

KK Truyện

Chiến Hào Thần Tà

Chương thứ 1, Ly kỳ xuyên qua...

“Đẹp trai, đẹp trai thật là đẹp trai, sao ta chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trường bào màu tuyết trắng bó sát người, đứng trước một tấm gương đồng to lớn, hai tay đặt trước ngực, ra vẻ uy hiếp nói.

Gương mặt thiếu niên nhanh nhẹn trong gương như đao gọt, bờ môi mỏng, cái mũi thẳng tắp, đôi mắt đen nhánh sáng ngời có thần, lông mày rậm rạp, lại phối hợp với nụ cười tự tin trên mặt, quả thật là một người đàn ông đẹp trai. Nhưng nói như vậy người đẹp trai của mình, lại có vẻ như vậy...

Cái từ kia nói thế nào nhỉ? A, đúng rồi, tự luyện...

“Ai, người nói tướng mạo đẹp trai thì thôi đi, còn giàu có như vậy, còn được gọi là nam nhân khác sống thế nào? Ài... Thôi được rồi, ta tốt xấu gì cũng là một người tốt, cứ tùy tiện cưới một mỹ nữ xinh đẹp như tiểu thư quốc tế là được rồi, những thứ khác để lại cho nam nhân khác đi, người có thể quá tham lam mà không phải sao?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục tự luyện, cột nải mái tóc dài của mình, xoay người đi ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ, nam, 16 tuổi, nhân sĩ Long Nha thôn ở huyện Long Vân của Thục Vân quốc, phụ thân Diệp Phú Quý là địa chủ lớn nhất Long Nha thôn, thậm chí trong nhà có ruộng tốt mấy ngàn mẫu, sản lượng hơn vạn, lại nuôi một nhóm tử sĩ trung thành, ngay cả tri huyện Ninh Dạ cũng phải nể mặt...

Làm con trai duy nhất của Diệp Phú Quý, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên trở thành trâu bảo gấp đôi Diệp gia bảo vệ. Cũng chính vì thế, dưỡng thành tính cách ngang ngược của Diệp Tĩnh Vũ, ngày thường mang theo một đám cầu nô tài trên phố đùa giỡn phụ nữ Lương gia, bắt nạt người nhỏ yếu, lên núi săn thú, chính là sở thích lớn nhất của Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, hiện giờ bạn học của chúng ta không đùa giỡn chuyện của phụ nữ nhà họ Lương nữa, nguyên nhân rất đơn

giản, chiếc lá nhỏ này không phải lá nhỏ kia...

Nói cách khác, con trai ruột Diệp Phú Quý Diệp Tĩnh Vũ đã sớm dẫn theo một đám cầu nô tài lên núi săn thú...

Mà chủ nhân hiện tại của chúng ta, Công Diệp Vũ, vốn chỉ là học sinh trường trường cao nhất thế kỷ 21 giờ...

Chắc hẳn ngươi đã đoán được, xuyên qua...

Không sai, chính là bắt kịp trào lưu thịnh hành ngày hôm nay, xuyên qua...

Thuận lợi phụ thân, thuận lợi tiếp nhận toàn bộ ký ức của Diệp gia đại thiếu gia, thuận lợi trở thành con trai duy nhất của Diệp địa chủ...

Cho nên...

Mọi người hiểu rồi chứ...

Hả? Vẫn chưa rõ à? Vậy tiếp tục xem nữa đi...

“Thiếu gia.” Vừa đi ra khỏi phòng, là một vườn hoa lớn chừng sân bóng, hòn non bộ, hành lang, đình đình, thủy tạ, cái gì cần có đều có, trừ cái đó ra, còn có mười mấy hạ nhân mặc quần áo tốt nhất đang quét dọn từng cọng cây từng cọng cây trong vườn... Vừa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra, lập tức đứng dậy đến vấn an hần...

Xa xỉ a, mẹ nó, xa xỉ quá a. Đây chẳng qua chỉ là biệt viện một mình ở, mà còn có một hoa viên lớn như vậy, còn phải quản lý nhiều người như vậy. Nếu đổi lại là hiện đại, ít nhất cũng đãi ngộ ức vạn phú phú bà rồi, không nghĩ tới lão tử mới mười tám tuổi đã được hưởng thụ loại đãi ngộ này. Xem ra ta quả nhiên là người tốt a, bằng không sao vừa xuyên qua đã có thể hưởng thụ những thứ này...

Ngẫm lại gian phòng cỡ tám mét vuông lúc trước mình ở, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thán... Thế sự vô thường...

“Chào mọi người...” Diệp Tĩnh Vũ đi nhanh tới cửa lớn của vườn hoa...

Ánh nắng tươi sáng, thời tiết tốt như vậy, nếu không đi ra ngoài đùa giỡn phụ nữ nhà lành... À không... Là đùa giỡn

trêu ghẹo tiểu muội nhà bên, làm sao xứng đáng một người anh tuấn như mình chứ?

Nói thật, đối với loại người cả ngày không có việc gì như hiện tại, cơm đến há mồm, áo tới giờ tay, Diệp Tĩnh Vũ rất là hưởng thụ...

“Thiếu gia không tốt...” Ngay lúc học viên Tiểu Diệp vừa bước ra khỏi cửa hoa viên, một bóng người vội vàng vọt tới...

“Tiểu Lâm Tử, ngươi chán sống rồi phải không? Bỏ thiếu gia hiện tại sống rất tốt, sao lại không được?” Nhìn thấy người tới, dĩ nhiên là người hầu của Diệp Tĩnh Vũ, Lâm Hiểu Nghi, gọi ngắn gọn là Tiểu Lâm Tử...

“Không phải... Không phải, là lão gia xảy ra chuyện rồi...” Tiểu Lâm Tử hiển nhiên nói năng lộn xộn, vọt tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, vẻ mặt sốt ruột...

“Cái gì? Lão gia tử xảy ra chuyện? Là nhận được ung thư hay là bệnh lây? Có phải đã chết rồi không?” Vừa nghe nói lão đầu tử không ổn, Diệp Tĩnh Vũ lập tức tỉnh táo tinh thần, mọi người đều biết, Diệp Phú Quý chỉ có một mình lão là ” nhi tử”, nếu lão chết, tiền bạc này không phải hoàn toàn không phải của lão, nhiều tiền như vậy, lão chẳng phải muốn tiêu thế nào cũng tiêu...

“Được thì? mười bệnh?” Tiểu Lâm Tử hiển nhiên không biết hai thuật ngữ chuyên nghiệp này...

“Cái này ngươi đừng quản, ngươi chỉ cần nói cho ta biết hẳn đã chết hay chưa...” Diệp Tĩnh Vũ vỗ đầu mình một cái, người thời đại này không biết ngộ bệnh của mình là gì...

“A...” Tiểu Lâm Tử sững sờ, nghe thế nào mà thiếu gia của mình lại rất muốn lão gia chết vậy...

Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới chú ý tới mình chính là con trai của Diệp Phú Quý, nghe cha mình chết còn vui vẻ như vậy, tựa hồ có chút không ổn, vội vàng đổi lại vẻ mặt bi thống, nói với Tiểu Lâm Tử: “Cha ta rốt cuộc bị làm sao vậy? Ngươi mau nói đi...” Vừa nói, vừa lau nước miếng đến khóe mắt giả mạo nước mắt đây...

“Lão gia đã trở về từ bên ngoài rồi...”

“Là người trở về, hay là hồn trở về...”

“...” Tiểu Lâm Tử không nói gì, lẽ nào hẳn thật sự hi vọng cha mình chết như vậy sao?

“Con mẹ nó, rốt cuộc người nói mau đi... cái gì mà trở về không trở về?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy bộ dáng sững sờ của Tiểu Lâm Tử, rất là tức giận nói...

“Lão gia từ tỉnh thành trở về rồi, hiện tại đang đợi ngài ở đại sảnh, muốn ngài đi qua đó...”

“...” Lần này đôi lầy Diệp Tĩnh Vũ cũng không còn gì để nói, nói nửa ngày thì hóa ra là vậy...

“Không phải là muốn ta đi qua sao, có gì kinh ngạc... Đi thôi...” Diệp Tĩnh Vũ chẳng hề để ý nói, nhắc chân đi về phía đại sảnh...

Từ nhỏ đến lớn, hẳn không phải là một đứa con ngoan, được lão sư gia chủ trách mắng không hơn một ngàn cũng có mấy trăm, sớm đã luyện thành một bộ vô địch dùng vũ khí che dấu nước, hoặc có thể nói là vô sỉ...

Không thể không nói, đại viện Diệp gia đủ lớn, Diệp Tĩnh Vũ đi được chừng một khắc đồng hồ, lúc này mới từ chỗ mình đến đại sảnh Diệp gia. Vừa mới bước vào cửa, đã nhìn thấy Diệp Phú Quý mập mạp hơn heo đang uốn bụng ngồi trên chiếc ghế lớn do hẳn thiết kế.

Bên cạnh hẳn, còn ngồi một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, râu ria đầy mặt, đang mỉm cười nói chuyện với cha mình...

Đứng sau lưng nam tử là một thiếu nữ mặc váy lụa mỏng màu xanh nhạt. Thiếu nữ này có gương mặt trái xoan, đôi mắt màu đen như bảo thạch, miệng anh đào đỏ tươi, phối hợp với cái mũi xinh xắn, nhìn thế nào cũng thấy là một tiêu mỹ nữ...

Chẳng lẽ là đến xem mắt? Hai mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, cất bước chạy tới phía trước...

“Cha, đây có phải là lại đến xem mắt hay không, cô nàng này lớn lên không tệ, tuy rằng làm vợ còn kém một chút, bất quá làm tiểu thiếp thì hoàn toàn có thể., Ngài đã đồng ý nhận mối hôn sự này, trước nạp thiếp cho hài nhi đi...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, vừa đi thẳng tới ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện nam tử kia, còn dựng hai chân lên, không ngừng đánh giá thiếu nữ áo xanh, nhưng không phát hiện tiểu Lâm Tử phía sau hẳn không ngừng lau mồ hôi trên trán...

Chương 2 Bạch Vân sơn trang.

“Làm càn...” Ai ngờ Diệp Phú Quý lại đột nhiên vỗ bàn một cái, thân thể mập mạp đột nhiên đứng lên, rất phần nộ nói: “Đây là tổng quản ngoại vụ của Bạch Vân Sơn Trang Tần Viêm tiên sinh, vị này chính là lệnh ái Tần Vũ Đình tiểu thư của hần, với bộ dạng heo như người mà cũng xứng cưới Tần tiểu thư, quả thực không biết trời cao đất rộng...”

Đột nhiên nhìn thấy cha mình phát hỏa lớn như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại sửng sốt, trong trí nhớ của hần, mặc dù chỉ hơn một tháng, nhưng vị cha tiện nghi này đối với mình coi như không tệ, bình thường nói chuyện đều là nhỏ giọng, sao hôm nay lại phát hỏa lớn như vậy?

Nhưng y làm sao hiểu được, Bạch Vân sơn trang chính là bang phái võ lâm lớn nhất toàn bộ Ninh Dạ quận, đừng nói là tri huyện Ninh Dạ, cho dù là quận phủ Ninh Thiên cũng phải nhìn sắc mặt bọn họ mà làm việc, đâu phải một địa chủ nho nhỏ như Diệp Phú Quý có thể đắc tội...

“Xin lỗi, Tần tổng quản, tại hạ giáo tử vô phương, để cho người chê cười... Nghịch tử, còn không hướng về Tần tổng quản khiêm tốn...” Lúc này, Diệp Phú Quý lại mở miệng nói, thần thái đối với Tần Viêm rất là cung kính...

“Ha ha, Diệp viên ngoại đa lễ, Diệp công tử trời sinh tính tình hiếu động, làm việc thuận lợi mà làm, đây là chân tính tình...” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, Tần Viêm ngồi đối diện Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói.

dối trá, thật là dối trá mà, lão già này cũng đủ dối trá đấy, tên khốn này sao còn dối trá hơn cả lão già này chứ? Rõ ràng là tức giận lão tử nói càn, còn nói những lời dối trá như vậy...

Tính tình thật sự đấy, không thấy con gái người tức giận đến phát tím sắc mặt sao?

“Đúng vậy, hay là Tần đại thúc sáng suốt...” Tuy trong lòng thầm mắng Tần Viêm dối trá, nhưng Diệp Tĩnh Vũ thì biết cái gì gọi là thuận thế đi xuống đài...

“Hừ...” Diệp Phú Quý kỳ thật cũng không nỡ mắng con trai duy nhất của mình, vừa rồi nổi giận cũng là hoàn toàn làm cho Tần Viêm xem, dù sao Bạch Vân Sơn Trang là đại sơn trang xa xôi, cao thủ bên trong như mây, vạn nhất đắc tội hắc, thuận thế tiêu diệt mấy trăm người nhà mình, chính mình ngay cả kêu oan cũng không có a...

“Tần tổng quản kia cảm thấy căn cốt tiểu nhi thế nào?” Diệp Phú Quý hừ lạnh một tiếng với Diệp Tĩnh Vũ, sau đó lại tươi cười nói với Tần Viêm...

“Ha ha, Diệp công tử mày hiền ngang, căn cốt kỳ giai, tuyệt đối là thượng tuyển trên võ học tu luyện...” Tần Viêm mỉm cười, từ tốn nói...

“Ha ha, Tần tổng quản kia, chuyện chúng ta nói tới...” Diệp Phú Quý vẫn giữ bộ dáng tươi cười nịnh nọt như trước, đâu còn chút khí khái địa chủ như ngày xưa...

“Diệp viên ngoại yên tâm, tuy rằng ta không dám cam đoan trang chủ nhất định sẽ thu lệnh lang làm quan môn đệ tử, nhưng tối thiểu cũng là một đệ tử ngoại vi...” Tần Viêm mỉm cười nói...

“Ha ha, đa tạ Tần tổng quản, Vũ Nhi, còn không mau bái tạ Tần tổng quản...” Vừa nghe Tần Viêm đáp ứng, trên mặt Diệp Phú Quý nở nụ cười...

“Chờ một chút, ngươi muốn ta bái nhập Bạch Vân sơn trang học võ?” Nghe hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng đã hiểu ý định của cha mình, xài tiền lớn để mình học võ gì đó ở Bạch Vân sơn trang...

“Thế nào? Ngươi còn không muốn hay sao?” Vừa nghe đến con trai của mình còn có ý kiến, mặt Diệp Phú Quý lập tức đen lại...

Nếu như Diệp Phú Quý là địa chủ có phương viên hơn mười dặm lớn nhất, ngay cả tri huyện Ninh Mi huyện cũng phải bán mặt mũi. Như vậy Bạch Vân Sơn Trang chính là bá vương

toàn bộ Ninh Thiên quận, chớ nói một cái tri huyện Ninh Huyền nho nhỏ, coi như là quận đại nhân quận Ninh Huyền hành sự cũng muốn nhìn sắc mặt Bạch Vân Sơn Trang một chút...

Dù sao, toàn bộ công sai của Ninh Vân quận, cơ hồ đều là người của Bạch Vân sơn trang...

Diệp gia mặc dù có tiền, nhưng muốn leo lên quận quận đại nhân cũng khó khăn, chớ đừng nói là leo lên cây đại thụ Bạch Vân sơn trang này. Bây giờ tổng quản ngoại vụ của Bạch Vân sơn trang không biết sợi gân kia có đúng hay không, tự mình chạy tới chiêu thu đệ tử. Làm gì còn có đạo lý gì mà không đưa vào bên trong, theo Diệp Phú Quý thấy, chỉ cần nhi tử của mình bái nhập Bạch Vân Sơn Trang, về sau như thế nào cũng có thể lẫn lộn một việc tốt, đến lúc đó cũng là người có công danh, đâu phải một địa chủ có thể so sánh...

Cho nên hẳn mới không tiếc tiền để đưa con mình vào Bạch Vân sơn trang, nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ vẫn giữ bộ dạng không tình nguyện...

“Nguyên ý, nguyên ý, đương nhiên ta đồng ý...” Nhìn thấy cha mình sắp nổi giận, Diệp Tĩnh Vũ vẫn đồng ý, nhưng hẳn lại rất buồn bực. Lúc trước, những cao giáo chiêu sinh kia, đó là kêu mẹ nó chạy tới cửa cầu xin người đi học, thấy dáng vẻ của cha mẹ thế nào, bỏ ra nhiều tiền không nói, làm sao còn khấn cầu người khác giống như cha cầu nãi nãi vậy?

Cũng chính vì vậy, học viên lá nhỏ vừa mới trở thành nhân sĩ còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống thiếu gia của mình, thậm chí ngay cả một nha hoàn tiện nghi cũng không chiếm được đã bị đưa tới Bạch Vân Sơn Trang chịu khổ, còn mỹ danh là luyện võ thành tài...

Quận Ninh Huyền là một quận biên thủy Thục Vân quốc, phía tây dựa vào Thiên Đãng sơn mạch, phía nam là Nam Hoang Man lâm, mà Bạch Vân sơn trang tọa lạc tại Bạch Vân sơn mạch giáp ranh với Nam Hoang Man Lâm, cách huyện Ninh Huyền chừng trăm dặm...

Trên đường đi, Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới phát hiện người đi tới Bạch Vân sơn trang không chỉ có một mình, chừng hơn ba mươi người, lớn nhất hai mươi mốt tuổi, nhỏ nhất chỉ có bảy tuổi, mỗi người đều có xe ngựa của mình, còn mang theo một hai tên tôi tớ, thậm chí còn có mấy nha hoàn đi theo bên cạnh, trên mặt từng người lộ ra dáng vẻ dương dương tự đắc, nhìn qua căn bản không giống học nghệ, ngược lại là đi du lịch...

Nhìn thấy tình huống như vậy, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu, người ta căn bản không phải là xuống núi thu đồ đệ, người ta xuống núi lấy tiền, căn cốt kỳ giai, võ học kỳ tài cái gì, con mẹ nó toàn là nói nhảm, đây hoàn toàn là làm truyền giá nha...

Không nói cái khác, chỉ nói là mập mạp trên chiếc xe ngựa phía trước còn mập mạp hơn cả cha mình, dáng dấp quả thực giống như quả bóng, nếu hắn có thể học được võ công, vậy mình lại không phải thành Võ Thánh rồi?

Nghĩ đến cha mình khẳng định cho Bạch Vân Sơn Trang một đồng lớn hiệu kính tiền, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy trôi theo dòng nước...

Những người đó sau này đều là của mình, sao lại tặng cho những người này chứ? Phá gia a, chết tiệt thật là phá gia nha...

Sau khi suy nghĩ thấu đáo hết thảy, Diệp Tĩnh Vũ đã có quyết định, sau khi đến Bạch Vân sơn trang, nhất định phải ăn uống ngon lành, đợi ăn đủ rồi về nhà, tiếp tục làm tiểu thiếu gia của mình, tán gái tán gái, săn thú, cuộc sống như vậy mới là chính mình nghĩ đến, những ngày tháng như vậy mới không uổng công chính mình xuyên qua một chuyến chứ...

Nhưng lý tưởng của con người luôn tốt đẹp, nhưng sự thực luôn tàn khốc...

Khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đến được chân núi Bạch Vân sơn trang, liền thấy hơn ba mươi đại hán đứng ở quảng trường dưới chân núi, từng tên tay trần, mặt mũi dữ tợn, da thịt run lên, không khác gì đồ tể giết heo kia...

“Tần Minh Long, những người này đều là sư đệ mới tới, người trước tiên dạy cho bọn họ quy củ của sơn trang... Biết quy củ

lại chuẩn lên núi...” Trên đường đi, Tần Viêm vẫn cười ha hả lại đột nhiên lạnh lùng xuống xe ngựa, đi xuống xe ngựa, nói với một gã hán tử đứng đầu một câu, cũng không quay đầu lại, đi vào bên trong sơn trang...

“Hiểu rồi, tam sư thúc...” Hán tử tên Tần Minh Long kia cười nịnh nọt Tần Viêm một cái...

“Minh Long sư huynh, có một người tên là Diệp Tĩnh Vũ, giúp ta chiêu đãi hẳn thật tốt...” Lúc này Tần Ngọc Đình cũng nhảy từ trên xe ngựa xuống, đi tới bên cạnh Tần Minh Long, lặng lẽ nói một câu...

“Sư muội yên tâm, người người phân phó, ta nhất định hảo hảo chiêu đãi...”

“Làm phiền sư huynh...” Tần Ngọc Đình chấp tay với Tần Minh Long, quay đầu lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ vừa mới xuống xe, quay người đi về phía phụ thân...

“Ai là Diệp Tĩnh Vũ, đi ra cho ta...” Thanh âm thô cuồng của Tần Minh Long đột nhiên vang lên trên quảng trường...

Chương ba, cơ quan thứ ba tính hết.

“Hắn là...” Diệp Tĩnh Vũ vừa mới xuống xe, đã thấy Tần Ngọc Đình hung hăng trừng mắt nhìn mình, còn nói cái gì đó bên tai tên hán tử kia, nghĩ tới hôm nay mình mở miệng ngả nón, chắc chắn không có quả ngon nào ăn, không chút nghĩ ngợi, chỉ vào tên mập trước mặt mình nói...

“Tiểu tử, ngươi cho rằng chúng ta đều là kẻ ngu sao?” Không ngờ Tần Minh Long từ trong ánh mắt sư muội biết ai là Diệp Tĩnh Vũ. Nghe hắn nói vậy, lại nhe răng cười đi tới, vừa đi, vừa cọ xát năm đám của mình...

“Ách... Ta đang đùa với các vị đây...” Nhìn thấy mưu kế của mình bị nhìn thấu, Diệp Tĩnh Vũ róc rách cười hai tiếng, nhìn đám người Tần Minh Long càng lúc càng gần, thân thể không tự chủ lui về phía sau...

Mẹ nó, lúc bốn thiếu gia đọc sách mặc dù có thể lấy một chọn mười, nhưng chọn đều là tiểu bằng hữu ở nhà trẻ, ở đây có hơn ba mươi người, mình sao có thể là đối thủ?

Ai, nếu là lúc ta xuyên không tặng một bộ hàng long mười tám chương hoặc là Bắc Minh thần công tốt biết bao, tùy tiện đánh vài chương, những người này nào là đối thủ? Không nói Bắc Minh thần công, con mẹ nó cho dù là Quỷ Hoa Bảo Điện cũng được mà?

Ách... không đúng, Quỷ Hoa Bảo Điện chẳng phải đoạn hậu sao?

Ta vẫn nên tu luyện Cửu Âm Chân Kinh thì tốt hơn...

“Tiểu tử, vui đùa cũng không phải là làm loạn...” Lúc này, Tần Minh Long đã đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ vài bước, những người khác cũng chậm rãi vây Diệp Tĩnh Vũ ở trung tâm...

“Hắc hắc, sư huynh dạy rất đúng, chỉ là chúng ta không phải tới học võ sao? Sư huynh muốn làm cái gì?” Không biết Hàng

Long mười tám chương, cũng không biết Bắc Minh thần công, càng không biết Quỷ Hoa Bảo Điện, Diệp Tĩnh Vũ quyết định sử dụng ba tác lược không nát...

“Làm cái gì? Đương nhiên là giúp người giải khai gân cốt rồi?” Tần Minh Long khinh thường nhìn Diệp Tĩnh Vũ, song quyền không ngừng vuốt ve...

“Ngày đầu tiên chúng ta tới người đã giúp chúng ta giải tỏa gân cốt?” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc kinh ngạc, cố ý kéo dài hai chữ chúng ta...

“Đương nhiên, phải học võ công tốt, không buông lỏng gân cốt làm sao thành?” Tần Minh Long nhe răng cười, thật ra hắn là một đứa trẻ nghèo, cha mẹ hắn bị địa chủ địa phương bức chết, năm đó hắn mới bảy tuổi bị trưởng lão Bạch Vân sơn trang thu làm đệ tử, đối với đời sau của những địa chủ này đương nhiên sắc mặt không được tốt, đặc biệt là người mà Diệp Tĩnh Vũ đặc biệt dặn dò như Tần Ngọc Đình, hắn tự nhiên phải hành hạ thật tốt...

“Các huynh đệ, các người có nghe rõ không? Chúng ta buông tha cuộc sống ăn ngon mặc đẹp tới nơi này làm cái gì không? Là đến học võ, nhưng hiện tại thì sao, bọn họ lại muốn ra tay giáo huấn chúng ta., Đây tính là cái gì? Công phu chưa giao, trước bị đánh một trận, đây không phải là cố ý khi dễ chúng ta sao? Là hảo hán liền liều mạng với ta...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên lớn tiếng la hét lên, một tay nhấc cái ghế dùng để cho người ta lên xe ngựa, đập thẳng vào đầu Tần Minh Long...

Đối phương có hơn ba mươi người, mình mang theo Tiểu Lâm Tử hiển nhiên không phải đối thủ, nhưng những đệ tử ăn chơi này cùng mình động thủ, kết quả lại khác, chịu thiệt, cũng không phải tính cách của Diệp Tĩnh Vũ...

“Rắc rắc...” Một tiếng giòn vang, cái ghế làm bằng gỗ đàn hương kia lập tức bị nện đến chia năm xẻ bảy, mảnh gỗ bay tứ tung, mà trên trán của Tần Minh Long lại trực tiếp chảy ra một dòng máu tươi, rầm rầm chảy xuống dưới...

Tần Minh Long ngây ngẩn cả người...

Đám sư huynh đệ Bạch Vân sơn trang đi theo phía sau hấn cũng gây ngăn cả người...

Bọn họ mặc dù không tính là đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, nhưng so với những đệ tử ngoại vi cao hơn một bậc, nào nghĩ tới gia hỏa này lại dám động thủ?

Đám đệ tử ăn chơi chung quanh lúc này cũng kịp phản ứng, bọn họ đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên minh bạch Tần Minh Long nói hở gân cốt là chuyện gì, bọn họ thường ngày ở nhà đều là tồn tại như Tổ tông sống, đừng nói bị đánh, ngay cả mắng cũng không ai mắng hấn sao., Dám không nở mắng, dám mắng chửi, không dám mắng, hôm nay cuộc sống tốt đẹp ăn ngon mặc áo gấm tới đây học võ, lại muốn bị đánh một trận, tâm cao khí ngạo bọn họ nào chịu cam tâm. Hơn nữa đôi phương chỉ có ba mươi mấy người, phe mình hơn một trăm người, chẳng lẽ còn sợ bọn họ hay sao?

Hôm nay nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ động thủ đầu tiên, liền đem đầu đôi phương đập ra máu, dưới sự kích thích của máu tươi, đám đệ tử ăn chơi này cũng từng người nắm lấy vũ khí thuận tay, gia nhập chiến cuộc...

Nhìn thấy thiếu gia động thủ, mặc dù trong lòng đám nô bộc đang kêu khổ, nhưng vẫn là từng người gia nhập chiến cuộc. Những đệ tử nhà giàu này có hơn ba mươi người, mỗi người đều có hai đến năm tên tôi tớ, vừa động thủ, chỉ ít cũng có hơn một trăm người gia nhập chiến cuộc, vậy mà có thể lấn át hơn ba mươi người của Bạch Vân sơn trang...

Bất quá những hán tử này dù sao cũng luyện qua võ công vài năm, đâu phải đám ăn chơi trác táng có thể so sánh, liền thấy quyền ảnh tung bay, bóng dáng tán loạn, đám đệ tử ăn chơi cùng đám tôi tớ của bọn chúng bay rớt ra ngoài, ngã trên mặt đất không ngừng kêu thảm thiết...

Diệp Tĩnh Vũ sau khi đã thương Tần Minh Long liền nhanh chóng lùi lại phía sau, thấy phe mình có hơn một trăm người hai ba lượt đã bị đối phương đánh cho nằm sấp trên mặt đất, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ tối sầm lại, mãi tới giờ phút này, hấn mới hiểu rõ mình không phải ở hiện đại, đây cũng không phải

là trường học đông đảo, dựa vào nhiều người là có thể thủ thắng, đây là thế giới võ công...

Nhìn thấy đám con cháu nhà giàu bị đánh cho răng rơi đầy đất, còn có Lâm Hiểu Nghị cách đó không xa đang không ngừng kêu thảm thiết, nhìn thấy Tần Minh Long và đám con cháu Bạch Vân Sơn Trang đang xúm lại, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, hôm nay đại thế đã mất, mình đã bị đánh trận này rồi, bây giờ cho dù xin tha, đối phương cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng, hơn nữa người khác tuy vô sỉ, nhưng cũng có thể dựa vào cốt khí của mình. Như thế nào cũng sẽ không giống những tên gia hỏa nhất gan nhất gan cầu xin tha thứ...

“Hôm nay ông đây nhận thua, muốn chém muốn giết muốn róc thịt, tất cả nghe lời cứ...” Nhìn đám người Tần Minh Long càng ngày càng gần, Diệp Tĩnh Vũ ưỡn ngực lên, rất có cảm giác coi như chết không về, đương nhiên điều kiện tiên quyết là chân hấn không run...

“Tiểu tử, chúng ta sẽ không giết ngươi, chúng ta sẽ tra tấn ngươi thật tốt...” Tần Minh Long mặt mũi đầy máu dữ tợn nói xong câu này, lập tức phát phát tay... Đám đệ tử Bạch Vân sơn trang phía sau hấn trực tiếp xông tới, hành hung Diệp Tĩnh Vũ một trận...

Nắm đấm, chân đạp mạnh lên người Diệp Tĩnh Vũ, cơn đau đón thấu tim khiến Diệp Tĩnh Vũ sắp bất tỉnh, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là hấn ức hiếp người khác, khi nào thì lưu lạc tới mức bị đám người ẩu đả...

Mẹ nó, nếu ta không báo thù hôm nay, ta không tên Diệp Tĩnh Vũ...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm nhớ kỹ mỗi người động thủ hôm nay, trong lòng hung hăng nghĩ đến...

“Phụ...” Đột nhiên, một gã đại hán hung hăng đạp một cước vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ, mà đầu của hấn lại càng huyễn mắt một hồi, con mắt cuối cùng ngất đi, Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ người đạp mình một cước cuối cùng kia... Tần Minh Long...

Giới chỉ thứ bốn, thứ bí ẩn

Chân núi Bạch Vân sơn, trong một gian phòng củi rách nát, vết thương chồng chất, Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng nằm ở trong một đồng cỏ đại, nhu hòa ánh trắng từ cửa sổ phủ đầy mạng nhện kia rơi xuống, bao phủ hẳn ở bên trong...

Trong lúc mơ mơ màng màng, Diệp Tĩnh Vũ từ trong hôn mê tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt ra, liền thấy tình huống trước mắt...

“Mẹ nó, sao lại nhốt ta ở chỗ này? Chẳng lẽ Bạch Vân sơn trang đối xử với học sinh như vậy sao?” Trong lòng thâm mắng một câu, nhưng hai tay duỗi ra chống thân...

Vừa mới động, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm thấy tim mình như đang chảy xuôi một cảm giác âm áp, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nhãn thép mình đeo đang hấp thu ánh trắng màu trắng bạc, hơn nữa chuyển hóa thành một loại năng lượng kỳ lạ chảy vào thân thể mình. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, tựa như trẻ con đắm chìm trong lòng mẫu thân, thậm chí trên người mình vậy mà không cảm giác được đau đớn...

Một tay vén áo lên, phát hiện máu bầm trên người mình đã sớm biến mất không thấy gì nữa, lại kéo ống quần lên, miệng vết thương ở bắp chân cũng biến mất vô ảnh vô tung, giống như trận hành hung buổi chiều kia là nằm mơ vậy...

Thế này... là sao?

Diệp Tĩnh Vũ ngơ ngác nhìn giới chỉ còn tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, trong đầu lâm vào trầm tư...

Đây là một cái nhãn thép nhìn như bình thường lúc hắn mười sáu tuổi quét dọn gian phòng, lúc ấy cảm thấy tinh xảo, liền đeo một sợi dây thừng vào cổ, còn từng khiến lớp học viên hâm mộ, nhưng đã lâu rồi, vẫn không để ý, mãi đến khi bị tia chớp đánh trúng, không hiểu sao khi tới thế giới này, hắn mới phát hiện chiếc nhãn này lại đi theo hắn...

Phải biết rằng, sau khi hấn tỉnh lại liền phát hiện thân thể hiện ra có chút tương tự với thân thể của chính mình, những cái khác đều bất đồng, thậm chí còn có thêm một người ký ức, mà giới chỉ này lại thật sự đeo ở trên cổ của hấn, tựa như chưa từng gỡ xuống...

Lúc ấy đã từng hoài nghi sự bất phàm của chiếc nhẫn này, thế nhưng lại không tìm ra dấu vết để lại, về sau cảm thấy cuộc sống của đại thiếu gia nhà họ Diệp cũng rất thoải mái, cũng từ từ quên mất việc này, không ngờ khi mình bị thương, chiếc nhẫn này lại còn có hiệu quả phục hồi như cũ...

“Lẽ nào ta xuyên qua thế giới chỉ này cũng là nguyên nhân?” Trong tay nắm chặt nhẫn thép nhìn như bình thường này, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hiện lên một ý niệm lớn mật như vậy...

“Nói nhảm, nếu không ngươi cho rằng ngươi bị tia chớp đánh trúng thì còn có thể sống sao?” Đột nhiên, một giọng nam lạnh như băng vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Ngươi là ai?” Toàn thân Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, toàn bộ lông tóc toàn thân dựng đứng lên, mồ hôi lạnh sau lưng ào ào chảy xuống, ánh mắt không ngừng quét nhìn chung quanh, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi...

“Tiểu tử, không cần nhìn, ngươi không nhìn thấy ta...” Thanh âm kia tiếp tục vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Quý a...” Vừa nghe đối phương nói như vậy, toàn thân Diệp Tĩnh Vũ càng thêm run rẩy, không tự chủ được di chuyển thân thể về phía sau, da gà trên người nổi lên từng cục...

“Tiểu tử, ngươi sợ cái gì? Nếu ta muốn hại ngươi, cần gì phải cứu vết thương trên người ngươi?” Âm thanh kia lại vang lên?

“Ngươi là giới chỉ?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe, ngược lại trấn định lại, hấn vốn không phải loại người nhát gan sợ phiền phức, chỉ là thanh âm vừa rồi vang lên quá đột ngột, lúc này mới giật nảy mình...

“Mẹ nó, giới chỉ còn biết nói chuyện sao?” Thanh âm kia lại phát ra một tiếng chửi bới...

“Là người nói vừa mới cứu ta...” Bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ ủy khuất...

“Ách... Nói như vậy đi, ta là nguyên chủ nhân của chiếc nhẫn này, chẳng qua chỉ là một tia Chân Linh...”

“Vậy người là ai?” Không đợi đối phương nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã ngắt lời: “A, ta biết rồi, người nhất định là những tuyệt thế cao thủ kia, để lại một tia chân linh là vì tìm truyền nhân phải không? Người sẽ truyền cho ta võ công tuyệt thế gì? Hàng long mười tám chương? Hay là thần công Bắc Minh? Hoá ra đứa nhỏ này là một Kim Dong Mê?”

“...” Trong đầu, không còn gì để nói...

“Sao nào? Không nói gì? Chẳng lẽ người không phải là cao thủ tuyệt thế? Mà là tiền bối độ kiếp phi yên diệt? Cuối cùng chỉ lưu lại một tia chân linh như vậy thôi sao? Nhưng không sao, tiểu tử ta là người hậu đạo, người chỉ cần truyền thụ cho ta công pháp tu tiên, chờ ta tu thành thần tiên xong nhất định sẽ tái tạo thân thể cho người...”

“Nếu người thành thật, trên thế giới này không còn người phúc hậu nữa rồi. Đừng lảm nhảm nữa, lão tử sẽ không bao giờ có chuyện hàng long mười tám chương và Bắc Minh thần công gì đó chứ, càng không phải là cao nhân tiền bối gì gì đó đã biến thành tro bụi. Lão tử là tổ tông của người...” Thanh âm trong đầu tựa hồ nghe không nổi nữa, không khỏi giận tím mặt...

“...” Lần này đối lấy Diệp Tĩnh Vũ cũng không còn gì để nói...

“Người thật không biết xấu hổ, cũng không phải cao thủ gì, cũng không phải tu tiên tiền bối gì, tìm ta có việc thì nói rõ, còn nói là tổ tông ta, thật không hại...” Diệp Tĩnh Vũ còn nói đối phương chiếm tiện nghi của mình, sau khi lấy lại tinh thần lập tức phản bác...

“.....”

“Lão tử thật sự là tổ tông của người... Được rồi, người có tin hay không, không tin thì thôi, lão tử hỏi người, người rốt cuộc có muốn biến cường hay không?” Người nọ tựa hồ nhìn thấy

vẻ mặt tươi cười mà Diệp Tĩnh Vũ không tin, cũng không thảo luận vấn đề của tổ tông nữa, mà mở miệng hỏi...

“Muốn...” Căn bản không cần cân nhắc, miệng Diệp Tĩnh Vũ thốt ra, bất quá lập tức hấn lại tăng thêm một câu: “Người sẽ không hàng long mười tám chương cùng Bắc Minh thần công, càng không biết tu tiên công pháp gì, cho dù ta muốn trở nên mạnh mẽ, người có thể truyền thụ cho ta cái gì?”

“Hắc hắc, hàng long mười tám chương tính là cái gì? Tu thành tiên nhân thì tính là cái gì? Chỉ cần người có thể đem công pháp ta truyền thụ cho người luyện đến chỗ cao nhất, tiên nhân cũng là giết trong nháy mắt...” Thanh âm kia lộ ra một trận tà ác...

“Nói khoác đi, người cứ tiếp tục khoác lác đi...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn giữ bộ dáng không tin tưởng như cũ, nói đùa, tiên nhân không gì không làm được, thế giới này có thể miêu sát tiên nhân sao?

“Người... Được rồi, lão tử tốt xấu gì cũng là tổ tông của người, so đo với người làm gì, cuối cùng hỏi người một lần, rốt cuộc người có học hay không?” Giọng nói kia tựa hồ đè nén lửa giận trong lòng xuống...

“Học, đương nhiên phải học rồi...” Tựa hồ cũng biết đối phương động chân khí, Diệp Tĩnh Vũ lập tức kêu lên, bất kể nói thế nào, gia hỏa này có thể nhẹ nhàng chữa trị thương thế của mình, có bản lĩnh gì mà không phải chứ? Nếu không học mới là kẻ ngu...

Trong lời hấn nói, miêu sát tiên nhân, Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không tin...

“Nhưng người phải nói cho ta biết người có yêu cầu gì, ta xem có thể hoàn thành rồi hẵng nói...” Diệp Tĩnh Vũ không ngốc, hiểu rất rõ thiên hạ không có bữa trưa miễn phí...

“Lão tử là tổ tông của người, bản lĩnh dạy dỗ người còn muốn yêu cầu làm gì?” Giọng nói kia tựa hồ rất tức giận...

“Thật sự không có điều kiện?” Diệp Tĩnh Vũ có chút không tin...

“Thật sự không có...” Thanh âm trong đầu rất kiên định...

“Vậy thì tốt, người bắt đầu đi, cho dù về sau có nhắc tới cũng vô dụng...” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới yên lòng, mặc dù hắn là một tên côn đồ, nhưng cũng là một người đáng tin, mặc kệ đối phương là ai, nếu thật sự truyền thụ cho hắn phương pháp tu luyện cao minh, nếu có yêu cầu gì, hắn thật sự khó mà cự tuyệt... Thế nhưng bây giờ cũng đã minh bạch rồi, tự nhiên không cần lo lắng rồi...

“Người cẩn thận đây, ta sẽ đánh tất cả tâm pháp vào trong đầu ngươi, xem ngươi có thể chịu nổi hay không...”

“Này, có phải rất hay không...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn nói có đau không, đột nhiên cảm thấy trong nhần có một đạo bạch mang bắn ra, hung hăng đâm vào mi tâm của hắn, lập tức cảm thấy đầu đau nhức kịch liệt, không chút nghĩ ngợi, hai mắt khẽ đảo, trực tiếp hôn mê...

Đạo bạch mang kia lại không ngừng tràn vào não hải Diệp Tĩnh Vũ, trợn vện qua nửa khắc đồng hồ, lúc này mới chậm rãi biến mất, mà nhần thép kia cũng chậm rãi khôi phục nguyên dạng, ẩn ẩn trong đó, liền thấy một gã mặc áo gió màu đen, sau đầu cột một đuôi ngựa nhỏ, tướng mạo nam tử tuấn tã từ trong giới chỉ đi ra...

“Tiểu tử, trong số nhiều con cháu như ta ngươi là người giống nhất, cho nên những chuyện đó chỉ có thể giao cho ngươi, đừng trách lão tử nhần tâm, lão tử còn có bảy lão bà phải nuôi, nhưng không có thời gian để ý tới những thứ kia., Vì vậy ngươi chỉ cần vất vả cho ngươi... Tu luyện cho tốt, bộ công pháp này đủ để ngươi ngạo thị thiên hạ...” Vừa dứt lời, thân ảnh nam tử chậm rãi phai nhạt, cuối cùng tiêu tán hoàn toàn giữa thiên địa, mà Diệp Tĩnh Vũ đồng học của chúng ta, trên mặt lại lộ ra thần sắc giãy dụa thống khổ...

Hồn Thể thứ năm, thứ hai tu.... Hồn Thể thứ năm, thứ hai..

Vễn vẹn chỉ qua một canh giờ, Diệp Tĩnh Vũ liền từ trong hôn mê tỉnh lại, trong đầu nhiều hơn một thiên tâm pháp tu luyện cực kỳ thâm ảo —— Bá Nguyên Quyết.

Bá Nguyên Quyết chia làm ba thiên, phân biệt là Dưỡng Thân thiên, Chiến kỹ thiên, Thần Thông thiên, mỗi một phần lại chia làm mười tầng...

Với năng lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, thiên chiến kỹ và thiên văn thần thông phía sau căn bản là không hiểu, chỉ biết là dạy cho mình tu luyện thể phách như thế nào...

Cái gọi là thể phách, tự nhiên là linh hồn cùng thân thể, nói cách khác, đây là một thiên hồn thể song tu tâm pháp...

Từ trong trí nhớ của Diệp gia thiếu gia, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, thế giới này gọi là Đấu Hồn đại lục, ngoại trừ những võ giả cường đại kia, còn có một nghề cực kỳ cao quý, Hồn Sư...

Cho tới bây giờ, linh hồn đều là tồn tại thần bí nhất, ai ai cũng biết mình có linh hồn, thế nhưng linh hồn đến cùng đại biểu cho cái gì, có tác dụng gì, lại có bao nhiêu người có thể hiểu được đây? Càng đừng nói chi là đi tu luyện linh hồn...

Cũng chính bởi vậy, rất nhiều người ở Đấu Hồn đại lục chỉ có thể tu luyện võ kỹ...

Mà Hồn Sư, chính là người chuyên tu luyện linh hồn, loại người này đều là trời sinh linh hồn cường đại hơn những người khác, sau đó mới có thể thông qua nỗ lực của bản thân trở thành một Hồn Sư hợp cách. Nói cách khác, có thể trở thành Hồn Sư hay không, dựa vào thiên phú, người có thiên phú như vậy, người có thể trở thành Hồn Sư, nếu như không có, vậy thật xin lỗi, người tu luyện thể nào cũng vô dụng...

Nhưng bây giờ, một phần công pháp này lại có thể dạy cho mình tu luyện linh hồn, dựa vào điểm này, Diệp Tĩnh Vũ liền biết, đây tuyệt đối không phải tâm pháp bình thường...

Tưởng tượng nếu mình thật sự có thể tu luyện thành một Hồn Sư, trong lòng sẽ ngứa ngáy. Trong truyền thuyết, những Hồn Sư cường đại dời núi lấp biển, hô phong hoán vũ không gì không làm được, cho dù mình không thể tu luyện đến bước đó, nhưng chỉ cần trở thành một Hồn Sư hợp lệ, còn không phải là gió được gió, muốn mưa được mưa sao?

Phải biết rằng, Hồn Sư đều là người vạn dặm chọn một, quả thực giống như phượng mao lân giác, không giống võ giả tùy ý có thể thấy được, điều này cũng làm cho Hồn Sư tôn quý, bất kể là thế lực nào, đều xem Hồn Sư là thượng khách đối đãi...

Diệp Tĩnh Vũ biết rõ Thục Vân quốc có một quy định, chỉ cần người là Hồn Sư, một khi thuần phục hoàng thất của Thục Vân Quốc, lập tức phong tước ban chức...

Chỉ là trước kia hắn vốn không nghĩ mình có khả năng trở thành Hồn Sư, cho nên trực tiếp bỏ qua những thứ này, bây giờ có cơ hội như vậy, tự nhiên phải cân nhắc thật tốt...

Nếu mình có thể thuận lợi phong tước làm quan, chớ nói một Tàn Minh Long nho nhỏ, cho dù là Bạch Vân sơn trang, cũng phải cho mình vài phần mặt mũi chứ? Đến lúc đó cái gì Tàn Vũ Đình, Tàn Viêm, Tàn Minh Long các loại, mình còn không phải muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy?

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ liền nở hoa, lập tức ngồi xếp bằng xuống, dựa theo phần Dưỡng Thân bắt đầu tu luyện...

Linh hồn con người còn được gọi là hồn phách, hồn có ba, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn, hồn phách có bảy, một phách trùng thiên, hai phách linh tuệ, ba phách là khí, bốn phách là sức lực, ngũ phách trung tâm, sáu phách là tinh, bảy vía là anh.

Thất Phách này, trên thực tế là bảy vòng mạch trên từ đỉnh đầu đến dưới xương sườn, phía trên bảy cột trụ năng lượng.

Trong đó thiên trùng phách tại đỉnh luân, linh tuệ phách tại mi tâm luân, khí phách tại cổ luân, lực phách tại tâm luân, đồng thời cùng hai tay tâm cùng hai chân tương liên. Trung Xu phách tại rốn, tinh phách tại sinh sinh luân, anh phách tại đáy biển ở giữa sinh sinh khí cùng hậu môn hậu môn, xương sống khung xương.

Trong đó trời trùng linh tuệ phách chủ tư tưởng, chủ trí, khí lực nhị phách cùng trung ương, chủ động hành động, tinh anh nhị phách chủ cường tráng.

top bảy của Dưỡng Thân thiên chính là luyện hóa bảy phách này, hoặc có thể nói là luyện hóa bảy loại năng lượng tràng này, để cho thân thể cường độ, độ nhanh nhẹn, lực lượng đều tăng cường rất nhiều, cụ thể sẽ tăng lên một cảnh giới nào đó? Diệp Tĩnh Vũ lại không rõ, hắn chỉ biết, có bộ tâm pháp này, hắn sẽ có cơ hội trở thành một Hồn sư, trở thành một Hồn sư, liền có thể đùa bốn người của mình...

Diệp Tĩnh Vũ không phải là người của Côn Bằng, nhưng bị người ta bắt nạt, nhất định phải trở về, nếu như bị ức hiếp cũng không dám phản kháng, vậy còn tính là một nam nhân sao?

Theo hắn nhập định, các loại năng lượng trong thiên địa bắt đầu chạy vào trong cơ thể hắn, vậy mà toàn bộ tràn về phía chiếc nhẫn trước ngực, cuối cùng lại bị giới chỉ chuyển hóa thành một loại năng lượng tinh khiết tràn vào đáy biển, cuối cùng ở dưới đáy biển hình thành một cỗ cảm giác âm áp...

Lần này ngồi xuống đã mấy canh giờ, khi Diệp Tĩnh Vũ đang nhập định lấy lại tinh thần, mặt trời đã lên cao treo trên bầu trời rồi...

Chậm rãi mở hai mắt ra, cảm giác tinh thần toàn thân phấn chấn, khí lực nói không hết, căn bản không giống một người hôm qua còn bị đánh một trận...

Thở ra một hơi thật dài, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vắn vắn một đêm công phu, liền làm cho mình rõ ràng cảm giác rõ ràng khác hôm qua, thật không biết tu luyện đến cuối cùng, sẽ đạt tới một cảnh giới gì, nói không chừng

tên kia nói không chừng miêu sát tiên nhân thật đúng là không phải là khoác lác...

“Soạt...” Một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hải lòng đang muốn đứng dậy, liền thấy cửa phòng củi đột nhiên từ bên ngoài mở ra, tiếp theo một bóng người to lớn trực tiếp vọt vào...

Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, thân thể theo bản năng nhảy lên, đá một cái lẳng không, hung hăng đập lên ngực người kia, lập tức liền nghe một tiếng hét thảm, mà bóng người kia cũng trực tiếp bay ra ngoài...

Cảm nhận được lực đạo trên đùi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vui vẻ, động tác vừa rồi là gã bắt chước Lý Tiểu Long đá bên cạnh, chỉ là cho tới nay đều làm không đúng tiêu chuẩn, nhưng nào nghĩ đến sau một đêm tu luyện Bá Nguyên Quyết Bá Nguyên Quyết dễ dàng làm ra như vậy, mà lực lượng lại to lớn như thế? Xem ra đêm nay chính mình thay đổi rất lớn a...

“Tiểu tử, ngươi bây giờ... A, mập mập, sao lại là ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ vốn cho là người Bạch Vân Sơn Trang, cho nên mới theo bản năng phản kích, đang muốn nói mấy câu châm chọc, lại nhìn thấy mập mập trên đường nhìn thấy, còn thiếu chút nữa bị mình oan uổng...

“Không phải ta thì còn có thể là ai đây? Sắp tranh chức lên núi rồi, bọn họ phái ta tới xem ngươi có chết hay không, nếu không chết thì tranh thủ thời gian đi tranh đoạt. Ta ở đây, hôm qua thấy ngươi bị bọn họ đánh thảm như vậy., Sao hôm nay lại sinh long hoạt hổ như vậy?” Tên mập kia lập lòe đứng lên, một tay xoa cái mông của mình, một tay xoa lồng ngực của mình, vẻ mặt ủy khuất nhưng lại có chút nghi hoặc nói, xem ra không có chút dấu hiệu bị thương, cũng không biết là da của hắn quá dày hay là khí lực của Diệp Tĩnh Vũ quá nhỏ...

“Tranh cử lên núi? Có ý gì?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý những thứ này, ngược lại vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía mập mập...

“Còn không phải lên núi học võ, chỉ có người thông qua khảo hạch mới có thể lên được Bạch Vân Sơn, chính thức học tập

võ nghệ, trở thành võ giả, mà không thể thông qua khảo hạch, chỉ có thể ở lại chân núi...”

“Ta hiểu rồi, ngươi hãy nói cho bọn họ biết, thương thế của ta nghiêm trọng, không thể nào tham gia tranh cử là được rồi...” Không đợi mập mập nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã trực tiếp ngắt lời nói...

Nói đùa, bản thân bây giờ là tồn tại cao quý như Hồn Sư, còn đi học võ công của Bạch Vân Sơn Trang các ngươi làm gì?

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ, chỉ cần Tần Minh Long còn ở đây, mình muốn lên núi có độ khó thật sự quá lớn, trước khi không có đủ lực lượng đối phó với Tần Minh Long, hẳn nhất định phải nhịn một chút...

“Thế nhưng ngươi...” Tên mập kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, một cước đá bay thân thể của mình gần hai trăm cân, đây gọi là thương thế nghiêm trọng sao?

“Ngươi cảm thấy chuyện hôm qua ta đã làm, bọn họ sẽ cho ta lên núi học võ sao?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý tới sự kinh ngạc của mập mập, lần nữa ngắt lời nói...

“Ách...” Tên mập không phải người ngu, trải qua Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy đã hiểu, đúng vậy, trận đại hỗn chiến hôm qua là do một tay Diệp Tĩnh Vũ gây ra, hiện tại bọn họ phụ trách thẩm tra chính là Tần Minh Long bị Diệp Tĩnh Vũ đập vỡ đầu, hẳn làm sao cũng không thể bảo Diệp Tĩnh Vũ lên núi học nghệ, tăng cường thực lực trả thù hắn...

“Được rồi, mập tử, cảm ơn ý tốt của ngươi, ngươi đi trước đi, ta nghĩ cái gọi là khảo hạch này kỳ thật cũng chỉ là một hình thức mà thôi, chẳng qua là muốn kiếm nhiều tiền hơn mà thôi, những người như chúng ta không thiếu nhất chính là cái gì, tiền, ngươi tùy tiện cho bọn họ một ít, tuyệt đối không có vấn đề gì...” Diệp Tĩnh Vũ phát phát tay với tên mập, chẳng hề để ý nói...

Tần Minh Long, đừng tưởng rằng bản thiếu gia không lên núi là không thể làm gì được ngươi, chờ sau khi thần công của bản thiếu gia đại thành, chính là lúc tìm ngươi tính sổ...

Mập mập há to miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì rất nhỏ thờ dài một tiếng, quay người đi ra ngoài...

“Đúng rồi, mập mập...” Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên kêu lên...

“Làm sao vậy?” Tên mập quay đầu đi...

“Hôm qua sau khi ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thư đồng của chúng ta đâu?”

“Cũng không có gì, trận hỗn chiến hôm qua kinh động cao tầng Bạch Vân sơn trang, bất quá cũng chỉ là lên tiếng răn dạy đám đệ tử kia, cũng không có trừng phạt gì, mà những tội tớ kia của chúng ta lại bị đuổi về nhà, ai, sớm biết như vậy, ta cần gì phải tới chứ?” Tên mập rung đùi đắc ý thờ dài một tiếng, lại một lần nữa xoay người đi ra ngoài...

Quả nhiên, tất cả đều giống như dự liệu của mình, Bạch Vân sơn trang cũng không đứng về phía đám người mình, nói cho cùng, đám người Tần Minh Long đều là đệ tử của Bạch Vân sơn trang, mà bọn họ thì sao? Chẳng qua là bọn người của Bạch Vân sơn trang dùng để trao đổi một thứ tài phú mà thôi., Trước khi lấy được tiền, bọn họ có lẽ sẽ khách khí với người, nhưng một khi lấy được tiền, cái gì cũng không phải, cho dù là đệ tử tầng dưới cùng, bọn họ cũng sẽ không vì đám người mình mà trừng phạt đệ tử của mình...

Chỉ cần không làm tổn thương đến tính mạng, bọn họ sẽ mặc kệ người bị đả ngộ như thế nào...

Mình nhận đả ngộ bất công, xem ra vẫn phải tìm về a...

Trong lòng lặng lẽ thờ dài một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục trở về phòng củi, tu luyện, muốn tìm lại công đạo, nhất định phải có đủ lực lượng...

Chương sáu sinh tử quyết đấu.

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ trở về phòng củi tu luyện, dưới chân núi Bạch Vân Sơn, hơn ba mươi tên đệ tử ăn chơi đang tiếp nhận xét duyệt của Tần Minh Long, tất cả đều giống như dự liệu của Diệp Tĩnh Vũ, cái gọi là khảo hạch kỳ thật chính là sự bắt chẹt Bạch Vân Sơn Trang một lần nữa mà thôi, chỉ cần người chịu giao tiền, vượt ải chắc chắn...

Đám đệ tử ăn chơi này mặc dù không phải ai cũng muốn lên núi học chút võ nghệ, nhưng vừa nghe nói không thể lên núi, làm việc nặng nhọc rèn luyện thân thể, thẳng đến thời điểm khảo hạch tiếp theo mới có thể lên núi, liền không còn ai phản đối...

Bọn họ đều là chủ nhân áo tới giờ cơm để há miệng, đã bao giờ làm việc thô bạo như vậy? Vậy còn không phải muốn mạng của bọn họ?

Cũng bởi vậy, cuối cùng chỉ còn lại một mình Diệp Tĩnh Vũ...

Cũng chính vào lúc này, cửa phòng củi lại một lần nữa bị người bên ngoài dùng bạo lực đập vỡ, Diệp Tĩnh đã có kinh nghiệm lần trước cũng không lập tức tiến công, mà là ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào, liền thấy trên đầu Tần Minh Long vẫn còn quần băng, mặt mũi như răng cười, ở phía sau hắn, còn đi theo ba tên đệ tử Bạch Vân Sơn trang ngày hôm qua đã từng động thủ...

“Tiểu tử, hoàn cảnh nơi này thế nào rồi? Còn hài lòng không?” Câu đầu tiên sau khi vào cửa, Tần Minh Long vẻ mặt khinh thường nhìn Diệp Tĩnh Vũ nói...

“Tần sư huynh, người nếu là cảm thấy hôm qua đánh ta đến khó chịu, hôm nay cứ việc động thủ là được, dù sao nơi này chỉ có một mình ta, cũng không có ai biết, hà tất còn tới mấy cái sáo này?” Diệp Tĩnh Vũ chán ghét liếc nhìn Tần Minh Long, rất là đậm mật nói...

Tuy nói đêm qua đã nhận được một bộ tâm pháp cao minh, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng mình chỉ tu luyện một đêm đã có thể trở thành cao thủ siêu cấp. Đừng nói đối phương có bốn người, coi như là một người tới đây, với bản lĩnh hiện tại của mình cũng tuyệt đối không phải là đối thủ...

“Xem ra tiểu tử ngươi rất hiểu chuyện nha, không sai, lão tử chính là đến bắt nạt ngươi, ngươi thì thế nào?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói trực tiếp như vậy, Tần Minh Long đầu tiên là sửng sốt, bất quá lập tức phản ứng lại, rất lạnh lùng nói, tựa hồ việc bắt nạt nhi tử của một địa chủ đối với hắn mà nói là một việc nhỏ bé không đáng kể...

“Ta không thể thế nào? Các ngươi có nhiều người như vậy, sao ta lại là đối thủ được? Rơi vào tay các ngươi, ta nhận thua là được... Chỉ là không nghĩ tới đệ tử Bạch Vân sơn trang cũng chỉ lấy nhiều hiếp ít nhân vật...” Diệp Tĩnh mở miệng khinh thường nói, mục đích của hắn là muốn chọc giận đối phương, giành lấy đủ thời gian cho mình...

“Tiểu tử, ngươi nói năng phải cẩn thận một chút, Bạch Vân sơn trang chúng ta làm việc quang minh lỗi lạc, làm sao lại làm ra chuyện ý đồ hiếp yếu như vậy, thu thập loại tạp chủng này, một mình ta đủ...” Tần Minh vừa nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ nói bọn người mình ý đồ hiếp ít, đặc biệt nhắc tới Bạch Vân sơn trang, không khỏi giận tím mặt nói, đối với loại đệ tử sống ở Bạch Vân sơn trang từ nhỏ, danh dự của Bạch Vân sơn trang cao hơn hết thảy...

“Thật sao?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại tràn đầy vẻ không tin...

“Ba người các ngươi không được động thủ, hôm nay ta phải thu thập thật tốt tên tiểu tử này, cho hắn biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân...” Tần Minh Long triệt để bị biểu tình trên mặt Diệp Tĩnh Vũ chọc giận, trực tiếp phân phó ba gã sư đệ khác, rất là tức giận bước về phía trước một bước...

“Ha ha, hôm qua ta bị nhiều người như các ngươi đánh một trận như vậy, bây giờ ngay cả cử thủ cũng khó khăn, một mình ngươi lên có khác gì nhau đâu? Còn không phải là kẻ hiếp yếu,

yếu, yếu... Có loại cho ta thời gian ba tháng, chờ thương thể trên người ta lành hẳn., Ta sẽ đích thân phát ra sinh tử quyết chiến giống người... Đương nhiên, nếu người sợ, cảm thấy đánh không lại ta cũng không nói gì, thừa dịp thương thể của ta bây giờ rất thê thảm, động thủ là..." Diệp Tĩnh Vũ khinh thường liếc mắt nhìn Tần Minh Long...

Cuộc quyết chiến sinh tử, đây là phương thức quyết chiến thần thánh nhất toàn bộ Đấu Hồn đại lục, từ vương công quý tộc, hạ đến dân chúng Bình Minh, đều sẽ dùng loại phương thức phổ biến nhất này để quyết đấu công bằng nhất...

Nói như vậy, trừ phi là bị người ta ép phải vào đường cùng, nếu không tuyệt đối sẽ không có ai đưa ra phương thức quyết đấu như vậy, dù sao, một khi đề xuất loại phương thức khiêu chiến này, mà đối phương lại tiếp nhận khiêu chiến, cũng giống như là ký kết sinh tử, một khi chết trong quyết đấu, triều đình chắc chắn sẽ không truy cứu trách nhiệm...

Hơn nữa song phương thường quyết đấu, đều là cừ địch không chết không thôi, không đến một bên tử vong, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đây cũng là sự tàn khốc của quyết đấu sinh tử...

Đương nhiên, một bên bị khiêu chiến cũng có quyền cự tuyệt tiếp nhận khiêu chiến, thế nhưng trừ phi tu vi của người không bằng đối phương. Chẳng qua bình thường sẽ không có người khiêu chiến với kẻ có đẳng cấp thấp hơn mình, đó không thể nghi ngờ là tự sát vào mặt mình., Bình thường sẽ không có ai cự tuyệt, dù sao cự tuyệt cũng là sự e dè, người sợ hãi ở Đấu Hồn đại lục không có bất kỳ địa vị đáng nói nào, rất nhiều người tình nguyện mất đi sinh mệnh, cũng tuyệt đối không cự tuyệt khiêu chiến...

Tần Minh Long từ nhỏ lớn lên ở Bạch Vân sơn trang, tuy không tính là đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, nhưng tu luyện nhiều năm như vậy, cũng từ võ đồ thuận lợi tấn cấp võ sĩ cảnh giới, người bình thường cho dù có hai ba chục người cũng có thể giải quyết, huống chi là con cháu phú gia như Diệp Tĩnh Vũ...

Theo hẳn thấy, Diệp Tĩnh Vũ vốn là một thiếu gia ăn chơi trói gà không chặt chỉ biết hưởng thụ, còn không phải võ giả, nếu mình không chấp nhận lời khiêu chiến của hắn, vậy sau này mình còn lẫn lộn thế nào được? Không nói gì khác, chỉ nói ba vị sư đệ của mình nhất định sẽ xem thường, hơn nữa chẳng lẽ với thân phận võ sĩ cao cấp của mình, còn đánh không lại một tên công tử bột chưa từng học võ sao?

Cho nên, gần như không hề nghĩ ngợi, Tần Minh Long lập tức đồng ý...

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ đã viết một bản thư khiêu chiến, Tần Minh Long ký lên đại danh của mình trên thư khiêu chiến, cũng đã đóng dấu tay, nói cách khác, từ giờ phút này, đây chính là sinh tử của hai người, ba tháng sau, giữa hai người sẽ tiến hành cuộc chiến sinh tử không chết không thôi...

Để công bằng quyết đấu, trong thời gian ba tháng này, Tần Minh Long không cho phép tới gây sự với hắn, thậm chí ngay cả phái những người khác cũng không được, đương nhiên., Nơi này là Bạch Vân sơn trang, triều đình cũng không quản được nơi này, nếu Tần Minh Long phái người không ngừng quấy rối mình, mình cũng không thể nói gì, bất quá hẳn tin tưởng., Tự cao như Tần Minh Long khẳng định sẽ không làm ra chuyện như vậy, thậm chí ngay cả những người khác muốn tìm mình gây phiền phức hẳn cũng sẽ giúp mình giải quyết, không phải nói hẳn là người chính trực mà là căn bản hẳn xem thường chính mình, nếu để cho người khác biết được quyết đấu cùng loại người như mình mà nói, hẳn về sau cũng không cần Bạch Vân Sơn Trang lẫn lộn nữa...

Cho nên nói, thời gian ba tháng này, mình sẽ là an toàn nhất, có thời gian tu luyện ba tháng, Diệp Tĩnh Vũ tự tin tuyệt đối có thể chiến thắng Tần Minh Long...

Chương bảy một hót kinh người (một)

Thời gian ba tháng trôi qua rất nhanh, mỗi ngày Diệp Tĩnh Vũ ban ngày làm xong một ít hoạt động thô sơ của Bạch Vân sơn trang, bắt đầu luyện tập các loại quyền pháp, cái gì mà võ công, tiết quyền đạo, Thiếu Lâm trường quyền, hồng quyền, thậm chí ngay cả Thái Cực quyền cũng đang luyện tập, chỉ tiếc những thứ này đều là hắn đã từng xem trên phim, nào biết được tinh túy trong đó...

Bất quá đây chỉ là thủ pháp của hắn làm tê liệt Tần Minh Long mà thôi, dù sao, hắn đã ký kết quyết đấu sinh tử, nếu không biểu hiện tích cực một chút, Tần Minh Long làm sao chịu tin? Không chừng còn cho rằng hắn có âm mưu gì đó?

Kết quả hết thấy đều bình thường như dự liệu của hắn, Tần Minh Long đích xác phái người quan sát Diệp Tĩnh Vũ, phát hiện mỗi ngày hắn đều sẽ liều mạng luyện tập, ngược lại yên lòng, trong mắt Tần Minh Long, những chiêu thức kia của Diệp Tĩnh Vũ chẳng qua là hoa quyền tú chân mà thôi., Căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào, hắn một mực cho rằng Diệp Tĩnh Vũ hướng mình phát ra khiêu chiến là sợ bị đánh, rơi vào đường cùng đưa ra lựa chọn, về sau ý thức được quyết chiến sinh tử không phải trò đùa, lúc này mới chết ngửa sống làm y sống, mỗi ngày không ngừng huấn luyện...

Vì biểu thị rộng lượng của mình, Tần Minh Long thậm chí còn tận lực phân phó hạ nhân chăm sóc tốt Diệp Tĩnh Vũ, ăn no ở, đến lúc đó thắng hắn mới lộ ra hào phóng của mình đúng không?

Cũng bởi vì Tần Minh Long rộng lượng, Diệp Tĩnh Vũ không cần ngủ trong phòng củi, cũng không cần ăn bánh bao và cơm loãng, thức ăn mỗi ngày đều không khác gì đệ tử chính thức của Bạch Vân sơn trang...

Đối với một tên ăn chơi trác táng thực sự mà nói, cuộc sống như vậy có lẽ còn kém một chút, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ

cũng không phải là một tên ăn chơi trác táng, nói cho cùng, hắn chỉ là một tên học sinh hơi lưu manh mà thôi, ngay cả bánh bao hay bánh bao cũng có thể ăn được, huống chi là những tên khác?

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, ban ngày, trước mắt bao người chơi chiêu thức trong phim, ban đêm, một người lẳng lặng trốn ở trong phòng của mình, tu luyện Bá Nguyên Quyết...

Không thể không nói, Bá Nguyên Quyết thật sự là một công pháp cực kỳ cao minh nhưng lại bá đạo, võ giả bình thường đều là hấp thu linh khí tinh khiết nhất giữa thiên địa để tạo ra thân thể cùng mở rộng kinh mạch của mình, sau đó lại chuyển hóa thành chân khí của mình., Nhưng Bá Nguyên Quyết lại hoàn toàn không phải như vậy, không chỉ hấp thu thiên địa linh khí, ngay cả các loại năng lượng khác cũng thu không lầm, toàn bộ thông qua giới chỉ trước ngực hắn chuyển hóa thành lực lượng tinh khiết nhất dũng mãnh tràn vào thân thể hắn...

Chẳng qua lúc mới bắt đầu, tốc độ tu luyện của Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhanh, những năng lượng kia cũng là đủ loại ô tô, không ngừng chen chúc trên một đơn hành đạo, cho đến khi Diệp Tĩnh Vũ tiêu phí mười ngày thuận lợi luyện hóa Anh Phách ở đáy biển, sau đó đơn đạo mới biến thành song hành đạo, tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi...

Thế nhưng thời gian Diệp Tĩnh Vũ luyện hóa tinh phách lại hao tổn hơn hai mươi điểm, ước chừng gấp đôi luyện hóa anh phách...

Đây là thành tích mà tháng trước Diệp Tĩnh Vũ lấy được, tinh anh nhị phách chủ quản thân thể cường kiện của người, sau khi thuận lợi luyện hóa hai Phách này, Diệp Tĩnh Vũ liền rõ ràng cảm giác được tinh thần mình rất nhiều, khí lực cũng lớn lên không ít, tầm mắt, nghe thấy, cảm giác, vân vân, cũng có tiến bộ rõ ràng, mặc dù không biết tiến bộ tới trình độ nào, nhưng hắn biết mình đã không còn là thiếu gia yếu nhược một tháng trước kia...

Sau khi thuận lợi luyện hóa tinh phách, tốc độ tu luyện tăng lên rất nhiều, trực tiếp mở rộng song hành đạo thành hành đạo tứ hành, tăng lên gấp mấy lần, nhưng không biết tại sao, khi kỳ hạn ba tháng sắp trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ mới thuận lợi luyện hóa lực phách...

Nói cách khác, mỗi khi hần luyện hóa một phách, tốc độ tu luyện đều tăng lên gấp bội, thế nhưng độ khó luyện hóa hạ phách cũng gia tăng gấp mấy lần, lúc này mới làm cho thời gian của hần càng lâu hơn...

Hơn nữa vốn tưởng rằng sau khi luyện hóa hai phách tinh anh, kế tiếp hần là hạch tâm trong rốn, nào ngờ trực tiếp nhảy qua trung tâm Xu phách, lực lượng tu luyện tâm luân...

Trung Xu trụ chính là trung tâm bảy phách, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm thấy đây là một hồn phách cuối cùng được luyện hóa...

Sau khi luyện hóa lực mạnh, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác rõ ràng nhất chính là khí lực của mình đã lớn hơn rất nhiều, toàn thân tràn đầy lực lượng, phảng phất tùy thời đều có thể nổ tung. Hần lén kiểm tra lực lượng của mình, phát hiện có thể dễ dàng giơ lên một tảng đá lớn nặng mấy trăm cân dưới chân núi...

Có thành tựu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy tin tưởng đối với quyết chiến sinh tử sắp tới, cho dù mình không biết võ công chiêu thức gì, nhưng có thân thủ nhanh nhẹn và lực lượng cường đại hơn người thường mấy lần, đối phó với Tần Minh Long, cũng có thể rất nắm chắc mới đúng...

Dù sao, Tần Minh Long cũng không phải đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, hần hơn hai mươi tuổi thì có thể làm được gì?

Hôm nay, chính là ngày Diệp Tĩnh Vũ cùng Tần Minh Long ước định quyết chiến, địa điểm quyết chiến chính là trên quảng trường hôm đó Diệp Tĩnh Vũ đã đến...

Lúc này... Trên quảng trường đã sớm tụ tập đầy người, những người này đều là đệ tử Bạch Vân sơn trang, thậm chí còn có rất nhiều trưởng bối của sơn trang xuất hiện tại hiện trường.

Cũng không biết trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, từng người đều mang theo hứng thú bùng bùng tươi cười...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ đi tới quảng trường, chứng kiến hiện trường chính là như vậy, trong mắt lóe ra quang mang nghi hoặc, dưới cái nhìn của hắn, Tần Minh Long căn bản chỉ là một tiểu nhân vật, mà mình lại càng không tính là tiểu nhân vật, làm sao lại đến nhiều người như vậy?

Hắn lại không hiểu, mặc dù quyết đấu sinh tử là một phương thức giải quyết ân oán mà toàn bộ Đấu Hồn đại lục được công nhận, nhưng Bạch Vân Sơn Trang đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa từng có ai đề cập tới phương thức quyết đấu như vậy, dù sao đây cũng là chuyện mà nhân dân quan tâm tới, không đến lúc bắt đầu dĩ, ai lại đề xuất sinh tử quyết chiến chứ?

Chỉ có hắn ngây ngốc như vậy mới có thể nói ra, đã nói ra, như vậy sinh tử quyết chiến, cho dù chỉ là quyết đấu sinh tử của tiểu nhân vật, cũng luôn có chút kích thích phải không? Mọi người đều là sinh vật ưa thích kích thích, những trưởng bối ngày thường không có việc gì làm tự nhiên đều xuống xem náo nhiệt, nói cho cùng, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Tần Minh Long, trong mắt bọn họ đều chỉ là đối tượng tiêu khiển mà thôi...

Cũng mặc kệ những người xung quanh, Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy tự tin đi đến lôi đài giữa quảng trường. Lúc này, Tần Minh Long mặc một bộ võ sĩ màu đen đang tươi cười đứng đó, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy khinh thường...

“Người thật sự muốn quyết đấu với Minh Long sư huynh?” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ sắp lên đài, một thanh âm hơi lo lắng truyền đến...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy tên mập chui ra từ trong đám người lần trước, mặt mũi tràn đầy lo lắng nói với mình...

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ không biết vì sao người mập đã gặp mặt mấy lần này lại lo lắng cho mình, rất là tự nhiên nhẹ gật đầu...

“Thế nhưng người căn bản không phải là đối thủ của hấn, đi lên chẳng qua là chịu chết mà thôi...”

“Ha ha, tin ta đi, ta sẽ thắng...” Không đợi mập mạp nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã mỉm cười ngắt lời nói, lấy tay thân mật vỗ vỗ bả vai mập mạp, sau đó trong ánh mắt khinh thường của mọi người nhảy lên lời dài...

Chương tám một hót kinh người (2)

Mập mạp có chút buồn bực nhìn Diệp Tĩnh Vũ, hẳn thật sự không nghĩ ra vì sao người này lại có tự tin như vậy? Chẳng lẽ nói hẳn trước kia đã học qua võ công? Nếu thật sự học qua, vậy cần gì phải đến Bạch Vân Sơn Trang?

Về phần những đệ tử Bạch Vân sơn trang khác, hoàn toàn đem Diệp Tĩnh Vũ trở thành loại người không biết trời cao đất rộng. Theo bọn họ thấy, với thực lực của Tần Minh Long, muốn đánh bại đám đệ tử ăn chơi không chút chân khí trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ như vậy, quả thực dễ dàng...

“Tiểu tử, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, đây chính là tranh đấu sinh tử. Một khi động thủ, ta sẽ không lưu thủ. Chỗ này có thư khiêu chiến của ngươi, cho dù có giết ngươi, người nhà của ngươi cũng không thể làm được gì. Tốt nhất ngươi nên hiểu rõ một điều, nếu hiện tại hối hận vẫn còn kịp, chỉ cần nói với ta một lời xin lỗi, hết thầy...”

“Nói nhảm nhiều quá...” Không đợi Tần Minh Long nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã lạnh lùng ngắt lời...

“Ngươi...” Tần Minh Long nào ngờ tên gia hỏa như con kiến hôi này lại dám nói nhiều với mình như vậy, trong lòng không khỏi giận dữ, nhưng còn chưa nói hết đã thấy trước mặt có bóng người nhoáng lên một cái, tiếp theo lại thấy một nắm đấm to như cái nồi xuất hiện trước mặt mình...

Thân thể theo bản năng lui về phía sau, cánh tay phải trong nháy mắt nâng lên, thế nhưng nắm đấm kia vẫn hung hăng nện lên cánh tay phải của hắn, lập tức Tần Minh Long cảm giác cánh tay của mình như bị thiết chùy đập một cái, xương cốt đau đớn mơ hồ, nếu không phải chân khí trong cơ thể chủ động vọt tới cánh tay, rất có thể cánh tay đã gãy lìa, dù như vậy, thân thể cũng bị lực đạo cực lớn nện liên tiếp lui về phía sau...

Diệp Tĩnh Vũ nói cho cùng cũng chỉ là một học sinh hư hỏng ưa thích đánh nhau mà thôi, chưa từng học qua chiêu thức gì đáng nói, mặc dù khí lực tăng nhiều, nhưng không biết làm thế nào để chuyển đổi phòng ngự. Mất thấy Tần Minh Long bị mình đánh lui về phía sau, hắn tự tin hơn nhiều, không hề nghi ngại, thân thể trực tiếp xông về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía ngực của Tần Minh Long...

Trong lòng Tần Minh Long giật mình, mất thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa vọt về phía mình, thân thể hắn không hề chủ quan mà chỉ nhẹ nhàng lóe lên, thông dong tránh khỏi nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ, tiếp theo trở tay đánh ra một chưởng về phía bả vai của Diệp Tĩnh Vũ, chân khí trong cơ thể tràn về tay phải của mình...

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, Diệp Tĩnh Vũ bị một chưởng của Tần Minh Long đánh trúng, tiếp đó liền thấy thân thể Tần Minh Long xoay tròn một cái, một cú đá xoáy đơn giản đập lên ngực Diệp Tĩnh Vũ, lập tức đá bay thân thể Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài...

Trong chốc lát, hiện trường liền vang lên một trận tiếng hoan hô chói tai, người nơi này đều là đệ tử Bạch Vân sơn trang, bất kể nói thế nào, nhìn thấy người mình đập Diệp Tĩnh Vũ bay ra ngoài luôn là chuyện vui vẻ, đặc biệt là Tần Vũ Đình đi theo phía sau Tần Viêm, khoe miệng càng lộ ra một tia cười lạnh, nếu không phải cố kỵ thân phận của mình, nàng đã sớm tìm gia hỏa năm đó dám đùa giỡn mình tính sổ, làm sao có được hiện tại?

Tần Minh Long thấy Diệp Tĩnh Vũ bị mình vỗ trúng, lại bị một cước của mình đánh bay, chút kinh ngạc vừa rồi cũng biến mất vô ảnh vô tung, xem ra khí lực của tiểu tử này chỉ lớn hơn người bình thường một chút thôi...

Trong cơ thể của hắn không có nửa điểm chân khí, mà chân khí trong cơ thể mình đã đại thành, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra chân khí, đạt tới cảnh giới Võ Sư, một thằng nhóc không có nửa điểm chân khí làm sao có thể là đối thủ của mình?

Một chương vừa rồi nhất định sẽ đập gãy xương vai của hắn, đó là mình dùng lực lượng chân khí tăng bảy, cho dù là một con trâu cũng phải đập nát, huống chi là người?

Tần Minh Long vẽ mặt đắc ý nhìn Diệp Tĩnh Vũ ngã trên mặt đất, trong đầu đang suy nghĩ xem thu thập hắn thế nào, dưới cái nhìn của hắn, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có sức chiến đấu...

Không chỉ có Tần Minh Long cho là như vậy, mà ngay cả những người khác của Bạch Vân sơn trang cũng vậy, trên mặt mỗi người ngoại trừ hoan hô thì còn có vẻ thất vọng, bọn họ tuy rằng sớm biết Diệp Tĩnh Vũ sẽ thất bại, nhưng tuyệt đối không ngờ lại thất bại nhanh như vậy? Âm thanh khinh thường càng vang dội toàn trường...

“Móa nó, nhìn người gầy mà cũng không kém bao nhiêu, sao khí lực lại lớn như vậy?” Nhưng vào lúc này, thanh âm Diệp Tĩnh Vũ lại vang lên...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ánh mắt đồng thời dời về phía Diệp Tĩnh Vũ, liền thấy hắn trắng nõn ung dung đứng lên, một tay lau đi tơ máu trên khóe miệng, chẳng hề để ý nói, tựa hồ giữa hai người cũng không phải quyết đấu sinh tử gì, ngược lại là chơi đùa vật lộn, về phần thương thế của hắn...

Đã từng thấy một gia hỏa bị trọng thương rồi còn nhảy nhót tung bừng không?

Mà lời nói của hắn càng khiến người ta kinh ngạc, cái gì mà gầy gò, khí lực lớn vậy? Chẳng lẽ hắn không biết một võ giả tu luyện tới cảnh giới võ sĩ, cũng chính là sau khi trong cơ thể xuất hiện chân khí, dưới tình huống sử dụng chân khí có thể tăng khí lực sao?

“Ngươi...ngươi... Ngươi sao có thể bình an vô sự?” Tần Minh Long kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, dưới cái nhìn của hắn, một chương vừa rồi của mình đủ để đập nát một tảng đá, nhưng hắn sao lại giống như không có việc gì?

“Tại sao ta nhất định phải có chuyện?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể lại một lần nữa nhào về phía Tần Minh Long, thông qua trận giao thủ vừa rồi, hắn đã minh bạch một

người đã học qua võ, bản chất khác biệt với người chưa từng học võ, về chiêu thức thì mình không có bất kỳ ưu thế nào., Ưu thế duy nhất của mình chính là thân thể phản ứng rất nhanh, tốc độ đủ nhanh, lực lượng đủ lớn, còn có một điểm, đó là sức đề kháng của mình thực sự có chút biến thái., Một chương vừa rồi kia, hấn vốn cho là bả vai mình sẽ bị đập nát toàn bộ, nào nghĩ tới ngoại trừ có chút đau đớn, không có bất kỳ thương thế nào, cái này có lẽ chính là luyện hóa tinh anh hai phách xong, tổ chất thân thể của mình trở nên mạnh mẽ a?

Thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa nhào về phía mình, Tần Minh Long kinh ngạc không thôi đánh giá lại Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vốn thông minh lại không nhào tới như vừa rồi, mà dựa vào sự nhanh nhẹn của thân thể, không ngừng trái phải chạy trốn...

Nhìn chiến đấu giữa hai người lại bắt đầu, mọi người dưới đài lại lần nữa vui vẻ, sinh tử quyết đấu mà, thì nên đặc sắc một chút có phải không?

Mà ở trên quảng trường, Tần Viêm vẫn cười nhạt nhìn hai người trên đài, cũng không biết trong lòng hấn suy nghĩ cái gì, mà Tần Vũ Đình lại có chút tức giận nhìn Tần Minh Long, dưới cái nhìn của nàng, vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ không bị thương, nhất định nguyên nhân Tần Minh Long hạ thủ lưu tình, chỉ có một lão giả tóc trắng bên cạnh Tần Viêm, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, sau đó lóe lên một vòng hào quang tinh xảo...

Sau khi nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của Diệp Tĩnh Vũ cùng tốc độ cực nhanh kia, tinh mang trong mắt hấn càng thêm xán lạn, phảng phất người đánh nhau trên đài không phải chỉ một người, mà là một kiện bảo vật giá trị liên thành...

Đại trưởng lão Chương Cửu thứ chín.

Trên lôi đài, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên tả hữu đột, căn bản không cho Tần Minh Long cơ hội cận thân, Tần Minh Long vốn cho rằng với thực lực võ sĩ của mình muốn diệt sát gia hỏa Diệp Tĩnh Vũ hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng nào ngờ gia hỏa này lại giống như một tiểu cường, đánh thế nào cũng không chết, hơn nữa càng đánh càng mạnh, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, bản thân thậm chí có chút không theo kịp tiết tấu của hắn...

Lúc này, cách trận đấu bắt đầu đã qua hơn một khắc đồng hồ, dưới đài đã vang lên một mảnh tiếng la hét, đều là đang cười nhạo Tần Minh Long vô năng, nửa ngày nay, ngay cả một tiểu gia hỏa không chút chân khí cũng không thu thập được, đây còn tính là đệ tử Bạch Vân sơn trang sao?

Nghe tiếng la hét dưới đài, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trước mắt mình không ngừng lung lay, Tần Minh Long hoàn toàn phần nộ, nếu mình không thu thập được người này, có lẽ sau này mình thật sự không cần ở lại Bạch Vân sơn trang nữa...

“Tiểu tử, hết thấy đều là nguoi bức bách, nhận lấy cái chết đi cho ta, Liệt Thạch Quyền...” Tần Minh Long tức giận, không lưu thủ nữa, hét lớn một tiếng, chân khí trong cơ thể cuộn lên, lập tức tụ tập vào tay phải, thân thể đột nhiên bước về phía trước, đạp một chân lên sàn nhà, lập tức nghe được âm thanh răng rắc răng rắc vang lên, đó là nguyên nhân khiến sàn nhà bị giẫm nát...

Lực lượng kinh khủng bộc phát toàn diện, tốc độ Tần Minh Long nhanh không chỉ gấp đôi, thân thể trong nháy mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một quyền hung hăng đập tới ngực hắn...

Đây là một trong những võ học của Bạch Vân sơn trang, tuy chỉ là võ học cơ bản nhất, nhưng muốn đối phó với một người xưa nay không biết võ công, quả thực có chút hương vị như

giết gà dùng dao mổ trâu, hơn nữa Tần Minh Long biết tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh, còn chuẩn bị cho hắn một sát chiêu liên hoàn...

Mọi người dưới đài thấy Tần Minh Long nổi giận, bắt đầu sử dụng công phu ép đáy hòm của mình, từng người lại kêu gào lên...

Tần Vũ Đình đã sớm nói như vậy, Tần Viêm vẫn chỉ mỉm cười như cũ, tựa hồ hết thảy mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn, mà lão giả bên cạnh hắn lại lộ ra vẻ trầm tư, tựa hồ đang suy nghĩ xem Diệp Tĩnh Vũ làm sao tránh né chiêu này...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại làm ra một chuyện khiến tất cả mọi người không thể ngờ tới, hắn cũng bước tới một bước, nắm tay phải nắm chặt, thẳng tắp đâm tới nắm đấm của Tần Minh Long...

Hắn muốn chết sao?

Ý niệm như vậy cơ hồ đồng thời xuất hiện trong lòng tất cả mọi người, ngay cả lão giả kia cũng nhìn không thể tưởng tượng nổi hành động của Diệp Tĩnh Vũ...

Một võ sĩ, một võ sĩ có chân khí trong cơ thể cực kỳ sung mãn, một võ giả có thể đột phá cảnh giới võ sĩ trở thành võ sư bất cứ lúc nào, sau khi hắn thúc giục chân khí, lực phá hoại sẽ cường đại tới mức nào? Đừng nói là đá xanh bình thường, cho dù là sắt thép cũng chưa chắc ngăn được một kích toàn lực. Thế nhưng tên gia hỏa Diệp Tĩnh Vũ này không hề có chân khí, lại muốn dựa vào lực lượng thân thể thuần túy để chống cự, đây không phải là chết là cái gì?

Trong mắt rất nhiều người, Diệp Tĩnh Vũ đã là một người chết, Liệt Thạch Quyền, một quyền đủ để khai sơn liệt thạch, lại thêm một người có thể ngăn cản?

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ đâm mạnh một quyền vào nắm đấm của Tần Minh Long...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, mọi người chỉ thấy nắm tay Tần Minh Long cứng không gì không phá nổi vỡ ra, xương trắng hếu trực tiếp mọc ra từ xương ngón tay, cả cánh tay lập tức mất đi sức sống, cứ như vậy mà rơi xuống...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, tiếp theo cả kinh, sau đó là vẻ mặt không thể tin nổi, giống như gặp quỷ vậy...

Chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể đã có thể đánh bại chính diện một võ sư chân khí cường giả, điều này sao có thể?

Một quyền đập nát nắm tay Tần Minh Long, Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, lập tức cảm thấy một cỗ năng lượng kỳ diệu xông vào trong cơ thể của mình, không ngừng phá hủy cơ năng của mình, tựa hồ muốn phá hủy triệt để xương cốt, thịt non của mình., Nhưng chính vào lúc này, từ đáy biển của mình chính là chỗ năng lượng của Anh Phách, lại hiện ra một cỗ năng lượng ảm áp, không ngừng triệt tiêu tác dụng chân khí này, cơ hồ chỉ sau mấy hơi thở, cảm giác đau đớn kia lại một lần nữa biến mất vô tung vô ảnh...

Hắn ngược mắt nhìn Tần Minh Long bị mình nện ngã ra ngoài, cánh tay buông thõng xuống toàn bộ cánh tay, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới cảnh mình bị bọn họ ức hiếp ngày đó, nghĩ tới cảnh tượng bị đánh đến không hề có lực hoàn thủ kia, nhớ tới tràng cảnh bọn họ phun nước miếng trên mặt mình, nghĩ tới tràng cảnh bọn họ nhục mạ cha mình, một cỗ tức giận khó tả tuôn ra từ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

“Vào...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa vọt ra ngoài, chiêu thức không quá nhiều, càng không có động tác gì đặc biệt, chính là đơn giản một quyền, một quyền ẩn chứa toàn bộ lực lượng trong cơ thể hắn, trùng trùng điệp điệp đánh vào ngực mà Tần Minh Long vẫn còn đang kinh ngạc, lập tức đánh cho thân thể hắn bay ngược ra ngoài...

Máu tươi càng là không cần tiền phun ra, nếu không phải chân khí hộ thể trong cơ thể hắn tự động phát ra, sức mạnh ít nhất hơn ngàn cân này của Diệp Tĩnh Vũ cũng đủ làm lồng ngực hắn lõm vào, nhưng cho dù không có như vậy, lực lượng kinh khủng vẫn có thể đánh gãy vài khúc xương ngực của hắn...

Thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, lại một ngụm máu tươi phun ra, bên trong còn kèm theo mảnh vỡ nội tạng...

Trong mắt hắn, thần sắc kinh ngạc kia đã biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là nỗi sợ hãi sâu sắc kia...

“Chịu chết đi...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên bước về phía trước, tiếp theo cả người nhảy lên không trung, hung hăng đập về phía Tần Minh Long...

“Ầm...” một tiếng...

Diệp Tĩnh Vũ một cước nặng nề giẫm lên ngực Tần Minh Long, liền nghe thanh âm răng rắc rắc vang lên, đó là tiếng xương ngực Tần Minh Long triệt để bị giẫm nát, máu tươi trong miệng phun ra như suối, ánh mắt hấn lòi ra, nơi đó tràn ngập hoảng sợ, nơi đó tràn ngập tuyệt vọng...

Mà ánh mắt của hắn, từ từ tan rã, chỉ còn lại thân thể không ngừng run rẩy...

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bọn họ thật sự không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy...

Cả đám trưởng thành há miệng, không biết nói gì, nguyên bản hiện trường phi thường náo nhiệt, một mảnh yên tĩnh, ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được rõ ràng...

Cả người Diệp Tĩnh Vũ như ma thần đứng thẳng ở nơi đó, ánh mắt lạnh như băng quét về phía đám người dưới đài, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không có bất kỳ ai dám đối mặt với hắn...

Từ nhỏ đến lớn, hắn mặc dù không phải là một đệ tử phú gia, nhưng cho tới bây giờ không phải là một kẻ chịu thiệt, từ lúc nào lại bị đám người ầu đả? Từ lúc nào bị người ta cười lên đầu? Bị người ta nhử nước miếng từ lúc nào? Thế nhưng đến thế giới này rồi, hắn vốn chỉ nghĩ tới việc bị mục nát cuộc sống lại bị đưa đến đây, đến ngày đầu tiên tới đây đã nhận được đãi ngộ như vậy, điều này làm cho tâm lý của hắn làm sao chịu đựng nổi...

Trong con người di truyền của tổ tiên lạnh lùng, thời khắc này hoàn toàn bộc phát, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, tất... giết!

Xa xa, nhìn về mặt lạnh lùng của Diệp Tĩnh Vũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như lê của Tần Vũ Đình cũng lộ ra một tia sợ hãi...

Mà lão giả bên cạnh hắt lại thản nhiên nói một câu: “Hạt tử tốt như vậy, ta nhận tên đồ đệ này...”

Vẻ mặt vĩnh viễn không thay đổi của Tần Viêm có chút động dung, mà vẻ sợ hãi trên mặt Tần Vũ Đình lại càng đậm...

Chương mười, tên sư số mười.

Bạch Vân sơn, cao tới hơn ba ngàn mét, là một dãy núi bốn mùa như xuân, mà Bạch Vân sơn trang, tọa lạc trên ngọn núi cao nhất Bạch Vân sơn...

Bạch Vân sơn trang là bang phái lớn nhất ở Ninh Vân quận, diện tích rất lớn, kiến trúc có diện tích chừng hơn vạn mẫu, hơn nữa phong cách phong cách phong cách cổ xưa, thanh nhã, không có chút xa hoa nào, nếu không phải vì vừa mới bắt đầu không vui, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí cảm thấy mình sẽ thích đến nơi này...

Mặc bộ quần áo phục vụ màu đen mới được thay vào, dưới sự dẫn dắt của hai gã đệ tử Bạch Vân sơn trang, Diệp Tĩnh Vũ đi tới một tòa Thiên điện thuộc nội viện Bạch Vân sơn trang. Nơi này, nghe nói là nơi mà đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang mới có thể đi vào...

Nhìn gian đại điện trang trí đơn giản trước mắt, lại lộ ra khí tức thuần hậu, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không quan tâm hai gã đệ tử Bạch Vân sơn trang, trực tiếp đi đến trên một chiếc ghế, cả người liền ngồi xuống...

Trải qua trận chiến sinh tử vừa rồi, từ tâm linh tới thân thể hẳn đều trở nên hư thoát, dù sao... đây là lần đầu tiên hắn giết người...

Nói cho cùng, hắn là một người sinh sống ở thời kỳ hòa bình, mặc dù từ nhỏ đã thích đánh nhau, nhưng chưa từng giết người. Phải nói là hắn một chút cảm giác cũng không có, đó là điều không thể nào. Nhưng hắn lại biết mình nhất định phải làm như vậy, nếu không, người chết chính là hắn...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa mới ngồi xuống, một lão nhân tóc tái nhợt, thần sắc kinh ngạc chậm rãi từ một cánh cửa khác đi ra. Hai gã đệ tử Bạch Vân sơn trang mang theo Diệp Tĩnh Vũ

đến lập tức cung kính hành lễ với lão nhân kia, nói: “Đệ tử bái kiến đại trưởng lão...”

Ông lão không nói gì, chỉ phát phát tay ý bảo hai người rời đi. Hai tên đệ tử kia căn bản không dám nói thêm gì, trực tiếp rời khỏi đại điện, cuối cùng chỉ còn lại Diệp Tĩnh Vũ và ông lão trừng to mắt nhỏ nhìn nhau...

“Lão đầu, ngươi gọi ta tới?” Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của lão nhân, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm thấy mình là một con thỏ bị đưa vào ổ sói...

“Lần đầu giết người?” Ông lão không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi ngược lại...

“Ngươi đây không phải là nói nhảm sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại liếc mắt, vẻ mặt cảnh giác nhìn lão đầu...

Mẹ nó, bộ dáng tươi cười của lão già này sao lại trông âm đạm như vậy? Chẳng lẽ hẳn thấy lão tử trông quá đẹp trai sao? Muốn chơi trò gì với ta sao? Mẹ nó... Lão Tử đối với nam nhân không có hứng thú, đối với loại lão già này càng không có hứng thú, nhưng nhìn qua thì địa vị ở đây của lão nha đầu rất cao, nếu lão tử mạnh đến thì phải làm sao?

“Ha ha, cảm giác thế nào?” Lão nhân cũng không biết những ý nghĩ xấu xa trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, vẫn cười nhạt nói...

“Cảm giác? Cảm giác gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại sừng sốt...

“Đương nhiên là cảm giác giết người rồi...”

“.....”

Mẹ nó, sao ta cảm giác nha đầu này chính là một tên biến thái vậy, vừa rồi lão tử thiếu chút nữa buồn nôn muốn chết, vậy mà hẳn còn hỏi cảm giác giết người? Nhìn nụ cười nhàn nhạt của lão nhân, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác từng cục da gà trên người bốc lên...

“Ha ha, có phải ngươi cảm thấy ta rất biến thái hay không?” Tựa hồ nhìn thấu tâm tư Diệp Tĩnh Vũ, lão nhân nhàn nhạt nói, không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, lại tiếp tục nói: “Thế giới này chính là một thế giới mạnh được yếu thua, người sống trên thế giới này không phải giết người thì cũng là bị giết,

giống như người hôm nay, nếu như người thua, người cho rằng người có thể sống sót sao?”

Diệp Tĩnh Vũ lại sững sốt...

Mạnh được yếu thua? Không phải giết người thì cũng là bị giết? Đây chính là pháp tắc sinh tồn của thế giới này sao?

Nghĩ tới ánh mắt tràn đầy sát ý của Tần Minh Long hôm nay, nhớ lại những người vừa tới bắt nạt mình, trong mắt bọn họ chưa từng có nửa điểm thương cảm, chưa từng có nửa điểm đồng tình?

Đây là một thế giới tàn nhẫn hơn so với xã hội trước đây của mình, có lẽ, mình thật sự nên từ từ thích ứng với thế giới này...

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm bất an vì giết chết Tần Minh Long đã trở nên yên ổn hơn rất nhiều, mặc dù còn không thể hoàn toàn thông dong đối mặt chuyện giết người này, nhưng ít nhất, trong lòng của hắn cũng dễ chịu hơn rất nhiều...

“Tiểu tử, bây giờ ngươi hiểu rồi chứ?” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, lão nhân nhàn nhạt nói...

“Hiểu thì thế nào? Cũng không nên để ta không ngừng đi giết người khác chứ?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn về phía ông lão... Muốn tìm kiếm nghi hoặc trong lòng lão...

“Đương nhiên không phải, chúng ta đều là người, không phải giết Nhân Ma Vương, mặc dù đây là thế giới một người giết người, nhưng chúng ta cũng không nhất định phải đi giết người, chẳng qua chúng ta cần năng lực không bị giết, đúng không?” Ông lão mỉm cười nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn lão nhân kia mỉm cười như hồ ly, Diệp Tĩnh Vũ hai con ngươi đen kịt không ngừng xoay tròn, gia hỏa này vô duyên vô cớ nói với ta chuyện này làm gì? Chẳng lẽ là...

“Có phải ngươi thấy được xương cốt ta kỳ lạ, thiên phú dị thường, muốn thu ta làm đồ đệ không?” Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ búng tay, mở miệng nói...

“...” Lão giả kinh ngạc, lão muốn thu Diệp Tĩnh Vũ làm đồ đệ, sở dĩ nói nhiều như vậy cũng là muốn xem thử ngộ tính của Diệp Tĩnh Vũ như thế nào, hiện tại xem ra ngộ tính của lão rất tốt, điểm một chút liền biết mình muốn thu làm đồ đệ, nhưng có người nói mình là người có cốt cách kỳ lạ, thiên phú dị thường như vậy sao?

“Không sai, lão phu đang có ý này...” Nhưng lão nhân vẫn gật đầu, dựa vào lực lượng thân thể mà đánh chết võ sĩ cao cấp đã sắp phóng chân khí ra ngoài, thiên phú như vậy, quả thực là trăm năm, không, ngàn năm khó gặp nha...

“Mịa nó, ta biết ngay lão già nhà ngươi không có ý tốt mà...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, hóa ra lão già này lại có tâm tư như vậy...

“Cái gì gọi là không yên lòng, lão phu Tần Tiêu chính là đại trưởng lão của Bạch Vân sơn trang, chương quản tất cả sự vật của Bạch Vân sơn trang, địa vị chỉ dưới trang chủ, chẳng lẽ thu ngươi làm đồ đệ mà còn ủy khuất?” Nhìn vẻ mặt không thèm để ý chút nào của Diệp Tĩnh Vũ, Tần Tiêu cảm thấy trong lòng mình bị thương, rất thương...

“Ách... Nói như vậy, báỉ ngươi làm thầy, sau này có rất nhiều chỗ tốt?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ sáng lên... Mấy ngày nay, hắn biết Bạch Vân Sơn Trang đại biểu cho cái gì, đây quả thực chính là nhân vật bá chủ toàn bộ Ninh Thiên quận a., Đừng nói một Đại trưởng lão, cho dù tùy tiện ra ngoài một tên đệ tử, ở bên ngoài cũng là hô phong hoán vũ, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều địa chủ tình nguyện tiêu tiền lớn đưa con trai mình đến nơi này học võ, không phải là vì một cái tên sao?

“Chỗ tốt?” Tần Tiêu lại sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt tham lam lóe lên trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng của hắn lộ ra một tia cười khỏ, tên này vậy mà vì chỗ tốt mới muốn báỉ mình làm sư phụ, chẳng lẽ hắn không biết trở thành đệ tử của mình, chính là chỗ tốt lớn nhất sao?

Phải biết rằng đệ tử Bạch Vân sơn trang chia làm ngoại vi đệ tử, đệ tử bình thường, trực hệ đệ tử, còn có đệ tử hạch tâm, mỗi một đệ tử đều có thân phận cách biệt một trời một vực.

Chương mười một Tà Đồ thứ mười một...

Đệ tử ngoại vi tự nhiên là nói hấn ăn chơi trác táng như vậy, loại người này bình thường có thể học được một ít hoa quyền tú chân, căn bản không có sức chiến đấu, đến Bạch Vân sơn trang chính là hỗn tạp danh phận, giống như người hiện tại trà trộn vào Trương đại học văn bằng...

Đệ tử bình thường cũng chính là loại người như Tần Minh Long, được Bạch Vân sơn trang thu dưỡng từ nhỏ, sau đó truyền thụ võ học nhất định, tư chất cao, có thể sẽ được chọn làm đệ tử trực hệ, truyền thụ võ học cao cấp hơn, tư chất bình thường, cũng chỉ có thể làm tạp vật, tay nghề của Bạch Vân sơn trang...

Đệ tử trực hệ là đệ tử chính thức của Bạch Vân sơn trang, những người này hoặc là người thân của cao tăng Bạch Vân sơn trang, hoặc là người có thiên tư đặc biệt xuất chúng, bọn họ đều được truyền thụ võ học cao thâm, thành tựu võ học ngày sau tuyệt đối không thấp...

Về phần đệ tử hạch tâm, tuyệt đối là người trẻ tuổi thiên phú siêu nhất lưu, những người này bình thường đều là thất đại trưởng lão của Bạch Vân Sơn Trang hoặc là đệ tử thân truyền của trang chủ, thân phận địa vị của bọn họ trong tất cả đệ tử đều là cao nhất, thành tựu sau này của bọn hấn lại càng không thể đo lường được., Minh tốt xấu gì cũng là đại trưởng lão, đồ đệ mình tự mình thu tự nhiên là đệ tử hạch tâm, ngấm lại gia hỏa không tính là đệ tử ngoại vi bị mình thu làm đệ tử hạch tâm, loại chuyện một bước lên trời thế này mà hấn còn không cảm thấy đây là chỗ tốt sao?

“Ha ha, ngươi muốn chỗ tốt gì?” Tần Tiêu vẫn là cười nhạt, hấn đã lâu lắm rồi không gặp phải người thú vị như vậy...

“Ách, con người ta luôn không quá tham lam sao? Chỉ cần người đáp ứng ba yêu cầu của ta, ta lập tức bán người làm sư...” Diệp Tĩnh Vũ rung đùi đắc ý nói, trên mặt không thém để ý chút nào, giống như bán Tần Tiêu làm một khoản giao dịch có thể mua không cần mua vậy?

“Ồ? Vậy ba người kia?” Tần Tiêu khẽ cười nói, vẻ mặt kia tràn đầy nghiền ngẫm...

“Điểm thứ nhất, ở Bạch Vân sơn trang, chỉ cho phép ta khi dễ người khác, không cho phép người khác bắt nạt ta...” Diệp Tĩnh Vũ giơ một ngón tay ra, nói rất nghiêm túc...

“...” Tần Tiêu nhất thời không nói gì, nào có yêu cầu như vậy? Cái gì mà chỉ cho phép người khi dễ người khác, không cho phép người khác bắt nạt người? Minh tuy rằng bao che khuyết điểm, nhưng cũng không có nghĩa là mình rất bá đạo a?

“Điểm thứ hai, căn cốt của ta rất tốt, võ công bình thường cũng không xứng với ta, bí tịch võ công tuyệt thế khai sơn liệt thạch này tùy tiện cho ta mười bản là được...” Không đợi Tần Tiêu mở miệng, Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục đưa ra yêu cầu thứ hai...

“...” Sắc mặt Tần Tiêu tối sầm lại, ngực phun máu tươi...

Người cho bí tịch võ công tuyệt thế kia là bản sách lậu trên đường à? Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu?

“Điểm thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất. Lúc ta không muốn luyện võ, người không được phép ép ta. Lúc ta muốn luyện võ, người bắt kẻ là ở đâu, cũng phải quay lại dạy ta. Nếu người đồng ý, ta sẽ bán người làm sư...”

“Phụ...” Tần Tiêu nghẹn họng trong miệng ngậm máu tươi kia cũng không nhin được nữa, trực tiếp điên cuồng phun ra, hai mắt đảo một vòng, cả người ngã ngửa ra sau...

Đây rốt cuộc là người bán ta làm thầy? Cái gì gọi là không muốn luyện võ thì không luyện, lúc muốn luyện võ thì bản thân nhất định phải dạy người, bản thân người rốt cuộc là sư phụ hay là nô lệ của người?

“Này, lão đầu, ngươi làm sao vậy? Có phải là tối hôm qua bị nữ nhân nào hút khô không? Sao đang nôn ra máu vậy?” Thấy Tần Tiêu ngã xuống, cả người Diệp Tĩnh Vũ nhảy dựng lên, trên mặt kinh ngạc kêu lên...

“Phốc...” Tần Tiêu lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người tức giận đến mức trở mình đứng bật dậy...

Bị nữ nhân hút cạn ư? Thật may mà ngươi nói ra, ngươi không thấy đầu tóc lão phu đã bạc trắng cả đồng sao? Làm gì còn tâm tư đi làm chuyện kia chứ?

“Khốn kiếp, lão phu cố tình thu ngươi làm đồ đệ, ngươi lại không biết tốt xấu, bây giờ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc sư phụ có bái hay không?” Rốt cuộc Tần Tiêu cũng phát hiện, nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, sớm muộn gì mình cũng sẽ tức chết...

“Yêu cầu vừa rồi của ta...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, quang mang trong mắt vẫn lóe lên...

“Toàn bộ không có cửa, nhưng nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ bảo đảm cuộc sống sau này của ngươi rất đặc sắc, rất đặc sắc...” Lúc này, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Tần Tiêu đã sớm biến mất, thay vào đó là vẻ mặt dữ tợn, tựa hồ Diệp Tĩnh Vũ chỉ cần nói một chữ không, hắn sẽ không chút do dự xé thành mảnh nhỏ...

Cuối cùng, đối mặt với sự uy hiếp bạo lực của Tần Tiêu, bạn học Diệp đáng thương của chúng ta không thể không ” ủy khuất” trở thành đệ tử của đại trưởng lão Tần Tiêu của Bạch Vân sơn trang...

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là, bởi vì hắn biết cho dù mình có một phương pháp tu luyện cao minh, cũng cần có đủ thời gian để tu luyện, mà những gia hỏa đã từng cùng ô uế với Tần Minh Long nhất định sẽ không cho mình cơ hội, thậm chí tiện nhân Tần Vũ Đình kia cũng khẳng định không tha cho mình, nếu mình không tìm một chỗ dựa vững chắc, còn chưa tu thành thần công, khả năng mạng tồn tại Bạch Vân Sơn...

Nghi thức báisư chính thức được tiến hành vào ngày thứ hai, địa điểm là trên chính điện của Bạch Vân sơn trang...

Bởi vì là đệ tử Đại trưởng lão tự mình thu làm, cho nên lễ báisư cực kỳ dày đặc, toàn bộ đại điện được trang trí tráng lệ, trang chủ Bạch Vân sơn trang Tàn Hiên, trang phu nhân, cùng với thất đại trưởng lão cùng với một ít đệ tử hạch tâm đều tập trung ở trên đại điện.

Đương nhiên, nhân số cũng không quá nhiều, bình thường đệ tử bình thường không có tư cách tham gia buổi lễ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có biện pháp chứng kiến biểu hiện đặc sắc khi dễ hấn hôm đó, bất quá hấn lại thấy được trên mặt giống như đóa hoa Tàn Vũ Đình lộ ra vẻ phẫn nộ nhưng lại bất lực...

Tiểu nương tử, hôm đó thiếu gia chỉ nói lời nhẹ nhàng một chút, ngươi liền sai người sỉ nhục ta như vậy, hiện tại bản thiếu gia cũng có chỗ dựa, xem bản thiếu gia sau này xử lý ngươi thế nào...

Nhìn sắc mặt khó chịu của Tàn Vũ Đình, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung hăng nghĩ đến...

Y đã biết, Tàn Viêm chẳng qua cũng chỉ là trưởng lão xếp hàng thứ ba trong thất đại trưởng lão, mặc dù cũng có quyền lực rất lớn, nhưng hoàn toàn không cách nào cùng Tàn Tiêu nói chắc chắn...

“Đại sư huynh, bây giờ canh giờ đã đến, chúng ta bắt đầu đi...” Vào lúc này, tên nam tử trung niên ngồi ở vị trí thủ tọa, khuôn mặt thanh tú ngồi ở bên trái Tàn Tiêu có chút hâm mộ nói, người này đúng là trang chủ hiện tại của Bạch Vân sơn trang Tàn Hiên, hấn và Tàn Tiêu chính là sư huynh đệ...

“Hết thầy làm phiền trang chủ an bài...” Tàn Tiêu đầy mặt tươi cười, tuy Diệp Tĩnh Vũ có chút đáng giận, nhưng không thể không nói, thiên phú của hấn đích xác cao thái quá, đặc biệt là nghĩ đến các sư huynh đệ, kể cả Tàn Hiên tại đây chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ, bộ dáng hai mắt lục quang kia., Hấn đặc ý một hồi, may mắn hôm đó bản thân buồn chán đi xem tỷ võ, lúc này mới phát hiện tiểu tử này, cũng may hôm đó là tên Tàn

Viêm kia đi cùng mình, nếu trang chủ cũng đi, vậy hôm nay nhận đồ đệ chính là trang chủ...

“Diệp Tĩnh Vũ, có thể bái Tàn Tiêu sư huynh làm môn hạ, là phúc khí tam sinh của ngươi. Từ nay về sau, ngươi chính là người của Bạch Vân sơn trang ta, tất cả quy củ của Bạch Vân sơn trang, ngươi hiểu không?” Tàn Hiên nghiêm túc nói., Mặt mũi tràn đầy tiếu nuôi nhìn Diệp Tĩnh Vũ, mi thanh mục tú, căn cốt kỳ mỹ, có thể lấy lực nhục thân đánh chết một võ sĩ cao đẳng, thiên phú như vậy, nhân tài như vậy, cho dù đột phá cảnh giới đại tông sư cũng không phải là không có khả năng ah, làm sao lại bị sư huynh phát hiện trước đây?

“Hiểu rõ...” Nhìn cao tăng Bạch Vân sơn ngồi nghiêm chỉnh phía trước, Diệp Tĩnh Vũ sao có thể nói không chữ? Bất quá so với những đệ tử khác cung kính, thần sắc của hắn tự nhiên rất nhiều, căn bản không để bọn Tàn Hiên vào mắt uy nghiêm...

Có lẽ bởi vì hắn không phải là người của thế giới này, nên đối với Bạch Vân sơn trang không có khái niệm gì quá sâu, cho nên uy nghiêm đọng ở Bạch Vân sơn trang đã lâu căn bản không thể trấn trụ được hắn...

Thấy thần sắc Diệp Tĩnh Vũ hồ hững như thế, tám người ngồi phía trước đều lộ ra thần sắc tán thưởng, tuổi còn trẻ mà đã trấn định như thế, quả nhiên là tài năng đáng để bồi dưỡng a...

Chuyện kể tiếp lại đơn giản, học lại quy củ của Bạch Vân sơn trang, sau đó mời Tàn Tiêu một chén trà bái sư, hành lễ bái sư, lại kính trà với các trưởng lão khác, ngay trước ánh mắt hâm mộ và đổ kị của mọi người, chính thức trở thành đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang...

Diệp Tĩnh Vũ vốn cho rằng sau khi nghi thức kết thúc, mình có thể đến nơi an bài mới hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử hạch tâm, nào ngờ Tàn Hiên lại gọi sang một bên, khuôn mặt vốn mỉm cười lập tức ảm đạm, thần sắc nghiêm túc quét qua đôi mắt mọi người, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng tất cả mọi người đều run lên, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn về phía Tàn Hiên, tựa hồ như đang chờ đợi chỉ thị gì đó...

“Các vị, ở đây đều là thành viên tinh nhuệ nhất của Bạch Vân sơn trang chúng ta, đặc biệt là người, Diệp Tĩnh Vũ vốn là không có tư cách tham gia, nhưng có thể khiến đại sư huynh chưa bao giờ nhận đồ đệ cũng nhận người làm đồ đệ, điểm này đủ để chứng minh tiềm lực của người rồi., Cho nên ta mới đặc biệt cho phép người ở lại chỗ này, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở người một câu, kế tiếp, chuyện người nghe được chính là liên quan đến sinh tử tồn vong của Bạch Vân Sơn Trang, một khi nghe xong, người sẽ không còn đường lui nữa, cho nên, bây giờ người còn có cơ hội rời đi...”

Ừc...

Trái tim vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ còn cao hứng bừng bừng kia trong nháy mắt thấp xuống tới đáy cốc, sinh tử tồn vong? Bạch Vân sơn trang không phải rất trâu bò sao? Sao lại đến trước mắt sinh tử tồn vong, chẳng lẽ mình lại xui xẻo như vậy?

Chương thứ mười hai lựa chọn (một)

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Hiên, thấy vẻ mặt lo lắng của sư phụ Tần Tiêu đỡ đầu của mình, lại nhìn bộ dạng không biểu tình của Tần Viêm, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, tuy bọn họ nói mình có lựa chọn của mình, nhưng hẳn có thể cam đoan, nếu như miệng mình nhả ra hai chữ “Rời khỏi”, mình chắc chắn sẽ bị giết chết ngay tại chỗ?

Dù sao, hao phí nhiều Thần lớn như vậy thu mình làm đồ đệ, lại nói cho mình biết hiện tại Bạch Vân sơn trang đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, nếu người không nguyện ý, có thể rời đi, đây quả thực chính là nói chuyện sao?

Hơn nữa, không chừng, đây là thử thách của bọn họ đối với mình?

Nói đùa, thiếu gia ta đã bao giờ e ngại thử thách...

“Trang chủ quá lo lắng rồi. Diệp Tĩnh Vũ ta mặc dù không tính là người tốt, nhưng cũng hiểu được cái gì gọi là tri ân báo đáp. Sư tôn có thể thu ta làm đồ đệ, có thể trở thành đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, đây là phúc khí ta tu luyện ba đời, từ nay về sau ta sẽ nhận được., Ta sinh ra là người của Bạch Vân sơn trang, chết là quỷ của Bạch Vân sơn trang, mặc kệ Bạch Vân sơn trang gặp phải khó khăn gì, ta thề đều cùng Bạch Vân sơn trang tồn vong...” Diệp Tĩnh Vũ chính trực khẩu khí của mình, rất nghiêm túc nói, lời nói tốt ai cũng sẽ nói, hẳn không phải là kẻ ngốc bị người ta lừa gạt hai câu là xong...

Về phần phát hiện lời thề, Ách... Độc thề trong lòng Diệp Đồng Viện chúng ta là như vậy, nếu ta không cùng Bạch Vân Sơn Trang tồn vong, vậy trừng phạt ta thiếu cưới một lão bà đi, chỉ cần chín trăm chín mươi chín cái là được rồi...

Đương nhiên, đám người Tần Hiên không biết suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc và chân

thân của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ hài lòng gật đầu, chỉ có Tần Vũ Đình đứng trong góc hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

Chuyện kể tiếp đơn giản hơn nhiều, ở đây đều là cao tăng của Bạch Vân sơn trang, ngoại trừ bảy đại trưởng lão và trang chủ, còn có hơn hai mươi người tiên bối cao thủ, đệ tử hạch tâm mười ba người, trực hệ đệ tử hơn bảy mươi người, trọn vẹn hơn một trăm người đều nghiêng tai lắng nghe lời nói của Tần Hiên...

Thục Vân quốc cũng không phải là một quốc gia Côn Bằng, chỉ là một quốc gia nhỏ dựa vào phía tây nam Thiên Nguyên đế quốc, không có châu, chỉ có năm quận, tóm lại nhân khẩu bất quá hơn năm trăm vạn...

Bởi vì võ phong đại lục Đấu Hồn thịnh hành, Thục Vân quốc mặc dù là một quốc gia nhỏ, nhưng trong nước có môn phái võ lâm san sát, quốc dân phổ thông chỉ biết môn phái, không biết triều đình cục diện...

Giống như Ninh Thiên quận, rất nhiều người căn bản không biết quận trưởng quận Quận phủ họ gì tên gì, nhưng lại biết trang chủ Bạch Vân sơn trang Tần Hiên, nói cách khác, danh vọng của những môn phái võ lâm này, đã vượt xa uy vọng của triều đình tại dân gian...

Đối với môn phái võ lâm như Bạch Vân sơn trang, đây tự nhiên là chuyện tốt. Ít nhất, không cần phải nhìn sắc mặt triều đình? Thế nhưng, đối với triều đình mà nói, đây tuyệt đối là một sỉ nhục cực lớn. Đối với một quốc gia mà nói, đây càng là một tai nạn ngập trời. Một triều đình dân gian không có bất kỳ uy vọng gì, sao có thể bảo vệ sự thống trị của mình?

Chính vì vậy, Thục Vân Quốc vẫn muốn chèn ép thực lực và uy vọng của những môn phái võ lâm này, nhưng trải qua nhiều năm như vậy vẫn không thể toại nguyện. Dù sao, những môn phái này đều là những đại môn phái truyền thừa mấy ngàn năm, thế lực không thể tưởng tượng, ngay cả các tướng quân của rất nhiều đại quân triều đình đều là đệ tử của những môn phái võ lâm này, làm sao chèn ép được...

Thế nhưng tình huống này đã cải biến một tháng trước, Quốc chủ Thục Vân Quốc Lạc Tiêu Phong thuận lợi đột phá cảnh giới Đại Tông Sư cảnh giới Võ Thánh, trở thành Võ Thánh đầu tiên, trong khoảng thời gian ngắn, uy danh của triều đình lớn hơn trước rất nhiều...

Dù sao, ở Đâu Hồn Đại Lục, hết thầy lấy thực lực nói chuyện...

Mà người luyện võ thường chia làm chín cảnh giới võ giả, võ sĩ, võ sư, võ sư Tiên Thiên, tông sư, đại tông sư, Võ Thánh, Võ Thần, Võ Tôn...

Đừng nhìn Diệp Tình Vũ có thể đánh chết võ sĩ như Tần Minh Long, cho rằng Võ Thánh không tầm thường, phải biết rằng, con đường tu luyện càng về sau càng gian nan...

Người bình thường, chỉ cần nỗ lực, đều có thể đạt tới cảnh giới võ sư, nhưng muốn đạt tới cảnh giới võ sư Tiên Thiên, không có thiên phú và cơ hội cực cao căn bản không có khả năng...

Mà muốn từ cảnh giới Võ Sư Tiên Thiên tấn cấp Tông Sư lại càng khó hơn, Tông Sư Tông Sư, tên như ý nghĩa, đó là nhân vật có thể khai sơn lập phái, mỗi Tông Sư, đều có tuyệt học độc đáo của chính mình, cái này cũng không phải người bình thường có thể làm được...

Về phần đại tông sư, ở Thục Vân quốc cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngoại trừ tứ đại sơn trang nổi danh cùng Hoàng tộc với Bạch Vân sơn trang, những môn phái khác căn bản không tìm ra được nhân vật đại tông sư cảnh giới, về phần Vũ Thánh...

Đây quả thực là tồn tại trong truyền thuyết. Nhiều năm qua, Thục Vân Quốc cũng chỉ có một mình Lạc Tiêu Phong mà thôi...

Bởi vậy có thể tưởng tượng được, Vũ Thánh đại biểu cho cái gì...

Đương nhiên, còn muốn Võ Thần và Võ Tôn kia, cái này quả thực là vượt qua phạm vi lý giải của người thường, đó hoàn toàn là một khái niệm khác...

Từ đó có thể thấy được, Vũ Thánh đại biểu cho cái gì...

Có Võ Thánh tọa trấn triều đình, uy vọng tự nhiên tăng nhiều, Lạc Tiêu Phong nhân cơ hội này, ban bố một cái luật lệnh cắt giảm thế lực các đại môn phái: Tổ chức nhân gian, không được nuôi dưỡng hơn một ngàn người lực lượng vũ trang...

Nói cách khác, võ giả mà các đại môn phái có thể dung nạp tới đa một ngàn người, điều này đối với một số môn phái nhỏ tự nhiên không có vấn đề gì, dù sao tổng số người bọn họ cộng lại cũng chưa chắc có tới một ngàn người...

Thế nhưng các đại môn phái như Bạch Vân sơn trang lại khác, không nói những thứ khác, chỉ nói hai người Bạch Vân sơn trang, trên mặt ngoài có hai người tông sư, theo thứ tự là Tần Hiên và Tần Tiêu, Tiên Thiên võ sư bảy người, sáu đại trưởng lão và Tần Vân Ngạn, võ sư hơn một trăm người, võ sĩ lại là hơn ba ngàn người. Về phần võ đồ, đó là nhiều đến hơn vạn người, cũng chính vì có vũ lực như vậy, Bạch Vân sơn trang mới có thể tung hoành khắp Ninh Huyền quận...

Thế nhưng bây giờ một mệnh lệnh của Quốc chủ gần như muốn làm giảm đi chín phần vũ lực của Bạch Vân sơn trang, điều này làm cho Tần Hiên làm sao có thể chịu đựng nổi?

Thục Vân quốc có năm quận, trong đó Thục quận và Vân quận vẫn luôn nằm trong sự khống chế của triều đình, mà Ninh Huyền quận, Ba quận, Thiên quận mặc dù lệ thuộc Thục Vân quốc, thế nhưng bọn họ lại chính thức nắm giữ Bạch Vân sơn trang, Đường môn, Đường môn., Trong ba đại môn phái của Thiên Kiếm Môn, cũng chính vì vậy, triều đình Thục Vân Quốc chỉ có thể trấn an ba đại môn phái, cũng không dám thật sự dụng binh đối với ba đại môn phái, dù sao, một khi khai chiến, lấy thực lực hai quận đối kháng thực lực ba quận, thắng bại thật khó liệu...

Thế nhưng bây giờ đã khác, Lạc Tiêu Phong thành tựu Vũ Thánh, vừa mới công bố mệnh lệnh này, đương nhiên triệu tập tam đại môn phái phản đối. Thế nhưng Lạc Tiêu Phong căn bản không cho tam đại môn phái có cơ hội phản ứng, tự mình suất lĩnh ba ngàn Ngự Lâm quân, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết tới ngọn núi Thanh Thành mà môn phái

Đường môn đang ở., Mặc dù Đường môn dùng ám khí dương danh thiên hạ, đương đại môn chủ đã đạt đến cảnh giới tông sư, nhưng trước mặt Lạc Tiêu Phong, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có đều bị miêu sát, thậm chí một gã đại tông sư ẩn nấp trong Đường môn, ba cao thủ tông sư cũng bị tiêu diệt toàn bộ...

Lựa chọn thứ mười ba (2)

Lạc Tiêu Phong còn dùng thủ đoạn lôi đình diệt sát hơn một ngàn cao thủ thuần phục Đường môn, những người còn lại đều là đệ tử trung thành với Đường môn...

Nhóm đệ tử Đường môn quần long không đầu này, đương nhiên đã được Lạc Tiêu Phong thu nạp, những quân kia đều xuất thân từ quan quân Đường môn, biết chỗ dựa lớn nhất của mình sau khi bị diệt, nào còn dám hung hăng, chỉ có thể đành hoàng làm quan quân của mình...

Đương nhiên, cũng có không ít quan quân muốn báo thù cho Đường môn, kích động binh sĩ làm phản, nhưng đều bị Lạc Tiêu Phong dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp...

Có ám khí và độc dược của Đường môn trợ giúp, thế lực triều đình tăng mạnh, hơn nữa những môn phái nhỏ khác thấy Đường môn bị diệt, ai nấy hoảng sợ, nhao nhao chạy đến trước mặt Lạc Tiêu Phong thể thần phục...

Trong khoảng thời gian ngắn, uy vọng và thực lực của triều đình đều đạt đến cường đại chưa từng có, vững vàng vượt qua quận Ninh Thiên và quận Thiên...

Tất cả những chuyện này phát sinh quá mức đột ngột, bất quá chỉ trong thời gian mấy ngày, coi như là báo tin, cũng cần nhiều thời gian như vậy ah...

Vốn đám người Tàn Hiên cũng biết triều đình sẽ dụng binh với bọn họ, vì lợi ích bản thân, tam đại môn phái âm thầm kết minh, một khi triều đình xuất binh, tam đại môn phái sẽ nhất trí đối địch, dưới cái nhìn của bọn họ, triều đình muốn phát binh., Chắc chắn sẽ điều binh khiển tướng, chiêu binh mãi mã, vậy mình cũng có đủ thời gian chuẩn bị, thế nhưng bất kể là Bạch Vân sơn trang, hay là Thiên Kiếm môn, hoặc là Đường môn đều không ngờ Lạc Tiêu phong lại dùng ba ngàn Ngự Lâm quân tập kích Đường môn...

Đây là khí phách cỡ nào? Đây là thủ đoạn cỡ nào?

Phải biết rằng, mặc dù Ba quận ở phía đông nam Thục Vân quốc, không có liên kết với Thiên Quận và Thiên Quận, một khi Thục Vân quốc xuất binh, đích xác sẽ tấn công Đường môn trước, dù sao gã cũng không có phản ứng, nhưng dù sao Ba quận cũng thuộc về phạm vi khống chế của Đường môn., Giống như Ninh Thiên quận, quan tướng thủ binh quận là những người trong Đường môn, triều đình nếu là dùng binh, binh lính Ba quận nhất định sẽ chia đầu mâu chỉ về hướng đại quân triều đình, dù sao, binh lính bình thường trong lòng chỉ có trường quan của mình, không có khái niệm triều đình...

Nói như thế nào, Ba quận cũng có hơn một trăm vạn người, quân đội đóng quân cũng có năm sáu vạn, những thứ này đều trung thành với quân đội Đường môn.

Nói cách khác, Lạc Tiêu Phong tự mình suất lĩnh hơn ba ngàn người tập kích Đường môn, quả thực chính là đang mạo hiểm, một khi quân đội của Ba quận giao chiến, cho dù hấn đạt đến cảnh giới Võ Thánh cũng là chịu chết, dù sao Võ Thánh là người, không phải Thần...

Đừng nói hấn là người đứng đầu một nước, cho dù là một đại tướng quân cũng không thể mạo hiểm như vậy chứ? Nhưng hấn lại làm như vậy, hơn nữa còn giành được thắng lợi tuyệt đối, điều này làm cho mấy đại môn phái vốn chiếm thượng phong trong nháy mắt rơi vào tình trạng cực độ bị động...

Hôm nay, Lạc Tiêu Phong mặc dù còn chưa chính thức dụng binh với Ninh Huyền quận và Thiên Quận, nhưng bất kể là Bạch Vân sơn trang, hay là Thiên Kiếm môn, đều biết, nguy cơ đã phủ xuống...

Đầu hàng là không thể nào...

Đừng nói bọn họ không muốn mất đi tất cả như hôm nay, cho dù bọn họ thật sự mất đi nguyên ý, triều đình cũng tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ, dù sao, cho dù là một tên ăn mày cả ngày bị ức hiếp, bỗng nhiên có một ngày phát tài, cũng sẽ biết báo thù, huống chi đường đường là vua một nước?

Lạc Tiêu Phong nhìn nhiều năm như vậy, đối với sĩ nhục của mấy đại môn phái, hẳn không thể hoàn toàn buông bỏ, một khi mình tiêu diệt thế lực của bản thân, Lạc Tiêu Phong chắc chắn sẽ tìm đủ các lý do để diệt sát Bạch Vân sơn trang. Dù sao, không có một vị quân vương nào thích quốc gia của mình tồn tại nhân tố không yên ổn...

Cho nên, Bạch Vân sơn trang đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, đầu hàng là không có khả năng, vấn đề còn lại bây giờ là làm sao đi chiến? Làm sao chiến đấu mới có thể đánh lui đại quân triều đình do Vũ Thánh suất lĩnh...

Nghe xong lời nói của Tần Hiên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ khịt mũi coi thường, ai bảo người ngang ngược như vậy chứ? Rõ ràng chỉ là một môn phái võ lâm của dân gian, lại còn nghĩ đến việc không chế một thế lực quận, cho dù mình là quân chủ cũng sẽ không tha thứ cho người...

Bất quá trong lúc khinh thường, Diệp Tĩnh Vũ cũng thầm giật mình, hẳn thật sự không nghĩ tới Bạch Vân Sơn Trang lại có thế lực khủng bố như vậy, một môn phái có thể đối kháng với quốc gia, điều này... thế lực ẩn tàng này lớn bao nhiêu?

Đồng thời Diệp Tĩnh Vũ cũng âm thầm hiểu ra, vì sao mấy ngày nay Bạch Vân sơn trang phái Tần Viêm xuống núi chiêu mộ những thiếu gia ăn chơi có tiền có thế, ngoại trừ bọn họ cần rất nhiều tiền tài chiêu binh mua ngựa, còn phải đem những địa chủ này vật vả ở bên cạnh mình, nói cho cùng, nếu không phải bởi vì Tần Tiêu thu làm đệ tử, Diệp Tĩnh Vũ cũng giống như những đệ tử ăn chơi khác, chỉ là con tin của Bạch Vân sơn trang mà thôi...

Không nên xem thường những địa chủ tài phiệt này, bọn họ mặc dù khó có thể đối kháng với những đại môn phái như Bạch Vân sơn trang, nhưng số lượng tư binh được nuôi dưỡng trong tay nhiều như vậy cũng là một bút quan sát, hơn nữa mỗi người bọn họ đều là gia tài bạc triệu, chiến đấu cần nhất là gì? Không phải binh lực, không phải vũ khí, là tiền...

Khi bọn họ biết triều đình muốn dụng binh với Bạch Vân sơn trang thì sẽ nghĩ như thế nào? Nếu con của mình không ở Bạch Vân sơn trang, vậy bọn họ tự nhiên có thể ngồi yên

không để ý tới. Người đánh người, ta hưởng phúc của ta, nhưng hiện tại thì khác, con của người đã là đệ tử của Bạch Vân sơn trang, triều đình muốn dùng binh với Bạch Vân sơn trang, người còn có thể đứng ngoài cuộc sao?

Chỉ đơn giản như vậy, đã trói phần lớn địa chủ Ninh Lam quận vào thuyền giặc, không thể không nói tâm cơ người nghĩ ra diệu kế này thật sự đủ sâu...

Đương nhiên, chuyện thu đồ đệ mấy tháng trước đã bắt đầu thực hiện, mà tin tức Lạc Tiêu Phong trở thành Vũ Thánh là một tháng trước mới đưa ra, điểm này càng khiến Diệp Tĩnh Vũ âm thầm tán thưởng thần thông quảng đại của Bạch Vân sơn trang, không ngờ có thể sớm biết Lạc Tiêu Phong sẽ trở thành Võ Thánh, xem ra tai mắt mà bọn họ ở Thục Quận sắp xếp cũng không ít...

Có thể sắp xếp tai mắt của mình vào hoàng cung, thủ đoạn bậc này, thế lực bậc này, chắc chắn... thật là khủng bố...

Cũng bắt đầu từ giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ mới chân chính hiểu được sự khủng bố của Bạch Vân sơn trang, càng hiểu được vì sao ngày đó cha đỡ đầu của mình lại nịnh hót như vậy, dám so sánh với Bạch Vân sơn trang, thế lực của cha mình quả thực là một con kiến to bằng voi a...

Nhìn vẻ mặt trầm tư của tất cả mọi người trong đại điện, trông mắt của Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chuyển động, hắn đang suy nghĩ làm sao mới có thể không đếm xỉa đến. Hắn hiểu rõ, bất kể là Bạch Vân sơn trang, hay là triều đình Thục Vân quốc, đều không phải là quái vật khổng lồ như hắn có thể đối phó được, một khi bị cuốn vào, ngay cả cơ hội phản kháng hắn cũng không có...

Về phần phát hiện lời thề của hắn...

Ách, không phải chỉ thiếu một nữ nhân sao? Diệp đại thiếu gia ta đẹp trai như vậy, chẳng lẽ còn để ý đến một nữ nhân sao?

“Tĩnh Vũ, có phải ngươi có đề nghị gì tốt hay không?” Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại muốn không đếm xỉa đến, trời cao lại càng không cho hắn không đếm xỉa đến, nhìn ánh mắt không ngừng

chuyển động của hắn, Tần Hiên còn cho rằng hắn có chủ ý gì đó, lập tức hỏi...

Còn vẻ mặt của Diệp Tĩnh Vũ lại lập tức cứng đờ...

Chương thứ mười bốn đại nghịch bất đạo.

“Cái kia... Trang chủ... Đệ tử... Đệ tử... Đệ tử tài sơ học thiển, nào có tư cách đề nghị gì...” Mặt mũi Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy kinh ngạc...

“Trang chủ bảo người nói, người nói đi, đông dài cái gì...” Tàn Tiêu bên cạnh khẽ quát một câu...

“Ách...” Vừa nhìn thấy sư phụ mình đã mở miệng nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu mình hôm nay không lừa gạt được nữa...

“Nếu trang chủ và sư phụ tôn trọng đệ tử như thế, đệ tử cũng ở chỗ này lẩm miệng, bất quá đệ tử nói không tốt, còn hi vọng mọi người thông cảm...” Trước tiên đánh một đạo dự phòng châm cho mọi người, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới hắng giọng một cái, mở miệng nói ra...

“Trang chủ đã nói, chúng ta không thể đầu hàng, kết cục đầu hàng chỉ có tử vong, tất cả mọi người hiểu rõ đạo lý này, bây giờ chỉ còn lại chiến đấu, hơn nữa còn là tử chiến., Đã là tử chiến, vậy cần gì phải khách khí với triều đình? Trực tiếp chiêu binh mãi mã, tuyên dương sự vô năng của triều đình, ví dụ như cái gì mà quốc chủ háo sắc thành tính, tàn bạo bất nhân, vì một nữ tử diệt sát trên dưới Đường môn trên vạn người... Chờ đã...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết nói gì, tùy tiện nói ra hình tượng bạo quân mà mình thấy trong một số tiểu thuyết trước kia...

“Cái này cũng gọi là chủ ý? Chỉ cần không phải ngốc, đều biết Lạc Tiêu Phong không thể làm ra chuyện như vậy, người khác làm sao có thể tin được?” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói xong, Tàn Vũ Đình bên cạnh đã lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy khinh thường...

Những đệ tử trẻ tuổi khác cũng lộ vẻ khinh thường, nói cho cùng, đối với việc Diệp Tĩnh Vũ có thể trở thành đệ tử quan môn của Tần Tiêu, trong lòng những người này đều tràn ngập đổ kỵ...

Nhưng mấy người Tần Hiên, Tần Tiêu, Tần Chiến (Nhị trưởng lão), Tần Viêm (Tam trưởng lão) lại lộ ra vẻ mặt trầm tư, từng người từng người hướng ánh mắt về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ đang hỏi hẩn vì sao phải làm như vậy?

“Người ta đã nói ngực to vô đại, ta thấy ngươi cũng nhỏ, cái đầu này cũng nhỏ đấy?” Diệp Tĩnh Vũ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể đả kích Tần Vũ Đình, lớn tiếng nói ra tại chỗ, một đôi mắt gian xảo không kiêng nể gì đánh giá bộ ngực của Tần Vũ Đình...

“Ngươi...”

“Câm miệng cho ta...” Tần Viêm vẫn luôn không chút biểu tình đột nhiên lớn tiếng quát mắng nữ nhi của mình, khiến Tần Vũ Đình sợ tới mức thân thể run lên, lời mắng chửi người ngoài miệng lập tức nuốt xuống...

“Diệp sư diệt, ngươi nói tiếp đi...” Tiếp đó, Tần Viêm lại quay đầu dịu dàng nói với Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn sắc mặt đang tức giận đến trắng bệch của Tần Vũ Đình, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, lại cười với Tần Viêm, tiếp tục nói: “Chúng ta bởi vì biết chuyện này là vì chúng ta biết được nội tình bên trong., Cho nên mới biết Lạc Tiêu Phong không phải loại người như vậy, nhưng những kẻ không biết nội tình thì sao? Hơn một ngàn cao thủ của Đường môn đều bị giết, có tới hơn một ngàn mạng người cơ mà? Những người khác sẽ nghĩ như thế nào? Lạc Tiêu Phong quả thật là một nhân tài, biết quan trọng của binh quý thần tốc., Nhưng đây cũng là nhược điểm chí mạng của hắn, vì đánh Đường môn trở tay không kịp, thậm chí hắn còn không kịp cho Đường môn tội danh giết sạch, nếu đổi lại là dân chúng khác sẽ nghĩ như thế nào? Đổi lại là dân chúng bình thường sẽ nghĩ như thế nào? Một môn phái lớn như vậy mà nói diệt là diệt, vậy dân chúng như bọn họ không phải càng không có an toàn...”

“Ý ngươi là tạo thế?” Ánh mắt Tần Hiên sáng ngời...

“Đúng vậy, tạo thế, càng lớn càng tốt, không chỉ muốn tạo thế ở Ninh Thiên quận, Thục Quận, Vân Quận, tạo thế, để toàn bộ Thục Vân quốc đều biết Lạc Tiêu Phong tàn bạo. Như vậy, chúng ta mới có cơ hội thay thế...” Diệp Tĩnh Vũ không thêm đề ý nói...

Nhưng hắn vừa dứt lời, trên mặt tất cả mọi người lại lộ ra vẻ kinh ngạc đến cực điểm, thay vào đó...

Vậy... thế chẳng phải là mưu phản sao?

Mặc dù trên thực tế, chuyện Bạch Vân sơn trang làm và mưu phản cũng không có gì khác nhau, nhưng trong lòng bọn họ vẫn coi chính mình là một nhân sĩ võ lâm mà thôi. Tuy rằng bọn họ luôn xem thường triều đình, nhưng sâu trong nội tâm vẫn xem triều đình là chính thống, bọn họ làm, đơn giản chỉ là bảo tồn thực lực của mình mà thôi, thay vào đó, trở thành vua của một quốc gia, cho dù là ai cũng chưa từng nghĩ tới...

Hiện tại lại bị Diệp Tĩnh Vũ không thêm đề ý nói ra, nơi nào không khiến người ta khiếp sợ...

Vẻ khiếp sợ trên mặt Tần Hiên chậm rãi biến mất, thay vào đó là sự thay đổi, tại sao trước kia mình lại không nghĩ tới chứ? Mình có thể trở thành Quốc chủ sao?

“Trang chủ, vương hầu tướng tướng, thà rằng Lạc Tiêu Phong có thể trở thành một vị quân chủ đời thứ nhất, trang chủ ngài hiểu rõ đại nghĩa, võ công cao cường, vì sao lại không thể chứ?” Nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Tần Hiên chậm rãi biến thành do dự, Diệp Tĩnh Vũ đã bắt cháp mọi thứ mở miệng nói lần nữa...

Tướng tướng vương, thà chết...

Lời này vừa nói ra, con mắt Tần Hiên lập tức sáng ngời. Đúng vậy, hơn một trăm năm trước, Lạc gia dùng một đại thế gia võ lâm thành thống nhất Thục Vân quốc, bọn họ cũng không phải sinh ra đã là vương hầu, bọn họ sao lại không thể chứ?

Ngược lại đều là tử chiến, vì sao không âm thầm oanh liệt một chút? Cho dù cuối cùng thất bại, thì chí ít cũng có thể lưu danh

thiên cổ?

Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Tần Hiên, trong mắt mấy đại trưởng lão trong sảnh cũng lộ ra vẻ trầm tư, đây là chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của Bạch Vân Sơn Trang, bọn họ không thể không cẩn thận...

Đã có câu nói kia của Diệp Tĩnh Vũ kích động, dục vọng sâu trong nội tâm Tần Hiên được phóng đại vô hạn, vốn hắn chỉ muốn bảo vệ vùng đất quận Ninh Vân này, lúc này nghĩ cách để nắm giữ toàn bộ Thục Vân quốc...

Dù cho Thục Vân Quốc chỉ là một quốc gia phụ thuộc Thiên Nguyên Đế Quốc, nhưng cũng là vua của một quốc gia a, so với vị trí trang chủ hiện tại của Bạch Vân Sơn Trang thì cao quý hơn bao nhiêu chứ?

Chỉ vờ vờ bởi vì một câu tùy ý của Diệp Tĩnh Vũ mà nói, cao tăng của Bạch Vân sơn trang vốn còn thống nhất nhất lập tức loạn thành một bầy. Chiến, tự nhiên là phải chiến, nhưng Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão chủ trương đánh lui đại quân của triều đình là được, chỉ cần bọn họ trọng thương đại quân của triều đình, thì triều đình chắc chắn sẽ không tử chiến với bọn họ. Dù sao, để tiêu diệt một bang phái võ lâm, đem tinh nhuệ của quốc gia đều đưa vào, cái này được không bù nổi cái mất...

Nhưng là nhị trưởng lão hiếu chiến Tần Chiến, Lục trưởng lão Tần Khắc, Thất trưởng lão Tần Vũ lại chủ trương tử chiến đến cùng, càng là bảo vệ Tần Hiên mượn cơ hội này trở thành vua của một quốc...

Nói như vậy, Bạch Vân sơn trang cũng sẽ đổi tên thành Bạch Vân quốc, mà bọn họ, cũng sẽ trở thành khai quốc công thần, từng người từng người tên Thù Thiên Cổ...

Chỉ có Đại trưởng lão Tần Tiêu cùng Tam trưởng lão Tần Viêm là không phát biểu bất cứ ý kiến gì, trên mặt Tần Tiêu tràn đầy sầu lo, mà trên mặt của Tần Viêm vẫn là bộ dáng vĩnh viễn không thay đổi...

Chuyện tiếp theo, không phải đám người Diệp Tĩnh Vũ có thể biết được, ngoại trừ bảy đại trưởng lão và trang chủ, những

người khác đều được phái ra đại diện, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cho Tần Vũ Đình có cơ hội tìm phiền toái cho mình, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, suy nghĩ làm sao rời khỏi Bạch Vân sơn trang...

chương thứ mười lăm, đêm khuya triệu hoán.

Vốn tưởng rằng đám người Tần Hiên sẽ không thương lượng quá nhanh kết quả, nhưng mới sáng sớm ngày hôm sau, Quốc chủ Thục Vân Quốc Lạc Tiêu Phong tàn bạo không đành lòng, không phân rõ trắng đen, tin tức diệt sát Đường môn liền từ Bạch Vân Sơn Trang truyền ra ngoài, trong đó còn xen lẫn một tội danh mà ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng không tưởng tượng được...

Cái gì mà Lạc Tiêu Phong có ham mê con nít, chuyên môn đùa bỡn cô bé ba tuổi, cái gì Lạc Tiêu Phong vì muốn trở thành Vũ Thánh, luyện được công pháp tà môn, giết chín trăm chín mươi phụ nữ mang thai, ăn uống của trẻ con trong thai...

Dù sao, Quốc chủ Thục Vân quốc đã không còn là Quốc chủ yêu dân Nhân chính năm đó nữa, mà là một ác ma tàn bạo bất nhân...

Chỉ trong vài ngày, tin tức như vậy giống như châu châu quét sạch toàn bộ Thục Vân Quốc, thậm chí Thiên Nguyên đế quốc cách xa mấy ngàn dặm cũng nhận được tin tức như vậy...

Điều này cũng một lần nữa chứng minh lưới tin tức mạnh mẽ của Bạch Vân sơn trang...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trên dưới Thục Vân quốc, lòng người bàng hoàng, một mảnh hỗn loạn...

Mà Bạch Vân Sơn Trang lại thừa cơ tiến lên, đánh ra Thanh Quân bên cạnh, khẩu hiệu Chính Quốc, chiêu binh mua ngựa khắp nơi, mua chuộc lòng người...

Không thể không nói, Bạch Vân sơn trang tại Ninh Thiên quận dân vọng vẫn là rất tốt, ít nhất, ở trong lòng dân chúng bình thường, Bạch Vân sơn trang đại biểu cho chính nghĩa, bọn họ thường xuyên cứu tế dân chúng, thường xuyên trợ giúp dân

chúng bình thường đánh giết trộm, lại thêm rất nhiều đệ tử Bạch Vân sơn trang, đều đến từ nhân gia bách tính bình thường, rất nhiều người trong lòng chỉ biết Bạch Vân sơn trang, không biết Thục Vân quốc...

Điều này, từ lúc Tần Viêm có thể nói chuyện với Diệp Phú Quý với vẻ mặt ôn hòa lúc trước, là nhìn ra được...

Mặc dù trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, Bạch Vân sơn trang tất cả đều là một đám nguy quân tử, đầu đuôi rõ ràng, nhưng trong lòng bách tính bình thường, bọn họ lại là đại ân nhân...

Thế đạo rối loạn, Bạch Vân sơn trang vừa mới đứng ra, lập tức nhận được phần lớn sự ủng hộ của người Ninh Dạ quận, thậm chí dưới sự áp chế của đệ tử Bạch Vân sơn trang, đại nhân quận Lâm Thiên cũng lựa chọn đứng về phía Bạch Vân sơn trang, chứng thực một ít lời nói thế gian lưu truyền, ví dụ như Quốc chủ Thục Vân quốc tàn bạo bất nhân...

Điều này làm cho lòng dân càng thêm hỗn loạn, dù sao, lời nói của một đại nhân quận phủ so với lời đồn bình thường đáng sợ hơn nhiều...

Ở Thiên Quận, tình huống cũng không khác mấy so với quận Ninh Lam, ngày thường bách tính địa phương được Thiên Kiếm Môn ân huệ, vừa nghe nói đương kim đệ hạ muốn diệt trừ Thiên Kiếm Môn, từng người tự động ủng hộ Thiên Kiếm Môn, ngăn cản đại quân triều đình...

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Thục Vân quốc đã loạn thành một mảnh, Thiên Quận, quận Ninh Kính đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Thục Vân quốc, dư nghiệt của Ba Quận Đường môn cũng thừa dịp này tạo ra hỗn loạn, thậm chí ngay cả Thục Quận và Vân quận cũng bị người hữu tâm kích động trở nên lòng người bàng hoàng...

Đối mặt với tràng cảnh hỗn loạn bực này, bất kể là Bạch Vân sơn trang hay là Thiên Kiếm môn đều cho rằng Lạc Tiêu Phong nhất định sẽ lập tức hưng binh thảo phạt, nhưng bọn họ chờ đợi trọn vẹn một tháng, lại không thấy Thục Vân quốc có bất kỳ động tác gì, ngoại trừ tích trữ mười vạn binh mã ở biên cảnh ra, cũng không có bất kỳ động tác gì...

Điều này khiến cho cao tăng của Bạch Vân sơn trang nghi hoặc không thôi, đến cùng Lạc Tiêu Phong muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn đã luống cuống tay chân rồi sao?

Thế nhưng dần dần, đám người Tần Hiên phát hiện ra vấn đề không ổn, tai mắt bọn họ cài cắm ở Thục Quận cùng Vân quận đều bị chặt đứt, tin tức về Thục quận, Vân quận, thậm chí Ba quận, bọn họ biết càng ngày càng ít, mà lãnh địa bọn họ quản lý lại xuất hiện chuyện trang chủ Bạch Vân sơn trang vì tư lợi mà tạo phản...

Còn nói gì đương kim bệ hạ nổi danh, chỉ truy cứu trách nhiệm của kẻ chủ mưu, những người khác hể là người biết quay lại đều được đặc xá vô tội...

Dân chúng đều rất kích động, trong bọn họ không thiếu người khôn khéo, nhưng bọn họ lại vô lực thay đổi cái gì? Bất kể là Ninh Thiên quận, hay là Thiên quận, đại bộ phận dân chúng hay là hướng hai đại môn phái, bọn họ không biết tạo phản đại biểu cho cái gì? Bọn họ không biết vương quyền đại biểu cái gì? Bọn họ chỉ biết rõ?, Ngày bình thường, bọn hắn gặp nạn, là Bạch Vân Sơn Trang hoặc là người của Thiên Kiếm Môn trợ giúp bọn hắn, bọn hắn chỉ biết, cuộc sống của bọn hắn dưới sự quản lý của Bạch Vân Sơn Trang hoặc Thiên Kiếm Môn rất hạnh phúc...

Nhưng bây giờ, loại hạnh phúc này lại bị phá vỡ, lại bị quân đội triều đình phá vỡ, cho nên phần lớn người trong bọn họ đứng về phía hai đại môn phái...

Tựa hồ biết rõ lời khuyên của mình không có hiệu quả, một tháng sau Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Tiêu Phong tự mình suất lĩnh mười vạn đại quân tiến đánh Ninh Khuyết quận, cũng phái tâm phúc đại tướng Tiêu Canh của mình suất lĩnh mười vạn đại quân tiến công Thiên quận...

Không ai nghĩ tới, nguyên bản triều đình chỉ hạ thấp mấy thế lực đại môn phái, sẽ diễn biến thành một trận đại chiến có tính chất toàn quốc, cũng không ai nghĩ đến, lực ảnh hưởng của những môn phái này ở trong dân gian sẽ cao đến mức này...

Càng không ai nghĩ tới, tất cả những thứ này chỉ phát sinh bởi vì mấy câu tùy ý của Diệp Tĩnh Vũ...

Mà để tạo thành tất cả những chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ lại không có nửa điểm cảm giác, mỗi ngày đều đang liều mạng tu luyện, liều mạng suy nghĩ tránh đi cuộc tranh chấp này. Hắn không muốn chết, lại càng không muốn chết cùng với Bạch Vân sơn trang. Tuy hắn đã trở thành đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, nhưng trong lòng hắn vẫn không có chút hảo cảm nào với Bạch Vân sơn trang...

Nếu không phải Bạch Vân sơn trang được thủ vệ nghiêm ngặt, không có mệnh lệnh của trang chủ, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện rời khỏi sơn trang, hắn sớm đã trải rộng cửa hàng rời đi rồi, làm sao còn chờ đến bây giờ...

Hơn một tháng nay, không biết có phải vì quá bận rộn hay không mà Tần Tiêu lại không dạy Diệp Tĩnh Vũ nửa điểm công phu, quả thực là một vị sư phụ thất trách nhất trên đời này, đối với việc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có oán giận chút nào, hắn bái sư không phải vì học võ, chẳng qua là vì muốn mình tạm thời không bị loại người như Tần Vũ Đình hãm hại mà thôi...

Hơn một tháng qua, mặc dù hắn không luyện hóa được khí phách thuận lợi, nhưng lại cảm giác khí lực của mình rõ ràng lớn hơn rất nhiều, ít nhất, mấy trăm cân đá trong tay hắn giống như món đồ chơi của tiểu nhân...

Mà hắn thông qua nghiên cứu một ít bí tịch võ kỹ của Bạch Vân sơn trang, cũng hiểu biết nhất định về võ công chiêu thức, không còn là gia hỏa chỉ biết dùng sức mạnh lúc trước nữa...

Nhoáng một cái lại là nửa tháng trôi qua, tuy Bạch Vân sơn trang được lòng dân, nhưng dù sao cũng không phải quân đội chính quy, cộng thêm cao tầng Bạch Vân sơn trang đều là một đám nhân sĩ võ lâm, nào biết binh pháp gì, hầu như liên tiếp bại lui, cũng may Bạch Vân sơn trang tọa lạc ở phía tây Ninh Thiên quận, mà không phải tới gần phía nam Thục quận, nếu không đã sớm bị Lạc Tiêu Phong đánh tới sơn trang...

Bất quá dù là như vậy, quân đội triều đình đánh tới đây cũng là chuyện sớm hay muộn. Toàn bộ người Bạch Vân sơn trang không còn hào khí như lúc trước, từng người lộ ra mặt ủ mảy chau, tâm sự nặng nề, lo lắng không thôi, ngay cả nữ nhân Tần Vũ Đình kia cũng không có tâm tư tìm Diệp Tĩnh Vũ gây phiền phức...

Vốn Diệp Tĩnh Vũ cho rằng mình có thể yên lặng tu luyện như vậy, cho đến khi đại quân của triều đình đánh tới Bạch Vân Sơn, sau đó chính mình thừa cơ chạy trốn. Thế nhưng đêm hôm nay, vừa mới tắm rửa xong, hắn đang chuẩn bị tu luyện., Lại bị gọi vào đại điện nghị sự, nói là trang chủ có chuyện trọng yếu phân phó, nhưng không rõ vì sao mà ông ta chỉ có thể bất đắc dĩ đi vào trong đại điện. Khi tới đại điện, nhìn thấy bên trong là người, vẻ nghi hoặc trong mắt ông ta... càng đậm...

Hạng mười sáu Chương Bạch Viên Chu.

Lúc này, trên đại điện, cũng không có bao nhiêu người, ngoại trừ Tần Hiên, chỉ còn lại hơn mười người trẻ tuổi, trong đó đại bộ phận Diệp Tĩnh Vũ đều đã gặp qua, giống như hắn, hoặc là đệ tử thân truyền của thất đại trưởng lão, hoặc là người thân trực hệ của thất đại trưởng lão, tỷ như Tần Vũ Đình...

Chỉ có một nam tử khoảng hai mươi tuổi Diệp Tĩnh Vũ chưa từng thấy qua, hắn mặc một bộ trường bào màu trắng, trên trường bào còn thêu vài đám mây, mái tóc đen buộc sau đầu, khuôn mặt tuấn lãng, mày kiếm mắt, thần tượng giống Tần Hiên đến bảy phần, hắn là con trai của Tần Hiên, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên - Tần Vân Khiếu...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiến đến, con ngươi Tần Vân Khiếu trong nháy mắt hiện lên một đạo tinh mang, bất quá chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được bên ngoài, những người khác đều không chú ý tới, trên mặt Tần Vũ Đình bên cạnh lộ ra một nụ cười tàn nhẫn...

“Tốt, hiện tại tất cả mọi người đã đến đông đủ, ta cũng không nhiều lời, nói xem mục đích triệu tập mọi người lần này đi...”
Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đến, Tần Hiên hắng giọng một cái, mở miệng nói...

Mặc dù Diệp Tĩnh Vũ rất nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính đứng ở một bên, vênh tai lên...

“Hiện giờ đại quân triều đình không ngừng tới gần, đã đánh tới trung bộ của Ninh Thiên quận, tấn công Bạch Vân sơn trang chỉ là vấn đề sớm hay muộn, chúng ta đã không ngăn cản được đại quân của triều đình, nói cách khác, chúng ta thất bại...” Tần Hiên nhàn nhạt nói, trong lời nói không có nửa điểm chán nản, phảng phất lần này thất bại với hắn chỉ là một vở kịch mà thôi...

Tin tức như vậy đã sớm nằm trong dự liệu của Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù Bạch Vân sơn trang có thực lực chống lại triều đình, nhưng dù sao cũng là một đám tạp dịch, để cho bọn họ đánh nhau gì đó, còn có thể, muốn lên chiến trường., Căn bản không thể nào là đối thủ của quân chính quy triều đình, có thể kiên trì đến bây giờ đã là rất đáng gờm rồi, bất quá làm cho Diệp Tĩnh Vũ không ngờ tới chính là Tần Hiên lại là một người cảm được buông thả như vậy, thậm chí đến bây giờ, hắn đều không có nửa điểm ý tứ trách tội hắn lúc trước.

Chỉ dựa vào điểm này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy kính ý với Tần Hiên...

Đương nhiên, cũng chỉ là một chút tôn kính mà thôi, muốn để cho hắn vì một điểm kính ý này cùng Bạch Vân Sơn Trang tôn vong, thật có lỗi, chủ nghĩa anh hùng như vậy, Diệp Đại Thiều chúng ta làm không được...

Bất quá khác với vẻ mặt lạnh nhạt của Diệp Tĩnh Vũ, những người khác trong đại sảnh nghe được kết quả như vậy, từng người đều lộ ra vẻ bối rối, không còn hưng phấn như lúc trước, càng không có kích động như trước, gần gũi nửa tháng thời gian, bọn họ vậy mà gần không nổi đại quân triều đình, điều này... Điều này làm sao có thể?

Từ nhỏ đến lớn, Bạch Vân sơn trang hầu như là tồn tại cường đại nhất trong lòng đám người này. Toàn bộ Ninh Dạ quận, đều là thiên hạ của bọn họ, cho dù là những người trong triều đình cũng nịnh nọt bọn họ sao? Cho nên, bọn họ vẫn luôn cho rằng đại quân triều đình căn bản không chịu nổi một kích, nhưng nào ngờ rằng nửa tháng liền trôi qua, Bạch Vân sơn trang đã bị triều đình đánh không đổi tay được, điều này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ...

Bất quá trên mặt Tần Vân Khiếu lại không có vẻ gì kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết tin tức như vậy...

“Thắng bại chính là chuyện bình thường của Binh gia, đây là một thử thách của trời cao đối với Bạch Vân sơn trang chúng ta, các người cũng không cần quá mức kinh ngạc...” Nhìn thấy thần sắc kinh hoảng của mọi người, Tần Hiên lắc đầu, tiếp tục nói: “Ở đây, đều là đệ tử tinh nhuệ nhất của Bạch Vân

sơn trang chúng ta, các ngươi, tương lai của Bạch Vân sơn trang, cho nên, cho dù là Bạch Vân sơn trang bị hủy diệt, các ngươi cũng phải sống sót...”

Ngay sau đó, Tần Hiên nói ra mục đích mình triệu tập mọi người đến đây...

Hóa ra, Bạch Vân sơn trang gặp đại bại, sớm muộn gì cũng sẽ bị đại quân triều đình đánh tới Bạch Vân sơn trang. Bất quá Bạch Vân sơn trang dù sao cũng là đại môn phái truyền thừa ngàn năm, Tần Hiên tất nhiên không thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp lớn như vậy bị phá hủy trong tay mình, sau khi thương lượng với vài trưởng lão khác liền quyết định chọn lựa một nhóm đệ tử có tiềm lực nhất, rời khỏi Bạch Vân sơn trang, tiến về Thiên Đãng sơn mạch bên kia...

Lời này vừa nói ra, trên đại điện lại là một mảnh tiếng nghị luận, thậm chí rất nhiều người đưa ra khẩu hiệu tồn vong với Bạch Vân Sơn Trang, bất quá đều bị Tần Hiên từng người bác bỏ trở về...

Đối với những lời nói của những người kia, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên xì mũi coi thường, hẳn rõ ràng cảm giác được rất nhiều người khi nghe được tin tức này thì thở phào nhẹ nhõm, lại nhất định phải nói ra những lời mình trung thành tận tâm với Bạch Vân Sơn Trang, chuyện này quả thực là đối trá đến cực điểm...

Chẳng qua điều này cũng không liên quan gì đến hắn. Nếu mình bị triệu tập đến đây, chắc hẳn trên đường mình tiến về Khương Quốc, độ khó mình rời đi không phải là nhỏ hơn rất nhiều sao?

Cái gì mà Bạch Vân sơn trang, cái gì Tần Hiên, cùng hắn đều không có nửa điểm quan hệ...

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, bởi vì dãy Thiên Đãng sơn mạch kéo dài mấy ngàn dặm, từ phía bắc xa xôi của Đâu Hồn đại lục một mực lan tràn đến Nam Hoang Man lâm, hơn nữa dãy núi cực cao, đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, bên trong hung thú thành hành, cho dù là dạng Tông sư như Tần Hiên cũng không nguyện tùy tiện bước vào Thiên Đãng sơn mạch, cho nên nói

đoàn người này phải vượt qua Thiên Đãng sơn mạch đến Khương quốc, độ khó không thua gì quyết chiến với quân đội triều đình Thục Vân quốc...

Vì để bảo vệ những tình nhuệ Bạch Vân sơn trang này, Tần Hiên mời ra hai vị tổ sư đạt tới cảnh giới đại tông sư, đây cũng là con át chủ bài lớn nhất của Bạch Vân sơn trang, còn phân phó cho Tần Viêm một đường chiếu cố bọn họ, về phần những trưởng lão khác, lại lưu lại toàn bộ cùng tồn vong với Bạch Vân sơn trang...

Nghe được tin tức như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên lạnh ngắt. Nói cho cùng, hắn đến Bạch Vân sơn trang chưa được mấy tháng, trừ vị sư phụ đỡ đầu kia của mình ra, những người khác đều không có chút tình cảm nào., Hiện tại người dẫn đội là Tần Viêm, gia hỏa đưa mình tới Bạch Vân sơn trang, từ vẻ mặt vĩnh viễn bất biến của hắn, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, điểm quan trọng nhất, nữ nhi của hắn đối với mình cũng không có chút hảo ý nào?

Nếu một khi rời khỏi Bạch Vân sơn trang, hắn liền nổi lên sát tâm với mình? Mình nên làm gì bây giờ?

Bất quá sự tình đến tình trạng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có biện pháp, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh...

Bọn họ xuất phát vào sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Tĩnh Vũ không có hành lý gì, chỉ đeo một bọc quần áo màu đen, đi theo sau mọi người rời khỏi Bạch Vân sơn trang, từ sau núi Bạch Vân sơn trang đi thẳng tới Thiên Đãng sơn mạch, lúc sắp đi, hắn thậm chí không kịp gặp mặt sư phụ mình một lần, về phần cha tiện nghi của mình, hắn hiện tại càng không có cách nào thông báo...

Trên đường đi, không biết là tâm tình mọi người cực kỳ trầm trọng hay là bởi vì Thiên Đãng Sơn Mạch nguy hiểm trùng trùng, tất cả mọi người không còn gì để nói, chỉ có Tần Vũ Đình thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ đi phía sau cùng, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất là buồn bực, làm sao cô nàng này cứ như vậy ghi thù? Mình chỉ nói chuyện một chút, sao lại muốn đưa mình vào chỗ chết chứ?

Chút thứ mười bảy, Viên bạch viên thứ mười bảy.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng buồn bực ngẩng đầu nhìn chung quanh, lúc này đã đến buổi trưa, bọn họ đã đi tới biên giới Thiên Đãng sơn mạch, cây cối nơi này cực kỳ cao lớn, từng gốc cây cao hơn trăm mét, lá cây cũng nồng đậm sâu, chặn lại đại bộ phận ánh mặt trời, làm cho vùng này lộ ra âm trầm rất nhiều...

Hơn nữa, cỏ dại tàn tạ trên mặt đất cùng với một ít hài cốt động vật, khiến người ta khó có thể luyện tập cùng một chỗ trong khu rừng phong cảnh đẹp tuyệt đẹp này...

Cũng may đám người này đều không phải người thường, lại có hai gã siêu cấp cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư một trước một sau che chở mọi người, làm cho trong lòng mọi người yên tâm hơn rất nhiều...

“Rống...” Bỗng nhiên, sâu trong núi rừng truyền đến một tiếng rống to, vẻ mặt mọi người lập tức ngừng lại, có người lộ ra vẻ khần trương, có người mặt nặng nề, có người hiếu kỳ, chỉ có Tần Viêm vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt đó...

“Không cần kinh hoảng, đây là tiếng hô của Kiếm Xỉ hổ...” Vào lúc này, vị tổ sư đi đầu tên Tần Phong kia lạnh lùng nói...

Nghe được thanh âm của hắn, mọi người lúc này mới hơi bình định lại, tiếp tục đi về phía trước, bắt quả từng người một lại khần trương nắm lấy vũ khí của mình. Tuy nói bọn họ đều là tinh nhuệ của Bạch Vân sơn trang, nhưng đều rất trẻ tuổi, ngày thường đều ở trước mặt người khác luyện võ, đâu đến địa phương nguy hiểm bực này, đặc biệt là nghĩ đến trong truyền thuyết có rất nhiều hung thú ẩn nấp ở chỗ sâu trong Thiên Đãng sơn mạch, không ai cho rằng chuyến đi này bọn họ sẽ rất an toàn...

Lại đi thêm chốc lát, tiếng gào càng lúc càng lớn, trong lúc đó còn kèm theo từng trận âm thanh tê tê, giờ phút này, ngay cả tên tổ sư vừa nói chuyện sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng...

“Vèo...” Bỗng nhiên, một đạo bạch mang hiện lên, Tần Phong Phong không chút nghĩ ngợi, một ngón tay bắn ra một đạo khí kình, trực tiếp bắn vào phía trên đạo bạch mang kia, “Leng keng” một tiếng giòn vang, toàn bộ quang mang màu trắng kia bạo liệt ra, rơi xuống đất, lúc này mọi người mới phát hiện đây lại là một con nhện màu trắng lớn chừng quả đấm...

Một con nhện biết bay?

Một cảm giác mát lạnh từ sau lưng mọi người bốc lên...

“Không tốt, đây là Bạch Viên Chu, Thiên Loan Bạch Viên đang ở gần đây, chúng ta đi đường vòng...” Thấy rõ nguyên trạng bóng trắng, Tần Phong chau mày, trực tiếp quyết định, xoay người đi về phía khác...

Những người khác mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo hần về hướng khác...

“Cha, Thiên Loan Bạch Viên rất lợi hại sao?” Tần Vũ Đình lúc này lại tràn đầy nghi hoặc hỏi phụ thân của mình...

“Đúng vậy, đây chính là một trong những dị thú hung ác nhất bên ngoài Thiên Đãng Sơn Mạch, nọc độc là một trong những nguyên liệu cất rượu Thiên Loan của bọn chúng, bọn chúng một mực coi nó là cấm vật, phạm là sinh vật nào dám tổn thương đến Bạch Viên Chu, đều sẽ bị toàn bộ bầy Thiên Loan Bạch Viên vây công, mỗi một con Thiên Loan Bạch Viên trưởng thành, không có cảnh giới Tiên Thiên, đừng nghĩ đánh chết nó...” Tần Viêm nhàn nhạt nói, trên mặt vẫn là biểu lộ lãnh đạm...

Nghe được cảnh giới Tiên Thiên mới có thể đánh chết, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây vẫn là ở bên ngoài Thiên Đãng Sơn Mạch, lại có hung thú khủng bố như vậy, vậy sau này đi đâu?

Không còn ai coi chuyến đi này trở thành hành trình một chuyến của Khương Quốc...

Từng tên đi theo sau lưng Tần Phong chỉ lo bị tụt lại phía sau...

Đi chưa tới mười phút, mọi người liền phát hiện Tần Phong đi đầu đã ngừng lại, ai nấy ngẩng đầu nhìn về phía trước, không khỏi biến sắc...

Đây là một khu vực trống trải rộng lớn chừng hai ba cái sân bóng, ở giữa một khu vực trống trải này, có hơn mười đầu bạch sắc cự viên cao hơn một trượng đang ngồi xôm ở đó, trước mặt bọn chúng, còn có một đầu Kiếm Nha Hồ dài hơn mười trượng... Thi thể...

Đám cự viên này đang dùng móng vuốt sắc bén của mình gỡ xương sọ chắc chắn của Kiếm Xỉ hồ ra, móc tủy não bên trong ra uống cạn...

Cảnh tượng máu tanh như thế khiến mọi người suýt nữa nôn mửa, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, trong thời đại hòa bình, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng máu tanh như thế này, dạ dày cuộn cuộn...

“Đều không được nhúc nhích... Những con bạch viên này chỉ uống não tương Kiếm Xỉ Hồ... Đợi bọn chúng uống xong rồi tự nhiên sẽ rời đi...” Tần Phong truyền âm nói...

Vừa nghe lời ấy, mọi người lại giật mình, những tên không lồ này đã đánh chết Kiếm Xỉ hồ, cũng chỉ vì uống não của bọn chúng, chuyện này... quá kinh khủng đi?

Đường đường là Kiếm Xỉ hồ, Vương giả trong núi rừng, óc của bọn họ không ngờ lại lưu lạc tới mức đám vượn trắng này phải uống thuốc mê...

Vừa nghĩ tới tiếng hồ rống kia, mọi người dường như đã hiểu rõ, đó không phải là tiếng kêu tuyệt vọng của bọn họ, mà là sự tuyệt vọng của tóc cửa ải sinh mệnh...

Cũng bắt đầu từ giờ phút này, bọn họ đã hiểu rõ sự khủng bố của cự viên màu trắng này, cũng đã hiểu rõ vì sao Tần Viêm lại nói, không có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, mơ tưởng đánh chết con bạch viên Thiên Loạn này, dù sao muốn một mình săn giết một con Kiếm Xỉ hồ, không có thực lực võ sĩ,

căn bản rất khó làm được, nhưng con bạch viên này lại nhẹ nhõm như giết gà...

“Vèo...Vèo...” Ngay lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh như vậy, Tần Phong và Tần Vũ Cuồng đồng thời biến sắc, bọn họ đều là tổ sư của Bạch Vân Sơn Trang, là siêu cấp cao thủ chân chính đạt cảnh giới Đại Tông Sư, tự nhiên cũng đã tới bên trong Thiên Đãng Sơn Mạch, đối với thanh âm này không thể quen thuộc...

“Xem ra trận chiến hôm nay khó tránh khỏi, chỉ hy vọng đám Thiên Loan Bạch Viên này không cần quá nhiều...” Tần Vũ cuồng nói, tay phải buông ra, một thanh kiếm nhỏ dài ba thước xuất hiện trong tay của hắn...

Mà Tần Phong ở phía trước cũng lấy ra vũ khí của chính mình, cũng là một thanh kiếm nhỏ dài ba thước, Tần Viêm, Tần Vân Khiếu cũng theo đó lấy ra vũ khí của mình, hiển nhiên bọn họ cảm giác được cái gì?

Chỉ có những đệ tử khác vẻ mặt vẫn mờ mịt, không biết vì sao vừa rồi rất tốt đẹp, bây giờ lại đột nhiên muốn chiến đấu?

Vào lúc này, những con Thiên Loan Bạch Viên đã dùng hết đồ ăn xong, vậy mà cao nhất khoảng một trượng năm trượng, ngực và bụng của chúng vậy mà mọc ra lân phiến kiên cố, khoe miệng lộ ra hai cái răng nanh dài một tấc, não tương Kiếm Xỉ Hổ cùng với một ít lông mềm dính trên khoe miệng, nhìn qua thì dữ tợn đáng sợ như vậy, càng làm cho mọi người hoảng sợ cứ như vậy mà đi thẳng tới bên này...

“Cha, không phải sau khi nói bọn họ dùng bữa tối sẽ một mình rời đi sao?” Nhìn thấy gia hỏa lớn như vậy đi về phía bọn họ, sắc mặt Tần Vũ Đình trở nên trắng bệch một mảnh...

Tuy nàng đã sớm đạt tới cảnh giới võ sư, nhưng vẫn còn cách cảnh giới Tiên Thiên kia một khoảng nhất định. Trong thế hệ trẻ tuổi, nàng cũng coi như là cao thủ hiếm thấy, nhưng đối mặt với loại sinh vật không biết này, trong lòng nàng vẫn tràn đầy sợ hãi, đặc biệt là động tác vừa rồi khi nhìn thấy đám vượn trắng này uống Kiếm Xỉ như vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi...

Tần Viêm không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về phía bọn mình đang đi tới. Đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng không tự chủ được quay đầu đi, tất cả mọi người gần như đồng thời hít vào một hơi khí lạnh...

Chương 1 Kinh Tâm.

Ánh mắt có thể nhìn thấy tất cả đều là một mảnh trắng xóa, trên mặt đất, trên thân cây, trên cành lá, tất cả đều là con nhện màu trắng vừa rồi, chi chít dày đặc, một tầng lại một tầng, mọi người nhìn thấy tê cả da đầu...

Càng làm cho người biến sắc chính là đằng sau những con nhện nhỏ này, đứng sừng sững một con nhện to lớn cao ba bốn trượng, một chân của nó, trọn vẹn cần một người ôm, tám cái chân vững vàng rơi trên mặt đất, toàn thân tuyết trắng, phía trên bao trùm một tầng lân phiến thật dày, một đôi mắt màu u lam gắt gao nhìn chăm chăm vào Tần Phong đang nắm trường kiếm trong tay...

Trên lưng nhện lớn còn đứng một con vượn lớn màu trắng cao hai trượng, so với những con vượn trắng khác, hai mắt con vượn này là một mảnh huyết hồng, răng nanh dài chừng ba tấc, trên trán có một ấn ký màu lam nhạt, giống như con mắt thứ ba. Lúc này, cặp mắt đỏ như máu của nó vẫn nhìn chăm chăm vào Tần Phong...

Trừ lần đó ra, còn có mấy chục con cự viên đi theo phía sau bầy nhện, cùng đám người Diệp Tĩnh Vũ vừa nhìn thấy bao vây hoàn toàn bọn họ...

“Thực sự không nghĩ tới, trong lúc vô ý đánh chết một con nhện nhỏ, vậy mà lại dẫn tới công kích toàn bộ bầy nhện Hoàng Giáo Bạch Viên, xem ra vận khí của chúng ta không phải là bình thường...” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng...

“Nhiều lời vô ích, nọc độc của Bạch Viên Chu cũng không kịch liệt, lực sát thương cũng không tính là cường đại, hay là tiêu diệt những con vượn trắng này rồi hẵng nói...” Tần Vũ Cuồng cũng nhàn nhạt nói, đôi mắt đục ngầu kia lại bắn ra hai đạo tinh quang chói mắt...

“Tốt lắm, đầu Bạch Viên Vương kia giao cho ta, người bảo vệ bọn chúng cho tốt...” Tần Phong vừa mới nói xong, thân ảnh đã trực tiếp vọt ra ngoài, thanh kiếm nhỏ trong tay nhẹ nhàng rung lên, lập tức bắn ra vạn đạo kiếm quang chói mắt màu xanh, tạo thành một vòng kiếm hoàn mỹ, trùm tới chỗ con nhện màu trắng kia...

“Xuy xuy xuy...” Thanh âm truyền đến, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đã có ít nhất trăm con nhện con bị vòng kiếm này quấy cho nát bầy, chất lỏng màu trắng như tuyết từ trong cơ thể chúng chảy ra, nhuộm cây cối chung quanh thành một mảnh màu trắng...

Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ chứng kiến sự cường đại của võ giả...

Lần đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ thấy được kiếm khí trong truyền thuyết...

Tựa hồ cảm nhận được uy hiếp cực lớn, những con nhện nhỏ nhanh chóng lui về phía sau, mà con nhện cao vài trượng kia lại há to miệng, mấy đạo tơ nhện to bằng ngón trỏ phun ra, cũng tạo thành một tấm lưới lớn, trùm tới Tần Phong...

“Không biết sống chết súc sinh...” Tần Phong hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay lần nữa run run, lại là mấy đạo kiếm khí phá không mà ra, tơ nhện nhìn như cứng cối kia trong nháy mắt bị cắt thành mấy đoạn...

“Gào...” Cụ viên màu trắng đứng trên lưng con nhện trắng thấy Tần Phong kinh khủng như vậy, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, lại dùng song quyền nện lên bộ ngực của mình, tiếp theo đột nhiên nhảy từ trên lưng nhện xuống, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy một đạo tàn ảnh thoáng hiện, đã tới trước người Tần Phong, gươm móng vuốt sắc bén lên, hung hăng đập về phía đầu Tần Phong Bạo...

Tình mang trong mắt Tần Phong run rẩy, thân ảnh lóe lên, đã tránh được một trào của Cụ Viên Vương, trở tay đâm một kiếm về phía Cụ Viên Vương...

Cụ Viên Vương lại không quan tâm chút nào, móng vuốt tiếp tục đập xuống, cuối cùng đập vào một cây đại thụ hai người

ôm, lập tức liền nghe thanh âm răng rắc vang lên, cây đại thụ kia vậy mà bị một chưởng vỡ thành hai đoạn...

Mà một kiếm của Tần Phong cũng hung hăng đâm vào lồng ngực Bạch Viên Vương, lại chỉ nghe được một tiếng leng keng vang lên, phảng phất như đâm vào trên sắt thép, vậy mà còn tóe lên từng trận hoa lửa...

Sắc mặt Tần Phong đại biến, hẳn thật sự không nghĩ tới lân giáp của Bạch Viên Vương lại kiên cố đến trình độ này, đang muốn tiếp tục ngưng tụ chân khí, lại phát hiện cự trảo của Đại Viên Vương lại một lần nữa đánh về phía mình, không thể không nhanh chóng lui về phía sau, né tránh một kích trí mạng kia...

Lúc này, những con Thiên Loan Bạch Viên khác đều đã phóng tới đám người Diệp Tĩnh Vũ, mỗi một con đều là Thiên Loan Bạch Viên trưởng thành, mỗi một con đều có sức chiến đấu có thể so sánh với võ sư xinh đẹp, thêm vào thân thể kiên cố kia, coi như là võ sư gặp phải, cũng chỉ có chạy trốn chết...

Tần Vũ Cuồng, Tần Vân Khiếu, Tần Viêm ba tên cao thủ mắt thấy hơn hai mươi con bạch viên vọt tới bọn mình, nguyên một đám vẻ mặt lạnh lùng, rút vũ khí của mình ra chạy về phía những con bạch viên này, bọn chúng kém nhất cũng đạt đến cảnh giới võ sư Tiên Thiên, nhưng lại có năng lực đánh chết những con bạch viên này...

Về phần những người khác, mặc dù ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ đều có thực lực võ sư, nhưng dù sao chưa từng trải qua loại chém giết này, từng người từng người vây quanh một chỗ, thần sắc bối rối nhìn Thiên Loan Bạch Viên càng ngày càng gần...

Đặt ở Diệp Tĩnh Vũ, lại đã sớm trốn vào tận cùng bên trong, thực lực hẳn kém nhất, chuyện chém giết bức này làm sao đến phiên hắn được. Đương nhiên, cùng hắn được bảo vệ trong vòng còn có Tần Vũ Đình mặc quần lụa mỏng màu xanh...

“Rốt cuộc ngươi có phải là nam nhân hay không? Tất cả mọi người đều đang liều mạng, không biết xấu hổ trốn ở chỗ này sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng không biết xấu hổ trốn ở trong vòng, Tần Vũ Đình liền hờn dỗi tại chỗ...

“Tại sao lại xấu hổ nhỉ, ta còn chưa tròn 18 tuổi đâu, là nam nhân gì chứ? Nhất định tính là một đứa bé thôi mà...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, hẳn thật sự không nghĩ tới, vào lúc này nữ nhân này còn có thể tới gây sự với mình...

“Hừ...” Tần Vũ Đình hừ lạnh một tiếng, rút ra thanh kiếm nhỏ trong tay, nhìn sang một bên, nàng thực sự không muốn nhìn thấy cái tên đáng ghét này...

Kỳ thật vòng bảo hộ do đệ tử Bạch Vân Sơn tạo thành cũng không lớn, dù sao chỉ có mười mấy người, mà Bạch Viên kia lại có hai mươi mấy đầu, nếu không phải một mình Tần Vũ Cuồng đã ngăn chặn mười mấy đầu, Tần Viêm cùng Tần Vân Khiếu chia ra ngăn chặn hai ba đầu, những con Bạch Viên này đủ để xé xác đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng cứ như vậy, vẫn có năm sáu con Thiên Loan Bạch Viên vượt qua Tần Vũ Cuồng, vung vẩy móng vuốt sắc bén, đánh về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy người lớn như vậy nhào về phía mình, Tần Vũ Đình tự nhiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, những người khác cũng không khá hơn chút nào, nhưng dù sao bọn họ cũng là đệ tử hạch tâm của Bạch Vân sơn trang, mặc kệ là can đảm hay bản lãnh đều vượt xa những người cùng lứa tuổi, dù biết rõ Thiên Loan Bạch Viên hung mãnh dị thường, bọn họ chưa chắc đã là đối thủ, nhưng bọn họ vẫn giơ thanh kiếm nhỏ trong tay lên nghênh đón Thiên Loan Bạch Viên...

Nhưng vảy của Thiên Loan Bạch Viên thật sự chắc chắn, ngay cả đại tông sư như Tần Vũ Cuồng cũng phải tiêu phí công lực thật lớn mới có thể đâm xuyên được lân giáp của bọn họ, huống chi những đệ tử này nhiều nhất chỉ có cảnh giới Võ Sư?

Hầu như chỉ là một cái ảnh, mọi người liền nghe được tiếng ùng ùng, đó là thanh âm té kiếm của bọn họ bị một trảo của bạch viên xếp thành vỡ vụn...

Một con vượn lớn màu trắng đi lên trước một bước, một chương đánh bay mấy thanh trường kiếm, sau đó không đợi hai tên đệ tử Bạch Vân Sơn kịp phản ứng, móng vuốt khổng lồ như thiểm điện hạ xuống...

Chương 1 Động Phách

“Rắc rắc...” Một tiếng giòn vang, một chưởng hung hăng đập vào đầu một người trong đó. Lập tức cái đầu người nọ tựa như dưa hấu, nổ tung, óc trắng xóa cùng huyết dịch đỏ tươi phun ra khắp nơi, thế nhưng dư uy một chưởng kia cũng không hạ xuống, căn bản không cho người thứ hai cơ hội tránh né, đã trùng trùng điệp điệp đập vào trên đầu của hắn, nhất thời, người nọ liền đi lên phía sau sư huynh của mình...

Vén vén chỉ là một đầu Cự Viên màu trắng, chỉ trong chốc lát đã đánh chết hai gã đệ tử hạch tâm đạt đến cảnh giới võ sư, thực lực khủng bố như thế thực sự làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ trời không sợ đất, lúc này sắc mặt cũng trắng bệch... Hung thú bức này, mình làm sao có thể là đối thủ?

“Chết...” Nhìn đồ tử đồ tôn của mình bị cự viên màu trắng đánh chết hai người, trong lòng Tàn Vũ Cuồng giận dữ, trong miệng giận dữ một tiếng, thân ảnh Tỳ Hưu lập tức gắng gượng đứng lên, mái tóc hoa râm không gió mà bay, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, đã đi tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, một tay cầm kiếm, vẽ ra một nửa vòng tròn, tiếp theo đột nhiên đâm về phía trước...

Phá Nhật kiếm...

Chính là Tuyệt học Phá Nhật Kiếm của Bạch Vân sơn trang...

Truyền thuyết tu luyện đến cảnh giới cuối cùng có thể phá vỡ nhật nguyệt...

Đáng tiếc nhiều năm qua, không ai có thể luyện được thành tích như vậy...

Bất quá từ giờ phút này, một kiếm này cũng bộc phát ra lực lượng khủng bố, một đạo quang mang chói mắt từ trên thân kiếm dài nhỏ sáng lên, một đạo kiếm quang sắc bén phá không mà ra...

“Xuy xuy xuy xuy...” Bốn con bạch viên lao tới, đồng thời máu tươi từ ngực chúng không ngừng phun ra, thân thể cực lớn của chúng lại chậm rãi ngã xuống...

Uy lực một kiếm này, đã có bốn con vượn trắng kinh khủng bỏ mạng, thực lực bậc này, làm cho Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra cái gì gọi là đại tông sư...

So sánh với những võ sư bên cạnh mình, quả thực chính là khoảng cách trời và biển mà...

Tần Vũ Cuồng đánh trúng cũng không dừng lại, thân ảnh tiếp tục chớp động, phóng tới mấy con bạch viên khác, nếu đã động thủ, tuyệt đối không thể lưu tình...

Nhưng số lượng Bạch Viên thật sự quá nhiều, cộng thêm lân phiên của bọn họ thật sự rất dày, cho dù thực lực Tần Vũ Cuồng hơn xa chúng nó, trong khoảng thời gian ngắn, muốn triệt để đánh chết nó cũng có chút khó khăn...

Vẫn có hai ba con cự viên màu trắng xông tới, tuy nhiên những đệ tử Bạch Vân bang còn lại đã sớm có chuẩn bị, một người cẩn thận từng li từng tí dùng trường kiếm của mình đối kháng, bọn họ không thể chân khí phóng ra ngoài, nhưng lại có thể rót chân khí vào trong tế kiếm, tăng cường uy lực của nó, đủ để làm Cự Viên màu trắng bị thương...

Bất quá những con bạch viên này cũng không phải là súc sinh không có trí tuệ, bọn chúng cũng không đơn giản xông lên, mà là phân tán ra, lấy tốc độ cực nhanh phát động tấn công đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Trong hư không, không ngừng truyền đến tiếng leng keng leng keng, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng kiếm gãy, đó là thanh trường kiếm trong tay đệ tử Bạch Vân sơn trang bị tiếng bạch viên chấn vỡ...

Càng thỉnh thoảng có đệ tử Bạch Vân sơn trang bị bạch viên đánh bị thương, không chết cũng bị thương...

Nếu không phải thỉnh thoảng Tần Vũ cuồng xông tới cứu viện bọn họ, có lẽ đã sớm toàn quân bị diệt...

Vào lúc này, trăng diện chỉ còn lại hơn mười đầu cự viên màu trắng, đầu Bạch Viên Vương kia cũng bị Tần Phong đâm cho vết thương chồng chất, bất quá một đôi mắt huyết hồng như trước gắt gao nhìn chằm chằm Tần Phong, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì...

Tần Phong sao lại cho nó cơ hội như vậy, thân thể bước về phía trước một bước, lại mấy đạo kiếm quang sáng lên, liền trùm tới Bạch Viên Vương...

Dường như đã sớm biết sự lợi hại của kiếm quang, Bạch Viên Vương gầm nhẹ một tiếng, quay người bỏ chạy về hướng lúc ban đầu, dường như y đã ý thức được, ở trước mặt nhân loại này, mình không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào...

“Không tốt, gia hỏa này muốn chạy trốn, tuyệt đối không thể để nó thông báo cho những Thiên Loan Bạch Viên khác, nếu không ngày sau chúng ta sẽ phiền phức không ngừng... Các ngươi ở đây chờ ta, ta đuổi theo nó...” Thấy Bạch Viên Vương quay người bỏ chạy, con nhện lớn kia cũng quay đầu bỏ chạy, sắc mặt Tần Phong đại biến...

Thiên Loan Bạch Viên, trong truyền thuyết là đời sau của Long Tử Tỳ Hưu và Thái Cổ Thần Viên, kế thừa tính cách của Giao Bằng. Đức đức một bữa cơm phải đền, oán tất báo...

Bạch Viên Chu có ân với chúng, cho nên vì cái chết của một con Bạch Viên Chu, chúng nó có thể dốc toàn bộ lực lượng...

Hôm nay bọn chúng giết cầm vật Bạch Viên Chu của bọn chúng, lại chém giết nhiều chủng tộc như vậy, càng làm chúng bị thương thành như vậy, chúng nhất định sẽ báo thù rửa hận, nếu để nó đào thoát khỏi những bầy Thiên Loan Bạch Viên khác, thì cả tòa Thiên Lam sơn mạch Thiên Loan Bạch Viên vô số kẻ, cho dù mình đạt đến cảnh giới đại tông sư, cũng đừng mơ tưởng có thể sống sót rời đi, chứ đừng nói là bảo hộ những tiểu gia hỏa này...

Cho nên cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Tần Phong liền quyết định, mà thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất tại hiện trường, nhanh chóng đuổi theo Bạch Viên Vương...

Đúng lúc này, những con Thiên Loan Bạch Viên còn lại bỗng nhiên thú tính đại phát, không còn sợ hãi kiếm khí sắc bén của Tần Vũ Cuồng nữa, toàn lực phóng tới đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Tần Vũ Cuồng hừ lạnh một tiếng, thân ảnh Tỳ Hưu lập tức thẳng tắp, chân khí trong cơ thể cuộn trào, trực tiếp một kiếm đâm về phía một con bạch viên, con bạch viên kia gào thét phóng tới Tần Vũ Cuồng, cự trào sắc bén hung hăng chụp vào đầu Tần Vũ Cuồng...

“Xùy...” một tiếng, kiếm khí sắc bén lập tức xuyên thủng thân thể bạch viên, thế nhưng cự trào của bạch viên vẫn rơi thẳng xuống, làm cho Tần Vũ điên cuồng không thể không tránh sang một bên, thừa dịp này, những con bạch viên khác toàn diện phóng tới đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“Súc sinh, nhận lấy cái chết...” Tần Viêm cũng hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay vung lên, một đạo kiếm hoa mỹ lệ sáng lên, trực tiếp nổ tung ngay tim một con bạch viên, lân phiến kiên cố kia lập tức bị tạc ra một lỗ máu, Tần Viêm không dừng lại chút nào, kiếm nhỏ trong tay run lên, một đạo kiếm khí phá không chui ra, trực tiếp chui vào trong lỗ máu kia. Bạch Viên hét thảm một tiếng, thân thể ngã xuống phía dưới...

Bên kia, tốc độ Tần Vân Khiếu lại chậm hơn một nhịp, nhìn thấy một con cự viên nhào về phía mình, móng vuốt sắc bén đã đến đỉnh đầu của mình, căn bản không kịp huy kiếm, càng không kịp né tránh, chỉ có thể toàn lực giơ lên tể kiếm ngăn cản...

“Keng” một tiếng, bạch viên một trào đập nát thành kiếm nhỏ kia, thân thể Tần Vân Khiếu lập tức bị đánh bay ra ngoài, hai tay càng là tê dại...

Lúc này, mấy con cự viên màu trắng lại một lần nữa đột phá phòng tuyến của ba người, đã đi tới trước mặt mấy tên đệ tử...

Nhìn thân cao hơn một trượng, nhìn răng nanh bén nhọn, nhìn hai mắt huyết hồng kia, lại nghĩ tới cảnh Tần Vân Khiếu đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng bị một chương đánh bay, những

đệ tử này nào còn tâm tư chống cự, từng người tản ra bốn phía, cuối cùng chỉ còn lại Tần Vũ Đình và Diệp Tĩnh Vũ ở trung ương...

Có vài con cự viên màu trắng đã đuổi theo mấy người khác, nhưng con Thiên Loan Bạch Viên cao một trượng năm trượng kia đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vũ, giờ cái móng vuốt cực lớn lên, hung hăng chộp tới hai người...

Một trận gió lạnh gào thét, cách đó không xa truyền đến thanh âm tên Tần Viêm gọi Liễu Đình, nhưng giờ phút này Tần Vũ Đình đã sớm bị uy áp khủng bố của Thiên Loan Bạch Viên trấn trụ, ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong mắt tràn đầy sợ hãi...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy móng vuốt to lớn của Bạch Viên vồ tới, thân thể đã phản ứng, muốn tránh sang một bên, nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Vũ Đình đang ngây ngốc tại chỗ, thân thể lại theo bản năng nhào về phía Tần Vũ Đình...

Chương 2 đại phát thần uy.

“Vèo...” một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ nháy mắt vọt tới bên người Tần Vũ Đình, không chút nghĩ ngợi, một tay ôm lấy nàng, liền ngã xuống phía dưới...

“Phản phật...” Một trảo của con vượn trắng kia quét vào khoảng không...

Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vũ Đình lại rơi mạnh xuống đất, Diệp Tĩnh Vũ ôm lấy sau lưng Tần Vũ Đình, hai tay không chết không chết đặt trên bộ ngực mềm mại của Tần Vũ Đình, cả người đặt trên người Tần Vũ Đình, tư thế đó muốn ám muội bao nhiêu thì ám muội bấy nhiêu...

Còn chưa kịp hưởng thụ điểm phúc vô biên này, Tần Vũ Đình mới vừa còn đang kinh ngạc lập tức hét âm lên, thân thể vô thức giãy dụa...

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù rất hưởng thụ loại cảm giác này, nhưng vẫn nhanh chóng buông lỏng hai tay ra, vừa mới đứng dậy, liền thấy con Thiên Loan Bạch Viên cực lớn kia đã một lần nữa đi tới trước người mình, hai mắt đỏ như máu, khuôn mặt dữ tợn, so với vừa rồi tựa hồ phần nộ rất nhiều, vậy mà giờ song trảo lên, chộp tới Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, Tần Vũ Đình cũng hoàn toàn tỉnh lại từ trong kinh ngạc. Nàng vốn định quát mắng, nhưng sau khi phát hiện con vượn trắng to lớn kia, mới tỉnh ngộ ra vừa rồi là Diệp Tĩnh Vũ cứu mình, lửa giận trong lòng dập tắt không ít, chỉ là sắc mặt hồng hào...

Lúc này nhìn thấy bạch sắc cự viên lại một lần nữa hướng Diệp Tĩnh Vũ chộp tới, lập tức bị dọa đến mặt mũi thất sắc, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết nên làm cái gì?

“Mẹ kiếp...” Diệp Tĩnh Vũ thấy Cự Viên màu trắng chộp tới mình, trong lòng mắng to, trong cơ thể hấn mặc dù không có

nửa điểm chân khí, nhưng sau khi tu luyện Bá Nguyên Quyết, tốc độ phản ứng của hắn lại nhanh hơn thường nhân mấy lần, ngay cả Võ Sư cũng chưa chắc nhanh bằng hắn, lúc này muốn né cự thảo của Bạch Viên dễ như trở bàn tay, nhưng một khi hắn né tránh, Tần Vũ Đình phía sau hắn chắc chắn phải chết...

Tuy nói nữ nhân này rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng coi là tiểu mỹ nhân, giữa hai người cũng không có cừu hận quá sâu, nếu để hắn trơ mắt nhìn Tần Vũ Đình chết, hắn thật sự không đành lòng, hơn nữa cách đó không xa còn có một Tần Viêm, nếu mình mặc kệ mặc kệ, ai biết hắn có trả thù hay không...

Sự tình đến tình trạng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã không còn lựa chọn nào khác, nhìn lợi thảo càng ngày càng gần, bỗng nhiên cảm thấy hung ác...

“Móa nó, liều mạng...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, dưới chân đột nhiên dùng sức đạp một cái, thân thể đột nhiên bắn lên, trong nháy mắt đi tới trước mặt Thiên Loan Bạch Viên, không chút nghĩ ngợi, tụ lại khí lực toàn thân đánh tới đầu Thiên Loan Bạch Viên...

Tốc độ Diệp Tĩnh Vũ cực nhanh, hai tay Bạch Viên còn chưa rơi xuống, một quyền của hắn đã hung hăng đập vào đầu Bạch Viên, lập tức liền nghe được một tiếng nổ mạnh ầm vang lên, cái đầu to lớn của Bạch Viên ngửa ra sau một cái, thân thể của hắn càng bị nện liên tiếp lui về phía sau...

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy nắm đấm của mình phảng phất đập vào trên sắt thép, từng cơn đau nhức truyền đến, thân thể của hắn lập tức rơi trên mặt đất, nhìn thấy Thiên Loan Bạch Viên lung lay sắp đổ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý nắm đấm đau đớn kia, thân thể lại một lần nữa bước ra ngoài., Cơ hồ chỉ thấy một trận tàn ảnh, hắn đã lần nữa đi tới trước người Bạch Viên. Lúc này đây, hắn cũng không bắn lên, thừa dịp đầu Bạch Viên còn đẹp mắt, hung hăng vung ra một quyền phải...

“Bốp...” một tiếng, thanh âm giống như trứng gà bị đập vỡ...

Đó là Diệp Tĩnh Vũ đấm mạnh một quyền vào hạ thể của bạch viên...

“Ngao ô ô...” Trong miệng Bạch Viên lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết to lớn, thân thể của nó bay thẳng lên trên, cũng không biết là lực lượng nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ quá lớn, hay là tự bắn lên...

Cuối cùng đâm vào một chạc cây trên đỉnh đầu, vậy mà đụng gãy cành cây to bằng eo cây kia thành hai đoạn, sau đó thân thể khổng lồ kia trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, hai móng che thân dưới của mình, trong miệng phát ra tiếng gào thét thống khổ, thân thể không ngừng co quắp...

Trong đôi mắt đỏ như máu kia, càng nổi lên từng trận lệ hoa...

Hiển nhiên là đã đau tới cực điểm...

Lúc này, chính là lúc Tần Vũ điên cuồng đại phát thần uy, cùng với Tần Viêm đánh chết toàn bộ đám Bạch Viên còn lại, khi bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, từng con há hốc mồm, toàn bộ nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Nơi đó tràn ngập kinh ngạc...

Lực lượng một quyền kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà có thể trọng thương đầu Thiên Loan Bạch Viên, lớn nhất ngoại trừ Bạch Viên Vương...

Nơi đó tràn ngập cổ quái...

Địa phương cổ quái Diệp Tĩnh Vũ đánh nhau, cái này cũng quá độc ác đi...

Chứng kiến bạch viên nằm trên mặt đất co quắp lại, nghe được tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn của bạch viên, không biết tại sao, ở đây ngoại trừ Tần Vũ Đình, tất cả mọi người đều không tự chủ được xiết chặt hai chân...

“Hô hô...” Diệp Tĩnh Vũ thở hắt hắt, dừng nhìn hai chiêu của hắn đối phó với Thiên Loan Bạch Viên, thực tế vừa rồi chỉ cần hắn chậm hơn nửa nhịp là sẽ bị Thiên Loan Bạch Viên xé thành hai nửa, dù cuối cùng đánh bại Thiên Loan Bạch Viên, nắm đấm của hắn cũng đau nhức kịch liệt, phảng phất xương cốt đều vỡ vụn. Đây cũng là kết cục hắn không có oanh kích lân giáp Bạch Viên, nếu hắn oanh kích lân phiến mà nói, thật không biết hậu quả sẽ như thế nào...

Tất cả con Thiên Loan Bạch Viên đều bị đánh chết, ngay cả con vượn trắng bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại trứng chim cũng bị một kiếm của Tần Vũ giết chết. Những con Bạch Viên Chu kia đã sớm không biết đi đâu, ngay cả con Bạch Viên Hoàng to lớn nhất kia cũng biến mất vô ảnh vô tung. Tần Phong đuổi giết Bạch Viên Vương còn chưa trở về, Tần Viêm phân phó mọi người chỉnh đốn lại, đợi sau khi Tần Phong trở về sẽ tính toán...

Tất cả mọi người đứng nguyên tại chỗ băng bó vết thương, nhặt xác rồi nhặt lên một cây đại thụ cho đồng bọn. Hai mắt Tần Vũ vốn đục ngầu lập lòe tinh quang, trải qua trận đại chiến vừa rồi, vị cao thủ cảnh giới đại tông sư này cũng không dám khinh thường...

Về phần Tần Viêm, chỉ là an ủi con gái mình mấy câu, sau đó bắt đầu trợ giúp những đệ tử bị thương băng bó vết thương, hơn nữa dạy bọn họ làm thế nào để đặt chân trong dãy núi Thiên Đãng này...

Điểm này, bao nhiêu chứng tỏ hắn là một sư thúc hiền lành...

Đối với lý do vì sao Diệp Tĩnh Vũ có sức mạnh cường đại như vậy, cũng không có ai hỏi dò. Lúc trước khi hắn giết chết Tần Minh Long, Đại trưởng lão Bạch Vân Sơn Trang Tần Tiêu đã nói hắn có thiên phú thần lực, mặc dù không có chút chân khí nào, nhưng nếu dốc sức bạt ngàn cân, tuyệt đối là kỳ tài tu võ...

Ngược lại Tần Vũ Đình, cả người cuộn mình một bên, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, một bộ muốn nói lại thôi...

“Này, có phải ngươi muốn xin lỗi ta hay không, nếu chỉ là nói một câu cảm ơn, vậy thì thôi đi...” Nhìn thấy bộ dáng Tần Vũ, Diệp Tĩnh Vũ thâm buồn cười, nha đầu này, xem ra cũng không phải một người xấu táng tận lương tâm nha, vậy mà cũng biết cảm ơn...

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Tần Vũ Đình xác thực muốn xin lỗi Diệp Tĩnh Vũ, vừa rồi nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ, nàng đã sớm tan xương nát thịt, chỉ là cho tới nay, nàng và Diệp

Tĩnh Vũ quan hệ cũng không ra sao, muốn mở miệng, lại không biết nói gì, bây giờ nghe được khẩu khí Diệp Tĩnh Vũ, lại mở miệng hỏi ngược lại...

Chương thứ mười hai dị biến.

“Đương nhiên là điếm lợi ích thực tế nha...” Diệp Tĩnh Vũ cười xấu xa nói...

“Ngươi muốn chỗ tốt gì?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ đòi điếm lợi thực tế, trên mặt Tần Vũ Đình lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ...

“Hắc hắc, nàng xinh đẹp như vậy, đương nhiên là lấy thân báo đáp rồi...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn cười xấu xa...

“Ngươi...” Tần Vũ Đình muốn nổi giận...

“Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn động thủ với ân nhân cứu mạng của mình sao?” Không đợi Tần Vũ Đình khởi xướng, Diệp Tĩnh Vũ đã trực tiếp ngắt lời nói...

“Hừ, Tần Vũ Đình ta không phải loại người vong ân phụ nghĩa, bất quá ngươi cũng đừng nghĩ nữa, cho dù là nam nhân trên thế giới này đều chết sạch, ta cũng sẽ không gả cho ngươi...” Tần Vũ Đình cố nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng hừ một tiếng...

“Hắc hắc, ngươi cho rằng ngươi có thể gả ra ngoài được sao?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn cười xấu xa...

“Tại sao ta không gả ra ngoài?” Tần Vũ Đình ngẩng đầu, đối với sự mỹ lệ của mình, nàng một mực rất tự tin, Sơn Trang có nhiều nam đệ tử yêu mình như vậy, mình sao có thể không gả đi?

“Ngươi nói xem?” Lần này Diệp Tĩnh Vũ nhìn thẳng khuôn mặt như lê hoa của Tần Vũ Đình, ánh mắt hơi hơi nhìn xuống phía dưới nàng...

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vũ Đình bỗng nhiên nghĩ tới một màn vừa rồi, không khỏi sắc mặt ửng hồng một hồi...

Nhiều năm qua, ngoại trừ phụ thân của mình, cũng không có ai chạm vào thân thể của mình, ngay cả Tần Vân Khiếu sư

huynh giao hảo nhất với mình cũng không có, thậm chí ngay cả tay cũng không có chạm vào. Thế nhưng vừa rồi, gia hỏa này vậy mà lại đụng vào chỗ mình, tuy rằng là vì cứu mình, nhưng dù sao vẫn là đụng nhau, cho dù người khác không biết, nhưng trong lòng mình lại rõ ràng, để cho mình sau này thế nào đối mặt chồng mình?

Nói cho cùng, Tần Vũ Đình vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ mười sáu mười bảy tuổi, từ nhỏ nàng sống ở thế giới này tư tưởng cực kỳ bảo thủ, không giống như nữ hài tử hiện tại, mười sáu mười bảy tuổi, cùng với mấy nam nhân khò khò...

Đối với Tần Vũ Đình, tư tưởng từ nhỏ đã nói cho nàng biết, cả đời này chỉ có một người đàn ông, thân thể của nàng, trinh tiết của nàng, tất cả mọi thứ của nàng, đều chỉ có thể để nam nhân kia chạm vào...

Cái kia... Hẳn là tự mình yêu nam tử.....

Đó là... một anh hùng đỉnh thiên lập địa...

Nhưng Tần Vũ Đình tuyệt đối không ngờ, nam nhân đầu tiên đụng vào thân thể mình lại là tên vô lại Diệp Tĩnh Vũ này...

Đáng hận hơn là hẳn không ngờ lại chạm vào lúc cứu mình, nếu là lúc khác, mình tự nhiên có thể giết hẳn mình chí, điều này làm cho mình ngay cả một cái cơ giết hẳn cũng không có...

Vong ân phụ nghĩa, Tần Vũ Đình còn không làm được chuyện như vậy...

“Tiểu sư muội, tiểu sư đệ, các người đang nói chuyện gì thế?” Ngay lúc này, bên cạnh lại truyền đến một tràng nam thanh thúy, kéo Tần Vũ Đình đang trầm tư trở về hiện thực...

“Ha ha, Vân Khiếu sư huynh, vừa rồi chúng ta đang trò chuyện với người, anh tư đại phát thần uy đấy, Vũ Đình sư tỷ nói người anh tuần tiêu sái, khí vũ bất phạm đấy...” Nhìn thấy người tới, Diệp Tĩnh Vũ thuận miệng nói, trong lòng lại thầm mắng: “Mẹ nó, không thấy thiếu gia và tiểu mỹ nữ tán gẫu vui vẻ sao? Người tới đây làm gì?

“Người nói cái gì đó?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ đã kéo mình vào, Tần Vũ Đình hờn dỗi nói một câu...

“Ha ha, người xem, Vân Khiếu sư huynh, sư tỷ đều đỏ mặt, còn không tiện thừa nhận đây...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười nói...

Tần Vân Khiếu thấy vậy, quả nhiên khuôn mặt của Tần Vũ Đình đỏ bừng, lại nhìn thấy ánh mắt né tránh của nàng, thật sự cho rằng vừa rồi là đang thảo luận về mình, trong lòng không khỏi đắc ý, mình mới là đệ tử kiệt xuất nhất của Bạch Vân Sơn Trang, người trước mắt này làm sao có thể đoạt được trái tim của Vũ Đình sư muội đây? Bản thân mình cũng quá mức kinh ngạc đi?

Đến lúc này, Tần Vân Khiếu còn có tâm tư ghen tuông, không thể không nói, suy nghĩ của hắn vẫn không phải là đặc biệt bình thường, thật không biết cảnh giới của võ sư Tiên Thiên hắn tu luyện như thế nào mà có...

“A...” Ngay lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, làm cho thần sắc mọi người lần nữa biến đổi...

Khác biệt chính là đám người Diệp Tĩnh Vũ đều nghi hoặc, mà sắc mặt Tần Vũ cuồng biến, về phần Tần Viêm, trong mắt không ngờ lại hiện lên vẻ tươi cười...

“Không tốt, đây là thanh âm của sư huynh, chẳng lẽ ở bên ngoài này còn có thứ gì có thể làm tổn thương được huynh ấy sao? Tần Viêm, các người ở lại chỗ này, ta đi xem một chút...” Tần Vũ điên cuồng đưa ra quyết định...

Không đợi Tần Viêm nói chuyện, thân ảnh Tần Vũ cuồng đã vọt ra ngoài, chỉ mấy hơi thở đã biến mất trước mắt mọi người...

Mà mấy người còn lại, lại một đám hai mặt nhìn nhau, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Tần Phong Tổ Sư cũng bị thương sao?

Hiện trường rơi vào trầm mặc, chỉ một lát sau, cách đó không xa vang lên một trận thanh âm đao kiếm chém giết, tất cả mọi người sắc mặt một trận khó coi, nơi này đã là dãy núi Thiên Đãng, nếu nói gặp phải dã thú cũng coi như bình thường, thế

nhưng thanh âm chém giết của đao kiếm kia hiển nhiên là cùng người đang quyết đấu, nơi này làm sao còn có thể gặp được những người khác? Chẳng lẽ là cao thủ triều đình sao?

“A...” Xa xa lại truyền tới một tiếng hét thảm, đó là âm thanh của Tần Vũ cuồng, lẽ nào mạnh mẽ như Tần Vũ cuồng cũng không phải là đối thủ sao?

Một cỗ hàn ý từ trong lòng mọi người bốc lên, sau một lát, một bóng người cấp tốc chạy tới, không phải Tần Vũ cuồng là người phương nào? Trên lưng của hắn, còn cắm một cây vũ tiên...

“Sư thúc...” Tần Viêm thấy Tần Vũ bị thương điên cuồng, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, thân thể nhanh chóng lướt tới đỡ lấy Tần Vũ điên cuồng...

“Nhanh, đi mau... Là chó săn của triều đình...” Trên khuôn mặt tái nhợt của Tần Vũ hiện lên từng tia tím xanh, tựa như trúng độc vậy, tựa hồ trên mũi tên này có chứa kịch độc...

“Chó săn của triều đình? Điều này... Điều này sao có thể? Phong Bạo sư thúc đâu?” Trên mặt Tần Viêm lộ ra thần sắc khiếp sợ, những người khác cũng một mặt khiếp sợ...

“Lúc ta chạy tới hắn đã trúng mai phục, bị vạn tiễn xuyên tim, đi mau, trên mũi tên này có kịch độc... Ta không cầm cự được bao lâu... Đi mau a...” Tần Vũ bi phẫn nói, hắn và Tần Phong là sư huynh đệ lâu năm, nhưng bây giờ lại nhìn thấy huynh đệ ruột thịt nhất của mình bị giết, hơn nữa còn là bị một đám người có thực lực nhiều nhất cảnh giới võ sư ám toán, điều này làm cho trong lòng hắn làm sao bình tĩnh được?

Nhưng hắn minh bạch, nơi này, là nơi tinh nhuệ cuối cùng của Bạch Vân sơn trang, người nơi này cũng là hi vọng chấn hưng của Bạch Vân sơn trang, tuyệt đối không thể rơi vào tay triều đình...

“Xoẹt...” Nhưng đúng lúc này, một thanh kiếm nhỏ xuyên ra từ ngực Tần Vũ cuồng, mà chuôi kiếm kia đang nắm trong tay Tần Viêm...

Một mũi tên máu đỏ tươi chảy ra, khiến thần sắc mọi người lại lần nữa cứng đờ...

Chương thứ hai mươi hai làm phản.

“Tần Viêm... Ngươi...” Tần Vũ điên cuồng nhìn Tần Viêm, hẳn thực sự nghĩ mãi mà không hiểu, gia hỏa mình từ nhỏ đã đứng sau mình một kiếm...

“Thật xin lỗi, sư thúc...” Tần Viêm nhàn nhạt nói, trên mặt vẫn là bộ dáng giềng cổ không chút gợn sóng...

“Nguyên lai là ngươi tiết lộ tin tức Bạch Vân sơn trang chúng ta?” Tần Vũ cuồng có chút chưa từ bỏ ý định...

“Đương nhiên, bằng không thì ngươi cho rằng đại quân triều đình tại sao trong vòng nửa tháng ngăn ngủ lại công phá Ninh Khuyết quận?” Tần Viêm vẫn thản nhiên như cũ...

“Vì sao ngươi phản bội Bạch Vân sơn trang...” Nghe đến đó, Tần Vũ điên cuồng, sắc mặt phần nộ... Thân thể lại lung lay sắp đổ...

“Cái này gọi là đại nghĩa diệt thân...” Tần Viêm chậm rãi nói, không cảm thấy là mình làm sai chút nào...

“Nghịch đồ a...” Tần Vũ gào thét điên cuồng, chân khí trong cơ thể dâng trào, muốn toàn lực giết về phía Tần Viêm, thế nhưng tốc độ của Tần Viêm cực nhanh, đột nhiên rút thanh kiếm nhỏ trong tay ra, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, Tần Vũ cuồng trúng độc trước, trái tim trúng phải một kiếm, đâu còn có thể đuổi giết Tần Viêm...

Một đôi mắt căng phồng nhìn chăm chăm Tần Viêm, nơi đó tràn đầy oán giận...

Mà thân thể của hắn, lại chậm rãi ngã xuống, đến chết, hắn cũng sẽ không nhắm mắt...

Mọi chuyện diễn ra quá mức đột ngột, mãi tới khi Tần Vũ điên ngã vào vũng máu, đám đệ tử Bạch Vân Sơn còn lại mới kịp phản ứng...

Bọn họ hiểu được một chuyện, đó chính là sự thúc của bọn họ giết chết sự tổ của bọn họ...

“Tần Viêm tiểu nhân, ta liều mạng với ngươi...” Người đầu tiên phản ứng chính là Tần Vân Khiếu, là con trai trang chủ Bạch Vân sơn trang, tuy hắn cũng có khuyết điểm của mình, nhưng dù sao tư chất hơn người, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, từ nhỏ đã được truyền thụ cho tư tưởng thuần phục Bạch Vân sơn trang, hôm nay nhìn thấy một trong những người mình yêu thương nhất lại phản bội Bạch Vân sơn trang, sự phẫn nộ trong lòng thật khó nói nên lời...

Tay cầm kiếm nhỏ, lao về phía Tần Viêm...

Thấy đại sư huynh của mình động thủ, những đệ tử khác cũng đã phục hồi tinh thần lại, mặc dù bọn họ không biết vì sao Tần Viêm lại phản bội Bạch Vân Sơn Trang, nhưng sâu trong nội tâm bọn họ từ nhỏ lớn lên ở Bạch Vân Sơn Trang lại có một chấp niệm thật sâu, đó chính là có can đảm phản bội Bạch Vân Sơn Trang, giết không tha...

Một đám căn bản không nghĩ kỹ Tần Viêm cùng bọn họ chênh lệch bao nhiêu, cũng không suy nghĩ đến cùng là vì cái gì, từng người cầm trường kiếm trong tay phóng tới Tần Viêm...

Không thể không nói, bọn họ vẫn rất trung thành với Bạch Vân sơn trang...

Về phần Tần Vũ Đình...

Lúc này, nàng hoàn toàn ngăn người tại chỗ, nàng từ nhỏ lớn lên tại Bạch Vân sơn trang, có tâm tư giống như các đệ tử khác, thế sống chết trung thành với Bạch Vân sơn trang, đối với nàng mà nói, Bạch Vân sơn trang chính là tất cả của nàng...

Phàm là người dám phản bội Bạch Vân sơn trang, đều phải bị vô tình giết chết. Nhưng hiện tại, kẻ phản bội Bạch Vân sơn trang lại là phụ thân của mình, là người từng dạy bảo mình phải trung thành với phụ thân của Bạch Vân sơn trang...

Rốt cuộc là vì sao?

Vì sao cuối cùng người thân nhất của mình lại phản bội Bạch Vân sơn trang? Vì sao?

Tần Vũ Đình trong mắt tràn đầy mờ mịt, nàng cứ như vậy ngây ngốc đứng ở nơi đó, không biết nên làm cái gì...

Đôi mắt với công kích của mấy người, Tần Viêm chỉ cười lạnh một tiếng, chân khí trong cơ thể toàn bộ bộc phát, trường kiếm trong tay liên tục run run. Trong nháy mắt, trong hư không hóa ra từng đạo kiếm khí sắc bén, đó là từng đạo kiếm khí màu đỏ lửa, bên trong kiếm khí vậy mà mang theo nhiệt lượng mãnh liệt...

“Phần Viêm liên kiếm...” Tần Viêm quát nhẹ một tiếng, kiếm khí sắc bén kia vậy mà lại tạo thành một đóa hoa sen kỳ diệu, cứ thế nhắm về phía những người khác...

“Xuy xuy xuy...” Đó là tiếng kiếm khí cắt đứt da dẻ, ngoại trừ Tần Vân Khiếu phản ứng nhanh chóng tránh đi một kiếm này, toàn bộ bốn năm người xông lên đầu tiên bị giết, không một ai còn sống...

“Người... Người đạt đến cảnh giới Tông sư?” Khi nhìn thấy đóa hoa sen óng ánh kia, sắc mặt Tần Vân Khiếu tái nhợt...

“Ha ha, chiêu Phần Viêm Liên Kiếm Cương này của ta thế nào?” Tần Viêm cười nhạt nói, trên tay nắm trường kiếm, lại phảng phất nắm trong tay, cứ thế từng bước một đi về phía Tần Vân Khiếu...

“Ta liệu mạng với ngươi...” Tần Vân Khiếu giận dữ, hắn thật sự không ngờ, Tần Viêm vậy mà đã sớm đạt đến cảnh giới Tông Sư, nhưng hắn lại một mực không công bố, che giấu toàn bộ Bạch Vân Sơn Trang, có thể thấy được tâm cơ của hắn thâm trầm đến mức nào không?

Chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, tạo thành một đạo quang mang màu xanh trước người. Hai tay Tần Vân Khiếu cầm kiếm, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, đánh về phía Tần Vân Khiếu. Cùng lúc đó, những đệ tử khác của Bạch Vân Sơn, cũng lần lượt đánh về phía Tần Viêm...

Diệp Tĩnh Vũ đã sớm phản ứng lại, thấy bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của Tần Vũ Đình, lại nhìn Tần Viêm cách đó không

xa, không chút nghĩ ngợi, xoay người chạy vào trong rừng...

Hắn và Bạch Vân sơn trang cũng không có nửa điểm tình cảm, mặc kệ là Tần Viêm phản bội Bạch Vân sơn trang, hay là đám người Tần Vân Khiếu muốn trừng phạt phản đồ của Bạch Vân sơn trang, đều không có nửa điểm quan hệ với hắn...

Đối với việc Tần Viêm phản bội, trong lòng hắn không có chút gì kỳ quái, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tần Viêm, hắn đã biết đây là một nam tử tâm cơ cực kỳ thâm hậu, không ai có thể thấy rõ dưới dáng vẻ vĩnh viễn bất biến kia của hắn ẩn tàng cái gì...

Triều đình có nhân vật như vậy xếp vào Bạch Vân sơn trang, lần này Bạch Vân sơn trang tuyệt đối khó thoát tai ương diệt vong...

Đây là ý trời sao?

“Đương đương...” Tiếng đao kiếm va chạm vẫn vang lên bên tai, Diệp Tĩnh Vũ không hề giữ lại bất cứ thứ gì, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước, hắn không biết đang chờ đợi gì ở phía trước, nhưng hắn biết, nếu mình lưu lại, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, dù cho mình đã cứu Tần Vũ Đình một mạng...

Một đường chạy như điên, công hiệu Bá Nguyên Quyết mấy tháng qua tu luyện tại thời khắc này phóng thích hoàn mỹ, võ sư kia còn phải có thân thủ nhanh chóng, phản ứng của võ sư siêu việt kia, còn có thể lực căn bản không giống con người, để hắn không còn chút chân khí nào có thể chạy nhanh nhất, thậm chí không đụng phải cây cối...

Chạy như điên chừng nửa canh giờ, ngay cả thân thể Diệp Tĩnh Vũ bây giờ cũng mệt mỏi thở hổn hển, hắn không thể không dừng lại, quay đầu nhìn lại phía mình, phát hiện nơi đó không có động tĩnh gì, lúc này mới hơi yên lòng một chút...

“Thật sự là không ngờ tố chất thân thể của ngươi lại tốt đến trình độ này, trong cơ thể không có chút chân khí nào, vậy mà cũng có thể một hơi chạy xa như vậy, trách không được ngay cả đại sư huynh chưa bao giờ thu đồ đệ của ta cũng không được., Cũng muốn phá lệ thu ngươi làm đồ đệ, thật đúng là thiên tài khó gặp...” Nhưng ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa mới

buông lỏng, thanh âm không nóng không lạnh của Tần Viêm lại vang lên bên tai, khiến cho cả người Diệp Tĩnh Vũ đều sợ hãi, trong nháy mắt quay đầu lại, liền thấy Tần Viêm một thân áo dài màu xanh từ trong rừng chậm rãi đi ra...

Chương thứ ba23 đại nạn không chết...

“Ngươi... Ngươi...” Vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ giống như gặp quỷ, mình đã dùng hết toàn lực, vốn cho là đã tránh được Tần Viêm, nào ngờ hắn vẫn luôn bị theo dõi, giờ khắc này hắn đã không biết nói gì nữa...

“Ha ha, nói thật nhé, ngươi là thiếu niên có thiên phú nhất mà ta từng thấy, nhưng ta lại không thể nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi có biết vì sao không?” Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, khuôn mặt vĩnh viễn không thay đổi của Tần Viêm kia, lại lộ ra một nụ cười nhạt nhòa...

“Mẹ nó, cho dù ngươi có quý xuống cầu xin ta, bản thiếu gia cũng sẽ không bái ngươi làm thầy...” Diệp Tĩnh Vũ lại chửi ầm lên, đôi mắt đen xoay chuyển không ngừng, suy nghĩ làm sao đào thoát khỏi tay Tần Viêm, ngồi chờ chết, đây cũng không phải là tác phong của hắn...

“Ha ha, rất có cốt khí, rất có cốt khí, thế nhưng người có cốt khí thường chết rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ, ngươi là người duy nhất khiến ta không thể nhìn thấu, cho nên ta không thể để ngươi sống sót...” Tần Viêm cười nhạt, thân thể lần nữa bước về phía trước...

Diệp Tĩnh Vũ bị ép phải lui về phía sau, nhưng rất nhanh, hắn liền phát hiện mình không thể lui lại, bởi vì phía sau, là một vách núi sâu không thấy đáy...

Chỗ đó sương mù dày đặc tràn ngập, từng biển mây bao trùm toàn bộ chân trời, xóa bỏ toàn bộ hi vọng chạy trốn cuối cùng của Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ mình phải chết ở chỗ này sao?

Nhìn Tần Viêm từng bước ép tới mình, Diệp Tĩnh Vũ trầm nghĩ...

Hắn ta không muốn chết, thật sự không muốn chết, sinh mệnh đã mất đi một lần, hắn ta không muốn lại mất đi lần thứ hai...

Mặc kệ, liều mạng...

Nhìn thấy Tần Viêm còn bảy tám bước đã đi tới, Diệp Tĩnh Vũ không bao giờ suy nghĩ nhiều nữa, thân thể với tốc độ cao nhất phóng về phía Tần Viêm, cho dù biết rõ không phải đối thủ của Tần Viêm, hắn cũng quyết định liều mạng, không liều, đó là phải chết, liều mạng, có lẽ còn có một chút hi vọng sống...

Dưới tình huống sinh mệnh bị uy hiếp, tiềm năng của Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn bộc phát, tốc độ kia đã nhanh đến cực hạn, dù là Tần Viêm, trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình, dù là võ sư, cũng tuyệt đối không có khả năng có tốc độ như vậy?

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người Tần Viêm, hắn không có bất kỳ chiêu thức võ công nào, chỉ một quyền đơn giản như vậy đã ném về phía Tần Viêm...

Một quyền này, ngưng tụ sức mạnh suốt đời hắn...

Một quyền này, mang theo hy vọng đổi sinh của hắn...

Một quyền này, ẩn hàm chấp nhất sinh mệnh của hắn...

Quyền mặt mang theo tiếng gió vù vù, cơ hồ không có thời gian dừng lại, đã đi tới ngực Tần Viêm, tựa hồ một quyền này đánh xuống, đủ để đánh Tần Viêm thành mảnh vỡ...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn đánh giá thấp lực lượng của đại tông sư, đó hoàn toàn là một lĩnh vực hắn không thể tiếp xúc, hầu như không thấy được Tần Viêm động, chỉ đơn giản là đẩy ra một chương, không ngờ lại bị nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ đánh trúng trước người hắn, đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Một đạo năng lượng hủy diệt tràn ngập xông vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác trái tim của mình tựa hồ bị xé nát ra, một cỗ đau nhức kịch liệt khó tả truyền đến, chỗ yết hầu càng là khô nóng, miệng rộng mở ra, một ngụm máu tươi cứ như vậy phun ra, mà thân thể của hắn giống như điều đứt dây, trực tiếp bay về phía sau...

Vậy mà trực tiếp rơi xuống bên ngoài vách núi, rơi xuống dưới vách núi...

“Tiểu tử, muốn trách thì trách số người không tốt đi...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ rơi xuống vách núi, Tần Viêm nhàn nhạt

nói, xoay người đi vào trong rừng, vách núi vạn trượng này coi như là tự mình rơi xuống cũng không còn cả xương cốt., Đùng nói là Diệp Tĩnh Vũ, cho dù hắc phúc đại mệnh lớn, sẽ không bị ngã chết, nhưng một chương vừa rồi ngưng tụ một nửa chân khí trong cơ thể mình, cho dù là cường giả cảnh giới Tiên Thiên cũng sẽ trái tim vỡ vụn, huống chi một tên gia hỏa trong cơ thể không có chút chân khí nào đây?

Cho nên, Tàn Viêm xác định, Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn phải chết...

Một chương kia của Tàn Viêm nhìn như đơn giản, trên thực tế ẩn chứa một cỗ năng lượng hủy diệt cường đại không thể kháng cự, luồng chân khí cuồng bạo kia vừa mới tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ đã điên cuồng phá hủy thân thể của hắn, dù cho hắn tu luyện Phách Bá Nguyên Quyết, nhưng bởi vì thời gian còn ít, nguyên nhân vẫn khó có thể chống cự chân khí cường đại kia...

Khi hắn bị đánh vào vách núi, cảm thụ được tự do kia rơi vào thân thể, thần thức của hắn đã dần dần hôn mê, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm cuối cùng, mình thật chết rồi sao?

Gió, vù vù thổi qua, hắn vẫn còn đang rơi xuống đã triệt để hôn mê, chân khí điên cuồng trong cơ thể đang không ngừng phá huỷ thân thể của hắn...

”đụng” một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đụng vào một cây tùng dài trên vách núi đá, lập tức đem cây tùng kia đập thành hai nửa, bất quá cũng giảm bớt tốc độ rơi xuống của hắn, vừa vặn rơi xuống một cái bình đài phía dưới cây tùng, một đầu bình đài, còn có một sơn động có thể chứa một người thông qua...

Hắn cứ lẳng lặng nằm trên bình đài như vậy, thương thế trong cơ thể cực kỳ nghiêm trọng, chân khí của Tàn Viêm vẫn không ngừng phá huỷ thân thể của hắn, nhưng vào lúc này, chiếc nhẫn trước ngực hắn lại lần nữa hiện ra từng đạo quang mang màu bạc trắng., Dung nhập vào trong cơ thể hắn, không ngừng tu bổ thân thể, khi chân khí của Tàn Viêm chạm vào tia sáng trắng bạc này, phảng phất như chuột thấy mèo, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Giấc ngủ này kéo dài suốt ba ngày ba đêm, đến khi Diệp Tĩnh Vũ lại tỉnh lại một lần nữa, đã thấy ánh mặt trời màu đỏ máu kia chậm chậm mọc lên, làm cho sương mù dày đặc tràn ngập giữa không trung trở nên mỹ lệ dị thường, tựa như tiên cảnh trần gian...

Tầm mắt nhìn lại, phát hiện mình rơi vào trên một bình đài rộng hơn một trượng, phía dưới là vách núi sâu không thấy đáy, mà đỉnh đầu lại là nơi chính mình rơi xuống, vẫn như cũ không nhìn thấy đỉnh, cũng không biết bao nhiêu mét rơi xuống...

“Ta còn chưa chết?” Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ đau đớn khoan khoái khi mình trúng chưởng, vốn cho rằng mình chắc chắn phải chết, nào ngờ còn có ngày gặp lại mặt trời, hơn nữa trên người lại không còn cảm giác nửa điểm đau đớn...

Chẳng lẽ lại là chiếc nhẫn này?

Trong lúc mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới điều gì đó, cầm chiếc nhẫn trong tay, phát hiện vẫn không có gì khác thường, chỉ có thể từ bỏ...

Nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào cửa động phía sau mình có thể chứa một người đi vào, không chút nghĩ ngợi liền chui vào, hắn lại không biết bay, nơi này là thông đạo duy nhất, không đi nơi này chẳng lẽ còn muốn nhảy một lần nữa sao?

Lao vào trong sơn động, phát hiện sơn động này lại có dấu vết người điêu khắc, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng không khỏi cả kinh, tiếp theo chính là vui vẻ, nếu quả thật có người đến nơi này, vậy nơi này nhất định có đường ra...

Bất quá càng đi vào bên trong, ánh sáng càng nhỏ, nhưng lúc Diệp Tĩnh Vũ xuyên qua một góc, ánh sáng bên ngoài đã không bắn vào được, cũng may thể chất Diệp Tĩnh Vũ đã không giống thường nhân, vậy mà có thể lờ mờ thấy được mặt đường, dựa vào vách tường, cẩn thận từng li từng tí đi vào bên trong...

Xuyên qua hành lang này, đi tới một đại sảnh vuông có hơn trăm mét vuông, Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc phát hiện trên vách

tường chung quanh đại sảnh vậy mà treo một loạt cỏ cây, phía trên dây leo còn treo từng quả có thể phát sáng, những quả này bắn ra quang mang hơi sáng, chiếu sáng hết thảy trong sảnh...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng ngạc nhiên, cũng không biết quả này là thật hay giả, dù sao hắn cũng chưa từng thấy quả nào phát sáng, đang muốn tiến lên hái một quả nhìn xem là thật hay giả, lại đột nhiên chú ý tới một bóng người ngồi ở trên một khối giường đá phía trước đại sảnh, lập tức, lông tơ trên người dựng thẳng lên...

Con nhện máu màu xanh thứ mười bốn, Lam Huyết Tri Chu.

“Com cây, ta không có ý định tới đây, chỉ là bị người ta đuổi giết, lúc này mới không hiểu tại sao lại đến nơi này, kính xin huynh đệ chớ trách...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng nói ra...

Nói đùa, với nhạy cảm của mình hôm nay, có thể vô thanh vô tức xuất hiện trước người mình, cũng không phải là người bình thường. Điểm quan trọng nhất, nơi này hiển nhiên là địa bàn của đối phương, là khách, ít nhất cũng phải có lễ phép...

Thế nhưng trong đại sảnh lại yên tĩnh lạ thường, cũng không có âm thanh phần nộ hay kinh dị như trong tưởng tượng. Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy bóng người kia vẫn ngồi xếp bằng trên giường đá, thậm chí ngay cả cử động cũng không nhúc nhích...

“Huynh đệ...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gọi một tiếng, phát hiện bóng người kia vẫn không có chút phản ứng nào. Nhìn kỹ lại thì phát hiện người nọ sắc mặt già nua khô héo, giống như một cỗ cỗ thi, nhắm chặt hai mắt, không nhúc nhích, thậm chí ngay cả ngực hắn cũng không nhúc nhích một chút nào. Nhìn kỹ lại, phát hiện trên người hắn đã sớm đồ đầy bụi bặm dày đặc, nhìn qua đã lâu rồi...

Chẳng lẽ hắn ta đã sớm chết rồi?

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận từng li từng tí đi tới trước bóng người, nhẹ nhàng vươn tay phải thăm dò hơi thở của người nọ, lại sờ lên ngực, phát hiện quả thật không có chút dấu hiệu nào của sinh mệnh...

“Thật có lỗi, vị tiên bối này, tiểu tử cũng không vô ý mạo phạm...” Mặc dù biết đối phương đã là người chết, Diệp Tĩnh Vũ y nguyên không có lòng làm càn, đang muốn nói mấy lời khiêm tốn, lại nghe một trận thanh âm kỳ quái truyền đến,

trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn lại, phát hiện phía trước có một cái lỗ hổng thật lớn, chính là từ bên trong truyền đến...

Một cổ áp bách khó nói từ cửa động kia truyền đến, thân thể Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, quét qua bốn phía, phát hiện cách đó không xa có một thanh phá đao rỉ sét loang lổ, đây là vũ khí duy nhất trong cả gian phòng có thể cầm tay, cũng không suy nghĩ nhiều, trước đó nhặt thanh phá đao kia lên, mà lúc này, một thân ảnh khổng lồ đã từ cửa động đen kịt bò ra ngoài...

Khi nhìn thấy thân thể cực lớn kia, Diệp Tĩnh Vũ đã quen với sự tình cổ quái kỳ lạ, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh...

Đó là một con nhện cực lớn, cao chừng bốn trượng, thậm chí còn cao hơn cả Bạch Viên Chu Hoàng. Tám móng vuốt như lưỡi đao của nó mọc đầy gai ngược cực kỳ sắc bén. Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, nếu như bị cái chân tùy ý này bổ trúng, cho dù mình là tiểu cường bất tử, cũng phải chết kiệt...

Nắm thật chặt thanh Phá Đao trong tay... Ách, dùng đao, không bằng nói là một khối sắt vụn, ngoại trừ nắm trong tay có chút giống chuôi đao trong truyền thuyết, những thanh khác lại không giống một thanh đao, vết rỉ sét phía trên đã hoàn toàn bao trùm thân đao...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không trông chờ cây đao này có thể phát huy tác dụng, chỉ là vào lúc này, trong tay có thêm một kiện đồ vật dù sao cũng tốt...

Sự chú ý toàn thân đều rơi vào trên con nhện lớn trước mắt này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, lại gọi là lật trời...

Con mẹ nó, bản thiếu gia sao lại xui xẻo như vậy, vừa mới thoát khỏi độc thủ của tiểu nhân Tần Viêm ngươi, vốn cho là đại nạn không chết, tất có hậu phúc, sao lại gặp phải loại người này?

Chẳng lẽ ông trời thật sự đổ kị ta quá đẹp trai sao?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn đang mắng chửi, con nhện lớn kia tựa hồ đã mất đi nhẫn nại, tám chân đồng thời di động, thân thể to lớn liền hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới, trong nháy mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, hai cái chân trước nhất giờ lên cao, bổ tới Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy lợi trảo còn sắc bén hơn cả bảo đao kia, Diệp Tĩnh Vũ cũng muốn hay không, lặn mình một cái, tránh né một kích khủng bố của nhện kia, thế nhưng con nhện này phản ứng lại cực nhanh, hai móng vuốt sắc bén khác trực tiếp bổ tới, ép cho Diệp Tĩnh Vũ không thể không tiếp tục tránh sang bên...

Tuy nói thân hình hấn nhanh nhẹn, nhưng tốc độ của nhện cũng không chậm, hơn nữa còn có tám chân, mặc cho Diệp Tĩnh Vũ tránh né thế nào, cũng căn bản khó có thể thoát khỏi phạm vi công kích của nhện...

Hơn nữa mỗi lần Diệp Tĩnh Vũ muốn dùng tốc độ cao nhất rời đi, miệng khổng lồ của con nhện lại mở ra, một sợi tơ trắng lớn cỡ sợi dây đột nhiên bắn ra, trực tiếp ngăn cản đường đi của Diệp Tĩnh Vũ...

Thời gian dần trôi qua, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không bị nhện đánh bị thương một chút, nhưng hấn lại kinh ngạc phát hiện, chỗ mình có thể trốn đã càng ngày càng ít, những sợi tơ nhện to bằng ngón cái kia đã tạo thành một cái vòng vây, từ tính bền dẻo cường đại cùng cái nhìn ở phía trên, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, một khi mình bị tơ nhện này bao vây, tuyệt đối không có cơ hội tránh thoát...

Nghĩ đến con nhện lớn này vốn có thể một kích giết chết mình, lại chậm rãi đùa bỡn mình như vậy, lửa giận trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trào ra một trận, có thể nhẫn nhịn ai không thể nhẫn...

Bản thiếu gia đã bao giờ bị người ta đùa bỡn như vậy? Huống chi còn là một con nhện...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng nổi giận, cuối cùng bất chấp mọi thứ, chân đạp mạnh một cái, thân thể đột nhiên bắn lên, trực tiếp rơi vào trên đầu con nhện lớn, song giò tay, toàn lực đâm tới đầu con nhện lớn kia...

Hấn cũng không hy vọng miếng sắt rách nát này có thể làm tổn thương lân phiến nhìn như kiên cố của nhện, nhưng ít nhất có thể phát tiết oán khí trong lòng...

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, miếng sắt rách kia giống như trong dự liệu, cũng không có một đao đánh nát lân phiến trên đầu nhện lớn, thế nhưng nó lại giống như một cây

côn sắt, trực tiếp đập nát những miếng lân phiến kia, lập tức nghe được từ trong miệng nhện lớn truyền ra một trận thanh âm ô ô nha nha nha, phảng phất bị kích động to lớn, thân thể cực lớn không ngừng bốc lên...

Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể không nắm được cơ hội như vậy, hai tay giơ lên miếng sắt, hung hăng cắm vào chỗ có lân phiến vỡ vụn...

Mặc quản thanh đao này nhanh không nhanh, dùng lực lượng ngàn cân của Diệp Tĩnh Vũ, dù là một khối thiết trụ cũng có thể cắm vào thân thể nhện, ai bảo lân phiến của nó không chịu nổi một kích, bị Diệp Tĩnh Vũ nhất cử đập vỡ đâu...

Quả nhiên giống như dự đoán của Diệp Tĩnh Vũ, thanh Phá Thiết Phiến kia giống như bảo đao, trực tiếp cắm vào thịt con nhện lớn, lập tức có một dòng máu màu xanh bắn ra, cũng may Diệp Tĩnh Vũ tránh kịp thời, lúc này mới không bị dòng máu tràn ngập tính ăn mòn này dính vào người...

Liên tục lộn mấy vòng tránh né con nhện lớn, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện thân thể nhện lớn đang dốc sức liều mạng quay cuồng, cứ như một đao kia không cắm vào trong cơ thể con nhện lớn mà bỏ nó thành từng mảnh nhỏ...

Diệp Tĩnh Vũ có chút kinh ngạc nhìn con nhện lớn không ngừng quay cuồng, mặc dù một kích vừa rồi rất nặng, thế nhưng thể tích con dao đối với thân thể con nhện lớn như vậy hẳn là giống như bị dao cắt bớt đâm một chút, dường như nó không phải chỗ yếu hại của nhện lớn, có cảm giác thương thế của nó rất nặng...

Không biết có phải ảo giác hay không, mà Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm thấy thân thể con nhện khổng lồ đang không ngừng co rút lại. Ngoại trừ một mũi tên máu lúc mới bắt đầu bắn ra kia, cho đến khi nó ngừng co giập, không còn chảy ra một giọt máu nữa...

Chương 1 Kinh Lô đao quyết.

Nhìn thấy con nhện lớn không nhúc nhích, Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận từng li từng tí chạy lên, liền phát hiện miệng vết thương kia vậy mà không có một giọt máu, thậm chí ngay cả máu xanh vừa mới chảy ra rơi vào miệng vết thương cũng biến mất vô ảnh vô tung, hơn nữa hình thể con nhện lớn rõ ràng nhỏ hơn một chút, hiển nhiên là máu tươi trong cơ thể bị rút khô...

Nếu như không phải cách đó không xa mặt đất còn có một vũng máu màu xanh, Diệp Tĩnh Vũ nhất định cho rằng đại gia hỏa này đã sớm bị rút khô, nhìn mảnh sắt cắm trên người con nhện lớn kia, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một ý niệm cực kỳ hoang đường: “Chẳng lẽ chính là thanh đao này hút máu của nhện lớn?”

Trong lòng nghi hoặc, hắn rút thanh Phá Đao này ra, thấy phía trên vẫn rỉ sét loang lổ, không khác gì vừa rồi, tựa hồ chỉ là nặng hơn một chút...

Nhìn thanh đao gãy hầu như không có gì thay đổi, lại nhìn trên mặt đất, huyết dịch trong cơ thể bị hút sạch tinh quang, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ quỷ dị như vậy, bất kể nói thế nào, cái mạng này của hắn xem như nhật trở về, một tay mang theo bảo bối cứu mạng này, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đi tới trước người người kia...

Nhìn vẫn như cũ ngồi xếp bằng không nhúc nhích, thần thái an tường, nhưng là nam tử như cây khô, Diệp Tĩnh Vũ không tự chủ được lại liếc mắt nhìn phá đao trong tay, chẳng lẽ người này cũng là bị cái gì hút khô tinh huyết, nhục thể lúc này mới bảo tồn lại?

Thế nhưng mặt của hắn nhìn thế nào cũng không giống những tên Mộc Chính Phủ kia?

Từ bên ngoài cơ thể của người này nhìn qua thì hắn là một người đã chết rất lâu, nếu không thì đời nào lại phủ đầy bụi

bấm chứ, một người đã chết rất lâu thì làm sao một chút dấu hiệu ăn mòn cũng không có?

Đang lúc Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc, lại đột nhiên phát hiện bên cạnh người nọ để một quyển sách phủ đầy bụi bặm, Diệp Tĩnh Vũ đầy hiếu kỳ lập tức cầm lên, thổi đi bụi bặm trên đó, liền thấy trên đó viết mấy chữ Long Phi Phượng Vũ “Kinh Lô đao quyết”...”

Chỉ nhìn thoáng qua bản bí tịch này, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác như có ngàn vạn đao khí xuyên thấu qua mắt chữ mà đến, dường như muốn tự chém mình thành mảnh nhỏ. Cũng may ý chí già kiên định, một đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm mấy chữ kia, trên mặt ngoại trừ một tia kinh ngạc, không có nửa điểm sợ hãi...

Cẩn thận mở trang sách đầu tiên ra, liền phát hiện trên đó vẽ một người cầm đao rất kỳ quái, bên cạnh là một số chú giải, hình như là một bộ bí kỹ đao pháp?

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng đọc qua trang sách, mỗi một danh nhân vật đều có tư thế cực kỳ cổ quái, mỗi một bài chú thích đều vô cùng tỉ mỉ...

Trong chốc lát, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, đây là một thiên đao pháp cực kỳ cao thâm...

Thậm chí... Thậm chí so với... Ách... coi thường cả đời này của mình...

Chỉ mất thời gian nửa khắc đồng hồ, Diệp Tĩnh Vũ đã đọc xong hơn một trăm thiên thư tịch này, cẩn thận tính toán, phát hiện là một trăm lẻ tám thiên, trong đó có một trăm lẻ tám bộ đồ, nhưng trên trang cuối lại viết một hàng chữ rõ ràng...

“Ta dùng đao bầu bạn cả đời, tuổi già mới hoàn toàn lĩnh ngộ ảo nghĩa đao pháp: Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, từ đó sáng chế ra Kinh Lô đao quyết, tổng cộng ba chiêu: Kinh Lô Liệt trăm, ngự lô phá thiên, Cuồng Lô Luyện Ngục, đặc biệt viết thư truyền cho người hữu duyên...”

Chữ chỉ có như vậy, đơn giản rõ ràng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại thấy được một đao khách chấp nhất cả đời vùi đầu vào trong đao pháp, nhanh, chuẩn, ngoan, tất cả mọi người đều

hiểu đây là áo nghĩa của đao pháp, nhưng có bao nhiêu người có thể hiểu được?

Trong đầu không ngừng tưởng tượng những nhân vật vừa rồi nhìn thấy, mặc dù phát hiện mặc dù có một trăm lẻ tám thức, nhưng cứ mỗi ba mươi sáu thức lại là cùng một chiêu, nói cách khác, mỗi một chiêu này, liền bao hàm ba mươi sáu thức, nếu muốn luyện thành đao quyết này, nhất định phải hoàn toàn quán thông một trăm lẻ tám thức này...

Nhìn thì đơn giản, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu ra đây tuyệt đối là một quá trình cực kỳ gian nan. Nhìn nam tử ngồi xếp bằng trên giường đá, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên minh bạch hết thấy...

“Phù phù” một tiếng quỳ rạp xuống đất, rất cung kính hướng người nọ dập đầu ba cái, lúc này mới chậm rãi nói: “Tiểu tử bất tài, có thể đạt được đao quyết cả đời tiền bối sáng tạo ra, chính là hạnh phúc của tiểu tử kiếp thứ ba, tiểu tử tất nhiên không phò thác mong đợi của tiền bối., Phát ra Kinh Lôi đao quyết tỏa sáng lớn...” Vừa mới nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã nghe thấy một hồi tiếng vang ầm ầm, tiếp theo ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy sau lưng nam tử xuất hiện một cái cửa đá có thể một người thông qua, bên trong là từng bậc thang, thông xuống phía dưới...

Lẽ nào đây là đường lui do tiền bối lưu lại?

Mẹ nó, thế này cũng quá tục rồi...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại dập đầu ba cái với thi thể kia, lấy cảm tạ ơn cứu mạng của đối phương, lúc này mới đứng lên, cũng không phí lời, dùng miếng sắt cũ nát đi về phía cửa đá kia...

Tuy mình có phương pháp tu luyện cường đại như Bá Bá Nguyên Quyết, nhưng cho tới bây giờ đều là một ít tâm pháp dưỡng thân, nhưng chiêu thức chiến đấu thì một chút cũng không có, như vậy cũng tốt hơn là một Thần Thương, người không cho hấn binh khí, chiến lược của hấn vẫn bằng không, mà bộ đao quyết này chính là một con chim ưng sa mạc, một

khi vào tay thần thương, vậy chiến lực đâu chỉ tăng gấp mấy lần?

Chuyện Bạch Vân sơn trang bị diệt, phản loạn của Tần Viêm, cùng với sự truy sát của đại tông sư như Tần Phong, Tần Vũ Cuồng khiến hần hiểu rõ, muốn sống sót trên thế giới này, nhất định phải có đủ thực lực...

Cho nên, hần cung kính dập đầu với vị tiên bối không để lại tên tuổi này, hoàn toàn là từ nội tâm tôn kính và cảm kích...

Bởi vì hần hiểu rõ, trên đại lục tàn khốc này, thực lực quan trọng cỡ nào, đã có bộ bí kỹ tinh diệu này, một khi luyện hội, thực lực của hần sẽ tăng lên gấp mấy lần, chỉ có có thực lực cường đại, hần mới có thể tự bảo vệ mình...

Bóng dáng Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh biến mất trong gian mật thất này, đã mấy ngày rồi hần không ăn uống gì, bụng đã sớm đói bụng, quan trọng nhất là môi hần đã nứt ra rồi, mật thất không có nguồn nước, hần cũng không muốn vừa mới nhận được một bộ đao pháp cao minh liền trực tiếp khát chết...

Nửa khắc đồng hồ sau khi Diệp Tĩnh Vũ rời đi, nam tử ngồi bất động trên giường đá đột nhiên mở hai mắt nhắm nghiền, hai đạo tinh quang chói mắt nổ bắn ra, nhìn con nhện khô trên mặt đất, khoe miệng của hần lộ ra một nụ cười nhạt: “Hạt tử thật tốt!”, Không vận dụng một tia chân khí, chỉ bằng vào lực lượng nhục thể đã đánh chết con nhện bạo liệt này, thật không biết hần tu luyện Kinh Lôi đao quyết xong sẽ như thế nào. Hiên Viên Tuyệt, rốt cuộc là kiếm của người lợi hại, hay là đao của ta lợi hại đây? Ta mỗi mắt chờ mong đây...”

Nam tử nói xong câu này, lại lần nữa nhắm hai mắt lại, khôi phục dáng vẻ vĩnh viễn bất biến...

Thạch thất vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước, dường như tất cả đều chưa từng xuất hiện...

Mỹ nữ Nam Hoang thứ hai mươi sáu, Nam Hoang.

Từ trong sơn động đi ra, đã đến buổi tối, hai chân Diệp Tĩnh Vũ đi thẳng tới tê đại một hồi, đủ để nhìn ra hành lang kia dài bao nhiêu, cũng may là thân thể Diệp Tĩnh Vũ không tầm thường, đổi lại là người khác, đoán chừng đã sớm đi chân gãy...

Dựa vào tinh quang yếu ớt trên bầu trời, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ có thể thấy vị trí của mình, đây là một mảnh đất trống không lớn, phía trước cách đó không xa là một dòng sông rộng hơn ba trượng, mặt kia của dòng sông là một khu rừng rậm xanh um tươi tốt, bởi vì nguyên ý trời tối, cũng không thấy rõ rệt cuộc sinh trưởng cái gì...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng mặc kệ những thứ này, đã khát cả ngày hẩn nhanh chóng nhào tới phía sau, cũng mặc kệ nước sông nông sâu thế nào, cả người liền nhảy vào trong sông, liều mạng đổ nước sông vào miệng, hẩn thực sự khát đến cổ họng muốn bốc khói...

Ừng ục ục uống nước sông, mãi đến khi bụng đã phồng lên mới ngừng lại, đứng dậy, phát hiện nước sông này chỉ đến eo, nhưng nước sông lạnh thấu xương, khiến Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy ngoài ý muốn...

Phải biết rằng, Thục Vân quốc nằm ở phía Nam của đại lục Đấu Hồn, lúc này lại là mùa xuân cuối hè, nước sông tuyết đối không thể mát lạnh như vậy mới đúng...

Bất quá đây cũng không phải là đối tượng Diệp Tĩnh Vũ quan tâm, hôm nay đã uống quá no, ngay cả tâm tư tìm đồ ăn cũng không có, dứt khoát đi tới bờ sông, khoanh chân ngồi xuống, dựa theo tâm pháp Phách Nguyên Quyết tu luyện. Hẩn luyện hóa lực phách đã qua ước chừng hai tháng, nhưng là không có

một điểm cảm giác sắp luyện hóa khí phách, điều này làm cho hắn rất là sốt ruột...

Kinh lịch càng nhiều, hắn càng minh bạch thực lực trọng yếu, cho nên càng thêm dụng tâm tu luyện...

Trong mơ hồ, liền thấy vô tận tinh quang cùng ánh trắng màu trắng bạc vung xuống, bao phủ toàn bộ thân thể hắn, không ngừng tuôn tới nhấn thép trước ngực hắn, cuối cùng chuyển hóa thành một đạo năng lượng nhu hòa dung nhập vào trong cơ thể hắn, không ngừng dưỡng mãnh lao tới chỗ khí phách...

Trong lúc mơ hồ, tựa hồ có thể nhìn thấy cổ họng của hắn, có một đạo quang mang chớp động...

Một đêm cứ thế trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ không gặp nguy hiểm gì. Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào, hắn chậm rãi mở hai mắt ra...

Không có ảo tưởng đột phá, nhưng hắn có thể cảm giác được tinh thần của mình tốt hơn rất nhiều, tựa hồ tốc độ tu luyện ở Bạch Vân sơn trang nhanh hơn rất nhiều...

“Ọt ọt...” bụng đưa ra kháng nghị, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện đã rất lâu rồi mình chưa ăn gì...

Hắn đứng lên, trước tiên tìm một chỗ thuận tiện một chút, dù sao tối hôm qua uống quá nhiều nước sông, sau đó đột nhiên vọt lên, trực tiếp vượt qua dòng sông rộng mấy trượng kia...

Nhìn thấy mình không cần tốn nhiều sức nhảy ra hơn mười mét, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm cảm thán, nếu như bây giờ mình trở về tham gia thịnh yến, hạng mục hàng đường Trung Quốc không phải lại nhiều thêm mấy tấm kim bài sao?

Lắc lắc đầu, xoay người đi về phía rừng cây, đói bụng rồi, dù sao cũng phải tìm chút đồ ăn chứ?

Trên đường đi, tất cả đều là các loại cây cối kỳ quái, thỉnh thoảng còn có một số dã thú chạy qua, nhưng lại không có một cây nào, về phần săn thú, thật có lỗi, Diệp Đại thiếu gia của chúng ta mặc dù tưởng tượng mang theo một đám cầu nô tài lên núi săn thú, nhưng hắn căn bản không biết đi săn, hơn nữa cho dù có hội, hiện tại cũng không có bất kỳ công cụ nào...

Càng đi vào bên trong, cây cối chung quanh càng cổ quái, mà nhiệt độ cũng dần dần tăng lên, dần dần, trán Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện mồ hôi, mà tiếng kháng nghị trong bụng hắn càng lúc càng lớn, đến khi hắn sắp không duy trì được nữa, rốt cuộc phát hiện cách đó không xa có một sườn núi nhỏ cao mấy chục trượng, phía trên trồng rất nhiều cây cối treo đầy trái cây màu lửa đỏ...

Lần đầu tiên thấy được cây ăn quả...

Diệp Tĩnh Vũ đã sớm đói đến hoa cả mắt, căn bản mặc kệ cây ăn quả này có độc hay không, cả người trực tiếp vọt tới, chân sau đạp mạnh một cái, nhảy lên một gốc cây trong đó, lấy ra hai quả to bằng nắm tay, giống như quả hồng Tây Hồng đưa vào trong miệng...

Đang chuẩn bị hái trái cây thứ ba thì Diệp Tĩnh Vũ lại ngăn người...

Trên mặt lộ ra bộ dáng cực kỳ cổ quái, con mắt mở thật to, miệng chậm rãi mở ra, sắc mặt dần dần hồng nhuận phơn phớt...

“A... Thật cay...” Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ hô to một tiếng, trong miệng mơ hồ phun ra một tia lửa, thân thể từ trên cây rơi xuống, không ngừng ngáp dài...

Cảm giác nóng rát trong miệng còn kinh khủng hơn ăn Thiên Tiêu, đó là cảm giác cay độc không thể cay hơn. Lớn như vậy, cho tới bây giờ Diệp Tĩnh Vũ chưa từng ăn thứ cay như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên hắn hiểu, chữ cay viết thế nào...

yết hầu phảng phất có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, liên thở ra, giống như hỏa diễm, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, đó là bị cay đến sắp khóc đến nơi...

Còn toàn bộ đầu lưỡi vươn ra, hận không thể cắt đứt nó...

Thân thể hắn giống như một quả bóng da không ngừng chạy loạn tìm kiếm nguồn nước, muốn dùng phương thức uống nước để áp chế loại cay này...

Xông lên sườn núi, đột nhiên phát hiện phía trước có một hồ nước rộng trăm trượng, Diệp Tĩnh Vũ trong miệng phun lửa

đâu quản chuyện gì khác, cả người trực tiếp vọt tới, giống như một viên thiên ngoại thiên thạch, hung hăng rơi vào trong hồ, tạo nên từng trận gợn sóng...

“A... Nóng quá...” Cơ hồ lại có tiếng hét thảm nữa, Diệp Tĩnh Vũ như một mũi tên lửa từ trong hồ nước lao ra, trong miệng phun ra hỏa diễm, không ngừng nhảy nhót, nước trong hồ dĩ nhiên là một suối nước nóng...

Lửa nóng trong miệng, lửa nóng trên người làm cho vũ khí của Diệp Tĩnh sắp sụp đổ, nếu hiện tại có băng lạnh, hẳn khẳng định ngay cả nhú mày cũng không thềm...

Đáng tiếc là nơi này không có băng lạnh, nhưng thật ra có một cây gậy băng băng...

Ách... Băng còn?

Nơi này là phía nam đại lục Đẩu Hồn, từ đâu mà có băng còn?

Diệp Tĩnh Vũ giương mắt nhìn lên, liền thấy một thiếu nữ tướng mạo cực kỳ tiêu hồn cầm một cây băng còn đứng trước mặt mình...

Nàng có mái tóc dài đen nhánh, làn da không trắng, làn da rất khỏe mạnh, nhưng lại cực kỳ bóng loáng, dù là dương chi ngọc, cũng không trơn mềm như vậy, mà ngũ quan của nàng lại càng tinh xảo, miệng nhỏ, mũi tinh xảo, còn có đôi mắt màu nâu của tiêu hồn kia...

Nhìn lại trang phục của cô gái...

Ách... Nàng cơ hồ cái gì cũng không mặc, chỉ thấy trên cổ không biết là hàm răng động vật gì, trước ngực đeo mấy lá cây, che lại những nơi trọng yếu nhất. Nhưng vẫn có mảng lớn da thịt lộ ra, khiến Diệp Tĩnh Vũ nhìn mà sững sờ...

Mà tiếp theo nàng lại khoác một cái da thú, lộ ra một đôi bắp đùi dài nhỏ, cả người nhìn qua tràn đầy dã tính mê hoặc...

Trong lúc bất tri bất giác, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác trong cơ thể mình có một luồng khô nóng, trong lỗ mũi tựa hồ có thứ gì chảy ra...

Chương bảy mươi bảy của Xích Di tộc.

“Nhanh...ngươi ăn quả Viêm Độc, đều chảy máu mũi, mau ăn chút băng viêm tinh này Hàng hỏa...” Một trận thanh âm du dương từ trong miệng thiếu nữ trước mắt truyền ra...

Ách, chẳng lẽ ngươi không biết máu mũi ta chảy là vì ngươi sao?

Diệp Tĩnh Vũ thầm kêu một tiếng, nhưng lại đoạt lấy băng côn trong tay thiếu nữ, ném vào trong miệng, lập tức cảm giác cả khối băng côn lập tức tan ra, một cảm giác lạnh buốt tiến vào yết hầu, tiêu diệt ngọn lửa nóng rực nơi yết hầu...

Cảm giác nóng rát lúc này mới biến mất rất nhiều, còn hai con Huyết Long vẫn còn chảy ra từ lỗ mũi...

Xin lỗi, học viên lá nhỏ của chúng ta không có lực ngăn cản mạnh mẽ như vậy...

“Ồ, kỳ quái, quả Viêm độc quả tuy cay, nhưng ăn Băng viêm tinh hẳn là phải giải nhiệt mới đúng, làm sao ngươi vẫn còn chảy máu mũi như cũ?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vẫn không ngừng chảy máu mũi, thiếu nữ xinh đẹp trước mặt rất là nghi hoặc nói...

“Ách... Có thể là do ta ăn quá nhiều, Băng viêm tinh kia của ngươi có còn không?” Một tay Diệp Tĩnh Vũ lau đi máu mũi của mình, phát hiện căn bản không có xu thế ngừng lại, vội vàng ngẩng đầu lên, đưa lỗ mũi lên trời, như vậy có thể khiến máu mũi chảy chậm một chút, điểm quan trọng nhất là thân thể thiếu nữ kia...

Nghe xong Diệp Tĩnh Vũ nói, thiếu nữ làm ảo thuật lấy ra một cây Băng Viêm Tinh đưa cho Diệp Tĩnh Vũ. Diệp Tĩnh Vũ vội vàng đặt nó lên mũi, lúc này mới chậm rãi ngừng chảy máu mũi...

Vất vả lắm mới ổn định được tâm tính của mình, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới nhìn về phía thiếu nữ, nhưng cũng không dám nhìn thân thể mê người của nàng nữa, mà chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mê người kia.

“Người là ai? Tại sao lại ở chỗ này?” Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nơi này tất cả đều là một mảnh rừng rậm, tại sao lại có thiếu nữ xinh đẹp như vậy chứ...

“Vấn đề này nên là ta hỏi người mới đúng, nơi này là địa bàn của Xích Di tộc, người là ai, sao lại tới nơi này?” Thiếu nữ lại lộ ra bộ dạng tò mò về con trai...

“Ách, ta gọi là Diệp Tĩnh Vũ, từ vách núi rơi xuống, không hiểu sao đã tới nơi này. Xích Di tộc, đây là cái gì?” Mặt mũi Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy nghi hoặc...

“Xích Di tộc không phải là thứ gì, là một chủng tộc, một chủng tộc vĩ đại mà cao quý...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói Xích Di tộc là thứ gì đó, thiếu nữ không khỏi hờn dỗi, miệng lầm bầm, nhìn qua vô cùng đáng yêu...

“Ách... Thật xin lỗi, là ta nói sai, nhưng người có thể nói cho ta biết nơi này là đâu không?” Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy cái đầu có hai cái lớn, Xích Di tộc? Sao nghe cứ như là liên minh bộ lạc mấy ngàn năm trước vậy? Chẳng lẽ mình đã xuyên không rồi sao?

“Không phải mới nãy ta đã nói rồi sao, nơi này là địa bàn của Xích Di tộc mà...” Thiếu nữ lại mang vẻ mặt như đang nhìn một kẻ ngu ngốc...

“Còn gì nữa không?” Diệp Tĩnh Vũ chưa từ bỏ ý định...

“Còn có cái gì nữa?” Bộ dáng thiếu nữ kinh dị...

“Chẳng lẽ người biết nơi này là địa bàn của Xích Di tộc, không biết những thứ khác?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi...

“Ta còn biết nơi này là rừng Băng Hỏa Quả của tộc Xích Di, đó là Thánh Hồ của Xích Di tộc, Thánh sơn của Xích Di tộc, nơi đó là của Xích Di tộc...” Thiếu nữ thao thao bất tuyệt chỉ vào một vài nơi cách đó không xa giảng giải cho Diệp Tĩnh

Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại triệt để rơi vào trạng thái ngốc trẻ...

“Được rồi, người không phải là người của Xích Di tộc, nói cho người nhiều như vậy người cũng không hiểu. Ta tên Cửu Phượng, là cháu gái tộc trưởng Xích Di tộc, người theo ta về Xích Di tộc đi, gia gia ta biết rất nhiều, ông ấy sẽ dạy người làm sao quen được nơi này...” Nhìn về mặt đờ đẫn của Diệp Tĩnh Vũ, thiếu nữ rất là khoan hồng nói, không ngại chút nào... thiếu năng Diệp Tĩnh Vũ...

“...” Bị thiếu nữ nói như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại càng không biết nói gì...

Đang muốn giải thích vài câu, lại bị cô gái kéo cổ tay, liền đi xuống dưới sườn núi, mỗi khi đi được một đoạn đường, Diệp Tĩnh Vũ liền phát hiện rừng cây phía trước treo đầy băng còn mình vừa ăn, tò mò hỏi: “Sao băng còn kia lại mọc trên cây?”

“Băng còn? Băng còn? Đó là Băng Viêm tinh, giống như quả táo, đều là trái cây, chỉ là một cái thuộc tính hàn, một cái thuộc tính hỏa, người đàn độn, đơn giản như vậy cũng không hiểu...”

“...” Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đây là đang nói mộng giữa ban ngày, con mẹ nó rốt cuộc là ở địa phương nào? Lại còn mọc ra trái cây giống như một cây gậy băng? Bây giờ còn bị một tiểu nha đầu không lớn bằng mình nói là đồ đàn độn, thật là...

Diệp Tĩnh Vũ âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ trên đường gặp lại chuyện gì, hắn cũng tuyệt đối không mở miệng hỏi thăm, miễn cho lại bị mắng thành ngu ngốc...

Một đường đi tới, ước chừng một khắc đồng hồ, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy trong rừng cây rậm rạp này, vậy mà được khai khẩn ra một mảnh đất trống cực lớn. Trên bãi đất trống, dùng gỗ xây dựng rất nhiều phòng ốc, chung quanh đất trống, còn dùng đầu gỗ vót nhọn vây thành một vòng hàng rào thật dài. Phía trước bọn họ, có một cánh cửa lớn rộng hơn mười mét, hai gã hán tử thân cao ít nhất cao hơn hai mét đứng sừng sững ở đó...

Bọn họ ở trần, để lộ ra cơ bắp cường tráng làm cho Diệp Tĩnh Vũ ghen ghét không thôi, phía dưới chỉ khoác một bộ da thú, mái tóc rối tung rối bời, diện mục dữ tợn, da thịt ngăm đen, nhìn qua thật giống dã nhân trong núi sâu kia...

Không, đây chẳng phải là người của bộ lạc nguyên thủy sao...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ không còn cảm giác đầu mình có hai khối lớn nữa, bởi vì hắn phát hiện đã biến thành mười khối lớn nhỏ...

Chính mình mấy tháng trước mới xuyên qua đến Đầu Hồn đại lục, tại sao nơi đó còn có một mảnh văn minh, tuy rằng so với niên đại trước đây lạc hậu rất nhiều, nhưng luôn là một đám người giảng đạo sao? Làm sao bây giờ mình lại đi tới xã hội nguyên thủy?

Mình còn trẻ, mình còn không muốn trở thành đồ ăn trong miệng những người này...

Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ ngờ ngác bị Cửu Phượng dắt đi tới cửa lớn, ánh mắt hai gã đại hán rất bất thiện rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ...

“Xích Di Hồ, Xích Di Lang thúc thúc, đây là ta phát hiện ở trong rừng Băng Hỏa Quả, người nói hắn rơi xuống từ dưới vách núi, ta liền dẫn hắn trở về...” Giọng nói của Cửu Phượng vang lên rất thích hợp...

Hai gã đại hán nhìn thân thể gầy gò của Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn một chút miếng sắt rách nát trên lưng hắn, nhẹ nhàng gạt đầu...

Ánh mắt kia...

Ách, tràn đầy khinh thường...

Tựa hồ căn bản không lo Diệp Tĩnh Vũ có thể làm sóng to gió lớn gì...

“Đi thôi...” Cửu Phượng kéo Diệp Tĩnh Vũ đi vào thôn, Diệp Tĩnh Vũ đã lâm vào trạng thái hóa đá chỉ có thể bám sát theo...

Trên đường đi, đều không thấy được nam tử trắng niên cao lớn như vừa rồi, ngược lại là một đám tiểu hài tử chạy tới chạy lui trên đường. Bọn hã có khoác da thú, có người khoác lá cây, có người đứt khoát cái gì cũng không mặc, trên thân dính đầy bùn đất, cứ như vậy chạy tới chạy lui chung quanh Diệp Tĩnh Vũ...

Còn có tiểu hài tử đi theo phía sau hoặc là hai con động vật nhỏ kỳ quái, tỷ như thỏ mọc ra sừng, hoặc là mèo nhỏ mọc lông dài gì đó, thậm chí, một đứa bé trai chừng bảy tám tuổi thấy núi, trên người không có cái gì mặc, đứng trên một con cóc to bằng con nghé, cặp móng nhỏ bé cỡ ngón út hất lên, khiến cho da đầu Diệp Tĩnh Vũ phải run lên...

Tộc thứ hai hai mươi tám

“A, bán bánh... Ta rút cuộc đã tới nơi nào?” Trong lòng thầm mắng một tiếng, cảm giác đầu mình sắp nổ tung...

“Cửu Phượng tỷ tỷ, tỷ đã về rồi...” Dường như thấy được Cửu Phượng, đứa bé trai cười cóc vỗ vào chỗ con cóc, chạy về hướng hai người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy con cóc to bằng con nghé nhào về phía mình, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức xanh mét, đôi mắt sắp mở to ra, con cóc to bằng nắm tay đã đủ dọa người, chớ đừng nói chi là con cóc to bằng con nghé này...

Muốn chạy, lại phát hiện hai chân của mình tựa hồ định ngay tại chỗ, căn bản không cách nào động đậy, muốn kêu lên, lại phát hiện chỗ cổ họng tựa hồ ngăn chặn cái gì, cái gì cũng không kêu ra được... Chỉ có thể trơ mắt nhìn con cóc kia vọt tới, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã tới trước người hắn và Cửu Phượng...

“A, Cửu Phượng tỷ tỷ, vị ca ca này là ai vậy? Mặt của hắn thật là trắng a...” Đứa bé trai rất ngây thơ nói, mà con cóc phía dưới lại dùng con mắt to bằng nắm tay nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ...

Mặt mũi trắng bệch? Đây không phải tiểu bạch kiểm sao? Tiểu gia hỏa này lại dám nói mình là tiểu bạch kiểm?

Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, muốn giáo huấn thằng nhóc này một phen, nhưng vừa nhìn thấy con cóc to lớn kia, dũng khí toàn thân đã biến mất vô tung vô ảnh...

“Đây là Diệp Tĩnh Vũ ca ca, là khách từ bên ngoài tới, Xích Di Vân, đây là hồn thú ngươi mới thu sao?” Cửu Phượng lại cười ha ha nói...

“Ừm, chẳng qua là dưới sự trợ giúp của cha mà thu phục...” Đứa bé trai ngượng ngùng nhẹ gật đầu...

“Ha ha, rất tốt, người mới tám tuổi mà đã có thể thu phục được hồn thú cấp hai, chờ khi người trưởng thành, nói không chừng có thể thu phục được thánh thú cấp bảy...” Cửu Phương vẫn mỉm cười biểu dương.

“Ừm, ta sẽ cố gắng...” Đứa bé trai gật đầu lia lịa.

“Ha ha, thật khôn ngoan, vậy tiếp tục tu luyện đi...” Cửu Phương phát phát tay với tiểu nam hài...

“Ừm...”

Nhìn thấy tiểu nam hài cười con cóc lớn dần dần đi xa, Diệp Tĩnh Vũ mới cảm giác tim mình lại bắt đầu đập xuống...

“Xích Di Vân, thiên tài trăm năm khó gặp của Xích Di Tộc chúng ta, mới tám tuổi đã trở thành Triệu Hoán Sư cấp hai...” Cửu Phương quay đầu lại, giải thích với Diệp Tĩnh Vũ...

“Ý người là hắn đã đạt tới cảnh giới tu hồn?” Diệp Tĩnh Vũ biết, ở Đấu Hồn đại lục, Hồn Sư bình thường đều có thể câu thông với những sinh vật khác, chỉ cần có Hồn Lực cường đại, liền có thể thu phục những sinh vật khác trở thành thủ hạ của mình, nhưng bình thường một Hồn Sư chỉ có thể triệu hoán một sinh vật cùng đẳng cấp, đây là lực chiến đấu chủ yếu của Hồn Sư, cho nên, Hồn Sư cũng gọi là Hoán Sư...

“Ừm, dựa theo lời giải thích bên ngoài, có chuyện như vậy...” Cửu Phương nhẹ gật đầu...

Lời giải thích bên ngoài? Chẳng lẽ mình cũng không xuyên qua, chỉ là đi tới một bộ lạc nào đó càng thêm lạc hậu? Nghe Cửu Phương nói, trái tim Diệp Tĩnh Vũ dần dần bình tĩnh lại...

Nhưng một thiếu niên mới có tám tuổi mà đã đạt tới cảnh giới tu hồn, nếu đặt ở Thục Vân quốc thì tuyệt đối là nhân vật có tính oanh động. Phải biết rằng, điều kiện để trở thành Hồn Sư cực kỳ hà khắc, trời sinh nhất định phải có Hồn Lực cường đại, cũng chính là giác hồn giả., Mới có thể tu luyện, mà con đường Hồn Sư tu luyện cũng cực kỳ khó khăn, người bình thường, muốn từ giác hồn giả tiến vào tu hồn cảnh giới, không có mười năm tám năm, căn bản không có khả năng, cho nên

nói Xích Di Vân là thiên tài trăm năm khó gặp, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt không ngạc nhiên...

Bất quá nhìn thấy chung quanh những gia hỏa mang theo sinh vật kỳ quái chạy loạn bên ngoài kia, lông mày Diệp Tĩnh Vũ lại nhíu lại lần nữa: “Những hài tử kia đâu? Chẳng lẽ đều là triệu hoán sư sao?”

“Đúng vậy, mặc dù bọn hắn không có thiên phú như Xích Di Vân, nhưng tất cả đều là người thức tỉnh linh hồn...” Cửu Phượng vừa mang theo Diệp Tĩnh Vũ đi về phía trước, vừa không thèm để ý chút nào nói...

“Cái này... Làm sao có thể?” Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn kinh sợ, giác hồn cực kỳ khó tìm, trong một vạn người, có một người đã tỉnh là đại hạnh, nhưng những đứa trẻ mang theo sủng vật trước mắt này lại có chừng hơn mười...

Thôn này mới bao lớn, nhiều nhất chỉ chứa được mấy ngàn người mà thôi, làm sao có thể có được nhiều giác hồn như vậy?

Nếu Thục Vân quốc biết rõ nơi này có nhiều hồn nhân như vậy, không biết sẽ làm những chuyện gì?

“Có gì là không thể chứ, Xích Di tộc chúng ta là bộ lạc vĩ đại nhất Nam Hoang Man Lâm, mấy trăm Triệu Hoán Sư thì được cái gì...” Ai ngờ rằng Cửu Phượng lại chẳng hề để ý nói...

“Phù phù...” Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trái tim mình khê đập mạnh một cái...

Mấy trăm Triệu Hoán Sư? Mấy trăm tên...

Toàn bộ mấy trăm vạn người của Thục Vân Quốc lúc này mới chỉ có bao nhiêu Hồn Sư? Tính cả những người đang ẩn nấp kia, chắc chắn cũng không hơn năm trăm người, thế nhưng cái bộ lạc nho nhỏ này lại có đến mấy trăm người, chuyện này... nếu thả ra ngoài, thì tin tức này sẽ gây chấn động gì đây?

Thế thì sẽ có bao nhiêu thế lực đổ mắt?

“Kỳ thật không biết tại sao, những năm gần đây, giác hồn người của Xích Di tộc chúng ta càng ngày càng ít. Ta nghe gia gia nói, năm đó khi Xích Di tộc chúng ta cường thịnh, có

chừng một ngàn triệu hoán sư., Trong đó còn có hơn mười Triệu Hoán Sư cấp bảy và một gã Hoán Sư cấp tám, khi đó toàn bộ Nam Hoang Man Lâm không có một bộ lạc nào là đối thủ của Xích Di Tộc chúng ta, thế nhưng về sau không biết vì nguyên nhân gì, người có thiên phú triệu hoán sư lại càng ngày càng ít...” Không để ý đến thần sắc kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng hồ hững nói, nhưng ánh mắt nàng lại âm ỉ đi không ít... Tựa hồ là vì ánh mặt trời phồn vinh mà bị thương...

Hơn mười Triệu Hoán Sư cấp bảy, đó chính là hơn mười Hồn Tiên, còn có một gã Chân Tiên cấp tám, chính là nhân vật thần kỳ a, nguồn sức mạnh này đã đủ để tiêu diệt Thục Vân Quốc rồi...

Trong thoáng chốc, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác mình đã đi tới một thế giới kỳ diệu...

“Đến rồi...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn đang ngây người, thanh âm Cửu Phượng từ trong kinh ngạc kéo hẳn về hiện thực...

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trước là một căn nhà gỗ lớn hơn các căn nhà gỗ khác mấy vòng, bên ngoài còn xây dựng một vòng chắn nhỏ, bên trong không có hoa cỏ trong tưởng tượng, ngược lại nuôi mấy con heo rừng ngăm đen, phân heo đâu đâu cũng có, mùi hôi ngút trời, sắc đến mức lông mày nhíu chặt, chẳng lẽ đây chính là chỗ ở của tộc trưởng Xích Di tộc?

Không đợi hẳn nói chuyện, Cửu Phượng đã dẫn đầu đi vào, cửa ra vào không có thủ vệ, Diệp Tĩnh Vũ đành phải theo sát phía sau, cùng bước vào trong nhà gỗ, lập tức liền thấy trên vách tường chung quanh treo đầy hài cốt động vật, mặt đất càng là phủ lên da lông dày đặc, bất quá bởi vì nguyên nhân không thường xuyên thanh tẩy, một mùi khó ngửi tản ra...

Thiếu chút nữa làm cho Diệp Tĩnh Vũ ngất đi, tuy nhiên Cửu Phượng tựa hồ đã sớm quen thuộc, ngược lại cung kính hướng phía trước nói: “A Công, tôi mang đến một vị khách đến từ bên ngoài, hẳn tên là Diệp Tĩnh Vũ...”

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, ở phía trước một đống da lông, còn nằm nghiêng một người, một lão nhân gầy đến chỉ còn da bọc xương, bởi vì ánh sáng lò mờ, lại thêm dáng người nhỏ gầy của lão, không chú ý quả thật khó phát hiện, nhưng khi lão nghe được thanh âm Cửu Phương mở mắt ra, một vòng lửa xanh từ trong mắt lão bắn ra, làm cho cả người Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy run lên...

Chương thứ hai mươi chín triệu hoán sư.

Diệp Tĩnh Vũ chưa từng nhìn thấy con mắt như vậy, hoặc là nói, đây căn bản không phải là một đôi mắt, trong hốc mắt hãm sâu kia, ngoại trừ hai ngọn lửa xanh biếc, cái gì cũng không có, nếu là trong đêm tối, còn tưởng là hai luồng quỷ hỏa đây...

Hoặc là nói, cặp mắt kia vốn là u linh, cũng chỉ có u linh, mới có con mắt như vậy...

Một trận hàn ý dâng lên từ phía sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, nếu không phải bên cạnh còn có một nữ Cửu Phượng xinh đẹp động lòng người, khả năng đã sớm quay người thoát khỏi hiện trường, nơi này thực sự quá tà môn...

“Tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ, bá kiến A Công...” Bất quá mặc kệ nói thế nào, ông lão trước mắt này vẫn là gia gia của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ vẫn căn cứ theo cách xưng hô của Cửu Phượng mà thi lễ với ông lão một cái...

“Ha ha, tốt lắm, nói cho ta biết, ngươi đến từ nơi nào...” Ông lão kia không nhúc nhích, thậm chí ngay cả bờ môi cũng không nhúc nhích, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại rõ ràng cảm giác được một âm thanh cổ xưa thê lương vang lên bên tai mình...

“Ta đến từ Long Nha thôn thuộc quận Long Vân thuộc Đẩu Hồn Đại Lục, Điền Vân quốc, Ninh Huyền quốc...” Không biết tại sao, nhìn hai mắt xanh mơn mơn của lão nhân kia, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không chống cự chút nào, liền nói rõ lai lịch của mình, về phần lai lịch chân chính của hắn... Ách, cái này coi như có nói lão gia hỏa này cũng không hiểu phải không?

“Thôn Long Nha?” Lão nhân vừa nghe đến thôn Long Nha, khuôn mặt âm trầm đáng sợ kia lại khẽ cau mày, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó...

“A Công biết thôn này?” Nhìn về mặt ông lão kia, Diệp Tĩnh Vũ tò mò hỏi.

Ông lão không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết nên nói cái gì, dứt khoát đứng sang một bên...

“Nói cho ta biết, hài tử, ngươi làm sao tới được nơi này?” Sau một lát, lão nhân mở miệng hỏi lần nữa...

Đối mặt với ánh mắt tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy lời nói dối của lão nhân, Diệp Tĩnh Vũ không giấu diếm điều gì, đem chính mình làm sao đến được Bạch Vân Sơn, làm sao trở thành đệ tử của Tần Tiêu, Bạch Vân Sơn Trang đối nghịch với triều đình như thế nào, chạy trốn chết như thế nào, nói rõ toàn bộ sự tình bị Tần Viêm phản bội...

Đương nhiên, trong lúc đó biến mất chuyện hẩn tu luyện Bá Nguyên Quyết cùng Kinh Lôi đao quyết, đây là bí mật lớn nhất trong lòng hẩn, trừ chính hẩn, tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai biết...

Nghe được lúc Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Tiêu Phong trở thành Võ Thánh, lão nhân cau mày lại. Đợi đến lúc Diệp Tĩnh Vũ nói xong, lúc này mới thở dài một tiếng thật dài...

“Sao vậy? A Công?” Nhìn thấy vẻ mặt thở dài của ông lão kia, Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc hỏi...

“Hài tử, bây giờ cháu định làm gì tiếp theo?” Lão nhân không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi...

“Ta?” Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên là sửng sốt, trong đầu nghĩ tới gương mặt của Tần Viêm, ngay cả người này mang mình lên Bạch Vân sơn trang, cũng là người này đánh mình xuống vách núi, nếu không phải mình mạng lớn, có thể đã sớm tử vong, thù này nhất định phải báo, nhưng với thực lực hiện tại của mình, làm sao có thể là đối thủ của Tần Viêm?

Ngoại trừ tu luyện không ngừng tiến bộ, mình còn có thể làm gì?

“Nếu không có ý tưởng tốt, không bằng trước hết hãy ngồi xuống bộ lạc của chúng ta, nơi này cách biên cảnh Thục Vân quốc mấy trăm dặm, ở giữa tràn ngập chương khí, người của

Thục Vân quốc khó có thể tiến vào, người có thể an tâm ở lại đây...” Nhìn thấy thần sắc mờ mịt của Diệp Tĩnh Vũ, lão nhân từ tốn nói...

“Cảm ơn A Công...” Mặc dù cảm thấy nơi này tràn ngập tà khí, nhưng cho tới bây giờ, đây đích thật là nơi đi tốt nhất của Diệp Tĩnh Vũ...

Ông lão không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng phát tay...

Cửu Phượng vội vàng thi lễ với lão nhân một cái, kéo Diệp Tĩnh Vũ đi ra ngoài, ra khỏi chỗ ở của lão nhân, lại liên tục xuyên qua mấy căn nhà gỗ, lúc này mới đi tới một căn nhà gỗ lớn chừng năm sáu mét vuông, trong lúc đó, từ bên trong những căn nhà gỗ khác., Thỉnh thoảng lại duỗi đầu ra, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy tò mò, bất quá làm cho Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc chính là những người này đều là phụ nữ lão hại tử, nam tử trưởng thành cường tráng một cái cũng không có, về sau hỏi thăm Cửu Phượng, ngoại trừ thủ vệ cửa thôn, nam tử trưởng thành đều đi ra ngoài săn thú, chạng vạng mới trở về...

Thủ vệ của thôn là do một ít Hồn Sư cao cấp trấn thủ, ví dụ như gia gia của Cửu Phượng, tộc trưởng Xích Di tộc chính là một Hồn Sư cấp sáu đạt tới cảnh giới Linh Hiển, là tồn tại cùng cảnh giới với Đại Tông Sư...

Đi vào nhà gỗ, Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện đây là một gian nhà gỗ rất bình thường, bên trong không có bất kỳ đồ dùng trang trí gì, ngay cả giường cũng không có một cái. Thật sự là ở góc phòng, có một tấm da thú, nghĩ lại, đây chính là giường...

“Người ở đây sao?” Nhìn gian nhà gỗ đơn giản không bình thường này, Diệp Tĩnh Vũ rất kinh ngạc hỏi...

“Ân, trước kia khi A mỗ còn sống, ta cùng nàng ở chỗ này, nhưng sau khi nàng đi, chỉ còn lại một mình ta ở đây...” Cửu Phượng nhẹ nhàng gạt đầu...

“Vậy cha con thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi...

“Cha cùng A Công còn có các ca ca đệ đệ khác, đều ở trong nhà gỗ vừa rồi chúng ta đi...” Tiếp theo, Cửu Phượng lại giới

thieu qua tình huống của Xích Di tộc cho Diệp Tĩnh Vũ...

Đây là một bộ lạc đàn ông tương đương với tộc phụ hệ, đàn ông ở trong bộ lạc có địa vị cực cao, bọn họ là sức mạnh của cả bộ lạc, một người đàn ông thường có mấy cô gái, những cô gái này đổi với bọn họ mà nói, chỉ là công cụ sinh con mà thôi., Sau khi sinh hài tử, nếu là nhi tử thì có thể ở lại chăm sóc nhi tử. Còn nếu là nữ nhi thì phải dọn ra ngoài, xây dựng lại một phòng nhỏ ở bên cạnh. Hơn nữa nếu nam tử nguyện ý, còn có thể trao đổi nữ tử với người khác bằng vật phẩm...

Đương nhiên, nữ tử giống như Cửu Phượng, một khi trưởng thành, cũng sẽ lấy phương thức vật phẩm trao đổi với tộc nhân khác...

Sau khi nghe Cửu Phượng nói xong, Diệp Tĩnh Vũ bị phong tục ở đây theo thói quen trấn trụ thật sâu. Đây đúng là một thời đại hoang dã không chút nhân tình a, ngay cả thê tử và nữ nhi của mình, cũng có thể làm vật phẩm trao đổi, điều này... quả thực quá khó tin sao? Nhưng nhìn thấy Cửu Phượng tập mãi thành thói quen, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ biết, đây đã là một tư tưởng thâm căn cố đế...

Đối với thế giới bên ngoài, có lẽ ngoại trừ tộc trưởng và rất ít người, bọn họ căn bản không biết...

Cái này rốt cuộc là cái gì thế giới, làm sao có nhiều chuyện hoang đường như vậy?

Rốt cuộc mình đã tới thiên đường? Hay là Địa Ngục?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn đang hỏi thăm Thương Thiên lão mẫu, bên ngoài chợt nhớ tới tiếng kèn lệnh vang dội, sắc mặt Cửu Phượng hơi đổi, kéo Diệp Tĩnh Vũ còn đang sững sờ chạy ra ngoài...

“Nhanh, là bọn họ sẵn thú trở về rồi, chúng ta nhanh đi cửa thôn nghênh đón...”

Mẹ nó, cái quái gì vậy, chẳng phải là sẵn bắt sao, còn phải đi nghênh đón... Diệp Tĩnh Vũ trong lòng oán giận vẫn gắt gao theo sau Cửu Phượng, chạy về phía cửa thôn...

Con thứ ba mươi gì đó?

Lúc đi tới cửa thôn, phát hiện nơi này đã tụ đầy đám người, đại đa số đều là thiếu nữ tuổi không chênh lệch gì với Cửu Phượng, bất quá so với Cửu Phượng Lai, những thiếu nữ khác... Không... Dừng từ thiếu nữ này để hình dung các nàng, quả thực là sỉ nhục cái từ ngữ tuyệt vời này, đây quả thực chính là một đám mẫu thú chưa tiến hóa hoàn toàn, từng con mặc dù cũng khoác da thú, mặc lá cây, thế nhưng lại không câu nổi nửa điểm dục vọng của Diệp Tĩnh Vũ...

Không nói cái gì khác, chỉ nói thân thể cao lớn của các nàng, cao nhất là một mét chín trở lên, trên mặt mọc đầy thịt, thịt mỡ trên người cũng run lên, nhìn không dọa người lắm, cho dù là thấp nhất, cũng có một mét tám, tất cả đều là loại cây thô lá lớn, cánh tay, chân đều so với Diệp Tĩnh Vũ còn trắng kiện hơn, nữ nhân như thế, sao có thể gọi nữ nhân?

Nhìn một đám “Mẫu thú” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt vui vẻ đột nhiên cảm giác mình đi tới nhân gian Luyện Ngục, con cóc này so với con ghé còn muốn buồn nôn hơn...

Quay đầu lại nhìn thân hình xinh đẹp của Cửu Phượng, khuôn mặt xinh đẹp, Diệp Tĩnh Vũ thật sự có chút không biết nói gì, như thế nào nữ tử xinh đẹp lại cùng một đám “Mẫu thú” sinh hoạt ở đây? Chẳng lẽ toàn bộ Xích Di tộc cũng chỉ có một mình Cửu Phượng mỹ nữ sao? Những người khác đều nhìn thấy đều không có sao?

Nhưng sự tình tiếp theo lại làm cho Diệp Tĩnh Vũ càng trợn mắt há hốc mồm là khi mấy trăm tên thân cao cơ hồ đều vượt qua hai mét, bị thương cơ hồ đều khiêng heo rừng, nai, nai, nai., Đợi cho thi thể dã thú của đại hán dần dần tới gần, những “mẹ thú” này hoan hô xông lên, mà những đại hán kia cũng ném thi thể thú trên lưng xuống, vẻ mặt tươi cười siêu xa những ” Mẫu Thú” này phóng tới, tận tình ôm lấy những ”

Mẫu thú” này, vẻ mặt kia giống như nhìn thấy tình nhân mà nhiều năm không gặp của mình vậy...

Lẽ nào những nữ nhân này đều là người yêu của những nam nhân kia?

Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc phát hiện, nam tử càng lớn lên, nữ nhân ôm càng eo, thể tích càng lớn, mà nụ cười trên mặt hắn càng đặc ý, phảng phất nữ nhân của mình là công chúa xinh đẹp nhất thế gian...

Ngược lại Cửu Phượng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ lại không có ai đến quản lý, lại nhìn thấy vẻ mặt âm đạm của nàng, trong đầu của Diệp Tĩnh Vũ mờ mịt mơ hồ...

Chẳng lẽ thẩm mỹ quan điểm của mình có vấn đề? Cô gái xinh đẹp như vậy lại không có ai thích?

“Ha ha... Ta không xấu lắm nhỉ?” Dường như chú ý tới ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng rất là cô đơn tự giễu...

“Không, ta cảm thấy ngươi là nữ tử xinh đẹp nhất mà ta từng gặp...” Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc nói chuyện với một cô gái như vậy...

“Ha ha, ngươi không cần an ủi ta nữa, mỗi lần bọn họ sẵn thú trở về, chưa từng có ai trở lại ôm ta, thậm chí không có ai nhìn thấy ta một cái, các nàng đều cười nhạo ta là nữ nhân xấu nhất bộ lạc...” Cửu Phượng cười thảm, tựa hồ đã sớm quen cảm giác như vậy...

“Ách, nếu ngươi cũng là nữ nhân xấu xí nhất, vậy trên thế giới này không còn nữ nhân xinh đẹp nữa, tin ta đi, nếu ngươi ở bên ngoài, không biết bao nhiêu nam nhân sẽ phát điên vì ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ rất là lo lắng giải thích, bản thân khó có lần nào không nói dối, sao lại không tin tưởng ta chứ?

“Ha ha, ngươi không cần an ủi ta, trong lòng ta biết rõ...” Cửu Phượng vẫn không tin lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, từ nhỏ đến lớn, nàng đều tự ti trong lòng, đừng nhìn nàng ngày thường vẫn luôn vui vẻ, mỗi một lần đến thời hậu này, đều là nàng cô độc nhất, bất lực nhất, thời điểm cô đơn nhất...

Ở Xích Di tộc, dù cho nữ nhân không có bất kỳ địa vị gì, nhưng giữa nữ nhân, cũng có ganh đua tâm lý. Bọn họ đều lấy nam nhân của mình làm vinh quang, các nàng đều hi vọng làm nam nhân cường tráng nhất sinh con, mà con của mình càng mạnh, vậy thì địa vị của các nàng cũng càng cao...

Cũng chính vì vậy, người của Xích Di tộc thường cảm thấy đáng người con nít của nữ nhân khôi ngô mới cường tráng, mới cao lớn, cho nên đám nam nhân đều thích nữ nhân vóc người khôi ngô...

Về phần vì sao Cửu Phượng nhỏ nhắn xinh xắn như thế, Diệp Tĩnh Vũ sau này mới biết, mẫu thân nàng là một nữ tử do phụ thân nàng từ bên ngoài đoạt về, nghe nói, còn là thiên kim của một đại gia tộc nào đó, đây cũng là nguyên nhân căn bản... Chỉ tiếc là khi nàng bốn tuổi, mẫu thân đã qua đời, nếu không còn có thể dạy nàng nhiều hơn...

Nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Cửu Phượng, nhìn thấy cách đó không xa có một đám đại hán đang cuồng hoan ” Mẫu Thú”, Diệp Tĩnh Vũ thực sự có chút im lặng, hẳn cũng không biết nên nói cái gì...

Chỉ có thể thầm mắng một câu ông trời chết tiệt trong lòng...

Vô thức vươn cánh tay ra, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Cửu Phượng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Mặc kệ người khác cho rằng, ngươi đều là thiếu nữ xinh đẹp nhất trong mắt ta...”

Thân thể mềm mại của Cửu Phượng khẽ run lên, có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, chỉ thấy được một đôi mắt chân thành, trong lúc vô tình, trong lòng nàng, một cảm giác khác thường khó tả xuất hiện...

“Ngươi là ai, dám ôm nữ nhân của ta...” Ngay lúc này, một tiếng hô to lớn vang lên trước mặt hai người...

Hai người cùng nhìn lại, liền thấy một thiếu niên cầm còn mọc lông non đứng ở nơi đó, hẳn có vóc dáng khoảng một mét tám, nhìn qua cường tráng như một đầu trâu, bất quá so với một đám hán tử sau lưng hắn thì hết thấy đều vượt quá hai mét, có vẻ “Yếu thấp” rất nhiều...

“Ai là nữ nhân của ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ...

“Xích Di Viêm Báo... Ngươi...” Cửu Phượng lại có vẻ hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người hướng về nàng tỏ tình... Ách, chúng ta tạm thời coi phương thức này là để tỏ lòng thương đi...

“Nữ nhân, câm miệng...” Ai ngờ con Xích Di Viêm Báo kia lại trực tiếp quát to, không thèm để ý chút nào thân phận cháu gái của Cửu Phượng, nhưng ngẫm lại quy củ cổ quái của Xích Di tộc, cũng khiến nó thoải mái...

Thế nhưng những người khác không thèm để ý, Diệp Tĩnh Vũ lại nổi giận, tuy quen biết với Cửu Phượng không bao lâu, nhưng trước mặt mình quát mắng Cửu Phượng như vậy, không phải là tự tát vào mặt mình sao? Đặc biệt là động tác vừa rồi của mình, dựa theo phương thức Xích Di tộc, đó chính là nói cho Cửu Phượng biết, ngươi là của ta, ta bảo vệ ngươi, nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, vậy còn tính là nam nhân sao?

Nhìn lại đám nam nữ đang reo hò sau lưng, Diệp Tĩnh Vũ hiểu tên gia hỏa này không phải thích Cửu Phượng, chỉ là vì thực lực của hắn yếu nhất, bị nam nhân khác chọn sạch những ”Mẫu Thú” này mới đến tìm Cửu Phượng...

Cái này đem Cửu Phượng đặt ở vị trí nào...

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ bước lên trước một bước, âm thanh lạnh như băng từ trong miệng hắn truyền ra: “Nàng đã là nữ nhân của ta, muốn có được nàng, đánh bại ta...”

Thanh âm lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm, trực tiếp đem toàn bộ đông băng ở hiện trường náo nhiệt đi xuống. Vừa rồi từ trong miệng Cửu Phượng, hắn đã hiểu rõ Xích Di tộc còn có một quy củ như vậy. Đó chính là cường giả, có thể có được tất cả...

Chương thứ 1 quyết đấu

Xích Di Viêm Báo, thiếu niên mới mười bốn tuổi nhìn Diệp Tĩnh Vũ đi ra phía trước, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, gia hỏa này so với mình còn thấp bé hơn, gia hỏa này không giống người thường, lại nói Cửu Phượng là nữ nhân của hắn? Đầu hắn không có bệnh chứ?

Chẳng lẽ hắn không biết Cửu Phượng là nữ nhân xấu nhất trong tộc, cũng không tới phiên hắn hay sao? Người yếu như hắn cũng xứng với nữ nhân sao?

Xích Di Viêm Báo thậm chí hoàn toàn đột nhiên làm phép bộ dáng mặt của Diệp Tĩnh Vũ, hắn chỉ biết, hôm nay, trong lòng mình rất khó chịu, không chỉ không đánh ngã con mồi gì, sau khi về thôn, vậy mà không có một nữ nhân nào đến ôm mình, điều này chứng tỏ mình là chiến sĩ kém cỏi nhất Xích Di tộc sao?

Chính mình chẳng qua bởi vì tuổi quá nhỏ, so ra kém những vị huynh trưởng thúc bá, Xích Di tộc hết thấy lấy thực lực nói chuyện, chính mình hiện tại kém xa những thúc bá huynh trưởng kia, không thể tranh đoạt nữ nhân cùng bọn họ, vậy cũng chưa tính, nhưng hiện tại, ngay cả người này vậy mà cũng muốn tranh đoạt nữ nhân với mình, đây là cái gì chứ?

Ngay sau đó, Xích Di Viêm Báo bước lên trước một bước, giọng nói lạnh lùng truyền ra: “Hôm nay ta muốn tự tay đánh bại ngươi, để ngươi hiểu được, ngươi...không xứng có được nữ nhân, cho dù là nữ nhân xấu nhất trong tộc cũng không được...”

Nhìn Xích Di Viêm Báo tràn đầy lửa giận, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng cười cười, nữ nhân xấu nhất? Nếu nói Cửu Phượng cũng là nữ nhân xấu nhất, vậy hắn thật hy vọng tất cả nữ nhân xấu nhất đều cho hắn...

“Diệp Tĩnh Vũ...” Cửu Phượng lại kéo Diệp Tĩnh Vũ lại, trong mắt tràn đầy lo lắng. Mặc dù động tác của Diệp Tĩnh Vũ làm nàng rất cảm động, thậm chí trong lòng nàng sinh ra một cảm giác khác thường. Thế nhưng thân thể cường tráng của Diệp Tĩnh Vũ so với Xích Di Viêm Báo kia, chỉ cần không phải người mù đều biết một khi quyết đấu, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thể nào là đối thủ...

Hơn nữa, Xích Di Viêm Báo mặc dù kém xa đám người phía sau hắn rất nhiều, nhưng là một người bạn cùng lứa tuổi tương đối lợi hại. Nam tử Xích Di tộc ngoại trừ người tu luyện linh hồn, những nam tử khác trước mười hai tuổi không có tên gọi, chỉ có đến mười hai tuổi, đi ra ngoài chém giết dã thú., Dã thú các người có thể đánh cược là cái gì, tên là gì, không thể nghi ngờ năm đó Xích Di Viêm Báo chém giết một con Viêm Báo, đây là một loại hỏa diễm hoa văn toàn thân mọc đầy, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, lợi hại hơn Kiếm Xi hổ bình thường rất nhiều, năm đó hắn có thể tay không chém giết Viêm Báo, càng đừng nói tới bây giờ...

Tuy nói Xích Di tộc có quy củ như vậy, tất cả đều lấy thực lực làm đầu, chỉ cần người đủ mạnh, người nhìn cái gì cũng có thể cướp lại được. Cho dù là coi trọng bà lão của người khác, người cũng có thể giống như tên nam tử kia khiêu chiến. Chỉ cần đánh bại hắn, bà lão kia cũng sẽ trở thành nữ nhân của người...

Nhưng cũng phải có thực lực mới được, rõ ràng Diệp Tĩnh Vũ không thể nào là đối thủ của Xích Di Viêm Báo a? Nếu sau khi thất bại, cho dù Xích Di Viêm Báo không giết hắn, cũng không tránh được một trận hạ độc, cần gì phải vậy?

Cửu Phượng thật sự không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ vì mình mà bị thương tổn, dù sao, gã là người đầu tiên ra mặt vì mình... Nam nhân...

“Nữ nhân, im ngay cho ta, đây là chuyện giữa chúng ta...” Nhưng Cửu Phượng còn chưa nói hết, đã bị Xích Di Viêm Báo nổi giận cắt ngang...

Đối mặt với tiếng rống kinh thiên của Xích Di Hỏa Báo, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Cửu Phượng rõ ràng run rẩy một

cái, trên mặt càng tràn đầy sợ hãi, ở Xích Di tộc, nữ tử không có bất kỳ địa vị nào...

“Nguy nữ thì tính là gì, có bản lĩnh thì hướng ta đến đây...”
Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn bóng loáng mềm mại của Cửu Phượng, ra hiệu nàng không nên sợ hãi, sau đó buông tay Cửu Phượng ra, đối mặt với Xích Di Viêm Báo...

“Kẻ yếu, ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là dũng sĩ Xích Di tộc...” Xích Di Viêm Báo giận dữ một tiếng, thân thể to lớn đánh tới Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của những người khác đều tập trung về phía này, trong mắt bọn họ đều tràn ngập sự tò mò. Đương nhiên, đặc biệt là những người đàn ông sẵn thú trở về kia, đều chưa từng gặp Diệp Tĩnh Vũ, rất là nghi hoặc hỏi những “Mẫu thú” kia. Từ miệng của các nàng, mới biết Diệp Tĩnh Vũ là người từ bên ngoài tới, đã gặp qua tộc trưởng, tộc trưởng cũng đồng ý để hắn ở lại Xích Di tộc...

Mất thấy Xích Di Viêm Báo đánh tới mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lập tức nghênh đón, ngược lại nhanh chóng lui về phía sau, tốc độ của hắn cực nhanh, dễ dàng tránh né một quyền của Xích Di Viêm Báo, càng là một cái phiêu tán, vòng qua bên trái Xích Di Viêm Báo...

Xích Di Viêm Báo là một chiến sĩ có thể đánh chết loại sinh vật tốc độ như Viêm Báo, phản ứng cũng tương đối nhanh, cơ hồ ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tới bên trái, một cú đá xoáy đã đập tới...

Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, né tránh một quyền mạnh mẽ này, thế nhưng Xích Di Viêm Báo lại bước ra phía trước, theo sát không bỏ...

“Viêm Báo, xé nát tiểu tử đến từ bên ngoài này...”

“Viêm Báo, gia hỏa nhất gan này hiểu Xích Di tộc chúng ta là chiến sĩ vĩ đại nhất...”

“Tiểu tử ngoại lai, có gan chớ chạy...” Lúc này, đám tộc nhân Xích Di đứng xem nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tránh né, từng người bắt đầu kêu gào ầm ĩ. Theo bọn hắn, Xích Di

Viêm Báo hoàn toàn chiếm ưu thế, muốn đánh bại đối thủ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi...

Mà hai tay Cửu Phương lại nắm chặt cùng một chỗ, không biết tại sao, mỗi một lần nhìn thấy quyền của Diệp Tĩnh Vũ hữu kinh vô hiểm né tránh Xích Di Viêm Báo, nàng đều cảm giác được trái tim mình sắp nhảy ra ngoài, phảng phất nghênh chiến không phải là Diệp Tĩnh Vũ, mà là chính nàng...

“Con thỏ hèn mọn này, ngoại trừ trốn ra, ngươi không thể chính diện tiếp ta một quyền sao?” Xích Di Viêm Báo cũng đánh ra hỏa khí, tốc độ của nó trong tộc dũng sĩ được coi là nhanh nhất, nhưng không biết tại sao, người trước mắt như thế nào lại không đánh được...

Rõ ràng chỉ một quyền là có thể đánh nát, thế nhưng không đánh được đối phương, khí lực có lớn hơn nữa thì có ích lợi gì...

Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ dần quen thuộc với tiết tấu chiến đấu kiểu này, ít nhất, tốc độ đã vượt qua Xích Di Viêm Báo...

Lúc này, Xích Di Viêm Báo lại lần nữa đánh tới, một quyền thẳng tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ không lựa chọn tránh né nữa, mà đưa hai tay ngang trước ngực, bước chân khê nhúc nhích, chuẩn bị lui về phía sau...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Xích Di Viêm Báo hung hăng nện một quyền lên trên cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, thân thể cấp tốc lui về phía sau, gỡ bỏ lực đạo một quyền này, vừa lui lại, liền thối lui trọn vẹn mười bước...

Tất cả những thứ này, chứng kiến trong mắt những người khác, còn tưởng rằng Xích Di Viêm Báo đánh trúng Diệp Tĩnh Vũ, một quyền đánh lui hấn xa như vậy, vậy hấn làm sao có thể là đối thủ của Xích Di Viêm Báo?

Trong khoảng thời gian ngắn, hiện trường vang lên tiếng hoan hô, rất nhiều người kêu to, muốn Xích Di Viêm Báo xé nát Diệp Tĩnh Vũ...

dũng sĩ đệ nhị thiên thứ ba mươi ba...

Thế nhưng khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra vẻ tươi cười, đây là lần đầu tiên thân thể hắn tiếp xúc với Xích Di Viêm Báo, một quyền này cũng giúp hắn thăm dò rõ ràng lực lượng của Xích Di Viêm Báo, bất quá chỉ là lực lượng mấy trăm cân mà thôi, nào có thể so sánh với lực lượng mấy ngàn cân của mình...

Một quyền của hắn nện lên cánh tay của mình, bất quá cũng chỉ làm cánh tay của mình hơi đau mà thôi, xem ra, chính mình sau khi tu luyện Bá Nguyên Quyết, thân thể đã cường đại hơn rất nhiều quá nhiều...

Xích Di Viêm Báo lại một lần nữa đập vào mặt, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một tia cười lạnh, không lùi về sau nữa, cũng không tránh né nữa, con Xích Di Báo cao hơn một mét bảy kia trực tiếp phóng tới chỗ cao hơn nửa cái đầu của mình...

Nhìn thấy thái độ khác thường của Diệp Tĩnh Vũ vọt tới mình, trong mắt Xích Di Viêm Báo cũng hiện lên vẻ dữ tợn, ngoài ra còn có khinh thường, khinh thường thật sâu, gia hỏa không biết sống chết này, vậy mà hắn không tránh nữa, vậy để cho hắn đi chết đi...

“Hồng...” Trong miệng Xích Di Viêm Báo bỗng nhiên rống to một tiếng, toàn thân lực lượng trong nháy mắt tụ tập trên hữu quyền, hung hăng hướng đầu Diệp Tĩnh Vũ đập tới...

Nếu như là tộc nhân, lúc cướp nữ nhân, nhiều nhất chính là đánh bại hắn mà thôi. Thế nhưng nếu là một người ngoại lai, vậy giết cũng giết, từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh tàn khốc, hắn cũng không biết cái gì gọi là nhân từ...

“Vù vù...” Năm đám mang theo tiếng gió vù vù, đã đi tới trước mũi Diệp Tĩnh Vũ...

“A...” Cửu Phượng không nhịn được hét lên một tiếng, theo bản năng dùng hai tay che hai mắt của mình lại, nàng thật sự

không muốn nhìn thấy nam nhân đầu tiên xuất đầu tiên bị đập thành thịt nát...

Những người khác tại hiện trường càng là triệt để sôi trào, dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ cho dù không chết, cũng tất nhiên bị một quyền này nện đến hôn mê đi...

Đây là một cuộc chiến đấu không có chút bất ngờ nào, người bên ngoài sao có thể là đối thủ của chiến sĩ Xích Di tộc chứ?

Hiện trường, chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ vẫn mang theo nụ cười lạnh nhạt, đối mặt với năm đấm lớn như cái nồi đất kia, đầu của hắn chỉ khẽ nghiêng, cũng đã tránh được một quyền uy mãnh mau lẹ kia, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Xích Di Viêm Báo, một quyền đơn giản đánh vào thân thể của hắn...

Một quyền này, hắn chỉ dùng một phần mười lực lượng, dù sao, nơi này là địa bàn của Xích Di tộc, cho dù đối phương muốn giết hắn, hắn cũng không thể giết người?

Một tiếng ầm vang nhỏ, một quyền nhìn như mềm nhũn nện cho thân thể khổng lồ của Xích Di Viêm Báo phải thối lui ra sau, khoe miệng tràn ra một tia huyết dịch...

Hiện trường một mảnh xôn xao...

Cái này... Điều này sao có thể? Hắn vậy mà đánh lui được Xích Di Viêm Báo, còn đả thương Xích Di Viêm Báo, cái này... Cái này thật không thể tin nổi...

Gia hỏa này nhìn qua gầy như vậy, nhỏ yếu như thế, làm sao có thể có được sức mạnh mạnh mẽ như vậy?

Xích Di Viêm Báo càng trợn mắt há mồm nhìn tất cả, đánh chết nó cũng không nguyện ý tin, kẻ yếu trong mắt mình hèn mọn này sẽ đả thương chính mình? Hơn nữa một quyền nhẹ nhàng hời hợt kia, một quyền cực kỳ đơn giản...

Nghe được tiếng kinh hô của mọi người, Cửu Phượng cũng buông lỏng năm ngón tay ra, khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ còn đang ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, mà khoe miệng Xích Di Viêm Báo lại treo tơ máu, đầu óc của nàng lập tức lâm vào trạng thái đại ra, vừa rồi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“A a a a...” Đột nhiên, Xích Di Viêm Báo đang rơi vào trạng thái kinh ngạc đã hoàn toàn nổi giận, một gia hỏa còn thấp bé hơn mình, một gia hỏa còn gầy yếu hơn mình lại có thể đã thương chính mình, đây tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ...

Xích Di Viêm Báo trong cơn giận dữ lập tức đỏ bừng hai mắt, nếu vừa rồi hắn giết Diệp Tĩnh Vũ chỉ là tùy ý, như vậy bây giờ hắn đã triệt để động sát cơ, hắn nhất định phải giết chết gia hỏa kích thương mình này, chỉ có như vậy mới có thể rửa sạch sỉ nhục của mình...

Mình là dũng sĩ Xích Di tộc cao quý, sao có thể bại bởi người ngoài...

Xích Di Viêm Báo trong cơn giận dữ, tốc độ nhanh gấp ba lần so với vừa rồi, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, không chút nghĩ ngợi, lại một quyền đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, một quyền này, nhanh như thiểm điện, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng bị xem nhẹ...

Đối mặt với một quyền cực kỳ khủng bố này, Diệp Tĩnh Vũ không tránh né nữa, con ngươi băng lãnh lóe ra quang mang nóng bỏng, nếu như Xích Di tộc đã lấy thực lực làm đầu, vậy nhìn xem thực lực của mình đến cùng như thế nào a...

Thân thể không nhúc nhích, nhanh chóng nâng cánh tay lên, đồng dạng hung hăng đánh tới nắm đấm Xích Di Viêm Báo, một quyền này, ngưng tụ mười thành lực lượng của hắn...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ hung hăng nện lên trên mặt đấm của Xích Di Viêm Báo, lập tức liền nghe được một hồi “Răng rắc răng rắc...”, thanh âm đó là xương cốt vỡ vụn...

Một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đánh lồm nồm nắm đấm của Xích Di Viêm Báo, xương ngón tay hoàn toàn vỡ nát, cổ tay cũng theo đó đứt gãy, xương gãy trắng hếu đâm rách da thịt, phía trên còn kèm theo từng mảnh thịt nát và tơ máu tươi...

Không đợi Xích Di Viêm Báo kêu thảm, thân thể Diệp Tĩnh Vũ xoay một cái, một cái xoáy đẹp mắt đá mạnh vào ngực

Xích Di Viêm Báo, trực tiếp đá bay thân thể khổng lồ của hắn ra ngoài, máu tươi trong miệng càng điên cuồng phun ra...

Hiện trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh...

Tất cả mọi người, mặc kệ là những đại hán vừa rồi kêu gào giết chết Diệp Tĩnh Vũ, hay là những ” Mỗ Thú” điên cuồng kia, hay là Cửu Phượng còn chưa rõ ràng, đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn tất cả chuyện này. Miệng bọn họ há to, con mắt căng tròn, mặt mũi lại càng tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi...

Cái này... Không phải là nằm mơ chứ?

Nếu vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ đánh lui được Xích Di Viêm Báo hay là dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, vậy hiện tại thì sao? Lại càng không có bất kỳ hoa khôi nào, hoàn toàn là một quyền cứng đối cứng...

Một quyền này trực tiếp đập nát cánh tay của Di Di Viêm Báo, khiến nó căn bản không có thực lực tái chiến...

Lực đạo như vậy kinh khủng tới mức nào chứ? Mọi người ở đây có thể làm được mấy người?

Coi như là thủ lĩnh trong đám người này, con trai tộc trưởng Xích Di tộc, a ba của Cửu Phượng, Xích Di chiến lang, cũng chưa chắc có lực lượng như vậy?

Nhưng mà thiếu niên này, cái tên thấp bé này, hắn lại có thể làm được, trong thân thể gầy gò của hắn, làm sao có thể ẩn giấu lực lượng mạnh mẽ như vậy chứ?

Tất cả mọi người đều không rõ ràng cho lắm, bọn họ thà tin rằng tất cả mọi chuyện đều là nằm mơ cũng không nguyện ý tin đây là sự thật...

“Người từ bên ngoài... ta muốn người khiêu chiến...” Ngay lúc này, trong đám người, một gã hán tử cao gần một trượng lại đẩy những nam tử khác ra, đi tới phía trước, trong đôi mắt to màu nâu lóe ra quang mang nóng rực...

Mà trong mắt Cửu Phượng lại càng tràn đầy kinh ngạc, Xích Di tộc đệ nhất dũng sĩ, Xích Di Côn Bằng, sau khi thành danh,

vậy mà lần đầu tiên khiêu chiến với người khác, mà đối tượng
khiêu chiến, lại là Diệp Tĩnh Vũ...

Tích tặc thứ ba mươi ba, Di nha hoàn thứ ba mươi ba...

Xích Di Thương năm nay hai mươi tuổi, khi tròn hai mươi tuổi đã tự tay giết chết một con Tỳ Hưu trưởng thành bị thương, trở thành dũng sĩ đệ nhất Xích Di Tộc...

Giao Bằng, đó là một loại hoang thú truyền thừa từ thời Thái Cổ, một khi trưởng thành, đẳng cấp ít nhất vượt qua lục cấp Hoang Thú, không đạt tới cảnh giới đại tông sư trở lên, gặp phải Tỳ Hưu chỉ có con đường chết, nhưng năm đó Xích Di Thương chỉ có mười hai tuổi, lại chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình mà chém giết một con Tỳ Hưu trưởng thành, tuy rằng, đầu Tỳ Hưu kia đã bị trọng thương...

Ban đầu, khi hắn mang thi thể của một con Toan Nghê về, tất cả mọi người đều không cho rằng hắn có thực lực tranh đấu, đặc biệt là bạn cùng lứa tuổi, càng không muốn trong tên của hắn mang theo chữ Tôn, dù sao đây cũng là một loại vinh quang, vinh quang không gì sánh kịp...

Kết quả những người bạn cùng tuổi khác giống như hắn khởi xướng khiêu chiến, nhưng toàn bộ bị hắn một mình đánh bại, thậm chí ngay cả một ít người mười lăm mười sáu tuổi, mười bảy mười tám tuổi cũng giống như hắn khiêu chiến, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bại vong. Cuối cùng, tất cả mọi người mới không thể không thừa nhận hắn đánh chết Côn Bằng, bất quá dù sao cũng là một đầu thụ thương, cho nên tên hắn là Xích Di Tuyền, chứ không phải Xích Di...

Bất kể nói như thế nào, chiến sĩ có thể đánh chết Toan Nghê, trong lịch sử Xích Di tộc cũng là người đứng đầu...

Phải biết rằng, Xích Di tộc mặc dù có mấy trăm Hồn sư, nhưng không biết tại sao tộc nhân của bọn họ căn bản không thể tu luyện chân khí, hoàn toàn dựa vào thân thể cường đại để đối địch, bình thường mà nói, một gã tộc nhân Xích Di Tộc

trưởng thành., Có được lực lượng nhục thể chống lại Võ Sư, bất quá nếu thật sự đơn đả độc đấu, chiến sĩ Xích Di tộc tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Võ sư, dù sao, ngoại trừ thân thể không bằng chiến sĩ Xích Di Tộc, chân khí trong cơ thể, chiến kỹ đều vượt xa chiến sĩ Xích Di Tộc...

Bọn hắc không thể tu luyện chân khí, liền làm cho chiến sĩ của bọn hắc không có khả năng có được sát thương quá mạnh, dù sao, nhục thể tại mạnh, cũng là có hạn độ nhất định...

Trong lịch sử Xích Di tộc, số người có thể đạt tới chiến sĩ cấp bốn lại càng ít. Về phân cấp năm, chiến sĩ ngang với Tông sư, lại chưa từng xuất hiện qua...

Mà một con Toan Nghê trưởng thành, ít nhất cũng là thú hoang cấp sáu, thử hỏi, một con ngay cả cấp năm cũng khó mà đạt được chiến sĩ, làm sao có thể đánh chết Tỳ Hưu trưởng thành?

Cũng chính vì vậy, Xích Di Toan Nghê đã trở thành dũng sĩ đầu tiên nổi danh với Côn Bằng, còn là dũng sĩ đệ nhất Xích Di tộc...

Khi thấy hắc xử lý bên tai, những người khác cũng đều sửng sốt, tuy nói hắc không tu luyện chân khí, cũng không cách nào tu luyện chân khí, nhưng tất cả mọi người của Xích Di tộc đều biết, Xích Di Thương tối thiểu cũng là chiến sĩ đạt tới tứ cấp, đó chính là tồn tại có thể đối kháng với võ sư Tiên Thiên, tiểu tử trước mắt mặc dù có thể đánh bại Xích Di Viêm Báo, nhưng nhiều nhất cũng là đối kháng cùng võ sư bình thường, cần gì phải đích thân Xích Di Chử ra mặt?

Ngay sau đó, có vài tên đại hán cũng vác người khôi ngô định ra khỏi hàng khiêu chiến Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại bị Xích Di Chử phát tay cắt ngang...

“Người bên ngoài, ngươi có dám tiếp nhận khiêu chiến không? Thắng, tất cả của ta đều thuộc về ngươi, bao gồm cả vinh quang và sinh mệnh của ta, thua, mọi thứ của ngươi đều thuộc về ta...” Xích Di Thương cứ thế đứng đó, lạnh lùng nhìn xuống Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy người đàn ông cao hơn mình một nửa so với trước mặt này, nhìn bắp thịt phát đạt không ra hình dạng gì của hấn, Diệp Tĩnh Vũ có chút sững sờ?

Thế này... con mẹ nó còn là người sao?

Người có thể cao như vậy sao? Trợn vện một trượng a, vậy là cao hơn ba mét a, cho dù một đám người Xích Di tộc trâu cao ngựa lớn, nhưng ba mét cao... Cái này cũng thật là đáng sợ a?

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi không cần tiếp nhận khiêu chiến, ngươi không phải đối thủ của hấn... Hấn là dũng sĩ đệ nhất Xích Di Tộc chúng ta Xích Di...” Nhìn thấy bộ dạng ngậy ngốc của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng ở một bên còn tưởng hấn đang suy nghĩ có nên tiếp nhận khiêu chiến hay không đây? Ngay tại chỗ cũng không để ý thân phận của mình, nàng kéo cổ tay Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng khuyên giải...

Dưới cái nhìn của nàng, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù có thể đã thương được Xích Di Viêm Báo, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Xích Di Chử. Tám năm qua, địa vị hấn là dũng sĩ đệ nhất Xích Di Tộc vẫn chưa dao động qua, cho dù là phụ thân của mình, cũng ở trên tay hấn không quá ba chiêu...

Diệp Tĩnh Vũ dù có lợi hại, làm sao có thể đánh bại hấn đây?

Hơn nữa điểm quan trọng nhất, hấn là đại ca ruột của Xích Di Viêm Lang, nhìn thấy đệ đệ mình bị người đánh thành như vậy ra mặt, rõ ràng là muốn mạng Diệp Tĩnh Vũ...

Nói cho cùng, Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một ngoại nhân, mặc dù đã có sự đồng ý của A Công có thể sinh sống ở chỗ này, nhưng trong khiêu chiến bị giết, là không có ai tiếc hận cho hấn...

Đối với nam nhân đầu tiên đối tốt với mình, Cửu Phượng thật sự không muốn hấn chết...

“Người bên ngoài, rốt cuộc ngươi có dám tiếp nhận khiêu chiến hay không...” Xích Di Thương căn bản không để ý tới lời Cửu Phượng nói, ánh mắt hung ác vẫn nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy ánh mắt đầy khinh thường của Xích Di Thương, nhìn Cửu Phượng đầy vẻ quan tâm ở sau lưng, trên mặt Diệp

Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Trên thế gian này, đã lâu như vậy rồi, trừ cái người cha tiện nghi kia của mình, lần đầu tiên... Cảm nhận được sự quan tâm của người khác...

Đó là một cổ quan tâm phát ra từ nội tâm, loại cảm giác này rất thoải mái, ít nhất, Diệp Tĩnh Vũ rất là hưởng thụ loại cảm giác này...

Nhìn đám người chung quanh đầy căm phẫn, nhìn những hán tử căn bản không xem Cửu Phượng đương thời kia, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng đậm...

Nhẹ nhàng buông bàn tay non nớt của Cửu Phượng ra, bước về phía trước một bước, giọng nói rất bình thản từ trong miệng hắn vang lên: “Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, Xích Di... Nhai Tí...”

Mặc dù hắn không phải anh hùng, càng không phải loại ngu ngốc bị người ta kích thích mà lập tức muốn liều mạng với đối thủ. Nhưng hắn lại hiểu, có một số thời điểm, làm một nam nhân, rất nhiều chuyện, cho dù không nắm chắc mười phần, thậm chí một chút nắm chắc cũng không có, cũng nhất định phải làm...

Chuyện này không chỉ liên quan đến tôn nghiêm của mình, mà còn liên quan tới vận mệnh của Cửu Phượng...

Ngay cả nam tử trước mắt này cho hắn uy áp vô tận, dù là nam tử trước mắt này, là đệ nhất dũng sĩ của Xích Di tộc, Diệp Tĩnh Vũ cũng biết, mình nhất định phải tiếp nhận khiêu chiến, hơn nữa còn đánh bại hắn...

Nếu không, không chỉ tính mạng của mình khó có thể bảo đảm, mà cho dù là Cửu Phượng, cũng sẽ trở thành vật phẩm bọn họ chuyển nhượng cho nhau, nghĩ đến những kẻ bộ dạng như trâu xông đâm vào thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Cửu Phượng kia, trong lòng của hắn, liền run rẩy một trận, hắn... Tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy phát sinh...

Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ chấp nhận khiêu chiến, thân thể Cửu Phượng rõ ràng lung lay, từ trong mắt Xích Di Thương, nàng cảm nhận được sát ý, đó là sát ý trần trụi, căn bản không che

giấu chút nào. Nói cách khác, một khi Diệp Tĩnh Vũ bị thua, hấn căn bản không có khả năng sống sót...

Chương Yểm Vi phản kích.

Nàng muốn nói cái gì đó, lại phát hiện miệng mình há to, cái gì cũng không nói ra, đây là quyết định giữa nam nhân, một khi đã quyết định, cho dù là tộc trưởng cũng không có quyền ngăn cản, thì càng không cần nói cái gì cũng không phải là mình...

Lẽ nào lần đầu tiên gặp mặt này, lại lần đầu tiên chết với một đứa bé trai tốt của mình ư?

Trong lúc vô tình, Cửu Phượng cảm thấy trái tim của mình trở nên khó chịu như vậy...

Đó là một cảm giác xưa nay chưa từng có, cho dù là lúc mẫu thân mình qua đời, chính mình cũng không có cảm giác như vậy...

Thế này... chính là đau sao?

Đây chính là đau lòng như lời mẫu thân nói lúc nhỏ sao?

Chuyện tiếp theo, không phải là chuyện Cửu Phượng có thể ngăn cản, nàng chỉ có thể yên lặng đứng ở một bên, hai tay nắm trước ngực, yên lặng cầu nguyện cho Diệp Tĩnh...

Cho dù biết chuyện này không có tác dụng, nhưng nàng vẫn không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện cho Thần Phật đang bay đầy trời kia...

Xích Di Ngọc nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận khiêu chiến, trong ánh mắt khinh thường kia lại hiện lên vẻ tán thưởng, bất kể nói thế nào, người có thể tiếp nhận khiêu chiến của mình cũng là một hán tử, một lát nữa, mình có thể lưu lại toàn thân cho hắn...

Đám người rất nhanh tản ra, cứ như vậy tạo thành một vòng tròn thật lớn ở cửa thôn, trong miệng từng người lớn tiếng tru lên, đặc biệt là những “Khí thú” trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, từng người sôi nổi, trong miệng hô to những chữ “Khanh”. Xích Di

Trác là bạn lý tưởng nhất trong lòng các nàng, giống như tình nhân trong mộng của các nàng vậy, hôm nay tình nhân trong mộng của mình lại lần nữa quyết đấu với người khác, các nàng không cảm thấy hưng phấn sao?

Không chỉ có vậy, những nam tử khác cũng giờ thạch khí trong tay lên, lớn tiếng kêu gào, trợ uy cho dũng sĩ đệ nhất của Xích Di tộc...

Đây chính là uy vọng, chính là nhân khí...

Chứng kiến tất cả những thứ trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ vẫn chỉ cười cười nhàn nhạt, về phần Xích Di Thương, tất cả đều là vẻ mặt không thèm để ý, tựa hồ hắn đã trải qua quá nhiều chuyện...

“Người bên ngoài, người có thể chọn một vũ khí tiện tay của người...” Xích Di Cương bao quát Diệp Tĩnh Vũ, không mang theo bất cứ âm thanh tình cảm nào...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn mảnh sắt rách của Lam Huyết Tri Chu cách đó không xa, lắc đầu. Mặc dù hắn kế thừa Kinh Lôi đao quyết, nhưng mới có mấy ngày, làm gì có thời gian thuần thục, dùng đao còn không bằng vật lộn. Sau khi luyện hóa lực lượng trong cơ thể, trong lúc nhấc tay, đã có mấy ngàn cân lực lượng, cho dù đối mặt với đệ nhất dũng sĩ của Xích Di tộc, cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng...

“Không cần, nếu đã quyết đấu, tất nhiên phải công bằng rồi, người không cần vũ khí, ta cũng sẽ không sử dụng vũ khí...”
Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, đôi mắt kiên định nhìn về phía Xích Di...

“Tốt, là hán tử. Đã như vậy, chúng ta bắt đầu thôi...” Xích Di Tỳ Hưu rất tán thưởng, nhẹ gật đầu...

“Vèo...” Tiếng nói của Xích Di Thương vừa mới rơi xuống, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã trực tiếp chạy ra ngoài, gần như chỉ trong nháy mắt đã đi tới phía dưới Xích Di Thiên, thân thể bay lên trời, hung hăng đập một cước vào phần eo của Xích Di Thiên, đây đã là chỗ cao nhất mà hắn có thể đập trúng...

“A...” Không ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại động thủ đầu tiên, dù sao lúc vừa rồi đối mặt với Xích Di Viêm Báo, hắn luôn luôn

lựa chọn tránh né...

Coi như là Xích Di Thương, cũng không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại chủ động xuất kích, không kịp phóng ra, vậy mà bị Diệp Tĩnh Vũ một cước quét trúng, một cỗ cự lực truyền đến, vậy mà khiến cho mình cảm thấy từng trận đau đớn...

Mà thân thể của mình bị đập đến siêu lùi lại, trách không được lực như vậy có thể một quyền đánh nát nắm tay Viêm Báo, đây tối thiểu cũng là sức mạnh hai ngàn cân a...

Bất quá lực lượng như vậy, đối với mình mà nói, lại là không đủ...

Nhìn thấy Xích Di Cương bị Diệp Tĩnh Vũ một cước đập phía sau, trong đám người lập tức phát ra một trận kinh hô, bọn hắn kinh ngạc còn kinh ngạc hơn cả việc Diệp Tĩnh vũ đã thương Xích Di Viêm Báo...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới những thứ này, một kích đắc thủ, phát hiện cũng không gây ra thương tổn gì cho Xích Di Chử, ngược lại cấp tốc thoái lui...

Xích Di Cương lại hô to một tiếng, một bước bước về phía trước, một cước nặng nề giẫm lên mặt đất, lập tức khiến cho toàn bộ mặt đất phải run lên. Mà dưới chân của lão, xuất hiện một dấu chân cực lớn...

Lực đạo bọc này, làm cho nội tâm Diệp Tĩnh Vũ run lên, dù mình toàn lực cũng không có lực đạo kinh khủng như vậy, chẳng lẽ lực lượng thân thể gia hỏa này đã vượt xa vạn cân?

Xích Di Cương vẫn đang khiếp sợ, thân thể Xích Di Cương đã tới trước người hắn, cánh tay khô gầy phẳng phất như côn sắt đập tới...

Tốc độ cực nhanh làm Diệp Tĩnh Vũ căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể giơ hai tay lên bảo vệ đầu...

“Phanh...” Một tiếng vang thật lớn, cánh tay Xích Di Thương quét mạnh vào trên hai tay Diệp Tĩnh Vũ, lập tức quét bay cả người Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, rơi ầm ầm trên mặt đất, mà hai tay của hắn, không ngừng co duỗi, tựa hồ đã nát bấy...

“Khà khà...” Hiện trường lại vang lên âm thanh ầm ĩ kia, tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn...

Đây mới là uy phong của dũng sĩ đệ nhất Xích Di tộc, đây mới là lực lượng của dũng sĩ đệ nhất Xích Di tộc, không có bất kỳ chiến sĩ nào có thể chống lại, tuyệt đối không có...

Cửu Phượng sắc mặt tái nhợt, muốn tiến lên thăm dò thương thế của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại bị hai “Mẹ thú” kéo lại, căn bản không thể động đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ ngã trên mặt đất...

Xích Di Cương không hề phát động liên hoàn công kích, đối với hắn mà nói, dễ dàng đánh bại đối thủ như Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được hai tay đau nhức kịch liệt, cảm nhận được lực đạo kinh khủng giống như đang cử trọng cơ kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy kinh hãi, đây là lực lượng của con người sao?

“Người bên ngoài cho ngươi một cơ hội sống sót, lập tức nhận thua, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng sau này, ngươi sẽ là nô lệ của ta...” Xích Di Cương lạnh lùng quét mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, trong ánh mắt tràn đầy miệt thị...

“Chiến đấu còn chưa kết thúc đâu...” Diệp Tĩnh Vũ lại hừ một tiếng nặng nề, giấy dựa từ dưới đất bò dậy, lắc lắc hai tay của mình, phát hiện mặc dù đau nhức kịch liệt, nhưng cũng không gãy xương, chiến lực cũng không giảm xuống bao nhiêu...

“Đã như vậy, ngươi đi chết cho ta...” Xích Di Cương thấy Diệp Tĩnh Vũ cùng nhau bò lên, trong ánh mắt không có nửa điểm ý tứ nhận thua, cũng không lưu thủ nữa, thân thể khổng lồ lại lần nữa phóng tới Diệp Tĩnh Vũ, mỗi một bước bước ra, phảng phất một chiếc chiến xa biết nhảy nhót, mang theo từng trận run rẩy...

Chỉ vài bước, đã lại một lần nữa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, nắm đấm cực lớn lại một lần nữa từ trên không rơi xuống...

Đối mặt với lực lượng tối thiểu hơn vạn cân kia, Diệp Tĩnh Vũ nào cứng rắn chống đỡ, bước chân khẽ động, muốn tránh sang một bên. Nhưng Xích Di Cương dường như đã sớm biết hắn trốn

tránh, cánh tay còn lại đã lẳng không rơi xuống, chặn tất cả đường lui của hắn...

Cảm nhận được hai cánh tay không lồ như kìm sắt đập vào chính giữa, trong đầu Diệp Tĩnh, đột nhiên hiện ra hình ảnh Thiên Loan Bạch Viên công kích mình ngày đó, không chút nghĩ ngợi, hai chân dùng sức đạp một cái, thân thể lại một lần nữa bay lên trời, một quyền cực nhanh đập tới đầu Xích Di...

Chương ba mươi ba chiến ý lâm liệt.

“Ầm ầm...” Một tiếng, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ như được thỏa nguyện đập vào đầu Xích Di Đà, thế nhưng lại không có truyền đến tiếng xương gãy trong tưởng tượng, thậm chí hắn còn cảm giác mình đập vào một đoàn sắt thép, xương ngón tay đau đớn một hồi, thân ảnh còn đang rơi rớt lại bị Xích Di Cương bắt được, giống như vụn con gà con ném qua một bên...

“Vù vù...” Tiếng gió thổi qua bên tai, Diệp Tĩnh Vũ biết thân thể mình đã bay lên, vẻ kinh hãi trong lòng lại càng thêm nồng đậm...

“Ầm ầm...” Lại là một tiếng vang thật lớn, sau lưng Diệp Tĩnh Vũ toàn bộ nện lên trên một thân cây to bằng cái eo, lại là một cổ đau nhức kịch liệt truyền đến, đó là một loại đau đớn thấu tim liệt phổi, chỗ cổ họng càng là một cổ khô nóng, miệng há ra, một ngụm máu tươi cứ như vậy phun ra...

Mà cây đại thụ sau lưng hắn cũng bị nện thành hai đoạn...

Thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn ra, đau đớn khó tả che kín toàn thân, trước mắt là sao vàng xông thẳng, đầu óc cũng mơ màng hỗn loạn, loại cảm giác này thật không dễ chịu chút nào...

“Tần Vũ...” Cách đó không xa, vang lên tiếng kinh hô của Cửu Phượng, làm cho Diệp Tĩnh Vũ mơ mơ hồ hồ có một tia minh ngộ, mình đang quyết đấu, mình đang quyết đấu với đệ nhất dũng sĩ của Xích Di tộc, mình đang vì tương lai của Cửu Phượng mà quyết đấu, mình không thể chết, bản thân càng không thể thua...

Ý chí cường đại chưa từng có hình thành trong lòng, chưa bao giờ có chấp niệm nảy sinh trong lòng...

Hai tay gian nan nhúc nhích, giãy dụa đứng lên lần nữa. Nhìn ánh mắt lo lắng của Cửu Phượng cách đó không xa, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ giật, có thể nói đó là một loại tươi cười...

“Hảo tiểu tử, lại vẫn có thể đứng lên được...” Xích Di Trác nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trúng một đòn nặng như vậy mà vẫn có thể đứng lên được, trong mắt cũng lộ ra một chút kinh ngạc, bất quá cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất...

“Không có bại người, làm sao có thể ngã xuống...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, theo bản năng vận khởi Phách Nguyên Quyết, một đạo năng lượng như có như không từ trong nhân tuôn ra, chữa trị thân thể của hắn...

“Khẩu khí thật cuồng vọng, đã như vậy, vậy để ta nhìn xem rốt cuộc người có thực lực thế nào a?” Xích Di Toa hừ lạnh một tiếng, thân thể không hề vừa chuyển, lại một lần nữa đập tới Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn cũng không thèm nhìn những thứ khác, trực tiếp một quyền đánh thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một quyền này trùng trùng điệp điệp đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, mơ hồ nghe được thanh âm nứt xương truyền đến, thân thể Diêu Diêu sắp ngã của Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bay ngược ra ngoài...

Máu tươi trong miệng phun ra như suối, như đóa hoa nở rộ, kiều diễm như thế...

nặng nề rơi trên mặt đất, tạo nên từng trận bụi bặm, thân thể bị thương run rẩy một hồi, tựa hồ còn muốn đứng lên...

Xích Di ngăn người, hắn vốn cho rằng Diệp Tĩnh Vũ còn có thủ đoạn gì, nhưng nào ngờ không tránh không né, trúng một quyền của mình, bất quá một quyền này ngưng tụ lực lượng của chính mình tầng thứ bảy, ngay cả xương cốt của hắn cũng vỡ vụn, có lẽ hắn sẽ không bò dậy nữa...

”Tĩnh Vũ...” Cách đó không xa chứng kiến hết thấy, Cửu Phượng chỉ cảm thấy tim mình như bị xé rách, lại giống như một quyền kia đập trúng chính nàng, cảm giác ngọt ngọt kia khiến nàng suýt nữa sắp sụp đổ...

Trong mắt, không biết từ lúc nào đã tràn ra từng đóa nước mắt óng ánh, là cảm động? Hay là bi thương?

Những người khác lại hét lên điên cuồng, Xích Di Thương, dũng sĩ đệ nhất của Xích Di tộc, sức chiến đấu của hắn lại chỉ là hư danh?

Chỉ có Diệp Tĩnh Vũ chịu đựng đau đớn không nói nên lời, hắn rõ ràng cảm giác được xương ngực của mình đã vỡ vụn, hắn càng cảm thấy mệt mỏi rồi, rất muốn cứ như vậy mà ngủ thật say...

Tiếng hoan hô chung quanh, thanh âm khinh miệt của Xích Di Tỳ Hưu đều biến mất bên tai, chỉ còn lưu lại tiếng nức nở của Cửu Phượng...

Mình...không thể chết...

Mình...không thể thua...

Ý chí mãnh liệt duy trì hắn lung lay đứng lên, khoe miệng lại không ngừng tuôn ra máu tươi, nhuộm đỏ xiêm y, nhuộm đỏ đại địa. Thế nhưng trong mắt hắn, lại vẫn lóe ra quang mang cực nóng...

Đó là một loại niềm tin, đó là một loại chiến ý, là một loại cố chấp không gì sánh kịp...

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi một câu, lập tức nhận thua, nếu không ngươi hẳn phải chết...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bò dậy, vẻ tán thưởng trong mắt Xích Di Thương càng đậm, sát ý với Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng giảm xuống rất nhiều...

“Bất bại ngươi, tuyệt không nhận thua...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn kiên định nói, ánh mắt nóng rực tràn đầy chiến ý...

Nhìn thấy bộ dáng của Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Xích Di Cương lắc đầu bước về phía trước một bước, lại vung quyền đánh ra, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa bay ra ngoài...

Thế nhưng chỉ trong chốc lát công phu, hắn lại gắng gượng bò dậy...

Xích Di Cương tiếp tục vung quyền, hắn bay ra, lại tiếp tục bò dậy...

Hết lần này tới lần khác, không biết bao nhiêu lần, ngay cả Xích Di Đà cũng cảm thấy hai tay mình tê dại...

Hiện trường đã ngừng ồn ào, mặc kệ là những nữ nhân xấu xí kia, hay là những hán tử cường tráng, thậm chí là Xích Di Viêm Báo bị Diệp Tĩnh Vũ đánh trọng thương, trong mắt đều tràn đầy vẻ kính nể, mặc kệ thực lực Diệp Tĩnh Vũ thế nào, loại tinh thần kiên cường bất khuất này, cũng đáng để tất cả hảo hán Xích Di tộc tôn kính...

Máu tươi, sớm đã nhuộm đỏ xiêm y...

Thậm chí trên y phục đầu vai của hắn còn treo một ít thịt nát lá phổi...

Nhưng đôi mắt đen kịt của hắn vẫn lóe sáng...

Hai mắt Cửu Phượng mơ hồ, ngay cả tiếng khóc của nàng cũng có chút khàn khàn. Lúc này, trong đầu nàng trống rỗng, chỉ còn lại một ý niệm duy nhất, đó chính là Diệp Tĩnh Vũ, có thể sống sót...

Tộc trưởng Xích Di tộc Xích Di, không biết đã tới hiện trường từ lúc nào. Con mắt xanh lè của lão lẳng lặng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, gương mặt già nua khô gầy kia không có bất kỳ biểu lộ gì, cũng không biết trong lòng lão đang suy nghĩ cái gì...

“Xích Di, hắn là một chiến sĩ đáng được tôn kính, lại càng là một chiến sĩ cao quý, hãy để cho hắn nhận tử pháp vinh quang nhất của chiến sĩ đi...” Đột nhiên, trong miệng Xích Di già nua kia truyền ra thanh âm nhàn nhạt, nhưng là ai cũng nghe ra thanh âm rung động có chút nhỏ này...

Là vì cách làm của Diệp Tĩnh Vũ mà cảm động? Hay là bởi vì không nữ?

Khi tộc trưởng tuyên bố quyết định này, tất cả mọi người đều nín thở, trong mắt bọn họ tràn đầy tôn kính...

Mà Cửu Phượng lại cảm thấy trong lòng mình như có vật gì vỡ tan, chỉ cảm thấy hoa mắt, như muốn bất tỉnh...

Xích Di Cương lại gạt đầu nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc, cơ bắp toàn thân run rẩy, đây là một đối thủ đáng kính trọng, cho nên

hắn quyết định dùng lực lượng cường đại nhất của bản thân để đánh bại hắn, cho hắn vinh quang lớn nhất...

“Rống...” Một tiếng gầm từ trong miệng Xích Di Đà truyền ra, thân thể cực lớn kia đột nhiên biến thành một đạo tàn ảnh, phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Mà Diệp Tĩnh Vũ một mực ngẩng đầu lên nhưng lại đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt kia bỗng nhiên hiện lên một vòng ngân quang...

Chương Hòa Tụ Niệm công kích.

Tất cả mọi người nhìn Xích Di không chớp mắt phóng tới Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt từng người đều mang vẻ nghiêm trang trang trọng trọng, đó là một loại tôn trọng đối với Diệp Tĩnh Vũ, bất khuất của hắn đã được toàn bộ tộc nhân Xích Di tôn kính...

Bất quá trong trang trọng này, cũng có thật sâu tiếc hận, tiếc hận một hán tử qua đời...

Dù sao, dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, chỉ có tinh thần bất khuất, không có thực lực tương ứng, không cách nào giành được thắng lợi cuối cùng...

Chỉ trong vài bước, Xích Di Đà đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, ngưng tụ khí lực toàn thân, nhanh như chớp đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, một quyền này nếu như đập trúng ngực Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối có thể triệt để đập nát bảy thân thể của hắn...

Đối mặt với thân ảnh khổng lồ kia, đối mặt năm đấm to lớn, đối mặt với uy áp kinh khủng kia, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ mơ mơ màng màng chỉ có một ý niệm, chiến thắng hắn, đánh bại hắn...

Một luồng sức mạnh khó tả hình thành trong cơ thể, thân thể nhỏ bé đột nhiên nhảy lên, bỏ qua năm đấm của Xích Di Chử, hung hăng lao tới lồng ngực Xích Di Chử...

Hầu như không trải qua bất kỳ thời gian nào, thân thể Xích Di Toan Nghê đã trùng trùng điệp điệp va chạm vào nhau, lập tức nghe một tiếng bịch giòn vang, thân thể khổng lồ của Xích Di Toan Nghê lập tức bị đụng bay ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân thể to lớn rơi thẳng tắp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết nữa.

Tất cả mọi người, trên mặt đồng thời hiện đầy vẻ khiếp sợ, đó là khiếp sợ thật sâu, khiếp sợ khó nói nên lời, một người đã sắp chết, vậy mà lại va chạm như vậy, liền đánh bay đệ nhất dũng sĩ của Xích Di tộc Xích Di, hơn nữa sinh tử không rõ... Điều này sao có thể?

Rất nhiều người thậm chí không ngừng xoa xoa con mắt của mình, muốn nhìn rõ ràng tất cả những thứ này, nhưng Xích Di Toan Nghê nằm trên mặt đất cùng với Diệp Tĩnh Vũ đứng tại chỗ nói cho bọn họ minh bạch, đây không phải là mộng, tất cả những thứ này đều là sự thật...

Cửu Phượng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những điều này, mặc dù nàng không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ có việc, nhưng chứng kiến Xích Di Cương vừa rồi còn chiếm thượng phong, bị đụng một cái đến sinh tử không biết, dạng tương phản này cũng làm cho nàng không biết phải làm sao...

Chỉ có Xích Di, ngọn lửa xanh biếc trong hốc mắt hấn đột nhiên lóe ra, khuôn mặt già nua khẽ động, miệng thì thào nói: “Tập trung công kích, hấn... hấn vậy mà sử dụng Tự Niệm công kích... Một hồn sư đạt tới Ngưng Hồn cảnh mới có thể sử dụng công kích...”

Mấy người đứng bên cạnh Xích Di nghe thấy Xích Di thì thào tự nói, từng người đều kinh ngạc...

Hồn Sư Ngưng Hồn cảnh, tương đương với Hoán Hoán Sư cấp năm a... Cho dù là bản thân Xích Di cũng chỉ là cấp sáu mà thôi, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi mà lại là một Hồn Sư cảnh giới Ngưng Hồn... Điều này... sao có thể?

“Không không không... Hấn còn chưa đạt tới Ngưng Hồn cảnh giới, tuy vừa rồi hấn đã hoàn toàn hóa hồn lực thành thực chất, nhưng không có lý thể, mà phối hợp với thân thể phát huy ra lực lượng cường đại, lúc này mới đánh ngất Xích Di., Hồn Lực của hấn căn bản không cách nào phóng ra ngoài... Trời ạ, một gia hỏa có cảnh giới tu hồn nhiều nhất lại sử dụng được Tự Niệm công kích cảnh giới Ngưng Hồn, thiên tài tuyệt đối là thiên tài... Một trận đấu này Diệp Tĩnh Vũ chiến thắng, từ nay về sau trở đi, Cửu Phượng chính là nữ nhân của Diệp Tĩnh Vũ, bất luận kẻ nào cũng không được phép đánh chủ ý

vào nàng...” Trong phút chốc, Xích Di đã đưa ra quyết định, trong tích tắc vừa rồi, hắn rõ ràng cảm nhận được một luồng dao động hồn lực cường đại, cũng nhìn ra chiêu thức mà Diệp Tĩnh Vũ sử dụng...

Hồn Sư chia làm giác hồn, tu hồn, hiển hồn, hóa hồn, ngưng hồn, linh hiển hồn, hồn tiên, chân tiên, thần tiên chín cảnh giới, Diệp Tĩnh Vũ có thể tại tu hồn cảnh giới xuất ra công kích tự niệm mới có thể sử dụng, đây tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài...

Phải biết rằng, một cái Hồn Sư, tại giác hồn cùng tu hồn cảnh giới, ngoại trừ thu phục dị thú trở thành dị thú của mình, hầu như không có sức chiến đấu, đến hiện hồn cảnh giới, hồn lực có thể phóng ra ngoài, nếu là có một ít Hồn khí, có thể miễn cưỡng phát huy chiến lực, đến cảnh giới Hóa hồn., Còn có thể hình thành công kích tinh thần đối địch, lúc này chiến lực đại tiến, phối hợp triệu hoán thú của mình, miễn cưỡng có thể đối kháng với một Tiên Thiên võ sư cùng cảnh giới, một khi đạt tới Ngưng Hồn cảnh, liền có thể ngưng tụ hồn lực, hình thành công kích vật lý cường đại, lại phối hợp với triệu hoán thú của mình, đối kháng với tông sư cảnh giới ngang nhau, cơ hồ có thể đứng ở thế bất bại...

Vì vậy, Hồn Sư cảnh giới Ngưng Hồn là một ranh giới, chỉ cần tu luyện tới cảnh giới này, toàn bộ thiên hạ cũng có thể đi...

Chẳng qua tu luyện linh hồn thường gian nan hơn tu luyện võ kỹ, tông sư cảnh giới cao thủ luôn có một đám, thế nhưng Ngưng Hồn cảnh, lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù Xích Di tộc có đông đảo hồn sư, có thể đạt tới Ngưng Hồn cảnh cũng bất quá năm sáu vị mà thôi...

Nguyên nhân lớn nhất trong đó là có thể ngưng tụ Hồn Lực của mình hay không, còn gọi là Niệm Lực...

Hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ căn bản không mạnh, thậm chí không thể phóng ra ngoài, nhiều nhất là cảnh giới tu hồn, lại sử dụng tự niệm công kích, tự nhiên còn chần động hơn so với việc đánh bại Xích Di Chủ của hắn...

Chỉ cần bồi dưỡng thêm, trở thành Ngưng Hồn cảnh giới hồn sư chính là chuyện thuận lý thành chương...

Đây cũng là ý nghĩ của Xích Di Thương, thiên tài như vậy tuyệt đối không thể vãn lạc...

Vừa mới tuyên bố mệnh lệnh xong, cả người Cửu Phượng đã xông ra ngoài, chỉ trong chốc lát gần ngủi, Diệp Tĩnh Vũ đã làm cho nàng cảm động thật sự là quá nhiều, đối với một ” điều nữ nhân xấu xí” không có chút địa vị trong tộc mà nói, có thể có một nam nhân vì nàng mà không tiếc tính mạng mình, nam nhân như vậy đủ để đả động trái tim luôn tê dại của nàng...

“Tú Vũ...” Cả người Cửu Phượng ôm lấy Diệp Tĩnh Vũ, nước mắt từ khóe mắt ào ào chảy xuống, trong lòng nàng tràn ngập đủ loại tư vị...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ không trả lời nàng, hắn vẫn lẳng lặng đứng đó, mặc kệ Cửu Phượng, cứ thế không nhúc nhích...

“Tĩnh Vũ...” tựa hồ phát hiện dị thường của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng đứng thẳng người, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, lại phát hiện ánh mắt của hắn trống rỗng...

“Tĩnh Vũ...” Lại nhẹ nhàng lắc lắc thân thể Diệp Tĩnh Vũ, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào...

“Vèo...” Trong nháy mắt thân thể Xích Di đã xuất hiện bên người Diệp Tĩnh Vũ, thần niệm cường đại quét tới thân thể Diệp Tĩnh Vũ, không khỏi biến sắc mặt...

“Hồn lực của hắn tiêu hao quá nhiều, phải lập tức tiếp nhận...” Vừa mới dứt lời, Xích Di đã vung tay lên, một trận gió lạnh nổi lên cuốn lấy Diệp Tĩnh Vũ, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Mà những người khác, lại là một đám lộ ra nghi hoặc khó hiểu, cái này... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tuy nhiên nhìn thấy tộc trưởng của mình thận trọng như thế, từng tên cũng không dám khinh thường, nhanh chóng dừng mãnh lao vào trong thôn. Những nam tử trưởng thành kia, càng là gánh vác trách nhiệm thủ vệ thôn trang, còn Xích Di Cương ngã trên mặt đất, lại cũng được người khiêng về thôn xóm...

Chương 1 tấn cấp.7.s

Khi Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại lần nữa, đã bảy ngày sau...

Khi hắn mở mắt ra, nơi đầu tiên hắn nhìn thấy chính là một khuôn mặt anh tuấn...

“Tĩnh Vũ... Người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ mở hai mắt ra, trên mặt Cửu Phượng lộ ra thần sắc kinh hi...

Từ ngày đó khi Xích Di tộc mang Diệp Tĩnh Vũ đi, dùng hồn lực vô thượng cùng vô số linh đan diệu dược chữa trị cho hồn lực gần như cạn kiệt của hắn, Diệp Tĩnh Vũ vẫn chìm vào giấc ngủ say, mà nàng cứ đứng một tác không rời ở bên cạnh nhìn hắn...

Nhìn trong đôi mắt tiêu tụy trước mắt này vẫn mang theo vô tận khuôn mặt mỹ sắc, lại nhìn những phòng ốc đơn sơ nhưng rộng rãi chung quanh, trong đầu Diệp Tĩnh trống rỗng...

“Cửu Phượng, ta đang ở đâu vậy? Ta không phải đang quyết đấu với Xích Di sao? Tại sao lại ở chỗ này? Có phải ta thua rồi không? Bây giờ người thế nào rồi? Có bị bọn chúng bắt nạt không?” Diệp Tĩnh Vũ nhớ lại chuyện ngày đó hắn bị Xích Di không ngừng đánh bại...

Nghe được Diệp Tĩnh Vũ vừa tỉnh lại, liền hỏi thăm chuyện của mình, trong lòng Cửu Phượng cảm động, càng hiện ra một sự ngọt ngào...

“Người không cần lo lắng, ta hiện tại rất tốt, không có ai có thể khi dễ ta, bởi vì ta đã là nữ nhân của người...” Nói tới đây, khuôn mặt của Cửu Phượng rõ ràng đỏ lên một chút, cho dù từng cô gái Xích Di tộc đều rất nhiệt tình, tính cách lại càng thẳng thắn, nhưng nàng dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi, cứ thế mà trần trụi nói ra, một chút lo lắng cũng không có, tuyệt đối không có khả năng...

“Ách...” Lời Diệp Tĩnh Vũ sắp nói ra lại bị kẹt ở yết hầu...

Nữ nhân của ta, mặc dù rất không tồi... Nhưng mà...

“Lẽ nào ngươi đã quên chuyện ngày đó ngươi chiến thắng Xích Di Kiệt rồi sao?” Thấy vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy nghi hoặc, Cửu Phượng lại tiếp tục nói...

“Ách? Ta chiến thắng Xích Di Chử?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, hẳn tự mình cảm nhận được lực lượng của Xích Di Tỳ Hưu, đó tuyệt đối không phải lực lượng kinh khủng mà sức người có thể chống lại, trừ phi mình tu luyện thêm vài năm nữa, nếu không căn bản không có khả năng là đối thủ của hắn, làm sao có thể đánh bại hắn?

Nhưng hắn làm sao hiểu được, Bá Nguyên Quyết là một bộ công pháp hồn thể song tu, không chỉ cường tráng hơn thân thể của hắn, càng không ngừng cô đọng linh hồn của hắn, cho nên, Hồn Lực của hắn hiện tại so với trước đây mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, nói cách khác, trong bất tri bất giác, hắn đã trở thành một Hồn Sư...

Hôm đó, thực lực của hắn xa xa không bằng Xích Di Toan Nghê, còn bị Xích Di Cương chiến đấu không hề có lực hoàn thủ, thế nhưng trong lòng hắn lại có một ý niệm cố chấp, đó chính là đánh bại Xích Di Kiệt...

Cũng là loại ý niệm khổ sở chèo chống hắn, đến cuối cùng, thương thể của hắn thực sự quá thảm trọng, cả người đã lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng chấp niệm này vẫn tồn tại, mà cố chấp niệm này càng dẫn phát hồn lực của hắn, cuối cùng càng là Phá Thiên Hoang ngưng tụ ra Ngưng Hồn cảnh giới mới có thể xuất ra tụ niệm công kích, một kích đánh ngất Xích Di Thương, lấy được phần thắng cuối cùng...

Tất cả những điều này đều là do hắn vô thức phát sinh, nhưng cũng bởi vì hắn tu luyện Bá Nguyên Quyết thời gian còn nông cạn, Hồn Lực cũng không quá mức cường đại, cưỡng ép sử dụng tụ niệm công kích, khiến cho thần hồn tổn thương quá lớn, nếu không phải Xích Di phản ứng đủ nhanh, dùng hồn lực cường đại cùng vô số linh đan diệu dược chữa trị thần hồn của

hắn, coi như cuối cùng không chết, cũng biến thành một kẻ ngu ngốc...

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng cũng không hỏi nhiều, ngược lại còn đem chuyện hôm đó kể ra một lần...

Nghe Cửu Phượng nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không rõ rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì, bất quá cũng biết Xích Di nhất định mình bạch, nếu không làm sao hắn có thể tồn nhiều tinh lực cứu mình...

Hắn muốn đứng dậy đi hỏi thăm Xích Di, lại phát hiện toàn thân đau đớn kịch liệt, đặc biệt là trước ngực, càng là đau đớn tận xương tủy...

“Người không nên lộn xộn, xương ngực của người đều gãy vài cái, là A Công tự mình kết tốt giúp người, tối thiểu trong ba tháng, người đều muốn ở chỗ này, hảo hảo tĩnh dưỡng...”
Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ muốn đứng dậy, Cửu Phượng dám tiến lên khuyên...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới nghĩ tới lực lượng kinh khủng của Xích Di ngày đó, nếu đổi lại là mình trước đó không tu luyện Bá Nguyên Quyết, tuyệt đối không chịu nổi một quyền...

Xem ra, tâm pháp này đích xác rất kinh khủng, tu luyện mấy tháng liền có chiến lực cường đại như vậy, thật không biết tu luyện đến cuối cùng sẽ đạt tới cảnh giới gì...

Nhẹ nhàng gạt đầu, một lần nữa ánh mắt rơi xuống trên người của Cửu Phượng...

Tuy nói nguyên nhân mấy ngày nay, nàng có vẻ tiêu tụy rất nhiều, nhưng thân thể mềm mại, thân thể vẫn tản ra mị lực vô tận, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy máu nóng trong cơ thể quay cuồng một hồi, một người tuyệt vời như vậy, lại trở thành nữ nhân của mình, điều này...

Cái này...

Điều này cũng quá thông khổ a...

Mỗi ngày đều thấy thân thể mê người như vậy, mà đối phương lại là một bộ dạng Nhâm Quân hái rau, nhưng hận chính là

thương thể của mình quá nặng, căn bản không thể động đây, loại dân vật này, chính là thống khổ lớn nhất...

Mạnh mẽ đem ánh mắt của mình đặt lên khuôn mặt của Cửu Phượng, hẳn thật sự lo lắng không biết mình có tan vỡ hay không...

Nhưng Cửu Phượng tựa hồ căn bản không biết cái gì gọi là câu dẫn vô tội, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tỉnh dậy, bỗng nhiên đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài chuẩn bị uống cho Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng người chết lại là nàng khoác trên mình một cái da thú, Diệp Tĩnh Vũ lại nằm trên mặt đất, cứ như vậy đứng lên, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ vừa vận thuận theo cái bắp đùi trơn bóng dài nhỏ nhìn lên phía trên...

“Phốc...” Hai con Huyết Long lần nữa phun ra từ lỗ mũi...

“Tĩnh Vũ... Người... Người tại sao lại đổ máu, lần này người không ăn Viêm Độc Quả hả?” Vốn định cho Diệp Tĩnh Vũ uống Cửu Phượng, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại chảy máu mũi, không khỏi kinh hô lên, thương thể Diệp Tĩnh Vũ nặng như vậy, lại chảy máu, đó chính là đại sự...

“Ta... muốn... Hàng... Hỏa...” Diệp Tĩnh Vũ gần như là giấy dựa phun ra những lời này, cả người lại lần nữa hôn mê, hẳn thật sự không muốn tiếp nhận loại ”Đau đớn” vô tận này.

Mà Cửu Phượng, lại hoàn toàn kinh hô lên...

Cuộc sống sau đó, Diệp Tĩnh Vũ chính là ở trong thiên đường tuyệt vời này hưởng thụ vô tận “Đau sở”, lúc này ngẩn ngơ, chính là một tháng...

Một tháng, thương thể của Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn khôi phục, lực khôi phục kinh khủng như vậy khiến Xích Di cũng phải thán phục, tăng thêm sự trợ giúp của các loại linh dược, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà trong lúc này cũng thuận lợi luyện hóa khí phách...

Sau khi luyện hóa, hẳn cảm giác hô hấp thô nạp của mình dễ dàng hơn rất nhiều, hẳn cảm thấy mỗi một tế bào của mình đều

đang hô hấp, thậm chí cảm thấy, cho dù mình ở trong nước, cũng có thể hô hấp...

Hơn nữa mơ hồ, hẳn cảm thấy trong kinh mạch của mình vậy mà có thêm một luồng khí như có như không, đó là chân khí mà Tàn Tiêu từng nói...

Nói cách khác, bất tri bất giác, Diệp Tĩnh Vũ đã bước vào cảnh giới võ sĩ...

Chương 8, Hồn Hỏa thứ ba.

Đương nhiên, với chiến lực trước mắt của Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả võ sư bình thường cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, chứ đừng nói là võ sĩ...

Nhưng bất kể thế nào, đây vẫn là một loại tiến bộ mà phải?

Bóng đêm mênh mông, ánh trăng tươi đẹp chiếu rọi xuống, phủ lên cả Nam Hoang Man Lâm một tầng xiêm y màu bạc, khiến cho Man Lâm vốn tràn ngập sắc thái thần bí này càng thêm thần bí...

Trong rừng, thỉnh thoảng lại có tiếng dã thú tru lên, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thê thảm truyền đến. Đó là tiếng dã thú sắp trở thành thức ăn của dã thú khác...

Toàn bộ thôn xóm Xích Di tộc lại yên tĩnh một mảnh, ngoại trừ mấy chục đại hán thân cao toàn bộ hơn hai mét dắt theo hơn mười con gấu lớn nhỏ tuần tra, những tộc nhân khác đều lâm vào ngủ say...

Mà trên một mảnh đất trống ở gần nhà gỗ tộc trưởng, lại có một thiếu niên mặc áo vải cầm trong tay một mảnh sắt rách rưới như dao mà không phải đao đứng sừng sững ở đó...

Không nhúc nhích...

Đột nhiên, hai mắt đang nhắm chặt của thiếu niên kia đột nhiên mở ra, bắn ra hai luồng tinh quang chói mắt, mà thân thể của hắn bay lên trời, hai tay cầm đao, hung hăng chém về một gốc cây to bằng cánh tay phía trước...

“Xoẹt...” một tiếng, nhát đao này chém mạnh lên thân cây, lập tức chém thân cây thành hai khúc, cắt ngang, không có một vết lõm nào...

Đây là Kinh Lôi liệt trăm sao?

Nhìn cây nhỏ bị mình chém thành hai nửa, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi...

Mặc dù cây này chỉ là một gốc cây nhỏ, xem như mình dùng lực lượng thân thể thuần túy, cũng có thể chém nó thành hai nửa, thế nhưng muốn dùng miếng sắt rách rách rưới này, cắt ngang như thế, căn bản là không có khả năng...

Thế nhưng lần đầu tiên mình múa Kinh Lôi Liệt trăm mà có thể làm được...

Ngay vừa rồi, hẳn rõ ràng cảm nhận được một cỗ đao khí hình thành trên lưỡi đao phá đao, chính là đao đao khí nhàn nhạt này đã cắt gốc cây nhỏ thành hai nửa...

Đây là trong tình huống nội thể mình có nồng độ chân khí cực kỳ thừa thớt, thật không biết chân khí trong cơ thể mình nếu chuyển hóa thành Tiên Thiên chân khí, thậm chí lúc chuyển hóa thành chân nguyên lực, uy lực một chiêu này sẽ đạt đến cảnh giới như thế nào?

Cầm chặt thanh Phá Đao trong tay, Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa nhắm hai mắt lại, hẳn còn muốn tinh tế lĩnh hội chân nghĩa Kinh Lôi đao quyết...

Đứng đây, chính là buổi tối. Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, Diệp Tĩnh Vũ một mực nhắm chặt hai mắt một lần nữa mở ra, bất quá lại không làm bất cứ động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn một gốc đại thụ cách đó mười thước, khỏe miệng bỗng nhiên cười lạnh, thân ảnh đột nhiên phóng ra, trong nháy mắt đã tới trước cây đại thụ, Phá đao trong tay nhẹ nhàng vạch một cái...

Xoẹt...

Trong lúc mơ hồ, một tia lửa lóe lên...

Thân thể của hắn đã đi tới phía sau cây đại thụ...

Mà cây đại thụ sau lưng hắn lại không nhúc nhích, vừa vặn có một trận gió nhẹ thổi qua. Cây đại thụ vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh lại bị gãy thành hai đoạn, tán cây cực lớn rơi xuống, phát ra âm thanh rầm rầm. Nếu không phải diện tích trồng trái này đủ để đập hỏng căn phòng bằng gỗ kia...

Kinh Lôi Liệt trăm...

Kinh, chính là tốc độ...

Lôi, chính là uy lực...

Đây mới là đao ý thật sự của chiêu này...

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mặc dù chưa hoàn toàn lĩnh ngộ chiêu thứ nhất này, nhưng ít nhất, hắn đã học được chiêu này, thực lực của hắn lại tăng lên một đoạn lớn, có thực lực mạnh hơn, liền có thể bảo vệ người mình muốn bảo hộ tốt hơn...

”Tĩnh Vũ... Người dậy sớm như vậy sao?” Ngay lúc này, trong một gian nhà gỗ cách đó không xa, Cửu Phượng thốt tha yếu điệu đi ra, hơn một tháng nay, vì chiêu cổ Diệp Tĩnh Vũ, nàng đã một đêm không nghỉ ngơi, hôm qua thương thế Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn phục hồi như cũ, nàng mới hoàn toàn yên tâm ngủ một giấc, lại căn bản không biết Diệp Tĩnh Vũ một đêm không ngủ...

Lúc này nàng ngủ mơ màng mông lung, khoác trên người một kiện da thú, chỉ là chặn lại những bộ phận trọng yếu, thân thể như dây xà hơi vãn vẹo, thỉnh thoảng không dụ Diệp Tĩnh Vũ đi về phía cái vực sâu tội ác kia...

“Ừm, đã lâu rồi không hoạt động qua, đứng lên luyện thân thể...” Cường ép dời ánh mắt đi thân thể Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ ôn nhu nói, bắt quá trong lòng của hắn lại cuộn cuộn một hồi...

Con bà nó, thương thế của thiếu gia cuối cùng cũng khỏi, tối hôm qua nàng cũng nghỉ ngơi một đêm, hôm nay coi như là đã dưỡng đủ tinh thần, đêm nay cũng không cần nhịn nữa...

Sống ở đây hơn một tháng, hắn đã hiểu được, Cửu Phượng là nữ nhân của hắn, mặc kệ hắn xem nàng là cái gì, nàng đều là của hắn, mà hơn một tháng qua, Cửu Phượng dốc lòng chăm sóc, cũng làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chậm rãi tiến vào một vị nhân nhi như vậy...

Chuyện y muốn nàng là đương nhiên...

Mà hắn, không ngừng trở nên mạnh mẽ, cũng là bảo vệ phải thật tốt, không để cho nàng bị bất kỳ kẻ nào khác cướp đi, có lẽ đây không gọi là tình yêu, nhưng đúng như lời hắn nói ngày

đó, Cửu Phượng là của hắn, không có bất kỳ ai có thể cướp đi...

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất chính là, Cửu Phượng lại là một người uyển chuyển như thế, bất kỳ một nam nhân nào cũng tuyệt đối không muốn nhường cho người khác...

Ít nhất, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng rất thích nàng, rất thích nàng...

Bất kể là người của nàng... hay là thân thể... của nàng...

“Vậy ta đi kiếm cho ngươi vài món đồ, ngươi vừa mới dưỡng tốt thân thể, cũng không cần tốn quá nhiều công sức mới được...” Cửu Phượng nghe xong, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào. Nàng sớm đã đem chính mình trở thành nữ nhân Diệp Tĩnh Vũ, tại Xích Di Tộc, chuyện nữ nhân cần làm chính là nam nhân chăm sóc tốt cho mình, chiếu cố cuộc sống sinh hoạt của bọn họ, chỉ cần sinh con trai cho bọn họ là được...

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, đang muốn nói chút lời ngọt ngào, lại nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đi tới bên này...

Mà Cửu Phượng ở cửa phòng đã sớm kêu lên: “Cha, cha đến rồi...”

“Ngươi đi theo ta...” Người tới hướng Cửu Phượng nhẹ gật đầu, sau đó hướng Diệp Tĩnh Vũ nói, hắn chính là phụ thân của Cửu Phượng, Xích Di Chiến Lang, một gã chiến sĩ đỉnh phong cấp ba...

“Ồ...” Mặc dù Diệp Tĩnh Vũ rất bất mãn với thái độ của Xích Di Chiến Lang, nhưng nghĩ đối phương là phụ thân của Cửu Phượng, nên đành từ bỏ, gật đầu với Cửu Phượng, ý bảo nàng không cần lo lắng, sau đó theo Xích Di Chiến Lang đi về phía trước...

Lần này không phải là đi tới nhà gỗ tộc trưởng, mà là đi ra khỏi thôn xóm, xuyên qua rừng Băng Hỏa Quả, đi tới một mảnh hạp cốc. Tiếp theo là một sơn động cực lớn, đi theo sau chiến lang Xích Di. Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong sơn động., Không biết đi bao lâu, lúc này mới tới một chỗ có chút bằng phẳng, lại nhìn thấy nơi này có một tế đàn thật lớn, trên tế đàn

có ngọn lửa màu xanh lá, chiếu sáng hết thảy chung quanh,
đang có sáu lão nhân sắc mặt già nua ngồi vây quanh tể đàn,
ánh lửa màu xanh lục chiếu rọi khuôn mặt bọn họ, nhìn đáng
sợ đến cực điểm...

Nếu không phải trong đó có một gã Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ
còn tưởng đó là sáu quỷ hồn?

Bọn họ... định làm gì?

Chương ba thứ ba, Hồ Học tộc.

“Xích Di chiến lang, người ra ngoài trước đi...” Lúc này, Xích Di ngồi ở chính giữa mở miệng đầu tiên...

“Vâng...” Xích Di Chiến Lang cung kính thi lễ một cái, xoay người đi ra ngoài, giữ lại một mình Diệp Tĩnh Vũ...

“A Công, người tìm ta có việc...” Đợi đến lúc Xích Di chiến lang đi ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ mới mở miệng hỏi...

“Người có muốn trở thành một Hồn Sư không?” Xích Di không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi thẳng...

“Muốn...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên...

“Vậy người có bằng lòng trở thành tộc nhân Xích Di chúng ta?” Xích Di tiếp tục mở miệng hỏi...

“...” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía Xích Di, tràn ngập nghi hoặc...

Lão gia hỏa này rốt cuộc muốn nói cái gì? Chẳng lẽ hẳn muốn ta gia nhập Xích Di tộc sao? Nếu quả thật như thế, cũng chưa hẳn là không thể, chỉ là không biết gia nhập Xích Di tộc có hạn chế gì không? Nếu phải để cho mình cũng phải lấy một loại nữ nhân hung hãn như các nàng làm vợ, vậy thì vẫn là bỏ đi...

“Yên tâm, nếu như người không muốn gia nhập Xích Di tộc chúng ta, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng người, càng sẽ không hại người...” Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, Xích Di còn tưởng rằng hẳn muốn tránh sang một bên...

“Việc này ta biết A Công, ta chỉ là muốn hỏi, nếu ta gia nhập Xích Di Tộc, có phải sẽ phải cả đời ở lại chỗ này không?” Diệp Tĩnh Vũ dám giải thích...

Hơn một tháng qua, mặc dù đại đa số nằm trong phòng chữa thương, nhưng đối với bản tính của tộc nhân Xích Di tộc vẫn

có hiểu biết sâu sắc. Bọn họ mặc dù thô lỗ, bọn họ mặc dù dã man, bọn họ mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại là một đám cực kỳ thuần phác, mặc kệ là Xích Di Chiến Lang, hay là Xích Di Lang, thậm chí là Xích Di Chủ, thậm chí là bị chính mình đánh bại, đều không có chút tâm cơ nào, căn bản không giống những người bên ngoài âm hiểm xảo trá, lục đục...

Bọn hán đoàn kết hỗ trợ nhau, cuộc sống chung của bọn hán, chưa từng vì một chút lợi ích mà tranh cái chết của người ta sống, đám người như vậy mặc kệ là ở hiện đại hán đã từng sinh sống, hay là tại Thục Vân Quốc, đều chưa từng qua, từ sâu trong nội tâm mà nói, Diệp Tĩnh Vũ rất là thích cuộc sống như vậy...

Đương nhiên, thích thì thích, hán lại không thể một mực ở tại chỗ này, một chương kia của Tần Viêm, suýt nữa tiêu diệt tính mạng của hán, nếu không trở về báo thù, hán có coi là một nam nhân không? Quan trọng nhất là, trong lòng hán thật ra còn có chút lo lắng cho cha tiện nghi của mình...

“Đương nhiên không phải, coi như là chiến sĩ trong tộc chúng ta, chỉ cần hán muốn đi ra ngoài, chỉ cần không gây nguy hại đến nội bộ chúng ta, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không ngăn trở...” Xích Di nhàn nhạt nói...

“Vậy gia nhập Xích Di tộc còn có quy tắc gì khác cần phải tuân thủ hay không?” Diệp Tĩnh Vũ lại hỏi...

“Chỉ cần người không làm ra chuyện gì nguy hại đến chủng tộc, lúc chủng tộc gặp nguy hiểm ra tay trợ giúp tộc nhân là được...” Xích Di rất kiên nhẫn giải thích...

Thiên phú của Diệp Tĩnh Vũ đã bị bọn họ đẽ vào mắt, không nói hồn lực kinh khủng kia, chỉ nói khả năng phục hồi kinh người của hán, tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được...

Hơn nữa mấy ngày nay, bọn họ cũng có hiểu biết nhất định về tâm tính của Diệp Tĩnh Vũ, biết hán là một người trọng tình trọng nghĩa, cho nên mới có ý chiêu nạp hán gia nhập Xích Di tộc...

“Đã như vậy, ta nguyện ý gia nhập Xích Di tộc...” Nghe nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ rất kiên định nói...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như thế, sáu người ở đây đều lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ là ngọn lửa màu xanh lá trong con người bọn họ nhìn qua lại quý dị như vậy...

Sáu người này đều là sáu gã Hồn Sư cường đại nhất của Xích Di Tộc, Xích Di là cường giả siêu cấp đạt tới cảnh giới Linh Hiển, mà năm người khác lại đạt đến cảnh giới Ngưng Hồn. Bọn hắn là Ngũ Đại trưởng lão của Xích Di Tộc, lần lượt gọi là Xích Di Phong, Xích Di Hỏa, Xích Di Lô, Xích Di Lô, Xích Di Vũ, Xích Di Vũ. Nhưng bọn hắn cũng giống như Xích Di. Hầu như bọn hắn không phản ứng lại mọi chuyện trong tộc, mỗi ngày ngoại trừ tiêm tu Hồn Lực ra, hầu như không còn chuyện gì khác...

Lúc này, nhìn thấy hạt giống Diệp Tĩnh Vũ tốt như vậy, sáu người vậy mà quyết định cùng dạy hắn tu luyện hồn lực...

Hồn Sư, là nghề nghiệp cao quý nhất toàn bộ Đấu Hồn đại lục, ngoại trừ số lượng cực kỳ ít, chiến lực cường đại của bọn họ cũng là một nhân tố lớn...

Hồn Sư bình thường có thể dùng Hồn Lực thu phục dị thú làm sủng vật của mình, đến cảnh giới Hóa Hồn càng có thể ảo tưởng công kích đối với người hoặc động vật, công kích tinh thần, cảnh giới Ngưng Hồn., Hồn Lực đã có thể làm rất nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng, chờ đạt tới cảnh giới Xích Di, lại càng có thể điều động lực lượng tự nhiên. Hồn Sư lúc này quả thực là siêu nhất lưu cường giả, cùng cảnh giới Đại tông sư, tuyệt đối không phải là đối thủ...

Trừ phi là đánh lén...

Hồn Sư đạt tới cảnh giới này, thậm chí có thể đối kháng với Võ Thánh...

Trải qua mấy lão già kiểm tra, hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ hiện tại đã đạt đến cảnh giới tu hồn, chỉ cần tu luyện thêm một đoạn thời gian là có thể đột phá tới cảnh giới Hiển Hồn, khi đó hắn có thể sử dụng một ít hồn khí đơn giản rồi...

Bất quá trước đó, sáu người đem cách thu phục dã thú làm sủng vật truyền thụ cho Diệp Tĩnh Vũ, nói đơn giản một chút, chính là dùng tinh thần lực cường đại áp bách nó trở thành sủng vật của mình...

Từ miệng sáu người, Diệp Tĩnh Vũ dần đã hiểu vì sao tỷ lệ Hồn Sư của Xích Di Tộc lớn hơn Thục Vân Quốc rất nhiều. Bọn họ vẫn luôn sinh sống trong tự nhiên, thể xác gần sát tới thiên nhiên, linh hồn càng dễ thức tỉnh hơn...

Bất quá cũng không biết nguyên nhân gì, tộc nhân Xích Di tộc lại không cách nào tu luyện ra chân khí, cho nên trong bọn họ rất khó xuất hiện chiến sĩ cấp bốn trở lên, đây cũng là nguyên nhân Xích Di tộc chỉ có thể ở lại Nam Hoang Man Lâm...

Dưới sự dạy dỗ của sáu lão già, Diệp Tĩnh Vũ mới bắt đầu chậm rãi tìm hiểu chức nghiệp Hồn Sư này, càng hiểu sâu hơn, hẳn càng phát hiện sự cường đại của Hồn Sư, mà hẳn lại liệu mạng hấp thu tri thức mà sáu lão già kia truyền thụ...

Lần luyện này, chính là ba tháng...

Trong thời gian ba tháng, buổi sáng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tu luyện Kinh Lô đao quyết, buổi chiều liệu mạng tu luyện các loại hồn thuật, buổi tối lại ngồi xuống tu luyện Phách Nguyên Quyết, cơ hồ không có nghỉ ngơi, chớ nói chi là làm một chút chuyện sinh sôi nảy nở với Cửu Phượng...

Cũng không phải là Diệp Tĩnh Vũ không muốn, mà là mấy lão đầu căn bản không cho hắn cơ hội như vậy, mỗi ngày đều nhốt hắn trong sơn động, căn bản không cho hắn ra ngoài, còn tuyên bố, có thể đánh bại một người trong đó, lúc này mới thả hắn ra ngoài...

Đối với loại giam cầm phi pháp như Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ rất bất lực...

Đối với việc này, Diệp Tĩnh Vũ rất bất đắc dĩ...

Đối với việc này, Diệp Tĩnh Vũ rất bi ai...

Đặc biệt nghĩ đến thân hình tức giận của Cửu Phượng... Diệp Tĩnh Vũ trong lòng càng khản trương không thể đợi...

Nhưng chưa nói đến Xích Di, chỉ cần nói mấy cường giả
Ngung Hồn cảnh siêu cấp là có thể đối phó được với Diệp
Tĩnh Vũ, cho dù Diệp Tĩnh Vũ nghĩ hết mọi cách, đối mặt với
công kích tập trung xuất quỷ nhập thần kia, hấn căn bản không
hề có lực hoàn thủ...

Nếu không phải hôm nay tộc trưởng Hồ Ly của một tộc tự
mình đến báỉ phỏng Xích Di tộc, hấn muốn đi ra khỏi sơn
động ít nhất phải nửa năm, thậm chí là một năm...

Chương bốn mươi, dị thú thứ mười.

Nam Hoang Man lâm trải dài mấy ngàn dặm, với tư cách là rừng rậm thần bí nhất đại lục Đấu Hồn, không chỉ có Xích Di tộc sinh sống mà còn có rất nhiều bộ lạc sinh sống. Bọn họ cũng giống như Xích Di tộc, dựa vào săn bắn mà sống...

Bất quá so với Xích Di tộc thì những bộ lạc này nhỏ hơn rất nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có trên vạn người, ít nhất cũng chỉ mấy trăm cái, bất quá toàn bộ lạc như vậy không biết có bao nhiêu cái, đây cũng là một quần thể cực kỳ khổng lồ...

Hồ Dung tộc là một bộ lạc có quan hệ tốt với Xích Di tộc, có hơn ba ngàn người, so với hơn một vạn người của Xích Di tộc thì ít hơn một chút, nhưng cũng được coi là một bộ lạc trung đẳng, khác với Xích Di tộc. Xích Di tộc lợi hại nhất là Hồn Sư, chiến sĩ của bọn họ cũng cường tráng nhất, mà Hồ Học tộc am hiểu chính là cung tên...

Tiền kỹ của bọn họ có một không hai trong thiên hạ, bất kể là nam hay nữ già trẻ đều là thần xạ nhất đẳng, cho dù là Thục Vân Quốc, thậm chí là thần xạ của Thiên Nguyên đế quốc cũng có thể so sánh với bọn họ, đó cũng là chênh lệch giữa trẻ con và đại nhân...

Bất quá bởi vì nguyên nhân nhân nhân nhân số lượng thực sự quá thừa thớt, danh khí Hồ Học tộc tại Nam Hoang Man Lâm cũng không quá lớn, chỉ ít so với Xích Di tộc, xa xa không bằng...

Bất quá tộc trưởng của bọn họ tự mình đến đây, mấy người Xích Di cũng không thể ngồi yên không để ý tới, cho nên, mang theo Diệp Tĩnh Vũ cùng nhau rời khỏi sơn động, lại một lần nữa về tới thôn xóm bên trong...

Ba tháng khổ tu, thực lực Diệp Tĩnh Vũ tăng lên rất nhiều, Hồn Lực đạt tới cảnh giới hiển hồn, đã có thể thuần thực vận dụng một ít hồn khí cấp thấp. Kinh Lôi đao quyết của hắn là

chiêu thứ nhất Kinh Lôi Liệt trăm, cũng đã có thể thi triển hoàn toàn được, hơn nữa chân khí trong cơ thể hắn cũng nồng đậm hơn rất nhiều...

Nhưng điều khiến Diệp Tĩnh Vũ không hiểu là chân khí trong cơ thể hắn có chút khác biệt so với những người khác. Võ giả bình thường đều ngưng tụ trong kinh mạch, không ngừng hội tụ về đan điền, nhưng chân khí trong cơ thể hắn lại tràn ngập trong mỗi một tế bào, trong kinh mạch, chỉ có một bộ phận cực nhỏ...

Tình huống như vậy cũng làm cho cảnh giới của hắn tăng lên cực kỳ chậm chạp, thế nhưng chân khí ẩn chứa trong cơ thể hắn lại gấp mấy lần những người khác...

Đi theo đám người Xích Di về tới cửa thôn, xa xa đã trông thấy khuôn mặt đầy quan tâm của Cửu Phượng, trong lúc bất giác, trong lòng ngọt ngào một hồi...

Mặc kệ cái gì khác, định chạy đi ôm một phen, lại đột nhiên cảm giác thân thể của mình giống như bị giam cầm...

“Tiểu tử, đêm nay thả ngươi về nhà, bất quá hiện tại phải cùng chúng ta đi xem Hồ Học tộc tộc trưởng có chuyện gì...” Xích Di tựa hồ sớm biết Diệp Tĩnh Vũ muốn làm cái gì, lấy hồn lực cường đại giam cầm nàng, trực tiếp dùng hình thức sóng tinh thần trong đầu hắn nói ra...

“Ách...” Đối mặt với lực lượng của Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ còn có thể nói gì đó, chỉ có thể gật đầu có lỗi với Cửu Phượng, đi theo sau sáu người Xích Di, đi vào trong thôn...

Cửu Phượng mỉm cười, có thể nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng nàng đã rất thỏa mãn, bởi vì quan hệ của Diệp Tĩnh Vũ trong mấy ngày nay, địa vị của nàng trong bộ lạc đề cao không ít, ít nhất những nữ nhân kia sẽ không bao giờ mở miệng châm chọc nàng...

Xích Di đã đi tới căn nhà gỗ nơi ở của Xích Di, chiến lang Xích Di đã sớm tiếp đãi khách nhân, giương mắt nhìn lên, liền thấy trên mặt đất bên trái có một tấm da lông Kiềm Xỉ hổ, một lão đầu tóc thưa thớt, dáng người khô gầy ngồi xếp bằng ở đó., Trong tay gã đang cầm một cái chân hươu nướng chín gặm,

phía sau gã còn đứng một nam một nữ, nam và Diệp Tĩnh Vũ không khác biệt lắm, nửa thân trên để trần, dưới thân là một cái da thú, trên lưng đeo một cây cung dài...

Mà bên cạnh hắn lại là một thiếu nữ cùng Cửu Phượng không sai biệt lắm, mặc trên người một bộ giáp da đơn giản, phía dưới mặc một bộ váy da có vân báo, dáng người ngạo nhân lồi ra...

Trên lưng nàng, còn đeo một cây cung dài tinh xảo, nhìn qua có chút tư thế hiên ngang...

Khuôn mặt của nàng cũng cực kỳ xinh đẹp, thậm chí so với Cửu Phượng còn đẹp hơn ba phần, một đầu tóc đen nhánh đâm vào sau đầu, mũi hơi uốn, bờ môi mỏng, làm người khác chú ý nhất chính là đôi mắt màu u lam của nàng...

Cho người ta một loại cảm giác lạnh lùng không thể xâm phạm, thế nhưng không biết vì sao, Diệp Tĩnh Vũ lại luôn có một loại xúc động muốn đè hắn ở dưới thân...

“Xích Di đại huynh, cuối cùng ngài cũng trở về rồi... Nếu như ngài còn không trở về, Hồ Hộ tộc chúng ta có khả năng sẽ diệt vong đấy...” Khi nhìn thấy đám người Xích Di đi vào, lão đầu ngồi dưới đất gặm chân hươu, lập tức nhảy dựng lên, bộ dạng vừa rồi còn mang theo vẻ hưởng thụ trong nháy mắt, sùng kính dâng lên, thay thế bằng thần sắc...

Mà hắn, cũng chính là tộc trưởng Hồ Hộ tộc Hồ Ly...

“Làm sao vậy? Hồ Bi huynh đệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cần người tự mình đến...” Nhìn thấy thần sắc lo lắng của hồ liên, mặc dù biết hắn giả vờ, nhưng Xích Di vẫn ra vẻ kinh ngạc hỏi... Bất quá hắn lại cùng năm tên trưởng lão khác, mỗi người đều tự làm, vừa gặm thịt nướng, vừa uống rượu trái cây mình ủ, vừa có hứng thú nhìn về phía hồ ly...

“Hồ Tử, người tới nói cho tộc trưởng Xích Di, đến cùng ngày đó các người gặp phải cái gì...” Nhìn thấy đám người Xích Di bắt đầu hét lớn, tựa hồ rất sợ ăn ít gì đó của đám người kia lôi tên nam tử phía sau mình ra, mà chính hắn lại đặt mông ngồi xuống, cầm lên thịt nướng, tiếp tục gặm...

Đối với bộ dạng tham ăn như vậy của hồ liễn, trên trán Diệp Tình Vũ lộ ra một hắc tuyến, gia hỏa này... thật sự là tộc trưởng sao? Tại sao vừa nói bộ lạc mình sắp diệt vong, vừa bộ dáng hoàn toàn không để ý...

Thế nhưng đám người Xích Di dường như đã sớm quen rồi, không cảm thấy chút nào bất lễ, trực tiếp dời ánh mắt về phía nam tử phía sau hắn...

“Tộc trưởng Xích Di tôn quý, các vị trưởng lão tôn quý, thủ lĩnh Xích Di tôn quý, chuyện là như vậy. Ngày hôm trước, tộc nhân chúng ta bắt được một con dê trắng, cảm thấy nó quá nhỏ, liền nuôi dưỡng nó. Đợi một đoạn thời gian sau lại ăn, thế nhưng sáng sớm ngày hôm sau lại tỉnh lại, phát hiện nó đã ăn một con heo to lớn được chúng ta nuôi nhốt., Chúng ta lập tức muốn giết chết nó, nhưng phát hiện nó vậy mà đao kiếm bất nhập, mặc kệ chúng ta dùng biện pháp gì, đều khó mà giết chết nó, thậm chí hơn mười tộc nhân bị thương, mà nó càng không đi, vẫn ở trong bộ lạc của chúng ta, thấy cái gì cũng ăn, phòng ốc, rượu quả, nuôi nhốt động vật...”

“Con dê trắng mà người nói kia hình như là dê, con mắt ở dưới nách, móng vuốt Hồ Xỉ Nhân, có một cái đầu to và một cái miệng lớn?” Không đợi Hồ Thương nói xong, Xích Di đã cắt ngang nói...

“Đúng vậy, không biết tộc trưởng Xích Di tộc tôn quý như thế nào mà biết được...” Hồ Tư kinh ngạc nhìn về phía Xích Di...

Nhìn thấy Hồ Tư khẳng định, Xích Di Phong, Xích Di Hỏa, Xích Di Lôi, Xích Di Lôi, Xích Di Điện, Xích Di Vũ đều đồng thời biến sắc, ánh mắt đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi...

Chương một ngàn bốn Thao Thiết.

Nhìn thấy bộ dạng sáu người như vậy, Hồ Huyền một mực chỉ lo ăn thịt nướng, cũng buông thịt nướng trong tay xuống, rất lo lắng hỏi: “Xích Di đại huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tĩnh Vũ cũng nghi hoặc nhìn về phía Xích Di, thấy bộ dáng của hắn như thế nào, tựa hồ rất sợ hãi?

Những người khác, kể cả cô gái lạnh như băng kia, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Xích Di...

“Hồ Tu huynh đệ, các người... Các người...” Xích Di liên tục nói với các người, cuối cùng lại thở dài trùng trùng điệp điệp...

“Xích Di đại huynh... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người mau nói cho ta biết, vật kia rốt cuộc là cái gì?” Nhìn thấy bộ dáng Xích Di, hồ ly cuối cùng cũng bắt chập, lo lắng hỏi...

“Đó là Thao Thiết...” Xích Di không nói gì, Xích Di Phong bên cạnh hắn lại nhàn nhạt nói...

“A...” Hồ Thương, Hồ Tuế, cùng với thiếu nữ kia nghe thấy hai chữ này đồng thời kinh hô một tiếng, thần sắc nghi hoặc trên mặt trong nháy mắt bị sợ hãi thay thế...

Thao Thiết, một trong những long tử trong truyền thuyết, còn là một trong tứ đại hung thú thời thái cổ, sở thích lớn nhất chính là ham ăn, hơn nữa cái gì cũng ăn, trong truyền thuyết có thể ăn hết vạn vật thế gian...

Trong đầu Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiện ra tin tức như vậy, đây là lúc hắn còn đang đọc sách, từ trên một ít Sơn Quỷ thần chí nhìn thấy một loại sinh vật thời kì Thái Cổ...

Nhưng đây đều là tồn tại trong truyền thuyết, lẽ nào tồn tại thật sao? Trên thế giới này, lại có một con Thao Thiết...

“Hồ Tu huynh đệ, đây chính là hung thú vượt qua cấp Thánh đó, các người... sao các người lại đem nó về thôn xóm của các

ngươi vậy?” Nhìn bộ dạng hoảng sợ của đám người Hồ Tu, Xích Di nói với vẻ rất tiếc nuối...

“Xích Di đại huynh... Ta... Chúng ta cũng không biết a... Xích Di đại huynh... Cầu xin người... cầu xin người hãy cứu Hồ Tu nhất tộc chúng ta đi, cầu xin người...” Lúc này, Hồ Tu cũng bất chấp tất cả, cả người nhảy dựng lên, vẻ mặt mỗi trước mặt, không ngừng dập đầu với Xích Di...

Ngay cả một nam một nữ phía sau hắn, cũng trực tiếp quỳ xuống lạy...

Thao Thiết, đây chính là một loại hung thú sống ở sâu nhất trong Nam Hoang Man lâm, người thường không biết loại hung thú này đến cùng có hình dáng thế nào, chỉ là từ bối phận tổ tiên mà biết được đây là một loại hung thú cực kỳ tàn nhẫn, rất nhiều bộ lạc cường thịnh năm đó chính là bị Thao Thiết ăn sạch...

Có thể nói, đây là một danh từ vô cùng hung hiểm, Thao Thiết vừa ra thì máu chảy thành sông...

Chỉ có Hồn Sư cấp cao Xích Di mơ hồ biết hình dạng của Thao Thiết, nhưng bọn họ cũng khó mà tin được con hung thú sống sâu trong rừng này lại đến Hồ Dung tộc, nếu không phải biết được nó ăn cái gì từ trong miệng của hồ ly thì bọn họ làm sao dám chắc...

“Ài... Hồ Tuế huynh đệ, không phải chúng ta không giúp ngươi, mà là...”

“Xích Di đại huynh, van xin người, cầu xin người, chỉ cần người chịu cứu Hồ Tu bộ tộc chúng ta, coi như để toàn bộ Hồ Tu chúng ta trở về Xích Di tộc, chúng ta cũng cam tâm tình nguyện. Cầu xin người, Xích Di đại huynh...” Không đợi Xích Di nói xong, Hồ Bi đã kêu lên một tiếng nước mắt nước mũi...

Chuyện này quan hệ tới sự tồn vong của bộ lạc, hắn không thể không nghiêm túc được...

“Tộc trưởng, từ trong miệng vị huynh đệ này xem ra, con Thao Thiết kia hẳn là một con ấu thú, bằng không cũng sẽ không chỉ ăn một ít phòng ốc động vật, nếu chúng ta hợp lực

sáu người, nói không chừng thật đúng là có thể hàng phục nó cũng không nhất định...” Nhìn thần sắc bi thương của Hồ Thương, mấy người Xích Di Phong cũng đều là một trận khó chịu...

Xích Di nhìn hồ ly không ngừng khẩn cầu mình, cũng là tộc trưởng, không khỏi có chút cảm giác thỏ chết cáo khóc, nếu Xích Di tộc cũng gặp phải nguy cơ như vậy, mình nên làm gì bây giờ?

“A Công, chúng ta không ngại đi xem trước một chút đi, nếu có thể hàng phục, chúng ta liền giúp đỡ Hồ Cô tộc, nếu thật sự không thể hàng phục, chúng ta cũng có thể trợ giúp Hồ Cô tộc dời đến a...” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng nói...

Nếu Xích Di bảo hắn tới nơi này thì đã chứng minh hắn có quyền ở đây nói chuyện... Mà hắn, cũng muốn đi xem xem con Thao Thiết trong truyền thuyết kia đến cùng là bộ dáng gì...

Nghe thấy tiếng Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Bi cùng với nam một nữ kia đều kinh ngạc nhìn hắn một cái, bọn họ trước kia chưa từng thấy thiếu niên này a... Làm sao hắn cũng dám nói chuyện ở chỗ này?

“Đã như vậy, chúng ta cùng đi xem một chút đi...” Xích Di cũng thật sự không đành lòng để Hồ Thích tộc gà chó không yên, hơn nữa con Thao Thiết kia tất nhiên cũng chỉ là hình thái ấu thú, nếu như trưởng thành Thao Thiết, Hồ Dung tộc kia đã sớm bị nuốt mất, làm sao còn có cơ hội đến đây cầu viện...

“Đa tạ Xích Di đại huynh, đa tạ...” Hồ Tư vừa nghe Xích Di đáp ứng, vội vàng hướng Xích Di dập đầu mấy cái, lúc này mới lão đảo đứng lên, bất quá lại trở về trước chỗ ngồi của mình, nhắc nửa cái chân còn lại lên gặm lấy...

Nhìn thấy bộ dáng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ càng không biết nói gì, làm sao gia hỏa này cảm giác còn tham ăn hơn cả Thao Thiết vậy?

Hắn lại không rõ, Xích Di tộc bởi vì cường đại, cho nên cơ hồ mỗi ngày đều có đầy đủ sẵn mỗi ăn, thế nhưng những chủng tộc khác lại rất khó đánh tới nhiều như vậy, cho dù là Hồ Dung

tộc trưởng, nếu không có khả năng mỗi ngày ăn thịt, đại đa số đều ăn quả đại qua ngày, khó được một lần Xích Di tộc đến, không vui vẻ ăn uống thả cửa, như thế nào xứng đáng với chính mình?

Nếu đã đồng ý giúp đỡ bọn họ đối phó Thao Thiết, Xích Di toàn tâm toàn ý trợ giúp, căn bản không nghĩ tới ý định giữ lại một chút nguyên khí cho tộc nhân của mình, nhìn qua rất không biết, nhưng Nam Hoang Man Nhân lại thuần phác thuần phác, lúc đối mặt loại hung thú Thái Cổ như Thao Thiết này, không ai còn tâm tư nào khác...

Ngay sau đó, Xích Di chọn ra hai trăm chiến sĩ đạt tới cấp ba trở lên, tính cả năm tên trưởng lão, mười tên Hồn Sư cấp bốn (Hóa Hồn), mang theo cả Hồ Tĩnh Vũ cùng chạy về phía bộ lạc Hồ Thương của mình...

Cửu Phượng đương nhiên là bị giữ lại trong thôn, chuyện thế này chớ nói nàng thân là một nữ nhân, cho dù có, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nguyện ý để nàng đi mạo hiểm...

Hai trăm chiến sĩ cấp ba không hề do Xích Di Chiến Lang dẫn đầu, sau khi Xích Di rời đi, người làm thủ lĩnh hẳn phải ở lại bảo vệ thôn làng, người lãnh đạo hai trăm tên chiến sĩ cấp ba thì lại biến thành Xích Di Kiệt, người từng “Xích Di tộc đệ nhất dũng sĩ” này...

Khi nhìn thấy Diệp Tĩnh đi theo sau lưng Xích Di cũng đang mặc lá cây da thú, trong mắt Xích Di Thương không có hận ý, không có nhàn nhạt, chỉ có chiến ý cường đại...

“Ta nói huynh đệ, lần trước ngươi đã thua ta, dựa theo ước định của chúng ta, bây giờ tất cả mọi thứ ngươi đều thuộc về ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn khiêu chiến ta sao?” Cảm nhận được chiến ý cường đại của Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ rất bất mãn quay đầu lại nói...

“Không...” Xích Di Toan Nghê chính là dũng sĩ đệ nhất của Xích Di Tộc, đương nhiên không thể làm ra loại chuyện quyết nợ này, chỉ là trận quyết đấu lần trước hẳn bại thật sự có chút khó hiểu mà thôi...

“Được rồi được rồi, người cũng đừng nói nữa, chờ sau khi trở về, chúng ta lại tìm cơ hội luận bàn một phen, thiếu gia cũng không phải người nhỏ mọn như vậy, nhất định sẽ khiến người thua tâm phục khẩu phục...” Đối với sự thẳng thắn của Xích Di Chủ Bằng, Diệp Tĩnh Vũ cũng rất khâm phục, cũng không muốn làm khó hắn, trực tiếp cắt ngang nói...

“Vậy thì tốt... Lần này ta nhất định sẽ không bại...” Vừa nghe đến Diệp Tĩnh Vũ vậy mà lại cho mình cơ hội quyết đấu lần nữa, trong ánh mắt Xích Di Thương tràn đầy cảm kích... Dù sao, theo quy củ, thân phận hiện tại của hắn hắn là nô lệ của Diệp Tĩnh Vũ mới đúng, mà nô lệ, là không có tư cách khiêu chiến như chủ nhân...

“Đến lúc đó rồi nói sau... Ồ... thanh âm gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại không thềm để ý chút nào, hắn nói tìm một cơ hội, tự nhiên là đợi sau khi thực lực của mình có thể vững vàng vượt qua Xích Di Thương, mà lúc này, bọn họ lại nghe được một tiếng sói tru, mấy người Xích Di vốn nghiêm túc trên mặt lại càng tái nhợt...

Đó là... tiếng gào tựa như lúc Thao Thiết nổi giận...

Con thú hoang thứ42 có kỷ lục gì đó.

“Nhanh, tăng nhanh tốc độ, dù cho là Thao Thiết còn nhỏ nhất, một khi nổi giận thì cũng không phải người thường có thể đối kháng...” Vừa nghe thấy tiếng kêu tựa sói mà không phải sói, Xích Di sắc mặt lo lắng nói...

Mà vẻ lo lắng trên mặt Hồ Ngọc càng đậm...

Sau đó mọi người nhanh chóng chạy về hướng bộ lạc của Hồ Thương, lại dùng thời gian một phút đồng hồ, cuối cùng cũng tới được bộ lạc Hồ Thương. Thời điểm đến nơi này, Diệp Tĩnh Vũ mới thấy rõ ràng hết thảy nơi này. Thôn xóm vốn chính tề đã bị tàn phá không chịu nổi, rất nhiều căn nhà gỗ rách nát tả tơi., Chỉ còn lại nửa đường đứng sừng sững ở đó, trên mặt đất khắp nơi đều là máu tươi, thịt nát, nội tạng, nam nữ Hồ Hồng tộc cơ hồ toàn bộ tụ tập ở cửa thôn, từng người thần sắc tiêu tụy, khuôn mặt khô gầy, tựa hồ mấy ngày nay đã trải qua ngày tận thế gì đó...

Hơn nữa còn có hơn ba mươi nam nữ nằm ở nơi đó, từng người sắc mặt tím xanh, không còn sinh khí, tựa hồ bị bệnh nặng gì đó, sắp cận kề tử vong...

“A Tề...” Thiếu nữ đi theo sau lưng Hồ Tư nhìn thấy một người phụ nữ trong đó, cả người trực tiếp xông ra ngoài, trên mặt tràn ngập vẻ lo âu...

“Xích Di Phong, người ở lại giải cứu những người này, những người khác theo ta tiến vào xem Thao Thiết...” Xích Di lập tức ra lệnh, sau đó dẫn đầu một đám người chạy về phía thôn xóm đổ nát kia...

Diệp Tĩnh Vũ từ xa nhìn Hồ Diệp một cái, cũng đi theo sau lưng mọi người, chạy vào trong thôn...

Càng đi vào bên trong, Diệp Tĩnh Vũ càng kinh ngạc, một đường đi tới, mặc kệ là cái gì, đều có dấu vết bị cắn, cây cối,

hoa cỏ, phòng ốc, mặt đất, cái này đơn giản giống như bị hàng ngàn hàng vạn đại quân chuột đi qua...

Lẽ nào con Thao Thiết này kinh khủng tới mức này? Cái gì cũng ăn được sao?

Rốt cuộc, mọi người lại phát hiện một đám nam nữ mặc áo da thú cầm cung tên vây thành một vòng, nhưng không dám bắn cung tên trong tay...

Giương mắt nhìn lên, liền thấy trong vòng vây, có một đầu toàn thân tuyết trắng, lông tóc dựng thẳng lên, mắt tròn dử tợn, giống như sói sinh vật, thân thể không phải rất lớn, chỉ có cỡ đại cầu bình thường, bắt quá hấn kêu gào ô ô lại giống như vậy làm cho người sợ hãi, mà những nam nữ Hồ Hồng tộc kia, căn bản không dám bắn tên về phía nó...

“A, sao lại như vậy? Không phải nói là dê sao?” Nhìn thấy Thao Thiết vậy mà như một con sói, Diệp Tĩnh Vũ không rõ ràng lắm hỏi...

“Đây là hình thái chiến đấu của hấn, còn gọi là tham ăn. Hình thái này của hấn cực kỳ kinh khủng, người cẩn thận một chút...” Tinh thần sảng của Xích Di trực tiếp vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa nhìn về phía Xích Di, đã thấy hai tay hấn không ngừng biến hóa, tựa hồ bắt đầu nắm các loại thủ ấn...

Căn bản không đi hỏi nguyên nhân vì sao Thao Thiết nổi giận...

“Gào... Tê tê.... Toan Nghê...” Thao Thiết đang bị mọi người vây khốn lại một lần nữa phát ra tiếng kêu như sói mà không phải sói. Đôi mắt nó càng trở nên đỏ thẫm một mảnh, không khác quỷ hỏa màu xanh đậm là mấy...

Xích Di Toan Bằng cùng với các chiến sĩ Xích Di tộc khác lập tức rút vũ khí của mình ra, đại đa số là một cây búa rất lớn, phần lớn là Lang Nha bổng, từng tên vọt tới phía trước Xích Di, bảo vệ bọn chúng. Về phần những cung thủ Hồ Thương tộc kia, lại đứng phía sau chiến sĩ Xích Di tộc, ít nhất trên trăm thanh trường cung nhắm vào Thao Thiết ở trung tâm...

Xích Di Lôi, Xích Di Hỏa, Xích Di Điện, bốn người Xích Di Vũ vây Xích Di ở chính giữa, ngọn lửa màu xanh lục trong mắt bọn họ không ngừng dâng lên, một cỗ uy áp vô hình từ trên người bọn họ phát ra, đó là một loại uy áp từ sâu trong linh hồn, uy áp tuyệt đối đạt tới Ngưng Hồn cảnh...

“Ngao ô ô...” tựa hồ nhận lấy uy hiếp cực lớn, thân thể không to lớn của Thao Thiết trong sân kia như thiểm điện vọt tới bên này, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã tới trước chiến sĩ Xích Di tộc đi đầu, mở miệng lớn cắn tới một tên chiến sĩ Xích Di tộc trong đó...

“Phá...” Bốn người Xích Di Lôi, Xích Di Hỏa, Xích Di Điện, Xích Di Vũ đồng thời hét lớn một tiếng, cảm giác không khí trước người run rẩy một hồi, tiếp theo liền thấy thân thể Thao Thiết giống như bị một nắm đấm đập trúng, toàn bộ bay ra ngoài, rơi thẳng xuống mặt đất... Trục tiếp tạo ra một cái hố to, đủ để nhìn thấy cỗ lực lượng khủng bố này...

Đây là... tụ niệm công kích sao?

Diệp Tĩnh Vũ nhìn tất cả những thứ này, trong lòng tràn ngập rung động, đây quả thực là một thủ đoạn công kích khó lòng phòng bị, hơn nữa uy lực lại to lớn như thế, trách không được ngày đó mình có thể một lần đánh bại Xích Di Thương, thì ra là như thế, mình lúc nào mới có thể nắm giữ hoàn toàn môn thần thông này đây?

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ chỉ muốn nắm giữ thủ đoạn công kích cường đại bậc này, nhưng không để ý sinh tử của Thao Thiết, dưới cái nhìn của hắn, trúng một đòn cường đại như vậy, cho dù là Thao Thiết, cũng không thể không có chút chuyện gì chứ?

“Gào... khà khà...” Thế nhưng âm thanh khiến hắn kinh ngạc lại lần nữa vang lên, thân thể nhỏ bé của Thao Thiết như thiểm điện từ trong hố đất chui ra, lại một lần nữa xông về phía mọi người, lục sắc quang mang trong mắt nó lại chói mắt và kinh khủng như vậy, giống như ác lang đói bụng mấy chục ngày vậy...

“Ý niệm chiến ba...” Nhìn thấy Thao Thiết lại một lần nữa đánh tới, mấy người Xích Di Lô lại lần nữa sử dụng tụ niệm công kích, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình đánh về phía Thao Thiết...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cái kia tựa hồ là không gian vỡ vụn thanh âm, thân thể Thao Thiết lại một lần nữa bị nện bay ra ngoài. Thế nhưng bốn người Xích Di Điện, Xích Di Lô, Xích Di Hỏa, Xích Di Vũ đồng thời lui về phía sau một bước, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi...

“Để triệu hoán thú tới đối phó hắn đi...” Xích Di bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong miệng nhàn nhạt nói... Tiếp theo một tay vạch một cái, một không gian màu đen xuất hiện bên người...

“Rống...” Một tiếng rống to lớn từ không gian màu đen kia truyền ra, tiếp theo liền thấy một cái sừng thò ra, sau đó lại giống như một cái đầu sư tử mạnh mẽ, tiếp theo thân thể màu lam vượt qua một trượng chui ra từ trong không gian màu đen kia...

Độc Giác Long Sư, giống như sư tử, nhưng lại mọc ra vảy rồng, đẳng cấp đạt đến cấp sáu, chính là một trong những dị thú kinh khủng nhất ở sâu trong Man Lâm Nam Hoang. Lúc trước khi Xích Di thu phục đầu Độc Giác Long Sư này, hầu như đã tiêu hao hết tất cả hồn lực...

Nhìn tộc trưởng của mình đã triệu hồi Độc Giác Long Sư, mấy người Xích Di Lô cũng không ở lại nữa, từng người dùng hồn lực của mình mở ra không gian nhỏ do chính mình tạo ra, tiếp theo liền thấy một con sói ba đầu, một con Lăng Mãng Mãng, một con Tam Nhãn Băng Nguyên Báo, một con Tê Ngưu Vương hai cánh, đều là dị thú đạt tới cấp năm, từ bốn không gian màu đen chui ra...

Thấy một màn này, trong mắt Diệp Tình Vũ tràn đầy vẻ mừng rỡ, Hồn Sư một khi đạt tới Ngưng Hồn cảnh, liền có thể sáng tạo một tiểu không gian độc lập, có thể gọi thú của mình trốn ở nơi đó trong thời gian ngắn, một khi cần có thể tùy thời thả ra...

Chương ba mươi ba, Độc Giác Long Sư

Độc Giác Long Sư vừa mới xuất hiện đã cảm nhận được khí tức hung thú không gì sánh kịp của Thao Thiết, trên khuôn mặt vốn cao ngạo của nó vậy mà hiện lên vẻ sợ hãi, bất quá dưới mệnh lệnh của Xích Di, Độc Giác Long Sư vẫn giãy dựa thân thể to lớn của mình, liền đánh về phía Thao Thiết...

Thân là tồn tại cường đại nhất ngoại vi Nam Hoang Man lâm, Độc Giác Long Sư có sự cao ngạo của hẳn, nhưng Thao Thiết dù sao cũng là hung thú Thái Cổ, là một trong những long tử, căn bản không phải những dị thú bình thường có thể so sánh được. Nếu không phải con Thao Thiết trước mắt này còn nhỏ, uy áp trên người chắc chắn cũng đủ khiến cho những dị thú này không thể động đậy...

Ba con sói thân thể không to lớn như Độc Giác Long Sư, nhưng cũng có con ghé, toàn thân ngăm đen, trên cái đầu ở giữa còn có một hoa văn tia chớp...

Vừa nhận được lệnh của Xích Di điện thì thân ảnh màu đen lóe lên đánh về phía Thao Thiết...

Tam Nhân Băng Nguyên Báo là thân thể nhỏ nhất trong mấy con, bất quá nó phản ứng cực nhanh, hơn nữa tựa hồ trí tuệ cực cao, cũng không có lập tức công kích, mà đi theo Độc Giác Long Sư, tựa hồ chuẩn bị đánh lén Thao Thiết...

Còn lại Song Dực Tê Ngưu Vương cùng Hỏa Diễm Lãng Mãng cũng không có lập tức công kích, mà đứng ở phía trước mọi người, con mắt nhìn chằm chằm mấy con dị thú phía trước...

Nhìn dị thú cường đại đập vào mặt mình, trên mặt Thao Thiết không có nửa điểm sợ hãi, cứ như vậy gào khóc ô ô, thân ảnh màu trắng hóa thành một đạo thiểm điện, trong nháy mắt nhào tới Độc Giác Long Sư trước người, một trào liền chộp tới đầu Độc Giác Long Sư...

Tựa hồ như muốn đem một trảo xé nát...

đẳng cấp Độc Giác Long Sư kém xa Thao Thiết, nhưng dù sao cũng là một con Long Sư trưởng thành, càng là hoang thú cấp sáu, đầu lệch sang một bên, đã nhanh chóng tránh được một trảo của Thao Thiết, mà hắn lại nhanh như chớp đánh ra một trảo, đập mạnh lên đầu Thao Thiết, lập tức liền thấy thân thể lớn như con rùa đất của Thao Thiết phảng phất như quả bóng da bay ngược ra ngoài...

“Vèo...” Băng Nguyên Báo vẫn luôn theo sau Độc Giác Long Sư thừa cơ hội này, thân thể lập tức bắn ra, miệng há to, một đạo hào quang màu xanh nước biển bắn ra, trực tiếp bắn vào người Thao Thiết không có chút sức chống cự nào, lập tức liền thấy cả người Thao Thiết bị đông cứng lại, lúc rơi xuống đất, còn phát ra một tiếng vang thanh thúy...

Hoang thú biết phun ra hàn khí?

Con mắt Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt phát sáng lên, cái này... Tam Nhãn Băng Nguyên Báo này lại sử dụng hàn khí công kích... Cái này thật không thể tin nổi a?

Không nói đến sự kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, nói rằng sau khi Thao Thiết bị đông cứng, tất cả mọi người đã chế trụ nó trong thời gian ngắn nhất, nhưng nào ngờ chỉ trong chốc lát, khối băng trên người nó hoàn toàn nổ tung., Lông tóc toàn thân càng dựng đứng lên, hai mắt trợn tròn, khoe miệng lộ ra răng nanh dài ba tấc, ầm ầm trong đó, Diệp Tĩnh Vũ còn cảm thấy một bóng đen như có như không tách ra từ trong thân thể hắn...

Không phải bình thường, đúng là có một bóng đen bị chia lìa, một bóng đen có chút tương tự với dáng vẻ hiện tại của hắn, nhưng lại hoàn toàn khác biệt...

Giống sói mà không phải sói, giống dê mà không phải dê, giống hổ mà không phải hổ...

“Quá tham ăn, ác thú? Thật không nghĩ tới, con Thao Thiết này còn nhỏ như vậy, vậy mà có thể tách rời thành hai loại hình thái, nếu như nó trưởng thành, vậy chúng ta sẽ không còn mặt trời nữa... Mọi người cùng tiến lên, giết chết nó...” Sau

khi nhìn thấy thân thể màu đen tách ra của Thao Thiết, thần sắc trên mặt Xích Di càng thêm nghiêm túc...

Nguyên lai, Thao Thiết lại có danh xưng và ác thú quá tham ăn, rất tham ăn, hung tàn, mà ác thú cũng tham ăn, bất quá nó lại ăn linh hồn...

Đây quả thực là ác mộng của tất cả Hồn Sư...

Cảm nhận được uy áp linh hồn truyền đến từ ác thú, tất cả mọi người đều biến sắc.

“Ngao ô...” Màu trắng quá tham ăn cuồng hống một tiếng, thân thể như thiểm điện nhào tới, ba con sói mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn xông lên trước tiên, mà Độc Giác Long Sư, Tam Nhãn Băng Nguyên Báo cũng không dừng lại chút nào, cùng xông lên, đối mặt con hung thú Thái Cổ này, dù chỉ là ấu thú, chúng cũng không dám có chút khinh thường...

Tốc độ của ba con sói cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã chạm mặt rất tham ăn, đang muốn mở miệng sói ra cắn vào màu trắng. Nhưng con ác thú màu đen kia lại đột nhiên xuất hiện trên đầu hắc, cứ thế vung ra một trảo, trực tiếp đảo qua cái đầu của ba con sói, tựa như có một cái bóng màu đen bị quét ra...

Mà trong miệng Tam Đầu Lang phát ra một hồi tiếng kêu thê thảm, đó là tiếng kêu thống khổ phát ra từ linh hồn của mình...

Thân thể nó dừng lại, mà màu trắng rất tham ăn nhân cơ hội này, cắn một cái, trực tiếp cắn vào cổ phải, lập tức liền thấy một cổ máu tươi phun ra., Màu trắng rất tham ăn tựa hồ căn bản không biết cái gì gọi là nương tay, lại một trảo vung ra, liền thấy nó nhẹ nhàng quét trên thân ba con sói to bằng nắm tay con ghé, nhất thời liền nhìn thấy một vết máu xuất hiện, mà thân thể ba con sói càng bị trùng trùng điệp điệp quét bay ra ngoài...

Đây là lực lượng cỡ nào?

Đây là sức mạnh của Thao Thiết sao?

Lúc này, Tam Nhãn Băng Nguyên Báo cũng đã lao đến, thế nhưng đối mặt với ác thú đột nhiên xuất hiện kia, thân thể lại ngừng lại một chút, tựa hồ sợ hãi nó, vượt xa quá mức tham ăn...

Hai loại hình thức, quá tham ăn và ác thú, một loại là chuyên ăn thịt bản thân, một loại chuyên ăn linh hồn, hai loại phối hợp, quả thật vạn thú tránh lui...

Thế nhưng Thao Thiết căn bản không cho nó cơ hội như vậy, sau một trảo đánh bay ba con sói, thân ảnh của nó uốn éo trên không trung, nhảy vọt một cái đã tới trước Tam Nhãn Băng Nguyên báo, chân trước dùng sức chộp xuống, mà ác thú màu đen kia lại toàn bộ đánh về phía Tam Nhãn Băng Nguyên Báo, hầu như chỉ trong nháy mắt, đã nhào vào trong thân thể Tam Nhãn Băng Nguyên Báo...

Trong nháy mắt, hiện trường vang lên tiếng kêu thê thảm của Tam Nhãn Băng Nguyên Báo. Đó là tiếng kêu gào tuyệt vọng từ linh hồn bị xé nát, bị thôn phệ từ từ...

Nghe được âm thanh kinh khủng như vậy, coi như là thân thể Độc Giác Long Sư cũng bị dọa đến mức liên tục lui về phía sau...

Cho dù chỉ là một con Thao Thiết còn nhỏ, nhưng chỉ cần nó có thể phân hóa ra cắn nuốt linh hồn của ác thú, thì nó tuyệt đối không thể chống lại...

Loại sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, hung tàn khiến linh hồn cũng phải run rẩy, khiến Độc Giác Long Sư chấn động thật sâu...

Không chỉ có vậy, Song Dục Tê Ngưu Vương, Hỏa Diễm Mãng nghe được tiếng kêu thê thảm kia cũng sợ tới mức phải liên tục lui về phía sau, cuối cùng cũng bất chấp đám Xích Di Lôi, Xích Di Hỏa triệu hoán...

Mà Xích Di Vũ thân là chủ nhân Tam Nhãn Băng Nguyên Báo, trong miệng cũng là một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, lục sắc hỏa diễm trong mắt lập tức ảm đạm rất nhiều, muốn tùy thời khổng chế triệu hoán thú của mình. Một phần linh hồn của hắn, chính là ở trong cơ thể Tam Nhãn Băng Nguyên Báo,

hôm nay toàn bộ bị ác thú nuốt trọn, không có đạo lý nào lại
không bị trọng thương...

Chương 1 kẹo đạn đạn.

“Ngao ô ô...” Một ngọm cắn đứt cổ Tam Nhân Bằng Nguyên Báo, rất tham ăn và ác thú lại một lần nữa chạy về phía Diệp Tinh Vũ. Trong mắt bọn chúng, đồng thời nhìn về phía Xích Di, tựa hồ biết rõ, gã mới là uy hiếp lớn nhất...

“Vân quang phá...” Cũng vào lúc này, Xích Di bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một tia sáng trắng nhạt từ giữa tay hấn hình thành, tiếp theo liền thấy một đạo quang mang cực lớn cách đó mấy trượng sáng lên, lập tức trùm tới Thao Thiết...

Đôi mắt với bạch sắc quang mang khổng lồ như thế, trên mặt mọi người đều tràn đầy vẻ kính sợ...

Đây là một cỗ lực lượng có thể phá hủy tất cả, ít nhất Diệp Tinh Vũ có thể nhìn thấy bạch quang đi đến nơi nào, phòng ốc, cái gì cây cối, nham thạch, đều thành bột phấn, hơn nữa phạm vi bạch quang cực lớn, chừng hơn trăm trượng, không chỉ thôn phệ thân thể Thao Thiết, mà ngay cả một mảnh nhà gỗ sau lưng nó, cũng bị bạch quang bao trùm, khi bạch quang tản đi, lại không có vật gì khác...

Vền vền chỉ một cái chớp mắt như vậy, ngay phía trước Xích Di tạo thành một khu vực rộng hơn một trượng, dài đến mấy trăm trượng...

Khu vực này không hề có chút sinh cơ nào, không hề có một vật sống, thậm chí ngay cả tro tàn cũng không lưu lại, phảng phất như thứ này vốn không tồn tại tại thứ gì cả...

Lau đi tất cả...

Lau đi tất cả...

Thật sự xóa hết tất cả...

Đây là uy lực của Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển sao?

Nếu một kích này dùng trong đám người, chẳng phải sẽ chết bao nhiêu người sao?

Trách không được Xích Di có thể trở thành tộc trưởng của Xích Di tộc, chẳng trách chỉ một mình hắn đã có thể khiến Xích Di tộc trở thành chủng tộc cường đại nhất. Thủ đoạn công kích khủng bố bức này mà lực người có thể chống cự được sao?

Người không thấy Thao Thiết đều bị tiêu diệt triệt để sao?

Đây... mới là sức mạnh thật sự của Hồn Sư?

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ sự cường đại của Hồn Sư, càng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt tới cảnh giới Linh Hiển, bởi vì chỉ khi đạt tới kinh tế này, sự cường đại của Hồn Sư mới có thể hiện ra hoàn toàn...

Nhìn thấy mặt đất trống rỗng, chứng kiến tất cả dấu vết bị xóa đi, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn hắn tuy rằng biết Xích Di cường đại, nhưng tuyệt đối không ngờ Xích Di lại cường đại đến mức này. Thủ đoạn công kích bức này, cho dù chỉ có mình hắn cũng đủ để tiêu diệt một bộ lạc...

“Tên kia hắn là đã chết rồi a?” Không biết lúc nào, Hồ Ly có chút hèn mọn bí ối chạy tới, đưa đầu tới phía trước, rất là cẩn thận hỏi...

“Vân Phá Trảm của tộc trưởng, đương nhiên...”

“Ngao ô ô ô...” Xích Di đang muốn nói là đương nhiên đã chết, lại chợt nghe được tiếng kêu kinh khủng kia, không khỏi biến sắc, không chỉ có hắn như thế, ngay cả Xích Di cũng khó chịu một hồi...

Vậy mà Vân Phá Trảm của mình lại không thể giết chết nó, chuyện này... sao có thể?

“Vèo...” Một đạo hắc ảnh từ trong rừng cây bên cạnh vọt ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt mọi người, một cái móng vuốt sắc bén chộp tới trái tim Xích Di...

“Muốn chết...” Xích Di Toan Nghê phản ứng nhanh nhất, là dũng sĩ đệ nhất Xích Di Tộc, chiến lực của hắn có lẽ không bằng Hồn Sư cường đại như Xích Di, nhưng khả năng phản ứng của hắn tuyệt đối là nhanh nhất đẳng...

Thạch phủ trong tay trực tiếp bổ về phía thân thể Thao Thiết, cự lực hơn vạn cân vung lên thạch phủ, phảng phất như muốn phá vỡ hư không, thậm chí trên không trung tóe lên từng trận tia lửa, sức mạnh kinh khủng như thế, tựa hồ cũng làm cho Thao Thiết sợ hãi, thân ảnh kia nhanh chóng uốn éo tránh được một kích của Xích Di Toan Bằng, nhưng lại là đánh về phía những người khác...

Thân thể còn nhỏ tựa như có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, dù cho không sử dụng móng vuốt sắc bén, va chạm vào thân thể con người cũng đủ để đánh cho người kia bay ngược ra ngoài...

Đây đều là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Xích Di tộc, kém cỏi nhất cũng mới bước vào cảnh giới tam cấp, đội hình như vậy, cho dù gặp phải một đội quân cũng đủ để chống lại, thế nhưng lúc này lại bị Thao Thiết to bằng con chó đất, khiến cho gà bay chó chạy...

Nhìn Thao Thiết tán loạn, nhìn xem muốn công kích nhưng lại sợ Xích Di của tộc nhân bị thương. Diệp Tĩnh không ngừng suy nghĩ đối sách trong đầu...

Đương nhiên, để cho hắn đánh nhau với Thao Thiết, hắn sẽ không đi làm, một tồn tại có thể dễ dàng giết chết hoang thú cấp năm, cũng không phải mình có thể đối kháng, hắn cũng không cho rằng linh hồn của mình mạnh mẽ đến mức có thể bỏ qua công kích của ác thú...

Rất nhanh, hiện trường đã hoàn toàn hỗn loạn, những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Xích Di tộc đã bị Thao Thiết làm cho hoàn toàn đại loạn, có người bị Thao Thiết đánh bị thương, có người bị đánh bay, càng nhiều hơn là bị vũ khí của đồng bọn mình làm bị thương...

Ngay lúc này, Thao Thiết đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này nó hoàn toàn là hình thái tham ăn, bộ lông trên người dựng thẳng lên, răng nanh sắc bén hung hăng cắn về cổ Diệp Tĩnh Vũ...

“Tiểu Vũ cẩn thận...” Cách đó không xa Xích Di thấy cảnh này thì kinh hãi, vừa nhắc nhở Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận, vừa giơ

một ngón tay, một đạo bạch quang bắn ra, bắn về phía Thao Thiết, tựa hồ muốn ngăn cản hành động của Thao Thiết...

Tốc độ bạch quang cực nhanh, nhưng tốc độ của Thao Thiết còn nhanh hơn, xảo diệu tránh được bạch quang, lại một lần nữa hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới. Trong nháy mắt, đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, móng vuốt sắc bén chụp vào trái tim Diệp Tĩnh Vũ...

Khoảng cách bực này, coi như Xích Di có muốn cứu viện cũng không kịp, tất cả mọi người, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng lo lắng càng tràn đầy tiếc hận...

“Người có muốn ăn đồ ngon không?” Đôi mắt với tình huống như vậy, tuy trong lòng Diệp Tĩnh Vũ có chút bối rối, nhưng lại nhớ tới sở thích của Thao Thiết, lại dùng phương thức sóng tinh thần trực tiếp nói vào trong đầu Thao Thiết...

Đây là biện pháp mà đám người Xích Di truyền thụ cho hắn để thu phục Hoang Thú...

Chỉ hy vọng Thao Thiết có thể biết ý của hắn... Nếu không mình chắc chắn phải chết...

“Muốn...” Một luồng sóng tinh thần mật mờ truyền tới...

Đó chính là tiếng tim của Thao Thiết... Mà thân thể nó nhanh chóng kia, cũng ngừng lại, trực tiếp rơi vào trước người Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng chảy ra từng giọt nước bọt óng ánh...

Một đôi mắt màu xanh đậm nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được sóng tinh thần như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vô cùng bình tĩnh, âm thầm vỗ vỗ bộ ngực của mình. Khoảnh khắc vừa rồi, thiếu chút nữa hù chết hắn...

Thao Thiết quả nhiên là một con hoang thú đẳng cấp cao, vậy mà biết dùng phương thức sóng tinh thần để nói chuyện, có thể thông minh hơn nhiều so với hoang thú bình thường...

Chỉ cần có thể câu thông, mọi vấn đề đều được giải quyết tốt...

“Vậy sau này người nghe lời ta, ta tìm đồ ăn ngon cho người, được không?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục nói... Tên này tham ăn

như vậy, ta không tin sẽ không làm gì được người...

“Thật không?” Tinh thần Thao Thiết rất là trẻ con, giống như một đứa trẻ ba tuổi...

“Đương nhiên là thật rồi, ngươi nếm thử cái này đi, nhìn xem ăn không ngon à?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một trái cây tương tự quả hồng đỏ thắm, đưa thẳng cho Thao Thiết...

Thao Thiết kia liếc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, đầu lưỡi cuộn lại, một ngụm nuốt hoa quả kia vào trong bụng, lập tức liền có cảm giác chua chua ngọt ngọt ngọt ngọt tràn vào trong miệng, ánh mắt không khỏi sáng ngời...

“Ngon quá, ta còn muốn...” Tựa hồ đây là lần đầu ăn loại trái cây này, thanh âm giống như của trẻ con Thao Thiết tiếp tục vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Tốt lắm, ngươi đừng làm tổn thương người khác nữa, ngoan ngoãn nghe lời, ta dẫn ngươi đi tìm đồ ăn ngon...” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục dùng tinh thần ba bảo nói...

“Ừ...” Thao Thiết nghe lời khẽ gật đầu, thân sói như tham ăn lập tức biến thành hình dạng như con cừu non trắng nhỏ, còn dùng đầu nhẹ nhàng chạm vào bàn tay của Diệp Tĩnh Vũ, tựa như một con chó cưng đang nũng nịu hướng về chủ nhân của mình...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dùng một quả thánh nữ giải quyết con hung thú khiến mọi người đều khó đối phó này, tất cả mọi người ở đây đều ghen hòng nhìn trân trối...

Cái này... cái này tính là gì... kẹo đạn pháo?

Chương thứ mười lăm đại công cáo thành.

Xích Di, Hồ Thương, ít nhất có mấy trăm người ở đây, toàn bộ trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ đi theo một con Thao Thiết, từng người đều há to miệng, ngoại trừ thỉnh thoảng có nước miếng chảy xuống, bọn họ đã không biết nên nói cái gì, trong đầu lại trống rỗng...

Thao thiết, hung thú Thái Cổ, đẳng cấp tuyệt đối siêu việt hơn tồn tại cấp bảy siêu cường, lấy tham ăn và hung tàn mà nổi tiếng toàn bộ Hồng Hoang, hầu như được tính là tai nạn dị, cho dù chỉ là một con Thao Thiết còn nhỏ, cũng không phải là người bình thường khó mà đối phó, không thấy đám mây phá trăm khủng bố Xích Di vừa rồi cũng bị nó né tránh sao?

Một con hung thú kinh khủng như vậy, lúc này lại giống như một sủng vật đang rúc vào bên người Diệp Tĩnh Vũ...

Đây là cái tính toán gì?

Đám người mình khổ sở giao chiến với Thao Thiết, nghĩ hết các cách, còn tổn thất mấy chục người, đều không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, nhưng bây giờ, nó lại bị một quả thánh nữ như quả hồng của Diệp Tĩnh Vũ, mua chuộc cái tên gì đó...

Xích Di, Xích Di điện, Xích Di Lôi, Xích Di Lôi, Xích Di Vũ, thậm chí bọn người Xích Di Phong chạy tới, đều cảm thấy mặt mày mình không còn chút ánh sáng, đám người mình đều là siêu cấp Hồn sư từ Ngưng Hồn trở lên, đặc biệt là Xích Di, lại càng là một trong những nhân vật lợi hại nhất toàn bộ Nam Hoang bộ, đánh nửa ngày cũng khó đối phó với một con Thao Thiết còn nhỏ, nhưng lại bị một mình Diệp Tĩnh Vũ đơn giản giải quyết...

Chuyện này... Chuyện như vậy quả thực đã lật đổ hiểu biết trong lòng mọi người...

Mà bên kia, Diệp Tĩnh Vũ lại không ngừng dùng phương thức sống tinh thần câu thông với Thao Thiết...

“A... A Vũ... Đây... Đây là có chuyện gì xảy ra?” Qua rất lâu, Xích Di mới chậm rãi khôi phục thường thức...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt ngây thơ...

“Ngươi... Người làm sao khiến hắc yên tĩnh được...” Xích Di lắp bắp nói...

“Không phải chỉ là cho nó ăn một chút đồ ăn thôi sao?” Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên nói...

“...” Mọi người không biết nói gì nữa, ăn chút đồ đi, đường đường là Thao Thiết, một trong Thái Cổ hung thú lại có thể tùy tiện ăn chút gì là có thể giải quyết được, vậy vừa rồi đám người mình cần gì phải liều sống liều chết chiến đấu?

“Ta nhớ từng có một vĩ nhân nói qua, người cao thượng đến đâu cũng khó có thể ngăn cản được công kích của đạn pháo, huống chi tiểu tử này tham ăn như vậy, cho nên, hiện tại nó đã bị đạn pháo của ta thu phục...” Thông qua giao lưu tinh thần vừa rồi, Diệp Tĩnh Vũ và Thao Thiết đã đạt thành một giao dịch...

Ngày sau, Diệp Tĩnh Vũ quản Thao Thiết ăn, Thao Thiết hết thảy đều nghe theo Diệp Tĩnh Vũ...

“Đường đạn?” Mọi người đều cảm thấy chói mắt, đây là cái gì...

“Ách... Cái này các ngươi đừng quản, tóm lại là, từ nay về sau, nó chính là tiểu đệ của ta, cũng chính là triệu hoán thú của ta, cho nên sẽ không còn nguy hại đến mọi người nữa, các ngươi cứ việc yên tâm là...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên ý thức được từ ngữ của mình quá mức thời kỳ, những người này làm sao nghe hiểu được...

“Triệu hoán thú? Điều này... làm sao có thể? Hồn lực của ngươi làm sao có thể áp chế Thao Thiết trở thành thú triệu hoán của ngươi? Coi như là ta, hoặc là Hồn Tiên, hoặc là Chân Tiên đều không có khả năng, ngươi làm sao có thể?” Bọn

người Xích Di tuy rằng không biết đạn pháo đường là cái gì, nhưng cũng hiểu hàm ý triệu hoán thú...

“Sao lại không thể? Tiểu Đào, tới, nhảy một cái...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp nói với Thao Thiết bên cạnh...

Đào nhỏ...

Trên trán của mọi người xuất hiện từng vệt màu đen, tên khốn này vậy mà lại gọi là Đào nhỏ Thao Thiết, còn để nó biểu diễn nhảy nhót, chuyện này... Quả thực quá táo bạo mà?

Nhưng khiến mọi người giật mình chính là Thao Thiết quả nhiên giống như một con chó con, nhảy lên từ nơi xa, ưu mỹ tới ba trăm sáu mươi lăm độ xoay tròn...

Màn biểu diễn tinh xảo khiến sắc mặt mọi người càng thêm kinh ngạc, cả đời này bọn họ cũng không còn kinh ngạc như hôm nay nữa...

Đương nhiên, hiện tại kinh ngạc, lại không phải vì biểu diễn tinh xảo của Thao Thiết, mà là nó lại thật sự nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, ngay cả động tác bực này cũng làm được...

Rất nhiều người trong nháy mắt đầu chỉ còn đường ngẩn, bọn họ thực sự không biết nên làm thế nào bây giờ...

Ngẫm lại cũng đúng, cho dù những người không biết tiểu tử trước mắt này là Thao Thiết cũng đã chứng kiến sự cường đại của nó, cấp năm, thú hoang cấp sáu ở trước mặt hấn căn bản không có sức hoàn thủ, vừa rồi nó còn hung ác dị thường giờ lại trở nên nghe lời như thế, nếu không kinh ngạc thì mới là lạ...

Có điều phải làm cho đám dã man nhân này hiểu được đạo lý bất chiến mà khuất phục chỉ binh, hiển nhiên có chút khó khăn, nhưng bất kể nói thế nào, bọn họ cũng biết, là Diệp Tĩnh Vũ đã thu phục được Thao Thiết, càng là biết, sau khi thu phục Thao Thiết, đã khiến cho bọn chúng giảm bớt bao nhiêu tổn thất...

Về phần mấy chục người kia tử vong, đã ít nhất tổn thất rồi, nếu như lần này không phải tới đây là Thao Thiết còn nhỏ, mà

là một con Thao Thiết trưởng thành, đoán chừng toàn bộ Hồ Dung tộc, thậm chí Xích Di tộc đều sẽ phải chịu tai họa ngập đầu...

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành anh hùng, đặc biệt những tộc nhân của Hồ Cô tộc kia, từng người từng người quý trên mặt đất, trong miệng hô to mấy chữ Diệp Tĩnh Vũ nghe không hiểu, nhưng hẳn hiểu rõ, đó là những người thuần phác ca tụng mình...

Từ trước đến nay Diệp Tĩnh Vũ chưa từng hưởng thụ qua cảm giác này, lập tức có chút lâng lâng, đặc biệt là một đám người có dáng người uyển chuyển, ăn mặc cực ít, lộ ra mảng lớn da thịt thiếu nữ Hồ Tộc nhào tới, loại nhiệt tình chạy tới này quả thực muốn đem hẳn hoàn toàn bao phủ ở trong cảnh đẹp vô hạn này...

Nguy cơ lần này đã được giải quyết một cách kịch tính, Hồ Di tộc cũng không về Xích Di tộc, nhưng lại trở thành bộ lạc phụ thuộc của Xích Di tộc, đây cũng coi như là ân huệ của Xích Di tộc... Dù sao thì đối với Hồ Thương tộc..., Dựa theo ước định giữa hẳn và Hồ Dung, cuối cùng Hồ Hộc tộc sẽ hoàn toàn quy về Xích Di tộc, tất cả mọi người đều phải đổi họ, mà Hồ Hộc tộc cũng sẽ hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử, đâu có giống như bây giờ vẫn có thể tiếp tục sinh tồn bằng hồ ly...

Cuối cùng, để báo đáp ân huệ của Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Quý đã tự mình dâng tặng hai tên xạ thủ xuất sắc nhất của Hồ Hộc tộc làm nô lệ cho y. Vốn dĩ, ở Nam Hoang Man Lâm, nô lệ là bộ lạc đối địch khai chiến, một bên thất bại sẽ bị một bên khác nô dịch., Như loại đem tộc nhân của mình tặng cho người khác làm nô lệ, lại là cực ít, Diệp Tĩnh Vũ vốn dĩ không có ý định lấy, dù sao, hẳn vẫn luôn cảm thấy người đời sau nên tự do, mà mình là một người cao quý hướng tới tự do, làm sao có thể làm nô lệ chết hết lương tâm chứ?

Thế nhưng sau khi hẳn biết được một xạ thủ trong đó không ngờ lại là vị Hồ Mộng lạnh như băng kia, lại trực tiếp đem tự do, cái gì chí hướng cao thượng ném lên chín tầng mây, trực tiếp đáp ứng...

Nữ tử xinh đẹp lạnh lùng như vậy lại trở thành nô lệ của mình, vậy mà không phải sau này mình muốn nàng làm cái gì cũng được sao?

Vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của hồ hốt, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ liền hiện ra từng cảnh tượng phần hồng...

lúa đào đào nho nhỏ..r. áp áp áp đào đào...

Có Hồ Hồng tộc gia nhập, thực lực đại đội săn bắn Xích Di tộc tăng nhiều, dù sao, bọn họ đều là một đám chiến sĩ thân thể lực lượng cường hãn đến cực điểm, năng lực cận chiến, quả thực là kinh khủng nhất đẳng, bình thường Kiếm Xi hổ, tê giác, hào trư, gặp bọn họ cũng chỉ có thể trở thành phần con mồi, thế nhưng đối với những phi cầm trên bầu trời kia, lại chỉ có thể nhìn chim hót, ai bảo bọn họ không cách nào công kích từ xa chứ?

Về phần Hồn Sư có thể tấn công từ xa, bọn họ là những người cao quý, làm sao có thể đi săn được...

Nhưng bây giờ có một đám thợ săn của Hồ Du tộc gia nhập, mặc kệ là bay trên trời hay xuống đất, có bơi lội trên mặt nước cũng không thoát khỏi sự săn giết của chiến sĩ Xích Di tộc, bắt được con mồi càng thêm to lớn, điểm này đã từng khiến cho Diệp Tĩnh Vũ rất lo lắng động vật rừng rậm có thể bị giết sạch hay không, thế nhưng Xích Di lại nói cho hắn biết nếu hắn không ăn gì, bọn họ có thể cân nhắc ít đánh một chút, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp lựa chọn im miệng...

Không nói là cần ăn thịt, nói thẳng là tiêu đề hiện tại của hắn là Thao Thiết, nếu một ngày không có thịt ăn thì chẳng phải là làm lật cả trời hay sao...

Thoáng cái, lại nửa tháng trôi qua, dưới sự trợ giúp của Thao Thiết, tuy Diệp Tĩnh Vũ không còn bị đám Xích Di Cầm nữa?" Nhưng vẫn không thực hiện việc lột xác từ nam nhân của mình từ nam hài Cửu Phượng, còn nguyên nhân...

Ai... Không nói cũng được...

Nếu lúc người làm chuyện kia với em gái người, bên người lại xuất thân nhập thân, hơn nữa "Thiện hiếu lòng người...", người còn tâm tư gì nữa hả?

Ít nhất thì lá lớn đáng thương của chúng ta đã có vài lần chuẩn bị hành động bị Thao Thiết cắt ngang...

Ngày hè, mặt trời nóng bỏng treo cao trên bầu trời, làm cho cả tòa Nam Hoang Man Lâm càng thêm nóng bức...

Diệp Tĩnh Vũ cởi trần, dưới thân tùy ý khoác lên một cái da thú, tùy ý ngồi dưới một gốc cây đại thụ cần hơn mười người ôm, tán cây to lớn che kín hoàn toàn ánh mặt trời màu vàng, càng ngăn cách phần lớn hơi nóng, làm cho Diệp Tĩnh Vũ ở dưới cây nhanh mát không ít, đặc biệt là vai của hắn, còn treo một chuỗi lớn Cửu Phượng Tinh Băng Viêm vì hắn chuẩn bị, càng khỏi phải nói đến sướng cỡ nào...

Cho dù trước người hắn còn bốc cháy một ngọn lửa, cũng sẽ không khiến hắn cảm thấy nóng bức cỡ nào...

Lúc này, tay phải hắn đang cầm một cái xiên gỗ, phía trên cầm một con gà rừng, đã nướng đến nửa chín...

Mà bên trái của hắn lại đặt một cái tổ ong to bằng thùng nước, còn con ong vò vẽ trong tổ ong đã bị con Thao Thiết dùng hình thái “Ác thú” giết chết...

Tay trái lấy mật ong từ trong tổ ong ra, vừa bôi lên gà nướng, vừa đặt vào miệng mình, nhẹ nhàng hút lấy. Loại mật ong này là mật ong tự nhiên nhất, ngọt ngào hơn không biết bao nhiêu lần so với mật ong mà Diệp Tĩnh Vũ ăn lúc trước...

Đào nhỏ lúc này đã thành hình con dê nhỏ, thân thể đầy lông tơ nằm ở phía trước Diệp Tĩnh Vũ, một đôi mắt xanh lè chỉ nhìn chăm chăm vào con gà quay cuồng không ngừng ở trên đồng lửa, ngửi thấy mùi thơm mê người kia, nước miếng ở khóe miệng chảy ào ào xuống dưới.

“Đừng nóng vội, bây giờ còn chưa chín, mặc dù ngươi ăn không có gì đáng ngại, nhưng dù sao cũng không ăn ngon sao? Đợi một chút là tốt rồi...” Nhìn thấy con Thao Thiết run run, khóe miệng Diệp Tĩnh vẫn nhiên cười cười, thật ra tên này cũng rất đáng yêu, chỉ là quá tham ăn...

Mấy ngày nay, vì kiếm chút đồ ăn ngon cho Thao Thiết, Diệp Tĩnh Vũ đã hao tổn rất nhiều tâm tư, tuy rằng hắn không phải đầu bếp, càng chưa từng làm một bữa cơm, nhưng dù sao cũng

là nhân sĩ đến từ hiện đại, chưa từng thấy heo chạy, nhưng chung quy vẫn ăn thịt heo không phải sao?

Tùy tiện lấy chút đồ ăn, cũng ngon hơn ăn sống thịt tươi đúng không?

Hơn nữa trưa ở Nam Hoang Man Lâm rất phong phú, tuy rằng không có muối tinh, nhưng trong Thánh hồ của Xích Di tộc còn có một loại muối tinh tinh thuần hơn cả muối. Người của Xích Di tộc vốn cho rằng đây chỉ là khoáng thạch, căn bản không dám ăn, thế nhưng sau khi bị Diệp Tĩnh Vũ phát hiện, lập tức mài vụn, từ nay về sau, Xích Di tộc dùng muối...

Diệp Tĩnh Vũ lại dùng nước thuốc độc quả, cùng với vài loại thực vật khác làm thành bữa cơm đầu tiên cho Thao Thiết, lúc ấy, Diệp Tĩnh Vũ ném thử, lập tức nhổ ngay tại chỗ, suýt nữa khiến cho mặt đắng phun ra, có thể tưởng tượng được sự khó ăn của hắc đến cỡ nào...

Thế nhưng kỳ quái chính là, Thao Thiết lại phảng phất như ăn được món ngon nhất, ăn sạch sẽ, từ nay về sau, Thao Thiết liền khăng khăng một mực theo sát Diệp Tĩnh Vũ...

Thông qua nửa tháng tìm tòi này, đầu bếp của Diệp Tĩnh Vũ gia tăng thật lớn, không chỉ có Thao Thiết ăn quen sạch, mà ngay cả những người khác cũng lưu luyến trở về...

Mà hiện tại, Thao Thiết lại càng nghe lời Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ nói chỉ đi có mười bước, nó tuyệt đối không nhiều lắm bước ra nửa bước, Diệp Tĩnh Vũ nói đi lấy chút mật ong, nói cho nó biết thế nào là mật ong, nó không nói hai lời, trực tiếp làm thành một cái tổ ong lớn...

Dùng mật ong bôi lên thịt nướng sẽ khiến thịt nướng càng thêm thơm ngọt...

Tiểu đệ nghe lời như vậy, làm sao khiến người ta không vui được chứ...

Da gà nướng đã vàng óng, từng giọt dầu trơn bóng từ bên ngoài thân tràn ra, rơi vào trong đồng lửa, phát ra tiếng xèo xèo, cơ hồ mỗi giọt rơi xuống, Thao Thiết phía trước đều nhìn không được liếm đầu lưỡi một cái, tựa hồ cảm thấy rất đáng tiếc...

Hương thơm nồng đậm truyền đến thật xa, hoang thú xung quanh đều bị mùi thơm này hấp dẫn, thế nhưng tựa hồ cảm nhận được uy áp khổng lồ của Thao Thiết, vậy mà không có con nào dám tới gần...

Mắt thấy dưới thân Thao Thiết đều chảy một bãi nước miếng, Diệp Tĩnh Vũ cười cười, đem gà nướng từ trong đồng lửa lấy xuống, mà thân thể Thao Thiết trong nháy mắt lại dựng lên...

Nhẹ nhàng xé một miếng ra, đặt vào trong miệng, chất thịt mềm mại, mùi hương độc đáo, còn kèm theo một mùi hương ngọt ngào, quả thực được tính là mỹ vị của người ta...

“Đến...” Diệp Tĩnh Vũ kéo xuống hai cái chân, sau đó ném phần còn lại cho Thao Thiết, mà thân thể Thao Thiết lại lóe lên, một ngụm cắn lấy gà nướng, cũng không để ý tới nóng, cứ như vậy liều mạng cắn xé...

Nhìn thấy biểu hiện thèm thuồng của Thao Thiết, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vui mừng, chỉ chừa lại một cái đuôi gà, ném cái chân còn lại cho Thao Thiết, qua nửa tháng ở chung, hắn càng ngày càng yêu thích thằng nhóc này rồi...

Ít nhất, hắn đã bắt đầu coi hắn là đồng bọn của mình, chứ không phải một tiểu đệ dùng kẹo thuốc kích tiền mua chuộc...

Tướng ăn của Thao Thiết cực kỳ khó coi, bất quá nó dường như cũng biết nướng một con gà rừng như vậy rất không dễ dàng, cũng không có nuốt chửng như Toan Nghê nuốt vào, mà cắn xé từng ngụm từng ngụm, bất quá cứ như vậy, tốc độ vẫn nhanh hơn Diệp Tĩnh Vũ rất nhiều...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ gặm xong đuôi gà, Thao Thiết đã sớm canh giữ ở một bên, một đôi mắt màu lục mênh mông chỉ vờn vờn nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ...

“A...” Nhìn vẻ mặt của Thao Thiết, Diệp Tĩnh Vũ đã biết nó định ăn tiếp, đang muốn tìm một cái cơ đuổi nó đi, lại chợt nghe một tiếng hét thảm, thân thể lập tức vọt lên, chạy về hướng phát ra âm thanh...

Chương thứ 4 - Lạc Nhược Phong.

Thao Thiết vốn còn muốn quần lấy Diệp Tĩnh Vũ rồi nướng con gà rừng kia, lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy chạy ra ngoài, lông tóc toàn thân trong nháy mắt dựng đứng lên, hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất vô tung vô ảnh...

Chạy một mạch mấy trăm mét về phía thanh âm, đến một vùng cuồng dã không lớn, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy được một đám sài lang thân cao có lớn chừng con nghé vây quanh một đám người mặc áo giáp, trên mặt đất chất đầy thi thể sài lang, hiển nhiên là bị đám người này chém giết...

Thế nhưng tình huống đám người kia lại không lạc quan, số lượng sài lang kia rất nhiều, có chừng mấy trăm con, mà đám người này mới chỉ hơn hai mươi người, dù thực lực của từng người hùng hậu, cũng khó có thể đối kháng với mấy trăm con sài lang biến dị kia...

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là tiếng tuyệt vọng của một người bị một con sài lang kéo ra khỏi vòng vây, sau đó bị mấy con khác đồng thời phân thân...

Đồng bọn của hắn vì cứu hắn mà trả giá lớn, đáng tiếc vẫn không cứu được hắn...

Diệp Tĩnh Vũ tò mò nhìn về phía đám người bị mấy trăm con sài lang vây quanh, phát hiện bọn họ đều mặc giáp nhẹ thường thấy nhất của Thục Vân Quốc, giáp nhẹ này có thể ngăn cản được những mũi tên thông thường xuyên xuyên qua, thế nhưng căn bản khó có thể ngăn cản được nanh vuốt hung ác của sài lang...

Mà vũ khí mà bọn họ sử dụng cũng là chiến đao dài ba thước, đây là chiến đao thường thấy nhất trong quân đội, nói cách khác, đám người này rất có thể là quân đội lệ thuộc vào Thục Vân Quốc...

Chẳng lẽ bọn họ do tên Tàn Viêm kia phái tới Nam Hoang Man Lâm tìm kiếm mình sao? Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ tới phản đồ Bạch Vân sơn trang Tàn Viêm, trong sự kiện tiêu diệt sơn trang, hắn lập được đại công với triều đình, sau đó tự nhiên sẽ có quan to lộc hậu chờ hắn... Muốn phái một đám người tìm mình cũng không phải việc gì khó...

Không đúng, hắn đều cho rằng mình đã chết, làm sao còn có thể phái người tới tìm mình? Đây không phải là người hắn phái?

Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ lại lật đồ suy đoán vừa rồi của mình, một lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía đám người kia...

Nhìn kỹ mới phát hiện những người này đều là tinh nhuệ, chân khí mỗi người đều có thể phóng ra ngoài, mặc dù còn không thể đạt tới cảnh giới thiên chân khí Tiên Thiên, nhưng cũng tuyệt đối là cao thủ cảnh giới Võ Sư, trong đó có bốn tên chân khí hoàn toàn bên ngoài, hiện ra cương khí, đây đã là chân khí Tiên Thiên rồi, chỉ có Tiên Thiên võ sư mới có chân khí...

Nhân vật như vậy tại Thục Vân quốc làm sao cũng là một sĩ quan cao cấp, tại sao lại tụ tập ở đây?

Diệp Tĩnh Vũ lại phát hiện, chính giữa bốn gã võ sư Tiên Thiên kia, còn có một thiếu niên cầm bội kiếm, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, trên người mặc một bộ trường bào màu trắng, có nhiều chỗ đã bị xé rách, lộ ra Kim Ti giáp bên trong, mà hình dạng của hắn anh tuấn, mày kiếm, khí vũ hiên ngang, cho dù đối mặt với tình huống nguy hiểm bức này, cũng không bối rối chút nào...

“Xem ra đám người này định bảo vệ tên thiếu niên kia rồi, chỉ là không biết bọn chúng đến nơi này làm gì? Tiểu Đào, người đi tiêu diệt đám lang vương sài lang này, buổi tối chúng ta ăn thịt lang vương yến...” Diệp Tĩnh Vũ thì thầm nói, cuối cùng nói với Thao Thiết bên cạnh mình...

“Vào...” Vừa nghe nói ăn thịt Lang Vương yến, thân ảnh Thao Thiết lập tức biến mất tại chỗ, liền chạy về hướng đàn sói vô tận kia, nhiều sài lang như vậy đối với sinh vật khác mà nói, cho dù là Độc Giác Long sư cấp sáu, một khi xông vào

trong quần thể, vậy chẳng khác gì tự sát, nhưng đối với Thao Thiết mà nói, lại căn bản không quan tâm...

Cái thân thể cường đại, tốc độ nhanh nhẹn, cùng với con ác thú có thể cắn nuốt linh hồn kia, đủ để cho nó hoàn toàn không nhìn những công kích của sài lang này...

Nhìn thấy thân thể của Thao Thiết chạy ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ cũng rút thanh đao gãy của mình chạy về phía đàn sói. Hắn biết rõ Thao Thiết muốn tìm ra Lang Vương nhiều nhất là nửa khắc thời gian, giết chết nhiều nhất chỉ có Lang Vương cấp ba, lại càng chỉ cần nháy mắt. Một khi Lang Vương bị giết chết, bầy sài lang này căn bản không đủ uy hiếp...

Vất vả lắm mới gặp được người từ Thục Vân quốc đến, có chút tin tức không tốt từ miệng bọn họ, sao có thể đối xử với việc mình gian khổ tu luyện mấy ngày nay chứ...

Chỉ vài bước đã tới bên ngoài bầy sói, chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, lập tức ngưng tụ trên tay phải, chiêu thứ nhất của Kinh Lôi đao quyết là “Kinh Lôi Liệt Trảm” lập tức vạch ra...

Lập tức liền thấy một đạo đao mang màu trắng nhạt trong nháy mắt sáng lên, đao mang dài chừng hơn một trượng giống như cắt đậu hũ chém ba, bốn con sài lang trước người thành hai nửa, máu tươi, thịt nát phun ra khắp nơi, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại cấp tốc bỏ chạy về phía trước...

Phàm Lang vốn đang tấn công đám người kia đột nhiên bị người xông vào trong trận, lập tức phân ra một đám sài lang, nghe răng nanh đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng đối mặt với đao mang sắc bén của Diệp Tĩnh Vũ, chúng căn bản không hề có sức phản kháng, bị chém giết...

Đây chính là chỗ khủng bố của Kinh Lôi đao quyết, bất quá tiêu hao chân khí cũng là gấp mấy lần chiêu thức khác, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ tu luyện Phách Nguyên Quyết, chân khí trong cơ thể không chỉ thấm thấu kỳ kinh bát mạch, còn thấm thấu vào trong từng tế bào, lượng chân khí xa xa là võ sư cùng cấp (Chân khí ngoại phóng, đã là võ sư cảnh giới gấp mấy lần, cũng đã sớm kiệt lực...

Tuy nhiên, khi hắn chém giết hơn ba mươi đầu sài lang, cũng có chút cảm giác lực bất tòng tâm...

Cũng may lúc này Thao Thiết tựa hồ đã diệt sát Lang Vương, đám sài lang này vậy mà bắt đầu tản ra bốn phía bỏ chạy, lại thêm đám người Thục Vân quốc vừa mới bị vây công kia biết có người đến đây cứu mình, phân ra hơn mười tên võ sư đánh tới, kịp thời tụ hợp với hắn, lúc này mới không vì bị sói đánh cho kiệt sức...

Nhìn bày sói chạy tứ tán, Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới điều này, mà đưa mắt nhìn về phía đám khách nhân thần bí kia. Hắn muốn biết một ít tin tức từ trong miệng bọn họ về Thục Vân Quốc, ít nhất cũng phải biết hiện tại kẻ thù của mình thế nào rồi chứ?

“Nhiều hơn vị tráng sĩ này xuất thủ cứu giúp, nếu không hôm nay chúng ta sẽ phải giao phó ở đây...” Lúc này, đàn sói đã bỏ lại hơn một trăm con lang thi thoát khỏi hiện trường, ngoại trừ Lang Vương của bọn họ bị giết, còn mơ hồ cảm nhận được khí tức do Thao Thiết phóng thích ra, đó là tuyệt đại đa số hoang thú đều khó có thể kháng cự khí tức... Mà thiếu niên mặc cẩm bào màu trắng kia lại đi tới, rất là hữu hảo nói với Diệp Tĩnh Vũ...

Tuy nói bên cạnh hắn đều là tinh nhuệ, nhưng đối mặt với mấy trăm con sài lang to cỡ con nghé, cho dù cuối cùng còn sống đi ra ngoài, cũng nhất định tổn thất thảm trọng...

Tuy nhiên điều làm cho hắn nghi hoặc là làm sao bọn sài lang này xuất hiện ngay sau khi thiếu niên này đã nhanh chóng rời đi rồi?

“Các người là ai? Vì sao lại tới đây?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến lời nói của thiếu niên, trực tiếp mở miệng hỏi, đây mới là mục đích chủ yếu của hắn?

Mọi người đều sửng sốt, tiếp theo, bốn gã võ sư Tiên Thiên, cùng với những võ sư khác đồng thời lộ ra vẻ mặt giận dữ, tựa hồ đối với thái độ của Diệp Tĩnh Vũ rất bất mãn, đang muốn lên tiếng quát lớn, lại bị tên thiếu niên kia ngăn cản...

“Là tại hạ đường đột, tại hạ Lạc Nhược Phong, còn chưa thỉnh giáo đại danh của tráng sĩ...” Thiếu niên kia rất lễ phép nói...

“Lạc Nhược Phong? Có phải là họ Lạc của Thục Vân quốc tên gì đó?” Vừa nghe thấy tên đối phương, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, ở toàn bộ Thục Vân quốc, họ Lạc chỉ có một nhà, đó chính là Thục Vân quốc vương tộc...

Mà thiếu niên kia kể cả những người khác khi nghe Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, trên mặt còn khiếp sợ hơn cả Diệp Tĩnh Vũ...

Chủ nhân thứ bốn mươi bốn của Chương tam thiếu chủ.

Người này không phải ai khác, chính là đương kim Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Nhược Phong, con thứ ba của Lạc Nhược Phong, cũng chính là tam thiếu chủ của Thục Vân quốc. Lần tranh đấu giữa các môn phái trong Lệ Vân quốc đã chấm dứt hoàn toàn. Thiên Kiếm môn, Bạch Vân sơn trang, Bạch Vân sơn trang., Đường môn, tam đại môn phái võ lâm đều bị tiêu diệt, các môn phái lớn nhỏ khác lại càng quy tâm về triều đình. Trong thời gian ngắn, quyền lợi triều đình đạt tới đỉnh cao chưa từng có, uy vọng của Quốc chủ Lạc Tiêu Phong càng đạt đến đỉnh điểm...

Qua một đoạn thời gian nữa, chính là ngày Lạc Tiêu Phong sáu mươi đại thọ, là một Vũ Thánh, lại là vua của một nước, quyền lực, thực lực, nữ nhân, có cái gì mà không có?

Để có thể làm cho phụ vương vui vẻ, hoặc có thể để phụ vương của mình coi trọng bản thân hơn, Lạc Nhược Phong không tiếc mạo hiểm tính mạng, mang tâm phúc của mình xâm nhập Nam Hoang Man Lâm, hy vọng bắt được một con hoang thú thất cấp trở lên làm lễ vật tặng cho phụ vương của mình, cũng chỉ có lễ vật như vậy mới xứng đôi với thân phận Vũ Thánh Lạc Tiêu Phong...

Thế nhưng không ngờ sự nguy hiểm của Nam Hoang Man Lâm lại vượt xa dự đoán của bọn họ. Vào đây không đến mười ngày, hơn ba trăm tên tinh nhuệ của hắn đã tử thương chỉ còn lại hơn hai mươi người như vậy. Hơn nữa đừng nói chỉ nhìn thấy một con thú hoang cấp bảy, đến cấp năm hay thú hoang cấp sáu hắn cũng không nhìn thấy con nào...

Lại càng không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải một đám sài lang, nếu thật sự bình thường thì không nói, còn là một con sài lang to như con nghé. Tuy đại đa số đều là hoang thú cấp một cấp hai, nhưng số lượng của chúng rất nhiều, hơn nữa bảo vệ

không chết. Hơn hai mươi người bên cạnh mình tuy rằng đều là cao thủ từ võ sư trở lên, nhưng lại bị bao vây lại...

Nếu không phải thiếu niên Man tộc này đột nhiên giết ra ngoài, thì đám người mình đã phải tổn thất nặng nề rồi...

Vốn là thiếu chủ một nước, ở bên ngoài sẽ không sử dụng tên thật của mình, nhưng vừa trải qua một trận chiến sinh tử, tâm tình đột nhiên trầm tĩnh lại, lại thêm nơi này là Nam Hoang Man Lâm, đối phương lại là một man tử mặc da thú, mất đi cảnh giác, mới không cẩn thận nói ra tên thật của mình, không ngờ tên man tử này lại biết...

Chẳng lẽ uy vọng của Thục Vân quốc đã lan tràn đến Nam Hoang Man tộc chưa bao giờ bị quốc gia nào chinh phục sao?

So với sự khiếp sợ của Lạc Nhượng Phong, hơn hai mươi người khác đều nắm chặt vũ khí trong tay, nhanh như chớp bao vây lấy Diệp Tĩnh Vũ, ngăn cản Lạc Nhượng Phong sau lưng...

Là thuộc hạ trung thành nhất Lạc Nhượng Phong, chỉ cần bọn họ còn sống, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai bị thương, thậm chí uy hiếp đến an toàn của Lạc Nhượng Phong. Tuy vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ còn cứu bọn họ, nhưng nếu hắn đã biết Lạc Nhượng Phong là vương tộc, khó tránh khỏi sẽ động tâm tư khác...

“Sao nào? Vừa rồi ta đã cứu các người, các người còn muốn lấy oán trả ơn à?” Thấy bộ dạng giương cung bạt kiếm của đám người này, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng cười một tiếng, nếu không có Thao Thiết bên cạnh, hắn có lẽ sẽ e ngại những người này, nhưng có Tiểu Đào ở đây, tuy nó còn nhỏ, nhưng muốn thu thập mấy người này vẫn là chuyện dễ dàng...

Không thấy Xích Di Hồn Sư cấp sáu khi đối phó với Tiểu Đào cũng cực kỳ đau đớn sao?

“Các người lui ra hết...” Lạc Nhượng Phong hừ lạnh một tiếng...

“Thiếu chủ... Hắn...”

“Lui ra...” Những người kia còn định nói gì đó, lại bị Lạc Nhượng Phong quát lớn...

Đám người lúc này mới thối lui sang một bên, bắt quá tất cả mọi người thần sắc khẩn trương nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ chỉ cần hấn hơi có dị động, sẽ toàn lực đánh chết...

“Xin lỗi vị huynh đệ này, ta thật sự là Thục Vân quốc tam thiếu chủ, bọn họ cũng là quan tâm đến an toàn của ta, cho nên...”

“Được rồi, được rồi, ngươi là thiếu chủ một nước, đây là tự nhiên, đổi lại là ta, không chừng cứ gọi bọn chúng giết chết ngay tại chỗ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, là Thiếu chủ, ngươi không ở đô thành hảo hảo hưởng phúc, chạy tới đây làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ khoát tay áo, không thèm để ý nói...

Thế nhưng trong lòng hấn lại dấy lên sóng lớn ngập trời, thiếu chủ của Thục Vân quốc đâu rồi, nhi tử thứ ba của quốc chủ đương kim Lạc Tiêu Phong, đây chính là nhân vật cao cao tại thượng... Vậy mà mình lại được cứu...

Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Nhìn thấy vẻ mặt không thèm để ý kia của Diệp Tĩnh Vũ, thủ hạ của Lạc Nhược Phong là một kẻ lòng đầy căm phẫn, bất kể nói thế nào, hấn đều là tam thiếu chủ của Thục Vân quốc, cho dù Nam Hoang Man lâm không phải địa bàn của Thục Vân quốc, nhưng dù sao ngươi cũng phải tỏ vẻ tôn kính một chút chứ? Thế nhưng lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với thiếu chủ, quả thực không biết sống chết...

Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự là một Man tử Nam Hoang cái gì cũng không hiểu, bọn họ cũng coi như thôi, nhưng vấn đề là hấn hết lần này tới lần khác lại biết thân phận Lạc Nhược Phong nha...

“Ha ha, còn không phải vì phụ vương sắp sáu mươi đại thọ, ta muốn chuẩn bị một phần lễ vật cho ngài...” Lạc Nhược Phong lại không để ý chút nào thái độ của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại cười ha hả, thuật lại toàn bộ mục đích của mình ở Nam Hoang Man Lâm...

“Hắc hắc, thú hoang cấp bảy, may mà ngươi nghĩ ra được, chớ nói các ngươi căn bản không tìm thấy thú hoang cấp bảy, cho dù là tìm được, ngươi cho rằng cứ như vậy một đám người có

thể bắt được sao?” Nghe Lạc Nhược Phong nói xong, Diệp Tĩnh Vũ lại nở nụ cười khinh thường: “Có can đảm chế giễu thiếu chủ Thục Vân quốc như vậy, toàn bộ Thục Vân quốc, đoán chừng cũng không có mấy người chứ?... ”

Thú hoang cấp bảy, đó là tồn tại có cảnh giới gì? Cho dù là nó chưa từng thấy qua đi chẳng? Thế nhưng Đào nhỏ như vậy đã có thể khiến cho Độc Giác Long Sư của hoang thú cấp sáu sợ hãi, chắc sau khi lớn lên hẳn là có thể tùy tiện đạt tới cấp bảy?

Nghe được giọng điệu trào phúng của Diệp Tĩnh Vũ, thủ hạ của Lạc Nhược Phong tuy rất phần nộ nhưng bọn chúng căn bản không cách nào phản bác được...

Tuy nói bọn họ đều là quốc chủ Thục Vân quốc lựa chọn kỹ càng để bảo vệ tinh nhuệ thiếu chủ, nhưng dù sao cũng chỉ giới hạn ở Thục Vân quốc, đối mặt với một đám thổ phỉ, cho dù là một đám thổ phỉ có cảnh giới võ sĩ, bọn họ đều có thể dễ dàng chiến thắng, nhưng đối mặt với một đám sài lang cấp hai, bọn họ lại lâm vào nguy hiểm, chớ nói chi là thú hoang cấp bảy...

Đây chính là Nam Hoang Man Lâm, ngay cả Võ Thần trong truyền thuyết cũng không dám tùy tiện đặt chân vào...

“Huynh đệ nói phải, hết thảy đều do ta quá mức nóng vội, uống công vứt bỏ tính mạng các huynh đệ không nói, hiện tại ngay cả con đường trở về Thục Vân quốc cũng quên mất, không biết huynh đệ người có thể giúp chúng ta chỉ rõ một con đường sáng hay không... Để trở về Thục Vân quốc...” Lạc Nhược Phong lễ phép nói., Không có chút kiêu ngạo nào của thiếu chủ, chuyến đi Nam Hoang lần này, để hẳn hiểu rõ sự hung hiểm của Nam Hoang, căn bản không phải hiện tại hẳn có thể tiếp xúc, lễ mừng thọ cho phụ vương của mình, còn phải chuẩn bị khác mới được...

“Đương nhiên không thành vấn đề...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi đáp ứng kéo xuống, sắc mặt mọi người vừa mới lộ ra nửa điểm vui mừng, câu tiếp theo của Diệp Tĩnh Vũ lại hoàn toàn nuốt hết niềm vui của bọn họ...

“Nếu như ta biết đường mà nói thì...”

Hạng bốn hợp tác.

“Tiêu tử, ngươi muốn chết...” Bị Diệp Tĩnh Vũ trêu đùa một phen, Lạc Nhược Phong vẫn không tức giận, chỉ hơi ngậy người, nhưng những thuộc hạ bên cạnh lại hoàn toàn phần nộ, bất mãn với sự bất mãn của Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn bộc phát. Lập tức, trong đó có một võ sư Tiên Thiên cầm trong tay một thanh chiến đao dài ba thước, chém thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Vèo...” Một tiếng, một đạo hắc quang thoáng hiện, nhắm thẳng ngực tên võ sư Tiên Thiên kia vọt tới. Võ sư Tiên Thiên kia kinh hãi trong lòng, chiến đao trong tay nháy mắt chuyển hướng, hướng về phía tim chặn lại, mà thân thể của hắn lại theo bản năng tránh qua một bên...

“Xoẹt...” một tiếng, chiến đao của võ sư Tiên Thiên kia căn bản không chặn được hắc quang, ngược lại trực tiếp bị hắc quang chui vào vai phải, một mũi tên máu lập tức bắn ra, lúc này mọi người mới phát hiện ra đó là một mũi tên đen...

Sắc mặt mọi người đồng thời đại biến, nguyên một đám giơ lên vũ khí trong tay, nhìn chằm chằm về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Dừng tay cho ta...” Tình huống phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức Lạc Nhược Phong còn không kịp ngăn cản, mãi tới khi thủ hạ của mình bị mũi tên bắn trúng thì hắn mới phục hồi tinh thần lại, lập tức lớn tiếng quát lớn...

“Hắc hắc, thuộc hạ của ngươi thật sự là quá xúc động rồi...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh vài tiếng, lúc này từ trong rừng cây, một đám nam nữ mặc áo da thú, lá cây đi ra, dẫn đầu chính là Xích Di tộc đã từng là dũng sĩ Xích Di, bên cạnh hắn., Là hai nam một nữ tay cầm cung tên, chính là nỗ lực của Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Tuế và Hồ Mộng, mặc dù là tộc trưởng của bọn họ đưa bọn họ đến Diệp Tĩnh Vũ làm nô lệ, nhưng bọn họ cũng cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ của Diệp Tĩnh Vũ, dù sao,

Diệp Tinh Vũ cũng đã thu phục Thao Thiết, gián tiếp cứu vãn toàn bộ Hồ Tuỷ tộc...

Mà hôm nay, bọn họ đi săn thú cùng nhau, nhưng có hai nô lệ ở Diệp Tinh Vũ, mình cũng được coi là một Hồn Sư, cho nên căn bản không có đi theo đại quân săn thú, ngược lại mang theo Thao Thiết đi dạo khắp nơi., Lần này bọn họ săn thú trở về, nhìn thấy chủ nhân của mình thiếu chút nữa gặp nạn, Hồ Thương không chút do dự giương cung bắn tên, thân là xạ thủ lợi hại nhất của Hồ Cô tộc, xạ thuật quả thực có một không hai trong thiên hạ, nếu không phải đối phương đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, một mũi tên này đủ để giết chết hắn...

Nhìn thấy trong rừng cây có hơn một trăm tên Man nhân, sắc mặt Lạc Nhược Phong biến đổi, tuy bọn họ không cảm giác được trong cơ thể những tên này có bất cứ khí tức gì, nhưng thân thể cao lớn cường tráng cùng với vũ tiễn xuất quỷ nhập thần kia, nếu thật sự đánh nhau, chắc chắn bọn chúng sẽ bị diệt sạch...

“Khà khà khà... Ô gào” lúc này, Thao Thiết một thân tuyết trắng cũng biến thành bộ dáng rất tham ăn, từ không xa chạy tới, đi tới bên cạnh Diệp Tinh Vũ, một đôi mắt màu xanh lục gắt gao nhìn chăm chăm vào tên võ sư Tiên Thiên vừa mới động thủ kia, khoe miệng chảy ào ào nước miếng, tựa hồ đang suy nghĩ xem nên hạ thủ từ đâu...

Nhìn thấy Thao Thiết, tuy rằng rất nhiều người không biết rốt cuộc là cái gì, chỉ cho rằng là một con sói con, thế nhưng không biết tại sao, vừa nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục kia, trong lòng mọi người đều là một cơn sợ hãi, phảng phất gặp phải quỷ ở nghĩa địa...

“Vị huynh đệ này, ta...” Nhìn thấy điệu bộ này, đám người này làm sao dám lỗ mãng... Lạc Nhược Phong còn định giải thích, lại bị Diệp Tinh Vũ cắt ngang...

“Yên tâm đi, Tam thiếu chủ, chúng ta không thù không oán, không đáng lấy chết đánh cược, chỉ là thuộc hạ của người quá mức cuồng vọng, một mũi tên vừa rồi, coi như là giáo huấn đi...” Diệp Tinh Vũ hờ hững nói...

Ánh mắt khinh thường liếc qua tên võ sư Tiên Thiên vừa rồi, trong lòng âm thầm mắng: Người sắc cái gì, người cho rằng nơi này là Thục Vân quốc à, đây chính là Nam Hoang Man lâm...

“Liên Y, còn không mau hạ thấp vị huynh đệ này...” Tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong thấy Diệp Tĩnh Vũ không có ý định chiến đấu, trái tim thả lỏng xuống, quát lớn với thuộc hạ của mình...

Nam tử bị bắn thủng bả vai kia nhìn Diệp Tĩnh Vũ một chút, lại nhìn đám người vây quanh, rất là bất đắc dĩ đi tới phía trước một bước, miễn cưỡng giơ tay lên, làm một cái lễ ôm quyền với Diệp Tĩnh Vũ, sau đó mới rất không cam lòng nói: “Mới vừa rồi còn đắc tội, kính xin huynh đệ thứ lỗi...”

“Được rồi, được rồi, người cũng tính toán bảo vệ chủ nhân, ta làm sao so đo với người, bất quá người xúc động như vậy, chỉ mang đến phiền phức vô tận cho chủ tử của người...” Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không để ý phát phát tay, lại dùng giọng điệu trưởng bối nói ra, tức giận đến mức không biết nói gì nữa...

“Còn không biết anh em họ gì...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không trách cứ thuộc hạ của mình nữa, Lạc Nhược Phong lại mở miệng nói...

“Ta là Diệp Tĩnh Vũ, nhân sĩ Long Nha thôn ở huyện Long Vân của Thục Vân quốc Ninh Dạ...” Đối mặt với Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ cũng không giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói ra...

Hắn đã quyết định, lần này nếu may mắn cứu được Tam thiếu chủ của Thục Vân Quốc thì có thể cùng hắn làm giao dịch...

“A...” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ là người Thục Vân quốc, đám người Lạc Nhược Phong đều lộ vẻ kinh ngạc, chẳng trách hắn biết mình là thiếu chủ, hóa ra cũng là người Thục Vân quốc...

“Vậy vì sao Diệp huynh đệ lại ở đây...” Lạc Nhược Phong nghi hoặc hỏi...

“Ai, việc này nói ra rất dài dòng...” Diệp Tĩnh Vũ âm thầm thở dài một tiếng, tiếp theo tự đưa mình lên Bạch Vân Sơn

Trang như thế nào, như thế nào được đả ngộ không công bằng, cuối cùng lại bị Tần Viêm tính kế, toàn bộ kẻ ra một lần, đám người Lạc Nhược Phong nghe được đều lú lười...

“Diệp huynh đệ yên tâm, mặc dù lần chiến đấu này Tần Viêm đã lập công lớn, nhưng tâm cơ của hắn thâm sâu, dã tâm bùng bùng, phụ vương sẽ không trọng dụng hắn, nếu người cùng ta trở về Thục Vân Quốc, ta tất nhiên sẽ giúp người báo thù...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ kể lại xong, Lạc Nhược Phong từ tốn nói, sau khi chứng kiến sức chiến đấu cường đại của cá nhân Diệp Tĩnh Vũ và thế lực phía sau, hắn đã có ý muốn lôi kéo...

“Nhưng ta thân là đệ tử của Bạch Vân sơn trang, nếu đến bên cạnh thiếu chủ, không phải đã gây thêm phiền toái cho người sao?” Diệp Tĩnh Vũ làm sao không hiểu tâm tư của Lạc Nhược Phong, đừng nhìn bề ngoài hắn đối với ai cũng nho nhã lễ độ, đệ tử đến từ Vương tộc, mà lại không phải chuyện đùa?

“Ha ha, Diệp huynh đệ không cần lo lắng, người của Bạch Vân sơn trang cũng là người của Thục Vân quốc ta, chỉ cần không mưu phản làm loạn thì phụ vương làm sao sát hại được. Vị huynh đệ Thanh Thuận này chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Kiếm môn, không phải cũng không có chuyện gì sao?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Lạc Nhược Phong cười nhạt một tiếng...

“Ha ha, nếu là như vậy thì phiền toái thiếu chủ rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn nam tử trẻ tuổi cầm trong tay trường kiếm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Đâu có đâu có... Có thể được Diệp huynh đệ trợ giúp, đó là phúc khí tam thế hệ Lạc Nhược Phong ta tu luyện...” Lạc Nhược Phong cũng mỉm cười...

Tiếp theo, hai tay hai người nắm chặt lấy nhau, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn. Nụ cười kia mới gọi là đắc ý, mới gọi là một tên gian trá, mới gọi là một tên thâm hiểm...

Chương mười lăm trở về Thực Vân quốc.

Để lấy lòng phụ vương của mình, Lạc Nhược Phong không tiếc tự mình mạo hiểm tới Nam Hoang Man Lâm tìm kiếm thú hoang cấp bảy, điểm này đủ để nhìn ra hắn không phải là một thiếu chủ tầm thường, mà là muốn làm nhân vật kiêu hùng có sự nghiệp vĩ đại, người như vậy, tự nhiên cần nhất chính là nhân tài...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới thể hiện sức chiến đấu cá nhân cùng thể lực sau lưng này, đã chứng minh giá trị tồn tại của hắn, có thể phóng chân khí ra ngoài, đây đã là cảnh giới võ sư, mà lực phá hoại cường đại kia., Càng là đuổi theo tiên thiên chân khí, cộng thêm hắn biết rõ hết thảy mọi thứ nơi đây cùng Xích Di tộc, đây tuyệt đối là một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng, nếu vận dụng tốt, sau này tranh bá vị trí Quốc chủ, nói không chừng sẽ là vương bài lớn nhất của mình...

Người như vậy, Lạc Nhược Phong có thể không dụng tâm lôi kéo...

Hơn nữa không nói những lợi ích sau lưng, liền nói tình cảnh hiện tại, nếu không lôi kéo Diệp Tĩnh Vũ, nói không chừng đám người mình phải dấn dò ở chỗ này, vậy còn tranh bá vị trí Quốc chủ gì nữa?

Cho nên, bất kể là vì tương lai dự định hay là vì hiện tại mà tính toán, lôi kéo Diệp Tĩnh Vũ, đều trở thành chuyện bắt buộc Lạc Nhược Phong phải làm...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, cây đại thụ này có thể được thiếu chủ trên bảng, tự nhiên là không thể tốt hơn rồi. Bây giờ Bạch Vân Sơn Trang, Thiên Kiếm Môn đều đã bị tiêu diệt, những môn phái giang hồ kia rốt cuộc cũng khó có thể nhắc lên sóng gió gì nữa, chỉ cần leo lên cây đại thụ Tam thiếu chủ này, còn sợ Tàn Viêm trả thù hay sao?

Từng li từng tí một của Bạch Vân sơn trang đều nói cho hắn biết trên thế giới này, muốn sinh tồn cần có thực lực cường đại. Trước khi thực lực bản thân đủ mạnh, thực lực bên ngoài cũng là một loại thực lực.

Cho nên, hai người trong lòng mang ý xấu cứ thể liên hệ chặt chẽ với nhau...

Chuyện kế tiếp rất đơn giản, nếu đã quyết định trở về Thục Vân quốc thì phải chuẩn bị thật tốt...

Ít nhất có thể khiến Lạc Nhược Phong đi một chuyến không phải sao?

Tìm được Xích Di, dưới sự trợ giúp của hắn, thu phục được một con thú hoang tuổi còn nhỏ mưa. Truyền thuyết nói nó là thú hoang giống như sơn dương, có tọa kỵ của Lôi Thần, có thuộc tính sấm sét... Chuẩn bị đưa cho Lạc Tiêu Phong làm lễ thọ, sau đó lại chuẩn bị rất nhiều đặc sản của Nam Hoang, ví dụ Mã Não, Viêm Tinh, v.... những thứ này không đáng giá, nhưng lấy được Thục Vân quốc thì tuyệt đối là thứ mà các quý tộc cao lớn tranh giành...

Muốn đến thế giới bên ngoài, không có tiền sao được?

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ còn định dành cho cha mình một chút kinh hi...

Xích Di cũng không nói thêm gì với việc Diệp Tĩnh Vũ rời đi, tựa hồ nếu sớm biết ngày này sẽ đến, chỉ dặn dò Diệp Tĩnh Vũ gặp phải nguy hiểm gì, hoặc là cần trợ giúp gì, cho dù có trở về Xích Di tộc, Xích Di tộc nhất định sẽ toàn lực trợ giúp hắn...

Đối với lời hứa hẹn của Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ rất là cảm động, từng chút từng chút một xuất hiện trong đầu Xích Di tộc. Nơi đây, hắn là quê hương của hắn ở thế giới này nhỉ?

Hôm nay là ngày thứ bảy sau khi gặp Lạc Nhược Phong, cũng là ngày Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi Xích Di tộc. Sáng sớm, mặt trời vừa mới lộ ra nửa bên khuôn mặt, Cửu Phương rúc vào ngực Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng đứng dậy, muốn làm một bữa sáng phong phú cho Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ nắm lấy...

“Cửu Phượng, không cần đi làm đồ ăn...” Xuyên qua ánh mắt trời màu vàng, Diệp Tĩnh Vũ nhìn rõ ràng cái gì cũng không có, nhưng trong mắt hắn, lại không có nửa điểm tình dục, chỉ có sự chân thành thuần khiết nhất...

“Nhưng trên đường đi ngươi lại đói...” Nhìn ánh mắt chân thành của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng ôn nhu nói...

“Ha ha, nha đầu ngốc, đói không ta sẽ không ăn sao? Không được rồi đi, ở lại ngủ với ta một lát...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ ôn nhu hiếm thấy...

Những ngày đêm qua, tuy vì một thằng nhóc nào đó bướng bỉnh, hắn chưa bao giờ trở thành một nam nhân chân chính trên người Cửu Phượng, nhưng Cửu Phượng ôn nhu, Cửu Phượng sẵn sàng, đã sớm đã động hắn...

Mà trong lòng hắn, cũng xem Cửu Phượng là thân nhân của mình...

“Ngươi thật sự muốn rời đi sao?” Cửu Phượng nghe vậy nhẹ gật đầu, lại lần nữa rúc vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, ôn nhu hỏi, trong mắt nàng, tràn đầy không muốn rời xa, tràn đầy quyến luyến...

“Ừm, thế giới bên ngoài mới là thế giới của ta, cũng là thế giới của ngươi. Lần này ta ra ngoài trước, ngươi ở đây chờ ta diệt kẻ thù của ta xong., Ta vừa đến đón ngươi... Ngươi cũng không muốn mở mang tầm mắt nhìn thế giới bên ngoài sao? Đến lúc đó ta sẽ dẫn ngươi chu du toàn thế giới...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ...Hắn sợ dĩ muốn để Cửu Phượng ở lại chỗ này là vì không muốn nàng gặp phải nguy hiểm, dù sao, Tần Viêm bất tử, lòng hắn không thể an bình, Cửu Phượng lại không biết võ công, rất dễ dàng bị thương tổn...

“Nhưng ngươi không ở đây, ta sẽ không quen...” Cửu Phượng khẽ ngẩng đầu, một đôi mắt màu nâu nhìn về phía đôi mắt hồn nhiên của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha, ngươi cho là ta bị A Công bắt đi tu luyện không phải là được rồi sao? Yên tâm đi, nhiều nhất là ba tháng nữa, ta nhất định sẽ đến đón ngươi, được không?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ

nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Duyên Phong, thấp giọng nói thầm bên tai nàng...

“Ừ...” Cửu Phượng nhẹ nhàng gật đầu. Từ nhỏ nàng đã thấy nam nhân lớn lên trong Xích Di tộc nhiều nhất là nam nhân, cho dù có làm gì nàng cũng sẽ không thương lượng với nữ nhân. Nhưng nam nhân bây giờ của mình lại ôn nhu như thế cùng mình thương lượng, đây đã là cực đại phúc khí, sao có thể không thỏa mãn được?

Hai người cứ nằm như vậy trong chốc lát, mãi tới khi mặt trời lên cao, mới lưu luyến bò dậy, cùng nhau tới cửa thôn, phát hiện đám người Lạc Nhược Phong đều đã chuẩn bị sẵn sàng, người của Xích Di tộc, Hồ Thương tộc cũng gần như toàn bộ tụ tập ở cửa thôn., Tổng cộng có hơn vạn người, tràng diện khổng lồ như vậy khiến Diệp Tĩnh Vũ trầm kinh ngạc. Trong số những người này có rất nhiều người hẳn không nhận ra, nhưng trong mắt bọn họ, lại lộ ra vẻ lưu luyến, giống như đưa mắt nhìn con trai mình đến trường viễn phòng làm mẹ vậy...

Nhìn đôi mắt hồn nhiên chân thành, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm giác trong lòng mình như có thứ gì bị hòa tan... Có chút chua xót, ngọt ngào...

“A Vũ, lần này ngươi phải trở về Thục Vân quốc, tất cả phải cẩn thận, chỗ đó không giống chúng ta ở chỗ này, mặc dù không có hung thú xuất hiện, nhưng lòng người so với hung thú càng đáng sợ hơn, ngươi nhất định phải cẩn thận đấy...” Xích Di quả nhiên không hổ là người có học vấn nhất trong tộc Xích Di, rất nghiêm túc dặn dò Diệp Tĩnh Vũ...

“Ta biết, A Công...” Nhìn ông lão trước mắt này, đốm lửa xanh lục trong mắt chớp động, làn da già nua. Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc gật đầu, giống như Tôn nhi ở trong gia gia bảo đảm. Trải qua mấy tháng ở chung, ông ta đã sớm xem Xích Di thành gia gia của mình...

“Một trăm chiến sĩ này là tinh nhuệ mà ta và Hồ lão đệ tự mình chọn lựa ra, để bọn họ đi theo ngươi, bảo vệ an toàn cho ngươi a...” Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, Xích Di rất hài lòng gật đầu, tiếp theo chỉ vào tám mươi tên

cao hơn hai mét đứng bên, trần trụi thân mình, đại hán cơ bắp và hai mươi tên xạ thủ cầm trường cung trên lưng nói...

Diệp Tĩnh Vũ giương mắt nhìn lên, liền thấy Xích Di Thương cũng ở trong đó, mà hai mươi tên bắn tên kia, lại là mười hai nam tử Hồ Học tộc cùng tám nữ tử, tám nữ tử mỗi người đều có vóc dáng xinh đẹp tuyệt trần, tướng mạo xuất chúng, mặc dù kém không bằng Cửu Phượng cùng Hồ Mộng, nhưng trong mắt quan sát một đám mẫu thú Diệp Tĩnh Vũ, cũng coi như là mỹ nữ...

Bất quá dung mạo của các nàng tạm thời không nói đến, thực lực của các nàng tuyệt đối là lợi hại nhất đẳng, bọn họ đều là xạ thủ siêu nhất lưu cấp ba, là tồn tại có thể bắn chết cao thủ Tiên Thiên, chiến lực như thế, đến được Thục Vân quốc, tuyệt đối là một cỗ lực lượng cường đại, không nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Lạc Nhược Phong sao?

Thấy nguồn lực lượng này xuất hiện, càng kiên định ý muốn mượn sức Diệp Tĩnh Vũ của hắn...

Nhìn những chiến sĩ này đang ưỡn ngực ngẩng cao đầu, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm thấy hai mắt mình có chút ướt át, lần này hắn trở về Thục Vân quốc là để báo thù, trong thời gian này hắn tràn ngập bao nhiêu nguy cơ, ngay chính bản thân hắn cũng không biết, nhưng những chiến sĩ Nam Hoang thuần phác này lại giống như là muốn đi chấp hành nhiệm vụ vinh quang nhất...

Đây là sự tín nhiệm của bọn họ dành cho mình, điều này càng khiến bọn họ yêu thương chính mình...

“A Công...” Diệp Tĩnh Vũ thanh âm có chút khàn khàn, tựa hồ muốn nói gì đó...

“Không cần nhiều lời, nhớ kỹ, sau khi xử lý xong mọi chuyện, phải trở về chứ, Cửu Phượng vẫn đang chờ ngươi trở về cơ mà?” Xích Di lại trực tiếp ngắt lời, trong đôi mắt xanh muốt cũng có sương mù nhàn nhạt bốc lên, đó là nước mắt bị Lục Hỏa đốt cháy sao?

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu, lại nhìn Cửu Phượng bên cạnh, lại nhìn đám tộc nhân Xích Di Tộc và người Hồ

Dung Tộc, xoay người đi về phía đám người Lạc Nhược Phong...

Đám Hồ Thương, Hồ Mô Mộng, Xích Di Thương có tổng cộng một trăm lẻ hai chiến sĩ, theo sát sau lưng hắn, giống như tướng sĩ xuất chinh...

Mà trên mặt đám người Xích Di lại tràn đầy chờ mong, đặc biệt là Cửu Phượng, nước mắt lấp lánh, thế nhưng trên mặt nàng lại nở một nụ cười tươi, đó là một loại hạnh phúc nhưng lại có chút đắng chát...

Hơn vạn tộc nhân Xích Di Tộc và Hồ Tuế tộc nhân đột nhiên kêu to lên, dùng mẫu ngữ của bọn họ để vui vẻ đưa thân nhân sắp đi xa...

Cảm nhận được đám người nhiệt tình sau lưng, bước chân Diệp Tĩnh Vũ càng nhanh hơn, hắn sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ không muốn rời đi...

Mà Thao Thiết bên cạnh hắn lại chảy xuôi nước miếng, trong con mắt xanh lè ngập tràn chờ mong...

Tựa hồ, phía trước... bày đầy các loại mỹ vị, đang chờ nó đi nhấm nháp...

Nhưng mà, ở phía trước bọn họ, chờ đợi gì nữa chứ?

Thục Vân quốc... Ta đã trở về!

Cái này... Chính là tiếng kêu gào thâm sâu nhất trong nội tâm Diệp Tĩnh Vũ...

Chương 16, Diệt gia xuống dốc.

Đã có Xích Di Đà dẫn đường, một đoàn người trùng trùng điệp điệp rời khỏi Nam Hoang Man Lâm, lúc này lại một lần nữa xuất hiện trên mặt đất Thục Vân Quốc, đám người Lạc Nhượng Phong đều có một loại cảm giác trọng sinh...

Lúc này đây, nếu không có đám người Nam Hoang Man tộc dẫn đường, cho dù bọn hắn không gặp phải đám hoang thú kia, cũng khó có thể đi ra khỏi đầm lầy tràn ngập chướng khí, tràn ngập độc khí rừng rậm, thật không biết lần trước bọn hắn vận khí cỡ nào, vậy mà tiến vào trong Nam Hoang Man lâm...

Đại nạn không chết, tất có hậu phúc...

Một câu này chính là khắc họa chân thật của Lạc Nhượng Phong, nhìn từng chiến sĩ Xích Di thân cao như ngựa, nhìn từng xạ thủ Hồ Du tộc dài, trong mắt hắn tràn ngập quang mang cực nóng...

Mặc dù chỉ có một trăm người, nhưng sức chiến đấu của một trăm người này tối thiểu cũng tương đương với quân đội trên một ngàn người bình thường, đây tuyệt đối là một lực lượng cường đại không thể bỏ qua...

Khi nhìn về phía Diệt Tinh Vũ, vẻ vui mừng trong mắt Lạc Nhượng Phong lại càng đậm...

Tất cả những điều này đều do thiếu niên trước mắt này, là hắn, khiến lòng tin đối với việc đoạt lấy vị trí Quốc chủ một lần nữa tăng lên...

Thân là nhi tử Lạc Tiêu Phong, thiếu chủ Thục Vân quốc, từ nhỏ đến lớn bọn họ chưa bao giờ thiếu hụt tiền bạc, quyền lực, thiếu hụt duy nhất chính là cao thủ có thể chiến đấu...

Ngoại trừ bảo vệ một nhóm người, Lạc Tiêu Phong sẽ không dễ dàng để cho bên cạnh nhi tử mình nắm giữ quá nhiều vũ lực, đương nhiên là phòng ngừa bọn họ tàn sát lẫn nhau. Cho

nên, Lạc Nhượng Phong đường đường là Tam thiếu chủ của Thục Vân quốc, bên người ngoại trừ bốn tên võ sư Tiên Thiên cũng chỉ có hơn hai mươi võ sư, chút vũ lực ấy ở Đô Vân Kinh cũng chỉ có thể dùng để tự bảo vệ mình mà thôi, muốn làm gì đó, căn bản là không có khả năng...

Thế nhưng bây giờ, một trăm chiến sĩ này, mặc dù nhân số không nhiều lắm, nhưng đều là tinh nhuệ, tuy rằng bọn họ đều không thể tu luyện chân khí, nhưng lực lượng thân thể là toàn bộ đạt đến trình độ võ sư, tương đương với nói trống rỗng thêm ra một trăm tên võ sư, thực lực như vậy, trong mắt đại môn phái như Bạch Vân Sơn Trang, căn bản không đáng nhắc tới, nhưng đối với thiếu chủ còn đang tranh đoạt sủng ái quốc chủ mà nói, lại là một bút tài phú to lớn...

Đó là thứ mà bất kỳ tài phú nào cũng không thể đổi được...

“Tình Vũ huynh đệ, ngươi định cùng ta trực tiếp về Vân Kinh? Hay là...” Nhìn Diệp Tình Vũ đang ở phương xa xuất thần, Lạc Nhượng Phong mỉm cười nói...

“Thiếu chủ, trước tiên ta muốn về thôn Long Nha xem thử cha ta, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, lại đến Vân Kinh tụ họp với thiếu chủ...” Diệp Tình Vũ thu hồi ánh mắt, đè nén tâm tình có chút kích động, mở miệng nói ra...

“Cũng tốt, bất quá Bạch Vân sơn trang mặc dù bị tiêu diệt, Tàn Viêm cũng được phụ vương an bài đến Vân Kinh, nhưng nơi này dù sao cũng còn có tai mắt của hắn, ngươi phải cẩn thận một chút, đây là lệnh bài của ta, ngươi cầm trước đi, nếu như gặp phải phiền toái gì đó, ngươi hãy cẩn thận., Có thể tìm quan viên địa phương, những người khác đến Vân Kinh rồi nói...” Lạc Nhượng Phong gật đầu, không ép buộc Diệp Tình Vũ, đây cũng là quyết định tốt nhất trong lòng hắn, dù sao đội ngũ một trăm người này thực sự quá khổng lồ, nếu tùy tiện mang về Vân Kinh sẽ khiến các thế lực khác chú ý, đây chính là át chủ bài của hắn...

“Đa tạ thiếu chủ...” Diệp Tình Vũ vẫn khách khí thi lễ với Lạc Nhượng Phong...

“Người và ta là huynh đệ, nói mấy lời khách sáo làm gì, thời gian không còn sớm, ta cũng lên đường thôi, mọi chuyện đều phải cẩn thận...” Lạc Nhược Phong tùy ý vỗ vai Diệp Tĩnh Vũ, ra hiệu hai người thân mật với nhau...

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn Lạc Nhược Phong và đám thủ hạ của hắn rời đi...

“Chủ nhân, thiếu chủ này tâm cơ thâm sâu, tâm thuật âm hiểm, chúng ta hợp tác với hắn như vậy có được không...” Mãi đến khi thân ảnh đám người Lạc Nhược Phong hoàn toàn biến mất ở cuối chân trời, Hồ Thương mới mở miệng nói...

Sự cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ của Diệp Tĩnh Vũ, điều Hồ Bi cần làm chính là báo đáp ân huệ Diệp Tĩnh Vũ cứu vãn Hồ Côn tộc, tự nhiên không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ có chuyện gì, mà Hồ An tộc, sức chiến đấu không cường đại bằng Xích Di tộc, nhưng bọn hắn lại không thẳng thắn như chiến sĩ Xích Di tộc, Hồ Bi, mặc dù không xảo trá bằng hồ ly, nhưng lại có thêm một phần tâm tư...

“Yên tâm đi, hắn cần lực lượng của ta, ta cũng cần quyền thế của hắn, ta và hắn bắt quả là hợp tác với nhau mà thôi, các huynh đệ, lên đường thôi, dẫn các người đi xem nơi phồn hoa tuyệt vời này...” Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, sau khi nói xong, quay người đi về hướng thôn Long Nha...

Mà những người phía sau hắn, hô to gọi nhỏ đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, chạy về phía thôn Long Nha...

Nam Hoang Man Lâm, đâu đâu cũng có cây cối, rừng rậm, căn bản không thích hợp cưới tọa kỵ. Thế nhưng đến bình nguyên Thục Vân quốc, không có tọa kỵ lại là một chuyện cực kỳ thống khổ, đặc biệt trên đầu còn có một vầng mặt trời chói chang, loại lửa nóng này đơn giản người bình thường không thể so sánh được...

Đi chưa tới mười dặm đường, Diệp Tĩnh Vũ đã bắt đầu hối hận, hối hận vì sao không bắt một ít tọa kỵ từ trong rừng ra, không nói đến các loại vũ công, tùy tiện bắt một ít hoang thú cấp hai, cấp ba cũng tốt, cần gì phải đi bộ như vậy?

Bất quá nhìn một trăm người không hề cảm giác phía sau, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng trùng trùng thở dài một tiếng, tập trung tinh thần, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía thôn Long Nha, mình là thủ lĩnh của bọn họ, cũng không thể rút lại phía sau được?

Thôn Long Nha ngay tại biên giới Nam Hoang Man Lâm cùng Thiên Đãng Sơn Mạch, cho nên khi bọn họ đi ra Man Lâm, đi về phía tây không đến hai mươi dặm, cũng đã tới địa cảnh thôn Long Nha...

Khi nhìn thấy phiên đất đai quen thuộc kia, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bất giác hiện ra thân thể mập mạp của Diệp Phú Quý, thật không biết khi cha tiện nghi nhìn thấy mình mang theo một đám dã man nhân trở về sẽ có vẻ mặt gì...

Sự vui mừng trong lòng khiến bước chân của hắn càng nhanh hơn, gần như là gấp gáp không kịp chờ đợi mang theo đám người xông trở về Diệp gia trang. Thế nhưng khi hắn đi tới Diệp gia trang, lại không nhìn thấy sự phồn vinh của tương lai, cũng không có nhìn thấy náo nhiệt như thế nào., Càng không nhìn thấy những tá điền mỗi ngày trong miệng hô Diệp lão gia, trong lòng mắng diệp tạp chủng, toàn bộ Diệp gia trang có vẻ quanh quẽ, trừ thỉnh thoảng vang lên chó sủa, lại không có nửa điểm tiếng người...

Thỉnh thoảng có người thò đầu ra khỏi cửa, cũng là Diệp Tĩnh Vũ không nhận ra, sau khi nhìn thấy đám dã man nhân phía sau Diệp Tĩnh Vũ, những người này càng là trực tiếp đóng chặt cửa phòng, căn bản không cho Diệp Tĩnh Vũ cơ hội hỏi thăm...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, một cảm giác bất an xuất hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng bất chấp mọi thứ, nhanh chóng xông trở về trang viên của Diệp gia. Khi hắn trở lại Diệp gia trang, nhìn thấy tình huống của Diệp gia trang, trên mặt lại lâm vào vẻ ngốc trẻ...

Hạng 5.2. nội.

Đây... đây là cảnh tượng trắng lệt, xa xỉ tới cực điểm trong trí nhớ của mình sao?

Đây là nơi xa hoa nhất của Diệp gia trang trong vòng vài dặm sao?

Chỉ còn lại nửa cánh cửa, tường vây tàn phá không chịu nổi, sàn nhà rách nát...

Còn có hoa cỏ chết héo kia, bị người đẩy xuống hòn non bộ...

Tất cả mọi thứ, đều là những chỗ tàn tạ, đều thô lương như vậy, giống như những nơi mà bản nhật của thời kỳ chiến tranh kháng nhật vượt qua...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Cha...” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lo lắng trực tiếp chạy vào, nhưng trang viên trống rỗng, trên đường đi mơ hồ nhìn thấy một ít vết máu trên vách tường, đâu còn nửa thân ảnh...

“Chít chít...” Mấy con chuột tựa hồ cảm nhận được có người đến, phát ra tiếng kêu, thân ảnh xám xịt xẹt qua trước mắt Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ căn bản không lo lắng Diệp Tĩnh Vũ sẽ làm bọn họ bị thương...

Chứng kiến cảnh tượng đìu hiu hiu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng mình như có thứ gì đó vỡ nát. Tên béo mập mập ôm bụng lớn, tên mập mập không biết gì mình, tên mập không biết con mình đã chết, là hần... hần cảm nhận được phần ấm áp đầu tiên của nhân gian, là hần... là hần để cho mình hiểu rõ tình thân thật sự...

Nhưng bây giờ hần lại không thấy đâu nữa, chuyện này... là vì sao?

Đau đớn khó tả xé rách linh hồn Diệp Tĩnh Vũ, hai hàng huyết lệ từ khóe mắt Diệp Tĩnh Vũ nhảy ra, hần giống như hải tử mất đi song thân, không nói gì nhìn đại sảnh trống rỗng...

Ở phía sau hắn, Xích Di Toan Nghê, Hồ Mi, Hồ Mộng cũng đồng dạng đứng không biết nói gì, bọn họ đều có thể cảm nhận được đau đớn khôn tả trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là trong mắt Hồ Mộng vẫn luôn lạnh như băng, vậy mà lại hiện lên một vẻ bi thương khó có được, là bởi vì phụ tử này cách biệt vết thương khác sao?

Chỉ có một đôi mắt xanh mon morn của Thao Thiết không ngừng chuyển động, không rõ tình cảm của con người nó dường như muốn tìm được chút đồ ngon nào đó ở đây...

“Các ngươi là người phương nào, dám tới đây tạo thứ...” Ngay lúc này, bên ngoài lại truyền đến một trận tạp âm, làm Diệp Tĩnh Vũ trong bi thống tỉnh lại...

“Vèo...” Một tiếng, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hiện tại hắn bức thiết muốn biết chính là rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chạy ra bên ngoài, đám người Xích Di Đà cũng vội vàng xoay người chạy ra ngoài. Khi bọn họ đi ra ngoài, liền thấy một đám nam tử mặc trang phục công sai dắt đại đao bên hông, về mặt cảnh giác nhìn đám đàn ông Xích Di tộc...

Một nam tử trong đó đang đứng ở hàng đầu, lên tiếng quát lớn...

Bất quá tựa hồ là kiêng kị những Xích Di tộc cùng Hồ Dung tộc chiến sĩ này, hắn cũng không dám quá mức kiêu ngạo, thậm chí thanh âm của hắn, đều có chút run rẩy...

Ngẫm lại cũng đúng, những công sai này đại đa số là trình độ võ công, đối phó với người bình thường là đủ rồi. Thế nhưng nhìn thấy hơn một trăm người thân cao đều vượt qua hai mét, cơ bắp cực kỳ phát đạt, làm gì có đạo lý không sợ...

“Nơi này xảy ra chuyện gì...” Vừa nhìn thấy đám công sai này, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ liền truyền ra âm thanh lạnh như băng không giống người sống...

“Ngươi là ai, lại dám tự mình mang theo một đám dã man nhân này xông vào nhà dân, thật thà theo ta về nha môn một chuyến... chép lại khẩu cung... Nếu không đừng trách ta

không khách khí..., lấy tội phản nghịch bắt lại...” Tên đầu lĩnh kia nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra, cho rằng hắn là đầu lĩnh đám người này, lập tức mở miệng nói ra, bất quá nhìn dáng vẻ sợ hãi trên mặt hắn, cũng không có nhiều sức lực...

“Con mẹ nó ta hỏi ngươi, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì...” Diệp Tĩnh Vũ đang rơi vào đau đớn cực độ, mắt thấy gia hỏa này không để ý tới vấn đề của mình, thân thể bỗng nhiên lóe lên, đã tới trước mặt tên thủ lĩnh kia, hung hăng tát ra một cái, đập thẳng vào mặt tên đầu lĩnh kia...

Bây giờ lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ lớn đến mức nào, so với Xích Di Đà cũng không kém bao nhiêu, mọi người chỉ nghe “đùng” một tiếng, thân ảnh tên thủ lĩnh trực tiếp bay ra ngoài, mà trong miệng hắn lại không ngừng phun ra máu tươi, trong máu tươi còn mang theo hai hàng răng...

“Ầm ầm...” Một tiếng động vang lên, thân thể tên thủ lĩnh kia rơi mạnh xuống đất, nhưng lại tạo nên từng trận bụi bặm, mà hơn hai mươi tên công sai kia lại một đám trợn mắt há hốc mồm...

Này... Đây là ai? Hắn lại dám động thủ với công sai, chẳng lẽ hắn không biết như vậy là đồng mưu phản sao?

Chẳng lẽ hắn không biết bây giờ còn có đại quân triều đình ở gần đây sao? Chỉ cần đám người mình thông báo, không đến một khắc đồng hồ, ít nhất có thể đến đội ngũ ba ngàn người...

Trong thời điểm mấu chốt này, hắn lại còn dám động thủ? Hắn thật sự không muốn sống nữa sao?

“Nói, đến cùng nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, thân ảnh lóe lên, một lần nữa đi tới trước người tên thủ lĩnh kia, một cước trực tiếp giẫm ở trên bàn tay tên đầu lĩnh kia., Lập tức liền nghe thanh âm răng rắc rắc vang lên, đó là tiếng xương bị giẫm nát, mà đầu lĩnh miệng lại đã trở thành “O”, trong miệng phát ra tiếng kêu ô ô ô thảm thiết, mồ hôi trên trán càng là từng giọt từng giọt rơi xuống...

“Con mẹ nó rốt cuộc nói cái gì không nói...” Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, đầu gối phải hung hăng nâng lên, trực tiếp đùng vào

sống mũi tên thủ lĩnh kia, lập tức sống mũi thẳng tắp bị đụng nát bấy, mà thân thể của hắn lại một lần nữa bay ra ngoài...

Lúc ngã lăn trên mặt đất, lại không nhúc nhích, cũng không biết là chết hay đau đớn ngất đi...

” tạo phản rồi, có người tạo phản rồi...” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ hai quyền hai cước, giải quyết xong đầu mục của mình, hơn hai mươi tên công sai còn lại hoàn toàn phục hồi tinh thần, lập tức bắt chập tất cả, trực tiếp hô to lên...

“Đánh cho bọn hắn một trận...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng...

Vừa nghe lệnh Diệp Tĩnh Vũ truyền đến, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di Tộc, bao gồm cả Xích Di Tộc trực tiếp xông tới, cũng không cần vũ khí gì, bằng vào lực lượng thân thể cường đại, căn bản không nhìn đám bội đao Công sai này, cơ hồ không phí chút khí lực, liền đem hai mươi mấy vũ khí công sai toàn bộ tháo xuống, đè trên mặt đất hung hăng đánh một trận, đánh cho đám người này đến mức kêu cha gọi mẹ...

Chính vào lúc này, cách đó không xa vang lên một hồi tiếng vó ngựa dồn dập. Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một đám đội kỵ binh đại đội tối thiểu hơn ngàn người đang bay nhanh đến, qua mấy hơi thở đã vọt tới nơi này...

“Tướng quân, những tên man nhân này mắt không vương pháp, đánh quan viên triều đình, người phải làm chủ cho chúng ta...” Ngay lúc này, tên thủ lĩnh bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nằm sấp trên mặt đất hôn mê bất tỉnh kia lại nhảy dựng lên như con thỏ, tốc độ còn nhanh hơn cả thỏ chạy về phía bóng người được bao phủ trong áo giáp phía trước...

Tốc độ như vậy khiến mọi người phải ghé mắt nhìn sang...

Mà lông mày Hồ Tư lại nhíu chặt cùng một chỗ...

Chương 5 Trần Kỳ tham tướng.

Ninh Dạ quận vừa trải qua một trận đại chiến, Bạch Vân sơn trang cũng bị hủy diệt theo. Nhưng dù sao đây cũng là đại môn phái truyền thừa mấy ngàn năm, dư nghiệt trong đó không biết có bao nhiêu người, vì muốn nhổ tận gốc thế lực ẩn tàng của Bạch Vân sơn trang tại Ninh Vân quận., Quốc chủ Lạc Tiêu Phong mặc dù đã thu binh, nhưng lưu lại hai vạn tinh nhuệ trấn thủ quận Ninh Thiên, trước mắt chính là diệt trừ hoàn toàn thế lực Bạch Vân sơn trang, không chế quận Ninh Thiên tốt hơn, phòng ngừa những khu vực này tiếp tục lâm vào loạn lạc...

Mà huyện Ninh Mi, là huyện lớn nhất quận Ninh Thiên, quân đội đóng quân đã vượt qua năm ngàn người, đội kỵ binh lần này chạy tới chính là một đội quân ngàn người chinh biên, thủ lĩnh là một gã tham tướng... Tên là Trần Kỳ...

Tiến thêm một bước nữa chính là tướng quân rồi, bắt quá người phía dưới đều tôn xưng là tướng quân...

Vừa rồi Trần Cổ còn đang tuần tra bên ngoài, vừa nghe thanh âm tạo phản, lập tức mang theo quân đội của mình chạy tới, khi nhìn thấy một đám hán tử cởi trần, mặc áo da thú, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, làm sao mà nhiều man tử Nam Hoang như vậy, bản thân lại không nhận được chút tin tức nào...

Căn bản không cần tên thủ lĩnh công sai kia nói gì, liền phân phó kỵ binh vòng qua hai bên, bao vây đám người Diệp Tĩnh Vũ lại, nhưng cũng không có lập tức phát động tấn công...

Là người của Thục Vân quốc ở biên giới Nam Hoang Man lâm, họ đều biết Nam Hoang Man lâm cư trú tại Nam Hoang Man tộc, bình thường bọn họ sẽ không dễ dàng bước ra khỏi Nam Hoang Man lâm, đối với Thục Vân quốc cũng không tạo thành uy hiếp gì, bất quá một khi tộc nhân bọn họ bị thương, những Man tử Nam Hoang khủng bố kia cũng sẽ đi ra Nam Hoang Man lâm, báo thù cho tộc nhân của mình...

Cho tới nay, Thục Vân quốc đối với Nam Hoang Man tộc và Thục Vân quốc đều áp dụng thái độ nhu hòa, mặc kệ là Quốc chủ nào cũng không muốn đắc tội với Man tộc Nam Hoang cường đại...

Cho nên, Trần Kỳ tham thú nhìn thấy là một đám Man Nhân Nam Hoang, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ bao vây bọn họ lại...

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Kỳ mặc một bộ áo giáp màu đen, trên đầu che lấy nhìn trộm, căn bản không thấy rõ hình dạng, nhưng từ giọng nói, có lẽ tuổi tác là hai mươi mấy...

Có thể ngồi trên hai mươi mấy vị trí cao, đủ để chứng minh năng lực của hắn...

Nghe Trần Chi hỏi thăm, tên thủ lĩnh công sai kia vội vàng kể lại chuyện vừa rồi, đương nhiên, gã nói đều là nói thật, không có một chút khoa trương, bởi vì hành động của Diệp Tĩnh Vũ, đã đủ để cấu thành tội tạo phản, gã căn bản không cần phải nói những tội danh mạng lưới khác...

“Hắn nói có thật không...” Nghe xong công sai kể lại, Trần Kỳ Sâm đem có chút khó xử nói... Dù sao, nếu là thật, vậy những người này quả thật cấu thành tạo phản tội, thân là Tham tướng của Thục Vân Quốc, đối với người tạo phản, tự nhiên phải toàn lực giết chết...

Thế nhưng đừng nói một ngàn người của mình có đủ đối phó với một trăm người này hay không, cho dù thật sự đối phó được thì vạn nhất tên Man tử Nam Hoang Man Lâm kia biết được sau khi tộc nhân của mình bị giết sẽ có hành động gì? Thục Vân quốc vừa mới trải qua một trận đao binh, không thể nào chịu nổi chiến tranh nữa...

“Hắn nói thật... Bất quá chúng ta cũng không có ý mưu phản...” Diệp Tĩnh Vũ lại từ trong đám người đi ra, nói rất坦然, không để ý chút nào tới những binh sĩ vũ trang đầy đủ xung quanh...

“Hừ, đánh quan viên triều đình, còn không tính mưu phản là cái gì?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ còn muốn giải thích, tên đầu lĩnh Công sai kia lại lạnh lùng hừ một tiếng...

“Người xem cái này đi...” Diệp Tĩnh Vũ cũng lười phí lời với đám người này, móc lệnh bài Lạc Nhược Phong tặng cho, ném thẳng về phía Trần Kỳ...

Dưới cái nhìn của hắn, vị Sâm Tướng này mang theo một ngàn người, có lẽ nhận ra lệnh bài của thiếu chủ...

Quả nhiên, khi Trần Đoàn nhận được lệnh bài, sau khi nhìn rõ ràng lệnh bài, toàn thân lão run lên, căn bản không để ý đến một thủ lĩnh công sai đang ở bên cạnh lải nhải, càng không để ý tới áo giáp nặng nề, trực tiếp xoay người xuống ngựa, quỳ lạy hướng Diệp Tĩnh Vũ...

“Thuộc hạ Trần Kỳ, bái kiến đại nhân...” Tuy hắn không biết Diệp Tĩnh Vũ là quan viên phẩm cấp gì, nhưng có thể có được lệnh bài Thiếu Chủ khâm ban, đây tuyệt đối không phải thứ mình có thể so sánh được...

Cái lệnh bài kia chính là vật tùy thân của Tam thiếu chủ a, ngoại trừ việc cực kỳ tín nhiệm người khác, làm sao có thể giao cho người khác được chứ?

Vừa nhìn thấy tên tham tướng thống lĩnh ngàn người này không ngờ lại quỳ xuống chỗ Diệp Tĩnh Vũ, tên thủ lĩnh sai kia hoàn toàn ngăn người tại chỗ...

Thế này... là sao?

Người này, hắn... Hắn... chẳng lẽ là vị đại nhân nào mà triều đình cử đi thăm người này? Tại sao ngay cả Trần Tham Tướng cũng cung kính như thế?

Trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc của công sai có chút trống rỗng...

“Ta không phải là đại nhân gì cả, chỉ là có chút giao tình với hắn, người không cần bái ta, ta chỉ muốn biết rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì...” Diệp Tĩnh Vũ phát phát tay, rất là lạnh nhạt nói, Diệp gia trang bị tiêu diệt khiến trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, vô cùng khó chịu...

Vừa nghe nói Diệp Tĩnh Vũ không phải là đại nhân gì, ngược lại sau khi có chút giao tình với hắn, Trần Tử về mặt cung kính càng đậm, hắn tự nhiên biết cái gọi là “hắn” kia là ai, đại biểu

cho cái gì, có thể cùng “hắn” trèo lên giao tình, cái này so với cái gì quan viên đều đến lớn hơn a...

“Hồi bẩm đại nhân, Diệp gia trang phạm tội mưu phản, bị phán định tru cửu tộc...”

“Tru Cửu Tộc...” Vừa nghe tin tức này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lung lay một chút, sắc mặt càng “Bá” trắng bệch một mảnh...

Thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ biến đổi nhanh chóng, lại liên tưởng tới nguyên nhân lúc trước hắn tới đây, Trần Minh mơ hồ đoán được Diệp Tĩnh Vũ có quan hệ với Diệp gia trang, đang định nói cái gì đó, lại nghe được một hồi thanh âm lạnh lẽo truyền đến...

“Là Tàn Viêm làm sao...”

“Đúng vậy, đại nhân...” Trong mắt Trần Cổ lóe lên một tia kinh ngạc, làm một gã tham tướng, địa vị cũng thuộc trung cấp bậc, ít nhiều cũng biết một ít bí mật không biết được cho ngoại nhân, ví dụ như, tiêu diệt Diệp gia trang, chính là công thần lớn nhất trong cuộc chiến tranh lần này Tàn Viêm đề xuất... Chỉ là gã không ngờ thiếu niên trước mắt lại nói ra một câu, chẳng lẽ gã thật sự có quan hệ sâu xa với Diệp gia...

“Rất tốt, rất tốt, rất tốt...” Diệp Tĩnh Vũ không giận không cười, liên tục nói ra ba chữ “Rất tốt” nhưng ai cũng nghe ra sát ý nồng đậm trong lời nói của hắn...

“Đại nhân, kỳ thật Diệp gia trang còn có một số người chưa xử lý xong. Nếu đại nhân muốn biết chân tướng chuyện này, không bằng tự mình thăm vấn bọn họ một chút đi...” Cảm nhận được sát ý nồng đậm của Diệp Tĩnh Vũ, Trần Cổ khẳng định hắn tuyệt đối có quan hệ sâu xa với Diệp gia, nếu không thì không có khả năng xuất hiện hận ý nồng đậm cỡ này., Làm một sĩ quan trung đẳng không có bối cảnh, hắn hiểu rõ, mình muốn thăng thêm một cấp nữa, không có một người cường đại chống lưng căn bản là không có khả năng, mà hiện tại, thiếu niên này cùng thiếu chủ có giao tình tâm đầu ý hợp., Chính là một con đường sáng, chỉ cần tạo mối quan hệ tốt với hắn, leo lên cây đại thụ Thiếu chủ này, thì hắn cũng coi như không cần

lo lắng về tương lai rồi, cho nên, hẳn rất là mệt mỏi biểu đạt
hảo ý của mình...

“Tốt...” Diệp Tĩnh Vũ nghe lời ấy, con mắt lập tức sáng ngời,
ánh mắt nhìn Trần Chi tràn ngập cảm tạ...

Mà tâm tình Trần Đô cũng phiêu đảng lên...

Hành trình Thiên Lao thứ năm mươi bốn, Thiên Lao.

Thiên lao ở huyện Ninh Mi là một nhà giam rất bình thường, trước đây ngoài trừ vài tên lính canh ngục trông coi nhà tù ra thì chỉ còn lại mấy tên tiểu tặc trộm gà trộm chó. Điểm này cũng đủ nói rõ trước kia huyện Ninh Huyền thái bình...

Nhưng bây giờ, ngục giam của toàn bộ huyện Ninh Kính lại là âm khí ngút trời, mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập cả con đường, khiến đường vốn đã có chút thanh tĩnh lại không hề có một bóng người...

Linh hồn Diệp Tĩnh Vũ đã đủ cường đại, mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới Hóa Hồn, nhưng có thể cảm nhận được phía trên nhà giam kia, tụ tập vô số oan hồn...

“Hay cho một Tu La Luyện Ngục...” Cảm nhận được vô tận oan hồn thâm kìa, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thầm nghĩ, nhưng lại càng khẳng định chắc chắn, nơi này, không biết oan chết bao nhiêu người...

Theo Trần Trần đi tới cửa nhà lao, phát hiện người trông coi nhà lao lại không phải công sai của huyện nha, bọn họ đều mặc trường bào màu đen thêu những đám mây, dĩ nhiên là Vân vệ trực thuộc nhà Thục Vân quốc gia...

Đây là quân đội trực thuộc Quốc chủ Thục Vân quốc, chỉ tiếp nhận mệnh lệnh của Quốc chủ Thục Vân quốc, chức trách là giám sát Thục Vân quốc bách quan, tương tự như côn trùng của Minh triều...

Đương nhiên, Thục Vân quốc dù sao cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, quy mô thì xa xa không bằng côn trùng Minh triều...

“Đây là cấm địa quân đội, người tới nhanh chóng thôi lui...” Không đợi đám người Diệp Tĩnh Vũ tới gần, trong đó có một

nam tử đầu đội mào màu đen, trên đó thêu một đóa mây trắng, lớn tiếng quát...

“Liệt Bách hộ, là ta, Trần Kỳ...” Trần Cổ đã sớm tháo mũ giáp của mình xuống, rất cung kính chào hỏi nam tử kia...

Tuy nói hắn là một tham tướng, phẩm cấp trên trăm hộ, nhưng dù sao đôi phương cũng là Vân vệ, quân đội tư nhân của Quốc chủ, quyền lực trong tay có thể lớn hơn hắn, hơn nữa có thể tiến vào Vân vệ, ai không có bối cảnh hùng hậu, đâu phải là hắn không quyền không thế, dựa vào một chút vận khí cùng với người có bản lĩnh lên làm Tham tướng có thể so sánh được...

“Ha ha, nguyên lai là Trần tham tướng, không biết Trần tham tướng tới đây vì chuyện gì?” Tên bách hộ kia cười nhưng trong lòng không cười chào hỏi, ánh mắt lạnh như băng đảo qua Diệp Tĩnh Vũ cùng Xích Di đi theo hắn đến đây...

Về phần những người khác, lại bị Diệp Tĩnh Vũ an bài tại Diệp gia trang...

“Ha ha, vị này là Diệp công tử, muốn biết một chút tình huống của Diệp gia trang, không biết mãnh huynh có thể dàn xếp một chút hay không...” Trần Kỳ mỉm cười, đi tới trước người bách hộ, lặng lẽ lấy từ trong túi ra một túi tiền, đưa cho bách hộ.

“Trần huynh, cái này...” Đột nhiên trăm hộ làm ra thần sắc khó xử...

“Mãnh đại ca, đây là một chút tâm ý của tiểu đệ...” Diệp Tĩnh Vũ cũng là tiến lên một bước, lấy ra một viên bảo thạch màu lam lớn chừng quả trứng, nhét vào trong tay Mãnh Mãnh bách hộ, đây là lúc hắn buồn chán nhặt bừa ở Nam Hoang Man Lâm...

Thế nhưng khi bách hộ hưng mãnh nhìn thấy viên bảo thạch màu lam óng ánh sáng long lanh này, cảm nhận được nó nặng trĩu, vẻ mặt lạnh lùng kia trong nháy mắt lại bị nhiệt tình thay thế...

Với tư cách là một bách hộ của Vân Vệ, có quyền giám sát mệnh quan triều đình, nhưng những người làm quan, có ai mà không có một chút tật xấu, vì bảo vệ mũ ô sa của mình, không

tránh khỏi hối lộ Vân vệ một phen. Dần dần, nhận hối lộ đã trở thành một loại đạo sinh tài của Vân vệ...

Lại càng trở thành chuyện đương nhiên. Thế nhưng trăm hộ như hấn, thu mua hối lộ nhiều nhất cũng chỉ hơn mười lượng bạc. Thế nhưng viên bảo thạch màu lam có phẩm chất thượng đẳng này, giá trị tối thiểu trên ngàn lượng bạc, đối với hấn mà nói, tuyệt đối là một khoản tiền lớn...

Hơn nữa hiện tại Thiên Lao cũng không phải là nhân vật trọng yếu gì, hấn muốn đi vào thì cứ đi vào...

Hầu như không tiếp tục hao phí miệng lưỡi, đột nhiên bách hộ tươi cười tự mình dẫn Diệp Tĩnh Vũ đi vào, trong lúc đó cũng không có hỏi thăm thân phận của Diệp Tĩnh Vũ các loại, dù sao, một khối bảo thạch màu lam lớn như vậy, cũng đủ người phía dưới chia ra, ai còn đi quản Diệp Tĩnh Vũ làm cái gì?

Đi trên hành lang huyện lao, Diệp Tĩnh Vũ vẫn cảm giác từng trận gió lạnh thổi tới, nhưng lại không có cảm giác sờn tóc gáy, ngược lại có một loại cảm giác, những âm hồn kia rất e ngại hấn...

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng hấn thực sự cảm giác được, bất quá một lòng nghĩ đến việc người của Diệp gia an ủi cũng không có nhiều chú ý đến loại cảm giác này, càng là đột nhiên âm thanh ông ông truyền đến sau lưng hấn...

Xuyên qua hàng rào tầng tầng lớp lớp hành lang, cuối cùng đi tới một gian nhà tù tận cùng bên trong, chung quanh không chỉ tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm mà còn có phân thối, hôi thối các loại khí tức khó ngửi, vòng quanh là Diệp Tĩnh Vũ ngây người trong Xích Di Tộc một thời gian dài như vậy, vẫn có chút buồn nôn, thậm chí ngay cả lông mày Xích Di Thương cũng nhẹ nhàng nhú lại...

Mãnh liệt bách hộ tự mình mở cửa nhà giam, liền rất thức thời cùng Trần Kỳ đi sang một bên. Nhìn thấy hung ác dị thường của Mãnh Bách hộ đều rất tôn kính thiếu niên trước mắt này, những phạm nhân bị giam giữ trong Thiên lao đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc...

Trong lúc kinh ngạc càng thêm sợ hãi, tựa hồ vị thiếu niên này là một vị quan sai còn hung ác hơn cả bách hộ...

Lúc này, phạm nhân trong phòng giam nghe được tiếng cửa nhà lao vang lên, từng tên đều ngẩng đầu lên, ánh mắt vô thần nhìn về phía cửa ra vào, liền thấy một thiếu niên đi đến...

“Thiếu gia...” Đột nhiên, một tiếng hét kinh hãi từ trên người một thiếu niên gây gò tóc tai bù xù truyền ra...

Mà hắn trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Đứng lại...” Xích Di Đà đột nhiên bước ra một bước, chắn trước người Diệp Tĩnh Vũ, hắn không thể để bất cứ kẻ nào uy hiếp đến an toàn của Diệp Tĩnh Vũ...

“Khà khà, tránh ra...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói, ánh mắt của hắn hoàn toàn rơi vào trên người tên thiếu niên này...

Một thân lao tù màu xám trắng mặc lên trang phục có nhiều đóa hoa máu, một đầu tóc dài ngắn ngang tùy ý khoác lên hai vai, trên mặt hiện đầy bùn đất, đã không thấy rõ bộ dạng ban đầu, nhưng theo thanh âm của hắn, từ trên mặt của hắn, Diệp Tĩnh Vũ vẫn nhận ra hắn...

“Hiểu Nghị, ngươi vẫn ổn chứ...” Diệp Tĩnh Vũ phát hiện giọng nói của mình có chút run rẩy...

Thiếu niên đã từng làm bạn với thư đồng của mình, còn mình cùng lên Bạch Vân Sơn, cuối cùng lại bị đuổi trở về. Thiếu niên này đã từng có chút kiêu ngạo, nhưng đối với mình lại cực kỳ cung kính, vậy mà bây giờ lại biến thành bộ dáng này...

“Thiếu gia... Ô ô...” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ nhận ra mình, Lâm Hiểu Nghị khóc lên, thân thể gầy yếu kia trực tiếp nhào tới dưới chân Diệp Tĩnh Vũ, ôm đùi Diệp Tĩnh Vũ khóc lóc thảm thiết...

Hơn mười tên tù phạm khác nghe Diệp Tĩnh Vũ gọi là Hiểu Nghị đã hoàn toàn nhận ra Diệp Tĩnh Vũ. Tuy nói trước kia Diệp Tĩnh Vũ rất ngang ngược, nhưng trong ấn tượng của đám hạ nhân thì đây cũng không được tốt lắm, nhưng đã trải qua đại kiếp nạn lần này., Ở trong lao ngục chịu nhiều đau khổ như

vậy, đột nhiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ Y tươi sáng đi đến, bọn họ phảng phất lại thấy được một tia hi vọng, từng người nhào tới bên chân Diệp Tĩnh, không ngừng hướng Diệp Tĩnh dập đầu...

Sậu thành thịch...

“Thiếu gia... Cầu xin ngài cầu xin ngài cứu chúng ta...”

“Thiếu gia, chúng ta đều bị oan uổng mà...”

“Thiếu gia, người nhất định phải cứu chúng ta a...”

Nhìn từng tên hạ nhân Diệp gia bi thảm, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của bọn họ, nghe được tiếng kêu từ nội tâm của bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trái tim của mình khó chịu như vậy...

Tất cả những điều này đều là vì mình, tất cả đều là vì mình, nếu không phải vì mình, Tần Viêm sao có thể đuổi tận giết tuyệt Diệp gia, nếu không phải vì mình, bọn họ sao lại khổ sở như vậy...

Tự trách trong lòng ép nước mắt chảy xuống, hắn không thể khóc, càng không thể khóc trước mặt những hạ nhân này, trước khi báo thù, mình tuyệt đối không thể khóc...

“Các người đứng lên hết đi, ta tới các người sẽ không chết. Hiểu Nghị, nói cho ta biết, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Diệp Tĩnh Vũ cố nén bi thương, phần nộ nói với mọi người, còn tự tay đỡ Lâm Hiểu Nghị trước người mình...

Lâm Hiểu Nghị khóc sụt sùi đứng dậy, những hạ nhân khác cũng đứng lên khóc sụt sùi. Bọn họ đã làm thành vòng tròn, người nói một câu, ta kể lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua một lần...

Hóa ra, sau khi Bạch Vân sơn trang phát động phản nghịch, đại quân triều đình một đường hát vang, thế như chẻ tre, Diệp Phú Quý lo lắng cho con trai mình, liền lặng lẽ phái người lên núi, hy vọng thông tri cho Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng khi đó Bạch Vân sơn trang làm sao để những người khác lên núi...

Về sau, không biết xảy ra chuyện gì, Bạch Vân sơn trường trong vài ngày dài đã bị phá, mà trang chủ Bạch Vân sơn trang

Tần Hiên cùng với những đại trưởng lão khác đều bị giết, những người khác nếu không phải bị giết thì cũng là đầu hàng triều đình, những đệ tử đại địa chủ kia càng đầu nhập vào triều đình, đều tránh đi một hồi tai nạn...

Nhưng sau đó, Tần Viêm vẫn còn sống, hơn nữa được Quốc chủ phong làm Bạch Vân Hầu, chịu trách nhiệm đánh giết dư nghiệt của Bạch Vân Sơn Trang, coi như Diệp Phú Quý còn vui vẻ, dù sao lúc trước hắn cũng tự mình tặng một món đại lễ cho Tần Viêm, Diệp gia trang hắn là không có nguy hiểm gì mới đúng, nhưng nào ngờ Tần Viêm là người đầu tiên bắt Diệp gia ra tay, càng không cho Diệp Phú Quý biện pháp giải thích, liền lấy tội phản nghịch mà luận...

Thân thích trực thuộc Diệp gia, thân thích ba trăm sáu mươi bảy người, toàn bộ đều bị giết. Toàn bộ tài sản của Diệp gia đều nạp công, hạ nhân Diệp gia, nữ bị bán vào giáo phường. Nam hoặc là bị giết, hoặc là dùng hình thức nô lệ bán đi. Tóm lại, cơ hồ chỉ trong một đêm, Diệp gia trang nổi tiếng huyện Ninh Huyền đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này...

Chỉ có Lâm Hiểu Nghị cùng với những người này còn bị giam giữ ở đây, dường như bởi vì thân thể của hắn quá yếu, ngay cả tư cách làm nô lệ cũng không có, qua mấy ngày nữa sẽ bị chém giết...

Nghe Lâm Hiểu Nghị kể lại xong, lửa giận trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tựa như ngọn lửa trong lòng, tuy rằng đoán được kết quả như vậy, nhưng khi nghe được lại là một cảm giác khác...

Trên dưới Diệp gia có hơn một ngàn người, vậy mà cứ giết chóc, bán, đóng cửa...

Nguyên nhân của tất cả những chuyện này cũng là do mình đắc tội Tần Viêm mà thôi... Đây là cái gì?

Bởi vì một nguyên nhân mà giận lây sang toàn bộ Diệp gia trang, Tần Viêm, tâm của người cũng quá độc ác đi...

Tần Viêm, nếu không giết người, ta thề không làm người...

Cưỡng chế sự phẫn nộ trong lòng, Diệp Tĩnh Vũ thầm thề, hắn thật sự không ngờ Tần Viêm lại làm ra chuyện tàn nhẫn như

vậy, càng không ngờ rằng, Diệp gia, một gia tộc lớn như vậy lại nói diệt là diệt...

Đặc biệt là nghĩ tới bản thân lại không thấy mặt Diệp Phú Quý lần cuối, hẳn liền cảm giác tim như dao cắt...

Giảo hoạt, ta báo thù cho ngươi, nhất định sẽ báo thù cho ngươi...

“Các ngươi chờ ở chỗ này chờ ta, ta lập tức sẽ cứu các ngươi ra ngoài...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn đám hạ nhân bị tra tấn không ra hình người này, ôn nhu nói, là hẳn, thật có lỗi với bọn họ...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, trên mặt những người này đều lộ ra vẻ vui mừng, đó là một loại vui mừng đối với sinh...

Không để ý tới vẻ mặt của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đi tới trước người bách hộ, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói: “Mạnh đại ca, ta muốn mua những người này làm nô lệ, không biết cần bao nhiêu tiền...”

“Diệp huynh đệ, cái này...” Vẻ mặt bách hộ dữ tợn lộ ra thân sắc khó xử, là trăm hộ vân vệ, cho dù không hỏi thăm Diệp Tĩnh Vũ cái gì, hẳn cũng mơ hồ đoán được quan hệ Diệp Tĩnh Diệp gia trang. Theo chức trách của hẳn, hoàn toàn có thể bắt lấy Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hẳn có thể ngồi lên Vân Vệ bách hộ, lại là người bình thường, có thể làm cho một nhân vật có tham tượng cao cung kính như Trần Trần, tuyệt đối không phải là kẻ có tiền là có thể làm được...

Không chừng sau lưng còn có đại nhân vật nào đó, hơn nữa sự kiện của Diệp gia vốn chính là một án oan, cho dù là Quốc chủ cũng không muốn gây ra sóng gió quá lớn vì chuyện này. Kể từ đó, hẳn càng sẽ không làm ra chuyện bắt Diệp Tĩnh Vũ, bắt quá có thể ở trên người hẳn chèn ép lợi ích chút ít, vậy thì tốt rồi...

“Những thứ này có đủ hay không?” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp móc ra một cái túi, đưa cho bách hộ.

Tiếp nhận túi Diệp Tĩnh Vũ, trăm hộ mượn đèn Thiên lao nhìn vào trong, con mắt lập tức xanh lên...

Kim cương lớn chừng ngón cái, viên bảo thạch lớn chừng nắm tay, còn có mã não không chứa một tia tạp chất, thậm chí một ít Thạch Vân quốc căn bản không có Viêm Tinh, nhiều đồ vật như vậy, nếu lưu thông trên thị trường, ít nhất là giá trị vạn kim trở lên, cái này quả thực có thể làm cho chính mình xa xỉ cả đời...

“Đủ rồi đủ rồi, Diệp huynh đệ, những người này người lập tức có thể mang đi...” Bách hộ mạnh mẽ nói chuyện cũng có chút run rẩy, hấn lớn như vậy, chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy... Dùng một ít nô lệ có thể giết hàng để đổi lấy nhiều tài phú như vậy, cho dù là kẻ ngốc cũng nguyện ý...

“Đa tạ Mạnh đại ca, Huyền Huyền, giúp bọn hấn xóa bỏ xích, xích chân, chúng ta đi...” Diệp Tĩnh Vũ hướng về phía bách hộ làm một cái lễ ôm quyền, nói với Xích Di Chử...

Xích Di Toàn Nghê gật nhẹ đầu, đi tới giữa đám người, trong ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, một tay hấn nắm lấy sợi xích sắt lớn bằng ngón cái, cũng không thấy hấn dùng sức, cứ thế nhẹ nhàng kéo một cái, đã thấy sợi xích kia như là tóc đứt thành từng khúc...

Cự lực như thế, lập tức làm cho tất cả mọi người đều là một trận kinh ngạc, cho dù là dũng mãnh bách hộ cũng phải tròn tròn hai mắt, may mắn...

May mắn... mình không làm ra hành vi quá khích, nếu không mình không chừng sẽ bị người này xé thành mảnh nhỏ...

Đến khi Xích Di Đà không cần chia khoá, lại dựa vào man lực xé đứt từng sợi xích sắt, Diệp Tĩnh Vũ lần nữa thi lễ với bách hộ một cái, rồi mang theo đám người đi ra đại lao...

Hạ nhân Diệp gia lại nhìn thấy ánh mặt trời, tự nhiên là rất vui mừng, nhìn đám nam tử tràn ngập cảm kích mình này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng thêm áy náy...

“Các người có tính toán gì không...” Diệp Tĩnh Vũ dịu dàng nói...

“A...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ hỏi vấn đề này, đám người kia lại mờ mịt một hồi. Bọn họ từ nhỏ đã là hạ nhân của Diệp gia, đều là tiếp nhận mệnh lệnh của Diệp gia, nhưng bây giờ Diệp

gia trang đã không còn, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ làm sao biết nên làm cái gì...

“Diệp gia gặp kịch biến này, là Diệp gia chúng ta có lỗi với các người, nơi này có chút tiền tài, các người tự mình cầm lấy đi đi...” Nhìn vẻ mặt mờ mịt của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ thì thảo thờ dài một tiếng, từ trong ngực móc ra hơn mười viên bảo thạch lớn chừng ngón út, những bảo thạch này, đủ để những người này mưu sinh... Quá nhiều, chỉ mang đến cho bọn hắn họa sát thân...

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, là đồng thời hướng Diệp Tĩnh Vũ quỳ xuống, nặng nề hướng Diệp Tĩnh Vũ dập đầu ba cái, lúc này mới một lần nữa đứng lên, rất thứ tự đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, mỗi người đều cung kính nói một tiếng đa tạ thiếu gia, lúc này mới cầm lấy một khối bảo thạch nhỏ, đi đến địa phương khác...

Trải qua trận đại biến này, bọn họ đều hi vọng có thể sống cuộc sống an bình...

Nhìn những người này còn dập đầu như mình, Diệp Tĩnh Vũ tuy rằng trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không nói thêm gì, hắn chỉ hy vọng trong lòng bọn họ có thể an bình, về sau có thể sống cuộc sống an bình...

Cuối cùng, sau khi tất cả mọi người rời đi, trên mặt phố rộng lớn chỉ còn lại một mình Lâm Hiểu Nghị, nhìn Lâm Hiểu Nghị vẫn đứng ở nơi đó, Diệp Tĩnh Vũ dịu dàng nói: “Hiểu Nghị, nơi này còn có hai khối bảo thạch, người cầm lấy cưới một lão bà, cuộc sống tốt đẹp đi...”

“Thiếu gia...ta không muốn đi đâu cả, để cho ta đi theo ngài đi...” Ai ngờ Lâm Hiểu Nghị lại đột nhiên quỳ xuống, rất kiên định nói...

“Hiểu Nghị, đi theo ta sẽ gặp nguy cơ trùng trùng, nói không chừng ngày nào đó sẽ rước lấy họa sát sinh...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn giải thích nguy hiểm đi theo mình, lại bị Lâm Hiểu Nghị trực tiếp cắt ngang...

“Thiếu gia, Hiểu Nghị từ nhỏ lớn lên ở Diệp gia, được lão gia yêu thích, không chỉ cho ta ăn, mặc cho ta, còn mời tiên sinh

tư thực đặt tên cho ta, còn bảo ta luôn bầu bạn với thiếu gia. Hiểu Nghị sinh ra là người Diệp gia, chết là quỷ Diệp gia, mặc kệ nguy hiểm gì, mặc kệ khó khăn gì, xin thiếu gia đừng vứt bỏ Hiểu Nghị...” Lâm Hiểu Nghị vừa nói, vừa ra sức đập đầu với Diệp Tĩnh Vũ, chỉ đập đầu đến trán cũng rỉ ra máu tươi...

Nhìn thấy bộ dáng kiên định của Lâm Hiểu Nghị, Diệp Tĩnh Vũ rất muốn nói ta đã không phải thiếu gia của ngươi, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt trở về, ngược lại vươn tay nâng Lâm Hiểu Nghị dậy...

“Đã như vậy, chúng ta cùng đi đi...”

“Đa tạ thiếu gia...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ đồng ý, Lâm Hiểu Nghị lại đập đầu một cái rồi mới nhanh chóng bò dậy, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, chỉ có nước mắt nước mũi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu càng thêm bẩn...

Bất quá hết thảy, nhìn vào trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, lại là đáng yêu như vậy...

Hiểu Nghị, từ nay về sau, ngươi sẽ là người thân nhất của ta, chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ ngươi nữa...

Một cỗ chiến ý từ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ bốc lên, một cỗ sát ý từ trong linh hồn của hắn tỏa ra...

Tần Viêm... Ngươi chờ đó...

Vân Kinh... Ta tới đây...

Chương năm mươi sáu Vân Kinh

Vân Kinh là đô thành của Thục Vân Quốc, nhưng lại không phải ở chính giữa Thục Quận của Thục Vân Quốc, mà là ở Vân Quận phía Đông Bắc của Thục Vân Quốc...

Cách phía Tây Nam quận chừng hơn một ngàn dặm, gần như xuyên qua toàn bộ Thục Vân quốc. Diệp Tĩnh Vũ ở Long Nha thôn nghỉ ngơi ba ngày, đã chuẩn bị quần áo cho một trăm lẻ hai tộc nhân Nam Hoang. Dù sao, khoác da thú đi trên con đường của Thục Vân quốc cũng dễ làm người khác chú ý quá mức...

Đây là lần đầu tiên Nam Hoang Nhân mặc áo vải, mặc dù có chút không thích ứng, nhưng vẫn không có bất kỳ ý kiến gì, đặc biệt là tám nữ xạ của Hồ Thương tộc cùng Hồ Dung, lần đầu tiên mặc một bộ áo vải xinh đẹp như vậy, trên mặt đều lộ ra thần sắc vui mừng...

Đặc biệt là Hồ Mô Mộng mặc một bộ quần lụa mỏng màu vàng nhạt bó sát người, phác họa ra thân hình uyển chuyển, phối hợp với chút ít vui sướng trên mặt, giống như tiên tử đến từ Thiên giới...

Vóc người của nàng tốt như vậy, nếu lấy được hiện đại, mặc vào cho nàng không biết sẽ mê chết bao nhiêu người...

Nhìn thấy thân hình xinh đẹp của Hồ Mô Mộng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất là tà ác nghĩ đến...

Từ huyện Ninh Dạ đến Vân Kinh, phải đi hơn ngàn dặm đường, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không phạm sai lầm nữa, trực tiếp đi bộ, lại phối hợp thêm hai con tuấn mã cho mỗi người. Đám Xích Di vóc người quá mức khô ngô, ngựa bình thường thừa nhận trọng lượng của bọn họ căn bản không chạy được bao xa, lúc này mới một đường tiến về phía Vân Kinh...

Cũng may là Diệp Tĩnh Vũ đã được những bảo thạch mã não mang ra từ Nam Hoang, nếu không nhiều ngựa như vậy, cho dù là Diệp gia bọn họ năm đó cũng chưa chắc có thể dễ dàng làm được...

Cứ như vậy, mọi người cũng đi trọn vẹn hơn nửa tháng, lúc này mới xuyên qua chính giữa Thục Quận, đi tới biên cảnh Vân Quận...

Vân quận, tọa lạc phía đông bắc Thục Vân quốc, phía bắc cùng Thiên Nguyên đế quốc cường đại Viêm Châu liền kề nhau, phía đông là kề với Vân Châu của Thiên Nguyên đế quốc, phía tây dựa vào Ba quận, phía nam cùng Thiên quận, Thục Vân liền kề nhau...

Mà Vân Kinh, nằm ở phía đông bắc Vân quận, có thể nói là gần lãnh thổ của Thiên Nguyên đế quốc, rất có cảm giác thiên tử thủ biên quan...

Thế nhưng Thục Vân quốc là một quốc gia nhỏ, Quốc chủ chỉ có thể xưng hô Quốc chủ chứ không phải Hoàng đế, căn bản không cần phải trấn thủ biên quan gì cả. Toàn bộ diện tích lãnh thổ Hoàng Vân quốc Thục Vân quốc cộng lại không lớn bằng một châu của Thiên Nguyên đế quốc, mà Thiên Nguyên đế quốc ước chừng có chín châu, đủ để nhìn ra chênh lệch giữa Thục Vân quốc và Thiên Nguyên đế quốc...

Tuy nhiên từ lúc Thục Vân Quốc lập quốc, khi đó Quốc chủ tựa như Thiên Nguyên đế quốc xưng thần, trở thành thuộc quyền sở hữu của Thiên Nguyên đế quốc, hàng năm đều giống như tài phú Thiên Nguyên đế quốc tiến cống, cũng bởi vì như thế, Thục Vân Quốc mới có thể một mực may mắn còn sống đến bây giờ...

Thiên Nguyên đế quốc là đế quốc cường đại nhất Đông Phương, căn bản không phải một tiểu quốc như Thục Vân quốc có thể đối kháng, bất quá những thứ này đều không có bất kỳ quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ. Khi mang theo một trăm lẻ ba người đi tới Vân Kinh, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di Tộc cùng hai mươi hai tên xạ thủ của Hồ Thương Tộc đều lộ ra vẻ mặt thán phục...

Ngay cả trên khuôn mặt lạnh lùng của Hồ Mộng, cũng lộ ra vẻ khiếp sợ...

Thành trì, thứ này chưa từng xuất hiện ở Nam Hoang Man lâm, bây giờ lại thực sự xuất hiện trước mắt bọn họ...

Bộ lạc Xích Di tộc là bộ lạc lớn nhất Nam Hoang Man lâm, nhưng bộ lạc của bọn họ bất quá chỉ dùng một ít lan can bằng gỗ, nào có thể so sánh với tòa thành trước mắt này...

Tường thành cao hơn mười trượng đều được xây từ những tảng đá lớn màu xanh đen xếp chồng lên nhau. Cho dù là xạ thủ Hồ Du Tộc nhanh nhẹn nổi tiếng, cũng rất khó leo lên được tường thành cao như vậy. Cả tòa thành trì, làm cho đám người Nam Hoang Man này có một loại cảm giác cực kỳ chấn động...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không quá rung động, tuy nói đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tường thành cổ to lớn hùng vĩ như thế này, nhưng hắn đã quen nhìn cao lâu cao ốc như vậy thì làm sao để ý sẽ bị trận thế như vậy hù dọa...

Nhìn binh sĩ vũ trang hạng nặng hai bên đứng dưới cửa thành, lại nhìn đại hán Man tộc sau lưng rõ ràng cao hơn người thường một chút, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt cùng nhau, mình tùy tiện vào thành như vậy, không có khả năng không khiến thế lực khắp nơi chú ý, dù sao, chiến sĩ Xích Di tộc thân cao quá mức cao lớn., Xuất hiện một hai người cũng không tính, thế nhưng có tới hơn trăm người, đặc biệt là Xích Di Toan Nghê, thân cao gần một trượng, quả thực giống như một người khổng lồ. Một đường đi tới, cũng thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, càng không nói đến Vân Kinh...

“Xin hỏi công tử chính là Diệp Trường Diệp công tử...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ đang phiến muộn làm sao vào thành, một nam tử tướng mạo trắng nõn, mặc trường sam bằng tơ mang theo một đám nô bộc đi tới, giọng nói của hắn khàn khàn, giống như tiếng vịt đực bén nhọn, mà bước chân đi của hắn lại không có khí khái nam nhân, phẳng phất như một con đàn bà...

“Đúng vậy, không biết các hạ là...” Nhìn người lạ lẫm trước mắt vậy mà nhận ra mình, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ có chút kinh ngạc...

“Ta chính là quản gia của Tam thiếu chủ phủ, Diệp công tử gọi ta là Tiểu Mộc Tử là tốt rồi...” Nam tử kia vẻ mặt tươi cười quyền rũ nói với Diệp Tĩnh Vũ...

Tiểu Mộc Tử...

Ách... đây không phải danh hiệu của thái giám sao?

Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, lại nhìn trang phục của Tiểu Mộc Tử, da thịt trắng nõn, hình dạng coi như anh tuấn, hầu kết cao long lanh, nhưng trên mặt lại bóng loáng mềm mại, không có nửa sợi râu, không phải thái giám thì là cái gì...

“Hóa ra là Mộc công công, tiểu tử hữu lễ, đây là đặc sản mang từ Nam Hoang tới, mong Mộc công công vui lòng nhận...” Sau khi biết rõ thân phận của đối phương, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lập tức lộ ra vẻ tươi cười, vừa nói khách khí, một bên liền lấy từ trong ngực ra một viên Dạ Minh Châu to bằng trứng ngỗng đưa tới., Từ trong tư liệu lịch sử hắn từng học được biết được, những công công này đều là người cực kỳ yêu tiền ái quyền, lại càng là tiểu nhân không kén chọn, vì lợi ích, bọn họ có thể bán đứng hết thầy, mặc dù chính mình được Tam thiếu chủ khen ngợi, nhưng cũng không muốn đắc tội những thân thể này thiếu đi một cái, tâm lý cực kỳ vận vẹo hoạn nhân...

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ lại muốn thành lập nghiệp nghiệp của mình ở Vân Kinh, đối kháng với Tần Viêm, chuyện mua chuộc lòng người đó là chuyện không thể thiếu được...

“Ha ha, Diệp công tử thật sự quá khách khí, điều này làm sao khiến chúng ta không biết xấu hổ chứ?” Mộc công công vừa nói vừa lấy Dạ Minh Châu mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới, sau khi xác nhận là thật, gương mặt trắng nõn kia nở hoa như hoa...

“Ha ha, về sau đều là người một nhà rồi, Công Công cần gì khách khí...” Đối với việc đối phương có thể ở chỗ này chờ mình, hơn nữa liếc mắt liền nhận ra mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không quá kỳ quái, làm Tam thiếu chủ Thục Vân quốc, nếu

ngay cả chút thủ đoạn này cũng không có, làm sao có thể đi tranh đoạt vị trí Quốc chủ chứ? Không bằng tìm chỗ nào đó không có người thì tự sát đi...

“Ha ha, đúng đúng đúng, sau này liền là người một nhà, còn khách khí làm gì. Diệp huynh đệ, các vị tráng sĩ, mời chúng ta đến đây. Thiếu chủ sớm chuẩn bị nghỉ ngơi cho các vị, ngay tại Đan Vân trang ngoài thành, đây chính là thiếu chủ đã bỏ ra đại tâm tư mới có được...” Mộc công công cười ha ha, kéo tay Diệp Tĩnh Vũ sang một bên, đi theo mấy tên tiểu thái giám phía sau hắn, lại tựa hồ rất sợ đám người Xích Di Cương cao lớn, thân thể lại có chút run rẩy...

Hình thức thứ bảy mươi tám...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhiều lời vô nghĩa, nếu như Tam thiếu chủ đã chuẩn bị tốt tất cả cho bọn họ, vậy cứ dựa theo lời hắn nói đi...

Chẳng qua bị một thái giám kéo tay, trong lòng lại có chút không được tự nhiên, nhưng nghĩ đến chuyện sau này không tránh khỏi phải tiếp xúc với đám thái giám này, nên chỉ có thể vứt bỏ những điều không được tự nhiên trong lòng đi...

Từ cửa thành đi về phía đông ước chừng một khắc đồng hồ, liền đi tới một tòa nông trang cự đại, chung quanh đều là ruộng đồng trồng đầy lúa, ở giữa là một con đường lớn có thể đồng thời chứa tám con ngựa, hai bên trồng đầy liễu xanh, hương thôn nồng đậm truyền đến...

Xuyên qua đại đạo là một trang viên khổng lồ, Lạc Nhược Phong mặc cẩm bào màu trắng tự mình dẫn theo một đám người đứng ngoài cửa nghênh đón đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu đây là thủ đoạn thu mua lòng người của Lạc Nhược Phong, trong lòng cũng cảm động không thôi, có thể hoàn toàn đặt mình xuống, lấy thân phận chủ nhân hoan nghênh khách khứa, chỉ một điều này thôi cũng đủ chứng minh hắn bất phàm...

“Diệp huynh đệ, hôm đó từ biệt, đã mấy ngày rồi không gặp, vì huynh muốn chết rồi...” Xa xa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong cười đầy nhiệt tình, vừa nghênh đón đám người Diệp Tĩnh Vũ, vừa lớn tiếng nói...

“Thiếu chủ thật là đáng giận, Tĩnh Vũ bất quá chỉ là một dã nhân Tam ngoại, làm sao để thiếu chủ tự mình nghênh đón, đây không phải là bẻ gãy Sát Tĩnh Vũ sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại vội vàng xoay người xuống ngựa, rất là cảm động nói...

Những người khác cũng từng người một xuống ngựa, bất quá bọn họ đều là Man nhân Nam Hoang, không có khái niệm gì

về thiếu chủ cả, mà Tiểu Đào lại càng không có cảm giác gì, một đôi mắt xanh lơ nhìn chằm chằm vào móng tuấn mã, tựa hồ đang cân nhắc nên đặt miệng chỗ nào cho tốt...

“Ha ha, Diệp huynh đệ nói như vậy không phải khách khí, huynh đệ chúng ta đánh một trận, đâu cần những lễ tiết kia, đến đây, nhìn xem nơi ở như thế nào, nếu không hài lòng, ta lại khiến người ta mua nữa...” Lạc Nhược Phong mỉm cười, rất là nhã nhặn đi tới lôi kéo Diệp Tĩnh Vũ, lại rất lễ phép gật đầu với đám người Xích Di Minh, lúc này mới kéo Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong trang trang...

Đám người Xích Di Chủ tự nhiên sẽ không nói thêm gì, Diệp Tĩnh Vũ nói làm, bọn họ làm, không làm gì, bọn họ đều không làm, mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ đi vào, cũng chỉ vèn vèn đi theo bên cạnh, về phần Tiểu Mộc Tử, đã sớm chạy đến phía trước dẫn đường...

Đan Vân trang chiếm diện tích hơn ba trăm mẫu, trong đó có hơn một trăm mẫu là đồng ruộng, có tá điền hơn năm mươi người, quy mô như vậy không bằng Diệp gia trang lúc trước, bất quá có thể tại Vân Kinh địa phương đất tấc vàng này có được nông trang tư nhân lớn như vậy, cũng đủ để nhìn ra bản lĩnh của Lạc Nhược Phong...

Trang trí trong trang mặc dù không quá xa hoa, nhưng tuyệt đối không quá đơn giản, sàn nhà bằng đá xanh xây thành, các loại hoa cỏ quý giá, núi giả mà đại sư điêu khắc, lan can gỗ, còn có cái gì thủy tạ, ban công, cái gì cần có đều có, hơn nữa còn trang bị mấy chục nha hoàn đáng người thướt tha, ở đây, tuyệt đối là một món hưởng thụ lớn...

Từ điểm này cũng khiến Lạc Nhược Phong coi trọng Diệp Tĩnh Vũ...

Đi tới phòng khách, đã sớm có nha hoàn chuẩn bị tốt Thiết Quan Âm và trái cây, Lạc Nhược Phong dắt tay Diệp Tĩnh Vũ ngồi xuống, lúc này mới hiền hòa nói: “Hiện giờ trong Vân Kinh, khắp nơi đều có tai mắt của mấy vị Vương huynh, các tráng sĩ nếu tùy tiện vào thành, quá mức dễ thấy, ta tạm thời sắp xếp chỗ này, người theo ta vào thành, Diệp huynh cảm thấy thế nào?”

“Thiếu chủ tâm tư chu đáo, cứ làm theo lời thiếu chủ nói đi...”
Diệp Tĩnh Vũ bung lên một chén Thiết Quan Âm, nhẹ nhàng nhấp một cái, từ tốn nói...

“Như thế rất tốt, trang viên này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng có mấy trăm người ở, lương thực thương khó, hậu viện dê lợn, cái gì cần có đều có, đủ cho các hán tử ăn ba tháng, nếu đám hảo hán muốn vào thành đi dạo, cũng có thể chia một nhóm vào thành...” Lạc Nhược Phong tiếp tục ôn hòa nói...

“Thiếu chủ không cần để ý tới bọn họ, chỉ cần cho bọn họ thịt ăn, uống rượu là được rồi, Chủ Bàng, người ở lại đây, trông coi huynh đệ, Tỳ Hưu, người và Mộng theo ta vào thành...”
Diệp Tĩnh Vũ cũng mở miệng nói ra...

Hồ Tư khác với những người Nam Hoang khác, tâm tư của hán tử cẩn mật, hơn nữa nhạy bén hơn người, dọc theo đường đi đã giúp Diệp Tĩnh Vũ xuất ra không ít chú ý, căn bản không giống một Man tử cái gì cũng không hiểu, hơn nữa thân hình của hán tử cao có một mét tám, mặc dù so với những người khác cao hơn một chút, nhưng cũng không dễ thấy, đi theo bên cạnh hán tử là tốt nhất, còn về Hồ Mô Mộng Mộng, Ách... Một nữ nhân xinh đẹp như vậy không đi theo bên cạnh mình, điều này làm sao xứng đáng với bản thân...

“Vâng...” Xích Di Thương, Hồ Tuế, Hồ Tu Mộng đồng thời đáp...

Xích Di Thương là bởi vì trước khi xuất phát, nghe tộc trưởng ra lệnh, hết thảy đều nghe theo phân phó của Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Tuế cùng Hồ Mô Mộng thì hoàn toàn coi là Diệp Tĩnh Vũ cứu Hồ Bi bộ tộc, là thật tâm thành ý làm nô lệ của hán tử...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ an bài người ở lại rất nhanh, Lạc Nhược Phong nhẹ nhàng gật đầu...

Lập tức, lại kể cho Diệp Tĩnh Vũ một lần nữa những hình ảnh ở Vân Kinh...

Trước đây không lâu, Thục Vân quốc đã trải qua một trận nội loạn, mặc dù nhìn qua đã mang đến tổn thất cực lớn cho Thục Vân quốc, nhưng trên thực tế lại làm cho Thục Vân quốc vốn

đang phân tán hoàn toàn thống nhất, quốc lực tăng lên rất nhiều, mà Lạc Tiêu Phong cũng đang hăng hái chuẩn bị cải cách thật lớn đối với Thục Vân quốc...

Trọng điểm cải cách là ở chỗ quan viên, hiện giờ một tiểu quốc hơn năm trăm vạn của Thục Vân quốc, lại có hơn mười vạn quan viên lớn nhỏ, đây tuyệt đối là một con số không thể tưởng tượng, gần như mỗi năm mươi người bên trong sẽ xuất hiện một quan viên... Đây tuyệt đối là một con số không hợp lý, có lẽ rất nhiều quan viên đều là những kẻ không có bản lĩnh., Lại dựa vào quan hệ gia tộc ngồi trên ghế, bọn họ lấy bổng lộc triều đình, lại làm việc riêng của mình, đã sớm khiến Lạc Tiêu Phong bất mãn. Chẳng qua lúc trước quá nhiều lớn nhất của hắn là tam đại môn phái, bây giờ tam đại môn phái đều bị tiêu diệt, liền muốn động thủ với những quan viên này...

Cho nên, bây giờ toàn bộ Vân Kinh là lòng người bàng hoàng, các đại gia tộc đều lo lắng quyền lực của mình bị thôn phệ, giữa bọn họ không ngừng tiến hành liên lạc, càng là không biết tặng cho thiếu chủ hậu duệ trong cung bao nhiêu lễ vật, đều hi vọng có thể bảo trụ quyền lực gia tộc của mình...

Càng nhiều hơn chính là những nhân sĩ tài không có bất kỳ bồi cảnh nào, bọn họ trước kia vẫn luôn hận nơi võ công vô dụng. Hôm nay Quốc chủ đưa ra quyết định như vậy, để cho bọn họ thấy lại được hi vọng đối với tiền trình của mình, toàn bộ Vân Kinh cơ hồ tập toàn bộ tinh nhuệ của Thục Vân Quốc...

Bọn họ đều hi vọng có thể nhận được sự tán thưởng của Quốc chủ, có thể thể hiện tài hoa và thiên hạ của mình...

Những người này, có tài tử tài cao tám đầu, có võ công cao thâm, tông sư, còn có cả Hồn Sư thực lực siêu quần, mấy thiếu chủ của Thục Vân Quốc cũng bắt đầu tranh đấu gay gắt, không ngừng lôi kéo nhân tài...

Linh Nhi thứ năm nghìn năm Lạc Nhi.

Trong đó đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên là thế lực khổng lồ nhất, thủ hạ cao thủ lại có vô số... ngay cả cao thủ cảnh giới Tông Sư mà Lạc Nhược Phong biết tới cũng có tới bốn người, đừng nói chi là hắn không biết...

Về phần nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm, lại cũng là nhân vật tàn nhẫn, là cao thủ cảnh giới Tông Sư, bên người cũng tụ tập rất lớn lực lượng, so với Đại thiếu chủ, tối đa cũng yếu hơn một chút mà thôi...

Tứ thiếu chủ Lạc Mộc Dương, Ngũ thiếu chủ Lạc Hải Thiên, Lục thiếu chủ Lạc Thiên đều là nhân vật bình thường, thực lực còn không bằng Lạc Nhược Phong. Còn Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn lại là một thiếu chủ thần bí nhất, thực lực của hắn rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng không biết, hơn nữa còn hòa ái, quan hệ nhân tế so với Lạc Nhược Phong chỉ mạnh hơn chứ không kém... Đây tuyệt đối là một đại cường địch có thể tranh bá chức vị Quốc chủ...

Nghe Lạc Nhược Phong trình bày xong, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, sao lại có cảm giác ngoại trừ mấy thiếu chủ không đáng để lo, thế lực của Lạc Nhược Phong lại yếu nhất? Ngay cả cao thủ cảnh giới Tông Sư cũng không có?

“Diệp huynh đệ, ngươi có chỗ không biết, mẫu thân của đại ca ta là quốc mẫu, phía sau còn có sự ủng hộ của Hải gia của một trong tứ đại gia tộc vương quốc, thêm vào sự sủng ái của phụ vương., Thế lực của hắn đương nhiên mạnh hơn chúng ta, mà gia tộc mẹ của nhị ca và thất đệ đều là thế gia võ lâm, bối cảnh hùng hậu, chỉ có mẫu thân ta là một gia đình quan lại bình thường, căn bản khó có thể so sánh với bọn họ...” Dường như nhìn ra nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong không e dè chút nào nói...

“Thì ra là thế...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu...

“Ài, đây chính là bi ai của vương thất, vốn là thân huynh đệ, lại muốn tính kế lẫn nhau...” Lạc Nhược Phong thở dài một tiếng, ánh mắt đầy bất đắc dĩ... Cũng không biết là thật hay giả...

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói gì thêm, đừng nói mình đang ở hoàng thất, cho dù là gia đình phú quý bình thường, chỉ cần có hai ba đứa con nối dõi, còn không phải là muốn người chết ta sống hay sao?

Rất nhiều lúc, những hài tử cùng khổ nhân kia, lại gắt gao đoàn kết cùng một chỗ, giúp đỡ lẫn nhau, yêu mến lẫn nhau, giữa bọn họ, mới có thân tình nồng đậm...

Có lẽ, cuộc sống đơn giản nhất trên thế gian mới là hạnh phúc nhất nhỉ?

Tiền tài, tài phú, quyền lực chẳng qua chỉ khiến người ta bị lạc lối mà thôi...

“Tam ca, người đi đâu mà tìm một võ sĩ uy mãnh như vậy, đưa mấy người lên kiệu cho ta thế nào? Ồ... có khách tới?” Ngay lúc Lạc Nhược Phong và Diệp Tĩnh Vũ đang vì huynh đệ tương tàn thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng chuông bạc, tiếp theo lại thấy một thiếu nữ mặc quần lụa mỏng màu vàng nhạt từ cửa chạy vào, một mùi hương ập vào mũi., Khiến cho người của Diệp Tĩnh Vũ tinh thần phấn chấn, không tự chủ được quay đầu nhìn lại, lập tức, một đôi mắt sáng lên, mà trái tim của hắn, lại hầu như trong nháy mắt ngừng đập...

Một thân quần lụa màu vàng nhạt, tư thế thướt tha, mái tóc đen dài xõa sau đầu, phảng phất như một đám mây đen phiêu đảng sau lưng, khuôn mặt có chút tròn, không tính là tuyệt mỹ, nhưng vô cùng đáng yêu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, cái mũi xinh xắn, tất cả đều tạo thành một mỹ nữ đáng yêu...

Nhưng chân chính làm trái tim Diệp Tĩnh Vũ ngừng đập lại chính là đôi mắt đen nhánh như đá quý kia, đôi con ngươi kia sáng ngời như vậy, cứ như là thấu triệt, giống như một đầm nước trong suốt, có thể gột rửa hết thảy dơ bẩn thế gian...

Lại giống như một mặt gương, chiếu ra hết thấy thiện lương trên thế gian...

Mặc kệ thế gian bị vu oan thế nào, dơ bẩn thế nào, ở nơi đó, vẫn một mảnh thanh tịnh như cũ...

Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ say mê thật sâu, say mê trong đôi mắt hồn nhiên này...

Giờ khắc này, trái tim ngừng đập của Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên tăng nhanh tốc độ, điên cuồng nhảy vọt...

Giờ khắc này, da mặt Diệp Tĩnh Vũ có thể so với tường thành đỏ lên...

Giờ khắc này, trái tim của Diệp Tĩnh Vũ đã... sống rồi...

Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu cái gì gọi là vừa nhìn đã thương tâm...

Đúng, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã bị lạc lối, cả trái tim của hắn đều rơi lên người nàng...

Nếu như nói là thích Cửu Phượng cùng cảm động, đối với hồ miêu mộng là chiếm hữu mà nói, như vậy giờ phút này, hắn cảm nhận được cái gì gọi là động tâm, hoặc là nói... Yêu...

Mới gặp lòng, yêu cô gái giống như tinh linh này...

Đây là tốc độ nhanh chóng như thế, đây là tốc độ nhanh chóng như thế, lại càng đột ngột như thế...

Không có dung mạo tuyệt thế, không có dáng người ngạo nhân, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại một mực yêu cặp mắt hồn nhiên kia...

Tình yêu như vậy có lẽ có chút nông cạn, tình yêu như vậy có chút đường đột, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, hắn đã không cách nào tự kiềm chế...

Thời gian rơi vào trầm mặc, không gian ngừng chuyển động, Diệp Tĩnh Vũ cứ ngơ ngác nhìn thiếu nữ, trong đầu trống rỗng, còn lại chính là kỳ vọng vô tận...

“Ha ha, Linh Nhi, mau tới, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là Diệp Tĩnh Vũ Diệp huynh đệ ta đã nói với ngươi,

lần trước Tam ca đi Nam Hoang Man Lâm., Nếu không phải gặp Diệp huynh đệ, rất có thể sẽ không gặp lại người... Diệp huynh đệ... Diệp huynh đệ...” Lạc Nhược Phong mỉm cười, đầu tiên là giới thiệu với thiếu nữ, sau đó lại giới thiệu cho Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng khi hắn sắp giới thiệu, mới phát hiện gương mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn nở nụ cười ngây ngốc, ngơ ngác nhìn em gái mình...

“A... Cái gì?” bị Lạc Nhược Phong liên tục la lên vài tiếng, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới khôi phục tinh thần...

“Để ta giới thiệu một chút, vị này là cửu muội muội của ta, Lạc Linh Nhi, cũng là muội muội ruột của ta...” Lạc Nhược Phong khẽ nhún mày nhưng vẫn mỉm cười nói...

“A... Thảo dân Diệp Tĩnh Vũ, bái kiến Linh Nhi công chúa...” Diệp Tĩnh Vũ vội vàng bày ra hình thái, đứng hướng Lạc Linh Nhi thi lễ một cái, hắn tự nhiên minh bạch thân muội muội trong miệng Lạc Nhược Phong đã xảy ra chuyện gì, nói cách khác hắn và Lạc Nhược Phong cùng sinh ra với mẫu thân, tuy nhiên trái tim đang sôi trào kia rốt cuộc cũng khó mà an tĩnh được...

“Uỳnh uỳnh...”

“Công chúa thì là công chúa mà, còn Linh Nhi công chúa, Linh Nhi không phải thứ người có thể gọi được...” Lạc Linh Nhi khẽ cười một tiếng...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, lúc này mới nhớ ra đôi phương tốt xấu gì cũng là công chúa, mình gọi thẳng tọc danh của nàng, thực sự có chút không ổn...

“Ha ha, Diệp huynh đệ đừng trách, đây là Linh Nhi đùa giỡn với người, ở đây không có người ngoài, xưng hô như thế nào cũng không sao...” Lạc Nhược Phong thấy Diệp Tĩnh Vũ lúng túng, dám ra vào mặt nói...

“Ừm, Linh Nhi chỉ đùa một chút thôi, Tĩnh ca ca đừng trách Linh Nhi nhé?” Lạc Linh Nhi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng tinh như ngọc...

Tĩnh ca ca? Ách... Người là Dung Dung muội muội sao?

“Đương nhiên là không, đương nhiên sẽ không...” Trong lòng nghĩ, mở miệng nói ra...

“Hi hi, ta biết ngay Tĩnh ca ca sẽ không trách ta mà.Ồ, Tam ca, chẳng phải ca nói Tĩnh ca là người của Nam Hoang sao? Như thế nào những người to con bên ngoài kia lại khác biệt, làn da tuyệt không đen chút nào, ngược lại còn trắng hơn cả ta, quả thực không khác gì tiểu bạch kiêu nha...” Đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi khẽ chuyển, quay người lôi kéo Tam ca của mình nói...

Tiểu bạch kiêu?

Ách... Nghe thấy ba chữ này, Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa ngất đi...

Mình trở thành tiểu bạch kiêu từ khi nào thế?

Vân Mãn Lâu thứ năm mươi chín.

“Linh Nhi... Sao ngươi lại nói như vậy?” Nghe Lạc Linh Nhi đỉnh đạc nói Diệp Tĩnh Vũ là tiểu bạch kiểm, Lạc Nhược Phong bên cạnh lập tức quát lớn...

“Ta biết sai rồi, Tam ca, Tĩnh ca, thật xin lỗi, ngươi sẽ không trách ta chứ?” Lạc Linh Nhi nhận sai người nhanh hơn bất kỳ ai, vừa nói vừa nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Ách... Ta có thể nói là trách ngươi không.

Nhìn đôi mắt to ngập nước của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ còn có thể nói gì nữa...

Bất quá nhìn da thịt trắng như tuyết của mình một chút, da thịt kia so với trẻ con còn muốn trắng trẻo hơn, hẳn lại có chút đau đầu...

Trước đó không lâu, khi mình đến Man Lâm Nam Hoang, còn bị phơi nắng một vòng, nhưng lại không biết chuyện gì xảy ra. Từ sau khi luyện hóa khí phách, trên người mình luôn có một tầng da thịt, hơn nữa làn da mới sinh ra lại trắng nõn như vậy. Điểm này, hẳn vẫn luôn không chú ý, thế nhưng hôm nay lại bị Lạc Linh Nhi nói là mặt trắng, điều này làm cho lòng tự tôn của hắn bị tổn thương nghiêm trọng...

Diệp Đại thiếu gia ta tuy cũng là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái phóng khoáng, nhưng kiểu gì cũng không phải loại mặt trắng này?

“Được rồi, được rồi, Linh Nhi, con không ở trong cung nữa, tới đây làm gì? Đừng nói với cha là con trốn ra ngoài...” Để giảm bớt xấu hổ của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong lại mở miệng nói lần nữa...

“He he...” Lạc Nhược Phong vốn chỉ tùy tiện nói một chút nhưng nào ngờ Lạc Linh Nhi lại cười khà khà, coi như chấp nhận...

“Người... Người lại lên chạy ra ngoài, chẳng lẽ người không sợ bị phụ vương phạt đến che mặt à?” Nhìn thấy vẻ mặt Lạc Linh Nhi, Lạc Nhược Phong vẫn không hiểu...

“Yên tâm đi, phụ vương bây giờ bận nhiều chuyện hơn, không có tâm tư quản thúc ta đâu. Tam ca, ta đã lâu chưa ăn vịt nướng Vân Mãn Lâu, người dẫn ta đi ăn được không?” Lạc Linh Nhi chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, hai tay nắm lấy cánh tay Lạc Nhược Phong, nhẹ nhàng lắc lư...

Vừa nghe nói ăn, đôi mắt của Thao Thiết nằm sắp trong góc lập tức sáng rực lên...

“Ta cũng muốn ăn...” Một đạo tinh thần sóng trực tiếp khắc vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Cũng được, chúng ta tới Vân Mãn Lâu một chuyến, coi như là đón gió tẩy trần, Tiểu Mộc Tử, người lập tức sắp xếp...” Nhìn dáng vẻ Lạc Linh Nhi như vậy, Lạc Nhược Phong thật sự không dễ từ chối...

Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên cũng không nói thêm gì, lập tức nghỉ ngơi hồi phục, sau đó theo Lạc Nhược Phong đi tới Vân Mãn Lâu trong Vân Kinh... Đương nhiên, đám người Xích Di Thương ở lại Đan Vân Sơn Trang, hình thể bọn họ thật sự quá lớn, muốn không khiến người ta chú ý cũng khó...

Vân Kinh là đô thành của Thục Vân Quốc, quy mô so với thành thị bình thường lớn hơn không biết bao nhiêu lần, ít nhất nhân khẩu chính là gấp mấy lần những thành thị khác, cả nước Thục Vân Quốc mới có hơn năm trăm vạn người, mà toàn bộ Vân Kinh nhân khẩu có hơn năm mươi vạn, chiếm một phần mười của Thục Vân Quốc. Điểm này cũng đủ nhìn ra sự phồn vinh của Vân Kinh...

Trên đường lớn Vân Kinh, người đi đường qua đều mặc đủ loại, có người mặc áo vải, có người mặc tơ lụa, còn có một số người mặc Hồ phục, thần sắc mỗi người đều không giống nhau, có người vui sướng, có người như là thua tiền trong sòng bạc, sắc mặt đen thui, rất là khó coi...

Hai bên đường phố, lại là cửa hàng, châu báu, tiệm vải, tửu lầu, cái gì cần có đều có, mà phần lớn là đồ ăn vật...

Mắt Tiểu Đào mở to, cũng may Diệp Tĩnh Vũ rất thông minh, vừa mới vào đã mua một xiên mút quả nhét vào miệng nó, lúc này mới miễn chuyện hung thú Thái Cổ đại náo Vân Kinh...

Thao Thiết lúc này giống như một con dê con, nhìn qua giống như sủng vật quý tộc nuôi, căn bản không tính là gì, coi như là Lạc Linh Nhi và Lạc Nhược Phong cũng căn bản không biết nó lại là hung thú vượt qua cấp bảy, chỉ có Hồ Mô Mộng và Hồ Tỳ Hưu đứng sau lưng thỉnh thoảng nhìn về phía Thao Thiết, ánh mắt tràn đầy sợ hãi...

Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, bóng mờ của Thao Thiết lưu lại trong lòng bọn họ cũng không có xóa đi hoàn toàn...

Vân Mãn Lâu tọa lạc ở trung bộ phần hoa nhất Vân Kinh, tuy rằng không phải tử lâu xa hoa nhất Vân Kinh, nhưng tuyệt đối là tử lâu nổi danh nhất, nguyên nhân không có gì khác, vệt nường Vân Sơn của nó oanh động toàn bộ Thục Vân Quốc, coi như là đương kim quốc chủ ăn xong cũng khen không dứt miệng...

Hơn nữa Vân Mãn Lâu cũng không phân chia sang hèn, chỉ cần người có tiền, bất kể thân phận gì, đều có thể tiến vào, điểm này cũng tạo thành Vân Mãn Lâu ngư long hỗn tạp, nhưng cũng là một trong những nơi tin tức lưu thông nhất...

Đoàn người Lạc Nhược Phong nghênh ngang đi về phía Vân Mãn Lâu, bây giờ hắn đã sớm thay quần áo quý tộc bình thường, người bình thường căn bản không thể biết hắn là thiếu chủ hiện tại, có chút hương vị ăn mặc riêng lẻ...

“Tam thiếu gia...” Ngay lúc mọi người định bước vào Vân Mãn Lâu, một tên tiểu sinh mặt trắng nõn từ trong một con hẻm đi ra, gọi Lạc Nhược Phong lại...

Lạc Nhược Phong ngừng lại, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, còn tên tiểu sinh kia lại trực tiếp đi tới trước người Lạc Nhược Phong, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói vài câu, đã thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Lạc Nhược Phong càng đậm...

“La huynh, xảy ra chuyện gì vậy?” Cố kỵ họ Lạc dễ bại lộ thân phận, lúc ở bên ngoài Lạc Nhược Phong vẫn luôn lấy họ

La làm họ... Còn Diệp Tĩnh Vũ thấy sắc mặt hắn nghiêm nghị, không khỏi mở miệng hỏi...

“Phụ thân triệu tập ta lập tức đi, dường như có việc thương thảo, có lẽ không cách nào đón gió tẩy trần cho người được rồi...” Lạc Nhược Phong nghiêm nghị nói...

“Chính sự quan trọng hơn, La huynh cứ việc...” Diệp Tĩnh Vũ cũng nghiêm mặt nói, Thục Vân quốc chủ có việc gấp triệu kiến, đây tuyệt đối không phải là việc nhỏ...

“Vây Linh Nhi, người thay mặt vi huynh chào hỏi Diệp huynh đệ, Tiểu Mộc Tử, chúng ta đi...” Lạc Nhược Phong cũng không nói gì nhiều, quay người nói với Lạc Linh Nhi một câu, sau đó lập tức theo sau tiểu công công vừa rồi chạy về phía vương cung...

“Kỳ quái, hiện tại có chuyện gì vậy? Được rồi, Tĩnh ca ca, chúng ta tới Vân Mãn Lâu ăn vịt nướng đi...” Lạc Linh Nhi làm bộ như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng rất nhanh liền đem những phiền não này vứt qua chín tầng mây, tựa hồ đối với nàng mà nói, mị lực của vịt nướng vượt xa tất cả...

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua phương hướng Lạc Nhược Phong rời đi, quay người cùng Lạc Linh Nhi vào Vân Mãn Lâu. Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể gặp Lạc Linh Nhi, cho dù trời có sập xuống cũng không liên quan gì tới hắn.

Về phần Thao Thiết, Ách... Tên khốn này đã sớm chạy vào Vân Mãn Lâu làm gì quan tâm đến quốc chủ hay quốc chủ...

“Con súc sinh này là con nhà ai, vậy mà cũng chạy tới đây ăn vụng uống trộm. Người đâu, đuổi giết cho ta, lão đại ta đã lâu rồi không có ăn thịt dê nướng., Để ông chủ tự mình nướng dê cho ta...” Nhưng đám người Diệp Tĩnh Vũ vừa mới bước vào Vân Mãn Lâu, liền nghe một âm thanh cực kỳ vang dội vang lên, theo tiếng nhìn lại, liền thấy một đại hán mặt đầy râu ngời ở vị trí góc bàn, trên bàn bày đầy thịt nướng phong phú, còn Tiểu Đào đang nằm sấp trên bàn không ngừng gặm móng heo... Không thềm để ý chút nào ánh mắt tràn đầy sát ý chung quanh...

Chương thứ 60 Thiên Lam môn.

“Nguy rồi, tiểu gia hỏa này vừa tới Vân Kinh đã gây chuyện...” Diệp Tĩnh Vũ thầm kêu không tốt, thân thể cũng nhanh chóng chạy tới. Hắn không sợ những người này có thể làm Tiểu Đào bị thương, có thể làm cho Hồn Sư lục cấp cũng bó tay không có kế sách nào chống nổi hung thú này sao?

Hắn sợ Tiểu Đào nổi lên hung tính, đến lúc đó đại náo Vân Kinh không tốt đâu...

Lần này mình tới đây là để báo thù, hiện tại thực lực của mình còn chưa đủ cường đại, phải khiêm tốn một chút mới được...

“Vị đại ca này, đây là sủng vật tiểu đệ, có chút không quá nghe lời, mạo phạm đại ca, xin đại ca không nên so đo, chỉ tiêu hôm nay của đại ca, cho dù tiểu đệ thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ tiến lên vài bước, đã đi tới trước người đại hán kia, rất là khách khí nói với đại hán kia...

“A?” Tên đại hán kia nghe lời ấy, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, nhưng rất nhanh, ánh mắt của gã liền rơi vào trên người Hồ Dục Mộng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ...

Càng là toả ra quang mang nóng bỏng, đó là một loại hận không thể lột sạch quần áo của hồ miêu Mộng, giải quyết ngay tại chỗ một phen...

Không chỉ có hắn như thế, ngay cả mấy tên nam tử bên cạnh hắn cũng hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào Hồ Mộng, tựa hồ cả đời chưa từng gặp nữ nhân lão nhân nào...

Tuy nói Lạc Linh Nhi cũng là đại mỹ nữ khó gặp, nhưng dù sao vẫn chỉ là một thiếu nữ, trong mắt những người này, chỉ là một cô bé đáng yêu một chút mà thôi, nào có thể so được với Hồ Mộng với vẻ mặt lạnh lùng...

Khuôn mặt đầy mị hoặc, dáng người ngạo nhân, cộng thêm vẻ mặt lạnh như băng kia, đủ để gọi lên dục vọng của bất cứ nam

nhân nào. Diệp Tĩnh Vũ dám thề, cho dù khắp nơi Vân Kinh này đều là mỹ nữ, muốn tìm ra loại mỹ nhân xinh đẹp như Hồ Mộng, cũng khó càng thêm khó...

“Vị đại ca này ý thế nào?” Nhìn thấy ánh mắt trần trụi của hán tử kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ có chút tức giận, bất quá không muốn gây chuyện hấn vãn bước về phía trước một bước, ngăn trở tầm mắt hán tử, như trước khách khí nói...

“Người cho rằng bốn đại gia là tên vô lại vô lại kia sao? Bốn đại gia đến đây ăn cơm còn muốn mời người sao? Người là cái thá gì?” Đại hán kia thấy Diệp Tĩnh Vũ ngăn trở tầm mắt của mình, đột nhiên giận dữ nói, lập tức vỗ bàn một cái, toàn bộ đứng lên, hai mắt trợn tròn, trên mặt thịt dữ càng là run lên, nhìn qua chính là một tên hung ác...

“Vậy người muốn thế nào?” Vừa nghe đối phương không khách khí mắng mình như vậy, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cũng tức giận một trận, hấn lúc nào sợ hơn người, cho dù lúc mới lên Bạch Vân sơn trang cũng không sợ, chớ đừng nói chỉ là hiện tại, nếu không cố kỵ bị người của Tần Viêm nhắm vào., Làm sao có thể khách khí như vậy được, nhưng bây giờ tự mình khách khí, đối phương lại không nể mặt mình, vậy đừng trách chính mình, lập tức, thanh âm lạnh như băng từ trong miệng truyền ra...

“Thế nào? Để hai nữ nhân phía sau người ở lại, bồi tiếp đại gia ta uống mấy chén, sau đó chuyện này cứ thế mà tính, nếu không, đừng trách đại gia ta không khách khí...” Hán tử kia lại không nghe ra Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng, còn nói là hấn e ngại mình, lập tức rất là càn rỡ nói. Lúc này, hấn tựa hồ phát hiện Lạc Linh Nhi sau lưng Diệp Tĩnh Vũ cũng là một mỹ nữ, vậy mà trực tiếp gọi tên nói...

Vừa nghe đại hán nói như vậy, vẻ mặt lạnh lùng của Hồ Diệp càng thêm băng lãnh, nếu không phải có Diệp Tĩnh Vũ ở đây, khả năng đã sớm giương cung giận dữ bắn ra...

Thủ hạ của Hồ Hộ tộc đã bao giờ bị người ta vu oan như thế? Cho dù là chiến sĩ Xích Di cường đại nhất thì đối với bọn họ cũng rất cung kính...

Về phần Lạc Linh Nhi, trên mặt vẫn mang vẻ hồn nhiên như cũ, không có chút nào đáng về tức giận, đôi mắt trong veo như nước không ngừng quan sát trên người Diệp Tĩnh Vũ và đại hán, dường như đang suy nghĩ Diệp Tĩnh Vũ sẽ thu thập tên đại hán này như thế nào...

Về phần những khách hàng khác, cũng đã sớm bị tình huống bên này hấp dẫn, bất quá tựa hồ có chút sợ hãi đại hán, mặc dù đang nghị luận, nhưng thanh âm lại rất nhỏ, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía bên này cũng có chút trốn tránh...

Diệp Tĩnh Vũ lại ngơ ngác nhìn đại hán, hẳn thật sự có chút khó tin, nơi này chính là Vân Kinh, nơi này chính là dưới chân thiên tử đây, theo lý thuyết mọi người nơi này hẳn nên nho nhã lễ độ mới đúng, cho dù đối phó với ai, cũng là hạ âm chiêu, làm sao còn có người cuồng vọng bức này chứ?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, làm sao còn giống hệt một tên Nhị thế hệ, chẳng lẽ chỉ số thông minh của hắn lại có bộ dạng này?

Hay là nói, người của Vân Kinh đều cuồng vọng như thế hay sao?

“Ha ha...” Sau một lúc lâu, khi hán tử kia muốn mất đi sự nhẫn nại, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên giật giật, trong miệng lại càng truyền ra một trận cười lạnh...

“Chúng ta đi...” Không bao giờ nhìn gã to con nữa, một tay xách Tiểu Đào còn đang gặm móng heo lên, quay người đi lên lầu. Loại người này, hẳn thật sự lười so đo... Hắn còn không tin, tên này thật sự dám động thủ ở chỗ này...

Đối phương đã ra lệnh đường đường là công chúa Thục Vân quốc cùng hắn uống rượu, phần tội này cũng đủ cho hắn chịu rồi, cho dù bản thân không chinh đón hắn, có lẽ thị vệ cung đình tiềm phục xung quanh sẽ tới gây sự với hắn...

“Đi hướng nào?” Không ngờ đại hán kia thật không sợ trời không sợ đất, mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ muốn rời đi, trực tiếp đuổi một tay ra, chớp tới bả vai của Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nào ngờ đối phương lại dám động thủ, tuy rằng hắn chỉ là võ sư cảnh giới, nhưng tốc độ phản ứng của hắn, lực

cảm giác, kể cả lực lượng thân thể tuyệt đối là gấp mấy lần võ sư bình thường, cảm nhận được sau lưng truyền đến hàn ý, bước chân khê động, đã tránh được một trảo kia...

“Hảo tiểu tử, nguyên lai cũng là một người luyện gia chi tử...” Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng tránh né một trảo của mình như thế, hán tử kia hét lớn một tiếng, đột nhiên gia tốc, một cái chân nặng liền vung về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Mắt thấy đối phương không lùi mà tiến, lần nữa đá mình tới, Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, cũng không né tránh, trực tiếp đá ra một cước, đập tới hướng đại hán quét chân kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ đụng mạnh vào bắp chân người đàn ông, lực đạo cực lớn làm cho cả quán rượu run rẩy một phen, mà thân thể người đàn ông này lại bị đụng phải liên tiếp lui về phía sau, nếu không phải nam tử ở cùng hán kịp thời đỡ hán, rất có thể đã ngã sấp xuống đất...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại không nhúc nhích chút nào, bây giờ lực lượng cơ thể hán đã gần vạn cân, nếu chỉ so sức lực, trừ Xích Di Côn ra, những người khác đâu phải đối thủ?

“Hảo tiểu tử, sức lực thật lớn...” Hán tử được đồng bạn của mình nâng lên, liền cảm giác bắp chân run lên, nếu không phải chân khí của mình hùng hậu, có thể vừa rồi đụng một cái, xương đùi đã gãy xương... Nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, dù sao, dưới cái nhìn của hán, Diệp Tĩnh Vũ cũng không tính là cao lớn, thân thể nhỏ gầy như vậy, làm sao có thể ẩn chứa lực lượng cường đại như vậy?

Người quen thứ bảy chương?

Không chỉ có hắn, mấy người kia cũng có chút kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ.

Bọn họ đều là đệ tử Thiên Cương Môn, Thiên Đẳng Môn mặc dù không bằng những đại môn phái Bạch Vân Sơn Trang này, nhưng ở phụ cận Vân Kinh cũng coi như là môn phái có danh vọng, cho tới nay, đều có chút tác oai tác quái., Tuy nói triều đình công phá ba đại môn phái, khiến những môn phái võ lâm này rất là kiêng kỵ, nhưng Thiên Đẳng môn lại đầu phục triều đình trước tiên, môn chủ Thiên Cương môn còn được quốc chủ đích thân phong làm Thiên Võ bá, đệ tử Thiên Cương môn so với trước kia càng thêm ngang ngược càn rỡ, đây cũng là nguyên nhân những đệ tử này dám động thủ tại Vân Mãn Lâu...

Tên đại hán này tên là Nhạc Long Cuồng, là đại sư huynh thế hệ trẻ tuổi của Thiên Lam môn, thế nhưng là cao thủ Tiên Thiên thật sự, ở những nơi mà cao thủ Vân Kinh tập hợp, cũng được coi là cao thủ hàng đầu, thế nhưng bây giờ lại bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa đánh lui, chuyện này sao không khiến người ta giật mình chứ?

Bất quá giật mình thì giật mình, nhìn thấy đại sư huynh mình trong tay đối phương cũng không chiếm được chỗ tốt, những người này lập tức vây đám người Diệp Tĩnh Vũ lại...

Nhìn thấy bên này động lòng người, những khách hàng khác lần lượt tản ra xung quanh, rất nhiều người còn trực tiếp tính tiền bỏ đi. Cuộc tranh đấu của nhân sĩ võ lâm kiểu này không phải bọn họ có thể trêu chọc, nói không chừng nếu rước họa vào người thì không tốt lắm...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn đại hán, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, ngược lại Tiểu Đào bị hắn bắt lại giấy khỏi tay hắn, chạy đến trên bàn ăn uống thả cửa, không để ý chút nào chuyện xảy ra ở hiện trường...

“Thế nào, các người thật muốn động thủ ở chỗ này sao?” Nhìn thấy đám người này vây quanh mình, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

“Ta cũng không muốn động thủ, chỉ cần người để hai sư đệ cùng đi uống với bọn ta mấy chén, ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người...” Nhạc Cuồng Long cũng lạnh lùng nói, nhưng trong mắt gã lại đã lộ ra sát ý...

Là đại sư huynh của Thiên Ngô Môn, hơn ba mươi tuổi cũng đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng coi như là thượng luyện võ có thành tựu, ở trước mặt những sư đệ này của mình, vẫn luôn có uy vọng, nhưng hiện tại lại bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đẩy lui, điều này làm cho hấn mặt mũi gì?

Không tìm lại mặt mũi, làm sao cam tâm?

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn thản nhiên nói...

“Vậy người đi chết đi...” Đại hán nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cực lớn đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh ra một quyền. Một quyền này, ngưng tụ chân khí toàn thân của gã, lập tức thấy đầu quyền nổi lên đạo đạo quang mang, trong không khí phát ra tiếng xèo xèo, đó là thanh âm không khí bị chân khí xé rách...

Quyền còn chưa tới, chân khí Tiên Thiên đã đánh tới trước người...

Một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng truyền đến, làm cho Hồ Diệp, Hồ Mộng phía sau Diệp Tĩnh Vũ, kể cả Lạc Linh Nhi đều liên tục lui về phía sau, đây chính là uy lực của Tiên Thiên võ sư...

Coi như là Diệp Tĩnh Vũ lúc này cũng cảm giác được một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng truyền đến, đây là lần đầu tiên hấn đối mặt với cao thủ Tiên Thiên, trước kia mặc dù đã từng nhìn thấy cao thủ Tiên Thiên ra tay, nhưng cũng không cảm thấy kinh khủng đến mức nào, coi như là Đại Tông Sư, Hấn cũng đã từng gặp qua, thế nhưng vẫn là cảnh tượng bị giết, cho nên vẫn luôn không cảm thấy võ sư có cái gì đáng sợ, kể cả là cao thủ Tiên Thiên, mình cũng phải có năng lực đánh một trận.

Thế nhưng khi đối mặt chính thức, hắn mới cảm giác được cao thủ Tiên Thiên cường đại...

Không giống với lực lượng khủng bố của Di Toan Nghê, một quyền nhìn như đơn giản nhưng bao hàm biến hóa vô tận, một mực khóa chặt bản thân, căn bản không có cơ hội né tránh, chỉ có thể chạm mặt mà lên...

Nhưng đối mặt với tiên thiên chân khí không gì không phá được kia, cho dù thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn, lúc này cũng không mười phần nắm chắc có thể tiếp tục, dù sao, đó chính là tiên thiên chân khí có thể phá hủy thiết giáp, thân thể mình cho dù có mạnh hơn, cũng không có thiết giáp mạnh mẽ hơn sao?

“Lên...” Đối mặt với một quyền kinh khủng này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trong mắt hiện lên một tia sáng trắng, một đạo huyết quang từ trong cơ thể hắn bắn ra, vọt thẳng tới mắt Nhạc Cuồng Long...

Bỗng nhiên cảm thấy một đạo huyết quang bắn về phía mình, Nhạc Cuồng Long kinh hãi, thân ảnh nhanh chóng thoái lui, một quyền uy thế cực lớn không công tự phá...

Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này, đột nhiên bước về phía trước, ngưng tụ lực lượng toàn thân, hung hăng đánh một quyền về phía ngực Nhạc Cuồng Long...

Tốc độ của hắn cực nhanh, không kém gì võ sư Tiên Thiên, cơ hồ chỉ trong một bước đã đến trước người Nhạc Cuồng Long, mà Nhạc Cuồng Long vì tránh né đạo huyết quang kia, thân thể đã mất cân bằng, làm sao còn có thể ngăn cản...

“Ầm ầm...” Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, thân thể cực lớn của Nhạc Cuồng Long trực tiếp bị quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh bay ra ngoài, nặng nề đụng vào bệ cửa sổ phía sau. Cái bệ cửa sổ bằng gỗ kia lập tức bị đập nát bấy, mà thân thể của gã cũng bị đánh văng ra bên ngoài tửu lâu, nặng nề rơi trên mặt đất, lập tức phun ra một ngụm máu tươi...

“Đại sư huynh...” Nhìn thấy đại sư huynh của mình bị đối phương một quyền đánh bay, sắc mặt những đệ tử Thiên

Cương Môn khác đều đại biến, phân biệt phóng về phía đại sư huynh của mình...

“Tiểu tử, ngươi thật hèn hạ, vậy mà dám sử dụng ám khí...”
Một nhóm người khác lại tiếp tục vây quanh đám người Diệp Tĩnh Vũ, nguyên một đám chửi ầm lên...

Diệp Tĩnh Vũ lại không tiếp tục tiến công, đừng nói nơi này là Vân Kinh, không thể tùy ý giết người, cho dù có thể, hấn hiện tại cũng khó có thể đánh chết đối phương. Tiên Thiên cao thủ, quả nhiên danh bất hư truyền, Tiên Thiên chân khí kia càng là không gì không phá, nếu không phải mình tại thời khắc cuối cùng dùng hồn lực khống chế huyết châm tập kích, phá đi Tiên Thiên chân khí của Nhạc Cuồng Long, bị đánh bay chính là chính mình...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ một quyền đánh bay một võ sư Tiên Thiên, những người chưa đi trong tử lâu đều lộ ra thần sắc khiếp sợ, đặc biệt là những người quen biết Nhạc Cuồng Long, càng không ngờ gã lại bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi hung hăng đánh bại... Tuy nhiên, thủ đoạn của thiếu niên kia có chút không rực rỡ...

Đôi mắt to linh động của Lạc Linh Nhi chớp chớp, khuôn mặt đáng yêu cũng nổi lên từng trận đỏ ửng, cũng không biết là vì hưng phấn, hay là vì cái gì...

Còn Nhạc Long Cuồng, lại đứng dậy dưới sự nâng đỡ của sư đệ mình, lau đi tơ máu trên khóe miệng, giờ tay ra ngăn lại tiếng mắng chửi của sư đệ mình, rất là kinh ngạc nói: “Hắn không dùng ám khí, mà là hồn khí, ngươi... Ngươi lại là một Hồn sư...”

Nghe tới hai chữ Hồn Sư, hiện trường ồn ào lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người, bất kể là đệ tử Thiên Đăng Môn, hay là những khách hàng chưa đi, đều là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

Hồn Sư, là Hồn Sư cao quý nhất...

Không ngờ hấn lại là một Hồn Sư...

Một lực lượng có thể đập bay một võ sư Tiên Thiên, điều này... Điều này sao có thể?

Phải biết rằng, đại đa số Hồn Sư đều là chuyên nghiên cứu linh hồn chi đạo, theo đuổi trường sinh, đi đâu để ý tới thân thể của chính mình, đối với bọn họ mà nói, linh hồn cường đại mới là căn bản, thân thể cho dù chết cũng không tính là cái gì, cho nên Hồn Sư cho người ta cảm giác đều là thân thể cực kỳ gầy yếu, nào có hồn sư có thể bằng vào nhục thể đánh bay một gã Tiên Thiên Vũ Sư? Điều này quả thực giống như lão mẫu Trư gặp trên cây vậy, thật không thể tưởng tượng nổi...

Còn ở lầu hai của Vân Mãn Lâu, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu trắng nghe thấy hai chữ Hồn Sư cũng đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bên này, khi nhìn thấy gương mặt Diệp Tĩnh Vũ thì sắc mặt kịch biến, trong miệng không kìm được hét lên: “Là hắn...”

Chương thứ sáu mươi sáu dã tâm bùng bùng.

“Tiểu Hầu gia, hửn là ai vậy?” Bên cạnh nam tử cầm bào màu trắng, một nữ tử xinh đẹp mặc quần lụa mỏng màu đen, dáng người xinh đẹp, nhìn thấy ánh mắt nam tử, cũng nhìn theo, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ đứng trong đám người, thanh âm tiêu hồn vang lên...

“Hửn là không phải, phụ thân nói hửn đã rơi xuống vách núi vạn trượng, làm sao còn sống, mà làm sao có thể trở thành Hồn Sư?” Trong mắt nam tử lại hiện lên thần sắc nghi hoặc, tựa hồ có chút không quá xác định...

“Tiểu Hầu gia, rốt cuộc ngài đang nói ai vậy?” Cô gái xinh đẹp bên cạnh nhìn thấy thần sắc nam tử không ngừng biến ảo, lại mở miệng nói tiếp...

“Không... Chỉ là người nọ có chút giống một tiểu sư đệ của ta, bất quá hửn là hửn... Yêu kiều, hay là nói về phân phó của vị kia đi...” Nam tử lại lắc đầu, quay đầu nói ra...

Nữ tử tên gọi là Yêu Sư kia nhìn nam tử áo trắng một chút, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ xa xa, lúc này mới nhỏ giọng nói...

Mà theo lời nói của nàng, thần sắc trên mặt nam tử áo trắng lại không ngừng biến ảo...

“Không tệ...” Diệp Tĩnh Vũ cách đó không xa, nghe Nhạc Long điên cuồng nhận ra thân phận Hồn Sư của mình, lại khẽ gật đầu. Vừa rồi chính là châm máu mà Xích Di trước khi đi tặng cho hửn Hồn khí, tựa hồ là dùng một loại gỗ sắt cứng hơn kim cương chế thành, thích hợp cho loại hồn sư Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đạt tới Hiên Hồn cảnh giới này sử dụng...

“Chúng ta đi...” Sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ là một gã Hồn Sư, Nhạc Long Cuồng cũng quay người bỏ đi. Đương nhiên, không phải thực lực của hửn không bằng Diệp Tĩnh Vũ, với

bản lĩnh cảnh giới Tiên Thiên của hắn, muốn giết chết một gã Hồn Sư Hiển Hồn Cảnh cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho dù thân thể của Diệp Tĩnh Vũ có mạnh mẽ hơn Hồn Sư bình thường, thậm chí còn mạnh hơn cả võ sư bình thường, nhưng nếu thực sự động thủ, hắn cũng chưa chắc sẽ thua...

Lý do là không muốn đắc tội với Hồn Sư...

Mọi người đều biết, Hồn Sư là tồn tại cao quý nhất đại lục Đấu Hồn, cho dù là một Hồn Sư vừa mới đạt tới giác hồn, cũng là đối tượng lung lạc các đại thế lực, triều đình càng áp dụng chính sách bảo vệ trọng điểm, bất kỳ người nào cũng không được vô cớ tìm Hồn Sư gây phiền phức, nếu không thì dùng tội đả thương người, tình tiết nghiêm trọng, thậm chí có thể dùng cực hình...

Về phần Hồn Sư phạm pháp, lại có cửa sổ tương tự xử lý việc này, công sai bình thường cũng không có tư cách tìm Hồn Sư...

Hơn nữa, sau lưng những Hồn Sư bình thường đều có thực lực khổng lồ, đặc biệt là những Hồn Sư có thể tiến vào cảnh giới hiển hồn, nếu không có bối cảnh cường đại chống lưng, căn bản không có khả năng tu luyện đến, dù sao, điều kiện của Tu Luyện Hồn Sư tại Thực Vân Quốc thực sự quá hà khắc, sau khi biết đối phương là một Hồn Sư, trừ phi Nhạc Long cuồng là một tên ngốc, nếu không tuyệt đối sẽ không tiếp tục trêu chọc Diệp Tĩnh Vũ...

Thấy đại sư huynh cứ thế róc rách rời đi, những đệ tử Thiên Đãng môn khác cũng không dám nói thêm gì. Bọn họ dường như đều biết hậu quả nghiêm trọng tới cỡ nào, đi theo sau Nhạc Long Cuồng, nhanh chóng biến mất khỏi hiện trường...

Thấy Nhạc Long Cuồng cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh, Diệp Tĩnh Vũ trên mặt kinh ngạc, làm sao hắn biết mình là Hồn Sư, chạy nhanh như vậy?

“Tuân ca ca, huynh thật sự là một Hồn Sư sao?” Lạc Linh Nhi lúc này mặt mũi đầy sùng bái nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nhìn thấy ánh mắt đầy sùng bái của Lạc Linh Nhi, trong lòng càng thêm nghi hoặc,

chẳng lẽ Hồn Sư ở Thục Vân quốc thật sự ăn thom như vậy?

“Thật tốt quá, sau này có người bên cạnh, ta cũng không sợ những yêu ma quỷ quái kia...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ khẳng định, Lạc Linh Nhi bắt đầu cười ha ha...

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức Vân Mãn Lô xuất hiện một gã Hồn Sư đã lan truyền ra ngoài đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ vốn định khiêm tốn lại vì bại lộ thân phận Hồn Sư của mình mà trở thành tiêu điểm trong mắt phần đông thế lực, cả đám bắt đầu thu thập tin tức liên quan tới hắn...

Rất nhiều người phát hiện Lạc Linh Nhi bên cạnh hắn, mơ hồ đoán được quan hệ giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tam thiếu chủ...

Tất cả những chuyện này đều phát sinh nhanh chóng như vậy, nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết mình đã trở thành tiêu điểm, mặc dù hắn biết Hồn Sư trân quý, nhưng tuyệt đối không ngờ, một Hồn Sư đạt tới cấp ba, cũng chính là Hiện Hồn cảnh giới, có thể khiến cho tất cả các thế lực lớn ở Vân Kinh chú ý...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi bỏ đi Nhạc Long cuồng, ở Vân Mãn Lô ăn thịt nướng, Vân Kinh, Vương Cung, trong ngự thư phòng của quốc chủ Lạc Tiêu Phong, Lạc Tiêu Phong mặc cẩm bào màu trắng bạc đang ngồi trong thư phòng...

Trước mặt hắn, còn đứng bốn nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào xanh lam bốn màu tím xanh, mỗi người đều có chút tương tự Lạc Tiêu Phong...

Đây chính là bốn vị Thiếu chủ mà Lạc Nhược Phong nhắc tới, bốn vị có lực cạnh tranh vị trí Quốc chủ nhất...

Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên, một thân cẩm bào màu xanh, dáng vẻ lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, nhìn qua chỉ thấy là một nhân vật tâm cơ thâm trầm...

Nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm, một thân cẩm bào màu lam, so với Lạc Hải Thiên, khuôn mặt thô kệch hơn một chút, dáng người cũng có chút cao lớn. Nếu không phải trong mắt gã lóe ra tia sáng trí tuệ, còn tưởng là một hán tử đầu óc đơn giản, tứ chi phát đạt đấy...

Tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong tất nhiên không cần nhiều lời, trên mặt không buồn không vui, dáng người bình thường, hình dạng so với hai ca ca của mình, không có chút đặc điểm nào...

Còn người mặc cẩm bào màu tím chính là đứa con nhỏ nhất của Lạc Tiêu Phong, Lạc Tiêu Viễn. Năm nay hắn mới mười sáu tuổi, lại là văn võ song toàn, trên mặt mang nụ cười long lanh như hải tử, trong mắt lại tràn đầy ngây thơ, tựa như một đứa trẻ chưa lớn lên...

“Các ngươi có biết ta tìm các ngươi vì chuyện gì không?” Nhìn bốn đứa con trai xuất sắc nhất của mình, trong miệng Lạc Tiêu Phong truyền đến một hồi thanh âm không bi không hỉ...

“Hài nhi không biết...” Bất kể là Đại thiếu chủ âm lãnh, hay là nhị thiếu chủ thô cuồng, hay là Lạc Tiêu Phong bình thản, cùng với Lạc Tiêu Tiêu Tiêu vẫn đang tươi cười như đứa trẻ, đồng thời cúi đầu xuống, cung kính nói...

“Lần này nhắm vào tam đại môn phái, tuy chúng ta lấy được thắng lợi tuyệt đối, nhưng uy danh của triều đình đã tăng lên tới đỉnh điểm. Thế nhưng trong Thục Vân Quốc vẫn còn rất nhiều môn phái võ lâm. Tuy tạm thời bọn họ quy thuận triều đình, nhưng không chừng một ngày nào đó lại có một Đường môn, Thiên Kiếm môn, Bạch Vân sơn trang, cho nên trăm định một mẻ hốt gọn đám nhân sĩ võ lâm này...” Lạc Tiêu Phong thản nhiên nói, gương mặt vẫn bình thản như cũ...

Nghe phụ vương nói vậy, Lạc Hải Thiên nhướng mày, Lạc Nhược Phong trầm ngâm một hồi, Lạc Tiêu Viễn lại không hề biểu cảm, chỉ có Lạc Mộc Viêm trực tiếp mở miệng nói:

“Nhưng phụ vương, bọn họ vừa mới quy thuận chúng ta, nếu chúng ta tùy tiện động thủ với những người này, liệu có nóng nảy quá không, khiến cả nước rung chuyển?”

Tuy Lạc Mộc Viêm không phải là một kẻ lỗ mãng, nhưng tính tình hắn quanh năm giao tiếp với những võ giả kia vẫn nóng nảy hơn những người khác...

Âm mưu thứ sáu mươi ba? Âm mưu?

“Chúng ta đương nhiên không thể trực tiếp động thủ với bọn họ, nói như thế nào, rất nhiều người trong bọn họ đều là công thần phản loạn chiến tranh, đối với công thần, làm sao có thể đuổi tận giết tuyệt đây?” Lạc Tiêu Phong vẫn thản nhiên nói, nhưng gương mặt hắn bình tĩnh lại lấp lóe vẻ điên cuồng vô tận...

“Ý phụ vương là mượn đao giết người?” Lạc Hải Thiên nhướng mày, mở miệng nói...

“Không sai...” Lạc Tiêu Phong hài lòng nhẹ gật đầu...

“Phụ vương muốn dụng binh với Hồ quốc?” Lạc Nhược Phong thấy đại ca của mình đoạt được danh tiếng, lập tức nhận lấy...

“Trẫm chính có ý này...” Nhìn con trai mình dựa sát vào từng chữ đã đoán ra tâm ý của mình, gương mặt không thay đổi từ tuyên cổ của Lạc Tiêu Phong, nở một nụ cười thản nhiên...

Hồ Quốc nằm ở phía tây Thiên Khuyết Sơn Mạch, cùng với Khương Quốc và Thiên Lan Quốc là kẻ nhau. Nhưng Thiên Đẳng Sơn Mạch từ phía bắc đại lục, một mực lan tràn đến Nam Hoang Man Lâm, phân cách Thiên Nguyên đế quốc và Thục Vân Quốc ở phía Đông đại lục. Nhưng tại giao giới giữa Hồ Quốc và Thiên Quận Thục Vân Quốc lại xuất hiện một đoạn cách rộng hơn mười dặm...

Lạc Tiêu Phong muốn mượn đao giết người tất nhiên là định phái những nhân sĩ võ lâm thuần phục đi tác chiến. Bọn họ đương nhiên không dám trêu chọc Thiên Nguyên đế quốc cường đại. Khương Quốc lại cách xa một dãy Thiên Đẳng sơn mạch nhưng Man tộc Nam Hoang lại tràn ngập thần bí, người duy nhất có thể động thủ chỉ có Hồ quốc...

Hơn nữa mặc dù diện tích lãnh thổ Hồ Quốc không khác biệt lắm so với Thục Vân Quốc, nhưng dân cư chỉ có một trăm

vạn, quốc lực xa xa không bằng Thục Vân Quốc, chính là đối tượng tốt nhất để hạ thủ...

Lạc Tiêu Phong đạt được thân thể Võ Thánh, dã tâm cũng theo đó bành trướng lên, hẳn không muốn cả đời làm một vị quân vương phụ thuộc quốc gia...

Lạc Tiêu Phong chỉ nói vài câu, Lạc Hải Thiên và Lạc Nhược Phong đã đoán ra tâm tư của hắn, điểm này đủ để chứng minh tâm tư hai người cắn mật, trí tuệ hơn người...

Chẳng qua chỉ là hai người có trí tuệ hơn người, sau khi nghe Lạc Tiêu Phong khẳng định sẽ trả lời, trên mặt vẫn lộ ra vẻ khiếp sợ. Thục Vân Quốc đã bao nhiêu năm rồi không có xuất hiện đao binh, lần này phản quốc chiến tranh cũng là bất đắc dĩ, nhưng mới vừa qua mấy tháng mà phụ vương của mình lại muốn chinh chiến bên ngoài, điều này... Điều này thật không thể tin nổi a?

Tuy rằng lần này chủ yếu tiêu hao nhân sĩ võ lâm, nhưng như vậy cũng quá mạo hiểm đi. Phải biết rằng, ở phía đông Thục Vân Quốc còn có Thiên Nguyên đế quốc cường đại đang nhìn chăm chăm, vạn nhất xử lý không tốt, có thể sẽ khiến cho Thiên Nguyên đế quốc hung mãnh công kích...

Dù sao, bất kỳ đế quốc nào cũng không hy vọng quốc gia thuộc về mình trở nên cường đại...

“Phụ vương đã xử lý tốt vấn đề phương diện Thiên Nguyên đế quốc?” Người hỏi câu này, lại là Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn một mực không mở miệng...

“Vấn đề này không khó, ba tháng sau, Thái tử diện hạ của Thiên Nguyên đế quốc sẽ đại diện hoàng đế đến nước ta dò xét, đến lúc đó trăm sẽ tự có biện pháp ứng đối. Hiện tại, trăm cần tìm ra một người để đầu nhập vào những nhân sĩ võ lâm mà trăm ủng hộ., Ba tháng sau phối hợp với tiêu dao đồng thời tấn công Hồ Quốc, người này nhất định phải văn võ song toàn, có thể áp chế được những nhân sĩ võ lâm kia, còn nhất định phải tuyệt đối trung thành...” Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói, dường như đã sớm tính trước chuyện này...

“Người tuyệt đối trung thành tự nhiên sẽ tìm được, thế nhưng muốn áp chế những nhân sĩ võ lâm kia lại có chút khó khăn...” Lạc Mộc Viêm cau mày, nhàn nhạt nói...

Bọn họ đều hiểu rõ, quân đội do những nhân sĩ võ lâm tạo thành này, nói cho cùng chính là pháo hôi, hơn nữa là pháo hôi uy lực cực lớn, người suất lĩnh bọn họ nhất định là cửu tử nhất sinh, nhất định phải tuyệt đối trung thành với vương thất, có thể cam tâm vì bệ hạ mà chết, bằng không kể mượn đao giết người này chính là nói suông...

Nghe Lạc Mộc Viêm nói vậy, mọi người lại lâm vào trầm tư...

Suy tư làm thế nào mới có thể áp chế được những nhân sĩ võ lâm kia...

“Phụ vương đã có chủ ý gì, cố ý khảo nghiệm mấy huynh đệ chúng ta?” Lúc này, Lạc Tiêu nhỏ nhất lại mỉm cười nói, thậm chí nụ cười của hắn còn có chút dí dỏm, tựa như trẻ con làm nũng với cha mình...

“Ha ha, trăm có thể có nhi tử tốt như các ngươi, đã rất vui vẻ rồi, không tệ, đúng là trăm nghĩ ra một chủ ý., Đó là trước thời hạn thi đấu võ tính nguyên học ba năm một lần, hơn nữa chúng ta phải trắng trợn tuyên truyền, để nhân sĩ võ lâm trên dưới toàn quốc đều biết, để bọn họ mơ hồ cảm thấy trở thành võ trạng nguyên, chính là thiên hạ đệ nhất., Những nhân sĩ võ lâm kia đều là người thích danh, vì một cái hư danh, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để tranh đoạt... Đến lúc đó, một vị chiến thắng cuối cùng, võ lực đương nhiên có thể đè ép những nhân sĩ võ lâm khác, còn chúng ta lại tạo thế cho hắn, muốn hàng phục những nhân sĩ võ lâm này cũng không khó...” Trên mặt Lạc Tiêu Phong nở nụ cười nhạt...

“Phụ vương kế này thánh diệu, chỉ là ta lo lắng những lão nhân môn phái kia sẽ không tham gia võ cử như vậy, như vậy mục đích chúng ta mượn đao giết người lại không phải là nói suông?” Lạc Mộc Viêm kiên nhẫn nhất tiếp tục mở miệng nói...

“Trăm không muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, chẳng qua là giết hết sinh lực của bọn họ mà thôi. Đến lúc đó xem bọn họ

làm loạn thế nào, hơn nữa chờ sau khi chiến đấu trở về, trăm tự mình lựa chọn một ít đệ tử ưu tú dạy dỗ cho bọn họ, bọn họ làm sao còn thời gian làm loạn...” Lạc Tiêu Phong tràn đầy tự tin nói...

Nghe phụ vương của mình nói như vậy, con mắt của bốn người ở đây đồng thời sáng lên, một chiêu liên hoàn kế, mượn đao giết môn hạ đệ tử của bọn họ, lại phái một ít người trung thành với ưu tú của Hoàng thất tự mình tiến vào sơn môn của bọn họ, để bọn họ trợ giúp Hoàng thất huấn luyện đệ tử, loại thủ đoạn này, mưu kế bậc này, quả thực cao minh đến cực điểm...

Đương nhiên, phải thực hiện, độ khó cũng không nhỏ, nhưng có thể đưa ra mưu kế như vậy, cũng đủ để nhìn ra thủ đoạn của Lạc Tiêu Phong...

“Xem ra phụ vương đã sớm quyết định tốt hơn một chút, không biết phụ vương cần bốn huynh đệ chúng ta làm gì?” Nhìn thấy bộ dạng đã tính trước của phụ vương mình, Lạc Hải Thiên khẽ cười nói, trong mắt càng tràn đầy vẻ kính nể, bất quá đến cùng có bao nhiêu là thật, lại chỉ có hắn biết...

“Thủ hạ của các người đều có một nhóm cao thủ trẻ tuổi, các người muốn chọn lựa một nhóm người trung thành tuyệt đối tham gia, ta cần Võ Trọng Nguyên sinh ra trong số bọn họ, không chỉ có vậy, còn cần bọn họ không ngừng tạo thế cho Võ Trọng Nguyên, khiến tất cả mọi người đều cho rằng hắn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi. Điểm này, các người có làm được không?” Lạc Tiêu Phong đột nhiên nhấn mạnh giọng nói...

Kỳ thật bên cạnh hắn còn có nhiều cao thủ trẻ tuổi hơn, chẳng qua hắn cũng muốn nhìn xem mấy đứa con trai của mình có bản lĩnh gì chứ...

“Có thể...” Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, bốn người đồng thời hét lớn, trong mắt bọn họ đồng thời lóe ra quang mang cực nóng, đây cũng là một loại khảo nghiệm của Lạc Tiêu Phong đối với bọn họ, ai có thể giành được thắng lợi cuối cùng, như vậy địa vị trong lòng Lạc Tiêu Phong cũng càng nặng thêm, cách vị trí Quốc chủ kia càng gần một bước...

Chương bàng bàng thiên nhãn (một)

Bài thi võ ba năm một lần của Thục Vân Quốc được tiến hành từ dã tâm của Lạc Tiêu Phong. Khi tin tức này được công bố ra ngoài, lập tức dẫn tới náo động cả nước, dù sao thì kỳ thi võ cử cũng giống như khoa cử, chính là một việc lớn, sao có thể nói cải biến là cải biến?

Có điều đối mặt với uy thế cường đại của Lạc Tiêu Phong lại không ai dám nói gì, chẳng qua trong dân gian lại đưa tới tranh luận rất lớn...

Chẳng qua Lạc Tiêu Phong nói đây là thời điểm Lạc Tiêu Phong bồi dưỡng một ít tướng lãnh cho quốc gia, những âm thanh tranh luận này lập tức giảm đi rất nhiều. Mà khi hắn trực tiếp tuyên bố hạng nhất của cuộc thi võ cử, trực tiếp phong làm tướng quân trấn quốc, tất cả mọi người đều sôi trào triệt để. Bất kể là những nhân sĩ võ lâm, hay là những con cháu thế gia kia, đều là rục rịch...

Trần Quốc tướng quân, đó là vinh quang cỡ nào, đó chính là các vị trí đại quan tương đương với cấp bộ trưởng hiện đại, vị trí như vậy, sao không gọi là lòng người động lòng người?

Tuy nhiên cũng có người thông minh tỏ thái độ hoài nghi đối với hành động này của Quốc chủ, nhưng bọn họ lại không có cách nào thay đổi cái gì, cử chỉ võ cử cử hành sớm, cứ như vậy thuận lợi mà định ra...

Hai tháng sau, thời gian thi đấu là một tháng, ngoại trừ thi triển võ lực ra, còn phải thi binh pháp gì đó. Nhưng sau đó đều là hư, đối với đám người Lạc Tiêu Phong mà nói, ai có thể dùng kỹ thuật trấn áp quần hùng, dùng võ lực trấn áp những người khác chính là Trạng Nguyên, dù sao bọn họ cũng cần pháo hôi chứ không phải danh tướng...

Nhưng lần này Võ Trạng nguyên còn có một quy định, đó chính là người trẻ tuổi chỉ chừng ba mươi tuổi trở xuống tham

gia, từ ba mươi tuổi trở lên lại không thể tham gia, quy định này khiến rất nhiều người rất nghi hoặc, nhưng càng nhiều người lại hưng phấn, đặc biệt là những thanh niên kia, ai không muốn lập công lập nghiệp, ai mà không muốn thành danh chứ?

Nhưng nếu những người thế hệ trước ra tay, vậy cơ hội của bọn họ sẽ giảm mạnh, nhưng đã có quy định này, đâu còn lo lắng người thế hệ trước, tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, chênh lệch sẽ lớn đến mức nào?

Cho nên, quy định này mặc dù kỳ quái, nhưng vẫn là được đại đa số mọi người tán thành, về phần người thế hệ trước, cũng không có quá nhiều tâm tư tham gia loại thi võ cử này, bất quá lại để cho đệ tử của mình tích cực tham gia, nếu có thể đoạt được vị trí Võ Trạng Nguyên, như vậy cũng có thể xếp vào nhân mạch của mình trong quân đội triều đình?

Hơn nữa còn tăng lên uy vọng của môn phái mình, như vậy một công đôi chuyện, bọn họ làm sao có thể không tích cực chuẩn bị...

Hết thấy hết thấy hết thấy, đều nằm trong dự liệu của phụ tử Lạc Tiêu Phong...

Vân Kinh, trên tòa phủ đệ của tam thiếu chủ, Lạc Nhượng Phong mặc một bộ cẩm bào màu trắng đang ngồi trong đại sảnh mà mình dùng để nghị sự. Xung quanh hắn là hơn mười người trẻ tuổi ngang tuổi với hắn., Đây đều là do Lạc Nhượng Phong triệu tập tâm phúc tuyệt đối, hơn nữa còn là tâm phúc có chút bản lãnh, Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó, bao gồm hắn từng quen biết Côn Bằng, Lâm Kiến, Lý Hành, Thanh Thuận, bốn cao thủ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên...

“Các vị, các vị đều là tâm phúc của ta, ta cũng không gạt các vị. Lần này ai trở thành Võ Trạng Nguyên liền suất lĩnh quân đội Viễn chinh Hồ quốc, đây là chuyện cử tử nhất sinh., Ai trong các ngươi đồng ý đi?” Lạc Nhượng Phong thuật lại nguyên nhân bắt đầu từ trước của Võ Thần, đương nhiên hắn không nói cho mọi người biết đây là một chiêu mượn đao giết người mà nói phụ vương của mình muốn chọn một số tướng

lĩnh trẻ tuổi, suất binh chinh phạt Hồ Quốc, cũng thuật lại nguy hiểm trong đó một lần...

Mọi người ở đây đều không phải kẻ ngốc, Lạc Nhược Phong đã nói rõ ràng như vậy, làm sao bọn họ còn không rõ cái gọi là tướng quân trấn quốc đại biểu cho cái gì, chẳng khác nào một tử sĩ...

Không có ai không yêu thương sinh mệnh của mình, nếu như có thể lựa chọn, ai nguyện ý đi chết chứ?

Nhưng bọn họ đều là tâm phúc tuyệt đối của Lạc Nhược Phong, luôn trung thành và tận tâm với Lạc Nhược Phong, hơn nữa còn nghĩ tới Lạc Nhược Phong bí mật quan trọng như vậy cũng nói cho bọn họ biết, trong lòng càng thêm cảm động. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên lựa chọn như thế nào...

“Thiếu chủ, để cho ta đi đi...” Vào lúc này, hiện trường trầm mặc bỗng nhiên vang lên một trận thanh âm còn mang theo vẻ trẻ con, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Diệp Tĩnh Vũ vừa mới gia nhập Thiếu chủ phủ...

“Diệp huynh, cái này...” Trên mặt Lạc Nhược Phong lộ ra vẻ trầm trọng...

Nói cho cùng, hắn giao hảo với Diệp Tĩnh Vũ coi trọng nhất chính là thế lực Nam Hoang sau lưng hắn, đó tuyệt đối là một cỗ chiến lực khó có thể tưởng tượng, nếu Diệp Tĩnh Vũ xảy ra chuyện gì, hắn căn bản không có khả năng lại lấy được Nam Hoang Man Lâm tín nhiệm, ngược lại, cỗ lực lượng kia cũng khó có được...

Điểm quan trọng nhất, tin tức Diệp Tĩnh Vũ là một gã Hồn Sư đã hoàn toàn truyền ra ngoài, đương nhiên hắn cũng biết rất rõ, mặc dù chỉ là một cảnh giới Hiển Hồn, có thể ngự vật phi hành, nhưng dù sao cũng là một Hồn Sư, Hồn Sư trân quý cỡ nào, hắn thân là thiếu chủ Thục Vân Quốc, không thể không biết, hắn sao có thể chịu chết Diệp Tĩnh Vũ được?

“Thiếu Chủ không cần lo lắng, ta cũng không phải kẻ ngu, biết rõ là đi tìm đường chết, còn đi chịu chết. Nhưng nếu đã là cử

tử nhất sinh, như vậy ta tin tưởng có thể tìm được một con đường sống...” Diệp Tĩnh Vũ thần sắc nghiêm túc nói...

Không phải vì hấn trung thành và tận tâm với Tam thiếu chủ, mà hoàn toàn là bởi vì hấn biết nhiệm vụ lần này tuy nguy hiểm, nhưng cũng là một cơ hội mà?

Nếu mình có thể đại nạn mà không chết, vậy tự nhiên sẽ khiến cho Quốc chủ chú ý, mà trong tay mình ít nhiều cũng có chút quyền thế, như vậy cơ hội giết chết Tần Viêm cũng lớn hơn một chút...

Hiện tại mặc dù hấn là tâm phúc của Tam thiếu chủ, nhưng hôm nay Tam thiếu chủ chỉ là một thiếu chủ, có thể nói hầu như không quyền không thế, muốn báo thù, còn không biết chờ bao lâu, mình đã bí quá hoá liều, vậy phải đến năm nào tháng nào mới có thể báo thù đây?

Mỗi buổi tối, khi nghĩ đến gương mặt mập mạp của Diệp Phú Quý, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại đau xót...

“Vậy được rồi, nhưng lần thi đấu võ này oanh động cả nước, tuy nói người ngoài ba mươi tuổi không được tham gia, nhưng trong thế hệ trẻ vẫn là cao thủ tụ tập, Diệp huynh chớ có cậy mạnh, cho dù cuối cùng thất bại, chỉ cần người vẫn còn, chúng ta vẫn có cơ hội...” Nhìn thấy bộ dáng kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong đành phải đồng ý...

“Thiếu chủ yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để thiếu chủ thất vọng...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu, lúc này, mình đã có thể quyết đấu với cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù không nhất định thắng lợi, nhưng ít nhất cũng có thực lực chiến một trận, mà trận đấu còn có hai tháng, trong thời gian hai tháng này, hấn đủ để luyện hóa linh trí, đến lúc đó thực lực của mình còn không tăng nhiều, cho dù là tông sư, cũng chưa chắc không có thực lực đánh một trận...

Nhưng muốn đạt được thực lực Tông sư, cũng không phải dễ dàng như vậy. Bạch Vân Sơn Trang cường đại như vậy, lúc trước bề ngoài cũng chỉ có hai gã Tông sư mà thôi, huống chi là những thế lực khác?

Mà người có thể đạt tới cảnh giới Tông Sư trước ba mươi tuổi đã ít lại càng ít hơn, coi như là tứ đại tông sư bên cạnh Đại Thiếu Chủ kia, người nào không phải là người bốn năm mươi tuổi. Cho nên, hẳn suy đoán, lần thi đấu võ cử này, căn bản khó có thể tìm ra cao thủ siêu nhất lưu đạt tới cảnh giới Tông Sư...

Thiên nhân Triều tịch năm mươi sáu (2)

Cho nên, hấn tự tin một khi luyện hóa linh tuệ phách, muốn đoạt được võ trạng nguyên, vấn đề hấn không lớn...

Cho dù cuối cùng mình không đoạt được võ trạng nguyên, cũng có thể mượn cơ hội lần này, nhìn xem thực lực của mình như thế nào...

Cuối cùng, để biểu hiện ra công việc của mình, Lạc Nhược Phong lại để cho hai vị võ sư Tiên Thiên, Lý Hành, còn có ba bốn vị võ sư khác cùng đăng kí tham gia thi đấu võ cử, còn hai vị võ sư Tiên Thiên khác lại bị hấn che giấu, những cao thủ trẻ tuổi mà hấn vất vả lắm mới kiếm được, sao có thể dễ dàng bị người ta biết được...

Mọi chuyện đã được quyết định. Vì nghênh đón giải thi đấu võ cử hai tháng sau, Diệp Tĩnh Vũ đã đặt toàn bộ tâm tư của mình vào việc tu luyện. Cho dù Lạc Linh Nhi từ Vương Cung trốn ra ngoài, hấn cũng cố nén nỗi khổ tu luyện...

Trong thời gian này, Lạc Nhược Phong đã tìm được rất nhiều linh đan diệu dược cho Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù không như những tiên đan trong truyền thuyết kia, trực tiếp khiến người ta phi thăng thành tiên, nhưng cũng khiến tốc độ tu luyện của Diệp Tĩnh Vũ tăng lên không ít...

Nhoáng một cái đã qua một tháng, hôm nay đã là thời tiết tuần hoàn trong tháng tám. Vàng trắng tròn treo trên bầu trời đã nói cho mọi người biết, tối nay là một ngày lễ hợp gia, Trung Thu tiết...

Toàn bộ phủ đệ Tam thiếu chủ đều chìm đắm trong niềm vui của ngày lễ ngày này. Mặc dù Lạc Nhược Phong không ở trong phủ đệ, chạy tới vương cung tham gia thịnh yến, nhưng lại khó có thể ngăn cản tâm tư của đám hạ nhân Tư gia kia...

Bất quá tất cả đều không có quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ, hấn cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trong biệt viện của mình, hồ ly, hồ

ly hai người đứng ở cửa biệt viện, không bắt luận kẻ nào đến đây quấy rầy, Tiểu Lâm Tử thì ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn Diệp Tĩnh Vũ ngồi xếp bằng, trong miệng lại ngáp dài liên tiếp, về phần Thao Thiết, lại là ở một bên, ngủ gật o o...

Trong cơ thể của Bá Nguyên Quyết không ngừng lưu chuyển, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác các loại năng lượng trong thiên địa điên cuồng tuôn về phía nhãn trước ngực mình, lại chuyển hóa thành một cỗ năng lượng cực kỳ tinh khiết, tràn vào mi tâm của mình...

Mà mi tâm của mình, lại có cảm giác hơi đau, phảng phất như có đồ vật gì muốn lấy ra...

Lông mày nhíu chặt lại, không ngừng vận chuyển Bá Nguyên Quyết, hẳn biết, rất có thể đây là dấu hiệu linh tuệ phách sắp luyện hóa...

Bên ngoài là một tiếng động lớn, nhưng bên trong biệt viện lại hoàn toàn yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe được tiếng Thao Thiết khò khè, ánh trắng màu trắng bạc vung lên, chiếu lên người Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng nếu cẩn thận, sẽ phát hiện ánh sáng màu trắng vừa đến trước người hẳn đã bị hấp thu hoàn toàn, thân thể hẳn giống như một cái hố đen...

Mà mơ hồ trong đó, mi tâm của hắn, tựa hồ có chút ánh sáng, dần dần, đạo ánh sáng kia càng ngày càng sáng, dần dần, vậy mà phát ra một đạo hào quang màu trắng bạc sáng chói...

“Oanh...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vang lên một chữ, mà hai mắt của hắn lại càng lập tức mở ra, càng làm cho người ta kinh ngạc chính là vết sáng chỗ mi tâm của hắn vậy mà mơ hồ hội tụ thành hình dạng một vàng trắng lưỡi liềm, dường như hắn đã mọc ra con mắt thứ ba...

Một đạo hào quang màu trắng bạc từ trong con mắt thứ ba bắn ra, quét qua mọi người ở đây, giống như Thần Ma trên chín tầng trời, tràn đầy vô tận uy áp...

Mặc kệ là Hồ Ly, hay là hồ hốt mộng, hoặc là Tiểu Lâm Tử, đều cảm giác linh hồn của mình phảng phất bị nhìn thấu, giống như trần trụi đứng ở trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí ngay cả Thao Thiết vẫn ngủ say, cũng bị ánh mắt này làm bừng tỉnh,

một đôi mắt xanh lè nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ một hồi, giống như móng vuốt của nó đang nắm lấy cái ót của mình, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó...

Linh tuệ phách ở trên mi tâm, mi tâm được gọi là Nguyệt Luân, Nguyệt, bản thân vốn là một con mắt mở ra, mắt còn gọi là mắt. Nói cách khác, lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã mở ra thiên nhãn của mình...

Đây là một Thiên nhãn có thể nhìn thấu Âm Dương, nói cách khác, từ nay về sau, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cần phải cảm thụ, có thể nhìn thấy hồn linh phiêu đảng giữa thiên địa...

Đây cũng là lý do vì sao đám người Hồ Tu có một loại cảm giác linh hồn bị nhìn thấu, đó là vì Diệp Tĩnh Vũ đã xuyên thấu qua thân thể bọn họ, thấy được bản chất linh hồn của bọn họ, đó là một cỗ năng lượng trói buộc chặt chẽ trong thân thể...

Ngoại trừ mở ra thiên nhãn, Diệp Tĩnh Vũ còn cảm giác được thân thể mình phát sinh biến hóa cực lớn, những cỗ khí luôn tồn tại trong tế bào vậy mà bắt đầu chậm rãi ngưng tụ, biến thành một loại lực lượng kỳ diệu, trực tiếp hòa vào trong tế bào, làm cho thân thể của mình càng thêm cường đại, không chỉ có lực lượng thân thể của mình mơ hồ, tựa hồ còn có thêm một loại lực lượng kỳ diệu, chỉ là hẩn hiện tại lại không nắm chắc được loại lực lượng này...

Mà chân khí trong kinh mạch hẩn vẫn chảy xuôi, không ngừng hội tụ về đan điền, hơn nữa càng thêm dày đặc...

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cho tới nay, chân khí trong cơ thể mình đều khác nhau sao?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện nghi vấn như vậy, thần niệm khổng lồ quét ra. Đây là lần đầu tiên gã dùng thần niệm quét qua thân thể mình, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện, khí tức bên trong kinh mạch hoàn toàn giống với chân khí của các võ sư khác., Thế nhưng những loại khí từng tồn tại trong tế bào lại là một loại khí vẫn đục, hoặc có thể nói, là một loại năng lượng mà Diệp Tĩnh Vũ không biết, hiện giờ, loại năng

lượng này chuyển hóa thành một cỗ lực lượng kỳ dị, tràn vào thân thể của mình...

Chẳng lẽ nói, chân khí trong kinh mạch là do tu luyện Kinh Lôî đao quyết ngưng tụ, mà những khí trong cơ thể, đều là công lao của Bá Nguyên Quyết?

Bởi vì lúc trước sau khi luyện hóa khí phách, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác được trong cơ thể mình có khí, cho nên vẫn luôn quy về công lao của cương phách Nguyên Quyết, hiện tại xem ra, cũng không phải là như vậy...

Ngẫm lại cũng đúng, Kinh Lôî đao quyết nếu là một bộ đao quyết cao thâm, làm sao có thể chỉ có đao kỹ không có tâm pháp? Nghĩ tới bộ tâm pháp này đã sớm dung nhập vào trong đao kỹ, cho nên mình đồng thời tu luyện đao kỹ, cũng đang tu luyện bộ tâm pháp này...

Sau khi hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ lập tức đứng lên, nắm lấy thanh đao gãy bên cạnh, sử dụng một bộ Kinh Lôî đao quyết, lập tức cảm giác được linh lực giữa thiên địa bị mình hút vào thể nội, thông qua đan điền, chuyển hóa thành chân khí tinh khiết, chảy xuôi vào trong kinh mạch, cuối cùng lần nữa trở lại đan điền...

Thì ra là thế, thì ra là thế...

Trong chốc lát, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu rõ tất cả, Bá Nguyên Quyết tu luyện thân thể cường đại nhất, cường hóa chính là mỗi một tấc trong thân thể, mỗi một tế bào, mà Kinh Lôî Đao Quyết cường hóa chỉ là kinh mạch con người mà thôi, ai ưu ai khuyết, rõ ràng rõ ràng...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng không từ bỏ việc tu luyện Kinh Lôî đao quyết, sau khi hẩn tu luyện Bá Nguyên Quyết thập trọng tu luyện, lĩnh ngộ nội dung chiến kỹ thiên, rất có thể Kinh Lôî đao quyết là thủ đoạn chủ yếu để hẩn nghênh địch...

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ luyện hóa Linh Tuệ Phách, lòng tin tăng nhiều, phủ Vân Kinh, Bạch Vân Hầu Hầu, một nam tử trung niên mặc trường bào màu trắng lẳng lẳng đứng trong một đình viện ở hậu hoa viên, một đôi mắt bình thản nhìn đóa sen tàn lụi phía trước., Ở phía sau hẩn, còn có một nam một

nữ, nam anh tuấn tiêu sái, nữ thanh tú tú lệ, mặc một bộ váy dài màu xanh, trên khuôn mặt như lê hoa luôn mang vẻ ưu sầu nhàn nhạt...

“Vân Nhi, quả thật hắc không chết, lần trước ngươi ở Vân Mãn Lâu nhìn thấy đúng là hắc, bây giờ hắc đã đầu phục Tam Thiếu Chủ, muốn trực tiếp động vào hắc hiển nhiên là không thể, bất quá lần này hắc nhất định sẽ tham gia thi võ cử, ngươi liền giết chết hắc trong quyết đấu đi...” Đột nhiên, thanh âm nam tử trung niên nhàn nhạt truyền đến...

“Hiểu rồi, phụ thân...” Nam tử trẻ tuổi kia cung kính gật đầu, còn thiếu nữ bên cạnh hắc nghe được câu này, thân thể mềm mại khẽ run lên...

Chương sáu bắt đầu trận đấu võ thứ sáu.

Thời gian như mũi tên, thời gian hai tháng cứ như vậy mà trôi qua, mà đợt thi đấu cử võ cả nước cũng diễn ra đúng hạn. Lần này đã có sự tạo thế của triều đình, toàn bộ nhân sĩ võ lâm Thục Vân quốc đều tham gia, mặc kệ là những môn phái lớn nhỏ, hay là con cháu thế gia, ai nấy đều anh dũng tham gia. Dù sao, dự hoặc của người đứng thứ nhất trong kỳ thi võ cử thật sự là quá lớn...

Trần Quốc tướng quân, hơn nữa nghe nói là một chi thống lĩnh mấy vạn người, đây chính là một thực quyền a, bất kỳ môn phái nào, bất kỳ thế gia nào, đều hi vọng có thể nắm giữ lực lượng này...

Chuyện này cũng tạo thành náo nhiệt chưa từng có trong kỳ thi lần này, chừng hơn vạn người tham gia. Cuối cùng, bởi vì số người tham gia thật sự quá nhiều, Lạc Tiêu Phong không thể không công bố một yêu cầu, phàm là người không đạt tới cảnh giới võ sư đều không có tư cách tham gia, lúc này mới khiến cho số người phải suy giảm...

Cứ như vậy, cũng có hơn bốn trăm người ở lại, con số như vậy, khiến Lạc Tiêu Phong cũng cảm thấy bất ngờ. Phải biết rằng, võ sư, trong quân đội cũng có thể ngồi lên chức quan trung cấp, mà những người trẻ tuổi dưới ba mươi tuổi này, tiềm lực sẽ lớn bao nhiêu?

Đừng nhìn Diệp Tĩnh Vũ tu luyện mấy tháng mà đã có thể đối phó được với võ sư, đó là bởi vì công pháp của hắn thực sự quá cường đại. Thế nhưng người bình thường, nghèo có một người, không chừng tối đa cũng chỉ tu luyện đến cảnh giới võ sư, giữa võ sư và võ sư Tiên Thiên, chính là một đường ranh giới. Nếu người có thể vượt qua, như vậy người chính là cao thủ, nếu không thể, như vậy xin lỗi, người tối đa cũng chỉ là một hảo thủ...

Mà một người từ nhỏ đã bắt đầu học võ, không có gì bất ngờ xảy ra, hai mươi tuổi đã có thể tiến vào cảnh giới võ sĩ, cũng giống như Tần Minh Long lúc trước bị Diệp Tĩnh Vũ chém giết, tu luyện võ kỹ nhiều năm, cũng bất quá chỉ đạt tới cảnh giới võ sĩ mà thôi...

Muốn tiến vào cảnh giới Võ Sư, ngoại trừ có tâm pháp võ công cao thâm, còn phải có thiên phú nhất định, bằng không thì ít nhất phải đến ba mươi mấy tuổi mới có thể tu luyện tới. Thế nhưng hiện tại lại có hơn bốn trăm người trẻ tuổi trở xuống, điều này đủ để chứng minh hơn bốn trăm người này đều có thiên phú võ học rất tốt, rất có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên...

Đương nhiên, cũng không loại trừ mấy người trẻ tuổi giả mạo ngoài ba mươi tuổi đi vào, nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều. Từ điểm này cũng đủ để nhìn ra lực lượng mà nhân sĩ võ lâm ẩn giấu trong dân gian khổng lồ đến cỡ nào, điều này cũng càng thêm xác định kế sách Lạc Tiêu Phong mượn đao giết người...

Mười một tháng thời tiết, chính là Đấu Hồn đại lục phía nam Thục Vân quốc cũng không có cảm giác quá rét lạnh, cây cối vẫn xanh mơn mớn như trước, không có chút nào vẻ thê lương của mùa đông...

Dùng bốn mùa như xuân để hình dung cũng không quá đáng...

Thi võ tiến hành ngay tại Vân Kinh, đầu tiên là thi đấu dự bị, đương nhiên, trận thi đấu tuyển chọn long trọng như vậy đương nhiên sẽ không giống như trận thi đấu chiến đấu hiện tại, từng vòng khiêu chiến, Lạc Tiêu Phong có tính toán của mình...

Võ Trạng nguyên là để lập uy, như vậy đương nhiên cần một ít trường hợp lập uy, cho nên vòng thứ nhất tuyển chọn trực tiếp chia hơn bốn trăm người thành mười tiểu đội, mỗi tổ nhỏ hơn bốn mươi người, trong đó người đứng đầu tiến vào trận chung kết tiếp theo...

Một vòng thi đấu tuyển chọn trực tiếp đào thải hơn ba trăm người, thủ đoạn như thế khiến người ta khiếp sợ, bất quá muốn

trở thành võ trạng nguyên sau sắp phong làm tướng quân, như vậy đến lúc đó coi như là một quân nhân, nếu không xuất ra một ít thủ đoạn, vậy làm sao trấn áp binh sĩ của mình?

Vòng thi đấu thứ nhất, kỳ thật cũng là trận đấu gian nan nhất, dù sao, cho dù người là võ sư Tiên Thiên, thậm chí là tông sư, nhưng không loại trừ khả năng hơn bốn mươi cao thủ cảnh giới võ sư trở lên cùng công kích người, muốn thắng cũng cực kỳ gian nan...

Quyết định này nhìn như tàn khốc, nhưng cũng lộ ra vẻ uy nghiêm, muốn kỹ thuật áp chế quần hùng, vậy thì xuất ra chút bản lĩnh thật sự đi...

Đối với quy tắc như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên sẽ không nói thêm gì, bây giờ những khí trong cơ thể hắn đã hoàn toàn chuyển hóa thành một cỗ lực lượng kỳ dị, nguồn lực lượng này đang không ngừng tẩm bổ thân thể hắn, khiến hắn thậm chí có một loại cảm giác, coi như là cao thủ tông sư, cũng có thực lực chiến một trận...

Bất quá chân khí trong kinh mạch hắn vẫn là chân khí như cũ, nói cách khác, trong mắt người khác, hắn chỉ là một võ sư không đáng kể mà thôi, làm sao có thể trở thành cái đích ngắm của mọi người...

Về phần thân phận Hồn Sư của hắn, bây giờ đã hai tháng rồi hắn không rời khỏi phủ đệ Tam thiếu chủ, có thể nhớ được bao nhiêu? Cho dù những người kia nhớ rõ, bọn họ như thế nào tin tưởng một Hồn Sư cao quý khi trở về tham gia thi võ cử như vậy?

Dù là võ nguyên cuối cùng, địa vị tại Thục Vân quốc cũng chưa chắc có thể sánh bằng một cái Hồn Sư a?

Đương nhiên, tất cả những điều này đều không quan trọng, quan trọng là hôm nay Diệp Đại thiếu gia chúng ta xuất chiến, ánh mặt trời vào đông lúc nào cũng lóe lên muện, nhưng điều này không ảnh hưởng tới tâm tình của Diệp Tĩnh Vũ, tinh thần phấn chấn, hắn dẫn theo Tiểu Lâm Tử đi ra ngoài cùng với Lạc Nhượng Phong...

Kết quả phân tổ đã xuống, mặc kệ công bằng hay không công bằng, đối với tất cả tuyển thủ dự thi mà nói cũng không quan trọng, bởi vì võ trạng nguyên cuối cùng chỉ có một người, muốn đạt được thắng lợi sau cùng, nhất định phải vượt qua tất cả khó khăn, chiến thắng tất cả đối thủ...

Lạc Nhược Phong vừa xuất chiến, cộng thêm Diệp Tĩnh Vũ, tổng cộng có sáu tuyển thủ, tổ hợp khác nhau, mặc dù rất bất lợi, nhưng ít nhất cũng tránh được cục diện tàn sát lẫn nhau. Dự định của Lạc Nhược Phong, chỉ cần có ba người tiến vào vòng thi đấu thứ hai, bản thân coi như miễn cưỡng lộ mặt phụ vương...

Đương nhiên, từ sâu trong nội tâm hắn, lại không muốn Diệp Tĩnh Vũ giành được thắng lợi cuối cùng, dù sao, vị trí kia quả thực là cử tử nhất sinh, dù Diệp Tĩnh Vũ có tự tin cường đại, hắn cũng không nguyện ý Diệp Tĩnh Vũ bị tổn thương gì...

Bất quá hắn cũng biết, lần này cao thủ nhiều như mây, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cường đại hơn võ sư bình thường, nhưng muốn đoạt giải nhất, cũng có chút khó khăn, có thể đánh vào trận chung kết coi như không tệ, cho nên, hắn cũng không đề ý nhiều...

Địa điểm trận đấu là ở khu săn bắn của một Vương tộc bên ngoài Vân Kinh. Khi đám người Lạc Nhược Phong tới nơi này, bọn họ phát hiện nơi này đã sớm tập nập người, bất kể là người trong võ lâm hay là dân chúng bình thường, ai nấy chạy tới xem náo nhiệt. Có điều Cẩm Vệ quân lệ thuộc quốc chủ đã sớm bao vây khu vực săn bắn của Vương tộc, ngoại trừ tuyển thủ thi đấu và những người có thân phận khác ra, những người khác đều không có tư cách tiến vào bãi trường...

Dù sao, đây là cuộc thi võ cử, cũng không phải là bán nghệ ở đầu đường...

Thi đấu dự bị tổng cộng có mười trận, mỗi ngày hai ngày tiến hành theo năm ngày. Diệp Tĩnh Vũ rút thăm tới trận đầu, khi Lạc Nhược Phong tới hiện trường, phát hiện ra một lô đài hình tròn cực lớn, cho dù có hơn bốn mươi người dự thi cũng không chen chúc lắm...

Chương bàng thứ sáu mươi sáu, Long phái bắt rồng.

Trước khi lên lôi đài, mỗi người đều phải ký kết tình trạng sinh tử, dù sao, quyền cước không có mắt, lại có nhiều người đồng thời hỗn chiến như vậy, khó tránh khỏi có thương vong. Điều này cũng đúng với câu nói kia, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, muốn có thu hoạch, đầu tiên phải trả giá, cái giá này rất có thể chính là sinh mệnh...

Đi tới đây tham gia kỳ thi đều là các đại môn phái hoặc con em tinh anh của thế gia, mỗi một người đều là hạng người can đảm hơn người, đâu có e ngại tử vong, nếu là e ngại, bọn họ cũng sẽ không đến...

Hầu như không ai do dự, trực tiếp ký tên mình trên sinh tử thư...

Đây đã là lần thứ hai Diệp Tĩnh Vũ ký kết sinh tử thư, trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, đột nhiên viết xuống đại danh của mình, nếu ngay cả những người này cũng không đối phó được, thì làm sao báo thù đây?

Bây giờ Tần Viêm đã là Bạch Vân Hầu, địa vị như thế, dựa vào Tam thiếu chủ là không có khả năng chèn ép hắn...

Đương nhiên, nhân số thật sự quá nhiều, Lạc Tiêu Phong ở đây cũng đưa ra một quyết định rất nhân từ, đó là trong lúc dự thi không cho phép sử dụng vũ khí. Điểm này cũng khiến rất nhiều môn phái, đao môn kháng nghị. Đại đa số bọn họ đều là những người thuần thực vũ khí, nếu không sử dụng vũ khí, đâu phải là những đối thủ luyện quyền, liên tiếp nắm tay...

Nhưng một câu của Lạc Tiêu Phong đã khiến những người này im lặng...

Chiến trường biến đổi khôn lường, nếu vũ khí của bọn họ mất đi, chẳng lẽ không thể đủ tác chiến sao? Nếu không thể thì sao

có thể đảm đương chức vụ đại tướng quân...

Những nhân sĩ võ lâm kia ngẫm nghĩ cẩn thận, đúng là như vậy. Đặc biệt là có hơn bốn mươi người, mỗi người đều cầm vũ khí, thương vong thật sự quá lớn...

Võ công cứ như vậy bắt đầu trong sự chờ mong của mọi người, hôm nay Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục màu đen, tóc dài màu đen xõa sau đầu, nhìn qua tinh thần sáng láng, anh tuấn tiêu sái, chỉ tiếc hiện trường không có mỹ nữ, bằng không chắc chắn sẽ gây nên một hồi hoan hô...

Đi lên lôi đài, phát hiện trên lôi đài đã có hơn hai mươi người đang đứng, nguyên một đám thần sắc nghiêm túc, tràn ngập cảnh giác. Ở đây, mỗi người đều là địch nhân của mình, chỉ có đánh bại tất cả mọi người mới có thể tiến vào trận chung kết, đây là tàn khốc đến cỡ nào...

Rất nhanh, hơn mười người còn lại đều ký kết sinh tử trạng đi lên lôi đài, tạo thành một vòng tròn to lớn, cả đám đều nhìn chăm chăm vào mọi người chung quanh...

Phía dưới lôi đài, còn có một cây la tán cực lớn, ngồi dưới la tán cũng không phải là quốc chủ Lạc Tiêu Phong, hiện tại chỉ là thí đấu dự thi, còn chưa đến mức y xuất mã. Nơi đây, điều làm chính là một trận khảo sát, chính là bên trong Thượng thư vương của Binh bộ của Thục Vân quốc...

Nhìn thấy tất cả mọi người đều lên đài tử võ, sau khi gạt đầu ra hiệu với Tam thiếu chủ cách đó không xa, Vương Trung liền tuyên bố quy định thi đấu...

Kỳ thật cũng không có quy định gì, chỉ là rơi xuống đài tính thua, chủ động nhận thua tính là thua, bị giết coi là thua...

Không thể sử dụng vũ khí, những thứ khác, mặc kệ người làm sao, chỉ cần có thể kiên trì đến cuối cùng, chính là người thắng...

Cái này so với tự do đánh nhau còn muốn tự do hơn...

Vương Trung cũng là người sáng khoái, sau khi tuyên bố quy củ, trực tiếp tuyên bố trận đấu bắt đầu, mà bên ngoài sân thi đấu, đám người tụ lại cũng nhỏ giọng nghị luận...

Trên lôi đài, Diệp Tĩnh Vũ không nhúc nhích, hần lẳng lẳng đứng trên đài, mi tâm có một đạo hào quang hình trăng lưỡi liềm mờ hồ thoáng hiện, dưới ánh mặt trời chiếu xuống cũng không gây chú ý cho những người khác, rất là mịt mờ ảo qua mọi người ở đây, cuối cùng phát hiện trong hơn bốn mươi người này, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên có tới bốn người...

Đây chính là tin tức cực kỳ chấn động, mặc dù hần tự tin có thể đánh bại một võ sư Tiên Thiên, nhưng muốn đồng thời đánh bại bốn người lại rất khó...

Trong đầu hần không ngừng vận chuyển, suy nghĩ xem nên giải quyết bốn tên võ sư này như thế nào đã...

“Giết...” Đột nhiên Diệp Tĩnh Vũ Thiên Nhãn nhìn ra tu vi thực lực của một gã võ sư Tiên Thiên trong đó lại hét lớn một tiếng, trong nháy mắt liền đánh về phía vài tên võ sư bên cạnh...

Gần như ngay khi hần mở miệng, ba tên võ sư Tiên Thiên khác cũng đồng thời ra tay, mỗi người tìm đúng một phương hướng, đều đánh về phía những võ sư này...

Chứng kiến tình huống như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đã sáng tỏ...

Hóa ra bốn tên này đã thông đồng tốt, trước tiên thanh trừ những võ sư bình thường, bốn người lại tiến hành quyết đấu a...

Xem ra bọn họ cũng không muốn lật thuyền trong mương, cuối cùng bị đám võ sư này kiếm lợi...

Trong lòng tự đánh giá, mà thân ảnh của hần lại cấp tốc rút lui, hần cũng không muốn bị cuốn vào trung tâm hỗn chiến...

Bốn vị võ sư Tiên Thiên lần lượt là bóng dáng Tiêu Tiêu của Lạc Ảnh môn, Nhị sư huynh Nhạc Hữu Toàn của Thiên Đăng môn, không tổn thương môn phái, Diệp Long Nghị của Long Hồ môn mấy năm trước đều tiến vào võ học thiên tài cảnh giới Tiên Thiên., Mặc dù danh sách thi đấu là vừa mới tuyên bố, trước đó căn bản không có khả năng liên lạc, nhưng bọn họ đều là đệ tử kiệt xuất của mấy đại môn phái phụ cận Vân

Kinh, ngày thường cũng có chút giao tình, vền vẹn một cái ánh mắt, liền biết tâm ý của đối phương...

Những võ sư khác lại không biết bốn người này là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, nhìn thấy một người động thủ, những người khác cũng bắt đầu động thủ. Chỉ có điều bọn họ đều đánh về phía người gần đây của mình, không biết mình đã trở thành đối tượng người khác thanh trừ trước...

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù nhanh chóng thối lui, nhưng vẫn bị một gã võ sư mặt đen ngăn lại, căn bản không cho Diệp Tĩnh Vũ bất kỳ cơ hội nào, đưa tay đánh ra một quyền, thẳng đến ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ không muốn trở thành mục tiêu của tất nhiên không thể toàn lực ra tay, thân thể khẽ nghiêng, nhìn như gian nan tránh được một quyền của mặt đen này, sau đó nhấc chân đá ra...

Mặt đen kia dường như cũng không muốn dốc hết toàn lực, mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ một cước quét tới, thân ảnh lui nhanh về sau, thế nhưng một tên võ sư khác phía sau hắn lại nắm lấy cơ hội, một đòn lẳng không đá vào đầu hắn...

“Phá Long trảo...” Mặt đen kia cười lạnh một tiếng, trở tay trảo, không ngờ lại bắt được chân kẻ đánh lén, thuận thế kéo một cái, kẻ đánh lén cứ thế bay thẳng ra ngoài, bởi vì vị trí của bọn họ đều ở rìa lôi đài, cho nên kẻ đánh lén này rất bất hạnh trở thành người bị loại đầu tiên...

“Hắc hắc, công phu tốt...” Diệp Tĩnh Vũ cười hắc hắc, thân ảnh lóe lên, lại tránh sang bên cạnh, bởi vì hắn phát hiện đã có ba võ sư đánh tới bên này, hình như là một nhóm...

Chứng kiến mặt mũi ba người kia tràn đầy sát ý, hán tử mặt đen vậy mà không lùi mà tiến tới, giơ tay đánh một quyền về phía người đi đầu...

Chân khí trong cơ thể hội tụ toàn diện, liền thấy trên mặt quyền mơ hồ có quang mang chớp động, càn quét mơ hồ nghe được tiếng long khiếu, cơ hồ không có dừng lại chốc lát, một quyền này liền đánh vào ngực một người dẫn đầu, lập tức liền

nghe thanh âm xương nứt vang lên, mà thân thể người kia bị oanh cho bay ngược ra ngoài...

“Trùng Long phái Long Khiếu Quyền?” Nhìn thấy đại hán mặt đen trực tiếp một quyền đánh bay đồng bạn của mình, mặt khác hai người đều lộ ra thần sắc khiếp sợ, trực tiếp kinh hô...

Vừa nghe thấy thanh âm này, ở đây ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, những người khác đều biến sắc, ngay cả mấy tên Tiên Thiên võ sư kia, cũng đều hướng ánh mắt về phía bên này...

Chương bàng chương Truy Long tuyệt học

Bất Long phái, đây cũng không phải là môn phái nhỏ của Thực Vân quốc, mà là môn phái nhỏ thần bí nhất toàn bộ Đông Phương Đại Lục...

Ba trăm năm trước, một tuyệt thể thiên tài tên Hoàng Phủ Vân ngang trời xuất thế, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới thân thể Võ Thánh, lúc tuổi già còn tay không bắt được một con Thiên Long, do đó sáng lập ra Cầm Long phái, càng dựa vào thực lực cường đại, đẩy Cầm Long phái lên toàn bộ thập đại môn phái ở Đông Phương Đại Lục...

Thực lực của thập đại môn phái ở toàn bộ Đông Phương Đại Lục cường đại cỡ nào chứ, đừng nói là Bạch Vân Sơn Trang, cho dù là ba môn phái như Đường môn, Bạch Vân sơn trang, Thiên Kiếm môn tổng hợp lại một chỗ cũng đừng hòng tiến vào mười hạng đầu...

Tuy nhiên mặc dù là một trong thập đại môn phái, nhưng Hoàng Phủ Vân cũng không thu nhận quá nhiều đệ tử, trong truyền thuyết, hần chỉ nhận có ba đệ tử, hơn nữa còn quy định, mỗi đệ tử tối đa chỉ có thể nhận ba người, bởi vì khối người ít ỏi, lại thêm sơn môn không cố định, bất rông phái vẫn luôn giữ lời nguyền trang thần bí...

Bất quá ở thời đại năm tháng rung chuyển này, tất cả mọi người đều biết, người của tẩu long phái đều là cao thủ, trừ Hoàng Phủ Vân đã vượt qua cảnh giới Võ Thánh, ba đệ tử của hần mỗi người cũng đều đạt đến cảnh giới Võ Thánh, sức chiến đấu kinh khủng như thế, đủ để uy hiếp quần hùng...

Phải biết rằng, một Võ Thánh, có thể một mình chống lại đại quân vạn người...

Bất quá trong lời đồn, giữa hoàng đế khai quốc Hiên Viên Tuyệt và Hoàng Phủ Vân lại có một trận quyết đấu, từ sau trận

quyết đấu đó, Hoàng Phủ Vân hoàn toàn biến mất trước mặt thể nhân, cũng không biết là sống hay chết, nhưng mà thiên tài tuyệt thế Hiên Viên Tuyệt lại là một tay sáng lập ra Thiên Nguyên đế quốc cường đại...

Gia tộc Hiên Viên cũng trở thành toàn bộ Đông Phương Đại Lục, thậm chí danh phù của Đấu Hồn Đại Lục kỳ thật là đệ nhất gia tộc...

Mặc kệ Hoàng Phủ Vân ở trong trận chiến kia thắng hay bại, có thể cùng hoàng đế khai quốc cường đại của Thiên Nguyên đế quốc đánh nhau, điều này đã đủ để chứng minh thực lực của hắn, mà từ sau khi bắt rồng, cũng ầm ỹ dậy lên...

Những năm gần đây chưa từng nghe qua đề tài của bọn họ, nhưng tuyệt học của tẩu long phái vẫn được mọi người nhiệt tình tâm bốc, Long Khiếu quyền này chính là một trong số đó...

Có thể dùng quyền lực phát ra tiếng long khiếu, toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có một nhà này mà thôi, cho dù những người này chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng tuyệt đối biết rõ võ công khắp thế gian này...

Trong lời đồn, Hoàng Phủ Vân đã từng dựa vào một quyền này mà đánh chết một Võ Thánh...

Một võ công biến mất mấy trăm năm đột nhiên xuất hiện trong kỳ thi tiểu quốc Thục Vân quốc, sao có thể không khiến người ta giật mình được...

“Thật không ngờ còn có người nhận ra tuyệt học phái ta...” Tên đại hán mặt đen kia nhìn thấy hai người này lại gọi tên chiêu thức của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt có điểm sai. Năm đó tuy rằng Công Long phái cường đại, nhưng dù sao cũng là chuyện của ba trăm năm trước, không nghĩ tới ba trăm năm sau, còn có người nhận ra...

“Nghe đồn đệ tử bắt Long phái chưa đến cảnh giới Tông Sư thì không cho phép xuống núi, người chỉ là võ sư trình độ, sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Một tên nam tử vừa rồi muốn tiến công đại hán mặt đen thấy hán tử mặt đen thừa nhận, lần nữa mở miệng hỏi...

“Đó là quy củ của ba trăm năm trước...” Nam tử mặt đen hừ lạnh một tiếng, thân thể cao lớn đã trực tiếp lao tới tên nam tử kia...

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hán tử mặt đen đã tới trước người tên nam tử kia...

“Lôi long lược ảnh?” Nhìn thấy bước tiến kỳ diệu của hán tử mặt đen, bên cạnh lập tức có người kinh hô...

Không phải là nói kiến thức của những người này rộng lớn bao nhiêu, mà là năm đó thật sự là rất nổi tiếng, mặc dù rất thần bí, nhưng cũng giống như các ngôi sao trong phim điện ảnh hiện tại, có thần bí ngôi sao nữa, động tác theo thói quen của người, những thứ này đều sẽ bị người ta tiết lộ ra ngoài, huống chi là mấy tuyệt học của Cầm Long phái chứ?

Nam tử mặt đen căn bản không để ý tới những người khác kinh ngạc, trực tiếp đuổi ra một trảo, nắm chặt cổ tay người nọ, thuận thế kéo một cái, tay kia trực tiếp chụp vào đầu nam tử kia...

Nam tử kia muốn giãy dụa, thế nhưng lại cảm giác chân khí đối phương không biết từ lúc nào đã tràn vào thân thể của mình, phảng phất một cỗ hấp lực, đem thân thể của mình vắt và hút vào trong tay, căn bản khó có thể vận chuyển...

Cái này... Cái này... Chẳng lẽ đây chính là Thủ Long của Cầm Long phái?

Trong lòng nam tử đột nhiên hiện ra tuyệt thế thủ pháp của đại lục danh tiếng Đấu Hồn này, ngay sau đó liền cảm thấy đầu mình đau nhức kịch liệt, tiếp theo trong nháy mắt mất đi ý thức...

Mà mọi người lại nhìn thấy đầu của hắn bị đại hán mặt đen vỗ một cái, trực tiếp hôn mê bất tỉnh...

Nghe đồn, tổ sư khai phái cầm Long chính là dùng một chiêu này đánh ngất một đầu Thiên Long, thu phục chúng. Tu vi hán tử mặt đen tuy rằng chênh lệch quá xa với Hoàng Phủ Vân, nhưng muốn đập ngất hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng, thậm chí đây còn là hán tử mặt đen hạ thủ lưu tình, nếu không một chiêu này đủ đập vỡ đầu của hắn...

Nhìn thấy đại hán mặt đen trong chớp mắt liền giải quyết xong hai tên võ sư cùng cảnh giới, những người khác đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đây chính là tuyệt học của môn phái bất rỗng sao? Trong cùng cấp, quả thực có thể nói là vô địch...

“Mọi người cùng tiến lên, đánh bại hắn trước rồi nói tiếp, nếu không chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn...” Không biết là ai hô một câu...

Những người khác đều sửng sốt, nhớ lại công kích khủng bố của hán tử mặt đen vừa rồi, lập tức cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất, mỗi người đều chạy về hướng hán tử mặt đen. Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ nói phát hiện bốn tên võ sư dậm lẩn trốn trong đám người, giết về phía hán tử mặt đen...

“Hèn hạ...” Lúc này, ở dưới lôi đài, những tuyển thủ đi vào sau khi không có trận đấu, một gã mặc trang phục võ sĩ màu trắng bạc, dáng dấp thanh tú, rất là oán giận nói...

“Bộ Nguyệt, đây là lực lượng nhiều người. Gia tộc Hiên Viên có thể trở thành đệ nhất đại lực, không phải vì Hiên Viên Tuyệt lợi hại, mà vì bọn họ nhiều người, bọn họ quản lý nhiều người hơn., Đây chính là thế, Cầm Long phái chúng ta muốn quật khởi, nhất định phải có thể cường đại, ngươi có hiểu không?” Ở bên cạnh nam tử, một gã nam tử khoảng ba mươi tuổi thân nhiên nói, nhưng mà thanh âm của hắn, lại là già nua...

“Ta biết rồi, sư phụ...” Nam tử tên Bộ Nguyệt cung kính nói, lại một lần nữa phóng ánh mắt lên lôi đài...

Vào lúc này, tất cả mọi người trên lôi đài đều phát động tấn công hán tử mặt đen, đương nhiên, giữa mỗi người khó tránh khỏi có một động tác nhỏ, chỉ cần tìm đúng cơ hội hạ độc thủ...

Dù sao thì ở đây, trừ bản thân ra, những người khác đều là kẻ địch...

Đối mặt với mọi người vây công, hán tử mặt đen lại vui vẻ không sợ hãi, mặc dù chỉ có tu vi Võ Sư, nhưng mấy đại tuyệt học của tẩu long phái lại dùng tới oai hùng, chỉ trong chớp lát, không ngờ lại đánh bại ba người, thế nhưng hắn cũng bị mấy

tên võ sư liên thủ đả thương, bộ pháp đã có chút lảng loạn, mắt
thấy chổng đờ không được bao lâu...

Cao thủ Tiên Thiên tầng sáu và thứ sáu mười chín...

Lúc này, một nam tử tên là Ảnh Tiêu Tiêu trong bốn vị võ sư Tiên Thiên đã đi tới sau lưng hán tử mặt đen, giơ tay vỗ vào hậu tâm hán tử mặt đen...

Nam tử mặt đen hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đuổi chân ra, dùng một góc độ khó tin đập xuống Ảnh Tiêu Tiêu, tốc độ mau lẹ như vậy, góc độ xảo trá như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi...

“Thần Long vẫy đuôi?” Trong đám người, một hồi kinh hô...

Còn Ảnh Tiêu Tiêu cũng biến sắc, hán tử mặt đen lại có thể dùng chiêu thần long vẫy đuôi bất ngờ như vậy?

Nếu như là một võ sư, đối mặt với cuộc tấn công đột ngột như thế tuyệt đối khó mà tránh né được, nhưng dù sao hán tử cũng là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, tuy rằng khó có thể tránh né, nhưng chân khí Tiên Thiên trong cơ thể lại đột nhiên bộc phát ra, tạo thành một luồng cương khí cường đại trước người mình...

“Ầm...” Tiếng vang giòn tan, một cước của người đàn ông mặt đen đập mạnh lên trên cương khí kia, lập tức đánh nát hoàn toàn cương khí bảo vệ hán tử...

Nhưng chân phải của gã nam tử mặt đen lại tê dại, vừa vặn một võ sư khác nện một quyền vào ngực gã, lập tức thân thể gã bị đập bay ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới lồi đài...

Cứ như vậy mà kết thúc...

“Tiên Thiên chân khí? Hán tử là võ sư Tiên Thiên?” Thế nhưng một đòn Thần Long vẫy đuôi của hán tử mặt đen lại khiến Ảnh Tiêu Tiêu bại lộ thân phận bản thân, vừa nhìn thấy cương khí bên ngoài lập tức có người kinh hô lên. Đối với những võ sư

này mà nói, uy hiếp của võ sư Tiên Thiên còn xa mới lớn bằng hán tử mặt đen a...

Nháy mắt, những võ sư vừa rồi còn vây công nam tử mặt đen kia lập tức đánh về phía bóng dáng Tiêu Tiêu. Bọn họ đều biết, nếu cuối cùng còn không đánh bại được võ sư Tiên Thiên, vậy mình tuyệt đối không có phần thắng...

Thấy mọi người nhào về phía mình, Ảnh Tiêu Tiêu mới gọi là buồn bực, vốn định ẩn giấu thực lực, nhưng nào ngờ một nam tử mặt đen lại vấy đuôi khiến mình không thể không sử ra cương khí tiên thiên...

Đương nhiên, với thực lực của võ sư Tiên Thiên, đối mặt với những người này tự nhiên sẽ không sợ hãi, nhưng mấu chốt là còn có ba gã cao thủ Tiên Thiên ở đây, nếu như bọn hán lẫn vào trong đám người đánh lén, mình làm gì còn có phần thắng?

“Nhạc có một bầy, đừng ly ly, Diệp Long Nghị, các người còn chờ gì nữa, chúng ta trước tiên xử lý đám phế vật này, rồi quyết đấu tiếp đi...” Đến lúc này, Ảnh Tiêu Tiêu cũng bắt chấp tất cả, trực tiếp hét lớn...

Nháy mắt, trong đám người một hồi sôi trào...

Thiên Đãng môn, Vô Thương môn, Long Hồ môn đều là đại môn phái phụ cận Vân Kinh, còn Nhạc Hữu Phái, Biệt Ly, Diệp Long Nghị còn là thiên tài võ học trong ba đại môn phái này, đối với nhân sĩ võ lâm mà nói, cho dù chưa từng gặp bọn họ cũng đã được nghe danh bọn họ, dù sao khi hai mươi tuổi có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên, thì đó cũng không chỉ là thiên tài có thể hình dung...

Thiên tài tuyệt thế như vậy không ngờ lại tới tham gia thi võ, hơn nữa còn cùng một tổ đội với mình, vậy đám người mình còn có phần thắng sao?

Tiên Thiên cao thủ cũng chia ra ba sáu chín dòng chảy, nếu như chỉ là cao thủ Tiên Thiên bình thường, có lẽ bọn họ sẽ có thực lực đánh một trận. Thế nhưng ba người này mỗi người đều là siêu cấp thiên tài. Từ mấy năm trước họ đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, với thiên phú của bọn họ, hôm nay tối

thiếu cũng là tồn tại đỉnh phong, muốn bước vào cảnh giới Tông Sư kia cũng chỉ là vấn đề thời gian, những cao thủ như vậy, sao bọn họ có thể đối phó được?

Phải biết rằng, một võ đồ trên lý thuyết có thể đối phó một hai người bình thường, mà một võ sĩ, tối thiểu có thể đối phó bảy tám người, một võ sư, thì có thể đối phó ba bốn mươi người, nhưng là một võ sư Tiên Thiên, lại đủ để đối phó bốn năm trăm người, chênh lệch ước chừng gấp mười lần a, tối thiểu cũng phải mười võ sư, mới có thể miễn cưỡng đối phó được với một gã võ sư Tiên Thiên, càng đừng nói là ba gã võ sư Tiên Thiên đỉnh phong...

Sau khi nghe được tên của mấy người, lập tức có người nhanh chóng lui ra ngoài, bọn họ cũng không muốn chịu chết vô ích, nếu không phải hoài nghi đây là giả, khả năng đã sớm rời đi rồi...

“Ảnh Tiêu Tiêu, người tàn nhẫn thật đấy...” Lúc này, Nhạc Hữu Sơn của Thiên Đãng môn quát to một tiếng, nhưng cũng không giữ lại gì nữa, cương khí Tiên Thiên trong cơ thể phóng ra toàn diện, trực tiếp chạy về phía đám võ sư này...

Vừa nghe thấy ba chữ Ảnh Tiêu Tiêu, những người kia càng không có ý chí chiến đấu, ít nhất có mấy chục người trực tiếp nhảy xuống lôi đài, tự động nhận thua...

Dám khiêu chiến cường giả, phải gọi dũng khí, nhưng khiêu chiến người cường đại hơn mình mấy chục lần, vậy thì gọi là ngu ngốc...

Đối mặt với cương khí Tiên Thiên cường đại kia, bọn hắn không có bất kỳ phản kháng nào...

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều biết thực lực bốn người này, trên lôi đài còn có hơn hai mươi người đến từ nơi khác, có khả năng đã nghe qua tên tuổi mấy người này, nhưng tuyệt đối không biết thực lực của bọn họ. Bây giờ biết rõ mấy người này là cảnh giới Tiên Thiên, lập tức toàn bộ đều chạy về phía bốn người...

“Một đám phế vật...” Một đám người mặc trường sam màu trắng trong miệng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên hít sâu một

cái, tay phải nắm chặt, một đạo quyền cương màu trắng trong nháy mắt hình thành, đột nhiên hướng phía trước đánh tới...

“Ầm ầm...” quyền cương mãnh liệt trực tiếp đánh lên người ba tên võ sư. Đối mặt với Tiên Thiên cương khí kinh khủng này, bọn hắn căn bản không có cơ hội phản kháng, thân thể trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra như suối.

Thiên Cương quyền...

Một trong những tuyệt học của Thiên Cương môn, người bình thường có thể so bì...

“Nhạc huynh thật là uy mãnh...” Lúc này, Biệt Ly mặc một bộ trường bào màu tím lại cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên vươn hai ngón tay, lập tức cảm thấy một đạo khí kinh phá không mà ra, trực tiếp vọt tới mấy tên võ sư...

“Xuy xuy xuy...” Mấy tiếng vang nhẹ vang lên, ngực của ba gã võ sư cùng lúc xuất hiện một lỗ máu, máu tươi như vòi rồng phun ra... Còn thân thể của bọn họ thì chậm rãi ngã xuống...

“Tuyệt tình trên tay Biệt Ly huynh thật quá tuyệt tình...” Bên kia, Diệp Long Nghị mặc trang phục võ sĩ màu đen cũng cười nhạt nói. Vừa nói chuyện, hắn vừa ngồi xổm xuống, song quyền ở ngực hóa động, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra ngoài, mơ hồ sau lưng hắn, tựa hồ có rồng cuộn, có một hồ đang nằm....

“Long Hồ đấu...” Miệng Diệp Long Nghị đột nhiên quát lớn, song quyền đồng thời vung ra, chân khí Tiên Thiên tràn ngập uy áp bộc phát ra, vài tên võ sư Tiên Thiên vừa mới chạy đến trước người hắn liền bị chân khí cuồng bạo này chấn động đến mức bay rớt ra ngoài, trên người trong nháy mắt nhiều hơn mười vết máu, giống như bị rồng cào qua, giống như hồ cắn qua...

“Mấy vị đều đã ra tay, vậy thì nhìn cái chân truy tung của ta đi...” Ảnh Tiêu Tiêu thấy ba người động thủ, cũng không khách khí, thân ảnh lóe lên, đã biến mất trước mặt mọi người, còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng, đã nghe thấy ba tiếng

kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo chỉ thấy thân thể ba võ sư trực tiếp bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, làm sao trả lại được...

Tứ đại cao thủ, tứ đại tuyệt học...

Nhất thời khiến toàn trường khiếp sợ...

Ngay cả khuôn mặt luôn lạnh nhạt của Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra vẻ kinh hãi...

Đây là cao thủ Tiên Thiên sao?

Môn phái thứ 70 mười một trăm.

Mất thấy bốn người trong lúc nhắc tay, đã đánh bại mấy chục người, lại còn bị thương, chết, những người còn lại đều là về mặt kinh ngạc, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được vì sao những người kia nghe được mấy cái tên này, lại lựa chọn buông tha đầu tiên, cao thủ Tiên Thiên như vậy, bọn họ đã không thể đối phó được, cho dù mình có cùng tiến lên, kết quả cuối cùng cũng vậy...

Người, đều không phải kẻ ngu, sau khi hiểu ra mình không có nửa phần thắng, đều rất tiếc hận tính mạng của mình, cũng không đợi bốn người mở miệng, những võ sư còn lại lần lượt nhảy xuống lôi đài, toàn bộ lựa chọn nhận thua...

Một màn như thế làm cho đám người xung quanh đều cảm thấy bất ngờ, theo bọn họ thấy thì nói thế nào cũng phải trải qua một phen tranh đấu gian khổ mới có thể quyết ra được? Nhưng bây giờ mới qua bao lâu, thậm chí bọn họ cảm giác trận đấu mới bắt đầu, làm sao trên đài chỉ còn lại có bốn người mà thôi.

Ha ha, không, là năm người...

Ngoại trừ bốn gã cao thủ trẻ tuổi, còn sót lại một thiếu niên nhìn qua nhiều nhất là mười bảy mười tám tuổi...

Diệp Tĩnh Vũ ngơ ngác nhìn lôi đài trống rỗng, sao chỉ trong nháy mắt, trên lôi đài chỉ còn lại mình và bốn gã biến thái này?

Đương nhiên, còn có mấy thi thể lạnh như băng, đó là võ sư bị Nhạc Hữu Ly và Biệt Ly giết chết...

“Tiểu tử, là chúng ta đưa ngươi xuống hay là tự mình xuống?” Nhìn thấy những người khác đều rất tự giác nhảy xuống lôi đài, lại có một tên tiểu tử trẻ tuổi vẫn còn ngẩn người, bốn ánh mắt đều rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, trong đó nhạc có quần khinh thường thanh âm vang lên...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô...

Bốn gã cao thủ Tiên Thiên... Hơn nữa còn là bốn tên cao thủ Tiên Thiên siêu nhất lưu...

Cho dù mình có tự tin đến mấy cũng không phải là đối thủ của bốn người này, thế nhưng chẳng lẽ mình cứ xám xịt như vậy sao? Vậy đại thù của mình làm sao báo đáp đây?

“Xem ra người muốn ta tiễn người một đoạn đường...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sững sờ ở đằng kia, Nhạc Hữu Vũ còn tưởng rằng gã không muốn xuống dưới, lập tức khẽ quát một tiếng, thân ảnh lóe lên, đã đi tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, lại một kích Thiên Cương quyền đập tới Diệp Tĩnh Vũ...

Quyền cương màu trắng chấn động không khí phát ra tiếng vang ong ong, Diệp Tĩnh Vũ vừa định tránh né, thế nhưng một quyền kia đã đánh vào ngực mình, lập tức cảm giác được một cỗ cự lực truyền đến, thân thể của mình lập tức bay lên, càng cảm giác được một đạo khí kinh bá đạo tràn vào thân thể mình, đây chính là Tiên Thiên Cương Khí của Nhạc Hữu Toàn...

Đau nhức khó tả khiến Diệp Tĩnh Vũ suýt nữa bất tỉnh, thế nhưng thân thể cường đại của hắn đã kháng cự lại một quyền kinh khủng kia, tuy nhiên cương khí Tiên Thiên cương mãnh kia lại nhào vào trong cơ thể hắn, tựa hồ muốn phá hủy toàn bộ cơ năng của hắn...

Ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng cho rằng mình chắc chắn phải chết, thế nhưng lực lượng kỳ dị tan chảy trong cơ thể lại đột nhiên tuôn ra, ăn mòn toàn bộ chân khí Tiên Thiên đang tiến vào trong cơ thể kia...

Gần như chỉ trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm giác cơn đau nhức kịch liệt vừa rồi biến mất vô tung vô ảnh. Nếu không phải thân thể mình vẫn còn đang bay đằng trời, nhất định hắn cho rằng vừa rồi đối phương căn bản không có chạm vào mình...

Thế này... là sao?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng tràn đầy kinh ngạc, hẳn biết rõ, cỗ lực lượng kỳ dị trong cơ thể mình đã triệt để triệt để triệt tiêu Tiên Thiên Cương Khí của đối phương...

Hóa giải toàn bộ lực đạo mãnh liệt kia...

“Đồ không biết sống chết...” Lúc này, âm thanh lạnh như băng của Nhạc truyền đến, kéo Diệp Tĩnh Vũ đang khiếp sợ trở về hiện thực...

Nhìn lướt qua bốn người đứng trên lôi đài, nghĩ đến sự cường đại của bọn họ, khóe miệng của hắn bỗng nhiên phác họa ra một nụ cười tà dị...

Chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, máu tươi đỏ rực bị chính mình ép ra, miệng há to, máu tươi đỏ tươi cứ thế phun ra, một ngụm lại một chén...

phun ra mới gọi là đặc sắc, đó mới gọi là quên cả trời đất...

Mà thân thể của hắn, đập âm âm trên mặt đất, hung hăng co quắp vài cái, rốt cuộc không thể động đậy, giống như là chết không thể chết thêm nữa...

“A...” Tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong, kể cả đám người Tiểu Lâm Tử cũng kinh ngạc hô lên, đặc biệt Lạc Nhược Phong còn trực tiếp đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, hiển nhiên hẳn không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại bị người ta đánh bại nhanh như vậy, không biết sống chết...

Trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, tựa hồ muốn lập tức phái người lên cứu giúp, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không biết từ lúc nào đã quay đầu lại, một đôi mắt đen nhánh không ngừng nháy mắt với hắn, lúc này mới an tâm...

Tên gia hỏa này rốt cuộc làm trò quỷ gì vậy? Sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ không có việc gì, Lạc Nhược Phong mới an tâm, nhưng trong lòng lại rất hiếu kỳ...

“Được rồi, bây giờ những người không liên quan đều đã bị thanh trừ, giữa chúng ta, có thể chia thành một thắng bại thật tốt...” Một quyền đánh bay Diệp Tĩnh Vũ, Nhạc Hữu Quân cũng không thèm nhìn, xoay người nói với ba người khác...

Trúng Thiên Cương quyền của mình, cho dù là võ sư Tiên Thiên cũng sẽ phải chết, huống chi một tiểu võ sư mười bảy mười tám tuổi?

“Ha ha, lần trước luận bàn với Nhạc huynh đã ba năm rồi, hôm nay hãy để ta tới lĩnh giáo Thiên Cương Tuyệt Học của Nhạc huynh a...” Lúc này, một thân áo tím Biệt Ly nhàn nhạt nói, thân thể đã bước ra một bước...

“Ha ha, người tuyệt tình sẽ không bị thương, vậy hãy để ta lĩnh giáo tuyệt học vô thương của Biệt Ly huynh đi...” Nhạc có nhóm từ tốn nói, nhưng thân thể của hắn đã hướng Biệt Ly...

Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị nhìn nhau một cái, trên mặt cũng đồng thời lộ ra nụ cười, mà thân thể của bọn họ lại nhanh chóng chạy về phía đối phương...

Nhìn bốn người ra tay đánh nhau, tất cả mọi người dưới đài đều là một trận chói mắt, tại sao trận thi đấu đầu tiên của Phương Vân quốc lại biến thành cuộc luận võ của tứ đại cao thủ thế hệ trẻ tuổi?

Có điều có thể nhìn thấy bốn đại cao thủ ra tay, những người này đều rất vui vẻ. Đương nhiên, chỉ là vòng thi đấu đầu tiên đã xuất hiện bốn đại cao thủ như vậy, cùng với một đệ tử của Đan Long phái. Như vậy lần thi đấu võ cử này, sẽ có bao nhiêu cường giả xuất hiện?

Trong lòng mọi người đều tràn đầy kỳ vọng...

Còn trong Vân Kinh vương cung, Lạc Tiêu Phong mặc cẩm bào màu trắng bạc ngồi trên bảo tọa của mình, nghe tin tức từ phía trước truyền đến, gương mặt không ngừng biến ảo...

Bất rờng phái...

Ba trăm năm sau, người bất rờng lại xuất thế một lần nữa, hơn nữa còn tới tham gia loại thi đấu võ cử này...

Rốt cuộc bọn họ nghĩ thế nào?

Rốt cuộc bọn họ có âm mưu gì?

Trên mặt Lạc Tiêu Phong âm tình bất định, thân là một Quốc chủ, đương nhiên sự tình hẳn suy nghĩ nhiều hơn so với những người khác, biết cũng tự nhiên nhiều hơn so với những người khác. Năm đó Tổ sư Phủ Vân của tẩu long phái cùng Hiên Viên Tuyệt một trận chiến kinh thiên động địa, có thể nói, cũng từ đó đánh một trận., Hoàng Phủ gia và Hiên Viên gia đã kết oán thù hận. Nhiều năm qua, Xà Long phái vẫn luôn không xuất hiện, nguyên nhân rất lớn là vì tránh né sự đuổi giết của gia tộc Hiên Viên. Dù sao, Hiên Viên nhất tộc cũng nắm trong tay toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc, thế lực khổng lồ như vậy, môn phái võ lâm có lớn đến đâu cũng là uổng công...

Chương bảy một cao thủ cô đơn lạnh lẽo?

Nhưng hiện tại, Cầm Long phái lại ngang trời xuất hiện, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Chẳng lẽ bọn họ đã tích góp đủ lực lượng để đối phó với gia tộc Hiên Viên sao?

Đương nhiên, nhìn từ vị trí Lạc Tiêu Phong, hẳn tự nhiên ước gì có người đến gây sự với gia tộc Hiên Viên. Quốc lực Thiên Nguyên đế quốc càng yếu, như vậy quốc gia của mình càng an toàn. Nhưng vấn đề là, người của Cầm Long phái muốn thông qua địa bàn của mình để gây sự với gia tộc Hiên Viên, vậy thì không thể không phòng a...

Mặc kệ là Thiên Nguyên đế quốc khổng lồ hay là môn phái bắt rồng thần bí kia, đều không phải là thứ mà mình có thể trêu chọc...

Không nói vị tổ sư khai phái bắt rồng kia còn sống hay không, chỉ cần bắt rồng phái có một hai cao thủ cảnh giới Võ Thánh, bản thân mình căn bản ngay cả khí lực phản kháng cũng không có...

Vũ Thánh, Vũ Thánh, thế nào là Võ Thánh, đó là tồn tại đã siêu phàm nhập thánh, đặc biệt là sau khi mình đạt tới cảnh giới này, càng hiểu rõ sự cường đại của Võ Thánh, nhưng trong lời đồn đại, một quyền của Hoàng Phủ Vân đã đánh chết một gã Vũ Thánh, thực lực như vậy đã đạt tới một cảnh giới như thế nào?

Cho dù hẳn đã chết, thế nhưng tuyệt học hẳn lưu lại, làm sao cam đoan sẽ không xuất hiện một người như vậy?

Nếu như không nắm chắc mười phần, làm sao bọn họ dễ dàng lộ diện được?

Trong lúc nhất thời, Lạc Tiêu Phong chau mày, vốn cho là không chế hết thấy mọi thứ hẳn cho là bước đầu tiên lại phát

hiện, liền thoát khỏi sự khống chế của mình...

Không nói Lạc Tiêu Phong kia phiến muộn, mà tỷ võ loạn võ trên lôi đài càng lúc càng đặc sắc...

Bốn người không hổ là siêu cấp cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, càng không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp...

Chân khí Tiên Thiên nồng đậm bao trùm toàn thân, mỗi lần ra tay đều là tuyệt học thân thể, mỗi một lần ra tay đều mang theo sát ý vô tận. Thế nhưng mỗi lần ra tay đều giữ lại tối thiểu ba tầng lực lượng, tùy thời dùng để ứng biến tình huống khẩn cấp...

Chiến đấu đã kéo dài trọn vẹn một khắc, nhưng mà bốn người lại không có cảm giác mệt mỏi, chân khí Tiên Thiên vẫn như cũ không cần tiền phóng thích, lực lượng cường đại càng là xé rách hết thảy chung quanh, bất quá làm cho người ta kỳ quái là sàn nhà bằng gỗ kia, không biết gia trì cái gì mà có thể ngăn cản được tứ đại cao thủ tàn phá...

Lúc này, một loạt thân ảnh của Nhạc lóe lên, tránh được một chiêu tuyệt tình tuyệt chí của biệt ly, chân khí trong cơ thể đột nhiên bộc phát, trực tiếp thổi trường bào màu trắng trên người bành trướng lên, trong mắt bạo xạ bắn ra một đạo tinh quang, hai tay hướng phía trước hóa ra, từng đạo cương khí như có như không không ngừng tuôn ra phía trước, cuối cùng cương khí vững chắc kia vậy mà biến thành chân khí mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất như từng đạo sóng nước...

“Tùy gió vượt sóng...” Bỗng nhiên, trong miệng Nhạc Hữu Toàn quát to một tiếng, nguyên bản hai tay đang hòa hoãn đột nhiên đánh ra, chân khí nhìn như vững vàng kia đột nhiên bạo khởi, giống như sóng biển dưới mưa to gió lớn, xông thẳng về Biệt Ly...

Cảm nhận được uy áp cường đại này, trên mặt Biệt Ly cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng, một tay buông xuống, chân khí trong cơ thể không ngừng hội tụ đến bàn tay, nhìn như chậm rãi vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vạch trong hư không, mơ hồ có thể nhìn thấy một vòng sáng sinh thành, nhưng lại theo đó phá diệt...

Ngay sau đó lại thấy bàn tay phải của hắn nhanh như chớp đánh ra...

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp lạnh lùng vô tình lan ra...

Tựa như hủy diệt thiên địa vạn vật cũng sẽ không xuất hiện nửa điểm thương cảm...

Vô tình chương...

Một trong những tuyệt học mạnh nhất của Vô Thương môn...

Trong truyền thuyết, cảnh giới cao nhất vô tình chương có thể đập vỡ thể gian...

“Bộp bộp bộp...” Liên tục mấy tiếng giòn vang, cảm nhận được sóng lớn của Nhạc Hữu Tiên dưới một chương này nhao nhao vỡ vụn, giống như từng khối thủy tinh bị đánh nát...

Mắt thấy một chiêu mạnh như vậy của mình bị đối phương phá giải, trên mặt Nhạc Hữu Kiệt không buồn không vui, thân ảnh nhanh chóng lui lại, lúc thối lui đến biên giới lôi đài, chân sau bỗng nhiên dùng sức đạp một cái, toàn bộ thân ảnh đột nhiên xông ra phía trước...

Một cỗ cương khí cực mạnh được hình thành bên ngoài cơ thể hắn, mà cả người hắn vậy mà biến thành một viên lưu tinh, hung hăng vọt tới Biệt Ly...

“Thiên Cương Tinh Lạc” Chứng kiến Nhạc có quần sứ mạnh mẽ như vậy, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu trong miệng đồng thời truyền đến tiếng kinh hô...

Một chiêu này, là tuyệt học mạnh nhất của Thiên Ngô môn, không có một trong đó, chính là tuyệt học. Theo lời đồn, tổ sư của Thiên Đãng môn đã từng dùng thân thể của mình va chạm với một ngôi sao, hơn nữa còn đánh rơi nó, có thể thấy chiêu này khủng bố đến mức nào...

Có điều tổ sư gia Thiên Đãng môn vì vậy mà bị tổn hại nặng nề. Đương nhiên đây là đồn đại, lời đồn chưa chắc đã là sự thật, nhưng sau khi Nhạc có quần sứ ra một chiêu này, ba người đồng thời cảm nhận được một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng truyền đến, dường như dưới chiêu này, bất luận chiêu thức gì cũng đừng hòng ngăn cản...

“Nhạc Hữu Đoàn, ngươi có cần liều mạng như vậy không?”
Biệt Ly hét lớn một tiếng, hai tay vũ động liên tục, từng thủ ấn không ngừng đánh ra, trong không khí mơ hồ phát ra âm thanh như sấm sét...

Không chỉ có hắn như vậy, ngay cả Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị cũng đồng thời dừng tay lại, hai tay vũ động liên tục, chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, toàn lực nghênh đón Nhạc Hữu Sơn...

Thiên Cương tinh lạc, chiêu này quả thực là một chiêu đả thương một ngàn người, tự tổn tám trăm chiêu thức, bình thường đều dùng để môn nhân Thiên Cương môn dốc sức liều mạng dùng, nhưng nào ngờ Nhạc Hữu Quân lại sử dụng trên đấu trường...

“Hắc hắc, lần này võ nguyên, ta nhất định phải có được, các ngươi muốn tranh với ta, vậy tự nhiên ta không thể khách khí...” Cương khí mãnh liệt xoay tròn điên cuồng, mơ hồ đã tạo thành một vòi rồng, mà âm thanh của Nhạc Hữu Nguyên lại từ bên trong truyền đến, tràn ngập đặc ý, tựa hồ căn bản không cần quan tâm tới hậu quả sau khi dùng chiêu này...

“Ngươi cái tên điên này...” Ba người đồng thời chửi ầm lên...

“Chỉ kiếm tình thương...” Biệt Ly hét lớn một tiếng, trong nháy mắt vươn ra hai ngón tay, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể tuôn ra, không ngờ lại trực tiếp tạo thành một thanh kiếm dài ba thước, chém thẳng về phía Nhạc Hữu Sơn...

“Long Hổ loạn vũ...” Diệp Long Nghị cũng hét lớn một tiếng. Đôi mắt với trời sao rơi xuống, không ai dám khinh thường... Từng đạo chân khí Tiên Thiên hội tụ thành hình thái Long Hổ, điên cuồng chạy về phía Nhạc Hữu Sơn...

“Huyền ảnh ngàn tay...” Ảnh Tiêu Tiêu cũng không dám khinh thường, trong lòng hắn hiểu rõ, chiêu thức Thiên Đãng tinh lạc là không đạt được mục đích không bỏ qua, một khi sử dụng, tuyệt đối không có đạo lý nào dừng lại, nếu không thừa dịp này liên thủ đánh bại cả đàn Nhạc Hữu Sơn., Một khi những người khác bị một chiêu này đánh bại, vậy mình cũng tuyệt đối thất bại. Cho nên, hắn cũng không lưu tình chút nào,

sử dụng tuyệt học mạnh nhất của mình, lập tức nhìn thấy vô số bàn tay, vô số vũ khí vào nhạc hữu đang bay nhanh đến...

Mà bốn cỗ lực lượng cực mạnh kia trong nháy mắt va chạm vào nhau...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, trung tâm lực lượng va chạm lại càng bạo phát ra một đạo quang mang chói mắt. Tiếng nổ mạnh mẽ càng làm tai mọi người run lên, mà thân thể bốn người đồng thời bị bắn bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp rơi vào trên lôi đài...

Khi mọi người lần nữa mở mắt ra, liền thấy nơi bốn người va chạm, xuất hiện một cái động lớn hơn mười mét vuông, mà thân thể bốn người, lại nằm ở chung quanh động lớn, không nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết...

Chuyện này... Xảy ra chuyện gì, bốn người đồng thời ngã xuống...

Vậy... cục diện tỷ thí này rốt cuộc là ai thắng?

Trung thư bộ binh vương ngậy ngốc tại chỗ, những người khác càng là một hồi mờ mịt...

Không ai nghĩ tới kết cục cuối cùng lại là thảm bại câu thương, tham gia tỷ thí võ, hơn bốn mươi người, bị giết, đánh bại, nhận thua, nhận thua, ngay cả bốn người cuối cùng, cũng kết cục như vậy...

Cái này... Điều này làm sao mình có thể ăn nói giống như Quốc chủ...

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chăm lên trên lôi đài, bọn hắn đều đang kỳ vọng, ai sẽ đứng lên...

Nhưng trên lôi đài vẫn là một mảnh im ắng như trước, bất kể là Nhạc Hữu Quân, hay là Diệp Long Nghị, bóng dáng tiêu sái, đều không nhúc nhích. Một kích vừa rồi, mỗi người hầu như đều chịu đựng lực lượng của ba người đối phương, cho dù bọn họ là cao thủ Tiên Thiên, cũng căn bản khó có thể thừa nhận...

Chẳng lẽ đây thật sự là một trận đấu vô giá? Chẳng lẽ trận đầu tiên của cử vũ cử không thể có một người thắng?

Ngay lúc mọi người gần như bỏ qua, một bóng người đột nhiên bắn lên...

Nhưng khi thấy rõ khuôn mặt người này, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt cổ quái...

Ngay cả trong Thượng thư vương Bộ binh, cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn người vừa đứng lên, hắn không phải bị Nhạc Hữu Toàn quyền giết chết sao? Tại sao còn chưa chết, hơn nữa còn đứng lên...

Dựa theo quy định của trận đấu, người đứng cuối chính là người chiến thắng, chẳng lẽ người thắng trong trận tỷ thí này là hắn?

Vương Giả chỉ cảm thấy đầu của mình...có hai cái lớn...

Qua vài phút, thanh âm có chút run rẩy từ trong miệng hắn truyền ra: “Diệp Tĩnh Vũ thắng được trận tỷ thí đầu tiên, tiến thẳng vào trận chung kết...”

Khán giả dưới đài lập tức xôn xao một mảnh...

Ngay cả Lạc Nhược Phong cũng không thể tin vào mắt mình, hắn... sao hắn lại chiến thắng? Sao hắn lại trở thành người chiến thắng cuối cùng? Hắn đã từng động thủ chưa?

Mà Diệp Đại Thiếu của chúng ta lại rất mừng rỡ, bộ dạng như cao thủ cô đơn lạnh lẽo...

Hắn là Chương thứ hai mươi bảy?

Trận đấu dự thi đầu tiên của Võ Hành, với kết cục của bất kỳ ai cũng không nghĩ ra, toàn bộ trận đấu, tử vong chín người, thương mười lăm người, trong đó bao gồm cả cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cùng nam tử mặt đen của Trọc Long phái, Hoàng Phủ Hắc Hữu...

Mặt khác còn có mười tám người lựa chọn tự động bỏ quyền, cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ trở thành người duy nhất trên đài, cũng trở thành người thắng cuối cùng...

Mặc dù khiến cho mọi người dưới đài cảm thấy bất mãn mãnh liệt, đặc biệt là những võ sư tự động rời khỏi cuộc thi, nếu như là bất kỳ một vị đoạt giải nhất nào trong bốn gã cao thủ trẻ tuổi, bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì, dù sao, thực lực của bọn họ, chính là Diệp Tĩnh Vũ sao?

Hắn nhiều nhất cũng giống như bọn mình, đạt đến võ sư cảnh giới, lại thừa dịp bốn người thất bại câu thương, kỳ tích đứng lên, chẳng khác gì nhặt được trái cây thắng lợi, điều này làm cho người ta chịu phục...

Nhưng dù sao đây cũng là cuộc thi võ công của Thục Vân quốc, mặc kệ có hợp lý hay không, tóm lại, dựa theo quy định của trận đấu, hắn... chính là người chiến thắng cuối cùng...

Kết quả kịch như thế, tự nhiên khiến cho toàn bộ nhân sĩ võ lâm Vân Kinh bàn tán xôn xao, tên của Diệp Tĩnh Vũ cũng bởi vậy mà nổi danh, đương nhiên, đây là tên vô sĩ...

Nhưng Diệp Đại thiếu gia lại không thèm để ý tới cách xưng hô này, không biết xấu hổ thế nào, chẳng lẽ bốn gã võ sư Tiên Thiên kia không vô sĩ sao? Bọn họ ẩn nấp trong đám người đánh lén binh sĩ của tẩu long phái thì không phải vô sĩ sao?

Hơn nữa, tình thế trước mắt này, không phải là một loại tuổi thơ vô sĩ sao?

Lúc này đã là buổi tối, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ ngoài ý muốn giành chiến thắng, nên mọi người đối với trận đấu thứ hai đã ít chú ý hơn rất nhiều, bài học thảo luận sau cơm nước đều là Diệp Tĩnh Vũ...

Vân Kinh, trên phủ đệ của đại thiếu chủ, Lạc Hải Thiên vẻ mặt lạnh lùng đứng trong hậu hoa viên của mình, phía sau hắn là hai nam tử cũng mặc cẩm bào...

Một người trong đó nhìn qua khoảng mười tám mười chín tuổi, ánh mắt hờm sâu, vừa nhìn đã biết loại rượu này có vẻ quá độ, một người khác tinh thần sáng láng, thần sắc lạnh lùng, vừa nhìn đã biết là một cao thủ...

“Đại ca, đã muộn như vậy, ngài tìm ta có chuyện gì sao?” Vào lúc này, tên thiếu niên có ánh mắt hờm sâu kia mở miệng nói, bộ dạng có chút không kiên nhẫn...

“Gần đây người của ta bắt được vài tên Hồ Cơ mỹ lệ ở Hồ Quốc, ngũ đệ ngươi có hứng thú ném thử không?” Lạc Hải Thiên cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét...

“A... Thật à... Đêm nay ta không về...” Vừa nghe đến Hồ Cơ, con mắt của thiếu niên kia lập tức sáng rực lên, đây chính là sinh ra từ mẫu thân của Lạc Hải Thiên. Ngũ tử Lạc Hải Long của Lạc Tiêu Phong tuy có tên rất khí phách nhưng thực ra lại rất uể oải, ngoại trừ ăn nhậu chơi bời thì chẳng còn chỗ nào tốt...

“Chuyện này tùy ngươi, bất quá chuyện lần trước ta bảo ngươi làm thế nào rồi?” Lạc Hải Thiên nhàn nhạt nói...

“Đại ca yên tâm, ta đã phái người ở Thục quận triệu tập hơn một ngàn người, hôm nay bí mật đưa đến trang viên của ta để huấn luyện, bất quá phụ vương hẳn là biết rõ...” Lạc Hải Long rất đặc ý nói, giống như vội vàng muốn biểu dương hài tử của đại nhân...

“Phụ vương có thủ đoạn thông thiên, đương nhiên hẳn biết, nhưng người đừng nói cho hắn biết là ta cho người huấn luyện là được rồi...” Lạc Hải Thiên cười nhạt nói...

“Đây là vì sao, ta và ngươi là huynh đệ, cho dù có biết thì đã sao?” Lạc Hải Long với vẻ mặt khó hiểu...

“Người muốn chơi nhiều nữ nhân hơn sao?” Lạc Hải Thiên không để ý đến vấn đề Lạc Hải Long, ngược lại mở miệng hỏi...

“Muốn...” Lạc Hải Long không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng nói ra...

“Vậy cứ dựa theo lời ta nói mà làm, mặc kệ sau này người muốn chơi nữ nhân thế nào, đại ca ta đều sẽ lấy cho người...” Lạc Hải Thiên dùng giọng điệu không thể cự tuyệt nói...

“Ta biết rồi, đại ca...” Lạc Hải Long khẽ gật đầu, nét mặt cười dâm dăng...

“Mấy Hồ Cơ kia ở trong hậu viện, người đi đi...” Lạc Hải Thiên chán chường phát phát tay...

Lạc Hải Long cười cười, cũng không hành lễ với Lạc Hải Thiên, xoay người chạy về phía hậu viện...

“Phế vật, mẫu hậu sao lại sinh ra một tên phế vật như hần...” Nhìn thấy Lạc Hải Long rời đi, Lạc Hải Thiên rất là chán ghét chửi bới...

“Thiếu chủ cần gì phải nói như vậy chứ, nếu không phải là ngũ thiếu chủ, đội ngũ tích trữ ngàn người đã sớm bị Quốc chủ cho chính pháp rồi, chuyện này Ngũ Thiếu chủ đã lập được đại công đấy...” Lúc này, một nam tử khác mở miệng nói ra...

Bây giờ trên dưới đất Vu Vân quốc đều nằm trong sự khống chế của Lạc Tiêu Phong, hơi có chút gió thổi cỏ lay, đều khó giấu diếm ánh mắt của hần, vì để củng cố quyền vị của mình, để tránh sự kiện Tam đại môn phái Bạch Vân sơn trang phát sinh lần nữa, Lạc Tiêu Phong rõ ràng quy định bất luận kẻ nào cũng không được chứa quá một ngàn người đội ngũ...

Lúc trước Bạch Vân sơn trang chính là vì mệnh lệnh này mà không thể không phản kháng, thậm chí là đám người Lạc Hải Thiên, cũng không dám một mình nuôi dưỡng hơn ngàn võ sĩ, như vậy sẽ chỉ khiến Lạc Tiêu Phong cảnh giác, chẳng qua để đệ đệ phế vật của mình đi làm những chuyện này., Lạc Tiêu Phong lại không để ý, ngược lại sẽ nghĩ Lạc Hải Long hiểu chuyện, biết tranh quyền đoạt lợi rồi... Ở thời kỳ đầu, căn bản

sẽ không chèn ép hấn, đây cũng là thủ đoạn mà Lạc Hải Thiên chậm rãi tích góp lực lượng.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, vận khí lão tam không tệ, không ngờ lại bị người của hấn đánh bại trận chiến đầu tiên... Nhạc Hữu Song, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu bốn người này đều bị thương nặng, bị người của Lão Tam nhốt được tiện nghi, đúng là phế vật, phế vật mà...” Lạc Hải Thiên hét lớn...

Lần thi võ này, bề ngoài là tuyển chọn nhân tài, dốc sức vì nước, trên thực tế lại là một chiêu mượn đao giết người, càng là khảo nghiệm bốn đứa con trai của Lạc Tiêu Phong, nhìn xem thực lực ai mạnh ai yếu, bên cạnh Lạc Hải Thiên mặc dù cao thủ nhiều như mây., Nhưng bốn gã tông sư đều là người bốn năm mươi tuổi, trong thế hệ trẻ, ngược lại không có một cao thủ nào có được mặt trên đài, điều này đã làm cho hấn mất đi ưu thế. Vốn cho là, chỉ cần mấy đệ đệ của mình không thể tiến vào trận chung kết, thì mặt mũi của mình cũng tốt hơn một chút, không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại may mắn như vậy trong trận đấu của tứ đại cao thủ trẻ tuổi...

“Đại thiếu chủ, ta cảm thấy đây không chỉ là vận khí...” Nhìn bộ dạng tức giận của Lạc Hải Thiên, nam tử lại thần nhiên nói...

“A? Vì sao lại nói như vậy?” Nghe thanh âm nam tử, Lạc Hải Thiên lại yên tĩnh trở lại, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía nam tử trước mắt...” Người nọ ta nhận ra, chính là một đệ tử năm đó của Bạch Vân Sơn Trang chúng ta, vốn chỉ là đệ tử ngoại vi Bạch Vân Sơn Trang chúng ta tùy tiện thu nhận mà thôi., Nhưng lại bị đại sư bá của ta coi trọng, thu làm quan môn đệ tử, Đại sư ta trời sinh tính tình đăm đăm, cả đời không có thu đệ tử, nhưng chỉ có thể coi trọng hấn., Người có thể được hấn thu làm đệ tử, tuyệt không phải là vật trong ao... Hơn nữa lúc đại quân triều đình tấn công Bạch Vân sơn trang chúng ta, trang chủ đã từng an bài chúng ta đào vong, dọc đường gặp phải Thiên Loan Bạch Viên, lúc ấy hấn dựa vào lực lượng thân thể thuần túy đánh chết một con Thiên Loan Bạch Viên, đây cũng là nguyên nhân lúc đó phụ thân tự mình ra tay

đuổi giết hấn, nhưng nào ngờ lại để hấn chạy trốn...” Nam tử kia không nhanh không chậm nói ra.

Chương bảy thứ ba – đối thủ tiềm tàng.

“A? Bằng vào lực lượng thân thể đánh chết một con Thiên Loan Bạch Viên, trước đó không lâu tại Vân Mãn Lâu lấy huyết châm dọa Nhạc Long cuồng cũng là hấn?” Đại thiếu chủ nhíu chặt lông mày...

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ, chỉ ngắn ngủn mấy tháng mà hấn đã trở thành một Hồn Sư, hơn nữa ta nhìn chân khí trong cơ thể hấn vậy mà cũng đạt đến cảnh giới Võ Sư...” Nam tử nhẹ gật đầu, bản thân có chút không tin nói...

Từ nhỏ đến lớn, hấn gần như chưa từng nghe qua người của Hồn Võ song tu, dù sao, người bình thường tu luyện nhiều nhất là võ kỹ, mà người có thể tu luyện linh hồn, suốt ngày đều cầm đi rèn luyện linh hồn, cầu xin đạo trường sinh, đâu còn tâm tư học tập võ kỹ...

Nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ lại thực sự là một Hồn Võ song tu, hơn nữa đều là người có chút thành tựu, điều này sao không khiến người ta giật mình...

“Xem ra vận khí lão tam không tệ lắm, có thể tìm được nhân tài như vậy, nếu đã như vậy, vậy cũng chỉ trách mệnh bạc của hấn, người gặp hấn, có nắm chắc giết chết hấn không?” Trong mắt Lạc Hải Thiên lóe lên sát cơ, đối với nhân tài, hấn luôn ôm lý niệm đều là, không thể sử dụng cho ta, vậy thì giết hết...

“Thiếu chủ yên tâm, nếu hấn may mắn đạt được vòng thi đấu thứ ba, ta nhất định sẽ cho hấn chết không có chỗ chôn...” Nam tử tràn đầy tự tin nói...

“Rất tốt, lần thi võ này, bên cạnh ta chỉ có một mình người xuất chiến, với thực lực của người, cho dù đứng rời xa mấy tên phế vật kia cũng không phải là đối thủ của người, Đoạt Khôi có lẽ không có vấn đề gì, nhưng người phải chú ý một người...”

“Ai...”

“Hoàng Phủ Nguyệt...”

“Bắt rồng sao?” Trên mặt nam tử lộ ra vẻ khiếp sợ...

“Không sai, cũng là hôm nay trên đấu trường xuất hiện một tên Hoàng Phủ Hắc Hữu mới khiến phụ vương chú ý, sau đó thuận thế kiểm tra một chút, mới phát hiện lần này vậy mà bị bắt long phái phái phái phái hai người tham gia, lấy ý tứ phụ vương, tuyệt đối không đủ để cho người Hoàng Phủ gia đoạt quan, nếu không bọn họ không biết sẽ gây ra sóng gió gì...”

Lạc Hải Thiên nhàn nhạt nói...

“Ta hiểu rồi, thiếu chủ...” Nam tử khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa...

Mà bóng đêm, lại dần dần sâu hơn...

Ngoại trừ phủ đệ của Đại thiếu chủ, những thế lực khác ở Vân Kinh cũng đang ở từng trận đấu nghị luận hôm nay, đương nhiên, đại đa số mọi người đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ bất quá là vận khí tốt mà thôi, có thể nhìn ra bản lĩnh của hắn rải rác không có mấy, thậm chí ngay cả trên phủ đệ của Tam thiếu chủ, mọi người cũng cảm thấy vận khí của hắn thật sự quá tốt...

Tuy nhiên dù sao đi nữa, vòng thi đấu thứ nhất cuối cùng cũng qua, vòng thi đấu thứ hai lại không phải tỷ thí, mà là so tài bắn cung và binh pháp...

Đương nhiên, binh pháp tự nhiên là thứ trên văn chương, đơn giản chỉ là một hình thức, tiến pháp lại là thật sự muốn tỷ thí một phen, nếu muốn trở thành tướng quân, vậy sẽ không bắn tên, còn gọi là tướng quân sao?

Mà vòng thứ hai này, hai người kém nhất sẽ bị loại, còn tám người cuối cùng lại tiến hành trận đấu cuối cùng...

Cho nên, trong hơn mười ngày còn lại, toàn bộ tâm tư của Diệp Tĩnh Vũ đều tiêu phí vào luyện tập bắn tên...

Tại Man Lâm Nam Hoang, hắn đã học được một ít bắn tên cơ bản nhất, nhưng muốn dựa vào cái này để trở hết tài năng

trong tỷ thí bắn tên, căn bản là không thể nào, bất quá hẳn có hai Thần tiễn thủ bên người, nào còn lo lắng vấn đề như vậy...

Không phải vậy, bóng đêm mông lung, trên giáo trường phía sau Đan Vân sơn trang đứng sừng sững từng dãy bia tiễn, tay trái Diệp Tĩnh Vũ nắm một cây cung dài, tay phải nắm một cây mưa tên, đặt lên dây cung, con mắt chăm chú nhìn bia tiễn phía xa...

“Vèo...” một tiếng, mũi tên trong tay xé gió bắn ra, trong nháy mắt đã mất tăm. Thế nhưng bên trên từng dãy bia tên kia, lại không có bất kỳ phản ứng nào...

“Ách... bắn đi nơi nào rồi?” Nhìn bia tiễn không phản ứng chút nào, Diệp Tĩnh Vũ rất là buồn bực nói...

“Lực đạo của ngươi đã đủ, tư thế cũng coi như chính xác, nhưng thân thể của ngươi trong nháy mắt đã mất cân bằng, cho nên lần nào cũng không thể bắn trúng mục tiêu...” Bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Dục Mộng mặc một bộ quần áo bó sát người màu lam nhạt, thân thể xinh đẹp dưới ánh trăng chiếu rọi mê người như vậy... Nhưng giọng nói của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, cho dù Diệp Tĩnh Vũ là chủ nhân của nàng...

“Vậy ta nên làm gì bây giờ?” Diệp Tĩnh Vũ vô tội nói, hẳn đã cố gắng hết sức...

“Nào, ta dạy cho ngươi...” Hồ Dục Mộng nói, thân thể thướt tha mềm mại lại đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, để Diệp Tĩnh Vũ làm xong tư thế bắn tên, mà nàng lại dán sát sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, một tay vịn cung, một tay kéo cánh tay phải của Diệp Tĩnh Vũ kéo dây cung, khuôn mặt nghiêng về phía trước, thế nhưng khí thế từ trong mũi tên kia vẫn thổi vào tai Diệp Tĩnh Vũ... thổi đến mức làm người ta ngửa ngáy...

Sắp chết, gần chết...

Không phải cô nàng này đang ép ta chính pháp nàng ấy sao?

Diệp Tĩnh Vũ gào thét điên cuồng...

“T nín hơi, tĩnh tâm...” tựa hồ cảm nhận được dị thường của Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm lạnh như băng của hồ ly Mộng truyền đến...

“Ta đang nín thở, ta... Ta đang tĩnh tâm...” Diệp Tĩnh Vũ cố kìm nén bản thân không nghĩ tới, nhưng ngửi mùi thơm mê người kia, cảm thụ được cảm giác tiêu hồn kia, hấn nào yên tĩnh được...

“Người còn muốn báo thù không?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ căn bản không yên lòng, Hồ Dục Mộng lạnh lùng nói...

Vừa nghe được câu này, rung động trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, trong đầu không tự chủ nghĩ tới gương mặt mập mạp của Diệp Phú Quý kia, sát khí lạnh như băng từ trong cơ thể hấn toát ra...

“Muốn...” Giọng nói lạnh như băng vang lên, nhưng trong lòng lại không còn chút tà niệm nào...

“Vậy thì nhớ kỹ, bắn tên, không phải dùng cánh tay, cũng không phải dùng thân thể, mà là tâm, dùng tâm để cảm ngộ mục tiêu của người, dùng tâm của người, đi nghĩ lại người có thể bắn trúng, người nhất định có thể bắn trúng...” Hồ Mộng lạnh lùng nói, có chút phong phạm của danh sư...

Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm tình càng ngày càng tĩnh, tĩnh lặng đến mức hấn có thể nghe được tiếng kiến bò qua dưới chân...

Chỗ mi tâm, một vầng trắng lười liềm nhàn nhạt hình thành, hai mắt hấn đóng chặt lập tức mở ra, nhìn về phía xa xa, tay phải kéo dây cung trong nháy mắt buông ra...

“Vèo...” một tiếng, mũi tên trong tay hóa thành một đạo hắc quang, trực tiếp chui vào trên bia tên chính diện, tuy không bắn trúng tim đỏ, nhưng cũng sượt qua tim đỏ, lực đạo cường đại trực tiếp bắn xuyên bia ngắm...

“Chính là như vậy, cảm nhận thật tốt cảm giác vừa rồi...” Hồ Kính Mộng từ tốn nói, hai tay buông ra Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không nghĩ nhiều, một tay nắm lấy mũi tên trong ống tên bên cạnh, cài cung, kéo dây, buông tay...

Động tác này một mạch liền mạch, mà mũi tên đen kia lại một lần nữa xuyên thấu bia tên, biến mất trong đêm tối...

Cứ như vậy liên tục bắn ra hơn mười mũi tên, đến khi bầu không bằng mũi tên, Diệp Tĩnh Vũ mới dừng lại, lấy lực lượng thân thể của hắn, cánh tay cũng có chút tê dại, bất quá bia bắn đã sớm thủng trăm ngàn lỗ., Hồng Tâm cũng sớm bị bắn bay, nhìn thấy thành tích như vậy, Hồ Mộng không nói thêm gì nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Chủ nhân đã lĩnh ngộ ra đạo về bắn tên, còn lại chính là chậm rãi luyện tập trải nghiệm, thời gian không còn sớm, kính xin chủ nhân sớm nghỉ ngơi một chút...”

“Người lui xuống trước đi, ta muốn một mình yên tĩnh...”
Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, trên mặt hiện ra thần sắc vô bi vô hi...

Hồ Tư Mộng nhìn bia tiền phía xa, lại nhìn khuôn mặt dưới ánh trăng của Diệp Tĩnh Vũ, thở dài một tiếng thật dài, xoay người đi qua một bên...

Rất nhanh biến mất trong bóng đêm đen kịt, mà trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại lóe ra một vòng ánh sáng bạc...

“Nếu đã tới, vì sao không hiện thân gặp mặt...” Đợi đến lúc thân ảnh Hồ Ly Mộng hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Diệp Tĩnh Vũ mới chậm rãi nói...

“Không nghĩ tới vẫn bị người phát hiện, xem ra hôm nay người có thể chiến thắng, cũng không phải là may mắn...”
Một thanh âm sang sảng vang lên, mà theo thanh âm này vang lên, một bóng người nhàn nhạt từ trong bóng tối đi ra...

Chương bảy, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt.

Nam tử trước mắt khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ thanh tú, mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, nhìn qua giống như thư sinh vào kinh thi. Bất quá giữa hai hàng mi của hắn lại lộ ra một cỗ uy áp như có như không, đó là uy nghiêm của một cao thủ, càng là tự tin của cao thủ...

“Các hạ là ai?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, nơi này là Đan Vân sơn trang, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc và hai mươi thần xạ thủ từ đại tông sư trở lên, trừ phi là cao thủ từ đại tông sư trở lên, nếu không hắn không sợ bất luận kẻ nào...

“Tại hạ bắt Long phái Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, bá kiến Tĩnh Vũ huynh...” Nam tử kia mỉm cười, đi đến hướng Diệp Tĩnh Vũ thi lễ một cái...

“Bắt Long phái?” Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, có lẽ trước hôm nay hắn còn chưa biết môn phái này. Thế nhưng hôm nay sau khi nghe trên lời đài nói tới môn phái này, lại hiểu thật sâu về môn phái này từ Lạc Nhược Phong, càng hiểu rõ môn phái này cường đại tới mức nào. Đó là môn phái mà ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng không dám trêu vào. Nhưng bây giờ, tên trẻ tuổi tự xưng là Tỳ Long phái này lại tới tìm mình làm gì?

“Nguyên lai là Bộ Nguyệt huynh, không biết muện như vậy, Bộ Nguyệt huynh tìm ta có chuyện gì?” Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng biểu hiện bên ngoài, Diệp Tĩnh Vũ vẫn nhàn nhạt nói ra...

“Ha ha, không có chuyện gì, chỉ là đến xem người đánh bại sư đệ ta là nhân vật ra sao...” Hoàng Phủ Nguyệt cười nhạt nói...

“A? Hôm nay hán tử mặt đen kia là sư đệ ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hán tử mặt đen hắn nhìn ít nhất cũng ba mươi tuổi, sao vẫn là sư đệ của gia hỏa này?

“Ừm, Hoàng Phủ Hắc Hữu so với ta sau khi vào sư môn, tự nhiên là sư đệ...” Hoàng Phủ Nguyệt cười nhạt nói...

“Ha ha, thì ra là thế. Bất quá đánh bại sư đệ ngươi không phải là ta. Tuyệt học của tẩu long phái lợi hại như vậy, nếu như không phải bị người vây công, nói không chừng cuối cùng người thắng sẽ là hần. Ta chẳng qua là gặp may mắn mà thôi., Nhật một cái tiện nghi mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói, đối với việc đối phương đều là dòng họ Hoàng Phủ Vân, một chút cũng không kinh ngạc, cho dù bọn họ không phải là hậu đại của Hoàng Phủ Vân, nhưng cũng giống như Bạch Vân sơn trang, phạm là đệ tử được Bạch Vân sơn trang thu dưỡng, đều thống nhất họ Tần...

“Ha ha, khí vận cũng là một loại thực lực, huống hồ người có thể tiếp nhận Thiên Cương quyền mà không bị thương, lại là một người may mắn, Tĩnh Vũ huynh, hy vọng lần sau có thể ở trên lôi đài đánh một trận quang minh với ngươi...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cười nhạt một tiếng, thân ảnh lại lao vào trong đêm tối, không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, người đã biến mất trong bóng đêm...

“Một trận chiến quang minh? Thiếu gia chẳng lẽ không phải quang minh chính đại chiến thắng sao? Bất quá nói đi nói lại, thực lực gia hỏa này không ngờ lại mạnh như vậy, dùng Thiên Nhân cũng thấy không rõ nông sâu của hần, xem ra kỳ thi võ cử lần này quả nhiên là ngọa hổ tàng long a...” Nhìn nơi Hoàng Phủ Nguyệt biến mất, Diệp Tĩnh Vũ thì thảo nói, cuối cùng lắc đầu, xoay người đi đến gian phòng của mình...

Về tới phòng, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lập tức chìm vào giấc ngủ, nhìn gian phòng trống không, không tự chủ nhớ tới Cửu Phượng ở Nam Hoang Man Lâm xa xôi, không biết bây giờ nàng còn khỏe hay không...

Thời gian dần trôi qua, trong đầu lại huyền hóa ra đôi mắt hồn nhiên của Lạc Linh Nhi...

Ai...

Thở dài trùng trùng điệp điệp một tiếng, khoanh chân ngồi trên giường, trong đầu bắt đầu suy nghĩ cố lực lượng kỳ dị trong cơ thể mình, hôm nay không phải lực lượng này, rất có thể mình đã bị một quyền đâm chết...

Rốt cuộc đây là lực lượng gì? Tại sao bên trong không ghi lại?

Mẹ nó, còn nói cái gì là tổ tông ta, đưa bí tịch cũng không giải thích, nếu ta luyện tới mức tẩu hỏa nhập ma thì làm sao bây giờ?

Không chịu chút trách nhiệm nào...

Trong lòng mắng một câu, nhưng bình ổn lại, muốn vận chuyển lực lượng kỳ dị trong cơ thể, nhưng bất luận hấn vận chuyển thể nào, cũng khó mà bắt được nguồn lực lượng kia, chỉ biết là nó hoàn toàn tan vào trong tế bào của mình...

Chẳng lẽ tu vi của ta không đủ?

Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc trong lòng không thể không từ bỏ ý nghĩ không chế cỗ lực lượng này, tiếp tục tu luyện Phách Nguyên Quyết, chỉ hy vọng có thể sớm ngày luyện hóa xong Thất Phách, đến lúc đó lại tu luyện Thiên Hồn cùng Địa Hồn, cuối cùng hồn thể hợp nhất, sau đó có thể tu luyện chiến kỹ thiên...

Dạ, từ từ lắng đọng lại...

Diệp Tĩnh Vũ cũng tiến vào trạng thái nhập định, các loại năng lượng trong không khí vẫn điên cuồng tràn vào nhấn trên ngực hấn như trước, cuối cùng hóa thành năng lượng tinh khiết nhất dừng mãnh tràn vào trong mỗi tế bào trong cơ thể hấn, từ từ biến thành cỗ lực lượng thần kỳ kia, mà chân khí trong kinh mạch của hấn cũng đang chậm rãi gia tăng...

Vì có thể nhanh chóng tăng cường thực lực của mình, mỗi ngày Diệp Tĩnh Vũ đều vượt qua như thế, buổi sáng tu luyện Kinh Lô đao quyết, buổi chiều luyện tập bắn tên, buổi tối tu luyện Bá Nguyên Quyết, ngay cả những người khác luận võ đều không nhìn, dùng lời nói của hấn mà nói, xem thì có ích lợi gì, chỉ cần mình đủ mạnh, đối phương có tuyệt chiêu gì chứ..., đều không phải là đối thủ của mình, đây là điển hình của việc dùng lực phá xảo lý luận...

Thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt đã qua mười ngày, vòng thi đấu thứ nhất cũng đã sớm kết thúc, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, còn chín cao thủ khác thuận lợi tiến vào vòng vây, không ai

không phải tồn tại cảnh giới Tiên Thiên, trong đó lớn nhất hai mươi tám tuổi, nhỏ nhất mới mười chín tuổi...

Cao thủ Tiên Thiên mười chín tuổi, trẻ như vậy khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, bất quá khi mọi người biết tên người kia là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, lại là thoải mái...

Nghe nói hẳn ta là đệ tử thân truyền của môn chủ đương đại của Cầm Long phái, nếu không có thiên phú cực cao, làm sao có thể được thu làm đệ tử chứ? Hơn nữa năm đó khi bị bắt Long phái có thể đứng trong hàng mười đại môn phái, tâm pháp của bọn họ lại chỉ bình thường...

Nhưng trong chín người này lại không có tên của hai người Liên Lâm, điểm này không chỉ vượt qua dự liệu của Diệp Tĩnh Vũ, mà ngay cả tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong cũng là một trận nghi hoặc, ngay cả thực lực của Giao Bằng hẳn cũng biết đấy, cho dù so sánh với bốn gã cao thủ trẻ tuổi Biệt Ly cũng không kém bao nhiêu, nhưng nào ngờ vẫn không vào vòng vây, không thể không nói, lần thi thi này thật sự là ngọa hổ tàng long...

Nhưng điều khiến Lạc Nhược Phong vui mừng nhất lại là mấy huynh đệ của mình, cũng chỉ có một vị bằng hữu là được gia nhập vòng vây, cứ như vậy cũng làm cho thể diện của hắn tốt hơn rất nhiều...

Hôm nay là ngày vòng thi đấu thứ hai, Lạc Tiêu Phong âm thầm ra lệnh cho con trai mình. Dù thế nào, cao thủ mà bọn họ mời chào đều phải vào vòng vây, ít nhất phải đảm bảo trong bát cường lưu lại bốn người...

Mệnh lệnh như vậy cũng khiến bốn người áp lực nghiêm trọng, dù sao, lần thi cử võ này, cao thủ xuất hiện thật sự quá nhiều...

Kể từ đó, trận chiến này cũng thu hút sự coi trọng của bốn vị Thiếu Chủ...

Địa điểm chiến đấu vẫn ở trong khu săn bắn của Vương tộc, đầu tiên là tiến hành kiểm tra binh pháp, hạng nhất này sẽ đào thải một người...

Đề bài của kỳ thi, tự nhiên là Lạc Tiêu Phong đưa ra, sớm biết đáp án đám người Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên không cần lo lắng, nhưng những người khác lại không cho là vậy, bọn họ có thể từ trong đám người trổ hết tài năng, một người không phải là hạng kinh tài tuyệt điểm?

Lại sẽ ở trong tỷ thí này nhận thua...

Bảy chương Lưu Tinh Vũ Tiên

Cuối cùng, khảo hạch mỗi người đều tương đối đặc sắc, coi như Lạc Tiêu Phong có lòng khiến người thiên vị, cũng bất lực, bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể thông qua bản tên đào thải ra hai người...

Đương nhiên, quy tắc bản tên này không phải đặt một loạt bia tiên như Phôi thai, bản chuẩn hơn ai bản, mà là chuẩn bị tám con chim sẻ còn nhỏ hơn nắm đấm, dùng để thả bay, mỗi người trong tay đều chỉ có một cây cung và một mũi tên, trên mũi tên còn điêu khắc tên mình, cuối cùng ai không bắn được chim sẻ, vậy sẽ bị đào thải...

Đương nhiên, để tránh phát sinh tình huống một mũi tên Song Tước, mỗi địa điểm thả chim sẻ bay đều có khoảng cách nhất định, mà tám người không nhận được lệnh, lại không thể bắn tên sớm được...

Mặt trời chiếu lên cao, hơi nắng ấm áp trên người, không khiến người ta cảm thấy là mùa đông sâu chút nào. Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục màu đen, mái tóc dài buộc sau đầu, tay nắm cây cung dài của Hồ Thương, trên lưng đeo một mũi tên lông vũ. Trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin, đi đến địa điểm chỉ định. Khi hắn đến nơi, phát hiện những người khác đều đã tới, trong đó, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng ở đó, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đến, rất là thân thiện khẽ gật đầu với hắn...

Bất quá ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lại rơi thẳng vào trên người một nam tử mặc trang phục màu trắng, cổ áo thêu viền vàng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc...

“Ha ha, tiểu sư đệ, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây, mấy ngày nay sống tốt chứ?” Người nọ cũng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giống như đã lâu không gặp người thân, nhưng sát ý trong mắt hắn lại nồng đậm như vậy...

“Tần Vân Khiếu... Người... Người sao lại ở chỗ này, người... Người không phải...” Diệp Tĩnh Vũ thực sự khó có thể tin được, lúc trước sau khi biết Tần Viêm là phản đồ, Tần Vân Khiếu ra sức đánh chết Tần Viêm vậy mà vẫn còn sống?

Với tính cách như Tần Viêm, làm sao lại bỏ qua cho hắn chứ?

“Ha ha, tiểu sư đệ, cái tên Tần Vân Khiếu này cũng không phải là người nên xưng hô, người có thể gọi ta là Đại sư huynh, cũng có thể gọi ta là Tiểu Hầu gia, người phải nhớ kỹ, nếu không ngày sau bị Lễ bộ đại thần nắm nhược điểm thì không tốt...” Tần Vân Khiếu nhàn nhạt cười nói, với vẻ mặt khiếp sợ của Diệp Tĩnh Vũ, hắn rất là thương thức...

“Tiểu Hầu gia? Người... Người... Người lại dám nhận trộm làm cha...” Vừa nghe đối phương tự xưng là Tiểu Hầu gia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhớ tới Lạc Nhược Phong từng nhắc tới Tần Viêm có một đứa con trai, sau này đánh thế thân vào tước vị của Tần Viêm, lúc đó còn tưởng Tần Viêm tìm con riêng ở đó nên cũng không để ý nhiều, bây giờ nhìn lại, lại là Tần Vân Khiếu...

“Nhận giặc làm cha? Ha ha, ta quên không nói cho người biết, Tần Hiên cũng không phải cha ruột của ta...” Một câu nói kia, Tần Vân Khiếu thì thâm bên tai Diệp Tĩnh Vũ...

Tin tức chấn động như thế lại càng khiến Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc, Tần Hiên không phải cha ruột của hắn, như vậy cha ruột của hắn chính là Tần Viêm, nói cách khác, Tần Viêm vậy mà ăn trộm với thê tử của Tần Hiên, sinh ra Tần Vân Khiếu, mà Tần Hiên anh minh một đời, lại thay người khác nuôi dưỡng hai mươi năm con trai, còn truyền thụ võ học của mình cho người khác, cuối cùng rơi vào kết cục tan cửa nát nhà tan?

Chuyện này... Tin tức này... Tin tức này cũng quá mức khiếp sợ rồi...

Đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ cũng không trách Lạc Nhược Phong không nói cho hắn biết những chuyện này, đây hoàn toàn là bát quái trong Bạch Vân sơn trang, thậm chí ngoại trừ hai cha con Tần Viêm và Tần Vân Khiếu, những người khác đều không biết...

“Làm sao? Có phải cảm thấy rất giật mình hay không? Kỳ thực lúc ấy khi ta biết tin tức này cũng rất giật mình, thậm chí không quá tin tưởng, nhưng người cảm thấy nếu như không phải sự thật, ta còn có thể sống sót sao?” Tần Vân Khiếu lại cười nhạt một tiếng, ở chung với Tần Viêm một thời gian ngắn, tính cách của gã cũng trở nên âm lãnh hơn rất nhiều, hoặc là nói, không có sự dạy bảo của Tần Hiên, tính cách gã âm lãnh không ngừng thả ra...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, đúng là với tính cách của Tần Viêm, nếu Tần Vân Khiếu không phải con trai ruột của hắn, tuyệt đối không thể để hắn còn sống. Xem ra, từ nhiều năm trước, Tần Viêm đã bắt đầu tính toán trang chủ Bạch Vân sơn trang Tần Hiên...

Mặc dù không có tình cảm gì với Tần Hiên, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại ghét nhất loại người nham hiểm như Tần Viêm, thêm vào mấy trăm mạng người Diệp gia trên dưới, một cỗ sát khí cứ như vậy vọt ra...

“Ha ha, tiểu sư đệ, người không cần sốt ruột, nếu vận khí của người tốt, có thể tiến vào vòng đấu tiếp theo, nói không chừng đến lúc đó chúng ta có thể gặp lại trên lôi đài, đến lúc đó người lại giết ta cũng không muộn... Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể giết được ta... Ha ha ha...” Tần Vân Khiếu đắc ý cười rộ lên... Trong mắt hắn, Diệp Tĩnh Vũ tuy rằng lợi hại, nhưng làm sao có thể là đối thủ của ta...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ cấp tốc pháp phòng, sát cơ trong mắt nồng đậm như vậy, nhưng gã lại biết, mình tuyệt đối không thể động thủ ở chỗ này...

Tuyệt đối không thể đủ...

Biết đứa con của cừu nhân cũng tham gia lần thi võ này, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải xông qua ván này, một khi đụng phải Tần Vân Khiếu, giết không tha...

“Sao vậy?” Lúc này, cảm nhận được dị thường của Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đi tới...

“Không có, chỉ gặp một người đáng ghét mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Vân Khiếu, nhàn

nhật nói...

“Tần Vân Khiếu, con trai của Bạch Vân Hầu Tần Viêm, bây giờ đã đầu phục Đại thiếu chủ, nếu ngươi có thâm cừu đại hận gì với hắn thì cần phải kiềm chế một chút, hiện tại, thế lực của Tam thiếu chủ còn xa mới bằng đại thiếu chủ...” Nhân vật tinh minh như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, làm sao còn không nhìn ra, chỉ nhỏ giọng nhắc nhở...

“Đa tạ Bộ Nguyệt huynh...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu với Hoàng Phủ Dưỡng Nguyệt, giấu đi sát ý trong lòng...

“Ha ha, ta còn muốn quang minh chiến với ngươi trên lôi đài, cũng không hy vọng ngươi vì cừu hận mà rối loạn tâm cảnh. Đi thôi, trận đấu lập tức bắt đầu...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mỉm cười, quay người đi ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ lại hít thở mấy hơi thật sâu, lúc này mới đi theo phía sau Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hướng địa phương tỷ thí...

Địa phương của trận đấu là một sườn núi hình tròn, mười tuyển thủ đều đứng ở trên dốc. Mỗi người đều cầm một cây cung dài, mặt hướng về phía một khối đất bằng cách mấy trăm mét. Ở nơi đó, tám tên binh sĩ đang đứng, trong tay mỗi một tên lính đều cầm một cái lồng chim, lồng chim nhốt một con chim sẻ nhỏ hơn nắm tay. Khoảng cách xa như vậy, muốn bắn một con chim sẻ nhỏ, độ khó cực lớn, nhưng trong mắt tất cả tuyển thủ lại tràn đầy tự tin...

Diệp Tĩnh Vũ không nhìn Tần Vân Khiếu nữa, mà đưa mắt nhìn về phía trước, tập trung tinh thần lực trước nay chưa từng có, chờ đợi mệnh lệnh khảo quan phía sau bọn họ...

“Thả...” Nhìn thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị ổn thỏa, tám tên binh sĩ đột nhiên ra lệnh, đồng thời mở lồng chim trong tay ra. Tám bóng đen nhanh như chớp bắn ra, tốc độ còn nhanh hơn cả điều hâu...

Bất quá mọi người đều không phải hạng người hời hợt, thân ảnh cơ hồ cùng lúc bay ra ngoài... Khoảng cách xa như vậy, cho dù lấy tay bọn họ lực cũng chưa chắc có thể bắn tới, mà trận đấu cũng quy định hoàn toàn có thể di động thân thể...

Chỉ có Diệp Tĩnh Vũ không nhúc nhích, trực tiếp dựng cung, kéo dây, thậm chí không cần nhắm thẳng... Tay phải đang kéo dây nhẹ nhàng buông lỏng...

Một ngôi sao băng màu đen bắn ra...

Chương thứ bảy, mũi tên phá.

“Xoẹt...” một tiếng, một con Thiểm Tước vừa mới bay lên lập tức bị mũi tên này bắn trúng, thậm chí còn không kịp kêu thảm một tiếng, đầu đã cắm thẳng xuống...

Một mũi tên mau lẹ như thế làm cho tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi...

Khoảng cách mấy trăm mét, lấy lực lượng của võ sư Tiên Thiên bọn họ cũng khó mà bắn ra, cho dù toàn lực vận chân khí, miễn cưỡng có thể bắn khoảng cách xa như vậy, nhưng cung bình thường làm sao bắn được khoảng cách trăm mét?

Vì sao lực cánh tay của hắn lại cường đại như thế, hơn nữa thanh trường cung nhìn như bình thường của hắn sao lại cứng cỏi như vậy?

Những người này làm sao hiểu được, lực lượng thân thể Diệp Tĩnh Vũ bây giờ mơ hồ không sai biệt lắm so với Xích Di Đà, lực lượng chừng hơn vạn cân, kéo một tấm Thiên Bộ cung đơn giản như vậy...

Về phần cây cung này, chính là trường cung của Hồ Tuu, ở Nam Hoang Man Lâm, hắn dựa vào cây cung này tung hoành Man Lâm, coi như là hùng ung trên trời, cũng khó có thể chạy thoát hắn bay vút, huống chi là khoảng cách mấy trăm mét này?

Một mũi tên của Diệp Tĩnh Vũ kinh người, không chỉ những tuyển thủ này, mà ngay cả Vương Trung làm chủ khảo cũng kinh ngạc một hồi...

Thân là thượng thư bộ binh, hắn rất rõ ràng, một cái có thể ở ngoài mấy trăm mét bắn giết một con Thiểm Tước không to bằng nắm tay đại biểu cho cái gì, nhãn lực như thế, thủ đoạn như thế, nếu là đến chiến trường, rất có thể sẽ dẫn đến tác dụng càn khôn nhất định...

Dù sao, hai quân giao chiến, nếu là trước chiến đấu một mũi tên bắn chết chủ tướng của đối phương, vậy đối phương nơi nào còn có chiến lực?

Vốn tưởng rằng Diệp Tĩnh Vũ chẳng qua là may mắn giành được thắng lợi trong trận tranh tài thứ nhất, hiện tại xem ra, quả thật hẳn có chút tài liệu thực sự...

Chín người kia thấy Diệp Tĩnh Vũ đã bắn chết một con Thiểm Tước, tốc độ dưới chân còn nhanh hơn, bọn họ không có lực cánh tay cường tráng, cũng không có cung cứng cõi như vậy, chỉ có thể dựa vào tốc độ bản thân tiếp cận những con Thiểm Tước kia...

Thiểm tước nhanh như thiểm điện, nhưng nó dù sao cũng chỉ là chim nhỏ, thể nhưng không phân cao thấp, hơn nữa so với tốc độ, đầu phải là đối thủ của đám cao thủ Tiên Thiên này...

Trong nháy mắt, liền thấy chín bóng người cấp tốc chạy ra ngoài...

Chuyển đi này, cũng nhìn ra thực lực của từng người...

Đứng trước nhất, dĩ nhiên là Tần Vân Khiếu, là thiên tài võ học trăm năm khó gặp của Bạch Vân sơn trang, thực lực của hắn đã sớm đạt đến Tiên Thiên võ sư đỉnh phong, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể đã cực kỳ nồng đậm, một khi chuyển hóa thành chân nguyên lực, chính là cao thủ cảnh giới Tông sư...

Thực lực còn cao hơn đám người Biệt Ly, dễ dàng bỏ rơi những người này...

Đi theo phía sau hắn chính là cao thủ do nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm phái ra. Nghe nói là trưởng tử Mộc gia thế hệ này, gọi là Mộc Chiến. Năm nay hai mươi sáu tuổi, sáu năm trước đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng đã đến sát biên giới của tông sư...

Tiếp theo là hai cao thủ khác, sau đó mới là người được Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn phái ra, Hoàng Phủ Vân được mọi người coi trọng nhất lại rơi vào phía sau cùng...

Bất quá trên mặt hắn một mực treo nụ cười thông dong không bức bách, thậm chí thời điểm Diệp Tĩnh Vũ một mũi tên bắn

chết Thiểm Tước, hắn cũng chỉ cười cười, tựa hồ sớm biết Diệp Tĩnh Vũ có bản sự này...

Chỉ trong nháy mắt, những cao thủ cảnh giới Tiên Thiên này đã lướt ra hơn trăm mét, mà Thiểm Tước cũng chỉ mới bay được hai ba mươi mét, trong mắt Tần Vân Khiếu phía trước lóe lên hung quang, bỗng nhiên lấy ra trường cung, cài tên, kéo dây, buông tay...

Toàn bộ động tác liền mạch một mạch, một đạo lưu tinh màu đen hiện lên, lại là một con lấp lánh bị bắn xuống...

Một chiến theo sát phía sau cũng hừ lạnh một tiếng, đồng dạng kéo cung bắn tên, đồng dạng là một mũi tên bắn trúng...

Nhìn thấy ba con Thiểm Tước bắn lên rơi trên mặt đất, vài tên cao thủ đi theo phía sau cũng không dám dừng lại, từng người từng người kéo cung bắn ra...

“Khà khà...” Liên tục mấy tiếng vang nhẹ, lại có ba con Thiểm Tước bị bắn rơi xuống, thế nhưng không có kéo cung lại còn có tới bốn...

Phân biệt là Hoàng Phủ Nguyệt, Độc Cô Thiên, Trần Ly, Dương Như Mộng...

Bốn người này đều là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, trong đó thân pháp Độc Cô Thiên nhanh nhẹn nhất, đứng đầu trong bốn người...

Nhìn thấy chỉ còn lại hai con Huyền Tước, lập tức không do dự nữa, một phát móc ra trường cung, giơ tên bắn ra...

Lại “Vèo” một tiếng, một con Thiểm Tước lại lần nữa bị bắn rơi xuống...

Khi trên bầu trời chỉ còn lại một con lấp lánh hoảng sợ bay về phương xa, Trần Ngột và Dương Như Mộng nhìn nhau một cái, căn bản không nhìn Hoàng Phủ Nguyệt phía sau, đồng thời lấy trường cung ra, kéo dây cung bắn ra...

“Vèo...” Hai mũi tên đồng thời bắn ra, kéo lê thành hai quỹ tích thật dài, bay thẳng về phía con chim sẽ còn sót lại...

Cuối cùng Hoàng Phủ Nguyệt cười nhạt một tiếng, thân ảnh lướt về phía trước đột nhiên dừng lại, nhanh như chớp móc trường cung ra, kéo dây cung bắn ra...

“Cạch...” Đó là tiếng cung dài của Hoàng Phủ Nguyệt bị lực đạo cường đại giã giữa cắt đứt, bất quá mũi tên trong tay hắt lại trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa...

Mọi người đều kinh ngạc...

Đường đường là cao thủ của tâu long phái sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp thế này?

“Răng rắc...” Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang giòn, mọi người liền thấy được vũ tiễn của Trần Đà và Dương Tư Mộng đột nhiên hướng hai bên nổ tung ra, mà một mũi tên khác lại trực tiếp chui vào trong cơ thể con Huyền Tước kia...

Rất nhiều người đồng thời hít vào một hơi khí lạnh...

Đây là... Uy lực của mũi tên này kinh người đến cỡ nào chứ, không hề kém hơn mũi tên vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ. Người không thấy là ngay cả cung cũng không chịu nổi lực lượng cường đại kia sao? Đáng sợ hơn chính là, tốc độ của mũi tên này giống như phá tan hư không, trực tiếp xuất hiện ở đó...

Nhìn thấy mũi tên tinh xảo của Hoàng Phủ Nguyệt, Dương Nhược Mộng và Trần Minh đồng thời thở dài một tiếng, tiễn thuật như thế, bọn họ thua tâm phục khẩu phục...

Trận tỷ thí này, là trận chiến ngắn nhất, thế nhưng mức độ nguy hiểm lại không thua gì trận chém giết dự thi. Đặc biệt là mũi tên cuối cùng của Hoàng Phủ Nguyệt, quả thực là kinh thiên động địa, vững vàng vượt qua một tiễn ban đầu của Diệp Tĩnh Vũ...

Đệ tử bắt rồng, quả nhiên danh bất hư truyền...

Đại danh Hoàng Phủ Nguyệt cũng vang lên...

Đối với mũi tên cuối cùng của Hoàng Phủ Nguyệt, Diệp Tĩnh Vũ lại khinh thường một cỡ, đương nhiên, với bản lĩnh của hắn còn không bắn ra mũi tên kia, nhưng Hồ Thương bên

cạnh hần, thậm chí Hồ Mô Mộng đều có thể dễ dàng làm được, so với tiền thuật, ai có thể sánh được với Hồ Dung tộc...

Danh sách tám người ở giai đoạn chung kết liền quyết định như vậy, theo thứ tự là Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Tần Vân Khiếu, Mộc Chiến, Giang Long, Mã Vân Thiên, Nguyệt Dương, Độc Cô Thiên.

Trận đấu tiếp theo sẽ do Diệp Tĩnh Vũ đấu với Độc Cô Thiên, Hoàng Phủ Nguyệt đấu với Nguyệt Dương, Tần Vân Khiếu đấu với Mã Vân Thiên, Mộc Chiến đấu với Giang Long...

Nguyệt Dương là cao thủ mà thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn phái ra, kể từ đó, người của tứ đại thiếu chủ vừa vặn không gặp mặt, đây cũng là kết cục mà Lạc Tiêu Phong thích nhất...

Tám giáp Thiên Yết thứ 7, Thiên Thiên.

Đương nhiên, theo suy nghĩ của hắn, tốt nhất là có thể trong tỷ thí này để đào thải Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hắn thật sự không muốn dựa vào lần thi đấu võ này mà lớn tiếng thêm nữa. Đến lúc đó, Thiên Nguyên đế quốc sẽ phải trách tội xuống, không phải là nước nhỏ Thục Vân quốc có thể chống lại được...

Đối với việc này, tứ đại Thiếu Chủ đều tràn đầy lòng tin, mục tiêu của bọn hắn là tứ cường cuối cùng đều là người của bọn hắn...

Vòng thi đấu thứ ba diễn ra năm ngày sau, tám người lại có năm ngày nghỉ ngơi và hồi phục, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không ngừng tu luyện. Sau khi biết Tần Vân Khiếu là con trai của Tần Viêm, hắn đã âm thầm hạ quyết tâm, trong tỷ thí đánh chết Tần Vân Khiếu, đến lúc đó cho dù là Tần Viêm cũng không dám làm gì mình...

Dù sao, lên lôi đài, sinh tử là nghe theo mệnh trời...

Cũng chính vì mục tiêu này, hắn càng liều mạng tu luyện, muốn đánh bại Tần Vân Khiếu, đầu tiên phải đánh bại đối thủ kế tiếp Độc Cô Thiên...

Vì vậy, Diệp Tĩnh Vũ chưa bao giờ khinh thường nghe ngóng tư liệu về đối thủ đã tìm tới Lạc Nhược Phong, hy vọng có được tư liệu về Độc Cô Thiên. Thế nhưng khiến hắn thất vọng là Lạc Nhược Phong không có bất cứ tư liệu gì về Độc Cô Thiên...

Điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất kinh ngạc. Phải biết rằng, mặc dù thế lực của Tam Thiếu Chủ không khổng lồ như Đại Thiếu Chủ, nhưng muốn tìm ra một người cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng hiện tại, ngoại trừ biết đối phương gọi là Độc Cô Thiên Ngoại, vậy mà không hề hay biết, phảng phất như đối phương xuất hiện từ hư không vậy...

Kết quả như vậy lại càng khiến Diệp Tĩnh Vũ không dám khinh thường, người mà Tam thiếu chủ cũng không thể tra ra tuyệt đối không thể khinh thường...

Nếu không có tư liệu của đối thủ, biện pháp tốt nhất là không ngừng đề cao bản thân, cho nên, năm ngày này, trên thực tế là năm ngày liều mạng nhất của Diệp Tĩnh Vũ...

Thời gian năm ngày thoáng cái đã qua...

Ngày mai là vòng thi thứ ba, dựa theo sự sắp xếp của Lạc Tiêu Phong, luận võ sẽ được chia làm bốn lô đài, cùng một thời gian tiến hành...

Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng ngồi ở trong phòng của mình, trong đầu không ngừng suy tư các tư thế mình học được. Đến bây giờ, ngoại trừ Bá Nguyên Quyết, bộ võ kỹ hắc tu luyện cũng chỉ có Kinh Lôì Đao Quyết, nhưng đã đến hiện tại., Hắc bắt quá miễn cưỡng luyện được ba mươi sáu chiêu thức đầu tiên, đối với chiêu thứ hai, lại căn bản không chạm đến, đây là chiến kỹ duy nhất của hắc, phải dựa vào chiến kỹ này để chiến thắng, trong lòng của hắc thật sự không nắm chắc...

Trong dự thi, hắc đã được nhìn thấy sự cường đại của đám người Biệt Ly, giúp hắc càng hiểu rõ hơn về Tiên Thiên võ sư, đây tuyệt đối không phải là lực lượng lớn mà thôi, tuyệt học của bọn họ, chân khí của bọn họ, đều là tồn tại kinh khủng...

Đừng tưởng rằng Xích Di Toan Nghê đạt đến chiến sĩ cấp bốn, bản thân có thể đánh bại hắc, thế nhưng Xích Di Đoàn thật sự có thể giao đấu với Tiên Thiên võ sư, có khả năng ngay cả ba chiêu cũng không qua được, dù sao, lực lượng thân thể của hắc có mạnh mẽ hơn nữa, thế nhưng đánh không trúng người khác cũng là uổng công...

Đám người Biệt Ly còn lợi hại như vậy, Độc Cô Thiên có thể xông vào tám vị cường giả, lại là người bình thường?

Thứ mình học được quá ít, xem ra trước khi tu luyện Bá Nguyên Quyết chiến kỹ, mình còn phải học tập nhiều loại võ công khác nữa chứ...

“Phù...” Diệp Tĩnh Vũ thở ra một hơi thật dài, từ từ đứng dậy, từ từ đi tới thùng gỗ đã được chuẩn bị từ sớm, cởi bỏ trang

phục võ sĩ trên người, ngâm mình vào trong thùng nước...

Nhiệt độ của nước nóng, sóng khí nóng hồi khiến lỗ chân lông toàn thân Diệp Tĩnh Vũ đều giãn ra, cả người triệt để buông lỏng...

“Soạt...” Một tiếng, cửa phòng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên bị người từ bên ngoài trực tiếp phá mở...

Diệp Tĩnh đang thư giãn bỗng nhiên bắn lên, muốn phát động công kích, lại chợt nghe một tiếng thét chói tai...

Định thần nhìn lại, phát hiện hai tay Lạc Linh Nhi mặc quần lụa mỏng màu trắng che hai mắt lại, đang đứng ở cửa ra vào...

“Ngươi... Ngươi... Ngươi tắm thế nào mà cũng không đóng cửa...” Lạc Linh Nhi lúc này đỏ bừng cả mặt, hai tay che kín hai mắt, rất là xấu hổ và giận dữ nói...

“Ách... Ta không đóng cửa sao? Hình như là ngươi xông vào?” Nhìn dáng vẻ giận dữ và xấu hổ của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ lại cười ha ha...

Bất quá thân thể lại tiếp tục nằm xuống, trước mặt công chúa lộ ra chỗ không nên bại lộ, bị người tố cáo sẽ bị phán bằng khinh nhờn tội...

“Ta... Ta... Ta không cố ý...” Lạc Linh Nhi quay người lại, nhỏ giọng nói...

“Không phải cố ý? Công chúa Điện hạ của ta, đây chính là sự trong sạch của ta, hiện tại cứ như vậy bị người nhìn thấy hết rồi, người nói sau này ta gặp người nào?” Diệp Tĩnh Vũ có vẻ rất bị thương...

“A...” Lúc này trong đầu Lạc Linh Nhi không ngừng hiện ra cảnh tượng vô ý vừa rồi, đầu vốn trống rỗng lại nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, càng không biết phải làm sao, chỉ có thể nói: “Vậy người nói xem phải làm sao?”

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên là phụ trách ta rồi...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị, bất quá lại bắt đầu mặc quần áo vào, tuy nơi này là phủ đệ của Tam thiếu chủ, nhưng khó tránh khỏi sẽ không có thể lực khác tầm mắt, nếu bị người khác biết mình khinh nhờn công chúa, vậy cái được không bù

cho cái mắt, đương nhiên, ngoài miệng chiếm chút tiện nghi là không thể tránh khỏi...

“Chương vụ, người muốn ta phụ trách như thế nào...” Lạc Linh Nhi mờ mịt nói...

“Nếu lúc người tắm bị một nam nhân nhìn lén thì phải làm sao?” Trong đầu Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới chuyện chỉ lấy thân báo đáp...

“Giết nam nhân kia...” Không ngờ Lạc Linh Nhi lại không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên...

“Ách... Vậy thì thôi bỏ đi... Người tìm ta có chuyện gì?” Đối mặt với Lạc Linh Nhi trực tiếp như vậy, Diệp Tĩnh Vũ thật sự không biết nên nói gì nữa...

“Người mặc quần áo vào chưa?” Lạc Linh Nhi cũng không quay người lại, tiếp tục mở miệng hỏi...

“Đương nhiên là mặc xong rồi, chẳng lẽ người còn muốn xem...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, nhàn nhạt nói...

“Mới không phải đâu...” Lúc này Lạc Linh Nhi mới xoay người lại, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã mặc xong quần áo, đi vài bước, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, trong tay cầm một bộ giáp tơ mỏng đưa tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng dịu dàng nói: “Đây là Thiên Thiên Ti Giáp mà hôm trước phụ vương ban cho ta, đao thương bất nhập, ngày mai người sẽ lên lời đài, người mặc nó vào, sẽ an toàn hơn một chút...”

Nhìn tấm áo giáp mỏng manh tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Linh Nhi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ dâng lên một cảm giác khác thường, loại cảm giác kia gọi là... Cảm động...

Mấy ngày nay, mặc dù thường gặp Lạc Linh Nhi, nhưng Lạc Linh Nhi luôn tỏ ra tùy tiện làm việc, ý nghĩ của cô bé cực kỳ đơn thuần. Nhưng bây giờ, nàng lại đưa Thiên Thiên Ti Giáp của phụ vương cho mình hộ thân, như vậy sao không khiến mình cảm động?

Nhìn đôi mắt to lóe lên, nhìn đôi môi đỏ hồng kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên trào ra một cỗ xúc động, muốn ôm

chặt Lạc Linh Nhi vào trong ngực, hung hăng hôn một cái...

“Khục...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang muốn ôm Lạc Linh Nhi, cửa ra vào lại truyền đến một trận tiếng ho khan nhỏ...

Cao thủ tầng thứ tám như mây như...

“Ồ, Tam ca, sao ngươi lại tới đây...” Nghe thấy tiếng ho khan, không chỉ Diệp Tĩnh quay đầu nhìn lại, Lạc Linh Nhi cũng quay đầu nhìn lại, lập tức kinh hô...

“Những lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng...” Lạc Nhược Phong ra vẻ nghiêm túc nói...

“Ngày mai Tiểu Diệp phải xuất chiến rồi, người ta nhìn hấn thật đáng thương, liền đưa cho hấn một bộ Thiên Thiên Ti Giáp nha...” Lạc Linh Nhi ra vẻ làm nũng...

Ách...

Yết hầu Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh lại thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, vừa rồi còn Tĩnh tĩnh ca ca, bây giờ biến thành lá cây? Mình còn chưa tự cung a...

Lạc Nhược Phong cũng tròn tròn hai mắt, thật đáng thương? Gia hỏa này không cần tốn nhiều sức mới thắng được trận thi đấu trước, còn một tay bắn xa khiến toàn bộ Vân Kinh khiếp sợ, bây giờ toàn bộ Vân Kinh đều đang bàn tán về hấn, còn đáng thương hay sao?

“Được rồi, đã khuya như vậy mà ngươi còn lén lút chạy ra khỏi cung, nếu bị phụ vương biết được, thấy hấn đánh mông ngươi nở hoa... Lúc này không còn sớm nữa, ngươi mau trở về đi, tránh cho mẫu thân lo lắng...” Lạc Nhược Phong nói rất thân thiết... Thật ra hấn cũng chỉ tùy tiện nói, thủ vệ trong cung sâm nghiêm, Lạc Linh Nhi xuất cung Lạc Tiêu Phong không thể không biết, chẳng qua chỉ nhắm một con mắt thôi...

Mẫu thân của bọn họ không phải là chính cung quốc chủ, cho nên không thể gọi là mẫu hậu, chỉ có thể nói là mẫu thân...

“Người ta biết rồi, Tiểu Diệp, ta đi đây, ngày mai ngươi không được phép thất bại nha, nếu không ngươi cũng có lỗi với Thiên Thiên Ti Giáp này...” Lạc Linh Nhi bĩu môi nhỏ nhắn, bắt

mãn trùng mắt với Lạc Nhược Phong, quay đầu nói với Diệp Tĩnh Vũ...

“Công chúa phân phó, Tĩnh Vũ không dám không tuân theo...” Diệp Tĩnh Vũ lập tức cung kính nói...

“Thôi đến rồi, trong mắt người nếu thật sự coi ta là công chúa thì sẽ không bắt nạt ta nữa. Hừ, không nói với người nữa, dù sao ngày mai người không thắng được ta sẽ nói cho phụ vương biết người khi dễ ta...” Lạc Linh Nhi phồng má lên, bộ dáng cực kỳ đáng yêu...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ không còn gì để nói, mình sao lại ức hiếp người? Chẳng lẽ người xông vào quang minh chính đại nhìn ta tằm cũng gọi ta bắt nạt người sao?

Lạc Nhược Phong vẻ mặt nghi hoặc... ánh mắt rất bất thiện nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Nghĩ thầm người có phải là Nha Nha đã làm gì muội muội của ta không?

“Không nói cho các người nữa, ta đi đây...” Lạc Linh Nhi trợn mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, không buồn nhìn Tam ca của mình, quay người chạy ra ngoài...

Lưu lại vẻ mặt mờ mịt của hai người...

“Này này này, rốt cuộc tiểu tử người làm gì với muội muội của ta?” Sau một lát, Lạc Nhược Phong bắt đầu kêu gào...

“Ta... Ta... Ta có thể làm gì hắn?” Diệp Tĩnh Vũ giơ hai tay, khuôn mặt đầy vẻ vô tội...

“Vậy sao nàng lại nói người khi dễ nàng...” Lạc Nhược Phong vẻ mặt không tin...

“Người nói ta dám khi dễ nàng sao?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt ngây thơ...

“Những người khác đương nhiên không dám, nhưng tiểu tử nhà người... Hừ hừ...” Lạc Nhược Phong làm bộ ta không tin người, cuối cùng còn hừ hừ nặng nề...

Biết Diệp Tĩnh Vũ lâu như vậy, hắn hiểu rõ, mặc dù bề ngoài gia hỏa này rất cung kính, nhưng căn bản không coi thân phận

thiếu chủ của mình ra gì, càng không cần phải nói tới tiểu muội của mình...

Tên gia hỏa này quả thực là một kẻ không sợ trời không sợ đất, thiên hạ này đâu có chuyện mà hắn không dám làm...

“Ách...” Đôi mắt với câu hỏi đe dọa của Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn trầm mặc, thứ này càng giải thích càng mơ hồ, vẫn là không giải thích thì tốt hơn, dù sao ta cũng không ức hiếp muội muội của ngươi, ít nhất bây giờ không có, ngươi thích tin hay không, không tin thì tùy...

“Không nói chuyện này nữa, đối với trận đấu ngày mai, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần...” Nhìn thấy bộ dạng không quan tâm của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong biết, mình nói nhiều hơn nữa cũng phí công vô ích...

“Không nắm chắc...” Diệp Tĩnh Vũ thành thật đáp, tuy nói hắn rất tự tin, nhưng không có nghĩa là hắn tự đại, kiến thức cao thủ Tiên Thiên chân chính lợi hại như thế nào, hắn cũng không dám cam đoan mình nhất định có thể chiến thắng...

“Thật ra cho dù thua cũng không sao, chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi...” Lạc Nhược Phong lạnh nhạt nói, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Diệp Tĩnh Vũ ngắt lời...

“Không được, vòng thi đấu tiếp theo sẽ đấu với Tần Vân Khiêu, ta muốn tự tay giết hắn, để cho Tần Viêm thống khổ, ngày mai ta nhất định phải thắng, cho dù không có bất kỳ tự tin nào, ta cũng nhất định phải thắng...” Vừa nghĩ tới gương mặt béo tròn của Diệp Phú Quý kia, Diệp Tĩnh Vũ đã không áp chế nổi lửa giận... Thù này không báo, hắn nghĩ gì đến người...

“Không phải ta đã nói rồi sao...” Nhìn dáng vẻ kích động của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong lộ vẻ tủi thân...

“Thật có lỗi, thiếu chủ, ta có chút không khống chế được, chỉ là...” Tựa hồ chú ý tới thái độ của mình có chút ác liệt, Diệp Tĩnh Vũ xin lỗi...

“Không sao, nơi này cũng không có người ngoài, không quan trọng lắm, Thiên Thiên Ti Giáp này chính là một kiện nhuyễn khóa cực phẩm mà phụ vương lấy được từ Bạch Vân Sơn

Trang các người, đao thương bất nhập, phụ vương bận rộn đại sự, lo lắng an toàn của Linh Nhi, lúc này mới ban cho nàng, ngày mai mặc vào, đây chính là tâm ý của nàng a...” Lạc Nhược Phong không thêm để ý lắng đầu, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra thần sắc như vui như buồn...

“Ta biết rồi, thiếu chủ...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu lia lịa, nghe Lạc Nhược Phong nói vậy, trong lòng càng thêm cảm động...

“Còn nữa, tên Độc Cô Thiên kia tuy rằng ta không có tư liệu về hắn, nhưng ta nghi ngờ, rất có thể hắn là đời sau của Độc Cô gia... Người phải cẩn thận...” Lạc Nhược Phong nói rất nghiêm túc...

“Độc Cô gia?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt nghi hoặc...

“Đúng vậy, đây là một gia tộc cực kỳ cổ xưa, nổi tiếng khắp thiên hạ bằng kiếm đạo. Mỗi người trong gia tộc bọn họ đều lấy kiếm mà sống, còn là thiên tài kiếm đạo, mỗi người đều có thực lực bất phàm, không thể khinh thường...” Lạc Nhược Phong nói rất là nghiêm túc...

“A? Nhưng vì sao ta chưa từng nghe nói qua?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt nghi hoặc, nếu cường đại như vậy, làm sao ngay cả một chút phong thanh cũng không có...

“Tính cách người của gia tộc này đều cực kỳ quái gở, hơn nữa rất ít khi xuất hiện trước mặt thế nhân, gần như là loại gia tộc không hỏi thế sự, đã dung nhập tinh lực cả đời vào trong kiếm đạo... Kiếm thuật của bọn họ, còn trên cả gia tộc Hiên Viên, bất quá ba trăm năm trước., Hiên Viên Tuyệt ngang trời xuất thế, một thân kiếm pháp càng xuất thần nhập hóa, đánh bại gia chủ Độc Cô lúc đó, từ đó trở thành kiếm đầu tiên trong thiên hạ, Độc Cô gia cũng từ đó biến mất, chỉ có vài năm sau., Độc Cô gia cũng xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, nhưng hắn không tu kiếm mà là đao. Theo như lời đồn, hắn là người duy nhất đả thương Hiên Viên Tuyệt...” Lạc Nhược Phong thần nhiên nói, thế nhưng ánh mắt lại tràn đầy mong đợi...

Ba trăm năm trước...

Lại ba trăm năm trước...

Từ sau khi bị bắt long phái xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ đã nghe được mấy lần ba trăm năm trước, ở thời đại năm tháng rung chuyển này, rốt cuộc xuất hiện bao nhiêu kẻ kinh tài tuyệt diễm?

Hiên Viên Tuyết, Hoàng Phủ Vân, bây giờ lại có thêm một đạo khách...

“Vậy hẳn tên gọi là gì?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy mong đợi...

Chương bảy mươi bảy, Độc Cô Bá Thần.

“Độc Cô... Bá Thần...” Lạc Nhược Phong thản nhiên nói, thế nhưng vẻ sùng bái trong ánh mắt lại không hề che giấu. Hiên Viên Tuyệt có thể nói là đệ nhất thiên tài đương thời, không chỉ có kiếm thuật cao siêu, còn là một tay sáng lập ra Thiên Nguyên đế quốc cường đại, gần như là danh từ bất bại, nhưng lại bị Độc Cô Bá Thần kích thương, nhân vật như vậy sao không khiến người ta sùng bái?

Đặc biệt là những nước nhỏ thuộc Thiên Nguyên đế quốc như Thục Vân quốc, đối với loại tồn tại có thể đả thương Hiên Viên Tuyệt đối với Thiên Nguyên đế quốc mà nói, giống như thần thánh, tự nhiên là tràn đầy vui mừng...

Độc Cô Bá Thần...

Miệng Diệp Tĩnh Vũ thì thảo nói, cái tên bá khí cao ngạo cỡ nào, cái tên tự tin cuồng vọng cỡ nào...

Nếu là mình cũng có thể tu luyện tới loại cảnh giới kia của hắn, vậy sẽ như thế nào?

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, người cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, người họ Độc Cô có rất nhiều, người họ cũng không nhất định là Độc Cô gia, người cũng không cần lo lắng...” Nhìn thấy thần sắc ngóng trông của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong mở miệng nói...

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, lo lắng? Hắn sẽ lo lắng điều gì?

Lạc Nhược Phong không nói thêm gì nữa, quay người đi ra khỏi gian phòng của Diệp Tĩnh Vũ... Lông mày của hắn, lại từ từ nhăn lại một chỗ...

Cũng không biết là đang lo lắng cho trận đấu ngày mai, hay là lo lắng chuyện cửu muội của mình...

Diệp Tĩnh Vũ lại đóng cửa phòng, lần đầu tiên không tu luyện ban đêm mà lẳng lặng nằm trên giường, nghĩ tới những nhân vật trong lời đồn đại, mình... có thể giống bọn họ sao?

Trong lúc vô tình, Diệp Tĩnh Vũ chìm vào mộng đẹp. Trong mộng, hắn đã trở thành cao thủ tuyệt thế, một đao trong tay, cao thủ trong thiên hạ đều biến thành giun dế...

Sáng sớm ngày thứ hai, khí trời trong xanh dị thường, ánh mặt trời màu đỏ vàng từ từ bay lên, trong Vân Kinh thành xây bốn tòa lôi đài thật lớn, được xây dựng hoàn toàn từ đá xanh thượng đẳng, còn có hồn sư có thực lực cường đại bố trí trận pháp cho nó, độ chắc chắn không thể tưởng tượng nổi...

Đây đã là giai đoạn chung kết, đám người không có tư cách quan sát trận đấu như vậy, ngoại trừ những quan viên triều đình cùng với những vương công quý tộc kia, những người khác đều không có tư cách tiến vào vương cung...

Lần thi đấu này không còn là Thượng thư Bộ binh nữa, mà là bốn thiếu chủ của Thực Vân Quốc, đương nhiên Lạc Tiêu Phong sẽ không để bọn họ giám sát cuộc tỷ thí của thủ hạ của mình...

Toàn bộ kỳ thi Luân Lưu giám, ví dụ như giám khảo Diệp Tĩnh Vũ và Độc Cô Nhất Thiên chiến với Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn...

Lúc đi tới lôi đài tỷ võ, Lạc Tiêu Tiêu mặc một bộ cẩm bào màu tím đã ngồi dưới một chiếc la tán dưới đài, hai cô gái đáng người uyển chuyển đứng sau lưng hắn, một số quan viên ngồi hai bên...

Bởi vì Tam thiếu chủ cũng muốn giám sát những cuộc tỷ thí khác, cho nên không đi cùng Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng Lạc Linh Nhi vừa nhận được tin tức của hắn, lại lập tức từ trong cung chạy ra, vừa lúc gặp phải Diệp Tĩnh Vũ ở hiện trường...

“Thất ca, người tới sớm thật...” Lạc Linh Nhi cười cười với Diệp Tĩnh Vũ, quay người nói với Thất thiếu chủ đang ngồi chính giữa...

“Thảo dân Diệp Tĩnh Vũ, bái kiến Thất thiếu chủ...” Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng thời chấp tay thi lễ với Lạc Tiêu Viễn, theo

lý thuyết là hấn nên quỳ lạy. Thế nhưng từ nhỏ đến lớn, ngay cả cha mẹ hấn cũng chưa từng quỳ, lại còn quỳ lạy Lạc Tiêu Viễn...

Đương nhiên, trong lúc hành lễ, hấn cũng âm thầm đánh giá Lạc Tiêu Viễn. Thiếu chủ thần bí nhất mà Lạc Nhược Phong trở thành, nhưng quan sát cả nửa ngày, ngoại trừ cảm thấy Lạc Tiêu Viễn là một người bình dị gần gũi, còn có một số đứa trẻ khác tức giận, hấn lại chẳng có thu hoạch gì. Nhưng càng như vậy, hấn càng cảm thấy Lạc Tiêu Viễn bất phàm...

“Ha ha, Diệp huynh đa lễ...” Lạc Tiêu Viễn lại không buồn để ý, ngược lại đứng dậy thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ. Kể từ đó, những quan viên đang định quát tháo Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám nói thêm gì. Thiếu chủ đã đáp lễ như vậy, chứng tỏ hấn không tính toán sai lầm của Diệp Tĩnh Vũ, hoàn toàn là hành lễ với một loại nhân sĩ võ lâm...

Mà hấn, một mực đánh giá Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt chớp động từng trận hào quang, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

“Nào, Linh Nhi, hiếm khi thấy muối rảnh đến xem tỷ thí võ, ngồi bên này...” Sau khi đáp lễ với Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Viễn lại nói với Lạc Linh Nhi...

Mặc dù không phải cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng Lạc Linh Nhi trời sinh tính tình thuần khiết đáng yêu, bất kỳ người nào trong cung đều yêu thích nàng rất tốt...

“Ừ...” Lạc Linh Nhi khẽ gật đầu, nhảy tới bên cạnh Lạc Tiêu Dao. Người đã sớm chuẩn bị một cái ghế cho cô, những quan viên kia cũng đứng dậy hành lễ, nhưng lại bị Lạc Linh Nhi không thèm để ý chút nào xua lui...

Chỉ chốc lát sau, một bóng người mặc trang phục võ sĩ màu đen được thị vệ cung đình dẫn tới hiện trường, cũng ôm quyền hành lễ với một nhân sĩ võ lâm Lạc Tiêu, Lạc Tiêu Viễn cũng đứng dậy đáp lễ...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy người tới có dáng vẻ tuấn tú, da thịt trắng nõn, cơ hồ so với mình có, vẻ mặt lạnh

lòng dị thường, còn lạnh lùng hơn cả Hồ Tư Mộng, coi như là đối mặt với Thất thiếu chủ, cũng là lạnh như băng...

Đây chính là Độc Cô Thiên sao? Ngày đó tại giáo trường đã từng gặp qua một lần, nhưng không có quá nhiều chú ý, hiện tại xem ra cũng không phải là hạng người hời hợt...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng, nhàn nhạt nghĩ, lúc trận đấu ngày đó bắn tên, hắn đã từng thấy qua người này, bất quá lúc ấy lực chú ý đều tập trung trên người Tần Vân Khiếu, cũng không có quá mức để ý...

“Bây giờ hai vị đã tới rồi, vậy chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian, kính xin hai vị lên sân khấu đi...” Lúc này, giọng nói của Lạc Tiêu Viễn vang lên...

Diệp Tĩnh Vũ và Độc Cô Thiên đồng thời liếc mắt nhìn nhau, bước chân khẽ động, thân ảnh đã biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện trên lôi đài...

Thân thủ như vậy, lập tức kéo tới tiếng khen ngợi của quan viên quý tộc xung quanh, còn Lạc Tiêu Viễn cũng lộ vẻ tán thưởng trong mắt. Nhưng hắn không quên chức trách của mình, bắt đầu tuyên bố một ít quy định của cuộc thi. Đương nhiên, ngoại trừ có thể sử dụng vũ khí, những thứ khác đều không khác biệt lắm so với lúc thi đấu...

Sau khi nói xong quy tắc, Lạc Nhược Phong trực tiếp tuyên bố bắt đầu cuộc thi, còn hắn cũng ngồi trở lại chỗ của mình, gương mặt vẫn mỉm cười như trước như trước, là đứa bé kia...

Trên lôi đài, lại không có ánh đao nổi lên bốn phía như trong tưởng tượng của mọi người, mà ngược lại là một mảnh yên tĩnh...

Diệp Tĩnh Vũ sau lưng cõng thanh sắt vụn kia, tuy nhiên đã sớm dùng vải quấn lấy, bằng không còn chưa bắt đầu, sẽ khiến mọi người cười nói...

Mà Độc Cô Thiên cũng mang theo một thanh trường kiếm được buộc bằng vải, vẻ mặt lạnh lùng, hết như một cỗ máy giết chóc...

Ánh mắt hai người chạm nhau gắt gao, mớ hồ đưng phải mấy tia lửa, nhưng sau đó, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lại chuyển tới cổ họng Độc Cô Thiên, bởi vì hắn phát hiện... Chỗ đó... lại không có lời lên...

Nói cách khác, “hắn” không có yết hầu...

Lẽ nào “hắn” là nữ?

Trong giây lát sững người này, một đạo kiếm khí kinh thiên phá vỡ bầu trời, chiếu rọi toàn bộ chân trời...

Chương thứ tám mươi, Độc Cô cầu bại.

Mọi người gần như không có phản ứng gì, chỉ thấy thanh trường kiếm sau lưng Độc Cô Thiên không biết xuất hiện từ lúc nào trong tay “hắn”, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt đất càng nhiều thêm một đồng mảnh vải bọc trường kiếm vừa rồi...

Kiểm quang chói mắt bao phủ hoàn toàn thân kiếm, một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, đã đi tới ngực Diệp Tĩnh...

Kiểm, nhanh đến kỳ lạ...

Kiểm, sắc bén đến đáng sợ...

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn không kịp phản ứng gì, đã cảm thấy tim mình đau đớn một hồi, thân thể cấp tốc tránh qua một bên...

“Xoạt...” một tiếng, một mũi tên máu từ đầu vai của hắn bắn ra...

Mặc dù dựa vào thân ảnh cực nhanh kia tránh được đạo kiếm khí trí mạng này, nhưng trên bả vai của hắn cũng bị xuyên thủng một lỗ máu, mặc dù không thương tổn đến xương cốt, nhưng mà một khối thịt trên đầu vai lại bị cắt mất toàn bộ...

“Tốt...” Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà tránh được một kiếm của mình, trong miệng Độc Cô Thiên vậy mà nháy ra một chữ “được”, thân ảnh màu đen lóe lên, vậy mà lần nữa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, lại một kiếm sắc bén đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Lần này, trên thân kiếm của “hắn” không còn chút ánh sáng nào, để cho Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ trường kiếm trong tay hắn...

Đây cũng không phải là một thanh kiếm hoa lệ gì, không có sự tô điểm của bảo thạch, không có được điêu khắc bằng vàng, mà chính là một thanh thiết kiếm tỏa ra hắc quang nhàn nhạt, bình thường không có gì lạ...

Mà “hắn” đâm một nhát này, cũng nhìn như đơn giản, tựa như một tiểu hài ba tuổi, tùy tiện lấy một vật ra đâm về phía trước...

Không có bất kỳ chiêu thức nào đáng xem...

Thế nhưng không biết vì sao, Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác trong thiên hạ chỉ còn lại có một kiếm như vậy...

Mà một kiếm này, càng là phong tỏa toàn bộ thiên địa, bao phủ toàn thân mình, thậm chí ngay cả mỗi một sợi tóc của mình, mỗi một tế bào đều hoàn toàn bao phủ, phong tỏa, căn bản không cho mình bất kỳ cơ hội né tránh nào...

Dường như, ngoại trừ chờ đợi bị đâm, hắn đã không còn lựa chọn nào khác...

Đây... là kiếm gì vậy...

Nháy mắt, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ trống rỗng...

Quên mất thời gian, quên đi hô hấp, quên đi tất cả...

Thật giống như một con heo mập bị đánh đau thuốc tê, chờ đồ tể cắt thịt vậy...

“Xoẹt...” Đó là tiếng mũi kiếm đâm rách quần áo. Lập tức, cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến làm Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên bừng tỉnh...

“Bá...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ cấp tốc lui về phía sau, phá đao sau lưng lập tức xuất hiện trong tay, hầu như ngay cả thời gian mười một giây cũng không tới, thân đao đã đi tới trước người, hung hăng đập vào thanh thiết kiếm Độc Cô Thiên...

“Coong...” Thanh âm thanh thúy như vậy...

Thân ảnh Độc Cô Thiên đã nhanh như chớp lui ra ngoài...

Trong mắt lại lộ ra vẻ kinh hãi...

“Kinh Lôi Liệt Trảm?” Trong miệng nàng càng truyền đến âm thanh rất nhỏ, có lẽ vì kinh ngạc nên mới nói ra chân thanh, thanh âm uyển chuyển, dĩ nhiên thật sự là một cô gái...

Từ lúc Độc Cô Thiên Bạt Kiếm đến Diệp Tĩnh Vũ dùng Phá đao ngăn cản, thời gian cũng chỉ trôi qua một giây mà thôi, đôi

với mọi người dưới đài mà nói, chẳng qua chỉ là nháy mắt...

Khi mọi người nhìn thấy hai người lại lần nữa tách ra, từng người đều há hốc mồm, bởi vì rất nhiều người đều khó tự tin tốc độ của hai người sẽ nhanh như vậy...

Đã sắp đến mức mắt trần của bọn họ khó mà thấy được...

Chỉ có Lạc Tiêu Viễn vẫn giữ vẻ tươi cười như đứa trẻ, thậm chí thân thể hắn lúc này đã hơi run rẩy một chút...

Kinh Hồn Thiên Kiếm của Độc Cô gia được mệnh danh là đệ nhất thiên hạ, ngay cả hồn cũng khó mà chạy thoát được thế nhưng lại bị tên khốn này chặn lại, lẽ nào vận may của hắn thật sự tốt như vậy?

Trong lòng Lạc Tiêu Viễn đầy nghi hoặc...

Đương nhiên, ngoại trừ Lạc Tiêu ở đây, không còn bất cứ ai có thể nhận ra chiêu kiếm vừa rồi của Độc Cô Thiên Sứ...

Sau lưng Diệp Tĩnh Vũ vốn đã đổ mồ hôi lạnh, bởi vì trong tích tắc vừa rồi, hắn cảm giác mình đã bị một kiếm của đối phương đâm thủng lồng ngực, chỉ là lúc sắp chết, trong đầu lại hiện ra Kinh Lôi đao quyết...

Không tự chủ được rút ra Phá Đao, nhưng nào ngờ lại ngăn được một kiếm của đối phương, thậm chí đao khí xé rách một mảnh xiêm y của đối phương...

Còn đang suy nghĩ thực sự Kinh Lôi đao quyết lợi hại bậc này, lại nghe được trong miệng đối phương phun ra bốn chữ này, trong lòng lại nổi lên trận trận gợn sóng...

Nàng... Làm sao nàng biết?

Bộ đao quyết này, trừ mình ra, căn bản không ai biết? Cho dù là tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong có kiến thức rộng rãi như vậy, nhưng khi thấy mình tu luyện cũng không nhận ra bộ đao pháp này, thế nhưng mình mới chỉ chém ra một đao, làm sao nàng nhận ra được?

“Ngươi... làm sao ngươi biết?” Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy thanh âm mình có chút run rẩy...

Không phải vì sợ hãi, mà vì...

Kích động nhàn nhạt đi...

Kích động có người nhận ra bộ đao pháp này...

Độc Cô Thiên lại không nói gì thêm, cưỡng chế kinh ngạc trong lòng, lạnh lùng quét mắt qua Diệp Tĩnh Vũ, thân ảnh màu đen lại lần nữa chuyển động, căn bản không cho Diệp Tĩnh Vũ cơ hội giải thích, thiết kiếm trong tay run lên, nhất thời thân kiếm lại một lần nữa nổ bắn ra kiếm quang sáng chói...

Tùng đao kiếm khí màu xanh phá không mà ra, lập tức bao phủ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ...

“Vạn kiếm vô tung?” Lạc Tiêu Tiêu dưới lời đài chứng kiến chiêu kiếm này, trong mắt lại một lần nữa toát ra vẻ kinh ngạc, tiếng kinh hô trong miệng càng khiến tất cả mọi người có thể nghe được...

Mà những người xung quanh khi nghe được bốn chữ này thì ai nấy đều biến sắc, toàn bộ đều bị khiếp sợ thay thế...

Vạn Kiếm Vô tung, chính là một trong tứ đại tuyệt học của gia tộc Độc Cô, là do Độc Cô Kiếm Khách nổi danh nhất trong lịch sử Độc Cô Cô Độc cầu bại sáng tạo ra...

Độc Cô Cầu Bại, đây đã là một tồn tại cực kỳ xa xôi, ở thời đại kia, hẳn dựa vào một thanh thiết kiếm trong tay, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ... Không bại một lần, lúc này mới đặt tên là Độc Cô cầu bại, chỉ cầu bại một lần...

Đáng tiếc chuyện không như mong muốn, ít nhất trong lời đồn đại của hậu nhân, chưa từng nghe nói hắn ta thua...

Hơn nữa nghe nói, năm đó quân chủ cường đại nhất ở Tây Phương Đại Lục là Tương Hoàng nhất thống toàn bộ Tây Phương Đại Lục, cuối cùng muốn thống nhất Đẩu Hồn Đại Lục, tự mình dẫn quân trăm vạn, kéo dài mấy ngàn dặm sa mạc, đi tới Đông Phương Đại Lục...

Bàng Hoàng cũng là một đường xông quan sát tướng, trực tiếp binh tới Bạo Phong hạp của Thiên Đãng sơn mạch, chỉ cần bước qua đạo hạp cốc kia, Đông Phương đại lục màu mỡ sẽ hoàn toàn hiện ra trước mắt Xà Hoàng...

Khi đó, vừa vặn là thời gian quần hùng Đông Phương Đại Lục cùng cư trú, đối mặt trăm vạn đại quân của Bành Hoàng, căn bản khó có thể chống cự...

Nhưng mà, bọn họ lại gặp được một người ở trong hạ cốc...

Đúng vậy, trăm vạn đại quân, chặn đường bọn họ chỉ có một người, một người mặc áo đen, lưng đeo một thanh thiết kiếm... Độc Cô cầu bại...

Chương tám mốt, vạn kiếm vô tung.

Pháp Khắc Hoàng tự nhiên cười nhạo phương đông không người, trực tiếp phái ra võ giả cường đại nhất của Lang Đế quốc tiến lên đánh chết Độc Cô Cầu Bại, thế nhưng Độc Cô cầu bại căn bản chim cũng không chim, trực tiếp rút ra thiết kiếm, chính là một chiêu vạn kiếm vô tung...

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều biến mất, bởi vì chỉ còn sót lại kiếm khí sắc bén nhất kia...

Khắp nơi đều là kiếm khí, kiếm khí không gì không phá, cương thạch, sắt thép, thiết thuẫn gì gì đó, đều không thể chịu nổi kiếm khí sắc bén kia, toàn bộ đều bị xuyên thủng...

Có chừng mấy vạn đạo kiếm khí đánh vào trong đại quân của Lang Hoàng, kiếm khí sắc bén căn bản không cho những người phương tây có một chút cơ hội phản ứng, bất kể là binh sĩ bình thường, hay là tướng quân thực lực cường đại, thậm chí là kẻ có thực lực đạt tới cảnh giới Võ Thánh, đều khó có thể ngăn cản kiếm khí kinh khủng...

Dưới một kiếm này, ít nhất bảy tám vạn người bị kiếm khí xuyên thủng thân thể, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, thịt nát trải đầy mặt đất...

Uy lực một kiếm kinh thiên động địa, cho dù là Quỷ thần cũng phải tạm lánh nguy hiểm...

Còn lại mấy chục vạn đại quân nhìn thấy người tàn nhẫn một kiếm chém giết nhiều chiến hữu của mình như vậy, thậm chí ngay cả Hoàng đế của mình đều bị vô tình chém giết, nào còn có ý niệm chống cự, từng người từng người quay đầu chạy về phía sau...

Gần trăm vạn đại quân, đó là tồn tại có quy mô cỡ nào, lúc đến còn có đường bỏ dưỡng rất dài, cộng thêm sự lấy chiến dưỡng chiến của Bành Hoàng, bọn họ mới có thể tiếp tục sinh tồn,

nhưng bị Độc Cô cầu bại một kiếm dọa sợ, từng người từng người phảng phất nhìn thấy ma quỷ, chỉ biết chạy trốn...

Phía tây Thiên Khuyết sơn mạch là sa mạc mênh mông vô tận, không có đường tiếp tế, cơ hồ chết đi bao nhiêu, chỉ có ngẫu nhiên chạy trốn tới thảo nguyên phía tây bắc còn sót lại một phần... Bất quá đại đa số lại bị các chiến sĩ trên thảo nguyên nô dịch, trở thành nô lệ...

Cuối cùng, trăm vạn đại quân này chạy về Tây Phương đại lục cũng chỉ mấy ngàn người mà thôi, từ đó về sau, phương đông trở thành địa ngục trong mắt người phương Tây, nơi đó chính là thế gian ma quỷ cường đại nhất...

Từ đó về sau, cho dù Tây Phương Đại Lục có anh minh như quân vương, cũng không dám chú ý tới phía Đông...

Sau trận chiến ấy, Độc Cô Cầu Bại lại hoàn toàn biến mất, có người nói hắn đã chết hết, có người nói hắn phá vỡ hư không, đi tới một giới diện khác, thế nhưng, việc hắn tìm Vạn Kiếm Vô Tung kia đã truyền xuống, trở thành một trong tứ đại tuyệt học của Độc Cô gia...

Ba trăm năm trước, gia chủ Độc Cô gia còn dựa vào một chiêu này để ép Hiên Viên Tuyệt phải tự mình ra tay, mặc dù cuối cùng bị thua, nhưng đã mang đến thương vong cực lớn cho Hiên Viên gia...

Đương nhiên, một chiêu này của Độc Cô Thiên không cách nào so được với Độc Cô gia chủ ba trăm năm trước, càng không có khả năng đạt tới loại cảnh giới như Độc Cô Cầu Bại. Nhưng khi người nhìn thấy số lượng kiếm khí kia càng ngày càng nhiều, tốc độ kiếm tốc càng lúc càng nhanh, thì người đã biết chiêu này khủng bố đến thế nào rồi...

Ít nhất giờ phút này, không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ bị kiếm khí bao phủ hoàn toàn, mà ngay cả lôi đài kia cũng bị hoàn toàn bao phủ, trừ phi Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi lôi đài, nếu không hắn căn bản khó có thể thừa nhận kiếm khí kinh khủng này...

Khi nhìn thấy khắp bầu trời đều là kiếm khí, thân thể Lạc Linh Nhi trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, hai mắt to tròn tràn đầy vẻ

lo lắng kinh hãi, càng nhin không được lấy tay che miệng mình, sợ hãi lắm la lớn...

Rất nhiều người ở đây đều biết chiêu này khủng bố, khi nhìn thấy kiếm khí tràn ngập toàn bộ lôi đài, trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ... Diệp Tĩnh Vũ, chết chắc rồi...

Tứ đại tuyệt học của Độc Cô gia, mà chỉ là hư danh?

Trên lôi đài, Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được vô số kiếm khí bao phủ, nhưng trong lòng lại tiến vào một cảnh giới vô bi vô hỷ. Tuy không biết vì sao Độc Cô Thiên Thiên biết được Kinh Lôi liệt trăm, càng không biết vì sao nàng trực tiếp động thủ. Nhưng khi nhìn thấy vô số kiếm khí chạy tới, trong đầu hần lại hiện ra một chiêu trong ba mươi sáu thức Kinh Lôi Liệt Trăm - “Tuyệt Dao Phá Không”.

Chân khí trong cơ thể điên cuồng phun trào, thanh đao rách trong tay dưới sự thúc giục của chân khí phát ra tiếng ông ông, mà thân thể của hần lại biến mất tại chỗ...

Lại một lần nữa xuất hiện, vậy mà đã đi tới trước người Độc Cô Thiên. Bởi vì nơi đó, là địa phương duy nhất không bị kiếm khí bao trùm...

Mà thanh đao vỡ trong tay hần lại phát ra tiếng gió vù vù, nhanh như chớp chém về phía Độc Cô Thiên...

“Tuyệt đao phá không... Ngươi... Ngươi quả thật biết Kinh Lôi đao quyết?” Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ có thể đột phá tầng tầng kiếm khí đi tới trước mặt mình, phá vạn kiếm vô tung của mình, vẻ kinh ngạc trên mặt Độc Cô Thiên càng đậm...

Bất quá đối mặt với một đao sắc bén của Diệp Tĩnh Vũ, nàng lại vung thiết kiếm trong tay lên, đỡ được một đao kinh khủng kia...

“Đương...” Một tiếng động nhỏ vang lên, thanh đao gãy nặng nề bổ vào thanh thiết kiếm, thân ảnh Độc Cô Thiên lập tức bay ngược ra sau... phảng phất như con yến nhẹ nhàng kia...

“Tôi nay giờ Tý, ngoài Vân Kinh, Bò Đề miếu, không thấy không tan...” Một đạo truyền âm yếu ớt truyền âm vào trong

tai Diệp Tĩnh Vũ, mà thân ảnh Độc Cô Thiên cũng đã rơi vào bên ngoài lôi đài...

Vào lúc này, toàn bộ những luồng kiếm khí có mặt ở khắp nơi trên lôi đài, giống như từng cây kim châm, lộ ra trên đầu hũ, lập tức sàn nhà bằng đá xanh bị bắn thủng trăm ngàn lỗ, còn tung tóe lên trần trần bụi bặm...

Mà mặt đất chỗ Diệp Tĩnh Vũ lại hoàn hảo không chút tổn hại, cả người hắn hoàn toàn không tổn hao gì, đứng ở nơi đó...

Tất cả mọi người, bất kể là quan lớn quý tộc hay là Lạc Tiêu Viễn, thậm chí là thị vệ bảo vệ sân bãi cách đó không xa, toàn bộ đều đứng lên, từng người mờ mịt nhìn Diệp Tĩnh Vũ đứng trên đài...

Hắn... sao hắn lại không chết nhỉ?

Hơn nữa... hơn nữa Độc Cô Thiên vậy mà lại rơi xuống bên ngoài lôi đài. Điều này... Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Độc Cô Thiên sau khi xuất hiện vạn năm vô tung lại thất bại sao?

Lạc Tiêu Viễn luôn cảm thấy mình có thể nắm chắc được rất nhiều thứ, cho nên hắn chưa bao giờ tranh cãi chức vị Quốc chủ, vì hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về hắn...

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình không cách nào nắm chắc, thậm chí còn không rõ ràng...

Vạn kiếm vô tung, đối mặt tuyệt học như vậy, cho dù là mình cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ, gia hỏa thực lực bất quá chỉ là võ sư cảnh giới, hắn sao lại không có chút gì?

Hơn nữa vừa rồi kiếm cuối cùng, những người khác có lẽ nhìn không rõ, nhưng hắn làm sao không biết, Độc Cô Thiên là cố ý nhường nhịn, tựa hồ đang chờ Diệp Tĩnh Vũ xuyên phá vô số kiếm khí, đến trước mặt nàng tập kích nàng...

Đây là sai lầm của nàng sao?

Không có khả năng, từ thân ảnh nhẹ nhàng của nàng đến xem, coi như là vạn kiếm vô tung không có hoàn toàn luyện thành, vừa rồi cũng có đủ thời gian đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, càng

không có khả năng bị chán ra khỏi lôi đài, hết thấy kết quả đều nói rõ nàng thả nước...

Nhưng vì sao nàng lại nhường nhịn?

Độc Cô gia một mực theo đuổi chiến thắng, mặc kệ gặp phải đối thủ ra sao, bọn họ một khi ứng chiến, tất sẽ toàn lực ứng phó, tuyệt đối sẽ không lưu lại chút dư lực nào. Kiếm thuật, võ công của bọn họ, đều là đang không ngừng tăng lên trong khiêu chiến, nhiều năm qua chưa từng nghe nói người Độc Cô gia có từng trải qua quyết chiến hay không, nhưng hiện tại, danh hiệu sử dụng vạn kiếm vô tung, hoàn toàn có thể khẳng định là người của Độc Cô gia, dĩ nhiên là phóng khoáng...

Rốt cuộc là vì sao? Lạc Tiêu Viễn cảm thấy... mình... thật sự rất mờ mịt...

Bí mật thứ tám mươi hai...

Không chỉ có Lạc Tiêu Viễn cảm thấy mờ mịt, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy mờ mịt, mặc dù mình may mắn tránh được kiếm khí sắc bén kia, nhưng vừa rồi Độc Cô Thiên hoàn toàn có cơ hội thừa cơ giết chết mình, nhưng nàng chẳng những không làm như vậy, ngược lại cố ý bị đao của mình đánh bay ra. Thế này là sao?

Còn có một đường truyền âm kia của nàng, để cho mình đến Bò Đề miếu chờ đợi là có ý gì?

Chẳng lẽ bản thiếu gia thật sự quá đẹp trai? Nàng vừa thấy chung tình?

Đương nhiên, cho dù Diệp Tĩnh Vũ có tự luyện nữa cũng không nghĩ tới khả năng này...

Nhưng bất kể nói như thế nào, hiện tại đứng trên lôi đài chỉ có hấn, dựa theo quy định của trận đấu, hấn thắng trận đầu, thuận lợi tiến cấp trận đấu tiếp theo...

Khi để Lạc Tiêu Viễn tuyên bố quyết định này, rất nhiều người đều mang vẻ mặt mờ mịt. Thậm chí rất nhiều người trong bọn họ còn không thấy rõ trận tỷ thí võ này rốt cuộc đã kết thúc, còn Độc Cô Thiên đã hạ xuống bên ngoài lôi đài...

Tất cả những thứ này đều khiến người ta hoang mang, sau đó mọi người chỉ có thể cảm thán vận khí của Diệp Tĩnh Vũ thật sự là quá tốt, không ngờ lại lấy cảnh giới Võ Sư tiến nhập tứ cường...

Ba trận đấu khác cũng nhanh chóng kết thúc, trận đấu cuối cùng thăng cấp lên Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Tàn Vân Khiếu, Mộc Chiến...

Kể từ đó, bốn vị Thiếu Chủ an bài nhân thủ liền có ba người tiến nhập tứ cường, điểm này cũng đủ để chứng minh bốn vị

thiếu chủ bên người làm sao cứu tế nhân tài, đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ, này cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi...

Ít nhất, đại đa số mọi người đều cho rằng như thế...

Kỳ thật Thất thiếu chủ phái ra tuyển thủ cũng là cao thủ nhất đẳng, chỉ tiếc gã gặp phải tên biến thái Hoàng Phủ Nguyệt này, căn bản ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có...

Trận đấu tiếp theo sẽ cử hành trong vòng ba ngày, do Diệp Tĩnh Vũ giao đấu với Tần Vân Khiếu, Hoàng Phủ Nguyệt giao chiến với Mộc Chiến...

Nghe được tin tức như vậy, tâm tình Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên là tốt, cuối cùng hắn cũng gặp được Tần Vân Khiếu, cuối cùng có thể mượn cơ hội này báo thù cho người nhà của mình, mặc dù, mấy trăm người đã chết kia cùng hắn không có nửa điểm quan hệ...

Về phần Tần Vân Khiếu, nhận được kết quả như vậy cũng là một trận hài lòng, mục đích lần này hắn tham gia thi võ chính là nhân cơ hội này đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, đến lúc đó cho dù là Tam thiếu chủ cũng không tiện nói gì nhiều...

Sau khi nhận được tin tức về trận đấu tiếp theo, Diệp Tĩnh Vũ liền dẫn Tiểu Đào Đào ra ngoài một mình, mặc dù không cho rằng Độc Cô Thiên Hội rất ái mộ mình, càng sẽ không lấy thân báo đáp mình, nhưng hắn vẫn muốn tới Bồ Đề Miếu một hồi, không vì cái gì khác, chỉ vì nàng lại biết Kinh Lôi đao quyết...

Hơn nữa liên tưởng đến ba trăm năm trước lời Tam Thiếu Chủ nói, vị Độc Cô gia kia kích thương Hiên Viên Tuyết, dùng đao cao thủ...

Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được vị tiền bối kia ở sơn động là người phương nào...

Sở dĩ không dẫn những người khác đi cùng là vì không muốn người khác biết chuyện hắn gặp người của Độc Cô gia. Về phần an toàn của hắn, có Tiểu Đào Đào, ngay cả Hồn Sư cấp sáu cũng phải đau đầu, làm sao còn lo lắng cho được?

Đương nhiên, có cao thủ cảnh giới Võ Thánh ra tay giết hắn, cho dù mang thêm nhiều người hơn nữa cũng có ích lợi gì?

Ánh trăng, luôn nhu hòa như vậy, cửa thành Vân Kinh cũng đã sớm đóng, các tá điền nông gia ngoài thành càng là sớm nghỉ ngơi, trên thiên dã, một mảnh tường hòa, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng lặng đi trên đường, đi đến Bồ Đề miếu kia...

đào đào nhỏ đi theo phía sau hắn, một đôi mắt xanh biếc phát ra hào quang màu xanh lục. Trong màn đêm đen kịt này, lại quỷ dị như vậy...

“Grao... Suru suru.... Oánh Oánh...” Thanh âm Tiểu Đào truyền đến...

“Ta nói này đại ca, ngươi vừa mới ăn ba cái đùi dê, sao lại đói?” Không dùng tinh thần giao lưu, Diệp Tĩnh Vũ đã biết Thao Thiết muốn nói gì...

“Nhưng ngẫu nhiên chính là đói bụng nha...” Thanh âm nũng nịu của Tiểu Đào trực tiếp vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ kiếp, tượng, ai dạy ngươi đọc mấy chữ này?” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, tên này sao ngay cả cách nói trên mạng cũng biết...

“Lúc ngươi nằm mơ không phải thường xuyên nói mẹ ngươi, ngẫu nhiên tới rồi sao?” Tiểu Đào vẽ mặt thản nhiên...

“Ách...” Trán Diệp Tĩnh Vũ nổi lên một tia hắc tuyến...

Tên gia hỏa này biết là được rồi, sao còn nói ra nữa?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại? Chẳng lẽ lúc ta nằm mơ cũng chỉ làm những giấc mộng này sao?

“Lá cây nhỏ, có phải các nàng đã tới?” Thanh âm Tiểu Đào lại vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Lá nhỏ...

Đường hắc tuyến trên trán Diệp Tĩnh Vũ từ một biến thành hai sợi, gia hỏa này chán sống rồi sao? Vậy mà gọi mình là lá cây nhỏ...

“Ngươi thật đúng giờ...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang muốn giáo huấn Tiểu Đào, thì phía trước lại truyền đến một hồi thanh âm thanh thúy của một nữ tử...

Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, mượn nhờ ánh trăng màu trắng bạc kia, liền thấy ngoài trăm thước, có một gian miếu thờ sụp đổ, phía trước miếu thờ có một người đang đứng...

Tuy rằng trong bóng đêm, mặc dù cách nhau trăm mét, nhưng thị lực Diệp Tĩnh Vũ bây giờ lợi hại cỡ nào, chỉ thấy người kia mặc một thân áo đen, đầu buộc tóc sau đầu, khuôn mặt thanh tú, nhìn qua tư thế hiên ngang, không phải Độc Cô Thiên Khung thì là ai?

So với sáng hôm nay, trang phục của nàng mặc dù không thay đổi, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm nhận được mùi của phụ nữ từ trên người nàng, tuy... mùi vị này quá lạnh...

“Đúng vậy, mỹ nữ có hẹn, ta sao có thể không cho phép chứ?” Diệp Tĩnh Vũ lại thuận miệng trêu chọc, căn bản không coi thân phận đối phương ra gì, nếu như bị người khác biết rõ có người dám trêu chọc Độc Cô gia, tất nhiên sẽ kinh ngạc đến không ngậm mồm lại được...

“Ta chỉ muốn biết làm sao người có được Kinh Lôi đao quyết?” Độc Cô Thiên không để ý tới lời trêu chọc của Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp hỏi...

“Vấn đề này nên là ta hỏi người mới đúng, làm sao người biết ta sử dụng là Kinh Lôi đao quyết?” Diệp Tĩnh Vũ vừa đi, vừa nói...

Mà Đào Đào nhỏ thì đi theo bên cạnh hắn, một đôi mắt xanh biếc không ngừng đảo loạn, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

“Sao ta có thể không biết, đây là đao quyết kinh thế mà một vị tổ tiên Độc Cô gia chúng ta sáng chế ra cách đây ba trăm năm trước. Năm đó chính là nhờ vào đao quyết này đã đả thương Hiên Viên Tuyết, đòi lại một chút công đạo cho vị gia chủ Độc Cô gia chúng ta...” Độc Cô Thiên nhàn nhạt nói, trên mặt không khỏi hoảng hốt, dường như nhớ tới một số chuyện xưa...

“Người người nói chính là Độc Cô Bá Thần tiên bối?” Nghe Độc Cô Thiên nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ càng thêm chắc chắn thi

thể trong thạch động kia, rất có thể chính là Độc Cô Bá Thần...

“Đao quyết của ngươi thật là hần truyền thụ sao?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra tên Độc Cô Bá Thần, Độc Cô Thiên lại biến sắc...

“Ta cũng không biết, ta phát hiện ở trong một thạch động...” Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ lại kể lại chuyện ngày đó ở sơn động một lần nữa...

Nếu như đối phương đã nhận ra đao pháp của mình, còn là người của Độc Cô gia, điểm này nói cho nàng thì đã sao?

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, tu vi của hần đã sớm đạt đến mức đẳng phong tạo cực, làm sao có thể tọa hóa? Tuyệt đối không có khả năng...” Nhưng nghe Diệp Tĩnh Vũ kể xong, Độc Cô Thiên vẫn bình tĩnh trên mặt lại tràn ngập vẻ không tin...

“Làm ơn đi, vị tiên bối kia sống ba trăm năm trước rồi, cho dù hần có tu luyện đến Võ Thần, thậm chí cảnh giới Võ Tôn thì đã sao? Hần đâu phải Hồn Sư, làm sao có thể sống quá ba trăm tuổi được?” Diệp Tĩnh Vũ lại liếc mắt khinh bỉ, tuy hần nghe nói Hồn Sư tu luyện đến cuối cùng có thể bất tử bất diệt, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp qua, chứ đừng nói chi đến võ giả...

“Ngươi thì biết cái gì, đến cảnh giới kia của bọn hần, căn bản không phải ngươi có thể lý giải. Cái hang đá kia ở đó, ngươi nói cho ta biết, ta muốn đi tìm hần...” Độc Cô Thiên lại không để ý tới sự trào phúng của Diệp Tĩnh Vũ, lần nữa mở miệng nói ra...

“Nam Hoang Man lâm, vị trí cụ thể ta cũng không biết...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, lúc trước hần đánh bại đánh bại mới chỉ tới đó, về sau lúc ở Nam Hoang Man lâm, cũng muốn quay về xem một lần nữa, nhưng lại không tìm thấy đường...

“Ngươi...” Độc Cô Thiên nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, ánh mắt lại trợn lên... đang định nổi giận lại bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Ta cái gì ta, ta đã nói hết những gì ta biết rồi, ngươi còn muốn nhỏ thế nào?”

“Ngươi... Ngươi đã thu phục được Thao Thiết?” Độc Cô Thiên chú ý tới con Thao Thiết bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, không khỏi biến sắc...

“Như thế nào? Không được?” Diệp Tĩnh Vũ lại ra vẻ không thèm để ý chút nào...

Thao Thiết thì sao chứ, đối mặt với công kích của đạn pháo, ngay cả Thánh Nhân cũng phải khom lưng...

“Xem ra lão tổ tông truyền thụ Kinh Lôi đao quyết cho ngươi đạo lý nhất định có, hy vọng ngươi không phụ danh hiệu lão tổ tông...” Độc Cô Thiên rất nhanh bình tĩnh lại tâm tình của mình, lại liếc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, xoay người đi sang một bên, không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, thân ảnh đã biến mất trong bóng đêm...

“Mẹ kiếp, đi nhanh như vậy làm gì? Chẳng lẽ còn sợ thiếu gia ta khi dễ ngươi sao?” Nhìn thấy thân ảnh Độc Cô Thiên biến mất, Diệp Tĩnh Vũ thấp giọng mắng một câu, bất quá cũng biết mình không uổng công chuyến này...

Kinh Lôi đao quyết lại là đao quyết do Độc Cô Bá Thần sáng chế ra. Ba trăm năm trước, hắn có thể dựa vào bộ đao pháp này đả thương người đệ nhất thiên hạ Hiên Viên Tuyệt, vậy không phải là nói sau khi mình hoàn toàn luyện hội bộ đao pháp này, hoàn toàn có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ?

Đến lúc đó, cái gì Tần Vân Khiếu, cái gì Tần Viêm, còn không thể đứng gần bên? Nghĩ tới đây, trái tim Diệp Tĩnh Vũ, liên triệt để sôi trào lên...

Tin tức về chương thứ tám, Chương Cửu Phượng.

Lúc trở lại Đan Vân trang đã là đêm khuya, nhưng khi hấn vào phòng mình, lại phát hiện đèn trong phòng mình vẫn còn sáng...

Kỳ quái, muộn như vậy, đèn nhà ta sao vẫn còn cháy?

Chẳng lẽ là Tam thiếu chủ đến?

Diệp Tĩnh Vũ biết, hấn đang ở trong phòng Đan Vân Trang, ngoại trừ hồ sơ mộng mị, những người khác sẽ không đi vào, nhưng đã trễ như vậy, Hồ Mộng càng không thể tiến vào phòng của hấn, như vậy chỉ có thể là Tam thiếu chủ đến đây...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng suy đoán trực tiếp đi về phòng của mình, nhưng lúc đi vào gian phòng, lại phát hiện đám người Xích Di Thương, Hồ Mô, Hồ Mộng đứng ở cửa, từng người sắc mặt nghiêm túc, trong ánh mắt còn tràn đầy bi thương...

“Các người làm gì ở đây vậy?” Vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ mờ mịt...

“Tộc trưởng đến rồi...” Xích Di Toan Nghê từ tốn nói...

“Tộc trưởng? Tộc trưởng cái gì? A...” Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên sửng sốt, nhưng sau đó kịp phản ứng, nghĩ tới Xích Di, cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp đi vào...

Nhìn thấy Xích Di mặc một bộ trường bào màu đen ngồi trên ghế, gương mặt già nua đầy bất đắc dĩ, thậm chí ngọn lửa xanh lá trong mắt cũng nhỏ đi rất nhiều...

“A Công, ngài không ở lại Xích Di tộc, tại sao lại tới nơi này?” Diệp Tĩnh Vũ đi thẳng tới trước mặt Xích Di, ngồi xuống, rất là nghi hoặc nói.

“Mấy tháng nay người không gặp, thực lực của người đã tiến bộ rất nhiều a, Hồn Lực của người... Trời ạ người vậy mà đạt

đến cảnh giới như vậy?” Xích Di nhìn Diệp Tĩnh Vũ, ngọn lửa màu xanh lục trong mắt lập tức bốc lên, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc...

“Hắc hắc, bốn thiếu gia không phải là một thiên tài sao, nếu chưa đạt tới cảnh giới này, sau này còn lặn lội thế nào được nữa, bất quá bọn họ cũng không biết, đây chính là lá bài tẩy cuối cùng của ta, A Công, ngươi cũng không nên nói cho bất luận kẻ nào a...” Diệp Tĩnh Vũ tà cười một tiếng, tu vi hồn lực của hắn, mấy ngày trước thuận lợi tiến vào cảnh giới Hóa Hồn, chỉ cần tiến thêm một bước, đó chính là Ngưng Hồn cảnh...

Một người tu luyện hồn thuật chưa tới một năm đã có thể đạt tới cảnh giới Hóa Hồn, chuyện này căn bản không có khả năng. Phải biết rằng, tu luyện hồn thuật là kỹ thuật tỷ võ còn khó khăn hơn, cho dù thiên phú của ngươi có cao hơn, muốn trong vòng một năm từ một người nào đó không tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên, cũng không thể nào, càng đừng nói tới Hồn Sư...

“Ta hiểu rồi, A Vũ, lần này A Công đến là muốn nói cho ngươi một chuyện...” Xích Di gật đầu, nhưng vẻ mặt bỗng nhiên trở nên âm đạm...

“A Công, có chuyện gì thì người nhờ người tới không phải là được rồi sao? Tại sao lại muốn người tự mình đến đây?” Diệp Tĩnh Vũ càng thêm nghi hoặc...

“Chuyện này không bình thường, những người khác cũng không giải thích rõ ràng với ngươi, tăng thêm ta cũng đã rất lâu không rời khỏi Nam Hoang Man Lâm, vừa vặn thừa dịp Nhị trưởng lão đột phá cảnh giới Linh Hiển, đi ra đi ra đi một chút...” Xích Di nhàn nhạt nói, trong lời nói lại tràn đầy sự yêu thương, phảng phất đã coi Diệp Tĩnh Vũ là cháu ruột của mình...

“A, vậy A Công muốn nói gì?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Xích Di...

“Cửu Phượng mất tích...”

“Cái gì...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe tin tức này, sắc mặt lập tức đại biến...

“Người tới nơi này đã mấy tháng rồi, Cửu Phượng một mực lo lắng cho người, cuối cùng lại lặng lẽ rời khỏi Xích Di tộc, đến đây tìm người, thế nhưng còn chưa đi ra Nam Hoang Man Lâm đã mất tung tích, ta phải tất cả tộc nhân Xích Di tộc cùng tìm kiếm, đều không tìm được...” Xích Di nhìn thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ đại biến, cũng khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục mở miệng nói...

Vừa nghe thấy Cửu Phượng vì lo lắng cho mình mà mất tích, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng thêm khó chịu, trong đầu không tự chủ hiện ra thiếu nữ Man tộc đáng người ngạo nhân, dung mạo xinh đẹp, tâm tính thuần phác...

“Không đúng, A Công, làm sao người biết cô ấy vẫn chưa rời khỏi Nam Hoang Man lâm chứ?” Tinh thần Diệp Tĩnh có chút hoảng hốt bỗng nhiên chú ý tới vấn đề Xích Di nói...

“Xích Di tộc chúng ta sinh sống tại biên giới Man Lâm Nam Hoang mấy trăm năm, đã bố trí trạm gác ngầm chung quanh, bất kể là có người rời khỏi Nam Hoang Man Lâm, hay là có người tiến vào Nam Hoang Man Lâm, ta đều có thể biết, nhưng lần này, lại không có phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào Cửu Phượng rời đi...” Xích Di nhàn nhạt nói, trong lời nói, luôn tràn đầy bất đắc dĩ...

Chứng kiến vẻ mặt Xích Di kia, trong lúc nhất thời Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không biết nên nói gì...

Lúc trước hắn từng nói với Cửu Phượng, nhiều nhất là ba tháng, tự mình đi đón nàng, nhưng mình đã đi vào Vân Kinh được hơn mấy tháng, nhưng vẫn chưa có hoàn toàn ổn định lại, càng phát hiện Vân Kinh nguy cơ trùng trùng, không hề khủng bố hơn so với Nam Hoang Man Lâm, nào dám đón Cửu Phượng đến đây?

Nhưng hắn nào có thể nghĩ tới tính tình Cửu Phượng lại mãnh liệt như vậy, một mình đi ra tìm mình, hiện tại lại mất đi bóng dáng... Đây...

Sự áy náy trong lòng khiến Diệp Tĩnh Vũ cực kỳ khó chịu, bất quá khiến hắn sốt ruột chính là an ủi của Cửu Phượng, nếu

Cửu Phương xảy ra chuyện gì, hắn làm sao có thể đối xử tốt với lương tâm của mình...

“Kỳ thật người cũng không cần lo lắng, mặc dù chúng ta không tìm được Cửu Phương, nhưng ta lại tự mình bói cho nàng một quẻ. Lần này nàng chẳng những không có nguy hiểm tính mạng, còn có một lần thiên đại cơ ngộ, đây cũng là nguyên nhân ta muốn đích thân đến...” Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng áy náy của Diệp Tĩnh Vũ, Xích Di mở miệng nói lần nữa...

“Thật sao?” Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt vui mừng...

“Lẽ nào ngay cả lời A Công người cũng không tin sao? Nếu không tin, vậy chuyện này A Công chạy vô ích rồi...” Xích Di lại bày ra bộ dạng tức giận...

“Hắc hắc, sao lại thế nhỉ, A Công đã nói như vậy, nhất định là thật, chỉ là ta thấy bọn Giao Bằng mặt mũi tràn đầy bi thương, chuyện này là thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ thấy Xích Di khẳng định như vậy, cũng hơi yên lòng một chút...

Hồn Sư cấp sáu, Hồn Lực đã đạt tới một trình độ câu thông thiên địa linh khí, đặc biệt là loại tộc trưởng giống như Xích Di, có chút bí thư của mình, tương lai trong đó, chính là một lĩnh vực hạng nhất của hắn...

Đương nhiên, cũng không phải tất cả Hồn Sư đều có thể tính toán tương lai, tựa như rất nhiều Hồn Sư còn không biết gọi hoang thú...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng Xích Di nhất định sẽ làm được, bằng không hắn thật sự không cần phải tự mình chạy tới đây làm gì...

“Bọn hắn cũng không biết, loại chuyện này, người biết nhiều sẽ không tốt, chờ người đạt tới cảnh giới nhất định, tự nhiên sẽ minh bạch nguyên nhân trong đó...” Xích Di lại nhàn nhạt nói...

“Nguyên nhân gì trong đó, còn không phải là câu nói kia sao, thiên cơ không thể tiết lộ...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, sao bây giờ Xích Di như một lão thần côn vậy?

“Thiên Cơ không thể tiết lộ... Hắc hắc, chính là đạo lý này... không nói tới, tóm lại, Cửu Phượng ngươi phải nhớ kỹ, ngày đó nàng sẽ gặp ngươi, không chừng ngươi cũng đạt tới cảnh giới Hóa Hồn, ta sẽ truyền cho ngươi một ít hồn thuật, như vậy trong ba ngày tỷ thí, có lẽ cũng giúp được một chút...” Xích Di ngăn người, nhưng cuối cùng lại mỉm cười...

Chương tám, lại thấy Tàn Vũ Đình.

“A Công, người cũng biết rồi...” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt...

“Đương nhiên, bọn Huyền Huyền đều nói cho ta biết, được rồi, đừng nói nhảm nữa, chăm chú nghe...”

“A...”

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác được đầu ngón tay Xích Di sáng lên một đạo bạch mang, tiếp theo hướng mi tâm mình một mực, đầu mình chính là một hồi hôn mê, cuối cùng triệt để mất đi tri giác...

Khi hẩn tỉnh lại, trong đầu đã có rất nhiều hồn thuật kỳ diệu, nhưng thân ảnh Xích Di đã sớm biến mất. Vừa hỏi Xích Di Chử bên ngoài, hẩn mới biết lão đầu tử đã đi chu du các nơi...

Thời gian còn lại mấy ngày, Diệp Tĩnh Vũ không tiếp tục tu luyện võ kỹ nữa, mà không ngừng tu luyện các loại hồn thuật mà Xích Di truyền thụ cho, hẩn biết, lúc ở Bạch Vân Sơn Trang, Tàn Vân Khiếu đã là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, khi đó hẩn muốn giết mình, quả thực cùng bóp chết một con kiến...

Hiện tại mặc dù mình tiến bộ rất nhiều, nhưng khó đảm bảo hẩn không tiến bộ, cho dù hẩn không bước vào cảnh giới Tông Sư, nhưng chắc hẩn cũng chênh lệch không xa, nếu mình muốn dựa vào võ kỹ để chiến thắng hẩn, cơ hồ là không có khả năng, thực lực của mình, cũng nhiều nhất cũng cùng Tiên Thiên Vũ Sư bình thường mà thôi, gặp loại võ sư Tiên Thiên đỉnh cấp này, chính mình căn bản không có phần thắng, Độc Cô Thiên chính là ví dụ tốt nhất...

Bất quá lá bài tẩy cuối cùng của mình lại là Hồn Thuật, có lá bài tẩy như vậy, phần thắng của mình vẫn rất lớn...

Hôm nay, chính là trận đấu giữa đợt thi đấu thứ hai từ dưới lên, Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Tiêu Phong vẫn không có

mặt, hẳn phải đợi đến lúc trận đấu cuối cùng mới xuất hiện...

Bởi vì đám người Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vân Khiếu, Mộc Chiến đều là người của bốn vị thiếu chủ, cho nên một trận thi quan này không có khả năng để mấy vị thiếu chủ đảm nhiệm, cuối cùng lại là thượng thư bộ binh và tướng quân hộ quốc tiêu dao...

Vị tướng quân trẻ tuổi nhất cử thắng trong chiến tranh phản nghịch...

Hai cuộc tranh tài vẫn như trước, khảo quan chủ khảo Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vân Khiếu chính là vị Tiêu Canh tướng quân này...

Lúc giữa trưa, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục võ sĩ màu trắng, mái tóc đen sau đầu, được Lạc Nhược Phong dẫn tới trường thi, đồng hành còn có Lạc Linh Nhi...

Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu trắng như tuyết, mái tóc buộc vài bím tóc đen nhánh, một đôi mắt to lớn chớp chớp, da thịt mềm mại chiếu rọi vào ngày đông đỏ hồng, lộ ra hơi ửng đỏ, nhìn qua cực kỳ mỹ lệ...

Vừa nhìn thấy thân ảnh tuyệt vời này, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, phảng phất giữa thiên địa, hết thảy đều duy ngã độc tôn...

Vừa tới sân thi, đã thấy phía trên sân thi, một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, đầu đội kim quan màu tím, mặc cẩm bào hoa lệ, bên hông buộc một cái đai lưng màu xanh trắng, cả người thoát nhìn thần thái sáng láng, anh tuấn tiêu sái...

Người này, chính là toàn bộ Thục Vân quốc, vị tướng quân trẻ tuổi nhất, được Lạc Tiêu Phong đích thân phong làm trung võ bá tiêu dao...

Khi hắn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ đến đây, lập tức đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, rất tự nhiên đi tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt mang theo nụ cười tự tin, mở miệng nói ra: “Tiêu Canh bá Tam thiếu chủ, Vĩnh Nhạc công chúa...”

Mặc dù là chào, nhưng chỉ hành lễ, không quỳ lạy, đây cũng là quy củ của Thục Vân quốc, là đại tướng quân có tước vị trong người như y, ngoại trừ Quốc chủ ra, bất luận kẻ nào cũng có thể không quỳ...

Mà Vĩnh Nhạc công chúa, đương nhiên là chỉ Lạc Linh Nhi. Lạc Tiêu Phong hy vọng nàng vĩnh viễn vui vẻ, cho nên mới tự phong làm Vĩnh Nhạc công chúa...

“Ha ha, Tiêu huynh đa lễ...” Lạc Nhược Phong cũng cười nhạt một tiếng, rất thân thiết nói...

Tiêu Canh tuy tuổi còn trẻ, nhưng được Lạc Tiêu Phong tín nhiệm, trong tay nắm giữ Vân Quân, một trong tứ đại quân đoàn của Thục Vân Quốc, quyền lực trong tay, có thể sánh ngang với mấy vị Thiếu Chủ kia... Mặc kệ là thiếu chủ kia, chỉ cần muốn cướp đoạt vị trí Quốc chủ, đều phải lôi kéo tiêu dao Canh, nhưng tiêu dao Canh vẫn chỉ thuần phục Quốc chủ...

“Tam thiếu chủ, Vĩnh Nhạc công chúa, mời đi bên này, mặt tướng đã sớm chuẩn bị chỗ ngồi...” Tiêu Canh cũng cười nhạt một tiếng, ánh mắt tùy ý đảo qua công chúa Vĩnh Nhạc, nhưng lại lóe lên hào quang...

“Hi hi, Tiêu ca ca nghĩ chu đáo thật, không ngờ sớm biết chúng ta phải tới...” Lạc Linh Nhi vừa nghe nói đã chuẩn bị xong cái ghế, gương mặt mỉm cười mê người, tiếng cười như chuông bạc phát ra từ trong miệng cô nàng...

Mọi người nghe thấy tiếng cười hồn nhiên như vậy, lập tức cảm thấy dơ bẩn trong lòng mình bị cọ rửa rất nhiều, tâm cảnh cả người trở nên sáng sủa hơn rất nhiều...

“Ha ha, Vĩnh Nhạc công chúa quá khen...” Tiêu Canh cũng có chút mê ly, lại nhìn Lạc Linh Nhi một cái như lơ đãng, nhưng hoàn toàn bất ngờ đi theo phía sau họ là Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy vẻ mặt tiêu dao không người, Diệp Tĩnh Vũ lại không cảm thấy gì, người khác tuổi còn trẻ, chính là một trong tứ đại tướng quân của Thục Vân quốc, đây đã là một vị cực nhân thần, đổi lại là mình, nói không chừng còn không có người trong mắt so với hắn...

Nhưng làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất phiền muộn chính là gia hỏa này thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lạc Linh Nhi, trong ánh mắt yêu thích là không bỏ sót gì...

Tên gia hỏa này, trông không đẹp trai chút nào, vậy mà cũng dám đánh chủ ý lên Linh Nhi, bà nội nó, xem thiếu gia sau này xử lý người thế nào...

ghen... Cũng không phải là độc quyền chỉ có của nữ nhân...

Ngay lúc Lạc Nhược Phong và Lạc Linh Nhi vừa ngồi xuống, Diệp Tĩnh Vũ ở một bên hoạt động xương cốt, trên lớp thi lại có thêm một nhóm người, chính là đám người Đại thiếu chủ...

Tiêu Canh thấy người tới, cũng trực tiếp nghênh đón, mặc dù hắn là đại tướng quân hộ quốc, quyền lực còn trên bốn vị thiếu chủ, nhưng thân phận lại hơi kém một chút...

Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên mặc cẩm bào màu trắng, gương mặt mỉm cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ âm lãnh...

Mà phía sau hắn, Tần Vân Khiếu lại mặc một bộ trường bào màu lam nhạt, không hề có vẻ gì là luận võ, giống như là đến ngắm cảnh vậy, mà từ lúc hắn xuất hiện, ánh mắt của hắn liền rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn ngập sát ý...

Diệp Tĩnh Vũ cũng trực tiếp đối mặt với Tần Vân Khiếu, ánh mắt tràn ngập sát ý bắn thẳng đi, nhưng chỉ trong chốc lát, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ liền dời đi, bởi vì hắn nhìn thấy, phía sau Tần Vân Khiếu, đồng dạng cũng có một đôi mắt đang nhìn hắn, nơi đó lại tràn ngập hung quang... Còn có lo lắng nhàn nhạt kia...

Chương bằg chương cuồng vọng tiêu dao Canh Canh.

Người này không phải ai khác, chính là con gái của Tần Viêm, Tần Vũ Đình, cô gái mà hắn đã từng điều ngoa tùy hứng kia, vèn vèn chỉ vì chính mình mở miệng trêu đùa vài câu là muốn đẩy mình vào chỗ chết...

Thế nhưng bây giờ nàng đã sớm không còn điều ngoa như trước, càng không có sóng sống như trước, trên người vẫn mặc một bộ váy dài màu xanh, nhìn qua có vẻ thanh nhã như vậy, mái tóc dài đen nhánh xõa sau gáy, trên mặt lại tràn ngập tiêu tụy, tựa như người gặp phải ngàn vạn khó khăn trắc trở vậy...

Mà ánh mắt nàng, từ khoảnh khắc nàng bước vào, đã rơi vào trên người mình, nơi đó không có cừu hận, không có phẫn nộ, chỉ có thật sâu tưởng niệm cùng vô tận lo lắng kia, cái này... Là cái tên Tần Vũ Đình nàng biết lúc trước sao?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng, có chút nghi hoặc, nữ tử này, bất luận là người nào nhìn thấy đều sinh lòng thương hại, căn bản khó có thể cùng trong tưởng tượng Tần Vũ Đình kia móc câu a...

Hắn làm sao biết được, chuyện xảy ra ở Bạch Vân sơn trang đã tạo cho Tần Vũ Đình đả kích lớn đến mức nào, đặc biệt là nghĩ đến phụ thân của mình lại là phản đồ của Bạch Vân sơn trang, trong lòng nàng lại đau như cắt, về sau lại phát hiện Tần Vân Khiếu lại là ca ca ruột của mình, loại chuyển biến to lớn đó suýt nữa khiến nàng tan vỡ...

Có thể nói, Tần Vũ Đình lớn như vậy, chưa từng gặp phải biến động như vậy, mặc dù nàng đã man, mặc dù có chút không nói lý, nhưng nội tâm của nàng, lại một mực tự cho mình là nữ hiệp, vẫn luôn cảm thấy sư môn, phụ thân của mình, đều là người quang minh lỗi lạc, đâu ngờ sẽ có kết quả như vậy...

Những nơi nàng sinh hoạt từ nhỏ bị hủy diệt, từ nhỏ những trưởng bối quan tâm sự môn của mình đều chết hết, mà kẻ gây họa đầu tiên là cha ruột của nàng, điều này làm cho nàng ngay cả tư cách báo thù cũng không có...

Mấy ngày nay, cả người nàng giống như cái xác không hồn, chỉ có trong đầu ngẫu nhiên hiện lên khuôn mặt đáng ghét kia...

Đặc biệt là khi nhớ đến ngày ở Thiên Đãng sơn mạch, lúc đối mặt với Thiên Loan Bạch Viên, hấn phần đầu không để ý tới việc cứu mình, cái vòng tay kia, khi đó còn không cảm thấy gì, thế nhưng theo sự trôi qua, nàng lại cảm thấy đó là cái vòng tay ấm áp nhất thế gian, cũng là ôm ấp chân thành nhất... Tựa hồ, trên thế giới này, chỉ có hấn sẽ không lừa dối mình...

Cảm tình, đều là thứ kỳ diệu nhất, rất có thể bởi vì một việc, sẽ khiến cho người hoàn toàn thay đổi cách nhìn với người khác, mà khi trong lòng người có thời điểm hấn không có bên cạnh, loại nhung nhớ trong lòng người lại sẽ càng ngày càng đậm...

Lúc ban đầu, Tần Vũ Đình chỉ thỉnh thoảng nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng theo sự cô đơn sinh hoạt của mình, theo sự ngăn cách của phụ thân, cô độc trong lòng, suy nghĩ đối với Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng đậm, đặc biệt là muốn đến ngày đó hấn đối với mình rất mỏng manh, trong bất tri bất giác, Diệp Tĩnh Vũ đã để lại ấn ký thật sâu trong lòng nàng...

Ngày đó, khi nghe được đại ca của mình muốn giết chết Diệp Tĩnh Vũ, nội tâm của nàng càng thêm lo lắng. Tuy hiện tại nàng là con gái của Bạch Vân Hầu, nhưng không có sự đồng ý của phụ thân mình, lại không thể ra khỏi hầu phủ, căn bản không có khả năng thông tri cho Diệp Tĩnh Vũ...

Đối với Tần Vân Khiếu, trong lòng nàng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đã từng là thần tượng mà nàng sùng bái nhất, càng là nam tử mà mình luôn mơ ước, nhưng sau khi biết hấn là đại ca ruột thịt của mình, biết hấn hoàn toàn khuất phục dưới sự dụ dỗ của phụ thân, nàng đã sinh ra một tia chán ghét...

Mặc dù rất nhát, nhưng đích xác là có tồn tại, điểm này ngay cả nàng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi...

Hôm nay đại ca của mình sẽ quyết đấu với Diệp Tĩnh Vũ, nàng biết đại ca kinh khủng đến mức nào rồi...

Trận đấu mấy ngày nay, nàng mặc dù không tự mình đến quan sát, nhưng cũng biết, Diệp Tĩnh Vũ có thể xông vào tứ cường, cơ hồ tất cả đều là vận khí, hấn trừ một tay cung tên bắn không tốt, võ kỹ bình thường, làm sao có thể là đối thủ của đại ca mình?

Nhìn khuôn mặt non nớt non nớt của Diệp Tĩnh Vũ, khuôn mặt mà mình đã từng rất nhớ nhung sau đó, vẻ lo âu trong mắt... đậm hơn...

Nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của Tàn Vũ Đình, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên cảm giác như dây cung trong lòng mình đứt đoạn, mơ hồ có cảm giác khác thường, loại cảm giác này không phải đối với Lạc Linh Nhi yêu thích, cũng không phải cảm giác tựa như thân nhân của Cửu Phượng, càng không muốn chiếm hữu hồ yểm mộng, loại cảm giác này có chút chua xót, có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là không hiểu...

“Mặt tướng bái kiến Đại thiếu chủ...” Lúc này, thanh âm tiêu dao Tiêu Canh kéo Diệp Tĩnh Vũ cùng Tàn Vũ và Tàn Vũ Đình cùng trở về hiện thực...

“Ha ha, Tiểu tướng quân khách khí...” Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên cũng mỉm cười, hấn có thể bỏ qua bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua vị tướng quân trẻ tuổi trước mắt này...

“Nghe đại danh của Tiêu tướng quân đã lâu, hôm nay gặp mặt...” Tàn Vân Khiếu lập tức mỉm cười nghênh đón, mặc dù hấn là con của Hầu gia, nhưng dù sao cũng không có tước vị, hơn nữa cho dù phụ thân hấn Tàn Viêm tự mình đến đây, cũng muốn chủ động hỏi thăm Tiêu Canh... Nói như thế nào đối phương cũng là uy vũ bá tay cầm binh quyền, mà hấn chỉ là một tên hầu không có quyền gì mà thôi, sao có thể so sánh được...

“Đại thiếu chủ, mời đi bên này...” Tiêu Canh lại trực tiếp cắt đứt lời nói của Tàn Vân Khiếu, thậm chí không thèm liếc Tàn

Vân Khiếu một cái, chỉ làm một tư thế mời tới Lạc Hải Thiên...

Sắc mặt Tần Vân Khiếu lập tức thay đổi, trước mặt nhiều người như vậy mà Tiêu Canh lại xem thường mình như vậy, lấy tính cách di truyền Tần Viêm ẩn nhẫn của hắn cũng là đè nén không được, đang muốn nổi giận thì Lạc Hải Thiên vỗ nhẹ lên cánh tay của hắn, lửa giận trong lòng Tần Vân Khiếu mới lắng xuống, trên mặt lại một lần nữa tràn ngập nụ cười nhỉnh nọt...

Về phần Tần Vũ Đình, lại chỉ đi theo sau lưng hai người, tới một chỗ ngồi khác, Lạc Nhược Phong đương nhiên cũng đứng dậy hành lễ với đại ca của mình...

Tuy đều là Thiếu chủ, nhưng cũng chia ra nhiều thứ...

Chuyện gì nên tới cũng đã tới, Tiêu Canh cũng không nhiều lời, tuy xem thường hai người Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vân Khiếu, nhưng vẫn làm chức trách làm chủ khảo quan của mình...

“Bây giờ sắp đến buổi trưa rồi, hai vị, mời...” Tiêu Canh ngồi xuống chỗ của mình, giọng nói lạnh lùng vang lên...

Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vân Khiếu đồng thời liếc mắt nhìn nhau, lắc mình một cái, chạy về phía lôi đài...

“Túy ca ca, cẩn thận...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nhảy lên lôi đài, Lạc Linh Nhi bên người Tam thiếu chủ lập tức hô to...

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, quay đầu lại nhìn Lạc Linh Nhi, nhìn đôi mắt to tròn kia, trong lòng ngọt ngào, nhẹ nhàng gật đầu...

Tất cả những điều này lọt vào trong mắt Tiêu Dao, lại thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, trong mắt càng toát ra sát cơ nồng đậm...

Về phần Tần Vũ Đình cách đó không xa, lại há to miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra gì...

“Tiểu sư đệ, chúng ta lại gặp mặt rồi...” Trên lôi đài, Tần Vân Khiếu lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vừa rồi phần nộ Tiêu Canh, lại càng biến mất vô ảnh vô tung...

“Đúng vậy a, đây cũng là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, Tàn Vân Khiếu đại sư huynh...” Mấy chữ cuối cùng gần như là từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ nhảy ra...

“Ha ha, xem ra ngươi đã có giác ngộ chết, đã như vậy, làm đại sư huynh nhất định sẽ không để ngươi quá thống khổ...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ vừa nói như vậy, Tàn Vân Khiếu lại nhàn nhạt cười cười, trong ánh mắt tràn đầy coi rẻ...

“Đương nhiên, ngươi chết rồi, ta chắc chắn sẽ không thống khổ đâu...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn nhau...

“Ha ha, tiểu sư đệ thật là dí dỏm, ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta sao?” Tàn Vân Khiếu cười nhạt, ánh mắt y nguyên vẻ coi thường, hẳn là đại sư huynh của Bạch Vân Sơn Trang, hẳn là cao thủ kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi, cho dù là những cao thủ thành danh như Nhạc Hữu Quần, cũng không phải là đối thủ của hắn, hắn đủ để ngạo thị thế hệ trẻ tuổi, huống chi là một tên học võ không đến một năm?

Cho dù biết Diệp Tĩnh Vũ không đơn giản, nhưng Tàn Vân Khiếu cũng rất tin tưởng, bản thân muốn giết hắn cũng dễ dàng như giết gà...

“Ngươi cảm thấy sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới trước người Tàn Vân Khiếu, trong tay đã có thêm một mảnh sắt đen kịt, mang theo tiếng gió vù vù, hung hăng chém về phía Tàn Vân Khiếu...

Đúng là tuyệt đao phá không bên trong Kinh Lôi Liệt trảm... Tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi...

Khuôn mặt vốn đang cười của Tàn Vân Khiếu lập tức biến sắc, còn chưa phục hồi lại tinh thần thì lưỡi đao kia đã đi tới trước mặt mình, tuy rằng thanh đao kia nhìn như rách rưới rưới, nhưng hắn lại không cho rằng đầu mình có thể ngăn cản uy lực của đao này...

Thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể vận chuyển toàn diện, trong nháy mắt đã tạo thành một đạo

chân khí tráo vô hình trước người, một đao của Diệp Tĩnh Vũ, lại trực tiếp bổ vào trên lồng chân khí nhìn như kiên cố này...

Nhưng sự tình phát sinh lại làm cho Tần Vân Khiếu giật mình, chân khí tráo trước người kia căn bản không giống bình thường, cũng không thấy vỡ tan, nhưng căn bản không cách nào ngăn cản một đao nhìn như đơn giản kia của Diệp Tĩnh Vũ...

Cũng may thân ảnh của hắn đã lui ra ngoài, trong tay càng không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh trường kiếm, trong nháy mắt đã chắn trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng vẽ thành một đóa kiếm hoa, ngăn lại một đao cực nhanh của Diệp Tĩnh Vũ...

Bất quá lực đạo to lớn từ trên người Diệp Tĩnh Vũ truyền đến lại làm cho thân thể của hắn liên tục lui về phía sau mấy chục bước...

“Tốt tốt... Không nghĩ tới mấy ngày không gặp, tu vi của tiểu sư đệ đã đạt tới tình trạng như vậy, xem ra làm sư huynh không cần điểm lực, là có lỗi với ngươi...” Có kinh vô hiểm tránh được một đao trí mạng của Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vân Khiếu liên tục nói ba chữ tốt, ngay sau đó khí thể biến đổi, một cỗ uy áp kinh khủng từ trên người hắn phát ra...

Kiểm pháp huyền ảnh thứ tám, huyền ảnh...

Dưới lời đài, Lạc Hải Thiên, Lạc Nhược Phong, Tiêu Canh ba người đều nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt đều nhìn hai người đang triển đấu trên lời đài, cho dù vừa thấy Diệp Tĩnh Vũ mở màn đã ép cho Tần Vân Khiếu liên tiếp lui về phía sau, thần sắc trên mặt ba người vẫn không có cách nào...

Lạc Hải Thiên vẻ mặt bình tĩnh, Lạc Nhược Phong vẻ mặt lạnh nhạt, tiêu dao là vẻ mặt khinh thường, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ hay là Tần Vân Khiếu, trong mắt hắn cũng chỉ là một đám tôm tép không lên được mặt mà thôi...

Về phần Tần Vũ Đình và Lạc Linh Nhi vừa thấy Diệp Tĩnh Vũ đã ép cho Tần Vân Khiếu lui về phía sau, trong mắt đồng thời hiện lên thần sắc vui mừng...

Nhưng ngay lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy uy áp do Tần Vân Khiếu phát ra, thần sắc mỗi người đều biến đổi, Tần Vũ Đình và Lạc Linh Nhi có chút lo lắng, Lạc Hải Thiên nổi lên vẻ đắc ý, Lạc Nhược Phong lại lộ vẻ lo lắng, còn Tiêu Tiêu Canh lại nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì...

Nhưng trên lời đài, Diệp Tĩnh Vũ khi cảm nhận được uy áp cường đại của Tần Vân Khiếu lại không chút sợ hãi, thanh đao rách trong tay run lên, thân ảnh lại một lần nữa lao về phía Tần Vân Khiếu...

“Phá Vân trăm...” Tần Vân Khiếu hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang lập tức sáng lên, hơn nữa càng ngày càng sáng, trong nháy mắt, kiếm quang kia đã lớn chừng ba thước, trường kiếm trong tay hắn nhìn giống như một thanh cự kiếm, cứ như vậy hung hăng chém tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được kiếm quang kia ẩn chứa uy lực cường đại, không dám khinh thường, thân ảnh cấp tốc tránh

sang bên cạnh, chiến đao trong tay cũng dùng sức lắc một cái, một đao đao mang sáng lên, liền nghênh đón đao kiếm quang to lớn kia...

“Xoẹt...” một tiếng, đao mang vừa mới va chạm với kiếm quang, liền nhìn thấy đao mang của Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt bị nứt ra, kiếm quang của Tần Vân Khiếu lại càng thêm xán lạn, giờ khắc này có thể thấy được chân khí phía sau cùng với chân khí Tiên Thiên chênh lệch như thế nào...

Kiếm quang sắc bén căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có cơ hội phản ứng, hung hăng chém lên thanh đao vỡ kia, lập tức liền nghe một hồi âm thanh thanh thanh thúy vang lên, lực đao to lớn làm cho miệng của Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy run lên, thanh đao rách trong tay càng suýt nữa bóp không được, rơi xuống dưới...

Trong lòng Tần Vân Khiếu cũng cả kinh, hắn đâu có nghĩ đến Vân Phá Trảm của mình lại không thể chặt đứt được thanh đao nhìn như rách nát trong tay Diệp Tĩnh Vũ, tuy nhiên dù sao hắn cũng là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, đột nhiên thân thể bước ra phía trước, thừa dịp Diệp Tĩnh Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, hung hăng vỗ một chương vào ngực của hắn...

Đúng là bài văn chương của Bạch Vân sơn trang...

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, tiếp theo liền thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ bay thẳng ra ngoài, máu tươi trong miệng càng điên cuồng phun ra...

Tần Vân Khiếu đương nhiên sẽ không cho Diệp Tĩnh Vũ cơ hội phản kích, thân thể lại một lần nữa lao ra ngoài, đột nhiên nhảy lên, trường kiếm trong tay lại run lên, một đao kiếm sắc bén phá không mà ra, trong nháy mắt bắn vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Trực tiếp xuyên qua y phục của Diệp Tĩnh Vũ, sau đó lại thấy một dòng máu chảy ra...

Mà lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ mới rơi xuống mặt đất...

Tất cả mọi người đều giật mình, Lạc Linh Nhi lại càng nhìn không được che miệng lại, đôi mắt to tròn tràn đầy lo lắng.

Nếu không phải có nhiều người ở đây như vậy thì đã sớm xông lên...

Vẻ mặt Tần Vũ Đình đầy lo lắng nhìn Diệp Tĩnh Vũ trên đài, trong lòng khó chịu như vậy, nhưng nàng lại không biết nên làm gì...

“Tam đệ, xem ra vận khí của ngươi đã hết rồi...” Nhìn thấy Tần Vân Khiếu đơn giản đánh bại Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên cười ha ha...

Ngôn ngữ tuy khách khí, nhưng ý tứ trong lời nói lại là cười nhạo Diệp Tĩnh Vũ, hôm nay chỉ dựa vào vận khí, ngươi, Lạc Nhược Phong, bên cạnh căn bản không có người...

“Ha ha, đại ca nói đùa rồi, tỷ thí vẫn chưa kết thúc đâu?” Tam Thiếu chủ Lạc Nhược Phong khẽ mỉm cười, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía lôi đài...

“Hả?” Lạc Hải Thiên nghe vậy, quay đầu nhìn lại, liền thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ lung lay đứng lên, xiêm y nơi ngực đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, mà khoe miệng của hắn lại dính to máu đỏ thẫm...

Tần Vân Khiếu kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, cho dù Chương bài vận của mình vừa rồi không chấn vỡ xương ngực của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng một kiếm vừa rồi của mình đủ để xuyên thủng trái tim hắn, sao lại không có chuyện gì?

Hắn làm sao biết được, trên người Diệp Tĩnh Vũ còn mặc Thiên Thiên nhuyễn giáp cực phẩm mà Bạch Vân sơn trang thu được, đao thương bất nhập, kiếm khí của hắn tuy sắc bén, nhưng đại bộ phận đều bị nhuyễn giáp kia ngăn cản, chỉ có cực ít kiếm khí đâm rách da thịt của hắn, nhưng không có tổn thương trái tim... Lúc này mới tránh được một kiếp...

Bất quá cho dù như vậy, kiếm khí này cũng đâm rách da ngoài sâu nửa tấc, tăng thêm một chương vừa rồi, nếu không phải thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn hơn xa so với người khác, cũng đã sớm mất đi sức chiến đấu, còn chỗ nào mà bò lên...

“Tiểu sư đệ, ngươi làm cho đại sư huynh kinh hỉ cũng thật sự quá nhiều, ngay cả như vậy cũng không sao...” Tần Vân Khiếu nhàn nhạt nói, sát cơ trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hiện tại, hẳn cuối cùng cũng hiểu được, phụ thân của mình vì sao nhất định phải đuổi tận giết tuyệt Diệp Tĩnh Vũ, người như vậy nếu không chết, ngày sau tuyệt đối là kình địch lớn nhất...

“Kình hỉ càng lớn hơn vẫn còn ở phía sau... Lôi Phá Thiên Kinh...” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, bất quá ngực đau đớn, chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân thể lại lần nữa biến thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt xuất hiện trước người Tần Vân Khiếu, giơ tay chính là một đao...

Kình Lôi liệt trăm, ba mươi sáu thức, mỗi thức đều sở trường về tốc độ, tuy chỉ là cảnh giới võ sư nhưng tốc độ của chiêu này lại nhanh tới cực điểm...

Tần Vân Khiếu cười lạnh, hẳn đã sớm chuẩn bị, đầu e ngại Diệp Tĩnh Vũ công kích, trường kiếm trong tay run lên, đã ngăn trước đao của Diệp Tĩnh Vũ, lập tức nghe thấy một tiếng leng keng giòn vang...

Thế nhưng không chờ Tần Vân Khiếu phát động phản kích, thức thứ hai của Diệp Tĩnh Vũ đã chém tới...

Tần Vân Khiếu không thể không tiếp tục ngăn cản, nhưng vừa mới ngăn trở, thức thứ ba của Diệp Tĩnh Vũ đã hình thành, tốc độ càng lúc càng nhanh, ngay cả Tần Vân Khiếu cũng có chút cảm giác không thể hoàn mỹ...

Đây rốt cuộc là đao pháp gì, làm sao có thể nhanh như vậy?

Sự kinh ngạc trong lòng Tần Vân Khiếu càng ngày càng đậm, hẳn rõ ràng cảm giác được chân khí trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ đều là chân khí, nhưng không biết vì sao tốc độ Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng nhanh, hẳn lại cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, người thất bại nhất định là mình...

Dưới lôi đài, mọi người chỉ thấy trên lôi đài bóng người chớp động, nghe được trong không khí truyền đến thanh âm đao kiếm va chạm, đại đa số mọi người căn bản không biết tình huống tràng diện...

Vẻ đặc ý trên mặt Lạc Hải Thiên đã biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm, trong mắt âm trầm...

Vẻ khản trương trên mặt Lạc Nhược Phong càng ngày càng đậm, thân thể hắn thò ra phía trước, dường như đang đánh nhau trên lôi đài là mình vậy...

Lông mày tiêu dao lại càng nhíu chặt hơn, đã mơ hồ hình thành một "Xuyên" tự, hắn thật không ngờ, thế gian còn có đao pháp mau lẹ bậc này...

Võ công trong thiên hạ, chỉ có nhanh là không thể phá. Khi sắp tới cảnh giới nhất định, mặc cho người kiếm pháp tuyệt luân, dù người có võ nghệ cao siêu, cũng chỉ có kết cục là thua...

Diệp Tĩnh Vũ tuy còn chưa nhanh đến mức như vậy, nhưng dựa vào thực lực của võ sư đã dồn ép một võ sư Tiên Thiên liên tục lui về phía sau, điểm này đã đủ để chứng minh bộ đao pháp này rất cao minh...

Xem ra tiểu tử này cũng không phải không có chỗ tốt...

Trong lòng tiêu dao, hắn nghĩ thầm, đột nhiên nhìn thoáng qua Lạc Linh Nhi mặt mũi đầy khản trương bên cạnh, sát cơ trong mắt hắn càng đậm...

Hắn cảm thấy không cho phép bất kỳ người nào uy hiếp đến địa vị của mình trong lòng Lạc Linh Nhi... Lạc Linh Nhi là của hắn...

Trên lôi đài, tốc độ Diệp Tĩnh Vũ mặc dù càng lúc càng nhanh, nhưng chân khí tiêu hao trong cơ thể hắn càng lúc càng nhanh, dần dần đã có cảm giác lực bất tòng tâm, thế nhưng Tần Vân Khiếu mặc dù nhìn như cực kỳ nguy hiểm, nhưng căn bản không có bị nửa điểm thương tổn, cứ như vậy, một khi hắn lấy lại tinh thần, mình làm gì còn là đối thủ?

Chẳng lẽ bây giờ đã bắt đầu sử dụng Hồn Lực rồi sao?

Ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh đang suy nghĩ có nên dùng hồn lực công kích Tần Vân Khiếu hay không, thì đột nhiên Tần Vân Khiếu hét lớn một tiếng, một luồng chân khí tiên thiên màu xanh từ trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát, trong nháy mắt, liền thấy trong cơ thể của hắn vậy mà xuất hiện một bóng người, đúng vậy, một bóng người giống Tần Vân Khiếu như đúc...

Đây...chính là một trong những tuyệt học của Bạch Vân sơn
trang —— Huyền Ảnh kiếm pháp...

Chương tám, huyền thuật...

Diệp Tĩnh Vũ nào ngờ Tần Vân Khiếu lại đột nhiên phân ra một thân ảnh, chiến đao trong tay vẫn chém về phía thân ảnh trước mặt, nhưng sau một đao lại phát hiện đây chẳng qua chỉ là một ảo ảnh...

Còn trường kiếm của Tần Vân Khiếu thì từ bên trái trực tiếp đâm tới...

Thân thủ hắn nhanh nhen, phản ứng cực nhanh, giờ phút này căn bản khó có thể tránh né, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh trường kiếm đâm tới...

“Mau...” Diệp Tĩnh Vũ không muốn chết, càng không muốn bị Tần Vân Khiếu giết chết, trong thời khắc nguy hiểm này, hắn thi triển Hồn thuật, lập tức thấy một tia máu phóng lên trời, trong nháy mắt đã tới mi tâm của Tần Vân Khiếu...

“Ha ha, sớm biết tiểu sư đệ đã tu luyện Hồn thuật, sư huynh đã chuẩn bị kỹ càng...” Nhìn thấy cầm lấy huyết châm đâm tới, Tần Vân Khiếu lại cười nhạt một tiếng, vừa nói xong, cây châm máu kia đã đâm thủng mi tâm của hắn, nhưng cuối cùng lại phát hiện đó vẫn chỉ là một ảo ảnh...

Thế nhưng lại làm cho người ta kỳ quái chính là thanh trường kiếm kia vậy mà chém vào trên cánh tay phải của Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp vạch ra một vết máu thật dài, máu tươi thuận theo cánh tay cứ như vậy chảy xuống...

Bất quá Tần Vân Khiếu cũng không có từ bỏ, trường kiếm tiếp tục hướng xuống dưới kéo đi, lại một lần nữa xẹt qua sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, tốc độ nhanh như vậy, căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có bất kỳ cơ hội né tránh nào...

Chỉ thấy kiếm khí sắc bén kia đâm rách áo giáp võ sĩ, trực tiếp đâm vào Thiên Thiên Ti giáp cực mỏng phát ra tiếng xèo xèo, nhưng làm sao còn bị thương...

“Thiên Thiên Ti Giáp...” Nhân lực Tần Vân Khiếu bực nào, lập tức nhận ra đây là một trong những trọng bảo của Bạch Vân Sơn Trang, Thiên Thiên Ti Giáp, bất quá làm cho hắn khiếp sợ chính là vì sao Thiên Thiên Ti Giáp lại mặc trên người Diệp Tĩnh Vũ...

Vừa nghe thấy tiếng hô của Tần Vân Khiếu, Tiêu Canh, Lạc Hải Thiên đồng thời liếc mắt nhìn Lạc Linh Nhi, bọn họ đều biết bảo giáp này là Lạc Tiêu Phong ban cho Lạc Linh Nhi, nào ngờ nàng lại đưa cho Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ quan hệ của bọn họ đã tốt đến mức này rồi sao?

Lạc Hải Thiên chỉ nhú mày một cái nhàn nhạt, lông mày tiêu dao lại nhú chặt lại, trong ánh mắt còn lóe ra hào quang hung tàn...

Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được kiếm khí sắc bén kia cũng không có vạch phá Thiên Thiên Ti Giáp, trong lòng an tâm hơn chút, lại càng cảm kích Lạc Linh Nhi, nếu như hôm nay không phải mình mặc Thiên Thiên Ti Giáp, như vậy có lẽ đã sớm bị chém giết, cái tên Tần Vân Khiếu này, thật sự quá mạnh...

Bất quá hắn cũng không nhụt chí, Tần Vân Khiếu từ nhỏ đã bắt đầu học võ, mà mình học võ không đến một năm, nếu cho mình thêm chút thời gian, vượt qua hắn là dễ như trở bàn tay...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ lại càng không bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, phá đao trong tay run lên, trực tiếp bỏ ngang ra, uy lực Kinh Lôi Liệt trăm một lần nữa bắn ra, một đao đao khí vô hình trong nháy mắt hình thành trên thân đao, cơ hồ không để cho Tần Vân Khiếu kịp suy nghĩ, đã đi tới trước người hắn...

Tần Vân Khiếu hoảng hốt, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, trường kiếm trong tay liên tục run rẩy, tuy ngăn được một đao kinh khủng này, nhưng đao khí sắc bén vẫn xẹt qua thân thể của mình...

“Xùy...” một tiếng, bụng mình bị cào ra một cái nút thật dài, máu đỏ tươi cứ như vậy chảy xuống...

“Người...” Tần Vân Khiếu nào nghĩ đến mình đang ngậy người, đã bị Diệp Tĩnh Vũ đả thương, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên...

Đối phương bất quá chỉ là một võ sư, cho dù là một võ sư có thực lực cường đại, nhưng khoảng cách giữa hắn và mình cũng không phải là nửa điểm, mình muốn giết hắn cũng giống như giết chó, nhưng bây giờ lại bị hắn đánh bị thương, đối với mình mà nói quả thật là sỉ nhục lớn nhất...

Một cỗ chân khí Tiên Thiên cường đại lại một lần nữa từ trong cơ thể tán phát ra, ở trước người hắn tạo thành một lồng chân khí trong suốt, mặc dù khó có thể ngăn cản được binh khí cổ quái trong tay Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hoàn toàn có thể ngăn cản đao khí hắn kích phát...

Mà càng nhiều chân khí không ngừng tuôn về trường kiếm trong tay, thân kiếm càng phát ra âm thanh ong ong, toàn bộ thân kiếm không ngừng run rẩy, từng đạo kiếm quang màu xanh từ trên thân kiếm không ngừng sáng lên...

“Cho dù ngươi mặc Thiên Thiên Ti Giáp, ta cũng nhất định cho ngươi chết ngay tại chỗ...” Tần Vân Khiếu cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa dứt lời, trong nháy mắt, hắn đã giơ trường kiếm trong tay lên...

Thân ảnh trong nháy mắt nhảy lên, múa một vòng tròn đẹp trên không trung, tiếp theo bỗng nhiên thân kiếm run lên, một đạo kiếm quang dài chừng ba trượng trong nháy mắt bắn ra, kiếm quang cực lớn hầu như hoàn toàn bao phủ thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

“Phá Vân kiếm...”

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong kiếm mang này, thần tình trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cấp tốc biến ảo, kiếm quang cường đại như thế, căn bản khiến cho mình không thể nào tránh né. Kiếm mang cường đại như thế, cho dù mình mặc Thiên Thiên Ti Giáp, cũng tuyệt đối khó có thể ngăn cản...

Đây chính là thực lực chân chính của võ sư Tiên Thiên đỉnh phong sao?

Nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ biết, trên võ công, bây giờ mình căn bản không phải đối thủ của Tần Vân Khiếu, hấn cũng không giữ lại, thân thể đột nhiên bước về phía trước một bước, trong mắt càng hiện lên một đạo ngân mang...

“Nhiếp Hồn thảo...”

Trong nháy mắt, mọi người liền thấy một đạo hắc ảnh từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, vậy mà trong nháy mắt tạo thành một cái cự đại hắc thủ thảo, hung hăng chụp vào thiên linh cái của Tần Vân Khiếu...

Khi nhìn thấy bàn tay màu đen kia chớp tới, sắc mặt Tần Vân Khiếu cũng trong nháy mắt biến đổi, nguyên nhân không có, hấn cảm nhận được một sự sợ hãi trước nay chưa từng có...

Không phải đến từ thân thể, mà là đến từ sâu trong linh hồn. Đường như một thảo này có thể dễ dàng bắt lấy linh hồn của mình...

Kiểm quang vốn đã chém ra từ Diệp Tĩnh Vũ lập tức thu hồi, hung hăng hướng bàn tay lớn trên bầu trời bổ tới. Dưới một kiếm này, bàn tay đen kia bị chém chết sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện vậy. Kiểm quang cường đại còn lưu lại trên lôi đài bằng đá xanh xây thành lưu lại một vết rách thật sâu...

Mắt thấy mình dễ dàng đánh nát bàn tay lớn kia, Tần Vân Khiếu mới khôi phục tinh thần, đây căn bản là hư chiêu của Diệp Tĩnh Vũ, cho dù hấn đạt tới cảnh giới Hiện Hồn, nhưng một hồn sư Hiện Hồn cảnh, làm sao có thể bắt đi hồn phách của võ sư Tiên Thiên chứ?

Biết mình bị lừa xong, Tần Vân Khiếu càng tức giận, lập tức xoay người, định phát động công kích lần nữa, nhưng lại nhìn thấy một đạo quang mang màu bạc từ trong đôi mắt bắn ra, căn bản không cho mình cơ hội phản ứng, trực tiếp chui vào trong đầu mình...

Trong nháy mắt, Tần Vân Khiếu liền cảm thấy bầu trời tối sầm lại, từng bóng dáng cá nhân vọt ra, trên mặt mỗi người bọn họ đều dính đầy vết máu, có người không có tay, có người chỉ có nửa cái đầu, đáng hận hơn là những người này hấn đều biết...

Tàn Hiên, Tàn Tiêu, Tàn Chiến... Không ngờ đều là những người chết thảm ở Bạch Vân Sơn Trang, từng người một...

Quân tử thứ tám, thứ tư.

Sau lưng Tần Vân Khiếu xuất hiện một thân mờ hôi lạnh, nhưng dù sao hắn cũng là siêu cấp cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, cơ hồ chỉ là nháy mắt, hắn liền hiểu đây là một loại ảo thuật của Hồn Sư, sát niệm trong lòng nháy mắt bộc phát ra, đuổi những ảo tượng này ra khỏi đầu...

Nhưng khi hắn triệt để phục hồi tinh thần, lại phát hiện thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người mình...

“Tần sư huynh, đệ sư đệ tặng người tặng cuối cùng này...”
Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng, thanh phá đao trong tay nhanh như chớp vạch ra, hung hăng hướng về phía Tần Vân Khiếu chém xuống...

Trong lòng Tần Vân Khiếu hoảng hốt, cự kiếm theo bản năng ngăn cản, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể bộc phát theo bản năng, bảo vệ thân thể của mình...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, thanh đao gãy nặng nề bỏ vào thanh kiếm nhỏ kia, lực đạo cực lớn lập tức khiến hai tay Tần Vân Khiếu tê dại...

Bất quá Tiên Thiên chân khí trong cơ thể hắn lại giống như một quả cầu khí bị nghiền nát, toàn bộ nổ tung ra, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay Phá Đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ, bất quá Tiên Thiên chân khí hộ hộ trước người Tần Vân Khiếu cũng theo đó vỡ tan...

Mà thân thể Tần Vân Khiếu cũng bị chấn động liên tục lui về phía sau...

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không quan tâm hai tay đau đớn, thân thể đột nhiên bước lên trước một bước, lực lượng toàn thân trong nháy mắt hội tụ trên nắm tay phải, hung hăng đánh một quyền về phía Tần Vân Khiếu...

Liên là Tần Vân Khiếu phản ứng nhanh chóng, lách là võ kỹ của hần cao cường, nhưng đầu tiên là bị ảo tưởng mê hoặc, chân khí bên ngoài thân lại bị đánh tan, hôm nay chính là thời điểm thay khí, trong khoảng thời gian ngắn chân khí trong cơ thể căn bản không liên kết được, muốn hần dựa vào lực lượng thân thể để tránh một quyền của Diệp Tĩnh Vũ, nào tránh được...

“Ầm ầm...” Năm nắm gần vạn cân của Diệp Tĩnh Vũ đập mạnh vào ngực Tần Vân Khiếu, lập tức liền nghe được tiếng rầm rầm rầm rầm vang lên, không có chân khí bảo hộ hần, cường độ thân thể cũng chỉ mạnh mẽ hơn người bình thường một chút mà thôi, làm sao có thể tiếp nhận được lực lượng gần vạn cân...

Máu tươi từ trong miệng phun ra, mà thân thể của hần lại trực tiếp bay rớt ra ngoài... Bay ra khỏi lôi đài... Bay ra khỏi thi trường... Bay ra...

Ách... Một vách tường ngăn thân thể của hần lại, thế nhưng vách tường kia lại trực tiếp bị đâm rách ra, mà thân thể Tần Vân Khiếu lại rơi trên mặt đất, vừa vặn bị mai táng toàn bộ một bức tường thành kia...

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, bất kể là tiêu dao hay là Lạc Hải Thiên, hoặc là Lạc Nhược Phong, đều tròn mắt há hốc mồm nhìn tất cả...

Tần Vân Khiếu vậy mà thất bại, Tần Vân Khiếu Tiên Thiên đỉnh phong vậy mà thất bại...

Hơn nữa thất bại cũng không tính, vậy mà bị một quyền đánh bay xa như vậy, dư lực còn lại vậy mà cũng đánh tới bức tường kia, lực lượng của một quyền này rốt cuộc lớn bao nhiêu? Nếu đổi thành chính mình, có thể chịu nổi một quyền này sao?

Rốt cuộc Diệp Tĩnh Vũ còn có bao nhiêu bí mật?

Võ tu đạt đến cảnh giới Võ Sư...

Hồn tu đạt tới Hiển Hồn cảnh giới...

Mà nhục thể của hần, càng cường đại đến mức biến thái...

Giờ khắc này, bất kể là Lạc Hải Thiên hay là tiêu dao đều triệt để nhận thức, Diệp Tĩnh Vũ có thể đánh vào bốn cường giả, tuyệt đối không phải dựa vào vận khí...

Đây mới là thực lực chân chính của hắn, một tập hồn thuật, võ thuật là siêu cấp cường giả...

Một võ sư siêu cấp có thể giết chết võ sư Tiên Thiên...

Trong mắt Lạc Hải Thiên lập tức nổi lên ngọn lửa chói mắt, đó là ngọn lửa đố kỵ, đố kỵ với tam đệ của mình, vậy mà tìm được một thiên tài như vậy...

Trong mắt Tiêu Canh cũng dấy lên ngọn lửa hùng hực, nhưng đó lại là chiến ý cường đại đối với Diệp Tĩnh Vũ, nhân vật như vậy nhất định phải bị mình giẫm dưới chân, chỉ có đánh bại hắn mới có thể khiến tất cả mọi người đều biết, mình mới là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ...

Ánh mắt Lạc Nhược Phong cũng sáng rực lên, nơi đó quá nhiều kinh hi...

Lúc trước, người hắn giao hảo với Diệp Tĩnh Vũ Đều nhiều nhất là thể lực phía sau hắn, nhưng hiện tại, hắn lại có một loại cảm giác, tiềm lực của bản thân Diệp Tĩnh Vũ vượt xa thể lực của toàn bộ Nam Hoang Man Lâm...

Mọi người đều biết, ở Đâu Hồn đại lục số người có thể tu luyện linh hồn đã ít lại càng ít, chớ nói chi là Hồn Võ song tu, nhưng hiện tại, một thiếu niên mới mười tám tuổi, không chỉ võ kỹ đạt đến cảnh giới võ sư, Hồn Thuật lại càng đạt đến cảnh giới hiển hồn, đây là thiên phú kinh người cỡ nào? Đây là tài năng đáng tiếc cỡ nào a...

Tần Vũ Đình cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, nàng thật sự khó mà tin được, Diệp Tĩnh Vũ đã từng một võ sĩ cũng đánh không lại kia, sau mấy tháng ngắn ngủi, vậy mà có thể đánh bại Đại sư huynh đã từng là người mạnh nhất trong lòng mình, càng không ngờ tới, một quyền cuối cùng kia lại ẩn chứa lực lượng cường đại cỡ đó...

Đây mới thực sự là lực lượng, lực lượng thuần túy đến từ thân thể, từ khi nào mà thiếu niên kia đã biến thành cường giả xuất sắc nhất thế hệ trẻ...

Sau khi khiếp sợ, trong mắt Tần Vũ Đình lại xuất hiện từng trận mê ly...

Còn Lạc Linh Nhi, trên mặt lại lộ ra nụ cười vui vẻ, có thể nhìn thấy Diệp Tĩnh đánh bại đối thủ, chính là chuyện vui nhất của nàng...

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng lẳng đứng trên lôi đài, nhìn Tần Vân Khiếu bị một đôi gạch ngói vùi, ngực phập phồng không ngừng, một quyền vừa rồi kia, cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ lực lượng của hắn...

Mà trên mặt hắn lại hoàn toàn bình tĩnh, chỉ có trong con ngươi đen kịt kia, lóe ra chiến ý điên cuồng...

Tần Viêm, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ tự tay giết chết ngươi...

Qua một hồi lâu, Tiêu Canh mới khôi phục tinh thần, tuyên bố Diệp Tĩnh Vũ đã giành được thắng lợi. Sau khi nghe tuyên án tiêu dao tiêu dao, gương mặt bình tĩnh của Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, còn thân thể của hắn lại trực tiếp ngã xuống phía sau...

Trận chiến này, hắn thực sự quá mệt mỏi...

Tin Diệp Tĩnh Vũ chiến thắng Tần Vân Khiếu nhanh chóng truyền ra ngoài, lập tức khiến cho toàn bộ Vân Kinh oanh động... Đặc biệt là những nhân sĩ võ lâm, bọn họ biết rõ sự cường đại của Bạch Vân Sơn Trang, càng biết rõ thực lực của Tần Vân Khiếu, đó tuyệt đối là những người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, cường giả như vậy mà đều bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại, vậy Diệp Tĩnh Vũ đã cường đại đến mức nào?

Những người trẻ tuổi luôn cho rằng Diệp Tĩnh Vũ là kẻ vận khí tốt giờ phút này cũng thu hồi lòng khinh thị...

Vân Kinh, Vân Mãn Lâu, trong một gian nhà gian đối diện đường phố, bốn nam tử trẻ tuổi mặc trường bào xanh đen, tím đen đang ngồi, đúng là bốn người bị thất bại câu thương trong trận thi ngày hôm đó...

Nhạc có quần, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu, biệt ly...

“Thật không ngờ tiểu tử này lại có thể đánh vào trận chung kết...” Nhạc Hữu Danh cầm chén rượu trên bàn lên, hưng hăng uống một ngụm, trên mặt cũng không biết là biểu lộ gì...

“Đúng vậy, vậy mà có thể đánh bại Tần Vân Khiếu, thật đúng là không đơn giản...” Diệp Long Nghị cũng nhàn nhạt nói, sắc mặt cũng cực kỳ phức tạp...

Bọn họ đều là hạng người tâm cao khí ngạo, trận đấu ngày đó bị Diệp Tĩnh Vũ lấy đi một món hời lớn, bốn người sau khi tỉnh lại đều cực kỳ bất mãn. Nếu không phải quy củ võ cử tham gia thi đấu, sớm đã tìm tới Diệp Tĩnh Vũ yêu cầu trọng chiến, vốn định khi Diệp Tĩnh Vũ bị đào thải liền đi tìm gã phiền toái, nào ngờ gã vậy mà một đường xông vào trận đấu cuối cùng...

Gia tộc Hà Cửu Chương Nam Phong thứ tám mươi chín.

Nếu như trận đấu lúc trước bọn họ đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ vận khí tốt, như vậy sau trận đấu này lại không ai cho rằng như vậy...

Võ sư cảnh giới Hiên Hồn, võ sư cảnh giới Võ Sư, còn có thân thể cường hãn kia, chiến lực kinh khủng như thế, vậy mà tự đến một người, cho dù là bọn họ, cũng không dám nói nhất định có thể thắng được Diệp Tĩnh Vũ, cũng bởi vì như thế, sắc mặt bọn họ đều có chút phức tạp, không biết phải làm sao để tiếp nhận chuyện như vậy...

“Trận tỷ thí cuối cùng chính là quyết đấu giữa hãn và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, các người nói hãn có thể đánh bại Hoàng Phủ Nguyệt sao?” Ảnh Tiêu Tiêu mở miệng nói...

“Hừ, Hoàng Phủ Nguyệt chính là đệ tử thân truyền đời này của tẩu Long phái, không phải đại hán mặt đen ngày đó có thể so sánh. Ta nghe nói lần này hãn đánh bại Mộc Chiến chỉ dùng ba chiêu... Mộc Chiến là cao thủ thế hệ trẻ của Mộc gia, dù là chúng ta, cũng chưa chắc là đối thủ của hãn., Thế nhưng trong tay Hoàng Phủ Nguyệt lại không qua được ba chiêu, hắc hắc, người nói tiểu tử kia có thể thắng lợi sao?” Nhạc Hữu Quân cười lạnh một tiếng, tuy nói biết thực lực chân chính của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng nghĩ đến hôm đó hãn lại nhất được một món hời lớn như vậy, trong lòng hãn vẫn có chút không phục...

“Nói đúng lắm, thực lực mà Hoàng Phủ Nguyệt biểu hiện ra vẫn luôn là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng ta luôn có cảm giác, đây cũng không phải thực lực chân chính của hãn, Diệp Tĩnh Vũ tuy rằng Hồn Võ Song Tu, nhưng Hồn Thuật không đạt tới Ngưng Hồn cảnh giới, chút chiến lực này căn bản không đáng để lo, gặp được Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hãn sẽ không có phần thắng nào...” Diệp Long Nghị cũng uống một chén rượu, thản

nhiên nói, hắn cũng không tin Diệp Tĩnh Vũ có thể đánh bại Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

“Võ trạng lần này không phải muốn phong làm Trấn Quốc đại tướng quân sao, nếu hắn thật sự có thể đánh bại Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, ta liền tự mình đến nhà, làm lính hầu của hắn...” Biệt Ly một mực không nói gì bỗng nhiên uống cạn rượu trong chén, hung hăng nói, hiển nhiên ngày đó bị Diệp Tĩnh Vũ như nhặt được tiện nghi, trong lòng rất không cam lòng...

Lời vừa nói ra, ba người khác đều sửng sốt, gia hỏa này bị kích thích cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?

“Biệt Ly huynh, vạn nhất...” Nhạc Hữu Quân rất muốn khuyên bảo Biệt Ly, nhưng nào ngờ lời còn chưa nói hết, trực tiếp bị Biệt Ly cắt ngang...

“Không có vạn nhất, nếu như hắn thật sự đánh bại chính diện Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, coi như cho hắn làm lính tốt trước mặt thì như thế nào?” Biệt Ly nhàn nhạt nói, ánh mắt lại lộ ra vẻ không cam lòng, ba người kia thấy vậy sửng sờ, bọn họ đều không hiểu, luôn trầm ổn biệt ly, làm sao lại nói ra những lời như vậy...

Nhưng không ai chú ý tới, trong ánh mắt không cam lòng của Biệt Ly ngẫu nhiên lóe lên ánh sáng thâm thúy...

Vân Kinh, Vương Cung, Ngự Thư Phòng...

Lạc Tiêu Phong không mặc long bào của mình, trên người mặc một bộ trường sam đơn giản, thần sắc lạnh nhạt, nhìn qua càng giống một người đọc sách. Lúc này ngồi trước cái bàn lớn, ánh mắt nhìn về bức họa chữ trên bàn...

Trước mặt hắn, còn đứng một lão nhân mặc trường sam màu xanh nhạt, tóc thưa thớt, khuôn mặt khô gầy, tựa hồ tùy thời đều sẽ tắt thở...

“Ngươi cảm thấy người này thế nào?” Lạc Tiêu Phong không ngẩng đầu, thanh âm thản nhiên từ trong miệng truyền ra...

“Thiên tài tuyệt thế...” Trong đám người già nói ra mấy chữ này, thần thái không tính là lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không thể nói là cung kính, có thể đối xử với Quốc chủ Thục Vân

Quốc như vậy, toàn bộ Thục Vân Quốc cũng không tìm ra mấy người...

“Dùng là để trừ?” Lạc Tiêu Phong lại không trách cứ, vẫn hồ hững nói. Còn tay phải của hắn, lại cầm lấy bút lông đặt trên nghiên mực, nhẹ nhàng chấm mực nước, bắt đầu viết cái gì đó trước người...

“Vậy phải xem tâm tư của bệ hạ rồi...” Ông lão ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu vô thần...

“Ha ha...” Lạc Tiêu Phong cười nhạt, cũng không nói thêm gì nữa...

“Bệ hạ, trong bốn vị vương tử, vô tình nhất là Đại thiếu chủ, tỷ lệ trực tiếp nhất chính là Nhị thiếu chủ, thần bí nhất chính là Thất thiếu chủ, giống ngài nhất chính là Tam thiếu chủ...” Lão nhân kia thấy Lạc Tiêu Phong không nói gì, lại một lần nữa mở miệng nói...

“Trẫm biết rõ ý của ngươi, Phong Nhi quả thật là một người không tồi, nhưng thực lực của bản thân hắn thật sự kém một chút, người này tuyệt đối không phải vật trong ao, một ngày nào đó Long Phi Cửu Thiên, với bản lĩnh của Phong nhi áp chế được như thế nào...” Lạc Tiêu Phong thì thảo thờ dài một tiếng...

“Bệ hạ vẫn định trừ khử hắn?” Ông lão nhướn mày...

“Tần Viêm nói cho trẫm biết, mấy tháng trước kẻ này còn là một tên ăn chơi trác táng, mấy tháng sau lại trở thành một võ sư đạt tới cảnh giới Hiên Hồn, còn có sức mạnh thân thể người thường khó mà tưởng tượng nổi, người như vậy không phải dùng thiên tài để hình dung, người như vậy, ngươi dám dùng sao?” Lạc Tiêu Phong đột nhiên nhíu mày, trong ánh mắt tràn ngập phiền muộn...

“Bệ hạ, chẳng lẽ người định thay thế thế đời làm quân chủ của một nước nhỏ sao?” Ông lão không trả lời, ngược lại hỏi ngược lại Lạc Tiêu Phong một câu...

Trong khoảng thời gian ngắn, thần sắc Lạc Tiêu Phong chấn động...

Đúng vậy, tuy rằng mình là vua của một nước, thế nhưng phải quyết định như thế nào đó, còn phải xem sắc mặt của Thiên Nguyên đế quốc, như vậy khi làm quân chủ thì có ý gì, mình liều mạng tu luyện, cuối cùng cũng đột phá cảnh giới Võ Thánh, kéo dài tuổi thọ cực lớn, chẳng lẽ chỉ vì một phần đất đai nhỏ này ư?

Thiên Nguyên đế quốc, gia tộc Hiên Viên, gia tộc cường đại đến không thể tưởng tượng kia, lẽ nào Lạc gia mình vĩnh viễn sẽ khuất phục dưới người khác sao?

Trong mắt Lạc Tiêu Phong không ngừng lóe lên đủ loại hào quang. Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài nặng nề một tiếng...

“Mà thôi, nếu ngay cả điểm này cũng sợ, vậy mình làm sao thành đại sự đây. Kẻ này cứ để hắn ở bên cạnh lão tam cho tốt. Nếu như hắn có thể không chết trong lúc ám sát lão nhị lão Thất, trăm sẽ bồi dưỡng hắn...” Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói, nhưng hàm nghĩa trong lời nói lại trầm trọng như vậy...

“Bệ hạ anh minh...” Trên gương mặt già nua của ông lão kia lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt đục ngầu kia càng lộ ra tinh quang chói mắt...

“Ai...” Nhìn thấy tinh quang trong mắt lão nhân, Lạc Tiêu Phong thở dài nặng nề nhưng không nói thêm gì...

Hắn biết, khi hắn ngồi lên vị trí này, hưởng thụ vinh hoa phú quý cực lớn, đồng thời còn gánh vác rất nhiều trách nhiệm, càng phải gánh vác hứa hẹn tổ tiên lưu lại...

Lão nhân trước mắt này, mặc dù chỉ là một tên cung nô, nhưng hắn đã từng có một dòng họ cao quý, Nam Phong...

Đây chính là họ Đại đã từng cùng Hiên Viên, Thác Bạt...

Ba trăm năm trước, tại Thiên Lam sơn mạch tại Đẩu Hồn đại lục, Thiên Khuyết sơn mạch, chiến hỏa dòn dập, ở thời đại anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Hiên Viên gia, Thác Bạt gia, Nam Phong gia chính là ba gia tộc có thế lực khổng lồ nhất, mỗi người thành lập quốc gia của riêng mình, theo thứ tự là Thiên Nguyên đế quốc của Hiên Viên gia, Mông Nguyên đế quốc của Thác Bạt gia, Nam Phong gia Hán Vân đế quốc, tam đại đế quốc, tạo thành thế chân vạc ba nước...

Chương thứ mười chín, nguy cơ.

Thế nhưng về sau Hiên Viên Tuyệt ngang trời xuất thế, khi còn là vương tử đã dẫn đầu đại quân đánh cho hai đại đế quốc liên tục bại lui. Sau khi hấn ngồi lên Hoàng đế, trực tiếp đuổi người của nhà Thác Bạt ra khỏi Thiên Đãng sơn mạch., Chạy tới thảo nguyên phương bắc, hôm nay đã tạo thành một đế quốc mờ mịt. Sau đó tự mình dẫn quân xuôi nam, một lần hành động đã tiêu diệt được Hán Vân đế quốc cường thịnh đến cực điểm, hầu như tiêu diệt cả Nam Phong gia tộc, ngoại trừ một số ít người trốn thoát ra, toàn bộ đều bị giết...

Từ nay về sau, Thiên Nguyên đế quốc uy chấn bát phương...

Mà Nam Phong gia, gia tộc có huyết mạch cao quý lại bị bốn phía đuổi giết, cuối cùng không thể không mai danh ẩn tích...

Sau đó, Lạc gia quật khởi ở phía nam, một tay sáng lập Thục Vân quốc, trong đó có được sự ủng hộ của Nam Phong gia, mà người của Nam Phong gia lại càng cam nguyện vào cung làm trâu làm ngựa cho người của Lạc gia, yêu cầu chỉ có một, một ngày nào đó, Thục Vân quốc phải toàn lực trợ giúp Nam Phong gia đối phó với Thiên Nguyên đế quốc...

Đây là lời hứa của Lạc gia đối với nhà họ Nam...

Vì che giấu thân phận của mình, người của Nam Phong gia không chỉ đổi tên đổi họ mà còn lựa chọn phương thức tự cung, trở thành thái giám trong cung...

Hoàng tộc năm đó lại cam tâm trở thành thái giám, đây là khuất nhục cỡ nào, đây càng là quyết tâm bức nào, cho dù là người của Hiên Viên gia, cũng căn bản không thể nghĩ đến...

Đương nhiên, vì kéo dài huyết mạch của Nam Phong gia, cũng không phải tất cả mọi người đều thật sự trở thành thái giám, vẫn có một số người trà trộn vào trong cung. Nhưng hình dáng lời nói của bọn họ, căn bản không khác gì thái giám bình

thường, ngoại trừ người của Lạc gia, những người khác đều không biết...

Ông lão trước mặt chính là một trong số đó, vốn tên gọi của ông ta là Nam Phong, là nhìn Lạc Tiêu Phong lớn lên. Có thể nói Lạc Tiêu Phong có thành tựu như ngày hôm nay rất lớn, nguyên nhân rất lớn là vì vị lão nhân trước mặt này...

Hắn còn có một đứa cháu của Tam thiếu chủ phủ đệ, cũng bởi vì như vậy, hắn vẫn luôn coi trọng Tam thiếu chủ...

Lạc Tiêu Phong cũng biết chuyện này, nhưng có biết thế nào không? Một bên là lời hứa mà các tổ tiên lưu lại, một bên là dã tâm của mình, hai bên kết hợp, đều khiến bản thân không thể không đưa ra quyết định như vậy...

Chỉ hy vọng Diệp Tĩnh Vũ, người đừng để ta thất vọng...

Ngay khi Lạc Tiêu Phong và Nam Phong đang đàm luận, trong phủ đệ của đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên, một đại hội không chỗ nào che mắt...

Lạc Hải Thiên mặt mũi âm trầm thoải mái phát tiết lên người từng cung nữ, hắn thật sự rất phẫn nộ, thực sự rất đồ kỵ, tại sao thủ hạ lão tam lại có một nhân tài như vậy...

Tại hiện trường, ngoại trừ một nam nhân khác, còn có một người khác mái tóc hoa râm, sắc mặt già nua, thể nhưng thân thể lại cực kỳ cường hãn nam nhân cũng đang điên cuồng xông tới, độ xung kích của hắn không kém chút nào so với Lạc Hải...

“Đào tiên sinh, người có thể giúp ta loại bỏ tên kia không?”
Trong mắt Lạc Hải Thiên lộ ra vẻ điên cuồng...

Bản thân mình không có được nhân tài, những người khác cũng không thể đạt được...

Tần Vân Khiếu cảnh giới Tiên Thiên không thể giết được người, vậy ta sẽ tìm người ở cảnh giới Tông Sư giết người, xem mạng của người rốt cuộc cứng tới mức nào...

“Đại thiếu chủ cứ yên tâm, một võ sư nho nhỏ không đáng lo ngại. Chỉ cần hắn vừa rời phủ đệ của Tam thiếu chủ, ta nhất

định sẽ cho hấn chết không có chỗ chôn...” Nam tử tóc hoa râm lại tự tin nói, giống như hấn ở phương diện kia...

“Như vậy rất tốt, những cung nữ này kính xin Đào tiên sinh chậm rãi thưởng thức...” Lạc Hải Thiên cười lạnh, thân thể từ trên người nữ tử kia bò dậy...

“Đại thiếu chủ xin cứ tự nhiên...” Nam tử được gọi là Đào tiên sinh cười âm thầm, tiếp tục ở trong rừng thicket xung quanh bốc lên...

Mà trên hầu phủ của Bạch Vân Hầu, Tần Viêm lại mang vẻ mặt lo lắng đứng trong phòng Tần Vân Khiếu, ánh mắt tràn ngập lo lắng nhìn Tần Vân Khiếu đang nằm trên giường...

Lực lượng một quyền kia của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá lớn, không chỉ đánh gãy ba khúc xương ngực của Tần Vân Khiếu, còn đập bay xa như vậy, còn đụng phải một vách tường lúc này mới đình chỉ, dù Tần Vân Khiếu thân là võ sư Tiên Thiên cũng bị trọng thương...

Nếu không phải trong cơ thể hấn có Tiên Thiên chân khí hùng hậu, trọng kích như thế đã sớm bỏ mạng, nào còn có cơ hội cứu vớt...

“Diệp Tĩnh Vũ... Diệp Tĩnh Vũ... Nếu ta không giết ngươi, tuyệt không cam tâm... Côn Bằng, ngươi tự mình đi một chuyến, không nhắc tới đầu người Diệp Tĩnh Vũ, ngươi không cần tới gặp ta...” Nhìn con trai của mình, mặc dù đã xử lý tốt thương thế, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Tần Viêm gần như sắp phát điên...

Hấn chỉ có một đứa con như vậy, hấn còn có sự nghiệp lớn để làm, sao có thể mất đi đứa con yêu thương nhất này...

“Vâng, hầu gia...” Một giọng nói lạnh như băng vang lên trong phòng, sau đó không còn tiếng động nào nữa, mà Tần Vũ Đình đứng một bên không hề có vẻ bi thương lại biến sắc...

Không ngờ phụ thân mình lại muốn ám sát Diệp Tĩnh Vũ, còn phái ra Tỳ Hưu, chuyện này phải làm sao bây giờ? Nàng hiểu rõ, từ khi phụ thân mình đi tới Vân Kinh, bên người liền không ngừng xuất hiện đủ loại cao thủ, điều này làm cho hình

tượng Tàn Viêm trong lòng nàng càng thêm thần bí, cũng càng thêm xảo trá...

Mà tên gọi Lam vừa rồi, chính là một sát thủ siêu nhất lưu chuyên ẩn giấu khí tức, một sát thủ đạt tới cảnh giới Tông Sư, người như vậy tự mình xuất động, sao lại có kết cục công cốc trở về...

Tĩnh Vũ, ta phải làm thế nào mới có thể giúp ngươi?

Tàn Vũ Đình trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng nàng ngay cả Hầu phủ cũng không có tư cách ra vào, làm sao có thể trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ đây?

Ngay khi các thế lực khắp nơi đang nghĩ cách loại bỏ Diệp Tĩnh Vũ, thì trên phủ đệ của Tam thiếu chủ lại đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động...

Đến một trăm chiến sĩ Man tộc ở tại Đan Vân sơn trang cũng được mời tới, vây kín gian phòng của Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ hôm nay có thể đại thắng Tàn Vân Khiếu, điều này đã khiến toàn bộ Vân Kinh oanh động, càng làm Đại Thiếu Chủ tức giận, biết rõ tâm tư của đại ca Lạc Nhược Phong không muốn xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cường đại như thế nào, hắn đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ một mạng... Bởi vì, hắn sẽ là trợ lực mạnh nhất của mình sau này...

Trong phòng Diệp Tĩnh Vũ, tứ đại cao thủ Tiên Thiên bên cạnh Lạc Nhược Phong đều được an bài ở đây, tự mình chiếu cố Diệp Tĩnh Vũ...

Hồ Hồng, hồ ly, Xích Di, những cao thủ này toàn bộ đứng trong phòng, tư thế bình đến che nước lại, chỉ có Tiểu Đào không thèm để ý nằm sấp một bên, không ngừng gặm một cái móng heo...

Ngay cả bản thân Lạc Nhược Phong cũng đích thân ở trong gian phòng Diệp Tĩnh Vũ, cứ như sợ Diệp Tĩnh Vũ biến mất vậy...

“Tam thiếu chủ, Vân công công ở ngoài cửa cầu kiến...” Lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng hạ nhân...

Vân công công? Lạc Nhược Phong sửng sốt, hắn tới tìm mình làm gì? Chẳng lẽ là tới thăm tiểu Mộc Tử? Hắn biết rõ Vân công công chính là Nam Phong Vân...

Hồn Sư số chín mươi mốt.

Đối với người của gia tộc Nam Phong, ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng không dám khinh thường, càng không cần nói tới Lạc Nhược Phong, lập tức hần trực tiếp ra ngoài đón. Nhưng vừa tới cửa, bóng dáng Nam Phong Vân đã đi tới gian phòng của Diệp Tĩnh Vũ...

“Lão nô bái kiến Tam thiếu chủ...” Nam Phong Vân trực tiếp cúi đầu với Lạc Nhược Phong, được Lạc Nhược Phong đỡ lấy...

“Vân tổng quản, nơi này không có người ngoài, ngài không cần đa lễ...” Tuy nói người của Nam Phong gia cam nguyện làm nô, nhưng Lạc gia lại không dám thật sự xem Nam Phong gia là nô lệ...

“Vẫn là tam thiếu chủ ưu ái. Tiểu Mộc Tử, ngươi phải hảo hảo báo đáp Tam thiếu chủ...” Trên mặt Nam Phong Vân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại bỗng nhiên nói với tiểu mộc tử sau lưng Lạc Nhược Phong...

“Tiểu nhân biết, kính xin Vân tổng quản yên tâm...” Mặc dù biết lão nhân trước mắt là người thân nhất của mình, nhưng Tiểu Mộc Tử vẫn cố nén kích động trong lòng, rất là khách khí hành lễ, ngoài mặt hần chỉ là một chức tổng quản nội vụ trên phủ đệ Tam thiếu gia, làm sao có thể so sánh với Đại tổng quản như Vân công công... Nếu không làm được đại lễ này, ai biết có thể để người khác nhìn ra dị thường hay không...

Ân họ Nam Phong gia mai danh ẩn tích, không phải vì sự chú ý tránh thoát thám tử Thiên Nguyên đế quốc sao...

“Vân tổng quản, Tiểu Mộc Tử vẫn luôn rất không tài, không biết lần này Vân tổng quản tới đây là có chuyện gì?” Lạc Nhược Phong mỉm cười nói, nhưng lại không để lộ dấu vết mời Nam Phong Vân vào trong phòng...

“Nghe nói Diệp Thiếu hiệp bị thương nhẹ, lão nô đặc biệt đưa tới một ít Kim Sang Dược, kính xin Tam thiếu chủ vui lòng nhận...” Nam Phong Vân nói, lấy từ trong ngực ra một cái bình ngọc, đưa tới, cây gậy nhỏ bên cạnh lập tức tiến lên đón lấy...

“Tĩnh Vũ huynh vẫn còn hôn mê, nếu Phong thay hấn tạ ơn Vân tổng quản...” Lạc Nhược Phong mở miệng nói...

“Ha ha, Tam thiếu chủ khách khí rồi, đây là việc mà lão nô nên làm...” Nam Phong Vân mỉm cười nói, nhưng lại đột nhiên hạ thấp thanh âm, nói ra ý tứ mật mờ của Lạc Tiêu Phong...

Biết ý phụ vương mình, con mắt Lạc Nhược Phong lập tức sáng bừng lên, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ có thể đoạt được thắng lợi cuối cùng, liền trọng dụng hấn, vậy chẳng phải là nói thế lực sau này của mình sẽ tăng nhiều à?

Bất quá Nam Phong Vân cũng dặn dò hấn cẩn thận mấy thiếu chủ khác động tay động chân từ trong đó, nhất định phải chăm sóc tốt Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối đừng để cho hấn nửa điểm thương tổn...

Nhìn thấy Nam Phong Vân quan tâm tới Diệp Tĩnh Vũ như vậy, bất kể là Lạc Nhược Phong hay là Tiểu Mộc Tử đều có chút kinh ngạc, nhưng điều này cũng nói rõ tâm ý của Nam Phong Vân, trong mấy Thiếu Chủ, hấn vẫn hy vọng Lạc Nhược Phong kế thừa chức vị Quốc chủ đấy...

Sau khi đưa tiễn Nam Phong Vân, Lạc Nhược Phong lại sắp xếp nhân thủ trọng điểm, lúc này mới đi nghỉ ngơi, mà Diệp Tĩnh Vũ vẫn đang trong trạng thái ngủ say khôi phục thương thế...

Xét thấy thương thế của Diệp Tĩnh Vũ, trận chung kết cuối cùng sẽ là bảy ngày sau. Chỉ cần không phải thương thế quá nặng, bình thường đều có thể khôi phục. Nếu không thể khôi phục, cũng chỉ có thể trách người vận khí quá xui xẻo, vào chiến trường, bất cứ khó khăn gì cũng đều là nhân tố quyết định thắng bại...

Bất quá những vấn đề này căn bản sẽ không xuất hiện trên người Diệp Tĩnh Vũ, bởi vì Thiên Thiên Ti Giáp, thương thể của hắn cũng không nghiêm trọng lắm, hơn nữa nhục thể của hắn cũng có chút đáng sợ biến thái, vền vẹn một đêm, vết thương trên cánh tay cũng đã hoàn toàn phục hồi như cũ, đến khi ngày thứ ba qua đi, vết thương trên ngực cũng hoàn toàn phục hồi như cũ, căn bản không lưu lại một vết sẹo nào...

Lực tự lành kinh khủng như vậy khiến Lạc Nhược Phong cũng phải thán phục, tên gia hỏa này không thể dùng từ bình thường để hình dung...

Cách vòng thi đấu cuối cùng còn bốn ngày nữa, Diệp Tĩnh Vũ cũng không đi ra khỏi phủ đệ của Tam thiếu chủ, một là biết Đại thiếu chủ và những người khác nhất định sẽ gây bất lợi cho mình, mà hắn cũng hiểu rõ đối thủ kế tiếp của mình là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt của Cầm Long phái. Đây chính là đệ nhất cao thủ chân chính của thế hệ trẻ tuổi, trong vòng ba chiêu đã đánh bại Mộc Chiến đỉnh phong ở cảnh giới Tiên Thiên, thực lực như thế, không thể không khiến người khác coi trọng...

Thời gian ba ngày trôi qua, bởi vì Tam thiếu chủ phòng vệ nghiêm ngặt, coi như là Đại thiếu chủ phái ra Đào tiên sinh, Tần Viêm phái Côn Bằng, đều không có bất kỳ cơ hội ám sát Diệp Tĩnh Vũ, còn lại buổi tối cuối cùng chính là thời gian dự thi, bất quá phòng vệ trên phủ đệ Tam thiếu chủ cũng không buông lỏng chút nào...

Đặc biệt là ngoài cửa Diệp Tĩnh Vũ, tám mươi tên Xích Di tộc chia làm hai nhóm, từng bước một bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Bi thần xạ thủ ở các góc ngách của biệt viện, lại thêm một ít cao thủ của Tam thiếu chủ, cho dù là cao thủ cảnh giới đại tông sư đến đây cũng đừng hòng chiếm được chút tiện nghi nào...

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trong phòng của mình, hai mắt nhắm nghiền, vận khởi Phách Nguyên Quyết, cảm nhận được từng đạo lực lượng không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn...

Gian phòng ngoại trừ hẳn ra, cũng chỉ còn lại có đào nhỏ nằm sắp ở cách đó không xa, trong miệng ngậm một con gà nướng, đang say sưa ăn, toàn bộ phủ đệ tam thiếu chủ, bây giờ thực lực mạnh nhất tự nhiên là con hung thú Thái Cổ này, mặc dù nó chỉ là thời kỳ còn nhỏ, nhưng thực lực của nó tuyệt đối không thể khinh thường...

“Khà khà...” Đột nhiên, từng trận gió lạnh thổi tới, làm Diệp Tĩnh Vũ đang trầm tư bừng tỉnh...

Ngay cả Đào Đào đang ăn gà nướng cũng có chút động dung, vậy mà buồng gà nướng trong tay, từ dưới đất bò dậy, một đôi mắt xanh lè lập tức sáng lên...

“Lá cây nhỏ, lại có người tìm phiền toái...” Tinh thần sảng của Đào Tiểu Đào trực tiếp vang lên trong đầu Diệp Tĩnh Vũ. Từ sau lần nghe Lạc Linh Nhi gọi là Diệp Tĩnh Vũ Tiểu Diệp Tiểu Diệp, Đào Tiểu vẫn luôn xưng hô Diệp Tĩnh Vũ, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất là cặn lòng...

“Võ giả bình thường khó có thể đột phá phòng ngự bên ngoài, vậy mà có một Hồn Sư tới, hắc hắc, bọn họ thật sự dễ mất tới ta, vậy mà xuất động tới thiếu là Hồn Sư Ngưng Hồn cảnh tới đối phó ta...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gạt đầu, hẳn đã tu luyện tới cảnh giới Hóa Hồn, cộng thêm Thiên Nhân đã mở, cảm giác thần thức mạnh hơn xa Hồn Sư cùng cảnh giới...

“Hắc hắc, đã lâu rồi chưa có ăn linh hồn, vừa vặn ăn một bữa ngon...” Mắt Tiểu Đào cũng sáng lên, nước bọt ở khóe miệng ào ào chảy xuống...

“Người xác định người có thể đối phó với cường giả Ngưng Hồn cảnh?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Tiểu Đào không thêm đề ý, lại lên tiếng nhắc nhở...

“Yên tâm đi, muốn đột phá tầng tầng lớp lớp phòng ngự, người đến nhất định là có linh hồn, không có thân thể, chỉ dựa vào linh hồn, cho dù có cường đại hơn nữa cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi...” Tiểu Đào rất tự tin nói, nhưng lại bắt đầu ăn gà nướng, giả bộ như hoàn toàn không biết...

Mà Diệp Tĩnh Vũ cũng một lần nữa nhắm hai mắt lại...

Đệ Cửu Chương Long Văn Chiến Ba thứ

2

Trên bầu trời, ánh trăng sáng ngời đã bị mây đen che lấp, chỉ có từng điểm tinh quang thừa thớt vung xuống, khiến ban đêm không tối đen như vậy, chẳng qua bóng đêm mờ hồ như vậy, vẫn khó có thể phân biệt rõ phương hướng...

Xích Di Thương, Hồ Bi đang đứng bên ngoài biệt viện của Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, không khỏi xiết chặt thân thể... Bọn họ từ nhỏ lớn lên ở Nam Hoang Man Lâm, bởi vì nguyên nhân thân cận với thiên nhiên, mặc dù không phải Hồn Sư, nhưng thần thức cũng cường đại hơn người bình thường...

“Giao Bằng, người có cảm giác được gì không?” Xích Di nhíu mày, từ tốn nói...

“Một trận gió thổi qua đi, nhìn vào mùa đông nơi này, so với Man Lâm chúng ta lạnh hơn một chút a...” Hồ Tư cũng đã cảm thấy cái gì đó, bất quá cẩn thận xem xét lại, lại không có cái gì...

Xích Di Tỳ Hưu lại nhìn chung quanh, cũng không phát hiện gì, khẽ gật đầu...

Nơi này tầng tầng bao vây, hẳn không tin có người có thể tiến vào...

Đúng lúc này, trên mái hiên, một bóng đen chậm rãi thành hình, không ngờ lại là một bóng người mơ hồ, chẳng qua trong bóng đêm đen kịt, cho dù nhãn lực có tốt hơn nữa cũng căn bản không nhìn thấy...

“Thật không ngờ đám man tử Nam Hoang này lại có cảm giác lợi hại như vậy, suýt nữa bị các người phát hiện...” Bóng đen dừng lại một chút, rồi vèo một cái, chui thẳng vào trong phòng.

Lập tức thấy Diệp Tĩnh Vũ ngồi trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang tu luyện cái gì đó...

Võ sư cảnh giới Hóa hồn? Tiểu tử này rốt cuộc tu luyện thế nào? Vậy mà đồng thời cũng là hồn võ song tu, quả thực khó mà tin nổi...

Bất quá cho dù người kỳ tài ngút trời thì như thế nào, gặp Âm Dương đạo nhân ta, cũng chỉ có một con đường chết...

Bóng người được gọi là Âm Dương đạo nhân thì thảo nói, trên khuôn mặt mơ hồ kia vậy mà lộ ra từng trận cười ác độc...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở hai mắt ra, chỗ mi tâm, càng hiện ra một vòng nguyệt luân, một vòng quang mang chớp động, trực tiếp bắn vào trên thân Âm Dương đạo nhân...

“Người là người phương nào?” Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ dùng phương thức sóng tinh thần truyền ra ngoài...

“Thiên Nhân, người vậy mà có thể mở ra thiên nhãn, kỳ tích, kỳ tích. Điều này tối thiểu là võ giả đạt tới cấp Thánh mới có thể mở ra thiên nhãn. Một võ sư nhỏ nhỏ như người vậy mà cũng mở được thiên nhãn, xem ra bí mật trên người người thật đúng là nhiều đây...” Âm Dương đạo nhân cũng không có trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ mà trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ kinh ngạc...

“Rốt cuộc người là người phương nào? Nhắc tới tốc độ thực tế, ta có thể đại phát từ bi để cho người rời đi...” Diệp Tĩnh Vũ lại mang phong phạm cao thủ...

“Ha ha ha ha... Tiểu tử, người chó tương bản tôn giống người, chỉ là đạt tới cảnh giới Hóa hồn khi linh hồn ly thể sao? Bản tôn có thể nói cho người biết, bản tôn đã đạt tới Ngưng Hồn đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể đạt tới cảnh giới Linh Hiển, đạo hiệu của bản tôn Âm Dương đạo nhân, sinh và tử, đối với bản tôn mà nói cũng là chuyện trong một ý niệm...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra lời cuồng vọng bực này, đạo nhân Âm Dương kia lại cười ha ha...

Bất quá đối thoại của bọn họ đều là dùng phương thức sóng tinh thần, người bên ngoài căn bản không nghe được...

“Đạo nhân Âm Dương? Hắc hắc, còn dám tự xưng là bản tôn, hôm nay bốn thiếu gia sẽ đưa ngươi đến Âm gian chân chính xem... tất...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, một đạo huyết mang từ trong cơ thể hắn thoát ra, vọt tới linh hồn của Âm Dương đạo nhân...

Đây là huyết châm Xích Di tặng cho hắn, là một loại hồn khí cấp một, không chỉ có thể đả thương thân thể, đả thương hồn phách người khác còn lợi hại hơn...

“Huyết châm? Không nghĩ tới trên người tiểu tử ngươi còn có bảo bối như vậy, bất quá ngươi cho rằng chút tài mọn này có thể đối phó với bản tôn sao... Linh Phong Bạo?” Âm Dương đạo nhân mắt thấy Diệp Tĩnh tế ra Huyết Châm, lại cười lạnh một tiếng, hai tay vạch ra phía trước, một đạo phong bạo vô hình trong nháy mắt hình thành., Huyết trận của Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tiến vào trong gió lốc, liền cảm giác bùn đất như biển rộng, không có nửa điểm phản ứng, mặc cho mình cảm giác thế nào, cũng không có nửa điểm tác dụng...

“Huyết châm này, bản tôn trước hết không thu, để bản tôn nhìn xem, trên người ngươi còn có pháp bảo gì... Nhiếp Hồn trảo...” Âm Dương đạo nhân cười ha ha, thân ảnh màu đen kia lại hóa ra một bàn tay lớn màu đen, chớp tới đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Đây thực sự là bàn tay lớn do cường giả Ngưng Hồn cảnh hóa ra, có thể chính thức bắt người hồn phách, cũng không phải là bàn tay lớn mà lúc trước Diệp Tĩnh Vũ huyền hóa ra, bất quá chỉ dọa người mà thôi...

Gần như chỉ trong chớp mắt công phu, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm thấy một cỗ uy áp cường đại ép tới, dường như không phải là một bàn tay lớn, mà là một ngọn núi lớn vậy, đó là uy áp đến từ linh hồn, căn bản không cho phép có bất kỳ kháng cự nào...

Đối mặt với bàn tay lớn như vậy, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có bất kỳ lực phản kháng nào...

Đây là uy áp cường đại của cảnh giới Ngưng Hồn sao? Chỉ một Nhiếp Hồn trảo mà đã có uy áp kinh khủng đến mức này,

vậy thân là Xích Di cảnh giới Linh Hiển, sẽ cường đại tới mức nào?

Cho dù khó mà đối phó với một chiêu này, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại nghĩ tới điều khác, không sợ hãi chút nào...

Đây cũng là tranh đấu giữa Hồn Sư, nhìn như đơn giản, nhưng động một chút là tổn thương tới hồn phách, thật sự cực kỳ hung hiểm...

“Rống...” Ngay lúc này, Âm Dương đạo nhân bỗng nhiên cảm giác được một hồi rống to, hồn lực của mình biến thành bàn tay lớn lại bị tiếng gầm này chấn động đến nát bấy...

Tâm thần không khỏi cả kinh, liền thấy một bóng đen mơ hồ từ trong góc chui ra, há to miệng, nhào tới mình...

Ác thú...

Âm Dương đạo nhân trong lòng kinh hãi, này dĩ nhiên là có ác thú chuyên nuốt hồn phách người, Thao Thiết... Bên người tên này lại có Thao Thiết...

Lúc này đạo nhân Âm Dương mới phát hiện nơi hẻo lánh có một con hung thú Thái Cổ, Thao Thiết...

Nhưng dù sao hắn cũng là Ngưng Hồn cảnh giới hồn sư, Hồn Lực cường đại cỡ nào, sau một lát kinh ngạc, lập tức lấy lại tinh thần...

“Hóa ra chỉ là một con Thao Thiết nho nhỏ, chẳng lẽ ngươi có thể ăn thịt ta hay sao? Hoàn Hồn Phá...” Đạo nhân Âm Dương giận dữ quát một tiếng, thân ảnh biến đổi, một tay kéo một phát, toàn bộ hư không đều phát ra tiếng vang xì xì, một đạo năng lượng vô hình lập tức hình thành, không ngừng xoay tròn, liền lao về phía ác thú do Đào Tiểu Đào biến thành...

Năng lượng kinh khủng như vậy khiến Đào nhỏ cũng lộ vẻ ngưng trọng, thân ảnh ác thú vậy mà không nhào tới nữa, mà không ngừng lui về phía sau...

Đây chính là Hồn Thuật chuyên môn xé rách linh hồn con người a...

“Hắc hắc, ngươi còn nhỏ như vậy, muốn ăn ta, ngươi cũng quá tham ăn đi...” Đạo nhân Âm Dương phát ra một trận sóng tinh thần âm lãnh, vòng xoáy năng lượng trước người càng lúc càng lớn, lực kéo càng lúc càng mạnh, tựa hồ không hút ác thú vào, giống như là không cam lòng...

“Ăn ngươi thì đã sao, Long Văn Chiến Ba...” Tiểu Đào mắt thấy vòng xoáy càng lúc càng lớn, đột nhiên hét lớn một tiếng... Nháy mắt, liền cảm thấy một cơn sóng vô hình tỏa ra, lập tức đánh vào phía trên vòng xoáy kia, lập tức đánh cho vòng xoáy kia nát bấy, tiếp theo không để cho Âm Dương đạo nhân có cơ hội phản ứng, đã đánh vào phía trên hồn phách của gã, lập tức nhìn thấy toàn bộ linh hồn Âm Dương đạo nhân tiêu tán ra...

Long Tử thứ chín mươi ba...

Long sinh Cửu Tử, Thao Thiết chính là một trong những Long chủng, tự nhiên cũng biết thần thông của Long tộc, ở trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, hắn cũng không muốn cuối cùng bị tên này đánh bại, lập tức bất chấp tất cả, trực tiếp sử dụng thần thông Long tộc...

Lực lượng kinh khủng không chỉ đánh tan hồn phách đạo nhân Âm Dương mà còn khiến cả Diệp Tĩnh Vũ trong phòng cũng choáng váng cả đầu. Ngay cả đám người đứng ngoài cửa cũng cảm thấy linh hồn của mình như muốn vỡ vụn...

Đây là linh hồn của bọn họ ở trong cơ thể, có sự bảo vệ của cơ thể, nếu như rời khỏi cơ thể thì phỏng chừng sớm đã bị một tiếng gầm phá nát...

“A...” Âm Dương đạo nhân bị nghiền nát truyền ra tiếng kêu thê thảm, nhưng linh hồn bị nghiền nát kia lại dốc sức liều mạng chạy trốn ra bốn phía, Thái Cổ Hung Thú, Thao Thiết, quả nhiên bất thường, vẻn vẹn chỉ là một con ấu thú, chỉ lợi hại cỡ này, nếu sau này lớn lên, sẽ cường đại đến trình độ nào?

Một tiếng rống vừa rồi, đã triệt để làm tổn thương hồn phách của hắn, lúc này còn không đi, nào còn có cơ hội...

Thế nhưng Tiểu Đào đâu cho hắn cơ hội như vậy, bóng người màu đen nhanh như chớp truyền ra, cái miệng khổng lồ mở ra nuốt vào linh hồn kia...

Mỗi khi nuốt mất một linh hồn, đạo nhân Âm Dương liền phát ra sóng tinh thần tuyệt vọng. Thế nhưng Đào Đào nhỏ căn bản không biết cái gì gọi là đồng tình, bằng không cũng sẽ không gọi là hung thú Thái Cổ...

Mở cái miệng rộng ra, giống như đang ăn bánh vậy, bẹp bẹp nuốt từng mảnh vỡ linh hồn chạy tứ phía, căn bản không để cho Âm Dương đạo nhân có cơ hội gây dựng lại linh hồn, thậm chí ngay cả một mảnh vỡ cũng không lưu lại...

Linh hồn Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không có ly thể, nhưng là hắc đã mở thiên nhãn, tự nhiên đem tất cả mọi thứ nhìn thấy rõ ràng, đặc biệt là một chiêu long văn chiến gợn sóng vừa rồi của Tiểu Đào, quả thực khủng bố đến cực điểm, chỉ vừa đụng một cái, linh hồn của Âm Dương đạo nhân liền vỡ thành mảnh nhỏ, nếu đổi thành chính mình thì sao?

Thao Thiết, hung thú thái cổ, một trong những Long tử, quả nhiên không tầm thường...

“Ta mệt quá, ta phải ngủ một giấc, không được làm ồn...” Đào nhỏ nuốt hết tất cả hồn phách của Âm Dương đạo nhân xong, liền hướng Diệp Tĩnh Vũ phát ra một cái sóng tinh thần như vậy, sau đó thân ảnh màu đen kia dung nhập vào trong thân thể của mình, khôi phục thân thể như con dê con, nằm sấp một bên, nặng nề đi ngủ...

Diệp Tĩnh Vũ hiểu, cho dù hắc là Thao Thiết, dù sao vẫn là một con ấu thú, nuốt mất hồn phách của một cường giả Ngưng Hồn cảnh, nhưng cần thời gian thật lớn tiêu hóa, cái này cũng giống như một đứa trẻ ba tuổi ăn một con voi...

Vào lúc này, người bên ngoài cũng nghe được động tĩnh, từng người vọt vào, liền thấy vũ trụ của Diệp Tĩnh ngồi trên giường, mà Tiểu Đào lại nằm nhoài trong góc ngủ say như chết, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu bị tập kích...

Lúc này, trên phủ đệ của đại thiếu chủ Vân Kinh, Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên, còn có Đào tiên sinh và ba lão giả tóc hoa râm tinh thần phấn chấn ngồi quanh nhau, trước mặt bọn họ là một nam tử mặc áo đen, nếu Diệp Tĩnh Vũ ở đây, sẽ phát hiện hình dáng giống hệt tên Hồn Sư đánh lén mình...

“Đào tiên sinh, vị đạo nhân Âm Dương này đã rời khỏi thân thể lâu như vậy, sao vẫn không có tin tức gì? Liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?” Nhìn Âm Dương đạo nhân ngồi trên giường không nhúc nhích, Lạc Hải Thiên rất lo lắng nói. Đương nhiên, gã cũng sẽ không lo lắng chuyện sống chết của Âm Dương đạo nhân, gã lo lắng có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ hay không...

“Đại thiếu chủ yên tâm, vị bạn tốt này của ta đã tu luyện đến Ngung Hồn đỉnh phong, tiểu tử kia nhiều nhất chỉ là cảnh giới Hóa Hồn, làm sao có thể là đối thủ của vị hảo hữu này, trừ phi trên phủ đệ của Tam thiếu chủ, còn có cao thủ Ngung Hồn cảnh này...” Đào tiên sinh tự tin nói...

“Điểm này cứ yên tâm, mấy năm nay tuy lão ta cũng tích lũy một ít thể lực, nhưng bên cạnh hấn mạnh nhất cũng bất quá là Tiên Thiên võ sư, ngay cả một tông sư cao thủ cũng không có, chớ đừng nói chi là Hồn Sư cảnh giới Ngung Hồn...” Lạc Hải Thiên lắc đầu, đối với mấy huynh đệ của mình, hấn điều tra rõ ràng hơn ai hết...

“Đã như vậy, Đại thiếu chủ cứ yên tâm đi, một Ngung Hồn cảnh giới...”

“Phốc...” Đào tiên sinh đang muốn nói một hồn sư cảnh giới Ngung Hồn muốn giết một hồn sư hóa hồn, còn không phải là bóp chết một con kiến, liền thấy Âm Dương đạo nhân há to miệng, phun ra một ngụm máu tươi, mà cả người lão lại trực tiếp ngã xuống...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tất cả mọi người đều giật mình.

Đào tiên sinh bước lên trước một bước, dò xét hơi thở của đạo nhân Âm Dương, nhưng không có nửa điểm hô hấp, mà thân thể của hấn, càng dần dần lạnh buốt...

“Hấn... Hấn... Hấn lại bị người ta đánh tới hồn phi phách tán...” Trên mặt Đào tiên sinh lộ ra vẻ khiếp sợ cực độ...

Hồn Sư Ngung Hồn cảnh là một tồn tại cường đại cỡ nào ở Thục Vân quốc, lại càng là một tồn tại hiếm có cao quý cỡ nào, thế nhưng bây giờ lại bị người ta đánh cho hồn phi phách tán, điều này... Điều này thật sự làm cho người ta sợ hãi...

Không chỉ có Đào tiên sinh khó có thể tin, mấy vị đang ngồi đây cũng đang ngạc nhiên, một cường giả cảnh giới Ngung Hồn cứ như vậy mà biến mất...

“Đại thiếu chủ, người... Người không phải nói trên phủ đệ của Tam thiếu chủ không có cao thủ cảnh giới Ngung Hồn trở lên sao, sao hấn có thể bị giết...” Đào tiên sinh rất là kinh sợ nhìn Lạc Hải Thiên hỏi...

Hồn Sư cảnh giới Ngung Hồn, khác với võ giả tông sư cảnh giới, một tông sư, bị một đám võ sư hoặc võ sư Tiên Thiên không bằng mình vây công, còn có thể bị vây khốn đến chết. Nhưng một Hồn Sư Ngung Hồn, coi như bị một đám Hồn Sư cảnh giới Ngung Hồn trở xuống vây công, coi như không địch lại., Linh hồn muốn chạy trốn vẫn là dễ dàng, cho dù là Hồn Sư cảnh giới ngang hàng, muốn làm cho một Hồn Sư cảnh giới Ngung Hồn Phi Phách Tán, cũng rất gian nan. Dù sao, linh hồn cảnh giới Ngung Hồn có thể phá mà trọng tổ, chỉ cần thoát được một chút linh hồn, trở về nhục thân, cũng có thể chậm rãi phục hồi như cũ...

Nhưng bây giờ lại bị người ta đánh cho hồn phi phách tán, điều này nói rõ rằng, trên chủ phủ của Tam thiếu gia, rất có thể có một hồn sư cường đại vượt qua Ngung Hồn cảnh...

Ngung Hồn siêu việt, đó là tồn tại cường đại cỡ nào...

“Không...không, tuyệt đối không có khả năng, bên cạnh lão tam tuyệt đối không có cao thủ như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất định là có cái bộ dáng này...” Khuôn mặt Lạc Hải Thiên giật giật, nếu suy đoán chính xác thì không phải đã nói rõ thực lực trong tay Lạc Nhược Phong đã vượt xa hắn, điều này làm cho hắn làm sao có thể tiếp thu được?

“Đại thiếu chủ, Đào huynh, chúng ta không nên tự mình loạn trận cước, thế giới này Hồn Sư vốn đã ít, nếu Linh Hiển cảnh Hồn Sư dễ tìm như vậy, chúng ta cũng không cần lặn lội tiếp, ta thấy việc này tuyệt đối có kỳ quái khác...” Lúc này, một lão giả mặc trường bào màu lam nhạt nói ra....

“Lam tiên sinh nói rất đúng, đại thiếu chủ, chúng ta bàn bạc kỹ hơn...” Một ông lão mặc áo lục khác cũng mở miệng nói...

Nghe hai người nói vậy, Đào tiên sinh và Lạc Hải Thiên đồng thời bình tĩnh lại, chuyện này thật sự quá mức kỳ quái, nhất định phải thăm dò rõ ràng, nếu không, bọn họ tuyệt đối sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu...

“Người đâu, mời cô nương xinh đẹp kia tới đây cho ta...” Lạc Hải Thiên trấn định lại cảm xúc của mình, la lớn với bên

ngoài...

Chương chín mươi tư, tuyệt thế yêu liên (DG: tuyệt thế yêu thú)

Phủ đệ Đại Thiếu chủ, Lạc Hải Thiên đã đổi một bộ cẩm bào màu trắng, vẻ mặt âm trầm ngồi trên đại điện của mình...

Toàn bộ đại điện trống rỗng, nhưng ngay cả một thái giám cũng không có, lộ ra yên tĩnh như vậy, thật giống như Cửu U Thâm Vực kia...

“Tháp Tháp...” Cũng vào lúc này, bên ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Lạc Hải Thiên cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía cửa lớn...

Một bóng người xinh đẹp lập tức xuất hiện ở cửa lớn, mượn ánh đèn yếu ớt kia, có thể nhìn thấy người nọ mặc một bộ quần lụa mỏng màu hồng, mơ hồ lộ ra một bờ vai trắng nõn mềm mại, nhìn chăm chú như vậy, tà hỏa trong cơ thể Lạc Hải Thiên cứ như vậy liệu mạng dâng lên...

Nữ tử bước từng bước một về phía trước, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ họa quốc khuynh dân, ánh mắt Lạc Hải Thiên đã trở nên đỏ thắm một mảnh...

“Tiểu nữ yêu kiều, bái kiến Đại thiếu chủ...” Nữ tử dừng lại cách Lạc Hải Thiên năm sáu bước, cung kính lễ tiết một cung đình, thanh âm nhu hòa, nhưng lại phảng phất có một loại yêu lực, có thể hút linh hồn của người ta vào...

“Đứng lên đi... Yêu Huyền cô nương, mời ngồi...” Lạc Hải Thiên hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận trong lòng xuống, mở miệng nói ra, bất quá trong lời nói cũng có chút gấp rút...

“Đa tạ thiếu chủ ban thưởng...” Yêu Ngọc lại thi lễ trở lại, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh một chỗ ngồi xuống, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Hải Thiên: “Không biết đại thiếu chủ gọi tiểu nữ đến đây muện như vậy là có chuyện gì...”

Khi nhìn thấy cặp mắt xanh lam của Yêu Tiểu, Lạc Hải Thiên đã hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của cái tên Yêu Viên này...

Đây quả nhiên là một đôi mắt cực kỳ yêu dị, nhưng lại cực kỳ động lòng người, phảng phất bên trong có từng vòng xoáy cường đại, hút cả linh hồn của mình vào trong...

Có nữ yêu kiều, một nụ cười khuynh thành, hai nụ cười khuynh quốc...

Thật đúng là bất phàm, trách không được vền vẹn thời gian ba ngày, nàng có thể kéo nhân vật như Tần Vân Khiếu đến bên cạnh mình...

“Yêu Huyền cô nương, ở đây không có người ngoài, ngươi không nên đa lễ... Lần này ta tìm ngươi, đích thật là có chuyện muốn nhờ...” Lạc Hải Thiên nghiêm mặt lại, mở miệng nói...

“Yêu kiều chỉ là một tiểu nữ tử, thiếu chủ có việc gì cứ việc phân phó, tại sao lại muốn nhờ ngươi nói một chút...” Yêu Chỉ lại cười nhạt một tiếng, nhất cử nhất động của nàng, đều lộ ra vô tận yêu mị...

Đặc biệt là vòng eo như mạn xà của nàng, nhẹ nhàng giãy dụa, lại mang theo vô tận phong tình...

“Lần này chắc ngươi cũng biết rồi, vốn tưởng rằng Tần Vân Khiếu có thể vững vàng đi vào trận chung kết, nào ngờ lại bị người bên cạnh lão tam đánh bại...” Nói tới đây, Lạc Hải Thiên trùng điệp thở dài một tiếng, bộ dáng rất là không cam lòng...

“Ý đại thiếu chủ là để cho yêu kiều tiếp cận người nọ, hiểu rõ hẳn hết thầy?” Đôi mắt màu lam nhạt của yêu thú hơi lóe lên, mở miệng nói...

“Vẫn là yêu kiều cô nương tri kỷ, bản thiếu chủ đang có ý này, không biết cô nương yêu kiều cảm thấy thế nào?” Lạc Hải Thiên mỉm cười...

“Thiếu chủ yên tâm, chắc chắn Yêu Huyền sẽ không làm nhục sứ mệnh, chẳng qua ngày mai sẽ là trận chung kết vô cử, ngắn ngủi một đêm...”

“Yêu Huyền cô nương không cần lo lắng, trận chung kết ngày mai, ai cũng không ngăn được. Ta chỉ muốn biết bên cạnh lão ta còn thế lực nào tiềm tàng hay không mà thôi... Căn bản không cần nóng lòng nhất thời...” Lạc Hải Thiên không đợi Yêu Công nói xong, đã tiếp lời...

“Vậy tất cả đều ở trên người của tiểu nữ, không biết thiếu chủ còn có gì phân phó hay không, tiểu nữ để chuẩn bị...” Yêu Diệp không nhanh không chậm nói...

“Không còn, nếu Yêu Huyền cô nương có việc, xin cứ tự nhiên...” Lạc Hải Thiên mỉm cười...

Hắn có thể bỏ qua bất kỳ một người nào, thậm chí là tứ đại tông sư, hắn cũng có thể dùng tâm tính bình thường đối đãi. Thế nhưng đối với nữ tử trước mắt này, bản năng của hắn, dù cho nàng có dáng người uyển chuyển, dù nàng có phần vũ xinh đẹp, nhưng Lạc Hải Thiên cũng chỉ suy nghĩ trong lòng mà thôi, căn bản không dám có sự chú ý của nàng. Chí ít, hiện tại hắn không dám...

Không chỉ có hắn không dám, ngay cả vị dân ma quỷ kia của Đào tiên sinh ở phía sau hắn khi lần đầu tiên nhìn thấy yêu thú xinh đẹp cũng là xuân tâm đại động. Thế nhưng khi hắn biết thân phận của nàng, lập tức bỏ chủ ý này đi, từ nay về sau, không dám xuất hiện trước mặt yêu kiều nữa...

“Vậy yêu kiều xin cáo lui trước...” Yêu Chỉ đứng lên, lại thi lễ một cái...

“Mời...” Lạc Hải Thiên nói xong, lại đưa mắt nhìn Yêu Tiêu chậm rãi đi ra ngoài...

Một ngày nào đó, người sẽ cầu xin tha thứ dưới khổ của bản thiếu chủ...

Nhìn thân hình uốn éo của yêu thú, trong lòng Lạc Hải Thiên hung hăng nghĩ tới...

Ngày hôm sau, ánh mặt trời rực rỡ tươi sáng lạ thường, dường như biết hôm nay sẽ tiến hành một trận đấu cuối cùng trong kỳ thi võ của Thục Vân Quốc...

Trên bầu trời mây trắng nhiều đóa, ánh mặt trời vàng đỏ chiếu xuống, nhuộm đỏ toàn bộ Vân kinh thành...

Vân Kinh thành, Vương cung...

Trên quảng trường bên ngoài Thiên Võ điện, quân chủ Lạc Tiêu Phong đã sớm bị dọn sạch, nơi này chính là địa điểm diễn ra cuộc tỷ thí cuối cùng của cuộc thi võ cử, do Quốc chủ đích thân giám sát...

Văn võ bá quan sớm đã đi tới hiện trường, Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt tự nhiên cũng đến sớm, một cuộc tranh tài này không giống những trận khác, là do Quốc chủ đích thân giám khảo...

Về tình về lý, đều không thể để Quốc chủ chờ bọn họ đạo lý...

Đại thiếu chủ, Nhị thiếu chủ, Tam thiếu chủ, Thất thiếu chủ, thậm chí là mấy vị thiếu chủ, công chúa khác, cũng đều sớm đi vào sân đấu, thân là Vương tộc, tự nhiên có thái giám chuẩn bị bàn ghế cho bọn họ, tận tình quan sát tỉ thí...

Diệp Tĩnh Vũ hôm nay mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, tóc đen buộc sau đầu, nhìn qua tinh thần sáng láng, một đôi mắt đen kịt thỉnh thoảng liếc về Lạc Linh Nhi trong Vương tộc, đối với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đối diện hẳn lại không thèm nhìn một cái...

Điều này làm cho Hoàng Phủ Nguyệt rất là cạn lời, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ...

“Tên gia hỏa này, thật sự có chút trong mắt không người...”
Nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía Vương tộc đàn, trong lòng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt thầm nghĩ, khóe miệng lại lộ ra một tia cười khổ...

Thân là đệ tử của môn phái bất rông, bất kể là người trẻ tuổi nào gặp phải mình đều thận trọng, đâu có giống như người này, không thèm liếc mắt lấy một cái...

Vào lúc này, bỗng nhiên vang lên thanh âm giống như tiếng vọt đực của thái giám lễ nghi kia, quốc chủ Lạc Tiêu Phong đã đến...

Tất cả mọi người ở đây, bất kể là bá quan, hay là những thiếu chủ công chúa kia, từng người từng người từ chỗ ngồi của mình đứng lên, toàn bộ nghiêm túc nhìn về phía thanh âm kia...

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng ngẩng đầu nhìn lên, bất quá trên mặt hắn vẫn không có chút tôn kính nào, dù cho biết sắp gặp chính là người đứng đầu Thục Vân quốc...

Quốc chủ Vũ Thánh Quốc năm len lỏi...

Lạc Tiêu Phong mặc một bộ áo choàng màu trắng bạc, thêu năm trảo kim long, đầu đội vương miện, vẻ mặt nghiêm túc, một cổ uy áp vô hình lan ra, đó là uy nghiêm đến từ quân vương, đó là uy nghiêm mà một mực cao cao tại thượng dường thành...

“Ngô chủ vạn tuế vạn tuế...” Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, toàn bộ những người khác đều quỳ xuống lạy...

Hoàng Phủ Nguyệt chỉ hơi khom người thi lễ với Lạc Tiêu phong...

Diệp Tĩnh Vũ cũng học theo hình mẫu, chỉ là lễ tiết của một nhân sĩ võ lâm mà thôi. Hắn cũng không phải là người của thế giới này, đối với loại lễ tiết có tới hay không đã quỳ lạy này, nhưng mà phản cảm vô cùng...

Bây giờ mình và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt chính là đối thủ, nếu như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng phải quỳ lạy, vậy mình không còn gì để nói, tự nhiên phải quỳ lạy. Thế nhưng hắn dự đoán Hoàng Phủ Bộ Nguyệt tuyệt đối không phải là một người dễ dàng quỳ lạy. Dù sao, uy nghiêm của tâu long phái đang ở nơi đó, cho dù Lạc Tiêu Phong người có trách tội cũng không dám dễ dàng, đã không trách tội Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, vậy thì có lý do gì mà trách tội mình đây?

Lạc Tiêu Phong thấy các thần nữ của mình quỳ xuống, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng khi thấy Hoàng Phủ Nguyệt chẳng qua chỉ cúi người hành lễ với mình, sắc mặt lại trầm xuống, nhưng không có phát tác. Khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cũng không quỳ xuống, thần sắc trên mặt lại càng lạnh lùng...

Có điều ở đây nhiều người như vậy, hắn cũng không tỏ thái độ gì. Bây giờ Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tĩnh Vũ đều là nhân sĩ

võ lâm, lễ tiết của một nhân sĩ võ lâm cũng nói được...

“Các vị khanh gia bình thân...” Trong lòng Lạc Tiêu Phong không vui, thân nhiên nói, nhưng lại trực tiếp đi tới trước bảo tọa của mình ngồi xuống, lập tức có mấy thái giám tay đỡ cây dù Đại La chạy tới...

Mọi người lúc này mới lần lượt đứng dậy, ngồi xuống...

Lạc Tiêu Phong nhìn hai bên sân thi đấu Diệp Tĩnh và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt một chút, không nói gì thêm, mà thái giám Tư Lễ bên cạnh lại bước lên trước một bước, bắt đầu giảng giải quy tắc thi không thay đổi kia...

Quốc chủ, tôn quý cỡ nào, những chuyện này tự nhiên không cần ông ta phải tự mình làm thay...

Toàn bộ hiện trường yên tĩnh một mảnh, tất cả mọi người đều nín thở, sợ làm vị quân chủ cảnh giới Võ Thánh này tức giận...

Sau khi Tư Lễ thái giám giảng xong, Lạc Tiêu Phong không nói câu nào mà trực tiếp tuyên bố bắt đầu tỷ thí, điều này khiến rất nhiều người kinh ngạc trong lòng...

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lạc Tiêu Phong hẳn là còn có thể nói một ít lời cổ vũ hai người, dù sao, đây là thi võ cử, chiến thắng một người, chính là Võ Trạng Nguyên, còn tiếp nhận chức đại tướng quân trấn quốc, làm sao ngay cả nói một tiếng cũng không nói...

Bọn họ làm sao hiểu được, trong lòng Lạc Tiêu Phong đã tràn đầy bất mãn, mình tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một nước, một Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng chưa tính, người một cái Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà cũng quỳ lạy mình, vậy thì mình đặt chỗ nào...

Nhưng đến bây giờ, hắn cũng không dám nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ như thế nào. Đại thiếu chủ phái ra Ngưng Hồn cảnh giới Hồn Sư đánh lên Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên hắn biết rõ ràng, có thể vô thanh vô tức làm cho một cái Hồn Sư ngũ cấp hồn phi phách tán. Thủ đoạn như vậy, cho dù là hắn cũng không thể không một lần nữa coi trọng một phen...

Hắn biết rõ, bên cạnh lão tam không có khả năng có cao thủ như vậy, cứ như vậy, cũng chỉ có thể là Diệp Tĩnh Vũ sau lưng, lúc không rõ thế lực sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong cũng chỉ có thể chịu đựng sự ngạo mạn của hắn tam...

Đây là tâm tư nhỏ trong lòng Lạc Tiêu Phong, những người khác tự nhiên không biết, Diệp Tĩnh Vũ lại càng không hiểu, hắn ngay cả phụ mẫu cũng chưa từng quỳ lạy, nào cam tâm quỳ lạy người khác...

Bất quá cách làm như vậy, lọt vào trong mắt Hoàng Phủ Nguyệt lại là một trận tán thưởng...

Tên gia hỏa này, quả thực trong mắt không có người, không chỉ xem thường chính mình, ngay cả vua của một nước Lạc Tiêu Phong cũng không để vào mắt, rốt cuộc là hắn quá ngốc, hay là thế lực sau lưng hắn quá lớn?

Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trong lòng nghi hoặc chậm rãi đi tới giữa sân, trên người hắn, không mang theo bất kỳ vũ khí nào...

Nhìn thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đi vào, vậy mà tay không tác sát, Diệp Tĩnh Vũ cũng ném thanh đao rách bao bọc của mình cho Tiểu Mộc Tử; đây là Vương Cung, Lâm Hiểu Nghị, Xích Di Thương bọn người đều không thể dễ dàng tiến vào, mặt mũi tràn đầy tự tin...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không dùng vũ khí, mọi người dưới đài đều ồ lên. Hoàng Phủ Bộ Nguyệt không dùng vũ khí là bởi vì hắn có tư cách tuyệt đối, một người có thể trong ba chiêu có thể đánh bại Mộc Chiến, mà người bình thường có thể sánh được sao? Hơn nữa rất nhiều võ công của tâu long phái không cần vũ khí, nhưng Diệp Tĩnh Vũ thì sao? Hắn một đường lão đạo xông vào trận chung kết., Mặc dù cũng có thực lực nhất định, nhưng dù sao vận khí cũng chiếm đại thành, đối đầu Tiên Thiên cao thủ bình thường, còn có thể chiến thắng, nhưng là gặp được Hoàng Phủ Nguyệt, cơ bản không có bất kỳ phần thắng nào, bây giờ còn không cần vũ khí, cái này... Cái này cũng quá khinh thường a...

“Diệp huynh, người đây là...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, mấy ngày nay hắn cũng một mực lưu ý động thái của Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên biết hắn có đao pháp kỳ diệu, nhưng bây giờ vậy mà không cần đao...

“Bồn thiếu gia chưa bao giờ chiếm tiện nghi của người khác, người không cần vũ khí, ta cần vũ khí làm cái gì, muốn đánh bại người, cũng chỉ là một cái đầu ngón tay...” Diệp Tĩnh Vũ rất là nói khoác không biết ngượng...

Mọi người dưới đài đều tròn trắng mắt, tên gia hỏa này, quả thật không biết xấu hổ là gì...

“Ha ha, Diệp huynh thật là dí dỏm, đã như vậy, tại hạ cũng sẽ chỉ tay vào Diệp huynh một cái...” Hoàng Phủ Nguyệt cười nhạt nói, thân ảnh trong nháy mắt lao về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Bước chân của hắn cực kỳ mờ ảo, giống như đang khiêu vũ, lại giống như đang chạy trốn, không đến một cái hô hấp, đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, càng như thiểm điện duỗi ra một trảo, chụp tới bả vai Diệp Tĩnh Vũ...

“Bắt rồng thủ?” Diệp Tĩnh Vũ hô to, thân hình lui nhanh lại, đừng nhìn dáng vẻ hắn không thèm để ý chút nào, mấy ngày nay, hắn đã nghiên cứu tuyệt học của tẩu long phái rất lâu rồi...

“Ha ha, Diệp huynh hảo nhãn lực...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt từ tốn nói, nhưng thân thể vẫn theo sát, tay vẫn không nhanh không chậm ấn xuống bả vai Diệp Tĩnh Vũ...

“Vậy thì xem ta làm thế nào phá được Cầm Long Thủ của ngươi... Phá Sát Quyền...” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể vốn đang cấp tốc lui lại lập tức ngừng lại, bỗng nhiên một quyền đánh tới Hoàng Phủ Nguyệt.

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đánh ra một quyền, trong lòng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng cả kinh, hắn nhớ rất rõ tình cảnh rung động lúc trước Tần Vân Khiếu bị một quyền đánh bay ra ngoài, thân thể vốn đang lao nhanh đột nhiên ngừng lại, nhưng lại tránh sang một bên...

Nhưng nào ngờ một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ chỉ là phô trương thanh thế, làm Hoàng Phủ Bộ Nguyệt kinh sợ thối lui,

thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng một lần nữa lui về phía sau...

Kiều ngạo của Chương Chương Túc Tĩnh Vũ.

“Diệp huynh thật là dí dỏm...” Biết mình bị đùa giỡn, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng không tức giận, chỉ cười nhạt một tiếng, thân thể lại một lần nữa lao về phía Diệp Tĩnh Vũ, bước chân phiêu hốt bất định, căn bản không đoán được thói quen của hắn, đây cũng là một trong những võ học của tẩu long phái, phù quang lược ảnh...

“Hắc hắc, thanh âm này đông kích tây, nhanh...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, một đạo hồng mang trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

Hầu như không để cho Hoàng Phủ Bộ Nguyệt có bất kỳ cơ hội né tránh nào, lập tức đâm tới sau ót của hắn...

Thế nhưng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt là nhân vật cỡ nào, nào có thể bị công kích như vậy đánh trúng, lập tức cười nhạt một tiếng, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể đột nhiên bộc phát, trước người hình thành một lồng năng lượng màu vàng nhạt, đó là chân khí mang theo long khí...

Nghe nói năm đó sau khi Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bắt được một con rồng, con rồng kia vẫn luôn nằm trong Cầm Long phái, phạm là đệ tử hạch tâm của Tỳ Long phái, đều sẽ dính một chút long khí, uy lực tăng nhiều...

“Keng keng...” Một tiếng vang nhỏ, huyết trận vô thường bất lợi của Diệp Tĩnh Vũ kia phảng phất như bắn vào trên cương thiết, phát ra tiếng vang thanh thúy, lại trực tiếp bị đẩy ra, làm gì bị thương Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mảy may...

Có thể đem tiên thiên chân khí ngưng tụ như thế, ngăn cản huyết trận công kích, cái này so với Thiên Cương chân khí của Thiên Cực môn còn muốn kinh khủng hơn, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cực kỳ khiếp sợ, hắn thật sự không nghĩ tới Tiên

Thiên chân khí sau khi ngưng tụ còn có thể lợi hại bậc này, ngay cả huyết chân cũng không bắn vào...

Trong lúc khiếp sợ, thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt đã xuất hiện trước người hắn, chỉ thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt rất chậm rãi đánh ra một chưởng, phảng phất động tác chậm rãi, nhẹ nhàng ấn vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Một chưởng nhìn như mềm nhũn, tựa hồ không có chút lực sát thương nào...

Thế nhưng khi một chưởng kia đánh trúng ngực Diệp Tĩnh Vũ, lại phát hiện thân thể Diệp Tĩnh Vũ giống như đạn pháo trực tiếp bắn ra ngoài, máu tươi trong miệng lại càng không cần tiền phun ra...

“Long Cực Băng...” Một trong những tuyệt học của Công Thân Long phái...

Truyền thuyết tu luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể một chưởng phá hủy một tòa núi lớn...

Một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Diệp Tĩnh Vũ rơi mạnh xuống mặt đất, nhưng liên tục trượt đi mấy mét, lúc này mới ngừng lại, điểm này cũng đủ để nhìn ra uy lực của chưởng này...

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, một chưởng này uy lực cũng quá lớn đi? Vậy mà trực tiếp đánh bay người ta xa như vậy, hắn đến cùng là làm thế nào...

Lạc Tiêu Phong đứng phía trước nhất cũng nhú chặt lông mày lại, Long Cực Băng, quả nhiên không giống nhau, Hoàng Phủ Nguyệt này thật sự là thiên tài siêu nhất lưu, tuổi còn trẻ đã có thể khiến Long Cực Băng luyện tới cảnh giới này...

Tuyệt đối không thể để cho hắn trở thành Võ Trạng Nguyên lần này, nếu không còn không biết sẽ mượn cơ hội này làm sóng gió gì đây...

Trong lòng Lạc Tiêu Phong đã có quyết định, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào người Diệp Tĩnh Vũ. Mặc dù gia hỏa này rất

vô lễ, nhưng vào lúc này, hấn lại không hy vọng hấn bị Hoàng Phủ Nguyệt đánh bại...

Lạc Nhược Phong ở bên cạnh, Lạc Linh Nhi chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ bị một chương đánh bay, trên mặt đều lộ vẻ lo lắng, nhưng phụ vương của mình ở đây, bọn họ lại không thể nói thêm gì...

Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm, Lạc Tiêu Viễn mấy vị thiếu chủ cũng không lộ ra vẻ mặt hả hê, ngược lại nguyên một đám đen đui, Hoàng Phủ Nguyệt cường hấn bậc này, nếu thật sự bị bắt long phái có động tác gì, mình làm sao ngăn cản được?

Mà trong sân, Hoàng Phủ Nguyệt cũng không tiếp tục phát động tấn công, mà lẳng lặng đứng ở nơi đó. Một chương vừa rồi, nếu đổi thành võ sư Tiên Thiên khác, cũng chắc chắn xương ngực vỡ nát, không thể bò dậy được nữa, nhưng hấn lại có một loại cảm giác, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối sẽ không ngã xuống như vậy...

Quả nhiên, chỉ sau một lát, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lao đảo đứng lên, khoe miệng còn dính máu đỏ thẫm, một tay che ngực của mình, nhẹ nhàng xoa nắn...

“Đây chính là Long Cực Băng trong truyền thuyết sao?” Diệp Tĩnh Vũ thấp giọng nói, hiện tại hấn thật sự không có nhiều khí lực nói những lời khác, vừa rồi một chương này ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, mang theo chân khí càng thêm khủng bố, quả thực là không gì không phá nổi, nếu không phải cổ lực lượng thần bí trong cơ thể mình hóa giải nó, cho dù xương ngực mình không bị cắt đứt, sinh cơ trong cơ thể cũng bị phá hủy...

“Ha ha, Diệp huynh chê cười rồi...” Mặc dù cảm giác Diệp Tĩnh Vũ sẽ không ngã xuống nhanh như vậy, nhưng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trong thời gian ngắn như vậy liền đứng lên, trong mắt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc...

Về phần Lạc Tiêu Phong, những người biết rõ Long Cực Băng lợi hại, trong mắt càng thêm vẻ kinh ngạc, tên này quả thực là tiểu cường không đánh chết được, không chết cũng thôi đi,

nhANH như vậy đã đứng lên, thân thể của hắN rớt cuộc cường đại đến mức nào?

“Chưởng pháp thật lợi hại...” Diệp Tĩnh Vũ một tay lau vết máu nơi khoe miệng, trong miệng nhàn nhạt nói, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có...

Hiện tại hắN dựa vào thủ đoạn cũng không nhiều, chân khí trong cơ thể đạt đến cảnh giới Võ Sư, điểm này còn xa mới nhìn được, Hồn Thuật mặc dù cũng đạt đến Hóa Hồn, nhưng bên người không có một con Hoang Thú cấp bốn, căn bản không có khả năng là đối thủ của võ sư Tiên Thiên, lực lượng thân thể cũng tiếp cận cấp bốn, nhưng cộng lại vẫn khó mà tạo thành uy hiếp đối với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, chỉ có thể dựa vào lực lượng thân bí kia...

Lực lượng này có thể dễ dàng hóa giải chân khí Tiên Thiên của Hoàng Phủ Dật Nguyệt như thế, như vậy cũng có thể đột phá chân khí Tiên Thiên của hắN, làm bản thể hắN bị thương...

Chỉ là lực lượng này hiện tại căn bản không nghe mình sai khiến, rốt cuộc nên làm gì đây?

“Vậy Diệp huynh nhìn xem quyền pháp của tại hạ thế nào... Xích Long gào...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ xem nên đối địch như thế nào, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lại cười nhạt một tiếng, thân thể lại lần nữa lướt tới, chỉ trong vài bước đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, hữu quyền toả ra kim quang nhàn nhạt trực tiếp chém ra...

Chân khí vô hình hình thành lên đầu quyền, toàn bộ uy áp khủng bố hướng Diệp Tĩnh Vũ mà đi, mơ hồ trong đó còn nghe được tiếng long ngâm cực lớn...

Đối mặt với một quyền kinh khủng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ dám tiến về một bên, nhưng hắN vừa mới tránh sang bên trái, liền thấy một quyền của Hoàng Phủ Nguyệt vẫn ở phía trước của mình, lui về phía sau, vẫn như cũ khó có thể lui lại công kích của quyền này, bất luận mình đi đến đâu, năm nắm này cũng giống như mọc mắt, căn bản không tránh được, tránh không được, duy nhất chỉ có thể ngăn cản mà thôi...

Đây chính là chỗ lợi hại của Phù Quang lược ảnh, hoàn toàn có thể đi theo đối thủ của mình...

Đối mặt với tình huống này, những người khác có thể sẽ nghĩ hết biện pháp ngăn cản một quyền uy mãnh, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hét lớn một tiếng, đột nhiên tụ lại lực lượng toàn thân, hung hăng đánh một quyền về phía nắm đấm của Hoàng Phủ Nguyệt...

Nếu không thể tránh né, vậy toàn lực phản kháng...

Chương Trình thứ bảy, một chỉ kinh thiên.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm hai người va chạm mạnh vào nhau, chân khí trên đầu mũi quyền của Hoàng Phủ Duyệt Nguyệt bị thân thể cường đại của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, tản ra từng điểm kim quang, bất quá chân khí có thể ngăn cản đao kiếm công kích lại cũng đánh cho quyền mặt Diệp Tĩnh Vũ huyết nhục mơ hồ, lộ ra cả xương trắng...

Thân thể hai người gần như đồng thời lui về phía sau, Diệp Tĩnh Vũ lui lại ba bước, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lại thối lui ra sau bảy bước, điều này cũng nhìn ra lực lượng Diệp Tĩnh Vũ cường đại, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cơ hồ không bị nửa điểm tổn thương, thế nhưng nắm tay phải của Diệp Tĩnh Vũ lại cơ hồ phế bỏ...

Da thịt trên mặt quyền đã rách tả tơi, toàn bộ xương trắng lộ ra ngoài, toàn bộ cánh tay không ngừng run rẩy, máu tươi dọc theo đầu ngón tay không ngừng rơi xuống, mà sắc mặt của hắn thì lại càng trắng bệch...

Lạc Linh Nhi đứng bên dưới đã không nhịn được muốn đứng dậy, may mà bị Lạc Nhược Phong kéo lại. Ánh mắt Lạc Tiêu Phong phía trước lại lộ vẻ tán thưởng, gia hỏa này mặc dù trong mắt không có ai, nhưng cũng là một hán tử, không ngờ có thể trực tiếp đối kháng Xích Long Hồng, cũng may là thân thể hắn thực sự quá biến thái. Nếu đối lại là người khác, dưới một quyền này khả năng cả cánh tay cũng không còn...

Nhìn thấy bộ bạch cốt lộ ra rậm rạp của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt Hoàng Phủ Duyệt Nguyệt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, đây là đối thủ kỳ diệu nhất mà hắn từng gặp, võ lực kém xa những Tiên Thiên cao thủ khác, nhưng tố chất thân thể của hắn lại mạnh hơn rất nhiều cao thủ Tiên Thiên khác, thân thể của hắn rốt cuộc tu luyện như thế nào mà thành vậy?

“Diệp huynh, người là đối thủ khó đối phó nhất mà ta từng thấy. Hôm nay, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt ta sẽ không còn che giấu nữa, lấy thực lực chân chính của ta để đánh bại ngươi...” Hoàng Phủ Nguyệt thản nhiên nói, tiên thiên chân khí bên ngoài thân trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, toàn bộ thân thể không còn chút cảm giác cường thế nào, giống như một người bình thường...

Thậm chí không cảm giác được có bất kỳ lực lượng khí tức nào đang chảy xuôi...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đây là có chuyện gì?

Chỉ có Lạc Tiêu Phong đứng phía trước trong nháy mắt, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi...

Chỉ có hắn mới hiểu rõ, đây là chân khí hoàn toàn nội liễm, dấu hiệu sau khi chuyển hóa thành chân nguyên lực, nói cách khác, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đã bước vào cảnh giới tông sư...

Một người mới hai mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới tông sư...

Cái này... Điều này sao có thể? Kể cả mình, cũng là lúc hai mươi tám tuổi, cũng mới tiến vào cảnh giới này a...

Đừng nhìn lần này trong kỳ thi võ cử xuất hiện rất nhiều cường giả Tiên Thiên đỉnh phong, nhìn như bọn họ bước vào cảnh giới Tông Sư chỉ có một bước ngắn, nhưng chân chính có thể chuyển hóa chân khí bản thân thành chân nguyên lực lại càng ít, không có công phu mười năm tám năm, căn bản không cần suy nghĩ, thế nhưng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trước mắt này chỉ khoảng hai mươi tuổi, vậy mà đã tiến vào cảnh giới Tông sư, sao lại không khiến hắn khiếp sợ?

Thiên phú như thế, lại tu luyện mấy chục năm, trở thành thân thể Võ Thánh, quả thực là chuyện thuận lý thành chương...

Cầm Long phái... Bất Long phái, quả nhiên không hổ là một trong thập đại môn phái, một đệ tử tùy tiện xuất hiện cũng đều là hạng người này...

Diệp Tĩnh Vũ không biết Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đã bước vào cảnh giới Tông Sư, chẳng qua là cảm thấy chân động năng lượng bên ngoài thân thể Hoàng Phủ Nguyệt trong nháy mắt

biến mất, toàn bộ trên người không còn cảm giác được nửa điểm cường thế, nhưng hắn lại minh bạch, đây tuyệt đối là một cảnh giới khác, giống như phản phác quy chân...

Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt mới là đáng sợ nhất, bất động thì thôi, động một chút tuyệt đối là công kích như cuồng phong bạo vũ...

Hoàng Phủ Nguyệt không nhúc nhích, hắn chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, hai tay không ngừng khua động, từng đạo thủ ấn không ngừng hình thành ở trước người, một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hắn chậm rãi lan ra lần nữa...

Đó là khí tức so với vừa rồi còn cường đại gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần. Giờ khắc này, không chỉ Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được, mà ngay cả đám người dưới đài cũng cảm nhận được sự bất phàm của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt. Có vài người trong bọn họ cũng dần dần minh bạch Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đạt tới cảnh giới gì, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ...

Tông sư hai mươi tuổi...

Tin tức này nếu truyền đi, sẽ khiếp sợ tới mức nào...

Ngoại trừ những nhân vật truyền kỳ trong truyền thuyết kia, kể cả thiên tài võ học có thiên phú cao hơn nữa, cũng không có khả năng...

Nhưng mà hiện tại hắn lại thực sự làm được, điều này sao không làm cho người ta kinh hãi...

“Ảo thủ long ảnh...” Cũng vào lúc này, trong miệng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt truyền ra thanh âm nhàn nhạt, liền thấy hai tay của hắn đột nhiên vung về phía trước, lập tức liền thấy một cái vuốt rồng to lớn xuất hiện ở trên bầu trời, chớp tới Diệp Tĩnh Vũ...

Đó là vuốt rồng do chân nguyên lực biến ảo thành, là chân nguyên lực cao minh gấp mấy lần chân khí tiên thiên, trong truyền thuyết có thể lĩnh ngộ được chân nguyên lực mà chỉ có võ đạo mới có...

Uy áp kinh khủng khiến người xung quanh liên tục biến sắc, ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng cảm thấy khó coi. Chiêu thức

kinh khủng bậc này, cho dù là hấn cũng phải phí chút thời gian, đặt trong Diệp Tĩnh Vũ, càng là sắp không thờ nổi. Đối mặt với vuốt rồng đang chộp tới, hấn không biết nên làm gì, tựa hồ dưới cự trảo như vậy, bất luận phản kháng gì cũng đều là hư vô...

Chẳng lẽ mình sẽ bại trận sao?

Uy áp như vậy, lực lượng như vậy, mình làm sao có thể phản kháng?

Ngoại trừ chờ đợi tử vong tiến đến, mình còn có thể làm gì chứ?

Phụ thân tiện nghi, các vị Diệp gia trang, thật xin lỗi, Diệp Tĩnh Vũ ta vô năng, không cách nào báo thù cho các người...

Cửu Phượng, thật xin lỗi, ta đã từng đáp ứng chuyện của người, ta không thể hoàn thành...

Linh Nhi, ta rất muốn bầu bạn bên cạnh nàng cả đời, thế nhưng ta lại không thể, thật xin lỗi...

Lực lượng cường đại đã làm Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, tâm của hấn càng chìm xuống đáy cốc...

Cả người, đã hoàn toàn không chống cự nữa, mặc cho long trảo kinh khủng kia chộp tới mình, hấn thật sự không biết nên lấy cái gì chống cự...

“Phế vật, đồ phế vật này, lão tử sao lại có tên cháu trai xám xịt như người, đánh cũng không đánh, vậy mà đã mất đi chiến ý, người còn là con cháu Diệp gia ta sao?” Ngay lúc này, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vang lên một hồi thanh âm mạnh mẽ...

Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hiểu ra, đây chính là vị tiên bối lúc trước truyền thụ cho mình Bá Nguyên Quyết tự xưng là tổ tông của mình...

“Ta có thể có biện pháp nào chứ, ta học võ tài bao lâu, một thân bản sự đều đã dùng hết, làm sao có thể ngăn cản một kích này...” Diệp Tĩnh Vũ rất không cam lòng, hấn cũng không muốn từ bỏ, bất đắc dĩ sở học của hấn căn bản khó có thể phá giải một chiêu này...

“Nói cũng đúng, được rồi, may mắn lúc trước lão tử còn lưu lại một tia Chân Linh cuối cùng ở bên cạnh ngươi, bằng không hôm nay ngươi đã mất mặt mũi của Diệp gia chúng ta rồi., Hiện tại truyền thụ cho ngươi đồ vật trong Bá Bá Nguyên Quyết a, bất quá Bá Bá Nguyên lực trong cơ thể ngươi thực sự quá ít, nhục thể của ngươi cũng thực sự yếu ớt một chút, ngươi hãy chuẩn bị tinh thần chịu đựng đau đớn không muốn sống đi...” Thanh âm kia vang lên đồng thời, một đạo công pháp kỳ diệu xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Mà vào lúc này, long trảo cực lớn kia cũng đã đi tới trước người hắn, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngại, đột nhiên bước tới một bước, tiếp theo một chỉ chỉ chỉ ra...

Kinh thiên động địa... Một chỉ...

Lập tức, lực lượng kỳ diệu trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, lực lượng cuồng bạo xé rách thân thể hắn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không kịp cảm thụ đau đớn khó tả này., Năng lượng trong cơ thể hắn vọt tới đầu ngón tay hắn, lập tức nhìn thấy toàn bộ ngón tay hắn nổ bể ra, mà một chùm sáng màu vàng óng lập tức bắn ra, vuốt rồng do chân nguyên lực hóa thành kia trong nháy mắt bị đánh nát, chùm sáng mãnh liệt càng tiếp tục vọt tới hướng Hoàng Phủ Nguyệt...

Chương tám, Bá Nguyên lực thứ tám.

Chùm sáng màu vàng trực tiếp đánh nát vuốt rồng, không lưu tình chút nào vọt tới phía Hoàng Phủ Nguyệt, tốc độ cực nhanh, khí tức bá đạo, khiến tất cả mọi người ở đây đều biến sắc...

Ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng lộ vẻ kinh hãi, từ trong chùm sáng màu vàng kia, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng khủng bố đến cực điểm, đó là một cỗ bá đạo hoành hành, không để tất cả vào mắt...

Bá đạo, đúng vậy, bá đạo một cách trắng trợn, không có bất kỳ lý do nào để giảng giải, không có bất kỳ lý do gì để bàn luận, trước sức mạnh như vậy thì bất luận là sức mạnh gì cũng đều là uổng công...

Rốt cuộc đây là lực lượng gì?

Trong lòng Hoàng Phủ Nguyệt cũng khiếp sợ, trong nháy mắt vuốt rồng do chân nguyên lực của mình biến thành vỡ tan, hắn đã cảm nhận được sự khủng bố của chùm sáng này, thế nhưng hắn thân là tông sư cảnh giới mới vừa rồi muốn né tránh, chùm sáng màu vàng kia đã không chút lưu tình bắn vào ngực của hắn...

Quần áo bên ngoài trong nháy mắt bị bắn xuyên, long lân giáp mặc ở bên trong cũng bị xuyên thủng, chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tràn vào ngực, muốn ngăn cản cỗ năng lượng ăn mòn này, thế nhưng căn bản không có tác dụng, cỗ năng lượng này vẫn như cũ không chút lưu tình xuyên thủng trái tim của hắn...

“Xoạt...” Một dòng máu đỏ tươi trực tiếp phun ra, trong mắt Hoàng Phủ Nguyệt tràn đầy vẻ khiếp sợ cực độ, mà thân thể của hắn lại chậm rãi ngã xuống...

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi chuyện. Giờ khắc này bọn họ đã mất đi tư duy, mất đi năng lực ứng

biển, ngây ngốc nhìn tất cả những chuyện này...

Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cường đại đến cực điểm, là siêu cấp thiên tài Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đạt tới tông sư cảnh giới, vậy mà bị Diệp Tĩnh Vũ chỉ một ngón tay điểm giết...

Đây... đây là tin tức chấn động tới cỡ nào...

Lạc Tiêu Phong càng không biết nên làm thế nào cho phải. Mặc dù hẳn không hy vọng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt thắng trận đấu, nhưng lại càng không nghĩ tới việc Hoàng Phủ Bộ Nguyệt chết đi, tuổi trẻ như vậy đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, đây tuyệt đối là nhân vật thiên tài của Cầm Long phái, nếu hẳn chết như vậy, bất Long phái đến gây phiền toái, mình làm sao có thể ngăn cản?

Khiến hẳn càng không biết là cách làm của Diệp Tĩnh Vũ, tên này rõ ràng chỉ có lực lượng của võ sư, nhưng lực lượng mỗi lần bộc phát ra đều khiến người ta sợ hãi, đạo kim quang vừa rồi, cơ hồ có thể bỏ qua bất kỳ phòng ngự nào trên thế gian, trong cơ thể của hẳn làm sao còn có lực lượng kinh khủng bậc này? Rốt cuộc sau lưng hẳn còn có ai?

Một ngón tay xuyên thủng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt Diệp Tĩnh Vũ cũng không dễ chịu gì...

Giờ khắc này, cuối cùng hẳn mới hiểu được cỗ lực lượng kỳ dị trong cơ thể mình tên là gì, nguyên lai là Bá Nguyên lực, lực lượng ngang ngược hết thấy, càng minh bạch nguyên nhân vì sao thân thể của tên kia quá yếu ớt...

Hắn vốn cho rằng nhục thể của mình đã đủ cường hãn, dựa vào cường độ thân thể có thể đối kháng với chân khí Tiên Thiên cao thủ, nhưng giờ khắc này, hẳn lại ném được cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì gọi là đau đến không muốn sống...

Kinh mạch toàn thân cơ hồ đứt gãy, cơ bắp toàn thân tổn thương lớn, đặc biệt ngón tay mình, ngay cả xương cốt cũng bị nổ nát bét, cơn đau đớn thấu tim khiến hẳn hôn mê bất tỉnh, sau đó lại tỉnh lại...

Thân thể hẳn ngã thẳng xuống đất, muốn ngất đi, thế nhưng đau đớn lại khiến hẳn ngay cả cơ hội mê man cũng không

có...

Bá Nguyên lực, quả thực bá đạo đến cực điểm, thân thể của mình đã cường hãn bậc này, lại còn không chịu nổi lực lượng như vậy, chẳng lẽ thật sự phải hoàn toàn đem Dưỡng Thân thiên luyện tập xong, mới có thể sử dụng cỗ lực lượng này bình thường sao?

Một chỉ kinh thiên động địa, quả nhiên là một chỉ kinh thiên...

Ngẫm lại trước đó mình từng tuyên bố đối phó với Hoàng Phủ Nguyệt một cái đầu ngón tay là đủ rồi, hiện tại thật đúng là một chỉ điểm đối phó hần, mình thật đúng là cường đại a...

Chẳng qua chỉ đáng tiếc, giải quyết xong hần đồng thời cũng giải quyết xong, thương thế nặng như vậy, có lẽ sẽ không chết chứ? Tên kia cứ nói là tổ tông của ta, tổ tông có lẽ sẽ không ép buộc hậu duệ của mình...

Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện lên nụ cười đắc ý, mà hần, lại lần nữa triệt để hôn mê...

Nhìn thấy hai người đồng thời ngã xuống, Lạc Tiêu Phong trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phán phạt thế nào, nhưng chứng kiến sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, hần biết nhân vật như vậy tuyệt đối không phải mình có thể dễ dàng trêu chọc, cho dù mình là Vũ Thánh cũng không thể trêu chọc...

Về phần Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, vẫn không phải mình có thể trêu chọc, hiện tại trọng yếu nhất là cứu hai người, hy vọng một người cũng không có việc gì a...

Ngay lúc Lạc Tiêu Phong hạ lệnh lập tức cứu giúp hai người, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng rồng ngâm cực lớn, không chỉ người của toàn bộ đấu trường nghe được mà toàn bộ Vân Kinh cũng nghe được tiếng long ngâm to lớn này. Tất cả mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời...

Nhưng trên bầu trời, mây trắng nhiều đóa, lại không có cái gì, chẳng qua một cỗ uy nghiêm khó mà kháng cự, là từ giữa bầu trời hạ xuống, tất cả mọi người, bất kể là Hồn Sư, hay là võ giả, hoặc là những bách tính khác, đều cảm giác linh hồn của

mình muốn vỡ vụn ra, đó là uy áp khổng lồ đến từ sâu trong linh hồn...

Ngay cả người có thực lực đạt tới Võ Thánh Lạc Tiêu Phong cũng bị cỗ uy áp này ép tới không thở nổi...

Chỉ có Thao Thiết ngủ say trên phủ đệ Tam Thiếu chủ mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn về phía bầu trời, lại ngáy o o, không để ý chút nào tới uy thế cường đại kia...

Ngay lúc này, một điểm đen bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đã rơi vào giữa sân của đấu trường, mọi người đưa mắt nhìn qua, liền thấy một bóng người mặc trường bào màu trắng đứng bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt...

Hắn có mái tóc bạc trắng, khuôn mặt lại cực kỳ mơ hồ, người bình thường căn bản không thấy rõ dáng vẻ hắn như thế nào, phẳng phất như mang theo một tầng khăn che mặt, chỉ có Lạc Tiêu Phong mơ hồ thấy rõ ràng đó là một khuôn mặt cực kỳ trẻ trung anh tuấn, bất quá giữa hai hàng mi lại tràn ngập vẻ tang thương nhìn phá trần thế...

“Trận luận võ này, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bại...” Người nọ hồ hững nói một câu, lại là một tay trao, thân thể Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cứ như vậy lẳng không bắt lên, cũng không thềm liếc Lạc Tiêu Phong phía trước, chỉ nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ đang nằm trên mặt đất, đột nhiên bay lên trời, biến mất trước mặt mọi người...

Mà thanh âm không thể cự tuyệt của hắn, lại rõ ràng truyền khắp lỗ tai mọi người ở đây...

Người này rời đi, uy áp vô hình trên bầu trời cũng chậm rãi tản đi. Thế nhưng trong lòng mọi người lại rơi xuống một tảng đá nặng nề, không cách nào nhẹ nhõm được...

Chương Chương 99, phủ Trấn Quốc thứ chín.

Đặc biệt Lạc Tiêu Phong, trong khoảnh khắc người nọ xuất hiện, toàn thân hắn cơ hồ đã mất đi năng lượng nhúc nhích, phảng phất như ở trước mặt hắn, mình giống như một đứa trẻ ba tuổi vậy...

Đường đường là Võ Thánh, đường đường là vua của một nước, thậm chí ngay cả ý nghĩ phản kháng cũng không dám có, thực lực của người kia rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới gì?

Trong lúc mơ hồ, Lạc Tiêu Phong nhớ tới nhân vật trong truyền thuyết kia...

Hắn... lại còn chưa chết...

Ba trăm năm trước, tài hoa của hắn đã kinh động thiên hạ, hôm nay ba trăm năm sau, thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới gì rồi?

Hắn không chết, vậy Hiên Viên tuyệt thì sao? Tên Đại Đế bá chủ thiên hạ kia, sao hắn ta có thể chết được. Nếu hắn ta không chết, Thiên Nguyên đế quốc chính là một quốc gia vĩnh viễn không diệt, chút dã tâm của mình sao có thể thực hiện được?

Dã tâm tu thành Vũ Thánh của Lạc Tiêu Phong bị đả kích đến mức thấp nhất...

Nhưng biết hắn không có ý trách cứ mình, trái tim sa sút của Lạc Tiêu Phong cũng được an ủi nhàn nhạt...

“Bệ hạ, nên tuyên án rồi...” Lúc này, Nam Phong Vân bên cạnh Lạc Tiêu Phong lại nhỏ giọng nhắc nhở Lạc Tiêu Phong...

Vào lúc thân ảnh thần bí kia xuất hiện, trong lòng của hắn cũng rung động thật sâu, uy nghiêm khổng lồ như thế, còn có

tiếng long ngâm như có như không trên bầu trời, tất cả đều cho thấy thân phận của người kia...

Nếu là hần, như vậy với ân oán năm đó của hần và Hiên Viên Tuyết, tất nhiên sẽ tìm tới gia tộc Hiên Viên gây phiền phức. Còn có Độc Cô gia trước đó không lâu nữa, nếu vị kia vẫn chưa chết, vậy thì Hiên Viên gia thật sự có phiền toái, đến lúc đó hi vọng báo thù của gia tộc mình cũng tăng nhiều a...

Nam Phong Vân trong lòng lại không mất mát như Lạc Tiêu Phong, ngược lại tràn ngập lòng tin đối với tương lai...

“Ồ...” Nghe Nam Phong Vân nhắc nhở, lúc này Lạc Tiêu Phong mới hoàn toàn phục hồi tinh thần, bắt đầu tuyên án kết quả cuối cùng của lần thi võ cử lần này...

Diệp Tĩnh Vũ một đường xông quan trăm tướng, thắng được cuộc tỷ thí cuối cùng, trở thành võ trạng nguyên của lần thi võ này. Lạc Tiêu Phong đích thân phong hần làm Trấn Quốc đại tướng quân, chương quản Thục Vân Quốc trong chiến tranh phản loạn mới thành lập thiết quân. Đây là một nhóm quân đội do nhân sĩ võ lâm tạo thành, nhân số không nhiều lắm., Chỉ có hơn một vạn người, nhưng mỗi người đều là tinh nhuệ, kém cỏi nhất đều là võ giả, võ sĩ càng chiếm đa số, còn có mấy trăm vị võ sư, đây chính là lực lượng trung kiên của toàn bộ môn phái võ lâm Thục Vân Quốc. Rời khỏi những người này, dựa vào mấy cao thủ trong môn phái căn bản không có khả năng đối kháng với triều đình...

Ngoại trừ tự mình ban thưởng Diệp Tĩnh Vũ là đại tướng quân trấn quốc, Lạc Tiêu Phong còn tuyên bố ngay tại chỗ, Diệp Tĩnh Vũ có đặc quyền gặp mặt quân chủ không cần hành lễ quỳ lạy, ban thưởng một chút như vậy khiến tất cả mọi người chấn kinh cực độ, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng không thể tin nổi...

Mặc dù không có quyền lực, nhưng lại là một loại vinh quang, là một loại vinh quang cực lớn. Thục Vân Quốc mặc dù không phải là một quốc gia lớn như Thiên Nguyên đế quốc, nhưng với tư cách là vua của một quốc gia, cũng là một tồn tại cực kỳ cao quý, người và Thục Vân Quốc, mặc kệ là thiếu chủ, hay là những trọng thần kia, sau khi gặp mặt đều phải quỳ lạy, nhưng

bây giờ lại tuyên bố không cần hành lễ, điều này... Điều này không phải là Lạc Tiêu Phong cực kỳ coi trọng Diệp Tĩnh Vũ sao?

Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm, Lạc Tiêu Viễn đều lộ ra thần sắc đổ kỵ, bọn họ thật sự khó tin phụ vương của mình lại có thể đưa ra quyết định như vậy...

Bọn họ sao có thể hiểu được, chứng kiến một chỉ kinh thiên kia của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong đã coi hấn là nhân vật miễn cảm như Hoàng Phủ Nguyệt, sự bất mãn trong lòng càng sớm đã bị ném lên chín tầng mây rồi...

Tuổi còn trẻ mà đã có lực sát thương cường đại bậc này, nếu nói thể lực sau lưng hấn còn không có, đánh chết Lạc Tiêu Phong cũng sẽ không tin...

Lạc Tiêu Phong âm thầm đưa ra quyết định, lần này Tây chinh Hồ quốc, cần phải tận lực bảo trụ tính mạng Diệp Tĩnh Vũ, nếu hấn có thể thuận lợi trở về, lại còn phải đích thân ban thưởng tước vị cho hấn...

Ngoại trừ những thứ này, Lạc Tiêu Phong còn ban thưởng rất nhiều tơ lụa bạch ngân, thậm chí còn thưởng mấy mỹ nữ tuyệt sắc cho Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, tất cả vinh quang và phong phú ban thưởng, bạn học Diệp Tĩnh Vũ của chúng ta lúc này lại không cách nào chịu đựng nổi, mặc dù thân thể của hấn cường đại, nhưng vẫn khó có thể chịu đựng sự bá đạo của Bá Nguyên lực, cơ năng toàn thân cơ hồ đều bị nghiền nát, nếu là người bình thường, sớm đã chết rồi, thế nhưng hấn lại gắng gượng chống lại. Khi thái y trong cung luống cuống tay chân băng bó vết thương cho hấn, kinh mạch bị đứt rời trong cơ thể đã bắt đầu từ từ khép lại...

Cảnh tượng thần kỳ như thế càng khiến mọi người kinh hãi trong lòng, thái độ của Lạc Tiêu Phong đối với Diệp Tĩnh Vũ cũng rất tốt, người như vậy đã không thể dùng từ người để hình dung...

Lại một kỳ tích xuất hiện, chỉ có thể nói rõ hấn chính là một kỳ tích, một kỳ tích động trời...

Bởi vì Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, thái độ Lạc Tiêu Phong đối với Lạc Nhược Phong cũng tốt hơn rất nhiều. Điểm này làm cho mấy vị thiếu chủ khác rất là đổ kỵ, nhưng bọn họ lại không có cách nào khác. Người thần kỳ như Diệp Tĩnh Vũ, bảo bọn họ đi đâu tìm?

Thế lực vốn coi như cân bằng, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện mà triệt để phá vỡ, Đại thiếu chủ cường đại, trực tiếp dẫn theo Nhị thiếu chủ, Thất thiếu chủ thần bí, vậy mà lần đầu tiên đi đến cùng một chỗ, liên hợp lại đối phó với Tam thiếu chủ, Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, khiến bọn họ cảm giác được tiền đồ xa vời của mình...

Không đánh rơi thế lực của Lạc Nhược Phong, muốn ngồi lên vị trí Quốc chủ thực sự quá khó khăn...

Có điều trong thời cơ này, bọn hắc căn bản không dám động thủ với Diệp Tĩnh Vũ, chớ nói hắc là phụ vương tự mình điếm danh muốn bồi dưỡng, dù không nói, lấy lực lượng tuyệt cường đánh bại Hoàng Phủ Nguyệt cùng đánh chết cao thủ thần bí của Ngưng Hồn Sư, bọn hắc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ...

Toàn bộ Vân Kinh lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều biết đây là sự yên tĩnh trước khi bão tố ập đến...

Gần năm gần đây, các nơi ở Vu Vân quốc cũng bắt đầu chuẩn bị qua năm mới, xung quanh Vân Kinh càng là một vùng vui vẻ hơn hờ. Ngoại trừ phải nghênh đón năm mới sắp tới, còn phải nghênh đón khách quý đến từ Thiên Nguyên đế quốc... đương kim Thái tử của Thiên Nguyên đế quốc - Hiên Viên Như Vân...

Bởi vậy, toàn bộ Vân kinh thành đều bị không chế nghiêm ngặt, các nơi giăng đèn kết hoa, có vẻ cực kỳ dày đặc, Thiên Nguyên đế quốc, đây là tồn tại cường đại cỡ nào, là Thực quốc của Thiên Nguyên đế quốc, Lạc Tiêu Phong nào dám không coi trọng...

Bất quá những chuyện này đều cùng Diệp Tĩnh Vũ không có bất kỳ quan hệ gì, trải qua nửa tháng tu dưỡng, hắc mặc dù

không hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng có thể xuống giường...

Hôm nay, hắn đã không ở trong phủ đệ của Tam thiếu chủ nữa, thân là đại tướng quân trấn quốc, cũng giống như Tiêu Canh, đại tướng quân trẻ tuổi, Lạc Tiêu Phong tự mình ban thưởng cho hắn một tòa phủ đệ cực lớn... Trấn Quốc phủ...

Chương một trăm, phần vũ.

Đây là một tòa phủ đệ còn to lớn hơn so với hầu phủ bình thường. Toàn bộ Vân Kinh thành, ngoại trừ Vương Cung cũng chỉ có Phong Vân Lô Điện, bốn vị tướng quân quân quân tinh nhuệ trong bốn quân đoàn tinh nhuệ mới có một phủ đệ khổng lồ như vậy, ngay cả Hầu phủ của Bạch Vân Hầu cũng không lớn như vậy. Cũng từ điểm này nhìn ra, Lạc Tiêu Phong đã coi Diệp Tĩnh Vũ thành một tồn tại giống tứ đại tướng quân...

Lúc này, trong hoa viên của phủ Trấn Quốc, đặt một cái bàn đá to lớn, trên bàn đá để rất nhiều trái cây, bên cạnh đặt một cái ghế nằm, Diệp Tĩnh Vũ nằm nghiêng trên cái ghế nằm này, trên người còn quấn băng vải, miệng khép lại, ăn hoa quả của mấy nữ bộc xinh đẹp xung quanh đưa tới lột da...

Một bộ dạng rất là hưởng thụ...

Mà Hồ Tư Mộng tựa vào một cây cột đá cách đó không xa, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy bất đắc dĩ, về phần Xích Di Cương cùng Hồ Diệp, lại ở Luyện Võ Trường sao luyện tám mươi chiến sĩ cùng hai mươi tên cung tiễn thủ kia, từ tin tức Tam thiếu chủ nhận được, nhiều năm trôi qua, bọn họ sắp sửa viễn chinh Hồ quốc, làm lực lượng trung thành nhất bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ không thể có chút buông lỏng...

“Thiếu gia, bên ngoài phủ có một cô nương tên là Yêu Ngọc cầu kiến...” Ngay lúc này, Lâm Hiểu Nghị mặc một bộ trường bào hoa lệ vội vã từ bên ngoài chạy vội vào, vừa chạy vừa mở miệng nói, cho dù hiện tại Diệp Tĩnh Vũ đã là một vị tướng quân, hắn vẫn theo thói quen gọi Diệp Tĩnh Vũ là thiếu gia, mà trên mặt của hắn, lại càng là nụ cười hài lòng...

Trước kia, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ cũng là bá chủ Long Nha thôn, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là nhi tử của một địa chủ không lên được mặt bàn mà thôi, làm sao có thể so sánh với

trấn quốc đại tướng quân bây giờ, đây chính là chức quan lớn hơn so với quận phủ Ninh Thiên quận lúc trước a...

Nếu đổi lại là trước kia, hắn có đánh chết cũng sẽ không tin mình sẽ trở thành tùy tùng của Trấn Quốc đại tướng quân...

“Cô nương xinh đẹp? Ta có biết nàng không?” Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhướn lên, trong mắt đầy nghi hoặc...

“Hình như không biết...” Lâm Hiểu Nghị nhỏ giọng nói, Diệp Tĩnh Vũ đi vào Vân Kinh chưa được bao lâu, người quen biết hắn đều biết...

“Nếu đã không quen biết, vậy thì trực tiếp đuổi đi...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, nhàn nhạt nói...

“Ồ...” Lâm Hiểu Nghị có chút ngây ngốc gật đầu, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm nói: “Ai, thiếu gia đôi tính từ lúc nào vậy, ngay cả mỹ nữ đệ nhất Vân Kinh cũng không thấy...”

“Tiểu Lâm Tử, người đứng lại cho ta...” Ai ngờ Lâm Hiểu Nghị vừa mới đi được vài bước đã bị Diệp Tĩnh Vũ gọi lại...

“Thiếu gia, còn có gì phân phó...” Lâm Hiểu Nghị vẻ mặt mờ mịt...

“Người vừa mới nói cái gì?” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã thẳng lên...

“Không nói gì a...” Tiểu Lâm Tử vẻ mặt vô tội...

“Người lặp lại lần nữa...” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra bộ dáng tức giận...

“Ta nói này... Ta nói này thiếu gia, ngài lúc nào đôi tính rồi, ngay cả đệ nhất mỹ nữ Vân Kinh cũng vậy...” Lâm Hiểu Nghị thanh âm nho nhỏ, lại bày ra một bộ dạng ủy khuất...

“Đệ nhất mỹ nữ, ta đã bao giờ nói không gặp, nhanh mời...” Mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, mà thân thể của hắn, giây dựa đứng lên...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên trở nên tích cực như vậy, Lâm Hiểu Nghị có chút trợn mắt há hốc mồm. Tên thiếu gia này, đúng là chết rồi...

Mà cách đó không xa, hai mắt Hồ Thương lại khẽ đảo, trực tiếp quay người đi vào trong phòng, gia hỏa này, suốt ngày chỉ biết mỹ nữ, nàng thật sự chẳng muốn so đo làm gì...

Bên ngoài phủ Trần Quốc có để một cái kiệu lớn tám người, lúc Lâm Hiểu Nghị chạy ra ngoài cửa lớn, truyền đạt lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, một nữ tử xinh đẹp mặc quần lụa mỏng màu hồng, mặt đeo khăn lụa liên tục đi ra từ trong kiệu...

Khi cô gái này xuất hiện ở cửa lớn của phủ Trần Quốc, tám thị vệ canh cửa, và cả Lâm Hiểu Nghị đều sững sờ. Tuy bọn họ không thể nhìn thấy hình dáng của cô gái này, nhưng thân hình tuyệt đẹp kia, phong tình trong lúc hành tẩu vẫn khiến mấy nam tử này ghen hòng trần trời...

Thế gian thật sự có người động lòng như thế sao? Cho dù là bọn hắn đã sớm gặp qua mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như hồ ly, nhưng cũng dám thề, căn bản không cần nhìn dung mạo nữ tử này, liền biết được nhan sắc của nàng tuyệt đối ở trên hồ mộng...

Bởi vì, nàng vốn không nên tồn tại xinh đẹp ở trên đời...

“Kính xin vị tiểu ca này mang tiểu nữ tử tiến đến gặp đại tướng quân trấn quốc...” Yêu cương mặc quần hồng bước chậm tới bên người Lâm Hiểu Nghị, nói một câu rất là dịu dàng...

Giọng nói của nàng như đến từ thiên ngoại, lại như đến từ sâu trong nội tâm con người, như động lòng người, khiến cho Lâm Hiểu Nghị cảm giác xương cốt của mình đều đã rã rời...

“Cô... Xin... mời...” Lâm Hiểu Nghị khó khăn lắm mới ổn định lại được cảm xúc của mình, kích động nói...

Vừa nói, vừa đi về phía trước, căn bản không dám liếc mắt nhìn về phía sau, sợ không cầm nổi bản thân, làm ra chuyện gì không thể tưởng tượng nổi...

Trong mơ hồ, hắn cảm giác được trong mũi mình có thứ gì chảy ra...

Yêu khuyết lại hé miệng cười cười, đi theo sau lưng Lâm Hiểu Nghị đi vào trong phủ Trần Quốc Đại tướng quân, mà trên

người nàng lại tản ra một cổ mê hương nhàn nhạt, làm cho tám thị vệ ngoài cửa suýt nữa ngất đi...

Diệp Tĩnh Vũ đã sớm ở trong hậu hoa viên chờ yêu kiều rồi, nắng tốt như vậy, không phơi nắng có lỗi gì với mình, đặc biệt bên cạnh còn có một đám thị nữ xinh đẹp hầu hạ, đây quả thực chính là tháng ngày hân tha thiết ước mơ trước đây nha...

Vào lúc này, một hương thơm mê người ập vào mũi, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm thấy cả người bay lên...

Mà Tiểu Lâm Tử càng giống như gặp ma quỷ điên cuồng chạy vào, vừa chạy vừa dùng tay áo lau máu mũi của mình...

“Này, Tiểu Lâm Tử, ai khi dễ ngươi, sao lại chảy máu mũi rồi...” Nhìn thấy Lâm Hiểu Nghị chảy máu mũi, Diệp Tĩnh còn tưởng hân bị ai khi dễ chứ...

“Thiếu gia, yêu... Yêu... Yêu cô nương...” Lâm Hiểu Nghị gần như sắp khóc, trên đường đi, mặc dù không quay đầu lại nhìn dáng vẻ xinh đẹp, nhưng mê hương vẫn làm cho tà hỏa trong cơ thể hắn không ngừng dâng lên, máu mũi càng không cần tiền chảy ra, so với bị người ta đánh còn thê thảm hơn...

“Cô ta tới thì tới, ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ đang định nói tới thì đã tới, ngươi chảy máu mũi làm gì, thế nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống toàn bộ, bởi vì ánh mắt của y đã hoàn toàn bị nữ tử phía sau Lâm Hiểu Nghị hấp dẫn...

Chương Ứng thứ ba yêu kiều nghi hoặc?

Quần áo phần vũ, mép váy phất phới, thân ảnh xinh đẹp uốn éo, hơn nữa thần sắc yêu mị kia, hết thảy đều kích thích ngọn lửa nguyên thủy trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ chưa bao giờ biết rằng một nữ nhân lại yêu đến mức như vậy, bất kể là Cửu Phượng lúc trước ăn mặc cực ít, hay là hồ mộng đẹp lạnh lùng, cũng không gây cho hắn rung động lớn như vậy, trong nháy mắt nhìn thấy nàng, Diệp Tĩnh Vũ gần như đã mất đi tất cả lý trí...

Gần như là bản năng, Diệp Tĩnh Vũ muốn đứng lên, muốn đi đến phía nữ tử kia, muốn tự tay vạch khăn che mặt trên đầu nàng ra, nhẹ nhàng chạm vào làn da bóng loáng của nàng, lại càng muốn đè nàng ở dưới thân, hung hăng nhào nặn một phen...

Đặc biệt khi nhìn thấy đôi mắt màu lam nhạt của nữ tử, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy hồn phách của mình đã bay ra ngoài cơ thể, đi tới trước người của nàng...

Đó là một đôi mắt không thể nghi ngờ, một đôi mắt mỹ lệ đến cực điểm như thể chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến vạn vật trong thiên hạ đều phải thần phục...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chỉ còn lại dục vọng trần trụi, chinh phục dục vọng, chinh phục thế gian này, nữ thần khiến cho vạn vật trên thế gian đều sùng bái...

Ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ muốn hoàn toàn mất đi lý trí, trong đầu của hắn, bỗng nhiên hiện lên một đôi mắt to chớp lóe, đó là một đôi mắt trong suốt không chút tạp chất, thuần khiết, tinh khiết như thế... Dường như hết thảy dơ bẩn thế gian đều bị gột rửa sạch sẽ...

Trong nháy mắt, tà hỏa trong cơ thể hắn biến mất vô ảnh vô tung, lửa cháy hừng hực trong mắt nháy mắt đã tắt, trong đầu

hắn chỉ còn lại khuôn mặt đáng yêu đến cực điểm của Lạc Linh Nhi, còn có đôi mắt tinh khiết không chút dơ bẩn...

Những chuyện khác cũng chỉ là quá mức hi vọng mà thôi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ một lát liền khôi phục trong suốt, trong mắt Yêu Giao rõ ràng hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá trên mặt nàng lại không lộ ra nửa điểm dị thường...

“Tiểu nữ xinh đẹp, bá kiến Trần Quốc đại tướng quân...” Yêu Chỉ rất cung kính hướng Diệp Tĩnh Vũ thi lễ một cái...

“Có nữ yêu kiều, một nụ cười khuynh thành, hai tiếng cười khuynh quốc. Hôm nay gặp mặt, quả tên thật không sai, không biết cô nương xinh đẹp đồng ý không nể mặt mũi, để bản tướng quân kiến thức một chút dung nhan vô song cả thế gian...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười nói, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, vừa rồi hắn cơ hồ trúng chiêu của Yêu Dục, nếu không phải lúc cuối cùng bộ dạng của Lạc Linh Nhi vang lên, rất có thể đã hoàn toàn trầm mê vào giấc mộng do Yêu Công tạo thành...

Nữ nhân này quả nhiên là tai họa, nghe Tam Thiếu chủ nói hắn là người của Đại thiếu chủ, sau lưng cũng có thể lực cực kỳ khổng lồ, hôm nay tới tìm ta làm gì?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm suy nghĩ, nhưng lại thu liễm tâm thần, không còn bị mê hoặc như trước...

“Đại tướng quân đã mở miệng, tiểu nữ nào dám không nghe?” Yêu Ngọc lại cười yêu mị, một tay phất lên, khăn che mặt trên đầu đón gió rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp đến trời đổ lệ...

Đôi môi hồng nhuận phơn phớt, cái mũi nhỏ nhắn, đôi mắt màu lam nhạt còn yêu mị hơn mắt hồ ly, hết thảy mọi thứ, đều động lòng người như vậy...

Bình tâm mà nói, xinh đẹp của yêu kiều đã đủ để xưng kinh thiên động địa, cho dù là Hồ Mộng cùng Cửu Phượng cộng lại, cũng không bằng một phần ba xinh đẹp của nàng. Thế nhưng giờ phút này trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, cũng không có quá nhiều tâm tư, đương nhiên, không phải nói hắn là chính nhân quân tử, nhìn thấy sắc đẹp không động tâm, nhìn thấy nữ tử

xinh đẹp như nữ tử xinh đẹp như nàng., Chỉ cần là một nam nhân, tuyệt đối không thể không động tâm, chỉ là nữ tử như vậy, cũng phải xem người có bản lĩnh gì mới được, điểm quan trọng nhất là trong đầu Diệp Tĩnh Vũ hiện ra đôi mắt hồn nhiên đến cực điểm kia, đôi mắt kia đã chiếm trọn cả tâm phòng của hắn...

Cũng là đôi mắt tinh khiết soi sáng tâm phòng của hắn, không để hắn trầm mê trong thế giới hoa tươi này...

“Ha ha, thật không nghĩ tới trên thế gian còn có người xinh đẹp như vậy. Người đâu, thượng tọa cho cô nương Yêu Huyền...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng lại không có nửa điểm gợn sóng, phản phát tuyệt sắc yêu kiều ở trong mắt hắn, cũng chỉ là một vật phẩm mỹ lệ mà thôi...

“Đa tạ đại tướng quân ban thưởng...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không thèm để ý chút nào tới vẻ đẹp của mình, không có chút dấu hiệu nào báo trước, trong lòng Yêu Ngọc càng tràn đầy khiếp sợ...

Trong lời đồn, gia hỏa này cũng rất háo sắc, thị nữ, hộ vệ bên người đều là mỹ nữ nhất đẳng, nhưng vì sao hiện tại hắn không có chút dấu hiệu nào động lòng chứ? Lẽ nào nữ nhân bên cạnh hắn quá mức xinh đẹp?

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy hoài nghi mỹ lệ của mình...

“Không biết cô nương Yêu Huyền đến đây làm gì?” Đợi sau khi Yêu Tiêu ngồi xuống, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi, hắn cũng không cho rằng mình đẹp trai quá, yêu kiều là vì ngưỡng mộ hắn nên mới đến...

Yêu Ngọc lại không nói gì, một đôi mắt câu người lại nhìn mấy nha hoàn chung quanh...

“Các người lui xuống hết đi...” Nơi này là phủ tướng quân, Diệp Tĩnh Vũ không lo lắng Yêu Minh sẽ gây bất lợi cho mình, dù thương thế của mình bây giờ còn chưa hồi phục, nhưng hộ vệ xung quanh đều ẩn giấu, chỉ cần có ý đồ, tuyệt đối sẽ bắn chết hắn đầu tiên...

“Vâng...” Mấy thị nữ cung kính thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ, sau đó nguyên một đám lui ra ngoài...

“Được rồi, Yêu Huyền cô nương, bây giờ không còn ai ở đây nữa, chúng ta có nên bắt đầu không có đại hội không?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị, trong ánh mắt càng lộ ra thần sắc mê hoặc...

“Ha ha, nếu tướng quân có hứng thú, tiểu nữ tất nhiên phụng bồi đến cùng...” Đối mặt với sự trêu chọc của Diệp Tĩnh Vũ, nàng không tức giận chút nào, ngược lại còn cười duyên rũ...

“Ha ha ha... Yêu Huyền cô nương bức này, tại hạ như thế nào có thể tiêu thụ, hay là nói một chút về chuyện Yêu Huyền cô nương lần này đến đây là vì chuyện gì...” Diệp Tĩnh Vũ nghe Yêu Cô nương vừa nói như vậy, biết muốn trên lời nói chiếm tiện nghi của nàng căn bản là không có khả năng, dứt khoát cũng khó nói nhảm nhiều lời, trực tiếp mở miệng nói ra...

“Thật ra tiểu nữ tử này là được đại thiếu chủ ủy thác, đến đây tìm hiểu bí mật của tướng quân...” Yêu Chỉ cũng không tiếp tục trêu chọc nữa, nghiêm mặt lại, nói thẳng ra...

“A?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hẳn đâu có nghĩ tới yêu thú lại trực tiếp như vậy, trong ánh mắt càng tràn đầy vẻ nghi hoặc, rốt cuộc nữ nhân này muốn làm gì?

Chương mười hai Bách Hoa môn.

Diệp Tĩnh Vũ tất nhiên biết rõ yêu thú là do đại thiếu chủ phái tới, nhưng hắn cũng khó có thể nghĩ ra là nàng lại trực tiếp nói rõ chính mình đến tìm hiểu bí mật của mình...

“Ha ha, Yêu Huyền cô nương, ta bắt quá là vận khí tốt chút, bị Tam thiếu chủ đề bạt, cử tử nhất sinh làm tướng quân, có thể có bí mật gì?” Không rõ rốt cuộc Diệp Tĩnh Vũ yêu kiều muốn làm gì lại cười nhạt một tiếng, rất là tùy ý nói ra...

“Ha ha, tướng quân có bí mật gì hoặc không có bí mật gì, đó là chuyện đại thiếu chủ muốn biết, Yêu Cương cũng không biết, tướng quân không nói, Yêu Dẫn cũng sẽ không hỏi nhiều, Yêu Cương lần này đến đây, mục đích chân chính chỉ muốn kết giao bằng hữu với tướng quân mà thôi?” Yêu Ngọc lại hé miệng cười một tiếng...

“Kết giao bằng hữu? Ha ha, bạn bè thế nào? Bạn bè? Hay là...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa lộ ra vẻ dâm dăng...

“Ha ha, tướng quân, Yêu Tiêu là đại biểu cho Bách Hoa Môn đến đây thật lòng...” Yêu Viên vẫn mỉm cười, không hề biết tức giận là gì...

“Hả?” Vừa nghe tới ba chữ Bách Hoa môn, Diệp Tĩnh Vũ đã nghiêm túc quan sát. Mấy ngày nay, từ Lạc Nhược Phong hắn đã biết rất nhiều chuyện về môn phái võ lâm, đặc biệt là thập đại môn phái năm xưa, trong đó Bách Hoa môn là một trong số đó...

Khác với sự quật khởi đột ngột của Cầm Long phái, thực lực của Bách Hoa môn tuy xếp cuối trong thập đại môn phái, nhưng lại có lịch sử vài ngàn năm...

Toàn bộ Bách Hoa môn từ khi sáng lập ra môn phái đến nay, tất cả đều là nữ tử thuần một sắc, các nàng am hiểu nhất chính là mị thuật, đây đã không còn là phạm trù võ công, ngược lại

có chút tương tự với hồn thuật, thế nhưng Bách Hoa môn nhiều năm như vậy, lại không xuất hiện một hồn sư...

Đây là một môn phái cực kỳ đặc biệt, tuy chiến lực không được tốt lắm nhưng không môn phái nào dám khinh thường môn phái này, một môn phái truyền thừa mấy ngàn năm rồi cuộc có bao nhiêu nội tình, nhưng người bình thường không thể tưởng tượng nổi...

Không nói thứ khác, bảy trăm năm trước, toàn bộ đại lục Đấu Hồn, Nữ hoàng duy nhất mùa hoa là xuất từ Bách Hoa Môn, ba trăm năm trước, Hoàng hậu một đời Đại Đế Hiên Viên Tuyết cũng xuất thân từ Bách Hoa Môn, cũng bởi vì có Bách Hoa Môn ủng hộ, gia tộc Hiên Viên mới có thể thuận lợi thống nhất Thiên Nguyên Đế Quốc...

Bất quá về sau, Hiên Viên tuyết vì theo đuổi kiếm đạo chí cao, huy kiếm trăm tình căn, tự tay giết chết hoàng hậu của mình, càng hạ lệnh truy sát Bách Hoa Môn, Bách Hoa Môn cũng không thể không giống như Cầm Long phái, ẩn dật lên...

Nhưng nào ngờ, con yêu thú này lại xuất thân từ Bách Hoa Môn, chẳng trách nghe Tam thiếu chủ nói về tính cách bá đạo của đại thiếu chủ, cũng không dám có ý đồ với nàng...

“Yêu Thiên cô nương có chuyện gì xin mời nói...” Sau khi biết đối phương là người của Bách Hoa Môn, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc nghiêm túc...

Tuy nhiên trong lòng lại có một loại cảm khái khó hiểu, sở học của mình là Kinh Lôi đao quyết của Độc Cô Bá Thần, cùng với Độc Cô gia không hiểu sao đưa ra quan hệ, lại cùng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đánh một trận, cũng có liên hệ với môn phái bất rông. Hiện tại ngay cả Bách Hoa môn cũng tìm tới mình, trong đó Cầm Long phái và Bách Hoa môn chính là một trong thập đại môn phái năm đó, Độc Cô gia lại càng không yếu hơn Thập đại môn phái...

Những môn phái từng cường đại này đều có liên hệ với mình, rốt cuộc đây là sắp xếp của Vận Mệnh hay là trò đùa của trời cao không có ý tốt đây?

Yêu kiều trước mặt Diệp Tĩnh Vũ không biết Diệp Tĩnh Vũ đang nghĩ cái gì, trên mặt nàng cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc hiem thấy, nói lại toàn bộ mục đích vì sao Đại thiếu chủ phải mình đến đây, điều này cũng có thể xem là biểu đạt thành ý của mình...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ đối với chuyện này cũng không quá để trong lòng. Nữ nhân Bách Hoa Môn, mỗi một người đều không phải là nhân vật đơn giản, hẳn cũng không thể dễ dàng tin tưởng như vậy...

Chẳng qua cũng không nói thêm gì, chỉ chăm chú nghe theo ý đồ của yêu thú...

Nói cho cùng, Bách Hoa môn đúng là muốn thông qua Thực Vân quốc để đối phó với Thiên Nguyên đế quốc, chỉ có điều các nàng đặt tâm huyết lên người Đại thiếu chủ, dù sao, thế lực của Đại thiếu chủ khổng lồ nhất, hoàn toàn có thể vững vàng vượt qua những vị Thiếu chủ khác, thế nhưng sự xuất thế của Diệp Tĩnh Vũ lại phá vỡ cục diện này...

Tam thiếu chủ vốn thực lực nhỏ yếu hầu như lập tức trở nên cường đại nhất. Đương nhiên, thế lực khổng lồ vẫn là đại thiếu chủ khổng lồ. Bên cạnh tam thiếu chủ ngoại trừ có thêm một cao thủ như Diệp Tĩnh Vũ, cũng không có thế lực nào mạnh mẽ gia nhập, thế nhưng thái độ của Lạc Tiêu Phong lại quyết định hết thảy...

Điều này khiến cho tất cả mọi người không thể không lại coi trọng Tam thiếu chủ...

Đặc biệt là một chỉ kinh thiên mà Diệp Tĩnh Vũ thể hiện trong trận chiến cuối cùng, đủ khiến cho rất nhiều nhân vật thực lực cao cường phải cổ kị, đó là một lực lượng không thuộc về một kích toàn lực của Võ Thánh...

Nhưng hẳn chỉ là một thiếu niên có cảnh giới võ sư, không ai biết sau lưng hẳn còn có thế lực cường đại cỡ nào. Mọi người sợ hãi nhất, vĩnh viễn không biết, Bách Hoa Môn không cách nào hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên không muốn đối nghịch với Tam thiếu chủ mà Diệp Tĩnh Vũ ủng hộ...

Cho nên, các nàng phái Yêu Tiêu đến đây, muốn đầu nhập vào Tam Thiếu Chủ, cùng với Diệp Tĩnh Vũ nâng đỡ Tam Thiếu Chủ lên vị trí Quốc chủ...

Đương nhiên, đây là ý tứ mà Yêu Tiêu biểu đạt, Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời nói yêu kiều, Bách Hoa môn có thể sừng sững mấy ngàn năm không ngã, cho dù đối mặt với Thiên Nguyên đế quốc cường đại, cũng có thể tồn tại, hơn nữa thế lực vẫn như cũ, đã chứng minh các nàng tuyệt đối không phải là một đám nữ nhân đơn giản, môn phái như vậy, thế lực như vậy, sao có thể một mình ăn cả ngã về không, đầu tư toàn bộ tâm huyết lên một người?

Nếu như đoán không sai, đồng thời Bách Hoa Môn cũng giao hảo với Đại thiếu chủ, còn cùng mấy vị Thiếu Chủ khác, thậm chí là Hồ Quốc, Khương Quốc, thậm chí một ít vương công quý tộc của Thiên Nguyên đế quốc cũng có quan hệ tốt...

Bách Hoa môn, nhiều nhất chính là mỹ nữ, mà trên thế giới này, có bao nhiêu người có thể huy kiếm chém Tinh Ti giống Hiên Viên Tuyết năm xưa, cự tuyệt dụ hoặc của mỹ nữ?

Bất quá mặc dù biết Bách Hoa Môn là chồng chất trái phải, nhưng Diệp Tĩnh Vũ trong lòng vẫn vui mừng tiếp nhận Bách Hoa Môn lấy lòng tốt, dạng môn phái như Bách Hoa Môn, chỉ cần dùng tốt, chính là một lưỡi đao sắc bén, có thể dễ dàng xé nát đối thủ, đương nhiên, nếu không cẩn thận, cũng có thể bị đâm thủng trăm ngàn lỗ...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ, nếu muốn chân chính có được sự trợ giúp của Bách Hoa môn, vậy nhất định phải thể hiện ra đủ thực lực cường đại. Thực lực nơi này, kể cả lực lượng bản thân và thế lực bên cạnh, hiện tại xem ra, bất kể là thực lực của mình, hay là thế lực bên cạnh, đều xa xa không đủ, chính mình biểu hiện ra cũng chỉ vển vẹn một chút tiềm lực mà thôi...

Con đường mình phải đi còn dài rất dài...

Tiền yêu liền xong, Diệp Tĩnh Vũ lập tức đem ý tứ Bách Hoa môn truyền đạt tới Tam Thiếu chủ, mặc kệ hấn và Lạc Nhược Phong lúc đầu vì cái gì mà đi chung, tóm lại bây giờ lợi ích

của hai người đã liên hệ chặt chẽ với nhau, không khỏi hai người không cẩn thận hợp tác...

Chương mười ba, Thiết Quân thứ mười ba

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã qua một tháng, trong thời gian này, Hoàng tử Hiên Viên Nhược Vân của Thiên Nguyên đế quốc đã đến đây tuần tra Thục Vân quốc. Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Tiêu Phong vì vậy mà tổ chức đại yến chiêu đãi Hiên Viên Nhược Vân. Bởi vì lý do Diệp Tĩnh Vũ bị thương, không tham gia lần tụ hội này, cũng vì vậy mà bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ người nhà Hiên Viên...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, lúc Hiên Viên Vân như mây dò xét Thục Vân quốc, Lạc Tiêu Phong đã từng không chỉ một lần nhắc tới bách tính người Hồ Tây Phương Quốc quấy rối biên cảnh Thục Vân Quốc, lại còn cướp giết dân chúng biên cảnh Thục Vân Quốc, chuyện gì cũng ác, quả thực là một đại ác nhân nhất đẳng, hy vọng Thiên Nguyên đế quốc có thể chủ trì công đạo...

Hiên Viên Nhược Vân có thể trở thành Thái tử, đương nhiên không phải hạng người bình thường, tuyệt đối sẽ không vì Lạc Tiêu Phong đưa mấy mỹ nữ mà đồng ý xuất binh chinh thảo phạt Hồ Quốc, ngược lại Thiên Nguyên đế quốc chính là Thiên Triều thượng quốc, nếu cứ xuất binh chinh thảo phạt Hồ Quốc như vậy, làm sao bàn giao với người trong thiên hạ...

Cuối cùng, cũng không biết đã tặng bao nhiêu mỹ nữ ở Lạc Tiêu Phong, bao nhiêu vàng, Hiên Viên Nhược Vân hứa hẹn rất mật mờ, nếu như Thục Vân Quốc và Hồ Quốc dụng binh, Thiên Nguyên Đế Quốc có thể coi như không có chuyện gì xảy ra...

Đương nhiên, Lạc Tiêu Phong cũng hiểu rõ, Hiên Viên Nhược Vân có thể hứa hẹn, cũng là muốn thấy Thục Vân Quốc và Hồ Quốc chó đánh chó, tiêu hao quốc lực lẫn nhau... Đây là kết quả mà bọn họ thích nhất chứng kiến, nhưng cho dù biết rõ, gã cũng không thể không đi làm, vì mở rộng lãnh thổ của Thục

Vân Quốc, vì chút dã tâm trong lòng mình, gã hiện tại không thể không thừa nhận những thứ này...

Thời gian xuất chinh được định trong sơ tam nguyệt sơ tam, thái cổ hoàng lịch, đây là thời gian Nam Hải quan âm sinh thần, bất quá Thục Vân quốc tựa hồ cũng không có truyền thống như vậy...

Lần xuất chinh này có hai đội quân, một quân Vân quân do tiêu dao suất lĩnh, một nhánh thì là thiết quân do nhân sĩ võ lâm tạo thành. Đương nhiên, trong lòng những nhân sĩ võ lâm này đây là một nhánh thiết quân bách chiến bách thắng, nhưng trong mắt đại đa số triều đình, đây chẳng qua chỉ là một nhánh quân tạp nham, một nhánh quân đội thô phỉ tràn ngập tai họa ngầm đối với quốc gia, mục đích tác chiến lần này chính là mượn quân đội Hồ Quốc tiêu diệt mối họa ngầm này...

Ngày cách thời điểm xuất chinh còn hơn một tháng, làm thống soái thiết quân, Diệp Tĩnh Vũ bởi vì nguyên nhân thụ thương, còn chưa từng nhìn thấy binh lính của mình đến cùng là bộ dáng gì, thậm chí không biết địa điểm đóng quân của quân đội mình ở nơi đó...

Hôm nay thương thế của hắn đã hoàn toàn khôi phục, ngoại trừ lượng lớn linh đan diệu dược Lạc Tiêu Phong nhét vào bên ngoài, lực tự lành biến thái cũng có quan hệ cực lớn...

Ánh mặt trời ngày xuân, luôn tươi mát đẹp như vậy, thương thế hoàn toàn khôi phục dưới sự phục phục của Hồ Mộng, Diệp Tĩnh Vũ mặc vào một bộ áo bó sát người màu trắng, bên ngoài mặc lên một bộ giáp nhẹ màu trắng bạc, tóc đen dày đầu dựng thẳng sau đầu, nhìn qua tinh thần phấn chấn, uy phong凛冽...

Nhìn bản thân trong gương đồng, chính Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy quả thực đẹp trai không có thiên lý...

“Mộng, người nói thế giới tìm được tướng quân trẻ tuổi soái soái như vậy sao.” Nhìn bóng người mặc giáp nhẹ trong gương, Diệp Tĩnh Vũ rất tự nhiên hỏi Hồ Dục Mộng bên cạnh...

“...” Hồ Mộng lại trợn trắng mắt, nắm áo choàng bên cạnh, trực tiếp ném cho Diệp Tĩnh Vũ, xoay người rời đi, nàng thật sự không muốn nói thêm điều gì với gia hỏa tự luyện này...

“Này này này, áo choàng còn chưa phủ lên, ngươi chạy cái gì?” Nhìn thấy Hồ Mộng quay người đi đến, Diệp Tĩnh Vũ lúc này kêu to lên...

“Mẹ kiếp, lẽ nào thiếu gia ta quá đẹp trai, cô nàng này sợ không kìm nổi mà yêu ta nên mới rời đi?” Thấy Cửu Phương căn bản không bỏ rơi mình, Diệp Tĩnh Vũ quay người sang nói với Lâm Hiểu Nghị...

Lâm Hiểu Nghị vốn còn đang cười trộm, vừa nghe câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, bấp thập trên mặt liền co rút, thiếu gia của mình, thật sự là quá tự luyện, bắt quá mặt của hắn đi tới, lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt, tiến lên nịnh nọt nói: “Vị... Thiếu gia này..., Soái của ngươi là soái của Nhật Nguyệt Tinh Thần, cái của ngươi, là sự khắc nghiệt của thiên địa động dung, đừng nói Mộng tỷ tỷ, cho dù là bất kỳ nữ nhân nào ở trước mặt ngươi, đều sẽ mất đi năng lực suy tư của mình, kìm lòng không được nhào vào lòng ngươi...”

“Ta đẹp trai như vậy sao?” Diệp Tĩnh Vũ với bộ dáng nghi hoặc...

“Đương nhiên, ngoại trừ thiếu gia ngài, thế gian sẽ không tìm được một nam tử hoàn mỹ như vậy...” Lâm Hiểu Nghị vừa cười nịnh vừa vỗ vỗ bộ ngực của mình, sợ mình phun ra...

“Ai, ta cũng biết ta rất tuấn tú, nhưng đây là lỗi của ta sao? Ta cũng không muốn đẹp trai như vậy, nhưng ông trời muốn để cho ta đẹp trai, ta có thể có biện pháp gì chứ? Ai... Bất đắc dĩ a bất đắc dĩ...” Diệp Tĩnh Vũ vừa thở dài, vừa đi ra ngoài...

Nụ cười trên mặt Lâm Hiểu Nghị vẫn không thay đổi, gắt gao đi theo phía sau hắn, nhưng lại không ngừng lau mồ hôi trên trán mình, đoán chừng có thể tiếp nhận sự tự luyện của thiếu gia như vậy, chỉ có một mình mình mình hắn...

Xích Di đã ra khỏi phủ Trấn Quốc, Xích Di Thương đã sớm suất lĩnh chiến sĩ Xích Di tộc đứng hai bên. Bọn hắn đều thân cao to, dù mặc da thú cũng có thể làm cho người ta rung động

cực lớn., Chưa nói tới thiết giáp hiện tại, trong tay nắm chặt chiến phủ nặng năm thước nặng trăm cân, đang đứng đó làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề, không biết sau khi tới chiến trường sẽ là cảnh tượng như thế nào...

Hai mươi tên thân xạ của Hồ Thương cũng mặc giáp nhẹ vào, giống như chiến sĩ Xích Di Tộc, bọn họ chính là thân vệ của Diệp Tĩnh Vũ, trường cung của bọn họ vẫn là cung cung nguyên thủy được mang ra từ Nam Hoang Man Lâm, sử dụng cung của Thục Vân Quốc căn bản không chịu nổi giầy vò của bọn họ, tuy nhiên Vũ Tiễn lại dùng Vũ Linh Tiễn của Thục Vân Quốc để chế tạo., Đây là vũ tiễn đầu mũi tên mang cương, so với lợi kiếm do gỗ Hồ Cô tộc gọt thành, lực sát thương mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, phối hợp lực cánh tay cường đại cùng thuật bắn tinh chuẩn của bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, coi như là cách hơn trăm bước, bọn họ cũng có thể dễ dàng giết địch...

Nhìn những thủ hạ trung thành nhất này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy chờ mong đối với chiến trường sắp tới, đây chính là thời điểm hấn thành công thành danh, cũng là lúc hấn quật khởi, dù đường phía trước gian nguy, dù nguy cơ trùng trùng, trong lòng hấn cũng không có nửa điểm sợ hãi...

Muốn lấy được, phải trả giá trước, hướng chi là báo thù?

Trên mặt không còn vẻ bất cần đời, vẻ mặt đầy nghiêm túc nhảy lên chiến mã do Xích Di Chủ dẫn tới, mang theo đám người chạy về phía quân doanh...

Đương nhiên, đã sớm tỉnh ngủ, mà Tiểu Đào thực lực đại tiến cũng đi theo phía sau mọi người...

Tuy nói từ lúc tham gia kỳ thi võ, hấn đã được bổ nhiệm làm thống soái thiết quân, nhưng cho tới hôm nay, hấn mới được xem là người tiền nhiệm chân chính...

Trong lòng hấn cũng rõ ràng, đây là một đội quân do một đám nhân sĩ võ lâm tạo thành, không có kỷ luật, ai cũng là loại kiệt ngạo không ràng buộc, muốn dựa vào uy vọng của Võ Trọng nguyên áp chế hoàn toàn đám người này, căn bản là không có khả năng, điều mình cần làm còn rất nhiều...

Lúc đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đi vào nơi đóng quân, Diệp
Tĩnh Vũ đã sớm chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nhìn thấy cảnh
tượng trước mắt, vẫn bị trấn trụ thật sâu...

Hạng 104 danh tiếng bạo quân bạo loạn.

Đây là một giáo trường cực lớn có thể chứa hơn vạn người, lớn chừng bảy tám cái sân bóng, xung quanh đầy lầu vải có thể chứa hơn mười người, liếc mắt nhìn lại vẫn không thấy bờ bến...

Bất quá những điều này cũng không phải là lý do gây khiếp sợ, Diệp Tĩnh Vũ sở dĩ khiếp sợ là vì trên giáo trường có hơn trăm người ngồi ngổn ngang, còn bay lên rất nhiều đồng lửa, mấy trăm người này đang ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa, vừa nướng thịt vừa uống từng ngụm từng ngụm lớn rượu mạnh...

Có người dứt khoát tụ tập lại một chỗ để đánh bạc, có người kê vai sát cánh, miệng phát ra tiếng cười không kiêng nể gì, càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc hơn nữa là tiếng thở dốc của nữ nhân trong mấy túp lầu gần đó...

Cái này... Cái này... Đây rốt cuộc là quân doanh hay là một đám lưu manh đây?

Cho dù Diệp Tĩnh Vũ đã quen nhìn các trường hợp nhưng lúc này sắc mặt cũng kịch biến, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ...

Hôm nay, đây là lần đầu tiên hắn đến điều tra tình hình quân doanh, mấy tên phó tướng thiết quân không thể không biết, nhưng bây giờ, chẳng những không có ai đến nghênh đón mình, còn giật dây thuộc hạ làm như vậy, đây không phải là căn bản không để mình vào mắt sao? Không chỉ không để mình vào mắt, ngay cả quân pháp cũng là thùng rỗng kêu to...

Cái này... cái này thì tính là cái gì?

Trong chốc lát, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, đây nhất định là có người làm hắn khó xử, những nhân sĩ võ lâm này, nếu sau lưng không có ai ủng hộ, tuyệt đối không có khả năng làm cản mở lộ thiên phái ở trên giáo trường như vậy...

Một luồng lửa giận khó tả bỗng dâng lên trong lòng, đã có người đối nghịch với hấn, vậy giết gà dọa khỉ đi...

Không thể giết chủ nhân sau lưng, giết mấy con chó thì tính là gì chứ?

Hắn từ một thiếu niên không có bất cứ thứ gì đi tới hiện tại, lại còn là nhân vật e ngại?

“Bắt lại cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân thể của mình đã chui ra ngoài, căn bản không cho những người này cơ hội phản kháng, trực tiếp một cước đạp vào lưng một gã đại hán, lập tức liền nghe được từng trận âm thanh xương cốt nứt vỡ, thân thể gã kia trực tiếp bay lên, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết...

Lúc hấn rơi xuống đất, thân thể theo bản năng co quắp vài cái, nhưng cũng không có nửa điểm phản ứng, cũng không biết là sống hay chết...

Bất quá tiếng kêu thảm thiết của hấn lại tập trung sự chú ý của mọi người, hoặc có thể nói những người này sớm đã biết Diệp Tĩnh Vũ đến, chỉ giả bộ không để vào mắt, bây giờ thấy Diệp Tĩnh Vũ động thủ, làm sao còn có đạo lý không quan tâm...

Bất quá khi bọn hấn phục hồi tinh thần, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc đã như lang như hổ nhào tới, bọn hấn đều là chiến sĩ cấp ba, mặc dù trong cơ thể không có nửa điểm chân khí, nhưng cường độ thân thể vượt xa những người này, cơ hồ chỉ trong chốc lát, lại có mấy chục người đã mất đi sức chiến đấu...

Những binh lính này lập tức bối rối, bọn họ đều biết tướng quân mới tới là người của võ trượng nguyên, là của Tam thiếu chủ, thế nhưng môn phái của bọn họ lại âm thầm thần phục Đại thiếu chủ, hoặc là mấy vị Thiếu chủ khác, vốn chỉ muốn làm cho Diệp Tĩnh Vũ khó coi., Dù sao, mấy trăm người đồng thời vi phạm quân kỷ, bất kỳ tướng quân mới nhậm chức nào cũng khó mà xử lý, đại đa số đều biết khó mà lui, cho dù không lùi cũng sẽ nén giận, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại dám ra tay ngay lập tức...

Hơn nữa thù hận xuống tay như thế, căn bản không cho bọn họ có cơ hội phản kháng...

“Giết người, giết người... Các huynh đệ, mau đứng lên phản kháng a, có người giết người...” Ngay lúc chiến sĩ Xích Di tộc tiếp tục tấn công, một số binh sĩ từ khiếp sợ phục hồi tinh thần lại bỗng nhiên hô to...

Nháy mắt, mấy trăm tên binh sĩ trên thao trường cũng lấy lại tinh thần, bắt đầu ra sức phản kháng...

“Lân Lân, Mộng, người hô to gọi nhỏ, giết không tha. Chử Bằng, người nào dám phản kháng, giết không tha...” Nhìn những người này dám phản kháng, Diệp Tĩnh Vũ lại càng hạ sát lệnh...

Trong lòng của hắn, từ trước đến nay không có vương pháp, với uy danh hiện tại của mình, tuy còn chưa đủ để thay đổi cái gì, nhưng hắn dám khẳng định, cho dù mình thật sự gây ra đại sự gì, Lạc Tiêu Phong cũng chưa chắc dám làm gì mình. Hơn nữa, những người này vốn chính là cái đinh trong mắt Lạc Tiêu Phong, hắn ước gì mình giết thêm vài người nữa...

Hoàn toàn không có nỗi lo lắng về Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không biết cái gì gọi là hạ thủ lưu tình, vừa hạ mệnh lệnh, đồng thời thân thể đã chui ra ngoài, trong mắt loé lên ngân mang, ba bốn tên đang muốn nhào tới đồng thời cảm giác đầu mình huyền hoặc một trận, mà Phá đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ đã vung ra ngoài...

“Xuy xuy xuy...” Liên tục mấy tiếng động, ba bốn cái đầu người trực tiếp bay lên, máu đỏ tươi từ mấy cái cổ không đầu phun ra, lộ ra vẻ kiều diễm...

Diệp Tĩnh Vũ không sợ phiền toái, chỉ sợ phiền toái không đủ lớn...

Có người muốn làm nó lúng túng, vậy thì làm lớn một chút, đến cuối cùng xem ai khó chịu...

Thủ đoạn quyết đoán hung ác như thế lập tức trấn áp những người này, mà đám người Xích Di Thương lại cảm chiến phủ trong tay, mặc kệ những người này đến cùng là thật sự phản

kháng hay là bộ dáng, phần phật liền vọt vào trong đám người...

Bọn hấn trời sinh thân thể cường hãn, lực lượng càng to lớn, lại mặc vào trọng giáp đặc chế, đao kiếm binh thường đều khó có thể chém vào, chiến phủ trong tay nặng đến trăm cân, vừa vung lên, lập tức mang theo tiếng gió vù vù...

Đặc biệt Xích Di Toan Nghê, thân cao gần một trượng, hấn cầm trong tay một thanh cự phủ nặng ngàn cân, hung hăng bổ tới một tên binh sĩ. Đối mặt với cự phủ gào thét, tên binh sĩ kia theo bản năng muốn tránh né, nhưng tốc độ một búa này thật sự quá nhanh, thân thể còn chưa động, lưỡi búa kia đã rơi vào trên đầu hấn...

Lập tức nhìn thấy đầu hấn nổ tung như dưa hấu, lưỡi búa không hề trực tiếp kéo xuống, trực tiếp chém người thành hai nửa...

Máu tươi, thịt nát, nội tạng lập tức bay ra, cảnh tượng như thế, lập tức chấn động toàn trường...

Những binh lính này vốn nghĩ chính là làm cho Diệp Tĩnh Vũ lúng túng, nào ngờ sẽ động thủ, bên người đều không có vũ khí, làm sao ngăn cản chiến sĩ Xích Di Tộc cuồng bạo...

Đối mặt với chiến phủ không hề kia, trong mắt bọn họ ngoại trừ sợ hãi càng sâu chính là sợ hãi...

Dưới một búa, chỉ cần bị chém trúng, ít nhất cũng bị chặt đứt một cánh tay, nặng nhất là cả người bị chém thành hai nửa...

Tám mươi chiến sĩ của Xích Di tộc giống như tám mươi cỗ máy giết chóc vọt vào trong đám người, bọn họ từ nhỏ sống trong hoàn cảnh ác liệt như Nam Hoang Man Lâm, ai dám nói, nhân từ cái gì, bọn họ không hiểu...

Bọn họ chỉ biết, mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, nhất định phải chấp hành, về phần sau đó hậu quả ra sao, bọn họ không hiểu, cũng không muốn hiểu...

Hồ Tư cũng không nói gì, một tay kéo trường cung, giương tên bắn, lúc đầu tên binh lính cao nhất kia còn chưa phục hồi tinh thần, một mũi tên nháy mắt đâm vào cổ họng của hấn, còn

nửa câu nói vẫn bị kẹt ở cổ họng, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp
sợ, thân thể lại chậm rãi ngã xuống...

Hạng 10 chương 5 đồ sát.

Trong mắt Hồ Côn Mộng cũng không có nửa điểm thương hại, cũng là kéo cung bắn, tám thiếu nữ Hồ Cô tộc cùng mười hai nam tử đều rút ra trường cung, giương tên bắn ra, trong mắt bọn họ, những người hô to gọi nhỏ kia chính là con mồi của mình...

Tất cả đều là thần xạ xạ nhất đẳng, căn bản không cần tốn quá nhiều thời gian nhắm chuẩn, giương tên bắn, một tên một cái, cơ hồ chỉ mấy hơi thở đã có gần trăm người bị bắn chết trên mặt đất, tất cả đều trúng một mũi tên trên cổ, một mũi tên mất mạng...

Mà mấy người Xích Di Toan Nghê cũng là một cuộc tàn sát như sói vào bầy dê, binh lính chết trong tay bọn họ chừng hơn ba trăm người, toàn bộ giáo trường tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, đâu đâu cũng có thân thể tàn tạ, đâu đâu cũng là thịt nát, đâu đâu đâu cũng là nội tạng tươi ngon, còn có óc não chảy ra từ đầu...

Nếu như nói trước một khắc đồng hồ trước, nơi này vẫn còn là một cái ổ lưu manh, thì hiện tại, nơi này đã biến thành Tu La Luyện Ngục...

Lâm Hiểu Nghị đi theo Diệp Tĩnh Vũ đã sớm chạy đến một bên diên cuồng phun ra, mặc dù hắn đã trải qua thảm kịch của Diệp gia, nhưng cho dù là đại quân triều đình lúc trước, cũng chỉ dùng đao kiếm giết người mà thôi, nào giống đám chiến sĩ Xích Di Tộc này, dưới một búa chiến phủ, căn bản ngay cả người lành lặn cũng không có...

Mấy trăm người tử vong, đổi lấy sự yên tĩnh của toàn bộ giáo trường, hơn một trăm người còn lại đều bị đám người Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt trắng bệch vây quanh ở trung tâm, tuy nhân số bọn họ nhiều hơn chiến sĩ của Xích Di tộc, nhưng thân thể bọn họ lại không ngừng run rẩy...

Những người này đều là đệ tử tinh nhuệ của các đại môn phái, mặc dù thực lực chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, nhưng đại đa số cũng đạt đến cảnh giới võ sĩ, cũng là chiến sĩ cấp hai, còn có một số đã đạt đến cảnh giới Võ Sư, mấy trăm người gộp chung lại với nhau, theo lý thuyết thì căn bản không cần e ngại tám mươi chiến sĩ Xích Di tộc...

Thế nhưng mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá đột ngột, mà các chiến sĩ Xích Di tộc ra tay cực nhanh, lại không hề có kỵ, căn bản không cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào, đã chém giết gần trăm người...

Khi bọn họ lấy lại tinh thần, lại phát hiện vũ khí không mang theo bên người, tay không tác sát, muốn ngăn cản chiến sĩ Xích Di tộc cầm trong tay chiến phủ, vậy không thể nghi ngờ là người si nói mộng...

Lại thêm một mũi tên của thần xạ thủ Hồ Học tộc bắn trúng, càng đánh tan phòng tuyến tâm lý của bọn họ...

Hơn nữa mỗi một lần chiến sĩ Xích Di tộc vung ra chiến phủ đều không có người nguyên vẹn lưu lại, thủ đoạn tàn bạo khủng bố bức này càng chấn động đại bộ phận người...

Hướng hồ những người này mặc dù liên hợp lại muốn làm Diệp Tĩnh Vũ lúng túng, nhưng cũng không phải là một lòng, không giống Diệp Tĩnh Vũ bên nào, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ ra lệnh, căn bản không quan tâm những cái khác, chấp hành mệnh lệnh trước rồi nói sau...

Nhiều nguyên nhân phương diện này tổng hợp lại, mới là nhân tố bọn họ thua...

Đây cũng là điểm khác biệt giữa chiến trường và đơn đả độc đấu, sức chiến đấu của cá nhân, gấp gáp là một nhân tố thắng bại trong chiến đấu mà thôi...

Diệp Tĩnh Vũ cầm thanh đao rách màu đen trong tay, cứ lạnh lùng đứng ở giữa như vậy, nhưng không chú ý tới thiết đao trong tay đang không ngừng hấp thu mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, lúc người chết cực kỳ sợ hãi biến thành khí biến thành...

Về phần Đào Đào nhỏ, vậy mà cũng không biết lúc nào đã lặng lẽ hóa ra ác thú, người thường không cách nào nhìn thấy bóng dáng kia cắn nuốt lấy linh hồn đang bay tán loạn...

Nhìn Diệp Tĩnh Vũ toàn thân dính đầy máu, nhìn những chiến sĩ Xích Di Tộc cao lớn, hơn một trăm người còn lại lộ vẻ sợ hãi...

Mà tiếng vang lớn như thế, tự nhiên cũng kinh động mấy người lều vải phụ cận, nhưng khi bọn họ vừa mới xông ra lều vải, đã bị đám người Hồ Thương điểm giết...

Về phần những nữ nhân kia, lúc này vẫn còn nguyên một đám đứng trong lều vải, không biết có phải là sợ hãi thế giới bên ngoài hay không, không dám ra ngoài...

Nhìn thấy toàn bộ giáo trường chỉ có nhiều người như vậy, lông mày Diệp Tĩnh nhíu chặt cùng một chỗ, quân đội trên vạn người, chẳng lẽ chỉ có nhiều người như vậy sao?

“Còn có ai nữa không?” Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ nhìn về một tên binh sĩ phía trước...

“Bọn họ... Không... Không trong quân doanh...” Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, binh sĩ run run trả lời...

“Không có ở đây? Bọn họ đi nơi nào?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục nói, chẳng lẽ toàn bộ người trong quân doanh đều không phục tùng quản hạt của mình sao?

“Ta... Ta không biết...” Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ trang nghiêm, nam tử chỉ cảm thấy mình đi vào trong hầm băng, vậy mà không biết nói gì...

“Không biết?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một vòng sát cơ...

Sau lưng hắn, Hồ Dung lĩnh hội, trường cung trong tay lắc một cái, lại một đạo vũ tiễn bắn ra, trực tiếp bắn vào mắt trái người nọ, toàn bộ xuyên thủng đầu của hắn...

Mà thân thể của hắn cũng chậm rãi ngã xuống...

“Còn có ai không biết?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

Hơn một trăm người còn lại đều kinh hồn bạt vía đứng ở nơi đó, nào còn dám nói gì nữa...

“Nếu đã biết, vậy người nói xem, rốt cuộc đi đâu...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn lướt qua mọi người, lại hỏi một tên nam tử trong đó...

“Bọn họ đều được mấy vị tướng quân cho nghỉ, mấy vị tướng quân cũng mang theo vệ binh thân thương đi ra ngoài chơi... Chỉ để lại nhiều huynh đệ như chúng ta trông coi quân doanh...” Dưới uy hiếp tử vong, nam tử kia nhanh chóng nói ra tin tức Diệp Tĩnh Vũ muốn biết...

Hóa ra toàn bộ thiết quân này đều do nhân sĩ võ lâm tạo thành, một phần là người phản loạn chiến tranh đầu nhập vào triều đình, một phần sau đó đầu hàng, gần như dung hợp đệ tử các đại môn phái của Thục Vân quốc, có thể nói là vô cùng lộn xộn...

Trong số bọn họ, cũng đều là nhân sĩ võ lâm, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ là đại tướng quân, còn có ba vị phó tướng, đều là nhân sĩ võ lâm. Hôm nay biết rõ Diệp Tĩnh Vũ sẽ tới nhưng lại tự tiện dẫn đám thủ hạ rời khỏi quân doanh, tự tiện cho binh sĩ nghỉ, còn lưu lại một đám binh lính, không kiêng nể gì vui đùa trong quân doanh...

Đây không phải là cố ý tự tìm phiền toái cho mình sao?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh...

“Vậy các người ai là quan lớn nhất ở đây... Gọi ra cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng hỏi...

Thế nhưng những người nghe nói thế, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch...

“Làm sao? Chẳng lẽ các người còn muốn ta động thủ sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh...

“Tướng quân, chỗ chúng ta lớn nhất chính là Trương Sâm Tướng...” Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ lại nổi giận, sợ hãi lại muốn giết người, nam tử kia lập tức nói...

“Còn không giao cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ đã có vẻ không kiên nhẫn...

“Hắn...hắn ở ngay tại... Nơi đó...” Nam tử kia chỉ vào một lều vải cách đó không xa nói ra...

Diệp Tĩnh Vũ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một nam tử áo trắng ngã trong vũng máu, cổ họng hắn còn cắm một mũi tên đen...

Chương mười sáu giết chóc.

“Tốt, tốt, tham tướng, đây chính là đại quan chương quản ngàn người, vậy mà dẫn đầu dân nhạc trong quân doanh, tốt tốt tốt... Mộng, giam toàn bộ những nữ tử kia lại cho ta, có những chứng cứ này, ta xem bọn họ còn dám nói gì...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh nói, nói với hồ sơ mộng mị...

Hồ Tư Mộng không nói gì, quay người mang theo tám thiếu nữ Hồ Học tộc chui vào trong lều, rất nhanh liền mang ra năm sáu nữ tử quần áo không chỉnh tề, từng nữ tử thần thái yếu mị, vừa nhìn đã biết là nữ tử thanh lâu, bất quá khi các nàng nhìn thấy hiện trường, lại là từng người sắc mặt trắng bệch, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ, mấy người càng nhịn không được điên cuồng phun ra...

“Tiểu Lâm Tử...” Diệp Tĩnh Vũ không buồn nhìn những nữ tử này, bỗng nhiên hét ra sau...

“Thiếu gia... Ta... Ta đang...” Lâm Hiểu Nghị đã nôn ra không sai biệt lắm nghe Diệp Tĩnh Vũ la lên, lập tức chạy tới...

“Có mang theo bút mực không?”

“Có mang, thiếu gia...” Lâm Hiểu Nghị nói...

“Tốt lắm, người cũng đã đọc sách, bây giờ ta niệm cái gì, người viết cái đó...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói...

“Đúng vậy, thiếu gia...” Lâm Hiểu Nghị cố nén mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, lấy ra cái gói lưng nằm sấp xuống bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, rất nhanh làm hao mòn mực nước, trải giấy ra...

“Ngô chủ ân, kim thần phụng mệnh tiếp nhận thiết quân, nhưng nào biết rằng thiết quân căn bản làm nhục hãn, quân kỷ bại hoại, dẫn đầu dân lạc, Trương Vân Đào phó tướng, Lý Liên Bá tướng, phó tướng La Trung Hải không biết tung tích,

Trương tham tướng lại càng thêm dâm nhạc, thần ăn quốc lương, nhận quốc ân, theo lý nên dẫn dắt binh sĩ đi lạc đường, nào nghĩ đến Trương Tuyết mỗi Trương tham tướng không chỉ không biết hối cải, Còn dẫn người phản kháng, tra xét một chút, hấn vậy mà là phản quốc dục nghiệt, cả thủ hạ binh sĩ, súc mưu tạo phản, vì an toàn cho Thục Vân quốc, thần bắt đặc dĩ, giết hấn, thần, trong lòng bi thống, nhưng cũng bắt đặc dĩ, thỉnh chủ nhân ban tội...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, mỗi một câu, sắc mặt hơn một trăm người kia liền thay đổi một chút...

Bọn họ thật sự có chút phản kháng, nhưng là các người động thủ trước mới phản kháng a, về phần tạo phản, đây càng là một cái tội danh to lớn, đây cũng quá khoa trương đi...

Nhưng những lời Diệp Tĩnh Vũ nói tiếp theo lại làm cho bọn họ triệt để biến sắc...

“Các người muốn mạng sống thì cứ ấn lên trên tay, không ấn, dùng tội phản quốc luận, giết không tha... Đương nhiên, các người cũng có thể một người cũng không ấn, ta sẽ tự mình chém đứt ngón tay của các người để tự mình nhấn...” Âm thanh lạnh như băng, không mang theo chút tình cảm...

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những việc này...

Uy hiếp, là uy hiếp một cách trắng trợn...

Dưới ánh nắng ban mai, không ngờ hấn lại trắng trợn uy hiếp mọi người như vậy, chuyện này... chuyện này quả thực còn hắc ám hơn cả Vân vệ...

Nhưng ánh mắt lạnh như băng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, cảm nhận được vẻ mặt hung ác của chiến sĩ Xích Di tộc xung quanh, những binh sĩ này đã sớm hạ lá gan xuống thì làm sao dám nói thêm cái gì, từng tên từng người bước lên phía trước, trên trang giấy màu trắng kia đè xuống dấu tay của mình...

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ lại để cho mấy tên cùng với mấy tên quan quân dâm đẳng nữ tử thanh lâu trên trang giấy kia áp giải...

Quang minh chính đại uy hiếp như thế, quang minh chính đại uy hiếp bạo lực như thế, tại trong lòng mọi người lưu lại thật sâu ấn ký...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ thu hồi giấy trắng, bên ngoài giáo trường vang lên tiếng vó ngựa cực lớn, Diệp Tĩnh Vũ nhường mảy, nói với Hồ Tu cùng Hồ Mi bên cạnh: “Nếu trong chốc lát có biến động gì, trước tiên bắn giết đầu mục cho ta rồi hãy nói...”

Nếu đã giết nhiều người như vậy, giết nhiều hơn chút nữa thì sao...

“Đã biết, chủ nhân...” Hồ Ly nhẹ gật đầu, Hồ Tu Mộng cũng không nói gì, chỉ nắm chặt trường cung trong tay...

Lúc này, bên ngoài thao trường, Trương Vân Đào mặc một bộ giáp nhẹ màu trắng, cưỡi trên chiến mã, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý...

Lý Liên Bá là một gã râu dài, nhưng cũng mặc một bộ áo giáp màu đen, hông đeo một thanh trường đao, cưỡi chiến mã, nhìn qua cũng rất uy phong凛冽...

La Trung Hải so với hai người thì gầy yếu hơn một chút, nhưng tinh thần cũng vô cùng phấn chấn, dáng vẻ dương dương tự đắc...

“Lý huynh, La huynh, người nói xem bây giờ tiểu tử kia sẽ có vẻ mặt gì đây? Liệu có giống con kiến trên chảo nóng kia không, sốt ruột đi khắp nơi tìm kiếm chúng ta...” Trương Vân Đào vừa cưỡi chiến mã vừa nói với Lý Liên Bá và La Trung Hải ở bên cạnh...

“Ai mà biết được, một thằng nhóc con mà cũng muốn cười lên đầu chúng ta, cho dù mấy người bọn họ không phân phó, ta cũng sẽ không để cho nó dễ chịu...” Lý Liên Bá bất mãn nói.

“Lý huynh nói rất đúng, muốn bò lên đầu chúng ta thì cửa cũng không có, lần này chúng ta không chỉ làm cho tiểu tử này khó chịu, càng phải cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta, chỉ mong hắn không phải là kẻ ngu, biết khó mà lui, nếu không hắn sẽ dễ chịu...” La Trung Hải cũng gật đầu nói...

“Không sai, chỉ hy vọng hắc không phải là người ngu, nếu không cũng đừng trách chúng ta không khách khí, ồ... mùi máu tươi, mùi máu tanh nồng nặc...” Đột nhiên, Trương Vân Đào biến sắc.

“Là từ giáo trường bay tới, không phải là đám nhóc con đó động thủ giết người đấy chứ?” La Trung Hải cũng hơi đổi sắc mặt...

“Sợ cái gì? Nếu thật sự giết tiểu tử kia cũng được, cùng lắm thì chúng ta bị mắng một trận, ta không tin Quốc chủ thật sự vì một người chết mà đắc tội với mấy đại môn phái chúng ta...” Lý Liên Bá lại chẳng thèm để ý...

Bất quá mấy người lại tăng nhanh tốc độ, mà đám vệ binh đi theo phía sau bọn họ cũng tăng nhanh tốc độ, nhưng khi bọn họ đến trường đấu, lại khiếp sợ không nói nên lời, làm vậy so với Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đến còn muốn chấn động hơn...

Trên giáo trường to như vậy, khắp nơi đều là thi thể bị nghiền nát, đầu đầu cũng là nội tạng vỡ nát, óc trắng xóa, huyết dịch đỏ tươi, ruột thịt đỏ rực, đầu đầu cũng có, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra xung quanh, trên bầu trời ngưng tụ ra oán khí cực mạnh...

Ngoài ra, còn có hơn mười người đàn ông toàn thân đầy máu, cao hơn hai mét đứng ở đó, bọn họ đều mặc áo giáp tinh nhuệ nhất, trong tay bọn họ còn cầm một thanh chiến phủ to lớn, từng người đằng đằng sát khí, tựa như ác ma từ địa ngục đi ra...

Một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng vẻ anh tuấn, cả người dính đầy máu đứng đầu đám đại hán, ánh mắt hắc sắc bén, giống như tia chớp trên bầu trời khiến người ta không dám nhìn thẳng...

Sát khí lạnh như băng từ trên người hắn truyền ra, chiến ý cường đại từ hai đầu lông mày hắn thể hiện ra, phảng phất như hắn chính là sát thần giữa thiên địa, hoặc là tà ma bước ra khỏi địa ngục kia, gần như muốn hủy diệt thế gian...

Rõ ràng là một người nhưng lại khiến ba người chấn động lớn như vậy, cứ như ba người đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nội

tâm cũng tạo ra từng đợt gợn sóng...

Chương mười bảy, truyền thuyết bạo phỉ, truyền thuyết thứ mười bảy...

“Trương Vân Đào, Lý Liên Bá, La Trung Hải, nhìn thấy bốn tướng, còn không xuống ngựa quỳ lạy...” Mặc dù chưa từng gặp ba người, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn nhận ra ba người, trong mắt hiện lên một đạo ngân mang, một đạo tinh thần ba người trực tiếp oanh kích ra ngoài, không phải là đối với ba người, mà là ngồi xuống chiến mã với bọn họ...

“Tê tê...” Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới cảnh giới Hóa Hồn, hoàn toàn có thể hóa ra đủ loại ảo tượng trong đầu mọi người, càng đừng nói tới một con chiến mã. Giờ phút này, ba gã chiến mã này cảm giác mình như bị đàn sói bao vây, phát ra tiếng kêu khàn khàn, móng trước nhảy lên cao... không ngừng bốc lên...

Ba người vẫn còn đang sửng sò, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ bỗng dùng ảo thuật quấy nhiễu chiến mã của mình, không kịp phóng ra, trực tiếp bị chiến mã hất tung xuống đất...

Trong lòng từng người lập tức nổi giận, bọn hắn đều là trưởng lão của các đại môn phái, còn là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, bây giờ lại bị một tên hậu bối trêu đùa như thế, trong lòng làm sao chịu cam tâm...

Một tia sợ hãi vừa rồi cũng bị lửa giận này làm cho sạch sành sanh...

“Tiểu tử, ngươi dám giết người vô tội, hôm nay bốn tướng quân sẽ thay thế bệ hạ trừ bạo an lương...” Lý Liên Bá tính tình nổi giận nhất, lồm cồm bò dậy, hét lớn một tiếng, thân thể vọt tới hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Cùng lúc phóng tới, vẫn không quên chụp cho Diệp Tĩnh Vũ một cái mũ lớn...

Mặc dù hắn biết Diệp Tĩnh Vũ giành được hạng nhất trong kỳ thi võ cử, cũng biết Diệp Tĩnh Vũ đã đánh bại Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nhưng hắn lại không biết Hoàng Phủ Nguyệt đã trở thành tông sư, nhiều nhất cho rằng hắn bắt quá chỉ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, hắn cũng không cho rằng mình không bằng một cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi...

Cho nên, hắn tự tin mình hoàn toàn có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ. Đương nhiên, cho dù không giết hắn, ít nhất cũng phải bắt hắn ngay trước mặt mọi người...

“Bắn...” Đối mặt với Lý Liên Bá gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng...

Hồ Tu cùng Hồ Tu Mộng ở bên cạnh đồng thời dựng tên lên, hai đạo lưu tinh màu đen phá không mà ra, trong nháy mắt xuất hiện trước người Lý Liên Bá...

Lý Liên Bá không hổ là siêu cấp cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, chân khí trong cơ thể đột nhiên bộc phát, rút thanh trường đao bên hông ra, một tay phát lên, trực tiếp chém đứt vũ tiễn mà Hồ Mô Mộng bắn ra. Thế nhưng với khoảng cách gần như vậy, có thể chém đứt một mũi đã là rất tốt rồi, làm sao còn có thể chém nốt mũi thứ hai, đao thứ hai đã thất bại...

Một mũi tên lông vũ của Hồ Thương trực tiếp bắn vào lồng khí tiên thiên trên người hắn, nhưng lại trực tiếp bị bắn ra, bất quá lồng khí Tiên Thiên do Lý Liên Bá bộc phát ra cũng bị chấn vỡ...

Lúc này, thân ảnh của hắn đã lướt tới phía trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, đang chuẩn bị vung đao chém giết Diệp Tĩnh Vũ thì một thân ảnh cao lớn đã ngăn trước người hắn, một thanh vượt qua một trượng, một thanh chiến phủ mấy ngàn cân từ trên trời rơi xuống, hung hăng bổ vào đầu hắn...

Cảm nhận được uy áp cường đại bức này, Lý Liên Bá trong lòng cả kinh, chiến đao trong tay theo bản năng nghênh đón, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng dồn mãnh lao tới thân đao...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, chiến phủ cực lớn hung hăng bổ vào trên chiến đao của Lý Liên Bá, nhất thời liền thấy

chiến đao bị đứt thành hai nửa, chiến phủ cực lớn hung hăng rơi xuống...

Lý Liên Bá lập tức cảm thấy cánh tay mình trở nên phiền phức, dường như hoàn toàn mất đi tri giác, cây búa khổng lồ kia lại tiếp tục rơi xuống, nhưng lực phản chấn kia lại làm cho hắn kịp thời rút lui về...

“Ầm ầm...” Lại một tiếng vang thật lớn, chiến phủ cực lớn hung hăng nện xuống mặt đất, lập tức xuất hiện một cái hố thật lớn ngay chỗ Lý Liên Bá vừa đứng, mà trên trán Lý Liên Bá lại đổ mồ hôi lạnh...

Nhìn thấy cái này so với mình cao hơn mấy cái đầu đại hán Man tộc, nhìn thanh cự phủ to lớn kia, cổ bá đạo trong lòng Lý Liên Bá biến mất vô tung vô ảnh...

Dù biết rõ thực lực của mình còn trên đối phương, nhưng hắn rút cuộc không thể nổi nữa điểm chiến ý...

Ít nhất, thời khắc này trong lòng hắn không có nửa điểm chiến ý...

Không chỉ có vậy, Trương Vân Đào và La Trung Hải đi theo phía sau hắn cũng biến sắc, cứ như là bọn họ nghĩ tới tất cả khả năng, cũng tuyệt đối không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại mạnh mẽ như vậy...

Không cần thông báo lên trên, trực tiếp tàn sát, lẽ nào hắn không biết Thục Vân Quốc là một nơi có vương pháp sao?

Lần đầu tiên, ba người cảm thấy trên thế giới này còn có người so với mình còn muốn càn rỡ hơn, còn muốn nhìn không có vương pháp...

“Mặc... Mặc tướng bá... bá kiến tướng quân...” Đối mặt với Xích Di Cương cường thế, còn có tám mươi tên hán tử Man tộc toàn thân dính đầy máu tươi, cùng với hai mươi tên thần tiên cầm trường cung, Trương Vân Đào, La Trung Hải đều biết, dựa vào hơn mười vệ binh thân cận phía sau mình, hôm nay đừng hòng chiếm được tiện nghi...

Mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, trước mắt không phục cũng không được...

Ngay sau đó, hai người trực tiếp đi tới phía trước, cách Diệp Tĩnh Vũ khoảng mười bước liền ngừng lại, rất là không cam lòng quỳ một chân nói...

“Tốt, nếu trong lòng các người còn có tướng quân là ta, hãy bắt tên phản tặc dưới trướng Lý Liên Bá này cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy hai người quỳ xuống trước mặt mình, lại nhàn nhạt nói...

Lời này vừa nói ra, Trương Vân Đào và La Trung Hải đồng thời sững sốt...

Lý Liên Bá biến sắc, thân thể theo bản năng lui về sau mấy bước, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía La Trung Hải và Trương Vân Đào...

“Tướng quân, vừa rồi ngay cả Bá huynh cũng là nhất thời kích động, kính xin tướng quân đại nhân bỏ qua tiểu nhân, tha thứ cho Liên Dã huynh...” Sau khi ngậy người, La Trung Hải lại vì Lý Liên Bá mà cầu tình...

“Mệnh lệnh của ta, rốt cuộc các người có nghe hay không?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng...

“Tướng quân, không nên khinh người quá đáng...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cho bọn người mình cơ hội biện giải, Trương Vân Đào tức giận nói, bộ đáng người không biết xấu hổ...

“Thế nào? Chẳng lẽ các người còn muốn cùng Lý Liên Bá tạo phản sao?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói tạo phản, vu oan cho tội danh đối phương, trong lòng hắn đã lộ ra sát ý, nếu mấy người này đều không phục mình, vậy nhân cơ hội này cùng nhau diệt sát đi, miễn cho ngày sau khó xử...

“Tướng quân, chúng ta...” La Trung Hải đang muốn tiếp tục giải thích, nhưng Lý Liên Bá ở bên cạnh lại kêu to lên...

“Lão tử chính là muốn tạo phản, người có thể đem lão tử như thế nào...” Vừa rồi, hắn bị cường thế của Xích Di Chử dọa sợ, thế nhưng sau khi phục hồi tinh thần, lại bị Diệp Tĩnh Vũ từng câu từng câu khích tướng tạo phản, tay không đánh tới Diệp Tĩnh Vũ...

“Người đâu, Lý Liên Bá mưu đồ phản, La Trung Hải, Trương Vân Đào đồng mưu, đều bắt lại cho ta, nếu là người dám phản kháng, giết không tha...” Diệp Tĩnh Vũ chờ câu nói này, trực tiếp chụp mũ lên người Trương Vân Đào ở La Trung Hải...

“Diệp tiểu tử, ngươi khinh người quá đáng...” Trương Vân Đào và La Trung Hải vốn định giải thích, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ cũng muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, ai nấy đều giận dữ, rút vũ khí của mình ra, đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đến lúc này, bọn họ đã rõ ràng, Diệp Tĩnh Vũ thành tâm muốn giết bọn họ lập uy. Thân là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, làm sao cam tâm tình nguyện lại bị giết...

Hơn nữa bọn họ không cho rằng ba người mình liên thủ, Diệp Tĩnh Vũ vẫn là đối thủ, chỉ cần bắt sống hắn, mặc kệ sống hay chết, bọn họ cũng không cần phải e ngại. Nếu như mình bị giết, khi đó mới gọi là tử khẩu khó phân biệt đấy...

“Tiểu Đào, mở tiệc...” Nhìn thấy tam đại võ sư Tiên Thiên nhào về phía mình, Diệp Tĩnh Vũ biết mình khó đối phó lại cười lạnh một tiếng, nói với Tiểu Đào ở cách đó không xa...

“Ngao ô ô ô... Côn Bằng...” Một tiếng sói tru vang vọng toàn bộ giáo trường...

Chương mười tám, hung tính đại phát.

“Ngao ngao ngao...” Thân thể như con cừu non trắng nhỏ của Tiểu Đào trong nháy mắt huyền hóa thành một con sói trắng như tuyết, so với lúc ở Nam Hoang Man Lâm, dường như đã lớn hơn một chút, ước chừng bằng một con chó sói bình thường, từng đợt sói tru cực lớn từ trong miệng nó truyền ra, mà thân thể của nó lại hóa thành một tia chớp màu trắng, trực tiếp đánh về phía Lý Liên Bá...

“Một con sói con vậy mà cũng muốn tìm chết. Diệp tiểu tử, ngươi thật sự khinh người quá đáng... Bán Nguyệt trảm...” Lý Liên Bá cũng nghe nói đến chuyện Diệp Tĩnh Vũ là Hồn Sư, còn tưởng đây là hoang thú do hắc triệu hoán, khoe miệng cười lạnh, giơ chân nhắc một thanh chiến đao bên chân lên vung về phía trước, một đạo hào quang hình bán nguyệt lập tức sáng lên, trực tiếp chém về phía Thao Thiết...

Đao mang này đến đúng là đột nhiên, đao khí sắc bén mang theo âm thanh xé gió, bất kể là hắc, hay là La Trung Hải và Trương Vân Đào phía sau hắc đều cho rằng dưới một đao này, con hoang thú giống sói tất nhiên sẽ bị chém thành hai nửa, thậm chí bọn hắc cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ mất đi hoang thú sẽ bị thần hồn thụ thương...

Đao mang chính xác trực tiếp xẹt qua thân thể Đào Đào, thế nhưng lại không thể tưởng tượng được cảnh máu tươi tung bay, hơn nữa thân thể kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, dĩ nhiên chỉ là một đạo ảo ảnh...

Ba người Lý Liên Bá, La Trung Hải, Trương Vân Đào đều giật mình, bọn họ đâu có nghĩ tới tốc độ của Thao Thiết lại nhanh như vậy?

Nhưng càng khiến bọn họ giật mình là ở phía sau, thân thể Tiểu Đào lại một lần nữa xuất hiện đã đi tới trên đầu Lý Liên Bá, nó phảng phất như có thể đứng trong hư không, vươn ra

một đôi hồ trảo, trực tiếp chộp tới thiên linh cái của Lý Liên Bá...

Đôi mắt với tình huống nguy cấp như vậy, Lý Liên Bá phát huy thân thủ tới cực hạn, căn bản không cần cân nhắc, thân thể cấp tốc lui về phía sau, trên trán vẫn bị Thao Thiết tạo ra một vết thương nhỏ...

Phần nộ, khó có thể nói thành lời tức giận...

Bản thân đường đường là võ sư Tiên Thiên, lại bị một con súc sinh đả thương, nếu truyền ra ngoài, sau này mình còn lẩn lộn thế nào được?

“Liên Nguyệt Trảm...” Lý Liên Bá không hề lưu thủ, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thanh chiến đao trong tay phát ra âm thanh ong ong, nhanh như chớp chém ra mấy đao, từng đao đao mang giống như đao của hắc không ngừng bắn ra từ trên thân đao, hoàn toàn bao phủ lấy hắn, vây Thao Thiết ở giữa không trung, căn bản không cho hắn có bất cứ cơ hội né tránh nào...

“Xuy xuy xuy...” Đào nhỏ vô ý bị chân khí Tiên Thiên bổ trúng, trực tiếp lưu lại trên người nó mấy vết thương...

“Ngao ô ô...” Những đao kiếm binh thường khó có thể làm thân thể bị thương tổn nhưng vẫn khó có thể ngăn cản được chân khí Tiên Thiên sắc bén này. Trên người chúng lập tức xuất hiện thêm mấy vết thương nông cạn, từng điểm huyết dịch màu vàng nhạt chảy ra. Trong miệng Tiểu Đào truyền đến tiếng kêu to, nghe không giống như tiếng kêu thảm thiết, ngược lại là tiếng kêu phần nộ...

“Ngao ngao ngao...” Lông tóc toàn thân trong nháy mắt dựng thẳng lên, cặp mắt xanh lè của hắn trong nháy mắt biến thành màu vàng nhạt...

Một đôi răng nanh thật dài từ khoe miệng của hắn thò ra, uy áp kinh khủng trong nháy mắt bộc phát...

Nhìn thấy con thú nhỏ trước mắt này không ngờ lại không bị một đao của mình chém thành mảnh nhỏ, bất quá chỉ để lại một ít vết thương, ánh mắt Lý Liên Bá lộ ra vẻ kinh hãi, đặc biệt là khi nhìn thấy dòng máu màu vàng nhạt chảy ra kia,

dường như hắn nghĩ tới điều gì, vẻ sợ hãi trong mắt càng thêm nồng đậm...

Đào nhỏ căn bản không cho hắn cơ hội phản ứng, thân ảnh màu trắng dùng sức đạp một cái, đã biến thành một đạo tàn quang, trong nháy mắt xuất hiện trước người Lý Liên Bá...

Tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn mấy lần, cho dù là Lý Liên Bá cũng hoàn toàn không kịp phản ứng, mà Tiểu Đào lại hung hăng dùng móng vuốt chộp lên thiên linh cái của Lý Liên Bá, nhất thời liền thấy tiên thiên chân khí của Lý Liên Bá bị một trảo này đánh cho nát bấy., Móng vuốt sắc bén kia còn hung hăng vồ lên đỉnh đầu Lý Liên Bá, cái đầu Lý Liên Bá trực tiếp bị đập nát, óc trắng bệch văng ra, Đào nhỏ há to miệng hút thật sâu, óc trắng nõn bị hắn hút vào trong miệng...

“Ngao ô ô...” Tiểu Đào càng phần nộ lại vồ ra một chương, hung hăng đạp vào thân thể Lý Liên Bá, lập tức liền thấy thân thể Lý Liên Bá vỡ tan ra như thủy tinh...

Đúng vậy, thân thể con người tựa như thủy tinh, toàn bộ thủy tinh vỡ ra, làn da nổ tung, thịt nát bay tứ tung, xương cốt bắn ra bốn phía, máu tươi vẩy ra...

Trong nháy mắt, một người vừa rồi còn hoàn hảo giờ đã hoàn toàn biến mất vào lúc này...

Diệp Tĩnh Vũ mở to mắt, liền thấy một bóng người màu đen sắp phá không lao ra, ác thú đã sớm ngồi chờ chết nhào tới, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, chính là một ngum nuốt mất...

Nhìn đồng thịt nát trên mặt đất, Trương Vân Đào và La Trung Hải hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong mắt bọn họ tràn đầy sợ hãi, đây là... đây là hoang thú gì? Dưới một kích này, Tiên Thiên võ sư lại bị đập tan thành từng mảnh, cái này... cái này...

Bọn họ không biết nên nói gì nữa...

Thế nhưng Tiểu Đào đã nổi hung tính, đâu thềm để ý tới người khác, bóng người màu trắng tiếp tục lao về phía trước, lại một trảo chộp về phía Trương Vân Đào ở phía trước...

Móng vuốt còn chưa tới, một cỗ năng lượng cường đại đã xé rách hư không, đi tới trước người Trương Vân Đào. Trong lòng Trương Vân Đào kinh hãi, thân hình nhanh chóng lui lại, còn rút ra bội kiếm của mình, liên tục huy động, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng chạy trốn...

Vào lúc này, La Trung Hải cũng kịp phản ứng, đột nhiên đánh một quyền vào hư không, một luồng chân khí vô hình quyền cương phá không bay ra, hung hăng đánh vào năng lượng do một trảo Tiểu Đào biến thành, phát ra tiếng vang thanh thúy, quyền cương trực tiếp phá toái, uy lực của cú trảo kia cũng biến mất vô ảnh vô tung...

Hai người đều biết Tiểu Đào lợi hại, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, muốn rời khỏi giáo trường đang định bụng rời đi, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nào chịu đáp ứng, tám mươi chiến sĩ Xích Di tộc đã vọt tới, ngăn lại thân binh bọn họ, Hồ Tư cùng Hồ Vân Mộng càng móc ra trường cung, bắn về phía hai người là hai mũi tên...

Đối mặt với một mũi tên nhanh như điện chớp này, cho dù là Trương Vân Đào, hay là La Trung Hải đều không dám khinh thường, một tên cầm trường kiếm trong tay ngăn cản, một tên dùng quyền cương mãnh liệt đối địch...

Thế nhưng chỉ trong thời gian ngăn cản này, bóng Tiểu Đào đã vọt tới, Diệp Tĩnh Vũ, Xích Di Toan Nghê cũng vọt lên, ngăn cản hai người...

Tiểu Đào hung tính đại phát, thân ảnh màu trắng không ngừng nhảy vọt, hồ trảo không ngừng đánh ra, một đạo lại một đạo năng lượng phá không mà ra, không ngừng nổ vang Trương Vân Đào, quán lấy Trương Vân Đào, thậm chí là võ sư Tiên Thiên, cũng bị bức phải liên tiếp lui về phía sau...

Mà thân thể ác thú nuốt trọn linh hồn Lý Liên Bá cũng lao tới, thân ảnh màu đen đột nhiên khựng lại, một gợn sóng cường đại lập tức hình thành, phóng về phía Trương Vân Đào...

Chính là thần thông Long tộc, Long Văn Chiến Ba...

Chương 10 thứ 9, dương danh lập vạn.

Trương Vân Đào ngăn cản lợi trảo quá tham ăn đã ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao còn biết trong hư không còn ẩn giấu một đầu ác thú đang ăn tươi linh hồn người, không kịp phóng ra, bị Long Văn sóng chiến oanh kích trúng, thất khiếu lập tức chảy ra máu tươi, đầu càng là một trận lóa mắt, hiển nhiên linh hồn bị trọng thương, đây là nguyên nhân linh hồn của hắn ở trong cơ thể...

Thừa dịp này, Tiểu Đào đang rất tham ăn, nó lao tới đập một trảo vào đỉnh đầu Trương Vân Đào, lập tức nhìn thấy đầu hắn vỡ nát như đậu hũ...

Một bóng đen đã bị tàn phá từ trong cơ thể chui ra, nhưng lại một lần nữa bị ác thú nuốt sạch...

Lúc này, một bên khác, chiến phủ to lớn của Xích Di Toan Nghê ép cho La Trung Hải liên tục lui về phía sau, nhưng hoàn toàn mất đi tiên cơ, mà Kinh Lôi đao quyết của Diệp Tĩnh Vũ càng múa đến uy mãnh mãnh hồ, chỉ bằng vào thực lực võ sư triệt để áp chế La Trung Hải...

Càng là thừa dịp La Trung Hải sơ sẩy một cái, một đao chém xuống một cánh tay của gã...

Xích Di Toan Nghê theo sát phía sau một búa, trực tiếp chém La Trung Hải thành hai khúc, đáng thương hắn đường đường là cao thủ Tiên Thiên, vậy mà cũng rơi vào kết quả hài cốt không còn, về phần linh hồn của hắn, tự nhiên trở thành thức ăn trong miệng ác thú...

Một hơi nuốt mất linh hồn của ba võ sư Tiên Thiên, tuy rằng không cường đại bằng Hồn Sư cảnh giới Ngưng Hồn, nhưng hồn phách cường đại vượt xa người bình thường, lấy thức ăn của ác thú cũng có chút không chịu đựng nổi. Tuy nhiên không biết có phải là Tiểu Đào đã tiến hóa hay không, rất tham ăn

hình thái của nó vẫn nhào vào trong thân vệ của ba người, mà ác thú thì theo sát phía sau, tiếp tục nuốt lấy linh hồn...

Đã có con hung thú này gia nhập, gần một khắc sau, ba người Trương Vân Đào dẫn theo một đám thân vệ chết sạch sẽ, toàn bộ giáo trường, một lần nữa lại tràn ngập mùi máu tươi...

Nhìn thấy bọn người Diệp Tĩnh Vũ không chút lưu tình chém giết ba gã phó tướng, hơn một trăm tên binh sĩ kia kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nào ngờ vị tướng quân mới tới lại tàn nhẫn như vậy, mà thực lực bên cạnh hắn cũng thật mạnh, ba gã cao thủ Tiên Thiên không ngờ lại bị đánh chết nhanh như vậy...

Trong lúc khiếp sợ, trong lòng những người này lại là một trận may mắn, may mắn vừa rồi bọn hắn không động thủ, nếu không hiện tại không chừng cũng đã trở thành đồ ăn của con hoang thú kia...

Sự tàn bạo của Diệp Tĩnh Vũ đã làm chấn động hơn một trăm người này, danh tiếng của bạo quân cũng nhanh chóng lan truyền...

Bất quá đây là chuyện sau này, giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ, nhìn bộ dáng thê thảm vô cùng này, lại là lông mày nhẹ nhàng nhíu một cái...

Chính mình mới ngày đầu đã giết nhiều người như vậy, trong đó còn có ba gã võ sư Tiên Thiên, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Tuy Lạc Tiêu Phong sẽ không làm gì mình, nhưng chưa chắc những người này sư môn sẽ không tìm mình gây phiền phức...

“Tiểu Lâm Tử... Tiểu Lâm Tử...” Diệp Tĩnh Vũ hô lên một tiếng, lại phát hiện không có ai đáp ứng, không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy Lâm Hiểu Nghị sắc mặt trắng bệch ngồi xồm ở một bên, không ngừng nôn mửa, ngay cả khổ thủy cũng phun ra toàn bộ...

Bộ dáng kia thảm đến mức nào, hắn lớn như vậy, chưa từng thấy cảnh tượng tàn bạo bức này, gặp một lần cũng đủ rồi, thế nhưng còn phải gặp lần thứ hai, hơn nữa bộ dáng hung ác Tiểu Đào kia càng là dọa hắn thật sâu, hắn nào ngờ tiểu gia hỏa

bình thường thoát nhìn cực kỳ đáng yêu này lại là hung tính bậc này...

“Xem ra phải dạy bảo tiểu tử này thật tốt, nếu không sau này lên chiến trường làm sao bây giờ?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng thở dài một tiếng, hẳn hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của Lâm Hiểu Nghị, nếu như mình không phải sinh sống ở Nam Hoang Man Lâm một thời gian ngắn, trải qua các loại giết chóc, cũng tuyệt đối khó có thể thừa nhận được tình cảnh như vậy...

Không thấy những võ giả tu luyện võ công kia ai nấy sắc mặt trắng bệch ra sao? Rất nhiều người còn không nhìn được phun ra, huống hồ là người bình thường như Lâm Hiểu Nghị thì sao?

Lấy giấy bút ra, bắt đầu viết tội trạng ba người Trương Vân Đào, đương nhiên, tên phản nghịch mũ đã được định sẵn, đã có tội danh như vậy, hơn nữa chết cũng không có chứng cứ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không tin sư môn ba người sẽ vì ba tên đệ tử đã chết mà đi cùng mình kiện cáo...

Phải biết rằng, Thục Vân quốc vừa trải qua một trận chiến phản quốc, Lạc Tiêu Phong đang lo lắng không có cơ để động thủ với những môn phái này đây. Nếu lúc này là ai nói cái gì đó, không chừng sẽ trực tiếp chụp cho một cái mũ, diệt tộc...

Đang yên đang lành nắm chặt tâm tư Lạc Tiêu Phong, Diệp Tĩnh Vũ mới dám không kiêng nể gì giết chết ba người này...

Đương nhiên, đây cũng là giết gà dọa khỉ dọa khỉ, nói cho những người muốn gây sự với mình, trước khi hành động phải suy nghĩ thật kỹ...

Viết xong bằng chứng tội, tự nhiên không tránh khỏi cần hơn một trăm người kia áp giải chứng nhận, mặc kệ có ai tin tưởng hay không, thì cũng phải đi một chuyến...

Về phần kết quả cuối cùng, cái ta nhìn không phải là chân tướng sự thật, mà là quyền lực trong tay người, chỉ cần người đủ cường đại, coi như là sai, người có thể nói là đúng...

Đây chính là pháp tắc sinh tồn của thế giới này, Diệp Tĩnh Vũ trải qua muôn vàn đau khổ đã sớm minh bạch đạo lý này...

Giết gà, kính chờ, lập uy, dương danh...

Sự tích tàn sát quân doanh nhanh chóng được truyền ra ngoài, lập tức gây chấn động cực lớn. Thế nhưng tất cả mọi chuyện đều giống như dự liệu của Diệp Tĩnh Vũ. Lạc Tiêu Phong chẳng những không trách cứ hắn, ngược lại còn khen ngợi một phen, nói hắn có công hộ quốc., Không làm nhục danh hiệu Đại tướng quân hộ quốc, Trương Vân Đào, La Trung Hải, Vân Kiếm môn, Tinh Liệt môn sau lưng Lý Liên Bá, ngay cả Nguyệt môn cũng không làm trò vui cho mấy đệ tử đã chết của Lạc Tiêu Phong, nhưng bọn họ lại xem Diệp Tĩnh Vũ như địch nhân số một...

Về phần mấy vị thiếu chủ cổ động chuyện này, sau khi kiến thức Diệp Tĩnh Vũ tàn bạo cũng đã trần trụi thật sâu, cũng không dám trắng trợn ra tay với trước kia nữa, ngay cả Bạch Vân Hâu Tàn Viêm cũng lựa chọn trầm mặc, triệu hồi sát thủ, trước khi thăm dò rõ thực lực Diệp Tĩnh Vũ, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa...

Trong trận giết chóc này, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc không một ai bỏ mình, chỉ có hơn ba mươi người bị thương nhẹ. Điểm này cũng nhìn ra trên chiến trường, chiến sĩ Xích Di tộc cường đại, mặc áo giáp của bọn họ, sức chiến đấu vượt xa võ sư, chỉ cần không phải cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, muốn giết bọn họ thật sự khó khăn đến cực điểm...

Sau khi Tiểu Đào nuốt xong linh hồn lại ngủ say, ngủ một giấc, cũng không biết bao lâu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý, hắn tin tưởng sau khi Tiểu Đào tỉnh lại, thực lực sẽ tăng mạnh...

Cuối cùng, sau khi nhận được lệnh triệu tập của ba phó tướng, binh sĩ do Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Tiêu Phong đích thân ra lệnh, liền dùng tốc độ nhanh nhất trở lại quân doanh. Bọn họ cũng không muốn đi theo ba vị phó tướng, càng không muốn vì vậy mà liên lụy tới sự môn của mình...

Trên giáo trường, còn tràn ngập mùi máu tươi, Diệp Tĩnh Vũ đứng trên đài điểm tướng, ánh mắt sắc bén quét xuống hơn một vạn người, trong lòng tràn đầy kích động, hơn một vạn

người này, chính là thuộc hạ trực thuộc mình đầu tiên, quyền sinh sát của bọn họ, toàn bộ nắm trong tay của mình...

Chính vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên phát hiện trong đám người có mấy người quen, không khỏi kinh ngạc một hồi...

Ngưng Hôn Chương 11?

“Tại sao các người lại ở chỗ này...” Diệp Tĩnh Vũ khó có thể tin nhìn bốn nam tử mặc áo giáp đứng ở hàng trước, đây không phải là ai khác, mà chính là trận thi đấu đầu tiên của võ cử, Vân Kinh Tứ công tử đã thất bại câu thương...

Vô Thương môn biệt ly, Thiên Đãng môn nhạc có quần, Diệp Long Nghị của Long Hồ môn, còn có bóng dáng tiêu tiêu của Lạc Ảnh môn...

“Ha ha, chúng ta tới đây để đi theo đại tướng quân...” Ảnh Tiêu Tiêu cười ha hả, dáng vẻ bất cần đời, như tới đây chỉ là để tham gia chơi đùa...

“Đi theo ta?” Diệp Tĩnh Vũ không thể tin nhìn bốn người, đây đều là bốn cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, nếu như không sử dụng cái kia cuồng bạo Bá Nguyên lực, thực lực mỗi người đều không dưới mình, hiện tại lại đầu nhập vào chính mình, cái này cũng quá khoa trương rồi?

Lẽ nào mị lực của mình đã đạt đến mức độ này?

Bốn người đồng thời gật đầu, dáng vẻ ta rất nghiêm túc...

“Tất cả mọi người chờ lệnh tại chỗ, bốn người các người đi theo ta...” Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của bốn người, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy nghi hoặc, hẳn cũng không cho rằng bốn tên gia hỏa này thật lòng muốn đầu nhập vào phe mình...

Trên thao trường, hơn một vạn người còn nghĩ đến thủ đoạn bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ, lúc này nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ hạ lệnh như vậy, tự nhiên không dám nói thêm gì, nguyên một đám đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mà biệt ly, Nhạc Hữu Đoàn, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu bốn người lại đi theo sau soái tướng của Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không thèm để ý tới đám người Xích Di Chữ đang vây tới...

Cũng không biết là then hay là tín nhiệm thực lực của bản thân...

Đi vào trong soái trường, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp ngồi lên ghế soái của mình, mà bốn người Biệt Ly càng không biết khách khí là vật gì, cũng đặt mông ngồi xuống, không cảm thấy mình là thuộc hạ của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy bốn người như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không thèm để ý, với thực lực của bọn họ, nếu quy củ, vậy mới có quý chứ...

“Ta nói bốn vị, các ngươi tựa hồ cũng không phải là binh lính sắt, tới đây là vì chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ uống một ngụm trà mà hồ ly mông đưa tới, nhẹ nhàng nhấm nháp một chút, lúc này mới mở miệng nói ra, không có chút ý tứ nào dâng trà cho bốn người...

“Ha ha, Diệp huynh, bốn người chúng ta không có ý khác, chính là muốn kết giao bằng hữu với Diệp huynh, lại càng thật tâm muốn dưới trướng Diệp huynh dốc sức một phen công nghiệp...” Biệt Ly mở miệng nói, đối với việc Diệp Tĩnh Vũ không cho mấy người dâng trà, nhưng lại không để ý chút nào...

“Ta có thể tin lời ngươi sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại nhướng mày, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, cao thủ Tiên Thiên thế hệ trẻ không ngờ lại tranh nhau làm thủ hạ của mình, mình còn chưa phát ra khí phách bá vương đây...

“Ha ha, Diệp huynh cảm thấy Biệt Ly ta là người nói dối sao?” Biệt Ly cười nhạt một tiếng, đối với thái độ của Diệp Tĩnh Vũ không tức giận chút nào, đối lại là hấn, hấn cũng sẽ hoài nghi...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào hai mắt Biệt Ly. Ở nơi đó, hấn chỉ nhìn thấy thẳng và thẳng thắn, còn kiên định tới trước nay chưa từng có...

Trong đầu hiện ra một ít tư liệu mà Lạc Nhược Phong cung cấp, Biệt Ly này xuất thân từ Vô Thương môn, làm chuyện quang minh lỗi lạc, thật sự là một quân tử khiêm tốn...

“Có thể nói cho nguyên nhân không?” Diệp Tĩnh Vũ trầm tư một lát, tiếp tục mở miệng hỏi...

“Cái này để ta nói...” Lúc này, Ảnh Tiêu Tiêu đột nhiên ngắt lời, tiếp đó nói ra sự không cam lòng của bốn người, sau đó kính nể, bao gồm cả chuyện đánh cược lần trước...

“Ha ha, mấy vị đúng là để mắt tới tại hạ, nhưng Biệt Ly huynh có thể nói cho ta biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng người được không...” Diệp Tĩnh Vũ nghe xong lời nói tiêu tiêu tiêu của Ảnh Tiêu, lại cười nhạt một tiếng, đôi mắt thâm thúy vẫn nhìn chăm chăm vào Biệt Ly...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trẻ tuổi như vậy, lại có cơ trí bức này, Biệt Ly trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong miệng chậm rãi thốt ra hai chữ: “Lợi ích...”

Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng...

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất nha, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, lại càng không có bánh rơi, mặc dù mình biểu hiện ra vẻ cường thế, nhưng còn chưa đạt tới tình trạng khiến bốn người cam tâm bán mạng...

Ngay sau đó, Biệt Ly bèn nói ra ý nghĩ thật sự trong lòng mình. Đơn giản chỉ là các bang phái lớn Lạc Tiêu Phong một lòng muốn diệt trừ võ lâm, tuy hiện tại không động thủ với Vô Thương môn, nhưng đó là chuyện sớm hay muộn. Thay vì chờ khi đó Lạc Tiêu Phong tiêu diệt, chẳng bằng sớm trở thành một phần của triều đình. Chiến tranh thảo phạt Hồ Quốc lần này, đại đa số mọi người đều cho đây là bắt đầu dã tâm của Lạc Tiêu Phong...

Chỉ cần lần chiến tranh này đạt được công lao đầy đủ, vậy có thể làm cho địa vị môn phái tại triều đình càng thêm vững chắc, đây không chỉ là ý nghĩ của bọn họ, mà còn là ý nghĩ của môn phái bọn họ...

Vô Thương môn, Thiên Lam môn, Lạc Ảnh môn, Long Hồ môn tuy rằng không bằng đại môn phái lớn như Bạch Vân sơn trang, càng không thể so sánh với siêu cấp môn phái như Cầm Long phái, nhưng ở Thục Vân quốc cũng là môn phái tương

đôi lớn, nào cam tâm giao vận mệnh của mình cho người khác không chế...

Đương nhiên, ngoại trừ vì nghĩ đến lợi ích của môn phái, đám người Biệt Ly cũng thẳng thắn biểu đạt tâm tư của mình, đơn giản là muốn thành công liền, thành tựu một phen sự nghiệp...

Dù sao, triều đình bây giờ có thế lực rất lớn, muốn lưu lạc giang hồ giống như trước kia căn bản là không có khả năng...

Nghe được lời nói thẳng thắn của mọi người, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng đậm, Vân Kinh Tứ công tử, lại xưng Vân Kinh Tứ Quân Tử, quả nhiên mỗi người đều là “Quân tử”, quân tử bằng phẳng mà, ngay cả chút lợi ích trong lòng cũng nói rất bình thản...

“Biệt Ly huynh, tại hạ còn có một vấn đề...” Cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mở miệng hỏi...

“Mời Diệp huynh nói...” Đừng mở miệng nói...

“Lần này triều đình thảo phạt Hồ quốc, ngoại trừ thiết quân, còn có Tiêu Canh đại tướng quân vân quân, so với đám ô hợp của Thiết Quân này, Vân Quân mới là tinh nhuệ chân chính, mấy vị vì sao không lựa chọn vân quân, lại lựa chọn thiết quân?” Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc nói...

“Nếu như ta đi theo tiền đồ tiêu dao lớn hơn theo người, người có tin hay không?” Biệt Ly cũng không nói gì, mà trực tiếp nói, một đôi mắt cũng nhìn chằm chằm vào đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn ánh mắt chân thành cảm song song, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Tin, làm sao không tin, bản thiếu gia nếu ngay cả chút tự tin này cũng không có, làm sao có thể đánh cho nhánh ô hợp này thành đội quân tinh nhuệ nhất đại lục Thục Vân quốc, thậm chí là Đấu Hồn đại lục. Bốn vị, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì nhiều ở chỗ này., Nếu quả thật các người giúp ta, Tĩnh Vũ ta chắc chắn sẽ không bạc đãi bốn người, nếu bốn người có dị tâm gì, cũng đừng trách Tĩnh Vũ trở mặt vô tình...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đứng dậy, nói rất nghiêm túc, uy áp linh hồn

không lồ phóng thích ra, sắc mặt bốn người Biệt Ly đều biến đổi...

Linh Nhi số 111 đã đến.

Cái kia... cố uy áp cường đại kia, vậy mà... lại không kém gì cường giả Ngưng Hồn cảnh, lẽ nào hồn lực của hắn đã đạt đến Ngưng Hồn cảnh?

Bọn họ làm sao biết, Tiểu Đào nuốt nhiều linh hồn như vậy, hồn lực khổng lồ căn bản khó có thể tiêu tán trong một thời gian ngắn. Diệp Tĩnh Vũ ôm tâm tư không lãng phí, trực tiếp vận chuyển Bá Nguyên quyết hấp thu năng lượng tinh khiết nhất từ Tiểu Đào biến thành. Tuy rằng còn chưa đột phá đến cảnh giới Ngưng Hồn, nhưng hồn lực lại tăng cường rất nhiều, đột phá Ngưng Hồn cảnh cũng là chuyện sớm hay muộn...

“Ty chúc bá kiến tướng quân...” Cảm nhận được hồn lực khổng lồ của Diệp Tĩnh Vũ, bốn người triệt để buông xuống một tia lo lắng trong lòng, trực tiếp quỳ một chân xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, lấy thực lực cảnh giới Ngưng Hồn còn chưa đủ để bọn họ thần phục, nhưng tiềm lực biểu hiện ra Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá lớn...

“Ha ha, bốn vị huynh đệ đa lễ rồi, khi không có ngoại nhân, chúng ta liền xưng hô huynh đệ, mấy ngày trước đúng lúc ta chém chết mấy tên phó tướng, hiện tại bên cạnh trống rỗng mấy vị trí phó tướng, bốn vị bốn vị bốn vị bốn vị phó tướng vẫn còn khó khăn làm trước a...” Diệp Tĩnh Vũ cũng là từ trên soái tọa đi xuống, tự mình nâng bốn người...

Nghe đến nay đã có thể lên làm phó tướng, trên mặt bốn người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, phó tướng không phải là tham tướng, phó tướng là quân hàm chân chính. Một đại quân, lúc không có đại tướng, chức trách phó tướng hoàn toàn có thể làm tướng quân...

Diệp Tĩnh Vũ cũng có tính toán riêng của mình, giữa hai bên là quan hệ hợp tác, nếu là hợp tác, vậy phải có thêm thành ý,

bên cạnh mình hiện giờ chỉ có một Xích Di Thương, còn muốn ngồi lên vị trí phó tướng., Nếu không có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, căn bản khó có thể đè xuống những binh sĩ ngang ngược ngang ngược kia. Đừng nhìn bọn họ hôm nay nghe lệnh mình, đó là bởi vì bọn họ còn chấn động trong thủ đoạn bạo lực của mình, cũng không hoàn toàn phục hồi tinh thần, nếu lúc này hoàn toàn phục hồi tinh thần, cũng sẽ không còn nghe lời như vậy...

Muốn triệt để khống chế đội quân này, cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày...

Bốn người đều là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, muốn đè nén những võ giả kia căn bản không vấn đề gì, hơn nữa bốn môn phái đại biểu thực lực cũng coi như khổng lồ, thông qua tay bọn họ khống chế những nhân sĩ võ lâm này cũng không có vấn đề gì quá lớn...

Cái này cũng là gián tiếp lôi kéo bốn người, đi theo ta, chỗ tốt đa phần là...

Làm ra không nỡ để hài tử không thể động vào sỏi, muốn đạt được sự trợ giúp chân thật của bốn người, mình phải thật lòng đối đãi với bốn người...

Đương nhiên, nếu là bốn người thật sự có dị tâm, có con thú hoang biến thái Tiểu Đào này bên người, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lo lắng chút nào?

Một đòn đánh chết thực lực của hai cao thủ Tiên Thiên khiến Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn nhận ra sự cường đại của Thao Thiết, hơn nữa hấn tin tưởng, đây không phải là thực lực mạnh nhất của nó...

Hơn nữa, thực lực của Diệp Tĩnh Vũ cũng sắp đột phá, chỉ cần mình có thể đạt tới Ngưng Hồn cảnh, thì cho dù dựa vào Hồn Lực cũng có thể một mình đối kháng với Tông sư, huống chi là cao thủ Tiên Thiên?

Thực lực luôn được tích lũy từng bước một, Diệp Tĩnh Vũ không hề nóng nảy, hấn tuyệt không gấp...

Vốn dĩ, chức vị như Phó tướng quân không phải là tùy tiện có thể miễn đi, nhưng Thiết quân lại là một quân đội cực kỳ đặc

thù, đặc biệt là sau khi Diệp Tĩnh Vũ giết chết ba vị phó tướng ban đầu, Lạc Tiêu Phong đích thân hạ lệnh, Diệp Tĩnh Vũ chính là thống soái tối cao của thiết quân, có thể miễn tự do giết bất cứ ai...

Nói thì đơn giản một chút, Thiết quân chính là của hắn, muốn làm cái gì cũng được, cho dù hắn giết sạch tất cả mọi người cũng không ai truy cứu, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn có năng lực đó...

Nửa tháng sau khi xuất chinh, Diệp Tĩnh Vũ nhờ Lạc Nhược Phong ở Ninh quận xa xôi, cũng là lúc đi cứu viện Lâm Hiểu Nghị và nô bộc Diệp gia, vị tham tướng trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ đại ân...

Lúc trước hắn đã từng đáp ứng Trần Tử, một khi thăng chức rất nhanh, tuyệt đối sẽ không quên hắn, hiện tại tuy rằng hắn chưa hoàn toàn có khả năng thăng chức phi hoàng, nhưng cũng là lúc báo ân...

Điểm quan trọng nhất, Thiết quân tuy rằng nhân tài đông đúc, sức chiến đấu của mỗi người không kém gì tứ đại quân đoàn tinh nhuệ nhất của Thục Vân quốc, Phong Vân Lôi Điện...

Thế nhưng sức chiến đấu chính thể của bọn họ lại không thể sánh bằng quân đội bình thường, nguyên nhân rất đơn giản, đây đều là một đám ô hợp, đều là quân sĩ võ lâm, chém chém giết giết bọn họ. Thế nhưng muốn xếp hàng bày binh bố trận, một người cũng không hiểu, cho dù là đám người biệt ly, cũng chưa từng tiếp xúc...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, người bảo hắn chơi cờ của Trung Quốc thì còn hợp, muốn chơi loại bài binh bố trận này, còn kém xa lắm...

Thế nhưng Trần Đô lại khác, là một quan quân không có bối cảnh, từng bước một đi tới vị trí của Tham tướng, nếu nói một chút bản lĩnh cũng không có, thì tuyệt đối không thể nào...

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ đến người đầu tiên chỉ có mình hắn, muốn thông qua thủ đoạn của Trần Kỳ đem đám ô hợp này huấn luyện thành một đội quân tinh nhuệ...

Một ngày này, ánh mặt trời rạng rỡ dị thường, trong phủ đệ của Đại tướng quân trấn Vân Kinh, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ áo dài màu trắng gạo, hai tay chấp sau lưng, thần sắc bình thản đứng ở hậu viện luyện võ trường...

Lâm Hiểu Nghị mặc một bộ y phục đơn giản, tay đang cầm một thanh chiến đao không ngừng múa may ở giữa sân, mồ hôi từ trán chảy xuống không ngừng, quần áo trên người sớm đã ướt nhẹp...

Từ sau lần nôn mửa ở giáo trường hôm đó, Diệp Tĩnh Vũ đã bắt đầu phát tiết tâm tư truyền thụ cho Lâm Hiểu Nghị võ nghệ, còn trực tiếp truyền thụ Kinh Lôi đao quyết cho hắn, đây là tâm pháp duy nhất mà hắn có thể truyền thụ, còn về Bá Nguyên Quyết không phải là hắn không truyền thụ, hoàn toàn là chiếc nhẫn không có trái tim, cho dù truyền thụ cũng là uổng công...

Lâm Hiểu Nghị cũng biết thiếu gia của mình càng ngày càng mạnh mẽ, biết nếu mình cứ tiếp tục như vậy, căn bản khó có thể đuổi kịp bước chân của thiếu gia mình, cho nên khi tu luyện sẽ ra sức cực kỳ...

Nhìn thấy Lâm Hiểu Nghị dốc sức liều mạng tu luyện, tuy trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có chút vui mừng nào, nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng. Có thể nói, Lâm Hiểu Nghị là một trong những người thân nhất thế giới này... cũng là một trong những người thật lòng với hắn nhất thế giới này...

Hắn không hy vọng mình có thể có năng lực tự bảo vệ mình...

Đương nhiên, muốn dựa vào mấy ngày mà tu thành cao thủ tuyệt thế căn bản là không có khả năng, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại suy nghĩ làm thế nào để cho Lâm Hiểu Nghị tìm kiếm chút linh đan diệu dược tăng cường công lực...

“Túy ca ca...” Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm như chuông bạc...

“Tiểu Lâm Tử, ngươi tiếp tục tu luyện đi, thiếu gia ta có việc phải ra ngoài chơi, nhớ kỹ, nếu như ngươi không cố gắng, ta sẽ không để ngươi đi theo ta đến chiến trường...” Diệp Tĩnh Vũ vốn một lòng suy nghĩ cho Lâm Hiểu Nghị nghe thấy

thanh âm này, trong nháy mắt trực tiếp nói ra những lời này,
liền chạy ra ngoài, để lại Lâm Hiểu Nghị với vẻ mặt mờ mịt,
thiếu gia của mình thật đúng là...

Yêu chương thứ mười hai bá đạo.

Quốc phủ trấn chủ Vân Kinh, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới ra khỏi luyện võ trường, đã thấy Lạc Linh Nhi mặc một thân quần lụa mỏng màu trắng tung tăng chạy tới, mái tóc dài đen nhánh của nàng còn thắt thành mấy bím tóc, sau đầu hất hất lên, đôi mắt hồn nhiên kia cũng chớp chớp, nhìn qua cực kỳ đáng yêu...

Mỗi một lần nhìn thấy cặp mắt động lòng người này, Diệp Tĩnh Vũ đều có thể cảm giác được tâm tình của mình hoàn toàn yên tĩnh, phẳng phất như bất cứ chuyện gì cũng khó có thể lay động gợn sóng trong lòng hắn...

“Linh Nhi, sao lại tới sớm như vậy?” Nhìn thấy Lạc Linh Nhi đi tới trước mặt, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười mỉm, ôn nhu nói...

“Hi hi, người ta nhớ người đây...” Lạc Linh Nhi cũng mỉm cười như hoa nở, nhưng trong mắt nàng lại không ngừng lóe ra hào quang...

Nhớ ta? Ách, là muốn ta hỗ trợ sao...

Nhìn đôi mắt lóe lên lóe lên của Lạc Linh Nhi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thầm nghĩ, hắn đã sớm biết, nếu không có chuyện gì, Lạc Linh Nhi sẽ trực tiếp xưng hô mình là lá cây nhỏ, nào có thể gọi thân mật như Tĩnh ca ca...

“Ha ha, nếu đã nhớ ta, vậy để ca ca thân mật một chút đi...” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ mặc dù nghĩ đến, nhưng trong miệng lại trêu chọc nói, dám đùa cợt công chúa Thục Vân quốc như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có một mình hắn...

“Tê Tĩnh ca ca người thật là xấu, cẩn thận ta nói cho phụ vương người bắt nạt ta...” Trong miệng Lạc Linh Nhi vang lên thanh âm mềm mại mềm mại...

“Hắc hắc, nếu có thể hôn Linh Nhi một chút, coi như là bị quốc chủ bầm thây vạn đoạn cũng không tiếc...” Diệp Tĩnh

Vũ tiếp tục cười nói...

Ánh mắt của hắn đã hoàn toàn rơi vào trên người Lạc Linh Nhi, trong mũi, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ trên người Lạc Linh Nhi... cả người đều cảm thấy vui vẻ sáng khoái...

“Phụ vương không có tàn nhẫn như vậy đâu. Tĩnh ca ca, hôm nay ngươi có thời gian không?” Lạc Linh Nhi hờn dỗi trợn mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, thản nhiên nói...

Đến rồi, sự tình đến rồi...

“Để cho ta suy nghĩ một chút a... Hôm nay số bao nhiêu? Ta...” Diệp Tĩnh Vũ cố ý làm ra bộ dạng trầm tư, cũng không nói mình rốt cuộc có trống rỗng hay không...

“Rốt cuộc ngươi có hay không...” Nhìn dáng vẻ suy tư của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại không nói lời nào, Lạc Linh Nhi lo lắng nói...

“Có...” Diệp Tĩnh Vũ đáp...

“A... Ngươi còn có chuyện gì không?” Lạc Linh Nhi nghe Diệp Tĩnh Vũ nói có, trong mắt hơi có vẻ thất vọng...

“Đương nhiên, có một chuyện vô cùng trọng yếu đối với ta...” Diệp Tĩnh Vũ thề son sắt nói...

“Chuyện gì vậy? Có thể nói cho ta biết được không?” Trong mắt Lạc Linh Nhi tràn ngập thất vọng...

“Đương nhiên là công chúa Linh Nhi khả ái với chúng ta rồi...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha nói...

“A...” Lạc Linh Nhi sững sốt, tiếp theo sắc mặt vui mừng...

“Túy ca ca, ca thật xấu nha, cố ý trêu Linh Nhi...” Lạc Linh Nhi nói xong, còn dùng bàn tay nhỏ bé của mình đâm mạnh vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã cường đại đến trình độ nào, nào quan tâm chút sức lực ấy, ngược lại bộ dáng hưởng thụ, trong lòng không ngừng nói cho mình là thân thích, mắng là yêu...

Bộ dáng kia như thế nào lại giống như một người bị hành hạ điên cuồng...

“Hắc hắc, nói đi, hôm nay người tới tìm ta có chuyện gì, là cùng người ăn vịt nướng, hay là đi săn bắn...” Diệp Tĩnh Vũ cười hắc hắc, không biết từ lúc nào, tán tỉnh Lạc Linh Nhi đã trở thành chuyện vui nhất của hắn, đặc biệt là nhìn thấy thần sắc không ngừng biến hóa trên mặt Lạc Linh Nhi, trong lòng của hắn, chính là một trận hạnh phúc...

Nếu có thể lựa chọn, hắn thật sự hi vọng có thể cùng Lạc Linh Nhi sống cả đời như vậy...

Cả đời theo nàng đơn giản đơn giản như vậy...

Rất nhiều lúc, đơn giản mới là hạnh phúc nhất...

“Không phải ăn vịt nướng, cũng không phải bái thần, ta là muốn cầu xin lá thăm...” Lạc Linh Nhi nói tới đây thì sắc mặt hơi ửng đỏ...

“Cầu xin thế? Cầu cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt mờ mịt...

“Đúng vậy... đúng là... cái lá thăm kia mà...” Nói tới đây, Lạc Linh Nhi lại cúi đầu xuống, sắc mặt đỏ bừng...

“Cái kia? Cái nào?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm mờ mịt, bất quá trong lòng của hắn, lại hiện ra một cổ đau đớn khó tả, giống như một cây đao đang từ từ đâm vào trái tim hắn...

“Chính là ký kết hôn rồi...” Dường như là có dũng khí thật lớn, Lạc Linh Nhi lớn tiếng nói...

Vừa nghe đến mấy chữ này, thanh đao trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đâm vào trái tim, nàng... Nàng lại muốn đi xin ký kết hôn? Chẳng lẽ trong lòng nàng, đối với mình một chút cảm giác cũng không có sao, nàng làm sao còn muốn đi xin thế?

Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể hiểu được, tại Thục Vân quốc, phàm là nữ tử muốn đến lúc mười tám tuổi, đều phải đến miếu cũ cầu xin cho mình, Lạc Linh Nhi thân là công chúa, theo lý thuyết căn bản không thể làm chủ hôn nhân của mình, nhưng tâm tính thiếu nữ nàng vẫn muốn đi thử nghiệm...

Cũng như những thiếu nữ Truy Tinh Hoài Xuân kia, rõ ràng biết thần tượng mà mình ngưỡng mộ không có khả năng ở cùng với mình, nhưng vẫn khấn cầu thần linh đầy trời phù hộ cho mình có thể cùng hắn yêu mến...

Đây tự nhiên là tâm tính của tiểu nữ nhi, Diệp Tĩnh Vũ căn bản khó có thể minh bạch, hẳn chỉ là một phía cho rằng trong lòng Lạc Linh Nhi căn bản không có hắn, lúc này mới nghĩ đến việc đi cầu quan hệ thông gia mà...

Kỳ thật trong lòng hắn đến từ xã hội hiện đại đương nhiên thành thực hơn bạn bè cùng lứa ở thế giới này rất nhiều. Đặc biệt là chuyện nam nữ, Lạc Linh Nhi từ nhỏ sống ở trong vương cung, đều nhận được giáo dục ba tông bốn đức. Mặc dù nàng đã sắp mười tám tuổi, nhưng đối với chuyện nam nữ đều là trạng thái mộng lung, đi xin ký cũng chỉ là muốn chơi một chút và tò mò mà thôi...

Giờ phút này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trắng bệch, đôi mắt kinh ngạc nhìn Lạc Linh Nhi, nơi đó có vô tận chua xót và bi thống...

“Túy ca ca... Huynh... Huynh làm sao vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên thần sắc biến đổi, trong mắt Lạc Linh Nhi mờ mịt một hồi...

“Không... Không có gì...” Diệp Tĩnh Vũ cố nén đau đớn trong lòng, trên mặt cố nặn ra một nụ cười...

“Thế nhưng sắc mặt của ngươi thật là trắng a... So với tiểu bạch kiêu còn muốn trắng hơn...” Lạc Linh Nhi không kiêng nể gì nói ra...

“Phụ...” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng buồn bực, nghe Lạc Linh Nhi nói lời hồn nhiên, cũng bị chọc cười đứng lên...

Nhìn đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi, nhìn đôi mắt xinh đẹp đáng yêu của nàng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm đưa ra quyết định...

Nếu như nhân duyên của ngươi là ta, ta sẽ dùng nhân duyên cả đời để bảo vệ phần nhân duyên này, nếu như nhân duyên của ngươi không phải là ta, ta cũng sẽ nghịch thiên mà đi, trở thành nhân duyên của ngươi...

Ngươi là công chúa của ta, ta muốn chiếm hết tất cả của ngươi...

Có một loại yêu gọi là chờ đợi, có một loại yêu gọi là buông tay, mà yêu của Diệp Tĩnh Vũ ta, gọi là có...

Mặc dù bá đạo, nhưng đây chính là ý nghĩ chân thật nhất trong nội tâm Diệp Tĩnh Vũ. Hắn không phải loại nam nhân cổ hủ, càng không phải loại nam nhân nhu nhược, đem hạnh phúc của người mình giao cho người khác, để người khác cho Lạc Linh Nhi hạnh phúc. Ai biết được cuối cùng người khác có thật sự cho nàng hạnh phúc hay không, suy nghĩ của người khác hắn khó có thể nắm chắc, nhưng hắn có thể nắm chắc được lòng mình...

Yêu có được là một loại ích kỷ, cũng là một loại vĩ đại, càng là một loại chấp nhất...

Cảnh giới Ngưng Hôn cảnh tầng 113

“Được rồi, không có chuyện gì, chúng ta đi thôi...” Trong lòng đã có nụ cười kiên quyết trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, nếu Lạc Linh Nhi không yêu hắn, vậy hắn sẽ để Lạc Linh Nhi yêu nàng, nếu có người ngăn trở hắn, vậy hắn sẽ thần căn giết thần, ma ngăn diệt ma...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng không có kỵ nữa lập tức cảm giác được trong lòng mình một mảnh quang minh, trên đỉnh đầu, càng nhiều thêm một đạo cảm giác ấm áp, Thiên Trùng phách một mực không luyện hóa vậy mà luyện hóa tại đây...

Trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy hồn lực của mình tiến nhanh, trong cơ thể có Thiên Trùng Phách, Linh Tuệ Phách, Tinh Phách không ngừng trao đổi, ứng với nguyên lý thiên địa Âm Dương tương giao, năng lượng linh hồn khổng lồ không ngừng tuôn về phía lực trường của cái trống trong mắt...

Năng lực, khí phách ở nơi đó cũng không ngừng xoay tròn, năng lượng khổng lồ phảng phất như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng tràn vào vị trí bụng...

Sáu đạo năng lượng không ngừng dung hợp, không ngừng biến ảo, không ngừng ngưng tụ, theo sáu đạo năng lượng này dung hợp, Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng triệt để sôi trào, không ngừng rèn luyện nhục thể của hắn...

Trong thời khắc này, các loại năng lượng trong thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không cần phải chuyển hóa chiếc nhẫn, cứ như vậy trực tiếp tràn vào cơ thể hắn, tiến vào vị trí cái bụng, sau đó bị hồn lực tinh khiết trong cơ thể hắn hấp thu sạch sẽ...

Toàn bộ phủ Trần Quốc, thậm chí là toàn bộ cao thủ Vân Kinh, đồng thời cảm ứng được thiên địa linh khí cùng với biến hóa

của năng lượng khác, cả đám đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía phủ Trấn Quốc...

Một cỗ uy áp linh hồn khó có thể tưởng tượng từ trên người hắn phát ra, Lạc Linh Nhi đứng trước mặt hắn chỉ cảm thấy giống như một tòa núi lớn đè lên mình, thân thể không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nàng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại ở thời điểm này còn tu luyện võ công...

Lúc này ở mi tâm của Diệp Tĩnh, một chiếc Nguyệt Nha như ẩn như hiện, nơi cổ họng, bụng dưới, thậm chí phía dưới còn có quang mang chớp động, trong hai mắt của hắn lại càng nổi lên hai đạo quang mang chói mắt, đó là một loại quang mang cực kỳ bá đạo, tràn ngập xâm lược, tràn ngập không kiêng nể gì mà chiếm hữu, tựa hồ tất cả thời gian đều là của hắn...

Cảm nhận được ánh mắt bá đạo tràn trụi kia, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy tim mình lại đập nhanh hơn, mà ánh mắt của mình càng có chút trốn tránh, nàng lại không dám đối mặt với đôi mắt này...

Trong phủ Trấn Quốc, có vài đại cao thủ đồng thời cảm ứng được biến hóa bên này, từng người chạy tới với tốc độ nhanh nhất, liền cảm nhận được thân thể Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ lơ lửng lên, các loại năng lượng trong thiên địa vẫn điên cuồng xông vào thân thể hắn, uy áp khổng lồ khiến bọn hắn khó có thể tới gần...

Tiểu Đào vốn đang ngủ say cũng bị tình huống dị thường này kinh động, thân ảnh không biết lúc nào đã đi tới hiện trường, so với người bình thường, cảm ứng của nó càng thêm kịch liệt, đặc biệt là bóng ma linh hồn sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, hồn lực vậy mà đã sắp đuổi kịp hình thái ác thú của mình...

Tiểu Diệp Tử làm sao vậy? Rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì mà kinh khủng như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng cảm giác được biến hóa trong cơ thể mình lúc này, nhìn bốn người Biệt Ly đang bay nhanh đến, không chút nghĩ ngợi, trong miệng hét lớn một tiếng “Cuồng bá Chiến Văn...” đoàn linh hồn sau lưng trực tiếp biến thành

một gợn sóng năng lượng màu vàng nhạt, hung hăng phóng tới bốn người Biệt Ly...

Bốn người vốn đã lui ra rất xa, đột nhiên cảm nhận được một cỗ năng lượng khổng lồ đánh tới mình, cỗ năng lượng này tràn đầy bá ý cường đại, coi rẻ tất cả cuồng vọng, còn có chiến ý vĩnh viễn không khuất phục kia, dưới cỗ năng lượng này, phảng phất hết thảy thế gian đều bị phá hủy...

Bốn người nào dám khinh thường Tiên Thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, tạo thành từng đạo chân khí tráo cường đại trước người mình. Bốn đạo chân khí tráo này lập tức hội tụ lại một chỗ, tạo thành một vòng bảo hộ bốn tầng, bao phủ hoàn toàn bốn người vào bên trong...

“Rắc rắc...” Bốn gã cao thủ Tiên Thiên liên hợp ngưng tụ Chân Khí tráo bị gợn sóng màu vàng đánh cho nát bấy. Ánh sáng màu vàng cuồng bá hung hăng đánh lên thân thể bốn người, trực tiếp đánh bay bốn người ra ngoài, máu tươi trong miệng lại càng không cần tiên phun ra...

Cuối cùng còn đập ầm ầm trên mặt đất...

Cảm nhận được đả kích như vậy, Biệt Ly, Nhạc Hữu Ly, Diệp Long Nghi, Ảnh Tiêu Tiêu đều lộ ra vẻ kinh hãi, một kích nhanh chóng, một kích mà bốn người không thể ngăn cản, chuyện này... sao có thể?

Cho dù là tông sư, tông sư chân chính, khi đối mặt với bốn người bọn họ cũng chưa chắc có thể chiếm được chút tiện nghi nào, thế nhưng hắn lại bại trong vòng một chiêu, rốt cuộc hắn đã tu luyện công pháp gì? Sao lại lợi hại đến mức này?

Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ mới triệt để tạo dựng uy tín trong lòng bốn người, bốn người trung thành với Diệp Tĩnh Vũ, cũng càng thêm đậm đặc một chút...

Chứng kiến một kích này tạo thành hậu quả, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Bá Nguyên Quyết quả nhiên là một môn tâm pháp bá đạo đến cực điểm, càng bá đạo, càng có thể phát huy uy lực to lớn, coi thường hết thảy, coi thường hết thảy, mặc kệ Thần Ma, mặc kệ tiên phạt, thuận ta ai nghịch

ta thì chết, đây mới chính là tinh yếu của Phách Nguyên Quyết...

Chiêu chiến văn cuồng bá vừa rồi là chiêu thức tạo ra sau khi hấn cảm thấy Hồn Lực của mình có thể ngưng tụ, tạo ra sóng chiến Long Văn của Tiểu Đào. Uy lực chiêu này vượt xa sự tưởng tượng của hấn, đây là uy lực chính thức của Hồn Sư sau khi đạt tới cảnh giới Ngưng Hồn sao?

Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin, cho dù lần nữa chống lại Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, không sử dụng Bá Nguyên lực tự tàn kia, bản thân cũng có đủ thực lực để đánh bại hấn...

“Chúc mừng tướng quân thần công đại thành...” Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, bốn người Biệt Ly lập tức bò dậy, quỳ một chân xuống trước Diệp Tĩnh Vũ. Giờ phút này, trong lòng bọn họ, không còn chút dị tâm...

“Lá cây nhỏ, vừa rồi ngươi lại thắng cấp sao?” Lúc này Lạc Linh Nhi mới khôi phục tinh thần, tò mò hỏi...

“Ừm, cái này đều phải nhờ vào ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, thực lực hấn tiến nhanh, càng thêm tự tin, Lạc Linh Nhi sẽ là của nàng, không ai có thể cướp đi, cho dù là Thần... cũng không được...

“May mắn có ta?” Lạc Linh Nhi vẽ mặt kinh ngạc...

“Ha ha, không phải ngươi muốn đi xin lá thăm sao. Chúng ta đi thôi. Bốn người các ngươi nghỉ ngơi thật tốt, chờ Trần Kỳ tới, trợ giúp hấn huấn luyện cho quân đội, cách chinh chiến bảy ngày, ta muốn cảm thụ lực lượng hiện tại thật tốt...” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt, vừa tiến lên ôm vòng eo thon thả của Lạc Linh Nhi đi ra ngoài, vừa tự nhiên nói với bốn người đang quỳ một chân trên mặt đất...

Mà bất kể là Lạc Linh Nhi, hay là bốn người đứng rời xa nhau, đối với việc Diệp Tĩnh Vũ không kiêng nể gì ôm chặt lấy eo nhỏ của công chúa, đều không có nửa điểm phản ứng, tựa hồ đây là chuyện đương nhiên...

Nhìn thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi dần dần đi xa, trong mắt bốn người ngoại trừ kinh hãi, vẫn là kinh hãi...

Chương 1 yêu duyên thứ 11

Miếu cổ Nguyệt thành phía Nam Vân Kinh, là một miếu thờ tồn tại rất lâu, lúc Thục Vân Quốc còn chưa xây dựng nước đã tồn tại, lịch sử của nó thậm chí có thể kéo dài mấy trăm năm trước, nghe nói năm đó Hiên Viên Đại Đế và Hoàng Hậu của hắn quen biết nhau ở miếu Nguyệt Lão...

Bất quá Hiên Viên Tuyệt một lòng theo đuổi võ đạo, sau khi tự mình chém giết hoàng hậu của mình, chuyện này đã không có ai dám nhắc tới...

Nhưng cho dù không có ai nhắc tới, miếu cổ Nguyệt Lão cũng trở thành nơi mà các đại quý tộc hướng tới trong Vân Kinh, cầu quan hệ thông gia, mặc kệ là ở Thục Vân quốc hay là Thiên Nguyên đế quốc, đều là một loại phong tục...

Nơi có mỹ nữ tất nhiên là có sắc lang, Vân Kinh là một đám ăn chơi trác táng lớn, hoặc là những tài tử tự xưng phong lưu thường xuyên qua lại gần miếu thờ Nguyệt lão, có người tán thưởng sắc đẹp, có người ngắm phong cảnh, có người mê hoặc, nhưng mặc kệ bọn họ làm gì, tóm lại đều khiến miếu cũ Nguyệt Lão là nơi náo nhiệt nhất Vân Kinh...

Lúc này, Lạc Linh Nhi vẫn mặc bộ quần áo lụa mỏng màu trắng của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Nàng đi trên đường cái náo nhiệt này, đôi mắt linh động không ngừng nhìn về phía hai bên các loại đồ chơi nhỏ...

Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, giống như bảo tiêu theo sát sau lưng Lạc Linh Nhi, trên lưng còn cõng theo thanh đao rách màu đen., Chỉ có điều thân đao đã bị quần bởi vải bố, từ khi biết vị tiền bối trong thạch động kia chính là Độc Cô Bá Thần đại danh鼎鼎 ba trăm năm trước. Diệp Tĩnh Vũ rất muốn thanh bảo đao này được nâng lên tới đỉnh điểm, hắn tin tưởng đây tuyệt đối là một thanh bảo đao, chẳng qua mình còn chưa có năng lực phát huy uy lực của nó mà thôi...

Nhìn Lạc Linh Nhi đi trước, lại nhìn nam nữ đi tới lui chung quanh, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại hoàn toàn yên tĩnh hiếm thấy...

Thuận lợi luyện hóa Thiên Hồn Phách, mặc dù cuối cùng không có luyện hóa trung tâm Xu Phách, nhưng thực sự cảm giác được nơi bụng mình có một cỗ năng lượng tràn, luyện hóa cũng là chuyện sớm hay muộn. Bây giờ thất phách đã thuận lợi luyện hóa Lục Phách, thực lực của mình càng tăng nhiều, không biết khi thất phách hoàn toàn luyện hóa, mình sẽ đạt tới cảnh giới gì...

Bên cạnh hẳn, không đi theo những người khác, thậm chí ngay cả Tiểu Đào cũng không mang theo, ngoại trừ đối với thực lực bản thân tuyệt đối tự tin, Diệp Tĩnh Vũ còn hiểu rõ, chung quanh đây nhất định còn ẩn giấu cao thủ bảo hộ Lạc Linh Nhi, nếu nàng thật sự gặp phải nguy hiểm gì, những người này khẳng định sẽ lập tức đứng ra...

“Lá cây nhỏ, người xem, đó chính là miếu cũ Nguyệt, nghe mẫu thân nói thể ở đây rất linh hoạt, bằng không lát nữa người cũng đi cầu một cái đi...” Lúc này, Lạc Linh Nhi bỗng nhiên ngừng lại, chỉ vào miếu cũ Nguyệt lão cách đó không xa nói...

“Ha ha, nói tiếp đi...” Nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười...

“Ừm, đi mau, bên kia có rất nhiều người, còn không biết sắp xếp đến lúc nào nữa?” Lạc Linh Nhi cũng không miễn cưỡng, không ngờ trực tiếp kéo tay Diệp Tĩnh chạy về phía miếu cổ Nguyệt.

Khi chạm đến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Lạc Linh Nhi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy so với ăn mật báo còn tốt hơn, lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, sợ nó biến mất, nhưng thân ảnh cao lớn cũng theo sát bên người Lạc Linh Nhi, vô tình hay cố ý che chở nàng trong ngực, không cho đám người chen chúc kia chiếm chút tiện nghi nào...

Chỉ vài bước, hai người đã tới miếu cũ Nguyệt, giương mắt lên nhìn, liền thấy trên cửa chính rộng hơn một trượng có một tấm

bảng hiệu, phía trên nước sơn đã trắng, điêu khắc hai chữ bất mắt, quan hệ thông gia...

Nhân duyên, nhân duyên, duyên phận của con người, thật sự là do trời định ra sao?

Diệp Tĩnh Vũ không tin, hắn vẫn luôn tin chắc rằng vận mệnh của con người là do bản thân nắm chắc, duyên phận của con người, cũng là do chính bản thân mình đưa cho...

Lạc Linh Nhi lại không biết tâm tư của Diệp Tĩnh Vũ, nàng kéo tay của hắn cứ như vậy đi vào trong miếu thờ Nguyệt lão, nhìn vào bên trong, vách tường xung quanh đều có chút tổn hại, tuy rằng rất nhiều nơi đã được sửa chữa, nhưng vẫn khó có thể che giấu năm tháng trải qua của miếu cổ Nguyệt này...

Đi chừng một trăm bước, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy một gốc cây hòe cực lớn, thân cây trắng kiện, tối thiểu năm sáu tên đại hán mới có thể ôm hết, nhánh cây quanh co khúc khuỷu, nhìn như từng đầu từng đầu trường long chiếm giữ, mà trên những thân cây kia, còn buộc đầy những sợi tơ đỏ...

Một đám người, đại đa số là một đám thiếu nữ chưa thành hôn đang quỳ dưới tàng cây, không ngừng cầu nguyện...

“Ách, làm sao các nàng đều đang bái cây vậy?” Diệp Tĩnh Vũ mờ mịt nhìn đám thiếu nữ kia, bên trong cũng có rất nhiều mỹ nữ, đáng tiếc bây giờ cho dù hắn là tuyệt thế yêu kiều cũng khó có thể đả động trái tim hắn, huống chi những thứ bột mỡ này...

“Không thể nào, lá nhỏ, ngay cả cái này ngươi cũng không biết sao?” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ hỏi vấn đề như vậy, Lạc Linh Nhi lộ ra vẻ mặt rất là kinh ngạc...

“Biết cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại càng mờ mịt...

“Trong truyền thuyết, cây này là Nguyệt lão biến thành, cho nên nơi này mới gọi là miếu cũ, các nàng là tới xin ký, tự nhiên trước tiên phải nhớ thăm Nguyệt lão...” Lạc Linh Nhi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ quả nhiên không biết, vội vàng giải thích cho hắn...

Nguyệt lão biến thành? Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, lại cẩn thận đánh giá cây đại thụ này, người đừng nói, thật đúng là giống như một lão nhân lưng còng...

“Được rồi, người chờ ta một chút, ta đi xin ký gốc trước...”
Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tươi cười, Lạc Linh Nhi cũng không nói thêm gì, nhảy dựng lên chạy tới cây hòe kia...

Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng không nói thêm gì, chỉ đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng của Lạc Linh Nhi vẫn luôn tràn đầy sức sống thanh xuân...

Gió nhẹ thổi qua, âm thanh sần sật mang lá cây vang lên, phía dưới cây hòe là từng mảnh từng mảnh thấp giọng lầm bầm, tựa hồ là những thiếu nữ chưa ra khỏi các đang kể rõ hình tượng của mình...

Mà phía sau lại không ngừng có nữ tử đi đến, giống như Lạc Linh Nhi chạy tới xin thẻ, cũng có một số nam tử ăn mặc như thư sinh đứng ở cách đó không xa, bình luận với đám nữ tử kia...

Vào lúc này, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên rơi vào một lão nhân cách cây hòe không xa, hắn có mái tóc bạc trắng, phía trước đặt một sập hàng đoán mệnh, vài thiếu nữ đang vây quanh hắn, líu ríu nói gì đó, tựa hồ đang hỏi thăm chuyện nhân duyên gì đó...

Không biết vì sao, Diệp Tĩnh Vũ theo bản năng đi về phía lão nhân, khi hắn tới trước người lão nhân, mấy thiếu nữ vừa rồi cũng đã rời đi...

“Người trẻ tuổi, người muốn yêu cầu một đoạn nhân duyên sao?” Ông lão ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu lộ ra hào quang cơ trí...

“Ha ha, người nói nhân duyên thật sự là do trời định sao?”
Diệp Tĩnh Vũ không trả lời, ngược lại hỏi ngược lại...

Gia Cát mười lăm bắt đầu chương mười lăm.

“Nhân duyên không phải do ông trời định đoạt sao?” Ông lão cũng không trả lời, lại ném vấn đề này cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Trời là cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới vấn đề của lão nhân, hùng hổ hỏi...

Cảm nhận được khí thế biến hóa trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, lão nhân khẽ nhíu mày, sau đó rất tự nhiên chỉnh lại sợi râu của mình, lúc này mới cười nhạt, cũng không nói thêm gì...

“Thế nào? Không trả lời được sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói...

“Trời, thiên đạo, cái gọi là thiên đạo, chính là một loại quy tắc, thiên đạo thiên đạo, đó chính là một loại quy tắc tự nhiên, thiên hạ vạn vật, đều phải tuân theo quy tắc như vậy, bao gồm cả ngươi, người trẻ tuổi...” Ông lão cũng thản nhiên nói, trong ánh mắt lại lóe ra quang mang cực kỳ cơ trí...

“Ha ha, quy tắc của tự nhiên là gì?” Diệp Tĩnh Vũ không phản bác, lại tiếp tục hỏi...

“Trần thắng khôn kiếp...” Lão giả trong miệng phun ra bốn chữ...

“Hay cho một kẻ khôn ngoan, nói hay lắm, lão trượng, ta ngược lại cảm thấy ngươi không nên sinh sống ở thời đại này...” Diệp Tĩnh Vũ nghe được bốn chữ này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hẳn thật sự không nghĩ tới cái lão nhân đoán mệnh này trong miệng sẽ nói ra lý luận kinh điển của Đát Lịch văn...

“Ha ha, ta không nên sống ở thời đại này, như vậy người trẻ tuổi, còn ngươi thì sao? Ngươi ở thời đại này hả?” Ông lão nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, lại cười nhạt một tiếng...

Vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ lại biến đổi, hẳn không phải người của thời đại này, đây cũng là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, những người khác căn bản không biết, nhưng ý tứ trong lời nói của ông lão này lại đại biểu cho điều gì? Chẳng lẽ hắn nhìn ra manh mối gì sao?

Nếu như hắn thật sự nhìn ra manh mối gì, mình có nên giết người diệt khẩu hay không?

Một cỗ sát cơ từ trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bắn ra...

“Người trẻ tuổi, bạo lực, mặc dù là phương thức giải quyết đơn giản nhất, nhưng cũng không phải phương thức tốt nhất...” Dường như cảm nhận được sát cơ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, lão nhân lại mỉm cười, trên mặt tràn ngập vẻ lạnh nhạt, không có một tia sợ hãi...

“Ha ha, đa tạ lão trượng chỉ giáo...” Nhìn đám người chung quanh náo nhiệt, Diệp Tĩnh Vũ bỏ đi chút sát cơ trong lòng, nếu như trên thế giới này có loại nghề thần kỳ như tồn hồn sư, vậy khó tránh khỏi có chút kỳ nhân dị sĩ, bọn họ có thể nhìn ra lai lịch của mình, nhưng cho dù nhìn ra thì đã sao, ai lại tin tưởng rằng mình là linh hồn đến từ một thế giới khác chứ?

“Ha ha, chuyện này chưa thể nói tới chỉ giáo, người trẻ tuổi, trải nghiệm cuộc sống đi, người sẽ từ từ phát hiện, đây căn bản không phải là một thế giới trong suy nghĩ của người...” Trên mặt lão nhân, vẫn treo nụ cười thản nhiên...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, đang muốn hỏi thăm cái gì, lại nghe sau lưng có tiếng bước chân tới gần...

“Tiểu Diệp Tử, ngươi ở đây làm gì, lão tiên sinh, ngài có thể giải đáp ý kiến của thẻ ký giúp ta một chút không?” Lạc Linh Nhi cầm một cái thẻ trúc trong tay, đã đi tới trước mặt hai người...

“Đương nhiên không thành vấn đề...” Lão nhân nhìn Diệp Tĩnh Vũ một cái, tiếp nhận thẻ trúc Lạc Linh Nhi đưa, trên mặt lại khôi phục thần sắc kia, nào còn nửa điểm siêu nhiên vừa rồi...

“Lão tiên sinh, rốt cuộc trong này có ý gì?” Nhìn thấy lão nhân chỉ nhìn chằm chằm thẻ trúc không nói lời nào, Lạc Linh Nhi

lại mở miệng hỏi...

“Ha ha, vị tiểu thư này, đây là ký thượng, nói là duyên nhân duyên của người sắp đến, nhưng mà đoạn nhân duyên này cũng không thuận lợi...” Lão nhân mỉm cười nói, đem thẻ trúc trả lại cho Lạc Linh Nhi...

“A, thật sự muốn đến a, hì hì, người ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đây, bất quá lão tiên sinh, ngài nói không thuận lợi, có cái gì không thuận lợi sao?” Đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi chớp chớp, tràn đầy nghi hoặc...

“Thiên cơ bất khả lộ...” Ông lão lại lộ ra dáng vẻ không thể nói...

“A... Cái này có cái gì không thể tiết lộ...” Lạc Linh Nhi lộ ra vẻ mặt thất vọng...

“Được rồi, Linh Nhi, đây chính là lão thần côn lừa gạt, có ta ở đây, sự tình không thuận lợi cũng sẽ biến thành thuận lợi...” Diệp Tĩnh Vũ thấy lão gia hỏa này càng nói càng Huyền, lại lười nói thêm gì với hắn, kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi đi ra ngoài...

“Nhưng lá cây nhỏ này hắn giảng đều rất linh nghiệm a...” Lạc Linh Nhi vừa đi vừa nói, trong mắt vẫn là một bộ dạng lo lắng...

“Cho dù linh nghiệm có thể nào, hắn đã nói thiên cơ không thể tiết lộ, cũng sẽ không nói nhiều nữa. Chúng ta đi thôi, thời gian không còn sớm...”

“Ồ...” Lạc Linh Nhi khẽ ừ một tiếng...

“Người trẻ tuổi, lão trượng có duyên với người, cho người một câu, trời đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh, người cũng phải cẩn thận...” Ngay lúc này, thanh âm ông lão bỗng nhiên nổ vang trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, khiến toàn thân Diệp Tĩnh Vũ run lên...

Trời đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh, đây rốt cuộc là có ý gì?

Diệp Tĩnh Vũ vốn còn đang đi tới phía trước lập tức dừng lại, quay đầu muốn hỏi lão gia hỏa rốt cuộc là có ý gì, lại nhìn

thấy nơi đó ngoại trừ một chiếc bàn ra, nơi đó còn có nửa bóng người...

“Lá cây nhỏ, người làm sao vậy?” Nhìn thấy thần sắc Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên biến đổi, Lạc Linh Nhi tò mò hỏi, con mắt to lại càng nhìn chăm chăm vào Diệp Tĩnh Vũ...

“Không có gì, có thể gần đây luyện võ quá mệt mỏi, chúng ta nên sớm trở về thôi...” Mặc dù trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc không thôi, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt...

“A...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không chịu nói, Lạc Linh Nhi cũng không hỏi nhiều, đây là tùy ý để hấn kéo đi ra ngoài, không biết từ lúc nào, nàng cảm thấy bị Diệp Tĩnh Vũ lôi kéo, rất là ấm áp, rất là ấm áp...

Ngay lúc hai người Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi miếu cũ Nguyệt lão, lão nhân vừa rời tính mạng kia lại là từ một góc hẻo lánh đi ra, bên cạnh hấn còn đi theo một thiếu niên tuổi tác tương đương với Diệp Tĩnh Vũ...

“Gia gia, đây chính là người Gia Cát gia chúng ta vẫn luôn chờ đợi sao?” Nhìn bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ biến mất, thiếu niên kia cung kính nói...

” Ức Vạn bắt đầu, nhớ một câu, cho dù sau Ức Vạn năm, cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi...” Lão nhân cũng không trả lời lời thiếu niên, mà là nói ra một câu khó hiểu như vậy...

Sau Ức Vạn năm, bắt đầu cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, Ức Vạn, bắt đầu, đây chính là ý nghĩa của tên mình sao?

“Hấn muốn xuất chinh, người theo hấn cùng tiến về Hồ quốc đi...” Ngay lúc Gia Cát Ức đang trầm mặc, lão nhân lại lần nữa thản nhiên nói...

“Con biết rồi, gia gia...” Thiếu niên cung kính trả lời. Trong con ngươi của hấn lộ ra một luồng sáng cơ trí...

Bánh răng của Vận Mệnh bắt đầu chuyển vận rồi sao?

Chương 116 ám sát.

Đi trên đường phố, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ vẫn hiện ra câu nói cuối cùng của lão nhân, trời đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh, đến cùng hắn đang báo trước điều gì?

Thân là Ngưng Hồn cảnh giới, Hồn Sư, hắn hiểu rất rõ, đây chính là phương thức sóng tinh thần, điểm này đủ để chứng minh lão nhân này là một Hồn Sư, thậm chí là một Hồn Sư có thực lực cường đại, tại sao lại nói những điều này với mình? Hơn nữa dường như hắn còn biết rất nhiều thứ mà người bình thường không biết...

Thiên đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh, hừ, loại chuyện này sao có thể để cho nó phát sinh?

Ta nhất định phải biến cường, trở nên cường đại đủ, cho dù là trời cao cũng không thể làm gì được ta...

Bá đạo trong lòng phát ra vô tận, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng không thể để chuyện như vậy phát sinh, mặc kệ con đường phía trước nhấp nhô như thế nào, mặc kệ tràn ngập nguy cơ lớn cỡ nào, hắn đều phải vượt qua từng cái một, càng muốn cho Lạc Linh Nhi một hạnh phúc lớn nhất... An toàn...

“Lá cây nhỏ, người xem, con thỏ trắng đó thật đáng yêu...” Vào lúc này, Lạc Linh Nhi lại đột nhiên chỉ vào một cửa hàng mua thịt tươi trước mặt...

“Làm ơn đi, đó là một con sóc đấy...” Diệp Tĩnh Vũ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cửa tiệm bày mấy chiếc lồng, trong lồng nhốt vài con sóc màu trắng, có thể đem con sóc nhìn thành thỏ trắng nhỏ, Linh Nhi này thật đúng là lợi hại không bình thường...

“Hi hi, dù sao nó cũng giống như tiểu bạch thỏ đáng yêu nha...” Lạc Linh Nhi lại không thèm để ý chút nào, vẫn cười nói...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không còn gì để nói, theo như lời này, lại không phải là trên thế giới này thứ đáng yêu đều gọi là Tiểu Bạch thỏ?

“Bọn họ thật đáng thương, sắp bị giết rồi, chúng ta mua chúng nó được không?” Nhìn những con sóc nhỏ chờ bị làm thịt, Lạc Linh Nhi bỗng nhiên cảm khái...

“Ha ha, đương nhiên, có thể, người thật lương thiện...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, trong lòng cảm khái sự lương thiện của Lạc Linh Nhi...

Nhưng Lạc Linh Nhi lại có chút ngượng ngùng cúi đầu, sau đó dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Đâu có đâu, người ta nhìn chúng nó rất béo a, thịt nhất định rất nhiều, nướng lên nhất định ăn rất ngon...”

“.....”

Diệp Tĩnh Vũ hai mắt tròn lên, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, mình còn nói nàng lương thiện cơ mà, sao lại muốn ăn thịt nướng vậy?

Nhưng ngẫm lại thì Lạc Linh Nhi cũng tham ăn giống như Tiểu Đào, đặc biệt là ăn thịt nướng nhưng cũng thoải mái...

“Đi thôi, chúng ta đi xem một chút...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, đừng nói Lạc Linh Nhi muốn ăn thịt mấy con sóc, cho dù nàng có muốn ăn thịt thần thú, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ nghĩ hết biện pháp lấy về...

“Hi hi, không cần đâu, người ta nhìn người mặt ủ mày chau đấy, cố ý trêu chọc người mà...” Ngay lúc bàn tay nhỏ bé của Diệp Tĩnh Vũ dắt Lạc Linh Nhi đi đến tiệm thịt Triều Tinh, Lạc Linh Nhi lại cười khanh khách, khoe miệng nhếch lên lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu...

“Ách...” Nghe lời ấy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại hiện ra một cảm giác ngọt ngào khó tả, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Linh Nhi, khoe miệng của hắn cũng không tự chủ được mà nhếch lên...

“Vèo...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang muốn nói cái gì, một trận tiếng xé gió truyền đến, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm nhận

được một cổ hàn ý cường đại, trong lòng kinh hãi...

“Linh Nhi cẩn thận...” Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, thân thể theo bản năng đánh tới Lạc Linh Nhi, một phát ôm lấy Lạc Linh Nhi, liền tránh qua một bên...

“Xoẹt...” một tiếng, một mũi tên máu từ đầu vai hấn phóng ra, hiển nhiên bả vai của hắn đã bị thương...

Kinh biến như thế không chỉ khiến Lạc Linh Nhi không kịp phản ứng, mà những người xung quanh cũng không phục hồi lại tinh thần. Nhưng khi thấy Diệp Tĩnh Vũ đang đứng trên bờ vai xuất huyết tiền, sắc mặt Lạc Linh Nhi lại biến đổi liên tục...

“Lá cây nhỏ, người thế nào rồi...” Trong mắt Lạc Linh Nhi tràn đầy vẻ lo lắng, đạo ám khí vừa rồi kia là đang lao về phía nàng. Nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ toàn lực bảo vệ nàng thì lúc này đã mất mạng rồi...

“Ta không sao...” Diệp Tĩnh Vũ chau mày, hắn cảm nhận được trên ám khí kia có bồi kích độc, bất quá Bá Nguyên lực thể nội lại trực tiếp xông lên, thôn phệ sạch sẽ nó, đây cũng là Bá Nguyên lực bá đạo, mặc dù còn không thể để hắn sử dụng, nhưng lại có thể tự động triệt tiêu lực lượng hoặc là độc tố khác, có thể nói, hiện tại hắn cơ hồ đã là bách độc bất xâm...

Lúc này, bảy tám tên nam tử từ các nơi trên đường chạy tới, trong nháy mắt đã bảo hộ Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi ở trung tâm...

“Thuộc hạ cứu viện chậm trễ khiến tiểu thư kinh sợ, kính xin tiểu thư thứ lỗi...” Những người này đều là tinh nhuệ được Lạc Tiêu Phong âm thầm bố trí để bảo vệ Lạc Linh Nhi, nhìn thấy công chúa suýt nữa bị thương, trong lòng mỗi người đều cảm thấy sợ hãi...

Về phần vì sao gọi là tiểu thư, cũng là chung quanh còn có rất nhiều người, bọn họ không muốn bại lộ thân phận của mình...

“Ta không có gì, chỉ là cái lá cây nhỏ hấn...” Lạc Linh Nhi tâm địa thiện lương, nào có trách cứ những người này, chỉ là rất lo lắng cho thương thể của Diệp Tĩnh Vũ...

“Yên tâm, chút thương thế ấy không đả thương được ta đâu, các người bảo vệ tiểu thư trở về trước đi, đối phương là nhằm vào Linh Nhi, rất có thể là dư nghiệt Đường môn...” Diệp Tĩnh Vũ lại không thêm đề ý chút nào, lúc nói chuyện, lại dựa vào cảm giác đuổi theo hướng người nọ chạy trốn, để làm tổn thương nghịch lân của hắn, quả thực chính là tự tìm đường chết...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ còn định truy tung người kia, vừa mới mở miệng kêu lên, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã biến mất trong đám người...

“Tiểu thư, hay là chúng ta trở về trước đi, tướng quân có thể đánh bại cao thủ tông sư, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì...” Lúc này, tên thị vệ dẫn đầu kia lại mở miệng nói, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ lo lắng sợ hãi...

Dư nghiệt Đường môn dám giết chết công chúa ngay phố, đây là tội lớn tới mức nào, nếu bị Quốc chủ biết được sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu...

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ lại tràn ngập sợ hãi thán phục, trùng ám khí của Đường môn, lại như một người vô sự, chân khí của hắn đã cường đại tới cảnh giới gì?

Chẳng trách có thể đánh bại Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đã đạt tới cảnh giới Tông sư...

Lạc Linh Nhi mặc dù lo lắng cho Diệp Tĩnh Vũ an ủi, nhưng hiện tại cũng biết nguy cơ trùng trùng, mình ở chỗ này căn bản không có bất kỳ trợ giúp nào đối với Diệp Tĩnh Vũ, hay là về trước rồi mới phái người đến đây mới là lẽ phải...

Về phần đề mấy người này đi theo, Lạc Linh Nhi biết, bọn họ chắc chắn sẽ không đáp ứng, bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của phụ vương, mà mệnh lệnh của phụ vương chính là bảo vệ chính mình...

Biến cố trên đường phố tự nhiên chấn nhiếp những người khác, tiếng nghị luận theo đó vang lên, mà đoàn người Lạc Linh Nhi cũng rất nhanh biến mất trong đám người...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, một đường nhanh chóng đuổi theo, mặc dù hắn chưa từng học qua bộ pháp khinh công gì, nhưng tốc độ của hắn chính là bộ pháp lợi hại nhất, thần niệm không lồ phát ra, cảm giác hết thấy chung quanh...

Dư nghiệt thứ 117 của Đường môn, Dư nghiệt của Chương Đường môn.

Vừa rồi trong khoảnh khắc hấn trúng ám khí, thần niệm của hấn đã khóa chặt người kia, làm sao hấn có khả năng chạy trốn chứ?

Truy đuổi trọn vẹn một khắc thời gian, Diệp Tĩnh Vũ đã rời xa khu chợ sầm uất, đi tới một hẻm nhỏ không người, mà tên nam tử phía trước cũng đã ngừng lại...

“Hảo huynh đệ thân thủ tốt...” Đó là một gã áo đen, tóc tai rối bời, che khuất hơn nửa bên mặt, không thấy rõ lắm dung mạo, bất quá dáng người của gã lại cực kỳ khôi ngô, không giống người phía nam...

“Như nhau...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra sát cơ không thể nghi ngờ, người này có can đảm tổn thương Lạc Linh Nhi, còn khiến hấn phần nộ hơn cả trực tiếp đối phó với hấn...

“Chúng ta đều là con cái giang hồ, hành tẩu giang hồ, tiêu dao tự tại, huynh đệ tội gì phải bán mạng cho triều đình?” Người nọ lại nhàn nhạt nói, dường như không có ý định động thủ...

“Ta không phải là người giang hồ, cũng mặc kệ các người ân oán giang hồ, ta chỉ biết, người thiếu chút nữa đã làm tổn thương đến người mà ta quan tâm nhất...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

“A? Vĩnh Nhạc công chúa lại là người người quan tâm nhất? Vậy không biết các hạ là hộ quốc đại tướng quân tiêu dao?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, người nọ nhướng mày...

Tiêu Canh? Tiểu tử kia quan tâm nhất là Linh Nhi sao? Xem ra sau này mình phải đề phòng tên gia hỏa này rồi...

“Người vậy mà nhận ra Vĩnh Nhạc công chúa, xem ra người quả thật là dư nghiệt của Đường môn...” Diệp Tĩnh Vũ không

trả lời nam tử, ngược lại từ tốn nói...

“Đúng vậy, ta chính là Đường Dương của Đường môn, tên câu tặc Lạc Tiêu Phong kia giết mất mấy ngàn người của Đường môn ta, ta không giết được hắn, giết hết tất cả những người bên cạnh hắn, báo thù rửa hận cho mấy ngàn người của Đường môn ta...” Người nọ lại không e dè chút nào, trực tiếp nói thẳng tục danh của mình...

“Mẹ nó, người giết Đường môn ngươi là Lạc Tiêu Phong, có gan đi tìm Lạc Tiêu Phong gây phiền phức. Ngươi tìm con gái hắn làm gì, uống công các ngươi còn tự xưng là anh hùng nhi nữ. Ta thấy con mẹ nó đều là một lũ bại hoại...” Nghe thấy đôi phương có thù hận dính dáng tới Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mắng to...

“Ha ha, ta cũng lười nhiều lời với ngươi. Tiêu Canh Tướng Quân, trúng một khắc Đường môn ta, ngươi còn cho rằng ngươi có thể giết được ta sao?” Lúc này, trên mặt Đường Dương lại lộ ra nụ cười đắc ý...

Đường môn giải tán một khắc, trong truyền thuyết chỉ cần trúng độc này, trong vòng một khắc chắc chắn thất khiếu sẽ chảy máu mà chết, cho dù là thần tiên cũng không cứu được, đây tuyệt đối là kịch độc...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu, tên này nói bậy với mình chẳng qua là muốn kéo dài thời gian mà thôi, hiển nhiên lúc này, thời gian một phút đã hết, sớm rõ ràng cảm nhận được độc tố bị Bá Nguyên lực cắn nuốt thì hắn làm sao quan tâm chuyện này...

“Đường môn lập tức giải tán? Ha ha, ngươi thấy ta có dấu hiệu trúng độc không?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, thân ảnh trực tiếp vọt ra ngoài...

Đường Dương nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tập kích mình, trong lòng kinh ngạc, theo lý thuyết thời gian đã đến, Diệp Tĩnh Vũ không thể một chút việc cũng không có, nhưng sao hắn còn có sức chiến đấu cường đại bậc này?

Chẳng lẽ thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới đại tông sư đỉnh phong?

Nhưng cho dù là Đại Tông Sư đỉnh phong, cũng phải hao hết chân nguyên lực cực lớn để bức ra độc tố chứ, làm sao có thể giống như hần một chút cũng không có?

Trong lúc khiếp sợ, Đường Dương nhanh chóng lùi lại, Đường môn am hiểu nhất chính là ám khí, sức chiến đấu gần đó căn bản không mạnh...

Nhìn mấy món ám khí bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ không muốn bị đánh thành tổ ong vò vẽ vội vàng tránh sang một bên, tiện tay rút thanh Phá đao sau lưng ra. Chiêu thứ nhất Kinh Lôi đao quyết Kinh Lôi Liệt trăm lập tức xuất ra...

Một đao đao khí trực tiếp phá không mà ra, hướng mặt người nọ chém tới...

Nhìn thấy đao khí mà Diệp Tĩnh Vũ chém ra, trong mắt Đường Dương lại là một trận kinh ngạc, tiếp theo là một trận vui sướng...

“Hóa ra chỉ là một võ sư, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng không có, lại dám đuổi giết ta, thật sự là không biết sống chết...” Đường Dương đã nhận ra chân khí của Diệp Tĩnh Vũ là chân khí sau này, biết hần chỉ là một võ sư, mà không phải tiêu dao canh gác trong tượng tượng của mình...

Thân ảnh lóe lên, đã tránh được đao khí sắc bén kia, trong nháy mắt trong tay đã xuất hiện một thanh loan đao nhanh như chớp chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Một đao này, tốc độ cực nhanh, góc độ cực kỳ xảo trá, mặc dù không tinh xảo bằng Kinh Lôi đao quyết, nhưng chân khí Tiên Thiên cường đại lại hoàn toàn bù đắp thiếu sót, nếu là võ sư bình thường, đối mặt với một chiêu kinh khủng này, căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng sẽ bị giết, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu phải võ sư bình thường...

Không nói hồn lực của hần đã đạt đến cảnh giới Ngưng Hồn, mà có thể trực tiếp đối kháng với tông sư, ngay cả lực lượng nhục thể của hần cũng đạt tới tiêu chuẩn của chiến sĩ cấp bốn, hoàn toàn có thể ngăn cản được sự tấn công của cao thủ Tiên Thiên...

Hơn nữa sự tinh xảo của Kinh Lôi đao quyết khiến thực lực của hắn tuyệt đối vượt qua cao thủ Tiên Thiên...

Tuyệt Đao Phá Không...

Lại là chiêu thức vạn kiếm vô tung của Độc Cô gia này, thân ảnh trong nháy mắt biến mất, lại một lần nữa xuất hiện đã đi tới sau lưng nam tử, thiết đao trong tay trực tiếp chém tới hậu tâm gã...

“Đao pháp thật lợi hại, đáng tiếc thực lực của ngươi thật sự quá kém...” Đường Dương nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại có thể tránh được một đao kia của mình, còn xuất hiện phía sau mình, trong lòng kinh ngạc một hồi, trong miệng nói, thân thể cũng nhanh chóng tránh ra, tránh được một đao của Diệp Tĩnh Vũ, tiếp theo Tiên Thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, lại một đao chém tới Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy đao của Đường Dương gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ cũng hét lớn một tiếng, nâng đao nghênh đón...

“Keng keng...” Một tiếng vang thật lớn, hai thanh đao trực tiếp va chạm vào nhau, Đường Dương lập tức cảm nhận được một cỗ cường lực truyền đến, hõ khẩu của mình chấn động đến mức mơ hồ đau đớn, loan đao trong tay càng phát ra tiếng vang thanh thúy, trên thân đao, xuất hiện đạo đạo vết rạn...

Không ngờ lại bị lực đao cường đại trực tiếp chấn vỡ...

Trong mắt Đường Dương tràn ngập vẻ kinh hãi... cái này cần bao nhiêu lực lượng?

Bất quá Tiên Thiên chân khí trong cơ thể hắn lại điên cuồng tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy bắp thịt cánh tay của mình như sắp bị xé nát, cũng may Bá Nguyên lực trong cơ thể kịp thời vọt tới, ngăn cản Tiên Thiên chân khí xâm lấn...

“Cho dù lực cánh tay của ngươi kinh người thì đã sao, chẳng lẽ ngươi còn có thể ngăn cản chân khí Tiên Thiên của ta hay sao? Liệt Sơn Băng...” Đường Dương sau một lát khiếp sợ, cũng là cười theo, chân khí Tiên Thiên của mình đã vọt vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, với năng lực của võ sư hắn làm sao

có thể ngăn cản? Tay chính là một chưởng vỗ vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Chân khí Tiên Thiên không lồ lại bộc phát ra lần nữa, dường như muốn đập nát cả ngọn núi lớn này...

Đôi mắt với uy áp không lồ như thế, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một trận: “Chỉ sợ làm cho ngươi thất vọng rồi... Phá Sát Quyền...” Vừa dứt lời, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã trùng trùng điệp điệp đánh ra, đồng dạng đi tới ngực Đường Dương...

Chương 11 nguy cơ lại xuất hiện.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, một chưởng kia của Đường Dương đập mạnh lên ngực Diệp Tĩnh Vũ, mà trên mặt của hắn, càng lộ ra vẻ đắc ý, hắn tin tưởng, chưởng này của Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Về phần một quyền của Diệp Tĩnh Vũ, có thể đột phá Tiên Thiên chân khí bảo hộ của mình sao?

Thế nhưng nụ cười trên mặt hắn lập tức cứng lại, bởi vì một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã trùng trùng điệp điệp nện lên Tiên Thiên Chân Khí Tráo trước người hắn, chân khí tráo có thể ngăn cản đao kiếm lập tức nứt toác ra giống như thủy tinh, tiếp theo một quyền vô cùng nặng nề nện xuống bộ ngực của hắn...

“Răng rắc...” Đó là âm thanh xương cốt nứt vỡ, toàn bộ xương ngực của Đường Dương bị lõm vào, mà thân thể của hắn trực tiếp bị đánh bay, máu tươi trong miệng oa oa oa điên cuồng phun ra, sắc mặt càng là trắng bệch...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, bị một chưởng này đánh trúng, thân thể của hắn liên tiếp thối lui, mặc dù Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng triệt tiêu chân khí ẩn chứa trong một chưởng kia, nhưng chân khí của Đường Dương lại cực kỳ nồng đậm, trong khoảng thời gian ngắn, chỗ nào đã triệt tiêu xong, vẫn có một phần nhỏ thương tổn thân thể của hắn...

Cũng may sau khi luyện hóa thiên trùng phách, cường độ thân thể của hắn lại lần nữa tăng cường, bằng không một chưởng này cũng đủ để làm trọng thương hắn...

Thật vất vả ổn định thân thể, Diệp Tĩnh Vũ cảm thanh thiết đao chạy về phía Đường Dương, đối với người có can đảm dấn thương Lạc Linh Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình...

Hồng Nhan liều mạng, hấn muốn cho đóa hồng nhan này vĩnh tồn thế gian...

Phàm là những ai dám phá hủy hồng nhan này, đều giết không tha...

Thân thể Đường Dương vừa mới ngã trên mặt đất, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, đánh chết y cũng khó mà tin Tiên Thiên Chân Khí của mình lại bị một võ sư dùng lực lượng thân thể thuần túy đánh nổ, càng khó có thể tin trúng một chiêu của y, vậy mà chỉ lùi lại vài bước mà thôi...

Cho dù là tông sư, cũng không thể nào có thể có khí lực cường đại như vậy a, chẳng lẽ hấn thật sự đã đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, Chân Nguyên lực trong cơ thể đã tự nhiên mà thành?

Không thể nào, mấy đại tông sư của Thục Vân quốc có mấy người? Tên này còn trẻ như vậy sao có thể đạt tới cảnh giới đại tông sư?

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng gần, Đường Dương trong lòng kinh hãi cũng mặc kệ những thứ khác, ra sức đứng dậy, không để ý xương ngực đứt gãy đau đớn, xoay người chạy về một hướng khác...

Diệp Tĩnh Vũ gây cho hấn chấn động thật sự quá lớn, hấn không muốn đem tính mạng giao phó ở chỗ này...

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ động sát cơ lại không để cho hấn rời đi, tốc độ dưới chân đột nhiên tăng tốc, lại là một chiêu tuyệt đao phá không, thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Đường Dương, hung hăng chém một đao về phía Đường Dương...

Cảm nhận được đao khí kinh khủng sau lưng, cảm nhận được tốc độ tuyệt luân kia, Đường Dương đột nhiên hiểu ra, hôm nay mình đụng phải thiết bản, nếu không bị thương, có lẽ mình còn có thể thoát được, nhưng bây giờ bị thương nặng như vậy, làm sao còn có thể chạy thoát...

“Nếu đã muốn chết, vậy cùng chết đi...” Tại thời khắc sống còn, Đường Dương bỗng nhiên hét lớn một tiếng, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, quần áo trên

người cũng bị thổi rung động xào xạc, toàn bộ phồng lên, bỗng nhiên nổ tung mãnh liệt...

Vô số đạo phi tiêu, phi châm, phi đao từ trong cơ thể hắn nổ bắn ra, vọt tới bốn phương tám hướng, giống như gai nhím...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hoảng hốt, hắn thật sự không nghĩ tới tên gia hỏa này vào thời khắc sống còn lại lại sử dụng chiêu thức đồng quy vu tận như vậy. Vốn thân ảnh đang lao nhanh mà lui lại, thế nhưng vô số ám khí đã đi tới trước người hắn...

Dưới tình huống bất đắc dĩ, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một đạo ngân mang, một gợn sóng vô hình trong nháy mắt nở rộ ra, trực tiếp đánh bay những ám khí tới gần trước người, đúng là tụ niệm công kích, cuồng bá chiến văn...

Lúc này, Đường Dương trước mặt hắn lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc, mình liều mạng một kích như thế, dĩ nhiên cũng không làm hắn bị thương, rốt cuộc hắn đạt đến cảnh giới gì?

Hắn muốn hỏi một phen, thế nhưng là một kích cùng tự bạo cuối cùng kia, đã triệt để chấn nát kinh mạch trong cơ thể mình, chân khí trong cơ thể càng là hao tổn không còn, khoe miệng tràn ra một tia máu đỏ tươi, thân thể từ từ ngã xuống...

Một đôi mắt lại mở được lão đại, một bộ chết không nhắm mắt...

Bản thân đường đường là cao thủ Tiên Thiên mà lại có thể chết đến mức không minh bạch như vậy...

“Phù...” Thấy Đường Dương ngã trên mặt đất, Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới thở dài một hơi...

Có thể nói đây là lần đầu tiên hắn một mình gặp phải một cao thủ Tiên Thiên, không giống như tỷ thí võ trên lôi đài, đây hoàn toàn là chém giết liều mạng, hơi bất cẩn một chút, đoạn mất hồn tại chỗ...

Lại nói tiếp, thực lực của Đường Dương so với đám người Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Độc Cô Thiên, thậm chí đám người Biệt Ly có chỗ không bằng, nhưng một kích cuối cùng của hắn lưu lại cho Diệp Tĩnh Vũ ấn tượng quá sâu, lấy toàn bộ chân khí bản thân làm động lực, bắn ra tất cả ám khí cất giấu trong

cơ thể., Thủ đoạn tự hủy bực này quả thực quá mức kinh người, nếu như mình không luyện thành Ngưng Hồn cảnh, sẽ không cuồng bá chiến văn, dù mình không sợ ám khí độc, nhưng cũng sẽ bị đánh thành cái sàng, chết không thể chết hơn, nào giống như bây giờ, một chút sự tình cũng không có...

Thủ đoạn công kích như vậy, phỏng chừng cho dù là tông sư, thậm chí là Đại Tông Sư cũng sẽ phải đau đầu a...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cũng không dám khinh thường cao thủ Tiên Thiên nữa, phạm là cao thủ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đều tính là cao thủ. Bọn họ tất nhiên đều có một bộ chiêu thức liều mạng, sau này phải cẩn thận ứng phó, cũng không nên lật thuyền trong mương...

Hôm nay mặc dù mình có thực lực đối kháng Tông Sư, thậm chí chiến thắng cao thủ Tông Sư, nhưng cũng khó bảo đảm những cao thủ Tiên Thiên khác không có tuyệt kỹ của mình, nếu như mình chủ quan, rất có thể sẽ giống như Đường Dương, chết như thế nào cũng không biết, tại thời điểm thực lực của mình còn chưa cường đại đến mức có thể coi thường hết thảy, còn phải cẩn thận hơn một chút...

Dù sao, nhục thể của mình mặc dù cường hãn, nhưng còn chưa tu luyện đến tình trạng đao thương bất nhập...

Nhẹ nhàng đi tới phía trước, dò xét hơi thở của Đường Dương, phát hiện không còn chút sinh khí nào, Diệp Tĩnh Vũ mới hơi yên lòng, vươn tay phải, trợ giúp hắn lau mí mắt, lúc này mới nhàn nhạt nói: “Không có gì không cam lòng, thế giới này chính là cái dạng này, ta cường., Người chết, người mạnh, ta chết, đơn giản như vậy mà thôi...” Nói xong câu này, Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi đứng dậy, đang tính rời đi, lại phát hiện cách đó không xa có một bóng người, một bóng người toàn thân đều được bao phủ trong áo choàng đen, không khỏi kinh ngạc, cái này... Thăng này xuất hiện từ lúc nào vậy?

Vì sao lấy lực cảm giác của mình, vậy mà cũng không có nửa điểm cảm giác được, một cổ nguy cơ trước nay chưa từng có xuất hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

Sát thủ Lam đáng giá một ngàn năm...

“Ngươi là ai...” Nhìn nam tử trong hắc bào, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, nhưng lại nắm chặt thiết đao trong tay...

“Khà khà...” Trong hắc bào truyền đến một trận thanh âm trầm thấp...

” táy?” Diệp Tĩnh Vũ nhú mày, cái tên này thật là buồn cười... Một nam nhân, làm sao lấy cái tên như vậy?

“Nước lũ Côn Bằng...” Dường như biết Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ điều gì, trong miệng nam tử áo đen lại truyền ra âm thanh trầm thấp lạnh như băng...

“Ha ha, vậy Tuyên tiên sinh, ngươi tới đây là có chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt mang theo ý cười, nhàn nhạt nói, thế nhưng lòng hẩn, lại đang kể sát bên trong nội tâm...

“Lấy mạng ngươi...” Thanh âm Tỳ Hưu vẫn lạnh lùng như trước, giống như một người máy...

“A? Vì sao?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, gia hỏa này thật đúng là trực tiếp, bất quá hẩn cũng minh bạch, người trước mắt này, tuyệt đối là người mạnh nhất mà mình từng gặp, cho dù là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, cũng không bằng, đây nhất định là một cao thủ đã sớm đạt tới cảnh giới Tông Sư, cao thủ như vậy, sao lại tới giết mình?

Chẳng lẽ là tư liệu về bốn vị tông sư trên phủ đệ của đại thiếu chủ kia? Đại thiếu chủ lấy được tư liệu này, trên phủ đệ Đại thiếu chủ không có cao thủ tên là Oánh a?

“Không có vì sao, ngươi mạnh, ta chết, ta mạnh, ngươi chết, đơn giản như thế mà thôi...” Tỳ Hưu cũng không nhiều lời, chỉ lặp lại một lần những gì Diệp Tĩnh Vũ vừa nói với Đường Dương...

“Thật sao?” Mặc dù không cảm nhận được chút sát cơ nào từ trên người đối phương, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại tin tưởng, chỉ

sơ sẩy một chút là mình sẽ gặp phải công kích như cuồng phong bạo vũ...

“Chết đi...” Tỳ Hưu tựa hồ đã mất kiên nhẫn nói chuyện, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, một chưởng vỗ về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Một chưởng này, nhìn qua miên man vô lực, khác xa một chưởng khí thế ngập trời của Đường Dương, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm nhận được một cỗ uy áp khó mà kháng cự, phảng phất đánh tới không phải là một chưởng, mà là một đạo sóng lớn, mà hẳn chính là một chiếc thuyền lá nhỏ dưới sóng lớn, tùy thời đều có thể bị lật tung...

Hoàn toàn xuất phát theo bản năng, Diệp Tĩnh Vũ nâng hai tay lên, vừa vặn chắn ở trước mặt, mà một chưởng kia của Giao Bằng, vỗ vào trên hai tay của gã không lưu tình chút nào. Lập tức, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy một đạo lực lượng cường đại đến cực điểm oanh ở trên hai tay của mình, phảng phất như bị đầu xe lửa đụng vào, toàn bộ thân thể của mình bắn ra ngoài, hai tay càng là đau nhức kịch liệt, hoàn toàn mất đi tri giác, cũng không biết đã đứt gãy hay chưa...

Cuối cùng, thân thể của hắn nện mạnh lên bức tường phía sau, trực tiếp làm cho vách tường kia rạn nứt, sau lưng vẫn là một hồi đau nhức kịch liệt, khóe miệng của hắn tràn ra tơ máu đỏ tươi...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại khó khăn đứng lên, cũng không có ngã xuống, trong mắt tràn đầy vô tận kinh hãi, mặc dù sớm biết thực lực người này vượt xa mình, nhưng lại không ngờ chênh lệch nhiều như vậy, gia hỏa này rốt cuộc là ai?

“Không sai, trùng phiên phiên vân phúc vũ chưởng của ta còn chưa chết, ngươi đã đủ tự ngạo rồi...” Mắt thấy một chưởng của mình không chấn vỡ thân thể Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm lạnh lùng của Tỳ Hưu kia lại nhiều thêm một tia ý cười, tựa như tán thưởng, lại giống như trào phúng...

” Phiên Vân Phúc Vũ? Với cái tên không muốn lộ ra như người mà cũng đòi lật bàn tán, ngươi thật sự là si nhân nói

mộng?” Mặc dù trong lòng kinh hãi không thôi, nhưng trên miệng Diệp Tĩnh Vũ lại không rơi xuống hạ phong...

“Dù ngươi nói thế nào cũng vô dụng, hôm nay ngươi chết chắc rồi...” Tỳ Hưu lại không thèm để ý chút nào lời nói móc của Diệp Tĩnh Vũ, miệng vẫn nhàn nhạt nói, thân thể của gã lại từng bước từng bước một đi về phía Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt gã càng đầy vẻ khinh thị, dường như kẻ sắp giết căn bản không phải một người, mà giống như một con sâu cái kiến...

Cảm nhận được uy áp càng lúc càng gần, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cực kỳ khó chịu, nhưng trong mắt hắn lại không có chút nào sợ hãi, mình còn có hồn lực công kích, bản thân còn có Bá Nguyên lực không gì không làm được kia, chính mình chưa chắc sẽ thua, chỉ là lấy thân thể của mình bây giờ, thật sự khó có thể tiếp nhận lực phá hoại khủng bố kia của Bá Nguyên lực, không đến tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không dùng đến cái ngón tay kinh thiên kia...

“Trước khi chết, ngươi có thể nói cho ta biết là ai phái ngươi tới không?” Nhìn thấy Lam đã đi năm bước tới trước người mình, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói ra...

“Lúc ngươi giết một con heo có nói cho hắn biết ngươi vì sao giết hắn không?” Lam không trả lời Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi ngược lại một câu...

“Ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ giận dữ...

“Chết đi... Phá Thương Khung...” Tỳ Hưu hừ nhẹ một tiếng, thân thể đột nhiên gia tốc, trực tiếp đâm ra một quyền...

Trong nháy mắt, liền nhìn thấy đầu quyền của hắn nổi lên từng đạo ánh sáng màu xanh, một đạo quyền ảnh kinh khủng xuất hiện, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới...

Đây không phải là quyền ảnh do chân khí Tiên Thiên ngưng tụ thành, đây là quyền ảnh còn lợi hại hơn cả chân nguyên lực của Tiên Thiên chân khí, uy lực so với Tiên Thiên chân khí đầu chỉ lớn hơn mấy lần, cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong quyền này, mà là sự táo bạo của Diệp Tĩnh Vũ cũng không khỏi biến sắc liên tục...

Cơ bản không cần suy nghĩ nhiều, trong mắt lóe lên ánh bạc, chiến văn cuồng bá, trong nháy mắt oanh ra, một luồng năng lượng màu vàng nhạt triệt để tách ra...

“Răng rắc răng rắc...” Gợn sóng màu vàng nhạt va chạm với quyền ảnh màu xanh, liền thấy toàn bộ gợn sóng màu vàng nhạt kia bị nghiền nát, mà quyền ảnh màu xanh kia bất quá là mờ nhạt một chút mà thôi, tiếp tục đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh vào lồng ngực Diệp Tĩnh Vũ, thân thể cường đại kia vậy mà trực tiếp bị đánh ra một cái quyền ấn...

Hắn há to miệng phun ra một ngụm máu tươi, nơi đó còn kèm theo nửa mảnh nội tạng...

“Tập trung công kích? Không nghĩ tới người vậy mà đã đạt đến Ngưng Hồn cảnh, như vậy càng không giữ được người...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sử dụng Tự Niệm công kích của Ngưng Hồn kỳ, trong mắt Tỳ Hưu cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó, mặt mũi gã lạnh như băng thay thế...

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy thân thể của mình như muốn vỡ vụn, ngoại trừ Bá Nguyên lực, công kích mạnh nhất của mình lại bị người này đánh nát dễ dàng, thực lực đối phương đến cùng là cảnh giới gì? Chẳng lẽ đã đạt đến đại tông sư rồi sao?

Chẳng lẽ mình thật muốn sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng, không để ý thương thế bản thân thi triển ra Kinh Thiên Chỉ?

Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được sự đau đớn sau khi sử dụng Kinh Thiên Chỉ, một khi sử dụng Kinh Thiên Chỉ, còn chưa giết chết được đối phương, vậy mình thực sự không còn chút hy vọng nào nữa rồi. Cho dù thật sự giết chết đối phương, nếu chung quanh còn có những người khác, cũng không cần cao thủ gì, cho dù là một người bình thường, cũng có thể dễ dàng giết chết mình, mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Đau nhức kịch liệt ở ngực khiến Diệp Tĩnh Vũ suýt nữa bất tỉnh, nhưng hắn cố nén, trong đầu suy tư xem có nên dùng tuyệt kỹ cuối cùng kia hay không...

Giờ khắc này, đột nhiên nghe được lời của Tỳ Hưu, liền thấy thân thể của Tỳ Hưu lại một lần nữa nhào về phía mình, trong tay của nó, lại thêm một thanh dao găm, một thanh dao găm

đen kịt nhìn không tới một điểm phản quang, cứ như vậy đâm tới ngực mình...

Khoảng cách, tựa hồ lúc này biến mất, cơ hồ không có thời gian trải qua, thanh đoản nhận kia đã đi tới ngực Diệp Tĩnh Vũ. Rơi vào đường cùng, Diệp Tĩnh Vũ đang muốn liều lĩnh sử xuất ra kinh thiên chỉ, trong hư không, lại truyền đến một trận phun trào, tiếp theo liền nghe “Đinh lang” một tiếng, dao găm đột nhiên bị bắn ra...

Trên mặt hấn và Giao Bằng đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, một người là kinh hỉ, một người lại là kinh sợ...

Chương thứ mười hai, hệ thống cơ quan thú.

Diệp Tĩnh Vũ thật sự không nghĩ tới vào lúc này lại còn có người đến cứu viện mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, không tự chủ được nhìn lại hướng ám khí phóng tới vừa rồi, lập tức cả khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc càng đậm, miệng, con mắt đều mở thật to, một bộ dạng khó có thể tin...

Bởi vì nơi cách hần hơn mười bước, có một con máy móc giống như báo, vỏ ngoài kim loại sáng lấp lánh, con mắt tỏa sáng, hoàn toàn là do máy móc chế tạo...

Vừa rồi ám khí kia tựa hồ chính là từ trong miệng con máy thú này bắn ra...

Sao có thể như vậy được? Trên thế giới này sao còn có máy móc thú chứ?

Hơn nữa còn là máy móc thú hoàn mỹ như vậy, cho dù là địa cầu của mình lúc trước cũng không có công nghệ cao như vậy?

Con máy này xuất hiện hoàn toàn phá vỡ nhận thức về thế giới này của Diệp Tĩnh Vũ...

Giao Bằng cũng quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy con thú máy kia, trên mặt mặc dù kinh ngạc, nhưng không giống với Diệp Tĩnh Vũ khó có thể tin, nó kinh ngạc con máy này lại có thể phá vỡ ngăn cản một đạo của mình...

“Cơ quan thú, là Gia Cát gia? Hay là Lỗ gia?” Nhìn thấy con thú cơ quan kia, Tỳ Hưu lạnh lùng nói, sát cơ trong mắt lại hiện ra rõ ràng...

“Vèo...” Con thú cơ quan kia lại vọt tới, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ, móng vuốt sắc bén đã đánh về phía Tỳ Hưu...

“Chút tài mọn cũng tới đây khoe khoang...” Tỳ Hưu hừ lạnh một tiếng, đưa tay vỗ về phía con thú cơ quan...

“Đùng” một tiếng giòn vang, con cơ quan thú kia bị Côn Bằng vỗ bay ra ngoài, nặng nề đập vào trên vách tường bên cạnh, lập tức vách tường kia bị đánh vỡ ra, rõ ràng có thể thấy được, trên lưng con cơ quan thú kia đã có thêm một dấu tay, bất quá cũng không biết rốt cuộc đây là kim loại chế thành, lại không có bất kỳ dấu hiệu rạn nứt nào...

“Vèo...” Con thú cơ quan kia chỉ giãy dựa một cái liền đứng lên, lại một lần nữa bổ nhào tới Tỳ Hưu. Giờ khắc này, nó còn chưa bổ nhào đến trước người thì miệng đã há ra, một mũi tên đen bắn ra, bắn thẳng đến cổ họng Tỳ Hưu...

“Ta mặc kệ ngươi là Gia Cát gia hay là người của Lỗ gia, muốn ngăn cản ta, cũng đừng trách ta không khách khí...” Đối mặt với mũi tên lạnh gào thét mà đến, Lam vẫn tràn đầy tự tin, thân thể hơi lóe lên, tránh được mũi tên lạnh kia, đã trực tiếp đi tới bên phải cơ quan thú triều, chân nguyên lực toàn thân vận chuyển một hồi, tiếp theo hung hăng đánh một quyền về phía cơ quan thú, chính là tuyệt sát của hắn, phá thương khung...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, một quyền Côn Bằng nện mạnh lên thân thể con thú cơ quan, chân nguyên lực khủng bố trực tiếp đánh vào cơ quan thú, lập tức liền thấy thân thể con báo máy kia rạn nứt từng khúc, mắt thấy là sắp sụp đổ, nhưng đột nhiên nổ tung...

Một đạo quang mang chói mắt từ cơ quan thú trong cơ thể bắn ra, năng lượng kinh khủng càng làm cho Tỳ Hưu liên tục lui về phía sau, con mắt không tự chủ được mà nhắm lại...

Dưới bạch quang chói mắt này, Diệp Tĩnh Vũ cũng không thể không nhắm hai mắt lại, bất quá hắn lại cảm giác dường như có người bắt được thân thể mình, diu mình tránh sang một bên...

Mặc dù không biết là ai, nhưng hắn biết, người này tuyệt đối là đến cứu mình, bởi vậy mặc cho người này lôi kéo, cũng nói chuyện...

Khi hào quang tán đi, Tỳ Hưu lại nhìn thấy trên mặt đất ngoài một vài mảnh kim loại đã bị tàn phá, không còn bất cứ thứ gì khác nữa, một trận kinh nộ nổi lên...

Hắn thật sự không nghĩ tới, muốn giết một Diệp Tĩnh Vũ, lại còn có cơ quan thể gia đến đây cứu viện, chuyện này thật sự vượt quá dự liệu của hắn...

Vào lúc này, bên ngoài hẻm nhỏ vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tỳ Hưu hiểu đây nhất định là viện quân Diệp Tĩnh Vũ đã đến, lập tức không chân chờ nữa, thân ảnh đột nhiên vọt lên, sau mấy bước, đã biến mất tại chỗ...

Ngay tại nơi cách đó không xa, một căn nhà dân bình thường, xương ngực vỡ vụn, toàn thân bị trọng thương, Diệp Tĩnh Vũ hầu như không cách nào nhúc nhích, vô cùng thê thảm nằm trên cái giường lớn được tạo từ một cây trúc, một thiếu niên mặc trường bào màu trắng, sắc mặt tuần lã đang đứng trước mặt hắn...

“Ta gọi là Gia Cát ức, ta cũng biết ngươi có rất nhiều nghi vấn, nhưng bây giờ thương thế của ngươi nghiêm trọng, trước tiên cứ dưỡng thương cho tốt rồi nói...” Thiếu niên tuy còn trẻ, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra quang mang cơ trí, giống như một lão nhân trải qua vạn sự trắc trở, hoặc là một quyền bách khoa toàn thư còn sống...

Ít nhất, giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ đã có cảm giác như vậy...

Không nói thêm gì, hắn chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, cứ lẳng lặng nằm trên giường trúc như vậy. Lúc này, bên ngoài lại vang lên một trận tiếng bước chân rất nhỏ, tiếp theo liền thấy một thân ảnh xinh đẹp đi đến, trong tay của nàng, còn bung một bát Trung dược tán ra hương thơm ngát...

“Đây là tỷ tỷ Gia Cát Tư Kiệt của ta... Y thuật cao siêu, đáng tiếc nàng không thể nói chuyện... Thương thế của ngươi quá mức nghiêm trọng, đây là Long Tiên Thảo nàng tự mình hầm cho ngươi, có thể giúp ngươi mau chóng khôi phục thương thế...” Gia Cát Hằng bắt đầu tiến lên đỡ Diệp Tĩnh Vũ, vừa giới thiệu cho hắn, trong mắt của hắn lại lộ ra vẻ tiếc nuối...

Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy đây là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, không hề thua kém yêu mị xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp. Chỉ có điều nàng này đẹp hơn yêu mị, vẻ đẹp động lòng người, đặc biệt là cặp mắt đen nhánh của nàng, luôn lộ ra trí tuệ vô tận, cả người lộ ra một vẻ đẹp xuất trần, cứ như nữ thần trí tuệ trên trời...

Cao quý, xinh đẹp nhưng lại không mất đi trí tuệ...

Dường như tất cả nữ tử trên thế gian này đều mất đi sắc thái...

Thế nhưng người xinh đẹp như vậy, lại là một người câm?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không ngờ lại dâng lên một sự thương hại khó tả...

Vì sao trời xanh lại tàn nhẫn như thế, đắp nặn một người xinh đẹp như thế, lại không cho nàng một giọng nói ngọt ngào nào như vậy?

Đây là may mắn hay là nỗi bi ai của nàng?

Sự chua xót khó tả tràn vào trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Gia Cát Huyền dường như không để ý, khuôn mặt tuyệt mỹ kia lộ ra nụ cười ôn nhu, cẩn thận từng li từng tí ngồi bên giường trúc, một tay bưng chén thuốc, một tay cầm thìa, rất là dịu dàng cho Diệp Tĩnh Vũ uống thuốc...

Nhìn con người đen kịt của Gia Cát Tư Kỳ, đừng nói đây là một bát thuốc tốt, cho dù là một bát độc dược, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không do dự uống hết...

Vừa mới vào miệng thuốc, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm giác như một dòng suối nhỏ chảy vào trong miệng, khiến tinh thần cả người chấn động. Thế nhưng sau khi uống xong, hắn lại cảm thấy đầu mình như bị vây khốn, cuối cùng quên mất Gia Cát Tư Nột, cứ thế chìm vào giấc ngủ...

Gia Cát Tích tầng mười hai.

“Tỷ tỷ, thương thế của hần nặng như vậy, cần bao lâu mới có thể hoàn toàn phục hồi như cũ?” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ mơ màng đi qua, Gia Cát Thủy mở miệng hỏi...

Gia Cát Tư Minh cười nhạt một tiếng, vươn ba ngón tay ngọc trắng...

“Ba mươi ngày?” Gia Cát bắt đầu lộ vẻ ngưng trọng, nếu là ba mươi ngày, vậy chẳng phải làm trễ lộ trình xuất chinh của Diệp Tĩnh Vũ sao?

Gia Cát Tư Nột khẽ lắc đầu...

“Ba ngày?” Gia Cát ức tở vẻ vui mừng, nhưng đa phần là kinh ngạc, thương thế nặng như vậy ba ngày là được rồi, cho dù với y thuật của tỷ tỷ mình cũng khó mà làm được...

Dù sao, bản lĩnh cứu người là của thầy thuốc, thế nhưng phục hồi lại như cũ, lại là lực khôi phục của bản thân...

Gia Cát Tư Kỳ gật đầu, chỉ vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha, ta biết rồi, vậy giao hần cho tỷ tỷ, bây giờ ta lập tức đi thông tri cho bộ hạ của hần, để bọn hần khỏi lo lắng...” Gia Cát bắt đầu cười nhạt một tiếng, trên mặt lại lộ ra vẻ yên tâm...

Gia Cát Tư Kính thì mỉm cười gật đầu, con ngươi đen nhánh lóe lên, tựa hồ đang nói cho Gia Cát bắt đầu, ngươi cứ việc yên tâm là được...

Gia Cát ức không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài...

Chư Cát Tư Nột, lại ngồi xuống, vươn đôi tay trắng trẻo bóng loáng như ngọc, nhẹ nhàng cởi quần áo trước ngực Diệp Tĩnh Vũ, thấy trên lồng ngực của hần xuất hiện một dấu quyền rõ ràng, lõm vào, lông mày khẽ nhíu lại...

Nếu đổi lại là người khác, chỉ có thân thể hần mới có thể không có thương thế nặng như vậy...

Đưa tay phải ra, nhẹ nhàng đặt lên ngực Diệp Tĩnh Vũ, nhắm hai mắt lại, trong miệng yên lặng lẩm bầm gì đó, lập tức liền thấy một đạo hào quang màu trắng sữa từ lòng bàn tay của nàng sáng lên, tiếp theo chiếu sáng cả gian phòng...

Nếu Diệp Tĩnh Vũ không mê man, nhất định sẽ kinh ngạc kêu lên. Bởi vì đây là thuật chữa trị thất truyền mấy trăm năm qua của Lạc Nhược Phong, trong truyền thuyết có thể khiến xương trắng sinh thịt vô thượng học...

Diệp Tĩnh Vũ đang mê man liền cảm giác được một cỗ năng lượng ấm áp không ngừng tràn vào thân thể mình, được tính vừa mới uống kia lại bị cỗ năng lượng này hấp thu, không ngừng chữa trị thân thể của mình...

Mà lông mày của Gia Cát Tư Nộ nhíu chặt lại, trên trán không ngừng xuất hiện mồ hôi, tựa hồ cực kỳ gian nan...

Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng trắng sữa kia chậm rãi tán đi, liền thấy lồng ngực Diệp Tĩnh Vũ vốn lõm vào đã phục hồi như cũ, bất quá sắc mặt Gia Cát Tư Tuyên trắng bệch, cuối cùng nhìn thoáng qua chiếc nhẫn đeo trên cổ Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, lại vừa vặn nằm nhoài trên ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa tỉnh lại, đã là đêm khuya, trên bầu trời vô tận tinh quang cùng ngân bạch nguyệt quang huy sai tiến đến, làm cho gian phòng lộ ra không giống như hắc ám...

Còn chưa mở mắt ra, đã cảm nhận được cái gì ép vào ngực mình, chậm rãi mở hai mắt ra, mượn ánh trăng yếu ớt, đã thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ...

Lúc này nàng hơi nhắm hai mắt lại, thần thái bình thản, giống như nữ thần trong mộng...

“Tư Kính?” Cho dù rất là hưởng thụ loại mỹ nữ bầu bạn này, nhưng hiện tại đêm đã khuya, Diệp Tĩnh Vũ cũng không muốn người xinh đẹp như vậy bị cái gì đó phong hàn, bởi vậy nhẹ nhàng la lên một tiếng, thân thể càng là theo bản năng giật

giật, bắt quá trên người lại truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, hiển nhiên thương thế của hắn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ...

Cũng không biết nguyên nhân vì sao Diệp Tĩnh Vũ la lên, hay động tác thân thể của hắn, làm Chư Cát Tư Tuyên đang ngủ say bừng tỉnh...

Vừa mở mắt ra, liền thấy con người Diệp Tĩnh Vũ lóe lên ánh sáng nhìn chăm chăm vào mình, thân thể đột nhiên đứng lên, trên mặt càng không tự chủ nổi lên từng trận đỏ ửng, bắt quá trong phòng không có ánh đèn, Diệp Tĩnh Vũ cũng nhìn không rõ lắm...

“Cảm ơn, Tư Kỳ...” Diệp Tĩnh Vũ không biết vì sao Chư Cát Côn Bằng lại nằm ngủ trên người mình, nhưng cảm nhận được thân thể của mình tuy vẫn còn truyền đến từng cơn đau kịch liệt, nhưng thương thế trong cơ thể đã khỏi hơn phân nửa, rất thật lòng cảm ơn...

Gia Cát Tư Kỳ khẽ lắc đầu, mỉm cười như đang nói không cần cảm ơn...

Cuối cùng, Gia Cát Tư Nột chỉ vào bụng và miệng Diệp Tĩnh Vũ, sau đó xoay người đi ra ngoài, tựa hồ đang nói với Diệp Tĩnh Vũ ăn chút gì đó...

Nói thật, toàn thân Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này đau nhức kịch liệt, nào có tâm tư ăn cơm, bắt quá cũng không làm phật hảo ý của Gia Cát Tư Kỳ, nhẹ nhàng gật đầu...

Gia Cát Tư Ly cười ngọt ngào, lập tức đi ra ngoài, qua khoảng một khắc, liền bưng một chén cháo loãng thơm ngào ngạt đi đến...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy, cũng không biết là do tác dụng chữa trị của Gia Cát Tư Kỳ, hay là nhục thể của hắn thực sự quá biến thái...

Vẫn là Gia Cát Tư Độc dịu dàng đút cho hắn, Diệp Tĩnh Vũ cũng để mặc nàng cho ăn, con mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt Gia Cát Tư Kỳ...

Không biết vì cái gì, đôi mắt với khuôn mặt tuyệt mỹ như thế này, trong lòng của hắn, không có nửa điểm khinh nhờn, chỉ có sự thương cảm cùng tiếc hận thật sâu kia...

Chư Cát Tư Nột cũng không quá để ý đến khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, đợi cho Diệp Tĩnh Vũ ăn xong, liền trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ đắp chăn, mặc dù không nói một câu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết nàng muốn mình nghỉ ngơi thật tốt...

Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên không nói thêm gì, đôi mắt với Gia Cát gia không nói gì, trong lòng hắn cũng hoàn toàn yên tĩnh...

Ngủ một giấc này, không ngờ lại là ba ngày ba đêm, không biết là vì thương thế của hắn, hay là vì trong cháo loãng Chư Cát Tư Huyền bỏ thêm vật gì, dù sao hắn chưa từng tỉnh lại, tuy nhiên thương thế trên người hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi lại như cũ...

Ngày hôm sau, Diệp Tĩnh Vũ đã ngủ say đã được đám người Biệt Ly đưa đến phủ Trấn Quốc, tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong còn tự mình đến thăm, đáng tiếc hắn vẫn luôn ngủ say...

Về phần Lạc Linh Nhi, lại bởi vì dư nghiệt Đường môn xuất hiện, cấm xuất cung, căn bản không có cách nào tới thăm Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể ủy thác Tam ca của mình tới xem thay...

Khi Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại lần nữa, đã thấy gương mặt tuyệt mỹ của mình nằm trên giường lớn trong phủ đệ lại không xuất hiện lần nữa, vẻ mặt đầy lo âu của Lâm Hiểu Nghị...

“Thiếu gia... Ngài cuối cùng cũng tỉnh...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại, trên mặt Lâm Hiểu Nghị lộ ra thần sắc mừng rỡ, trực tiếp kinh hô...

Nghe tiếng hô của Lâm Hiểu Nghị, bên ngoài lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó lại thấy Lạc Nhược Phong vọt vào trước, sau lưng hắn còn có biệt ly, Diệp Long Nghị, Nhạc Hữu Quân, Ảnh Tiêu Tiêu, Chư Cát ức Túc, Xích Di Ngô, Hồ Thương, Hồ Mô Mộng, cùng với Trần Kỳ từ Ninh Thiên quận chạy tới...

” Tĩnh Vũ, ngươi cảm thấy thế nào? Còn chỗ nào không ổn nữa?” Lạc Nhược Phong vọt thẳng tới trước giường Diệp Tĩnh Vũ, lo lắng hỏi...

Chương mười hai, Văn Khúc Gia Cát thứ hai.

Trên mặt hần trần đầy sâu lo, trong mắt càn là một mảnh lo lắng... Đó là hoàn toàn phát ra từ nội tâm lo lắng, không có chút nào giả dối, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy một trận cảm động. Lúc đầu, hai người hoàn toàn là vì lợi ích đi cùng nhau, nhưng theo thời gian trôi qua, cùng kinh lịch, giữa hai người đã bất tri bất giác thành lập một đoạn hữu tình...

“Thiếu chủ không cần lo lắng, ta không có gì đáng ngại...” Thần niệm quét qua thân thể của mình, phát hiện không có nửa điểm đau đớn, Diệp Tĩnh Vũ rất là cảm động nói...

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, chuyện của ngươi ta đều nghe Gia Cát tiên sinh nói, hôm đó người giết người, người có biết là ai không?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói mình không có việc gì, mọi người gần như đồng thời thở dài một hơi, còn Lạc Nhược Phong nói tới đây, trong mắt lại lóe lên sát ý trần trụi, có người lại dám thừa dịp dư nghiệt Đường môn loạn ám sát Diệp Tĩnh Vũ, nếu chuyện này chọc vào phụ vương của mình, đó không phải là chuyện nhỏ...

“Ta không biết, ta chỉ biết người đó tên là Côn Bằng...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu...

“Khà khà?” Tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong, Chư Cát ban đầu, thậm chí là bốn người Biệt Ly cũng đồng thời nhú mày, hiển nhiên bọn họ đều chưa từng nghe qua nhân vật như vậy...

Có thể dễ dàng đánh trọng thương Diệp Tĩnh Vũ, thực lực người kia tối thiểu cũng đạt đến tông sư, thế nhưng cao thủ đạt tới tông sư cũng không nhiều, hơn nữa mỗi người đều đại danh鼎鼎, thế nhưng Côn Bằng này, căn bản không ai biết rõ?

Coi như là kiến thức và kiến thức rộng rãi của Gia Cát ức, cũng chưa từng nghe qua...

Về phần đám người Xích Di Thương, Hồ Thương, Hồ Mộ
Mộng lại mang vẻ mặt mờ mịt, bọn họ cũng không biết những
nhân sĩ võ lâm lớn lên ở Nam Hoang Man Lâm này...

“Tam thiếu chủ, kỳ thật cho dù không biết Kỳ tiên sinh này,
chúng ta cũng có thể suy đoán ra người đứng sau màn là ai...”
Lúc này, Gia Cát Thủy lại mở miệng nói ra...

“Thật sao?” Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về phía hắn...

“Bây giờ người muốn diệt trừ Tĩnh Vũ huynh nhất cũng chỉ có
mấy vị thiếu chủ và Bạch Vân Hài, nhưng lần này là Dục
Nghịệt ám sát công chúa trước, điều này liên lụy đến Đường
môn, đây là cấm kỵ của Quốc chủ, mặc kệ là Đại thiếu chủ.,
Vẫn là nhị thiếu chủ, hoặc là Thất thiếu chủ, đều tuyệt đối
không có khả năng mạo hiểm như vậy, không nói đến việc tìm
ra bằng chứng thật sự, chỉ cần có một chút hoài nghi là đủ.,
Cũng đủ để bọn họ giảm địa vị trong mắt Quốc chủ đi rất
nhiều, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không phái người đến ám
sát Diệp Tĩnh Vũ vào lúc này, như vậy còn dư lại chính là
Bạch Vân Hài...” Gia Cát Hằng nói ngắn gọn mấy câu, nhưng
lại nói ra mấu chốt của sự tình, mưu trí như thế, để cho tất cả
mọi người đều phải được lòng kính nể...

Còn vì sao hắn lại biết những chuyện này, sau khi Lạc Nhượng
Phong biết hắn là người của Gia Cát gia, đã nói cho hắn biết
những chuyện đã xảy ra ở Vân Kinh trong khoảng thời gian
này...

Hôm nay, điều tối kỵ nhất của Lạc Tiêu Phong chính là dư
nghịệt của tam đại môn phái tạo loạn, lần này lại liên lụy đến
chuyện ám sát công chúa, đây là một chuyện cực kỳ mất cảm.
Bởi vì nếu bọn họ phái người ám sát Diệp Tĩnh Vũ, như vậy
chỉ cần người hữu tâm kích động một cái., Hoàn toàn có thể
đem hai chuyện ám sát liên hệ cùng một chỗ, bọn hắn giết
Diệp Tĩnh Vũ là chuyện nhỏ, cấu kết dư nghịệt Đường môn sát
hại muội muội của mình, đây chính là chuyện đủ để Lạc Tiêu
Phong triệt để phẫn nộ, chỉ cần những thiếu chủ khác không
phải đồ ngốc, đều không thể mạo hiểm lớn như vậy...

Dù sao, chuyện này còn liên quan đến địa vị của bọn họ ở Lạc
Tiêu Phong...

Về phần Bạch Vân Hầu Tần Viêm, lại không cần lo lắng chút nào, bây giờ hắn chỉ là một Hầu Gia nhàn tản, mặc dù địa vị cao quý, nhưng lại không có một chút quyền lực, hơn nữa thân là công thần lớn nhất trong chiến tranh phản quốc, tuyệt đối không cấu kết cùng dư nghiệt Đường môn, coi như là có người hoài nghi hắn, chỉ cần không có chứng cứ, cũng không cần lo lắng Lạc Tiêu Phong thật sự xử hắn như thế nào...

Dù sao, bây giờ thế lực võ lâm còn rất cường đại, rất nhiều môn phái tuy rằng tạm thời trung thành với triều đình, nhưng cũng không thật tâm trung thành với triều đình., Chẳng qua chỉ là sợ uy tín triều đình mà thôi, nếu Lạc Tiêu Phong giết chết Bạch Vân Hầu vào lúc này, vậy những nhân sĩ võ lâm khác sẽ nghĩ như thế nào? Ngay cả Bạch Vân Hầu lập được công lao lớn như vậy cũng bị giết chết, vậy còn đám người của mình thì sớm muộn gì cũng bị Lạc Tiêu Phong diệt trừ? Chuyện này tuyệt đối sẽ gọi ra một hồi náo động...

Cho nên tuy Bạch Vân Hầu Tần Viêm không được trọng dụng, nhưng Lạc Tiêu Phong tuyệt đối sẽ không động vào hắn...

Hơn nữa ân oán giữa Tần Viêm cùng Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá sâu đậm, cũng chỉ có hắn mới dám không để ý đến chủ đề miễn cảm như vậy, phái người ám sát Diệp Tĩnh Vũ...

“Bạch Vân Hầu...” Bị Gia Cát ức gật đầu, mọi người lập tức hiểu ra, Lạc Nhược Phong còn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ này, sát khí trên người không hề che giấu được phóng thích, hiển nhiên hắn đã coi Bạch Vân Hầu là kẻ thù lớn nhất của mình...

“Thiếu chủ không cần tức giận. Bạch Vân Hầu giết Diệp gia của ta nhiều người như vậy, thù này sớm muộn gì ta cũng sẽ báo lại. Ngược lại bây giờ, thời gian rời khỏi xuất chinh còn bao lâu?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói ra...

“Phụ vương không biết thương thế của ngươi như thế nào, đã kéo dài một tháng, nhưng lại để cho đại tướng quân hộ quốc tiêu dao dẫn binh đi về phía bắc... Hắn vẫn luôn tin tưởng phụ vương nhất...” Lạc Nhược Phong thân nhiên nói, ánh mắt nhìn lại, bất đắc dĩ không nói nên lời...

Bởi vì Lạc Tiêu Phong tín nhiệm, cộng thêm thực lực bản thân, nuôi dưỡng thành tính cách tiêu dao không người. Mặc dù vẻ ngoài của hắn tôn kính mấy vị thiếu chủ, nhưng trong lòng vẫn không để trong lòng...

“Tiêu Tiêu Canh? Hắc hắc, thiếu chủ không cần lo lắng, lần này chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta lật bàn...” Vừa nghe Tiêu Canh, Diệp Tĩnh Vũ lại cười tà dị...

“Ừ, ta tin tưởng ngươi. Tĩnh Vũ, lần này đã có Gia Cát tiên sinh toàn tâm giúp đỡ, cho dù đây là một nhiệm vụ gian khổ, ta cũng tin các ngươi có thể gặp được đường sống trong chỗ chết. Ta đã an bài Gia Cát tiên sinh trở thành quân sư thiết quân, ngươi không có ý kiến gì chứ...” Lạc Nhược Phong mỉm cười thản nhiên...

Gia tộc cơ quan truyền thừa mấy ngàn năm, còn được xưng là thiên hạ đệ nhất trí giả, phàm là Gia Cát gia đi ra, ai mà không phải là nhân vật thông minh hơn người...

Văn Khúc Gia Cát, Hiên Viên, có thể nổi danh cùng gia tộc Hiên Viên gia?

Nhưng điều khiến Lạc Nhược Phong khó hiểu là Gia Cát gia luôn luôn không hỏi thế sự làm sao đột nhiên xuất thế còn tới trợ giúp mình? Chẳng lẽ cũng là vì Diệp Tĩnh Vũ?

Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn về phía bắt đầu từ Gia Cát, trong mắt hắn, vẻ nghi hoặc càng đậm, Gia Cát gia lại là một gia tộc thần bí ư?

Gia tộc Gia Cát thứ mười hai, mười ba.

“Ha ha, thiếu chủ an bài như thế, rất hợp ý ta...” Dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn cười nhạt nói...

“Như vậy rất tốt, Tĩnh Vũ, nếu người đã tỉnh, ta cũng không ở lại đây nữa, tin tức Linh Nhi vẫn đang chờ người trong cung, ta phải đi nói cho nàng biết trước...” Lạc Nhược Phong lo âu nói...

“Thiếu chủ cứ việc đi, ta không có gì đáng ngại...” Vừa nghĩ tới Lạc Linh Nhi còn đang ở trong cung lo lắng sợ hãi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy khó chịu...

“Ừ, ta đi trước, người dưỡng thương cho tốt. Trần Kỳ, người hãy ở lại bên cạnh Tĩnh Vũ, cố gắng giúp hắn...” Lạc Nhược Phong gật nhẹ đầu, nói với Trần Cổ ở bên cạnh...

“Tuân mệnh, Tam thiếu chủ...” Trần Kỳ cung kính hành lễ...

Tiếp đó, Lạc Nhược Phong không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Còn đám người Trần Ly và Trần Ly đương nhiên cũng đi theo tiễn ra ngoài...

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát ban đầu, ngay cả bọn Xích Di Thương, Lâm Hiểu Nghị cũng lui ra ngoài...

“Gia Cát huynh, tỷ tỷ của người đâu?” Nhìn thiếu niên tràn đầy cơ trí trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ không lập tức hỏi thăm nghi vấn trong lòng mình, ngược lại nhớ tới thiếu nữ tuyệt mỹ kia, mình cứu về được, sao bây giờ mình tỉnh lại, lại không thấy bóng dáng nàng...

“Tỷ tỷ biết người đã bình an vô sự, sớm ngày hôm qua, đã rời đi...” Gia Cát từ tốn nói...

“Rời đi? Đi đâu?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ...

“Ta cũng không biết, tỷ tỷ là một y giả, ước mơ của tỷ ấy chính là đi khắp thiên hạ, trợ giúp tất cả những bệnh nhân cần

giúp...” Gia Cát bắt đầu lắc đầu, dáng vẻ rất không nỡ, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ tôn kính...

“Người đề cô ấy đi như vậy à?” Diệp Tĩnh Vũ gần như là nhảy dựng lên từ trên giường, một cô bé là Gia Cát Tư Tuyền lại xinh đẹp như vậy? Một mình hành tẩu thiên hạ, đây không phải nguy hiểm đến cực điểm sao?

“Tĩnh Vũ huynh không cần lo lắng, tỷ tỷ mặc dù không biết võ công, nhưng cũng đủ năng lực tự bảo vệ mình...” Tuy Diệp Tĩnh Vũ không nói rõ, nhưng Gia Cát bắt đầu là người thông minh cỡ nào, đâu còn chưa rõ ý tứ của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy con mắt thẳng thắn thẳng thắn của Gia Cát ức, cùng nụ cười tự tin, Diệp Tĩnh Vũ trong khoảng thời gian ngắn cũng không phản bác được, đệ đệ ruột của Gia Cát Tư Nột, chẳng lẽ hẳn không quan tâm tỷ tỷ của mình sao? Mình có chút lo lắng hay không?

“Vậy được rồi, bây giờ nói về vấn đề của chúng ta đi, ta muốn biết, ngày đó tại sao người lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đó, đừng nói với ta đó chỉ là một loại trùng hợp...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng thở dài một tiếng, gương mặt nhìn về phía Chư Cát Thủy...

“Ha ha, trên đời này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy chứ, con thú cơ quan kia là một con cơ quan thú cấp bốn mà ta tốn bao nhiêu tâm huyết mới chế tạo được nhiều năm như vậy, vì cứu người mà bị tên sát thủ tên Oánh kia phá hủy hoàn toàn, ta đã đau lòng rất lâu rồi đấy...” Gia Cát Thủy mỉm cười...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía Chư Cát bắt đầu từ ức, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hỏi thăm...

“Người tin vào vận mệnh sao?” Gia Cát ức cũng không lập tức trả lời nghi vấn của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi một câu như vậy...

“Vận mệnh? Ta chỉ tin tưởng vận mệnh của mình phải do chính mình...” Diệp Tĩnh Vũ trầm tư một lát, nhàn nhạt nói...

“Người nói không sai, vận mệnh của con người đều nên tự nắm chắc, nhưng khi mỗi người dốc hết toàn lực đi hoàn thành vận mệnh của mình, muốn nắm giữ vận mệnh của mình, lại

ngạc nhiên phát hiện, chính mình làm hết thấy, kỳ thật nguyên bản chính là vận mệnh một loại an bài...” Gia Cát Hằng cũng không phủ định lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại nói ra một phen ngụ ý tứ hàm nghĩa nồng đậm...

Nghe xong câu này Diệp Tĩnh Vũ không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Gia Cát bắt đầu từ ức, có lẽ cái gọi là Vận Mệnh chính là như vậy?

Thật giống như là mình, không hiểu sao đi tới thế giới này, rốt cuộc là vận mệnh sắp xếp hay là đang đùa?

“Gia Cát gia chúng ta là một gia tộc được truyền thừa mấy ngàn năm, chúng ta một mực phiêu nhiên xuất thế, rất ít tham dự các loại tranh đấu trên thế gian, cũng không phải bởi vì chúng ta trời sinh tính cách đạm bạc, mà bởi vì trên người chúng ta đang vác một sứ mệnh trọng yếu...”

“Sứ mệnh?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, vấn đề này sao càng nói càng mơ hồ?

“Đúng vậy, sứ mệnh, một sứ mệnh thay đổi thế giới này...” Gia Cát từ tốn nói, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra vẻ cố chấp...

“Thay đổi thế giới này? Vậy người nói cho ta biết, đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào?” Mặc dù câu nói ban đầu của Gia Cát ức rất huyền diệu, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không có cảm giác bị lừa gạt, hắn chỉ là khó hiểu, thật khó hiểu, vì sao trong thế giới do Hồn Sư và võ giả tạo thành, còn có thể xuất hiện cơ quan thú tính diệu như vậy...

“Ta cũng không biết, cho nên ta mới đến bên cạnh người...” Gia Cát ức đầu tiên lại lắc đầu, đây không chỉ là vấn đề của hắn, mà còn là vấn đề gia tộc Gia Cát gia đời đời đời truyền thừa...

“Liên quan gì tới ta?” Diệp Tĩnh Vũ càng cảm thấy đầu mình có hai cái lớn...

“Một vị tổ tiên của chúng ta từng tiên đoán, khi một người đồng thời biết võ thuật và hồn thuật xuất hiện, chính là thời điểm kết cấu đại lục này phát sinh biến hóa, mà hắn sẽ dẫn dắt chúng ta vạch trần bí mật của thế giới này...” Chư Cát Thủy lại nhàn nhạt nói...

“Tiên đoán? Hồn Võ song tu? Người đừng nói với ta đã qua bao nhiêu năm như vậy, ở Đấu Hồn Đại Lục không có ai là hồn võ song tu?” Diệp Tĩnh Vũ rất là lóa mắt nhìn Gia Cát bắt đầu...

“Có, nhưng một người cũng không thành công, mặc kệ có thiên phú cao minh cỡ nào, đều không ai thành công. Võ giả, chính là võ giả, vĩnh viễn cũng khó có thể tu luyện tới cảnh giới hiển hồn. Hồn sư chính là Hồn sư, vĩnh viễn cũng không cách nào tu ra chân khí. Chỉ có người, không chỉ Hồn Lục đạt tới Ngưng Hồn cảnh giới, võ kỹ cũng nhanh tiến vào cảnh giới Tiên Thiên...” Chư Cát Hằng nói rất chắc chắn...

Nói tới đây, Diệp Tĩnh Vũ mới nhớ tới, mình tựa hồ chưa từng nghe qua hồn võ song tu, lúc biết mình hồn võ song tu, rất nhiều người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, lúc ấy chính mình còn không cảm thấy, bây giờ xem ra, tựa hồ nhiều năm qua, Đấu Hồn đại lục thật sự chỉ có một mình mình Hồn Võ song tu...

Chẳng lẽ đây thật sự là sự sắp xếp của Vận Mệnh sao?

Thế nhưng trong xương cốt Diệp Tĩnh Vũ lại là một người không tin sống, sự tình không thể tưởng tượng này, làm sao hắn có thể tin được?

Một người, lại có thể biết trước chuyện của mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm sau, điều này sao có thể?

“Kỳ thật Tĩnh Vũ huynh không cần quá để chuyện này trong lòng, người hoàn toàn có thể coi như chuyện này không tồn tại, người chỉ cần tìm được, ta cũng không có ác ý với người là được rồi...” Nhìn biểu tình trầm tư của Diệp Tĩnh Vũ, Chư Cát Hằng lại nói ra nhàn nhạt...

Chương mười hai xuất chinh.

“Ha ha, nói cũng đúng, bất kể thế nào, vẫn là cảm ơn người đã cứu ta, sau này người hãy ở lại giúp ta một chút sức lực đi, bất quá người có thể nói cho ta biết cơ quan thú kia đã luyện như thế nào mà thành không? Trừ Gia Cát gia các người, còn có thể lực nào khác nắm giữ cơ quan thú không?” Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận nghĩ lại cũng đúng, vận mệnh quá mức huyền bí, điều mình cần làm chỉ là nắm chắc hiện tại, những thứ khác quản làm gì?

“Ngoại trừ Gia Cát gia chúng ta, còn có người của Lỗ gia biết đã luyện cơ quan thú, thậm chí nói, công việc chủ yếu của bọn họ là luyện các loại cơ quan thú, mà chúng ta cũng chỉ là giết thời gian mà thôi...” Gia Cát gia từ tốn nói...

”Đuổi thời gian?” Diệp Tĩnh Vũ buồn bực một hồi...

“Đúng vậy, văn khúc Gia Cát, võ đấu Hiên Viên, Gia Cát gia chúng ta am hiểu nhất chính là trí mưu, loại cơ quan thú này bất quá chỉ là bàng môn tà đạo mà thôi...” Gia Cát bắt đầu rất tự hào nói... Gia tộc Hiên Viên có thể nổi danh cùng đệ nhất chiến lực, đích xác có tiền vốn kiêu ngạo...

Kế tiếp, Gia Cát ức lại đem một ít kiến thức liên quan tới cơ quan thú nói cho Diệp Tĩnh Vũ...

Hóa ra trên thế giới này, ngoại trừ Hồn Sư và võ giả, còn có một ngành nghề khác. Cơ quan Sư chính là một trong số đó. Bọn họ không có Hồn Thuật cường đại, cũng không có võ công lợi hại, nhưng là cơ quan thú đã luyện của bọn họ, lại có chiến lực cực mạnh. Thậm chí trong truyền thuyết, Lỗ gia có một vị cao nhân đã từng lỡ luyện giết chết siêu cấp cơ quan thú của Vũ Thánh...

Về phần đã luyện cơ quan thú, lại không dễ dàng, nhất định phải tìm kiếm loại kim loại có thể tự chủ hấp thu năng lượng của thiên địa, chỉ có như vậy mới có thể giải quyết vấn đề tiêu

hao năng lượng của cơ quan thú, ngoại trừ kim loại hi hữu, kiến thức của cơ quan sư cũng cực kỳ trọng yếu...

Cơ quan thú bình thường đều có thể nhận được thủ đoạn công kích của mệnh lệnh của cơ quan sư, nhưng trong truyền thuyết, một số cơ quan thú siêu cấp lại có tư duy của chính mình, quả thực còn kinh khủng hơn cả trí tuệ của một cái máy móc...

Chẳng qua toàn bộ Đấu Hồn đại lục, người có thể đã luyện cơ quan thú, trừ Gia Cát gia, cũng chỉ còn lại Lỗ gia. Mà Lỗ gia cùng Gia Cát gia luôn luôn không hỏi thế sự, cho nên cơ quan thú tại Đấu Hồn đại lục cơ hồ đã ít lại càng thêm ít, căn bản khó có thể nhìn thấy...

Nhưng mà từ đầu Gia Cát ức lại mật mờ nói cho Diệp Tĩnh Vũ, sau lưng Thiên Nguyên đế quốc, có một giáo phái cực kỳ cường đại lại cực kỳ thần bí. Rất có thể Nguyên Linh giáo có lượng lớn cơ quan thú, bất quá đây cũng là phỏng đoán của Gia Cát gia bọn họ, cũng không có căn cứ thực tế...

Đại khái hiểu được nguyên lý chế tác cơ quan thú, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ hiểu rõ đây là một loại máy có trí năng siêu cấp, xem ra thế giới này quả nhiên khác với tưởng tượng của mình, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật đang chờ đợi mình vạch trần đây?

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, bên người có thêm một người trí giả như Gia Cát ức cũng là chuyện tốt, đặc biệt là tính tình của Gia Cát bất đầu thẳng thắn, đối với hắn không có giấu giếm điều gì, điểm này càng có được hảo cảm của Diệp Tĩnh Vũ...

Những ngày còn lại, Diệp Tĩnh Vũ hầu như mỗi ngày đều trải qua trong tu luyện, lần này tiến về Hồ quốc, hắn biết rõ, chính là chuyện cử tử nhất sinh, hắn không thể chết, không những không thể chết, còn phải tràn đầy vinh dự trở về, chỉ có như vậy, hắn mới có thực lực mạnh mẽ hơn...

Bất kể là báo thù hay là cho Lạc Linh Nhi hạnh phúc lớn nhất, đều phải có thực lực làm hậu thuẫn...

Một tháng, Diệp Tĩnh Vũ không đột phá, chân khí trong cơ thể mặc dù nồng đậm hơn nhiều, nhưng vẫn dừng lại ở cảnh giới

Võ Sư, Hồn Lực vẫn là Ngưng Hồn cảnh giới, chỉ là so với trước kia ngưng tụ rất nhiều, màu sắc “Cuồng bá chiến văn” đã đậm hơn rất nhiều...

Mà đội quân hơn một vạn nhân sĩ võ lâm tạo thành, ở Trần Đô, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Nhạc Hữu Tu luyện dưới sự thao luyện của năm người, tuy rằng có khí tức du côn nhưng lại có một luồng khí tức của quân đội, ít nhất cũng biết cách xếp binh bố trận...

Mà từ đầu Chư Cát ức cũng không có nhàn rỗi, chuyện của phủ Trần Quốc lớn nhỏ, cơ hồ là một mình hắn xử lý, điều này cũng giúp Diệp Tĩnh tĩnh bớt thời gian rất nhiều...

Tài hoa của hắn, thỏa thích bày ra ở chỗ này, vền vẹn thời gian một tháng, Trần Quốc phủ đã thực sự từ một nhà giàu mới nổi tiến vào vòng tròn quý tộc, ít nhất những vương công quý tộc kia đã bắt đầu dần dần tiếp nhận sự nghiệp nhà giàu mới nổi một bước lên trời như Diệp Tĩnh Vũ trở thành đại tướng quân, không còn bài xích hắn như trước nữa, càng không có chuyện gì vô sự làm khó dễ hắn...

Ngoài ra, Gia Cát ức còn cải tiến quân nỏ của Thiết Quân, khiến uy lực của nó được tăng thêm ba thành...

Hết thấy những điều này, bất quá chỉ là một góc băng sơn trí mưu của hắn mà thôi...

Một tháng trôi qua rất nhanh, Lạc Linh Nhi mới chỉ tới ba lần, hơn nữa mỗi tháng đều tới cùng Lạc Nhược Phong, trải qua một lần ám sát kia, Lạc Tiêu Phong căn bản không để nàng một mình rời cung, nhưng mỗi lần tới đây đều mang đến niềm vui vô tận cho Diệp Tĩnh Vũ...

Hôm nay, chính là ngày Diệp Tĩnh Vũ chính thức xuất chinh, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ răng nanh màu trắng bạc, tóc dài màu đen xõa sau đầu, cưỡi một con chiến mã toàn thân đen nhánh, dưới tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc và hai mươi tên thủ vệ của Hồ Du Tộc., Từ phủ Trần Quốc nghênh ngang đi tới quân doanh, vừa đi vào quân doanh đã thấy hơn một vạn người đứng chỉnh tề thành năm đội ngũ, trên mặt mỗi người

đều tràn ngập trang trọng, không còn vẻ lười biếng như hơn một tháng trước...

“Ty chúc Trần Kỳ...”

“Ty chúc Biệt Ly...”

“Ty chúc Diệp Long Nghi...”

“Ty chúc Nhạc có cả đàn...”

“Ty chúc tiêu tiêu...”

” suất lĩnh tất cả tướng sĩ thiết quân tham kiến tướng quân...”
Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cười chiến mã đi đến, năm người Trần Nhất dẫn đầu đồng thời tiến lên một bước, quỳ xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ. Sau lưng bọn họ, hơn một vạn người đứng thành một đội ngũ cũng đồng thời quỳ một chân xuống, áo giáp trên người truyền đến tiếng rầm rầm rầm rầm, một cỗ uy thế mãnh liệt phóng lên tận trời...

Cảm nhận được uy thế cường đại bức này, cảm nhận được thiết quân hoàn toàn khác với một tháng trước. Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đây mới là một nhánh quân đội, một nhánh quân chân chính, khi bọn họ từ chiến trường trở về, sẽ trưởng thành một nhánh thiết quân chân chính, một nhánh quân chính thức thuộc về mình...

Lạc Tiêu Phong, người muốn mượn đao giết chết bọn họ, sao ta có thể chờ mong như người được?

Tiêu Canh, cho dù người có bố trí bẫy rập trùng điệp, thì ta làm sao có thể sợ người...

“Trọng tướng miễn lễ...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến âm thanh leng keng mạnh mẽ, mà một cỗ chiến ý ngập trời, phóng lên tận trời...

Võ giả điểm binh tại sa trường thứ mười hai mươi lăm.

Nghe thấy tiếng la hét của Diệp Tĩnh Vũ, hơn một vạn người đồng thời đứng dậy, động tác chỉnh tề, không dây dưa dài dòng chút nào, đủ để biểu hiện thành quả huấn luyện hơn một tháng qua của bọn họ. Nhìn thấy uy thế như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ hài lòng, càng là nhìn Trần Chi đứng ở phía trước nhất, Biệt Ly đám người nhẹ gật đầu, để khen thưởng...

Từ trên chiến mã nhảy xuống, trong ánh mắt được vạn người chú ý từng bước một đi đến điểm tướng đài, vẻ mặt lạnh nhạt, căn bản không giống một thiếu niên mười tám tuổi, càng không giống một thiếu niên dẫn quân xuất chinh lần đầu tiên, ngược lại như một lão tướng quân kinh nghiệm sa trường...

Cảm nhận được tấm lòng hồ hững của Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát bắt đầu từ ức, Trần Kỳ, Biệt Ly, Diệp Long Nghi, Ảnh Tiêu Tiêu, Nhạc Hữu Lượng trong mắt đều lộ ra vẻ tán thưởng, đây mới là phong độ nên có của một đại tướng giả, hắn còn trẻ tuổi như vậy đã có phần trấn định này, tương lai không thể hạn lượng được...

Đám người Biệt Ly càng cảm thấy lần này mình không chọn nhầm người...

Từng bước từng bước đi đến chỗ tướng đài, áo giáp trên người vang lên kèn kẹt, mái tóc đen múa theo gió, một đôi mắt tràn ngập tự tin nhìn hơn một vạn người dưới đài. Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, lộ ra nụ cười nhạt nhòa...

“Các vị huynh đệ, ta biết các người từng là cao thủ võ lâm quát tháo phong vân, đều là anh hùng hảo hán kiệt ngạo bất kham, các người hướng tới tự do, các người hướng tới cuộc sống vô câu vô thúc, trong các người có rất nhiều người không cam tâm tình nguyện gia nhập thiết quân, càng không muốn theo quân xuất chinh, thế nhưng..., Bất kể nói thế nào, các

người vẫn gia nhập vào thiết quân, tự nguyện cũng tốt, bắt đắ dĩ cũng được, các người đã trở thành một thành viên của thiết quân, đây là sự thật không thể nghi ngờ, ta không cách nào thay đổi, các người đồng dạng không cách nào thay đổi... lập tức., Chúng ta phải đi tiên tuyến, sắp tới, chúng ta phải đối mặt với chiến tranh rồi, các người đều là anh hùng hảo hán, các người đều không sợ giết người, nhưng chiến tranh không chỉ là giết người, còn cần phải tận lực bảo vệ tính mạng của mình, bảo vệ tính mạng cho tốt.

Bọn ta đều là một thành viên Thiết quân, ta mặc kệ trong các người đã từng có ân oán gì, nhưng từ hôm nay trở đi, chúng ta là người một nhà, sẽ là huynh đệ tốt nhất, có nạn cùng chịu, có phúc đồng cảm, mặc kệ lần xuất chinh trước nguy hiểm cỡ nào, ta đều hi vọng tất cả huynh đệ đều có thể bình an trở về...

Đương nhiên, ta biết chuyện này căn bản không có khả năng, chiến tranh là trò chơi của người chết, ta không biết lần này sau khi xuất chinh, chúng ta sẽ trở về có bao nhiêu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ ta ở chỗ này thề với trời, nếu không thể trở về được., Gia tiểu tướng của các người do Diệp Tĩnh Vũ ta chăm sóc, nếu có thể cùng ta trở về, công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý, sẽ cùng ta hưởng thụ... Kiếp này kiếp này, các người đều là huynh đệ tốt nhất của Diệp Tĩnh Vũ ta...” Diệp Tĩnh Vũ trùng điệp nói, trong ánh mắt lộ ra chấp nhất vô tận...

Mọi người dưới đài đều có biểu tình, có khinh thường, có cảm động, có nghi hoặc, có mờ mịt, nhưng càng nhiều hơn là nhiệt huyết dâng trào, ở đây đều là nam nhi rất tốt, ai mà không muốn kiến công lập nghiệp, người nào không muốn thành danh là được, mấy câu nói của Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn đốt cháy máu huyết trong lòng bọn họ...

Hiện trường lập tức vang lên “Huynh đệ, huynh đệ...” tiếng kêu to lớn...

Tiếng hô to lớn vang vọng toàn bộ Vân Kinh, nhìn tướng sĩ dưới đài đang sôi trào, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không lộ ra bất cứ biểu cảm gì, hắn cũng biết nơi này còn có rất nhiều người không thật lòng, hắn cũng không trông mong mấy câu nói của

mình có thể đả động tất cả mọi người, nhưng bây giờ bầu không khí đã bị chính mình điều động, điểm này cũng đã đủ...

Hắn duỗi tay phải ra, ngăn binh sĩ đang sôi trào lại. Khi tất cả mọi người đều an tĩnh lại, Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng nói lần nữa: “Đưa rượu, đánh trống...”

Trong chốc lát, tay trống đã chuẩn bị sẵn diên cuồng gõ trống quân đội, tiếng vang cực lớn vang vọng khắp toàn bộ giáo trường, đám nô dịch đã sớm chờ lệnh ở một bên bưng chén rượu lớn lên, chỉ mất chưa đến một khắc đồng hồ, ở đây hơn một vạn người đều bưng một chén rượu mạnh lớn...

Diệp Tĩnh Vũ cũng cầm trong tay một chén rượu mạnh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, trong mắt hắn tràn ngập chiến ý...

“Các huynh đệ, để chúng ta cùng nhau mang rượu hỏi Thanh Thiên, cuồng tiểu sa trường, khô...”

“Làm...” Hơn một vạn người đồng thời quát lên...

Một luồng hào khí phóng lên trời...

Diệp Tĩnh Vũ bưng bát lớn lên, không để ý tới rượu mạnh chói mũi, đặt lên miệng, ực ực ực, một bát rượu mạnh chừng nửa cân được hắn uống cạn...

Sau khi uống xong, Diệp Tĩnh Vũ ném chén lớn trong tay xuống dưới, phát ra âm thanh bốp bốp, hơn một vạn người dưới đài nghe theo, lập tức nghe được tiếng vỡ tan cực lớn...

“Xuất chinh...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy xuống điểm tướng đài, nhảy lên chiến mã của mình, áo choàng màu đen đón gió tung bay, hào khí vô tận lây nhiễm mọi người xung quanh...

Trong mắt đại đa số mọi người đều tràn đầy chiến ý, bọn họ đều đi theo bên cạnh quan quân của mình, theo thân vệ của Diệp Tĩnh Vũ, nhanh chóng đi ra ngoài giáo trường. Đám người Trần Kỳ, Biệt Ly cũng cưỡi chiến mã, nhanh chóng đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

Bọn họ đều biết lần xuất chinh này nguy cơ trùng trùng, bọn họ cũng biết đây là một hành trình cử tử nhất sinh, nhưng trong mắt bọn họ không có nửa điểm thích thú, cầu phú quý

trong nguy hiểm, bọn họ tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ nhất định sẽ chỉ rõ cho bọn họ một con đường...

Hơn một vạn quân đội đằng đằng sát khí ra khỏi giáo trường, theo đường lớn đi tới Tây thành Vân Kinh, nơi đó, Quốc chủ Thục Vân Quốc tự mình tiễn bọn họ...

Rất nhanh, hơn một vạn người đã tới cửa thành Tây Thành. Quốc chủ Thục Vân quốc Lạc Tiêu Phong đã ngồi dưới cây dù Đại La. Hôm nay hắn mặc long bào màu bạc, đầu đội vương miện, sắc mặt nghiêm túc. Quốc chủ uy nghiêm không thể nghi ngờ...

Hai bên hắn, bảy vị thiếu chủ, Vĩnh Nhạc công chúa cùng với các đại thần Vương công khác đều ở đây, biểu lộ trên mặt bọn họ phức tạp, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì...

Khi Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh hơn một vạn người chiến dịch chạy tới, bụi đất bay đầy trời cùng khí thế mãnh liệt kia, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đặc biệt là Lạc Tiêu Phong, hắn thật sự không ngờ hơn một tháng, Diệp Tĩnh Vũ đã huấn luyện con quân tinh nhuệ kiệt ngạo bất kham này thành như vậy. Đội ngũ này có khí thế không kém so với quân đội bình thường, cho dù so với tứ đại quân đoàn Phong Vân Lôi Điện cũng không chênh lệch nhiều lắm, chỉ kém duy nhất một điều đó là chiến trường được gột rửa mà thôi...

Lúc còn một trăm bước, Diệp Tĩnh Vũ đã ghì chặt lấy ngựa, từ trên ngựa nhảy xuống, đi vài chục bước về phía trước, sau đó ngừng lại, nhưng không quỳ, chỉ là đi tới Lạc Tiêu Phong thì lễ ôm quyền...

Chương mười sáu thứ mười hai chờ đợi.

“Mặt tướng giáp trên người, không thể toàn lễ, kính xin bệ hạ chuộc tội...” Diệp Tĩnh Vũ trang trọng nói...

Nghe được lời này, mấy vị Thiếu Chủ trợn trắng mắt, người hành lễ lúc nào, ngay cả Lạc Nhược Phong trong lòng cũng khinh bỉ, tên này còn không biết xấu hổ nói ra miệng, từ lúc nào hắn đã báỉ lạy phụ vương của mình?

“Ha ha, Diệp tướng quân đa lễ, lần viễn chinh Hồ quốc này chính là vì nước thuần phục, tội danh ra sao, hôm nay trẫm tự mình bày rượu ở cửa Tây này, vì Diệp tướng quân mà đi, mong Diệp tướng quân chiến không gì không thắng, sớm ngày chiến thắng mà qua...” Lạc Tiêu Phong lại không hề để ý...

“Thần chắc chắn không bằng sứ mệnh...”

Ngay sau đó, Lạc Tiêu Phong lại nói một loạt lời miễn lễ, đơn giản là cho phép một ít tiền chuyển hàng, chỉ cần đảm người Diệp Tĩnh Vũ có thể trở về, cái gì mà quan lớn lộc hậu đều chờ bọn họ...

Cuối cùng, Lạc Tiêu phong mới rất nghiêm túc nói: “Diệp tướng quân, binh giả, hung khí, hy vọng người có thể bình an trở về...” Đối với nhân tài hồn vũ song tu đầu tiên trong lịch sử đại lục Đấu hồn hồn này, hắn cũng không muốn hao tổn trên chiến trường...

“Đa tạ bệ hạ hậu ái, thần nhất định chiến thắng trở về...” Diệp Tĩnh Vũ thề son sắt nói ra...

“Được, người đâu, dâng rượu, để chúng ta cùng nhau tiễn thiết quân...” Lạc Tiêu Phong cũng hào phóng nói...

Lập tức, có thái giám bưng rượu tới, lần lượt là quý tộc vương cung chung quanh, cùng với mấy phó tướng đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ đổ xuống. Mà trong số Thiếu chủ, Lạc Linh Nhi mặc một thân váy dài màu trắng bỗng nhiên đi ra, thi lễ với

Lạc Tiêu Phong, sau đó Thiển Nhiên nói: “Phụ vương, Diệp tướng quân sắp viễn chinh Tây Cương, chính là cử chỉ bảo vệ quốc gia, nhi thần muốn tự mình rót rượu cho Diệp tướng quân, lấy việc báo Diệp tướng quân làm nước phần đầu...”

“Được được được được, hiếm khi con ta chủ quan như vậy, chuẩn mực...” Lạc Tiêu Phong thấy Lạc Linh Nhi lại muốn đích thân rót rượu cho Diệp Tĩnh Vũ, cười ha hả...

Trong mắt càng là một mảnh vui mừng, cũng không biết là thật hay giả, càng không biết hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì...

“Đa tạ phụ vương...” Lạc Linh Nhi lại thi lễ, lúc này mới chậm rãi đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, còn một tiểu thái giám bưng một bình rượu và hai chén ngọc đi theo sau lưng nàng...

Đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi ngẩng đầu nhìn về khuôn mặt anh tuấn của Diệp Tĩnh Vũ, trong đôi mắt to trong veo như nước đầy vẻ lo lắng...

Tiểu thái giám bên cạnh cực kỳ cung kính đưa khay rượu tới trước Lạc Linh Nhi, Lạc Linh Nhi cũng không nói thêm gì, tự mình bưng bình rượu lên, rót hai chén ngọc đầy, sau đó đặt bình rượu lên trên khay, duỗi ra một chén rượu trắng mịn mềm mại, tự mình đưa tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ...

“Diệp tướng quân, lần này viễn chinh, hung hiểm dị thường, còn mong rằng cẩn thận... Nhất định phải bình an trở về...” Lạc Linh Nhi nhìn đôi mắt đen kịt của Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng chỉ nói một câu như vậy, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu rõ, trong lòng nàng, có rất nhiều lời nói...

“Mệnh lệnh của công chúa, không dám không nghe...” Nhìn đôi mắt trong veo của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ nhận lấy chén rượu nàng đưa tới...

“Làm...” Lúc này, Lạc Tiêu Phong rất hào hùng nói, không ngờ lại không còn vẻ nghiêm túc của quân chủ, ngược lại giống như một nhân sĩ võ lâm...

“Cạn...” Mọi người tại đây, cũng là một người nâng chén, căn bản không quan tâm đến lễ tiết, trực tiếp uống cạn...

Lạc Linh Nhi chưa bao giờ uống rượu cũng bùng một chén ngọc khác lên, nhấp một ngụm xuống...

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên không cam lòng rút lại phía sau, vẫn một hơi giết chết...

“Mặt tướng, như vậy cáo từ...” Sau khi uống xong ngụm tửu, Diệp Tĩnh Vũ lần nữa hướng Lạc Tiêu Phong thi lễ một cái...

“Được...” Lạc Tiêu Phong lớn tiếng nói...

Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì nữa, nhìn thoáng qua Lạc Linh Nhi, xoay người đi về phía đội ngũ của mình...

Nhìn bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ dần dần đi xa, trong mắt Lạc Linh Nhi bất tri bất giác nổi lên từng đoá từng đoá nước mắt óng ánh...

“Lá cây nhỏ, Linh Nhi... chờ người...” Trong miệng nàng nhẹ giọng nói ra một hàng chữ...

Thanh âm rất nhỏ, tại hiện trường náo nhiệt này, hầu như những người khác nghe được, thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đi tới phía trước đột nhiên dừng lại một chút, bất quá hần cũng không dừng lại, cũng không quay đầu, vẫn phóng khoáng đi tới phía trước...

Tất cả mọi người đứng dậy, nhìn Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh hơn một vạn người rời đi, vẻ mặt mỗi người đều khác nhau...

Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên trong mắt tràn đầy oán độc, âm lãnh, tựa hồ còn có vẻ đắc ý lạnh nhạt, Nhị thiếu chủ lại là một trận đổ ky, đổ ky vì sao xuất chinh không phải là mình, Tứ Thiếu chủ, Ngũ thiếu chủ, Lục thiếu chủ không chút biểu tình, phảng phất cái này không liên quan gì đến bọn họ, Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn vẫn lộ ra nụ cười thần bí...

Chỉ có Lạc Nhược Phong là lo lắng, đặc biệt khi thấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Lạc Linh Nhi trùng hợp với thân ảnh cao lớn của Diệp Tĩnh Vũ, vẻ âu lo trong mắt hần càng đậm...

“Tĩnh Vũ, hy vọng người sớm trở về...” Trong lòng Lạc Nhược Phong thở dài nặng nề một tiếng...

Tin tức Thiết quân xuất chinh nhanh chóng truyền khắp các góc ngách ở Vân Kinh, phủ đệ Bạch Vân Hầu, Tần Viêm mặc một bộ trường sam màu trắng, lẳng lặng đứng trong hậu hoa viên nhà mình. Thân là Hầu gia, đương nhiên hắn có tư cách tham gia việc đi lại hôm nay, nhưng là vì ân oán giữa hắn và Diệp Tĩnh Vũ, hắn không đi, Lạc Tiêu Phong cũng không mời hắn tới...

“Hầu gia, bây giờ hắn đã rời khỏi Vân Kinh, chúng ta phải ra tay đã rất khó rồi, nên làm thế nào mới tốt?” Lúc này, một thân áo đen mỏng lung không biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng Tần Viêm, âm thanh lạnh lùng vang lên...

“Không sao, chúng ta không có cách nào xử lý hắn, tự nhiên sẽ có người tìm hắn gây phiền phức, hiện tại Khiếu nhi thế nào rồi?” Tần Viêm lại nhàn nhạt nói...

“Tiểu Hầu gia bây giờ đã hoàn toàn khôi phục thực lực ban đầu, không bao lâu nữa là có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Tiên Thiên, tiến vào cảnh giới Tông Sư...” Tỳ Hưu nhàn nhạt nói...

“Tông sư à...” Tần Viêm nghe hai từ này, trên mặt lại không có chút vui mừng nào, có thể đạt tới cảnh giới Tông sư lúc hai mươi mấy tuổi, đây tuyệt đối là nhân vật thiên tài số một số hai, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ ngang trời xuất thế, lại làm cho thiên tài như vậy cũng có vẻ ảm đạm. Ngưng Hồn Sư mười tám tuổi, đây chính là trực tiếp đối kháng sự tồn tại của Tông sư, càng đừng nói thân thể cường hãn cùng đao kỹ tinh xảo của hắn...

“Hầu gia không cần quá để ý, tiềm lực của Tiểu Hầu gia vẫn chưa được phóng thích hoàn toàn, chỉ cần dốc lòng dạy bảo, tông sư cũng không phải điểm cuối cùng của nó. Tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ kia tuy cũng có hai phần khả năng xuất chinh, nhưng tỷ lệ sống sót trở về của nó hầu như không có, chỉ cần nó chết, nơi nào còn có người có thể ngăn cản Tiểu Hầu gia...” Dường như nhìn ra lo lắng của Tần Viêm, Tỳ Hưu mở miệng nói lần nữa...

“Có lẽ vậy...” Tần Viêm nhàn nhạt nói một câu, nhưng lại quay đầu nhìn về phía tây bắc...

Tiêu Canh, hy vọng người đừng để ta và Đại thiếu chủ thất vọng...

Chương mười hai mươi bảy bày mưu lập kế.

Từ Vân Kinh đến biên cảnh Vân Thiên Quận và Hồ quốc, chừng hơn ngàn dặm đường, cho dù đám người Diệp Tĩnh Vũ gấp rút hành quân, một ngày đi một trăm dặm cũng phải mất gần nửa tháng, nhưng quân đội hơn một vạn người, không đơn giản như mấy người, mức độ ăn uống cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Cũng may tiền tuyến truyền đến tin tức, Vân quân tiêu dao đã trấn trụ biên cương, chỉ chờ thiết quân của Diệp Tĩnh Vũ đến, là có thể tập kích Hồ quốc...

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cần trong vòng một tháng chạy tới biên cương, chính là không làm nhục sứ mệnh...

Lần này xuất chinh, Diệp Tĩnh Vũ mang theo toàn bộ những người bên cạnh, Xích Di Thương, Hồ Thương, Hồ Mộng, đều là cao thủ nhất đẳng, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Nhạc Hữu Toàn, Ảnh Tiêu Tiêu càng là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, Gia Cát Lê mặc dù nhìn qua không có nửa điểm chân khí, nhưng thực lực của hắn rốt cuộc ra sao, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết, chỉ có Lâm Hiểu Nghị mới vừa tu ra một ngày chân khí, đạt tới cảnh giới võ sĩ...

Vốn dĩ Diệp Tĩnh Vũ không định để hắn đi theo, nhưng nghĩ đến sau khi rời đi, Trần Quốc phủ to như vậy chỉ còn lại một mình hắn, thật sự quá cô đơn, không bằng mang theo cùng được...

Về phần Trần Quốc Phủ, tự nhiên có Tam thiếu chủ hỗ trợ quản lý...

Mặc dù thực lực Lâm Hiểu Nghị thấp kém, nhưng lại có thể chịu khổ. Hành quân cấp tốc trong hơn mười ngày không hề kêu khổ, điều này khiến Diệp Tĩnh Vũ rất hài lòng...

Trải qua hơn mười ngày, cuối cùng Thiết quân cũng vượt qua Thiên Quận, đi tới dưới chân Thiên Đãng sơn mạch, Thiên

Đặng sơn mạch là một dãy núi cực lớn kéo dài mấy vạn dặm, từ phía bắc của Đẩu Hồn đại lục, một mực lan tràn đến Nam Hoang Man Lâm, hoàn toàn ngăn cách toàn bộ phía Đông Đẩu Hồn đại lục và ngoại giới ra, cũng chỉ có ở địa phương biên giới Hồ Quốc và Thục Vân Quốc hiện tại, có một hạp cốc có thể chứa được vạn người thông qua...

Ngoài ra, còn lại phương bắc Thiên Nguyên đế quốc, Bạo Phong thành tọa lạc tại đoạn cốc giữa Thiên Lam sơn mạch, có thể chứa đựng quân đội đi qua, những đoạn địa phương khác, căn bản khó có thể dung nạp đại quân vạn người thông qua...

Hôm nay, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã tới dưới chân Thiên Đặng sơn mạch, chỉ cần đi thêm một ngày nữa về hướng Tây Bắc, là đến biên cảnh giữa Thục Vân Quốc và Hồ quốc...

Nhìn sơn mạch cao vút trong mây, nhìn không thấy giới hạn kia, thấy từng vùng thu lâm nối tiếp nhau, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp hạ lệnh nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ...

Còn một ngày nữa là tới biên cảnh. Theo ý của Lạc Tiêu Phong, là muốn hấn phối hợp tiêu dao, tấn công Hồ quốc. Tuy trong lòng hấn không để Lạc Tiêu Phong vào mắt, nhưng đối với mệnh lệnh như vậy, hấn vẫn phải nghe theo., Thế nhưng hấn lại không tin Tiêu Canh, hơn nữa trước khi đến Lạc Tiêu Phong đã từng nói với hấn, mục tiêu chủ yếu của lần này chính là tiêu diệt chiến đoàn Lân Sư Hồ quốc, đó là đội ngũ tinh nhuệ nhất Hồ quốc, mặc dù chỉ có năm ngàn người., Nhưng mỗi binh lính đều đạt tới cảnh giới võ sĩ, cộng với việc bọn họ cưới một con sư tử cấp hai đến từ Nam Hoang Man Lâm, một con sư tử có kích cỡ tương đương chiến mã, sức chiến đấu tăng nhiều, căn bản không phải quân đoàn bình thường có thể ngăn cản, cho dù là Vân quân, cũng phải trả một cái giá cực lớn mới có thể đánh tan được quân đoàn này...

Ý của Lạc Tiêu Phong chính là dùng nhân số để tiêu diệt quân đoàn này. Cứ như vậy, chỉ có hơn trăm vạn người Hồ quốc căn bản không phải là đối thủ của Thục Vân Quốc. Quân Vân hoàn toàn có thể như bước vào chốn không người, một đòn đánh tan Hồ quốc...

Đây cũng là kế của Lạc Tiêu Phong mượn đao giết người...

Đối với mệnh lệnh của Lạc Tiêu Phong, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ không thể không nghe theo, nhưng hắn lại không thể để cho toàn bộ quân đội này bị tiêu diệt. Đây là ý nghĩ đầu tiên của hắn và Lạc Nhược Phong, là đội quân tinh nhuệ có thể đối phó được với Phong Vân Lôi Điện tứ đại quân đội tinh nhuệ, làm sao có thể tiêu hao toàn bộ ở đây, nếu quả thật tiêu hao toàn bộ ở đây, vậy những việc hắn làm trong mấy ngày qua không phải là uổng phí...

Dưới sự chỉ huy của Gia Cát úc, hơn một vạn người đã đóng doanh trại thành một trận hình Cửu Cung, như vậy cho dù gặp phải chuyện gì bất ngờ cũng đủ thời gian để ứng phó...

Soái trưởng đâm thẳng vào chính giữa quân doanh, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc cùng hai mươi tên xạ thủ Hồ Du Tộc chia làm hai nhóm soái trưởng thủ hộ, giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ đang ngồi trong soái trưởng...

Lâm Hiểu Nghị đứng phía sau hắn, bưng trà rót nước cho hắn...

Gia Cát mặc trường sam màu trắng ngồi bên trái hắn, tay cầm một cây quạt xếp, mắt nhìn chăm chăm vào bản đồ trước người...

Trần Kỳ mặc một thân áo giáp màu đen, ngồi bên phải Diệp Tĩnh Vũ. Tuy rằng thực lực của gã kém nhất, nhưng kinh nghiệm lại phong phú nhất, hơn nữa tuổi cũng lớn, có địa vị cao nhất ngoài dự tính của Gia Cát úc. Đối với việc này, đám người Ly Ly cũng không có nửa điểm oán hận...

Hơn một tháng huấn luyện kia, tác phong của Trần Cổ đã sớm khiến đám người Biệt Ly kính nể không thôi, từng người đều gọi hắn là Trần đại ca...

Biệt Ly mặc một bộ giáp nhẹ màu tím và Diệp Long Nghị mặc áo giáp màu trắng ngồi cùng một chỗ. Nhạc có quần thể mặc một bộ áo giáp màu xanh, tiêu tiêu ngồi cùng bóng người mặc giáp nhẹ màu lam...

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ nghiêm túc...

“Các vị, đây chính là mệnh lệnh của Quốc chủ, các người thấy thế nào?” Bây giờ đã rời xa Vân Kinh, trong trường cũng đều

là người của mình, ngoài trưởng lại có đám người Xích Di Cương đích thân trấn thủ. Diệp Tĩnh Vũ cũng không lo bị người khác nghe thấy, trực tiếp nói rõ mệnh lệnh của Lạc Tiêu Phong...

“Mượn đao giết người... Một mũi tên trúng hai con...” Gia Cát không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thốt ra...

Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe, trong mắt lập tức lộ vẻ kính nể, cho dù là hần, nếu không phải Lạc Nhược Phong nhắc nhở, trong thời gian ngắn cũng khó mà nghĩ ra phương hướng kia...

“Ý của Gia Cát tiên sinh là Quốc chủ muốn nhờ Cương Sư Chiến Đoàn tiêu diệt Thiết Quân chúng ta?” Đám người Biệt Ly cũng không phải người ngu ngốc, vừa nghe Gia Cát Thủy nói như vậy, trong miệng kinh hô...

“Đúng vậy, Thiết quân tạo thành thật sự quá phức tạp, đây tuyệt đối không phải thể lực mà một vị quân chủ muốn nhìn thấy, lần chinh chiến Hồ quốc này, mục đích chủ yếu của hần là tiêu diệt Thiết quân mới đúng...” Gia Cát Hằng gật đầu nhẹ, thẳng thắn nói, không hề lo lắng Lạc Tiêu Phong nghe thấy những lời như vậy sẽ làm gì với mình...

“Vậy chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ đi chịu chết?” Ảnh Tiêu Tiêu lập tức kêu gào, trong bốn người, hần là kẻ tham sống sợ chết nhất...

“Có phải chịu chết hay không thì phải xem chính chúng ta. Chiến đoàn Lân Sư tuy mạnh mẽ, nhưng đa số chiến sĩ của bọn họ đều chỉ là võ sĩ cảnh giới, đạt tới võ sư cũng không nhiều, thậm chí nói, nhân số võ sư của bọn họ không nhiều bằng thiết quân chúng ta, bất quá chỗ lợi hại nhất lại là tọa kỵ của bọn họ, mặc dù chỉ là hoang thú cấp hai, cấp hai., Nhưng cao thủ phối hợp với cảnh giới võ sĩ lại có thể phát huy ra thực lực vượt xa võ sư, đặc biệt là trên chiến trường, võ công gì chứ, võ kỹ đều là trang bị vô dụng, một khi xung phong, tác dụng của võ công căn bản không lớn...” Gia Cát Hằng từ tốn nói, với tư cách là quân đoàn thiết quân, bày mưu kế chính là chức trách của hần...

Con thứ mười hai, thứ tám, đệ thủ thần bí.

“Gia Cát tiên sinh đã có chủ ý gì chưa?” Nhạc Hữu nhú mày, mở miệng hỏi...

“Nếu như chúng ta có thể tìm được hơn một ngàn con tọa kỵ đối kháng với nha sư, thì chiến đoàn Lân Sư kia căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, đáng tiếc trong thời gian ngắn phải tìm ra hơn một nghìn con, thật sự rất khó làm được... Bây giờ sở hữu của chúng ta, chỉ có thể dùng hỏa công...” Gia Cát ức nhàn nhật nói, Giao Sư tuy cường tráng dị thường, nhưng bộ lông toàn thân lại rất nhiều, một khi dùng hỏa công, tuyệt đối là thượng sách....

“Hỏa công? Thế nhưng chúng ta cũng không có nhiều tên bắn tên như vậy, cũng không có nhiều cung thủ như vậy, khả năng còn chưa bị thương bao nhiêu chiến sĩ Cương sư, bọn hắc đã vọt tới, đến lúc đó làm sao ngăn cản?” Diệp Long Nghị nhướng mày, mở miệng nói ra...

“Đây là phương án giảm thiểu tổn thất duy nhất mà ta có thể nghĩ ra...” Gia Cát từ tốn nói, không phản bác chút nào vì lời nói của Diệp Long Nghị...

Nhà trí tuệ nhất thiên hạ, không có nghĩa hắc là Thần, có thể tính toán tất cả mọi thứ trên thế gian...

“Vậy thì tốt, đến lúc đó sẽ do Gia Cát huynh an bài...” Diệp Tĩnh Vũ lúc này lại mở miệng nói, hẳn tin tưởng nếu Gia Cát Thủy đã đề xuất hỏa công, nhất định có đạo lý của mình, người của Gia Cát gia, lại là hạng người hư danh?

“Nhận lệnh...” Gia Cát ức gạt đầu, trong mắt hắc lại lóe lên ánh sáng thâm thúy...

“Ngao ngao ô... ” Côn Bằng...” Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng sói tru to lớn, vẻ mặt mọi người đều chấn

động, Diệp Tĩnh Vũ lại càng biến sắc, âm thanh này hẳn rất quen thuộc, đó chính là âm thanh của Thao Thiết, sau khi quân đội đóng quân của mình, Tiểu Đào liền mang bụng chạy đi săn, chẳng lẽ gặp phải nguy cơ gì sao? Không ngờ lại phát ra tiếng kêu như vậy?

“Đừng ly ly, Long Nghị, các người theo ta đi xem, Gia Cát huynh, nơi này giao cho người...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, nắm lấy thiết đao đặt ở một bên, phóng ra ngoài trường...

Biệt Ly, Diệp Long Nghị liếc mắt nhìn nhau, trực tiếp nắm lấy vũ khí của mình đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ...

Đám người Chư Cát Thủy liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ khó hiểu...

Chạy ra soái trường, chạy dọc theo âm thanh mấy trăm mét, xuyên qua doanh địa liên miên không dứt, đi đến một sườn núi, liếc mắt liền thấy dãy núi Thiên Lam sơn cao vút trong mây, nhìn dãy núi Thiên Đãng sơn mạch không thấy điểm cuối, giống như một con Cự Long nằm ngang trên mặt đất...

Diệp Tĩnh Vũ không dừng lại chút nào, một đầu đâm vào rừng rậm dưới chân Thiên Lam sơn mạch, Diệp Long Nghị cùng Biệt Ly tự nhiên sẽ không tụt lại phía sau, theo sát phía sau...

Khi bọn họ đi xuyên qua một mảnh rừng rậm, liền thấy một đám ngựa con toàn thân đen nhánh vây quanh, trong ánh mắt xanh lè lộ ra vẻ sợ hãi, tham lam...

Chung quanh, còn năm ba, bốn bộ thi thể sói, đầu của chúng đã vỡ vụn, vừa nhìn liền bị đập cho nổ tung...

Chẳng lẽ là bị tiểu mã câu đập chết?

Nhìn thấy tình huống như vậy, ba người Diệp Tĩnh Vũ đều kinh ngạc...

Còn Đào Đào nhỏ thì nằm sấp trên một tảng đá lớn cách đó trăm mét, không ngừng kêu gào, chỉ thấy từng con sói đói không ngừng từ bốn phương tám hướng xông tới...

Hắn muốn giết chết con ngựa con này...

Chuyện này... xảy ra chuyện gì vậy? Sao nhìn qua giống như Tiểu Đào gọi đám sói đói tới vậy?

Nó thân là hoang thú cấp Thánh, chẳng lẽ không đối phó được với một con ngựa con hay sao?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn đang kinh ngạc, mấy con sói đói đi đầu đột nhiên đánh tới con mã nhỏ màu đen kia, tốc độ của chúng cực nhanh, trên không trung chỉ để lại đạo đạo tàn ảnh...

“Ngao...” Tiểu Mã câu ngựa mặt lên trời thét dài, vậy mà lại không phải tiếng ngựa hí, ngược lại giống như tiếng long ngâm...

Mà thân thể nhỏ bé của hấn cũng nhảy nhót liên hồi, đột nhiên đá ra một cước, hung hăng đập lên trên đầu một con sói đói. Lập tức liền nghe được một tiếng răng rắc, đầu sói đói bị toàn bộ đập nổ, não tương hoa lục cùng máu tươi phun ra...

Cảnh tượng chấn động như thế khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ triệt để hóa đá...

Một con ngựa con mà cũng có uy lực bậc này? Đây không phải đang nằm mơ đây chứ?

Thế nhưng, sự tình phát sinh càng làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ giật mình, con ngựa con kia tựa như một tinh linh, thân ảnh màu đen không ngừng nhảy lên, ở trong hư không chỉ để lại từng đạo tàn ảnh, mà mỗi một lần nó nhảy lên đều có thể đập nát đầu một con sói đói, hơn nữa toàn bộ đều là một kích chí mạng, tuyệt đối không có nửa điểm may mắn thoát khỏi...

Chỉ mới nửa khắc đồng hồ, trên mặt đất đã có thêm mười bộ thi thể sói, những con sói đói còn lại không dám tùy tiện tấn công nữa, nguyên một đám chỉ vây quanh ngựa con, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ sợ hãi...

Đào nhỏ nơi xa cũng ngừng kêu gọi, thân thể như con dê non biến thành màu trắng, quá tham ăn, chỉ có thân thể to bằng chó sói từng bước từng bước một đi đến ngựa con. Nhưng những sói dữ hung tàn kia lại tự động tản ra hai bên, phảng phất như đang nghênh đón vương quốc của mình...

Trong ánh mắt của bọn chúng tràn đầy kính sợ cực độ...

Tham ăn quá, nhưng lại là một loại sói dữ cực kỳ hung ác, huống chi bản tôn Thao Thiết là một con hung thú?

Diệp Tĩnh Vũ cảm giác tư duy của mình có chút ngăn đường, gia hỏa này rốt cuộc muốn làm cái gì? Làm sao triệu tập nhiều ác lang như vậy để đối phó một con ngựa con vậy?

Thấy Tiểu Đào Đào đi về phía mình, trong mắt tiểu mã câu cũng lộ ra vẻ thận trọng. Đúng vậy, chính là vẻ mặt thận trọng, rất nhân tính hóa. Một màn này, càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ triệt để mất đi tư tưởng, chẳng lẽ... Đây là một đầu hoang thú cao cấp khiến Tiểu Đào cũng phải thận trọng đối phó sao?

“Ngao ngao ngao...” Tiểu Đào Đào bỗng nhiên cũng ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gào to lớn chấn động toàn bộ sơn lâm, đám sói đói chung quanh sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích, toàn thân trên dưới càng không ngừng run rẩy...

“Ngao Ngao...” Con ngựa con kia vậy mà cũng không cam lòng rút lại phía sau, đồng dạng phát ra tiếng như rống ngâm, càng không ngừng giẫm đạp tảng đá lớn dưới chân. Ba người Diệp Tĩnh Vũ tận mắt nhìn thấy từng khối đá to lớn bị nó giẫm đến nát tan...

Cái này... sức mạnh như vậy...

Ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám nói là có lực lượng như vậy, nhưng con ngựa con này... hẳn không ngờ lại có lực lượng khủng bố như vậy, điều này... điều này sao có thể?

“Vèo...” Đột nhiên, thân thể Tiểu Đào đột nhiên xông ra ngoài, gần như chỉ trong nháy mắt đã tới trước người con ngựa con, vươn lợi trào ra, chộp tới đầu con ngựa con...

Con ngựa kia cũng không yếu thế, thân thể lui lại phía sau, tránh được một trào của Tiểu Đào Đào. Sau đó nó đột nhiên thoát ra, trực tiếp dùng đầu đụng vào người Tiểu Đào, lập tức đánh bay Tiểu Đào ra ngoài...

Rầm rầm rơi xuống đất...

“Ngao ngao ngao...” Đào nhỏ tựa hồ bị kích thích cực lớn, trực tiếp từ dưới đất nhảy lên, một đôi mắt màu xanh biếc trong nháy mắt sáng lên, bộ lông toàn thân dựng thẳng lên, một bóng đen từ trong cơ thể hần thoát ra, lại là ác thú...

Trong nháy mắt, thân thể những con sói đối chung quanh càng thêm run rẩy, mà trong mắt con ngựa con kia cũng sáng lên đạo đạo quang mang màu đen...

Chương mười hai nghịch bác bảy bước.

“Ngao ngao ngao...” Tiểu Đào rống to một tiếng, thân ảnh màu trắng lại một lần nữa phóng về phía ngựa con, mà ác thú màu đen lại nhào về phía những con sói đói chung quanh, Diệp Tĩnh Vũ Thiên Nhân mở to ra, liền thấy từng đạo bóng đen từ trong cơ thể những con sói đói này không ngừng thoát ra, bị ác thú một ngụm nuốt mất. Mà thân thể của bọn chúng, lại chậm rãi đình chỉ run rẩy, cuối cùng biến thành trống không hồn phách...

Tiểu Đào đã rất tham ăn hình thái nên đã cùng ngựa câu kia dây dưa cùng một chỗ, ngựa con tốc độ cực nhanh, bất luận Tiểu Đào có thân ảnh nhanh nhẹn cỡ nào, lợi trao sắc bén cỡ nào đều bị nó xảo diệu né tránh, thỉnh thoảng còn dùng chân sau của mình tấn công Tiểu Đào.

Ban đầu, Tiểu Đào hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Thế nhưng ác thú không ngừng ăn mòn linh hồn sói đói, tốc độ Tiểu Đào càng lúc càng nhanh, cuối cùng bắt đầu đuổi kịp tốc độ của ngựa con. Móng vuốt sắc bén thỉnh thoảng còn lưu lại vết tích của ngựa con trên người nó...

Tựa hồ biết Tiểu Đào được ác thú không ngừng hấp thu năng lượng, màu đen trong mắt ngựa con càng ngày càng sáng, toàn thân từ trên xuống dưới nổi lên đạo đạo quang mang màu đen, trong mắt tràn ngập chiến ý...

“Tướng quân, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lúc này, ba người Diệp Tĩnh Vũ đều từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, đến lúc này, bọn họ đều biết, ngựa con này tuyệt đối là một con hoang thú không tầm thường, đừng có rời khỏi miệng mà nói...

“Tạm thời không cần...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, đến bây giờ, Tiểu Đào không bị bất cứ tổn thương gì, cũng không có nguy hiểm gì, tạm thời không cần lo lắng...

Ngay lúc này, Tiểu Đào đột nhiên nhảy lên lưng ngựa, nhe răng nanh ra, cắn vào cổ ngựa con, dường như cũng biết hàm răng của Tiểu Đào. Con ngựa con đột nhiên nhảy lên, xoay người giữa không trung, trực tiếp ép xuống...

Vào lúc này, Tiểu Đào thân thể liền rơi xuống phía dưới, dùng đảm thức của nó, cũng không thể không nổi lên ý nghĩ muốn xé rách cổ ngựa con, tránh qua một bên...

Lúc này, thân thể con ngựa con lại đảo một lần nữa, bốn vó vừa lúc chạm đất vững vàng, thân thể bước về phía trước, vậy mà giẫm lên một bước chân kỳ diệu đi tới trước người Tiểu Đào, giơ chân trước lên đập vào đầu Tiểu Đào...

Nháy mắt, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ, hay là biệt ly, hoặc là Diệp Long Nghị đều cảm giác được một cỗ năng lượng mệnh mông từ trong móng trước của nó oanh ra, thân thể Thao Thiết hung hăng nổ vang...

“Ngao ô ô...” Dường như cảm nhận được sức mạnh của một chân này, Tiểu Đào nhanh chóng lùi lại phía sau...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, tuy nó tránh được một móng cực mạnh này, thế nhưng khối nham thạch nó vừa đứng lại bị một vó của con ngựa con giẫm nát bét...

“Cái này... Cái này... Cái này lại là một loại chiến kỹ... Một loại chiến kỹ cổ xưa... Nó... Một con súc sinh như nó vậy mà cũng biết loại chiến kỹ này...” Miệng Diệp Long Nghị lại một lần nữa mở lớn, trên mặt lộ ra bộ dáng không thể tin được...

“Ngao...” Giống như nghe Diệp Long Nghị nói mình là súc sinh, con ngựa nhỏ kia vậy mà rống lên một tiếng với bên này, trong mắt đột nhiên bắn ra hai đạo hắc quang, liền chạy về phía Diệp Long Nghị...

“Má ơi...” Diệp Long Nghị kêu to, thân thể hướng một bên tránh đi, vừa vặn tránh được hai chùm sáng này, nhưng cây đại thụ phía sau hắn lại bị chùm sáng này trực tiếp bắn thủng...

“Năng lượng thật cường đại, rốt cuộc đây là dị thú cỡ nào?” Bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Biệt Ly, trong lòng đều xuất hiện cảm khái như vậy...

“Ngao ô ô...” Lúc này, Đào Đào nhỏ tham ăn hình thái không ngừng phát ra tiếng rống to, bộ lông toàn thân vẫn dựng đứng, đôi mắt xanh biếc trong nháy mắt sáng lên, thân thể lại lần nữa lao ra ngoài, há to miệng đón lấy con ngựa con...

Cùng lúc đó, ác thú giữa không trung cũng phát ra một tiếng gầm rú, thân thể đột nhiên bước về phía trước, một gợn sóng trong nháy mắt bộc phát ra, đánh tới ngựa con...

Chính là thần thông Long tộc, Long Văn Chiến Ba...

Con ngựa vừa mới tránh được một kích tham ăn kia, nào còn có thể tránh được gợn sóng vô hình kia, toàn bộ thân thể bị oanh trúng, bay ngược ra ngoài, đụng liên tục mấy cây đại thụ mới ngừng lại...

Cảm nhận được lực công kích này, Biệt Ly và Diệp Long Nghi đều biến sắc, nếu bọn họ trúng chiêu này, cho dù không chết cũng phải trọng thương...

Xem ra ngựa con này cuối cùng cũng không phải là đối thủ của Tiểu Đào a, nhưng ý nghĩ như vậy vừa mới thoáng hiện trong đầu, liền thấy con ngựa nhỏ kia đột nhiên vọt lên, toàn bộ thân thể vậy mà trực tiếp chắn giữa không trung, trong mắt hắc mang chớp động, bốn vó đạp mạnh về phía trước, từng gợn sóng màu vàng nhạt đồng dạng bộc phát ra...

“Long Văn Chiến Ba... Nó... vậy mà nó cũng biết Long Văn Chiến Ba...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp kinh hô, sống cùng Tiểu Đào lâu như vậy, sao hắn không hiểu đây chính là Long Văn Chiến Ba, đây chính là thần thông của Long tộc a, sao nó cũng biết...

Lúc này ác thú đã vọt vào trong cơ thể Tiểu Đào Đào, hình thái tham ăn của Tiểu Đào lại một lần nữa biến thành hình dạng dê. Chẳng qua Diệp Tĩnh Vũ có một loại cảm giác, lúc này nó tựa hồ mới là mạnh nhất...

Đối mặt với trận chiến gào thét, Đào Tiểu Đào điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể cũng đột nhiên bước ra, vẫn là long văn chiến gợn nghênh đón...

Lập tức, liền thấy hai đạo gợn sóng màu vàng nhạt bộc phát ra...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, hai đạo gợn sóng mạnh mẽ va vào nhau, năng lượng khổng lồ trực tiếp xé nát cây cối hoa cỏ nham thạch chung quanh thành từng mảnh. Mà thân thể Tiểu Đào cùng con ngựa con kia thì trực tiếp bị bắn văng ra, nặng nề rơi trên mặt đất...

“Ngao...” Đào Tiểu Đào giận dữ, thân thể lại một lần nữa bò dậy, bắt quá vừa rồi tiêu hao, năng lượng trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, từng đạo hào quang màu vàng nhạt từ trên người nó truyền ra, con mắt xanh biếc kia trong nháy mắt biến thành màu vàng nhạt, toàn thân bộc phát ra năng lượng khủng bố...

Con ngựa con kia cũng không cam lòng rút lại phía sau, thân thể giãy dụa bò lên, trong mắt chớp động hắc mang, bắt quá nhìn tựa hồ một kích vừa rồi bị thương không nhẹ, không giống như Tiểu Đào bình thường...

“Bốp...” Tiểu Đào đột nhiên bước lên trước một bước, thân thể cứ như vậy đập nát hư không, phát ra tiếng vang thanh thúy, tiếp theo liền thấy một cái vuốt rồng màu vàng nhạt thoáng hiện trong hư không, trực tiếp chộp tới con ngựa con...

Chính là một đại thần thông của Long tộc, xé trời nứt...

Dưới một trảo này, tựa hồ ngay cả trời cũng sắp bị xé rách...

Dường như cảm nhận được lực lượng khủng bố của một trảo này, ánh mắt tiểu mã câu lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có, thân thể nhỏ bé vậy mà bắt đầu đi tới đi lui, tiếp theo thân thể từng bước từng bước một bước một đi lên phía trên...

Chương 130, Thiên Thần Nghịch Thiên Cương

Bước đầu tiên đi ra, toàn bộ hư không đều bắt đầu run rẩy, lúc bước ra bước thứ hai, trong hư không vậy mà xuất hiện từng vết nứt, mà trên mặt mã câu càng lộ ra thần sắc thống khổ, thân thể đen kịt kia vậy mà cũng bắt đầu không chịu nổi lực lượng cuồng bạo trong cơ thể, xé rách từng khúc., Từng dòng máu vàng chảy ra. Khi nó bước ra bước thứ ba, móng vuốt do Đào Đào biến thành kia trực tiếp bị chấn vỡ, lực phản chấn trực tiếp làm cho Đào Đào trong miệng phun ra máu tươi, rơi xuống đất. Thế nhưng thân thể con ngựa con kia cũng trực tiếp nổ tung, rơi ầm ầm trên mặt đất nhưng da thịt lại hoàn toàn mờ hồ...

Tình trạng như vậy, làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ đều kinh ngạc một hồi, bọn họ đều cảm nhận được cỗ năng lượng ba động mà ngựa câu vừa bước ra, đừng nói ly ly, ngay cả bản thân Diệp Tĩnh Vũ cũng khó mà đối kháng được lực lượng cường đại bức này...

Đây, đây rốt cuộc là chiến kỹ gì?

“Gào gừ...” Vào lúc này, Thao Thiết giãy dựa đứng lên, trong cơ thể nó đã bị trọng thương, thế nhưng nó vẫn đứng thẳng dậy, đầu lâu ngẩng cao bước từng bước một về phía ngựa con...

Con mã câu kia tuy rằng toàn thân đầy thương tích vậy, đặc biệt là thân thể bên ngoài bị nổ tung hoàn toàn, dòng máu màu vàng chảy ra ngoài, thế nhưng trong mắt nó lại lộ ra vẻ bừng tỉnh không bị trói buộc, đó là một loại thần sắc thà chết cũng không khuất phục...

Nhìn thấy chiến ý cường đại kia, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại rung động một hồi, đang định dùng phương thức sóng tinh thần nói cho con Thao Thiết biết không nên đả thương nó,

lại cảm nhận được trong đầu Thao Thiết truyền ra một luồng sóng tinh thần mãnh liệt...

“Tiểu tử, lần này ngươi chịu phục chưa?”

Ách...

Cảm ứng được tinh thần ba động của Tiểu Đào, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đầu mình có hai cái thật lớn, nó hao hết sức lực, thậm chí gọi đến nhiều ác lang như vậy, còn bộ dạng liều chết, chính là vì để tiểu mã câu phục? Điều này... Điều này cũng quá... làm cho người ta khó có thể tin đi?

Con ngựa con không có tinh thần chấn động, nhưng trong mắt nó vẫn tràn đầy chiến ý, thân thể tàn phá không chịu nổi càng là gãy dựa đứng lên. Đáng tiếc vừa rồi nó sử dụng một chiêu kia, lực cản trở thực sự quá nghiêm trọng, thân thể cơ hồ hoàn toàn bị đánh nát, đâu còn đứng lên được...

“Ngươi không cần gãy dựa nữa, tuy ngươi Nghịch bác bảy bước rất lợi hại, nhưng vẫn không thể đánh bại được ta. Kể từ bây giờ, ngươi chính là tiểu đệ của ta, nếu ngày nào đó ngươi cảm thấy có thể đánh bại ta một lần nữa, ta có thể so với ngươi, nhưng hiện tại bắt đầu, ngươi nhất định phải nghe lời ta...” Tiểu Đào lại không chút lưu tình mà đạp một cước lên đầu con ngựa con, rất là hung hăng nói...

Đương nhiên, là dùng phương thức sóng tinh thần...

Ngao Ngao...

Tiểu Mã không ngừng truyền đến tiếng gầm rú, nhưng chiến ý trong mắt hắn lại dần dần biến mất, đầu thì dừng lại, hiển nhiên đã tiếp nhận lời khuyên của Tiểu Đào... trở thành tiểu đệ của Tiểu Đào, tiểu đệ tạm thời...

“Thế này không được rồi, trước khi ngươi khiêu chiến với ta lần sau, ngươi sẽ trở thành tọa kỵ cho lá cây nhỏ. Nhớ kỹ, chính là hắn...” Lúc này, Tiểu Đào lại nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Con ngựa nhỏ quay đầu lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt đầy khinh thường, còn hừ lạnh...

“Đừng có không tình nguyện, hiện tại ngươi phải nghe lời ta, đây là chuyện ngươi vừa nói, chỉ cần thua ta, tùy ý để ta xử trí...” Tiểu Đào lại giẫm một cước lên đầu con ngựa con, hiển nhiên thái độ rất bất mãn với nó...

“Hừ, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ triệt để đánh bại ngươi...” Lúc này, con ngựa con cuối cùng cũng truyền đến một hồi tinh thần ba động...

“Yên tâm, ngày đó vĩnh viễn cũng sẽ không đến. Đừng nói ngươi, dù ngươi là cha tiện nghi của ngươi tới, cũng chưa chắc là đối thủ của ta...” Tiểu Đào nói không thêm để ý...

Bất quá lại buông ra ngựa con, mà thân thể ngựa con lập tức nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng nhạt, liền thấy thương thể của hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ, chỉ sau một khắc đồng hồ, vết thương trên người kia cũng chỉ còn lại từng vết sẹo...

Lực tự lành cường đại như thế, làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ lại một hồi kinh ngạc...

Tuy nhiên con ngựa con tuy rằng đã khôi phục thương thể, thể nhưng lực lượng đã tiêu hao quá lớn, vậy mà giãy giữa một hồi lâu, mới từ từ đứng lên, lưng la lưng lay, rất không cam lòng đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

“Nhân tộc, bởi vì ta và nó ước định, hiện tại ta trở thành tọa kỵ của ngươi, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, thời điểm ta đánh bại nó, chính là lúc ta giết chết ngươi...” Một thanh âm cực kỳ phản nghịch trực tiếp xông vào não hải Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ vốn rất tán thưởng chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua của ngựa con kia, đối với nó còn tràn ngập hảo cảm, nhưng đột nhiên nghe được câu nói này, sắc mặt lại trầm xuống. Từ sau khi tu luyện Bá Nguyên Quyết, khí tức bá đạo trong cơ thể hắn càng thêm nồng đậm, đặc biệt là triệt để lĩnh ngộ đạo ý cảnh của Bá Nguyên Quyết, sau khi luyện hóa thiên trùng phách, bá ý trong cơ thể càng thêm cường đại, nghe được lời nói này là không kiên kỵ, làm sao còn thờ ơ...

“Thật sao?” Một cỗ khí tức cực kỳ cường đại từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ phát ra, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng

vận chuyển, trong ánh mắt bắn ra hai đạo quang mang chói mắt...

Uy áp khổng lồ bức Biệt Ly và Diệp Long Nghị liên tục lui về phía sau, đến bây giờ bọn họ còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đột nhiên cảm nhận được uy áp cường đại tỏa ra từ người Diệp Tĩnh Vũ...

Trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi...

Cảm nhận được cỗ khí tức bá đạo trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, còn có chiến ý cuồng bá tất cả, trong mắt ngựa con lộ ra một tia kinh ngạc nhân tính hóa, đầu lại cúi thấp xuống, nhưng không nói thêm gì nữa, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì...

“Được rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là cái gì rồi chứ?” Nhìn thấy con ngựa con kia hạ thấp cái đầu cao quý, Diệp Tĩnh Vũ biết tuy thực lực của mình còn chưa đủ để thuyết phục hẳn, nhưng vào giờ phút này đã đủ để áp chế hẳn...

“Nó? Chẳng qua chỉ là một tên tạp chủng mà thôi...” Tiểu Mã Câu còn chưa trả lời, Tiểu Đào đã dùng sóng tinh thần truyền tới...

“Ngao...” Tựa hồ cảm giác được chính mình bị vũ nhục, tiểu mã câu một lần nữa điên cuồng bước ra...

“Đừng có không phục, người khác không biết lai lịch của ngươi, ta còn không biết sao? Cha ngươi là một con Kỳ Lân, mẹ ngươi là một con hỗn tạp Thái Cổ, không phải con nít thì là cái gì?” Thao Thiết hừ lạnh một tiếng... Trong mắt tràn đầy khinh thường...

Tuy rằng đồng dạng đều có huyết mạch của Long tộc, nhưng gia hỏa trước mắt này sao có thể so sánh với mình...

Thao Thiết, là một tồn tại có sức chiến đấu hàng đầu trong Cửu Đại Long tử, dù là Kỳ Lân cũng chưa chắc là đối thủ của mình, chứ đừng nói là một con tạp chủng...

“Ta là nghịch bác, không phải đồ tạp chủng...” Cho dù bị Thao Thiết lộ ra sinh sự, nhưng Mã Câu con vẫn truyền đến

sóng tinh thần mãnh liệt...

Nghịch bác? Nghịch bác, thần thái nghịch thiên, cảm nhận được sóng tinh thần mãnh liệt của con ngựa con kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười hài lòng, đang lo mình không có một tọa kỵ tốt nào, chẳng phải đã đến rồi sao?

Chương 13 1. Tọa kỵ.

“Được rồi được rồi, các người đều bị thương, không cần cãi nhau nữa, trước theo ta trở về, chữa thương thật tốt...” Mắt thấy hai con thú nhỏ sắp cãi nhau ầm ĩ lên, sóng tinh thần của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp truyền tới...

“Hừ...” Gần như đồng thời, Tiểu Đào và đồng thời phản bác hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang một bên...

Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, lại vỗ vỗ đầu trái ý, sau đó quay người đi về phía quân doanh. Tiểu Đào và nghịch bác không thèm liếc nhìn đối phương, đi theo sau Diệp Tĩnh Vũ...

Ngược lại là để lại vẻ mặt mờ mịt và Diệp Long Nghi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Chẳng qua nhìn thấy thi thể sói dữ đầy đất, bọn họ lại biết đêm nay, có thịt sói ăn rồi...

Nhìn thấy tướng quân của mình dắt một con ngựa con trên người còn dính chất lỏng màu vàng trở về, những người khác đều không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy con ngựa con này thần thái dị thường, về sau nhất định sẽ là một con ngựa tốt, nào ngờ nó lại là đời sau của Kỳ Lân...

Ngược lại từ đầu Chư Cát ức nhìn thấy ngựa con, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, trong lúc kinh ngạc, lại là một hồi nghi hoặc...

bác, chính là một loại hoang thú thời Thái Cổ, giống như ngựa, mọc ra một cái đuôi màu đen, trên đầu lại có một góc, móng vuốt của hổ...

Gia hỏa trước mắt này nhìn qua rất giống nhau, đặc biệt là trên đầu hẳn có chút nổi lên, về sau không chừng mọc ra một cái sừng, nhưng tứ chi của nó thế nào cũng giống ngựa a...

Từ đầu đến cuối có thể nói là đọc sách, hầu như không có sinh vật nào trong thiên hạ mà hẳn không biết, nhưng hiện tại lại

không biết nghịch lý là hoang thú nào...

Nhưng hắn lại biết đây tuyệt đối không phải ngựa con bình thường, bởi vì hắn vừa nhìn qua trên người nó có dính máu của mình, máu của nó cũng không thể là màu vàng được...

Qua trận đại chiến vừa rồi, Đào nhỏ tựa hồ cũng mệt mỏi. Sau khi trở lại quân doanh, nó trực tiếp ngủ say như chết, mà ngựa con cũng mệt mỏi rã rời, nằm nhoài bên cạnh soái trưởng rồi ngủ thiếp đi...

Diệp Tĩnh Vũ bảo Lâm Hiểu Nghị chăm sóc thật tốt, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, bắt đầu thương thảo chuyện lúc nào tiến về Tây Cương...

Khi mặt trời lên cao ngày thứ hai, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đi ra soái trưởng, đã thấy phản bác vậy mà đã đứng lên, đầu hướng về phía mặt trời, không ngừng hô hấp thổ nạp...

Nó... vậy mà nó lại đang tu luyện?

Tu luyện tự chủ?

Mặc dù biết là nghịch bác bất phàm, nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng bị nghịch bác động tác như vậy làm cho kinh sợ, nói như vậy bất kể là Long tộc hay là Kỳ Lân những dị thú này, chúng đều có thiên phú cực cao, căn bản không cần tu luyện gì. Theo thân thể lớn lên, lực lượng thần thông cùng sở hữu của bọn chúng cũng sẽ càng ngày càng lớn, chưa từng nghe nói có những dị thú này đi tu luyện...

Người không thấy tên Tiểu Đào kia mỗi ngày chỉ biết ăn và ngủ sao? Đã bao giờ thấy nó tu luyện...

Diệp Tĩnh Vũ đang muốn hỏi một chút vì sao còn muốn tu luyện nghịch bác, bỗng nhiên thấy trong mắt nó chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua cùng chấp nhất nghịch thiên kia, thì bừng tỉnh hiểu được...

Nghịch bác, nghịch bác, chính là một thần mâu nghịch thiên, nó không có huyết thống thuần khiết như Thao Thiết, càng không có loại thiên phú siêu cường đó, muốn đánh bại Thao Thiết, nó nhất định phải khắc khổ hơn đào nhỏ, càng thêm chăm chỉ...

Cảm nhận được tinh thần nghịch chuyển kia, Diệp Tĩnh Vũ phát hiện, bản thân vậy mà càng ngày càng thích tiểu tử này rồi...

“Tiểu gia hỏa, ngươi ăn cái gì? Là cỏ non màu mỡ hay là nướng chín vậy?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bỗng nhiên dùng phương thức sóng tinh thần phản bác lại...

“Ngươi không cần chuẩn bị đồ ăn cho ta, thứ mà ta ăn, ngươi không cung ứng nổi...” Nghịch bác lại hừ lạnh...

“Ha ha, tiểu gia hỏa, ngươi thật đúng là tự đại đấy, ta đường đường là đại tướng quân trấn quốc, nếu ngay cả một đầu nghịch bác cũng nuôi không nổi, vậy còn lẫn lộn thế nào được?” Cảm nhận được sóng tinh thần nghịch bác, Diệp Tĩnh Vũ rất là tự tin nói...

“Buổi sáng ta ăn bình thường đều là linh chi ngàn năm, thức ăn buổi trưa cũng là nhân sâm ngàn năm trở lên, Cửu Linh quả, ăn vào buổi tối...”

“Được rồi, ở chỗ ta, bao vây không bao ăn...” Nghịch bác còn chưa nói hết, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt ngang nói...

Nói đùa sao? Linh chi ngàn năm? Nhân sâm, Cửu Linh quả, những thứ này cái nào không phải là vật có giá trị vạn cân, mình ngược lại có thể mua một hai loại, nhưng là muốn đem cái này làm cơm ăn, chớ nói hấn chỉ là một đại tướng quân trấn quốc, coi như là quốc chủ Thục Vân quốc, Lạc Tiêu Phong cũng nuôi không nổi a...

“Hừ...” Nghịch bác lại khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiếp tục hô hấp thổ nạp như thường, cảm nhận được từng đạo Thái Dương Chân Hỏa không ngừng tuôn vào trong cơ thể của nó...

Diệp Tĩnh Vũ cũng lười nói thêm gì với gia hỏa này, bắt đầu triệu tập quân đội tiến về biên cương...

Đào nhỏ còn đang ngủ say, Diệp Tĩnh Vũ không thể không tìm một chiếc xe ngựa vẫn ở phía trên, nhìn một bên không ngừng tu luyện nghịch nghị, lại nhìn Tiểu Đào đang ngủ say. Diệp

Tĩnh Vũ thật sự có chút lo lắng, tên này có bị nghịch bác đánh bại thật không?

Một đường hành quân, trên đường không phát sinh bất cứ chuyện gì khác, lúc hoàng hôn buông xuống, Thiết quân cuối cùng đã đi tới Tây Cương, mà Tiêu Canh đã sớm phái người chờ ở Thiên Vân trấn...

Thục Vân quốc khác với Thiên Nguyên đế quốc, không giống như quốc lực cường thịnh của Thiên Nguyên đế quốc, ở biên cảnh cũng thành lập một thành thị to lớn, nơi này chỉ có một ít trấn quan quân sự...

Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ cười chiến mã, bên cạnh nghịch bác, suất lĩnh đại quân vạn người đi tới Thiên Vân trấn này...

“Diệp tướng quân, Uy Võ Bá chờ đợi ở quân doanh cách đây ba dặm, xin tướng quân nhanh chóng cùng ta gặp mặt Uy Vũ bá...” Vừa mới đi tới đầu trấn, liền thấy một đội binh sĩ đang chờ ở đó, thấy Diệp Tĩnh Vũ cũng không có hành lễ, trong đó có một gã quan quân còn dùng giọng điệu ra lệnh hướng Diệp Tĩnh Vũ nói...

Uy Võ Bá, đây là tước vị tiêu dao, theo chức quan mà nói, hai người đều là đại tướng quân, chính là bình đẳng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không có tước vị, về điểm này, xa xa không bằng tiêu dao. Tiêu Canh để thuộc hạ của mình nói như vậy, cũng là mỉa mai Diệp Tĩnh Vũ bất quá là một nhà giàu mới nổi, địa vị còn xa mới cao quý bằng mình...

Thấy sĩ quan kia vẻ mặt khinh thường, nghĩ đến lời nói tiêu dao nhường nhịn, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới mệnh lệnh của hắn, trực tiếp nói với mọi người phía sau: ” Biệt Ly, Long Nghị, Tiêu Tiêu, có nhóm, các người dẫn người đóng quân ở Thiên Vân trấn, từ giờ trở đi, bản tướng quân sẽ chính thức tiếp quản Thiên Vân trấn...”

“Tuân lệnh...” Khi đám người Biệt Ly nghe được lời nói của tên quan quân kia, trong lòng cũng nổi lên lửa giận. Diệp Tĩnh Vũ là cấp trên của bọn họ, vũ nhục cấp trên của bọn họ, cũng tương đương với sỉ nhục chính mình, bây giờ nghe Diệp Tĩnh

Vũ nói như vậy, làm sao còn đạo lý không hài lòng, mang theo đám thuộc hạ chạy tới bốn phía Thiên Vân Trấn...

Đệ tử đầu lĩnh Thập Tam Chương lại xuất hiện bạo quân thứ 2.

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi dám không nghe lệnh của tướng quân sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới lời mình nói, còn cho người tiếp quản Thiên Vân trấn, không khỏi lớn tiếng giận dữ...

Thiên Vân trấn chính là trọng trấn của Tây Cương, ở đây dân phong hung hãn, cho dù là tiêu dao cũng chỉ đóng quân cách vài dặm mà thôi, nào ngờ tên gia hỏa này vừa đến đã muốn tiếp quản Thiên Vân trấn...

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi gọi là? Gia Cát tiên sinh gọi thẳng tục danh của thượng cấp, thế thì tội gì?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng...

“Khởi bẩm tướng quân, nếu bình thường phạm tội, vậy hai trăm hành trạng để trừng phạt...” Gia Cát bắt đầu đi ra, trong miệng nhàn nhạt nói...

“Diệp Tĩnh Vũ, ta không phải thuộc hạ của ngươi, ngươi dám trách phạt ta sao?” Quan quân kia nghe được lời nói của Gia Cát ức, lại biến sắc, bất quá nghĩ đến năm vạn đại quân tiêu dao đóng quân cách đó không xa, trong miệng hừ lạnh nói...

“Vậy nếu không phải bình thường phạm tội thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại lười để ý tới lời nói của tên quan quân kia, lại tiếp tục mở miệng hỏi...

“Nếu như không phải bình thường phạm tội, vậy thì giống như mưu phản rồi, phải tru di cửu tộc...” Gia Cát bắt đầu từ ức vẫn thản nhiên trả lời, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì...

Vừa nghe Gia Cát Thủy nói ra chuyện mưu phản, sắc mặt quan quân nho nhỏ kịch biến, mình chỉ gọi thẳng tục danh của hắn, sao lại biến thành tội phản nghịch? Chẳng lẽ hắn dám giết mình ngay trước mặt nhiều người như vậy?

“Giao Bằng, bắt tên phản bội này lại cho ta, kẻ nào dám phản kháng, giết không tha...” Lời Diệp Tĩnh Vũ nói cho tên tiểu quan quân kia biết, trên thế gian này không có gì là không thể...

Xích Di Toan Nghê không nói một lời, nhắc thanh chiến phủ nặng hơn ngàn cân của mình lên, đánh về phía tên quan quân kia...

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi là cái thá gì, dám phán ta tội phản bội, năm vạn đại quân của Tiêu Quân...” Quan quân kia còn chưa nói xong đã thấy thân ảnh cao hơn một trượng của Xích Di Côn đã tới gần, chiến phủ khổng lồ kia chém thẳng tới...

Kẻ nào dám phản kháng, giết không tha a, đây quả thực chính là phản kháng không phản kháng, giết cũng không lầm a...

Bất đắc dĩ, tên quan quân kia đành rút mã đao của mình ra ngăn cản. Thế nhưng quân bình thường dùng mã đao làm sao có thể ngăn cản được man lực hơn vạn cân của Xích Di Chử...

Chiến phủ cực lớn vừa mới nện lên thân đao liền thấy toàn bộ thanh mã đao bị đánh gãy, lưỡi búa khổng lồ không chút lưu tình chém về phía một tướng quân nhỏ...

Trong ánh mắt kinh hãi của tên quan quân nhỏ, lưỡi búa từ vai trái của hắn tiến vào thân thể hắn, lại từ trong bụng phải kéo ra, thân thể hoàn chỉnh lập tức bị chém thành hai đoạn...

Nội tạng màu hoa văn xanh biếc trực tiếp phun ra, máu đỏ tươi bắn tung tóe khắp nơi, nửa thân thể tiểu quan quân lại chậm rãi tuột xuống, trong mắt hắn tràn đầy hoảng sợ, cho đến giờ khắc này, hắn mới nhớ tới danh xưng Diệp Tĩnh Vũ... bạo quân...

Nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị đối phương một búa chém giết, những binh sĩ còn lại sắc mặt trắng bệch, cho dù bọn họ là tinh nhuệ mạnh nhất Thục Vân quốc, nhưng nào thấy qua cảnh giết người bậc này. Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, nói giết là giết, gấp gấp là vì trong ngôn ngữ của quan quân có chút mạo phạm, liền giết chết hắn, vậy còn có vương pháp hay không?

Trong lòng bọn họ có quá nhiều bất mãn, trong lòng bọn họ có quá nhiều bất đắc dĩ, nhưng trong lòng họ, nhiều nhất là sợ hãi, sợ hãi Diệp Tĩnh Vũ sẽ bắt bọn họ ra tay...

Coi như là năm vạn đại quân tiêu dao canh giữ cách đây vài dặm, chạy tới cũng chỉ nửa khắc thời gian, nhưng thời gian nửa khắc này, đủ để đem bọn người mình triệt để phân thân rồi...

“Mấy người các ngươi, rút về cáo tiêu dao, bản tướng vì chạy tới đây sớm ngày, ngựa đêm không dừng vó, ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống qua, đã mỗi mệt không chịu nổi rồi. Hôm nay nghỉ ngơi một đêm ở Thiên Vân trấn này, có chuyện gì ngày mai để hấn tới đây tìm ta...” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh lùng nói, mắt cũng không nhìn hai nửa thân thể còn đang co giật trên mặt đất...

Ngày đêm ngựa không dừng vó? Ngay cả một ngụm nước cũng chưa từng uống qua? Nếu không uống nước, ngươi có thể sống đến bây giờ sao? Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói năng không biết ngượng, mình ngày đêm ngựa không ngừng vó chạy đi, những binh sĩ kia trong lòng oán giận, nếu thật sự là ngày đêm không ngừng nghỉ..., Mười ngày trước đã chạy tới, làm sao còn chờ được nhiều ngày như vậy, bất quá đổi mặt với sự uy hiếp bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ nào dám nói nhiều một câu, từng người xoay người chạy về hướng đại quân Tiêu Canh...

Nhìn phương hướng những người này chạy tới, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh vài tiếng: “Muốn ra oai phủ đầu ta, ngươi còn kém xa...”

Đối với việc Diệp Tĩnh Vũ giết chết thuộc hạ tiêu dao, tất cả mọi người đều không nói thêm gì, ngay cả Gia Cát từ trước đến nay cũng không nói thêm gì, ở chỗ này là trời cao hoàng đế xa cách, muốn kiện quan chức cũng phải chờ quay về Vân Kinh, về phần tiêu dao, lại càng sẽ không vì một tên quan quân nhỏ mà liều mạng với bọn họ, hấn còn đang chờ thiết quân tiêu hao chiến đoàn của Tập Hùng Sư nữa chứ?

Trước đó, mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ làm gì, hấn đều phải nhẫn nại...

Đương nhiên, cái gọi là đắc tội tiêu dao, với thái độ tiêu dao, cho dù Diệp Tĩnh Vũ rất cung kính đối với hấn thì số mệnh thiết quân là pháo hôi cũng khó mà thay đổi...

Vì vậy, cho dù là Gia Cát bắt đầu từ ức cũng không nói thêm câu nào...

Bạo quân, bạo quân, bạo quân, nếu đã là bạo quân thì cứ để cho danh tiếng của bạo quân vang vọng toàn bộ Tây Cương đi...

Hết thấy quả nhiên giống như bọn người Diệp Tĩnh Vũ dự đoán, sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ chém giết thuộc hạ của mình, Tiêu Canh cũng không có động tác gì lớn, chỉ là phái người viết một phong thư về Vân Kinh, sau đó không nói thêm gì nữa...

Đối với chuyện Diệp Tĩnh Vũ đóng quân ở Thiên Vân trấn, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, dường như hết thấy đều chưa có phát sinh qua...

Đối với sự im lặng tiêu dao, Diệp Tĩnh Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi phân phó không được quấy nhiễu dân chúng, liền mang theo một đám tướng lĩnh đi tới chỗ Phong Nguyệt Trường ở Thiên Vân trấn, thoả thích ăn uống thả cửa. Đương nhiên, cũng không tránh khỏi làm một số chuyện cẩu thả, bất quá chúng ta hiện tại Diệp Đại thiếu gia vẫn là tiếng trẻ con, làm sao lại phát sinh với những sơn phẫn này...

Muốn nhân sĩ võ lâm hoàn toàn không quấy nhiễu dân chúng, đó là chuyện không thể nào. Đêm hôm đó, vụ án mất trộm ở Thiên Vân trấn xảy ra là gấp mấy lần bình thường, tuy nhiên những nhân sĩ này cũng có chút sợ hãi thủ đoạn bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ, cũng không dám làm chuyện quá mức, ít nhất, còn chưa phát sinh một chuyện xâm phạm phụ nữ nhà lành...

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Tĩnh Vũ còn đang ngủ say ở Túy Hương lâu, mặc một bộ áo giáp màu trắng tiêu dao tiêu dao liền mang theo ba ngàn tinh nhuệ từ ngoài chạy tới. Nhưng hắn vẫn còn ở đầu trấn, hắn đã bị binh sĩ thiết quân ngăn lại, đối mặt với đám thiết quân ngang ngược này, Tiêu Canh cười lạnh vài tiếng, vậy mà không nói thêm gì, cứ thế đứng chờ ở đó...

Khi mặt trời lên cao, ba ngàn tinh nhuệ sau tiêu dao sắp mất kiên nhẫn, mới có mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, mời Tiêu

Canh tướng quân vào trấn, nhưng chỉ cho phép một mình hấn vào trấn...

Đối mặt với yêu cầu hà khắc như Diệp Tĩnh Vũ, ba ngàn tinh nhuệ tiêu dao tự nhiên không đáp ứng, nhưng Tiêu Canh lại cười lạnh một tiếng, một mình đi thẳng vào trong Thiên Vân trấn...

Chương 113 trên đũa tình địch.

Thiên Vân trấn, là trấn lớn nhất Tây Bắc của Thục Vân Quốc, nhưng nói là lớn nhất thì cũng chỉ có hơn một ngàn cư dân. Nhưng bởi vì dù sao cũng là địa phương biên giới với Hồ Quốc nên nhân khẩu lưu động rất nhiều, đặc biệt là Hồ Thương. Nếu như là trước khi chiến tranh, số người lưu động mỗi ngày tuyệt đối vượt qua mấy ngàn người...

Nhưng từ hơn một tháng trước, sau khi năm vạn đại quân tiêu dao đến Tây Cương, nhân khẩu lưu động ở Thiên Vân trấn liền nhanh chóng giảm xuống, lúc này, toàn bộ thôn trấn chỉ có hơn hai ngàn người...

Chẳng qua chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, tửu lâu, thanh lâu, sòng bạc, vân vân về những nơi ăn chơi này, Thiên Vân trấn không thiếu, đặc biệt là thanh lâu, còn có Hồ Cơ xinh đẹp, đủ để hấp dẫn các thương khách vắng lai...

Hôm nay, Tiêu Canh được một gã quan quân cấp thấp dẫn xuống, đi tới thanh lâu lâu thứ nhất của Thiên Vân trấn, Túy Hương lâu...

Ngoài cửa lớn, hai mươi tên cao hơn hai mươi mét, toàn thân đều được thiết giáp bao phủ, chiến sĩ Xích Di tộc tay cầm chiến phủ thật lớn đứng ở nơi đó, trên mặt hiện đầy khí tức sát, hoàn toàn phá hủy phong nguyệt nơi này...

Bất quá trên mặt tiêu dao lại không có bất kỳ biểu tình gì, cũng không nhìn tới hai mươi tên chiến sĩ Xích Di Tộc ở cửa ra vào, hắn không tin Diệp Tĩnh Vũ thật sự dám giết hắn ở chỗ này, năm vạn đại quân của mình ở ngoài ba dặm, nếu như mình thật sự có phiền toái, nhiều nhất nửa khắc đồng hồ, năm vạn quân đội tinh nhuệ nhất của Thục Vân Quốc đủ để san bằng nơi này...

Diệp Tĩnh Vũ không phải người được bố trí, hắn tiêu dao lại bị người ta uy hiếp?

Nếu như...Nếu Diệp Tĩnh Vũ thật làm ra chuyện này, Tiêu Canh cũng có tự tin tuyệt đối thông dong mà rời đi...

Cho nên, dù biết rõ nơi này đều là người của Diệp Tĩnh Vũ, dù biết trong tòa lầu này mai phục rất nhiều đao phủ thủ, tiêu canh vẫn không sợ hãi bước vào, từ điểm này, cũng nhìn ra hấn can đảm hơn người...

Thế nhưng khi tiêu dao tiến vào Túy hương lầu, cảnh tượng trước mắt lại trấn trụ, không còn một cỗ tức sát khí lúc trước, chung quanh cũng không có đao búa thủ, càng không có sát thủ đẳng đẳng sát khí, ngược lại hơn ba mươi tên mặc đồ bại lộ, lộ ra mảng lớn da thịt nữ tử chen chúc mà đến...

Căn bản không cho Tiêu Canh có bất cứ cơ hội phản ứng nào, hấn đã bị khu rừng thịt này nhấn chìm...

Vô số bờ môi hôn lên mặt hấn, vô số bàn tay ngọc vuốt ve trên người hấn, thậm chí khi hấn còn chưa phục hồi tinh thần, đai lưng đã bị người cởi ra, áo giáp của hấn đã bị người cởi bỏ, áo choàng của hấn đã bị người khác rút đi...

“Lui...” Tiêu Canh đầu nghĩ tới việc chờ hấn sẽ là tư thế này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không kịp phản ứng. Khi hấn lấy lại tinh thần, trực tiếp quát lớn một tiếng, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể bộc phát toàn diện, trực tiếp đánh bay những cô gái quần trên người ra ngoài...

Lập tức truyền đến âm thanh kinh hãi của nữ tử...

Bất quá lúc này, trên người của hấn, chỉ còn lại một kiện nội sam màu trắng, phía trên còn dính đầy dầu môi đỏ tươi...

Mà tóc của hấn cũng rơi tung xuống, trên mặt dính đầy rất nhiều dầu môi đỏ tươi, cả người nhìn rất buồn cười...

“Sao vậy? Tiểu tướng quân chẳng lẽ không để ý tới những mỹ nữ này sao? Đây chính là nữ tử đẹp nhất mà bản thiếu gia tìm khắp Thiên Vân trấn đó sao...” Vào lúc này, một âm thanh lười biếng truyền đến, Tiêu Canh ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen., Hai lang trung kiễng chân ngồi trên một cái ghế rộng, trước bàn còn bày biện một bầu rượu nhỏ, còn có một đĩa đậu phộng nhỏ, một chân treo hất một cái, vẻ mặt rất không thoải mái...

Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Tiêu Canh tức giận, lại nhìn những nữ nhân mặc dù bị lộ, nhưng mỗi người đều vô cùng xấu xí. Nghĩ đến đây chính là nữ tử xinh đẹp nhất mà Diệp Tĩnh Vũ tìm khắp toàn bộ Thiên Vân trấn, cổ họng Tiêu Hà hơi mẫn, cứ như vậy mà phun ra một ngụm máu tươi...

“A da da, Tiểu tướng quân thì sao? Chẳng lẽ là hư hỏa quá thịnh sao? Chỗ ta vừa vặn có một ít hỏa lang được, hiệu quả rất tốt, Tiểu tướng quân nếu phương diện kia không được, ta có thể tặng cho Tiểu tướng quân một ít...” Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa khẽ cười nói...

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi không nên khinh người quá đáng...” Vẻ mặt tiêu dao trấn định vừa rồi, đối mặt với thiên quân vạn mã, hấn mặt không đổi sắc cũng bị phương thức này của Diệp Tĩnh Vũ làm cho khó hiểu, lúc này nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ còn châm chọc mình như vậy, làm sao còn chịu đựng được...

“Tiểu tướng quân hiểu lầm vốn ít, ta đây đều là vì muốn tốt cho Tiểu tướng quân đây...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười, lúc này, những nữ tử kia đã thức thời lui xuống, bất quá hơn tám mươi chiến sĩ Xích Di tộc cùng đám người Biệt Ly từ các nơi chui ra, từng người ngồi ở xung quanh Tiêu Canh, ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá Tiêu Canh...

Cho dù tâm tư tiêu dao trầm ổn, nhưng hiện tại mình chỉ mặc một chiếc áo, bên trong áo còn có rất nhiều dấu môi, bị nhiều đại hán trần trụi nhìn, sắc mặt cũng kịch biến...

“Diệp Tĩnh Vũ, đại quân Hồ quốc đang ở phía trước, ngươi còn định giết ta lúc này sao?” Cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, tiêu dao lạnh lùng nói...

“Tiểu tướng quân nói gì vậy, ngươi là trụ cột đệ nhất nước ta, chớ nói đại quân Hồ quốc ngay ở phía trước, coi như bất kỳ lúc nào, ta nào dám giết ngươi? Lần này không phải mời Tiểu tướng quân đến cùng một chỗ thương thảo đối sách đối phó quân đội Hồ quốc sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng, những người chung quanh trên mặt đều lộ ra nụ cười như có như không, đó chính là thần thái muốn cười nhưng lại cố nén lại...

Nếu như truyền đi, đường đường là đại tướng quân hộ quốc, Uy Võ Bá bị người ta trêu đùa như vậy, đây nhất định là bát quái lớn nhất trên đời này...

Nhìn thấy nụ cười như không cười của mọi người, sắc mặt tiêu dao lại biến thành màu gan heo, trong lòng âm thầm thề, lần này nhất định phải hoàn toàn giết chết Diệp Tĩnh Vũ và những người bên cạnh hắn...

“Người thương lượng đôi sách với ta như vậy à?” Tiêu Canh cười lạnh...

“Đương nhiên, ta và Tiểu tướng quân tuy rằng đồng triều làm quan, nhưng vẫn không kết giao, hiện giờ lần đầu tiên hợp tác, cũng nên thẳng thắn một chút chứ?” Nói ra hai chữ thẳng thắn, Diệp Tĩnh Vũ còn cố ý nhấn mạnh ngữ khí...

Mà đám người xung quanh Biệt Ly càng không nhịn được cười rộ lên...

Đúng là thẳng thắn, tiêu dao hiện giờ, đúng là rất thẳng thắn...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, sắc mặt Tiêu Canh đỏ bừng, liên tục làm động tác hít sâu mấy hơi mới đè nén lửa giận trong lòng xuống...

“Hồ Quốc chiến đoàn sư tử trú đóng trong hạp cốc phía dưới Thiên Đăng Sơn Mạch, chặn đường quân ta. Mệnh lệnh của bộ hạ là để thiết quân cuốn lấy vòng chiến của Tập Sư, giúp quân ta dễ dàng thông qua hạp cốc hơn, không biết lúc nào thì Diệp tướng quân hành động...” Biết rõ bây giờ mình muốn chiếm tiện nghi căn bản là không thể, Tiêu Canh trực tiếp lấy ra mệnh lệnh của Quốc Chủ...

Dạ Hành Quân Chương 134...

“Ha ha, diêm này Tiêu tướng quân không cần lo lắng, chỉ cần Tiểu tướng quân cung cấp đầy đủ vật tư quân dụng cho quân ta, tối nay chúng ta có thể hành động...” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt nói...

“Diệp tướng quân, vật tư quân dụng của Thiết quân vẫn luôn là triều đình trực tiếp cấp, làm sao có thể do Vân Quân của ta cung cấp?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Tiêu Canh cũng hừ lạnh một tiếng...

“Vì có thể dùng tốc độ nhanh nhất, quân ta ngoại trừ giữ lại khẩu phần lương thực cơ bản nhất, vứt bỏ tất cả gánh nặng, bây giờ ngay cả khẩu phần lương thực sáng mai cũng không có, lấy cái gì liều mạng với chiến đoàn Sư Tử...” Diệp Tĩnh Vũ giang hai tay ra, bộ dáng rất vô tội...

Ngay cả lương thực sáng mai hẳn cũng không có? Tiêu Canh trong lòng mắng to, lúc hắn đến còn thấy những binh sĩ kia đang giết heo béo, đám ăn còn ngon hơn Vân quân của mình, bây giờ lại nói không có lương thực ngày mai, tên này coi mình là người mù sao?

“Không biết Diệp tướng quân cần bao nhiêu quân lương?” Tuy trong lòng thầm mắng to, nhưng lúc này Tiêu Canh chỉ muốn mau chóng đẩy Diệp Tĩnh Vũ đến tiền tuyến chịu chết, cũng lười nói thêm gì với hắn...

“Trận chiến Côn Bằng Sư chính là đội ngũ chiến đấu tinh nhuệ nhất Hồ quốc, tốc chiến tốc quyết khẳng định là không được, Tiểu tướng quân tối thiểu cũng phải chuẩn bị quân lương cho ta một tháng đúng không?” Diệp Tĩnh Vũ rung đùi đắc ý nói.

“Người...” Tiêu Canh giận dữ, mười lăm ngàn người, mỗi ngày ăn ba vạn cân lương thực là được rồi, một tháng gần một trăm vạn cân, trong thời gian ngắn, cho mình đi đâu tìm đây?

“Sao vậy? Tiểu tướng quân chẳng lẽ còn bắt binh sĩ thiết quân chúng ta đói bụng tiến lên dốc sức liều mạng hay sao? Cho dù ta đồng ý, những binh sĩ dưới trướng ta kia cũng không chịu ah... Nói không chừng không có lương thực, những tên kia ngày mai sẽ chạy trốn không cần thận, Tiểu tướng quân cũng không phải là không biết bản tính của bọn chúng...” Diệp Tĩnh Vũ lại lười biếng nói...

“Được, ngày mai ta sẽ chuẩn bị lương thực cho người một trăm vạn cân, nhưng hy vọng người đừng quên sứ mạng của mình... Bệ hạ đã thúc giục mấy lần...” Tiêu Canh lạnh lùng nói xong quay người đi ra ngoài, hẳn biết bây giờ hẳn chịu khuất nhục, bây giờ không tìm được trở về...

“Tiểu tướng quân chậm đã...” Thế nhưng còn chưa đi tới cửa, thanh âm Diệp Tĩnh Vũ đã vang lên lần nữa...

“Người còn có yêu cầu gì cứ việc nói...” Tiêu Canh đã lười nói nhảm với Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần có thể mau chóng đuổi tên này đi, điều kiện gì hẳn cũng có thể đáp ứng...

“Ha ha, ngoại trừ quân lương, chúng ta còn cần tất cả vật tư cần thiết, ví dụ như tên nỏ, tấm khiên a, dầu hỏa a...”

“Người muốn bao nhiêu, cứ mở một danh sách ra đây, ta giúp người chuẩn bị, bất quá trước ngày mai, nếu người vẫn chưa hành động, đừng trách ta báo cho bệ hạ...” Không đợi Diệp Tĩnh nói xong, Tiêu Canh trực tiếp cắt ngang nói...

Hôm nay hẳn mặc một bộ nội sam, cũng không muốn ở đây quá mất mặt...

“Như vậy, đa tạ...” Nghe Tiêu Canh nói vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Tiêu Canh hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại lao ra khỏi Túy Hương lâu, tiên thiên chân khí trong cơ thể vận chuyển toàn diện, tốc độ dưới chân cực nhanh, trong mấy hơi thở, thân ảnh đã hoàn toàn biến mất, bây giờ bộ dạng này của hắn, không thể để cho quá nhiều người nhìn thấy...

Thấy tiêu canh cứ thế bị Diệp Tĩnh kiềm chế, trong mắt đám người Biệt Ly đều lộ ra vẻ tán thưởng, bọn họ thật sự không ngờ, giết người, hóa ra không nhất định phải dùng đao...

Diệp Tĩnh Vũ cũng thật sự ngoan độc, ngay cả kẻ sách như vậy cũng nghĩ ra, lỗ vốn tiêu dao hơn người, tâm tư trầm ổn, nhưng cũng bị hấn làm mất hết mặt mũi...

“Tiêu Tiêu Canh này có thể co được giãn được, là một nhân vật, Diệp huynh, người phải cẩn thận một chút...” Lúc này, Gia Cát Vạn mặc áo trắng đi ra, nhìn phương hướng tiêu dao rời đi, trong miệng nhàn nhạt nói...

“Hắn muốn đẩy ta vào chỗ chết, không thu chút lợi tức trở về sao có thể xứng với bản thân. Gia Cát huynh, năm ngàn người kia người đã an bài thỏa đáng chưa?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh vài tiếng, quay người nói ra...

“Ừm, đã an bài thỏa đáng. Nhưng cho dù như vậy, trận chiến này chúng ta vẫn lành ít dữ nhiều...” Gia Cát bắt đầu gật đầu...

“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, quốc chủ mệnh lệnh ở đó, không đi, đó chính là kháng mệnh, nhất định là tử lộ, đi, còn có một đường sinh cơ...” Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ...

Chiến đoàn Côn Bằng sư chính là chiến đoàn tinh nhuệ nhất của Hồ quốc, cuối cùng có bao nhiêu huynh đệ có thể sống sót đây?

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói đầy bất đắc dĩ, mọi người ở đây đều nặng nề thở dài một tiếng, dù bọn họ có thể khiến uy vũ bá xám mặt, nhưng đối mặt với mệnh lệnh của Quốc chủ, bọn họ lại không thể không tuân theo...

Trước khi tiến vào Thiên Khuyết hạp cốc, Diệp Tĩnh Vũ lại hung hăng dọa dẫm tiêu dao một phen, ngoại trừ lương thực một trăm vạn cân ra, còn bắt chẹt năm vạn mũi tên, năm ngàn cây cung cứng, năm ngàn mũi tên, nhiều vật tư quân dụng như vậy, đủ để tổ chức lại một đại quân rồi...

Khi nhìn thấy danh sách quan cần quân mình nộp lên, sắc mặt Tiêu Canh co rút vài cái, tuy rằng Vân Quân trang bị tinh lương, vật tư phong phú, nhưng cứ như vậy bị rút đi một phần ba, cũng đủ để hấn đau lòng rất lâu rồi...

Bất quá nghĩ đến không được mấy ngày, Diệp Tĩnh Vũ triệt để từ trên thế giới này biến mất, trong lòng của hắn lại khá hơn nhiều...

Muốn tiêu diệt hơn một vạn thiết quân, dựa vào năm ngàn chiến đoàn Sư Tử Cương làm sao đủ?

Diệp Tĩnh Vũ, lần này nhìn xem lễ hậu đã chuẩn bị cho ngươi, hy vọng ngươi không để cho ta thất vọng...

Tiêu Canh đứng trong đại trường của mình, nhìn về phía Thiên Vân trấn, trong lòng lạnh lùng nghĩ...

Mà Dạ, lại tại đây một cái dần dần sâu hơn, mây đen trên bầu trời càng che khuất ngân sắc nguyệt quang, làm cho Tây Cương trấn trấn nhỏ này lộ ra như vậy hắc ám...

Trong Thiên Vân trấn, Túy hương lâu mà Diệp Tĩnh Vũ chiếm cứ vẫn đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười mắng của nam nhân cùng với giọng nói kiều mị của nữ tử...

Một cảnh tượng giống như tiểu thuật diễm diễm...

Tuy nhiên từng bóng người mặc áo đen, lại lặng lẽ chạy ra khỏi doanh địa của Thiết Quân, nương theo màn đêm đen kịt, rất nhanh biến mất xung quanh Thiên Vân Trấn, chui vào bên trong dãy núi Thiên Đãng mệnh mông bát ngát kia...

Đã đến rạng sáng ba giờ, toàn bộ quân doanh của Thiết quân lại vang lên tiếng trống rung trời, đã sớm chỉnh trang chờ đợi binh sĩ hô lên khẩu hiệu vang dội, chạy về phía tây...

Mà Tiêu Canh cách Thiên Vân trấn không xa, nhìn thiết quân đang chạy về phía tây, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm lãnh: “Ngươi cho rằng đêm tối tập kích là có thể chiến thắng sao? Lần này, ngươi chết chắc rồi...”

Nhưng hắn làm sao hiểu được, nhân số của con thiết quân này đã ít chừng năm ngàn người...

Đoàn chiến đấu sư tử đầu tiên là Chương 13.

Thiên Kiếm Đại hạp cốc, kéo dài mấy ngàn dặm ngoại trừ Thiên Cương sơn mạch bên ngoài Bạo Nguyên đế quốc, nghe nói, khe núi này chính là trong truyền thuyết thượng cổ, một vị cường giả đỉnh phong một kiếm chém Thiên Đãng sơn mạch thành hai đoạn, bởi vậy mới có Thiên Kiếm thuật...

Mà Thiên Kiếm Môn cũng đặt tên như thế, còn tuyên bố vị cao nhân bỏ đôi dãy núi Thiên Đãng kia là tiền bối của mình, nhưng rốt cuộc có liên hệ hay không, thì chỉ có Thiên Kiếm Môn mới biết được...

Tuy nhiên hiện giờ Thiên Kiếm môn đã bị diệt, Thiên Kiếm hạp cốc vẫn tồn tại như trước, lại trở thành đường phân cách giữa Hồ Quốc và Thục Vân Quốc...

Hạp cốc rộng lớn, rộng chừng hơn trăm dặm, hơn nữa trong hạp cốc cỏ dại rậm rạp, loạn thạch khắp nơi, căn bản không thích hợp hành quân, hơn nữa hạp cốc căn bản không bằng phẳng, thỉnh thoảng có đồi núi nhỏ hiện lên, lại thêm một mảnh lùm cây, hoàn toàn ngăn cản tầm mắt đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Đối mặt với hoàn cảnh ác liệt như thế, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không dám tăng tốc độ, chỉ đi dọc theo gần phía nam Thiên Lam sơn mạch, về phần có gặp phải chiến đoàn Lâm Sư Hồ quốc hay không, cũng không phải vấn đề hấn quan tâm...

Gặp phải, tự nhiên không tránh được một trận chiến, không gặp được, cũng không trách hấn, cả hạp cốc dài như vậy, hấn chỉ có hơn một vạn người, chung quy không có khả năng đẩy mạnh toàn diện a?

Còn năm ngàn tinh nhuệ được Gia Cát tuyển chọn từ trước thì đã sớm dung nhập vào trong Thiên Đãng sơn mạch, trong bọn họ có một ngàn người đều công một bình dầu hỏa lớn, chăm

chú hành quân, nếu phát hiện chiến đoàn sư tử bột của Hồ Quốc, từ trên ném xuống những bình chứa dầu hỏa này...

Đương nhiên, đường núi trên Thiên Đăng sơn mạch gập ghềnh, hơn nữa nguy cơ trùng trùng, muốn hành quân trong phạm vi lớn căn bản là không có khả năng, nhưng một ngàn người được lựa chọn ra, mỗi người đều là cường giả đạt tới cảnh giới võ sư hoặc là võ sĩ đỉnh phong, từ bóng người tiêu sai dẫn đội, đi trong rừng rậm một ngày đường cũng không lo lắng gì...

Cũng chỉ có thiết quân có điều kiện như vậy, tuy bọn họ quân kỷ còn kém chút, đối với chiến tranh cũng không phải rất am hiểu, nhưng bọn họ cao thủ nhiều ah...

Những quân đoàn khác, cho dù là Vân quân, đi đâu mà tìm một ngàn cao thủ đạt được võ sư chứ?

Bốn ngàn người khác, dưới sự dẫn dắt của Diệp Long Nghị, phụng mệnh tiến vào Thiên Đăng sơn mạch, phụ trách dọn dẹp một mảnh sơn bãi, một mảnh thích hợp cho nơi cư trú trong thời gian ngắn, những nơi bọn họ gánh vác đều là lương thực bị Tiêu Canh kia bắt chẹt, đây là đường lui Diệp Tĩnh Vũ lưu lại cho mình...

Vạn nhất mình dẫn theo hơn một vạn người này, rất toàn quân bị diệt, vậy mình ít nhất còn có bốn ngàn nhân mã không phải sao?

Mệnh lệnh của Lạc Tiêu Phong là tiêu hao cái chết của quân nhu sư ở Hồ quốc, thuận biến thiết quân tiêu hao hết sạch, vạn nhất mình vận khí tốt, một lần đánh tan chiến đoàn nha sư, mà Thiết quân lại tổn thất cực ít, hắn còn có thể đem quân đội này giấu vào Thiên Khuyết sơn mạch, nếu không cứ như vậy mà mang theo thiết quân chiến khái hoàn chinh, như vậy Lạc Tiêu Phong cho dù đối với chính mình có tốt hơn nữa cũng sẽ sinh lòng bất mãn...

Diệp Tĩnh Vũ sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, hắn muốn bắt tay vào thành lập thế lực của mình, thiết quân, là đội quân đầu tiên hắn tiếp nhận, từ ngày đó trở đi, hắn đã coi nó là tư quân của mình, nào chịu cam tâm tiêu diệt như vậy...

Bởi vì hạp cốc gập ghềnh, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng không cười ngửa, cứ như vậy đi tới phía trước, lúc này, Gia Cát từ đầu bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời...

“Sao vậy?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi, nhưng cũng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một điểm đen bay lượn trên bầu trời, bây giờ thị lực của hắn rất mạnh, hoàn toàn thấy rõ đó là một con điều hâu đen kịt...

“Tướng quân, đó là Tỳ Hưu Ưng, từng đoàn thám tử dài ngoằng, xem ra chiến đoàn Lân Sư đã ở cách đó không xa rồi...” Người nói chuyện lại là Trần Kỳ...

Là tướng quân trẻ tuổi dựa vào bản lĩnh của mình leo lên vị trí tham tướng, cũng có thể tính là kinh nghiệm phong phú...

“Lân Lân, bắn xuống cho ta, tối nay vừa vặn hầm canh ung...” Vừa nghe là thám tử của chiến đoàn Toan Nghê, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng nói ra...

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, ngay cả Gia Cát từ đầu đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, bình thường mà nói, cung thủ bình thường bắn ra vũ tiễn có lực sát thương trong vòng trăm bước, qua trăm bước cũng không có uy lực gì., Tất cả mục tiêu có thể bắn giết hai ba trăm bước, một điểm kinh khủng có thể bắn bị thương năm trăm mét, ngẫu nhiên có một số thần tiễn thủ có thể bắn chết khoảng cách bảy tám trăm bước. Đây đã là cực hạn rồi, hơn nữa đây còn là bắn ngang...

Nhưng bây giờ con ưng này cao ít nhất phải hơn ngàn mét trên bầu trời, cho dù là loại cung thủ bắn chết bảy tám trăm bước, cũng cao lắm chỉ có ba bốn trăm bước mà thôi, làm sao có thể bắn xuống được? Trừ phi là hồn sư cao minh dùng hồn thuật đánh chết nó, nếu không căn bản không cách nào bắt được nó...

Bọn họ mặc dù biết Hồ Bi một tay bắn kiếm thuật tuyệt thiên hạ, nhưng bắn bình cũng nhiều nhất ngàn bước, bắn cao như vậy làm sao bắn xuống được? Hơn nữa cho dù có lực cánh tay cường đại như vậy, nhưng khoảng cách xa như vậy, đầu ưng

kia đã là một điểm đen, điều này cần mục đích mạnh mẽ đến mức nào? Hay là tinh chuẩn lực?

Coi như nó bất động, cũng khó có thể bắn trúng, chớ đừng nói chi là vẫn đang bay lượn không ngừng...

Nhưng Hồ Turu lại căn bản không để ý đến bộ dáng kinh ngạc của mọi người, một tay nắm lấy trường cung sau lưng, lưu loát kéo lên vũ tiễn màu đen, giương cung...

Cây cung lớn bằng cánh tay bị hấn kéo thành trăng tròn...

Hai mắt hấn híp lại thành một đường, mơ hồ có thể nhìn thấy một tia quang mang chớp động, tiếp theo mọi người liền nghe thấy một tiếng bộp, đó là tiếng dây cung buông lỏng, một đạo sao băng màu đen phá không mà ra...

Hầu như ngay khi dây cung được nới ra, mọi người liền nghe một tiếng hét thảm, sau đó liền thấy điểm đen kia rơi thẳng xuống phía dưới, chỉ trong nháy mắt, vừa rồi Cương Sư bay lượn trên bầu trời đã hạ xuống địa phương cách đám người Diệp Tĩnh Vũ không xa...

Tất cả mọi người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, cái này... Xạ thuật bậc này... quả thực quá mức biến thái rồi...

Sớm đã có binh sĩ tiến lên nhắc con ung này lên, lúc này mọi người mới phát hiện, mũi tên màu đen kia dĩ nhiên là xuyên qua mắt nó...

Nhìn bộ dạng không thèm để ý của Hồ Thương, tất cả mọi người đều không cho rằng đây là trùng hợp...

Một mực không để tâm đến đám người hồ ly, ánh mắt lộ ra vẻ kính nể...

Tiến thuật như vậy, gọi là Quan Tuyệt thiên hạ một chút cũng không quá...

Trong mắt Gia Cát ức cũng chớp động quang mang, đảo qua hồ li, lại đảo qua hồ hồng mộng, cuối cùng rơi vào trên thân thể cường tráng đến kỳ cục của Xích Di Thiên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt...

Có lẽ, tiên đoán khó hiểu của tổ tiên mình là sự thật?

Bằng không, hấn chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, bên người làm sao có thể tụ tập nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy?

Ngay lúc mũi tên Hồ Tru bắn ra kinh người, cách đại quân Diệp Tĩnh Vũ hơn mười dặm xuất hiện một quân đội mấy ngàn người, trên thân những binh sĩ này mặc không phải áo giáp, lại là một loại nhuyễn giáp do dây leo bện thành, dây leo kia nhìn như nhẹ nhàng, lại lóe ra hào quang kim loại...

Chương 16 khai chiến.

Cả đám người đều đầu trọc, con mắt màu nâu nhạt, sống mũi cực cao, khác rất nhiều so với người của Thục Vân Quốc, dưới háng là một con sư tử dài hơn ba mét, toàn thân mọc đầy lông, mỗi con nha hoàn toàn là một màu đen kịt, lộ ra ánh mắt sắc bén cùng ánh mắt đen kịt...

nhánh quân đội này, chính là quân đoàn cường đại nhất Hồ quốc, tập đoàn chiến đấu sư tử...

Phía trước đội quân này là một con nha sư đặc biệt bắt mắt, đây là một con sư tử toàn thân vàng óng ánh, thân thể dài hơn bốn mét, so với Sư Tử Tỳ Hưu bình thường thì con này có vẻ uy vũ hơn rất nhiều, vẻ mặt càng cao ngạo, giống như là một Vương Giả vậy...

Trên lưng con nha sư này là một nam tử dáng người thấp bé, nam tử để lại một mái tóc dài màu nâu, hình dáng bình thường, dưới cằm còn có một vết sẹo thật dài, bề ngoài trông dữ tợn hơn rất nhiều, mà trong mắt của hắn, lóe ra quang mang khát máu...

Người này, chính là Cương Sư Chiến đoàn Trường Duy, một gã cao thủ nhất lưu đạt tới cảnh giới Tiên Thiên...

“Đoàn trưởng, sao thế?” Lúc này, thấy đoàn trưởng của mình đột nhiên ngừng lại, hai gã quan quân theo sát phía sau mở miệng hỏi...

“Tiểu Hắc chết rồi...” Tuân xuy xuy lạnh lùng nói, trong mắt lại lộ ra đạo đạo huyết mang...

“Cái này... Điều này sao có thể? Tiểu Hắc có thể dễ dàng bay lên không trung mấy ngàn thước, cung tên căn bản bắn xuống không được, chẳng lẽ đối phương có Hồn Sư cao cường?” Bên phải là một thuộc hạ tên là Uy gì kinh hô...

“Không có khả năng, tình báo Tiêu Canh đưa ra chính là một Hồn Sư trong đội quân này, nhưng tối đa cũng chỉ là Ngưng Hồn cảnh giới, muốn bắn chết Tiểu Hắc, trừ phi là loại người đạt tới cảnh giới Linh Hiển, nếu không thì căn bản không thể nào, ta nghĩ chắc chắn là nguyên nhân khác a...” Tên lưu manh kia lại trực tiếp ngắt lời.

Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, đây chính là chức nghiệp còn hăng hái hơn cả Đại Tông Sư, phạm là Hồn Sư đạt tới cảnh giới này, bất kể là nơi nào, đều sẽ được khách quý đối đãi như vậy, khó nói một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, sẽ theo đại quân đội Tập Sư của mình đánh chết...

“Nhưng thừa tướng quân, Tiêu Canh âm hiểm xảo trá, lời của hắn chúng ta không thể tin tưởng hoàn toàn được...” Bên trái chấp chờn, nam tử tên Địch soái kia mở miệng nói...

“Ta đương nhiên minh bạch, hắn muốn tính kế ta, quả thực là người si nói mộng, lần này, có hắn dễ chịu...” Duy Cáp hậm hực cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường...

“Hóa ra tướng quân đã sớm dự mưu, là thuộc hạ quá lo lắng rồi...” Địch soái nhìn thấy sự tự tin trong mắt Thuận Thuận Thuận, cung kính hướng về Duy xu nịnh mà hành lễ...

“Người bắt quả cũng chỉ là bốn phạm mà thôi. Được rồi, nếu Tiểu Hắc bị bọn chúng giết chết, vậy bọn chúng cũng ở cách đó không xa, tăng nhanh tốc độ, bản tướng quân muốn cho bọn chúng biết uy lực chân chính của biến dị nha sư...” Trên mặt nam tử, lộ ra nụ cười đắc ý...

Tất cả mọi người cho rằng tọa kỵ của chiến đoàn Hạ Sư là thú hoang cấp hai, nhưng không hiểu được, những con sư tử này, mặc dù hình dáng không có phát sinh biến hóa lớn, nhưng thực lực bản thân lại có tổ chất bay vọt, đã sớm đạt đến hoang thú cấp ba, mà năm ngàn binh sĩ phía sau, sau khi phục dụng thuốc bí chế, thực lực cũng có chiến sĩ cấp ba, đơn đả độc đấu, bọn họ có thể dễ dàng xé nát một võ sư, càng đừng nói là nhiều người tụ tập cùng một chỗ, đừng nói đối phương là một đội hơn một vạn người hợp lại, cho dù nhân số nhiều gấp mười lần so với vân quân của mình, á, cũng có đủ tự tin đánh tan nó...

Dù sao, binh lính bình thường đại đa số đều là binh lính không có chân khí, cũng có cảnh giới Võ Đồ, phàm là những người có thể đạt tới võ sĩ, trên cơ bản đều là những quan quân nhỏ...

Đây cũng là nguyên nhân mà chiến đoàn của Sư Tử rất nổi tiếng, một quân đoàn hoàn toàn do thực lực của võ sĩ trở lên tạo thành, tuyệt đối là một lực lượng không thể tưởng tượng nổi...

Đây cũng là nguyên nhân Lạc Tiêu Phong muốn toàn lực tiêu diệt con thiết quân này. Một môn phái, có vài tên cao thủ, chỉ cần không phải là loại tồn tại nghịch thiên như Hoàng Phủ Vân, đối với một quốc gia mà nói căn bản không tính là uy hiếp, nhưng nếu có mấy ngàn người toàn bộ đều do võ sĩ hoặc võ sĩ vũ trang hợp thành, vậy thì đủ để khiến bất cứ thế lực nào cũng cảm thấy bất an...

Ngay sau đó, Duy Nhu dẫn theo năm ngàn con sư tử tiến hóa đánh về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ, mục tiêu của hắn là tiêu diệt toàn bộ thiết quân, còn Tiêu Canh có động tay động chân hay không, hắn lại tuyệt không lo lắng, bởi vì lần này đến đây không chỉ là chiến đoàn Sư Tử của hắn...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không biết sắp đến chính là trận chiến Sư Tử tăng gấp đôi chiến lực lên, nhưng cho dù biết, dưới tình huống như vậy, hắn cũng không có lựa chọn nào khác...

Điều duy nhất có thể làm là tận lực giảm thiểu tổn thất của thiết quân...

Lại ước chừng đi vào hơn mười dặm, Diệp Tĩnh Vũ phái ra trinh sát đã phát hiện bóng dáng quân trinh sát, đương nhiên, trận chiến Sư Tử cũng đồng dạng phát hiện Diệp Tĩnh Vũ...

Bởi vì hạp cốc cũng không bằng phẳng, khắp nơi đều là rừng rậm núi, chỉ có hai ngàn kỵ binh duy nhất của Diệp Tĩnh Vũ là nửa bước cũng khó đi, chỉ có thể xuống ngựa dắt đi, muốn chính diện chiến đấu với Tập Sư Tử căn bản là không có khả năng, dù sao thân ảnh Sư Tử linh hoạt, loại địa thế này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự phát huy của chúng...

Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp hạ lệnh đem quân đội đóng quân trên một đồi núi thật lớn. Kể từ đó, cho dù chiến đoàn Chữ Sư phát động công kích, bọn họ cũng có đủ thời gian để phòng ngự...

Hôm nay, thứ có thể chờ đợi chính là một ngàn người đang tiêu dao kia có thể nhanh chóng chạy tới trên vách núi...

Lúc này, một ngàn người được Ảnh Tiêu Tiêu suất lĩnh trải qua vô vàn khó khăn, chỉ có hơn tám trăm người. Rất nhiều người hoặc là vô ý rơi xuống vách núi, hoặc là bị độc trùng đã thú qua lại trong dãy núi giết chết...

Bất quá vào lúc này, bọn họ đứng cách mặt đất hạp cốc hơn một ngàn mét, có thể thấy rõ ràng tất cả mọi thứ trong hạp cốc...

Chỗ trú đóng của đại quân Diệp Tĩnh Vũ cách vách núi không đến năm trăm mét, mà chiến đoàn Lân Sư cách đó mấy dặm, không biết có phải vì lo lắng cho mai phục hay không, chiến đoàn Chữ Sư vậy mà cũng dính sát vào vách núi hành quân, điểm này chính là tiêu tiêu tiêu, nếu không phải để cho bọn họ đem dầu hỏa tràn đầy, bình dầu ném ra khoảng cách mấy trăm mét, cho dù mỗi người bọn họ đều là võ sư, cũng rất phiền phức...

“Tất cả mọi người chuẩn bị...” Lúc này, chiến đoàn Chữ Sư đã cách nơi Diệp Tĩnh Vũ đóng quân chưa đầy một ngàn mét, đối với nha đầu có tốc độ nhanh nhẹn mạnh mẽ mà nói, chỉ trong mấy hơi thở, bóng tiêu tiêu trực tiếp dùng một đường truyền âm nói ra...

Hơn tám trăm chiến sĩ còn lại lập tức từ trong túi mình lấy ra một lọ quản lý dầu tràn đầy dầu hỏa, bình dầu, làm ra vẻ vận sức chờ phát động...

“Động thủ...” Thấy chiến đoàn sư tử chạy tới định phát động tấn công, Ảnh Tiêu Tiêu trực tiếp hạ lệnh tiến công...

Trong nháy mắt, hơn tám trăm võ sư cường giả cảnh giới, cầm trong tay, từng cái bình dầu bên người toàn lực ném ra ngoài, liền thấy giữa bầu trời, có va chạm lẫn nhau, trực tiếp vỡ ra, từng giọt dầu hỏa phẳng phát như mưa to rơi xuống...

Hoả công số 1 nổi tiểu nữ, thử rồi kết quả là quyết đặc thù của hắc.

Bởi vì hạp cốc không bằng phẳng nên căn bản không nhìn rõ được con đường xung quanh. Vì để tránh mai phục, Vi Cáp xuôi theo đội ngũ của mình mà di chuyển thật sát vách núi, cứ như vậy, phòng bị của bọn họ cũng chỉ có một mặt...

Không sợ hãi, vách núi chính là vách tường của Thiên Thương Sơn Mạch, cao tới mấy trăm trượng, căn bản không có khả năng có người sẽ đi lên vách núi bố trí mai phục...

Thiên Đãng Sơn Mạch nguy cơ trùng trùng, còn có các loại dị thú, độc trùng, cho dù là chiến đoàn Lâm Sư của mình, cũng không dám dễ dàng tiến vào Thiên Đãng Sơn Mạch. Có thể nói, trừ phi là muốn tự sát, nếu không không không có một tướng lĩnh nào phái bộ đội tiến vào Thiên Lam Sơn Mạch, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ dám làm như vậy...

Đương nhiên, chuyện này có quan hệ rất lớn với đại lượng võ giả trong tay hắc, nếu chỉ là binh lính bình thường, Diệp Tĩnh Vũ cũng không tùy tiện phái người đến đó, dù sao, Thiên Đãng Sơn Mạch thực sự quá nguy hiểm, không có bản lãnh nhất định, căn bản khó có thể sống sót...

Không thấy một ngàn cao thủ này đều tổn thất hơn một trăm người sao? Càng đừng nói chỉ là những binh lính bình thường khác...

Cho nên, đánh chết, khó nói lắm đối phương cũng không tin đối phương sẽ tấn công từ trên cao, hắc cứ thế cười một con sư tử màu vàng, đứng đầu đội ngũ, gương mặt lên, nhìn thấy thiết quân đang đóng quân trên một cồn cát...

“Xem ra bọn họ cũng phát hiện ra chúng ta, Dịch soái, Hà Uy, hai người các ngươi mỗi người mang một ngàn người, làm tiên phong, trước hết để cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của chiến đoàn Sư Tử Khiên chúng ta a...” Nhìn thấy đám người Diệp

Tĩnh Vũ đã đóng quân, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười khinh thường, nếu như là ở bình nguyên..., Đối mặt với kỵ binh tinh nhuệ toàn thân được áo giáp bảo hộ, có lẽ sẽ mang đến uy hiếp nhất định cho chiến đoàn Chữ Sư. Thế nhưng ở loại địa thế này, ngựa bình thường ngay cả đi cũng khó khăn, chớ đừng nói đến trùng kích, không có kỵ binh tại đây, coi như là phòng tuyến vững chắc, làm sao ngăn cản được sự tiến công của Tập Sư?

“Tuân mệnh, tướng quân...” Địch soái và Hà Uy đồng thời bước ra khỏi hàng, muốn điểm binh xung phong liều chết, đột nhiên nghe được âm thanh thủy tinh vỡ vụn từ trên bầu trời truyền đến, không khỏi ngẩn đầu nhìn lại...

Chỉ thấy bình lọ to to nhỏ nhỏ từ trên trời rơi xuống, có lọ đã vỡ tan, nhỏ xuống từng giọt dầu...

“Tướng quân... Đó là... Đó là cái gì?” Miệng của Địch soái há to...

“Đi lang...” Tuân Vĩ còn chưa kịp trả lời thì một bình dầu to bằng cái bình sữa đã rơi xuống, đập thẳng về phía đầu của tên kia, xuy xuy xuy rút ra một thanh loan đao của mình, nhẹ nhàng run lên, một đạo đao mang hiện lên, bình dầu được làm từ một loại thủy tinh cực dễ vỡ thành từng mảnh, thế nhưng dầu hỏa bên trong lại trực tiếp nhỏ xuống, rắc xuống một thân tên nào đó...

“Không tốt, đây là dầu hỏa...” Vừa ngửi thấy mùi dầu hỏa nồng nặc kia, không kìm được mà biến sắc mặt...

Nhưng vào lúc này, càng có nhiều bình dầu rơi xuống, những binh sĩ của chiến đoàn sư tử này từng người giơ vũ khí trong tay lên chém rúng, dầu hỏa hùng hục trực tiếp rắc lên người bọn họ, rải lên người nha sư...

Cũng chính vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đứng ở trên gò đất quan sát màn mưa dầu này, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Khà khà, trước tiên nhóm lửa cho bọn hắc đi...” Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, Hồ Ly đã sớm chuẩn bị hỏa tiễn bắn ra, mà Hồ Mộng phía sau hắc cùng

với hai mươi tên xạ thủ Hồ Du tộc khác, cũng từng tên bắn ra hỏa tiễn trong tay...

Mặc dù bọn hãn không có loại thuật bắn cung có thể bắn chết Hoảng Ứng trên không trung ngàn mét, nhưng vùng đất bằng này, căn bản không cần nhắm thẳng bắn ra không đến một ngàn mét, vẫn có thể làm được...

Trong chốc lát, đã thấy hai mươi hai mũi tên lửa mang theo tiếng gió vù vù bắn về phía chiến đoàn Sư Tử Khiên. Lúc này, bóng người Tiêu Tiêu trên vách núi cũng trực tiếp hạ lệnh, hơn tám trăm binh sĩ đã sớm sức cùng lực kiệt sử ra khí lực cuối cùng của mình, đốt toàn bộ bình dầu còn lại trong tay xuống dưới...

Trong nháy mắt, liền thấy hơn một ngàn đạo hỏa lưu tinh từ trên trời rơi xuống, trực tiếp nện vào bên trong chiến đoàn Sư Tử Khiên...

Vừa rồi bị mấy ngàn bình dầu hỏa đập trúng, phần lớn trên thân thể đều phủ đầy dầu hỏa, bây giờ nhìn thấy hỏa lưu tinh bay tới, từng người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch...

Vì Cáp Lan thấy tình huống như vậy, càng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mặc dù gã biết nhược điểm của Tập sư tử, cũng biết sự uy hiếp của hỏa công, nhưng trong mắt gã, muốn bắn tên lửa thì tối thiểu cũng phải cách xa trăm bước, khi đó chỉ trong vài hơi thở, Sư Tử đã vọt tới, nhưng nào ngờ vẫn còn cách khoảng ngàn mét, lại gặp phải công kích kinh khủng cỡ này...

Đang định hạ lệnh phân tán, một đạo hỏa quang bắn thẳng đến, sợi tóc toàn thân lập tức dựng đứng lên, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng bộc phát ra, tạo thành một cái lồng chân khí thật lớn trước người...

Mũi tên lửa do Hồ Tuu bắn cứ như vậy trùng trùng điệp điệp bắn lên trên lồng chân khí, lập tức toàn bộ nổ bễ ra, mặc dù không bắn trúng chân khí Tiên Thiên xuy xuy, thế nhưng đóm lửa văng tung tóe khắp nơi kia lại rơi vào trên người nha sư, vốn lông tóc toàn thân đều nhiều, còn dính phải dầu hỏa kỳ sư, lập tức điểm một cái, lửa cháy hừng hực lập tức nhuộm lên...

“Rống...” Trong miệng Kim sắc Đà Sư truyền đến tiếng kêu thảm thiết, thân thể cực lớn theo bản năng lăn lộn dưới đất, lại trực tiếp vung bay ra ngoài...

Thế nhưng vào lúc này, càng nhiều hỏa tiễn lưu tinh nện xuống, toàn bộ chiến đoàn sư tử Côn Bằng trong nháy mắt dấy lên lửa lớn hùng hục...

Ánh lửa hùng hục phóng lên tận trời, Sư Tử Toan Nghê phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, chúng nó như nổi điên nhảy nhót, muốn dập tắt ngọn lửa trên người, thế nhưng chẳng những không dập tắt, ngược lại còn mang theo hỏa diễm trên người cho những con sư tử khác, mà càng nhiều hơn nữa nha hoàn bị lửa lớn bao phủ...

Binh sĩ trên lưng chúng mặc không phải áo giáp, lại là một loại dây leo cực kỳ chắc chắn, dây leo này có thể ngăn cản đao kiếm công kích, độ cứng rắn thậm chí so với áo giáp bình thường còn muốn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa trọng lượng rất nhẹ, chính là thân thủ nhanh nhẹn của chiến sĩ nha sư, thế nhưng dây leo này lại ngăn cản không nổi lửa lớn công kích a...

Không bị dính chút dầu hỏa còn đỡ, tối thiểu chỉ còn một thời gian duy nhất. Nhưng những chiến sĩ bị dầu lửa dính vào kia, cơ hồ là từng chút từng chút một. Chỉ trong một cái hô hấp, tối thiểu trên thân hơn một ngàn tên chiến sĩ dấy lên lửa lớn, lại có ít nhất hai ngàn đầu nha sư bị lửa lớn bao trùm...

Đôi mắt với đau nhức kịch liệt truyền đến từ trên người, hơn hai ngàn con biến dị sư tử cấp ba hoàn toàn điên cuồng. Chúng nó đã mất đi sự ngoan ngoãn ngày xưa, như phát điên hướng bốn phía chạy đi...

Kể từ đó, càng nhiều liên sư bị lửa lớn thiêu đốt, lại tiếp tục phóng tới những Hoả Sư khác...

Toàn bộ chiến đoàn Côn Bằng Sư hoàn toàn hỗn loạn, xung quanh đều là tiếng kêu thảm thiết của nhân hoàn. Có người, có Toan Nghê sư, có rất nhiều binh sĩ bị ngã trên mặt đất, thống khổ giãy dụa, có người bị lửa lớn bao trùm, có người bị nha sư

giảm nát xương, tóm lại, quả thực chính là một vùng luyện ngục nhân gian...

Uy lực của con Thao Thiết chương thứ mười tám...

Nhìn những binh sĩ nha sư chạy chồm bốn phía trong hỏa diễm, nhìn những binh sĩ nha sư bị thiêu đốt đến hoàn toàn thay đổi diện mục, coi như là Diệp Tĩnh Vũ, cũng cảm thấy da đầu run lên từng trận...

Nhìn tình huống hỗn loạn như vậy, xu nịnh triệt để ngây ngốc rồi, trận chiến sư tử của hắn không phải chưa từng gặp hỏa công, thế nhưng bất kể lần nào, đều không giống như bây giờ, cơ hồ toàn tuyến sụp đổ, trận này còn chưa đánh a?

Hơn năm ngàn con sư tử cấp ba, bây giờ hoàn hảo không tổn hao gì còn chưa tới hai ngàn con, hơn nữa trong mắt mỗi một con đều tràn đầy kinh hoàng, kỵ sĩ của bọn họ đều phải dùng khí lực rất lớn mới có thể ngừng lại bọn họ, làm sao có thể nói chiến lực?

Về phần năm ngàn binh sĩ kia, thiêu chết chỉ có mấy trăm người, còn có hơn một ngàn người bị bỏng nặng, chiến đấu có thể còn lại không đến ba ngàn người...

Cái này... Điều này sao có thể? Chiến đoàn sư tử chiến cường đại đến cực điểm, ngay cả quân đoàn của Thiên Nguyên đế quốc cũng phải coi trọng trận chiến sư tử chiến mà còn chưa khai chiến đã thành bộ dạng này, điều này sao có thể?

Vì Cáp Lan ngẩng đầu lên, gã đã không còn nhìn thấy những chiến sĩ thiết quân ẩn nấp trên vách núi nữa, nhưng gã lại biết, bình dầu vừa rồi tạo thành vết thương cực lớn cho quân đoàn mình, là sao băng từ phía trên rơi xuống...

Đây chính là vách núi hơn ngàn mét a, những người kia làm sao leo lên được đây?

Làm sao bọn họ có thể bò lên vách núi hơn ngàn mét được chứ?

Cho tới bây giờ, Vi Cáp Duy cũng không tin có người sẽ phái binh tiến vào bên trong Thiên Lam sơn mạch...

Cũng chính vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đích thân suất lĩnh thiết quân đã đến, để bọn họ đối mặt với đội quân được trang bị chinh tề, sĩ khí dâng cao, bọn họ có lẽ còn không có dũng khí đó, thế nhưng lại để cho bọn họ đánh rớt con chó nước, khí thế của bọn họ lại cao hơn bất kỳ ai khác...

Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ cười trên lưng nghịch bác, mặc dù thân thể nghịch chuyển chỉ lớn cỡ ngựa con, nhìn có chút buồn cười, nhưng lại không thể phủ nhận, cước lực của nó cực ổn, hơn nữa bước chân cực nhanh...

Biệt Ly, Nhạc có nhóm người theo sát phía sau Diệp Tĩnh Vũ. Bọn họ đều không cười ngựa, ở địa phương như vậy, ngựa bình thường căn bản không khó đi lại. Bọn họ đi theo phía sau Diệp Tĩnh Vũ, nhằm phía đoàn xe sư tử chiến bị đốt cháy không biết phương hướng...

Trần Kỳ vẫn đứng trên gò núi, địa thế nơi này thật sự có chút nguy hiểm, không ai biết còn có quân đội mai phục xung quanh hay không, từng trinh sát không ngừng được phái ra, thu thập hết thảy tình báo xung quanh chiến trường...

Nhìn quân đội Thục Vân Quốc vọt tới mình, lấy lại tinh thần triệt để, không kịp suy nghĩ vì sao người nào leo lên cao như vậy. Mất đi tọa kỵ, hắn nắm chặt loan đao, chỉ về hướng bọn người Diệp Tĩnh Vũ đang vọt tới...

“Các chiến sĩ dũng cảm, là đám người kia dùng thủ đoạn hèn hạ phục kích chúng ta, nhưng chúng ta là chiến sĩ không gì không thắng được, để cho bọn họ biết chiến đoàn vô địch của Tập Sư Tử, xông lên a...”

Không thể không nói, cho dù đã đến tình huống bị thảm bức này, binh sĩ chiến đoàn sư tử vẫn có tố chất cực cao, hơn một ngàn binh sĩ còn cười nha sư nghe được mệnh lệnh của nó, cố gắng khống chế nha sư dưới khó, phóng tới đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Đám nha sư này vừa mới nhận được sự kinh hãi cực độ, nhưng dưới sự trấn an của các kỵ sĩ, đã dần dần bình ổn lại, bây giờ

xông lên đâm tới, uy thế hơn người...

Đặc biệt trong loại địa thế này, mỗi một đầu nha sư đều có lực bất kinh người, sải bước ra, chính là khoảng cách ba bốn mét, bộ lông toàn thân run lên, răng nanh trong khe hở lộ ra khoe miệng, dạng này thật không dọa người, hơn một ngàn đầu nha sư, phảng phất dòng lũ màu đen xông về đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy uy thế cường đại của những chiến sĩ lam sư này, ánh mắt những binh sĩ đi theo sau đám người Diệp Tĩnh Vũ đều lộ ra vẻ sợ hãi, dù sao, dài đến ba mét, toàn thân nha sư toàn lông mọc đầy chạy trốn, bộ dáng thực sự quá mức dọa người...

Bất quá nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cũng không quay đầu lại mà phóng tới phía trước, đám hán tử này cũng là một đám kiên trì xông tới, tựa hồ so với sự khủng bố của nha sư, thủ đoạn bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ càng thêm khủng bố...

Qua Doanh một lần nữa leo lên đầu con sư tử còn nguyên vẹn không tổn hao gì, xông lên phía trước đội ngũ. Tuy trải qua một phen giãy vò vừa rồi, chiến đoàn sư tử bột của hắn tổn thất thảm trọng, chiến lực cũng giảm xuống mấy lần, nhưng hắn vẫn có đủ tự tin, chỉ cần cận thân, đối mặt với sự hung tàn của sư tử tranh đấu, những binh sĩ Thục Vân quốc này không có chút sức chiến đấu nào...

Bất luận kẻ nào, trừ phi là võ sư Tiên Thiên, nếu không cũng khó mà ngăn cản được một kích toàn lực của Tập Sư và chiến sĩ Sư Sư...

Năm trăm mét...

Ba trăm mét...

Một trăm mét...

Nhìn thấy quân đội Thục Vân Quốc càng ngày càng gần, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn, hắn muốn báo thù. Hắn muốn báo thù cho những chiến sĩ đã chết ngao thị kia, đây đều là những bộ hạ tinh nhuệ nhất của hắn. Hắn nhất định phải báo thù, rửa sạch nỗi sỉ nhục tuyệt đối...

Dù cho nhân số của đối phương gấp mấy lần mình, dù cho phe mình vừa mới trải qua một phen trắc trở, nhưng liên tục trắc trở, vẫn tin tưởng, chiến đoàn sư tử Côn Bằng là tồn tại vô địch...

Đây là thần thoại bất bại, bọn hắc tung hoành dưới chân dãy núi Thiên Đăng mấy chục năm, không có bất kỳ ai có thể phá vỡ...

Hoàn toàn chính xác, tuy rằng thiết quân đều do võ giả tạo thành, nhưng tinh nhuệ chân chính đã được phái đến trên vách núi mai phục, còn lại người mạnh nhất chính là võ sĩ, một phần lớn là võ giả, mà binh lính trong chiến đoàn sư tử lại mỗi người đạt đến cảnh giới võ sĩ nhiều hơn., Cộng thêm tác dụng của bí chế được, chiến lực hiện tại của bọn họ đã tiếp cận võ sư, hơn nữa lại đạt tới tam cấp nha sư, cho dù là võ sư ở đây, cũng sẽ bị bọn họ dễ dàng xé thành phần vụn, chớ đừng nói chi là những binh sĩ cảnh giới Võ Sĩ Cảnh này...

Dù cho người của bọn họ nhiều hơn nữa, cũng căn bản không có khả năng là đối thủ của mình, như vậy cũng giống như khoảng cách giữa sói và dê, mặc cho đàn dê người có nhiều hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể giết chết sói sao? Cho dù đây là một bầy sói bị dọa sợ...

Năm mươi mét...

Loan đao trong tay Vi Cáp Mông đã giơ lên rất cao, ngay lập tức, hắc muốn cho đám người Thục Vân Quốc hèn hạ này biết được sự lợi hại của mình...

Phải cho bọn họ biết, vinh quang của chiến đoàn cầu sư là không thể khinh nhờn, dù cho dùng thủ đoạn hèn hạ cũng không được...

Nhưng ngay lúc này, Vi Nhu xuy đột nhiên nhìn thấy một cái bóng màu trắng từ bên cạnh một tướng quân trẻ tuổi xông lên đầu tiên, bộ dáng của nó giống như một con sói, một con sói to cỡ chó...

“Ngao ngao ngao...” Một tiếng gào rú vang vọng chân trời truyền ra từ trong miệng tiểu gia hỏa kia, xuy xuy còn chưa hiểu sao tiểu gia hỏa này lại phát ra tiếng vang lớn như vậy,

liền cảm thấy nha sư đột nhiên mình ngồi xuống, phảng phất như bị cái gì đó làm cho kinh hãi, thân thể không ngừng run rẩy, mà bởi vì quán tính, tướng quân nhuần nhuyễn đáng thương lại lần nữa bay ra ngoài...

Chương 113 liều mạng chém giết.

Tốc độ của Sư Tử Toan Nghê cực nhanh, hơn một ngàn con Sư Tử đột nhiên dừng lại, không chỉ có mỗi một người bay ra ngoài, mà ít nhất cũng vượt qua một ngàn người, không cần thận mà bay thẳng ra ngoài, xuy xuy còn tốt hơn. Trước mặt nó không có bất kỳ thứ gì, nhưng lại cách không xa chiến sĩ Sư Tử Đằng sau lưng. Người phía sau bay thẳng tới trước người Sư Tử, nặng nề đập lên người Sư Tử, lập tức khiến cho Sư Tử Tuyền Sư vốn đang hoảng sợ kêu thảm thiết một hồi...

Thân hình hấn lộn một cái, liền hất thân thể chiến sĩ ngạo thị ở trên người xuống, thân thể hoảng sợ một hồi tán loạn, móng vuốt sắc bén không chút do dự giẫm lên người chiến sĩ ngạo thị. Chỉ một thoáng như vậy, ít nhất đã có hơn trăm người bị thương trình độ khác nhau, mà trận hình bọn hấn trùng kích càng là triệt để hỗn loạn...

Thao Thiết, một trong bốn đại hung thú thời thái cổ, ngay cả thú hoang cấp sáu cũng sợ hãi khí tức trên người nó, chứ đừng nói chi là những con thú hoang cấp ba này, đây mới là đòn sát thủ cuối cùng của Diệp Tĩnh Vũ...

Chỉ một tiếng gầm của Thao Thiết, chỉ riêng khí tức toàn diện đã phóng thích nó thì đã khiến hơn một ngàn con Toan Nghê sư hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, đồng thời chiến đoàn Toan Nghê Sư đã trở nên vô cùng hỗn loạn...

Cũng chính thời gian nhàn rỗi này, Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh thiết quân đã vọt vào trong chiến đoàn Kỳ Sư, trên lưng Diệp Tĩnh Vũ đeo thanh Phá Dao kia, trong tay cầm một thanh mã đao dài hơn ba thước, chém thẳng vào những chiến sĩ ngã trên mặt đất đầy ngạo thị kia...

Những chiến sĩ vừa mới ngã xuống đất này, còn chưa kịp biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, liền thấy một thanh quân đao lóe lên hàn quang chém tới mình, sắc mặt từng người một thảm biến...

Vi Thắng không hổ là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, vừa mới bị ngã xuống đất, thân thể đã nhảy vọt lên, nhưng vừa mới đứng dậy đã thấy một đại hán tay cầm một thanh chiến phủ không lồ, hung hăng bỏ về phía mình...

Đôi mắt với khí thế gần như có thể đánh nát thiên địa kia, khó tránh né chút nào, không để ý hình tượng lẫn mình một cái, tránh được một búa cực lớn kia. Lập tức, chỗ vừa đứng liền phát ra một tiếng vang ầm ầm, trực tiếp bị bỏ ra một cái hố to đường kính hơn ba mét...

Cái này cũng không có bất kỳ chân khí nào, đây chỉ là lực lượng nhục thể mà thôi...

Nhìn thấy tình trạng như vậy, không giấu được vẻ khiếp sợ trong lòng...

Nhưng mà vào lúc này, đã sớm nhìn thẳng Biệt Ly của hắn, trong tay hắn không có bất kỳ vũ khí gì, nhưng Tiên Thiên chân khí trên người hắn bộc phát ra cường độ lại không hề thua kém...

“Tuyệt Tình Chỉ...” Trong miệng Biệt Ly hừ lạnh một tiếng, đột nhiên chỉ tay một cái, một đạo hào quang màu xanh thoáng hiện, trực tiếp hướng Diêu Nhu nhua xuy vọt tới...

Tựa hồ căn bản không có thời gian trải qua bất kỳ thời gian nào, một chỉ này trực tiếp đi tới ngực tên kia, liên tục hoảng hốt, thân thể tiếp tục tránh sang một bên, thế nhưng kinh biến như thế, hắn làm sao có thể hoàn toàn né tránh được...

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, một mũi tên máu tự động xòe ra từ bả vai, cố gắng kìm nén đau đớn kịch liệt muốn phản kích, Nhạc Hữu Quần thân ảnh đã tới gần, trong tay gã nắm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, nhẹ nhàng rung lên, mấy đạo kiếm quang lập tức sáng lên, gần như chỉ trong nháy mắt đã thấy được ba mươi sáu đạo kiếm quang tạo thành một trận hình kỳ quái, hướng chính mình trùm tới...

“Thiên Cương kiếm pháp?” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, loan đao trong tay ra sức chém ra, từng đạo đao mang hình bán nguyệt không ngừng lóe ra...

Thiên Cương kiếm pháp, chính là kiếm chiêu lợi hại nhất của Thiên Cương môn, trong truyền thuyết luyện đến thành tựu cao nhất có thể triệu hồi ra ba mươi sáu ngôi sao Thiên Cương. Nhưng Nhạc Hữu Quần muốn đạt tới cảnh giới như vậy còn rất sớm, nhưng ba mươi sáu đạo kiếm khí ngưng tụ thành này lại cực kỳ sắc bén, hơn nữa liên hệ với nhau tạo thành áp lực cực lớn, khiến cho hắn không thể không toàn lực ngăn cản...

Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể không ngừng tuôn ra, loan đao trong tay không ngừng chém ra, từng đao đao mang phá toái hư không, cùng kiếm khí trên bầu trời quán vào nhau, phát ra tiếng xèo xèo...

Ngay lúc đó, một đạo hắc quang từ hư không phóng tới, giống như đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đi tới trước mặt tên kia...

Chính là một mũi tên do Hồ Ly bắn ra...

Vì Cáp Lan kinh hãi, thân thể theo bản năng lệch sang trái, thế nhưng mũi tên kia lại mang theo tiếng gió rít xẹt qua lỗ tai mình, tai phải trực tiếp bị mang đi, một ít máu đỏ tươi bắt mắt...

Đau đớn kịch liệt khiến cho khó chịu suýt nữa khóc thành ra, có điều nguyên nhân thực sự khiến hắn khóc là trong quân đội này lại xuất hiện hai gã cao thủ Tiên Thiên và một gã quái vật có thân thể lực lượng đủ để đối kháng với cao thủ Tiên Thiên, điều này làm cho mình đánh thế nào? Chiến đoàn Giao Bằng Sư mặc dù lợi hại, nhưng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ có một mình nó mà thôi., Cho dù hai phó thủ của mình cũng chỉ là võ sư đỉnh phong, còn cách cảnh giới Tiên Thiên một khoảng cách nhất định, làm sao trong quân đội này lại có nhiều cao thủ Tiên Thiên như vậy?

Phải biết rằng cao thủ Tiên Thiên có thể là cao thủ nhất lưu, chỉ cần có một chút suy nghĩ, bất kể đến chỗ nào, đều có thể kiếm được chức vị tướng quân, làm sao cam tâm dốc sức dưới trướng một tướng quân?

Vì Cáp Lợi rất nghi hoặc, rất đau đớn, xuy xuy xuy rất bất đắc dĩ...

Vào lúc này, Thiết Quân đã xông vào trong chiến đoàn Sư Tử Khiên, thừa dịp những chiến sĩ kia còn chưa lấy lại tinh thần, đã có hai ba trăm người bị chém rơi đầu...

Có điều chiến đoàn Lân Sư không hổ là chiến sĩ tinh nhuệ nhất Hồ Quốc, dưới tình huống tuyệt cảnh bức này, vậy mà cũng nhanh chóng phản kháng. Bọn nha sư không thể trông cậy vào bọn họ, nhưng võ sĩ bọn họ, thậm chí thực lực tiếp cận võ sư tại thời khắc này vẫn như cũ được phát huy cực lớn...

Ngoại trừ hai ba trăm người lúc đầu bị thiết quân chém giết, còn có những chiến sĩ nha sư bị trọng thương, hơn một ngàn người còn lại nhanh chóng đứng lên, rút vũ khí ra chém giết với chiến sĩ thiết quân...

Tuy nhiên điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là những binh lính thiết quân này, mỗi người đều là võ giả, ít nhất cũng đạt đến cảnh giới võ giả, tuy rằng không phải là đối thủ của mình, nhưng hai ba người hợp lại cùng một chỗ, lại đủ để ngăn cản mình...

Ngoại trừ hai ngàn binh sĩ để lại cho Trần Chi, lần này phát động công kích có hơn tám ngàn người, nhân số gấp bốn lần so với chiến đoàn Sư Tử Khiên, thậm chí còn gấp năm lần. Đối mặt với chiến sĩ không có nha sư phối hợp để ngạo thị, thiết quân chiếm ưu thế tuyệt đối...

Gần như là bốn năm người vây công một người...

Ban đầu bọn họ sợ hãi khí thế cường đại của Sư Tử Toan Nghê, bây giờ hơn một ngàn con Sư Tử Đầu Sư giống như một con thú cung, sợ tới mức run rẩy ở một bên, nào còn chút uy hiếp nào...

Đây đều là nhân sĩ võ lâm, mỗi người đều là hạng người dũng mãnh, nào quan tâm đến việc giết người...

Đặc biệt là tình cảnh quần ẩu như thế này, tuy đây là lần đầu tiên thế nhưng nhiệt huyết từng người đều sôi trào...

Tập chiến cương sư cường đại bị mưu kế của tướng quân mình giày vò thành bộ dạng này, nếu như ngay cả hơn một ngàn người còn lại đều không làm được, vậy không bằng tập thể cắt cổ bọn họ đi...

Chương thứ mười bốn, chiến ý bất khuất.

Đối mặt với quân số chiếm ưu thế cực lớn của thiết quân, chiến đoàn sư tử bột là đội quân tinh nhuệ nhất Hồ quốc, đã được phát huy rất nhiều...

Thực lực của bọn họ trên người binh sĩ thiết quân, lại thêm trải qua nhiều trận chiến, giết người hữu hiệu trên chiến trường như thế nào, lợi hại hơn nhiều so với nhân sĩ võ lâm như Thiết quân...

Nếu không phải vừa rồi bị Hạm sư không hiểu sao quăng khỏi sống lưng, còn bảo trì trận hình của mình thì bọn họ đã đủ để chuyển bại thành thắng...

Nhưng cho dù là hiện tại, nguyên một đám chiến sĩ sư tử bị tách ra vẫn bảo vệ không chết, trong tay bọn họ cầm loan đao thật dài, mỗi người hầu như đều một mình đối mặt với bốn năm binh sĩ thiết quân...

Trần Bá đầu tiên gia nhập vào chiến đoàn Sư Tử đầu tiên đã được hai năm, từ một dịch vụ bị đến việc có được Sư Tử Tỳ Hưu thuộc về mình, trở thành thành viên chính thức của Tập Sư Tử Chiến đoàn, sau đó trở thành một tiểu đội trưởng trở thành một tiểu đội trưởng., Cùng chiến đoàn Lân Sư trải qua không dưới trăm trận chiến lớn nhỏ, đủ loại nguy hiểm bọn họ đều gặp qua, nhưng lại chưa từng bị một lần uất ức như vậy, đầu tiên là bị hỏa công của đối phương làm cho tử thương hơn phân nửa, tiếp theo lại bị một đầu tiểu thú không biết tên dọa cho hoảng sợ không thôi, đến tình huống quần bách này...

Bất quá trong mắt hắn vẫn không có bất kỳ sợ hãi nào, bởi vì trong lòng hắn tin chắc chiến đoàn bất bại của nhà sư tuyệt đối sẽ lấy được phần thắng cuối cùng, trong tay nắm một thanh loan đao khổng lồ dài ba thước, phóng tới một tên binh sĩ thiết quân Ưng Vũ phía trước...

Loan đao trong tay run lên, không có bất kỳ tiếng động nào, trực tiếp bổ về phía đầu của Uông Vũ. Uông Vũ thân là một võ sĩ, học võ đã nhiều năm, nhìn thấy chiêu thức trực tiếp như vậy, khỏe miệng cười lạnh, quân đao trong tay liên tục run rẩy, tạo thành từng đạo đao hoa mỹ lệ. Vốn tưởng rằng Trần Bá trước tiên cẩn thận thu đao, nhưng nào ngờ đao trong tay Trần Bá đột nhiên gia tốc, trong ánh mắt hoảng sợ của gã, xẹt qua trán của gã...

Hắn... Hắn sao có thể như vậy chứ? Trong lòng Uông Vũ, lóe qua nghi hoặc như vậy...

“Ngu ngốc...” Trần Bá mắng trước, trên chiến trường, cái gì mà võ kỹ, cái gì, võ công, đều là thùng rỗng kêu to, chỉ cần có thể giết người chiêu thức, chính là chiêu thức tốt nhất...

“Người cũng không thông minh lắm...” Lúc này, một tên thiết quân binh sĩ khác lại xuất hiện sau lưng Trần Bá, đao bầu trong tay không lưu tình chút nào đâm vào sườn trái của Trần Bá đầu tiên, càng dùng sức quấy một cái. Trần Bá trước đó lập tức cảm thấy đau nhức kịch liệt, bất quá gã lại không chút để ý, trước khi chết, vẫn liều mạng chém tới người nọ...

Tên lính kia làm sao ngờ Trần Bá lại là loại Bưu hãn trước kia, trúng một đao của chính mình mà vẫn không chết, một tên đang ngây người, bị Trần Bá dùng một đao bổ trúng đầu, óc trắng bóng cứ như vậy mà vỡ tung ra, chết cũng không thể chết thêm lần nữa...

“Muốn chết...” Vào lúc này, lại có một tên binh lính đi tới sau lưng Trần Bá, trực tiếp một đao đâm vào hậu tâm của Trần Bá...

Trần Bá đau nhức kịch liệt, loan đao trong tay không thể cầm nổi nữa, cả người ngã xuống dưới...

Tên binh sĩ kia đang muốn thêm vào những tên khác chiếm cứ, thế nhưng Trần Bá đã ngã trên mặt đất, liều chết tóm lấy mắt cá chân hắn, há mồm cắn về phía bắp chân của tên lính kia...

“A...” Tên lính kia đâu có ngờ Trần Bá lại mạnh mẽ như vậy, trúng một đao như vậy mà còn muốn liều chết phản kháng, chỗ bắp chân đau nhức kịch liệt, phần nộ đâm một đao về phía

đầu lâu của Trần Bá., Quân đao sắc bén trực tiếp xuyên qua đầu của Trần Bá, máu đỏ tươi cùng óc hoa râm cứ như vậy phun ra, mà con mắt đầu tiên của Trần Bá thì mở thật to, tuy nhiên hàm răng của gã vẫn cắn chặt lấy bắp chân của tên binh sĩ kia...

Vào lúc này, một tên lính của chiến đoàn sư tử khác lại vọt tới, trực tiếp một đao chém nát tên binh sĩ bị Trần Bá trước cắn chặt chân kia, lại thêm vào những tên khác chém giết...

Mỗi chiến sĩ trong chiến đoàn Lư Sư đều giống như Trần Bá, căn bản không sợ đao kiếm của Thiết Quân, cho dù là lúc sắp chết, bọn họ cũng phải dốc hết toàn lực giết chết một người, cho dù không giết được, cũng phải tạo cơ hội tốt nhất cho đồng bọn của mình...

Thậm chí có chiến sĩ ngạo thị bị chém đứt cánh tay, bọn họ liền dùng chân đá, bị chém đứt hai chân, bọn họ cũng dùng răng cắn như Trần Bá, chỉ cần không chết, bọn họ đều có thể tạo thành tổn thương lớn nhất cho chiến sĩ thiết quân...

Binh lính thiết quân đều là một đám nhân sĩ võ lâm, mỗi người đều là hán tử thiết huyết, chiến sĩ nhu sư hung mãnh không những không dọa bọn họ, ngược lại khơi dậy máu tanh của bọn họ. Mặc kệ đây là chiến trường gì, hay là chém giết bình thường, hoàn toàn hung hãn không sợ chết lao về phía chiến đoàn nha sư...

Toàn bộ chiến trường là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là tiếng la giết, đâu đâu cũng có tiếng đao kiếm va chạm, khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết muốn chết, khắp nơi đều là âm thanh vũ khí đâm vào thân thể...

Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất...

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập khắp chiến trường, vô số thi thể bị tàn phá chất đống trên mặt đất, từng luồng oán khí cực lớn hình thành giữa bầu trời, vô số anh linh từ mặt đất bay lên...

Diệp Tĩnh Vũ đã giết đến tay mềm nhũn, quân đao trong tay đã sớm không biết đi đâu, trong tay nắm một thanh thiết đao đen kịt, toàn thân dính đầy máu, trên tóc còn có từng mảng thịt

nát, cũng không biết là đồng bạn của mình hay là chiến sĩ nhà sư...

Nhìn binh lính bốn phía điên cuồng chém giết, nhìn binh sĩ thiết quân không ngừng ngã xuống, nhìn chiến sĩ không ngừng bị giết ngao thỉ, trong mắt hắn tràn đầy bi thương...

Đây là chiến tranh sao? Đây là chiến tranh tàn khốc sao?

Cho dù hắn đã quen sống chết, nhưng hắn đã quen nhìn các loại sự tình tàn nhẫn, nhưng khi lần đầu tiên đối mặt với loại chém giết đầm máu này, trái tim của hắn vẫn bị rung động thật sâu...

Vào lúc này, Diêu Nhu đã bị ép tới đường cùng, trên người hắn khắp người đầy thương tích, nếu không phải nhờ vào chiến ý bất khuất trong cơ thể, sớm đã bỏ mình...

Dù sao, một võ sư Tiên Thiên, khi đối mặt với hai võ sư Tiên Thiên thực lực ngang ngửa với mình, cơ hồ không có phần thắng, hơn nữa một chiến sĩ cấp bốn thân thể cực kỳ cường đại, trên cơ bản có thể tuyên bố tử hình tên võ sư Tiên Thiên này, mà lúc ấy thỉnh thoảng còn có ám tiễn bắn tới, võ sư Tiên Thiên này, đã không có bất kỳ cơ hội lật ngược, thậm chí ngay cả cơ hội kéo người cũng không có...

Toàn thân máu me xối mòn, cứ đứng trên một đồng loạn thạch, đồng loạn thạch dính đầy máu tươi, phẳng phất như có người rải vài chậu máu lên trên...

Về mặt hắn ta đã cực kỳ chán chường, con người đã lộ ra vô tận mệt mỏi, chiến ý bất khuất kia, chiến hỏa vĩnh viễn không bao giờ khuất phục kia đã dần dần biến mất...

Nhìn đám binh sĩ râu quai nón bị chém giết cách đó không xa, nhìn hai gã võ sư Tiên Thiên và một gã chiến sĩ cấp bốn cách đó không xa, nhìn con dị thú sợ đến mức nhà sư không dám lộn xộn kia, nhìn tướng quân trẻ tuổi trên mặt còn mang theo trẻ con, từng bước từng bước một đi về phía mình...

Vì Thắng biết rõ, thần thoại bất bại của Côn Bằng Sư đã bị phá hủy...

“A...” Bỗng nhiên, xuê vân ngửa mặt lên trời thét dài, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể còn lại điên cuồng vận chuyển, tiếng rít càng lúc càng lớn...

“A...” Trên chiến trường chỉ còn lại không nhiều chiến sĩ ngạo thị cũng là từng người ngừng chém giết, không để ý binh sĩ thiết quân đâm tới mũi đao, toàn bộ học theo xuy xuy, ngửa mặt lên trời thét dài...

Tuy rằng không tới trăm người, nhưng tiếng gào này lại hùng vĩ như thế, lại bi tráng như thế, phảng phất như thiên quân vạn mã...

Trong tiếng huýt gió, tràn đầy bi thương vô tận...

Trong tiếng huýt gió, tràn đầy bi tráng vô tận...

Trong tiếng huýt gió, lại càng tràn đầy không cam lòng...

Không cam lòng để thần thoại bất bại bị phá diệt...

Không cam lòng để cho chiến đoàn Sư Tử Côn Bằng bị hủy diệt...

“Người là người đàn ông... Các người, đều là đàn ông...” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã tự mình đi tới trước mặt nhu hoà, trong mắt hấn tràn đầy kính nể, binh lính của mình sau khi trả giá thương vong hơn ba ngàn người, mới chém giết toàn bộ hơn một ngàn người của chiến đoàn Sư Tử, trong lúc đó không ai đầu hàng...

Mỗi người đều liều mạng phát ra một đòn cuối cùng của mình...

Chiến ý bức này, tinh thần bức này, rung động thật sâu Diệp Tĩnh Vũ...

Nếu không phải bên người mình có đào nhỏ, có lẽ, dựa sát vào hơn một ngàn chiến sĩ có sư tử cầu phối hợp, cũng đủ để mình bị tiêu diệt toàn bộ...

Chiến lực của chiến đoàn Côn Bằng Sư quả nhiên không tầm thường...

Vì Cáp Lan nghe xong lời nói của Diệp Tĩnh Vũ liền ngừng lại, gã ngừng đầu quan sát xung quanh, phát hiện toàn bộ hơn

mười chiến sĩ Giao Sư còn lại đã bị giết toàn bộ, toàn bộ chiến trường cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại, chung quanh tất cả đều là đội quân Thục Vân quốc mặc thiết giáp màu đen...

Côn Bằng Sư chiến đoàn tinh nhuệ nhất của mình vậy mà đã bị diệt sạch...

Trong mắt Vi Cáp Lan có chút không tin, nhưng lại càng bất đắc dĩ, đối với kết quả này, Vận Mệnh bất đắc dĩ...

“Cảm ơn...” Cuối cùng, Tuân Vĩ phun ra một chữ, chân khí trong cơ thể bộc phát, trực tiếp chấn vỡ tâm mạch của mình, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi, thân thể của hắn chậm rãi ngã xuống...

Cảm ơn?

Tạ ơn ta tán dương? Hay là Tạ Tạ ta cho người biết tư vị của thất bại?

Nhìn những thứ chậm rãi ngã xuống, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trở nên bi thương...

“Ô...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ muốn hạ lệnh quét dọn chiến trường, trên vách núi đá bỗng nhiên truyền đến tiếng gào thét dồn dập. Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, dựa vào thị lực khó có thể tưởng tượng của người thường, liền thấy trên mặt Ảnh Tiêu Tiêu tràn đầy vẻ lo âu, mà con mắt của hắn, càng nhìn về phía đông...

Mà Trần Đô cách đó không xa, sắc mặt cũng kịch biến...

Chương thứ mười bốn, sinh?

Diệp Tĩnh Vũ không ngờ chiến đoàn của Sư Tử lại có sức chiến đấu kinh người như vậy, chỉ còn lại có hơn một ngàn người, hơn nữa dưới tình huống còn không có Sư Tử Hồng, vậy mà lại có thể khiến mình trả giá thương vong đến hơn ba ngàn người, còn chưa kịp kiểm kê chiến quả, đã nghe được tiếng hú gọi cách đó không xa...

“Chuyện gì xảy ra?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc, nhưng lại nhìn về phía bóng người tiêu sái trên vách núi. Lúc này, Ảnh Tiêu Tiêu đã cầm một lá cờ lên, bắt đầu thi triển ám hiệu theo lời phát minh của Gia Cát úc. Hắn càng vùng lên, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ lại càng khó coi...

Bởi vì ý nghĩa của nó chính là ở mười dặm phía đông, xuất hiện một nhánh quân đội ít nhất hơn năm vạn người, một nhánh quân đội hoàn toàn không rõ lai lịch...

Khoảng cách xa như vậy, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Tiêu Tiêu trên vách núi, Trần Đô bất quá là dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình cảm giác được mặt đất đang run nhẹ nhẹ...

Năm vạn người, quân đội vượt qua năm vạn người không rõ lai lịch? Chẳng lẽ là quân tiêu dao vân quân?

Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng lúc này tiêu dao Canh Hội tới đây tham gia náo nhiệt, dù sao, bất luận kẻ nào cũng không tin Thiết quân chỉ dùng đến ba ngàn thương vong là có thể tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn của Kỳ Sư, đương nhiên Tiêu Canh sẽ không đến cứu mình., Hắn cũng tuyệt đối không dám động thủ với thiết quân, dù sao, Vân quân không phải là tư quân của hắn, muốn cho binh lính của Vân quân và người của Hồ quốc dốc sức liều mạng, bọn họ sẽ nghĩa bất dung từ, nhưng nếu muốn bọn họ trở thành tiêu dao thiết quân, căn bản không có khả năng...

Như vậy, quân đội sắp xuất hiện là ai đây?

Hiện tại, muốn toàn quân rút lui căn bản không kịp. Khoảng cách mười dặm, đối với một nhánh quân đội mà nói, chỉ cần thời gian ba khắc, ba khắc đồng hồ có thể trốn được bao xa? Bọn họ vừa mới cùng chiến đoàn Lâm Sư trải qua một trận sinh tử, chết hơn hai ngàn người, còn có hơn một ngàn người trọng thương, bốn năm ngàn người khác cũng kiệt sức, muốn toàn bộ đào tẩu căn bản là không có khả năng...

Nhưng muốn nghênh chiến? Dùng mấy vạn người của mình nghênh chiến đối phương? Bây giờ nên làm gì đây?

Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại cùng một chỗ, ánh mắt của hắn quét về phía chiến trường, nhìn thấy ánh mắt những binh sĩ thiết quân kia đều đang nhìn mình, tựa hồ bọn họ cũng biết nguy hiểm sắp đến...

“Các vị huynh đệ, mười dặm phía trước, một nhánh quân đội nhân số vượt qua năm vạn người đang tới gần chúng ta, đây tuyệt đối không phải là quân bạn của chúng ta, nói cách khác, chúng ta sắp phải đối mặt một lần nữa, các ngươi có sợ hay không?” Nhìn đôi mắt mờ mịt kia, Diệp Tĩnh Vũ cũng không giấu diếm, trực tiếp mở miệng nói ra...

“Không sợ...” Ít nhất có mấy ngàn người trực tiếp hô to, vừa rồi bọn họ còn chiến thắng trận chiến Sư Tử Sư cường đại nhất, điều này làm cho quân đội mà Thực Vân Quốc đầu đầu lăm lăm đây là diệt sạch toàn bộ, chiến tích như vậy đủ để bọn họ tự hào rồi...

Trong khoảng thời gian ngắn, tự tin của những binh lính này đều đạt đến mức độ cực hạn...

Đương nhiên, cũng có người nghe được là năm vạn người, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. Ai cũng sợ chết, không ai muốn chết cả, dùng mấy ngàn người đối kháng với năm vạn người, vậy chắc chắn là người si nói mộng rồi...

“Rất tốt, ta biết ngay các ngươi đều không phải kẻ nhát chết, các ngươi đều là anh hùng hảo hán, chúng ta thiết quân không có hèn mọn...” Nghe được tiếng hô của mọi người, gương mặt Diệp Tĩnh Vũ trở nên nghiêm túc, miệng tiếp tục nói...

“Nhưng lần này tình thế nguy cấp, đối phương xuất hiện đúng lúc, hiển nhiên đã có chuẩn bị mà đến, mặc dù chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn Sư Tử Sư cường đại, nhưng tuyệt đại đa số huynh đệ cũng rất mệt mỏi, dùng mấy ngàn người chúng ta đối kháng với năm vạn người, dĩ nhiên là lấy trứng chọi đá, không phải Diệp Tĩnh Vũ ta sợ yếu, ta không muốn nhìn các huynh đệ hi sinh vô ích...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn là vẻ mặt kiên định...

“Các người không cần nói thêm gì nữa, ta biết các người không sợ hi sinh, ngay cả chiến đoàn Sư Tử Khiên cường đại nhất bọn ta cũng không sợ, bọn ta còn sợ cái gì nữa? Nhưng mà, các người là huynh đệ tốt nhất của ta, ta còn muốn dẫn các người cùng nhau kiến công lập nghiệp, còn muốn dẫn các người cùng trở về Vân Kinh, nơi đó có gì đáng sợ đâu?, Còn có bằng hữu của các người, nơi đó, còn có người nhà của các người, cho nên, chúng ta không thể chết vô ích như vậy, còn sống, chính là tâm nguyện lớn nhất của Diệp Tĩnh Vũ ta...” Diệp Tĩnh Vũ vừa ra tay ngăn những binh sĩ muốn nói chuyện kia lại, vừa cao hứng nói...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, ánh mắt của rất nhiều người đều lộ ra ánh mắt phức tạp, có lo lắng, có trào phúng, có sùng bái, có cảm động...

“Bất quá đối phương đã ở cách đây vài dặm, muốn toàn bộ rút lui đã không còn kịp nữa rồi, cho nên ta cần một chi tử đội, cùng ta lưu lại bên ngoài chống cự đối phương, để đối đủ thời gian cho các huynh đệ khác... Đây là nhiệm vụ cử tử nhất sinh, ta không miễn cưỡng ai, cũng sẽ không trách cứ ai, nguyện ý lưu lại, xin đứng ra...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến ánh mắt phức tạp của những người kia, trực tiếp nói ra kế hoạch trong lòng mình...

Trong khoảng thời gian ngắn, trên chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Sắc mặt Trần Đô biến hóa một hồi, trong mắt càng lộ ra vẻ lo âu. Diệp Tĩnh Vũ là một quân tướng sao có thể nói ra những lời như vậy? Tình huống hiện tại, chiến thuật của Diệp Tĩnh Vũ đúng là tốt nhất, lưu lại một nhánh quân đội chống cự,

những đường lui khác, là một tướng quân, chỉ cần hạ lệnh là được, làm sao có thể nói rõ đây?

Hơn nữa còn nói cho binh lính biết số lượng quân địch chẳng phải là đi chịu chết sao? Ai nguyện ý đi chịu chết chứ?

Cứ như vậy, còn ai sẽ đứng ra nữa?

Tất cả đều không khác Trần Cổ suy nghĩ gì, hiện trường một mảnh trầm mặc, đôi phương có năm vạn người, cho dù tất cả người ở đây đều lưu lại, cũng không nhất định là đối thủ, chớ đừng nói chi là chỉ lưu lại một phần người?

Không ai không sợ chết, đặc biệt là dưới tình huống biết rõ là đã chết, ai lại nguyện ý dùng tính mạng của mình đổi lấy tính mạng của người khác chứ?

Con người đều ích kỷ, không phải sao?

Mấy ngàn ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt của rất nhiều người lộ ra vẻ chán chường, bọn họ và Diệp Tĩnh Vũ cũng không có giao tình quá sâu. Tuy dưới sự lãnh đạo của hắn, đám người bọn hắn toàn bộ đều tiêu diệt chiến đoàn Sư Tử bột cường đại, sáng tạo ra một kỳ tích cực lớn., Hơn nữa còn lập được công lao to lớn, thế nhưng kỳ tích không phải lúc nào cũng có. Lưu lại, khẳng định là cứu tử nhất sinh, ngay cả sinh mệnh cũng không còn, công lao lớn hơn nữa thì đã sao?

Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, hắn chỉ lẳng lặng nhìn binh lính xung quanh, trong mắt tràn ngập thẳng thắn, tràn đầy chân thành...

“Ta nguyện ý lưu lại...” Lúc này, Biệt Ly là người đầu tiên đứng dậy, chỉ trải qua suy nghĩ ngắn ngủi, hắn đã đưa ra quyết định, mặc dù biết sau khi ở lại rất có thể mình sẽ không được mặt trời ngày mai nữa, nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt chân thành của Diệp Tĩnh Vũ, lý trí trong lòng hắn luôn bị đánh cho tan nát...

Chương thứ mười bốn thứ hai, chết?

“Ta lưu lại...” Nhạc Hữu Quần thấy Biệt Ly ở lại, cũng bước ra một bước, đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt lại không thấy bất cứ thần sắc nào, cũng không biết đang nghĩ gì...

“Ta lưu lại...” Thấy có người đứng ra, lập tức có binh sĩ đứng ra...

Một, hai, ba...

Trong mắt bọn họ đều tràn ngập chân thành, trong mắt bọn họ tràn đầy cuồng nhiệt, trong mắt của bọn họ, đều tràn đầy tuyệt ý phải chết...

Rất nhanh, người đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nhiều, bọn họ đều là nhân sĩ võ lâm, mỗi người đều là hạng người trọng tình trọng nghĩa, nghe Diệp Tĩnh Vũ thẳng thắn kể ra nguy hiểm mà phe mình gặp phải, trong lòng đều cực kỳ cảm động, theo lý thuyết nói., Hắn hoàn toàn có thể hạ lệnh lưu lại một nhóm người, bản thân mang theo những người còn lại bỏ chạy với tốc độ cao nhất, nhưng hắn không làm như vậy, ngược lại là muốn tự mình lưu lại, kéo dài thời gian cho đám người mình, hắn có thể vì bọn mình mà hi sinh lớn như vậy, tại sao mình không thể làm chứ?

Không phải chết sao? Nam nhi còn sống, sớm muộn gì cũng phải chết, sau này cả đời sinh sống trong tự trách lẫn thống khổ, còn không bằng chết oanh oanh liệt liệt như vậy...

Nhìn những người sau lưng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tụ tập, những binh sĩ còn lại trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ, lập tức, lại có một bộ phận người đi ra thật lớn...

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều người đi ra, ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ cố chấp. Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Hắn không nhìn ra bọn họ, bọn họ đều là một đám nam nhi nhiệt huyết, bọn họ đều là một đám anh hùng hảo hán...

Nhìn những người sau lưng Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nhiều, trong mắt Trần Đô cũng lộ ra vẻ kinh ngạc và tán thưởng, không biết từ lúc nào thân thể của gã đã đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt gã cũng tràn ngập vẻ kiên định...

Có thể đi theo bên cạnh một tướng quân như vậy chính là vận may lớn nhất đời này của hắn...

Hắn đã quen nhìn bóng tối chốn quan trường, biết rất nhiều tướng quân gặp phải tình huống thế này, đại đa số đều lựa chọn bảo vệ tính mạng của mình trước, lúc còn phải đem trách nhiệm đổ lên người những người khác, quả thực không có người ngu ngốc như Diệp Tĩnh Vũ...

Thà rằng không muốn tính mạng mình, cũng phải bảo trụ được tính mạng thuộc hạ của mình. Có lẽ, hắn không phải một vị tướng quân tốt, nhưng hắn tuyệt đối là một hảo huynh đệ tốt...

“Các huynh đệ, các người đều rất tốt, các người đều là anh hùng hảo hán, Diệp Tĩnh Vũ ta có thể cùng các người chiến đấu, cuộc đời cũng là may mắn lớn nhất của ta, nhưng ta chỉ cần hai ngàn người, các người theo ta ở lại, Trần Kỳ, người lập tức suất lĩnh những huynh đệ khác chạy về phía tây, Ảnh Tiêu Tiêu sẽ trợ giúp các người chỉ đường, chỉ cần đi vào dãy núi Thiên Đãng, bọn họ sẽ không còn cách nào đối phó với chúng ta nữa...” Thấy sau lưng mình đã tụ tập gần hai ngàn người, y nhìn binh sĩ đang không ngừng đi tới bên này, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mở miệng nói...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, rất nhiều người không nhúc nhích cúi thấp đầu mình xuống, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ giận dữ và xấu hổ...

“Tướng quân...” Trần Kỳ muốn nói gì đó, lại bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Đây là mệnh lệnh...” Diệp Tĩnh Vũ ngữ khí nghiêm túc, khí tức bá đạo cường đại càng phát ra...

“Tuân mệnh, tướng quân...” Nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, Trần Chi đầu còn dám nói thêm gì, trực tiếp thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, lễ này bao hàm sự sùng kính cao nhất với Diệp Tĩnh Vũ...

Không thể không nói, Trần Kỳ dẫn binh đánh trận rất giỏi, chỉ cần không đến một khắc thời gian đã sắp xếp xong mấy ngàn người còn lại và mấy ngàn người, mấy ngàn người đồng thời thi lễ với đám người Diệp Tĩnh Vũ, bao hàm sự cảm kích, bao hàm sự tôn kính...

Mặc kệ ban đầu bọn họ có tâm tư như thế nào, vào giờ khắc này, trong lòng bọn họ đều tràn đầy cảm kích cao thượng nhất. Bọn họ đều hiểu, nếu đám người mình có thể không chết, cái mạng này là của thiếu niên tên Diệp Tĩnh Vũ, mang theo một đám huynh đệ không sợ chết đòi về...

Bởi vì thời gian cấp bách, mọi người không nói thêm gì nữa, nguyên một đám trầm mặc đi về hướng tây, rất nhanh, đã biến mất trước mắt mọi người, chỉ còn lại gần hai ngàn người sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, còn có hơn một ngàn đầu nha sư nằm rạp trên mặt đất không dám lộn xộn, trong chiến đấu vừa rồi, cơ hồ không có ai đi trêu chọc những phiền toái của nha sư này...

Mãi đến khi bóng dáng năm sáu ngàn người kia biến mất sau đồi núi, Diệp Tĩnh Vũ mới chuyển qua thân thể, nhìn đôi ánh mắt không sợ chết kia, trong lòng của hắn thở dài trùng trùng điệp điệp một tiếng...

Không ai muốn chết cả, cho dù là bản thân mình cũng không muốn chết, đại thù của mình còn chưa báo, Vân Kinh còn có Lạc Linh Nhi đang đợi mình, mình mới mười tám tuổi, còn có cuộc sống tốt đang chờ mình, sao mình lại nguyện ý chết chứ?

Nhưng trên thế giới này, có rất nhiều chuyện phải làm, cho dù kết quả cuối cùng là phải trả giá bằng tính mạng của mình...

Trên thế giới này, càng có nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu, quan trọng hơn là báo thù...

Một loại trong đó gọi là lương tâm...

Những binh lính này, mặc dù không có nhiều thời gian ở chung với bọn họ, nhưng bọn họ một tay dẫn dắt bọn họ ra,

chính mình vốn đã gạt bọn họ, chính mình đã thẹn với bọn họ, hôm nay thật vất vả đánh tan đội chiến sư cương sư cường đại, chính mình làm sao có thể nhìn từng người một chết đi đây?

Sinh và tử là vấn đề đơn giản như thế, sinh và tử, lại là vấn đề phức tạp như thế...

Diệp Tĩnh Vũ xoay người nhìn qua gần hai ngàn người còn lại, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, đó là một loại vui mừng...

Thế giới này không thiếu hảo hán, thế giới này càng không thiếu anh hùng, bọn họ đều là một đám anh hùng đỉnh thiên lập địa...

“Các huynh đệ...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, nhưng giọng nói của hắn có chút khàn khàn, nhìn những con mắt chân thành kia, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói gì...

“Tướng quân, người không cần nói thêm gì, các huynh đệ đều biết...” Lúc này, Biệt Ly lại mở miệng nói...

“Được, vậy chúng ta cùng đối mặt với địch nhân cường đại đi, sống... Không thể cùng chết, nhưng chúng ta lại có thể cùng chết... Nghe theo hiệu lệnh của ta, tất cả mọi người đều lên sư tử Côn Bằng... Để chúng ta cùng nghênh đón chiến đấu đi...”
Diệp Tĩnh Vũ nhìn Biệt Ly một chút, trong mắt hắn tràn đầy nước mắt...

Đó là nước mắt cảm động...

Đó là nước mắt sục sôi...

Gần hai ngàn người, không ai nói thêm câu nào, cả đám đều đang nằm rạp trên mặt đất phóng về phía những con sư tử siêu quạ, trước khi chết có thể cười con sư tử đầu sư tử mà tứ đại quân đoàn của Thục Vân Quốc nghe thấy đều biến sắc, chết cũng đáng giá...

Có Tiểu Đào Đào ở đây, những con nha sư này nào dám nhiều lời, quả thực so với chiến sĩ Chử Sư còn muốn nghe lời hơn, căn bản không dám kháng cự những người xa lạ này thân cận...

Khi tất cả mọi người đều bước lên lưng sư tử, trong miệng Tiểu Đào phát ra tiếng vang ù ù tựa như đang truyền lại điều gì

đỏ. Những con su tử bột vừa rồi còn nằm rạp trên mặt đất, từng con đứng lên, bắt đầu ngửa mặt lên trời điên cuồng gào rú. Tiếng gào to vang vọng cả chân trời, dường như nỗi sợ vừa rồi bị quét sạch, trong mắt chúng càng lộ ra hào quang hung tàn...

Mà lúc này, một bóng đen đã lọt vào tầm mắt mọi người...

Hạng bốn mươi ba giết chóc bắt đầu.

Nhìn bóng đen cách đó vài dặm, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra chiến ý chưa từng có, hắn biết, đây là một trận chiến cử tử nhất sinh, cho dù là chính mình, cũng chưa chắc có thể sống sót, nhưng trong lòng của hắn, không có hối hận, chỉ cần có thể thuận lợi ngăn chặn chi này, đổi lấy đủ thời gian cho hơn năm ngàn người rời đi, tất cả đều đáng giá...

Lặng lặng ngồi trên lưng nghịch bác, Tiểu Đào đang ở bên cạnh hắn. Lúc này, tựa hồ như cảm nhận được cỗ khí tức nặng nề trong lòng mọi người. Hai tiểu tử này không còn đối địch như nhìn mặt trời, ánh mắt đều nhìn về phía dòng nước màu đen càng ngày càng gần...

Đó là một nhánh quân đội toàn bộ hắc giáp, không có bất kỳ cờ hiệu nào, không có bất kỳ dấu hiệu nào, phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ là một mảnh đen, phảng phất một đám kiến đen, chen chúc chạy tới bên này...

Càng ngày càng gần, số lượng kia cũng càng ngày càng nhiều, rất nhanh, chỗ đám người Diệp Tĩnh Vũ đứng không tới một cây số...

Dùng nhãn lực Diệp Tĩnh Vũ, đã có thể thấy rõ khuôn mặt binh lính đi đầu...

Những thứ kia đều có tóc đen, da vàng, không phải tóc màu nâu của Hồ Quốc, trái lại giống như người của Thục Vân Quốc...

Chẳng lẽ là một nhánh đại quân nào đó của Thục Vân quốc, nhưng mà không đúng a, quân dung chỉnh tề như vậy, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, Thục Vân quốc ngoại trừ Phong Vân Lôi điện ra thì ngoại trừ Phong Vân quốc., Làm sao có thể tìm được đội quân tinh nhuệ như vậy, nhưng áo giáp của tứ đại quân đoàn Phong Vân Lôi điện đều không phải là màu đen, mà bọn họ cũng coi bản thân là vinh quang lớn nhất

của tứ đại quân đoàn, tuyệt đối không có khả năng mặc những áo giáp màu sắc khác, càng không có khả năng không đánh ra cờ của mình, như vậy rốt cuộc đây là quân đội từ đâu tới?

Vào lúc này, ở trung tâm đại quân màu đen, một gã cưỡi chiến mã, đầu đội mũ giáp màu đen, mái tóc rối bời sau đầu, mọc ra một cái mũi ưng, nam tử mắt lõm xuống cũng nhìn thấy bóng người cưỡi trên sư tử lưng còng...

“Thiết quân quả nhiên là một đám phé vật, hơn một vạn người, vậy mà còn để cho chiến đoàn Lâm Sư bảo tồn chiến lực khoảng hai ngàn người, thật sự là một đám phé vật...” Nhìn một con sư tử lưng còng, nam tử trong miệng chửi rủa một tiếng...

“Tướng quân, những người kia hình như không phải là người của chiến đoàn Sư Tử, bọn họ đều mặc áo giáp của Thiết Quân...” Lúc này, họ cũng cưỡi một con chiến mã, cung kính nói với một người bên cạnh nam tử này...

“Cái gì?” Mũi ưng kia nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện đối phương mặc dù đều cưỡi trên lưng ngựa sư, nhưng cả đám tóc đen, căn bản không phải là chiến sĩ ngựa sư đầu trọc, không khỏi kinh ngạc một hồi...

“Lẽ nào đám phé vật kia lại tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn của Chử Sư? Một đám ô hợp làm sao có thể tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn Sư Tử?” Về kinh ngạc trên mặt ưng câu càng ngày càng đậm...

“Nhưng cho dù vận khí bọn chúng tốt, nếu thật sự tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn của Tập Sư Tử, vậy cũng không có khả năng thu phục tọa kỵ của chiến đoàn Toàn Nghê Sư a?” Lưỡi ưng càng nghĩ càng kinh ngạc...

Trước kia bọn họ cũng từng bắt được Sư Tử, thế nhưng những dị thú này căn bản sẽ không để cho những người khác cưỡi lên lưng của nó, cho dù là cao thủ thực lực cường đại, chúng nó cũng thà chết không theo, nhưng hiện tại, những con sư tử bột này vẫn đứng yên một cách quy củ, tựa như cưỡi trên lưng mình là chiến sĩ của Tập Sư...

“Tướng quân, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lúc này, tên sĩ quan phụ tá mũi ưng kia lại hỏi...

“Làm sao bây giờ? Hiện giờ Tiêu Canh đang bị quân đoàn Bạo Vũ của Hồ quốc cuốn lấy, không cách nào đến đây được nữa, như vậy việc truy sát chiến đoàn Sư Tử còn thừa sức chiến đấu tự nhiên rơi vào tay Âm Ảnh quân chúng ta, nhưng nếu đám phế vật kia đã giúp chúng ta tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn của Kỳ Sư, vậy chúng ta đương nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của Quốc chủ, giết không tha...” Mũi ưng lạnh lùng nói...

“Vậy Diệp Tĩnh Vũ kia thì sao? Vạn nhất không cẩn thận thương tổn hấn thì làm sao bây giờ? Có nên gọi hấn ra trước không?” Tên sĩ quan phụ tá kia tiếp tục hỏi...

“Không cần, mặc dù Quốc chủ nói muốn lưu hấn lại, thế nhưng đao kiếm không có mắt, giết thì cũng giết...” Mũi ưng lại lạnh lùng nói, trong đầu của hấn, lại hiện ra mười rương châu báu mà Đại thiếu chủ đưa tới, còn có một trăm xử nữ xinh đẹp...

Người này không ai khác, chính là Thục Vân quốc ngoại trừ bốn đại quân đoàn Phong Vân Lô Điện, Lạc Tiêu Phong tự mình móc túi ra, tạo thành một nhánh quân đội, tướng quân Âm Ảnh quân Âu Dương lạnh lùng, đây là một nhánh quân ngoài Lạc Tiêu Phong, những người khác tuyệt đối không biết, cho dù là Lạc Nhược Phong cũng không biết, Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên cũng là dưới cơ duyên xảo hợp mới biết được, càng thuận lợi liên hệ với Âu Dương - Lãnh Tàn...

nhánh quân đội này không thể lộ ra ánh sáng, bọn họ không có cờ xí, không có đánh số, nhiệm vụ của bọn họ chính là trợ giúp Lạc Tiêu Phong tiêu diệt một số chuyện không thể lộ ra ngoài, bọn họ có năm vạn người, tuyệt đại đa số trong đó đều do tử tù tạo thành, tuy rằng thực lực không bằng Phong Vân Lô Điện, nhưng mỗi người đều là hạng lòng dạ độc ác...

Lúc này đây, bọn hấn phụng lệnh Lạc Tiêu Phong, chờ hai bên chiến đoàn sư tử và thiết quân lương bại câu thương, tiêu diệt hoàn toàn...

Bất kể là chiến đoàn nha sư, hay là thiết quân, đều không phải là điều Lạc Tiêu Phong muốn thấy, bất quá Lạc Tiêu Phong lại nói cho Âu Dương lạnh lùng tàn nhẫn, nếu Diệp Tĩnh Vũ không chết trong tay quân đoàn nha sư, nhất định phải nghĩ đủ mọi biện pháp cứu hắn trở về...

Không nói rõ cuộc phía sau Diệp Tĩnh Vũ có thể lực cường đại hay không, một tuyệt thế thiên tài hồn võ song tu tuyệt đối là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, Lạc Tiêu Phong không hy vọng người như vậy mới chết như vậy...

Có điều trước khi đến đây, Âu Dương tàn nhẫn lại nhận được hồi lộ to lớn do Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên đưa tới, gã đã nghĩ hết tất cả biện pháp đưa Diệp Tĩnh Vũ vào chỗ chết, cho nên, gã mới quyết định như vậy...

“Đã biết, tướng quân...” Âu Dương lạnh lùng tàn phế tên là Lâm Thiên Thiên, là tâm phúc tuyệt đối của Âu Dương. Ngoại trừ lãnh tàn, gã cũng là người duy nhất biết mệnh lệnh của Quốc chủ, bây giờ nghe Âu Dương lạnh lùng nói như vậy, làm sao còn không rõ cái gì...

“Đệ nhất quân, xung phong, giết không tha...” Nhìn đám người Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng gần, Lâm Côn thay thế Âu Dương Lãnh Tàn, dưới mệnh lệnh sát sát... Đối mặt với chỉ còn lại không đến hai ngàn thiết quân, dù bọn họ còn cười cường sư, bọn họ căn bản cũng không cần trận hình...

Trong nháy mắt, tiếng la giết vang vọng bầu trời...

Hơn một vạn người đại quân đồng thời rút ra bội đao của mình, gào thét phóng về hướng đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Còn lại hơn bốn vạn người lại đứng tại chỗ, muốn chém giết hai ngàn người, một vạn người là đủ...

Đối mặt với dòng nước màu đen hơn một vạn người kia, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ phẳng phất như một chiếc thuyền lá trên dòng sông lớn, tùy thời đều có thể bị hủy diệt, nhưng trong mắt mỗi người bọn họ, lại tràn ngập chiến ý mãnh liệt...

“Giết...” Nhìn Hắc giáp quân khởi xướng công kích, Diệp Tĩnh Vũ cũng rống to một tiếng, lấy ra thanh thiết đao đen kịt,

vỗ một cái ngòi xuống nghịch bác, dẫn đầu phóng tới đại quân màu đen...

Phía sau hẳn, tám mươi chiến sĩ Xích Di tộc, dưới sự dẫn dắt của Xích Di Thương, đi sát bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, sải bước, phóng tới phía trước...

Hạng bốn chương giết giết giết.

Về phần hai mươi tên xạ thủ Hồ Học Tộc dưới mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, cùng với hơn năm ngàn người theo hướng Tây mà đi, người ở lại là muốn chặn đường đối phương mấy vạn đại quân, là dám chết đội, cung thủ phát huy chiến lực cũng không lớn, hơn năm ngàn người kia cũng muốn tiến về Thiên Khuyết sơn mạch, Hồ Tỳ Hưu nhất tộc từ Nam Hoang Man lâm đến, đối với tất cả mọi thứ trong núi rừng quen thuộc hơn rất nhiều, hơn năm ngàn người kia cũng cần có người hướng dẫn tốt...

Bất quá Hồ Tư lại lưu lại, làm nô lệ của Diệp Tĩnh Vũ, chủ nhân đang liều mạng, hắn làm sao có thể rời đi? Hồ Tư Mộng tự nhiên cũng muốn lưu lại, bất quá lại bị Diệp Tĩnh Vũ một quyền nện ngất, mặc dù mình không phải chính nhân quân tử gì, nhưng loại chuyện muốn nữ nhân cùng chịu chết này lại còn không làm được...

Biệt Ly, Nhạc Hữu Quân cũng là những người cưỡi cương sư đi theo sau lưng đám người Diệp Tĩnh Vũ, không sợ chết lao về phía dòng nước màu đen, bọn họ giống như những chiếc thuyền nhỏ đi ngược dòng lên, không ngừng giãy dụa...

Ba trăm mét, hai trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét, ba mươi mét, mười mét... Năm mét...

Nhìn hắc giáp thiết quân càng ngày càng gần, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười lãnh khốc...

Trong mắt hiện lên một đạo ngân mang, cuồng bá chiến văn trực tiếp sử dụng, một gợn sóng màu vàng nhạt trong nháy mắt nở rộ, trực tiếp đánh tới những tên hắc giáp binh sĩ kia...

Đây là tuyệt học mà cường giả cảnh giới Ngưng Hồn mới có, cho dù tông sư gặp phải cũng sẽ đau đầu vô cùng, huống chi những binh lính này chỉ là cảnh giới Võ Đồ bình thường chứ?

Trong nháy mắt, liền thấy gọn sóng màu vàng hung hăng đánh lên người vài tên binh sĩ đi đầu, áo giáp trên người bọn họ đứt thành từng khúc, tiếp theo thân thể bọn họ cũng bắt đầu vỡ ra từng khúc, giống như thủy tinh nhân, toàn bộ bạo liệt ra, huyết tương đỏ tươi cùng thịt nát bay ra bốn phía...

Chỉ trong nháy mắt, mấy người mới rồi còn sừng sững đã trở thành một đồng thịt nát, tình cảnh như thế này khiến binh sĩ Âm Ảnh quân kinh hãi...

Bất quá chiến văn cuồng bá màu vàng kia cũng không có chấm dứt, vẫn không lưu tình chút nào đánh vào thân binh sĩ đang đuổi theo phía sau, bất quá lực lượng lại giảm bớt rất nhiều, chỉ có điều trùng trùng điệp điệp đánh bay bọn họ ra ngoài, dù như vậy, cũng truyền đến từng trận thanh âm xương cốt vỡ vụn...

Miệng lớn máu tươi từ trong miệng bọn họ phun ra...

Không chỉ như vậy, thân thể bọn họ bay ngược lại nện vào trên thân binh sĩ phía sau cư trú, lập tức có mười mấy người bị nện ngã xuống đất...

Lúc này, Nghịch bác đã mang theo Diệp Tĩnh Vũ vọt vào trong đại quân, hắc sắc thiết đao đen kịt trong tay Diệp Tĩnh Vũ xẹt qua nhanh như tia chớp, mặc dù thanh đao rách này không đủ sắc bén, nhưng cực kỳ cứng cỏi, sau khi Diệp Tĩnh Vũ đưa chân khí vào, vẫn như cũ dễ dàng chém giết đầu hai tên binh sĩ...

Xích Di cầm trong tay một thanh chiến phủ khổng lồ, theo sát bên người Diệp Tĩnh Vũ, một gã binh sĩ Âm Ảnh quân đang muốn dùng mã đao chém giết kỵ sĩ trên lưng nghịch bác Diệp Tĩnh Vũ, chiến phủ khổng lồ của Xích Di đã nện xuống toàn bộ, lực đạo khủng bố trực tiếp chém người nọ thành hai nửa...

Nội tạng thỏa thích phun ra, mấy tên binh sĩ đứng gần đó bắt đầu nôn mửa, tám mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc đi theo sau Xích Di Tộc như một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp xông lên, dưới chiến phủ cực lớn, căn bản không có bất cứ kẻ nào có thể chống cự được...

Bọn họ phảng phất như những cỗ máy giết chóc, cứ như vậy vọt thẳng vào đại quân...

Biệt Ly, Nhạc Hữu Toàn xúm lại với Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ đều là cao thủ Tiên Thiên, trong cơ thể chân khí Tiên Thiên không ngừng phóng thích, trong tay đều cầm mã đao thật dài, cười trên sự tử Côn Bằng, không ngừng vung vẩy, từng đạo đao khí sắc bén phá không mà ra, chém giết từng cái từng cái mạng người?

Sức chiến đấu của nhay sư lúc này cũng là lúc thỏa thích phát huy, thân thủ nhanh nhẹn của chúng căn bản không để cho những binh sĩ này có cơ hội ám sát, nanh vuốt sắc bén đã xé qua đầu đôi phương, dưới móng vuốt của chúng, đầu binh sĩ Âm Ảnh quân tựa như đậu hũ...

Mỗi một lần cắn xé là có thể mang đi tính mạng của một tên binh sĩ...

Mà những binh lính này, ít nhất phải ba bốn người mới có cơ hội chém trúng một con Sư Tử Hồng, mặc dù nhân số nhiều hơn so với Diệp Tĩnh Vũ năm lần, nhưng hơn một vạn người này căn bản không chịu nổi sự tấn công giết chóc của đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Hai khắc thời điểm chuông đi qua, hơn một vạn người còn lại không đến bốn ngàn người, mà đám người Diệp Tĩnh Vũ lại vền vền bỏ ra hơn bốn trăm thương vong, mà chiến ý của bọn họ lại càng thêm cao vút...

Còn lại hơn sáu ngàn người sớm đã bị đám người Diệp Tĩnh Vũ hung hãn giết đến vỡ mật, nếu không cố kỵ sau lưng còn có bốn vạn đại quân, đã sớm xoay người chạy trốn...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh thiết quân lại có chiến lực bức này, ánh mắt lãnh tàn của Âu Dương lộ ra vẻ kinh ngạc...

“Lâm Thiên, ra lệnh cho Ảnh vệ xuất kích...Đại đội Trường Thương xuất kích...” Hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng hơn một ngàn người của đối phương sẽ hoàn toàn đánh tan sĩ khí phe mình, khi đó nói không chừng chính mình còn có khả năng lật thuyền trong mương, không muốn phát sinh loại chuyện này Âu Dương lạnh lùng hạ lệnh...

Ảnh vệ, Âm Ảnh quân là đội quân tinh nhuệ nhất, chỉ có một ngàn người, nhưng mỗi người đều là võ sĩ có thực lực cao cường, thậm chí có một số đã đạt đến cảnh giới võ sư...

Sĩ quan phụ tá lạnh lùng Âu Dương lập tức ra lệnh, trong nháy mắt, một đám bóng đen đi theo sau lưng Âu Dương Lãnh Tàn nhanh chóng chạy ra ngoài, phía sau bọn họ, còn đi theo hơn ba ngàn binh sĩ cầm trường thương trong tay...

Chứng kiến sự khủng bố của Sư Tử Lân Thú, Âu Dương Lãnh Tàn đã hiểu rõ, muốn cận thân đánh nhau với loại dị thú này thực sự không dễ...

Lúc này, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã sớm giết đến mềm tay, kể cả những con sư tử nanh vàng kia cũng mệt mỏi không chịu nổi, nhìn binh sĩ Âm Ảnh quân lại một lần nữa lao tới, trong mắt mỗi người đều không sợ hãi, vẫn phấn đấu quên mình nhắc vũ khí lên, phóng tới đối phương...

Đao sắt trong tay mang theo trận trận tiếng gió, đao khí sắc bén quét qua hết thầy chung quanh, kẹp trên phản bác thỉnh thoảng dùng ra chiến kỹ nghịch bác bảy bước, binh sĩ bình thường căn bản khó có thể tới gần...

Ngay cả Tiểu Đào Đào lúc này cũng giết đỏ mắt, thân ảnh màu trắng không ngừng lập loè, thực lực nó thể hiện tối thiểu cũng đã ngoài Tông Sư...

Lại có hơn một ngàn người bị chém giết, nhưng lần này, bên phía Diệp Tĩnh Vũ lại thương vong hơn ba trăm người...

Bọn họ đều là thân thể máu thịt, trong cơ thể không có lực lượng vô cùng vô tận, thậm chí còn có hơn bốn trăm con nha sư bị đâm chết...

Những nha sư này mặc dù là hoàng thú cấp ba, nhưng bọn chúng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, lại đối mặt với nhiều địch nhân, đâu còn có thể toàn thân trở ra...

Vào lúc này, Ảnh vệ của Âm Ảnh quân đã tiếp cận, chỉ còn lại hơn hai ngàn binh sĩ Âm Ảnh quân bắt đầu có tổ chức tránh sang hai bên, bọn họ muốn để lại chiến trường chủ yếu cho những Ảnh vệ cao cường này...

Nhìn những Ảnh vệ thân thủ cao minh hơn rất nhiều so với những binh sĩ khác, gương mặt treo đầy vết máu của Diệp Tĩnh Vũ vẫn là một trận nghiêm túc, trong mắt hắn, y nguyên chỉ có một ý niệm... Giết...

Hạng bốn mươi lăm Âu Dương lạnh lùng tàn phế.

Cầm thiết đao trong tay, thân thể vẫn ngồi trên lưng ngựa chuyển, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập quang mang nóng rực...

“Tướng quân, chúng ta đã kéo dài nửa canh giờ rồi. Có lẽ bọn tướng quân Trần Kỳ đã tránh đi khá xa rồi, chúng ta cũng nên lui lại thôi...” Lúc này., Biệt Ly cười một con Sư Tử Lân đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhưng con Sư Tử kia có đánh chết cũng không muốn tới gần ngựa chuyển, tuy cố uy áp trên người nó không kịch liệt như Tiểu Đào, nhưng trên người nó vẫn chảy xuôi huyết mạch Kỳ Lân, những con thú hoang cấp ba này không thể chống cự được...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, thấy hơn một ngàn binh sĩ thiết quân trong mắt đều mang vẻ mặt nóng rực, trong mắt bọn họ đã không còn sợ hãi, tất cả còn lại đều là trung thành kiên định nhất, mặc kệ lúc này mình ra lệnh như thế nào, bọn họ đều phục tùng trước tiên...

Nhiệm vụ kéo dài thời gian đã hoàn thành, mình có thể dẫn dắt bọn họ chạy trốn không?

“Khà khà, người tìm thủ lĩnh của bọn họ chưa?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời ngay vấn đề ly biệt mà đứng bên cạnh Hồ Mi nói... Bởi vì Âm Ảnh quân không có đánh số, không có cờ xí, lại thống nhất áo giáp đen, muốn tìm ra thủ lĩnh của bọn họ thực sự khó khăn...

“Ừm...” Hồ Thương nhẹ gật đầu, với tư cách là một xạ thủ cao minh, ngoại trừ kỹ năng bắn cung tinh xảo, còn cần có nhãn lực cực kỳ cao minh, dù sao muốn bắn chết con mồi, đầu tiên phải tìm ra con mồi...

“Khoảng cách này có thể bắn chết hán sao?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi, bất giác trước mắt vua, đối mặt với mây vạn đại

quân của đối phương, chút người ấy mình căn bản không có khả năng tiêu diệt toàn bộ, cho dù muốn thoát khỏi chiến trường, cũng rất khó làm được, trừ phi là làm cho đối phương đại loạn, mà là tướng quân bắn chết đối phương, đây không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất...

“Khó...” Hồ Thương lại lắc đầu, hôm nay hắn đã bắn ra rất nhiều mũi tên, hai tay cũng đã sớm đau nhức không thôi, bây giờ bọn hắn cách Âu Dương Lãnh Tàn chừng hơn một ngàn mét, khoảng cách xa như vậy, muốn bắn chết một gã cao thủ cảnh giới Tiên Thiên thật sự khó khăn...

“Cần khoảng cách bao xa?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi...

“Ít nhất năm trăm bước...” Hồ Thương từ tốn nói...

“Năm trăm bước...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn dòng nước màu đen đang lao về phía mình, khoảng cách năm trăm bước vừa vặn là Ảnh vệ đang bay vọt tới...

“Tất cả mọi người tới gần ta, cùng xông về phía ta...” Chỉ trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã ra quyết định, muốn mang theo những người còn lại rời khỏi chiến trường, biện pháp duy nhất chính là đánh chết thủ lĩnh của đối phương, nhiễu loạn trận hình của đối phương, lúc này mới có cơ hội, cho nên hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là cung cấp đầy đủ điều kiện cho Hồ Tu...

Theo mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, hơn một ngàn người lập tức tới gần hắn, mà hắn lại nắm chặt thiết đao trong tay...

“Khà khà, người không cần chiến đấu nữa, điều chỉnh thật tốt, đi theo bên cạnh ta, làm một kích cuối cùng kia đi...” Diệp Tĩnh Vũ nói với hồ liễn một tiếng, một loạt ngòi xuống nghịch bác, cũng không quay đầu lại phóng tới thủy triều màu đen đang vọt tới...

Xích Di Thương và tám mươi tên chiến sĩ Xích Di Tộc gắt gao theo sát bên cạnh hắn. Biệt Ly, Nhạc Hữu đám người cũng theo sát, hơn một ngàn người không ngừng tụ lại ở giữa, rất nhanh tạo thành một lưỡi đao sắc bén, hung hăng đâm về phía Âm Ảnh Quân...

Vừa mới tiếp xúc, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm nhận được sự khác biệt của đội quân màu đen này, bọn họ mạnh hơn chiến sĩ vừa rồi không biết gấp ba ba lần, tuy trước mặt mình cũng không có tư thế chống đỡ, nhưng hoàn toàn có thể dễ dàng ngăn cản binh sĩ đã sớm kiệt sức...

Cho dù là chiến sĩ Xích Di Tộc cường đại, lúc này cũng là ca ca mỗi mệt không chịu nổi, áo giáp trên người bọn họ rách tả tơi, tuy rằng không có một người thương vong, nhưng đối mặt với những Ảnh Vệ chỉ có cảnh giới võ sĩ, lại khó có thể phát huy được chiến lực kinh khủng vừa rồi...

Hơn nữa vừa rồi còn dư lại hơn ba ngàn người từ bốn phương tám hướng vây tới, căn bản không cho đám người Diệp Tĩnh Vũ có cơ hội thở dốc...

Bọn họ có chiến lực cực mạnh, nhưng lại phối hợp với những Ảnh vệ kia, mang đến phiền toái cực lớn cho đám người Diệp Tĩnh Vũ. Khi một đội binh chủng cầm trường thương xuất hiện, đám người Diệp Tĩnh Vũ lại càng lâm vào tuyệt cảnh...

Mặc người võ công cao cường, mặc người thực lực hùng hậu, thế nhưng đối mặt với bảy tám mũi thương sắc bén, người có thể làm gì?

Đặc biệt là những con sư tử kia, trên người căn bản không có áo giáp bảo hộ, binh lính bình thường cầm đao kiếm trong tay, dưới tốc độ nhanh nhẹn của bọn họ còn chưa kịp làm nó bị thương mà đã bị chém giết, thế nhưng trường thương này lại dài hơn bốn mét, bảy tám thanh trường thương đồng thời đâm tới, làm sao né được...

Chỉ mới giao phong lần đầu, đã có bảy tám chục con sư tử tử Hưu bị đâm thành cái sàng, binh sĩ thiết quân trên lưng chúng càng bị loạn thương đâm chết, quả thực còn kinh khủng hơn cả vạn mũi tên xuyên tim...

Ngay cả chiến sĩ của tộc Xích Di cũng xuất hiện thương vong, áo giáp trên người bọn họ tuy chắc chắn nhưng cũng cực kỳ nặng nề. Trải qua chiến đấu lâu như vậy, từng người đã sớm kiệt sức, động tác nặng nề, sơ sẩy một cái đã bị mũi đao của đối phương đâm vào yết hầu...

Nhìn từng tên binh sĩ thiết quân ngã xuống, nhìn từng tên từng tên từng tên chiến sĩ Xích Di tộc ngã xuống, đây đều là thân vạ của mình, bọn hắc tử Nam Hoang Man Lâm đi ra, chỉ vì bảo hộ mình mà thôi, bọn hắc không có bất kỳ nghĩa vụ nào vì Thục Vân Quốc mà toi mạng, nhưng đều là bởi vì chính mình, bởi vì chính mình, bọn hắc cứ như vậy mà chết đi...

Lòng áy náy tự nhiên sinh ra, đồng thời trong lòng áy náy, một ngọn lửa giận vô danh bốc cháy lên, nhưng hắc biết, bây giờ không phải là lúc tức giận, phía sau hắc còn có hơn một ngàn huynh đệ, chính mình nhất định phải tranh giành cho bọn họ một đường sinh cơ duy nhất kia...

Cử tử nhất sinh, một đường sinh cơ, nhất định phải tranh giành...

Tia sáng trắng trong mắt không ngừng lóe lên, chiến văn cuồng bá không ngừng tuôn ra, binh sĩ Âm Ảnh quân nào muốn tới gần đều bị đánh bay ra ngoài, nhưng chiến văn cuồng bá như thế không muốn sống, lại dùng hồn lực khổng lồ của Diệp Tĩnh Vũ đánh chết mấy trăm người, cũng đầy mỗi một, đầu sắp nổ tung, trước mắt lại là những đóa hoa vàng...

“Ngao ngao ngao...” Tựa hồ cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ không ổn, Thao Thiết rống to một tiếng, một đạo lực lượng tinh thuần từ trong cơ thể bắn ra, trực tiếp chui vào trong thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

“Lá cây nhỏ, ngươi không muốn sống nữa sao?” Thanh âm Tiểu Đào trực tiếp xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ đạt được hồn lực tinh thuần của Tiểu Đào mới dễ chịu một chút, nhưng cũng biết sử dụng hồn lực không kịp tiêu hao như vậy, còn chưa chờ đối phương giết chết mình, rất có thể đã chết rồi...

“Tiểu Đào, nếu như không thể đánh chết thủ lĩnh của đối phương, ngươi và nghịch bác sẽ lập tức rời đi. Bọn họ không ngăn được các ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ trên đầu dùng phương thức sóng tinh thần trao đổi với Tiểu Đào, Thiết Dao trong tay cùng với góc độ quỹ dị xẹt qua cổ một tên binh sĩ quân địch,

lại thuận thế để lại vết đao thật dài trên cánh tay tên lính còn lại, lúc này mới ngừng lại...

Chương thứ mười bốn, nguy cơ.

Lần này, hần không vận dụng nửa điểm chân khí, thuần túy dựa vào lực lượng nhục thể, cũng tại thời khắc này, hần mới cảm giác được tinh diệu của Kinh Lô đao quyết, đao kỹ nhanh như vậy, chính là lực lượng mạnh nhất, căn bản không cần quá nhiều chân khí để tăng cường uy lực...

“Mịa nó, ta lại là người không có nghĩa khí? Sai, là thú...” Ai ngờ Đào Tiểu Đào lại bất mãn nói...

Mà thân thể của nó, càng là vì từng đao tàn ảnh, không ngừng gào thét trong đám người, mỗi khi chạy đến một nơi, móng vuốt sắc bén luôn có thể mang đi từng cái mạng, đối mặt với Thái Cổ hung thú Thao Thiết, cho dù chỉ là một con ấu thú, cũng không phải là thú mà những binh sĩ này có thể ngăn cản...

“Ách...” Cảm nhận được thanh âm bất mãn của Tiểu Đào, Diệp Tĩnh Vũ lại cảm động một hồi, một người một thú từ Nam Hoang đến, mình ngoại trừ trả một ít đồ ăn ngon ra thì không làm được gì, nhưng Tiểu Đào lại tự mình làm bao nhiêu chuyện? Lại còn cứu mình bao nhiêu lần?

Nếu như không phải nó, khả năng chính mình đã sớm chết trong tay thích khách, tình huống bây giờ, nó vậy mà còn không nguyện ý một mình rời đi...

Thật không ngờ rằng một con hung thú cũng trọng tình trọng nghĩa như vậy, chẳng qua con nha đầu này học từ bao giờ mà thô lỗ như vậy?

“Ngao...” Tựa hồ cảm nhận được tâm tình nặng nề trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, hoặc là nhìn thấy Tiểu Đào không ngừng chém giết binh sĩ đối phương, những nghịch bác không cam lòng rút lại phía sau rút cục bắt đầu phát uy, trong miệng truyền đến một trận tiếng gào tựa rống mà không phải rống, thân thể đen kịt đập về phía trước, trực tiếp đập vào trong hư không, lập tức

cảm nhận được một cỗ lực lượng vô hình trong nháy mắt hình thành, lập tức có bảy tám tên Ảnh vệ bắt đầu phá toái thân thể...

Khi nó bước ra bước thứ hai, thân thể bảy tám tên binh sĩ kia trực tiếp bạo liệt ra, hơn mười binh sĩ phía sau bọn họ cũng cảm giác được một lực lượng vô hình đánh vào ngực mình, xương cốt trong cơ thể cứ như vậy vỡ vụn, thân thể trực tiếp bay ra ngoài...

Nghịch bác bảy bước, lại là những binh sĩ cảnh giới võ sĩ nhiều nhất có thể ngăn cản?

Bất quá lấy thực lực nghịch bác bây giờ, nhiều nhất chỉ bước ra bước thứ ba mà thôi, vậy còn phải trả giá cực nặng, tựa hồ cũng biết hiện giờ nhân vật chủ yếu nhất là chờ Diệp Tĩnh Vũ thoát khỏi vòng vây, cho nên cũng không bước ra bước thứ ba...

Bất quá chỉ bước ra bước thứ hai, cũng xa xa không phải những binh sĩ này có thể thấp kém...

Hơn nữa, lại thêm long văn chiến gợn của nó khiến Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn thấy hi vọng sống sót...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chiến sĩ Xích Di tộc đã tử thương hơn mười người, ngay cả Xích Di Thương trên người cũng bị trường thương của đối phương đâm bị thương, máu tươi theo áo giáp chảy xuống, nhưng bọn họ vẫn phấn đấu quên mình bảo hộ xung quanh Diệp Tĩnh Vũ, không ngừng phóng về phía trước...

Lúc này, Ảnh vệ cũng đã tử thương hơn phân nửa, mặc dù bọn họ là đội quân tinh nhuệ nhất trong Âm Ảnh quân, nhưng đối mặt với thiết quân cưỡi Sư Tử Khiên lại chịu thiệt thòi rất lớn...

Tuy nhiên lúc chém giết Ảnh vệ, số lượng thiết quân cũng đang cấp tốc giảm đi. Khi đám người Diệp Tĩnh Vũ còn cách Âu Dương Lãnh Tàn năm sáu trăm bước, Thiết quân còn đang chiến đấu đã không đến năm trăm người...

Mà số quân địch mà bọn hắn chém giết cũng chỉ hơn một ngàn người mà thôi, xa xa không bằng cỗ chiến lực lúc trước kia...

Chứng kiến thiết quân đã đến mức nỗ lực hết đà, trên mặt Âu Dương lạnh lùng cũng không lộ ra bất kỳ ý cười nào, đối phương chỉ có không đến hai ngàn người, nhưng đến bây giờ, mình lại không có được ưu thế tuyệt đối, còn phải bỏ ra thương vong khổng lồ cho bảy tám ngàn người. Mặc dù điều này có quan hệ với việc đối phương có cương sư, nhưng chiến lực của đối phương cũng thực sự quá mạnh mẽ...

Đám người ô hợp này quả nhiên có chút manh mối, trách không được mệnh lệnh của bệ hạ là diệt sạch bọn họ, nếu không thật khó có thể khống chế bọn họ...

“Lâm Thiên, lấy cung...” Lúc này, Âu Dương Lãnh Tàn bỗng nhiên nói với Lâm Thiên Thiên bên cạnh...

“Tuân mệnh, tướng quân...” Lâm Côn không nói thêm gì, trực tiếp từ sau lưng ngựa lấy ra một thanh trường cung tinh xảo, cung kính đưa cho Âu Dương tàn phế...

Một tay Âu Dương tàn nhẫn cầm trường cung, một tay rút từ trong ống tên ra một cây linh tiễn màu đen, rất là tự nhiên khoắc lên dây cung, nhắm thẳng về phía trước, mục tiêu của gã, chính là Diệp Tĩnh Vũ dẫn đầu chém giết...

Đây là một cây cung có thể bắn chết bảy tám trăm bước, cũng chỉ có võ sư Tiên Thiên Âu Dương mới có thể ngưng tụ ra chân khí Tiên Thiên như vậy...

Ngay khi Âu Dương lạnh lùng nhắm chuẩn Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Tu vẫn luôn đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ cũng móc ra trường cung của mình, bắt đầu nhắm chuẩn, chung quanh có hơn mười chiến sĩ Xích Di tộc bảo vệ, những Ảnh vệ kia căn bản không xông vào được, hẳn có đủ thời gian nhắm vào...

Tựa hồ thấy được động tác lạnh lùng của Âu Dương, thần tình trên mặt Hồ Tu nhất thời biến đổi, rốt cuộc cũng bắt chấp tiếp tục di chuyển về phía trước, răng cắn đầu lưỡi của mình, phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp phun lên trên cung tên, trong miệng nhanh chóng niệm một đoạn chú ngữ kỳ diệu, một tay kéo dây cung cấp tốc buông ra, một đạo lưu tinh màu đen trong nháy mắt phá không mà ra...

Vào lúc này, Âu Dương Lãnh Tàn đã nhắm vào Diệp Tĩnh Vũ, đang muốn buông dây, lại nhìn thấy một đạo hắc quang phóng tới chính mình, một cỗ hàn ý trước nay chưa từng có đánh khắp toàn thân, thân thể bản năng tránh qua một bên, dây cung trong tay cũng buông ra, mũi tên bay ra...

“Xoẹt...” một tiếng, mặc dù Âu Dương Lãnh Tàn đã theo bản năng tránh đi, thế nhưng mũi tên hội tụ tinh huyết Hồ Tu kia lại đạt đến tốc độ cao nhất, gần như trong nháy mắt thoát khỏi dây cung, đã đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh Tàn...

Căn bản không có bất kỳ dừng lại nào, trực tiếp bắn vào trên thiết giáp lãnh tàn của Âu Dương, thiết giáp có thể ngăn cản đao kiếm giống như đậu hũ bị mũi tên bắn xuyên qua, trực tiếp chui vào ngực của gã...

Một đạo huyết tiễn cứ như vậy bắn ra, thân thể tàn phế của Âu Dương cũng trực tiếp từ trên lưng ngựa rơi xuống...

“Tướng quân...” Lâm Thiên Thiên một bên kinh hãi, thân thể trực tiếp từ trên lưng ngựa nhảy xuống, liền đánh về phía Âu Dương tàn phế...

Không chỉ có Lâm Thiên Thiên, đám vệ binh thân cận chung quanh Âu Dương lạnh lùng nhảy xuống ngựa, liền đánh tới Âu Dương tàn phá. Dưới đại quân hộ vệ, vậy mà bị người ta bắn trúng một mũi tên, nếu Âu Dương Lãnh Tàn có gì không hay xảy ra, bọn họ cũng đừng mong sống sót...

Trong nháy mắt, quân đội Âm Ảnh quân hỗn loạn...

Vào lúc này, Âu Dương lạnh lùng bắn ra vũ tiễn bởi vì nguyên nhân tay gã chệch hướng, trực tiếp sượt qua khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, vừa lúc bắn chết một tên thiết quân binh sĩ phía sau gã...

Nhìn thấy Hồ Thương đắc thủ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có thời gian đi thương hại tên thiết quân sau lưng kia, trong miệng hét lớn: “Tất cả mọi người theo ta phá vòng vây tiến về phía bắc, giết...”

Vừa nghe được mệnh lệnh như vậy, trong mắt hơn bốn trăm người còn lại lập tức sáng lên chiến ý cường đại. Tuy rằng bọn họ tự nguyện gia nhập đội chết, nhưng ai thật sự muốn chết,

hôm nay có thể sống sót, làm sao còn có đạo lý không dóc sức liều mạng...

Từng người một vội vàng đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, thừa dịp đại quân đối phương hỗn loạn, chạy nhanh về phương Bắc, mắt thấy là sẽ thoát khỏi vòng vây của Âm Ảnh quân, nhưng trong mắt đám Nhạc Hữu Lượng luôn đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ lại hiện lên vẻ hung ác...

Huyền Long Ba Chương thứ mười bốn.

Lúc này, đám người Xích Di Toan Nghê chỉ lo lao về phía trước, bọn họ bảo hộ hai bên Diệp Tĩnh Vũ, dùng lực lượng lớn nhất bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ phá vòng vây về phía bắc...

Không ai chú ý tới một tia hung quang theo sát bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả Biệt Ly cũng không chú ý tới, bọn họ đều đang điên cuồng lao về phía bắc...

Lao ra, sinh...

Không xông ra được, chết...

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, không có bất kỳ ai nguyện ý chết...

Diệp Tĩnh Vũ lúc này đã sớm sức cùng lực kiệt, đặc biệt là hồn lực của hắn, nếu không phải Tiểu Đào kịp thời độ độ hồn lực, có lẽ đã sớm bất tỉnh. Giờ phút này hắn đã đến mức thấp nhất thể lực, cảm giác, nhanh nhẹn, đều đã đến đáy cốc, hơn nữa địch nhân đều ở phía trước, hắn nào nghĩ đến sau lưng sẽ có nguy hiểm...

Coi như là phản bác, liên tục bước ra bảy bước, lúc này cảm giác cũng giảm xuống điểm tối thiểu, chỉ lo chở Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chạy về phương bắc...

Cũng chính là tìm thời điểm, thân thể Nhạc Hữu Quân cấp tốc tới gần Diệp Tĩnh Vũ, hầu như không cho mọi người có cơ hội phản ứng. Trường kiếm trong tay gã bỗng nhiên run lên, một đạo kiếm khí mãnh liệt phá không mà ra, đâm tới hậu tâm Diệp Tĩnh Vũ...

Kiếm khí này tới bất ngờ như thế, kiếm khí này đến kinh hãi như thế, bất kể Xích Di Thương, hay là Biệt Ly, hoặc là hồ ly, cũng sẽ không ngờ Nhạc Hữu Hội vào lúc này lại ra tay với Diệp Tĩnh Vũ...

Gần như chỉ trong nháy mắt, kiếm khí sắc bén kia đã đâm rách quần áo trên người Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không cho bất cứ cơ hội tránh né nào của Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp xuyên thấu qua ngực hắn...

Mặc dù hắn mặc nhuyễn trí mà Lạc Linh Nhi đưa cho, nhưng bộ giáp mềm này cũng chỉ ngăn cản đao kiếm bình thường, nào có thể ngăn cản kiếm khí sắc bén bức này...

Một mũi tên máu đỏ thẫm bắn ra, cơn đau đầu khiến sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ biến thành trắng bệch...

“Ngao...” Tựa hồ cảm nhận được đau đớn từ ngực Diệp Tĩnh Vũ truyền đến, tự biết mình thất trách liền phản bác một tiếng long ngâm, trong nháy mắt móng sau liền hướng Nhạc Hữu Sơn đập tới...

Thế nhưng đám Nhạc Hữu vừa mới đâm ra một kiếm này mặc kệ kết quả ra sao, thân thể đã bay vút một cái, đám người Xích Di Chủ còn chưa lấy lại tinh thần đã trốn vào trong quân đoàn đen tối...

“Tướng quân...” Nhìn thấy Nhạc Hữu bất ngờ trốn vào trong quân đoàn Hắc Ám, Biệt Ly quay đầu nhìn lại liền thấy lỗ máu nơi ngực Diệp Tĩnh Vũ, không khỏi biến sắc...

“Chủ nhân...”

“A Vũ...” Sắc mặt Hồ Thương, Xích Di Đà đồng thời đại biến, bọn họ nào nghĩ tới Nhạc Hữu Quân lại động thủ vào lúc này?

“Lá cây...” Tiểu Đào cảm nhận được thương thế của Diệp Tĩnh cũng kinh hãi, thân ảnh màu trắng trong nháy mắt xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, một ngụm nước bọt màu vàng liền phun tới miệng vết thương của Diệp Tĩnh Vũ...

Đây là hãn căn nát đầu lưỡi của mình, muốn dùng máu của mình để trị liệu vết thương cho Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng lỗ máu trên người Diệp Tĩnh Vũ xuyên qua trái tim, huyết dịch này có thể trị liệu được sao? Liền thấy máu tươi đỏ tươi không ngừng từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ toát ra...

Mà sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng trắng...

“Nhạc Hữu Đoàn, ngươi tiểu nhân hèn hạ, ta muốn giết ngươi...” Nhìn thấy sinh tức trên người Diệp Tĩnh Vũ dần dần biến mất, Biệt Ly giận dữ, đó là lửa giận phản bội bạn tốt, trong lửa giận, bao hàm sự tự trách sâu sắc của Diệp Tĩnh Vũ...

Trong nháy mắt khi nói chuyện, thân thể Biệt Ly đã trực tiếp lướt ra ngoài, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ngón tay liên tục điểm ra, nhất chỉ tuyệt tình, vừa ra tuyệt tình, không có bất kỳ binh sĩ nào có thể ngăn cản ngón tay này, dù cho bọn họ mặc áo giáp dày nặng, dù bọn họ cách xa nhau mấy mét, vẫn bị giết chết...

Hầu như mi tâm mỗi người đều có thêm lỗ máu, trong mắt bọn họ đều tràn đầy tuyệt vọng, nhưng thân ảnh Nhạc Hữu Quân đã sớm biến mất trong dòng người màu đen...

Biệt Ly căn bản không quan tâm bản thân đang ở trong hiểm cảnh, hắn vẫn cực kỳ phẫn nộ bảo vệ sự bất tử đuổi theo, mặc dù xuất thân từ Vô Thương môn, vốn nên tuyệt tình tuyệt ý, nhưng mấy ngày nay, ở chung với Diệp Tĩnh Vũ một trận, hắn đã sớm chấp nhận thương cấp Diệp Tĩnh Vũ này, đặc biệt là hôm nay Diệp Tĩnh Vũ vì huynh đệ của mình, chủ động giữ hắn lại biện pháp ngênh địch thật sâu...

Vì một nam nhân có tính mạng cao hơn tất cả những binh sĩ cấp dưới như vậy, cho dù có chết, Biệt Ly cũng sẽ không nhú mày. Nhưng bây giờ, đồng bọn mà mình từng tín nhiệm nhất này, là đồng bọn đã từng đồng sinh cộng tử, lại xuất kỳ bất ý ám sát người mà mình kính trọng nhất trước mắt mình, điều này làm cho trong lòng hắn sao có thể chịu đựng được?

Giờ khắc này trong lòng hắn không có sợ hãi, không có lo lắng, chỉ còn lại một ý niệm, tru sát Nhạc Hữu Quân, báo thù cho Diệp Tĩnh Vũ...

Cho nên, cho dù đối mặt với hơn một ngàn quân đoàn Âm Ảnh, hắn vẫn không chút cố kỵ...

Đám người Xích Di Chủ thấy Diệp Tĩnh Vũ bị ám sát, cũng là giận tím mặt, nhưng bọn họ không giống Biệt Ly giết tới đối

phương, bọn họ không ngừng vây quanh một chỗ, bảo hộ Diệp Tĩnh Vũ, ngăn cản bước chân những binh sĩ ám ảnh kia...

“Tiểu tạp chủng, đến lúc này ngươi còn muốn giữ lại sao? Nếu như lá cây nhỏ có xảy ra chuyện gì không hay, ta nhất định phải gọi ngươi đền mạng...” Tiểu Đào cũng lộ vẻ hung ác, bộ lông toàn thân dựng đứng lên, hung ý ngập trời từ trên người không ngừng phát ra, ác thú cũng từ trong cơ thể thoát ra, toàn thân bạch quang đại phóng...

Lần đầu tiên nghịch bác không vì lời của Tiểu Đào mà tức giận, cảm nhận được khí tức sinh mệnh càng ngày càng yếu trên lưng kia, tự biết mình thất trách mà rống lên một tiếng phản bác, trong mắt lóe lên hắc mang, bộ lông toàn thân không ngừng lớn lên, bao lấy toàn thân Diệp Tĩnh Vũ, không cho y rơi xuống, bốn vó dưới chân không ngừng giẫm mạnh, từng ngọn lửa màu đen từ dưới chân y bốc lên...

“Ta dẫn hắc ròi đi trước...” Để lại một câu tinh thần ba động như vậy, bốn vó khê động, thân ảnh trực tiếp vọt ra ngoài, vậy mà nhanh như thiểm điện. Chỉ là mấy hơi thở đã biến mất trước mắt mọi người, chỉ còn lại một vệt khói đen ở chân trời chậm rãi tiêu tán...

Nhìn thấy phản bác với tốc độ cao nhất rời khỏi chiến trường, Tiểu Đào không bao giờ dừng lại nữa, nó biết những người này đều là tinh nhuệ sau này của Diệp Tĩnh Vũ. Sở dĩ Diệp Tĩnh Vũ cam nguyện liều chết lưu lại, cũng là vì không muốn những người này xảy ra chuyện, đặc biệt là đám người Xích Di Chử Bằng, cùng đến từ Nam Hoang Man Lâm, mấy ngày nay đã giống như người thân, hắc tuyệt đối không thể để mặc kệ những người này...

Bạch quang trên người càng ngày càng sáng, lực lượng trong cơ thể càng không ngừng tăng lên, ác thú trên bầu trời biến thành bóng đen càng lúc càng lớn, uy áp khổng lồ đè ép mọi người một hồi khó chịu...

“Huyền Long Ba...” Khi bạch quang kia sáng chói chói mắt, Tiểu Đào lại một lần nữa sử dụng thần thông Long tộc...

Hồn lực khổng lồ đột nhiên bộc phát, hóa thành từng đạo sóng tinh thần mãnh liệt đánh thẳng về phía mấy ngàn người kia...

Trong nháy mắt, từng binh sĩ Âm Ảnh quân đều chảy máu thất khiếu, đầu huyền mất một hồi, trên mặt càng lộ ra thần sắc hoảng sợ...

Thế mà bọn họ lại trúng ảo thuật của Tiểu Đào...

Thiếu nữ tóc tím thứ mười bốn, thứ mười tám.

Một kích này, ít nhất có mấy ngàn người bị huyền thuật công kích, từng người đều không phân biệt địch ta, nắm vũ khí trong tay lên chém về phía những người xung quanh...

Huyền thuật công kích có diện tích lớn như vậy, cho dù là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển cũng cực kỳ khó khăn. Ít nhất, sau khi sử dụng chiêu này, Tiểu Đào liền rơi từ trên không trung xuống đất, mà ác thú trên bầu trời cũng không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành một bóng đen, tràn vào trong cơ thể Tiểu Đào Đào...

Nhìn thấy quân dung của đối phương đại loạn, Xích Di Cương đè nén sát ý dâng trào trong lòng, tiến lên nắm lấy Thao Thiết, chống đỡ trên vai mình chạy về phương bắc...

Hồ Tưu nhìn thoáng qua biệt ly trong đại quân đối phương, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cũng gấp rút theo sau Xích Di Cương, chạy về phương bắc...

Còn lại chiến sĩ Xích Di tộc, cùng với hơn bốn trăm người kia cũng mặc kệ, toàn lực theo sau Xích Di Chử, bỏ chạy về phương bắc...

Nhưng không biết là mất đi uy hiếp của Thao Thiết, hay là sóng Huyền Long của Thao Thiết ảnh hưởng tới những con sư tử này, từng người không nghe theo lệnh, nhằm về phía những binh sĩ Âm Ảnh quân toàn bộ lâm vào huyền thuật...

Bất đắc dĩ, rất nhiều binh sĩ nhảy xuống lưng Thao Thiết, dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy về phương bắc, bất quá cũng có một bộ phận binh sĩ lựa chọn lưu lại, khi bọn họ nhìn thấy Diệp Tình Vũ bị thương, không biết vì sao, trong lòng bọn họ đau đớn như vậy, phảng phất một kiếm kia ám sát chính là mình...

Một đám ánh mắt lộ ra thần sắc kiên quyết, cười trên người nha sư, tay vặn lấy mã đao sớm đã đứt gãy, nhào về phía binh sĩ Âm Ảnh quân không có lực phản kháng chút nào...

Quân trận Âm Ảnh quân, sớm bởi vì Âu Dương Lãnh Tàn của trúng tên mà đại loạn, lại bị ảo thuật Thao Thiết mê hoặc, tuyệt đại đa số mọi người lâm vào điên cuồng, Lâm Côn cùng các quan quân vội vàng trấn áp điên cuồng đều không kịp, làm sao còn có người chú ý đến Diệp Tĩnh Vũ đang chạy trốn...

Bất quá hai đạo nhân ảnh từ trong đại quân thoát ra, một trước một sau chạy về hướng đông, đúng là Nhạc Hữu Quân đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, chăm chú theo sau...

Nhìn thấy bản thân lâm vào cực độ điên cuồng biệt ly, Nhạc Hữu Quân căn bản không dừng lại, vẫn là tốc độ cao nhất chạy nhanh. Là người của Đại thiếu chủ, có thể tại thời khắc sống còn một kiếm giết chết Diệp Tĩnh Vũ, công lao như vậy đủ để cho gã được Đại thiếu chủ coi trọng, tiền trình đại hảo đang chờ đợi mình, gã không muốn liều mạng với tên điên này...

Trong trận chiến vừa rồi, hắn vẫn luôn bảo tồn thực lực của mình, cho nên hắn tin tưởng, Biệt Ly vừa rồi một mực toàn lực thi triển, tuyệt đối không đuổi kịp mình...

Đi theo phía sau biệt ly, lúc này đã đến tình trạng đèn cạn dầu, thế nhưng trong lòng của hắn lại có một phần chấp niệm, giết chết Nhạc Hữu Quân, báo thù cho Diệp Tĩnh Vũ. Thậm chí, thần trí của hắn đã mơ hồ, thế nhưng cỗ chấp niệm này vẫn ủng hộ hắn đuổi theo Nhạc Hữu Quân...

Cách đó mấy trăm dặm, cũng chính là bên cạnh một con sông nhỏ trong hạp cốc, sự nghịch nghị toàn lực chạy trốn đã mệt mỏi đến không thể thở nổi, cứ như là trong cơ thể nó có huyết mạch Kỳ Lân, tuy là hậu duệ Thái Cổ bác bỏ, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé hỗn tạp, qua mấy hơi thở đã chạy ra mấy trăm dặm, đây không phải vấn đề cước lực nữa, mà là thần thông...

Thân thể nằm nhòai bên cạnh con sông nhỏ, không ngừng thở hổn hển, mà Diệp Tĩnh Vũ trên lưng hắn lại nằm một bên, huyết dịch đỏ tươi nhuộm đỏ một mảng lớn xiêm y của hắn,

sắc mặt trắng bệch đến dọa người, hô hấp yếu ớt, phảng phất như ngọn nến tàn trong gió bất cứ lúc nào cũng có thể tắt...

Nghịch bác gian nan ngẩng đầu, nhìn Diệp Tĩnh Vũ cách đó không xa, tựa hồ muốn biểu đạt điều gì đó, thế nhưng tiêu hao nó thật sự đã ngủ say...

Giờ phút này, trái tim Diệp Tĩnh Vũ đã bị xuyên thủng một lỗ máu, máu tươi vẫn đang không ngừng phun ra bên ngoài. Đối thành bất kỳ người nào, hiện tại đã sớm chết hẳn, cũng chỉ có thân thể hắc sau khi tu luyện Bá Nguyên Quyết còn có thể để cho hắc còn sống...

Chân khí Tiên Thiên của Nhạc Hữu Quân đã bị Bá Nguyên lực trong cơ thể thôn phệ, thế nhưng Bá Nguyên lực mặc dù bá đạo, nhưng cũng không có thuật chữa trị kỳ diệu như Gia Cát Tư Nột, có thể nhanh chóng khiến vết thương của người ta khép lại...

Mặc dù tốc độ khép miệng nhanh hơn rất nhiều so với những người khác, nhưng dù sao lần này đã xuyên qua tim, tốc độ khép lại kém xa tốc độ máu tươi chảy ra, hơn nữa theo nhịp tim đập của hắc càng ngày càng chậm, tốc độ khép lại này cũng đang chậm lại...

Tựa hồ tốc độ hồi phục của thân thể và cơ thể hắc có quan hệ rất lớn...

Cứ theo đà này, Diệp Tĩnh Vũ sớm muộn gì cũng sẽ vì chảy máu mà chết...

Giờ phút này, trong đầu của hắc mơ mơ màng màng không có bất kỳ cảm giác gì, chỉ là cảm thấy mệt mỏi rã rời, thật muốn cứ ngủ tiếp như vậy, vĩnh viễn ngủ thiếp đi, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa...

Rốt cuộc không chịu nổi mệt mỏi cực độ, con mắt muốn mở ra của Diệp Tĩnh Vũ vẫn không mở, cả người cứ như vậy triệt để mất đi tri giác, mà máu trong ngực hắc vẫn đang không ngừng chảy ra, hô hấp của hắc, càng ngày càng yếu ớt...

Ngay lúc này, thượng lưu sông nhỏ truyền đến một trận tiếng ca, thanh âm trong trẻo ngọt ngào, phảng phất như tiên nữ trên trời đang hát vang, quanh quẩn trong hẻm núi, thật lâu chưa

tán đi, dư âm vòng quanh truyền thuyết cũng chỉ như vậy mà thôi...

Chỉ tiếc là lúc này sinh mệnh của bạn học lá nhỏ của chúng ta đang vô cùng nguy hiểm, làm sao còn nghe được tiếng ca tuyệt vời như thế...

Theo tiếng ca tới gần, một chiếc thuyền con từ trên sông nhỏ bay xuống, trên thuyền con có một thiếu nữ đang đứng, bờ môi nàng khẽ mấp máy, hiển nhiên tiếng ca duyên dáng đó là từ trong miệng nàng truyền ra...

Chẳng qua khác với tiếng tiên nữ tự nhiên, thiếu nữ lại có mái tóc dài màu tím, mái tóc dài buông xuống đến mắt cá chân, phảng phất một thác nước màu tím...

Mà toàn thân nàng lại đều được bao phủ trong quần lụa mỏng màu đen, quần lụa mỏng, rất mỏng, gần như là dán sát với thân thể của nàng, dáng người tuyệt mỹ lồi lõm, nếu như Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy tất cả những thứ này, nhất định sẽ không chút do dự nghĩ đến yêu kiều, bởi vì, chỉ có yêu kiều mới có dáng người tuyệt mỹ như vậy...

Khuôn mặt thiếu nữ rất đẹp, nhưng lại không mịn hoặc như yêu kiều, cũng không đẹp như Gia Cát Tư Nột, không dính chút khói lửa trần gian của tiên tử. Vẻ đẹp của thiếu nữ, là một loại mỹ lệ khác biệt, một loại mỹ lệ khác, tựa hồ dung nạp hết thảy mỹ lệ trong thiên địa, lại phảng phất không giống bất cứ mỹ lệ nào trong thiên địa...

Bên hông thiếu nữ, đeo một thanh loan đao tinh xảo, loan đao không vỏ mà như một vầng trăng khuyết màu tím...

Mà làm cho người ta chú ý nhất chính là đôi mắt kia của thiếu nữ, đó là một đôi mắt màu tím, phảng phất một đoàn tinh vân, lại phảng phất một vòng xoáy, chỉ cần vừa nhìn thấy đôi tròng mắt này, linh hồn của người sẽ bị hút vào trong đó...

“Ồ? Có người?” Tựa hồ nhìn thấy bờ Diệp Tĩnh Vũ, tiếng ca thiếu nữ đột nhiên dừng lại, thay vào đó là một trận sợ hãi thán phục, mà thân ảnh của nàng, lại trực tiếp từ trên thuyền con đi tới, cứ như vậy đập lên mặt nước từng bước một đi tới...

Không phải là Lãng Ba Ba Ba, không phải dạo chơi trên mặt nước, mà là loại dạo bước tự nhiên, thật giống như người bình thường đi ở đất bằng vậy, tự nhiên như thế, hài hòa như thế...

Ngày thứ mười bốn, Thi Hiên thứ mười tám.

Chỉ trong một cái hô hấp, thiếu nữ đã bước chậm...” Đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, mà chiếc thuyền con sau lưng nàng lại dừng lại ở trong dòng sông, bất luận dòng nước chảy gấp gáp cỡ nào, nhưng lại không thể lay động nó nửa phần...

Cảnh tượng quái dị như thế thật sự khiến người ta kinh ngạc, bất quá hiện tại Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn hôn mê, cũng không kinh ngạc nổi...

“Ai, còn tưởng rằng có gì vui chứ, hóa ra là một người sắp chết...” Nhìn lỗ máu nơi ngực Diệp Tĩnh, cảm nhận được khí tức sinh mệnh càng ngày càng yếu, thiếu nữ thì thảo thờ dài một tiếng...

“Đại tỷ, trông người này thật đẹp, tỷ cứu hẩn đi nha...” Ngay khi thiếu nữ nói xong đang định quay người rời đi, bỗng nhiên vang lên những thanh âm thanh thúy, rất êm tai, lại tràn đầy vẻ trẻ con...

“Đẹp hơn người rồi, ta làm gì phải cứu hẩn chứ...” Thiếu nữ nhàn nhạt nói, ánh mắt lại nhìn về phía nghịch bác cách đó không xa...

“Ồ, đây chính là đời sau của Kỳ Lân và bác bỏ, tại sao cũng xuất hiện ở đây? Lẽ nào là tọa kỵ của tên này?”

“Đại tỷ, người không nên nói sang chuyện khác được không, người hãy cứu hẩn đi...” Âm thanh thanh thúy kia vẫn vang lên trong hư không...

“Không cứu, ta cũng không có tinh lực nhiều như vậy để cứu một người không quen biết, ngữ khí “Người” thiếu nữ tăng mạnh, nhưng đôi mắt màu tím không ngừng lưu chuyển, thân thể của nàng lại đi tới một bước nghịch chuyển bên cạnh, nhìn

cái này sơn đen phản bác, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

“Hừ, ngươi không cứu, ta liền tự cứu...” Thanh âm thanh thúy kia lại hừ lạnh một tiếng, tiếp theo liền thấy thanh loan đao màu tím sáng lên một đạo tử mang, một tiểu nữ hài ước chừng mười một mười hai tuổi cứ như vậy từ trong tử mang đi ra...

Đúng, cứ như loan đao kia là một gian phòng, mà cô bé đi ra từ thế giới này...

Bất quá thân ảnh của nàng lại có chút mơ hồ, phảng phất một cái bóng, nhưng cũng có thể thấy rõ ràng hình dáng nàng, một đầu tóc ngắn màu tím, khuôn mặt tròn tròn, cao không quá một mét năm, đồng dạng là con mắt màu tím to lớn, phảng phất giống như con sên, nhìn qua rất là đáng yêu...

“Tiểu Thi Hiên, ngươi mau trở lại trong Tử Nguyệt Đao, hồn lực của ngươi đã tiêu hao rất nhiều, không thể hồ đồ như vậy được nữa...” Nhìn thấy bé gái trực tiếp đi ra từ trong Tử Nguyệt Đao, thiếu nữ biến sắc...

“Mặc kệ, ta muốn cứu hắn...” Tiểu cô nương hờ hững nói, rồi đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhìn vào ngực vẫn đang không ngừng chảy máu, khẽ cau mày...

“Được rồi được rồi, tỷ tỷ đáp ứng ngươi cứu hắn còn không được sao. Ngươi nhanh trở về đi, chờ tỷ tỷ giúp ngươi tìm được Tuyệt Liên vạn năm rồi mới ra ngoài giúp ngươi, được không...” Nhìn thấy tiểu nữ hài khẳng khẳng muốn cứu chết Diệp Tĩnh Vũ, thiếu nữ chỉ có thể gật đầu đáp ứng...

“Hi hi, ta biết tỷ tỷ là tốt nhất mà...” Nghe lời hứa của thiếu nữ, cô bé cười hi hi, lại đi về phía thanh loan đao màu tím, thân ảnh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cứ như vậy đi vào trong loan đao...

“Ai, nha đầu ngươi...” Thiếu nữ thì thào thở dài một tiếng...

Lại một lần nữa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, cũng không thấy nàng niệm động khẩu quyết gì, trên tay sáng lên một đạo hào quang màu tím, trực tiếp chui vào trong vết thương của Diệp Tĩnh Vũ, liền thấy vết thương kia không ngừng khép lại, chỉ qua mấy hơi thở, vậy mà đã khép lại toàn bộ, thậm chí

ngay cả vết sẹo cũng không thấy. Thủ đoạn như thế, so với thuật trị liệu của Gia Cát Tư Kỳ, đâu chỉ cao minh gấp đôi...

“Tỷ tỷ, thân thể của hần vẫn còn rất yếu ớt, người mang hạt Nguyên châu ngàn năm cho hần ăn đi...” Lúc này, bên trong loan đao lại truyền đến thanh âm của cô bé kia...

“Không được...” Thiếu nữ trực tiếp ngắt lời.

Nguyên châu ngàn năm, đây chính là thiên địa linh đan mới có thể sản xuất hơn ngàn năm, có thể tăng cường người bình thường ít nhất cũng phải sáu mươi năm công lực. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là người có thể tiêu hóa, hơn nữa còn có thể cải thiện thể chất con người. Chẳng qua nếu tiêu hóa không được, vậy thì chờ bạo thể mà chết đi...

Thiếu nữ sợ dĩ không đáp ứng, ngoại trừ không nở, cũng là lo lắng Diệp Tĩnh Vũ sẽ bị nguyên châu làm nổ tung vì được lực. Dù sao, trong mắt nàng, Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ là một “Người” bình thường mà thôi...

Thế nhưng tiểu nữ hài trong loan đao lại nghe thấy tỷ tỷ của mình cự tuyệt, chỉ cho rằng nàng không nở, hừ lạnh một tiếng, một hạt châu màu trắng liền từ trong loan đao bay ra, dưới tình huống thiếu nữ còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp chui vào trong miệng Diệp Tĩnh Vũ...

“Thi Hiên, người làm cái gì vậy? Sao người lại cho hần ăn nguyên châu của mình, người đã hơn hai ngàn năm rồi...” Nhìn thấy động tác của cô bé, cô gái giật nảy mình...

“Ai bảo người không nở bỏ à? Người không nở ta lấy của ta cho hần luôn...” Trong loan đao truyền đến một giọng nói đương nhiên...

“Người... Người... Người cứu hần, người hại hần đây...” Thiếu nữ tức giận đến biến sắc.

“Hả?”

“Nguyên châu hai ngàn năm, đủ để cho người bình thường tăng trưởng một ngàn hai trăm năm công lực, hơn nữa có thể đề cao thể chất người bình thường rất lớn, nhưng người bình thường làm sao có thể chịu đựng được công lực đột nhiên tăng

vọt như vậy, người đây không phải là hại chết hấn sao?” Thiếu nữ lên tiếng quát lớn, cũng không biết là thật sự lo lắng cho sinh tử của Diệp Tĩnh Vũ, hay là đau lòng viên nguyên châu hai ngàn năm kia...

“Vậy tỷ tỷ làm sao bây giờ, tỷ mau nghĩ cách đi...” Vừa nghe tỷ tỷ của mình nói nghiêm trọng như vậy, trong loan đao truyền đến thanh âm cầu tình...

“Làm sao bây giờ? Nghe trời có số phận đi...” Thiếu nữ lạnh lùng hừ một tiếng, bộ dạng không thèm đếm xỉa tới, mà thân thể của nàng thì lùi ra sau mấy chục bước, chỉ là nhìn Diệp Tĩnh Vũ như vậy, xem hấn rốt cuộc có bị năng lượng cuồng bạo kia làm bạo thể mà chết hay không...

Vào lúc này, nguyên châu kia vừa mới tiến vào miệng Diệp Tĩnh Vũ, lập tức liền bị hòa tan ra, một đạo năng lượng tinh thuần tới cực điểm trực tiếp tràn vào trong cơ thể hấn, cơ hồ không cho hấn bất kỳ cơ hội phản ứng nào, liền đi tới các kinh mạch...

Đây là lực lượng cường đại tương đương với võ nhân bình thường tu luyện một ngàn hai trăm năm, bất luận là võ nhân nào, cho dù là Vũ Thánh, thậm chí là Võ Thần bỗng nhiên đạt được một cỗ lực lượng như vậy, cũng không dám tùy tiện sử dụng một lần, cái kia cùng tự sát không có gì khác nhau, cũng chỉ có tiểu nữ hài không hiểu chuyện, mới có thể toàn bộ nuốt vào Diệp Tĩnh Vũ...

Năng lượng cuồng bạo đánh thẳng vào tất cả kinh mạch lớn của Diệp Tĩnh Vũ, không ngừng mở rộng kinh mạch trong cơ thể hấn. Nếu đổi lại là người bình thường, có thể kinh mạch đã sớm vỡ tan, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ. Kinh mạch của hấn hơn xa những người khác, lúc này mới không bị năng lượng trực tiếp xung kích...

Thế nhưng cứ như vậy, năng lượng cuồng bạo kia vẫn khiến kinh mạch của hấn mở rộng trọn vẹn mười lần, quanh quẩn là kinh mạch của hấn cứng rắn dị thường, lúc này cũng sắp nổ tung...

Chương mười lăm, nguyên châu thứ mười lăm...

Nếu như đem kinh mạch lúc đầu của hắc so sánh thành một dòng suối nhỏ, như vậy thì dòng suối nhỏ này đã biến thành một dòng sông nhỏ. Thế nhưng làm sao một con sông nhỏ có thể dung nạp được dòng nước cuộn cuộn của dòng sông lớn này?

Đối mặt với năng lượng tinh thuần đến cực điểm này, đan điền của Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng vận chuyển, thế nhưng mặc kệ hắc vận chuyển thế nào, muốn dùng thủy hỏa nhỏ chứa đựng dòng nước sông lớn này làm sao có thể đạt được?

Nếu Diệp Tĩnh Vũ chỉ tu luyện Kinh Lôi đao quyết, như vậy lần này tất nhiên hắc sẽ bị năng lượng cuồng bạo phá thành mảnh nhỏ, nhưng hắc lại tu luyện Bá Nguyên Quyết bá đạo hơn.

Đây là một loại tâm pháp bá đạo tới cực điểm, còn là một tâm pháp cao minh đến cực điểm...

Ngay lúc kinh mạch của hắc không chịu nổi năng lượng cuồng bạo kia, Bá Nguyên lực từ các nơi trong cơ thể tràn vào trong kinh mạch, trực tiếp ấn năng lượng cuồng bạo kia ra...

Phảng phất như có vô số nhánh nhỏ ở xung quanh sông nhỏ, năng lượng lao nhanh tràn vào trong từng tế bào của cơ thể...

Không ngừng cải thiện thân thể hắc, không ngừng chữa trị cơ thể, cỗ lực lượng khổng lồ kia bị Bá Nguyên lực cắn nuốt không lưu tình chút nào, tăng cường Bá Nguyên lực trong cơ thể...

Mà nguồn lực lượng này tinh thuần như thế, giống với năng lượng sau khi chuyển hóa từ giới chỉ nơi ngực Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không cần thông qua giới chỉ chuyển hóa, trực tiếp

tràn vào vị trí mắt, cái kia, chính là trung tâm của năng lượng...

Liên thấy trung tâm phách vốn còn trống rỗng không ngừng ngưng tụ, một đạo quang mang nhàn nhạt từ trung tâm trung tâm sáng lên...

Chân khí trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ tăng cường với tốc độ của hỏa tiễn, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã đột phá cực hạn, chân khí sau đó trực tiếp chuyển biến thành chân khí Tiên Thiên, lập tức tràn ngập đan điền và kinh mạch trong cơ thể hắn...

Nếu như kinh mạch của hắn đủ cứng cỏi, nếu kinh mạch của hắn đủ rộng lớn, thậm chí hắn có thể một lần hành động chuyển hóa thành chân nguyên lực, trở thành một tông sư...

Dù sao, đó cũng là công lực ước chừng hơn ngàn năm...

Bất quá dù như thế, nồng độ Tiên Thiên chân khí trong cơ thể hắn cũng tăng lên gấp mười lần so với các Tiên Thiên võ sư khác, điều này có quan hệ rất lớn đến thân thể cứng cỏi của hắn...

Dù sao, kinh mạch cũng là một bộ phận nhục thể, lực thừa nhận kinh mạch của hắn tuyệt đối là gấp mười lần những Tiên Thiên võ sư khác...

Cơ thể hắn tăng trưởng với tốc độ như một cái ô tô, chỉ trong nháy mắt đã đạt đến cực hạn của bản thân, đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất của tứ cấp chiến sĩ, dưới sự bồi dưỡng của nguồn năng lượng tinh thuần, hắn đã trực tiếp đột phá ngũ cấp, nói cách khác, lực lượng thân thể hắn đã đạt đến mười vạn cân...

Việc này đã vượt qua Toan Nghê...

Đương nhiên cường độ thân thể của hắn đã đến trình độ nào còn chưa biết...

Hồn Lực của hắn, thì lấy tốc độ bộc phát, bất quá vòng qua thì như vậy, trung tâm của hắn cũng được luyện hóa một cách thuận lợi. Trong cơ thể của hắn, sáng lên bảy đạo ánh sáng, chính là nơi bảy phách của bảy đạo năng lượng, liên thấy từng đầu nối liền bảy cái này với nhau. Nếu như thân thể của hắn

trong suốt, từ bên cạnh nhìn vào, giống như là Bắc Đẩu Thất Tinh ở trên bầu trời...

Tùng luồng năng lượng âm áp không ngừng phun ra từ bảy cái sân năng lượng, cải thiện thân thể của hắn...

Tuy không thể thuận lợi đạt tới cảnh giới Linh Hiển, nhưng Hồn Lực trong cơ thể hắn lại tăng trưởng không chỉ mấy lần, đặc biệt là sau khi luyện hóa trung tâm, hắn có thể cảm giác rõ ràng được linh hồn mình phát sinh biến hóa...

Nếu như nói trước kia sáu Phách Tràng của hắn là sáu gã cao thủ, như vậy trước đó, bọn họ chỉ có thể tự mình chiến đấu, thế nhưng sau khi hạch tâm chính giữa luyện hóa, sáu Phách Tràng này, tính cả xương cốt ở bên trong, lại có thể liên hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, thực lực nâng cao đâu chỉ sáu bảy lần?

Một khi hắn liên hợp Hồn Lực của bảy Phách Tràng lại, Hồn Lực kia tăng lên mấy lần...

Nếu như nói Hồn Lực của Diệp Tĩnh Vũ trước kia có thể sử dụng mấy lần Chiến Văn cuồng bá, thì hiện tại, lại có thể nhẹ nhõm sử ra mấy chục lần...

Hơn nữa rất nhiều Hồn Thuật trước kia không thể sử dụng, bây giờ cũng có thể dễ dàng sử dụng...

Chỉ là một phương diện Hồn Lực, thực lực của hắn đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Về phần Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ thì lại tăng trưởng với tốc độ như sên bò...

Đừng nhìn hạt Nguyên châu này có năng lượng mà võ giả bình thường tu luyện một ngàn hai trăm năm, trong đó chân khí chỉ dùng một cái giáp sáu mươi năm, có thể trực tiếp tăng hắn lên cảnh giới Tiên Thiên võ sư đỉnh phong...

Mà thân thể hao tổn hai cái giáp, trung tâm tổn hao hai giáp, còn lại mười lăm giáp, công lực cũng chính là chín trăm năm nhưng toàn bộ đều bị Bá Nguyên lực thôn phệ...

Nhưng cứ như vậy, đối với một võ giả bình thường mà nói, năng lượng này cực kỳ khổng lồ, sau khi chuyển hóa thành Bá Nguyên lực, cũng chỉ làm cho Bá Nguyên lực trong cơ thể

nhiều hơn một chút mà thôi, giống như một cái ao sắp khô cạn, đổ vào trong một chén nước vậy...

Bởi vậy có thể thấy được, lực lượng Bá Nguyên này cường đại đến mức nào...

Cũng bởi vì như thế, thiếu nữ tóc tím tưởng tượng bạo thể mà chết cũng không xuất hiện, nàng liền nhìn thấy trên người Diệp Tĩnh Vũ không ngừng lóe ra đạo đạo quang mang, sắc mặt lại đỏ lúc trắng, thần sắc khi thì lộ ra thần sắc thống khổ, khi thì lộ ra thần thái hài lòng...

Thân thể trong chốc lát bành trướng lên, mắt thấy sắp sửa nổ tung lại trầm xuống, phảng phất năng lượng cuồng bạo kia bỗng nhiên bị cái gì hấp thu...

Chỉ trong chốc lát, thân thể của hắn liền khôi phục lại bình thường, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp bình thường, nào có chút dấu hiệu sắp chết người...

“Cái này... Điều này sao có thể? Hắn... Hắn vậy mà hoàn toàn hấp thu năng lượng của nguyên châu này?” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ, thiếu nữ trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ...

“Hừ, tỷ tỷ không nữ thì luyện tiếu, còn lấy có thấp kém như vậy làm gì? Bạo thể mà chết sao? Ta thấy hắn một chút chuyện cũng không có...” Trong loan đao, lại truyền đến tiếng hừ lạnh lùng của bé gái...

“Ta...ta...” Nghe thấy lời nói của tiểu cô nương, thiếu nữ tức giận đến mức sắc súa. Tuy nói mình có chút luyện tiếu, nhưng còn không lưu lạc đến tình trạng lừa gạt trẻ con a...

“Ta đem nguyên châu này cho hắn ăn cùng...” Thiếu nữ dưới cơn tức giận, vậy mà móc ra viên nguyên châu nhỏ hơn của mình, ngón tay bắn ra, hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ mà đi...

Càng là chui thẳng vào miệng Diệp Tĩnh Vũ, lập tức lại biến thành năng lượng tinh thuần nhất. Giờ phút này, chân khí, lực lượng thân thể, cường độ hồn lực cơ hồ đều đạt tới cực hạn của hắn lúc này, rốt cuộc khó có thể hấp thu lực lượng tinh thuần này, Bá Nguyên Lực không chút do dự chạy ra, trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ, bất quá đây bất quá cũng chỉ là đổ vào trong

ao hơn phân nửa chén nước mà thôi, nào còn có nửa điểm phản ứng...

“Ách...” Một tiếng ợ dài, từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra. Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ, Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi mở hai mắt ra...

Chương mười lăm Hắc Minh anh tinh khiết, chương mười lăm.

“Ta đang ở đâu vậy?” Diệp Tĩnh Vũ mở mắt ra, liền thấy một thiếu nữ có khuôn mặt tuyệt mỹ, có một đôi song đồng màu tím đang đứng trước mặt mình, hỏi rất đơn giản một câu...

“Ta có phải chết rồi không? Ngươi là tiên nữ trên trời sao?” Không đợi thiếu nữ nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ lại lẩm bẩm...

“Ta...”

“Không đúng, tiên nữ hẳn là tóc đen tung bay, áo trắng vung vẩy mới đúng, đâu có tiên nữ tóc tím, bất quá, nàng thật xinh đẹp...” Thiếu nữ đang muốn nói cái gì đó, Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp cắt ngang nói...

Ánh mắt của hắn vẫn là một mảnh mờ mịt, bị thuộc hạ mà mình tín nhiệm đâm một kiếm từ sau lưng, bất kể là ai cũng sẽ không dễ chịu...

“Ngươi...” Thiếu nữ nghe Diệp Tĩnh Vũ nói mình xinh đẹp, nhưng lại không chút vui sướng, ngược lại một trận lửa giận...

Từ nhỏ đến lớn, có ai dám nói chuyện với mình như vậy? Cho dù là những đại nhân vật trong tộc của mình, nhìn thấy mình không phải cũng cung kính sao? Nhưng gia hỏa này, lại dám đùa bỡn mình, quả thực là tội không thể tha...

“Ha ha, ta biết, ta đã chết rồi, ý thức cũng sắp tiêu tán, bất quá trước khi tiêu tán, có thể nhìn thấy một người xinh đẹp như vậy, cũng coi như đáng giá... Cô nương, ta đều sắp chết, đừng có che mặt nữa, cho bọn thiếu gia cười một cái được không?” Diệp Tĩnh Vũ lại không lưu tình chút nào cắt đứt lời nói của thiếu nữ, hơn nữa lời nói rất nhẹ nhàng, bất quá ánh mắt của hắn, vẫn một mảnh mờ mịt...

“Ngươi...” Giờ phút này, lửa giận trong cơ thể thiếu nữ là bùng phát toàn diện, cô nàng... Cô nương, hắn lại gọi mình là

cô nàng, còn muốn cho mình cười cho hấn một cái... Quá ghê tởm, quá đáng ghét...

“Người bây giờ còn chưa chết, bắt quá ta sẽ lập tức cho người chết...” Thiếu nữ trong cơn giận dữ không bao giờ chú ý tới cái khác, một đạo ngân quang từ phía sau nàng thoát ra, tiếp theo liền thấy một thanh trường kiếm từ không trung rơi xuống, trực tiếp đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được lực lượng đạo trường kiếm kia, toàn thân Diệp Tĩnh Vũ lập tức dựng tóc gáy lên, một cỗ hàn ý lạnh như băng bao phủ toàn bộ thân thể...

Đó là sát ý trần trụi, đó là sát ý mang theo phần nộ cực độ...

Một người đã chết đi, làm sao còn cảm giác được sát ý chứ?

Nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ biết mình còn chưa chết, mặc dù không rõ một kiếm bay nhanh kia, nhưng bản năng của gã vẫn hướng sang một bên...

Giờ khắc này, hấn rõ ràng cảm giác được biến hoá trong cơ thể, thân thể chỉ khẽ động một cái, vậy mà đã phản ứng nhanh hơn, năng lực nhảy vọt, đâu chỉ gấp mấy lần trước kia?

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp sợ hãi thì thân thể mình đã phát sinh biến hóa, liền thấy thanh trường kiếm kia rơi thẳng xuống, nặng nề bổ vào vị trí vừa rồi của hấn, lập tức liền nghe được “Ầm ầm...” một tiếng vang thật lớn, khối mặt đất kia trực tiếp bị nổ ra một hố to đường kính năm mét...

Chứng kiến một kiếm uy lực tuyệt luân như vậy, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức thay đổi...

Đây tối thiểu là một kích toàn lực của cao thủ cảnh giới Tông Sư mới có thể kết quả, thế nhưng nha đầu kia nhìn qua như tùy ý, thực lực của nàng đạt đến cảnh giới gì?

“Này này... chúng ta không oán không cừ, người sao vừa tới đã động thủ?” Biết rõ thực lực của đối phương rất có thể cao hơn mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng lười suy nghĩ đối phương còn trẻ như vậy, sao có thể có lực lượng cường đại như vậy, trực tiếp kêu to...

Mặc dù cảm giác được trong cơ thể mình biến hóa vô cùng vô tận, cảm giác được chính mình đã đề cao lực lượng không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn vẫn không muốn đánh một trận với thiếu nữ không biết tên này...

Hơn nữa mơ hồ trong đó, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy tựa hồ là đôi phương đã cứu mình...

Nhưng hắn lại không hiểu, nếu đã cứu mình, sao còn muốn giết mình?

“Hi hi, đại ca ca, ngươi không nên đùa giỡn tử tử a...” Lúc này, trong loan đao, lại truyền đến một thanh âm thanh thúy...

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, chỗ mi tâm chớp động một đạo quang mang, vậy mà trực tiếp nhìn thấu bản nguyên loan đao, phát hiện một bé gái hơn mười tuổi vậy mà cứ thế đứng trong thân đao...

“Đao Linh?” Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, mặc dù hắn cũng nghe nói một số thần binh lợi khí có linh tính của mình, nhưng nào ngờ mình lại có thể tận mắt nhìn thấy...

Bất quá hắn càng nghi hoặc hơn là thiếu nữ này vì sao không sử dụng thanh loan đao này, ngược lại không biết từ chỗ nào mà lại tề ra một thanh trường kiếm...

“Ngươi... Ngươi có thể nhìn thấy muội muội của ta?” Thiếu nữ tóc tím kia nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy tia sáng bạc chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ, vẻ khiếp sợ trên mặt càng thêm nồng đậm...

Thân thể em gái của mình bị hủy, mà thanh Tử Nguyệt đao này là pháp bảo thật sự của nàng, không chỉ sắc bén dị thường, hơn nữa bên trên bố trí không biết bao nhiêu đạo cấm chế, đủ để đảm bảo cho linh hồn muội muội mình ở trong đó không bị tổn hại...

Hơn nữa trừ phi muội muội mình nguyện ý, những người khác, cho dù là những võ giả mở ra thiên nhãn, hoặc là những Hồn Sư kia, cũng căn bản không có khả năng nhìn thấu hơn vạn đạo cấm chế trên Tử Nguyệt đao...

Thế nhưng người trước mắt này, chỉ liếc mắt một cái đã thấy được muội muội đang ngậy ngốc ở bên trong, điều này... sao có thể?

Nàng làm sao minh bạch, Thiên Nhân chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ chính là linh hồn biến thành, có thần thông nhìn thấu bản nguyên biến thái, mặc ngươi có ngàn vạn cấm chế, mặc ngươi biến hóa trăm ngàn loại, đều có thể trực tiếp nhìn thấy bản nguyên, quả thực không sai biệt lắm Hỏa Nhân Tinh Quang của Tôn Ngộ Không...

“Muội muội của ngươi? Ngươi vậy mà dám dùng linh hồn của muội muội ngươi để luyện đao? Ngươi cũng quá độc ác đi?” Vừa nghe thiếu nữ kia nói trong thân đao giam cầm lại là muội muội của nàng, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, hắn cũng nghe nói rất nhiều đao linh đều dùng các loại động vật, hoặc hồn phách con người phong ấn nó trong vũ khí, nhưng không ngờ thế gian này lại có người tàn nhẫn như vậy, dùng hồn phách đã luyện đao linh của muội muội mình...

Một luồng sát ý phát ra từ trong cơ thể...

“Không phải rồi, đại ca ca, Tử Nguyệt đao này là pháp bảo tên của ta, nhục thân của ta bị hủy, linh hồn chỉ có thể ký gửi ở đây, tỷ tỷ là dẫn ta đi tìm Tuyết Liên vạn năm, đúc lại thân thể...” Dường như cảm nhận được sát ý của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng tiểu nữ hài ở bên trong thân đao lại cười ha ha nói...

“Ách... rèn lại thân thể?” Diệp Tĩnh Vũ hoảng hốt, Hồn Sư tu luyện tới cảnh giới Hiển Hồn, linh hồn có thể ly thể, thế nhưng một khi thân thể tử vong, trừ phi có pháp bảo cường đại gì đó mới giữ được linh hồn bất diệt, nếu không sớm muộn gì cũng tan thành mây khói, trừ phi đạt tới cảnh giới Hồn Tiên...

Nhưng cho dù là những Hồn Tiên kia, cũng chỉ là đoạt xá thân thể, hoặc là chuyển thể đầu thai mà thôi, làm gì có người đúc lại thân thể, chỉ có nhân vật đạt tới cảnh giới Chân Tiên trong truyền thuyết mới có khả năng ngưng tụ thân thể một lần nữa...

Chẳng lẽ cô bé trước mặt này lại là Chân Tiên trong truyền thuyết?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía tiểu nữ hài liền tràn đầy quái dị. Nếu một tiểu nha đầu như vậy đều là cao thủ Chân Tiên, vậy thì ngay cả đầu óc của những đại tông sư, Vũ Thánh kia cũng bị chó ăn hết rồi sao?

Chương mười lăm Hắc Minh Thi Hiên thứ hai.

“Hi hi, đại ca ca không biết đúc lại thân thể sao?” Nhìn thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ không ngừng biến ảo, bé gái lại lần nữa truyền đến thanh âm như chuông bạc...

“Làm sao hắc biết đúc lại nhục thân. Được rồi, hôm nay nể mặt Thi Hiên, ta sẽ không giết ngươi. Nhưng ngươi lãng phí hai viên nguyên châu ngàn năm của ta, không thể để ngươi dễ dàng như vậy...” Cô gái hừ lạnh.

“Ngàn năm nguyên châu?” Diệp Tĩnh Vũ lại sửng sốt, hắc chưa từng nghe qua thứ này...

“Đúng vậy a, vừa rồi là tỷ tỷ chữa khỏi thương thể cho ngươi, bất quá thân thể của ngươi quá mức suy yếu, liền dùng một khóa Nguyên Châu một ngàn năm cùng hai ngàn năm Nguyên Châu giúp ngươi bổ sung thân thể đây. Bất quá hai ngàn năm Nguyên Châu kia là của ta a...” Tiểu nữ hài trong Tử Nguyệt đao hơi đứng lên, lại giống như một tiểu hài tử biểu công...

Vừa nghe đối phương cứu mình, lại nghĩ đến tăng lực lượng của mình, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được, nhất định đó là công hiệu của hạt nguyên châu ngàn năm gì đó...

Hắc là một người có ân báo ân, có thù báo thù, nếu đối phương đã cứu mình, dù lời nói của nàng rất là ngạo mạn, cũng không tiện nói thêm gì, lập tức hành lễ ôm quyền với thiếu nữ...

“Đa tạ cô nương đã cứu mạng, vừa rồi đã mạo phạm nhiều chỗ, kính xin cô nương tha thứ...”

“Hừ...” Thấy Diệp Tĩnh Vũ mặt mũi tràn đầy thành khẩn xin lỗi, thiếu nữ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng...

“Cô nương có gì sai phái, cứ việc phân phó...” Đối phương cứu mình một mạng, bản thân lại nuốt hai nguyên châu nghe

rất có giá trị của đôi phương, như vậy đôi phương có gì phân phó, mình tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm...

“Chúng ta cần thu thập Tuyết Liên vạn năm, cái này chỉ có ở Thiên Tuyết Phong cao nhất, hơn nữa cực kỳ thừa thớt, lấy bản lãnh của chúng ta, cũng khó mà tìm được, người chỉ cần giúp chúng ta tìm được một gốc Tuyết Liên vạn năm, giữa chúng ta xóa bỏ hết...” Cô gái kia cũng không khách khí, lạnh lùng nói, hiển nhiên còn đang tức giận vì lời nói của Diệp Tĩnh Vũ vừa rồi...

“Cô nương cứ yên tâm, Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực, còn không biết tôn tính đại danh cô nương...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đáp ứng, mệnh của mình là đôi phương cứu, nếu ngay cả yêu cầu này cũng không làm được, vậy mình có còn là người không?

Về phần sự tình trên chiến trường, hẳn hiểu rõ, cho dù bây giờ mình trở về cũng không kịp, còn không bằng sau khi giúp bọn họ tìm được Tuyết Liên, nghĩ xong một chuyện mới quay trở về...

“Ta tên là Hắc Minh Thi Hiên, tỷ tỷ tên là Hắc Minh Anh Dung...” Thiếu nữ không nói gì, nhưng tiểu nữ hài bên trong loan đao khẽ cười nói...

Hắc Minh Thi Hiên, Hắc Minh Anh Dung? Hắc Minh gia tộc? Dòng họ quái dị như vậy dường như chưa từng nghe nói qua?

“Tọa kỵ đánh thức người lại, đi thôi...” Thiếu nữ nhàn nhạt nói, cũng không thèm nhìn Diệp Tĩnh Vũ thêm nữa, quay người đi về phía chiếc thuyền con trên mặt sông...

Vẫn y nguyên như vừa rồi, từng bước từng bước đạp lên sóng nước, cảnh tượng như thế, khiến cho Diệp Tĩnh Vũ nhìn tròn mắt há hốc mồm...

Cái này... Cái này... cái này không phải võ giả bình thường có thể đạt tới, mà cho dù là Vũ Thánh, cũng không có khả năng đi trên mặt nước vững vàng như vậy?

Đây hoàn toàn vượt qua phạm trù võ công...

Cũng vào thời điểm này, Diệp Tĩnh Vũ mới chú ý tới, chiếc thuyền con kia vậy mà dừng ở giữa sông nhỏ, không bị buộc vào bất kỳ nơi nào, cũng không có thuận nước trôi xuống phía dưới...

Mãi đến khi Hắc Minh Anh Dung đi tới thuyền nhỏ, thuyền nhỏ mới bắt đầu trôi theo dòng nước...

Diệp Tĩnh Vũ vội vàng đi tới bên người nghịch bác, sợi tóc của thằng nhóc này chẳng qua chỉ là sức lực hao hết, hôn mê mà thôi...

Nghĩ đến nó nhất định là liều mạng mang mình tới nơi này, trong lòng không khỏi một trận cảm động, cũng không đánh thức nó, vậy mà trực tiếp đem nó chống đỡ, theo dòng sông chạy xuống phía dưới...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng nâng lên nghịch bác, trong mắt Hắc Minh Anh Dung hiện lên một tia kinh ngạc, ít nhiều có chút chần chừ với lực lượng nhục thể kinh khủng của Diệp Tĩnh Vũ...

Bất quá cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất mà thôi...

Tiếng nước sông ào ào truyền đến, thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm như chuông bạc của tiểu cô nương. Hắc Minh Anh noãn lại không hề ca hát, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước, con ngươi màu tím không ngừng xoay tròn, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại nhảy dựng lên chỉ vền vền đi theo phía sau thuyền con, Hắc Minh Anh Dung nếu như không mời hắn lên thuyền, hắn tự nhiên xấu hổ, hơn nữa cho dù có mời, hắn cũng không cho rằng chiếc thuyền con nhỏ như vậy lại có thể chịu được trọng lượng của sự nghịch bác của mình...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ theo hai tỷ muội Hắc Minh đi xuống sông, trong Thiên Lam sơn mạch gần phía đông núi, tối thiểu có trên trăm cây đại thụ bị chém trúng, binh sĩ thiết quân mặc trang phục màu đen cầm búa, bổ những cây cối này thành gỗ thích hợp nhất, bắt đầu dựng từng căn phòng đơn giản...

Mệnh lệnh của Lạc Tiêu Phong là triệt để tiêu diệt Thiết Quân, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ không thể để nhánh thiết quân này

lại một lần nữa bại lộ trước mặt thế nhân, làm sao che giấu nhánh thiết quân này trở thành vấn đề lớn nhất của hấn...

Từ tiêu Canh kia dọa dẫm lương thực trăm vạn cân, đủ cho thiết quân ăn trong một thời gian dài, như vậy vấn đề còn lại chính là ở...

Nhiều người như vậy, muốn mang Thục Vân quốc về hiển nhiên là không thể nào, đương nhiên phải tạm thời ở lại trong Thiên Đãng sơn mạch, Chư Cát ức bắt đầu, chịu trách nhiệm dọn dẹp một khu vực thích hợp cho Thiết quân ở lại trước...

Mặc dù Thiên Đãng Sơn Mạch nguy hiểm, nhưng hơn bốn ngàn người lại không đến gần núi sâu, chỉ ở khu vực biên giới, lại không cần lo lắng gì cả. Điều duy nhất bọn họ lo lắng là có thể bị thám tử của Thục Vân Quốc phát hiện hay không...

Bất quá bây giờ đang là thời kì chiến loạn, mà bọn họ cũng sẽ không ở quá lâu, cho nên cũng không để ở trong lòng...

“Gia Cát tiên sinh, đã qua lâu như vậy rồi, sao vẫn không có tin tức của thiếu gia? Liệu hấn có xảy ra chuyện gì không?”
Lúc này, Gia Cát Thủy đang ngồi trên một tảng đá to lớn, trước mặt đặt một cái bàn đơn giản, phía trên trải một tờ giấy, đang vẽ cái gì đó. Lâm Hiểu Nghị mặc trường bào màu xám trắng bưng một bát nước trong đi tới, đưa nước trong cho Gia Cát ức, sau đó cung kính hỏi...

Thực lực của hấn không mạnh, đã được Diệp Tĩnh Vũ an bài tới từ trước...

“Yên tâm đi, thiếu gia nhà ngươi là người phúc đại mệnh, sẽ không có việc gì...” Gia Cát bắt đầu tùy ý nói, tựa hồ căn bản không lo lắng gì...

“Thế nhưng mà...”

“Bẩm báo, gấp báo...” Lâm Hiểu Nghị đang định nói thêm gì đó thì trong rừng lại truyền đến thanh âm dồn dập...

Tiếp theo lại thấy một tên mặc áo giáp, vẻ mặt đầy mệt mỏi, binh sĩ thiết quân chạy tới, đi tới trước mặt Gia Cát ức, quỳ lạy Gia Cát từ lúc bắt đầu...

“Bẩm báo quân sư, Diệp tướng quân suất lĩnh các huynh đệ tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn của Tập Sư Sư... Tuy nhiên lại gặp phải một nhánh quân đội không rõ hơn năm vạn người, Diệp tướng quân vì yểm hộ huynh đệ rút lui, tự mình suất lĩnh hai ngàn huynh đệ nghênh địch, kết quả không biết tung tích...” Binh sĩ này và Ảnh Tiêu Tiêu một chỗ, bọn họ ở trên vách núi có thể thấy rõ tất cả chiến trường, bất quá bởi vì khoảng cách quan hệ, bọn họ lại không thấy rõ Diệp Tĩnh Vũ rút cuộc thế nào...

Nghe câu nói đầu tiên, rất nhiều người chung quanh đều lộ ra vẻ hưng phấn, nhưng sau khi nghe xong, trong mắt rất nhiều người lại lộ ra kính nể cùng lo lắng, kính nể Diệp Tĩnh Vũ vì trợ giúp thuộc hạ rút lui, tự mình dẫn quân kéo dài thời gian tinh thần...

Về phần Lâm Hiểu Nghị thì hoàn toàn lo lắng, hắn cũng mặc kệ chiến thuật gì hay không chiến thuật, càng mặc kệ cái gì không rút lui, hắn chỉ nghĩ thiếu gia của mình có thể trở về, bây giờ nghe được Diệp Tĩnh Vũ không biết tung tích, cả người sắp khóc đến nơi rồi...

Chỉ có Gia Cát mới nhíu mày, bấm ngón tay tính toán cái gì? Sau một lát, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Các ngươi không cần lo lắng, Diệp tướng quân phúc đại mệnh, lần này nhân họa đắc phúc, sẽ không có chuyện gì đâu, ngươi nhanh chóng báo cho Ảnh tướng quân huynh đệ, những người khác tiếp tục cố gắng, không thể để anh hùng của chúng ta sau khi trở về không có chỗ ở...”

Nghe được lời nói của Gia Cát ức, nhìn nụ cười tự tin của hắn, tên binh sĩ truyền lệnh kia mặc dù trong lòng nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn lĩnh mệnh, xoay người rời đi...

Mà Lâm Hiểu Nghị lại nhìn thẳng về phía Chư Cát Hàng tử, trong mắt tràn ngập nghi hoặc...

Đầu mười lăm chương Thiên Tuyết Phong.

“Người không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, tuy ta không dám nói có thể tính toán hết mọi chuyện trong thiên hạ, nhưng ít nhiều gì cũng có thể suy tính ra, nếu thiếu gia của người thật sự chết đi như vậy, Gia Cát gia ta cũng không cần xuất thế...”
Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lâm Hiểu Nghị, Gia Cát Hằng cười nhạt một tiếng...

Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Gia Cát ức, Lâm Hiểu Nghị cố nén lo lắng trong lòng, quay người định đi sang một bên, cầm lấy một thanh quân đao, điên cuồng bắt đầu chém cây cối. Hiện tại, hắn tự trách bản thân thực lực thấp kém, nếu mình có thể cường đại hơn một chút thì có thể bầu bạn bên cạnh thiếu gia rồi...

Nhìn bóng lưng gầy gò của Lâm Hiểu Nghị, ánh mắt Gia Cát bắt đầu lộ ra vẻ thâm thúy...

Thiên Tuyết Phong ở Thiên Đãng sơn mạch, là ngọn núi ở phía nam nhất của Thiên Đãng sơn mạch. Nếu như có thể xem cả tòa Thiên Đãng sơn mạch thành một con cự long, thì ngọn Thiên Tuyết Sơn chính là đầu rồng của con cự long này...

Tuy rằng tới gần Nam Hoang Man lâm, nhưng trên đỉnh núi Thiên Tuyết lại cực kỳ rét lạnh, coi như mùa đông phía bắc Đẩu Hồn đại lục cũng không có lạnh như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ đi theo Hắc Minh Anh thuần thực phiêu lưu một ngày một đêm, lại đi bộ một ngày một đêm, lúc này mới tiến vào trong Thiên Tuyết Phong địa cảnh...

Nghịch bác đã sớm tỉnh lại, lúc này tinh thần đang vô cùng phấn chấn đứng ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, một đôi mắt màu đen nhìn lên đỉnh Thiên Tuyết Sơn cao vút trong mây...

Diệp Tĩnh Vũ ngơ ngác nhìn thế giới trắng xóa phía trước, nơi đó, không có cây cối, không có hoa cỏ, không có chim nhỏ, không có thỏ nhỏ, phẳng phất ngoại trừ tuyết, không có gì cả, toàn bộ thế giới đều trắng như tuyết...

Tuyết trắng dày đặc trên mặt đất, bầu trời vẫn phiêu đảng như lông ngỗng đại học, mà trên người hắn, lúc này lại chỉ mặc một bộ võ sĩ phục cực mỏng, hơn nữa ngực còn bị thủng một lỗ lớn, nếu không phải thân thể hắn cường hãn, đã sớm đông cứng không chịu nổi, nhưng như vậy, thân thể của hắn vẫn có chút run rẩy...

“Ngươi một chút cũng không cảm thấy lạnh sao?” Nhìn đi ở phía trước chỉ mặc một bộ váy lụa màu đen, mép váy lại theo gió lạnh tung bay màu đen bóng loáng, Diệp Tĩnh Vũ có chút khó khăn mở miệng nói...

“Nếu ngay cả chút hàn khí ấy cũng chịu không nổi, làm sao có thể đối mặt với nhiệt độ thấp trên đỉnh núi? Ngươi có phải không ổn rồi không?” Hắc Minh Anh khoan thai quay đầu lại, ánh mắt khinh thường nhìn về phía Diệp Tĩnh...

“Đùa chút thôi, tinh thần ta rất tốt, sao lại không được?” Diệp Tĩnh Vũ như nhận được ánh mắt khinh thường của Hắc Minh Anh, ưỡn bộ ngực lên, chân khí trong cơ thể không ngừng vận chuyển theo kinh mạch, lúc này mới khiến thân thể dễ chịu hơn một chút...

Bất quá vừa nghĩ tới đỉnh núi còn lạnh hơn thế này, trong lòng của hắn liền sầu muộn thành một đoàn...

Nữ nhân này có thể đi trên mặt nước, thời tiết lạnh lẽo như vậy mặc một bộ váy lụa mỏng manh lại không chút phản ứng, hiển nhiên chỉ là một con quái vật, mình có thể so với nàng sao?

“Đây là một viên Cửu Diễm đan, ngươi ăn nó, có thể giúp ngươi khu trừ giá rét của thất cấp trở xuống...” Hắc Minh Anh khiết cười lạnh một tiếng, cũng không biết từ đâu lấy ra một viên đan dược to bằng nắm tay, hiện lên màu đỏ lửa, trực tiếp bay về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Nghe được giọng điệu anh đào lạnh như băng kia, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng rất khó chịu, bất quá nghĩ tới có khó chịu thế

nào cũng không thể gây khó dễ với thân thể mình đúng không? Cố nén cơn tức giận này, nắm lấy Cửu Diễm đan ném vào trong miệng...

Lập tức cảm giác được một luồng năng lượng ấm áp hòa tan ra, nhanh chóng lan ra toàn thân, không còn cảm giác lạnh lẽo nữa, cả người giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thoải mái không nói nên lời...

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không ăn chứ?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nuốt Cửu Diễm đan, Hắc Minh Anh thuần khiết lạnh lùng nói...

“Sao không ăn? Ta cũng không có thân thể biến thái như ngươi, đối mặt với cái giá rét buốt này, cũng không có chuyện gì...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, nghĩ thầm nha hoàn ngươi không cần phải keo kiệt như vậy, cho hết rồi còn cố ý châm chọc mình một trận?

Nhưng ai ngờ khi Hắc Minh Anh Dung nghe được câu nói này thì hai tai lại đỏ lên, dùng tiếng muỗi kêu nhỏ lẩm bẩm: “Thật ra ta đã ăn ba viên...”

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ không còn gì để nói, nha hoàn này cũng quá không phúc hậu, có đồ tốt như vậy, lại chỉ biết ăn, cũng không lấy ra sớm một chút...

Bất quá Hắc Minh Anh Dung hiển nhiên không cho hấn cơ hội đặt câu hỏi, xoay người đi lên đỉnh núi. Nàng vẫn từng bước một đi lên, như bước chậm giữa khu rừng, nhưng không lưu lại chút dấu chân trên mặt tuyết, thật sự đạt đến cảnh giới cao nhất của Đạp Tuyết Vô Ngân. Nếu không ở chung với nàng ta mấy ngày, hấn còn tưởng rằng đó là một u hồn chứ?

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ bước về phía trước, không nghĩ tới tuyết rơi cực sâu này, vừa mới bước ra vài bước, đã che lại bắp đùi của mình...

Nửa người đều sắp lún vào...

“Mẹ nó...” Trong miệng mắng to, Diệp Tĩnh Vũ lại nhấc chân khí lên, trực tiếp nhảy lên, nhanh chóng chạy về phía trước...

Nghịch bác nhìn hai người chạy về phía trước, cũng thét dài một tiếng, chân bốn vó ra, vậy mà chạy như điên trên mặt tuyết như thế...

Thế nhưng bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là nghịch bác, bọn họ đều toàn lực chạy trốn, dựa vào tốc độ không để cho thân thể của mình bị hãm vào, Hắc Minh Anh Dung lại nhàn nhã dạo bước trong tuyết, nhưng tốc độ của nàng lại không thua kém Diệp Tĩnh Vũ chút nào, luôn đi lại phía trước bọn họ, thân pháp biến thái như thế, làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng buồn bực không thôi...

Lại đi như thế nửa ngày, lúc này mới tới giữa sườn núi, nhìn đỉnh núi vẫn không nhìn thấy đỉnh, Diệp Tĩnh Vũ đã có xúc động muốn buông tha...

Cái này đâu phải là ở leo núi, đây quả thực là đang lên trời mà...

Mình chạy hết tốc lực, tốc độ nhanh bao nhiêu? Mặc dù không dám nói tốc độ siêu âm, nhưng tối thiểu cũng có thể so được với chạy xe bình thường, thế nhưng chạy hồi lâu, vậy mà mới được một nửa khoảng cách...

Ngọn núi này rốt cuộc cao bao nhiêu?

Chân khí trong cơ thể hầu như đã cạn kiệt, đây cũng là nguyên nhân chân khí của hắn hùng hậu hơn xa những người khác. Nếu đổi lại là những võ sư Tiên Thiên khác thì hắn đã kiệt sức rồi...

“Hay là ngươi cười thú cười của mình đi, nếu không chưa lên tới đỉnh núi thì có khả năng ngươi đã mệt chết rồi...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ mệt đến thở hổn hển, trong miệng anh đào đen nhánh lại lần nữa truyền ra âm thanh lạnh lùng...

“Ngươi cũng quá coi thường người khác rồi, bổn thiếu gia cũng không phải là loại thư sinh yếu văn như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ lại giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, toàn bộ nhảy dựng lên...

Sở dĩ hắn không cười nghịch bác là vì cảm thấy có một nữ hài tử đi lại, còn bản thân thì cười ngửa phản đối, dường như

không thể nói rõ được. Đương nhiên, nếu thiếu nữ tóc tím trước mặt đồng ý cùng hắn đồng ý thì hắn sẽ không để ý...

“Tốt lắm, chúng ta tăng nhanh tốc độ, tiếp tục lên núi a...”
Hắc Minh Anh Dung hừ lạnh một tiếng, thân ảnh màu đen giống như quỷ mị bay lên đỉnh núi...

Con thứ mười lăm, Bạo Tuyết Hồ Vương.

Nhìn Hắc Minh Anh Dung càng ngày càng xa, lại nhìn bên cạnh không có một chút cảm giác phản bác, Diệp Tĩnh Vũ thì thảo thờ dài một tiếng, nhưng lại trực tiếp lật lên sống lưng nghịch bác, hiện tại... cũng không phải lúc nói đùa với chủ nghĩa nam tử, hơn nữa, mặc dù mình không phải thư sinh văn nhược, nhưng cũng không phải là quái vật biến thái gì?

Chỉ cần là một người bình thường chạy nửa ngày trong đồng tuyết này cũng sẽ mệt sao? Còn về phần nha đầu kia vì sao không mệt mỏi, từ lúc bắt đầu gặp Diệp Tĩnh Vũ, nàng đã không coi nàng là người bình thường?

Có người bình thường nào sẽ mang theo linh hồn muội muội của mình chạy khắp nơi?

Tốc độ phản bác cực nhanh, Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt lấy lông bờm nghịch chuyên, không để cho mình bị hất xuống, con mắt híp lại, không cho gió lạnh thổi vào. Thế nhưng chỗ mi tâm lại không ngừng lóe ra hào quang màu bạc, hắc đang dùng Thiên Nhân cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh...

Từ sau khi biết Thiên nhãn của hắc có thể nhìn thấu bốn nguyên, Hắc Minh Anh Dung cũng đã hạ quyết tâm, muốn hắc cùng tiến về Thiên Tuyết Phong tìm kiếm Tuyết Liên vạn năm, cũng chỉ có loại thần thông này mới có thể dễ dàng thấy rõ ràng vật bản nguyên, bằng không Thiên Tuyết Phong lớn như vậy, mặc cho thực lực nàng cao cường, muốn tìm được Tuyết Liên to bằng cánh tay, cũng chỉ là mò kim đáy biển, chớ đừng nói chi là Tuyết Liên vạn năm...

Dựa vào thiên nhãn nhạy cảm, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy trên đường đi cũng không giống như mắt thường nhìn thấy, khắp nơi đều là tuyết, trong tuyết địa còn sinh trưởng đủ loại thực vật. Chỉ có điều những thực vật này rất kỳ lạ, hơn nữa toàn thân tuyết trắng, hoàn toàn dung hợp với thế giới này., Ngoại trừ thực vật, còn có tuyết lang toàn thân trắng như tuyết, tuyết

thỏ, tuyết chuột, thậm chí thấy được một con cự mãng mầu trắng dài bảy tám mét, bởi vì thân thể chúng đều là mầu tuyết trắng, trong thời tiết tuyết trắng như lông ngỗng này, mắt thường căn bản khó có thể nhìn rõ ràng...

“Thật không ngờ, nơi lạnh như vậy mà lại có nhiều sinh vật như vậy sinh trưởng, xem ra thiên nhiên thật sự là thần kỳ?” Quan sát hết thấy chung quanh, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trầm nghĩ...

Cũng chính vào lúc này, Hắc Minh Anh Dung đang phiêu tán phía trước chợt ngừng lại. Đôi con ngươi mầu tím của nàng đột nhiên bắn ra một đạo hào quang mầu tím, trực tiếp bắn lên trên một tòa nham thạch đóng băng phía trước, lập tức nghe một hồi tiếng nổ âm âm vang lên, toàn bộ nham thạch nổ bể ra...

Nhưng không có băng vụn bay loạn như trong tưởng tượng, ngược lại lộ ra huyết nhục đỏ tươi phiêu sái ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ nhìn một hồi kinh ngạc ngậy người...

Tảng đá kia dĩ nhiên là vật sống?

“Thơ Hiên, ăn cơm thôi...” Hắc Minh anh đào nhàn nhạt nói, mà thanh loan đao bên hông nàng lại nhanh chóng lay động, một đạo hào quang mầu tím hiện lên, trực tiếp nhào về phía đoàn huyết nhục phía trước...

Diệp Tĩnh Vũ Thiên Nhân mở ra, liền thấy một bóng đen từ trong máu thịt chui ra, nghĩ đến là linh hồn của khối nham thạch kia, nhưng lại trực tiếp bị tử mang bao lại, kéo cả người vào trong Tử Nguyệt đao...

“Đây là thứ gì?” Diệp Tĩnh Vũ biết, Hắc Minh Thi Hiên bây giờ là hình thái linh hồn, mặc dù có Tử Nguyệt đao bảo vệ, nhưng tốc độ tiêu tán của nó cũng chỉ làm cho hồn phách nàng giảm bớt rất nhiều mà thôi. Vì bảo trì cường độ linh hồn của Hắc Minh Thi Hiên, cứ qua một đoạn thời gian lại phải bổ sung hồn phách cho một vài sinh vật...

Cái này giống như việc Tiểu Đào biến thành ác thú cần thôn phệ linh hồn mới có thể trưởng thành...

Chẳng qua ngoại trừ biết tên hai nàng ra thì Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không biết gì về cái tên cả...

Chỉ biết hai nha đầu này, rất thần bí... rất thần bí...

“Người không thấy nó trông giống nham thạch sao? Nham thạch đó tự nhiên là quái...” Hắc Minh Anh Dung nói với vẻ khinh thường...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, đây là đạo lý gì, chẳng lẽ trông giống nham thạch chính là nham thạch sao?

“Vậy tại sao người lại muốn giết nó, mà không giết những sinh vật khác?” Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy mình rất dễ học...

“Ngu ngốc, chẳng lẽ người không biết giết một sinh vật không biết nhúc nhích dễ dàng hơn sao?” Hắc Minh Anh Dung không chút khách khí nói...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên...

Chẳng lẽ mình thật sự phí công sao? Vấn đề đơn giản như vậy cũng không hiểu sao?

“Rống...” Ngay lúc này, trong núi tuyết vang lên một tiếng rống to, Hắc Minh Anh khiết biến sắc, mà vẻ nghịch chuyển trong mắt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng...

“Hình như đây là giọng nói của Bạo Tuyết Hồ Vương...” Hắc Minh Anh Dung lạnh lùng nói...

” Bạo Tuyết Hồ Vương?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt...

“Đây là hoang thú lục cấp, bất quá tốc độ cực nhanh, hơn nữa toàn thân đao thương bất nhập, coi như là đại tông sư gặp phải, cũng chỉ có thể chạy trốn chết...” Thanh âm này, lại là nghịch bác trực tiếp truyền vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“A? Vậy người có thể đối phó sao?” Vừa nghe thấy chỉ là một con thú hoang cấp sáu, Diệp Tĩnh Vũ lại không thêm để ý chút nào, lúc trước Tiểu Đào không sử dụng bất kỳ thần thông nào, liền đánh cho Độc Giác Long Sư cấp sáu cùng vài con thú hoang cấp năm không hề có lực hoàn thủ, nghịch bác lại có thể cùng Tiểu Đào đối kháng, vậy đối phó một con thú hoang cấp sáu cũng là dễ như trở bàn tay mới đúng...

“Sau này lớn lên có thể, hiện tại không thể...” Nhưng ai ngờ phản bác lại không chút ngại, trực tiếp trả lời...

“Ách... Vì sao?” Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy khó hiểu...

“Thực lực chân chính của ta bây giờ nhiều nhất là thú hoang cấp năm, dựa vào khí tức trong cơ thể có thể đè ép dã thú cấp sáu bình thường, nhưng mà muốn đối phó với Bạo Tuyết Hồ Vương thì lại không thể...”

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục nhíu mày...

“Trong cơ thể Bạo Tuyết Hồ Vương chảy xuôi huyết mạch Bạch Hồ, căn bản không sợ bất luận hoang thú có huyết mạch Long tộc nào, coi như là con Thao Thiết kia ở đây, cũng không dám nói nhất định có thể đánh bại Bạo Tuyết Hồ Vương...”
Nghịch bác lại biết ý tứ của Diệp Tĩnh Vũ, tiếp tục giải thích...

Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu rõ, lúc trước Tiểu Đào Đào có thể toàn lực đè ép Độc Giác Long Sư, cũng không phải thực lực bản thân nó cường đại đến mức nào, mà là do khí tức trong cơ thể hấn hoàn toàn áp chế mấy con hoang thú kia, khiến cho nó căn bản khó có thể phát huy được một tầng lực lượng của bản thân, Tiểu Đào Đào mới có thể dễ dàng chiến thắng...

Nếu như hoang thú cấp sáu hoàn toàn không để ý tới khí tức của Tiểu Đào thì thú hoang cấp sáu hoàn toàn có thể đánh bại Tiểu Đào rồi. Hiện tại thực lực của Tiểu Đào cũng chỉ là thú hoang cấp sáu mà thôi...

Đương nhiên, có thể đạt đến cấp sáu như vậy, sau khi lớn lên sẽ đạt đến cảnh giới gì, có thể không ai biết...

Ngay lúc nghịch bác nói cho Diệp Tĩnh Vũ những tin tức này, một thân ảnh màu trắng từ trong tuyết mờ mờ đi ra, đó là một con hổ to lớn cao một tầng, toàn thân lông trắng như tuyết, mơ hồ có thể thấy hoa văn nhàn nhạt, trên trán, cũng có một chữ “Vương” nhàn nhạt...

Chỉ có đôi mắt to như chậu rửa mặt hiện ra màu đỏ máu...

Nhìn thấy con vật lớn này xuất hiện, tóc gáy Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt dựng đứng lên...

Cái này... Đây con mẹ nó thật sự là một con hổ sao? Sao lại lớn bằng khủng long vậy?

Nghịch bác cũng là hết sức chăm chú nhìn con hổ to lớn này, nhưng Hắc Minh Anh noãn bên cạnh, một đôi mắt màu tím, lại nhìn về phía trên lưng Bạch Tuyết Hồ Vương...

Chỗ đó, lại ngồi một người chỉ có một mét, toàn thân mọc ra bộ lông màu trắng “Người” bởi vì vóc dáng của hắn quá nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không chú ý tới...

Nhưng vẻ ngưng trọng trong mắt Hắc Minh Anh Dung lại đậm đặc như vậy...

Cường giả tuyệt thế thứ mười lăm, mười lăm.

“Lui...” Lúc này, một âm thanh cực kỳ mờ ảo từ trên lưng của Bạo Tuyệt Hồ Vương truyền ra, thanh âm tràn ngập vẻ tang thương, thời gian trôi qua làm cho người ta có cảm giác đến từ thái cổ, tựa hồ chủ nhân của thanh âm này cũng giống như một lão già đã trải qua vạn năm...

Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, lúc này mới phát hiện, ngồi trên lưng Bạch Tuyệt Hồ Vương là một gã “Người” có dáng người cực nhỏ, sở dĩ nói hắn là con người, là vì hình thể hắn là người, còn có thể nói tiếng người, chỉ là trên người hắn mọc ra bộ lông tuyết trắng, lại giống như vượn...

Phản bác tựa hồ cũng là mới chú ý tới “Người” trên lưng Bạo Tuyệt Hồ Vương...” Trong mắt lóe ra hào quang màu đen, nhưng lại không biết suy nghĩ cái gì...

“Muội muội ta cần một gốc Tuyệt Liên vạn năm đúc lại thân thể, chỉ cần tìm được, chúng ta lập tức thôi lui...” Thần thái thuần khiết của Hắc Minh vậy mà không còn lạnh lùng như vừa rồi...

Thần thái như thế làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh ngạc, cô nàng này thực lực cao cường, một mực không để những người khác vào mắt, sao bây giờ lại cung kính nói chuyện với “Người” kia? Chẳng lẽ thực lực “Người” này đã cường đại đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, có thể làm cho một đầu Bạo Tuyệt Hồ Vương trở thành tọa kỵ của hắn, mặc kệ hắn là chủng tộc gì, thực lực tất nhiên sẽ không quá yếu mới đúng...

“Lui...” Người nọ không nói nhiều, vẫn chỉ nói một tiếng, nhưng tiếng này lại mang theo sự tức giận...

“Tiền bối...” Hắc Minh Anh đang muốn nói gì đó, thì chỗ nàng đứng đột nhiên thoát ra một cây băng trùy. May mắn thân ảnh của nàng cực nhanh, trong nháy mắt khi băng trùy kia chui lên khỏi mặt đất, thân ảnh của nàng đã tung bay, cứ như vậy hoành ngang trong hư không...

“Tuyệt Liên này là ta quyết định...” Mắt thấy đối phương vừa tới liền động thủ, sắc mặt thuần khiết của Hắc Minh Anh lại lần nữa lạnh nhạt xuống...

Nàng chỉ có một muội muội như vậy, vất vả lắm mới đến được Thiên Tuyệt Phong, sao có thể tay không mà về...

“Vậy thì chết đi...” Âm thanh kia hừ lạnh một tiếng, từng đạo phong nhận hình thành trong hư không, trực tiếp trùm tới Hắc Minh Anh trơn bóng...

“Chút tài mọn mà thôi...” Hắc Minh Anh trơn mắt thấy đối phương động thủ, cũng hoàn toàn nổi giận, toàn thân nổi lên từng đạo hào quang màu tím, bàn tay nhỏ bé trắng nõn quơ một cái vào hư không, một thanh trường kiếm màu bạc xuất hiện trong tay, cứ như vậy vạch một cái về phía trước, từng đạo kiếm khí kinh khủng bộc phát toàn diện, cùng phong nhận đang bay nhanh đến quần lấy nhau...

Rất nhanh đã đập tan phong nhận kinh khủng kia. Nhìn thấy lực lượng mạnh mẽ kinh khủng của Hắc Minh Anh Dung, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn cũng đã biết, người tí hon màu trắng kia chắc chắn là một Hồn Sư có thực lực đạt tới cảnh giới Linh Hiên, cũng chỉ có Hồn Sư đạt tới cảnh giới Linh hiên, mới có thể điều động các loại năng lượng, Hồn Thuật trong thiên địa, mới được trưng bày chính thức...

Một vị Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên còn trân quý hơn cả Võ Thánh ở trình độ trân quý của Thục Vân Quốc, thực lực của bọn họ cường hãn cỡ nào chứ, thế mà lại bị một chiêu kiếm của Hắc Minh Anh khiết xoắn thành bột phấn, vậy thực lực của nàng mạnh tới mức nào?

Mắt thấy Hắc Minh Anh thuần túy dùng kiếm khí trực tiếp phá vỡ phong nhận của mình, tiểu nhân màu trắng cũng không nói

thêm gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, liền thấy giữa bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ, vỗ thẳng về phía Hắc Minh Anh Dung...

Chứng kiến bàn tay khổng lồ to như ngọn núi kia, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu ra chênh lệch giữa mình và đối phương. Mình bây giờ cũng có thể thuận lợi hóa ra một bàn tay lớn, thế nhưng bàn tay biến thành nhiều nhất là cách hơn mười trượng, hơn nữa trình độ ngưng tụ tuyệt đối không ngưng kết bằng bàn tay lớn trăm trượng này...

Một chương này nếu vỗ xuống, không chỉ Hắc Minh Anh khiết khó thoát một kiếp, dù Diệp Tĩnh Vũ và nghịch nghị cũng khó may mắn thoát khỏi...

Bất quá trên khuôn mặt anh đào của Hắc Minh lại không có vẻ gì sợ hãi, trường kiếm trong tay run lên, từng đạo ánh sáng màu bạc từ trong thân kiếm sáng lên, bao trùm thân kiếm, thân kiếm cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, mà ánh sáng màu bạc kia cũng càng ngày càng ngưng tụ. Cuối cùng, không ngờ lại tạo thành một thanh cự kiếm cao tới mấy trăm trượng, hung hăng chém xuống bàn tay khổng lồ trên bầu trời kia...

“Xoẹt...” một tiếng, cự kiếm đâm thẳng vào trong lòng bàn tay, lập tức thấy toàn bộ cự chương nổ tung, mà cự kiếm màu bạc cũng xuất hiện từng vết nứt, cuối cùng cũng nổ tung... hóa thành ngân quang đầy trời...

“Phụp...” Trong miệng anh đào đen nhánh lại phun ra một ngụm máu tươi, tay phải cầm trường kiếm run rẩy, hiển nhiên đòn va chạm vừa rồi đã bị thương...

Bất quá khiến Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ chính là máu tươi do Hắc Minh Anh Dung phun ra không phải màu đỏ, mà là màu tím nhạt...

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau động thủ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngây ngốc đứng ở nơi đó, Hắc Minh Anh không khỏi hờn dỗi một câu, mà thân ảnh màu đen của nàng lại nhanh chóng hướng Bạo Tuyết Hồ Vương chạy tới,

mái tóc màu tím tung bay theo gió, trong thế giới màu trắng thật bắt mắt...

Diệp Tĩnh Vũ khôi phục tinh thần, cũng không suy nghĩ thêm vì sao máu tươi của nàng lại là màu tím, rút thanh thiết đao màu đen trên lưng ra, chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, chạy nhanh nhất về phía Bạo Tuyết Hồ Vương...

“Không biết sống chết...” Chứng kiến Hắc Minh Anh Dung cùng Diệp Tĩnh Vũ nhào tới mình, tiểu nhân màu trắng kia trong miệng truyền đến thanh âm lạnh lùng, cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy từng đạo băng đao loé lên lam sắc quang mang, băng tiễn, băng trùy, từ trong hư không xuất hiện, nhanh như tia chớp hướng Diệp Tĩnh Vũ cùng Hắc Minh Anh thuần thực chụp tới, số lượng thật sự quá nhiều, quả thực là phô thiên cái địa...

Hắc Minh Anh thanh khiết hừ lạnh một tiếng, chiếc màn sáng màu đen trên người nàng bắt đầu vũ động. Màn sáng màu đen hình thành trong cơ thể nàng, giống như một cái vỏ trứng hơi mờ, một mực bảo hộ nàng ở bên trong...

“Đương đương đương...” Những băng đao băng tiễn kia bắn vào vỏ trứng phát ra tiếng vang thanh thúy, nhưng lại nhao nhao vỡ tan, làm sao làm nàng bị thương được mấy may...

Diệp Tĩnh Vũ không có pháp bảo phòng ngự mạnh mẽ như vậy, nhìn thấy các loại băng đao phô thiên cái địa, biết một khi bị bắn trúng, tất sẽ bị bắn thành cái sàng. Hắn còn trẻ, cũng không muốn chết như vậy...

“Tuyệt đao phá không...” Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể bắt đầu khởi động, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới trên lưng Bạo Tuyết Hồ Vương, cách người tí hon màu trắng kia không quá một bước, Thiết đao trong tay căn bản không dừng lại, chém tới người tí hon màu trắng...

Tốc độ một chiêu này thực sự quá nhanh, nhanh đến mức Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút khó tin, càng làm cho hắn cảm nhận sâu sắc được chân khí sau đó bản chất chênh lệch với chân khí Tiên Thiên...

Cũng như chênh lệch giữa một chiếc xe ngựa và một chiếc xe ngựa...

Trong mơ hồ, trên thân thiết đao đen kịt kia, lại có điện quang lập loè, trong hư không, càng truyền đến tiếng vù vù, tựa hồ dưới một đao này, bất luận kẻ nào cũng khó may mắn thoát khỏi...

Chương mười lăm Cửu U Thông Thiên Mục

Một đao nhanh như vậy, sắc bén như vậy, Diệp Tĩnh Vũ có đủ tự tin, người tí hon trước mắt này, cho dù là Hồn Sư cảnh giới Hồn Tiên, đối mặt với một đao này, cũng tuyệt đối chỉ có mất mạng...

Dù sao, khoảng cách gần như vậy, đối với Hồn Sư mà nói, quả thực chính là Sinh Mệnh Cẩm Khu...

Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ thậm chí còn hiện lên một nụ cười đắc ý. Chém giết một Hồn Sư cảnh giới ít nhất cũng phải là Linh Hiên, đây là cảm giác thành tựu cỡ nào...

“Coong...” một tiếng, nụ cười của Diệp Tĩnh Vũ còn chưa hoàn toàn nở rộ thì đã hoàn toàn đông cứng lại, mà miệng của hắn lại càng rất tự nhiên “O” lên...

Tiểu nhân màu trắng không biết từ lúc nào đã vươn ra hai ngón tay, cứ như vậy kẹp lấy một kích tràn đầy tự tin của Diệp Tĩnh Vũ. Trên mặt của hắn, không có bất kỳ biểu tình gì, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không chút biểu tình, thậm chí trên khuôn mặt còn có chút thừa thớt lông tóc thấy được một loại lạnh nhạt, chính là loại cao thủ tuyệt thế kia...

Tựa hồ một kích của mình chỉ nhỏ bé không đáng kể như vậy...

Bất quá trong mắt tiểu nhân lại lộ ra một vòng kinh ngạc...

Là kinh ngạc vì tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ hay là vì đao trong tay hắn đang kẹp?

Lúc này, thân thể thuần thực của Hắc Minh Anh đã vọt tới, trường kiếm trong tay run lên, một đao kiếm quang màu bạc phá không mà ra, đâm tới đỉnh đầu của tiểu nhân màu trắng, không để ý chút nào đến Diệp Tĩnh Vũ đang ở trước người tiểu nhân màu trắng bước ra một bước...

Tiểu nhân không có động thủ, nhưng đột nhiên quay đầu nhìn lại, một đạo lam quang yếu ớt từ trong mắt hắn bắn ra, trực tiếp bắn vào trên kiếm khí sắc bén kia, lập tức một kiếm toàn lực của Hắc Minh Anh tinh khiết đánh cho nát bấy., Hào quang màu lam vô kiên bất tồi hung hăng bắn vào vỏ trứng màu đen trước người Hắc Minh Anh Dung, lập tức nhìn thấy vỏ trứng có thể ngăn cản vô số băng đao vỡ ra từng khúc, phát ra thanh âm lách cách, mà thân thể thuần túy của Hắc Minh Anh cũng bị bắn ra ngoài...

Trong miệng của nàng, lại truyền đến thanh âm khiếp sợ đến cực điểm...

“Cửu U Thông Thiên Mục...”

“Sao thanh “Thiên Tôn” này lại ở trong tay ngươi?” Tiểu nhân màu trắng không để ý đến lời nói của Hắc Minh Anh khiết, ngược lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Thiên Tôn? Cho tới bây giờ, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu, thanh đao này vậy mà có cái tên thô bạo như vậy, trên trời có thiên hạ, duy ngã độc tôn...

Chẳng qua, hiện tại hắn lại không có tâm tư cân nhắc ý cảnh của thanh đao này...

Thân hình Diệp Tĩnh Vũ cao hơn gấp đôi so với tiểu nhân, hắn hoàn toàn dùng ánh mắt nhìn xuống tiểu nhân, nhưng không biết tại sao, hắn lại luôn cảm giác ánh mắt tiểu nhân nặng nề như thế, giống như một tòa núi lớn đặt ở trên đầu mình...

Nhìn thấy vền vẹn một ánh mắt của hắn, Hắc Minh Anh Dung đã đánh bay thực lực sâu không lường được, Diệp Tĩnh đã hiểu, nếu đối phương muốn giết mình, chỉ cần một ánh mắt là đủ...

“Là sư tôn ta ban cho...” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói, trong lòng hắn, thanh đao này hẳn là di vật Độc Cô Bá Thần để lại, Kinh Lôi đao quyết là độc Cô Bá Thần truyền thụ cho mình, về tình về lý, gọi một tiếng sư tôn cũng không quá đáng, hơn nữa, sâu trong nội tâm, hắn xác thực cũng coi Độc Cô Bá Thần là sư tôn của mình...

“Tiểu Thần hiện tại thế nào rồi?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói là sư tôn hẳn truyền thụ cho, thanh âm tiểu nhân kia lại bình thản xuống, mang theo hai ngón tay Thiên Tôn thả lỏng xuống, trong mắt vậy mà xuất hiện một vòng từ ái hiếm thấy...

“Tiểu Thần Thần?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, lúc này mới nghĩ đến phía sau Độc Cô Bá Thần có một chữ Thần, người trước mắt này thế mà gọi là Độc Cô Bá Thần Tiểu Thần?

Trời ạ, Độc Cô Bá Thần chính là tuyệt thế cao thủ duy nhất trong truyền thuyết đả thương Hiên Viên Giác, không ngờ lại bị một tiểu nhân không đến một mét gọi là Tiểu Thần, nếu truyền ra ngoài, sẽ gây ra hiệu quả gì?

Bất quá Độc Cô Bá Thần đã là nhân vật nổi danh ba trăm năm trước, mà hẳn lại tên Độc Cô Bá Thần Tiểu Thần, đó không phải là hẳn...

Vừa nghĩ tới đối phương có thể còn sống, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cung kính, bất kể như thế nào, từ trong lời nói của hắn, liền nghe ra giữa hắn và Độc Cô Bá Thần nhất định có sâu xa nhất, hơn nữa còn là thiện duyên, mình thân là truyền nhân Độc Cô Bá Thần, có thể nào mạo phạm hắn?

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ cung kính đem mọi chuyện phát sinh trong sơn động nói cho tiểu nhân màu trắng trước mắt này... Tiền bối...

“Độc Cô Bá Thần chết rồi? Điều này không có khả năng...”
Ai ngờ, sau khi nghe Diệp Tĩnh Vũ nói xong, tiểu nhân lại cho ra kết luận giống như Độc Cô Thiên lúc trước...

Chẳng qua lúc trước Độc Cô Thiên có chút mờ mịt, phảng phất như bị đả kích, người thần sắc mơ hồ nói ra. Thế nhưng người nhỏ bé trước mắt này lại cực kỳ khẳng định...

“Thế nhưng là...” Diệp Tĩnh Vũ muốn giải thích điều gì, dù sao lúc trước hắn không cảm nhận được chút sinh khí nào trong cơ thể Độc Cô Bá Thần, hơn nữa thân thể của hắn đã không còn một giọt nước, hoàn toàn là một thân khô, làm sao có thể còn sống...

“Không có nhưng mà, tính cách tiểu gia hỏa kia tuy có chút quái gở, lại có chút chán ghét, nhưng làm việc lại cực kỳ cố

chấp, chỉ cần tiểu tử Hiên Viên không chết, hắc tuyệt đối sẽ không chết...” Trên mặt tiểu nhân vậy mà lần đầu tiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tựa như một lão nhân, nhớ lại hai đứa cháu của mình...

Hiên Viên tiểu tử, có thể xưng hô Độc Cô Bá Thần là tiểu Thần, như vậy Hiên Viên tiểu tử nơi này tự nhiên là Hiên Viên Tuyệt rồi...

Hoàng đế khai quốc của Thiên Nguyên đế quốc lại bị người khác, hoặc có thể nói là ngay cả người cũng không tính là tiểu tử. Diệp Tĩnh Vũ thật sự không biết nên nói gì nữa...

Lai lịch người trước mắt này thật sự lớn đến dọa người...

“Sự tôn của hắc...” Nghe tin Độc Cô Bá Thần không chết, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không biết cảm giác gì...

Muốn gặp vị siêu cấp cao thủ ba trăm năm trước đã danh chấn thiên hạ kia, lại có chút lo lắng, dù sao bản thân mình tu luyện Ngự Lôi Dao Quyết cũng không có trải qua sự đồng ý của hắc, ngay cả thanh Thiên Tôn trong tay, cũng chưa được phép đã lấy ra...

Nếu như hắc chết, tự nhiên có thể cho là tìm kiếm truyền nhân hữu duyên, nhưng hiện tại hắc còn chưa chết, vậy mình lại không phải là đạo tặc nữa sao?

Nhờ y tìm được mình thì sao?

“Yên tâm đi, tiểu gia hỏa kia cũng không phải người nhỏ mọn như vậy, người đã có thể học được bộ đao pháp này, vậy hắc cũng đã nhận định người là đệ tử của hắc, nào còn có chuyện tìm người gây phiền toái...” Tiểu nhân liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư Diệp Tĩnh Vũ, cười nhạt một tiếng...

“A...” Đối mặt vị tiền bối sâu không lường được này, Diệp Tĩnh Vũ thật sự không biết nên nói cái gì...

Cũng chính vào lúc này, Hắc Minh Anh Dung bị đối phương liếc mắt một cái đã đứng lên, toàn thân nổi lên từng đạo hào quang màu tím, từng đạo năng lượng kinh khủng không ngừng nổi lên trên người nàng, thanh trường kiếm trong tay phát ra

âm thanh ong ong, mà trên mặt nàng, ngoại trừ phần nộ, còn có thêm nhiều hơn nữa...

Chương mười lăm mười bảy, Tinh Vẫn Kiếm đã bị tàn phá hoàn toàn.

Hắc Minh Anh rất là tức giận, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị ai liếc mắt một cái như vậy bay ra ngoài, dù cho biết rõ đó là Cửu U Thông Thiên Mục, là một trong những thần thông cường đại nhất thế gian, trong lòng nàng cũng tràn đầy phần nộ...

Nếu như lực lượng của hắc không bị phong ấn, nếu không phải phụ thân cản dận, coi như hắc có Cửu U Thông Thiên Mục thì đã sao?

Chẳng lẽ mình còn không thể đối phó hắc hay sao?

Nghĩ đến bản thân chưa từng bị người nào đánh bay như vậy, trong lòng nàng liền phần nộ, nhưng đồng thời nàng cũng hiểu được, trước khi cởi bỏ phong ấn, muốn đánh bại gia hỏa này, lại vô cùng khó khăn, vô cùng vô cùng khó khăn, cho nên, trên mặt nàng, tràn đầy ngưng trọng...

Nhưng dù biết rất khó khăn, Hắc Minh Anh Dung không chịu thua vẫn không ngừng tăng cường lực lượng của mình, nàng tuyệt đối không cho phép mình thua trong tay quái vật người không ra người...

Không chỉ vì thân thể muội muội của mình, mà còn vì vinh quang của toàn bộ chủng tộc...

“Tàn lụi Vẫn Kiếm...” Trong miệng Hắc Minh Anh Dung bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát khẽ, trong chớp mắt, đã thấy thanh tàn tinh kiếm trong tay nàng rời tay bay ra, trực tiếp bay lên giữa không trung, từng đạo hào quang màu bạc không ngừng bộc phát ra. Trong nháy mắt, thanh Tàn Tinh Kiếm kia giống như một viên thiên thạch từ trên trời bay tới, hung hăng đập vào người tiểu bạch nhân đang nói chuyện với Diệp Tịnh Vũ...

Uy áp kinh khủng quét qua xung quanh, toàn bộ bầu trời như mất đi ánh sáng vào thời khắc này, tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn lại mảnh thiên thạch đang rơi thẳng xuống kia. Ngay cả sự phản nghịch phía xa cũng lộ ra vẻ sợ hãi, đây căn bản không phải lực lượng nhân gian nên có...

Nếu thật sự là đánh xuống, chớ nói tiểu bạch nhân, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ bị đập thành thịt vụn. Hắc Minh Anh Dung phần nộ trong lòng chỉ muốn đánh bại người trước mắt này, rửa sạch sỉ nhục của mình. Những thứ khác, nàng căn bản mặc kệ...

Cảm thụ được bầu trời truyền đến uy áp không lồ, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc...

Nhưng tiểu nhân màu trắng kia lại cười nhạt một tiếng, nhìn như chậm rãi duỗi song chỉ, một đạo hào quang màu vàng trực tiếp bắn ra, trực tiếp bắn vào Tàn Tinh Kiếm đang rơi thẳng xuống kia...

Lập tức liền nghe một tiếng leng keng giòn vang, ánh sáng màu bạc kia lại một lần nữa vỡ tan ra, toàn bộ thiên thạch nhìn như khủng bố đến cực điểm bạo liệt ra, hóa thành đạo đạo ngân quang...

Mà thanh tàn tinh kiếm kia bị kim sắc quang mang này chấn bay rớt ra ngoài, rơi thẳng tấp trước mặt Hắc Minh Anh Dung...

“Không cần tốn nhiều sức lực, người không phải là đối thủ của ta, cho dù người có triệt để cởi bỏ phong ấn của mình cũng không phải...” Khóe miệng đen Minh anh đào lại phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng giận dữ, đang muốn tiếp tục liều lĩnh cởi bỏ phong ấn của bản thân, lại nghe được thanh âm tự tin của tiểu bạch nhân truyền đến...

“Không thử thì làm sao biết?” Hắc Minh Anh khiết lại không thềm để ý chút nào, tử mang trong mắt chớp loạn, ẩn ẩn trong đó có thể nhìn thấy đạo đạo điện quang, một đầu tóc dài màu tím không gió mà tự động, phiêu tán ra, giống như thiên thượng Tử Vân...

Toàn thân trên dưới, lại một lần nữa nổi lên đạo đạo quang mang màu tím, cách đó không xa tàn tinh kiếm tựa hồ cảm nhận được lực lượng không ngừng tăng cường trong cơ thể nàng, vậy mà phát ra tiếng ong ong, từng đạo quang mang màu bạc từ trên tàn tinh kiếm nở rộ ra...

“Chẳng lẽ ngươi không muốn cứu muội muội của ngươi sao?” Cảm nhận được lực lượng càng ngày càng mạnh kia của Hắc Minh Anh Dung, lông mày tiểu bạch nhân nhíu lại, tựa hồ có điều gì cố kỵ, nhàn nhạt nói...

Vừa nghe thấy lời nói của đối phương, lực lượng của Hắc Minh Anh vốn đang không ngừng dâng lên lập tức bị dập tắt, chiến ý trong mắt nàng cũng biến mất vô ảnh vô tung, mái tóc dài màu tím xõa xuống, trong miệng lại truyền ra một tiếng hừ lạnh thanh thúy, tựa hồ rất không tình nguyện...

Cảm nhận được lực lượng tinh khiết của Hắc Minh Anh không ngừng dâng lên, nghĩ tới vị tiên bối gọi thẳng Độc Cô Bá Thần này là Tiểu Thần, nổi khiếp sợ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đã khó có thể dùng từ ngữ để hình dung...

Mặc dù hẳn vẫn luôn biết anh đào của Hắc Minh rất mạnh, thế nhưng tuyệt đối không ngờ nàng lại mạnh tới mức này? Nàng lại có thể phong ấn lại sức mạnh của bản thân, nếu như nàng không phong ấn sức mạnh của bản thân thì sẽ mạnh tới mức nào?

Nàng rốt cuộc là ai? Vì sao còn trẻ như vậy mà đã có lực lượng kinh khủng đến mức này? Liên tưởng đến huyết dịch màu tím mà Hắc Minh Anh Dung phun ra, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy mờ mịt...

Hắc Minh, hẳn chưa từng nghe qua cái họ này, chớ đừng nói chi là người có huyết dịch màu tím...

“Từ trên đỉnh núi đi tới ba vạn ba nghìn ba trăm ba mươi ba mươi ba, có một gốc Tuyết Liên bảy vạn năm, đủ cho muội muội ngươi đúc lại thân thể, ngươi đi đi...” Thấy Hắc Minh Anh sạch sẽ thu liễm lực lượng bản thân, Tiểu Bạch nhàn nhạt nói...

Hắc Minh Anh ngậy người, nhìn tiểu bạch nhân ngồi trên lưng Bạo Tuyết Hồ Vương to lớn, lại nhìn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, bước chân khễ động, thân ảnh đã bay lên đỉnh núi, qua mấy hơi thở, bóng xinh đẹp màu đen kia đã hoàn toàn biến mất trước mặt Diệp Tĩnh Vũ...

“Tiểu gia hỏa, ngươi không cần lo lắng, với bản lĩnh của nàng, bên trên nguy hiểm không chịu nổi nàng, ngược lại ngươi, thân thể ngươi mặc dù không tệ, nhưng xem như đã phục dụng Cửu Diễm Đan, cũng không chịu nổi vẻ lạnh lẽo của nó...” Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, tiểu bạch nhân kia khẽ mỉm cười...

“Tiền bối nói rất đúng, tiểu tử lo lắng quá...” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, có thể làm cho vị đại nhân vật trước mắt tán thưởng người như thế, sao có thể gặp nguy hiểm, mình vẫn lo lắng một chút...

“Ha ha, nếu ngươi là truyền nhân của tiểu Thần, coi như có chút duyên phận với ta, ta truyền cho ngươi hai chiêu phòng thân nhé...” Tiểu bạch nhân cười nhạt một tiếng, nhìn thần sắc vui mừng mà Diệp Tĩnh Vũ lộ ra, tiếp tục nói: “Chỉ vừa rồi thế nào?”

“Mạnh, mạnh mẽ...” Diệp Tĩnh Vũ từ tận đáy lòng khen ngợi. Tinh thạch mà Hắc Minh Anh Dung sử ra vừa rồi quả thực là một viên Thiên Ngoại Văn Kiếm rơi xuống, căn bản không phải lực lượng con người có thể chống lại được. Thế nhưng vị trước mắt này chỉ nhẹ nhàng một ngón tay đã phá nát, lại còn làm trọng thương Hắc Minh Anh Dung. Nếu chiêu này không mạnh mẽ, vậy còn có thể coi là mạnh được sao?

“Ha ha, đây gọi là Linh Tê Kiếm Chỉ...” Tiểu nhân kia cười nhạt, một đoạn tâm pháp kỳ diệu lại truyền vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được sự ảo diệu ẩn chứa trong ngón tay đó, Diệp Tĩnh Vũ mừng rỡ trong lòng, nhưng hắn lại nhớ tới thần quang vừa rồi là một ánh mắt, liền quét bay Hắc Minh Anh cường đại ra ngoài, đây là thần thông bậc nào a...

Kiếp trước của mình mà tưởng tượng, nếu ánh mắt mình có thể giết người thì thật tốt biết bao, hôm nay được chứng kiến thủ đoạn bực này, tự nhiên không khỏi động tâm...

Nhưng hắn cũng ngại nói ra...

“Người muốn học Cửu U Thông Thiên Mục?” Tiểu nhân lại phảng phất biết đọc tâm thuật, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới nghĩ đến, thanh âm của hắn kịp thời truyền vào lỗ tai Diệp Tĩnh Vũ, khiến Diệp Tĩnh Vũ giật mình không thôi...

Con mắt thứ mười lăm, thứ tám trong vòng Luân Hồi.

“Tiền bối, tiểu tử...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn nói chính mình chỉ thích cái loại cảm giác ánh mắt có thể giết người này, lại trực tiếp bị vị trước mắt cắt ngang...

“Ha ha, không sao, nếu có thể truyền cho người Linh Tê Kiếm Chỉ, truyền cho người Cửu U Thông Thiên Mục thì thế nào?” Tiểu nhân cười nhạt một tiếng, một đạo lam quang từ trong mắt hấn bắn ra, vọt thẳng tới hai con người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng ngay lúc đó, một đạo hào quang màu vàng đột nhiên từ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ bắn ra, trực tiếp ngăn ở trước hai đạo hào quang màu lam, trong nháy mắt triệt tiêu gã vô tung vô ảnh...

Trực tiếp khiến cho tiểu nhân kia kinh hãi...

Diệp Tĩnh Vũ càng kinh hãi, mình sao lại hoàn toàn không có cảm giác gì...

“Tiền bối, ta...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn giải thích mình không cố ý, lại nghe giọng nói kinh hãi của lão nhân truyền đến...

“Luân Hồi nhãn, Luân Hồi nhãn trong truyền thuyết...” Vẻ mặt của hắn thậm chí có chút kích động, giống như thấy được bảo bối nhiều năm không thấy vậy...

Một khuôn mặt, lại nổi lên đạo đạo hồng quang...

“Tiền bối, Luân Hồi Nhãn là cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại mơ hồ một hồi, có thể được người trước mắt còn thần bí hơn nhân vật trong truyền thuyết này gọi là đồ vật trong truyền thuyết, sẽ là dạng đồ vật gì?

“Đó là một loại thần thông có thể mở ra Lục Đạo Luân Hồi, thật không ngờ, người lại học được loại thần thông này...” Trong mắt tiểu nhân tràn ngập vẻ hâm mộ...

Mở ra Lục Đạo Luân Hồi?

Vừa nghe được từ ngữ quen thuộc lại xa lạ này, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung hăng chấn kinh một phen, cũng không phải có uy năng cường đại như vậy mở ra Lục Đạo Luân Hồi, hiện tại hẳn hoàn toàn không biết việc mở ra Lục Đạo Luân Hồi có ý nghĩa gì? Sở dĩ hắn kinh ngạc là vì sao?, Là do hai từ từ Lục Đạo Luân Hồi chính là từ ngữ trong kinh văn Phật gia kiếp trước, đến thế giới này lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, tên này gọi hắn không khiếp sợ như thế nào...

“Khả năng bây giờ ngươi còn không biết uy lực thần thông này, lấy thực lực của ngươi bây giờ cũng khó mà phát huy được uy lực của nó, bất quá có thần thông này, ngươi căn bản không cần học Cửu U Thông Thiên Mục...” Nhìn thấy thần sắc khiếp sợ đầy mặt của Diệp Tĩnh Vũ, người tí hon màu trắng lại thần nhiên nói, tâm tình kích động của hắn đã từ từ bình phục trở lại, bất quá trong mắt của hắn, tràn đầy nghi hoặc...

Đây là một thần thông đã sớm tuyệt tích, vì sao tên nhóc trước mắt này lại biết? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn mà cũng không biết thần thông kinh thiên động địa này...

“Ách...” Nghe tiểu nhân nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại không biết nên nói cái gì, hắn căn bản không biết Luân Hồi nhãn, càng không biết tại sao mi tâm mình vừa rồi lại bắn ra một đạo kim quang, triệt tiêu hai đạo hào quang màu lam kia...

Bất quá hắn lại mơ hồ đoán được, đây hẳn là nội dung phần thần thông Bá Bá Nguyên Quyết thứ ba, chỉ là vì sao chính mình ngay cả Dưỡng Thân Thiên còn chưa tu luyện xong, một thần thông này bỗng nhiên chính mình bày ra đây?

Khác với một chỉ kinh thiên, lúc này Diệp Tĩnh Vũ không hề cảm giác được bất cứ khó chịu nào, thậm chí không cảm giác được bất cứ sự mệt mỏi nào, dường như một chiêu vừa rồi căn bản không phải sử dụng từ trên người hắn vậy...

Lại tỉ mỉ đánh giá Diệp Tĩnh Vũ một phen, tiểu nhân bấm ngón tay tính toán cái gì, cuối cùng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại

ngộ, trong miệng thì hô lên một tiếng, thì ra là bốn chữ như thế...

“Tiền bối, cái gì mà như thế?” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã có cái đầu lớn gấp đôi, đối với lão gia hỏa trước mắt này chỉ có chưa đến một mét, thực lực kinh người, hẳn thật sự không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì?

“Người ngày sau tự sẽ minh bạch, người đã có thể học được thần thông Luân Hồi Nhân như vậy, chắc cũng có thể học được thần thông cao minh khác, ta cũng không có thể truyền thụ cho người, bất quá ta đây có một cái Vòng Càn Khôn, nghĩ đến người hẳn là có chút công dụng...” Tiểu nhân lắc đầu, từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay màu trắng như tuyết, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Càn Khôn Trạc? Lẽ nào là loại hồn khí tự thành không gian?” Diệp Tĩnh tiếp nhận vòng tay, trong lòng cả kinh...

Hắn biết, phạm là Hồn Sư đạt tới Ngưng Hồn Cảnh, đều có thể một mình mở ra một không gian loại nhỏ, tùy thời truyền tống huyền thú của mình đến trước người, bất quá hắn lại không có thời gian suy nghĩ về phương diện này...

Hơn nữa loại không gian này cũng không ổn định, hoặc có thể nói, đây chẳng qua chỉ là một loại thông đạo không gian, không thể cất giữ bất cứ thứ gì...

Mà Vòng Càn Khôn này lại hoàn toàn tự thành một không gian riêng biệt, ở nơi đó, người có thể cất giữ bất cứ thứ gì người muốn cất giữ, đây chính là Hồn khí cấp một, cho dù là những Hồn Sư cao cấp, cũng chưa chắc có một cái, nói là tộc trưởng của Xích Di Tộc, Xích Di, cũng chưa chắc hẳn đã có một cái, nhưng bây giờ bản thân lại có được loại Hồn khí này, vậy về sau cất giữ đồ vật sẽ thuận tiện hơn rất nhiều?

“Không sai, bất quá không gian này cũng không lớn, chỉ bằng một gian phòng, cũng không tồn trữ được bao nhiêu thứ...” Tiểu nhân lại nhàn nhạt nói, không thêm đề ý chút nào đưa loại hồn khí quý giá này cho người khác...

“Ách, đủ rồi, đủ rồi...” Một gian phòng kích thước, điều này tương đương với việc Diệp Tĩnh Vũ tùy thời mang theo bên

người một cái thương khổ di động, hơn nữa chỉ có hấn mới có thể mở ra di động thương khổ, điều này cũng đủ để hấn làm rất nhiều chuyện rồi...

Ví dụ như lén lút đặt vài chồng Xuân Cung đồ, làm mấy thùng hồ lang được gì đó...

“Đây còn có một cái Chấn Thiên ấn, là Hồn Tiên mà ta giết ba mươi năm trước có được hồn khí huyền cấp, cho người chơi đùa...” Nhìn thấy bộ dạng tươi cười đầy mặt của Diệp Tĩnh Vũ, không biết tại sao, trên khuôn mặt tiểu nhân cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, lại sờ lên người, lấy ra một khối thiết ấn màu đen lớn chừng quả đấm, ném cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tiếp được thiết ấn, lại lão đảo một cái, thiết ấn kia nặng tới hơn vạn cân, nếu không phải lực lượng nhục thể của mình đã đạt tới ngũ cấp, căn bản không thể tiếp được thiết ấn nặng như vậy...

Một cái thiết ấn nho nhỏ nặng như vậy, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng khiếp sợ không thôi, nhưng càng làm cho hấn khiếp sợ chính là lời nói của tiểu nhân, đánh chết một gã Hồn Tiên?

Hồn Tiên, trong người bình thường, hầu như chẳng khác nào thần tiên, chỉ nghe qua, lại rất ít người từng gặp qua, nhưng bây giờ lại bị hấn tùy ý giết chết...

Về phần thần cấp hồn khí như hấn nói, lại một lần nữa hung hăng chấn động trái tim Diệp Tĩnh Vũ...

Hồn Sư bình thường, có thể có một hai món Hồn khí đã là tốt lắm rồi, hơn nữa Hồn khí của bọn họ đều là lấy một phẩm, nhị phẩm, mãi cho đến ngũ phẩm...

Một khi vượt qua ngũ phẩm hồn khí, đó cũng không phải là thứ Hồn Sư bình thường có thể có được, hơn nữa cũng không cần mấy phần để phân chia, ngược lại dùng Thiên Địa Huyền Hoàng để phân chia phẩm cấp...

Thiên cấp dĩ nhiên là tốt nhất, bất quá đây lại là vật trong truyền thuyết, cho dù là Hoàng cấp Hồn Khí cấp thấp nhất, một khi xuất hiện trước mắt thế nhân, cũng không biết sẽ

khiến bao nhiêu Hồn Sư đầu rơi máu chảy tranh đoạt, chớ đừng nói chi là Huyền cấp...

Bây giờ bản thân đã có một cái hồn khí huyền cấp như vậy, đây chính là thứ ngay cả Xích Di cũng không có, điều này sao khiến hắn không chấn động chứ?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ không biết nói gì, bầu trời vốn có chút âm u dần dần tối đen lại, chỉ qua mấy hơi thở đã hoàn toàn biến thành đêm đen. Trên bầu trời, lại là lôi quang lóng lánh, mấy đạo điện long không ngừng lao nhanh trong mây đen, phát ra trện trện tiếng vang ầm ầm...

“Lấy lôi luyện thể, nha đầu này thật đúng là có chút sốt ruột, vừa mới tìm được Tuyệt Liên vạn năm, vậy mà đã đúc lại nhục thân...” Nhìn thấy bầu trời đang lóe lên lệ quang, tiểu nhân từ tốn nói...

Mà trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra một tia kinh ngạc, chẳng lẽ Hắc Minh Anh Dung nhanh như vậy đã tìm được Tuyệt Liên vạn năm rồi sao? Không phải còn hơn ba vạn mét sao?

Nhưng vào lúc này, một tia điện xẹt qua bầu trời, đánh thẳng xuống...

Ngày thứ mười lăm, đúc lại thành chương thứ mười lăm...

Trên đỉnh núi tuyết là một cái hồ nhỏ không đến một ngàn mét, ở trên đỉnh núi giá rét như thế này, nước hồ lại không có dấu hiệu đông kết chút nào, nước hồ lạnh buốt, lại trong vắt thấy đáy, một gốc tuyết liên toàn thân trắng như ngọc mọc ở trung tâm của hồ...

Khi Hắc Minh Anh Dung tới nơi này, nhìn thấy gốc Tuyết Liên kia, sắc mặt hắn vô cùng mừng rỡ...

“Thi Hiên, người sắp rèn luyện lại thân thể rồi...” Nhìn thấy gốc Tuyết Liên toàn thân trắng như tuyết, Hắc Minh Anh khiết nói với Hắc Minh Thi Hiên đang ở trong loan đao...

“Hi hi, vậy tỷ tỷ nhanh lên...” Hắc Minh Thi Hiên cũng nhìn thấy đóa Tuyết Liên toàn thân trắng như tuyết, truyền tới giọng nói vui vẻ...

Hắc Minh Anh nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, một tay hướng hư không trao một cái, một gốc cây tối thiểu đều là linh dược vạn năm trở lên bị bắt ra, cái gì mà linh chi, cái gì mà Cửu Diệp Thảo, cái gì Bồi Nguyên Thảo, vân vân, quả thực nhiều vô số kể...

Những dược liệu này, nếu lưu lạc đến thế gian, không biết sẽ tạo nên sóng gió gì. Thế nhưng Hắc Minh Anh Dung lúc này lại giống như củ cải trắng nằm dưới đất, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

Trừ những linh dược này, Hắc Minh anh đào thuận khiết còn lấy ra một ít đồ vật căn bản không biết tên, những vật này cứ như vậy trôi nổi giữa không trung...

Hắc Minh Anh thanh khiết cười một tiếng, một ngọn lửa màu tím từ đầu ngón tay nàng toát ra, trực tiếp bắn về phía những dược liệu kia, tiếp theo liền thấy những dược liệu kia phát ra

tiếng xèo xèo, từng đạo linh khí tinh khiết cứ như vậy bức ra, lại không ngừng dung hợp với nhau, cuối cùng lại tạo thành một bãi chất lỏng màu trắng sữa...

Bất quá lại giống như bị cái gì đó bao phủ, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung...

Tiếp đó, Hắc Minh Anh khoan dung đi thẳng tới mặt hồ lạnh như băng, không gặp bất cứ trở ngại nào, cứ thế đi tới bên cạnh gốc Tuyết Liên mấy vạn năm, rút Tử Nguyệt đao bên hông ra, nhẹ nhàng vạch một cái...

“Xoẹt...” Thân thể Tuyết Liên kia nhìn như kiên định trực tiếp bị Tử Nguyệt Đao cắt đứt, nhưng lại chảy ra chất lỏng giống như máu tươi...

Lại mơ hồ nghe được một tiếng hét thảm, tựa hồ cây Tuyết Liên này đã thông linh, bất quá Hắc Minh Anh Dung làm sao quan tâm những thứ này, Tử Nguyệt đao trong tay tiếp tục xẹt qua, cây Tuyết Liên toàn thân trắng như tuyết này rất nhanh bị chém rụng hoàn toàn, lại bị nàng biến thành một hình chữ...

Trong miệng mặc niệm khẩu quyết, một đoàn linh khí màu ngà sữa trực tiếp tràn vào phía trên Tuyết Liên bị cắt xuống này, lập tức liền thấy Tuyết Liên kia phát ra đạo đạo bạch quang, mà trong cơ thể hắc minh anh khiết, càng nổi lên đạo đạo tử sắc quang mang, một cỗ năng lượng cường đại trực tiếp tràn vào trong Tuyết Liên kia...

Toàn bộ Tuyết Liên đều bị tử quang bao bọc, giống như một cái kén thật lớn...

Hồn phách Hắc Minh Thi Hiên đã từ trong Tử Nguyệt Đao bay ra, một đôi mắt to nhìn cái kén màu tím, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn...

Hắc Minh Anh không nhìn muội muội của mình, hoặc là nói nàng căn bản không có thời gian xem, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ cổ xưa, một tay không ngừng khoa chân múa tay trong hư không, liền thấy cái kén màu tím không ngừng biến ảo, bên trong mơ hồ phát ra thanh âm ô ô, thật giống như một người đang khóc vậy...

“Đi...” Hắc Minh Anh sạch sẽ không để ý tới những thứ này, đột nhiên Tử Nguyệt Dao bên cạnh lóe lên, trực tiếp cắt ra một vết máu thật dài ở cổ tay nàng. Một dòng máu màu tím trực tiếp phun ra, rơi vào quang kén màu tím phía trên, rồi đột nhiên thấy quang kén màu tím kia run lên, từng đạo hào quang mãnh liệt thoáng hiện...

Khi hào quang dần tán đi, lập tức thấy quang kén màu tím xuất hiện vết rách, giống như màn hào quang, rồi chậm rãi vỡ vụn ra...

Thời điểm toàn bộ quang kén hoàn toàn vỡ tan, vừa rồi Tuyết Liên hình người toàn thân trắng như tuyết đã biến thành một tiểu cô nương đáng yêu giống Hắc Minh Thi Hiên như đúc...

Bất kể là dáng người, hay là hình dạng, hoàn toàn giống nhau như đúc...

“Thi Hiên, nhanh, nhập thể...” Trong miệng Hắc Minh Anh Dung hờn dỗi một tiếng...

Hắc Minh Thi Hiên không nói thêm gì nữa, thân ảnh nhoáng một cái, hồn phách trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể kia...

Cũng chính vào lúc này, trên bầu trời có một đạo thiểm điện trực tiếp giáng xuống, hung hăng bổ vào thân thể vừa mới xuất hiện kia...

“ba ba ba...” Trên thân thể truyền đến thanh âm kịch liệt, Hắc Minh Anh Dung lại chau mày, Tàn Tinh Kiếm lơ lửng sau lưng, tựa hồ tùy thời Hắc Minh Thi Hiên ngăn cản lời đình kinh khủng kia...

Tử Nguyệt Dao không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước người Hắc Minh Thi Hiên, từng tia chớp từ trên trời rơi xuống không ngừng tôi luyện thân thể Hắc Minh Thi Hiên, chứng kiến thân thể vẫn còn âm trầm của mình từ từ khôi phục sinh cơ, thậm chí mơ hồ có thể thấy được huyết mạch sinh thành...

Thiên lôi, đại biểu cho lực lượng hủy diệt, nhưng lại mang ý nghĩa cực đoan của hủy diệt, chính là sinh...

Hắc Minh Anh thuần khiết mượn nhờ một tia sinh khí bên trong thiên lôi, làm cho thân thể này chân chính có đầy sinh

cơ, mà vền vền chỉ là một cái xác, lại càng là mượn nhờ lực lượng thiên lôi, để cho linh hồn Hắc Minh Thi Hiên cùng thân thể này găt gao kết hợp lại một chỗ...

Đây là một thủ đoạn cực kỳ nguy hiểm, dù là Võ Thần cũng không dám đối cứng trực diện với thiên lôi. Không biết Hắc Minh Anh Dung làm thế nào?

Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ ở đây nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên dĩ nhiên là hoa sen sinh ra, nhất định sẽ nghĩ tới hóa thân hoa sen Na Tra...

Bất quá khi Hắc Minh Thi Hiên trải qua Thiên Lôi tẩy lễ, chậm rãi mở mắt ra, sẽ phát hiện, đây căn bản không phải là một thân thể hoa sen, mà là huyết nhục thân thể thật sự...

Con mắt ngây thơ lẳng mạn, khuôn mặt giống như con giun, còn có tiếng tim đập cùng nhau, không khỏi biểu lộ đây là một người sống sờ sờ..."

"Tỷ tỷ, ta đói quá..." Hắc Minh Thi Hiên mở mắt ra lần đầu tiên, không phải muốn mặc quần áo, cũng không phải muốn cảm tạ tỷ tỷ của mình, ngược lại còn nói ra một câu như vậy...

"Ha ha, ta đã chuẩn bị cho ngươi rồi..." Hắc Minh Anh Dung chứng kiến muối muối của mình lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ...

Hắn lấy ra một đồng đồ ăn, đưa cho Hắc Minh Thi Hiên. Ánh mắt Hắc Minh Thi Hiên sáng ngời, cầm lấy mấy thứ kia đưa vào miệng, cứ như ác quỷ đã lâu rồi không ăn...

Nhìn em gái mình ăn như hổ đói, Hắc Minh anh khiết trên mặt nở một nụ cười hiền từ, loại lãnh đạm thường ngày kia đã sớm biến mất vô ảnh vô tung...

Tạo lại thân thể, đại sự kinh thiên động địa bậc này, trong mắt hai tỷ muội, thật nhỏ bé không đáng kể, bất kể là Hắc Minh Anh Dung, hay là Hắc Minh Thi Hiên, đều không cảm thấy nửa điểm tự hào...

"Đi thôi, chúng ta đã ra ngoài rất lâu rồi, cũng nên về thôi..." Thấy Hắc Minh Thi Hiên ăn xong mấy thứ kia, Hắc Minh Anh khoan thai ôn hòa nói...

“Không, ta sẽ không đi, ta muốn đi tìm vị ca ca xinh đẹp kia...” Ai ngờ Hắc Minh Thi Hiên lại là một mảnh vụn khỏe miệng, khẽ cười nói...

Chương 160 tiết lộ.

Hắc Minh Anh trong treo sừng sốt, nhìn đôi mắt kia của muội muội mình, nhẹ nhàng gạt đầu, cũng không nói gì cẩn thận, Tàn Tinh Kiếm điểm vào hư không một cái, một khe hở màu đen nháy mắt xuất hiện, cả người trực tiếp chui vào trong hư không, dường như căn bản không lo lắng cho an ủi của Hắc Minh Thi Hiên...

Trên thế giới này, trừ phi là những lão quái vật sống mấy trăm năm, nếu không căn bản không có khả năng gây tổn thương cho Hắc Minh Thi Hiên. Cho nên, nàng tuyệt đối không lo lắng...

Hắc Minh Thi Hiên cũng không tìm không phổi, không nói lời cảm ơn thì thôi, còn không buồn nói chuyện gặp lại, cả người chạy thẳng về hướng sơn địa...

Diệp Tĩnh Vũ còn đang chấn động đạo thiên lôi kia, liền nghe thanh âm tiểu nhân nhân nhát vang lên: “Xem ra thiên hạ lại sắp đại loạn, người nếu có thể học được thần thông Luân Hồi nhân, cũng là tuân theo đại vận mà sinh, bất quá cũng sẽ nguy cơ trùng trùng, chính người phải cẩn thận...” Sau khi nói xong, tiểu nhân lại giơ một tay lên, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy bị kéo xuống dưới đất, mà Bạo Tuyết Hồ Vương, lại xoay người, liền muốn đi vào trong núi...

“Tiền bối, văn bối còn không biết tôn tính đại danh của ngài...” Nhìn thấy tiểu nhân muốn đi, Diệp Tĩnh Vũ mới nhớ ra chính mình còn không biết đối phương rốt cuộc là ai...

Thế nhưng tiểu nhân căn bản không nói thêm gì nữa, rất nhanh liền chui vào trong núi lớn trắng xóa kia...

“Hắn không phải là nhân loại...” Lúc này sóng tinh thần nghịch chuyển lại truyền tới...

“Người biết hắn thuộc chủng tộc nào?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, hắn thật không ngờ nghịch bác lại biết những điều này...

“Không biết...” Ai ngờ phản bác lại lắc đầu...

“Đại ca ca...” Ngay lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên, Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bóng người nhanh như chớp vọt tới mình, còn chưa phục hồi tinh thần, một thân ảnh đã nhào vào trong ngực của mình, lực đạo to lớn kia khiến cả người hắn bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt tuyết, bông tuyết tung tóe...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng thất kinh, tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh, không ngờ lại không có bất kỳ phản ứng nào bị đối phương đụng ngã, nếu đối phương muốn giết mình mà nói, vậy mình đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi...

Vừa nhìn, đã thấy toàn bộ Hắc Minh Thi Hiên cười trên người mình, hơn nữa trên người nàng không có gì mặc, một đôi mắt màu tím nhạt lộ ra vô tận ngây thơ...

“Cái này... Thi Hiên, ngươi có thể mặc quần áo tử tế trước được không?” Nhìn thấy bộ dạng Hắc Minh Thi Hiên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy một cái đầu có hai cái...

Hắn thích mỹ nữ không sai, mỹ nữ không mặc quần áo càng thích...

Nhưng khi một tiểu nữ hài chỉ có mười mấy tuổi, toàn thân tỏa sáng ngời trên người người, lấy ánh mắt kiên định mười năm sau nhìn người, người sẽ biết đó là một loại thống khổ đến cỡ nào...

Ít nhất, Diệp đại thiếu gia của chúng ta là một người bình thường, không có yêu trẻ em...

“A...” Hắc Minh Thi Hiên cũng rất nghe lời, thân thể nhảy dựng lên, một tay phát lên, một vòng ánh sáng tím lóe lên, trên người nàng lập tức xuất hiện một chiếc váy dài màu tím nhạt, chỉ lộ ra đôi bàn chân nhỏ mịn, rất đáng yêu...

“Tỷ tỷ của người đâu?” Nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên cũng không có chút giác ngộ lạnh lùng nào, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì, càng không hỏi tỷ ấy rèn luyện thân thể như thế nào, trong lòng hắn đã biết, đây là một đôi tỷ muội không thể dùng lẽ thường để hình dung...

“Tỷ tỷ về nhà rồi...” Hắc Minh Thi Hiên ngoan ngoãn trả lời...

“Vậy tại sao người không cùng nàng trở về?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không hỏi nhà các nàng ở đâu, bởi vì hắn biết cho dù đối phương nói với mình, mình cũng không nhất định biết, còn không bằng không hỏi...

“Không, những người trong nhà đều xấu, ta không thích, ta thích ở cùng một chỗ với ca ca xinh đẹp...”

“Ách...” Ca ca xinh đẹp à?

Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra thần tình kinh ngạc, mặc dù mình là một Man soái, nhưng như thế nào cũng không hợp với mỹ nữ, đây tựa hồ là từ ngữ để miêu tả nữ nhân...

“Đại ca ca, Thi Hiên rất nghe lời, người có thể không cần ta a...” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Thi Hiên còn tưởng hắn đang do dự có nên đi theo mình hay không, giọng nói ngọt ngào lại vang lên...

“Đương nhiên là không rồi...” Nhìn tiểu cô nương trước mặt, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đầu của mình càng lúc càng lớn, càng lúc càng nặng...

“Hi hi, ca ca xinh đẹp là tốt nhất, ta muốn cùng ca ca cãi nhau...” Hắc Minh Thi Hiên cười ngọt ngào, không đợi Diệp Tĩnh Vũ kịp phản ứng, há mồm ra là chuyện gì, thân thể nhỏ bé đã bắn lên, nhẹ nhàng điểm trên môi Diệp Tĩnh Vũ...

“Ách...” Đầu Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa hóa đá, mình lại bị một tiểu nữ hài hơn mười tuổi hôn mạnh... Cái này...

Cái này... Hay là thôi đi...

“Đi thôi... Chúng ta xuống núi thôi...” Nhìn Hắc Minh Thi Hiên giống như con búp bê, Diệp Tĩnh Vũ thật sự khó có thể để nàng ở chỗ này, dù rằng biết rõ thực lực của nàng rất có thể còn trên cả mình, cũng không nhịn được muốn bảo vệ nàng...

Lập tức, hắn nhìn thoáng qua ngọn núi cao vút trong mây, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên, cứ như vậy đi xuống dưới núi...

Cầm vào tay, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dịu dàng của Hắc Minh Thi Hiên, hơi nóng nhàn nhạt, căn bản không có lạnh lẽo như trong tưởng tượng của hắn...

đúc lại thân thể, quả thực là đúc lại được một thân thể mới...

Hắc Minh...

Rốt cuộc đây là gia tộc gì? Vì sao mình một chút cũng không biết chứ?

Hắn trái ngược lảng lạng đi theo sau lưng hai người, đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm vào bàn chân nhỏ bé, cất bước trên tuyết, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì...

Ngay lúc Diệp Tĩnh đang dụ dỗ tiểu nữ hài, bên ngoài kinh thành, một biệt viện bình thường, đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên mặc trường bào trắng đang lảng lạng ngồi ở trên ghế, cung kính đứng trước mặt hắn...

“Ngươi thật sự xác định Diệp Tĩnh Vũ đã chết?” Trên mặt Đại thiếu chủ vẫn là vẻ mặt âm lãnh, nhìn cao thủ Tiên Thiên trước mắt, rất là đậm đặc nói...

“Đúng vậy, đạo kiếm khí của thuộc hạ kia tuyệt đối xuyên thủng trái tim của hắn...” Nhạc Hữu Quân khẳng định nói...

Ngày đó sau khi giết chết Diệp Tĩnh Vũ, hắn đã chạy trở về với tốc độ cao nhất, chỉ trong mấy ngày đã quay về Vân Kinh, trước tiên đem tin tức này nói cho Đại thiếu chủ...

“Rất tốt, lần này ngươi làm rất tốt, lập công lớn cho ta, ta sẽ khen thưởng ngươi...” Nghe Nhạc Hữu Quân khẳng định như thế, Đại thiếu chủ hài lòng gật đầu...

“Vì đại thiếu chủ mà phân ưu, là vinh hạnh của thuộc hạ...” Nhạc Hữu Quân lại nịnh nọt nói...

“Ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi, lần này ngươi đã đủ mệt rồi, chuyện khác không cần quan tâm...” Lạc Hải Thiên lại không chút để ý đến Nhạc Hữu Quân nịnh nọt.

Chương 16, nghỉ ngơi và hồi phục.

“Đa tạ thiếu chủ, bất quá thuộc hạ còn có một chuyện muốn bẩm báo...”

“Nói...”

“Diệp Tĩnh Vũ mặc dù đã chết, nhưng Thiết Quân cũng không bị diệt toàn quân...” Lúc này, Nhạc Hữu Sơn cùng phái Diệp Tĩnh Vũ từ trước đến giờ là Gia Cát Hàng đi tới Thiên Đăng Sơn Mạch, nói hết mọi chuyện...

Nghe thấy thiết quân vẫn còn ít nhất năm ngàn người còn sống, gương mặt Lạc Hải Thiên có chút biến hóa...

“Người lui xuống đi...” Đợi Nhạc Hữu Quân nói xong, Lạc Hải Thiên nhẹ nhàng phát tay...

“Vâng...” Nhạc Hữu Quân không dám nói thêm gì nữa, cung kính thi lễ một cái, xoay người lui ra ngoài...

Đợi sau khi Nhạc Hữu Đoàn rời khỏi, Đào tiên sinh mặc một thân trường sam màu đen lại đi ra từ trong bóng tối...

“Đào tiên sinh, người cảm thấy lời hần nói có thật không? Làm sao ta luôn cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ này sẽ không dễ chết như vậy chứ?” Lạc Hải Thiên nhíu chặt lông mày, vốn thể lực của mình không lộ nhất, nhưng là vì Diệp Tĩnh Vũ quật khởi, lại bị lão Tam vững vàng đè lên một đầu. Điều này làm cho hần rất là khó chịu, đồng thời trong lòng cũng sinh ra ám ảnh với Diệp Tĩnh Vũ...

“Hần không giống như đang nói láo, hần là thật, trái tim của một người đều bị xuyên thủng, trừ phi đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, nếu không chắc chắn phải chết... Thiếu chủ nghĩ nhiều rồi nhỉ?” Đào tiên sinh nhìn bóng lưng Nhạc biến mất, lại nhàn nhạt nói...

“Có lẽ vậy...” Lạc Hải Thiên lắc đầu, có lẽ mình đang miễn cảm, Diệp Tĩnh Vũ lại không phải là Thần, sao có thể lần nào

cũng chuyển nguy thành an...

Lão tam, Diệp Tĩnh Vũ vừa chết, người còn tranh đấu với ta làm gì?

Trong lòng Đại thiếu chủ, lòng tin tưởng bị đả kích lại một lần nữa dâng lên...

Về phần mấy ngàn người còn lại của Thiết Quân, liên quan gì đến hấn chứ? Đó là đối tượng phụ vương muốn tiêu diệt, cũng không phải là đối tượng hấn muốn tiêu diệt...

Hấn cũng sẽ không ngốc đến mật báo, như vậy cũng không phải nói cho Lạc Tiêu Phong biết là mình phái người ám sát Diệp Tĩnh Vũ sao?

Cuộc sống cứ như vậy ngày một ngày trôi qua, Bắc Cương chiến sự không ngừng, bất quá Hồ quốc mất đi đội quân nhu sư chiến, chỉ dựa vào Bạo Vũ quân đoàn căn bản khó mà chống lại được sự trùng kích của Vân quân...

Tiêu Canh một đường thẳng tiến, trực tiếp giết cho Hồ quân liên tục bại lui, không ngừng truyền đến báo đáp...

Toàn bộ Thục Vân quốc một mảnh vui mừng, tiêu dao danh tiếng lại càng thêm vang dội, cơ hồ mỗi một nhà đều biết Tiêu Đại tướng quân là trụ cột quốc gia...

Bất quá Quốc chủ Lạc Tiêu Phong cũng không có vẻ gì vui mừng, tin tức lấy được từ Âm Ảnh quân, thiết quân toàn quân bị diệt, về phần Diệp Tĩnh Vũ lại mất tích...

Điều này làm cho Lạc Tiêu Phong bất mãn, hấn đã hạ lệnh Âu Dương lạnh lùng nhất định phải mang theo Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Âu Dương tàn nhẫn sau khi tổn thất thương nhân, vậy mà không hoàn thành nhiệm vụ. Điều này làm cho hấn hài lòng thế nào, nếu không phải nhìn Âu Dương Lãnh Tàn cũng bị trọng thương, hấn có thể trực tiếp xử trí quân pháp của gã...

Tin tức Thiết Quân bị diệt không truyền ra ngoài, ngoại trừ rất ít người biết chuyện ở bên ngoài, những người khác đều cho rằng hấn đang chấp hành nhiệm vụ bí mật ở Bắc Cương...

Lạc Tiêu Phong định đợi đến khi tiêu dao toàn quân trở về mới tuyên bố tin tức như vậy. Đến lúc đó đối mặt với thắng lợi toàn

diện, một quân đội hơn một vạn người toàn quân bị diệt thì tính là gì?

Nhoáng một cái đã qua nửa tháng, phía đông Thiên Đăng Sơn Mạch, gần sát khu vực biên giới Thục Vân Quốc, đã được chế tạo thành một bộ lạc lớn thích hợp cho vạn người ở...

Trần Chi chỉ huy đoàn người kia đã giao đấu với đội ngũ do Gia Cát ban đầu suất lĩnh, nhưng trong bọn họ có hơn hai ngàn người chết khi vượt qua dãy núi Thiên Đăng, cũng có người vì thương thế của bản thân mà rơi vào trong các loại gian nguy của dãy núi Thiên Đăng...

Nhưng còn lại ba ngàn người, so với trước kia thành thực hơn rất nhiều, ánh mắt bọn họ càng thêm sắc bén, ý chí của bọn họ càng thêm kiên định, bọn họ càng thêm trung thành với Diệp Tĩnh Vũ, trước nay chưa từng tăng trưởng nhiều như vậy, cho nên không có lý do gì mà Diệp Tĩnh Vũ vì bọn họ có thể thuận lợi đào thoát, vậy mà tự mình đoạn hậu, tướng quân như vậy chẳng lẽ còn không đáng để mình trung thành cống hiến sao?

Bốn ngàn người và mấy trăm võ sư được Ảnh Tiêu Tiêu suất lĩnh ở lại chỗ này, cũng giống như nghe hoặc xem, biết được sự tích Diệp Tĩnh Vũ, vốn tâm tư có chút mâu thuẫn đã dần nhạt đi, bọn họ đã bắt đầu dần dần dung nhập vào đám thiết quân này...

Không chỉ là dung nhập biểu hiện bên ngoài, mà là dung nhập vào nội tâm, cái này và uy hiếp bạo lực lúc trước hoàn toàn không giống nhau...

Nhìn từng đội binh lính huấn luyện trong giáo trường, nhìn ánh mắt chấp nhất của bọn họ, trên mặt Gia Cát bắt đầu lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ có binh lính từng trải qua chiến tranh mới thật sự là binh sĩ, tẩy lễ một trận chiến tranh, đã để cho bọn họ trở thành chiến sĩ chân chính, một nhánh quân đội hoàn toàn do võ giả tạo thành, là một cỗ chiến lực cường đại cỡ nào?

Lâm Hiểu Nghị cũng liêu mạng tu luyện ở một bên, nhưng trong mắt hắn lại lộ vẻ lo lắng, đã qua lâu như vậy rồi, ngay cả

bọn Xích Di Chử cũng đã trở về, vì sao còn không thấy Diệp Tĩnh Vũ trở về?

Đương nhiên, trận đại chiến kia thực sự quá kịch liệt, mấy trăm người sống sót trở về tới nơi đây không đến hai trăm người, trong đó chiến sĩ Xích Di tộc còn lại hơn bốn mươi người, những người khác cũng đều bị thương nặng, ngay cả Xích Di Thương cùng Hồ Ly cũng thoát lực toàn thân, đang ở trong phòng nghỉ ngơi...

Đương nhiên, Đào nhỏ bé của chúng ta cũng đang ngủ say, lực lượng tiêu hao của hãn thật sự quá lớn...

Trần Đô, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu ba người đứng bên cạnh Chư Cát Tiêu, nhìn những binh sĩ không ngừng liều mạng huấn luyện, trên mặt bọn họ lại không có chút vui mừng nào...

“Gia Cát tiên sinh, tướng quân hãn...” Diệp Long Nghị muốn hỏi Diệp Tĩnh Vũ đến bây giờ vẫn chưa trở về, sẽ không sao, nhưng lại bị Ảnh Tiêu Tiêu bên cạnh cắt ngang...

“Long Nghị, người phải tin tưởng tướng quân, hãn nhất định sẽ không có việc gì...”

Thấy bóng dáng Tiêu Tiêu luôn luôn bất mãn với Diệp Tĩnh Vũ mà vẫn kiên định như vậy, Diệp Long Nghị rõ ràng sững sờ...

Hãn thật sự không ngờ, trải qua một trận chiến tranh, địa vị của Diệp Tĩnh Vũ trong lòng Ảnh Tiêu Tiêu đã lên tới mức này...

“Ảnh tướng quân nói không sai, Diệp tướng quân tuyệt đối không có việc gì, hiện tại ta lo lắng chỗ này còn có thể ở lâu nữa, tuy rằng ta bố trí mê trận ở bốn phía, nhưng khó đảm bảo triều đình sẽ không có nhân sĩ cao minh nào., Phá vỡ hết thủy nơi này...” Nụ cười trên mặt Gia Cát ức thủy dần dần tiêu tán, Nhạc Hữu tạo phản, đã khiến bí mật ẩn giấu của bọn họ không còn là bí mật, một khi Lạc Tiêu Phong nhận được tin tức như vậy, tất nhiên sẽ phái người đuổi tận giết tuyệt...

Đương nhiên, Gia Cát ức cũng đã kết luận, trong thời gian ngắn, người sau lưng Nhạc Hữu Sơn tuyệt đối sẽ không ngóc

đến mặt báo...

Nhắc tới đây, Ảnh Tiêu Tiêu lập tức nghĩ tới Nhạc Hữu Quân, trên mặt không tự chủ được lộ ra thần sắc phần nộ. Diệp Long Nghị tuy không trải qua trận chiến kia, nhưng nghĩ tới Nhạc Hữu Quân lại làm ra chuyện như vậy, trong lòng cũng phần nộ...

“Vèo...” Ngay lúc này, trong rừng bỗng vang lên tiếng cảnh báo, sắc mặt mấy người đồng thời biến đổi, chẳng lẽ đội ngũ triều đình nhanh như vậy đã phát hiện ra nơi này rồi sao?

Chương 16 trở về.

“Tuy Lục Hợp Kỳ Môn Trận của ta chỉ là bố trí đơn giản, nhưng không thể nào bị phát hiện nhanh như vậy được? Triều đình ra nhân vật cỡ này từ khi nào vậy?” Nghe được tiếng cảnh giới dồn dập này, chân mày Gia Cát Hằng nhíu chặt lại...

“Tiên sinh, là tướng quân trở về...” Lúc này, một gã truyền lệnh binh vội vàng chạy tới, tràn đầy hưng phấn nói...

Vừa nghe được thanh âm như vậy, tất cả mọi người đều chấn động, tiếp theo không tự chủ được chạy về hướng phát ra âm thanh, ngay cả Lâm Hiểu Nghị đang khắc khổ tu luyện bên cạnh cũng lập tức ném thanh mã đao trong tay đi, trực tiếp chạy về hướng đó...

Không chỉ có vậy, toàn bộ giáo trường, đều là một mảnh hưng phấn, đặc biệt là binh sĩ sống sót sau tai nạn hơn ba ngàn năm, từng người đều coi Diệp Tĩnh Vũ thành ân nhân lớn nhất của bọn họ, những ngày qua, một mực không có tin tức Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng bọn họ đều lo lắng không thôi, bây giờ nghe được tin tức như vậy, nào còn quản tới quân kỷ, còn quản chuyện xây dựng nơi nào, thả chuyện trong tay xuống, theo đám người Gia Cát ức ban đầu chạy vào trong rừng...

Thậm chí ngay cả đám người Xích Di Cương, Hồ Bi đang dưỡng thương trong phòng cũng giãy dụa bò lên, cùng đuổi theo. Bọn họ cũng cực kỳ lo lắng cho an ủi của Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả hồ điệp vốn luôn lạnh như băng trong mắt cũng lộ ra một tia kinh hi...

Cũng chính vì vậy, khi Diệp Tĩnh Vũ trải qua trắc trở, từ khi đi ra khỏi Thiên Đãng sơn mạch, liền thấy một đám người vọt tới...

Binh lính đang huấn luyện cầm mã đao, binh lính đang chặt cây cối cầm cây búa, đang chữa thương cho binh sĩ bên cạnh,

cầm đao phẫu đao, binh lính đang thái rau cầm dao phay, đầu bếp đang xào rau cầm thìa lớn, cứ như vậy ùn ùn xông tới...

Nhìn thấy điệu bộ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ suýt nữa bị dọa đến hồn phi phách tán...

Nếu không phải nhìn thấy đám người Chư Cát ức bắt đầu đi đầu, phỏng chừng đã sớm xoay người bỏ chạy rồi...

“Tuống quân, ngài còn chưa chết à, ngài lo lắng chết chúng ta đây...” Ảnh Tiêu Tiêu đã nhào tới trên người Diệp Tĩnh Vũ, lau nước mắt lên y phục rách rưới của Diệp Tĩnh Vũ, kích động hô to...

“Thiếu gia, người vẫn còn sống, người nghĩ chết ta rồi...” Lâm Hiểu Nghị đồng dạng nhào lên người Diệp Tĩnh Vũ, vừa rồi bởi vì luyện đao mà mài ra máu bầm không chút khách khí bôi lên mặt Diệp Tĩnh Vũ...

“A Vũ, quả nhiên đã trở về...” Xích Di Thương càng không khách khí, lại ôm chặt lấy Diệp Tĩnh Vũ, lực cánh tay khủng bố kia suýt nữa khiến Diệp Tĩnh Vũ không thở nổi...

Diệp Long Nghị, Trần Kỳ, cùng với những binh sĩ đi theo Diệp Tĩnh Vũ đồng thời ngăn cản đội quân nha sư chiến đoàn kia, căn bản không để ý quan hệ trên dưới, toàn bộ tuôn về phía hắn, cái gì dầu cái a, bùn đất a, nước mũi a, nước miếng a, toàn bộ phun lên người Diệp Tĩnh Vũ...

Khi Diệp Tĩnh Vũ thật vất vả mới từ trong đám người nhiệt tình chui ra, toàn thân trên dưới đã rách mướp, ngoại trừ bên hông còn có một khối vải rách che trở những vị trí trọng yếu, những chỗ khác đều bị xé nát, trên mặt hắn đầy vết máu, vết bầm, cả người so với tên ăn mày không tắm mấy năm còn chật vật hơn...

“Mẹ nó, chẳng lẽ các ngươi muốn ta chết hay sao?” Hơi thở nặng nề, Diệp Tĩnh Vũ bất mãn nói... Lời nào, cái gì mà chưa chết, cái gì mà còn sống? Chẳng lẽ ta chết dễ dàng như vậy sao?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đổi lại là trái tim một người bị xuyên thủng cũng khó thoát khỏi cái chết, chính mình không

chỉ không chết, hơn nữa mới qua bao lâu, lại sinh long hoạt hổ như vậy, sao không khiến người ta kinh ngạc...

“Tướng quân chớ trách, mọi người cũng quá lo lắng cho sự an ủi của người...” Nhìn thấy bộ dạng thâm cảm của Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Gia Cát ức mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng trên mặt của hắn lại treo đầy nụ cười trộm cắp, nào có chút ý tứ cầu xin tha thứ...

Bất quá trong mắt hắn lại lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ khác biệt lúc trước...

“Hừ...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm gì, nhưng trong lòng hắn lại cảm động, bất kể là Lâm Hiểu Nghi, Tiêu Tiêu, hay là những binh sĩ bình thường, hắn đều để trong mắt bọn họ thấy được sự chân thành...

Là loại chân thành thân thiết với huynh đệ, thời khắc này, bản thân không còn là bạo quân khiến bọn họ sợ hãi, mà chỉ là người thân thiết nhất của bọn họ...

“Ồ, Diệp tướng quân, người tìm đâu ra một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy? Nha, hóa ra tướng quân thích cái giọng điệu này...” Nhưng Ảnh Tiêu Tiêu lại không phát hiện biến hóa phát sinh trên người Diệp Tĩnh Vũ, cũng không kinh ngạc vì sao trong lòng hắn còn chưa chết, ngược lại thấy được Hắc Minh Thi Hiên phía sau hắn...

“Cút đi...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đá bay Ảnh Tiêu Tiêu, lúc này mới giới thiệu với mọi người: “Đây là Hắc Minh Thi Hiên, trên đường ta nhận ra nghĩa muội, các người có thể chú ý cho ta một chút...”

“Hắc hắc, chúng ta hiểu được, nữ nhân của tướng quân chúng ta nào dám nghĩ nhiều...” Ảnh Tiêu Tiêu bị Diệp Tĩnh Vũ đá bay một cước cũng không tức giận, từ dưới đất bò dậy, lại cười ha hả nói, trên mặt càng lộ ra thần sắc ám muội của nam nhân...

Nghe được lời nói tiêu dao của Ảnh Tiêu Tiêu, mọi người xung quanh đều không tự chủ được khẽ gật đầu...

Về mặt rất là lý giải...

Chỉ có Gia Cát ước mới nhìn Hắc Minh Thi Hiên với ánh mắt ngưng trọng...

Nhìn thấy họ hàng họ hàng kia của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ cũng lười giải thích thêm, chỉ cần đám người này không đi trêu chọc Tiểu Thi Hiên là được rồi...

Đương nhiên, hắn cũng không sợ Tiểu Thi Hiên bị ức hiếp, hắn lo lắng Tiểu Thi Hiên không cẩn thận, bản thân thật vất vả mới bảo tồn được tinh nhuệ đã bị nàng chém...

Lần này trở về, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại khiến cho hắn treo một cái vãi rách, chật vật không chịu nổi mở đại hội gì đó hiển nhiên là không thể, cũng may Hồ Mộng cùng với tám thiếu nữ Hồ Hồng tộc còn sót lại chuẩn bị nước tắm và quần áo tắm cho Diệp Tĩnh Vũ...

Trên chiến trường, các nàng là xạ thủ tinh nhuệ nhất. Trong âm thầm, bọn họ là bảo mẫu thiếp thân nhất của Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn rất thoải mái nằm trong bồn tắm bằng gỗ, thần kinh trước giờ đều rất khản trương cuối cùng cũng được thả lỏng, tìm được đường sống trong cái chết lần này khiến hắn hiểu sâu sắc sự hiểm ác của lòng người. Những chuyện hắn đã trải qua, nhưng lại làm cho hắn hiểu được trên thế giới này còn có rất nhiều tồn tại cường đại khó có thể tưởng tượng nổi...

Tỷ muội Hắc Minh thần bí, vị tiên bối thấp bé cường đại tới cực điểm kia, rốt cuộc bọn họ đạt đến cảnh giới thế nào, rốt cuộc có thân phận thế nào, Diệp Tĩnh Vũ không rõ, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày mình hiểu được, tựa như sẽ hiểu tại sao mình lại đến thế giới này...

Nước rất nóng, tẩy đi sự mệt nhọc nhiều ngày qua của Diệp Tĩnh Vũ...

Những thứ trên đường đi chứng kiến, chậm rãi biến mất, Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu lãng lãng hưởng thụ ôn tĩnh hiếm thấy này...

Hạng 163 mưu kế...

Trong lúc mơ mơ màng màng, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ đã ngủ, còn mơ thấy một đám thiếu nữ trần trụi vây quanh hắn, không ngừng vuốt ve hắn...

“Tiểu Thi Hiên, sao ngươi lại ở chỗ này?” Diệp Tĩnh Vũ mở mắt ra nhìn, liền thấy Hắc Minh Thi Hiên không biết đã đi tới bên cạnh từ lúc nào.

“Đã lâu rồi Tiểu Thi Hiên chưa tắm, muốn tắm cùng ca ca xinh đẹp...” Đối mặt với câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Thi Hiên ngây thơ trả lời...

“Ách... Tiểu Thi Hiên, nghe lời, trên người ca ca rất hôi, ngươi ra ngoài trước đi, ca ca tắm rửa xong rồi mới gọi mấy vị tỷ tỷ kia tắm cho ngươi nhé...” Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận từng li từng tí ngồi thẳng dậy.

Nói đùa, để mình tắm cùng một tiểu nữ hài mười mấy tuổi chừng đó uyên ương, không gọi hưởng thụ, mà gọi là tự tàn, mình có chút vô sỉ, nhưng còn không có rơi xuống loại trình độ này...

“Không cần đâu, người ta muốn tắm cùng ca ca xinh đẹp nha...” Ai ngờ Tiểu Thi Hiên căn bản không có cảm giác gì, cũng mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ phản đối, quần lụa tím trên người run lên, toàn bộ vỡ tan ra, lộ ra thân thể nhỏ bé như mỡ dê, nhẹ nhàng nhảy lên, đã đi tới trong bồn tắm...

Nhìn thân thể tuyệt mỹ không có một tí vết, nhìn khuôn mặt đáng yêu cực điểm của Tiểu Thi Hiên, trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ không có nửa điểm tà hỏa, lông tơ toàn thân dựng đứng lên, thần sắc trên mặt đau đớn như nào, giống như một thiếu nữ bị hơn mười đại hán cường bức...

Diệp Tĩnh Vũ cố nén cảm giác tội lỗi trong lòng, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa xong, đoạt cửa bỏ chạy...

Hắn cảm thấy nếu còn tẩy đi như vậy với Tiểu Thi Hiên, sớm muộn gì hắn cũng sẽ phát điên...

Mình mặc dù mừng rỡ mỹ sắc, nhưng sao có thể làm ra chuyện cảm thú không bằng chứ?

Lại cùng một tiểu cô nương chỉ có mười tuổi tắm rửa...

Cái này... cái này nếu là ở kiếp trước, sớm đã bị cảnh vệ thúc thúc dùng khinh nhờn thiếu nữ vị thành niên tội bắt đi rồi...

Thần sắc có chút mất tự nhiên ngồi trong soái trướng mà Gia Cát Thủy tự mình dựng lên, thấy đám người Ảnh Tiêu Tiêu như cười như không, Diệp Tĩnh Vũ hận không thể tìm một cái hố chui vào...

Hắn biết, đám người này nhất định là hiểu lầm bản thân rồi...

Ở Vân Kinh, rất nhiều vương công quý tộc đều nuôi dưỡng một ít đồng nam đồng nữ, chuyên cung cấp tư dục cho mình, đây đã là một loại phong độ, căn bản không tính là cái gì...

“Tướng quân, đây là lần đầu tiên đúng không? Cảm giác thế nào?” Thấy biểu tình mất tự nhiên của Diệp Tĩnh Vũ, Ảnh Tiêu Tiêu trêu ghẹo nói...

“Cút đi, bản tướng quân có giống người không?” Vừa nghe tới câu hỏi của Ảnh Tiêu Tiêu lại hỏi vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã nắm một vết sắt trên bàn đầu đập tới, nhưng lại bị Ảnh Tiêu Tiêu né tránh...

“Không giống, không giống, Diệp tướng quân chính là quân tử quang minh chính đại nhất trên đời này, làm sao có thể giống như vậy được?” Ảnh Tiêu Tiêu lập tức giải thích, nhưng trên mặt hắn lại viết gương mặt của người vốn là người như vậy...

Không chỉ có vậy, đám người Diệp Long Nghị mỗi người cũng lộ ra nụ cười ám muội đến cực điểm...

Nhìn thấy biểu lộ của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ biết mình có giải thích cũng vô dụng, lạnh lùng quét xuống, chợt thấy hai chỗ ngồi trống, thần sắc không khỏi ảm đạm...

“Có tin tức ly biệt không?” Ngày đó tuy hắn trúng một kiếm, nhưng trước khi hôn mê lại biết Biệt Ly vì giúp mình báo thù,

diên cuồng đuổi theo Nhạc Hữu Sơn...

Vừa nói đến biệt ly, tất cả mọi người trong đại trường lập tức yên tĩnh trở lại, trên mặt từng người đều lộ ra thần sắc khổ sở...

“Cho đến bây giờ, vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì về hấn...” Gia Cát Thủy nhìn mọi người không nói gì, mở miệng đầu tiên...

“Hấn sẽ không có chuyện gì chứ?” Diệp Tĩnh Vũ đã từ miệng Lâm Hiểu Nghị biết được một số chuyện mà bình luận, không khỏi mở miệng hỏi...

“Ta đã tính cho hấn một quẻ, nhưng lại là quẻ bói đại hung...” Gia Cát từ đầu đến giờ không đưa ra đáp án rõ ràng, chỉ nhẹ giọng nói...

Vừa nghe hấn nói như vậy, tất cả mọi người trong đại trường đều trầm mặc lại. Tất cả mọi người đều biết, đại hung chi quẻ này chính là ý tứ lành ít dữ nhiều, xem ra Biệt Ly có lẽ đã thực sự xảy ra chuyện...

“Mặc kệ hấn còn sống hay không, ta đều phải tự tay giết chết Nhạc Hữu Quân, còn có chủ mưu sau lưng hấn nữa...” Biết rõ Biệt Ly là do mình mới mất tích, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm hạ quyết tâm...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, mọi người đều không cảm thấy bất ngờ, từ mấy ngày nay đến nay, bọn họ đều biết, bản thân Diệp Tĩnh Vũ chính là một nhân vật không sợ trời không sợ đất...

Hơn nữa dưới tình huống trái tim Diệp Tĩnh Vũ bị xuyên thủng không chết, điều này đủ chứng minh được sinh mệnh lực cường hấn của hấn so với tiểu cường giả, có cái thuẫn này làm hậu thuẫn, hấn còn sợ cái gì?

“Tướng quân, vậy bây giờ ngươi có tính toán gì không?” Gia Cát Thủy nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói...

“Tình huống hiện tại như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời ngay, ngược lại mở miệng hỏi...

Ngay sau đó, Chư Cát từ đầu đã hiểu rõ vấn đề của Diệp Tĩnh Vũ đã nói ra toàn bộ tình huống của Thiết quân hôm nay, thậm chí ngay cả một ít chiến sự phía trước cũng nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết, cũng không biết làm sao hắn biết được...

Lúc xuất phát thiết quân có hơn một vạn năm ngàn người, tham gia mười một ngàn người nhằm vào quân đoàn Sư Tử, bao gồm một vạn người cùng đi với Diệp Tĩnh Vũ và một ngàn võ sư đi theo Ảnh Tiêu Tiêu...

Thế nhưng hôm nay, chỉ có không tới bốn ngàn người còn sống trở về...

Hơn bảy ngàn người hoặc là chết trên chiến trường, hoặc là chết trên đường...

Nghe được tin tức như vậy, mặc dù đã quá nhiều so với tưởng tượng của mình, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vẫn cảm thấy khó chịu, dù sao, hơn bảy ngàn mạng người sống sờ sờ a...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng minh bạch, chiến tranh là trò chơi của người chết, chính mình căn bản vô lực cải biến cái gì, mình có thể làm chính là giảm thiểu cái này tổn thất mà thôi...

Chương thứ mười sáu trở về.

“Hiện tại chắc các ngươi cũng biết ý của Quốc chủ là tiêu diệt triệt để quân thiết, ít nhất cũng làm cho nguyên khí thiết quân đại thương, nếu ta cứ như vậy mang theo các huynh đệ còn lại trở về, không chừng mấy tháng sau, quân đội nào đó cũng khó chơi với chiến đoàn nha sư, chúng ta sẽ không có vận khí tốt như vậy...” Nghe xong câu nói ban đầu của Gia Cát, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói...

Nhìn thấy trên mặt mọi người không có nhiều thay đổi, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, bọn họ tiếp nhận sự thật tàn khốc này, tiếp tục nói:

“Cho nên, chúng ta không thể trở về đủ, ít nhất không thể mang theo nhiều người như vậy trở về. Nhưng Nhạc Hữu Quân đã phản bội chúng ta, chúng ta muốn che giấu bí mật đã không còn là bí mật, cho dù người đứng sau lưng Nhạc Hữu Quân kia tạm thời không nói cho quốc chủ biết., Nhưng chung quy chúng ta vẫn có nhược điểm rơi vào trong tay đối phương, sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề... Cho nên, chúng ta nhất định phải trở về...” Diệp Tĩnh Vũ không phải sợ Lạc Tiêu Phong xử lý mình như thế nào, dù sao mình cũng đã tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn Kỳ Sư, đây chính là công lao tuyệt đối, về phần vì sao phải cất giấu năm ngàn người, hoàn toàn có thể nói thành nhu cầu chiến lược của mình...

“Ý của ngươi là...” Lòng mày của Gia Cát ức nhú lại, loáng thoáng ước hẹn, hẳn đã hiểu ý của Diệp Tĩnh Vũ...

“Tìm lý do tốt một chút, ta tự mình suất lĩnh bốn ngàn người trở về, tiêu diệt toàn bộ đội quân Côn Bằng Sư, còn có thể còn thừa lại hơn bốn ngàn người, cho dù Quốc chủ không tin, cũng không có đủ chứng cứ để chứng minh điều gì, đối với những người có công với chúng ta đây., Dù là trong lòng hẳn hoài nghi, cũng không dám làm ra động tác gì lớn, về phần sau này có thể có nhân vật nguy hiểm gì, một nhánh quân đội bốn ngàn

người có thể làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh lùng nói, trong triều đình tuy rằng âm u, nhưng hấn lại biết, chỉ cần người nắm giữ đủ lực lượng, hết thảy âm mưu tương tự thiết lập...

Hôm nay thực lực bản thân hấn đã tiến nhanh, tiến vào cảnh giới Linh Hiển cũng là vấn đề thời gian, chỉ cần hấn có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Linh Hiển, cho dù là Vũ Thánh cũng có thực lực đánh một trận, Lạc Tiêu Phong tuyệt đối sẽ không vì một chút nghi hoặc mà đuổi tận giết tuyệt hấn...

“Ta hiểu rồi...” Gia Cát bắt đầu gật đầu, Diệp Tĩnh Vũ là tướng quân, người đưa ra phương án chính là hấn, như vậy phương án giải quyết chính là hấn...

“Bốn ngàn người còn lại, mặc dù không thể cùng ta trở về nước, nhưng cũng không thể một mực ở chỗ này, nếu không cũng không khác gì giặc cỏ... Chúng ta có thể dùng bốn ngàn người này xây một chi lính đánh thuê...” Kỳ thật Diệp Tĩnh Vũ là nghĩ làm cho bốn ngàn người này làm càng nhiều chuyện hơn., Ví dụ như xây dựng mạng lưới tin tức của mình, nhưng độ trung thành của những binh lính này không cao, không thể đánh tan cấu tạo của bọn họ, hiện tại mạng tình báo được xây dựng vẫn còn quá sớm...

“Dong binh?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra từ này, tất cả mọi người trong soái trưởng đều sửng sờ...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới nghĩ đến thế giới này lâu như vậy, còn chưa từng nghe qua lời nói của lính đánh thuê, đây căn bản không phải sản phẩm của thế giới này, vội vàng giải thích: “Là dùng vũ lực để bảo vệ kẻ có tiền, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối phương phải trả tiền...”

“A, ý người là tiêu cục...” Mọi người lộ ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ...

“Tiêu cục? Ách, ý tứ cũng không sai biệt lắm...” Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, tác dụng của lính đánh thuê cùng tiêu cục đích xác không sai biệt lắm, nhẹ nhàng gật đầu...

“Nhưng mà muốn giấu triều đình thành lập một tiêu cục bốn ngàn người, cái này...” Nói đến dùng những người còn lại xây dựng tiêu cục, trong mắt Gia Cát Hằng cũng lộ ra vẻ sợ hãi,

đừng nói những người này đều không thể quang minh, cho dù là gặp được cũng không thể tạo dựng được một tiêu cục hơn ba ngàn người...

Lạc Tiêu Phong tự mình hạ lệnh, bất kỳ tổ chức vũ trang nào trong dân gian đều không được phép vượt quá ba ngàn người...

“Không đề phòng, chúng ta chỉ cần xây dựng một tiêu cục hai ngàn người là được, mặt khác hai ngàn người, ta tự có sắp xếp...” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, nhưng không nói thêm gì nữa, bất kể là khai tiêu cục, hay là làm những thứ khác, đều cần tiền., Ngoại trừ một chút tiền tài đổi được từ một ít bảo thạch từ Nam Hoang Man Lâm, nói cho cùng, mặc dù hắn là tướng quân cao quý, nhưng ngay cả một nhà giàu mới nổi cũng không được tính, trong tay ngoại trừ có một ít người ra, ngay cả một tòa trang viên cũng không có, chớ đừng nói chi là so sánh với những quý tộc kia, muốn thành lập thế lực của mình, còn rất khó...

Mọi người thấy Diệp Tĩnh Vũ đã có chủ ý, cũng không nói thêm gì...

Những ngày kế tiếp, đám người Diệp Tĩnh Vũ tạm thời ở lại trong thiết quân, tuy nhiên Lạc Tiêu Phong nghĩ tới chuyện mượn tin tức quân đoàn Tập Sư tiêu diệt Thiết Quân cũng từ từ truyền bá ra ngoài. Những người này vốn là nhân sĩ võ lâm, ai ai cũng là hạng người trọng tình trọng nghĩa, đối với triều đình cũng không có cảm tình gì. Bây giờ biết được tin tức như vậy, từng người càng thêm thất vọng về chuyện triều đình liệu chết bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại tràn đầy kính ý...

Toàn bộ thiết quân, đã dần dần tựa sát vào Diệp Tĩnh Vũ...

Trong nháy mắt lại qua nửa tháng, Tây Cương, tiêu dao thế như chẻ tre, vậy mà trực tiếp dẫn quân đánh tới thủ đô Hồ quốc, làm cho Quốc chủ Hồ quốc gấp gáp muốn phái sứ giả giống như Thục Vân quốc cầu hòa. Thế nhưng vất vả lắm mới tìm được có đáp ứng...

Cũng chính vào lúc này, tại vị trí gần Thiên Khuyết Sơn Mạch lại xuất hiện một đội quân thần bí có nhân số hơn sáu ngàn

người, bọn hấn chiến lực phi phạm, một đường cướp giết cướp đoạt, đánh cho các nơi Hồ quốc gà bay chó chạy, đến thủ lĩnh Hồ quốc cũng không có dũng khí đi cứu viện...

Đội quân này, tự nhiên là do Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh thiết quân, biết rõ lực lượng quân sự Hồ quốc đã bị tiêu dao triệt để sụp đổ, hấn không chút do dự suất lĩnh bốn ngàn người lại có quân nhu sáu ngàn người, từ bên trong Thiên Đãng sơn mạch vọt ra, cướp đoạt phần thắng quả, bằng không, hấn thật sự không tìm được lý do gì để suất lĩnh năm ngàn người này trở về...

Tin tức Thiết Quân tái hiện nhanh chóng truyền tới trong mắt các thế lực, Lạc Tiêu Phong biết rõ Thiết Phong vẫn còn bảo tồn lực lượng bốn sáu ngàn người, trực tiếp kéo Âu Dương lạnh lùng nằm trên giường bệnh ra hung hăng đánh một trận...

Bất quá sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ chưa chết, ngược lại trong lòng hấn an tâm lại...

Mà Đại thiếu chủ sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ không chết, cũng hung hăng chửi bới Nhạc Hữu Toàn đáng thương, không ngờ trái tim người sau khi bị đâm thủng vẫn có thể còn sống?

Về phần tiêu dao, sau khi biết thiết quân xuất hiện, lại trực tiếp phát động chiến tranh toàn diện đô thành Hồ Quốc, hấn không muốn Diệp Tĩnh Vũ chạy tới cướp đoạt chiến công của mình...

Biết được tin tức như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, sau một hồi tiêu dao ở biên cảnh Hồ Quốc, liền mang theo hơn bốn ngàn người còn lại hướng về kinh đô trở về. Trước mắt bọn họ còn thừa hơn bốn ngàn người, cũng hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt toàn bộ chiến đoàn Sư Tử, hoàn toàn có lý do trở về kinh chưa?

Về phần bọn hấn đi rồi, quân đội Hồ quốc có đi tới đô thành hay không, vây quanh tiêu dao, đó cũng không phải vấn đề hấn suy nghĩ nữa...

Tốt nhất, tiêu dao có thể đánh toàn quân bị diệt...

Người đến đầu mười sáu lăm không phải người tốt lành gì.

Ba trăm ba mươi năm Thiên Nguyên, Thiên Nguyên đế quốc phụ thuộc Thục Vân quốc, bởi vì biên cảnh bị quân đội Hồ quốc quấy rối, phát động chiến tranh thảo phạt, một lần hành động đánh hạ đô thành Hồ quốc. Cuối cùng Quốc chủ Hồ quốc không thể không đầu hàng, toàn bộ đất đai một nửa Hồ quốc rơi vào trong bản đồ Thục Vân quốc...

Trong trận chiến này, khiến cho toàn bộ Đông Phương Đại Lục khiếp sợ, làm cho mọi người nghi ngờ nhất chính là, Thiên Nguyên đế quốc cường đại, trong trận chiến này, vậy mà vẫn bảo trì thái độ trầm mặc...

Khương quốc, Thiên Lan quốc, Trần quốc ở phía tây Thiên Đãng sơn mạch, từng người một đều đang lo lắng về chuyện này...

Diện tích mấy quốc gia này mặc dù lớn hơn Thục Vân quốc, nhưng mà bọn họ ở ngay rìa sa mạc, nhân khẩu thưa thớt, quốc lực căn bản khó có thể so sánh cùng Thục Vân quốc, bất quá cho tới nay., Đều có Thiên Nguyên Đế Quốc uy hiếp Thục Vân Quốc ở đó, những năm gần đây ngược lại là bình an vô sự, nhưng hiện giờ Thục Vân Quốc chiến tranh với Hồ Quốc, Thiên Nguyên Đế Quốc lại không có bất kỳ biểu hiện gì, điều này làm cho những tiểu quốc này không thể không cân nhắc thái độ của Thiên Nguyên Đế Quốc, cũng không thể không lo lắng Thục Vân Quốc sẽ không phát động tấn công mấy quốc gia khác...

Trải qua chiến ý này, cái tên Tiêu Canh lập tức nổi danh toàn bộ Đông Phương Đại Lục. Đội quân năm vạn người, đánh cho quân đội Hồ quốc liên tục bại lui, không hề có xu thế chống đỡ, quả nhiên không hổ danh là danh tướng...

Bất quá mọi người thảo luận nhiều hơn chính là thiết quân tướng quân mới xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ, dựa vào hơn một vạn người, không ngờ lại tiêu diệt toàn bộ quân đoàn quân đoàn tinh nhuệ nhất Hồ Quốc, cũng bởi vì chiến đoàn sư tử bị hủy diệt, mới cho món lời lớn nhất tiêu dao...

Sau trận chiến, Quốc chủ Thục Vân Quốc Lạc Tiêu Phong tự mình phong thưởng hai tướng quân trẻ tuổi...

Tiêu canh quan chỉ đại tướng quân, làm thống lĩnh một phương đại tướng, tự nhiên không thể thăng cấp nữa, nhưng tước vị của hắn từ chim tước thăng thành Hầu tước...

Lần đầu tiên một tên hầu tước thống lĩnh một nhánh quân đội xuất hiện ở Thục Vân quốc...

Từ điểm này, cũng nhìn ra Lạc Tiêu Phong đối với tiêu dao canh tín nhiệm, dù sao đối với một nước nhỏ như Thục Vân Quốc mà nói, Quốc chủ mặc dù phong làm Vương, nhưng trên thực tế căn bản không giống thân vương Thiên Nguyên Đế Quốc, chỉ tương đương với một ít đại công, Hầu tước, chính là tước vị cao nhất, đã không thể tái thăng, lại thăng thành Tề Bình với Quốc chủ...

Làm sao còn có thể tiếp tục dẫn binh tác chiến, vạn nhất lại lập công lần nữa, vậy nên phong thưởng thế nào mới phải?

Tựa như Bạch Vân Hầu Tàn Viêm, trực tiếp phong Hầu, nhưng trong tay lại không có bất kỳ quyền lực gì, ngoại trừ địa vị cao quý ra, thậm chí còn không bằng đại thần triều đình bình thường...

Chỉ có những thần tử được bệ hạ tín nhiệm mới là Hầu gia đầu tiên nắm giữ binh quyền...

Đương nhiên, công lao của Diệp Tĩnh Vũ tiêu diệt đoàn Cương Sư không dưới Tiêu Dao, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một lần chiến công như vậy, không có khả năng trực tiếp phong Hầu, cuối cùng được phong làm Trung Dũng Nam...

Vương công hầu, nam nhân hiếu tử...

Mặc dù là con rể cấp thấp nhất, nhưng dù sao cũng là quý tộc, hơn nữa còn có con tước phong hào...

Ý nghĩa đại biểu của việc này hoàn toàn khác...

Nói một cách bình thường, chỉ có người đạt tới tước vị trở lên mới có thể được ban cho phong hào, nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ vẫn chỉ là một con tước nhỏ nhỏ, đã ban xuống danh hiệu trung dũng thần thánh như vậy, điều này cho thấy, Quốc chủ vẫn giữ lại tước vị cao hơn cho hần, ít nhất cũng là Bá Tước trở lên, chỉ chờ hần đi tích lũy chiến công thôi...

Từ điểm này, cũng nói rõ quốc chủ hạ kỳ vọng đối với hần...

Trận chiến này nhằm vào Hồ Quốc, là thiên hạ của thế hệ trẻ tuổi tiêu dao, Diệp Tĩnh Vũ, nhất cử hai người trở thành anh hùng của Thục Vân Quốc...

Phủ đại tướng quân trấn quốc lúc này lại phi thường náo nhiệt, các quan lớn quý tộc của Vân Kinh đều chạy tới chúc mừng Diệp Tĩnh mừng thăng chức, có người đích thân đến, có người phái người đưa lễ vật tới, đối với người trẻ tuổi tràn ngập chờ mong này, không ai dám khinh thường...

Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trường bào tơ lụa màu trắng, đích thân đứng ở cửa lớn, nghênh đón khách nhân tới lui. Hần mới đến Vân Kinh mấy tháng, căn bản không có căn cơ gì, những người này đều không thể đắc tội, hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, muốn thành lập thế lực của mình, nhưng những người này...

Đại thiếu chủ, nhị thiếu chủ và mấy vị Thiếu chủ đều không tới, nhưng bọn họ lại phái người đưa tới lễ vật, một bản dân thăng cấp làm tước, không ngờ lại khiến thiếu chủ đưa quà mừng tới, đoán chừng Diệp Tĩnh Vũ cũng là người đầu tiên từ trước tới nay của Thục Vân quốc...

Đối với hạ lễ của mấy người Đại thiếu chủ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không bất ngờ, tuy nói chính mình xuất hiện hoàn toàn làm rối loạn cục diện của bọn họ, nhưng ở bề ngoài, chính mình vẫn là đại công thần của Thục Vân quốc, với tư cách thiếu chủ của Thục Vân Quốc, rất có thể tiếp nhận chức Quốc chủ kế nhiệm của bọn họ, nào có đạo lý bất lễ với sĩ...

Ít nhất, công việc bề ngoài có làm hay không?

Đương nhiên, mặc dù Tam thiếu chủ có quan hệ tốt với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng thân phận cao quý, cũng tuyệt đối không có đạo lý tự mình đến đây, về tình về lý đều không thích hợp. Lạc Linh Nhi tuy rằng trong lòng rất muốn gặp Diệp Tĩnh Vũ, nhưng không có mệnh lệnh của Lạc Tiêu Phong, cũng không cách nào xuất cung...

Cũng bởi vì những nguyên nhân này, hôm nay mặc dù nhiều người đến chúc mừng, nhưng lại không có một người nào là Diệp Tĩnh Vũ nhận ra...

Cũng may Tam thiếu chủ sớm đoán trước như thế, phái Tiểu Mộc Tử bên cạnh tới giới thiệu người giới thiệu Diệp Tĩnh Vũ này, lúc này mới tránh được cục diện lúng túng của Diệp Tĩnh Vũ...

Ngay lúc này, đầu đường bên kia, vang lên một hồi thanh âm vó ngựa, đứng ở cửa ra vào, bắt thit trên mặt Diệp Tĩnh Vũ có chút cứng ngắc quay đầu lại, liền thấy một chiếc xe ngựa tám con tuần mã kéo xa hoa chạy tới...

“Mộc công công, chiếc xe ngựa kia là xe ngựa của nhà ai vậy?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi cây nhỏ bên cạnh...

“Nhìn quy cách này hẳn là xe ngựa của quý tộc, hơn nữa còn là xe ngựa của đại quý tộc, thế nhưng lại không có tiêu ký gia tộc, chúng ta cũng không rõ lắm, bất quá nó đi về hướng bên này, chẳng phải lát nữa Diệp công tử sẽ biết sao?” Trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Tiểu Mộc Tử cũng lộ ra một chút nghi hoặc...

Ngay lúc này, chiếc xe ngựa đã tới trước cửa phủ Trần Quốc tướng quân, người đánh xe trực tiếp nhảy xuống, đặt nhẹ ghế gỗ của đám quý nhân lên mặt đất, sau đó mới cung kính gọi người trong xe: “Tiểu hầu gia, chúng ta đã đến...”

Tiểu Hầu gia?

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, mình bất quá chỉ là một con Uyển, Hầu gia nào lại đích thân phái người đến đây?

Khi còn đang ngây ngời, chỉ thấy rèm cửa xe ngựa bị xốc lên, mặc một thân cẩm bào màu trắng, trên áo choàng thêu nhiều đám mây trắng từ trong xe ngựa chui ra...

Sau lưng hắn, còn đi theo một thiếu nữ xinh đẹp mặc quần lụa mỏng màu xanh nhạt, mặt như lê hoa. Tần Vũ Đình...

Khi nhìn thấy hai người, trên khuôn mặt cứng nhắc của Diệp Tĩnh Vũ lập tức lộ ra thần tình hết sức kinh ngạc...

Có thể nói, bên trong Vân Kinh, bất cứ người nào đến đây hắn cũng sẽ không kinh ngạc, nhưng bây giờ lại là bọn họ, điều này làm sao hắn có thể tin tưởng chứ?

Chương 116 cầu ban hôn.

“Ha ha, sư đệ, chúc mừng chúc mừng a, không nghĩ tới những ngày ngắn ngủi ngươi tới Vân Kinh, cũng đã trở thành quý tộc, thật là làm cho sư huynh ta hâm mộ không thôi a...” Tần Vân Khiếu vừa từ trên xe ngựa nhảy xuống, liền mỉm cười đi về phía Diệp Tĩnh Vũ, vừa đi, vừa chấp tay chúc mừng Diệp Tĩnh Vũ, hơn nữa ngoài miệng còn rất thân mật gọi Diệp Tĩnh Vũ là sư đệ, nếu như là người không biết, còn tưởng rằng hai người thật sự là sư huynh đệ tình cảm thâm thiết đấy...

Tần Vũ Đình đi theo sau lưng Tần Vân Khiếu, một đôi mắt tràn ngập nỗi hoài niệm nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt không có một chút nào là treo đầy lá chuối...

“Tần Vân Khiếu, ngươi rút cuộc có ý gì?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, hẳn cùng phụ tử Tần Viêm có cừ hận không đội trời chung, hẳn cũng không cho rằng đối phương thật sự tốt như vậy, muốn biến chiến tranh thành tơ lụa...

“Ha ha, sư đệ đây là lời gì? Ngươi ta đều là sư huynh đệ, hôm nay sư đệ ngươi vinh thăng tước, sư huynh tự nhiên là đến đây chúc mừng, vốn gia phụ cũng muốn đích thân đến, bất quá dù sao quy củ không thể phá, cho nên để ta cùng muội muội đến chúc mừng sư đệ...” Trên mặt Tần Vân Khiếu lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn qua là chân thành thân thiết...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, trong lòng hẳn, hận không thể một đao đâm chết mình...

“Ha ha, thì ra là thế, đa tạ ý tốt của sư huynh và sư thúc, tiểu tử nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của sư thúc...” Mặc dù biết đối phương không có hảo ý, nhưng hôm nay dù sao cũng là ngày mình thăng cấp làm tước, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên không có khả năng cùng đối phương đại động can qua giữa ban ngày... Lập tức, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thân nhiên, tiến lên hành lễ nói...

Bất quá lời nói cuối cùng của hắn, lại trùng điệp nhấn mạnh bốn chữ đại ân đại đức, hai người tự nhiên minh bạch ân này là ân gì, đức như thế nào...

Bất quá cũng không có điểm danh, chỉ nhìn nhau cười cười...

“Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi...” Lúc này, Tần Vũ Đình đi bên cạnh Tần Vân Khiếu, nhìn nụ cười giả tạo trên mặt Diệp Tĩnh Vũ và ca ca, nhưng trong lòng lại đau đớn một hồi...

“Ha ha, đa tạ Tần sư tỷ...” Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn, nhìn thấy vẻ mặt chân thành trong mắt Tần Vũ Đình, trong lòng hơi động một chút, nhưng trên mặt lại không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ là người đã từng điêu ngoa tùy hứng này đùa giỡn một câu là muốn đưa mình vào chỗ chết, bây giờ đã biến thành một thiếu nữ tràn ngập phiền muộn...

Tuy không biết hiện tại trong lòng nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu rõ, mình cùng phụ thân nàng thù hận không đội trời chung, đây chính là mâu thuẫn không thể hòa hợp, mình cùng nàng không nên quá thân cận...

Nghe thấy giọng nói khách sáo của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Tần Vũ Đình càng thêm đau đớn, giống như có người dùng một thanh đao hung hăng đâm vào ngực nàng...

Bất quá trên mặt của nàng, lại cố nặn ra vẻ tươi cười, không nói thêm gì nữa...

Nhìn thấy biểu tình của muội muội mình, Tần Vân Khiếu mỉm cười, lại khách khí với Diệp Tĩnh Vũ một phen, giao lễ vật mình đưa cho Diệp Tĩnh Vũ xong, không ngờ lại mang muội muội của mình rời đi, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không tiện đến cưỡng ép hắn...

Nhìn thấy Tần Vân Khiếu dần dần đi xa xe ngựa, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy nghi hoặc...

“Tiểu Lâm Tử, nghĩ cách thông báo chuyện hôm nay cho Gia Cát bắt đầu, để hắn giúp ta phân tích xem Tần Viêm rốt cuộc muốn làm gì?” Suy nghĩ hồi lâu, cũng nghĩ không ra, Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát giao chuyện này cho Gia Cát Thủy...

“Đã biết, thiếu gia...” Lâm Hiểu Nghị đáp, sát ý trong mắt hấn nồng đậm hơn nhiều so với Diệp Tĩnh Vũ, sự hủy diệt của Diệp gia đều do một bài Tàn Viêm tạo thành, rất nhiều trưởng bối nhìn hấn lớn lên đều chết như vậy... bị thống trong lòng hấn còn nặng hơn linh hồn Diệp Tĩnh Vũ đến từ một thế giới khác rất nhiều...

Trên xe ngựa của Bạch Vân Hâu, Tàn Vân Khiếu nhìn Tàn Vũ Đình đang xuất thần, lại đột nhiên vươn tay phải nâng khuôn mặt như hoa lê của Tàn Vũ Đình...

Bị hành động đột ngột này của Tàn Vân Khiếu, Tàn Vũ Đình lại càng hoảng sợ, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lập tức thoát khỏi tay Tàn Vân Khiếu...

“Ha ha, ngươi còn đang nghĩ đến hấn sao?” Trên mặt Tàn Vân Khiếu lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Nhớ ai?” Trên mặt Tàn Vũ Đình lộ ra vẻ kinh ngạc...

“Ha ha, còn có thể là ai?”

“Đại ca, ngươi đang nói cái gì vậy? Tại sao ta nghe không hiểu?” Tàn Vũ Đình vẻ mặt hoang mang...

“Vũ Đình, ngươi là ruột của ta, ngươi muốn cái gì, chẳng lẽ làm đại ca ta còn không hiểu sao? Nếu ngươi thật sự thích tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ kia, thì nói cho đại ca, đại ca nhất định sẽ giúp ngươi tác thành hôn sự này...” Tàn Vân Khiếu cười nhạt một tiếng, bộ dạng ôn nhu của đại ca...

“Đại ca...” Nghe thấy Tàn Vân Khiếu trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng mình, trên mặt Tàn Vũ Đình lộ ra vẻ mặt khiếp sợ và giận dữ và xấu hổ, khuôn mặt như hoa nhài nhanh chóng đỏ lên...

“Ha ha, ngươi cũng đã đến tuổi xuất giá rồi, có gì mà thẹn thùng chứ, nếu như ngươi thật sự thích hấn, ta nhất định sẽ nghĩ cách để hấn cưới ngươi...” Nhìn sắc mặt thẹn thùng của ruột ruột mình, nụ cười trên mặt Tàn Vân Khiếu vẫn âm áp như cũ...

“Nhưng mà đại ca, ta và hấn có khả năng sao? Phụ thân từng suýt chút nữa giết chết hấn, người nhà của hấn cũng chết vì

cha hấn, hiện tại hấn hận chết chúng ta, làm sao có thể cưới ta?” Tần Vũ Đình nhìn đại ca của mình hỏi như vậy, còn tưởng rằng hấn thật sự suy nghĩ cho mình, không khỏi nói ra bản khoăn trong lòng mình...

“Lúc đó không phải là cha ta bắt đắc dĩ sao? Mấy ngày nay, con luôn rầu rĩ không vui, trong lòng cha cũng cảm thấy khó chịu. Mấy ngày nay, cha thường sám hối bên tai con, nói chỉ cần có thể làm con hài lòng, cho dù Diệp Tĩnh Vũ thật sự giết chết ông ấy, ông ấy cũng cam tâm tình nguyện...”

“Đại ca... Phụ thân nói như vậy sao?” Tần Vũ Đình vẻ mặt không tin nhìn đại ca của mình...

“Con sinh sống với phụ thân nhiều năm như vậy, hấn đối với con như thế nào, chẳng lẽ con còn không biết sao?” Tần Vân Khiếu lại không lập tức trả lời Tần Vũ Đình, ngược lại mở miệng hỏi...

Tần Vũ Đình sửng sốt, nghĩ tới những năm gần đây, Tần Viêm luôn bảo vệ bản thân, yêu thương chính mình, cũng chính vì tình yêu của hấn, mình mới có tuổi thơ vô tư lự...

Trước đây chính mình rất vui vẻ, mãi tới khi chuyện xảy ra kia thì hình tượng của phụ thân Tần Viêm cũng biến mất trong lòng hấn, thế nhưng bất kể nói thế nào thì hấn cũng là phụ thân của mình...

Nghĩ tới từng chút xíu, Tần Vũ Đình trong mắt tràn ra từng điểm nước mắt, cũng dần dần tin tưởng Tần Vân Khiếu, đối với sự bất mãn của Tần Viêm, cũng dần dần nhạt đi...

“Đại ca, ta...” Tần Vũ Đình muốn nói gì đó, nhưng lại bị Tần Vân Khiếu cắt ngang...

“Người yên tâm đi, kỳ thật phụ thân đã sớm nhìn ra tâm sự của ngươi, bất quá dù sao ngươi cũng là con gái của Hầu tước, lấy thân phận địa vị trước kia của Diệp sư đệ vạn vạn không xứng với ngươi. Bất quá bây giờ hấn đã là tước, ngày sau không chừng còn có thể phong hầu, cho nên cha hôm nay đã tiến công, xin bệ hạ ban hôn...”

“A...” Nghe Tần Vân Khiếu nói vậy, Tần Vũ Đình trên mặt kinh ngạc một hồi, phụ thân của mình vậy mà vì hôn sự của

mình mà vào cung cầu hôn? Cái này... Đây không phải là nằm
mơ chứ?

Trên uy thế của Thi Hiên thứ mười sáu mười bảy...

Diệp Tĩnh Vũ vẫn ở trong phủ tướng quân trấn quốc nghênh đón tân khách, trên mặt hắn vẫn mỉm cười chết lặng, vẻ mặt hắn vẫn là thần thanh khí爽 như vậy, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ vì sao Tần Vân Khiếu lại tới chúc mừng mình?

Hắn cũng sẽ không ngây thơ vì Tần Vân Khiếu muốn hòa giải với hắn, với mâu thuẫn của bọn họ căn bản không thể điều hòa, bất luận là ai đến cũng khó có thể hòa giải, chớ đừng nói chi là loại tiểu nhân như Tần Viêm...

Với tâm cơ của Tần Viêm, lần này đến đây chắc chắn có mục đích gì to lớn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nghĩ thế nào cũng không thông. Đương nhiên, hắn càng không thể nghĩ đến Tần Vân Khiếu và Tần Vũ Đình đang đối thoại...

Chỉ số thông minh của hắn ta không thua bất kỳ ai, nhưng hắn ta không phải thần, hắn ta không thể đoán được tất cả chuyện này...

Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra một cái gì, Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát đình chỉ suy nghĩ, dù sao bên cạnh mình có một người nghe nói năm trăm năm trước, sau đó biết rõ năm trăm năm, mình còn lo lắng vấn đề này làm gì?

Khai tâm tình vui vẻ chào hỏi khách nhân đến đây, chẳng qua người có địa vị chân chính, đương nhiên sẽ không tự mình đến đây, dù sao, hắn chỉ là một con Uyển phụ nho nhỏ...

Chạng vạng tối đến, Diệp Tĩnh Vũ mệt nhọc một ngày đứng trong hậu viện nhà mình, nhìn bãi đất trống cách đó không xa không ngừng chạy vội, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Trong mắt người bình thường, con ngựa con phản bác này chỉ là một kẻ không an phận, ngoại trừ không thích bánh xe ngựa,

còn thích không ngừng bốc lên, tựa hồ vĩnh viễn không biết mệt nhọc. Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu, phản bác là đang tu luyện một loại chiến kỹ truyền thừa từ Thái Cổ, cũng không biết là cha Kỳ Lân của hắn hay là truyền di truyền của mẹ mình...

Trái lại Tiểu Đào, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng lại nằm sấp một bên, không ngừng ăn các loại linh túy mà Diệp Tĩnh Vũ mang đến từ Thiên Đãng sơn mạch cho nó, tựa hồ trên đời này không có chuyện gì vui chơi hơn ăn uống...

Có thể nói, cái miệng rộng của nó hầu như chưa từng nghe qua, cho dù là lúc đi đường, cũng không ngừng cắn lấy các loại đồ vật, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ dần dần minh bạch, nó ăn càng nhiều, thực lực càng mạnh, ăn cái gì đó, lớn đến các loại linh túy, nhỏ đến ngũ cốc bình thường đều có thể mang đến cho nó lực lượng, cho nên nó căn bản không cần phải nghịch bác tu luyện, chỉ cần không ngừng ăn là được...

Xích Di Thương, Hồ Tuế trải qua một trận chiến đấu, cũng bắt đầu liều mạng huấn luyện, đương nhiên thể chất của bọn họ quyết định bọn họ căn bản không cách nào tu luyện chân khí, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại truyền thụ cho bọn họ một bộ tâm pháp rèn luyện nhục thể...

Bá Nguyên Quyết tất nhiên là không thể truyền thụ ra ngoài, dù sao, không có giới chỉ làm giới chỉ, cho dù có nói cho người khác cũng không hiểu được, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại thông qua Bá Nguyên Quyết và Kinh Lôi Dao Quyết một bộ công pháp tu luyện thân thể...

Võ giả bình thường đều hấp thu linh khí trong thiên địa, chuyển hóa nó thành chân khí, dung nhập vào trong kinh mạch, không ngừng cải thiện kinh mạch của mình, không ngừng ngưng tụ chân khí ở đan điền. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ thông qua một ít kinh nghiệm và thực tế của mình, hiểu được thiên địa linh khí hoàn toàn có thể trực tiếp dùng để rèn luyện thân thể của mình...

Đây đương nhiên là công pháp mà Bá Nguyên Quyết ngộ ra, là công pháp mà Diệp Tĩnh Vũ chuyên môn sáng chế ra cho các chiến sĩ đến từ Nam Hoang Man Lâm...

Kinh mạch của bọn họ đã hoàn toàn bế tắc, nhưng nhục thể của bọn họ không có, vốn nhục thể cũng đủ cường đại bọn họ, tu luyện bộ công pháp này, lực lượng nhục thân sẽ đạt tới cảnh giới gì?

Diệp Tĩnh Vũ không biết, nhưng hắn biết, mình nhất định phải có một chi tuyệt đối trung thành, hơn nữa tuyệt đối cường đại vũ lực...

Không nghi ngờ gì nữa, chiến sĩ đến từ Nam Hoang Man lâm là lựa chọn tốt nhất...

Còn lại hơn bốn mươi chiến sĩ Xích Di Tộc cùng hai mươi tên thủ vệ Hồ Tỳ Hưu Tộc, thậm chí Hồ Mô Mộng cũng ở trong đó, đối với phương pháp có thể tăng cường thực lực của mình, bọn họ luôn vui vẻ tiếp nhận...

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn đang cân nhắc, khi nào thì trở về Man Lâm Nam Hoang một chuyến, truyền thụ công pháp như vậy cho tất cả chiến sĩ của Xích Di tộc...

Trên thế giới này, nếu nói ai có thể hoàn toàn tin tưởng, như vậy những dân chúng đến từ Man Lâm thuần phác này không thể nghi ngờ là lựa chọn duy nhất...

Bất kể là Ảnh Tiêu Tiêu hay là Gia Cát bắt đầu từ ức, hoặc tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong, tuy rằng bọn họ đều là đồng bọn của mình, đều là chiến hữu của riêng mình, nhưng dù sao giữa bọn họ cũng tồn tại lợi ích...

Cũng không phải là chiến sĩ giống như Xích Di tộc, chỉ trả giá cho hắn chứ không cầu xin một chút hồi báo...

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ lại nghĩ đến ly ly ly, nhân vật mà quân tử khiêm nhường kia, trước kia Diệp Tĩnh Vũ ghét nhất chính là quân tử, luôn cảm thấy trên thế giới này không có khả năng có quân tử tuyệt đối, nhưng là ly biệt xuất hiện, lại làm cho hắn chậm rãi cải biến ý niệm này, một người có thể vì hắn mà quên mình, là một tín nhiệm đáng tin cậy...

Chỉ tiếc, ngoại trừ Nam Hoang Man tộc, hắn là người được tín nhiệm nhất, nhưng hôm nay vẫn không có chút nào...

“Đại ca ca, ca đang suy nghĩ gì vậy...” Vào lúc này, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một âm thanh ngọt ngào...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy Hắc Minh Thi Hiên ăn mặc quần lụa mỏng màu đen để trần, cứ như vậy thân không biết quý không hay đi tới trước người mình...

Nhìn khuôn mặt búp bê của Tiểu Thi Hiên, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Đây là một nha đầu cực kỳ đáng yêu...

Đáng yêu, rất đáng yêu, thật sự rất đáng yêu, có thể yêu thương...

Hình dạng của nàng cũng không xinh đẹp dị thường như tỷ tỷ nàng, thế nhưng nàng thi thoảng làm những hành động đó, lại luôn làm cho người ta dở khóc dở cười, mà cặp mắt màu tím của nàng lóe lên, càng làm cho người ta khó mà bỏ qua sự tồn tại của nàng, nếu thật sự muốn tìm chút từ ngữ để hình dung nàng, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ chỉ có ba chữ - thẻ phạt Y...

Cho dù phiền não có nhiều hơn nữa, khi nhìn thấy khuôn mặt giống hệt oa oa Y này, sâu trong nội tâm Diệp Tĩnh Vũ cũng không tự kìm hãm được mà cười rộ lên...

“Ở nơi này còn quen thuộc chứ?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời câu hỏi của Tiểu Thi Hiên, lại hỏi một vấn đề khó hiểu...

“Có ca ca xinh đẹp ở đây, chỗ nào cũng quen...” Tiểu Thi Hiên ngây thơ trả lời, đôi mắt màu tím lóe lên...

Ách... Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, câu trả lời này lại càng khó hiểu, người và ta mới quen biết bao lâu, cái gì gọi là thói quen?

“Chẳng lẽ ngươi không nhớ cha mẹ ngươi chút nào sao?” Sau khi trở về, Diệp Tĩnh Vũ còn đi tìm Gia Cát ức, hỏi ông ta có nghe nói tới gia tộc Hắc Minh không, Gia Cát từ đầu đến cuối cũng lắc đầu, chỉ dặn dò Diệp Tĩnh Vũ Hắc Minh Thi Hiên không đơn giản, không để lộ thêm một chữ...

Đối với thân phận Hắc Minh Thi Hiên, hắn vẫn luôn rất hiếu kỳ...

“Không muốn...” Hắc Minh Thi Hiên kiên định lắc đầu...

“Tại sao?” Diệp Tĩnh Vũ không hiểu, mình lúc lớn như vậy cũng có thể nghĩ tới cha mẹ mình, mặc dù không biết bọn họ là ai...

Dưới uy thế của Bạch Tiểu Thuần, tên là Thi Hiên thứ mười sáu tên đầu tiên.

“Bởi vì có một vị ca ca xinh đẹp ở bên cạnh...” Hắc Minh Thi Hiên trả lời rất thành khẩn, hơn nữa lại rất rõ ràng...

Điều này là sao? Trên trán Diệp Tĩnh Vũ nổi lên một đường hắc tuyến...

“Vậy ngươi có thể nói cho nhà ngươi ở ở được không?”

“Không biết...” Hắc Minh Thi Hiên lại lắc đầu...

“Vậy ngươi có thể nói cho ca ca phụ thân biết ngươi là ai không?” Diệp Tĩnh Vũ chưa từ bỏ ý định...

“Phụ thân là cha ta, mẫu thân là mẫu thân của ta...” Hắc Minh Thi Hiên rất thành thật trả lời...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ đã có dấu hiệu sắp sụp đổ...

“Vậy bọn hã làm cái gì?” Một điểm lý trí cuối cùng nói cho Diệp Tĩnh Vũ nhất định phải hỏi rõ thân phận của nàng...

“Phụ thân là phụ thân, mẫu thân là mẫu thân...” Trong mắt Hắc Minh Thi Hiên vẫn tràn đầy thành thực...

“...” Nhìn đôi kim cương này còn chân thực hơn, Diệp Tĩnh Vũ quyết định từ bỏ...

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo nhìn thấy Lâm Hiểu Nghị đang hùng hực khí thế chạy đến...

“Thiếu gia, trong cung đến công công...” Lâm Hiểu Nghị trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi...

“Công công tới rồi, ngài gấp gấp làm gì? Ồ, không đúng, trong cung ta lại không có người quen, càng không biết công công nào đến đây làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt không thêm để ý,

nhưng sau đó mới phản ứng lại, công công trong cung tựa hồ không có giao tình gì với mình...

“Là thánh chỉ...” Lâm Hiểu Nghị hét lớn...

“A, đi thôi, đi xem một chút viết cái gì...” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, bất quá trên mặt vẫn không có vẻ gì khẩn trương...

Nói xong, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thi Hiên đi đến trước phòng.

Nhìn thấy bộ dạng thiếu gia của mình như vậy, miệng Lâm Hiểu Nghị há to, định nói gì đó nhưng lại không nói gì. Lúc đại thần nào của Vân Kinh nghe được thánh chỉ, không phải là vô cùng lo sợ, có thể thông dong đối mặt thánh chỉ như thế, phỏng chừng cả Thục Vân Quốc cũng chỉ có một mình gã a...

Vốn định tiếp nhận thánh chỉ còn phải bày hương án, tế thiên địa, bất quá Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết những quy củ này, trên phủ tướng quân cũng chỉ là một ít người thô kệch, thứ duy nhất tương đối hiểu lễ tiết là Gia Cát ức lại không có ở nơi này, cho dù hấn ở đây, Diệp Tĩnh Vũ phỏng chừng cũng không có tâm tư bày ra hương án gì đó, trong mắt hấn, thánh chỉ chẳng qua chỉ là một thông báo của Quốc chủ mà thôi...

Đi tới đại sảnh, chỉ thấy một nam tử mặt mày trắng trẻo ngạo mạn mặc măng bào màu tím, đầu đội mũ lụa tím, mặt mũi âm trầm, nhưng khuôn mặt lại có thần thái ngạo mạn đứng ở nơi đó...

“A... Hóa ra là công công giá lâm, ha ha, thật không ngờ hôm nay Lý công công rảnh rồi đến phủ Trấn Quốc ngồi một chút, người đâu, dâng trà lên., Lần trước mang về cái gì Mẫu Huyết Quan Âm, cho Lý công công ném thử...” Mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng trong tiểu thuyết lúc trước Diệp Tĩnh Vũ, những người biết rõ sinh lý có thiếu sót rõ ràng đều có một trái tim vạn vẹo, hấn có thể ở trước mặt quốc chủ cao ngạo, nhưng lại không muốn đắc tội với những tên tiểu nhân này...

“Đại tướng quân nghiêm trọng rồi, hay là chúng ta mau tiếp chỉ đi...” Vị công công họ Lý này đi theo bên cạnh Lạc Tiêu

Phong là một vị thái giám chức vụ...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, đi ra phía trước, vươn hai tay ra, một bộ dạng lấy ra đi...

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Lý công công lắc đầu cười khở một phen. Nhưng nghĩ đến đặc quyền Quốc chủ khâm ban cho hần ngự không cần quỳ xuống, chớ đừng nói chỉ là tiếp chỉ...

Cũng không nói thêm gì, trực tiếp đưa thánh chỉ trong tay cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ vừa tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay Lý công công, vừa đưa lên một chồng ngân phiếu lớn, đây đều là ngân phiếu hần cướp được từ Hồ Quốc rất nhiều châu báu biến thành, tuy rằng hiện tại hần cũng cần rất nhiều tiền tài, nhưng hần lại hiểu, có quan hệ tốt việc...

Thu mua lòng người, nhưng bắt đầu từ tiền...

Vừa nhận được ngân phiếu mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới, nụ cười khở trên mặt Lý công công liền biến thành ngọt ngào tươi cười, cái Trung Dũng tước này mặc dù đang cuồng ngạo một chút, nhưng vẫn là rất biết làm người nha...

Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận thánh chỉ, cũng không tị hiềm, ngay trước mặt Lý công công mở ra đọc...

“Bệ hạ muốn ta lập tức tiến công?” Nhìn nội dung trên thánh chỉ, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc...

Hôm nay mình mới từ trong cung đi ra, sao lại muốn đi?

“Không sai, kính xin đại tướng quân chuẩn bị, theo chúng ta cùng tiến cung diện thánh đi...” Trên mặt Lý công công lộ ra nụ cười từ ái, đương nhiên, đó là nể tình một chồng ngân phiếu lớn...

“Không biết bệ hạ tìm ta có chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ có chút nghi hoặc hỏi...

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng trước khi đến đây, Bạch Vân Hầu đã từng thấy bệ hạ...” Tuy Lý công công sẽ không đi giúp

Diệp Tĩnh làm chút chuyện, nhưng tiết lộ một điểm không phải bí mật, cũng không tính là gì...

“Bạch Vân Hầu?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, Bạch Vân Hầu không phải là Tần Viêm sao? Chẳng lẽ hắn nói gì trước mặt bệ hạ?

“Công công chờ một lát, ta thay y phục, lập tức theo công công vào cung...” Trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu được, tuy rằng Lạc Tiêu Phong đối với mình coi như không tệ, nhưng mình còn chưa có năng lực kháng chỉ...

Hơn nữa hắn cũng muốn biết, đến cùng thì Tần Viêm đã nói cái gì ở Lạc Tiêu Phong?

“Đại ca ca, ta phải đi cùng người...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn quay người, Hắc Minh Thi Hiên bên cạnh kéo quần áo của hắn, nhẹ nhàng lắc lắc...

“Cái này...” Diệp Tĩnh Vũ biết mình không cách nào cự tuyệt Hắc Minh Thi Hiên, khó khăn nhìn về phía Lý công công...

Vương Cung cũng không giống những nơi khác, muốn đi thì đi...

“Diệp tướng quân, chuyện này tuyệt đối không được...” Nghe được lời nói buồn cười này, Lý công công vốn đang mỉm cười lại lập tức trầm xuống, đùa cái gì vậy, Vương Cung mà người muốn đi thì đi sao?

“Ta phải đi...” Ai biết được khi Hắc Minh Thi Hiên nghe thấy câu này, ánh mắt lại lóe lên ánh sáng tím, khuôn mặt vốn đáng yêu giờ trở nên dữ tợn, một luồng năng lượng vô hình trực tiếp đánh về phía Lý công công...

Căn bản không để cho Lý công công có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, luồng năng lượng vô hình kia trực tiếp đánh lên người Lý công công, lập tức đánh hắn bay ra ngoài, đập ầm ầm lên bức tường phía sau, nhưng lại làm cả bức tường rung lắc một hồi...

Biến cố như thế, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng bất ngờ, không khỏi biến sắc, thân thể cấp tốc nhào tới hướng Lý công công...

“Công công, ngài không sao chứ...” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù to gan, thậm chí nhiều khi không để pháp lệnh Thục Vân Quốc vào mắt, đó là vì hắn biết một ít điểm mấu chốt của Lạc Tiêu Phong. Thế nhưng nếu ngay cả thái giám bên cạnh Lạc Tiêu Phong cũng bị mình giết chết thì đó chính là tội mưu phản...

Ngày thứ mười sáu mười chín tiến cung.

“Phốc phốc...” Lý công công vừa mới đỡ Lý Tĩnh Vũ ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng Lý công công...

“Lý công công... Người không sao chứ?” Nhìn thấy Lý công công không chết, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hơi an tâm, bất quá lại lo lắng Lý công công bởi vậy oán hận, lòng bàn tay, một đạo chân khí trực tiếp độ qua, trợ giúp Lý công công điều trị chân khí ngổn ngang trong cơ thể...

“Không... Không có chuyện gì...” Trên mặt Lý công công lộ ra thần sắc kinh hãi. Tuy hắn chỉ là một thái giám Tư Lễ, không thể so với cao thủ nhất lưu như Vân công công, nhưng có thể ngồi lên vị trí này, thực lực bản thân cũng đã sớm đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng bây giờ lại bị tiểu nữ hài này tùy ý liếc mắt một cái, liền bị quét bay ra ngoài, rốt cuộc tiểu nữ hài này có thực lực như thế nào?

Đột nhiên, Lý công công càng cảm giác được chân khí Tiên Thiên tinh thuần trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, vẻ kinh hãi trong mắt càng đậm, hắn chính là vị thái giám Tư Lễ mà Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đã tuyên bố kết quả ngày ấy., Lúc đó Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cường đại có chút biến thái, đặc biệt là một chỉ kinh thiên động địa kia, nhưng chân khí của hắn cũng bất quá chỉ là võ sư cảnh giới a, mới bao lâu, vậy mà đã đột phá võ sư, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên? Hơn nữa còn thuần hậu như thế? So với mình còn muốn cao hơn rất nhiều...

“Lý công công, muội muội này của ta có chút xúc động, nàg...” Diệp Tĩnh Vũ một bên đỡ Lý công công dậy, một bên giải thích cho Hắc Minh Thi Hiên...

“Không đề phòng, không đề phòng, kính xin tướng quân theo ta cùng tiến cung a...” Vừa rồi đã nói, những tên thái giám này đều là tiểu nhân còn muốn tiểu nhân hơn tiểu nhân, giống như Lý công công nhận được vũ nhục như vậy, nếu như hắn nắm

chắc đối phó được đối phương thì..., Như vậy hẳn sẽ nghĩ hết mọi biện pháp rửa sạch sỉ nhục, thế nhưng cảm nhận được Tiên Thiên Chân Khí tinh thuần của Diệp Tĩnh Vũ, cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Tiểu Thi Hiên, Lý công công hiểu rõ, mình căn bản không có khả năng báo thù, đã như vậy, sao không ngoan ngoãn ở chung với bọn họ?

Đặc biệt khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trong mắt không có nửa điểm trêu chọc, Lý công công lại càng âm thầm quyết định, sau này phải gần gũi với Diệp Tĩnh Vũ một phen, có chiến lực cường đại như vậy, ngày đó tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt của mình...

Tiểu nhân, quan tâm nhất là cái gì? Là lợi ích...

Lý công công trong lòng hiểu rất rõ điều này...

Bị một tiểu cô nương quét bay, thế này là sao?

“Nhưng mà tiểu muội của ta...” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ khó xử, đừng nói là Lý công công có chút sợ hãi Hắc Minh Thi Hiên, ngay cả hắn cũng không làm gì được nàng...

“Bệ hạ thích nhất là tiểu hài tử, tướng quân liền mang theo tiểu thư theo ta cùng tiến cung diện thánh đi...” Lý công công cũng không muốn nghĩ xem muội muội biến thái từ đâu đến, cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát ý của Hắc Minh Thi Hiên, nào còn dám nhiều lời một chữ không...

“Hi hi... Công công tốt nhất... Đây là Huyết Nguyên đan mà Thi Hiên thích ăn nhất, có thể trợ giúp công công khôi phục huyết khí, công công ngươi cũng ném thử đi...” Hắc Minh Thi Hiên nghe Lý công công nói vậy, sắc mặt có chút dữ tợn lập tức trở nên bình tĩnh lại, mỉm cười đi tới bên cạnh Lý công công, lấy từ trong túi ra một viên đan dược đỏ như máu, đưa cho Lý công công...

Nhìn viên đan dược đỏ rực kia, lại nhìn khuôn mặt căng thẳng của Diệp Tĩnh Vũ, Lý công công không nói thêm gì, bắt lại ném vào trong miệng, lập tức cảm giác được một cỗ năng lượng tinh thuần hòa tan ra, không ngừng điều tiết thương thể vừa rồi, chỉ là mấy hơi thở, nội phủ bị Hắc Minh Thi Hiên

chấn thương đã hoàn toàn tốt, thậm chí ả ả, hẳn cảm giác được chân khí của mình nồng hậu hơn rất nhiều...

Thế gian lại có linh dược kỳ diệu bậc này?

Nếu nhiều thêm mấy viên? Vậy không phải mình rất dễ đột phá cảnh giới Tông sư sao?

Con mắt của Lý công công nhất thời phát sáng...

Trên mặt nở một nụ cười, đầu còn để ý chuyện Hắc Minh Thi Hiên vừa rồi đã thương mình...

“Hi hi, công công thích ăn lắm sao? Trong này của Thi Hiên còn năm viên, vậy cùng đưa cho công công đi...” Dường như biết trong lòng Lý công công đang nghĩ gì, Hắc Minh Thi Hiên lại móc từ trong túi ra năm viên huyết nguyên đan đỏ rực, đưa cho Lý công công...

Nhìn năm viên huyết nguyên đan đỏ rực kia, Lý công công thậm chí cảm thấy hai tay mình hơi run, đây chính là đan dược có thể trực tiếp tăng cường công lực, không ngờ nàng lại hào phóng tặng cho mình như vậy...

“Đa tạ tiểu thư ban thuốc...” Lý công công khẩu khí đã tràn đầy kính ý, hai tay run rẩy duỗi ra, nhận lấy linh dược Hắc Minh Thi Hiên đưa tới...

Nhìn thấy vẻ mặt đầy cảm kích và kính sợ trên mặt Lý công công, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một nụ cười quái dị, trước mắt của hắn, đang diễn ra lời giải thích của củ cải và chày gỗ, chỉ có điều lúc này củ cải và chày gỗ chính là con thỏ trắng nhỏ của Hắc Minh Thi Hiên, mà cam tâm ăn củ cải chính là con sói già Lý công công đã không còn chức sinh sản...

Ngồi lên xe ngựa của mình, theo cỗ kiệu của Lý công công đi về phía vương cung...

Nhìn thấy vẻ mặt của đứa bé đều là Hắc Minh Thi Hiên, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, không bao giờ có thể dùng ánh mắt của tiểu cô nương đến gặp nha đầu này nữa. Có thể thu phục được một lão thái giám ở sâu trong cung đã nhiều năm vào trong cung, cũng không phải là một tiểu cô nương đơn giản có thể so sánh được...

“Tiểu Thi Hiên, Huyết Nguyên đan của ngươi còn không?”
Nghĩ tới viên Huyết Nguyên đan có thể tăng cường công lực,
Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới Lâm Hiểu Nghị vẫn còn đau khổ vì
công lực phát sầu...

Hắc Minh Thi Hiên lắc đầu... Không đợi Diệp Tĩnh Vũ lộ ra
thần sắc thất vọng, đã mở miệng nói ra: “Bất quá ta còn có ba
viên nguyên châu tỷ tỷ để lại cho ta...” Vừa nói chuyện, đồng
thời không biết từ chỗ nào lấy ra ba hạt châu màu trắng nhạt,
nhưng nhỏ hơn viên lúc trước Diệp Tĩnh Vũ ăn vào rất
nhiều...

“A? Đây là bao nhiêu năm rồi?” Diệp Tĩnh Vũ có thể biết rõ
công hiệu của hạt châu này...

“Chỉ hơn một trăm năm...” Hắc Minh Thi Hiên lộ ra thần sắc
khó xử...

“Đủ rồi...” Diệp Tĩnh Vũ cầm ba hạt châu lên chuẩn bị cho
đám người Lâm Hiểu Nghị và Trần Chi ăn vào, làm cho hắc
ma chóng tăng cao thực lực...

Tuy nhiên sau khi lấy ra, mới cảm giác mình lừa gạt được đồ
vật trên tay một tiểu nữ hài mười mấy tuổi...

“Tiểu Thi Hiên...”

“Ca ca không cần để trong lòng, chỉ là mấy viên Nguyên Châu
mấy trăm năm thôi, chúng ta có nhiều thật không? Đợi lần sau
tỷ tỷ tới, ta bảo tỷ mang thêm một chút là được rồi...” Con
ngươi màu tím của Hắc Minh Thi Hiên lóe lên, dường như có
thể nhìn thấu hết thấy thế gian...

Ách...

Ai nói nữ hài đơn giản? Ai nói nữ hài ngây thơ? Ai nói nữ hài
đơn thuần? Ai nói đơn thuần?

Đây chính là một đứa bé ngoan hiểu lòng người a...

Ách, đương nhiên, có lúc còn tương đối dễ hiểu hơn người...

Cảm thấy mỹ mãn nhẹ gạt đầu, một tia áy náy trong lòng trong
nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung...

Năng lực của Quốc chủ số 170.009.

Cửa xe dừng lại ở cửa vương cung, vốn là muốn lục soát người, bất quá Diệp Tĩnh Vũ được quốc chủ tín nhiệm, có thể trước ngự không quỳ, những lễ tiết rườm rà này tự nhiên miễn, về phần Hắc Minh Thi Hiên?

Ách... Ai lại buồn chán đến tìm kiếm thân thể một tiểu cô nương mười mấy tuổi chứ, hơn nữa nàng chỉ mặc một bộ quần áo lụa màu tím, còn để chân trần, làm sao cũng không thể cất giấu vũ khí được chứ?

Đương nhiên, nếu bọn họ biết Hắc Minh Thi Hiên chỉ cần một ánh mắt là có thể quét bay Lý công công, chắc chắn sẽ không cho là vậy...

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy nắm bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên đi theo sau lưng Lý công công, một đường đi về phía Ngự Thư Phòng của Lạc Tiêu Phong. Trên đường đi, sự đáng yêu của Hắc Minh Thi Hiên đương nhiên khiến cho rất nhiều cung nữ chú ý tới, nữ nhân trời sinh miễn dịch với những thứ đáng yêu. Tuy các nàng không dám trêu chọc Tiểu Thi Hiên, nhưng trong lúc thảo luận với nhau thì luôn không tránh khỏi...

Nhưng đa phần đều là nghi hoặc, Diệp Tĩnh Vũ tiến cung diện thánh, mang theo một cô bé làm gì?

Đi tới trước cửa Ngự Thư Phòng, đã sớm có thái giám bẩm báo, bên trong truyền đến thanh âm thản nhiên của Lạc Tiêu Phong...

Lý công công tự giác lui ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ lại kéo Hắc Minh Thi Hiên bước vào ngự thư phòng...

Đây là một gian thư phòng có hơn một trăm mét vuông, bên trong bày đầy giá sách, phía trên có rất nhiều thư tịch. Đương nhiên đây chỉ là thư phòng của Quốc chủ, không phải tàng thư các, sách mặc dù nhiều nhưng cũng chỉ là nhiều mà thôi...

Trên tường chung quanh còn treo mấy bức tranh, một bộ là rồng hổ chiếm giữ chỉ đồ, một bộ là sơn hà vạn dặm nhập đồ, tựa hồ biểu thị Lạc Tiêu Phong muốn không chế Thiên Hạ xã tắc hùng tâm tráng chí...

Ngoài ra, trong phòng còn đặt một chiếc bàn bát tiên cực lớn, hai bên đặt bốn chậu hoa hải đường, những đóa hoa hải đường chớm nở nụ hoa...

Lạc Tiêu Phong mặc long bào màu trắng bạc đang ngồi phía sau bàn bát tiên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hắc Minh Thi Hiên theo Diệp Tĩnh Vũ tiến vào...

Đứng phía sau hắn là một lão nhân vẻ mặt khô gầy, chính là tổng quản Vân công công, cũng là tổ phụ của tiểu Mộc Tử Nam Phong Quyền, Nam Phong Vân...

Mắt hắn cũng rơi vào Hắc Minh Thi Hiên, nơi đó tràn ngập kinh ngạc...

“Mặt tướng tham kiến bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ buông bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên ra, tiến lên làm lễ ôm quyền với Lạc Tiêu Phong...

“Ái khanh, tiểu cô nương này là người bắt ở đâu ra?” Lạc Tiêu Phong cũng không để ý hành lễ của Diệp Tĩnh Vũ như thế nào, cũng không trách cứ Diệp Tĩnh Vũ sao lại dẫn theo một tiểu cô nương tới đây. Y sớm biết Diệp Tĩnh Vũ mang theo một cô bé vào cung rồi, rất tò mò vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại làm ra chuyện vô lễ như vậy, thế nhưng mãi đến khi nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên, dựa vào trực giác của Vũ Thánh, y mới cảm giác được cô bé này bất phàm...

Ít nhất, trong cơ thể nàng thỉnh thoảng truyền ra khí tức khủng bố như thế...

“Vẫn mong bệ hạ chuộc tội...” Diệp Tĩnh Vũ lại tiến lên thi lễ, kể lại chuyện mình gặp phải Hắc Minh Thi Hiên bằng cách nào...

Đương nhiên, không có nói khỏi thân thể Hắc Minh Thi Hiên này là dùng Tuyệt Liên vạn năm đúc lại, chỉ nói hắn bị trọng thương, được tỷ muội Hắc Minh cứu giúp, sau đó Hắc Minh

Anh Dung có việc rời đi, đem muối muối giao cho mình, để mình hỗ trợ làm theo...

Cũng mật mờ nói cho Lạc Tiêu Phong biết, đôi tỷ muối này cực kỳ cường hãn, không phải mình cố ý dẫn nàng tới, thật sự là không có cách nào ngăn cản nàng không đến...

Thật ra không cần Diệp Tĩnh Vũ nhiều lời, Lạc Tiêu Phong cũng có thể cảm giác được sự bất phàm của Hắc Minh Thi Hiên, nhưng ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại đầy vẻ quái dị, rốt cuộc người này có thể lực như thế nào? Sao những cường nhân kỳ quái này đều không thể chờ đợi được đã tụ lại bên cạnh hắn?

“Ái khanh, ngồi xuống nói chuyện...” Mặc dù trong lòng nghi hoặc khó hiểu, nhưng thái độ Lạc Tiêu Phong đối với Diệp Tĩnh Vũ lại càng thêm thân thiết...

“Đa tạ bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không làm bộ làm tịch, trực tiếp đi tới một chỗ ngồi xuống, thuận tay bế Hắc Minh Thi Hiên lên, để nàng ngồi trên đùi mình...

Tiểu Thi Hiên cũng rất nghe lời, không ngờ lại hiếm khi không nói thêm gì...

“Hiên chất lần này phạt Tây, lập được công lao hãn mã, thật đúng là tài năng rường cột của Thục Vân quốc ta a...” Sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngồi xuống, Lạc Tiêu Phong mỉm cười, nói một câu rất khó hiểu...

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hiên chất? Đường đường là vua của một nước lại gọi mình là hiên chất, muốn lôi kéo quan hệ cũng không cần trực tiếp như vậy chứ?

“Đều là bệ hạ anh minh...” Lạc Tiêu Phong gọi hắn là hiên chất, hắn không dám gọi Lạc Tiêu Phong thúc thúc...

“Ha ha, nơi này không có người ngoài, tùy ý...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ còn có chút câu nệ, Lạc Tiêu Phong cười nhạt nói...

“Vâng... bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ trong miệng nói, thần thái càng thêm câu nệ...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ càng thêm câu nệ, Lạc Tiêu Phong lại cười khổ lắc đầu, sau đó tiếp tục nói: “Hiền chất lần này dùng kế hỏa công, nhất cử tiêu diệt quân đoàn Mang Sư, chỉ tổn thất hơn ba ngàn người, đây chính là một cuộc chiến kinh điển trăm năm khó gặp...”

“Bệ hạ, trận chiến đó chúng ta có hơn bảy ngàn huynh đệ chết trận ở sa trường...” Vừa nghe Lạc Tiêu Phong báo ra số lượng thương vong thực tế lúc đó, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập kinh ngạc, nhưng trên mặt hắn lại không hề thay đổi, miệng lại thản nhiên nói...

“Ha ha, trăm là già rồi, nhưng còn chưa hồ đồ, trăm biết người muốn bảo vệ những người kia, đúng là trăm đã phái người đến diệt trừ những người kia, nhưng vẫn bị người mang hơn tám ngàn người, A Vũ à, bản lĩnh của người thật khiến trăm khiếp sợ, người có biết không?” Ai ngờ Lạc Tiêu Phong lại không tức giận chút nào, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, còn thân thiết gọi Diệp Tĩnh Vũ là A Vũ...

Nghe Lạc Tiêu Phong thừa nhận việc này, còn nói rõ nhân số cụ thể của thiết quân, Diệp Tĩnh Vũ khó có thể giữ được vẻ trấn định trên mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Tiêu Phong, nhìn khuôn mặt mang nụ cười kia. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại không biết nên nói gì?

“Người có biết trăm vì sao phải diệt trừ bọn họ không?” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy khiếp sợ, Lạc Tiêu Phong lại cười nhạt nói, không đợi Diệp Tĩnh Vũ trả lời, đã lẩm bẩm: “Bọn họ đều là đệ tử các đại môn phái, trong mắt bọn họ chỉ có môn phái của bọn họ, nhưng không có triều đình, trăm là vua một nước, không cho phép một nhánh quân đội không nghe lệnh của triều đình, người hiểu không?”

“Hiểu rồi...” Diệp Tĩnh Vũ trùng điệp gật đầu, tự nhiên minh bạch đạo lý này, nhưng hiểu được thì hiểu, muốn hắn vì lý do này mà giết chết hơn một vạn người, hắn căn bản không làm được... Thủ đoạn của hắn mặc dù tàn bạo, nhưng tâm của hắn, lại là từ từ...

“Ha ha, hiểu là tốt rồi, có điều bây giờ trăm lại đổi ý rồi. Trăm, không định giết bọn hắn nữa...” Trên mặt Lạc Tiêu Phong lại

lần nữa lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mà vẻ nghi hoặc trong mắt
Diệp Tĩnh Vũ lại càng đậm...

Chương 1 vò gả cho hôn nhân.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ mặc dù nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì, hắn chỉ trầm mặc nhìn nam tử trung niên trước mắt này, hắn biết, đôi phương nhất định sẽ tiếp tục giải đáp cho mình...

Bất quá trong lòng hắn lại đang nghi hoặc, trừ phi Nhạc có quần về phía hắn mật báo, nếu không làm sao có thể biết rõ ràng như vậy? Vừa rồi Tần Viêm mới yết kiến hắn? Chẳng lẽ là Nhạc Hữu Phái Tần Viêm?

“Trẫm đã nói, trẫm không hy vọng nhìn thấy một nhánh quân đội triều đình khó khống chế, lúc này mới muốn tiêu diệt Thiết Quân. Thế nhưng bây giờ ngươi đã có thể khống chế thiết quân, vậy cô cần gì phải tiêu diệt bọn hắn?” Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói...

“Nhưng bệ hạ chẳng lẽ không sợ...” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, hiện giờ thiết quân trên dưới đều cho rằng triều đình không cho phép bọn họ, có thể nói, đây đã là quân riêng của mình, đôi phương thân là chủ nhân một nước, chẳng lẽ không sợ mình có dị tâm sao?

Hay là trong mắt bọn họ, mình thuần khiết như thỏ trắng vậy?

“Sợ? Sợ ngươi tạo phản? Sợ ngươi ủng hộ tự trọng?” Không ngờ Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói xong, Lạc Tiêu Phong đã cười ngắt lời nói...

Nghe Lạc Tiêu Phong nói trực tiếp như vậy, Diệp Tĩnh Vũ nào dám nhiều lời, chỉ vùi đầu vào trầm thấp xem như là ngầm thừa nhận...

“Ha ha, vị trí này của trẫm, đúng là không biết có bao nhiêu người muốn làm. Con trai cô, thần tử của trẫm, bọn họ ai mà không muốn làm vị trí trẫm chứ. Thế nhưng trẫm lại biết, ngươi... sẽ không...” Đôi mắt Lạc Tiêu Phong nhìn chăm

chằm vào con mắt đen của Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó có rất nhiều tình cảm...

Lòng tin, chân thành, bất đắc dĩ, bi thương...

Đôi mắt với lời nói thẳng thắn như vậy của Lạc Tiêu Phong lại tràn ngập sự tín nhiệm, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa lựa chọn trầm mặc, không phải hắn không biết nói gì, mà căn bản không thể nói thêm gì, cũng không thể hỏi Lạc Tiêu Phong vạn nhất mình muốn ngồi đây?

Cái này không phải là tương đương mưu phản sao?

Dù cho trong lòng hắn xác thực không có chút tâm tư nào làm Quốc chủ, nhưng chủ đề mẫn cảm như vậy cũng không dám nói thêm gì a...

Bất quá trong lòng hắn lại tràn đầy khiếp sợ, nói cho cùng, đây mới là lần đầu mình gặp Lạc Tiêu Phong mấy lần, chỉ dựa vào mấy lần này, hắn đã kết luận mình không có tâm tư kia, hắn dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ đường đường một quốc chủ lại chơi trò như vậy sao?

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi, đã làm cho não bộ Diệp Tĩnh Vũ mất đi suy nghĩ, hắn thực sự không hiểu, Lạc Tiêu Phong đã trẻ như vậy, triệu kiến mình tiến cung, chẳng lẽ là muốn nói những chuyện vô nghĩa này sao?

“Có phải cảm thấy cô nói chuyện rất khó hiểu?” Nhìn thần sắc mờ mịt của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong mỉm cười, lúc này hắn không còn là một vị Quốc chủ tràn ngập uy nghiêm nữa, mà chỉ là một trưởng bối nói chuyện với văn bối mà thôi...

“Mặt tướng không dám...” Diệp Tĩnh Vũ lập tức nói ra...

Đùa à, tuy ngươi chẳng hiểu gì cả, nhưng ta nào dám nói ra chứ...

“Ha ha, triệu hồi mấy ngàn chiến sĩ ở bên ngoài đi. Bọn họ đều là công thần của Thục Vân Quốc, trăm sẽ không làm gì bọn họ đâu. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi có thể khống chế được cánh quân thép này...” Lạc Tiêu Phong không để ý tới lời nói hờ hững của Diệp Tĩnh Vũ, vẫn thản nhiên nói.

“Mặt tướng lĩnh mệnh...” Lạc Tiêu Phong đã nói đến tình trạng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên làm sao dám làm ra vẻ. Ngẫm lại lúc trước đám người mình nghĩ đủ mọi cách an bài các vị tướng sĩ thiết quân, nhưng đều tìm không ra biện pháp tốt nhất, bây giờ lại bị Lạc Tiêu Phong một câu giải quyết, đây thật đúng là thế sự khó lường a...

“Thật ra lần này trăm mời người vào cung là có một chuyện vui...” Thấy Diệp Tĩnh Vũ gật đầu đáp ứng, Lạc Tiêu Phong lại cười nhạt nói...

“Kính xin bệ hạ chỉ rõ...” Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng nói ra lần nữa...

“Người có biết hôm nay Bạch Vân Hầu đến cung làm gì không?” Lạc Tiêu Phong cười nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Mặt tướng không biết...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ nói, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ không phải là mặt báo sao?

“Ha ha, những chuyện liên quan tới người, cô tự có cách biết, cũng không phải là hấn mặt báo. Hấn đến cung, là cầu thân cho con gái mình...” Lạc Tiêu Phong tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói...

“Cầu thân?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, bất quá lập tức cười lạnh nói: “Chẳng lẽ hầu gia muốn tìm đường ra cho con gái mình? Không biết vị thiếu chủ điện hạ nào xin?”

“Ha ha, không phải là mấy đứa con trai không nên thân của ta, hấn tới cầu hôn ta cho người và con gái hấn...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như đại nghịch bất đạo, Lạc Tiêu Phong ngược lại nở nụ cười...

Bất quá nghe Lạc Tiêu Phong nói vậy Diệp Tĩnh Vũ làm sao cũng cười không nổi? Tàn Viêm cùng mình có thù hận không đội trời chung, hấn sao lại chạy tới đây cầu hôn con gái hấn?

Trong hồ lô của hấn bán thuốc gì vậy?

“Người đừng nói với ta là người đã đồng ý?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ...

“Ha ha, chuyện tốt như vậy, ta đương nhiên đáp ứng...” Nghe thanh âm không chút tôn kính của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong ngược lại nở nụ cười...

“Ngươi...” Nghe Lạc Tiêu Phong lập tức đồng ý, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ quýnh lên, vậy mà hoàn toàn quên mất vị này chính là người cao quý nhất Thục Vân quốc...

“Thế nào? Hình như ngươi không muốn?” Nhìn thấy bộ dạng Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Lạc Tiêu Phong trêu ghẹo nói...

“Quốc chủ đại thúc của ta, ngươi cũng không phải không biết mâu thuẫn giữa ta và Bạch Vân Hầu, ngươi tại sao lại đáp ứng hôn sự như vậy...” Cả người Diệp Tĩnh Vũ như sắp khóc.

Mặc nói trong lòng hắn hiện giờ chỉ nghĩ đến Lạc Linh Nhi, cho dù trong lòng không có người này, cũng không có khả năng đi chung với Tần Vũ Đình...

Tần Viêm giết người của Diệp gia trang, mặc dù những người kia không có quan hệ quá lớn với mình, nhưng người thân của mình ở trên thế giới này phải không? Hơn nữa Tần Viêm nhiều lần muốn sát hại mình, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm liệt hắn vào danh sách tất sát...

Nói thật ra, bây giờ hắn có thể đi đến bước này cũng là do Tần Viêm ban tặng, dù sao, động cơ ban đầu của hắn chính là báo thù...

Nếu chính mình thật sự cưới Tần Vũ Đình, chẳng lẽ còn muốn giết chết cha vợ mình sao?

Cho dù mình thật sự xuống tay được, làm sao đối mặt thê tử của mình?

“Ha ha... Ngươi vừa mới gọi ta cái gì?” Nhìn thấy bộ dáng bi thống muốn chết của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong ngược lại nở nụ cười, thậm chí Nam Phong Vân sau lưng hắn cũng cười nhạt...

Quốc chủ đại thúc? xưng hô này, thú vị, thú vị...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, lúc này mới nghĩ đến mình vừa rồi vậy mà trực tiếp xưng hô hắn là quốc chủ đại thúc, đây chính là tội phạm trên người a...

“Bệ hạ... Ta...”

“Ha ha ha, không sao, nơi này không có người ngoài, sau này khi không có người ngoài, người cứ gọi ta như vậy là được...”
Không đợi Diệp Tĩnh Vũ giải thích, Lạc Tiêu Phong đã cười ha hả...

Bạch Liên Kiếm Điển thứ 1111

Thấy Lạc Tiêu Phong hôm nay đối xử tốt với mình như vậy, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ vẫn trống rỗng. Hắn vẫn luôn tin tưởng, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, hắn và Lạc Tiêu Phong vô thân vô cớ, đối phương lại đối tốt với mình như vậy, không phải gian tức trộm...

“Ân oán giữa người và Tàn Viêm trăm cũng biết, lần này hắn tới chính là hi vọng thông qua hôn nhân hóa giải ân oán giữa các người... Hơn nữa chuyện này, trăm đã đồng ý rồi, người không cần nói thêm gì...” Nhìn dáng vẻ của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong lại cười nhạt nói...

Nhìn thấy bộ dạng tươi cười trên mặt Lạc Tiêu Phong, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu rõ tâm tư của Tàn Viêm, hắn chắc chắn mình sẽ không đáp ứng hôn sự này, cho nên mới đưa ra ý chỉ cho Lạc Tiêu Phong để bản thân có thể chống lại, phạm phải tội lớn...

Nhưng chuyện này không thể không từ chối?

Vừa nghĩ tới Lạc Linh Nhi còn đang ở trong thâm cung, vừa nghĩ tới đôi mắt linh động của nàng, Diệp Tĩnh liền biết, cả đời này mình đã không quên được đôi mắt này...

Ngoại trừ nàng, mình có thể nào kết hôn với những nữ nhân khác?

“Bệ hạ, xin thứ cho mặt tướng không thể đáp ứng...” Trong lòng nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ của Lạc Linh Nhi cũng mặc kệ vị trước mắt này là vua của một nước, càng mặc kệ đây là mưu kế của Tàn Viêm, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, rất nghiêm túc nói...

Trong chốc lát, toàn bộ Ngự Thư Phòng yên tĩnh trở lại, Nam Phong Vân nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy khó hiểu...

Khuôn mặt Lạc Tiêu Phong vốn vẫn còn tươi cười lại tối sầm lại, thân thể phập phồng, dường như đang cố nén cơn giận của mình...

“Diệp Tĩnh Vũ, trăm đôi xử với ngươi như thế nào?” Lạc Tiêu Phong tựa hồ đang đè nén lửa giận của mình, lạnh lùng nói...

“Bệ hạ đôi xử với ty chức ân trọng như núi, ty chức không thể không báo đáp...” Diệp Tĩnh Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẫn nhàn nhạt nói...

“Hay cho cậu không tưởng báo, ngươi gạt trăm đánh tan thiết quân, để hấn trở thành tư quân của mình. Trăm không trách ngươi, ngươi cứ liên tục đâm đầu vào trăm, trăm cũng thưởng thức tỉ lệ thắng thắn của ngươi, không trách phạt ngươi. Bây giờ lại còn cãi lời cô, rốt cuộc trong lòng ngươi còn có trăm hay không...” Lạc Tiêu Phong lạnh lùng nói, tức giận không chút che giấu phóng thích ra...

“Bệ hạ, ta...”

“Nếu như ngươi không đồng ý hôn sự này, trăm cũng không trách phạt ngươi, bất quá ngươi không mang về táng mạng bốn ngàn chiến sĩ thiết quân kia, có thể giữ không được...” Lạc Tiêu Phong lạnh lùng cắt ngang lời Diệp Tĩnh Vũ...

“Quân Vô Ngôn nói đùa, vừa rồi bệ hạ còn tha thứ cho lệnh ty đại doanh...” Vừa nghe Lạc Tiêu Phong muốn giết hơn bốn ngàn người, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lập tức nóng nảy...

Đó là nhóm lực lượng đầu tiên của hấn không nói, hấn đã từng hứa với bọn họ, phải cho bọn họ một tương lai tốt đẹp. Lạc Tiêu Phong đã biết những người này còn sống, đương nhiên cũng biết bọn họ đi đâu, nếu thật sự bị Lạc Tiêu Phong giết chết, vậy chẳng phải mình thất tín với người khác ư?

“Ngươi cũng biết chuyện Quân Vô Ngôn nói, trăm đã đồng ý, chẳng lẽ có thể thay đổi hay sao?” Lạc Tiêu Phong lạnh lùng nói, cố uy nghiêm thân là Quân vương càng là hoàn toàn bao phủ, đè nén Diệp Tĩnh Vũ...

Cho đến giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu được, người trước mắt là một quốc chủ trên vạn người, là tồn tại có thể thao túng vạn người sinh tử...

Chỉ cần chính mình ở tại Thục Vân quốc, liền không thể không chịu sự quản hạt của hắn, cho tới nay, Diệp Tĩnh Vũ đều không để vị Quốc chủ này vào mắt, cái gì vương quyền, đối với hắn mà nói cũng không có chấn động gì, nhưng lúc này hắn mới rõ ràng, rốt cuộc quân ái của một quốc gia đại biểu cho cái gì?

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lạc Tiêu Phong, lại cảm nhận được khí thế cường đại của hắn, Diệp Tĩnh Vũ biết rằng trong chuyện này, mình đã không có quyền lên tiếng, ngoại trừ bản thân có thực lực đối kháng với toàn bộ Thục Vân Quốc...

Đương nhiên, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không phải là không nghĩ tới việc đánh chết Lạc Tiêu Phong, nhưng đừng nói mình và Tiểu Thi Hiên có phải đối thủ của hắn hay không, cứ nói hắn là phụ thân của Lạc Linh Nhi, điều này làm cho mình căn bản khó mà động thủ...

“Diệp tướng quân, bệ hạ cũng có ý tốt, người đừng chối từ mới đúng...” Lúc này, Nam Phong Vân vẫn đứng sau lưng Lạc Tiêu Phong lại đi đánh một vòng tròn...

“Tĩnh Vũ vô tri, va chạm với bệ hạ, kính xin bệ hạ chuộc tội...” Biết hôm nay mình đã chọc giận Lạc Tiêu Phong, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, muốn khiến hắn thay đổi chủ ý đã không còn khả năng...

Nghĩ tới Lạc Tiêu Phong vừa rồi còn cười nói vui vẻ, bỗng chốc trở nên lạnh lẽo dị thường, rốt cuộc Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm nhận được cái gì gọi là bạn dẫu như hổ...

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, một tháng sau, ngày con gái người và con gái Bạch Vân Hầu kết hôn, người lui ra đi...” Lạc Tiêu Phong lạnh lùng nói, cũng không nhìn Diệp Tĩnh Vũ lấy một cái...

“Mạc Tướng cáo lui...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt thi lễ một cái, kéo bàn tay nhỏ của Hắc Minh Thi Hiên đi ra ngoài...

Hắn không phải một người cam tâm chịu người khác bố trí, cho dù đối phương là vua của một nước cũng không thể...

Tựa hồ cảm nhận được tâm tình không tốt của Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Thi Hiên không nói gì, chỉ là đôi con ngươi màu tím kia

không ngừng liếc về khuôn mặt phiến muộn của Diệp Tĩnh Vũ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Sau khi ngự thư phòng, Diệp Tĩnh Vũ rời đi, Lạc Tiêu Phong lại ngồi lên chỗ của mình, thở dài một hơi, dường như đã gỡ được trọng trách gì đó...

“Thật không ngờ, cô đường là vua của một nước lại phải ôn hòa nói chuyện với một văn bối như vậy, đối phương lại hoàn toàn không cảm thấy tình nghĩa của mình...” Lạc Tiêu Phong ngồi trên ghế, lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt tràn đầy phẫn nộ...

Nam Phong Vân đứng sau lưng Lạc Tiêu Phong há to miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì...

“Người có nhìn ra thực lực của cô bé kia không?” Lạc Tiêu Phong tiếp tục nói...

“Khó có thể tưởng tượng...” Lúc này, Nam Phong Vân tiến lên một bước, lạnh nhạt nói...

“Người này là trời sinh phúc duyên, chỉ tiếc trong mắt không có ai, người nói xem rốt cuộc trầm giết hay ở lại?” Lạc Tiêu Phong mặc dù cũng tính là minh quân đời trước, thế nhưng nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ vô lễ với mình cũng thôi đi, lại còn dám trực tiếp cãi lại ý chỉ của mình. Đối với bất cứ một vị quân vương nào mà nói, đây đều là chuyện khó có thể chịu được...

“Giết hay không giết, cũng là trong ý nghĩ của bệ hạ, cần gì phải hỏi lão nô chứ?” Nam Phong Vân vẫn hờ hững nói...

Nghe được lời như vậy, sát cơ trong mắt Lạc Tiêu Phong lập tức tỏa ra, lông mày nhíu chặt lại, nhưng cuối cùng dần buông lỏng, sát cơ trong mắt cũng từ từ biến mất...

“Trẫm muốn nhất thống thiên hạ, nếu như ngay cả nhân vật như vậy cũng không chịu đựng được, làm sao còn nói những chuyện khác?”

“Bệ hạ anh minh...” Cảm nhận được sát khí trong cơ thể Lạc Tiêu Phong tán đi, cuối cùng Nam Phong Vân cũng thở phào

nhẹ nhõm...

“Anh mình cái rắm, nếu là anh mình, làm sao lại vì một quyền
bí tịch mà khiến người này sinh lòng bất mãn?” Lạc Tiêu
Phong trợn mắt nhìn Nam Phong Vân, đứng dậy đi ra ngoài...

Chương 13, Dương mưu?

Nam Phong Vân lại cười nhạt một tiếng, không nói thêm gì nữa...

Hắn hiểu rõ, Lạc Tiêu Phong sở dĩ đồng ý hôn sự này cũng là vì Bạch Vân sơn trang đã giao ra bí tịch truyền thừa nhiều năm của Bạch Vân sơn trang. Bạch Liên kiếm điện...

Hiện giờ Lạc Tiêu Phong đã là Võ Thánh, thực lực như vậy, phóng tầm mắt nhìn khắp Thục Vân Quốc tuyệt đối là người mạnh nhất, thế nhưng phóng tầm mắt toàn bộ thiên hạ lại không đáng kể chút nào...

Không nói tới những nhân vật trong truyền thuyết, chỉ cần nói Thiên Nguyên đế quốc, Vũ Thánh ở bên ngoài đã có trọn vẹn bốn, càng đừng nói tới những người ẩn nấp trong bóng tối kia, chỉ cần Lạc Tiêu Phong có dã tâm, chỉ cần muốn nhất thống thiên hạ, nhất định phải tăng thực lực của mình lên...

Cho nên, hắn thu thập các loại bí tịch võ công khắp nơi, muốn dung nạp trăm sông để đột phá tầng kia...

Mà Bạch Liên Kiếm Điện chính là bảo vật trấn phái chân chính của Bạch Vân Sơn Trang, đây không phải là bí tịch võ công bình thường, mặc dù sớm biết trong tay Tần Viêm, nhưng Lạc Tiêu Phong cũng hiểu, tuyệt học bức này, cho dù là giết Tần Viêm, cũng chưa chắc có thể ép hắn giao ra, không ngờ hắn lại tự nguyện dâng lên, chỉ có điều còn kèm theo một yêu cầu nho nhỏ, ban hôn cho con gái hắn...

Ăn oán giữa Bạch Vân Hầu và Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong thân là người đứng đầu một quốc gia tất nhiên hiểu rất rõ, vốn dĩ ông ta không định tham dự đấu tranh giữa hai người, nhưng dưới sự hấp dẫn của Bạch Liên Kiếm Điện, ông ta vẫn đồng ý yêu cầu của Tần Viêm...

Hoàng Phủ Vân, Độc Cô gia, những thực lực cường đại này lại tái hiện nhân gian, khiến hắn cảm nhận được áp lực cực lớn,

tuy nói mình là người đứng đầu một quốc gia, nhưng trước mặt những cường giả như Hoàng Phủ Vân lại chẳng là cái thá gì... Cho nên, vì để đề cao thực lực của mình, tất cả những thứ khác đều không coi là gì cả...

Thực lực mới là căn bản, thực lực mới là vương đạo...

Đây chính là ý niệm cố chấp nhất trong lòng Lạc Tiêu Phong, cho nên mặc kệ Tần Viêm có mục đích gì, hắn cũng không thèm tính toán...

Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên không biết những chuyện này của Lạc Tiêu Phong và Tần Viêm, hắn chỉ nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thi Hiên, từng bước từng bước đi ra bên ngoài Vương Cung, trong đầu không ngừng suy nghĩ chuyện xảy ra hôm nay. Hắn thực sự không rõ, vừa rồi Lạc Tiêu Phong đối với mình có thái độ tốt như vậy, sao đột nhiên lại trở nên lạnh lùng như vậy?

Chẳng lẽ đường đường là vua một nước, còn sợ hãi cái gì sao?

Trên bầu trời, một vệt hào quang cuối cùng của mặt trời đã biến mất ở phía chân trời, mấy ngôi sao lóe lên trong bầu trời đêm, giống như nội tâm Diệp Tĩnh Vũ, lúc sáng lúc tối...

Rời khỏi hoàng cung buồn bực, hắn buồn bực ngồi lên xe ngựa của mình, buồn bực chạy về phía phủ Trấn Quốc. Trên đường đi, hắn không nói nhiều một chữ, mà Hắc Minh Thi Hiên lại không biết là vì mệt nhọc, hay là gì, dĩ nhiên là đang ngủ say trong lòng hắn. Nhìn Tiểu Thi Hiên trong ngực, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, có chút chua xót, có chút... có chút bất đắc dĩ...

Xe ngựa dừng ở phủ Trấn Quốc, sớm đã có người đi ra nghênh đón, giao Tiểu Thi Hiên đã ngủ say cho Hồ Mô Mộng, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp màu xanh lục cách đó không xa, lóe lên rồi biến mất...

“Các người về phủ trước đi, ta ra ngoài đi dạo, không được đi theo ta...” Mấy người Lâm Hiểu Nghị bỏ lại những lời này, Diệp Tĩnh Vũ xoay người đi về hướng bóng xanh lục kia biến mất...

Đám người Xích Di Thương biết Diệp Tĩnh Vũ này xưa đâu bằng nay, với thực lực hiện tại của hắn, người có thể gây tổn thương cho hắn thực sự không nhiều lắm, cho nên không ai dám đuổi theo...

Xuyên qua hai con hẻm nhỏ, đi tới bờ Thiên Vân Hà của Vân Kinh, đây là một con sông lớn xỏ xuyên qua toàn bộ Vân Kinh, là nơi hạ du của sông lớn, là nơi phong nguyệt trữ danh nhất Vân Kinh. Nhưng mà vị trí hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ lại là thượng du của dòng sông lớn...

Lúc này sắc trời đã tối, thế giới này người cũng không có đặc sắc phong phú cuộc sống ban đêm như kiếp trước, ngoại trừ những nam tử bất quy gia chạy đến Hạ Du thuyền phường tìm vui vẻ, tuyệt đại đa số người đều đã ở nhà nghỉ ngơi, bởi vậy, toàn bộ bờ sông có vẻ yên tĩnh đặc biệt...

Tần Vũ Đình một thân quần lụa màu xanh lục cứ như vậy đứng ở bờ sông, thân thể như cành liễu kia và cây liễu ven sông tôn lên cùng một chỗ, có vẻ đặc biệt mỹ lệ...

Không biết vì sao, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại hiện ra một cỗ yêu thương khó tả...

Đương nhiên, cũng chỉ là thương tiếc mà thôi...

“Người tìm ta có việc?” Áp chế nỗi thương tiếc trong lòng, Diệp Tĩnh Vũ ngữ khí bình thản nói, không vì đối phương là con gái mình giết cha, mà phẫn nộ, cũng không vì đối phương là hôn thê của mình mà dịu dàng, giống như đối mặt với một người xa lạ...

“Xin lỗi...” Nghe được giọng nói bình thản của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Tần Vũ Đình đau đớn một hồi, bất quá trong miệng nàng lại nói ra một câu khó hiểu...

“Xin lỗi? Đây là từ đâu ra?” Diệp Tĩnh Vũ hôm nay khó hiểu, đã nghe đủ nhiều rồi, cũng không kém một câu...

“Ta không biết phụ thân chuyên làm chủ trương...” Tần Vũ Đình tiếp tục mở miệng nói, thanh âm uyển chuyển dễ nghe, lại mang theo mỗi một thật sâu, phẳng phát như một nhọc hồi lâu...

“Vậy ý của ngươi thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu ra, hiển nhiên nàng đã biết chuyện bệ hạ ban hôn...

“Ta... Ta không biết...” Tần Vũ Đình có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống...

“Ta nhớ lúc trước ở Bạch Vân sơn trang, ngươi vẫn luôn muốn ta chết...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, giọng nói bình thản, nhưng trong tai Tần Vũ Đình lại tràn đầy châm chọc...

“Đó là chuyện trước kia...” Tần Vũ Đình giải thích...

“Nhưng bây giờ phụ thân ngươi cũng muốn ta chết...” Diệp Tĩnh Vũ không tiếp tục giải thích vấn đề kia với nàng, vẫn lạnh lùng nói...

“Nếu hắn thật sự nghĩ như vậy, tại sao còn cầu bệ hạ ban hôn?” Tần Vũ Đình lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, bất quá ánh mắt lại có chút lấp lóe...

“Ngươi cảm thấy hắn áy náy? Muốn bồi thường gì với ta?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra một vòng cười lạnh...

“Chẳng lẽ không phải sao?” Tần Vũ Đình nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Ngươi tin?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn mang vẻ mặt cười lạnh, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tần Vũ Đình...

Dưới ánh mắt thẳng tắp của Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vũ Đình chậm rãi cúi đầu, đối với quyết định của phụ thân mình, nàng mặc dù rất vui mừng, nhưng trong lúc vui mừng, đồng thời trong lòng nàng cũng có thêm một tia nghi hoặc...

“Nếu hắn thật sự hối hận, ngươi sẽ tha thứ cho hắn sao?” Một lát sau, Tần Vũ Đình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Nếu như ta giết phụ thân ngươi, ngươi có thể tha thứ cho ta không?” Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh lùng nói...

Tần Vũ Đình im lặng...

Nếu đúng là vậy, vậy mình nên làm gì bây giờ?

Phụ thân của mình chắc cũng biết Diệp Tĩnh Vũ khó có thể tha thứ cho hắn, nhưng vì sao hắn còn gả mình cho hắn? Tối nay tại sao lại bỏ mặc mình rời khỏi Hầu phủ đến đây tìm mình?

“Vào...” Ngay lúc Tần Vũ Đình nghi hoặc, trong đêm tối, lại là một đạo hàn quang phá không mà ra, thẳng đến mi tâm Diệp Tĩnh.

Chương 114 lộ ra sự sắc bén.

“Cẩn thận...” Tần Vũ Đình cũng không hồ là người đạt tới trình độ võ sư đỉnh phong, cũng cảm nhận được đạo hàn quang kia uy hiếp, thân thể theo bản năng liền nhích tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ ngăn cản đạo hàn quang bắn ra trong đêm tối này...

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một võ sư, hơn nữa cách Diệp Tĩnh Vũ vô số lần mở ra, đâu kịp...

Đối mặt với loại công kích bất ngờ này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại không chút biểu tình, đơn giản duỗi ra hai ngón tay, đạo hàn quang kia trong nháy mắt tiêu tán, lúc nhìn kỹ lại, giữa hai ngón tay của gã đã có thêm một tiêu bay màu lam...

Lúc này, Tần Vũ Đình mới nghĩ tới thiếu niên trước mặt đã không còn là một thiếu niên ăn chơi trác táng mà ngay cả một võ sĩ bình thường cũng khó đối phó, mà là một cường giả tuyệt đối có thể một lần hành động đánh bại đệ nhất thế hệ trẻ như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

Chính mình ở trước mặt hắn, có tính là gì đâu chứ?

“Đa tạ sư tỷ lên tiếng nhắc nhở...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Tần Vũ Đình, tóc tai nàng không phải để làm, miệng nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía phi tiêu bay tới...

Nghe được tiếng không nóng không lạnh của Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vũ Đình lại lộ ra nụ cười khổ, đợi đến khi thanh âm của nàng truyền ra, phi tiêu kia đã đến mi tâm Diệp Tĩnh Vũ, nếu không phải thân thủ đối phương nhanh nhẹn, đã sớm mất mạng tại chỗ...

Đây là hắn châm chọc mình sao?

Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới suy nghĩ của Tần Vũ Đình, hắn chỉ lạnh lùng nhìn vào trong bóng tối đen kịt kia, hắn cảm giác

được đối phương cũng không có rút đi, vẫn đứng trong đêm tối như cũ, dường như đang tìm cơ hội giết chết mình...

Là Tần Viêm phải tới sao? Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lóe lên ý nghĩ như vậy, bất quá lập tức phủ định suy đoán như vậy, hẳn hôm nay mới tiến cung diện thánh, muốn gả con gái của mình cho mình, hiện tại làm sao có thể tới ám sát chính mình chứ?

Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, nhất định Tần Viêm có âm mưu to lớn đang chờ mình, nhưng tuyệt đối sẽ không sử dụng thủ đoạn kém cỏi như vậy để ám sát mình...

Lần trước, hẳn phải ra sát thủ cường đại như vậy mà không giết chết được mình, hẳn sẽ không chơi trò chơi kém cỏi này nữa...

Nhưng nếu như không phải hẳn, lại là ai? Nhị thiếu chủ? Thất thiếu chủ? Diệp Tĩnh Vũ vừa cảm thụ động tĩnh xung quanh, trong đầu vừa phân tích thế cục trước mắt...

Có thể nói, tuy rằng sự quật khởi của hẳn mang đến quyền lực rất lớn, nhưng cũng mang đến rất nhiều cừu gia, bất kỳ người nào ở kinh đô, ngoại trừ Tam thiếu chủ ra, cho dù là vị Quốc chủ của Vương Cung kia, có lẽ đều hi vọng mình sẽ chết đi...

Tần Vũ Đình tựa hồ cảm nhận được sự khác thường xung quanh, không nói thêm gì nữa, chậm rãi móc ra một thanh đoản kiếm giấu trên người, khuôn mặt như lê hoa nhìn về phía bóng tối đen kịt kia...

Hiện trường lập tức yên tĩnh lại, cao thủ thần bí ẩn trong bóng tối không hề động đậy, Diệp Tĩnh Vũ và Tần Vũ cũng không nhúc nhích, bọn họ cứ lẳng lẳng đứng đó...

“Cho người một cơ hội, tự mình đi ra, cung cấp cho chủ tử của mình, ta vòng người không chết...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên lạnh lùng nói, ngữ khí cuồng vọng, quả thực quá cuồng vọng buồn cười, ngay cả Tần Vũ Đình cũng cảm thấy lời nói này quá mức buồn cười, làm sao có chuyện sát thủ tự mình chạy đến cung cấp cho chủ tử của mình...

Nhưng đương nhiên Tần Vũ Đình sẽ không cười, sát thủ trong bóng tối đương nhiên cũng sẽ không chạy ra, càng sẽ không

ngốc đến mức đáp lại Diệp Tĩnh Vũ, trong đêm tối vẫn hoàn toàn yên tĩnh...

“Người đã không chịu đi ra, vậy đừng trách ta không khách khí...” Diệp Tĩnh Vũ thấy vẫn không trả lời, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh...

Đúng lúc này, trong bóng tối vẫn là một mảnh yên tĩnh...
phảng phất người nọ đã sớm rời đi...

“Đi chết đi...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên rống to, trong tay không biết từ lúc nào đã có thêm một thiết ấn to bằng nắm tay, trực tiếp ném vào trong bóng tối kia...

Trong chớp mắt, một đạo hắc quang từ trên trời rơi xuống, thiết ấn kia trong nháy mắt tăng vọt ra, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Tần Vũ Đình, đã trở nên dài chừng mấy trượng, hung hăng rơi xuống dưới như vậy...

“A...” Cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên trời truyền tới, người cất giấu trong bóng tối kia không thể chịu nổi nữa, như muốn tránh sang một bên. Thế nhưng Chấn Thiên ấn này chính là vũ khí huyền cấp, đây chính là thứ hiểm thấy đủ để đánh chết Vũ Thánh, người này có thể ngăn cản sao?

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, thân thể người nọ vừa mới nhảy lên đã bị Chấn Thiên ấn đập trúng, toàn bộ rơi xuống, mà Chấn Thiên ấn tiếp tục rơi xuống, trực tiếp nện cho đầu hắn nát bấy, cuối cùng cả thân thể cùng một chỗ đập nát bấy, cả người thành một bãi thịt nát, máu tươi thịt nát vãi đầy đất...

Thiết ấn màu đen kia lại biến thành một đạo hắc quang, trực tiếp rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Tĩnh Vũ, phía trên nào còn có nửa điểm vết máu...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm thấy đầu huyền mất, Chấn Thiên ấn này có uy lực rất lớn, thế nhưng tiêu hao hồn lực quá nhiều, lần này dùng đạo đầu trâu trực tiếp rút ra một phần năm hồn lực của mình...

Quả nhiên không hổ là Huyền cấp Hồn Khí, cũng chỉ có Hồn Tiên mới có thể dễ dàng khu động đồ vật...

Mặc dù có chút khó chịu, thế nhưng uy lực của Chấn Thiên ẩn lại triệt để chấn nhiếp Tần Vũ Đình trước mặt. Theo tiêu chuẩn của người này, ít nhất cũng là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên. Thế nhưng đối mặt với hồn khí này, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị đập thành một đồng thít nát. Hồn sư quả nhiên là tồn tại kinh khủng nhất... Chỉ là Hồn khí cường đại như vậy, hẳn lấy được từ đâu ra?

Không chỉ trong đầu Tần Vũ Đình lộ ra nghi vấn như vậy, trong bóng tối, mấy bóng người cũng nhanh chóng chạy về bốn phía, đối mặt với một đòn liên có thể đánh chết một gã Tiên Thiên cao thủ tồn tại, bọn họ nào còn dám tiến lên chém giết, bây giờ quan trọng nhất là báo cáo thực lực của Diệp Tĩnh Vũ cho chủ tử của mình...

“Nếu đã đến, vậy lưu lại đi...” Bây giờ thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới cấp năm, lực cảm giác trước kia không biết gấp bao nhiêu lần, trong nháy mắt liền đoán được tối thiểu ba người chạy ba hướng...

Chấn Thiên Ẩn trong tay ném ra, một đạo hắc quang hiện lên, trực tiếp hướng người chạy nhanh nhất ném tới, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Chấn Thiên Ẩn kia đã mang theo tiếng gió vù vù đi tới đỉnh đầu người nọ...

Bốn người này đều là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, vốn cho rằng Diệp Tĩnh Vũ nhiều nhất là có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, cho nên bốn người cùng đến đây, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng giết chết hắn, nào ngờ hắn lại dễ dàng đánh chết đồng bạn của mình như vậy, thế mới biết hắn đã là Hồn Sư cảnh giới Ngưng Hồn...

Nếu như là Ngưng Hồn cảnh giới bình thường, bốn người liều mạng đánh chết đối phương, thế nhưng khi nhìn thấy đối phương tế ra hồn khí khủng bố như vậy, bọn họ liền biết cho dù ba người liên thủ, cũng không có bất kỳ phần thắng nào, cho nên căn bản không cân nhắc, lùi nhanh về sau...

Cường giả thứ mười bảy mười lăm xuất hiện.

Nhưng hắn đâu có nghĩ tới đối phương lại dùng hồn khí kinh khủng này công kích mình...

Nhìn thấy thiết ấn càng lúc càng gần, sát thủ không thể trốn tránh hừ lạnh một tiếng, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trong tay đã có thêm một thanh loan đao, dưới sự thúc giục của chân khí Tiên Thiên, tản mát ra đao đao đao khí sắc bén, cứ như vậy toàn lực bỏ xuống thiết ấn màu đen đang rơi thẳng xuống đỉnh đầu...

“Xuy xuy xuy...” Đao khí sắc bén bỏ vào trên thiết ấn màu đen, nhưng căn bản không ảnh hưởng chút nào đến thiết ấn, ngược lại khiến tốc độ hạ xuống càng nhanh hơn...

“Keng keng...” Thanh loan đao của sát thủ giáp chém mạnh lên trên thiết ấn kia, lập tức thấy thanh loan đao gãy thành từng khúc, lực phản chấn cực lớn cũng đánh tan toàn bộ tay phải cầm sát thủ giáp, toàn bộ hồ khẩu vỡ ra...

Sát thủ giáp còn chưa kịp phát ra tiếng hét thảm thì Chấn Thiên ấn phạm vi mấy trượng đã đánh lên đỉnh đầu hắn...

“Đông...” một tiếng vang nhỏ, toàn bộ đầu của hắn nổ tung ra, não tương màu trắng bay ra...

Thế nhưng Chấn Thiên ấn cũng không hề ngừng lại, vẫn hung hăng đè ép xuống, đè ép toàn bộ thân thể hắn xuống, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc vang lên, đó là âm thanh xương cốt không ngừng bị ép gãy...

Chẳng qua trong đêm đen như mực này, thanh âm như vậy thật khủng bố, chói tai...

Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước một sát thủ khác, căn bản không nói thêm gì, đột nhiên vươn hai ngón tay, một đạo khí kinh

trực tiếp phá không mà ra, trực tiếp xuyên thấu cương khí Tiên Thiên của tên cao thủ kia, chui vào trong hậu tâm của hắn...

Đúng là Linh Tê Kiếm Chỉ do tiểu nhân kia truyền thụ...

Người cuối cùng còn lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trong chớp mắt liền giết chết hai gã đồng bạn của mình, lại càng bị dọa đến hồn phi phách tán. Trong tình báo, Diệp Tĩnh Vũ này nhiều nhất chỉ là một cao thủ Tiên Thiên khó dây dưa một chút, làm sao có thể có bản lĩnh miểu sát cao thủ Tiên Thiên?

Còn có Hồn khí mà hắn vừa sử dụng, đã khiến tên sát thủ này chấn động thật sâu rồi...

Hồn Sư vốn đã ít, Hồn Sư có được Hồn khí lại càng ít, càng không nói tới loại Hồn khí huyền cấp này. Những người này thậm chí còn chưa nghe qua, chứ đừng nói gặp qua, chẳng qua hôm nay hắn lại bị uy áp khủng bố của Hồn khí này dọa đến không còn chút ý niệm chống cự trong đầu...

Trong đầu hắn chỉ còn lại toàn lực chạy trốn, có thể trốn được bao xa thì trốn bấy nhiêu...

Nhìn thấy nam tử kia chạy vội đi, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra một tia cười lạnh, bước chân khễ động, thân ảnh liền lao về phía đối phương, còn lại một tên, không thể giết sạch được, cũng nên giữ lại kẻ sống sót chứ?

Cho nên, không tiếp tục tể ra Chấn Thiên ấn, cũng không sử dụng Linh Tê Kiếm Chỉ, cứ như vậy đuổi theo với tốc độ cao nhất, nhục thể của hắn đã đạt đến cấp năm, căn bản không cần phải vận dụng chân khí, mỗi một lần cất bước, đều cách hơn mười mét, tốc độ kia, không chậm chút nào so với sát thủ toàn lực sử dụng khinh công...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể miểu sát ba gã cao thủ Tiên Thiên, Tần Vũ Đình đã hoàn toàn trấn trụ, mặc dù nàng sớm biết Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, không còn là thiếu niên ăn chơi lúc trước nữa, nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng thực lực của Diệp Tĩnh Vũ đã mạnh đến mức độ này?

Võ sư Tiên Thiên, đó không phải rau cải trắng lớn trên mặt đất, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho dù là bản thân, nhiều

năm như vậy, cũng không bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng mà thời gian gần một năm, hắn đã trưởng thành đến mức này, Tần Vũ Đình sao có thể không kinh hãi...

Nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ đang đuổi theo sát thủ kia, Tần Vũ Đình bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và hắn đã càng ngày càng xa, giữa mình và hắn, cũng càng ngày càng xa lạ...

Hoặc là nói, hai người mình vẫn luôn rất xa lạ?

Khẽ thở dài một tiếng, định quay người rời đi, nhưng lại thấy một bóng người không biết từ lúc nào đã đi tới trước người mình...

Bên kia, Diệp Tĩnh Vũ một mực đi theo sau tên sát thủ kia, chạy như điên trong đêm tối. Với thân thủ của hắn bây giờ, trừ phi gặp phải mấy lão quái vật bất tử kia, nếu không thật sự không cần phải lo lắng cái gì, cho dù không địch lại, có "Chấn Thiên Ấn" này trong tay, chạy trốn vẫn là đủ rồi...

Vì vậy hắn không hề lo lắng đối phương sẽ dẫn mình vào mai phục...

Sát thủ phía trước tên là Phi Vũ, bây giờ đã hơn bốn mươi tuổi, mười năm trước đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, chân khí trong cơ thể hùng hậu, vốn cho rằng mình cũng coi như là nhân vật đỉnh cấp trong cao thủ Tiên Thiên., Nhưng nhìn Diệp Tĩnh Vũ liên tục xử lý ba người đồng bọn của mình, trong lòng dậy sóng sợ hãi, vốn định dựa vào chân khí hùng hậu trong cơ thể để thoát khỏi đối phương, nhưng khi chân khí trong cơ thể hắn tiêu hao, hắn mới mơ hồ cảm giác được đối phương tựa hồ không chút mệt mỏi, ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh...

Biết cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị đối phương đuổi kịp, đến lúc đó đối phương tùy tiện vung một đầu ngón tay cũng có thể giết chết mình, thà như vậy còn hơn là dừng lại liều mạng với hắn...

Phi Vũ nghĩ tới đây, xoay người lại, ống tay áo nhắm thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ, dụng cụ nỏ giấu ở trong tay áo bắn ra ngoài...

Trên mũi kiếm tản ra lam quang, đó là bôi kịch độc, Phi Vũ không cầu có thể giết chết đối phương, chỉ cần có thể làm đối phương bị thương, cho dù là vết thương một chút, kịch độc kia cũng đủ để lấy mạng của đối phương...

Trong tình huống như vậy, Phi Vũ không cho rằng có thể dễ dàng hạ hoa xuống như vừa rồi, hai ngón tay kẹp lấy tên nỏ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngờ đối phương bỗng nhiên dừng lại, hơn nữa còn bắn ra một mũi tên ngầm về phía mình, bất quá trên mặt của hắn vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ngay cả ý tứ tránh né đều không có, trong mắt hiện lên một tia sáng bạc., Một gợn sóng màu vàng lập tức xuất hiện, hung hăng va chạm với ám nỏ đang bay nhanh tới, lập tức đánh bay nó ra ngoài. Chiến văn cuồng bá kinh khủng đánh lên người Phi Vũ không chút lưu tình, lập tức khiến thân thể gã nhìn như gãy yếu nhưng thực tế lại tràn đầy lực lượng bắn ra ngoài...

Phi Vũ vốn nhìn Diệp Tĩnh Vũ không tránh né, trong lòng còn vui mừng một hồi, nào ngờ đối phương lại là một Hồn Sư cường đại đạt tới Ngưng Hồn kỳ, căn bản không kịp phản ứng gì, đã bị công kích cường đại này đánh bay ra ngoài...

Máu tươi từ trong miệng phun ra, hắn hiểu được, đến bây giờ mình đã không còn cơ hội chiến thắng nữa...

Thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, lực phản chấn cực lớn làm cho trong cơ thể hắn lại chấn động, vừa lúc liền thấy thiếu niên mặt đẹp kia đã đi tới bên cạnh mình, một đôi mắt sáng ngời phảng phất như ánh trăng trên bầu trời, đẹp như vậy...

“Là tự ngươi nói? Hay là ta đến?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, nhưng đôi mắt của hắn, lại là một mảnh lạnh buốt...

Lúc này Phi Vũ mới nhớ ra, một Hồn Sư cao giai có thủ đoạn tàn khốc trực tiếp rút trí nhớ của người khác, nghe nói người bị rút trí nhớ sẽ sống không bằng chết...

Vừa nghĩ đến loại thống khổ tra tấn này, sắc mặt Phi Vũ trắng bệch một trận, không nói một lời đối phương cũng có thể biết được, cần gì phải đau đớn như vậy, miệng đang muốn nói gì đó, lại thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía trước, không

khỏi sưng sốt, miễn cưỡng vặn vẹo cổ, liền nhìn thấy một bóng đen cao ít nhất hai mét xuất hiện ở đầu hẻm nhỏ, một đôi mắt không mang bất kỳ cảm tình nào đang nhìn về phía này...

Cảnh giới thứ 1176 vô sỉ...

Nhìn vào đôi mắt lạnh như băng kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng run lên. Đây căn bản không phải là một đôi mắt nhân loại mà là ánh mắt giống như dã thú...

Thời gian dần trôi qua, bóng người từ trong bóng tối đi ra. Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận nhìn lại, phát hiện khuôn mặt xấu xí của hắn, bên trái còn có một vết sẹo thật dài, nhìn qua cực kỳ dữ tợn, mà bờ môi hắn dày nặng, giống như là hai khối lap xường, cái mũi lại lõm xuống toàn bộ. Có thể nói, Diệp Tĩnh Vũ chưa từng thấy qua một người xấu xí như vậy...

Cũng may thân hình hắn cao lớn, nhìn qua đặc biệt uy mãnh, bất quá giữa hai đầu lông mày lại lộ ra vẻ thô bạo, tựa hồ muốn xé nát hết thảy người sống trên thế gian này...

“Ngươi là?” Diệp Tĩnh Vũ một cước đạp ngắt phi vũ đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người trước mắt...

Người nọ lại không nói gì, chỉ từng bước từng bước áp sát Diệp Tĩnh Vũ, một cổ sát khí đập vào mặt...

Cảm nhận được cảm giác áp bách mà người nọ truyền đến, Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lại cười nhạt một tiếng, thân thể đột nhiên xông ra ngoài, hung hăng đánh một quyền về hướng người tới, đã không nói lời nào, vậy thì đánh ngã ngươi mới nói chuyện...

Đạt tới lực lượng nhục thể cấp năm, hoàn toàn làm cho hắn có thực lực chính diện chống lại Tông sư, cho nên mặc kệ người trước mắt rốt cuộc là ai, trong lòng của hắn đều tràn đầy tự tin...

Giữa một bước, đã đi tới trước người tên kia, hung hăng đánh một quyền tới ngực đại hán...

Khóe miệng đại hán nhẹ răng cười, cũng giơ lên một quyền, ném về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Căn bản không có bất kỳ ảo chiêu nào, càng không có bất kỳ hư chiêu, chỉ một quyền đơn giản như vậy, nhưng tốc độ một quyền lại cực nhanh, nếu không phải thực lực Diệp Vũ đại tiên, đối mặt một quyền nhanh như vậy thật đúng là khó có thể tránh đi...

Bất quá lúc này mặc dù hắn có thể tránh né, nhưng không có ý tránh né, thậm chí ngay cả chân khí trong cơ thể cũng không vận chuyển, cứ như vậy trực tiếp đón lấy nắm đấm của đại hán...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm hai người va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng vang cực lớn, lực lượng kinh khủng càng làm cho cả không gian đều run rẩy một hồi, lực phản chấn cực lớn trực tiếp chấn Diệp Tĩnh Vũ lùi lại phía sau, nắm đấm càng là tê dại một hồi...

Bất quá tên đại hán kia cũng không khá hơn chút nào, thân thể trực tiếp lui về phía sau hơn mười bước, tay phải thậm chí toàn bộ cánh tay không ngừng run rẩy, trên mặt càng lộ ra vẻ khiếp sợ, hiển nhiên không ngờ gia hỏa nhìn như gầy yếu trước mắt này lại có lực lượng cường đại như vậy?

“Lực lượng thật mạnh, lại tiếp một quyền của ta...” Trong miệng đại hán quát to một tiếng, thân thể cao lớn lại một lần nữa hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới, lần này, chân khí trong cơ thể gã vận chuyển toàn diện, hiển nhiên là muốn cùng Diệp Tĩnh Vũ phân cao thấp...

Chứng kiến đại hán lại một lần nữa đánh tới, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, một tay hướng Càn Khôn Trắc móc một cái, một cây cung nỏ do Gia Cát Thủy tự mình nghiên cứu xuất hiện trong tay, căn bản không thèm nhìn tới đại hán đang vọt tới, trực tiếp ấn nút...

“Vèo...” một tiếng, một mũi tên xé gió bắn ra, bắn thẳng về mi tâm của tên đại hán kia. Gã đại hán kinh hãi, đầu nghĩ tới đối phương lại không để ý đến phong phạm của cao thủ, sử dụng tên nỏ, hơn nữa cái nỏ lớn như vậy cũng không biết tên hắn giấu ở đâu...

Tuy nhiên dù sao hắn cũng là một cao thủ đạt tới cảnh giới Tông Sư, chỗ nào bị mũi tên này bắn trúng, thân thể lệch sang một bên, tránh được mũi tên này, thế nhưng cung nỏ trong tay Diệp Tĩnh Vũ do ai chế ra? Đây chính là Liên nỏ mà Gia Cát Hằng tự mình nghiên cứu, ngay khi mũi tên thứ nhất xé gió bắn ra, sáu mũi tên còn lại đã theo sát phía sau hắn...

Khoảng cách gần như vậy, đại hán thân thủ nhanh nhẹn, căn bản không có khả năng né tránh toàn bộ, thật vất vả mới tránh được ba mũi tên ở phía trước, ba mũi tên phía sau đã đi tới trước người gã, bất đắc dĩ, gã đại hán không chú ý đến xu thế xuất quyền nữa, móc ra một thanh chiến đao dài ba thước treo bên hông, nhẹ nhàng rung lên, chém về phía ba mũi tên đang bay nhanh tới...

Hắn là một cao thủ đạt tới tông sư, nếu ngay cả trò hề này cũng không ngăn cản được, vậy còn không bằng tự mình cắt cổ cho xong...

Cho nên, gã to lớn dễ dàng chém trúng ba mũi tên đang bay nhanh tới. Thế nhưng gã còn chưa kịp đắc ý, đã nghe một tiếng bộp vang lên, ba mũi tên bị gã chém trúng đồng thời nổ tung, không ngờ lại nổ tung thành vô số cương châm, đâm thẳng về phía gã đại hán với tốc độ cao nhất...

Đây cũng không phải chỉ là một cái liên nỏ, mà là một mũi liên nỏ nổ tung, công kích mạnh nhất không phải ở chỗ nó có thể liên tục phát ra bảy mũi tên, mà ở chỗ mũi tên này chính là lấy vô số cương châm lấp ráp mà thành, một khi gặp lực sẽ nổ tung, hóa thành vô số cương châm, khó lòng phòng bị...

Tốc độ nhanh như vậy, cự ly gần như vậy, đại hán chính là cao thủ cảnh giới Tông Sư, căn bản không thể nào tránh né, Chân Nguyên lực trong cơ thể còn chưa kịp bao phủ toàn thân, vô số châm nhỏ đã bắn vào trong cơ thể đại hán...

Cương châm này cực nhỏ, chỉ có lớn bằng sợi tóc, mặc dù bị vô số cương châm đâm trúng, nhưng đại hán cũng không quá để ý. Dù sao, tuy sự tình phát đột ngột, nhưng tốt xấu gì gã cũng là cao thủ cảnh giới Tông sư, hơn nữa thân thể so với những Tông sư khác cường hãn hơn rất nhiều, cương châm này bất quá là đâm vào da mà thôi...

Thế nhưng đại hán còn chưa kịp bức những cương châm này ra đã cảm thấy toàn thân tê dại, trên người bắt đầu đen lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được...

“Hèn hạ...” Đại hán mắng to một tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng phiền muộn. Vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ và mình đánh ra một quyền, đối phương cũng tuyệt đối là một cường giả đạt tới tông sư...

Tông sư, như thế nào là Tông sư... Đó không chỉ là biểu tượng thực lực mà còn là một loại tượng trưng cho thân phận. Tông sư Đại Phàm đều có tự tôn của riêng mình, bởi vì bọn họ là cường giả, bọn họ có vinh quang của riêng mình...

Cho nên, cho tới giờ bất kể là tông sư nào cũng không thềm dùng thủ đoạn ám khí, cho dù là sát thủ cấp bậc tông sư cũng rất ít khi sử dụng ám khí...

Thế nhưng người trước mắt này, rõ ràng có thực lực đánh một trận với mình, lại dùng tên nổ đối phó với mình, hơn nữa còn là loại mũi tên quý dị này...

Đương nhiên, dùng cũng coi như dùng được, thế nhưng tên này còn bôi kịch độc lên trên mũi tên, đây đâu phải phong phạm cao thủ tông sư nên có a?

Trong lòng gã to lớn rất phẫn nộ, nhưng phần nhiều là không cam lòng...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nào quan tâm những thứ này, một tay bỏ tên nổ trong tay vào Vòng Càn Khôn, lại móc từ bên trong ra ba, bốn quả cầu sắt đen như mực, không thềm nhìn tới đại hán lấy một cái, trực tiếp ném tới...

Đại hán kinh hãi, vận chuyển toàn lực chân nguyên lực trong cơ thể, vừa ép độc tố trên cương châm vừa huy động chiến đao trong tay bỏ về phía những thiết cầu kia...

“Ầm ầm...” Thiết đao của đại hán vừa bỏ trúng một quả thiết cầu, liền thấy toàn bộ quả thiết cầu nổ tung ra, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay đại hán ra ngoài, bốn phía rơi vãi mảnh vỡ lại càng không lưu tình chút nào đâm vào trong nhục thể có chân nguyên lực hộ thể của đại hán...

Chương 117, đình đang nhỏ.

Nháy mắt, đại hán bị bắn thành tổ ong vò vẽ bị nổ tung thêm lần nữa, thân thể mơ hồ, huyết nhục hoa râm cứ như vậy lăn ra, cũng may hán đạt đến cảnh giới Tông sư, Chân Nguyên lực trong cơ thể hùng hậu, lúc này mới không tử vong tại chỗ, đổi lại là những người khác, đã sớm bị nổ tan thành từng mảnh...

“Phích lịch lôi?” Đại hán kinh ngạc thốt lên, hán tự nhiên biết đây chính là vũ khí bí mật mà trong tứ đại quân đoàn Phong Vân Lôi Điện của Thục Vân Quốc mới có được trong tứ đại quân đoàn lôi điện, so với thủ lôi ra không sai biệt lắm, chỉ cần ném ra thì khi đụng phải vật thể sẽ nổ tung, lực sát thương kinh người, cho dù là tông sư, tại trung tâm vụ nổ cũng khó bảo toàn được...

Bất quá đây là một trong những vũ khí lợi hại nhất của lôi quân, cho dù là võ công tiêu dao được bệ hạ sủng ái nhất cũng căn bản không chiếm được phương pháp phối chế Phích Lịch Lôi này, sao gia hỏa này có thể có được?

Tuy rằng... tuy rằng uy lực Phích Lịch Lôi này nhỏ hơn rất nhiều...

Hán làm sao hiểu được, những năm gần đây Gia Cát ức nhàn rồi vô sự, ngoại trừ làm một ít cơ quan thú ra, cũng làm rất nhiều thứ, sau khi Diệp Tĩnh Vũ đạt được Vòng Càn Khôn, hán không chút lưu tình thu dọn những thứ này tới đây...

Nhìn thấy người đàn ông kia không bị nổ chết, Diệp Tĩnh Vũ có chút ảo não với chất lượng Phích Lịch Lôi bản trộm số lượng quá kém, một tay thò vào Càn Khôn Trạc, hung hăng nhắc lên, một họng pháo sắt màu đen đường kính một thước cứ như vậy được Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nói ra...

Nhìn khẩu pháo tối đen như mực, đại hán hoàn toàn ngây ngốc tại đó...

Cho dù ngươi là tiểu đình đương, cũng không phải đùa như vậy chứ? (Đương nhiên, đại hán cũng không biết Miêu Tiểu Đình Đương)

Đây đâu phải quyết đấu của hai cao thủ võ lâm, đây chẳng khác nào một trận chém giết của quân đội cỡ nhỏ, ngươi dùng cả nỗ cũng thôi, tự mình sử dụng Phích Lịch Lôi thì nhận, thế nhưng bây giờ làm sao ngay cả đại pháo thủ thành cũng làm được?

Đương nhiên, loại đạn pháo trước mắt này nhỏ hơn so với loại đạn pháo trên tường thành một chút, nhưng nhìn khẩu pháo tối đen, đại hán vẫn ngây ngốc đứng ở nơi đó, hồn nhiên quên mất khoảng cách gần như vậy, đối phương làm sao dám nổ, trừ phi không muốn sống nữa hay sao?

Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ cũng chú ý tới vấn đề này, sờ sờ đầu, nhưng không định thu hồi đại pháo, ngược lại một phát điều khiển đạn pháo, trực tiếp ném về phía đại hán...

Dùng đại pháo làm tảng đá diên cuồng ném ra, có lẽ từ trước đến nay trên Đấu Hồn đại lục, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối là người thứ nhất...

Nhìn thấy con quái vật khổng lồ gào thét bay tới, gã mới khôi phục tinh thần, miệng kêu to, định né tránh. Thế nhưng thương thế trên người gã khó tránh khỏi có chút chậm chạp, tuy rằng đã lùi lại mấy bước nhưng đôi chân vẫn bị thiết pháo đập trúng...

Mặc dù thiết pháo này không lớn bằng đại pháo chính quy, nhưng tất cả đều được chế tạo bằng sắt và đồng cũng phải hơn một vạn cân, cứ như vậy mà bị tên biến thái Diệp Tĩnh Vũ này lấy ra đập người, đâu phải thân thể máu thịt có thể chống lại...

Chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc giòn vang, bắp chân gã đại hán bị nện thành hai đoạn, máu tươi thịt nát cứ như vậy phun ra. Đại pháo kia còn nện trên mặt đất một cái hố to, tiếng vang thật lớn làm cho cư dân gần đó ù tai một hồi, còn tưởng rằng động đất đang đến, từng người từng người bỏ chạy, muốn nhìn xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì...

“A...” Đại hán càng phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết...

Cảm nhận được động tĩnh chung quanh, Diệp Tĩnh Vũ biết chuyện này đã làm lớn chuyện, một tay tiến lên ném thiết pháo đã biến thành vòng tay càn khôn kia vào, sau đó một ngón tay điểm lên đại hán ngất xỉu, cùng với Phi Vũ té xỉu trên mặt đất, chạy về phía trước...

Thế gian chỉ sau mấy hơi thở, đã đi tới bờ Thiên Vân Hà, nào còn bóng dáng của Tần Vũ Đình. Diệp Tĩnh Vũ chỉ cho rằng đối phương đã trở về Hầu phủ, cũng không có nhiều hướng, khiêng hai gã tù binh chạy về phía phủ Trấn Quốc. Thế gian chỉ trong mấy hơi thở đã hoàn toàn biến mất trong bóng đêm này...

Lúc cư dân và quan sai phụ cận chạy tới hiện trường, liền thấy một hố đất to lớn cùng một bãi máu đỏ thẫm, trừ cái đó ra, nào còn tìm được nửa điểm vết tích khác?

Phủ Trấn Quốc, trong hậu viện, bóng người tiêu sái, Diệp Long Nghị, đám người Trần Kỳ nhìn thoáng qua đại hán hai chân trên mặt đất đứt đoạn cùng phi vũ hôn mê bất tỉnh kia, lại nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ với khuôn mặt tươi cười, trong ánh mắt tràn đầy cổ quái...

“Tướng quân, người làm sao vậy? Nửa đêm canh ba, bắt hai đại nam nhân trở về? Cho dù người có thích thú, cũng không cần tìm một người xấu như vậy chứ?” Ảnh Tiêu Tiêu lớn nhất mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi...

“Cút...” Diệp Tĩnh Vũ mắng to một tiếng, trực tiếp đá một cước vào cái mông tiêu sái của Bóng Tiêu, lực đạo cực lớn lập tức đập bay Ảnh Tiêu Tiêu ra ngoài, nặng nề rơi vào trong một đồng cỏ hoa. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại mỉm cười bò dậy, cố kị cái mông chạy tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, vẻ mặt tươi cười quyến rũ nói...

“Tướng quân, ta cũng chỉ đùa thôi mà, ngài cần gì động chân thật thế?”

“Không cần nhiều lời, tổng cộng có năm người muốn giết ta, trong đó ba người bị ta giết chết, hai người còn sống, ta phải từ

miệng bọn họ biết được kẻ đứng sau lưng bọn họ...” Diệp Tĩnh Vũ hờ hững nói, nhưng lại không có bất kỳ ý tứ đùa giỡn nào...

Hiện tại người muốn giết hắn thật sự quá nhiều, bất quá có thể tùy tiện phát động bốn tên Tiên Thiên cao thủ cùng một gã tông sư, cũng không nhiều...

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, mọi người mới trầm mặc xuống. Ngay sau đó, Diệp Long Nghị đi ra phía trước, cẩn thận nhìn khuôn mặt rách rưới của đại hán kia, thần tình trên mặt kịch biến...

“Đại nhân, đây là... Mộc gia Mộc Thiên Hồ, là một trong những cao thủ tông sư của Mộc gia, ngài...” Nói tới đây, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tràn ngập quái vật nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đường đường là cao thủ cảnh giới Tông Sư, vậy mà bị hắn giày vò thành bộ dạng này, mà hắn lại một chút chuyện cũng không có, vậy thực lực của hắn đã mạnh đến trình độ nào?

Giờ khắc này, mọi người càng thêm kiên định với quyết tâm đi theo Diệp Tĩnh Vũ...

“Mộc gia?” Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, không thèm để ý ánh mắt sùng bái của mấy người kia, nếu bọn họ biết mình làm thế nào mà làm Tàn Mộc Thiên Hồ, phỏng chừng cũng sẽ không cuồng nhiệt như vậy...

Tuy nhiên điều làm cho hắn nghi hoặc chính là Mộc gia chính là một trong mấy đại gia tộc ở Vân Kinh, càng là thế tập hầu tước. Mẫu thân của nhị thiếu chủ hiện nay chính là con gái lớn của gia chủ Mộc gia. Nếu như nói người này là người của Mộc gia, chẳng lẽ Nhị thiếu chủ cũng bắt đầu nhịn không được đối phó với mình sao?

Nghĩ đến bản thân chỉ là một kẻ dân thường, bây giờ lại khiến cho mấy vị thiếu chủ của Vân Kinh thâm tranh giành chính mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết nên vui hay nên buồn...

“Tướng quân hoài nghi nhị thiếu chủ?” Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Diệp Tĩnh, Trần Đoàn lại lên tiếng hỏi...

“Thế nào? Chẳng lẽ không phải?” Lòng mảy Diệp Tĩnh Vũ lại nhướng lên...

“Hiện tại tất cả mọi người đều biết, tướng quân chính là một trong những công thần lớn nhất của Thục Vân quốc, đang được bệ hạ ân sủng. Bất kể là ai cũng không thể nào tới gây sự với tướng quân ngay lúc này được, coi như là tìm đến., Cũng không thể quang minh chính đại như vậy tìm kiếm, cái này nếu rơi vào trong mắt người khác, chính là nhược điểm lớn nhất. Nhị thiếu chủ mặc dù không có cơ trí như mấy vị thiếu chủ khác, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng người lỗ mãng bực này... Cho nên ty chức hoài nghi, chuyện này Nhị thiếu chủ căn bản không biết...”

“A? Vậy người nói xem, ai có thể trong tình huống không thông tri cho Nhị thiếu chủ tìm được người của Mộc gia đây?” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, rất hài lòng với phân tích của Trần Dịch...

“Tướng quân hỏi ta chẳng phải sẽ biết sao?” Lúc này, Ảnh Tiêu Tiêu lại ngắt lời, còn Mộc Thiên Hồ vừa vặn tỉnh lại sau khi bị Diệp Tĩnh Vũ hôn mê...

Chương 1178, ngoài ý muốn.

Mộc Thiên Hổ rất buồn bực, Mộc Thiên Hổ rất u buồn, Mộc Thiên Hổ rất bi ai...

Bản thân hắn đường đường là cao thủ tông sư của Mộc gia, nhưng bởi vì uống chút rượu, muốn đến phố tìm người đánh một trận. Vốn tưởng rằng gặp phải một cao thủ, đang định đo sức một phen, nào ngờ đối phương ngoại trừ đánh một quyền với mình, dĩ nhiên lại là người dùng nỏ tiễn lại là Phích Lịch lôi, cuối cùng còn chuyển cả đại pháo ra, thật khiến hắn hoài nghi bản thân đã tới chiến trường...

Bây giờ còn chưa kịp dính vào thân thể đối phương, đã bị đối phương đánh gãy hai chân, mình đường đường là một đại tông sư, sao lại uất ức như vậy chứ?

Thương thế toàn thân đã vô cùng thâm trọng, đáng giận nhất là độc tố trên mũi tên kia, nếu không phải chân nguyên lực trong cơ thể mình tinh thuần, có lẽ đã sớm độc phát bỏ mình rồi. Hiện tại thì tốt rồi, toàn thân chết lặng, ngay cả chân mình bị đứt cũng không có nửa điểm cảm giác, có lẽ, cho dù mình có giữ được cái mạng này, cũng là một tên phế nhân a...

Nhìn thiếu niên mi thanh mục tú trước mắt cực kỳ xinh đẹp cực kỳ xinh đẹp, trong lòng Mộc Thiên Hổ tức giận, nhưng thương thế nghiêm trọng kia làm cho hắn ngay cả sức mạnh nổi giận cũng không có, chỉ có thể dùng ánh mắt phần nộ hung hăng nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, học sinh lá nhỏ của chúng ta đã chết không biết bao nhiêu lần rồi...

“Tướng quân, ngài không phải đã làm gì với hắn đấy chứ? Sao hắn lại dùng ánh mắt ai oán như vậy nhìn ngài?” Ảnh Tiêu Tiêu thấy tông sư đời thứ nhất của Mộc gia dùng ánh mắt cực kỳ ai oán nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, không nói một lời, không khỏi lộ ra nụ cười gian xảo...

“Mẹ nó, không nói một lời, không ai cho rằng ngươi là người căm...” Diệp Tĩnh Vũ tức giận đến mức run rẩy, lại đá ra một cước, Ảnh Tiêu Tiêu tránh không kịp lại bị đá bay ra ngoài, nhưng nụ cười trên mặt hắn lúc này mới gọi là đậm đặc...

Đám người Diệp Long Nghị không giống như Ảnh Tiêu Tiêu nói vậy, bọn họ đều biết địa vị của Mộc gia, một đại nhân vật như vậy lại bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho thê thảm bậc này, nếu nói một chút oán trách cũng không có thì tuyệt đối không thể nào...

“Mộc Thiên Hổ?” Cho dù đã biết thân phận của đối phương, Diệp Tĩnh Vũ vẫn hỏi một câu...

“Hừ...” Mộc Thiên Hổ lại lạnh lùng hừ một tiếng...

“Ta muốn biết tại sao ngươi muốn giết ta? Hoặc là ai phái ngươi tới giết ta?” Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống Mộc Thiên Hổ, rất là lạnh nhạt nói...

“Ngươi là ai?” Tất cả mọi người đều cho rằng Mộc Thiên Hổ sẽ thê thốt thần phục, cho dù đánh chết chính mình cũng sẽ không nói nhảm, nhưng nào biết được ba chữ này sẽ từ trong miệng hắn thốt ra. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sốt, rốt cuộc tên này đang giả bộ hồ đồ hay là cái gì?

“Ha ha, ngươi thật sự biết giả bộ sao? Bây giờ ngươi đang ở trong tay ta, chẳng lẽ không sợ mang đến phiền toái cho Nhị thiếu chủ sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng...

“Hả? Rốt cuộc ngươi là ai?” Vừa nghe qua Nhị thiếu chủ, Mộc Thiên Hổ mới ý thức được dường như sự tình không đơn giản như mình tưởng tượng. Thế nhưng quả thật hắn không nhận ra thiếu niên trước mặt này a...

“Mộc Thiên Hổ, ngươi đừng có giả bộ như vậy nữa, ngay cả anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, mê luyện ngàn vạn thiếu nữ trấn quốc đại tướng quân, trung dũng tước, Diệp Tĩnh Vũ, Diệp đại nhân cũng không biết sao?” Một bên bị Diệp Tĩnh Vũ đập văng ra, Ảnh Tiêu Tiêu lại không biết từ đâu nhảy đến trước mặt Mộc Thiên Hổ, lách cách báo ra một loạt từ ngữ mà hắn tự nhận là đẹp nhất...

“Người chính là kẻ đã đánh bại Hoàng Phủ Nguyệt, còn suất lĩnh Thiết Quân tiêu diệt toàn bộ đội quân Diệp Tĩnh Vũ của Côn Bằng Sư?” Nghe thấy Ảnh Tiêu Tiêu nói một đồng lời vô nghĩa như vậy, trong mắt Mộc Thiên Hổ lộ ra vẻ kinh hãi, dường như không tin thiếu niên trước mắt lại giống như đại tướng quân mới nổi danh ở Vân Kinh gần đây...

“Đừng nói là người không biết ta?” Đám người Diệp Tĩnh Vũ buồn bực một hồi. Từ trong mắt Mộc Thiên Hổ, bọn họ không nhìn ra được vẻ mặt của hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự không biết mình, nhưng có người nào lại không biết người mà mình muốn giết chứ?

“Biết, làm sao lại không biết? Bây giờ Vân Kinh có ai mà không biết đại danh Diệp Vũ Uyển của người... Thật không nghĩ tới, bản tôn lại thua dưới tay người...” Vừa nghe đến quả thật là Diệp Tĩnh Vũ, Mộc Thiên Hổ khòe miệng lại cười lạnh một tia, hiện tại chuyện Diệp Tĩnh Vũ trợ giúp Tam thiếu chủ đoạt thế, Mộc gia rất là khó chịu...

“Thua vào tay ta thì tính là gì, muốn ngã nhào vào tay bệ hạ vậy mới thú vị chứ, người nói xem? Mộc tiên sinh?” Nghe được giọng điệu bất thiện của Mộc Thiên Hổ, Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh nói...

“Không phải nhị thiếu chủ phái ta tới...” Mộc Thiên Hổ mặc dù tướng mạo xấu, nhưng đó là do lúc tu hành võ đạo bị thương, bản thân càng không phải kẻ ngốc, người có thể trở thành tông sư tuyệt đối không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Diệp Tĩnh Vũ...

Trực tiếp nói nguyên nhân vì sao mình ra tay, nhưng tất cả mọi người ở đây đều lộ ra bộ dạng khó có thể tin được...

Đối với thần sắc của đối phương, Mộc Thiên Hổ chỉ cười lạnh vài tiếng, cũng không giải thích gì nhiều...

Kỳ thật đừng nói đối phương, cho dù là mình, cũng khó mà tin tưởng lời giải thích như vậy...

Bản thân mình là cao thủ của Mộc gia, lại đi ám sát trọng thần của triều đình vô duyên vô cớ với mình, đây không phải là do Nhị thiếu chủ phái ra hay sao?

Mộc Thiên Hổ có thể không cần tính mạng của mình, nhưng tuyệt đối không cho phép Nhị thiếu chủ bị nửa điểm khinh bỉ...

Giờ phút này, trong lòng hắn vô cùng ảo não, tại sao mình lại ham rượu kia chứ? Hơn nữa trên thế gian tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Chỉ nghĩ tìm người khoa tay múa chân một chút mà hắn lại tình cờ tìm tới Diệp Tĩnh Vũ, thiên hạ này lại có ai tin được xảo sự như vậy?

Thấy thần sắc Mộc Thiên Hổ kiên quyết như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều sững sờ. Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, thật sự là trùng hợp sao?

“Tướng quân, xem ra lúc này sự tình có kỳ quặc, lại hỏi người này một chút a...” Trần Kỳ trầm ổn nhất chỉ vào Phi Vũ bên cạnh nói...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn vẻ mặt đầy kiên quyết của Mộc Thiên Hổ, nhẹ gật đầu. Khi hắn chuẩn bị đánh thức Phi Vũ, lại phát hiện hắn đã chết từ lâu, một khi điều tra mới biết là trúng độc mà chết...

Trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, đây quả nhiên là một tử sĩ nổi tiếng, trước khi đến đây cũng đã dùng độc được rồi, giờ vừa đến giờ, không trở về phục mệnh, tự nhiên khó thoát cái chết...

Xem ra đôi phương quả nhiên là hạng người lòng dạ độc ác, cao thủ Tiên Thiên, vậy mà cũng hoàn toàn không quan trọng...

Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, chuyện này xem ra không có manh mối, mình bây giờ mặc dù có một số tâm phúc, nhưng đều là một đám quân nhân, mình ở Vân Kinh, còn không có mạng lưới tình báo của mình, chỉ có thể dựa vào cỗ thi thể này để điều tra căn bản là không có khả năng...

Về phần tìm kiếm ký ức trong hồn phách, một gã Hồn Sư cao cấp mặc dù có bản lĩnh như vậy, nhưng hắn lại không biết bộ công pháp này, lúc đầu cũng chỉ là hù dọa Phi Vũ mà thôi...

Nhìn thấy sát thủ cứ như vậy mà chết đi, mọi người cũng hiểu được từ trong miệng Mộc Thiên Hổ không thể moi ra được gì,

không khỏi sửng sò tại chỗ...

Chương 117 gặp chuyện không may?

“Tướng quân, phải làm sao bây giờ?” Trần Dịch nói xong, cái gã nói đương nhiên là chỉ Mộc Thiên Hồ...

“Giết...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, mặc kệ là trùng hợp, hay là âm mưu, mình vậy mà đã thương tổn hấn thành bộ dạng này, đã không có đường lui, cần gì phải lưu lại người sống?

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra chữ này, ở đây không có bất kỳ ai lộ ra vẻ kinh ngạc, cho dù là Mộc Thiên Hồ cũng mặt mũi tràn đầy lạnh nhạt, tựa hồ đối với cái chết của mình không thèm để ý chút nào...

Một tiếng kêu đau đớn vang lên trong viện, mùi máu tươi nồng đậm lan tràn ra, Diệp Tĩnh Vũ nhíu nhíu mày, nghĩ đến một tòa phủ Trần Quốc lớn như vậy, lại không thăm vấn địa lao phạm nhân, cứ như vậy Minh Nguyệt Tĩnh Không giết người diệt khẩu, đoán chừng toàn bộ Vân Kinh cũng chỉ có mình hấn?

Sớm biết kết quả như vậy, hấn cần gì phải mang nàng về đây?

Hấn lắc đầu, không để ý tới chuyện chôn thây nữa, Diệp Tĩnh Vũ xoay người đi đến gian phòng của mình, đối với bàn tay phía sau màn, hấn lại không để ý chút nào. Hấn vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần thực lực đủ mạnh, bất kỳ âm mưu gì đều không có tác dụng, chỉ cần lực lượng trong tay mình không ngừng tăng trưởng, hấn sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào...

Dạ, luôn yên tĩnh như vậy, trên bầu trời của Vân Kinh lại tản ra mây đen dày đặc, dường như muốn giấu giếm thứ gì?

Mộc Thiên Hồ mất tích ở Mộc gia gây ra oanh động rất lớn. Dù sao tông sư trên mặt ngoài Mộc gia cũng chỉ có bốn người. Tuy đáng đáp Mộc Thiên Hồ xấu xí, nhưng địa vị tại Mộc gia lại cực kỳ cao thượng, sao có thể không có chuyện gì chứ?

Tuy nhiên, không ai có quan hệ gì đến cái chết của Mộc Thiên Hổ và Diệp Tĩnh Vũ cả. Dù sao, bọn họ và Diệp Tĩnh Vũ bây giờ còn chưa có xung đột lợi ích gì, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không đi gây sự với Mộc Thiên Hổ. Thứ hai, Mộc Thiên Hổ đương là tông sư, cho dù không địch lại thì cũng có thể chạy trốn chứ?

Thậm chí người của Mộc gia cũng không cho rằng Mộc Thiên Hổ đã chết, hơn nữa lại chết uất ức như vậy. Dù sao, ai cũng không ngờ được Mộc Thiên Hổ say rượu lại đi tìm người luận bàn sau khi uống say mà bị Diệp Tĩnh Vũ vô sỉ giết chết...

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đứng lên, còn chưa kịp hưởng thụ buổi sáng tuyệt vời này, đã thấy Lâm Hiểu Nghị vội vã từ bên ngoài chạy tới, không khỏi buồn bực một hồi, sáng sớm, đã xảy ra chuyện gì?

“Thiếu gia, thư của ngài...” Lâm Hiểu Nghị chạy đến bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đang cầm bàn chải đánh răng do chính mình chế tạo ra, cung kính đưa ra một phong thư được niêm phong...

“Không thấy ta đang đánh răng sao? Đọc một chút nghe...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt liếc nhìn Lâm Hiểu Nghị, cũng không nghĩ sẽ có ai viết thư cho mình...

“A...” Lâm Hiểu Nghị tranh thủ xé phong thư ra, lấy ra một tờ giấy màu trắng, bắt đầu đọc vang lên, vừa đọc còn vừa lắc lắc đầu, một bộ dạng của người đọc sách...

“Phải cứu vị hôn thê của người, mang theo ba ngàn lượng bạc trắng, gặp lại ở Nam thành Bạch Dương Lâm...” Lúc đọc tới đây, Lâm Hiểu Nghị đã ngây ngẩn cả người...

“Thiếu gia, ngài lấy đâu ra vị hôn thê?” Chuyện Quốc chủ ban hôn, Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói cho những người khác...

“Mẹ nó, làm sao ta biết được?” Diệp Tĩnh Vũ lại liếc mắt khinh bỉ, tiếp tục cọ răng của mình, thậm chí tên lưu manh Vân Kinh này cũng thật sự là tên khốn kiếp, dọa dẫm tiền tài đến phủ đệ của mình, cho dù muốn dọa dẫm, cũng phải đánh giá rõ nội tình của mình chứ? Vị hôn thê này từ đâu tới?

Vị hôn thê...

Vừa nghĩ tới chuyện Quốc chủ hôm qua mới ban hôn, ngay cả thánh chỉ cũng chưa chính thức hạ xuống, Diệp Tĩnh Vũ miệng ngậm bàn tay đánh răng, đoạt lấy lá thư trong tay Lâm Hiểu Nghị, liền thấy được chữ viết phía trên...

Trong phong thư, còn mang theo một mảnh vải vớ màu xanh biếc, chính là mảnh vải lụa mà hôm qua Tần Vũ Đình mặc trên người...

Chẳng lẽ là Tần Vũ Đình bị bắt cóc? Nhưng là biết nàng là hôn thê của mình không có bao nhiêu ah? Trừ Tần Viêm ra, cũng chỉ có vị trong cung kia? Chẳng lẽ là tên Tần Viêm kia muốn hãm hại nàng? Cho nên mới dùng thủ đoạn như vậy? Nhưng loại thủ đoạn đê tiện này không phải do hấn sử ra hay sao?

“Sao vậy? Thiếu gia?” Nhìn thấy thiếu gia của mình bỗng nhiên biến sắc, Tiểu Lâm Tử cũng kinh ngạc...

“Người tìm người đem phong thư này đưa đến phủ Bạch Vân hầu...” Diệp Tĩnh Vũ không biết là Tần Viêm bố trí cái bẫy, hay là những người khác có ý đồ riêng, trực tiếp đem phong thư và tờ giấy này đưa cho Lâm Hiểu Nghị...

“Phủ Bạch Vân Hầu? Thiếu gia...” Vừa nghe đến ánh mắt đỏ bừng của Lâm Hiểu Nghị thuộc phủ Bạch Vân Hầu, hấn không quên được trên dưới Diệp gia trang có rất nhiều người chết như thế nào?

“Bảo người đi thì đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại nặng nề hừ lạnh một tiếng...

Nhìn thấy thiếu gia của mình nổi giận, cho dù Lâm Hiểu Nghị có một trăm người không tình nguyện, nhưng vẫn quay đầu đi ra ngoài...

Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại cùng một chỗ, nếu hết thảy chuyện này không phải là cạm bẫy do Tần Viêm thiết lập lúc trước, như vậy rất có thể người trói Tần Vũ Đình chính là người hành thích mình tới hôm qua, chỉ là đối phương làm sao biết được Tần Vũ Đình là hôn thê của mình? Người biết chuyện này đến bây giờ vẫn còn không nhiều? Hơn nữa cho

dù thật sự biết, đối phương cũng không nên phạm vào sơ hở lớn như vậy chứ?

Chẳng lẽ đây là do một tay Tần Viêm chỉ đạo? Nhưng hắn làm như vậy, lại có chỗ tốt gì? Chẳng lẽ cân nặng vì Tần Vũ Đình mất tích, liền có thể định ra tội danh gì sao?

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ cả nửa ngày, thủy chung vẫn nghĩ mãi mà không rõ chuyện này có thể mang đến hậu quả gì, chẳng lẽ Tần Viêm lại có thể hãm hại mình mưu sát hôn thê sao? Cho dù là kẻ ngu cũng không thể tin chuyện như vậy a...

Diệp Tĩnh Vũ rất buồn bực, Diệp Tĩnh Vũ rất thống khổ, thống khổ lớn nhất của hắn là ở Vân Kinh không có mạng lưới tình báo của mình, bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, hắn đều giống như một người bịt kín hai mắt, không nhìn thấy, nghe không lọt tai...

Vì thế, Diệp Tĩnh Vũ trong phiên muộn căn bản không kịp ăn điểm tâm, liền chạy về hướng phủ đệ của Tam thiếu chủ, tại toàn bộ Vân Kinh, có thể trợ giúp hắn tìm hiểu tình báo, phân tích vấn đề, hiện giờ cũng chỉ có Tam thiếu chủ...

Diệp Tĩnh Vũ là khách quý của tam thiếu chủ, tuy rằng sau khi bị hạ ban thưởng chức phủ Trấn Quốc, cũng rất ít đến phủ đệ của tam thiếu chủ, nhưng những thị vệ kia lại hiểu rõ quan hệ giữa vị này và chủ nhân của mình, nào dám cản đường hắn, về mặt mỉm cười liền nghênh đón hắn...

Khi nhìn thấy Tam thiếu chủ, phát hiện hắn ta đang mặc một bộ võ sĩ màu trắng, luyện tập quyền pháp trong viện của mình...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ đến, Lạc Nhược Phong mỉm cười: “Tĩnh Vũ, cuối cùng ngươi cũng có thời gian tới thăm ta. Đến đây, chơi với ta một chút...”

“Thiếu chủ, ta có việc gấp muốn nhờ...”

“Ngươi nói là chuyện của con gái Bạch Vân hầu Tần Vũ Đình?” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong đã mỉm cười nói. Còn Diệp Tĩnh Vũ nghe được câu này lại sững sờ...

Chương 1 cải giải quyết dễ dàng.

“Thiếu chủ cũng biết rồi?” Nhìn thấy nụ cười thản nhiên của Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi...

“Ha ha, là người của ta mang cô ấy đi...” Lạc Nhược Phong mỉm cười, kéo Diệp Tĩnh Vũ đi về phía thư phòng của mình, đã sớm có nha hoàn đưa khăn lông nóng tới, lau mặt...

“Thiếu chủ...” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, Lạc Nhược Phong sao lại mang cô đi, nhưng còn chưa hỏi xong, đã bị Lạc Nhược Phong trực tiếp cắt ngang...

“Có phải ngươi thích muối muối của ta không?” Thời Hâu này, hai người đã tới thư phòng của Lạc Nhược Phong, mà những nha hoàn hạ nhân kia cũng đã sớm thức thời lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người...

“Cái này...” Nghe Lạc Nhược Phong hỏi trực tiếp như vậy, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lúng túng, tuy hẳn rất thích Lạc Linh Nhi, nhưng dù sao đối phương cũng là thân phận công chúa, còn mình thì sao? Bây giờ mình chỉ là con rể, địa vị kém nhau biết bao nhiêu lần?

“Được rồi, ở đây chỉ có hai người các ngươi, ngươi còn thẹn thùng cái gì?” Lạc Nhược Phong thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ đỏ bừng, lại quát mắng...

“Vâng...” Lạc Nhược Phong đã nói vậy, bản thân còn phải ra vẻ làm sao?

Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ liền trùng trùng điệp điệp gật đầu...

“Nói thật, thật ra ta đã sớm nhìn ra ngươi có ý với muối muối của ta. Nhưng trước kia ta không cho rằng ngươi có năng lực cười muối ấy, cho nên ta vẫn luôn không hy vọng các ngươi có thể ở bên nhau...” Lạc Nhược Phong nhìn hai mắt Diệp Tĩnh Vũ, từ tốn nói...

Diệp Tĩnh Vũ cười khỏ một hồi, lúc trước mình chỉ là một thiếu niên mới vào kinh thành, không có thân phận, không có thực lực, không có địa vị, nào có tư cách cưới Lạc Linh Nhi... Nhưng Lạc Nhược Phong có thể nói ra trước mặt hắn, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chẳng những không chút buồn bực, ngược lại rất là thoải mái, ít nhất, Lạc Nhược Phong không giấu giếm...

“Vậy hiện tại thì sao? Đừng nói với ta bây giờ ngươi hi vọng chúng ta ở cùng nhau nhé?” Diệp Tĩnh Vũ có chút đặng chát cười nói...

“Ha ha, không phải nói bây giờ ta hi vọng các ngươi ở cạnh nhau, mà là bây giờ ngươi có năng lực đón dâu muội muội ta như vậy...” Lạc Nhược Phong mỉm cười...

“A? Tuy nói ta lập được một ít công lao trên chiến trường phía tây, nhưng bây giờ bất quá chỉ là một con tước nho nhỏ, Trấn Quốc đại tướng quân tuy uy phong, nhưng trong tay ta trừ mấy ngàn người kia, nào còn có một chút binh mã, bất quá là một chức vụ hư, ta lấy gì để cưới công chúa?” Diệp Tĩnh Vũ ngược lại có chút tò mò...

“Có thể đập Mộc Thiên Hồ Mộc gia trọng thương, thực lực bực này, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Tĩnh Vũ, ta và ngươi quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ những chuyện này ngươi còn muốn giấu ta sao?” Lạc Nhược Phong cười nhạt một tiếng...

Thấy Lạc Nhược Phong tự tin mỉm cười, nghe hắn nói vậy Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, đối phương đã biết được thực lực của mình, hắn không ngờ tối hôm qua mình chỉ suy nghĩ xem thử uy lực của Chấn Thiên ấn ra sao, đâu ngờ lại khiến đối phương cực kỳ coi trọng...

“Tối hôm qua ám sát ngươi là thủ hạ của lão đại, bắt cóc Tần Vũ Đình cũng là nhân thủ của hắn, nhưng người nợ lại là người của ta...” Lạc Nhược Phong lại kể lại nguyên nhân tại sao Đại thiếu chủ lại động thủ vào lúc này...

Thì ra, Tần Viêm vốn đứng về phía đại thiếu chủ, còn hứa chỉ có giết chết Diệp Tĩnh Vũ, liền âm thầm tặng Bạch Liên Kiếm Điển cho Đại thiếu chủ, thế nhưng nào nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ

đại nạn không chết, rất nhanh sống lại, Tàn Viêm thất vọng với Đại thiếu chủ, ngược lại tiến thẳng vào cung điện thánh, dùng Bạch Liên Kiếm Điện đổi lấy hôn sự giữa con gái mình và Diệp Tĩnh Vũ...

Còn rốt cuộc y có mục đích gì, Lạc Nhược Phong lại không đoán được...

Mà Đại thiếu chủ then quá hóa giận, tự nhiên muốn trả thù, phải thích khách, muốn bắt Tàn Vũ Đình, bốn tên võ sư Tiên Thiên kia, chẳng qua chỉ là dụ dỗ Diệp Tĩnh Vũ rời đi mà thôi...

Có điều Đại thiếu chủ đánh chết cũng không ngờ, sát thủ mà mình phái đi lại là người của Lạc Nhược Phong. Đương nhiên, mặc kệ hấn hay Lạc Nhược Phong đều không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại gặp Mộc gia Mộc Thiên Hồ, càng không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại tiêu diệt Mộc Thiên Hồ một cách khó hiểu như vậy...

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Nghe Lạc Nhược Phong nói xong, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm kinh hãi, mãi tới giờ phút này, hấn mới hiểu được, thiếu chủ nhìn như ôn hòa mềm yếu này ở Vân Kinh đã có thể lực khổng lồ như vậy, trước kia mình còn coi thường hấn rồi...

“Ha ha, Tàn Vũ Đình vừa mất tích, ngươi cho rằng thánh chỉ của phụ vương còn có thể hạ xuống sao?” Lạc Nhược Phong vẫn mỉm cười thản nhiên...

Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt hiểu được, một khi thánh chỉ hạ xuống, đó tuyệt đối là hôn sự không thể cự tuyệt. Đến lúc đó, Diệp Tĩnh Vũ mặc kệ có đồng ý hay không, đều phải cưới Tàn Vũ Đình, trừ phi hấn kháng chỉ, đối nghịch với toàn bộ Thục Vân Quốc...

Nhưng mà hiện tại, Tàn Vũ Đình mất tích, tân nương tử cũng không còn, thánh chỉ này còn làm sao hạ? Cũng không nên gọi là Tàn Viêm tái sinh một người chứ?

Cho nên, chỉ cần Tàn Vũ Đình một ngày không xuất hiện, hôn sự này sẽ không thể một ngày nào, về phần hiệp nghị giữa Tàn Viêm và phụ vương, Lạc Nhược Phong lại càng không lo lắng, bây giờ con gái Tàn Viêm đã không còn, trách nhiệm trên

người Tàn Viêm không có nửa điểm quan hệ với Lạc Tiêu Phong, Bạch Liên Kiếm Điện kia càng không thể giam cầm được...

Bởi vậy, cũng không cần lo lắng Lạc Tiêu Phong sẽ nổi giận...

“Vậy Tàn Vũ Đình thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ nghe lời ấy, trong lòng cảm động, hẳn hiểu rõ, vấn đề mình đau đầu nhất, bất tri bất giác, Lạc Nhược Phong đã giải quyết giúp mình...

“Yên tâm, bản thiếu chủ không thể làm chuyện ác ý như vậy. Ta phái người tiễn nàng ra khỏi Vân Kinh, đợi sóng gió này qua đi rồi tính. Đương nhiên nếu nàng muốn cưới nàng, ta sẽ lập tức gọi người thả nàng trở về...” Lạc Nhược Phong cười nhạt nói...

“Đừng, hay là mang đi đi, nàng ở Vân Kinh, thực sự không ổn...” Diệp Tĩnh Vũ nói không ổn, tự nhiên là ân oán giữa mình và Tàn Viêm...

“Ha ha, yên tâm đi, trừ phi ngươi gặt đầu, nếu không nàng tuyệt đối không thể xuất hiện ở Vân Kinh, bất quá mấy ngày nay khẳng định có chút phiền phức nhỏ, ngươi phải cẩn thận một chút...”

“Đa tạ Tam thiếu chủ...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, đương nhiên gã biết cái gọi là phiền toái nhỏ là gì, Tàn Vũ Đình tốt xấu gì cũng là con gái của Bạch Vân Hầu, cứ như vậy mất tích, không có lấy một chút phong ba nào...

Tất cả đều như Diệp Tĩnh Vũ dự liệu, Bạch Vân hầu phủ cũng không hoài nghi Diệp Tĩnh Vũ, dù sao, thân phận những sát thủ kia đều cho thấy đây là người do đại thiếu chủ phái tới, Tàn Viêm ngày đó âm thầm tìm tới Đại thiếu chủ, bất quá Đại thiếu chủ lại đang nổi giận, đâu có giải thích nhiều, hẳn đích xác có tâm tư bắt đi Tàn Vũ Đình, nhưng hiện tại ngay cả thủ hạ của mình cũng mất tích, hẳn nào dám thừa nhận...

Cũng bởi vì chuyện này, khoảng cách giữa Bạch Vân Hầu và Đại thiếu chủ càng sâu hơn...

Một chiêu nhanh chóng này cũng nhìn ra sự bất phàm của Lạc Nhược Phong, một việc nho nhỏ đúng là được hắn lợi dụng tới tận cùng...

Không có hôn ước ước ước ràng buộc, Diệp Tĩnh Vũ vốn cho rằng mình sẽ được thả lỏng, nhưng nào ngờ, vên vện chỉ tiêu dao vài ngày, một phần chấp nhận mệnh của Lạc Tiêu Phong đã khiến hắn buồn bực...

Chương 1 Bách Táng cốc.

“Vân vệ thiên hộ...Cái này... Lão gia hỏa này rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy? Ta đường đường là đại tướng quân, vậy mà còn bí mật trao tặng cho một chức vụ đặc vụ đặc vụ? Cái này tính là gì?” Nhìn trên tấm tờ lụa cực phẩm trước mắt, một hàng chữ kim nao, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau nhói...

Hóa ra Bạch Vân Hầu dâng lên Bạch Liên Kiếm Điện, nhưng chỉ có nửa quyển sau, nửa bộ trước lại là Bách Táng Cốc ở Bạch Vân Sơn, Lạc Tiêu Phong một lòng muốn tu luyện Bạch Liên Kiếm Điện nhìn thấy nửa bộ sau, tự nhiên rất thất vọng. Nhưng nghĩ đến nếu Tần Viêm thật sự có trọn bộ Bạch Liên Kiếm Điện, chỉ sợ đã sớm tu luyện thành Võ Thánh, thậm chí là Võ Thần, vậy mình làm sao có thể tiêu diệt được Bạch Vân Sơn Trang?

Xem ra đám người Bạch Vân sơn trang đều không tu luyện Bạch Liên Kiếm Điện a, bằng không cũng sẽ không đến một Võ Thánh cũng không có...

Đây là ý nghĩ của Quốc chủ, bất quá người của Bạch Vân Sơn tìm không được nửa bộ Bạch Liên Kiếm Điện, không có nghĩa là hẳn không tìm được. Bản thân hẳn là người đứng đầu một quốc gia, nếu tìm không ra bí tịch, vậy còn nói gì đến nhất thống thiên hạ chứ?

Cho nên, vừa mới biết được tin tức như vậy, Lạc Tiêu Phong liền phái người tìm kiếm quyển bí tịch này, còn Tần Viêm lại đóng vai người kể chuyện cực kỳ bất tử, nói Diệp Tĩnh Vũ có hiểu biết nhất định về Bạch Vân Sơn, là nhiệm vụ thích hợp nhất để thực hiện...

Lạc Tiêu Phong một lòng muốn có được Bạch Liên Kiếm Điện tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, trực tiếp bổ nhiệm Diệp Tĩnh làm Vân Vệ Thiên hộ, phụ trách mang về nửa bộ trên Bạch Liên Kiếm Điện...

Vân Vệ, đây chính là tổ chức mật thám của Thục Vân Quốc, là do Lạc Tiêu Phong một tay không chế, chủ yếu phụ trách thu thập tin tức tình báo các nơi cùng kiểm tra bá quan, càng âm thầm vì bệ hạ chấp hành một số nhiệm vụ không chút quang vinh, không khác biệt lắm so với Phong Ấn thời tiền thế của Diệp Tĩnh Vũ...

Có thể nói, Vân Vệ là một cấp quan lớn, nhưng Diệp Tĩnh Vũ chính là đại tướng quân trấn quốc, để một vị đại tướng quân trấn quốc đảm nhiệm chức vụ Thiên hộ Vân vệ, đây tuyệt đối là lần đầu tiên kể từ khi Thục Vân Quốc lập quốc tới nay...

Bất quá nếu Quốc chủ đã ra lệnh, Diệp Tĩnh Vũ biết, bất kể mình không muốn đi chấp hành như thế nào, hơn nữa trong lòng hẳn cũng mơ hồ muốn biết, Bạch Liên Kiếm Điện mà Lạc Tiêu Phong cố chấp đến cùng có chỗ nào kỳ diệu? So với Kinh Lôi đao quyết của mình rốt cuộc có khác biệt như thế nào?

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu được, đây tuyệt đối là một nhiệm vụ cử tử nhất sinh, nếu không thì làm sao Tần Viêm lại đề danh để mình đi? Chắc là mượn cơ hội này, để cho mình vĩnh viễn không thể về được nhỉ?

Thời tiết tháng năm, đã có chút nóng bức, Diệp Tĩnh Vũ rất là thoải mái nằm trong tám con ngựa kéo xe ngựa. Hồ Dục Mộng ngồi bên cạnh hẳn, thần sắc trên mặt vẫn lạnh như băng, phẳng phất như một bức tượng băng...

Trái lại Hắc Minh Thi Hiên nhu thuận ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn cầm một viên san sát màu vàng, nhẹ nhàng lột da, sau đó đưa đến bên miệng Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ thì rất hưởng thụ sự săn sóc được Hắc Minh Thi Hiên đưa tới...

Mà Đào Đào lại nằm ở một góc xe ngựa, trong miệng gặm một cái móng heo bóng nhẫy dầu mỡ, toàn bộ thùng xe tản mạn một loại nhàn nhã, nơi nào giống như đi du lịch nhiệm vụ bí mật, giống như là đi du lịch nghỉ trưa vậy...

Bên ngoài xe ngựa, Xích Di Thương, Hồ Tuu, Ảnh Tiêu Tiêu, mấy tên tâm phúc của Diệp Tĩnh Vũ cũng đều theo sau. Đương nhiên, Tiểu Lâm Tử được Diệp Tĩnh Vũ để lại trong phủ Trấn Quốc, còn Diệp Long Nghị Trần thì ở lại trong Vân Kinh. Ngoài những thứ này ra, Diệp Tĩnh Vũ còn mang theo hơn bốn mươi chiến sĩ Xích Di Tộc còn lại và ba trăm chiến sĩ Thiết Quân của Võ Sư, còn lại phái người của Vân Vệ ra trước, bị hấn phái ra ngoài...

“Thiếu gia, phía trước chính là thôn Long Nha...” Lúc Hầu ở bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói tiêu sái của Ảnh Tiêu, để che dấu thân phận của mình, Diệp Tĩnh Vũ bảo mọi người ở bên ngoài đều gọi hắn là thiếu gia...

Vừa nghe đến ba chữ thôn Long Nha, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một tia bi thương, bất quá lại được giấu đi rất tốt...

“Nhanh hơn tốc độ, chạy tới Bạch Vân Sơn...” Hắn thực sự không muốn trở về thôn Long Nha, chỗ đó quá nhiều bi thương...

Vốn Ảnh Tiêu Tiêu cho rằng tướng quân của mình tới cố hương sẽ tới xem thử, nào ngờ ngược lại hắn còn muốn chạy nhanh tốc độ, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng lại không nói thêm gì...

Lại đi ước chừng nửa ngày, cuối cùng đoàn người đã tới chân núi Bạch Vân, lúc này đã sớm có người của Vân vệ ở đó chờ đợi rồi...

Biết phía trước là đường núi, xe ngựa căn bản không tiện, Diệp Tĩnh Vũ đi ra khỏi xe ngựa...

“Đại nhân, các huynh đệ đã tìm được cửa vào Bách Táng cốc, nhưng nơi đó chướng khí quá nặng, thật sự khó có thể tiến vào...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra khỏi xe ngựa, một gã Vân Vệ đang chờ dưới chân núi đi tới, rất cung kính thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ không ngờ đối phương lại xuất phát sớm hơn mình, đã tìm được Bách Táng cốc, xem ra hiệu suất của Vân vệ thật sự không kém...

Bất quá vừa nghe bên trong tràn đầy chướng khí, lại chau mày, đây chính là vật đòi mạng, chẳng lẽ bọn người mình muốn đi chịu chết sao?

“Dẫn ta đi xem trước...”

“Vâng...” Vân Vệ cung kính nói, nhìn Hắc Minh Thi Hiên và Hồ Miêu Mộng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt hiện lên một tia quái dị, cấp trên của mình thật đúng là phong lưu, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ lại còn mang theo nữ nhân...

Diệp Tĩnh Vũ làm sao để ý tới suy nghĩ của hắn, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên, đi theo phía sau hắn, đi về phía Bạch Vân Sơn...

Một đoàn người, ước chừng lại đi một canh giờ, lúc này mới đi vòng qua phía sau Bạch Vân Sơn, đi về phía trước, chính là Thiên Đăng Sơn Mạch, nơi này, Diệp Tĩnh Vũ cũng chưa từng tới...

Trong lòng lại hung hăng mắng Tần Viêm một trận, nhưng lại đi tới trước cửa cốc Bách Táng cốc...

Đây là một hạp cốc hình chữ “Ác”, lúc này sắc trời đã tối, không thấy rõ trong cốc rút cuộc có cái gì, nhưng lại không nhìn thấy chướng khí gì bên trong...

“Không phải người nói có chướng khí sao? Tại sao ta không nhìn thấy?” Diệp Tĩnh nhướng mày, hiển nhiên đối với lời nói vừa rồi của Vân vệ rất là bất mãn...

“Đại nhân, chướng khí quanh năm của Bách Táng cốc này tràn ngập, chỉ khi trời tối, mới có thể tản đi chướng khí, thế nhưng buổi tối không thể nhìn, muốn tiến vào trong cốc thực sự rất nguy hiểm...” Một trăm hộ Vân Vệ khác tên là Giang Minh mở miệng giải thích...

“Đúng vậy, địa phương nguy hiểm như vậy, đi vào cũng là chịu chết, hay là chúng ta trực tiếp trở về kinh phục mệnh đi...” Diệp Tĩnh Vũ lại ném ra một câu như vậy...

Vân Vệ ở đây nhất thời lúng túng, đây là cái gì? Nếu là tay không mà quay về như vậy, chờ đợi bọn họ tuyệt đối là quái tử thủ đại đao...

“Đại nhân, mệnh lệnh của bệ hạ...”

“Nếu đã biết rõ mệnh lệnh của bệ hạ còn sợ gì nguy hiểm? Tiêu Tiêu, các người theo ta đi vào. Tỳ Hưu, Mộng, các người ở đây canh chừng...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, kéo bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên đi vào trong cốc đen kịt...

Giang Minh và những Vân Vệ khác đều lúng túng, vội vàng chia làm mấy đường, theo Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong cốc, nhưng bọn họ nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang dắt một tiểu cô nương cùng đi vào địa phương nguy hiểm như vậy, lại là một hồi nghi hoặc...

Không ai nhìn thấy trong đôi mắt tím của Hắc Minh Thi Hiên, thần sắc ngưng trọng, ngay cả Thao Thiết và nghịch chuyển cũng không thoải mái như ngày xưa...

Tâm pháp vô danh xếp thứ 1 2.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ mang theo một đám thuộc hạ tiến vào Bách Táng cốc, ở xa xa Vân Kinh, trong biệt viện của Bạch Vân Hầu phủ Bạch Vân Hầu, Tần Viêm mặc cẩm bào màu trắng cứ như vậy đứng trên đình đài, bên cạnh hẳn chính là Tần Vân Khiếu, một thân cẩm bào màu trắng...

“Cha, người của chúng ta đã tìm hiểu khắp nơi, căn bản tìm không thấy tin tức Vũ Đình...” Nhìn phụ thân của mình, Tần Vân Khiếu rất là cung kính nói...

“Tìm không thấy thì đừng tìm nữa, cái này đối với nàng ta mà nói, có lẽ là kết cục tốt nhất...” Tần Viêm lại nhàn nhạt nói, không hề cảm thấy nữ nhi của mình mất tích có thể mang đến cho mình cái gì...

“Thế nhưng mà...”

“Đừng có nói với ta, chẳng lẽ trong lòng ngươi thật sự có muội muội là người sao?” Không đợi Tần Vân Khiếu nói xong, Tần Viêm đã cười lạnh một tiếng...

Tần Vân Khiếu im lặng, từ nhỏ đến lớn, hẳn đều xem Tần Vũ Đình là tiểu nữ tử sùng bái mình, phần tâm tư này ngược lại là có, bất quá muốn xem nàng là muội muội của mình, lại chưa từng có, thậm chí hẳn còn có chút tức giận quan hệ, nếu không có tầng quan hệ này, không chừng chính mình đã sớm bò lên trên thân thể của nàng...

“Vậy Bạch Liên Kiếm Điển thì sao?” Tần Vân Khiếu trầm mặc một lát, mới nghĩ tới phụ thân của mình vậy mà giao Bạch Liên Kiếm Điển trong truyền thuyết cho Quốc chủ Lạc Tiêu Phong, không khỏi mở miệng hỏi...

“Một quyển bí tịch rách nát mà thôi, có đáng là gì...” Tần Viêm cười lạnh một tiếng...

Bí tịch rách nát? Nghe phụ thân đánh giá Bạch Liên Kiếm Điển như vậy, trong đầu Tần Vân Khiếu trống rỗng, đây chính là thứ mà quốc chủ tiêu phí tâm tư muốn có, đây chính là bí tịch tuyệt đối mà ngay cả Tần Hiên cũng không tìm được a, làm sao đến miệng phụ thân mình lại biến thành bí tịch chứ?

“Một quyển bí tịch không có tiền bộ, một quyển bí tịch không thể tu luyện, không phải phá bí tịch là cái gì?” Nhìn thấy vẻ kinh hãi của con mình, Tần Viêm mới ý thức được lời nói vừa rồi của mình kinh thể hãi tục cỡ nào, không khỏi giải thích...

“Nhưng vạn nhất... Ta nói là vạn nhất, Diệp Tĩnh Vũ thật sự tìm được nửa quyển bí tịch kia thì sao?” Tần Vân Khiếu lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ...

“Không có vạn nhất, lần này chắc chắn hần sẽ phải chết...” Tần Viêm lộ ra nụ cười tự tin...

“A...” Tần Vân Khiếu lại có chút giật mình, Diệp Tĩnh Vũ đã rất nhiều lần chuyển nguy thành an, hơn nữa thực lực của hần càng ngày càng mạnh, quả thực trở thành tiểu cường không thể đánh chết, nhưng phụ thân của mình lại có lòng tin như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

“Tu vi của ngươi bây giờ thế nào rồi?” Tần Viêm không để ý đến sự kinh ngạc của con mình, lần này mình tung ra một mồi dụ như vậy, nếu còn không thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ, vậy mình cũng không cần ngây ngốc như vậy nữa...

Có thể nói, từ lúc tiên cung thỉnh cầu ban hôn, hần đã bắt đầu tính kế Diệp Tĩnh Vũ, tìm kiếm nửa bản Bạch Liên Kiếm Điển kia, cho dù tìm được, lại dễ dàng mang ra như vậy?

“Không phụ sự ưu ái của phụ thân, đã thuận lợi tiến vào cảnh giới tông sư...” Nói tới đây, Tần Vân Khiếu lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mình mới hơn hai mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới tông sư, đây tuyệt đối là thiên tài?

Trong thế hệ trẻ tuổi, tuyệt đối là người nổi bật, đương nhiên, hai tên biến thái Hoàng Phủ Nguyệt cùng Diệp Tĩnh Vũ tạm thời không nói...

“Đây là một bộ kiếm pháp, ngươi cầm lấy mà xem...” Nghe được con mình tuổi còn trẻ đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, trên

mặt Tần Viêm cũng không lộ ra chút vui sướng nào, chỉ là tùy ý ném một bản thư tịch có chút ố vàng, quay người đi vào phòng trong...

Tần Vân Khiếu sửng sốt, tiếp nhận thư tịch mà cha mình đưa tới, nhìn thấy trên đó không có tên gì, trong lòng hiếu kỳ, mở ra xem, lại là nhìn thấy vài loại kiếm chiêu bình thường nhất, không có bất kỳ chỗ nào thần kỳ...

Đang buồn bực vì sao phụ thân mình lại cấp cho mình một quyển bí tịch nào đó không thu hút chút nào, đột nhiên phát hiện bên trong kiếm chiêu nhìn như đơn giản này lại ẩn chứa hàm nghĩa cực lớn, trong lúc bất giác, toàn bộ tâm tư đều đặt vào quyển kiếm phổ nhìn như rách nát này, nào còn tâm tư quan tâm tới vấn đề khác...

Ngay lúc phụ tử Tần Viêm tính kế Diệp Tĩnh Vũ, đám người Diệp Tĩnh ở Bách Táng cốc Bạch Vân sơn lại cẩn thận từng li từng tí cất bước trong sơn cốc...

Lúc ở bên ngoài, còn có thể mượn sắc trời mờ tối biết đây là một hẻm núi hình chữ ”đế”, thế nhưng sau khi đi vào trong cốc, lại phát hiện đen kịt không thấy được năm ngón tay, cho dù là thị lực Diệp Tĩnh Vũ kinh người, lúc này vậy mà cũng nhìn nhiều nhất là năm mét phía trước, hơn nữa còn không thấy rõ lắm, trong không khí tràn ngập một mùi hương Diệp Tĩnh Vũ quen thuộc, mùi vị tự nhiên...

Nhìn mấy tên thám tử Vân Vệ đi theo phía sau, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, xem ra những người này cũng biết nơi này không thể sử dụng bó đuốc...

Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thi Hiên, bước từng bước một về phía trước, Tiểu Đào và Nghịch bác đi ở bên cạnh hắn, phát ra tiếng tháp kê, cứ như vậy đi ước chừng hai khắc đồng hồ, nhưng không có bất kỳ sự vật gì xảy ra, trong lòng mọi người không khỏi hiếu kỳ một hồi...

“Không đúng, bên ngoài hạp cốc này nhìn qua căn bản không lớn như vậy, làm sao cảm giác càng chạy càng lớn vậy?” Diệp Tĩnh Vũ lên tiếng, lúc này trong hạp cốc hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm của hắn thanh thúy như thế...

“Khởi bẩm đại nhân, chuyện này có thể là vì ánh sáng bên ngoài lờ mờ... Hay là chúng ta chia nhau hành sự?” Giang Minh vẫn luôn đi sau lưng Diệp Tĩnh Vũ tiến lên một bước cung kính nói...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn đám người phía sau, lại nhìn chung quanh một lần nữa đen kịt, lông mày nhíu chặt lại...

“Đại nhân yên tâm, nơi này mặc dù không thể nhìn, nhưng các huynh đệ tự có biện pháp...” Dường như biết Diệp Tĩnh Vũ nghi ngờ, Giang Minh cung kính nói...

“Vậy được rồi, chia làm bốn đội nhân mã, tản ra bốn phía tìm kiếm, nhất định phải làm việc cẩn thận...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, tuy nói mình bị Quốc chủ nói một câu liền biến thành một Vân Vệ Thiên hộ, nhưng hẳn lại biết đây không phải là cơ hội của mình, mình ở Thục Vân quốc, mặc dù hiện tại trong tay cũng có một chi vũ lực thuộc về mình., Nhưng mà mình tại triều đình cũng không có quyền thế gì, đừng xem mình là Trấn Quốc đại tướng quân gì đó, kỳ thật bất kể là mấy thiếu chủ, hay là những đại thần kia, đều không để mình vào mắt. Sở dĩ bọn họ kiêng kị chính mình, là kiêng kị lực lượng không hiểu kia của mình, kiêng kỵ thế lực sau lưng mình có thể không tồn tại...

Bởi vì kiêng kị, cho nên mặc kệ là Quốc chủ, hay là những thiếu chủ kia, đều không dám làm gì mình, cùng lắm là chơi đùa với nhau mà thôi. Nhưng nếu bọn họ biết mình căn bản không có thế lực gì ở sau lưng, vậy thì cũng không có ai sợ hãi chính mình, cho dù là Quốc chủ, cũng khẳng định sẽ không dưới tình huống chính mình mở miệng mạo phạm, còn có thể cho mình một chút sắc mặt...

Chương 1 Sơ Tam, khủng bố vô hạn.

Cho nên, bản thân nhất định phải thành lập thế lực của mình trước khi bọn họ tra xét rõ ràng, chỉ khi nào có thực lực, mới có thể đặt chân tại Thục Vân quốc...

Chiến sĩ tám ngàn thiết quân kia, bây giờ đã biến thành lực lượng riêng của hắn, nhưng hắn lại hiểu được, dựa vào điểm này căn bản không đủ, không nói những thứ khác, liền nói hạng đầu của tình báo, mình kém xa những đại gia tộc kia...

Về phần của cải, càng xa xa không theo kịp, con đường của mình còn rất dài, mình còn phải đi từng bước một. Thiên hộ Vân Vệ này nhìn qua không phải là quan lớn gì, thế nhưng chỉ cần nắm giữ tốt, mình có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt từ trong đó? Phải biết rằng, Vân vệ có chức giám sát bá quan, tai mắt của bọn họ trải rộng khắp cả Thục Vân Quốc, thậm chí là quốc...

Về phần Lạc Tiêu Phong phát điên sắp xếp vị trí này cho mình hay là đừng để ý tới, hắn lại không thêm để ý tới, hắn chỉ biết, mình phải nắm chắc cơ hội này cho tốt...

Com, luôn luôn ăn từng miếng, đường, luôn đi từng bước từng bước, không phải sao?

Nghe thấy giọng nói quan tâm của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Vân Vệ có chút ấm áp, mọi người đều nói tân quan tiền nhiệm có ba ngọn lửa, nhưng vị tân quan này nhìn qua có vẻ rất hiền lành...

Lập tức, Giang Minh, cùng với mấy tên bách hộ khác cứ như vậy mỗi người mang theo hơn mười thủ hạ hướng bốn phía đi đến...

Mới đầu Diệp Tĩnh Vũ còn lo lắng bọn họ nhìn như thế nào, nhưng sau đó nhìn thấy từng người lấy từ trong ngực ra một cái lồng giống như con mắt đeo ở trên đầu, lập tức liền thấy từng đạo lực quang lập loè...

Móa, Dạ Thị Kính? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng mắng to, mặc dù kiểu dáng có chút khác biệt, nhưng hẳn biết rõ, những cái này đều là những sản phẩm kỹ thuật thời trước mới có, làm sao những Vân vệ này lại có?

“Tên Giang Minh kia, ngươi lại đây...” Nhìn thấy đối phương móc ra một cái Thị Kính đêm, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ có chút đỏ lên...

“Đại nhân, còn có gì phân phó?” Giang Minh vừa mới đi được vài bước đã nghe Diệp Tĩnh Vũ nói, lại lập tức phản hồi...

“Thứ này tên là gì? Trên người các ngươi còn không?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói...

“Bẩm báo đại nhân, cái này gọi là Miêu Nhãn, trên người chúng ta đều chỉ có một bộ trang bị, đại nhân nếu cần, vậy tạm thời dùng cái này đi...” Giang Minh cũng biết thú vị, biết Diệp Tĩnh Vũ vừa mới nhậm chức, mặc dù thân là Thiên hộ, nhưng nghĩ đến vẫn chưa có thói quen thao tác của Vân vệ, càng không có đi nhận bố trí, cũng không vạch trần, trực tiếp gỡ xuống mắt mèo của mình đưa tới...

“A, ngươi vẫn nên giữ lại đi, ta còn có thể nhìn thấy một ít, chính mình cẩn thận một chút...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, mèo có thể ở trong đêm nhìn thấy sự vật, cái này gọi là mắt mèo cũng coi như chuẩn xác, bắt quá đối phương nếu chỉ có một cái, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên là không tiện đoạt lại...

Nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Giang Minh, ra hiệu hẳn cẩn thận...

Giang Minh có chút cảm kích nhẹ gật đầu, mang theo mười mấy huynh đệ đi về phía bên trái Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, nhìn Xích Di đi theo phía sau mình, Ảnh Tiêu Tiêu, cùng hơn bốn mươi chiến sĩ Xích Di tộc, ra hiệu mọi người cẩn thận, sau đó tiếp tục nắm tay nhỏ bé Hắc Minh Thi Hiên đi tới phía trước...

Lúc này, toàn bộ hạp cốc hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh sần sật mà mọi người đang bước đi chỉ còn lại tiếng tim đập kia...

Mà tia sáng cũng thật sự quá kém, mọi người gần như chỉ có thể sờ vào màu đen mà thôi...

Càng đi vào bên trong, càng yên tĩnh, bầu không khí quỷ dị kia càng thêm dày đặc...

“A...” Đúng lúc này bỗng vang lên một tiếng hét thảm, Diệp Tĩnh Vũ nhường mảy, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên...

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, nhưng bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh, không có nửa điểm hồi âm...

Quay đầu nhìn lại, phát hiện đám Xích Di Thương, Ảnh Tiêu Tiêu đã mất tăm...

“Khà khà...” Diệp Tĩnh Vũ lại nhẹ giọng gọi một tiếng, nhưng vẫn không có chút động tĩnh nào...

“Tiêu Tiêu...” Diệp Tĩnh Vũ lại gọi một tiếng, nhưng vẫn không có ai đáp ứng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tim của hắn và Hắc Minh Thi Hiên...

Hắc Minh Thi Hiên không nói gì, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí cảm giác được nhịp tim của nàng không tăng tốc, chỉ lẳng lẳng đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ căn bản không sợ bóng tối này, thế nhưng trái tim Diệp Tĩnh Vũ lại đang xiết chặt trong xương tủy...

Giờ phút này đừng nói Xích Di Toan Nghê và Ảnh Tiêu Tiêu, ngay cả Thao Thiết và nghịch chuyển cũng không biết đã không còn bên người từ bao giờ...

Lúc này có thể thấy không tới ba mét, mi tâm Diệp Tĩnh bỗng nhiên lóe lên, một vầng trắng khuyết hiện lên, chính là lúc mở ra Luân Hồi nhãn của hắn, từng đạo ngân quang đảo qua, thế nhưng lại để cho hắn thất vọng phát sinh chuyện, hẻm núi này vậy mà có một cỗ lực lượng kỳ dị, ngay cả Luân Hồi Nhãn của hắn vậy mà cũng nhìn không thấu bản chất...

Đương nhiên, điều này cũng không liên quan gì đến Luân Hồi nhãn của Diệp Tĩnh Vũ, với thực lực hiện tại của hắn, cùng lắm cũng chỉ khám phá được một ít mê huyễn trận đơn giản

mà thôi, nhưng căn bản khó có thể nhìn thấu Bách Táng cốc kỳ diệu này...

“Tiểu Thi Hiên, người có cảm nhận được đồ vật xung quanh không?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi Hắc Minh Thi Hiên bên cạnh...

Thế nhưng kỳ quái chính là Hắc Minh Thi Hiên không trả lời Diệp Tĩnh Vũ, giống như không nghe thấy...

“Tiểu Thi Hiên...” Diệp Tĩnh Vũ lại nhẹ giọng gọi một tiếng, nhưng vẫn không có nửa điểm phản ứng...

“Thi Hiên...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc lắc bàn tay nhỏ của Hắc Minh Thi Hiên, nhưng Hắc Minh Thi Hiên vẫn không có nửa điểm phản ứng...

“Thơ Hiên...” Diệp Tĩnh Vũ đang chuẩn bị ngồi xổm xuống nhìn Hắc Minh Thi Hiên, chợt phát hiện mình bắt được lại là một bộ hài cốt lạnh như băng...

Sắc mặt hắn không khỏi đại biến...

Hắn buông hài cốt kia ra, thân thể không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, nhưng không may giẫm lên bộ hài cốt cực nhanh, lập tức phát ra thanh âm răng rắc rắc rắc, đó là âm thanh hài cốt bị giẫm nát, thế nhưng trong bóng tối đen kịt này, lại âm trầm đáng sợ như thế...

Lông tơ toàn thân trong nháy mắt dựng đứng lên, từng cục da gà nổi lên, mồ hôi lạnh từ trán không ngừng chảy xuống, rất nhanh đã thấm ướt xiêm y trên người...

“Hu hu hu...” Trong mơ hồ, một trận tiếng khóc vang lên bên tai Diệp Tĩnh Vũ, chỉ để cho Diệp Tĩnh Vũ lạnh đến tận xương tủy...

“Ai...” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng giận dữ, một tay trao, rút ra “Thiên Tôn” đang cõng trên lưng.

Thế nhưng mặc dù nắm lấy Thiên Tôn, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vẫn cảm thấy bồn chồn, hơn nữa tiếng khóc kia càng lúc càng lớn, phảng phất như vang bên tai hắn...

“Ha ha...” Đột nhiên có một người nhẹ nhàng ghé vào tai Diệp Tĩnh Vũ, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sợi tóc của

mình bị thổi bay lên...

“Con mẹ ngươi, ra đây cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, Thiên Tôn trong tay run lên, một ánh đao chói mắt lập tức sáng lên, hung hăng chém về phía sau...

Nhưng một đao cực nhanh này, lại cứ như vậy chém hụt, hoặc có thể nói, phía sau Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có cái gì, bất quá trong nháy mắt ánh đao sáng lên, gã liếc mắt nhìn ra bên ngoài bảy tám mét, đứng một người, một nữ nhân mặc quần lụa mỏng màu trắng, tóc tai bù xù...

Chương 14 lẳng lẳng tĩnh lặng.

Vừa nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp sử dụng Tuyệt Dao Phá Không, thân ảnh lóe lên, đã đi tới trước người nọ, cũng mặc kệ đối phương là người hay quỷ, Thiên Tôn trong tay nhanh như chớp vung ra, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, thực lực của gã tăng lên nhiều.. Dưới một đao này, vậy mà mang theo đạo đạo điện mang, tốc độ một đao này càng là đạt đến cực hạn, Diệp Tĩnh Vũ có mười phần tin tưởng, coi như thực lực đối phương đạt được, cảnh giới Tông Sư, dưới một đao này, cũng tuyệt đối khó thoát một kiếp...

Nhưng chuyện khiến hắn giật mình chính là, một đao này đích xác thuận lợi chém qua thân thể đối phương, bất quá lại là một đao tàn ảnh...

Cũng có nghĩa là đối phương trước khi mình tới đã rời đi...

“Muốn chết...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân ảnh lóe lên, chạy theo hướng bóng người kia rời đi, tốc độ của hắn cực nhanh, cho dù là ở địa phương mắt không thể nhìn thấy, vẫn không ảnh hưởng chút nào...

Chỉ trong vài bước, đã đuổi kịp đạo thân ảnh màu trắng kia, thiết đao trong tay run lên, một đạo đao mang chói mắt trong nháy mắt sáng lên, hung hăng chém về phía thân ảnh màu trắng kia...

“Xuy xuy xùy...” Trên thân đao đen như mực xuất hiện từng đạo điện quang. Một đạo đao mang càng thêm xán lạn, cơ hồ không để cho đối phương có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, đã chém thẳng vào trong thân thể của đối phương...

Thế nhưng... Kết quả giống vừa rồi, không ngờ lại là một ảo ảnh...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, hắn không cho rằng tốc độ của đối phương còn nhanh hơn mình, nhưng vì sao mỗi lần mình đều chỉ chém trúng huyền ảnh chứ?

Không những xuất đao, cả người đứng sừng sững tại chỗ, tay phải cầm đao, hai mắt bắn về phía trước, thò khắc chú ý động thái chung quanh, hắn đã mơ hồ cảm giác được, đây là một loại thần thông của đối phương...

Chỉ cần tìm ra nhược điểm của đối phương, hắn nhất định có thể bức đối phương hiện thân, thậm chí tìm đúng thời cơ chém giết đối phương...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ yên tĩnh lại, xung quanh lại lập tức yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng tim đập của hắn ra, hắn không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa...

Tĩnh, hết thấy đều yên tĩnh, yên tĩnh có chút đáng sợ...

Diệp Tĩnh Vũ vẫn không nhúc nhích, Bách Táng cốc thực sự quá quỷ dị, hắn không biết bóng người vừa rồi rốt cuộc là cái gì, nhưng hắn biết rõ, đó tuyệt đối không phải ảo ảnh của mình...

Hắn giờ phút này từ trong khiếp sợ lúc ban đầu phục hồi tinh thần lại, mình đã trải qua một hồi xuyên không, cũng biết được rất nhiều sự tồn tại kỳ diệu, cho dù đi ra là một quỷ hồn, hắn cũng sẽ không có nửa điểm kỳ quái...

Lạnh lùng quét qua chung quanh, tay phải cầm đao càng ngày càng chặt, mồ hôi theo lòng bàn tay chảy xuống...

“Cộp...Lộp...” Ngay lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên thanh âm kỳ quái này, giống như thanh âm máu tươi nhỏ xuống sàn nhà...

“Tạch tạch tạch...” Trong lúc vô tình, bên trái lại vang lên thanh âm xương cốt vỡ vụn...

“A...” Xa xa, đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết của thuộc hạ mình, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không nhúc nhích, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ khí tức rất mạnh đang ở xung quanh mình, chỉ chờ mình xuất hiện sơ hở...

Đây là một cái bẫy, một cái bẫy dụ chết đám người mình, mọi thứ nơi đây đều quá mức quỷ dị, tất cả mọi thứ ở đây đều quá mức thần bí, không thể không cẩn thận...

“Phù...” Đột nhiên, một đạo hàn ý từ sau lưng mình đánh tới, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, căn bản không quay người lại, cầm Thiên Tôn đao trong tay đánh thẳng về phía trước, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, lại một đạo đao mang mạnh mẽ sáng lên, nhanh như chớp chém về phía trước...

Lúc này, nhờ đao mang chói mắt kia, Diệp Tĩnh Vũ rốt cục thấy rõ ràng đạo nhân ảnh phía trước, một khuôn mặt tái nhợt đến cực điểm, tròng mắt lõm sâu, khóe mắt ầm ầm có máu tươi chảy ra, tóc ở hai bên, nhìn qua cực kỳ khủng bố...

Thứ khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất là cặp mắt lõm vào kia, đó là một đôi mắt không mang bất cứ tình cảm gì, giống như cây khô vạn năm kia...

“Coong...” một tiếng, bóng người kia không ngờ lại không tránh né nữa, hoặc là nói, nàng căn bản không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ sẽ phát hiện ra bản thể của hắn, đột nhiên nàng duỗi ra một bàn tay gầy như que củi, trong bàn tay lại có thêm một cái gai xương màu trắng, cứ như vậy ngăn trở một đạo kinh lôi của Diệp Tĩnh Vũ...

Bất quá nàng hiển nhiên không ngờ lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ lại to lớn như vậy, tuy ngăn được một đạo này, thế nhưng lực đạo to lớn lại chấn động làm nàng liên tục lui về phía sau, thân thể vì vậy mà mất đi cân bằng, Diệp Tĩnh Vũ nào chịu bỏ qua cơ hội như vậy., Bước chân nàng khẽ động, thân thể lập tức vọt tới trước người nàng, tay phải khẽ kéo một cái, rất đẹp kéo thành một đóa đao hoa, Thiên Tôn dùng góc độ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện ở cổ nàng kia...

Đao kỹ tinh xảo như thế, góc độ quỷ dị như thế, cũng chỉ có chiêu thứ hai Ngự Lôi Phá Thiên trong Kinh Lôi Đao Quyết mới có thể thi triển, nói cách khác, sau khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Tĩnh Vũ đã có thể tu luyện nội dung bên trong chiêu thứ hai...

Nhanh, chuẩn, độc...

Nữ tử áo trắng kia tựa hồ cũng không ngờ tốc độ xuất đao của Diệp Tĩnh Vũ nhanh như vậy, hơn nữa góc độ xuất đao xảo trá

bực này, căn bản không cho mình bất kỳ cơ hội phản ứng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn cầm thiết đao màu đen chém về phía mình...

Bất quá trong mắt của nàng lại không có nửa điểm sợ hãi, tựa hồ tử vong đối với nàng cũng chỉ như vậy mà thôi...

Mắt thấy một đao của Diệp Tĩnh Vũ muốn cắt đầu nữ tử, nhưng trong hư không lại vang lên một trận tiếng xé gió dồn dập, một cỗ hàn ý khó nói rõ từ sau lưng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến...

Cảm nhận được hàn ý lạnh như băng, Diệp Tĩnh Vũ biết, nếu mình vẫn tiếp tục tấn công, mặc dù mình có thể một đao chém rụng đầu nữ nhân này, nhưng chính mình cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết. Hắn còn trẻ như vậy, cũng không muốn chôn cùng gia hỏa không người không ra quỷ không ra quỷ này...

Thân ảnh xoay tròn một cái, lóe lên bên cạnh, lại phát hiện một thanh mũi thương trong suốt đêm tối, Thiên Tôn trong tay hoành ngang trước người, nhẹ nhàng rung lên trên trường thương kia, mượn lực đạo này, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng né tránh trường thương kia, thân thể lui lại mấy bước liên tiếp...

Vào lúc này, bạch y nữ tử chợt lóe, thân ảnh lại một lần nữa biến mất trong bóng tối, ngay cả mũi thương thiếu chút nữa đâm vào Diệp Tĩnh Vũ cũng biến mất vô tung vô ảnh, toàn bộ hạp cốc lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh...

Diệp Tĩnh Vũ lại hừ lạnh một tiếng, nắm chặt tay Thiên Tôn, thân ảnh nhanh chóng bỏ chạy về phía trước, bởi vì hắn đã nghe được cách đó không xa, truyền đến thanh âm đao kiếm chém giết...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vừa mới chạy được mấy chục bước, trên mặt đất bỗng nhiên vươn ra một cái cột trảo, một phát bắt được cái chân nhỏ của Diệp Tĩnh Vũ đang bay nhanh, Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, Thiên Tôn trong tay run lên, đã trực tiếp chặt đứt cột trảo kia, thế nhưng thân thể của hắn lại do dự theo quán tính tiếp tục ném về phía trước, thanh trường thương vừa biến mất kia lại xuất hiện ở trước mặt hắn, mũi thương, mũi

thương của hắn, cứ như vậy không hề dừng lại, hướng mũi
thương đánh tới...

Đấu đấu đầu chữ điền 15.

Đối mặt một màn quỷ dị như thế, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng rất nhanh trấn định lại, tay trái cầm đao giương lên, một cái thiết ấn màu đen phá không mà ra, trong nháy mắt, đã lớn như ngọn núi, hung hăng đập tới phía trước...

“Ồ...” Dường như cảm nhận được uy áp kinh khủng của Chấn Thiên Ấn, phía trước truyền đến một tiếng hừ nhẹ, đầu thương vốn xuất hiện lại một lần nữa biến mất không thấy gì nữa, ngược lại trong hư không, truyền đến tiếng leng keng leng keng...

Diệp Tĩnh Vũ biết, đó là đối phương dùng võ lực thuần túy để ngăn cản Chấn Thiên Ấn công kích...

“Phụp...” tựa hồ là có người thổ huyết, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã lướt tới phía trước, Chấn Thiên ấn càng là thu vào trong tay, bất quá không có nửa điểm bóng người, chỉ là trong không khí, phiêu đảng một mùi máu tươi, cúi đầu nhìn, có thể nhìn thấy mặt đất nhỏ xuống một bãi máu nóng, còn có đạo đạo đạo khí nóng tản ra...

“Ta còn tưởng là yêu ma quỷ quái gì đây? Nguyên lai cũng là người đổ máu...” Nhìn điểm ấy, Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, bất quá trong lòng âm thầm kinh ngạc, Chấn Thiên ấn của mình có thể miêu sát cao thủ Tiên Thiên, đối phương lại có thể ngạnh kháng Chấn Thiên Ấn, bất quá phun ra một ngụm máu, thực lực này tối thiểu cũng là cảnh giới Tông Sư...

Bản thân tất nhiên không sợ, nhưng thuộc hạ của mình...

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền lo lắng, kỳ thật hẳn cũng minh bạch, Chấn Thiên ấn chính là Hồn khí huyền cấp, nhưng có thể đánh chết Vũ Thánh, chẳng qua Hồn Lực hiện tại của mình chỉ có cảnh giới Ngưng Hồn, căn bản khó có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó, cho dù mình dùng

hết toàn lực, nhiều nhất cũng chỉ có lực đánh chết Đại Tông Sư, nhưng đổi lại chính mình hao hết Hồn Lực, mặc cho người chém giết...

Đây là điều hắn không biết, hơn nữa lúc này thực lực bản thân hắn cũng đã có thể đối kháng cảnh giới Tông Sư, đối với an toàn của bản thân cũng không phải quá lo lắng, chỉ là lo lắng những thuộc hạ thực lực thấp kém kia, ở địa phương không nhìn thấy ánh mặt trời này, ai biết sẽ xuất hiện biến số gì...

Thanh âm của hắn vẫn quanh quẩn trong hạp cốc, nhưng vẫn không có chút hồi âm nào, thậm chí ngay cả một chút phong thanh cũng không có, tựa hồ người nọ cũng bị trọng thương, trốn đi xa mà thôi...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ biết, đối phương cũng không có rời đi, vẫn ở gần đó chờ đợi mình buông lỏng, sau đó cho mình một kích trí mạng...

Diệp Tĩnh Vũ không có đưa thần niệm của mình ra, bởi vì hắn biết rõ, chính Luân Hồi nhãn của mình cũng nhìn không thấu bốn nguyên, thần niệm cũng sẽ bị quấy nhiễu, căn bản sẽ không mang đến cho hắn quá nhiều thuận tiện...

Thiên Tôn nắm chặt tay, bước từng bước một về phía trước, trong đầu không ngừng suy nghĩ các nàng Hắc Minh Thi Hiên làm thế nào tách ra với mình, những người khác cũng thôi đi, nhưng tại sao Hắc Minh Thi Hiên mình một mực nắm tay cũng mất đi tung tích?

Tất cả những thứ này, rốt cuộc là ảo giác? Hay là cái gì?

Trong hạp cốc, lại là một mảnh yên tĩnh, chỉ là Diệp Tĩnh Vũ giẫm lên đồng bạch cốt kia, phát ra thanh âm răng rắc rắc rắc...

Lúc này, con mắt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên sáng lên một chút, chỗ mi tâm loé lên Luân Hồi nhãn, một đạo ngân mang bắn ra, mơ hồ trong đó, thấy được một tiểu hài mười mấy tuổi đang đứng cách đó không xa...

“Tiểu Thi Hiên?” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng vui vẻ, thân hình lao nhanh về phía trước, vồ vồ bả vai của tiểu nữ hài...

Bé gái dường như bị cái gì đó làm cho kinh hãi, đột nhiên quay đầu lại...

Một khuôn mặt không có mắt, không mũi, khuôn mặt không miệng xuất hiện trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, tóc gáy Diệp Tĩnh Vũ sau lưng lập tức dựng đứng lên...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp phản ứng, khuôn mặt không có ngũ quan bỗng nhiên nứt ra một lỗ hồng, một chùm sáng màu đen liền phóng tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, lệch đầu ra, đã tránh được chùm sáng màu đen. Thế nhưng trong tay tiểu nữ hài không biết từ lúc nào đã có thêm một con dao găm, hung hăng đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Tốc độ cực nhanh, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng không kịp phản ứng...

“Xoẹt...” một tiếng, thanh âm dao găm đâm vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ truyền đến, bụng dưới đau nhức kịch liệt, Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, Thiên Tôn đao trong tay lóe lên, đã cắt qua đầu bé gái, lập tức cái đầu bị nứt ra một cái miệng lớn cứ như vậy bay lên, nhưng không thấy máu tươi vẩy ra, ngược lại từng con côn trùng màu trắng lớn chừng ngón cái từ trong cổ chui ra...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mới biết, vậy mà thân thể do sâu độc tạo thành...

Nhìn vô số côn trùng màu trắng, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức trở nên trắng bệch, thực tâm trùng...

Vậy mà con Thực Tâm Trùng này lại là một loại chuyên ăn nội tạng người...

Những con côn trùng này không có cánh, nhưng thân thể bọn chúng lại giống như lò xo, cứ như vậy bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Bạo...” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không có thích sạch sẽ, nhưng cũng không muốn chạm đến thân thể mình như vậy, trong miệng hét lớn một tiếng, chiến văn cuồng bá trong nháy mắt

tuôn ra, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đem đám côn trùng màu trắng này đánh thành bột phấn...

Lúc này, trường thương biến mất trong đêm tối kia lại một lần nữa xuất hiện tại mi tâm Diệp Tĩnh, căn bản không cho Diệp Tĩnh Vũ thời gian suy nghĩ, cứ như vậy đâm vào...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới bị thương, lại sử dụng chiến văn cuồng bá, đối mặt với tình huống này, cho dù là Hồn Sư cảnh giới Linh hiển, hoặc tông sư cũng khó mà ngăn cản...

Nhưng hắn không phải là Linh Hiển Hồn Sư, cũng không phải Tông Sư, hắn là một chiến sĩ cấp năm, một gã dựa vào nhục thể đạt tới cấp năm biến thái siêu cấp...

Căn bản không cần điều động chân khí trong cơ thể, nhục thể cường hãn kia khiến cho hắn tại thời điểm này cực kỳ nguy hiểm nhanh chóng lui về phía sau, một bước phóng ra, dĩ nhiên chính là mấy mét cự ly, cứng rắn né tránh một kích trí mạng kia...

Nhưng ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị nén đau phản kích, một vòng u quang từ đỉnh đầu hắn rơi xuống, hung hăng bổ tới đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ nó...” Đôi mắt cực diện khẩn trương như thế, Diệp Tĩnh Vũ nhin không được mắng to một tiếng, mãnh liệt vươn hai ngón tay ra, một đạo hào quang màu vàng từ giữa hai ngón tay bắn ra, thẳng hướng đỉnh đầu vọt tới, chính là Linh Tê Kiếm Chỉ...

“Cạch...” Một tiếng, tựa hồ cũng ý thức được uy lực một chỉ này, hắc quang trên đỉnh đầu trong nháy mắt chuyển hướng, chặn lại một chỉ cuồng bạo này...

Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này, liên tục thối lui mấy chục bước, nhưng sau lưng đã sớm ướt nhẹp mồ hôi lạnh, một sát na vừa rồi, hắn cách tử vong gần như thế...

“Đại nhân...” Lúc này trong bóng tối bỗng vang lên một tràng thanh âm, Diệp Tĩnh Vũ vui mừng, lực lượng trong cơ thể cũng không tiếp tục giữ lại nữa, Hồn Lực khổng lồ ngưng tụ ngay mi tâm, từng gợn sóng màu vàng không ngừng từ mi tâm sáng lên, hung hăng phóng ra bốn phía...

Mượn gợn sóng màu vàng này, Diệp Tĩnh Vũ thấy được hai người tập kích mình cách đó không xa. Một người là nữ nhân tóc tai bù xù như nữ quỷ vừa rồi, trong tay nắm một thanh chuỷ thủ đen kịt, người kia, dung mạo anh tuấn, mặc một thân áo trắng, tay cầm một thanh trường thương thương toàn thân trong suốt...

Xà Xà Xà Chương mười tám, Xà Xà.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” Lúc này, tên cùng cấp với Giang Minh kia, tên là Tiêu Nghiêu mang theo vài tên Vân vệ đi tới sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ đều mang thương tích trên người, thần sắc mỗi một, hiển nhiên đã bị thương rất nghiêm trọng...

“Ta không sao, các huynh đệ thế nào rồi?” Diệp Tĩnh nhú mày, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai người kia, vốn tưởng rằng đến viện trợ, nhưng xem ra, những người này không phải là mình túi quần áo nên cảm tạ ông trời rồi...

“Đi theo huynh đệ của ta chỉ còn lại bao nhiêu người như vậy...” Tiêu Nghiêu thần sắc bi thương nói, bất quá trong mắt hắn vẫn kiên định như vậy, ánh mắt cũng đồng dạng nhìn về phía một nam một nữ phía trước...

“Lui...” Diệp Tĩnh Vũ một tay nắm chặt Thiên Tôn, nhưng lại hạ lệnh như vậy. Hắn biết, nếu những người này vẫn ở chỗ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị nguy hiểm giết chết. Mình thật vất vả mới có thể tiến vào một tổ chức đặc thù như Vân Vệ, còn chưa thành lập thế lực của mình, làm sao có thể để bọn họ chết một cách dễ dàng như vậy được?

“Nhưng đại nhân, chúng ta đã căn bản tìm không thấy đường lui...” Tiêu Nghiêu lại khó xử nói, bọn họ mặc dù có mắt mèo, có thể nhìn rõ con đường phía trước, thế nhưng hẻm núi này lại là một cái trận pháp kỳ diệu, vòng tới vòng lui, vậy mà đều là đảo quanh tại chỗ, có thể gặp gỡ Diệp Tĩnh Vũ, cũng là vận khí...

Nghe được lời nói của Tiêu Nghiêu, Diệp Tĩnh Vũ cau mày lại, ánh mắt bắn về phía hai người phía trước càng thêm băng lãnh...

Hai người tựa hồ cũng biết hiện tại muốn giết Diệp Tĩnh Vũ không dễ, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, thật vất vả

mới khóa chặt Diệp Tĩnh Vũ của bọn họ, làm sao chịu bỏ qua. Hai người này một mực ở tại chỗ này, mặc kệ những quỷ dị này có quan hệ hay không, bọn họ nhất định biết làm sao để đi ra ngoài, tự nhiên không thể cứ như vậy thả hắn đi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lao nhanh về phía hai người, Tiêu Nghiêu giật mình, nhưng không lập tức đuổi theo, ông ta biết thực lực đám người mình còn chưa đủ để ở lại nơi nguy cơ trùng trùng điệp điệp này, cho nên chỉ khiến mấy người bên cạnh cẩn thận...

Nhưng đúng lúc này, trên mặt đất truyền đến âm thanh sần sật, mấy người theo tiếng nhìn lại, liền thấy cách đó không xa, một đồng lớn đồ vật lít nha lít nhít bò tới đám người mình, nhìn kỹ lại, dĩ nhiên là từng con rắn...

Lớn nhất không quá một mét, nhỏ nhất không đến một thước, nhưng chúng lại thắng ở số lượng, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu con mắt lộ ra âm lãnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Tiêu Nghiêu...

Cho dù đám người Tiêu Nghiêu đều là vân vệ tinh nhuệ, tâm trí cực kỳ kiên định, thế nhưng thấy được nhiều rắn như vậy, cũng tê cả da đầu...

“Lui...” Tiêu Nghiêu trực tiếp hạ lệnh, bọn họ chỉ có vài người, đối mặt với nhiều độc xà như vậy, nào còn có đạo lý thủ thắng...

“Đại nhân, chúng ta đã bị bao vây rồi...” Một tên Vân Vệ khác khóc lóc thảm thiết, Tiêu Nghiêu quay đầu lại nhìn, mới phát hiện bốn phía tất cả đều là loại rắn nhỏ lít nha lít nhít này, mắt mèo có thể nhìn thấy khoảng cách mấy chục mét phía trước, nhưng đập vào mắt, tất cả đều là loại rắn độc này, ngay cả một khe hở cũng không lưu lại...

Cảnh tượng như thế, trong mắt mọi người đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng...

Nhưng dù sao bọn họ cũng là Vân Vệ, dù sao cũng là cơ cấu đặc vụ của Thục Vân Quốc, cho dù biết rõ hắn phải chết, cả đám cũng rút vũ khí của mình ra, chuẩn bị trước khi chết giết

thêm vài con độc xà, giảm bớt một phần nguy hiểm cho đồng bọn của mình...

“Vèo...” Một con rắn độc cách Tiêu Nghiêu chỉ không đến hai mét vậy mà trực tiếp từ dưới đất bắn lên, liền nhào tới Tiêu Quyên...

Tiêu Nghiêu tốt xấu cũng là một võ sư, trường đao trong tay run lên, con rắn độc này trong nháy mắt bị chém thành hai đoạn, trong cơ thể vậy mà phun ra máu tươi màu đen...

Tiêu Nghiêu biến sắc, biết đây là kịch độc chi xà, một tay vươn vào trong túi, lấy ra một viên thuốc, liền nhét vào trong miệng, những người khác cũng móc từ trong ngực ra một viên thuốc, đồng dạng nuốt xuống...

Đây là dược hoàn do Vân Vệ tự mình nghiên cứu chế tạo, có thể giải độc rắn bình thường, rắn ở đây không phải rắn bình thường, không phải là thứ mà mấy người có thể suy xét...

Lúc này, càng ngày càng nhiều rắn độc đánh tới, tốc độ của chúng cực nhanh, không ngờ lại giống như từng mũi tên nhọn...

Bất kể là Tiêu Nghiêu, hay là vài tên Vân vệ còn lại, nhìn thấy nhiều rắn độc như vậy, biết căn bản không thể tránh thoát, chân khí trong cơ thể không ngừng ngưng tụ trong trường đao, một tay không ngừng vung ra, từng con rắn độc cứ như vậy bị bọn chúng chặt đứt, máu đen phun ra toàn thân bọn chúng đều là...

Thỉnh thoảng cũng có độc xà cắn bọn họ, trên vai, trên cánh tay, trên đùi, đầu gối treo đầy rắn độc, sắc mặt bọn họ càng ngày càng đen, thần sắc bọn họ lại càng ngày càng sa sút...

Mặc dù giải dược của bọn họ có hiệu quả ngăn cản độc tố lan tràn, thế nhưng nhiều rắn độc như vậy, cho dù không có độc cũng có thể cắn chết bọn họ...

Một tên Vân Vệ ngã xuống, tiếp theo là tên thứ hai, tiếp theo là tên thứ ba...

Tiêu Nghiêu đã quên đi sợ hãi, quên mất tuyệt vọng, hắn chỉ là bản năng vung trường đao trong tay, điên cuồng chém giết

những con rắn độc kia, một con lại một con rắn cứ như vậy bị hấn chém thành hai nửa, trước người hấn, thân rắn đã chắt đến đầu gối, mà tốc độ vung đao của hấn cũng càng ngày càng chậm, sắc mặt cũng càng ngày càng đen...

Sinh tức đang không ngừng ly thể mà đi...

Cuối cùng, cuối cùng vẫn ngã trên mặt đất, trong mắt tràn đầy mờ mịt, vô số rắn nhỏ bò lên trên người hấn, bắt đầu cắn chặt lấy huyết nhục của hấn...

Rắn, đều là toàn bộ cùng một chỗ nuốt, nhưng những con rắn nhỏ này vậy mà từng ngụm từng ngụm cắn xé thi thể đám người Tiêu Nghiêu, tràng diện rất kinh khủng...

Lúc này, một gã mặc trang phục màu sắc rực rỡ, toàn thân phủ đầy tiểu xà, thân sắc âm lãnh, nhưng sắc mặt lại là một nam tử màu xám trắng chậm rãi đi tới, nhìn mấy thi thể không ngừng bị cắn nuốt kia, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

“Hài tử, từ từ ăn đi, còn có thức ăn ngon hơn đang chờ sẵn các ngươi đấy...” Nói xong, nam tử quay người chạy về hướng Diệp Tĩnh Vũ rời đi, mà những con rắn nhỏ ăn no hoặc không có cơ hội gặm ăn lại đi theo sau lưng hấn, tiến sâu vào trong hạp cốt...

Diệp Tĩnh Vũ không biết mấy người Tiêu Nghiêu vừa rồi còn nhìn thấy đã chết thảm, hấn lao lực khóa lại khí cơ của hai người, căn bản không cho hai người có cơ hội đào thoát...

Tựa hồ cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ đuổi theo không bỏ, nam tử cầm thương kia bỗng nhiên quay người, một thương đâm tới tim Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, Thiên Tôn trong tay lóc lên, hung hăng chém về phía thân thương...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, Thiên Tôn va chạm với trường thương kia, Diệp Tĩnh Vũ dựa vào lực đao cường đại, còn có thể nắm chặt chuôi đao, mà người kia tựa hồ cũng biết lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ rất lớn, tay cầm thương buông lỏng, tránh được lực phản chấn cường đại kia, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp phát động đợt công kích thứ hai, hấn đã

một tay nắm lấy chuỗi thương, nhẹ nhàng kéo một cái, sau đó lại đâm thẳng vào mi tâm Diệp Tĩnh...

Chương 187 thương thương thương

Diệp Tĩnh Vũ nào ngờ thương pháp của người này lại độc đạo đến vậy, trong lòng hơi kinh ngạc, bất quá thân thể một mực lướt về phía trước lại ngừng lại, thân thể cứng rắn uốn éo, tránh được một thương trí mạng này...

Muốn thuận theo thân thương giết tới nam tử kia, thế nhưng nam tử kia tựa hồ đã sớm đoán được như thế, tay cầm thương lắc một cái, thân thương sáng long lanh hướng mặt Diệp Tĩnh Vũ bắn tới...

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù rất tin tưởng cường độ thân thể của mình, thế nhưng khuôn mặt tuần mỹ của mình cũng không bị tổn thương gì, đành phải tiếp tục tránh sang bên trái...

Lúc này, nữ tử kia đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết nàng không hề rời đi...

Chỉ có điều khí tức của nàng đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối, không cách nào nắm chắc...

Nam tử dường như đã cảm nhận được khí tức của đồng bạn mình biến mất trong bóng tối, trong mắt chớp động hào quang, trường thương trong tay liên tục run run, từng đạo thương hoa mỹ lệ nở rộ trên mũi thương, không ngừng phóng tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, Thiên Tôn trong tay liên tục huy động, chiêu thứ nhất Kinh Lôi đao quyết Kinh Lôi Liệt trảm đã đại thành, tốc độ cực nhanh, vậy mà đón hết thương hoa của nam tử...

Nam tử dường như cũng không ngờ tốc độ xuất đao của Diệp Tĩnh Vũ lại nhanh như vậy, thân ảnh bỗng nhiên thối lui, Diệp Tĩnh Vũ lập tức đuổi gấp... Thế nhưng nam tử vừa lui ra bảy bước, thân thể đột nhiên nhảy lên, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trong cơ thể gã bộc phát ra, thanh trường thương óng ánh sáng long lanh kia vậy mà nổi lên đạo đạo ánh sáng màu lam,

hơn nữa ánh sáng càng ngày càng sáng, lực lượng phát ra cũng càng ngày càng khủng bố...

“Diệt Thế Thương...” Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, nam tử càng lên trời cao đã đột nhiên đâm ra một thương...

Một thương này nhìn như không có gì lạ, thế nhưng dưới một thương này, Diệp Tĩnh Vũ lại phảng phát toàn bộ thiên địa đều đang sụp đổ...

Thân thương dài kia, càng giống như biến thành một con Thần Long, một con Thần Long muốn đột phá bầu trời, mà chính mình, chính là con sấu cái kiến ngăn cản Thần Long kia...

Con Thần Long kia đang há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía mình...

Đôi mắt với cục diện gần như phải chết này, Diệp Tĩnh Vũ lại vô cùng bình tĩnh, hai tay nắm chặt thân đao, chân khí trong cơ thể điên cuồng hướng về hai tay ngưng tụ lại, thân đao đen kịt kia phát ra tiếng động ong ong, phảng phát như đang hung phấn vậy...

Kinh Lôi Liệt trăm...

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên trở tay rút đao, từ trên xuống dưới, hung hăng chém về phía trường thương đang bay nhanh đến kia...

Trên thân đao, lập tức sáng lên từng đạo điện mang, từng dòng điện màu tím không ngừng tán loạn, vỏ ngoài loang lổ gỉ sét kia vậy mà cũng phát ra tiếng vang thanh thúy như lúc này, tựa hồ đang vỡ vụn...

Đao khí kinh khủng từ trên thân đao bắn ra, trong hư không phát ra tiếng vù vù, mơ hồ có một khe hở rất nhỏ xuất hiện, đó là dấu hiệu đao khí cường đại xé rách hư không...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ va mạnh vào trường thương của đối phương...

Một quang cầu chói mắt từ giữa hai người sáng lên, tiếp đó trong nháy mắt nổ tung, thân thể Diệp Tĩnh Vũ và tên nam tử kia lập tức bị bắn ra ngoài, một ngụm máu tươi trực tiếp từ khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra ngoài, tên nam tử kia lại

càng thảm hại hơn, ngoại trừ miệng lớn phun ra máu tươi, phản lực cực lớn trực tiếp chấn nứt miệng hổ của hắn ra, trường thương trong tay cũng không cầm được, cứ như vậy rơi xuống một bên...

“Thương...” Trong hư không bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hô của một nữ tử, thanh âm uyển chuyển dễ nghe như nghe, phảng phất như đến từ thiên ngoại...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không kịp lắng nghe thanh âm này đến từ nơi nào, liền cảm nhận được bên trái hàn ý đang kéo tới, lúc này thân thể của mình vẫn còn đang trong quá trình bay ngược, nào có chỗ mượn lực...

“Mau...” Bất quá hắn cũng không sót ruột chút nào, Chấn Thiên ấn rời khỏi tay, trực tiếp xuất hiện ở phía trên của mình, đã lớn mấy trượng, hung hăng hướng nữ tử muốn đánh lên mình kia ném tới...

“Như Thủy...” Nam tử sớm đã biết uy lực cường đại của Chấn Thiên Ấn kia, vừa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lần nữa tế ra Chấn Thiên Ấn, trong miệng cũng truyền đến một tiếng thét kinh hãi, trong mắt càng lộ ra vẻ lo lắng...

Nhìn thấy Chấn Thiên Ấn bay nhanh đến, trên gương mặt tái nhợt kinh khủng của ả lại lộ ra một tia sợ hãi, trong miệng bỗng phun ra một ngụm máu tươi, một bóng người từ trong cơ thể ả đi ra. Chỉ trong vài bước, đã nhảy ra mấy chục bước, vừa vặn tránh được phạm vi công kích của Chấn Thiên Ấn, tuy nhiên Chấn Thiên Ấn lại đập nát bộ thân thể vốn có của ả...

“Phụp...” tựa hồ bị tổn thương quá lớn, nữ tử lại phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần cực kỳ uể oải...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng khẽ động, đây rốt cuộc là công pháp gì? Lại có thể hóa ra phân thân chân thật như thế? Ban đầu còn tưởng là ảo ảnh chứ? Nhưng hiện tại hắn khẳng định đó là phân thân thật sự, chẳng qua là có chút hư ảo mà thôi...

Thế nhưng Chấn Thiên Ấn mặc dù không diệt sát được nữ tử kia hoàn toàn, nhưng lại thành công quấy nhiễu nàng kia, còn làm nàng trọng thương. Lúc này Diệp Tĩnh Vũ cũng đã rơi xuống đất, xoay người một cái đã đánh tới nữ tử kia, Thiên

Tôn trong tay run lên, mang theo uy áp kinh khủng, trùm tới nữ tử kia...

Cảm nhận được đao khí kinh khủng của Thiên Tôn đao, sắc mặt nữ tử lại một lần nữa biến đổi, vừa rồi nàng bị trọng thương làm sao còn có thể ngăn cản, chỉ có thể ra sức giơ đao găm trong tay...

“Đinh lang...” Một tiếng giòn vang, Diệp Tĩnh Vũ toàn lực một đao hung hăng chém lên chủ thủ, lập tức chân bay chủ thủ ra ngoài. Nữ tử bị chấn động đến mức hai tay tê dại, thân thể liên tiếp lui về phía sau...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, bước chân lóe lên, lại một lần nữa đi tới bên người nữ tử, Thiên Tôn đao trong tay không chút lưu tình chém về phía cổ của nữ tử...

“Đừng...” Tựa hồ cảm nhận được sát ý cường đại trong một đao kia của Diệp Tĩnh Vũ, tên nam tử vừa rồi trong miệng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, vừa rồi ngã trên mặt đất hấn ra sức bò lên, cũng không tháo trường thương bên cạnh xuống, cứ như vậy hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ đánh tới...

Tốc độ của hắn cực nhanh, hơn nữa một cỗ lực lượng kinh khủng từ trong cơ thể hắn không ngừng bộc phát ra, tựa hồ muốn đồng quy vu tận với Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được tuyệt vọng trong mắt nam tử, cảm nhận được sự phản nộ trong mắt nam tử, cảm nhận được sát ý đồng quy vu tận trong mắt nam tử, Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ rất xảo diệu dừng ở trên cổ nữ tử...

“Nếu ngươi bước thêm một bước nữa cẩn thận ta sẽ ăn tươi nuốt sống đầu nàng...” Một câu nhàn nhạt từ trong miệng truyền ra, nam tử vốn đang chạy như điên phía trước lập tức khựng lại, cưỡng ép đè xuống lực lượng cuồng bạo trong cơ thể. Vốn dĩ gã đã bị thương, nào chịu nổi giày vò như vậy, lại phun ra một ngụm máu tươi...

Vết thương của Nam Cung số 118.8.8

“Người... thả nàng...” Tựa hồ nguyên nhân rất ít nói chuyện, ngữ khí nam tử này vậy mà có chút khác biệt...

“Người bảo ta thả thì ta thả? Có nhiều mặt mũi không?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng lại cổ quái, nhìn bộ dạng gia hỏa này thế nào, tựa hồ rất quan tâm nữ nhân này? Chẳng lẽ đây là người yêu nàng ta hay sao?

Đừng nói Diệp Tĩnh Vũ đã quen nhìn các mỹ nữ, cho dù vài năm chưa từng gặp nữ nhân, cũng sẽ không có nửa điểm ý nghĩ đối với nữ tử này, bởi vì trong mắt hắn, đây căn bản không phải là nữ nhân, mà là một cỗ nữ thi, một cỗ nữ thi biết cử động mà thôi...

“Người muốn thế nào?” Nhìn thấy thanh thiết đao màu đen trong tay Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy gác trên cổ nữ tử, nam tử trong mắt tràn ngập lo lắng, ánh mắt của gã lại càng khẩn trương...

Chứng kiến bộ dáng nam tử khẩn trương như thế, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng đại định, mặc kệ giữa hai người này có quan hệ thế nào, nhưng ít nhất biết nam tử này rất để ý nữ nhân này, điểm này cũng đủ rồi...

“Người của ta đã vào trong hạp cốc, ta muốn người đảm bảo an toàn cho bọn họ...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng có thể ẩn nấp trong bóng tối này, tập kích bản thân, điểm này đủ để chứng minh bọn họ rất quen thuộc nơi này...

“Không có khả năng...” Ai ngờ trả lời Diệp Tĩnh Vũ lại kiên định như thế...

“Sao vậy?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, Thiên Tôn Đao đang đeo trên cổ nữ tử kia lại xiết chặt, mơ hồ nhìn thấy một vết máu nhàn nhạt xuất hiện trên cổ gầy gò...

“Bách Táng cốc không chỉ có hai người chúng ta, cho dù chúng ta không giết đồng bạn của người, những người khác cũng đã động thủ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt thiết đao trong tay, nam tử kia vội vàng mở miệng nói...

“Hả?” Lòng mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu lại, chẳng lẽ trong này còn có những người khác sao?

“Ha ha, Nam Cung Thương, người nói cũng đã nói quá nhiều, chẳng lẽ ngươi muốn cùng người này chết sao?” Lúc này, lại truyền đến một trận thanh âm âm trầm đáng sợ, phảng phất không phải từ trong miệng nói ra, mà là từ cổ họng trực tiếp nhảy ra...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng căng thẳng, còn chưa lấy lại tinh thần, đã cảm giác được sau lưng có một đạo hàn ý đánh tới, thân thể xoay tròn một cái, Thiên Tôn đao trong tay lập tức chém tới sau lưng...

“Xoẹt...” một tiếng, một con rắn nhỏ màu đen bị một đao của hắn chém thành hai đoạn, tuy nhiên cô gái kia nhân cơ hội này, thân thể lóe lên, đã đi tới trước người nam tử anh tuấn kia, một tay đỡ lấy...

“Thương, người không sao chứ...” Nữ tử ôn nhu nói, thanh âm uyển chuyển êm tai, nếu như không phải nhìn khuôn mặt tái nhợt đáng sợ của nàng, tuyệt đối cho rằng đây là thanh âm chỉ có ở nhân gian tiên tử mới có...

“Ta không sao...” Nam tử tên Nam Cung Thương kia lắc đầu, một tay trái, trường thương rơi ở phía xa kia đã lại một lần nữa tới tay hắn...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý hai người lời ngon tiếng ngọt, hai mắt hắn đã rơi vào bên trái đằng trước. Nơi đó, một nam tử mặc hoa văn lục sắc, trên người đầy rắn nhỏ từng bước một đi tới, sau lưng hắn là hàng ngàn hàng vạn con rắn độc lớn nhỏ...

Nhìn thấy nhiều rắn như vậy, cho dù lá gan của hắn rất lớn nhưng lúc này cũng tê dại cả da đầu...

Bất quá hắn rất nhanh trấn tĩnh lại, nam một nữ kia đã bị mình đánh trọng thương, cho dù sức chiến đấu cũng không mạnh, uy

hiếp lớn nhất bây giờ chính là nam tử trước mắt có thể điều khiển độc xà...

“Nam Cung bị thương, Y Nhược Thủy, hai người các người còn là cao thủ tông sư, vậy mà ngay cả một tên phế vật như vậy cũng không đối phó được, thật khiến cho ta thất vọng...” Người nọ lại không nhìn Diệp Tĩnh Vũ lấy một cái, ánh mắt ngược lại quét về phía Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy, trong mắt tràn đầy khinh thường...

“Hắn không phải là võ sư Tiên Thiên bình thường, hắn...” Nữ tử kia bất mãn, đang định lên tiếng biện giải, lại bị Nam Cung bên cạnh hắn cắt ngang...

“Như nước, không nên nhiều lời, ta muốn xem Công Tôn Tiêu đối phó như thế nào...” Nam Cung Thương lạnh lùng nói, nhưng nữ tử kéo cổ tay nàng lui về phía sau...

“Nam Cung bị thương? Theo Nhược Thủy? Công Tôn Huệ? Ha ha, xem ra các người đều không phải là nhân vật đơn giản...” Nghe được mấy người đối thoại, Diệp Tĩnh Vũ hờ hững nở nụ cười, nhưng trong lòng thì kinh ngạc, Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy đều là cao thủ tông sư?

Lại bị mình dễ dàng đánh trọng thương, thì ra bất tri bất giác, thực lực của mình đã đạt đến tình trạng như vậy...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng minh bạch, hiện tại chỗ dựa lớn nhất của mình là Chấn Thiên ấn, nếu như không có Chấn Thiên ấn, khả năng chính mình đã sớm bị hai người liên thủ chém giết, làm sao còn có thể sống đến bây giờ...

Cũng may nhờ có vị tiền bối Thiên Tuyết Phong kia...

“Hắc hắc, đâu chỉ đơn giản như vậy, người từ bên ngoài đến, là chính người thúc thủ chịu trời, hay là để đảm bảo bối của ta đến ăn thịt của người, uống máu người?” Nam tử tên Công Tôn Hâm lại cười gian xảo một tiếng...

“Thúc thủ chịu trời? Ha ha, người nói là người à...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, tay phải cầm đao càng nắm chặt, nhưng không lập tức tiến công, tuy nói hắn dựa vào Chấn Thiên ấn đã thương hai gã cao thủ tông sư, nhưng chính mình cũng bị thương, hơn nữa hai lần té ra Chấn Thiên ấn, hồn lực

của hắn đã tiêu hao một phần ba, hôm nay tối đa còn có thể té ra bốn lần...

Nhưng hắn lại biết, chính mình chỉ có ba cơ hội, nếu hồn lực của mình hoàn toàn tiêu hao hết, vậy tinh thần lực của mình khẳng định sẽ tổn hao nhiều, còn lấy cái gì đi liều mạng với đối phương...

Nếu không phải thân thể hắn đã đạt đến ngũ cấp, cường đại hơn xa so với tông sư cao thủ bình thường, nào còn có năng lực tái chiến...

“Đúng là một tiểu gia hỏa cuồng vọng, bảo bối, ăn uống gì đó...” Công Tôn Tiêu cười lạnh một tiếng, trong miệng truyền đến một tràng âm thanh kỳ quái, tiếp theo lại thấy đám độc xà phía sau hắn như phát điên, nhào về phía trước...

Nhìn vào rắn độc lít nha lít nhít kia, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ loé lên ngân mang, trong nháy mắt cuồng bá chiến văn nổ ra, từng gợn sóng màu vàng phóng ra...

Đầu độc xà kia bắn lên đụng vào gợn sóng mãnh liệt này, toàn bộ nổ tung ra, huyết dịch màu đen vẩy ra bốn phía, rách nát thệt nát văng tung tóe khắp nơi, chỉ trong nháy mắt, ít nhất mấy gợn sóng như những con độc xà màu trắng này bị đánh thành mảnh vụn...

Công Tôn Hãn ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, hắn thật sự không nghĩ tới, người này lại là một Hồn Sư, còn là một Hồn Sư đạt tới Ngưng Hồn Cảnh...

“Vèo...” Không đợi Công Tôn Tiêu phản ứng, Diệp Tĩnh Vũ đã sử dụng Tuyệt Dao phá không, thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện trước người Công Tôn Hãn, Thiên Tôn trong tay hung hăng vạch về phía thân thể Công Tôn Hãn...

“Xoẹt...” một tiếng, căn bản không để cho Công Tôn Hãn bất kỳ cơ hội tránh né nào, Thiên Tôn đao không chút lưu tình chui vào thân thể Công Tôn Tiêu, huyết dịch trên người gã lại không chảy ra một giọt nào, vậy mà đều bị Thiên Tôn đao hấp thu...

Chương 1 1 2.

Công Tôn Mẫn lộ ra thần sắc không cam lòng tuyệt vọng, miệng hần há to, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng lại không nói ra, cả người cứ như vậy chậm rãi ngã xuống...

“A...” Ngay lúc Công Tôn Hâm mất đi sinh cơ, trong hạp cốc bỗng vang lên tiếng thét chói tai...

Giọng nói kia tràn ngập phẫn nộ, tràn ngập bi thương, tràn ngập cuồng bạo...

Nam Cung Thương và Y Như Thủy đều biến sắc, Diệp Tĩnh Vũ lại như rụng mảy, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp khổng lồ chạy thẳng tới bên này...

“Ầm ầm...” Căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, một cỗ lực đạo cực lớn hung hăng đánh vào lồng ngực của hần, lập tức cả người hần bị văng ra ngoài...

Lại một ngụm máu tươi phun ra, ngay cả xương ngực cũng mơ hồ có tiếng vỡ vụn...

Cuối cùng thân thể rơi thật mạnh trên mặt đất, toàn thân đau đớn một hồi...

Cổ nén cảm giác xương vỡ vụn đau nhức, Diệp Tĩnh Vũ khó khăn ngẩng đầu lên, liền thấy một thân ảnh khổng lồ từ trong bóng tối đi tới, đó là một con rắn, một con rắn cực lớn đến khó có thể tưởng tượng, dài hơn mười trượng, nói hai cánh trên lưng có rộng bảy tám mét, dường như có thể bay lên bất cứ lúc nào...

Miệng ong hơi mở ra, lộ ra hai cái răng độc lóe hàn quang, lưỡi rắn đỏ sẫm thè ra, không sợ hãi chút nào...

Mà cái đuôi rắn cực lớn kia, càng là quẫy xuống...

Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, vừa rồi công kích mình chính là cái đuôi rắn cực lớn này, chỉ là hần thật sự khó có thể tưởng

tượng, tốc độ con rắn này nhanh như vậy, căn bản không hề có dấu hiệu nào, cứ như vậy quất lên người mình...

Hơn nữa lực đạo to lớn như vậy, rốt cuộc là cái gì...

Thế nhưng càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ chính là ở trên đầu đại xà, lại còn mọc ra một cái mào rắn thật lớn, cái mào rắn kia tản ra hai bên, giống như một cái ghế dựa mềm mại, ở nơi đó có một nữ tử đang nằm...

Một nữ tử dáng người uyển chuyển, da thịt bóng loáng, nhưng không có cái gì ăn mặc tuyệt mỹ...

Chỉ có điều, mái tóc dài màu xanh lục của nàng cứ quấn quanh người nàng như là từng con rắn nhỏ, chặn đứng những vị trí quan trọng...

Nhưng dù là như vậy, thân thể khiến người ta phát cuồng kia vẫn có thể hiện ra, mà khuôn mặt của nàng, lại càng không thể bắt bẻ...

Chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn xinh xắn cực kỳ khả ái, đôi mắt cực kỳ tinh xảo, tất cả đều nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết, đây tuyệt đối là một mỹ nữ nhất đẳng...

Một nữ nhân cực kỳ yêu dị...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ không có tâm tư thương thức nữ tử yêu dị bậc này, bởi vì trên mặt nữ tử lộ ra vẻ phần nộ, đôi mắt tinh xảo kia, càng lộ ra một cỗ băng lãnh tuyệt đối...

Sát ý mãnh liệt không hề giữ lại phóng xuất ra, khóa chặt Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn nữ nhân với ánh mắt lạnh như băng kia, lại là tâm chí Diệp Tĩnh Vũ kiên định, vậy mà cũng khẽ run lên...

Rốt cuộc nữ nhân này là ai?

Thương Nam Cung và Y Như Thủy đã sớm lui ra xa, trong mắt bọn họ cũng lộ ra thần sắc sợ hãi, tựa hồ rất kiêng kỵ nữ tử yêu dị nằm trên mào rắn này...

“Người vậy mà giết được hắn, người lại dám giết hắn, người... Người... Người.. Cô gái người...” Cô gái người đã đứng lên, khiến bản thân nàng càng thêm mê người, chỉ tiếc mái tóc dài

màu xanh lục của nàng vẫn vây quanh thân thể nàng, không có nửa điểm xuân quang tiết ra ngoài...

Bất quá khi nhìn bộ dáng phần nộ của nàng, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ lập tức nổi lên mấy chữ —— xOOOOOSSSSO...

“Giết thì cũng đã giết rồi, ngươi cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ giãy dụa đứng lên, Luân Hồi ở mi tâm lóe lên từng đạo ngân quang, hần phát hiện nữ tử này mặc dù có thể không chế dị chủng này tối thiểu đã đạt tới lục cấp, nhưng thực lực bản thân nàng lại nhiều nhất chỉ là Tiên Thiên cảnh giới mà thôi...

Chỉ cần tìm đúng cơ hội, giết chết nàng cũng không phải không có khả năng...

Đương nhiên, chuyện ác liệt phá hoại Diệp Tĩnh Vũ luôn luôn không thích làm, nhưng là quan hệ đến tính mạng của mình, lại là chuyện khác...

“Nam Cung bị thương, ta muốn ngươi lập tức giết chết kẻ này, nếu không cả đời này ngươi cũng đừng mơ tưởng tới Anh Linh Hoa...” Lúc này, nữ tử đứng trên xà quan hướng về phía Nam Cung Thương nói ra...

Nam Cung Thương nhướn mày, đang muốn nâng thương tiễn lên, lại bị Y Nhược Thủy bên cạnh kéo lại...

“Đừng, bị thương, ngươi đã bị trọng thương, ngươi không phải đối thủ của hắn...” Ánh mắt Y Nhược Thủy lộ ra ánh mắt cầu khẩn...

“Nhưng mà không có Anh Linh Hoa, hình dáng của ngươi...” Nam Cung Thương lại nhướn mày, ánh mắt lộ ra vẻ do dự...

“Nếu ngươi xảy ra chuyện gì không hay, cho dù khôi phục mỹ lệ thì đã sao?” Trong mắt Y Nhược Thủy lại nổi lên từng giọt nước mắt...

“Như Thủy...” Nam Cung Thương quay đầu nhìn về phía Y Nhược Thủy, trên mặt lộ ra vẻ ái luyến thật sâu, nhưng lại không để ý Diệp Tĩnh Vũ và nữ tử yêu dị ở phía xa, trực tiếp hướng bờ môi trắng nhợt của Y Nhược Thủy mà đi tới...

Y Nhược Thủy sửng sốt, còn chưa phục hồi lại tinh thần, đôi môi bị thương của Nam Cung đã hằn lên đôi môi mỏng của cô,

ngay sau đó liền cảm giác sau gáy mình đau xót, ý thức mơ hồ...

“Nhược Thủy, ta đã đáp ứng ngươi, nhất định phải cho ngươi dung nhan xinh đẹp nhất thế gian, ta nhất định sẽ làm được, hơn nữa ta cũng đồng ý với ngươi, ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì...” Nhẹ nhàng đặt cô gái đang mang trong ngực xuống đất, Nam Cung Thương lại một lần nữa nhắc trường thương trong tay lên, đi về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ há hốc miệng, đôi với dũng khí bị Nam Cung Thương, trong lòng hấn thật sự bội phục đến cực điểm, lại dám khề hôn một khuôn mặt không khác gì nữ thi, dũng khí của gia hỏa này thật đáng khen...

Bất quá trong mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ cũng đoán được đôi tình nhân trước mắt này, tựa hồ có một đoạn cổ sự kỳ diệu, mà giữa bọn họ cùng nữ tử yêu dị này, chắc hẳn là có liên quan tới lợi ích nào đó...

Anh linh hoa, rốt cuộc là hoa gì đây?

Nhìn thần sắc kiên quyết của Nam Cung Thương, không biết vì sao trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại sinh ra một tia kính nể...

Kính nể sự chấp nhất của hấn đối với tình yêu, cho dù người mình yêu đã trở nên xấu xí như vậy, hấn vẫn rất yêu thương đối phương...

Càng là vì đối phương, không tiếc hi sinh tính mạng của mình...

Đây là chân tình cao quý cỡ nào...

Nhưng khi thấy Nam Cung Thương đi từng bước về phía mình, hấn lại biết rằng chấp nhất của đối phương đối với tình yêu là ở trên cái chết của mình, hấn cũng không phải là một người vì người khác mà kính dâng tính mạng mình, nhìn thấy vết thương của Nam Cung càng ngày càng gần, Diệp Tĩnh Vũ đã vỡ vụn xương ngực biết cho dù mình có miễn cưỡng giết được Nam Cung Thương, đối mặt với con rắn rết to lớn kia, cũng là chết không thể nghi ngờ gì nữa...

Một tiếng rầm nhỏ vang lên, Diệp Tĩnh Vũ đưa ra một khẩu hỏa pháo phiên bản thu nhỏ trong Càn Khôn Trạc, trực tiếp gác ở trước người mình, trong tay lại thêm một khối hỏa thạch, tùy thời đều có thể đốt cháy hỏa pháo kia...

Vừa nhìn thấy đại pháo xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, con mắt của Nam Cung Thương sắp lồi ra ngoài, con mẹ nó cái gì? Ra ngoài thám hiểm còn phải mang theo hỏa pháo, điều này còn có đạo lý hay không?

Triều tịch, đây là năm ghé thăm thứ tám mười ba. Công Tôn Hương vui vẻ.

Nữ tử yêu dị đứng trên Mãng Xà Quan, khi Diệp Tĩnh Vũ lấy ra đại pháo kia, vẻ mặt cũng đầy ngạc nhiên. Đương nhiên, lấy xà vương dị chủng dưới chân nàng, ngược lại không e ngại đại pháo như vậy. Nhưng vấn đề là, trong hẻm núi này tràn đầy vũ khí, tuy nói một chút hỏa hoa chưa hẳn có thể châm lửa, nhưng uy lực của đại pháo này lớn cỡ nào, lỡ như thật sự bị đốt cháy thì mình làm sao chạy thoát được?

Đây tuyệt đối không phải là thứ nàng nguyện ý nhìn thấy, cũng không phải là thứ nàng muốn thừa nhận, cho nên sau khi kinh ngạc, trong mắt nữ tử lộ ra một tia sợ hãi...

Đương nhiên, Nam Cung Thương cũng dừng bước, hẳn không sợ chết, mà lo lắng bị cháy to, còn Y Nhược Thủy phía sau mình cũng khó thoát chết...

“Người điên rồi sao?” Người mở miệng nói chính là nữ tử yêu dị đứng trên xà quan...

“Hắc hắc, ngược lại chính ta cũng phải chết, kéo mấy người đền mạng làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười tà ác, Bá Nguyên lực trong cơ thể đã bắt đầu chữa trị xương ngực giòn tan, nhưng mà không có linh đan diệu dược gì, đâu có dễ dàng khép lại như vậy...

Từng đợt đau nhức truyền đến, nhưng hắn lại cố nén không để cho mình hôn mê...

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng một khẩu hỏa pháo là có thể hù dọa được ta sao?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, nữ tử yêu dị kia lại cười lạnh một tiếng...

“Nếu ngươi không sợ, có thể thử xem...” Khóe miệng Diệp Tĩnh vẫn nở một nụ cười tà ác...

“Người...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ra vẻ như sắp chết trở về, nữ tử yêu dị do dự, ngay cả Nam Cung Thương cũng do dự, độ đậm đặc của đám lầy trong hạp cốc này thật sự quá cao, bọn họ không thể không cẩn thận...

“Vào...” Ngay tại lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng vang nhỏ, tiếp theo liền thấy một đạo hắc ảnh xuất hiện bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, đúng là không biết từ đâu chạy tới nghịch bác...

Ngay sau đó, lại một đạo thân ảnh màu trắng vọt tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, không phải Tiểu Đào thì là ai?

Tựa hồ cảm nhận được Tiểu Đào và nghịch phản truyền đến khí tức cường đại, những con rắn độc nhỏ đi theo sau lưng Xà Vương vốn đã sợ hãi không thôi liền lui trở về, ngay cả Mãng Vương cực lớn cũng lộ ra thần sắc sợ hãi. Về phần nữ tử yêu dị trên xà quan của Xà Vương, khi đào nhỏ xuất hiện, một đôi mắt lại triệt để sáng lên...

”Thao Thiết, Thao Thiết trong truyền thuyết, trời ạ, quả nhiên là Thao Thiết...” Trong miệng của cô gái yêu dị này truyền tới từng tiếng kinh ngạc, vẻ mặt đầy vui mừng, tựa như đã tìm được bảo tàng trong truyền thuyết vậy...

“Grao...” Đào nhỏ hừ lạnh một tiếng, con mắt xanh lè ở trong bóng tối này trở nên chói mắt, khí tức kinh khủng như muốn lao về phía con rắn khổng lồ kia...

Hiện tại nó rất phần nộ, vậy mà Diệp Tĩnh Vũ lại bị đại gia hỏa này đánh bị thương, gia hỏa hèn mọn này, nó lại dám để cho Diệp Tĩnh Vũ bị thương, đây tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ...

Nghịch bác cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ thụ thương, cũng bốn vó đạp lên, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm tê mình, tựa hồ muốn bắt bình cho chủ nhân của mình...

Có thể xuất hiện trong hoàn cảnh ác liệt như thế ở Bách Táng cốc tự nhiên không phải ngựa bình thường có thể so sánh được, bất kể là nữ tử yêu dị kia hay là Nam Cung Thương, cũng không khỏi cẩn thận đánh giá phát ra thanh âm nghịch bác trầm thấp...

Nhưng rất nhanh sau đó, cô gái yêu dị kia lại tập trung ánh mắt lên con Thao Thiết...

“Người lại có thể thu phục được một con Thao Thiết?” Cảm nhận được địch ý rõ ràng của Thao Thiết đối với mình, cô gái yêu dị dường như nghĩ tới điều gì, không khỏi biến sắc...

“Người nói xem?” Thấy Tiểu Đào và Tiểu Hắc phản bác không ngờ lại xuất hiện trước mặt mình ngay thời khắc quan trọng này, trái tim Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng buông lỏng. Hắn tin tưởng có Tiểu Đào ở đây, mình tuyệt đối không có đạo lý bị thương...

Sau đó cũng thả hỏa pháo lại cho Càn Khôn thủ trạc, dù sao thứ này lần trước bị mình hung hăng đập một cái, ai cũng không biết nó có bị tẩu hỏa hay không, hắn thật sự không muốn an nghỉ ở chỗ này...

“Vèo...” Nghe được lời Diệp Tĩnh Vũ nói, nữ tử yêu dị kia lại trực tiếp từ trên mũ răn nhảy xuống, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, thẳng tắp chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ. Chỉ là chạy vội theo nàng, mái tóc dài màu xanh nhạt kia tự nhiên phiêu đảng lên, mà trên người nàng lại không có gì mặc, cứ như vậy, cái kia... Cái kia...

Vừa nhìn thấy vị trí tuyệt vời kia, lại là sát cơ Diệp Tĩnh Vũ lúc này phóng thích hết, cũng không khỏi có chút nhiệt huyết phun trào, con mẹ nó cũng quá cởi mở rồi sao? Vậy mà cứ chạy thẳng ra như vậy...

Bất quá Tiểu Đào Đào lại không để ý chút nào, nhìn thấy nữ tử yêu dị chạy tới, còn tưởng rằng muốn gây bất lợi cho Diệp Tĩnh Vũ, đang muốn phát động công kích, lại nhìn thấy nàng kia bỗng nhiên toàn bộ quỳ xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ...

Không nói gì, trực tiếp đập đầu ba cái thật mạnh...

Thanh âm to lớn quanh quẩn khắp hạp cốc, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Nam Cung Thương, đều là một trận kinh ngạc, cô gái này chẳng lẽ là bị đốt hồng đầu óc hay sao?

“Người... Người... Người làm vậy là có ý gì?” Diệp Tĩnh Vũ gần như đã mất đi suy nghĩ. Hắn thực sự không hiểu, nữ nhân vừa rồi còn một lòng muốn đẩy mình vào chỗ chết này, sao

trong nháy mắt lại hiểu thuận đập đầu với mình như vậy? Cho dù nữ nhân trở mặt nhanh hơn so với lật sách, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh rồi...

“Tiểu nữ công Tôn Hương vui vẻ, kính xin đại nhân ban cho tiểu nữ một giọt máu Thao Thiết...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nhìn mình, ngoan ngoãn đập đầu ba nữ tử ngẩng đầu lên, vậy mà mặt mũi tràn đầy chân thiết nói với Diệp Tĩnh Vũ...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ choáng váng...

Con người nghịch chuyển màu đen, cũng ngẩn người...

Thao Thiết lại càng quên mất phần nộ, đôi mắt xanh mơn mớn của nó cứ thế ngơ ngác nhìn cô gái đứng cách đó không xa, trong đầu không ngừng suy nghĩ là vì sao? Tại sao lại thế này?

Nam Cung Thương cũng khiếp sợ nhìn hành động của Công Tôn Di, hẳn thực sự không rõ, trong hạp cốc này một mực lãnh ngạo, giống như nữ vương bình thường, làm sao bỗng nhiên lại hướng ngoại lại đập đầu như vậy?

Lẽ nào vền vẹn chỉ vì chút máu Thao Thiết này thôi sao?

“Người... người lấy máu Thao Thiết làm cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ phát hiện đầu lưỡi của mình có chút khô ráo, sự chuyển biến của Công Tôn Hương thật sự quá nhanh, quanh quẩn thần kinh của hắn cũng có chút không thể uốn cong...

“Cho Tiểu Hoa ăn...” Công Tôn Hương vẻ mặt thành khẩn nói...

“Tiểu Hoa?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, Tiểu Hoa là ai vậy?

“Chính là nó...” Công Tôn Hương Di chỉ chỉ con Mãng vương to lớn phía sau, tiếp theo bắt đầu chậm rãi kể chuyện giữa mình và Tiểu Hoa...

Nàng gọi Công Tôn Di, Công Tôn Sai, chính là một gia tộc y bệnh nổi danh nhất đại lục Đấu Hồn, mỗi một đời người đều xuất hiện vài danh y nổi tiếng thế giới, nói là bạch cốt sinh nổi danh nhất đại lục Đông Phương, chính là gia tộc Công Tôn gia đương thời Công Tôn Thắng...

Chương 11, ai có thể vô tình?

Cái gọi là bạch cốt sinh, lời đồn là Công Tôn Thắng có thể làm cho bạch cốt mọc thịt, chết mà sống lại. Tuy nói đồn đãi có rất nhiều khoa trương, nhưng cũng đủ để nhìn ra y thuật của Công Tôn gia cao siêu đến cảnh giới nào...

Mà Công Tôn Hương là con gái của Công Tôn Thắng – Công Tôn Mộ, con gái nhỏ nhất của Công Tôn Thắng, chỉ tiếc là Công Tôn Sai từ nhỏ đối với độc dược đặc biệt cảm thấy hứng thú. Hắc ám hiểu nhất chính là lấy độc trị độc, lấy loại liệu này trị liệu bệnh, đối với một người tự xưng là danh môn như Công Tôn gia mà nói., Đương nhiên là châm chọc, Công Tôn Thắng đã nhiều lần khuyên bảo con trai nhỏ của mình từ bỏ phương diện này. Thế nhưng tuy Công Tôn Mộ bề ngoài đồng ý không dùng độc, nhưng trên thực tế lại âm thầm nghiên cứu các loại độc dược, cuối cùng thậm chí còn dùng độc trên người thê tử của mình., Bởi vì trường kỳ giao tiếp với độc vật, thê tử Công Tôn Mộ sinh cho hắn, cũng chính là Công Tôn Hương, Công Tôn Hương vừa sinh ra, Công Tôn Hương xấu xí vô cùng, bất quá dưới sự hun đúc của phụ thân, đối với độc vật cũng đạt đến tình trạng điên cuồng...

Từ nhỏ đã thích giao tiếp với những độc vật như rắn, bò cạp này, dần dần cũng luyện được một thân bản sự bách độc bất xâm, dùng độc thuật, càng không dưới cha hắn...

Lúc ba tuổi, đã có thể tự điều chế độc dược, lúc năm tuổi đã có thể hiểu được các loại độc rắn...

Có thể nói, với thiên phú dùng độc, không dưới cha mình. Cũng bởi vậy, Công Tôn Hương Di một mực bị tộc nhân kỳ thị, thậm chí ngay cả gia gia của mình cũng không thích nàng. Dù sao, một gia tộc lấy việc cứu tế thiên hạ vì mình, nào có người thích ở lại cùng dùng độc...

Càng đừng nói là Công Tôn Hương đã xấu xí như vậy, nếu không phải Công Tôn Sai Mộ ở đây, có lẽ đã sớm bị người của

Công Tôn gia ức hiếp. Khi nàng sáu tuổi, phụ mẫu của mình gặp chuyện ngoài ý muốn, không còn trở về nữa, từ nay về sau, Công Tôn gia trở thành ác mộng của nàng...

Mặc kệ là những trưởng bối, hay là huynh đệ tỷ muội thế hệ này của nàng, đều muốn bắt nạt nàng, đánh nàng, nhục mạ nàng...

Công Tôn Hương Di mỗi ngày đều sinh hoạt trong sợ hãi, về sau, vào lúc nàng mười tuổi, thật sự khó có thể chịu đựng nổi nhục của huynh trưởng mình, phản kháng đem Công Tôn Thăng yêu thích nhất Trưởng Tôn Độc chết...

Kể từ đó, Công Tôn gia làm sao có thể dung nạp yêu nữ này...

Cũng may lúc đó Công Tôn Hương Di biết mình đã rước lấy phiền toái lớn, không đợi Công Tôn gia phản ứng lại, đã mang theo đóa hoa nhỏ dài hơn một mét này, cũng chính là con Xà Vương cực lớn trước mắt này trốn khỏi Công Tôn gia...

Một tiểu cô nương chỉ mới mười tuổi, mang theo một con Mãng Mãng từ nhỏ hút các loại độc vật, suy nghĩ một chút, đó là một cảnh tượng như thế nào, ít nhất, người bình thường tuyệt đối khó có thể tiếp nhận, nhất định sẽ đối đãi nàng như yêu ma, bắt lại hỏa thiêu chết...

Cũng may nàng cơ trí thông minh, sau khi ném mấy lần thua thiệt nhỏ, liền mang theo Tiểu Hoa chạy vào trong rừng...

Cũng không biết nguyên nhân là nàng từ nhỏ đã giao tiếp cùng độc vật, hay là bản thân Tiểu Hoa đã tương đối độc ác. Những dã thú trong rừng kia vậy mà không dám gây sự với nàng, nàng và Tiểu Hoa sống nương tựa lẫn nhau...

đói, ăn trái cây dại, khát, uống nước sương, mệt mỏi, ngủ ở một nơi hoang dã lạnh như băng, cứ như vậy mà sinh sống trong rừng, không có người thân, không có bằng hữu, chỉ có một con rắn nhỏ không biết nói chuyện...

Không biết phương hướng, không biết thời gian, không biết địa điểm, càng không biết mục tiêu nhân sinh...

Đây là một cuộc sống thâm bi thương tới mức nào...

Bất quá trình độ của Công Tôn Hương đối với độc vật quả thực đã đạt đến trình độ Thiên đồ kỳ, đối với các loại độc dược, các loại độc vật, đều rõ như lòng bàn tay, vừa phối chế độc dược bảo mệnh, vừa dùng các loại độc dược cho Tiểu Hoa ăn...

Dần dà, đoá hoa nhỏ vốn là đồ vật kịch độc vậy mà bắt đầu tiến hóa, bắt đầu từ một con xích sắt bình thường tiến hóa thành hoang thú cấp sáu...

Đương nhiên, trong đó rốt cuộc nó đã uống bao nhiêu độc dược, bao nhiêu linh dược, cũng chỉ có Công Tôn Hương mới biết được...

Mười năm qua, cũng không biết nguyên nhân là do trường kỳ giao tiếp cùng độc vật, hay là vì nguyên nhân gì khác, Công Tôn Hương Di càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng yêu dị, thậm chí tóc cũng biến thành màu xanh lá. Mặc dù không có nhập thể, nhưng vẫn có một số người bởi vì đủ loại mục đích tiến vào rừng rậm, tự nhiên có một số người muốn lấy về mỹ lệ của nàng...

Thế nhưng bất kể là võ giả bình thường, hay là tông sư thực lực cao cường, toàn bộ đều chết dưới độc dược của nàng...

Nàng càng là góp nhặt một lượng lớn bí tịch, mặc dù không phải bí tịch cao cấp gì, nhưng phối hợp với các loại đan dược nàng nghiên cứu, thực lực bản thân tiến vào Tiên Thiên chi cảnh...

Tiểu Hoa càng là tấn cấp lên cấp sáu hoang thú, chỉ có điều theo cảnh giới tăng cao, sự tình Công Tôn Hương vui vẻ cũng càng ngày càng nhiều...

Bình thường mà nói, rất nhiều hoang thú khi sinh ra đều không có sức chiến đấu, theo sự lớn lên, hoang thú đều sẽ từ từ trưởng thành, sức chiến đấu cũng sẽ càng ngày càng mạnh, bất quá hoang thú bình thường, đều không có khả năng tấn cấp, thỉnh thoảng có chút cơ duyên tốt, ăn một ít linh đan diệu dược, sẽ tấn cấp...

Đương nhiên, chuyện có huyết mạch đặc thù như Tiểu Đào, cũng không tính là...

Bất quá dạng mãng xà giống như Tiểu Hoa từ một đầu phổ thông bình thường trở thành lục cấp hoang thú, tuyệt đối là một đại kỳ tích... Thậm chí so với một gã nhân loại tu luyện đến Vũ Thánh còn muốn đáng sợ hơn...

Bây giờ, Tiểu Hoa chỉ còn cách thánh thú có một bước ngăn, nhưng một bước này lại giống như một cái hào không thể vượt qua, ngăn cản Tiểu Hoa tấn cấp...

Dù sao, nó chỉ là một con bò cạp bình thường, căn bản không có khả năng giống như mấy con hung thú Thái Cổ như đào nhỏ này, có thể dễ dàng tiến vào cấp thánh...

Nhiều năm qua, Tiểu Hoa vẫn luôn bầu bạn với Công Tôn Di, cho nên con rắn này trở thành đồng bọn thân thiết nhất của nàng. Nàng tự nhiên nghĩ hết mọi cách giúp Tiểu Hoa thăng cấp, đạt tới cấp bậc Thánh Nhân trong truyền thuyết. Cứ như vậy, Tiểu Hoa liền mở rộng linh trí, không còn là một con hoang thú nữa...

Cho nên, những năm gần đây, Công Tôn Hương tìm khắp các loại linh đan diệu dược, lại phối chế vô số vật kích độc, bao gồm cả tiểu xà đáng giá không hết, kỳ thật đều là đồ ăn của Tiểu Hoa...

Cuối cùng cũng khiến Tiểu Hoa chạm đến tầng màng kia, nhưng gặp cơ duyên xảo hợp, Công Tôn Hương mới biết, loại hoang thú như Tiểu Hoa dựa vào ngoại vật kích thích, không ngừng tấn cấp, lúc tấn chức lên cấp Thánh sẽ gặp thiên lôi oanh đỉnh... Mà Tiểu Hoa mấy năm nay nuốt nhiều độc vật như vậy, nếu thật sự gặp phải thiên lôi, chỉ có một con đường chết...

Lúc này Công Tôn Hương Di mới biết mình phạm phải sai lầm lớn nào, nhưng lại không có bất kỳ đường lui nào...

Tên gọi Công Tôn Yên kia kỳ thật chính là thể thân mà Công Tôn Hương vui vẻ tìm kiếm, tên cũng do nàng đặt. Hắn có thể điều khiển nhiều rắn độc như vậy, cũng là nguyên nhân vì mỗi ngày uống máu Tiểu Hoa. Công Tôn Hương thật ngây thơ cho rằng, chỉ cần khí tức Tiểu Hoa không ngừng truyền đến trên người người kia, như vậy thiên lôi hẳn là sẽ tìm hắn gây phiền

toái trước. Dù sao, người cũng là linh hồn của vạn vật, cũng là vật kịch độc, muốn tìm cũng phải tìm người đó trước chứ?

Đương nhiên, đây hoàn toàn là tình nguyện của Công Tôn Hương, nàng không muốn Tiểu Hoa chết, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào. Dù sao, muốn Tiểu Hoa thuận lợi vượt qua một kiếp, trừ phi có thể tìm được máu của rồng...

Có long huyết, nó không còn là một con hoang thú bình thường... Uy lực của thiên kiếp tự nhiên giảm nhiều...

Nhưng là Long là sinh vật trong truyền thuyết, thế gian này đi đâu tìm đây?

Kể từ đó, Công Tôn Tiêu chỉ là một loại thủ đoạn mà nàng lừa gạt chính mình mà thôi...

Nhưng cho dù là tự lừa gạt mình, Công Tôn Hương vẫn coi Công Tôn Triều như thứ đồ quan trọng nhất của mình, cho nên sau khi Diệp Tĩnh Vũ giết chết hắn, nàng vô cùng phẫn nộ, sự phẫn nộ của nàng đại biểu cho sự phẫn nộ của Tiểu Hoa...

Cũng bởi vậy, Diệp Tĩnh Vũ trúng một đuôi như vậy...

Thế nhưng khi nàng phát hiện ra Tiểu Đào Đào, trái tim đã tuyệt vọng của mình lại một lần nữa sống lại...

Dù sao, Thao Thiết chính là long tử chính tông nhất, huyết thống của hắn chính là long huyết a...

Cho nên, dưới tình huống cực độ kinh hỉ này, Công Tôn Hương Di căn bản không quản gì khác, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ quỳ lạy xuống...

Nhìn Công Tôn Hương vẻ mặt tràn đầy chân thành, nhìn đôi mắt đầy nước mắt kích động của nàng, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên phát hiện hết thấy đều kỳ diệu như vậy...

Một nữ nhân...

Một nữ nhân xinh đẹp...

Một nữ nhân từ nhỏ đã giao tiếp với độc xà...

Một nữ nhân mười tuổi sẽ giết người. Nữ nhân vốn nên có tấm lòng rắn rết, vậy mà chỉ vì một con rắn, không màng tính

mạng của mình, không để ý tôn nghiêm của mình...

Đây là vì sao?

Có chút mờ mịt nhìn con Mãng Vương to lớn kia một chút, lúc này nó an tĩnh như thế, giống như một đứa trẻ nghe lời vậy...

Lại nhìn cái kia quỳ trên mặt đất, cái đầu đã vỡ của Công Tôn Hương Di, Diệp Tĩnh Vũ tâm... Lại không hiểu rung động...

Ai có thể vô tình? Ai có tình?

Nhân sinh tại thế, tình là gì?

Phê hồn chú thứ 11 2.

Nghe Công Tôn Hương kể lại xong, không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ tán thưởng một trận, dù là Nam Cung Thương cũng là một trận kinh ngạc. Hắn thật sự không ngờ nữ nhân cả ngày giao tiếp cùng rắn, nữ nhân lãnh khốc dị thường này, lại có một mặt ôn nhu như thế, mà ôn nhu của nàng, lại là vì con cự mãng này...

“Ta cho ngươi máu Thao Thiết, có chỗ tốt gì?” Từ sau khi kinh ngạc phục hồi tinh thần, Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng nói. Tuy Công Tôn Hương nói rất thâm trầm, nhưng ai biết được nàng nói có thật hay không. Cho dù là thật, vừa rồi còn muốn giết người của mình, cái sự ngốc nghếch không có lợi này, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không đi làm...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ vừa nói như vậy, Tiểu Đào bên cạnh lại trợn trắng mắt, đây chính là máu của mình, ngươi dựa vào cái gì để chi phối?

“Chỉ cần tiên sinh chịu ban cho Tiểu Hoa một giọt Thao Thiết chi huyết, tiểu nữ tử cam nguyện làm trâu làm ngựa...” Công Tôn Hương Di lại đập đầu một cái thật mạnh, vẽ mặt thành khăn...

“Ta làm sao biết ngươi có lật lọng?” Diệp Tĩnh Vũ không phải người ngu, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nữ nhân này. Đương nhiên, nếu có thể kéo nữ nhân giỏi dùng độc này đến bên cạnh mình, đối với mình sau này làm việc cũng thuận tiện hơn rất nhiều...

“Tiên sinh không phải Hồn Sư sao? Ta nguyện ý phát Phê Hồn Chú, cả đời trở thành nô lệ của tiên sinh...” Công Tôn Hương Di lại ngẩng đầu, vẽ mặt kiên nghị nói, trong mắt không hề có chút do dự...

“Tê tê tê...” Tựa hồ biết Phê hồn chú lợi hại, nhưng con Mãng vương sau lưng Công Tôn Hương Di lại phát ra tiếng, cái đầu

to lớn lắc lư không ngừng, hiển nhiên rất không đồng ý cách làm của Công Tôn Hương Di...

Nhìn thấy con rắn to này đã có linh trí thấp kém, Diệp Tĩnh Vũ thâm kinh hãi. Hắn biết rõ, kể cả Độc Giác Long Sư của Xích Di lúc trước cũng không khai mở linh trí a...

“Kính xin tiên sinh ban thưởng máu...” Công Tôn Hương Di lại không để ý đến ý kiến của Tiểu Hoa, lại trùng trùng điệp điệp hướng Diệp Tĩnh Vũ đập đầu một cái...

Thấy cảnh này, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu...

Phệ hồn chú là một thủ đoạn khổng chế con người, dùng để cướp đoạt căn nguyên linh hồn của người muốn khổng chế, đương nhiên không phải tách hết mà là tách một phần ra, khổng chế nó trong thức hải của mình., Chỉ cần một lòng mình suy nghĩ, là có thể dễ dàng xóa bỏ linh hồn bản nguyên này, mà nếu là linh hồn bản nguyên, cho dù chỉ là một chút, cũng đủ để lấy mạng của đối phương, hơn nữa một khi mình tử vong, người bị cướp đoạt linh hồn bản nguyên cũng sẽ theo đó tiêu tán...

Bất quá Phệ hồn chú này đối phương lại phải cam tâm tình nguyện mới có thể thi triển, dù sao, linh hồn bản nguyên chính là một thể thống nhất, không được chủ nhân đồng ý, làm sao có thể tách rời...

Hôm nay, Công Tôn Hương nếu cam nguyện chịu chịu Phệ Hồn chú, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên yên lòng, có thể thu phục một cao thủ dùng độc như vậy, đây tuyệt đối là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi Bách Táng cốc lần này...

Ngay sau đó, miệng Diệp Tĩnh Vũ niệm chú ngữ Phệ hồn chú mà Xích Di đã từng truyền cho hắn, một đạo hào quang màu bạc từ trong mắt hắn lóe lên, trực tiếp chui vào trong hai tròng mắt của Công Tôn Di. Trong nháy mắt, trên mặt Công Tôn Hương lộ ra thần sắc thống khổ, dù sao muốn lột bỏ bản nguyên linh hồn, cũng giống như trái tim của người cường ép xé xuống một miếng thịt vậy...

Bất quá chỉ trong chốc lát công phu, liền thấy trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bắn ra quang mang màu bạc, hút ra một đạo bóng đen

nhàn nhạt, chui vào trong thức hải của mình...

“Công Tôn Hương vui vẻ, bá kiến chủ nhân...” Phệ hồn chú được thi triển thuận lợi, trán Diệp Tĩnh Vũ cũng túa ra từng giọt mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng, trong đó gian nguy, chỉ có hắn mới có thể biết...

“Người đứng lên đi, sau này cứ gọi ta là thiếu gia là được rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, chỉ cần nắm được một phần linh hồn của Công Tôn Hương, hắn cũng không lo lắng Công Tôn Hương có tâm tư gì khác...

“Đa tạ chủ... Thiếu gia, chỉ là Tiểu Hoa...” Công Tôn Hương vui vẻ đứng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Tiểu Đào Đào...” Diệp Tĩnh Vũ quay sang nhìn Tiểu Đào...

Đào nhỏ lại làm ra vẻ hồ hững, đùa à, người muốn lấy lại thủ hạ là chuyện của người, thế nhưng dùng máu của ta để trao đổi, thế này có phải là không phúc hậu lắm không?

“Này, đừng hẹp hòi như vậy được không, không phải chỉ một chút máu thôi sao?” Diệp Tĩnh Vũ làm gì không biết Tiểu Đào có ý tứ gì...

Thế nhưng Tiểu Đào vẫn giữ bộ dạng hồ hững như cũ...

“Được rồi, Tiểu Hắc cũng là hậu duệ của Long tộc, trên người nó cũng có long huyết, nếu người không đáp ứng thì thôi, sau này đừng nghĩ tới ăn gà nướng nữa...” Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ đen lại...

Vừa nghe xong không thể ăn được gà nướng của Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Đào lập tức nhảy dựng lên, bộ dáng không đáp ứng...

Cuối cùng một người một thú đi sang một bên, nói thầm một đồng lớn, cũng không biết Diệp Tĩnh Vũ hứa với Tiểu Đào bao nhiêu món ngon. Đào nhỏ mới không tình nguyện dâng ra một giọt máu, một giọt máu Thao Thiết màu vàng...

Nhìn giọt máu Thao Thiết màu vàng kia, trên mặt Công Tôn Hương lộ ra vẻ kích động, Tiểu Hoa được cứu rồi, Tiểu Hoa thật sự cứu được...

Vẻ mặt vui mừng nhận lấy máu Thao Thiết mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới, Công Tôn Hương Di trực tiếp nuốt Tiểu Hoa xuống...

Trong nháy mắt, liền thấy cái đầu to lớn của Tiểu Hoa lộ ra thân sắc thống khổ, thân thể khổng lồ không ngừng run rẩy, giống như nhận lấy bao nhiêu thống khổ. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây là di chứng của năng lượng mà nó muốn dung hợp với giọt máu Thao Thiết này...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Tiểu Hoa cũng ngừng co giật, con mắt to tròn kia vậy mà mơ hồ nổi lên hào quang màu vàng kim, trên dưới toàn thân càng tản mát ra một cỗ uy nghiêm như có như không, trên trán nó mọc ra một khối u lớn, giống như một cái sừng vậy...

Công Tôn Hương sắc mặt vui mừng, nàng biết, chỉ cần lại trải qua một trận thiên lôi tẩy lễ, Tiểu Hoa sẽ hoàn toàn cởi bỏ bộ thân rắn này, hóa thành giao, trở thành thánh thú cấp một tồn tại...

Đương nhiên, có máu Thao Thiết trợ giúp, nó không chỉ có thể ngăn cản uy lực của thiên lôi một cách dễ dàng, mà còn có hi vọng cuối cùng có thể tiến hóa thành rồng...

Lại trùng trùng điệp điệp dập đầu ba cái về hướng Diệp Tĩnh Vũ, hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm cảm tạ, đối với việc Diệp Tĩnh Vũ giam cầm một phần linh hồn của nàng, tuyệt đối không thêm để ý...

Thấy Công Tôn Hương Di như vậy, Diệp Tĩnh Vũ thở dài trùng trùng điệp điệp, trong lòng âm thầm quyết định, nếu về sau có cơ hội, liền đem bộ phận linh hồn này đổi cho nàng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng có thể hoàn toàn thuần phục chính mình...

Không ngờ vừa rồi còn nguy cơ trùng trùng điệp điệp cũng vì Tiểu Đào xuất hiện mà giải quyết dễ dàng...

Thuận lợi thu phục Công Tôn Hương, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn về phía Nam Cung bị thương...

Ác nhân thứ mười tám, Chương ba, thứ tư, thứ tư, thứ tám, thứ hai, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ hai, thứ ba, thứ ba, thứ tám, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ tám, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ ba, thứ ba, đại ác nhân.

“Thiếu gia, hần nhận lệnh của ta mới là ngài bất kính, kính xin ngài chớ trách hần...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm Nam Cung Thương, Công Tôn Di còn tưởng Diệp Tĩnh Vũ muốn đối phó hần, lập tức mở miệng giải thích...

“Ngươi cần Anh Linh hoa?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến lời nói của Công Tôn Hương, ngược lại trực tiếp mở miệng hỏi...

“Đúng vậy...” Diệp Tĩnh Vũ đối diện bỗng nhiên tăng nhiều thực lực, Nam Cung Thương vẫn trấn định như thường...

“Hương Di, cho hần...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không hỏi gì, trực tiếp nói với Công Tôn Hương...

Nghe nói câu này, mặc kệ là Công Tôn Hương, hay là Nam Cung Thương đều là sửng sốt, chính mình cùng hần không có bất kỳ lợi ích nào xung đột, hần như thế nào lại hào phóng như vậy chứ?

Bất quá Công Tôn Hương Di bây giờ đã là người của Diệp Tĩnh Vũ, nghe được lời nói của thiếu gia mình, tự nhiên sẽ không nói thêm cái gì, liền thấy thân thể nàng nhảy lên, đã đi tới trên Mãng vương vuốt ve bên trong, liền lấy ra bảy đoá Tiểu Bách Hoa lớn chừng ngón cái, tiếp theo đi tới trước mặt Nam Cung Thương...

“Mỗi ngày một đoá, bảy ngày sau, thi độc trong cơ thể nàng tự nhiên có thể giải đi, bất quá muốn khôi phục dung mạo ngày xưa của nàng, lại nhất định phải cần những dược vật khác trị

liệu...” Không biết có phải vì Tiểu Hoa được giải cứu hay không, tâm tình Công Tôn Hương vui vẻ...

Nam Cung Thương lại không nói gì, hắn cầm bảy đóa hoa trắng nho nhỏ, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ. Hắn thực sự không hiểu, Diệp Tĩnh Vũ làm sao lại có thể đem Anh Linh hoa trân quý như vậy giao cho mình...

“Không cần nhìn ta như vậy, bổn thiếu gia đối với nam nhân không có hứng thú...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, cũng lười giải thích cái gì... Tuy rằng không biết Anh Linh hoa này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng hắn lại biết gia hỏa trước mắt tên là Nam Cung Thương này, cần gấp hoa giải cứu nữ nhân cách đó không xa kia...

Vì thế, thậm chí có thể không tiếc sinh mệnh của mình...

“Đa tạ...” Nam Cung Thương không vì lời nói của Diệp Tĩnh Vũ mà tức giận, chỉ hướng Diệp Tĩnh Vũ trùng trùng điệp điệp nói một tiếng cảm ơn, quay người đi về phía Y Nhược Thủy còn nằm trên mặt đất...

Diệp Tĩnh Vũ lại không nói gì thêm, hắn cũng không có ý thu phục thương thế của Nam Cung, bởi vì hắn cảm giác được người như vậy không phải lợi ích có thể thu phục được, sở dĩ tặng thuốc chỉ đơn thuần là bị chân tình của hai người cảm động...

“Hương Di, thủ hạ của ta đều đã tiến vào hạp cốc này, nhưng phân tán khắp nơi, người có thể giúp ta tìm được bọn hắn không?” Thấy Nam Cung Thương ôm Y Nhược Thủy đi vào trong bóng tối, Diệp Tĩnh hướng Công Tôn Hương nói...

“A, không tốt...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nhắc tới việc này, Công Tôn Hương Di sắc mặt đại biến...

“Sao vậy?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ...

“Thiếu gia, trong hạp cốc này, trừ ta ra, còn có tam đại ác nhân...” Ngay sau đó, Công Tôn Hương nói lại tình huống trong hạp cốc một lần nữa...

Bởi vì nguyên nhân quanh năm chướng khí tràn ngập Bách Táng cốc, rất ít người có thể tiến vào trong cốc. Cũng bởi vậy

mà trở thành chỗ ẩn thân của một số hung thần ác sát trốn tránh bị triều đình truy bắt hoặc là cừu gia đuổi giết...

Đừng nhìn hạp cốc này không lớn, đó là bởi vì có đại trận truyền lưu từ thời thái cổ, diện tích bên trong hạp cốc này rất lớn...

Chẳng qua điều kiện ác một chút mà thôi...

Bên trong sinh sống hơn mười người, mỗi người ở bên ngoài đều là hạng người hung thần ác sát, liền nói cái tên Công Tôn Hãn kia, lúc ở bên ngoài đã phạm vào không biết bao nhiêu án mạng, lúc này mới chạy trốn tới Bách Táng cốc, lại bị Công Tôn Hương xem như là bình thuốc bồi dưỡng...

Còn Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy cách đây không lâu, bọn họ chỉ vì tìm kiếm anh linh hoa để giải thi độc trên người Y Nhược Thủy...

Bởi vì cầu Công Tôn Hương vui vẻ, cho nên bọn họ đều trở thành thủ hạ tạm thời của Công Tôn Hương, ngoài Công Tôn Di ra, còn có ba người khá lợi hại, cùng Công Tôn Hương vui vẻ một đạo, chiếm hết thầy mọi thứ trong hạp cốc...

Một tên là Huyết Hằng chí, chính là một ác ma khát máu đạt tới cảnh giới đại tông sư, giết người vô số, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì lại trốn đến nơi này, hắn là thế lực lớn nhất, thủ hạ còn có hơn hai mươi ác đồ thực lực cao cường...

Một người tên là Lăng Tinh Kiệt, lại là một Hôn Sư, thực lực đã đến cảnh giới nào, cũng không rõ lắm, nhưng có thể trở thành tồn tại có ý chí đối kháng với Huyết Hằng, có lẽ cũng không quá kém...

Tên cuối cùng là Băng Minh, trong tay gã không có bất kỳ nhân thủ nào, hoàn toàn là đơn độc, cũng rất ít khi kết giao với người khác, bất quá mặc kệ là Huyết Hằng Chí, hay là Lăng Tinh Huyền không có đi trêu chọc gã, là người thần bí nhất trong tứ đại ác nhân...

Về phần đại ác nhân thứ tư, tự nhiên là Công Tôn Hương, bản thân nàng, dựa vào một đầu lục cấp hoang thú cùng một tay dùng độc thuật, cho dù là Đại Tông Sư cũng không có bất kỳ biện pháp nào để bắt nàng.

Khi nghe trong hạp cốc có một vị đại tông sư, Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn giữ được vẻ trấn định, nhưng khi biết còn một vị hồn sư thực lực cao cường, trong lòng hắn cũng khó mà trấn định được...

Hồn Sư là cái gì, chính là nhân vật cấp bậc quốc bảo, bất kể là thế lực nào, bất kể là quốc gia nào, đều đặc quyền miễn nhiệm cho Hồn Sư, dù là pháp môn giết người của đối phương, chỉ cần không liên quan đến mưu phản, đều sẽ rơi xuống, thậm chí căn bản sẽ không thèm để ý...

Nhưng bây giờ, một Hồn Sư có thể đối kháng với Đại Tông Sư lại trốn vào trong hẻm núi này, rốt cuộc trước đó hắn đã làm gì? Đắc tội với người nào?

Đương nhiên, càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ tò mò chính là vị Băng Minh thần bí kia, có thể làm cho một vị Đại Tông Sư cùng một vị Cao cấp Hồn Sư kiêng kị nhân vật, thực lực như thế nào đây?

Bách Táng cốc quả nhiên là Bách Táng cốc, tên khốn Tần Viêm nghĩ đến cũng biết được sự lợi hại của Bách Táng cốc này, xem ra là tự chui đầu vào chỗ chết a...

Trách không được hắn dễ dàng giao ra Bạch Liên Kiếm Điển. Trách không được hắn lại thỉnh cầu bệ hạ ban hôn, tất cả những chuyện này đều là hắn lấy cớ bức mình tiến vào hạp cốc a...

“Đi, trước dẫn ta đi cứu viện thuộc hạ của ta...” Diệp Tĩnh Vũ sau khi biết trong hạp cốc có nhân vật khủng bố như vậy, trong lòng lo lắng...

Người của Vân vệ tạm thời không tính, hắn không có tình cảm gì với bọn họ, thế nhưng cùng nhau đi vào còn có bóng dáng Xích Di Tiêu, còn có hơn bốn mươi chiến sĩ của Xích Di tộc, bọn họ đều là tâm phúc của mình, cùng nhau trải qua nhiều như vậy, sao hắn có thể nhẫn tâm để bọn họ bị thương tổn chứ?

Về phần Hắc Minh Thi Hiên, hắn lại không lo lắng chút nào, thiếu nữ mà mình căn bản nhìn không thấu này, thực lực khẳng định sẽ không dưới mình...

Phía tây Bách Táng cốc có một dòng suối nhỏ rộng khoảng ba thước, phần cuối của dòng suối là một sơn động cao ba mét, rộng ba mét...

Dòng suối chảy chảy đi vào bên trong, lại phát hiện bên trong càng lúc càng lớn, hơn nữa không còn có mùi vị đầm lầy. Lúc này, tại chỗ sâu nhất trong sơn động, là một quảng trường tương đối lớn, trên quảng trường thiêu đốt mấy chục đồng lửa...

Phía trước đồng lửa, đặt một cái ghế đá lớn phủ da thú, trên ghế đá là một hán tử mặt đầy râu ria, diện mục dữ tợn... Hắn, chính là Huyết Hằng Chí trong miệng Công Tôn Hương nói tới...

Giờ phút này, hắn đang mỉm cười nhìn cô bé bị thủ hạ của mình bắt đi kia...

Một đầu tóc ngắn màu tím, da thịt trắng nõn, đôi mắt to, đồ ăn ngon cỡ nào a...

Mình đã bao lâu rồi chưa được ăn cô gái trắng trẻo ngon lành như vậy?

Rất lâu, lâu lắm rồi nhỉ?

Nhìn khuôn mặt trắng bệch kia, khóe miệng Huyết Hằng Chí treo đầy nước bọt óng ánh...

Chương Phái 4, Tử Nguyệt loan đao...

“Các ngươi là ai? Vì sao lại dẫn ta tới đây?” Nhìn từng hán tử hung thần ác sát, mặt mũi dữ tợn, trong mắt Hắc Minh Thi Hiên vẫn lộ ra vẻ ngây thơ, một đôi mắt màu tím chớp động, trên khuôn mặt phấn hồng tràn đầy hiếu kỳ...

Nàng thực sự không hiểu, bản thân mình lúc đầu còn dặt tay đại ca ca, sao lại tự dưng đi tới nơi này? Nàng lại không biết, trong hạp cốc này có ảo trận Thái Cổ lưu truyền xuống...

Những người trong hạp cốc mặc dù còn chưa thể khống chế đại trận, nhưng lại quen thuộc với đại trận, tách đám người Diệp Tĩnh Vũ ra...

“Ha ha... Đại ca, tiểu nha đầu này thật thú vị, chúng ta nuôi mấy ngày được không?” Nghe được giọng nói trẻ con của Tiểu Thi Hiên, một nam tử cầm lấy Hắc Minh Thi Hiên cười lớn nói...

“Hắc hắc, nha đầu kia càng thú vị, ta càng muốn ném thử mùi vị của nó...” Huyết Hằng Chí ngồi ở hàng đầu tiên nhe răng cười nói, theo hắn thấy sở dĩ Hắc Minh Thi Hiên không sợ hãi, hoàn toàn là vì không biết sự đáng sợ của mình mà thôi...

Trong lúc nói chuyện, thân thể cao lớn từ trên ghế đá đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Hắc Minh Thi Hiên...

“Tiểu nha đầu, nói cho ta biết, ngươi tên là gì?” Huyết Hằng Chí đã đi tới trước mặt Hắc Minh Thi Hiên, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống hỏi...

“Ngươi trông xấu quá, ta không nói cho ngươi...” Giọng nói nhỏ giọt của Hắc Minh Thi Hiên vang lên...

“...” Huyết Hằng Chí lúng túng... Dáng dấp của mình quá xấu... Không ngờ nàng lại nói mình quá xấu?

Tốt xấu gì thì mình cũng là đại tông sư, năm đó ở bên ngoài cũng là nhân vật phong lưu nhất đẳng, bây giờ lại bị nàng nói

bộ dáng rất xấu...

Một cơn tức giận dâng lên trong lòng... Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy trẻ con của Hắc Minh Thi Hiên lại cười tự giễu...

Mình mấy chục tuổi rồi mà còn so đo với một tiểu nha đầu thì sao? Nàng không lập tức sẽ trở thành đồ ăn cho mình sao?

“Tiểu nha đầu, chẳng lẽ ngươi không sợ ta chút nào sao?”
Huyết Hằng Chí lại đáp xuống, nhỏ giọng nói...

“Tại sao ta phải sợ ngươi?” Hắc Minh Thi Hiên vẽ mặt ngây thơ...

Huyết Hằng Chí sững sốt, đúng vậy, tại sao nàng lại sợ ta?

“Tiểu nha đầu, đại ca chúng ta thích nhất chính là ăn thịt bé gái, ngươi không lo lắng hẳn ăn ngươi sao?” Lúc Hắc Minh Thi Hiên này, một hán tử hiểu rõ tâm tư đại ca lại mở miệng nói ra...

“Hắn?” Nghe thấy lời người kia nói, trên mặt Hắc Minh Thi Hiên vốn thuần khiết lại lộ ra một tia khinh thường, phảng phất như nghe được chuyện cười nhất thế gian...

Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ khinh thường Hắc Minh Thi Hiên, trong lòng Huyết Hằng Chí không ngừng tức giận...

“Tiểu nha đầu, lão tử quyết định, cứ như vậy mà ăn thịt của ngươi, uống máu của ngươi...” Huyết Hằng Chí giận cười một tiếng, một tay liền chớp tới Hắc Minh Thi Hiên, gã quyết định phải nếm thử thật tốt thịt của cô gái xinh đẹp này...

Chứng kiến bàn tay dơ bẩn Huyết Hằng Chí chớp tới mình, trong mắt Hắc Minh Thi Hiên hiện lên một tia sáng, một tay lật lại, Tử Nguyệt đao đã xuất hiện trong tay nhỏ bé kia, cứ như tia chớp vạch bàn tay đang chớp tới...

Trong nháy mắt, một đạo đao mang màu tím sáng lên, một cổ hàn ý trước nay chưa từng có xuất hiện trong lòng Huyết Hằng Chí...

Bàn tay lớn duỗi ra theo bản năng thu trở về, thế nhưng quang của Hắc Minh Thi Hiên lại nhanh như vậy, cho dù hắn là siêu cấp cao thủ của một đại tông sư, nhưng với khoảng

cách gần như vậy, nào có thể nghĩ đến một tiểu nữ hài mười mấy tuổi lại khủng bố như thế...

“Xoẹt...” Một tiếng, bàn tay Huyết Hằng Chí cứ như vậy bị chém xuống, vết thương bóng loáng trơn nhẵn, giống như cắt đậu hũ vậy...

Thậm chí lúc bàn tay kia rơi xuống đất, Huyết Hằng chí còn không có cảm giác đau đớn chút nào, bất quá thân thể của gã liên tiếp lui về sau mấy bước...

Tử Nguyệt Dao chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, thế nhưng dấu vết lưu lại kia đã trấn áp mọi người ở đây rất lâu, thậm chí bọn họ còn chưa kịp phản ứng chuyện này là sao?

Vì sao bàn tay của đại ca mình đều rơi xuống vậy? Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ có con người Huyết Hằng nheo lại một chút, thân là đại tông sư, đương nhiên hẳn biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, trên mặt hẳn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi...

Dù là biết rõ là mình chủ quan, căn bản không nghĩ tới tiểu cô nương này sẽ động thủ, nhưng hẳn cũng minh bạch, một đao vừa rồi có thể xưng tuyệt thế đao, cho dù mình toàn tâm toàn ý đối mặt, cũng chưa chắc có thể né tránh...

Thế nhưng đối phương chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, làm sao có thể có tốc độ đáng sợ như vậy?

Mình đường đường là Đại Tông Sư a, đường đường là Đại Tông Sư a, có thể uy chấn một phương Đại Tông Sư a, không phải là cao thủ Tiên Thiên có thể tùy ý nhìn thấy, cũng không phải vô số tông sư, mà là Đại Tông Sư có thể mở cửa lập hộ a, lại bị một tiểu nữ hài mười tuổi chém đứt bàn tay, điều này làm sao có thể xảy ra?

“Người thật xấu, không được đụng vào ta...” Giọng nói của Hắc Minh Thi Hiên lại vang lên, kéo mọi người đang khiếp sợ trở về hiện thực...

Cánh tay truyền đến đau nhức kịch liệt, vũng máu trên mặt đất, nói cho mọi người biết đây không phải là đang nằm mơ,

đây là sự thật...

“Nha đầu thôi, người cũng dám đánh lén đại ca của bọn ta...”
Vài tên hán tử tới gần Huyết Hằng Chí chỉ cho rằng cô bé này ra tay đánh lén, đã thương đại ca của mình, không ngờ đại ca của mình lại là đại tông sư đường đường, sao có thể bị một cô bé đánh lén được...

Một đám cầm chiến đao bên cạnh lên, đánh về phía Hắc Minh Thi Hiên, bọn họ chuẩn bị xé cô bé thành từng mảnh nhỏ, sau đó lại nuốt chửng huyết nhục của cô bé...

Đôi mắt với mấy người bay nhanh đến, mắt Hắc Minh Thi Hiên hiện lên ánh sáng tím, Tử Nguyệt Đao lại một lần nữa xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng kéo một cái, một vòng đao quang hiện lên, căn bản không cho mấy người kia cơ hội phản ứng, đã trực tiếp xẹt qua cổ bọn họ...

“Xuy xuy xuy...” Ba tiếng vang liên tục truyền đến, trên cổ ba nam tử nhanh nhất đồng thời phun ra huyết dịch đỏ tươi...

Ngay sau đó, đầu bọn họ mới từ trên cổ rơi xuống, miệng vết thương cũng đồng dạng bằng phẳng...

Đao thật nhanh, đao thật sắc bén...

Giờ khắc này, ngoại trừ Huyết Hằng Chí ra, thân thể của tất cả mọi người đều đang run rẩy, từng bé gái hoảng sợ nhìn Tử Nguyệt Đao trong tay...

Đây còn là người sao?

Một tiểu cô nương chỉ có mười tuổi...

Một cô bé đáng yêu tới cực điểm...

Dù mang theo một thanh loan đao tinh xảo, nhưng trong mắt mọi người, thanh loan đao này vẫn xinh đẹp và đáng yêu như xưa...

Thế nhưng trong lòng mọi người, nàng còn kinh khủng hơn cả ác ma đến từ vực sâu...

Đặc biệt là sau khi thấy nàng giết chết ba người, trên mặt còn lộ ra nụ cười hồn nhiên, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại đi...

Chí hướng Huyết Hằng lui một bước, lúc này gã đã bắt chấp miệng vết thương của mình, chỉ là một ngón tay điểm lên cánh tay phải, ngừng máu tươi, nhưng tay trái lại không biết từ lúc nào đã nắm được một thanh dao găm sáng ngời, đối mặt với Hắc Minh Thi Hiên khủng bố như thế, cho dù gã là Đại Tông Sư, gã cũng không có mười phần tin tưởng có thể bắt được nàng...

Con người màu tím tầng thứ Sạn Thiên thứ tư.

“Nơi này không có chút thú vị nào, các người phải dẫn ta đi tìm ca ca xinh đẹp...” Một đao xóa sạch sinh mệnh của ba người, nhưng Hắc Minh Thi Hiên căn bản không có giác ngộ giết người, đôi mắt to kia thật sự nhìn chăm chăm vào Huyết Hằng trước mắt, rất là ngây thơ nói...

Thế nhưng không biết tại sao, đôi mắt thanh âm tràn ngập Đồng Chân này, tất cả mọi người lại có một loại cảm giác không thể cự tuyệt...

“Chết...” Huyết Hằng Chí nắm chặt dao găm trong tay, nhìn đôi đồng tử màu tím lóe lên, nhân cơ hội này đánh tới Hắc Minh Thi Hiên, tiểu cô nương này gây cho y uy áp thực sự quá lớn, y không thể tiếp tục hao tổn...

Thấy Huyết Hằng chí cứ thế nhào về phía mình, Hắc Minh Thi Hiên căn bản không nhúc nhích, Tử Nguyệt đao trong tay lóe lên, lại một đường đao mang sáng lên...

Chí chí Huyết Hằng đã đi tới trước người Hắc Minh Thi Hiên, thậm chí đã đâm ra dao găm của mình, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, dao găm kia đã tới trên cổ Hắc Minh Thi Hiên, lúc này trên mặt Hắc Minh Thi Hiên còn mang theo nụ cười hồn nhiên, thế nhưng khi dao găm của hắn muốn đâm vào cổ Hắc Minh Thi Hiên, một vòng đao mang màu tím đã cắt da trên cổ hắn...

Kinh hãi...

Hoảng sợ...

Vô cùng khiếp sợ...

Rõ ràng là mình xuất đao trước, vì sao đao mang của đối phương lại đánh lên người mình trước?

Thế gian có thể có đao pháp nhanh như vậy sao? Cho dù là Vũ Thánh, cũng không thể nào có tốc độ nhanh như vậy?

Lẽ nào thực lực của tiểu nha đầu này đã vượt qua Vũ Thánh sao? Điều này... Điều này sao có thể?

Bất quá chí Huyết Hằng chung quy vẫn là cao thủ cảnh giới đại tông sư, tại thời khắc sống còn này, gã không để ý trong lòng khiếp sợ, thân hình cấp tốc lui lại, vừa lùi lại, mấy chục trượng, trực tiếp đẩy tới phía sau vách tường, một đao đao mang kinh khủng kia cũng bất quá cắt rách da mặt gã mà thôi, chỉ để lại vết máu nhàn nhạt...

Nhưng đao găm trong tay hắn lại nhân cơ hội này ném ra ngoài, mục tiêu vẫn là cổ Hắc Minh Thi Hiên...

Nhưng thứ khiến Huyết Hằng Chí trợn tròn mắt không biết từ lúc nào Hắc Minh Thi Hiên đã tới trước mặt mình, còn con dao găm mà mình ném ra vẫn đang bay trên không trung...

“Bát Bát Quái, tốc độ của ngươi chậm quá...” Trong miệng Hắc Minh Thi Hiên truyền đến âm thanh nũng nịu, thế nhưng Tử Nguyệt đao trong tay nàng lại trực tiếp kéo lên trên...

Lại một vết đao mang xinh đẹp sáng lên, phảng phất một vòng bán nguyệt, cứ như vậy dựng thẳng lên chém về phía Huyết Hằng Chí, nếu gã bị một đao này chém trúng, toàn bộ thân thể sẽ bị chia làm hai nửa...

Giờ khắc này, tu vi cảnh giới Đại Tông Sư phát huy đến mức tận cùng, Chân Nguyên lực trong cơ thể khởi động một trận, thân thể đã nhích sang bên cạnh mấy chục bước, chỉ có điều cánh tay trái đã bị gọt mất một góc áo...

Đao đao mang sáng lên kia lại là trên vách đá phía sau hắn lưu lại một đạo vết tích thật dài...

Một giọt mồ hôi từ trên trán Huyết Hằng Chí nhỏ xuống, nhìn Hắc Minh Thi Hiên vẻ mặt tươi cười hồn nhiên cách đó không xa, hắn thậm chí có xúc động muốn khóc...

Thế đạo này đúng là điên thật rồi phải không? Minh năm đó đã là thiên tài được toàn bộ võ lâm công nhận, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ mới bước vào cảnh giới đại tông sư mà thôi,

thể nhưng lại bị tiểu nha đầu chỉ có mười mấy tuổi này ép cho liên tục lui về phía sau, đây là... Đây là cái gì?

“A, người vậy mà né được?” Nhìn thấy vết máu vậy mà tránh được một đao của mình, trên mặt Hắc Minh Thi Hiên lại lộ ra vẻ kỳ quái...

Vừa nghe Hắc Minh Thi Hiên nói vậy, Huyết Hằng Chí càng không thở nổi, cái gì mà không ngờ lại né tránh? Chẳng lẽ mình đường đường là đại tông sư, tránh né người một đao của người cũng là chuyện rất kỳ quái sao?

Huyết Hằng Chí rất phần nộ, hấn thật sự rất phần nộ...

Chân nguyên lực trong cơ thể không ngừng ngưng tụ, dần dần, trên tay trái của hắn đã xuất hiện một thanh trường kiếm trong suốt, đó là một thanh trường kiếm được ngưng tụ hoàn toàn từ chân nguyên lực, cũng chỉ có cao thủ nhất lưu đạt tới cảnh giới Đại tông sư mới có thể ngưng tụ chân nguyên lực trong cơ thể...

“Tiểu nha đầu, đi chết đi...” Huyết Hằng Chí lạnh lùng hừ một tiếng, chân nguyên lực ngưng tụ trong tay nhẹ nhàng run lên, trong nháy mắt, một đạo quang mang chói mắt trong nháy mắt sáng lên, mấy đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, trực tiếp chém tới Hắc Minh Thi Hiên...

“Xuy xuy xuy...” Trong hư không, thanh âm kiếm khí xé gió không ngừng truyền đến, vô số đạo kiếm khí trực tiếp xuyên thấu thân thể Hắc Minh Thi Hiên, nhưng lại không có bất kỳ máu tươi vẩy ra, cái này... Đây không ngờ lại là một ảo ảnh...

Ngay khi huyền tượng biến mất, thân thể Hắc Minh Thi Hiên đã xuất hiện trước mặt Huyết Hằng Chí Tôn, trên mặt nàng vẫn giữ nụ cười hồn nhiên, thể nhưng Tử Nguyệt Đao trong tay nàng lại không chút lưu tình chém về phía Huyết Hằng Chí...

“Thiên Toái Kiếm...” Huyết Hằng chí chờ thời khắc này, trường kiếm trong tay run lên, một vòng kiếm quang cực lớn lập tức sáng lên, khí tức kinh khủng tản ra, hung hăng nghênh đón đao mang của Hắc Minh Thi Hiên...

Ánh kiếm khổng lồ trong nháy mắt đã cắn nuốt toàn bộ luồng đao mang màu tím kia. Trên khuôn mặt chí Huyết Hằng lộ ra nụ cười tự tin. Gã tin tưởng, cho dù đối phương không chết cũng phải trọng thương...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, thân đao của Tử Nguyệt đao va chạm với thân kiếm do chân nguyên lực của Huyết Hằng Chí ngưng tụ thành...

Ngay sau đó, liền nghe thanh âm răng rắc vang lên...

Đó là thanh âm do chân nguyên lực ngưng tụ thành vỡ tan, sắc mặt Huyết Hằng Chí đại biến...

Đây là trường kiếm hoàn toàn do Chân Nguyên lực ngưng tụ, năng lượng ẩn chứa trong đó kinh khủng đến cỡ nào?

“Ầm ầm...” Không đợi Huyết Hằng Chí thối lui, trước người gã bỗng nhiên sáng lên một đạo quang mang chói mắt, một cỗ lực lượng kinh khủng lại trong nháy mắt bộc phát...

Năng lượng cuồng bạo quét sạch mọi thứ xung quanh, Huyết Hằng Chí liều mạng tuôn ra chân nguyên lực, trước người ngưng tụ từng luồng năng lượng, ngăn cản năng lượng cuồng bạo kia...

Cả người hắn nhanh chóng lùi về phía sau...

Năng lượng cuồng bạo vô tình phá hủy hết thảy chung quanh, coi như là hơn mười mét, những hán tử kia mặt mũi tràn đầy hoảng sợ cũng bị năng lượng này bao phủ, bọn hắn cao nhất bất quá là cảnh giới Tiên Thiên, làm sao ngăn cản được Chân Nguyên kiếm do đại tông sư ngưng tụ này...

Thân thể lập tức bị xuyên thủng, trực tiếp bị xé thành mảnh nhỏ...

Hầu như chỉ trong nháy mắt, trong động lớn như vậy đã hoàn toàn yên tĩnh, mùi máu tươi nồng đậm tràn ra, ngay cả đồng lửa kia cũng bị phá hủy, toàn bộ sơn động chìm vào trong một mảnh đen kịt và tĩnh lặng...

Huyết Hằng Chí thối lui không biết bao nhiêu lần, quần áo trên người đã sớm bị năng lượng cuồng bạo xé nát, thêm ra nhiều vết thương lớn nhỏ, thậm chí trên gương mặt của gã cũng vạch

ra một vết máu thật dài, tay trái cầm kiếm càng không ngừng run run, toàn bộ hồ khẩu vỡ ra...

Hắn nha đầu kia đã chết rồi nhĩ?

Cảm thụ hắc ám và yên tĩnh vô tận chung quanh, Huyết Hằng chí cường chế đè nén khiếp sợ trong lòng, âm thầm suy nghĩ...

Nhưng vừa lúc đó, hắn chợt phát hiện cách đó không xa, sáng lên hai đạo hào quang màu tím...

Chương 16 bạo nộ.

Đó là một đôi mắt...

Một đôi mắt thẳng bé tràn ngập ánh sáng tím yếu ớt...

Không biết vì sao, khi nhìn thấy đôi mắt này, tâm trí Huyết Hằng Chí, hung hăng run lên một cái...

Hắc Minh Thi Hiên không nói gì, nàng chỉ bước từng bước một về phía chí hướng Huyết Hằng. Trong bóng tối vô biên này, hai con ngươi màu tím của nàng đã trở thành nguồn sáng tốt nhất...

“Ta muốn xinh ca ca xinh đẹp, muội phải dẫn ta đi tìm ca ca xinh đẹp...” Hắc Minh Thi Hiên đi tới trước Huyết Hằng chí năm mét, vẫn thuần khiết nói, dường như cũng không vì Huyết Hằng Chí tiến công vừa rồi mà phẫn nộ, lại giống như luồng năng lượng cuồng bạo vừa rồi, chỉ là một luồng pháo hoa xinh đẹp...

Chí chí Huyết Hằng đã đến bờ sụp đổ, mình đường đường là đại tông sư, trước mặt một tiểu nha đầu như vậy lại không có chút dư dả nào, một kiếm của mình cường đại như thế, tựa hồ căn bản không tạo thành thương tổn gì với nàng? Chẳng lẽ những năm này mình đều sống trong ảo heo sao?

Lạnh lùng nhìn đôi mắt tím của Hắc Minh Thi Hiên, hai tay còn lại của Huyết Hằng Chí gắt gao nắm chặt lấy tay trái, gân xanh nổi lên trên bàn tay...

“Vèo...” Một tiếng, thân ảnh Huyết Hằng Chí lóe lên, trực tiếp chộp vào đầu Hắc Minh Thi Hiên, chân nguyên lực cường đại trào ra, còn chưa bắt được Hắc Minh Thi Hiên đã mơ hồ xé rách hư không...

Nếu bị một trảo này bắt được, đừng nói là cái đầu nhỏ của Hắc Minh Thi Hiên, cho dù là nham thạch kiên cố nhất cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ...

Nhưng Hắc Minh Thi Hiên vẫn không có ý né tránh, chỉ có điều Tử Nguyệt Dao trong tay tùy ý vẽ thành một đóa đao hoa, một vết đao mang trực tiếp xuất hiện trước mặt nàng, chém thẳng về phía tay trái còn lại của Huyết Hằng Chí...

Đôi mắt với một đao gào thét mà đến này, chí Huyết Hằng nhanh chóng thu tay lại, bước chân khẽ động, thân thể đã đi tới bên trái Hắc Minh Thi Hiên, lại một chương đánh ra, chân nguyên lực cuồng bạo trực tiếp trào ra, hung hăng vỗ tới Hắc Minh Thi Hiên...

Thế nhưng Hắc Minh Thi Hiên vẫn không tránh không né, chỉ là Tử Nguyệt Dao trong tay liên tục run rẩy, đao đao đao mang hiện lên, không chỉ ép cho Huyết Hằng Chí liên tục lui về phía sau, thậm chí chân nguyên lực mà hắn phóng ra cũng bị đánh cho nát bấy...

Một đao trong tay, vạn người không địch nổi...

Đúng lúc này, Hắc Minh Thi Hiên cũng cho Huyết Hằng Chí Tôn cảm giác như vậy...

Nhưng dù sao hắn cũng là hung nhân một đời, làm sao cam tâm bị một tiểu nha đầu mười mấy tuổi uy hiếp...

Chân nguyên lực trong cơ thể lại một lần nữa vận chuyển, mắt lóe sáng, tay trái nắm lại, đột nhiên đánh ra một quyền. Một quyền ảnh màu trắng lao ra, hung hăng đánh về phía Hắc Minh Thi Hiên...

Hắc Minh Thi Hiên vẫn không nhúc nhích, Tử Nguyệt đao trong tay cứ thế chém về phía quyền ảnh đang nhanh chóng lao tới kia...

“Xoẹt...” Một tiếng, quyền ảnh cuồng bạo kia trực tiếp bị Tử Nguyệt Dao chém thành hai nửa, đao khí sắc bén chém về phía Huyết Hằng Chí, thế nhưng thân ảnh Huyết Hằng Chí đã sớm biến mất tại chỗ...

Lần nữa xuất hiện, đã đi tới đỉnh đầu Hắc Minh Thi Hiên...

“Thiên Lạc Tinh đui...” Huyết Hằng chí hét lớn một tiếng, trực tiếp một cước quét về phía Hắc Minh Thi Hiên, chân nguyên lực cường đại chạy ra, mờ hồ trong đó, giống như một

cái đuôi rồng, hung hăng quét về phía đầu Hắc Minh Thi Hiên...

Uy lực kinh khủng như vậy, coi như là Diệp Tĩnh Vũ ở đây, cũng tuyệt đối khó có thể ngạnh kháng, thế nhưng Hắc Minh Thi Hiên vẫn không tránh không né, chỉ là Tử Nguyệt Dao lúc đầu chém về phía trước trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu, cứ như vậy nhẹ nhàng chém ra ngoài...

Dao khí vẫn sắc bén như vậy, góc độ vẫn xảo trá như cũ, luôn là Huyết Hằng Chí có tự tin đối với một cước này cường đại, thế nhưng đối mặt với đao này, trong lòng vẫn có chút sợ hãi, dù sao, một bàn tay của hắn cũng là bị đao này chém rụng, trong lòng đã sớm chôn xuống bóng ma...

Roi vào đường cùng, Huyết Hằng Chí chỉ có thể co giò mà thôi...

Thế nhưng Hắc Minh Thi Hiên nào bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trở tay cầm đao, thân thể nhỏ bé bắn lên, một vòng đao quang hình bán nguyệt lập tức xuất hiện...

Đối mặt với một đao không gì sánh kịp này, thân sắc Huyết Hằng Chí ngưng trọng, lại là một tay vỗ lên, từng đao chân nguyên lực phá không mà ra, ngưng tụ ra một đao chương phong mạnh mẽ, hung hăng chụp về phía đao đao mang kia...

“Phanh...” một tiếng, chương phong lại lần nữa bị xé nát, thế nhưng Huyết Hằng Chí Nhân nhân cơ hội này, đã đi tới bên kia, tránh được lưỡi đao sắc bén kia, trong mắt của gã, trước nay chưa từng lộ ra thân sắc ngưng trọng...

Trên mặt Hắc Minh Thi Hiên vẫn lộ ra nụ cười ngây thơ...

Ngay khi Hắc Minh Thi Hiên và cao thủ đại tông sư huyết hằng chém giết, Diệp Tĩnh Vũ dưới sự dẫn đường của Công Tôn Di, đi tới chỗ ở của Lăng Tĩnh Huyền...

Đây là một đoạn đất tương đối bằng phẳng, ở giữa có một căn nhà gỗ, phía trước nhà gỗ còn trồng bảy tám cái lá cây màu đỏ. Nhìn lá cây màu đỏ tươi kia, phảng phất máu người vương vãi ở phía trên...

Phía sau gian nhà gỗ là một khu rừng rậm, có điều những thực vật này đều không phải là màu xanh lá, hoặc là màu đỏ, hoặc là màu lam, thậm chí còn có cả cây màu tím...

Chứng kiến tất cả những điều này, Diệp Tĩnh Vũ lại triệt để phần nộ...

Đương nhiên, hắn sẽ không vì lá cây màu đỏ mà phần nộ, làm cho hắn tức giận là chung quanh cây cối, năm ngón ngang hơn mười cổ thi thể, mỗi một bộ thi thể đều không có đầu lâu, thể nhưng nhìn thân thể cường tráng kia, không phải chiến sĩ Xích Di tộc thì là ai?

Những người này đều là chiến sĩ đi ra từ Nam Hoang Man Lâm Diệp Tĩnh Vũ a, bọn họ chính là tâm phúc thân thiết nhất của Diệp Tĩnh Vũ a, trên đường đi, mặc kệ chuyện gì, bọn họ đều không có bất kỳ oán than, hoàn mỹ chấp hành bất cứ vấn đề gì mà Diệp Tĩnh Vũ đưa ra...

Nhưng bây giờ, bọn họ lại nằm một chỗ, mất đi đầu, mất đi sinh mệnh...

Trong chớp mắt, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đỏ rực như máu, sát ý ngập trời từ trong người phóng lên tận trời...

“A...” Ngay lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm, Công Tôn Hương Di biến sắc, Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý thương thế của mình, trực tiếp lướt tới hướng thanh âm kia...

Đào nhỏ, phản bác cũng là căn bản không cần nhắc gì khác, theo sau Diệp Tĩnh Vũ, vọt tới...

Nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ vọt tới, Công Tôn Hương đầu còn do dự, cũng nhảy lên đầu Xà Vương, chỉ huy Tiểu Hoa chạy tới. Hiện giờ linh hồn của nàng liên hệ chặt chẽ với Diệp Tĩnh Vũ, nàng không thể không trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ một đường chạy vội, từ trong rừng cây ra tốc độ cao nhất xuyên thẳng qua, Tiểu Hoa đi theo sau lưng lại dựa vào thân thể khổng lồ, trực tiếp ép tới. Trên đường đi, mặc kệ những cây này trân quý cỡ nào, toàn bộ đều bị thân thể cao lớn của Tiểu Hoa ép thành bột phấn...

Chỉ trong chốc lát, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới nơi phát ra âm thanh, nhưng lại thấy được một màn vô cùng tanh máu...

Chương 1 Hồn Sư Linh Hiển Hồn Sư.

Đây là một khu vực trồng trái có mấy trăm mét vuông, trung tâm khu vực đứng sừng sững từng cọc gỗ to bằng người, ước chừng có hơn hai mươi cọc gỗ, trên mỗi cọc gỗ đều buộc chặt một người, không phải ai khác, chính là chiến sĩ Xích Di tộc trực thuộc hạ của hắn, đến từ Nam Hoang Man Lâm...

Bọn họ đều là chiến sĩ cấp ba, thân thể lực lượng cực kỳ cường đại, dây thừng bình thường căn bản khó có thể trói buộc bọn họ, thế nhưng dây leo trói trên người bọn họ lại cực kỳ cứng cỏi, vòng quanh là rất nhiều chiến sĩ đều đang nỗ lực giãy dụa, nhưng căn bản khó có thể giãy giụa, ngược lại bị dây leo kia ghì vào trong thịt, toàn thân máu thịt be bét...

Thân thể cao lớn của Xích Di Toan Nghê cũng bị một cọc gỗ lớn nhất buộc chặt trong đó, dây leo trên người hắn còn mang theo gai ngược, từng cây từng cây đâm vào thân thể hắn, máu tươi không ngừng chảy ra nhuộm đỏ thân thể, nhuộm đỏ cọc gỗ, nhuộm đỏ mặt đất...

Hiện trường duy nhất không bị dây leo trói, là một nam tử mặc trường sam màu trắng, lúc này hắn đang đứng phía trước một chiến sĩ Xích Di Tộc, một đôi tay khô gầy đang nắm lấy đầu tên chiến sĩ Xích Di Tộc kia...

Một đạo năng lượng cực mạnh từ bàn tay của hắn truyền ra, tựa hồ đang hấp thu cái gì đó của tên chiến sĩ kia. Trên mặt tên chiến sĩ kia lộ ra thần sắc thống khổ, trong miệng càng phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn...

“Hắn chính là Lăng Tinh, đang cố gắng hấp thu hồn phách để tăng cường hồn lực của bản thân...” Công Tôn Diêu kêu lên một tiếng kinh hãi...

Đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra đạo đạo huyết mang, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới sau

lưng người nọ, Thiên Tôn trong tay nhanh như chớp chém thẳng xuống người nọ, căn bản không có một tia nương tay...

Hấp thu linh hồn người khác, sau đó luyện hóa thành hồn lực của mình, đây chính là một phương pháp tu hồn cực kỳ ác độc...

Phải biết rằng, Hồn Sư bình thường, khi tu luyện Hồn Lực đều dựa vào mình tưởng để tăng lên Hồn Lực của bản thân, hấp thu sự tàn phá của linh hồn trong thiên địa, tốc độ như vậy tự nhiên là rất chậm...Mà loại công pháp tà ác trực tiếp luyện hóa linh hồn con người này lại nhanh gấp mấy lần so với công pháp bình thường...

Nhưng dù sao cái này cũng đả thương tính mạng người, làm gì có người nào dám tu luyện loại công pháp ác độc này. Hơn một trăm năm trước, Đấu Hồn Đại Lục liền xuất hiện một gã Hồn Sư cường đại tên Viên Phá Thiên, chính là dựa vào loại công pháp ác độc này tu luyện tới cảnh giới Hồn Tiên. Nhưng cuối cùng lại bị mấy tên Hồn Sư và hai tên Vũ Thánh liền thủ chém giết, triệt để hồn phi phách tán, mà bộ Hấp Hồn Đại Pháp của gã, cũng bị triệt để tiêu diệt...

Vốn cho rằng thế gian này sẽ không xuất hiện công pháp ác độc bậc này, thế nhưng không nghĩ tới hôm nay lại một lần nữa nhìn thấy, hơn nữa đối phương còn là người đang luyện hóa mình, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể chịu đựng được...

Trực tiếp sử dụng Tuyệt Dao Phá Không...

“Không biết tự lượng sức mình...” Đối mặt với một đao nhanh đến cực hạn của Diệp Tĩnh Vũ, Lăng Tinh Tuyên hừ lạnh một tiếng, chỉ quay đầu lại, trong mắt lóe lên một tia sáng, một cỗ lực lượng kinh khủng từ trước người hắn hình thành, hung hăng oanh kích lên người Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ vốn đã thụ thương, nào chịu được công kích cuồng bạo bậc này, máu tươi trong miệng phun ra, thân thể nặng nề rơi trên mặt đất, xương ngực đã vỡ vụn kia lại trực tiếp vỡ tan...

“A Vũ...” Lúc này, Xích Di Đà nghe được động tĩnh bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bay ngược ra ngoài, trong miệng không khỏi kinh hô...

Thân thể vốn đã ngừng giãy dụa điên cuồng vặn vẹo, cơ bắp toàn thân càng điên cuồng bành trướng, từng sợi bạo khởi, những dây leo trói buộc trên người hắn càng lúc càng chặt, những gai kia hoàn toàn chui vào trong cơ thể Xích Di...

Nhưng hắn không hề quan tâm, vẫn ra sức giãy dụa, hắn có thể chết, nhưng Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không thể chết, đây là hắn hứa hẹn với tộc trưởng...

“Tiểu yêu nữ, có phải ngươi chán sống ở chỗ này rồi hay không, lại dám dẫn người ngoài đến chỗ ta...” Lăng Tinh Tuyền không để ý đến sự giãy dụa của Xích Di Chủ, ngược lại ngẩng đầu nhìn Công Tôn Hương...

“Tiểu Hoa, cứu bọn họ...” Biết rõ Lăng Tinh Huyền kinh khủng như Công Tôn Di nhưng căn bản không nói nhiều, trực tiếp ra lệnh...

Thân thể to lớn của Tiểu Hoa đột nhiên đưa một hồi, liền đánh về phía những cọc gỗ kia...

“Muốn chết...” Lăng Tinh Huyền nhìn thấy Công Tôn Hương lại muốn trợ giúp đối phương cứu người, đột nhiên giận dữ, trong mắt lóe lên tia sáng bạc, một bàn tay khổng lồ từ trên trời đập mạnh xuống, vỗ thẳng vào đầu Tiểu Hoa...

Ánh mắt Tiểu Hoa lộ ra một tia sợ hãi, cái đầu to lớn lại xảo diệu tránh đi, bất quá một chương kia đã vỗ vào cổ nó, lập tức đánh bay nó ra ngoài, lân phiến trên cổ càng là từng khúc bạo liệt, máu tươi màu lam không ngừng phun ra...

Công Tôn Hương Di nhân cơ hội này, thân ảnh uyển chuyển từ trên đỉnh đầu Tiểu Hoa nhảy xuống, trong tay đột nhiên vẫy về phía trước, một đạo bột phấn màu xanh lá vung vẫy ra...

Đây là một loại không có độc với động vật, nhưng lại có tác dụng kích độc với thực vật. Nó vừa mới rơi vào trên những dây leo kia, những dây leo vừa rồi còn cứng cỏi dị thường cứ như vậy khô héo xuống...

Xích Di Toan Nghê ra sức giãy dụa, là người đầu tiên giãy giữa thoát ra, ôm lấy cọc gỗ cực lớn sau lưng mình ném thẳng về phía Lăng Tinh Kiệt...

Lăng Tinh Kiệt cười lạnh một tiếng, trong miệng niệm khê một câu chú ngữ, một đạo bạch quang từ trên trời rơi xuống, hung hăng quét trên cọc gỗ, nhất thời xé nát cọc gỗ này...

“Linh Hiên?” Nhìn thấy đạo bạch quang kia uy lực, giãy dụa từ trên mặt đất Diệp Tinh Vũ trong miệng kinh hô một tiếng, loại thủ đoạn này, lúc trước hắn chỉ thấy qua Xích Di sử dụng qua...

Nhưng không ngờ lại gặp lại lần nữa, mà lần này, rõ ràng đối phương là địch nhân...

“Biết là tốt rồi, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta vòng các ngươi toàn thân...” Lăng Tinh Khiên cười lạnh, cuồng vọng nói...

“Ngao...” Ngay lúc này, bóng người màu đen lại lao ngược ra ngoài, dưới bốn vó, hỏa diễm bùng lên, cứ như vậy bước ra phía trước một bước, một đạo năng lượng trực tiếp tuôn ra...

Bước thứ hai bước ra, toàn bộ hư không run rẩy một hồi...

Không hề dừng lại, bước thứ ba cũng theo đó bước ra, một đạo năng lượng vô hình hung hăng xông về phía Lăng Tinh Kiệt, chính là bảy bước nghịch chuyển...

Thời khắc này hư không xuất hiện từng vết rách, năng lượng kinh khủng không mang theo bất cứ tình cảm nào công kích Lăng Tinh Tuyền...

Lăng Tinh cau mày, hiển nhiên không ngờ con mã câu nhỏ này lại có thể phát huy được lực lượng kinh khủng bậc này...

Một tay vạch vào hư không một cái, một vòng xoáy màu bạc hình thành trước người hắn, năng lượng kinh khủng kia trực tiếp oanh kích phía trên vòng xoáy kia, một phần lực lượng bị vòng xoáy hấp thu, một phần lực lượng lại trùng trùng điệp điệp đánh nát vòng xoáy kia...

Linh chương thứ 118 hiển thị bị diệt vong.

Đúng lúc này, Tiểu Đào lại đột nhiên xuất hiện trước người Lăng Tinh, mở cái mồm to như chậu máu cắn Lăng Tinh Chử...

”Thao Thiết?” Lăng Tinh vững vàng biến sắc, thời khắc này, hắn mới phát hiện ra sự tồn tại của Thao Thiết...

Thân thể theo bản năng lui về phía sau, nhưng mặc dù hắn chỉ là một Hồn Sư cấp sáu, thế nhưng lại không phải Đại Tông Sư, thân thủ có lẽ còn không bằng võ sĩ bình thường, làm sao có thể trốn thoát được...

Một cánh tay bị Thao Thiết cắn đứt, đau đớn khiến Lăng Tinh Kiệt biến sắc...

Trong thời điểm sống còn này, thực lực của Hồn Sư cấp sáu đã thể hiện hoàn mỹ, cũng không cần đọc thần chú gì cả, lực lượng niệm lực khổng lồ trực tiếp bắn ra, hung hăng quét lên người Thao Thiết, lập tức đánh bay Thao Thiết ra ngoài...

Mà trong miệng hắn, bắt đầu niệm chú ngữ, lập tức liền thấy từng đạo phong nhận từ không trung xuất hiện, hung hăng chém về phía Tiểu Đào. Cùng lúc đó, còn có một quả cầu sét xuất hiện trước người hắn, không ngừng bành trướng...

Sau khi biết được sự xuất hiện của hung thú như Thao Thiết, Lăng Tinh Xuyên căn bản không bảo lưu nữa, hắn cũng không muốn vì vậy mà lật thuyền...

Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển chính là tồn tại cường đại có thể khiêu chiến Võ Thánh, đặc biệt là đạo lôi quang cầu mà hắn ngưng tụ ra kia, uy áp ẩn chứa trong đó thật sự là quá lớn...

Mà từng đạo phong nhận ở trước người hắn, căn bản là không cho Tiểu Đào cùng với nghịch bác, thậm chí là đám người Xích Di Chử tiến lên ngắt lời...

Đối mặt với đao gió sắc bén bức này, cho dù là Tiểu Đào cũng tuyệt đối khó có thể chịu nổi...

“Khốn kiếp, đi chết đi...” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong lõi quang cầu kia, hẳn cực kỳ phần nộ, cũng bất chấp tất cả., Hồn lực còn sót lại trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, Chấn Thiên ấn trong tay trực tiếp rời khỏi tay, hấp thu tất cả hồn lực của hắn, Chấn Thiên ấn trong chớp mắt đã tới trên đỉnh đầu Lăng Tinh Kiệt, kích thước của nó lớn như ngọn núi nhỏ, mang theo tiếng gió vù vù hung hăng đánh vào đầu Lăng Tinh...

Trong mơ hồ, còn có thể nhìn thấy chung quanh Chấn Thiên Ấn, ẩn ẩn có lệ quang chớp động...

Lăng Tinh Kiệt chỉ cảm thấy đỉnh đầu ớn lạnh, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Chấn Thiên ấn to lớn kia, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, miệng thét lên một tiếng kinh hãi...

“Hồn khí huyền cấp...”

Đối với hồn sư, huyền cơ hồn khí tuyệt đối có sức hấp dẫn trí mạng, vì một kiện thần hồn khí huyền cấp, bọn họ thậm chí có thể không tiếc tính mạng của mình, thế nhưng Lăng Tinh Kiệt của lúc này lại không hề hứng thú với việc cướp đoạt món hồn khí này...

Hấp thu hồn lực toàn thân chấn thiên ấn của Diệp Tĩnh Vũ phát huy ra uy lực còn cao hơn ba bốn lần so với lúc oanh kích Nam Cung Thương, đặc biệt là quanh thân mang theo lõi quang, quả thực là nhằm vào linh hồn mà đi...

Không cần nghĩ tới, nếu một ấn này đánh xuống, Lăng Tinh Khiên lập tức hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội sống sót cũng không có...

Trong thời khắc sinh tử tồn vong này, tiềm năng của Lăng Tinh Huyền miễn được toàn bộ phát huy, Hồn Lực trong cơ thể cũng điên cuồng vận chuyển, Lõi Quang cầu vốn dùng để đối phó với đám người Diệp Tĩnh Vũ lập tức tăng vọt, đường kính ước chừng ba bốn mét, còn trực tiếp ném lên bầu trời...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, lõi quang cầu kia trùng trùng điệp điệp đánh lên trên Chấn Thiên Ấn, lực lượng cuồng

bạo trực tiếp nổ tung ra, vậy mà đánh cho cả hạ lạc Chấn Thiên Ấn bay ra ngoài...

Tâm thần Diệp Tĩnh Vũ vốn liên hệ chặt chẽ với Chấn Thiên ấn lập tức phun ra một ngụm máu tươi...

Nhưng năng lượng cuồng bạo kia vẫn làm Lăng Tinh Cương bên dưới bị thương tích đầy mình... Đây là nguyên nhân hẳn không chế phương hướng của lôi quang cầu, mà tinh thần của hắn lại càng uể oải...

“Đi chết đi...” Ngay lúc này, một bóng người cao lớn, toàn thân huyết nhục mơ hồ đi tới trước người hắn, trực tiếp đâm ra một quyền...

Lúc này tâm lực Lăng Tinh Kiệt đã hao tổn quá độ, thần hồn bị trọng thương, hắn căn bản không kịp khôi phục, thậm chí ngay cả niệm lực nhanh nhất cũng không kịp phát ra, đã thấy một nắm đấm to như cái nồi đất đập tới...

Tâm thần khê động, không kịp phát ra công kích, càng không nói đến phản ứng của thân thể hắn...

“Bốp...” một tiếng, một quyền chứa đầy phần nộ của Xích Di Toan Nghê hung hăng nện lên đầu hắn, lập tức nhìn thấy toàn bộ đầu của hắn nổ tung như quả dưa hấu, óc trắng và máu tươi vẩy ra xung quanh...

Một bóng đen chui ra từ trong cơ thể hắn, lao về phía xa...

“Ngao ô...” Tiểu Đào đã chờ từ lâu, trong miệng phát ra một tiếng rống to, một bóng đen trực tiếp chạy ra ngoài, ngay sau đó liền thấy một gợn sóng màu vàng sáng lên, chính là Long Văn Chiến Ba...

Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, cho dù là Hồn Tiên, dưới tình huống không có thân thể bảo vệ, linh hồn này cũng cực kỳ yếu ớt, làm sao chịu nổi công kích của Long Văn chiến gợn...

Lập tức liền thấy toàn bộ bóng đen kia vỡ tan ra, mà ác thú lại mở ra miệng to như chậu máu, cứ như vậy nhào tới...

Lăng Tinh Kiệt nuốt hồn phách của không biết bao nhiêu người, hồn lực khổng lồ đáng sợ, mảnh vỡ linh hồn bay tứ phía quả thực có chút kinh người, thế nhưng ác thú đầu quân

nhiều như vậy, miệng càng lúc càng lớn, từng luồng hấp lực cực mạnh hình thành, những mảnh vỡ linh hồn rải rác khắp nơi đều bị hút hết vào bụng...

Một lần hấp thu linh hồn khổng lồ như vậy, tuy chỉ là thức ăn của ác thú nhưng lúc này cũng bành trướng lên, mơ hồ có khả năng phát nổ...

“Ngao ngao ngao...” Trong miệng ác thú, vậy mà phát ra âm thanh bực này, cũng không biết là chống đỡ đến khó chịu hay là khó chịu...

“Nhanh...” Hồn lực hoàn toàn trống rỗng trong miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng...

Ác thú không dừng lại, thân thể khổng lồ kia vậy mà phóng thẳng đến Diệp Tĩnh Vũ...

Toàn bộ thân thể trực tiếp chui vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, hồn lực khổng lồ kia không ngừng vận chuyển vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng linh hồn lực của Lăng Tinh Cương thật sự quá lớn, tuy ý thức của hắn đã bị đánh tan, nhưng cỗ năng lượng khổng lồ này vẫn không phải Diệp Tĩnh Vũ và Tiểu Đào có thể hấp thu...

Hầu như chỉ trong chốc lát, hồn lực vốn trống rỗng của Diệp Tĩnh Vũ đã được bổ sung hoàn toàn, nhưng lực lượng linh hồn khổng lồ vẫn không ngừng truyền tới...

Mắt thấy sắp làm linh hồn của hắn nổ tung...

Sau khi giải cứu chiến sĩ Xích Di tộc ra, Công Tôn Hương trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, Lăng Tinh Kiệt cường đại cỡ nào, trong lòng nàng hiểu rõ nhất, cho dù là Huyết Hằng Chí cũng có chút kiêng kỵ hắn, nhưng loại tồn tại kinh khủng này lại bị đám người Diệp Tĩnh Vũ liên thủ giết chết...

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy may mắn với quyết định ban đầu của mình. Nếu như không phải Tiểu Đào xuất hiện, có lẽ mình đã động thủ với Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng đôi mắt với chân

thiên ấn kinh khủng kia, bản thân, kể cả Tiểu Hoa cũng có thể ngăn cản được sao?

Bất quá sau khi kinh ngạc, nàng liền cảm nhận được sợ hãi, bởi vì một phần linh hồn của nàng bị Diệp Tĩnh Vũ nắm giữ, hôm nay linh hồn Diệp Tĩnh Vũ nhận được cổ bành trưởng truyền đến trên người nàng rõ ràng...

Đó là một loại cảm giác linh hồn sắp nổ tung, sắp bị xé rách...

Đau đớn, đau đớn khó có thể miêu tả...

Linh hồn của nàng cuối cùng cũng không cường đại như Diệp Tĩnh Vũ, chỉ trong chốc lát mà đã ngắt đi...

Mà chính đang không ngừng hấp thu hồn lực khổng lồ Diệp Tĩnh Vũ cũng có ý niệm hôn mê trong đầu, nhưng hắn biết, mình không thể ngắt đi, nếu chính mình thật sự ngắt đi, sẽ không cách nào khống chế được hồn lực khổng lồ kia nữa, mình cũng sẽ trở thành Hồn Sư đầu tiên vì hồn lực bành trưởng mà hồn phi phách tán...

Chương 16 lại lần nữa tấn cấp.

Loại năng lượng khổng lồ kia không ngừng xé rách linh hồn của hắn, đau nhức kịch liệt khó nói lên lời không ngừng xông thẳng thần kinh của hắn, tựa hồ muốn triệt để xé nát hắn...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại chống đỡ gắt gao, không ngừng không chế nguồn năng lượng cuồng bá này, Bá Nguyên Quyết không ngừng vận chuyển, bảy đại sảnh năng lượng trong cơ thể cũng phát ra đạo đạo quang mang, điên cuồng hấp thu năng lượng tràn vào trong cơ thể kia...

Bảy phách năng lượng lại một lần nữa đại thịnh quang mang, đặc biệt là vàng trắng ở mi tâm kia, càng rực rỡ như vậy, từng đạo ngân quang không ngừng từ Nguyệt luân quét ra, phạm là nơi ngân quang đi qua, đều cát bay đá chạy, uy lực quả thực kinh người...

Luân Hồi Nhãn vậy mà đã tấn cấp rồi, mặc dù còn kém Cửu U Thông Thiên Mục của vị tiền bối kia, nhưng Diệp Tĩnh Vũ biết, Luân Hồi Nhãn của hắn cuối cùng cũng có năng lực công kích, không còn nhìn chằm chằm vào căn nguyên của sự vật...

Mấy cái năng lượng cực kỳ chói mắt càng thêm chói mắt, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng càng thêm to lớn, ẩn ẩn trong đó, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy trong năng lượng linh hồn này có sự khác biệt, loại hôn sự hòa thuận tự nhiên này...

Đây chính là năng lượng linh hồn của Hôn Sư cảnh giới Linh Hiển sao?

Trong lúc mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ chạm đến cái gì, cố gắng giữ cho ý thức mình thanh tỉnh, bắt đầu cố gắng không chế nguồn năng lượng khổng lồ này để làm gì đó...

Hài hòa, hài hòa cùng người, cùng tự nhiên hài hòa, tất cả, chính là một cái hài hòa...

Nháy mắt, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ cảnh giới Ngung Hồn đến Linh Cảnh, rốt cuộc là thiếu cái gì, đó là một loại lý giải đối với thiên địa vạn vật, dung nạp một loại đối với thiên địa linh lực...

Hồn Lực của hắn lúc đại thành Thất Phách đã cực kỳ sung mãn, so với cường giả Ngung Hồn bình thường còn cường đại hơn. Thế nhưng hắn thủy chung khó mà chạm đến biên giới Linh Hiển kia, hôm nay dưới sự trợ giúp của mảnh võ linh hồn Lăng Tinh Cương, cuối cùng hắn cũng đột phá được màng ngăn cách này...

Nháy mắt, trong đầu của hắn, phẳng phất có thứ gì đó nổ tung, một cỗ ý thức khó có thể tưởng tượng nổi theo vụ nổ này xuất hiện trong đầu của hắn, phẳng phất như một mảnh đại dương mênh mông...

Diệp Tĩnh Vũ biết, đó gọi là thức hải...

Trong nháy mắt đột phá Linh Hiển, rốt cuộc hắn mở ra thức hải của mình, hoặc là nói thần thức Tử Phủ...

Một khi thức hải mở ra, hắn hoàn toàn có thể dựa vào thần thức cường đại, điều động các loại linh lực trong thiên địa, sử dụng các loại pháp thuật uy lực tuyệt luân, Hồn Sư cường đại, tại thời khắc này triệt để bày ra, cũng chính là bắt đầu từ giờ phút này, hắn chân chính trở thành cao thủ có thể độc đương một phía, một siêu cấp cao thủ có thể khiêu chiến Vũ Thánh...

Đương nhiên, đây chỉ là khiêu chiến mà thôi, muốn chính thức chiến thắng Vũ Thánh cũng không đơn giản như vậy...

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hắn cuối cùng cũng có được thực lực tự bảo vệ mình, không cần mượn ngoại lực, cũng không cần mượn Tiểu Đào cùng nghịch nghị, hắn rốt cuộc trở thành một siêu cấp cao thủ có thể làm cho Võ Thánh cũng không dám khinh thường...

Nguyên bản năng lượng linh hồn cuồng bạo từ khi hắn mở Tử Phủ ra, điên cuồng tràn vào trong thức hải, nào còn gây tổn thương nửa điểm đối với linh hồn hắn, tuy nhiên dù sao vừa mới tiến vào cảnh giới Linh Hiển, thức hải của hắn cũng không lớn lắm, nhưng dưới sự trợ giúp của cỗ năng lượng này,

không ngừng khuếch trương ra bốn phía, rất nhanh phương viên đã được vài dặm...

Tức là, hắn đã có thể điều động thiên địa linh lực trong phạm vi vài dặm...

Cảm nhận được năng lượng linh hồn khổng lồ kia biến mất, ác thú tựa hồ cũng kiệt sức, vèo một tiếng, từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ thoát ra, lại trực tiếp hòa làm một thể với nó...

Nhưng trong mắt Tiểu Đào lại lộ ra vẻ mệt mỏi lẫn vui mừng, vì nó là người đầu tiên cảm nhận được sự biến hóa sâu trong linh hồn Diệp Tĩnh Vũ...

“Tiểu Đào, cố thủ bí mật này...” Một đạo truyền âm từ trong đầu Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp tràn vào trong đầu Tiểu Đào...

Trở thành cao thủ, đây là lá bài tẩy của hắn, đây là lá bài tẩy lớn nhất của hắn ngoại trừ Bá Nguyên lực...

Lấy nhục thể lực lượng của hắn bây giờ, căn bản khó có thể thừa nhận được sự khủng bố của Bá Nguyên lực, đó là tại thời điểm sống còn mới có thể sử dụng ra chiêu thức, không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn tự hại mình...

Cho nên, thực lực cảnh giới Linh Hiên chính là con át chủ bài lớn nhất của hắn...

Đào nhỏ gật đầu nhẹ, dường như không chịu nổi mệt mỏi của bản thân, thân thể con chó cứ như vậy ngã xuống...

Diệp Tĩnh Vũ biết, năng lượng linh hồn khổng lồ của Lăng Tinh Tuyền đủ để tiêu hao Tiểu Đào quá lâu...

“A Vũ, ngươi không sao chứ...” Lúc này, Xích Di Cương một quyền đánh nát Lăng Tinh Cương đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, luồng năng lượng khổng lồ vừa ngưng tụ bên ngoài thân thể Diệp Tĩnh Vũ cơ bản khó có thể ngăn cản mọi người tới gần...

“Ta không sao, các huynh đệ hiện tại sao lại như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, hắn hiện tại ngoại trừ xương trước ngực vỡ vụn ra, tinh thần đã khôi phục hoàn toàn, mà chiến lực so với vừa rồi đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Nhưng trong mắt hắn lại lộ ra vẻ bi thương, lúc tới đây đã thấy hơn mười thi thể không đầu của chiến sĩ Xích Di tộc, sau khi tới đây lại thấy mấy người đã uể oải ngã xuống, hiển nhiên đã sớm bị Lăng Tinh Cương hút mất hồn phách...

Nhắc tới huynh đệ, Xích Di Thương thần sắc ảm đạm xuống, quay đầu nhìn đám người sau lưng vết thương chồng chất vết thương, lãnh đạm nói: “Mười sáu huynh đệ đi, hai mươi tám huynh đệ còn lại đều bị trọng thương, hơn nữa còn bị kích độc, có thể...” Nói tới đây, thanh âm tên cao to Xích Di Cương này lại có chút run rẩy...

“Yên tâm, chúng ta nơi này có thầy thuốc tốt nhất, bọn họ sẽ không có việc gì...” Diệp Tĩnh Vũ lại kiên định nói, trong đầu một đạo ý thức truyền ra, Công Tôn Hương Di vốn đã đau đến ngất xỉu lập tức tỉnh lại...

“Hương Di, ngươi có thể bảo vệ tính mạng bọn họ không?” Nhìn thấy Công Tôn Hương tỉnh lại, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng nói...

Công Tôn Hương mở đôi mắt yêu dị kia ra, nhìn Diệp Tĩnh Vũ một cái, không hiểu vì sao hắn không việc gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu...

“Thiếu gia yên tâm, những độc tố này không làm khó được ta...”

Nói đùa, từ nhỏ bản thân đã giao tiếp với độc vật, loại độc tố như Thị Huyết Đằng này sao có thể làm khó được nàng...

Nghe Công Tôn Hương nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ và Xích Di Trác đồng thời yên lòng, chiến sĩ Xích Di tộc trời sinh thân thể cường hãn, bây giờ chỉ bị thương ngoài da, căn bản không tính là gì, điều duy nhất lo lắng chính là độc tố trên dây leo này, đã có thể giải quyết, tự nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra...

Về phần những huynh đệ đã chết kia, cũng không thể làm gì, dù sao, Diệp Tĩnh Vũ cũng không phải là thần, Công Tôn Hương Di cũng không phải là bạch cốt sinh...

Nhìn con Thao Thiết nhỏ đang nằm ngủ say trên mặt đất, Diệp Tĩnh Vũ khe khẽ lắc đầu. Chuyến hành trình đến Bách Táng

cốc lần này còn nguy hiểm trùng trùng, chỉ là không biết bây giờ đám người Tiểu Thi Hiên và Ảnh Tiêu Tiêu đang ở đâu?

Chương thứ 200 giết và thu?

May mà mình để bọn Diệp Long Nghị ở bên ngoài, nếu cùng nhau tiến vào sơn cốc, không chừng tổn thất còn có thể càng thêm thảm trọng...

Dưới sự trợ giúp của Công Tôn Hương, chiến sĩ của Xích Di tộc đã được bố trí xong, dễ dàng giải độc tố trên người bọn họ, không một ai chết cả...

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù rất lo lắng cho an toàn của đám người Ảnh Tiêu Tiêu, nhưng bây giờ bên mình hầu như không có chiến lực, cho dù tìm được chỉ hướng Huyết Hằng của vị Đại Tông Sư kia, cũng khiến vị Đại Tông Sư và Lăng Tinh Huyền đều cố kỵ Băng Minh, đoán chừng cũng không có cách nào chiến thắng...

Cứ như vậy ở trong rừng cây này nghỉ ngơi hồi phục một đêm, một đêm chữa trị, xương ngực đứt gãy của Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không đến mức hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng tốt hơn rất nhiều, điều này cũng nhờ vào sức tự chữa mạnh mẽ của hắn...

Giờ phút này sắc trời dần sáng, bất quá để đám người Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc chính là, trong cốc này vậy mà không có chướng khí nồng đậm như vậy...

Thương thế trên người Xích Di cũng tốt hơn phân nửa, bây giờ bản thân hắn đã đột phá tứ cấp, trở thành chiến sĩ đệ nhất đạt tới ngũ cấp từ trước tới nay của Xích Di tộc. Tất cả đều nhờ bộ công pháp mà Diệp Tĩnh Vũ truyền thụ cho kia...

Giờ phút này, Xích Di Toan Nghê cứ thế ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, đôi mắt cảnh giác nhìn chăm chú mọi thứ chung quanh, trong cốc nguy cơ trùng trùng điệp điệp này, không có bất kỳ chủ quan nào...

Tuy nói đám thủ hạ của Lăng Tinh Kiệt đã bị bọn họ giết chết, thế nhưng vị Đại Tông Sư kia vẫn còn ở trong cốc, với thương

thể hôm nay của mình, nếu thật sự gặp phải vị Đại Tông Sư kia, ai biết có thể chống đỡ được hay không?

Đào nhỏ nằm sấp ở một bên ngủ say, lại phản bác cũng khó có được không tu luyện, vẫn nằm ở nơi đó, tựa hồ hẳn cũng rất mệt mỏi...

Về phần Công Tôn Hương, sau khi chữa khỏi cho những chiến sĩ Xích Di tộc kia, liền rất thức thời đứng ở một bên, Tiểu Hoa cũng bị thương, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn làm cho nàng rất đau lòng...

Bất quá tâm tư của nàng hiển nhiên không đặt toàn bộ lên thương thế của Tiểu Hoa, con người yêu dị của nàng thỉnh thoảng liếc về phía Diệp Tĩnh, cho đến bây giờ, nàng vẫn không từ trong khiếp sợ vì Lăng Tinh Kiệt bị miêu sát phục hồi tinh thần lại...

“Tháp Tháp...” Ngay lúc này, trong rừng bỗng truyền đến tiếng bước chân, lỗ tai Xích Di Đà và Công Tôn Di lập tức dựng thẳng lên, trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc khẩn trương...

Đặc biệt là Công Tôn Hương Di, nàng tuy rằng rất khiếp sợ thực lực của đám người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng bây giờ xem ra, Diệp Tĩnh Vũ trọng thương, Xích Di Thương cũng trọng thương, Tiểu Hoa của mình cũng bị trọng thương, ngay cả Thao Thiết mà nàng coi trọng nhất cũng có vẻ quá mức mệt mỏi, vẫn luôn trong trạng thái ngủ say, nếu như người tới là đại tông sư ăn máu người, lấy người bên này làm sao ngăn cản được?

Mặc dù nàng rất tự tin với thuật dụng độc của mình, nhưng nàng cũng hiểu, nàng có được một phần tư quyền lên tiếng trong cốc, toàn bộ đều nhờ vào Tiểu Hoa phía sau...

Một gã đại tông sư, hoàn toàn có thể bỏ qua bất kỳ độc tố nào...

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trái tim của Công Tôn Hương càng thêm vui vẻ, sát đến tận trong xương tủy...

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía đó, đây là một nam

tử mặt đầy râu, nhưng lại tản ra khí tức cường đại...

Lúc nhìn thấy khuôn mặt nam tử, Công Tôn Hương Di trên mặt lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, hẳn thật sự đã tới... Bây giờ mọi người đều đã bị trọng thương, đâu còn có thể là đối thủ của hắn...

Nhưng chỉ trong chốc lát, vẻ sợ hãi trong mắt Công Tôn Di Di lại hoàn toàn bị thay thế bằng sự kinh ngạc...

Bởi vì, toàn thân Huyết Hằng Chí giờ phút này rách mướp, trên người xuất hiện đạo đạo vết thương, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ y phục rách rưới trên người. Đáng sợ hơn chính là, tay phải của gã lại bị người ta chặt đứt toàn bộ từ cổ tay...

Là ai, là ai có thể đả thương vị đại tông sư này?

“Đại ca ca...” Một giọng nữ thanh thúy làm Công Tôn Hương đang ngây ngốc tỉnh lại, tiếp theo lại thấy một cô bé chừng mười mấy tuổi mỉm cười ngọt ngào chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cuối cùng lại nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Sắc mặt Công Tôn Hương vui vẻ một hồi kịch biến, chẳng lẽ đem Huyết Hằng Chí Thương thành bộ dạng này chính là tiểu nha đầu trước mắt này?

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên không ngờ rằng Hắc Minh Thi Hiên lại xuất hiện tại thời điểm này, hơn nữa còn ôm chầm lấy hắn, không kịp đề phòng, bị thương, đau đến kêu rên một tiếng...

“Đại ca ca bị thương?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ rên lên, Hắc Minh Thi Hiên ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tím đầy vẻ quan tâm...

“Ha ha, không có việc gì, nghỉ ngơi nghỉ ngơi là tốt rồi...” Nhìn đôi mắt tím tràn ngập lo lắng của Hắc Minh Thi Hiên, Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười một tiếng, lấy tay nắm lấy khuôn mặt phần ực ịch của Hắc Minh Thi Hiên...

Dù rằng biết rõ nữ hài trước mắt thực lực kinh người, nhưng không biết tại sao, Diệp Tĩnh Vũ vẫn đem nàng trở thành một tiểu cô nương đáng yêu như vậy...

“Nếu tỷ tỷ còn ở đây thì tốt rồi...” Hắc Minh Thi Hiên nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ bé lên ngực Diệp Tĩnh Vũ, đã cảm nhận được thương thể trên ngực hắn...

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, hắn tự nhiên biết tỷ tỷ mà Hắc Minh Thi Hiên nhắc tới là ai, cô gái xinh đẹp dị thường kia, lúc trước trái tim của mình đã bị xuyên thủng, nhưng nàng vẫn có thể dễ dàng chữa trị cho mình, chút thương thể đó đương nhiên không coi là gì...

“Hắn là ai?” Diệp Tĩnh Vũ không muốn dây dưa thêm về vấn đề này, đưa mắt nhìn về phía xa xa, khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ của Huyết Hằng Chí...

Nhìn thấy một mảnh hỗn độn hiện trường, cùng cách đó không xa cái kia quen thuộc không có đầu thi thể, hắn tự nhiên biết nơi này xảy ra chuyện gì, ở trong sơn động, bất luận hắn tiến công thể nào., Không phải đối thủ của Hắc Minh Thi Hiên, cuối cùng bị Hắc Minh Thi Hiên đánh cho không còn tính tình, đành phải mang theo đối thủ cũ của mình Lăng Tinh Tuyền, nghĩ tới có thể liên thủ với Lăng Tinh Kiệt giết chết tiểu nha đầu có thực lực cường đại này, nhưng bây giờ xem ra, Lăng Tinh Kiệt đã bị đám ngoại lai này xử lý...

Chỉ là vì sao Công Tôn Hương Di lại thờ ơ ở đó? Chẳng lẽ nàng đã đầu phục vào những người này sao?

Cảm thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ nhìn lại, Huyết Hằng Chí quay đầu lại nhìn, rốt cục cũng thấy vị ca ca xinh đẹp mà Hắc Minh Thi Hiên nói, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì?

Sự cường đại của Hắc Minh Thi Hiên, hắn đã nhìn thấy, vậy ca ca của nàng sẽ mạnh đến mức nào? Trách không được cái tên Lăng Tinh Kiệt chết rõ ràng như vậy, chỉ là, hắn có tha thứ cho mình không?

Huyết Hằng Chí mặc dù lo lắng đối phương sẽ giết mình, nhưng cao ngạo của đại tông sư cũng không khiến hắn cầu xin tha thứ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không lộ ra chút ý tứ cầu xin tha thứ nào, cho dù chết, hắn cũng tuyệt đối sẽ cầu xin tha thứ...

“Ta cũng không biết hắn là ai, chẳng qua hắn dẫn ta tới đây tìm đại ca ca...” Hắc Minh Thi Hiên nhẹ nhàng lắc đầu...

Đối với câu trả lời như vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm chuẩn bị tâm lý, khẽ cười, không nói thêm gì nữa, ngược lại đứng lên, nhìn về phía Công Tôn Hương cách đó không xa, sau khi nhận được đáp án khẳng định, từng bước một đi đến hướng Huyết Hằng Chí...

Ngày thứ hai mươi một thu phục.

“Cảm ơn...” Đi tới chỗ nằm mét trước người Huyết Hằng Chí Vũ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại ngừng lại, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu...

“?” Huyết Hằng Chí không nói gì thêm, chỉ là trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc...

“Cảm ơn người đã đưa Tiểu Thi Hiên tới...” Nhìn ra nghi hoặc của Huyết Hằng Chí, Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục mở miệng nói...

Khóe miệng Huyết Hằng Chí lộ ra một nụ cười khổ, mình vốn định mượn lực lượng của Lăng Tinh Chử cùng đánh chết Hắc Minh Thi Hiên, nào ngờ gã còn sớm hơn mình...

“Đương nhiên, người có thể đưa nàng tới đây, chắc là có ý định của mình, nhưng có lẽ làm người thất vọng rồi. Ý định của người hôm nay hoàn toàn thất bại...” Lúc Diệp Tĩnh Vũ nói đến câu này, vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn thi thể Lăng Tinh cách đó không xa...

Huyết Hằng Chí vẫn là một trận cười khổ, đối với việc Diệp Tĩnh Vũ có thể đoán trúng tâm ý của hắn, hắn tuyệt không cảm thấy kỳ quái...

Chẳng qua tay trái còn lại vẫn nắm chặt, chân nguyên lực trong cơ thể chậm rãi lưu động, hắn đã chuẩn bị liều mạng đánh cược một lần...

“Người không cần khẩn trương, ta cũng không định giết người, giết người đối với ta không có bất kỳ chỗ tốt nào...” Cảm nhận được khí tức Huyết Hằng Chí kia, Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng...

“Hả?” Đây là câu nói đầu tiên của Huyết Hằng Chí sau khi xuất hiện, nhưng chỉ có một chữ, một chữ lại bao hàm rất nhiều ý tứ...

“Làm thuộc hạ của ta...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, mở miệng nói ra, trong lời nói không có trung cầu, không có bức hiếp, chỉ có thể khẳng định, tuyệt đối khẳng định, đó là một loại không thể cự tuyệt...

“Ha ha...” Ai ngờ Huyết Hằng Chí lại cười cười, nụ cười kia có chút mỉa mai, tựa hồ là mỉa mai sự vô tri của Diệp Tĩnh Vũ. Bản thân đường đường là đại tông sư, làm sao lại đi làm thủ hạ của những người khác, nhưng trong lúc tươi cười, phần nhiều lại là tự giễu...

Tự giễu bản thân mình là vô năng, đường đường là đại tông sư mà lại lưu lạc tới tình trạng này...

“Ta mặc dù không biết ngươi từng đắc tội với ai, nhưng ngươi có thể trốn ở chỗ này, vậy nói rõ ngươi cũng không muốn chết. Nếu như không muốn chết, vậy ở lại đây, cùng ở bên cạnh ta có quan hệ gì?” Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên nghe ra ý tứ trong nụ cười của hắn biểu đạt ý tứ...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Huyết Hằng Chí lựa chọn trầm mặc. Đúng vậy, gã không muốn chết, trên thế giới này, sẽ không có ai muốn chết. Gã là đại tông sư, gã có sự cao ngạo của mình, nhưng gã thật sự không muốn chết...

Chính vì không muốn chết, cho nên hắn mới trốn vào trong Bách Táng cốc, tránh né sự truy sát của gia tộc kia...

Nhưng bây giờ thiếu niên này lại muốn mình trở thành thuộc hạ của hắn, đây là một loại khuất nhục thay đổi sao?

Diệp Tĩnh Vũ lại không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Huyết Hằng Chí, hắn tin tưởng phạm là người ở Bách Táng cốc đều không phải ngu ngốc. Bọn họ tuy rằng căm ghét ác, mặc dù tương đối tàn bạo, nhưng bọn họ đều cực kỳ trân quý tính mạng của mình, bằng không chắc chắn sẽ không trốn đến cái nơi chim này không kéo chết đâu...

“Ngươi bảo vệ được ta sao?” Huyết Hằng Chí trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên nói...

Nếu mình đã không muốn chết, vậy tất nhiên phải sống tiếp, cố gắng sống sót, ở lại chỗ này, chẳng phải giống ở bên ngoài sao?

“Ừm” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc...

“Người cho rằng ta muốn sống ở chỗ này sao? Giống như người nói, ta không muốn chết, cho nên vì tránh né kẻ thù của ta, ta trốn đến nơi này... Bây giờ người muốn ta cùng người ra ngoài, người có thể không cho ta bị kẻ thù của mình tìm được sao?” Huyết Hằng Chí mở miệng nói tiếp, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào Diệp Tĩnh Vũ...

“Kẻ thù của người là ai?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, hẳn biết mọi người trong cốc này đều vì các nguyên nhân, không thể không trốn ở chỗ này...

“Thiên Kiếm Môn...” Trong miệng Huyết Hằng Chí gất gao phun ra mấy chữ...

“Ha ha...” Nghe thấy ba chữ này, Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười...

Thế lực có thể làm cho cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư kiêng kỵ không tính là quá nhiều ở Thục Vân Quốc, đương nhiên Lạc Tiêu Phong không tính, thì ra là Bạch Vân Sơn Trang, Thiên Kiếm Môn, Đường môn đương nhiên là một trong số đó... Diệp Tĩnh Vũ vẫn nhớ rõ ràng, lúc Bạch Vân Sơn Trang đưa bọn họ rời đi, đã có hai vị Đại Tông Sư bảo vệ, chỉ có điều tên Đại Tông Sư kia trùng quý kế của Tàn Viêm, còn chưa kịp phát uy đã mất mạng trong dãy núi Thiên Đãng Sơn...

Thế nhưng đây là trước kia, tam đại môn phái đã bị Lạc Tiêu Phong diệt trừ sạch sẽ, các đại trưởng lão và các đại tông sư trong môn phái đã bị Lạc Tiêu Phong giết sạch, đâu còn tạo thành uy hiếp cho Huyết Hằng Chí...

Dù cho hiện tại hắn đã bị đứt cổ tay, Đại Tông Sư đứt cổ tay vẫn là Đại Tông Sư...

“Người cười cái gì?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười, Huyết Hằng Chí cau mày, trên mặt hơi giận...

“Ta cười người ở đây đã lâu, ngay cả chuyện gì xảy ra bên ngoài cũng không biết. Tam đại môn phái Thiên Kiếm môn, Bạch Vân sơn trang, Đường môn từ một năm trước đã bị Quốc chủ bệ hạ diệt trừ, những kẻ thù của người đã sớm đến Hoàng Tuyền rồi đúng không?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng...

“Cái gì? Thiên Kiếm môn bị diệt trừ? Điều này sao có thể?”
Vừa nghe được tin tức như vậy, trong mắt Huyết Hằng Chí
Nhãn lộ ra thần sắc cực độ khiếp sợ, hắn đã đi vào Bách Táng
cốc đã nhiều năm, trong thời gian này cũng chưa từng rời đi,
mà một năm qua, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng trở thành
nhóm người đầu tiên tiến vào Bách Táng cốc, cho nên, bọn họ
hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì...

Nhưng trong lòng hắn, Thiên Kiếm môn lại là tồn tại vô cùng
cường đại, đó căn bản không phải quái vật khổng lồ như người
bình thường có thể ngăn cản, sao có thể nói diệt là diệt?

Phải biết rằng, năm đó Huyết Hằng Chí vốn là một trong các
trưởng lão của Thiên Kiếm Môn, nhưng nàng lại thích thê tử
của môn chủ Thiên Kiếm Môn, càng là một lần say rượu làm
bản thê tử của Thiên Kiếm Môn, kết quả tự nhiên bị môn chủ
Thiên Kiếm Môn toàn lực đuổi giết...

Nhưng dù sao chuyện này cũng là một vụ bê bối, cho nên bên
ngoài rất ít người biết, lúc ấy Thiên Kiếm Môn chính là một
trong ba đại môn phái của Thục Vân Quốc, thực lực hùng hậu
cỡ nào, thiên hạ tuy lớn nhưng không có chỗ nào có chí hướng
dừng lại của Huyết Hằng, bắt đặc dĩ chỉ có thể trốn đến nơi
này...

“Lại có chuyện gì không thể? Đương kim bệ hạ uy vũ thánh
minh, tiêu diệt một cái Thiên Kiếm môn thì tính là gì? Huyết
đại đương gia, hiện tại ngươi có thể an tâm theo ta xuất cốc
chứ?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ khẳng định như thế, Huyết Hằng Chí dần
dần tin tưởng vào sự thật này, quay đầu lại liếc mắt nhìn Công
Tôn Hương, một lần nữa mở miệng nói ra: “Đi ra ngoài với
ngươi, có ích lợi gì?”

“Chỗ tốt? Ha ha, bất kể nói thế nào, ít nhất so với ngươi ở chỗ
này ăn thịt người thì tốt hơn nhiều chứ? Hơn nữa tuy là thuộc
hạ của ta, nhưng kỳ thật không khác gì cung phụng, chỉ cần
ngươi giúp ta xử lý một vài vấn đề tương đối khó giải quyết
mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng...

Băng Minh thứ hai mươi hai.

“Nếu Thiên Kiếm môn đã bị diệt, một khi ta xuất cốc, với thực lực của ta, cho dù khai tông lập phái cũng không phải việc khó, vì sao ta còn muốn đi làm cung phụng cho người?” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Huyết Hằng Chí lại cười lạnh một tiếng...

“Ha ha, ta vừa rồi đã nói rồi, người không muốn chết, nếu như người không đồng ý, người cảm thấy người còn muốn rời khỏi nơi này sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, nụ cười kia hòa ái như thế, có thể thân, giống như Huyết Hằng Chí là thân nhân nhiều năm không gặp của hắn vậy...

Huyết Hằng nổi giận, nhưng Hắc Minh Thi Hiên không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhìn cô bé chỉ mới mười mấy tuổi này, nhìn hai con mắt màu tím của nàng, tất cả nội khí của Huyết Hằng Chí đều biến mất vô ảnh vô tung...

Làm thuộc hạ của hắn thì đã sao? Bản thân đường đường là đại tông sư, lại mất hết tôn nghiêm trên người tiểu nữ hài này, làm thuộc hạ của hắn thì tính là gì chứ?

“Được, ta và người cùng ra khỏi cốc...” Huyết Hằng gật nhẹ đầu, nó muốn sống, mà người phải còn sống, chung quy phải trả một cái giá lớn chứ không phải sao?

Hắn không muốn trở thành âm hồn như Lăng Tinh Chỉ...

“Ha ha, Huyết tiên sinh, người sẽ cảm thấy may mắn vì lựa chọn ngày hôm nay của người, hương vui vẻ...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, hương Công Tôn Hương cách đó không xa kêu lên một tiếng...

Công Tôn Hương đang ngâm hiệu thì lập tức móc ra một viên thuốc màu đỏ, cung kính đưa vào tay Diệp Tĩnh Vũ...

“Đây là Đoạt Hồn Đan do Hương Di Dã luyện, người hắn phải biết tác dụng của nó...” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ vẫn hiện ra

nụ cười nhàn nhạt, đưa dược hoàn tới trước mặt Huyết Hằng Chí...

“Ngươi...” Huyết Hằng Chí lại nổi giận, gã tất nhiên biết tác dụng của Đoạt Hồn Đan. Đây chính là thứ độc nhất được mọi người công nhận, cho dù là Đại Tông Sư, một khi dùng nó rồi, nếu không có giải dược, cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết. Vậy mà Diệp Tĩnh Vũ lại muốn mình uống loại độc dược này, dùng để khống chế gã, tên này không giận sao được?

Đương nhiên, loại độc dược này cũng chỉ đủ thông qua miệng ăn mới có thể phát huy tác dụng...

“Ha ha, ta không tin tưởng ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ chỉ nói ra một câu như vậy...

Nhưng ánh mắt hắn lại nói với Huyết Hằng Chí, hoặc là ăn viên thuốc này, trở thành thuộc hạ trung thành của mình, hoặc là lập tức chết...

Huyết Hằng trầm tư một lát, một tay gã chộp lấy viên thuốc trong tay Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp nuốt xuống...

Một đôi ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ nhưng lại trừng trừng Công Tôn Hương một cái, nhưng Công Tôn Hương Di lại không chút quan tâm...

“Huyết Đại tiên sinh quả nhiên là một nhân vật, ngươi yên tâm, ta đã muốn ngươi trở thành thuộc hạ của ta, đương nhiên sẽ không muốn ngươi chết. Cứ mười ngày, ta sẽ đích thân giải dược cho ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Huyết Hằng Chí nuốt lấy Đoạt Hồn Đan, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng...

Đương nhiên, hắn không cho rằng loại độc dược này có thể triệt để khống chế một vị đại tông sư, nhưng hắn tự nhiên có thủ đoạn của mình, có thể thu phục một cao thủ cảnh giới đại tông sư, điều này đối với hắn mà nói, là một cổ trợ lực cực lớn...

Không đề ý tới ánh mắt thù hận của Huyết Hằng Chí và Công Tôn Hương, Diệp Tĩnh Vũ lại cho người nghỉ ngơi một lát, gọi Huyết Hằng Chí dẫn đường, đi tìm một tên ác nhân cuối cùng của Bách Táng cốc, Băng Minh...

Nhưng khi bọn họ tới sơn động của Băng Minh, lại không phát hiện ra bóng dáng Băng Minh, ngược lại có hơn mười người nằm ngổn ngang trên mặt đất, không phải Ảnh Tiêu Tiêu và đám Vân Vệ Giang Minh thì là ai?

Có điều bọn họ chẳng qua chỉ bị đánh hôn mê bất tỉnh, không có tử vong khiến Xích Di Thương thức tỉnh mọi người, lúc này mới từ miệng Ảnh Tiêu Tiêu biết bọn họ bị một người đánh ngất xỉu, thậm chí còn không nhìn thấy bóng dáng đối phương...

Nghĩ tới đây, mọi người đều kinh hãi, coi như là Công Tôn Hương cùng Huyết Hằng Chí cũng lộ ra vẻ kinh hãi, bọn họ tuy rằng đều biết băng minh khó đối phó, nhưng tuyệt đối không có nghĩ đến hãn cường đại đến mức này?

Một người đánh ngất mấy chục người thế nhưng không ai nhìn thấy bóng dáng của hãn, đây là cảnh giới gì? Nên biết, đánh ngất một người còn gian nan hơn việc giết chết một người...

Đối với sự nắm chắc của lực đạo, nhất định phải đạt tới một mức độ cực kỳ tinh chuẩn...

Bất quá làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ khó hiểu nhất chính là vì sao Băng Minh chỉ đánh choáng mọi người chứ không giết bọn họ?

Đối với hảo ý Băng Minh, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên tâm lĩnh, cũng không nói thêm gì...

Nhìn hơn mười người còn lại, trong lòng của hãn có chút bi thương, còn chưa tìm được Bạch Liên Kiếm Điển, đã chết nhiều người như vậy, chuyến này quả thực hung hiểm một chút...

Xem ra Tần Viêm đã sớm dự liệu được nguy hiểm trong hạp cốc, cho nên mới nghĩ hết tất cả biện pháp để mình đến đây?

Kẻ mượn đao giết người này cũng quá độc ác, nếu bên cạnh mình không phải có Thao Thiết, nếu bên cạnh mình không có Hắc Minh Thi Hiên, nếu như mình không có Chấn Thiên ấn trong tay, có lẽ toàn quân đã bị diệt rồi?

Không nói cái khác, trừ bỏ những lực lượng này, một cái Huyết Hằng Chí cũng đủ để giết tất cả mọi người...

Bách Táng cốc, Bách Táng cốc, quả nhiên là nơi mai táng trăm tộc...

Trong lòng cảm khái một phen, đem mục đích mình tới đây nói cho Huyết Hằng Chí Dương cùng Công Tôn Hương, Huyết Hằng Chí cùng Công Tôn Hương đồng thời lộ ra vẻ mặt ngưng trọng...

“Thiếu gia, chúng ta sinh sống ở trong hạp cốc này đã lâu, chưa từng phát hiện bí tịch võ công gì, càng không nên nói Bạch Liên Kiếm Điển, bất quá nếu thật sự có, vậy cũng chỉ có thể là chỗ kia...” Nói tới đây, trong mắt Công Tôn Hương lại lộ ra một tia sợ hãi...

Ngay cả Huyết Hằng Chí không sợ trời không sợ đất, trên mặt cũng hiện lên vẻ sợ hãi...

“Dẫn ta đi xem...” Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp mở miệng hỏi, tuy nói từ thần sắc hai người biết chỗ đó chắc chắn bất thường, nhưng mình đã tới, chẳng lẽ có thể tay không mà về hay sao?

Tồn thất nhiều người như vậy, nếu cứ thế mà trở về thì làm sao ăn nói với Lạc Tiêu Phong đây...

“Thiếu gia, chỗ kia hung hiểm vạn phần, cho dù chúng ta ở chỗ này lâu như vậy, cũng không dám tùy tiện tới gần chỗ đó, hiện tại...”

“Ngươi không cần nói thêm gì, trong lòng ta biết rõ, ta sẽ không tùy tiện hành sự...” Không đợi Công Tôn Hương Di nói xong, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp ngắt lời nói...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ kiên quyết như thế, Công Tôn Hương Di cũng không nói thêm gì nữa, cùng với Huyết Hằng Chí, mang mọi người đi tới địa phương thần bí kia...

Lúc này, Bách Táng cốc đã sớm sáng tỏ, không giống như bên ngoài nhìn thấy, lúc này trong hạp cốc vậy mà không có một chút chướng khí nào, tuy không khí còn mới mẻ, nhưng tuyệt đối không phải mùi hôi thối như trong tưởng tượng, hơn nữa

không bị sương mù dày đặc quấy nhiễu, đám người Diệp Tĩnh Vũ có thể thấy rõ địa phương rất xa...

Đến lúc này, bọn hắn mới biết được, Bách Táng cốc này vậy mà to lớn như thế, cho dù dùng nhãn lực của Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà cũng không thấy điểm cuối...

Dưới sự dẫn dắt của Công Tôn Hương cùng Huyết Hằng Chí, bọn họ đi được hơn một canh giờ, mới tới cuối Bách Táng cốc, một cái sơn động thật lớn cứ đứng sừng sững ở đó, một nam tử toàn thân được hắc y bao phủ cứ như vậy đứng ở dưới sơn động, trong tay của hắn, nắm một thanh trường kiếm, một thanh trường kiếm cực kỳ bình thường...

Đệ nhị mươi ba Chương, một kiếm kinh hồn.

Đúng vậy, đây là một thanh thiết kiếm bình thường, chưa nói tới hoa lệ, bởi vì kiếm là dùng để giết người, không cần hoa lệ...

Nhưng thanh kiếm này không những không hoa lệ, lại không có chút cảm giác sắc bén nào, thậm chí mũi kiếm có chút cùn...

Nếu là vũ khí giết người, sao còn ngu dốt như vậy?

Nhưng kỳ quái chính là, mặc kệ là chí nguyện Huyết Hằng, hay là Công Tôn Hương, hay là Diệp Tĩnh Vũ, đều cảm giác được một cỗ kiếm khí ngập trời từ trong thanh thiết kiếm lộ ra, tựa hồ chỉ cần mọi người khẽ động, kiếm khí này sẽ không chút lưu tình đâm vào trong cơ thể bọn người mình...

Đây là kiếm khí kinh khủng cỡ nào, hoặc là nói, kiếm ý...

Giờ khắc này, Huyết Hằng Chí mới biết được vị Hắc y nhân trước mắt thực lực cao tới mức nào? Chính mình ở trước mặt hắn, không, coi như là Lăng Tĩnh chưa chết, hai người liên thủ cũng tuyệt đối không phải đối thủ của người này...

May mắn là từ lúc mình bước vào trong cốc, không nghĩ tới sẽ đối địch với hắn...

Băng Minh...

Một cái tên lạnh giá mà sợ hãi...

“Rời khỏi đây, rời khỏi Bách Táng cốc...” Đôi môi Băng Minh giật giật, thanh âm lạnh lẽo truyền ra từ trong miệng hắn...

Mặc dù không nói hết một câu, nhưng tất cả mọi người đều biết, nếu không rời đi, hắn sẽ phải giết người...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn thanh thiết kiếm trong tay Băng Minh, xem ra quen thuộc như vậy, phỏng phát đã gặp qua nơi nào? Nhưng mặc cho hắn tìm tòi trí nhớ trong đầu, đều không nhớ rõ thanh kiếm này, chỉ nhớ rõ, đây là vì sao?

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, những người khác tự nhiên sẽ không nói xong, thậm chí là Ảnh Tiêu Tiêu thanh tĩnh lại cũng há hốc miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói gì cả...

Thời gian vào giờ phút này trầm mặc, một bên, chỉ có một người, một bên lại có tới mười mấy người, thế nhưng kỳ quái là một bên chỉ có một người lại có thể áp chế đông người ở một phương...

Ở đây, Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn trầm mặc...

Hắc Minh Thi Hiên vẻ mặt hiếu kỳ, đôi tay nhỏ bé bị Diệp Tĩnh Vũ nắm trong tay, tựa hồ đang suy nghĩ vì sao lại không đi?

Nhưng có một ca ca xinh đẹp bên cạnh, trong lòng nàng luôn rất thỏa mãn, cho nên cũng không làm gì nhiều...

Ngoại trừ bọn họ, những người khác đều cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh như băng không ngừng truyền ra từ trên người Băng Minh, dường như muốn đóng băng tất cả bọn họ, ngay cả thân thể cực lớn của Tiểu Hoa cũng có chút cứng ngắc...

Đương nhiên, nó rất không cam lòng công lấy sự nghịch bác của Thao Thiết. Nó hừ hừ một tiếng, căn bản không để ý đến sát khí phát ra từ Băng Minh...

“Ta muốn tiến vào động...” Diệp Tĩnh Vũ trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng nói ra...

“Rời khỏi đây...” Băng Minh không nhiều lời, trong miệng vẫn nhả ra chữ kia...

“Vì sao bọn họ có thể đi vào?” Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên hiểu ý tứ của Băng Minh, bất quá hắn biết hai người từ miệng Công Tôn Di và Huyết Hằng Chí đi vào, nhưng cũng không tiến vào quá sâu, đã bị nguy cơ bên trong làm cho sợ hãi, nhưng bây

giờ mình còn chưa tiến vào động, sao tên này lại ngăn cản mình?

“Lần cuối cùng, rời khỏi nơi này...” Giọng nói của Hắc Minh vẫn lạnh như băng...

“Ta nói rồi, ta muốn đi vào...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn lạnh lùng nói, dù biết rõ thực lực đối phương cao cường, nhưng hắn vẫn muốn đi vào, không lấy được Bạch Liên Kiếm Điện, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng trở về, nếu không ai cũng không biết Tần Viêm sẽ cho mình tội danh gì...

Đương nhiên, với thể lực hiện tại của hắn, thiên hạ đều có thể đi, nhưng ở Vân Kinh, còn có thiếu nữ có đôi mắt hồn nhiên đang chờ đợi hắn...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ kiên quyết nói như thế, Băng Minh không nói gì, nhưng ánh mắt hắn lại càng thêm băng lãnh...

“Vào...” Đột nhiên, thiết kiếm trong tay Băng Minh run lên, một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, trong nháy mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

“Vào...” Một đạo tử mang hiện lên, Tử Nguyệt đao xuất hiện trên tay kia của Hắc Minh Thi Hiên, nhẹ nhàng lật một cái, một đạo đao mang màu tím xẹt qua, trực tiếp chém nát đạo kiếm khí sắc bén này, làm sao có thể đả thương được Diệp Tĩnh Vũ...

Băng Minh ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, bất quá sau một lát, khóe miệng của hắn lại lộ ra một nụ cười thú vị, mà thân thể của hắn thì trực tiếp vọt ra, thiết kiếm trong tay run lên, một lần nữa đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Vẫn là một cái gai nhọn thẳng tắp, không có bất luận chiêu thức gì đáng nói, thế nhưng một đạo kiếm khí màu xanh chói mắt lại phá không bắn ra, mang theo vô tận uy áp đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ giữa thiên địa chỉ còn lại một kiếm này...

Một sát na này, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hiện ra mấy tháng trước, trên lôi đài Vân Kinh, một kiếm Độc Cô Thiên...

Kinh Hồn Thiên Kiếm...

Chẳng trách chính mình lại quen thuộc với thanh thiết kiếm này như vậy, hóa ra nó giống như đúc thiết kiếm của Độc Cô Thiên...

Kiểm khí mãnh liệt ngập trời sát ý hội tụ vào một chỗ, hung hăng đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ đang sưng sờ, đây là một kiếm sáng chói nhất trên bầu trời...

Đôi mắt với một kiếm mau lẹ như thế, trong lòng tất cả mọi người đều không khỏi run lên...

Công Tôn Hương Di thậm chí còn muốn la lên, nhưng miệng đã mở ra, lại không có bất kỳ thanh âm nào truyền đến, tựa hồ một kiếm này đè nén toàn bộ thiên địa...

“Vèo...” Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ khó thoát chết, lại là một vòng đao mang màu tím sáng lên xinh đẹp...

Leng keng một tiếng giòn tan, thân thể Băng Minh trực tiếp bay rớt ra ngoài...

Một sợi tóc dài rơi xuống, đó là do đao khí biến thành...

Tất cả mọi người đều cả kinh, đều dùng ánh mắt như quái vật nhìn về phía Hắc Minh Thi Hiên, một kiếm kinh khủng như thế, nàng lại có thể ngăn cản dễ dàng như vậy, còn đánh bay người này, thật sự là không thể tin nổi a?

Chỉ có Huyết Hằng Chí thoáng hiện thần sắc trên mặt, chỉ có hẩn biết sự lợi hại của Hắc Minh Thi Hiên...

Hắc Minh Thi Hiên không để ý tới ánh mắt mọi người, bàn tay nhỏ bé nắm chặt Tử Nguyệt Đao hơi run rẩy, ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, dùng giọng nói rất là ủy khuất nói: “Đại ca ca, hẩn mạnh quá, tay Thi Hiên đau quá...” Nói xong, còn giơ bàn tay nhỏ bé vừa rồi lên, nhưng Tử Nguyệt đao không biết ẩn đi đâu...

Nghe lời ấy, trong lòng Huyết Hằng Chí căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Băng Minh lại thêm thêm một tia sợ hãi, có thể làm cho tiểu ma nữ này đau đớn, thực lực của gã tuyệt đối hơn xa mình...

Diệp Tĩnh Vũ từ ái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thi Hiên, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó dịu dàng nói bên tai nàng: “Thi Hiên ngoan, ngoan ngoãn ở một bên, để cho ca ca tới xử lý...”

“Ừ...” Hắc Minh Thi Hiên nhu thuận gật đầu, đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, mà con ngươi của nàng lại một lần nữa lóe lên vàng sáng màu tím...

“Người như thế nào mới có thể cho ta vào...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Băng Minh không tiếp tục phát động công kích nữa, bỗng nhiên mở miệng nói ra...

“Đánh bại ta...” Băng Minh lạnh lùng nói, ánh mắt lại từ trên người Hắc Minh Thi Hiên rơi xuống mặt Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha... Ba ngày...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, lại vươn ba ngón tay...

Mọi người đều sửng sốt, cái gì mà ba ngày? Mà Băng Minh trầm tư một lát, lại nhẹ nhàng gật đầu...

Ước hẹn 20,4 ngày.

Ba ngày, cái gì ba ngày? Ba ngày nghĩa là gì?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn hai người...

Diệp Tĩnh Vũ lại không giải thích gì, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên đi ra bên ngoài hạp cốc...

Khi hắn nhìn thấy Băng Minh sử dụng một kiếm kinh hồn kia, hắn liền biết hắn và Độc Cô gia tộc có quan hệ cực kỳ thân thiết...

Ba ngày như lời hắn nói, chính là ba ngày sau, chính mình sẽ khiêu chiến với Băng Minh...

Hai đao của Hắc Minh Thi Hiên liên tục đánh lui Băng Minh, liền nói cho Băng Minh biết mình có thực lực khiêu chiến. Đương nhiên điểm quan trọng nhất là Diệp Tĩnh Vũ phát hiện ra Băng Minh đang nhìn chuôi đao của Thiên Tôn sau lưng mình, trong mắt lộ ra dị sắc...

Thanh đao này, coi như là lúc trước Độc Cô Thiên cũng không nhận ra, nàng cũng là thông qua đao kỹ của mình nhận ra, thế nhưng người trước mắt này, lại nhìn ra thanh đao này không tầm thường, giải thích duy nhất chính là hắn không chỉ có quan hệ gì với Độc Cô gia, mà còn có khả năng có liên hệ với Độc Cô Bá Thần...

Cho nên Diệp Tĩnh Vũ mới nói ba ngày, ba ngày là đủ để hắn khôi phục thương thể của bản thân rồi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy rời đi, mọi người tuy nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn từng người theo hắn ly khai nơi này. Cho dù là ai cũng hiểu, hắc y nam tử đứng ở cửa động kia, tuyệt đối không phải là thứ mà bọn người mình có thể đối kháng được...

Nhìn Diệp Tĩnh Vũ rời đi, Băng Minh cũng không nói thêm gì, đợi thân ảnh mọi người biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới

quay người đi vào trong động...

Cửa động rất lớn, có thể để cho ánh sáng bắn vào rất tốt, nhưng theo hướng vào trong, ánh sáng cũng càng ngày càng tối, sau khi đi ra mấy trăm trượng, đã dần dần mờ đi...

Có điều Băng Minh dường như có thể thấy rõ mọi thứ trong bóng tối, bước chân cũng không dừng lại, không biết đi bao lâu, chung quanh đã là một mảnh đen kịt, cũng không thấy rõ những thứ khác, Băng Minh đi tới một ngã ba...

Nơi này có chín cái cửa động, Băng Minh cũng không thèm nhìn mà đi thẳng tới cửa động thứ ba bên trái, dường như đối với nơi này rất quen thuộc...

Đi được một lát, lại gặp một cái giao lộ bảy cửa động, băng minh vẫn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp hướng bên trái thứ hai đi đến...

Cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, tổng cộng gặp ít nhất bảy tám giao lộ, mỗi một giao lộ đều có vài sơn động, nhưng băng minh dường như quen thuộc nơi này, mỗi một giao lộ đều không dừng lại chút nào, cứ như vậy đi tới một cái quảng trường thật lớn...

Những cửa động này mặc dù không phải mê trận, nhưng mỗi khi đi nhầm một cửa động, đều mang đến vô tận nguy hiểm, đây cũng là nguyên nhân đám người Huyết Hắc Chí đã từng tới nhưng phải lui ra ngoài. Về phần Băng Minh không cho Diệp Tĩnh Vũ có cơ hội trực tiếp tiến vào động, thì lại không có ai biết...

Quảng trường này lớn chừng sân bóng, phía trên có một quả chuông màu trắng cực lớn, tỏa ra bạch quang nhu hòa, chiếu sáng tất cả xung quanh...

Mà phía dưới quảng trường, lại cấm đầy các loại vũ khí, có đao, có thương, có kiếm, có kích, có chùy...

Nói chung, binh khí lạnh có thể nhìn thấy ở bên ngoài, nơi này đều có...

Thậm chí trên vách tường còn treo đầy mười cây trường cung...

Những vũ khí này đã rách nát, có vũ khí vẫn tỏa ra hàn quang, hiển nhiên là thần binh lợi khí uy lực tuyệt luân...

Đương nhiên, ngoại trừ những vũ khí này, trên mặt đất còn chất đầy bạch cốt, chỉ có điều những khúc xương này thoát nhìn đều óng ánh sáng long lanh như thế, phảng phất như bạch ngọc. Nếu như Diệp Tĩnh Vũ ở đây, thì sẽ biết, đây tuyệt đối là hài cốt cao thủ sau khi chết đi lưu lại, cũng chỉ có những cao thủ siêu cấp, hài cốt của bọn họ mới có thể sáng long lanh như thế...

Băng Minh không để ý đến những mảnh xương trắng này, cũng không để ý đến những binh khí trên mặt đất này. Thân thể gã bước thẳng về phía trước mấy trăm bước, xuyên qua khu vực này, đi tới trước vách đá...

Vách đá này bóng loáng như ngọc, còn chưa chạm vào đã cảm giác được từng trận mát mẻ kéo tới, tuy nhiên trên vách đá lại có rất nhiều ô vuông, bên trong mỗi ô vuông đều đặt một quyển bí tịch...

Băng Minh không để ý đến những thứ này, hắn chỉ chậm rãi đi tới phía trước Minh Cách ở chính giữa, lấy ra một quyển bí tịch, trên đó có một tờ giấy rơi xuống, vừa lúc bị Băng Minh bắt được...

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tờ giấy này có vẽ một cây đao, một bảo đao nhìn qua vô cùng sắc bén, một cỗ đao khí sắc bén cứ như vậy xuyên thấu qua trang giấy phát ra...

Băng Minh chỉ nhíu mày một cái, một tay nhẹ nhàng vuốt một cái, cứ như vậy xóa đi đao khí trên giấy, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm chuôi đao kia...

Không sai, chuôi đao này giống như đúc Thiên Tôn mà Diệp Tĩnh Vũ đeo, chỉ có điều ánh sáng của thanh đao này rõ ràng sáng hơn rất nhiều...

“Sư tôn, người muốn ta chờ đã tới rồi sao?” Nhìn chuôi đao, trong mắt Băng Minh rơi vào trầm tư...

Bên kia, Diệp Tĩnh Vũ mang theo mọi người đi thẳng ra Bách Táng cốc, ra bên ngoài hạp cốc...

Đương nhiên, Công Tôn Hương không có đi theo đám người Diệp Tĩnh Vũ cùng xuất cốc, nguyên nhân không có gì khác, Tiểu Hoa sắp tấn cấp rồi, nhất định phải cần một hoàn cảnh yên tĩnh, hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ cũng không muốn Công Tôn Di kia mê người thân thể, máu mũi chảy như điên...

Khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ mang theo một đám người đi ra khỏi hạp cốc, thần sắc khản trương trên mặt đám người Diệp Long Nghị, Hồ Thương mới tiêu tán rất nhiều...

Bọn họ ở bên ngoài chờ đợi một ngày một đêm, nhưng một chút tin tức cũng không có, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ có lệnh, sớm đã vào cốc tìm kiếm mọi người...

Hôm nay nhìn thấy bọn họ có thể bình an đi ra, cuối cùng thở dài một hơi, bất quá nhìn thấy rải rác mấy người, trong lòng cũng ảm đạm một trận, nhiều người như vậy, vậy mà chỉ còn lại có nhiều như vậy, ngay cả chiến sĩ Xích Di tộc cũng chỉ còn lại hơn hai mươi người, bên trong rốt cuộc tồn tại hung hiểm cỡ nào...

“Tướng quân, chúng ta nghỉ ngơi hồi phục một chút hay là lập tức trở về?” Nhìn thấy trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ cũng không có quá nhiều bi thương, Diệp Long Nghị mở miệng nói ra, theo hắn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ đã có thể đi ra, vậy bí tịch kia cũng có thể tìm được mới đúng...

“Cũng không tìm thấy, trở về ăn dao à?” Diệp Tĩnh Vũ tức giận trợn trắng mắt...

“A...”

“A cái gì a, ở chỗ này nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau theo ta vào cốc...” Diệp Tĩnh Vũ bỏ lại những lời này, không để ý tới mọi người nữa, chỉ nắm lấy Tiểu Đào đang ngủ say chạy về một ngọn núi, để lại vẻ mặt kinh ngạc của mọi người. Tựa hồ, tâm trạng của tướng quân hôm nay rất không tốt...

Đúng vậy, tâm tình Diệp Tĩnh Vũ quả thật không được tốt, cho dù ai chết nhiều thuộc hạ như vậy, tâm tình cũng không được tốt, đặc biệt là những chiến sĩ Xích Di tộc đã chết kia, khiến trái tim Diệp Tĩnh Vũ thực sự khó mà bình tĩnh được...

Quyết đấu Hà Thập Ngũ Chương

Tất cả những chuyện này, đều bởi vì âm mưu của Tần Viêm, hoặc có thể nói, đây là dương mưu, căn bản không cần quá nhiều mưu kế, vèn vẹn chỉ một kiến nghị, liền để cho đám người mình gặp phải tổn thất lớn như thế, nếu không giết chết Tần Viêm, làm sao có thể xả giận...

Hắn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, yên lặng vận khởi Bá Nguyên Quyết, mau chóng khôi phục thể lực...

Đào nhỏ nằm bên cạnh hắn, trong miệng phát ra âm thanh vù vù, hấp thu năng lượng linh hồn khổng lồ như vậy, nó cần phải từ từ hấp thu...

Xích Di Cương không nói thêm gì, đi đến bên cạnh Hồ Tuu, nói đơn giản mọi chuyện xảy ra trong hạp cốc một lần, thần sắc Hồ Thương âm đạm, thấp giọng an ủi vài câu...

Về phần Hồ Dục Mộng, sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ bị thương, khuôn mặt vẫn luôn lạnh như băng kia có chút động dung, bắt quá nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng ngồi tu dưỡng cách đó không xa, cũng không nói thêm gì...

Mọi người cùng đi, Giang Minh cùng với một đám Vân Vệ tâm thần hoảng hốt, tất cả mọi chuyện phát sinh trong hạp cốc đều tạo nên rung động quá lớn cho bọn họ, lấy tâm trí của bọn họ, cũng có chút khó có thể tin chính mình còn có thể sống sót đi ra...

Huyết Hằng Chí không để ý đến đám người bên ngoài hạp cốc, cứ như vậy một mình đi tới một góc, bắt đầu điều tức, thương thế của gã mặc dù không nặng như Diệp Tĩnh Vũ, nhưng sự thật tay trái bị chém rụng vẫn làm cho thực lực của gã đại giảm...

Về phần Hắc Minh Thi Hiên, cũng không có đi quấy rầy Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại cười trên người nghịch bác, liền chạy vào

sâu trong rừng. Đối với thực lực của nàng, Diệp Tĩnh Vũ không có chút lo lắng nào, cho nên cũng không nói thêm gì...

Ba trăm người lưu thủ ở bên ngoài đều theo Diệp Tĩnh Vũ trở về từ chiến trường Tây Cương, những người này đều là cường giả đạt tới cảnh giới võ sư, sức mạnh như vậy đủ để phá vỡ một nhánh đại quân mấy ngàn người, hôm nay nhìn thấy tướng quân của mình bị trọng thương, trong lòng từng người đều có chút kinh ngạc, nhưng bọn họ lại chấp hành nhiệm vụ phòng vệ rất tốt, tản ra bốn phía, nhìn chăm chú mọi thứ xung quanh...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến suy nghĩ của mọi người, hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, Bá Nguyên Quyết vận chuyển, các loại năng lượng trong thiên địa điên cuồng tràn vào thân thể hắn... Công pháp tu luyện khủng bố như thế, khiến người bên dưới đều kinh hãi, dù sao, nhưng không ai có thể hấp thu tốc độ của thiên địa linh khí nhanh như vậy...

Mà thương thế trên ngực hắn cũng đang không ngừng chữa trị, không thể không nói, nhục thể lực lượng đạt tới cấp năm, lực tự lành cũng tăng lên rất nhiều, thương thế trên cơ nhục hắn đã tốt hơn nhiều, phần còn lại chính là xương ngực...

Tiểu Đào đang ngủ bên cạnh hắn cũng chậm rãi phát sinh biến hóa, hai bên cổ hắn đột nhiên lòi ra như thể mọc ra hai cái bọc nhỏ. Thế nhưng cái bọc nhỏ này lại không ngừng say giấc theo hắn, cũng không biết là thứ gì...

Ban đêm lại một lần nữa buông xuống, Hắc Minh Thi Hiên đã phản bác tiến vào rừng núi, đi thẳng tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

“Đại ca ca, đệ và Tiểu Hắc tìm được rất nhiều đồ ăn ngon, cho huynh nếm thử cái này...” Thanh âm đáng yêu của Hắc Minh Thi Hiên vang lên bên tai Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ mở mắt ra nhìn, liền thấy nàng đứng trước người mình, trong tay nhỏ nhắn cầm một trái cây màu ngà sữa, vẻ mặt đáng yêu đang nhìn mình...

“Cái này tựa hồ là Bách Linh quả?” Diệp Tĩnh Vũ nhận lấy trái cây Hắc Minh Thi Hiên đưa tới, có chút không dám khẳng

định nói...

Bách Linh Quả, đối với nội thương, có công hiệu chữa trị cực kỳ cường đại...

“Ta cũng không biết, chỉ là khi ta còn rất nhỏ, ta đã bị thương, tý tý đều nhờ ta dùng trái cây này...” Hắc Minh Thi Hiên lại lắc đầu, ra hiệu mình cũng không biết tên gọi là gì...

“Ha ha, Tiểu Thi Hiên thật khôn ngoan...” Diệp Tĩnh Vũ cười ngọt ngào, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hắc Minh Thi Hiên...

“Hi hi, vậy ta muốn miếng...” Trên mặt Hắc Minh Thi Hiên cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhảy đến trước người Diệp Tĩnh Vũ, dùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng nhẹ nhàng điểm lên môi Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười khở, nha đầu này sao lại thích cãi nhau thế nhỉ?

Sau đó hắn liền ăn vào Bách Linh quả mà Hắc Minh Thi Hiên đưa cho, Bách Linh Quả vừa vào miệng lập tức tan ra, lập tức cảm giác được một luồng năng lượng ấm áp trực tiếp tràn vào trong cơ thể mình, cuối cùng không ngừng hội tụ đến xương ngực, cơn đau đớn thấu tim lập tức giảm đi rất nhiều...

Thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ tốt hơn rất nhiều, Hắc Minh Thi Hiên trực tiếp lấy từ trên lưng Tiểu Hắc xuống một cái túi lớn, đặt trước người Diệp Tĩnh Vũ...

“Đại ca ca, ngươi ăn nhiều một chút, thương thể cũng sẽ nhanh hơn một chút...”

Diệp Tĩnh Vũ chăm chú nhìn lại, không khỏi sợ hãi, trong này tất cả đều là linh chi, nhân sâm, thủ ô linh dược, hơn nữa nhìn như vậy, tối thiểu cũng mấy trăm năm trở lên, vền vền chỉ nửa ngày, hai người này làm sao đi tìm nhiều linh dược như vậy?

Hắn đâu có hiểu được, trời sinh phản bác đối với các loại linh dược miễn cảm, chỉ cần nó muốn tìm, tự nhiên có thể dễ dàng tìm ra...

Đây cũng là nguyên nhân một người một thú không có tiền vào sâu bên trong, nếu không tìm trở về cũng không chỉ có

những linh dược này, không chừng ngay cả những cực phẩm linh dược ngàn năm hơn vạn năm cũng được lột ra...

Dù sao, thức ăn của nó chính là những linh dược này không phải sao?

Diệp Tinh Vũ cũng không nuốt hết tất cả Linh Dược vào, ngoại trừ những Linh dược trị liệu thương thế bên ngoài, những Linh dược khác đều phân cho đám người phía dưới...

Đương nhiên, sẽ không có ai coi linh dược này là đồ ăn vặt, đối với loại linh dược mấy trăm năm này, Huyết Hằng chí cũng là trân quý vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tinh Vũ cũng nhiều thêm một ít biến hóa...

Nếu mỗi ngày đều có Linh Dược đại phái đưa đi, có lẽ đi theo hắn cũng không phải là chuyện xấu...

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, Tiểu Đào cũng không có dấu hiệu thức tỉnh, có điều hai bao mọc ra ở cổ của nó đã biến thành hai cái xúc tu bình thường...

Diệp Tinh Vũ thâm giật mình, cũng không biết là thứ gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Tiểu Đào, cũng hơi yên lòng một chút...

Lần vào cốc này, Diệp Tinh Vũ lại để mọi người ở bên ngoài, bao gồm những Vân vệ còn lại, ngay cả chuyện nghịch bác cũng bị hấn lưu lại, bảo bọn họ bảo vệ Tiểu Đào đang ngủ say...

Đối với mệnh lệnh của Diệp Tinh Vũ, không người nào dám nói gì, chỉ là trong mắt đám người Hồ Tu Mộng đều lộ ra vẻ lo âu...

Nhưng Huyết Hằng Chí tuyệt đối không để ý, cho dù nhìn thấy Diệp Tinh Vũ cứ như vậy nắm tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên đi vào hạp cốc, gã cũng không dám có quá nhiều tâm tư, trừ phi có thể từ Công Tôn Di tìm được giải dược cho Đoạn Hồn Đan...

Miệng hang vẫn tràn ngập chương khí nhưng hiện tại Diệp Tinh Vũ đã đạt tới cảnh giới Linh Hiên thì làm sao e ngại những thứ này. Lực lượng niệm lực cường đại phát ra tạo

thành một bức tường vô hình ngăn cản những chương khí
không có lỗ hồng kia...

Khi hấn lại lần nữa tới sơn động, đã thấy Băng Minh lưng đeo
thiết kiếm, vẫn lạnh lùng đứng đó...

Đệ nhị mươi sáu khiêu chiến.

“Thương thế của người tựa hồ đã khỏi hẳn?” Nhìn thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này tốt hơn nhiều so với ba ngày trước, Băng Minh đứng ở cửa hang bỗng nhiên mở miệng nói...

“Không tốt sao dám tới khiêu chiến người?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, chậm rãi buông bàn tay nhỏ bé đang nắm Hắc Minh Thi Hiên ra...

“Cho dù người đã hoàn toàn không phải là đối thủ của ta...” Trên mặt Băng Minh lạnh lùng nhưng lại lộ ra sự tự tin tuyệt đối...

“Ha ha, người có thể thử xem...” Diệp Tĩnh Vũ cũng tự tin cười...

“Là người có thể thử rút đao ra xem...” Băng Minh nhàn nhạt nói, thần sắc hoàn toàn không để Diệp Tĩnh Vũ vào mắt...

“Đối phó người, ta vốn không cần rút đao...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra thần sắc cuồng vọng, thậm chí lấy thanh thiết đao trên lưng xuống, đưa cho Hắc Minh Thi Hiên...

Băng Minh sửng sờ, nhưng lại không bị lời nói của Diệp Tĩnh Vũ chọc giận, nhưng khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không rút đao, ngược lại ném thanh thiết đao qua một bên, cũng ném thiết kiếm trong tay qua một bên...

“Xem ra người rất tự tin?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ mỉm cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia quang mang quỷ dị...

“Người rất tự đại...” Băng Minh không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ hừ lạnh một tiếng...

“Bản thiếu gia từ trước đến nay chưa từng làm chuyện không nắm chắc, cho nên cái động này, ta nhất định vào...” Diệp

Tĩnh Vũ lại không để ý đến Băng Minh mỉa mai, cất bước, đi về phía Băng Minh...

Nhìn Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng gần, Băng Minh mặt không biểu tình, thân thể bỗng nhiên khẽ động, trong nháy mắt đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ, một chương trực tiếp vỗ tới Diệp Tĩnh Vũ...

Chương còn chưa tới, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm thấy một cỗ chương phong lạnh lùng tuyệt tình đè xuống mình, tựa hồ muốn diệt sạch tất cả sinh cơ trên thế gian...

Vô tình chương? Vô tình chương của Vô Thương môn từng xuất ra vô tình chương?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, thân thể cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng một chương kia lại phong tỏa tất cả đường lui của hắn, khiến hắn căn bản không thể nào tránh né, chỉ có thể toàn lực nghênh đón...

Thế nhưng hắn lại tự hiểu, lực lượng thân thể của mình bất quá chỉ năm cấp, nhiều nhất có thể ngạnh kháng công kích của tông sư, đối mặt với đại tông sư, đã không còn một chút lực phản kháng, chớ đừng nói là băng minh trước mắt so với đại tông sư như Huyết Hằng Chí còn mạnh hơn rất nhiều?

Cho dù hắn không phải Vũ Thánh, cũng tuyệt đối là Đại Tông Sư đỉnh phong, cho dù hắn tùy ý đánh ra một chương, cũng tuyệt đối không phải là người mà Diệp Tĩnh Vũ có thể chống cự...

Cho nên dưới cục diện như vậy, hắn không hề nghĩ ngợi, một tay lấy từ trong Vòng Càn Khôn ra một khẩu hỏa pháo thật lớn, ném thẳng về phía Băng Minh...

Đột nhiên, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại đưa ra một khẩu hỏa pháo, Băng Minh trong lòng hơi kinh hãi, hiển nhiên không ngờ trên người Diệp Tĩnh Vũ lại có bảo bối bậc này, bất quá vô tình chương của gã lại không lưu tình chút nào đập vào phía trên hỏa pháo kia...

Lập tức liền nghe một tiếng vang thật lớn, hỏa pháo kia vỡ vụn ra, đồng thau cùng những kim loại khác chế thành thân pháo trực tiếp vỡ vụn thành bột phấn nhỏ nhất...

Bởi vậy có thể thấy được vô tình chương này lợi hại gấp bao nhiêu lần so với lúc trước ly biệt?

Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này, lấy ra hai cái ám nỗ, cũng không thèm nhìn cảnh tượng trước mắt, trực tiếp ấn nút...

“Khanh...” Tiếng xé gió liên tục truyền ra, tối thiểu hơn mười mũi tên không chút lưu tình bắn về phía Băng Minh...

Đối mặt với sự đánh lén vô sỉ của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh vẫn không có bất cứ biểu tình gì, chỉ thấy hắn vươn tay phải ra nhẹ nhàng huy động, ống tay áo nhẹ nhàng cuốn một cái, những mũi tên nổ bắn ra cứ thế bị cuốn vào trong ống tay áo, cũng không thấy hắn dùng sức thế nào, những mũi tên đen như sắt kia cũng vỡ thành mảnh vụn...

Rất dễ dàng phá được nổ tiễn của Diệp Tĩnh Vũ, băng minh hướng phía trước vọt tới, liền đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên vẫy ra...

Một đạo bột màu lam trong nháy mắt phiêu tán ra không khí, đây chính là kịch độc mà Công Tôn Hương chế tạo...

Không ngờ Băng Minh cũng không để ý tới, cứ thế đánh ra một quyền, cương khí cường đại bộc phát trong nháy mắt, vậy mà trực tiếp ngăn cách bột độc của những tên phế vật kia, quyền uy không hề lung lay đánh tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Thiên Cương quyền... Đây là Thiên Cương quyền của Thiên Cúc môn?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, bất quá lúc này Hậu Nhất Kinh tránh cũng không thể tránh, hắn cũng chỉ có thể toàn lực nghênh tiếp...

Chân khí trong cơ thể không ngừng tụ tập đến trên cánh tay phải, lực lượng thân thể kinh khủng kia hoàn toàn phóng xuất ra, thậm chí một cỗ lực lượng niệm cương đại cũng dung nhập vào trong quyền phải, như thiểm điện nghênh đón một quyền Băng Minh...

Băng Minh sửng sốt, dường như không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ lại có dũng khí kháng cự một quyền với mình, khóe miệng nở một nụ cười tán thưởng...

Thế nhưng nụ cười này còn chưa hoàn toàn nở rộ, Băng Minh đã cảm thấy trên đỉnh đầu có một áp lực khó tả truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một cái ấn vuông cực lớn trực tiếp đập xuống, trong lòng lại giật mình...

Bất quá trên mặt hắn lại không sợ hãi chút nào, nắm chặt tay trái, hung hăng vung lên không trung, một đạo long ảnh màu vàng trong nháy mắt thoát ra, hướng lên bầu trời đập xuống Chấn Thiên Ấn mà đi...

Thăng Long Quyền...

Vậy mà lại là Thăng Long quyền tuyệt kỹ của Long Hồ môn, nếu như Diệp Long Nghị ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc đến mức há to miệng...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ thật không ngờ Băng Minh lại có dũng khí tiếp tục chống đỡ, trong nháy mắt lực lượng trong cơ thể đại phóng...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, quyền kinh Băng Minh đánh ra toàn bộ đánh lên trên Chấn Thiên Ấn, liền thấy toàn bộ long ảnh màu vàng vỡ tan ra, mà Chấn Thiên Ấn cũng bị lực đạo cường đại đánh bay ra ngoài...

Mà nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ cũng tại thời khắc này va chạm cùng nắm đấm của Băng Minh, đồng dạng truyền đến một hồi tiếng vang thật lớn, Chân Nguyên lực khổng lồ theo nắm đấm Băng Minh trực tiếp truyền tới trên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, lập tức liền nhìn thấy toàn bộ cánh tay của hắn bành trướng lên, mạch máu càng là theo đó có thể thấy được, tựa hồ muốn nổ tung...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ thì bị đánh bay ra ngoài, nhưng ngay khi thân thể bay ngược ra sau, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không quên hung hăng tung một cước đá vào hạ thể của Băng Minh...

Thân thể Băng Minh cũng đồng thời mượn lực lượng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ lui về phía sau, tránh được một cước âm hiểm của Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, thân thể nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên vẫn luôn đứng ở một bên khế động, một vòng đao mang màu tím sáng

chối lập tức chém về phía thân thể Băng Minh...

Băng Minh cả kinh, hắn đâu ngờ Hắc Minh Thi Hiên lại động thủ tại thời điểm này, hắn cũng biết đao mang này sắc bén, nhục thể của mình căn bản khó có thể ngăn cản, trong tay lại không có thiết kiếm, thân thể còn đang bay ngược chỉ có thể cưỡng ép một chút...

Một đạo chân nguyên lực cực mạnh trong nháy mắt phá không mà ra, dĩ nhiên là tuyệt tình chỉ của Vô Thương môn...

“Coong...” Một tiếng, một chỉ điểm lên trên thân đao, phát ra âm thanh trong trẻo...

Thế nhưng lại nhìn thấy toàn bộ ngón tay của Băng Minh vỡ tan ra, bởi vậy có thể thấy được sự sắc bén của một đao này, nhưng thân thể của hắn đã mượn nhờ cơ hội này mà đứng vững...

Chẳng qua Hắc Minh Thi Hiên lại phong kín con đường lấy kiếm của hắn...

Giao Chương hai mươi bảy.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ cũng đã sớm nhận lấy Thiên Tôn đao mà Hắc Minh Thi Hiên vừa mới đưa ra, vây quanh Băng Minh ở trung tâm...

“Ngươi...” Băng Minh giận dữ, đang muốn bác bỏ quy tắc của Diệp Tĩnh Vũ thì bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Ta đã nói khiêu chiến ngươi, nhưng ta đâu có nói một người khiêu chiến ngươi a... Hơn nữa ta nói không cần đao, nhưng đâu có nói là không cần dùng đao a...” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại quỷ dị như vậy, thâm trầm như vậy, đúng là vô sỉ...

Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh lại lắc đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng kia lộ ra một trận cười khô, bất quá càng làm cho hắn kinh ngạc chính là cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, vừa rồi chính mình bá đạo chân nguyên lực đủ để phá hủy cánh tay của gã như vậy, làm sao bây giờ xem ra vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì? Vậy mà không vỡ ra?

Hắn đâu có biết rằng, lực lượng chân nguyên lực bá đạo trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cực kỳ, khi cổ chân chân nguyên lực này tràn vào cánh tay, liền vọt tới, trực tiếp thôn phệ, chỉ là làm cho tay hắn bị thương nhẹ mà thôi...

“Ngươi là tự mình nhận thua? Hay là chúng ta đánh tới mức ngươi chịu thua?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói, lại công Thiên Tôn lên lưng, nếu đã nói không cần đao, vậy thì không cần...

Băng Minh đang định nói chuyện, chợt thấy cách đó không xa có một bóng người cực lớn lướt tới. Đó là một con mãng xà cực lớn, đường kính trên thân thể dài hơn mười trượng, đường kính chừng hai, ba mét. Những nơi nó đi qua, những nham thạch, cây cối kia đều thành bột phấn, đây chỉ vẻn vẹn là vì đại xà kia quá nặng...

Mà trông mắt cự mãng lại có màu xanh lá quý dị, to bằng chậu rửa mặt, nhìn không dọa người, làm cho người khiếp sợ chính là trên đầu cự mãng. Không có xà quan, ngược lại có thêm một cái sừng đen kịt to lớn, một sừng tản ra từng trận hàn quang...

Giao...

Đây không ngờ lại là một con giao...

Nghĩ lại hai ngày trước, trong cốc phát sinh chấn động kịch liệt, nụ cười trên mặt Hắc Minh càng thêm đắng chát...

Hắn biết, cái kia một mực ở trong cốc đồng bọn Công Tôn Hương vui vẻ, Tiểu Hoa, đã thành công tấn cấp lên cấp bảy, trở thành một đầu thánh thú...

Chuyện này nhất định có liên quan tới người trước mắt này...

Một người có thực lực có thể đối kháng với Diệp Tĩnh Vũ của đại tông sư bình thường, một người thần bí Hắc Minh Thi Hiên, còn có một thánh thú cấp bảy...

Băng Minh tuy mạnh, cũng biết mình không có bất kỳ phần thắng nào, bất quá trên mặt của gã lại không có nửa điểm thần sắc không cam lòng, chỉ có đắng chát, thật sâu đắng chát...

“Ta thua...” Băng Minh thẳng thắn nói ra ba chữ. Hắn thật sự không nghĩ tới, thế gian ba ngày, thực lực của đối phương vậy mà tăng lên nhiều như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngờ Băng Minh lại dứt khoát như thế, không khỏi sửng sốt, bất quá nhìn thấy Tiểu Hoa bơi tới, cùng với Công Tôn Hương trên đầu Tiểu Hoa, hắn lại khẽ mỉm cười...

“Thiếu gia, Tiểu Hoa tấn cấp rồi, Tiểu Hoa bây giờ là thánh thú rồi... Đa tạ thiếu gia...” Công Tôn Hương tự nhiên biết hôm nay Diệp Tĩnh Vũ và Băng Minh tỷ thí, tính toán thời gian, mang theo Tiểu Hoa khôi phục thực lực liền chạy tới, bây giờ nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, nàng biết, Tiểu Hoa có thể hữu kinh vô hiểm tấn cấp, tất cả đều là nhờ vào giọt máu Thao Thiết kia...

Diệp Tĩnh Vũ trên mặt không có nửa điểm mỉm cười, hắn chỉ nhìn thẳng vào thân thể khổng lồ của Tiểu Hoa, lại nhìn Công

Tôn Hương đã mặc một bộ quần lụa mỏng màu đen, lông mày nhíu chặt lại...

“Thiếu gia, thật xin lỗi...” Nhìn thấy thần sắc trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Di Hương còn tưởng rằng hắn đang trách mình đã chậm?

Nhưng chứng kiến hai phe không có trải qua quá nhiều đại chiến, mà Băng Minh cũng nhận thua, mình hắn là không đến trễ ah?

“Hương Di, nếu người theo ta về Vân Kinh, gia hỏa này lớn như vậy mà còn không dọa chết người bình thường...” Diệp Tĩnh Vũ nói ra buồn bực của mình. Hắn biết rõ tình cảm giữa Công Tôn Hương và Tiểu Hoa, nhưng muốn hắn đi đạo Vân Kinh tiêu dao như vậy, còn không biết sẽ gây ra chấn động gì...

“Thiếu gia không cần lo lắng, Tiểu Hoa hiện tại đã là thánh thú, chút vấn đề nhỏ này căn bản không cần lo lắng...” Công Tôn Hương Di nghe được Diệp Tĩnh Vũ vì việc này mà phiền muộn, nhưng lại yên lòng, tựa hồ là đã xác minh lời nói của nàng., Trên người Tiểu Hoa nổi lên đạo đạo bạch quang, khi bạch quang tản đi, thân hình dài mấy trượng kia đã trở nên không đến một mét, ngay cả độc giác trên đầu nó, cũng chỉ lớn cỡ ngón út, nếu không chú ý còn không phát hiện...

Lại có thể biến ảo hình thái, thánh thú, quả nhiên không hổ là thánh thú, khác biệt một trời một vực với hoang thú lục cấp...

Nhìn thấy hết thấy, Diệp Tĩnh Vũ yên lòng, nhưng không quá kinh ngạc, bên cạnh hắn là một đầu Thái Cổ hung thú, dạng gì mà chưa từng thấy qua, nào quan tâm những thứ này...

Không để ý tới Tiểu Hoa nữa, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn về phía Băng Minh, ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng, bây giờ ta thắng, người dẫn ta đi vào đi...

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người đi về phía sơn động...

Diệp Tĩnh Vũ gọi Công Tôn Hương, cùng nhau đuổi theo, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên, đi theo Băng Minh liền đi vào bên trong...

Công Tôn Hương đã sớm tiến vào sơn động này, bất quá cảm thấy bên trong nguy hiểm, chỉ là đi một chút liền lui ra, bất quá bây giờ có đám người Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Hoa cũng thành công tấn cấp lên thất cấp thánh thú, nàng nào còn lo lắng cái gì...

Hắn vẫy tay một cái, Tiểu Hoa liền đi tới bên cạnh nàng, quần lấy cổ nàng rồi đi theo sau lưng đám người Diệp Tĩnh Vũ, đi vào trong sơn động...

Băng Minh cũng coi như là một người ngay thẳng, nếu đã thua, mặc dù thua trên sự vô sỉ của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng đối với hắn mà nói, thua chính là thua, không có bất kỳ lý do gì để giảng, cũng không làm khó bọn người Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp mang theo đám người Diệp Tĩnh Vũ đi tới quảng trường cấm đầy vũ khí kia...

Khi nhìn thấy vô số thần binh lợi khí cắm trên mặt đất như vậy, nước miếng Diệp Tĩnh Vũ chảy ào ào vào cổ họng a, nếu mình đem toàn bộ những binh khí này ra ngoài, giao cho binh sĩ của mình, vậy sức chiến đấu của bọn họ đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Đặc biệt sau khi nhìn thấy hơn mười trường cung treo trên tường, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ càng sáng lên. Dựa vào ánh mắt của hắn, liếc mắt đã nhìn ra sự bất phàm của những trường cung này, đặc biệt là thanh ở giữa nhất., Tuy rằng nhìn qua thì giống như một nhánh cây khô, nhưng không biết tại sao, Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác được một cỗ lực lượng mênh mông ẩn giấu trong thanh trường cung kia, nếu đưa thanh trường cung này cho Hồ Dung, thực lực của hắn sẽ tăng lên đến cảnh giới nào?

Còn có một thanh đoản cung bên cạnh trường cung này, tuyệt đối thích hợp với Hồ Mộng nha...

Còn cách đó không xa, một thanh chiến phủ đen kịt cắm trên mặt đất, mặc dù nhìn qua rất bình thường, thậm chí có chút gỉ sét loang lổ, nhưng mà Luân Hồi Nhãn của Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra uy áp ẩn chứa bên trong...

Đây tuyệt đối là vũ khí thích hợp nhất với Xích Di Thương...

Còn con dao găm, chắc Ảnh Tiêu Tiêu sẽ thích thú...

Cây trường côn kia, Diệp Long Nghị cũng nhất định sẽ không cự tuyệt...

Còn thanh trường kiếm kia nữa, đưa cho tên Lạc Nhược Phong kia, không biết sẽ vui vẻ ra sao nhỉ...

Còn có...

“Tất cả mọi thứ nơi này, ta muốn, ta muốn...” Nhìn những ánh sáng lập lòe tỏa ra ánh sáng lập lòe, hoặc là ảm đạm không ánh sáng tản ra khí tức bình khí cường đại, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn tái xanh, so với cỏ xanh còn xanh hơn ngàn cái nón xanh...

Bí ẩn của Bách Táng cốc là hai mươi tám chương thứ hai.

“Không có khả năng, chỉ có thể từ nơi này chọn lựa một kiện vật phẩm, trừ cái đó ra, những cái khác người đều không thể mang đi...” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ cuồng loạn kêu lên, Băng Minh lập tức biến sắc...

“Hắc hắc, chẳng lẽ người cảm thấy một mình người có thể ngăn cản được chúng ta sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười gian trá một tiếng...

“Đúng vậy, nếu ba người các người liên thủ, ta thật sự không phải là đối thủ, nhưng nếu muốn giết chết ta, không có một hai người chôn cùng người cho rằng có thể được sao?” Băng Minh lại hừ lạnh một tiếng...

“Ta nói này đại ca, những vật này cũng không phải của người, ta muốn mang đi cùng người có quan hệ gì, người vì sao phải liều mạng với ta?” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Băng Minh, Diệp Tĩnh Vũ lại là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc...

“Sứ mạng của ta chính là bảo vệ nơi này...” Băng Minh kiên định nói...

“Hả?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ nghi hoặc...

“Người biết vì sao ta lại cho người một cơ hội khiêu chiến không?” Băng Minh không để ý đến nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi ngược lại...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì thêm, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Băng Minh, từ trong miệng đám người Công Tôn Di, hắn biết bọn họ đều đã tiến vào sơn động, hơn nữa không bị bất cứ trở ngại nào tiến vào sơn động, nhưng lại không có tiến vào địa phương này, thậm chí nói, không đi được bao xa liền lui ra...

Nguyên nhân tất nhiên là do những giao lộ giá trị không thể đo lường kia. Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, nếu như không có Băng

Minh dẫn đường, cho dù là mình, cũng không có khả năng tìm tới nơi này. Những sơn động khác ai biết có nguy hiểm gì, đây cũng là vấn đề mà hắn luôn rất nghi hoặc...

Hôm nay nghe Băng Minh nói ra, không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn Băng Minh, hắn hy vọng có một lời giải thích hợp lý...

“Người có biết tại sao nơi này lại được gọi là Bách Táng cốc không?” Băng Minh không trả lời ngay, lại ném ra một vấn đề...

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, quả thật hắn không biết Bách Táng cốc có lai lịch gì...

“Vậy người có biết Võ si ngốc cười Thương Thiên không...” Băng Minh tiếp tục hỏi...

Vừa nghe đến ba chữ Tiểu Thương Thiên, Diệp Tĩnh Vũ ngược lại không thay đổi gì, ngược lại Công Tôn Hương ở một bên lộ ra thần sắc khiếp sợ...

Võ si cười Thương Thiên, chính là một tuyệt thế cường giả nổi danh hơn hai trăm năm trước. Vì thu thập võ công trong thiên hạ, hắn lấy sức một người khiêu chiến các đại môn phái, cái gì mà Thiên Kiếm môn, Thiên Cương môn, Đường môn, Vô Thương môn, những môn phái này đều bị hắn luân phiên khiêu chiến, lại dựa vào vũ lực tuyệt đối, đánh bại những nhân vật đứng đầu các đại môn phái lúc đó...

Còn bí tịch trấn phái của các đại môn phái cũng bị hắn đoạt sạch, từ đó trở đi, toàn bộ võ lâm dần dần sụp đổ. Vũ Thách càng ngày càng ít, càng không nói tới Võ Thần...

Bất quá về sau, thiên tài của Tiểu Thương sơn trang từng khiêu chiến với Tần Huyết của Bạch Vân sơn trang chủ, tuy rằng đánh chết Tần Huyết nhưng cũng bị trọng thương, hơn nữa còn chiếm được nửa bản của Bạch Liên kiếm điển, Tiểu Thương Thiên bị trọng thương trốn vào Thiên Đẳng sơn mạch, không ngờ lại gặp phải một cao thủ tiền bối đỉnh cao...

Người kia không phải ai khác, chính là Độc Cô Bá Thần sư tôn của Diệp Tĩnh Vũ...

Tiểu Thương Thiên mặc dù lợi hại, nhưng đối mặt với nhân vật tuyệt đỉnh đã từng đánh một trận với Hiên Viên Tuyệt này, cũng biết mình không có bất kỳ phần thắng nào, Độc Cô Bá Thần lại không biết là cố chấp đối với võ kỹ của Thương Thiên, hay là cái gì, vậy mà truyền thụ cho hắn bộ kiếm pháp của Độc Cô gia...

Nói cách khác, Tiểu Thương Thiên trở thành ngoại nhân đầu tiên trong thiên hạ học được Độc Cô kiếm pháp...

Cũng bắt đầu từ đó, Tiểu Thương Thiên trốn vào trong Bách Táng cốc, sau khi người của các đại môn phái biết được tin tức này, tự nhiên chen chúc mà tới, dù sao tâm pháp cao thâm nhất trong môn phái của bọn họ đều bị Tiểu Thương Thiên cướp đoạt, khuất nhục bực này, làm sao có thể chịu đựng được...

Bất quá mặc dù Tiểu Thương Thiên đoạt được bí tịch của các đại môn phái, nhưng lại không có trêu chọc thập đại môn phái năm đó, sau khi luyện thành Độc Cô kiếm pháp, thực lực của hắn càng tiến bộ nhanh chóng. Những môn phái này tuy cao thủ nhiều như mây, thế nhưng lại không phải là đối thủ của Tiểu Thương Thiên, cuối cùng đại đa số mọi người mất mạng trong Bách Táng cốc...

Những binh khí này, chính là ghi chép chiến tích của Tiểu Thương Thiên khi xưa...

Cũng chính là từ đó, cái tên Bách Táng cốc truyền khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều biết Bách Táng cốc có một vị cao thủ rất giỏi, nhưng không ai dám vào trong Bách Táng cốc...

Về sau, Tiểu Thương Thiên lại nhận một đồ đệ, sau khi truyền thụ sở học cả đời của mình cho hắn xong liền bỗng bênh rời đi, tuy nhiên lại hạ lệnh cho hắn lưu thủ ở đây, bảo vệ những binh khí và bí tịch đáng giá không đếm xuể này...

Nhưng nghĩ tới ơn một kiếm của Độc Cô Bá Thần, Tiểu Thương Thiên lại nói rõ cho mọi người biết. Nếu hậu nhân của Độc Cô gia hoặc Độc Cô tiên bối đến hẻm núi này, truyền nhân của gã có quyền lựa chọn một món đồ...

Kiểm pháp Độc Cô gia đã là cường đại nhất đẳng, người Độc Cô gia căn bản sẽ không tới nơi này, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ

Cơ duyên xảo hợp mới tới được nơi này...

Về phần khiêu chiến như lời Băng Minh, tất nhiên là Băng Minh muốn thăm dò thực lực của Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, Băng Minh cũng không phải đồ đệ của Thương Thiên, nói cụ thể, hẳn là đồ tôn đời thứ năm của Tiểu Thương Thiên... Bất quá mặc dù hẳn không có võ kỹ mạnh mẽ, nhưng dựa vào sự kỳ diệu của sơn động này, đây là nhiều năm qua, vẫn luôn thủ hộ từng cọng cây ngọn cỏ nơi đây...

Nghe Băng Minh nói xong, Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, hẳn thật sự không nghĩ tới còn có một đoạn cổ sự như vậy...

Về phần Công Tôn Hương, vẻ khiếp sợ trên mặt càng đậm đặc, nguyên nhân không có gì khác, từ trong lời nói của Băng Minh, gã mơ hồ đoán ra thân phận Diệp Tĩnh Vũ, lại là truyền nhân của vị tiên bối kia?

Vừa nghĩ tới người duy nhất trong truyền thuyết đã thương Hiên Viên Tuyệt là siêu cấp ngưu nhân, bất luận kẻ nào cũng không thể thờ ơ được...

Nhưng Công Tôn Hương không hiểu chính là Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành truyền nhân của vị tiên bối kia, vì sao còn muốn học tập Hồn Sư?

Phải biết rằng năm đó, người chết trong tay vị tiên bối kia hồn tiên và Chân Tiên cũng không biết có bao nhiêu...

Nàng làm sao hiểu được, Diệp Tĩnh Vũ không chỉ tu luyện Kinh Lôi đao quyết, mà còn tu luyện Bá Nguyên quyết vô cùng cường đại...

Chứng kiến vẻ mặt nghiêm túc của Băng Minh, lại nhìn vô số thần binh lợi khí xung quanh, Diệp Tĩnh Vũ thật sự không cam lòng để vào bảo sơn...

“Chúng ta đánh cược nhé?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhìn chằm chằm vào mắt Băng Minh, trên mặt lộ ra một tia kiên quyết...

“Đánh cược?” Băng Minh sững sốt.

“Đúng vậy, ta và ngươi một mình tỷ thí một trận, ta không dùng tới hồn khí, mà dùng võ lực thuần túy để tỷ thí với ngươi một phen. Nếu như ta thua trận, mặc cho ngươi xử trí, nếu như ngươi thua trận, tất cả mọi chuyện ở đây đều để mặc cho ta xử trí, như thế nào?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc nghiêm túc...

Băng Minh nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt lộ ra vẻ hung phấn. Nói thật, sở dĩ gã muốn cùng Diệp Tĩnh Vũ tỷ thí một phen, hoàn toàn là vì đoán được thân phận của đối phương., Là truyền nhân của trời cười, đương nhiên đối với võ học cũng si mê đến trình độ khó có thể tưởng tượng, chính là muốn lĩnh giáo đạo pháp Độc Cô Bá Thần, nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ căn bản không dùng đao, ngược lại dùng thủ đoạn hèn hạ đánh bại mình...

Hôm nay nghe hắn nói dùng võ lực thuần túy cùng mình tỷ thí một phen, tự nhiên hung phấn dị thường...

sòng bạc hạng hai mươi chín.

“Người xác định chỉ có ta và người, không có bất kỳ sinh vật nào nhúng tay vào? Hơn nữa người không thể sử dụng bất kỳ hồn lực nào sao?” Băng Minh không muốn lặp lại bộ trang phục của Diệp Tĩnh Vũ, vô cùng nghiêm túc xác nhận một phen...

“Ta cam đoan...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu lia lịa.

Vì hết thầy trong động, hắn đã bắt chấp tất cả, đương nhiên, lấy thực lực hiện tại của hắn, muốn cướp đoạt nơi này cũng được, nhưng như Băng Minh đã nói, bọn họ tuy có thể giết chết băng minh, nhưng tuyệt đối sẽ phải trả một cái giá rất lớn, bất kể là Hắc Minh Thi Hiên, hay là Công Tôn Hương Di, hắn đều không hy vọng các nàng bị tổn thương nửa điểm, đây cũng coi như là một loại ý thức bảo hộ tiềm thức của nam nhân a...

Hơn nữa bởi vì sư tổ của mình hứa hẹn dẫn hắn đến nơi này, chính mình dù thế nào cũng phải thừa nhận một ân tình của đối phương, không có khả năng giết người đoạt hàng, cho nên hắn mới có đề nghị như vậy...

“Được, ta đáp ứng người... Nếu ta thật sự thua, có thể thua trong tay truyền nhân của hắn, ta nghĩ sư tôn sư tổ bọn họ cũng sẽ không trách ta...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Băng Minh nhẹ nhàng gật đầu, hắn thật sự rất muốn kiến thức Kinh Lôi đao quyết trong truyền thuyết...

Nghe Băng Minh đáp ứng, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc ngưng trọng trước nay chưa từng có, bởi vì hắn hiểu rõ, một khi sử dụng một chiêu kia, bản thân cũng sẽ bị trọng thương, nhưng vì những vũ khí này, vì bên cạnh có thể có một nhân vật như Băng Minh, hắn chỉ có thể đánh cuộc một lần...

Chậm rãi rút thiết đao trên lưng ra, lạnh lùng nhìn băng minh cách đó không xa, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập chiến ý...

Băng Minh cũng không biết thực lực chân thật của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ biết đối phương là truyền nhân của hắn, chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ rút ra thiết đao, cũng không nói nhiều, trực tiếp rút thiết kiếm của mình ra, trong mắt tràn ngập vẻ hung phấn...

“Vào...” Không còn thừa lời, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lóe lên, đã đi tới trước người Băng Minh, Thiên Tôn đao trong tay mang theo tiếng gió vù vù, chém về phía bên hông Băng Minh...

Băng Minh hai mắt sáng ngời, bởi vì hắn nhìn ra một đao này tinh diệu đến thế, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy...

Thiết kiếm trong tay run lên, nhưng không có ngăn cản một đao kia, ngược lại đâm thẳng tới ngực Diệp Tĩnh Vũ, phòng thủ tốt nhất chính là tiến công, Băng Minh hoàn mỹ diễn dịch câu nói này...

Diệp Tĩnh Vũ trong mắt không chút sợ hãi, Thiên Tôn Đao trong tay khê đảo, ngăn trước thanh thiết kiếm, một đao đao khí sắc bén phá không mà ra, chém thẳng về phía Băng Minh...

Tình quang trong mắt Băng Minh loạn xạ, thiết kiếm trong tay liên tục run rẩy, từng đạo kiếm hoa sáng chói thoáng hiện, vô tình xé rách đao khí của Diệp Tĩnh Vũ...

Kinh Lôi đao quyết mặc dù lợi hại, nhưng dù sao Diệp Tĩnh Vũ mới chỉ là Tiên Thiên võ sư cảnh giới, mà Băng Minh lại là siêu cấp cường giả Đại Tông sư đỉnh phong, thực lực so với Huyết Hằng Chí Đại Tông sư cao hơn không biết bao nhiêu lần, Chân Nguyên lực lại hùng hậu đến kỳ cực, đâu phải Diệp Tĩnh Vũ có thể ngăn cản được...

Lập tức cảm nhận được đao khí sắc bén kia bị thôn phệ triệt để, kiếm khí mãnh liệt cuốn tới, liền trùm tới toàn thân Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ không đổi, thân ảnh nhanh chóng lui về phía sau, mặc dù hắn chỉ có cảnh giới võ sư Tiên Thiên, nhưng lực lượng thân thể lại đạt đến tiêu chuẩn chiến sĩ cấp năm, cuối cùng miễn cưỡng tránh được một kiếm này, bất quá trên người lại bị đâm ra mấy lỗ hồng...

“Người... Người vậy mà chỉ đạt đến cảnh giới Tiên Thiên?”
Cảm nhận được uy lực một đao mà Diệp Tĩnh Vũ phát ra, trong mắt Băng Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, một Tiên Thiên võ sư khiêu chiến với một đại tông sư, có khác gì tự sát?

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến lời nói của Băng Minh, trực tiếp sử dụng Tuyệt Đao phá không, thân thể lập tức xuất hiện sau lưng Băng Minh, Thiết Đao không chút lưu tình chém tới sau lưng Băng Minh...

Ánh đao xinh đẹp lập tức nổ rộ, đao khí mãnh liệt mang theo tiếng gió vù vù. Nếu đổi lại là người bình thường, đối mặt với một đao như vậy tuyệt đối khó mà chống cự. Thế nhưng Băng Minh cũng không thềm nhin, thân thể bước về phía trước, chỉ vài bước đã ở ngoài mấy mét, một đao nhanh chóng của Diệp Tĩnh Vũ vậy mà chém vào hư không...

“Người căn bản không thể nào là đối thủ của ta...” Sau khi biết được thực lực chân thật của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh ngoài miệng thản nhiên nói, ý định dừng tay...

Tuy nói đối phương là truyền nhân của vị kia, nhưng không dựa vào hồn lực của hắn, chỉ có võ sư Tiên Thiên hắn làm sao là đối thủ của mình...

Vốn cho rằng hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ đã đạt đến cảnh giới Linh Hiển, vậy võ kỹ của hắn phải mạnh hơn mới đúng, nào ngờ, tu vi võ công của hắn vậy mà mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên...

Đương nhiên, với độ tuổi hiện tại của hắn, có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng tuyệt đối là thiên tài nhất đẳng, thế nhưng là truyền nhân Độc Cô Bá Thần, chút thiên phú ấy lại không đủ. Hắn cũng thật sự không hiểu, Độc Cô Bá Thần làm sao lại thu hắn làm đồ đệ...

Đương nhiên, nếu Băng Minh biết chuyện Diệp Tĩnh Vũ tu luyện Kinh Lôi đao quyết hơn một năm mà đã đạt đến trình độ như hiện tại thì không biết sẽ kinh sợ đến mức nào...

Băng Minh tuy muốn thu tay lại, nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu chịu đáp ứng, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng

phun trào, thiết đao trong tay liên tục huy động, từng đạo đao khí sắc bén trực tiếp đánh tới Băng Minh...

Thế nhưng đối mặt với đao khí mãnh liệt đến cực điểm này, Băng Minh lại cảm thấy như tiểu hài tử đang hoa quyền vậy, căn bản là không thêm đề ý chút nào...

Nhận thức có thừa tiếp được đao khí sắc bén này, dù sao, chênh lệch giữa Đại Tông Sư và võ sư Tiên Thiên thật sự quá lớn...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không nhụt chí chút nào, vẫn điên cuồng huy động thiết đao trong tay, giống như không muốn sống vậy...

Nhìn thấy chiến ý ngập trời trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, cảm nhận được đao ý điên cuồng này, Băng Minh nhẹ nhàng lắc đầu, với trình độ của võ sư Tiên Thiên làm sao có thể làm mình bị thương...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không có ý định dừng lại, Băng Minh quyết định kết thúc chiến cuộc sớm một chút, cuộc tỷ thí này quả thực có chút khó hiểu...

Nhìn chằm chằm thanh thiết đao lại một lần nữa bổ tới mình, thiết kiếm trong tay Băng Minh quét ngang, đã ngăn được Thiên Tôn đao, cổ tay nhẹ nhàng run lên, một đạo chân nguyên lực tùy theo đó mà ra, trực tiếp đánh bay thiết đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ, sau đó cầm thiết kiếm trong tay, trực tiếp đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ. Hắn quyết định, đành chỉ Diệp Tĩnh Vũ, trận chiến vô vị này...

Nhìn thấy trường kiếm bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ không có vũ khí trong người vốn không biết nên làm thế nào mới đúng, thế nhưng trên mặt hắn lại hiện lên một nụ cười tự tin...

Một cỗ khí phách ngập trời từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, khí tức cuồng bạo quét sạch mọi thứ chung quanh, mặc kệ băng minh trước mặt, hay là Công Tôn Hương ở cách đó không xa, thậm chí là Hắc Minh Thi Hiên, trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc sợ hãi...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng điểm ra một chỉ...

Chương 210 bá đạo.

Khi Diệp Tĩnh Vũ bước ra bước kia, Băng Minh liền cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố ép về phía mình, dường như không phải là một người, cũng không phải là một ngọn núi, mà là toàn bộ thiên địa đều đè ép về phía mình, khiến cho mình căn bản không có bất kỳ ý niệm chống cự nào trong đầu...

Đây là loại nào khí tức cường đại, đây là bậc nào khí tức khủng bố, đây là thế gian căn bản không nên tồn tại khí tức?

Thần? Ma? Hay là những Tiên hư vô mờ ảo?

Thậm chí Băng Minh còn cảm thấy cho dù là Thần cũng không có uy áp như vậy...

Giờ phút này hắn đã quên mất suy nghĩ, giống như một con kiến, ngơ ngác đứng ở nơi đó, tùy ý để một chỉ kia của Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện...

“Phụp...” Chỉ kia còn chưa điểm trúng mình, đã thấy đầu ngón tay hắn nổ tung, từng mảng huyết hoa bay ra, tại băng mình trong mắt điểm lệ như thế...

Ngay sau đó, một đạo hào quang màu vàng từ cánh tay kia bắn ra, trực tiếp bắn vào trên thiết kiếm của mình. Cái thiết kiếm này đem mình rèn luyện không biết bao nhiêu năm, dung nhập bao nhiêu kim loại kiên cố thành một tiếng, vỡ vụn thành vụn sắt, bay ra bốn phía, ánh sáng màu vàng kinh khủng kia càng là trực tiếp xuyên thủng vai trái của mình...

“Xoẹt...” Một mũi tên máu bắn ra...

Băng Minh miệng mở thật to, hắn không thể tin được nhìn tất cả những thứ này, hắn thật sự khó mà tin được, thế gian này lại tồn tại một lực lượng kinh khủng bậc này?

Tuy mình còn chưa bước vào cảnh giới Võ Thánh, nhưng dựa vào lĩnh ngộ những năm gần đây của mình, khổ tu những năm

gần đây, cho dù chống lại bảy tám đại tông sư, cũng có thực lực chiến một trận, thế nhưng đứng trước cỗ lực lượng này, mình thậm chí ngay cả ý nghĩ phản kháng cũng không có?

Trong nháy mắt khi cỗ lực lượng này xuất hiện, ý chí, của chính mình, đã triệt để sụp đổ...

Băng Minh cứ như vậy ngây ngốc nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, không biết hỏi, không biết trị liệu thương thế của mình, không biết mở miệng, thậm chí không biết nên làm cái gì...

Hắc Minh Thi Hiên cũng khiếp sợ, đồng thời trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Lúc nàng đang bị phong ấn trong cơ thể lại càng cảm giác được cỗ lực lượng này đang rục rịch, suýt nữa vỡ tan ra, đây cũng tuyệt đối là một cỗ lực lượng không dung hoà với thế gian...

Công Tôn Hương thì không cần nhiều lời, nàng bắt quả chỉ là võ sư Tiên Thiên mà thôi, đối mặt với sức mạnh như vậy cũng không tính là con sâu cái kiến, như thế nào có thể lĩnh ngộ được gì đây?

Thậm chí, ngay cả sợ hãi nàng cũng không biết có chuyện như vậy?

Thân thể đóa hoa nhỏ đeo trên cổ nàng không ngờ cũng có chút run rẩy, không phải sợ hãi sức mạnh kinh khủng kia, mà là khí tức phát ra trong tích tắc vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ, giống như Thần Vương cao cao tại thượng, coi rẻ tất cả, cuồng bá tất cả...

“Ngươi thua...” Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trắng bệch, khoe miệng tràn ra một tia huyết dịch. Đúng vậy, luồng lực lượng này vốn nên không tồn tại trên thế gian, lúc trước viên nguyên châu mà Hắc Minh Anh Dung và Hắc Minh Thi Hiên cho hắc ăn vào kia., Chỉ có một phần cực ít biến thành chân khí và hồn lực trong cơ thể hắc, đã làm cho cảnh giới của hắc tăng lên như tên lửa, thế nhưng đại bộ phận biến thành Bá Nguyên lực, bất quá là thương hải run lên, bởi vậy có thể thấy được, Bá Nguyên lực kinh khủng đến mức nào...

Dù cho thân thể hiện tại của hắc đã đạt tới ngũ cấp, so với Tông Sư bình thường, thậm chí là Đại Tông Sư còn muốn

cường hãn hơn, nhưng đối mặt với Bá Nguyên lực cuồng bạo này, vẫn không có bất kỳ sức chống cự nào...

Đầu ngón tay vỡ nát, không biết trong cơ thể bị thương thế nào, lúc này có thể đứng vững, tất cả đều dựa vào ý chí kiên cường...

“Ta thua...” Băng Minh có chút mờ mịt, có chút bất lực, có chút không thể tin, nhưng vẫn tiếp nhận hiện thực như vậy, hãn hiều rõ, vừa rồi nếu Diệp Tĩnh Vũ nguyện ý, một chỉ này đủ để xuyên thủng trái tim của mình...

“Thi Hiên, giúp ta mang tất cả nơi này đi...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong câu này, cả người đảo ngược về phía sau...

“Đại ca ca...”

“Thiếu gia...” Hắc Minh Thi Hiên và Công Tôn Di gần như đồng thời kinh hô, chỉ có điều tốc độ của Hắc Minh Thi Hiên nhanh hơn một bước, đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ đang ngã về phía sau...

Công Tôn Hương sau đó chạy tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, một tay nắm lấy cổ tay hắn, tìm kiếm thương thế của hắn, không khỏi sắc mặt đại biến, kinh mạch trong cơ thể hắn không biết tổn hại bao nhiêu, thương thế nặng như thế làm sao có thể trị khỏi?

Hắc Minh Thi Hiên cũng đồng dạng cảm giác được thương thế trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, bất quá cũng lộ ra thần sắc yên tâm, giao Diệp Tĩnh Vũ cho Công Tôn Di, sau đó lấy Càn Khôn Trắc của Diệp Tĩnh Vũ, bắt đầu thu thập tất cả binh khí, võ công bí tịch trong động...

Mặc dù những thứ này trong mắt nàng là vô cùng bé nhỏ, nhưng nếu đại ca ca thích, vậy cứ làm theo là được, nhiều khi, tâm tư của Tiểu Thi Hiên rất đơn giản...

Băng Minh lười khô khốc nhìn Hắc Minh Thi Hiên đang không ngừng thu thập binh khí, trong mắt có chút không ổn, nhưng nghĩ tới lời hứa của mình, vẫn bảo trì trầm mặc. Nhưng gã cũng biết, một chiêu cuối cùng mà Diệp Tĩnh Vũ sử dụng hoàn toàn là một loại đả thương một ngàn, tự tổn tám trăm đấu pháp, vì sao gã phải làm như vậy?

Chẳng lẽ là vì để cho mình khâu phục sao?

Lúc này, phía trước hần bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay trắng nõn nhỏ bé, trong bàn tay nhiều ra một túi bột thuốc...

Băng Minh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Công Tôn Hương một tay đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ, một tay cầm bột phấn này, con mắt nhìn về phía thương thế trên vai trái của mình...

“Cảm ơn...” Băng Minh lúc này mới nhớ tới thương thế trên vai mình, hướng về phía Công Tôn Hương nói một tiếng cảm ơn, tiếp nhận bột thuốc nàng đưa tới, một ngón tay điểm về phía bả vai của mình, ngừng huyết dịch của mình, sau đó vẩy những bột thuốc này lên, một hồi đau đớn truyền đến, bất quá hần lại cảm giác được miệng vết thương kia bắt đầu chậm rãi phục hồi như cũ...

Trong lòng lại cảm thán...

Diệp Tĩnh Vũ đã hôn mê, mơ mơ màng màng, hần chỉ cảm thấy đầu của mình tựa hồ nằm trên một nơi mềm nhũn, loại cảm giác này rất là thoải mái, chỗ mũi, càng có một mùi thơm nhàn nhạt, cảm giác kia rất là tuyệt vời, rất là thư sướng...

Sau khi Hắc Minh Thi Hiên vợ vết sạch sẽ mọi thứ trong động, Băng Minh bái ba lạy về hướng cửa động, liền theo đám người Diệp Tĩnh Vũ cùng nhau rời khỏi sơn động đã sống mấy chục năm này...

Nếu đã đáp ứng tỷ thí Diệp Tĩnh Vũ, hần tất nhiên là chấp nhận thua cuộc, hơn nữa sau khi đồ đạc ở đây đều bị dọn sạch, bản thân lưu lại cũng vô dụng...

Một đoàn người cứ như vậy đi ra Bách Táng cốc, khi nhìn thấy hôn mê bất tỉnh, thương thế thảm trọng Diệp Tĩnh Vũ được Công Tôn Hương đỡ lấy, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, bất quá bọn người Hắc Minh Thi Hiên cũng không giải thích cái gì, bọn họ đều biết, đây là bí mật lớn nhất của Diệp Tĩnh Vũ, nếu hần không nói, vậy bọn họ sao có thể nói...

Bởi vì thương thế của Diệp Tĩnh Vũ, mọi người cũng không lập tức lên đường, chỉ là tìm một khu vực trống trải ở bên ngoài hạp cốc trú đóng. Hôm nay, ba trăm võ sư cũng không

tổn thất quá nhiều, lại thêm hai gã đại tông sư., Một vị cao thủ dùng độc, một thánh thú, còn có hai gia hỏa ngay cả thánh thú cũng không để vào mắt, cùng với một tiểu cô nương sâu không lường được, thực lực như vậy đủ để đối kháng với bất cứ thế lực nào, cho nên bọn họ căn bản không cần lo lắng cái gì...

Cho dù Thiên Lam sơn mạch nguy cơ trùng trùng, vẫn không lo lắng chút nào...

Chương thứ 211 tỉnh lại.

Diệp Tĩnh Vũ sau bảy ngày tỉnh lại, có Công Tôn Di y thuật cao siêu này, lại có nghịch thiên thần thú trời sinh miễn cảm với linh dược, dưới sự trợ giúp của vô số thuốc chữa thương, thương thế trong cơ thể hẳn đã tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là lực khôi phục của bản thân hẳn. Nếu đổi lại là người khác, đối mặt với bá nguyên lực cuồng bạo như thế, có lẽ đã sớm nổ tung rồi, làm sao còn có khả năng sống sót?

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đang nằm trên một chiếc giường lớn được bên hoàn toàn bằng dây leo, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhìn qua dường như cũng không chịu nổi...

Hắc Minh Thi Hiên không biết đã cãi nhau ở chỗ nào, Tiểu Đào vẫn đang ngủ say cách đó không xa, chỉ có điều chỗ cổ hắn nhô lên đã biến thành một đôi hốc trảo, kể từ đó, hắn đã có ba đôi móng vuốt, chỉ có điều bốn móng vuốt phía dưới lớn hơn rất nhiều, nhưng không biết vì sao Diệp Tĩnh Vũ luôn cảm thấy uy hiếp lớn nhất hẳn là đôi móng vuốt mới mọc của nó...

Đào nhỏ sắp tiến hóa rồi đúng không?

Thằng này mỗi lần ngủ say đều thực lực đại tiến, lần này hấp thu nhiều Hồn Lực như vậy, chắc là không biết sẽ tiến hóa tới trình độ nào...

Công Tôn Hương cũng không biết đi đâu, chắc là đi ra ngoài hái thuốc trị liệu vết thương. Xích Di Thương, hồ ly, cũng đều ở bên ngoài, toàn bộ lều vải, chỉ có một bộ quần áo da, lộ ra một đôi đùi bóng loáng hồ mộng...

Đương nhiên, trong góc có một nam tử lạnh như băng đang ngồi, không phải Hắc Minh thì là ai?

“Mộng, ta muốn tắm rửa một chút...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhìn Hắc Minh một cái, ánh mắt đảo qua đùi Hồ Dục Mộng, trực tiếp mở miệng nói ra...

Vừa mới tỉnh lại, hắn đã cảm thấy toàn thân dính chặt, còn có từng mùi hôi thối truyền đến, thật không dễ chịu chút nào...

Hồ Dục Mộng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại, trên mặt vẫn là một trận lạnh lùng, bất quá trong mắt lại hiện lên một tia vui sướng, chỉ là bị nàng che giấu rất tốt, nghe được yêu cầu của Diệp Tĩnh Vũ, không nói hai lời, liền đi ra ngoài, hiển nhiên là chuẩn bị đi...

Nhìn thấy hồ ly mộng đi ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ lại nhắm hai mắt lại, tựa hồ căn bản không nhìn thấy băng mình...

Băng Minh nào nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ lại không nói gì với mình, không khỏi có chút lúng túng, bất quá nghĩ đến ước định hôm đó giữa hắn và Diệp Tĩnh Vũ, lại chỉ có thể tự mình mở miệng nói: “Người định xử trí ta thế nào?”

Diệp Tĩnh Vũ nhắm hai mắt lại một lần nữa mở ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, quả nhiên hắn không nhìn lầm người, đây đúng là một người thủ tín... Không uổng công chính mình sử dụng Bá Nguyên lực...

“Ta muốn người trở thành cái bóng của ta...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói ra một câu...

“Ảnh Tử?” Băng Minh sững sốt, lập tức gật đầu nhẹ...

Hắn biết Diệp Tĩnh Vũ không muốn hắn xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng không thể cách hắn quá xa, tùy thời bảo vệ hắn...

Tuy không biết tại sao hắn mạnh mẽ như vậy còn cần phải bảo vệ, nhưng nếu hắn đã nói như vậy, vậy mình cứ làm theo là được...

trương bông lại một lần nữa chìm vào trầm mặc, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chuyển đi Bách Táng cốc lần này, mặc dù tổn thất nặng nề một chút, chết nhiều người như vậy, nhưng thu hoạch vẫn là rất lớn, ít nhất hai tên cao thủ đại tông sư gia nhập, một gã cao thủ dùng độc, còn có nhiều vũ khí cùng bí tịch như vậy, như vậy đủ để xây dựng một lực lượng cường đại đến cực điểm...

Tần Viêm, lúc ta về Vân Kinh, chính là ngày mai của người...

Cho tới nay, Diệp Tĩnh Vũ đều ở vào trạng thái phòng thủ hoàn toàn, đó là bởi vì thực lực bản thân hắn không đủ mạnh. Thế lực bên cạnh hắn không đủ mạnh, nhưng hiện tại đã khác, có Băng Minh gia nhập, có Công Tôn Di gia nhập, thực lực của mình cũng tăng lên rất nhiều, đâu còn e ngại Tần Viêm...

Mặc dù hắn không thể giết chết Tần Viêm ngoài sáng, nhưng ám sát thì cũng được, lúc trước Tần Viêm không phải cũng làm như vậy sao?

Vừa nghĩ đến có thể báo thù, trong lòng hắn lại vui vẻ hơn rất nhiều...

Lúc này, một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi vào, một cái trên của hắn, còn mang theo một cái chậu gỗ thật lớn, trong chậu gỗ còn bốc lên từng tia hơi nóng...

Có thể một cánh tay nhấc theo thùng nước tắm rửa một cách thoải mái như vậy, đoán chừng ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, cũng chỉ còn lại Xích Di Tử, vốn loại chuyện này không cần hắn làm, thế nhưng vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại, hắn lập tức chạy tới xem...

Đương nhiên, nhìn thấy thùng gỗ mới tinh, mép còn có chút lờm chờm không đồng đều, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, đây khẳng định là mới làm không lâu, mà dòng nước nóng hồi kia có thể đốt nhanh như vậy, hiển nhiên là hiểu rõ Hồ Mộng Mộng của mình sớm biết, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là tắm rửa...

“A Vũ, đã khỏe chưa?” Nhìn sắc mặt vẫn còn trắng bệch của Diệp Tĩnh Vũ, trên khuôn mặt thô kệch của Xích Di Thương lộ ra thần sắc lo lắng...

“Không cần lo lắng, chút vết thương ấy tính là gì...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trong lòng cảm động...

Nghe thấy tiếng Diệp Tĩnh Vũ không suy yếu như vậy, Xích Di nghe rằng cười, lại đặt thùng gỗ cực lớn xuống đất, quay người đi ra ngoài...

Mà Hồ Dục Mộng lại cầm một đồng quần áo sạch sẽ đi đến, đi tới bên giường Diệp Tĩnh Vũ, muốn đỡ Diệp Tĩnh Vũ rời giường...

“Này, người còn ở nơi này làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ tức giận nhìn Bạch Băng Minh một cái, hắn cũng không có dịp tắm rửa bị một đại nam nhân nhìn trộm về hướng...

“Người không phải muốn ta làm bóng dáng của người sao?” Băng Minh về mặt nghi hoặc nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ nó, bóng dáng cũng có lúc rời đi...” Diệp Tĩnh Vũ mắng to...

Băng Minh lắc đầu, nhưng lại đứng dậy đi ra ngoài, rất nhanh biến mất ở trước mắt Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới cảm thấy mỹ mãn, đỡ Hồ Mộng đứng dậy, từng bước từng bước một đi tới trước thùng gỗ cực lớn, ngồi xuống, đương nhiên, còn mặc một cái quần lót...

Sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã làm xong, Hồ Dục Mộng quay người định rời đi nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ gọi lại...

“Bây giờ ngay cả đi đường cũng khó khăn, không nói mình tắm rửa, chẳng lẽ người muốn chủ nhân anh tuần tiêu sái của người một mực ngâm trong thùng không nhúc nhích...”

Hồ Tư Nột Mộng nghe thế, tức giận trợn mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, vẫn vén rèm cửa lều đi ra ngoài...

Tức giận đến Diệp Tĩnh Vũ run lên, nữ nhân này, rõ ràng là nữ nô của mình, còn làm cho mình sắc mặt, chủ nhân như mình thật đúng là thất bại...

Nhưng ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ sắp nổi bão, màn cửa lại một lần nữa bị người xóc lên, tiếp theo liền thấy một thân quần lụa màu xanh, trong tay cầm một món thuốc lớn Công Tôn Hương đi tới...

“Thiếu gia, để Hương Di hầu hạ ngài tắm rửa đi...” Âm thanh ngọt ngào động lòng người đến cực điểm...

Lại nhìn khuôn mặt có chút phiếm hồng kia, cùng với thân hình xinh đẹp không thể bắt bẻ, Diệp Tĩnh Vũ có chút miệng lưỡi khô gật đầu...

Chương 2 2, sương mù lượn lờ.

Trong quân trường, hơi nước nồng đậm tản ra bốn phía, thấm ướt cả người Công Tôn Hương. Hương vốn đã rất mỏng manh, khiến cho thân thể nàng vốn đã uyển chuyển, càng thêm mê người...

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng trượt qua tập thể hình Diệp Tĩnh Vũ, mềm mại như vậy...

Không biết là cảm giác hưởng thụ quá mức như vậy, hay là Công Tôn Hương Di bỏ dục liệu vào trong thùng có hiệu quả thôi miên, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy trầm mê nằm cạnh thùng gỗ, mặc cho Công Tôn Hương nhẹ nhàng tắm rửa thân thể...

Hắn đang ngủ, nhưng khuôn mặt Công Tôn Hương sớm đã đỏ bừng, cũng không biết là ngượng ngùng hay là vì hơi nóng bốc lên...

Đặc biệt là khi nhìn thấy mặt ngoài thân thể cường tráng của Diệp Tĩnh Vũ có da thịt còn trơn mềm hơn cả trẻ con, trong mắt nàng có vẻ hiếu kỳ, trên đời này làm gì có da thịt của nam nhân nào mềm mại như vậy chứ?

Ánh mắt hắn từ từ hạ xuống khuôn mặt như đao gọt của Diệp Tĩnh Vũ, đôi môi không dày, sống mũi thẳng tắp, còn có hàng lông mày như lá liễu, tất cả mọi thứ làm cho nam nhân trước mắt có vẻ anh tuấn như thế, xinh đẹp như vậy, đúng vậy, tuấn của hắn đã biến thành xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân...

Đây vốn là một khuôn mặt thư sinh, đây vốn là một khuôn mặt quân tử, nhưng dưới khuôn mặt này lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, còn có thủ đoạn hèn hạ vô sỉ đến cực điểm...

Thế nhưng không biết vì sao, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuấn lãng này, khuôn mặt Công Tôn Hương vốn đỏ bừng càng thêm đỏ ửng, tim đập nhanh hơn...

Bất tri bất giác, bàn tay non nớt của Công Tôn Hương đã vươn đến trên khuôn mặt của Diệp Tĩnh Vũ, nàng muốn vuốt ve khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp này...

“Ừ...” Ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng ừ một tiếng, hai mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, lộ ra hơi nước nồng nặc, thấy được một khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ ửng...

Không có yêu dị, không có yêu mị, không có dụ hoặc, không hồn nhiên, không đáng yêu, chỉ có sự ngượng ngùng đậm đặc kia...

Nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng này, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ đã quên mất nữ tử yêu dị đang cời trần đứng trên đầu đại xà kia, dường như quên mất một tay tung ra, độc phẫn bay tán loạn kia, trong mắt hắn, chỉ còn lại một cô bé tình si sơ khai...

Vẫn là loại thiếu nữ xinh đẹp đó...

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống. Đúng vậy, nàng mặc dù bình thường ăn mặc bại lộ, thậm chí không có gì mặc, nhưng không có nghĩa là nàng mở ra, ngược lại., Bởi vì nguyên nhân quanh năm giao tiếp cùng độc vật, thân thể của nàng cũng sớm đã trở thành kịch độc, người bình thường, chớ nói cùng nàng làm gì, thậm chí là chạm vào một chút, đoán chừng cũng sẽ trúng độc bỏ mình, cũng chỉ có thân thể biến thái như Diệp Tĩnh Vũ không thèm để ý chút nào độc tố trên người nàng...

Nói cách khác, trừ phụ thân của nàng ra, Diệp Tĩnh Vũ là nam nhân gần nàng nhất...

Bắt đầu từ đầu, Diệp Tĩnh Vũ có thể cứu Tiểu Hoa, đồng bạn bầu bạn nhiều năm, trong lòng nàng tràn đầy cảm kích Diệp Tĩnh Vũ, chuyện Diệp Tĩnh Vũ nô dịch một phần linh hồn nàng, lại không để ý chút nào...

Dưới cái nhìn của nàng, mình vì Tiểu Hoa mà có thể từ bỏ sinh mệnh, huống chi chỉ là một phần linh hồn?

Sau đó, nhìn thấy thực lực khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ cùng thể lực cường đại bên cạnh miêu sát Lăng Tinh, Hồn Sư đạt tới cảnh giới Linh Hiển, bà đã có hiểu biết nhất định về sự cường

thể của Diệp Tĩnh Vũ, biết mình đi theo một nam tử như vậy, chí ít cũng có thể bảo đảm...

Sau đó, Diệp Tĩnh Vũ ở trong sơn động cuồng bá tuyệt luân chỉ một cái, càng triệt để chấn vỡ trái tim của nàng. Nàng chưa từng nghĩ tới, thế gian lại còn có lực lượng cuồng bá như thế. Khoảnh khắc đó, cả người nàng hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, sâu trong linh hồn, càng là triệt để thần phục...

Đúng vậy, thần phục, bây giờ Công Tôn Hương vui vẻ, sâu trong nội tâm đã hoàn toàn thần phục Diệp Tĩnh Vũ, có lẽ hẳn không yêu mến, có lẽ không thích nhưng cô hiểu, tất cả mọi thứ của bản thân hẳn đều là của nam nhân trước mắt này...

Không có phản kháng, cũng sẽ không đi phản kháng, chỉ có sâu trong nội tâm chân thành nhất thuần phục...

Cho nên, đối mặt với ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ, nàng lựa chọn cúi đầu, nàng không thể nhìn thẳng vào mắt thiếu gia của mình, giống như thần tử không thể nhìn thẳng Hoàng đế vậy...

Diệp Tĩnh Vũ lại không biết tâm tư của Công Tôn Hương, thấy Công Tôn Hương vui vẻ cúi đầu, hẳn cũng nhìn theo, lại vừa lúc nhìn thấy xuân quang tuyệt vời ở cổ nàng...

Bởi vì quần áo đã ướt đầm, dính sát thân thể, mà nàng hiển nhiên bình thường không thích mặc quần áo, càng không nên nói ở bên trong mặc cái gì. Kể từ đó, Diệp Tĩnh Vũ có thể không hề giữ lại nhìn rõ ràng hết thấy nơi đó...

Ợt ợt...

Hung hăng nuốt một ngụm nước miếng...

Hô hấp của hắn cũng theo đó trở nên dồn dập, nhịp tim của hắn cũng bắt đầu đập nhanh hơn, thậm chí tốc độ chảy máu của hắn cũng bắt đầu chạy vội...

Nói đến mất mặt, đi tới thế giới này đã hơn một năm rồi, bên cạnh hắn lần lượt xuất hiện Tần Vũ Đình, Cửu Phượng, Hồ Mộng, Lạc Linh Nhi, Gia Cát Linh Nhi, những nữ nhân này ít nhiều cũng có đủ loại quan hệ với hắn, thế nhưng đến bây giờ, hắn vẫn là một tên xử nam...

Ví dụ như xử nam giả mạo...

Thử hỏi, trong hoàn cảnh mập mờ đến cực điểm này, toàn thân đã không còn một tia treo trên người, mà đối phương cũng chỉ mặc một bộ quần mỏng mỏng, trong tình huống chỉ cần gio tay là có thể kéo đối phương vào trong thùng, mà đối phương tuyệt đối sẽ không phản kháng...

Ai có thể chịu đựng nổi? Ai có thể chống đỡ nổi?

Ít nhất Diệp Tĩnh Vũ ngăn cản không được, lúc trước hắn có thể sống dưới sự quyến rũ tuyệt đối của yêu thú, là bởi vì hắn biết lai lịch của yêu thú, là bởi vì hắn không muốn thân phục dưới váy Thạch Tình của yêu thú. Khi đó, hắn nghĩ tới Lạc Linh Nhi, nghĩ tới đôi mắt hồn nhiên đến cực điểm kia, là con người kia để cho hắn chặn lại một ít mê hoặc thế gian...

Nhưng bây giờ thì khác, hắn biết cô gái trước mặt là người của hắn, hắn biết cô gái trước mặt sẽ không làm gì hắn, càng không cần hắn phải chịu bất cứ trách nhiệm nào, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể đạt được tất cả...

Thậm chí chỉ cần một câu nói của hắn, nàng có thể thẳng thắn thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của hắn, đúng vậy, bất kỳ yêu cầu gì, cho dù có chút yêu cầu vô sỉ tới cực điểm...

Cho nên, căn phòng của hắn hoàn toàn mở ra, không còn cặp mắt tinh thuần của Lạc Linh Nhi, cũng không có cảnh giác nhân sinh, một cánh tay của hắn cứ như vậy không tự chủ được hướng Công Tôn Hương thăm dò...

Chương 213 khiến hấn đau lòng.

Ngay khi mắt hấn đang mê man sắp chạm đến thân thể Công Tôn Di Hương, một cái đầu nhỏ trên đầu có một cái sừng nhỏ từ sau lưng Công Tôn Hương ló ra, con mắt nhỏ như hạt đậu cứ như vậy chớp lên một cái nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng còn phun ra một cái lưỡi rắn đỏ thẫm, hất về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Vèo...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ theo bản năng rút ra, tay phải duỗi ra trực tiếp tìm trở về, toàn thân vốn mềm nhũn trong nháy mắt lại bắt đầu cứng ngắc...

Trên trán mồ hôi lạnh túa ra...

Lông tóc toàn thân hấn lập tức dựng đứng lên...

Hấn rất can đảm, không sai...

Thực lực của hấn cũng không sai...

Hấn không sợ bất kỳ con hoang thú nào...

Thế nhưng khi người suy nghĩ đến phương diện ôn tình kia, mắt thấy sẽ đắc thủ, lại đột nhiên chui ra một con rắn nhỏ lạnh như băng, đoán chừng trong lòng ai cũng sẽ không dễ chịu...

“Mẹ nó... Tiểu Hoa, người không ở bên ngoài thì vào đây làm gì?” Tà hỏa kia của Diệp Tĩnh Vũ bành trướng lên bởi vì Tiểu Hoa xuất hiện trong nháy mắt dập tắt, trực tiếp chửi ầm lên...

Hấn cũng không muốn bản thân trở thành xử nam đầu tiên trên bầu trời...

Thế nhưng Tiểu Hoa dường như nghe không hiểu lời nói của Diệp Tĩnh, nhả lưỡi rắn, cả người nhỏ bé như sắp chui vào trong thùng, như muốn ngậm mình trong bồn tắm vậy...

“Này này này, người làm cái gì... Này...” Diệp Tĩnh Vũ lại sợ tới mức liên tục lui về phía sau. Nói đùa, bắt hấn tắm rửa cùng

một con rắn lạnh như băng, hấn cũng không có hứng thú như vậy...

“Tiểu Hoa, đi ra ngoài...” Nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương trong miệng muốn cười, nhưng lại cố nén nụ cười, trong miệng khẽ hừ một tiếng...

Vốn đóa hoa nhỏ đã bơi đến bên thùng, lắc lắc đầu, rất là không cam lòng bơi ra cửa...

“Hương Di... Người cũng đi ra ngoài đi, ta tự mình ra ngoài là tốt rồi...” Không biết có phải bị Tiểu Hoa đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ hay không, hay là nghĩ đến Công Tôn Hương nhiều năm trước cùng những con rắn này a, bộ cạp a, giao tiếp, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân nổi hết da gà, cũng mở miệng nói ra...

Công Tôn Hương sửng sốt, nhìn thấy khuôn mặt hơi phát xanh của Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt trở nên ảm đạm, cũng không nói thêm gì, trực tiếp quay người đi ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ không chú ý tới ánh mắt ảm đạm của Công Tôn Hương, hấn chỉ nghĩ tới ngày ấy trong hạp cốc, lít nha lít nhít, vô số độc xà, nghĩ tới thân thể trơn trượt của chúng, nghĩ tới lưỡi rắn đỏ thẫm, nghĩ tới độc nha trên khóe miệng của chúng, thân thể hấn nhin không được mà run rẩy...

Cũng may nước rất nóng, làm cho hấn cảm thấy ấm áp, lúc này mới nhìn thấy những đóa hoa kỳ quái trôi nổi trên mặt nước, còn có nước sớm đã đổi màu...

Những thứ này, đều là thảo dược Công Tôn Hương mang vào, nghe nói là có tác dụng chữa trị cho cơ thể mình thật lớn, có thể giúp mình khôi phục nhanh hơn, những thứ này, đều là dược liệu mà Công Tôn Hương đã trải qua trăm cay nghìn đắng mới tìm được...

Nhìn thấy hết thảy nơi này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến Công Tôn Hương tốt, lại nghĩ tới tuổi thơ bi thảm của nàng, cuối cùng lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của mình...

“Mẹ nó, ta con mẹ nó sao nói ra lời như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ hung hăng tát mình một cái, trong lòng hối hận một hồi...

Từ nhỏ Công Tôn Hương đã giao tiếp với đám rắn này, cũng bởi vậy, bên cạnh nàng không có bạn bè, không có âm áp, chỉ có một bầu rắn lạnh như băng, nhưng chính những con rắn này đã trở thành đồng bạn duy nhất trong cuộc đời nàng...

Có lẽ, có người sợ độc của nàng...

Có lẽ, có người đồng tình với tao ngộ của nàng...

Có lẽ, có người tham lam, sắc đẹp của nàng...

Nhưng tuyệt đối không có người nào đem nàng trở thành một nữ nhân bình thường đến xem...

Dù cho những người tham lam đẹp đẽ kia, sau khi biết nàng quanh năm giao tiếp với độc xà, nghĩ đến những độc xà kia bơi qua bơi lại trên người nàng, đoán chừng cũng sẽ không có hứng thú gì khác, đương nhiên, trừ Diệp Tĩnh Vũ, những người này có thể đều đã chết...

Nhưng từ điểm này, cũng có thể biết sâu trong nội tâm của nàng tự ti cỡ nào, lại càng yếu ớt như vậy...

Nàng hi vọng người khác có thể biến mình thành một nữ nhân bình thường, một nữ nhân thực sự có thể chạm đến nàng, mà không phải là loại nữ xà chỉ dám nhìn chứ không dám nhúc nhích...

Diệp Tĩnh Vũ là xã hội hiện đại đến từ khoa học kỹ thuật phát triển, tự nhiên có thể hiểu được tâm tư của Công Tôn Hương, nhưng hắn lại nói ra những lời như vậy, tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng hắn lại biết, nhất định sẽ mang đến cho Công Tôn Di, tuổi thơ cô gái này đã phải chịu tổn thương cực khổ lớn nhất...

Quả nhiên, chỉ sau một lát, thân thể Hồ Mộng liền xuất hiện trong lều vải, nhìn Diệp Tĩnh Vũ sưng sờ trong thùng, nặng nề hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài...

Một nô lệ, có thể phát cáu với chủ nhân của mình, phỏng chừng cũng chỉ có hồ sơ là dám. Bất quá giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ lại không có ý trách cứ chút nào...

Bất kể nói thế nào, Công Tôn Hương Di làm ra chuyện gì đều xem mình trở thành thiếu gia của nàng, một lòng một ý nghĩ

cho mình, chính mình lại nói ra lời đả thương người như vậy, thật sự không nên...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý thương thế của bản thân nữa, tay nắm quần áo cách đó không xa, khó khăn mặc vào...

Còn chưa mặc xong, liền chạy ra ngoài lều vải...

“Hương Di đâu?” Diệp Tĩnh Vũ chạy ra khỏi lều trại, chỉ thấy Xích Di Thương, Hồ Ly, thậm chí cả đám người Ảnh Tiêu Tiêu nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, nhưng Băng Minh lại không biết đi đâu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm nhận rõ ràng khí tức của hắn đang ở cách đó không xa...

Mọi người không nói gì, chỉ đồng thời chỉ ngón tay về bên trái phía trước...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không hỏi nhiều, liền chạy về hướng bọn họ chỉ, chỉ tiếc thương thế trong cơ thể còn chưa khỏi hẳn, vừa chạy, cả người cứ như vậy ngã xuống...

Đám người Xích Di Đà sợ tới mức sắc mặt kịch biến, Ảnh Tiêu Tiêu tốc độ nhanh nhất, bước một bước, đã đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ sắp ngã xuống...

“Ta nói này tướng quân, ngài cũng không cần vội vã như vậy chứ...” Sau khi đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ, Ảnh Tiêu Tiêu cười rất quỷ dị...

“Không muốn chết thì cầm miệng cho ta, lập tức đỡ ta đi tìm Hương Di, nhanh lên...” Diệp Tĩnh Vũ tâm tình phiền muộn, nào dám đùa giỡn với Ảnh Tiêu Tiêu, trực tiếp chửi ầm lên...

Bóng Tiêu Tiêu lại lè lưỡi như tiểu nữ sinh, còn làm mặt quỷ trước mặt, không dám nhiều lời, chỉ đỡ Diệp Tĩnh Vũ đi về phía bên trái doanh trại...

Đi ra doanh địa, xuyên qua một mảnh rừng cây, liền thấy một bóng hình xinh đẹp màu xanh biếc ngồi trên một tảng đá, nằm trên đầu gối của mình, khe khẽ nức nở, mà Hồ Mộng một thân váy da, đang đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn tất cả mọi thứ...

Đệ nhị thiên nhị thập tứ, đại phái binh khí đưa tiễn.

Công Tôn Hương không muốn khóc, nàng thậm chí đã quên mất cảm giác khóc lóc, từ khi tự tay hạ độc chết đường ca của mình chạy ra khỏi Công Tôn gia, nàng tựa hồ chưa từng khóc...

Đúng vậy, từ nhỏ nàng đã giao tiếp với độc vật. Từ nhỏ nàng đã sống cùng một đám rắn độc. Nàng là một xà nữ, một xà nữ từ linh hồn đến thân thể đều cực kỳ lạnh như băng...

Nhưng nàng không phải là xà nữ thật sự, nàng chỉ có một người, một nữ nhân sống sờ sờ...

Đúng, nàng đã sớm quen với khẩu khí này, sớm đã quen với ánh mắt khinh bỉ của người khác nhưng lại có chút sợ hãi...

Rất nhiều người chết trong tay nàng, không có chết thì đều lộ vẻ khinh thường với nàng, giọng điệu như vậy, lạnh lùng như vậy, nàng đã nhìn quá nhiều, đã nghe quá nhiều rồi, có thể nói, nàng sớm đã quen rồi...

Đừng nói khóc, thậm chí ngay cả tức giận mình cũng không khóc...

Nhưng vì sao, mình lại khóc chứ? Tại sao trong lòng mình lại khó chịu như vậy chứ?

Đúng vậy, chính là cảm giác khó chịu này. Sau khi cha mẹ mình chết đi, đã rất lâu rồi mình không có cảm giác này...

Nhưng khó chịu như vậy có vẻ khác biệt? Khác biệt ở chỗ nào?

Không còn cảm giác bị thống như trước kia, nhưng lại có một cảm giác chua xót khó tả...

Uể oải sao?

Công Tôn Hương không hiểu, không biết, không biết, nàng chỉ biết, mình hiện tại rất khó chịu, thực sự rất khó chịu, chỉ có khóc như thế, tựa hồ tâm tình của mình mới có thể tốt hơn một chút...

Tiểu Hoa cứ như vậy lẳng lặng ở bên cạnh Công Tôn Hương, nó không biết chủ nhân của mình rốt cuộc đã như vậy rồi hay sao? Mặc dù nó đã đạt đến cấp thánh, đã có trí thông minh của mình, nhưng nó vẫn không hiểu loại tình cảm này của con người, chớ đừng nói chi là minh bạch, nó chỉ biết, chủ nhân của mình, tựa hồ thật sự đã thật lâu không có như vậy...

Nhìn thấy Công Tôn An Di đang nức nở, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ có chút khó chịu phát hoảng, vẻ áy náy càng đậm đặc...

Tuy nói hắn và nữ tử trước mắt này mới quen biết không quá mấy ngày, thậm chí lúc trước còn muốn đánh chết đối phương, nhưng bởi vì một giọt máu của Tiểu Đào đã làm cho hắn hoàn toàn không chế được nữ tử yêu dị này...

Lúc mới bắt đầu, hắn tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng Công Tôn Hương, dù cho thân thể Công Tôn Hương vui vẻ thể thắm như thế, nhưng mấy ngày nay ở chung, làm cho Diệp Tĩnh Vũ đối với cô gái từ trong rắn rết đi ra càng hiểu rõ hơn một bước...

Có lẽ vì chưa từng có bằng hữu, có lẽ vì nguyên nhân sớm đã mất đi thân nhân, nàng rất xem trọng bên cạnh đám người Diệp Tĩnh Vũ, chẳng những không có một chút độc ác, ngược lại là nhu hòa, tự mình trợ giúp các quân sĩ trị liệu vết thương, tự mình lên núi hái các loại thảo dược. Tuy nói phần lớn nguyên nhân này là vì Diệp Tĩnh Vũ không chế nàng, nhưng nàng lại dụng tâm như thế...

Nhìn thân thể gầy yếu cách đó không xa, Diệp Tĩnh Vũ thì thảo thờ dài một tiếng...

Miệng đọc chú ngữ, một đạo bóng mờ vô hình từ trong đầu hắn phiêu đảng ra ngoài, trực tiếp dung nhập vào trong thân thể Công Tôn Di...

Hắn đã trả lại bộ phận linh hồn của Công Tôn Hương cho nàng...

Nói hấn đồng tình cũng tốt, nói hấn áy náy cũng tốt, tóm lại, hấn không muốn dùng loại thủ đoạn này để khống chế một nữ tử thân thể đáng thương này. Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, thực lực Diệp Tĩnh Vũ hôm nay đã có thể làm cho hấn không sợ Công Tôn Hương Di...

Nháy mắt khi bộ phận linh hồn này dung nhập vào trong cơ thể Công Tôn Hương, cả người nàng run lên, tinh thần sung mãn chưa từng có, thần sắc lại càng biến ảo, nguyên bản nhìn về phía trước rồi trực tiếp xoay người lại...

Chỉ thấy Diệp Tĩnh Vũ được Ảnh Tiêu Tiêu đỡ lại, đang đứng cách đó không xa...

“Thiếu gia... Thương thể của ngài còn chưa khỏi, làm sao có thể ra ngoài đi lại?” Công Tôn Hương Di lau đi nước mắt trên khóe mắt, thân thể chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt tràn đầy lo lắng...

Một chút ưu thương kia chính là biến mất vô ảnh vô tung...

Nàng đi vài bước, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đang muốn đưa tay đỡ Diệp Tĩnh Vũ, lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, không khỏi sắc mặt âm đạm, hai tay lại duỗi trở về...

“Sao vậy? Hiện tại không bị ta khống chế, không phải ta chăm sóc sao?” Nhìn thấy động tác của Công Tôn Hương, Diệp Tĩnh Vũ đâu phải không biết vì sao, không khỏi trêu chọc nói.

“Không phải, thiếu gia...” Công Tôn Hương Di lúc này mới biết Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đem một phần linh hồn trả lại cho mình, trong lòng càng thêm cảm kích, đang muốn giải thích, lại bị Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt đứt...

“Vậy còn không mau dìu ta đi vào, trên thân tên khốn này quá thối, khó ngủ đã chết...” Diệp Tĩnh Vũ nói, một tay đã duỗi ra cho Công Tôn Hương...

Công Tôn Hương mắt sáng lên, nàng cũng không phải người ngu, tự nhiên biết Diệp Tĩnh Vũ đang tiếp lời xin lỗi, trong lòng vừa mừng vừa sợ, dám tiến lên vươn hai tay, đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ kiếp, tướng quân, người là trọng sắc khinh bạn...” Ảnh Tiêu Tiêu toàn thân bị Diệp Tĩnh Vũ mắng hôi thối lại bất mãn kêu lên...

“Lão tử chính là trọng sắc khinh hữu như thế nào, có gan tới khiêu chiến với ta a?” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mắng lại...

Ảnh Tiêu Tiêu biến sắc, nói đùa, nếu mấy tháng trước mình có thể đánh bại hắn, thế nhưng mấy tháng qua, tuy bản thân đã đột phá cảnh giới Tông Sư, nhưng ai mà không biết biến thái này có thể coi tông sư như trẻ con, bản thân mình căn bản không phải đối thủ của hắn...

Lập tức thở dài xui xẻo, cũng không dám nói thêm gì nữa...

Diệp Tĩnh Vũ cũng mặc kệ hắn, được Công Tôn Hương đỡ về quân trưởng, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có tâm trạng tắm rửa...

Trong lòng Công Tôn Hương Di cũng có chút âm đạm, nhưng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã xin lỗi nàng, tự nhiên sẽ không tức giận gì nữa, vẫn yên lặng hầu hạ Diệp Tĩnh Vũ...

Bảy tám ngày nữa trôi qua, thương thế trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng khôi phục như cũ, cũng đã đến lúc trở về Vân Kinh...

Một ngày nọ, ánh mặt trời sáng lạ thường, hơn ba trăm người đã sớm chuẩn bị tốt để phản hồi Vân Kinh. Trước khi xuất phát, Diệp Tĩnh Vũ lại gọi mấy tên tâm phúc của mình vào trong lều lớn...

Xích Di, Hồ Thương, Hồ Mô, Hồ Mộng, Diệp Long Nghi, Ảnh Tiêu Tiêu năm người cứ như vậy đứng trong lều vải, nhìn vẻ mặt tươi cười của Diệp Tĩnh Vũ, đều là một trận không hiểu thấu...

Hắn phải đi ngay, chẳng lẽ hắn còn phải tới nghi thức cáo biệt hay sao?

Nhìn mấy người kia mặt mũi tràn đầy tò mò, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng một trận buồn cười...

“Mộng, người tới...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới thân sắc mọi người, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hồ Dục Mộng đứng

bên trái...

Đối với thủ thế điều tức của Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng có vị trên chọc cực đậm, Hồ Dục Mộng hơi giận, bất quá trước mặt mọi người lại không dễ phát tác, nói như thế nào, Diệp Tĩnh Vũ cũng là chủ nhân của nàng, không phải chứ?

Tức giận bất bình đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đang định nói chuyện, lại chợt thấy Diệp Tĩnh Vũ từ phía sau lấy ra một cây cung ngắn dài ba thước, kiểu dáng tinh mỹ, chỉnh thể óng ánh sáng long lanh...

Chiến phủ Liệt Không thứ hai mươi lăm.

Đúng vậy, đây là một cây cung ngắn, nhìn qua thì giá trị hơn cả cây cung nhỏ, nhưng Hồ Mộng, thậm chí Hồ Ly cách đó không xa, con mắt đồng thời sáng lên. Bọn họ đều cảm thấy sức mạnh cường đại ẩn chứa bên trong cây cung này, đây căn bản không phải một cây cung bình thường, đây lại là một cây linh cung...

Linh cung căn bản không cần mũi tên, nhưng lại có thể trực tiếp ngưng tụ năng lượng nguyên tố...

“Đây là Băng Phách huyền cung ta tìm được, nghe tên ngu ngốc kia nói, có thể tự động ngưng tụ băng tiễn, lực sát thương kinh người, mặc dù là đoản cung, tầm bắn lại cách hơn trăm trượng, hi vọng người có thể thích...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói, mà đứng ở một góc băng minh nào đó, nghe đến ngây ngốc, thân thể lại tức giận run rẩy một hồi. Tên khốn kiếp nhà người, cầm đồ của ta đi tặng người cũng thôi đi, vậy mà còn dám chửi bới ta như vậy...

“Tạ ơn chủ nhân...” Khi nhìn thấy cây cung này, Hồ Tu Mộng đã bị nó hấp dẫn sâu sắc, bất kỳ một tên xạ thủ dùng cung nào cũng khó có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của linh cung, đặc biệt là đối với một nữ nhân mà nói, kiêu dáng linh cung tuyệt mỹ như thế này., Càng có sức hấp dẫn khó có thể tưởng tượng được, khi nghe được Diệp Tĩnh Vũ đưa cây cung này cho mình, vừa rồi Hồ Tu Mộng phần nộ, buồn bực vừa rồi đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, trong mắt chỉ có cảm kích thật sâu, còn có một chút rung động nhàn nhạt...

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Hồ Mộng lộ ra thần sắc vui mừng như thế, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng vui vẻ, vốn định trêu chọc vài câu, bất quá nhìn thấy trong quân trưởng còn có những người khác, đành phải phát phát tay, lại ra hiệu Hồ Bi đi tới...

Dem thanh trường cung giống như cây gỗ khô kia và cả chín mũi tên giao vào trong tay hắn...

Khi hai tay đang cầm lấy cây cung dài như cành cây khô kia, cảm nhận được bên trong ẩn chứa lực lượng cường đại, sắc mặt Hồ Ly liền thay đổi, thân thể lão không ngừng run rẩy, phảng phất như không thể đè nén được lực lượng kinh khủng này...

“Thanh cung này tên là Lạc Nhật Cung, chín mũi tên này có thể tự động hấp thu linh khí trong thiên địa, tăng cường uy lực của mình, nơi này còn có một bộ tiên quyết, ngươi cầm đi tham khảo...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến kích động của hồ liên, lại lấy ra một quyển bí tịch hơi ố vàng đưa cho hồ ly...

Tâm thần Hồ Thương đã hoàn toàn bị trường cung trong tay hấp dẫn, đầu còn để ý những thứ này, chỉ là theo bản năng nhận lấy tiên quyết mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới...

Thế nhưng khi Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu ở bên cạnh nghe thấy Lạc Nhật Cung, sắc mặt lại đại biến...

“Tướng quân, Lạc Nhật Cung này là cung mà đệ nhất thần tiên của Hiên Viên Tuyệt sử dụng ba trăm năm trước?” Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu gần như đồng thời mở miệng hỏi...

“Hắn là vậy...” Diệp Tĩnh Vũ có chút không dám khẳng định, Băng Minh kia chỉ nói cho hắn biết cây cung này là do một vị ngưu nhân ba trăm năm trước sử dụng, bất quá cũng không biết nguyên nhân gì lại rơi vào trong tay Tiểu Thương Thiên...

“Phù...” Nghe đến đó, Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị đồng thời hít một hơi khí lạnh, năm đó thân là một đại tướng quân dưới trướng Hiên Viên Tuyệt, Yến Phi Kinh chính là dựa vào trường cung này để chinh chiến thiên hạ với chín mũi tên, không biết bao nhiêu Đại Tông Sư Vũ Thánh đã chết dưới cung này...

Nhưng không ngờ thanh trường cung nhiều năm tìm kiếm này lại rơi vào tay Diệp Tĩnh Vũ. Về phần bộ tiên quyết kia, hắn là tâm pháp Yến Phi kinh hãi mới đúng...

“Đa tạ chủ nhân...” Trong mắt Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị, hồ ly dường như cũng biết danh khí trường cung này,

lập tức quỳ xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ...

“Đứng lên đi, trước kia ta đã từng nói đừng quỳ xuống quỳ, quỳ khiến ta rất đau lòng, Ảnh Tiêu Tiêu, Diệp Long Nghị, ta cũng chuẩn bị một số thứ cho các người, chắc các người sẽ thích đấy...” Diệp Tĩnh Vũ phát phát tay, ý bảo Hồ Tư nhanh lên một chút...

Nghe thấy có lễ vật của mình, Ảnh Tiêu Tiêu nở nụ cười xán lạn, trực tiếp đi về phía Diệp Tĩnh Vũ. Diệp Long Nghị lại muốn dành chút sức, nhưng cũng không chịu nổi mê hoặc, đi tới...

Diệp Tĩnh Vũ lại lấy ra một con dao găm, một cây côn gỗ toàn thân đen kịt, được chia ra trong tay hai người, còn kèm theo hai quyển bí tịch...

Dao găm cũng là toàn thân đen kịt, chỗ cầm một mảnh lạnh buốt, vừa nhìn đã biết tuyệt không phải vật phàm. Về phần cây gậy gỗ kia, càng là cực nặng, mà lại dị thường cứng rắn, dù là huyền thiết, cũng chưa chắc có độ cứng rắn như vậy. Chỉ nhìn chốc lát, Diệp Long Nghị đã biết, đây hẳn là Đào Tâm Mộc đã trải qua lôi kiếp tẩy lễ hơn vạn năm, coi như là đối với hồn phách, cũng có lực sát thương cực mạnh...

Bất quá càng làm cho hai người giật mình chính là bí tịch Diệp Tĩnh Vũ đưa cho bọn họ. Một quyển là Truy Hồn Đoạt Phách trong truyền thuyết Lạc Ảnh môn, am hiểu nhất chính là khinh công. Mà bộ tâm pháp này, mấy trăm năm qua, đã không có ai luyện thành nữa. Hơn hai trăm năm trước, quyển bí tịch này đã bị người khác cướp đi, từ nay về sau, Lạc Ảnh môn bị thua...

Về phần Diệp Long Nghị, lại là một quyển pháp thuật Côn Bằng Bàn Long Côn Bằng, mặc dù đây không phải bí tịch võ công của Long Hồ Môn, thậm chí không phải một môn võ công của Trung Nguyên, nhưng Diệp Long Nghị lại biết, ba trăm năm trước quần hùng cắt nai., Ngay cả Tây Thổ, cũng có một đám hòa thượng tới, muốn kiếm lợi trong đại loạn, trong đó có một hòa thượng tên là Không, dựa vào một bộ côn pháp, trở thành một trong thập đại cao thủ của gia tộc họ Nam, chỉ tiếc sau đó bị Hiên Viên Tuyệt nhất kiếm chém giết...

Nhưng nhân vật có thể bức Hiên Viên Tuyệt tự mình xuất thủ, lại là người bình thường có thể ngăn cản?

Diệp Long Nghị không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại cho mình một đạo côn pháp như vậy, trong lòng cảm kích... Còn có một tia nghi hoặc...

“Long Nghị à, thật ra ta cũng biết môn phái Long Hồ các người am hiểu quyền pháp, nhưng sau này đến chiến trường, cuối cùng cũng cần một ít binh khí, bộ côn pháp này người luyện trước đi...” Dường như nhìn ra điểm nghi hoặc của Diệp Long Nghị, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói...

“Đa tạ tướng quân...” Giờ phút này, Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu mới chân chính quyết định đi theo Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha, đều là người một nhà, hà tất phải nói nhiều. Suu suu, thanh chiến phủ kia của người có thể ném đi rồi, nhìn xem thứ này...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, lại móc ra một thanh chiến phủ màu đen cực lớn dài hơn một trượng, ném thẳng về phía con Toan Nghê...

Thân búa to lớn, trên thân búa khắc đầy các loại phù chú, không gì không chứng minh sự khủng bố của cái búa này, một cỗ khí tức thô bạo từ trên thân búa phát ra, không ngờ lại làm cho những người khác liên tục lui về phía sau...

Mà con mắt Xích Di trong nháy mắt sáng lên, một phát bắt được chiến phủ to lớn này, liền thấy trên đó dùng chữ Man của Nam Hoang viết hai chữ to: “Liệt Không “

Chương 216, lực lượng tăng lên kịch liệt.

Liệt Không, xé rách không gian, đây là cái tên bá đạo đến cực điểm cỡ nào chứ, đây, còn là lực lượng mờ mịt đến cỡ nào chứ?

Xích Di Cương không cảm giác được lưỡi búa này ẩn chứa lực lượng, hắn chỉ cảm thấy cây búa nặng nề kia, dù mình đã đạt tới tiêu chuẩn chiến sĩ cấp năm cũng có chút khó khăn...

Chỉ vùn vùn một điểm này, trên mặt của hắn đã lộ ra nụ cười hài lòng...

Trong góc phòng, thấy Xích Di Cương có thể nâng lên cây búa khổng lồ này, Băng Minh nhẹ nhàng lắc đầu, miệng thì thảo thờ dài một tiếng: “Bên người biến thái, quả nhiên đều là một đám biến thái, mấy tên này thực lực tuy không ra gì, nhưng tiềm lực lại là vô hạn, chắc hắn sẽ không làm nhục những binh khí này đâu...” Mọi người đều nhận được binh khí tiện tay., Trong lòng đều vui mừng, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì nữa, lại lấy từ trong Vòng Càn Khôn ra một thanh đao coi như sắc bén, giao cho người ta ý chí của Huyết Hăng. Dù nói như thế nào, vị Đại Tông Sư này đều trở thành tay chân của mình, không lợi dụng cho tốt một phen, như thế nào để xứng đáng với bản thân...

Về phần Công Tôn Hương vui vẻ, cô nàng này một tay dùng độc thuật có một không hai trong thiên hạ, có vũ khí hay không đối với nàng thực sự không tính là cái gì...

Đương nhiên, Băng Minh thiết kiếm đã đứt, hắn đã sớm chọn một thanh lợi kiếm vừa tay...

Binh khí đại phái được đưa đến đây chấm dứt, đoàn người lại chuẩn bị một chút, liền khởi hành trở về Vân Kinh, chuyển đi Bách Táng cốc này, có thể nói là thu hoạch lớn, ngoại trừ những người đã chết kia, những người khác đều vui mừng...

Đào nhỏ vẫn còn say sưa, Diệp Tĩnh Vũ lại không hề lo lắng, hẳn đã tìm ra cách ngủ càng lâu, như vậy sau khi tỉnh lại, thực lực của nó sẽ càng mạnh...

Nghịch bác tựa hồ cũng biết sau khi tiểu Đào tỉnh lại thực lực chắc chắn sẽ tiến nhanh, vì không muốn bị Tiểu Đào kéo xuống chân sau, nó càng điên cuồng tu luyện, thậm chí nhiều lúc lấy thân thể của mình trực tiếp va chạm với nham thạch kiên cố kia, loại phương thức tu luyện hoàn toàn tự ngược này khiến Diệp Tĩnh Vũ từng âm thầm tặc lưỡi, bất quá hẳn cũng mơ hồ biết ý tứ của Tiểu Hắc...

Nghịch bác, là thần thú nghịch thiên, nó làm sao cam tâm để Thao Thiết ngăn cản được chứ? Dù cho nó vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng nó lại phải dùng sự gian khổ của hậu thiên để bù đắp...

Từ điểm này mà nói, Thao Thiết quả nhiên là con cưng của thiên địa, cơ bản không cần tu luyện làm gì, chỉ cần không ngừng ăn cái gì đó, ngủ ngon thì có thể tiến hóa...

Đường núi gập ghềnh, đường núi hẹp dài, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không lo lắng chút nào. Với lực lượng trong tay hẳn bây giờ, trừ phi là cao thủ cảnh giới Võ Thánh, nếu không cho dù là Đại Tông Sư tự mình đến đây, cũng chỉ có chịu chết thôi...

Trên xe ngựa, Công Tôn Hương cùng Hồ Mô Mộng ngồi chung một chỗ, nhẹ giọng nói cái gì đó...

Đào nhỏ nằm nhoài trong xe ngựa ngáy o o, ngay cả Hắc Minh Thi Hiên cũng nằm nhoài trên đùi Diệp Tĩnh Vũ, ngủ thật say...

Huyết Hằng Chí Ba dứt một cánh tay ngồi xếp bằng trong góc xe ngựa, đôi mắt không ngừng quan sát Hắc Minh Thi Hiên trước người hẳn...

Đối với cục diện hôm nay, hẳn cũng chỉ có thể chấp nhận số phận...

Diệp Tĩnh Vũ có chút nhắm hai mắt lại, cũng không quan tâm đến suy nghĩ của mọi người trên xe ngựa, chỉ suy nghĩ đến lực lượng mà mình đang nắm giữ và tất cả những gì mình phải đối mặt...

Chuyện mình đạt tới cảnh giới Linh Hiển, những người khác đều không biết, trừ Băng Minh khả năng đoán được một điểm, ngay cả Xích Di Cương thân tín nhất cũng không biết, đây là át chủ bài của mình, đương nhiên, còn có tồn tại Bá Nguyên lực, đây là tuyệt chiêu đả thương người hại mình, chỉ ít trước khi lực lượng thân thể mình đủ cường đại, không dễ dàng sử dụng...

Chẳng qua cỗ lực lượng này đến cùng cường đại đến mức nào, có lẽ bất kể là Băng Minh, hoặc là ban đầu ở trên võ trường chứng kiến một chỉ kia người, đều không thể biết rõ, hơn nữa trước khi Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn khống chế cỗ lực lượng này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng...

Dù sao, lực lượng này tuy cường hãn, nhưng lại là quá tổn thương thân thể hãn, hơn nữa chỉ có một cơ hội, nếu không có đánh trúng đối phương, vậy mình sẽ phải đối mặt với tử vong...

Cho nên, đây là lá bài tẩy không thể tùy ý dùng được...

Kế tiếp, chính là lực lượng bên ngoài, Băng Minh, Công Tôn Hương, Huyết Hằng Chí, ba đại chiến lực này, mặc dù ở trong tay mình chịu không ít thiệt thòi, nhưng Diệp Tĩnh Vũ biết, đây tuyệt đối có thể làm cho sức mạnh chấn động...

Đại tông sư đi đến chỗ nào cũng đều là nhân vật làm người tôn kính, bất kỳ tổ chức nào, bất kỳ thế lực nào đều sẽ mở rộng cửa lớn hoan nghênh bọn họ đến, cho dù là quốc chủ bệ hạ, cũng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với đại tông sư...

Điều này đủ để chứng minh giá trị của Đại Tông Sư, Huyết Hằng Chí là Đại Tông Sư, cho nên giá trị của gã thật sự quá lớn. Tuy gã không thật sự trung thành với Công Tôn Hương, nhưng có Đoạn Hồn Đan của Công Tôn Di ở đó, bên cạnh còn có một Băng Minh cao cường chấn động, cùng với Hắc Minh Thi Hiên đánh cho gã không hề có lực hoàn thủ, Diệp Tĩnh Vũ không cho là gã có ý nghĩ phản kháng...

Muốn khống chế chí quyết Huyết Hằng, kỳ thật rất dễ...

Về phần Công Tôn Hương Di, mặc dù đã giải trừ Phệ Hồn Chú, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại càng thêm tin tưởng Công Tôn

Hương Di, chuyện này không liên quan đến cảm tình, không quan hệ gì với nhau, không quan hệ với nhân phẩm, hoàn toàn là một loại trực giác phát ra từ nội tâm. Có lẽ, có chút ngây thơ, có lẽ có chút ngây thơ, có lẽ có chút đơn thuần, nhưng Diệp Tĩnh Vũ chính là tin tưởng loại trực giác này...

Đương nhiên, địa phương Công Tôn Hương lợi hại, còn đi theo bên cạnh nàng là một con thú hoang cấp bảy, đây chính là tồn tại ngang hàng với Vũ Thánh, mặc dù một con thú hoang cấp bảy chưa chắc có thể chiến thắng Vũ Thánh, nhưng ít nhất, cũng là tồn tại có thể uy hiếp Vũ Thánh đúng không?

Về phần tinh thông tuyệt chiêu các đại môn phái, thực lực càng đạt tới bằng minh đại tông sư đỉnh phong, Diệp Tĩnh Vũ lại tuyệt không lo lắng hẳn sẽ phản bội...

Hắn có lẽ có chút lãnh khốc, có lẽ có chút cuồng ngạo, nhưng là Diệp Tĩnh Vũ biết, hứa hẹn với mình, hẳn tuyệt đối sẽ không bội ý, cho dù hi sinh sinh tính mạng, hẳn chính là một người như vậy...

Mà Diệp Tĩnh Vũ xem người, cũng là nhìn từ nhân tính, không cần quá nhiều lợi ích liên minh, không cần quá nhiều tình cảm gút mắc, vền vền chỉ là tâm một người...

Đây cũng là cỗ lực lượng mà Diệp Tĩnh Vũ yên tâm nhất, nhưng ngoại trừ Hắc Minh Thi Hiên và Công Tôn Di, Huyết Hằng Chí ra thì không ai biết được, bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ còn có một siêu cấp cao thủ có thể đột phá Vũ Thánh bất cứ lúc nào...

Từ khi đáp ứng trở thành cái bóng của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh đã hoàn toàn biến mất trước mặt mọi người, có đôi khi, dù hẳn vền vền ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cũng không ai phát hiện ra, điểm này cũng đủ chứng minh Băng Minh đối với khí tức bản thân, cùng với không chế chân nguyên lực đã đạt đến một cảnh giới gì đó, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn suy nghĩ, hẳn đến cùng có phải là thích khách hay không...

Chương 217 phục kích.

Sau đó, là Tiểu Thi hiên, Thao Thiết, nghịch phản rồi...

Những thứ này đều là trợ lực trong tay hấn, bắt quá Diệp Tĩnh Vũ lại không đem Tiểu Thi Hiên quy nạp vào thể lực của mình, hấn luôn thích đối đãi với tiểu nha đầu nhu thuận này như là muội muội của mình...

Dù biết rõ thực lực của nàng cao cường, nhưng hấn vẫn trở thành một tiểu muội muội trời gà không chặt...

đi tình, thương yêu yêu thương...

Trong đầu suy nghĩ hết thảy, khéo miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nếu Tần Viêm biết bên cạnh mình hội tụ một lượng lớn sức mạnh như vậy, gã sẽ nghĩ như thế nào? Có sợ hãi không?

Nếu Lạc Tiêu Phong biết bên cạnh mình có sức mạnh như vậy, hấn sẽ nghĩ như thế nào đây? Liệu có tha thứ cho hành động của mình không?

Nếu Lạc Nhược Phong biết mình tìm tới trợ lực lớn như vậy, hấn sẽ nghĩ như thế nào đây? Có vui vẻ hay kích động không? Hay là hưng phấn?

Diệp Tĩnh Vũ cười cười, hấn biết, muốn sống sót ở thế giới này, hơn nữa muốn sống rất tốt, nhất định phải có đủ lực lượng...

Lần này trở về Vân kinh, có lẽ, có thể thử chủ động tiến công, Tần Viêm, trong tay người lại có bao nhiêu con bài chưa lật đây?

Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng lớn, càng lúc càng xán lạn, trong đầu, chậm rãi nghĩ đến đôi mắt to long lanh của Lạc Linh Nhi, đã lâu rồi không nhìn thấy nụ cười của nàng, có lẽ mình cũng nên làm gì đó?

Vân Kinh, ta trở về rồi, người còn bình tĩnh được không?

“Rắc rắc...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ xem mình nên làm gì sau khi trở về kinh thành, thì tiếng bánh xe truyền đến chói tai, đó là âm thanh gấp gấp ngừng lại. Bởi vì tất cả mọi người ngồi trong xe đều có quán tính ngửa đầu về phía trước, chỉ có Huyết Hằng Chí vẫn không chút sút mẻ, bởi vậy cũng có thể nhìn ra cảnh giới đại tông sư...

Ngay cả Hắc Minh Thi Hiên cũng bởi vì biến động này mà tỉnh lại, dụi dụi cặp mắt của mình, mơ hồ nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Báo cáo đại nhân, đường núi phía trước sụp xuống chặn đứng đường đi của chúng ta, có thể cần đi đường vòng...” Một gã Bách hộ Giang Minh duy nhất còn lại của Vân Vệ đi lên trước, cung kính nói...

Đối với việc Diệp Tĩnh Vũ có thể thu phục mấy người có thực lực tuyệt đối cường đại trong Bách Táng cốc, trong lòng hắn cũng tràn ngập sợ hãi, mặc dù không biết Huyết Hằng Chí rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì, nhưng hắn cũng biết tuyệt đối là cao thủ siêu cấp, nếu như lần này không có Diệp Tĩnh Vũ, có lẽ đám người mình đã sớm toàn diệt...

Đương nhiên, hắn khẳng định sẽ không biết Diệp Tĩnh Vũ không chỉ có thu phục được Huyết Hằng Chí, còn thu phục được bằng mình lợi hại hơn cả Huyết Hằng Chí, càng không biết rằng bên cạnh Công Tôn Hương có một con thất cấp hoang thú, cũng không biết rằng Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ tìm được Bạch Liên Kiếm Điển, còn tìm được tuyệt học của các đại môn phái...

“Sơn lộ sụp xuống? Bây giờ cũng không phải là mùa mưa, làm sao sơn đạo lại sụp đổ chứ?” Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, thân thể chui ra khỏi xe ngựa...

“Tất nhiên là do con người...” Huyết Hằng Chí ngồi trong xe ngựa đột nhiên mở miệng nói...

Nghe lời này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ đại biến, đang định phát ra mệnh lệnh, chợt thấy trên đỉnh núi hai bên đường núi bỗng nhiên xuất hiện mấy trăm bóng người. Bọn họ đều mặc áo

giáp màu đen, trong tay đều ôm từng khối đá lớn, cứ như vậy đập xuống sơn đạo...

Hai bên đường núi này mặc dù không phải dốc đứng, nhưng con đường này lại là một khe núi, nếu có người mai phục, đây tuyệt đối là địa điểm tốt nhất. Bất quá với thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn căn bản không e ngại bất luận mai phục gì, cũng không cho rằng có người thật sự mai phục nhiều người như vậy, Tần Viêm, có năng lực như vậy sao?

Đặc biệt là nhớ tới thời gian mình ở trong Bách Táng cốc lâu như vậy, đoán chừng người bình thường đã sớm cho rằng đám người mình đã chết, sao lại nghĩ đến có mai phục? Trừ phi trong quân mình có gian tế...

Nghĩ tới đây, sát khí lạnh băng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bắn ra, trực tiếp rơi vào trên người Giang Minh...

Hơn ba trăm người này đều là tinh nhuệ theo hắn từ chiến trường Tây Cương trở về, bọn họ tuyệt đối không phản bội đạo lý của mình, người duy nhất có khả năng báo tin chỉ có Giang Minh cùng hơn mười Vân Vệ kia...

“Đại nhân, không phải ta...” Giang Minh chính là bách hộ của Vân vệ, vừa nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, làm sao còn không rõ ý nghĩ trong lòng hắn, trực tiếp quỳ lạy Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn đã từng chứng kiến sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, không có bất kỳ ý niệm chống cự nào trong đầu...

Nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của Giang Minh, Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, cũng không rút đao cắt đầu hắn, chỉ nhìn hòn đá rơi xuống từ trên núi...

Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu, mỗi người mang theo năm mươi võ sư có thực lực mạnh nhất, đã đi vòng qua hai bên, những chuyện này căn bản không cần Diệp Tĩnh Vũ phân phó điều gì...

Hồ Tu càng là suất lĩnh xạ thủ Hồ Học tộc, tự mình tìm kiếm nơi ẩn thân, bắt đầu phát động phản kích với những binh sĩ trên đỉnh núi kia. Đỉnh núi này cũng không cao, chỉ có một hai

trăm thước, đối với các xạ thủ bình thường mà nói, có lẽ căn bản không có khả năng bắn cao như vậy, cho dù có thể bắn cao như vậy, cũng chưa chắc còn có lực sát thương, nhưng đối với xạ thủ Hồ Thương tộc mà nói, căn bản không tính là cái gì...

Chỉ thấy từng mũi tên bắn thẳng ra, cướp đi một sinh mệnh...

Thế nhưng hòn đá lăn xuống kia cũng tạo thành một khung cảnh hỗn loạn. Tuy nói những cao thủ này đều đạt tới cảnh giới Võ Sư, nhưng đối mặt với vô số hòn đá có giá trị không bao nhiêu vẫn có người bị ném trúng, đối mặt với hòn đá lăn xuống từ trên cao như vậy, phàm là bị đập không chết tức bị thương...

Ngay cả những con ngựa kia cũng cả kinh, gào thét liên tục, chỉ có thể trái với việc đạp chân, nhanh nhẹn né tránh những hòn đá này, phóng lên đỉnh núi...

Còn lại hơn hai mươi tên chiến sĩ Xích Di Tộc vây quanh bên cạnh xe ngựa, lấy ra tấm thuẫn mà Diệp Tĩnh Vũ đặc chế, ngăn cản những hòn đá trên núi trượt xuống...

Tiếng vang đinh đinh đang đang không ngừng truyền đến, cũng chỉ có thân thể cường đại như Xích Di tộc mới có thể ngăn cản được trùng kích của hòn đá kia...

Bôn Thạch chỉ là đợt công kích đầu tiên, ngay sau đó là mấy trăm mũi tên từ trên đỉnh núi rơi xuống. Bởi vì liên quan đến trọng lực nên xạ thủ của đối phương căn bản không cần phải nhắm thẳng vào cái gì, chỉ cần bắn ra vũ tiễn trong tay là được rồi...

Toàn bộ bầu trời đều là một mảnh vũ tiễn bay vút ra, không biết bao nhiêu người bị mũi tên này xuyên thủng thân thể...

Khi Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu chia tay dẫn người xông lên đỉnh núi, hai trăm người lưu lại trong khe núi đã tử thương gần một nửa...

Mà chân chính chiến đấu mới vừa bắt đầu, có hơn mười tên tinh nhuệ này chém giết, đối phương rốt cuộc không thể tạo thành uy hiếp quá lớn, còn lại một trăm người, dưới mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ., Cùng lúc phóng lên đỉnh núi, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn ra lệnh cho Xích Di tộc mang theo hơn hai

mười chiến sĩ Xích Di tộc cùng xông lên. Đối với những kẻ dám bố trí mai phục ở chỗ này, hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho những người đã giết hơn một trăm thuộc hạ...

Rất nhanh, chung quanh xe ngựa đã không còn phòng vệ, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy ngạo nghễ đứng trên xe ngựa, nhìn huyết hoa văng khắp nơi trên đỉnh núi chém giết...

Trong lòng lạnh như băng...

Cũng chính vào lúc này, bảy tám bóng người từ đường núi chạy nhanh về phía này. Nhìn tốc độ cực nhanh kia, ít nhất cũng là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, đặc biệt là người đi trước nhất, tuyệt đối là cảnh giới Tông Sư trở lên. Nếu như trước kia đối mặt với tập kích như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không nói hai lời, xoay người rời đi, nhưng bây giờ, khóe miệng của hắn lại lộ ra một tia cười lạnh...

Chương 2 1 ám sát.

Người tới đi tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện hóa ra hóa ra lại là một người quen cũ, đúng là sát thủ lần trước ám sát mình ở Vân Kinh, lại bị Gia Cát bắt đầu phá hư hàng tử...

Sau đó từ miệng của Gia Cát và Lạc Nhược Phong mơ hồ đoán được hắc hắc là thích khách sau lưng Tần Viêm...

Côn Bằng lại lần nữa thấy được Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy thiếu niên lúc trước tránh được một kiếp trong tay mình, hắc là lần đầu tiên mình thất thủ...

Từ sau khi mình đi theo Hầu gia, âm thầm giết không biết bao nhiêu người, chưa từng có ai đào thoát, nhưng chính thiếu niên trước mắt này đã trốn thoát khỏi tay mình...

Chuyện này... đã trở thành sỉ nhục vĩnh viễn trong lòng Tỳ Hưu. Hắc muốn rửa sạch sỉ nhục lần này...

Cho nên, lần này hắc dứt khoát rời khỏi Vân Kinh, đi xa ngàn dặm tới nơi này chính là để tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ...

Mặc dù hầu gia nói Bách Táng cốt nguy cơ trùng trùng, cho dù là đại tông sư đi vào cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài, nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ hắc phải chết ở bên trong mới đúng, nhưng nào ngờ hắc thật sự còn sống đi ra...

Xem ra vận khí của hắc vẫn luôn rất tốt...

Ý tứ của Hầu Gia là tuyệt đối không thể để hắc còn sống trở về Vân Kinh, để có thể hoàn mỹ giết chết Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí còn điều động toàn bộ lực lượng ẩn giấu xung quanh Bạch Vân Sơn, đây đều là lực lượng mà hầu gia lưu lại từ năm đó...

Vốn tưởng rằng có bốn năm trăm người này, lại còn âm thầm lấy được cung tiễn, cung nỏ, muốn giết chết Diệp Tĩnh Vũ chạy ra khỏi hạp cốc mới đúng, nào ngờ hắc không những không chết, mà bên người còn có hơn ba trăm binh sĩ...

Chuyện này làm cho hắn khó mà tin được, may mắn là, may mắn một đời này là khu vực Hầu Gia từng bố trí, lúc bọn hắn đi ra khỏi sơn mạch, thám tử đã phát hiện bọn hắn, càng đoán ra con đường bọn hắn phải đi, cho nên Tỳ Hưu phái người ở chỗ này bố trí mai phục, vốn là muốn một lưới bắt hết đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Dù cho hắn biết rõ hơn ba trăm người bên cạnh đối phương đều là võ sư, đều là cao thủ, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ muốn sống sót rồi đi thật sự là quá khó khăn...

Khiến Côn Bằng không ngờ tới, vì trợ giúp thuộc hạ đột phá vòng vây, thậm chí phát động phản kích, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không tiếc điều toàn bộ thân vệ bên cạnh mình...

Đối với Côn Bằng mà nói, đây là một cơ hội tuyệt đối, cho nên hắn không chút do dự mà đến. Hắn tin tưởng, cho dù thực lực bản thân Diệp Tĩnh Vũ có tiến bộ, đối mặt với Tông sư đỉnh phong đập lên cảnh giới Đại Tông Sư, cùng tám gã võ sư Tiên Thiên, cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết. Dù cho bên cạnh hắn còn có Tiên Thiên Võ Sư khác, cũng căn bản không có khả năng là đối thủ của mình...

Dù sao, một gã Đại Tông Sư, tám gã Tiên Thiên võ sư, đây tuyệt đối là một gã lực lượng khủng bố đến cực điểm, cho dù là Đại Tông Sư gặp phải, cũng sẽ tạm lánh phong mang...

Cho nên, Côn Bằng tin tưởng mười phần, giết chết Diệp Tĩnh Vũ... Sau đó sẽ không lưu lại hậu hoạn cho Hầu gia...

Thế nhưng lúc Tỳ Hưu đi tới trước xe ngựa, lại phát hiện trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có bất kỳ vẻ bối rối nào, thậm chí còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, giống như đang đợi mình vậy...

Chẳng lẽ thực lực của hắn đã mạnh đến mức đối phó được với mình sao?

Tỳ Hưu không tin, nó tuyệt đối khó mà tin tưởng một thiếu niên mấy tháng trước còn bị mình đuổi đến không có chỗ để trốn, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn đã có thực lực giết chết mình, cho dù là nó còn lợi hại hơn cả Hoàng Phủ Nguyệt, cũng tuyệt đối không có khả năng làm được...

Tông sư không phải là chó săn, tông sư là cao thủ, cao thủ chân chính, không phải chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã có thể đạt tới...

“Ha ha, vất vả lắm mới tìm được đường sống từ trong Bách Táng cốc, lại gặp phải một đám xấu xa như vậy, Tần Viêm thật đúng là để mắt đến ta a...” Nhìn nam tử trước mắt, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ giật giật, trong miệng truyền đến tiếng cười nhàn nhạt...

“Hầu Gia lại nhìn ngươi, hôm nay ngươi cũng chết chắc...” Đối với việc Diệp Tĩnh Vũ có thể đoán ra mình được Tần Viêm phái tới, Tỳ Hưu tuyệt đối không để ý, hơn nữa y cho rằng, một người chết, cho dù biết nhiều hơn nữa thì đã sao?

“Chắc chắn phải chết? Ngươi nói là chính ngươi phải không?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, mãi tới giờ phút này, mọi người trong xe ngựa đều không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng bọn họ đều nhận được truyền âm của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ta nghĩ ngươi nhất định sẽ điên mất...” Thấy Diệp Tĩnh Vũ ở thời điểm này, vậy mà còn nói ra những lời không biết ngượng, Tỳ Hưu hừ lạnh một tiếng...

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì nữa, ngược lại cười nhạt, nụ cười tràn đầy trào phúng, tràn đầy khinh thường...

Thấy được thần sắc trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Tỳ Hưu hơi kinh hãi, hắn không biết Diệp Tĩnh Vũ ra vẻ trấn định, hay bởi vì trong tay thật sự có thực lực gì...

Dựa vào khí tức của tông sư, hắn có thể cảm giác được trong xe ngựa có mấy người khí tức, người mạnh nhất cũng bất quá là võ sư Tiên Thiên (DG: đương nhiên là thực lực của Công Tôn Hương Di, khí tức của đại tông sư và Hắc Minh Thi Hiên hắn đều khó có thể cảm thụ được...), chẳng lẽ dựa vào điểm này mà hắn có thể đánh bại mình sao?

Lúc này, màn cửa xe ngựa đột nhiên bị vén lên, một tiểu nữ hài cực kỳ nhu thuận bước ra từ bên trong...

“Tiểu Thi Hiên, người ra đây làm gì...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc...

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng ngập ngừng, xem ra tên gia hỏa này thật sự đã ra vẻ trấn định, thừa dịp Diệp Tĩnh Vũ đang nói chuyện với Hắc Minh Thi Hiên, Chử Bằng vẫy tay một cái, bốn tên võ sư Tiên Thiên theo sát phía sau gã trực tiếp chạy ra ngoài, cho dù cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ là giả vờ trấn định, Huyền Huyền cũng không muốn dùng tính mạng của mình để thử...

Dưới cái nhìn của hắn, bốn tên võ sư Tiên Thiên đủ để đối phó với sự biến hóa của Diệp Tĩnh Vũ và xe ngựa, dù sao, kể cả Diệp Tĩnh Vũ cũng có, trong xe ngựa nhiều nhất cũng chỉ có hai gã võ sư Tiên Thiên mà thôi, thân thể Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cường hãn, nhưng có mình áp trận bên cạnh, còn lo lắng cái gì...

Bốn gã võ sư Tiên Thiên này đều đã hơn ba mươi tuổi, mặc dù không phải hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, cũng tuyệt đối là nhân vật thượng đẳng. Nhìn thiếu niên đứng trên xe ngựa coi thường bọn họ như vậy, trong lòng bọn họ sớm đã giận dữ...

Hôm nay thủ lĩnh của mình vừa lên tiếng, thân thể bốn người lập tức lướt ra, mỗi người trong tay đều có thêm một thanh trường kiếm, bốn đạo kiếm khí sắc bén cứ như vậy phá không mà ra, đâm thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, bọn họ cũng cảm nhận được trong xe ngựa còn có một cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, cho nên cũng không xuất toàn lực, mỗi người đều giữ lại ít nhất ba phần lực lượng, dùng để ứng phó với tất cả mọi chuyện có thể thay đổi...

“Vào...” Ngay lúc này, trong xe ngựa bỗng nhiên bay ra một cái túi cát, bốn người tưởng là ám khí gì đó, căn bản không thèm nhìn tới. Trường kiếm trong tay run lên, túi cát lập tức bị đâm nát bấy, chỉ trong chớp mắt đã thấy một mảng bột phấn màu trắng từ trong túi cát rơi ra...

Chương 1 bị đâm trúng.

Diệp Tĩnh Vũ trước tiên che lấy miệng mũi của mình, cũng giúp Hắc Minh Thi Hiên che miệng mũi lại, đương nhiên với thân thể biến thái của hai người kia, căn bản không cần e ngại độc, làm như vậy, cũng là để làm tê liệt đối thủ mà thôi...

Bốn người vừa vận bị bột trắng này bao phủ ở bên trong...

“Không tốt, có độc...” Không biết là ai, vừa mới ngửi thấy mùi bột phấn màu trắng, trong miệng thét lên một tiếng kinh hãi...

Đây là Phá Hồn Tán do Công Tôn Hương phối chế, cho dù là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên cũng khó có thể ngăn cản độc tố lan tràn...

Bốn người chẳng qua chỉ hít thở một cái, toàn thân vô lực, muốn điều động chân khí trong cơ thể, cũng là một hồi gian nan, thân thể vốn lúc đầu lướt lên rơi xuống...

Cuối cùng hần ngã mạnh xuống đất, sắc mặt trắng bệch, thất khiếu đồng thời phun ra máu...

Bốn người căn bản không dám dừng lại, lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất, muốn điều động chân khí Tiên Thiên trong cơ thể bức ra độc tố. Thế nhưng bọn hần càng vận chuyển chân khí, độc tố này càng nhìn càng lợi hại, chỉ trong mấy hơi thở, một tên tu vi kém trong đó đã phun ra một ngụm máu đen, trực tiếp ngã về phía sau, nào còn nửa điểm sinh khí...

Chứng kiến một màn này, Giao Bằng sắc mặt đại biến, gã thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ sau lưng còn cất giấu cao thủ dùng độc bậc này, kịch độc có thể độc chết Tiên Thiên Vũ Sư, thật đúng là khó tìm...

“Cùng nhau tiến lên, phá vỡ chiếc xe ngựa này, giết không tha...” Giao Bằng cuối cùng cũng cho rằng mình biết nghi thức của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ dựa vào cao thủ dùng độc trong

xe, cũng không hề do dự, trường kiếm trong tay vung lên, một luồng kiếm khí kinh khủng từ trên thân kiếm của nó thoát ra, với khí thế không thể ngăn cản, hung hăng chém về phía cổ xe ngựa. Nó có lòng tin một kiếm này của mình đủ chém cổ xe thành hai nửa...

Nhưng ngay lúc này, một đạo hàn khí cực mạnh từ trong xe ngựa phóng tới, trong nháy mắt đã đến mi tâm của Giao Bằng. Trong lòng Tỳ Hưu hoảng hốt, trường kiếm vốn bỏ ra toàn lực run lên, ngăn tại mi tâm của mình, ngay sau đó liền nghe một tiếng leng keng giòn vang...

Trường kiếm của mình rõ ràng bỏ tới cái gì đó, nhưng hần lập tức cảm giác được cả thanh kiếm lạnh buốt một trận, lúc này mới phát hiện, bắn về phía mình lại là một mũi tên băng...

Một mũi tên hoàn toàn do băng nguyên tố ngưng tụ thành...

Linh cung?

Côn Bằng kiến thức rộng rãi lập tức nghĩ ngay đến vũ khí trong truyền thuyết này, sắc mặt không khỏi đại biến. Thế gian này, không ngờ thật sự tồn tại món vũ khí như vậy...

Ngay lúc sắc mặt Tỳ Hưu kịch biến, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại hiện lên một đạo ngân mang, một chân bước ra phía trước một bước, một gợn sóng màu vàng bộc phát ra, năng lượng cuồng bạo vọt thẳng tới mình...

Chính là công kích của Diệp Tĩnh Vũ, cuồng bá chiến văn...

Ba tên võ sư Tiên Thiên kia nín thở, cũng không bị trúng chiêu đầu tiên, mà bị ảnh hưởng bởi chiến văn cuồng bá. Mặc dù bọn chúng còn có thể ngăn cản độc tố xâm nhập vào trong cơ thể, nhưng rốt cuộc chân khí cũng khó mà vận chuyển, làm sao ngăn cản được công kích tập trung của Hồn Sư Ngũ cấp này...

Chỉ thấy những nơi gợn sóng màu vàng đi qua, một mảnh huyết nhục bay tứ tung, ba người căn bản không chống cự được chút nào, trực tiếp bị đánh thành bột phấn, chỉ để lại hai bắp đùi, ngược lại tên gia hỏa bị độc chết kia để lại một bộ thi thể toàn thân...

Lực lượng niệm lực công kích vẫn chưa chấm dứt, vẫn cuồn bá lao về phía trước, sắc mặt Tỳ Hưu lại một lần nữa thay đổi. Hắn thật sự không ngờ, mấy tháng sau, lực niệm của Diệp Tĩnh Vũ lại cường đại đến tình trạng như vậy, dù là hắn cũng không dám tùy tiện ngăn cản, thân thể chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau...

Nhưng ngay lúc đó, một cái ấn thật lớn từ trên trời rơi thẳng xuống, hung hăng đập tới Tỳ Hưu và bốn tên võ sư Tiên Thiên...

Trong lòng Lam kinh hãi, dù cho gã đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, nhưng vẫn cảm nhận được uy áp cực lớn từ trên con đầu kia truyền đến, căn bản không kịp nghĩ nhiều, thậm chí còn không để ý đến thể diện Tông Sư mình, một con chó dữ vồ mồi, tránh được một kích trí mạng này...

Bất quá hai tên võ sư Tiên Thiên theo sát hắn cũng không có vận khí tốt như vậy, cho dù bọn hắn toàn lực vùng trường kiếm trong tay, liều mạng vận khởi chân khí bản thân, ngăn cản đại ấn kia, vẫn khó có thể ngăn cản Chấn Thiên ấn đè xuống...

Dù sao, bản thân Diệp Tĩnh Vũ đã là siêu cấp Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, uy lực Chấn Thiên ấn này so với trước đâu chỉ cường đại gấp đôi...

Đại ấn còn chưa hạ xuống, uy áp khổng lồ đã ép nát trường kiếm của hai người. Ngay sau đó, cánh tay của hai người duỗi ra, lập tức liền thấy huyết nhục vỡ vụn ra, phảng phất như có một cái máy xay thịt vô hình...

Hắn trực tiếp bóc huyết nhục trên cánh tay ra, lộ ra bạch cốt um tùm kia, sau đó liền thấy bạch cốt kia vỡ vụn từng khúc, triệt để vỡ vụn ra...

Khi đại ấn tiếp tục rơi xuống, trong đầu bọn họ còn bị vỡ thành bột phấn, óc còn chưa kịp phun ra, đại ấn đã trùng trùng điệp điệp rơi xuống, trực tiếp đập hai người thành bánh thịt, thậm chí trên mặt đất xuất hiện một cái hố to đường kính tới thiếu dài đến một trượng...

Hai võ sư Tiên Thiên khác vì nguyên nhân hơi gần phía sau, cho nên bọn họ may mắn tránh thoát được một kiếp này. Thế nhưng dư uy của Chấn Thiên Ân vẫn khiến bọn họ thật sâu rung động tâm linh...

Sắc mặt Tỳ Hưu trở nên trắng bệch, hẳn thật sự không nghĩ tới, thế gian mấy tháng nay, thực lực của Diệp Tĩnh Vũ lại đề cao đến mức này, còn có Hồn khí khủng bố này nữa, may mà mình không chỉ có một người...

Nhìn thấy cỗ xe ngựa cách đó không xa, nhìn thấy thiếu niên đứng trên xe ngựa, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết. Hắn biết, Hồn Lực của Diệp Tĩnh Vũ đã đánh vào, một khi khoảng cách kéo ra, mình không còn cơ hội đánh chết đối phương, cũng bất chấp cao thủ dùng độc trong xe ngựa, thân thể Tỳ Hưu cấp tốc chạy về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn tin tưởng, khoảng cách gần như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối khó có thể ngăn cản một kích của mình...

Đúng vậy, Diệp Tĩnh Vũ căn bản cũng không ngăn cản, cũng không né tránh, trên mặt của hắn, vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Tỳ Hưu còn chưa kịp nghĩ chuyện gì xảy ra, đã thấy một vòng đao mang màu tím bỗng nhiên sáng lên bên người Diệp Tĩnh Vũ, hung hăng chém về phía mình...

Trong lòng Giao Bằng hoảng hốt, cảm nhận được hàn ý đập vào mặt, vốn chuẩn bị đâm về phía trường kiếm của Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên đổi hướng, nghênh đón ánh đao màu tím kia...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, trường kiếm vừa rồi bị băng tiễn đông cứng đến sắp vỡ vụn nổ tung ra, Tỳ Hưu cũng vì thế mà phải trả một cái giá nặng nề. Ít nhất, vai trái của gã đã có thêm một vết thương thật dài...

Biết được thời khắc này, Huyền Huyền mới biết được, người chém ra một đao kinh diễm kia chính là cô bé mười mấy tuổi bên người Diệp Tĩnh Vũ...

Sắc mặt Giao Bằng cực kỳ khó coi, gã thật sự khó có thể tưởng tượng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, làm sao còn có đao thủ lợi hại như vậy...

Giao Bằng thứ hai mươi hai mươi muốn khóc.

Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, khoảng cách hắn cách Diệp Tĩnh Vũ chỉ có vài bước. Hắn tin tưởng, khoảng cách gần như vậy mình vẫn có cơ hội tránh được cô bé nhìn như đáng yêu kia...

Giết chết Diệp Tĩnh Vũ, đây là chấp niệm duy nhất trong lòng Côn Bằng, cho dù vì thế mà bỏ ra tính mạng của mình, hắn cũng không chối từ...

Cho nên, Giao Bằng quyết định liều mạng. Giờ khắc này, trong lòng nó không còn sợ độ cao thủ trong xe ngựa, cũng không còn sợ hãi bé gái bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ. Trong lòng nó, trong mắt nó chỉ có một người, một người sắp chết, Diệp Tĩnh Vũ...

“Phá... Thương Khung...” Tỳ Hưu hừ nhẹ một tiếng, thân thể gã biến thành một đạo lưu quang, hung hăng xông về phía Diệp Tĩnh Vũ, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tràn vào năm đấm của mình...

Một quyền này, ngưng tụ tinh hoa cả đời của hắn, một quyền này, ngưng tụ tất cả lực lượng của hắn, một quyền này, chính là quyền mạnh nhất cả đời hắn đánh ra, tuyệt vời nhất...

Trong mơ hồ, hư không truyền đến tiếng vang vù vù, quyền ý mạnh mẽ lao lực khóa lại Diệp Tĩnh Vũ, quyền kinh kinh khủng lại càng xé rách hết thủy chung quanh. Dưới một quyền này, tựa hồ ngay cả núi cũng muốn sụp đổ, hoặc là, thật sự ngay cả trời cũng bị phá ra một cái động lớn...

Giao Bằng đã quên mất sinh tử, quên tất cả, cho dù Hắc Minh Thi Hiên vùng đảo, y cũng không trốn tránh...

Thế nhưng kỳ quái chính là Hắc Minh Thi Hiên cũng không tiếp tục vùng đảo, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có bất kỳ tránh

né nào, trên mặt của hắn vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nụ cười kia vẫn như cũ là khinh thường, trào phúng như vậy, phảng phất như đang nhìn một con kiến đang đánh nhau...

Giao Bằng phần nộ, nó hoàn toàn phần nộ, nó tuyệt đối không cho phép một người sắp chết dưới quyền mình nhìn mình như vậy, cho nên nó lại tăng thêm lực đạo...

Một quyền này, hắn mơ hồ đã đột phá giới hạn tông sư...

Hắn tin tưởng, dưới một quyền này, cho dù là Đại Tông Sư cũng phải đánh giá, về phần Diệp Tĩnh Vũ, khẳng định phải chết không thể nghi ngờ...

Dù sao Diệp Tĩnh Vũ cũng không phải đại tông sư...

Đúng vậy, Diệp Tĩnh Vũ không phải đại tông sư, thế nhưng trước người Diệp Tĩnh Vũ, lại bỗng nhiên xuất hiện một gã hán tử mặt đầy râu ria, ánh mắt của gã đồng dạng tràn đầy khinh thường, tràn đầy trào phúng. Đối mặt với một quyền hội tụ tinh lực toàn thân của Côn Bằng, hán tử kia chỉ là nhàn nhạt vươn ra một bàn tay...

Đúng vậy, một tay khác của hắn bị chặt đứt từ cổ tay, bây giờ hắn chỉ có một cánh tay như vậy, thế nhưng cánh tay lại nhẹ nhàng nắm lấy nắm đấm của Giao Bằng...

Quyền ý của Giao Bằng vô cùng cường đại, lực lượng khổng lồ đến cực điểm kia trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, giống như là bùn vào biển rộng vậy...

Mà nắm đấm của hắn, lại bị đối phương nắm chặt trong tay, phảng phất như bị kim sắt kẹp chặt, căn bản không thể động đậy...

Đại tông sư...

Ba chữ đột nhiên xuất hiện trong đầu Tỳ Hưu, một quyền nhẹ nhàng hời hợt như vậy, tuyệt đối chỉ có Đại Tông Sư mới có thể làm được, người trước mắt này tuyệt đối là một Đại Tông Sư, hàng thật giá thật...

Giờ khắc này, sự tự tin mãnh liệt của Côn Bằng hoàn toàn vỡ vụn... Giống như một khối thủy tinh khổng lồ, trong nháy mắt bị đánh thành vụn thủy tinh nhỏ nhất...

Không có khả năng khâu vá...

Trong mắt hắn, càng là một mảnh tuyệt vọng...

Huyết Hằng Chí không cho Huyền Huyền quá nhiều cơ hội tuyệt vọng, bàn tay nắm chặt nắm đấm Côn Bằng bỗng nhiên buông lỏng ra, sau đó nhẹ nhàng run lên, ngay sau đó đập thẳng vào ngực của nàng...

Vừa rồi Côn Bằng oanh kích toàn bộ chân nguyên lực trong cơ thể đối phương đều bị trả lại...

“Răng rắc, răng rắc...” Thanh âm không ngừng vang lên, đó là tiếng xương cốt nát bấy nơi ngực Tỳ Hưu, miệng nó há to, từng ngụm từng ngụm máu tươi không tốn tiền phun ra, bên trong thậm chí còn kèm theo đồng phế phẩm...

Ầm ầm... Một tiếng vang thật lớn, thân thể Giao Bằng nặng nề đập xuống đất, không ngừng co giật...

Hai tên võ sư Tiên Thiên còn lại hoàn toàn ngây người, Côn Bằng ở trong lòng bọn họ là tồn tại cường đại cỡ nào, đây chính là cao thủ nhất lưu có thể bước nửa bước vào Đại Tông Sư a, nhưng hiện tại, chỉ chốc lát sau đã trở thành cao thủ nhất lưu., Bị đối phương đánh đến hộc máu không ngừng, đặc biệt là trong tích tắc cuối cùng, gã râu quai nón kia tựa hồ căn bản không dùng lực lượng gì, dễ dàng hóa giải một quyền mạnh nhất của Giao Bằng, làm cho nó bị thương thành như vậy, vậy hắn đã đạt đến cảnh giới gì rồi?

Đại tông sư sao?

Thật sự là đại tông sư sao?

Vừa nghĩ đến sự tồn tại khủng bố này, hai người liền liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không thèm nhìn đến Tỳ Hưu đang ngã trên mặt đất, xoay người chạy về phương hướng mà bọn họ đang đi. Bọn họ là sát thủ không sai, bọn họ có thể vì muốn đạt được nhiệm vụ mà không tiếc hi sinh tính mạng của mình cũng không sai, nhưng khi biết đối phương có đại tông sư, vậy không gọi là hoàn thành nhiệm vụ, mà gọi là chịu chết...

Không có ai sẽ không quý trọng sinh mệnh của mình...

Cho nên, trong đầu bọn họ chỉ còn lại một chữ, trốn...

Thế nhưng chạy thoát được sao?

“Khục...” Phía sau truyền đến tiếng ho nhẹ của Diệp Tĩnh Vũ, ngay sau đó hai người hoa mắt một cái, liền thấy một nam tử toàn thân bao phủ trong áo đen xuất hiện trước mặt mình, bọn họ thậm chí còn không biết hắn từ đâu tới, giống như đột nhiên xuất hiện vậy...

Một cỗ khí tức cường đại đến cực điểm, thậm chí so với cái gã râu quai nón vừa rồi còn cường đại gấp mấy lần từ trên người của nam tử áo đen kia truyền ra...

Đại tông sư, lại là đại tông sư...

Hơn nữa còn là một đại tông sư cường đại tới cực điểm...

Hai người choáng váng, hoàn toàn choáng váng...

Cần gì phải như vậy chứ? Đây là tội gì chứ? Hai người mình bất quá chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, bất kỳ một tông sư nào cũng có thể dễ dàng giết chết mình, hiện tại lại xuất hiện thêm hai vị đại tông sư...

Những đại tông sư cao cao tại thượng kia, ngày thường gặp mặt một lần cũng khó khăn a...

Hiện tại thế mà vừa ra đã có hai người...

Hai người cũng không biết nên khóc hay nên cười, cứ ngốc nghếch đứng tại chỗ, cắt đứt tất cả chấp niệm chạy trốn...

Một gã Đại Tông Sư, có lẽ ngại thân phận Đại Tông Sư, sẽ không đuổi giết bọn hắn, bọn hắn còn có thể chạy thoát, nhưng là trước mặt sau đều là Đại Tông Sư ngăn cản. Bọn hắn biết, chính mình chớ nói muốn chạy trốn, coi như là muốn chết, chỉ cần đối phương không đáp ứng, cũng rất khó...

Cảm nhận được lại một cỗ khí tức cường đại xuất hiện, đã trọng thương trên mặt đất, xương ngực đứt đoạn, kinh mạch vỡ vụn lão đảo sắp khóc đến nơi...

Con mẹ nó đây là chỗ ám sát a, con mẹ nó so với đi chịu chết còn dễ dàng hơn...

Hai vị đại tông sư, một người ít nhất là Hồn Sư có cảnh giới Ngưng Hồn và Hồn khí cường đại, một vị cao thủ dùng độc có

thể dễ dàng hạ độc giết chết cao thủ Tiên Thiên, một cô bé thần bí tùy ý một đao liền có thể phá vỡ một kiếm của mình, thực lực như vậy đã đủ để khiêu chiến Vũ Thánh rồi, bây giờ lại dùng để đối phó với đám người mình, à không, đây không phải đối phó, đây là bắt nạt một cách trắng trợn...

Vừa nghĩ tới đám người mình thật giống như một hoàng hoa đại khuê nữ mười lăm mười sáu tuổi đưa thẳng vào ngực một gã đại hán cường tráng, tùy ý người khác khi dễ, gã đã sắp khóc đến nơi rồi...

Chương thứ hai mươi hai, thiên hạ đại loạn.

Giao Bằng không khóc, lúc này thương thế của nó rất nặng, đến sức khóc cũng không có, nếu không phải mình cũng đạt đến cảnh giới Tông Sư, có chân nguyên lực cực mạnh bảo vệ tâm mạch của mình, có lẽ đã sớm chết rồi. Nhưng mà, cứ như vậy, xương ngực vỡ nát, kinh mạch đứt đoạn, cách cái chết cũng không xa...

Trước lúc lâm thời, trong mắt của hắn không có vẻ gì sợ hãi, vẻ kinh ngạc lúc trước cũng dần dần thối lui, đối với một người sắp chết, còn có cái gì đáng sợ đây?

Trong mắt của hắn, chỉ là tràn đầy nghi hoặc, tại sao, mới mấy tháng ngắn ngủi, Diệp Tĩnh Vũ không chỉ có thực lực tăng cường đến cảnh giới này, mà ngay cả bên cạnh hắn cũng tụ tập nhiều cao thủ như vậy?

Những người này rốt cuộc là ai? Vì sao cam nguyện ra sức vì Diệp Tĩnh Vũ?

Hắn không hiểu, hắn không rõ, hắn càng không hiểu...

Giao Bằng không hiểu, hai võ sư Tiên Thiên còn lại vẫn không hiểu, bọn họ chỉ ngây ngốc đứng đó, kiếm trong tay theo bản năng rơi trên mặt đất, không biết phản kháng, cũng không dám phòng ngự...

Nói đùa, để bọn họ dùng cảnh giới Tiên Thiên đi khiêu chiến đại tông sư, đây không phải là anh hùng chịu chết, đó là kẻ ngu không biết tự lượng sức mình...

Đối với tồn tại như đại tông sư, trong lòng bọn họ tràn đầy vẻ kính sợ...

Nhìn thấy tất cả cảnh tượng này, Diệp Tĩnh Vũ có chút đặc ý, một gã đại tông sư đả thủ, một gã đại tông sư bảo vệ, thực lực

như vậy, toàn bộ Thục Vân quốc có mấy người có thể có được?

Có lẽ bên trong Vương Cung có vài vị đại tông sư tụ tập, ngoại trừ hẳn ra, còn có ai có bản lĩnh này?

Mấy tháng trước, bản thân bị Toan Nghê đuổi giết chặt vật không chịu nổi, mấy tháng sau bản thân lại dễ dàng đánh bại hẳn, ngẫm lại, thật đúng là thế sự vô thường a...

Thế nhưng khi ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ rơi xuống những thi thể bị hòn đá đập trúng, tâm tư đặc ý kia lại biến mất vô tung vô ảnh...

Tuy bọn họ đều là võ sư Tiên Thiên, đều là cao thủ, thế nhưng đối mặt với cự thạch từ đỉnh núi rơi xuống, bọn họ vẫn khó có thể ngăn cản, chỉ có thể dựa vào tốc độ bản thân tránh né, nhưng nhiều hòn đá như vậy, làm sao có thể hoàn toàn né tránh?

Rất nhiều người bị nện trúng đầu, toàn bộ đầu bị nện đến nát bấy, có người bị nện trúng đùi, thân thể mất cân bằng ngã trên mặt đất, lại bị tảng đá lớn tiếp tục ép cho nát bấy. Có người vất vả lắm mới tránh được đòn tấn công của hòn đá, lại bị mũi tên bắn thủng thân thể, mất đi tính mạng...

Bọn hắn giờ phút này, cứ lẳng lặng nằm trong sơn cốc phía trước như vậy, nằm ngổn ngang lộn xộn, lại rất ít nhìn thấy một cỗ thi thể hoàn chỉnh, cả đám đều tàn tạ không chịu nổi như vậy, vô cùng thê thảm...

Hiện trường có chút yên tĩnh, mùi máu tươi nồng đậm tràn ra, trập trập gió nhẹ thổi tới, nhưng như vậy cũng không xua tan được mùi vị này...

Diệp Tĩnh Vũ trầm mặc, bên tai còn nghe thấy tiếng chém giết mơ hồ trên đỉnh núi truyền đến, hẳn biết, đó là đám người Ảnh Tiêu Tiêu còn đang chém giết đối phương, trong số bọn họ, còn lại bao nhiêu người?

Im lặng, hẳn nghĩ tới hơn hai mươi tên chiến sĩ Xích Di tộc đã chết trong hạp cốc kia, trong lòng lặng lẽ một hồi...

Những thứ này đều là thân tín nhất của mình, bọn họ đều là bởi vì mình mà chết, mà tạo thành tất cả những thứ này, đều là bởi vì Tần Viêm...

“Huyết Hằng Chí, ngươi lên đỉnh núi giúp bọn họ, tốc chiến tốc thắng...” Diệp Tĩnh Vũ nhú nhú mày, hắn không thể để cho đám tinh nhuệ này khai báo toàn bộ nơi đây...

Huyết Hằng Chí cau mày, mình đường đường là Đại Tông Sư một đời, ra tay đối phó mấy tên tiểu tử này cũng thôi đi, bây giờ lại đi đối phó với những binh sĩ bình thường kia, vậy thì mặt mũi mình ở đâu?

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Huyết Hằng Chí run lên, cũng không nói lời nào, thân ảnh lao nhanh về phía đỉnh núi...

Có một gã đại tông sư gia nhập chiến cuộc, Diệp Tĩnh Vũ hơi yên lòng, ánh mắt rơi xuống người Giao Bằng đang ngã trên mặt đất...

“Ngươi còn gì để nói nữa không?” Diệp Tĩnh Vũ là đang tuyên án cái chết của Chử Bằng...

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn sát ý lạnh buốt giữa hai đầu lông mày của hắn, Tỳ Hưu lắc đầu, giờ phút này hắn cũng hiểu được, vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại phái toàn bộ thân vệ bên cạnh mình ra ngoài, hắn đã sớm tính toán bọn người mình sẽ đến...

Một trận chiến phản phục không chút bất ngờ, chính mình chết không oan a... Có thể trước khi chết giao thủ cùng một gã đại tông sư, thật sự một chút oan uổng... Chỉ là trong lòng của hắn, vẫn không cam lòng, không cam lòng, mình lập tức muốn bước vào cảnh giới đại tông sư, nhưng vẫn phải đối mặt với tử vong...

Thế nhưng không cam lòng thì có ích lợi gì, với tư cách một sát thủ đã sớm có giác ngộ chết chóc, nếu đã không giết chết đối phương, vậy mình tất tử vong...

Nghĩ tới đây, Tỳ Hưu thở dài một tiếng, một điểm chân nguyên lực bảo vệ tâm mạch bỗng nhiên bắn tới trái tim mình...

Phốc... Một ngụm máu tươi phun ra, Toan Nghê, lựa chọn tự sát...

Hắn là một tông sư, coi như có chết cũng phải có tôn nghiêm của mình...

Thấy Chữ Bằng tự sát xong, hai võ sư Tiên Thiên còn lại đưa mắt nhìn nhau, đồng thời giờ thanh trường kiếm trong tay lên, cứ thế vòng qua cổ mình, hai mũi tên máu bắn ra, thân thể chậm rãi ngã xuống...

Đường đường là cao thủ Tiên Thiên, vậy mà trước khí thế cường đại bức này, ngay cả tín niệm ra tay đánh cược cũng không có, đây chính là thế của đại tông sư, mãi đến giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng mới hiểu ra, đại tông sư đại biểu cho cái gì...

Không lâu sau, thanh âm trên đỉnh núi dần nhỏ lại, Diệp Tĩnh Vũ biết đã có chí hướng Huyết Hằng tham gia, đối phương căn bản không duy trì được bao lâu...

Lại một lát sau, âm thanh trên đỉnh núi hoàn toàn biến mất, tiếp theo lại thấy đám người Diệp Long Nghị, Xích Di Cương mang theo những huynh đệ còn lại từ trên đỉnh núi đi xuống, bọn họ toàn thân đầy máu, khuôn mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi...

Nhưng thật ra Bách hộ Giang Minh của Vân vệ kia, lại không biết là lo lắng cho Vũ sự của Diệp Tĩnh, hay là gì đó, hi sinh anh dũng trong lúc anh dũng giết địch...

Diệp Tĩnh Vũ không nói quá nhiều, hắn đem chuyện xảy ra hôm nay vắn vả ghi tạc trong lòng, nhớ kỹ loại cừ hận này, một ngày nào đó, hắn sẽ đích thân hướng về Tần Viêm yêu cầu tất cả những thứ này...

Phía trước con đường bị Xích Di Chữ Bằng dùng bạo lực oanh mở, huynh đệ còn lại dưới mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ đốt thi thể đồng bọn của mình, sau đó mang tro cốt của bọn họ cùng nhau đi về hướng Vân Kinh...

Trên đường đi, không còn gặp bất kỳ phục kích nào, đoàn người cứ như vậy thuận lợi về tới Vân Kinh...

Lần này mặc dù là phụng chỉ làm việc, nhưng dù sao cũng là mật chỉ, lúc trở lại Vân Kinh, cũng không có đội ngũ nghênh đón long trọng như các đại thần khâm sai khác, chỉ là ít xuất hiện như vậy mà thôi...

Đương nhiên, hơn một trăm binh sĩ còn lại toàn bộ quay về quân doanh của Thiết Quân...

Đoàn xe của Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ còn lại mấy người Huyết Hằng Chí và mấy tên thân vệ Xích Di Thương...

Nhưng ở cửa ra vào Vân Kinh, mọi người lại bị lính gác cửa ngăn lại, Diệp Tĩnh Vũ không thể không đưa yêu bài của mình ra, lúc này mới thuận lợi tiến vào Vân Kinh. Thế nhưng sau khi tiến vào Vân Kinh, lại có cảm giác Vân Kinh thành bây giờ hoàn toàn không giống với lúc mình đi...

Không còn náo nhiệt như ngày xưa, không còn phồn vinh như trước, ngược lại có thêm một loại khí tức tức sát, không ngừng có binh lính tuần tra đi qua đường cái. Những tên lưu manh đã từng ngang ngược càn rỡ ở Vân Kinh cũng không thấy bóng dáng, tựa hồ biến mất khỏi thế giới này...

Toàn bộ Vân kinh thành dường như đều tiến vào trạng thái cảnh giới nào đó, chuyện này là như vậy sao?

Mặc dù Diệp Tĩnh Vũ rất điều thấp tiến vào Vân Kinh, nhưng tin tức hấn trở lại Vân Kinh đầu tiên đã được truyền ra...

Phủ Bạch Vân Hầu, Tàn Viêm yên lặng ngồi ở ghế chủ vị đại sảnh, nghe thuộc hạ bẩm báo, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, ngược lại bên cạnh hấn, Tàn Vân Khiếu lộ ra vẻ mặt không thể tin được...

Hấn thực sự khó có thể tin, Bách Táng cốc là nơi hung hiểm nhất, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà có thể toàn thân trở ra, còn có thể thoát khỏi phục kích do chính tay Côn Bằng bố trí, điều này sao có thể?

Không nói Côn Bằng là một người tiếp cận đại tông sư vô hạn, nói mấy trăm hảo thủ kia đều là tinh nhuệ của phụ thân mình ở lại Ninh Thiên quận a, cho dù là quân đội một nhánh ngàn người, cũng có thực lực đánh một trận. Thế nhưng bây giờ vậy

mà không giữ được đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, thật không thể tin được?

“Phụ thân...” Tần Vân Khiếu đang muốn nói gì, lại bị Tần Viêm xuất thủ ngăn cản...

“Người không cần nói thêm gì, ta hiểu rõ, nhưng từ giờ trở đi, bất cứ ai trong phủ không được tự ý động thủ với hân, càng không được phép tự ý rời khỏi phủ, đặc biệt là người, Vân Khiếu, không có sự cho phép của ta, không được bước ra khỏi hầu phủ nửa bước...” Tần Viêm tựa hồ cũng ý thức được cái gì đó, vì an toàn của con trai mình mà hạ xuống mệnh lệnh tàn khốc cỡ này...

Tần Vân Khiếu há to miệng, muốn giải thích gì đó, nhưng khi nhìn thấy vẻ kiên quyết trong mắt phụ thân mình, lại chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu...

Phủ Bạch Vân Hầu biết tin Diệp Tĩnh Vũ hồi kinh, đương nhiên Vương Cung cũng biết, mà phủ tướng quân trấn giữ Diệp Tĩnh Vũ cũng biết tin tức chủ nhân của mình trở về Vân Kinh...

Lâm Hiểu Nghị chạy ra khỏi phủ Trấn Quốc, trên đường đi đã tìm được Diệp Tĩnh Vũ...

“Vân Kinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thiếu niên trước mắt này không khác mình bao nhiêu, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng hỏi...

“Thiếu gia, Vân Kinh không có việc gì, là Thiên Nguyên đế quốc xảy ra đại sự, Hoàng Đế bị đâm bỏ mình, toàn bộ Thiên Châu hỗn loạn, Vân Châu, Thanh Châu, Viêm Châu, Lan Châu, các quận vương trên đất đều nhao nhao khởi binh, xông thẳng Thiên châu mà đi. Quốc chủ bệ hạ hạ lệnh cho toàn quốc giới giới nghiêm, lại còn ra lệnh cho Nhị thiếu chủ đích thân soái binh tiến về biên cảnh phía Bắc...” Lâm Hiểu Nghị tâm tình khẩn trương, đem chuyện lớn nhất trong vòng hơn một tháng này nói ra...

Cả người Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc một hồi, Hoàng đế Thiên Nguyên đế quốc gặp chuyện đâm chết người, điều này sao có thể? Ai không biết chiến lực gia tộc Hiên Viên cực mạnh,

Hoàng Đế hiện nay cũng là siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới Võ Thánh, làm sao có thể bị đâm chết?

Đội đã, Vân Châu, Thanh Châu, Viêm Châu, các quận vương xuất binh chọc thẳng Thiên châu?

Thiên Châu là trung tâm của Thiên Nguyên đế quốc, kinh đô của Thiên Nguyên đế quốc ngay tại Thiên Châu, mà bát đại châu khác, toàn bộ do người của gia tộc Hiên Viên trấn thủ. Hiện tại tứ đại châu đồng thời khởi binh, chẳng lẽ là muốn đòi lại công đạo cho Hoàng đế của Hiên Viên đế quốc sao?

Có thể giết chết một Võ Thánh, hơn nữa còn là một Vũ Thánh nắm giữ quyền lực cường đại nhất trên đời, ngoại trừ người của mình ra, còn ai có thể làm được?

Một vòng u ám thoáng hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ thiên hạ thật sự loạn sao?

Chương 2 trở về.

Từng đợt gió mát thổi tới, mang đi khô nóng lạnh, tựa hồ báo hiệu mùa thu đến, thế nhưng toàn bộ Vân Kinh Thục Vân Quốc lại không có một loại mùa thu hiu quạnh nào, đặc biệt là những binh sĩ đi tới lui trên đường phố, từng người tinh thần phấn chấn, trong cơ thể càng tràn ngập sức sống bừng bừng, tựa như phượng hoàng sắp niết bàn sống lại kia...

Thiên hạ đại loạn, đây là cơ hội trời ban ban cho Lạc Tiêu Phong sao? Thiên Nguyên đế quốc hùng bá một phương, gia tộc Hiên Viên hiện nay là đệ nhất đại gia tộc, không có bất cứ lực lượng nào có thể dao động được đế quốc này, vậy nội bộ thì sao?

Thời điểm nội bộ Thiên Nguyên đế quốc phát sinh náo loạn, cũng chính là lúc toàn bộ thiên hạ phát sinh dao động...

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng chỉ dựa vào điểm này, Thiên Nguyên đế quốc sẽ lâm vào trong tai nạn, nhưng bất kỳ một sợi dây dẫn lửa nào, đều có khả năng là đốt cháy trận chiến này...

Không nói thêm điều gì với Lâm Hiếu Nghi, để cho hắc dẫn đám người Hắc Minh Thi Hiên vào trong phủ trước, còn hắc thì đi về phía vương cung...

Lần này mình thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, mặc dù tổn thất thảm trọng theo Vân Vệ đi theo mình, cơ hồ toàn quân bị diệt, nhưng cuối cùng vẫn lấy được Bạch Liên Kiếm Điển, hơn nữa bộ phận cuối cùng của Vân Vệ đã chết trong phục kích, tin tức này đại biểu cho điều gì, nói vậy Lạc Tiêu Phong hẳn đã hiểu...

Xe ngựa đi thẳng tới cửa vương cung, đã có thái giám chờ ở cửa cung, chắc Lạc Tiêu Phong đã biết hắc đến, tự mình phái người đến nghênh đón. Nhưng khi nhìn thấy lão thái giám đứng ở cửa, Diệp Tĩnh Vũ lại hơi kinh hãi, hắc thật sự không

ngờ, Lạc Tiêu Phong lại phái đầu lĩnh thái giám trong cung tới nghênh đón mình...

Nhan Luân, kiêm nhiệm chức đại tổng quản trong cung, chương quản tất cả cung nữ thái giám trong cung, là một thái giám có quyền lực lớn nhất. Đương nhiên, ngoại trừ Nam Phong Vân đi theo bên cạnh Quốc chủ...

Bất quá Nam Phong Vân đã sớm mặc kệ chuyện trong cung, tất cả Nhan Luân vẫn là một thái giám quyền lực lớn nhất...

“Nhan công công, sao có thể để ngài tự mình tới đón...” Mặt mũi Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vẻ kính hỉ đi tới, rất bí ẩn đưa lên một chồng ngân phiếu lớn...

“Ha ha, tướng quân lập được công lao hãn mã cho bệ hạ, bệ hạ đặc biệt bảo ta đến đây dẫn tướng quân vào cung, tướng quân cần gì khách khí...” Nhan công công vừa nói vừa khách khí, nhận lấy ngân phiếu mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới, trên mặt nở hoa...

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy vui mừng, dạng vui mừng này không chỉ là ngân phiếu Diệp Tĩnh Vũ đưa cho bọn họ, mà là lúc Diệp Tĩnh Vũ nhìn bọn họ, trong mắt không có xem thường, không có hiên mị, chỉ là bình đẳng bình thường nhất...

Đúng vậy, Nhan Luân có thể ngồi lên chức Đại tổng quản trong cung, nhân lực người khác lợi hại tới mức nào chứ, đương nhiên cũng nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc là người ra sao, hẳn hoàn toàn đối đãi như người bình thường...

Đây là Nhan Luân, thậm chí tất cả thái giám đều rất kỳ vọng, bởi vì thiếu thứ kia, bọn họ đã trở thành nô tài, trở thành quái vật bất nam bất nữ. Bất luận là ai, ánh mắt nhìn về phía bọn họ đều tràn đầy khinh bỉ, đặc biệt là những thần tử triều đình kia, luôn xem thường bọn họ, cho dù những ngoại thần ngày ngày đều nịnh nọt mình, mặt mũi tràn đầy cung kính, trong lòng bọn họ vẫn xem thường đám người mình...

Trong lòng Nhan Luân biết rõ, dù sao trong thời đại này, bọn họ trời sinh đã là nô tài, là hoạn nhân bị người xem thường...

Cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ mới cho bọn họ ánh mắt bình đẳng, điều này làm cho Nhan Luân rất là khoan khoái trong lòng. Hơn nữa địa vị của Diệp Tĩnh Vũ trong lòng Quốc chủ, thái độ của Nhan Luân đối với Diệp Tĩnh Vũ càng thêm hòa ái...

Hai người cứ như vậy hàn huyên một hồi rồi đi vào trong vương cung, đi thẳng tới ngự thư phòng của Lạc Tiêu Phong...

Nhan Luân rất cung kính mở cửa Ngự Thư Phòng cho Diệp Tĩnh Vũ, đợi Diệp Tĩnh Vũ đi vào, lại cung kính đóng lại. Đương nhiên, đây không phải là cung kính với Diệp Tĩnh Vũ, mà là cung kính với vị quân chủ trong phòng...

Diệp Tĩnh Vũ đi vào Ngự Thư Phòng, liền thấy Lạc Tiêu Phong ngồi ở phía trước ngự bàn, đang nhìn chăm chăm vào một tấm bản đồ đặt trên bàn, mà Vân Công Công thì cong người đứng phía sau hắn, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiến đến, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng lộ ra ý cười thản nhiên...

Lạc Tiêu Phong lúc này cũng ngẩng đầu lên, xem ra là Diệp Tĩnh Vũ hơn một tháng không gặp, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ...

“Thần, bái kiến bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ đi tới, ôm quyền hành lễ với Lạc Tiêu Phong...

“Mời ái khanh lên, lần này ái khanh đi xa tới Bạch Vân Sơn, kết quả như thế nào?” Lạc Tiêu Phong cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng nói...

Hiện tại Thiên Nguyên Đế Quốc nội loạn, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất, nhưng thực lực bản thân hắn chỉ dừng lại ở cảnh giới Võ Thánh, muốn dựa vào chút thực lực này lấy được chỗ tốt trong trận náo động này, thật sự không dễ dàng, cho nên hắn nhất định phải mau chóng tăng thực lực của mình lên...

“Bệ hạ hồng phúc...” Diệp Tĩnh Vũ trong miệng nói, lấy từ trong ngực ra quyển Bạch Liên Kiếm Điển đã chuẩn bị từ sớm, thần sắc cung kính đưa tới. Nam Phong Vân đã sớm tiến lên một bước, nhận lấy quyển bí tịch kia, dâng lên cho Lạc Tiêu Phong...

Tiếp nhận quyển Bạch Liên Kiếm Điển này, Lạc Tiêu Phong chỉ mở ra xem một chút, liền biết đây là quyển thật, sắc mặt không khỏi vui vẻ. Cuối cùng bí tịch này đã được mình hoàn chỉnh đạt được, chỉ cần cảm ngộ, đột phá Võ Thánh hẳn không phải việc khó...

“Diệp ái khanh, lần này ngươi lập được đại công, ngươi muốn ban thưởng gì...” Lạc Tiêu Phong vui mừng trong lòng ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Tĩnh Vũ đứng cách đó không xa, vui vẻ nói...

“Vì bệ hạ công hiến sức lực, là bổn phận của thần, không dám yêu cầu ban thưởng gì xa vời, chỉ là...” Diệp Tĩnh Vũ không nhẫn mặt cùng một chỗ?

“Chỉ là cái gì?” Lạc Tiêu Phong nhướn mày, nhàn nhạt nói...

“Chỉ là lần này tiến vào Bách Táng cốc, tổn thất rất nặng nề, thật vất vả mới mang các huynh đệ trở về, trên mặt đất lại gặp phải đội ngũ mấy trăm người tập kích...” Diệp Tĩnh Vũ kể lại toàn bộ chuyện mình bị tập kích ở hạp cốc, đương nhiên đã bớt đi chuyện Huyết Hằng Chí ra tay, chỉ nói là bỏ ra cái giá cực lớn mới giết chết được người phục kích mình...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ kể lại xong, lông mày Lạc Tiêu Phong nhíu chặt lại, tuy Diệp Tĩnh Vũ không nói rõ nhưng hẳn không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết ở Ninh Thiên quận có thể điều động một đội ngũ mấy trăm người, thực lực của một tông sư cũng chỉ có một người làm được...

“Ái khanh chớ lo lắng, trăm, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho ngài. Tuy nhiên chuyện này liên quan quá rộng, lại không có đủ chứng cứ, ngược lại không tiện làm...” Trầm tư một lát, Lạc Tiêu Phong từ tốn nói...

“Có những lời này của bệ hạ, những huynh đệ đã chết kia cũng sẽ an tâm, vì thần đã tạ ơn bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ lại thi lễ...

Chương 223 hạnh phúc.

Lạc Tiêu Phong lại sững sốt, đây là lời gì, chẳng lẽ trẫm không đòi lại công đạo thì bọn họ sẽ không yên lòng hay sao? Bọn họ chính là con dân cô độc, hy sinh vì cô là được cái gì?

Bất quá hiển nhiên Lạc Tiêu Phong cũng biết Diệp Tĩnh Vũ là dạng người gì, cũng không có ý trách cứ, ngược lại mở miệng nói ra: “Ha ha, ái khanh có thể thương tiếc thuộc hạ như thế thật sự là phúc phận của Thục Vân Quốc ta a. Lần này người lập công lớn, bất quá công lao này cũng không dễ phân phong tước vị. Người bây giờ cũng đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, cô có bộ tâm pháp luyện công của mình, người cầm đi tham khảo, hy vọng người có thể sớm ngày đột phá cảnh giới Tông Sư...”

“Đa tạ bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ lại thi lễ một cái, nhưng trong lòng lại không để ý chút nào, tâm pháp này đối với người khác mà nói, có lẽ rất quý giá, thậm chí rất trọng yếu, nhưng đối với hắn mà nói, căn bản không là gì cả, dù sao, thực lực hiện tại của hắn đã có thể đối kháng được với đại tông sư...

Bất quá trên mặt hắn vẫn lộ ra thần sắc kinh hỉ, nói thế nào thì đây cũng là tâm pháp được quốc chủ khâm ban tặng, vinh quang rực rỡ này tại trên dưới Thục Vân quốc, không có một ai...

Nhìn thấy thần sắc kinh hỉ của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong mỉm cười gật đầu. Dưới cái nhìn của hắn, mình truyền tâm pháp trọng yếu này cho Diệp Tĩnh Vũ, hắn nhất định sẽ vô cùng cảm kích...

Đương nhiên, ngoại trừ bộ tâm pháp này, Lạc Tiêu Phong còn đề thiết quân của Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị mở rộng quân đội, tuy nói vì tìm kiếm Bạch Liên kiếm diễm, hắn kiêm nhiệm chức Thiên hộ, nhưng dù sao hắn cũng là đại tướng quân mà mình khâm ban, nếu quân đội trong tay chỉ có mấy ngàn người, vậy cũng không còn gì để nói...

Huống hồ hôm nay, Thiên Nguyên đế quốc đại loạn, không chỉ có thiết quân muốn mở rộng quân đội, Thục Vân Quốc là tứ đại quân đoàn, cùng với Âm Ảnh Quân, toàn bộ đều đang mở rộng quân đội. Lạc Tiêu Phong có dã tâm, càng có dũng khí thực hiện dã tâm của mình, cho nên hắn nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng cho đại loạn sắp đến...

Thiết quân mở rộng quân đội, đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói tự nhiên là tin tức tốt nhất, so với ban thưởng gì đó còn trọng yếu hơn, rất là vui mừng cảm tạ Lạc Tiêu Phong, cứ như vậy lui khỏi ngự thư phòng...

Nhan công công đứng ngoài cửa ngự thư phòng, thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra, mặt mũi mỉm cười chào hỏi Diệp Tĩnh Vũ, lại kiên trì đưa Diệp Tĩnh Vũ ra khỏi cung, lại bị Diệp Tĩnh Vũ uyển chuyển cự tuyệt. Nói đùa, đối phương tốt xấu gì cũng là tổng quản đại nội, tới tiếp đón mình đã là rất nể mặt rồi, nếu lại tiễn mình xuất cung, vậy cũng quá không được rồi...

Trong lòng vui mừng đi vào trong cung, trong đầu nghĩ đến chuyện mở rộng quân, trong tay mình bây giờ có nhiều bí tịch như vậy, chỉ cần chọn lựa một đám thuộc hạ trung thành, hắn tin tưởng, hắn hoàn toàn có thể chế tạo một nhánh quân đội mạnh nhất đại lục Đâu Hồn, đến lúc đó toàn bộ bốn đại quân đoàn Phong Vân Lôi Điện đều đứng cạnh nhau...

Đương nhiên, đây là một quá trình trường kỳ, Diệp Tĩnh Vũ không nóng nảy, cũng không lo lắng...

Về phần chi tiết tin tức bên kia của Thiên Nguyên đế quốc, nếu Lạc Tiêu Phong không nói, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có khả năng đi hỏi, ngược lại đây là vấn đề của hắn, không phải vấn đề của mình...

Trên đường đi, con mắt không ngừng liếc về phía những cung nữ dáng người uyển chuyển, hình dáng xinh đẹp, không thể không nói, mặc dù Quốc chủ khá mệt mỏi nghề nghiệp, nhưng mỗi ngày có nhiều mỹ nữ hầu hạ như vậy, cuộc sống này thật sự hạnh phúc sao?

Bây giờ mình cũng coi như là đại tướng quân rồi, có cần ở trong phủ nuôi nhiều một chút mỹ nữ không?

Cho dù không làm gì thêm, cho dù không làm gì, nhưng muốn nhìn xem có phải dễ dàng hơn không?

Vừa nghĩ tới mỹ nữ, Diệp Tĩnh Vũ liền nghĩ ngay tới thời điểm ở sơn lâm hôm đó, thân hình uyển chuyển của Công Tôn Hương, có lẽ mình nên khắc phục bệnh trạng sợ hãi rần cáo biệt thời đại xử nam rồi nhỉ?

“Lá cây nhỏ, người đứng lại cho ta...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ vẩn vơ, phía sau bỗng nhiên vang lên một hồi thanh âm thanh thúy, toàn thân không khỏi run lên...

Lạc Linh Nhi xoay người, chỉ thấy Lạc Linh Nhi mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt chống nạnh, vẻ mặt tức giận đứng dưới hành lang, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào mình...

“Bái kiến công chúa...” Nơi này là Vương Cung, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không trực tiếp xưng hô tước danh của Lạc Linh Nhi, bất quá thấy bộ dáng tức giận của nàng, lại có chút buồn cười, chỉ bất quá không rõ vì sao nàng lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ nàng có thể nhìn thấu tâm sự của mình sao?

“Trong lòng người còn có công chúa là ta sao?” Lạc Linh Nhi hờn dỗi nói...

“Công chúa đang nói gì vậy? Trong lòng tại hạ, công chúa như vàng trắng sáng mênh mông, luôn luôn sáng tỏ trong lòng tại hạ quan, làm sao có thể không có công chúa chứ?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị...

“Thật sao?” Lạc Linh Nhi vẻ mặt không tin... Lần này Diệp Tĩnh Vũ đi, chính là hơn một tháng, mà Lạc Nhược Phong lại vì nguyên nhân Thiên Nguyên đế quốc, nên đáng giá bốn phía chiêu binh, cũng không có thời gian bồi tiếp nàng, những ngày này tới, quả thực sắp làm cho nàng buồn chết rồi, thật vất vả nghe được tin tức Diệp Tĩnh Vũ trở về, nào ngờ tên này cũng không phải người tới báo cho mình...

“Hắc hắc, công chúa tâm sáng như gương, tĩnh vũ cho dù có thiên đại lá gan lừa gạt công chúa, cũng không lừa được...” Diệp Tĩnh Vũ ngữ khí ôn hòa, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn...

“Hừ, ta cũng chẳng thèm quan tâm ngươi là thật hay giả, bản công chúa đã lâu không xuất cung, bây giờ ta muốn ngươi dẫn ta ra khỏi cung chơi đùa...” Lạc Linh Nhi không để ý đến lời tăng bốc của Diệp Tĩnh Vũ, nói rất trực tiếp...

“A, làm sao thành công được, công chúa chính là kim chi ngọc điệp, bây giờ ngoài cung nguy cơ trùng trùng điệp điệp, lúc này...”

“Ta mặc kệ, nếu ngươi vẫn là lá cây nhỏ của ta, hôm nay nhất định phải đưa ta ra khỏi cung... Ta muốn ăn vịt nướng...” Lạc Linh Nhi căn bản không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, trực tiếp ngắt lời, hơn nữa thái độ kiên định, không thể cự tuyệt...

Cả người Diệp Tĩnh Vũ thoáng sửng sốt, trong đầu cẩn thận hồi tưởng lại câu nói kia của Lạc Linh Nhi. Nếu như ngươi vẫn là lá cây của ta, thì từ lúc nào thì lá của ta đã biến thành lá cây của nàng rồi?

Chẳng lẽ trong lòng nàng đã biết tâm tư của mình, đồng thời tiếp nhận mình?

Nghĩ đến đây, trái tim Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy bỗng bồng bềnh bay lên...

“Công chúa yên tâm, chuyện này cứ để cho ta...” Nhìn đôi mắt to long lanh của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết từ chối là vật gì...

Một canh giờ sau, tất cả thực khách lầu hai phồn hoa nhất Vân Mãn Lâu đều thấy một cảnh tượng cực kỳ quý dị...

Một thiếu nữ mặc trang phục hoa lệ, dáng dấp cực kỳ khả ái, vừa nhìn đã biết là thiếu nữ khuê phòng lớn đang nằm sấp trên bàn, hoàn toàn không để ý hình tượng là vịt nướng mỹ vị trên bàn, trên tay, ngoài miệng tất cả đều là dầu, bên cạnh còn đặt một đồng xương không mang theo chút bột thịt nào...

Đây là loại quý dị nào, đây là rung động cỡ nào. Ngắm lại cũng đúng, một thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt khả ái, lại giống như một con quái vật ăn như hổ đói, so sánh mãnh liệt như vậy thực sự quá chấn động. Cũng chỉ có một người, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong nụ cười còn mang theo hạnh phúc khó có thể đè nén...

hứa hẹn thứ hai mươi hai.

Lạc Linh Nhi ăn từng ngum lớn như vậy, bờ môi toàn là dầu trơn bóng loáng dị thường, lại thêm bờ môi của nàng vốn rất hồng nhuận phơn phớt, nhìn qua giống như được bôi một lớp mỡ lên môi vậy...

Mà con mắt to tròn của nàng, cũng chỉ nhìn chăm chăm vào chân vịt trong tay, không có cái gì khác, bất kể là ánh mắt kinh ngạc chung quanh, hay là ý cười nhàn nhạt của Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ cũng không sánh bằng chân vịt trong tay...

Lạc Linh Nhi thân là công chúa, lại không hề cố kỵ hình tượng của mình, làm ra sự tình nhục nhã nhận bực này, tất nhiên sẽ khiến quan viên phải khâm phục, buộc tội. Dù sao, việc này đã làm tổn hại đến hình tượng Vương gia, bất kỳ quan viên nào cũng không có khả năng ngồi yên không khuyên...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm, cái gì mà mặt mũi triều đình, hình tượng Vương gia gì đó đều không liên quan gì tới hắn, chỉ cần Lạc Linh Nhi vui vẻ, chỉ cần Lạc Linh Nhi muốn làm gì hắn đều sẽ bảo vệ nàng...

Trước kia, có lẽ hắn không có thực lực như vậy, nhưng hiện tại bên cạnh đã tụ tập nhiều người có thể chống lại được thực lực cường đại của Vũ Thánh, hắn có tự tin như vậy...

Thậm chí, chỉ cần Lạc Linh Nhi nguyện ý, hắn dám tiến cung diện thánh cầu hôn...

“Lá cây nhỏ, sao ngươi không ăn vậy? Mùi vị này dường như ngon hơn trước đây nhiều nhỉ? Ném thử...” Diệp Tĩnh Vũ còn đang sững sờ, Lạc Linh Nhi bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm ôn nhu, nào còn có một chút ngang ngược trong cung, xem ra oán khí trong cung đều theo chân vịt của cái bàn lớn này phát tiết ra ngoài...

Mà nàng thì trực tiếp đem chân vịt mình gặm hết một nửa đưa tới bên miệng Diệp Tĩnh Vũ, không chút nào cảm thấy lý lẽ

này không hợp. Nếu những quan viên khác, cho dù là danh tướng Tiêu Canh, vào lúc này cũng không dám cắn chân vịt này, không phải ghét bỏ, đồ công chúa ăn qua, không biết bao nhiêu người tranh nhau muốn ăn, mà là bọn họ không dám...

Dù sao, đôi phương cũng là công chúa đường đường, nếu quả thật làm như vậy thì làm sao để cho Vương gia giữ thể diện chứ?

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm, nhìn chân vịt đưa tới, trong lòng của hắn hiện ra một trận ngọt ngào, cái này có tính là đơn giản giới thiệu nàng hay không đây?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi liếc mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của Lạc Linh Nhi, chỉ cảm thấy như muốn ăn tươi nuốt sống, hận không thể tiến lên hung hăng cắn một miếng...

Đương nhiên, hắn cũng chỉ cắn một cái, nhưng không phải là cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Linh Nhi, mà là cái chân vịt chỉ còn lại một nửa...

Nếu để người ta nhìn thấy cảnh tượng này, vậy mà thấy được công chúa đường đường cho một nam tử ăn, lại không biết sẽ gây ra oanh động lớn đến mức nào. Nhưng hiển nhiên thực khách tầng một căn bản chưa từng thấy Lạc Linh Nhi, cũng chưa từng thấy Diệp Tĩnh Vũ, nào biết được thân phận của bọn họ, chỉ là cảm thấy hai tiểu tình nhân dưới ánh mặt trời ban mai này tán tình thật sự quá mức nhẹ nhàng...

Cũng may, tuy Thục Vân quốc thuộc về phía Nam của Trung Nguyên, tới gần Nam Hoang Man Lâm, nhưng dân phong coi như đã mở ra, cũng không nói thêm gì, chỉ là hơi kinh ngạc Lạc Linh Nhi ăn nhiều mà thôi...

Cắn một miếng đùi vịt thơm ngào ngạt, thịt kia mềm mà không nóng, béo mà không ngấy, miệng cảm giác rất tốt. Quan trọng nhất là, không dễ dàng, bờ môi Diệp Tĩnh Vũ đụng vào bàn tay trắng nõn của Lạc Linh Nhi, trong lòng không khỏi đắc ý...

Ta đây có tính là một thân Phương Trạch không đây?

Bất quá Lạc Linh Nhi tựa hồ cũng không biết Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ cái gì, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngậm chân vệt lại, lại từ trên bàn cầm lên một khối, nhưng không biết có phải ăn quá no hay không, chỉ cắn một miếng rồi sau đó ăn không nổi...

Sau đó dùng con mắt ngậm nước nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ: “Lá cây nhỏ, ta ăn không hết rồi, lát nữa chúng ta đi đâu chơi đây?”

“A...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ vẫn cắn chặt răng, có chút mơ hồ không rõ, nhưng cũng biết kỳ thật sắc trời quá muộn, cũng nên đưa Lạc Linh Nhi trở về Vương Cung rồi, nếu không ai biết vị trong cung kia sẽ nghĩ gì?

“Bây giờ sắc trời không còn sớm, hay là sớm trở về cung đi...”

“Thế nhưng ta không muốn trở về...” Lạc Linh Nhi vừa nghe thấy hồi cung, lại dùng sức lắc đầu một cái, nàng đã bị giam trong cung hơn một tháng, thật vất vả mới có thể đi ra, nào chịu cam tâm cứ như vậy trở về...

“Thế nhưng mà...”

“Túy ca ca... Ta thật sự không muốn trở về mà...” Ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết lời, Lạc Linh Nhi đã không để ý tới mỡ trên tay, trực tiếp kéo cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng lắc lư, còn nhỏ giọng gọi Tĩnh ca ca...

Vừa nghe được thanh âm nũng nịu này, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác xương cốt của mình sắp rã rời, lại nhìn thấy nàng tràn ngập u oán, đáng tiếc, cặp mắt to, đâu còn có thể nói ra nửa chữ không...

Kể từ đó, ăn xong một bữa tiệc lớn, hai người rời khỏi Vân Mãn Lâu, tựa như một đôi nam nữ bình thường đi trên đường lớn...

Cùng đi dạo phố, cùng nhau mua đồ, cùng một chỗ cò kè mặc cả với các tiểu thương...

Bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Lạc Linh Nhi đều chưa từng vui vẻ như hôm nay. Cô sinh hoạt trong vương cung từ nhỏ, tuy do quan hệ giữa Tam ca nên thường xuyên xuất cung, nhưng có

lần ra khỏi cung không phải là đi theo một đám thị vệ, nào ngờ hôm nay lại tận hứng như vậy...

Không ai biết rõ thân phận của nàng, không ai đến quấy rầy nàng. Không ai ép nàng trở về, tất cả mọi thứ đều được tự do. Giờ phút này, nàng giống như chim chóc thoát khỏi lồng giam, không bao giờ muốn trở lại cung giam cầm nàng nữa...

Lúc này, mặt trời đã lặn về phía tây, rất nhiều cửa hàng trên đường đã bắt đầu đại dương, dù sao thế giới này còn không có đèn điện, dân chúng cuộc sống ban đêm cũng không phong phú như vậy, ngoại trừ sinh sôi nảy nở hậu đại ra, thật sự không có gì quá mức phong phú cả, nghĩ đến đây cũng là một yếu tố nhân khẩu tăng lên kịch liệt...

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ sẽ không quan tâm đến điều này, lúc này, hắn và Lạc Linh Nhi đang ở trên một gò núi nhỏ cách đó không xa, cứ như vậy ngồi ở trên một tảng đá lớn, nhìn ánh chiều tà dần dần hạ xuống...

Hắn chỉ lo lắng trong cung có phản ứng gì. Lần này hắn lạng lẽ mang Lạc Linh Nhi ra ngoài, nhưng là trốn trong cung, đây cũng là dưới tình huống thực lực của hắn tăng lên nhiều. Chỉ có lúc này là hắn có mười phần tự tin bảo vệ an nguy của Lạc Linh Nhi...

Nhưng cho dù như thế, công chúa mất tích lâu như vậy, trong cung chắc cũng biết được, nếu còn không trở về, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì...

Dù sao, Lạc Tiêu Phong mặc dù đối với mình rất dung túng, nhưng nếu cứ như vậy không được sự đồng ý của hắn liền bắt cóc nữ nhi của hắn, nói không tức giận thì tuyệt đối không có khả năng, ai biết được sau khi hắn thật sự tức giận, còn có bản khoản những thứ khác hay không...

Nhìn Lạc Linh Nhi bên cạnh sắc mặt có chút mệt mỏi, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, Diệp Tĩnh Vũ há to miệng đang muốn nói gì đó, lại thấy Lạc Linh Nhi bỗng nhiên xoay người lại, một đôi mắt to long lanh nhìn chằm chằm vào cặp mắt của mình...

“Sao lại thế? Linh Nhi?” Đây là ở bên ngoài cung, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ không cần gọi nàng là công chúa, mà hắn

lại càng hiếu kỳ vì sao Lạc Linh Nhi lại đột nhiên dừng lại...

“Lá cây nhỏ, ngươi thích ta không?” Lạc Linh Nhi nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Tĩnh Vũ, đột nhiên mở miệng nói...

Ngươi thích ta không? Câu nói đơn giản tới mức nào, một câu nói thẳng thắn đến mức nào, một câu nói ngọt ngào như thế...

Diệp Tĩnh Vũ đã từng mơ tưởng rất nhiều hình ảnh mình thổ lộ giống như Lạc Linh Nhi, có thể nàng đang do dự, có lẽ nàng sẽ bày ra một bộ dáng ngượng ngùng, âm thầm gật gật đầu, có thể nàng giận đến mức lườm mình một cái, sau đó nói không biết, cũng có thể sẽ tràn đầy xấu hổ nói cho mình biết. Thế nhưng hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày Lạc Linh Nhi lại nghiêm túc vì vấn đề này như vậy...

Thích, phi thường thích, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng điên cuồng kêu gào, trong miệng đang muốn nói, lại bị Lạc Linh Nhi nói tiếp một câu, thiếu chút nữa bị nghẹn một hơi...

“Nếu như ngươi thích ta, vậy dẫn ta bỏ trốn đi...” Lạc Linh Nhi nhìn Diệp Tĩnh Vũ, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm túc...

Thế nhưng mặt mũi Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy trắng bệch, cả kinh đến trắng bệch...

Bỏ trốn, một từ ngữ còn rất trẻ tuổi, ngữ điệu tràn ngập lãng mạn...

Kiếp trước mặc dù mình chưa từng trải qua chuyện bỏ trốn này, nhưng cũng đã xem qua những câu chuyện bỏ trốn kia. Đối với những nam nữ bỏ trốn kia luôn tràn đầy kính nể, thế nhưng có đánh chết hắn cũng không tin mình sẽ có một ngày như vậy. Thế nhưng hiện tại không chỉ đến đây, hơn nữa đối tượng bỏ trốn với mình còn là một công chúa, vấn đề này có thể rất lớn...

Nếu như vị trong cung kia biết mình mang theo con gái của mình bỏ trốn, sẽ làm ra chuyện gì? Có phát tài không công bằng, tìm kiếm mình khắp thiên hạ hay không?

Đương nhiên, đây còn không phải vấn đề mà Diệp Tĩnh Vũ đang nghĩ, bây giờ hắn lại nghĩ Lạc Linh Nhi sẽ nói ra những lời như vậy?

“Hừ, nhìn bộ dáng của ngươi, nhất định là không thích ta...”
Đầu Diệp Tĩnh Vũ còn chưa khôi phục tinh thần, giọng nói của Lạc Linh Nhi đã truyền đến, tiếp theo định đứng dậy rồi đi...

“Ta thích, ai bảo ta không thích, ta thích ngươi...” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới khôi phục tinh thần, đi đâu quản những vấn đề khác, một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi, trên đại tỷ, tuy rằng người rất ít, nhưng dám nắm cổ tay công chúa, phỏng chừng cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ dám làm...

“Ngươi thích ta cái gì?” Lạc Linh Nhi lại không để ý đến Diệp Tĩnh Vũ đang nắm bàn tay nhỏ bé của mình, dù sao cũng không phải là chưa từng bị hấn dẫm qua, mà là vẻ mặt tò mò hỏi...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, hấn biết mình thích Lạc Linh Nhi, cũng hiểu được mình thích Lạc Linh Nhi, nhưng rốt cuộc mình thích nàng ở chỗ nào? Tính cách nàng hồn nhiên? Nàng đáng yêu? Nàng thiện lương? Hay là nói những thứ này đều thích? Diệp Tĩnh Vũ có chút không rõ ràng lắm...

Hấn chỉ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi, chỉ lo nàng cứ thế biến mất...

“Hi hi, ngươi đừng nói với ta là thích không cần lý do nha?”
Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói xong, Lạc Linh Nhi đã đem cái cơ tốt nhất của hấn chặn lại...

Đúng vậy, nhiều khi, thích là không cần lý do, đây là cái có mà kẻ dối trá tự xưng là Tình Thánh tìm cho mình. Diệp Tĩnh Vũ đã sớm hiểu ra, đây con mẹ nó chỉ là một câu tán gẫu, trên thế giới này có lẽ có rất nhiều lý do không cần lý do, nhưng yêu một người, tuyệt đối là có lý do...

Ngươi có thể thích hình dạng của nàng, thích tính cách của nàng, cái nào đó thích cái kia, hoặc là thích cái kia của nàng...

Nói chung, bất luận nguyên nhân gì, điều này luôn có một lý do, nói ưa thích không cần lý do thường thường chỉ có hai loại người...

Một loại là căn bản không thích đối phương, đây chỉ là một loại lấy cớ...

Một loại là thích đối phương, nhưng không rõ thích đối phương nơi nào, cho nên cũng chỉ là một loại cơ...

Lấy cơ như vậy rất nhiều người đều biết dùng, hơn nữa vui mừng không thôi, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không có tác dụng gì, ngoại trừ việc bị Lạc Linh Nhi phá hỏng, nguyên nhân lớn nhất, là vì hắn thật sự thích Lạc Linh Nhi...

Đặc biệt là nhìn đôi mắt hồn nhiên kia, hắn liền nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, chính mình liền mất phương hướng trong đôi mắt không mang theo một chút tạp chất này...

Cũng từ lúc đó trở đi, hắn thật sự cảm nhận được nhịp tim đập nhanh hơn, cảm nhận được thứ đồ vật khó mà biểu lộ rõ, nhưng lại cực kỳ ngọt ngào...

Chúng ta thường gọi loại cảm giác đó là tình yêu đầu tiên...

Cho nên, chỉ chốc lát thế gian, Diệp Tĩnh Vũ liền nghĩ đến mình thích Lạc Linh Nhi cái gì?

Là hai mắt của nàng, là đôi mắt hồn nhiên không chút tạp chất của nàng, cũng từ trong đôi mắt này, mang ra sự lương thiện của nàng, sự hồn nhiên của nàng...

Tất cả những thứ này đều là thứ mà Diệp Tĩnh Vũ thích...

“Ta...”

“Ha ha, kỳ thật ngươi không cần nói ta cũng hiểu, ngươi thích con mắt của ta, thích tính cách của ta, thích tất cả của ta, đúng không?” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn nói chuyện, Lạc Linh Nhi lại một lần nữa mở miệng cắt ngang...

Diệp Tĩnh Vũ lập tức gật đầu nhẹ, lại lau mồ hôi trên trán, ngươi đã biết rồi, còn hỏi ta những thứ này làm gì?

“Vậy nếu có một ngày, ta không muốn ở trong cái lồng sắt cực lớn này, ngươi có nguyện ý mang ta rời đi không?” Lạc Linh Nhi ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ, rất nghiêm túc nói. Giọng nói của nàng lộ ra vẻ bất lực, bàng hoàng...

Nhìn đôi mắt hồn nhiên này, nhìn vẻ mặt bất lực bàng hoàng trên mặt nàng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, đau đớn kịch liệt...

Nữ hài ngậy thơ lãng mạn như vậy, nên sinh sống ở đồng dã vô câu vô thúc, không cần phải lục đục với nhau, không cần để ý tới chuyện lừa gạt giữa người và người khác, không cần để ý tới trần thế rườm rà, tất cả mọi thứ xung quanh nàng đều phải tràn đầy ánh sáng mới đúng, nhưng từ nhỏ nàng đã sinh sống trong vương cung hắc ám nhất...

cầu kết, âm mưu quỷ kế, luôn luôn không ngừng phát sinh bên cạnh nàng, trái tim của nàng hoàn toàn không có chút dơ bẩn, có thể ở trong hoàn cảnh như vậy vẫn bảo trì một mảnh ánh sáng, đây đã là chuyện không dễ, điểm quan trọng nhất, nữ tử thông minh như nàng, lại phải cả ngày sinh hoạt trong một mảnh hắc ám, cái này không dễ sao?

Tựa như một đóa hoa sen, mặc dù nước bùn không nhuôm, nhưng năm tháng trong nước bùn lại tàn nhẫn cỡ nào...

Không nói thêm gì, cũng mặc kệ Lạc Linh Nhi xuất phát từ trong lòng hay chỉ đùa một chút. Diệp Tĩnh Vũ cứ thế kéo Lạc Linh Nhi lại, ôm chặt nàng vào lòng mình...

“Chỉ cần ngươi nguyện ý, cho dù là lưu lạc thiên nhai, ta cũng sẽ bồi tiếp ngươi...” Một câu chân ngôn từ nội phủ truyền ra từ miệng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng rõ ràng lại bay vào trong tai Lạc Linh Nhi...

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp còn hơn cả mình của Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng Lạc Linh Nhi nở một nụ cười nhàn nhạt, toàn bộ thân thể tựa sát vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, là tùy ý, là tự nhiên, là ảm áp như vậy...

Nàng tin tưởng mỗi một câu nói của Diệp Tĩnh Vũ, giống như nàng tin tưởng hắn sẽ dẫn nàng đi...

Trời chiều ngã về tây, dặt tay hoàng hôn, hai thiếu niên lòng sinh tình cảm, cứ như vậy ở dưới hoàng hôn, lập ra hứa hẹn cả đời...

Mà một bóng người màu đen cách đó không xa đang đứng trên tường thành quan sát tất cả những thứ này...

Bang Kim Long thứ 224

Nhìn hai bóng người tựa sát vào nhau ở phía xa, Tiêu Canh chỉ cảm thấy trái tim của mình sắp bị xé nát ra, trong mắt hấn tràn đầy phần nộ, tràn đầy không cam lòng, tràn đầy khó hiểu. Hấn trước sau vẫn không rõ, vì sao Lạc Linh Nhi cùng nhau lớn lên với mình từ nhỏ, lại đối với gia hỏa du côn này rất được ưu ái, chẳng lẽ thân phận địa vị của mình, tài hoa của mình còn kém hấn sao?

Mấy ngày nay, hấn nghĩ hết các loại biện pháp tiếp cận Lạc Linh Nhi, thậm chí thỉnh thoảng lại lộ ra chút tâm tình của mình. Thế nhưng Lạc Linh Nhi mặc dù vẫn giống như trước kia cực kỳ thân thiết với hấn, thế nhưng không biết tại sao, hấn luôn cảm thấy trong thân thiết này lại có một tầng ý tứ xa cách. Cho đến hôm nay, cho đến hôm nay, thấy được nam nữ đang dựa sát vào nhau cách đó không xa, hấn mới biết vì sao...

Chẳng lẽ mình cứ thua như vậy sao? Chẳng lẽ mình cứ như vậy vĩnh viễn mất nàng sao?

Tiêu Canh không cam lòng, hấn thật sự không cam lòng...

Trời chiều cứ như vậy chiếu rọi trong đôi mắt của hấn, giống như hai ngọn lửa đang cháy hừng hực, thở dài một tiếng thật dài, Tiêu Canh quay người đi xuống tường thành, hấn không thể nhận thua, càng không thể làm gì, hấn nhất định phải làm gì đó...

Binh sĩ trên tường thành nhìn về phiên muện của Tiêu Canh đại tướng quân, trong lòng thoáng phát lạnh. Bọn họ thật sự không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Tiêu Canh đại tướng quân phiên muện như vậy, không cam lòng, bi thương như vậy, bọn họ càng không biết đôi nam nữ ở cách đó không xa kia chính là nguồn suối của Tiêu Dao...

Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi đương nhiên không biết sau lưng mình còn có một người đang thờ dài nhìn hai người mình. Bọn họ cứ như vậy tựa sát vào nhau, mãi cho đến khi trời chiều tà, Dư Thiên hoàn toàn biến mất ở phía chân trời...

Sắp đóng cửa thành rồi, mặc kệ hai người có nguyện ý hay không, bọn họ đều nhất định phải quay về. Thục Vân quốc tuy rằng dân phong nở rộ, nhưng nếu công chúa của một nước cứ như vậy một đêm không về, cho dù Lạc Tiêu Phong có cung chiều nàng, vì mặt mũi Vương tộc cũng sẽ trừng phạt nàng. Bất đắc dĩ, Diệp Tĩnh Vũ lặng lẽ đưa Lạc Linh Nhi về vương cung, còn bản thân hắn lại trở về trong phủ đại tướng quân...

Gia Cát hàng tử đã trở về từ lâu, nhưng đã trở thành người số một trong số tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong. Điểm này, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không nói thêm gì...

Lúc này phủ tướng quân tiến vào mấy vị cao thủ nhất lưu, lực lượng phòng vệ đạt tới đỉnh điểm, căn bản không cần lo lắng vấn đề thích khách, ngược lại Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng đã có ý định ban đêm thăm dò Bạch Vân Hầu phủ. Chỉ bất quá hôm nay mình vừa mới trở về thành, nếu Bạch Vân Hầu phủ xảy ra chuyện gì, bản thân cũng có chút phiền phức, đè nén sát ý trong lòng, trở lại gian phòng của mình...

“Thiếu gia...” Vừa mới trở lại phòng, ngoài cửa đã vang lên giọng nói của Lâm Hiểu Nghị...

“Vào đi...” Diệp Tĩnh Vũ gảy bắc đèn, khiến gian phòng sáng hơn một chút, trong miệng nhàn nhạt nói...

Cửa từ bên ngoài nhẹ nhàng mở ra, sau đó Lâm Hiểu Nghị mặc trường bào màu xanh cứ như vậy chui vào...

“Thiếu gia, chuyện ngài muốn ta làm ta đã làm xong, đây là tình báo điều tra được... Ngài nhìn xem...” Mặt mũi Lâm Hiểu Nghị tràn đầy vẻ cung kính, đưa một chồng tư liệu trong ngực cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, nhận lấy đồ vật mà Lâm Hiểu Nghị đưa tới nhìn một chút, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Đây là lúc hắn tiến về Bạch Vân Sơn phân phó Lâm Hiểu Nghị âm thầm làm việc, điều tra tình huống các đại bang bang

Vân Kinh, đối với quan viên Thục Vân Quốc mà nói, những tên lưu manh kia tự nhiên là sâu mọt cấp thấp nhất, không ai quan tâm đến sống chết của những người này, cũng không có ai để ý đến sự tồn tại của bọn họ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết rõ., Những người này sống ở tầng dưới cùng của xã hội, chỉ cần không chế tốt, sẽ có tác dụng rất lớn. Ít nhất ở phương diện tin tức, sẽ cung cấp đầy đủ tin tức cho Diệp Tĩnh Vũ, không đến mức để hấn ở Vân Kinh, lại như bịt kín lỗ tai...

Cho nên, hấn sớm có ý định thu phục Hắc Bang Vân Kinh, đương nhiên, thân là Đại tướng quân triều đình, lại chạy đi có quan hệ cùng bọn du côn lưu manh này, cái này trong mắt quan viên triều đình, tuyệt đối là một loại sỉ nhục, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm, hấn chỉ cần có lợi ích thực tế...

Ở toàn bộ Vân Kinh, hấn không có gia thế tiêu dao canh giờ, không có bối cảnh hùng hậu như Hoàng Phủ Nguyệt, thứ duy nhất hấn có thể dựa vào chính thực lực của mình, trừ điều đó ra, hấn không còn bất kỳ bình chương nào khác, vì cuộc sống tốt hơn, hấn nhất định phải không ngừng chế tạo lực lượng thuộc về chính mình...

Những tên du côn tầng thấp nhất sinh sống chính là đối tượng lựa chọn đầu tiên của hấn, dù sao, đây là mua bán không có vốn, hơn nữa cũng sẽ không khiến các quan viên trong cung chú ý đến chứ?

Trên trang giấy viết rất rõ ràng, Vân Kinh có vô số bang phái lớn nhỏ, nhưng lớn nhất lại chỉ có ba bang phái, theo thứ tự là Kim Long bang, Bạch Hổ bang, Thanh Long bang...

Rất tục, ba cái tên rất tục, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không để ý những thứ này, ngược lại ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Lâm Hiểu Nghị, nhàn nhạt nói: “Hiểu Nghị, có muốn làm đại ca Hắc Ám không?”

“A...” Lâm Hiểu Nghị sửng sốt, suy nghĩ của hấn cùng với đại đa số người trên thế giới này giống nhau, đều xem thường những tên lưu manh đầu đường ăn uống chùa, đối với thiếu gia đường đường đại tướng quân của mình, lại điều tra mấy cái hắc bang này rất khó hiểu, hôm nay nghe được thiếu gia của

mình muốn tự mình làm đại ca Hắc bang gì đó, lại càng là về mặt khó hiểu...

“Ha ha, đi mời Huyết tiên sinh, chúng ta ra ngoài đi dạo...”
Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến Lâm Hiểu Nghị có đồng ý hay không, chỉ cười nhạt một tiếng rồi đứng dậy trên ghế...

Lâm Hiểu Nghị sờ sờ ót mình, lại không biết Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc muốn làm cái gì, bất quá vẫn nên tranh thủ thời gian xoay người đi về hướng phòng của Huyết Hằng Chí. Nếu thiếu gia đã muốn mình làm cái gì, vậy mình cứ làm theo là được rồi...

Kinh Nam thành, sông bạc lớn nhất phố Kim Long, sông bạc Kim Long, lúc này chính là thời điểm khí thế ngất trời, không biết bao nhiêu con bạc đang đỏ bừng hai mắt, nằm sấp trước từng bàn cược, nhìn tiền bạc trên mặt bàn dồi tới dồi lui, nhưng tóm lại cũng không dồi tới trước mặt mình, ngược lại tiền bạc trong ngực mình không ngừng chảy ra ngoài...

Con mắt kia càng ngày càng đỏ, cược cược bị ép cũng càng lúc càng lớn, thế nhưng thua càng lúc càng nhanh, đến khi thua không còn thừa lại một phân nào, lúc này mới mặt mũi tràn đầy không cam lòng đi ra khỏi sông bạc...

Cũng có người cho dù là thua hết nhưng lại cả gan mượn lợi từ sông bạc, tiếp tục đổ vào trong đánh bạc, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thảm bại mà về...

Chỉ có rất ít người mặt mũi tươi cười thắng tiền, nhưng bọn họ vẫn không nở rời đi. Bởi vì phía sau sông bạc có một cái Kim quật tiêu cực lớn, nơi đó có cô nương xinh đẹp, có thân thể mê người nhất, bọn họ không nở rời đi, cũng không muốn rời đi, dưới sự dẫn dắt của gã sai vặt, xuyên qua hành lang, đi tới hậu viện, hung hăng đập tiền thắng lên người những cô gái kia.

lọ xúc Vương hai mươi hai, thứ hai mươi hai.

Nơi này, chính là đường khâu lớn nhất của Kim Long bang, mỗi ngày vô số tiền bạc theo con đường này không ngừng chảy vào trong ngực Kim Long bang chủ Kim Tiểu Long...

Có thể nói, phạm là đánh bạc tiền vào nơi này, mặc kệ vận khí tốt xấu, đều đừng mơ tưởng có thể chân chính thắng tiền bạc...

Thế nhưng đêm nay lại bất đồng, tại vị trí đại sảnh sông bạc, một thiếu niên mặc trường sam màu trắng sắc mặt hồng nhuận ngồi ở chỗ đó. Trước mặt hắn, đã trưng bày một đồng bạc trắng, phía dưới bạc còn đặt mấy chục tấm ngân phiếu lớn diện mạo xa xỉ...

Những thứ này, đều là tiền tài hắn kiếm được trong thời gian ngắn ngủi nửa canh giờ, hắn không chơi những cách đánh cược khác, cứ như vậy mà cược lớn nhỏ, liên tục ép hơn mười ván, vậy mà chưa từng thua một lần...

Tình huống kinh khủng như thế đã sớm kinh động đến Kim Tiểu Long ở hậu viện hưởng thụ...

Hắn cứ như vậy ngồi trong một gian phòng trên lầu hai, sắc mặt âm trầm nhìn về phía thiếu niên đang hô to gọi nhỏ dưới kia...

“Thật lớn lớn...” Phía trước bàn đánh cược đã sớm vây đầy những người xem náo nhiệt, rất nhiều người trong bọn họ đều đi theo thiếu niên đặt cược lên chữ lớn, bên kia lại không có một thỏi bạc nhỏ nào...

Lúc này Hà quan đã sớm mặt đầy mồ hôi lạnh, nhìn bạc trắng giá trị ít nhất vượt qua vạn lượng trước mặt, sắc mặt lão lúc này trắng bệch, hai tay đặt gắt gao vào nắp xúc xắc, căn bản không dám mở ra nữa...

Hôm nay hần đã thua mấy vạn lượng, trong nửa canh giờ này, thiếu niên trước mắt, mỗi một ván đều có thể chuẩn xác đoán trúng, mặc kệ mình động tay động chân thế nào, cuối cùng vẫn thua...

Ban đầu, còn có rất nhiều người không tin hần, cũng không có đặt chung một chỗ với hần, nhưng về sau, tất cả mọi người đều theo hần cùng ép, tiền đặt cược là càng lúc càng lớn, nhưng chính mình làm sao mà lắc chữ, làm sao động tay động chân, đều không thể đánh lại một ván, dù chỉ vên vện một ván...

Bây giờ trên mặt bàn đã có hơn ba vạn lượng bạc, đây cũng không phải là con số nhỏ nữa, cái này tương đương với thu nhập của sòng bạc nửa tháng, nếu ván này mình lại thua trận nữa, ông chủ kia không giết mình mới là lạ...

Hần không dám vạch trần nữa, hai tay gắt gao giữ chặt nắp, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra...

“Mở ra... Khai...” Đám cờ bạc chung quanh điên cuồng kêu gào, bọn chúng cho tới bây giờ không có khoái ý như hôm nay, cho tới nay đều là thua nhiều thắng ít, nhưng hôm nay, bởi vì tên thiếu niên này xuất hiện, khiến cho bọn chúng thắng rất nhiều, hơn nữa nhìn tình thế này, còn có thể tiếp tục thắng, cuối cùng có thể đem toàn bộ vốn đã thua trước kia của mình thắng trở về, nói không chừng còn có thể thắng chút bạc vụn, đi về phía sau hưởng thụ...

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, cho nên đều thúc giục Hà quan tranh thủ thời gian vạch trần...

Cuối cùng Hà quan không chịu nổi áp lực, một tay mở nắp, ba viên xúc xắc lần lượt là năm năm sáu, mười sáu điểm, lớn...

Lại thua... Cục diện này đã là bao nhiêu rồi, ba mươi? Hay là năm mươi? Hà quan nhớ không rõ, hần chỉ biết, hôm nay mình thua mấy vạn lượng bạc, mình chết chắc rồi...

“Cạch...” Thân thể không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp ngã ngồi xuống đất, ngất đi...

“Gia hỏa vô dụng, lôi lão tử xuống...” Kim Tiểu Long rút cuộc ngồi không yên, tự mình xuống lầu, hung hăng đá một

cước vào tên Hà quan kia, trong miệng mắng to một câu, lập tức có mấy tên đả thủ đi ra, kéo Hà quan đi về phía sau...

Mà Kim Tiểu Long lại trực tiếp đứng ở trước bàn đánh cược, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống thiếu niên xinh đẹp trước mặt kia...

“Tiểu huynh đệ, vận khí hôm nay không tệ nha?” Kim Tiểu Long ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói với thiếu niên đối diện...

“Ha ha, vận khí của ta luôn luôn không tệ...” Thiếu niên xinh đẹp cười nhạt, không thèm để ý đến vẻ uy hiếp của Kim Tiểu Long...

“Không biết tiểu huynh đệ có hứng thú đánh cược hay không? Một ván định thắng thua?” Kim Tiểu Long lạnh lùng nhìn thiếu niên trước mắt, rất là phần nộ nói...

“A? Một cách đánh cược như vậy sao?” Trên mặt thiếu niên xinh đẹp lộ ra vẻ tò mò, thân thể lại càng có chút dò xét về phía trước...

“Ta và người mỗi người một lần xúc xúc, xem ai là nhỏ nhất, người nhỏ nhất chính là người thắng cuộc, tiền đặt cược là mười vạn lượng, người có dám đánh cược hay không?” Kim Tiểu Long nhìn chăm chăm vào thiếu niên xinh đẹp, hung dữ nói...

“Mười vạn lượng?” Thiếu niên xinh đẹp lại khẽ nhú mày, sau đó bộp một tiếng, từ trong ngực móc ra một chồng ngân phiếu lớn, nặng nề đập lên mặt bàn, tính cả mấy vạn lượng bạc thắng được, trên trán tuyệt đối vượt qua mười vạn lượng...

“Tại sao không đánh cược, chỉ là không biết quý phương có thể lấy ra mười vạn lượng thôi sao?” Thiếu niên xinh đẹp nhìn Kim Tiểu Long, lộ ra ý cười...

“Người cũng quá coi thường Kim Long ta rồi...” Kim Tiểu Long lại phát phát tay, lập tức có người từ phía sau đi ra, đưa một cái hộp gỗ vào tay Kim Tiểu Long. Kim Tiểu Long nhẹ nhàng mở ra, bên trong vậy mà chứa đầy ngân phiếu, lớn nhất là một ngàn lượng, nhỏ nhất cũng có một trăm lượng, một đồng dày như vậy, tuyệt đối vượt qua mười vạn lượng...

Đột nhiên nhìn thấy ngân phiếu thật dày và đồng bạc trắng kia, tất cả mọi người xung quanh đồng thời hít vào một hơi khí lạnh...

Mười vạn lượng, một ván cược lại chính là mười vạn lượng, đây là tiền đặt cược lớn tới cỡ nào? Đây là có thể mua được sòng bạc này chứ?

Chẳng lẽ Kim Tiểu Long không sợ thua trận trong sòng bạc này sao?

Tất cả mọi người nín thở, bọn hắn cứ như vậy lẳng lẳng nhìn ngân phiếu cùng ngân lượng trên bàn, sợ chính mình sơ sẩy một cái, ảnh hưởng đến sự phát huy của hai người. Nếu đối phương thua trận mười vạn lượng, ai biết có thể nổi điên phát tiết lửa giận lên đầu mình hay không...

“Người tới trước đi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn lên hộp bạc, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Hồn Sư đã là cảnh giới Linh Hiên, hoàn toàn có thể dựa vào niệm lực khống chế xúc xúc lớn nhỏ, lại có Luân Hồi chi nhãn nhìn thấu bản nguyên, nếu như còn thua như vậy, chỉ bằng mình lau cổ cho rồi, cho nên, nụ cười trên mặt hắn tự tin như vậy...

Kim Tiểu Long lạnh lùng nhìn thiếu niên trước mắt. Hắn không rõ vì sao đối mặt với mười vạn lượng mặt mũi, hắn còn có thể bảo trì tự tin như hiện tại? Chẳng lẽ hắn không để ý chút nào tiền bạc này sao? Hay là hắn biết rõ mình tuyệt đối sẽ thắng?

Thế nhưng mình là ai chứ, chính là đầu rôi vương nổi tiếng nhất Vân Kinh, từ lúc ba tuổi đã chơi xúc xúc, chơi nhiều năm như vậy, ai có thể là đối thủ của mình chứ?

Kim Tiểu Long trong lòng cũng rất tự tin, sau khi nghe Diệp Tĩnh Vũ nói xong câu đó, liền cầm ống trúc chứa xúc xúc lên lắc lư, chỉ thấy thần sắc hắn nghiêm túc, thủ pháp cực kỳ thuần thục, ống trúc phát ra thanh âm cộc cộc...

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai tay của hắn, trong mắt tràn ngập vẻ thán phục, tốc độ đồ xúc xúc này cũng quá nhanh đi?

“Đùng” một tiếng, ống trúc có chứa xúc xắc nặng nề đập lên mặt bàn, Kim Tiểu Long bỗng nhiên cầm ống trúc lên, lập tức ba viên xúc xắc bên trong liền lộ ra...

Lập tức thấy ba con xúc xắc xếp thẳng vào một chỗ, lộ ra một điểm hồng sắc trên cùng...

Chương nhị bảy mươi ba thắng tiền.

“Một chút...” Tất cả mọi người hít vào một hơi khí lạnh, hần vậy mà lắc ra một cái, nhỏ nhất một chút, ba viên xúc xắc, vậy mà lắc ra một chút, nhỏ nhất một chút, không có khả năng nhất điểm, hần vậy mà làm được...

Ngay cả trên mặt của Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra một tia kinh ngạc...

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc thoáng qua trên mặt thiếu niên xinh đẹp, trên mặt Kim Tiểu Long cũng lộ ra thần sắc đặc ý. Đây chính là tuyệt kỹ mình luyện nhiều năm, ở toàn bộ Vân Kinh này, có mấy người có thể làm được?

Lúc này đây, mặc kệ người lắc thế nào, người cũng đã thua chắc rồi?

Rất nhiều người chứng kiến hết thấy, đều biết, Diệp Tĩnh Vũ nhất định phải thua, rất nhiều người trong mắt đều lộ ra vẻ tiếc hận, dù sao, vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ trợ giúp bọn họ thắng một cái, hiện tại lại thua mười vạn lượng, cho dù là ai cũng cảm thấy đau lòng...

Dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ hần là trực tiếp nhận thua mới đúng, dù sao, không ai có thể lắc ra điểm số nhỏ hơn một cái trước cả...

Nhưng điều khiến tất cả mọi người giật mình là thiếu niên xinh đẹp cũng không lộ ra vẻ thất vọng quá nhiều, ngược lại mỉm cười nói với Kim Tiểu Long: “Xem ra ta thật sự xem thường Kim bang chủ rồi, chơi xúc xắc đến cảnh giới này, bản thiếu gia thật sự bội phục, bội phục...”

“Ha ha, đó là đương nhiên, lão tử ba tuổi bắt đầu chơi xúc xắc, Vân Kinh này có ai là đối thủ của tiểu tử ta, người nhận thua đi, ta chịu thua cho người chín lần...” Kim Tiểu Long đặc ý nói, càng là để biểu hiện hào phóng của mình, trực tiếp nói ra

lời nói đánh chín phần, mình làm sao cũng là ông chủ sông bạc này, thỉnh thoảng hào phóng một chút thì đã sao?

Diệp Tĩnh Vũ lại cười cười, không nói thêm gì, cầm ống trúc trên bàn lên, một tay phủ xúc xúc lên, bắt đầu lắc lư. Bất quá thủ pháp của gã cũng không quá quen thuộc, thậm chí có chút lạ lẫm, thiếu chút nữa xúc xúc rơi ra ngoài. Kim Tiểu Long nhìn thấy mà bật cười, gã lắc như vậy, vận khí tốt hơn nữa cũng chỉ lắc được ba lần, gã lấy cái gì để đấu với mình?

Những người khác cũng mặt mũi tràn đầy thất vọng nhìn thủ pháp của Diệp Tĩnh Vũ, lắc như vậy, làm sao lại lần nữa xuất ra ba cái bản lĩnh đồ xúc xúc, xem ra hẳn thật sự thua rồi...

Mười vạn lượng bạc, cứ như vậy mà biến mất sao?

Bộp... Một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ đem ống trúc trùm lên mặt bàn, nhưng không có lập tức mở ra, trong mắt của hắn càng hiện lên một đạo ngân mang, nhưng không ai chú ý tới điểm này...

“Tiểu tử, có phải không dám vạch trần hay không?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hai tay nắm lấy ống trúc, cũng không dám mở ra. Kim Tiểu Long nghĩ tới cảnh quan sen bị chấn động vừa rồi, không dám vạch trần, trong lòng khoái chí...

“Ngươi thua rồi...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, trực tiếp mở ống trúc ra...

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn lại mặt bàn, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh...

Chỉ thấy sáu con xúc xúc xếp thẳng tắp vào một chỗ. Đúng vậy, vốn chỉ có ba con xúc xúc, làm sao có được sáu con đây? Hóa ra cả ba con xúc xúc kia đều bị bẻ thành hai nửa, hơn nữa còn chồng lên nhau, chỉ lộ ra nửa điểm màu đỏ...

“Nửa điểm?”

Chỉ có nửa điểm, xúc xúc xúc xúc lại có thể đổ ra nửa điểm? Cái này... Điều này sao có thể?

Đặc biệt là sáu nửa xúc xúc, ổn định chồng chất lên nhau, lại không hề có dấu hiệu sụp đổ, điều này sao có thể?

Phải biết, ba con xúc xắc còn dễ xếp chồng lên nhau, người bình thường dùng tay cũng có thể xếp lại, thế nhưng sáu nửa xúc xắc lại rất khó khăn?

Kim Tiểu Long choáng váng, sắc mặt của nó tái xanh, hai mắt nhìn thẳng lục phân xúc xắc chồng chất như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi. Mình chơi xúc xắc chơi xúc xắc nhiều năm như vậy mà người nào cũng chưa từng thấy qua, thế nhưng chưa bao giờ gặp ai lại đổ xúc xắc thành loại hình dạng này...

Nửa điểm, so với một điểm trong truyền thuyết còn muốn làm cho người không thể tưởng tượng nổi...

Không ngờ mình lại thua trận như vậy?

Trong thoáng chốc, Kim Tiểu Long biết mình đã gặp phải cao thủ, không phải cao thủ đánh cược, mà là cao thủ võ công thật sự...

Dựa vào chỗ đứt gãy của xúc xắc, đây hẳn là bị chân khí chặt đứt, có thể không chế chân khí bản thân như thế, dù sao cũng được coi là cao thủ hạng nhất, chỉ là cao thủ như vậy làm sao có thể thắng được một chút tiền của mình chứ?

“Kim lão bản, người có nhận thua không?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến suy nghĩ không ngừng lóe lên trong đầu Kim Tiểu Long, cười nhạt nói...

Kim Tiểu Long biết rõ đối phương là cao thủ, biết mình không có khả năng quyết nợ, sau khi nghe được những lời này của Diệp Tĩnh Vũ, rất không cam lòng nhẹ gật đầu...

Mười vạn a, đó chính là vốn liếng lưu động lớn nhất trong tay mình, vậy mà cứ như vậy mà biến mất, nếu những người này tiếp tục đánh bạc, có lẽ ngay cả khoản nợ cá cược cũng không trả nổi...

Thế nhưng đối mặt với một cao thủ chỉ có cảnh giới võ sĩ, hẳn nào dám nhiều lời? Cho dù gọi các huynh đệ trong bang tới, cũng không làm nên chuyện gì a...

Về phần hai vị cung phụng mình nuôi kia, ngược lại có thể mời bọn họ ra tay, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, Kim

Tiểu Long tự nhiên sẽ không giết người cướp của...

“Ha ha, đa tạ Kim lão bản... Hiếu Nghị, thu bạc...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười, gọi về phía sau một tiếng...

“Đúng vậy, thiếu gia...” Lâm Hiếu Nghị từ trong đám người chen vào nâng những ngân phiếu kia lên, hai tay hơi run run, đây là hơn mười vạn lượng ngân phiếu, hơn mười vạn lượng, cho dù là Diệp gia năm đó, cũng chưa chắc có thể tùy thời xuất ra nhiều bạc như vậy ah...

Thật vất vả đè nén kích động trong lòng, đang muốn vơ vét bạc vụn trên bàn, lại nghe thanh âm Diệp Tĩnh Vũ vang lên: “Tiền này, coi như ta mời mọi người chơi đùa đi, Kim lão bản, không biết có đủ hay không?”

“Đủ, đủ...” Những vụn ngân kia tối thiểu có mấy ngàn lượng, mà tìm một cô nương bình thường nhiều nhất cũng chỉ nửa lượng bạc mà thôi, cô nương nơi này đẹp hơn những nơi khác nhiều, nhưng nhiều nhất là một lượng bạc, nhiều như vậy, tự nhiên đủ để người ở đây xa xỉ một phen...

Trong khoảng thời gian ngắn, hiện trường vang lên một mảnh tiếng hoan hô, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ càng tràn đầy cảm kích...

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ cười cười, cũng đứng lên, quay người đi ra ngoài...

“Ba căn nửa đêm người gọi ta ra chính là nhìn người dựa vào niệm lực thắng mười mấy vạn lượng?” Đi ra khỏi Kim Long đồ trường, Huyết Hằng vốn luôn ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ bất mãn nói...

“Đương nhiên không phải, sau này người sẽ biết...” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, cũng không giải thích nhiều...

Mà Lâm Hiếu Nghị lại cầm hộp gỗ có hơn mười vạn lượng bạc đeo, gắt gao đi theo phía sau Diệp Tĩnh Vũ, giống như sợ ném tám ngàn phiếu lớn này đi...

Trong sòng bạc, sắc mặt Kim Tiểu Long khó coi đến cỡ nào, mười vạn lượng, cộng thêm mấy vạn lượng trước đó, thắng

nhãi này hôm nay đã thắng mình mười mấy vạn lượng, thực đáng giận...

“Đại ca, làm sao bây giờ?” Lúc này, một gã tiểu đệ đi tới bên tai Diệp Tĩnh Vũ, nhỏ giọng nói...

“Người đi mời hai vị cung phụng kia...” Kim Tiểu Long lạnh lùng nói một câu, sau đó để thủ hạ an bài những người xem náo nhiệt kia, liền tự mình suất lĩnh hơn mười tên hán tử đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ...

Chương 2 2 giết chết.

Ánh trăng mờ lung, sao lốm đốm đầy trời, ánh sao màu bạc vung xuống phủ lên toàn bộ Vân Kinh một tấm lụa mỏng, ngoại trừ sông bạc và thanh lâu còn mơ hồ truyền ra thanh âm gào thét, đa số những nơi khác đều là một mảnh yên tĩnh...

Ba người Diệp Tĩnh Vũ đi trong một hẻm nhỏ, vừa mới đi khoảng mười bước, Diệp Tĩnh Vũ đi đầu liền dừng bước...

Bởi vì, trước mặt bọn họ, xuất hiện một gã hán tử mặc trang phục màu đen, lưng đeo một thanh đại đao, cản đường bọn họ...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn tên hán tử trước mặt, trong miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Kim Tiểu Long này có thể biến Kim Long bang thành một trong tam đại bang phái ở Vân Kinh, quả nhiên không tầm thường, vậy mà có thể tìm được cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù chỉ là một tên cao thủ Tiên Thiên hạ phẩm...

Nhưng đối với một ít võ giả không có võ giả nào mà nói, cái này quả thực giống như sát thần, đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ còn cảm giác được một cỗ khí tức cũng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đang ẩn núp trong bóng tối...

Nếu như nguyên nhân của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn hoàn toàn có thể để cho cao thủ Tiên Thiên núp trong bóng tối kia biến mất, dù sao Băng Minh là một đại tông sư, đang ẩn dật trong bóng đen chung quanh, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay giết chết một võ sư Tiên Thiên không phải là rất mạnh...

Bất quá hẳn cũng không làm như vậy, hẳn chỉ là có chút buồn cười nhìn hán tử cầm đao kia, đang đợi cái gì đó...

“Giao hộp ra, nếu không, chết...” Hán tử kia trầm mặc một lát, rốt cuộc mở miệng nói ra...

Hắn cảm nhận được Tiên Thiên chân khí trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, biết đối phương cũng là một gã cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, khế nhũu mây, bất quá lại không thêm để ý chút nào, bởi vì mình còn có một gã đồng bạn trong bóng râm, hai gã cao thủ Tiên Thiên đối phó một gã, thắng bại rõ ràng...

Về phần Lâm Hiểu Nghị và Huyết Hằng Chí đi theo Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp bị hắn xem nhẹ. Hắn không cảm nhận được khí tức của đại tông sư kia, chỉ cho rằng là một người tàn tật bình thường, còn Lâm Hiểu Nghị mới chỉ đạt tới cảnh giới võ sĩ mà thôi, đâu thêm để vào mắt...

“Ha ha, thừa dịp bốn thiếu gia bây giờ còn chưa nổi giận, tranh thủ thời gian rời đi đi, vì một chút tiền mà mất mạng, căn bản không đáng...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, có chút cuồng vọng nói...

Hán tử không nói thêm gì nữa, chỉ khe khẽ lắc đầu, rút thanh trường đao sau lưng ra, bước từng bước một về phía Diệp Tĩnh Vũ, sát ý nồng đậm truyền ra từ trên người hắn...

“Lão Huyết, cái này giao cho ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn đám hán tử đang bước từng bước tới, nói với Huyết Hằng Chí phía sau lưng...

Huyết Hằng Chí rất có xung động chửi thề, ông đây dù sao cũng đường đường là đại tông sư, vậy mà lại tự kéo mình ra để thu thập đám tiểu nhân vật này?

Bất quá biết hiện tại mệnh môn của mình ở trong tay Diệp Tĩnh Vũ, cũng biết chung quanh còn ẩn tàng một băng minh thực lực không biết cao hơn mình bao nhiêu lần, chỉ có thể trong lòng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng bước ra một bước...

Chỉ bước ra một bước này, hán tử còn đang đi lại lập tức dừng bước, lông mày thô cuồng càng nhẹ nhàng nhũu một cái, tựa hồ cảm giác được Huyết Hằng trước mắt có chút khác biệt, thế nhưng chỗ nào khác biệt, lại nói không ra?

Mình bị làm sao vậy? Chẳng lẽ vì quá lâu không có ai giết người nên trở nên nhát gan...

Ổn định lại tâm thần, hai tay nắm chặt đại đao, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể bắt đầu khởi động một trận, trong nháy mắt

lao về hướng ba người Diệp Tĩnh Vũ, thân thể vẫn còn ở giữa không trung, đại đao trong tay đã hung hăng bỏ ra, một đạo đao khí sắc bén phá không mà ra, hung hăng chém về phía ba người Diệp Tĩnh Vũ...

Đôi mắt với đao khí đủ để giải Kim Liệt Thạch, thân thể Huyết Hằng Chí lại bước về phía trước một bước, tay trái còn lại tùy ý nắm vào hư không một cái, một đạo chân nguyên lực trào ra, trực tiếp xé nát đao khí sắc bén kia...

Trong lòng đại hán kịch biến, cuối cùng cũng hiểu được vì sao mình lại có cảm giác khác nhau, bởi vì đây căn bản không phải là một người tàn tật bình thường, mà là một siêu cấp cao thủ thực lực tối thiểu đạt tới cảnh giới Tông Sư...

Hắn muốn lui, nhưng hiện tại bản thân đang ở trên không trung, làm sao có thể quay người, chỉ có thể liều mạng tuôn ra chân khí Tiên Thiên của mình, hi vọng có thể bức lui chỉ hướng Huyết Hằng một bước, đổi lấy một cơ hội chạy trốn cho mình...

Nhưng mà Huyết Hằng Chí làm sao cho gã cơ hội, tay trái đã nắm lấy thanh đại đao sắc bén kia, cứ thế nhẹ nhàng uốn éo, thanh đại đao kia trực tiếp bị vặn thành hình hoa đại, sau đó toàn bộ nổ tung, hóa thành từng mảnh vụn sắt vụn...

Trong ánh mắt hoảng sợ của hán tử, Huyết Hằng Chí lại là một tay đánh ra, trực tiếp vỗ về phía ngực đại hán...

Đại hán kinh hãi, hai tay theo bản năng che ngực, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thế nhưng Huyết Hằng Chí căn bản không thèm nhìn, cũng vỗ một chưởng vào hai tay đại hán...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, hai cánh tay đại hán trong nháy mắt đứt gãy ra, Chân Nguyên lực cường đại càng như nổi điên xông vào trong cơ thể đại hán, trực tiếp đánh vào trên lòng ngực của gã...

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun ra, thân thể đại hán bay thẳng ra ngoài. Hai tay đang bảo vệ trước ngực đã không còn hình dạng gì nữa, trở thành một bãi thịt nát. Mà lòng ngực của gã cũng bị lõm xuống, khi rơi trên mặt đất, thân thể gã chỉ hơi

co quắp một chút, sau đó sẽ không thể nào nhúc nhích được nữa...

Khoảnh khắc sắp chết, hắn cũng không biết Huyết Hằng Chí rốt cuộc đã đến cảnh giới gì...

Một chưởng đánh chết hán tử, thân thể Huyết Hằng Chí cũng không dừng lại, mà nhẹ nhàng nhảy lên, đã cách đó hơn mười thước, đi tới trước người một võ sư Tiên Thiên, căn bản không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của võ sư Tiên Thiên, vẫn hung hăng vỗ một chưởng xuống...

Tên võ sư Tiên Thiên kia khi nhìn thấy Huyết Hằng Động Chí, đã biết đối phương khủng bố, trực tiếp phóng ra ý định tiến công, quay người muốn chạy trốn, nào ngờ gã đã sớm bị khí cơ của Huyết Hằng Chí tập trung vào...

“Bốp...” Một tiếng, Huyết Hằng Chí bị một chưởng bao hàm Chân Nguyên lực hung hăng đập vào Thiên Linh Cái của người nọ, lập tức đầu của gã cứ nổ tung như vậy, não tương hoa râm cùng thịt nát vấy ra, mà trong mắt của gã lại lộ ra vẻ tuyệt vọng không thể tin nổi, miệng của gã càng giật giật, mơ hồ phun ra ba chữ: “Đại tông sư...”

Đến chết, hắn cũng khó hiểu được, tại sao nơi này lại xuất hiện một đại tông sư? Đây chỉ là Hắc bang tranh đấu bình thường thôi sao? Ngay cả Tiên Thiên võ sư cũng đã ít lại càng ít, như vậy có thể có đại tông sư sao?

Mang theo tâm tư không cam lòng, thi thể của hắn nặng nề ngã xuống đất, không còn chút khí tức nào...

Mà lúc này, trên miệng hẻm nhỏ truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, Kim Tiểu Long mặc quần áo màu đen mang theo tiểu đệ của mình vừa mới xông vào ngõ nhỏ, liền thấy hai gã cung phụng mình mời đến nằm thẳng tắp trên mặt đất, một tên ngực vỡ nát, một tên xương sọ nát bét... Chết đến không thể chết hơn, mà trước mặt bọn hắn, cũng chỉ có một gã hán tử bị đứt mất một cánh tay, một cỗ ý lạnh xuất hiện trong lòng Kim Tiểu Long...

Chương 229 lập uy.

Kim Tiểu Long không khỏi kinh hãi, hai gã cao thủ Tiên Thiên, đây chính là cung phụng mà hắn bỏ ra nhiều tiền mời tới, mỗi ngày ra ngoài sắp xếp các cô nương tốt nhất trong lâu cùng ở giường, còn phải mang rượu và thức ăn ngon, giống như tổ tông của mình vậy., Bất quá Kim Tiểu Long vẫn không hối hận, bởi vì chiến lực của bọn họ thật sự quá kinh khủng, nhớ lần trước đối phó với một tiểu bang phái, bọn họ chỉ phái ra một người liền giải quyết hơn một trăm người của đối phương, cao thủ kinh khủng như thế, bây giờ lại bị người ta dễ dàng đập nát...

Cái này... cái này thì tính là cái gì?

Thời khắc này, Kim Tiểu Long đã quên mình đã bỏ ra nhiều tiền như vậy trên người hai người. Trong mắt của nó tràn đầy hoảng sợ, ở đây không ai hiểu rõ hơn nó về sự lợi hại của hai tên cao thủ Tiên Thiên. Cao thủ lợi hại như thế đã bị đối phương chém giết trong thời gian ngắn như vậy, thực lực của đối phương tối thiểu cũng là Tông Sư, thậm chí là cảnh giới Đại Tông Sư trong truyền thuyết...

Những người này đều là đại nhân vật có thể khai sơn lập phái a, làm sao lại tìm đến chính mình phiền toái? Bản thân mình bất quá chỉ là một tiểu nhân vật ăn cơm thôi a...

Kim Tiểu Long đã gần khóc rồi, tuy nói võ giả cũng thường xuyên tham gia đánh nhau sống chết giữa Hắc bang, nhưng người lợi hại nhất chỉ là võ sĩ, võ sư bình thường sẽ không tham gia tranh đấu như vậy, giống như võ sư Tiên Thiên, càng là tồn tại cung phụng. Nhưng bây giờ, người trước mắt ít nhất là tông sư, lại chạy đến gây sự với những tiểu nhân vật như mình, cái này cũng quá hoang đường đi...

Nhìn thấy chí hướng của Huyết Hằng chậm rãi đi về phía mình, thân thể Kim Tiểu Long không ngừng run rẩy, sắc mặt càng thêm trắng bệch. Hắn muốn chạy trốn, thế nhưng trong

khí tức Đại Tông Sư phát ra, thân thể nào có thể di động mảy may, ngay cả hơn mười tên côn đồ phía sau hấn sắc mặt cũng trắng bệch, toàn thân lạnh như băng...

Rõ ràng chỉ là một người, nhưng bọn họ lại cảm giác như một ngọn núi ép tới, vậy mà không có chút ý niệm chống cự nào trong đầu...

“Kim lão bản, ngài không ở sông bạc, tới đây làm gì?” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước mặt Huyết Hằng Chí, mỉm cười nói với Kim Tiểu Long...

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, cùng với nụ cười xán lạn trên mặt, Kim Tiểu Long cuối cùng cũng biết, mười vạn lượng của mình đừng hòng thắng được...

Tới bây giờ, hấn vẫn không cho rằng đây là cục diện mà hấn thiết lập, dù sao trong tư duy của hấn, mình bắt quả chỉ là một tiểu nhân vật, làm sao kinh động đến những đại nhân vật cao cao tại thượng chú ý đến mình...

Xem ra đối phương chỉ có hứng thú, vừa vặn đến sông bạc của mình chơi đùa mà thôi, mình lại phát cái gì mời hai vị cung phụng đến cướp giết bọn họ đây...

“Ha ha, vị công tử này, sông bạc quá khó chịu, ra ngoài hít thở không khí... Thật không ngờ lại đụng phải công tử ở đây...” Kim Tiểu Long liền đoán được Diệp Tĩnh Vũ là chủ nhân của Huyết Hằng Chí, có thể khiến cho một cao thủ của tông sư trở thành người hầu của mình. Nếu đối phương không phải thực lực đặc biệt cường đại, thì đã cảm thấy đây là đời sau của một gia đình giàu có nào đó, đây đều không phải là chuyện hấn có thể đắc tội được...

Cho nên, vẻ mặt của hấn rất là ôn hòa, rất là cung kính, rất sợ làm kinh sợ vị cao thủ cách đó không xa kia...

“Ha ha, chẳng lẽ không phải Kim lão bản tới lấy hộp này sao?” Diệp Tĩnh Vũ từ trong tay Lâm Hiểu Nghị cầm lấy cái hộp chứa mười chín vạn ngân phiếu, cười tủm tỉm nói...

“Công tử nói gì vậy, đây là tiền đặt cược ngài thắng, ta làm sao trở về lấy chứ? Ta thật sự chỉ là ra ngoài hít thở không khí...”

Kim Tiểu Long lau mồ hôi trên trán, vẫn cung kính nói, hơn mười người phía sau hắn cũng lẳng lặng đứng ở nơi đó, không dám vọng động...

“Ha ha, hai người kia không phải do người phái tới sao?” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn rực rỡ như cũ, chỉ hai cổ thi thể ngã trên mặt đất, nhàn nhạt nói...

“Không phải, tuyệt đối không phải vậy, công tử cũng biết, tiểu nhân vật như chúng ta, mời được cao thủ Tiên Thiên như vậy...” Tâm thần Kim Tiểu Long căng thẳng, dám mở miệng nói...

“Ha ha, không nghĩ tới Kim lão bản vậy mà từ trên hai cổ thi thể đã có thể nhìn ra bọn họ là Tiên Thiên cao thủ, thật sự là không đơn giản a...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả...

“A...” Kim Tiểu Long lúc này mới ý thức được mình phạm phải sai lầm gì, không khỏi biến sắc...

“Ha ha, Kim lão bản, chẳng phải ta đã thắng hơn mười vạn lượng bạc ở chỗ người sao, vậy mà người lại muốn giết người diệt khẩu. Nếu như không phải bên cạnh có một vị Đại tông sư, vậy chẳng phải ta đã bị bọn hắn giết chết rồi sao?” Nhìn thấy sắc mặt thảm biến của Kim Tiểu Long, Diệp Tĩnh Vũ lần nữa cười ha hả nói...

Nghe đến ba chữ Đại Tông Sư, sắc mặt Kim Tiểu Long đã trở nên trắng bệch, mặc dù thực lực gã không mạnh, nhưng lại biết rõ đại tông sư đại biểu cho cái gì, tuyệt đối là nhân vật đứng đầu các đại môn phái, vậy mà bây giờ lại trở thành trợ thủ hoặc bảo tiêu của gã, thân phận của người này nhất định không đơn giản...

Mình lại muốn giết một quý nhân như vậy, mình thật sự không biết viết chữ chết như thế nào?

Nhìn Diệp Tĩnh Vũ cách đó không xa, còn có đại tông sư cách đó không xa đang không ngừng nhúc nhích, con mắt của Kim Tiểu Long không ngừng chuyển động...

Phản kháng, không thể nào, đối mặt với sự tồn tại của đại tông sư, một chút người như mình sao có thể đủ?

Cầu xin tha thứ? Chính mình vừa rồi còn muốn giết hắn, lấy tính cách của những công tử ca này, sao có thể dung túng chính mình...

Nhưng mình thật sự không muốn chết sao? Không biết là dừng khí từ đâu mà có, nhìn thấy Kim Tiểu Long đang từng bước một chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ, đột nhiên quay người chạy về phía sau, hắn thật sự không muốn chết, cho nên giờ khắc này, tốc độ của hắn đã đạt đến cực hạn của cuộc đời...

Thế nhưng hắn mặc dù biết Đại Tông Sư là tồn tại không thể chiến thắng, nhưng lại đột nhiên ở trước mặt một đại tông sư, mình làm sao có thể có cơ hội đào tẩu? Dù cho bên cạnh hắn còn có mười mấy người có thể giúp hắn kéo dài...

Nhưng đại tông sư là nhân vật tượng trưng cho một môn phái, lại là những tên côn đồ này có thể thoát đi được sao?

Nhìn thấy đám người kia vậy mà bỏ chạy theo Kim Tiểu Long, Huyết Hằng Chí nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên một tay nắm lại, trực tiếp đánh về phía trước, một quyền ảnh khủng bố xuất hiện, giống như một viên đạn bắn xuyên qua ngực sáu người. Sáu người này gần như đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, người cứ như vậy ngã xuống phía dưới...

Chí quyết Huyết Hằng đang muốn đánh ra quyền thứ hai, lại bị Diệp Tĩnh Vũ ngăn cản, chỉ thấy một tay gã kéo một cái, miếng Chấn Thiên ấn màu đen kia bay lên trời, hung hăng đánh tới mấy người còn lại, hầu như không tốn nhiều sức, ngoại trừ Kim Tiểu Long, tất cả mọi người đều biến thành thịt nát...

Dùng hồn khí Huyền cấp để đối phó với đám côn đồ bình thường nhất này, cũng chỉ có mỗi Diệp Tĩnh Vũ làm được mà thôi...

Kim Tiểu Long dừng chạy, Chấn Thiên ấn bay lên, thân thể của nó đã bị lực lượng niệm của Diệp Tĩnh Vũ khổng lồ không chế, nó thấy thủ hạ của mình bị thiết ấn đập thành thịt nát...

Máu tươi bắn tung toé, thịt nát hoa râm cùng nội tạng màu sắc rực rỡ bên trong quần lầy nhau, căn bản không phân rõ ai là của ai...

Chương 230. Uy bức.

Một màn máu chảy đầm đìa như thế trực tiếp khiến cho Kim Tiểu Long phun ra tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi cực độ. Hắn bắt quá chỉ là một tên côn đồ bình thường, chẳng qua chỉ là một tên lưu manh học một chút võ công đã lập nên một bang phái nhỏ, nào đã từng gặp qua loại khí hồn kinh khủng cỡ này...

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi Kim Tiểu Long phát hiện thứ trong dạ dày mình phun gần hết, lúc này mới mờ mịt ngẩng đầu lên...

Phát hiện trên dưới toàn thân mình ngoại trừ tóe ra một vũng máu lớn, cũng không còn nửa điểm thương thế, mà thiếu niên xinh đẹp kia, lại vừa vịn đứng trước người mình...

“Cảm giác chạy trốn như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ có chút châm chọc nhìn nam tử trước mắt, tốt xấu gì cũng là một đại ca Hắc bang, lá gan này cũng quá nhỏ, không ngờ sợ đến nhỏ tuổi bị cảm chế...

“Hồn sư đại nhân, ta... Ta không chạy nữa...” Kim Tiểu Long tuy chưa từng thấy Hồn khí cường đại bậc này, nhưng cũng biết, Hồn khí là thứ chỉ có Hồn sư mới có thể có được. Thiếu niên trước mắt này, không ngờ lại là một Hồn sư...

Chẳng trách không để mười vạn lượng vào mắt, mọi người đều biết, Hồn Sư đều là đám người giàu nhất...

“Ha ha, người không cảm thấy bây giờ đã muộn sao?” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, sở dĩ hắn phải sử dụng một chiêu kinh khủng như vậy, chính là muốn lưu lại trong lòng Kim Tiểu Long một dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa đi được, khiến hắn vĩnh viễn sợ hãi chính mình. Đối với loại tiểu nhân vật tham sống sợ chết này, phương pháp khống chế tốt nhất chính là làm cho hắn sợ hãi...

“Đại nhân, van xin ngài tha cho tiểu nhân một mạng. Tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm đại nhân, xin đại nhân bắt chấp tiểu nhân, tha cho tiểu nhân...” Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, Kim Tiểu Long trực tiếp quỳ xuống trước Diệp Tĩnh Vũ, liên tục dập đầu nói với Diệp Tĩnh Vũ...

Vào thời khắc này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, giống như Thần Cao cao tại thượng kia, căn bản không có bất kỳ ý niệm phản kháng nào trong đầu...

“Tại sao ta phải tha cho ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói...

“Đại nhân nếu có thể bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân muốn làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý...” Kim Tiểu Long có thể ngồi lên vị trí bang chủ Kim Long, tự nhiên không phải kẻ ngốc. Diệp Tĩnh Vũ nửa ngày không giết hắn, còn nói với hắn nhiều như vậy, tự nhiên là muốn hắn làm gì đó...

“Ha ha...” Nghe được Kim Tiểu Long nói như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Muốn thu phục một người, thượng tầng tự nhiên là công tâm. Hôm nay hắn bày ra trận thế cường đại bức này, chính là muốn ở trong lòng Kim Tiểu Long chôn xuống một cái Vĩnh Hằng Bất Diệt ấn ký. Minh không thể chiến thắng, ở trước mặt mình, hắn chỉ có thể lựa chọn phục tùng...

“Đứng lên đi...”

“Đa tạ Hồn Sư đại nhân không giết...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ kêu mình đứng dậy, tâm tình Kim Tiểu Long thả lỏng một nửa...

“Mạng này của ngươi ta chỉ tạm thời giữ lại, hi vọng ngươi có thể có chút tác dụng, nếu sau này ta phát hiện không có tác dụng gì, vậy...”

“Đại nhân yên tâm, tiểu nhân mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng nói chuyện trong hai mẫu phố Kim Long này cũng có chút phân lượng. Mặc kệ đại nhân phân phó tiểu nhân làm cái gì, tiểu nhân nhất định tận tâm tận lực, tuyệt đối không để đại nhân thất vọng...”

Nghe Diệp Tĩnh Vũ cố ý kéo dài giọng, Kim Tiểu Long lập tức tiếp lời...

“Xem ra ngươi là người thông minh, bốn thiếu gia cũng không nhiều lời vô nghĩa. Bốn thiếu gia chính là Trần Quốc Đại tướng quân Diệp Tĩnh Vũ mà bệ hạ phong cho, sau này...” Nghe được lời nói của Kim Tiểu Long, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, trực tiếp nói rõ mục đích mình đến đây lần này...

Vừa nghe được thân phận chân thật của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt Kim Tiểu Long lập tức lộ ra vẻ kinh hãi. Trần Quốc Đại tướng quân, đây chẳng phải là lần trước Võ Trạng Nguyên sao? Trên đường đồn đãi hắn là một tuyệt thế thiên tài hồn võ song tu, bây giờ xem ra quả nhiên là như thế...

Không nghĩ tới mình lại có thể leo lên cây đại thụ này, nghĩ tới thực lực không gì sánh kịp của hắn, lại nghĩ tới tiềm lực vô hạn kia của hắn, sự sợ hãi trong mắt Kim Tiểu Long dần dần bị vui mừng thay thế...

“Thiếu gia cứ việc yên tâm, Kim Long bang ta mặc dù không tính là tổ chức lớn gì, nhưng trong bang cũng có mấy trăm huynh đệ, vùng này cho dù có thêm một con ruồi, cũng không có khả năng chạy thoát khỏi ánh mắt các huynh đệ, chỉ là Kim Long bang ta dù sao cũng chỉ ở vùng này, lại khó có thể bao trùm toàn bộ Vân Kinh...” Lúc này, Kim Tiểu Long thề thốt bảo đảm hoàn toàn chuyện Diệp Tĩnh Vũ đã dặn dò...

“Điểm này ngươi không cần quan tâm, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi, sau này có tin tức gì, lập tức thông báo cho hắn, ta có nhiệm vụ gì, cũng thông qua hắn phân phó cho ngươi, nói cách khác, từ nay về sau, hắn sẽ là đại ca của ngươi, biết không?” Diệp Tĩnh Vũ chỉ vào Lâm Hiểu Nghị lạnh lùng nói...

“Tiểu nhân hiểu... Tiểu Long bái kiến Lâm đại ca...” Kim Tiểu Long nhìn nhìn Lâm Hiểu Nghị chỉ mười bảy mười tám tuổi, trực tiếp mở miệng gọi tới. Tiếng hô chân thành như vậy, giống như Lâm Hiểu Nghị thật sự là đại ca của hắn...

Lâm Hiểu Nghị nhìn người đàn ông ít nhất cũng ba mươi tuổi này lại gọi mình là đại ca, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của thiếu gia mình, y không dám phản bác điều gì, chỉ khẽ gật đầu với Kim Tiểu Long, ý bảo hẳn không cần khách khí như vậy...

“Ha ha, ngươi là một người thông minh, sau này chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, ta nghĩ cũng không cần nhắc nhở ngươi, mười chín vạn ngân phiếu này ngươi cầm trước đi, sòng bạc kia của ngươi tuy rằng không tệ, nhưng chung quy cũng không lên được mặt bàn, ta sẽ phái người quản lý tốt giúp ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười, lại đưa hộp ngọc cho Kim Tiểu Long...

“Tiểu nhân hiểu rõ...” Hai tay tiếp nhận hộp ngân phiếu chứa mười chín vạn lượng bạc kia, thân thể Kim Tiểu Long cũng không khỏi run rẩy một hồi. Hẳn thật sự không nghĩ tới mười mấy vạn lượng bạc đã mất đi vậy mà lại quay trở về...

Đối với sự uy hiếp trong bóng tối của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn càng hiểu rõ bản thân chẳng qua chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó chợ, có thể leo được lên cây đại thụ trấn quốc đại tướng quân đã là cầu còn không được, nào dám phản bội? Trừ phi hẳn cảm giác mình có thể né tránh được đuôi giết của đại tông sư...

“Những người này ngươi phải biết xử lý ra sao chứ?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thần sắc Kim Tiểu Long, chỉ vào đồng thịt trên mặt đất nói ra...

“Biết rõ...” Kim Tiểu Long liếc nhìn đồng thịt kia, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn gật đầu nói...

“Tốt lắm, hy vọng ngươi đừng để ta thất vọng, chúng ta đi thôi...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, vồ nhẹ lên bả vai Kim Tiểu Long, sau đó không liếc mắt nhìn nó nữa, chấp tay đi về phía con hẻm bên kia...

Huyết Hằng chỉ theo sát phía sau hẳn, chỉ có Lâm Hiểu Nghị nhìn thoáng qua Kim Tiểu Long, học thiếu gia nhà mình, vồ nhẹ bả vai Kim Tiểu Long, đi theo sau lưng hai người, rồi khỏi hiện trường...

Mãi đến tận khi thân thể đám người Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn biến mất, Kim Tiểu Long mới đặt mông ngồi trên mặt đất, thở dài một hơi, lại phát hiện sống lưng của mình đã sớm ướt đầm...

Chương 3 1, quy đầu hàng thành thật.

Ánh trăng mờ lung, ban đêm vẫn yên tĩnh như vậy, chuyện phát sinh trong hẻm nhỏ cũng không kinh động bao nhiêu người, đối với Kim Tiểu Long xử lý những thi thể kia như thế nào, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lo lắng, một Hắc bang đại ca, nếu ngay cả mấy cỗ thi thể cũng xử lý không tốt, vậy giữ lại thì có ích lợi gì...

Xử lý xong chuyện của Kim Long bang, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lập tức trở về Trần Quốc phủ, mà mang theo Lâm Hiểu Nghị và Huyết Hằng Nghị đi về hướng tổng đường của Bạch Hồ bang.

Khác với Kim Long bang, bang chủ Bạch Hồ Bang Lô lão lang năm đó chính là một gã hào kiệt trên võ lâm, một thân tu vi đã sớm đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, bất quá về sau lại bị người ta gây thương tích, phế đi một cái cổ tay, bất đắc dĩ đành đi lên Hắc Bang này, rất nhiều người cực kỳ không biết xấu hổ đi...

Dựa vào sự tàn nhẫn của hắn, dựa vào thực lực cường đại của hắn, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đã biến Bạch Hồ bang thành một trong ba đại bang phái ở Vân Kinh...

Bất quá Lô lão lang cũng biết, mình mặc dù là chúa tể một bang, nhưng muốn dựa vào con cá mập này báo thù cho thê nữ đã chết của mình, căn bản là không có khả năng, dù sao, môn phái kia thực sự quá cường đại...

Giờ phút này, hắn cứ ngồi trên tổng đường của Bạch Hồ đường, lông mày nhíu chặt lại, nhìn cánh tay phải bị phế của mình, nặng nề thở dài một tiếng...

“Đại ca, bên ngoài có người cầu kiến sao?” Ngay tại lúc này, một gã tiểu đệ từ bên ngoài chạy vào, cung kính nói...

“Đã muộn như vậy, lão tử lập tức nghỉ ngơi, còn thấy cái rắm...” Lô lão lang mắng to, nổi bật khuất trong lòng khiến

tính tình của hắn trở nên cực kỳ nặng nề...

“Ha ha, Lôi lão đại thật sự rất tức giận...” Ngay lúc này, từ bên ngoài truyền đến một tràng âm thanh thanh thúy, Lôi lão lang biến sắc...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mang theo chí hướng Huyết Hằng đi từng bước một vào. Lâm Hiểu Nghị đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, sợ những người kia làm mình bị thương...

Nhân số Bạch Hồ bang mặc dù không bằng Kim Long bang, sản nghiệp cũng không lớn như Kim Long bang, bất quá sức chiến đấu của bọn họ lại là mạnh nhất trong tam đại bang phái, cái này đều quy về đại ca Lôi lão lang dạy bảo...

Lúc này nhìn thấy ba người Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy trắng trợn xông vào, đám người nào cũng không chịu đáp ứng, gươm đao kiếm trong tay lên đánh về phía ba người...

Nhìn những tiểu nhân vật này nhào về phía mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không buồn nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt đi vào trong viện, nhưng Lâm Hiểu Nghị lại sợ đến tái cả mặt, tuy nhiên nhìn thấy thiếu gia của mình không nhúc nhích, cũng chỉ có thể cố nén sợ hãi đi theo bên người Diệp Tĩnh Vũ...

Huyết Hằng chỉ nhìn thấy hết thấy, trong lòng ai oán thở dài một tiếng, một bước tiến lên, tay áo vung lên, một đạo lực lượng trào dâng lập tức oanh kích lên người những tiểu đệ này, lập tức đánh bay toàn bộ bọn chúng ra ngoài...

Bản thân đường đường là Đại Tông Sư, vậy mà lại ra tay với những người có cảnh giới Võ Sư cao nhất này, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì cũng quá mất mặt đi...

Huyết Hằng Chí rất buồn bực, nhưng buồn bực thì có thể làm sao đây?

Còn có người còn buồn bực hơn so với hắn. Khi Lôi lão lang xông ra khỏi đại sảnh, vừa lúc nhìn thấy Huyết Hằng Chí tùy ý vung tay áo, mà tiểu đệ mình huấn luyện tỉ mỉ, cứ như điều đứt dây bay ra ngoài, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh...

Phải biết rằng, coi như là chính mình, đối đầu những người này, cũng phải tốn rất nhiều công phu mới có thể đánh lui

được những tình nhuệ này của mình, thế nhưng đối phương lại dễ dàng vung tay áo như vậy, đây là cảnh giới cỡ nào?

“Không biết các hạ là người phương nào đêm khuya đến thăm, cần làm chuyện gì?” Biết đối phương cường đại như thế nào, Lôi lão lang tâm thần căng thẳng, thân thể lui về phía sau một bước, chuẩn bị tùy thời đào tẩu. Võ giả cường đại như vậy tuyệt đối không phải là nhân vật trong hắc đạo, môn phái bình thường cũng không có khả năng tới gây sự với mình. Khả năng duy nhất chính là môn phái kia, chỉ là làm sao bọn họ có thể biết thân phận của mình?

“Ha ha, Lôi lão đại chớ kinh hoảng, bọn thiếu gia tới đây chỉ là muốn cùng người nói chuyện một chút...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới vẻ mặt kinh hoảng của đám lưu manh, nhưng vẻ mặt vẫn đầy cảnh giác kia, cứ thế bước vào trong đại sảnh của Lôi lão lang, Huyết Hằng Chí và Lâm Hiểu Nghị lại vừa vặn dừng lại ở bên ngoài...

Không biết là do Nhiếp Huyết Hằng Chí vừa rời vung tay áo, hay là Diệp Tĩnh Vũ thông dong bình tĩnh, trong đại viện nhiều người như vậy, không ai dám xông lên phía trước, đương nhiên, cái này cũng có liên quan đến Lôi lão lang không có hạ lệnh...

“Ta vốn không biết ngươi, có gì hay ho đâu?” Lôi lão lang nhìn Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, rất là cẩn thận hỏi, thân thể cùng hắn bảo trì khoảng cách ba trượng...

Nếu đối phương thật sự là người của môn phái kia, chắc đã bắt đầu đại khai sát giới rồi, làm sao lại nói chuyện với mình đây?

“Đúng vậy, ta và ngươi quả thật không quen biết, bất quá ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi muốn báo thù sao?” Diệp Tĩnh Vũ rất hài lòng với sự cảnh giác của Lôi lão lang, xem ra mấy năm nay tên gia hỏa này một mực sống trong hoảng sợ...

“Báo thù? Báo thù gì?” Lôi lão lang vẻ mặt mờ mịt, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió ngập trời...

“Lý Thương Long, Thiên Đãng môn giết cả nhà ngươi, thậm chí cánh tay phải của ngươi cũng đã đứt trong tay Nhạc Long Cuồng, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù sao?” Diệp Tĩnh

Vũ đột nhiên nhấn mạnh, tuy bí mật này chỉ dựa vào một mình Lâm Hiểu Nghị không điều tra ra được, nhưng sau lưng hắn còn có một Lạc Nhược Phong...

“Rốt cuộc người là ai?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra bí mật nhiều năm giấu trong lòng mình, cũng gọi ra tên thật của mình, Lôi lão lang sắc mặt kịch biến...

“Trần quốc đại tướng quân, Diệp Tĩnh Vũ...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn sắc mặt Lôi lão lang, mỉm cười báo ra tên mình...

Vừa nghe thấy tên này, thần sắc trên mặt Lôi lão lang lại biến đổi, ngay sau đó, từ từ hòa hoãn xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp mở miệng nói: “Người cần ta làm gì...”

Lôi lão lang không phải kẻ ngu, biết đối phương nói như vậy, đơn giản chính là muốn tự mình làm chút gì đó cho hắn. Tuy rằng không biết một tên bang chủ như mình có nơi nào có thể trợ giúp một vị đại tướng quân, nhưng hắn biết trong chuyện này chính mình căn bản không có quyền lựa chọn...

“Ha ha, người thật sự là một người rất thông minh...” Nghe Lôi lão lang dứt khoát nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng hơi kinh ngạc, nhưng sau đó, lại hài lòng gật đầu...

Ngay sau đó, liền nói ra ân oán giữa mình và Thiên Cực môn, cùng với việc hắn cần Lôi lão lang làm cái gì, hứa hẹn trong thời điểm thích hợp nhất định cho Lôi lão lang một cơ hội báo thù...

Đối với lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, Lôi lão lang không thể không tin, hắn hiểu, với thực lực của mình, muốn khiêu chiến Thiên Cương Môn, vậy không thể nghi ngờ là người si nói mộng, nhưng đã có Diệp Tĩnh Vũ trợ giúp, vậy sẽ không còn là ảo tưởng, đối với đề nghị của Diệp Tĩnh Vũ, hắn không có lý do gì cự tuyệt...

Chương thứ 2 2 lại thấy yêu kiều

Cũng chính vì vậy, Diệp Tĩnh Vũ bình không ra máu đã thu phục được Bạch Hổ bang. Đối với sự trung thành của Lôi lão lang, hắn lại tuyệt đối không lo lắng chút nào. Không giống với sự thiện biến của Kim Tiểu Long, Lôi lão lang tuyệt đối là một người tri ân báo đáp trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần mình giúp hắn báo thù rửa hận, Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng hắn sẽ chết một lòng một dạ đi theo mình...

Đối với người nào thủ đoạn, vẫn luôn là nguyên tắc làm người của Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, đã là đêm khuya, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có ý hồi phủ, không để ý tới Lâm Hiểu Nghị còn ngáp dài cả ngày, đi tới nơi phong nguyệt nổi danh nhất toàn bộ Vân Kinh, Hoa Mãn Lâu...

Thanh Long bang, chính là bang phái xuất hiện sớm nhất trong tam đại bang phái, bang chủ của bọn họ rốt cuộc là ai, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng tra không ra, bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại biết Hoa Mãn Lâu này chính là sản nghiệp của Thanh bang...

Đối với Thanh Long bang thần bí này, Diệp Tĩnh Vũ lại không giống như đối phó Kim Long bang và Bạch Hổ bang, trực tiếp xông vào, từ đủ loại dấu hiệu cho thấy Thanh Long bang này cũng không đơn giản như bề ngoài...

Ít nhất, toàn bộ thanh lâu lớn nhất Vân Kinh là sản nghiệp của hắn, điều này chứng tỏ hắn bất phàm...

Tuy nói Quốc chủ Lạc Tiêu Phong nghiêm cấm hạ lệnh, quan viên không được kinh thương, cũng không có quan viên nào dám mạo phạm uy nghiêm của Quốc chủ, thế nhưng có thể trở thành thanh lâu lớn nhất Vân Kinh, không biết có bao nhiêu quý tộc đến đây chơi đùa, nói Thanh Long bang và những người kia không có chút quan hệ nào, Diệp Tĩnh Vũ đánh chết

cũng sẽ không tin tưởng, cho nên trong thái độ đối đãi với Thanh Long bang, hẳn nhất định phải cẩn thận...

“Lão Huyết, người đã bao lâu chưa từng chạm vào nữ nhân? Hôm nay thiếu gia ta mời khách, có muốn ta làm vài cái cho người vui đùa không?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn bằng hiệu to lớn kia, bỗng nhiên mỉm cười với Huyết Hằng bên cạnh, nói...

Huyết Hằng Chí liếc mắt, lại không thèm để ý tới lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, thằng nhãi này quả thực quá kỳ cục, thời điểm lão tử cần nữ nhân chẳng lẽ không biết tự mình đi tìm sao?

“A, quên rồi, người đã lớn tuổi như vậy, phương diện kia hẳn là không được rồi mới đúng...” Nhìn thấy bộ dạng không nói lời nào của Huyết Hằng Chí kia, Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha nói...

“Mẹ nó, phương diện kia của lão tử chính là điểm mạnh...” Vừa nghe nói bản thân không được, Huyết Hằng Chí giận tím mặt...

“Ha ha ha, vậy đêm nay vui đùa một chút. Tiểu Lâm Tử, người không phải thật sự là Tiểu Lâm Tử, đêm nay cũng vui chơi một chút đi, thiếu gia hôm nay vui vẻ...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha, nhắc chân đi về phía Hoa Mãn Lâu. Còn chưa đi vào cửa, đã có một đám nữ tử mặc bộ đồ bại lộ đi ra, nghênh đón hắn vào...

Lâm Hiểu Nghị không rõ thiếu gia trong lời nói của mình có ý gì, cái gì không phải là Tiểu Lâm Tử thật sự? Hắn cũng không biết trong giang hồ có một Tiểu Lâm Tử đang tiểu ngạo luyện Ích Tà kiếm phổ...

Bất quá nhìn thấy thiếu gia của mình đều đã tiến vào, vẫn cố lấy dũng khí xông vào, bất quá những nữ tử mới vừa ăn mặc bại lộ, toàn thân tỏa ra mùi thơm vây quanh, khuôn mặt lập tức đỏ lên, tim đập càng thêm khó hiểu...

Về phần Huyết Hằng Chí, lại là vẻ mặt thông dong đi vào trong Hoa Mãn Lâu, đưa tay kéo lên eo hai nữ tử, nhìn giống như thường xuyên qua lại nơi này...

Đi đầu là Diệp Tĩnh Vũ trên mặt luôn nở một nụ cười nhàn nhạt, thần thái bình tĩnh, vừa nhìn đã biết là nhân vật thường

xuyên ra vào Phong Nguyệt Trường. Nhưng chỉ có hấn trong lòng mình bạch, đây là lần đầu tiên mình đi dạo thanh lâu, nếu nói không khấn trương, đó là gạt người, bắt quá hấn yếm hộ rất tốt mà thôi...

“Vị thiếu gia này, không biết ngài cần vị cô nương nào bồi tiếp ngài đây chứ?” Một lão mẫu thân nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ Mi thanh mục tú, muốn xinh đẹp cỡ nào thì đẹp bấy nhiêu, hơn nữa ăn mặc hoa lệ, biết là con cháu nhà giàu có, cười mỉ hoặc đi tới...

“Ha ha, bọn thiếu gia nghe nói Hoa Mãn Lâu có một nữ yêu kiều, một nụ cười khuynh nhân thành, hai cười nghiêng nước, nếu đã đến đây, đương nhiên là đến thăm cô nương xinh đẹp rồi...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha, lại mở miệng nói, hấn nhớ kỹ yêu kiều ở trong Hoa Mãn Lâu này, đây cũng là nguyên nhân hấn không dám cậy mạnh...

Có thể làm cho một nhân vật lợi hại như Yêu Huyền cũng ở tại chỗ này, điều này đủ để chứng minh Thanh Long bang bất phàm...

“A, vị thiếu gia này, có thể đổi một cô nương khác không? Ngoại trừ cô nương xinh đẹp ra, chúng ta còn có hoa nhường nguyệt, còn có xấu hổ, còn có...” Vừa nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ muốn gọi yêu kiều, lão mẫu thân biến sắc, vội vàng giới thiệu những bài hồng khác cho Diệp Tĩnh Vũ, lại bị Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt ngang nói...

“Sao vậy? Chẳng lẽ sợ bọn thiếu gia không trả nổi sao? Nói thật cho người biết, bọn thiếu gia hôm nay chính là tới tìm Yêu Huyền cô nương...” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên lạnh xuống...

“Thiếu gia hiểu lầm rồi, đại nhân vật như thiếu gia sao có thể không trả nợ được, chỉ là Yêu Huyền cô nương của chúng ta đang bồi tiếp một vị khách quý đây?” Trên mặt lão mục lộ ra thần sắc khó xử...

“Khách quý? Quý bao nhiêu? Chẳng lẽ so với bọn thiếu gia còn muốn tôn quý hơn sao?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn là một tên ăn chơi trác táng...

Hôm nay hấn đến, chính là thăm dò thử xem hậu đài Hoa Mãn Lâu này rút cuộc có bao nhiêu thắng, Thanh Long bang sẽ lấy thân phận gì ra mặt...

“Thiếu gia hiểu lầm rồi, chỉ là...” Lão mẫu thân vừa nhìn điệu bộ của Diệp Tĩnh Vũ, thật đúng là không biết hấn rút cuộc có bối cảnh cường đại cỡ nào, chỉ là bối cảnh trên lầu kia cũng không đơn giản a, thật muốn tiếp tục giải thích, lại bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Người nói cho ta biết cô nương xinh đẹp ở đâu là được rồi, bản thiếu gia tự mình lên tìm...” Diệp Tĩnh Vũ nói, thân thể đã đi lên phía trên...

“Thiếu gia của ta... Ngài buông tha cho nô gia đi, yêu kiều... Đây, vị thiếu gia này, dứt... Người đâu, ngăn hấn lại cho ta...” Bà lão yêu cầu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu thèm để ý tới bà ta, bước chân nhoáng một cái, đã vòng qua mấy người, liền đi lên lầu...

Mụ mụ nghĩ tới chuyện vị trên lầu kia dặn dò, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy chuyện của hấn và cô nương Tuyên Cơ, cũng bất chấp mọi chuyện, trực tiếp ra lệnh...

Nàng hiểu rất rõ, ở Thục Vân Quốc, so với y càng tôn quý không có mấy người, mà lấy thân phận mấy vị kia, thật sự không có khả năng quang minh chính đại như vậy đi dạo thanh lầu...

Cho nên, dù biết rõ Diệp Tĩnh Vũ không đơn giản, lão mụ cũng muốn ngăn cản hấn...

Trong chớp mắt, liền thấy một đám hán tử cầm côn bổng từ hai bên vọt ra, hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ tùy ý quét mắt qua, vậy mà đều là cao thủ cảnh giới Võ Sư, không khỏi có chút chấn kinh, Thanh Long bang này được xưng là tam đại bang phái của Vân Kinh, nhưng thực lực này lại mạnh hơn xa hai đại bang phái khác, xem ra nơi này quả nhiên có quý...

Nhưng mà đối với những võ sư đánh tới, hấn căn bản lại không thèm nhìn, chỉ từng bước một đi lên lầu...

Huyết Hằng chỉ nhìn đến đây, lắc đầu, vừa thở dài thân phận của mình không đáng tiền, vừa đưa tay quét qua những người kia, những người này mặc dù đã trải qua huấn luyện võ sư, nhưng nào phải đối thủ của đại tông sư, căn bản không có lực hoàn thủ, liền bị quét bay ra ngoài...

Hiện trường lập tức hỗn loạn, mà lúc này Diệp Tĩnh Vũ và bạn học cũng một cước đá văng cửa lớn sương phòng trên lầu kia, sau khi nhìn thấy người ở bên trong, không khỏi kinh ngạc một hồi...

Tình địch thứ 33 lại gặp nhau...

Trong phòng, yêu kiều vẫn mặc một bộ quần áo mỏng hồng nhạt, trong ngực ôm một cây tỳ bà to lớn, hừng vĩ, hai ngọn núi vĩ đại che lại, bất quá khuôn mặt tuyệt mỹ đến yêu kiều cùng với thân thể uyển chuyển kia, vẫn tản ra sự hấp dẫn khó có thể ngăn cản, cho dù là ai cũng muốn cùng nàng có một mối quan hệ tình hữu nghị...

Bất quá giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên không có tâm tư như vậy, ánh mắt của hắn chỉ đảo qua yêu kiều một cái, liền rơi vào trên thân nam tử đối diện xinh đẹp...

Một thân cẩm bào màu trắng, tóc dài đen nhánh choàng sau đầu, làn da hơi đen, làm cho người ta có một loại mỹ cảm khỏe mạnh, cái mũi rất thẳng, toàn bộ khuôn mặt lộ ra, một đôi mày lá liễu hơi nhíu lại, lông mày phía dưới, là một đôi mắt tràn ngập tự tin, thậm chí có chút kiêu ngạo...

Bất quá khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, trong đôi mắt này tự tin rõ ràng bị phần nộ, kinh ngạc thay thế...

“A, tiểu hầu gia, người mời ta ăn cơm cũng không cần tôn công tôn sức như vậy chứ, thậm chí còn mời cả cô nương xinh đẹp nữa. Ài, người khách khí quá rồi, khách khí quá đi...”

Vừa nhìn thấy ngòi ở đó lại là tiêu dao, gương mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, đi thẳng tới trước bàn, đặt mông ngồi xuống...

Cầm lên đôi đũa dự bị bên cạnh, gấp một miếng gà, liền đưa vào miệng của mình...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không đáp lễ như vậy liền ngồi xuống ăn uống, hai người đều là một trận kinh ngạc, bất quá sau đó, trên mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười, cái Trung Dũng tước này thật đúng là thú vị...

Sau đó Tiêu Canh trở nên phần nộ dị thường, từng thấy vô sỉ, chưa từng thấy ai vô sỉ, mình đã bao giờ nói sẽ mời người?

Nhưng nhìn Diệp Tĩnh Vũ đã bắt đầu động đũa, hắn đâu còn có thể nói gì, chỉ là trong lòng một trận tức giận...

Buổi chiều hôm nay, trên tường thành thấy Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi sống nương tựa lẫn nhau, trong lòng hắn vốn rất khó chịu, vốn muốn trở về phủ đệ của mình, mời phụ thân của mình vào cung gặp mặt thánh nhân, trực tiếp cầu hôn bệ hạ, nhưng nào ngờ lại bị phụ thân mình mắng một trận, nói mình không có chí tiến thủ, liền biết con gái có tư tình, kiên quyết không đồng ý cầu hôn mình, điều này làm cho Tiêu Canh rất buồn bực...

Hắn cũng hiểu được ý tốt của phụ thân mình, mình còn rất trẻ, chính là đang dốc sức vì nước, khi kiến công lập nghiệp, nếu thật sự cưới công chúa, toàn bộ quân quyền trong tay sẽ được giao ra...

Mặc kệ là Thục Vân Quốc hay là Thiên Nguyên đế quốc, vì đề phòng Phò mã lấy được quyền lực quá lớn, đều quy định rằng Phò mã không được phép vào triều làm quan, chứ đừng nói là thống lĩnh một phương quân đoàn...

Chuyện này khiến Tiêu Quân rất phiền muộn, trong cơn tức giận hắn đã tới Hoa Mãn Lâu này, muốn một lần say không nghỉ, hắn là thân phận cỡ nào, đường đường là đại tướng quân của Thục Vân Quốc, mời các cô nương đương nhiên là cô nương nổi tiếng nhất Hoa Mãn Lâu, không nghỉ ngơi gì nữa đây là cô nương xinh đẹp nhất Hoa Mãn Lâu...

Mời nàng làm bạn là chuyện bình thường nhất, vốn là trong tiếng đàn của con yêu kiều này, tâm tình bực bội của mình đã bình tĩnh hơn rất nhiều, thế nhưng gia hỏa đáng giận này, vậy mà hắn lại trực tiếp xông vào...

Đã xông vào không nói, mà còn trực tiếp thoải mái ngồi xuống, giống như đây là đặc biệt tổ chức cho hắn, tiêu dao trong lòng a, vậy gọi là một tiếng vang cao...

“A da da da, sao các người không ăn? Hương vị món ăn này không tệ, Hầu gia, Yêu Huyền cô nương, đừng khách khí, đồ ăn nhiều như vậy, ta ăn không hết...” Nhìn sắc mặt Tiêu Canh

không ngừng thay đổi, Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên mở miệng nói, vừa gấp thức ăn lên vừa đưa vào miệng mình...

Nghe câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ, Tiêu Canh đã muốn học máu, vừa rồi còn là khách không mời mà tới, bây giờ lại đổi khách thành chủ...

Đáng giận chính là khi đối mặt với khuôn mặt tươi cười kia của hắn, ngay cả lý do nổi giận hắn cũng không có...

Ngược lại là yêu kiều, sau khi nghe được câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười thú vị, thanh âm cực kỳ vũ mị từ trong miệng nàng vang lên: “Diệp tướng quân và Tiêu tướng quân thân phận cao quý cỡ nào, tiểu nữ sao có thể ngồi chung bàn với hai vị tướng quân, để tiểu nữ làm tầu một bài cho hai vị tướng quân đi...”

“Ha ha, mỹ nữ, mỹ vị, mỹ vị, tuyệt diệu mỹ vị, Tiêu huynh, tại hạ nơi này kính người một chén...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha một tiếng, lại một mình nâng bình rượu lên, lấy ra một chén cho mình, sau đó nâng chén với tiêu dao một cái, cũng mặc kệ Tiêu Tiêu có muốn uống hay không, mình uống một ngụm...

Tiêu Canh nhìn bộ dạng vô lại của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng lại có một luồng hỏa khí dâng lên, cái tên nhà người, muốn uống rượu thì nói rõ, còn muốn kính mình một ly, bản thân lại không thấy trong mắt người có nửa điểm tôn kính...

“Oa, rượu ngon, thật sự là rượu ngon nha, đây tối thiểu là cực phẩm Hoàng Lương Tửu từ năm mươi năm trở lên a, bất quá bầu rượu này cũng quá nhỏ, lão mẫu thân, người tới thật đúng lúc, lại đến Hoàng Đình này hai ba vò, ghi vào sổ sách của Hầu gia...” Vừa nghe câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt Tiêu Canh hung hăng co rút...

Đây đích thật là Hoàng Lương Tửu năm mươi năm trở lên, chỉ có một bình nhỏ như vậy mà đã bán được với giá một trăm lượng bạc ở Hoa Mãn Lâu, cũng chỉ có người có thân phận như mình mới có thể tùy ý quát lên. Thế nhưng tên này lại muốn tới hai ba vò, hai ba vò đủ để đựng bầu rượu như vậy rồi. Đó chính là một vạn lượng a, mặc dù thân phận của mình

tôn quý, nhưng một vạn lượng bạc đối với mình mà nói cũng không phải là con số nhỏ a...

Điều quan trọng nhất là, mình dựa vào cái gì mà phải mời người uống loại rượu này?

“Này, lão mù mù, sao người còn chưa đi? Chẳng lẽ người cho rằng tiểu hầu gia ngay cả hai ba vò rượu cũng không trả nổi sao?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới ý nghĩ tiêu dao, nhìn lão mù đứng ngoài cửa, không biết làm sao, lại mở miệng nói...

Bà lão kia lại hướng ánh mắt về Tiêu Canh, Tiêu Canh vốn còn muốn từ chối, thế nhưng khi nghe đến câu nói kia của Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ Tiểu Hầu gia ngay cả hai ba bình rượu cũng không trả nổi, không có một bụng lửa, mình dù sao cũng là uy vũ hầu do Quốc chủ tự mình phong, nếu thật sự ngay cả hai ba bình rượu này cũng không trả nổi, còn không bị những người trong triều đình cười chết...

Trong lòng mặc dù rất là phẫn nộ, nhưng chỉ có thể gật đầu nhẹ...

Mẹ già nhìn Tiêu Canh gật đầu, không hiểu quan hệ giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh, nhưng cũng chỉ đủ xoay người đi ra ngoài...

“A, lão mẫu thân, đúng rồi, chuẩn bị thêm hai vò, gói lại cho hai thuộc hạ bên ngoài...” Lão mẫu thân vừa mới quay người đi ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mở miệng nói...

“Phụ...” Tiêu Canh vừa bung chén rượu trên bàn lên uống vào miệng, nghe được câu này trực tiếp phun ra...

Mặt mũi tràn đầy phẫn nộ nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

Người cố ý ức hiếp ta mà không phải sao? Nếu người có thể uống hai ba hũ, bản hầu gia hôm nay cho dù bất chấp tất cả cũng phụng bồi đến cùng. Bây giờ rượu còn chưa uống, đã bắt đầu đóng gói, đây là cái gì?

Chương 24 cực kỳ vô sỉ.

“A da da, Tiêu huynh thì sao nào? Có phải cảm thấy hai vò này quá ít không? Ài, ta đây không phải cũng vì tốt cho ngươi sao? Rượu này tuy ngon, nhưng giá cả quả thật không rẻ, tuy nói Tiểu Hầu gia nhà ngươi tài bạc triệu, chút tiền này không tính là gì, nhưng chúng ta là huynh đệ tốt, ta phải vì ngươi tiết ước chứ?” Nhìn Tiêu Dao phun rượu, Diệp Tĩnh Vũ nói năng rất không biết ngượng...

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, Tiêu Canh thiếu chút nữa bị một ngụm rượu ở yết hầu sặc chết, giá cả không rẻ, ngươi cuối cùng cũng biết giá cả xa xỉ rồi chứ? Cái gì gọi là gia tài bạc triệu, chút tiền ấy không tính là gì, một năm bổng lộc của ta cũng không có nhiều như vậy...

“Ai, nhưng ngươi đã khách khí như vậy, ta cũng không đành lòng nhìn ý của ngươi, lão mẫu thân, cứ như vậy đi, lấy cho ta năm hũ, để cho hai thuộc hạ của ta mang về, ngoài ra còn có hai bầu rượu, ta và tiểu hầu gia uống thoải mái...” Tiêu Canh còn chưa lên tiếng, Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa góp lời...

“Phụt...” Lần này, Tiêu Canh phun ra không phải rượu, mà là máu tươi đỏ rực, hẳn bị lời nói của Diệp Tĩnh Vũ làm cho hộc máu...

Cái gì gọi là ta không đành lòng nhìn ý của ngươi, con mẹ nó ta đáp ứng lúc nào chứ?

Năm bình a, năm vò Hoàng Lương Tửu năm mươi năm trở lên a, đây chính là gần đến hai vạn lượng bạc trắng a, một năm bổng lộc của mình cũng không hơn một ngàn, tăng thêm phần lãnh địa của mình thu thành, một năm qua, cũng bắt quá hai ba vạn lượng, lần này phải hao phí của mình trọn vẹn hơn nửa năm thu nhập, còn không nhiều sao?

Tiêu Canh muốn gọi mẹ già lại, nhưng vừa rồi sau khi thấy hắn gật đầu, lão mẹ đã sớm chạy ra ngoài, nào còn có nửa

bóng người...

Chuyện quyết nợ không làm được, hơn nữa vừa rồi nếu mình đã đáp ứng, chuyện đòi ý hấn cũng không làm được, bởi vì hấn là tiêu dao, không phải Diệp Tĩnh Vũ, sự kiêu ngạo của hấn, mặt mũi của hấn, đều không khiến hấn làm ra được...

“Tiêu Hầu gia, ngài không sao chứ...” Lúc đầu Diệp Tĩnh Vũ còn thấy Diệp Tĩnh Vũ thú vị, nhưng nghe Diệp Tĩnh Vũ liên tiếp nói ra nhiều lời như vậy, sắc mặt cũng hơi đổi. Khi thấy Tiêu Canh bị tức giận đến hộc máu, trên mặt cô bé lại càng lộ ra thần sắc kinh hoàng, tuy nhiên trong lòng lại bội phục Diệp Tĩnh Vũ đến cực điểm...

Vén vén chỉ vài chữ đã tức giận đến tiêu hao máu tươi, đây tuyệt đối là trận quyết đấu chấn động nhất từ trước tới nay của Thục Vân quốc...

“Không sao, chỉ là hư hỏa hơi nặng. Diệp tướng quân, bản hầu còn có một số việc, thứ lỗi không thể phụng bồi, cứ như vậy cáo lui...” Tiêu Canh phát tay, hấn cảm thấy nếu mình lại ngồi xuống như vậy, rất có thể sẽ bị Diệp Tĩnh Vũ tức giận đánh chết, hoặc là tức giận ra tay đánh nhau, cuối cùng trở thành bài viết bát quái của Thục Vân quốc, hai đại tướng quân của Thục Vân quốc, vì một nữ tử thanh lâu tranh giành tình cảm mà ra tay đánh nhau...

Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm tới danh tiếng của mình, nhưng Tiêu Canh quan tâm, cho nên, hấn quyết định sớm rời đi thì hơn...

“Tiêu huynh sao lại sớm như vậy? Tại hạ không uống với tại hạ thêm vài chén?” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ mặt lưu luyến không muốn, cứ như Tiêu Canh là con ruột của hấn vậy...

“Không được, lần sau nếu có cơ hội, sẽ không say không nghỉ với Diệp tướng quân nữa...” Tiêu Canh lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài...

“Nhưng Tiêu huynh, hôm nay tại hạ ra ngoài không mang theo nhiều bạc như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn không quên nhắc nhở Tiêu Canh một câu...

“Diệp huynh yên tâm, những trưởng bài kia đều ghi trên đầu ta, không có ai tới làm phiền ngươi...” Tiêu Canh đã đi tới cửa thiếu chút nữa bị những lời này sắc đến mức ngã sấp xuống đất, ném lại một câu châm chọc, đi ra khỏi phòng...

“Ai, Tiêu huynh này cũng thật là, ta và hắn tốt xấu gì cũng là quan trọng triều, không ngờ lại không nể mặt như vậy...” Sau khi thấy Tiêu Canh rời đi, Diệp Tĩnh Vũ bắt mẫn làm bầm một câu, dường như tất cả đều là do tiêu dao sai lầm...

“Phụp...” Yêu thú đứng bên cạnh không nhịn được nữa, cả người nở nụ cười, cười nghiêng ngả ngả, cười đến hoa chi bay loạn, cười đến mức đó mới gọi là xán lạn không gì sánh được...

Rõ ràng chính là người quá mức vô sỉ, chọc giận người khác, bây giờ còn nói không nể mặt mũi người, cái này cũng không cần thể diện a?

“Yêu Huyền cô nương, bốn thiếu gia là đến nghe người diễn tấu, cũng không phải là đến nghe tiếng cười của ngươi...”
Diệp Tĩnh Vũ thanh âm lạnh lẽo...

“Thật xin lỗi, Diệp tướng quân, tiểu nữ tử lập tức diễn tấu cho Diệp tướng quân...” Yêu Xuyên cố nhịn cười, lại một lần nữa ôm đàn tỳ bà, ngón tay ngọc nhẹ nhàng gảy đàn tỳ bà, tiếng nhạc du dương từ từ vang lên...

Không thể không nói, Côn Bằng thân là môn nhân của Bách Hoa môn, quả nhiên là kiêu tình thông cảm kỳ thi họa, không chỉ có dáng dấp cực đẹp, tỳ bà này cũng là bắn ra đẹp đến cực điểm, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không hiểu âm luật, nhưng cả người cũng say mê khúc nhạc này thật sâu...

Thanh âm lúc thì cao vút, khi thì trầm thấp, khi thì bi tráng khiến Diệp Tĩnh Vũ như nhìn thấy được cảnh tượng vạn mã lao nhanh, thiên quân chém giết...

“Túy Lý cầm đèn ngắm kiếm, mộng về thời giác liên doanh.
Tám trăm dặm xung quanh phân chia thành tám trăm dặm,
thanh âm soàn dậm, tràng thu điểm binh.

Con ngựa của Lư Phi nhanh chóng, cung như sét đánh. Thế nhưng lại là chuyện trong thiên hạ của Quân vương, giành

được cái tên sau khi còn sống. Thật đáng thương, vô duyên vô cớ...” Trong lúc vô tình, một bài thơ cổ xưa từ trong trí nhớ kiếp trước truyền ra từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ...

Khi hẳn đọc xong, thanh âm tỳ bà kia vậy mà cũng nghe được, Diệp Tĩnh Vũ không rõ cho lắm ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy khiếp sợ nhìn mình...

“Cái kia... Trách, trên mặt ta có đồ vật gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ có chút nghi hoặc sờ sờ khuôn mặt của mình, phát hiện cũng không có gì đặc biệt, không khỏi mở miệng nói...

Nói thật, bị một nữ nhân xinh đẹp như thế nhìn chăm chăm, da mặt cũng ửng đỏ một hồi...

“Thật không ngờ, người lại có thể làm ra từ ngữ ưu mỹ như vậy, Diệp tướng quân, ngài thật khiến cho ta mở rộng tầm mắt...” Yêu Chỉ lại thốt thốt không thôi nói...

“Ha ha, đây đâu phải tảo tảo ta làm ra, đây là từ của Tân Khí Tật làm...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu...

“Ha ha, không nghĩ tới Diệp công tử không chỉ viết một bài thơ hay lắm, còn khiêm tốn như thế, yêu kiều tự thấy mình đọc thuộc lòng cổ thi từ, cũng rất quen thuộc với thi nhân, nhưng chưa từng nghe từ ngữ bi tráng kiêu như Tân vút bỏ, chớ đừng nói tới khúc nhạc này...” Yêu Ngọc hoàn toàn không tin lời nói của Diệp Tĩnh Vũ., Dưới cái nhìn của nàng, từ tốt như vậy, bất luận là ai viết ra, nhất định sớm đã nổi danh trên đời. Thế nhưng trước hôm nay, mình chưa từng nghe qua, đây không phải là Diệp Tĩnh Vũ viết ra, là ai đây?

Diệp Tĩnh Vũ lại sững sốt, đúng nhỉ, thế giới này không có Tân Khí Tật...

Hắn sững sờ, trong mắt Yêu Ngọc lại cho là mình phát hiện ra sự thật Diệp Tĩnh Vũ che giấu mà kinh ngạc, càng thêm xác định suy đoán trong lòng mình...

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy biến hóa, vào lúc này bên ngoài bỗng nhiên vang lên một trận tiếng kinh hô chói tai, Diệp Tĩnh Vũ cùng Yêu Cương đồng thời sững sốt...

Chương 230 lại thấy Nam Cung bị thương.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hoa Mãn Lâu các người còn muốn chơi quỷ phòng thám hiểm phải không?” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, trong lời nói tràn đầy trêu chọc...

“Tiểu thám hiểm Quỷ ốc?” Yêu Ngọc sửng sốt, hiển nhiên chưa từng nghe qua danh tự mới lạ này...

“Ha ha, chính là một loại trò chơi khá kích thích, bên ngoài rất cuộc xảy ra chuyện gì? Sao lại kinh hoảng bức này?” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, cũng không giải thích nhiều...

“Ta cũng không rõ lắm, mời Dung Dục tiến lên xem...” Trong mắt Yêu Viên lộ ra vẻ nghi hoặc, cũng không biết là vì tiếng kêu sợ hãi bên ngoài, hay là những từ ngữ khó hiểu trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

“Cùng đi xem một chút...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, nhưng lại dẫn đầu đứng dậy đi ra ngoài cửa...

Yêu Ngọc cũng vội vàng đặt tỳ bà qua một bên, đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, đi ra cửa, khi bọn họ ra khỏi phòng, liền thấy đám người phía dưới vây thành một đồng, mặc kệ là khách chơi gái, hay là các cô nương thanh lâu, đều là mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn đôi nam nữ trong đám người...

Trong đó có một gã mập mập tương tự heo bị dọa đến mức ngồi sụp xuống đất, tựa hồ nhìn thấy chuyện kinh khủng nhất gì đó...

Yêu Ngọc chỉ cảm thấy một trận khó hiểu, nhìn từ góc độ các nàng, ngược lại có thể nhìn thấy nam một nữ kia, nam anh tuấn tiêu sái, chỉ là làn da có chút trắng, nữ lại đội một cái mũ, nhìn từ trên xuống dưới, lại không nhìn thấy mặt mũi. Một đôi người như vậy, có gì ngạc nhiên chứ?

Mà khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy hai người, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhắc chân liền đi xuống lầu dưới...

“Quý a...” Tên mập mạp ngồi trên mặt đất kia kinh hô, thân thể theo bản năng lui về phía sau...

“Người... Các người là ai, mau... mau rời đi...” Lão mẫu thân Hoa Mãn Lâu cũng đứng trước đám người, căn bản không dám nhìn nữ tử kia, chỉ nhìn nam tử, nói với vẻ rất sợ hãi...

“Chúng ta tới ở trọ, chỉ cần một nơi nghỉ ngơi là được...” Nam tử kia lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh như băng nhìn về tên mập trên mặt đất kia. Nếu không phải tay của hắn bị bàn tay khô gầy của nữ tử kia nắm thật chặt, rất có thể đã ra tay giết chết tên mập trên mặt đất rồi...

“Chúng ta đây là thanh lâu, không phải...”

“Không phải cái gì? Mụ mụ à, chẳng lẽ thanh lâu không cho khách nhân chỗ ở sao?” Lão mẫu thân đang muốn nói không phải lẽ, lại bị một thanh âm thanh thúy cắt ngang...

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ nghênh ngang đi tới, trên mặt càng lộ ra ý cười nhàn nhạt, sắc mặt lão mẫu thân nhất thời biến thành khổ sở, nếu là người bình thường nói như vậy, nàng đã sớm vượt qua, nhưng trước mắt là ai, có thể đem uy vũ hầu khí đi, mình làm sao dám trêu chọc?

“Diệp thiếu gia của ta, không phải nô gia không cho bọn họ mở phòng, chỉ là...” Về mặt mẫu thân đầy ủy khuất như Diệp Tĩnh Vũ giải thích, lại bị câu nói kế tiếp của Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Nam Cung huynh, nhiều ngày không gặp, đã lâu không gặp a...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến vẻ mặt ủy khuất của mẹ già nữa, trực tiếp đi tới nam tử kia, hành lễ ôm quyền...

Người này không phải ai khác, chính là Nam Cung Thương, nam tử si tình mà ngày đó hắn gặp tại Bách Táng cốc, mà nữ tử bên cạnh hắn đương nhiên là Na Tra và Tử Thi Độc - Y Nhược Thủy...

Nhìn cái khăn che mặt của nàng nghiêng sang một bên, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được chắc chắn là mập mạp trên mặt đất

uống nhiều quá, nhìn thấy một mỹ nữ tiến đến vén khăn che mặt của nàng ra nhưng thiếu chút nữa bị hù chết...

“Nguyên lai ngươi cũng ở chỗ này...” Nam Cung Thương không ngờ ở chỗ này lại gặp được người quen, cũng ôm quyền thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ, Y Nhược Thủy bên cạnh hắn đương nhiên cũng khom người một bức, xem như đã từng gặp Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha, lão mẫu thân, còn nữa chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn cho ta, ta muốn tiếp đãi hai vị thật tốt...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha một tiếng, không để ý tới ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh, nói với lão mẫu thân...

Đối mặt với yêu cầu của Diệp Tĩnh Vũ, lão mẫu thân nào dám nói gì, chỉ đành nuốt một câu cuối cùng vào trong bụng, chạy đến một bên chuẩn bị. Về phần những người xung quanh, sau khi Diệp Tĩnh Vũ ra mặt, cũng bị đám thủ hạ của Hoa Mãn Lôu đuổi đi...

Sau một lát...

Trong căn phòng xa hoa nhất của Hoa Mãn Lôu, cũng chính là gian phòng ban đầu mà Tiêu Canh trú ngụ, một lần nữa bày đầy cơm tối phong phú, hai nam hai nữ ngồi vây quanh bàn ăn, hai nam đều anh tuấn tiêu sái., Một người khá lạnh cười, một người anh tuấn lại có một khuôn mặt xinh đẹp, mà hai nữ tử một người cũng xinh đẹp quyến rũ, xinh đẹp động lòng người, một người thì sắc mặt tái nhợt khô gầy, dọa người đến cực kỳ, hoàn cảnh ở trong sân thật sự không hài hòa chút nào...

Bất quá mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Yêu Huyền, đều không cảm thấy nửa điểm không ổn. Diệp Tĩnh Vũ sớm biết tình huống của Y Nhược Thủy, Yêu Chỉ sau một lát khiếp sợ, liền bình tĩnh trở lại, trên mặt nàng, thậm chí không lộ ra nửa điểm chán ghét...

“Ta nói Nam Cung, ngươi muốn ở trọ, cũng nên đi lữ điếm mới đúng, sao lại chạy tới thanh lâu rồi?” Lúc này nơi này đã không còn người ngoài, chỉ có một mình yêu kiều tiếp khách, Diệp Tĩnh Vũ cũng không làm nữa, rất là tùy ý nói...

“Đã đóng cửa hết, chỉ còn lại nhà này là mở ra...” Nam Cung Thương từ tốn nói, trên mặt cũng không có quá nhiều vui mừng...

“Vậy cũng đúng, bây giờ đã canh ba rồi, những khách sạn kia cũng đã đóng cửa từ lâu, nhưng ta rất tò mò, khuya thế này, sao các người vào thành được?” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, hấn lại hiểu, những khách sạn kia tuy rằng đã đóng cửa, nhưng nếu có người muốn ở trọ, chỉ cần gõ cửa là được, có lẽ Y Nhược Thủy lo lắng dung mạo của ông chủ quán trọ hoặc là tiểu nhi, lúc này mới đến Hoa Mãn Lâu đèn đuốc sáng trưng...

Nam Cung Thương Bạch liếc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, không nói thêm gì nữa, ngược lại gấp một miếng thịt bò lên đặt vào bát của Y Như Thủy, ánh mắt tràn ngập yêu thương...

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, biết vấn đề của mình vô dụng, đối với một cao thủ cảnh giới Tông Sư mà nói, tường thành cao mấy trượng kia hoàn toàn chính xác không tính là cái gì...

Ngược lại là yêu kiều ở bên cạnh lại phát hiện thương thế của Nam Cung từ khi vào cửa đến bây giờ, cũng chưa từng nhìn thấy mình một cái nào, ánh mắt của hắn đều tập trung vào nữ tử mặc áo trắng bên cạnh, nhưng lại cực kỳ xấu xí...

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy mỹ lệ của mình đang dao động...

“Lần này các người vào Vân Kinh, chuẩn bị đi đâu?” Diệp Tĩnh Vũ vừa ăn, vừa mở miệng hỏi...

Nói thật, đối với lai lịch đôi nam nữ này, hắn vẫn tràn đầy tò mò...

“Chúng ta tới tìm thuốc...” Nam Cung Thương thản nhiên nói...

“Tìm thuốc? Tìm thuốc gì?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, mặc dù hắn biết Nam Cung Thương vẫn luôn bồn ba, chính là vì tìm kiếm thuốc trị liệu Mộc Như Thủy Thi Độc. Bây giờ thi độc giải được, đương nhiên phải tìm ra dược liệu để khôi phục khuôn mặt nàng. Thế nhưng những thứ này không vào trong núi lớn tìm kiếm, chạy đến Vân Kinh làm gì?

Hạng 2 cày báo thù.

Vân Kinh có rất nhiều tiệm thuốc, thế nhưng những dược liệu hiếm thấy kia lại không nhiều hơn so với Thiên Lam sơn mạch a...

“Huyết phượng hoàng...” Nam Cung bị thương cũng không kiêng kỵ gì, trực tiếp mở miệng nói ra...

Lời này vừa nói ra, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không hiểu gì cả, Phượng Hoàng huyết, đây chính là thứ trong truyền thuyết, Vân Kinh là nơi ở của người ta, từ đâu ra Phượng Hoàng huyết...

Thế nhưng yêu thú bên cạnh sắc mặt lại kịch biến...

“Thế nhưng là ba giọt máu Phượng Hoàng mà Quốc chủ lưu lại trên người kia?” Sắc mặt Yêu Ngọc có chút trắng bệch nói...

Trong truyền thuyết năm đó, khi Quốc chủ Thục Vân quốc đòi thứ nhất Lạc Tinh Vân còn trẻ đã từng cứu giúp qua một con Phượng Hoàng bị thương, được con Phượng Hoàng kia trợ giúp, lập tức thành lập Thục Vân quốc. Về sau Phượng Hoàng ban cho y ba giọt máu huyết, chỉ cần có ba giọt máu này bên người, Hồn Sư, yêu ma gì đó đều khó mà tới gần Vương Cung...

Dù sao, Phượng Hoàng chính là thần thú, huyết mạch của nó, ẩn chứa sức mạnh cường đại cỡ nào...

“Ta không cần ba giọt, chỉ cần một giọt là được rồi...” Nam Cung Thương lại không thèm để ý chút nào nói...

“Mẹ nó, ngươi điên rồi, đây chính là đồ vật của Quốc chủ, ngươi cũng đừng nói với ta ngươi muốn vào Vương Cung trộm nhé?” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không biết Phượng Hoàng huyết rất cuộc quý giá cỡ nào, nhưng vừa nghe nói là ở trên người Lạc Tiêu Phong, trực tiếp mở miệng mắng...

“Ta còn chưa có bản lĩnh trộm được Phượng Hoàng huyết trên người Võ Thánh, nhưng với bản lĩnh của ta, dù sao vẫn có chút tác dụng, chỉ cần lập đủ công lao, có lẽ có thể đổi lấy sự tín nhiệm của Lạc Tiêu Phong...” Nam Cung Thương lại thần nhiên nói...

“Nói cách khác tiểu tử ngươi đến Thục Vân quốc làm quan?” Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng nghe rõ Nam Cung bị thương...

“Đúng vậy...” Nam Cung Thương gật đầu...

“Phỏng chừng ngươi sẽ thất vọng, không nói ngươi có thể lập được đại công hay không, cho dù ngươi thật sự lập được, ngươi cho rằng Lạc Tiêu phong sẽ ban Phượng Hoàng huyết do tổ tiên mình truyền xuống cho ngươi sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại châm chọc nói...

Hắn cũng không cho rằng một Quốc chủ lại hào phóng đến mức như vậy...

“Không thử làm sao biết...” Nam Cung Thương trên mặt vẫn là vẻ mặt kiên định...

Nhìn bộ dạng của hắn, Diệp Tĩnh Vũ biết mình nói có nhiều cũng vô dụng, dứt khoát cũng lười nhiều lời, bất kể nói thế nào, đây đều là con đường hắn lựa chọn, mình dựa vào cái gì đi ngăn cản đây?

Phượng Hoàng, đây chính là thần thú trong truyền thuyết, làm sao có thể gặp được, ngoại trừ ba giọt máu Phượng Hoàng của Lạc Tiêu Phong, có lẽ còn không tìm thấy giọt máu thứ tư của Phượng Hoàng...

Bốn người lại ăn uống một trận, Diệp Tĩnh Vũ mang theo Nam Cung Thương quay về phủ đệ của mình. Nếu hắn đã muốn vào triều làm quan, vậy ngày mai giới thiệu cho Lạc Nhược Phong là được...

Đối với sự trợ giúp của Diệp Tĩnh Vũ, Nam Cung Thương cũng không nói thêm gì, nhưng trong mắt hắn Diệp Tĩnh Vũ lại thấy được một tia cảm kích...

Ngược lại đám người Diệp Tĩnh Vũ sau khi rời đi, cũng lập tức biến mất tại Hoa Mãn Lâu, cũng bởi vì Nam Cung Thương

xuất hiện, khiến Diệp Tĩnh Vũ tạm dừng hành động của Thanh Long bang, hẳn cũng mơ hồ minh bạch, Thanh Long bang cũng không phải là loại đơn giản như mặt ngoài, rất có thể chính là bang phái âm thầm điều khiển Bách Hoa Môn...

Trách không được hệ thống tình báo của Bách Hoa môn trải rộng khắp thiên hạ, chắc là dựa vào những thanh lâu này, nhất thống bang bang Vân Kinh cứ như vậy dừng bước. Ít nhất trước khi thăm dò rõ ràng hậu trường chân chính của Thanh Long bang, Diệp Tĩnh Vũ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, có Bạch Hổ bang và Kim Long bang gia nhập, tình báo của Diệp Tĩnh Vũ so với trước kia thông suốt hơn không biết bao nhiêu...

Ngày hôm sau, Nam Cung Thương được Diệp Tĩnh Vũ dẫn vào trong phủ đệ của Tam Thiếu Chủ. Đối với nhân vật mà Diệp Tĩnh Vũ tự mình giới thiệu, Lạc Nhược Phong đương nhiên nhiệt tình đến cực điểm. Ngược lại từ lúc chư Cát ức nhìn thấy Nam Cung Thương, ánh mắt lộ ra từng trận ngưng trọng...

Bất quá thân là người có trí nang đệ nhất, hẳn cũng không nói thêm gì...

Bây giờ nội bộ Thiên Nguyên Đế Quốc đại loạn, tuy Lạc Tiêu Phong không biểu hiện ra dã tâm gì nhưng lại âm thầm sắp xếp mấy đứa con trai của mình triệu tập quân đội khắp nơi, ngoại trừ tứ đại quân đoàn không động tới, những quân đoàn khác lại liên tục điều động, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng có một đội quân vượt qua vạn người, hơn nữa nhân số còn đang tiếp tục tăng trưởng...

Tất cả những điều này, Diệp Tĩnh Vũ đều không quan tâm quá nhiều, hẳn biết rõ, một khi thời cơ chín muồi, Lạc Tiêu Phong tuyệt đối sẽ phát binh lên phía Bắc, đối mặt với Thiên Nguyên đế quốc cường đại, một khi khai chiến, cũng chỉ còn lại hai con đường...

Hoặc là một lần hành động đánh tan Thiên Nguyên đế quốc, xây dựng một vương triều mới, hoặc là cử binh thất bại, quốc phá gia vong...

Bởi vậy cũng nhìn ra được sự hùng tâm của Lạc Tiêu Phong, căn bản không so đo hậu quả sau khi thất bại, chỉ muốn dựa vào số lượng nhân khẩu mà tiểu quốc mấy trăm vạn người chống lại được mà thôi...

Tuy nhiên, tuy rằng Thục Vân quốc đã động viên toàn quốc, nhưng chiến đấu vẫn không xảy ra, ngược lại tiêu dao về kinh không lâu lại lần nữa được điều động ra ngoài, nghe nói là Tây Bắc cương thi nhân tạo loạn, cần trấn áp, bất quá Lạc Tiêu Phong lại nhân cơ hội này một lần hành động tiêu diệt Hồ quốc...

Sắp xếp như vậy, trong mắt Gia Cát, đơn giản chỉ là Lạc Tiêu Phong đang chuẩn bị cho Bắc phạt, nếu thật sự thất bại, vậy hoàn toàn có thể dời đến dãy núi Thiên Đăng Sơn kia, đến lúc đó chỉ cần bảo vệ được khe núi kia, hoàn toàn có thể ngăn cản lửa giận của Thiên Nguyên đế quốc...

Đây cũng coi như là lưu lại một đường lui cho Thục Vân quốc...

Bất quá những thứ này đều không liên quan gì đến Diệp Tĩnh Vũ, đã cách lần hành trình Hoa Mãn Lâu gần nửa tháng, Nam Cung Thương mặc dù còn chưa chính thức đảm nhiệm đại tướng quân gì đó, nhưng đã được Lạc Nhược Phong an bài tiến nhập vào trong quân đội., Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng với bản lĩnh của hắn, chuyện kiến công lập nghiệp chỉ là sớm hay muộn, tuy vẫn không cho rằng hắn có thể lấy được Phượng Hoàng huyết trong tay Lạc Tiêu Phong, nhưng có thể làm quan với nam tử bị thương như Nam Cung Uyển, trong lòng cũng vui sướng...

Chuyện quân thiết chinh binh toàn bộ giao cho Trần Chi quản lý, thậm chí ngay cả Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu cũng không vào quân doanh, nguyên một đám ở trong phủ tướng quân đốc sức liều mạng tu luyện...

Về phần bản thân Diệp Tĩnh Vũ, dường như không có chăm chỉ như trước kia, cả người không phải đi Hoa Mãn Lâu tìm yêu thú xinh đẹp nói chuyện phiếm, mà là lén lút tiến vào Vương Cung, nói chuyện tình cảm với Lạc Linh Nhi, nói chuyện yêu đương, cuộc sống trôi qua rất là thoải mái. Chỉ là

hôm nay, hấn không đi Hoa Mãn Lâu, cũng không đi Vương Cung, mà là mang theo một đám tâm phúc trung thành nhất đi tới một đồi núi nhỏ cách Vân Kinh mười dặm...

Nguyên nhân rất đơn giản, từ khi Kim Tiểu Long biết được, hôm nay con của Bạch Vân Hầu Tần Vân Khiếu đã rời khỏi Vân Kinh, nghe nói muốn trở về Bạch Vân Sơn Trang, thật vất vả mới tìm được một Tần Vân Khiếu rời khỏi Vân Kinh, cơ hội rời khỏi phủ Bạch Vân, Diệp Tĩnh Vũ nào chịu bỏ qua...

Bây giờ còn không giết được Tần Viêm, vậy thì giết chết con của hấn trước, tích thêm chút lợi tức đi...

Mặt trời chói chang trên bầu trời, cũng may gió thu thổi tới, làm cho thời tiết không còn nóng như vậy. Một đoàn xe hơn một trăm người xuất hiện trong tầm mắt đám người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn chiếc xe ngựa có tiêu chí Bạch Vân Hầu, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ đầy sát cơ...

Đệ nhị bắc đệ nhị thiên chém giết...2 hòng giết chết....

Lần này là tới ngăn giết Tần Vân Khiếu, Diệp Tĩnh Vũ cũng không mang theo quá nhiều người, Xích Di cùng với hơn hai mươi chiến sĩ Xích Di tộc còn lại đều ở tại Trấn Quốc phủ, hồ ly mộng, Công Tôn Hương Di cũng đều ở trong phủ, bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, chỉ đi theo Hồ Dung, Huyết Hằng Chí, Ảnh Tiêu Tiêu, Diệp Long Nghị, Lâm Hiểu Nghị, cùng với Băng Minh ẩn dật bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ lúc nào cũng có thể...

Dù sao đây cũng là ám sát, không phải là chiến tranh, nếu mang theo quá nhiều người xuất động, vậy chẳng phải là nói rõ cho Tần Viêm biết mình muốn giết con hắn sao?

Tuy nói như thế, cũng biết là do mình giết, nhưng chỉ cần không cho đối phương chứng cứ, cho dù biết thì đã sao?

Hai vị Đại Tông Sư, hai gã cao thủ trẻ tuổi sắp bước vào Tông Sư, một người có thể độc lập đối kháng Đại Tông Sư, còn có một gã Thần Tiên Thủ có thể bắn chết Tông Sư, thực lực như vậy, muốn giết chết một gã Tông Sư nhiều nhất là Tần Vân Khiếu, thật sự là quá thoải mái...

Đừng bảo là Tần Vân Khiếu, cho dù là Tần Viêm tự mình đến đây, Diệp Tĩnh Vũ cũng chắc chắn mười phần có thể giữ hắn ở lại chỗ này...

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cho quá nhiều người biết rõ...

Đương nhiên, nếu Hắc Minh Thi Hiên đang ở trong phủ đệ, tự nhiên sẽ đi cùng với hắn. Chỉ có điều mấy hôm trước nha đầu này đã đi ngược lại rời khỏi Vân Kinh thành, cũng không biết đi đâu, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không lo lắng về an ủi của nàng...

Có thể làm cho cảnh giới Đại Tông Sư Huyết Hằng Chí không có lực hoàn thủ, trên thế giới này có thể làm tổn thương nàng thực sự quá ít, cho dù thật sự gặp phải nguy hiểm, dùng phản bác Thông Thiên cực lực, ai có thể đuổi kịp?

Nhìn đội xe càng ngày càng tới gần, sát ý trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng càng ngày càng đậm...

Đúng lúc này, một bóng người nhanh như chớp chạy tới, Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thân trang phục tiêu tiêu sái đi tới trước người...

Hơn nửa tháng này, hắn vẫn luôn tu luyện Truy Hồn Đoạt Phách, bây giờ tốc độ so với trước kia đâu chỉ nhanh gấp đôi, hôm nay đã được Diệp Tĩnh Vũ an bài đến điều tra xem có người theo sau đoàn xe của Bạch Vân Hầu hay không...

“Tướng quân, cách đây ba dặm không có ai mai phục...” Ảnh Tiêu Tiêu nói cho Diệp Tĩnh biết chuyện mình điều tra được.

“Đối phương có hơn ba mươi người, lão huyết, không có vấn đề gì chứ?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nói với Huyết Hằng Chí bên cạnh...

“Mẹ nó, có thể có vấn đề gì chứ? Chút nhân mã ấy, không đủ cho lão tử một đầu ngón tay đâm chết, chỉ là Diệp tiểu tử, dù gì lão tử cũng là đại tông sư, người không thể mỗi ngày để cho ta giết những tiểu nhân vật này chứ?” Huyết Hằng Chí Bạch liếc mắt, rất là bất mãn lắm lắm...

“Hắc hắc, giết người mà thôi, làm gì quan tâm đến đại nhân vật hay là tiểu nhân vật. Huống hồ, giết loại tiểu nhân vật này cũng phải an toàn một chút chứ? Người còn sống, có thể bớt đi một phần nguy hiểm vẫn tốt hơn. Người nói xem?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng, âm thầm uy hiếp mạng của người còn nằm trong tay ta, nhưng lại không muốn nơi này bất mãn, chỗ đó rất bất mãn...

“Hừ...” Huyết Hằng Chí hừ lạnh một tiếng, không nhìn Diệp Tĩnh Vũ nữa...

“Được rồi, lão Huyết, người đi theo ta cũng đã có một đoạn thời gian rồi, ta là người thế nào, người hắn cũng rõ ràng, đây là giải dược của Đoạn Hồn Đan, sau khi ăn viên thuốc này

vào, dư độc trong cơ thể người đều bị trừ đi toàn bộ, về sau người nguyện ý lưu lại thì ở lại, đồng ý đi chỗ nào ta cũng không ngăn cản người...” Diệp Tĩnh Vũ lấy ra một viên thuốc màu trắng, đưa tới trước mặt Huyết Hằng Chí...

“Người cứ như vậy tin tưởng ta?” Tiếp nhận được hoàn màu trắng mà Diệp Tĩnh Vũ đưa tới, Huyết Hằng Chí trực tiếp nuốt vào, cảm giác một cỗ khí lạnh tiến vào trong cơ thể, nhưng lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ ần ần cảm giác cỗ độc tố luôn đè nén trong cơ thể mình đang dần dần tiêu tán, biết đây đúng là thuốc giải, không khỏi nghi hoặc hỏi...

“Ha ha, mặc dù người thích giết chóc, thậm chí có chút tàn nhẫn, nhưng ta nhìn ra được, người cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, bằng không lúc trước người cũng sẽ không mưu phản Thiên Kiếm môn, Diệp Tĩnh Vũ ta cũng không tính là đại anh hùng gì đó, nhưng lại kính trọng loại hảo hán như người nhất, cho nên ta không làm khó người...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha...

“Tiêu tử người có gan, lão tử ngược lại đã làm tùy tùng lâu như vậy, cứ tiếp tục làm tùy tùng của người thì đã sao?” Huyết Hằng Chí nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, nhưng trong lòng lại nhẹ gật đầu, không thể không nói, mấy ngày nay đến giờ vẫn không sao cả?”, Ngoại trừ bị Đoạn Hồn Đan uy hiếp, Diệp Tĩnh Vũ đối với Huyết Hằng chí thật sự không tệ, bất kể là rượu ngon thức ăn, hay là nữ nhân, đều không có hạ xuống, thậm chí ngay cả bí tịch võ công Thiên Kiếm môn lấy được từ Băng Minh, cũng giao cho hắn...

“Ha ha, vậy chúng ta động thủ thôi... Một người cũng không để lại...” Đối với phản ứng của Huyết Hằng Chí Tôn, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có quá nhiều kinh ngạc, hắn nhìn một người, đều là để ý. Mấy ngày nay, rốt cuộc Huyết Hằng Chí là dạng người gì vậy., Hắn đã sớm thăm dò rõ ràng, mình cho Huyết Hằng Chí chỗ tốt, hắn tin tưởng Huyết Hằng Chí tuyệt đối là một người trọng tình trọng nghĩa, đối với người như vậy, muốn triệt để thu phục hắn, dựa vào độc dược khổng chế là tuyệt đối không được, nhưng có thể thu phục người khác lại không thể mua chuộc tâm của hắn...

Diệp Tĩnh Vũ không muốn hấn phục tùng, mà là hấn toàn tâm toàn ý trợ giúp...

“Yên tâm, còn có hấn, những người này làm sao trốn được?”
Huyết Hằng Chí lạnh lùng nói, thân ảnh đã dẫn đầu phóng xuống đội xe phía dưới, nếu đã nói muốn làm tùy tùng của Diệp Tĩnh Vũ, vậy thì đi theo triệt để một chút a...

Cuộc sống như vậy so với cuộc sống trong cốc của mình thì nhanh hơn nhiều, hơn nữa hấn tin tưởng, nếu thật sự gặp chuyện gì mà mình khó giải quyết, Diệp Tĩnh Vũ cũng nhất định sẽ trợ giúp mình, cho dù là đại tông sư, cũng cần đồng bọn mà không phải sao?

Diệp Tĩnh Vũ cũng theo sát bên cạnh Huyết Hằng Chí, trực tiếp chạy ra ngoài. Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu nhìn nhau, cũng không dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía đội xe ngựa...

Chỉ có Hồ Tư vẫn đứng ở trên gò núi, gỡ trường cung trên lưng xuống, dựa theo phân phó của Diệp Tĩnh Vũ, sự tồn tại của hấn chỉ là vì ứng phó với tình huống đột ngột phát sinh, dưới tình huống bình thường, hấn căn bản không cần ra tay...

Dù sao, có đại tông sư ở đây, đánh chết một đám võ sư cũng không phải dễ dàng...

Về phần Lâm Hiểu Nghị, hấn tới đây cũng là sau khi đau khổ cầu khẩn Diệp Tĩnh Vũ mới đáp ứng, dù sao thực lực của hấn thật sự quá thấp, nhưng dù sao hấn cũng là người của Diệp gia trang, loại chuyện báo thù này sao có thể thiếu hấn được, cho dù chỉ là nhìn thôi, trong lòng hấn cũng rất thỏa mãn...

Không có bất kỳ yểm hộ, không có bất kỳ che dấu, cũng không có bất luận đánh lén gì, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy quang minh chính đại nhằm đoàn xe xông tới...

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, thân thể Huyết Hằng Chí cảm giác như bồng bềnh, mỗi bước đi đều cách nhau vài mét, bóng dáng tiêu sái cũng cực kỳ nhẹ nhàng, mặc dù thực lực không cường đại như Huyết Hằng Chí, nhưng dựa vào truy hồn đoạt phách, tốc độ này so với Huyết Hằng Chí cũng không kém hơn bao nhiêu...

Thân pháp của Diệp Long Nghị kém rất nhiều, sau khi rơi vào tay mọi người...

Chương 2,8.8. Tông sư.

Thân pháp khinh công của Diệp Tĩnh Vũ là người kém nhất, tiên thiên chân khí trong cơ thể cũng yếu nhất, nhưng hắn căn bản không sử dụng bất luận khinh công gì, cả người dựa vào lực lượng thân thể cường đại chạy như điên về phía trước, mỗi một bước đạp xuống, lực đạo cực lớn đều giẫm nát tảng đá trên mặt đất, mỗi bước chân đạp ra, chính là khoảng cách mười mét, dựa vào tốc độ chạy trốn của thân thể, vậy mà còn nhanh hơn so với Diệp Long Nghị...

Chỉ trong mấy hơi thở, chí Huyết Hằng đã đi tới phía trước đoàn xe. Mà lúc này, võ sĩ phía trước đoàn xe mới phát hiện có người đột kích...

Hắn kinh hô rút vũ khí của mình ra, muốn ngăn cản Huyết Hằng Chí đang chạy vội...

Đôi mắt với những hộ vệ này nhiều nhất chỉ là võ sư, Huyết Hằng Chí cười lạnh một tiếng, trường kiếm màu trắng bạc mà Diệp Tĩnh Vũ tặng cho run lên, mấy đạo kiếm khí chói mắt lập tức lao nhanh ra, căn bản không để cho những người này có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, liền xuyên thủng ngực bọn họ...

Dưới một kiếm này, ít nhất có năm sáu người bị chém giết, cứ vậy mất đi tính mạng...

Lúc này Ảnh Tiêu Tiêu cũng đi tới trước đoàn xe, hắn không có chân nguyên lực bá đạo như Huyết Hằng Chí, nhưng tốc độ của hắn không gì sánh kịp, tay nắm một thanh chuỷ thủ màu đen, giống như một cái chết đoạt mệnh, chạy tới...

Đám hộ vệ kia chỉ thấy một bóng đen phóng tới, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ đau nhói, ngay sau đó một mũi tên máu từ cổ mình phun ra, thân thể cứng rắn ngã xuống...

Truy hồn đoạt phách, thật là khủng bố...

Diệp Tĩnh Vũ bạo lực nhất, không biết là trong lòng tràn đầy phần nộ đối với phụ tử Tần Viêm, hay là cái gì, hấn căn bản không rút thanh thiết đao sau lưng ra, đối mặt với một tên hộ vệ, trực tiếp đâm ra một quyền...

“Keng keng...” Một tiếng, nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đập vào trên miệng đao của người nọ, lập tức nghe thấy một tiếng leng keng, thanh trường đao kia trực tiếp vỡ thành hai nửa, mà nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ thì tiếp tục bắn ra phía trước, hung hăng đập vào trên mũi người kia...

Lập tức nghe được thanh âm nứt xương truyền đến, sống mũi người nọ bị nện lõm xuống, thân thể của hắn bay thẳng ra ngoài, liên tục đập trúng hai ba người, lúc này mới ngừng lại...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại tiến lên một bước, trùng trùng điệp điệp đập ở dưới thân người nọ, trong mơ hồ nghe được một tiếng bộp, tựa hồ là quả trứng nào đó bị phá vỡ, mà trong miệng nam tử kia lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết cực lớn...

Thế nhưng tiếng kêu vừa mới vang lên một nửa, một chân khác của Diệp Tĩnh Vũ đã giẫm lên miệng hắn, lập tức liền nghe thấy tiếng răng rắc rắc vang lên, miệng của hắn, thậm chí toàn bộ đầu giống như chất lỏng, bị giẫm nát bét...

Đầu óc hoa râm cùng máu tươi cứ thế phun ra, rơi trên mặt đất, rắc lên mặt giày của Diệp Tĩnh...

Mấy người xung quanh đều bị một chiêu tàn bạo của Diệp Tĩnh Vũ dọa cho hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, bất quá dù sao bọn họ cũng là tinh nhuệ được Tần Viêm tinh tuyển tỉ mỉ, mặc dù không đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, nhưng cũng là cao thủ, chỉ là sau một lát kinh ngạc, liền giơ đao kiếm trong tay chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đối mặt với đao kiếm bay nhanh mà đến kia, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không tránh không né, vung nắm đấm lên, đập tới tên còn lại...

“Đương lang đương lang...” Ít nhất ba thanh đao, ba thanh kiếm bổ lên người Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp bổ y phục trên người hắn ra từng lỗ hổng dài hẹp, thế nhưng lại không cách

nào đâm vào thân thể của hắn, ngược lại phát ra âm thanh kim loại va chạm, thậm chí tóe lên trận trện hoa lửa. Cảnh tượng như thế, khiến cho mọi người nhìn thấy âm thầm líu lưỡi, ngay cả đám người Huyết Hằng Chí cũng trợn mắt há hốc mồm...

Con mẹ nó đây mà còn là thân thể con người sao?

Cho dù là áo vải sắt cũng không kinh khủng như vậy chứ?

Diệp Tĩnh Vũ làm sao đề ý tới ánh mắt mọi người, một phát túm lấy đầu hai người, cứ như vậy đụng vào giữa một cái...

“Đông...” một tiếng, trước lực đạo to lớn của Diệp Tĩnh Vũ, hai gã võ sư đụng đầu vào nhau, sau đó giống như hai quả dưa hấu nổ tung...

Não tương hoa râm cùng máu tươi đỏ tươi kia lập tức vẩy ra, phun đến Diệp Tĩnh Vũ toàn thân đều là...

Cuồng bạo, không gì sánh kịp cuồng bạo, thân thể cường hãn, sức mạnh kinh khủng, để cho hắn hoàn toàn có thể không nhìn những đao kiếm phổ thông này, người không đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, lại không có những thần binh lợi khí kia, làm sao có thể làm hắn bị thương mảy may?

Thủ đoạn máu tanh, động tác tàn bạo, càng khiến hắn giống như Ma Thần, đứng sừng sững giữa đám người...

Vô tận sát ý phối hợp với bộ dáng khủng bố kia, rung động thật sâu trong lòng tất cả mọi người ở đây...

Lâm Hiểu Nghị ở trên gò núi xa xa nhìn thấy cảnh này, khóe mắt lại bị nước mắt tuôn ra thấm ướt. Chỉ có hắn biết rõ, trong lòng thiếu gia kia là nổi bi phần...

Chỉ là mây hơi thở trên thế gian này, mặt đất đã sụp xuống một nửa hộ vệ. Lúc này, một thân cảm bào màu trắng của Tần Vân Khiếu cũng từ trong xe ngựa chui ra, đi theo hắn, còn có một lão nhân ăn mặc mộc mạc, khuôn mặt gầy gò...

Trên người hắn, không cảm giác được một chút khí tức nào, nhưng lại gây cho đám người Diệp Tĩnh Vũ một cỗ áp bách khó nói...

Lúc này, mười hộ vệ còn lại đã thối lui đến bên cạnh xe ngựa, bọn họ ai cũng cầm vũ khí trong tay, vẻ mặt cảnh giác nhìn đám người Diệp Tĩnh Vũ toàn thân đầy máu...

“Ha ha, tiểu sư đệ, thật không ngờ hơn một tháng không gặp, ngươi lại cho Đại sư huynh một niềm vui bất ngờ, ngay cả cao thủ như Đại Tông Sư cũng bán mạng cho ngươi...” Nhìn những người ngã xuống trên mặt đất, cùng với Diệp Tĩnh Vũ cả người đầy máu, trên mặt Tần Vân Khiếu không có chút lo lắng nào, ngược lại còn thông dong như thế...

Nhìn sắc mặt Tần Vân Khiếu thông dong, cùng với lão giả bên cạnh hắn, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện một cảm giác không rõ, ánh mắt hướng về Huyết Hằng bên cạnh...

“Cao thủ đại tông sư...” Huyết Hằng Chí tự nhiên biết ý tứ của Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng nhàn nhạt nói, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ngưng trọng...

“Ha ha, tiểu sư đệ, quên giới thiệu với ngươi, đây là quản gia của Tần gia ta, Tần Liệt, vị tông sư Côn Bằng mà ngươi giết chính là đệ tử của hắn...” Nghe được Huyết Hằng Chí liếc mắt một cái đã nhận ra thực lực của người bên cạnh mình, Tần Vân Khiếu vẫn cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại tiếp tục nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt kia tràn đầy khinh thường...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, Tần Liệt? Quản gia của Tần Viêm? Bên cạnh hắn lúc nào mà có cao thủ như đại tông sư? Thực lực lúc bình thường hắn biểu hiện ra cũng là cảnh giới tông sư, cho dù hắn có giữ lại, đạt tới cảnh giới đại tông sư, nhưng cũng không có khả năng sử dụng cao thủ như đại tông sư trở thành quản gia của hắn à?

Ngay tại lúc này, màn cửa xe ngựa bị người từ bên trong kéo ra, một nam tử ước chừng hơn năm mươi tuổi, mặc một bộ quần áo mới đi ra...

Mà khi nhìn thấy người tới, sắc mặt Huyết Hằng Chí lại kịch biến một hồi...

Môn chủ thứ hai mươi ba Thiên Kiếm

Môn, thứ hai mươi ba.

“Viên Tương?” Trong miệng Huyết Hằng Chí truyền đến một tiếng thét kinh hãi...

“Viên Tương?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, hẳn không biết Viên Tương là ai...

“Viên Tương? Môn chủ Thiên Kiếm môn?” Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị bên cạnh hẳn biến sắc...

Viên Tương, môn chủ Thiên Kiếm môn, hai mươi năm trước đã tiến vào cảnh giới đại tông sư, thực lực sâu không lường được, có thể nói là tồn tại chỉ bước nửa chân vào cảnh giới Võ Thánh, điều khiến người ta kinh ngạc nhất không chỉ là thực lực của hắn, mà là vì sao hắn lại ở chỗ này?

Lúc trước Lạc Tiêu Phong hạ lệnh tấn công tam đại môn phái, trưởng lão của tam đại môn phái không phải đã chết hết rồi sao? Sao bây giờ ngay cả môn chủ cũng còn sống? Hơn nữa còn xuất hiện trên xe ngựa của Tần Vân Khiếu?

Nghe được lời nói của Ảnh Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghị, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng đại biến, vốn tưởng rằng Tần Vân Khiếu chỉ là tông sư cảnh giới, bên cạnh nhiều nhất chỉ có một nhóm cao thủ Tiên Thiên, nhưng hiện tại, bên cạnh hắn lại có thêm một gã đại tông sư Tần Liệt không nói, bây giờ lại có thêm một môn chủ Thiên Kiếm môn, nhìn thế nào cũng giống như đối phương đang chờ đợi bọn mình ám sát vậy...

Chẳng lẽ bọn họ sớm biết mình sẽ đến hành thích? Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đã nổi lên lửa giận, Kim Tiêu Long lại phản bội mình...

“Ngươi biết ta?” Viên Tương kỳ thật đã hơn sáu mươi tuổi, chẳng qua cả người nhìn qua nhiều nhất là năm mươi tuổi,

mặc một bộ quần áo vải bình thường, nhìn qua rất đơn giản, hoặc là nói, có chút chất phác...

Nhưng nghe Huyết Hằng Chí gọi ra tên của hắn, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong lòng kinh ngạc nhưng lại mang theo sát cơ nồng đậm. Có thể nói mình đã là một người chết, nếu để cho người khác biết mình còn sống, Lạc Tiêu Phong nhất định sẽ không bỏ qua cho mình... Không những sẽ không bỏ qua cho mình, mà ngay cả Bạch Vân Hâu cứu mình cũng bị liên lụy, đây là điều hắn tuyệt đối không đành lòng nhìn thấy...

“Cho dù người hóa thành tro lão tử cũng nhận ra người...”
Nhìn thấy vẻ mặt Viên Tương tràn đầy kinh ngạc, Huyết Hằng Chí hung hăng nói...

Tuy nói năm đó là vì say rượu làm ô uế thể tử Viên Tương, nhưng không phải là thể tử Viên Tương tự mình làm bừa, câu dẫn hắn sao? Kết quả Viên Tương căn bản không để ý tình ý sư huynh đệ, đuổi tận giết tuyệt hắn, nếu không phải hắn mạng lớn, có lẽ đã sớm bị tổn hại, thậm chí đại hận cỡ này sao có thể quên...

“Người là Viên Huyết?” Chứng kiến ánh mắt tràn đầy cừ hận của Huyết Hằng Chí, Viên Tương dường như nhớ ra cái gì đó, không khỏi biến sắc...

“Đúng là lão tử, người không nghĩ tới lão tử còn sống chứ...”
Huyết Hằng Chí cười ha ha nói...

“Hóa ra là con súc sinh nhà người, năm đó làm vậy mà người vẫn không giết chết được người, không ngờ người lại chạy tới đây chịu chết, xem ra đúng là ông trời có mắt...” Vừa nghe Huyết Hằng Chí thừa nhận mình, Viên Tương tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn...

“Con mẹ người, người cho rằng người còn có thể giết chết ta sao? Hôm nay ông đây sẽ cho người biết ta mới là thiên tài xuất sắc nhất của Thiên Kiếm Môn...” Huyết Hằng Chí giận dữ, một tay run lên, thanh trường kiếm màu trắng bạc trong tay phát ra tiếng ong ong...

“Chẳng qua là một con súc sinh không bằng heo mà thôi, người còn nhắc lên sóng gió gì, Tàn huynh, hôm nay vốn là

được Tần tiên sinh nói tới bảo hộ Tần công tử, nhưng thẳng nhãi này có thù đoạt vợ với ta, để ta tự mình tới thanh lý môn hộ...” Viên Tương cũng tức giận trong lòng, bước ra phía trước một bước, một tay run lên, một thanh kiếm nhỏ xuất hiện trong tay...

Thân kiếm mang phong cách cổ xưa, phát ra từng trận tiếng long ngâm, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm...

“Viên huynh, mời...” Tần Liệt cười, ra dấu một lời mời khiêm tốn...

Kỳ thật lúc biết thân phận Viên Tương, Diệp Tĩnh Vũ đã có ý lui bước, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhất định của Huyết Hằng Chí, lại biết không giết Viên Tương, hấn tuyệt đối không chịu rời đi, mình cũng không thể bỏ hấn một mình rời đi, cũng bỏ ý nghĩ chạy trốn. Bất kể nói thế nào, bên mình còn có một đại tông sư đỉnh phong cảnh giới Băng Minh, đối phương chỉ có hai đại tông sư, mình không phải là không có cơ hội...

Cả người Viên Tương trực tiếp từ trên xe ngựa bay xuống, đúng vậy, giống như một chiếc lá, tự nhiên bay xuống, điểm này cũng đủ để nhìn ra tu vi của y thâm sâu, lực khống chế Chân Nguyên lực đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực...

Hắn có chút lo lắng nhìn thoáng qua Huyết Hằng Chí, phát hiện gã sớm đã sớm không thèm để ý ngênh đón, căn bản không nói nhiều lời, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang hướng Viên Tương trùm tới...

Viên Tương mỉm cười khinh thường, trường kiếm trong tay tùy ý vẽ thành một đóa hoa kiếm, cứ như vậy ngăn kiếm quang của Huyết Hằng Chí, Huyết Hằng Chí không nản chí, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, thân thể lao về phía Viên Tương...

Viên Tương cũng không hề lưu thủ, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng lay động, từng đạo kiếm mang mỹ lệ không ngừng bộc phát trên thân kiếm của hắn...

Chân nguyên lực khủng bố không ngừng bộc phát ra, cũng may hai người khống chế chân nguyên lực đều đạt đến tiêu

chuẩn cực cao, lúc này mới không xuất hiện tình cảnh chân nguyên lực tán loạn...

Bất quá cứ như vậy, khí tức cường đại cũng khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ liên tiếp lui về phía sau...

Lúc này, bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ chỉ còn lại bóng dáng Tiêu Tiêu và Diệp Long Nghi, mà đối phương lại có cảnh giới đại tông sư, tinh thể không được lạc quan...

“Thiếu gia, đề lão hủ thanh trừ chương ngại này cho người...”
Tần Liệt nhẹ nhàng nói một câu với Tần Vân Khiếu.

“Làm phiền Tần thúc...” Tần Vân Khiếu không dám chậm trễ, lập tức thi lễ với Tần Liệt...

Bất quá trong mắt hắn cũng tràn đầy nghi hoặc, hắn thật sự không rõ phụ thân mình chỗ nào nhiều cao thủ như vậy, dù là vị Tần Liệt trước mắt này, tuy nói là quản gia của mình, nhưng trước đó mình đã gặp hắn ở đâu?

Bất quá vừa nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ sắp chết trong tay đại tông sư, trái tim của hắn lại trở nên sôi trào một cách khó hiểu...

Mặc kệ phụ thân bí mật lớn bao nhiêu, thực lực này luôn càng mạnh càng tốt không phải sao?

Đúng lúc này, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không rút đao, chiêu thứ nhất của Kinh Lôi đao quyết của hắn tuy rằng đã đại thành, nhưng dựa vào đao pháp này để đánh bại Đại Tông Sư, quả thực là nằm mơ nói mộng. Sự cường đại của hắn là ở chỗ lực lượng nhục thể của hắn, hồn lực đã khổng lồ...

Mình ngây ngốc cũng là siêu cấp cường giả cảnh giới Linh Hiển, cho dù là Vũ Thánh, mình cũng có năng lực đánh một trận, huống chi lại là một Đại Tông Sư?

Đương nhiên, không đến bước cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối sẽ không dễ dàng thi triển ra linh thuật, cảnh giới Linh Hiển, đây là át chủ bài của hắn, ngay cả đám người Huyết Hằng Chí và Ảnh Tiêu Tiêu cũng không biết át chủ bài...

Tần Liệt chỉ nhàn nhạt cười, để cho mười người còn lại bảo vệ xe ngựa, người cứ thế đi tới, vền vền một bước, đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, vỗ ra một chương...

Đúng vậy, thờ ơ không chút để ý, tựa như một ông lão đang đánh Thái Cực quyền vậy, tùy ý đánh ra một chiêu, căn bản không cảm giác được bất kỳ lực lượng nào...

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không kịp phản ứng gì, một chiêu kia đã vỗ vào ngực của hắn...

Chương 240, phá thương khung.

Trong nháy mắt, liền thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ phảng phất như đạn pháo bay thẳng ra ngoài, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, cuối cùng cả người nặng nề rơi trên mặt đất...

“Tướng quân...” Sắc mặt Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu đại biến, thân thể lao nhanh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy ngực mình phảng phất bị chùy sắt nện một cái, nếu không phải thân thể cường độ của mình đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, một chương này đủ để đập vỡ tất cả xương ngực của mình...

Chân nguyên lực kinh khủng kia càng điên cuồng tràn vào thân thể mình, nếu không phải Bá Nguyên lực không ngừng thôn phệ những chân nguyên lực này, có lẽ một chương này đủ để cho thân thể bạo thể mà chết...

Nhưng cho dù như vậy, chân nguyên lực khổng lồ kia cũng trực tiếp chấn thương nội tạng của hắn. Dù sao, mặc dù Bá Nguyên lực bá đạo, nhưng dù sao cũng quá ít, mà chân nguyên lực này cũng là năng lượng cường đại gấp trăm lần tiên thiên chân khí, trong khoảng thời gian ngắn, nơi nào cần nuốt xong, vẫn có bộ phận đánh vào nội tạng của Diệp Tĩnh Vũ...

Tần Liệt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, như làm một chuyện nhỏ. Thậm chí hắn còn nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang ngã trên mặt đất, đi từng bước một về phía Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu. Trong mắt hắn, nếu dùng thân thể chiến sĩ cấp năm của Diệp Tĩnh Vũ, cũng tuyệt đối khó mà ngăn cản...

Cho dù không đập vỡ được nhục thể của hắn, nhưng chân nguyên lực cũng đủ phá hủy hết thủy sinh cơ trong cơ thể hắn...

“Ta liều mạng với ngươi, Long Hồ đầu...” Diệp Long Nghị nhìn thấy Tần Liệt đang đi về phía này, cũng không sợ thân phận đại tông sư của đối phương, chân khí Tiên Thiên trong cơ

thể bắt đầu khởi động, một quyền toàn lực đánh về phía Tần Liệt...

Một quyền này, ngưng tụ tinh lực cả đời của hắn, bởi vì hắn biết, đối phương là một đại tông sư, một người một chương liền đánh bay Diệp Tĩnh Vũ đại tông sư, có lẽ đối với mình, cũng chỉ có lần này cơ hội ra quyền...

Một quyền này, có thể nói là quyền mạnh nhất đời Diệp Long Nghị, mơ hồ sau lưng hắn xuất hiện ảo tưởng rồng hổ, quyền ý cuồn cuộn mang theo tiếng gió vù vù, hung hăng đánh về phía Tần Liệt...

Đối mặt với một quyền mạnh nhất của Diệp Long Nghị, Tần Liệt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, cũng chậm rãi vươn một quyền, một quyền nhìn như chậm chạp nhưng khi nắm đấm va chạm với nắm đấm của Diệp Long Nghị, một cỗ lực lượng khổng lồ đến cực điểm bộc phát ra...

Trực tiếp đánh vào cánh tay của Diệp Long Nghị, Diệp Long Nghị không có thân thể cường đại như Diệp Tĩnh Vũ, cũng không có nguyên lực bá đạo kia, một quyền này của Tần Liệt ẩn chứa chân nguyên lực cứ thế nổ tung...

Lập tức liền thấy được toàn bộ nắm đấm Diệp Long Nghị vỡ vụn ra, toàn bộ da thịt cánh tay càng là không ngừng bạo liệt ra, phảng phất bị Giảo Nhục Cơ quấy qua, mà thân thể của hắn, càng bị oanh bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, không biết sinh tử...

“Nếu lão tổ tông nhà ngươi tới đây, có lẽ có thể ngăn cản được một chút, ngươi, còn non lắm...” Tần Liệt lộ vẻ khinh thường, quay sang nhìn bóng dáng tiêu tiêu đang đứng cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

Thấy Tần Liệt xuất chương đánh bay Diệp Tĩnh Vũ, một quyền đánh nát Diệp Long Nghị, sắc mặt Ảnh Tiêu Tiêu lại trắng bệch, thân thể không ngừng lạnh nhãi, hắn là kẻ nhất gan nhất gan nhất trong đám người, cũng là người có công phu chạy trốn tốt nhất, đặc biệt là sau khi tu luyện truy hồn đoạt phách, cho dù đối mặt với Đại Tông Sư, hắn cũng tự tin mình có thể thoát đi được...

Nhìn Tần Liệt càng ngày càng gần, trong lòng hấn sợ hãi, tồn tại cường đại như vậy căn bản không phải hấn có thể đối phó được...

Trốn đi, trốn mau...

Sâu trong nội tâm, một giọng nói không ngừng thúc giục hấn...

Hấn muốn chạy trốn, thế nhưng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ còn nằm trên mặt đất mấy ngày nay, lại nghĩ tới từng chút từng chút một ở chung với Diệp Tĩnh Vũ. Không có một tên trưởng quan uy nghiêm, không có một tướng quân đức hạnh, lại giống như một người bạn...

Trọng tình trọng nghĩa, bản thân sao có thể một mình rời đi...

“Con mẹ ngươi, hôm nay ông đây mặc kệ tất cả...” Cảm nhận được cảm giác áp bách càng ngày càng gần, trong lòng Ảnh Tiêu Tiêu đột nhiên chùng xuống, tiên thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, muốn phóng về phía Tần Liệt, nhưng bắp chân đột nhiên bị một cánh tay nắm lấy...

“Ngươi không phải đối thủ của hấn...” Diệp Tĩnh Vũ nắm lấy bắp chân tiêu sái của Ảnh Tiêu, từ từ bò dậy...

“Tướng quân... Ngươi không chết à...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại đứng lên, gương mặt Tiêu Tiêu lộ vẻ vui mừng...

“Mẹ nó, cái gì mà không chết? Chẳng lẽ bổn thiếu gia rất dễ chết sao?... đi xem Long Nghị, nói với hấn, không có mệnh lệnh của ta, không được chết...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, lại vỗ vỗ vai Tiêu Tiêu, tay kia lại lau đi tơ máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn về phía Tần Liệt...

“Ừ...” Ảnh Tiêu Tiêu gật nhẹ đầu, chạy về phía Diệp Long Nghị, từ lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, hấn cảm thấy cực kỳ tự tin...

“Thật không ngờ trúng chương bài sơn của ta, vậy mà ngươi còn chưa chết...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa đứng lên, trong mắt Tần Lệ lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ một chương vừa rời của mình lại ẩn chứa chân nguyên lực không thể xóa bỏ sinh cơ của Diệp Tĩnh Vũ...

“Hắc hắc, bổn thiếu gia lại dễ dàng chết như vậy sao? Hôm nay sẽ cho người biết bổn thiếu gia thực sự lợi hại...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị...

Vừa mới dứt lời, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lập tức vọt ra ngoài, trực tiếp đâm ra một quyền, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể trực tiếp tràn ra ngoài...

“Không biết tự lượng sức mình...” Tần Liệt hừ lạnh một tiếng, đâm một quyền về phía nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không có nhiều hoa khôi, chân nguyên lực khổng lồ trực tiếp lao ra, nghênh đón nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ. Hắn chuẩn bị đánh bại Diệp Long Nghị, giết chết Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn, nhưng đâu thấy được ngân mang trong mắt Diệp Tĩnh Vũ...

“Cuồng bá chiến văn...” Ngay khi nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ cách nắm đấm của Tần Liệt chừng ba tấc, hắn cảm nhận được một luồng chân nguyên lực khổng lồ đánh vào mặt quyền, Diệp Tĩnh Vũ bỗng hô to một tiếng, ngay sau đó lại thấy một gợn sóng màu vàng nhạt xuất hiện đánh về phía Tần Liệt...

Tần Liệt giật mình, lúc này mới nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ là một Hồn Sư có thực lực đạt tới Ngưng Hồn cảnh, vốn định đánh vào nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ, phá không bay lên đánh về phía gợn sóng màu vàng kia, chân nguyên lực cuồng bạo lao ra, hung hăng va chạm với chiến văn cuồng bá này...

Lực phản chấn cực lớn trực tiếp chấn Diệp Tĩnh Vũ lùi về phía sau, Tần Liệt cũng bị chấn lui về phía sau, mà một cái thiết ấn màu đen cũng từ Diệp Tĩnh Vũ bay ra, trong nháy mắt đã tới trên đỉnh đầu Tần Liệt, mang theo tiếng gió vù vù, hung hăng đánh về phía Tần Liệt...

Tần Liệt cười lạnh, tựa hồ đã sớm dự liệu được một chiêu này, cả người hơi cúi xuống, tiếp theo vọt lên, đâm một quyền lên không trung...

Chính là tuyệt chiêu của hắn, phá thương khung...

Môn chủ thứ mười hai Thiên Kiếm Môn

Chương Thiên Kiếm Môn thứ hai mươi mốt.

Sau khi hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ đạt tới cảnh giới Linh Hiển, uy lực Chấn Thiên ấn cũng tăng lên rất nhiều. Lúc này đây, hấn dốc toàn lực tế ra Chấn Thiên ấn, liền thấy Chấn Thiên ấn to như ngọn núi nhỏ, mép ngoài mơ hồ có điện quang chớp động. Đừng nói bên dưới là một người, cho dù là một ngọn núi, đoán chừng cũng sẽ bị đánh cho nát bấy...

Nhưng đối mặt với Chấn Thiên ấn kinh khủng như vậy, Tàn Liệt không hề có ý tránh né, ngược lại còn trực tiếp xuất quyền nghênh đón...

Trong nháy mắt khi thân thể hấn động dậy, hấn vẫn là một lão nhân lưng còng, thế nhưng trong nháy mắt khi hấn vung quyền, cả người đã phát sinh biến hóa, một luồng không cam lòng, bất khuất, chiến ý cường đại không phục từ trong cơ thể hấn bộc phát ra, cả người phảng phất Chiến Thần trên trời hạ phàm, không thể ngăn cản...

Đặc biệt một quyền kia vung ra, hóa thành một đạo quyền ảnh khổng lồ, giống như một cây cột trụ thông thiên, hung hăng âm vang rơi thẳng xuống Chấn Thiên ấn...

Phá Thương Khung, đầu phá thương khung, thật sự có uy thế nghịch thiên, năng lực nghịch thiên...

Một quyền không ai bì nổi như vậy mà lại nện mạnh lên bức Thiên ấn, chân nguyên lực khổng lồ đánh vào bên trong Chấn Thiên ấn, dòng điện chạy chồm kia còn chưa kịp làm Tàn Liệt bị thương, Chấn Thiên ấn đã bị nện bay ra ngoài...

Thế tích nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng về tới trong Càn Khôn Trắc của Diệp Tĩnh Vũ, mà Diệp Tĩnh Vũ thì đồng thời phun máu, trước mắt là một trận hoa vàng bốc lên, suýt nữa

bất tỉnh. Hắn thật sự không nghĩ tới Tần Liệt lại mạnh mẽ cỡ này, chỉ một quyền đã phá được Chấn Thiên ấn mà mình tự cho là kiêu ngạo...

Còn kèm theo hồn phách của mình tổn hao nhiều, thực lực bức này, quả thực cũng kinh khủng một chút...

Nhưng Tần Liệt cũng không chịu nổi, tuy một quyền đánh bay Chấn Thiên ấn, nhưng dù sao đây cũng là Hồn khí Huyền cấp, tuy Diệp Tĩnh Vũ không thể phát huy toàn bộ uy lực của nó, nhưng lực lượng khổng lồ cũng là đánh nát đạo Chân Nguyên lực trước người Tần Liệt, huyết khí trong cơ thể cũng cuộn cuộn một hồi, suýt nữa bị chấn tới mức học máu...

Nhưng khóe miệng hắn vẫn lộ ra một tia cười lạnh, đây hẳn là thủ đoạn cuối cùng của Diệp Tĩnh Vũ, không có Chấn Thiên Ấn trợ giúp, hắn làm sao có thể là đối thủ của mình?

Trong lòng Tần Liệt đã bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để tra tấn Diệp Tĩnh Vũ, nhưng không hề chú ý tới một thanh thiết kiếm đen kịt từ trong hư không đâm thẳng vào hậu tâm của hắn...

Khi mũi kiếm chạm vào quần áo hắn, hắn mới cảm giác được sau lưng một trận hàn ý kéo tới, căn bản không kịp nghĩ nhiều, thân thể cấp tốc tránh sang bên cạnh, nhưng mà Băng Minh một kiếm này lợi hại cỡ nào? Mũi kiếm y nguyên không dừng lại chút nào đâm vào trong cơ thể của hắn...

Chân nguyên lực lạnh như băng không chút lưu tình đánh thẳng vào người Tần Liệt, huyết khí vốn đang sôi trào lập tức không áp chế nổi, một ngụm máu tươi cứ thế phun ra...

“Đại tông sư?” Tần Liệt kinh hãi, hắn đâu có nghĩ tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ còn có đại tông sư thứ hai, cổ nén đau nhức kịch liệt từ ngực truyền tới, xoay người đánh một chuông về phía Băng Minh, nhưng Băng Minh lại đột nhiên thu kiếm, thân ảnh lóe lên, đã lùi lại mấy mét...

Tần Liệt lại đau lòng, máu tươi phun ra như suối, sắc mặt tái nhợt, mắt đầy kinh hãi...

Hắn thật không ngờ bên người Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn tụ tập thêm vị Đại Tông Sư thứ hai, càng không ngờ vị Đại Tông Sư này lại áp dụng thủ đoạn đánh lén, không ngờ công phu ẩn dật

khí tức của vị Đại Tông Sư này lại lợi hại như vậy, cho dù là mình cũng không phát hiện được, bởi vậy xem ra thực lực của đối phương còn cao hơn mình...

Chỉ vào ngực mình, ngừng phun huyết mạch, Tần Liệt lạnh lùng nhìn băng mình phía trước, thần sắc biến ảo bất định...

Tuy vừa rồi hắn toàn lực tránh được một kiếm kia, không có đâm xuyên tim mình, nhưng lại suýt qua tim, đặc biệt là lực chân nguyên trong cơ thể đối phương, trực tiếp chấn thương tâm mạch của mình, chỉ một kiếm này đã khiến mình trọng thương, thực lực đại giảm, người này rốt cuộc là ai, tâm tư lại tính chính xác như vậy?

Băng Minh lạnh lùng nhìn Tần Liệt, thanh thiết kiếm trong tay buông xuống, máu tươi từ từ chảy xuống, dường như không thèm để ý chuyện vừa rồi thiếu chút nữa mình đã giết một gã đại tông sư...

Lúc này, nhìn thấy Băng Minh xuất hiện là lúc xuất hiện gây thương tích nghiêm trọng nhất cho Tần Liệt, Diệp Tĩnh Vũ trong mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng, nắm chắc thế cục, đối với phán đoán xuất thủ, Băng Minh thật sự đạt tới đỉnh điểm trước nay chưa từng có...

Biết Tần Liệt sau khi bị thương tuyệt đối không phải đối thủ của Băng Minh, nhưng Huyết Hằng Chí bị Viên Tương đánh lui lại liên tục, tuy nhiên Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý ra tay tương trợ, đây là ân oán giữa Huyết Hằng Chí cùng Viên Tương, hắn tin tưởng Huyết Hằng Chí nhất định có biện pháp, ánh mắt của hắn đã rơi xuống người Tần Vân Khiếu trên xe ngựa, không có sự bảo hộ của Đại Tông Sư, làm sao hắn có thể là đối thủ của mình...

Rút thanh Thiên Tôn đao sau lưng ra, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lao về phía Tần Vân Khiếu...

Tần Liệt thấy Diệp Tĩnh Vũ khê động, biết mục đích của hắn, không để ý tới thương thế ở ngực, tiến lên một bước muốn ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Băng Minh đâu chịu đáp ứng, trường kiếm trong tay run lên, kiếm quang rực rỡ lập tức sáng

lên, ngay sau đó vô số kiếm quang hội tụ thành một thanh kiếm quang cực lớn, hung hăng chém về phía Tần Liệt...

“Thiên Văn Kiếm” Tần Liệt kinh hô, hắn thật không ngờ Băng Minh lại sử dụng Tuyệt Sát Thiên Văn Kiếm của Thiên Kiếm Môn...

Đôi mắt với kiếm mang kinh khủng như vậy, cho dù là trong thời kỳ toàn thịnh, Tần Liệt cũng chưa chắc dám chính diện ngăn cản, chứ đừng nói là bị trọng thương...

Vốn muốn chặn đường thân thể Diệp Tĩnh Vũ, không thể không lui về phía sau, hơn nữa còn nhanh chóng lui lại vài bước, đã thối lui mấy chục mét, cuối cùng cũng tránh được đạo kiếm quang cực lớn kia...

Kiếm quang khổng lồ chém thẳng vào mặt đất, lập tức liền nghe một tiếng nổ vang, kiếm quang lập tức nổ tung, hóa thành vô số kiếm khí, bắn ra bốn phía... bụi bặm bốc lên khắp nơi...

Tần Liệt tránh được đạo kiếm quang cuồng bạo này, đâu có tránh được vô số kiếm khí, lập tức có vô số kiếm khí đâm thủng quần áo hắn, tạo thành những vết thương hẹp dài không đồng nhất trên người hắn...

Nếu không phải hắn phản ứng cực nhanh, dùng chân nguyên lực cường đại bảo vệ chỗ yếu của mình, những kiếm khí này cũng đủ xuyên thủng thân thể của hắn...

Giờ phút này, thân thể của hắn đã thối lui ra ngoài trăm mét, mà bụi bặm đầy trời kia cũng chậm chậm tán đi, trên mặt đất, đã có thêm một cái hố sâu dài mấy chục trượng...

Một kiếm kinh khủng như thế làm Tần Liệt rung động thật sâu, ngay cả Viên Tương cùng Huyết Hằng Chí ở xa xa cũng lộ ra vẻ kinh hãi...

Đây là tuyệt chiêu của Thiên Kiếm môn bọn họ, bất kể là Huyết Hằng Chí hay Viên Tương, sử dụng chiêu này đều không thể đạt được uy lực như vậy, nhưng Băng Minh lại dễ dàng sử dụng, thực lực của hắn rốt cuộc mạnh tới mức nào?

Thiên Kiếm Quyết nhị thập nhị thiên kiếm quyết.

“Tên phản đồ nhà ngươi, dám dạy tuyệt chiêu của Thiên Kiếm môn cho người ngoài...” Viên Tương giận dữ, y chỉ cho rằng thanh Thiên Vãn Kiếm mà Băng Minh Chí Giáo vừa thi triển là do Huyết Hằng Chí Giáo cho, lập tức lại tăng thêm lực lượng, thanh trường kiếm phong cách cổ xưa kia rung lên trong hư không, một đạo kiếm hoa xinh đẹp từ trên mũi kiếm nở rộ ra, ngay sau đó hoa thứ hai, đó hoa thứ ba xuất hiện...

Trong chớp mắt, bảy đó hoa kiếm đã nở rộ, từng đó hoa từng đó hoa cứ như vậy trôi về phía Huyết Hằng chí, nhìn như phiêu diêu, nhưng trong chớp mắt đã đi tới trước người Huyết Hằng Chí...

Huyết Hằng Chí thảm kinh hãi, cũng lười trả lời Viên Tương, trường kiếm trong tay cũng liên tục run lên, lập tức bốn đó hoa kiếm hoa xuất hiện, hơn nữa mỗi đó hoa kiếm đều nhỏ hơn Viên Tương một chút...

“Nhiều năm qua, vậy mà ngươi chỉ có trình độ như vậy, thật khiến ta thất vọng. Trời... Toái... Kiếm...” Nhìn thấy Huyết Hằng Chí dốc hết toàn lực vẽ ra bốn đó hoa kiếm hoa, Viên Tương mở miệng mỉa mai một hồi. Theo tiếng nói của gã rơi xuống, bảy đó hoa hoa chân nguyên hoàn toàn do chân nguyên lực ngưng tụ toàn bộ bạo liệt ra, lập tức đổi thành vô số đạo kiếm khí mãnh liệt hướng Huyết Hằng Chí đâm tới...

Bốn đó hoa kiếm hoa Huyết Hằng Chí biến thành kia cũng trong nháy mắt bạo liệt ra, vô số kiếm khí cứ như vậy đan vào một chỗ, phát ra thanh âm xuy xuy...

Cây cối chung quanh trong nháy mắt bị kiếm khí sắc bén này đâm nát bấy, hoa cỏ, hòn đá cũng bị quấy cho nát bấy. Ở chung quanh thân thể bọn họ hơn mười mét, không còn chỗ nào có thể bảo trì hoàn chỉnh...

Coi như là mặt đất cũng bị đâm thủng trăm ngàn lỗ...

Về phần chí hướng Huyết Hằng, cũng bị kiếm khí sắc bén này đâm cho vết thương chồng chất trên thân, bả vai, bụng, eo, đùi, ngực, cánh tay, tất cả đều bị vạch ra từng vết thương, quần áo trên người cũng bị cắt thành mảnh vụn, không gió mà tự động, phát ra thanh âm xoèn xoạt...

Bộ dáng kia, so với Cái Bang chủ còn chấn động hơn...

Về phần Viên Tương, cũng chỉ là trúng một đạo kiếm khí trên cánh tay mà thôi, chỉ trong một chiêu, cao thấp đã được phán định...

Bảy đóa hoa kiếm, đó là cảnh giới Thiên Toái Kiếm luyện đến cấp bảy. Huyết Hằng chỉ lạnh lùng nhìn Viên Tương lộ vẻ đắc ý ở cách đó không xa, biết tu vi của mình căn bản không phải đối thủ của Viên Tương, thế nhưng mình có thể buông tha sao?

Không nói tới chuyện có thể quấy nhiễu bố trí của Diệp Tĩnh Vũ hay không, nói cách khác, những năm qua mình trải qua cuộc sống bi thảm, làm cho thời điểm này của hắn tuyệt đối không thể bỏ qua, cho dù là chết, cũng phải giết chết Viên Tương...

Huyết Hằng Chí không để ý đến thương thế trên người, cưỡng ép điều động chân nguyên lực trong cơ thể, trường kiếm tay trái lại phát ra âm thanh ông ông...

Trong mơ hồ, một đạo quang mang chói mắt sáng lên, quang mang kia càng ngày càng sáng, chỉ qua mấy hơi thở, đã tạo thành một thanh cự đại kiếm mang...

Đúng là thức mở đầu của Thiên Vãn Kiếm...

Tuy rằng đạo kiếm mang không cường đại như Băng Minh vừa rồi, nhưng lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng...

Nhưng trên mặt Viên Tương vẫn lộ ra vẻ châm chọc, trường kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng rung lên, từng tiếng rỗng ngậm truyền đến, kiếm mang chói mắt cũng lập tức sáng lên...

Trong chớp mắt, giữa thiên địa lại có thêm hai thanh cự kiếm, hai người căn bản không làm động tác gì khác, cứ như vậy hung hăng hướng đối phương chém tới...

Kiểm mang của Viên Tương có bảy tám trượng, so với Băng Minh thì nhỏ hơn một chút, hơn nữa hào quang của kiếm mang cũng không sáng như Băng Minh, nhưng so với Huyết Hằng Chí kia thì kiếm quang âm đạm hơn ba trượng và kiếm quang âm đạm hơn rất nhiều...

Cơ hồ là khí thể không thể ngăn trở, chém về phía Huyết Hằng Chí...

Hai đạo kiếm quang vừa mới va chạm, toàn bộ kiếm quang do Chân Nguyên lực trong cơ thể Huyết Hằng Chí biến thành vỡ tan ra, kiếm khí tỏa ra bốn phía còn chưa kịp phát uy đã bị kiếm quang cực lớn bao phủ hoàn toàn...

Kiểm quang không lồ vẫn không chút lưu tình bỏ xuống, hung hăng bổ trúng thân thể Huyết Hằng Chí, một kiếm chém nó tan thành mảnh nhỏ...

Thế nhưng trong mắt Viên Tương không có vẻ gì vui mừng, ngược lại lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn chỉ chém trúng một đạo tàn ảnh...

Lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được khí lạnh từ đỉnh đầu ập tới, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một điểm đen đang đánh về phía mình. Điểm đen càng ngày càng gần, chớp mắt đã thấy đó là một thanh kiếm, một thanh kiếm cực lớn, một thanh Thiên Kiếm khổng lồ...

Thiên Kiếm Quyết...

Thiên Kiếm Quyết...

Viên Tương trong lòng chấn động mạnh... Huyết Hằng Chí lại biết Thiên Kiếm Quyết Thiên Kiếm Môn đã thất truyền...

Điều này sao có thể?

Bí tịch Thiên Kiếm quyết không phải đã sớm thất truyền rồi sao? Thế gian làm sao còn có người biết Thiên Kiếm quyết? Hơn nữa người này còn là hắn?

Sự khiếp sợ trong lòng đã thay thế tất cả tâm thần của hắn, cứ như vậy trơ mắt nhìn thanh kiếm lớn đâm về phía mình...

Huyết Hằng Chí cảm trường kiếm trong tay, chân nguyên lực trong cơ thể không ngừng hóa thành kiếm khí sắc bén, phun ra ngoài. Lúc này gã không ở một mình, mà là một thanh kiếm, một thanh kiếm còn chưa rời vỏ đã phát ra lực lượng khủng bố...

Người cũng là kiếm, kiếm cũng là kiếm, vạn vật trên thế gian, đều là kiếm, đây chính là áo nghĩa của Thiên Kiếm quyết...

Vô số kiếm khí từ trong cơ thể Huyết Hằng Chí phun ra, lại hội tụ thành một thanh kiếm khổng lồ, đâm thẳng về phía Viên Tương bên dưới...

Kiếm còn chưa đâm trúng Viên Tương, thân thể hắn đã bắt đầu phun ra huyết hoa, kiếm khí sắc bén như vậy, căn bản Huyết Hằng Chí không thể khống chế hoàn toàn, thân thể hắn sao có thể chịu nổi kiếm khí cuồng bạo bức này...

Hắn sớm biết sau khi mình sử dụng Thiên Kiếm Quyết sẽ có kết quả như vậy, nhưng hắn không quan tâm, chỉ cần có thể giết chết Viên Tương, chỉ cần có thể báo thù, coi như mất đi tính mạng của mình thì như thế nào?

Huyết Hằng Chí trong lòng kiên quyết cuối cùng cũng bất chấp tất cả, cả người hóa thành thanh thiên kiếm cực lớn đâm về kẻ thù sinh tử của hắn, Môn chủ Thiên Kiếm môn Viên Tương...

Kiếm khí sắc bén đã phá không mà ra, đâm rách da mặt Viên Tương, Viên Tương lúc này mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, tại thời điểm sống còn, Chân Nguyên lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, tốc độ cao nhất hội tụ đến tay phải cầm kiếm của mình, căn bản không kịp cân nhắc, toàn lực đâm ra một kiếm mạnh nhất của mình trên bầu trời...

Đáng tiếc là một kiếm này không phải để giết địch, dĩ nhiên là vì tự vệ...

Hai cỗ kiếm khí khổng lồ đột nhiên va chạm vào nhau, nhưng lại không có thanh âm kịch liệt như trong tưởng tượng, chỉ mơ hồ truyền đến tiếng xèo xèo, trong mơ hồ có thể thấy trên không trung xuất hiện từng đạo khe hở màu đen, đó là hư không bị xé nứt...

Thiên kiếm kinh khủng trực tiếp đâm vào thân thể Viên Tương, dưới uy áp khổng lồ kia, lỗ mũi, miệng, mắt hắn, lỗ tai hắn đồng thời phun ra máu tươi, tay phải cầm kiếm, càng là từ bàn tay phải bắt đầu bạo liệt từng khúc, không ngừng run rẩy, tựa hồ lúc nào cũng có thể hoàn toàn vỡ vụn...

Cũng trong lúc hai người va chạm, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã lướt tới trên xe ngựa, đối mặt với những hộ vệ dưới xe ngựa, cùng với Tần Vân Khiếu đứng trên xe ngựa, hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp giơ hai tay lên đao., Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một đao toàn lực chém về phía Tần Vân Khiếu, hắn tự tin, một đao kinh diễm tuyệt luân nhanh như chớp như vậy, cho dù là Tần Vân Khiếu cũng tuyệt đối khó có thể tránh né, chứ đừng nói đến những tên phế vật kia...

Đúng vậy, Kinh Lôi đao quyết nhanh như thiểm điện, Tần Vân Khiếu hoàn toàn chính xác không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào liền thấy thanh đao kia đã đi tới trước trán mình, nhưng trong mắt của hắn vẫn không có nửa điểm sợ hãi, ngay lúc đao khí của đao kia đã chặt đứt một sợi tóc của hắn, trong xe ngựa, đột nhiên vươn một tay ra, một cánh tay trắng nõn như ngọc...

Liễu Thu Tuyết Thiên thứ mười bốn, thứ hai mươi ba.

Đúng, đúng là đôi tay ngọc như vậy, rất là đột nhiên thò ra khỏi xe ngựa, lại rất là đột nhiên đi tới trước mặt Tần Vân Khiếu, đột nhiên bắn ra một chỉ, một ngón tay nhìn như đơn giản nhưng lại trực tiếp đỡ lấy lưỡi đao sắc bén kia...

Đầu ngón tay nhỏ nhắn mềm mại như thế, dưới lưỡi đao đen kịt lại có vẻ yếu ớt như thế, tựa hồ ngoại trừ bị chém thành hai đoạn ra thì không còn khả năng nào khác...

Thế nhưng khi Thiên Tôn Đao chém vào ngón tay ngọc lại phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy...

Ngọc Chỉ kia càng không có bất kỳ dấu vết bị trảm thương gì, thậm chí ngay cả đao khí sắc bén kia cũng tại thời khắc này biến mất vô ảnh vô tung, phản lực cực lớn ngược lại chấn động làm hai tay Diệp Tĩnh Vũ run lên từng trận, suýt nữa bóp không được...

Thân thể vốn đang bay lên không lại mất đi thăng bằng, cứ như vậy rơi xuống dưới...

Mà những hộ vệ phía dưới kia cũng kịp phản ứng, từng người giơ đao kiếm lên bảo vệ về phía Diệp Tĩnh Vũ đang rơi xuống...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn mất đi cân bằng, lực phản chấn cũng chấn nội phủ trọng thương, đâu còn có thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn những đao kiếm kia đâm tới thân thể mình...

Bất quá nhục thể hãn cường hãn cỡ nào, hộ vệ phía dưới căn bản không có thực lực đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, vũ khí của bọn họ cũng chỉ là vũ khí bình thường, chỉ nghe tiếng vang đương thời, làm gì bị thương đến việc Diệp Tĩnh Vũ may...

Thanh âm quý dị như thế mới khiến mọi người thanh tỉnh, gia hỏa này căn bản là đao thương bất nhập nha...

Nhưng lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã lại một lần nữa nắm chặt chuôi đao, căn bản không cho những người này có cơ hội phản ứng, Thiên Tôn đao trong tay run lên, một đao đao mang lập tức vạch ra, tối thiểu trên cổ bốn người đồng thời xuất hiện một vết máu, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau, từ đó đi đời nhà ma...

Mà mấy tên hộ vệ tránh được một kiếp lại liên tục lui về phía sau mấy bước, đến lúc này, cuối cùng bọn họ mới hiểu, đây căn bản không phải trận chiến mà bọn họ có thể tham dự...

Diệp Tĩnh Vũ vất vả lắm mới đứng vững được, ngẩng đầu nhìn lên xe ngựa, liền thấy rèm xe được vén lên, một nữ tử ước chừng hơn ba mươi tuổi đi ra...

Nàng mặc một chiếc váy lụa mỏng che ngực, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng cực mỏng, mái tóc đen dài sau đầu, dung mạo xinh đẹp, bất quá khóe mắt ẩn ẩn có nếp nhăn, nhưng vẫn khó có thể che dấu được phong hoa tuyết luân của nàng...

Tay phải nàng hơi run rẩy, hiển nhiên là vừa rồi ngăn cản một đao của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy nữ tử này chỉ dựa vào một đầu ngón tay liền hóa giải một đao toàn lực của mình, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh hãi, hắn hiểu rõ, đối phương không có thân thể biến thái như mình, đối phương sở dĩ có thể một ngón tay ngăn lại, tất cả đều là dựa vào chân nguyên lực khổng lồ...

Trong thời gian ngắn như vậy, có thể không chế hoàn mỹ Chân Nguyên lực, ngưng tụ như thế, đủ để nhìn ra thực lực của đối phương rốt cuộc khủng bố đến mức nào...

Đại tông sư, hàng thật giá thật là đại tông sư...

Vừa nghĩ tới bên người Tần Vân Khiếu lại xuất hiện ba gã đại tông sư, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền có một loại cảm giác đại tông sư như chó săn, càng hoàn toàn hiểu rõ đối phương đã sớm dự liệu được chính mình sẽ tập kích, hơn nữa còn mang theo Huyết Hằng Chí đến đây...

Như vậy xem ra, quả thật Kim Tiểu Long đã phản bội mình, thế nhưng điều khiến Diệp Tĩnh Vũ không hiểu chính là, bên cạnh Tần Viêm có nhiều đại tông sư như vậy?

Lúc trước, một tông sư cảnh giới Lam đã suýt chút nữa khiến Diệp Tĩnh Vũ chết đi, bây giờ còn xuất hiện nhiều đại tông sư như vậy? Hắn dựa vào cái gì để chiêu mộ nhiều đại tông sư như vậy?

Vẻ khiếp sợ trong mắt khó nói nên lời, tay phải cầm đao thậm chí còn có chút run rẩy, hiển nhiên va chạm vừa rồi cũng không dễ chịu gì...

“Liều di, người không sao chứ?” Lúc này, Tần Vân Khiếu đứng trên xe ngựa rất là cung kính đỡ mỹ phụ phong hoa tuyệt luân kia, ân cần nói...

“Ha ha, tiểu gia hỏa này thực lực không tệ, bắt quá muốn làm ta bị thương, còn kém xa lắm...” Mỹ phụ bị Tần Vân Khiếu gọi là Liều di lại cười ha ha nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy tò mò, hiếu kỳ làm sao hắn lại có được thân thể cường đại như vậy...

“Ha ha, Liều di thân công đại thành, đâu phải chuột nhất như hắn có thể trêu chọc...” Tần Vân Khiếu cung kính nói, căn bản không thèm liếc Diệp Tĩnh Vũ một cái...

“Được rồi, người cũng đừng nịnh nọt Liều di nữa, phụ thân người đã xuất động thực lực cường đại như vậy, liền đủ nhìn ra hắn coi trọng tiểu tử này như thế nào rồi, hiện tại xem ra, sự coi trọng của hắn quả nhiên không phải không có đạo lý, người cứ ở lại trên xe ngựa, xem Liều di như thế nào tiếp tiểu gia hỏa này từ từ chơi đùa a...” Liều di ha ha cười, thân thể uyển chuyển từ trên xe ngựa bay xuống...

Nhìn thấy thân hình mềm mại của nữ tử, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ căng thẳng, giờ phút này trên người hắn cũng bị trọng thương, hồn lực cũng bị một chiêu phá vỡ thương khung vừa rồi của Tần Liệt làm bị thương, lúc này đừng nói sử dụng linh thuật, cho dù tế ra Chân Thiên ấn cũng có chút khó khăn...

Đã không có uy lực của linh thuật, cho dù cơ thể mình đã đạt tới cấp năm, cũng căn bản không có khả năng là đối thủ của

một gã đại tông sư, mình nên làm gì bây giờ?

Lúc này trận chiến giữa Huyết Hằng và Viên Tương đã kết thúc, một Thiên Kiếm Quyết cuối cùng của Huyết Hằng Chí đánh trọng thương Viên Tương, nhưng thương thế của hắn chưa chắc đã tốt bằng Viên Tương, toàn thân từ trên xuống dưới như cái sàng, khắp nơi đều phun máu, nằm trên mặt đất, không biết sống hay chết...

Về phần Viên Tương cũng bị trọng thương đến cùng, thân thể không nhúc nhích, không biết sinh tử...

“Tiểu gia hỏa, ngươi tự mình động thủ hay là ta tới đây?” Nữ tử nhìn thần sắc lo lắng không yên của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười...

Tin tức lấy được từ Kim Long bang biết được bên người Diệp Tĩnh Vũ có một cao thủ cảnh giới đại tông sư, lúc này xuất động hai gã đại tông sư cũng đủ để tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ rồi. Nhưng để đề phòng vạn nhất, Tàn Viêm bảo nàng cũng tới, đầu gối bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ lại có hai đại tông sư...

Hơn nữa thực lực của Diệp Tĩnh Vũ cũng có thể đối đầu trực diện với Đại Tông Sư, nhưng bây giờ thì hay rồi, tuy Tàn Liệt bị trọng thương, nhưng muốn tạm thời ngăn chặn người áo đen kia cũng không khó lắm, Viên Tương và sư đệ của hắn dường như cũng phân thắng bại, Hồn Lực của tên nhóc này cũng bị thương nặng, có lẽ đã không còn cách nào sử dụng Hồn khí khủng bố kia rồi, vậy thì việc tự mình muốn giết hắn chẳng phải quá dễ dàng...

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt nàng càng thêm xán lạn...

“Động thủ? Ngươi để ta động thủ lột y phục sao? Thật xin lỗi, bản thiếu gia tuy rằng yêu thích nữ sắc, nhưng đối với loại hoa tàn liễu bại này ngươi cũng không dám hứng thú...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng...

“Ngươi nói cái gì?” Cô gái này tên là Liễu Thu Tuyết, năm đó chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Bách Hoa Môn. Dựa theo bối phận của nàng, vẫn là trưởng bối của xinh đẹp. Chẳng qua vì xúc phạm môn quy của Bách Hoa Môn mà bị trục xuất khỏi sư môn. Mặc dù như thế, nhưng cũng là mỹ nhân nhất đẳng. Cho

dù hiện tại nàng đã có tuổi, nhưng vẫn còn vẻ phong vận, nào có người nói nàng như vậy, trong lòng lập tức lửa giận bùng lên...

Chương 14 khiến tiểu tiên thương tâm.

“Lão tử không có hứng thú với loại hoa tàn liễu bại này của người...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ mắng to, lại nhanh chóng móc ra hai ám nỏ nhanh như tia chớp bấm nút, vọt tới Liễu Thu Tuyết...

Bất kỳ một nữ nhân nào, đều không thích người khác nói nàng già, chớ đừng nói những lời ác độc bậc này. Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ mở miệng, Liễu Thu Tuyết cũng đã hướng Diệp Tĩnh Vũ lao tới, duỗi bàn tay ngọc ngà chộp tới thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ cũng đã chuẩn bị từ trước, vài mũi tên rõ ràng có chứa kịch độc bắn thẳng đến...

Liễu Thu Tuyết đè nén phần nộ trong lòng xuống, vung ống tay áo, chân nguyên lực dâng trào không ngừng tuôn ra, trực tiếp cuốn lấy tên nỏ đang phóng tới. Nàng khẽ hừ một tiếng, lập tức gốc cây vỡ ra...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này, thân ảnh lui lại hơn mười trượng, vừa lui nhanh lại, vẫn không quên dùng ngôn ngữ ác độc nhất công kích Liễu Thu Tuyết...

Nhìn thấy sắc mặt Liễu Thu Tuyết càng ngày càng khó coi, lửa giận càng ngày càng thịnh, Chân Nguyên lực trong cơ thể càng không ngừng tuôn ra, như thể không xé nát luôn Diệp Tĩnh Vũ...

Ngăn cản ám nỏ của Diệp Tĩnh Vũ xong, Liễu Thu Tuyết định đem tên gia hỏa Diệp Tĩnh Vũ bị chặt đứt bất cứ lúc nào, lại đột nhiên nhìn thấy hắn không biết từ đâu lấy được một khẩu đại pháo, mà đạo hỏa tuyến của đại pháo kia cũng đã bị đốt cháy...

Trong nháy mắt, đã đến họng pháo...

Sắc mặt Liễu Thu Tuyết vốn đã trắng bệch, nàng là mỹ nữ không sai. Nàng là Đại Tông Sư cũng không sai, thế nhưng lúc đối mặt với đạn pháo, cho dù là Đại Tông Sư thì đã sao?

Rốt cuộc cũng không lo bảo trì thận trọng bản thân nữa, lăn mình một vòng, liền tránh qua một bên...

Ngay cả Tần Vân Khiếu mang nàng đi phía sau cũng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, chân nguyên lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, như nổi điên hướng một bên né tránh...

Trong lòng thầm mắng tổ tông mười tám đời của Diệp Tĩnh Vũ, con mẹ nó, người tới ám sát thì thôi, sao đến pháo cũng mang theo?

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đạn pháo bay sượt qua thân thể Liễu Thu Tuyết, oanh kích lên cỗ xe ngựa, toàn bộ nổ tung...

Một ánh lửa khổng lồ phóng lên tận trời...

Xe ngựa được làm từ gỗ tốt nhất lập tức bị nổ tan tành, vô số mảnh vụn gỗ bay tung tóe khắp nơi, mấy con tuần mã kéo xe cũng bị nổ tan thành mảnh nhỏ, huyết nhục bay tứ tung...

Vài tên hộ vệ đang ở bên cạnh xe ngựa, còn chưa kịp né tránh cũng đồng thời gặp tai họa, thân thể bị mảnh sắt bay loạn khắp nơi đâm trúng, toàn thân dính đầy mảnh sắt, nào còn có khả năng sống sót?

“Mẹ nó, tại sao uy lực hỏa pháo này lại lớn như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ thầm mắng một tiếng, lại thu hồi hỏa pháo, thân thể lần nữa thối lui ra sau...

Lúc này, Liễu Thu Tuyết chật vật không chịu nổi từ dưới đất nhảy dựng lên, sắc mặt khó coi như thế nào, nàng đương đường là Đại Tông Sư mà lại bị một tên hậu bối ép đến mức không chút hình tượng nằm rạp trên mặt đất. Thù của nàng và Diệp Tĩnh Vũ đều khắc sâu cả...

Trong lòng Tần Vân Khiếu vẫn còn sợ hãi đứng lên, vô vô trái tim mình, nghĩ mà sợ, nếu vừa rồi mình phản ứng chậm một nhịp, cho dù không chết, đoán chừng cũng bị trọng thương...

“Ta muốn giết ngươi...” Lúc này, trong miệng Liễu Thu Tuyết vang lên một tiếng mắng mỏ giận dữ, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, bộ quần áo mỏng manh không gió mà tự lay động, lộ ra một đôi bắp đùi dài nhỏ bên dưới. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có tâm tình thưởng thức loại xuân quang này...

Bởi vì hắn thấy được một đóa hoa lan từ trong lòng bàn tay Liễu Thu Tuyết sinh ra. Đóa hoa lan kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, khí tức cường đại cũng từ đóa hoa lan kia không ngừng truyền đến...

Đó là một đóa hoa hoàn toàn do chân nguyên lực ngưng tụ thành, lực lượng ẩn chứa bên trong căn bản không phải thứ Diệp Tĩnh Vũ có thể ngăn cản được, cho nên hắn chỉ có thể lui lại, không ngừng lui lại, nhanh chóng lui lại...

“Đi chết đi...” Liễu Thu Tuyết kinh hô một tiếng, ngón tay bắn ra một đóa hoa lan như mũi tên rời dây cung, vọt thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ nó...” Đối mặt với đóa hoa lan kinh khủng kia, Diệp Tĩnh Vũ hoảng hốt trong lòng. Hắn biết, đóa hoa lan này một khi bạo tạc, uy lực tuyệt đối so với hỏa pháo vừa rồi lớn hơn mấy chục lần, căn bản là mình không thể nào ngăn cản được...

“Lui...” Cũng may lúc này, bóng dáng Băng Minh lập tức đi tới trước mặt hắn, một tay vung lên, đột nhiên đánh ra một quyền, mơ hồ truyền đến tiếng rùng ngâm hồ gầm, chính là Long Hồ múa loạn quyền của Long Hồ Môn...

Trong lúc mơ hồ, liền thấy phía sau Băng Minh hóa ra một long một hổ, phối hợp với một quyền này của hắn trực tiếp chạy ra ngoài...

Đúng lúc này, đóa hoa lan kia đã lớn cỡ một người, vừa vặn đón nhận quyền ảnh Băng Minh...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, long hổ ảnh cùng lan hoa quần lấy nhau, bỗng nhiên toàn bộ bạo liệt ra, chân nguyên lực cuồng bạo quét sạch mọi thứ chung quanh, bạch quang mỹ lệ càng bao phủ hết thảy...

Cảm nhận được năng lượng cuồng bạo sau lưng, Diệp Tĩnh Vũ dốc hết sức lực, dùng hết tốc lực chạy như điên. Lúc đi ngang qua Huyết Hằng Chí vẫn không quên đưa tay bế hấn lên, mang theo hấn cùng nhau rời đi...

Ngược lại Ảnh Tiêu Tiêu đã sớm công Diệp Long Nghị chạy mấy trăm bước...

Bạch quang chói mắt chậm rãi tán đi, từng trận bụi bặm cũng chậm rãi rơi trên mặt đất, trên mặt đất vậy mà xuất hiện một hố đất cực lớn đường kính hơn mười trượng, bên ngoài hố đất phát tán ra mấy trăm trượng, toàn bộ hoa cỏ đều bị quấy thành bột phấn, không có nửa điểm sinh cơ... Cảnh tượng kinh khủng như thế làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi, đây chính là uy lực của đại tông sư sao?

Thân ảnh Băng Minh đã thối lui mấy trăm bước, vẫn như cũ không tránh thoát phạm vi chân nguyên lực quét qua. Bộ y phục màu đen kia bị xé rách rách tả tơi, vết thương to to nhỏ nhỏ nhiều vô số kể...

Liễu Thu Tuyết vẫn như cũ không chịu nổi, bộ quần áo lụa trên người nàng đã bị năng lượng cuồng bạo xé thành mảnh vụn, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, thậm chí ngay cả hai ngọn núi sung mãn kia cũng lộ ra trực tiếp như vậy...

Chẳng qua trên mặt hiện đầy vết máu, bộ dáng rất chật vật...

Cách đó không xa, Tần Liệt đang công Viên Tương cũng kinh ngạc nhìn tất cả, nếu vừa rồi hấn không nắm bắt thời cơ, có lẽ thẳng nhai Viên Tương này sẽ chết hoàn toàn ở chỗ này...

Liễu Thu Tuyết này làm việc thật là ngu ngốc...

Tần Vân Khiếu đứng cách đó hơn ba trăm mét, sắc mặt lại càng trắng bệch. Nếu vừa rồi không phải Tần Liệt truyền âm cho mình dùng tốc độ cao nhất chạy trốn, thì đã sớm đi gặp Diêm Vương...

Nữ nhân phần nộ kia quả nhiên là sinh vật nguy hiểm nhất, lời phụ thân nói quả nhiên là có đạo lý...

Đúng lúc này, xa xa bỗng vang lên tiếng vó ngựa, Tần Vân Khiếu quay đầu lại nhìn, thấy là kỵ sĩ nhà mình, không khỏi

vui vẻ...

“Tần thúc, Liễu di, mau, đừng để cho bọn họ chạy mất, người của chúng ta đến rồi... A...”

Liều Thu Tuyết và Tần Liệt đồng thời liếc mắt nhìn nhau, định bất chấp thương thế lao tới chỗ đám người Diệp Tĩnh Vũ, chợt nghe Tần Vân hét thảm một tiếng, quay đầu nhìn lại, liền thấy một mũi tên đen chui vào ngực Tần Vân Khiếu, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Chương 245 có một loại cảm động.

Bất kể là Tần Liệt, hay là Liễu Thu Tuyết khi nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của Tần Vân, trong lòng đều run lên, khi thấy hắn bị mũi tên bắn trúng ngực, lập tức đại loạn, bất chấp tất cả truy sát đám người Diệp Tĩnh Vũ, lao nhanh về phía Tần Vân Khiếu...

Tần Vân Khiếu còn chưa ngã xuống đất đã được Liễu Thu Tuyết đỡ lấy, một đạo chân nguyên lực mệnh môn liền bị hút vào trong cơ thể Tần Vân Khiếu, Tần Liệt thì càng lo âu đứng ở một bên...

“Không làm tổn thương trái tim, bất quá là sượt qua tim, mũi tên chấn thương tâm mạch, phải lập tức tiếp nhận trị liệu...”
Kiểm tra tình huống trong cơ thể Tần Vân Khiếu một phen, Liễu Thu Tuyết trực tiếp mở miệng nói...

Nghe Liễu Thu Tuyết nói vậy, Tần Liệt thở phào một hơi, mở miệng nói: “Lập tức về phủ, tính mạng thiếu gia quan trọng hơn...”

Liễu Thu Tuyết đương nhiên không nói thêm gì, đỡ Tần Vân Khiếu chạy nhanh đến. Kỳ thật vừa rồi khi Tần Vân Khiếu hạ lệnh cho bọn họ chặn đường đám người Diệp Tĩnh Vũ, hai người đều lộ ra một tia thoải mái, dù sao., Tần Liệt trọng thương, mặc dù đóa Nộ Hoa của Liễu Thu Tuyết đã bị Băng Minh đánh trọng thương, nhưng nàng biết mình chỉ làm bị thương lớp da bên ngoài của đối phương mà thôi, ngược lại chân nguyên lực trong cơ thể khô kiệt, còn muốn truy kích đối phương thì ai biết đối phương có sống sót hay không...

Hiện giờ đã có lý do tốt hơn mà không cần truy kích đám người Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng tự nhiên khoan khoái dễ chịu, tốc độ chạy trốn so với tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ còn nhanh hơn mấy lần...

Diệp Tĩnh Vũ vốn không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đặc biệt là sau khi biết bên cạnh Tần Vân Khiếu có nhiều cao thủ đại tông sư như vậy, hẳn càng biết sau này muốn giết chết Tần Vân Khiếu tuyệt đối là rất khó khăn, nhưng nhìn kỹ sẽ chạy vội cách đó không xa, không thể không lui lại...

Cũng may nhờ có mũi tên của Hồ Ly bắn ra, lúc này mới ngăn cản được hai đại tông sư truy sát, cho bọn hắn đủ thời gian trốn thoát, chỉ là hy vọng mũi tên kia có thể hoàn toàn giết chết được nó...

Trong lòng hung hăng nghĩ, dưới chân lại không chút hàm hồ, Huyết Hằng Chí không ngừng chạy về phía trước...

Chạy tới ba bốn dặm, đám người Diệp Tĩnh Vũ mới dừng lại. Đương nhiên, không phải bọn họ muốn dừng lại, cũng không phải thương thế quá nghiêm trọng của đám người Huyết Hằng Chí, không thể không dừng lại. Mà trước mặt bọn họ, xuất hiện một đám người, một đám người không có hảo ý ngăn cản đường đi của bọn họ...

Lúc này, Huyết Hằng Chí cũng từ từ tỉnh táo lại...

“Nhạc Hữu Quân...” Nhìn người cầm đầu, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trở nên khó coi, không chỉ có hắn mà cả Ảnh Tiêu Tiêu bên cạnh cũng lộ vẻ phẫn nộ...

Người kia không phải ai khác, chính là Nhạc Hữu Quân đánh lén sau lưng Diệp Tĩnh Vũ. Từ sau lần đó, gã cơ hồ biến mất tại Vân Kinh, nào ngờ lại xuất hiện ở đây...

Giờ phút này, trên mặt hắn đang nở một nụ cười lạnh nhạt, trong tay cầm theo một cái bọc đầm máu, nhìn qua cực kỳ dữ tợn...

“Ha ha, tướng quân, mạng của ngài đúng là lớn thật, một kiếm kia cũng không thể giết chết ngài, để tỏ vẻ kính nể với sinh mệnh cường hãn kia của ngài, lần này, ta đã mang tới cho ngài một phần đại lễ a...” Nhạc có vẻ nhàn nhạt nói, ném cái bọc trong tay về phía trước, cái bọc kia trực tiếp rơi trên mặt đất, tám vải trắng trải ra bên ngoài, lộ ra đồ vật bên trong...

Đầu người, bên trong bao lấy một cái đầu người đầm máu...

“Lôi lão lang?” Khi thấy rõ khuôn mặt người kia, Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt kinh hãi, hắn thật sự không ngờ, Lôi lão lang mình mới thu phục không lâu lại bị đối phương giết chết...

Một cỗ tức giận khó có thể đè nén từ trong lòng hắn hiện lên, nhìn đôi mắt Lôi lão lang chết không nhắm mắt, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ một mảnh huyết hồng...

Lúc trước mình từng đáp ứng Lôi lão lang muốn giúp hắn báo thù, nhưng bây giờ còn chưa giết chết một gã đệ tử Tiên Cương Môn, ngược lại hắn lại bị giết, hứa hẹn của mình tính là gì? Chẳng lẽ một đồng không đáng giá sao?

Sát ý ngập trời từ trong cơ thể hắn truyền ra, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể không chịu khống chế mà lao nhanh lên, muốn bất chấp tất cả mà ra tay, nhưng lại bị Huyết Hằng Chí phía sau hắn kéo lại...

“Một gã đại tông sư, bốn gã tông sư, bảy tên võ sư Tiên Thiên, ngươi không nên uống công chịu chết...” Lúc này toàn thân Huyết Hằng Chí rách mướp, sắc mặt trắng bệch, thần sắc uể oải tới cực điểm, nhưng gã lại gắt gao kéo Diệp Tĩnh Vũ...

Băng Minh cũng lạnh lùng nhìn một lão giả tóc bạc đứng bên cạnh Nhạc Hữu Quân. Theo khí tức cường đại của gã, người này đã sớm đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, có lẽ là trưởng lão Thiên Cương Môn ẩn nấp. Về phần bốn tên nam tử phía sau gã, toàn bộ đều là cảnh giới Tông Sư, ngược lại Nhạc Hữu và mấy vị sư huynh đệ của gã, tất cả đều là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên...

Thực lực như vậy, nếu đối lại là vừa rồi, trước khi mọi người bị thương đương nhiên có năng lực của trận chiến này, nhưng bây giờ căn bản không có khả năng...

Cho nên Băng Minh rất là cẩn thận, trong đầu không ngừng suy nghĩ sách lược làm sao để phá địch...

“Băng Minh, ngươi mang Diệp tiểu tử đi đi, nơi này giao cho ta...” Ngay lúc này, chí hướng Huyết Hằng bỗng nhiên mở miệng nói ra...

“Hả?” Băng Minh sửng sốt, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết trong mắt Huyết Hằng Chí Quân, trong nháy mắt đã

hiểu rõ tâm ý của hắn...

Hiện tại hắn đã bị trọng thương, cho dù biết mình trốn cũng chỉ trở thành gánh nặng, không bằng ở lại liều mạng với địch nhân, như vậy ít nhất có thể đổi lấy một đường sinh cơ cho mọi người...

“Không được, phải đi cùng một chỗ...” Diệp Tĩnh Vũ cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Huyết Hằng Hằng, nào chịu đáp ứng...

Không chỉ có hắn, mà ngay cả Lâm Hiểu Nghị thực lực kém nhất cũng lộ ra thần sắc kiên quyết...

“Một người cũng đừng nghĩ đi...” Lúc này, lão già tóc bạc bên đám Nhạc Hữu lại hừ lạnh một tiếng. Bốn tông sư phía sau lão cũng tiến về phía trước, tách ra mấy hướng, vây đám người Diệp Tĩnh Vũ vào giữa...

Nhìn thấy động tác của đối phương, Huyết Hằng Chí chỉ cười nhạt, công theo bóng Diệp Long Nghị tiêu tiêu sái. Lâm Hiểu Nghị, Hồ Thương đều là một trận khăn trương, ánh mắt rơi vào bốn người này, từ khí tức cường đại của bọn họ mà nói, bọn người mình muốn toàn bộ sống sót rời khỏi căn bản không có khả năng. Có lẽ, Huyết tiên bối nói rất đúng, nghĩ hết tất cả biện pháp, cứu Diệp Tĩnh Vũ ra...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm túc nhìn mấy người trước mặt, cho dù hiện tại thương thế của hắn rất nặng, dù thân hồn bị thương rất lớn, nhưng trong mắt hắn vẫn tràn đầy chiến ý cường đại, không có nửa điểm sợ hãi, càng không có nửa điểm ý chạy trốn một mình...

Thiên Tôn đao trong tay phát ra tiếng ong ong, chân khí Thiên Tôn toàn thân không ngừng vận chuyển, sát ý trong lòng không hề giữ lại phóng thích ra...

Muốn chiến, vậy thì chiến đi...

“Xin lỗi, Diệp tiểu tử...” Nhưng vào lúc này, Huyết Hằng chí đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên điểm ra một chỉ, trực tiếp điểm vào hậu tâm Diệp Tĩnh Vũ, lập tức khiến cho toàn thân Diệp Tĩnh Vũ không thể động đậy, sắc mặt kịch biến...

Chương thứ mười bốn mười sáu, gọi là trân quý.

“Lão Huyết, ngươi làm cái gì vậy?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hiểu được Huyết Hằng Chí rốt cuộc muốn làm cái gì, trong miệng kinh hô một hồi...

“Nếu Viên Tương không chết, hãy giúp ta giết hắn...” Huyết Hằng chí nhàn nhạt nói, nhưng lại đem Diệp Tĩnh giao cho Băng Minh...

“Đừng...” Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, hắn biết rõ Huyết Hằng Chí đã có ý chí tử vong, nhưng không ngờ rằng hắn lại vì cứu mình, không tiếc hi sinh tính mạng của mình...

Lời còn chưa dứt, thân thể tàn phá của Huyết Hằng Chí bỗng nhiên bắn ra một cỗ lực lượng bành trướng đến cực điểm, thân là Đại Tông Sư khí tức vô tận phóng thích ra, trong cơ thể còn thừa không nhiều Chân Nguyên lực bộc phát toàn diện, hóa thành một đạo lại một đạo kiếm khí sắc bén, cứ như vậy phá không mà ra...

Giờ khắc này, chí của Huyết Hằng không còn là một người, mà là một thanh kiếm, một thanh thiên kiếm đứng sừng sững trên mặt đất...

Không chỉ có vậy, đám hoa cỏ xung quanh đều biến thành từng thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng về phía bốn gã tông sư...

Kiểm khí không gì sánh kịp, kiếm khí không thể ngăn cản, kiếm khí khủng bố đến cực điểm, không mang theo một tia kiếm khí tình cảm...

Cho dù bốn người là Tông Sư, nhưng đối mặt với một kích toàn lực của Đại Tông Sư trước khi chết, sắc mặt từng người đại biến, thân thể cấp tốc lui về phía sau...

Nhân dịp này, Băng Minh một tay nâng Diệp Tĩnh Vũ lên, chạy về phía bên trái, bóng dáng tiêu sái, Hồ Thương, Lâm

Hiếu Nghị đồng thời hướng về Huyết Hằng Chí dâng lên ánh mắt kính nể, đi theo sau Băng Minh bắt đầu đột phá vòng vây...

Thấy đám người muốn phá vòng vây, lão giả tóc trắng hừ lạnh một tiếng, thân thể định lao về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại thấy Huyết Hằng chí trên dưới toàn thân bỗng nhiên bắn ra kiếm quang chói mắt, cả người liền biến thành một đạo cự đại Thiên Kiếm, đâm thẳng tới hắn...

Đó là một thanh kiếm có thể giết người vì cứu người. Một thanh kiếm nhìn thấu sinh tử, kiếm ý kiên quyết như thế, lực hút của nó, kiếm quang sáng rực như thế...

Con mắt lão già đau nhói, thân thể đang lướt về phía trước không thể không ngừng lại, rút ra bảo kiếm của mình, toàn lực chém ra một kiếm...

Đối mặt với một kiếm kinh thiên động địa này, hắn không thể không toàn lực ngăn cản...

Ý chí Huyết Hằng sớm đã tàn phá không chịu nổi, thân thể vỡ vụn thành từng mảnh, kiếm khí cuồng bạo vô tình phá hủy hết thảy chung quanh, cũng phá hủy thân thể của gã...

Bốn gã tông sư lúc này đã sớm bị kiếm khí vô tình này làm cho liên tục lui về phía sau, căn bản vô lực ngăn cản đám người Diệp Tĩnh Vũ. Lão giả kia cũng toàn lực chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang cực lớn hung hăng chém về phía thanh thiên kiếm do Huyết Hằng Chí biến thành kia. Về phần đám người Nhạc Hữu Chí, lại trốn sau lưng lão giả, với tu vi của bọn hắn căn bản khó có thể ngăn cản được vô số kiếm khí giá trị vô tận này...

Đầu của Huyết Hằng Chí nghiêng về phía bên trái, nhìn đám người Diệp Tĩnh Vũ đang không ngừng đi xa, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt...

Cả đời này, mình đã làm quá nhiều chuyện ác, bản thân mình đã giết quá nhiều người, mình vốn nên là đại ác nhân vì mình mà không tiếc sinh tồn, hy sinh người trong thiên hạ. Nhưng ác như vậy thật cô độc, tịch mịch. Ác nhân như vậy không có bạn bè, không có bạn bè, bất cứ lúc nào cũng phải bảo trì tâm

cảnh giác, đề phòng kẻ xung quanh đánh lén, đề phòng kẻ phản bội của thuộc hạ...

Mỗi thời mỗi khắc đều sinh sống trong lo lắng nom nớp lo sợ...

Nhưng từ khi tới bên cạnh hắn, Huyết Hằng Chí lại cảm nhận được một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có. Đúng vậy, đó là một loại an toàn đến từ sâu trong nội tâm, dù cho gã đã hạ Đoạn Hồn Đan trên người mình, chính mình vẫn cảm thấy an toàn như vậy...

Buổi tối, mình có thể an tâm ngủ, không cần lo bị người khác ám sát. Ban ngày, mình có thể ăn thoải mái, không cần lo đồ ăn phóng độc. Lúc trống không, mình có thể thỏa thích bật cười, có thể tận tình thư giãn nội tâm bất mãn...

Trong bất tri bất giác, trong nhân sinh âm u của Huyết Hằng Chí nhiều hơn một loại bằng hữu...

Loại cảm giác này rất ấm áp, loại cảm giác này rất kỳ diệu, loại cảm giác tín nhiệm lẫn nhau này khiến tâm linh Huyết Hằng Tinh hoàn toàn yên tĩnh...

Hắn sợ chết không sai, thế nhưng hắn sợ mất đi phần an bình này, trở lại trong bóng tối vĩnh viễn không có đường ra...

“Cảm ơn ngươi, Diệp tiểu tử, là ngươi để cho ta hiểu được sinh mệnh của mình không chỉ vì sinh tồn...” Huyết Hằng Chí than thở một tiếng, toàn bộ thân thể bạo liệt ra, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ, một thanh cự kiếm phảng phất đến từ thiên ngoại, hung hăng chém về phía lão giả phía trước...

“Đừng mà...” Diệp Tinh Vũ bị Băng Minh chống trên vai nhìn thân thể nổ tung chỉ hướng Huyết Hằng kia, phát ra tiếng gào tê tâm liệt phế. Y muốn làm gì đó, thế nhưng cái gì cũng không làm được, muốn bắt lấy cái gì cũng không bắt được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể Huyết Hằng Chí từ từ vỡ vụn, từ từ tiêu tán...

Gã hán tử mặt đầy râu ria kia, cái gã hán tử kiệt ngạo không ràng buộc kia, cái gã hán tử dã man tàn nhẫn, cái gã ham sống sợ chết kia, chính là một hán tử hoàn toàn không có chỗ dựa

như vậy, bây giờ lại vì chính mình đổi lấy một đường sinh cơ, không tiếc hi sinh tính mạng của mình...

Nghĩ tới cách đây không lâu, hắn cười cười, nghĩ tới lời hắn nói trước đó không lâu, trái tim Diệp Tĩnh Vũ giống như bị hung hăng xé nát...

Hắn không hiểu, không hiểu vì sao Huyết Hằng Chí lại làm như vậy?

Hắn không hiểu, hắn không hiểu vì sao ngay khi sắp chết, trên khuôn mặt Huyết Hằng Chí còn hiện ra nụ cười an bình...

Hắn chỉ biết, trái tim mình đau quá...

Hắn chưa từng nghĩ tới, cái chết của một người lại mang đến cho mình bi thống mãnh liệt như thế...

Nước mắt mơ màng, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại khuôn mặt đầy râu của Huyết Hằng Chí...

Ảnh Tiêu Tiêu, Hồ Thương, Lâm Hiểu Nghị, thậm chí ngay cả băng mình băng lãnh dị thường, trong mắt cũng nổi lên từng trận lệ nóng. Bọn họ không quay đầu lại, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn. Một cỗ tình cảm theo nội tâm mọi người chậm rãi tằm bổ, cũng là loại tình cảm này khiến tốc độ mấy người đạt đến cực hạn, chỉ một lát sau đã rời xa chiến trường, trở về Vân Kinh, hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm...

Thế nhưng là mặc kệ là ai, đều không có vui sướng sống sót sau tai nạn, càng không tránh được một kiếp vui mừng, thần sắc mỗi người đều nghiêm túc như vậy...

Không ai nghĩ tới, tại thời khắc nguy hiểm nhất này, chính là vị nam tử Huyết Hằng Chí đã từng bị Diệp Tĩnh Vũ uy hiếp này, tính mạng của mình đã đổi lấy một đường sinh cơ cho mọi người. Cũng chính bởi vì Huyết Hằng Chí chết đi, khiến cho mọi người minh bạch, nhân thế, có một loại cảm động, gọi là quý trọng...

trân trọng tình nghĩa của nhau...

Quý trọng sinh mệnh của nhau...

Biết quý trọng sự ảm áp từ sâu trong nội tâm của nhau, cho dù
là một tên đại ác nhân mười ác nhân, sâu trong nội tâm của
hắn vẫn có một chút ảm áp như trước...

Nước mắt, không chảy không công...

Máu huyết, sẽ không rơi nhẹ...

Một vòng ôn tồn, cảm động thiên địa...

Chương mười bốn mươi bảy bắt đầu đại chiến.

Mười tháng kim thu, chính là mùa thành thực, bên ngoài Vân Kinh một mảnh vàng óng, những năm gần đây, Quốc chủ hạ hưng tu thủy lợi, phát triển nông nghiệp mạnh mẽ, càng miễn trừ rất nhiều thuế má, dân chúng cuộc sống càng ngày càng thoải mái. Không, đám nông dân đang thu hoạch ở đó, ai không phải là tươi cười, ai mà không vui vẻ...

Thế nhưng cảnh tượng phồn vinh ngày càng của Thục Vân Quốc lại bất đồng với Thiên Nguyên đế quốc, thuế thu cường đại nhất những năm qua càng ngày càng nặng, lại thêm quan viên sa đọa, đạo tặc vĩnh sinh, dân chúng cuộc sống một ngày không bằng một ngày, rất nhiều dân chúng biên cảnh bị buộc phải bắt đắc dĩ thoát khỏi Thiên Nguyên đế quốc, lên đi chung quanh, phàm là đi đến Thục Vân quốc, Lạc Tiêu Phong đều phải người dàn xếp...

Kể từ đó, số lượng nhân khẩu của Thục Vân Quốc tăng lên nhanh chóng, nhiều nhất chỉ qua vài năm nữa là đã có thể đột phá ngàn vạn cửa ải lớn, mặc dù nhân khẩu như vậy so với Thiên Nguyên đế quốc năm sáu tỷ kia thì ít quá nhiều, nhưng cũng là một lần đột phá lớn?

Điều quan trọng nhất là, bởi vì hoàng đế Thiên Nguyên đế quốc có kỳ quặc tử vong, Thái tử lại không hiểu sao mất tích. Vương gia Hiên Viên Tiêu Chiến có sức ảnh hưởng nhất Thiên Nguyên đế quốc lại bị gia tộc Thác Bạt thảo nguyên phương bắc kéo dài ở Bạo Phong Thành, toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc một mảnh đại loạn...

Mọi người đều biết, gia tộc Hiên Viên được xưng là đệ nhất thiên hạ, trải qua ba trăm năm sinh sôi nảy nở, số lượng dân cư của Hoàng tộc ít nhất phải trên trăm vạn, ngay cả nhân khẩu trực hệ cũng lên đến mấy vạn...

Số lượng nhân khẩu kinh khủng như vậy không có khả năng làm cho tất cả mọi người giống như một khối sắt vậy...

Hoàng đế bệ hạ cả đời anh minh, phái mấy huynh đệ đồng mẹ mình trấn thủ Tây Nam Tứ Châu tương đối giàu có, còn Linh Châu phía tây bắc là Vương thúc Hiên Viên Tiêu chiến trấn thủ, vị chiến thần của Hiên Viên đế quốc từ khi hai mươi tuổi vẫn trấn thủ Tây Bắc, trở thành tồn tại bảo vệ thần thánh Thiên Nguyên đế quốc...

Về phần Thanh Châu, Tuyết Châu, Lôi Châu, lại là ba huynh đệ cùng cha khác mẹ trấn thủ. Trừ tám vị vương gia này ra, gia tộc Hiên Viên còn có trọn vẹn một trăm vương gia ở kinh đô Thiên Châu, bọn họ đều là huynh đệ ruột thịt của Hoàng đế, nói toàn bộ đều không có một điểm dị tâm, đó là điều không thể nào...

Trước đó không lâu khi hoàng đế bệ hạ ngộ hại, Thái tử mất tích, chuyện này đủ để chĩa mũi nhọn vào những vương gia nhàn tản này. Đặc biệt là bốn vị vương gia trấn thủ bốn châu phía nam, hầu như ngay từ đầu đã nhận được tin tức, dẫn thân binh của mình tiến về Thiên châu...

Bọn họ và hoàng đế bệ hạ là một huynh đệ thân sinh mẹ đẻ, cảm tình tự nhiên tốt hơn nhiều so với những tộc nhân khác. Hiện giờ hoàng đế bệ hạ ngộ hại, bọn họ không thể không nóng vội...

Đương nhiên, những năm gần đây, mấy vị Vương gia này cũng không ít người bóc lột bách tính, nếu không dựa vào vũ lực cường đại trấn áp, có lẽ Thiên Nguyên đế quốc đã sớm phản loạn...

Mà lần này, khi bốn vị vương gia tiến về Thiên châu, một cơn sóng lớn nhất của Thiên Nguyên đế quốc lại xảy ra tai họa hồng thủy trăm năm khó gặp...

Trong khoảng thời gian ngắn, bách tính hai bên bờ tử thương vô số, quan phủ mất đi lòng chính sao có thể quản lý được, dân chúng đang đói khát biến thành điêu dân, vì sinh tồn, đã bắt đầu nhiều loạn...

Mới đầu, chính là lúc một ít dân chúng sinh tử tồn vong, cướp bóc một ít nhà giàu có, quan phủ không chỉ không khai thông nó, ngược lại lấy bạo lực trấn áp, kể từ đó, dân chúng nổi giận bốn phía...

Hơn nữa lại mất đi chiến sĩ tinh nhuệ nhất bên cạnh Vương gia, những bách tính kia giống như không đề cập đến lũ lụt, hoàn toàn bộc phát ra, phản kháng càng ngày càng khốc liệt, trấn áp càng ngày càng tàn khốc, rốt cuộc, một trận khởi nghĩa ở giao giới Vân Châu, nơi gọi là Linh Sơn bộc phát...

Sử dụng Linh Sơn khởi nghĩa, ngọn lửa khởi nghĩa này giống như đốm lửa, đốt lên thùng thuốc nổ ẩn chứa bên trong Thiên Nguyên đế quốc, nở hoa khắp bốn phương nam Thiên Nguyên đế quốc...

khởi nghĩa nổi lên bốn phía, gần ngui nửa tháng, khởi nghĩa quân trải rộng toàn bộ bốn châu phương nam, thậm chí phương bắc Tuyết Châu cũng có không ít người khởi nghĩa quân...

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên hạ đại loạn...

Khi bốn vị vương gia chạy tới kinh đô kịp phản ứng, số lượng quân nhân khởi nghĩa lớn nhất đã vượt quá mười vạn. Thủ lĩnh của bọn họ là một người trẻ tuổi tên là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

Chi khởi nghĩa quân này còn được gọi là Long quân...

Ngoài ra, khởi nghĩa quân to to nhỏ nhỏ nhỏ cũng vượt qua hàng trăm, toàn bộ phía nam, rơi vào trong loạn động...

Đúng lúc này, đệ nhất Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến của Thiên Nguyên Đế Quốc âm thầm phản hồi kinh đô, dùng uy nghiêm vô thượng của bản thân tạm thời lắng lại sự náo loạn của kinh đô, trực tiếp làm cho Hoàng Thái Tôn Hiên Viên Linh tám, tám, bốn tuổi lập tức lên ngôi, thì ra Hoàng hậu thăng lên làm Thái Hoàng Thái hậu, Thái Tử Phi còn chưa trở thành Hoàng hậu đã biến thành Thái hậu, đồng thời buông rèm nghe chính...

Càng là trực tiếp trước mặt trọng thần triều đình hung hăng mắng bốn vị vương gia một trận, trực tiếp một cước đem bốn

người bọn họ lấy ra kinh đô, để hấn suất lĩnh thân quân lập tức đi tới các đại châu, trấn áp khởi nghĩa...

Đối mặt với uy nghiêm vô thượng của Hiên Viên Tiêu chiến, toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc không ai dám nói gì, ngay cả những vương gia muốn mượn cơ hội này để rục rịch cũng không dám lên tiếng...

Đương nhiên, nếu kinh đô một mực có Hiên Viên Tiêu Chiến tọa trấn, nghĩ đến sự náo loạn phía sau sẽ không tiếp tục phát sinh, nhưng lúc này, Tây Bắc đột phá đế quốc, lại không quan tâm đến mùa đông giá rét sắp đến., Đối với Bạo Phong Thành phát động một đợt lại một đợt công kích, một mặt vẫn chưa có thành tựu, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể làm đại lên nghĩa quân, một bên là uy danh lan xa. Gia tộc Thác Bạt đã đối đầu với gia tộc Hiên Viên ba trăm năm trước. Hiên Viên Tiêu chiến không thể không lại tiến về Bạo Phong Thành, ngăn cản thế xâm lấn của đế quốc đột nhiên...

Nhưng dù sao hấn cũng xem thường lực lượng nghĩa quân, Trần Nam Vương Hiên Viên Vân trấn thủ Vân Châu đang trên đường dẫn binh trở về Vân Châu, bị Hoàng Phủ Nguyệt suất lĩnh mười vạn đại quân phục kích, tử thương thảm trọng...

Hiên Viên Vân thực lực đã đạt tới cảnh giới đại tông sư, còn Hiên Viên Vân lại bị giết trong hỗn chiến...

Trần Hải Vương Hiên Viên Hải trấn thủ Hải Châu mặc dù thuận lợi quay về Lam thành Hải Châu, nhưng lại bị tiểu thiếp mà mình sủng ái nhất độc giết. Sau khi điều tra mới biết, tiểu thiếp kia dĩ nhiên là một Đông Di Nhân, Đông Di., Đó là một đảo quốc ở phía đông nam của Thiên Nguyên đế quốc, diện tích không khác biệt lắm so với Thục Vân Quốc, cũng đều là quốc gia phụ thuộc vào Thiên Nguyên đế quốc. Nhưng Đông Di nhân sinh tàn nhẫn, tính cách âm liệt, một mực được người của Thục Vân Quốc kể cả Thiên Nguyên đế quốc gọi là dân bất hảo...

Vào ngày sinh tử ở Hiên Viên Hải, mười vạn đại quân của Đông Di quốc lên bờ vào cảng khẩu lớn nhất Hải Châu...

Đại quân Hải Châu vội vàng trấn áp nghĩa quân, làm gì có ai có thể ngăn cản một nhánh đại quân Đông Di đầy tàn bạo...

Toàn bộ phía Nam hỗn loạn, Đông Di là một nước nhỏ muốn đến chia một chén canh, chớ đừng nói chi là Thục Vân Quốc...

Chính vào lúc này, Thục Vân quốc quốc chủ Lạc Tiêu Phong đưa ra một quyết định thay đổi lịch sử cục...

Mệnh lệnh của thiếu chủ Thất thiếu Lạc Tiêu Viễn tiến về Hồ quốc, cùng Tiêu Canh tiếp tục tấn công Hồ quốc, bắt buộc phải hoàn toàn công chiếm Hồ quốc ở cuối năm nay.

Cho dù là người Hồ đồ diệt sạch cũng muốn chiếm lĩnh lãnh thổ Hồ quốc...

Chương 24 chiến sự loạn lạc.

Mệnh lệnh Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên, tam thiếu chủ Lạc Nhượng Phong tự mình dẫn quân tám vạn, nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm đã sớm chờ tại biên cảnh cùng nhau phát động tấn công Thiên Nguyên đế quốc Viêm Châu, chiếm đoạt địa bàn...

Hiện giờ toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc tựa như một cái bánh ngọt lớn bị mọi người chia cắt...

Đương nhiên, Thục Vân quốc chỉ có mấy trăm vạn nhân khẩu, cộng thêm đại quân tiêu dao tiêu dao tại Tây Cương, đã xuất động hơn ba mươi vạn quân đội, điều này không thể không nói rằng mị lực của Lạc Tiêu Phong lớn đến thế nào...

Có thể nói, ba mươi vạn người này hầu như toàn bộ quân lực của Thục Vân Quốc, bao gồm bốn đại quân đoàn Phong Vân Lôi Điện, Lạc Tiêu Phong, ngoại trừ lưu lại năm vạn Âm Ảnh quân cùng năm vạn quân kinh quân, cùng với hai vạn cấm quân, vậy mà không còn chút quân lực nào...

Cũng may mấy vạn quân đội tiêu dao trong tay đánh tới Hồ quốc không đổi tay được, còn ngăn cản Đỗ Tuyệt mấy quốc gia lớn bên ngoài Thiên Đãng sơn mạch...

Nếu không, một khi có một nhánh quân đội Thục Vân Quốc xâm lấn, tất cả sẽ gặp tai họa ngập đầu...

Đối với hành động điên cuồng này của Lạc Tiêu Phong, tất cả mọi người đều nói hắn điên rồi, đúng vậy, hắn điên rồi, đây hoàn toàn là một hành động không tính toán hậu quả...

Một khi thua, đó chính là kết cục bi thảm của việc quốc gia tan vỡ. Là một quốc chủ, tuyệt đối không nên đưa ra quyết định như vậy, thế nhưng Lạc Tiêu Phong lại làm ra như vậy...

Bởi vì hắn biết rõ, đây là cơ hội tốt nhất của mình, trừ phi mình muốn cả đời làm một quốc chủ, chỉ cần mình muốn xưng Đế, đây là cơ hội tốt nhất...

Hơn nữa một khi khai chiến với Thiên Nguyên đế quốc, vậy thì không còn đường lui nữa, hoặc là tấn công hãm hại Thiên Nguyên đế quốc, thành lập Bất Hủ công huân, hoặc là thân tổn hại thể gian, quốc gia tan nát...

Đây là một lần cược lớn, một lần lấy sức mạnh toàn quốc đánh cược...

Đương nhiên, nếu như không có quân Vân Tiêu Canh gặt gao bảo vệ cái hẻm núi ở Thiên Đãng sơn mạch kia, cho Lạc Tiêu Phong một trăm lá gan hăn cũng không dám làm thế. Dù sao, bên ngoài Thiên Đãng sơn mạch, tuy nói quốc lực mấy quốc gia không quá cường thịnh, nhưng muốn xây dựng một nhánh quân đội mười vạn người lại không khó khăn, một khi đội quân này xâm lấn Thục Vân quốc, thì Thục Vân quốc giống như một thiếu nữ quần áo sạch sẽ, mặc cho đối phương lăng nhục...

Điểm quan trọng nhất là cũng bởi vì trong Thiên Nguyên đế quốc có quá nhiều khởi nghĩa quân, nếu như không phải nội loạn của Thiên Nguyên đế quốc, cho hăn một vạn lá gan hăn cũng không dám đụng binh với Thiên Nguyên đế quốc...

Dù sao số lượng nhân khẩu của Thiên Nguyên đế quốc thật sự quá lớn, quân đội hiện dịch đã vượt qua năm trăm vạn, lại thêm những binh sĩ xuất ngũ, ước chừng có gần ngàn vạn quân đội, điều này đã vượt qua nhân khẩu toàn quốc của Thục Vân Quốc...

Thử hỏi, một con gà con, làm sao dám động khẩu với một con hổ đây?

Thế nhưng là bây giờ bất đồng, con hổ này không chỉ bị bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ, ngay cả sức tỉnh lại cũng không có, chỉ có thể nằm sấp ở nơi đó, tùy ý kiến cái gì đó chậm rãi thôn phệ huyết nhục của mình, con gà con này rốt cục có dũng khí đối với con hổ này cắn một miếng...

Nhưng vẫn kinh động tới hồn phách, chỉ hơi vô ý sẽ tan thành tro bụi...

Cho nên, đối với Lạc Tiêu Phong mà nói, xuất động một vạn người cùng xuất động ba mươi vạn người gánh chịu hậu quả

sẽ không có bất kỳ khác biệt gì. Một khi đã như vậy, vì sao không toàn lực xuất động? Tuyệt đối không thể để cho con hổ này có cơ hội phản ứng lại được, nếu không chỉ có thể chờ đợi Thục Vân Quốc bị diệt vong...

Mọi người đều biết, tứ đại quân đoàn của Thục Vân quốc có năm vạn người, Phong quân chính là những kỵ binh tầm thường, đi lại như gió, chính là một chi quân đoàn nhanh nhẹn nhất trong tứ đại quân đoàn, Vân Quân thì không cần phải nói, kỵ binh, bộ binh đều có, tổng hợp thực lực là mạnh nhất...

Lôi quân thì là một nhánh quân đoàn có chứa hỏa khí, sét đánh gì chứ, đồ vật như vậy là sở hữu của Lôi quân, quân đoàn bình thường dùng để công thành và thủ thành...

Toàn bộ quân đội điện binh đều do những đội kỵ binh sắc bén tạo thành, bọn họ là quân đoàn có năng lực đã chiến mạnh nhất trong tứ đại quân đoàn...

Vì để thực lực mấy vị thiếu chủ cân bằng, cũng vì tổng hợp thực lực càng cường đại, Lạc Tiêu Phong chia ba đại quân còn lại làm ba bộ...

Trong tám vạn binh lính của tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong, có năm vạn người đến từ ba chi quân đoàn này, còn lại ba vạn người có hai vạn người thiết quân, cùng hẳn tự mình chiêu mộ một vạn người...

Tuy nhiên mặc dù Thiết quân có hai vạn người, nhưng chân chính có sức chiến đấu, lại chỉ có hơn tám ngàn người đi theo Diệp Tĩnh Vũ từ Tây Cương trở về...

Sức chiến đấu của bọn họ thậm chí không hề dưới tứ đại quân đoàn...

Còn tám ngàn người này, mỗi người được trang bị một con chiến mã đến từ Hồ quốc, được Lạc Nhược Phong trực tiếp phái cho Diệp Tĩnh Vũ, hợp thành một đội tiên phong, đi thẳng tới đế quốc Thiên Nguyên...

Diệp Tĩnh Vũ có chút mờ mịt ngồi ở trên lưng nghịch bác, những ngày qua, không biết nghịch bác với Hắc Minh Thi Hiên đã làm gì, trên đầu lại phản bác, vậy mà mọc ra một cái

bao nhỏ, thân hình cũng cao lớn hơn một chút, so với trước đây đẹp hơn rất nhiều...

Về phần Hắc Minh Thi Hiên, lại bị hấn ở lại Vân Kinh, ngay cả Công Tôn Hương, Lâm Hiểu Nghị cũng đều ở lại Vân Kinh...

Bởi vì không có hấn, bây giờ Diệp Long Nghị đang bị trọng thương, cần phải điều trị thật tốt, đương nhiên không có khả năng mang theo hấn cùng đi tới chiến trường. Công Tôn Hương Di muốn ở lại chiêu cố hấn, nhưng Hắc Minh Thi Hiên cũng phải ở lại để chăm sóc, còn Lâm Hiểu Nghị, thực lực của hấn vẫn chưa đủ...

Trong đầu hấn đang nhớ lại lần phục kích nửa tháng trước, cuối cùng Huyết Hằng Chí dùng tính mạng của mình đổi lấy cơ hội chạy trốn của đám người mình, nhưng lại không làm bị thương vị Đại tông sư Thiên Đẳng Môn kia. Về sau Diệp Tĩnh Vũ mới biết được, vị Đại Tông Sư kia chính là Thái Thượng Trưởng Lão ẩn dật nhiều năm của Thiên Khuyết Môn, cũng là thực lực đạt tới đỉnh phong của Đại Tông Sư, vậy mà thực lực lại không dưới Băng Minh...

Cái chết của Huyết Hằng Chí đã đả kích hấn quá lớn, cho tới nay, hấn đều là xuôi gió xuôi nước, cho dù là một lần ở chiến trường Tây Cương, cũng là tìm được đường sống trong chỗ chết, lại càng có một lần kỳ ngộ, thêm nữa về sau đi Bách Táng cốc, không chỉ làm cho thực lực bản thân hấn tiến nhanh, bên người cũng tụ tập một nhóm lớn cao thủ, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng giết chết được Tần Viêm, nhưng nào ngờ bên cạnh Tần Viêm lại tụ tập nhiều cao thủ như vậy...

Cũng bởi trận chiến đó, chuyện Viên Tương của Thiên Khuyết môn còn sống đã âm thầm bấm báo với quốc chủ Lạc Tiêu Phong, thế nhưng Lạc Tiêu Phong không biết là vì sắp chiến tranh, hay là cái gì, không ngờ lại không quan tâm tới chuyện này, điều này khiến Diệp Tĩnh Vũ rất thất vọng...

Từ trong trận chiến ấy, hấn hoàn toàn hiểu rõ sự đáng sợ của Tần Viêm, càng hiểu rõ cừu nhân này mạnh mẽ, tuyệt đối không phải đơn giản như tưởng tượng của mình...

Mình muốn báo thù, còn phải nỗ lực, không ngừng nỗ lực...

Nghĩ tới một quyền kinh thiên kia của Tần Liệt, nghĩ tới quyền ý cuồng bạo kia, hẳn càng hiểu rõ chủ ý của mình...

Đúng vậy, hồn lực của mình đã đạt tới cảnh giới Linh Hiển, bản thân đích xác có thể đánh chết Đại Tông Sư, thậm chí khiêu chiến với thực lực của Vũ Thánh, nhưng đó là trong khoảng cách nhất định, sử dụng Linh thuật uy lực tuyệt luân (Linh Hiển cảnh điều động linh khí thiên địa), nếu không sử dụng Linh thuật, Hồn Lực của mình nhiều nhất cũng cường đại hơn Ngưng Hồn Sư bình thường một chút mà thôi...

Cho dù có hồn khí Huyền cấp Chấn Thiên ấn, muốn cận thân đánh chết một vị Đại tông sư đã sớm có chuẩn bị, đặc biệt là một vị Đại tông sư đỉnh phong cũng rất khó...

Dù sao, một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, thật giống như một đứa trẻ gầy gò cầm một thanh thương binh khí, nếu có khoảng cách đủ xa, có lẽ có thể làm bị thương thậm chí giết chết một Võ Thánh giống như người lớn, nhưng một khi tới gần, trẻ con thậm chí còn không kịp bắn lên đã bị giết chết. Mà Đại Tông Sư, thật giống như là một thiếu niên, nếu không cho trẻ con có cơ hội bắn trúng, vẫn có thể giết chết một đứa bé...

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ chính là một tiểu hài tử thân thể tương đối cường tráng, cho dù không sử dụng linh thuật, còn có đá như Chấn Thiên Ấn, cũng miễn cưỡng đối phó được một thiếu niên...

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng tự trách một trận, lúc trước nếu không phải mình sơ suất đánh giá thấp lực lượng của Tần Viêm, mà là liều lĩnh phát động Linh thuật, có lẽ Huyết Hằng Chí sẽ không chết, hoặc là, chính là một loại kết cục khác...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, trên thế gian này không có nếu như không có, điều mình cần không phải là đuổi theo đau đớn, mà là không ngừng trở nên mạnh mẽ, nhất định phải cường đại hơn so với Tần Viêm...

Nhìn đám mây hồng nơi xa, sự tự trách trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi biến mất, thay vào đó là sự tự tin mãnh liệt...

Mình còn trẻ như vậy đã có thể đối kháng đại tông sư, càng có thể uy hiếp đến Võ Thánh, mình còn có cái gì đáng sợ chứ?

Chương mười bốn ngộ đạo thứ hai mươi tám...

“Nửa tháng rồi, cuối cùng ngươi cũng đi ra rồi...” Cảm nhận được khí tức biến hóa của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh một mực đi theo Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói...

Giờ phút này hắn vẫn mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, cười trên lưng một tuấn mã cao lớn màu đen, gương mặt không chút biểu tình, ánh mắt cũng lạnh như băng...

“Ngươi nói xem có phải ta ích kỷ hay không?” Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại hỏi một câu...

Băng Minh sững sờ, nhưng lập tức nghĩ tới chuyện ích kỷ của hắn là bảo lưu thực lực của mình, chậm rãi mở miệng nói:

“Mỗi người đều có lá bài tẩy của mình, càng có nhiều người sống càng lâu, ngươi giữ lại cảnh giới mà mình tiến vào Linh Hiển cũng không có sai, chẳng qua ngươi đã đánh giá sai sự lợi hại của đối thủ, kỳ thật ngươi căn bản không cần tự trách bản thân., Cảnh giới chỉ Huyết Hằng căn bản không đủ để không chế Thiên Kiếm quyết, ngày ấy vì đánh chết Viên Tương, gã đã sử dụng Thiên Kiếm Quyết, kinh mạch toàn thân đã bị chấn vỡ, cho dù cuối cùng có thể sống sót, cũng là một phế nhân, đối với gã mà nói, sống không bằng chết...”

“Nhưng Viên Tương vẫn chưa chết...” Diệp Tĩnh Vũ hung hăng nói...

“Hắn không chết, nhưng bọn họ cũng không biết ngươi đánh tới cảnh giới Linh Hiển, đây là một cơ hội...” Băng Minh vẫn thản nhiên nói, trên mặt không có chút tình cảm nào, dường như đang tự thuật lại một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình...

“Lấy một sinh mệnh? Có đáng một cơ hội không?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng...

“Vậy dùng một đoạn thù hận đổi lấy một tính mạng, có đáng không?” Băng Minh cũng hừ lạnh một tiếng...

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, đúng vậy, tất cả đều là nguyên nhân của mình, nếu mình không đi báo thù, tất cả những chuyện này sẽ không phát sinh, Huyết Hằng Chí kia cũng sẽ không chết, tất cả đều vì cừu hận của mình mới dẫn đến Huyết Hằng Chí phải chết, điều này có đáng không?

Nhưng mình có thể không báo thù sao? Hơn nữa cho dù mình không báo thù, Tần Viêm sẽ bỏ qua cho mình sao? Không, cừu hận của hắn với hắn đã đến tình trạng sâu tận xương tủy, sao có thể hóa giải được?

Trên thế giới này, luôn luôn có quá nhiều bất đắc dĩ, mặc kệ mình có nguyện ý hay không, hắn đều sẽ phát sinh...

“Huyết Hằng chí một mực sống tạm ở Bách Táng cốc, bất quá là vì báo thù mà thôi. Ngày đó khi hắn nhìn thấy Viên Tương, đã có giác ngộ đối với tử vong, người cần gì phải canh cánh trong lòng?” Nhìn thấy thần sắc biến ảo trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh thì thảo thờ dài một tiếng...

Nghe được lời nói của Băng Minh, Diệp Tĩnh Vũ mới hoàn toàn hiểu ra. Đúng vậy, người sống trên đời, có rất nhiều chuyện biết rõ là chết hay là đi làm, lão huyết lựa chọn con đường của chính mình, mình cần gì phải để ý chứ?

Hắn một lòng đánh chết Viên Tương, cuối cùng sắp thành lại bại, vậy mình giúp hắn hoàn thành là được, cần gì tự trách mình?

Sau khi nghe Băng Minh nói xong, về tự trách trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng hoàn toàn biến mất, trong lòng thâm thê, sau này nhất định phải cố gắng hết sức để cho người bên cạnh mình còn sống...

Về phần chuyện báo thù, hắn cũng mơ hồ hiểu được, Tần Viêm có thể thu nạp nhiều cao thủ như vậy, thực lực của bản thân tuyệt đối sẽ không quá kém, người còn sống, không chỉ có lá bài tẩy của mình, mà còn cần biết rõ lá bài tẩy của đối phương, đồng dạng cũng sai lầm mình tuyệt đối không thể phạm lần thứ hai...

Không nói thêm gì về chuyện này, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hấn ngẩng đầu nhìn hai trăm binh sĩ tinh nhuệ mặc áo giáp đen bên cạnh mình, cười tuần mã màu đen, lại mở miệng nói lần nữa: “Hai bộ công pháp chuẩn bị thế nào rồi? Lúc nào có thể truyền thụ cho bọn họ?”

“Hôm nay có thể...” Băng Minh thân nhiên nói...

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, khước miệng cuối cùng lộ ra một nụ cười tự tin đã lâu không gặp. Hai trăm người này là võ sư trung thành nhất trong mấy trăm võ sư hấn chọn lựa ra, mà Băng Minh thì căn cứ vào các loại võ công mình biết sáng chế ra hai bộ công pháp chuyên môn dành riêng cho hai trăm người này...

Một môn kiếm pháp, một môn đao pháp...

Đây chính là hai bộ tâm pháp được sáng tạo ra từ băng minh tập hợp toàn bộ gia tộc, một khi hai trăm người này tu luyện bộ tâm pháp này, tiến vào cảnh giới Tiên Thiên chỉ là chuyện sớm hay muộn...

Nghĩ thử xem, một gã cao thủ Tiên Thiên không tính là khủng bố, nhưng mà hai trăm cao thủ Tiên Thiên, lại chém ra một đao chính tề, đâm ra một kiếm, đó là tràng diện cường liệt cỡ nào, cho dù là đại tông sư, cũng phải nhượng bộ lui binh chứ?

Diệp Tĩnh Vũ một lòng muốn chế tạo một quân đoàn mạnh nhất, mà thân vệ binh chính là bước đầu tiên của hấn...

Hấn đã điều Hồ Tư và Xích Di Toan Nghê về Nam Hoang Man Lâm, dưới tình huống thiên hạ đại loạn, các tộc nhân Man Lâm Nam Hoang muốn bảo trì một trái tim không nhập thế đã không thể...

Dựa theo yêu cầu của Diệp Tĩnh Vũ, sau khi Xích Di Đà và Hồ Thương trở lại Nam Hoang Man Lâm, ngoại trừ truyền thụ cho tộc nhân tăng trưởng lực lượng thân thể, còn phải chọn lựa cho hấn mấy trăm chiến sĩ Xích Di Tộc cùng mấy trăm xạ thủ Hồ Thương Tộc đến đây hiệp đấu với hấn...

Hấn muốn từ đó chọn ra hai trăm chiến sĩ Xích Di tộc cường đại nhất cùng một trăm xạ thủ Hồ Du Tộc và hai trăm người này tạo thành một đội hình thân vệ cường đại nhất...

Đương nhiên, hiện tại Xích Di Toan Nghê vẫn chưa trở về, nhưng dựa vào hai trăm vệ binh thân trung thành tuyệt đối này cũng đủ để bảo vệ an toàn cho hắn...

Hắn đạt được nhiều bí tịch ở Bách Táng cốc như vậy, không cần tăng cường thực lực của bản thân, làm sao có lỗi với mình đây?

Chuyện này có Băng Minh quan tâm, Diệp Tĩnh Vũ cũng không hỏi nhiều nữa, hắn tin tưởng, một gã cao thủ cảm ngộ võ đạo đã sắp đạt tới Võ Thánh, ở phương diện này tuyệt đối mạnh hơn mình rất nhiều...

Lúc này, bên cạnh hắn chỉ có một băng minh, một cái nghịch nghị, ngay cả tỉnh lại, biến thành sáu cái móng vuốt Tiểu Đào cũng được đưa đến bên cạnh Lạc Linh Nhi...

Dù sao, lần chinh chinh Thiên Nguyên đế quốc này cũng không biết phải mất bao lâu, hắn không hy vọng Lạc Linh Nhi sẽ phải chịu bất kỳ tổn thương nào, có một con Thao Thiết ở bên cạnh, hắn cũng yên tâm không ít, chí ít cũng không cần lo lắng Lạc Tiêu Phong sẽ chỉ trích cho nàng...

Hơn nữa Tiểu Đào tham ăn, nàng cũng thích ăn. Có Tiểu Đào bầu bạn, trong cung cũng không cô độc...

Vừa nghĩ đến Lạc Linh Nhi, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ liền hiện ra nụ cười âm áp, mặc kệ mình ở phía trước chém giết như thế nào, chỉ cần nghĩ tới Vân Kinh có một người đang đợi mình ở đây, vậy tất cả khổ sở thì tính là gì chứ?

Có lẽ vì Lạc Linh Nhi nên Diệp Tĩnh Vũ dần dần dung nhập vào trong thế giới này, trở thành một người của Thục Vân quốc...

“Tướng quân, phía trước chính là sông Vị Thủy...” Ngay lúc này, một bóng đen từ phía trước chạy thẳng tới, người còn chưa tới, thanh âm đã từ trong miệng hắn truyền ra, đúng là Ảnh Tiêu Tiêu...

Dòng sông Vị Thủy, bắt nguồn từ Thiên Lam Sơn Mạch, chảy qua Thiên Quận của Thục Vân Quốc, Vân Quận, cùng với Viêm Châu của Thiên Nguyên đế quốc, sau đó chảy ra Vân Quận của Thục Vân Quốc, chảy vào Vân Châu của Thiên

Nguyên đế quốc, sau đó chảy về phía Bắc, chảy vào Thiên Giang...

Có thể nói, con sông này nằm ngay phía trên giao giới giữa Thục Vân Quốc và Thiên Nguyên đế quốc, chỉ cần qua sông Vị Thủy, liền tiến vào lãnh thổ của Thiên Nguyên đế quốc...

Chương thứ tám mươi, rừng rậm quỷ dị.

“Nước sông thế nào rồi?” Diệp Tĩnh Vũ vứt bỏ tâm tư của mình, nhàn nhạt nói...

“Nước sông dâng lên, trên mặt sông không có một chiếc thuyền, tạm thời không thể qua sông...” Ảnh Tiêu Tiêu cung kính trả lời...

“Vậy thì đóng quân tại chỗ...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, mở miệng nói...

“Nhưng tướng quân, chẳng lẽ không qua sông à?” Ảnh Tiêu Tiêu đột nhiên chen vào...

“Độ, độ cái rắm, nước lớn như vậy, làm sao độ? Chẳng lẽ người kêu binh lính bơi qua sao? Trần Kỳ, người an bài nhân thủ chặt cây cối, dựng cầu nổi, cho người một ngày...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp liếc mắt, mở miệng nói...

“Vâng...” Trần Kỳ lĩnh mệnh rời đi, Diệp Tĩnh Vũ lại không quản chuyện khác, những hành quân này bố trận đều do Trần Kỳ sắp xếp, hắn không việc gì đích thân đi làm...

Nói cho cùng, hắn chỉ là một kẻ lười, một kẻ lười thích hưởng thụ mà thôi...

Không để ý tới đội ngũ đóng quân như thế nào, không để ý Trần Cổ tìm bao nhiêu người xây cầu nổi, cũng không để ý tới các binh sĩ buổi tối ăn cái gì, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đi tới bờ sông Vị Thủy...

Nhìn nước sông chảy xiết, nhìn mặt đất Thiên Nguyên đế quốc bên kia, trái tim Diệp Tĩnh Vũ từ từ bình tĩnh lại...

Hôm nay, bên cạnh hắn chỉ theo mấy người Băng Minh, Hồ Mô Mộng, Ảnh Tiêu Tiêu, Trần Đoàn, Xích Di Thương và Hồ Bi trở về tối thiểu còn phải mất mấy ngày nữa mới tới nơi., Mà chiến báo từ tiền tuyến truyền về, Viêm Vương Hiên Viên Viên Viêm đã về tới Liệt Diễm Thành ở Viêm Châu, vệ binh

thân cận bên cạnh hắn đã lên đến mười vạn, càng đừng nói là toàn bộ quân đóng ở Viêm Châu, nhưng cũng may những người này lúc này đều vội vàng trấn áp nghĩa quân, ngay cả thân binh bên cạnh hắn cũng điều một bộ phận đến trấn áp phản loạn ở các nơi, ở Liệt Diễm Thành chỉ còn lại năm vạn người thân binh cùng quân phòng thủ thành năm vạn người mà thôi...

Tin tức này là Bách Hoa môn có được, không cần phải nghi ngờ chuẩn xác. Lạc Nhược Phong, Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm đều có một phần trong tay. Theo như ý tứ của Lạc Tiêu Phong, một khi ba đại quân qua sông tấn công thẳng Liệt Diễm, dọc đường không cần quan tâm...

Đây kỳ thật cũng là một loại khảo nghiệm của Lạc Tiêu Phong đối với ba người con trai mình, mặc kệ là nhánh đại quân nào tới Liệt Diễm thành trước, trong lòng của hắn lưu lại ấn tượng vô cùng tốt, nếu có thể đánh hạ Liệt Diễm thành, rất có thể sẽ trở thành một trong những ứng cử viên của Quốc chủ kế nhiệm...

Đại quân Lạc Mộc Viêm đã sớm qua sông, lúc này có thể đã tiếp cận Liệt Diễm thành, đại quân của Lạc Hải Thiên cũng đã thuận lợi qua sông một ngày trước, tiến vào trong Thiên Nguyên đế quốc, cũng chỉ có đội quân bọn họ vẫn còn trên đường...

Diệp Tĩnh Vũ lại tuyệt đối không sốt ruột, tuy nói quân đóng các phương của Thiên Nguyên đế quốc đều đang trấn áp khởi nghĩa, nhưng nếu biết rõ sau khi hai đội quân của Thục Vân quốc tiến vào phạm vi của mình, không tiến lên ngăn chặn tuyệt đối không có khả năng...

Hắn còn nhớ rõ trong lịch sử sở học của mình, Lưu Bang cùng Hạng Vũ đều là như vậy, Sở quân một đường thẳng tiến, lại không ngừng bị Tần quân quấy nhiễu, ngược lại sau đó tự thân Lưu Bang bỏ qua, dẫn đầu tiến vào thành Dương...

Hôm nay Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Lập Công rất đặc ruột, để cho bọn họ đi làm anh hùng là được rồi...

Lạc Nhược Phong biết sau khi hai vị ca ca của mình cũng tiến vào Thiên Nguyên đế quốc, đương nhiên có chút nóng vội, nhưng ngay cả Gia Cát ức cũng chỉ ra điểm này, Lạc Nhược Phong không nói thêm gì nữa...

Cuộc chiến phục kích nửa tháng trước, cũng làm cho Tần Viêm hoàn toàn đầu phục dưới trướng Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ đã biết, Tần Vân Khiếu bây giờ đang ở trong đại quân Lạc Hải Thiên...

Hắn ở trong quân doanh, với sự che chở của Tần Viêm đối với hắn, phái vài tên đại tông sư đi theo bên người tuyệt đối không có gì ngoài ý muốn, thực lực mạnh mẽ như thế quả thực đáng sợ...

Bất quá đây cũng không phải vấn đề Diệp Tĩnh Vũ sầu lo, đối mặt với đại chiến sắp phát ra, hắn tin tưởng, bất kể là Lạc Hải Thiên cũng tốt, hay là Tần Viêm cũng không dám ở trong tổ lúc này...

Hắn còn có đủ thời gian tích góp lực lượng...

Bóng đêm chậm rãi tối xuống, Diệp Tĩnh Vũ không trở về doanh, ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn bên bờ sông Vị Thủy, tu luyện...

Mỗi thời mỗi khắc, hắn đều tăng lên tu vi của mình, sẽ không còn nửa điểm kiêu ngạo...

Lúc này, Trung quân mà Lạc Nhược Phong suất lĩnh cũng đã chạy tới, đại quân có tới tám vạn người cứ thế đóng quân bên bờ sông Vị Thủy. Trần Chi phái hai ngàn binh sĩ xây cầu, vẫn không ngừng làm việc, nhất định phải xây xong trước khi mặt trời lặn tối mai...

Sau khi biết rõ trung quân của Lạc Nhược Phong đến, Diệp Tĩnh Vũ ngừng tu luyện, nắm một con chiến mã mà Ảnh Tiêu Tiêu dắt tới, đi về phía đại doanh của Lạc Nhược Phong, luôn cầm bàn bạc về trận chiến sắp tới.

Trên đường đi, những binh lính kia đều cung kính vấn an hắn, trong mắt rất nhiều người đều tràn đầy vẻ hâm mộ, có thể ở độ mười chín tuổi đã lên làm Đại tướng quân, vinh quang như vậy có bao nhiêu người có thể làm được?

Ngay khi doanh trưởng Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Nhược Phong còn cách doanh trưởng vài dặm, từ hướng Đông Bắc bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết, những binh sĩ đang chặt cây cối càng thêm hỗn loạn...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, quay đầu ngựa, chạy về hướng Đông Bắc...

Lúc đi tới bìa rừng, liền thấy một đám binh sĩ đang vây quanh một chỗ, giơ bó đuốc, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

“Tướng quân, trong rừng cây có gì đó quái lạ, có huynh đệ bị giết...” Một gã quan quân phụ trách xây cầu nổi rất cẩn thận mở miệng nói...

Mà những binh lính vây quanh kia cũng tản ra, lộ ra một cỗ thi thể bên trong...

Lúc này, Nam Cung Thương đang ở trong Lạc Nhược Phong trưởng cũng chạy tới, chào hỏi Diệp Tĩnh Vũ rồi cùng tới trước thi thể kia...

Mượn sự trợ giúp của bó đuốc sáng ngời, có thể nhìn thấy cỗ thi thể kia đã biến thành một cỗ cây khô, hình dáng cực kỳ đáng sợ, toàn thân trên dưới không có vết thương nào khác, chỉ có chỗ cổ có thêm hai cái lỗ nhỏ... Nhìn qua cực kỳ quỷ dị...

Khi nhìn rõ toàn bộ thi thể, sắc mặt Nam Cung Thương trở nên cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: “Quả nhiên là vật kia...”

“Thứ gì?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn vết thương của Nam Cung, ngưng trọng hỏi...

“Vào...” Ngay lúc này, trong rừng cây bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm xé gió, trong mắt Nam Cung Thương hiện lên một đạo cừu hận quang mang, căn bản không để ý cái khác, thân ảnh trực tiếp vọt ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, nhưng cũng không nói thêm gì, đi theo Nam Cung Thương liền xông về phía rừng rậm...

Cương thi thứ 11

Trong rừng, một màu đen kịt, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chim chóc kêu to, nghe có vẻ vô cùng khủng bố. Có điều Diệp Tĩnh Vũ đã trải qua cả hành trình Bách Táng cốt đầu để những thứ này vào trong mắt, hắn chỉ chăm chú đi theo sau Nam Cung Thương, chạy sâu vào trong rừng sâu...

Hắn thật sự có chút không rõ, rốt cuộc là vật gì làm cho Nam Cung Thương phần nộ bực này?

Ngoài rừng rậm, Trần Tử đã chạy tới. Sau khi biết được tình huống trước mắt, Trần Tử cũng không lập tức phái quân đi vào rừng rậm. Loại rừng này mặc dù không có rừng rậm Thiên Cương gian nguy như vậy, nhưng đêm khuya vào rừng, vẫn nguy hiểm trùng trùng. Bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, có một gã cao thủ đại tông sư, gã căn bản không cần lo lắng gì...

Dừng lại đám binh lính rối loạn, phái người bảo vệ tên thầy khô kia, phái người tiếp tục chặt cây cối, Trần Nhất có chút lo lắng nhìn thoáng qua hướng rừng rậm, xoay người đi đến đại doanh trung quân...

Trung quân đại doanh đèn đuốc sáng trưng, phòng vệ cực kỳ nghiêm ngặt, đặc biệt là chung quanh soái trưởng, càng đứng đây hộ vệ, trong đó có mười tám cao thủ cảnh giới Tiên Thiên đang ở trong hộ vệ, lực lượng này đủ để đối kháng với một gã đại tông sư bình thường...

Đây cũng là do Lạc Tiêu Phong vì an toàn của con trai mình mà ra dốc hết vốn liếng, đặc biệt là Lạc Nhược Phong đối với cao thủ tương đối ít ỏi, càng đặc biệt chiêu cố, ngoại trừ mười tám tên võ sư Tiên Thiên, còn phân công cho hắn năm tên tông sư, hai gã đại tông sư, đều là cao thủ quyết tâm với vương thất...

Từ điểm này, cũng nhìn ra thực lực chân chính của Vương thất, đây căn bản không phải môn phái võ lâm bình thường có

thể so sánh được, đối với điểm này, bất luận kẻ nào cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái...

Dù sao, Lạc Tiêu Phong vốn đã là thực lực Võ Thánh, lại là vua một nước, nếu bên cạnh không tụ tập một ít cao thủ, đây mới gọi là kỳ quái đấy?

Nhưng hai gã đại tông sư đều là cung phụng tồn tại, ngoại trừ bảo vệ an toàn cho Lạc Nhược Phong ra, bọn họ cũng không được Lạc Nhược Phong sai bảo...

Lúc này, trong đại trướng, Lạc Nhược Phong ngồi xếp bằng dưới bàn trà đầu tiên, Gia Cát bắt đầu từ ức tử, liên miên, Lý Hành, Lâm Kiến chia ra ngồi ở hai bên (Lạc Nhược Phong luôn muốn đề bạt thân tín của mình, bốn người này đều trở thành tướng quân...), đã sớm có binh sĩ truyền tin ra ngoài, trên mặt mấy người đều lộ vẻ sầu lo...

“Gia Cát tiên sinh, người có muốn phái binh lính vào rừng tìm kiếm một phen không?” Lạc Nhược Phong đã cởi áo giáp, lúc này mặc một bộ trường bào màu trắng bạc, trông chẳng giống một thiếu chủ cầm binh đánh giặc gì cả, ngược lại như một công tử văn nhã...

“Không được, bây giờ là đêm khuya, tùy tiện vào rừng cực kỳ nguy hiểm, lấy tu vi Diệp tướng quân cùng Nam Cung tham tướng, nếu dám một mình vào rừng, nhất định có mười phần nắm chắc, thiếu chủ không cần lo lắng...” Gia Cát Hằng nói ra nhưng lắc đầu, trong mắt của hắn cũng là một trận ngưng trọng...

“Thôi được...” Nghe Gia Cát ức nói vậy, Lạc Nhược Phong mới yên lòng một chút...

Lúc này, Trần Kỳ cũng đi tới đại trướng, sau khi đi vào bái kiến thiếu chủ, liền ngồi lên vị trí bên trái. Vốn vị trí này hẳn là của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ xâm nhập vào rừng rậm, chỉ có thể là gã chống đỡ, thế nhưng ngồi ở đây đều là tướng quân, chỉ có gã là một phó tướng, lại ngồi phía trước những người khác, trong lòng rất là không được tự nhiên...

Nhưng nghĩ tới hắn đại biểu cho Diệp Tĩnh Vũ, mà Diệp Tĩnh Vũ có địa vị đặc biệt trong lòng Lạc Nhược Phong, cũng chỉ

đủ mạnh để mình yên tĩnh lại...

Thấy Trần Chi bất an, Gia Cát bắt đầu cười nhạt, Lạc Nhượng Phong lại khẽ lắc đầu, gương mặt cũng cười khổ một hồi. Đối với Diệp Tĩnh Vũ, hẳn thật sự không biết nên nói cái gì, trên danh nghĩa là một đại tướng quân, nhưng hẳn đâu quản nhiều chuyện như vậy, quả thực là một tướng quân kiệt xuất nha...

Nhưng dù thế nào đi nữa Diệp Tĩnh Vũ cũng là đồng bạn mà hẳn tín nhiệm nhất, Lạc Nhượng Phong cũng không bàn nhiều về vấn đề này làm gì. Ở đây cũng là tâm phúc của Lạc Nhượng Phong, đương nhiên biết rõ quan hệ giữa Lạc Nhượng Phong và Diệp Tĩnh Vũ sẽ không dây dưa mãi như vậy. Do đó, hành động quân sự nhằm vào Liệt Diễm thành bắt đầu được thảo luận trong soái trưởng...

Cách soái trưởng không xa, trong doanh trướng Nam Cung Thương mặc một thân áo trắng, gương mặt mặc khăn che mặt, Mặc Nhượng Thủy đứng ở cửa doanh môn, con mắt nhìn rừng rậm phía xa, trong mắt tràn đầy sầu lo, chỉ có nàng biết, tiếng kêu thảm thiết kia đại biểu cho cái gì?

Cũng chỉ có nàng mới biết, Nam Cung Thương vì sao vừa nghe thấy tiếng kêu liền nhào tới trước tiên...

Giờ phút này, trong rừng, Diệp Tĩnh Vũ đã mở ra Luân Hồi nhãn, một vầng trăng tròn thoáng hiện trên lông mày hắn, có thể trợ giúp hắn thấy rõ ràng tất cả rừng rậm này...

Bất quá lại mất đi tung tích Nam Cung Thương, cũng may một đường lưu lại dấu vết, Diệp Tĩnh Vũ thuận theo dấu vết này chạy về phía trước...

Không biết là do bị dính vào lực lượng cường đại hay đã thú lợi hại, dọc đường không hề bị quấy nhiễu...

“Vào...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ cho rằng sắp đuổi kịp Nam Cung Thương, trước mặt bỗng nhiên hiện lên một bóng người, chỗ mi tâm có một đạo ngân quang đảo qua, nhưng lại không phát hiện được gì...

Lúc này, sau lưng bỗng nhiên có một đạo hàn ý đánh tới, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh, cũng không né tránh, trở tay

chính là một quyền, thế nhưng một quyền vung ra lại đập vào không trung, phía sau hắn có nửa điểm bóng người...

Kỳ lạ, cực kỳ quỷ dị...

Diệp Tĩnh Vũ không chạy nữa, cả người trầm tĩnh trở lại, nguyệt luân chỗ mi tâm càng thêm lóe sáng...

Quét mắt nhìn chung quanh, chung quanh đều là loại kia hai ba người ôm to cây to thô to, trên đại thụ ẩn ẩn mang theo tổ chim, ngẫu nhiên có một ít tiểu xà ở giữa chạc cây bò qua, trên mặt đất cỏ dại rậm rạp, thế nhưng muốn giấu một người trong đó căn bản là không có khả năng?

Về phần Nam Cung Thương, càng không biết đã đi nơi nào?

Hiện trường ngoại trừ tiếng côn trùng kêu lên một mảnh yên tĩnh, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó...

Đột nhiên, một bàn tay bỗng nhiên chộp vào cổ chân Diệp Tĩnh Vũ, một trận lạnh buốt, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hoảng hốt, rút ra Thiên Tôn đao chém xuống...

Bàn tay kia dường như cũng cảm nhận được uy lực của Thiên Tôn đao, đột nhiên buông tay, lại biến mất lần nữa...

“Mẹ nó, lão tử còn nói người trốn đi đâu, thì ra trốn trên mặt đất?” Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, trực tiếp một cước đạp xuống mặt đất...

Bây giờ hắn đã đạt trình độ chiến sĩ cấp năm, lực lượng một quyền đã vượt qua mười vạn cân, chớ đừng nói chỉ là toàn lực đạp một cái...

Sức mạnh khổng lồ hung hăng đè trên mặt đất, phảng phất một con Bá Vương Long đạp xuống một cước, toàn bộ mặt đất đều run rẩy một hồi, mặt đất dưới thân hắn càng rạn nứt từng khúc...

Một bóng người đột nhiên từ dưới mặt đất vọt lên, cầm trong tay một thanh chiến đao, hung hăng hướng Diệp Tĩnh Vũ chém tới...

“Đến hay lắm...” Diệp Tĩnh Vũ thét lên kinh hãi, tay cầm Thiên Tôn đao, trực tiếp nghênh đón...

“Coong...” một tiếng, hai thanh chiến đao va mạnh vào nhau, lực phản chấn cực lớn khiến hồ khẩu của Diệp Tĩnh Vũ run lên, Thiên Tôn đao trong tay suýt nữa đã nắm không được...

Thân ảnh lại liên tục lui về phía sau...

cương thi thứ 124 cũng vô sỉ.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ khuôn mặt người nọ, khuôn mặt còn trắng hơn cả Nam Cung Thương, dáng dấp cũng coi như anh tuấn, khóe miệng nhếch lên cười, tuy rằng đang cười, nhưng lại làm cho Diệp Tĩnh Vũ có cảm giác như lời kéo ra...

Giống như mang theo một tầng mặt nạ vậy...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không cảm nhận được chút chân khí hoặc chân nguyên lực nào trên người tên kia, nói cách khác, hắn hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ thể mà liều mạng với mình...

Bất quá càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi chính là hắn hoàn toàn không cảm giác được tiếng tim đập của đối phương, nói cách khác, trên người đối phương hắn không cảm giác được nửa điểm sinh khí...

Người không tức giận? Còn là con người sao?

“Hắc hắc, tỉnh lại nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên gặp được người có sức mạnh lớn như vậy, người thật thú vị...” Người nọ lúc này đột nhiên mở miệng nói ra, khóe miệng của hắn lơ đãng lộ ra hai cái răng nanh...

Trong thoáng chốc, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ đến cái lỗ trên cổ cái xác khô ở ngoài rừng rậm kia...

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ mắng to, dường như nghĩ tới một sinh vật kinh khủng nào đó...

“Mẹ nó? Đại gia là nam nhân, không, đại gia ta là nam cương thi, người mẹ nó chứ?” Người kia chửi ầm lên...

“Mẹ kiếp...” Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mắng to, hai tay hắn càng có chút run rẩy, cương thi, trên thế giới này còn có con mẹ nó cương thi?

“Mẹ ta đã sớm không biết mục nát đến mức nào rồi, nhưng mẹ người có còn ép ta không đây? Đại gia ta đã lâu rồi không

hưởng thụ tư vị của phụ nữ sao?” Người nọ, không, cương thi kia như có điều suy nghĩ nói...

“Đi chết đi...” Nghe được cương thi kia nói, Diệp Tĩnh Vũ lại giận tím mặt, cầm Thiên Tôn đao trong tay, bỏ về phía đối phương...

Cũng không biết là bởi vì sợ hãi hay là khiếp sợ, tốc độ một đao này cực nhanh, lực lượng thật lớn...

“Đại gia vốn là người chết, còn chết như thế nào được?” Tên kia quát to một tiếng, chiến đao trong tay liền nghênh đón Diệp Tĩnh Vũ...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, Thiên Tôn đao chém mạnh lên thân đao đối phương, lập tức liền thấy được thanh chiến đao bị chém thành hai đoạn, mà Thiên Tôn đao lại càng không chút lưu tình chém thẳng vào bả vai người nọ...

“Mẹ nó, đao gì này, vậy mà chém vỡ thân thể của ta...” Tên kia trong miệng mắng to, thân thể lại nhanh chóng lui về phía sau bảy tám bước...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, một đao của mình đã hoàn toàn bổ vào thân thể của hắn, bất quá lại không có nửa điểm máu thịt vẩy ra, miệng vết thương càng là một đao hắc vụ dâng lên, vết thương kia khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được...

Má ơi, thật đúng là cương thi...

Cho đến giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ mới ý thức được đối phương thật sự là cương thi...

“Tiểu tử, người chém bị thương đại gia, hay là một đao tàn nhẫn như vậy, khoản sổ sách này tính như thế nào?” Đợi vết thương hoàn toàn khép lại, tên kia lại ngẩng đầu lên, thờ ơ nói, phảng phất một đao vừa rồi không đáng để ý như vậy...

Nhìn thấy vết thương trên đầu vai nam tử nhanh chóng biến mất vô ảnh vô tung, Diệp Tĩnh Vũ trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết nên làm cái gì? Cho dù đối mặt với đại tông sư, hắn cũng không cảm thấy bất lực như vậy? Một

con cương thi? Một con cương thi đã chết thối, con mẹ nó còn sống lại, cái này cũng quá xa xỉ sao?

Đây không phải là đập phim khủng bố...

“Tính sao? Tính toán cái đầu mẹ ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể trong nháy mắt nhào về phía đối phương, đưa tay lại một đao chém tới đầu cương thi...

Đối mặt với một đao lao nhanh đến của Diệp Tĩnh Vũ, cương thi kia lại đột nhiên nâng tay phải lên nghênh đón đao phong, mà tay trái của gã lại nắm chặt thành nắm đấm, hung hăng đập tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

“Đình lang...” Một tiếng giòn vang, một đao của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp chém lên trên cánh tay đối phương, lại tóe lên trận trận hỏa hoa, mượn nhờ ánh lửa kia nhìn qua, mới phát hiện trên cánh tay gia hỏa này vậy mà mang theo hộ giáp...

“Mẹ nó, con mẹ nó ngươi là cương thi, ngươi còn đeo giáp làm cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ mắng to, nhưng cũng giơ tay trái lên nghênh đón quyền trái của đối phương...

” Cương thi thì sao? Cương thi không phải làm bằng sắt, cương thi cũng cần phải bảo vệ a...” Cương thi kia lại lớn tiếng kêu la...

Mà lúc này, nắm đấm hai người đụng vào nhau trùng trùng điệp điệp, lực lượng hai người đều cực kỳ kinh khủng, thân thể hai người cũng tương đương cường hãn, lập tức liền nghe một tiếng vang thật lớn, nắm đấm hai người đã trùng điệp đụng vào nhau...

Lực đạo to lớn kia trực tiếp khiến hai người cảm giác như đập vào tấm thép, lực lượng khổng lồ chấn cho thân thể hai người trực tiếp bay rót ra ngoài, nhưng ngay khi vừa bay ra ngoài, hai người rất là vô sỉ giơ một chân, đập thẳng xuống hạ thể của đối phương...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, bất chấp tất cả, trực tiếp ném Thiên Tôn Đao trong tay đi, hai tay hướng phía dưới bảo hộ...

Cương thi cũng động tác như vậy, hai tay đồng thời hướng xuống phía dưới hộ thể, cơ hồ đồng thời chân hai người hung

hăng đá vào trên cánh tay của hai người, lập tức làm cho thân thể vốn đang bay ngược trở lại kia càng thêm nhanh chóng...

“Ầm ầm...” Thân thể hai người gần như đồng thời đập lên trên đại thụ ở phía sau, trực tiếp đập nát cây đại thụ kia, lúc này mới rơi xuống, trên mặt lại khó chịu một hồi...

“Vô sỉ...” Hai người vừa mới đứng vững thân thể, trong miệng gần như đồng thời hô lên từ này...

“Mẹ nó, lão tử vẫn là xử nam còn một tên, con mẹ nhà ngươi muốn đoạn tử tuyệt tôn của ta, ngươi còn không vô sỉ sao?” Diệp Tĩnh Vũ cũng bất chấp nhặt lên Thiên Tôn đao bên cạnh, mắng lớn như vậy...

“Chết tiệt, lão tử còn không có con cháu, con mẹ nó ngươi cũng muốn lão tử đoạn tử tuyệt tôn sao? Ta mẹ nó...” Cương thi kia cũng là chửi ngược lại...

“Mẹ nó, ngươi là cương thi, con mẹ nó, còn có công năng sinh dục sao?” Diệp Tĩnh Vũ quả thực tức giận không chịu nổi, vừa rồi nếu không phải mình phản ứng kịp thời, có lẽ sẽ giống như Tiểu Mộc Tử, tiến cung hầu hạ Thiếu chủ...

“Mẹ nó, cương thi thì sao? Mẹ kiếp ai quy định cương thi không đủ sinh hóa?” cương thi kia cũng chửi ầm lên...

“Cút mẹ ngươi đi...” Diệp Tĩnh Vũ mắng to, cũng lười nói nhảm cùng đối phương, thân thể trực tiếp phóng tới đối phương, nắm chặt nắm đấm, tư thế rất giống như cùng đối phương đánh một trận.

Cương thi kia tựa hồ cũng tức giận, trực tiếp vọt tới Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt càng lộ ra thần sắc cực kỳ phẫn nộ, tựa hồ không xé nát Diệp Tĩnh Vũ không bỏ qua...

Thế nhưng lúc cách đó ba mét, hai người, không, một người một thi gần như đồng thời dừng bước, Diệp Tĩnh Vũ lấy ám nỏ từ Càn Khôn Trạc ra, định bắn ra, nhưng lại phát hiện đối phương cũng ngừng lại, càng không biết lấy đâu ra một thanh súng súng súng, đúng vậy, chính là một cây súng súng súng, một con ung sa mạc mà hắn quen thuộc nhất kiếp trước...

Đưa tay chính là một thương...

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ chửi ầm lên, thân thể lặn một vòng, liền tránh sang bên cạnh...

Người vô sỉ gặp nhiều rồi, cương thi vô sỉ, đây là lần đầu tiên con mẹ nó nhìn thấy...

Chương Truy Nhị Thập Tam tri kỷ của mình...

“Phanh...” Một tiếng vang thật lớn, viên đạn dược kia cơ hồ là sượt qua bả vai Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh vào một cây đại thụ sau lưng, trực tiếp xuyên thủng một cái động lớn...

Sau lưng hắn là một hồi mồ hôi lạnh, Diệp Tĩnh Vũ cũng đã ấn nút trong tay, liên tục bắn bảy mũi tên trực tiếp không tốn nhiều sức trực tiếp bắn trúng thân thể cương thi kia, nhưng lại trực tiếp truyền đến tiếng leng keng leng keng, trực tiếp rơi xuống...

“Hắc hắc, trên người lão tử mặc Tỏa Tử Giáp, ngươi bắn không trúng ta...” Cương thi kia cười hắc hắc, nhưng lại xé y phục bên ngoài của mình ra, lộ ra bên trong áo giáp khóa, ngực, bụng, hoàn toàn được bảo vệ bên trong, chỉ có bả vai dùng một sợi xích nối liền, đây cũng là nguyên nhân tại sao Diệp Tĩnh Vũ vừa rồi có thể một đao chém trúng hắn...

“Mẹ nó, không đùa như vậy, ngươi mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, đang định chửi ầm lên, tên kia lại cầm sa mạc chỉ ung trong tay, liên tục mấy thương bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ, ép Diệp Tĩnh Vũ nói đến miệng rồi lại nuốt xuống, thân thể liên tục né tránh, nhiều lần tránh công kích hữu kinh vô hiểm...

Cũng chỉ có Linh miễn độ của hắn mới có thể dễ dàng tránh đi như vậy, đổi lại là những võ sư khác, cho dù là tông sư, với khoảng cách gần như vậy, không chừng cũng sẽ bị đánh trúng...

“Tiểu tử này tốc độ thật nhanh, đã vượt qua tốc độ của ta rồi, vậy ngươi thử cái này xem?” Tên kia nhếch miệng cười, không biết từ đâu mà lại móc ra được một thanh Xung Phong Thương cỡ nhỏ...

“Nhị muôn màu!” Nhìn loại xung phong thương nhỏ kia, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức thay đổi, trở nên xanh lét, còn xanh

hơn cả cỏ xanh, xanh hơn cả lá xanh...

Con mẹ nó, thế giới này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Gặp phải một cương thi cũng đành chấp nhận, sao vẫn là một cương thi cầm vũ khí hiện đại hóa thành? Còn để cho mình sống thế nào?

Dưới cơn sốt ruột, Diệp Tĩnh Vũ ngay cả tiếng anh hùng cũng xông ra...

“Ồ, người cũng biết nói những thứ này sao?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra một câu tiếng anh ngữ, cương thi kia lại không có thương, ngược lại ngừng lại, mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Mẹ nó, lão tử không chỉ biết tiếng nói vượn, còn biết trong tay người cầm loại nhỏ xung phong thương, vừa rồi cầm chính là sa mạc chi ung, ta nói này đại ca, đây là Đấu Hồn đại lục, không phải địa cầu, con mẹ nó người từ đâu tới cái thứ này vậy...” Diệp Tĩnh Vũ cũng dừng né tránh, nhưng mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc...

“Địa cầu? Sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?” Cương thi kia gãi gãi cái ót, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó...

“Mẹ nó, người đừng nói cho ta người cũng là xuyên qua địa cầu?” Vừa nhìn thấy thần sắc như có suy nghĩ của cương thi, Diệp Tĩnh Vũ cũng trấn định lại, đối với đối phương tại sao có thể có vũ khí như vậy, hẳn rất là nghi hoặc...

“Xuyên qua? Con mẹ nó, người tưởng đây là tiểu thuyết mạng lưới à, đại gia ta chỉ nhớ sau khi tỉnh lại thế giới này liền hoàn toàn thay đổi...” Cương thi kia lại liếc mắt, một bộ dạng nhìn ngu ngốc...

“Người tên là gì?” Diệp Tĩnh Vũ càng kinh hãi, gia hỏa này vậy mà biết cả tiểu thuyết mạng lưới...

“Lương Tiểu Hữu...”

“Mẹ nó, cái tên này thật có cá tính...”

“Quá khen rồi...” Lương Tiểu Thổ vui đầu xuống, vẻ mặt ngượng ngùng, gương mặt tái nhợt kia lại nổi lên từng điểm đỏ

ứng như kỳ tích...

“VẬY cô đến từ đâu...”

“Quên mất...” Lương Tiểu Hữu trả lời rất dứt khoát...

“NHỮNG cú sốc nhỏ trong tay người từ đâu mà có?”

“Hẳn là nhạt được?” Lương Tiểu có chút nghi hoặc?

“Hẳn là phải?”

“Ta ngủ thời gian lâu lắm rồi, rất nhiều thứ đều quên mất, nhưng mà mơ hồ nhớ lại năm đó sư tôn ban cho ta một giọt máu, sau đó bị người của Đạo môn làm thịt, khi đó ta chỉ là một con cưng thi nhỏ nhỏ, đừng nói đả thương người, ngay cả ánh mặt trời cũng sợ, chỉ có thể lén lút tới đó ăn trộm máu để uống đêm tối., Mãi tới khi có chút lực lượng mới bắt đầu nghĩ cách tìm huyết dịch mới, nhưng người của Đạo môn chỉ sợ có thể ra chiến trường, tìm huyết dịch của người sắp chết uống, những thứ này hẳn là lúc đó nhạt được...” Lương Tiểu rất đáng thương, nói rất khổ sở, nói rất chua xót...

Thật sự là nghe thấy thương tâm, nghe rơi lệ, bất quá Diệp Tĩnh Vũ không tim không phổi lại một chút cảm giác cũng không có...

“VẬY những thứ này người đặt ở đâu?”

“Cần khôn giới, ta rút từ thi thể sư tôn xuống...” Lương Tiểu có thể nói, hiện ra chiếc nhẫn trên tay mình...

“VẬY người còn nhớ rõ cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm giác được thế giới mà mình từng ở có liên hệ với thế giới này, nếu không làm sao gia hỏa này cũng biết những thứ này?

“Nhớ không rõ, ngược lại ta chỉ nhớ cuối cùng bị người của Đạo môn đánh trọng thương, chạy trốn tới một nơi ngủ. Sau khi tỉnh lại, mới phát hiện toàn bộ thế giới đều thay đổi, không có cao lâu lâu, không có máy tính, không có xe ngựa, không có nữ kiêu nhẩy múa, không có nữ hài mặc đồ lụa đen gợi cảm, không có cửa hàng chuyên bán quần áo trần tơi, không có...”

“Không có thiếu nữ tuổi thanh xuân mặc bìa vóc, không có ốc sên kinh điển của Tiểu Trạch Mẫu Mẫu...” Lương Tiểu Song còn chưa nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã nhận lấy, trên mặt hấn lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn...

“Đúng đúng đúng đúng, không có Tùng đảo phong tịch tịch dụ hoặc, không có sự thanh thuần hư không...”

“Không có ân lý như sự phụ nhiều hương lâu của Bắc Nguyên, không có Thiên Sứ Tiểu của Cát Minh Minh, không có...”

Hai con sói càng nói càng hăng, vậy mà lại kể lại toàn bộ phim kinh điển của Nhật Bản và các nàng...

Cuối cùng, hai con sói đồng thanh nói: “Làm cho người ta buồn bức nhất chính là, con mẹ nó thậm chí ngay cả bình vàng mai cũng không có...”

Vừa mới dứt lời, một cương thi một người đồng thời ngẩn người, hai mắt nhìn về phía đối phương, đồng thời cười ha hả...

Cười tới đó mới gọi là xán lạn, đó mới gọi là vui vẻ...

Cười đến ngã ngửa trước sau, cười đến mức nước mắt tung hoành...

” Tri kỷ a...” Một người một cương thi hô to một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ một tay ném tên nổ đi, Lương Tiểu thì trực tiếp vứt bỏ công kích nhỏ trong tay, hai người cứ thế chạy về phía đối phương, ôm nhau khóc...

“Huynh đệ...”

“Hu hu hu hu...” Một người một thi ôm nhau khóc lớn...

Nước mắt tuôn ra như không cần tiền, lực đạo ôm nhau càng thêm thần kỳ. Nếu không phải thân thể của cả hai đều rắn chắc hơn người bình thường, đoán chừng đã sớm bị đối phương siết đứt phần eo rồi...

Bất quá hẳn đã có thể khẳng định, gia hỏa này tuyệt đối không phải là cư dân gốc của thế giới này, nếu không hẳn không thể biết những thứ này...

Lương tiểu nhân tạm không nói đến, hắn là một cương thi, nghĩ đến trên thế giới này hắn cũng không có bằng hữu, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ mặc dù có bằng hữu, mặc dù có người huynh đệ, mặc dù có người yêu, nhưng mặc kệ là Lạc Nhược Phong, hay là Lạc Linh Nhi, hoặc là người thông minh nhất trong sáng sớm nay, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Diệp Tĩnh Vũ lại là linh hồn đến từ một thế giới khác...

Huỳnh đệ thứ Cấu4.

Bọn họ khó có thể lý giải suy nghĩ của hấn, bọn họ khó mà hiểu được suy nghĩ của hấn, hấn có rất nhiều lời, nhưng chỉ một mình hấn có thể chịu được...

Loại cảm giác cô độc này, loại cảm giác tịch mịch này không phải người thường có thể lý giải...

Tỉ như người bình thường, ở quê của hấn gặp được đồng hương của mình, cũng sẽ dị thường thân thiết, chớ đừng nói chi là hai người bọn họ hoàn toàn đến từ một thế giới khác hoặc là thời đại...

Trong thế giới xa lạ này, chỉ có bọn họ là có thể trao đổi tư duy của mình, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu được phần cô tịch trong lòng nhau...

Loại liên hệ này đến từ sâu trong linh hồn, khiến trái tim của hai người như được liên hệ lại với nhau...

Tiếng khóc lóc vang lên, gào khóc thỏa thích, khóc lóc khóc lóc cô độc những năm gần đây, khóc rống lên những tháng qua tịch mịch, khóc lóc bất lực mấy ngày qua...

Không biết qua bao lâu, lúc này một người một thi mới từ từ ổn định lại cảm xúc của mình, đột nhiên phát hiện hai người lại ôm nhau với tư thế mập mờ như vậy...

“Mẹ nó...” Hai người gần như đồng thời bật ra...

“Lão tử không có hứng thú với nam nhân (Thi)...” Hai người gần như đồng thời mở miệng quát mắng...

Tiếp theo lại là sững sốt, sau đó cười ha hả...

Tri kỷ a, không chỉ đến từ cùng một thế giới hoặc là thời đại, ngay cả phương thức tư duy này, sở thích đều là giống nhau như vậy...

“Ha ha ha, lão tử không có hứng thú với nam nhân, nhưng đối với nữ nhân, người không có hứng thú với nữ thì sao, chẳng lẽ người có hứng thú với nữ thì sao? Ta biết cách đó không xa có một lăng mộ, trong đó có một nữ thi, nếu người thích, lão tử giúp người trộm tới...” Lương Tiểu lại chỉ vào Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả...

Tiếng cười của Diệp Tĩnh Vũ đột ngột dừng lại, vừa nghĩ tới nếu cùng một nữ thi toàn thân băng lãnh phát sinh cái gì đó, hắn đã đổ mồ hôi...

“Cút đi, tính cách của lão tử tuyệt đối bình thường, vậy để lại cho người...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, chửi âm lên...

“Hắc hắc, tiểu tử, nói cho ta biết, người tới bằng cách nào? Đừng nói với ta là người xuyên không tới...” Lương Tiểu Kiềm cũng ngừng cười, mở miệng nói, nhưng giọng điệu lại ôn hòa hơn rất nhiều...

“Linh hồn xuyên không...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không giấu giếm, kể lại toàn bộ những gì mình đã phát sinh trong những năm gần đây, đây là những lời hắn kìm nén trong lòng đã lâu, cho dù nói cho người khác nghe, người khác cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, chớ đừng nói chỉ là mình bạch, nhưng đối phương là một cương thi sống không biết bao lâu, chắc cũng hiểu...

“Mẹ nó, thật đúng là có chuyện này...” Nghe xong Diệp Tĩnh Vũ nói, Lương Tiểu Khả thấp giọng mắng một câu...

“Hắc hắc, nếu ngay cả loại người như người cũng có, xuyên không thì tính là gì? Nếu như đổi thành kiếp trước, lão tử nếu gặp người, chắc chắn sẽ bị hù chết...” Diệp Tĩnh Vũ nhếch miệng cười một tiếng...

“Vậy cũng đúng, bình thường người không tin cương thi tồn tại, ai, nhớ năm đó, lão tử anh tuần tiêu sái như vậy, nhưng cũng dọa sợ không ít mỹ nữ đấy...” Lương Tiểu lại bày ra một bộ thần thức không thôi...

“Hắc hắc, nói về người một chút, rút cuộc người tới đây bằng cách nào?” Diệp Tĩnh Vũ cười hắc hắc...

“Mẹ nó, không phải mới vừa nói rồi sao? Ta chỉ ngủ một giấc thôi, sau khi tỉnh lại chính là bộ dáng này, còn ở giữa xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết...” Lương Tiểu nhưng lại lắc đầu...

“Vậy ý của ngươi là hiện tại chúng ta còn trên thế gian này?” Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lóe lên một tia kỳ vọng...

“Chắc không phải đâu, mấy năm nay ta đi qua rất nhiều nơi, phát hiện diện mạo của thế giới này hoàn toàn khác với địa cầu...” Lương Tiểu nhưng lại lắc đầu...

“Vậy có phải đây là hoạt động của vỏ trái đất hay không?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần biết đây là địa cầu nơi mình từng ở, thì tâm của hắn có chút nguy hiểm...

“Cái này cũng khó nói, nhưng mà cho dù là thế nào? Chẳng lẽ ngươi có thể trở lại thời đại đó sao?” Lương Tiểu nhưng lại lắc đầu...

“Nói cũng đúng...” Diệp Tĩnh Vũ vốn còn đang hưng phấn, trong lòng lập tức lạnh xuống, cho dù thật sự là địa cầu, vậy thì đã sao? Đây đã hoàn toàn biến thành một thế giới khác, không còn là thế giới mà mình quen thuộc nữa, đây đã là chuyện không thể thay đổi được nữa...

“Ài...” Hai người đồng thời thở dài một hơi...

“Được rồi, huynh đệ, đừng suy nghĩ nữa, nếu chúng ta có thể gặp nhau ở thế giới này, đó chính là một loại duyên phận, sau này ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của chúng ta, thế giới này mặc dù không bằng thế giới trước kia của chúng ta, nhưng cũng có chỗ tốt của hắn, ít nhất là nhiều năm qua ta không gặp phải một tên đạo sĩ nào...” Lương Tiểu Lai nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn...

“Hắc hắc, nói rất đúng, nếu đã đến thì nên dàn xếp. Sau này hai chúng ta chính là huynh đệ tốt nhất, có phúc cùng hưởng...”

“Có nạn cùng chịu...”

“Đại ca...”

“Tiểu đệ...”

Hai bàn tay đặt sát vào nhau, cái loại linh hồn đến từ cùng một thế giới kia đã đem bọn họ mật thiết liên hệ với nhau...

Căn bản không cần quá nhiều giao lưu, tâm của bọn họ đã liên hệ chặt chẽ với nhau, dù sao, có thể gặp nhau ở chỗ này, nhưng mà trực tiếp vượt qua khoảng cách giữa thời gian và không gian...

“Đại ca, Căn Khôn Giới của ngươi còn có bao nhiêu vũ khí?” Lương Tiểu ngũ không biết bao nhiêu năm, tuổi dĩ nhiên lớn hơn Diệp Tĩnh Vũ, cho nên Diệp Tĩnh Vũ gọi hắn là đại ca...

“Ngươi tự xem đi...” Lương Tiểu Không không nói hai lời, trực tiếp tháo giới chỉ trên tay xuống, ném cho Diệp Tĩnh Vũ...

Thấy Lương tiểu được tín nhiệm như thế, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhiều lời, thần niệm đảo qua, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Mẹ nó, vốn dĩ hắn cho rằng nhiều nhất chỉ có một ít loại vũ khí xung phong, súng súng, thế nhưng vừa nhìn qua, lại phát hiện bên trong quả thực là một kho chứa vũ khí cỡ nhỏ...

Đánh thương gì gì đó, đánh lên pháo, thủ lôi, hỏa tiễn pháo, xoay bàn binh khí các loại binh khí loại hình khinh, cái gì cần có đều có...

Đương nhiên, những vũ khí này cách nhau không biết bao nhiêu năm vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng toàn bộ đều là nhờ vào chiếc nhẫn Căn Khôn này... Dù sao, không gian bên trong hoàn toàn ngăn cách hết thảy...

“Đại ca, trước kia ngươi làm nhiều vũ khí như vậy để làm gì? Rốt cuộc ngươi là cương thi hay buôn bán vũ khí?” Diệp Tĩnh Vũ ngắc đầu, có chút mờ mịt nhìn Lương Tiểu Lai...

“Hắc hắc, đại ca năm đó muốn tránh né Đạo Môn đuổi giết, cũng không dám làm xằng làm bậy, chỉ có thể nhặt chút vũ khí đến buôn bán phải không?”

“Ngươi lấy tiền để làm gì? Đừng nói với ta là ngươi còn muốn ăn cơm nhé?” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt...

“Hắc hắc, ăn cơm thì không dùng, nhưng tìm nữ nhân cũng cần tiền đúng không?” Lương Tiểu Hữu ngượng ngùng mặt ửng đỏ.

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ mặt trắng lại đảo, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh...

“Vào...” Cũng vào lúc này, một bóng người trong rừng cây hiện ra, chính là Nam Cung Thương đang chạy vào sâu bên trong rừng rậm. Khi gã nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Thuần đang ngồi dưới đất cười nói nói cười, cả người chợt sửng sốt...

Ân oán thứ 255...

Khi nghe được tiếng kêu thảm thiết kia, Nam Cung Thương đã chạy đến hiện trường đầu tiên, khi nhìn thấy cây khô kia, trong lòng đã xác định chính là quái vật mình muốn tìm, lúc này mới một đầu đâm vào trong rừng rậm...

Ai ngờ tốc độ tên kia cực nhanh, tìm hơn nửa ngày lại không thấy tăm hơi, vốn đã buông tha Nam Cung Thương đành phải trở về quân doanh, nào nghĩ tới nửa đường lại phát hiện ra tên kia...

Bất quá làm cho hắn kinh ngạc chính là tên kia vậy mà lại cùng Diệp Tĩnh Vũ ngồi trên mặt đất một rãnh nói chuyện phiếm, thần tình kia giống như hai người quen biết nhau đã lâu...

Điều này không khỏi làm cho kinh ngạc...

Bất quá trong lúc kinh ngạc, Nam Cung Thương lập tức phản ứng lại, hắn đến là để giết Lương Tiểu Hữu, chỉ cho rằng Diệp Tĩnh Vũ là bị Lương Tiểu Kiệt lừa gạt, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, một tay run lên, từ sau lưng lấy ra một đoản thương dài một thước, ngay sau đó tay kia nhẹ nhàng kéo một cái, thanh đoản thương kia đã bị kéo thành một thanh trường thương trong suốt dài khoảng một trượng...

Nhẹ nhàng rung lên, từng đóa thương hoa xinh đẹp thoáng hiện trên mũi thương, đâm về hướng Lương Tiểu sở...

“Mẹ nó, giết người đây...” Lương Tiểu Hữu vừa thấy Nam Cung Thương động thủ, cả người liền nhảy dựng lên, trốn sau lưng Diệp Tĩnh Vũ...

“Nam Cung bị thương, dừng tay...” Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ tới phản ứng mãnh liệt của Nam Cung Uyển vừa rồi, hình như là vì Lương Tiểu Lai, chẳng lẽ giữa hai người có mâu thuẫn gì sao?

“Người biết hấn là cái gì không? Hấn là một quái vật hút máu người, tên binh lính ở bên ngoài kia chính là bị hấn hút khô máu huyết đấy...” Nam Cung Thương một tay nắm chặt trường thương, mũi thương chỉ thẳng Lương Tiểu Dã đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ...

Chứng kiến vẻ mặt phần nộ của Nam Cung Thương, Diệp Tĩnh Vũ cười khò: “Đương nhiên không phải chỉ là một con cương thi thôi sao, nhưng từ giờ trở đi, hấn sẽ không hút máu lung tung nữa, người không cần lo lắng hấn sẽ thương tổn binh lính của chúng ta, thậm chí tên lính chết kia cũng có thể để cho hấn sống lại...” Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới chuyện giữa cương thi ban cho máu...

“Ta mặc kệ hấn sẽ không hút máu nữa, ta chỉ biết là hấn coi như nước hại thành dạng này, ta muốn giết hấn...” Nam Cung Thương trên mặt vẫn như cũ vô cùng phần nộ, nhưng cũng không có chú ý tới cương thi mà Diệp Tĩnh Vũ đã nói...

Trên thế giới này chưa từng xuất hiện cương thi, cho nên hấn cho rằng Lương Tiểu Nhân là một con quái vật tu luyện ma công, phải dựa vào hút máu người mới có thể tấn cấp...

“Mẹ nó, con mẹ nó, người cho rằng ta sợ người à, giết ta? Chỉ bằng chút bản lãnh ấy của người, người có thể giết ta sao? Nếu không phải biết người là bằng hữu của huynh đệ ta, lão tử hôm nay liền xé nát người ra...” Nhìn thấy Nam Cung Thương vẫn hùng hổ dọa người như vậy, Lương Tiểu nhưng lại mắng to...

“Huynh đệ của người?” Nam Cung Thương sững sốt, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Ta vừa mới kết giao đại ca, Nam Cung Thương, ta mặc kệ trước kia các người có hiểu lầm gì, ta hi vọng từ giờ trở đi, các người đều phải quên...” Diệp Tĩnh cẩn thận nhẹ gật đầu...

“Người...” Nam Cung Sinh tức giận, hấn thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại cùng quái vật hút máu người này trở thành huynh đệ...

“Cho dù người giết hấn, Y Nhược Thủy cũng sẽ không lập tức khôi phục lại, lần này chúng ta tiến quân vào Thiên Nguyên đế quốc, đang cần trợ giúp cực lớn, chỉ cần có hấn, cơ hội lập

công của chúng ta cũng sẽ lớn hơn rất nhiều, đến lúc đó người càng dễ dàng lấy được máu của Phượng Hoàng, như vậy không phải rất tốt sao?” Diệp Tĩnh Vũ đứng giữa hai người, rất kiên nhẫn giải thích...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ bảo vệ Lương tiểu nhân như vậy, Nam Cung rất là buồn bực, lúc trước mình và Y Nhược Thủy thấy gia hỏa này đang hút máu người ở một thôn xóm, y thiện lương tiến lên ngăn cản, không ngờ lại bị hắn bắt bị thương, trúng thi độc, nếu không phải Anh Linh Hoa của Công Tôn Di đã sớm bỏ mình, nhưng cho dù như vậy, bây giờ còn không thể khôi phục dung mạo...

Đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng Y Như Thủy, cho nên trong lòng hắn hận chết quái vật hút máu người kia...

Thế nhưng bây giờ, vậy mà bởi vì nguyên nhân Diệp Tĩnh Vũ không thể giết hắn, điều này làm cho hắn không buồn bực như thế nào?

Chứng kiến vẻ buồn bực không thể giết chết của Nam Cung Thương, Lương Tiểu vốn đang ở phía sau Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại là một tay kéo Diệp Tĩnh Vũ ra, rất là phần nộ nói: “Nam Cung Thương, đừng mẹ nó cho rằng ta thật sự sợ người, hôm nay lão tử đứng ở chỗ này, xem người có thể đối phó ta hay không...”

“Đại ca...” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt khó xử...

“Yên tâm đi, huynh đệ, ta sẽ không giết hắn, chỉ cho hắn nhìn một chút màu sắc...” Lương Tiểu nhưng lại phát phát tay...

“Là chính người muốn chết cũng đừng trách ta...” Nam Cung Thương hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay rung lên, tạo thành một đạo thương hoa mỹ, tiếp theo dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi hung hăng đâm về phía ngực của Lương Tiểu Khả...

Lương Tiểu Hữu thì thân thể lóc lên, không ngờ lại dễ dàng tránh được nhát thương của Nam Cung, ngay sau đó một quyền trực tiếp đánh ra, đánh vào chuôi thương của Nam Cung Thương, lực đạo cực lớn làm cho miệng hổ Nam Cung bị thương run lên một hồi...

Còn chưa kịp thu hồi trường thương, thân ảnh của Lương Tiểu Hữu đã tới gần, lại đâm một quyền vào ngực hắn...

Nam Cung Thương tâm kinh hãi, hắn thật sự không nghĩ tới gia hỏa này không chỉ có công phu chạy trốn lợi hại như vậy, mà ngay cả tốc độ tấn công cũng đáng sợ như thế...

Thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, trực tiếp đem thanh trường thương trong suốt chắn ngang trước ngực...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm Nam Cung Thương nặng nề đập lên thân súng, lực đạo thật lớn làm Nam Cung Thương liên tục lui về phía sau, thân thể triệt để mất cân bằng...

Lúc này, Lương Tiểu Hữu đột nhiên bước chân, xuất hiện trước vết thương của Nam Cung với tốc độ nhanh hơn, lại dùng toàn lực đánh một quyền về phía Nam Cung Thương...

Nam Cung càng thêm kinh hãi, đối mặt với một quyền mau lẹ như vậy, hắn đã không còn bất kỳ cơ hội ngăn cản nào, chỉ có thể giơ cao trường thương trong tay, đâm thẳng tới ngực Lương Tiểu Phàm. Đây hoàn toàn là một chiêu thức liều mạng cá chết lưới rách, nhưng hắn lại hiểu rõ, đối phương nắm chắc mười phần có thể né tránh thương này...

Nhưng Lương Tiểu không tránh né, thậm chí tốc độ còn không giảm, cứ nói là trường thương của mình đâm về phía Lương Tiểu Dã, không bằng nói là cả người hắn đâm tới...

“Xoẹt...” Trường thương trong suốt kia trực tiếp xuyên thủng Tỏa Tử Giáp trước ngực Lương Tiểu Tỳ, chui vào trong cơ thể của hắn...

Trong tích tắc khi thân thương nhập vào cơ thể, Nam Cung Thương cảm thấy thân thể Lương tiểu nhu khẽ uốn éo, đã tránh được chỗ hiểm của trái tim...

Nhưng một quyền kia của hắn lại lấy tốc độ và uy thế không gì sánh kịp tiếp tục đập tới mình, giờ phút này chính mình căn bản không có năng lực tránh né...

Chẳng lẽ ta đã chết rồi sao? Thật xin lỗi, nếu như trước khi chết còn không thể giết chết tên gia hỏa này, báo thù cho

người...

“Vào...” Mắt thấy một quyền của Lương Tiểu Nhi sắp đập trúng đầu Nam Cung, bỗng nhiên biến tướng, trực tiếp sượt qua lỗ tai Nam Cung bị thương, quyền phong mạnh mẽ không ngờ cũng chấn động đến lỗ tai Nam Cung bị thương chảy máu ròng ròng, uy áp khủng bố càng làm chấn động tâm linh Nam Cung Thương...

Chương Truy Bích Bích Lục, xóa bỏ mọi chi tiết.

Mà quyền kinh không lồ kia lại đánh lên trên một cây đại thụ sau lưng vết thương của Nam Cung, lập tức đánh nát cây đại thụ kia, mảnh gỗ bay tứ tung...

Hắn không chút nghi ngờ, nếu một quyền này không đổi hướng, đủ để đập đầu mình thành trái dưa hấu...

Vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lương Tiểu Thuần gần trong gang tấc, trong mắt hắn tràn đầy khó hiểu, hắn mạo hiểm lớn như vậy vì sao không thừa dịp này giết chết mình chứ?

“Lão tử muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay, chẳng qua nếu lão tử đã đáp ứng huynh đệ của ta không giết ngươi, thì tuyệt đối sẽ không giết ngươi... Còn một thương này, cho dù lúc trước lão tử nợ các ngươi đi, sau này ngươi cũng đừng tới gây sự với lão tử nữa...” Cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Nam Cung Thương., Lương Tiểu Hữu lui về phía sau mấy bước, cưỡng ép kéo thân thể từ trong cưỡng ép ra, trên mặt càng lộ vẻ thống khổ, một tay che vết thương của mình, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm chặt hai mắt, tựa hồ đang điều tức sinh tức...

Chúng kiến tất cả những điều này, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng âm thầm đấu với Lương Tiểu, giờ một ngón tay cái lên...

Nha Nha này cũng quá vô sỉ đi? Lại biết đánh loại tình cảm bài này? Vốn dĩ thực lực đã đủ để đánh chết Nam Cung Thương, nhưng vào thời khắc sống còn thu tay lại, điều này cũng đủ để Nam Cung bị thương cảm ơn, càng lấy một thương làm giá để đổi lấy sự đồng tình của Nam Cung Thương, ngươi có phần nộ, ngươi có oán khí, được, ta cho ngươi đâm một thương cũng không được sao?

Đối với một người bình thường mà nói, một thương này có thể là chí mạng, nhưng hắn là cường thi, nhiều nhất chỉ tiêu hao

một chút thi khí mà thôi, lấy đâu ra tồn thất gì khác?

“Nam Cung huynh, đại ca của ta đã nhượng bộ, chuyện trước kia cứ như vậy xóa bỏ đi...” Diệp Tĩnh Vũ âm thầm tán thưởng Lương tiểu thừa nước đục thả câu, biết mình đã ra tay...

Nam Cung Thương nhìn Lương tiểu nhân, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ thống khổ, nghĩ tới đôi phương cố ý để cho mình đâm một thương, lại hạ thủ lưu tình với mình, nếu mình tính toán chi li quá không phúc hậu, nhẹ nhàng gạt đầu: “Ân oán trước kia, từ nay về sau xóa bỏ...”

Nói xong, không thèm nhìn Lương Tiểu Tỳ, xoay người đi ra ngoài. Cho tới bây giờ, hắn cũng không chú ý thấy trên ngực Lương Tiểu Hữu không chảy ra một giọt máu nào...

Đợi đến khi thân ảnh bị thương của Nam Cung Hầu hoàn toàn biến mất trước mắt hai người, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Lương Tiểu nhưng vẫn không khỏi chửi ầm lên: “Người đã đi rồi, đừng làm ra cái bộ dạng chết không sống...”

“Lão tử vốn là một người chết, làm sao có thể chết không sống đây?” Vừa nghe thấy Nam Cung Thương đi, Lương Tiểu Thố lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên, tay che ngực buong ra, chỉ thấy nơi đó có một đạo hắc khí quán quanh, cửa động bị mũi thương đâm thủng kia đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ...

Trên mặt hắn lại càng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, nào có chút dấu hiệu bị trọng thương...

Thật không biết nếu Nam Cung Thương biết được hết chuyện này có tức giận đến hộc máu ba ngàn trượng hay không...

“Hắc hắc, ta nói này đại ca, người diễn xuất không tồi nha...” Diệp Tĩnh Vũ dùng sức vỗ vỗ bả vai của Lương tiểu thừa, khinh bỉ nói, dùng loại thủ đoạn này lừa gạt một người đối với cương thi không biết gì cả, thật sự là đủ hèn hạ, quả thực giống như đang lừa gạt tiểu bằng hữu nhà trẻ vậy...

“Đó là đương nhiên, năm xưa nếu lão tử đi diễn kịch đã là Sắc Ảnh Đế rồi...” Lương Tiểu không để ý tới vẻ khinh bỉ trong

mắt Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại dương dương tự đắc nói...

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ nghe thấy lời nói vô sỉ của Lương Tiểu Nhân, hung hăng so sánh với ngón giữa của hắn...

Nhưng bạn học nhỏ vẫn không để ý chuyện này...

“Đúng rồi, người cùng hắn rút cuộc có mâu thuẫn gì?” Nhìn thấy Lương Tiểu Nhân vẫn không cử động, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu ra, sự vô sỉ của nha đầu này đã luyện đến mức bách độc bất xâm, người lại xem thường hắn như vậy, kiếm thàng trong giếng, không thu hoạch được gì...

“Ai, còn có mâu thuẫn gì nữa...” Lương Tiểu Hữu thì thảo thờ dài, sau đó kể lại ân oán giữa mình và Nam Cung Thương cho hắn nghe...

“Thế nhưng không đúng lắm, với thực lực của người, hoàn toàn có thể giết chết bọn chúng, tại sao người còn bị bọn chúng truy đuổi tứ phía...” Diệp Tĩnh Vũ lại nghi hoặc một hồi, hôm nay hắn không giết Nam Cung Thương, đó là vì nể mặt mình, nhưng trước kia thì sao?

“Hắc hắc, ta đương nhiên không sợ bọn hắn, nhưng lại sợ sủng trong tay hắn, không biết vì sao, ta luôn cảm thấy trong thương kia phong ẩn thứ gì, đó là một loại lực lượng làm cho ta sợ hãi, ta lo rằng nếu thật sự bức hắn đến đường cùng, hắn đã phá giải được phong ấn của thương kia, ta phải làm sao bây giờ? Lão tử thật vất vả sống lại, cũng không muốn chết nữa...” Lương Tiểu Nhân cười một tiếng đầy tà dị...

Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới nghĩ tới thanh trường thương trong suốt trong tay Nam Cung Thương, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, bất quá hắn cũng biết người trước mắt này là quái vật sống không biết bao nhiêu năm, mặc dù nhiều lúc đều ngủ say, nhưng dù biết so với mình biết thì vẫn hơn, cũng không nói thêm gì nữa...

“Hắc hắc, ta nói huynh đệ, cái gã tùy tùng kia của người có nên nói ra bí mật của ta không?” Lương Tiểu Hữu không biết vô tình hay cố ý mà liếc nhìn về phía bóng tối, hiển nhiên đã biết sự tồn tại của Băng Minh từ lâu rồi...

“Đương nhiên là không, hắn là cái bóng của ta, nhưng nếu người lo lắng, người hoàn toàn có thể giết người diệt khẩu...” Diệp Tĩnh không thèm để ý chút nào nói...

“Ách...” Lương Tiểu có thể lập tức bỏ đi ý nghĩ này, tuy rằng hắn có thể cảm giác được khí tức Băng Minh, nhưng không có nghĩa là hắn có thể đối phó với một gã Đại Tông Sư đạt tới đỉnh phong, trừ phi hắn có thể thuận lợi tấn cấp...

“Hắc hắc, đi thôi...” Diệp Tĩnh Vũ vồ vồ bả vai Lương Tiểu Hữu, nhặt Thiên Tôn đao dưới đất lên, xoay người đi ra ngoài...

Lương Tiểu nhìn cái bóng đằng sau lưng, rồi cầm lên mảnh Xung Phong Thương ném xuống đất, nhét vào giới chỉ Càn Khôn, theo sau Diệp Tĩnh Vũ mà đi ra ngoài...

Sau một lát, trong hư không thoáng hiện một đạo âm ảnh, chính là bóng dáng của Diệp Tĩnh Vũ băng mình, nhìn hai người đi ra ngoài, trên mặt hắn lộ ra thần sắc nghi hoặc, hắn không rời khỏi Diệp Tĩnh Vũ trong chốc lát, lời của hai người, bao gồm cả những binh khí kỳ quái kia, toàn bộ đều rơi vào trong mắt hắn, trong tai của hắn, nhưng mà quán quanh hắn đọc nhiều sách như vậy, cũng không biết rốt cuộc hai người đang nói cái gì...

Nhưng đúng như Diệp Tĩnh Vũ đã nói, hắn đã hứa sẽ làm cái bóng của Diệp Tĩnh Vũ, không nên nói thì tuyệt đối sẽ không nói, có rất nhiều thứ chính mình biết là được, mục nát ở trong bụng là lựa chọn tốt nhất, đây là sự tuân thủ của võ giả đối với chính mình hứa hẹn...

Thi thể Thiết Thi chương Triều An.. kíp nổ thứ Mậu.... Thiết Thi

Đại tướng tiền quân, trong soái trưởng của Diệp Tĩnh Vũ, lúc này chính là đèn đuốc thông thiên, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu ngồi đối diện nhau, phía trước đặt hai cái bàn, trên bàn bày đầy đồ ăn. Đương nhiên, đây cũng là hành quân chiến tranh, không xa xỉ như ở tửu lâu, mấy khối thịt bò chiếm cứ rất lớn. Ngoài ra, còn đặt hai vò liệt tửu, đây chính là thứ mà Diệp Tĩnh Vũ lừa gạt Gia Cát Hàng giấu đi từ đầu đến cuối...

Hành quân đánh giặc, thế nhưng không thể uống rượu, đối với tướng quân quang minh chính đại dám vi phạm quân quy như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ. Đương nhiên, nếu như không có Vòng Càn Khôn, hẳn cũng không có biện pháp cất giấu hai vò rượu ngon lớn như vậy...

Lúc này, Lương Tiểu Tửu một tay ôm vò rượu, như uống nước điên cuồng ngã vào trong miệng, một tay cầm đùi trâu, cứ cắn xé từng miếng một như vậy, hoàn toàn không có chút hình tượng nào. Đương nhiên, với tư cách là một cương thi, hình tượng cũng không có tác dụng gì...

Nhìn Lương Tiểu Tửu ăn từng miếng sảng khoái, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng rất buồn bực, gia hỏa này rốt cuộc có phải cương thi hay không? Lẽ nào cương thi cũng thích ăn thịt nướng? Còn thích uống rượu ngon? Không phải hẳn thích uống máu người sao?

“Đại ca, có muốn ta mang chút máu tươi tới cho huynh không?” Nhìn Lương tiểu nhân đang ăn uống, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng hỏi một câu...

“Không cần, vừa rồi lão tử mới hút khô một người, bây giờ không đáng hút nữa...” Lương Tiểu nhưng lại vẩy vẩy bàn tay đang cầm chân bò...

“Tên vừa rồi kia ngươi còn để cho hắn sống sót được sao?”
Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới người nọ dù sao cũng là binh sĩ của mình, nếu bị giết trên chiến trường cũng không sao, nhưng bây giờ lại bị đại ca của mình cắn chết, trong lòng có chút tập trung...

“Ngươi nói là để hắn làm cương thi?” Lương Tiểu Mao nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Không sai, chẳng lẽ ngươi không cần tôi tớ sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Lương tiểu nhị...

“Mẹ nó, cho dù lão tử muốn tôi tớ, cũng khẳng định đi tìm nữ tử xinh đẹp kia... Nhưng nếu ngươi đã nói như vậy, lão tử sẽ để cho hắn trở thành hậu đại của thế giới đầu tiên trên thế giới này, trên thế giới này chỉ có mình ta là cương thi, kỳ thật cũng rất tịch mịch...” Lương Tiểu Hữu lắc đầu, bộ dạng đau lòng...

“Ha ha, vậy ta cũng muốn nhìn xem đại ca phát triển hậu đại như thế nào...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, lại phui tay...

Ngay sau đó, một đạo hắc ảnh thoáng hiện, Băng Minh đã từ bên ngoài đi vào, trên tay gã đang nhéo một gia hỏa bị Lương Tiểu Từ hút khô, còn gã vẫn nằm trên mặt đất, trực tiếp rời khỏi lều...

Lương Tiểu Hữu vẫn luôn nhìn về phía Băng Minh, mãi đến khi hắn đi ra khỏi lều vải, lúc này mới từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, nhảy đến trước người tên Mục Phi binh sĩ kia...

Mục Phi cẩn thận nhìn xuống đất, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ: “Ta nói huynh đệ, ngươi không phải là muốn ta giúp ngươi xây dựng một nhánh quân đoàn Cương Thi đấy chứ?”

“Ách... Làm sao có thể chứ, ta cũng không muốn thế giới này khắp nơi đều là cương thi nhảy tới nhảy lui, chỉ là gia hỏa này chung quy vẫn là binh sĩ của ta, chết trên tay ngươi cuối cùng cũng không tốt...” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, đùa giỡn, cho dù muốn thành lập cương thi quân đoàn, cũng sẽ không dùng binh lính của mình đi thực nghiệm?

“Vậy còn tạm được, nếu ngươi thật sự muốn xây dựng một chi cương thi quân đoàn, ta không phải mệt chết không chịu nổi,

trừ phi là chế tạo cái loại cóc hoàn toàn không có ý thức kia?”
Lương Tiểu rất nhân tính hóa vỗ vỗ bộ ngực của mình, một bộ dạng nghĩ mà sợ...

“A? Vì sao?” Diệp Tĩnh Vũ không hiểu...

“Muốn chế tạo một gã đời sau, có thể cần một giọt tinh huyết, đây chính là thứ còn trân quý hơn cả xương cốt thân thể các người, chế tạo ra một hai tên cũng không sao cả, nếu sản xuất hàng loạt, vậy ta còn không bị ép khô?” Lương Tiểu vừa nói, trong miệng vừa niệm chú ngữ, một ngón tay điểm lên trán bộ thầy khô...

Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh lại như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, trách không được cương thi sẽ không quá nhiều, nếu thật sự quá dễ chế tạo, vậy không phải toàn bộ thế giới đều sẽ bị cương thi chiếm lấy...

Đôi mắt của hắn lại cẩn thận nhìn chăm chăm Lương tiểu nhân, liền thấy trên đầu ngón tay hắn xuất hiện hoàng quang nhàn nhạt, ngay sau đó, một giọt dịch thể màu vàng nhạt cùng chất lỏng dùng dầu không sai biệt lắm xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn, trực tiếp chui vào mi tâm của Mục Phi...

Một vầng sáng màu vàng nhạt trong nháy mắt xuất hiện, khuếch tán ra chung quanh, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào thân thể Mục Phi, liền thấy thân thể khô héo của Mục Phi dần dần trở nên sung mãn...

Sau một lúc lâu, đã khôi phục không sai biệt lắm so với người thường, bất quá sắc mặt vẫn là cực kỳ tái nhợt mà thôi...

Chứng kiến tất cả những điều này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liên tục kinh thán không thôi, hút khô máu người khác, chỉ ban thưởng một giọt tinh huyết, đã có hiệu quả kỳ diệu như thế, cương thi, thật đúng là một sinh vật kỳ quái...

Lúc này, Mục Phi chết đã mấy canh giờ bỗng nhiên mở hai mắt ra, lập tức thấy Lương Tiểu Tỳ đứng trước mặt hắn, lập tức đứng lên, quỳ lạy Lương Tiểu Tỳ...

Miệng há hốc, nhưng không biết xưng hô như thế nào...

Hắn còn bảo lưu trí nhớ trước kia của mình, biết nam tử này giết mình, thế nhưng giọt tinh huyết cương thi kia lại để cho hắn hiểu được, lần thứ hai sinh mệnh của mình là nam tử trước mắt ban cho mình, cũng bởi vì một giọt máu kia, khiến hắn cảm giác nam tử trước mắt này thân thiết như thế, giống như là phụ thân mình vậy, mà trong đầu của hắn lại có thêm một ít ký ức trước kia chưa từng có...

“Người là hậu đại đầu tiên trên thế giới này của ta, sau này người cứ gọi ta là sư tôn đi...” Minh ban cho một giọt tinh huyết Cương thi, Lương Tiểu đương nhiên biết Mục Phi đang nghĩ gì trong lòng...

Nhàn nhạt mở miệng nói...

“Bái kiến sư tôn...” Mục Phi mặt không biểu tình, cung kính hướng Lương Tiểu Hữu dập đầu ba cái...

“Đứng lên đi...” Lương Tiểu Hữu khoát tay áo, không thêm để ý chút nào, quay người trở về trước bàn trà của mình...

Mục Phi không dám nói thêm gì, đứng dậy, lại phát hiện Diệp Tình Vũ còn đang ở trong soái tướng, không khỏi kinh ngạc một hồi, được truyền thừa một giọt máu kia. Hắn đã hiểu rõ Lương Tiểu là tồn tại như thế nào, đây không phải là sự tồn tại của con người, sao tướng quân của mình lại không hề sợ hãi?

“Mục Phi a, chuyện ngày hôm nay người phải mục nát trong bụng, nếu như có người hỏi người chuyện gì xảy ra, người cứ nói bốn tướng quân hao phí rất nhiều khí lực cứu sống người, biết không?” Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc của Mục Phi, Diệp Tình Vũ lại từ tốn nói...

“Vâng, tướng quân...” Nhìn sư tôn mình không nói thêm gì, Mục Phi mơ hồ biết quan hệ giữa hai người, cũng không dám hỏi nhiều, hắn hiểu rõ, lần này đối với mình mà nói, không phải là một loại kỳ ngộ...

Đương nhiên, nếu như hắn không chết, tuyệt đối sẽ không trở thành loại quái vật như cương thi, thế nhưng sau khi hắn tiếp nhận truyền thừa của Lương Tiểu Khả, tư duy trong lòng cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt là trải qua một trận sinh tử, đối với thân thể bây giờ, hắn rất thích...

Mê quân Triều tập lần thứ tưng, đột thứ Mậu quân đột kích...

Trong giọt tinh huyết kia, bao hàm một phần phương pháp tu luyện của Lương Tiểu, và phân chia đẳng cấp với cương thi...

Chính mình bây giờ mặc dù được sư tôn ban máu, nhưng bất quá chỉ là một cái xác sắt phổ thông, chỉ là so với loại không có tư duy kia, chỉ có thể dựa vào động tác bản năng cao hơn một cấp bậc...

Phía trên chính mình, còn có Đồng Thi, Ngân Thi, Kim Thi, Thiên Thi, Thi Vương, Thi Vương, Thi Đế, Thi Hoàng, Thi Tổ, thậm chí trên Thi Tổ, còn có vị Cương Thần trong truyền thuyết này...

Hôm nay sư tôn của mình đã tu luyện đến đỉnh phong Thiên Thi, tương đương với tông sư đỉnh phong, nhưng bởi vì bất tử thân của hắn, cho dù là đại tông sư bình thường, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn...

Nghĩ đến chính mình chỉ cần hút máu người, sau đó hấp thu thiên địa âm khí, là có thể chậm rãi tiến hóa đến sư tôn của mình, thậm chí là tồn tại cường đại hơn, trong lòng của hắn chính là một trận kích động, dù sao, trước đó, mình bất quá chỉ là một võ sĩ bình thường, thiên phú bình thường, thực lực bình thường, cái loại đã chết cũng không ai biết đến, nhưng hôm nay lại có một phen kỳ ngộ như vậy, sao bảo hắn không hưng phấn...

Mục Phi hưng phấn tới mức Lương tiểu nhị nhìn thấy, khoe miệng cười lạnh một tiếng, đưa tay lục soát giới chỉ Càn Khôn giới, lấy ra một lá bùa, ném cho Mục Phi...

“Đeo cái này lên đi, ngươi bây giờ bất quá là đạt tới cảnh giới Thiết Thi, vừa gặp được ánh mặt trời, một giọt máu kia của ta cũng không bảo vệ được hồn phách của ngươi, thế nào cũng phải hồn phi phách tán... Trước khi ngươi đạt tới cảnh giới

Kim Thi, tuyệt đối không thể gỡ xuống tấm phụ phù này, người hiểu rõ chứ...”

“Đệ tử hiểu, đa tạ sư tôn thương tiếc...” Mục Phi giật mình một cái, lại cúi người xuống...

“Cút đi cút đi, đừng quấy rầy ta uống rượu với huynh đệ...” Lương Tiểu Hữu phát phát tay...

Mục Phi không dám nói thêm gì, vội vàng bước ra khỏi soái trường...

Hiện tại hắn chỉ có thực lực Thiết Thi, lực lượng thân thể còn chưa tới một trăm cân, dù là võ sĩ bình thường, cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn. Chỗ duy nhất có ưu thế hơn người khác, dù bị người chém vài đao cũng không việc gì...

Cho nên còn phải chăm chỉ tu luyện mới được...

Về phần hút máu người, hắn cũng không dám nuốt lời chiến hữu của mình, như vậy sư tôn của mình nhất định sẽ xé nát hắn, xem ra trong khoảng thời gian này chỉ có thể hút máu của súc sinh...

Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu cũng không để ý tới Mục Phi, ở trong soái trường ăn uống thả cửa một đêm, cầu nổi phía trước còn chưa hoàn toàn xây xong, đại quân vẫn trú đóng bên bờ sông, trong lúc này Diệp Tĩnh Vũ từng vụng trộm đi tìm Gia Cát bắt đầu từ trước, hỏi hắn có thể hỗ trợ tạo điểm bắn bắn hay không...

Ban đầu Gia Cát ức sừng sốt, nhưng khi Diệp Tĩnh giảng giải nguyên lý, sau khi lấy ra mẫu mẫu, Gia Cát Thủy lại đồng ý ngay lập tức...

Chỉ bất quá đối với công dụng thiết nỗ này, hắn lại là vẻ mặt nghi hoặc, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên không thể đem thủ đoạn chế tạo vũ khí nóng này công bố ra ngoài, loại đồ vật này, nếu sản xuất số lượng lớn, vậy thế giới này còn không rối loạn sao?

Hơn nữa thứ tốt, ở lại trong tay mình luôn tốt, nói thế nào, đây cũng là một con át chủ bài lớn của mình phải không?

Đã có lời hứa hẹn từ trước của Gia Cát ức, không cần lo lắng sau khi dùng hết lúng túng, tâm tình Diệp Tĩnh Vũ rất là khoan

khoái, cái này thì mặt trời đã lên cao rồi, Trần Cổ đã mang theo đám binh sĩ bắt đầu thao luyện một ngày, thế nhưng Diệp tướng quân của chúng ta còn trốn trong soái trướng của mình ôm một cổ thi thể ngủ ngáy o o...

“Ầm ầm...” Ngay lúc này, mặt đất chấn động một trận, càng truyền đến tiếng vang cực lớn, trực tiếp làm cho một người một thi thức tỉnh...

Thế nhưng khi hai người mở mắt ra, liền thấy cả hai ôm nhau với nhau, sắc mặt không khỏi kịch biến, thân thể lập tức bắn ra...

Diệp Tĩnh Vũ từ trên xuống dưới đánh giá mình một lần, phát hiện quần áo mình vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì, lúc này mới lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực mình...

May mắn là buổi tối không có chuyện buồn nôn...

“Ta nói người sau này có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi khác hay không...” Mặc dù trình tiết của mình vẫn còn, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vừa nghĩ tới mình ôm một cương thi nam ngủ cả đêm, trong lòng cũng đổ mồ hôi...

“Mẹ nó, ông đây mới không muốn ngủ cùng một giường với người đâu, nhưng dù sao người cũng phải tìm một cái quan tài cho ta chứ...” Lương Tiểu cũng đổ mồ hôi. Hắn là cương thi, không sai, hắn rất thích người khác, nhưng hắn thích phụ nữ cơ đấy...

“Được rồi, được rồi, hôm nay giao cho người bộ trang phục, ta ra ngoài xem chuyện gì xảy ra...” Diệp Tĩnh Vũ khoát tay áo, cầm áo giáp của mình lên, khoác lên người rồi chạy ra ngoài...

Ánh mắt Lương Tiểu Hữu đảo qua soái trướng, phát hiện trên bàn còn có một cái móng heo, đang nằm trong tay, vừa gặm vừa chạy ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới chạy ra soái trướng, đã nhìn thấy Mục Phi đã được mình bổ nhiệm làm binh lệnh chạy tới bên này, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, tựa hồ rất e ngại ánh mặt trời trên cao, nhìn thấy mình chạy ra, đang muốn nói cái gì đó...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã sớm thấy được bụi bặm cách đó không xa, nào chờ hắn nói gì, thân thể trong nháy mắt tăng tốc, trực tiếp đung bay hắn xuống đất, chạy về hướng bụi bặm bốc lên kia...

Mục Phi buồn bực trong lòng, đang muốn đứng lên, lại nhìn thấy sư tôn của mình đã chạy tới, đang muốn há mồm, sư tôn của mình đã một cước đạp tới, vừa vặn đạp ở trên mặt mình, lại giẫm hắn xuống...

Mục Phi đáng thương, không những phải chịu đựng sự dày vò của ánh mặt trời, mà còn bị hai con quái vật không phải người này va chạm giẫm mạnh, cho dù hắn đã là cương thi, cũng phải đau đớn một hồi, rất dứt khoát hôn mê bất tỉnh...

Tốc độ Diệp Tĩnh Vũ cực nhanh, chỉ vài bước đã chạy đến phía trước. Trần Phong đã sớm tụ tập một ngàn đội kỵ binh màu đen, xếp hàng chỉnh tề tại một phái, lạnh nhạt nhìn trận bụi bặm đang bay nhanh đến...

Nhìn thấy hết thảy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ an ủi, xem ra thiết quân của mình dưới sự thao luyện của Trần Kỳ, năng lực ứng biến quả nhiên mạnh hơn không ít, từ biểu tình không sợ không loạn của các binh sĩ xem ra, tuyệt đối có thể đứng ngang hàng với tứ đại quân đoàn của Thục Vân Quốc, khuyết điểm duy nhất chính là nhân số của bọn họ quá ít...

Nhưng mà trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có thể đem đám ô hợp này luyện thành dạng này, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cũng là hài lòng một hồi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đến, Trần Kỳ lập tức tiến lên, cung kính thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ, sau đó nghiêm túc nói: “Tướng quân, phía trước phát hiện quân đội không rõ, đã ở trong vòng ba dặm, chúng ta có nên phát động xung kích hay không...”

Nhìn đám bụi mù đầy trời từ thượng nguồn sông Vị Thủy xông thẳng xuống, Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, chỗ mi tâm hiện lên một đạo ngân quang, lại có thể nhìn thấy đội quân bị bao phủ đầy trời kia, khi nhìn thấy toàn cảnh quân đội kia, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, lại trở nên vui mừng...

Chương Truy Túc Thập Bát, đội Thiết Kỵ Chiến.

Bụi bặm kia chậm rãi tới gần, lộ ra diện mạo thật bên dưới, bất kể là Lương Tiểu, hay Trần Tiểu Y, hay là Tiêu Tiêu sau khi chạy tới cũng không mặc áo giáp chỉnh tề, hay là một ngàn binh sĩ lít nha lít nhít kia, toàn bộ đều bị cảnh tượng thật sâu chấn động...

Liếc nhìn lại, rậm rạp chằng chịt, tất cả đều là một mảnh đen kịt...

Không phải mây đen đen kịt, mà là màn đêm đen kịt, lóe lên ánh đen kịt...

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu có thể thấy được nhãn lực tốt nhất, dần dần thấy được diện mạo thật sự đen kịt kia...

Đó là một đám quái vật toàn thân phủ đầy lân giáp màu đen nhưng lại giống tê giác, chỉ có điều chúng cực kỳ cao lớn, trên đầu mọc ra một cái sừng dài chừng ba thước, bốn vó phía dưới lại trắng kiện dị thường, phảng phất như một ngọn núi nhỏ đang chấn động...

Toàn bộ mặt đất truyền đến tiếng nổ ầm ầm. Theo đám quái vật màu đen này tới gần, một ngàn con chiến mã bắt đầu bất an, dù cho đám kỵ sĩ có khổng chế kỹ càng thuật cũng khó có thể khống chế đám ngựa đang kinh hoảng này...

Một con chiến mã bắt đầu không ngừng gào thét, thân thể càng theo bản năng rút lui, giống như gặp phải thiên địch, bất đắc dĩ, Trần Chi chỉ có thể để các kỵ binh xuống ngựa, dắt ngựa...

Thế mới tránh được cục diện xấu hổ không đánh mà chạy...

Đương nhiên, nếu như lúc này Hầu Lai là địch nhân thì bọn họ khẳng định không nói hai lời liền bỏ chạy, dù sao ngay cả chiến mã cũng e ngại, nào còn có sĩ khí đối kháng...

Trên lưng những quái vật kia, phân biệt ngồi hai tên nam tử cưỡi trần, phía trước một tên đều cầm một thanh chiến phủ to lớn, phía sau là trường cung, chính là chiến sĩ Xích Di tộc và xạ thủ Hồ Thương tộc Nam Hoang Man Lâm...

Trong đó chạy băng băng trên lưng hai con thú khổng lồ cao nhất phía trước, Xích Di Tỳ Hưu và Hồ Dung đang ngồi đó...

Nhìn thấy chi chít chằng chịt cự thú hướng bên này, ước chừng gần ngàn người...

Ầm ầm ầm...

Tiếng vang không ngừng truyền đến, ngay cả đê sông sông Vị Thủy cũng bị chấn động, Diệp Tĩnh Vũ từ từ giơ tay phải lên, ý bảo đám người Xích Di Thương giảm tốc xuống...

Nói đùa, muốn cự thú tiếp tục lao xuống như vậy, phỏng chừng những chiến mã kia đã triệt để bị dọa chạy trốn tứ phía...

Thu được thủ thế của Diệp Tĩnh Vũ, Xích Di Cương và Hồ liên quả nhiên bắt đầu giảm tốc độ, vài con cự thú cũng bắt đầu giảm tốc độ, bụi bặm đầy trời cũng từ từ tán đi...

Khi Xích Di Cương và hồ liên đi tới cách đám người Diệp Tĩnh Vũ còn một trăm mét, toàn bộ những cự thú cao lớn này đã ngừng lại, biến thành chậm chậm đi lại, hơn nữa động tác nhịp nhàng, lại thêm thể tích của bọn họ thật sự quá lớn, vẫn bị chấn động khiến đại địa run rẩy...

Cách khoảng cách xa như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ lại tỉ mỉ đánh giá quái thú này một phen, thấp nhất là một đầu to lớn như voi bình thường, đầu lớn nhất cũng chính là một đầu Xích Di Chử Bằng, cao chừng bảy tám mét, cả người phảng phất như một ngọn núi nhỏ, làm cho người ta có cảm giác bị áp bách cường đại...

Bốn chân liền to lớn hơn đại thụ bình thường, tối thiểu cũng phải hai người ôm mới xuể, phảng phất bốn cây cột chống đỡ lấy một ngọn núi nhỏ...

Đầu của nó cũng giống như một cái xe lửa nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, nó có thể một ngụm nuốt một người

trưởng thành sờ sờ...

Còn cái sừng trên đầu nó dài khoảng bảy thước, chẳng khác nào một thanh trường thương tráng kiện, hơn nữa toàn thân đen kịt, nhìn chắc chắn dị thường, nếu toàn lực đâm xuống, có lẽ tấm thép dày chừng 10cm cũng sẽ bị xuyên thủng...

Thân hình Xích Di Toan Nghê cao tới một trượng so với quái thú, quả thực giống như nhóc tỳ...

Mỗi một bước bước ra đều là mấy mét, từ xa nhìn lại, giống như đang dạo bước. Chỉ vài bước, liền bước ra khoảng cách trăm mét, đi tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Xích Di Toan Nghê, Hồ Thương, đồng thời từ tọa kỵ của mình nhảy xuống, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

“A Vũ, chúng ta đã trở về, lần này mang về năm trăm chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Xích Di tộc cùng ba trăm tên xạ thủ, tổng cộng tám trăm người, còn có bốn trăm con Lân Giác Tê này, đây là hoang thú cấp bốn do tộc trưởng tự mình điều động...” Xích Di Thương đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nghiêm túc nói...

Thú hoang cấp bốn, nói cách khác, nó cùng cấp bậc với võ sư Tiên Thiên, nhưng mà ở trên chiến trường, sức chiến đấu của bọn họ đâu chỉ cường đại gấp mấy lần Võ sư Tiên Thiên...

Nếu một con Lân Giác Tê toàn diện xông lên như vậy, thử hỏi trên chiến trường ai có thể ngăn cản? Thân thể khổng lồ như thế, hình thể khủng bố như thế, tốc độ mau lẹ như vậy, còn có thể ngăn cản đao kiếm lân giáp, quả thực chính là một thành lũy chiến tranh di động nha...

Bốn trăm con, nói cách khác, trong tay mình lập tức nhiều hơn bốn trăm thành lũy chiến tranh...

Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, bốn trăm con Lân Giác Tê tạo thành đội kỵ binh đủ để phá hủy bốn ngàn người, thậm chí trên vạn người bộ đội...

“Khà khà, vất vả rồi...” Diệp Tĩnh Vũ không biết nên nói gì, tuy Nam Hoang Man Lâm có đông đảo thú hoang, nhưng muốn hàng phục bốn trăm con thú hoang cấp bốn cũng không

phải là chuyện dễ dàng, dù Xích Di là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển cũng tương đối khó khăn, vì hàng phục bốn trăm con Lân Giác Tê này, Xích Di tộc đã tốn một cái giá cực lớn...

Tất cả những chuyện này, đều là bởi vì bọn họ coi mình là người một nhà, xem mình là con trai của bọn họ...

Diệp Tĩnh Vũ sẽ không quên ân huệ của Xích Di tộc, cũng sẽ không quên Xích Di tộc đang yên lặng nhỏ giọt vì mình, hắn có rất nhiều lời muốn nói nhưng giờ phút này lại không nói nên lời, chỉ có thể nói ra một câu ngắn gọn như vậy...

Xích Di Thương lại lắc đầu: “Ta không vất vả lắm, chỉ là bốn trăm con Lân Giác Tê này không dễ nuôi, cần lượng lớn đồ ăn, đây là một vấn đề, còn nữa, tộc trưởng nói, bốn trăm con Lân Giác Tê này sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi, hy vọng ngươi không tách bọn chúng ra...” Lúc này, Lạc Nhược Phong đã sớm nghe thấy động tĩnh, vừa vặn dẫn đám người Chư Cát Hàng tít chạy tới, lại vừa vặn nghe được câu này...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn Lạc Nhược Phong, thấy vẻ mặt vui vẻ của Lạc Nhược Phong, hắn khẽ gật đầu. Hắn đương nhiên hiểu rõ Xích Di tộc lo lắng, dù sao chiến lực kinh khủng như thế, nếu bị người khác lợi dụng, ai biết sẽ mang tới hậu quả gì cho mảnh đại lục này...

Lạc Nhược Phong nở nụ cười trên mặt, hoàn toàn không để ý tới câu nói kia của Xích Di Đà, bốn trăm con Lân Giác Tê a, đã thú cấp bốn a, một khi xông lên, kỵ binh của Thiên Nguyên đế quốc có thể ngăn cản được sao? Đừng nói đến kỵ binh, những con Lân Giác Tê to lớn này coi như là đi công thành, đoán chừng cũng có thể trực tiếp đâm thủng tường thành đấy...

Thực lực khủng bố như vậy, lại rơi vào tay Diệp Tĩnh Vũ, chẳng khác nào rơi vào trong tay hắn sao?

Vừa nghĩ tới mình có thêm một phần trợ lực như đại ca nhị ca của mình, Lạc Nhược Phong thầm nghĩ tới ánh mắt lúc trước của mình, kết giao với Diệp Tĩnh Vũ, mang tới cho hắn rất nhiều chỗ tốt...

Chương 260 Chiến Chiến!

“Ha ha ha, Gia Cát tiên sinh, sau này cho Diệp tướng quân lương thực gấp bội, ha ha ha...” Lạc Nhược Phong cười ha hả, giúp Diệp Tĩnh Vũ giải quyết vấn đề lương thực của đám Lân Giác Tê này...

Bốn trăm con Lân Giác Tê, phối hợp với tám ngàn người, vậy là đủ rồi chứ?

“Vâng...” Gia Cát Hằng đứng bên cạnh cũng có chút kinh ngạc nhìn Lân Giác Tê chi chít, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ. Gia hỏa như vậy đã có mười cái đầu, dùng tốt đã đủ để ảnh hưởng tới thắng bại của một trận chiến rồi. Bây giờ đồng thời xuất hiện bốn trăm đầu, vậy mình còn làm gì nữa?

Chỉ cần bốn trăm con Lân Giác tê này cùng xông ra, trên chiến trường ai có thể ngăn cản?

“Đa tạ thiếu chủ...” Diệp Tĩnh Vũ lập tức thi lễ với Lạc Nhược Phong...

“Ha ha ha, lần này ta có thể lập được bao nhiêu công lao, toàn bộ nhờ Diệp huynh. Đến lượt ta cảm ơn người mới đúng, sao người khách khí như vậy...” Lạc Nhược Phong nhìn những Lân Giác Tê cao lớn, ánh mắt càng thêm yêu thích...

Đối với sự tin tưởng xuất chinh lần này, càng tăng lên tới cực điểm...

Trong mắt hắn không chỉ có một mình Lạc Nhược Phong, mà còn có cả Lương Tiểu Đồng đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng hắn không nhìn Lân Giác Tê, mà nhìn Xích Di thân cao hơn một trượng... Giống như thấy được đồ ăn ngon nhất, nước bọt khóe miệng dài ra...

Sắp kéo xuống tới mặt đất...

Đối với cương thi như hắn, loại máu thịt này của Xích Di Tỳ Hưu đạt tới huyết dịch chiến sĩ cấp năm, không thể nghi ngờ là

đồ ăn ngon nhất, đồ ăn mê người như vậy, hắn không thể không động tâm...

Nếu không biết đối phương là người của Diệp Tĩnh Vũ, phỏng chừng đã sớm liều lĩnh nhào tới nuốt chửng máu tươi của hắn...

Xích Di Cương vừa mới nói xong với Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân sững sờ, không tự chủ được run lên một cái, quay đầu liếc nhìn Lương Tiểu nhưng thân thể cao lớn lại theo bản năng lui về phía sau một bước...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy dáng vẻ thèm nhỏ dãi của đại ca mình chừng ba thước, không khỏi nhú mày...

“Hắc hắc, không có việc gì, không có việc gì...” Lương Tiểu Linh dường như lúc này mới chú ý tới dáng vẻ của mình, lau nước miếng trên khóe miệng, cố gắng nhìn sang một bên, nhưng ngay sau đó, một nước bọt càng dài lại chảy xuống...

Đối với hắn mà nói, mê hoặc của huyết dịch cường đại Di Cực Cửu phảng phất như một đại hán đối bụng mấy chục ngày bỗng nhiên nhìn thấy một cái đùi gà, làm sao có thể chống đỡ được...

“Lân Lân Giác Tê muốn qua sông thì phải làm sao bây giờ?” Diệp Tĩnh Vũ không có tiếp tục để ý tới suy nghĩ của Lương Tiểu Muội nữa, mặc dù hắn không biết vì sao Lương Tiểu lại muốn uống máu Xích Di Chử, nhưng có hắn ở đây, hắn cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra...

“Còn không phải đơn giản sao? Trực tiếp đi qua là được rồi...” Xích Di Toan Nghê tự nhiên nói một câu...

Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới kịp phản ứng. Đúng rồi, nước sông Vị Thủy Hà tuy rất cao, thậm chí có chút gấp gấp, nhưng tối đa cũng chỉ cao ba thước, Lân Giác Tê thấp nhất cũng phải bốn mét, ở đó còn lo lắng cái gì...

Thậm chí, căn bản không cần xây lại cầu nổi, trực tiếp xây tám ván gỗ trên người bọn họ không phải là được rồi sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Tĩnh Vũ lập tức đem ý nghĩ của mình nói cho Xích Di Toan Nghê...

Xích Di Côn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đồng ý, có lẽ đối với những kỵ sĩ khác mà nói, đề loại hoang thú cấp bốn này trở thành cầu nối, tùy ý đề binh sĩ bình thường vượt qua là sự sỉ nhục lớn nhất đối với bọn họ, nhưng đối với Xích Di Xương mà nói, căn bản không là gì cả, bọn họ cũng không có loại tinh thần kỵ sĩ này, ở Xích Di tộc, mặc kệ là hoang thú cao cấp cỡ nào, một khi bị thuần phục chính là để làm nô dịch...

Nhất thời, sau khi giải quyết xong vấn đề đang vây quanh mọi người, dưới sự dẫn đầu của con Lân Giác Tê Vương, bốn trăm con Lân Giác Tê trực tiếp đi về phía con sông Vị Thủy...

Dòng nước chảy xiết kia căn bản khó lay động thân thể cực lớn của bọn họ, trái lại theo Lân Giác Tê xuống nước, toàn bộ vị trí nước lại bị cao hơn một chút, bốn trăm đầu Lân Giác Tê xuống nước, vậy mà trực tiếp tạo thành một dòng đê thật lớn...

Ngoại trừ hai con Lân Giác Tê cao lớn đặc biệt, còn lại đều cao hơn bốn mét, dài năm sáu mét, rộng hai mét. Mà con sông Vị Thủy chỉ rộng chưa đến hai trăm mét, kể từ đó, chỉ cần bốn mươi con Lân Giác Tê có thể dựng nên một cây cầu rộng hai mét...

Hơn bốn trăm đầu cùng xuống nước, trực tiếp dựng thành một cây cầu rộng chừng hai mươi mét, đại quân cứ như vậy lăn qua, thậm chí xe lương thực mang theo Toan Nghê nặng nề cũng không làm cho những Lân Giác Tê này cảm giác mệt mỏi nửa điểm, phẳng phất trên lưng bọn chúng chỉ là một bầy kiến...

Sức mạnh cường đại như vậy khiến Lạc Nhược Phong thiếu chút nữa lại điên cuồng, vốn trời sắp tối mới xây xong cầu nối, vì Lân Giác Tê xuất hiện nên giải quyết nhanh gọn...

Đội ngũ tám vạn người, vền vền chỉ dùng một buổi chiều liền toàn bộ qua sông thành công, mà những Lân Giác Tê ngây người trong nước sông kia, ngoại trừ có chút đói khát, cũng không còn cảm giác gì khác...

Sắc trời đã tối, đại quân nghỉ ngơi một đêm ở bờ sông Vị Thủy đối diện, bắt đầu đi về hướng Liệt Diễm thành, không biết có

phải vì hai nhánh đại quân thẳng tiến hay không, trên đường đi vậy mà không bị quân đội quấy rầy, về phần khởi nghĩa quân bình thường, hoặc là bách tính, nhìn thấy một đám quân đội không lồ như vậy, nào dám tiến lên muốn chết...

Bốn trăm con Lân Giác Tê cũng được Diệp Tĩnh Vũ an bài tại trung quân của mình, đây chính là vũ khí bí mật của mình, không nên vận dụng quá sớm...

Hành quân đã ba ngày, không ngờ một nhánh đại quân lại không hề gặp phải chút kháng cự nào, ngược lại dân chúng cùng khổ nhìn thấy bọn họ đến thì lộ ra thần sắc vui mừng, thậm chí có người cả gan đưa lương thực đến, cho các quân sĩ ăn uống, điểm này khiến Diệp Tĩnh Vũ rất khó hiểu...

Đám người của mình nói đến cùng là kẻ xâm lược, bọn họ không chỉ không chống lại kẻ xâm lược, tại sao còn hoan nghênh như thế?

Cuối cùng hắn mới hiểu được, những năm gần đây, người thống trị Thiên Nguyên Đế Quốc tàn bạo bất nhân, nghiêm khắc quyên góp thuế má càng ngày càng nhiều, rất nhiều dân chúng cuộc sống khổ không thể tả, mà Quốc chủ Thục Vân Quốc Lạc Tiêu Phong lại là cải cách dân sinh., Rất nhiệt tình với dân chúng, có danh xưng là Nhân quân, có rất nhiều dân chúng Thiên Nguyên đế quốc lánh nạn ở Ngụy Vân quốc sống cuộc sống vô cùng tốt đẹp. Bọn họ tự nhiên có thân thích của mình, truyền tống lẫn nhau, tên tuổi của Lạc Tiêu Phong đã sớm thâm nhập vào lòng dân chúng Thiên Nguyên đế quốc...

Điều dân chúng cần cũng không nhiều, bọn họ chỉ cần một cuộc sống an bình, đối với ai thống trị bọn họ cũng không thèm để ý, nếu có thể được một vị Nhân quân thống trị, vậy tự nhiên rất tốt...

Bây giờ chiến loạn nổi lên bốn phía, bọn họ đã sớm chờ đại quân Thục Vân Quốc đến để giải cứu bọn họ...

Dương nhiên, nếu bây giờ Diệp Tĩnh Vũ biết chuyện này, nhất định sẽ âm thầm tán thưởng Lạc Tiêu Phong cao minh, vậy mà biết đạo lý lấy thiên hạ trước tiên phải lấy lòng dân...

Ngày thứ tư sau khi đại quân Diệp Tĩnh Vũ vượt sông, đám người Diệp Tĩnh Vũ với tư cách đội tiên phong, lần đầu tiên gặp phải sự cản trở của đại quân Thiên Nguyên Đế Quốc. Đây là một nhánh kỵ binh bốn vạn người, một đám kỵ binh thuần một màu, toàn thân mặc áo giáp màu bạc kỵ binh...

Đưa mắt nhìn lại, một mảnh ngân quang, rất chói mắt, chính là cười trên lưng Lâm Giác Tê Vương nghịch chuyển Diệp Tĩnh nhìn kỵ binh màu bạc phía trước, khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh...

Ngày thứ hai mươi sáu, Bạch Tiểu Mạc thứ hai mươi hai.

Diệp Tĩnh Vũ cười nghịch bác như vậy đứng trên lưng Lâm Giác Tê, cũng chỉ có nghịch phản mới có thể vững vàng đứng ở trên lưng của hắn, đổi thành những con ngựa khác, cho dù Lâm Giác Tê không phản kháng, cũng khó có thể đứng vững trên lưng nó...

Về phần Lương Tiểu Hữu, hắn cũng ngồi trên lưng Lâm Giác Tê, phía trước còn đặt một cái bàn, trên bàn bày đầy thịt nướng thơm ngào ngạt, một tay gã cầm lấy đùi bò, rất là hưởng thụ, không để một mảnh biển bạc cách xa vài dặm ở phía trước vào trong mắt...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiêu dao ngồi trên lưng nghịch bác như thế, ánh mắt nhìn phía trước, mà sau lưng của hắn còn có một người đang ăn uống thả cửa, mặc dù biết hắn là đại ca của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Trần Cổ luôn nhấn mạnh quân kỷ, vẫn có chút khó tiếp nhận, đặc biệt là khi nghĩ đến phía trước ít nhất có bốn vạn người là quân đoàn ngân giáp nổi danh của Thiên Nguyên đế quốc, trong lòng của hắn lại lo lắng...

Quân đoàn Ngân giáp, mặc dù không kinh khủng bằng quân đoàn cuồng bạo như Hiên Viên Tiêu chiến thống lĩnh của đệ nhất chiến tướng Hiên Viên, nhưng cũng không hề lợi hại như tứ đại quân đoàn Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, nhưng cũng tuyệt đối là quân đoàn cường đại mà Thiên Nguyên đế quốc có vô số, sức chiến đấu thậm chí không hề dưới thân quân của mấy vị vương gia...

Theo lý thuyết quân đoàn như vậy bây giờ phải trấn áp nghĩa quân xung quanh mới đúng, nào ngờ lại xuất hiện ở đây, hơn nữa vừa xuất hiện đã có bốn vạn người, mà phe mình bất quá hơn tám ngàn người, làm sao có thể ngăn cản? Nếu như không phải có bốn trăm con Lâm Giác Tê này, Trần Túc là không cho rằng nhân mã có thể kiên trì đến đại quân của Tam thiếu chủ...

Lúc này nhìn thấy bộ dạng thờ ơ của Diệp Tĩnh Vũ, không khỏi mở miệng nhắc nhở: “Tướng quân, đối phương có thể là ngân giáp quân đoàn của Thiên Nguyên đế quốc, thống soái được xưng Ngọc Điện Tu La Vũ Vô Ngân, không thể khinh thường...”

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn Trần Kỳ đứng trên lưng Lâm Giác Tê khác, khẽ cười cười...

“Ha ha, soái kỳ kia là một chữ bạch to lớn, tới cũng không phải Vũ Vô Ngân, ngươi lo lắng làm gì...”

“A? Tướng quân, khoảng cách xa như vậy, ngài có thể thấy rõ cờ hiệu của đối phương không?” Vừa nghe thấy tiếng Diệp Tĩnh không ngờ lại có thể nhìn thấy chữ trên soái kỳ của đối phương, Trần Chân giật mình, phải biết rằng bây giờ một mảnh hải dương màu bạc kia cách bọn họ ít nhất cũng hơn mười dặm, khoảng cách xa như vậy mà Diệp Tĩnh Vũ có thể thấy rõ ràng chữ soái kỳ, điều này sao không khiến hắn khiếp sợ?

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, từ sau khi thất phách của mình thuận lợi luyện hóa, ngũ giác của mình tăng lên rất nhiều, thị lực cũng càng lúc càng tốt, đừng nói chỉ có hơn mười dặm đường, cho dù là mấy chục dặm, hắn cũng có thể thấy rõ...

“Nếu là chữ trắng, rất có thể là Vũ Vô Ngân phó tướng Bạch Tiểu Mạc, trong truyền thuyết hắn chỉ mới mười bảy tuổi, chính là đệ tử kết bái của Vũ Vô Ngân, dùng binh như thần, chính là một trong những thiếu niên có thiên phú quân sự giàu có nhất Thiên Nguyên đế quốc...” Trần Kỳ từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, nhớ tới một ít tư liệu mình có được...

“Ha ha, mười bảy tuổi? Mười bảy tuổi có thể làm phó tướng, xem ra quả nhiên có thủ đoạn, bất quá không biết thực lực của hắn đạt tới cảnh giới nào?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn không thêm đề ý chút nào, mặc kệ bốn vạn thiết kỵ màu bạc kia xông tới bên này, mà hắn lại không nhúc nhích tí nào...

“Từ khi có được tin tức có thể nói là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng Mạc tướng suy đoán, có thể trở thành phó tướng đệ

nhất Ngân Giáp quân, không có thực lực tông sư căn bản khó có thể làm được...” Trần Kỳ chau mày...

“A? Mười bảy tuổi trở thành tông sư, không phải còn lợi hại hơn cả Hoàng Phủ Bộ Nguyệt sao?” Long mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu lại, có chút không tin, mười bảy tuổi trở thành tông sư, đây tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài...

“Tướng quân, Đông Hải Bạch gia, cũng là một trong thập đại môn phái năm xưa, thứ hạng của bọn họ còn trên cả Cẩm Long phái...” Lúc này, Ảnh Tiêu Tiêu đột nhiên mở miệng nói...

“A? Nói như vậy lại là một nhân vật thiên tài thứ? Ha ha, sở thích lớn nhất của bọn thiếu gia chính là bóp chết thiên tài. Đại ca, huynh nói một tông sư, có thể chống đỡ được bản thương không?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà ác...

“Tông sư mặc dù lợi hại, nhưng thân thể bọn họ vẫn yếu kém như trước, dưới tình huống không có chuẩn bị thì làm sao có thể ngăn cản được... Đương nhiên, nếu như là hắc sớm có chuẩn bị, dùng Chân nguyên lực hộ thể, nói không chừng có thể tránh được một kiếp...” Lương Tiểu liếc mắt, cắn một miếng thịt trâu lớn, rất là xem thường nói...

Dùng tập kích thương để đối phó với một gã tông sư, thiếu gì người cũng nghĩ ra được...

“Hắc hắc, vậy dùng pháo đánh lên thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, đã lấy ra một thanh trường thương từ trong Càn Khôn Trạc, chống đỡ ở đầu vai...

Lương Tiểu lại trợn trắng mắt, dứt khoát vùi đầu ăn uống, làm sao để ý tới Diệp Tĩnh Vũ, đây không phải chiến tranh ở hiện đại, con mẹ nó vẫn là thời đại binh khí lạnh, dùng thương đánh lên cũng chưa tính, bây giờ lại dùng pháo đánh lên, người còn để cho người ta sống sao?

Trần Đô, bóng dáng tiêu sái, bao gồm Xích Di Thương, Hồ Miếu vẽ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ lấy ra thứ gì đó, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cây sắt này có tác dụng gì?

Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý tới mọi người, cả người trực tiếp đứng lên, đứng trên lưng nghích bác. Hắn đứng trên không trung cao hơn mười mét, từng trận gió thu thổi tới, làm vạt áo

của hấn bay tung tóe, rất có cảm giác anh hùng Mạc Ván xuất hiện...

Thanh đạn pháo đánh lên cực lớn cũng ở trên đầu vai, bắt đầu nhắm chuẩn...

Lúc này, cách đó vài dặm, đám kỵ binh của quân đoàn ngân giáp vẫn đang xông về phía trước với tốc độ nhanh nhất, từ phía trước có được chiến báo, có một nhánh quân đoàn tám vạn người của Thục Vân quốc ở ngay phía trước, bọn họ muốn trước khi chủ lực của đối phương đuổi tới hoàn toàn tiêu diệt tám ngàn quân tiên phong của đối phương...

Dùng bốn vạn quân tinh nhuệ kỵ binh, đối chiến với tám ngàn kỵ binh, đây cơ bản là những cuộc tàn sát đơn phương, mỗi một gã ngân giáp kỵ sĩ trong lòng đều có giác ngộ như vậy, bọn họ là ai? Bọn họ là một trong những quân đoàn cường đại nhất của Thiên Nguyên đế quốc, mà đối phương thì sao? Chẳng qua chỉ là một đám ô hợp do một tiểu quốc nhân khẩu bất quá mấy trăm vạn người phái tới, quân đoàn như vậy làm sao có thể là đối thủ của mình?

Không chỉ có tất cả binh sĩ đều tự tin như vậy, Bạch Tiểu Mạc là tướng quân của bọn họ càng thêm tự tin...

Hắn cưỡi một con chiến mã toàn thân trắng như tuyết, thân binh đi theo phía sau cầm soái kỳ đang cưỡi trên ngựa lao nhanh. Nhiệm vụ lần này của bọn họ là trấn áp phản loạn xung quanh, sau đó chạy tới Vân Châu, phối hợp với mấy đại quân đoàn khác cùng nhau tiêu diệt nghĩa quân do Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lãnh đạo.

Nhưng nào ngờ tới Thục Vân quốc, tiểu quốc từ khi dựng nước vẫn luôn xưng thần với Thiên Nguyên đế quốc mà dám xâm phạm vào thời điểm nội loạn của Thiên Nguyên đế quốc, điều này đã sỉ nhục cực lớn quân nhân của Thiên Nguyên đế quốc. Hôm nay nếu như trên đường đi gặp phải, Bạch Tiểu Mạc không ngại thuận tay tiêu diệt hấn, để cho những gia hỏa không biết sống chết này biết được sự cường đại của Thiên Nguyên đế quốc...

Bạch Tiểu Mạc rất tự tin, hẳn tin tưởng thực lực của mình, càng tin tưởng thiên phú quân sự của mình, thậm chí hẳn đã định ra sau khi tiêu diệt đội quân tiên phong tám ngàn người này, làm sao dựa vào bốn vạn người trong tay để tiêu diệt toàn bộ chủ lực của đối phương...

Nhưng ngay lúc này, một dự cảm bất thường bỗng nhiên xuất hiện trong lòng hắn, trong lòng Bạch Tiểu Mạc hơi chấn động...

Đệ nhị nhị thiên ám sát.

Tại sao trong lòng mình lại cảm thấy không rõ? Tại sao mình lại có cảm giác như vậy? Lẽ nào lần chiến đấu này mình còn có biến số gì nữa sao?

Đối phương chỉ có hơn tám ngàn người, đây là tin tức thám tử mạo hiểm tính mạng trở về, căn bản không thể có sai sót, lấy tám ngàn người đối kháng hơn bốn vạn người, làm sao có khả năng sẽ có biến số?

Cảm giác như vậy trước kia cũng từng xuất hiện, đó là lúc mình mười hai tuổi, lần đầu tiên mang binh xuất chinh, cũng là đi trấn áp một lần phản loạn, trên đường lại bị cao thủ đối phương ám sát, lần đó nếu không phải Vũ đại ca mình kịp thời xuất hiện, có lẽ mình đã sớm bị giết...

Thế nhưng lần này, ai có thể giết được mình đây?

Bạch Tiểu Mạc mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện sắc mặt tất cả mọi người đều nghiêm túc chạy về phía trước, tràn đầy khí tức sát, rất có khí thế ra sức bắt lấy đối phương...

Thôi, có lẽ là mình nghĩ nhiều quá rồi, bản thân có hơn bốn vạn người, làm sao có thể sẽ có biến số chứ? Chính mình làm sao có thể gặp nguy hiểm, đối phương trong quân cho dù có thần tiễn thủ, khoảng cách xa như vậy cũng không thể nào thương tổn chính mình chứ?

Vừa nghĩ đến thần tiễn thủ, tốc độ của Bạch Tiểu Mạc bắt đầu chậm lại, thân vệ môn của hắn không ngừng phóng về phía trước, rất nhanh đem hắn yểm hộ vào trong đại trận...

Xa xa, Diệp Tĩnh Vũ đứng trên lưng nghịch bác vốn còn không biết người nào là Bạch Tiểu Mạc, nhưng hắn biết, làm thống soái một quân, nhất định sẽ ở gần soái kỳ, hôm nay mượn kính vọng đánh lên pháo, có thể thấy rõ ràng trong đại trận của đối phương, thiếu niên không ngừng được thân vệ bảo hộ...

“Hắc hắc, thiên tài Bạch Tiểu Mạc, tông sư mười bảy tuổi, hèn gặp lại...” Nhìn thấy tất cả chuyện này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị, rất là tiêu sái bấm nút...

Cũng may ngón tay lão ta dễ dàng động đậy như vậy, đã mang đến phiền toái cực lớn cho Diệp Tĩnh Vũ ngày sau...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, lực lượng cực lớn sau đó cơ hồ chấn bay thân thể Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, tiếng vang càng làm cho những chiến mã cách đó không xa hí lên một trận, ngược lại là sự nghịch chuyển giữa Lâm Giác Tê và Lâm Giác Tê bất động...

Trần Đô, Ảnh Tiêu Tiêu và những người không biết về việc đánh lén thương đều run lên trong lòng, chỉ có Lương Tiểu Chính mới che được lỗ tai của hắn, cũng không hề để ý tới âm thanh này, cũng không để ý tới thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị văng ra ngoài, tiếp tục gặm chân trâu...

Mà cách đại quân Diệp Tĩnh Vũ chừng bảy tám dặm, cảm giác bất thường trong lòng Bạch Tiểu Mạc càng ngày càng nồng đậm, trong tai bỗng nhiên nghe được một hồi tiếng vang, còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện một điểm đen cực lớn xuất hiện trước mắt mình, trong lòng run rẩy...

Thân thể còn chưa kịp phản ứng lại, trong nháy mắt đã mất đi toàn bộ ý thức...

Mấy tên vệ binh thân cận bên cạnh hắn lại thấy rõ toàn bộ đầu của tướng quân vỡ vụn ra, thậm chí ngay cả lồng ngực phía dưới cổ cũng bị một cỗ lực lượng vô hình xé nát tan tành, mảng lớn não tương màu trắng cùng nội tạng đủ mọi màu sắc phun ra, máu tươi đỏ tươi càng bay khắp nơi...

“Tướng quân...” Tất cả mọi người đều hoảng sợ, bọn họ chỉ loáng thoáng nghe thấy một tiếng vang, nhưng tướng quân của mình cứ như vậy bị đánh cho chỉ còn lại nửa thân thể, sự tình này thực sự quá mức quỷ dị...

Vệ binh thân cận lập tức ghì chặt đầu ngựa, từng tên từng tên kinh hoàng nhảy xuống chiến mã, phóng về phía tướng quân của mình, trong lúc kinh hoàng thậm chí quên cả mệnh lệnh đã dừng quân, những tên kỵ binh phía sau căn bản không

biết phía trước bỗng nhiên ngừng lại, càng không biết tướng quân của mình cứ như vậy không hiểu sao lại chết, nguyên một đám vẫn như cũ hướng về phía trước, như vậy, đội ngũ vốn chỉnh tề một mảnh hỗn loạn...

Bọn ngựa không ngừng đụng vào nhau, cứ như là đám kỵ binh có kỵ binh thuật tinh xảo, trong thời gian ngắn cũng khó có thể khống chế được những con ngựa này... Khi bọn hắn biết rõ phát sinh chuyện gì, trong lòng tất cả mọi người càng thêm hoảng sợ...

Bạch tướng quân đánh đâu thắng đó, còn chưa nhìn thấy kẻ địch mà đã bị đánh tan như vậy, điều này sao có thể? Chẳng lẽ trong trận doanh của đối phương có cao thủ tuyệt thế gì hay sao?

Dù là cao thủ tuyệt thế, cũng không thể không hiện thân là có thể giết chết chủ tướng của mình trong vạn quân chứ?

Một cảm xúc khủng khiếp lan tràn trong lòng mọi người...

Cách bảy tám dặm, Diệp Tĩnh Vũ thật vất vả ổn định thân thể bỗng nhiên nhìn thấy đội ngũ chỉnh tề của đối phương bỗng nhiên hỗn loạn tung bừa, biết mình quả nhiên vận khí tốt đến căn bản một thương đánh bay chủ tướng đối phương, tay phải vung lên, khởi xướng mệnh lệnh tiến công...

Mà bản thân hắn còn trực tiếp cười lên lưng nghịch chuyển, hóa thành một tia chớp màu đen, trực tiếp bay ra ngoài...

Trần Đô lúc này cũng chú ý tới trong trận doanh đối phương đã xảy ra hỗn loạn cực lớn, mặc dù không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng y cũng biết chắc chắn có quan hệ với vũ khí mà Diệp Tĩnh Vũ vừa cầm, trong lòng không khỏi hoảng hốt không thôi, bất quá nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã lao ra ngoài, làm sao còn không biết nắm chắc cơ hội, vậy mà nắm lấy soái kỳ của kỳ thủ, vung mạnh lên, chỉ huy đại quân xông về phía trước...

“Mẹ nó, lão tử còn chưa ăn xong, sao đã khai chiến rồi?” Lâm Giác Tê dẫn đầu chạy ra ngoài, còn đang uống rượu nhưng Lương Tiểu Nhị lại không cẩn thận, suýt nữa rơi xuống...

Nhưng thật ra cái bàn kia rơi từ trên lưng xuống, bị Lân Giác Tê phía sau giẫm nát bấy...

Đi đầu là phản bác, sau lưng là bốn trăm con Lân Giác Tê cực lớn, sau đó là tám ngàn kỵ binh màu đen, tựa như một dòng nước màu đen, phóng tới những quân đoàn giáp bạc cách đó bảy tám dặm...

Khoảng cách bảy tám dặm, đối với kỵ binh có tốc độ cao nhất, nhiều nhất cũng chỉ nửa khắc đồng hồ, đối với Lân Giác Tê khổng lồ, chỉ tốn khoảng năm phút đã xuất hiện trước mặt quân đoàn giáp bạc...

Đoàn kỵ binh Ngân giáp quân đoàn đang không ngừng chinh đồn đội hình, chợt nghe từng đợt thanh âm nổ vang, tiếng vang thật lớn kia giống như quái thú đập vào ngực bọn họ làm cho người ta khó chịu, tăng thêm chính mình chủ sắp chết, càng tăng thêm sự sợ hãi trong lòng, khi nhìn thấy tiếng nổ kia, tất cả mọi người lập tức hít một ngụm lương khí...

Trước mắt bọn họ là một thiếu niên cưỡi ngựa con, đúng vậy, nhiều nhất là chiến mã màu đen lớn hơn ngựa con một chút, thậm chí trên người không mặc áo giáp, cứ thế lao tới...

Tốc độ con chiến mã màu đen kia cực nhanh, giống như một mũi tên nhọn...

Nhưng điều khiến bọn họ chấn động chính là quái vật cực lớn sau lưng tên kỵ sĩ này, một con tê giác thân cao hơn bảy tám mét, còn có một con tê giác cao hơn sáu mét, những con khác đều là quái vật khổng lồ cao hơn bốn mét...

Hơn nữa toàn thân phủ đầy vảy giáp màu đen, cái sừng trên đầu lại càng sắc bén dị thường, đây... Đây là cái gì?

Mà khi loại quái thú này xuất hiện, chiến mã của bọn họ bắt đầu kêu lên bất an, càng làm cho hàng ngũ hỗn loạn không chịu nổi lên, rất nhiều chiến mã đã bắt đầu không thể khống chế xoay người chạy về phía sau. Kể từ đó, còn không có giao phong, đã có không ít kỵ sĩ đụng nhau, bị thương...

Chương 23, kỳ tích.

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ xông tới đã cùng kỵ binh của quân đoàn Ngân Giáp giao phong, trong tay hắn xuất hiện một thanh chiến đao màu đen, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng bộc phát, nhẹ nhàng rung lên, một đạo đao mang thật lớn thoáng hiện, hung hăng chém về phía mười mấy tên cường lực phía trước để ổn định tọa kỵ của mình...

Mà con ngựa con hắn đang cưỡi kia lại càng đạp mạnh chân trước, một gợn sóng màu vàng nhạt thoáng hiện, hung hăng đánh thẳng vào chiến mã đang ngồi xuống của đối phương...

Mà những kỵ binh này thật vất vả mới rút trường thương của mình ra, đang muốn đâm ra có thể là một thương cuối cùng trong cuộc đời, tọa kỵ dưới chân hét thảm một tiếng, toàn bộ thất khiếu đồng thời chảy ra máu tươi màu đen, hiển nhiên bị gợn sóng màu vàng kia gây thương tích...

Những kỵ binh này còn chưa kịp phản ứng vì sao một con ngựa con lại phát ra công kích kinh khủng như vậy, đầu đã bị đao mang lướt nhanh qua kia kéo lên...

Sau đó, Lâm Giác Tê màu đen xông tới, trên lưng bọn họ toàn bộ đều là đại hán thân cao hơn hai mét, trong tay bọn họ cầm một thanh trường thương dài hơn bốn mét, trường thương nặng đến mấy trăm cân cũng chỉ có những chiến sĩ Xích Di Tộc này cầm được, nhưng lúc này Hầu căn bản không cần những chiến sĩ này làm gì...

Thân thể khổng lồ của Lâm Giác Tê giống như từng cỗ máy chiến tranh vọt vào trong kỵ binh, đây đều là những chiến sĩ kỵ binh tinh nhuệ nhất của Thiên Nguyên đế quốc, nhưng đối mặt với cự thú kinh khủng như thế, lại không có sức chống cự...

Không nói tới chiến mã của bọn họ ở trước mặt Lâm Giác Tê sợ hãi không thôi, cho dù thỉnh thoảng bị kỵ sĩ khổng lồ chế thì

Lân Giác Tê cũng bị lực trùng kích cực lớn đánh bay ra ngoài, sau đó đối mặt với bọn họ chính là bốn vó khủng bố của Lân Giác Tê...

Bốn vó to lớn một khi dẫm lên người, mặc kệ là chiến mã hay là kỵ sĩ, đều bị giẫm thành thịt nát, tuyệt đối không may mắn thoát khỏi, ngẫu nhiên có kỵ binh trước khi chết dẫm ra một thương sáng chói nhất trong cuộc đời, thế nhưng những trường thương bình thường này làm sao có thể gây ra chút thương tổn cho Lân Giác Tê?

Trái lại tóe lên từng trận tia lửa, phát ra thanh âm cạc cạc tra xét...

Coi như là những sĩ quan nhỏ đạt tới cảnh giới võ sư, cũng căn bản khó có thể tạo thành nửa điểm tổn thương với Lân Giác Tê, về phần kỵ sĩ lưng Lân Giác Tê, xin lỗi, trường thương của bọn họ cũng không dài như vậy...

Ngược lại không biết bao nhiêu binh sĩ quân đoàn ngân giáp bị trường thương của chiến sĩ Xích Di tộc đánh bay, rơi vào trong đại quân, lại bị giẫm thành thịt nát...

Bốn trăm con Lân Giác Tê giống như một lưỡi đao bén nhọn, hung hăng dẫm vào đại quân quân đoàn Ngân Giáp. Đương nhiên nếu chủ tướng quân đoàn Ngân Giáp không chết, nếu trận hình của bọn họ không hỗn loạn thì..., Cho dù khó có thể ngăn cản được Lân Giác Tê tấn công, nhưng dựa vào kỹ thuật tinh xảo của bọn họ, cũng có thể vòng qua hai bên, tiến hành đánh giết tám ngàn kỵ binh kia. Thế nhưng bọn họ đã mất đi chủ tướng, không ai truyền đạt mệnh lệnh., Trận hình cũng hỗn loạn một hồi, đặc biệt là lúc rất nhiều ngựa đối mặt với khí tức khổng lồ của Lân Giác Tê, đều hoảng sợ bất an, làm cho trận hình hai bên cũng là một trận đại loạn, các kỵ sĩ vội vàng khống chế chiến mã hoảng sợ đều không kịp, nào có thể ngăn cản thiết quân xung kích...

Đồ sắt, một trận đồ sắt, quân đoàn giáp bạc mạnh mẽ trước mặt thiết quân lại giống như trẻ con, chờ vận mệnh bị tàn sát...

Đám kỵ binh đi theo Lân Giác Tê tựa như tử thần thu gặt lấy tính mạng, giương mã đao sắc bén chém giết những binh sĩ may mắn chạy trốn khỏi chỗ Lân Giác Tê kia...

Mặc dù kỵ binh giáp bạc là một trong những quân đoàn tinh nhuệ nhất của Thiên Nguyên đế quốc, binh lính của bọn họ tuyệt đối không dưới tứ đại quân đoàn hùng mạnh nhất của Thục Vân quốc, nhưng giờ phút này bọn họ vẫn khó có thể chống lại xung kích của thiết quân...

Đại bộ phận tinh lực của bọn họ đều dùng để không chế tọa kỵ của mình, nhưng đối mặt Lân Giác Tê cuồng bạo đột nhiên tiến lên, lại không có chút sức lực nào để chống cự...

Rất nhiều người thậm chí bị ngựa của mình đánh bay trên mặt đất, sau đó bị móng ngựa giẫm thành trọng thương, tiếp theo giẫm nát, miễn cưỡng thoát khỏi quần thể hỗn loạn, lại bị thiết quân đuổi tới sau một đao chém chết, có người thực lực mạnh mẽ hơn một chút, đang muốn phát động phản kích về phía thiết quân, nhưng lại bị đồng bọn của mình va chạm, hiện trường một mảnh hỗn loạn...

Tiếng la giết, tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa, tiếng đao kiếm va chạm, còn có tiếng ầm ầm to lớn Lân Giác Tê hỗn tạp cùng một chỗ, khiến cho tràng diện vốn hỗn loạn càng thêm hỗn loạn...

Máu tươi, thịt nát, bay tứ phía, máu thịt bị Lân Giác Tê giẫm thành thịt cũng bị giẫm lên, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, toàn bộ hiện trường giống như Tu La Địa Ngục...

Thỉnh thoảng lại có tiếng kêu tuyệt vọng truyền đến, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hoan hô sáng khoái, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng đau đớn muốn chết của bị thương, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét điên cuồng hưng phấn...

Rất nhiều người mặc ngân giáp kỵ binh thậm chí không kịp đâm ra một thương, chém ra một đao, đã bị binh sĩ thiết quân chém chết, hoặc là không kịp đâm ra thương, liền bị ngựa của đồng bọn của mình đụng ngã, sau đó không cần thận đâm tới mũi thương của đồng bọn mình, hoặc là không ngồi vững, bị

tọa kỵ của mình hất tung xuống ngựa, sau đó bị giẫm đến nát bét...

Loạn, loạn, loạn, loạn...

Cục diện hỗn loạn như thế, quân đoàn giáp bạc mất đi chủ tướng căn bản không có người nào có thể chinh đồn lại, cơ hồ không gặp bất luận chống cự hữu hiệu nào, bốn vạn đại quân đã triệt để thua, hoặc là nói là tan tác...

Đối mặt với cự thú kinh khủng như vậy, bọn chúng không còn hứng thú với bất cứ ý niệm chống cự nào nữa, nhiều người bắt đầu quay đầu ngựa, chạy tán loạn bốn phương tám hướng, có người lại vứt bỏ vũ khí đầu hàng...

Bốn vạn quân đoàn tử vong gần hai vạn người, hơn một vạn người đầu hàng, đào tẩu không đến năm ngàn người, mà thương vong của Thiết quân lại không tới một ngàn người, chiến đội Lân Giác Tê lại hoàn hảo như kỳ tích...

Thắng lợi đến đột ngột như vậy, thắng lợi đến cũng đơn giản như thế, tất cả chiến sĩ thiết quân đều là hoan hô một mảnh, Diệp Tĩnh Vũ trong mắt bọn họ lập tức giống như thần, bọn họ thậm chí tin tưởng, chỉ cần có Diệp Tĩnh Vũ ở đây, bọn họ sẽ vĩnh viễn sẽ đạt được thắng lợi...

Lúc trước đối mặt với chiến đoàn Sư Tử, bây giờ đối mặt với quân đoàn Ngân Giáp cũng là như thế, sau này khi đối mặt với bất cứ quân đội cường đại nào, cũng vẫn như cũ...

Không chỉ có những binh lính bình thường này hưng phấn không thôi, những quan quân cấp thấp, cấp cao, cũng đều như thế, đặc biệt là bóng dáng tiêu tiêu, cả người hưng phấn khoa chân múa tay, thậm chí đứng trên đầu một con Lân Giác Tê cao giọng hô to...

Ngay cả sắc mặt Trần Chân cũng tràn đầy hồng quang...

Tám ngàn người, kỵ binh tám ngàn người vậy mà lại mạnh mẽ đánh tan bốn vạn kỵ binh, quả thực là một kỳ tích. Đúng vậy, chỉ có dùng kỳ tích để hình dung...

Hắn làm lính đã nhiều năm như vậy, đã đọc thuộc lòng vạn quyển sách binh lược, không biết chiến dịch ra sao? Chiến dịch

lấy ít thắng nhiều không phải là không có, nhưng không sử dụng binh pháp cao minh, cũng không dùng quỷ kế gì, chính diện va chạm như vậy, hơn tám ngàn kỵ binh là chiến dịch đánh tan quân đoàn ngân giáp bốn vạn người, đây tuyệt đối là lần đầu tiên...

Đây không phải kỳ tích thì là cái gì?

Hạng nhị lục thiên dương mưu đồ...

Đương nhiên, Trần Đô cũng hiểu được, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không có vận dụng âm mưu quỷ kế gì, nhưng lại dùng dương mưu, đặc biệt vũ khí hãn sử dụng gọi là vũ khí cường hãn đánh lén đạn pháo kia, dĩ nhiên một lần hành động đã giết chết chủ tướng Bạch Tiểu Mạc, nhân vật thiên tài tầm thường kia., Vậy mà lại uất ức đến như vậy, cái chết của hãn là hỗn loạn mà Ngân Giáp quân mang lại, sĩ khí trong nháy mắt giảm xuống đến mức thấp nhất, lại thêm Lân Giác Tê mạnh mẽ xông tới, triệt để đánh tan khí thế của bọn họ. Cũng bởi vậy, tám ngàn thiết kỵ chạy tới không tốn chút sức lực nào đánh tan quân đoàn này...

Trong đó, thiếu đi bất kỳ điều kiện nào, bọn họ đều không có khả năng thắng như thế, điểm này, cũng đủ để nhìn ra ánh mắt độc đạo của Diệp Tĩnh Vũ, còn có ánh mắt chiến lược nhạy cảm của hãn nữa...

Bất giác trước bất vua...

Chính là một kích của hãn, triệt để đánh bay đầu óc Ngân Giáp quân, lại lấy sự cường đại của Lân Giác Tê, đánh nát trái tim Ngân Giáp quân, chờ đợi tám ngàn thiết kỵ, chỉ là một chi ngân giáp quân sắp chết, lúc này mới có thể dễ dàng chiến thắng như vậy...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trần Cổ nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy sùng bái, thậm chí nóng rực như vậy. Có lẽ gã không phải một vị tướng quân hợp cách, nhưng tuyệt đối là một thiên tài quân sự xuất sắc nhất, loại nắm chắc đối với thế cục này, loại ánh mắt chính xác này, người bình thường tuyệt đối không thể làm được...

Cũng chỉ có hãn mới có thể dùng phương thức đơn giản nhất, giành được thắng lợi lớn nhất...

Diệp Tĩnh Vũ đã sớm đình chỉ xung phong liều chết, trường sam trên người hắn đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, rách mướt, đó là binh khí của đối phương bị thương. Nhưng trên người hắn lại không có nửa điểm vết thương, không mặc giáp nào trên chiến trường, lại dẫn đầu xông vào trong trận địa địch, còn những người hoàn hảo không tổn hao gì, đoán chừng từ trước tới nay chỉ có mình hắn...

Đây cũng là một loại rèn luyện thân thể của Diệp Tĩnh Vũ, hắn muốn dựa vào loại chém giết này để cho thân thể mình càng thêm chắc chắn, làm cho thân thể của mình càng thêm cường đại...

Đôi mắt nhiều kỳ binh như vậy mạo hiểm, Lương Tiểu đứng một bên nhìn thấy còn mặc Tỏa Tử Giáp có thể âm thầm lú lười. Bản thân gã vẫn là cương thi, thân thể không yếu hơn gã, đôi mắt với nhiều kỳ binh như vậy, gã cũng không dám tùy tiện xông vào, ai biết được trong đao kiếm có thể có một thanh đâm rách nhục thể của mình hay không...

Phương pháp liên thể biến thái như vậy, hắn cũng không muốn thử, cho dù mình là một cương thi...

Nghịch nghịch thân thể đen thùi kia cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, một người một ngựa cứ như vậy đứng trên lưng Lân Giác Tê cao nhất, phảng phất như ngồi xổm một Ma Thần, dùng thần uy vô thượng nhìn xuống binh sĩ thiết quân đang quét dọn chiến trường phía dưới...

“Ta nói ngươi đùa giỡn đã đủ chưa?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngồi ở đó không nhúc nhích, Lương Tiểu Thuần lẩm bầm một câu, nhưng lại lè lưỡi cuốn lấy một vòi máu tươi bên mép, hung hăng hút một cái, lộ ra răng nanh dính đầy máu tươi, nhìn rất khủng bố. Trong trận chiến vừa rồi, hắn đã âm thầm hút rất nhiều máu người, lúc này đang toàn lực tiêu hóa năng lượng vừa rồi...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến lời nói của Lương Tiểu Khả, hắn lẳng lặng nhìn những binh lính đang quét dọn chiến trường bên dưới, nhìn những thi thể bị tàn phá không chịu nổi, nhìn mảnh đất bị máu tươi nhuộm đỏ, không có thương cảm, không có đồng tình, không có bi thương, không có luyện tiếc,

thậm chí không có một chút niềm vui thắng lợi, chỉ có thể nhàn nhạt nhìn ngộ...

Minh ngộ thắng lợi của trận chiến này, minh ngộ số mệnh của những binh sĩ này, còn hiểu được ý nghĩa của chiến tranh là gì?

Không ai biết, ngay cả Lương Tiểu vốn quen thuộc với Diệp Tĩnh Vũ nhất cũng có chút nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ. Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy bóng lưng này thật cao cao, thật lớn, phảng phất như cự nhân đứng sừng sững giữa thiên địa...

Sau một lát, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không quay người lại, một thanh âm mờ ảo từ trong miệng hắn truyền đến: “Lực lượng, lực lượng tuyệt đối...”

“Hửm?” Lương Tiểu sững sờ, lập tức nghĩ tới sức mạnh tuyệt đối của trận chiến vừa rồi, không phải là lực lượng tuyệt đối sao? Nếu như không có bốn trăm con Lân Giác Tê kia, coi như hắn đánh chết đầu lĩnh đối phương, muốn dùng tám ngàn người kỵ binh đối kháng bốn vạn, vậy cũng tuyệt đối không có khả năng thắng. Thậm chí nói, nếu như không có bốn trăm con Lân Giác Tê này, dùng tám ngàn người trùng kích bốn vạn người, vậy không phải là có dũng khí, đó là muốn chết...

Nhưng tất cả những điều này, đều vì sự xuất hiện của bốn trăm con Lân Giác Tê mà hoàn toàn thay đổi, dù sao, lực sát thương của bốn trăm con Lân Giác Tê này thật sự là quá lớn, chiến lực cường hãn như thế, căn bản không phải kỵ binh bình thường có thể ngăn cản, đẳng cấp chênh lệch thật sự là quá lớn, đây chính là lực lượng tuyệt đối sao?

Trong nháy mắt, Lương Tiểu Tức thì minh bạch Diệp Tĩnh Vũ đã ngộ ra cái gì, dùng lực phá xảo, lấy lực hàng 10 hiệp, chỉ cần có được lực lượng cường đại, bất cứ mưu kế gì đều là không có tác dụng...

Cách đó không xa, Băng Minh mặc một bộ áo giáp màu đen, đứng lẫn trong đám binh sĩ cũng có chút mờ mịt nhìn Diệp Tĩnh Vũ. Đối với thiếu niên mười tám tuổi sắp mười chín tuổi này, gã càng thêm không nhìn thấu. Dùng tám ngàn người,

xông tới bốn vạn người, cục diện chịu chết như vậy trong tay gã đã biến thành hoàn toàn thắng, đây là vận khí sao? Hay là thực lực?

Băng Minh không rõ, nhưng mà gã lại mơ hồ cảm thấy, đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho mình tu hành...

Trận đồ sát này chỉ duy trì chưa tới một canh giờ. Khi Lạc Nhượng Phong suất lĩnh hơn bảy vạn đại quân đuổi tới, chiến trường đã được quét dọn sạch sẽ, nhưng trong không khí vẫn tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, mặt đất cũng là một mảnh huyết hồng., Hơn vạn thi thể được chất đống một bên, đang chuẩn bị hỏa táng, hơn vạn tù binh bị lột sạch trang bị trói chung một chỗ, do hơn hai ngàn binh sĩ trông coi, còn lại năm ngàn thiết quân cùng tám trăm tên chiến sĩ Nam Hoang Man Lâm đã sớm rời đi...

Chứng kiến hết thấy những chuyện này, Lạc Nhượng Phong và Gia Cát từ trong miệng binh sĩ còn lại đều kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, bọn họ cũng biết tin tức quân tiên phong của Diệp Tĩnh Vũ gặp phải kỵ binh giáp bạc, lúc này mới vội vàng chạy tới., Nhưng nào ngờ khi đám người mình chạy tới, chiến đấu đã kết thúc từ lâu, hơn nữa trong tình huống quân số cực ít, thiết quân lại lấy cái giá không đến một ngàn người tiêu diệt được hai vạn người đối phương, còn bắt được một vạn người, điều này...

Trận chiến này nếu được ghi vào sử sách, tuyệt đối là một trận chiến kinh điển nhất từ trước tới nay, tuyệt đối là chiến dịch chấn động thế giới.

Ngay cả từ đầu Chư Cát ức, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kính nể, hẳn đoán được đại khái từ miệng binh sĩ, nhưng hẳn tuyệt đối không cho rằng đây là lực lượng chênh lệch. Đích xác, bốn trăm con Lân Giác Tê kia hoàn toàn có thể tạo thành tổn thương cực lớn cho đối phương, nhưng chỉ dựa vào điểm này để diệt sạch bốn vạn người, căn bản là không có khả năng...

Có thể thắng hoàn bại như thế, có thể nói rõ sự nắm chắc đối với chiến đấu cơ hội của Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi...

Hạng 25 chương Ngân điện Tu La La La.

Thiên Nguyên đế quốc Lăng Yên thành, ngoại trừ Liệt Diễm thành lớn nhất bên ngoài Viêm Châu là thành trì lớn nhất, càng là kho lương lớn nhất cả Viêm Châu. Cho tới nay, đều vì Liệt Diễm thành mà vận chuyển quân dụng cực lớn, dân dụng vật tư, có thể nói là trọng yếu nhất cả Viêm Châu, đây cũng là thành trì mà nhiều ngày qua bạo loạn tới nay, vẫn chưa từng bị khởi nghĩa quân chiếm lĩnh...

Để có thể thủ hộ tốt tòa thành trì này, Viêm Vương Hiên Viên Viêm thậm chí phái ra ba vạn thân quân, đây chính là quân đoàn cường đại do người Hiên Viên gia tộc tạo thành, tăng thêm tám vạn quân đội trấn thủ nơi này, cùng sáu vạn ngân giáp quân đoàn sắp chạy tới Vân Châu, ước chừng có mười bảy mươi vạn đại quân...

Phối hợp với kho lúa phong phú kia, cho dù xuất động ba bốn mươi vạn quân đội cũng chưa chắc có thể phá được tòa thành này...

Theo lý thuyết, thành chủ Lăng Yên thành Tư Mã Hiên hãn là sống rất thư thái mới đúng, nhưng hôm nay hãn lại không thư thái chút nào...

Giờ phút này, trong phủ thành chủ, Tư Mã Hiên vẻ mặt khổ sở ngồi ở chủ vị của mình, bên cạnh ngồi hai người, bên trái là một gã tướng lĩnh hơn bốn mươi tuổi, chính là phó thống soái của Viêm Vương thân quân Hiên Viên Vũ, thực lực vừa mới tiến vào cảnh giới đại tông sư, trên mặt không chút biểu tình, bất quá giữa hai hàng lông mày, lại tràn ngập một cỗ ngạo khí, đó là ngạo khí do gia tộc Hiên Viên xưa nay dưỡng thành, cho dù hãn chỉ là họ hàng xa của Hoàng tộc...

Về phần bên phải Tư Mã Hiên, lại ngồi một nam tử toàn thân mặc nhuyễn giáp màu bạc, thậm chí trên mặt hãn cũng đeo mặt nạ màu bạc, nhưng cho dù có đeo mặt nạ, Tư Mã Hiên

cũng có thể cảm nhận được thần sắc trên mặt hắn đang nổi giận...

Không sai, người này chính là tướng quân của ngân giáp quân, có danh xưng Ngọc Diện Tu La Vũ Vô Ngân...

Hắn phần nộ, tất nhiên là vì báo cáo chiến đấu từ tiền tuyến truyền tới, phó tướng hắn phái đi, vậy mà toàn bộ thiếu niên thiên tài Bạch Tiểu Mạc đến từ Bách gia đều bị diệt, chỉ có mấy ngàn người chạy về...

Địa điểm gặp chuyện không may phát sinh trên một vùng đồi hoang cách Lăng Yên thành hai trăm dặm...

Căn cứ theo lời kể của những người trốn về, tiêu diệt bọn chúng không phải là khởi nghĩa quân mà luôn luôn bị bọn chúng xem thường những binh sĩ xâm phạm của Thục Vân Quốc, hơn nữa điều làm cho người ta khiếp sợ chính là tiêu diệt đội ngũ bốn vạn người này chỉ có tám ngàn người...

Tám ngàn người, gần như toàn bộ quân đoàn ngân giáp mạnh mẽ đều bị tiêu diệt, điều này đối với tất cả mọi người mà nói đều là không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng đối với Vũ Vô Ngân mà nói, lại là sự phần nộ cực kỳ...

Quả thực có thể dùng từ tức giận để hình dung, quân đoàn ngân giáp của mình chẳng lẽ không chịu nổi một kích như vậy sao?

Điểm quan trọng nhất, Bạch Tiểu Mạc a, nghĩa đệ kết bái của mình, Bạch Tiểu Mạc a, hắn vậy mà chết như vậy, điều này làm cho mình giống như là Bạch gia bàn giao. Bạch gia, đó chính là gia tộc có nhiều Võ Thánh nhất hiện giờ ngoại trừ gia tộc Hiên Viên ra...

Hắn rất phần nộ, thủ hạ của hắn rất phần nộ, thỉnh thoảng còn kêu gào muốn ra khỏi thành giáo huấn đám gia hỏa tiêu diệt bốn vạn đại quân của Ngân Giáp quân đoàn kia, bọn chúng không hề e ngại con quái thú cao lớn kia, bọn chúng không e ngại vũ khí sắc bén của kẻ địch, bọn chúng chỉ cho rằng đây chỉ là lý do của kẻ chạy trốn mà thôi...

Thế nhưng Tư Mã Hiên lại nhận được tin báo, mặt khác cũng có hai nhánh đại quân đi thẳng về phía này, hơn nữa toàn bộ

đều đến từ Thục Vân quốc, hai đội quân này đi thẳng một đường tới đây, tuy rằng bị Thiên Nguyên đế quốc tập kích, nhưng lại phối hợp với đám khởi nghĩa quân đáng giận kia, vậy mà lại xé rách thật sâu phòng tuyến biên cảnh Thiên Nguyên đế quốc, một đường như vào chỗ không người, trực tiếp phá thẳng Lăng Yên thành, thậm chí bọn hắc còn thu nạp một đám khởi nghĩa quân, bây giờ nhân số đã vượt qua mười vạn...

Hai bên đường mười vạn đại quân đồng thời đi về hướng Lăng Yên thành. Thân là thành chủ Lăng Yên thành, hắc nhất định phải bảo đảm an toàn cho Lăng Yên thành. Cho nên, hắc lập tức báo cáo ngay, cũng bởi vì hắc gấp gấp báo, Viêm Vương phái ba vạn thân quân tới, thậm chí mệnh lệnh cho Vũ Vô Ngân vốn nên đến Vân Châu cũng ở lại Lăng Yên thành, cùng phòng thủ tòa thành này...

Lăng Yên thành không chỉ là kho lúa của Liệt Diễm thành, mà còn tạo thành thế chân vạc với Liệt Diễm thành. Nếu một khi Lăng Yên thành bị công phá, quân địch sẽ lấy Lăng Yên thành làm cứ điểm, thì Liệt Diễm thành cũng cực kỳ nguy hiểm...

Cho nên, mệnh lệnh của Viêm Vương là phải cố gắng hết sức bảo vệ Lăng Yên thành, chờ đợi quân đội xung quanh trấn áp nghĩa quân trở về, đồng thời tiêu diệt toàn bộ quân đội Thục Vân Quốc dám xâm lấn Thiên Nguyên đế quốc...

Đây là kế hoạch quân sự mà Viêm Vương Hiên Viên Viêm đưa ra, thân là tâm phúc của Viêm Vương, Tư Mã Hiên không thể không tận lực hoàn thành...

Thế nhưng Ngọc Diện Tu La Vũ Vô Ngân vẫn luôn xuất binh báo thù cho những nhị lang đã chết của mình, điều này khiến Tư Mã Hiên rất sầu khổ, rất là bất lực, không thể không mời Hiên Viên Vũ tới. Hi vọng hắc có thể đủ khuyển nhủ vị đại tướng quân thống binh mười vạn này...

“Vũ Vô Ngân, đây là mệnh lệnh của Vương gia, hy vọng ngươi đừng làm hỏng đại sự của Vương gia...” Hiên Viên Vũ uống một ngụm trà trên Long Tỉnh cực phẩm, miệng hờ hững nói một câu. Thân là dòng họ Hiên Viên, gã cho rằng mình

không cần thiết phải dừng việc đi cầu vị tướng quân mạnh nhất Lăng Yên thành này...

“Ta đương nhiên sẽ không làm chậm trễ đại sự của Vương gia, chỉ là ta là kỵ binh, là kỵ binh đã chiến, người chẳng lẽ muốn cho những kỵ binh của ta xuống ngựa thủ thành sao?” Vũ Vô Ngân gần như rít gào lên, đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao bốn vạn tinh nhuệ của mình lại không chịu nổi một kích?

Vậy mà lại bị tám ngàn người của đối phương đánh tan, nếu như mình không hoàn toàn tiêu diệt đội ngũ tám ngàn người này, vậy sau này mình còn có thể đặt chân ở Thiên Nguyên đế quốc như thế nào, làm sao thống lĩnh ngân giáp quân?

Vì vậy, hắn một lòng muốn tiêu diệt toàn bộ đội của Lăng Yên thành trước khi tới trước, như vậy thì mới có thể lấy lại chút mặt mũi...

“Yên tâm, chuyện thủ thành tự nhiên sẽ do thành chủ đến làm, người chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của thành chủ là được, đây là mệnh lệnh của vương gia, cũng là mệnh lệnh của bệ hạ...”
Hiên Viên Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, đối với việc Vũ Vô Ngân dám hô to gọi nhỏ trước mặt mình, hắn rất là bất mãn...

“Bệ hạ?” Vũ Vô Ngân lại cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng, một thằng nhỏ chừng mấy tuổi có thể biết được chuyện gì?

“Hừ, nếu trong mắt người còn có bệ hạ, cứ ngoan ngoãn ở trong thành, nghe theo thành chủ an bài, người muốn báo thù, đương nhiên có cơ hội của người...” Nhìn Vũ Vô Ngân nói đến bệ hạ, Hiên Viên Vũ còn cho là hắn sợ hãi uy nghiêm gia tộc Hiên Viên, lại hừ lạnh một tiếng...

“Được, ta sẽ ở trong thành đợi đám gia hỏa đó tới thăm, nhưng ta có một điều kiện, đội ngũ tám ngàn người kia nhất định phải do ta tiêu diệt...” Mặc dù Vũ Vô Ngân là đại tướng thống binh mười vạn, nhưng lúc đối mặt với hoàng quyền cũng không dám nói thêm gì, cho dù đó chỉ là một tiểu oa nhi vài tuổi...

Nghe Vũ Vô Ngân nói như vậy, Hiên Viên Vũ không nói thêm gì nữa, ngược lại khóe miệng còn lộ ra một tia cười lạnh. Tin tức lấy được từ tiền tuyến, hắn biết trong đội ngũ tám ngàn

người kia có bốn trăm con quái thú cực lớn. Hắc không muốn đối phó với cỗ chiến lực cường hãn này., Nếu người đã muốn thì còn cầu còn gì không được nữa, còn Tư Mã Hiên, sau khi nghe được câu này, hắc lại thở phào nhẹ nhõm, có sáu vạn kỵ binh này, thủ thành của hắc càng nắm chắc hơn...

Chương 2 6, kỳ tưởng.

Ngay tại Lăng Yên thành cảnh giới toàn diện, Thục Vân quốc phái ba nhánh đại quân từ ba hướng đến Lăng Yên thành, tựa hồ bất kể là Lạc Nhược Phong hay là Lạc Hải Thiên, hoặc là Lạc Mộc Viêm đều hiểu, muốn đánh hạ Liệt Diễm thành trước tiên, đánh hạ Lăng Yên thành...

Khác với Lạc Nhược Phong trên đường đi rất ít gặp phải địch nhân, Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm một đường đi tới là có vài cỗ quân đội công kích, có thể nói là tổn thất thảm trọng, bất quá cho dù là Lạc Hải Thiên âm trầm, hay là Lạc Mộc Viêm có chút chất phác, đều kế thừa diễn xuất cao minh của phụ vương, chỉ dựa vào lưỡi ba tác của mình mà đã thuyết phục được một số thủ lĩnh nghĩa quân ven đường, gia nhập vào đại quân của mình...

Kể từ đó, số lượng người đi đường của bọn họ tăng lên thẳng tắp, nhao nhao vượt qua mười vạn, thế nhưng trong đó chiến sĩ từ Thục Vân Quốc mang đến lại chưa tới năm vạn người...

Còn lại hơn năm vạn người, cũng có hơn mười cỗ nghĩa quân tạo thành, từ mấy trăm người ít nhất đến hơn một vạn người, hơn nữa đều là một đám ô hợp, ngoại trừ nhiệt huyết ra thì không còn chỗ nào khác...

Hơn nữa thủ lĩnh của bọn họ cũng không thể nào tin tưởng Lạc Hải Thiên hoặc Lạc Mộc Viêm. Nhiều khi, Lạc Hải Thiên hoặc Lạc Mộc Viêm muốn thực hiện bất cứ hành động quân sự gì, đều phải mời những thủ lĩnh này đến đây tranh chấp lẫn nhau một phen...

Sức chiến đấu cực kỳ thấp, nếu như không phải ở Vân Châu khởi nghĩa quá nhiều, trong thời gian ngắn Thiên Nguyên đế quốc không phân ra được đại bộ đội đến tiêu diệt bọn họ, nào còn có thể tiêu dao tiến về Lăng Yên thành...

Đương nhiên, Lạc Nhược Phong suất lĩnh một đội ngũ cuối cùng tiến vào Thiên Nguyên đế quốc. Thế nhưng bởi vì bọn họ một đường cấp tốc hành quân, không có liên quan quá nhiều đến quân khởi nghĩa với Thiên Nguyên đế quốc, cũng không có quan hệ quá nhiều với những quân tiên phong đó. Cho nên tốc độ hành quân cực nhanh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì hẳn là người đầu tiên đến Lăng Yên thành...

Thế nhưng lúc cách Lăng Yên Thành còn năm mươi dặm, đại quân Lạc Nhược Phong đã ngừng lại, vì sao toàn bộ mấy ngàn đầu quân của Diệp Tĩnh Vũ lại được thống lĩnh đóng quân trên một gò núi, không hề có ý định tiếp tục đi tới...

Khi Lạc Nhược Phong định hỏi Diệp Tĩnh Vũ sao không đi tiếp, lại nghe nói Diệp tướng quân chẳng biết đi đâu, chỉ để đại quân chờ ở đây...

Nhìn bốn trăm con Lân Giác Tê lập công lớn dưới chân núi ăn lá cây, nhìn tám trăm chiến sĩ tinh nhuệ Nam Hoang, nhìn mấy ngàn kỵ binh kia tiến hành thao luyện theo quy luật, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trần Đô, nhìn bộ dáng tiêu tụy của Xích Di, nhìn Hồ Thương, vẻ mặt vô tri, Lạc Nhược Phong thật sự không biết nên nói gì...

Trong lúc hành quân đánh giặc, Diệp Tĩnh Vũ thân là chủ tướng một quân vậy mà lại dừng quân đội của mình ở nơi này, mà hẳn lại không biết đi đâu, điều này... làm sao mà được?

Cho dù hẳn có tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng trong trận chiến đoạt Lăng Yên thành này, trong lòng hẳn vẫn rất bất mãn, muốn hạ lệnh toàn quân xuất phát, Chư Cát Thủy luôn đi theo bên cạnh hẳn đột nhiên nói chuyện...

“Thiếu chủ, ta thấy hẳn là Diệp tướng quân đi tìm hiểu tình báo rồi, chúng ta hay là chờ một chút đi...”

“Thăm dò tình báo? Tìm hiểu tình báo cần chủ tướng đích thân đi sao?” Lạc Nhược Phong hơi tức giận, không phải tức giận Diệp Tĩnh Vũ tự chủ trương, cũng không phải bởi vì hẳn để quân đội ở lại chỗ này, không biết tung tích mà tức giận. Hẳn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ làm vậy nhất định có suy nghĩ của

hắn. Sở dĩ hắn tức giận là vì sao trước khi làm việc Diệp Tĩnh Vũ không phải người báo tin cho hắn?

“Nơi này không phải là Thục Vân quốc, là Thiên Nguyên đế quốc, tai mắt của chúng ta ở chỗ này căn bản không đủ, những tin tức mà Vân vệ cung cấp kia cũng đã sớm là tin tức trước đó, chúng ta hiện tại thậm chí còn không biết đại thiếu chủ cùng nhị thiếu chủ đã đến nơi đại quân., Cũng không biết rốt cuộc Lăng Yên thành có bao nhiêu quân đội, nếu cứ tùy tiện xông vào Lăng Yên thành như vậy, tất nhiên lành ít dữ nhiều... Tọa kỵ của Diệp tướng quân không có ở đây, thân pháp lợi hại nhất Tiêu Tiêu cũng không ở đây, có lẽ hắn vì an toàn của binh sĩ mà nghĩ đến..., Cùng với việc gia tăng nắm chắc cuộc quyết đấu lần này, tự mình đi tới Lăng Yên thành điều tra...” Gia Cát bắt đầu từ đầu nhàn nhạt nói, nhưng trong lòng cũng cảm thán một hồi. Cách làm của Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá mức kỳ lạ, cho dù là chính mình, cũng khó có thể đoán được hắn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn lại muốn công phá Lăng Yên thành không ra máu sao?

“Vì an toàn của binh sĩ? Chẳng lẽ hắn không biết an toàn của mình cũng rất trọng yếu sao?” Vừa nghe thấy tin tức của Diệp Tĩnh Vũ, rất có thể Lạc Nhược Phong đã nổi giận, nhưng lại lo lắng cho an toàn của Diệp Tĩnh Vũ...

“Thiếu chủ, A Vũ nói, có phản nghịch Thông Thiên cước lực, chỉ cần không phải Vũ Thánh, hắn muốn đi, không ai ngăn được...” Lúc này, gương mặt chất phác của Xích Di Chữ Bằng lại giật giật...

Lạc Nhược Phong hít một hơi thật sâu, nhìn thân thể cao lớn của Xích Di Cửu, trong lòng biết rõ quan hệ giữa Xích Di Thương và Diệp Tĩnh Vũ, hắn đành đè nén lo lắng trong lòng, nhưng lệnh cho Nam Cung Uyển nhẹ nhàng dẫn theo một đội ngũ năm ngàn người đi điều tra xung quanh...

Mà hắn, cũng ra lệnh cho đại quân trú đóng ở dưới gò núi...

Khi Gia Cát Thủy nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát hiện đây là một gò núi không cao, phía dưới là một dòng sông nhỏ, dĩ nhiên là một địa thế tuyệt mỹ có thể lui, tiến có thể công, trong lòng đối với sự thán phục của Diệp Tĩnh Vũ càng đậm, hắn lại

minh bạch, Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn địa thế như vậy, hoàn toàn coi trọng một mảnh rừng mai ở sông đối diện...

Đương nhiên, giờ phút này học viên lá nhỏ cũng không ở trong rừng mai, đúng như dự đoán của Gia Cát trăm triệu, hắn đã đi tới trong Lăng Yên thành...

Đương nhiên, tường thành còn cao hơn Vân Kinh, tường thành cao hơn mười trượng, đối với đại quân mà nói, đúng là một chướng ngại cực lớn, nhưng đối với Linh Hiên Hồn Sư như Diệp Tĩnh Vũ, lại là chuyện dễ dàng...

Mà Ảnh Tiêu Tiêu, mấy ngày nay đã thuận lợi đột phá cảnh giới Tông Sư, truy hồn đoạt phách cũng đã tu luyện không sai biệt lắm, thân pháp khinh công cao minh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, đương nhiên cũng không ngăn được hắn...

Về phần Lương Tiểu, Ách, không nên nói hắn tốt hơn, lúc Diệp Tĩnh Vũ và Ảnh Tiêu Tiêu đi lên tường thành suy nghĩ làm sao để tránh những binh lính phía trên, thân thể hắn đã cong lên, trực tiếp chui vào trong đất, biến mất không thấy gì nữa...

Ai bảo hắn là cương thi, có thể độn thổ?

Về phần phản bác, lại dừng lại trong một rừng cây bên ngoài Lăng Yên Thành, tùy thời tiếp ứng đám người Diệp Tĩnh Vũ, lúc này bộ phận trên đầu nó đã dần dần mọc ra một cái sừng nhỏ, không thể để cho người khác nhìn thấy, nếu không còn không biết sẽ gây ra chấn động gì...

Tuy Diệp Tĩnh Vũ đã tiến vào Lăng Yên thành, nhưng không phải tìm hiểu tin tức bốn phía như dự đoán của Gia Cát, mà là...

Chương 27 trang bức chiêu lôi đánh xuống.

Trong thanh lâu thanh lâu nổi danh nhất Lăng Yên thành, lúc này đèn đuốc sáng trưng, bảy tám nữ tử ăn mặc rất trang phục hoa lệ đang đứng trước cửa, trên mặt mang theo nụ cười nghề nghiệp, nghênh đón khách vãng lai, phàm là tiêu phí khi tới nơi này., Trên cơ bản tất cả đều không phải phú cũng quý, cho nên nụ cười trên mặt những cô gái này đều xán lạn như vậy. Lửa nóng như vậy, nhiệt tình như lửa, thật giống như dân phụ tịch mịch khó nhin, chờ đợi trượng phu của mình trở về hoặc là tình nhân đến đây...

Đối diện Lâu Kính Yên, đứng đấy hai nam tử anh tuấn, một người sắc mặt trắng bệch, thậm chí có chút trắng bệch dọa người, giống như thi thể bình thường. Một người sắc mặt hồng nhuận, bộ dạng mi thanh mục tú, xinh đẹp đến cực điểm...

Hai người này không ai khác, chính là bạn học của Diệp đại thiếu gia chúng ta, còn Ảnh Tiêu Tiêu, lại bị Diệp Tĩnh Vũ phái đi chấp hành nhiệm vụ...

“Muốn đi thật sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn những nữ tử diễm vũ kia, sắc mặt đỏ bừng...

“Mẹ nó, người còn giả vờ ngây thơ với lão tử nữa sao? Ta đã hỏi thăm qua rồi, nơi này là thanh lâu tốt nhất Lăng Yên thành, cô nương bên trong mới gọi là Thủy Linh đấy?” Hai mắt Lương Tiểu Hữu sáng lên nhìn qua một hàng nữ tử đang hát ba điệu múa, chất lỏng óng ánh sáng long lanh trên khóe miệng sắp rơi xuống đất rồi...

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn có chút không chịu bước lên trước một bước, hấn thích mỹ nữ không sai, hấn đi thanh lâu cũng không sai, nhưng lần trước đi thanh lâu là vì điều tra thế lực Thanh Long bang, cho nên lúc ấy cũng không quá dễ ý...

Thế nhưng lần này thì sao? Có con cương thi này của Lương Tiểu Nhân, rõ ràng là vì tìm nữ nhân mà? khái niệm này lại hoàn toàn khác...

Nói thế nào thì nói mình vẫn là xử nam một cái, lẽ nào lần đầu tiên mình phá ở trên người những nữ nhân này?

“Không có gì, không phải ngươi muốn tìm hiểu tin tức sao? Thanh lâu chính là nơi tốt nhất, đi thôi...” Lương Tiểu Hữu không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong đã kéo hắn đi về phía kỹ viện...

Vừa mới đi đến lầu các Kính Yên lâu, ít nhất bốn năm nữ nhân trang điểm xinh đẹp cứ như vậy tiến lên đón, trên mặt tươi cười kéo cánh tay hai người, rồi đi vào trong lâu...

Lương Tiểu Hữu hiển nhiên thường xuyên ra vào nơi phong nguyệt này, một tay kéo eo hai người, mặt đầy cười đậm đang đi vào. Diệp Tĩnh Vũ rất hoài nghi, rốt cuộc tên này sắc lang hay là cương thi?

Chính mình cũng bị hai nữ tử lôi kéo, mùi thơm gay mũi truyền đến, làm cho Diệp Tĩnh nhú mày, mà hai nữ tử kia càng kéo cánh tay của hắn, song phong sung mãn kia càng qua lại trên cánh tay của hắn, lại làm cho hắn nổi hết da gà, trên mặt đỏ ửng càng thêm đỏ tươi...

“Ồ, vị thiếu gia này còn thẹn thùng sao? Các cô nương, các cô cần phải chiều cổ tốt cho vị thiếu gia này nha...” Vừa mới đi vào đại sảnh, tú bà mặc áo đỏ đi xuống, với kinh nghiệm phong phú của nàng, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ vẫn là Sơ ca...

Theo lời của tú bà, càng nhiều cô nương tràn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, thế nhưng hắn bị những bộ vị tràn ngập tính đàn hồi va chạm, trong lòng sớm đã loạn thành một bầy, đâu còn yên tĩnh được...

Cũng may Lương Tiểu Tử dường như nhìn ra được bối cảnh của gã, đẩy hai nữ tử đang quần bên cạnh ra, sau đó nói với tú bà: “Trước tiên cứ cho huynh đệ chúng ta một bàn đồ ăn ngon

nhất, sau đó gọi các cô nương tốt nhất trong lầu của các người tới...” Vừa nói, còn ném ra một thỏi vàng lớn chừng ngón cái...

Tú bà một phát bắt được thỏi vàng kia, cắn răng một cái, xác định là vàng thật, đôi mắt lập tức sáng lên, phát phát tay, đuổi những thứ phổ thông này đi, sau đó cung kính mời hai người đi lên sương phòng trên lầu...

Không thể không nói, với tư cách thanh lâu lớn nhất Lăng Yên thành, hiệu suất thật sự rất nhanh, tối đa chỉ trong chốc lát, một bàn đồ ăn phong phú đã bày ở trong sương phòng. Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đương nhiên sẽ không khách khí, cũng không lo lắng có độc hay không, đã ăn uống thả cửa như vậy...

Bọn chúng, sớm đã chết không thể chết nữa, căn bản không cần lo lắng bất luận thế gian gì, một cái tổ chất thân thể cường đại khủng bố, có thể nói chính là bách độc bất xâm, nào còn e ngại độc tố...

“Người nói khi nào Đại thiếu chủ và nhị thiếu chủ đến Lăng Yên thành?” Diệp Tĩnh Vũ hưng hăng uống một ngụm rượu, khiến cho trái tim đang hơi khô nóng của mình yên tĩnh trở lại...

“Hắc hắc, lão tử không phải gia tộc quân sự, ta làm sao biết được? Ngược lại người, sao không trực tiếp hạ lệnh công thành? Chẳng lẽ phải chờ bọn họ đến làm gì? Chẳng lẽ muốn đoạt công không phải?” Lương Tiểu nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai cái răng nanh sắc bén, một tay nắm lấy một cái móng heo, cứ như vậy xé rách xuống...

“Đây chính là kho lương lớn nhất toàn bộ Viêm Châu, chiếu ứng lẫn nhau với Liệt Diễm Thành, cho dù ta có thể nắm được tòa thành này, cũng sẽ tổn thất thảm trọng, cần gì phải nóng lòng nhất thời, ngược lại muốn chờ hai đại quân đến trước, để cho bọn họ thử lực lượng phòng vệ của Lăng Yên Thành trước xem sao...” Diệp Tĩnh Vũ cười quỷ dị một tiếng...

“Làm sao người biết bọn họ nhất định sẽ dựa theo suy nghĩ của người mà tiến công Lăng Yên Thành? Ta nghĩ hai thiếu

chủ mà người nói hần không phải là đũa ngọc chứ? Minh biết rõ Tam thiếu chủ nhà người ở bên cạnh nhìn chăm chăm, còn muốn phát động tấn công Lăng Yên Thành, đây không phải là kẻ ngọc sao?” Lương Tiểu Uyển không biết sách lược gì, vẫn chỉ lo ăn uống...

“Hắc hắc, bọn họ đích xác không phải kẻ ngu, nhưng ai đánh hạ được Lăng Yên thành liền nắm giữ quyền chủ động, điểm quan trọng nhất bây giờ trong đại quân của bọn họ có hơn một nửa là quân khởi nghĩa của Thiên Nguyên đế quốc., Người cho rằng những nghĩa quân ăn không đủ no kia, đến kho lương lớn nhất Lăng Yên thành này, sẽ bỏ qua sao?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt vẫn còn chút đỏ ửng, hiển nhiên vừa rồi còn chưa hết thẹn thùng, bất quá lời nói của hần lại tràn đầy quý kẻ đa đoan...

“Nói cũng đúng, thật không ngờ tiểu tử người ngay cả cái này cũng muốn lấy được, vậy chúng ta cần làm cái gì trong mấy ngày nay?” Lương Tiểu Tử nhắc bỗng bầu rượu lên, cũng không để trong chén đổ vào miệng mình...

“Chơi thỏa thích...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, một bộ dạng đã tính trước...

“Ha ha, lão tử thích những lời này, ồ, đàn bà mà lão mẫu gọi sao còn chưa tới? Mẹ nó, chẳng lẽ sợ đại gia không trả nổi tiền sao?” Lương Tiểu biết Diệp Tĩnh Vũ tới Lăng Yên thành tuyệt đối không chỉ là để chơi, nhưng hần đã không nói, tự nhiên có sắp xếp của hần, cũng không tính toán nhiều...

“Tới rồi, hai vị gia hỏa của ta, ngài lại muốn là người tốt nhất, đương nhiên ta phải sắp xếp cho cô nương tốt nhất cho ngài rồi...” Lúc Hầu ở bên ngoài truyền đến giọng nói yêu kiều của tú bà, ngay sau đó liền thấy cửa phòng được mở ra từ bên ngoài, hai cô gái đáng người cao gầy liên tục bước vào...

Chương Truy Bích, trang phục thuần khiết.

Bất kể là Lương Tiểu hay là con mắt Diệp Tĩnh Vũ đều sáng ngời...

“Hai vị, vị này là Thanh Thanh cô nương, tinh thông cầm kỳ thi họa, am hiểu nhất là thổi tiêu...” Tên tú bà kia cũng đi theo vào, chỉ vào một nữ tử xinh đẹp mặc váy lụa màu xanh bên trái, lộ ra vai thơm, giới thiệu nói. Vừa nói đến thời điểm thổi tiêu, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời liếc nhau một cái, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vô cùng đậm đặc...

Chỉ có điều điểm khác biệt duy nhất là sắc mặt Lương Tiểu Hữu vẫn tái nhợt như cũ, gương mặt Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa lộ ra nụ cười ngượng ngùng...

“Vị này là Hương Hương cô nương, cũng...” Một tú bà khác chỉ vào một nữ tử mặc váy lụa mỏng màu vàng nhạt, toàn thân tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt giới thiệu. Thế nhưng lời nói mới được một nửa đã bị Lương Tiểu Lai cắt đứt...

“Được rồi được rồi, người mau ra ngoài đi, ông đây không cần biết nhiều như vậy...” Vừa nói, vừa móc ra hai viên vàng, ném về phía tú bà...

Sắc mặt tú bà vui vẻ, cảm ơn Lương tiểu nhân, lại ghé vào tai hai người nhẹ giọng nhắc nhở một câu, sau đó tươi cười lui ra ngoài...

Hai nữ tử một trước một sau đi đến, nữ tử tên là Hương Hương kia nhìn thấy Lương Tiểu Hữu ra tay hào phóng, lại mỉm cười đi tới ngồi xuống bên cạnh Lương Tiểu Khả, ngược lại thần sắc cô nương Thanh Thanh có chút mất tự nhiên, nụ cười trên mặt càng có chút miễn cưỡng...

Từng bước từng bước đi tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, có chút mất tự nhiên ngồi xuống...

“Ha ha, mùi thơm, nào, cho ta ăn một miếng...” Lương Tiểu Hữu nở nụ cười đậm đặng, đã nắm lấy hương thơm, để cho hân ngửi trên đùi mình, một tay đặt ở bụng hương, trèo lên trên bộ vị mềm mại...

Còn cô gái diễm lệ tên là Hương, cười duyên một tiếng, bưng một chén rượu trên bàn lên, tự rót vào miệng mình, sau đó chậm rãi hôn lên môi Lương Tiểu Lai...

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ thấy cảnh này, trợn trắng mắt, gia hỏa này, cũng quá biết hưởng thụ đi? Chỉ là không biết hương nếu như biết thân thể mình đang bị một cô thi thể vuốt ve sẽ cảm giác như thế nào?

Nhưng khiến hắn có chút kỳ quái chính là thân thể Lương Tiểu Hữu hắn là rất lạnh mới đúng, làm sao những nữ nhân này một chút cảm giác cũng không có đây?

“Công tử, cũng để Thanh Thanh cho người ăn?” Lúc này, Thanh Thanh ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ thấy động tác thơm nhang thơm, cũng cố lấy dũng khí nói một câu...

Tựa hồ đây là lần đầu tiên nàng hầu hạ người hầu, giống như người khác học tập vậy...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ há to miệng, lại không biết nên nói cái gì...

Hắn nào nhìn không ra nữ tử trước mắt này rất là ngượng ngùng, chỉ là không rõ rốt cuộc nàng giả bộ, hay là thật sự thuần tình như vậy...

“Hay là để chính ta làm đi...” Diệp Tĩnh Vũ hơi ngây ngẩn chốc lát, vẫn bưng chén rượu lên, một ngụm uống sạch...

Sắc mặt Thanh Thanh có chút khó coi nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, bắt đầu nói chuyện phiếm với Diệp Tĩnh Vũ...

Thời gian dần qua, giữa hai người cũng không còn câu thúc như vừa rồi, lại thêm tác dụng của rượu, cùng với Lương Tiểu và Hương ở một bên đổ thêm dầu vào lửa, thân thể uyển chuyển của Thanh Thanh Thanh cũng ngồi trên đùi Diệp Tĩnh, lại cảm giác phía dưới tựa hồ có một thứ gì đó cứng rắn ngăn cản mình, sắc mặt lại đỏ lên...

Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng trở nên xấu hổ, hai tay cũng có chút thẹn thùng bắt đầu vuốt ve Thanh Thanh...

Từ sau khi Cửu Phượng mất tích, hắn chưa từng thân cận với một nữ tử như thế...

Trong lúc hai cặp nam nữ này đang ở hoa thiên tử địa, trong một gian phòng cao nhất của lầu một Yên Lâu có chút lò mờ, đứng đấy một nữ tử toàn thân được lụa đen bao phủ, trên mặt nàng cũng đeo lụa đen, nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy nàng có một đôi mắt màu nâu...

Đây là một đôi mắt tràn ngập mị hoặc, giống như một vòng xoáy, có thể hút linh hồn người ta vào...

Bất kỳ nam nhân nào, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt này, đều sẽ không tự kìm hãm được miệng đắng lưỡi khô, đều không tự chủ được bị đôi tròng mắt này hấp dẫn, bị mê hoặc thật sâu...

Mị, vô tận mị...

Mị, mị hoặc vô hạn...

Không phải yêu mị, lại là một loại ma, ma lực kỳ lạ...

Không cần nói nam nhân, ngay cả nữ nhân, khi nhìn thấy đôi tròng mắt này, cũng sẽ không kìm lòng nổi mắt phương hướng bản thân...

Ít nhất, thân là tú bà lầu Kính Yên, cũng không dám nhìn vào đôi mắt tràn ngập ma lực này. Nàng cứ cung kính đứng sau lưng nữ tử như vậy, rất cung kính nói qua một lần về tình huống phòng khách của lầu dưới Diệp Tĩnh Vũ phòng một lần...

Nữ tử nghe tú bà kể xong, trên khuôn mặt băng lãnh dị thường kia vậy mà lộ ra một nụ cười nhạt, chỉ là nàng mang mạng che mặt, nhưng không có ai nhìn thấy nụ cười này, nếu không nụ cười này đủ để khuynh thành...

“Đi xuống đi, hảo hảo tiếp chuyện bọn họ, mặc kệ bọn họ đưa ra yêu cầu gì, đều phải thỏa mãn... Thậm chí, có thể tiết lộ một chút tình báo về chúng ta cho bọn họ...” Sau một lát, nữ tử nhẹ giọng nhắc nhở một câu...

“Đã rõ, tiểu thư...” Tú bà giật mình, nhưng vẫn cung kính thi lễ, quay người rời khỏi phòng...

“A Vũ, xin thứ lỗi cho ta không thể lập tức ở bên cạnh nàng. Sư tôn đã cứu ta một mạng, ta nhất định phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện. Tin ta, một khi hoàn thành tâm nguyện của sư tôn, ta nhất định sẽ đến bên cạnh ngươi...” Sau khi đợi tú bà đi ra khỏi phòng, nữ tử toàn thân áo đen lẩm bẩm niệm một câu, trong ánh mắt lại là một mảnh mê ly...

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết nhất cử nhất động của mình đều ở trong sự giám thị của người khác, càng không biết có người tìm kiếm hồi lâu nhưng không có tin tức gì ở trong tòa lâu này, uống rượu càng ngày càng nhiều, lá gan của hắn cũng càng lúc càng lớn, hai tay đã nắm chặt vị trí đầy đặn nhất, vẻ mê ly trong mắt càng ngày càng đậm...

Về phần màu sắc của phôi thai kia, cũng đã sớm ôm hương thơm đi vào bên trong nội thất, bắt đầu đại chiến, thỉnh thoảng nghe bên trong truyền đến tiếng lạch cạch, làm cho Diệp Tĩnh Vũ càng thêm tình cảm tăng vọt...

Cuối cùng nhịn không được, một tay kéo Thanh Thanh chạy vào trong phòng...

Thanh Thanh lúc này sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mê say, quần sa trên người càng lộn xộn không chịu nổi, bị Diệp Tĩnh Vũ đẩy như vậy lên giường, bộ ngực đầy đặn đồng thời nằm xuống, môi hồng hồng nhẹ nhàng mấp máy, tựa hồ đang nói cái gì đó...

Nhìn khuôn mặt mềm mại mê người cực điểm của Thanh Thanh nhìn đôi môi hồng nhuận phơn phớt của nàng, hỏa diễm trong mắt Diệp Tĩnh Vũ càng tăng lên, liền đưa tay vén tấm lụa xanh trên người nàng, lộ ra thân thể hoàn mỹ sáng long lanh kia...

....

Buổi sáng ngày hôm sau, khi ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống, chiếu lên khuôn mặt nhu thuận của Thanh Thanh, trong lúc mơ mơ màng màng, Thanh Thanh từ trong giấc mơ tỉnh lại, phát hiện toàn thân mình không còn một chút dấu vết,

nhưng bên người lại trống rỗng... Không khỏi nghĩ tới chuyện đêm qua, trên mặt hơi nóng lên., Nhìn qua tấm chăn, phát hiện không có vết máu gì, trên mặt lại cả kinh, sau đó từ trên giường bò dậy, lại phát hiện toàn thân mình ngoại trừ có chút vô lực, cũng không có nửa điểm đau đớn, lại nhìn cổ tay của mình, phát hiện chỗ chu sa đại biểu cho bàn tay vẫn còn tồn tại...sắc mặt lại biến đổi...

Đệ nhị nhị thiên khói lửa nổi lên bốn phía.

Mà bên giường đặt một tấm khế ước, phía trên còn đề một thỏi vàng lớn chừng quả đấm...

Đây không phải là khế ước bán mình của mình sao? Nhìn thấy tất cả những điều này, Thanh Thanh tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong đầu không tự chủ hiện ra vị thiếu niên cực kỳ xinh đẹp, còn có chút ngượng ngùng...

Trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc vui mừng, trong lúc vui mừng, lại còn có một chút thất vọng nhàn nhạt...

Mà trong quán cơm đối diện Lâu Thiên Yên, có hai nam tử đang ngồi, miệng lớn ăn bánh bao...

“Mẹ nó, ta nói tiểu tử ngươi có phải không nhắc lên nổi không? Tiến vào thanh lâu một chuyến, lại còn là đồng tử thân?” Lương Tiểu Hữu vừa ăn bánh bao, vừa mắng to...

Hắn thực sự không rõ, Diệp Tĩnh Vũ tới hôm qua vậy mà không làm gì, ngược lại hôm sau còn bỏ ra một đồng tiền lớn giúp tiểu cô nương tên Thanh Thanh chuộc thân, con mẹ nó quả thực còn dối trá hơn cả làm kỹ nữ?

“Mẹ nó, phương diện này của lão tử rất mạnh, không cần ngươi phải lo lắng...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, tiếp tục mắng...

“Mẹ nó, vậy con mẹ nó sao ngươi không làm?” Lương Tiểu Song cũng không cho rằng Diệp Tĩnh Vũ là loại chính nhân quân tử...

“Nàng ấy vẫn là một hình ảnh trong suốt...” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ có chút nhỏ, ngay chính hắn cũng cảm thấy mình làm như vậy thật sự là dối trá đến cực điểm. Rõ ràng mình đã là một đại sắc lang, con mẹ nó đến thời khắc sống còn còn phải giả làm thánh nhân...

Lúc mới bắt đầu, tư tưởng của hắn vẫn còn giãy dụa, cảm giác nếu như cứ như vậy đem chính mình lần đầu hiến cho một nữ tử thanh lâu như thế không có lợi bao nhiêu, đặc biệt là nghĩ đến đối phương sau khi cùng rất nhiều nam nhân qua lại, trong lòng càng là buồn nôn, nhưng mơ hồ chính mình lại có cảm giác như vậy., Từ sự ngưng ngừng, động tác của Thanh Thanh, hắn đoán được rất có thể Thanh Thanh chỉ là một hình ảnh trong treo, cảm giác bài xích trong lòng mới chậm rãi tản đi. Nhưng khi hắn phát hiện hạt Chu Sa trên tay Thanh Thanh vẫn còn, khi biết rõ nàng thật sự là một hình bóng trong treo, hắn lại đột nhiên mềm lòng...

Liên tưởng đến vẻ sầu khổ thoáng hiện trong mắt Thanh Thanh, dường như hắn đoán được nữ tử này khác với những nữ tử thanh lâu khác, sau lưng nhất định có cái tao ngộ thâm trầm gì đó, nếu mình cứ như vậy phá thân thể của nàng, bản thân còn là người sao? Đặc biệt là nghĩ đến nàng rất có thể là bị ép phải mua vào thanh lâu nữ tử, nếu cứ như vậy bị chính mình làm ô uế, vậy mình sẽ nhẫn tâm thế nào? áy náy sẽ nương theo mình cả đời...

Trong mơ hồ, hắn càng cảm giác được có một đôi mắt to trong suốt tinh khiết đang nhìn mình, đúng vậy, đó là một đôi mắt có thể gội rửa bất kỳ ô nhiễm nào thế gian, tinh khiết không chút tạp chất, chính là đôi mắt này, ở trong đầu hắn hiển hiện, rửa rửa tà hỏa đang dâng trào trong cơ thể hắn...

Càng là nói cho hắn biết nên làm cái gì, cái gì không nên làm...

Cho nên, hắn không những không tiếp tục động tác kế tiếp, ngược lại bỏ ra một số tiền lớn chuộc thân cho Thanh Thanh...

Về phần Thanh Thanh sau này đi đâu, hắn cũng không để ý tới, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, không ai có cách sống của riêng mình, hắn chỉ cần đối xử với lương tâm đối xử với đôi mắt tinh khiết kia là được rồi, về phần những chuyện khác, hắn lại không rảnh để ý tới...

Lương Tiểu nhưng lại ngăn người, gần như chỉ trong chốc lát, gã đã hiểu vì sao Diệp Tĩnh Vũ không thực hiện bước cuối cùng kia, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn

Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí ngay cả dầu từ trong bánh bao trượt ra khoe miệng cũng không phát hiện...

Diệp Tĩnh Vũ không thêm để ý tới ánh mắt như nhìn quái vật của Lương Tiểu Hữu, Lương Tiểu Tiểu rất khó lý giải, cho dù là hần cũng khó có thể lý giải được cách làm của mình...

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ sâu trong nội tâm mình lại là một người tốt? Hay là nói, mình vốn là một người tốt?

Diệp Tĩnh Vũ không nghĩ tới, lương tâm khó hiểu của hần lại phát hiện, khiến địa vị của hần trong lòng hai nữ nhân càng thêm vĩ đại...

Lại càng không ngờ, bởi vì đêm qua nhần nại nhần nại khiến cho tâm thần hần kiên nghị đến một cảnh giới cực cao, Bá Nguyên Quyết một mực không tiến một tấc vậy mà bắt đầu mơ hồ có dấu hiệu đột phá đến tầng thứ tám...

Gian phòng lầu ba lầu của lầu ba Yên Lâu mờ mờ, hơi lộ ra một khe hở về phía cửa sổ trên đường phố. Nữ tử toàn thân mặc hắc sa kia đứng cách một khe hở nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ đang ăn bánh bao đối diện, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng...

“A Vũ...” Cô gái kia nhẹ giọng lắm bầm, nhưng không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh tràn ngập hạnh phúc...

“Lão tử coi như lần nữa quen biết ngươi. Đúng rồi, tối hôm qua ta đã thăm dò được một ít tin tình báo hữu dụng, có muốn nghe không?” Lương Tiểu cứ thế nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ một hồi lâu, mãi tới khi phát hiện bánh bao trên bàn sắp hết, hần mới lựa chọn buông tha...

“Hả? Nói nghe chút không?” Diệp Tĩnh Vũ cũng vội vàng rút những buồn bực trong đầu đi.

Lương Tiểu Đế không nhiều lời, trực tiếp nói ra một ít tin tức tình báo mà mình lấy được từ hương, đơn giản chính là lực lượng quân đội Lăng Yên thành bây giờ...

Ba vạn thân quân của Tam Vạn Viêm Vương, sáu vạn kỵ binh giáp bạc, tám vạn thành phòng quân, chừng mười lăm vạn

người, cộng thêm tường thành cao lớn, không có binh lực gấp ba lần mơ tưởng đem tòa thành trì này công hãm...

Xem ra thành chủ Lăng Yên thành tính toán đúng mấy nhánh đại quân này cộng lại cũng không có bốn mươi lăm vạn người... Tuy nhiên Diệp Tĩnh Vũ đối với việc này cũng không có quá nhiều tò mò, ngược lại ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Yên Lâu đối diện...

Đối với nhân số quân đội đóng quân ở đây, có lẽ Ảnh Tiêu Tiêu cũng có thể thăm dò được, thế nhưng liên quan tới thành chủ Tư Mã Hiên và tướng quân quân quân giáp bạc Vũ Vô Ngân, cùng ba vạn thân quân chủ của người đem Hiên Viên Vũ gây ra mâu thuẫn, Ảnh Tiêu Tiêu tuyệt đối không dò xét ra được, thế nhưng Lương Tiểu lại từ miệng một nữ tử thanh lâu biết được, thế thì tính là gì?

Đừng nói một nữ tử thanh lâu căn bản khó có thể biết được chuyện cơ mật như thế, cho dù biết, nàng cần gì phải nói cho mình biết? Chẳng lẽ bọn họ sớm biết thân phận của mình?

“Xem ra chúng ta đều xem thường tòa Kính Yên Lâu này...” Diệp Tĩnh Vũ thì thảo nói, nghĩ tới loại cảm giác bị người nhìn trộm tối qua, ánh mắt nhìn lên phía trên, lại vừa vặn thấy một cánh cửa sổ đóng lại, trong lòng không khỏi xiết chặt...

Trong lúc mơ hồ, dường như có thứ gì đó trọng yếu nào đó bỏ lỡ...

Lương Tiểu cũng không phải kẻ ngu, tất nhiên biết lời của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hắn lại vờ vờ bỏ vai Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói: “Bất kể nói thế nào, đối phương cũng không hề có ác ý, nếu không người cho rằng Vũ Vô Ngân biết kẻ đầu sỏ gây án sát hại thủ hạ của hắn ngay tại Lăng Yên thành, sẽ án binh bất động sao?”

“Vây cũng đúng, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn nên sớm rời đi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, tán thành lời nói của Lương Tiểu Hữu...

Lập tức, hai người không nói gì thêm nữa, tính tiền rời khỏi quán cơm, đợi cho thân ảnh của bọn họ hoàn toàn biến mất, sau đó cửa sổ đóng cửa sổ lại một lần nữa mở ra, lộ ra một

khuôn mặt tuyệt mỹ che mặt, nhìn về hướng hai người Diệp Tĩnh Vũ biến mất, trong mắt nàng lộ ra vẻ mong chờ...

Là chờ mong ngày gặp nhau lần tiếp theo? Hay là chờ mong điều gì?

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ ra khỏi thành, Lạc Mộc Viêm suất lĩnh mười vạn đại quân đã tới Lăng Yên thành, hạ trại cách Lăng Yên thành năm dặm. Trong thời gian ngắn, toàn bộ Lăng Yên thành nổi lên khói lửa...

Đương nhiên, học viên Tiểu Diệp tới Lăng Yên thành một chuyến, tuyệt đối không chỉ vì chơi đùa mà trở thành quân tử. Ít nhất, khi bọn họ tụ họp với Ảnh Tiêu Tiêu ở ngoài thành, Lương Tiểu đã thấy được hình ảnh Tiêu Tiêu đeo trên mặt một bộ dáng đã hoàn thành nhiệm vụ...

Chương 270, hèn hạ.

“Này, rốt cuộc ngươi bảo hắn làm gì?” Thấy bộ dạng đã tính trước của Ảnh Tiêu Tiêu, Lương Tiểu rất tò mò hỏi...

“Hắc hắc, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết...” Diệp Tĩnh Vũ cười thần bí, lại chạy vào trong rừng, đã sớm nghịch bác cảm ứng được Diệp Tĩnh Vũ đã đến, chờ hắn chạy về phía quân doanh...

Ảnh Tiêu Tiêu cũng lập tức thi triển truy hồn đoạt phách, chạy với tốc độ cao nhất về phía quân doanh, nhưng tốc độ của hắn tuy nhanh nhưng vẫn không bằng tốc độ nghịch chuyển, rất nhanh đã bị kéo ra một khoảng cách dài...

“Mẹ nó...” Lương Tiểu Hữu hung hăng giơ ngón giữa về phía Diệp Tĩnh Vũ, thân hình biến mất, chui vào trong đất...

Trong quân doanh cách đó năm mươi dặm, Lạc Nhược Phong đang lo lắng ngồi trong soái trướng của trung quân, Diệp Tĩnh Vũ đã đi ra ngoài cả một ngày một đêm, nhưng bây giờ không có chút tin tức nào, sao hắn không lo lắng được...

Gia Cát bắt đầu ngồi bên cạnh, trước mặt bày biện một cái bàn, trên bàn bày một tấm bản đồ, chính là bản đồ địa hình gần Lăng Yên thành, lông mày hắn nhíu chặt lại, dường như đang suy tư điều gì đó?

Đám người Lâm Kiến, Thanh Thuận lại không ở trong trướng, bọn họ còn phải huấn luyện binh sĩ, tùy thời chỉ huy quân đội nghênh đón bất kỳ tình huống đột ngột phát sinh nào...

Về phần Nam Cung Thương, cũng không phải trong trướng...

“Báo...” Ngay lúc này, bên ngoài vang lên thanh âm truyền lệnh binh gấp gấp...

“Truyền...” Lạc Nhược Phong thần sắc chấn động, trực tiếp tuyên bố...

“Báo cáo thiếu chủ, Diệp tướng quân trở về, đang ở ngoài trường cầu kiến...” Tên truyền lệnh binh kia trực tiếp quỳ xuống lạy Lạc Nhược Phong, cung kính nói...

“Mau chóng mời tới...” Vừa nghe nói Diệp Tĩnh Vũ trở về, Lạc Nhược Phong đã hạ quyết tâm, trên mặt càng lộ vẻ vui mừng...

“Vâng...” Tên truyền lệnh binh kia rất nhanh lui ra ngoài, ngay sau đó Diệp Tĩnh Vũ mặc trang phục màu đen cứ như vậy đi đến, đi theo phía sau hắn là Lương Tiểu Hữu, hoàn toàn không để phòng vệ sâm nghiêm chung quanh vào trong mắt...

“Diệp huynh, cuối cùng ngươi cũng về rồi, ngươi không sao chứ?” Vừa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong đã không tự chủ được đứng dậy từ chỗ ngồi, đi thẳng tới chỗ Diệp Tĩnh Vũ, nắm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, quan tâm hỏi...

Diệp Tĩnh Vũ ngăn người, ngẩng đầu nhìn Lạc Nhược Phong, phát hiện vẻ quan tâm trên mặt hắn hoàn toàn là sự thật, trong lòng cảm động...

“Thiếu chủ không cần lo lắng, ta không sao, ngược lại mang về tin tức trọng yếu...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, kể lại toàn bộ tình huống hiện tại của Lăng Yên thành một lần, đặc biệt là đoạn giữa thành chủ Tư Mã Hiên và tướng quân giáp bạc Vũ Vô Ngân Giai...

“Hửm?” Chư Cát ức bắt đầu nghe xong, ánh mắt lại sáng lên...

“Gia Cát tiên sinh có cao kiến gì không?” Thấy thần sắc của Gia Cát bắt đầu như vậy, Lạc Nhược Phong hơi nhướn mày, Diệp Tĩnh Vũ cũng vênh tai lên nghe, muốn nghe Gia Cát Hằng nói cái gì đó...

“Vũ Vô Ngân Chủ xông ra khỏi thành công kích, đó là vì dưới trướng hắn đều là kỵ binh, thích hợp cho dã chiến, không có tác dụng lớn trong thủ thành. Nếu chỉ là vì thủ thành, vậy Tư Mã Hiên nhất định sẽ không cần thiết hy vọng Ngân Giáp Quân đoàn của Vũ Vô Ngân Hà ở lại trong thành như vậy. Tám vạn Thành phòng thủ, thêm ba vạn thân binh của Viêm

Vương, đủ để bảo vệ Lăng Yên Thành. Bọn hấn giữ lại sáu vạn Ngân Giáp quân tất nhiên sẽ có công dụng khác...” Chư Cát Hằng chậm rãi nói.

Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong đều nhìn Gia Cát từ đầu đến cuối, chờ đợi hấn nói tiếp...

Gia Cát bắt đầu liếc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tiếp tục mở miệng nói: “Nếu ta đoán không sai, Tư Mã Hiên đang chờ một cơ hội, chờ đợi một cơ hội để phản kích tiêu diệt chúng ta, khi đó mới là lúc Ngân Giáp quân phát huy tác dụng...”

“Hiện giờ toàn bộ Vân Châu khởi nghĩa tứ khởi, bọn họ có thể chờ đợi cơ hội gì? Càng kéo dài, sẽ càng bất lợi với bọn họ sao?” Lạc Nhược Phong nghi hoặc hỏi...

“Mặt ngoài thì đúng là như vậy, nhưng lực lượng quân sự của Thiên Nguyên đế quốc căn bản không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng được, nói là Viêm Châu, quân số các nhánh đã vượt qua sáu mươi vạn, mà các lộ khởi nghĩa quân lại bị đại quân hai đường của đại thiếu chủ và Nhị thiếu chủ thu nạp, điều này có thể tránh khỏi cục diện quân đội đế quốc bốn ba bốn phương., Ta thậm chí còn hoài nghi, bọn họ cố ý làm vậy không chỉ muốn dẫn chúng ta đi, hơn nữa còn muốn dẫn khởi nghĩa quân các nơi tới nơi này, sau đó một lưới bắt hết...” Gia Cát nói tới đây, lông mày cũng hơi nhíu lại, hiển nhiên thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải một thành chủ có thể nghĩ ra được...

Nghe được lời phân tích của Gia Cát ức, Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Nhược Phong đồng thời liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều khiếp sợ. Mọi người đều biết, Lăng Yên thành là kho lương lớn nhất của Viêm Châu, đối với những khởi nghĩa quân mà nói, còn có gì quan trọng hơn lương thực chứ?

Vì sao bọn họ khởi nghĩa, còn không phải là vì ăn không đủ no sao. Trước kia, tuy rằng cũng biết Lăng Yên thành là kho lúa lớn nhất Viêm Châu, thế nhưng lại không có nhiều đại quân tiến công Lăng Yên thành, khởi nghĩa quân khắp nơi tự nhiên cũng không dám tùy tiện tiến vào. Thế nhưng hôm nay có ba đội đại quân dẫn đầu, những khởi nghĩa quân này tự nhiên sẽ

nghe gió mà chạy, toàn bộ hội tụ về phía dưới Lăng Yên thành...

Bây giờ, đối với Viêm Châu mà nói, khởi nghĩa quân đáng sợ nhất là gì? Không phải lòng dân, cũng không phải là sức chiến đấu của bọn họ, mà là bọn họ phân tán quá mức, cơ hồ phân tán khắp các nơi ở Viêm Châu, lớn thì hơn một vạn người, nhỏ thì mấy trăm người, Viêm Châu lớn như vậy, quân đội của đế quốc muốn trấn áp không chỉ phải chia quân mà còn phải bốn ba bốn phía, có thể nói là lao lực...

Thế nhưng là khi toàn bộ khởi nghĩa quân, hoặc là nói phần lớn khởi nghĩa quân đều hội tụ đến dưới Lăng Yên thành, những vấn đề này không phải liền giải quyết dễ dàng hay sao?

Không những bất đắc dĩ, còn có thể miễn đi lao động khổ cực xung quanh, thủ đoạn bậc này thật cao minh, nhưng vừa nghĩ tới Gia Cát úc chỉ dựa vào một chút tin tức như vậy đã đoán được tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Nhược Phong đều kính nể không thôi...

Đương nhiên, nếu Viêm Vương Hiên Viên Viêm bố trí xong mưu kế này mà biết Gia Cát hàng tỉ dễ dàng đoán ra tâm tư của mình như vậy, cũng sẽ không kìm lòng nổi gợn ngón tay cái lên...

“Đã như vậy, Gia Cát tiên sinh có diệu kế không?” Lạc Nhược Phong sắc mặt hơi đổi, nếu tiếp tục phát triển như bố trí của đối phương, thế chẳng phải đám người mình, kể cả khởi nghĩa quân cũng bị diệt sạch hay sao?

“Ha ha, ta nghĩ Diệp huynh đã có chủ ý rồi chứ?” Gia Cát từ đầu đến cuối cười nhạt, nhưng lại ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Lạc Nhược Phong cũng quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt đầy nghi hoặc...

“Khà khà...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, sau đó thuật lại mục đích mình tới Lăng Yên thành, ánh mắt Gia Cát bắt đầu sáng ngời. Lạc Nhược Phong nhướng mày, đang cầm một bình rượu uống điên cuồng, nhưng Lương Tiểu uống lại hung hăng hơn một chỉ trung, miệng thì thào một câu: “Hèn hạ...”

Chương bảy mươi mốt, vô sỉ vô sỉ.

“Nhưng như vậy chẳng phải đại ca bọn họ sẽ tổn thất nặng nề à?” Trầm tư một lát, Lạc Nhược Phong lại có chút lo lắng...

“Thiếu chủ, cho dù chúng ta đem tin tức như vậy nói cho hai vị thiếu chủ, người cho rằng bọn họ sẽ nghe theo sao? Bọn họ sẽ áp dụng tiến công, cho dù bọn họ không tấn công, những khởi nghĩa quân mà bọn họ tụ tập kia cũng sẽ bắt chập tất cả mà tiến công Lăng Yên thành, nói cho cùng, đám khởi nghĩa quân kia cũng chỉ là một đám thổ phỉ bị bức phải bắt đắc dĩ mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, nhưng Chư Cát ngồi bên cạnh lại mở miệng giải thích...

“Ài...” Lạc Nhược Phong nghe xong, nghĩ lại cũng thấy đúng, thở dài náo nề một tiếng...

“Thiếu chủ, người cũng không cần quá lo lắng, bất kể là Đại thiếu chủ hay Nhị thiếu chủ, bọn họ đều không phải kẻ ngốc, tuyệt đối sẽ không để cho quân đội chính thống của mình công thành, quân lực của Thục Vân quốc cũng sẽ không tổn thất quá nhiều...” Dường như nhìn ra Lạc Nhược Phong lo lắng, Chư Cát Hăng lại một lần nữa giải thích...

“Ta hiểu rồi, Gia Cát tiên sinh, mọi chuyện cứ làm theo lời Diệp huynh đi...” Lạc Nhược Phong gật đầu không nói thêm gì nữa, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, không thể có đủ mọi chuyện...

Những ngày tiếp theo, Lạc Nhược Phong suất lĩnh tám vạn đại quân với tốc độ cực kỳ chậm chạp đi thẳng về hướng Lăng Yên thành. Khoảng cách năm mươi dặm, tối đa cũng chỉ một ngày là có thể tới, nhưng bọn hắn lại kéo dài năm ngày năm đêm...

Mà trong mấy ngày nay, hết thảy đều giống như dự liệu của Diệp Tĩnh Vũ, bất kể Lạc Mộc Viêm hay sau khi đến Lạc Hải Thiên đều phân biệt tấn công Lăng Yên thành, thậm chí một

ngày trước, hai đại quân liên hợp lại phát động một trận tấn công mãnh liệt., Thế nhưng đám thủ binh của Lăng Yên Thành tinh thần phấn chấn, thực lực kinh người, không chỉ không cho hai quân đoàn có bất cứ cơ hội nào, ngược lại còn chém giết hơn ba vạn người của đối phương, mà tổn hao bản thân còn chưa đến ba ngàn...

Chiến tích như vậy, không chỉ làm Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm kinh sợ, mà ngay cả thành chủ Lăng Yên thành Tư Mã Hiên cũng bị kinh sợ. Đối với thực lực quân đội của mình, hắn biết rõ ràng, làm sao mấy ngày nay lại đứng mãnh như vậy? Lúc nào cũng ở trên chiến trường, quả thực không thể bảo vệ được...

Lẽ nào quân địch thực sự nhỏ yếu như vậy? Hay là tinh thần binh sĩ dưới trướng đại chủ, trong lúc ngoại địch xâm lấn phát huy trình độ siêu phàm?

Không chỉ có từng tên quân phòng thủ thành hưng phấn không thôi, ngay cả sáu vạn kỵ binh giáp bạc cũng từng trận xao động bất an, từng người chiến ý lăm lăm, hận không thể chạy ra ngoài thành, cùng quân địch chém giết một phen...

Nếu không phải Vũ Vô Ngân cường chế cảm xúc hưng phấn của tướng lĩnh, có lẽ Ngân Giáp quân đã sớm giết ra ngoài thành rồi...

Chiến ý dâng cao như vậy lại khiến Tư Mã Hiên cảm thấy bất an, thế nhưng bất an ở nơi nào, hắn lại hoàn toàn không biết...

Ngay lúc Tư Mã Hiên đang suy nghĩ xem có nên phái ra Ngân Giáp quân ra khỏi thành hay không thì đại quân thứ ba của Thục Vân Quốc từ phía Đông Nam đến, cùng với hai nhánh đại quân khác tụ hợp, triệt để vây chặt lấy toàn bộ Lăng Yên Thành...

Lạc Nhược Phong vừa tới đã nhận được lời mời của hai ca ca, thương thảo kế phá thành...

Đại thiếu chủ Lạc Hải Thiên dẫn theo Diệp Tĩnh Vũ đi tới soái trường...

“Tam đệ, cuối cùng ngươi cũng tới rồi, ngươi có biết mấy ngày nay chúng ta bị tổn thất nặng nề thế nào không... Thế

nhưng lại không có cách nào tóm Lãng Yên thành này...” Vừa mới đi vào soái trường, Lạc Hải Thiên mặt mày âm trầm đứng dậy, nhiệt tình ôm lấy Lạc Nhược Phong, nhưng lại ghé vào lỗ tai hắn khẽ khỏ...

Lạc Mộc Viêm ở bên cạnh cũng rất phối hợp làm ra một bộ thần sắc đau lòng khổ sở...

“Đại ca yên tâm, lần này ba huynh đệ chúng ta cùng hội tụ dưới Lãng Yên thành, phá thành chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi...” Lạc Nhược Phong cười ảm áp, chậm rãi mở miệng nói...

“A? Nói như vậy Tam đệ có diệu kế gì?” Lạc Hải Thiên cũng nặn ra một nụ cười...

“Ha ha...”

Ngay sau đó, mọi người đều ngồi vây quanh soái trường, thương thảo chuyện tiến công Lãng Yên Thành. Ý của Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm là để Lạc Nhược Phong chủ công, bản thân phối hợp, Lạc Nhược Phong lại coi mình là đệ đệ, không thể đoạt công làm uyển chuyển tuyệt tình...

Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm lại muốn Lạc Nhược Phong phát động tấn công, Lạc Nhược Phong lại lấy đại quân của mình vừa tới, cần nghỉ ngơi và hồi phục làm lý do...

Cuối cùng, ba người thương thảo một chút, hai ngày sau cùng nhau sử dụng binh, ba cửa Lãng Yên thành đồng thời phát động tấn công, cũng ước định ai công phá cửa thành đầu tiên, người đó có quyền thống trị Lãng Yên thành...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, trong tích tắc chuyển nọ, hắn chưa từng nói một câu, ánh mắt hắn một mực lao lực nhìn chăm chăm vào Tần Vân Khiếu đứng bên cạnh Lạc Hải Thiên, tràn ngập sát ý...

Sắc mặt Tần Vân Khiếu có chút trắng bệch, nghĩ đến lúc trước một mũi tên của hồ ly tuy rằng không bắn chết hắn, nhưng cũng làm hắn bị thương nặng, cũng không biết Tần Viêm dùng thủ đoạn gì, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà vẫn không tổn hao gì...

Đối với ánh mắt tràn ngập sát ý của Diệp Tĩnh Vũ, Tần Vân Khiếu cũng dùng ánh mắt lạnh như băng đối lập nhau, bất quá mặc kệ là Lạc Hải Thiên hay là Lạc Mộc Viêm cũng được, thậm chí là Lạc Nhược Phong cũng vậy, dường như cũng không chú ý tới sự khác biệt của hai người, vẫn nhiệt tình như lửa cùng nhau thảo luận kế sách đối địch, vẻ mặt của bọn họ hòa ái, thần thái thân thiết, thật giống như ba huynh đệ thân thiết nhất...

Hai ngày sau, Thu Phong Tiêu, ánh mặt trời vàng kim chiếu xuống rất là thỏa mãn, thế nhưng cả Lăng Yên thành lại tản ra một bầu không khí xơ xác tiêu điều...

Mặc kệ là bách tính trong thành, hay là binh sĩ thủ thành, đều cảm giác trong lòng đặc biệt nặng nề, phảng phất như đặt ở trong lòng cái gì đó...

Ngoài thành, ba nhánh đại quân quan sát Lăng Yên thành từ rất xa, các nhánh khởi nghĩa quân cũng không ngừng tụ tập về phía này, tất cả đều được Viêm Vương an bài. Thế nhưng khi thành chủ Tư Mã Hiên đi lên tường thành, lại phát hiện không ổn...

Những binh lính mà hắn thấy đều uể oải không chịu nổi, thần sắc tiêu tụy, nào còn dũng mãnh mấy ngày trước, trong lòng không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ mấy ngày trước bọn họ quá mệt mỏi sao? Nhưng mình không phải từng nhóm nghỉ ngơi sao? Làm sao còn mệt nữa?

Cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, Tư Mã Hiên đưa mắt nhìn về phía ánh mặt trời màu đỏ đang chậm chậm bay lên phía đông, muốn mượn ánh mặt trời màu vàng hồng tẩy đi nỗi bất an trong lòng mình...

Lúc này, nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm phụ trách tấn công Tây Môn, suất lĩnh đại quân cách Lăng Yên thành bốn dặm chờ đợi. Y không lập tức phát động tiến công, mà chờ đợi các đại quân khác phát động tấn công trước...

Dù sao, mấy ngày trước, bọn họ ở Lăng Yên Thành quân đội bị thiệt thòi lớn, biết rõ thành phòng quân dũng mãnh, ai là người đầu tiên phát động tiến công, nhất định sẽ bị binh sĩ

Lăng Yên Thành công kích mãnh liệt nhất, đây chính là chuyện được không bù mất. Chuyện như vậy, vẫn là chờ ca ca cùng đệ đệ của mình đi làm đi...

Chương bảy mươi hai tuyệt vọng.

Lạc Hải Thiên cũng có tâm tư như vậy, nhưng nhìn Lăng Yên thành như vậy lại không có chút ý định tấn công nào. Hắn cũng đang đợi đợi đợi hai đại quân khác phát động tấn công...

Từ điểm này cũng có thể thấy được, ba đại quân của Thục Vân quốc không đồng lòng hợp lực...

Còn Lạc Nhược Phong phụ trách tấn công cửa Đông, chỉ chờ một lát đã hiểu tâm tư của hai ca ca mình, khóe miệng mỉm cười khổ, quay sang nói với Diệp Tĩnh Vũ: “Diệp huynh, làm phiền rồi...”

“Thiếu chủ cứ yên tâm, thành này hôm nay chắc chắn sẽ bị phá...” Diệp Tĩnh Vũ hôm nay mặc một bộ áo giáp màu đen, khuôn mặt xinh đẹp nhưng mang theo nụ cười tự tin, sau khi thi lễ với Lạc Nhược Phong một cái, quay người chạy về phía tiền quân...

Hai đại tướng của Lý Hàng cũng theo đó ra khỏi hàng, bọn họ phối hợp với Diệp Tĩnh Vũ tấn công thành...

Thương thế Nam Cung mặc áo giáp màu trắng vẫn đứng trước mặt Lạc Nhược Phong, chờ lệnh...

Đi tới tiền quân, Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía cửa nam, thấy nơi đó vẫn không có động tĩnh, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh: “Một đám ngu ngốc, người cho rằng bọn chúng còn là quân đội mấy ngày trước sao? Sử dụng hương thơm phối hợp bảy ngày tán nhật., Thể lực của bọn họ đã sớm tiêu hao hết, hôm nay làm sao còn sức chiến đấu, chỉ còn chờ xem chúng ta phá thành như thế nào...” Sau khi nói xong, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nhảy lên phía sau lưng nghịch nghị, phát một tay lên, Lý Hàng Khuyết và ngay lập tức chuẩn bị hạ lệnh...

Trong nháy mắt, hai vạn bộ binh từ hai bên Diệp Tĩnh Vũ đẩy xe công thành chạy về phía tường thành Lăng Yên thành, tiếng

la giết vang vọng toàn bộ chiến trường...

Nghe được phía đông truyền đến chiến trường, Lạc Mộc Viêm và Lạc Hải Thiên đồng thời lộ ra một tia cười lạnh, trong lòng đồng thời nghĩ đến, lão tam ngươi là người đến trễ nhất, tổn thất ít nhất, hôm nay sẽ khiến ngươi tổn thất nhiều hơn một chút...

Mà thủ vệ trên tường thành phía đông khi nhìn thấy quân địch tiến công, cũng bắt đầu bày ra vị trí sở hữu, thế nhưng bọn hắn lại cảm giác toàn thân một mảnh rã rời, không có khí lực để sử dụng...

Ngày thường chỉ cần hai người là nỗ lực có thể kéo căng, bây giờ phải kéo theo mười người cùng một chỗ, vất vả lắm mới kéo nỗ về được, lại phát hiện quân địch đã vọt tới dưới thành...

Chứng kiến quân địch đã đến dưới tường thành, đám cung thủ chuẩn bị sẵn chỉ huy có thể bắn ra một lần. Thế nhưng ngày thường, mũi tên bắn ra mấy trăm bước, hôm nay lại như một món đồ chơi của trẻ con, chỉ bắn ra không đến mười mét...

Một mũi tên lông vũ không chút sức lực như vậy đừng nói bắn thủng tấm chắn chắc chắn của Thục Vân Quân, ngay cả áo giáp trên người bọn họ cũng không thể bắn thủng, chỉ có thỉnh thoảng vận khí tương đối tốt, sượt qua da của binh sĩ quân địch...

Cảnh tượng như vậy, lập tức làm cho chủ tướng thủ thành kinh hãi thất sắc, mặc dù buổi sáng hắn đã nhìn thấy các binh sĩ có chút mệt mỏi, nhưng cũng chỉ cho rằng mấy ngày chinh chiến liên tiếp làm cho bọn họ có vẻ mệt mỏi mà thôi, không nghĩ tới lại mệt mỏi như vậy, không nói đến dũng mãnh không có mấy ngày trước, ngay cả lực lượng trước kia cũng không có phát huy ra...

Chủ tướng Nguyên Tiêu không ngừng gào thét, không ngừng gào thét, ý đồ điều động sĩ khí các binh sĩ, nhưng đại đa số binh sĩ đều mệt mỏi không chịu nổi, đi đường có chút lay động, nào còn khí lực thủ thành?

Chỉ có một số rất ít binh sĩ cảnh giới võ sĩ, quan quân dựa vào chân khí trong cơ thể ngăn cản quân địch xâm lấn...

Nguyên Tiêu rất là kinh ngạc nhìn tất cả những thứ này, hẳn thực sự không hiểu, làm sao binh sĩ dưới trướng mình lại trở nên yếu đuối như vậy?

Nhưng hẳn làm sao biết được, từ bảy ngày trước, Diệp Tĩnh Vũ đã ra lệnh cho Ảnh Tiêu Tiêu đem Công Tôn Hương thoải mái nghiên cứu cất vào trong nguồn nước của Lăng Yên thành bảy ngày. Đây không phải là độc dược nhưng lại là một loại thuốc kích thích, sau bảy ngày phục dụng, mọi người đều ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn. Bảy ngày sau, cả người đều vô lực, tối thiểu phải nghỉ ngơi ba ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn...

Loại bảy ngày này tàn mát vô sắc vô vị, hơn nữa cũng không phải là độc dược, sau này cũng không có tác dụng phụ gì, căn bản là tra không ra, hơn nữa là cho vào nguồn nước, chớ nói những binh lính này, coi như là bách tính bình thường ở Lăng Yên thành, hôm nay cũng sẽ cảm giác tứ chi vô lực, muốn ngủ...

Bất quá so với mấy ngày trước liều mạng thủ thành binh lính mà nói, tinh thần bọn họ tốt hơn một chút, dù sao, trong bảy ngày này, mặc dù bọn họ cũng rất hưng phấn, nhưng cũng không có vận động thể lực quá mức kịch liệt...

Lúc này, quân đội Thục Vân quốc đã đứng dưới sự yểm hộ của cung thủ phe mình, từng người mặt mũi tràn đầy hưng phấn leo lên trên. Mà tướng sĩ thủ quân định nâng tảng đá lên nện vào những quân địch đang leo lên thang mây kia., Thế nhưng hòn đá mấy chục cân hôm nay cầm lên lại như mấy trăm cân, lại cần mấy người khiêng lên. Khi bọn hắn còn chưa đủ sức vác lên tường thành, quân địch đã bò lên, gươm đao kiếm trong tay lên chém về phía những binh sĩ này...

Ngay cả Giao Bằng cầm Lãnh Yểm Đao trong tay, không để ý nguy hiểm mà tự mình dẫn đại quân công lên tường thành, nhìn ba bốn tên binh sĩ quân địch đang đánh tới mình, không chút nghĩ ngợi, Lãnh Yểm Đao trong tay run lên, lưỡi đao sắc bén xẹt qua, thậm chí mấy tên binh sĩ kia còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì đã bị một đao này chém chết...

Tình huống như thế làm cho Liên Huyền nghi hoặc lớn đến mức khó hiểu, chẳng lẽ đây chính là thực lực của binh sĩ Thiên Nguyên Đế Quốc? Cũng không chịu nổi một kích a? Bất quá lập tức, hấn lại liên tưởng đến một đường công tới, cơ hồ không nhận bất kỳ trở ngại nào, cũng đã công lên tường thành, nếu như binh lính Thiên Nguyên Đế Quốc thật sự vô năng như thế, vậy vì sao Đại thiếu chủ cùng Tam thiếu chủ tấn công năm ngày, nhưng một chút tiến triển cũng không có đây?

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là vì Diệp tướng quân?

Nghĩ tới đây, Côn Bằng đối với Diệp Tĩnh Vũ càng kính nể, tốc độ ra tay càng lúc càng nhanh...

Bên kia, Nguyên Tiêu nhìn binh sĩ quân địch càng ngày càng nhiều, hầu như không cần tốn nhiều sức công tới tường thành, sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa cửa Đông thành sẽ phải thất thủ...

Một bên ra lệnh cho thân binh của mình tiến đến cầu viện, một bên rút bội kiếm của mình ra, muốn suất lĩnh vệ binh thân cận gia nhập đội ngũ thủ thành. Những thứ này đều đạt tới tinh nhuệ của võ sĩ thậm chí là võ sư, chân nguyên lực trong cơ thể hùng hậu, bị bảy ngày tán đi cũng không nguy hại gì nhiều, tinh thần cả đám coi như không tệ, nhưng lúc này mặt đất lại vang lên một trận tiếng nổ cực lớn, giống như từng trận thiên lôi nổ vang trên thế gian...

Nguyên Tiêu giương mắt nhìn lên, liền thấy trên đường chân trời có một dòng nước lũ màu đen, đó là một đám kỵ binh, một đám người ít nhất cũng trên tám ngàn kỵ binh, chẳng lẽ đối phương muốn dùng kỵ binh công thành sao? Hoặc là nói, đối phương cho rằng cửa Đông đã bị kiện phá?

Chỉ trong chớp mắt, Nguyên Tiêu đã thấy được không ổn. Dẫn dắt đám kỵ binh này là mấy trăm đầu cự thú thân hình cao lớn, so với xe công thành còn muốn khổng lồ hơn. Hơn nữa cự thú có tốc độ nhanh như vậy, đặc biệt là một đầu cự thú phía trước, thân hình cao lớn, vậy mà to bằng cửa thành. Thân thể to lớn như vậy, tốc độ mau lẹ như vậy, một khi xông tới, cửa thành làm sao ngăn cản được...

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Nguyên Tiêu vốn đã trắng bệch lại càng thêm trắng bệch...

Chương bảy mươi ba chiếm đầu tường.

Cho tới bây giờ, Nguyên Tiêu chưa từng có trận chiến nào uất ức như vậy. Thành chủ đại nhân ước chừng cho mình hai vạn người, đại quân của hai vạn người, không cần mỗi người bọn họ dũng mãnh giống như mấy ngày trước, chỉ cần phát huy tiêu chuẩn ngày thường, là có thể ngăn cản tối thiểu sáu vạn người cùng tiến công. Nhưng bây giờ, đối phương chỉ xuất động hai vạn người, đúng là chỉ có hai vạn người, vèn vèn hai vạn người này đã leo lên tường thành...

Điều này làm cho hắn cảm thấy bất lực, binh lính của mình, vậy mà mỗi tên đều có sức lực trời gà không chặt? Giống như dê đọi làm thịt vậy, lại giống như mười thiếu nữ bị mười mấy đại hán luân phiên bạo ngược, không có chút sức phản kháng nào...

Chẳng lẽ là trúng độc sao? Nhưng mà những binh lính này cũng không có dấu hiệu trúng độc a, cho tới nay đồ ăn của bộ đội đều đã trải qua sự lựa chọn nghiêm ngặt và kiểm nghiệm, nếu như đối phương muốn phóng độc căn bản là không có khả năng, Nguyên Tiêu khó hiểu, vô cùng khó hiểu...

Hôm nay, khi nhìn thấy tất cả quái thú cực lớn kia đang hướng về phía cửa thành mà đến, hắn gần như tuyệt vọng...

“Nhanh nhanh, đi mời Vũ tướng quân, nổ thành, nổ bắn cho ta...” Nguyên Tiêu vừa gào thét, vừa tự mình chạy về phía nổ. Đối mặt với con quái thú khí thế hùng hãn kia, hắn biết, một khi không thể đánh chết đối phương, chờ hắn nhảy xuống dưới thành, cửa thành sẽ bị phá. Mặc dù cứ tiếp tục như vậy, tường thành phía đông sớm muộn cũng sẽ bị đối phương chiếm đoạt, thế nhưng có thể kéo dài một chút thời gian, tóm lại có thể kéo dài thời gian...

Hai gã thân binh của hắn lập tức chạy ra ngoài, mà bản thân hắn cũng đi tới trước nổ thành. Thành nổ này rộng chừng hai mét, so với nổ tiền bình thường lớn gấp năm lần, ít nhất phải

cần hai người mới có thể kéo căng dây nỏ. Bất quá Nguyên Tiêu thân là cao thủ Tiên Thiên, dưới tình huống vận chân khí, tự nhiên có thể dễ dàng kéo dây nỏ...

Nhìn thấy tướng quân của mình tự mình tiến lên thao tác nỏ thành, tinh thần đám binh sĩ xung quanh cũng đại chấn, cố gắng đứng dậy, đánh về phía những binh sĩ Thục Vân Quốc nhào lên tường thành. Bọn họ là quân nhân của đế quốc cường đại nhất đại, bọn họ có vinh quang của mình, bọn họ tuyệt đối không cho phép những người thuộc nước phụ thuộc này ức hiếp mình...

Không thể không nói, khi người liều mạng vẫn rất có tiềm lực. Ít nhất những binh sĩ này dưới sự dẫn dắt của Nguyên Tiêu còn hung mãnh hơn lúc nãy vài lần. Dù toàn thân mềm yếu vô lực nhưng vẫn tạo thành phiên toái rất lớn cho quân đội Thục Vân Quốc...

Ít nhất, giảm tốc độ quân địch leo lên tường thành, lúc này, Nguyên Tiêu cũng tự mình thao túng thành nỏ nhắm ngay con Lân Giác Tê to lớn nhất phía trước, đang muốn ấn nút, lại phát hiện phía trước con cự thú kia còn có một tên kỵ sĩ, một kỵ sĩ cưỡi một con ngựa...

Con ngựa con kia tốc độ cực nhanh, so với ngựa bình thường ít nhất nhanh hơn ba bốn lần, hơn nữa đôi mắt cự thú cao lớn như thế, vậy mà không có chút dấu hiệu bối rối nào, đó rốt cuộc là dị thú gì?

Trong lòng Nguyên Tiêu xuất hiện một tia do dự, hẳn không biết nên bắn tên kỵ sĩ kia hay là bắn con Lân Giác Tê to lớn kia. Hắn luôn cảm thấy, tên kỵ sĩ giáp đen kia uy hiếp còn lớn hơn Lân Giác Tê...

“Vèo...” Một lát sau, Nguyên Tiêu vẫn cầm then chốt trong tay, mũi tên dài chừng một mét, to bằng nắm tay trực tiếp biến thành một đạo lưu tinh, bắn về phía cự thú...

Diệp Tĩnh Vũ đang bay ngược tiến về phía trước, bỗng nhiên cảm giác được một đường sáng đen hiện lên trước mắt, trong lòng không khỏi cả kinh, quay đầu nhìn lại, liền thấy một mũi

tên cực lớn bắn về phía con Lân Giác Tê lớn nhất cười Toan Nghê...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, mũi tên kia đâm mạnh vào đầu Lân Giác Tê Vương, toàn bộ nổ tung ra. Tên nổ to lớn như thế vậy vậy mà căn bản không bắn vào thân thể Lân Giác Tê, chỉ là đánh nát một mảnh lân giáp trên đầu Lân Giác Tê...

Mơ hồ có vết máu màu lam từ phía trên chảy ra, đương nhiên, cũng chỉ thế mà thôi, lực đạo to lớn như thế, cũng chỉ khiến Lân Giác Tê bị thương một chút mà thôi...

Thế nhưng Lân Giác Tê lại rất đau, nó thân là Vương của Lân Giác Tê, đã đạt đến tiêu chuẩn hoang thú cấp năm, lân giáp toàn thân càng thêm chắc chắn đáng sợ, bây giờ lại bị thương, điều này sao không giận? Đặc biệt là tên nổ này bắn lên người các huynh đệ khác của mình đủ để xuyên thủng thân thể bọn họ...

Phẫn nộ, nổi giận, triệt để nổi giận, Lân Giác Tê Vương bỗng nhiên phát ra tiếng rống to, thanh âm kia giống như lang mà không phải sói, giống như hổ mà không phải hổ, giống như trận trận sấm rền trên bầu trời, rất vang dội...

Theo tiếng Lân Giác Tê Vương gầm rú, ba trăm chín mươi chín con Lân Giác Tê sau lưng hắn đồng thời rống to, tiếng rống to xông thẳng tới chân trời, nếu như không phải là người nhìn thấy một màn này, còn tưởng rằng là Lôi công giáng lâm đây...

Móng sau to lớn dùng sức đập một cái, thân thể khổng lồ gia tốc chạy về phía trước, lực đạo khủng bố trực tiếp giẫm vào trong đất, càng chấn động khiến mặt đất run rẩy một hồi, rất nhiều nơi xuất hiện vết nứt...

Bụi đất tung bay, tiếng vang rung trời, quả thực không thể ngăn cản thế tới gần Lăng Yên thành...

Nguyên Tiêu tròn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, uy lực của nó thành có bao nhiêu, hắn trấn thủ cửa thành nhiều năm như vậy cũng không phải không biết, đây chính là lực lượng đủ để xuyên thủng tám thép, vậy mà không thể bắn vào thân thể cự thú kia, điều này sao có thể?

Còn đang kinh ngạc, Nguyên Tiêu đã thấy con kỵ binh đen kia nhanh chóng tới gần cửa thành, khoảng cách của hắn vậy mà lại kéo giãn với những cự thú sau lưng, khoảng cách chừng trăm trượng...

Nguyên Tiêu chấn động trong lòng, hắn thật không ngờ tên kỵ binh màu đen kia lại dừng cảm bọc này, trong lòng thầm nghĩ Thục Vân quốc khi nào thì gặp phải nguy hiểm như vậy...

Lấy cung tên tới, muốn nhắm vào tên kỵ binh màu đen kia, nhưng tốc độ thật sự quá nhanh, căn bản khó có thể nhắm thẳng, bất đắc dĩ, Nguyên Tiêu chỉ có thể ra lệnh cho vệ binh thân của mình đồng loạt bắn tới...

Lúc này, muốn trông cậy vào những cung tiễn binh kia, căn bản không có khả năng...

Trong chớp mắt, tối thiểu hơn trăm mũi tên mang theo tiếng gió vù vù bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thèm để ý tới, chỉ vền vẹn nắm lấy thân thể nghịch nghị, tốc độ cao nhất chạy như điên về phía trước...

Ít nhất hơn mười mũi tên đã rơi trên người hắn và bị phản nghịch, nhưng vẫn phát ra âm thanh leng keng leng keng như cũ. Chưa nói đến áo giáp trên người hắn chắc chắn hơn áo giáp của các binh sĩ khác, mà nói thân thể hắn cũng đạt tới ngũ cấp, cũng không phải là những tên bắn cung này có thể bắn được, trừ phi là tên bắn như hồ ly...

Đương nhiên, sức mạnh cơ thể của hắn vẫn không thể so sánh với lân giáp Lân Giác Tê phía sau, dù sao, chỗ mạnh nhất của lân giáp tê chính là lân giáp trên người bọn họ cùng với sức mạnh khổng lồ kia...

Bất quá, cường hãn là nhục thể của hắn vẫn có thể bỏ qua vũ tiễn đang bay nhanh đến đây...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không tổn hao lông tóc vẫn tiếp tục đột kích trong mưa tên, Nguyên Tiêu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cho dù trên người hắn mặc áo giáp, không sợ những vũ tiễn này, nhưng chiến mã của hắn sao lại không sợ hãi? Trên người chiến mã cũng không có áo giáp nào a? Hắn tận mắt nhìn thấy vài mũi tên bắn vào người bị bắn ngược lại...

Chương bảy mươi bốn, cửa thành đã rơi vào tay giặc.

Hắn làm sao hiểu được, bây giờ đã sắp đột phá cảnh giới hoang thú lục cấp, mặc dù cường độ thân thể khó có thể so sánh với lân giáp chắc chắn của Lân Giác Tê, nhưng tuyệt đối so với chiến sĩ cấp năm còn cường đại hơn, cho dù là cường độ thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng không bằng nghịch bác, những vũ tiễn phổ thông này làm sao bị nó bị thương được...

Cũng ngay lúc Nguyên Tiêu đang khiếp sợ, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới phía dưới tường thành. Lúc này, đám vệ binh thân thương của Nguyên Tiêu lại một lần nữa kéo dây, định vọt về phía Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại thấy một màn làm cho người ta kinh hãi không thôi...

Chỉ thấy Diệp Tĩnh Vũ nhắc cương ngựa lên, màu đen ngược dòng bốn vó lao nhanh, một người giơ lên, vậy mà trực tiếp đập trên tường thành, cứ như bước từng bước một chạy tới, giống như tường thành là đất bằng...

Cảnh tượng quỷ dị như thế lập tức chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây, từng người muốn nhìn thấy quỷ quỷ bình yên bước lên tường thành...

Đây... đây rốt cuộc là quái vật gì? Vậy mà lại hoàn toàn vi phạm lẽ thường?

Những người này đều đã quen với các loại người, nhưng không ai có thể nhìn thấy một con ngựa chạy chồm trên tường thành, chẳng lẽ nói con ngựa này cũng luyện được khinh công tuyệt thế hay sao?

Ngay lúc Nguyên Tiêu và những vệ binh thân cận kia khiếp sợ, bỗng nhiên kêu dài một tiếng, đá mạnh phía trước mạnh mẽ bước ra, một gợn sóng màu vàng lập tức phóng ra, hung hăng đánh lên người những vệ binh thân cận kia, lập tức hơn mười

tên Hồng Phi bay ra ngoài, xương ngực bọn chúng cũng triệt để nát bấy, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra...

Long Văn Chiến Ba, mà những người này chỉ có cảnh giới võ sư mới có thể ngăn cản? Cho dù là Nguyên Tiêu, cũng bị gọn sóng cường đại này chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, trong miệng tràn ra một tia huyết dịch...

Ngay lúc này, một đạo đao mang chói mắt thoáng hiện, hung hăng bổ về phía Nguyên Tiêu. Trong lòng Nguyên Tiêu kinh hãi, thân thể cấp tốc lui về phía sau, bội kiếm trong tay liên tục run rẩy., Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ngăn cản đao mang mãnh liệt kia, mà những vệ binh thân còn lại lập tức đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ tốt cho Nguyên Tiêu, dù biết rõ một người một sư cực kỳ khủng bố, cũng căn bản không chút sợ hãi...

Ít nhất hơn mười tên vệ binh thân cận đồng thời rút ra vũ khí của mình bổ tới Diệp Tĩnh Vũ. Hơn mười thanh đao đồng thời bổ về phía Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác, vô số đao khí kia tụ tập cùng một chỗ, lại có được uy lực một đao của tông sư...

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn chỉ cười lạnh một tiếng, một tay kéo một cái, một đại ấn màu đen thoát khỏi tay, mà trong mắt của hắn lại hiện lên một tia sáng bạc, chiến văn cuồng bá trong nháy mắt bắn ra, hung hăng đánh lên thân thể những thân binh này, Thiên Tôn đao trong tay lại một lần nữa chém ra, trong mơ hồ có một đạo điện mang hiện lên trên thân đao, đao khí kinh khủng quét sạch thân binh xung quanh...

Nguyên Tiêu tuy thân là quan quân thủ vệ của Đông Môn, nhưng địa vị cũng không quá cao, những thân binh này của hắn cao nhất cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên, đối mặt với chiến văn cuồng bá cường đại của Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể ngăn cản, mấy người đi đầu bị đánh cho máu thịt tung tóe, toàn thân nát bấy...

Mấy người phía sau mặc dù lan đến tương đối ít, nhưng là cũng bị chấn động đến mức hai mắt kim quang thẳng tắp, đầu choáng váng, lại nghênh đón đao mang sắc bén kia, nào có thể ngăn cản, nhất thời liền thấy hơn mười cái đầu người bay

lên... Hơn mười dòng suối máu từ chỗ cổ không đầu phun ra...

Cảnh tượng đó mới gọi là hoành tráng, mà lúc này cái đầu lại chui ra từ mặt đất tường thành, há to miệng, há to miệng phun ra những ngụm máu tươi kia, không phải là Lương Tiểu thì là ai?

Mà ánh mắt mọi người lại rơi toàn bộ lên người Diệp Tĩnh Vũ, đều bị thủ đoạn khủng bố của hắn chấn trụ, cho dù không bị chấn trụ, cũng dồn toàn bộ lực chú ý lên người Nguyên Tiêu...

Làm gì có ai chú ý đến một cái đầu đột nhiên thò ra này...

Đúng lúc này, Nguyên Tiêu nhìn thấy ấn chấn thiên to lớn kia, trong mắt tràn đầy sợ hãi, giọng nói tuyệt vọng từ trong miệng hắn truyền ra: “Hồn Sư...”

Vừa mới nói xong, Chấn Thiên Ấn đã hóa thành ngọn núi nhỏ rơi thẳng xuống, vừa đụng phải đầu Nguyên Tiêu, toàn bộ đầu Nguyên Tiêu vỡ văng tung tóe, rơi thẳng xuống dưới, đập Nguyên Tiêu và hai tên thân binh bên cạnh y thành thịt nát...

Thậm chí đem một chiếc nổ lớn bên cạnh nện thành bụi phấn, va chạm cực lớn làm cho toàn bộ đầu tường rung chuyển một hồi. Lúc Diệp Tĩnh Vũ thu hồi Chấn Thiên ấn, mặt đất lại xuất hiện một cái lỗ vuông vức, những viên gạch gạch đá gì đó đều bị đập nát bầy, trộn lẫn cùng những khối thịt kia, thật không dọa người...

“Lãng phí a, lãng phí a... Đây chính là Tiên Thiên võ sư a, tinh huyết của hắn thật là phong phú a, vậy mà ngươi lại đập nát như vậy...” Lúc này, thân thể Lương Tiểu Hữu đã chui ra toàn bộ, nhìn chỗ kia đã không phân biệt được là thịt hay lỗ khảm, thất thanh mắng to...

Vừa mắng, còn không quên thuận tay vặn gãy cổ một tên thân vệ đang công kích mình...

Mà khóe miệng của hắn lại mang theo vết máu Ân Ân, thật dọa người...

Một người một ngựa, một người một thi, dùng phương thức trực tiếp nhất, dùng thủ đoạn bạo lực nhất, hung hăng trấn áp

tất cả mọi người ở đầu tường, đừng nói là những binh sĩ thân thể gầy yếu bình thường, cho dù còn lại mười mấy tên thân binh, cùng với những quan quân cấp thấp, đều bị chấn động đến không biết phải làm sao, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ...

Mà tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt. Lúc này dưới tường thành truyền đến tiếng nổ vang kịch liệt, Lâm Giác Tế Vương nổi giận hung hăng xông về phía cửa thành cao gần bằng mình, ngay cả Xích Di Thương và Lâm Giác Tế cũng bị bức đến mức nhảy tới bên cạnh, hấn không muốn đứng vào cửa thành...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Lâm Giác Tế Vương hung hăng đứng vào cửa thành lớn. Cái sừng bén nhọn lần đầu tiên phát huy ra uy lực của nó, vậy mà trực tiếp xuyên thủng cửa thành có dày một thước, bên ngoài còn bọc da sắt.

Lực đạo to lớn trực tiếp đập nát cửa thành, toàn bộ thành lâu đều run rẩy một hồi...

Những binh lính núp sau cửa thành kia thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị móng chân to lớn của Lâm Giác Tế Vương đập thành thịt nát...

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, thân thể to lớn của Lâm Giác Tế Vương tiếp tục phóng về phía trước, mỗi một bước chạy ra, toàn bộ mặt đất đều phát ra tiếng vang ầm ầm, cổng tò vò to lớn kia vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng dung nạp thân thể của nó, phàm là quân phòng thủ thành dưới cổng thành, toàn bộ đều trở thành oan hồn dưới móng của nó...

Mỗi một bước bước ra, sàn nhà đá xanh chắc chắn kia lập tức bị giẫm nát bầy, cho dù ngẫu nhiên có binh sĩ tránh thoát được lâm giác tế vương, cũng bị tảng đá xanh bắn tung tóe kia đập vỡ đầu, chết oan chết uổng...

Lúc Lâm Giác Tế Vương xông phá cửa thành, cũng chính là lúc Diệp Tĩnh Vũ đánh chết Nguyên Tiêu, từ đầu tường thoát ra, cho tới nay, cửa Đông vững chắc không thể phá, vậy mà kiên trì không đến nửa canh giờ, đã triệt để luân hãm...

Vũ Vũ Vô Ngân...

Cửa thành bị phá, theo cái chết của Nguyên Tiêu, binh sĩ thủ thành trên tường thành không chịu nổi giết chóc của Thục Vân Quân nữa, đại đa số lựa chọn đầu hàng, cho dù ngẫu nhiên còn có mấy người liều chết chống cự, cũng bị quân đội Thục Vân Quốc đuổi tới đánh giết.

Trung quân đại doanh của Lạc Nhượng Phong, khi nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ vền vẹn chưa tới một canh giờ đã công hãm cửa Đông, trong mắt đám người Lạc Nhượng Phong, Gia Cát Thủy đều lộ ra thần sắc vui mừng...

“Diệp tướng quân quả thật là Thần Nhân...” Cho dù là hạng đầu Gia Cát, thấy cảnh này cũng là lời khen từ tận đáy lòng, hấn thật sự không ngờ, hóa ra chiến tranh còn có thể đánh như vậy...

“Ha ha, Diệp huynh vốn là thần nhân hạ phàm, hấn chính là chiến thần của thế hệ mới. Nam Cung tướng quân, bây giờ ngươi suất lĩnh hai vạn kỵ binh, khởi xướng tổng công, phối hợp với Diệp tướng quân nhất cử chiếm lĩnh Lăng Yên thành...” Lạc Nhượng Phong cũng nở nụ cười đầy hưng phấn, không ai ngờ tòa thành trì khó có thể công phá lại bị Diệp Tĩnh Vũ công phá dễ dàng như vậy, gần như không uổng công sức gì...

“Vâng...” Nam Cung nhận lệnh, quay người rời đi, một lát sau, hai vạn kỵ binh từ doanh trại xuất phát, chạy thẳng về phía Lăng Yên Thành...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã lên đường chạy ra ngoài, dẫn đầu Lân Giác Tê cường hấn chạy thẳng về phủ thành chủ. Lân Giác Tê cực lớn phát ra tiếng nổ vang ầm ầm, đập trên đường phố liên tục bị nghiền nát, cát bay đá chạy, đá bay tứ tung, bụi mù mịt, thật không dọa người...

Cũng may Lãng Yên thành này chính là kho lúa lớn nhất Viêm Châu, mỗi ngày không biết có bao nhiêu cỗ xe ngựa lớn đi qua trong thành. Đường phố này tu sửa cực rộng, có thể chứa được mười sáu con chiến mã đồng thời thông qua, lúc này mới tránh cho dân phòng hai bên bị Lân Giác Tê đụng hỏng...

Đương nhiên, cũng may Diệp Tĩnh Vũ lập tức hạ lệnh dừng thẳng tiến, chiến sĩ Xích Di tộc cực kỳ tốt không chế Lân Giác Tê, nếu không những Lân Giác Tê phát cuồng này không chừng sẽ san Lãng Yên thành bình địa...

Đối mặt với Lân Giác Tê có phòng ốc cao như vậy, dân chúng Lãng Yên thành đã sớm hạ lá gan xuống, từng người trốn trong nhà mình, nào dám đi ra, hơn nữa đại đa số bọn họ cũng đang trong giai đoạn mệt mỏi, có thể rời giường hay không cũng là một vấn đề, cho dù biết bên ngoài đã xảy ra chiến đấu kinh thiên động địa, căn bản không làm được gì...

Cũng may Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không để ý đến binh lính quân kỵ của mình, nhưng Trần Cổ lại coi trọng quân kỵ. Những binh lính này tiến vào Lãng Yên thành cũng không làm ra chuyện gì quá khác thường...

Tư Mã Hiên nghe được tin tức thành bị phá, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, hẳn thật sự không nghĩ tới, Lãng Yên thành vững chắc không thể phá lại chỉ kéo dài không đến một canh giờ đã bị công phá, đúng là không thể tin nổi?

Đây là một bố cục của Vương gia, các nhánh đại quân đang không ngừng tiến về phía Lãng Yên thành, nếu Lãng Yên thành bị công phá như vậy, chẳng phải đã phá hủy toàn bộ bố cục của Vương gia rồi sao?

Nghĩ tới đây, Tư Mã Hiên biết, nếu không thể đoạt lại Lãng Yên thành, đối mặt với mình chỉ có một con đường chết...

Hắn đã không còn đường lui, chỉ còn lại toàn lực chiến một trận...

Một bên cho người thông báo Hiên Viên Vũ và Vũ Vô Ngân, một bên suất lĩnh ba ngàn vệ binh thân cận của mình tiến thẳng về phía Đông Thành...

Cũng ngay lúc đó, Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm phát hiện trên tường thành rối loạn, thấy rất nhiều người đang không ngừng chạy về phía đông, trong lòng đồng thời xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ nói lão Tam đã phá thành? Điều này sao có thể?

Bất quá mặc kệ có khả năng hay không, Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm đều không phải người thường, biết rõ đạo lý không thể bỏ qua, cho dù đối phương là âm mưu, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua., Mỗi người đều phái ra một đội ngũ một vạn người, thăm dò công thành. Khi đội ngũ một vạn người này trong tình huống tổn thất cực ít khi leo lên thành lâu, bọn họ mới hoàn toàn tin tưởng, lão tam thật sự đã chiếm lĩnh Đông Môn, bọn họ sốt ruột trực tiếp phát động tổng tiến công...

Tuy nhân số bọn họ nhiều, nhưng không có quái thú như Lâm Giác Tê, muốn công phá cửa thành dễ vậy sao...

Bên kia, Hiên Viên Vũ và Vũ Vô Ngân đang chờ đợi trong thành cũng nhận được tin tức cứu viện đầu tiên, nhưng bọn họ còn chưa chạy tới đã nghe tin tức cửa thành bị phá, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ...

Lăng Yên thành không phải là một tòa thành nhỏ bình thường, tường thành cao gần mười trượng, tương đương với bảy tám tòa lâu các cao như vậy. Cho dù là những cao thủ kia, muốn trèo lên tường thành cũng rất khó, không có thang mây trợ giúp thì binh lính bình thường căn bản khó có thể leo lên được., Làm sao có thể dễ dàng bị phá như vậy, cửa thành dùng thiết mộc kiên cố ngàn năm chế thành, bên ngoài còn bao một tầng sắt da, cho dù là hỏa pháo cũng chưa chắc có thể mở được cửa thành. Có thể đoán được mức độ kiên cố của nó đến mức nào, làm sao có thể bị công phá trong thời gian ngắn như vậy được?

“Vũ tướng quân, Lăng Yên thành có liên quan tới kế hoạch của vương gia, tuyệt đối không thể để sai sót, cho dù thế nào cũng phải đoạt lại...” Sau một lát khiếp sợ, trong mắt Hiên Viên Vũ lộ ra thần sắc kiên định...

“Ta biết rồi...” Trong mắt Vũ Vô Ngân cũng lóe lên chiến ý cực mạnh. Gã rất tò mò, rốt cuộc là ai, có thể công phá cửa

thành Đông Thành trong thời gian ngắn như vậy? Càng quan trọng hơn một chút, có lẽ gã sẽ đụng phải người giết chết Bạch Tiểu Mạc kia, chỉ có thể giúp gã báo thù, bản thân mới có thể thông báo cho Đông Hải Bạch gia...

Khác với quân phòng thủ thành, Liệt Diễm quân của ba vạn Viêm Vương này và Vũ Vô Ngân Ngân Ngân Giáp quân mặc dù cũng ăn nguồn nước như Vũ Vô Ngân Ngân Ngân, nhưng trong bảy ngày này cũng không trải qua chém giết, chỉ có điều tinh thần có chút phấn khích. Tới hôm nay, tinh thần của bọn họ đã mệt mỏi nhiều nhất, thể lực cũng không tiêu hao bao nhiêu, sức chiến đấu tối thiểu còn bảo tồn bảy tầng trở lên, vẫn là một cỗ chiến lực khổng lồ...

Hai người không nói thêm gì nữa, Vũ Vô Ngân chia ra bốn vạn người, phân biệt đi về phía cửa thành phía tây và cửa thành Nam. Cửa Đông đã bị phá, hai tòa thành khác nhất định phải bảo vệ, hấn đích thân suất lĩnh hai vạn binh sĩ chạy về phía cửa Đông...

Cửa thành bị phá, yêu cầu viện binh đã không kịp, nhưng Hiên Viên Vũ vẫn phái ra thân binh, chạy về cửa thành phía bắc cầu viện. Còn gã tự mình suất lĩnh hơn hai vạn binh sĩ còn lại chạy tới cửa thành Đông Thành, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Lăng Yên thành, nhất định phải đợi đại quân đến...

Lúc này, cả Lăng Yên thành trở nên hỗn loạn. Cũng may, trước đó, Tư Mã Hiên đã tuyên bố cấm thành, thương nhân dân bình thường chỉ có thể ở trong nhà mình, không được tùy ý ra ngoài... Lúc này mới tránh được hỗn loạn càng lớn. Chẳng qua cứ như vậy, vẫn có một số cường đạo thừa lúc cháy nhà hôi của, nhưng cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định nhất định cho bách tính...

Ngay khi hai quân sắp giao phong trong thành, cửa thành Đông Thành, hai bóng người lại không ngừng chạy tới chạy lui bên cạnh những binh sĩ đã chết kia...

“Sư phụ, ta nói này, chúng ta là cương thi, cương thi lấy nhiều tiền như vậy để làm gì?” Sắc mặt Mục Phi trắng bệch, khoe miệng có vết máu loang lổ, hiển nhiên vừa rồi cũng đã hút đầy

máu tươi, lúc này trong ngực chất đầy bạc vụn, một khuôn mặt
cương thi khó coi đến cỡ nào...

Ngọc bội Thanh Long đệ lục chương thứ bảy mươi sáu, ngọc bội Thanh Long.

“Mẹ nó, cương thi cũng muốn ăn, cương thi cũng muốn tìm nữ nhân, lẽ nào những thứ này đều không cần tiền sao?” Lương Tiểu lại vừa giáo dục đồ đệ của mình, vừa vơ vét trên người những xác chết kia, nhỏ thì một khối tiền đồng, lớn đến một khối ngân đỉnh, đều không buông tha, quả thực có tác phong làm chủ ba thước đất...

Phải biết rằng, năm đó lúc còn ở Địa Cầu, hắn dựa vào việc vơ vét thi thể để phát tài, những vũ khí nóng kia còn không phải đến như vậy sao?

“Ách, cho dù ngài cần tiền, cũng không cần như vậy chứ? Trên người những binh lính này cũng không có nhiều tiền a?” Mục Phi bây giờ vẫn chỉ là xác sắt, không có lá bùa phụ thân của Lương Tiểu, ngay cả ánh mặt trời cũng sợ, nhưng không biết vì sao sư tôn của mình còn có thể tìm nữ nhân, bất quá hắn lại khó hiểu được, mấy ngày trước khi sư tôn của mình ở thanh lâu, ra tay chính là kim hạt, làm sao bây giờ còn để mất những tiền nhỏ này...

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi biết cái gì, cái này gọi là Tích Thiêu Thành Đa...” Lương Tiểu Nhân lại trợn trắng mắt, lại là một tay vơ vét bạc vụn trong ngực Mục Phi, bỏ vào nhẫn Càn Khôn, sau đó mở miệng quát: “Nhanh lên, tiếp tục...”

“A...” Mục Phi bất đắc dĩ xoay người, đang chuẩn bị tiếp tục thu thập, chợt phát hiện trên cổ một thi thể có đeo một khối ngọc bội, không khỏi kinh hỉ nói: “Sư tôn, ngài xem, ngọc bội đâu?”

Lương Tiểu Hữu nghe thấy thanh âm như vậy, thân ảnh lập tức chạy vội tới, sau đó liền thấy trên cổ tên binh sĩ kia thật sự đeo một miếng ngọc bội hình tròn màu xanh, phía trên có khắc một con rồng... Một con Thanh Long trông rất sống động...

Không biết vì sao, trong lòng Lương Tiểu Khả run lên...

Trực tiếp tiến lên, một tay liền đem miếng ngọc bội kia xuống, đặt ở trong tay đánh giá tỉ mỉ một phen...

“Sư phụ, cái này tựa hồ là chiến sĩ của chúng ta sao? Ngay cả tài vụ của người nhà mình mà cũng muốn thu thập, hình như không tốt?” Nhìn thấy Lương Tiểu nhưng không nói hai lời liền lấy cái ngọc bội kia đi, Mục Phi có chút thấp giọng nói...

Lương Tiểu Phi trừng mắt nhìn Mục Phi, lại nhìn thi thể chỉ còn một ít thịt trên cổ trên mặt đất, mở miệng nói: “Huynh đệ, ta chỉ là bảo quản cho người, nếu người đứng lên, ta lập tức cho người...”

“...” Mục Phi ở bên cạnh trợn trắng mắt, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, một người ngay cả cổ cũng gãy, làm sao đứng dậy nổi? Làm cương thi có thể vô sỉ, nhưng cũng không cần vô sỉ như vậy chứ... Đối với sự tôn của mình, hẳn thật sự không biết nên nói cái gì...

Lương Tiểu không để ý tới ánh mắt Mục Phi, sau khi vơ vét Ngọc bội Thanh Long vào trong Càn Khôn giới chỉ, thân thể gã liền phóng vào trong thành, tường thành cao hơn mười trượng kia cứ như vậy mà nhảy xuống...

“Này, sư phụ, người không lục soát sao?” Mục Phi thấy Lương Tiểu không tiếp tục thu thập nữa, rất kỳ quái hỏi...

Một tiếng này của hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt của những binh lính kia, từng người một nhìn thẳng vào hắn và Lương Tiểu, ở Đấu Hồn đại lục, Tiền Vật cướp đoạt người chết nhất là bị người ta khinh bỉ nhất...

“Mẹ nó, người rút cuộc còn có nhân tính hay không, ngay cả đồ vật của người chết cũng không buông tha, lão tử tối lại thu thập người, hiện tại sư thúc người còn chờ lão tử đi trợ giúp đây...” Lương Tiểu nhưng lại mắng to một tiếng, thân ảnh đã biến mất vô tung vô ảnh...

Trong chớp mắt, tối thiểu mấy trăm đôi mắt nhìn thẳng Mục Phi đứng ở đầu tường, trong mắt từng người tràn đầy khinh bỉ...

Cho dù Mục Phi là cương thi, da mặt đã không còn gì đáng nói, lúc này vẫn lúng túng dị thường, muốn giải thích cái gì, lại không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt...

Lăng Yên thành rất lớn, ít nhất cũng lớn tương đương với Vân kinh thành, cứ như một đội quân hai mươi vạn đang chém giết trong thành, cũng không khiến cả tòa thành chìm vào trong hỗn loạn...

Trần Ảnh Tiêu Tiêu suất lĩnh tám ngàn thiết kỵ theo sát sau lưng chiến đội Lâm Giác Tê, một đường nghênh địch, những thành phòng thủ đến ngăn cản căn bản khó có thể ngăn cản Lâm Giác Tê xông tới, bọn người Trần Minh cần phải giết sạch cá lọt lưới...

Sau khi Nam Cung Thương suất lĩnh hai vạn người vào thành, lại từ một con đường khác giết về phía phủ thành chủ. Hai vạn kỵ binh, dùng tốc độ nhanh nhất dung nhập vào trong các con đường, bắt đầu giao phong với Ngân Giáp quân sau đó...

Diệp Tĩnh Vũ dẫn theo chiến đội Lâm Giác Tê, Cao Ca mạnh mẽ xông vào, mắt thấy sắp đánh tới Phủ Thành chủ, mới gặp được một đội kỵ binh màu bạc...

Người dẫn đầu là một nam tử đeo mặt nạ, đôi mắt lạnh như băng lúc nhìn thấy Lâm Giác Tê lại tràn đầy khiếp sợ. Tuy rằng trong báo cáo của thuộc hạ đã biết đối phương công phá cửa thành là một đám quái thú cực lớn, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Lâm Giác Tê cao như hai tầng lầu, Ngọc Diện, Tu La Vũ Vô Ngân vẫn bị chấn động thật sâu...

Đây căn bản không phải sinh vật sức người có thể đối kháng, không chỉ có trong lòng hắn có ý nghĩ như vậy, một đám kỵ binh phía sau hắn có ai không có ý nghĩ như vậy?

Chiến mã bọn họ ngồi xuống càng kinh hoảng kêu to, không thể khống chế được mà lui về phía sau. Giờ phút này, Vũ Vô Ngân cuối cùng cũng hiểu được bốn vạn kỵ binh của mình đã xảy ra chuyện gì? Đối mặt với Lâm Giác Tê khủng bố như thế, bất kỳ kỵ binh nào cũng không đỡ nổi một kích, trừ phi có thể tìm được người chống lại loại hoang thú này...

“Xuống ngựa... Vào nhà dân, yểm hộ...” Lần đầu tiên, Vũ Vô Ngân cảm nhận được sức tấn công của kỵ binh là trắng bạch, đây cũng là lần đầu tiên, còn chưa khai chiến, hắn đã ra lệnh cho binh lính của mình xuống ngựa tác chiến...

Trước tiên, kỵ binh hơn ba ngàn người lần lượt xuống ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên phòng ốc hai bên, lấy ra cung tên, chuẩn bị phát động công kích...

Nhưng đúng lúc này, bọn họ mới ngạc nhiên phát hiện, trên lưng Lâm Giác Tê khổng lồ kia, ngoại trừ một gã chiến sĩ cao lớn, còn có một gã cung thủ, những cung thủ này cơ hồ không cần ngắm chuẩn, giơ tay chính là một mũi tên, mỗi một mũi tên đều có thể chuẩn xác cướp lấy tính mạng một người...

Thuật bắn cung như thế quả thật có một không hai trong thiên hạ, Thục Vân quốc từ khi nào lại có được cung thủ lợi hại bậc này?

Đối mặt với chiến đội Lâm Giác Tê càng ngày càng gần, Vũ Vô Ngân biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì kỵ binh của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương phá thành từng mảnh nhỏ...

“Chiến đội thứ nhất theo ta nghênh địch, thứ hai, ba, bốn chiến đội phối hợp đi vòng qua hai bên, từ từ tấn công, những chiến đội khác lui lại...” Vừa mới ra lệnh, Vũ Vô Ngân liền nâng cương ngựa lên, cố gắng khống chế chiến mã đang ngời chạy về phía trước...

Một ngàn người bên cạnh hắn cũng không nhú mảy chút nào, lập tức nhào về phía trước mà chết...

Ba ngàn người còn lại vây quanh hai bên, lấy cung tên ra, bắt đầu bắn cung một vòng, tiễn thuật của chúng ta không bằng các ngươi, vậy thì dùng số lượng bù vào...

Trong chớp mắt, trong Lăng Yên thành, tiếng la giết vang vọng đất trời, mưa tên đầy trời bắn thẳng về phía chiến đội Lâm Giác Tê đang chạy như điên...

Lâm Giác Tê không sợ những mũi tên này, nhưng mà chiến sĩ Xích Di tộc và thủ hạ Hồ Tỳ tộc trên lưng bọn họ thì sợ a. Bởi vì bọn họ trực tiếp giao đấu với Diệp Tĩnh Vũ, trên người mặc

áo giáp đều là loại đơn sơ nhất, làm sao có thể bảo vệ toàn thân, đôi mắt mưa tên dày đặc như vậy, nhất thời có hơn trăm người hoặc bị thương hoặc chết...

Nhìn thấy tất cả những thứ này, hai mắt Diệp Tĩnh một mảnh huyết hồng, những thứ này đều là tinh nhuệ, đều là tinh nhuệ đến từ Nam Hoang Man Lâm để chiến đấu cho hắn, chết ít một người, mình sao có thể để bọn họ bị tổn thất quá nhiều...

Chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đôi mắt hắn đã khóa chặt lấy mình, người đeo mặt nạ kia...

Ngọc Diện Tu La...

Chương 27, kinh điểm một thương.

Vũ Vô Ngân đã sớm chú ý tới một người một ngựa đi đầu kia, mặc dù không biết vì sao con tuấn mã kia có thể xông lên trước nhất mà không bị ảnh hưởng, nhưng hẳn lại cảm thấy thiếu niên xinh đẹp này nhất định chính là nòng cốt của đội quân này, nếu muốn đánh tan quân đội này thì nhất định phải giết chết thiếu niên này...

Hắn còn có một loại cảm giác, chính là thiếu niên này giết chết Bạch Tiểu Mặc. Cho nên, dù biết rõ đối phương dám một thân một mình xung phong liều chết phía trước, nhất định có thực lực rất mạnh, hắn cũng nghĩa không chùn bước xông tới...

Lúc này, hai bên đã hoàn toàn kéo ra chiến đấu, Lâm Giác Tê dùng ưu thế tuyệt đối cuồng xông về phía trước, bắt quả Diệp Tĩnh Vũ bởi vì tốc độ nghịch chuyển mà vượt lên trước, kéo ra khoảng cách chừng mấy trăm trượng, mà Vũ Vô Ngân và kỵ binh của mình cũng kéo ra khoảng cách mấy trăm bước, hai người, hai người cứ như vậy mà va chạm đỉnh cao...

Mất thấy hai người sắp va chạm vào nhau, Vũ Vô Ngân đã rút trường thương của mình ra, Diệp Tĩnh Vũ cũng đã rút ra Thiên Tôn của mình, tựa hồ một hồi đại chiến kinh thiên động địa sắp sửa được trình diễn...

Một bàn tay bỗng thò ra khỏi mặt đất kéo chặt lấy đuôi chiến mã của Vũ Vô Ngân. Sức mạnh của chiến mã là lớn nhất, người bình thường căn bản không thể kéo được. Thế nhưng bàn tay tái nhợt này lại như kim sắt nắm chặt lấy chân sau, không nhúc nhích mảy may...

Chiến mã vốn đang chạy vội đột nhiên bị người ta nắm lấy chân sau, bởi vì quán tính, thân thể vẫn đang chạy như điên về phía trước, thế nhưng chân sau lại bị kéo lại, động lực cực lớn có thể trực tiếp kéo đứt chân sau của nó, lộ ra xương trắng, mà thân thể của nó lại chạy dài mấy mét về phía trước, còn Vũ Vô

Ngân trên lưng nó lại lập tức mất đi cân bằng, trong lòng kinh ngạc...

Tuy nhiên dù sao hắn cũng là danh tướng chinh chiến nhiều năm, bản lĩnh một thân đã đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, nếu không cũng không thể chấp chưởng quân đoàn Ngân Giáp. Phải biết rằng, ở Thiên Nguyên đế quốc, số lượng Đại Tông Sư cao hơn Thục Vân quốc rất nhiều...

Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân thể vốn đang bay đi đột nhiên ngừng lại, cả người cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng cảnh tượng bức này vẫn khiến Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi...

Chẳng qua thấy Lương Tiểu Hữu đã động thủ, hắn đâu còn lưu lại, thân thể đột nhiên nhảy lên, hai tay cầm đao, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể hoàn toàn miễn được bộc phát, trong lúc hai tay điên cuồng ngưng tụ ra chiêu thứ hai của Kinh Lôi đao quyết, Ngự Lôi Phá Thiên trực tiếp vẩy ra...

Đây là một đao ngưng tụ tinh lực cả đời của Diệp Tĩnh Vũ, đây là một đao mạnh nhất từ khi hắn tu luyện Kinh Lôi đao quyết tới nay, thanh Thiên Tôn đao màu đen lập tức nổ bắn ra đao đạo quang mang màu tím lam., Thân đao phủ đầy gỉ sét vậy mà không chịu nổi chân khí cuồng bá xuất hiện đao đạo vết rạn, một đao hồ quang cực lớn từ trên thân đao bộc phát ra, hóa thành một lưỡi đao bị tia chớp màu tím bao bọc hung hăng bổ về phía lông vũ vô ngân đang thật vất vả mới ngừng lại được...

Đối mặt với một đao cường thế này, cho dù là Vũ Vô Ngân sắc mặt cũng kinh biến một hồi. Hắn thật sự không nghĩ tới gia hỏa này chỉ có cảnh giới Tiên Thiên lại có thể phát huy được một đao kinh người như thế...

Đao này uy lực không kém gì một tông sư toàn lực chém ra một đao, rốt cuộc đây là đao pháp gì? Sao có thể cường đại như thế?

Bất chấp những chuyện khác, trường thương màu trắng bạc trong tay Vũ Vô Ngân run lên, vẽ ra một đường thương hoa mỹ lệ, tiếp theo vẩy lên trên, sẽ đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ,

đổi mặt một đao nhanh như vậy, hấn vậy mà không tránh không né, trực tiếp thi triển ra đấu pháp lấy mạng đổi mạng...

Coi như Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngờ Vũ Vô Ngân lại lấy công thay thủ, đổi mặt với một đao cuồng bạo này, phương pháp ứng đối này, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất. Nếu đổi thành người khác, để bảo vệ tính mạng của mình, tất nhiên sẽ thu đao, đến lúc đó đổi mặt với Vũ Vô Ngân như mưa to gió lớn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không thu đao, không phải là vì hấn không tiếc tính mạng của mình, mà là bởi vì hấn có bóng dáng...

Chân khí Tiên Thiên còn lại trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, đao mang màu tím xanh kia càng thịnh, quang mang hồ quang điện màu tím lam phía trên càng sáng, cơ hồ lấy xu thế không thể ngăn trở hung hăng bổ về phía Vũ Vô Ngân. Một chiêu này thật sự quá chân khí, lấy Tiên Thiên chân khí hùng hậu của gã tối đa cũng chỉ có thể chém ra một đao mà thôi...

Vũ Vô Ngân đâu có nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ cũng là không tránh không né, phải liều mạng với mình, trong lòng lóe lên một tia kính nể, giờ phút này, hai người đều không có đường lui, ai mà thu đao, ai cũng sẽ bị đối phương chém giết...

“Võ Chi Thuẫn...” Trong miệng khế hô lên một tiếng, trước người Vũ Vô Ngân bỗng nhiên xuất hiện một tấm thuẫn hoàn toàn do Chân Nguyên lực ngưng tụ thành, lúc này đao mang cực lớn của Diệp Tĩnh Vũ vừa vận xuất hiện, chém mạnh lên tấm thuẫn kia...

“Soạt...” Một tiếng giòn vang, giống như thủy tinh bị chấn vỡ, toàn bộ tấm chắn năng lượng nhìn như kiên cố kia nổ tung ra, mà đao đao mang kia lại tiếp tục chém xuống dưới, chỉ bất quá uy lực đã giảm đi rất nhiều...

Mà mũi thương của Vũ Vô Ngân càng đã đi tới ngực Diệp Tĩnh Vũ, thân thể của hấn thừa dịp một kích vừa rồi, hơi lệch qua trái, trên mặt của hấn lộ ra nụ cười tự tin, hấn tin tưởng, lấy thân thủ của Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối khó có thể né tránh một thương tinh xảo này...

Đúng vậy, Diệp Tĩnh Vũ không trốn, hắn cũng không trốn được. Quan trọng nhất là hắn không cần trốn, một thanh thiết kiếm đen như mực xuất hiện trước ngực, nhẹ nhàng điểm một cái lên mũi thương., Chỉ một điểm như thế đã làm mũi thương lệch khỏi tầm mắt, lướt qua vai trái Diệp Tĩnh Vũ, bắt quá trên bộ áo giáp màu đen trên người Diệp Tĩnh Vũ lưu lại một đạo dấu vết thật dài, điểm này cũng nhìn ra Băng Minh đối lực đạo nắm chắc tới mức nào...

Vũ Vô Ngân trong lòng cả kinh, hắn nào ngờ vậy mà lại giết ra một bóng đen ngang trời, dễ dàng phá giải một thương này của mình. Nhưng mà, cứ như vậy, cổ tay Vũ Vô Ngân vẫn dùng sức run lên, thân thương màu trắng bạc lập tức bắn ra, va mạnh lên vai trái của Diệp Tĩnh Vũ, lực đạo cực lớn vậy mà trực tiếp đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài...

Hộ giáp trên cánh tay hắn trong nháy mắt vỡ vụn ra, đủ để nhìn ra một kích này lực lượng to lớn đến cỡ nào...

Tất cả những thứ này chỉ phát sinh trong chớp mắt, thân thể Diệp Tĩnh Vũ tuy bị đánh bay, thế nhưng thân thể phản bác vẫn như cũ đánh tới Vũ Vô Ngân, móng trước đập mạnh về phía trước, một cỗ năng lượng vô hình trong nháy mắt bộc phát ra., Ngay sau khi bước ra bước thứ hai, cuồng bạo nhất thời tăng vọt. Khi hắn bước ra bước thứ ba, Vũ Vô Ngân đã cảm giác được một lực lượng không kém gì Đại Tông Sư hình thành, hung hăng đánh thẳng vào ngực mình, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Rốt cuộc đây là dị thú gì? Sao lại biết loại chiến kỹ cổ võ này, còn muốn sống người hay không đây?

Thân thể rơi trên không trung căn bản khó có thể phản ứng lại, chỉ có thể toàn lực điều tiết chân nguyên lực, ngăn cản cỗ lực lượng kinh khủng này...

Tộc nhân Vũ Vũ Chương số 278

Cũng chính vào lúc này, một bóng người chui ra từ sau lưng Vũ Vô Ngân, chính là Lương Tiểu Tử trốn xuống đất, khoe miệng nhe răng cười, vươn ra một bàn tay tái nhợt chụp tới hậu tâm của Vũ Vô Ngân...

Hơi lạnh thấu xương lập tức đánh khắp toàn thân Vũ Vô Ngân, theo bản năng muốn xoay người lại. Thế nhưng năng lượng cuồng bạo kia đã hung hăng đánh vào trước người mình, chấn động đến mức huyết dịch trong cơ thể cuộn cuộn một hồi, lực đạo to lớn làm thân thể không thể khống chế được bay lên, liền bay về phía sau, hàn ý kia cũng càng ngày càng thịnh...

Vào thời khắc sống còn, Vũ Vô Ngân bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to, một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể hần triệt để bộc phát, áo giáp màu trắng bạc trên người trong nháy mắt nổ tung ra, một đôi cánh trắng như tuyết vậy mà từ sau lưng hần trong nháy mắt mọc ra...

Đúng vậy, đó chính là một đôi cánh, hàng thật giá thật, cánh chim màu trắng, lông tơ màu trắng, dài tới một trượng...

“Bốp...” một tiếng, Vũ Vô Ngân dùng đôi cánh cực lớn kia vỗ mạnh một cái, thân thể của hắn bay thẳng lên trên, vừa vặn tránh được một trào của U Minh.

“Mẹ nó, Điều Nhân?” Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả gần như đồng thời chửi ầm lên, một thiên sứ sống sờ sờ lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ?

Ha ha, không đúng, trên người nha đầu này không có chút khí tức thần thánh nào, cánh của nó cũng là thật sự ở trên cánh, không phải là cánh năng lượng của thiên sứ, đây... đây thật sự là một điều nhân sao?

“Vũ Nhân tộc?” Lúc này trong miệng Băng Minh lại lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ rằng lại nhìn thấy Vũ Nhân tộc nhiều năm chưa từng xuất hiện trên đại lục này?

Thậm chí ngay cả ánh mắt nghịch bác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ thế gian này còn tồn tại loại sinh vật này...

Vũ Nhân tộc, nghe nói thời khắc từ khi đại lục xuất hiện, chính là chủng tộc tồn tại trên đại lục, chỉ có điều nhân số chủng tộc này cực kỳ thưa thớt, hơn nữa bởi vì nguyên nhân hình dạng, vẫn luôn bị những người khác bài xích., Vì vậy đại đa số Vũ Nhân tộc đều sống ở những khu vực núi xa xôi kia, những năm gần đây rất ít khi nghe tin tức vũ nhân xuất hiện, vốn cho là tuyệt tích, nhưng nào ngờ lại gặp phải ở chỗ này, hơn nữa còn là đại tướng quân quân quân quân quân đoàn ngân giáp...

Không chỉ có đám người Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi không thôi, mà ngay cả những binh sĩ mặc ngân giáp kia, nhìn thấy sau lưng tướng quân mình bỗng nhiên mọc ra một đôi cánh, từng người đều khiếp sợ không thôi...

Tuy nhiên trong lúc khiếp sợ, Lâm Giác Tê đã liều chết xông tới, một ngàn binh sĩ mặc ngân giáp cũng không kịp ngẫm nghĩ cái khác, giờ vũ khí trong tay lên nghênh đón dòng nước màu đen...

Tọa kỵ của bọn họ không sánh bằng Lâm Giác Tê kia, vũ khí của bọn họ cũng không phải là thần binh lợi khí, căn bản không có thể lưu lại nửa điểm vết thương trên người Lâm Giác Tê, tuy nhiên bọn họ lại dùng huyết nhục thân thể của mình chặn đường chạy trốn chết của Lâm Giác Tê...

Rất nhiều binh sĩ càng không để ý đến trường thương của chiến sĩ Xích Di Tê trên lưng Lâm Giác Tê, nhảy thẳng lên đầu Lâm Giác Tê. Bọn họ không thể phá vỡ lân giác tê, vậy thì đâm vào nơi yếu nhất của nó...

Có cái là bảo vệ không chết chạy xuống phía dưới Lâm Giác Tê, không màng bốn vó cực lớn kia, trong lúc sinh tử, lực lượng mạnh nhất đã đâm vào bụng Lâm Giác Tê...

Phần bụng Lâm Giác Tê tuy không có lân giáp, nhưng da dày thịt béo, những binh sĩ này may mắn không bị Lâm Giác Tê

giẫm chết, lại may mắn đâm ra một thương, cũng chỉ đâm vào bụng Lâm Giác Tê được vài tấc mà thôi...

Miệng vết thương vài tấc đối với người ta có lẽ là trí mạng, nhưng đối với Lâm Giác Tê da dày thịt béo thì cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi...

Không đợi những binh sĩ này đâm ra thương thứ hai, móng to lớn đã đập bay hấn, không ai có thể ngăn cản được một cước của Lâm Giác Tê, hoặc là xương ngực vỡ nát, hoặc là đầu nổ hoa...

Nhưng dù vậy, binh sĩ giáp bạc vẫn liều mạng phóng về hướng bày Lâm Giác Tê, ngẫu nhiên có một ít vọt tới cuối cùng, nhưng đối mặt với công kích của thiết kỵ màu đen, rất nhiều người cứ chết thảm dưới loạn đao như vậy...

Máu tươi nhuộm đỏ đường phố, chung quanh trên vách tường, nóc nhà đều dính đầy máu tươi, thịt nát, nội tạng, xương cốt, khắp nơi, cả con đường cơ hồ biến thành hành lang luyện ngục...

Một cỗ oán khí cực lớn cùng âm trầm khí thẳng hướng chân trời, nguyên bản bầu trời trong xanh không biết khi nào bị mây đen che lại, tựa hồ không muốn nhìn thấy một màn bi thảm bực này...

Vũ Vô Ngân bay trên không trung nhìn thảm kịch phát sinh phía dưới, khé mắt nhỏ ra hai hàng huyết lệ, đây đều là những thuộc hạ trung thành nhất của hấn, những thứ này đều là tinh nhuệ do hấn một tay dạy dỗ ra, hiện tại lại chết dưới bốn vó những quái thú này, phát huy tác dụng, chẳng qua là hơi chậm bước chân bọn chúng tiến lên mà thôi...

Đây là đáng buồn cỡ nào? Đây là tàn nhẫn cỡ nào chứ?

Cảm giác bất lực vô lực kia cơ hồ làm Vũ Vô Ngân tuyệt vọng, nhìn thoáng qua bị một thương của mình quét bay, cũng đã từ trên mặt đất bò dậy, trên người Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ không có chút vết thương nào, Vũ Vô Ngân biết rõ, có chiến đội khổng lồ này tồn tại, tòa thành này là thủ không được nữa, trừ phi xuất hiện một đội quân Tiên Thiên võ sư, thậm chí là

quân đội do tông sư tạo thành, nếu không tuyệt đối không có bất kỳ quân đội nào có thể ngăn cản chiến đội này...

Rất là không cam lòng liếc mắt nhìn chiến trường, một tiếng thét dài từ trong miệng truyền ra, đó là mệnh lệnh triệt quân, hắn không muốn đám người con trai của mình cứ như vậy vô duyên có toi mạng...

Bọn họ là những binh sĩ tinh nhuệ nhất, là binh lính trung thành nhất với đế quốc, bọn họ có thể vì đế quốc dâng hiến tất cả mọi thứ của mình, nhưng khi biết cho dù hi sinh tính mạng của mình cũng không thể vẫn hồi đại cục, còn phải một mực nhào tới chết, vậy thì không gọi là trung thành mà là ngu ngốc rồi...

Khi nghe được tiếng huýt gió, những quân đoàn ngân giáp ầm nập trong nhà dân, hoặc đi vòng ra hai bên muốn tấn công, cùng với những binh sĩ ngân giáp cầm cung trên phòng ốc, từng tên từng tên thối lui ra sau, trong mắt bọn chúng đồng dạng tràn đầy không cam lòng, nhưng trong lòng lại trùng trùng điệp điệp thở dài một hơi. Đó là một loại cảm giác sống sót sau tai nạn, không cần phải đi đổi mặt Lân Giác Tê, cũng không cần lo lắng bị giẫm thành thịt nát...

Bản thân đây vốn là một loại may mắn, dù sao, ai cũng không muốn chết...

Lần nữa nhìn lướt qua chiến trường, Vũ Vô Ngân đã bay ra được mấy trăm mét, thì thảo thở dài một tiếng, sau đó xoay người định bay về phương Bắc. Hắn định tập hợp tất cả bộ hạ của mình, sau đó cùng Liệt Diễm quân của vương gia rút khỏi Lăng Yên Thành. Trong tình huống muốn trừng phạt bốn trăm con cự thú này tuyệt đối không thể chủ động công kích...

Về phần báo thù... hay là chờ người của Bạch gia tự tới?

“Muốn đi đâu lại dễ dàng như vậy? Giao Bằng, bắn xuống cho ta...” Ngay lúc Vũ Vô Ngân sắp rời đi, Diệp Tĩnh Vũ phía dưới lại hừ lạnh một tiếng, mà gã vừa mới nói xong, đồng thời lúc đó đã nhắm thẳng vào Vũ Vô Ngân, tay phải của Hồ Tư đã sớm buông lỏng ra rồi...

“Vèo...” Một ngôi sao băng màu đen, cắt ngang bầu trời...

Đệ nhị trăm bảy mươi tám, Không Nguyên Diệt Tinh Trảm Không Nguyên Sát.

“Xùy...” Trong nháy mắt khi mũi tên màu đen kia đâm xuyên qua ngực Vũ Vô Ngân, một mũi tên máu đỏ tươi bắn ra, thân thể của hắn rơi thẳng xuống dưới...

Tuy nói Hồ Tu cũng không sử dụng chín cây vũ tiền tương xứng với Lạc Nhật Cung, dù sao thực lực của y bây giờ còn khó có thể phát huy uy lực của chín cây vũ tiền kia, thế nhưng thuật bắn tên của y đã sớm có thể coi là tuyệt thế thiên hạ, năm đó chỉ dùng trường cung chính y chế tạo đã bắn chết Hoả Ứng trên bầu trời mấy ngàn mét, huống chi dưới tình huống sử dụng Lạc Nhật Cung bắn chết Vũ Vô Ngân mấy trăm mét?

Đương nhiên, cũng bởi vì biết đối phương là một đại tông sư, cho nên một tiễn này của Hồ Tu đã dùng toàn bộ lực lượng, bắn xong một tiễn này, hắn đã kiệt sức, cũng khó có thể kéo ra được Lạc Nhật Cung...

Trái lại, Hồ Tu Mộng ở bên cạnh hắn cầm linh cung, tiếp tục bắn về phía những binh sĩ ngân giáp đang rút lui...

Đương nhiên, Vũ Vô Ngân thân là đại tông sư, nếu trong tình huống có phòng bị, cho dù Hồ Tu có thi triển bắn cung thuật lợi hại đến đâu đi nữa, hắn cũng có thể né tránh, ít nhất cũng có thể tránh được vị trí trọng yếu, hoặc là dựa vào chân nguyên lực trong cơ thể để ngăn cản uy lực của mũi tên này. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ hắn không ngờ, mình đã ở trên không trung mấy trăm mét, còn có người có thể bắn ra một mũi tên nhanh chóng như vậy để đả thương chính mình...

Đau đớn kịch liệt khiến hắn suýt nữa ngất đi, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù. Vũ Vô Ngân biết một khi mình rơi xuống đất, sẽ phải đối mặt với ít nhất ba đại cao thủ và một con ngựa

công kích thần di, vậy mình tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Cho nên, mình tuyệt đối không thể để bị rơi xuống như vậy được, một tay điểm vào ngực mình, ngừng mũi tên máu cuồng phong lại, dùng sức vỗ cánh của mình, thân thể lại lần nữa bay lên, tốc độ cao nhất bay về phương Bắc...

“Mẹ nó, trái tim bị bắn trúng vậy mà cũng không chết, nha đầu này cũng quá cường đại đi?” Đám người Diệp Tĩnh Vũ từ lúc trên mặt đất đang vận sức chờ phát động bỗng nhiên thấy thể của Vũ Vô Ngân ngừng lại, ngược lại giương cánh bay về hướng bắc, không khỏi biến sắc, Lương Tiểu lại càng trực tiếp mắng to., Hắn dự định nếm thử mùi vị của máu người chim này. Phải biết rằng tinh huyết của một vị Đại Tông Sư có thể tăng sức mạnh của hắn lên rất nhiều. Lúc này nhìn thấy con mồi bên miệng muốn bay đi, làm gì có đạo lý không buồn bực...

“Mạnh hơn nữa thì sao, hôm nay sao có thể để hắn rời đi...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thu hồi Thiên Tôn đao, hai tay đặt ngang trước ngực, bắt đầu bấm một thủ ấn kỳ quái, trong miệng lầm bầm gì đó... Giờ khắc này, hắn đã quyết định không giữ lại...

Nháy mắt, mọi người liền cảm giác được trong thiên địa các loại năng lượng bắt đầu xao động, một cỗ lực lượng cực kỳ kinh khủng đang không ngừng chuẩn bị...

“Linh thuật?” Băng Minh kinh ngạc, thân thể lập tức đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, hắn biết Diệp Tĩnh Vũ đang phóng thích linh thuật, hắn không phải là Hồn Tiên, muốn sử dụng linh thuật uy lực cường đại cần thời gian nhất định, trong khoảng thời gian này, tuyệt đối không thể bị quấy rầy...

Lương Tiểu tựa hồ cũng biết Diệp Tĩnh Vũ đang phóng thích cái gì, khoe miệng đầy vết máu, thân thể cũng đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, chăm chú bảo vệ hắn, ngay cả nghịch bác cũng biết Diệp Tĩnh Vũ muốn làm gì, không xông tới trước nữa, tới bên cạnh hắn...

Một đạo nhũ bạch quang xuất hiện trong tay Diệp Tĩnh Vũ, một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng từ trong quang mang truyền ra, coi như Băng Minh nửa chân đạp ra Võ Thánh cảnh giới cũng vẫn còn sợ hãi...

“Không...Nguyên... Diệt... Tĩnh... Chém...” Một tiếng quát nhẹ từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, ngay sau đó liền thấy một đạo bạch quang chói mắt từ trong tay hắn bắn ra. Trong nháy mắt, chùm sáng màu trắng kia đã to bằng vạc nước, xông thẳng tới chân trời...

Gần như tất cả mọi người, đều hướng ánh mắt về phía đạo bạch quang này, liền thấy nó hướng về phía Vũ Vô Ngân bỏ chạy vọt tới...

Lúc này, Vũ Vô Ngân đã bay được hơn một ngàn mét, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, chùm sáng màu trắng kia đã tới sau lưng hắn, trong ánh mắt hoảng sợ của hắn, lập tức bao phủ hoàn toàn thân thể hắn...

Trên bầu trời hoàn toàn yên tĩnh, sau khi bạch quang xẹt qua, thân thể Vũ Vô Ngân đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại hai đôi cánh mang theo vết máu từ trên trời rơi xuống...

“Mẹ nó, đồ ăn của ta sao lại không có nữa?” Lương Tiểu nhìn thấy Vô Ngân bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho đến căn cũng không còn, trong lòng buồn bực...

Về phần những người khác, lại toàn bộ trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, Băng Minh càng không tự kìm hãm được nuốt một ngụm nước miếng, miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại không nói ra cái gì...

Một gã đại tông sư, đường đường chính chính đại tông sư, dưới đạo bạch quang này, thậm chí ngay cả nửa điểm lực lượng chống cự cũng không có bị đánh cho hơi phi yên diệt, hồn phi phách tán, cái này cũng quá kinh khủng đi?

Loại lực lượng này, loại uy lực này thật sự không phải sức người có được, chẳng trách Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển có thực lực khiêu chiến Võ Thánh, chỉ dựa vào một kích này, coi như Võ Thánh trúng, không chết cũng phải trọng thương...

Đương nhiên, khiếp sợ thì cũng chỉ là khiếp sợ, Băng Minh cũng biết, nếu một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển thật sự đối đầu với Vũ Thánh, thì căn bản không thể có thời gian dài như vậy phóng thích một chiêu này, thậm chí không cần Vũ Thánh., Coi như là một gã Đại Tông Sư, dưới tình huống có chuẩn bị, cũng không thể cho đối phương thời gian phóng thích chiêu này, ít nhất, lúc trước hắn chưa từng để ý qua tên Linh Hiển Hồn Sư của Bách Táng cốc kia, bởi vì hắn căn bản sẽ không cho đối phương cơ hội thi triển loại Linh thuật uy lực lớn này...

“Tướng quân...” Những binh sĩ giáp bạc còn đang tiếp tục chạy trốn ở cửa bắc nhìn thấy tướng quân của mình bị một đao quang này đánh cho hồn phi phách tán, từng người bi phẫn, tiếng la thê thảm bi thương từ trong miệng bọn họ truyền ra...

Vũ Vô Ngân quản lý quân đội tuy nghiêm cẩn, nhưng luôn luôn rất yêu thương binh sĩ của mình, trong mắt binh sĩ có hình tượng tốt, rất được các binh sĩ yêu thích. Hôm nay nhìn thấy tướng quân mà mình kính trọng nhất cứ như vậy triệt để tiêu tán giữa trời đất, bọn họ làm sao có thể thờ ơ. Cho dù tướng quân của mình là Vũ Nhân tộc trong truyền thuyết, cũng khó mà tiêu diệt nổi bi thương trong lòng bọn họ...

Ít nhất gần vạn người chứng kiến một màn này, trong lòng bọn họ đều không kịp phần nộ bỏ chạy, lại một lần nữa quay đầu ngựa, xông về phía Thiết Quân...

Chạy trốn là để bảo tồn thực lực mạnh nhất, thế nhưng hôm nay tướng quân của mình đã chết, coi như mình chạy thoát rồi thì có thể đi đâu đây?

Ngân Giáp quân chính là nhà của bọn họ, Vũ Vô Ngân chính là nòng cốt của nhà này, linh hồn của nhà này bây giờ linh hồn đã bị diệt, gia đình cũng không còn tồn tại nữa...

Cho dù còn sống, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Hầu hết mọi người đều ôm quyết tâm phải chết, bọn họ muốn báo thù cho tướng quân của mình, cho dù biết là chết...

Chương 280, Tư Mã Linh Linh linh linh.

Tiếng hò hét vang vọng toàn bộ Lăng Yên thành, càng ngày càng nhiều binh sĩ Ngân Giáp quân gia nhập vào đội ngũ chịu chết, bảo vệ cho bất tử xông về phía thiết quân, dù là đối mặt với Lân Giác Tê to lớn đến không thể ngăn cản kia, trong mắt mọi người vẫn là một mảnh kiên quyết...

Nhìn những binh sĩ ngân giáp quân bị phần không thôi xông về phía đám người mình, Diệp Tĩnh Vũ trên mặt không buồn không vui, nhẹ nhàng phát tay, chiến sĩ Xích Di tộc sau lưng cười Lân Giác Tê phóng về phía bọn họ, tám ngàn thiết kỵ cũng dưới sự dẫn dắt của Ảnh Tiêu Tiêu và Trần Tiêu vọt lên, liều mạng với những kỵ binh mặc ngân giáp kỵ binh chết đi sáng suốt này...

Giết chóc vẫn tiếp tục...

Diệp Tĩnh Vũ không tham gia vào giết chóc nữa, mà ngồi trên lưng nghịch bác, lạnh lùng nhìn tất cả những thứ này, nhìn máu tươi đầy đất, nhìn những chi tàn đầy đất, nhìn đồng thịt vụn cùng nội tạng rậm rạp, còn nhìn những binh lính nghĩa vô phản cổ kia...

Đây là chiến tranh, đây chính là chiến tranh tàn khốc, không có đạo lý gì, không có nhân từ để giảng, chỉ còn lại giết chóc trần trụi nhất...

Người không chết thì ta vong, đây là pháp tắc sinh tồn của chiến tranh, cũng là pháp tắc sinh tồn của thế giới này...

Vì sinh tồn tốt hơn, bản thân nhất định phải cường đại hơn...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ phóng thích linh thuật, trong Lăng Yên thành, rất nhiều cao thủ đồng thời cảm giác được lực lượng bành trướng kia...

Kính Yên Lâu, hôm nay không buôn bán giống như mọi ngày, tất cả các cô nương trong lầu đều trốn trong phòng của mình,

nơm nớp lo sợ ngồi xuống, ngủ, các nàng không quan tâm đến chiến đấu ngoài thành, điều các nàng quan tâm chỉ là vận mệnh của chính mình sau này...

Chỉ có trong gian sương phòng lâu ba kia, nữ tử mặc váy lụa màu đen kia mở cửa sổ ra, vừa vặn thấy được một chùm ánh sáng màu trắng, trong đôi mắt màu nâu lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ...

Không Nguyên Diệt Tinh Trảm, đó không phải là tuyệt chiêu của A Công sao? Lẽ nào A Công đang ở bên cạnh A Vũ? Hay là A Vũ đã tu luyện đến cảnh giới Linh Hiển Hình?

Không thể nào, hắn mới tu luyện Hồn Thuật bao lâu? Làm sao có thể đạt tới cảnh giới Linh Hiển? Nhưng A Công rất ít khi rời khỏi bộ lạc, càng đừng nói là tự mình ra tay làm chuyện bên ngoài thế giới này?

Lẽ nào A Vũ thật sự đã tu luyện tới Linh Hiển cảnh?

Nghĩ tới đây, vẻ vui mừng trong mắt nữ tử lại càng đậm hơn?

Cùng lúc đó, trên phủ thành chủ, Tư Mã Hiên vừa mới trở về phủ thành chủ cũng nhìn thấy một chùm hào quang, sắc mặt lại kịch biến một hồi, Hồn Sư cảnh giới Linh hiển., Trong quân doanh đối phương lại có một gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển? Điều này... Điều này sao có thể? Thực Vân quốc mới lớn hơn một chút, làm sao có thể có được Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển? Điều này căn bản không có khả năng? Phải biết rằng, cho dù là Viêm Vương Hiên Viên Viêm bên cạnh, cũng chỉ có hai gã Linh Hiển cảnh giới Hồn Sư mà thôi, cho dù bên cạnh Thực Vân quốc cũng có Hồn Sư cảnh giới hiển hách, tiểu Quốc chủ Thực Vân quốc kia cũng không có khả năng phái hắn ra được?

Thế nhưng cái kia đích xác là Hồn Sư cảnh giới mới có thể phóng ra Linh thuật, cũng chỉ có Linh thuật uy lực cường đại cỡ này mới có thể miêu sát Vũ Vô Ngân cảnh giới Đại Tông Sư...

Nhìn thấy hai cánh trên bầu trời rơi xuống, Tư Mã Hiên bỗng nhiên hiểu ra, tòa thành này thật sự không thủ được nữa rồi...

Thế nhưng thân là thành chủ, chẳng lẽ phải bỏ thành chạy sao? Không, không được, một khi mình bỏ thành, chính là lâm chiến bỏ chạy. Thế nhưng tội danh tru di cử tộc, thiên hạ tuy lớn, mình có thể trốn đi đâu đây?

Thôi thôi, không phải chỉ là một lần chết thôi sao, Tư Mã Hiên ta cả đời chinh chiến vô số, chẳng lẽ còn sợ tử vong sao?

“Cha...” Ngay khi Tư Mã Hiên sắp đưa ra quyết định thì một giọng nữ trong trẻo truyền đến. Tư Mã Hiên quay đầu nhìn lại, liền thấy con gái mới mười sáu tuổi của mình đang chậm rãi đi tới. Phía sau nàng là một nam tử tướng mạo anh tuấn., Tư Mã Hiên biết, đây là một nam tử mấy tháng trước con gái mình đi Thiên Đãng sơn mạch du ngoạn cứu về. Đối với sự lương thiện của con gái mình, Tư Mã Hiên rất vui mừng, đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản con gái mình cứu người, cũng không có quá mức quan tâm...

Nhưng không ngờ trong lúc nguy cấp này, con gái của mình lại dẫn theo hắc đi cùng, chẳng qua trong nháy mắt, Tư Mã Hiên dường như nghĩ tới điều gì...

“Con gái, con tới thật đúng lúc, bây giờ nhanh chóng thu xếp hành lễ. Cha sẽ phái người cùng mẫu thân con rời khỏi Lăng Yên thành, đến Liệt Diễm thành...” Tư Mã Hiên đã có giác ngộ về cái chết, nhưng hắc không muốn người nhà của mình cùng đi chịu chết với mình, cho nên chỉ trong nháy mắt đã quyết định như vậy...

“Cha, tại sao phải đi?” Con gái của Tư Mã Hiên tên là Tư Mã Linh Linh, trời sinh tính thiện lương, bề ngoài dịu dàng... Cô cũng biết đại quân bên ngoài công thành, nhưng vẫn luôn tin rằng chỉ cần phụ thân của mình tọa trấn Lăng Yên thành, cả Lăng Yên thành liền cứng như thành đồng, làm sao có thể bị công phá được, đâu cần mình phải rời khỏi?

“Cửa thành Đông Thành đã bị phá, Nam Môn và Tây Môn cũng sắp không thủ được nữa rồi, quân địch sắp đánh tới phủ thành chủ rồi, nếu không đi thì không còn kịp nữa...” Trong lòng Tư Mã Hiên lo lắng không thôi, nhưng cũng biết con gái mình bên ngoài mặc dù ôn nhu, nhưng bên trong lại cực kỳ

quật cường, nếu không giải thích rõ ràng cho nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đi...

“Cái gì? Cửa Đông Thành đã bị phá? Sao có thể như vậy được? Mới bao lâu đâu?” Vừa nghe phụ thân mình nói cửa Đông Thành đã bị phá, ánh mắt Tư Mã Linh Linh lộ ra vẻ kinh hãi...

“Không có gì là không thể, binh lính của chúng ta hôm nay không biết nguyên nhân gì, một tên một mối không chịu nổi, đao kiếm cũng nâng lên không nổi, quả thực chính là dê béo chờ làm thịt, mà quân địch còn có một đám hoang thú kinh khủng, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản, thậm chí còn có một gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển., Ngay cả Vũ Vô Ngân Vũ tướng quân cũng bị đánh chết, hồn phi phách tán, nữ nhi, đừng hỏi nhiều nữa, đồ vật cũng không cần thu thập, đi gọi mẹ ngươi ra, nhanh chóng rời đi...” Tư Mã Hiên đem chiến cuộc kể lại một lần với tốc độ nhanh nhất, chỉ hy vọng con gái mình có thể hiểu rõ, nhanh chóng rời đi...

“Không, cha không đi, ta cũng không đi, ta muốn cùng cha cùng tồn vong, ta nghĩ mẹ cũng tuyệt đối không nguyện ý một mình rời đi...” Ai ngờ Tư Mã Linh lại cự tuyệt một lời, nàng không rõ phụ thân mình muốn cùng Lăng Yên thành tồn vong...

“Linh lung...” Tư Mã Hiên biến sắc, đang định quát tháo gì đó, lại đột nhiên bị một tràng nam thanh cắt ngang...

“Thành chủ đại nhân, không biết người công phá Đông Môn chính là quân đội kia sao? Tướng lĩnh là người phương nào?” Nam tử đứng sau lưng Tư Mã Linh mở miệng nói...

Tư Mã Hiên sửng sốt, hắn đâu có nghĩ tới tên này lại dám ngắt lời mình, nhưng vào lúc này, cũng không tiện nói gì, không chừng trong chốc lát còn phải trông cậy vào hắn bảo vệ tốt con gái của mình...

“Thực Vân quốc tam thiếu chủ Lạc Nhược Phong dưới trướng thiết quân, dẫn đầu là một thiếu niên tên là Diệp Tĩnh Vũ...” Thân là thành chủ Lăng Yên thành, tình báo này đương nhiên là có...

“A? Nếu thật sự là hấn, vậy cũng không cần đi nữa?” Nam tử
sững sờ, lại là nhàn nhạt nói ra?

“Hả?” Tư Mã Hiên và Tư Mã Linh Linh Linh đồng thời nhìn
về phía nam tử, vẻ mặt đều khó hiểu...

Hạng hai mươi mốt, Hiên Viên Vũ

Vũ Vô Ngân chết, làm cho hơn một vạn binh sĩ ngân giáp đi theo gã lâm vào trong cơn giận dữ, toàn bộ bảo vệ thiết quân bất tử phóng tới Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng Lân Giác Tê đao thương không đâm trúng, lại không gây ra bất cứ sóng gió gì, chỉ tạo thành thương tổn cho bảy ngàn thiết quân sau lưng Lân Giác Tê. Đương nhiên, nếu không phải Lân Giác Tê uy hiếp, có lẽ hơn một vạn ngân giáp quân này đủ để trọng thương Thiết Quân...

Bất quá dù như thế, sau khi Thiết Quân triệt để tiêu diệt những Ngân Giáp quân này, bản thân cũng trả cái giá thật lớn, chừng hai ngàn người bị giết, hơn ba ngàn người bị thương...

Cuối cùng còn chưa tới hai ngàn người chiến đấu, cũng may Lạc Nhược Phong suất lĩnh đại quân kịp thời đuổi tới, lúc này mới tránh được thương vong lớn hơn. Bên kia, sau khi Hiên Viên Vũ biết Vũ Vô Ngân bị giết, biết đại thế đã mất, quyết đoán lựa chọn rút lui, nhưng lại bị Nam Cung Thương ngăn cản đường lui...

Lúc này, tầng mây trên bầu trời càng ngày càng dày, không ngờ lại mưa to như trút xuống, dường như muốn gột rửa trận chiến này để lại vết máu. Theo cửa thành Đông, cửa thành Nam và cửa Tây ngăn cản hai canh giờ rồi cũng lần lượt bị phá. Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm phải trả một cái giá tương đối nghiêm trọng sau khi suất lĩnh quân đội của mình và một đội quân khởi nghĩa, cuối cùng cũng vào trong Lăng Yên thành...

Mà cửa thành phía Bắc duy nhất không có quân đội, đây cũng là ba vị thiếu chủ không muốn binh lính thủ thành liều mạng, cá chết lưới rách cố ý lưu lại con đường chạy trốn, lúc này, hai đội quân lại gặp nhau giữa đường hẹp...

Hiên Viên Vũ mặc một bộ giáp màu xanh, sau lưng còn lại hơn bốn ngàn người thân binh, những binh sĩ này kém cỏi nhất

cũng là cảnh giới võ sĩ, hơn một ngàn người đạt đến võ sư, có thể nói là đã đến cảnh giới., So với thực lực cá nhân của Thiết Quân còn cường đại hơn, chứ đừng nói là bọn họ một mực tiếp nhận huấn luyện tàn khốc nhất, quân sự rèn luyện đều cường đại gấp trăm lần thiết quân, một nhánh quân đội hoàn toàn do võ giả tạo thành căn bản không thể là quân đoàn bình thường có thể ngăn cản...

Đây là đội quân tinh nhuệ nhất bên cạnh Viêm Vương, cũng là tâm phúc trong lòng Viêm Vương, hắn mang ra ba vạn người, thế nhưng đại bộ phận bây giờ lại bị phân tán trong Lăng Yên thành, có bị giết, có chạy trốn, trong thời gian ngắn chỉ có hơn bốn ngàn người...

Đương nhiên, có bốn ngàn người này, sợ đối phương có một vạn người, thậm chí hai vạn người, Hiên Viên Vũ cũng có mười phần tin tưởng có thể đột phá vòng vây, nhưng lúc này hắn lại không thể không dừng lại, tất cả chỉ vì người dẫn quân của đối phương...

Khuôn mặt có chút tái nhợt, rất là anh tuấn, mặc một bộ áo giáp bạch sắc, thoạt nhìn là dáng vẻ anh tuấn thẳng tắp, đủ để hấp dẫn bất kỳ nữ nhân nào...

Nhưng Hiên Viên Vũ không phải nữ nhân, hắn ta cũng không thích cái gì đặc thù, lúc nhìn thấy gương mặt này, trên mặt hắn ta chỉ có vẻ giận dữ, còn là cái loại nổi giận đó...

Trong cơn giận dữ còn mang theo oán hận thật sâu...

Đương nhiên, nguyên nhân oán hận cũng đến từ nữ nhân, nữ nhân mà Hiên Viên Vũ ưa thích chính là bị nam nhân trước mắt này cướp mất, đây là sỉ nhục cả đời hắn...

“Nam... Cung... vết thương...” Hiên Viên Vũ gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra ba chữ này...

Nam Cung Thương không nói gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn nam tử hơn bốn mươi tuổi trước mắt này, trong mắt không buồn không vui, chỉ có cừu hận khắc sâu nhất. Đúng vậy, đó là cừu hận trần trụi, không có nửa điểm tình cảm nào khác...

Gia tộc Nam Cung mấy trăm năm trước cũng là một hy vọng lớn, bất quá những năm gần đây lại dần dần xuống dốc, đến

Nam Cung Thương thế hệ này càng là gia tài rách nát, một mực kéo dài hơi tàn ở Liệt Diễm Thành, cũng may Nam Cung bị thương lại là thiên tài không xuất thế, từ lúc mười hai tuổi đã được gia truyền thần thụ thần thương Khấp Thần tán thành, trở thành truyền nhân duy nhất thức tỉnh Khấp Thần trong gần trăm năm qua...

Mà khi hắn mười lăm tuổi đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hai mươi tuổi đã tiến vào cảnh giới Tông Sư, vốn tưởng rằng gia tộc Nam Cung dưới sự dẫn dắt của hắn lại một lần nữa đi về phía huy hoàng, nhưng hết thảy đều vì một nữ nhân xuất hiện mà triệt để đánh phá...

Nữ nhân này, dĩ nhiên chính là Y Nhược Thủy, nàng vốn là con gái của một tiểu thiếp tiểu thiếp của Liệt Diễm thành, nhưng lại được Hiên Viên Vũ thân là tướng lĩnh thân quân Hiên Viên Viêm nhìn trúng...

Hiên Viên Vũ đã có gia thất, thế nhưng với thân phận của hắn muốn nạp tiểu thiếp còn không phải dễ dàng. Đối với gia tộc của Y Nhược Thủy, có thể được đại nhân vật như Hiên Viên Vũ nhìn trúng, tự nhiên mừng rỡ dị thường, cho dù chỉ là làm một tiểu thiếp, hôn sự này tự nhiên cứ như vậy mà định ra...

Nhưng sau khi mẫu thân của nàng chết hai năm, cũng bởi vì thiên tư xuất chúng nên được một vị đại tông sư thu làm quan môn đệ tử, lén lút dạy nàng võ công, đây cũng là một nhân vật thiên tài nha. Nàng không muốn gia nhập nhà giàu có, chỉ cầu cả đời tìm được người mình thích, hiển nhiên Hiên Viên Vũ đã hơn bốn mươi tuổi không phải người như vậy, vì thế, theo Nhược Thủy lựa chọn bỏ hôn...

Hiên Viên Vũ là nhân vật cỡ nào, không chỉ có thân phận cao quý mà còn nắm cả đại quyền, nếu ngay cả nữ nhân mình nhìn trúng cũng không đoạt được, vậy vị Liệt Diễm quân tướng quân Liệt Diễm quân này cũng không có gì đáng nhắc tới. Sau khi biết được Y Nhược Thủy bỏ hôn, hắn lập tức vận dụng nhân thủ của mình tìm kiếm Y Nhược Thủy...

Thế nhưng Y Nhược Thủy thà chết cũng không chịu, vì thế, Hiên Viên Vũ dùng uy hiếp gia tộc Y Nhược Thủy. Đáng tiếc hắn không biết từ sau khi mẫu thân của Y Nhược Thủy bị hại

chết, Y Nhượng Thủy đã không còn bất cứ tình cảm gì với nhà kia, cho dù hắn giết cả nhà Y Như Thủy, Y Nhượng Thủy cũng không xuất hiện...

Cuối cùng, Hiên Viên Vũ tự mình xuất động, vất vả lắm mới tìm được Y Nhượng Thủy, còn ra tay bắt giữ, nào ngờ sư tôn của Y Nhượng Thủy lại là một đại tông sư, vì hạnh phúc của đồ nhi mình mà tự mình ra tay. Thế nhưng Hiên Viên Vũ cũng là nhân vật cảnh giới đại tông sư, lại thêm cao thủ tụ tập trong tay, đương nhiên không sợ một đại tông sư...

Không chỉ đánh chết sư tôn của Y Nhượng Thủy mà còn trọng thương Y Nhượng Thủy. Ngay lúc Y Nhượng Thủy còn sống sót, quyết định tự vẫn, vết thương của Nam Cung Thương xuất hiện...

Khi đó hắn còn chưa biết thân phận của Hiên Viên Vũ, cũng không biết Y Nhượng Thủy là ai, chẳng qua xuất phát từ dũng khí cơ bản nhất của một người đàn ông, xuất thủ. Chẳng qua sau khi giao thủ với Hiên Viên Vũ hắn mới biết mình căn bản không phải đối thủ của đối phương. Cũng may lúc đối phương đánh chết Y Nhượng Thủy sư tôn đã hao phí quá nhiều chân khí, lúc này mới khiến cho hắn có cơ hội cứu Y Nhượng Thủy...

Hiên Viên Vũ thất bại trong gang tấc đương nhiên sẽ phát tiết lửa giận lên người Nam Cung Thương. Với quyền lực của hắn tại Liệt Diễm Thành đương nhiên có thể tra xét rõ ràng lai lịch Nam Cung Thương. Hiên Viên Vũ nổi giận trực tiếp mang theo tư quân của mình tiêu diệt cả nhà Nam Cung gia...

Thời điểm Nam Cung Thương biết rõ hết chuyện này, gia tộc của mình đã bị huyết tẩy, từ đó về sau, hai người sống nương tựa lẫn nhau, một đường tránh né Hiên Viên Vũ đuổi bắt, từ Liệt Diễm Thành một mực trốn về phía nam, nhưng trên đường đi gặp được Lương Tiểu Ty, từ đó về sau hết thảy...

Chương 2 tạm biệt ly.

Đương nhiên, theo như lời y nói, Thục Vân Quốc là vì máu Phượng Hoàng, nhưng chẳng phải là muốn mượn sức mạnh quân sự của Thục Vân Quốc để báo thù sao?

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi...” Qua khoảng nửa ngày Nam Cung Thương mới phát ra mấy chữ này, thanh âm băng lãnh, không mang bất cứ tình cảm gì...

“Ha ha ha ha, ngươi cho rằng Hiên Viên Vũ ta dễ bị giết như vậy sao? Đừng tưởng rằng ngươi nương tựa vào Thục Vân quốc, chiếm được một chút ưu thế là có thể nắm giữ tất cả, một Thục Vân quốc nho nhỏ làm sao có thể là đối thủ của Thiên Nguyên đế quốc...” Hiên Viên Vũ nghe được lời nói bị thương của Nam Cung, trên mặt lập tức cười ha hả như nghe được chuyện cười của thế gian...

“Hiện giờ thiên hạ chiến loạn phân tán, khởi nghĩa tứ khởi, còn không phải bởi vì Thiên Nguyên đế quốc có người mất không vương pháp, ức hiếp bá nhân bách tính sao, nếu ngươi không chết, Thiên Nguyên làm sao có thể không diệt?” Nam Cung Thương lại châm chọc nói...

“Ngươi muốn chết...” Hiên Viên Vũ giận dữ, tên này vậy mà lại nói mình là người phá nước, chẳng lẽ y không biết sự trung thành của mình đối với Thiên Nguyên đế quốc sao?

Hiên Viên Vũ trong lòng nổi giận không nói thêm lời vô nghĩa nữa, rút thanh chiến đao dài năm thước của mình ra, vồ một cái rồi cưỡi chiến mã chạy về phía Nam Cung. Còn bốn ngàn thiết kỵ phía sau hắn cũng đi theo sau hắn, cùng nhau chạy về phía cửa bắc...

Nhìn quân đoàn Liệt Diễm đang bay nhanh tới, ánh mắt Nam Cung trở nên kiên định, miệng hô lớn: “Chuẩn bị nổ tiễn, bắn...” Gần như là tiếng nói vừa phát ra, hơn tám ngàn binh sĩ

đi theo hắn đồng thời lấy tên nỏ ra, bắn về phía quân đoàn Liệt Diễm.

Hiên Viên Vũ một lòng nổi giận chỉ muốn dùng tư thế mạnh mẽ nhất trùng kích Nam Cung Thương, để y biết sự cường đại của mình. Nào ngờ người bị thương Nam Cung lại được trang bị loại cường nỏ này, trong lúc vô ý ít nhất có mấy trăm người bị nỏ bắn trúng...

Khi Hiên Viên Vũ muốn lệnh cho thuộc hạ của mình dùng nỏ tấn công, hai đại quân đã gặp nhau, Nam Cung Thương cầm trong tay Khấp Thần Thương, đã lao tới...

“Gia hỏa không biết tự lượng sức mình...” Hiên Viên Vũ hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng trực tiếp nghênh đón. Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Huyết Phách đao trong tay dưới sự thúc giục của chân nguyên lực nổi lên từng đạo hào quang màu máu, thật không dọa người. Khi hai người còn cách nhau ba bốn mét, thân thể Hiên Viên Vũ đột nhiên nhảy lên, nhảy lên trên người con ngựa, hai tay cầm đao, hung hăng chém tới Nam Cung Thương...

Trong nháy mắt, Nam Cung Thương liền cảm thấy một cỗ uy áp cường đại tới cực điểm kéo về phía mình, căn bản đè nén mình không thể nào tránh né, duy nhất có thể làm chính là giơ lên Khấp Thần Thương trong tay ngăn cản...

Nhưng hắn lại minh bạch, đây là tuyệt sát Huyết Thần Trảm của Hiên Viên Vũ, chiêu này vừa ra, không thấy máu tuyệt đối sẽ không dừng lại, một khi mình lựa chọn ngăn cản, vậy sẽ không có nửa điểm cơ hội trở về. Vì thế, hắn lựa chọn tấn công...

Không dừng lại chút nào, trường thương trong tay hắn rung lên, một đạo thương hoa mỹ thoáng hiện, cơ hồ lấy góc độ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trong tim Hiên Viên Vũ...

Hiên Viên Vũ thâm kinh hãi, hắn thật sự không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy mà không thấy, thực lực Nam Cung Thương lại đề cao đến vậy. Tuy nói cảnh giới của hắn còn

dừng lại ở cảnh giới Tông Sư, thế nhưng uy lực một thương này đã đủ để đánh chết Đại Tông Sư...

Bất đắc dĩ, Hiên Viên Vũ chỉ có thể thu đao, lấy mạng đổi mạng, hắn không ngốc như vậy...

Chứng kiến Hiên Viên Vũ thu đao ngăn cản, Nam Cung Thương cũng đột nhiên quay thương, ngay sau đó thân thể lập tức nhảy lên, trở tay lại xuất thương, tốc độ một thương này còn nhanh hơn vừa rồi. Mục tiêu trực chỉ hốc mắt Hiên Viên Vũ, gần như ngay khi Nam Cung xuất thương, một thanh kiếm nhỏ đã đâm vào hậu tâm của Hiên Viên Vũ với tốc độ không thể tưởng tượng nổi...

Đối mặt với nhất thương bay nhanh đến kia, khóe miệng Hiên Viên Vũ hiện ra một tia cười lạnh. Thế nhưng gã còn chưa kịp né tránh, đã cảm nhận được sau lưng một trận lạnh lẽo ập tới, trong lòng kinh hãi...

Nhưng dẫu sao hắn cũng là tồn tại ở cảnh giới đại tông sư, dưới tình huống nguy cấp như vậy mà thân thể lại dùng sức bắn ra, bắn lên cao mấy trượng, vừa vặn tránh được một thương này...

Thân trên không trung, Hiên Viên Vũ thấy được người đánh lên mình là một người mặc giáp nhẹ đeo mặt nạ, nhưng từ hình thể của cô có lẽ là một nữ tử...

“Như Thủy?” Hiên Viên Vũ trong miệng khẽ hô một tiếng, có điều Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy căn bản không có ý trả lời hắn, thân thể hai người đồng thời lướt lên, toàn lực tấn công Hiên Viên Vũ...

“Không biết tốt xấu...” Nhìn thấy Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy rõ ràng chỉ có thực lực tông sư, lại không ngừng áp dụng mình chủ công. Hiên Viên Vũ giận dữ, chân nguyên lực trong cơ thể lại lần nữa điên cuồng phun ra, Huyết Phách Đao trong tay run lên, tốc độ cao nhất vẽ một cái...

Từng đóa hoa sen màu máu từ đầu đao không ngừng sinh ra, lấy thế không thể ngăn trở đâm về phía Nam Cung Thương cùng Y Như Thủy, đây chính là tuyệt chiêu của y: Tuyết Liên Nộ phóng...

Cảm nhận được bên trong Huyết Liên ẩn chứa lực lượng cường đại, Nam Cung Thương và Y Như Thủy không chút sợ hãi, vẫn giữ vững thế bất tử nghênh đón...

Ngay khi Nam Cung Thương quyết đấu với Hiên Viên Vũ, Diệp Tĩnh Vũ đã suất lĩnh đội tiên phong đi tới phủ thành chủ. Vốn tưởng rằng còn phải trải qua một trận chém giết, thế nhưng khi hấn đi vào phủ thành chủ, lại thấy cửa lớn của phủ thành chủ mở ra, một gã hộ vệ cũng không có, chỉ có một nam tử mặc áo dài màu trắng đang đứng đó, mỉm cười nhìn mình...

Khi nhìn thấy khuôn mặt người nọ, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là bóng người bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, toàn thân đều run lên...

“Đừng ly...” Cơ hồ là trong nháy mắt, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện đầy thần sắc mừng như điên, hấn thật sự không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải ly biệt mất tích hồi lâu, nam tử từng vì giúp mình báo thù, mà truy sát Nhạc Hữu Lượng...

“Tướng quân...” Trên mặt Ly Ly cũng lộ ra thần sắc vui mừng, lần trước đuổi giết Nhạc Hữu Quân, nhưng sức cùng lực kiệt, ngất xỉu giữa núi rừng, được Tư Mã Linh Linh Linh ra ngoài du ngoạn cứu dậy, một mực ở phủ Thành Chủ dưỡng thương, khôi phục thực lực, không ngờ khi gã khôi phục thực lực, Thục Vân Quốc đã bắt đầu dụng binh với Thiên Nguyên đế quốc, gã tạm thời lưu lại hy vọng có thể làm cho Thục Vân Quốc hoặc là nói Diệp Tĩnh Vũ làm chút gì đó...

Diệp Tĩnh Vũ mừng như điên trực tiếp từ trên lưng nghịch bác nhảy xuống, đi ra phía trước, ôm chặt lấy Biệt Ly...

Ngay sau đó, Biệt Ly kể lại toàn bộ những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua cho Diệp Tĩnh Vũ nghe, đồng thời đem chuyện Tư Mã Hiên đầu hàng lại cho Diệp Tĩnh Vũ...

Vừa nghe nói thành chủ Lăng Yên thành nguyện ý đầu hàng, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ vui vẻ: “Tì Ly, vất vả cho ngươi rồi...” Hấn tự nhiên minh bạch, Tư Mã Hiên sở dĩ đầu hàng, biệt biệt ly không biết khuyên giải bao lâu, thậm chí là mạo hiểm tính mạng khuyên bảo. Dù sao, thân phận của hấn là một người của

Thục Vân quốc, đối phương hoàn toàn có thể bắt giữ hắn để áp chế Diệp Tĩnh Vũ...

“Tướng quân, tuy rằng hắn đồng ý đầu hàng, nhưng lại có một yêu cầu...” Biệt Ly khẽ lắc đầu, trong mắt có chút khó xử...

“Yên tâm, không nói bọn họ đầu hàng, cứ nói Tư Mã Linh Linh cô nương kia cứu người một mạng, chỉ cần không yêu cầu quá đáng, ta đồng ý...” Diệp Tĩnh Vũ lại vung tay lên, không thèm để ý chút nào nói.

“Đa tạ tướng quân...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, trong lòng Biệt Ly cảm động, mà lúc này, Tư Mã Hiên lại mang theo vài tên thân binh của mình đi ra, khi nhìn thấy đám Lâm Giác Tê cao lớn sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ hít một hơi khí lạnh, cũng càng thêm may mắn chính mình lựa chọn đầu hàng, nếu không có đám quái thú này, đủ để san bằng chủ phủ thành chủ...

Chương thứ hai hai mươi ba đặt tên vào trạng thái đầu tiên.

Trong phòng khách ở phủ thành chủ Lăng Yên thành, Lạc Nhượng Phong chạy tới ngồi trên ghế chủ vị. Hắn đã cởi bỏ bộ áo giáp trên người, gần ba mươi tuổi gương mặt đầy nụ cười. Bọn họ là người cuối cùng bước vào đế quốc Thiên Nguyên, nhưng lại là người đầu tiên đánh vào Lăng Yên thành, theo ước định giữa mình và hai vị ca ca, quyền quản lý Lăng Yên thành này thuộc về mình...

Mọi người đều biết, Lăng Yên thành chính là kho lúa lớn nhất Viêm Châu, tài sản không thể nào tính toán được. Hơn nữa Lăng Yên thành và Liệt Diễm thành tạo thành thế sừng nhọn, bây giờ bản thân tọa trấn Lăng Yên thành, vậy muốn công phá Liệt Diễm thành cũng là chuyện sớm hay muộn...

Nếu mình có thể thuận lợi công phá Liệt Diễm Thành, vậy địa vị của mình trong lòng phụ vương sẽ tăng lên bao nhiêu? Đến lúc đó mình kế thừa vương vị, không, có thể nói cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế sẽ tăng lên rất nhiều...

Đương nhiên, Lạc Nhượng Phong cũng hiểu, mình có thể đi trước hai vị huynh trưởng đều là nhờ công lao của Diệp Tĩnh Vũ, không có hắn làm sao có thể có thực lực mạnh như vậy...

Nghĩ tới những thứ này, ánh mắt Lạc Nhượng Phong nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại càng thêm hiền lành, nếu không phải nghĩ tới mình là nam nhân, mà Diệp Tĩnh Vũ lại không có hảo cảm đặc thù, hắn cũng muốn lấy thân báo đáp...

Diệp Tĩnh Vũ ngồi bên phải Lạc Nhượng Phong, vì vẻ vui mừng đã tan đi, hắn chỉ thỉnh thoảng quan sát Tư Mã Hiên ngồi đối diện mình...

Tư Mã Hiên, gần năm mươi, nhưng nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, diện mạo tuấn lãng, nhìn qua rất là hiền lành, làm cho người ta cảm thấy như là một người hiền lành,

thể nhưng giữa trán hấn lại lộ ra một cổ uy nghiêm nhàn nhạt, đây là một đại tông sư, là một đại tông sư bề ngoài, Diệp Tĩnh Vũ không ngừng nói với mình, người như vậy làm sao có thể đầu hàng được?

Hấn cũng không phải là một người sợ chết, cũng không phải một người ngang ngược càn rỡ, đây là một người ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng nhìn không thấu, hấn không cho rằng người như vậy sẽ đơn giản đầu hàng, dù cho Biệt Ly ở một bên khuyên bảo, dù cho Biệt Ly cùng con gái của hấn đã sinh ra tình cảm...

Âm mưu, không biết vì sao, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ lại lóe lên ý niệm như vậy, cho nên, hấn không ngừng đánh giá Tư Mã Hiên, muốn xem rõ trong lòng hấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì...

Ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ là Gia Cát úc, trên khuôn mặt thư sinh tức của hấn cũng lộ ra vẻ nghi hoặc giống Diệp Tĩnh Vũ, hấn cũng không cho rằng Tư Mã Hiên có thể đầu hàng dễ dàng như vậy, chỉ có điều Diệp Tĩnh Vũ dựa vào trực giác của mình mà hấn lại hiểu rõ về Tư Mã Hiên...

Người có thể trở thành thành chủ Lăng Yên thành tuyệt đối không có khả năng là hạng người tham sống sợ chết, theo tư liệu trong quá khứ xem ra, Tư Mã Hiên đều là thành chủ bề ngoài văn nhược, nhưng trên thực tế lại rất quyết đoán, coi như vì an toàn của người nhà mình, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy...

Nhưng bây giờ đại quân đã áp sát, hấn còn có thủ đoạn gì nữa sao? Chẳng lẽ chỉ dựa vào mấy ngàn vệ binh thân cận của hấn thôi sao? Hay là nói...

Bỗng nhiên, Gia Cát úc tựa hồ nghĩ tới điều gì, phủ thành chủ thiếu mất một người, hoặc là nói, bên cạnh Tư Mã Hiên thiếu mất một người, nhi tử của hấn là Tư Mã Hùng Phong, cũng chính là đại ca của Tư Mã Linh Linh...

“Ha ha, Tư Mã tiên sinh lấy đại cục làm trọng, đúng là hạng người nhân hậu, chỉ là không biết quý công tử bây giờ đang ở

đâu?” Trên mặt Gia Cát bắt đầu lộ ra nụ cười thản nhiên, đột nhiên mở miệng hỏi...

Vừa nghe được Gia Cát ức bỗng nhiên nhắc tới con trai mình, trên mặt Tư Mã Hiên không có chút động dung, chỉ nhẹ giọng nói: “Khởi nghĩa cùng một chỗ, khuyến tử đã lĩnh binh xuất chinh, trấn áp phản loạn, hôm nay ngay cả lão hủ cũng không biết hắn đang ở chỗ nào...”

“A, sớm nghe nói Tư Mã công tử kỳ tài ngút trời, nếu không lĩnh binh xuất chinh mới là lạ. Nhưng Tư Mã tiên sinh, bây giờ người đã đầu nhập vào Thiếu Chủ chúng ta, để tránh ngày sau cha con người gặp mặt, tốt nhất vẫn là nghĩ cách mời công tử trở về...” Ban đầu Chư Cát gật nhẹ đầu, nhưng trong lòng đã có đại khái...

“Đó là đương nhiên, ta đã phái người đi liên hệ khuyến tử, chỉ là trước mắt vẫn không có nửa điểm tin tức...” Tư Mã Hiên lạnh nhạt gật đầu...

“Thì ra Tư Mã tiên sinh đã sớm có quyết định, là ta lo lắng quá rồi, kính xin Tư Mã tiên sinh thứ lỗi...” Gia Cát Thủy nói xong liền đứng dậy thi lễ với Tư Mã Hiên...

“Ha ha, chỗ nào có...” Tư Mã Hiên cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ...

“Bây giờ tất cả mọi người đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy, chúng ta hay là bàn chuyện khác đi...” Lạc Nhược Phong mỉm cười, ánh mắt nhìn Tư Mã Hiên lại nhiều thêm một tia nghi ngờ, hắn biết rõ, Gia Cát Hằng Thủy tuyệt đối sẽ không hỏi những vấn đề như vậy...

“Thiếu chủ nói rất đúng, đây là tư liệu quản lý Lăng Yên thành, cùng với dấu ấn của thành chủ, kính xin thiếu chủ xem qua...” Tư Mã Hiên nhàn nhạt nói, lại lấy từ trên người ra một quyển sổ sách thật dày, cùng với một cái dấu ấn màu đen, chuyển từ gõ nhỏ đưa cho Lạc Nhược Phong...

Hai gã đại tông sư sau lưng Lạc Nhược Phong vẫn không hề cử động, nhưng khí tức của bọn họ vẫn luôn tập trung trên người Tư Mã Hiên, dù sao nếu một gã đại tông sư nổi giận đả thương người, ai cũng khó mà ngăn cản được...

Lạc Nhượng Phong gật đầu một cái, nhận lấy gậy gỗ nhỏ đưa tới nhìn con dấu, nụ cười trên mặt càng thêm thỏa mãn, đang định nói gì đó thì bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó lại thấy một truyền binh phong phong hỏa hỏa diễm chạy tới...

“Khởi bẩm Tam thiếu chủ, Nam Cung tướng quân chặn một quân địch ở cửa Bắc, thỉnh cầu trợ giúp...” Tên truyền binh kia chạy vào trong đại điện, trực tiếp quỳ lạy Lạc Nhượng Phong...

“Quân địch? Chẳng lẽ là Hiên Viên Vũ?” Tư Mã Hiên ngồi bên trái Lạc Nhượng Phong nhướn mày, sau đó đứng dậy tiếp tục nói: “Thiếu chủ, Hiên Viên Vũ kia chính là người thân cận nhất với Viêm Vương Hiên Viên Viêm, tuyệt đối không thể đầu hàng, để lão phu ra tay, chém rụng đầu tặc này, để cho thấy tâm ý của lão phu đi...”

“Ha ha, vậy làm phiền Tư Mã tiên sinh...” Lạc Nhượng Phong gật nhẹ đầu, trực tiếp đồng ý...

Tư Mã Hiên lại sửng sốt, hẳn chỉ là muốn chứng minh mình không hai lòng mới chủ động mời chiến, bình thường đối với tướng lĩnh đầu hàng đều phải tạm thời chèn ép, giảm đi binh quyền, nào ngờ Lạc Nhượng Phong lại đồng ý ngay lập tức...

“Mạc tướng lĩnh mệnh...” Nếu Lạc Nhượng Phong đã nói vậy, Tư Mã Hiên đương nhiên sẽ không đổi ý, lại tự xưng là Mạc tướng. Nói cách khác, từ giờ phút này trở đi, hẳn không còn là thành chủ Lăng Yên thành, mà là tướng lĩnh dưới trướng Lạc Nhượng Phong...

Sau khi thi lễ với Lạc Nhượng Phong một cái, Tư Mã Hiên quay người đi ra khỏi đại sảnh. Thân binh của hắn vẫn theo sát sau lưng hắn, đi về hướng bắc thành...

Thấy bóng lưng Tư Mã Hiên rời khỏi, Lạc Nhượng Phong đột nhiên mở miệng nói: “Người này sao rồi?”

“Không thể tin...” Gia Cát bắt đầu và Diệp Tĩnh Vũ gần như đồng thời mở miệng nói.

Lạc Nhượng Phong sửng sốt, ngay sau đó, trên mặt hắn nở một nụ cười thần nhiên...

Chương Nhị Nhị Tâm Đoạn Hồn Thương.

Bên cạnh Lạc Nhượng Phong, đám người Thanh Thuận, Giao Bằng tuy rằng đều được đề bạt trở thành tướng quân, nhưng dù sao bọn họ cũng là thân vệ của Lạc Nhượng Phong sinh ra, nhiều khi chỉ phục tùng mệnh lệnh, đối với vấn đề bảo vệ Lạc Nhượng Phong như thế nào, bọn họ sẽ làm rất tốt, nhưng ở những phương diện khác căn bản không trông cậy được...

Rất nhiều lúc, người giúp đỡ Lạc Nhượng Phong làm việc chính là Diệp Tĩnh Vũ. Còn người bên cạnh hắn hỗ trợ bày mưu tính kế đương nhiên là Gia Cát ức. Người mà Lạc Nhượng Phong coi trọng nhất cũng là hai người này, nghe được hai người đưa ra một kết luận đồng thời, đương nhiên hắn sẽ không thật sự tin tưởng Tư Mã Hiên...

“Diệp huynh, bên phía Nam Cung tướng quân...” Lạc Nhượng Phong quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, có thể nói Diệp Tĩnh Vũ là trợ lực lớn nhất của hắn...

“Thiếu chủ yên tâm, đại ca của ta đã đi rồi. Với bản lĩnh của huynh ấy, cho dù không giết chết được Hiên Viên Vũ, nhất định cũng sẽ mang đến cho huynh ấy một ký ức vĩnh sinh khó quên...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị, với vẻ hèn hạ vô sỉ của Lương Tiểu Nhân, nếu tính kế một người, cho dù huynh ấy là một Đại Tông Sư, cũng phải cẩn thận đề phòng...

Mặc dù từ đầu Lạc Nhượng Phong và Gia Cát chưa từng gặp qua công phu đánh lén của Lương Tiểu Tỳ, nhưng khi nghĩ tới gia hỏa không còn chút máu nào, không tự chủ được rung mình một cái...

Cửa Bắc thành, bốn ngàn Liệt Diễm quân do Hiên Viên Vũ suất lĩnh đã gặp phải kỵ binh do Nam Cung Thương dẫn đầu. Bọn hắn dựa vào vũ lực cá nhân cường đại nên đã vất vả đè ép Thực Vân quân một đầu. Nếu không phải Nam Cung Thương

đến sớm một bước, không chế cửa thành, cùng với Hiên Viên Vũ cũng không muốn rời đi, có lẽ đã sớm xông ra ngoài thành...

Giờ phút này, bộ áo giáp màu trắng trên người Nam Cung Thương đã sớm rơi xuống, đó là bị đao khí của Hiên Viên Vũ đánh nát, lộ ra bên trong trang phục màu trắng cùng hơn mười vết đao, đối mặt với Hiên Viên Vũ cường đại, cho dù hắn tiếp cận cảnh giới đại tông sư vô hạn, vẫn không phải là đối thủ. Nếu như không có Y Nhược Thủy, bằng bản lĩnh của hắn đánh chết Hiên Viên Vũ căn bản không có khả năng...

Lúc này, mặt nạ trên mặt Y Nhược Thủy cũng bị Hiên Viên Vũ đánh nát. Khi nhìn gương mặt kinh khủng tái nhợt kia, Hiên Viên Vũ lộ ra nụ cười mỉa mai. Hắn thật sự không ngờ nữ nhân mình từng thích lại biến thành bộ dạng này., Trong lòng cảm thấy sảng khoái, Huyết Phách Đao trong tay liên tục run run, từng đao đao mang sắc bén gắt gao bao lại Nam Cung Thương cùng Y Nhược Thủy, căn bản không cho bọn hắn cơ hội thoát đi, giờ phút này hắn giống như một con mèo đang đùa bỡn hai con chuột đầy vết thương...

Nam Cung Thương một tay cầm thương, tuy trên người chồng chất vết thương, nhưng trên mặt hắn vẫn tràn ngập vẻ trấn định, ngược lại gương mặt Y Nhược Thủy bên cạnh lộ vẻ lo âu, tuy nói cô cũng là nhân vật thiên tài bình thường., Tuổi còn trẻ đã tiến vào cảnh giới Tông Sư, nhưng trình độ chân nguyên lực hùng hậu lại kém xa Nam Cung bị thương. Lúc này kịch chiến lâu như vậy, chân nguyên lực trong cơ thể đã sớm khô kiệt, nếu không phải Nam Cung Thương thay nàng đỡ đại đa số công kích, khả năng đã sớm thua...

Nàng rất không hiểu, rõ ràng thực lực hai người còn chưa đủ để ngăn được Hiên Viên Vũ, vì sao Nam Cung Thương còn cố ý muốn tới đây, đây không phải là tác phong của hắn?

Hơn nữa kỵ binh Nam Cung bị thương cũng không có cao thủ gì, căn bản không có khả năng viện trợ hai người a, tại sao hắn lại gấp gáp đi tìm Hiên Viên Vũ báo thù như vậy?

“Các ngươi ân ái như vậy, hôm nay ta tiễn các ngươi một đoạn đường đi, xem chiêu, huyết phá...” Lúc này, Hiên Viên Vũ

hình như đã chơi chán chán, lại cảm thấy bất an, bỗng nhiên không lưu thủ nữa, chân nguyên lực trong cơ thể bộc phát, một vết đao mang huyết sắc chói mắt chém thẳng về phía Y Như Thủy...

“Như nước, cẩn thận...” Trong vết thương Nam Cung hừ lạnh một tiếng, khí thể trong cơ thể đột nhiên bộc phát, trường thương trong tay run lên, Khấp Thần Thương trong suốt kia vậy mà phát ra một tiếng kêu nhỏ, phảng phất một gã Thần rắc đang khóc thút thít, lại phảng phất như một đầu ác ma đang tru lên...

Là bi thương như vậy, lại là không cam lòng như vậy, một cỗ hào quang màu xanh lam từ trên thân thương cuồn cuộn ra, cảm giác thể lương càng thời quét sạch mọi thứ xung quanh...

“Tâm...” Trong miệng Nam Cung Uyên nhẹ nhàng hô một tiếng...

Thanh trường thương trong suốt kia nhẹ nhàng điểm về phía trước một cái, một đóa hoa thương xinh đẹp từ mũi thương sinh thành, ngay sau đó hoàn toàn vỡ vụn ra, hóa thành huỳnh quang đầy trời, chói mắt như vậy, nhưng lại mang theo bi thống thật sâu...

Làm cho người ta cảm giác giống như chính mình tan nát trái tim...

Hiên Viên Vũ vốn bỏ về phía Y Như Thủy, Huyết Phách Đao đột nhiên ngưng tụ, về đâm chọc trên mặt nhanh chóng tiêu tán, thay vào đó là vết mặt đầy bi thương, dường như đã chịu bao nhiêu tổn thương...

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã khôi phục lại, đao mang của Huyết Phách Đao tiếp tục chém về phía Y Như Thủy, nhưng mà Y Như Thủy đã lùi ra ngoài mấy mét...

Mà mũi thương Khấp Thần Thương đã đi tới trước ngực Hiên Viên Vũ...

Tựa hồ sẽ đâm một nhát vào tim Hiên Viên Vũ...

Hiên Viên Vũ kinh hãi, hấn đầu ngờ thương thế Nam Cung Nhân lại quý dị như vậy, không chỉ có tốc độ cực nhanh, hơn nữa còn xuất thương đồng thời có thể ảnh hưởng tới tâm trí của mình. Đây đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù võ công...

Bất quá dù sao hấn cũng là Đại Tông Sư, thực lực có thể cao hơn Nam Cung Thương một cảnh giới, Huyết Phách Dao trong tay kéo một cái, đã ngăn ở ngực mình, Chân Nguyên lực trong cơ thể ngưng tụ với tốc độ cao nhất trên thân đao...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, mũi Khấp Thân Thương nhẹ nhàng điểm lên trên Huyết Phách Dao, phảng phất như ngón tay của tình nhân chỉ lên người, mềm mại như vậy, tùy ý như vậy, thế nhưng trên thân Huyết Phách Dao lại bị đâm ra một điểm, ngay sau đó lấy một điểm kia làm trung tâm, nhanh chóng rạn nứt ra, cuối cùng vỡ thành vô số mảnh sắt vụn, rơi xuống phía dưới...

Mà lực phản chấn cực lớn lại càng chấn động làm cánh tay Hiên Viên Vũ run lên từng trận...

Trong lòng Hiên Viên Vũ lại chấn động, Huyết Phách Dao này là mình áp dụng Hàn Thiết ngàn năm, hơn nữa còn mời thần binh lợi khí đệ nhất Chú Kiếm Đại Sư trong thiên hạ là Lỗ Lâm rèn ra, sắc bén vô cùng, gọt sắt như bùn, không biết đã chặt đứt bao nhiêu binh khí., Bình thường cho dù bị đụng một lỗ hồng nam, nhưng bây giờ lại bị đánh nát như vậy, sao không khiến hấn giật mình? Hơn nữa vừa rồi mình còn quán chú nhiều Chân Nguyên lực như vậy a... Trong mắt của hấn, ngoại trừ khiếp sợ, còn là khiếp sợ...

Đừng nói là hấn, ngay cả Y Nhược Thủy ở bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, Nam Cung Thương mặc dù thực lực cao hơn nàng, nhưng vẫn dừng lại ở cảnh giới Tông Sư, còn chênh lệch rất lớn với Hiên Viên Vũ. Thế nhưng bây giờ lại dễ dàng đánh nát vũ khí của Hiên Viên Vũ như vậy, làm sao không sợ hãi cho được?

Bất quá sau khi khiếp sợ, cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao sau khi Nam Cung Thương biết chuyện Hiên Viên Vũ dẫn binh tới đây sẽ lập tức báo thù, chỉ dựa vào một thương này đã đủ để uy hiếp đến Hiên Viên Vũ rồi...

“Đoạn hồn...” Một thương này đã đánh nát Huyết Phách đao của Hiên Viên Vũ, nhưng Nam Cung Thương không hề dừng lại, thân thể hắn bước về phía trước một bước, trường thương trong tay quét ngang một cái, trong nháy mắt vẽ ra một đạo hào quang màu xanh lam, chém thẳng về phía ngực Hiên Viên Vũ...

Trúng võ thứ hai mươi sáu.

Toái Tâm Đoạn Hồn Thương, đây chính là một bộ thương pháp tuyệt diệu mà Nam Cung Thương lĩnh ngộ trong Khấp Thần Thương. Thương này vừa ra, thật sự có uy lực Toái Tâm Đoạn Hồn, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hào quang màu lam đã tới ngực Hiên Viên Vũ, đã trăm phá áo giáp trước ngực hắn...

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Thương đánh lên người Hiên Viên Vũ. Hiên Viên Vũ lui lại, nhanh chóng lui lại...

Một sát na thời gian, hắn cơ hồ thối lui mấy chục bước, cuối cùng tránh được ánh sáng màu lam kinh khủng kia, thế nhưng trán hắn lại đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu mình chậm một chút, rất có thể thân thể mình đã bị chém thành hai nửa...

Ánh sáng màu lam kia thật sự khủng bố, căn bản không phải chiêu thức mà Nam Cung Thương có thể phát huy, thật sự có năng lực đoạn hồn, bất quá nghĩ đến mình dưới một chiêu này cũng có thể sống sót, trên mặt Hiên Viên Vũ lập tức lộ ra nụ cười đắc ý...

“Ha ha ha ha, Nam Cung Thương, một thương này quả thật không tệ, nhưng mà...” Hiên Viên Vũ chỉ nói được một nửa thì ngừng lại, nguyên nhân không đáng kể như hắn, hắn cảm thấy lồng ngực của mình đau nhức dữ dội...

Cúi đầu nhìn xuống, không chỉ có bộ áo giáp trên người mình đã xuất hiện một vết nứt, mà ngay cả quần áo bên trong cũng bị rách ra, một vết thương sâu chừng nửa tấc, dài đến một thước xẹt qua lồng ngực, thịt hoa râm cứ như vậy chảy ra hai bên, máu đỏ thẩm chảy ra từ miệng vết thương, rất nhanh nhuộm đỏ xiêm y và áo giáp trên người...

“Ta... ta lại bị thương?” Hiên Viên Vũ có vẻ không thể tin nổi nhìn vết thương thật dài, rõ ràng mình đã tránh được, làm sao có thể bị thương?

Nam Cung Thương thấy Khương Tâm Đoạn Hồn Thương của mình không giết chết Hiên Viên Vũ, trong mắt cũng là một trận tiếc hận, đây là một chiêu mạnh nhất của hắn trước mắt, sau khi sử dụng chiêu này, vì có thể kích phát ra cỗ năng lượng ẩn chứa trong Khấp Thần Thương, hắn cơ hồ đã hao hết chân nguyên lực trong cơ thể, nhưng bây giờ, cũng chỉ làm Hiên Viên Vũ bị thương nặng mà thôi...

Chẳng lẽ mình thật sự không giết được hắn sao?

Trong mắt Nam Cung Thương lộ ra một tia uể oải, hắn gia nhập Thục Vân Quốc, chẳng phải là vì báo thù sao? Nhưng bây giờ cừu nhân trước mặt, mình đã chuẩn bị lâu như vậy một chiêu, lại không giết chết đối phương, loại cảm giác mất mát này cơ hồ triệt để tiêu diệt hắn...

“Ngươi vậy mà lại khiến ta bị thương, rất tốt, rất tốt... Rất tốt...” Hiên Viên Vũ chậm rãi khôi phục lại tinh thần, lau máu trong lồng ngực, nhuộm đỏ cả cánh tay phải, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này. Một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Nam Cung Thương, hận không thể băm thây thành vạn đoạn...

Nam Cung Thương không nói thêm gì, giờ phút này chân khí toàn thân hắn hao hết, đừng nói đối mặt với đại tông sư như Hiên Viên Vũ, cho dù là một võ sĩ bình thường cũng đủ giết chết hắn, cũng may bên cạnh hắn còn có Y Như Thủy...

Nhưng với thực lực của Y Như Thủy, căn bản không gây tổn thương gì tới Hiên Viên Vũ, cho dù hắn đã bị trọng thương... Dù sao hắn cũng là đại tông sư hàng thật giá thật...

Giờ phút này, hắn chỉ nghĩ làm thế nào mới có thể kéo dài thời gian, để Y Như Thủy bình yên rời đi. Cũng vào lúc này, con mắt Nam Cung Thương bỗng nhiên sáng ngời, ánh mắt trực tiếp rơi vào Hiên Viên Vũ...

Hiên Viên Vũ sững sờ, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một nắm đấm tái nhợt từ dưới đất đập xuống, còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, nắm đấm kia đã hung hăng nện vào hạ thể của mình...

Một cỗ lực lượng tối thiểu hơn mười vạn cân cứ như vậy không chút phòng bị nện thẳng vào hạ thể của hắn...

“Bốp...” Trong mơ hồ, dường như nghe được âm thanh vỗ lòng màu vàng gì đó...

“Ngao ô ô...” Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Hiên Viên Vũ vang lên, toàn bộ thân thể gã cũng nhảy lên cao hơn trăm mét, rồi nhanh chóng che chặt thân dưới của mình...

Tiếng kêu thê lương kia quả thực so với lão lang đói bụng trong núi sâu bảy tám ngày còn thê lương hơn, thê thảm hơn, còn thê thảm hơn...

Gã là đại tông sư không sai, thực lực gã cao cường cũng không sai, thế nhưng trên thực tế gã vẫn là một nam nhân. Chỉ cần là một nam nhân bình thường, chỗ đó bị người ta trực tiếp đánh nổ, cũng không có khả năng tốt hơn gã bao nhiêu...

Hiên Viên Vũ chinh chiến cả đời, vết thương lớn nhỏ trên người vô số, cho dù trên lồng ngực bị vạch ra một vết thương, hắn cũng không có kêu lên một tiếng, nhưng lúc này, cơn đau nhức kịch liệt lại khiến mặt hắn trắng bệch, hai nước mắt lung tròng, khi thân thể rơi xuống đất lần nữa, hai chân kẹp chặt lấy, không ngừng kêu gào...

Đừng nói Hiên Viên Vũ cực kỳ khó chịu, cho dù Nam Cung Thương nhìn thấy thảm trạng của hắn, cũng không tự chủ được xiết chặt hai chân, cơ bắp trên mặt cũng co rút dữ dội... Còn Y Nhược Thủy, lại càng có chút ngượng ngùng chuyển sang một bên...

“Như vậy có tốt hơn không?” Lương Tiểu ngang ngược chui ra khỏi mặt đất, trên mặt đầy nụ cười tà ác...

“Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?” Hiên Viên Vũ nào ngờ có người nấp hết trong đất, cho dù là thích khách xuất sắc nhất cũng không có bản lĩnh như vậy...

“Ta là tổ tông của ngươi...” Lương Tiểu Nhân liếm liếm mép, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dòng máu đỏ tươi chảy ra từ ngực Hiên Viên Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam, thậm chí khóe miệng gã còn dính một ngụm nước bọt óng ánh., Đây chính là tinh huyết của đại tông sư a, chỉ cần mình hút tinh

huyết toàn thân của hắn, hắn là có thể thuận lợi đột phá đến cảnh giới Thi Vương rồi nhỉ? Một khi đạt đến cảnh giới Thi Vương, chính mình cũng có thể bay lượn, lực lượng càng tăng lên gấp trăm lần...

“Người... Người muốn chết...” Bị Lương tiểu lại vô sỉ đánh lên như vậy, Hiên Viên Vũ trong lòng đã nổi giận, lúc này lại nghe thấy hắn nhục mạ mình như vậy, lửa giận trong lòng càng tăng lên, nếu không phải hạ thể thực sự quá đau đớn, đoán chừng đã xông lên liều mạng với Lương Tiểu Kiếm rồi...

“Lão tử đã chết không biết bao nhiêu năm, còn đi đâu tìm cái chết?” Lương Tiểu Thuần nhàn nhạt nói, đôi mắt màu trắng đảo qua đảo lại trong hốc mắt, dường như đang suy nghĩ làm sao bắt sống Hiên Viên Vũ...

Dù sao, nếu như chết đi thì tinh khí mạnh mẽ trong cơ thể hắn cũng sẽ bị tán đi, chỉ còn lại dòng máu lạnh như băng mà thôi...

Lời Lương Tiểu Hữu nói là sự thật, nhưng Hiên Viên Vũ nghe được lại cho rằng đối phương đang trào phúng mình, lửa giận trong lòng cũng bốc lên ngút trời, không còn để ý đau đớn của cơ thể nữa, chân nguyên lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ nhanh nhất, vừa chữa trị thương thế của mình vừa vọt tới Lương Tiểu Dã...

Huyết Phách Dao của hắn đã bị Nam Cung Thương Điểm điểm thành mảnh nhỏ, lúc này trong tay cũng không có bất kỳ vũ khí nào, chỉ là một quyền hết tốc lực đánh tới Lương Tiểu. Chân Nguyên lực cường đại ngưng tụ ra một đạo quyền ảnh màu trắng, hung hăng đánh tới ngực của Lương Tiểu Tử...

Lương Tiểu Đế cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên, nhưng tránh được một quyền cường đại kia, đang định phát động tấn công, lại đột nhiên phát hiện một thanh chủ thủ màu đen xuất hiện trong tay Hiên Viên Vũ, dùng tốc độ nhanh như chớp đâm thẳng vào trái tim của Lương Tiểu Nhị...

Chương thứ hai mươi sáu ta là cương thi...

“Xoạt...”

Chủy thủ chui vào thân thể, phát ra âm thanh thanh thúy...

Nam Cung Thương và Y Nhược Thủy đồng thời truyền đến một tiếng thét kinh hãi, tuy bọn họ không có cảm tình gì tốt với Lương Tiểu Tỳ, nhưng dù sao lúc này Lương Tiểu vì cứu hai người bọn họ mà bị Hiên Viên Vũ đâm trúng tim, trong lòng không có chút lo lắng nào, đó là điều không thể nào...

Nhưng kinh hô quá muộn, con dao găm kia đã hoàn toàn chui vào ngực Lương Tiểu Nhị...

Khuôn mặt khó coi của Hiên Viên Vũ lộ ra nụ cười dữ tợn, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm. Tất cả phần nộ chỉ là giả bộ, chẳng qua là để đối phương chủ quan mà thôi. Dù sao, mình đã bị trọng thương, hẳn không cho rằng mình có thể dễ dàng giải quyết được người mới xuất hiện này...

“Tiểu tử, ta đã nói muốn ngươi chết, ngươi nhất định phải chết...” Một tay bắt lấy chủy thủ, Hiên Viên Vũ rất đặc ý nói...

“Ngươi... Ngươi... Ngươi hèn hạ...” Vẻ mặt Lương Tiểu Hữu đầy khiếp sợ nhưng lại đầy đau đớn, hiển nhiên không ngờ Hiên Viên Vũ lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ bực này...

“Cái này... Chỉ là học theo ngươi, ngươi đi chết đi...” Hiên Viên Vũ nhe răng cười một tiếng, tay phải cầm chủy thủ dùng sức chuyển một cái, trực tiếp xoắn nát trái tim của Lương Tiểu Song...

“A...” Lương Tiểu Khả kêu lên một tiếng thống khổ, thân thể hắn trực tiếp ngã về phía Hiên Viên Vũ...

Hiên Viên Vũ nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Lương tiểu nhân, trong lòng rất thỏa mãn, gia hỏa hèn hạ này, không ngờ

vừa rồi lại đánh lên mình, bây giờ tư vị muốn phá nát trái tim của người...

Một tay nắm thật chặt chuôi đao, còn cái đầu Lương Tiểu Hữu đã đặt lên vai hắn, mà Hiên Viên Vũ cực kỳ đặc ý cũng không có ý tứ lập tức đẩy hắn ra...

“Tiểu tử, trước khi chết, ta tặng ngươi một câu, tâm cảnh một gã Đại Tông Sư, sẽ không dễ dàng quật khởi...” Hiên Viên Vũ rất đặc ý, đối phương muốn chọc giận gã, nào ngờ đây bất quá là sơ hở do mình cố ý bán ra hay sao? Cho dù mình bị trọng thương, cũng không phải những người như các người có thể giết được...

Ngay lúc Hiên Viên Vũ định đẩy thi thể Lương Tiểu Song ra, lại đột nhiên cảm giác cổ đau nhói, ngay sau đó toàn thân tê dại, giống như bị thứ gì đó trói buộc, còn trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó đang không ngừng chảy xuống cổ mình...

Cái kia tựa hồ là huyết dịch của mình, theo huyết dịch chảy đi, còn có chân nguyên lực của chính mình, đó là lực lượng của chính mình...

Trong lòng Hiên Viên Vũ cuồng hoảng, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ tràn ngập toàn thân, từng mụn da gà trên người bốc lên, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh...

Hắn cố gắng vận khởi chân nguyên lực, thật vất vả mới làm cho cái cảm giác tê liệt kia phai nhạt một chút, muốn đẩy cổ thi thể trên người ra. Thế nhưng thi thể vốn nên chết lại bỗng nhiên mở ra hai tay, hung hăng ôm lấy hắn...

Đôi tay kia, lực lượng ít nhất cũng gần trăm vạn cân, phẳng phất như một đôi kim sắt, gắt gao kẹp chặt lấy thân thể của mình...

Điên cuồng vận chuyển chân nguyên lực trong cơ thể, muốn giãy thoát ra, thế nhưng bản thân càng vận chuyển chân nguyên lực, máu huyết trong cơ thể càng chảy càng nhanh, lực lượng cũng bị xói mòn càng nhanh, chính mình vậy mà không thoát khỏi hai tay ôm lấy...

Sự sợ hãi trong lòng càng ngày càng đậm, hấn điên cuồng giãy dụa, cố gắng hết sức muốn rời bỏ của mình đi, nhưng con mồi đã bị Lương Tiểu Nhân cắn trúng dễ dàng đào thoát như vậy...

Mất thấy Hiên Viên Vũ còn đang giãy dụa, Lương Tiểu lại đột nhiên buông hai tay ra, hung hăng đâm một quyền vào giữa ngực Hiên Viên Vũ, lực lượng hơn chín mươi vạn cân kia trực tiếp đánh tan chân nguyên lực mà Hiên Viên Vũ vất vả ngưng tụ ra, nên cho xương ngực gãy nát bấy...

Hiên Viên Vũ há miệng chảy ra một dòng máu tươi, nhưng lại không có lực lượng thoát khỏi tay Lương tiểu, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu huyết của mình không ngừng chảy ra, mất đi, còn có lực lượng của mình và...khí tức sinh mệnh...

Qua không biết bao lâu, phảng phất là một thế giới, lại phảng phất một giây đồng tử, Hiên Viên Vũ chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng một hồi, tinh thần cũng mệt mỏi một hồi, phảng phất hơn mười ngày không ngủ, chỉ muốn ngủ thật ngon, tốt nhất là vĩnh viễn không tỉnh lại...

Lúc này Lương Tiểu Muội đã uống đủ máu tươi, thậm chí còn ợ một cái thật to, nhìn thoáng qua Hiên Viên Vũ toàn thân khô héo chỉ còn lại một hơi, nói một câu đầy tao nhã: “Người rất dễ tiện.”, Thật sự, người rất vô sỉ. Thật sự, nếu đổi lại là bất kỳ một người sống nào, bị người đâm như vậy cũng đã sớm chết rồi., Nhưng chẳng phải vừa rồi ta đã nói với người rồi sao, ta chết không biết bao nhiêu năm rồi, người còn đâm ta mấy đao nữa thì có ích lợi gì? Muốn ám chết một con cương thi, người không cảm thấy như vậy là ngu ngốc sao?” Sau khi nói xong, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt khô quắt không chút huyết sắc của Hiên Viên Vũ, giống như đang giáo dục một đứa trẻ vậy... Mà trên mặt của hấn, lại càng tràn đầy trào phúng...

Cương thi? Nhìn thấy thần sắc trào phúng của Lương Tiểu Hữu, nghĩ tới cương thi mà hấn nói tới, Hiên Viên Vũ há to miệng, tựa hồ muốn mắng cái gì đó. Nhưng máu của gã sớm bị hút khô, nào còn mắng chửi được, chỉ là đôi mắt to kia, tràn đầy không cam lòng, cơ quan tính toán quá thông minh, chính mình tính toán chuẩn hết thảy, nhưng lại không đoán được gã là một con cương thi...

Chỉ là... Cương thi là cái gì?

Hiên Viên Vũ nghi hoặc, khó hiểu, không cam lòng, hai mắt bất khuất nhìn chăm chăm Lương Tiểu Hữu, tựa hồ muốn tìm ra đáp án, thế nhưng thân thể của hắn lại chậm rãi ngã xuống, một đạo âm ảnh từ trong cơ thể hắn bay ra, tựa hồ muốn bay ra ngoài thiên ngoại...

“Mùi tinh huyết của người rất ngon, chút tàn hồn ấy cũng không nên lãng phí...” Nhìn thấy bóng ma kia bay ra, Lương Tiểu Thuần lăm bắm trong miệng, lại dùng sức hít vào một cái, một cỗ lực lượng cực lớn trực tiếp hút cỗ ma kia vào lỗ mũi...

“Phù...” Lương Tiểu nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, bộ dáng rất là hưởng thụ...

Nam Cung Thương, Y Nhược Thủy, thậm chí vài tên binh sĩ Liệt Diễm Quân chạy tới muốn trợ giúp Hiên Viên Vũ đồng thời nhìn thấy một màn này, Nam Cung Thương và Y Như Thủy còn tốt hơn nhiều. Bọn họ sớm biết Lương Tiểu có thể hút máu người, chỉ khiếp sợ một gã Đại Tông Sư, lại bị hắn hút khô tinh huyết, chết không chết được, quả thực không đáng...

Thế nhưng đối với mấy tên Hiên Viên Vũ kia mà nói, cảnh tượng này thực sự quá quý dị, quá mức khủng bố, một đại tông sư sống sờ sờ, vậy mà bị hút thành một người khô, tên này rốt cuộc là người hay là quỷ?

Đặc biệt khi thấy Lương Tiểu Hữu còn cắm một con dao găm vào ngực, ngực như bị đập nát, nhưng lại giống như không có chuyện gì, móc ra một cái khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lau răng nanh trên khóe miệng, mấy tên binh sĩ này đồng thời trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh...

“Mẹ nó, hay là làm lính đây, chút can đảm ấy cũng không có, không phải chỉ hút chút máu người thôi sao, đã bị dọa ngất rồi, đến mức đó sao?” Nhìn thấy vài tên quan quân bị dọa ngất đi, Lương Tiểu lại trợn trắng mắt, sau đó mới thu hồi hai cái răng nanh...

Thấy cảnh này, ngay cả Y Nhược Thủy cũng có xung động muốn ngắt...

“Không tốt, lực lượng quá lớn, ta cần phải tiêu hóa thật tốt luồng năng lượng này. Vết thương Nam Cung, chuyện còn lại giao cho người...” Đột nhiên Lương Tiểu Khả biến sắc, thân thể chui thẳng xuống đất, biến mất vô ảnh vô tung...

Mà lúc này, Tư Mã Hiên đang dẫn đầu thân binh của mình vừa lúc chạy tới...

Chương 287, Thanh Mộc chân khí

Nhìn bộ thầy khô ngã trên mặt đất, khoe mắt Tư Mã Hiên giật giật, hình như mình tới muộn rồi, nhìn đám Liệt Diễm quân vẫn đang chém giết, hấn nhẹ nhàng phát phát tay, đám thân quân đi theo phía sau hấn trực tiếp xông lên, chém giết về phía quân đoàn Liệt Diễm...

Mà bản thân hấn lại từ trên ngựa xuống, mặt mũi tươi cười đi về hướng Nam Cung bị thương...

“Chúc mừng Nam Cung tướng quân lập kỳ công ám sát Hiên Viên Viêm, đánh lén được một cánh tay của Hiên Viên Viêm rồi...” Hiên Viên Vũ chưa từng thấy Nam Cung Thương, nhưng nhìn tình huống hiện trường, lại không khó đoán ra thân phận của hấn...

Nam Cung Thương sửng sốt, hấn căn bản không nhận ra người này, bất quá nhìn thấy hấn sau khi chạy tới liền tiến hành đánh chết Liệt Diễm quân còn sót lại, trong lòng có chút yên lòng...

“Đại nhân nói đùa rồi, không biết đại nhân là...” Nam Cung Thương lông mày nhướn lên...

“A, ta là Tư Mã Hiên, bây giờ đã đầu phục Tam thiếu chủ, lần này chính là phụng nhận Tam thiếu chủ đến đây trợ giúp Nam Cung tướng quân đánh chết Hiên Viên Vũ, nào ngờ rằng võ nghệ Nam Cung tướng quân cao cường., Đã chém giết được tên cướp này...” Trên mặt Tư Mã Hiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại mờ mịt đánh giá thương thế của Nam Cung và Y Nhược Thủy bên cạnh hấn, tràn ngập nghi hoặc. Với thực lực của Nam Cung Thương hấn không thể giết chết Hiên Viên Vũ, hơn nữa nhìn thi thể của hấn, dường như chết rất kỳ quái...

“Ha ha, hóa ra là Tư Mã đại nhân, tại hạ hữu lễ. Chẳng qua mặc dù ta muốn đánh chết Hiên Viên Vũ, nhưng cũng không phải đối thủ của hấn. Hấn bị Diệp tướng quân đại ca giết

chết...” Nam Cung Thương cũng không đoạt công, trong miệng từ tốn nói...

“A? Thì ra là thế...” Tư Mã Hiên nhẹ nhàng gật đầu...

“Tư Mã đại nhân, nếu chúng ta đã là người thống nhất chiến tuyến, kính xin Tư Mã đại nhân mau chóng bình định chiến cuộc, chúng ta cùng trở về báo cáo thôi...” Lúc này chân khí trong cơ thể Nam Cung Thương khô kiệt, không hề có sức chiến đấu, cũng không muốn gây ngốc với một thành chủ vừa mới quy hàng.

“Đúng là như thế...” Tư Mã Hiên gật đầu, mà thân binh mà hắn mang tới lại tăng nhanh tốc độ chém giết, Nam Cung Thương cũng bắt đầu thu gom tàn binh, chuẩn bị trở về phủ thành chủ...

Khi chiến cuộc bên này kết thúc, đại quân Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm cũng lần lượt vào thành, chẳng qua cái giá bọn họ phải trả là gấp hai lần Lạc Nhượng Phong, đại đa số thương vong đều là do quân đoàn Ngân Giáp và Liệt Diễm tạo thành...

Nhưng bên cạnh bọn họ tụ tập một đám nghĩa quân khởi nghĩa, bù đắp những tổn thất này...

Nhưng Lạc Nhượng Phong là người đầu tiên vào thành, cũng là người đầu tiên chiếm lĩnh phủ thành chủ. Theo ước định của ba người bọn họ, Lạc Nhượng Phong sẽ có được quyền lực quản lý Lăng Yên thành, đây là hiện thực mà bọn họ không thể không tiếp nhận...

Hai người vừa chạy về phía phủ thành chủ vừa phái người đi thăm dò tình hình Lăng Yên thành, cho dù Lạc Nhượng Phong đã khống chế Lăng Yên thành, nhưng lương thực tiếp tế vẫn phải chuẩn bị cho bọn họ chứ?

Còn trong phủ thành chủ, Lạc Nhượng Phong đã bắt đầu được Gia Cát thủy hỗ trợ tiếp quản Lăng Yên thành. Diệp Tĩnh Vũ lại đi tới hậu viện phủ thành chủ, Tư Mã Hiên luyện công trong mật thất...

Bên ngoài mật thất, Xích Di Cương thống lĩnh hai trăm chiến sĩ Xích Di tộc tinh nhuệ nhất đứng xung quanh. Lúc không có

chiến trường, bọn hán đều cởi bỏ bộ áo giáp kia, cũng không sử dụng trường thương bốn mét, mà là đang cầm chiến phủ to lớn, từng hàng từng hàng vây quanh mật thất ở trung tâm...

Hồ Tuế, Hồ Mê Mộng lại suất lĩnh một trăm tên xạ thủ tinh nhuệ nhất Hồ Tu tộc trốn ở các góc ngách hậu viện, thỉnh thoảng nhìn thấy mũi tên bắn ra đạo đạo hàn quang, bất luận kẻ nào một khi xông tới, tuyệt đối sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ, mà phản bác lại là khó có được yên tĩnh nằm ở một bên, một đôi mắt đen kịt thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời...

Hơn nữa một gã không biết đang ẩn nấp ở đâu, lực phòng ngự như vậy đủ để ngăn Võ Thánh lại rồi...

Tất cả những chuyện này, đều chỉ vì việc Lương Tiểu Hữu sắp tấn cấp trong mật thất...

Lúc này, trong mật thất có đặt hai cái bồ đoàn, Diệp Tĩnh Vũ ngồi trên một cái bồ đoàn, con mắt nhìn Lương Tiểu Hữu trước mặt, tràn đầy vẻ lo lắng...

Giờ phút này, Lương Tiểu Hữu đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lớp áo bị lực lượng cuồng bạo vừa mới phun ra chấn động đến nát bấy, lộ ra nửa người trên không có nửa điểm huyết nhục cực kỳ khô gầy, mà trên cổ của hắn lại đeo một miếng ngọc bội màu xanh...

Một cỗ lực lượng khổng lồ đến cực điểm không ngừng chạy thực mạng trong cơ thể hắn, lực lượng tinh thần cường đại của Lương Tiểu có thể không chế những năng lượng này không ngừng tuôn về phía mi tâm của mình, nhưng vẫn có một bộ phận năng lượng không bị khống chế vọt ra, phá hư thân thể của hắn, lập tức có một cỗ tử khí quán quanh, chữa trị thân thể của hắn...

Theo cỗ lực lượng kia hút vào, thân thể khô héo của hắn vậy mà dần dần trở nên no bụng, phảng phất như quả cầu da đang nạp khí, càng ngày càng sung mãn, càng ngày càng phong phú...

Mà khuôn mặt tái nhợt của hắn lại nổi lên từng trện đỏ ửng, hơn nữa càng ngày càng đỏ, phảng phất như sung huyết...

Thân thể của hắn cũng càng ngày càng sung mãn, chỉ trong chốc lát đã biến thành một tên mập mạp khô gầy như que củi, hơn nữa thân thể này còn đang không ngừng bành trướng...

Trên mặt Lương Tiểu Khả càng lộ ra vẻ dữ tợn, hiển nhiên cố lực lượng này thực sự quá khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản khó có thể hoàn toàn khống chế...

Mắt thấy thân thể của hắn sắp sửa nổ tung, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lo lắng một hồi, nhưng là hắn ngoại trừ chờ đợi bên ngoài, lại không biết nên làm cái gì...

“Bốp...” một tiếng, cánh tay Lương Tiểu Khả nổ tung đầu tiên, dòng máu màu vàng nhạt và thịt nát gần như hư thối phun ra, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu kia...

“Hừ...” Lương Tiểu Khả hừ lạnh một tiếng, một cỗ tử khí truyền tới cánh tay, thế nhưng miếng thịt mục nát trên cánh tay đều bị nổ tung, đầu còn có thể chữa trị...

“Bốp...” Lại một tiếng, Lương Tiểu Hữu, tay kia cũng nổ tung, thịt nát tung tóe đầy trời, khuôn mặt tái nhợt của gã cũng khẽ giật...

“Bốp...” Lại một tiếng, lồng ngực của hắn cũng đồng thời nổ tung, ngay sau đó là bụng dưới của hắn, bắp đùi của hắn, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra từ trong miệng hắn. Thế nhưng hắn vẫn nhắm chặt hai mắt, không ngừng phun ra tử khí màu đen, quán quanh thân thể mình, cũng che khuất cái nội tạng kinh khủng dị thường kia...

Những tử khí này muốn chữa trị thân thể của hắn, thế nhưng lúc này toàn thân trên dưới đều bị phá thành mảnh nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn nào có thể chữa trị, cố lực lượng khổng lồ kia bắt đầu hướng cổ hắn mà đi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng thêm lo lắng, tất cả sinh mệnh lực của cương thi đều ngưng tụ tại mi tâm, nếu mi tâm của hắn bị phá hư, vậy dù hắn là cương thi, cũng sẽ hồn phi phách tán...

Cũng chính vào thời điểm sống còn này, một đạo hào quang màu xanh chính là từ miếng ngọc bội màu xanh trước ngực Lương Tiểu Khả truyền ra...

Sinh tử thứ nhị bát!

Những quang mang màu xanh này vừa mới tiếp xúc với tử khí màu đen liền phát ra âm thanh “xuy xuy”, phảng phất như khối băng bị bỏ vào lửa vậy. Lương Tiểu càng đau đến ngất xỉu, đây không phải đau đớn của cơ thể, hoàn toàn là đau đớn đến từ sâu trong linh hồn...

Gã là cương thi, tử khí là thứ gã thích nhất, thế nhưng ánh sáng màu xanh này chính là chân khí Thanh Mộc, gỗ xanh đại biểu cho sự sống, là sinh khí tinh khiết nhất. Khí thể này đối với người bình thường mà nói, không thể nghi ngờ là đại bổ, cho dù là một người sắp chết, một khi hấp thu cỗ sinh khí này, cũng sẽ khởi tử hồi sinh, sống sót sinh long hoạt hổ, nhưng Lương Tiểu chính là cương thi a...

Hắn giống như một khối hàn băng, mà cỗ sinh khí này chính là ánh mặt trời, thử hỏi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hàn băng có thể kiên trì được bao lâu...

“Con mẹ nó, đây không ngờ là chân khí Thanh Mộc, nhanh, giúp ta gỡ thứ này xuống...” Lương Tiểu Thuần mắng to.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, hắn không hiểu cái gì gọi là Thanh Mộc Chân Khí, nhưng nghe Lương Tiểu có thể nói như vậy, vội vàng tiến lên, muốn gỡ miếng Thanh Long Ngọc Bội kia xuống, thế nhưng tay còn chưa đụng tới Thanh Long Ngọc Bội, đã bị một cỗ năng lượng cường đại bắn ra...

Vách đá nặng nề rơi xuống vách đá phía sau, vách đá dày chừng một trượng kia bị nện ra một vết nứt, mà ngón tay của hắn thì toàn bộ vỡ vụn ra, đau đớn thấu tim gan khiến cho Diệp Tĩnh Vũ cũng nhịn không được rên khẽ một tiếng...

Lúc này, Thanh Long ngọc bội phóng xuất ra Thanh Mộc chân khí càng lúc càng nhiều, quang mang màu xanh cũng càng lúc càng lớn, dần dần đè ép toàn bộ tử khí của Lương Tiểu Nhi...

“A a a...” Lương Tiểu Thuần kêu gào đau đớn, thân thể không còn giữ được tư thế ngồi xếp bằng nữa, lăn lộn trên mặt đất không ngừng...

“Đại ca...” Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, cũng không để ý thương thế của mình, thân thể lại nhào về phía Lương Tiểu Kiềm. Thế nhưng trên người Lương Tiểu Thố luôn có một luồng năng lượng cường đại, căn bản không cho hắn tới gần, thân thể lại lần nữa bị bắn bay ra ngoài...

Trong cơ thể máu tươi cuộn cuộn một hồi, miệng phun ra một ngụm máu tươi...

Nhưng hắn vẫn phấn đấu liều mạng chạy về phía Lương tiểu nhân, đây là tri tâm duy nhất của hắn trên thế giới này, là huynh đệ hắn quen thuộc nhất, hắn không muốn hắn chết, cũng không muốn hắn chết, hắn không muốn một mình sống trong thế giới xa lạ này nữa...

Tiên Thiên chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một quyền hung hăng đánh tới quang mang màu xanh, nhưng càng dùng sức, lực phản kích càng cường đại...

Lần này, không chỉ toàn bộ cơ thể bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ cánh tay bị chấn động đến nát bấy, đầu trùng trùng điệp điệp nện lên vách đá phía sau, làm vách đá kia thủng một lỗ lớn, mà cả người hắn lại trực tiếp ngất đi...

Gần như ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ ngất đi, Lương Tiểu cũng không chịu nổi cơn đau đớn thấu tim kia, cả người hôn mê bất tỉnh...

Hắn vừa hôn mê một cái, tử khí trong cơ thể đã không còn người khống chế, quang mang màu xanh kia trực tiếp nhào về phía toàn thân hắn, ăn mòn sạch sẽ tử khí màu đen kia, ngay cả đầu của hắn cũng bị quang mang màu xanh hoàn toàn bao phủ...

Thời gian dần trôi qua, toàn bộ mật thất đều bị quang mang màu xanh này bao phủ, cánh tay đứt rời của Diệp Tĩnh Vũ được Thanh Mộc chân khí tẩm bổ, lấy tốc độ nhanh gấp trăm lần lúc trước phục hồi như cũ...

Mà năng lượng màu xanh càng tràn vào thân thể Lương Tiểu Khả, tràn vào xương cốt hần, nếu Diệp Tĩnh Vũ bây giờ tỉnh lại, liền có thể nhìn thấy bạch cốt um tùm kia vậy mà nổi lên đạo đạo quang mang màu xanh, ngay sau đó nhìn thấy trên bạch cốt sinh ra từng đoàn từng đoàn huyết nhục...

Huyết nhục đỏ tươi không còn là thịt thối trước kia nữa mà đã trở thành huyết nhục đỏ tươi, là máu thịt còn sống sờ sờ...

Tốc độ sinh thịt cực nhanh, mà trái tim không biết bao nhiêu năm chưa nhảy qua kia, vậy mà bắt đầu nhảy lên, hơn nữa tần suất nhảy lên càng lúc càng nhanh, khi ngực hần đã mọc đầy máu thịt, tim đập đã không khác người thường bao nhiêu...

Mà cánh tay, bắp đùi của hần, vẫn còn không ngừng mọc ra huyết nhục...

Một luồng năng lượng màu xanh tuôn về phía mi tâm của hần, cuối cùng tạo thành ma văn màu xanh trên trán hần, sau một lát, ma văn kia lại biến mất...

Chẳng qua bất kể là Lương Tiểu hay là Diệp Tĩnh Vũ, lúc này đều lâm vào hôn mê cực độ, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Hai người vừa hôn mê, chính là ba ngày ba đêm. Khi Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại, ánh sáng màu xanh trong mắt thất đã sớm tán đi, Diệp Tĩnh Vũ có chút mờ mịt nhìn cánh tay của mình, trắng như tuyết, mềm mại, không có chút dấu vết bị thương, lại nhìn Lương Tiểu ở cách đó không xa ngã trên mặt đất., Hần phát hiện toàn thân hần trần trụi, cơ bắp trên người thon thả, rất là gợi cảm, đầu còn vẻ khô gầy đáng sợ như ngày xưa, nhìn lại sắc mặt của hần, cũng không tái nhợt như trước, ngược lại mang theo màu máu nhàn nhạt, giữa hai hàng mi, càng ít đi một phần âm trầm, nhiều hơn một phần phần chấn bùng bùng...

“Đại ca... Nhanh tỉnh lại...” Diệp Tĩnh Vũ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần nhìn thấy Lương Tiểu vẫn còn chưa tỉnh lại bèn nhào tới, hung hăng lắc lắc Lương Tiểu Nhị...

Dưới sự lay động của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Từ từ tỉnh lại, nhìn Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, lại nhìn thân thể mình, hắn có chút mờ mịt mở miệng nói: “Ta vậy mà không chết...”

“Hắc hắc, ngươi là cương thi, ngươi có thể chết dễ dàng như vậy sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Lương Tiểu không có gì đáng ngại, trong lòng cũng rất vui vẻ...

“Nhưng luồng sinh khí kia thật sự rất cường đại, ta... Không đúng, ta... Thân thể của ta lại nóng lên, ta... ta lại có nhịp tim, ta...” Đột nhiên, Lương Tiểu phát hiện ra thân thể của mình có điểm dị thường, sắc mặt kịch biến..

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ cũng chú ý tới Lương tiểu nhân, trong lòng khẽ chùng xuống, thân thể hắn cũng nóng lên, căn bản là một người sống sờ sờ, nào có một cương thi âm trầm khủng bố...

“Đại ca, hình như huynh thật sự biến thành một người rồi?” Diệp Tĩnh Vũ gãi gãi cái ót, trong mắt cũng nghi hoặc...

“Mẹ nó, ta là cương thi, cương thi bất tử bất diệt, sao có thể trở thành người được chứ? Mẹ nó, đây nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác, ngươi cho ta ngủ một lát, sau khi tỉnh lại tất cả đều là giả...” Lương Tiểu Hữu nói, cả người lại ngã trên mặt đất...

“Mẹ nó, làm người có cái gì không tốt, đứng lên đi, đây không phải nằm mơ...” Diệp Tĩnh Vũ lại mắng to, hung hăng đâm một quyền vào ngực Lương Tiểu Khả...

“Thế nhưng ta thật sự không muốn làm người, ta sợ chết...” Khuôn mặt của Lương Tiểu Khả vô cùng khó coi...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ không còn gì để nói, người này làm cương thi là vì sợ chết...

“Không đúng, tử khí trong cơ thể ta vẫn chưa biến mất hoàn toàn, sức mạnh của ta vẫn còn đó, ta còn chưa biến thành người, có đao cũng không có, cho ta mượn dùng...” Lương Tiểu có thể lập tức bình tĩnh lại...

Chân khí chân giới Nhị Cửu Chương thứ hai mươi tám.

“Có...” Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời, trực tiếp móc ra chủy thủ tùy thân mang theo, đưa cho Lương Tiểu Dã...

Lương Tiểu Hữu nhận con dao găm, không nói hai lời, đâm thẳng vào ngực mình...

“Này...” Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp...

“Xùy...” một tiếng, Lương Tiểu chọc một đao vào ngực mình, một mũi tên máu từ trong ngực bắn ra, bắn ra tròn vện hơn một trượng. Diệp Tĩnh Vũ chưa từng nghĩ tới, một người đâm mình lại tâm ngoan như vậy, kiên quyết như vậy, đồ sộ như thế...

“Ta biết ngay mà, ta vẫn là cương thi, căn bản không sợ bị chọc phải mấy đao...” Một tay nắm chặt chuôi đao, trên mặt Lương Tiểu Hữu tràn đầy nụ cười đắc ý, đắc ý vì suy đoán của mình...

“Chẳng lẽ người một chút cảm giác cũng không có sao?” Nhìn vẻ mặt đắc ý của Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ rất là lo lắng hỏi một câu...

“Cảm giác? Cảm giác gì?” Lương Tiểu có chút mờ mịt...

“Chẳng hạn như đau đớn...” Diệp Tĩnh Vũ dè dặt nhắc nhở...

“Đau?” Lương Tiểu Dã sững sờ, như đang nghĩ vì sao mình đâm một đao vào tim mình, sẽ đau sao? Chỉ cần linh hồn nó không bị ảnh hưởng, căn bản nó không cảm giác được nửa điểm đau đớn...

“Không thể nào...” Lương Tiểu Hữu lắc đầu, mình là cương thi, cương thi sao lại sợ đau? Dù thân thể mình hiện tại có chút không giống cương thi...

“Ách... Người xử lý máu của chính người đi...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, hần đã khẳng định, tuy rằng thân thể gia hỏa này đã hoàn toàn sống lại, nhưng hần tuyệt đối vẫn là cương thi, hàng thật giá thật...

Lương Tiểu Hữu cúi đầu nhìn máu tươi đang không ngừng chảy ra từ ngực mình, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Oa oa oa, nhiều máu như vậy, lãng phí quá, lãng phí a...” Vừa nói, còn vừa dùng tay bưng lấy máu tươi đang chảy ra đưa vào trong miệng...

Nhìn thấy bộ dáng Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, thẳng này... ai...

Sau khi hút toàn bộ máu trong ngực mình vào bụng, Lương Tiểu Tỳ mới không cam lòng, rút con dao găm nơi ngực ra, sau đó điều động tử khí trong cơ thể dũng mãnh lao tới ngực...

Thế nhưng lúc đầu tử khí màu đen kia lại biến thành màu xám, hơn nữa không có tử khí âm trầm như ngày xưa, ngược lại còn có một chút sinh khí nhàn nhạt... Khí thể màu xám kia vừa mới tràn đến ngực, vết thương lấy mất thường có thể thấy được tốc độ phục hồi như cũ, nhanh chóng trong chốc lát đã biến mất vô tung vô ảnh, thậm chí ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại một cái, dường như chưa từng bị tổn thương qua...

“Móa nó, thân thể này của ta là thân thể còn sống chứ không phải là thi thể, làm sao mà tử khí cũng có công năng chữa trị chứ? Không đúng, đây không phải tử khí, đây tuyệt đối không phải là tử khí của ta...” Đột nhiên, Lương Tiểu Tức như nghĩ tới điều gì...

Lực lượng toàn thân bỗng bộc phát ra, ma văn biến mất trên trán hần lại một lần nữa hiện ra, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt tăng vọt, trên năm tay nổi lên một đạo quang mang màu xám trắng, bỗng nhiên một quyền đánh xuống mặt đất...

Không có bất kỳ âm thanh nào, không có bất kỳ tiếng động nào, năm đấm của hần dễ dàng chìm vào trong lòng đất như vậy, nhẹ nhàng như một thanh cương xoa chui vào đậu hũ...

Lương Tiểu Thuần giơ cánh tay lên, năm tay lại buông ra, điều động chân khí màu xám trắng nhẹ nhàng ấn xuống đất. Cũng

giống như vừa rồi, cánh tay của hắn vẫn không tốn chút sức lực nào chui vào lòng đất...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy cảnh này cũng há hốc miệng, đây là lực lượng gì? Không ngờ lại kinh khủng như thế? Căn bản không cần mượn lực lượng gì, dễ dàng đánh nát sàn nhà bằng đá xanh này, điều này cũng quá kinh khủng...

“Tử khí của ta tuyệt đối không có lực lượng như vậy. Đây hẳn là Lưỡng Nghi chân khí mà sư tôn đã từng nói với ta...” Trên mặt Lương Tiểu Hữu lộ ra vẻ ngưng trọng...

“Lưỡng Nghi chân khí?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, hắn không hiểu mấy cái này lắm...

“Đúng vậy, Lưỡng Nghi chân khí đại biểu cho sinh và tử... Thật không ngờ, tử khí trong cơ thể ta vậy mà lại phát sinh dị biến dưới áp lực của Thanh Mộc chân khí, vậy mà tiến hóa thành Lưỡng Nghi chân khí...” Lương Tiểu Thuần thản nhiên nói, thế nhưng thân thể lại nhịn không được kích động...

Lưỡng Nghi chân khí, là lực lượng mà bao nhiêu cương thi nhất tộc tha thiết ước mơ, không chỉ đại biểu cho sống chết, từ nay về sau, chính mình sẽ quanh quẩn giữa sinh tử, có cương thi bất tử, lại có nhục thể nhân loại đỏ tươi...

Từ nay về sau, không chỉ không cần lo lắng ánh mặt trời, thậm chí không cần lo lắng tất cả những thứ thuần dương, thậm chí lúc cùng nữ nhân ăn chơi, cũng không cần dựa vào tu vi bản thân để cương quyết, tất cả những thứ này đều sẽ là bản năng cơ bản nhất, từ nay về sau, ngoại trừ không chết, những thứ khác không khác gì với người khác...

Đương nhiên, hắn còn không sợ đau...

Thấy trên mặt Lương Tiểu Hữu dần dần lộ ra vẻ vui mừng, Diệp Tĩnh Vũ cũng dần dần hiểu ra, chuyện này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt...

“Vụ tu vi của ngươi bây giờ...” Nhìn ma vẫn màu xanh trên trán Lương Tiểu Khảm, Diệp Tĩnh Vũ có chút tò mò hỏi...

“Đã đạt đến cảnh giới Thi Vương, hơn nữa còn có Lưỡng Nghi chân khí, coi như là gặp được một con thi vương ngàn

năm, ta cũng có mười phần tin tưởng sẽ giết được hắn...” Trên mặt Lương Tiểu Hữu tràn đầy tự tin...

Lưỡng Nghi chân khí đại biểu cho lực lượng hủy diệt, tuyệt đối là hủy diệt...

“Vậy nếu gặp Vũ Thánh, người nắm chắc được bao nhiêu phần?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy vẻ tự tin trên mặt Lương tiểu nhưng trong lòng cũng vui sướng...

“Ta không biết thực lực của Vũ Thánh ở thế giới này đến cùng là thế nào, nhưng chỉ cần là Đại Tông Sư, bao gồm cả Băng Minh bên cạnh người, đều tuyệt đối không phải là đối thủ của ta...” Lương Tiểu rất là hung hăng nói...

“Ha ha, vậy chúc mừng công lực đại ca tiến bộ nhanh...” Vừa nghe đến đó, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên là vui mừng, thực lực của Lương Tiểu càng mạnh, thực lực bên cạnh hắn cũng càng mạnh...

“Ha ha, lần này may mà có miếng Thanh Long ngọc bội này, tuy nói Thanh Mộc chân khí bên trong hắn suýt nữa giết chết ta...” Lương Tiểu cười ha ha, nâng miếng Thanh Long ngọc bội trong tay lên, cẩn thận đánh giá...

“Ngọc bội Thanh Long này có lai lịch gì?” Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên cũng nhớ tới lực lượng cường đại ẩn chứa trong ngọc bội Thanh Long kia, cho dù bản thân cố gắng thế nào cũng khó có thể đột phá lực lượng kia...

“Là ta tìm được từ trên người một tên lính, nhưng mà ta biết, đây chính là thứ chúng ta lưu lại từ thời đại đó... Hơn nữa còn là thứ vô cùng tốt...” Lương Tiểu Thiêm thần bí nói...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, đồ vật lưu lại từ thời đại của bọn họ? Vậy không phải nói giữa hai thế giới thật sự có liên hệ sao?

“Àm ăm...” Ngay lúc Lương Tiểu Tỳ định giải thích, bên ngoài lại truyền đến một tràng âm thanh cực lớn, sắc mặt hai người đồng thời biến đổi...

Hạng 290 Bạch Khiếu Đế.

Ba ngày trước, cũng chính là ngày Lăng Yên thành bị phá hủy, ở phía đông xa xôi của Thiên Nguyên đế quốc, gần Đông Hải, tại lối ra Thiên Giang, một đội kỵ binh mặc áo giáp màu trắng từ mặt tây bắc vội vã chạy đến, nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của bọn họ, nghĩ đến hẳn là trên đường bôn ba mấy ngày...

Khi bọn họ tới được Bạch Đế thành lại bị thủ vệ cửa thành ngăn cản, tuy nhiên thủ vệ này không mặc áo giáp quân đội, cũng không có mũi tên của quân đội, mà mặc áo giáp võ sĩ màu trắng, bên hông dắt một thanh đao dài ba thước, trong mắt tinh quang phóng ra ngoài, vậy mà đều là cao thủ đạt tới cảnh giới võ sư, tên tiểu đội trưởng thủ thành kia là một cao thủ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên...

Cao thủ như vậy dùng để trông coi cửa thành, ngoại trừ kinh đô Thiên Châu, toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có Bạch gia...

Thiên Giang Bạch Đế thành, chính là một thành thị đặc thù nhất của Thiên Nguyên đế quốc, nói nó đặc biệt, là bởi vì nơi này không có quân đội, không có thành chủ, không có bất kỳ cơ cấu nào của triều đình, thậm chí ngay cả bộ phận đặc thù nhất của Thiên Nguyên đế quốc cũng không có cách nào đóng quân ở nơi này, không phải bọn họ không muốn, mà là bọn họ không thể...

Tất cả những chuyện này, chỉ vì một người, Bạch Khiếu Đế...

Ba trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, Hiên Viên gia, Nam Phong gia, Thác Bạt gia chinh chiến thiên hạ, tạo thành thế chân vạc xuất thế, Hiên Viên Tuyệt lấy kiếm thuật tuyệt cường hời đĩnh thiên hạ, nhất cử tiêu diệt Nam Phong gia, bức đi Thác Bạt gia, trong khoảng thời gian ngắn, chiến lực vô song, ngay cả Cầm Long phái, Bách Hoa môn cũng bị thua thiệt lớn trong tay hắn, có thể nói, đại đa số thiên tài của thập đại môn phái lúc đó đều đã nếm thiệt thòi lớn trên tay hắn...

Ngoại trừ lúc đó công tử Bạch gia Bạch Khiếu Đế...

Ở thời đại quần tinh tụ tập, anh hùng xuất hiện lớp lớp, Bạch Khiếu Đế hiển nhiên cũng là nhân vật thiên tài. Cộng thêm Bạch gia vốn chính là đại thế gia, xếp hạng còn trước cả Bách Hoa Môn và Cầm Long phái. Võ học Bạch gia càng danh chấn thiên hạ, Bạch Khiếu Đế năm hai mươi tuổi đã sớm tiến vào cảnh giới đại tông sư., Trong một lần ra ngoài du lịch, Bạch Khiếu Đế gặp phải Hiên Viên Tuyệt cũng chỉ hai mươi tuổi, nói hai người tâm tâm phúc phúc ái cũng được, nói hai người tình đầu ý hợp cũng tốt. Tóm lại, từ nay về sau, Bạch Khiếu Đế và Hiên Viên tuyệt đối trở thành bằng hữu tốt nhất...

Hai người cơ hồ cùng lúc bước vào cảnh giới Võ Thánh, cuối cùng Hiên Viên gia chinh chiến thiên hạ, Bạch Khiếu Đế đã trở thành gia chủ Bạch gia, đương nhiên toàn lực phụ trợ Hiên Viên gia, mãi cho đến khi thành lập Thiên Nguyên Đế Quốc không lờ...

Có thể nói, Hiên Viên gia có thể tiêu diệt Nam Phong gia cùng với bức bách Thác Bạt gia, công lao của Bạch gia không thể bỏ qua...

Về sau, Hiên Viên tuyệt vì theo đuổi võ đạo, tự mình chém giết người yêu của mình, truyền ngôi Hoàng Đế cho hậu nhân của mình. Nhưng trước khi truyền ngôi, y lại ban tước thành trì tên Thiên Giang thành cho Bạch gia, còn ban tên cho Bạch Đế thành., Hơn nữa còn căn dặn hậu nhân của mình, đời đời Bạch gia là chủ nhân của Bạch Đế thành, bất kỳ ai trong triều đình cũng không được phép làm một sự vụ trong Bạch Đế thành. Nói cách khác, Bạch Đế thành chính là một quốc gia trong nước, Bạch gia, chính là hoàng tộc của Bạch Đế thành...

Đương nhiên Bạch Khiếu Đế sẽ trở thành thành chủ số một của Bạch Đế thành, có hấn, triều đình đương nhiên không dám đưa xúc tu vào Bạch Đế thành, nhưng khi hấn truyền chức thành chủ cho con trai của mình, triều đình muốn rút sức mạnh vào Bạch Đế thành, lại phát hiện Bạch Đế thành đã sớm biến thành một khối sắt...

Hiện giờ Bạch Đế thành chính là Bạch Khiếu Đế Bạch Vân Lan, từ ba mươi năm trước đã đạt đến cảnh giới Võ Thánh,

bây giờ đạt tới cảnh giới gì không ai biết được, nhưng người trong thiên hạ đều biết, bấy đứa con trai của hắn đã bước vào cảnh giới Võ Thánh, ngay cả một người con của hắn là Tăng Bạch Kinh, cũng đã bước nửa chân vào cảnh giới Võ Thánh, trở thành Võ Thánh, chỉ là chuyện sớm hay muộn...

Có thể nói, Bạch gia, là gia tộc ở ngoài gia tộc Hiên Viên hiện nay, Võ Thánh nhiều nhất, mà Bạch Đế thành, càng là địa phương vũ thánh nhiều nhất bên ngoài...

Ngoại trừ bốn vị Võ Thánh này, Bạch Đế thành càng là toàn thành tập võ, võ sư Tiên Thiên, tông sư, ở đây quả thực nhiều như chó săn, cho dù là đại tông sư, ở chỗ này cũng phải đánh giá, đây cũng là nguyên nhân vì sao cho dù hoàng đế Thiên Nguyên Đế Quốc muốn rót lực lượng vào cũng không thể thâm thấu...

Vũ Thánh, đó là cảnh giới siêu phàm nhập thánh, năm đó Lạc Tiêu Phong bước vào cảnh giới Võ Thánh mà dám động thủ với tam đại môn phái của Thục Vân Quốc, đó là bởi vì tam đại môn phái không có Võ Thánh tọa trấn, đại tông sư có nhiều hơn nữa cũng vô dụng...

Thế nhưng Bạch gia thì khác, không nói lão bất tử Bạch Khiếu Đế còn sống, chỉ nói bốn vị Võ Thánh bên ngoài, không phải thế lực khác có thể chống lại được bây giờ...

Đương nhiên, từ sau khi Bạch Khiếu đế căn cơ, Bạch gia cũng không để ý tới chuyện triều đình nữa, đại đa số người Bạch gia đều một lòng theo đuổi võ đạo, Bạch Đế thành càng trở thành Thánh địa võ kỹ thậm chí là toàn bộ Đông Phương Đại Lục, bất kỳ võ giả nào, mộng tưởng lớn nhất chính là có thể đến nơi này, nghe mấy vị Võ Thánh Bạch gia giảng giải về võ đạo...

Bất quá cũng có ngoại lệ, một ít đệ tử Bạch gia, cảm thấy trên chiến trường mới là nơi tu luyện võ đạo tốt nhất, cho nên gia nhập quân đội Thiên Nguyên Đế Quốc, Bạch Tiểu Mạc chính là một người như vậy, chỉ tiếc mạng hắn không tốt, gặp phải biến thái khi sử dụng đạn pháo đánh lén như Diệp Tĩnh Vũ...

Hiện giờ, bên ngoài Bạch Đế thành, hơn mười thủ vệ đã ngoài cảnh giới võ sư đã vội vã ngăn đội kỵ binh chạy tới này lại...

“Vị huynh đệ này, ta là Thiếu thành chủ Lăng Yên thành Tur Mã Hùng Phong, có việc gấp đến đây cầu kiến Bạch thành chủ...” Tướng lĩnh dẫn đầu kỵ binh là một tướng mạo anh tuấn, mi thanh mục tú, tuổi ước chừng hai bảy hai tám tuổi, nhìn thấy thủ vệ trông coi cửa thành đều là cảnh giới võ sư, trong lòng tràn đầy kính ý với Bạch Đế thành...

“Cầu kiến thành chủ đại nhân?” Tên thủ lĩnh thủ vệ cảnh giới Tiên Thiên kia vốn chỉ muốn thực hiện chức trách của mình, điều tra một chút lai lịch đội kỵ binh này, nào ngờ đối phương vừa đến đã nói muốn gặp thành chủ, đây không phải là si tâm vọng tưởng sao?

Bây giờ thành chủ đã hơn một trăm tuổi, coi như là hoàng đế đế Thiên Nguyên đế quốc hạ trước khi qua đời, muốn gặp mặt Bạch Đế thành chủ, cũng phải phát thiệp mời trước, người một Thiếu thành chủ Lăng Yên thành liền đến cầu kiến Bạch thành chủ, đây không phải là si tâm vọng tưởng là cái gì?

“Đúng vậy, đây là chuyện Bạch Tiểu Mạc Bạch tướng quân ngộ hại...” Không đợi tên thủ lĩnh thủ vệ kia cự tuyệt, Tur Mã Hùng Phong đã lên tiếng đầu tiên. Từ sau khi Bạch Tiểu Mạc bị giết, Tur Mã Hiên đã phái người thông báo cho Tur Mã Hùng Phong đang dẫn binh bên ngoài, bảo hắn chạy tới Bạch Đế thành báo tin dữ cho Bạch thành chủ...

Tuy nói Bạch Tiểu Mạc không hiệu lực dưới trướng Tur Mã Hiên, những chuyện này hẳn Vũ Vô Ngân sẽ xử lý. Nhưng Tur Mã Hiên đã kết luận, trước khi giết chết kẻ thù Vũ Vô Ngân tuyệt đối không thể đem chuyện này thông báo cho Bạch gia, dù sao ai cũng biết Bạch Tiểu Mạc là đứa cháu mà thành chủ Bạch Đế thành Bạch Vân Lan yêu thương nhất...

Lúc đó, Tur Mã Hiên liền nghĩ tới khả năng Lăng Yên thành bị công phá, mà Bạch gia, gia tộc khổng lồ gần như không khô cạn quân sự này, rất có thể chính là gia tộc lớn cuối cùng hẳn bảo vệ Lăng Yên thành...

Chương 2 Bạch Nhất Kinh Phi Phi.

Từ điểm này, cũng nhìn ra Tư Mã Hiên đích xác không phải người thường. Lúc đó Lăng Yên thành vững như thành đồng vách sắt, nào nghĩ tới nói toạc ra là phá...

Tên tướng lĩnh thủ vệ vừa nghe nói Bạch Tiểu Mạc bị ngộ hại, sắc mặt vốn còn có chút cao ngạo lập tức trở nên trắng bệch, trong miệng lại lắp bắp nói: “Người... Người nói cái gì? Thiếu gia... Thiếu gia ngộ hại?” Trong mắt của hắn tràn ngập kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới thiếu gia nhà mình lại bị ngộ hại?

“Ừm...” Tư Mã Hùng Phong gật mạnh đầu...

Xác định tin tức như vậy, tên tướng lĩnh thủ vệ kia đâu còn dám nói gì, vừa sai người thúc ngựa tăng roi thông báo cho Bạch gia, vừa tự mình dẫn Tư Mã Hùng Phong tiến về phủ thành chủ...

Sau nửa canh giờ, đại sảnh lớn nhất phủ thành chủ, trên ghế dựa lớn nhất là một lão giả mặc áo dài màu trắng, tóc trắng như tuyết, khuôn mặt già nua, cả người nhìn giống như lão nhân sắp xuống núi...

Thế nhưng không ai dám khinh thường ông lão này, cho dù là hoàng đế của Thiên Nguyên đế quốc, khi nhìn thấy lão nhân này, đều phải gọi thẳng một tiếng thúc công. Không tệ, hắn chính là Bạch Vân Lan thành chủ của Bạch Đế thành...

Phía dưới hắn cũng ngồi bốn gã nam tử, trong đó có ba gã tóc hơi hoa râu, bất quá thân thể vẫn hùng tráng như cũ, nhìn qua giống như là hơn bốn mươi tuổi, ba người này, chính là ba đứa con Võ Thánh của Bạch Vân Lan., Lão đại ban ngày, lão tam hổ ban ngày, lão tứ ban ngày Khôn Khôn, ban ngày nhỏ nhất đã hơn tám mươi tuổi, nhưng bởi vì bọn họ đã bước vào cảnh giới Võ Thánh, tố chất thân thể được đề cao cực lớn, nhìn qua chỉ muốn là người hơn bốn mươi tuổi...

Về phần nam tử thứ tư, lại là nhi tử nhỏ nhất của Bạch Vân Lan, Bạch Tử Vân...

Đây là lúc Bạch Vân Lan một trăm tuổi và một nha hoàn sinh ra, vừa lúc đó chính là sinh nhật trăm tuổi của Bạch Vân Lan. Đối với người thu được con trai trẻ như Bạch Vân Lan mà nói, đây quả thực là trời cao tặng cho hần lễ vật tốt nhất. Vì thế, hần tự mình đặt tên là Bạch Tử Vân, càng thương yêu con trai này nhất...

Mà Bạch Tiểu Mạc, chính là con trai độc nhất của Bạch Tử Vân, tự nhiên, cũng là tôn tử mà Bạch Vân Lan yêu thương nhất...

Ngoại trừ bốn người này, trong đại sảnh còn có hai người đang đứng, một người đứng sau lưng Bạch Vân Lan, mặc một bộ trường sam màu trắng, dáng vẻ anh tuấn tiêu sái, trong mắt càng sáng ngời. Hần chính là thiên tài xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Bạch gia, tuổi còn trẻ mà đã tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, hơn nữa còn nửa cái chân đã bước vào cảnh giới Võ Thánh, so với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Độc Cô Thiên các loại còn muốn xuất sắc hơn...

Hần cũng là người mà Bạch Vân Lan yêu thích nhất...

Người cuối cùng tất nhiên là Tư Mã Hùng Phong tới báo tin, đồng thời đối mặt với bốn vị Võ Thánh, cho dù Tư Mã Hùng Phong đã quen với đủ loại tình cảnh, lúc này đầu cũng đầy mồ hôi, trong lòng tràn đầy sợ hãi...

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Vân Lan nhàn nhạt nói, thanh âm lại hùng hồn mạnh mẽ, căn bản không giống một lão nhân bước vào cây gỗ...

Tư Mã Hùng vội vàng đem Bạch Tiểu Mạc suất lĩnh bốn vạn ngân giáp quân ra khỏi thành, kể lại chuyện bị người phục kích...

“Ý ngươi là tiểu tử Tiểu Mạc bị giết trong lúc hai quân giao chiến?” Nghe xong lời nói của Tư Mã Hùng Phong, Bạch Vân Lan hồ hững nói...

“Đúng vậy...” Tư Mã Hùng Phong khẳng định, nhưng sau lưng mồ hôi lạnh thấm ướt...

“Bị giết giữa lúc hai quân giao chiến, đó là do tài nghệ của hắc không bằng người, đáng đời...” Bạch Vân Lan trực tiếp quát lớn...

quát to, mọi người ở đây sợ tới mức run lên, ngay cả Bạch Tử Vân cũng không dám nói nhiều một câu...

Lúc trước Bạch Tiểu Mạc đã lựa chọn con đường như vậy thì phải có giác ngộ về cái chết. Bạch gia hắc là cường đại, nhưng tuyệt đối sẽ không ngang ngược không nói lý bảo vệ khuyết điểm, nếu Bạch Tiểu Mạc bị người ám sát thì hắc tuyệt đối sẽ không nói lý. Vậy hắc tự nhiên sẽ không bỏ qua hung thủ, nhưng hiện tại lại là trên chiến trường bị chính diện giết chết, hắc tuyệt đối sẽ không để ý tới, cho dù, Bạch Tiểu Mạc là tôn tử hắc thương yêu nhất... Đây cũng là nguyên nhân tại sao Bạch gia bọn họ lại tầng tầng lớp lớp cao thủ nhiều năm như vậy. Mỗi một đệ tử Bạch gia, một khi lựa chọn con đường tu hành của mình, trưởng bối Bạch gia tuyệt đối không thể gượng gạo, càng không thể bảo vệ ngăn gợn được. Chỉ cần không phải tử vong bình thường, trưởng bối Bạch gia tuyệt đối không thể vì vãn bối mà chết...

“Nhưng mà thành chủ, Bạch tướng quân không phải bởi vì tài nghệ không bằng người, mà là...” Trong lòng Tư Mã Hùng Phong cũng run lên, tranh thủ thời gian kể lại chi tiết tình huống mình lấy được cho Bạch Vân Lan. Tuy rằng gã không biết lúc trước Thục Vân Quân dùng vũ khí gì giết hại Bạch Tiểu Mạc, nhưng cũng biết, cái chết của Bạch Tiểu Mạc tuyệt đối không phải là cái chết bình thường...

“Phụ thân ta, ngươi phải làm chủ cho Mạc Nhi nha...” Nghe xong lời nói của Tư Mã Hùng Phong, Bạch Tử Vân trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, liền quỳ xuống lạy Bạch Vân Lan. Bạch Tiểu Mạc là con trai độc nhất của hắc, thương tâm nhất chính là hắc. Nếu như Bạch Tiểu Mạc thật sự chết trong đấu tranh bình thường, vương phải quy củ của Bạch gia, hắc cũng chỉ có thể nhẫn nhịn con giận này, thế nhưng hôm nay rõ ràng không phải tử vong bình thường, làm sao có đạo lý không báo thù...

Bạch Vân Lan nhìn khuôn mặt thống khổ của con trai mình, lại nghĩ tới ánh mắt quật cường của Bạch Tiểu Mạc, thì thảo

thở dài một tiếng...

“Thiên Vũ, ngươi dẫn theo Thất đệ ngươi đi Lăng Yên thành xem một chút đi, điều tra ra chân tướng. Nếu tiểu Mạc thật sự bị vũ khí thần bí kia giết chết, tìm ra hung thủ, mang về Bạch Đế thành, ta sẽ đích thân xử trí...”

“Vâng, phụ thân...” Ban ngày Vũ lập tức đứng lên, cung kính thi lễ với Bạch Vân Lan...

“Kinh Phi, lần này ngươi cũng theo Đại bá công cùng Thất thúc công đi một chuyến a...” Bạch Vân Lan lại thản nhiên nói...

“Vâng, Tăng tổ...” Bạch Kinh Phi cũng cung kính thi lễ...

“Ngoại trừ Tử Vân và Kinh Phi, Thiên Vũ, ngươi lại mang theo mười tên đại tông sư cùng đi đi...” Bạch Vân Lan ở trên người Bạch Kinh Phi quét qua, lại nói với ban ngày phía dưới một câu...

“Dạ biết rồi, phụ thân...” Ban ngày lại thi lễ lần nữa, thế nhưng Tư Mã Hùng Phong phía dưới lại bị dọa không nhẹ, mười tên đại tông sư, thêm cả Bạch Tử Vân và Bạch Kinh Phi, chính là mười hai đại tông sư...

Trời ạ, Bạch Đế thành quả nhiên không hổ là nơi cao thủ nhiều nhất trong thiên hạ, tùy tiện xuất động một lần, chính là một Võ Thánh, mười hai Đại Tông Sư...

Cỗ lực lượng này, nếu là ở những nơi khác, không cần nói khai tông lập phái, cho dù là sáng lập một quốc gia, cũng là chuyện dễ dàng, trách không phải trước tiên Hoàng đối với Bạch gia đều lễ phép có thừa...

Bạch Vân Lan lại nhìn Tư Mã Hùng vẻ mặt kinh ngạc phía dưới, thì thào thở dài một tiếng, nhưng lại đứng dậy đi về phía khác. Mà ban ngày Vũ lại tiến lên nâng đệ đệ Thất của mình lên, nhỏ giọng an ủi. Có thể nói, Bạch Tử Vân không chỉ là nhi tử bảo bối của Bạch Vân Lan, mà còn là đệ đệ bảo bối của đám người ban ngày. Khi hấn sinh ra, cháu ruột của ban ngày đã hơn mười tuổi rồi...

Đối với hắn, làm gì có đạo lý không yêu thương, mấy người khác cũng đứng dậy an ủi Bạch Tử Vân, chỉ có Bạch Kinh Phi có chút lúng túng vầy vầy tay với Tư Mã Hùng Phong, ông thật sự không biết phải an ủi người này như thế nào mới lớn hơn mình mười tuổi...

Chương thứ hai mươi hai phiên toái.

Từ Mã Hùng Phong từ Viêm Châu chạy tới Bạch Đế thành cách đó ngàn dặm, cứ là hấn thúc ngựa phóng nhanh, cũng mất hơn mười ngày. Thế nhưng khi ban ngày mang theo mười hai tên đại tông sư từ Bạch Đế thành đến Lăng Yên thành., Nhưng chỉ mất có hai ngày rưỡi, mà bọn hấn điều tra ra nguyên nhân cái chết của Bạch Tiểu Mạc thì chỉ mất có nửa ngày. Khi xác định Bạch Tiểu Mạc quả thật đã chết oan uổng, Bạch Tử Vân nổi giận trực tiếp vọt tới phủ thành chủ Lăng Yên thành, bắt sống Diệp Tĩnh Vũ...

Mà lúc này, trong phủ thành chủ, có ba vị Thiếu Chủ đang nghỉ chân tại Lăng Yên thành, giúp bọn họ chiếm lĩnh kho lúa lớn nhất Viêm Châu này. Thế nhưng ba quân cũng đều có tổn thất, vừa vặn nhân lúc này điều chỉnh điều chỉnh thời cơ, có Lăng Yên thành làm chỗ dựa, khởi nghĩa quân các nơi ở Viêm Châu đều tranh nhau tụ tập về phía Lăng Yên thành...

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, bên ngoài thành Viêm Châu, khởi nghĩa quân đã có hơn mười vạn, lại thêm hơn hai mươi vạn quân đóng quân bên ngoài Lăng Yên thành, cùng với một ít binh sĩ đầu hàng, tổng binh lực Lăng Yên thành đã gần bốn mươi vạn...

Trong đó quân đội mà Lạc Nhược Phong không chế có tới mười sáu vạn, trong đó có hơn năm vạn người là tinh nhuệ mà y mang theo từ Thục Vân Quốc, mười mấy vạn người còn lại đều là nghĩa quân và binh lính Lăng Yên Thành đầu hàng...

Đây mặc dù là một lực lượng quân sự khổng lồ, nhưng bất kể là Lạc Nhược Phong, hay là Gia Cát ức, đều hiểu rõ, muốn biến quân đội này thành quân đội của mình., Không có mấy tháng là không có khả năng, đặc biệt là những đội quân đầu hàng kia, trong lòng bọn họ vẫn nhớ rõ mình là quân đội của Thiên Nguyên đế quốc, vẫn nhớ rõ mình là quân đội của Tư

Mã Hiên. Nếu Tư Mã Hiên có dị tâm gì, bọn họ chắc chắn sẽ tạo phản ngay sau lưng Tư Mã Hiên...

Để khống chế lực lượng này, Lạc Nhược Phong giam lỏng Tư Mã Hiên trong phủ thành chủ, bố trí toàn bộ quân đội đại loạn, trà trộn vào trong đại quân, nhưng phải tiêu trừ ý phản loạn trong lòng bọn họ, còn cần một khoảng thời gian nhất định...

Lạc Hải Thiên, Lạc Mộc Viêm cũng lựa chọn biện pháp tương tự, nhưng nhân số bọn họ chỉ có mười một vạn người, giờ phút này lại đóng quân ngoài Lăng Yên thành. Ngay cả hai vị Thiếu Chủ cũng không có ý vào thành ở cùng Lạc Nhược Phong, bọn họ chỉ là nhận được một lượng lớn chiến tranh ở Lăng Yên thành...

Lạc Nhược Phong vốn cho rằng chỉ cần khống chế được Tư Mã Hiên, đợi sau khi Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu bế quan có thể xuất chinh Liệt Diễm thành, nào ngờ hôm nay ngoài phủ thành chủ lại có một đám khách không mời mà tới...

Bọn họ chỉ có mười ba người, thế nhưng khi mười ba người này xuất hiện trên tòa phủ đệ của thành chủ, hai gã đại tông sư luôn luôn bảo vệ Lạc Nhược Phong không nói hai lời, trực tiếp kéo Lạc Nhược Phong đi...

Đương nhiên, ban ngày đoàn người đi tìm Diệp Tĩnh Vũ gây phiền phức, chỉ cần những người khác không gây trở ngại cho bọn họ, bọn họ căn bản mặc kệ...

Lạc Nhược Phong vội vàng đi, quá gấp gáp, thậm chí không cách nào thông báo cho hai người Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Dã đang bế quan...

Hắn rất không cam lòng, rất là phẫn nộ, rất trách cứ hai vị đại tông sư, nhưng khi hai vị đại tông sư nói cho hắn biết trong mười ba người kia có mười hai đại tông sư và một Võ Thánh, Lạc Nhược Phong lập tức á khẩu không trả lời được...

Mười hai đại tông sư, cho dù là tam đại môn phái của Thực Vân Quốc lúc trước, bề ngoài cũng không có nhiều đại tông sư như vậy, tính cả những lão bất tử trong bóng tối bọn họ, thì tối

đa cũng chỉ là mười mấy đại tông sư mà thôi. Hiện tại thì tốt rồi, thứ nhất chính là mười hai đại tông sư...

Được rồi, tuy rằng Đại Tông Sư lợi hại, nhưng với hơn một vạn binh sĩ gần phủ thành chủ mà ra sức chém giết thì luôn luôn hy vọng có thể giết chết bọn họ, nhưng bây giờ vẫn còn một Võ Thánh... Võ Thánh a, đó chính là tồn tại siêu phàm nhập thánh a...

Mười hai vị Đại Tông Sư cộng thêm một Võ Thánh, đừng nói bên cạnh mình có hơn một vạn người, cho dù có đóng quân trong đại quân hơn mười vạn người cũng khó mà bước tiến của bọn họ...

Một Võ Thánh, tuy còn chưa đủ để phá hủy đại quân mười vạn người, thế nhưng muốn giết chết một người trong đại quân, còn không phải là lấy đồ trong túi sao?

Nhưng Lạc Nhược Phong không hiểu, vì sao bên ngoài phủ thành chủ lại có nhiều cao thủ như vậy? Lẽ nào bọn họ chính là viện binh của Tư Mã Hiên?

Gia Cát bắt đầu, Nam Cung Thương vẫn luôn ở ngoài thành huấn luyện những đội quân tổ hợp một lần, khi bọn họ nhìn thấy Lạc Nhược chật vật không chịu nổi bị hai vị Đại Tông Sư đưa tới quân doanh, trong mắt đều tràn đầy vẻ khiếp sợ...

Khi biết được mười ba người kia đến, Gia Cát ức mới trực tiếp nghĩ đến Bạch gia ở Đông Hải...

“Lúc trước Diệp tướng quân đánh chết Bạch Tiểu Mạc Bạch gia, bọn họ đến tìm Diệp tướng quân...” Gần như là trong nháy mắt, Gia Cát từ đầu đã phán đoán ra lai lịch của đám người này...

Vừa nghe đến Đông Hải Bạch gia, trên mặt tất cả mọi người đều kịch biến, đó là một đám cuồng nhân chưa bao giờ để ý đến thế sự chỉ theo đuổi võ đạo, đó là một đại gia tộc siêu cấp cao thủ như mây, ba trăm năm trước đã có thể xếp vào thập đại môn phái, ngày nay ba trăm năm sau, tại thời điểm bắt Long phái, Bách Hoa môn lần lượt tàn lụi, thực lực của bản thân bọn họ lại càng thêm cường đại...

Một phái bất rông sa sút cũng không phải là người của Thục Vân quốc có thể ngăn cản, càng không cần nói đến Bạch gia được truyền thừa một mực. Cũng may Bạch gia từ sau khi Bạch Khiếu Đế thoái vị vẫn luôn nghiêm cấm con cháu của mình làm triều chính, cũng chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu giữa hai nước. Bây giờ những người điên này đến đây, chỉ là vì báo thù cho Bạch Tiểu Mặc mà thôi...

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể tro mắt nhìn tiểu Vũ bị giết sao?” Vừa nghe Gia Cát nói Bạch gia không phải là đối phó với quân đội Thục Vân Quốc, mà chỉ là lúc tìm Diệp Tĩnh Vũ, hắn có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ chốc lát sau, lại bắt đầu lo lắng...

“Trong thời điểm đối mặt với vũ lực cao giai, chúng ta không có bất cứ biện pháp nào, cho nên chỉ có thể chờ đợi...” Gia Cát Thủy nhẹ giọng nói...

“Đợi?” Lạc Nhượng Phong sững sờ, chẳng lẽ định chờ Diệp Tĩnh Vũ bị giết?

“Diệp tướng quân cát nhân tự có thiên tướng, hắn sẽ không dễ dàng bị giết như vậy...” Gia Cát ức bắt đầu lạnh nhạt nói, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ cực kỳ tự tin...

Nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự chết dễ dàng như vậy, lúc trước hắn cũng sẽ không tự mình ra núi, đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

“Gia Cát tiên sinh, người có biết người đang nói cái gì không? Tới bây giờ, người còn nói Tĩnh Vũ Cát Nhân tự có thiên tướng như vậy. Thiếu chủ, ty chức khẩn cầu xin dẫn binh xuất chiến, cứu Diệp tướng quân ra...” Lúc này, Trần lão lại mở miệng nói... Thân là một quân nhân, bọn họ chưa bao giờ biết cái gì gọi là sợ hãi, dù biết rõ đối phương có siêu cấp cao thủ như Vũ Thánh, tính cách quân nhân cũng quyết định bọn họ sẽ không ngồi một bên chờ chết...

“Nói vậy, nếu như là một đám đại tông sư, dùng chiến thuật biến người còn có thể kéo chết đối phương, thế nhưng đối mặt với một Vũ Thánh, giơ tay nhắc chân đều có uy năng lớn lao, đi nhiều hơn nữa cũng chỉ là chịu chết oan mà thôi... Thiếu

chủ., Bây giờ chúng ta chủ yếu nhất là nhằm vào Tư Mã Hiên có khả năng phát động phản loạn, Diệp tướng quân bên kia ngài không cần lo lắng, nếu Diệp tướng quân thật sự có chuyện gì không hay xảy ra, từ ức vạn đầu người nguyện ý hiến tế Diệp tướng quân...” Nghe được Trần Cổ nói vậy, Gia Cát từ đầu đến cuối vẫn luôn bất động khí hờ lạnh một tiếng, lại lấy đầu mình ra đảm bảo an toàn cho Diệp Tĩnh Vũ...

Vừa nghe Gia Cát nói chắc như đinh đóng cột như thế, tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ thực sự không hiểu lòng tin của Gia Cát từ đâu mà có...

Cũng chính là lúc đám người Lạc Nhược Phong không biết phải làm sao, trong hậu viện phủ thành chủ đã binh sĩ gặp nhau...

Đệ nhị thập nhị thiên đại tông sư hàng lâm.

Theo ban ngày ban mặt, mười hai vị Đại Tông Sư dùng cường thế tuyệt đối khổng chế phủ thành chủ. Tư Mã Hiên lập tức phản kháng, kẻ chịu nạn đương nhiên là gián tiếp biệt ly của hắn., Cho dù Biệt Ly đã thuận lợi đột phá cảnh giới Tông Sư, nhưng khi đối mặt với một đại tông sư, hắn vẫn không có nửa điểm ý niệm phản kháng trong đầu. Nếu không phải nữ nhi Tư Mã Hiên Tư Mã Linh Linh Linh ở một bên cầu tình, có lẽ Tư Mã Hiên sẽ giết chết biệt ly ngay tại chỗ...

Đám thân binh của Tư Mã Hiên cũng tụ tập lại trước tiên, nhưng cũng may Gia Cát ức từ trước đã có sắp xếp, tuy nói lúc trước Diệp Tĩnh Vũ đáp ứng điều kiện của Tư Mã Hiên, giữ lại thân binh của hắn, thế nhưng quân nỏ trên người những thân binh này lại bị nộ lên trên., Ngoại trừ bội kiếm tùy thân, những thân binh này thậm chí không có áo giáp, bây giờ hỗn loạn cùng một chỗ, đối mặt với hơn một vạn binh sĩ tinh nhuệ Lạc Nhược Phong lưu lại trong thành, muốn khổng chế cửa thành trước tiên căn bản là không có khả năng...

Bất quá hết thảy đều không ảnh hưởng chút nào tới việc đám người ban ngày làm việc, đối với tranh đấu giữa hai nước, bọn họ không có hứng thú, dù cho Lăng Yên thành bị công phá, cũng không có nửa điểm quan hệ với bọn họ. Bọn họ chỉ là muốn tìm ra hung thủ sát hại Bạch Tiểu Mặc, những chuyện khác đều không liên quan đến bọn họ...

Cho nên sau khi tiến vào phủ thành chủ, ban ngày Vũ cũng không quan tâm chuyện xảy ra bên ngoài nữa, hắn chỉ lẳng lặng ngồi trong đại sảnh phủ thành chủ, một bên nhìn thất đệ Bạch Tử Vân của mình phần nộ giết chết Diệp Tĩnh Vũ, một bên phái Bạch Kinh Phi mang theo sáu đại tông sư đến hậu viện bắt người. Về phần Tư Mã Hiên, lại tự mình theo Bạch Kinh Phi đi bắt người...

Bạch Kinh Phi mặc một bộ trường sam màu trắng, dưới sự dẫn dắt của Tư Mã Hiên, hai tay trống trơn đi tới hậu viện. Khi nhìn thấy Xích Di Cương cao gần một trượng đang cầm một thanh chiến phủ to lớn cầm đầu một đám chiến sĩ cao lớn cỡi trần đang đứng ở hậu viện, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc...

Hán tử thật cường tráng, đây hẳn là chiến sĩ Nam Hoang Man Lâm, sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa lại có nhiều như vậy?

Xích Di ngưng nhìn nam tử trẻ tuổi đang đi tới bên này, lông mày nhíu chặt lại...

“Tư Mã tiên sinh, không biết người tới đây là có chuyện gì?” Nhìn thấy Tư Mã Hiên ở cùng một chỗ với nam tử trẻ tuổi, Xích Di Cương mở miệng hỏi...

“Ha ha, lão phu chỉ là mang vị Bạch công tử này đến đây, về phần cần làm chuyện gì, vẫn là hỏi vị Bạch công tử này đi...” Tư Mã Hiên từ tốn nói.

Tư Mã Hiên cười nhạt một tiếng, nhưng lại hơi lui về phía sau một bước, khiến vị trí Bạch Kinh Phi càng lộ ra rõ ràng hơn...

“Diệp Tĩnh Vũ giết tiểu thúc Bạch Tiểu Mặc của ta, ta dẫn thúc ấy về Bạch Đế thành do từng tổ tiên xử lý...” Bạch Kinh Phi nhìn những hán tử cường tráng này, trong miệng từ tốn nói...

Vừa nghe đối phương tới gây sự với Diệp Tĩnh, Xích Di Đà biến sắc, nghĩ tới vừa rồi bên ngoài xảy ra bạo động, mơ hồ đoán được cái gì đó, đột nhiên giơ Liệt Thiên Chiến Phủ trong tay lên bỏ về phía Bạch Nham...

Trong nháy mắt khi hấn động thủ, bên cạnh ít nhất hơn mười chiến sĩ Xích Di tộc cũng động thủ cùng một lúc. Bọn hấn cũng không biết Bạch gia là ai, cũng không biết Bạch Đế thành cường đại cỡ nào, bọn hấn chỉ biết, đối phương đến tìm Diệp Tĩnh Vũ gây phiền toái, còn muốn mang đi Diệp Tĩnh Vũ, điểm này tuyệt đối không cho phép...

Căn bản không cần phải thương lượng, mấy chục thanh chiến phủ cứ thế mà bỏ về phía Bạch Kinh. Hấn đã là chiến sĩ cấp năm, lực lượng thân thể chừng mấy chục vạn, chiến phủ trong tay lại là Liệt Thiên chiến phủ., Trọng đạt tới mấy ngàn cân,

bên trong ẩn chứa năng lượng cường đại, tuy hiện tại Xích Di Đà còn chưa phát huy được thanh chiến phủ này, nhưng chỉ riêng độ sắc bén của chiến phủ đã không phải vũ khí bình thường có thể ngăn cản được, càng đừng nói tới chuyện tay không kinh sợ bay mất rồi...

Đương nhiên, Bạch kinh phi cũng không có ngăn cản, hắn cũng không nghĩ tới những hán tử trong cơ thể không hề có chút chân khí nào, hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể mà đột nhiên động thủ, hơn nữa tốc độ động thủ cực nhanh, trong nháy mắt đã có mấy chục thanh chiến phủ hướng về phía mình nện tới, lực lượng của bọn họ là to lớn như vậy, đừng nói những cái búa này có sắc bén hay không, cho dù là không có lưỡi dao, như vậy nện xuống, chính mình cũng sẽ bị nện thành thịt nát...

Hắn là đại tông sư không sai, nhưng mà đại tông sư cũng là thân thể máu thịt a, hắn cũng không có dùng thân thể của mình để so sánh độ cứng rắn với những cái búa này...

Vì vậy hắn lùi lại, lùi lại chính là mấy chục bước, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí người của hắn đã lùi mười bước, mà tại chỗ vẫn còn lưu lại tàn ảnh của hắn...

Mà cây búa của đám người Xích Di Thương cứ thế đánh nát tàn ảnh, rơi xuống sàn nhà bằng đá xanh vững chắc, lập tức đập nát sàn nhà đá xanh, bắn lên từng trận cát bay đá chạy...

Ngay cả Tư Mã Hiên cũng liên tục thối lui mấy chục bước...

“Ta không muốn giết các ngươi... tốc độ...” Bạch Kinh bay ngược ra sau hơn mười mét, đang định nói cấp tốc nhường Diệp Tĩnh Vũ đi ra thì Xích Di Thương đã chạy vài bước về phía trước, đi tới trước người hắn. Chiến phủ đen kịt to lớn cứ như vậy bổ tới, cứng rắn chặn câu nói vừa rồi của Bạch Kinh bay về...

Thân ảnh lóe lên, lại lần nữa tránh được cái búa cực lớn này. Ngay sau đó, tay phải hắn mở ra, định đánh về phía Xích Di Cương. Nhưng hư không bỗng nhiên bắn ra một đạo hắc

quang, Bạch Kinh Phi trong lòng cả kinh, tay phải vốn nhanh như chớp chụp vào Hắc Quang kia...

“Bốp...” một tiếng, mũi tên bắn ra bị một chưởng của hắn đánh nát bấy. Thế nhưng Xích Di Thương cùng với mấy tên chiến sĩ Xích Di Tộc cũng đã vọt lên, chiến phủ không lồ phản phát bổ về phía hắn...

“Hừ...” Bạch Kinh Phi tức giận hừ một tiếng, đột nhiên đâm ra một quyền, một cỗ Chân Nguyên lực khổng lồ từ nắm đấm của hắn bộc phát ra, hung hăng đánh vào trên người những chiến sĩ Xích Di tộc này, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay bọn hắn ra ngoài, rơi trên mặt đất, lại nện xuống mặt đất rung động âm âm...

Trong miệng mỗi người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, đầu còn bò dậy được, cũng chỉ có Xích Di Nghiên một tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, từ dưới đất đứng lên...

“Lần cuối cùng, để Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện đi, các ngươi không phải đối thủ của ta...” Đối với phong cách bảo vệ bất tử của những chiến sĩ Nam Man này, Bạch Kinh Phi rất là thương thức, cho nên hắn cũng không hạ tử thủ, chỉ làm những chiến sĩ này trọng thương, mất đi sức chiến đấu, nhưng không ngờ Xích Di Đà lại có thể đứng lên...

“Thả...” Xích Di Toàn Nghê đầu nói nhảm với hắn nữa, miệng hét lớn một tiếng, phía sau hắn còn hơn trăm tên chiến sĩ Xích Di tộc đồng thời lấy từ bên hông ra một cái búa dài một thước, ném thẳng cho Bạch Kinh Phi và Tư Mã Hiên...

Bọn họ đều là chiến sĩ cấp ba, sức mạnh thân thể mỗi người đều hơn ngàn cân, toàn lực ném búa ra sẽ nhanh đến mức nào, trong nháy mắt, liền thấy trên trăm lưỡi búa như mưa sao băng phô thiên cái địa đánh về phía Bạch Kinh Phi cùng Tư Mã Hiên...

Liền là Bạch Kinh Phi và Tư Mã Hiên đạt tới cảnh giới đại tông sư, lúc này cũng biến sắc, lưỡi búa dày đặc như vậy, căn bản là không thể né tránh toàn bộ...

Trận chiến ở tông sư thứ Cầu

Tư Mã Hiên không nói hai lời, cổ tay lật một cái, một cây thiết phiến xuất hiện trong tay, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng ngăn cản những lưỡi búa này... Thế nhưng chiến sĩ Xích Di tộc lực lượng to lớn như thế, lách qua chân nguyên lực hùng hậu của hắn cũng bị chấn động liên tục lui về phía sau...

Về phần Bạch Kinh Phi, y nguyên không có sử dụng vũ khí, hai tay áo liên tục đóng đưa, từng đạo kinh phong cực mạnh không ngừng hình thành, từng thanh búa lại rơi xuống, nhưng chân nguyên lực trong cơ thể hắn lại nhanh chóng tiêu hao...

Cũng chính vào lúc này, đám thần tiên thủ vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối dưới sự dẫn dắt của Hồ Tư bắn ra vũ tiễn trong tay, bọn họ không có lực lượng cánh tay siêu cường như Hồ Bi, nhưng ít nhất cũng có thể bắn ra mấy trăm bước, hôm nay chỉ cách có trăm bước, đâu dễ vào trong mắt...

Mà tiên thuật của bọn hắn lại là có một không hai trong thiên hạ, trong nháy mắt, tối thiểu cũng có hơn sáu mươi mũi tên bắn thẳng vào bạch sắc kinh hoàng...

Mặt khác có bốn mươi mũi tên bắn về phía Tư Mã Hiên...

Vừa mới đỡ được những cây búa kia, Bạch Kinh Phi đột nhiên chứng kiến nhiều mũi tên như vậy phóng tới mình, trong lòng giật mình, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một tay càng dùng sức cuốn một cái, cuốn những mũi tên này vào trong tay áo, lập tức nhao nhao bạo liệt ra, nhưng cũng chấn động làm sắc mặt hắn trắng bệch...

Mất thấy những xạ thủ kia sẽ bắn ra cơn mưa tên thứ hai, những chiến sĩ Nam Man kia cũng muốn xông lên, Bạch Kinh Phi cũng không dám khinh thường nữa, trong miệng hét lớn một tiếng: “Còn không mau động thủ...”

Trong nháy mắt, sáu đạo nhân ảnh trực tiếp từ sáu phương hướng đánh về phía hậu viện. Toàn bộ bọn họ đều tay không tác sát, thế nhưng mỗi một quyền đánh ra, mỗi một chưởng đánh ra đều có uy năng lớn lao, chưởng kinh cuồng bạo, chưởng phong vô địch, những chiến sĩ Xích Di tộc cấp ba này đâu phải đối thủ của bọn họ...

Vận khí tốt bị đánh gãy tay chân, mất đi năng lực hành động, thiếu chút ít vận khí đã bị đập vỡ đầu, đi đòi nhà ma...

Thậm chí những xạ thủ Hồ Thương tộc ẩn nấp trong bóng tối cũng bị sáu người này đánh giết không lưu tình chút nào, vốn lực lượng phòng ngự còn có thể ngăn cản một hai đã bị sáu tên đại tông sư triệt để xé nát...

Toàn bộ hậu viện trở nên âm ỉ, Băng Minh thật không ngờ lại xuất hiện sáu vị đại tông sư, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng gã vẫn lập tức rút thiết kiếm của mình ra, đánh về phía một đại tông sư tên là Bạch Đại...

Bạch Đại vừa rồi một chưởng đánh bay một tên chiến sĩ Xích Di tộc, một quyền đánh vào một tòa giả sơn, quyền kinh cường đại trực tiếp đánh nát tòa giả sơn kia, ngay cả xạ thủ Hồ Du tộc trốn ở bên trong cũng bị xóa bỏ, liền cảm thấy một cỗ kiếm khí sắc bén đánh tới mình, trong lòng không khỏi cả kinh...

Cũng không quay người, thân ảnh lao nhanh về phía trước tránh được một kiếm trí mạng kia, mà Bạch Nham đại tông sư tâm hữu linh tê kia lại không biết từ đâu đoạt được một thanh chiến đao, trực tiếp tiến lên chặn đứng bằng mình...

Mà Bạch Đại nhân cơ hội này, cũng đồng dạng cướp đoạt một thanh chiến đao, quay người đánh về phía Băng Minh...

Đồng thời đối mặt với hai gã Đại Tông Sư đánh giết, về mặt Băng Minh hoàn toàn bình tĩnh, thiết kiếm trong tay run lên, một chiêu Kinh Hồn Thiên Kiếm, một đạo kiếm quang sáng chói hung hăng chém về phía Bạch Nham, căn bản không có để lại cho đối phương một con đường sống, cũng không có để lại cho mình một con đường sống...

Đối mặt đao kiếm quang kinh khủng kia, Bạch Nham trong lòng hoảng hốt, thân hình cấp tốc lui nhanh về sau, thế nhưng mặc dù hắn đã tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, nhưng bất quá cũng chỉ hai ba năm, mặc kệ là khổng chế Chân Nguyên lực hay là nồng độ Nguyên lực, đều kém xa Băng Minh. Lúc này đối mặt với một kiếm toàn lực Băng Minh, nào tránh được...

Bạch Đại tựa hồ cũng biết một kiếm này lợi hại, vốn đánh về phía Băng Minh nhưng lại đi tới bên người Bạch Nham, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận lên hết tốc lực, hung hăng một đao chém tới đao kiếm quang kia...

Có Bạch Đại trợ giúp, trong lòng Bạch Nham nhất định, Chân Nguyên lực trong cơ thể cũng ngưng tụ trên chiến đao, toàn lực xuất ra một đao chém về phía kiếm quang kia...

Hai đao đao quang không sáng ngời hung hăng chém về phía kiếm quang khổng lồ dài hơn mười mét kia, giống như hai con cá chạch nhỏ đánh về phía sông lớn, trong nháy mắt bị kiếm quang cực lớn triệt để bao phủ...

Biết rõ thời khắc này, hai người mới ý thức được sự cường đại của người trước mắt, cho dù cũng là Đại Tông Sư, nhưng thực lực của đối phương vượt xa mình, khả năng không sai biệt lắm so với Kinh Phi thiếu gia...

Trong lòng hoảng hốt, hai người dùng tốc độ nhanh nhất lùi về phía sau, một lần nữa điên cuồng tăng lên chân nguyên lực trong cơ thể, ngăn cản kiếm mang kinh khủng kia...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, chiến đao trong tay hai người đồng thời vỡ nát ra, kiếm khí cuồng bạo xông về phía bọn họ, trực tiếp lưu lại trên người bọn họ mấy vết kiếm thật dài...

Đúng lúc này, một đao quang mang thủy lam từ sau lưng Băng Minh bắn ra, trong nháy mắt đã tới ngực trái Bạch Đại. Trong lòng Bạch Đại hoảng hốt, thân thể lóe lên, cuối cùng tránh né đao quang mang kia, thế nhưng đao quang mang kia lại bắn vào trên vai trái của hắn...

Lập tức, hắn cảm giác được toàn bộ cánh tay của mình lạnh như băng, vậy mà không dùng được, quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Băng Linh tiễn...

Lúc này, thân ảnh Băng Minh đã tiến về phía trước, muốn dùng kiếm khí trong tay chém giết hai người, một bóng người màu trắng lại ngăn trước mặt hai người...

“Người này để ta đối phó, các ngươi thu thập những người khác...” Bạch Kinh Phi đã sớm chú ý tới sự tồn tại của Băng Minh, nhìn thấy hai vị đại tông sư mình mang đến lại dễ dàng bị thua như thế, trong lòng mình bạch, đối phương cũng là nửa chân bước vào Võ Thánh tồn tại, cho dù sáu vị đại tông sư cùng lên, cũng chưa chắc là đối thủ của đối phương...

Vừa dứt lời, Bạch Kinh Phi đã lướt tới trước người Băng Minh, đưa tay đánh ra một quyền...

Một quyền đơn giản nhưng mang theo khí thế bất lợi, hung hăng đánh tới Băng Minh, tựa hồ một quyền này có thể phá nát một ngọn núi...

Băng Minh trong lòng cả kinh, thiết kiếm trong tay run lên, đã ngăn ở trước ngực, một quyền trắng trợn làm bay đập mạnh vào thiết kiếm của hắn. Thanh thiết kiếm không chút sút mẻ, thế nhưng một đạo quyền kinh kinh khủng xuyên thấu qua thiết kiếm, hung hăng đánh vào ngực Băng Minh, trực tiếp đánh bay thân thể hắn ra ngoài...

“Phá sơn không...” Băng Minh kinh hô, nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi...

“Đúng vậy...” Bạch Kinh Phi thản nhiên nói, đang muốn tiến lên, tiếp tục đánh chết Băng Minh, lại cảm thấy một đạo lam quang phóng tới mình, một ngón tay bắn ra, một đạo kinh phong bắn ra, trực tiếp chấn vỡ băng linh tiễn đang phóng tới kia...

“Linh Cung?” Bạch Kinh Phi kinh hô lên, nhưng vừa quay đầu lại liền thấy một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu trắng, dáng người uyển chuyển, tay cầm một cây cung ngắn màu thủy lam đưa về phía mình...

Ánh mắt nàng lại trở nên lạnh như băng, không hề có chút nhiệt độ nào khiến nàng sợ hãi, không khỏi run lên. Mà lúc này, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu vốn đang bế quan lại vừa vận từ trong mật thất chạy ra...

Cái uy của chương vật là khinh địch.. nhị thập bát..r.u.y-r.ệ.n.y-r.y-y.ệ.n.y

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới lao ra khỏi mật thất, liền thấy Băng Minh bị quyền này đánh bay ra ngoài, không khỏi biến sắc, Băng Minh là nhân vật có thực lực bậc nào, chính là nửa bước tiến vào Đại Tông Sư, vậy mà bị một quyền đánh bay ra ngoài, vậy thực lực đối phương mạnh cỡ nào?

Nhìn lại hậu viện, ít nhất trên trăm người bị kích thương trên mặt đất, có người thương thế thảm trọng, có người lại mất đi tính mạng, rất nhiều người đều là Xích Di Cương cùng Hồ Tử mang từ Nam Hoang Man Lâm tới, thậm chí bọn họ còn không kịp hưởng thụ chút thế giới hoa tươi này, cứ như vậy đưa đến tính mạng...

Vừa nhìn thấy thảm trạng bậc này, vẻ kinh ngạc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt bị phần nộ thay thế, lúc này lại nhìn về phía Bạch Kinh Phi, liền thấy ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn Hồ Mô Mộng, lửa giận trong lòng càng tăng lên...

“Con mẹ nó, người đã thương tổn thiếu gia mà còn muốn ngâm nữ nhân của lão tử sao?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ mắng to một tiếng, nhưng lại móc ra Chân Thiên ấn ném thẳng vào bạch quang...

Chân Thiên Ấn không hề trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Bạch Kinh Phi, mang theo tiếng sấm sét đánh tới Bạch Kinh, uy áp khủng bố kéo Bạch Kinh Phi từ trong khiếp sợ trở về hiện thực. Đối mặt với Chân Thiên Ấn khủng bố kia, hắn thân là Đại Tông Sư đỉnh phong cũng biến sắc...

Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng xoay tròn, thân thể vặn vẹo một cái, bắn lên, mà quyền phải của hắn lại như thiểm điện vung ra, quyền kinh cuồng bạo thẳng hướng Chân Thiên Ấn đánh tới...

Phá Thương Khung?

Là tuyệt chiêu mà Tần Liệt và Tỳ Hưu sử dụng lúc trước, phá thương khung...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ đều cả kinh, chẳng lẽ Tần Liệt có quan hệ gì với họ?

Nhưng giờ phút này Bạch Kinh Phi sử dụng, uy lực lại lớn gấp đôi so với Tỳ Hưu, thậm chí Tần Liệt, cả người như một con Giao Long thoát khỏi, muốn đánh nát chân trời...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, Bạch Kinh Phi một quyền hung hăng đập lên Chấn Thiên Ấn, uy lực chấn thiên ấn cực lớn vậy mà trực tiếp bị đánh bay, bất quá quyền kinh Bạch Kinh Phi cũng bị đánh cho nát bấy, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, hiển nhiên trọng kích như thế cũng làm cho hắn bị thương...

Diệp Tĩnh Vũ cũng kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng phun ra một tia máu tươi, tuy rằng hắn đã hấp thụ đầy đủ kinh nghiệm, nhưng một khi tế xuất Chấn Thiên ấn, liên hệ sẽ giảm xuống mức thấp nhất với Chấn Thiên Ấn, nhưng quyền ý kinh khủng kia vẫn thuận theo tia liên hệ này mà đả thương tinh thần lực của hắn...

Bất quá cũng bị tổn thương một chút tinh thần lực mà thôi, Diệp Tĩnh Vũ sớm đã có chuẩn bị tự nhiên sẽ không giống như lần trước đến cả thần hồn cũng bị thương...

Lúc này, Tư Mã Hiên chứng kiến Bạch Kinh Phi bị chấn thương, trong mắt hiện lên một đạo quang mang kỳ lạ, hiển nhiên không ngờ trên người Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn có thể thương tổn đến hồn khí của đại tông sư đỉnh phong, thiết phiến trong tay run lên., Hai gã chiến sĩ Xích Di tộc nhào tới, liền lướt đến bên người Bạch Kinh Phi, mà mấy tên đại tông sư khác cũng cấp tốc đánh tới bên này, trên đường đi, căn bản không có bất kỳ kẻ nào có thể gây ra chút trở ngại nào cho bọn hắn...

“Tám người đều là đại tông sư...” Lúc này, Băng Minh bị Bạch Kinh Phi một quyền đánh bay đã lướt tới, mặc dù trong lúc vô ý bị Phá Sơn Không Bạch Kinh Phi đánh bị thương,

nhưng đối với người có cảnh giới như gã, căn bản không tính là gì đáng ngại...

“Mẹ nó, làm sao lại có nhiều đại tông sư như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ chửi ầm lên, nếu chỉ là đại tông sư bình thường thì cũng thôi đi, nhưng tên mặc áo trắng có thể đón đỡ một quyền của mình rõ ràng đã đạt tới đỉnh phong, lão tặc Tư Mã Hiên kia cũng sâu không lường được, nghĩ đến thực lực không dưới hắn, lại thêm có sáu đại tông sư, chút ít người của mình làm sao có thể chống cự?

Điều quan trọng nhất là, nếu Tư Mã Hiên đã đến đây, vậy biệt ly thì sao?

“Ha ha, đến hay lắm, tinh huyết của đại tông sư là món ăn ngon nhất...” Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn ở một bên lo lắng cho an nguy của biệt ly, Lương Tiểu Muội một mực không ra tay đã cười quái dị xông ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ cũng vậy, Hồ Mô Mộng cũng vậy, dù là Băng Minh cũng không thấy rõ thân ảnh của Lương Tiểu Hữu, chỉ thấy hắn đã xuất hiện trước người Tư Mã Hiên, giờ tay đánh thẳng một quyền về phía ngực Tư Mã Hiên...

Đó là một cú đấm thẳng thắn đơn giản nhất, không có bất kỳ lực lượng nào, cũng không có bất kỳ chấn động năng lực nào. Thế nhưng trong hư không, lại truyền đến trận trận thanh âm xé gió, lực lượng mạnh mẽ càng chấn động làm không khí run rẩy một hồi, tựa hồ muốn xé nát hư không...

Hơn nữa tốc độ cực nhanh, Tư Mã Hiên căn bản không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, bản năng giữa lúc sinh tử đó khiến hắn giờ quạt sắt trong tay...

“Xoẹt...” một tiếng, nắm đấm của Lương Tiểu Tiệp đập mạnh vào thiết phiến, lập tức làm Tư Mã Hiên hao phí không biết bao nhiêu tâm lực, thiết phiến do vô số kim loại hiếm chế thành bị đánh nát bấy, ngay sau đó hung hăng đánh một quyền vào ngực Tư Mã Hiên...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, thân thể Tư Mã Hiên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng càng điên cuồng phun ra, bay ra hơn mười bước, lúc này mới nện lên

trên một hòn giả sơn, lại nện cho hòn non bộ kia nát bấy, tạo nên khói bụi đầy trời...

Một kích kinh khủng như vậy, lập tức trấn trụ mọi người ở đây, ngay cả Bạch Kinh Phi cũng mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn Lương Tiểu Nhân, rốt cuộc đây là quái vật gì? Một quyền này bao hàm lực lượng mạnh mẽ bao nhiêu? Nếu mình trúng một quyền này, có thể chịu nổi sao?

Bạch Kinh Phi còn đang kinh ngạc, Lương Tiểu Tắc đã chớp tới hần, Bạch Kinh Phi trong lòng cả kinh, thân ảnh lóe lên, tránh được một trào sắc bén của Lương Tiểu, thế nhưng còn chưa kịp làm ra phản ứng của vòng thứ hai, một quyền của Lương Tiểu Hữu đã đánh tới...

Đôi mắt một quyền khí thế hung hãn này, Bạch Kinh Phi trong lòng liều mạng, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển hết tốc lực, ngưng tụ đến trên năm tay phải, trực tiếp nghênh đón một quyền này...

Phía trên đầu quyền, nổi lên đạo đạo quang mang màu trắng, quyền kinh kinh khủng càng là đập cho không khí run rẩy từng trận, Chân Nguyên lực trong cơ thể đột nhiên bộc phát, hội tụ trên quyền phải liền nghênh đón một quyền uy mãnh kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm hai người va chạm mạnh vào nhau, quyền ảnh ngưng tụ từ chân nguyên lực kia nổ tung, trực tiếp xé rách nắm đấm của Lương Tiểu Nhị, lập tức nhìn thấy toàn bộ da thịt mềm mại trên quyền trước mặt nổ tung, huyết nhục phun ra, lộ ra bạch cốt rậm rạp, thế nhưng nắm đấm của hắn vẫn hung hăng đánh tới phía trước, cuối cùng trùng trùng điệp điệp nện vào nắm đấm đang bay lên phía trên...

“Rắc rắc...” Một tiếng giòn vang, xương ngón tay trắng bệch bị đánh cho nát bấy, lực đạo cực lớn cũng bị chấn động làm cho liên tục lui về phía sau, toàn bộ cánh tay tê dại một hồi...

Lương Tiểu nhưng lại nhân cơ hội này, không để ý thương thế trên tay, trực tiếp hướng một tên Đại Tông Sư khác lao tới, trực tiếp duỗi ra đôi tay bị Chân Nguyên lực nổ đến chỉ còn lại

xương cánh tay liền chộp tới đỉnh đầu Bạch Nham đang bị thương nặng kia...

Chương hai mươi hai thần uy cái thế.

“A...” Bạch Nham không nghĩ tới Lương tiểu nhân có thể một quyền đánh lui thiếu gia của mình, còn có chiến lực cường đại như vậy, trong miệng kinh hô một tiếng, thân thể cũng nhanh chóng lui về phía sau. Cùng lúc đó, Bạch chiến, Bạch Diệp, Bạch Thính, Bạch Thính, Bạch Thính lại đồng thời vung đao, chém về phía Lương Tiểu Phàm...

Đối mặt với ba thanh chiến đao ngưng tụ chân nguyên lực cường đại kia, Lương Tiểu không hề có ý tránh né, ngược lại chộp vào tay Bạch Nham. Trong lòng Bạch Nham cả kinh, gã nào ngờ đối mặt với ba đao của đồng bọn mình, gia hỏa này vậy mà không tránh không né, rất nhanh ngưng tụ ra chân nguyên lực, đưa tay ngăn cản một trảo của Lương Tiểu Nhị...

“Răng rắc...” Một tiếng, bàn tay trắng hếu của Lương Tiểu có thể trực tiếp bóp nát chân nguyên lực do Bạch Cốt ngưng tụ bên ngoài thân, ngay sau đó vòng qua cánh tay Lương Tiểu Hữu, trực tiếp chộp vào đỉnh đầu Bạch Nham. Xương đầu Bạch Nham nhìn như chắc chắn, lúc này giống như một khối đậu hũ., Lương Tiểu Nhị bị năm ngón tay của Lương Tiểu Khả cầm vào, một lực hút rất mạnh truyền tới từ bàn tay của hắn. Thậm chí hắn còn chưa kịp hét lên một tiếng, linh hồn đã bị Lương Tiểu hút vào trong cơ thể, thậm chí một thân tinh khí cũng đã bị Lương Tiểu lột sạch, chỉ còn lại cái túi da thối kia...

Lúc này, Bạch Chiến, Bạch Diệp, chiến đao của ba người Bạch Thính chém thẳng vào thân thể Lương Tiểu Song. Một đao trắng bạc chém vào vai trái của gã, một nửa thân đao đã chém tới bả vai của Lương Tiểu Nhị, thịt trắng như hoa rơi xuống hai bên, máu đỏ thẩm thẩm ra từ trong thịt, nhìn qua không dọa người chút nào...

Chiếc lá càn hung ác hơn, một đao trực tiếp đảo qua bụng dưới của Lương Tiểu, trực tiếp phá một lỗ hồng thật dài trên

bụng y, đừng nói là huyết nhục hoa râm, ngay cả cái ruột xanh biếc như hoa cũng lộ ra...

Về phần Bạch Thính, một đao đâm xuyên qua ngực Lương Tiểu Hữu, trực tiếp đâm vào lòng ngực, một mũi tên máu cứ như vậy bắn ra từ ngực Lương Tiểu Khả.

Bạch chiến, Bạch Diệp, phí nghe vốn chỉ là dùng phương pháp vây Ngụy cứu Triệu cứu Bạch Nham, nào ngờ Lương Tiểu Tử lại không màng tính mạng của mình cũng muốn chém giết Bạch Nham...

Trong lòng kinh hãi, nhưng cũng là một trận tiếc hận, mặc dù tiếc nuối chém giết Lương Tiểu Song, lại mất đi đồng bọn tốt nhất là Bạch Nham...

“He he...” Nhưng bọn họ còn chưa kịp thương tiếc cho đồng bọn của mình, đã thấy Lương Tiểu Hữu đáng chết tuyệt cười với bọn họ...

Ngay sau đó, khoe miệng Lương Tiểu Hữu bỗng nhiên mọc ra hai cái răng nanh, răng nanh phát ra từng trận hàn quang, mà trên mặt của hắn lại có thêm một đạo ma văn màu xanh...

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy Lương Tiểu Lai bỗng nhiên xuất đao bỏ về phía ba người, trong lòng ba người hoảng hốt, vội lui nhanh về phía sau...

Lương Tiểu Chữ cũng không lập tức tiến công, ngược lại rút thanh chiến đao còn cắm ở ngực ra, dùng sức vặn một cái, trực tiếp vặn nó thành hình hoa đại, ngay sau đó ném qua một bên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay trái nâng lấy ruột, nhét vào trong bụng, tay phải thì đang phun máu tươi, nhét vào trong miệng...

Cảnh tượng quỷ dị như thế, lập tức làm cho sắc mặt mọi người trắng bệch, dù là Bạch Kinh Phi cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, đây rốt cuộc vẫn là người sao?

Con người rớt ra ngoài, lại như không có ai nhốt hắn lại. Được, những võ giả có ý chí kiên định cũng làm được, nhưng trái tim bị xuyên thủng vẫn không sao, ngược lại còn phải nâng chén rượu của mình lên, cái này... cái này chắc chắn không phải ai cũng có thể làm được...

Một đạo hào quang màu xám trắng từ trong cơ thể Lương Tiểu Tấn xông ra, đi tới ba vết thương, tiếp theo liền thấy miệng vết thương kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi lại như cũ...

Cơ hồ chỉ trong mấy hơi thở đã khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, nếu không phải vết máu dính trên người hắn, mọi người còn tưởng rằng tất cả đều là ảo giác chứ...

Đúng lúc này, sau khi hòn non bộ bị Tư Mã Hiên nện nát tan cách đó không xa, Tư Mã Hiên toàn thân đầy tro bụi loạn choạng đứng dậy., Trong miệng ho nhẹ một tiếng, nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi đầy mặt, từ trong lòng bàn tay lấy ra một tấm Hộ Tâm Kính được chế từ một khối bí ngân. Lại nhìn thấy Bí Ngân hộ tâm Kính tràn ngập tính dẻo dai kia bị đánh cho nát bấy, nhìn lại Lương Tiểu ở cách đó không xa, răng nanh vẫn còn vương máu cùng ma văn trên trán, chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra...

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra một tia kinh ngạc, mặc dù hắn biết thực lực Lương Tiểu Tiểu có thể đại tiến, nhưng không ngờ lại đề cao đến như vậy, trong nháy mắt, đã chém giết một gã Đại Tông Sư, càng làm cho ba gã Đại Tông Sư đồng thời thối lui, đặc biệt là lúc hắn tự chữa sức, so với trước đây chỉ cường đại gấp trăm lần...

Băng Minh, Hồ Tư Mộng, bao gồm cả Xích Di trọng thương, hồ ly bọn người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, chỉ là bọn họ đã quen nhìn các loại tràng diện, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy loại tràng diện chấn động này, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể phục hồi tinh thần...

“Khà khà...” Trên mặt lộ ra nụ cười âm lãnh, càn là đặt xương ngón tay dính Bạch Nham Toàn kia vào trong miệng, hung hăng mút một cái, lúc này mới cảm ra, tiếp theo liền thấy trên xương ngón tay trắng hếu kia không ngừng sinh ra huyết nhục, mà thân thể của hắn nhẹ nhàng bước ra một bước...

Bạch chiến, Bạch Diệp, Bạch Đại, thậm chí là Bạch Kinh Phi cùng một tên Đại Tông Sư khác đồng thời lui về phía sau một bước, trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi...

Bọn họ đều là đại tông sư, trong lòng hiểu rõ Lương Tiểu không có thực lực cao hơn họ quá nhiều, nhưng đối mặt với quái vật ngay cả trái tim xuyên phá cũng không có chút vấn đề này, còn có thể bảo trì trấn định tuyệt đối, vậy thì kỳ quái rồi...

Tất cả những người này đều là những sinh vật không biết tên, tất cả những tồn tại mà Lương Tiểu Tỳ có thể phá vỡ tất cả những kiến thức thông thường của bọn họ, khiến cho bọn họ không thể không e ngại...

Đặc biệt nhìn thấy hai cái răng nanh của Lương Tiểu Tẫn, răng nanh vẫn còn dính máu, sáu người chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, tóc gáy dựng đứng cả lên...

“Hôm nay... Tất cả các người đều phải chết...” Lương Tiểu Hữu nghe răng cười, một cỗ lực lượng khổng lồ không ngừng từ trong cơ thể hắn toát ra, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, trong chớp mắt đã cao lớn bằng Xích Di Đà, quần áo trên người bị căng cứng hoàn toàn vỡ tan ra., Trên thân thể trần trụi càng dài ra mà vẫn màu đen, mà vẫn trên trán vậy mà cũng biến thành màu đen, càng bao trùm hoàn toàn khuôn mặt, cánh tay của hắn cũng dài ra rất nhiều, móng tay cũng sinh trưởng theo, dài chừng một tấc., Hơn nữa còn biến thành màu đen kịt, sắc bén, sắc bén, đang tản ra hàn quang âm u, giống như móng vuốt của quái thú vậy. Mà khóe miệng của hắn mọc ra răng nanh dài khoảng ba tấc...

Con mắt của hắn, càng biến thành màu lam âm u, tản ra quang mang cực kỳ âm trầm quỷ dị...

Thì vương...

Chứng kiến tất cả những điều này, Diệp Tĩnh Vũ, trong đầu chỉ nổi lên hai chữ này...

Chương 27 một đấu một.

Lương Tiểu Khả cứ thế đứng giữa sân sau, toàn thân âm khí lượn lờ, khí tức âm lãnh kinh khủng bao trùm toàn bộ sân sau, rõ ràng là ban ngày, nhưng mọi người đều có cảm giác âm u rét lạnh, ngay cả bọn người Hồ Mô Mộng đều cảm thấy toàn thân lạnh buốt, chớ nói chi là kinh sợ đám người...

“Hắc hắc...” Lương Tiểu Nhân nhe răng cười, bước một bước về phía trước, một cước đạp nát nền đá xanh trên mặt đất. Đám người Bạch Kinh Phi đồng loạt lui về sau một bước, thở ra một hơi dài...

Muốn một cước đạp vỡ sàn nhà, mỗi người bọn họ đều có thể vận chuyển chân nguyên lực, thế nhưng một cước như Lương Tiểu tùy ý giẫm nát bấy, loại lực đạo này, không phải thứ mà bọn họ có thể có được...

“Chịu chết đi...” Lương Tiểu Thi nhe răng cười một tiếng, hai chân dùng sức đạp một cái, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã tới trước đám người Bạch Kinh Phi, giờ lên móng vuốt sắc bén của mình đạp vào đầu Bạch Chiến...

Bạch Chiến trong lòng hoảng hốt, chân nguyên lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, ra sức giơ hai tay lên, muốn ngăn cản một chương này của Lương Tiểu Nhị...

Mấy người khác cũng đồng thời vận khởi chân nguyên lực, hoặc là dùng quyền, hoặc là dùng chưởng, hoặc là dùng ngón tay, hung hăng tấn công Lương Tiểu...

Thế nhưng tốc độ của Lương Tiểu nhưng thật sự quá nhanh, một tát đã mạnh mẽ đạp vào cánh tay của Bạch Chiến, lực đạo cực lớn trực tiếp đạp nát hai cánh tay của gã, bàn tay kinh khủng lại không lưu tình chút nào đạp vào đầu của gã...

“Răng rắc...” Một tiếng vang nhỏ, toàn bộ đầu Bạch chiến nổ tung ra, lực đạo to lớn còn trực tiếp bẻ gãy hai chân hắn, cả

người cứ như vậy quỳ rạp xuống đất...

Một cỗ tinh khí phóng lên tận trời, Lương Tiểu nhưng không có lập tức hấp thu cỗ tinh khí này, ngược lại phát tay quét tới đám người Bạch Kinh Phi, một cỗ lực lượng bàng bạc từ giữa tay hắn hình thành, trực tiếp quét bay năm người Bạch Kinh Phi ra ngoài...

Năm người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, bọn họ nào ngờ lực lượng của Lương Tiểu lại mạnh như thế, chỉ một người đã đánh tới năm người bọn họ không hề có lực hoàn thủ...

Lương Tiểu nhưng không lập tức tấn công, ngược lại nhấc tay lên đánh, không để ý tới đầu óc hắn đang bốc lên óc và máu tươi, trực tiếp cắn một cái vào cổ hắn, thừa dịp trước khi chết hắn còn chưa hút sạch tinh huyết của hắn...

Hầu như chỉ trong nháy mắt, tinh huyết toàn thân Bạch Chiến đã bị Lương Tiểu hút sạch, cả người chỉ còn lại một cái thây khô...

“Tên tà ma này, ta liều mạng với ngươi...” Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu chỉ trong mấy hơi thở đã hút Bạch Tiểu Thuần thành thây khô, Bạch Diệp giao hảo với Bạch chiến, Bạch Thính nghe một tiếng thét kinh hãi, như phát điên đánh tới Lương Tiểu Hữu...

“Hắc hắc, lão tử là cương thi, không phải là tà ma gì, nhưng so với tà ma thì không khác nhau là mấy a...” Lương Tiểu nhưng lại nhe răng cười, thân hình lóe lên, giờ hai tay lên, chớp tới hai người...

“Phá Sát Quyền...” Bạch Thính và Bạch Diệp cơ hồ đồng thời tức giận hừ một tiếng, một cỗ tức sát chi ý tản ra, Chân Nguyên lực cường đại ngưng tụ ra quyền kinh khủng bố, hung hăng đánh vào trên người Lương Tiểu Song, lập tức nổ ra hai lỗ máu trên lồng ngực Lương Tiểu Song, thế nhưng Lương Tiểu Kiềm không để ý chút nào, thân thể vẫn lao về phía trước...

“Đi chết cho lão tử...” Trong miệng hô to, hữu chưởng như thiểm điện đánh về phía bạch diệp, tay trái lại hóa chưởng

thành quyền, đánh về phía ngực Bạch Thính.

Mắt thấy Bạch Diệp và Bạch Thính lại sắp đụng phải độc thủ của Lương Tiểu Thuần, Bạch Kinh Phi trong miệng hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên bước ra phía trước, trực tiếp một ngón tay điểm ra...

Toái Hồn Chỉ...

Một đạo khí kinh mãnh liệt từ đầu ngón tay phun ra, trực tiếp bắn về phía mi tâm của Lương Tiểu Khả...

Lương Tiểu Khả trong lòng cả kinh, tả chưởng vốn đánh về phía trước lại không thể không hóa chưởng thành quyền, đánh về phía chỉ kinh kia...

Lực đạo cực lớn trực tiếp đánh nát đạo chỉ kinh kia, thế nhưng mặt quyền của hắn lại bị đánh ra một đạo lỗ tai, Bạch Diệp cùng Bạch Thính nhân cơ hội này xoáy một cái đá, hung hăng một cước đạp vào bụng Lương Tiểu Tỳ, chân nguyên lực cuồng bạo đột nhiên bộc phát, lập tức đánh bay Lương Tiểu Phàm ra ngoài, chỗ bụng máu thịt be bét...

“Mẹ nó...” Lương Tiểu Tứ giận dữ, lộn người một cái, nhảy dựng lên khỏi mặt đất, lau vết thương trên bụng, giận dữ...

“Mọi người cùng lên, nghĩ biện pháp công kích đầu hắn...”
Lúc này Bạch Kinh Phi Hào thở nhẹ một tiếng, thân thể bước về phía trước, chân nguyên lực trong cơ thể một lần nữa vận chuyển...

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt Diệp Tình Vũ hơi đổi, hắn thật sự không nghĩ tới Bạch Phi lại dựa vào một ngón tay vừa rồi của mình mà có thể kết luận nhược điểm của Lương Tiểu Hội ở trong đầu...

Thế nhưng Lương Tiểu Dĩ vẫn như cũ, không thêm để ý chút nào. Lưỡng Nghi chân khí màu xám trắng trong cơ thể quán quanh bụng gã, không ngừng tu bổ vết thương, còn con mắt màu lam sâu thẳm phát ra đạo đạo hàn quang...

Bạch Kinh Phi lúc này trong mắt vẻ sợ hãi đã sớm thối lui, thân thể xông ra đầu tiên, trực tiếp đánh ra một chưởng, chân

nguyên lực cuồng bạo tạo thành một bàn tay to lớn hung hăng đánh tới Thiên Linh Cái của Lương Tiểu Khả...

Lương Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, lật tay xuất quyền đánh nát bàn tay khổng lồ kia. Ngay sau đó, một quyền nổ vang làm cho Bạch Diệp và Bạch Diệp cũng đã lao tới. Hai người đồng thời đánh ra một quyền, lại va chạm với nắm đấm của Lương Tiểu Song. Ba người đồng thời lui về phía sau, nhưng Lương Tiểu nhưng chỉ lùi lại một bước. Bạch Diệp và Bạch Thính lại thối lui hơn mười bước, trong miệng tràn ra máu tươi...

Lúc này, thân thể Bạch Đại và Bạch Ngũ cũng đã công tới, hai người không dùng quyền mà dùng chân, chính là tuyệt học của Bạch gia quét ngang thiên quân...

Hai người đều là Đại Tông Sư, một chiêu này sử dụng chỉ chân động làm hư không rung động âm âm, thật sự là có uy lực quét ngang thiên quân, cho dù là Lương Tiểu thì giờ phút này, đối mặt với một chiêu này cũng không dám chủ quan, hai tay trực tiếp bảo vệ đầu, hai người một cước nặng nề đạp lên trên cánh tay của hắn, chân nguyên lực trực tiếp nổ bể ra...

Lực lượng khổng lồ lại làm cho Lương Tiểu phải liên tục lui về phía sau, cánh tay máu thịt be bét, thế nhưng Lương Tiểu lại không thềm để ý chút nào, ngược lại còn kích phát hung tính của gã...

Trong miệng hét lớn một tiếng, cũng không đi chữa trị thương thế trên cánh tay nữa, mà phóng nhanh về hướng Bạch Kinh...

Bạch Kinh Phi trên mặt không hề sợ hãi, chân nguyên lực trong cơ thể đột nhiên tụ lại trên tay phải, trên mặt quyền nổi lên đạo đạo lôi quang, khí tức khủng bố toàn diện bộc phát...

“Lôi Bao Quyền...” Trong miệng Bạch Kinh Phi hét lớn một tiếng, thân thể sải bước về phía trước một bước, như thiểm điện đánh ra một quyền, lập tức liền thấy một quyền ảnh to lớn mang theo tia chớp điên cuồng gào thét ra...

Một quyền kinh khủng đến cực điểm như thế, Bạch Phi tin tưởng, cho dù đối phương thật sự có ba đầu sáu tay, cũng khó có thể ngăn cản...

“Phá...” Lương Tiểu hừ lạnh một tiếng, trên hữu quyền xuất hiện một luồng hào quang màu xám trắng, Lương Nghi chân khí đại biểu cho lực lượng hủy diệt bộc phát, lập tức đánh tan quyền ảnh mang theo ánh điện kia, lực lượng cường đại đến cực điểm trực tiếp đánh về phía Bạch Phi Tuyết...

Vũ Thánh Chương 298

Sắc mặt Bạch Kinh Phi “Xoẹt” một tiếng trở nên trắng bệch, hẳn thật sự không nghĩ tới một quyền mạnh nhất của mình lại bị đối phương dễ dàng đánh nát như vậy, trong lòng hoảng hốt, lại không biết làm thế nào ngăn cản một quyền bạo lực này...

Nhìn quyền ảnh càng ngày càng gần, nhìn nắm đấm càng lúc càng lớn, Bạch Kinh bay trong lòng, lần đầu tiên biết sợ hãi, đó là sự thật sự sợ hãi, sợ tử vong mà đến...

Chẳng lẽ mình sẽ chết sao? Trong lòng kinh hãi, tràn ngập tuyệt vọng...

Ngay lúc này, một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước người Bạch Kinh Phi, nhìn một quyền nhanh chóng này, hẳn cũng không chút do dự, vẫn như cũ một quyền đánh ra, cùng một quyền của Lương Tiểu Lai trùng trùng điệp điệp đụng vào nhau...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, không khí phảng phất đều bị nổ tung, một gợn sóng màu trắng to lớn bộc phát ra, lực lượng cuồng bạo trực tiếp xông ra ngoài hòn non bộ mấy mét chung quanh, hoa cỏ chấn động đến nát bấy, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị đánh ra một cái hố to., Lương Tiểu bị chấn bay ra ngoài, cả cánh tay phải như bị cối xay thịt quăn lầy, máu thịt đỏ tươi cứ thế bị xé rách rơi xuống, chỉ lộ ra xương trắng, từng luồng khí lưu màu xám trắng quăn quanh cánh tay, lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ đè ép, trong lúc nhất thời khó có thể chữa trị...

Ánh sáng trắng chậm rãi tản đi, trước mặt Lương Tiểu Khả lộ ra một bóng người, một nam tử tóc trắng xoá nhưng cực kỳ cường tráng...

Hắn chỉ đứng một mình ở nơi đó, thế nhưng lại tựa như một ngọn núi lớn đứng sừng sững, không thể sụp đổ...

“Vũ Thánh...”

Băng Minh kinh hô một tiếng, khí tức như thế, không phải Võ Thánh thì là người phương nào...

Người tới chính là ban ngày, khi hắn cảm nhận được khí tức cực mạnh của Lương Tiểu Hữu ở sân sau, lập tức chạy tới, vừa vặn ra tay cứu Bạch Kinh Phi một mạng...

Tuy một quyền của hắn đánh lui Lương tiểu nhưng toàn bộ cánh tay cũng run rẩy một hồi, dưới chân hắn xuất hiện một hố to đường kính hơn mét, đây chẳng qua là dấu vết sau một quyền của hai người lưu lại...

Băng Minh kinh hô một tiếng, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người ban ngày, dường như một mình hắn đã có thể tọa trấn toàn bộ thiên địa...

“Lui, lão tử không phải là đối thủ của hắn...” Lương Tiểu Hữu vừa mới phun ra một ngụm máu tươi, nguyên tắc không lãng phí lại bị gã hút trở lại, sắc mặt âm trầm nhìn về phía ban ngày cách đó hơn mười bước...

Kỳ thật căn bản không cần Lương tiểu nhân nhiều lời, Diệp Tĩnh Vũ cũng biết Lương Tiểu không phải là đối thủ của hắn, bằng không Lương Tiểu cũng không bị người ta đánh bay, cả cánh tay vỡ nát...

“Tất cả mọi người, lui lại...” Diệp Tĩnh Vũ cũng là bắt được một người, nếu đối phương đã là một Vũ Thánh, đánh không lại, vậy lui lại là được rồi, ra lệnh một tiếng, thân thể dẫn đầu lao về phía tây nam...

Xích Di Toan Nghê, Hồ Thương, Hồ Mô Mộng, kể cả đám người Băng Minh thì làm sao có thể dừng lại lâu hơn, từng người đứng dậy chạy về phía tây nam, đối mặt với vách tường cao hơn hai mét, Xích Di Thương vung chiến phủ trong tay lên, trực tiếp đập cho nó nát bấy, mang theo một đám chiến sĩ Xích Di tộc chạy như điên ra ngoài...

Loại cao thủ này quyết đấu, cho dù giữ lại bọn họ cũng không có tác dụng gì...

“Những người khác đều có thể đi, ngươi và hắn nhất định phải ở lại...” Ban ngày Vũ khê hừ một tiếng, thanh âm rất nhạt, nhưng lại giống như Thần Vương trên trời, mang theo vô tận

uy nghiêm. Diệp Tĩnh Vũ đang chạy trốn lại càng cảm thấy huyết dịch trong cơ thể dâng lên một hồi, phảng phất như muốn phá tan thân thể...

Con mẹ nó đâu còn là võ kỹ, quả thực so với ảo thuật còn muốn lợi hại hơn sao...

“Tất cả mọi người lui lại cho ta, có thể chạy thoát bao nhiêu tính toán...” Biết đối phương muốn bắt mình và Lương Tiểu Phàm, Diệp Tĩnh Vũ đè nén sự xao động trong lòng xuống, trong miệng lại một lần nữa hô to, hấn sợ bọn người Xích Di Chủ Bằng vì muốn giúp hấn thoát được một đường sinh cơ mà toi mạng...

“Con mẹ nó nguoi cho rằng nguoi là ai... Lão tử đuổi chết nguoi...” Lương Tiểu nhưng lại tức giận hừ một tiếng, lấy từ trong nhẫn càn khôn ra một cái xạ pháo, cũng không nhắm thẳng, trực tiếp chụp nút, khoảng cách gần như vậy, căn bản không cần ngắm chuẩn...

“Ầm...” Một tiếng nổ lớn vang lên, một viên đạn pháo lớn chùng quả đấm bắn thẳng ra ngoài, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt ban ngày...

Trong mắt ban ngày Vũ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không thấy hấn làm gì, chỉ đơn tay vung lên, viên đạn pháo to bằng nắm tay vậy mà trực tiếp bị hấn nắm trong tay...

“Mẹ nó...” Nhìn thấy cảnh tượng này, Lương Tiểu Thuần mắng to, bắn pháo. Đây chính là bắn lén pháo a, tốc độ nhanh đến mức nào a? Bên ngoài mấy ngàn mét, một gã tông sư cũng không thể trốn tránh được, nhưng bây giờ chỉ còn cách mười mét, lại bị hấn nắm trong tay, tốc độ của hấn nhanh đến mức nào?

“Lão tử không chơi nữa...” Trong miệng kinh hô một tiếng, từ trong nhẫn càn khôn lấy ra hơn mười viên thủ lôi, trực tiếp ném về phía ban ngày, mà bản thân hấn lại xoay người bỏ chạy...

Chạy trốn mới gọi là nhanh, lúc thủ lôi sắp rơi xuống trước người ban ngày, hấn đã chạy ra trọn vẹn mấy trăm mét, trên đường đi va đổ hai ngọn giả sơn, giẫm nát mấy khối sàn nhà,

còn thuận tay bóp nát cổ hai tên thị vệ do Tư Mã Hiên phái tới...

Nhìn thấy thứ Lương Tiểu Hữu ném tới, ánh sáng trong mắt ban ngày lóe lên, cũng không có trực tiếp dùng tay bắt lấy, ngược lại đơn chỉ bắn ra, mấy đạo kinh phong bắn ra, trực tiếp đánh vào trên những thủ lôi này, lập tức liền nghe được từng trận âm thanh ầm ầm, từng đạo hỏa quang xông thẳng tới chân trời, thế nhưng mảnh sắt bắn ra mãnh liệt kia lại bị một đạo năng lượng trong suốt bắn trúng trước người ban ngày...

“Chút tài mọn...” Trong miệng ban ngày khẽ vang lên một tiếng, thân ảnh đã bước về phía trước một bước. Một bước này đã bước ra mấy trăm mét, ngay sau đó lại bước thêm một bước, không ngờ đã đi tới phía trên Lương Tiểu Tử...

“Thượng Thương chi thủ...” Trong miệng ban ngày hô nhẹ một tiếng, đưa tay vỗ về phía Lương Tiểu Tỳ, một thủ ấn khổng lồ xuất hiện giữa bầu trời, hung hăng đánh về phía Lương Tiểu Khả...

“Mẹ ơi...” Cảm nhận được uy lực kinh khủng phía trên, sắc mặt Lương Tiểu Hữu cũng trở nên trắng bệch, miệng kêu to, hai chân lại lần nữa dùng sức đạp mạnh một cái., Cả người giống như một thung lũng trực tiếp bắn ra mấy trăm mét, vừa lúc huyền diệu lại tránh được một chương kia. Thế nhưng vừa rồi chỗ hấn đứng, ít nhất phải trên trăm gian nhà dân bị một chương này vỗ nát bấy, những bách tính trốn ở bên trong thậm chí không kịp phát ra tiếng hét thảm đã triệt để mất đi sinh mệnh...

Thấy tất cả những thứ này, ban ngày hai đầu lông mày nhíu lại, tựa hồ có chút không đành lòng. Chương thứ hai vốn đã đánh ra lại thu trở về, thân ảnh biến thành một đạo lưu quang, liền đuổi theo Lương Tiểu Khả., Mà Bạch Kinh Phi, tính cả tám gã đại tông sư cùng với Bạch Tử Vân chạy tới, lại toàn lực đuổi theo hướng Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy, đặc biệt là Bạch Tử Vân, từ miệng Bạch Kinh Phi đã biết Diệp Tĩnh Vũ chính là kẻ thù giết con, trong mắt một mảnh huyết hồng...

Về phần những người khác, bọn họ lại theo mệnh lệnh ban ngày, căn bản mặc kệ...

Về phần Tư Mã Hiên, cũng bị sự quý dị quý dị của Lương tiểu Vũ và ban ngày cường đại làm cho rung động sâu sắc, đại tông sư đến Vũ Thánh, nhìn như chỉ là một bước, nhưng thực ra là cách nhau cả vạn dặm a...

Uy lực của Võ Thánh chương 299.

Diệp Tĩnh Vũ chạy như điên, dựa vào tốc độ cực nhanh và thân thủ nhanh nhẹn xuyên thẳng vào trong Lăng Yên thành, nhưng theo sau hắn là hơn mười đại tông sư, dù hắn có trốn tránh thế nào cũng khó mà hoàn toàn thoát khỏi sự truy kích của mọi người...

Nhưng trong lòng hắn lại không sốt ruột chút nào, đặc biệt là khi thấy tất cả mọi người bị hắn hấp dẫn đến đây, ngược lại trong lòng hắn dần dần trầm tĩnh lại. Khi xác định đám người Xích Di Thương lao ra khỏi vòng vây, Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên ngừng lại...

Thân ảnh Bạch Tử Vân là người đầu tiên tới, tiếp theo là Bạch Phi, sau đó tám tên Đại Tông Sư cũng lần lượt đến. Mười người, tạo thành thế vây kín, trực tiếp ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ ở giữa, nhưng bọn họ cũng không có ý định động thủ. Trong mắt bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ hẳn là đã kiệt sức không thể chạy tiếp, đối mặt với mười tên Đại Tông Sư, trừ phi hắn là Võ Thánh, nếu không cho dù có chấp cánh cũng khó mà bay được...

“Chạy à, sao ngươi không chạy đi?” Trong lòng Bạch Tử Vân đầy tức giận, Bạch Tiểu Mạc là con của hắn, bây giờ cừu nhân giết con ngay trước mặt hắn, còn mình vì ý tứ của lão phụ thân mà không thể lập tức giết hắn, trong lòng uất ức vô cùng, nhưng trong lòng hắn đã âm thầm quyết định, trên đường đi nhất định phải tra tấn thật tốt, tra tấn Diệp Tĩnh Vũ, khiến cho hắn cầu sinh không được, muốn chết cũng không được...

“Cho dù bốn thiếu gia không chạy, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể bắt được bốn thiếu gia sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười quỷ dị, nhưng đôi mắt lại rơi vào trên người Bạch Kinh Phi. Đối với người trẻ tuổi từng giao thủ với mình, trong lòng của hắn tràn ngập cảnh giác, một cao thủ có thể tiến vào đại

tông sư trước ba mươi tuổi, tuyệt đối không phải thiên tài có thể hình dung được...

Ngược lại đối với Bạch Tử Vân tràn ngập khinh thường...

“Sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng...” Bạch Tử Vân tức giận cười, hẳn thật sự không hiểu tại sao gia hỏa này lại tự tin như vậy, bị mười tên đại tông sư vây quanh, lẽ nào hắn cho rằng hắn còn có thể rời đi sao?

“Hắc hắc, vậy có cần đánh cược một phen không? Nếu ta rời đi ngay lập tức, ta chính là gia gia của ngươi, nếu ta bị các ngươi bắt, ta chính là gia gia của con trai ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ cười quỷ quyệt nói...

Bạch Tử Vân sửng sốt, hắn còn đang suy nghĩ xem tự tin của Diệp Tĩnh Vũ ở đâu mà dám đánh cược với mình, nhưng chỉ chốc lát sau, hắn đã hiểu rõ lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, không khỏi giận tím mặt...

“Muốn chết...” Trong miệng gầm lên một tiếng, Bạch Tử Vân một tay chụp về phía trước, một đạo hư ảnh từ không trung hình thành, chớp tới Diệp Tĩnh Vũ, chính là Thương Minh trảo của Bạch gia...

Đối mặt với một trảo mạnh mẽ kia, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thèm nhìn, quay người chạy về hướng Bạch Đại. Bạch Đại hừ lạnh một tiếng, một tay hướng hư không vạch một cái., Đang định đánh một quyền về phía Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, còn chưa kịp phản ứng gì, đã cảm giác được một cỗ lực đạo to lớn hung hăng đập vào lưng mình, chân nguyên lực ngưng tụ vừa rồi trong nháy mắt bị đánh tan, thân thể bay thẳng tấp ra phía trước...

Nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại lóe lên ánh bạc, một gợn sóng màu vàng óng bắn ra, trực tiếp đánh lên người còn đang lơ lửng giữa không trung, trực tiếp đánh cho mắt Bạch Đại tóe ra hoa vàng, mà Diệp Tĩnh Vũ lại nhân cơ hội này, Thiên Tôn đao trong tay vạch một cái, một mũi tên máu lập tức hiện ra...

Những đại tông sư khác còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một bóng đen từ sau lưng lớn lao ra, đánh bay Bạch Đại. Khi bọn hắn lấy lại tinh thần, Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ đã xẹt

qua cổ Bạch Đại, mà cả người hấn còn cười trên lưng bóng đen kia...

Lúc này mọi người mới phát hiện, con ngựa con này toàn thân đen thui, chỉ có điều trên đầu nó có thêm một con ngựa con, dường như sắp mọc ra sừng...

“Độc Giác Thú?” Bạch Kinh Phi thét lên một tiếng kinh hãi, thân ảnh trong nháy mắt lao về hướng vũ trụ của Diệp Tĩnh, có thể có tọa kỵ tốc độ như vậy, tuyệt đối không thể nào là một con chiến mã bình thường, nếu thật sự bị Diệp Tĩnh Vũ chạy mất, bọn họ làm sao ăn nói với tổ phụ...

Những người khác dường như cũng ý thức được vấn đề này, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cười trên người nghịch bác lại ném mười mấy quả thủ lôi còn lại ra ngoài, sau đó cười ngược lại chạy như điên...

Nghịch bác bây giờ đã thuận lợi tiến hóa đến cấp sáu, cước lực so với trước đây chỉ nhanh gấp mấy lần, bây giờ toàn lực chạy trốn, tốc độ kia đã vượt qua tốc độ âm thanh, chỉ là mấy hơi thở đã chạy ra hơn ngàn mét, chỉ để lại một điểm đen trên người đám người Bạch Kinh Phi...

Nhìn thấy nền đá xanh bị giẫm vỡ trên mặt đất, cảm nhận được tốc độ nghịch chuyển kinh thiên kia, sắc mặt Bạch Kinh Phi càng thêm khó coi. Bạch Tử Vân càng tức giận đến đỏ bừng cả mặt, mười tên đại tông sư không chỉ bị gã này bỏ chạy mà còn muốn giết chết một người trong đó. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này Bạch gia còn lẩn lộn thế nào được nữa?

“Không để cho hấn rời đi như vậy, đuổi theo...” Trong miệng Bạch Tử Vân tức giận hừ một tiếng, thân thể đã dẫn đầu đuổi theo hướng Diệp Tĩnh Vũ, dù cho Minh biết đám người mình đuổi không kịp, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, hấn tin rằng đại ca của mình một khi bắt được con quái vật kia, nhất định sẽ tới trợ giúp bọn người mình...

Đám người Bạch Kinh Phi đương nhiên sẽ không phản bác, nguyên một đám theo sau Bạch Tử Vân liền chạy thực mạng

về hướng Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy, thậm chí không thèm nhìn Bạch Đại một cái đã chết trên mặt đất...

Một khắc đồng hồ sau, một bóng đen từ một hướng khác chạy ra, chính là Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác, dựa vào tốc độ nghịch chuyển hần đã giết một hồi mã thương hoàn mỹ...

Nhìn Bạch Đại trên mặt đất, lại nhìn về phía đám người Bạch Kinh Phi lao đi, Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý tới nữa, ngược lại không chế Nghịch bác chạy về phía ngược lại. Chính là hướng Nam Thành, trong lòng lại âm thầm nói: “Đại ca, người nhất định phải kiên trì, để ta đến giúp người...”

Ở phía bắc thành Lãng Yên, thân thể Lương Tiểu Hữu đã khôi phục lại như thường, thế nhưng trên người lại loang lổ vết máu. Đối mặt với một gã Vũ Thánh đuổi giết, cứ như thực lực của y tiến nhanh, vậy mà cũng không có cách nào khác. Từ giờ trở đi, y mới hiểu được rốt cuộc Võ Thánh đại biểu cho cái gì...

Siêu Phàm nhập thánh, đúng là siêu phàm nhập thánh, căn bản không phải theo lẽ thường có thể suy đoán được...

“Người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn theo ta trở về, tránh cho da thịt đau khổ...” Ban ngày Vũ từng bước từng bước đi trên đường phố, giống như đang tản bộ. Thế nhưng bất luận Lương Tiểu Nhân chạy nhanh đến mức nào, gã luôn có thể nhẹ nhàng một bước đuổi theo gã...

“Con mẹ nó, về với người thì có ích lợi gì? Là con gái người cỡi quần hay vợ người cỡi quần đang đợi ta...” Lương Tiểu Thuận vừa chạy như điên, vừa dùng ngôn ngữ ác độc công kích.

“Người muốn chết...” Liền là ban ngày tu vi cực cao, đối mặt với lời nói ác độc như vậy của Lương tiểu nhân, cũng là bị tức giận đến mức Tam Thi nổi trận lôi đình, lại là cách không một quyền đánh tới Lương tiểu nhân, quyền kinh cuồng bạo không bỏ sót chút nào đánh vào sau lưng Lương Tiểu Nhị, lập tức lại đánh bay gã ra ngoài...

Chương thứ ba trăm thiên địa tinh linh tiền.

Lương Tiểu Thuần ngã mạnh xuống đất, rồi đứng lên ùng ục, nhìn thấy càng lúc càng gần giữa ban ngày, phun ra một ngụm bùn đất trong miệng, thân thể chui xuống dưới, cứ như vậy chui vào trong đất...

“Quả nhiên là một con quái vật, vậy mà vẫn có thể chui xuống đất, thế nhưng ngươi cho rằng như vậy là có thể đào thoát sao?” Trên mặt ban ngày lại lộ ra nụ cười mỉa mai, bỗng nhiên một quyền đánh xuống mặt đất, một đạo chân nguyên lực khổng lồ trực tiếp chui vào trong lòng đất. Sau một lát, toàn bộ mặt đất cách đó mấy trăm mét nổ tung ra, toàn thân Lương Tiểu Nhân đầy máu có thể trực tiếp bay ra, ngã thẳng xuống mặt đất...

“Mẹ nó, như vậy mà ngươi cũng tìm được...” Lương Tiểu Hữu phun ra một ngụm máu, mắng to một tiếng, rồi nhảy dựng lên, tiếp tục chạy về phương Bắc...

“Quyền ý của ta đã khóa chặt lấy ngươi, mặc kệ ngươi trốn đến đâu cũng vô dụng, hay là ngoan ngoãn theo ta trở về đi...” Ban ngày Vũ nhân nhật nói, nhưng vẫn chậm rãi đuổi theo Lương Tiểu.

Lương Tiểu hoảng sợ, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao mình vừa rồi bất luận trốn tới nơi nào cũng bị hắn dễ dàng tìm được, cảm tình đã bị quyền ý của hắn khóa chặt...

Xem ra tuy thành Lăng Yên lớn nhưng khó mà né tránh được...

Nghĩ tới đây, Lương Tiểu chỉ có thể chạy ra ngoài thành với tốc độ cao nhất, hắn chỉ có thể chờ Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng thoát khỏi mười tên Đại Tông Sư kia, đến đây trợ giúp mình, nếu không hôm nay chỉ còn lại hai con đường, một bên là liều chết một trận, một bên là đầu hàng...

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, Lương Nghi chân khí trong cơ thể không ngừng tuôn ra, chữa trị thương thế trên người. Thế nhưng quyền kinh khổng lồ ban ngày thật sự khủng bố, Lương Nghi chân khí trong khoảng thời gian ngắn khó mà bức toàn bộ ra ngoài cơ thể...

Thế nhưng những thương thế này căn bản không ảnh hưởng gì tới tốc độ của Lương Tiểu Nhị, chưa tới một khắc thời gian, Lương Tiểu Quả đã chạy tới bên tường thành. Đối mặt với tường thành cao hơn mười trượng, hắn chỉ dùng sức đập một cái, thân thể như đạn pháo bay ra ngoài...

“Chạy ra ngoài thành? Rất tốt, rất tốt...” Nhìn thấy Lương Tiểu có thể từ trong tay mình chạy trốn tới nơi này, ban ngày trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười kia lại lạnh như băng, thân hình của gã nhoáng một cái, cứ như vậy đập không trung, chỉ trong vài bước đã bước qua tường thành, tường thành cao mấy chục mét đối với gã mà nói quả thực giống như thùng rỗng kêu to...

Người nọ đứng giữa hư không, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những binh sĩ trên thành, mà đánh một chuông về phía Lương Tiểu Hữu đã chạy mấy trăm mét...

Thượng Thương chi thủ, một chuông ấn cực lớn xuất hiện trên bầu trời, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng vỗ lên người Lương Tiểu Nhị. Lương Tiểu Tắc lập tức như một con ruồi, trực tiếp đập vào mặt đất, cả người lồm vào...

Xương cốt toàn thân kêu lách cách, cũng không biết đã nát bao nhiêu cái...

Lúc này, Lương Nghi chân khí trong cơ thể hắn đã khó có thể trợ giúp hắn chữa trị thân thể, bất quá Thanh Long ngọc bội trên cổ hắn lại nổi lên đạo đạo quang mang màu xanh, Thanh Mộc chân khí tràn ngập sinh cơ điên cuồng tuôn ra, chữa trị thương thế trong cơ thể hắn...

“Phi...” Lương Tiểu Sơn bò nhanh nhưng không chạy trốn nữa, bởi vì hắn phát hiện bản thân khó mà thoát khỏi truy kích của ban ngày...

Ban ngày Vũ từng bước từng bước đi tới, khoảng cách mấy trăm mét, lại chỉ tốn ba bước, hơn nữa người vẫn hành tẩu trong hư không, từ điểm này cũng nói rõ một khi võ giả tu luyện đến cảnh giới Võ Thánh, hoàn toàn có thể bỏ qua lực hút của mặt đất...

“Ta đã nói rồi, người trốn không thoát đâu...” Lương Tiểu Nhị lúc ban ngày nhìn từ trên cao xuống, miệng nhàn nhạt nói ra.

“Trốn không thoát, lão tử sẽ giết ngươi...” Lương Tiểu hàm hừ, hẳn thật sự không ngờ, một Võ Thánh lại cường đại đến mức độ này. Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù đối mặt với hơn mười Đại Tông Sư cũng có thể đối phó được. Thế nhưng đối mặt với một Võ Thánh, hắn lại không có sức phản kháng, trách không được nói chiến thuật biến người, đối với Vũ Thánh mà nói căn bản vô hiệu...

“Ha ha...” Nghe Lương Tiểu nói muốn giết mình, ban ngày Vũ không giận mà lại cười, trên mặt lại lộ ra một nụ cười thú vị, phảng phất như nghe được chuyện cười nhất thế gian...

Lúc này Lương Tiểu Tứ lại bắt đầu ngưng tụ ra lượng Lưỡng Nghi chân khí còn sót lại không nhiều lắm trong cơ thể, khoe mắt của hắn liếc ra một bóng người núp ở một góc tường thành cách xa mấy trăm thước, trên mặt lộ ra thần sắc liêu chét một phen...

Ban ngày không chút nào phát giác được Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện cách đó mấy trăm mét, chứng kiến vẻ mặt liêu mạng đánh một trận như vậy của Lương Tiểu, hắn vẫn chỉ cười cười nhàn nhạt. Không thể không nói, quái vật như Lương Tiểu nhưng đối với Đại Tông Sư mà nói quả thực là ác mộng, thế nhưng đối mặt với mình, căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào...

Hắn thậm chí còn đang chờ đợi, Lương Tiểu sẽ dùng chiêu thức liêu mạng với mình, hắn cũng muốn xem xem quái vật bất tử này còn có thủ đoạn gì...

Cách đó mấy trăm mét, Diệp Tĩnh Vũ đã từ trên lưng Nghịch bác nhảy xuống, hai tay không ngừng khoa chân múa tay, miệng lầm bầm một loại chú ngữ cổ xưa, thần sắc nghiêm túc,

không có nửa điểm đùa cợt. Hắn hiểu rõ, đối mặt với một Vũ Thánh như vậy, mình chỉ có một cơ hội như vậy, nếu không thể giết chết đối phương, vậy mình và Lương Tiểu đều khó thoát khỏi cái chết...

“Dùng đại địa chi khí làm cung.

Lực lượng Hóa Thương Thiên làm dây cung.

Tinh mang vạn dặm tạo thành mũi tên...

Thiên Địa Tinh Linh tiến...”

Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, mà tay phải của gã so với tư thế bắn tên, một đạo hoàng quang hợp thành một cây cung dài, một đạo lam mang hợp thành một cây dây cung dài, một chùm sáng màu bạc ngưng tụ thành một mũi tên...

“Phá cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ gầm lên một tiếng, hồn lực toàn thân đã bị rút khô, tay phải nắm dây cung đột nhiên ném ra, “Vèo” một tiếng, một đạo hào quang màu bạc bắn thẳng ra...

Trong lúc chờ đợi Lương Tiểu Hữu dốc sức liều mạng, trong lòng ban ngày đột nhiên run lên, một cổ nguy cơ khó tả xuất hiện trong lòng, đối với loại người có tâm huyết sau khi đạt tới Võ Thánh, ban ngày Vũ luôn tin tưởng không chút nghi ngờ, căn bản không hề suy nghĩ gì, thân thể trực tiếp tránh qua một bên...

“Xoẹt” một tiếng, mũi kiếm màu bạc kia trực tiếp sượt qua cánh tay trái của hắn bắn ra ngoài, dư âm chỉ còn lại tại trên cánh tay của hắn hóa thành một vết máu, mũi tên cuối cùng bắn vào một cồn cát phía sau, toàn bộ nổ tung., Lập tức nổi lên một đám mây hình nấm, gò đất kia bị nổ thành những mảnh nhỏ, bụi mù phía dưới tan đi, nơi nào còn có bóng dáng của gò đất, tại chỗ đó chỉ còn lại một cái hố to đường kính mười mét...

Nhìn hố đất to lớn kia, trên trán ban ngày toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải mình lệch khỏi một bước, một mũi tên này nếu bắn trúng người mình, cho dù mình là Vũ Thánh cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Hồn Sư Linh Thuật, cảnh giới Linh Hiển, lại là Hồn Sư cảnh
giới Linh Hiển...

Trong lòng ban ngày nổi giận...

Chương ba mươi một, thiên địa sụp đổ.

Diệp Tĩnh Vũ ngưng tụ hồn lực toàn thân, mới phóng xuất ra một chiêu linh thuật này, nhưng không đánh chết ban ngày Vũ, trong lòng thất vọng một trận, nhìn về phía đám mây nắm cao cao, cùng với ban ngày vẫn đứng ở nơi đó, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, chẳng lẽ Vũ Thánh thật sự lợi hại như vậy sao?

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng hiểu, Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển có thể khiêu chiến Võ Thánh chỉ là thứ trên lý luận, dù sao, không có Võ Thánh hội nào đứng cho người đánh...

Lương Tiểu đứng là ngơ ngác nhìn đám mây nắm cực lớn kia, so với một chiêu bắn Vũ Vô Ngân lúc trước còn lợi hại hơn, chỉ là đáng tiếc, không đánh trúng được tên gia hỏa kia...

Vừa nghĩ tới không đánh trúng tên kia, Lương Tiểu Hữu biến sắc, xé họng hét lớn...

“Chạy mau...” Vừa nói xong, hắn thật vất vả mới ngưng tụ lực lượng xuống dưới chân, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, đã chạy được trăm mét...

Diệp Tĩnh Vũ cũng sững sờ, lập tức trở mình nhảy lên trên lưng nghịch bác, cũng không dừng lại, bước chân khê động, liền chạy đến một hướng khác, đã không giết chết ban ngày, vậy thì toàn lực chạy trốn chết a...

“Muốn chạy, làm sao dễ dàng như vậy được, thiên địa sụp đổ...” Ban ngày phản nộ quát to một tiếng, đột nhiên tay phải duỗi ra, cứ như vậy hướng hư không hung hăng vỗ một chưởng...

“Ầm ầm...” Trong hư không truyền đến từng tiếng vang thật lớn, giữa bầu trời xuất hiện từng đám mây đen dày đặc, từng tia chớp từ trong mây lao nhanh ra, dường như muốn xé rách bầu trời vậy. Từng khe nứt màu đen cứ như vậy xuất hiện, bão táp năng lượng cuồng bạo xé rách hết cây cối, hoa cỏ, toàn bộ đều bị xé nát một cách vô tình...

Lương Tiểu Thi còn đang chạy như điên, lập tức cảm giác không gian xung quanh như bị đè ép, mơ hồ có dấu hiệu tan vỡ, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Lực lượng này mạnh cỡ nào? Lại tăng tốc chạy trốn, nhưng hần vừa mới chạy được mười bước, đầu vai đã vang lên một tiếng giòn tan, toàn bộ nứt toác...

Da thịt của hần, trực tiếp bị xé ra từng vết rách thật dài...

Lưỡng Nghi chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Thanh Mộc chân khí mãnh liệt từ trên ngọc bội truyền ra, liên vòng qua đầu vai, thế nhưng còn chưa đi tới đầu vai, trước ngực của hần lại vang lên một tiếng giòn vang, một đoàn huyết nhục vỡ ra...

Tiếp theo là bụng dưới, sau đó là đùi, sau đó là bắp chân...

Cả người đã trở thành một huyết nhân, trên người không chỗ nào có thể bảo trì hoàn chỉnh, từng đạo huyết nhục văng tung tóe, lúc cơ bắp trên dưới toàn thân đều nứt vỡ một lần, bắt đầu đến phiên xương cốt của hần...

Đầu tiên băng liệt chính là xương đùi của hần, thân thể còn đang chạy như điên trực tiếp ngã xuống đất, tiếp theo xương đùi, xương ngực, xương vai, thậm chí xương cốt cũng bắt đầu nứt toác ra...

Não Bạch Hoa cứ như vậy phun ra, máu đỏ rực cứ như vậy không ngừng chảy ra, Lưỡng Nghi chân khí xám trắng cùng Thanh Mộc chân khí màu xanh không ngừng tu bổ thương thể của hần, thế nhưng tốc độ tu bổ của chúng làm sao so được với tốc độ băng liệt, chỉ là mấy hơi thở mà Lương Tiểu đã vỡ không ra hình thù gì...

Cả người cứ nằm như vậy, không ngừng co giật...

Ban ngày lúc sử dụng một chiêu này, không để ý tới Lương tiểu nhân nữa, ngược lại quay người đuổi theo hướng Diệp Tĩnh Vũ, tốc độ nghịch thiên nghịch thiên kia hần thấy vẫn như cũ chậm chạp như thế, chỉ là liên tục cất bước mấy cái đã đuổi theo sự nghịch nghị với tốc độ cao nhất...

“Thật là tuần tú, đây hẳn là hậu đại Thái Cổ bác bỏ a, vừa vặn phụ thân sinh nhật sắp đến, ta bắt người làm lễ vật a...” Ban ngày Vũ Vũ Nhân cứ như vậy đứng ở trong hư không, trong miệng nhàn nhạt nói, phảng phất đang nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể...

Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác căn bản không rảnh để ý tới, dùng tốc độ cao nhất chạy như điên...

“Sơn Hà nát...” Trong miệng hô nhẹ một tiếng, ban ngày bỗng nhiên đánh ra một quyền...

Một quyền nhẹ nhàng, đơn giản là một quyền, phảng phất như Thái Cực quyền, là chậm chạp, mềm mại như vậy, nhưng chỉ chốc lát, trên mặt quyền kia liền nổi lên đạo đạo gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra chung quanh, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, diện tích càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã khuếch tán ra ngoài trăm mét...

Toàn bộ mặt đất trong hư không đều chấn động, từng khe nứt màu đen xuất hiện trên mặt đất, phảng phất toàn bộ sơn hà đều đang vỡ vụn, ngay sau đó từng quyền kinh cường đại không ngừng nổ tung trên không trung, năng lượng kinh khủng phá hủy tất cả mọi thứ trong vòng trăm trượng chung quanh, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài... Xương ngực đều vỡ vụn, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi...

“Đi... Đi tìm Tiểu Đào...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề đáp xuống mặt đất, kêu lên một tiếng trái lại...

Nghịch bác quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn ban ngày chạy tới bên này, ánh mắt lộ ra thần sắc không cam lòng, bốn vó dưới chân, hỏa diễm nổi lên bốn phía, ngọn lửa màu đen cháy hừng hực, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hóa thành một đạo lưu tinh, chạy về phía xa...

“Muốn đi, nào có khả năng... Thương Minh thảo...” Ban ngày thân ảnh đã đi tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy nghịch bác muốn chạy trốn, trong miệng hừ lạnh một tiếng, đưa tay thảo, trong hư không, trực tiếp xuất hiện một bàn tay lớn, bắt lấy nghịch bác sắp chạy trốn...

“Ngao...” Trong miệng nghịch bác truyền đến một trận thanh âm long ngâm, thân thể màu đen nổi lên đạo đạo quang mang màu đen, bốn vó không ngừng lao nhanh, thân thể không ngừng gãy dựa, một đạo khí kinh cường đại nổ bắn ra, vậy mà đánh cho cự trảo do Chân Nguyên lực biến thành nát bấy, thân thể một cơn gió lốc, đã chạy ra ngoài nghìn mét...

“A? Hảo gia hỏa, vậy mà có thể thoát khỏi Thương Minh trảo của ta...” Trong miệng ban ngày vang lên một tiếng kinh hô, hiển nhiên không nghĩ tới nghịch nghị lại có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình...

“Tuyệt đạo phá không...” Ngay lúc ban ngày muốn bắt ngược lại, một bóng người lập tức xuất hiện trước người hắn, một thanh trường đao đen kịt chém xuống...

Ban ngày Vũ cả kinh, kinh ngạc Diệp Tĩnh Vũ bị một kích Sơn Hà vỡ nát của mình, đáng lẽ toàn thân bị nghiền nát mới đúng, làm sao còn có chiến lực, bất quá sau khi kinh ngạc, lại là một trận khinh thường, tản mạn ra hai ngón tay, trực tiếp kẹp lấy một đao cực nhanh kia...

“Không ngờ, thật không ngờ, người không chỉ là một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển mà còn là một võ giả. Đáng tiếc, võ đạo của người quá lạc hậu...” Nói xong, hai ngón tay hơi dùng sức, muốn kẹp đứt thanh đao sắt sơn đen. Thế nhưng hai ngón tay của hắn tuy vững vàng kẹp lấy lưỡi đao, nhưng căn bản khó có thể kẹp đứt thanh trường đao nhìn như bình thường này...

Ban ngày Vũ sửng sờ, hiển nhiên không ngờ thanh trường đao nhìn như bình thường này lại kiên cố như vậy, lập tức tăng thêm sức mạnh. Thế nhưng thanh trường đao màu đen kia vẫn không có dấu hiệu đứt gãy, sắc mặt hơi đổi...

Dạng thứ ba mươi hai, núi sông nát vụn...

Chỉ lực của mình, huyền thiết có thể kẹp nát hơn ngàn năm, làm sao ngay cả thanh đao này cũng kẹp không đứt đây?

“Đừng tốn sức nữa, thằng hề nhảy nhót như người mà cũng muốn hủy thanh đao này à, đúng là si tâm vọng tưởng...”
Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ tươi cười mỉa mai, nhưng lại giơ tay đấm một quyền về phía ban ngày...

Thế nhưng hắn vừa vung quyền, cả người lại rơi xuống như vậy, vừa rồi một chiêu sơn hà vỡ vụn giữa ban ngày của Vũ đã chấn vỡ toàn bộ xương cốt toàn thân hắn, có thể sử dụng Tuyệt Đao Phá Không một chiêu này, hoàn toàn dựa vào ý chí kiên cường kia. Bây giờ một chiêu này bị phá, tự nhiên không thể dùng khí lực được nữa...

“Đao là đao tốt, đáng tiếc lại là phế nhân...” Đôi mắt sự mỉa mai của Diệp Tĩnh Vũ, ban ngày căn bản không thềm để ý, ngược lại mỉa mai Diệp Tĩnh Vũ một phen, bất quá khi hắn lại một lần nữa nhìn về phương hướng phản bác chạy trốn, lại phát hiện phản bác đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, trong lòng thì thảo thờ dài một tiếng, thu hồi thanh Thiên Tôn đao, một tay trao, nhắc tay nhắc Diệp Tĩnh Vũ lên, bay về phía Lương Tiểu nhân...

Chỉ vài bước đã tới trước người Lương Tiểu Khả...

“Đại ca...” Nhìn Lương Tiểu Dã toàn thân đầy máu, Diệp Tĩnh Vũ kinh hô một tiếng...

“Ừ...” Lương Tiểu Thuần khẽ ừ một tiếng, khó khăn quay đầu lại, dùng đôi mắt vô lực nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ bị ban ngày cầm trong tay...

“Không nghĩ tới a, trúng một kích toàn lực của ta, thiên băng, vậy mà người vẫn chưa chết, xem ra sinh mệnh lực của người

thật sự ngoan cường đấy...” Nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi của Lương Tiểu, trong mắt ban ngày cũng hiện lên một tia kinh mang...

Khác với dùng sơn hà toái đối phó Diệp Tĩnh Vũ, bất kể là nghịch bác, hay là Diệp Tĩnh Vũ, ban ngày cũng sẽ không trực tiếp lấy mạng của bọn họ, cho nên hạ thủ lưu tình, chính là lúc thiên địa sụp đổ sử dụng., Hắn đã dốc toàn lực xuất thủ, không giữ lại chút nào, vốn đã muốn giết chết Lương Tiểu Từ rồi, dù sao hắn không phải người phụ thân mình muốn, nhưng nào ngờ hắn thật sự không chết. Nếu như mình không đến xem, nói không chừng hắn có thể sống sót...

“Phí lời, lão tử là thân bất tử, lại có thể chết một cách dễ dàng như vậy, tốt nhất thả huynh đệ ta đi, nếu không lão tử sẽ không tha cho ngươi...” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, rất là kiêu ngạo nói...

“Thiên hạ này nào có thân thể bất tử, hôm nay để ta nhìn xem cái bất tử của ngươi làm sao mà không chết a...” Ban ngày Vũ hừ lạnh một tiếng, cách không đánh ra một quyền, một đạo quyền kinh hung hăng đánh về phía Lương Tiểu Dã...

“Đừng a...” Diệp Tĩnh Vũ bị ban ngày chộp vào trong miệng kêu lên đau đớn, nhưng ban ngày căn bản không để ý tới ý tứ của hắn, quyền kinh cuồng bá hung hăng đánh vào thân thể Lương Tiểu Khả, lập tức toàn bộ nổ tung, lực lượng cường đại xé nát thân thể Lương Tiểu Tỳ thành mảnh nhỏ vụn., Đầu của hắn còn bị nổ bắn ra hơn mười mét, nửa bên mặt máu thịt be bét, lăn trên mặt đất nhưng vẫn không nhúc nhích, tuy nhiên ánh mắt tràn ngập phần nộ nhìn thẳng vào ban ngày...

Ban ngày Vũ lại căn bản không để ý tới ánh mắt kia, lại một chỉ bắn ra, một đạo chỉ phong bắn ra, trực tiếp điểm nát cái đầu kia...

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tim mình như bị xé nứt ra. Hắn biết rõ, mệnh môn của Lương Tiểu Hữu đã ở trên đầu, nhưng hiện giờ đầu đã bị người ta gõ nát, hắn còn có thể sống được sao? Một cảm giác đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân, trong đầu không tự chủ được hiện ra tình cảnh lần đầu tiên của Lương Tiểu Dã...

“Hắc hắc, tỉnh lại nhiều năm như vậy, đây là lần đầu gặp được người có sức mạnh lớn như vậy, người thật thú vị...” Đây tựa hồ là câu nói đầu tiên hắn nói với mình...

Ngay sau đó, mình và hắn đại chiến một trận, phát hiện hắn vậy mà bảo hộ mình cực kỳ chu đạo, khi đó, chính mình biết, hắn là một con cương thi nhất gan...

“Ta ngủ được quá lâu rồi, rất nhiều thứ đều quên mất, nhưng mà mơ hồ nhớ lại năm đó sư tôn ban cho ta một giọt máu, sau đó bị người của Đạo môn làm thịt...” Đây tựa hồ là ký ức mà hắn tự nói với mình kiếp trước...

Tiếp theo là tự thảo luận với chính mình nhảy múa kiều nữ, thảo luận ưu ái của Nhật Bản, thảo luận hết thầy kiếp trước...

Sau đó, hai người ôm thật chặt lấy nhau, đó là lần đầu tiên chính mình ôm một thi thể, một thi thể lạnh như băng, nhưng khi đó, chính mình lại cảm giác ấm áp như vậy...

Lại sau đó, hai người cùng uống rượu, cùng nhau ăn thịt, cùng nói chuyện nữ nhân, cùng nhau kể chuyện cười, cùng chơi gái kỹ, cùng nhau...

Tất cả ký ức giống như ngàn con hạc giấy bay qua não hải của Diệp Tĩnh Vũ, bay qua tim hắn, vượt qua suy nghĩ của hắn...

Nước mắt dần dần mơ hồ, từ trong hốc mắt tràn ra, lại chậm rãi từ gò má nhẹ nhàng trượt xuống, lại lẳng lẳng rơi trên mặt đất, là óng ánh, trong óng ánh, lại giống như thê lương...

Hắn không biết mình nên làm gì, hắn không biết nên làm thế nào đối mặt với tất cả những thứ này. Lương Tiểu Tiểu đã chết, kẻ duy nhất hiểu hắn, lý giải hắn, hiểu rõ cương thi của hắn đã chết. Đúng vậy, mặc dù hắn là một con cương thi, một cương thi hèn hạ, nhưng hắn vẫn sẽ chết, thật sự sẽ chết...

Sẽ chết...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kêu khóc, không ngừng kêu khóc, từng giọt huyết lệ từ trong lòng không ngừng chảy ra, hắn biết, nếu như không phải vì mình, hắn hoàn toàn có thể thỏa thích Tiêu Dao trên thế giới này, nếu không phải bởi vì mình, hắn

hoàn toàn có thể hút máu của hấn, ăn thịt của hấn, chậm rãi tiến hóa, từ từ trưởng thành...

Hấn hèn hạ, hấn vô sỉ, hấn háo sắc, hấn nhát gan, thậm chí mục đích làm cương thi cũng là vì sợ chết. Hấn là một cương thi nhát gan sợ chết như vậy, nhưng vì chính mình, hấn lại hoàn toàn quên đi sinh tử, hấn chưa từng nghĩ tới một mình thoát đi...

Tất cả những thứ này đều bởi vì cái gì, bởi vì hấn là đại ca của mình, bởi vì chính mình là huynh đệ của hấn...

Huynh đệ... Một từ ngữ thần thánh đến cỡ nào, một từ ngữ khiến người ta hướng tới mà chỉ một từ ngữ khiến người ta không tự kiềm chế được...

Hấn vì từ này mà mất đi sinh mệnh, nhưng chính mình thì sao? Mình lại vì hấn làm cái gì chứ? Bây giờ ngay cả lực lượng báo thù cho hấn cũng không có a...

A a a a... Trong lòng gào thét điên cuồng, tuyệt vọng gào thét, gào thét tê tâm liệt phế...

Hấn không cam, hấn không muốn, hấn không phục, nhưng tất cả những thứ này có ích lợi gì chứ?

Chết rồi, hấn chết thật rồi, hấn cứ như vậy chết đi, hoàn toàn chết đi, biến mất rồi...

Sự bi thống trong lòng tràn ngập toàn bộ linh hồn, bi thương không nói gì tràn ngập toàn bộ thiên địa...

Nước mắt chậm rãi biến thành huyết lệ, nhuộm đỏ hai mắt, gương mặt nhuộm đỏ hết thảy...

Lần đầu tiên trong đời, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu rõ con người còn sống, không chỉ vì mình...

Trong lòng sáng tỏ, trong lòng trống rỗng, một bóng mờ nhàn nhạt từ trong cơ thể hấn thoát ra, phiêu đảng tới giữa toàn bộ thiên địa...

Bạn ngày Vũ mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ thương tâm, nắm lấy thân thể của gã chạy về hướng đông, trước khi đi còn không quên

thả ra một mũi tên tín hiệu, thông báo đám người Bạch Kinh
Phi đại công cáo thành...

Không biết qua bao lâu, trong đồng thịt nát kia, một giọt máu
vàng óng lại nhúc nhích rất nhỏ...

Một cái đầu chui ra từ dưới đất...

Huyết tể ở hạng ba mươi ba, tên là Đồ thôn thứ ba.

“Sư phụ, sao người lại chết như vậy, ô ô ô... Người chết ta làm sao bây giờ...” Mục Phi từ dưới đất chui ra, liền thấy thi thể bị đánh thành thịt nát, lớn tiếng khóc rống lên, thanh âm thê lương, bi tráng, giống như người đã chết thật sự là người thân nhất, chỉ có điều trong mắt đâu có nước mắt...

“Cút mẹ ngươi đi, bây giờ còn đang giả bộ này, nhanh lên, mau mang lão tử rời khỏi đây, lão tử cần máu huyết, rất nhiều máu...” Lúc này, giọt máu màu vàng óng lại phát ra một thanh âm phản nộ...

“Người ta đây cũng không phải thấy thân thể của ngươi bị đánh nát, thương tâm sao?” Mục Phi lại ủy khuất đi ra phía trước, hai tay nâng lên khối huyết dịch màu vàng óng kia, nhẹ giọng nói...

“Thương tâm cái rắm, lão tử cũng không phải thật sự chết, chỉ cần giọt máu này không bị phá vỡ, linh hồn ta bất diệt, làm sao sẽ chết, đừng vội đi, miếng ngọc bội kia của ta, mang theo cùng, thằng đàn kia, cũng không biết Thanh Long ngọc bội này là bảo vật, vậy mà cũng không nhìn...” Trong giọt máu màu vàng óng, tiếp tục truyền đến âm thanh của Lương Tiểu Hữu...

“A...” Mục Phi cẩn thận từng li từng tí một ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm miếng ngọc bội màu xanh và chiếc nhẫn càn khôn của Lương Tiểu Tỳ lên, nhưng không dám chủ quan chút nào. Hắn hiểu rõ tánh mạng của mình có quan hệ mật thiết với sư tôn của mình, nếu Lương Tiểu Tử có thể chết thì mình sẽ hồn phi phách tán...

“Sư phụ à, vừa rồi Diệp tướng quân có vẻ rất thương tâm đấy?” Mục Phi nhặt ngọc bội lên, cầm giọt máu màu vàng kim, đi về hướng tây nam...

“Hắn đương nhiên là đau lòng, vừa rồi lão tử còn tưởng mình sẽ chết, mẹ nó, không nghĩ tới đại tông sư cùng Võ Thánh chênh lệch một đẳng cấp, thực lực lại cách xa nhau như vậy, ta đã thành Thi Vương rồi, ở trước mặt Võ Thánh vậy mà ngay cả khí lực phản kháng cũng không có, mẹ nó...”

“Sư phụ, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ Diệp tướng quân?”
Mục Phi vừa đi vừa hỏi...

“Có thể làm gì được? Lão tử đã liều mạng, cũng đánh không lại tên kia, căn bản cứu không ra, cùng lắm thì sau khi hắn chết, ta hao tổn chút tinh huyết, biến hắn thành cương thi... Đương nhiên, nếu người không muốn hắn chết, cũng có thể lập tức đi tìm Vũ Thánh liều mạng...”

“Ách...” Mục Phi lườm một cái, trực tiếp ngậm miệng lại, nói đùa, sư phụ người đã đạt đến cảnh giới Thi Vương cũng không phải đối thủ của Võ Thánh, bây giờ ta mới chỉ là cảnh giới Đồng Thi mà thôi, còn không phải đi bao nhiêu lần, chết bao nhiêu lần...

“Người bây giờ đi hướng nào?” Lương Tiểu Song lại đột nhiên mở miệng hỏi...

“Quân doanh đó, bây giờ Tam thiếu chủ đang suất lĩnh đại quân giết chết Tư Mã Hiên còn sót lại, hắn là có rất nhiều máu tươi...” Mục Phi nói rất đơn thuần...

“Mẹ nó, không thể đi, Tĩnh Vũ không ở đây, ta không tin, đi nơi khác...” Trong giọt máu màu vàng óng truyền đến âm thanh phản nộ...

“A, nhưng ngoại trừ chiến trường, chúng ta đi đâu mà tìm được nhiều máu như vậy?” Mục Phi rất là kinh ngạc nói...

“Tự nhiên là giết người...” Trong giọt máu truyền ra một hồi âm lãnh...

“A...” Mục Phi rung mình một cái, tốc độ lại nhanh hơn...

Hai canh giờ sau, trong một sơn lâm cách phía tây Lăng Yên thành hơn một trăm dặm, có một thôn trang tên Bạch Lĩnh thôn, bởi vì địa thế liên quan, nên tiểu sơn trang chỉ có mấy trăm người cũng không bị chiến loạn ảnh hưởng, dân chúng

trong thôn vẫn sinh hoạt tốt, cả thôn luôn vui vẻ phồn vinh sinh hoạt...

Nhưng hôm nay, cả tòa thôn trang lại hoàn toàn yên tĩnh, trong không khí, càng tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, nhìn kỹ, toàn bộ cả thôn trên dưới ba trăm lẻ hai người toàn bộ bị giết sạch, trên đến lão nhân tám mươi tuổi, dưới đến hài nhi vừa sinh ra, không một ai đào thoát được vận rủi, toàn bộ thôn trang máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng...

Mà tại vị trí cửa thôn, có một hồ nước nhỏ, vốn là nước đọng của các thôn dân, nhưng lúc này, trong hồ nước lại đọng đầy huyết dịch đỏ tươi, mùi máu tươi nồng đậm tràn ra, trong huyết tương chìm nổi một giọt giọt huyết giọt màu vàng óng...

Ngồi bên cạnh hồ nước là một nam tử toàn thân đầy máu, chính là Mục Phi, tàn sát sạch sẽ toàn bộ thôn trang...

Giờ phút này, sắc mặt tái nhợt của hắn lộ ra vẻ thống khổ cực kỳ, là hắn, là tự tay giết chết tất cả mọi người trong thôn này, những bách tính bình thường này...

Hắn đã từng là một quân nhân, số người chết trong tay hắn không mấy trăm cũng hơn mười, giết người với hắn là chuyện rất bình thường, nhưng bảo hắn giết những dân chúng tay không tác sát này, hắn vẫn không đành lòng...

Nhưng hắn không thể không làm như vậy, hắn muốn cứu sự tồn tại của mình...

“Sao nào? Vu Tâm không đành lòng?” Lương Tiểu Y tựa hồ chú ý tới vẻ mặt của Mục Phi đang ngâm mình trong huyết trì bỗng nhiên mở miệng nói ra...

“Ta... Ta... Ta chỉ là có chút không quen mà thôi...” Mục Phi nhỏ giọng nói...

“Không quen? Ta nói Mục Phi, chúng ta là cương thi, cương thi là cái gì? Cương thi vốn nên chết nhưng vẫn còn tồn tại quái vật thể gian, là quái vật dựa vào hút máu người mà tồn tại, bọn họ chỉ là đồ ăn của chúng ta, chẳng lẽ lúc làm người người giết mấy trăm con heo trong lòng không đành lòng sao?” Trong huyết trì, lại truyền đến thanh âm của Lương tiểu nhân...

Mục Phi im lặng, đúng vậy, đây chẳng qua là pháp tắc sinh tồn mà thôi, tựa như lão hổ trời sinh muốn ăn cỏ trắng vậy, người không thể trách cứ cạp con được?

Trong lòng tự an ủi mình, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu...

“Mục Phi, thế giới này là một thế giới tàn nhẫn, cho dù người không giết bọn hắn, chẳng lẽ người cho rằng bọn hắn thật sự có thể sống sót sao? Ở thời đại loạn lạc này, bọn hắn cho dù tránh được một kiếp, nhưng người cho rằng bọn hắn có thể trốn được cả đời sao? Một đường đi tới đây sao?, Người cũng nhìn thấy những thôn trang đó, thôn trang nào còn có thể bảo trì nguyên vẹn, những thôn dân kia nếu không bị giết thì chính là bị cướp, cuối cùng chết đói, càng nhiều nữ nhân bị những loạn dân, những gia nghĩa quân đó., Thậm chí quân nhân chính quy của Thiên Nguyên đế quốc lãng nhục, trước khi các nàng chết, các nàng còn phải chịu bao nhiêu thống khổ? Có lúc giết chóc, cũng là một loại giải thoát mà thôi... Mục Phi, người phải nhớ kỹ, người là một cương thi, trong lòng của người không nên nhân từ... Người nhân từ, cũng không thể thay đổi được thế giới này...”

Nghe được lời nói của Lương Tiểu, Mục Phi nghĩ tới những thôn trang mà mình đã nhìn thấy trên đường đi, so với những thôn dân bị mình giết chết, xác thực thâm cảm hơn nhiều, đặc biệt là những nữ nhân kia, trước khi chết đều đã bị lãng nhục, hơn nữa còn không phải một người hành hung, đối với các nàng mà nói, chết thật đúng là một loại giải thoát...

“Đây là một thế giới tàn nhẫn, đừng nói cương thi chúng ta, chính là những người kia, chẳng lẽ bọn họ không giết người sao? Người phải nhớ kỹ, chúng ta là cương thi, không phải chúa cứu thế, chỉ cần bảo vệ tốt người mình cần mà thôi...”
Thanh âm Lương Tiểu Thuần lại một lần nữa truyền đến, truyền vào trong tai Mục Phi...

Chương ba mươi bốn Hóa Huyết trùng sinh...

Mục Phi giật mình, nghĩ tới sư tôn của mình vì Diệp Tĩnh Vũ mà ngay cả mạng mình cũng không cần, trong ánh mắt có chút mờ mịt...

“Sư phụ, vạn nhất người bị thương nặng như vậy, Diệp tướng quân ở bên cạnh người, người nói hắn sẽ giết nhiều người như vậy sao, tuy trong lời đồn hắn là một tên bạo quân, nhưng tâm địa của hắn vẫn luôn cảm thấy rất lương thiện...” Sau một lát, Mục Phi lại mở miệng hỏi lần nữa...

“Biết...” Lương Tiểu Dã không chút nghĩ ngợi, nói thẳng...

“Tại sao? Hiện tại hắn còn là con người, hắn như thế nào nhẫn tâm giết nhiều dân chúng tay không tác sát như vậy?” Lương Tiểu Tứ không rõ, hắn cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ sẽ giết vô số người vô tội như vậy...

“Bởi vì chúng ta là huynh đệ...”

“Huynh đệ?” Mục Phi sửng sốt...

“Đúng vậy, người vĩnh viễn cũng không cách nào hiểu được tình cảm giữa ta và hắn, trên thế giới này không có bất kỳ ai có thể hiểu được ta và hắn, vì nhau, chúng ta có thể không cần cả mạng lẫn nhau, huống chi là giết một số người? Có lẽ hắn sẽ thấy lương tâm bất an, có lẽ hắn sẽ áy náy, nhưng là vì ta, hắn vẫn giết, hơn nữa còn giết triệt để...” Lương Tiểu rất kiên định nói...

Mục Phi trong mắt xuất hiện mờ mịt, bất quá sau một lát, tựa hồ hắn đã biết cái gì, nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nữa...

Nhìn thấy đệ tử của mình lựa chọn trầm mặc, Lương Tiểu Tứ cũng không nói gì thêm, chỉ là nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ và hắn, kỳ thật đều là cùng một loại người, ích kỷ tự lợi, lại trọng tình trọng nghĩa...

Trong huyết trì thỉnh thoảng lại có bong bóng nổi lên, từng đạo linh phù màu vàng kim từ trong giọt máu không ngừng toát ra, từng tiếng chú ngữ kỳ quái từ trong giọt máu truyền ra, một cỗ lực lượng khuấy động huyết thủy...

Trên bầu trời, mây đen giăng đầy, từng trận âm phong nổi lên, tà quang ngút trời, có thể quang minh chính đại thi triển tà pháp trùng sinh, đoán chừng Lương Tiểu chính là người đầu tiên từ trước tới nay, ai bảo thế giới này không có đạo sĩ chứ?

“Thiên Địa Huyền Hoàng, vũ trụ Hồng Hoàng, Âm Dương lập tức phân định, giữa sinh tử, huyết nhục trùng sinh...” Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, ngay sau đó liền thấy giọt máu màu vàng óng kia tỏa sáng hào quang, huyết dịch trong huyết trì điên cuồng xoay tròn, không ngừng bị giọt huyết dịch màu vàng óng kia hấp thu...

Từ từ, mặt ngoài giọt máu đỏ mọc ra một miếng thịt, ngay sau đó miếng thịt này bắt đầu ngo ngoe, không ngừng hấp thu năng lượng của huyết trì, không ngừng sinh trưởng...

Một canh giờ trôi qua, một cái đầu đã mọc ra, khuôn mặt anh tuấn pha chút tái nhợt so với trước kia càng lúc càng có khí tức âm trầm...

Hai canh giờ trôi qua, đầu đã mọc ra nửa người trên...

Ba canh giờ trôi qua, cánh tay đã mọc ra...

Bốn canh giờ trôi qua, hai chân đã mọc ra...

Sau đó Lương Tiểu Dã cứ thế ngâm mình trong huyết trì, không ngừng hấp thu lực lượng của huyết trì, huyết trì vốn đỏ như máu lại từ từ trở nên trong trẻo...

Chín canh giờ trôi qua, trong huyết trì đã không còn nửa điểm vết máu...

Lương Tiểu toàn thân trần trụi cứ thế đứng lên, trong mắt lộ ra ánh sáng màu lam nhạt nhợt, nhưng vẻ âm lãnh ban đầu...

“Móa nó, cảnh giới mặc dù vẫn là cảnh giới Thi Vương, thế nhưng lực lượng thân thể này lại kém quá nhiều, thân thể mới sinh quả nhiên không bằng trước kia a...” Cố gắng dùng sức

giơ nắm đấm, cảm thụ một chút lực lượng thân thể, trên mặt Lương Tiểu Nhất tràn đầy bất mãn...

“Chúc mừng sư phụ trùng sinh...” Mục Phi phản phát như không nghe thấy lời phàn nàn của Lương tiểu nhân, thấy hắn lại sững sờ xuất hiện trước mặt mình, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, tiến lên quỳ xuống lạy...

“Sống lại cái rắm, lão tử vốn không chết, khối ngọc bội kia đâu?” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, vươn tay phải ra...

Mục Phi không dám nói thêm gì, trực tiếp đưa ngọc bội và nhẫn càn khôn cho Lương Tiểu Dã. Lương Tiểu Hữu đeo ngọc bội lên cổ, sau đó lấy từ trong nhẫn càn khôn ra một bộ quần áo...

“Sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?” Thấy Lương Tiểu có thể mặc xong bích, Mục Phi cung kính hỏi...

“Lập tức chạy tới Bạch Đế Thành, nếu bọn hắn thật sự giết Tĩnh Vũ, trong vòng bảy ngày phải tìm được thi thể của hắn, nếu không một khi ba hồn bảy vía tiêu tán giữa thiên địa, coi như ta cũng không cứu được...” Lương Tiểu Hữu nghiêm túc nói...

Mục Phi đương nhiên sẽ không phản đối, một sư một đồ cứ thế chạy về hướng Bạch Đế thành...

Ngay sau ba ngày Diệp Tĩnh Vũ bị ban ngày bị giam giữ, trong phòng khách lớn nhất của phủ thành chủ Bạch Đế thành, gia chủ Bạch Vân Lan đang ngồi trên chủ vị, ban ngày ban mặt là Võ Thánh, ban ngày hổ (Võ Thánh), ban ngày ban mặt là Võ Thánh, ban ngày lá, ban ngày vẫn lạc, Bạch Tử Vân cùng với Bạch gia - Bạch Kinh Phi, tất cả mọi người có thân phận có địa vị đều tụ tập ở đây, bất quá ngoại trừ tám người này, những người khác chỉ có thể đứng ở hai bên...

Mà chính giữa đại sảnh, Diệp Tĩnh Vũ đang trọng thương nằm trên mặt đất, lâm vào hôn mê...

“Đao tốt, đao tốt...” Bạch Vân Lan dường như không nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, mà nhìn thanh trường đao màu đen trong tay, trong mắt lóe ra hào quang sáng chói...

“Phụ thân, người có biết thanh đao này tên là gì không?” Ban ngày Vũ tự nhiên cũng biết thanh đao này bất phàm, thế nhưng trong trí nhớ của hắn lại căn bản không có thanh bảo đao nhìn như rách nát này...

“Đây không phải là nguyên trạng của thanh đao này, ta cũng không có bất kỳ ký ức nào, bất quá đây hẳn là đồ vật mấy trăm năm trước, lão tổ tông hẳn là biết, đáng tiếc bây giờ hắn không biết đang ở nơi nào...” Bạch Vân Lan thì thào thở dài một tiếng...

Mà lão tổ tông theo như lời y, đương nhiên là thành chủ số một của Bạch Đế thành - Bạch Khiếu Đế...

Vừa nghe hắn nói đến lão tổ tông, mọi người ở đây đều lộ ra thần sắc sùng kính...

“Phụ thân, nếu đao này không biết là đao gì, vậy xử lý chuyện của tiểu mạc trước đi?” Lúc này, Bạch Tử Vân lại mở miệng nói ra...

Trên đường đi, nếu không phải ban ngày ngăn cản, khả năng hắn đã sớm chém giết Diệp Tĩnh Vũ, lúc này thật vất vả mang về Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng phụ thân mình lại tựa hồ không nghe không hỏi, hắn nơi nào không sốt ruột...

“Người định xử trí như thế nào?” Bạch Vân Lan lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạch Tử Vân...

“Đương nhiên là đem đầu lâu của người này tế bái anh linh của Tiểu Mạc...” Bạch Tử Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói...

Nhìn Bạch Tử Vân cực kỳ phẫn nộ, trong lòng Bạch Vân Lan thì thào thở dài một tiếng. Y đã từ ban ngày biết được tất cả mọi chuyện từ trong miệng Bạch Tiểu Mạc, cũng biết vũ khí đánh chết Bạch Tiểu Mạc kia có cái dạng gì, cỡ uy lực kia, đích xác không phải Bạch Tiểu Mạc có thể ngăn cản. Nói cách khác, Bạch Tiểu Mạc thật sự chết oan uổng...

Bạch Tử Vân muốn giết người này, cũng không có cái gì không ổn, nhưng không biết vì cái gì, chứng kiến thanh cổ đao màu đen trước mắt này, lại làm cho hắn một cảm giác bất an, bất quá chứng kiến thần tình bi thống thương của nhi tử mình, Bạch Vân Lan vẫn nhẹ nhàng gạt đầu...

“Vậy ngươi giết đi...” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng của Bạch Vân Lan truyền ra...

Bạch Tử Vân biến sắc, định đứng dậy đi về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

“Giết! Ngươi dám giết không?” Ngay lúc này, một âm thanh lạnh như băng tràn ngập bá đạo vang lên, ngay sau đó liền thấy một bóng người gầy còm xuất hiện ở cửa đại sảnh, tất cả mọi người ở đây, kể cả Bạch Vân Lan, sắc mặt đều kịch biến...

Chương Vọng Minh Tam Thập Ngũ, một thanh đao thứ ba mươi lăm.

Không ai biết người này xuất hiện như thế nào, nhưng chính vì không ai biết hắn xuất hiện như thế nào, sắc mặt mọi người mới đại biến, trong lòng tràn ngập vẻ kinh hãi...

Ở đây có chừng hơn một trăm người, trong đó chỉ ít có bốn vị cao thủ Võ Thánh trở lên, nói ít nhất là bởi vì Bạch Vân Lan đã nhiều năm không động thủ, hắn đã đến cảnh giới nào cũng không biết...

Ngoại trừ tồn tại của bốn vị siêu phàm nhập thánh này, còn có đại tông sư không dưới hai mươi người, còn lại tất cả đều là tông sư, ngay cả một gã Tiên Thiên võ sư trở xuống cũng không có, lực lượng kinh khủng như thế, cho dù là một con ruồi bay vào cũng khó có thể thoát khỏi cảm giác của bọn họ, nhưng hiện tại, một người sờ sờ cứ như vậy xông vào, vậy mà không ai có thể cảm ứng được...

Chuyện này sao không khiến người ta giật mình?

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào bóng người kia...

Một kiện áo dài màu xám trắng không biết mặc bao lâu, phía trên còn dính đầy tro bụi, tóc khô đầy đầu, tựa như rơm rạ, sắc mặt khô gầy, phảng phất không có một tia huyết nhục, cả người lộ ra đơn điệu, phảng phất một trận gió cũng có thể thổi ngã...

Thế nhưng không ai dám khinh thường người này, có thể trong cảm giác nhiều người đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh, chỉ ít cũng đạt đến cảnh giới Võ Thánh, hơn nữa khẳng định không phải là sơ cấp Vũ Thánh...

Bất quá mặc dù không dám khinh thường, nhưng mọi người trong sảnh lại không ai cảm thấy sợ hãi, bởi vì sau lưng bọn họ còn có bốn Võ Thánh, một người trong đó khả năng đã đột phá

đến cảnh giới nhất trọng, cường đại hậu thuẫn như vậy, làm cho hậu nhân Bạch gia hoàn toàn có thể bỏ qua bất kỳ lực lượng nào...

“Hắn giết con trai ta, ta giết hắn báo thù, thiên kinh địa nghĩa, có gì mà ta không dám...” Bạch Tử Vân chính là đám người không sợ chết này, tuy nhiên dường như cũng biết sự lợi hại của đối phương, nói chuyện cũng không dám quá mức kiêu ngạo, còn chuyển ra đại đạo nghĩa...

“Hắn giết con trai của ngươi?” Nam tử gầy gò khẽ ừ một tiếng...

“Đương nhiên, nếu không Bạch gia chúng ta lại đi đánh chết một tên tiểu bối như vậy...” Bạch Tử Vân nghe được giọng nói của nam tử, còn tưởng rằng đối phương là người hiểu chuyện...

“Giết rất hay, giết rất hay a...” Ai ngờ nam tử kia lại cười ha hả, hoàn toàn không để ý tới khí tức cường đại của bốn người Bạch Vân Lan...

“Vậy ta giết hắn thì đã sao...” Nam tử kia cười như điên, nhưng rốt cuộc Bạch Vân Lan cũng ngồi không yên, từ trên ghế đứng lên...

Dù cho rõ ràng cảm giác được sự cường đại của đối phương, nhưng hắn vẫn không chút sợ hãi, thân là chủ nhân của Bạch Đế thành, là một người đã sớm bước vào cảnh giới Võ Thánh từ ba mươi năm trước, trên thế giới này, hắn nào cần e ngại bất cứ kẻ nào...

“Ngươi dám sao?” Trên khuôn mặt khô gầy của nam tử lộ ra một tia nhe răng cười...

“Có gì mà không dám...” Bạch Vân Lan tức giận hừ một tiếng, nắm lấy tay Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê.

Nam tử lại như không nhìn thấy, vẫn cuồn cuộn nói: “Có ta ở đây, ngươi không giết chết được hắn, ngược lại là người của Bạch gia, hôm nay khó thoát khỏi cái chết...”

“Nói khoác mà không biết ngượng...” Ban ngày hừ lạnh một tiếng, thân thể lại trực tiếp xông ra ngoài, giờ tay đánh ra một

chưởng, từng đạo chân nguyên lực khổng lồ điên cuồng tuôn ra. Trong hư không, trực tiếp bị xé ra vô số vết rách, năng lượng khủng bố bộc phát toàn diện, tựa hồ muốn phá hủy hết thảy chung quanh, bất quá lại bị hấn áp lực hoàn mỹ trong phạm vi nhất định, hung hăng tấn công nam tử khô gầy kia...

“Thiên Địa Băng? Ha ha, cứ như vậy uy thế, có thể làm sụp đổ một con kiến nhỏ đã là không tệ rồi...” Nam tử kia cười nhạt nói, đối với năng lượng khủng bố bao phủ tới đây cũng không thèm nhìn, thậm chí thân thể cũng không nhúc nhích...

Lúc này, mọi người lại đột nhiên cảm thấy trước mắt không còn là một người, mà là một cây đao, một thanh bảo đao tuyệt thế trải qua thương hải tang điền, vạn năm bất diệt...

Một cổ đao khí nhàn nhạt bỗng nhiên từ trên người của hấn phá không mà ra, nhẹ nhàng chém lên cổ năng lượng cuồng bạo kia, lập tức đem chiêu Nhật Vũ đánh cho Lương tiểu nhân lúc trước không chút lực hoàn thủ này đánh nát bấy, mà đao khí nhìn như mỏng manh kia lại tiếp tục chém về phía trước...

Ban ngày Vũ Tâm kinh hãi, sợ hãi, tâm loạn, đây là cái gì đao? Đây là cái gì lực lượng? Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết nên làm cái gì?

“Phá Thương Khung...”

“Thượng Thương chi thủ...” Cơ hồ đồng thời, ngoại trừ Bạch Vân Lan hai gã Vũ Thánh khác ban ngày hồ và ban ngày Khôn đồng thời ra tay, một người dùng quyền, một người dùng chưởng, lực lượng khổng lồ không phải đánh về phía nam tử gầy còm kia, mà là đánh về phía đạo đao khí mỏng manh kia...

Ban ngày Vũ cũng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, một ngón tay điểm ra, chính là Toái Hồn Chỉ...

Một đạo quyền ảnh, một thủ ấn, một đạo chỉ phong...

Ba cổ lực lượng hội tụ cùng một chỗ đủ để đánh nát một ngọn núi nhỏ, lực lượng kinh khủng như thế lại chỉ có thể ngăn cản một đạo đao khí nhìn như mỏng manh...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ quyền ảnh vỡ vụn ra, thủ ấn trực tiếp sụp đổ, chỉ phong kia chỉ kiên trì được trong chốc lát liền bạo liệt ra...

Lực phản chấn to lớn trực tiếp đem ban ngày hồ, ban ngày Khôn, ban ngày ba người chấn động đến mức máu tươi phun ra như suối, đao ý cường đại kia càng xuyên thấu qua hư không, trực tiếp đánh trọng thương ba người, đao khí nhàn nhạt kia vẫn không tiêu tán, trực tiếp đâm vào ngực ban ngày một lỗ máu, máu tươi đỏ tươi cứ như vậy từ trong ngực Vũ Sinh xông ra ngoài...

“Thiên Vũ...” Bạch Vân Lan kinh ngạc thốt lên, hẳn thật sự không ngờ, ba đứa con của mình đồng thời ra tay, không vì giết địch mà chỉ vì cứu viện, đây đã là đề mắt tới người này rồi, thế nhưng đao khí nhìn như mỏng manh kia vẫn xuyên qua trùng trùng điệp điệp cản trở lại trước ngực con trai mình, hơn nữa hai đứa con còn lại của mình cũng bị đao ý gây thương tích, việc này sao không khiến hắn giật mình...

“Yên tâm, mạng của hắn là đồ đệ ta...” Ai ngờ nam tử kia lại nói một câu nhàn nhạt...

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, tam đại Võ Thánh cùng ra tay, nhưng đối phương ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích, chỉ bằng một tia đao khí nhàn nhạt đã đủ thương được tam đại Võ Thánh, còn có một gã trọng thương, điều này sao không khiến người ta kinh ngạc chứ, sao không khiến người ta chấn động cơ chứ?

Vốn bọn hắn còn có thể ỷ thế mấy vị Võ Thánh không sợ bất cứ kẻ nào, bây giờ nhìn thấy ba vị Võ Thánh nhà mình bức đối phương ra tay đều không có bản lĩnh, trái tim của tất cả mọi người đều thấp tới đáy vực...

Trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, từng người không tự chủ được lui về phía sau, ngay cả Bạch Tử Vân cũng âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, thân thể dựa vào phụ thân của mình... Tựa hồ nơi đó mới có thể an toàn một chút...

Bạch Kinh Phi cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn nam tử khô gầy đứng ở cửa ra vào kia, hoặc là nói, trong mắt hấn, cửa ra vào cũng không có bất kỳ người nào, chỉ có một cây đao...

Chương 36, một người... tiết mục thứ ba mười sáu...

“Đồ đệ của ngươi...” Bạch Vân Lan hoảng sợ, túm lấy cổ Diệp Tĩnh Vũ nhưng lại siết chặt, tựa hồ đã đoán được Diệp Tĩnh Vũ cùng người biến thái trước mắt này có quan hệ...

Hắn vừa dùng lực, vừa vặn đánh thức Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, liền thấy cách đó không xa tựa hồ đứng sừng sững một thanh đao, một thanh trảm phá thiên địa, thế nhưng khi hắn nhìn kỹ lại, lại phát hiện là một người, một người có khuôn mặt khô gầy...

“Su phụ...” Một tiếng kêu to, từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, hai vệt nước mắt rơi xuống, từ khóe mắt của hắn nhảy ra, cứ như một dòng suối nhỏ âm âm phun ra...

Hắn khóc đến thương tâm, khổ sở như thế, bi thống như thế, giống như mình chịu ủy khuất lớn nhất trên đời...

Ánh mắt nhìn về phía nam tử càng tràn ngập tôn kính, tràn ngập yêu thích, tràn ngập chờ mong, giống như một tiểu bằng hữu ở nhà trẻ bị ức hiếp đột nhiên nhìn thấy gia đình mình, cái loại ánh mắt này làm cho người xung quanh cho rằng giữa hai người có tình cảm sâu đậm gì đó...

Nhưng ai mà biết được, Diệp Tĩnh Vũ cùng nam tử gầy gò kia lần này đến cả lần gặp mặt cũng chỉ hai lần mà thôi, trong đó lần trước còn không nói một câu nào cả...

Nếu không phải tại Thiên Đãng Sơn Mạch gặp phải tiểu nhân thần bí kia, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn tưởng rằng hắn đã chết rồi...

Người này không phải ai khác, chính là người duy nhất đã thương Hiên Viên Tuyết ba trăm năm trước, Độc Cô Bá Thân, cũng là người truyền thụ Kinh Lôi đao quyết trong sơn động

cho Diệp Tĩnh Vũ, là nhân vật siêu cấp trâu bò tồn tại từ ba trăm năm trước...

Độc Cô Bá Thần cũng ngẩn người, hiển nhiên cũng không ngờ đồ đệ tiện nghi của mình lại nhiệt tình với loại người này như vậy, chẳng qua chỉ trong chốc lát, hắn đã nhìn ra được, người này thương tâm đến mức nào cũng là giả vờ đáng thương hết...

“Khóc cái gì mà khóc, đồ vô dụng, tu luyện lâu như vậy mà vẫn dừng lại ở cảnh giới Tiên Thiên, ngay cả mấy đứa trẻ con cũng đánh không lại. May mà ngươi còn không biết xấu hổ gọi ta một tiếng sư phụ...” Nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ giả bộ Độc Cô Bá Thần lạnh lùng hừ một tiếng...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ nhất thời nghẹn lời, vẻ ủy khuất trên mặt lại càng đậm, mình tu luyện Kinh Lôi đao quyết mới bao lâu, đánh tràn đầy tính toán cũng chỉ hơn một năm, từ một người cái gì cũng không biết tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên., Tốc độ bực này chẳng lẽ chậm sao? Cho dù là tuyệt thế nhân vật như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Độc Cô Thiên cũng không thể tự mình nhanh hơn a... Về phần tiêu oa nhi, Diệp Tĩnh Vũ càng là ủy khuất, ngài là đại nhân vật ba trăm năm trước, có thể đem lão tổ tông của bọn họ làm túi cát cuồng đánh., Thế nhưng mình mới có mấy tuổi, mình mới mười tám tuổi chưa tới mười chín tuổi a, thực lực chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, mà bọn họ đều là nhân vật tầm thường như Võ Thánh, mình lấy gì đấu với người khác chứ?

Nhưng lúc này mình vẫn còn trong tay đối phương, đối mặt với đại nhân vật duy nhất có thể cứu viện mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám đắc tội, ngoại trừ trên mặt ra hiệu ủy khuất, hắn cũng không dám nhiều lời...

Bất quá hắn không dám nói nhiều một câu, không có nghĩa là những người khác không dám nói nhiều một câu, chỉ ít bất lấy Bạch Vân Lan của hắn cũng có chỗ dựa để nói chuyện, dù cho hắn biết rõ thực lực người trước mắt còn cao hơn mình...

“Đừng tưởng rằng thực lực của ngươi cao cường là có thể muốn làm gì thì làm, nhưng Bạch gia ta lại sẽ không sợ ngươi...” Nhìn thân thể khô gầy Độc Cô Bá Thần, Bạch Vân

Lan lạnh lùng nói, đối với đối phương nói đám người mình là tiểu oa nhi, trong lòng hẳn rất là bất mãn...

“Không sợ, không sợ người bắt đồ nhi của ta làm gì?” Khóe miệng Độc Cô Bá Thần lại lộ ra một nụ cười mỉa mai...

“Hắn giết tôn nhi của ta, đương nhiên ta phải đòi lại công đạo cho tôn nhi của ta...” Bạch Vân Lan hừ lạnh một tiếng, cánh tay đang nắm lấy cổ Diệp Tĩnh lại không buông lỏng chút nào...

“Người có nhiều tôn tử như vậy, giết một hai người thì tính là gì?” Độc Cô Bá Thần lại thờ ơ nói...

“Người...” Bạch Vân Lan tức giận, cái gì mà cháu mình nhiều như vậy, giết một hai người thì tính là gì...

“Cho người một cơ hội, thả đồ nhi của ta ra, sau đó xin lỗi hắn, ta vòng qua tất cả mọi người ở đây một mạng...” Không đợi Bạch Vân Lan nói xong, Độc Cô Bá Thần đã trực tiếp ngắt lời nói, ngữ khí cuồng vọng, đơn giản không có...

Thế nhưng không biết vì sao, tất cả mọi người trong sảnh lại đồng loạt rút lui vài chục bước, tựa hồ cách nam tử này càng xa càng an toàn. Quan hệ giữa bọn họ cùng Bạch Vân Lan không giống như Bạch Tử Vân cùng Bạch Phi, bọn họ cũng không muốn trở thành tế phẩm quyết đấu của hai đại cao thủ...

“Được được được được, Bạch Vân Lan ta tung hoành cả đời, chưa từng gặp người nào cuồng vọng bức này, hôm nay lão phu sẽ xem người làm thế nào ngăn cản ta giết tiểu tử này...” Lời còn chưa dứt, Bạch Vân Lan nắm lấy cổ Diệp Tĩnh Vũ dùng sức một hồi, một đạo chân nguyên kinh khủng liền dừng mãnh lao về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ, mặt Diệp Tĩnh Vũ xám như tro tàn, nhưng mà không biết dừng khí từ đâu mà có. Hắn hừ một tiếng cũng không có, hắn phải tin tưởng, hắn là cao thủ tuyệt đối đã tung hoành đại lục từ ba trăm năm trước...

Thấy dáng vẻ của Diệp Tĩnh Vũ, Độc Cô Bá Thần trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Đúng vậy, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn lại còn tâm tư thương thức vẻ mặt của Diệp Tĩnh Vũ, muốn xem sự can đảm của đồ nhi như thế nào...

Kết quả tự nhiên rất hài lòng, đối với Bạch Vân Lan mà nói, muốn giết chết Diệp Tĩnh Vũ quả thực dễ dàng giống như bóp chết một con kiến, nhưng Diệp Tĩnh Vũ có thể biểu hiện trấn định như thế, rất phù hợp với tính tình của hắn, đồ đệ của mình, nên tự tin như vậy...

Thân thể của hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng mà trong mắt của hắn lại loé lên tinh mang, Thiên Tôn đao được Bạch Vân Lan để ở một bên kia lại vèo một tiếng, biến thành một đạo lưu tinh. Lực lượng trong cơ thể Bạch Vân Lan còn chưa truyền đao thủ, xẹt qua cổ tay của hắn, trực tiếp chém rơi bàn tay của hắn...

Tất cả những chuyện này phát sinh quá nhanh, thời gian trong nháy mắt còn chưa tới...

Hết thảy mọi thứ đều nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí Bạch Vân Lan còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của mình đã chia lìa với cổ tay của mình...

Mà Độc Cô Bá Thần vào thời điểm này lần đầu tiên cử động, hắn chỉ ra tay chop một cái, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị hắn bắt tới bên cạnh, về phần thanh Thiên Tôn Đao đen như mực kia, sau khi lượn một vòng trên không trung liền trực tiếp cắm ở dưới chân trước người hắn...

Một nửa thân đao đều chui vào nhưng không biết vật liệu gì lại cực kỳ kiên cố có thể ngăn cản trên sàn nhà lúc ban ngày sụp đổ, phát ra âm thanh ông ông...

Mà lúc này, Bạch Vân Lan mới nhìn thấy bàn tay của mình rơi xuống mới cảm giác được một cơn đau đón thấu tim...

Sắc mặt những người khác trong sảnh lại một lần nữa tái nhợt, mặt mày xám như tro tàn. Về phần Diệp Tĩnh Vũ, khi phát hiện mình đã đi tới bên cạnh Độc Cô Bá Thần, lại cảm giác mình phảng phất ngồi trên xe, kích thích và mạo hiểm như vậy...

Hạng ba mươi bảy, đao khí...

Tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch nhìn Độc Cô Bá Thần, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi. Nếu như vừa rồi hắn kích thương đám người ban ngày Vũ Vũ còn có một tia may mắn, như vậy một đao này chém xuống bàn tay Bạch Vân Lan, lại triệt để xóa đi một tia may mắn cuối cùng của bọn họ...

Bạch Vân Lan, hiện tại toàn bộ nhân vật lợi hại nhất của Bạch gia, ba mươi năm trước đã bước vào siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới Võ Thánh, vậy mà vẫn chưa giao thủ, đã bị đối phương chém rơi bàn tay...

Đây là cảnh giới gì? Đây là thực lực gì? Đây còn là lực lượng mà người có thể có được sao? Đặc biệt là nghĩ đến vừa rồi Bạch Vân Lan còn nắm lấy thiếu niên kia, hai tay cầm chỗ yếu của hắn, chỉ cần hơi dùng sức là có thể giết chết thiếu niên kia. Thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đã bị người này chém bay bàn tay, cứu thiếu niên ra, thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải là thứ mà người thường có thể có được...

Trong lòng mọi người đều tràn đầy tuyệt vọng, đó là tuyệt vọng thật sâu, rất nhiều người thậm chí tại đáy lòng phỉ báng Bạch Vân Lan, nếu như vừa rồi người thả thiếu niên kia, nào còn có chuyện này. Bây giờ thì tốt rồi, mình đã mất một tay rồi, còn làm liên lụy đến đám người mình...

Bọn họ vẫn nhớ rõ, lời nam tử khô gầy vừa mới nói...

Cho người một cơ hội, thả đồ nhi của ta ra, sau đó xin lỗi hắn, ta vòng người cùng với tất cả mọi người ở đây một mạng...

Thế nhưng bây giờ thì sao? Hắn còn có thể buông tha cho đám người mình sao? Đối mặt với tồn tại kinh khủng bậc này, mọi người đừng nói nửa điểm tín niệm chống cự, cho dù là một tia dũng khí chạy trốn cũng không có...

Giờ phút này bọn hắc giống như tội nhân đang chờ đợi Thần Toái phê phán tội...

Đương nhiên, trong lòng càng nhiều người mắng Bạch Tử Vân một trận, nếu không phải tên này tìm đến phiên toái, bọn họ làm sao có thể rơi vào trong nguy cơ này...

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về phía nam tử đứng sừng sững ở cửa đại sảnh kia, hoặc là thanh đao kia...

Bạch Vân Lan giờ phút này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn cổ tay bị đứt của mình, nhìn huyết dịch cuồn cuộn chảy ra, sắc mặt của y lúc xanh lúc trắng, có đánh chết y cũng không tin là không hề hay biết., Vậy mà mình lại bị chém đứt cổ tay, chính mình ba mươi năm trước đã tiến vào cảnh giới Võ Thánh, tuy nói ba mươi năm qua cũng không bước ra bước kia, trở thành Võ Thần, nhưng cũng tuyệt đối là Võ Thánh đỉnh phong nhất., Có thể nói đã là tồn tại cường đại nhất thế gian, cho dù là Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến của Thiên Nguyên đế quốc cũng không nhất định là đối thủ của mình, nhưng hiện tại, mình thậm chí ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, đã bị đối phương chém rơi bàn tay, vậy thì tính là gì?

Chẳng lẽ đối phương đã sớm bước vào cảnh giới Võ Thần rồi sao? Không đúng, cho dù đối phương là một Võ Thần, cũng không thể dễ dàng cứu Diệp Tĩnh Vũ ra khỏi tay mình như vậy được...

Chẳng lẽ hắc đã...

Không đúng, không thể nào, cho dù là mấy lão quái vật mấy trăm năm trước kia, cũng không thể nào tiến vào tầng kia cảnh giới, hắc là sư tôn của thiếu niên này, thiếu niên này mới bao nhiêu tuổi, hắc không thể là lão quái vật mấy trăm năm trước, tuyệt đối không thể nào...

Bạch Vân Lan thực sự khó có thể tin vào sự thật này, cả người không ngờ lại lâm vào nguy đại...

Đến mấy đứa con mình kêu gào cũng không chú ý...

Ban ngày ba vị Võ Thánh, Bạch Tử Vân, cùng với mấy đứa con trai khác, kể cả Bạch Phi, sắc mặt cũng tái nhợt nhìn tất cả

những thứ này, bọn họ thật sự không tin rằng Bạch Vân Lan ở trong lòng mình lại dễ dàng bị đối phương chém rơi một bàn tay như thần như vậy...

Trong đại sảnh, vẫn là một mảnh yên tĩnh như trước, thậm chí ngay cả âm thanh một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy...

“Sư phụ, người phải đòi lại công đạo cho con...” Thời hầu này, một giọng thiếu niên thanh thúy phá tan bầu không khí yên tĩnh này...

Dù đã biết người trước mắt là thiên tài ba trăm năm trước, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng không có nửa điểm sợ hãi...

“Yên tâm, nếu ta đã động thủ, sẽ không có đạo lý dừng tay...” Độc Cô Bá Thần lạnh lùng nói một câu...

“Tiền bối không nên...” Lúc này Bạch Vân Lan mới phục hồi lại tinh thần, biết đây là một nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc mình, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi...

Đáng tiếc tất cả đều chậm, trong nháy mắt khi Độc Cô Bá Thần vừa dứt lời, hai đạo đao khí mãnh liệt trống rỗng sinh ra, trong nháy mắt, liền đã dài mấy chục trượng, trực tiếp bổ về phía đệ tử Bạch gia hai bên...

Đối mặt với đao khí kinh khủng này, bất kể là Đại Tông Sư hay là tông sư, đều giống như con sâu cái kiến, không thể chống cự được một chút nào...

Đao khí phảng phất xé rách không khí, xẹt qua thân thể mọi người, mấy đạo huyết tiễn đồng thời bắn ra. Hơn một trăm người ở đây, toàn bộ đều bị chém ngang thành hai đoạn, máu tươi nhuộm đỏ đại sảnh, nội tạng màu sắc rực rỡ phun ra, toàn bộ đại sảnh tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm...

Hơn nữa việc không chế đao khí sắc bén vô cùng tốt, trong nháy mắt đã chém giết toàn bộ đệ tử Bạch gia hai bên, vết cắt trơn trượt như gương bình, không ai ngoại lệ, sau khi chém giết, đao khí kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, không để lại một chút dấu vết nào ở đại sảnh...

Đây mới là thủ đoạn nên có của một đao khách tuyệt thế, không hề lãng phí...

Cho tới bây giờ, Độc Cô Bá Thần vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí Thiên Tôn đang cắm bên chân hắn cũng không nhúc nhích...

Đến loại cảnh giới này của hắn, giết người chỉ cần một ý niệm trong đầu, căn bản không cần đao, bởi vì cả người hắn chính là một cây đao, một thanh đao không gì không xuyên thủng...

Đao ý, đao niệm, đao khí đã sớm ngưng tụ cùng một chỗ...

Bên cạnh Bạch Vân Lan, hắn chỉ có bảy người con trai và đám Bạch Phi còn lại cũng đã không biết nói gì, nhìn người của mình bị chém giết, bọn họ vậy mà không có năng lực ngăn cản, đường đường là Bạch gia, ngay cả hoàng thất Thiên Nguyên đế quốc đều có Bạch gia kiêng kỵ, bao nhiêu võ giả sùng bái, hoàn toàn có thể sáng lập một Bạch gia quốc gia, ở trước mặt người này, giống như trẻ con ba tuổi, không có một chút sức chống cự...

Thậm chí là Bạch Vân Lan, bao năm qua gã đã quen hưởng thụ sùng bái của mọi người, lúc này cũng không biết nên làm gì...

Đối mặt với đao khí kinh khủng như vậy, hắn triệt để minh bạch, chính mình ở trong tay đối phương so với Diệp Tĩnh Vũ ở trong tay mình còn không bằng, chính mình thậm chí ngay cả kiến cũng không tính là...

Diệp Tĩnh Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, hắn chưa từng nghĩ tới một võ giả có thể cường đại đến trình độ này. Ở đây có bao nhiêu Đại Tông Sư, những người này đều có khả năng đánh chết mình, nhưng hiện tại lại không làm gì cả, hoặc là nói, cái gì cũng không kịp làm đã bị chém đứt eo, một người, làm sao có thể mạnh đến mức độ này chứ?

“Một đao khách, cuối cùng cảnh giới không phải nhanh nhất, cũng không phải chính xác, càng không phải hận nhất. Bởi vì trên thế giới này không có đao tốt nhất, chỉ có đao càng nhanh,

đao chuẩn, càng tàn nhẫn...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói, nhưng vào lúc này lại bắt đầu giảng bài cho Diệp Tĩnh Vũ...

Chương thứ 30, thứ tám mươi tám, khí phách vô cùng.

“Sư phụ, cảnh giới cuối cùng của một đạo khách là gì? Nhân đạo hợp nhất sao?” Diệp Tĩnh Vũ nuốt nước miếng, nhẹ giọng hỏi, trong lòng của hắn tràn ngập kinh hãi...

“Nhân đạo hợp nhất? Nhân đạo hợp nhất, vậy còn gọi là đạo khách sao? Đó chỉ là đạo khách mà thôi, cảnh giới cuối cùng của đạo khách là thiên hạ vạn vật, đều có thể là đạo, một sợi tóc, một gốc cỏ khô, một giọt nước, một sợi không khí, thậm chí là một ý niệm... đều có thể là đạo...” Độc Cô Bá Thần hờ hững nói, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía trước, dưới ánh mắt của hắn, kể cả chín người Bạch Vân Lan, cũng không dám làm loạn một chút...

“Vạn vật trong thiên hạ, đều có thể làm đạo...” Diệp Tĩnh Vũ thì thào, nhưng trong lòng lại kinh hãi, một sợi tóc, một gốc cỏ khô, thậm chí là nước, không khí những thứ này làm đạo cũng thôi đi, những thứ này dù sao cũng là thực chất, nhưng ý niệm trong đầu, chỉ là ý nghĩ con người mà thôi, sao có thể biến thành đạo được?

“Bây giờ ngay cả Kinh Lôi đạo quyết ngươi còn chưa tu luyện xong, tự nhiên không hiểu được những điều này, ngươi chỉ cần nhớ kỹ một ít này là được rồi...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói...

“Ta biết rồi, sư phụ...” Diệp Tĩnh Vũ như có điều suy nghĩ, đôi mắt của hắn lại nhìn về phía bầu trời ban ngày, trong con ngươi đang dần hình thành một thanh đạo phù...

Không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt này của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng ban ngày của đám mây không ngờ lại run rẩy một hồi...

“Ngươi muốn giết hắn, sư phụ sẽ đích thân giao cho ngươi cơ hội, có điều hiện tại ngươi không phải là đối thủ của hắn, sư

tôn trước hết giết chết những người khác, chờ khi người có thực lực rồi hẵng tự tay giết chết hẳn...” Độc Cô Bá Thần rất bình thản nói, nhưng lời của hắn lại khiến chín người còn lại kinh động sóng gió ngập trời, đến cuối cùng chỉ có một người còn sống sót, mà nguyên nhân giữ được mạng của hắn lại là độn Diệp Tĩnh Vũ đến giết chết...

Việc này buồn cười tới mức nào chứ, đây là sự hoang đường tới cỡ nào chứ, đặc biệt mấy người này đều là những tinh nhuệ mạnh nhất của Bạch gia, thế nhưng cho tới hiện tại thì không ai có thể cười được, thậm chí là Bạch Vân Lan cũng không biết nên nói gì nữa...

“Vèo...” Lại một đạo đao mang lẳng không sinh ra, cứ như vậy chém thẳng về phía Bạch Vân Lan...

Đối mặt với đao mang bay nhanh đến này, Bạch Vân Lan nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, tuy đao đao mang này nhìn như đơn giản, nhưng hắn lại biết, trong đao này bao hàm ngàn vạn loại biến hóa, mặc cho mình cố gắng thế nào, cũng căn bản khó có thể ngăn cản một đao này...

Ngoại trừ chờ chết, hắn thật sự không biết nên làm gì...

Dù cho chuyện này đối với gia chủ Bạch gia mà nói, là một sự sỉ nhục cực lớn...

Về phần những người khác, tuy rằng thấy rõ ràng thanh đao này, thế nhưng không biết tại sao, bọn họ lại cảm giác động tác của mình trở nên chậm chạp không gì sánh được, muốn tiến đến ngăn lại một đao này cho phụ thân mình, thế nhưng tốc độ của bọn họ lại phảng phất chậm lại, làm sao còn kịp...

Một đao này đã cắt đứt thời không...

“Năm tháng qua đi...” Nhưng ngay lúc này, trong hư không lại vang lên một thanh âm trống rỗng, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu vàng hiện lên, hung hăng đụng vào trên đao mang kia, một đao cắt phá thời không kia vậy mà trực tiếp bị quang mang màu vàng này đánh cho nát bấy...

Bất quá đạo hào quang màu vàng kia cũng theo đó tiêu tán, một bóng người trống rỗng xuất hiện trước mặt mọi người...

Đó là một nam tử anh tuấn tới cực điểm, tóc dài màu trắng rơi sau đầu, sắc mặt tuấn lãng, đôi mắt lấp lánh có thần, mặc cẩm bào màu trắng, nhìn tiêu sái dị thường...

Vừa nhìn thấy người tới, khuôn mặt Độc Cô Bá Thần vẫn không hề biến sắc, thế nhưng Bạch Vân Lan đứng trước chỗ ngồi đã hơn một trăm ba mươi tuổi lại trực tiếp quỳ rạp xuống, khóc oa oa như một đứa trẻ...

“Bất hiểu Huyền Tôn Bạch Vân Lan, bái kiến Cao tổ...” Hắc thật sự không nghĩ tới tại thời điểm mình tuyệt vọng nhất lại có thể nhìn thấy hắc. Có hắc ở đây, bọn người kia sẽ không có việc gì, vậy Bạch gia cũng sẽ không gặp phải tai họa ngập đầu...

Vừa nghe được Bạch Vân Lan gọi tên nam tử trẻ tuổi trước mặt, ban ngày đám người Cao tổ đầu tiên là cả kinh, bất quá sau đó kịp phản ứng, nguyên một đám cứ như vậy quỳ xuống lạy, lại không biết nên kêu cái gì...

Đặc biệt là Bạch Phi, Cao Tổ của ông cố mình, mình nên gọi như thế nào đây?

Diệp Tĩnh Vũ thấy nam tử trẻ tuổi này một chiêu đánh tan đao khí của sư phụ mình, trong lòng hơi chấn động, bất quá nhìn thấy sắc mặt sư phụ mình không hề biến hóa lại yên ổn trở lại, khi nhìn thấy bọn người Bạch Vân Lan quỳ xuống lạy, xưng hô hắc là Cao Tổ, mới nghĩ tới nhân vật tồn tại trong truyền thuyết kia...

“Độc Cô huynh, người cũng là cao nhân một thế hệ, sao còn làm khó đám văn bối của ta?” Nam tử trẻ tuổi kia không để ý đến bọn người Bạch Vân Lan, chỉ liếc mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nói với Độc Cô Bá Thần...

“Bạch Khiếu Đế, chẳng lẽ chỉ cho con cháu của ngươi khi dễ đồ nhi của ta, đã không cho phép ta giết hắc sao?” Độc Cô Bá Thần lại cười lạnh một tiếng, căn bản không coi Bạch Khiếu Đế trước mắt là chuyện gì...

Thế nhưng khi bọn người Bạch Khiếu Đế nghe được lão tổ tông của mình gọi Độc Cô huynh thì sắc mặt lại biến đổi, sắc mặt vốn vô sắc đã biến thành trong suốt...

Trong những gia tộc đời sử dụng kiếm của Độc Cô Cô, người duy nhất dùng đao, lại được lão tổ tông mình gọi là Độc Cô huynh, cũng chỉ có người đó, Độc Cô Bá Thần...

Trách không được, trách không được hẳn hoàn toàn không để đám người mình vào mắt, trách không được hẳn gọi mình là em bé. Giờ phút này, Bạch Vân Lan cuối cùng cũng hiểu ra, nhưng hẳn lại không giải thích, Độc Cô Bá Thần, làm sao lại thu một thiếu niên chỉ mười mấy tuổi làm đệ tử...

“Ngươi đã giết nhiều người của Bạch gia như vậy, chẳng lẽ còn không thể đền mạng sao?” Bạch Khiếu Đế nhàn nhạt nói...

“Đương nhiên là chưa đủ...” Độc Cô Bá Thần cười lạnh...

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn giết nữa sao?” Giọng nói của Bạch Khiếu Đế cũng lạnh lùng...

“Ta muốn giết ngươi nhưng có thể ngăn cản...” Độc Cô Bá Thần vẫn cười lạnh như cũ, thân thể vẫn không nhúc nhích kia lại bước ra một bước về phía trước...

Trong chớp mắt, một cổ đao khí kinh khủng lao thẳng tới, đao khí kịch liệt trực tiếp bổ xuống mặt đất một đạo vết tích thật dài, một mực kéo dài đến Bạch Khiếu Đế, thậm chí ép cho Bạch Khiếu Đế phải lui lại ba bước mới tiêu tán không thấy...

Nhìn thấy uy thế như vậy, vẻ mặt Bạch Khiếu Đế cũng thay đổi...

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Chẳng lẽ ngươi đã quên cuộc chiến đấu hôn ba năm sau rồi sao?” Giọng điệu của Bạch Khiếu Đế cuối cùng cũng xuất hiện động dung...

“Trận chiến đấu hôn ba năm? Được, hôm nay ta sẽ tha cho bọn chúng một mạng. Đợi ba năm sau đồ đệ của ta tới lấy, nhưng ta muốn cái đầu người này...” Độc Cô Bá Thần lại nhìn về phía Bạch Tử Vân...

Bị Độc Cô Bá Thần nhìn chằm chằm, Bạch Tử Vân thiếu chút nữa hôn phi phách tán...

“Ngươi...”

“Là chính người ra tay, hay là ta động thủ...” Bạch Khiếu Đế đang muốn nổi giận, lại bị Độc Cô Bá Thần cắt ngang... Thái độ bá đạo, quả nhiên không hổ là Độc Cô Bá Thần...

“Lý do...”

“Giết hay không giết...” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh, thái độ cứng rắn, không có một chút cơ hội thỏa hiệp nào...

Bạch Khiếu Đế Nộ...

Chương Vọng Tây Bát thứ 30, bảo vệ ngắn gọn.

Bạch Khiếu Đế không thể không tức giận, cho dù con cháu của mình đắc tội đồ nhi của người, người cũng đã giết nhiều người như vậy rồi, cũng nên ngừng lửa đi, được, cho dù người còn muốn tức giận, còn muốn giết một đứa con cháu của ta, nhưng cũng phải cho một lý do đi, đặc biệt là ở trước mặt con cháu của mình, nếu ngay cả một lý do cũng không cho, liền giết chết con cháu của mình, vậy mặt mũi mình còn để ở đâu?

Bạch Tử Vân nghe được lý do lão tổ tông nói, trong lòng đã nguội lạnh, không ngừng dùng ánh mắt cầu trợ nhìn về phía phụ thân Bạch Vân Lan của mình. Hắn là nhi tử mà phụ thân thương yêu nhất, hắn mới hơn ba mươi tuổi, hắn không muốn chết a...

Bạch Vân Lan tự nhiên nhìn thấy ánh mắt của con mình, đây là đứa con mà ông ta thương yêu nhất, nếu như có thể lựa chọn, ông ta còn nguyện ý chết thay cho mình. Thế nhưng chuyện này căn bản không còn lựa chọn nào khác, ông ta chỉ có thể dùng ánh mắt như vậy để cứu trợ Cao Tổ của mình, hy vọng ông ta có thể để mắt đến mình quản lý Bạch Đế Thành nhiều năm như vậy, cứu lấy đứa con nhỏ nhất của mình...

Về phần mấy người khác, lại vùi đầu thấp xuống, trong lòng cầu may cũng không kịp, nào còn dám nói gì nữa...

“Độc Cô Bá Thần, người đừng khinh người quá đáng...” Bạch Khiếu Đế trùng điệp hừ một tiếng...

“Người không động thủ, ta liền tự mình động thủ, nhưng nhiều năm như vậy không có ra tay, khó đảm bảo lúc ra tay sẽ có lúc ngộ thương, giết những người khác ta mặc kệ...” Độc Cô Bá Thần căn bản không để ý tới Bạch Khiếu Đế nổi giận, vẫn không nóng không lạnh nói...

“Người...” Chẳng lẽ Bạch Khiếu Đế đã mấy trăm tuổi rồi, thế nhưng nghe xong câu nói này của Độc Cô Bá Thần, hắn đã tức giận đến độ ghen hòng, ba trăm năm trước người đã là nhân vật tuyệt thế, cho dù là một con kiến ở ngoài ngàn mét, chỉ cần người muốn, cũng có thể chặt đứt một chân của nó, mà không làm tổn thương những bộ vị khác của nó, bây giờ lại nói bậy giết với chính mình...

Đây không phải uy hiếp là cái gì, đây quả thực là uy hiếp một cách trắng trợn mà...

“Lần cuối cùng, người tới đây, hay là đề ta...” Giọng nói Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo... Một luồng khí tức xơ xác tiêu điều tràn ngập toàn bộ đại sảnh...

Đám người Bạch Vân Lan đều cảm giác được một trận rét lạnh, ban ngày bốn người Vũ thậm chí trong lòng bắt đầu chửi bới Bạch Tử Vân, đều là tên phế vật người sinh ra một đứa con phế vật, liên lụy mọi người...

Mồ hôi lạnh túa ra từ trên trán Bạch Vân Lan, thế nhưng hắn lại không biết phải làm gì...

Bạch Khiếu Đế phần nộ nhìn Độc Cô Bá Thần, khí tức trong cơ thể không ngừng chạy trốn, dường như đang giãy giụa lần cuối cùng...

Giết chết một tên Bạch Tử Vân, hắn cũng không đau lòng. Trong đại sảnh này nhiều người như vậy, đều là con cháu của mình, đều chết nhiều như vậy rồi, chết thêm một người thì tính là gì, nhưng Độc Cô Bá Thần người cũng phải để lại mặt mũi cho mình chứ?

Thế nhưng rất rõ ràng, Độc Cô Bá Thần chính là không chừa chút mặt mũi nào cho hắn...

Khí tức trên người hắn càng thêm băng lãnh, đao khí tức sát càng không ngừng từ không trung ngưng tụ thành...

Đối mặt với đao khí càng ngày càng khủng bố của Độc Cô Bá Thần, sắc mặt Bạch Khiếu Đế cũng trở nên khó coi. Ba trăm năm trước, hắn ta đã không phải đối thủ của Độc Cô Bá Thần, ba trăm năm sau, mặc dù mình tiến bộ hơn nhiều, nhưng hắn ta càng hiểu rõ, Độc Cô Bá Thần tiến bộ càng nhiều. Trên thế

giới này, có lẽ có thể đối phó với hắn, chỉ có Hiên Viên Tuyết, nhưng Hiên Viên Tuyết bây giờ vẫn còn đang bế quan, đâu có khả năng xuất hiện ở đây...

Nếu thật sự chộc giận hắn, mặc dù bản thân có thể chạy trốn, nhưng những con cháu này của hắn, thậm chí toàn bộ Bạch Đế thành đều khó thoát một kiếp...

Cuối cùng, lúc Độc Cô Bá Thần sắp nổi giận, Bạch Khiếu Đế bỗng nhiên bắn ra một chỉ, một luồng kinh phong bắn ra, trực tiếp chui vào cổ Bạch Tử Vân, đầu Bạch Tử Vân cứ như vậy rơi xuống...

Hai mắt vẫn một mực mở ra, tràn đầy mờ mịt, tràn đầy tuyệt vọng...

Khi Bạch Vân Lan nhìn thấy đầu con trai mình rơi xuống, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ. Khuôn mặt vốn già nua càng thêm già nua, phảng phất trong nháy mắt già đi mấy chục tuổi, nhưng lão cũng không dám nhiều lời., Hắn hoàn toàn hiểu rõ quyết định mà Cao Tổ của mình đưa ra. Người kia quá cường đại, năm đó đã quét ngang một phương, lại càng là người duy nhất có thể làm bị thương Hiên Viên Tuyết, cho dù Cao Tổ của mình xuất hiện, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ...

Về phần đám người ban ngày, khi nhìn thấy đầu thất đệ của mình rơi xuống, vậy mà không hề có chút bị thương, ngược lại còn trùng trùng điệp điệp thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đứng trước uy lực bá đạo tuyệt đối của Độc Cô Bá Thần, tình huynh đệ bọn họ ngày thường thâm hậu như tờ giấy, không chịu nổi một kích...

Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu uy hiếp Bạch Khiếu Đế từ Độc Cô Bá Thần, đôi mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Bá Thần, khi thấy Bạch Khiếu Đế uy lực cường đại của Độc Cô Bá Thần mà tự tay giết chết con cháu của mình, vẻ sùng bái trong lòng hắn đã hoàn toàn lan đến trên mặt...

Bá đạo, con mẹ nó bá đạo quá, quả thực là bá đạo tới cực điểm...

Không ngờ không cần tự mình động thủ, đã để cho Bạch Khiếu Đế một nhân vật thành danh đã lâu tự tay giết chết con

cháu của mình, đây là bá đạo bậc nào, toàn bộ thế gian, phỏng chừng cũng chỉ có hắn mới dám làm được...

Nếu chuyện hôm nay truyền đi, còn không biết sẽ gây ra chấn động lớn như thế nào. Thành chủ đứng đầu Bạch Đế thành, bạn học Bạch Khiếu, vậy mà bị người uy hiếp đến tự tay giết chết con cháu của mình, đây tuyệt đối là tin tức mang tính bùng nổ...

Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ sáng lên đạo đạo tinh quang, giờ phút này, Độc Cô Bá Thần quả thực trở thành thần tượng duy nhất trong lòng hắn...

Đúng, thần tượng, thần tượng chân chính, nam nhân đương thời, nên như vậy...

Độc Cô Bá Thần nhìn cái đầu còn đang lăn trên mặt đất một chút, nhưng không lập tức rời đi, ngược lại nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Đồ nhi, hiện tại con hài lòng chưa?”

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, thế mới biết nguyên lai sư phụ mình nhất định phải giết Bạch Tử Vân, hoàn toàn là vì chính mình, ai bảo tên kia làm nhục mình trên đường chứ? Bây giờ thì tốt rồi, bị tổ tông của mình tự tay giết chết, thật sự là rất sáng khoái lòng người đấy...

Đối với sự sùng bái của Độc Cô Bá Thần, lại nhiều hơn một tầng tôn kính...

“Sư phụ, ta rất hài lòng...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu lia lịa, sự tình đến lúc này, mình còn có thể nói không hài lòng sao? Về phần ban ngày giết chết đại ca mình, sư phụ cũng đã nói, mệnh của hắn là của mình, mình phải báo thù, mình nên lấy bản lĩnh của mình, trừ cái đó ra, mình còn có cái gì oán giận chứ?

“Nếu đã hài lòng, vậy thì đi thôi...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói, nhưng lại xoay người đi ra ngoài...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, nhanh chóng theo sau Độc Cô Bá Thần, không có Độc Cô Bá Thần che chở, một ánh mắt Bạch Khiếu Đế cũng đủ để giết chết hắn...

“Đừng quên đao của ngươi...” Độc Cô Bá Thần Đạo...

“Sự phụ, đó là đao của ngài...” Diệp Tĩnh Vũ không dám quay đầu lại rút đao...

“Hiện tại ta còn cần đao sao?” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ không dám nói thêm gì nữa, xoay người chạy đến trước Thiên Tôn Đao, dùng sức nhô nó lên, nhìn Bạch Tử Vân ngã trên mặt đất, lại nghĩ tới Càn Khôn Trạc bị hấn thu mất...

Chương ba mươi thứ ba mươi, kỳ ngộ kinh người bay đi.

“Sự phụ, ta còn có một thứ ở trên người hấn...” Diệp Tĩnh Vũ rất cẩn thận liếc mắt nhìn Bạch Khiếu Đế toàn thân lửa giận, sợ đối phương cực kỳ giận dữ thuận tay giết chết mình. Thế nhưng hấn thật sự không nỡ bỏ Càn Khôn Trắc kia, bên trong còn rất nhiều vũ khí, Chấn Thiên ấn của mình cũng ở bên trong...

“Vậy thì đi lấy đi...” Giọng nói của Độc Cô Bá Thần truyền đến, nhưng người của hấn đã đi ra đại sảnh...

Diệp Tĩnh Vũ sắp khóc đến nơi, Độc Cô Bá Thần không ở đây, bất kỳ ai ở đây đều có thể giết hấn, hấn làm sao dám lấy đi, đặc biệt là Bạch Khiếu Đế đang đứng ở nơi đó, muốn tới lấy Càn Khôn Trắc trên người Bạch Tử Vân, đang muốn đi ngang qua bên cạnh hấn, chuyện này quả thực là nhỏ rãnh ở miệng cọt đây...

Thế nhưng nghĩ đến đám vũ khí kia, nghĩ tới chúng nó đều là Lương Tiểu Tỳ đưa cho mình, những thứ có thể bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở mình không phải là linh hồn của thế giới này, trong lòng hấn độc ác, khiêng Thiên Tôn đao chạy về phía Bạch Tử Vân...

Khi đi ngang qua bên cạnh Bạch Khiếu Đế, tốc độ tim của hấn so với bình thường nhanh hơn tối thiểu gấp ba lần, suýt nữa nhảy ra ngoài cơ thể, quả thực so với một con thỏ đi ngang qua bên người một con hổ còn đáng sợ hơn...

Giờ phút này Bạch Khiếu Đế chính là một ngọn núi lửa sắp phun trào, có thể bao phủ hấn bất cứ lúc nào...

Ngón tay của Bạch Khiếu Đế hoàn toàn chính xác run rẩy, giết chết Diệp Tĩnh Vũ chỉ cần một ý niệm trong đầu là được. Thế nhưng biết được Độc Cô Bá Thần ở bên ngoài, hấn vẫn không nhúc nhích một chút, cứ như vậy nhìn Diệp Tĩnh Vũ lật qua lật

lại trên người Bạch Tử Vân, cuối cùng tìm ra một cái vòng tay, thậm chí còn nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thuận tay đá mấy thỏi vàng trên người Bạch Tử Vân vào trong ngực, lúc này mới tranh thủ thời gian khiêng Thiên Tôn Dao chạy ra ngoài...

Từ đầu đến cuối, tất cả mọi người ở đây đều không nhúc nhích một chút nào, dù cho trong ánh mắt bọn họ tràn ngập lửa giận...

Khi Diệp Tĩnh Vũ chạy ra ngoài sảnh, nhìn thấy thân ảnh gầy còm Độc Cô Bá Thần, hắn mới thở dài một hơi, lại phát hiện sau lưng mình đã sớm ướt nhẹp mồ hôi...

Nhưng hắn lại sùng bái Độc Cô Bá Thần hơn, cho dù hắn đã rời khỏi phòng, uy thế của hắn vẫn mạnh mẽ đè ép Bạch Khiếu Đế...

Có sư phụ trâu bò như vậy, vậy sau này mình còn sợ gì...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ từ bên trong đi ra, trong ngực còn cất giấu mấy thỏi vàng, khoe miệng Độc Cô Bá Thần vậy mà hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, đó là một tia vui mừng...

Có thể một mình đối mặt với lửa giận của Bạch Khiếu Đế, mặc dù có chỗ dựa sau lưng, nhưng đảm thức bức này, cũng tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được...

Một tay hắn nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ, thân ảnh phá không bay đi...

Đợi đến khi khí tức khổng lồ của Độc Cô Bá Thần hoàn toàn tiêu tán, lúc này mọi người mới đồng thời thở dài một hơi, coi như là Bạch Khiếu Đế cũng nhẹ nhàng thở dài. Đối mặt với một người không nói lý như Độc Cô Bá Thần, trừ phi thực lực của người mạnh hơn hắn, nếu không căn bản không có bất kỳ đạo lý nào có thể nói được...

“Cao tổ...” Thân thể Bạch Vân Lan vẫn không đứng dậy, hắn biết rõ lúc này tình thế của Bạch gia đều bị giết, hắn có quan hệ rất lớn. Đương nhiên, thân là gia chủ Bạch gia, nếu con cháu của mình bị người vô tội sát hại, ngay cả đòi lại công đạo mình cũng không dám, vậy cũng quá đáng, tất cả chỉ có thể trách bọn hắn lần này vận khí quá xui xẻo, gặp phải tên biến thái kia...

“Người không cần nói thêm gì, cứ làm theo suy nghĩ của mình là được rồi, trong ba năm này, chỉ cần mấy người các người không đi trêu chọc hấn, hấn sẽ không tìm các người gây sự...” Không đợi Bạch Vân Lan nói xong, Bạch Khiếu Đế đã trực tiếp mở miệng nói...

“Huyền Tôn biết...” Bạch Vân Lan nặng nề cúi đầu...

“Người gọi là Bạch Kinh Phi?” Bạch Khiếu Đế xoay người nhìn về phía Bạch Kinh Phi, bỗng nhiên mở miệng hỏi...

“Đúng vậy...” Trong lòng Bạch Kinh Phi run lên, cung kính nói, bất quá lại không biết xưng hô như thế nào, nhất thời kẹt ở đó...

“Năm nay bao nhiêu tuổi?” Bạch Khiếu Đế lạnh nhạt nói, không thèm để ý việc Bạch Kinh Phi xưng hô mình như thế nào...

“Hai mươi chín...” Bạch Kinh Phi thành thật đáp...

“Hai mươi chín tuổi đã bước vào Đại Tông Sư đỉnh phong, rất có tiềm lực, trong ba năm này, người hãy đi theo ta...” Bạch Khiếu Đế nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng...

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây đều là cả kinh, đi theo ta, vậy đại biểu cho cái gì? Cũng giống như là quan môn đệ tử của hấn, đem hấn dốc túi truyền thụ, đó là cơ hội cỡ nào? Đừng nói Bạch Kinh Phi này không biết bao nhiêu đời tôn nhi, coi như Bạch Vân Lan cũng không có phúc khí như vậy ah...

Đám người Bạch Vân Lan, ban ngày mây trắng đều kinh hãi không thôi, Bạch Kinh Phi đã hóa đá tại chỗ, ngày thường, Bạch Vân Lan có thể chỉ điểm cho hấn mấy chiêu, hấn đã rất may mắn rồi, nhưng hiện tại, ba trăm năm trước lão tổ tông bảo hấn đi theo hấn, tự mình chỉ điểm mình, đây là kỳ ngộ cỡ nào?

Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà hấn lại không biết nên nói gì, nên làm gì bây giờ...

“Thằng ranh con, còn không mau tạ ơn ân huệ của lão tổ tông...” Lúc này, con Rồng ban ngày xếp bên cạnh ban ngày lại nổi giận nói...

Năm nay hắn cũng đã hơn tám mươi tuổi, so với ban ngày Vũ Vũ nhỏ hơn hai tuổi, nhưng vẫn không có tiến vào cảnh giới Vũ Thánh, trong lòng không khỏi có chút bi thương. Chẳng qua cũng may hắn có một đứa cháu trai cạnh tranh, tuổi còn trẻ mà đã bước vào cảnh giới Tông Sư, bây giờ lại càng được lão tổ coi trọng, đây chính là một gương mặt thật dài a...

“Đa tạ lão tổ tông...” Lúc này Bạch Kinh Phi mới phục hồi tinh thần lại, dám tiến đến dập đầu ba cái về phía Bạch Khiếu Đế, trên mặt tràn đầy vẻ kích động...

“Đi thôi...” Sau khi Bạch Kinh Phi cung kính dập đầu xong ba cái, Bạch Khiếu Đế nhàn nhạt nói một câu như vậy, liền cất bước đi ra bên ngoài. Bạch Kinh Phi nào dám nói thêm gì, vội vàng đứng dậy, đi theo Bạch Khiếu Đế...

Về phần những người khác, cũng không dám nói thêm gì, chỉ chờ thân ảnh Bạch Khiếu Đế hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới từ trên mặt đất bò dậy...

Trên mặt từng người đều là âm tình bất định, biến ảo khó lường. Hôm nay, cho bọn hắn những lão gia hỏa ngày thường cao cao tại thượng này quá nhiều kinh hãi...

“Thiên Long, người ở lại xử lý chuyện này đi...” Bạch Vân Lan nhìn thoáng qua đầu Bạch Tử Vân rơi trên mặt đất, thì thào thở dài một tiếng...

“Vâng, phụ thân...” Ban ngày rống mừng như điên, lưu lại xử lý những chuyện này, điều này không có nghĩa là giao quyền quản lý của Bạch gia cho mình sao? Cho dù hắn đã hơn tám mươi tuổi, nhưng dự vọng quyền lực cũng không biến mất, ngược lại bởi vì những năm gần đây Võ đạo không tiến bộ, tâm tư đều đập vào quyền lực...

Bây giờ có thể chấp chương đại quyền Bạch gia, làm sao có đạo lý không vui, bất quá hắn cũng minh bạch, chính mình có thể bỗng nhiên được phụ thân coi trọng như vậy, đều là bởi vì mình có một tôn nhi thiên tài bình thường...

Những năm gần đây vẫn luôn bị đại ca cùng với hai vị đệ đệ Vũ Thánh đè nén, khí tức chán chường bị quét sạch trong ngày hôm nay...

Những người khác lại không nói gì thêm, chỉ thở dài một tiếng, trước sau đi theo phụ thân của mình, mà lúc này, trên một hòn đảo nhỏ cách phía đông Bạch Đế Thành mấy trăm dặm, một bóng người trống rỗng xuất hiện trên đỉnh tiểu đảo, trong tay của hắn, còn nắm một người, chính là Diệp Tĩnh Vũ...

Chương 311 giác ngộ.

“Sư phụ, người dẫn ta tới nơi này làm gì?” Sau khi ra khỏi đại sảnh Bạch gia, Độc Cô Bá Thần nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ, thân thể nhảy lên một cái., Mấy hơi thở đã đi tới hòn đảo nhỏ, tốc độ cực nhanh này khiến trái tim nhỏ của Diệp Tĩnh Vũ đập thình thịch liên hồi. Nếu không phải trên đường đi Độc Cô Bá Thần dùng khí tức của bản thân ngăn cản không khí ma sát với tốc độ sinh ra, có lẽ với thân thể của hắn cũng sẽ bị nghiền nát thành mảnh nhỏ...

Lúc này vất vả lắm mới đến được chỗ cần đến, lại phát hiện đây là một hòn đảo nhỏ, chung quanh tất cả đều là biển rộng mênh mông, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy nghi hoặc...

“Làm cái gì? Đương nhiên là luyện đao rồi...” Độc Cô Bá Thần lại hừ lạnh một tiếng...

“Luyện đao? Thế nhưng bây giờ ta vẫn đang đánh giấc, những thuộc hạ kia của ta còn đang chờ ta ở ngoài Lăng Yên thành cơ mà?” Diệp Tĩnh Vũ âm ức nói, hắn còn một nhóm lớn thuộc hạ ở Lăng Yên thành thì sao? Tư Mã Hiên bỗng nhiên làm phản, cũng không biết bọn họ thế nào rồi, đặc biệt biệt biệt ly biệt...

Còn có đám Xích Di Đà, cũng không biết đã chạy ra ngoài chưa...

“Hoang đường, coi như ngươi trở thành đại tướng quân, cho dù ngươi dưới trướng trăm vạn hùng sư, ngươi cho rằng ngươi đánh thắng ta sao?” Độc Cô Bá Thần lại hừ một tiếng nặng nề...

Diệp Tĩnh Vũ im lặng, trong đầu tưởng tượng ra tình huống trăm vạn đại quân, đó là đồ sộ cỡ nào, quả thực là rậm rạp chằng chịt, thế nhưng một khi trăm vạn đại quân này thực sự đối mặt với vị trước mắt này...

Vừa nghĩ tới đao khí động trời kia, nghĩ tới cảnh tượng vạn vật dưới trời đều là đao, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, kết cục nhất định là mình thảm bại...

“Mặc dù quyền lực cũng là thứ tốt, nhưng làm sao có thể có thực lực của mình, chỉ khi thực lực bản thân đề cao, mới có thể sinh tồn tốt hơn trên thế giới này...” Độc Cô Bá Thần thấy bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ im lặng, lại thân nhiên nói...

“Ta hiểu rồi, sư phụ, nhưng mà...” Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới thuộc hạ của mình, nghĩ tới huynh đệ của mình, nghĩ tới Tiểu Đào, nghĩ tới phản bác, nghĩ tới tất cả mọi người bên cạnh hắn, cuối cùng nghĩ tới Lạc Linh Nhi đang ở Vân Kinh chờ mình, hắn thả bọn họ như thế nào...

“Không có gì nhưng mà, ba năm sau, đại chiến đấu hồn sắp bắt đầu, trong ba năm này, người không được phép rời khỏi hòn đảo nhỏ này, trừ phi người có thể đột phá đến cảnh giới Võ Thánh...” Độc Cô Bá Thần lại trực tiếp ma diệt toàn bộ ảo tưởng của Diệp Tĩnh Vũ...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ nghe xong lập tức ngây ngẩn cả người, trong vòng ba năm không được phép rời đi, thế giới ba năm sau kia sẽ biến thành thế nào? Chiến tranh giữa Thục Vân Quốc và Thiên Nguyên đế quốc sẽ như thế nào? Điểm quan trọng nhất là Lạc Linh Nhi phải làm sao bây giờ? Không có nàng, ai mà biết Lạc Tiêu Phong sẽ đối xử với nàng như thế nào? Vạn nhất Lạc Tiêu Phong muốn nàng gả cho người khác, có ai có thể ngăn cản được?

Trước khi kiến thức Võ Thánh, Diệp Tĩnh Vũ còn ảo tưởng có đảo nhỏ bên cạnh nàng, Võ Thánh cũng có sức đánh một trận, thế nhưng uy lực của ban ngày lại triệt để đánh tan loại ảo tưởng này của hắn, trừ phi Tiểu Đào có thể tiến hóa lần nữa, nếu không lấy gì ra ngăn cản Lạc Tiêu Phong...

Về phần bản thân đột phá cảnh giới Võ Thánh, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ cũng không nghĩ tới, mình là thiên tài không tòi, mình có loại tâm pháp tuyệt diệu Bá Nguyên Quyết này cũng không tệ, nhưng người khác cố gắng phấn đấu cả đời cũng chưa chắc có thể chạm đến cánh cửa này, mình lấy cái gì để đột phá?

Đương nhiên, cho mình thời gian mười năm, Diệp Tĩnh Vũ vẫn có lòng tin, nhưng muốn đột phá đến Vũ Thánh cảnh trong vòng ba năm, đây cũng quá lời rồi...

“Đương nhiên, ngươi còn có một loại lựa chọn...” Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên lộ ra vẻ mỉm cười...

“Lựa chọn gì?” Con mắt vốn thất vọng của Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt sáng lên, mặt mũi tràn đầy kỳ vọng nhìn Độc Cô Bá Thần...

“Đánh bại ta...”

“Phốc phốc...” Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước bọt, kỳ vọng trên mặt lập tức biến thành tuyệt vọng...

Nhìn thấy sự bá đạo và lực lượng cường đại đến khó tin của Độc Cô Bá Thần, trong lòng hắn ta đã coi hắn ta trở thành thần tượng mà mình sùng bái nhất, muốn đánh ngã thần tượng của mình. Ít nhất bây giờ Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa có tâm tư như vậy...

Hơn nữa ở trong tay hắn, Võ Thánh đều bị giết chết chỉ trong nháy mắt, nếu như mình thật sự có thể đánh ngã hắn, còn sớm trở thành Võ Thánh chạy ra ngoài...

Đây không phải là tồn tâm chơi đùa bản thân sao?

“Sự phụ, chẳng lẽ một chút đường sống cũng không có sao?” Diệp Tĩnh Vũ với khuôn mặt như đưa đám...

“Ngươi cảm thấy thực lực bản thân ngươi như thế nào?” Độc Cô Bá Thần không để ý tới tâm tình Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại mở miệng hỏi...

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, cẩn thận nhớ lại kinh nghiệm chiến đấu của mình, với trình độ của mình hiện tại, hoàn toàn có thể chống lại Đại Tông Sư, chỉ cần không phải Đại Tông Sư đỉnh phong, mình đều có ưu thế tuyệt đối, thậm chí là Đại Tông Sư đỉnh phong, chỉ cần sử dụng Linh thuật, mình cũng có phần thắng tuyệt đối... Có thể nói, bất tri bất giác, thực lực của mình đã rất trâu bò rồi, bất quá nếu gặp Vũ Thánh...

Vừa nghĩ tới Võ Thánh, hắn liền nghĩ đến ban ngày, nghĩ đến chính mình và Lương Tiểu Nhất khi đó bất lực, thần sắc trên mặt lại ảm đạm xuống...

“Đúng vậy, tuy rằng hiện tại người có thể đánh chết cao thủ của đại tông sư, thế nhưng đây đều là thành lập trên cơ sở đánh lén của người, người có cái lão bất tử kia tặng cho người Huyền cấp Hồn khí, ấy vậy mà người lại không phát huy được một phần mười uy lực của nó, người có được hồn lực cảnh giới Linh Hiển., Thế nhưng ngoại trừ việc thả mấy cái chậm chạp không bao giờ được linh thuật, người sẽ cái gì cũng không biết, người có thân thể cường đại hơn người bình thường, nhưng trước mặt Đại tông sư như vậy thì thân thể lại chẳng là cái gì, còn võ đạo của người, võ sư Tiên Thiên, võ sư Tiên Thiên cũng chẳng là cái thá gì., Trong thời loạn sắp tới này, võ sư Tiên Thiên ngay cả tư cách làm giun dế cũng không có, chẳng lẽ người cho rằng người còn mạnh sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, Độc Cô Bá Thần lại nói một câu, mỗi câu nói, đều như một cái thiết chùy, nặng nề đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Đúng vậy a, tuy mình có thể đánh chết Đại Tông Sư, nhưng đều là thành lập trên mưu lợi, thậm chí là linh thuật của mình, cũng dùng như thế, mặt khác Linh Hiển Hồn Sư, có thể dễ dàng đối kháng Đại Tông Sư, chính mình thì sao? Bản thân có thân thể so với Hồn Sư bình thường cường đại, còn phải dựa vào thủ đoạn đánh lén mới có thể tiêu diệt một gã Đại Tông Sư, đây là vì cái gì?

Không phải bởi vì linh thuật của mình sử dụng không thuần thực, hoặc là nói, bản thân một mực giấu kín bí mật thân là Linh Hiển Hồn Sư, nhưng bảo vệ được thì có ích lợi gì chứ? Đối mặt với rất nhiều đối thủ cường đại, con át chủ bài như vậy căn bản không tính là át chủ bài...

Hơn nữa nếu như không có Chấn Thiên ấn, không có thân thể cường đại, không có hồn lực khổng lồ, mình bất quá chỉ là một võ sư cảnh giới Tiên Thiên mà thôi...

Nếu như là ở trước kia Thực Vân quốc, cảnh giới Tiên Thiên cũng được coi là cao thủ nhất lưu, thế nhưng lúc này sau khi đi

vào Thiên Nguyên đế quốc, hắn mới biết được cái gọi là cảnh giới Tiên Thiên, quả thực giống như là chó săn không đáng nhắc tới, thậm chí trong miệng Độc Cô Bá Thần, cảnh giới Tiên Thiên ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng...

Trừ bỏ những thứ kia, thì ra bản thân mình chẳng là cái thá gì cả...

Chương 312, khổ tu tấn cấp.

“Không có đủ thực lực, đừng nói là chiếm đoạt hết thầy của người khác, ngay cả bảo hộ đồ vật mình muốn bảo vệ cũng không được, sống sót còn ý nghĩa gì nữa...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trầm mặc không nói, Độc Cô Bá Thần lại một lần nữa mở miệng nói...

Diệp Tĩnh Vũ bưng tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về khuôn mặt khô gầy của Độc Cô Bá Thần, nhìn về phía cặp mắt sắc bén kia, chỗ đó, đúng là chói mắt...

“Từ giờ trở đi, ta sẽ đích thân thao luyện ngươi ba tháng, sau ba tháng nữa, ngươi ở lại đảo này tu luyện, nơi này không có thực lực đạt tới Vũ Thánh, ngươi cũng đừng hòng trở lại đại lục...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn trong trạng thái trầm mặc, Độc Cô Bá Thần cũng lười nói nhảm, với tính cách bá đạo của hắn mà nói nhiều như vậy, đã là hiếm thấy rồi...

Về phần hắn nói đạt được thực lực Võ Thánh mới có thể trở về, Diệp Tĩnh Vũ cũng biết, một võ giả, mặc kệ thực lực cao cường cỡ nào, chỉ cần chưa đạt tới Vũ Thánh cảnh giới, sẽ không có khả năng một mực đứng ở hư không, cho dù một gã Đại Tông Sư đỉnh phong, sử xuất truy hồn đoạt phách, cũng tối đa vượt qua trăm trượng hư không., Muốn phi hành một mực căn bản không có khả năng, mà hòn đảo nhỏ này cách đại lục mấy trăm dặm, cho dù Diệp Tĩnh Vũ có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng bay qua, càng không có khả năng bơi qua. Cho nên, đúng như Độc Cô Bá Thần nói, trừ phi hắn đạt đến cảnh giới Võ Thánh, nếu không thật sự khó có thể vượt qua...

“Ta hiểu rồi, sư phụ, nhưng người nói đại chiến đấu hồn là sao?” Mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ có nguyện ý hay không, đối mặt Độc Cô Bá Thần bạo lực bá đạo, hắn đều không có bất kỳ lựa chọn nào...

“Bây giờ ngươi còn chưa có tư cách biết những thứ này, chờ khi ngươi có tư cách, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết, hiện tại, bắt đầu tu luyện đi...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói...

“A, hiện tại bắt đầu tu luyện?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, cho dù muốn tu luyện cũng không cần phải nóng lòng như vậy chứ?

“Nói nhảm...” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận...

Một lát sau, dưới chân núi đảo nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ cầm Thiên Tôn Dao đứng trước một gốc đại thụ, không ngừng huy động Thiên Tôn Dao, làm vỡ cây lớn, sau đó không ngừng chặt cây, cắt thành mảnh gỗ, dựa theo yêu cầu của Độc Cô Bá Thần, nhất định phải cắt toàn bộ gốc cây thành cành gỗ to bằng chiếc đũa, hơn nữa mỗi một cây đều phải giống nhau, lúc này mới coi là chiêu thứ hai của Kinh Lôi đao quyết đại thành...

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ cuộc sống chém cây buồn tẻ bắt đầu, mỗi đêm đều không ngừng chặt đại thụ, đói bụng, liền ăn quả dại, thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn vặt, khát, liền uống sương sớm tụ tập trên lá, mệt nhọc ngủ say ngay trên cây đại thụ...

Thỉnh thoảng lại tán gẫu vài câu với Độc Cô Bá Thần, từ miệng Độc Cô Bá Thần đã biết được chuyện tình ba trăm năm trước, bất quá khi hắn hỏi đến tiểu nhân của Thiên Khuyết Sơn Mạch là ai, Độc Cô Bá Thần lại trực tiếp dùng một câu lão bất tử ngăn chặn miệng của hắn...

Nháy mắt, chính là hơn một tháng trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ đã có thể trong thời gian một khắc phân giải một gốc đại thụ thành hơn vạn chiếc đũa chỉnh tề, thủ đoạn bậc này, đã đủ để khai gia thôi xương rồi, bất quá đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ tiến triển thần tốc, Độc Cô Bá Thần vẫn không hài lòng...

Chỉ dùng một câu bình luận miễn cưỡng quá quan đã kết thúc việc tu luyện của Diệp Tĩnh Vũ, kỳ thứ hai tu luyện lại khiến Diệp Tĩnh Vũ dùng một cây cỏ khô đánh vào nham thạch. Đây là chuyện cực kỳ tiêu hao chân khí, tuy nhiên đối với việc tu luyện của Diệp Tĩnh Vũ lại có lợi rất lớn, chỉ có điều tu luyện nửa tháng, cảnh giới Tiên Thiên của hắn vẫn không đột phá

mà xảy ra biến hóa, tiên thiên chân khí trong cơ thể toàn bộ chuyển hóa thành chân nguyên lực...

Vừa luyện, lại hơn một tháng nữa, khi Diệp Tĩnh Vũ cầm một cọng rơm trong tay, cũng có thể cắt một tảng đá lớn hơn một trượng thành một cục nhỏ chừng ngón cái, Độc Cô Bá Thần mới khẽ gật đầu...

Thời gian ba tháng sắp đến, trong thời gian chém cây và phách tài, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm thuần thục Kinh Lôi đao quyết đến cực điểm, chỉ bất quá uy lực phát huy mạnh yếu mà thôi, Độc Cô Bá Thần cũng không dạy hấn tuyệt kỹ gì, chỉ cho hấn hiểu rõ một ít đạo lý, một ít kinh ý võ đạo...

Lúc ba tháng sắp đến, Diệp Tĩnh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện Độc Cô Bá Thần đã biến mất, thậm chí hấn còn không nói một tiếng cáo biệt với mình mà biến mất. Đồng thời hấn cũng hiểu, Độc Cô Bá Thần thật sự nói được làm được...

Nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, trong lòng hấn thở dài nặng nề, lại bắt đầu dốc sức liềm mạng tu luyện...

Mà thời gian ba tháng này, trong Thiên Nguyên đế quốc, chiến hỏa vẫn liên tục diễn ra không ngừng. Ba tháng trước, phản loạn của Tư Mã Hiên đã bị Gia Cát thủy thức nhìn thấu. Sau khi người của Bạch gia rời đi, Lạc Nhược Phong liền phát động phản công, lại lần nữa khống chế Lăng Yên thành trong tay, Tư Mã Hiên bị nhốt, Biệt Ly được cứu...

Trở thành đại tướng quân dưới trướng Lạc Nhược Phong, nhưng Diệp Tĩnh Vũ bị người Bạch gia mang đi lúc đầu đã khiến trong lòng mọi người bị một tầng ám ảnh. Cũng may mấy ngày sau, Độc Cô Thiên Độc Cô Y xuất hiện trong soái trướng Lạc Nhược Phong., Sau khi trực tiếp đem tin tức Diệp Tĩnh Vũ không có việc gì nói cho mọi người, lúc này mọi người mới yên lòng. Sau khi biết được Diệp Tĩnh Vũ được vị đại nhân vật kia cứu ra từ Bạch gia, Lạc Nhược Phong thở phào nhẹ nhõm, nhưng phán đoán ban đầu đối với Gia Cát Hàng tử lại là vui vẻ thần phục...

Trong những ngày kế tiếp, sau khi đám người Xích Di Đà biết Diệp Tĩnh Vũ đã bị mang đi, cũng không ở lại trong quân

doanh nữa, bọn họ chỉ thuận phục Diệp Tĩnh Vũ, chỉ vì Diệp Tĩnh Vũ mà ra vào tử vong, Diệp Tĩnh Vũ đã không còn, làm sao bọn họ có thể lưu lại? Đối với điểm này, Lạc Nhược Phong cũng sẽ không nói thêm gì, nhưng trước khi đi Xích Di Tuyền để lại hai trăm con Lân Giác Tê...

Có lực lượng kinh khủng này, đại quân Lạc Nhược Phong đã hoàn toàn khống chế Lăng Yên thành, hơn một tháng sau, cùng Lạc Hải Thiên và Lạc Mộc Viêm công phá Liệt Diễm thành...

Cuộc chiến vẫn hỗn loạn như trước, còn bạn học lá nhỏ đáng thương của chúng ta vẫn đứng trên đảo tu luyện vất vả...

Ngoại trừ tu luyện đạo thuật, Diệp Tĩnh Vũ còn đang tu luyện vận dụng linh thuật, cùng với Bá Nguyên Quyết...

Nửa năm qua, lực lượng nhục thể của hắn đã đột phá lục cấp, hồn thuật vẫn như cũ dừng lại ở cảnh giới Linh Hiển, bất quá thiên hồn ly thể kia của hắn càng lúc càng lớn mạnh, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được, thời điểm thiên hồn hoàn toàn độc lập hóa, chính là lúc hắn dưỡng thân thiên thứ tám trọng đại thành, chỉ là không biết khi đó có thể tiến vào cảnh giới Hồn Tiên hay không...

Một năm trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ Vũ Đạo cũng thuận lợi bước vào đại tông sư, thân thể lực lượng gia tăng đến bảy trăm vạn cân, đối với việc vận dụng linh thuật, lại đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, tuy rằng phóng thích ra uy lực cường đại cần thời gian nhất định, nhưng phóng thích ra một ít Linh thuật có thể làm tổn thương đại tông sư cũng chỉ trong nháy mắt...

Một năm nửa thời gian trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ đã đạt đến Đại Tông Sư đỉnh phong, Hồn Thuật, đồng dạng thân thể đạt tới đỉnh phong, tựa hồ chỉ cần một bước là có thể bước vào cảnh giới kia. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra, nhìn như chỉ cách nhau một bước ngắn, trên thực tế cách nhau cả vạn dặm, điều này không chỉ cần khổ tu, mà còn cần có kỳ ngộ nhất định...

Chỉ là mình cả ngày ở trên đảo, có thể có cơ hội gì chứ?

Ngồi ngơ ngác trên đỉnh núi đã bị hắn làm hao mòn giống như một tấm gương, đầu tóc rối tung, chòm râu đầy mặt, hắn cứ

như vậy ngỡ ngác nhìn về phương xa...

Đột nhiên, một điểm đen xuất hiện trong tầm mắt hắt, con mắt hắt lập tức sáng ngời...

Thế cục hạng ba mươi ba, kết cục là thế cục.

Hơn mười dặm bên ngoài địa phương đối với những người khác mà nói, nhiều nhất chỉ nhìn thấy được một điểm đen nhỏ, nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ chăm chú nhìn lại sẽ phát hiện đó là một con thuyền, một chiếc thuyền lớn dài hơn trăm trượng, bất quá đối với Diệp Tĩnh Vũ ở kiếp trước đã gặp qua cự luân mà nói, thuyền lớn như vậy căn bản không tính là cái gì...

Đó là một chiếc thuyền được chế tạo hoàn toàn từ Nam Mộc, bên ngoài được phủ một lớp da sắt làm thân thuyền càng thêm chắc chắn. Trên cột buồm treo một cánh buồm cực lớn, còn có một lá cờ cực lớn. Trên lá cờ có thêu một vàng mặt trời đỏ to lớn, đây là cờ của Đông Di quốc đảo Đông Hải...

“Móa nó, sao trông giống quốc kỳ của tiểu nhật nhật vậy?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm mắng to một tiếng, nhưng sau đó, lại trực tiếp nhảy từ trên đỉnh núi lên, nhảy một cái, nhảy ra mấy trăm mét, như vậy có thể thấy được lực lượng thân thể của hắn đạt đến trình độ nào...

“Thuyền, thuyền lớn như vậy, đây là một chiếc thuyền, trời xanh có mắt, giặc cướp từ bi, tam thanh có linh, lão tử cuối cùng cũng có thể rời khỏi địa phương chim không kéo chết này rồi...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi., Cuộc sống ở đây đã được một năm rưỡi, ba tháng trước còn đỡ một chút, có Độc Cô Bá Thần, nhưng hơn một năm sau vẫn chỉ có một mình hắn, đến một người nói cũng không có, nếu không phải mỗi ngày đều làm bầm với mình một phen, có thể đều quên nói chuyện thế nào...

Mỗi ngày ngoại trừ mỗi đêm không ngừng tu luyện, hắn đều kỳ vọng có thể sớm một ngày rời khỏi nơi này, đáng tiếc hắn căn bản không biết hòn đảo mà Độc Cô Bá Thần chọn rốt cuộc là ở nơi nào. Hơn một năm nay, chớ nói gì thuyền lớn đi ngang qua, ngay cả một thuyền đánh cá cũng không có...

Diệp Tĩnh Vũ cũng đã từng thử chế tạo thuyền bè rời khỏi nơi này, nhưng mà không có bất kỳ công cụ gì, hấn nhiều nhất chính là buộc một cái bè gỗ mà thôi, một lần lớn nhất, dùng hơn mười cây đại thụ buộc thành một cái bè gỗ to lớn., Mới phát hiện không có Phong Phạm, tự mình chế tạo hai tảng đại tương, nhưng đi không đến hai dặm đã bị đá ngầm chung quanh đụng nát bấy, rơi vào trong biển, hấn bị hơn trăm con Bạch Sa đuôi giết, cũng không nghĩ tới bản thân sẽ tạo ra con thuyền rời đi...

Hôm nay đột nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền lớn chạy qua, sao hấn có thể không hưng phấn...

Thân thể trùng trùng điệp điệp rơi vào trên đỉnh núi bằng phẳng, trực tiếp đem nham thạch kiên cố kia giẫm ra một cái hố to, lần nữa dùng sức đạp một cái, người đã như vũ tiễn bay vụt ra ngoài, thẳng hướng dưới chân núi rơi xuống...

Vừa bắn ra, liền bắn ra hơn ba trăm trọng, thân thể thẳng tắp rơi vào trên một cây đại thụ, dùng sức một chút, lại lần nữa bắn ra, cây đại thụ kia trong nháy mắt bị lực đạo to lớn giẫm thành nát bấy...

Cứ như vậy liên tục mấy lần nhấp nhô, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã chạy tới bờ biển, trên đường đi ít nhất mấy chục cây đại thụ bị giẫm nát bấy, cũng không biết đã dọa bao nhiêu phi cầm hải thú...

Khi hấn từ đỉnh núi chạy đến bờ biển, hơn mười dặm lộ trình cũng chỉ mất mấy hơi thở, mà chiếc thuyền lớn kia vẫn còn ở cách đó mấy dặm...

“Mẹ nó, cái thuyền này, tốc độ sao lại chậm như vậy? A, không đúng, sao nó lại không thể đi qua?” Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy chiếc thuyền lớn kia cũng không có ý định cập bờ, chỉ là tiếp tục chạy về phía đông, tựa hồ cũng không có ý định đến trên đảo tìm tiếp tế...

Diệp Tĩnh Vũ chứng kiến một màn này lập tức nổi trận lôi đình, hấn ở chỗ này nhìn đến phát điên, thật vất vả gặp được một chiếc thuyền lớn, nào chịu buông tha...

Lập tức khiêng Thiên Tôn đao, quay người đi về phía rừng rậm sau lưng, Thiên Tôn đao trong tay run lên, một gốc đại thụ cần ba người ôm cứ như vậy bị hấn một đao chặt đứt, thu hồi Thiên Tôn đao, tiến lên khiêng đại thụ lên, chạy như điên trên mặt biển...

Ngay tại thời điểm sắp đến mặt biển, hấn bỗng nhiên toàn lực tung người một cái, lực lượng thân thể của hấn đã cao hơn bảy trăm vạn cân, nhảy dựng lên như vậy, cả người giống như một viên đạn pháo bay thẳng ra ngoài...

Bay được mấy trăm trượng, người vẫn còn ở trên không trung, Thiên Tôn đao trong tay hấn đã liên tục huy động, đem gốc đại thụ kia giải thể, bỏ thành mấy trăm nhánh thân cây to bằng nắm tay, một cây bắn ra ngoài...

Khi thân thể hấn sắp rơi xuống mặt biển, vừa vặn là thời điểm một nhánh cây cuối cùng ném ra ngoài, mà hai chân của hấn vừa vặn giẫm lên thân cây thứ nhất ném mạnh ra ngoài, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển một hồi, truy hồn đoạt phách trực tiếp sử dụng ra, điểm nhẹ trên thân cây kia, lại bay ra mấy trượng, ngay sau đó đập lên từng cây cối đang lơ lửng trên mặt biển, chạy về phía thuyền lớn cách đó vài dặm...

Nếu có người thấy cảnh này, nhất định sẽ kinh ngạc không ngậm mồm lại được. Từ lúc Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi hải đảo, đao kỹ của hấn đã đạt đến trình độ kinh người, dù sao cũng đã đạt đến trình độ kinh người., Không phải ai cũng có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà chém một gốc đại thụ thành vài đoạn, mà khả năng của hấn đối với lực đạo lại càng hoàn mỹ. Người ở trên không trung, căn bản không dễ mượn lực, nhưng hấn cứ thể ném từng cành cây bị chém thành gỗ ra ngoài, hơn nữa khoảng cách lại hoàn mỹ như vậy...

Có thể kết hợp lực lượng nhục thể và khinh công hoàn mỹ, phỏng chừng chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ...

Đây là một chiếc chiến thuyền của Đông Di quốc, nhưng lại là chiến thuyền áp giải tù binh bị bắt làm tù binh. Trong một năm rưỡi này, Đấu Hồn đại lục phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong nước Thiên Nguyên đế quốc khởi nghĩa nổi lên bốn phía, Thục Vân quốc, Đông Di quốc loại tiểu quốc thừa cơ tiến

vào, đánh cho Thiên Nguyên đế quốc chia năm xẻ bảy, chớ đừng nói chi là cường đại Đột Quốc...

Thác Bạt gia ba trăm năm trước bị đuổi ra khỏi Cửu Châu, vẫn luôn muốn trở về Cửu Châu, đáng tiếc những năm gần đây Thiên Nguyên Đế Quốc vẫn luôn luôn cường thịnh, đặc biệt là sau khi Hiên Viên Tiêu chiến xuất thế, trấn thủ Bạo Phong Thành, không chỉ đoạn tuyệt toàn bộ dã tâm của Thác Bạt gia ở ngoài Bạo Phong Thành, thậm chí còn đánh cho Thác Bạt gia liên tục lui về phía sau. Không chỉ toàn bộ Linh Châu không chế trong tay Thiên Nguyên Đế Quốc, ngay cả thảo nguyên của Mông Toái đế quốc cũng bị chiếm lĩnh một mảng lớn...

Chẳng qua nội bộ Thiên Nguyên Đế Quốc khởi nghĩa nổi lên bốn phía, Hiên Viên Tiêu Chiến không thể không quay về Thiên Châu trấn thủ kinh đô Thiên Nguyên Thành, thừa dịp này phát binh, trong hơn một năm này đã chiếm lĩnh toàn bộ khu vực Thiên Cương Sơn Mạch ở phía tây Linh Châu, càn là binh lâm phong thành, nếu không phải Bạo Phong Thành chính là Thiên Cổ đệ nhất thành, sớm bị phá được...

Tuy nhiên mặc dù không phá được Bạo Phong Thành, nhưng lại mang đến cho Thiên Nguyên Đế Quốc nguy cơ cực lớn. Trong Cửu Châu, Đông Di Quốc của Thục Vân Quốc và khởi nghĩa quân thế công càng ngày càng mạnh, trải qua một năm chiến tranh, đánh gục Viêm Châu, Vân Châu, cùng với một phần khu vực Lan Châu Hải Châu từ trong tay Thiên Nguyên Đế Quốc đánh xuống, thậm chí ngay cả Thanh Châu cũng có một phần đất đai không còn bị hoàng thất khống chế...

Cộng thêm chiếm hơn phân nửa Linh Châu ở Mông Đột đế quốc, lãnh thổ mà Thiên Nguyên đế quốc có thể khống chế chỉ còn không đến năm châu...

Chương ba mươi bốn, đã nhân thứ ba mười bốn...

Tuyết Châu vốn bình tĩnh nhất, hôm nay cũng đối mặt với sự công kích liên hợp giữa hai đại thuộc quốc của Bắc Phong và La Quốc. Có thể nói, Thiên Nguyên đế quốc đã gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, quả thực chính là bốn mặt nhạc Sở...

Trong đó một phần khu vực ở Viêm Châu và Lan Châu bị Thục Vân quốc khống chế ở trong tay, nửa năm trước, Quốc chủ Thục Vân Quốc Lạc Tiêu Phong xưng đế, Thục Vân Quốc đổi quốc hiệu là Nam Vân đế quốc, Lạc Tiêu Phong là Nam Vân Đại Đế...

Mà một bộ phận khu vực Vân Châu cùng Hải Châu lại được Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cùng với một gã trộm cắp do toàn bộ Cầm Long phái gọi là Tây Môn, chiếm lĩnh, cũng ba tháng trước đã kiến quốc, hiệu Tây Sở đế quốc, mà đạo tặc Tây Môn lại càng tự xưng là Tây Sở Đại Đế...

Một phần đất đai của Thanh Châu bị đất đai Đông Di chiếm cứ, nhưng Đông Di quốc lại không giống như Tây Sở đế quốc và Nam Vân đế quốc, ngược lại giống như một tên cường đạo, cướp bóc trên mảnh đất lớn này, quả thực còn hỗn loạn hơn so với Thiên Nguyên đế quốc trước đây...

Chiến thuyền này chính là vận chuyển mỹ mạo nữ tử đang cướp đoạt trên vùng đất này, chuẩn bị đưa về Đông Di quốc để bán những quan lớn quý tộc kia...

Lúc này, trên boong thuyền đang mở ra một đại hội không che đậy, toàn thân hơn mười tên quan quân không một mảnh vải, trên boong thuyền chỉ lót một tầng thảm đỏ thật dày, tối thiểu hơn hai mươi thiếu nữ trần trụi bị trói chặt trên mặt đất, trong đó có vài tên hai chân đã đầy vết máu, hiển nhiên đã bị những quan quân này chà đạp...

Cũng không biết là do những quan quân này cho rằng trên biển lớn không có kẻ địch hay là nguyên nhân gì khác, trên boong thuyền ngoại trừ đám quan quân này, vậy mà không có một binh sĩ nào...

Mười mấy người, đều phấn đấu quên mình đánh về phía nữ nhân xung quanh, điên cuồng xông tới. Trong đó có một nam tử sắc mặt âm trầm, tướng mạo tà ý, một bên xông tới, một bên quật quật lấy nữ tử dưới thân mình, bất quá ước chừng chỉ kéo dài không đến một phút một phút., Cả người hắn đột nhiên đứng lên, đi tới phía trước đầu nữ tử, hai tay ôm đầu nữ tử kia đi xuống dưới. Nữ tử kia không nghe theo, nam tử kia trực tiếp bạt tai một cái, đánh rụng mấy cái răng của nữ tử, máu tươi tràn đầy về không tình nguyện...

Nam tử hai tay ôm chặt đầu cô gái, lại là một trận xung kích điên cuồng, toàn bộ vị trí đều nằm trong miệng cô gái này. Sắc mặt cô gái trắng bệch, căn bản không thở nổi...

Nữ tử muốn phản kháng, thế nhưng nam tử kia lại là một cao thủ tông sư, lực lượng lớn đến cỡ nào, nữ tử bình thường này nào có thể phản kháng...

“A...” Theo một tiếng kêu to, thân thể nam tử run rẩy một hồi, một dòng chất lỏng bắn vào trong miệng nữ tử. Đáng thương là nàng kia, hai mắt lại có thể nhìn thấy, vậy mà lại có thể chịu được khí...

“Tá đẳng tướng quân, người thật lợi hại, hôm nay đã là lần thứ bảy rồi đúng không?” Lúc này, một gã hán tử tai to mặt béo ở bên cạnh nhìn thấy nam tử kia phát tiết xong, rất là nịnh nọt nói, mà thân thể của gã lại tiếp tục xông lên trên người một nữ tử khác, quả thực là đem vuốt móng ngựa cùng hưởng thụ hoàn mỹ...

“Ha ha ha, chỉ có thể nói những cô gái ở Cửu Châu quá yếu, làm sao sánh được với nữ nhân của Đông Di quốc chúng ta. Chẳng qua ai bảo quý tộc lại thích loại phụ nữ này chứ. Ài, hai mươi mấy người này cứ tận tình hưởng thụ đi, các người không được phép đụng vào nữ nhân bên trong đây., Phá thân thể, giá cả sẽ giảm rất nhiều, đặc biệt nữ nhân áo trắng kia, ai cũng không được đụng vào, đây chính là lễ vật đại tướng quân

chúng ta hiến cho bệ hạ...” Tá Đẳng lấy từ trong miệng nữ tử ra, rất là lôi kéo, lớn tiếng nói...

Nghe nói là dâng lễ vật cho bệ hạ, tất cả mọi người ở đây đồng thời hít một hơi khí lạnh...

“A da da, nơi này thật náo nhiệt, ban ngày mà lại chơi cái loại đại hội không có gì che chở này...” Ngay lúc này, một thanh âm không hài hòa bỗng nhiên vang lên trên đầu thuyền, tất cả mọi người đồng thời sững sốt, quay đầu nhìn lại, liền thấy một gã tóc rối tung, chòm râu rối tung, quần áo rách rưới, nam tử cưỡi ra đứng ở trên mũi thuyền, nhìn chằm chằm về phía bên này...

“Ngươi là ai?” Tất cả mọi người gần như đồng thời đứng dậy, ngay cả những nam tử còn đang xông tới cũng dám lấy bảo bối của mình từ trong cơ thể cô gái này ra, rất là kinh ngạc hỏi...

Nơi này là biển rộng mênh mông, bốn phía không có bất kỳ cái gì giường nào, cũng không có hòn đảo gì cả. Cũng bởi vì như vậy, bọn họ mới dám chơi tiết mục này trên boong thuyền, nhưng nào ngờ đột nhiên xuất hiện một dã nhân, chuyện này sao không khiến người ta giật mình?

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đáp xuống boong thuyền, liền nhìn thấy một đám nam nữ đang đại chiến, vốn còn tưởng rằng quý tộc nào đó đang mở đại hội, nhưng khi hắn nhìn thấy những nữ tử bị trói khắp toàn thân đều là vết thương, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ, cùng với những vết máu loang lổ kia, sắc mặt lại trở nên xanh đen một lần, những người này, vậy mà lại lãng nhục những nữ tử này...

Một luồng lửa giận khó tả từ trong lòng hắn bốc lên...

“Đi chết cho ta... Phá Thiên Lô...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lên một tiếng, một ngón tay chỉ ra, mấy chục tia chớp to bằng nắm tay ầm ầm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ vào trên người những nam tử này, hơn nữa nếu chết mà còn không chết, bổ vào bộ vị quý giá nhất của bọn họ, lập tức liền nghe được hơn mười tiếng rú thảm thiết vang lên...

Hơn mười người cùng Tá Đẳng ở bên trong nhảy lên cao mấy mét, hai tay che bảo bối của mình, sắc mặt trở nên trắng bệch

một mảnh...

Tia chớp to lớn như vậy, muốn nướng chín một người có khả năng có chút khó khăn, nhưng muốn nướng một thứ lớn như vậy lại dễ dàng...

Nháy mắt, liền ngửi thấy một mùi khét...

Giữa hai chân bọn họ bị cháy đen một mảnh...

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết đã sớm kinh động những binh lính ẩn nấp trong khoang thuyền, trong chốc lát đã có ít nhất hơn một trăm binh sĩ vũ trang vọt ra, từ điểm này cũng nói rõ chiến lực bọn họ coi như tạm được, ít nhất phản ứng cũng không chậm...

Bất quá cho dù bọn họ có chạy ra ngoài, cũng là về mặt mờ mịt nhìn về phía boong thuyền, tướng quân của mình sao mỗi một người đều che mặt phía dưới vậy? Chẳng lẽ là vất vả quá mức sao? Có chút lớn mật một chút, lại đưa ánh mắt tham lam nhìn về phía những cô gái không dính một tia bụi trần kia, chỉ có một số người đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong nghi hoặc tràn đầy cảnh giác, nơi này là trên biển rộng, từ đâu ra một dã nhân như vậy...

“Người đâu, chặt cho ta cái tên dã nhân này...” Tá Đẳng là người đầu tiên chịu đựng đau nhức, trực tiếp ra lệnh, mình là thất lang cơ mà, nếu hôm nay cứ để tên này đốt chín, sau này còn chơi nữ nhân kiểu gì được nữa?

Hắn đã hoàn toàn quên mất Diệp Tĩnh Vũ có thể sử dụng Lôi Linh thuật, đó là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển...

Tướng quân của mình ra lệnh một chút, mặc kệ là những binh sĩ quyền rũ kia nhớ thương thân thể nữ nhân, hay là binh lính cảnh giác, cầm vũ khí trong tay đánh tới Diệp Tĩnh Vũ, mười mấy ngày nay kiếp sống trên biển khiến bọn họ cảm thấy khó chịu, thế nhưng trên thuyền mặc dù có rất nhiều nữ nhân., Nhưng chỗ đó là nơi binh lính tàng dưới bọn họ có thể trêu chọc vào, hôm nay thật vất vả mới có một cơ hội lập công, nào có đạo lý không nắm bắt, không chừng trưởng quan của mình cao hứng, ban thưởng cho mình mấy nữ nhân không phải...

Dưới sự thôi động của dục vọng, hơn một trăm người trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Dã nhân?” Đối với cách xưng hô của đối phương, Diệp Tĩnh Vũ lại ngẩn người, ngay sau đó giận tím mặt...

Chương ba mươi lăm giết chóc.

“Dược nhân, con mẹ nó, người gọi ta là dã nhân, người dám nói ta là dã nhân? Thiếu gia ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, con mẹ nó, người nói ta là dã nhân? Ta mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ mắng to, thân thể khễ động, phóng về hướng Tá Đẳng...

Hơn một trăm binh sĩ kia cũng rút ra vũ khí đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, lập tức trên boong thuyền trở nên hỗn loạn, thỉnh thoảng lại có tiếng kinh ngạc của những cô gái kia truyền đến...

Đôi mắt với binh sĩ gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có ý rút đao, cứ như vậy từng bước một đi tới phía trước, rất nhanh đã có ba bốn tên binh sĩ nhào tới trước người của gã, trong đó một tên binh sĩ giơ chiến đao trong tay lên đầu tiên., Liền bỏ đầu về phía Diệp Tĩnh Vũ, hấn nhớ rõ mệnh lệnh của trưởng quan, chém đầu dã nhân này, chỉ cần mình có thể giết hấn đầu tiên, không chừng trưởng quan của mình cao hứng một chút liền ban cho ta một mỹ nữ...

Vừa nghĩ đến thân thể mê người kia, hỏa diễm trong cơ thể hấn liền bốc lên nóng rực, tốc độ hạ thủ dĩ nhiên nhanh hơn ba phần so với bình thường...

Đôi mắt với chiến đao gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không né tránh, trực tiếp nâng nắm đấm lên, đập tới chiến đao kia...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại ngu ngốc dùng nắm đấm ném về phía đao nhận, tên lính này thậm chí cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ không chỉ là dã nhân, mà còn là một tên đần, khóe miệng vậy mà lộ ra một nụ cười đắc ý, tựa hồ lập tức có thể đem những mỹ nữ kia đặt ở dưới thân...

Nhưng nụ cười của hấn lại im bật, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ nặng nề đập lên chiến đao, chiến đao do Ô Cương chế

thành bị nện thành bột phấn, mà nắm đấm của hắn lại không có nửa điểm vết thương...

Một quyền kinh khủng như thế, không chỉ dọa khiếp binh sĩ vùng đao mà còn dọa sợ mấy tên binh sĩ khác, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết có nên chém tiếp hay không...

Diệp Tĩnh Vũ làm sao để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những binh lính bình thường này, nắm đấm kia trực tiếp đánh nát thân đao, hung hăng đập vào ngực tên lính kia...

Sức mạnh nặng đến trăm vạn cân trực tiếp bộc phát, đừng nói một gã binh sĩ bình thường, coi như là một tông sư, thậm chí là Đại tông sư, dưới tình huống không có lực lượng Chân nguyên hộ thể bị đả kích lớn như vậy, xương cốt cũng sẽ bị đánh nát bấy., Chỉ thấy ngực tên lính kia trong nháy mắt liền lồm xồm xuống, sau lưng phun ra một đoàn huyết vụ, toàn bộ lồng ngực vậy mà một mảnh huyết nhục mơ hồ... Thân thể cũng bay thẳng ra ngoài, liên tục đập hơn mười tên binh sĩ đuổi theo sau bay ra ngoài, thậm chí có mấy người chiến đao muốn chết không sống chém vào thân thể đồng bạn của mình, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên...

Sức mạnh kinh khủng như thế lại một lần nữa chấn động tất cả mọi người ở đây, thậm chí những binh sĩ vừa rồi còn hung phấn dị thường giờ đây từng tên một đầu đầy mồ hôi, trong mắt tràn đầy sợ hãi...

Đây là sức mạnh của con người sao? Một quyền tùy ý lại có thể đánh người ta thành bộ dạng này, đừng nói là xương ngực nát bấy, mà lực lượng khuếch tán ra ngoài kia đã hủy diệt toàn bộ lồng ngực...

“Hắn chỉ có một người, giết hắn cho ta. Ai giết hắn, ta lập tức ban thưởng mười nữ nhân, còn là mười xử nữ tử...” Cảm nhận được lực lượng cường hãn đến cực điểm kia của Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt Tá Đẳng lập tức thay đổi, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ từng bước một đi về phía mình, trong miệng kinh hô...

Trong mắt những binh sĩ kia tràn đầy sợ hãi khi nghe được ban thưởng mười nữ nhân, con mắt lập tức sáng lên, vừa rồi chỉ là

tưởng tượng, hiện tại trưởng quan của mình đã ra mệnh lệnh rõ ràng, chỉ cần giết tên này, liền thưởng mười nữ nhân, đây là chuyện thật a...

Những binh lính này không biết đã nhẫn nhịn bao lâu nay dưới sự dụ hoặc của sắc đẹp đều quên hết sợ hãi, quên đi sự việc vừa phát sinh lúc này, trong mắt bọn họ chỉ có một người, một nam nhân có thể đổi được mười nữ nhân...

“Giết...” Không biết ai hô to một tiếng, ít nhất hơn mười binh sĩ trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, gươm chiến đao trong tay lên, từ bốn phương tám hướng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đối mặt với chiến đao gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thèm nhìn, ánh mắt của gã gắt gao nhìn chằm chằm Tá Đẳng, vẫn chỉ đánh về phía người ngăn cản đường đi của mình...

Giống như kết quả vừa rồi, nhát đao vỡ nát, chỉ có điều lần này nắm đấm đánh vào đầu người nọ, lập tức cái đầu kia nổ tung...

Mà chiến đao của những người khác lại chém đùng đùng lên người Diệp Tĩnh Vũ, phát ra tiếng kim loại va chạm, làm gì có thể làm hắn bị thương mấy may... Chỉ có điều, quần áo trên người hắn vốn đã rách nát mà thôi...

Tất cả mọi người đều choáng váng, đều trợn mắt há mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên dừng lại bất động kia, tên gia hỏa này có thể đao thương bất nhập như vậy sao? Chẳng lẽ hắn luyện loại võ công thiết bố gì đó? Nhưng vì sao hắn không sử dụng bất kỳ chân khí hay chân nguyên lực nào? Thân thể con người có thể kiên cố như vậy?

Đám nữ tử bị đám người Tá Đẳng lãng nhục, lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào tóc rối tung của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt đồng dạng tràn đầy kinh hãi...

Thậm chí các nàng còn ảo tưởng đây không phải là Thiên Thần phái sứ giả tới cứu viện đám người mình, nhưng hình tượng của sứ giả này quá kém...

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại đứng yên tại chỗ, quay đầu lại nhìn quần áo rách rưới trên người mình, lại nhìn mọi người xung quanh

trợn mắt há hốc mồm, rất là buồn bực nói: “Ta là bộ quần áo tốt nhất để xem, vậy mà đã bị các người chém thành bộ dạng này, các người có muốn bồi thường cho ta không?”

Mọi người kinh sợ, áo vải rách trên người người gọi là quần áo, hay là thứ đẹp nhất, nếu thực sự là như vậy, trên thế giới này sẽ không có y phục tốt, về phần bồi thường, bồi thường như thế nào? Chẳng lẽ phải để cho mấy người cởi quần áo ra sao?

“Chết đi...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên phun ra hai chữ này, ngay sau đó liền thấy một vết đao mang chói mắt vạch phá trời cao, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đao qua thân thể tối thiểu hơn ba mươi tên binh sĩ, lập tức liền thấy được hơn ba mươi dòng suối máu bắn ra, bất quá có cái là từ trên cổ, có cái là từ ngực, từ điểm này cũng nói rõ Diệp Tĩnh Vũ không chế đao khí, còn xa xa không bằng Độc Cô Bá Thần...

Dương nhiên, trên thế giới này cũng không có ai hiểu đao hơn Độc Cô Bá Thần, ít nhất hiện tại không có...

Tuy nhiên ngay cả như vậy, một đao sắc bén như thế vẫn làm cho những người kia rơi vào trong tuyệt vọng, đặc biệt là Tá Đẳng, trong đao này hẳn cảm nhận được khí tức của Đại Tông sư, trong đầu không tự chủ được nghĩ tới lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa mới xuất hiện đã từng sử dụng qua Linh thuật...

Một Hồn Sư đạt tới cảnh giới Linh Hiển, lại thêm tu vi võ đạo cảnh giới Đại tông sư, thế giới này có người như vậy sao?

Một năm rưỡi trước, Diệp Tĩnh Vũ bị Bạch gia bắt đi, tin Độc Cô Bá Thần cứu ra cũng không truyền ra ngoài, dù sao Bạch gia cũng là muốn thể diện, mà loại lão quái vật Độc Cô Bá Thần sinh tồn từ ba trăm năm trước bỗng nhiên hiện thế, ít nhiều cũng sẽ dẫn đến chấn động không lớn không nhỏ, cho nên ngoại trừ rất ít người, những người khác cũng không biết...

Đông Di, Chương 316 ích kỷ.

Mà trừ chuyện này ra, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cũng làm một ít đại sự oanh động vào một năm rưỡi trước, nhưng đối với quốc dân Thục Vân Quốc mà nói, đông Di Nhân thậm chí rất nhiều quan quân bách tính Thiên Nguyên để quốc đều không biết người này, cho nên Tá Đẳng căn bản không biết trên thế giới này còn có một người hồn võ song tu...

Mặc dù không biết trên thế giới này tại sao lại tồn tại một người như vậy, nhưng Tá Đẳng hiểu rõ, đối mặt với một nhân vật như vậy, chính mình căn bản không phải là đối thủ...

Về phần thuộc hạ của mình, nhìn xem vẻ mặt tuyệt vọng sợ hãi trong mắt từng người bọn họ lúc này, hẳn biết rõ, bọn họ còn sợ hãi hơn cả mình, thậm chí hẳn tin tưởng, chỉ cần đối phương ném ra một tin tức giết chết mình là có thể sống sót, những thuộc hạ này sẽ không chút do dự giờ chiến đao lên nhìn về phía mình...

Đông Di Nhân là chủng tộc ích kỷ nhất, thân là người Đông Di, hẳn biết rất rõ...

“Tiền bối, vừa rồi đã đắc tội với nhiều người, kính xin ngài giơ cao đánh khẽ, vòng qua ta đi... Chỉ cần ngài chịu tha cho ta, tất cả mọi thứ trên thuyền này đều là của ngài...” Tá Đẳng nhanh chóng minh bạch thế cục khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đang đi về phía mình, trực tiếp quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy cầu xin nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Đứng lên...” Diệp Tĩnh Vũ lúc này đã đi tới trước Tá Đẳng, nhìn Tá Đẳng quỳ xuống, tràn đầy khinh bỉ, tên này đúng là hạng người tham sống sợ chết, biết khó mà chống cự được mình, trực tiếp quỳ xuống đất cầu tình, thật có thể khuất có thể đuổi được ra đây...

“A... Vậy...” Tá Đẳng nghe Diệp Tĩnh Vũ gọi mình dậy, còn tưởng rằng Diệp Tĩnh Vũ đã tha cho mình, đang định nói cho

Diệp Tĩnh Vũ biết, trong thuyền có mỹ nữ tuyệt thế hiển cho Đông Di Quốc bệ hạ, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp tát một cái...

Tốc độ đó nhanh như thế, Tá Đẳng căn bản không kịp phản ứng gì, chỉ là bản năng chân nguyên lực trong cơ thể tụ lại khuôn mặt, nhưng cứ như vậy, hắn vẫn bị một tát của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đánh bay ra ngoài, hai hàng răng bị đánh rớt, người còn đang ở trên không trung, đã rầm rầm rơi xuống, nửa bên mặt như hơi thở không khí, trực tiếp sưng phù lên...

Mà thân thể của hắn lại trùng trùng điệp điệp nện lên boong thuyền, trượt ra hơn mười mét mới dừng lại... Đây là hậu quả của việc Diệp Tĩnh Vũ đè nén lực lượng của mình...

“Con mẹ nhà ngươi nói lão tử là dã nhân, dã nhân thích cái gì, dã nhân thích bạo lực, lão tử vậy mà để ngươi ném thử bạo lực...” Diệp Tĩnh Vũ một cái tát vỗ bay lá đàng, lúc này mới lớn tiếng mắng. Ngay sau đó, thân thể của hắn trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đã nhào tới trước người Tá Đẳng, một tay nhắc nó từ dưới đất lên, sau đó tay kia gõ ầm ầm mấy trăm chưởng...

Trải qua hơn một năm khổ tu, lực lượng thân thể Diệp Tĩnh Vũ mặc dù còn dừng lại ở cấp sáu, nhưng đối với lực lượng không chế đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, mỗi một cái tát, đều làm cho Tá Đẳng cảm giác được đau đớn lớn nhất, lại vừa vặn không đủ thương hắn...

Sau khi quạt ra ba trăm sáu mươi lăm bàn tay, Diệp Tĩnh Vũ mới ngừng lại, mà lúc này, đầu Tá Đẳng đã biến thành đầu heo, đừng nói là những thủ hạ của hắn, cho dù là lão mẫu của hắn đến đây, cũng không nhận ra được hắn...

Ba trăm sáu mươi lăm chưởng, lại chỉ dùng thời gian mấy hơi thở, tốc độ mau lẹ như thế lại một lần nữa chấn động những binh sĩ chung quanh...

“Hả? Vừa rồi ngươi nói cái gì?” Tá Đẳng nhìn biến thành đầu heo, vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mờ mịt nói...

“Ô...A... trước... Ta... Ta... Ta nói này, chỉ cần ngươi có thể buông tha ta, thì tất cả mọi thứ trên chiếc thuyền này đều là

của người...” Tá Đăng bị đánh rớt miệng lại hàm hồ không rõ, nhưng mà trong tình huống sống chết của mình, hắn vẫn cố gắng nói ra...

“Mẹ kiếp, sao người không nói sớm? Người sớm nói ta làm sao lại đánh người đây? Ai u, người xem, sớm cầu xin tha thứ không phải tốt hơn sao? Hiện tại đã xong rồi, bị ta không cẩn thận đánh thành đầu heo, đau không?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, vừa lấy tay vỗ nhẹ lên đầu heo của Tá Đăng, bộ dáng rất là tiếc nuối...

Nghe được câu này, binh lính trên boong tàu còn đứng đấy, cùng với những bộ phận sĩ quan mặt mũi dâm dăng với Tá Đăng đồng thời nhả lại, người ta rõ ràng đã cầu xin tha thứ từ trước khi người động thủ rồi, còn chưa nói sớm...

Bây giờ người đánh cũng đánh người ta, còn hỏi người ta có đau không, cái này cũng quá vô sỉ đi...

Về phần Tá Đăng, lại có xúc động muốn khóc, bất quá trên khuôn mặt như đầu heo của hắn vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Tiền bối hạ thủ lưu tình, ta không đau, không đau chút nào...”

“Không đau là tốt rồi, không đau là tốt rồi, nhưng lời người vừa nói là thật sao? Chỉ cần ta không giết người, tất cả mọi thứ trên thuyền này đều là của ta? Kể cả những nữ nhân này cùng những binh sĩ này?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười ôn hòa, phảng phất một trường lão ôn hòa.

“Đương nhiên, bao gồm, tất cả trên thuyền này đều là ngài, thậm chí ngay cả mỹ nhân chuẩn bị hiến cho bộ hạ, tiền bối, tuyệt đối là mỹ nhân hàng đầu trong thiên hạ...” Nhìn nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Tá Đăng chỉ cho rằng đối phương thật sự đã bỏ qua tâm tư của mình, lập tức hàm răng cũng sáng tỏ, nói chuyện lưu loát một chút, không chút hàm hồ...

“Ha ha, các người đã nghe rõ chưa? Từ giờ trở đi, tất cả mọi thứ trên thuyền đều thuộc về ta, kể cả các người...” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng xán lạn...

“Nghe rõ rồi...” Trên boong thuyền náo loạn động tĩnh lớn như vậy, ngoại trừ binh sĩ chưởng thuyền, những binh sĩ khác

hầu như đều đã tới trên boong thuyền, cho dù không tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ biết được sự khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ từ những binh sĩ khác, chớ nói Tá Đẳng đã lên tiếng, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ chịu tha thứ cho bọn họ., Coi như Tá Đẳng không nói, bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện dốc sức vì Diệp Tĩnh Vũ, đây chính là bản tính Đông Di Nhân, ích kỷ, không hề trung thành, đồng thời, bọn họ cũng phục tùng cường giả...

“Rất tốt, ném mấy chục thi thể này xuống biển, thuận biển ném tên này xuống...” Diệp Tĩnh Vũ cười cười, nói với binh sĩ xung quanh...

“A, tiền bối, không phải người nói tha thứ cho ta sao? Làm sao...” Vừa nghe nói muốn ném cả mình xuống dưới, sắc mặt Tá Đẳng lập tức thay đổi, trực tiếp kinh hô lên, thế nhưng không đợi hắn nói xong, đã bị Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt ngang...

“Đúng vậy, ta tha thứ cho ngươi, nhưng mà chiếc thuyền này đã là của ta, nếu là của ta, đương nhiên ta có quyền không cho ngươi cưỡi...” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lúc này càng thêm xán lạn, nhưng trong mắt Tá Đẳng lại là sự tà ác và tàn nhẫn...

Đây chính là biển cả a, đặc biệt là vùng này, nổi danh là Sa Ngư vịnh, Đại Bạch Sa thành đàn, mình mặc dù là Đại Tông Sư, thế nhưng ở trong nước, nào có thể cùng những Đại Bạch Sa tộc kia đánh nhau thành đàn, một khi rời khỏi con thuyền này, chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?

“Ta liều mạng với ngươi...” Vừa nghĩ tới phản chĩnh là chết, Tá Đẳng hạ quyết tâm, thân thể nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Nàng là Chương 317?

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một cước đá vào bụng Tá Đằng, lực đạo to lớn nương theo chân nguyên lực khủng bố trực tiếp đánh vào bụng của Tá Đằng, lập tức ngay tại bụng dưới của hắn nổ tung một lỗ máu, lực đạo to lớn đánh hắn văng ra mấy trăm mét, trực tiếp rơi xuống biển rộng, tạo nên từng trận bọt nước. Một lát sau, một đám Bạch Sa lớn ngửi thấy mùi máu tanh liền không biết từ chỗ nào lao đến...

Chỉ trong vài hơi thở, Tá Đằng đang bị trọng thương đã bị đám Đại Bạch Sa này xé thành mảnh nhỏ, thậm chí còn không kịp hét thảm một tiếng...

Nhìn Tá Đằng bị Đại Bạch Sa xé thành mảnh nhỏ, người trên boong thuyền đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, sau lưng từng người mồ hôi lạnh ứa ra, ánh mắt nhìn giống như Diệp Tĩnh Vũ đều tràn đầy sợ hãi...

“Ai trong số các ngươi nếu không nghe theo mệnh lệnh của ta, kết cục sẽ giống như hắn... Các ngươi có hiểu hay không...” Ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một câu...

“Hiểu rõ...” Mặc kệ trong lòng những người này có nguyện ý hay không, giờ phút này bọn hắn cũng không dám chọc giận Diệp Tĩnh Vũ cường đại, từng người một như sợ hãi nói...

“Rất tốt, mấy người các ngươi nếu không muốn chết, thì lập tức cởi quần áo cho ta, từ nay về sau, những nữ nhân này khởi cư, đều cần các ngươi tới chiếu cố. Các nàng nếu lại chịu nửa điểm tổn thương, ta sẽ đích thân một đao cắt thịt của các ngươi để cho cá ăn...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía mấy nam tử còn trần trụi kia, lạnh lùng nói...

“Đã biết, tiền bối...” Để hơn mười tên quan quân đi chiếu cố những nữ nhân vốn nên trở thành nô lệ này, không thể nghi ngờ là đang ở trên mặt hơn mười người hung hăng bạt tai một

cái. Thế nhưng đối mặt với bạo lực tuyệt đối cùng với Diệp Tĩnh Vũ cường đại, bọn họ nào dám nói thêm một câu...

“Mấy người các ngươi, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau đem những thi thể này vứt xuống cho ta, không thấy Đại Bạch sa phía dưới đang cướp đoạt một cỗ thi thể sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn những binh sĩ đang sững sờ quát, những binh sĩ mặt mũi tràn đầy sợ hãi kia tiến lên nâng những thi thể kia lên., Sắc mặt khó coi trôi về phía mạn thuyền, tuy nói bọn họ đều ích kỷ, nhưng dù sao đây cũng là đồng bạn của mình, bây giờ người chết rồi, lại còn phải cầm cho cá ăn, trong lòng muốn nói một chút cảm giác cũng không có khả năng...

“Mấy người các ngươi, lập tức thông báo cho thủy thủ, trở về Cửu Châu. Ngươi dẫn ta đi xem vị nữ nhân mà các ngươi muốn hiến cho Đông Di quốc vương kia...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý đến vẻ mặt của những người này, hắn đã từng biết được từ Chư Cát ức., Đông Di quốc dân là quốc dân ti tiện nhất, lần yếu sợ yếu là đặc điểm lớn nhất của bọn họ, nhân từ với bọn họ, bọn họ chỉ có thể cho rằng đó là sự mềm yếu của ngươi, đối với dân tộc như vậy, thủ đoạn tốt nhất chính là bạo lực và thực lực tuyệt đối...

Tá Đẳng là người mạnh nhất trong đám người này, thế nhưng trong tay Diệp Tĩnh Vũ lại không có sức hoàn thủ, hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ còn bạo lực hơn cả Tá Đẳng, tàn nhẫn hơn, trong lòng bọn họ đã sớm bị sợ hãi thay thế, tín ngưỡng quốc gia cái gì, cái gì mà trung thành đã sớm quên sạch, hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, nào dám phản kháng, lập tức bắt đầu dựa theo phân phó của Diệp Tĩnh Vũ mà hành động...

Tên tiểu quan bị Diệp Tĩnh Vũ gọi lại kia, lại là nơm nớp lo sợ đi ở phía trước, dẫn đường cho Diệp Tĩnh Vũ, những người khác càng là kính sợ nhìn Diệp Tĩnh Vũ từng bước từng bước đi vào bên trong khoang thuyền, bất quá hình tượng Diệp Tĩnh Vũ lúc này thật sự có chút... Loạn...

“Vị tiền bối này, vị tiểu thư kia được Tá Đẳng tướng quân an bài ở khoang thuyền này, ngài...” Qua khoảng nửa khắc đồng hồ, tên binh sĩ kia mang Diệp Tĩnh Vũ đến chiếc thuyền lớn

tầng ba cao nhất, chỉ vào một khoang thuyền chữ Giáp nói ra, thanh âm của hắn lại có chút run rẩy...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn tên quan quân nhỏ này, phát hiện toàn thân hắn run rẩy không ngừng, trên mặt càng trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt rơi xuống, không khỏi nghĩ tới ngày đó Độc Cô Bá Thần Thân đến Bạch gia, mấy Đại Võ Thánh Bạch gia cũng có vẻ mặt giống vậy, chỉ là bọn họ là Võ Thánh, còn binh sĩ này mới chỉ là cảnh giới võ sĩ...

Bản thân lúc nào mới có thực lực khiến Vũ Thánh cảm thấy tuyệt vọng a...

Trong lòng thì thảo thờ dài một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên ôn hòa nói “Không cần lo lắng, chỉ cần các người không quấy rối ta, ta cam đoan sẽ không giết một mình các người, chờ sau khi các người đưa ta trở về Cửu Châu, các người có thể rời đi...”

“Đa tạ tiền bối, đại ân đại đức, đa tạ tiền bối...” Tên quan quân nhỏ kia vừa nghe đến Diệp Tĩnh Vũ sẽ không giết bọn họ, trong lòng có chút thả lỏng, vội vàng nói lời cảm ơn...

“Được rồi, đừng nói những lời buồn nôn như vậy, ta hỏi người, ta đẹp trai không?” Diệp Tĩnh Vũ nói, còn lấy tay vuốt mái tóc rối bời của mình...

“...” Tên tiểu quan quân kia mồ hôi lạnh trên trán lập tức như nước chảy ra ngoài, con mắt lại rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ...

Tóc tai bù xù, chòm râu che kín khuôn mặt, với một thân rách rưới đến cực điểm, đến hai điểm trước ngực cũng lộ ra y phục, đây gọi là soái?

Đương nhiên, nếu tên tiểu quan quân này biết có một người tên là anh đây lợi hại, hắn nhất định sẽ làm một lần nữa để xem xét hình dạng hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ...

Chỉ tiếc là gã không biết, cho nên ở trong quan điểm thẩm mỹ của gã, giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ căn bản là không đứng cạnh soái tự, nhưng mình có thể nói như vậy sao?

” soái, soái, ngài là nam nhân đẹp trai nhất mà ta từng thấy, quả thực là trên trời dưới đất, là soái ca độc nhất vô nhị...”
Lần đầu tiên, tiểu quan quân cố gắng nôn mửa nói ra một câu nói trái lương tâm nhất...

“Làm sao có thể nói như vậy? Kỳ thật trước kia ta còn từng thấy qua một người đẹp trai hơn sao?” Diệp Tĩnh Vũ rất là tự luyện năm lấy râu của mình...

“A, làm sao có thể? Trên thế gian này làm sao còn có thể có nam tử đẹp trai hơn tiên bối ngài?” Tiểu quan quân khoa trương mà kinh ngạc, bất quá dục vọng nôn mửa trong lòng lại càng thêm mãnh liệt...

“Đương nhiên là có rồi, đó là ta một năm rưỡi trước...” Diệp Tĩnh Vũ tao nhã lắc lư mái tóc rối bời của mình, đẩy cửa phòng ra, đi thẳng vào...

“Phốc...” Tên quan quân nhỏ kia cũng không nhịn được nữa, trực tiếp điên cuồng phun ra...

Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong khoang thuyền, phát hiện khoang thuyền này rất lớn, hơn nửa trang trí lại cực kỳ thoải mái, căn bản không giống một nơi giam giữ nô lệ, xem ra mặc dù đều là nữ nô, nhưng đối tượng phục thị lại khác nhau, đãi ngộ này cũng là cực lớn khác nhau...

Gian phòng rất lớn, mái nhà mở cửa sổ trời, cửa sổ trời dùng thủy tinh trong suốt chế thành. Đây chính đồ mà những đại quý tộc mới được hưởng dụng, dưới cửa sổ trời còn đặt một cái giường lớn, bên cạnh giường lớn là một nữ tử tuyệt mỹ mặc quần lụa mỏng màu trắng đang ngồi. Bên cạnh nữ tử còn có một thị nữ...

Giờ phút này, hai nữ tử nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xông tới, trên mặt thị nữ kia lập tức kinh hô một tiếng, mà bạch y nữ tử kia lại vẻ mặt bình tĩnh, không vì Diệp Tĩnh Vũ đến mà có nửa phần động dung...

Bất quá khi Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ khuôn mặt nữ tử kia, vẻ khiếp sợ trên mặt lại càng thêm nồng đậm...

Chương thứ ba mươi tám lại thấy Tư Tư Kỳ.

“Tư Kính, là người?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ thét lên kinh hãi...

Hắn vốn chỉ là muốn đến thăm vị nữ nhân hiến cho bệ hạ xem rốt cuộc là ai, nào ngờ lại gặp Gia Cát tư Nột ở đây... Trong khoảng thời gian ngắn, hưng phấn đến cực điểm...

Nghe lời ấy, bạch y nữ tử vẫn không chút động dung, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen như sao nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tràn đầy nghi hoặc...

“Ta là Diệp Tĩnh Vũ, được người cứu là Diệp Tĩnh Vũ...”
Diệp Tĩnh Vũ biết nàng không thể nói chuyện, nhưng lại đọc hiểu hết thấy những điều nàng muốn nói từ trong mắt mình...

Vừa tự giới thiệu, vừa lấy tay nhắc mái tóc rối bời của mình lên, như muốn cho đối phương thấy rõ gương mặt mình. Đáng tiếc tuy tóc rối không che khuất khuôn mặt, thế nhưng râu ria lại quá dài, làm sao nhìn ra được hình dạng ban đầu...

Trong con người màu đen của Gia Cát Tư Minh mơ hồ có quang mang chớp động, tựa hồ có chút hưng phấn, nhưng trong sự hưng phấn, vẫn có vô tận nghi hoặc...

“Mẹ kiếp...” Diệp Tĩnh Vũ quỳnh lên, đột nhiên rút Thiên Tôn đao sau lưng ra, chém thẳng vào đầu mình...

“A...” Thị nữ kia nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ rút đao đã sợ hãi kêu lên. Khi nàng thấy hắn chém mình xuống, tiếng kêu càng lớn, trong lòng nàng thậm chí đang nghĩ, người này sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì tiểu thư không nhận ra hắn mà muốn tự sát sao? Chẳng lẽ hắn không biết tiểu thư không thể nói chuyện sao?

“Khà khà...” vài tiếng, Thiên Tôn Đao giống như một con cung ngoan nghe lời, nhẹ nhàng phát qua cằm Diệp Tĩnh Vũ,

cạo sạch chòm râu rồi bời, quả thực so với ba mặt cạo râu còn muốn lợi hại hơn...

Đao khí sắc bén bay qua đỉnh đầu của hắn, chỉ sau mấy hơi thở, chòm râu trên mặt đã bị cạo sạch sẽ, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp...

Khi nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ, tên thị nữ kia mới vừa kêu xong, vẻ khiếp sợ trên mặt càng đậm, nàng thực sự không nghĩ tới nam tử đầu tóc rối bời này lại xinh đẹp như vậy...

Trên mặt không tự chủ hiện ra từng trận đỏ ửng...

Còn Gia Cát Tư Nột, vẻ nghi hoặc trong mắt dần tản đi, thay vào đó là vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh lại bị nghi hoặc thay thế...

“Người đi ra ngoài...” Diệp Tĩnh Vũ biết rõ nàng đang hỏi mình vì sao lại ở chỗ này, quát lớn với thị nữ kia...

Không biết vì sao, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù rất xinh đẹp, nhưng khi nghe được lời nói lạnh như băng của hắn, thị nữ kia lại không có bất kỳ ý niệm cự tuyệt nào trong đầu, trực tiếp đi ra ngoài...

Lúc thị nữ kia đi ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ đi thẳng tới bên giường Gia Cát Tư Nột ngồi xuống, sao mình lại bị Bạch gia mang đi, làm sao được sư tôn cứu ra, sau đó sao lại trải qua một năm rưỡi đau đớn trên đảo, cuối cùng mới kể lại tất cả những chuyện mới phát sinh vừa rồi...

Nhìn bộ dáng lả nhai không ngớt của hắn, tựa hồ muốn ủy khuất của mình trong một năm rưỡi tới nay, cùng với những lời muốn nói một lần nói sạch sẽ...

“Đúng rồi, tại sao ngươi lại bị bọn họ bắt được, nghe tên Gia Cát Thủy nói ngươi có năng lực tự bảo vệ mình mới đúng...” Nói đại khái những chuyện mình đã trải qua, Diệp Tĩnh Vũ mới hỏi chuyện của Gia Cát Tư Nột.

Hắn không tin những người trên thuyền này có thể bắt được Gia Cát Tư Nột, nếu thật sự là vậy, Gia Cát gia làm sao có thể yên tâm để cô ta một mình du lịch bên ngoài...

Gia Cát Tư Nột chỉ chỉ thị nữ đứng ở chỗ vừa rồi, lại chỉ chỉ ra bên ngoài, con người đen nhánh lóe lên...

“Người nói là bởi vì nữ nhân ban nãy kia?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi...

Gia Cát Tư Kỳ lắc đầu, lại chỉ chỉ sàn nhà dưới chân, tất cả mọi thứ xung quanh, con người đen kịt lóe ra ánh sáng thiện lương...

“Người nói là nữ nhân trên chiếc thuyền này?” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không hiểu gì cả, hơn nữa trên thế giới này tựa hồ cũng không có người câm, nhưng hẳn lại có thể từ trong mắt Gia Cát Tư Nột đọc hiểu rất nhiều thứ...

Gia Cát Tư Kỳ khẽ gật đầu...

“Bọn họ dùng những nữ nhân kia uy hiếp người?”

Gia Cát Tư Kỳ lại gật đầu...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ im lặng, trong mắt lóe lên vẻ kính nể, hẳn biết rõ, với sự lương thiện của Gia Cát Tư Kỳ, nàng sẽ vì một số người hoàn toàn không có quan hệ với mình mà hy sinh bản thân...

Hắn không phải là một người tốt, hẳn tuyệt đối sẽ không vì người không liên quan gì đến mình mà hi sinh bản thân mình, thậm chí vì người có quan hệ với mình, hẳn có thể hủy diệt những kẻ liên quan tới mình, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ quấy nhiễu người khác hành thiện, đặc biệt là loại chân thiện như Gia Cát Tư Nột...

“Hiện tại người không cần lo lắng, chiếc thuyền này đã bị ta khống chế, chúng ta đang chạy về hướng Cửu Châu... Bọn họ cũng không thể làm những cô bé kia bị thương...” Sau một lát, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng an ủi...

Gia Cát Tư Nột trên mặt lập tức lộ ra thần sắc cảm kích...

“Ha ha, người không cần cảm kích ta, ta cũng không phải là chuyên đi cứu các nàng, chỉ có điều ta bị giam trên đảo kia hơn bốn trăm ngày, đã sớm muốn trở về đại lục, chỉ là đi cướp chiếc thuyền này mà thôi...” Bị Gia Cát Tư Nột tràn ngập cảm

kích nhìn, da mặt Diệp Tĩnh Vũ cực dày, lúc này cũng có chút ngưng ngưng...

Gia Cát Tư Nột cười ngọt ngào, hai con ngươi màu đen lại lóe lên, tựa hồ đang nói: “Bất kể thế nào, ngươi vẫn cứu được các nàng, vẫn phải cảm ơn ngươi...”

Đối với biểu tình của Gia Cát Tư Nột, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể cười khổ đối đãi...

“Đúng rồi, tình hình đại lục hiện tại thế nào ngươi có thể nói cho ta biết được không?” Diệp Tĩnh Vũ nhớ tới mình đã rời khỏi Đấu Hồn đại lục hơn bốn trăm ngày rồi, căn bản không biết nơi đó xảy ra chuyện gì...

Gia Cát Tư Kỳ chỉ ra bên ngoài...

“Ngươi muốn nàng vào nói cho ta biết?”

Gia Cát Tư Kỳ khẽ gật đầu...

Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ tới Gia Cát Tư Nột không thể nói chuyện, chỉ tiết như vậy làm sao có thể tường thuật rõ ràng, vội vàng ra ngoài gọi thị nữ kia vào...

Vừa hỏi ra, mới biết được cục diện hiện tại, bất quá hỏi Thực Vân quốc, không, hiện tại phải nói Nam Vân đế quốc Vĩnh Nhạc công chúa, cũng chính là thời điểm Lạc Linh Nhi gặp tình huống, thị nữ này lại lắc đầu, căn bản không biết...

Nhưng mà đối phương nói không biết thì Diệp Tĩnh Vũ lại hơi yên lòng. Chỉ cần không biết thì ít nhất điều đó chứng minh nàng vẫn chưa xuất giá. Nếu không công chúa của quốc gia xuất giá lớn như vậy, những người này ít nhiều cũng sẽ nghe được chút phong thanh? Về phần an toàn của Lạc Linh Nhi, chỉ cần Nam Vân đế quốc bất diệt, nàng có thể gặp nguy hiểm gì, hơn nữa còn có đào nhỏ ở bên cạnh nàng, người có thể làm nàng bị thương cũng không nhiều...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn muốn hỏi kỹ tình huống, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào, càng có một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Diệp Tĩnh Vũ lông mày nhíu lại, một tia giận dữ xuất hiện trên mặt, bất quá

trong mắt lại là một trận nghi hoặc, lúc này, chẳng lẽ còn có người quấy rối hay sao?

Chương 36 thật hay.

“Người ở lại đây, ta đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”
Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói với Gia Cát Tư Tuyền, vừa nói vừa xoay người định đi ra ngoài...

Gia Cát Tư Minh khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm...

Diệp Tĩnh Vũ xoay người đi ra khỏi khoang thuyền, liền thấy đám người trên boong thuyền đều rối loạn, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, từng người nhìn về phía đông...

Đập vào mắt hần, chỉ thấy trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi nhỏ cao tới trăm trượng, hơn nữa còn là một ngọn núi biết di động...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, nhìn kỹ, phát hiện đó là một đầu Hải thú cực lớn, chỉ lộ ra sống lưng giống như một ngọn núi nhỏ, phía trên một mảnh tối đen như mực, ẩn ẩn có hàn quang hiện lên, tựa hồ hiện đầy một tầng lân phiến kiên cố...

Đó là quái vật gì, tại sao lại lớn như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng hiểu ra, sợ hãi những người kia đến từ đâu?

Không chỉ có các thuyền viên trên thuyền lộ ra thần sắc hoảng sợ, mà ngay cả cá mập vừa rồi còn đang cướp đoạt thi thể cũng đã sớm chạy mất vô ảnh vô tung, trên mặt biển chỉ nổi lên lưng hơn mười thi thể còn chưa bị xé nát, nhìn qua vô cùng quỷ dị...

“Đó là quái vật gì vậy?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi tên tiểu quan đã nôn mửa bên cạnh...

“Không... Không biết...” Tên tiểu quan quân kia trên mặt đã lộ ra biểu tình sắp khóc, bọn người mình làm sao vậy? Vừa rồi gặp phải một tên sát tinh, thật vất vả mới bảo trụ được tính mạng từ trong tay tên sát tinh này, bây giờ lại gặp phải một

con quái vật to khó tưởng tượng, thân thể lớn như vậy, đừng nói là tấn công con thuyền này, chỉ cần chạm nhẹ một cái, thuyền lớn hơn một trăm trượng này tuyệt đối lập tức nổ tung...

“Các người trước kia chẳng lẽ chưa từng gặp qua tình huống như vậy sao?” Cho dù đối mặt với quái thú cực lớn kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ mặc dù chấn kinh, nhưng vẫn trấn định, không thể không nói, hơn một năm nay kiếp sống tu luyện đã để cho hắn thành thục rất nhiều...

“Không...không... Nhưng ta...ta... Chúng ta nghe mấy lão nhân kia nói Đông Hải có một con quái thú cực lớn, nhưng nhiều năm qua chúng ta chưa từng gặp qua...” Không biết có phải Diệp Tĩnh Vũ bình tĩnh lây nhiễm quan quân nhỏ hay không, khi hắn nói đến cuối cùng đã không còn sợ hãi như vừa rồi...

“Vậy bọn họ làm thế nào? Đã có người truyền lời xuống, vậy hắn là sống sót mới đúng...” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục nói...

“Hiển tế...”

“Hiển tế?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, dưới thuyền đã phát ra tiếng nữ tử thét chói tai, Diệp Tĩnh Vũ nhìn xuống dưới, liền thấy một đám binh sĩ áp giải mấy nữ tử từ đáy thuyền đi ra, những nữ tử kia đang điên cuồng giãy dụa, nhưng các nàng nào là đối thủ của những binh lính này...

“Chết tiệt, các người làm cái gì vậy?” Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, thân ảnh định lao xuống giáo huấn những binh sĩ này, lại bị tên quan quân nhỏ kia kéo lại...

“Tiền bối, bọn họ là đang hiển tế, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể tránh được một kiếp...” Tiểu quan quân không biết dừng khí từ đâu mà có được, không ngờ lại túm chặt cổ tay của Diệp Tĩnh Vũ...

“Phụng tế mẹ người, sao không cần sinh mệnh của người hiển tế...” Diệp Tĩnh Vũ nháy mắt đã minh bạch chuyện gì đã hiển tế, đơn giản là dùng tính mạng những nữ tử này hiển tế cho quái thú cực lớn kia, trong lòng nổi giận, hắn trực tiếp tát

thăng vào mặt tên quan quân nhỏ kia, lực đạo to lớn trực tiếp đánh bay quan quân ra ngoài, đầu cũng trực tiếp vỡ ra...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp từ lầu ba nhảy xuống, nặng nề giẫm trên boong thuyền, lại giẫm lên boong thuyền chắc chắn kia một vết rách...

“Thả bọn họ ra cho ta...” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vẻ giận dữ, mặc dù hẳn không tính là người tốt, nhưng những nữ tử này là Gia Cát Tích dùng tính mạng của mình đổi lấy, hẳn làm sao có thể để cho những nữ tử này cứ như vậy mà mất mạng được...

“Đại nhân, đó là Hải Thần, chúng ta nhất định phải hiến tế hắn, nếu không chúng ta đều phải chết...” Trong tình huống đổi mạng với cái chết, những binh sĩ kia vậy mà hoàn toàn không để ý đến uy áp của Diệp Tĩnh Vũ...

“Tốt, hiến tế mà hiến tế, vậy thì từ trong số các người chọn ra...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh...

“Nhưng mà đại nhân, từ trong tin tức của tổ tiên truyền xuống, hiến tế cần xử nữ, chỉ có hiến tế ra những chỗ này chúng ta mới có thể sống sót...” Không chỉ áp giải những binh sĩ này, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, thậm chí những thủy thủ trên thuyền kia, lúc này cũng đều lộ ra thần sắc kiên định...

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu kia, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, dưới uy hiếp của tử vong, bọn họ đã hoàn toàn không đếm xỉa gì nữa, căn bản sẽ không e ngại bản thân...

Dù cho mình giết những người này, những thuyền viên khác vẫn sẽ lựa chọn phản kháng...

Con quái thú kia càng ngày càng gần, lúc này cách thuyền còn hơn mười dặm, thân thể của hắn thực sự quá khổng lồ, lúc này du động, đã làm kinh động lên thao thiên cự lãng...

Lúc này, Gia Cát Tư Tuyền đã đi ra, cô nhìn kỹ hình thức dưới thuyền, nhìn quái thú càng ngày càng gần, trên mặt cô nở một nụ cười ôn hòa...

Từng bước một từ trên boong thuyền đi xuống, tất cả mọi người đều lặng lặng nhìn cô gái xinh đẹp như tiên nữ này,

không ai dám vọng động một chút, chỉ nhìn nàng từng bước một đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

Nàng dùng ngón tay chỉ chính mình, lại chỉ chỉ những nữ tử bị binh sĩ đè xuống kia, lại chỉ chỉ quái thú xa xa kia...

“Người nói dùng người hiền tế?” Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc nói...

Gia Cát Tư Minh khẽ gật đầu...

Vừa nghe lời ấy, binh sĩ xung quanh đều thay đổi sắc mặt. Bọn hắn thật sự không nghĩ tới lại có người nguyện ý hiến ra sinh mệnh của mình. Đối với những dân tộc ích kỷ này mà nói, người như vậy căn bản là không có khả năng tồn tại a...

Trong mắt bọn họ, không ngờ lại có một loại cảm xúc khó hiểu...

“Không được...” Diệp Tĩnh Vũ từ chối ngay lập tức, không nói đến việc hiến tế rốt cuộc có hữu dụng hay không, cho dù thật sự hữu dụng, hắn cũng tuyệt đối không dùng tính mạng của Gia Cát Tư Nột.

Cho dù giết hết tất cả mọi người trên thuyền, hắn cũng sẽ không...

Bởi vì, hắn cũng không phải là một người tốt...

Gia Cát Tư Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, đôi mắt đen kịt phẳng phất như một tấm gương bình kính phản chiếu vẻ đẹp chân thiện của thế giới này, đó là sự thiện lương nhất, đó là vẻ lương thiện và thiện đẹp nhất., Đừng bảo là Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là những binh sĩ Đông Di tộc ích kỷ tới cực điểm xung quanh, khi nhìn thấy đôi tròng mắt này, sâu trong nội tâm cũng cảm thấy áy náy, nghĩ tới việc ích kỷ của mình, không ngờ từng tên đều áy náy cúi đầu...

“Ta nói rồi, không được, nhưng không được, đối phó gia hỏa này, ta tự có biện pháp...” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng rất rung động. Hắn thật sự không ngờ, trên thế giới này còn tồn tại nhân nhi thiện lương như thế, có thể vì cứu viện người khác mà hoàn toàn hi sinh tính mạng của mình, cho dù đối phương là cừu nhân của mình...

Hoặc là nói, là người muốn chết...

Người lương thiện như vậy, vốn không có cừu nhân đáng nói...

Chương 320, đóng băng ngàn dặm.

Trong mắt Gia Cát Tư Nột lại lộ ra thần sắc nghi hoặc, những người khác cũng lộ vẻ nghi hoặc, những nữ tử bị binh sĩ bắt cũng đành chỉ giãy dụa, ánh mắt mọi người trên boong thuyền đều rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ...

Gió biển thổi qua vù vù, sóng lớn cao hơn sóng một cái, chiến thuyền cực lớn bắt đầu lắc lư một hồi, Diệp Tĩnh Vũ nhìn quái vật càng lúc càng gần, Hồn Lực trong cơ thể bắt đầu điên cuồng ngưng tụ, mà thân thể của hắn, đã từ từ chuyển hướng về hướng của quái vật...

“Dùng đại địa chi khí làm cung...”

Dùng lực lượng của Thương Thiên làm dây đàn...

Tinh mang đúc vạn dặm làm tiễn...” Một đoạn chú ngữ phong cách cổ xưa từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, trong tay của hắn đã xuất hiện một cây cung dài đen nhánh, dây cung là một đạo hào quang màu trắng, một mũi tên màu bạc xuất hiện ở trên trường cung...

Lấy tên, kéo dây, buông tay...

Một ngôi sao băng, cắt ngang bầu trời...

Chính là Thiên Địa Tinh Linh tiễn...

“Vèo...” Một tiếng, đạo quang tiễn màu bạc hầu như ngay khi Diệp Tĩnh Vũ buông tay, đã đi tới hơn mười dặm, hung hăng bắn vào trên sống lưng của con quái vật kia. Lập tức liền thấy một cỗ quang mang sáng lạn trong nháy mắt bạo liệt ra, cường quang chói mắt tràn ngập toàn bộ thiên địa, tất cả mọi người không tự chủ được nhắm hai mắt lại...

“Hu hu hu...” Mấy dặm phía trước truyền đến tiếng rống to lớn, tựa hồ là con quái vật kia bị đau đớn thật sâu...

Ánh sáng chậm rãi tán đi. Khi mọi người mở mắt ra, liền thấy một đám mây nắm từ mặt biển bốc lên, sau lưng quái vật kia

vậy mà trực tiếp bị đánh xuống một mảng lớn, đại lượng huyết dịch màu xanh đậm chảy ra như thác nước, thanh thể thật dọa người...

Mà quái vật vì bị đau nên phát ra tiếng gào rú trầm thấp, giống như có người đang khóc. Thanh âm kia cực lớn, thâm lương, bi thương như muốn xé rách trái tim mọi người...

Thời gian dần trôi qua, một cái đầu khổng lồ chậm rãi nổi lên mặt nước. Đó là một cái đầu trâu, một đầu trâu cực lớn chừng mấy trăm trượng, đến hai cái sừng trên đầu cũng đen kịt hơn mười trượng, toàn thân đen kịt phát ra từng luồng sáng lạnh lẽo. Con mắt của nó to bằng gian phòng, hàn quang lạnh như băng từ trong con ngươi bắn ra...

Theo đầu nó trôi lên mặt nước, thân thể của nó cũng chậm rãi nổi lên mặt nước, trừ phần trên lưng bị thiên địa linh tiễn hủy diệt, những chỗ khác đều bị lân phiến bao trùm, hai bên còn mọc ra một đôi cánh, trừ cái đầu kia, toàn bộ nhìn tựa như một con cá...

Chỉ là con cá này cũng hơi lớn một chút, thân thể rộng chừng bảy tám dặm, thân thể dài ít nhất cũng hơn mười dặm. Khi nó ngẩng đầu lên, đầu của nó cách đám người mình không tới mười dặm, gần như chỉ cần nó khẽ động là có thể cắn nuốt hoàn toàn con thuyền này...

Khi nhìn thấy toàn cảnh quái vật cực lớn kia, tất cả mọi người tại đây đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, ngay cả Gia Cát Tư Kỳ trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngờ thể tích của con quái vật kia lại cường đại như vậy, một mũi tên của mình đánh chết toàn bộ phần lưng của nó, nhưng không ngờ trên lưng nó lại có một lỗ hổng, một lỗ hổng lớn chừng mấy trăm trượng, nhưng đối với nó lại giống như trên người có thêm một dấu quyền...

Đúng lúc này, Gia Cát Tư Nộ đột nhiên kéo tay áo Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay của Gia Cát Tư Nộ đang nhẹ nhàng khoa chân múa tay giữa không trung...

Một chữ “Ngư”, một chữ “Khuê”... Chỉ có điều chữ “Khuê” trên chữ “Thổ” lại nhiều hơn một chữ “Tám”.

“Ý ngươi là nó là , bốn tiếng ——” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ kinh hô...

Gia Cát Tư Minh khẽ gật đầu...

Giao Bằng, một loại cá trong truyền thuyết Thái Cổ, giống như trâu, có đuôi rắn, mọc ra hai cánh, dưới nách có lông vũ, mùa đông ngủ đông mới đi ra...

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu ý của Gia Cát Tư Nột, nếu đã là một con quái vật ngủ đông, vậy tự nhiên có biện pháp đối phó với hấn...

Hồn Lực trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, một tia sáng trắng lóe lên trong mắt, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bước một bước về phía trước, vậy mà lẳng không đạp lên, từng bước một đi lên giữa không trung, người cứ như vậy hoành ngang giữa không trung...

Trong mắt mọi người đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, đây chính là bản lĩnh mà Vũ Thánh mới có, chỉ có Vũ Thánh mới có thể hoàn toàn xem nhẹ lực hút của mặt đất, nằm ngang giữa không trung...

Nhưng bọn hấn lại hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Hồn Sư, chỉ cần đạt tới Ngưng Hồn Cảnh, là có thể dùng niệm lực của bản thân hình thành cầu thang dưới chân, đứng giữa không trung, Hồn Sư đạt tới cảnh giới Linh Hiển, vẫn có thể dựa vào Linh thuật khống chế gió, để mình bay lên, bất quá cũng không thể phi hành lâu dài, dù sao, cái này quá tiêu hao Hồn Lực...

Hôm nay, Diệp Tĩnh Vũ lấy niệm lực hình thành cầu thang dưới chân mình, đứng giữa không trung, trong miệng nhanh chóng niệm động khẩu quyết, từng đạo khí tức băng lãnh từ trên người hấn truyền ra...

Lúc này, con Giao Bằng cực lớn kia tựa hồ đã nổi giận, thân thể như ngọn núi bắt đầu lay động, khoảng cách gần mười dặm, đối với nó mà nói cũng chỉ là một bước ngắn, một khi

bắt đầu hành động, con thuyền nhỏ trước mặt nó giống như một con kiến cắn bản không chịu nổi một kích...

“Lấy tinh hoa của biển cả làm vật dẫn, dùng Địa U khí làm đạo, dùng máu nóng của ta thiêu đốt, đóng băng ngàn dặm...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng lắm bầm, bỗng nhiên chỉ về phía trước...

Một đạo hào quang màu lam từ đầu ngón tay của hắn bắn ra, bắn về phía Côn Bằng to lớn kia, bắn về phía biển rộng mênh mông bát ngát kia...

Từng trận gió lạnh thổi tới, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng giảm xuống, rất nhiều binh sĩ trên boong thuyền đã bị đông lạnh đến run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, hàm răng run run, phát ra thanh âm răng rắc rắc rắc, toàn bộ thiên địa giống như mùa đông đang ập đến...

Mà nước biển vốn đang lao nhanh vậy mà cũng nhanh chóng lắng xuống, mặt băng trên mặt biển lại nhanh chóng sinh ra...

Băng nghìn dặm lại muốn đóng băng biển rộng? Đây là linh thuật cường đại cỡ nào? Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này căn bản không cách nào đóng băng ngàn dặm, thậm chí hắn còn khó có thể đóng băng suốt mười dặm, tuy nhiên theo đầu ngón tay hắn bắn ra ánh sáng màu lam càng ngày càng sáng, nhiệt độ chung quanh lại càng ngày càng thấp...

Mặt biển mặc dù không cách nào hoàn toàn đóng băng, cũng khó có thể ngăn cản Côn Bằng tiến đến bên này, nhưng tựa hồ cảm nhận được rét lạnh phía trước, Côn Bằng nổi giận dĩ nhiên nhanh chóng yên tĩnh lại, thân thể to lớn lại càng chậm rãi chìm xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất trên mặt biển, tựa hồ nó cho rằng mùa đông sắp đến, muốn ngủ đông vậy...

Chứng kiến thân thể Giao Bằng hoàn toàn biến mất trên mặt biển, những binh sĩ lạnh run trên boong tàu thậm chí là đám nữ tử hưng phấn kêu to lên, vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết khiến bọn họ quên hết tất cả...

Thế nhưng giữa không trung, khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy thân thể cực lớn kia hoàn toàn biến mất, hai mắt tối sầm, trực tiếp từ không trung rơi xuống...

Sát cơ hạng ba mươi hai.

Băng lớn ngàn dặm, đây đã không phải lực lượng một người có thể có, có thể khiến mặt biển đóng băng, cho dù chỉ là một tảng băng mỏng, cũng đã tiêu hao hết tất cả hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ. Dù sao hắn không phải là Chân Tiên, có thể sử dụng linh thuật biến thái cỡ này, còn sợ thối lui cực lớn, đã là công lao khó lường rồi...

Thân thể của hắn trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, khoe miệng chảy ra hai vệt máu, hai mắt khế đảo, đã trực tiếp hôn mê bất tỉnh...

Gia Cát Tư Nột biến sắc, thân ảnh màu trắng hướng Diệp Tĩnh Vũ mà đi...

Những người khác cũng biến sắc, Diệp Tĩnh Vũ liên tục sử dụng hai lần linh thuật cường đại, sớm đã rung động bọn họ, đặc biệt là chiêu cuối cùng kia, đóng băng ngàn dặm, mặc dù không cường đại bằng Thiên Địa Tinh Linh tiễn, nhưng có thể làm cho mặt biển nóng bức như vậy cũng đột nhiên kết băng, thủ đoạn nghịch thiên như vậy, căn bản không phải người có thể có được...

Nếu như không phải Diệp Tĩnh Vũ ra tay, đối mặt với quái vật cực lớn kia, cho dù bọn hắn thật hiển té ra ngoài, cũng không nhất định tránh được một kiếp. Lúc này nhìn thấy cường đại như Diệp Tĩnh Vũ, rất nhiều người trong lòng đều kinh ngạc...

Có vài người lộ ra vẻ lo lắng, đương nhiên, muốn cho những người này bỗng nhiên lương tâm phát hiện, sẽ đi lo lắng thương thế Diệp Tĩnh Vũ căn bản là không có khả năng, bọn họ chỉ là lo lắng vạn nhất con quái thú kia lại một lần nữa nổi lên mặt nước, bọn họ nên làm gì bây giờ?

Nơi này, cũng không có Hồn Sư cường đại như Diệp Tĩnh Vũ...

Đương nhiên, cũng có người trong ánh mắt hiện lên một tia hung quang, cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để trừ đi Diệp Tĩnh Vũ, loại người này tự nhiên là mười tên quan quân bị Diệp Tĩnh Vũ kia thiêu hủy, chỉ bất quá bọn họ căn bản không rõ tình huống Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc như thế nào, căn bản không dám tùy tiện ra tay, hơn nữa trong lòng bọn họ cũng có một tia lo lắng, vạn nhất quái vật kia thật sự quay lại, bọn họ làm sao ngăn cản được?

Gia Cát Tư Nột đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên trán Diệp Tĩnh Vũ, lập tức một đạo quang mang màu ngà sữa thoáng hiện, trực tiếp chui vào trán Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn hôn mê bất tỉnh, không có dấu hiệu tỉnh lại, Chư Cát Tư Kỳ nhíu mày, tựa hồ gặp phải nghi hoặc rất lớn...

Sau đó liền thấy nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên thị nữ đi theo bên cạnh mình, tên thị nữ kia hiểu ý, vội vàng tiến lên cùng dìu Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, hơn mười tên quan quân kia nhìn nhau, tựa hồ nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ cũng khó mà tỉnh lại, đích xác đã bị thương nặng, trong mắt lóe ra một tia hung tàn...

Bất quá bọn hắn cũng không có lập tức động thủ, chỉ là nhìn mặt biển, trong mắt một hồi do dự, tựa hồ đang cân nhắc nếu như giết chết Diệp Tĩnh Vũ, con quái thú kia có thể trở lại hay không...

“Đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta...” Tên râu quai nón vượt mônng ngựa Tá Đẳng lúc trước mở miệng nói, trong mắt hiện lên vẻ hung ác...

“Không sai, vùng này cực kỳ lạnh lẽo, ta nghĩ có lẽ đại gia hỏa kia sẽ không xuất hiện nữa...” Một tên tùy theo âm thanh phụ họa nói...

“Vậy bây giờ chúng ta động thủ, nếu không một khi hắn tỉnh lại, chúng ta đều không có ngày tốt lành...” Lại một nam tử khác tiếp tục nói...

Hơn mười người này bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bay, trong lòng vốn oán hận, chỉ bất quá bị Diệp Tĩnh Vũ lợi hại, chỉ có thể nhẫn nhục. Bây giờ nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hôn mê bất tỉnh, tự nhiên nổi lên tâm tư. Dưới cái nhìn của bọn họ, Gia Cát Huyền căn bản là một cô gái yếu ớt căn bản không thành uy hiếp...

Hơn nữa nghĩ đến sau khi Diệp Tĩnh Vũ khôi phục thực lực, cuộc sống của đám người mình có thể càng thêm không dễ dàng, sát cơ trong lòng càng ngày càng đậm, cuối cùng, sát cơ mãnh liệt cuối cùng cũng chiếm được thượng phong, hơn mười người đồng thời vây quanh Diệp Tĩnh Vũ...

“Các người muốn làm gì?” Nhìn thấy hơn mười tên võ sư Tiên Thiên bỗng nhiên vây quanh, thị nữ Gia Cát Tư Nột kinh hô trong miệng...

“Cút sang một bên, nơi này không có chuyện của người...” Gã râu quai nón nổi giận nói, trên mặt càng lộ ra vẻ hung ác...

“Vừa rồi hấn phẫn đấu quên mình cứu mọi người, chẳng lẽ các người nhanh như vậy đã vong ân phụ nghĩa sao?” Thị nữ kia không biết dừng khí từ đâu mà có, quát lên với những võ sư Tiên Thiên này...

“Cút cho lão tử...” Tên râu quai nón kia cũng lười nói thêm điều gì với thị nữ này, đột nhiên tát ra một cái, trực tiếp quát bay thị nữ kia ra ngoài. Mặc dù gã không có lực lượng kinh khủng như Diệp Tĩnh Vũ, nhưng một cái tát này cũng khiến thị nữ kia trực tiếp ngất đi...

“Chỉ là một nữ nhân ti tiện mà thôi, chẳng lẽ còn muốn quản chuyện chúng ta làm chuyện gì hay sao, các huynh đệ, tên này không chỉ giết Tá Đẳng tướng quân của chúng ta, còn đả thương Hải Thần chúng ta, nếu không phải có hấn, chúng ta chỉ cần hiến tế những nữ nhân này, Hải Thần cũng sẽ không trách tội chúng ta., Nhưng hiện tại, hấn lại làm bị thương Hải Thần của chúng ta, chúng ta nhất định phải giết hấn, dùng máu thịt của hấn để hiến tế Hải Thần, chỉ có như vậy, Hải Thần mới có thể tha thứ cho chúng ta...” Sau khi gã râu quai nón quát bay tên thị nữ kia, lại là mở miệng đầu tiên nói ra, hấn thật sự

sợ những binh lính kia của mình sẽ chịu chút ảnh hưởng, dứt khoát đem tội danh xếp lên người Diệp Tĩnh Vũ trước...

Kỳ thật hẳn cũng không cần phải nói những lời này, hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ không có ở đây, hơn mười người bọn họ là lực lượng mạnh nhất, lại là trưởng quan những binh sĩ này, những binh lính này căn bản không có ý ngăn cản bọn họ, dù sao trong mắt bọn họ, muốn giết chính mình, chúng ta sẽ không động thủ...

Nhìn thấy thuộc hạ không phản ứng, gã rìa mép yên lòng, nhưng lại thấy Gia Cát Tư Kỳ vẫn đang vịn Diệp Tĩnh Vũ, đôi mắt đen nhánh đang nhìn chăm chăm vào mình...

“Ngươi cũng đừng có xía vào chuyện người khác, nếu không chúng ta giết cả ngươi, còn bao gồm cả hơn một trăm ba mươi nữ tử trên thuyền này...” Gã rìa mép thấy ánh mắt bình tĩnh của Gia Cát Tư Nột, không biết tại sao, trong lòng không khỏi run lên...

Chư Cát Tư Kỳ thấy gã râu ria phát tay gọi thiếu nữ chăm sóc mình, muốn ngăn cản cũng không kịp, bây giờ lại thấy những người này thừa dịp Diệp Tĩnh Vũ suy yếu muốn hại mình, trong lòng rất là tức giận, đã định bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ, nhưng khi đại hán dùng nam tử trên thuyền uy hiếp, một điểm tinh mang trong mắt Gia Cát Tư Nột lóe lên rồi biến mất...

Tuy nói nàng không có lập tức động thủ, bất quá thân thể của nàng vẫn đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cũng không có ý tránh ra...

“Mẹ nó, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao?” Gã rìa mép thấy Gia Cát Tư Kỳ không hề có ý định tránh ra, không khỏi nổi giận nói...

Nhưng Gia Cát Tư Kỳ vẫn không có ý buông tay...

“Vậy trước tiên ta sẽ giết nha đầu này, xem ngươi làm thế nào...” Xuất phát từ một loại bản năng, rìa mép không dám lập tức động thủ với Gia Cát Tư Nột, nhưng hẳn lại biết nhược điểm của Gia Cát Tư Nột, trong miệng hô to một tiếng, muốn

động thủ với một nữ tử bên cạnh, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một luồng bọt nước, mọi người đều biến sắc...

Bà lão tóc bạc chương ba mươi hai...

Tại thời điểm bọt nước tung tóe, tất cả mọi người đều đồng thời lùi lại một bước, mặt mũi từng người tràn đầy sợ hãi nhìn về phía đóa hoa sáng không lồ kia, còn tưởng rằng con quái thú cực lớn kia lại một lần nữa xuất hiện đây...

Đặc biệt là đại Hồ Tử và hơn mười tên quan quân cảnh giới Tiên Thiên, sự sợ hãi trong mắt càng đậm. Bây giờ Diệp Tĩnh Vũ hôn mê, bọn họ cũng không có biện pháp nào đối phó với một con quái thú to lớn như vậy, về phần hiến tế? Đó là đồ lừa gạt ngu ngốc, chẳng qua là dùng thuyền nhỏ thả những cô gái này ra ngoài, hấp dẫn quái vật biển mà thôi...

“Là ai, ai làm Bảo bối của ta bị thương?” Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng một nữ nhân lạnh lùng, nghe như bà lão đang nói chuyện, thế nhưng lại đầy tự tin, lại như một phụ nhân hơn ba mươi tuổi...

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời có một nữ tử mặc váy cung đình cổ đại đang đứng, nàng có mái tóc dài màu bạc, che mặt, cũng không thấy rõ dung nhan, bất quá cả người từ trong biển chui ra, trên người lại không có một chút ướt át, lại có thể đứng ngang giữa không trung, thực lực bậc này, đã làm cho tất cả mọi người ở đây kinh hãi không thôi...

Lại liên tưởng đến bảo bối trong lời nàng nói, mấy tên quan quân nhảy bèn tựa hồ nghĩ tới điều gì?

“Là hần, là hần dùng Hồn Thuật đả thương Tỳ Hưu...” Tên đại Hồ Tử kia lại trực tiếp chỉ Diệp Tĩnh Vũ nói, có thể không cần tự mình ra tay giết chết đại địch này, bọn họ tự nhiên vui vẻ không thôi...

“Hừ...” Nữ tử trên bầu trời hừ lạnh một tiếng, một tay hướng hư không một trảo, thân thể Diệp Tĩnh Vũ vậy mà trực tiếp bị hần Chop tới...

Sắc mặt Gia Cát Tư lúng túng, trong mắt hiện lên một tia sáng, một luồng năng lượng vô hình quét tới cô gái trên không trung...

Nhưng nữ tử kia lại không thèm nhìn, ngược lại một tay nhắc Diệp Tĩnh Vũ lên, một tay nâng lên, muốn xoá bỏ Diệp Tĩnh Vũ, lại chợt thấy được thanh thiết đao đen sì sau lưng Diệp Tĩnh Vũ...

Vốn giếng cổ không sóng sắc mặt kịch biến...

Một tay nàng ném Diệp Tĩnh Vũ lên boong thuyền, nhưng lại thuận tay rút thanh trường đao màu đen ra, nhẹ nhàng vuốt ve, thân thể nàng lại có chút run rẩy rất nhỏ, đặc biệt là cánh tay vuốt ve thân đao Thiên Tôn đao càng là run rẩy không ngừng...

Trong mắt nàng lại càng hiện lên vẻ kích động, vui sướng, yêu mến, cùng với oán hận sâu sắc, còn có nỗi phiền muộn nhàn nhạt...

Một người, thật sự khó có thể tưởng tượng trong mắt nàng lại xuất hiện nhiều thần sắc như vậy...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại trùng trùng điệp điệp ngã trên boong thuyền, bất quá nhục thể của hắn thực sự quá cường hãn, cho dù từ trên cao như vậy rơi xuống, cũng không có nửa điểm dấu hiệu gãy xương, ngược lại làm boong thuyền xuất hiện một vết nứt...

Chư Cát Tư Cô không đi thảo luận thần sắc trên mặt nữ tử tóc bạc nữa, thân thể trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ nhào tới, đến khi phát hiện Diệp Tĩnh Vũ không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng, tuy nhiên về cảnh giác trong mắt nàng lại càng thêm đậm đặc, đối mặt với một cao nhân thực lực thấp kém như vậy, muốn bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ rất khó...

“Hắn tên là gì?” Gia Cát Tư Nột còn đang suy nghĩ, nhưng thanh âm của bà lão kia lại truyền vào trong tai bà ta, mà thân thể bà ta lại nháy mắt đi tới trước mặt bà ta...

Gia Cát Tư Nột ngẩng đầu lên, liền thấy trong mắt bà lão mờ mờ có nước mắt thoáng hiện, trên mặt càng là vẻ kích động,

trong lòng rất là nghi hoặc, bà thực sự không hiểu, sau khi nhìn thấy thanh đao kia sao lại kích động như vậy?

Bất quá đối với vấn đề của lão ầu, nàng hiển nhiên không thể trả lời, chỉ là há to miệng, khoa tay múa chân vẽ một hình dáng Diệp Tĩnh Vũ...

Bà lão sửng sốt, nhìn ra Gia Cát Tư Kỳ không thể nói chuyện, nhưng bà ta lại nhìn ra từ trong miệng Gia Cát Tư Kỳ ba chữ này...

“Đao này của hần từ đâu mà có?” Bà lão lại mở miệng hỏi...

Gia Cát Tư Nột lại lắc đầu...

Bà lão nhìn con mắt màu đen của Gia Cát Tư Nột, biết bà không phải đang nói láo, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên một luồng sáng trong tay đánh ra, trực tiếp chui vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

“A...” Diệp Tĩnh Vũ vốn đang hôn mê, đột nhiên nhảy dựng lên, giống như bị cái gì kích thích cực lớn...

Thế nhưng khi hần đứng dậy, mới phát hiện mình không có gì đáng ngại, không khỏi ngẩn người, liền thấy xung quanh dị thường, đặc biệt là một cô gái tóc bạc đứng trước người mình, cho hần một cỗ uy áp cường đại đến cực điểm, đó là uy áp mà Luận Võ Thánh còn kinh khủng hơn, loại cảm giác này, hần chỉ cảm nhận trên người Độc Cô Bá Thần và Bạch Khiếu Đế...

“Đao này ngươi từ đâu mà có?” Bà lão tóc bạc cũng lười để ý tới tâm tư Diệp Tĩnh Vũ, giơ đao Thiên Tôn trong tay lên hỏi.

“Ta nhặt được?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy bà lão để ý cây đao này như vậy, đoán được có quan hệ gì với Độc Cô Bá Thần, chỉ là không biết rốt cuộc là quan hệ kẻ thù hay là cái gì, căn bản không dám nói thẳng...

“Nhặt được?” Khí tức bên ngoài bà lão lạnh như băng, sát khí mãnh liệt tản ra, đừng nói là Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả những người khác trên thuyền lúc này cũng cảm thấy lạnh như băng, quả thực so với lúc Diệp Tĩnh Vũ sử dụng đóng băng ngàn dặm còn lạnh hơn...

“Độc Cô Bá Thần là gì của ngươi?” Bà lão tựa hồ đang đè nén lửa giận của mình, lạnh lùng nói ra...

Cảm nhận được sát khí cường đại kia của lão ẩu, Diệp Tĩnh Vũ đã đoán được nàng thật sự có thù hận gì với Độc Cô Bá Thần, bất quá trong lòng hắn đã sớm coi Độc Cô Bá Thần là sư tôn của mình, nghe đối phương hỏi như vậy, nhưng không mấy may phủ nhận, trong miệng nói thẳng:

“Hắn là sư tôn của ta...”

Hắn có thể nói dối, nhưng tuyệt đối sẽ không phủ nhận Độc Cô Bá Thần là sư tôn của mình thật...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, lão ẩu không có lập tức hạ sát thủ tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, sát khí trong mắt dần dần tiêu tán...

“Ha ha... Ha ha... Hay lắm, Độc Cô Bá Thần, ngươi thật tinh mắt, không ngờ lại thu một đồ đệ tốt như vậy, chỉ là ngươi xuất thế thu đồ đệ, vì sao lại không tới tìm ta? Ba trăm năm qua, chẳng lẽ ba trăm năm qua không nhớ tới ta sao?” Bỗng nhiên trong lúc đó, lão ẩu ngửa mặt lên trời cười to, nhưng vừa cười, nước mắt trong mắt nàng vừa chảy ra ngoài, hơn nữa còn là nước mắt đỏ thẫm...

Đó là tổn thương cảnh giới cỡ nào mới có bi như vậy, mới có đau như vậy, mới có nước mắt như vậy?

Không biết vì sao khi nghe được tiếng cười còn bi thương hơn cả khóc của lão bà, nhìn huyết lệ đỏ thẫm của nàng, Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát Tư Tuyền đồng thời cảm thấy tim mình như bị xé rách, đau đớn và chua xót...

Rốt cuộc sư tôn của mình có chuyện gì với nàng?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hiện lên nghi hoặc như vậy, mà lúc này lão ẩu lại đột nhiên ngừng khóc, ngược lại nhìn về phía Gia Cát Tư Tuyền mặc áo trắng, trong đôi mắt vốn tĩnh mịch của hắn dần dần sáng lên ánh sáng nhàn nhạt...

Chương ba23 Lãnh Nguyệt óng ánh

“Ngươi tên là gì?” Bà lão hỏi Gia Cát Tư Nột, giọng điệu bá đạo...

Gia Cát Tư Nột kinh ngạc nhìn bà lão, lại nhìn qua Vũ Lạc Diệp Tĩnh...

“Nàng ấy tên là Gia Cát Tư Nột...” Diệp Tĩnh Vũ không hiểu lắm, bà lão này bá đạo như vậy, ngươi còn nói với nàng chuyện gì nữa, nhưng nếu Gia Cát Tư Nột đã kêu hấn trả lời giúp, hấn vẫn đáp lời được...

“Tốt, từ nay về sau, ngươi chính là đồ nhi của ta, Độc Cô Bá Thân, không phải một mình ngươi thu đồ đệ...” Bà lão lạnh lùng nói...

Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát Tư Tuyên đồng thời sững sốt. Trên thế giới này, có những kẻ bắt buộc làm kỹ nữ mà chưa từng nghe nói qua chuyện cưỡng ép thu đồ đệ?

“Bây giờ ngươi còn chờ gì nữa? Còn không mau quỳ xuống bái sư?” Bà lão nói xong, thấy Gia Cát Tư Kỳ ngẩn người, hừ lạnh một tiếng...

Gia Cát Tư Nột vẫn không quỳ xuống. Cô rất thiện lương, tâm tư rất tinh tế, nhưng không có nghĩa là cô yếu đuối, ít nhất thân là con cái của Gia Cát gia thì làm sao có thể dễ dàng quỳ xuống với người khác được, cho dù bản thân người trước mắt này rất cường đại...

“Ta bảo ngươi quỳ xuống bái sư...” Bà lão hừ lạnh một tiếng, thế nhưng Gia Cát Tư Nột vẫn không nhúc nhích...

Trên mặt bà lão lộ ra vẻ giận dữ, cũng không thấy bà ta làm gì, chỉ cảm thấy một lực lượng cường đại truyền ra, Gia Cát Tư Tuyên hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp quỳ xuống lạy, trên mặt càng lộ vẻ đau đớn...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, trong lòng càng là nổi giận, định động thủ, nhưng lại phát hiện toàn thân mình bị một lực lượng vô hình giam cầm...

“Này, lão yêu bà, ngươi có ý gì? Tư Kính Chi nàng không muốn bái ngươi làm sư phụ, ngươi dựa vào cái gì mà cưỡng ép yêu cầu nàng...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy lão ẩu vậy mà dùng lực lượng cường đại cưỡng ép khổng chế Gia Cát Tư Kỳ bái sư, trong miệng mắng to...

“Tiểu tử thôi...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nhục mạ lão yêu bà, sắc mặt bà lão kia kịch biến, định tát một cái về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

“Hừ, trách không được sư tôn không cần ngươi, bức này khinh thường không nói lý...” Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán ra quan hệ giữa bà lão này và Độc Cô Bá Thần, không đợi bà lão đánh tới, đã giành trước nói ra...

“Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ta ngang ngược không nói lý...” Bàn tay lão ẩu rơi vào giữa không trung, mặt mũi tràn đầy vẻ phẫn nộ...

“Chẳng lẽ không phải sao? Ngươi là lão tiền bối ba trăm năm trước, còn làm khó đám văn bối chúng ta, hơn nữa còn bá đạo như thế, cưỡng bức người khác làm đồ đệ, không phải là không nói lý là gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, trong mắt không có chút vẻ sợ hãi, dù mồ hôi lạnh sau lưng hắt chảy ròng ròng ra ngoài...

Nghe được lời Diệp Tĩnh Vũ nói, thần sắc trên mặt lão ẩu không ngừng biến ảo, khi thì phẫn nộ không thôi, khi thì bi thương không thôi, khi thì mê hoặc không thôi, cuối cùng, sắc mặt của nàng lại từ từ lạnh xuống, muốn vỗ vỗ bàn tay Diệp Tĩnh Vũ cũng thu về...

“Ta làm chuyện gì, chẳng lẽ còn phải nhìn sắc mặt của hửn sao, ngươi đi nói cho Độc Cô Bá Thần biết, một năm rưỡi sau đấu hồn đại chiến, Lãnh Nguyệt Oánh ta sẽ cho hửn một cái kinh hỉ thật lớn...” Bà lão nói xong, lại là một thanh thanh đao Thiên Tôn ném cho Diệp Tĩnh Vũ, sau đó nắm lấy Gia Cát Tư bay lên trời...

Trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, khiến cho Diệp Tĩnh Vũ muốn mắng chửi người khác cũng không có nói...

Nhìn bầu trời trống rỗng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thật vất vả mới gặp được Gia Cát tư Nộ, nào ngờ mình cứu cô ra khỏi đám sói này, nhưng lại bị một cường nhân không hiểu sao mang đi...

Nhưng nghĩ đến bà lão kia chỉ là nhận Gia Cát Tư Nộ làm đồ đệ, chắc hẳn không có ác ý gì mới đúng, hơn nữa không chừng đây lại là kỳ ngộ lớn của Gia Cát Tư Nộ, điều khó chịu duy nhất chính là dường như Gia Cát Côn Bằng không muốn...

Bất quá đối mặt bà lão cường đại, hẳn có thể làm gì đây?

Thực lực ah, thực lực cường đại a, mình lúc nào mới có thể trở nên cường đại như bọn họ đây?

Trong lòng thì thảo thờ dài một tiếng, nhưng là bất đắc dĩ xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy thị nữ ngã trên mặt đất, khoe miệng tràn ra máu tươi kia...

“Người làm sao vậy?” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ lão ẩu kia sẽ động thủ với thị nữ như vậy sao?

Tên thị nữ kia vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía hơn mười tên quan quân, mà hơn mười tên quan quân lúc này đều sắc mặt trắng bệch, vừa rồi bọn họ là muốn giết chết Diệp Tĩnh Vũ a...

Nhìn thấy ánh mắt của thị nữ kia, Diệp Tĩnh Vũ làm sao còn không rõ chuyện gì xảy ra, sát khí trong mắt càng ngày càng đậm, mình bây giờ còn chưa thể đối phó những tên biến thái kia, nhưng giết mấy tên Tiên Thiên võ sư còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Cảm nhận được sát khí băng lãnh của Diệp Tĩnh Vũ, hơn mười tên quan quân này tựa hồ cũng ý thức được chính mình lần này khó thoát khỏi cái chết, từng tên rút vũ khí hai bên ra, bày ra bộ dạng cùng Diệp Tĩnh Vũ quyết một trận tử chiến, liên tiếp chiến, còn có những binh sĩ thuần phục bọn họ. Đương nhiên, đối mặt với sinh mệnh uy hiếp, lúc này binh sĩ đứng bên cạnh bọn họ chưa đầy hai mươi người... Những người này đều là tâm phúc tuyệt đối của hơn mười tên quan quân này...

Về phần những binh lính khác, nào dám lộn xộn mảy may...

Dù sao, Diệp Tĩnh Vũ tuy rằng không bằng bà lão lúc nãy, nhưng tư thái kích thương Giao Bằng kinh khủng vẫn làm mọi người ở đây chấn động thật sâu...

Đôi mắt với đám nam tử từng có dị tâm với mình, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười càng thêm băng lãnh, cũng không nói nhiều lời, cầm Thiên Tôn đao trong tay, liền xông lên...

“Giết...” Mười mấy tên võ sư Tiên Thiên đồng thời quát lớn một tiếng, hơn mười đạo chân khí Tiên Thiên từ trong cơ thể bọn họ thoát ra, tụ tập lại một chỗ, chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Kinh Lôi Liệt trăm...” Nhìn những võ sư Tiên Thiên đang gào thét lao tới, Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ run lên, một tia sét chói mắt thoáng hiện, một ánh đao mang theo tia điện chém ngang ra...

“Xuy xuy xuy...” Mấy tiếng vang nhỏ, thân thể hơn mười tên quan quân trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, máu đỏ tươi phun ra, mùi máu tươi vừa rồi còn chưa tản đi lại một lần nữa tràn ra...

Hơn hai mươi tên binh sĩ vốn định nhào tới nhìn thấy đao mang sắc bén này, từng tên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vốn vừa vọt tới một nửa thân thể lại cưỡng ép ngừng lại. Thế nhưng bọn chúng ngừng lại, đao mang của Diệp Tĩnh Vũ lại không dừng lại, đao mang sáng chói vẫn lao ra phía trước, không chút lưu tình chém nát thân thể những người này...

Rõ ràng có hơn ba mươi người, đến cuối cùng lại sinh ra sáu mươi nửa người...

Máu tươi, nội tạng rơi vãi khắp boong thuyền, không ai dám nói gì nữa...

“Ném hết vào biển...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người đi về phía phòng Gia Cát Tư Kỳ vừa ở...

Đã có một màn máu tanh như thế, mặc vào những binh lính và thủy thủ còn lại cũng không dám lơ mãng, trong tình huống sinh mệnh của mình bị uy hiếp, bọn hắn rất nghe theo mệnh

lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, cả đoàn người vội vã chạy về hướng đại lục...

Chương thứ ba mươi bốn trở về.

Thời gian ước chừng hơn nửa tháng, con thuyền lớn này đã tới gần bờ biển, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không ngốc đến mức đến gần Bạch Đế thành, mà là lựa chọn phía nam thành Bạch Đế thành, thuộc về một bến tàu nhỏ thuộc về Vân Châu, hơn nữa sau khi phân tải bảo trên thuyền cho những nữ tử trên thuyền, liền mang theo các nàng cùng xuống thuyền. Về phần những binh lính Đông Di này sẽ đến chỗ nào, cũng không phải chuyện hấn quan tâm...

Sau khi đưa những nữ tử này đến một thành thị coi như yên ổn ở Vân Châu, Diệp Tĩnh Vũ liền vội vã chạy tới Vân Kinh. Hấn không phải thánh nhân, có thể chiếu cố những nữ nhân này cũng là nể tình Gia Cát Tư Nộ, đương nhiên không có khả năng mang bọn họ cùng đến Vân Kinh, về phần vận mệnh những nữ tử cuối cùng như thế nào, lại càng không phải là chuyện hấn quan tâm...

Nửa tháng sau, Vân Kinh, chính là đô thành của Nam Vân đế quốc...

Nửa năm trước, khi Lạc Tiêu Phong xưng Đế, vì để thể hiện sự hùng vĩ của Vân Kinh, toàn bộ Vân kinh thành đã được mở rộng ra gấp đôi, không chỉ tu sửa tường thành mà còn dời đến rất nhiều phú thương. Bây giờ toàn bộ Vân kinh thành so với hơn một năm trước phồn vinh đâu chỉ gấp đôi...

Mà Vân Mãn Lâu phồn hoa nhất ở Lão Vân kinh thành, sinh ý mấy ngày nay đã tốt lên gấp mấy lần so với trước đây...

Lúc này, lầu ba Vân Mãn Lâu gần cửa sổ, một nam tử mặc trang phục màu đen, đầu tóc dựng đứng, nơi này chủ yếu là một dị loại, thực khách xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn. Đương nhiên, tướng mạo của hấn cực kỳ anh tuấn, thậm chí có thể nói là xinh đẹp, mi thanh mục tú, môi hồng nhuận phơn phớt, xinh đẹp hơn đại đa số mỹ nữ...

Có thể lấy loại tạo hình này xuất hiện, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, đầu còn có những người khác...

“Ai, không nghĩ tới a, đã hơn một năm rồi, sắp hai năm rồi, đã rất lâu chưa ăn vịt nướng Vân Mãn Lâu này, thật không nghĩ tới mùi vị này vẫn là tốt như vậy, không biết hơn một năm nay Linh Nhi sống thế nào rồi?” Trong tay nắm lấy chân vịt nướng, ngoài miệng lau dầu mỡ, Diệp Tĩnh Vũ vừa gặm, vừa nhìn ra phía ngoài cửa sổ Hoàng cung...

Hôm nay hắn mới vừa tiến vào Vân Kinh, quần áo trên người tự nhiên là dùng tài bảo trên thuyền mua được, bất quá hắn lại không lập tức trở về Trần Quốc phủ, hiện tại đã qua một năm rồi, ai biết hiện tại Trần Quốc phủ thế nào...

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của thực khách xung quanh, tiếp tục gặm chân vịt của mình, nhưng lúc này, dưới lầu lại truyền đến thanh âm ồn ào, rất nhiều thực khách nhao nhao đưa mắt nhìn về phía đầu cầu thang...

“Chết tiệt, các lão tử liệu chết chiến đấu ở tiền tuyến, ném đầu, đổ máu, thật vất vả mới trở về Vân Kinh nghỉ ngơi và hồi phục, người lại nói không có chỗ? Người biến chiến sĩ thiết quân chúng ta thành người thế nào?” Dưới lầu, một trận thanh âm thô cuồng vang lên...

Lông mày Diệp Tĩnh nhíu lại, thiết quân? Đã hơn một năm rồi, hiện tại thiết quân không biết thế nào rồi, mà ánh mắt của hắn cũng theo đó hướng về đầu cầu thang, hắn muốn nhìn xem hiện tại thiết quân chiến sĩ đến cùng là như thế nào?

“Vị quân gia này, trên lầu thật sự đã kín khách rồi, chúng ta...” loáng thoáng nghe thấy giọng nói của điểm tiểu nhị, nhưng đầu cầu thang lại truyền đến âm thanh lớp lớp. Hiện nhiên những quân nhân kia căn bản không để ý tới lời lẽ nhai của tiểu nhị, đã vọt lên khỏi cầu thang...

Đi đầu là một nam tử chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, lông mày rất thô, mặt trái còn có một vết sẹo đáng sợ, hắn là lưu lại trên chiến trường, toàn thân trên dưới tràn đầy một cỗ tức sát khí, vừa nhìn đã biết là loại người bò ra từ trong đồng người chết...

Lúc này hắn đứng ở đầu bậc thang, ánh mắt quét qua một vòng, tất cả mọi người đều không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của hắn, tất cả đều lảng tránh, mà hắn tựa hồ cũng không nhìn thấy vị trí trống, duy chỉ có vị trí của Diệp Tĩnh Vũ là chỉ có một người...

“Không phải là có một chỗ à, bà nội nó, lại còn nói với ta là không còn chỗ nào...” Tên thủ lĩnh kia sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngồi một mình trên cái bàn lớn, trực tiếp nhắc tiểu nhị đang đi tới lên...

“Nhưng quân gia, vậy đã có người rồi...” Tiểu nhị lộ ra vẻ mặt oan ức...

“Có người? Bốn huynh đệ chúng ta, hắn chỉ có một, chẳng lẽ chúng ta còn phải đi xuống dưới sao? Mụ nội nhà ngươi... Đi, gọi hắn đi, chúng ta mua hộ hắn...” Mặt thẹo kia hét lớn...

Dưới sự dâm uy của ba tên binh sĩ mặt sẹo và mặt dày dày đặc, tên tiểu nhị kia chỉ có thể đưa khuôn mặt đưa đám đi về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Tiểu huynh đệ, ngươi cũng thấy đấy, ngươi có thể nhường chỗ này cho mấy vị quân gia này, bọn họ ở tiền tuyến tắm máu chiến đấu, thật vất vả mới trở về một chuyến, ngài thông cảm cho bọn họ đi, hơn nữa bọn họ nói sẽ giúp ngươi thanh toán?” Tiểu nhị nhỏ giọng nói...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ nhìn về phía mấy binh sĩ thiết quân kia, phát hiện bọn họ ai nấy đằng đằng sát khí, tuyệt đối thuộc về tinh nhuệ trong tinh nhuệ, có lẽ chém giết trong một năm qua đã khiến bọn họ trưởng thành rất nhiều, chỉ là không biết có phải là thuộc hạ trước kia của mình hay không., Bất quá nhìn thấy bọn họ tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không phải ngang ngược can rỡ, còn biết gọi tiểu nhị tới trước, điểm này đủ để nhìn ra phương diện trị quân nghiêm cẩn, có thể huấn luyện một đám lưu manh thành bộ dáng này, đã không dễ...

“Tiểu huynh đệ, ngươi...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói lời nào, ngược lại nhìn về phía mấy tên binh sĩ kia, sắc mặt điểm tiểu nhị càng thêm khó coi...

“Bảo bọn họ chờ một chút, chờ ta ăn xong, tự nhiên sẽ để bọn họ...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, nhưng không có ý đứng dậy chút nào...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, tên tiểu nhị quay đầu lại nhìn tên thủ lĩnh kia, sắc mặt khó coi đến cỡ nào...

Tựa hồ nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ không có ý nhượng vị, tên thủ lĩnh kia trực tiếp chạy tới, một cước đạp lên một cái ghế, từ trên cao nhìn xuống Diệp Tĩnh Vũ...

“Ta nói tiểu tử này, các gia còn đang vội. Tốt nhất ngươi nên nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí...”

Nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của tên thủ lĩnh kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thì trào thổ dài một tiếng. Tên du côn này đúng là du côn a, cho dù lăn lộn trong quân đội một hai năm, tính cách bá đạo này vẫn không thể thay đổi a...

“Sau khi ta ăn xong đương nhiên sẽ rời đi...” Vẫn là câu nói kia, sau khi nói xong, cũng không thèm nhìn đầu lĩnh kia nữa, vùi đầu vào ăn đồ...

“Mẹ nó, tiểu tử thú vị, ngươi không nên không biết xấu hổ...” Một tên hán tử khác nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không bỏ rơi đám người mình, không khỏi giận tím mặt...

Diệp Tĩnh Vũ vẫn không nói gì thêm, chỉ lẳng lẳng găm chân vịt của mình, hoàn toàn coi mấy người như là không khí...

“Bà nội nó, thấy lão tử không một cái tát đánh chết ngươi...” Tên mặt sẹo kia lập tức nhin không được trong lòng tức giận, đưa tay đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Mắt thấy một chương kia sắp đập vào đầu Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ lại bỗng nhiên duỗi ra một bàn tay, cầm lấy cổ tay hán tử...

Trong nháy mắt, mặt sẹo liền cảm giác cổ tay của mình phảng phất như bị kim sắt kẹp chặt, sắc mặt lập tức trắng bệch như tuyết...

Hồn phách thiết quân bậc ba bốn mươi lăm...

Mấy tên binh sĩ khác nhìn thấy đầu lĩnh của mình bị đối phương bắt lấy cổ tay không thể nhúc nhích, cả đám cũng giận tím mặt, nâng ghế bên cạnh lên ném tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, thân thể không nhúc nhích, chỉ kéo cái mặt sẹo kia sang một bên, trong đó có một tên lính cầm ghế dài vừa vịn đập lên đầu hắn, lập tức làm cho cái ghế kia nát như, mà mặt sẹo đầu lập tức nở hoa, một dòng máu chảy ra như vậy...

“Lão đại...” Tên binh sĩ mặt sẹo mở ghế ra thấy mình đánh sai người, sắc mặt cũng trở nên khó coi...

“Thủ lĩnh cái đầu người, người không thể đủ chuẩn một chút a, bà nội người, cái mặt trắng như người sao lại khỏe như vậy...” Mặt sẹo kia cũng coi như một hảo hán, đầu nở hoa, vậy mà hừ một tiếng, tay kia liền đập tới Diệp Tĩnh Vũ...

Tay phải Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt cổ tay mặt sẹo bỗng nhiên buông tay, tiếp theo nhanh chóng đâm ra một quyền, trực tiếp nện vào dưới bụng mặt sẹo. Lập tức gã mặt sẹo bị nện bay ra ngoài, nặng nề ngã trên sàn nhà, sắc mặt trở nên tím xanh một mảnh, há miệng bắt đầu phun ra khỗ thủy...

Kinh biến như thế, đã sớm kinh động thực khách chung quanh, từng người từng người tránh xa, sợ tai vạ đến nước cá...

Những binh lính khác nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tung một quyền đánh bay đầu mình, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc. Trong mắt bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ có bộ dạng trắng nõn, thậm chí còn mềm yếu hơn những thư sinh trói gà không chặt kia, tại sao lại có khí lực lớn như vậy?

“Các huynh đệ, sao chép gia hỏa...” Những binh lính kia cũng thật là buơ hăn, từng người từng người nắm lấy băng ghế, ném

về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy những người này không rút chiến đao mang theo bên mình ra, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra ý cười nhàn nhạt, chỉ cần không động đao, coi như là tương đối lý trí...

Đôi mắt với những cái ghé đầu mà đến, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ở trong lòng, thậm chí không hề nhúc nhích...

“Ầm ầm...” vài tiếng giòn vang, ba cái ghế gần như đồng thời đập lên người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng toàn bộ đều vỡ tan ra, mà Diệp Tĩnh Vũ nào có nửa điểm vết thương...

Chứng kiến một màn khủng bố như vậy, tất cả mọi người lại một lần nữa khiếp sợ, tên gia hỏa này còn là người sao? Đầu của hắn sao lại cứng như vậy?

“Thế nào? Có cần tiếp tục đập nữa không?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên, khoe miệng lộ ra nụ cười tà dị...

“Mẹ nó, lão tử không tin không đập được đến ngươi...” Ba tên binh sĩ giận dữ, lại lần nữa cầm lên băng ghế đánh tới Diệp Tĩnh Vũ...

“Các ngươi thật đúng là muốn nện a...” Diệp Tĩnh Vũ nói, thân thể lại lắc lư một cái, ngay sau đó một chân quét ra, lực đạo cường đại trực tiếp đá nát ba cái ghế đầu, đá vào bụng ba người, ba người lập tức bước lên phía sau tên mặt sẹo kia...

Nguyên một đám trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, không ngừng phun ra khỗ thủy, làm sao còn bò dậy nổi...

“Ai, bộ dạng này của các ngươi cũng muốn học người ta chiếm vị trí, trở về luyện thêm vài năm nữa đi...” Diệp Tĩnh Vũ phủi tay, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép...

“Tiểu tử thôi, ngươi muốn chết...” Mặt sẹo kia tựa hồ bị Diệp Tĩnh Vũ bức ra hỏa khí, từ từ đứng dậy, rút chiến đao của mình ra, một cổ chân khí Tiên Thiên cường đại đột nhiên bộc phát...

“Võ sư Tiên Thiên?” Long mày Diệp Tĩnh nhíu lại, có chút kinh hãi, hiển nhiên không nghĩ tới gia hỏa mà mình cũng không biết này vậy mà đã tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên

Vũ Sư, xem ra hơn một năm nay, Thiết quân thật sự trưởng thành rất nhiều a...

“Biết là tốt rồi...” Mặt sọc kia hừ lạnh một tiếng, lại đưa tay chém về phía Diệp Tĩnh Vũ, một đạo đao mang màu xanh từ không trung hình thành, hung hăng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ. Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn ra được, hắn cũng không sử dụng toàn lực, hiển nhiên là sợ thật sự giết mình...

“Ha ha, người không xuất toàn lực làm sao là đối thủ của ta...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, biết đối phương không dám gây ra nhân mạng, thân thể bước về phía trước một bước, hung hăng đánh một quyền về phía đao khí sắc bén kia...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ liều mạng xông tới như thế, tất cả mọi người đều cả kinh, thân thể gia hỏa này mặc dù tương đối cường tráng, nhưng cũng không có khả năng lấy thân thể ngăn cản đao khí của mình a...

Mặt sọc cả kinh, hắn cũng không thật sự muốn giết chết Diệp Tĩnh Vũ, chẳng qua muốn cho hắn biết lợi hại mà thôi. Hắn nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ liều mạng vọt tới mình, đang muốn thu đao, thế nhưng tốc độ đối phương thật sự quá nhanh, đã hung hăng đâm một quyền vào trên đao mang của mình...

“Coong...” Một tiếng...

Giống như thủy tinh bị nghiền nát, đao mang màu xanh trong nháy mắt bị nghiền nát, mà nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ đánh thẳng vào thanh chiến đao kia, lập tức, toàn bộ chiến đao sắc bén được chế tạo từ Ô Cương này vỡ tan ra...

Lực phản phệ cực lớn càng chấn động làm hai tay mặt theo run lên, ngay cả chuôi đao còn lại cũng không giữ được, trực tiếp rơi xuống dưới, bất quá cả người gã lại lộ ra vẻ hoảng sợ đến cực điểm...

Bản thân đã là võ sư Tiên Thiên, bản thân có thể chém ra chân khí Tiên Thiên, cho dù là những người luyện ra áo vải sắt cũng không có khả năng hoàn toàn bỏ qua đao khí của mình a, thế nhưng người này vậy mà hoàn toàn dựa vào lực lượng nhục

thể liền đánh tan đao khí của mình, còn thuận tiện đập vỡ chiến đao của mình, hẳn còn là người sao?

Ngay lúc mặt sẹo khiếp sợ, Diệp Tĩnh Vũ lại vỗ nhẹ một chưởng, vỗ vào ngực mặt sẹo, cả người liền bay về phía cầu thang, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, đây là kết quả Diệp Tĩnh Vũ hạ thủ lưu tình...

Ba tên binh sĩ đang nằm rạp trên mặt đất phun nước đấng còn chưa kịp hoan hô cho đầu mình, đã thấy đầu mình bị đập bay ra ngoài, sắc mặt từng tên một lần nữa trở nên trắng bệch một mảnh...

Đám người mình bắt quá chỉ đến ăn một bữa cơm mà thôi, làm sao lại gặp phải biến thái như vậy chứ?

Mặt sẹo đau nhức ngực, vốn tưởng mình sẽ lại một lần nữa ngã trên mặt đất, thế nhưng vừa mới bay được một nửa, liền bị một người nhắc bổng thân thể, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, trong lòng không khỏi cả kinh, quay đầu nhìn lại, liền thấy một tên nam tử sắc mặt cương nghị, sắc mặt không khỏi vui vẻ...

“Diệp tướng quân, người phải đòi lại công đạo cho các huynh đệ...”

Vẻ uể oải trên mặt Mặt sẹo lập tức bị thay thế bởi vẻ vui sướng. Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Long Nghị, một trong tam đại tướng quân của Thiết Quân, tu vi đã đạt đến Tông Sư đỉnh phong, cách cảnh giới Đại Tông Sư kia chỉ là một bước ngắn...

Tuy nói Thiết Quân kỷ luật nghiêm minh, nhưng Thiết Quân luôn nổi danh bảo hộ ngắn gọn. Bất kể là ai, ở bên ngoài gây chuyện, đều phải chịu trừng phạt nghiêm trọng của kỷ nguyên quân đội thiết quân. Nhưng trước đó, đầu tiên phải tìm lại công đạo, người của Thiết Quân, không thể bị người ngoài ức hiếp...

Đây là truyền thống mà thống soái đệ nhất của Thiết Quân Diệp Tĩnh Vũ truyền xuống...

Cho nên mặt sẹo rất tin tưởng, Diệp Long Nghị tướng quân đã đến, nhất định sẽ vì mấy huynh đệ mà tìm lại mặt mũi...

Chương ba mươi sáu lại thấy Long Nghị...

Diệp Long Nghị không để ý đến lời nói của mặt sẹo, cũng không để ý đến mấy tên binh sĩ đang giầy dụa đứng lên, mà nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đánh bay một tên võ sư Tiên Thiên dưới trướng mình dễ dàng như vậy...

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, thần tình lại kịch biến, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích động, thân thể không khống chế được run rẩy lên...

“Diệp tướng quân, chính là người này, hắn không chỉ cậy mạnh, hơn nữa đao thương bất nhập, các huynh đệ đều không phải là đối thủ của hắn a. Diệp tướng quân, người phải báo thù cho chúng ta...” Một tên binh sĩ trong đó thấy Diệp Long Nghị nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không chú ý sắc mặt Diệp Long Nghị, trực tiếp mở miệng nói ra...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lúc nhìn thấy Diệp Long Nghị, nụ cười trên khóe miệng lại càng thêm xán lạn...

“Tướng quân... là người sao?” Diệp Long Nghị căn bản không để ý đến binh sĩ lải nhải, rất là kích động nói, trong mắt lại nổi lên từng đoá từng đoá nước mắt...

Mặt sẹo, tính cả ba tên binh sĩ khác đồng thời choáng váng, tướng quân của mình hôm nay làm sao vậy? Sao lại gọi tiểu tướng quân mặt trắng này?

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu cười, nụ cười trên mặt ấm áp như vậy, nhưng trong mắt hắn vẫn có từng đoá hoa lệ sáng long lanh. Hơn một năm, từ khi rời khỏi Vân Kinh, đã gần hai năm trôi qua, hai năm qua đã xảy ra quá nhiều...

Nhưng nam tử trước mặt này đã từng thề trung thành với mình, nhưng vẫn giữ vững lời hứa lúc trước, vẫn thuần phục

bản thân...

Từ trong ánh mắt của hắn, Diệp Tĩnh Vũ thấy được lòng trung thành, thấy được chờ đợi, thấy được tình ý chân thành nhất...

Hắn rất vui mừng, vui mừng vì mình có được thuộc hạ như vậy, hắn rất vui vẻ, sau khi vui vẻ lâu như vậy, hắn vẫn nhớ rõ bản thân...

Một câu nhẹ nhàng, ngược lại làm cho tâm tư bảy trăm ngày đêm này trôi qua...

“Tướng quân... Cuối cùng người cũng trở về rồi... Diệp Long Nghị ở đây bái kiến Diệp tướng quân...” Được Diệp Tĩnh Vũ xác nhận, Diệp Long Nghị cố nén nước mắt, bước một bước về phía trước, quỳ lạy Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha, ta đã sớm nói qua, ta không thích cái trò này...” Diệp Tĩnh Vũ một tay kéo một cái, một lực lượng cực mạnh từ hư không hình thành, ngăn Diệp Long Nghị quỳ xuống...

“Mấy người các người, còn không mau tới bái kiến tướng quân...” Trên mặt Diệp Long Nghị lộ ra một tia xấu hổ, quay người quát với đám người mặt sẹo sau lưng...

Mặt sẹo cùng với ba tên binh sĩ kia người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đều tràn đầy khiếp sợ, quả thực so với một quyền vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ đánh nát đao mặt sẹo còn khiếp sợ hơn...

Được Diệp Long Nghị gọi là tướng quân. Trong toàn bộ thiết quân chỉ có một người, thiên tài siêu cấp biến mất một năm rưỡi kia, dẫn đầu thần thoại bách quân bách chiến bách thắng, Diệp Tĩnh Vũ...

Truyền thống của Thiết Quân, phong cách của Thiết Quân đều do một tay hắn chế tạo, vừa nghĩ tới đám người mình vừa rồi lại đắc tội với vị bạo quân trong truyền thuyết này, mồ hôi lạnh trên trán bốn người không ngừng tuôn ra, hôm nay nghe Diệp Long Nghị nói như vậy, lại vội vàng đi tới quỳ lạy Diệp Tĩnh Vũ...

“Không cần quỳ, ta bây giờ cũng không phải là tướng quân gì, Long Nghị a, nói cho ta biết tình huống của các người trong

hơn một năm qua đi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng phát phát tay, một luồng lực lượng cường đại đột nhiên xuất hiện, trực tiếp ngăn cản mấy người quỳ xuống. Thủ đoạn như thế, khiến trong lòng mọi người lại là một trận...

Ngay sau đó, Diệp Long Nghị lại gọi thêm một bàn thức ăn, tự mình kể lại toàn bộ chuyện phát sinh trong một năm nửa này cho Diệp Tĩnh Vũ...

Một năm rưỡi trước, Diệp Tĩnh Vũ bị Độc Cô Bá Thần mang đi, sau khi tin tức này của Độc Cô Thiên Tướng nói cho mọi người biết, Thiết Quân thiếu chút nữa sụp đổ, cũng may thủ đoạn độc đạo của Lạc Nhược Phong và Gia Cát ức, khống chế được Thiết Quân, sau đó lại phá nát âm mưu của Tư Mã Hiên, một lần hành động khống chế Lăng Yên thành, cũng mượn điều này làm cứ điểm, cùng nhau càn quét Liệt Diễm thành, lập được đại công...

Từ đó về sau Thiết Quân cũng trở thành một trong những quân đội nổi danh nhất của Thục Vân Quốc. Trong chiến tranh tranh tranh bá kế tiếp, Thiết Quân dưới sự chỉ huy của hàng tỉ người Chư Cát, Diệp Long Nghị, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu suất lĩnh, một đường hát vang, lập nên công lao to lớn cho Nam Vân Đế Quốc. Sự vinh quang của bọn họ càng là một lần hành động lần át tứ đại quân đoàn Phong Vân Lôi điện, trở thành quân đoàn mạnh nhất của Thục Vân Quốc lúc đó...

Mãi đến khi Nam Vân đế quốc được thành lập, Lạc Tiêu Phong xưng đế, lập Lạc Hải Thiên làm thái tử, danh tiếng của thiết quân mới bị thái tử tiêu dao suất lĩnh vân quân ép xuống...

Có thể nói, nửa năm qua Thiết quân vẫn luôn bị chèn ép, toàn bộ nhiệm vụ nguy hiểm nhất đều để lại cho bọn họ, công lao là lớn nhất, hơn nữa lại không có nhiệm vụ nguy hiểm gì lại chưa từng tới phiên bọn họ...

Nửa năm qua, số lượng thiết quân nhân hạ xuống kịch liệt, tới bây giờ, tuy rằng nhân số thiết quân vẫn mở rộng đến mười vạn, nhưng tám ngàn tinh nhuệ đi theo Diệp Tĩnh Vũ lúc trước lại không tới một ngàn người...

Những mấy ngàn người khác đều hi sinh trong những trận chiến lớn nhỏ...

Không chỉ có vậy, Trần Kỳ cũng hy sinh trong trận chiến vào hai tháng trước...

Vừa nghe Trần Kỳ đi rồi, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức ảm đạm xuống, trong đầu không tự chủ hiện ra tướng mạo nhả nhặn, làm việc chân thành...

Mình đã từng hứa hẹn cho quan lớn Cao lộc hậu, cuối cùng quả thật đã lên làm đại tướng quân. Thế nhưng lại mất đi tính mạng, đây là bi ai tới cỡ nào chứ?

“Tướng quân, người phải báo thù cho tướng quân Trần Cổ...”
Nhìn vẻ mặt ảm đạm của Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Long Nghị đột nhiên hạ thấp giọng xuống...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, chẳng lẽ trong lúc này có ẩn tình gì hay sao?

“Hai tháng trước, thiết quân chúng ta phụ trách phối hợp tấn công thành Tây Ninh ở Lan Châu, thành Tây Ninh bị phá, tướng quân Trần Kỳ và thống soái Viêm Quân Tần Vân Khiếu cùng nhau phụ trách đuổi giết quân đội của Thiên Nguyên đế quốc, cuối cùng chỉ có Tần Vân Khiếu lấy người trở về, hắn nói bọn họ trúng mai phục, Trần Kỳ tướng quân là vì yểm hộ hắn rút lui mà hi sinh...”

Vừa nghe đến đó, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt thay đổi, nếu đổi lại là mình, Trần Kỳ đương nhiên sẽ vì yểm hộ mình mà hi sinh tính mạng của mình. Thế nhưng mọi người đều biết, chính mình và Tần Vân Khiếu có thâm cừ đại hận, Trần lão làm sao có khả năng vì yểm hộ hắn mà hy sinh, trong chuyện này tất có ẩn tình...

“Người đừng nói nữa, ta hiểu rồi...” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói ra một câu này, thế nhưng sát khí mãnh liệt tỏa ra trong cơ thể hắn lại khiến nhiệt độ xung quanh trở nên lạnh lẽo, thân thể bốn tên binh sĩ kia đều run lên...

“Ồ... Đây không phải là Diệp Long Nghị hay Diệp đại tướng quân sao? Sao hôm nay cũng rảnh rồi tới Vân Mãn Lâu tiêu

khẩn...” Ngay lúc này, đầu cầu thang lại truyền đến một âm thanh sắc nhọn...

Mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử tướng mạo bình thường, mặt mũi ngang ngược kiêu ngạo dẫn một đám binh sĩ mặc áo giáp hoa lệ đi tới...

“Đây là Miêu Thiết, thủ hạ của Tần Vân Khiếu, một tay cầm đao không tệ, chỉ tiếc là làm người hung hăng, ỷ vào Tần Vân Khiếu làm chỗ dựa, thường xuyên tìm Thiết Quân chúng ta gây phiền toái...” Nhìn thấy người tới, Diệp Long Nghị nhẹ nhàng nói bên tai Diệp Tĩnh Vũ...

Đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy... Có được lại chẳng tốn công phu...

Đang muốn tìm người trút giận, không ngờ lại tự đưa tới cửa... Điều này có thể trách ai đây?

Con mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức nóng lên...

Đạo thứ ba mươi bảy?

“Miêu tướng quân, bản tướng chỉ đi ngang qua, tiện thể đến đây ăn chút gì mà thôi, ngược lại Miêu tướng quân người, mang theo nhiều người như vậy đến đây làm cái gì?” Diệp Long Nghị lạnh lùng nói...

“Ha ha, làm cái gì vậy? Lần này Tàn Soái chúng ta lập công hồi triều, Thái tử điện hạ sẽ ở đây đón gió tẩy trần cho hân, đương nhiên chúng ta phải tới bao lâu. Diệp tướng quân, nếu người rảnh, đêm nay cũng tới đây uống vài chén...” Miêu Thiết vừa cười âm hiểm vừa nói...

“Bao lâu, khẩu khí thật lớn...” Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, thân thể từ phía sau Diệp Long Nghị bước ra...

“Đồ khôn kiếp ở đâu ra vậy... có phần cho người nói chuyện sao?” Miêu Thiết thấy Diệp Tĩnh Vũ ăn mặc bình thường, còn tưởng là một tên thân thích hay thuộc hạ nào đó của Diệp Long Nghị, trực tiếp chửi âm lên...

Diệp Long Nghị định nổi giận nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ ra tay chế trụ, ngược lại từng bước một đi về phía Miêu Thiết...

“Tàn soái người nói là Tàn Vân Khiếu phải không?” cách Miêu Thiết ba mét, Diệp Tĩnh Vũ đã ngừng lại...

“Lớn mật, danh hiệu đại soái chúng ta chính là người có thể tùy tiện gọi, người đâu, bắt tiểu tặc này cho ta...” Nửa năm qua, Tàn Vân Khiếu một quân độc đại, khắp nơi tìm thiết quân gây phiền toái, bây giờ nhìn thấy tiểu gia hỏa này cùng Diệp Long Nghị ở cùng một chỗ, còn mở miệng gọi thẳng tên đại soái của mình, làm sao có thể buông tha cơ hội như vậy, đến lúc đó tối thiểu cũng có thể tham khảo một cái tội không nghiêm của Diệp Long Nghị...

Vừa nghe tướng quân của mình ra lệnh, lập tức có hai tên binh sĩ nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy hai tên binh sĩ nhào về phía mình, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một đạo ngân mang, một cỗ sóng tinh thần vô hình trực tiếp đánh vào trong đầu hai tên binh sĩ, lập tức hai tên lính liền thấy ngàn vạn loại ảo giác xuất hiện ở trước mắt, phản phát Diệp Tĩnh Vũ trước mắt không còn là một người, mà là một ác ma to lớn, đang mở ra miệng to như chậu máu nhào về phía bọn họ...

Trong miệng phát ra một tiếng thét chói tai, vậy mà quay người hướng phía dưới phóng đi...

“Hồn Sư?” Miêu Thiết chính là cao thủ cảnh giới Tông Sư, tự nhiên có thể nhìn ra chiêu thức Diệp Tĩnh Vũ sử dụng, trên mặt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc...

“Bản lĩnh của Diệp tướng quân thật tốt, lại có thể tìm được một gã Hồn Sư, trách không được dám kiêu ngạo như thế, chẳng qua chỉ là một gã Hồn Sư cảnh giới Hóa Hồn mà thôi, cũng dám mở miệng gọi thẳng tọc danh Đại Soái, vẫn là muốn chết...” Miêu Thiết hừ lạnh một tiếng, rút thanh miêu đao bên hông mình ra, đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Bây giờ Tàn Vân Khiếu suất lĩnh Viêm quân chính là một trong những quân đoàn có chiến công cao nhất của Nam Vân đế quốc, binh lính của bọn họ đã sớm dưỡng thành tính cách ngang ngược, đặc biệt là đối với thiết quân, càng là không kiêng dè kích...

Dưới cái nhìn của hắn, giáo huấn một kẻ không có bất kỳ quân chức nào, căn bản không phải là đại sự gì, dù cho không cần thận ngộ sát, lấy thân phận của mình, cũng sẽ không có quá lớn nhưng vấn đề...

Cho nên, đao này của Miêu Thiết, dùng công lực của mình tầng bảy, cho dù Diệp Long Nghị cách đó không xa cũng không ngăn được...

Một đạo đao mang sáng chói màu trắng vạch ra hư không, mang theo vô tận tiếng gió chém về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ hư không cũng sắp bị xé rách...

Nhưng điều khiến Miêu Thiết cảm thấy kỳ quái là cách đó không xa Diệp Long Nghị căn bản không có ý cứu viện. Thậm

chí thân thể hần không nhúc nhích chút nào, chẳng lẽ hần không biết khi một gã Hồn Sư cận chiến đối mặt với một gã Tông Sư, cho dù hần có cảnh giới Linh hiển, cũng tương đối nguy hiểm sao?

Hay là nói người này căn bản không liên quan gì đến Diệp Long Nghị, cho nên hần căn bản không muốn quản?

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, Miêu Thiết đối với một đao của mình vẫn rất có tự tin, lập tức ra tay càng thêm nhanh chóng, cho dù Diệp Long Nghị muốn cứu viện cũng tuyệt đối không kịp...

Đao mang sắc bén đã đi tới trước trán Diệp Tĩnh Vũ, mắt thấy sắp chém gã thành hai nửa, Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên duỗi ra hai ngón tay...

Đúng vậy, hai ngón tay trắng nõn mềm mại, nhìn qua thì mềm mại và trắng nõn như vậy, quả thực so với hai tám chỗ ngón tay còn mảnh khảnh hơn, dạng ngón tay như vậy hần là dùng để đánh đàn, viết chữ, tuyệt đối không nên dùng để đối mặt một thanh miêu đao kinh khủng...

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Tĩnh Vũ bằng ánh mắt nhìn một cách ngu ngốc, chẳng lẽ tên gia hỏa này bị thiêu rụi đầu rồi sao? Cho dù muốn chết cũng không cần phải như vậy a...

Thế nhưng chỉ trong chốc lát, biểu tình trên mặt những người này liền nhanh chóng biến hóa, bởi vì trên hai ngón tay kia sáng lên một đạo hào quang màu vàng, giống như một thanh trường kiếm màu vàng xuất hiện ở đầu ngón tay, nghênh đón đao mang sáng chói của Miêu Thiết...

Linh Tê Kiếm Chỉ...

“Coong lang...” Một tiếng giòn vang, ánh đao sáng chói lập tức tan vỡ sạch sẽ, mà kiếm quang màu vàng chém lên trên lưỡi đao, phát ra một tiếng vang nhỏ...

Lực phản chấn to lớn truyền đến, chấn động làm Miêu Thiết liên tục lui về phía sau, hai tay càng là tê dại một hồi, nhìn kỹ lại, trên Miêu Đao của mình, vậy mà nhiều hơn một lỗ hồng...

Lại nhìn ngón tay của Diệp Tĩnh Vũ, vẫn tinh tế trắng nõn như trước, không có chút vết thương nào, thậm chí ngay cả một chút da cũng không có bị rách...

Điều này sao có thể? Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ không thôi, một ngón tay của người làm sao có thể chống đỡ công kích của một đao? Đặc biệt là một đòn toàn lực của cao thủ tông sư?

Vẻ khiếp sợ trong mắt Miêu Thiết vượt xa những người khác, chỉ có hấn biết rõ, Miêu Dao của mình dùng cái gì chế thành, đó là dùng hàn băng ngàn năm chế tạo thành, so với chiến đao bình thường kiên cố hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ, lại bị một ngón tay của hấn chỉ ra một lỗ hồng, điều này sao có thể?

Hấn là một Hồn sư a, làm sao có thể có chân nguyên lực cường đại bậc này...

“Miêu Dao đao pháp? Cũng chỉ như vậy mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua thanh miêu đao, biết đây không phải là một thanh đao bình thường, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi. Với thực lực của hấn bây giờ, muốn diệt sát một gã tông sư, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay...

Đương nhiên, muốn giáo huấn cũng dễ dàng như thế...

“Ngươi nói cái gì...” Vừa nghe đôi phương nói đao pháp Miêu Dao của mình không chịu nổi một kích, Miêu Thiết lập tức giận tím mặt...

“Ta nói Miêu Dao đao pháp bất quá chỉ như thế...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng lặp lại một câu...

“Ngươi...” Miêu Thiết tức giận đến mức ngực đồng thời phập phồng, dường như đang cố gắng đè nén lửa giận của mình, hiển nhiên cũng biết Diệp Tĩnh Vũ không phải là một người dễ đối phó. Thế nhưng hấn vũ nhục đao pháp Miêu Dao như vậy, đó là vũ nhục đối với toàn bộ người Miêu gia, điều này tuyệt đối không thể tha thứ...

“Ngươi cũng chơi đao, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem cái gì mới thật sự là đao pháp...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng,

một tay trao, bội đao bên hông một tên lính trực tiếp bị hấn
nắm trong tay...

Ngay sau đó lại thấy bóng dáng hấn đột nhiên biến mất trước
mặt, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới trước người Miêu
Thiết, đưa tay chém về phía Miêu Thiết...

Trong lòng Miêu Thiết kinh hãi, theo bản năng nâng đao lên
đỡ...

Chương ba mươi hai có loại đao gì.

“Tiểu đạo nhi...” Khóe miệng Diệp Tĩnh cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên gia tốc...

Nháy mắt, mọi người liền thấy thanh chiến đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nổ tung, đúng vậy, giống như thuốc nổ nổ tung, bắn ra vạn ánh đao, từng đao, từng đao xinh đẹp, sáng chói như vậy...

Bất quá đao quang này cũng không tản ra chung quanh, mà là toàn bộ bao phủ Miêu Thiết, vô số đao quang, tạo thành một đạo đao vòng khổng lồ, triệt để bao phủ Miêu Thiết vào trong đó...

Giờ khắc này, trong mắt mọi người không còn thon thả, chỉ còn lại mỗi đao, đâu đâu cũng có ánh đao, đâu đâu cũng có ánh đao...

Hoành Đao, đao dựng thẳng, mâu đao...

Đao! Đao! Đao!

Tất cả đều là các loại đao...

Mơ hồ trong đó, nghe được một tiếng vang to lớn giòn tan, mà thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt lui về sau ba bước, ánh đao đầy trời kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Tất cả mọi người không tự kìm hãm được nhìn về phía Miêu Thiết, khi nhìn thấy toàn cảnh của hắn, tất cả mọi người, kể cả Diệp Long Nghị đồng thời hít một hơi khí lạnh...

Chỉ thấy toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều rách nát tả tơi, tất cả đều bị đao cắt phá, liếc mắt nhìn lại thì có chừng mấy trăm đao. Thế nhưng những đao khí này ôn hòa như vậy, mỗi đao đều vừa vặn chém rách quần áo của hắn, nhưng không làm thương tổn nửa điểm da thịt của hắn, loại nắm chắc lực đao này, quả thực đạt đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi...

Về phần thanh miêu đao trong tay hắn, lại bị cắt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất, nửa đoạn thân đao còn tản ra từng trận hàn mang...

Toàn bộ hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn tất cả, thậm chí ngay cả âm thanh một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được...

Từ lúc Diệp Tĩnh Vũ xuất đao đến lúc hắn thu đao, chỉ trong một hơi thở, thế nhưng chỉ trong một hơi thở đã chém ra nhiều đao như vậy, đây là tu vi cỡ nào, đây là cường thế cỡ nào...

Miêu Thiết càng ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhìn Miêu Đao không còn nửa thân đao, trong đầu trống rỗng, chỉ có hắn ở trung tâm đao mang hiểu rõ sự khủng bố của đối phương...

Không giống như đao kiếm chỉ vừa rồi, một chiêu này đối phương không sử dụng bất luận chân nguyên lực gì, hoàn toàn bằng vào đao trong tay chém về phía mình...

Đặc biệt là Miêu Đao trong tay mình, đây chính là đao chế từ hàn băng ngàn năm a, đối phương không sử dụng bất kỳ chân nguyên lực nào, gắt gao dựa vào thanh quân đao phổ thông kia, dùng vô số lần va chạm, cứng rắn chém đứt thanh miêu đao này, đây là đao pháp kinh khủng bậc nào...

Ngay sát trong tích tắc, hắn bỏ ra ít nhất mấy trăm đao, vì chân vỡ đao trong tay mình, đao bổ trên thân đao liền chừng ba trăm sáu mươi lăm đao, mỗi một đao đều chính xác chém vào cùng một bộ vị, truyền thụ lực lượng lớn nhất mà đao trong tay hắn dung nạp, sau đó lại là đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư, đao thứ tư, trợn vện ba trăm sáu mươi lăm đao...

Ba trăm sáu mươi lăm đao, mỗi đao đều chém vào cùng một vị trí, không sai một đao, không có thất bại... Cũng chính là ba trăm sáu mươi lăm đao này không ngừng đả kích, mới cứng rắn chặt đứt thanh miêu đao ngay cả chân nguyên lực cũng khó có thể phá hủy...

Càng làm cho Miêu Thiết cảm thấy tâm lạnh chính là, khi Diệp Tĩnh Vũ chém ra ba trăm sáu mươi lăm đao, còn không ngừng chém quanh thân mình, mỗi một đao đều phá nát một góc áo của mình, mỗi một đao đều chính xác vạch rách xiêm y

của mình, nhưng không làm bị thương chút da thịt nào, thậm chí ngay cả tóc gáy của mình cũng không có chém rơi một cái...

Dưới tình huống nhanh chóng như vậy, còn có thể chính xác không chế phương hướng đao, lực đao, thủ đoạn bọc này, chỉ có thể dùng từ thông thiên để hình dung...

Trong nháy mắt vừa rồi, đôi phương tối thiểu có hơn trăm cơ hội giết chết mình, mà bản thân lại không có năng lực phản kháng...

Nghĩ tới đây, mặt Miêu Thiết xám như tro tàn. Cho tới nay, y am hiểu nhất là một thanh miêu đao, đặc ý nhất cũng là đao pháp của Miêu Đao. Thế nhưng giờ khắc này y mới hiểu, lĩnh ngộ của bản thân về đao pháp quả thực còn không bằng một con heo...

“Răng rắc...” Lúc này, thanh chiến đao bình thường trong tay Diệp Tĩnh Vũ cũng vỡ vụn ra toàn bộ, hấn liễu mạng với Miêu Đao hơn ba trăm đao, từng đao lực phản chấn kia đã sớm ngưng tụ trong thân đao, bất quá tốc độ Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nhanh, nhanh đến mức khuếch tán còn chưa hoàn toàn đã kết thúc...

So với Miêu Đao, toàn bộ thanh đao này vỡ vụn thành từng mảnh, vậy mà có tới ba trăm năm mươi sáu mảnh...

Tất cả mọi người lặng lẽ quan sát hết thấy, không ai dám nhạo báng Diệp Tĩnh Vũ, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, đây là hậu quả do hấn căn bản không sử dụng chân nguyên lực, hoàn toàn dùng chất lượng quân đao đối kháng với Miêu Đao...

Nhìn lưỡi đao đã vỡ, nhìn quân đao vỡ vụn kia, mọi người thậm chí còn cảm thấy, cho dù chỉ là một cành cây khô, rơi vào trong tay hấn cũng có thể phát huy được lực lượng như vậy...

“Người cút đi, trở về nói cho Tần Vân Khiếu, bọn thiếu gia Diệp Tĩnh Vũ đã trở lại...” Một tay ném đi chuỗi đao trong tay, Diệp Tĩnh Vũ rất là tùy ý nói...

Đối với lời nói coi thường của Diệp Tĩnh Vũ như thế, bất luận kẻ nào bên Miêu Thiết cũng không dám nói một câu, thậm chí

ngay cả con mắt cũng không dám lộn xộn một chút, từng người có chút mờ mịt quay người đi xuống lầu dưới...

Mãi đến khi ra khỏi Vân Mãn Lâu, Miêu Thiết mới chợt nghĩ tới lời nói Diệp Tĩnh Vũ, bản thiếu gia Diệp Tĩnh Vũ đã trở về?

Lẽ nào hắn chính là Diệp Tĩnh Vũ của Hồn Vũ song tu? Thông lĩnh đã từng là thiết quân? Kẻ thù lớn nhất của Tần Soái?

Nghĩ tới đây, hai mắt Miêu Thiết mờ mịt...

“Tướng quân, ngài thật khiến cho ta mở rộng tầm mắt mà, thiên hạ hôm nay, phỏng chừng không còn ai có đạo pháp mạnh hơn so với ngài nữa...” Trên lầu, qua một hồi lâu, Diệp Long Nghị phục hồi lại tinh thần mới từ nội tâm nói...

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, không nói thêm gì, trong lòng lại suy nghĩ. Nếu người chứng kiến sự khủng bố của vạn vật đều là đạo của lão đầu tử ngày đó, người sẽ biết thế nào mới là đạo thật sự...

“Long Nghị, hiện tại Trấn Quốc phủ thế nào rồi?” Lại qua một hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng hỏi, một năm nửa thời gian, cũng không biết bọn họ trôi qua như thế nào...

“Cái này...” Vừa nhắc tới Trấn Quốc phủ, sắc mặt Diệp Long Nghị lại lần nữa ảm đạm xuống...

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ bọn hắn đều xảy ra chuyện gì sao?” Nhìn thấy bộ dáng Diệp Long Nghị kia, Diệp Tĩnh Vũ trong miệng hừ lạnh nói...

“Không, không có chuyện gì, bọn họ đều không có việc gì, bất quá tướng quân người từ Lăng Yên thành mất tích chính là hơn một năm, ban đầu nửa năm, Trấn Quốc phủ hết thầy vẫn như thường, Hương Di cô nương cùng Thi Hiên tiểu thư cũng đều ở trong Trấn Quốc phủ, nhưng về sau lại vẫn ở bên trong., Tiểu thư Thi Hiên lại bị một thiếu nữ tóc tím dẫn đi, Hương Di tiểu thư cũng rời đi, nói là muốn về nhà thăm một chút, nhưng khi nàng gần đi, nói chỉ cần người trở về, nếu như nàng còn trên đời nhất định sẽ trở về, từ nay về sau, phủ Trấn Quốc chỉ còn lại một mình Hiếu Nghị, nhưng vào hai tháng trước...”

Lúc nói tới đây, Diệp Long Nghị ngừng đầu nhìn về phía Diệp
Tĩnh Vũ, phát hiện vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, sau đó
mới bắt đầu nói tiếp...

Đan Vân Trang thứ ba mươi hai, thứ ba mươi hai.

Hai tháng trước, Tần Vân Khiếu một lần công phá Tây Ninh thành, lại vì Nam Vân đế quốc mà đánh hạ một mảnh đất đai. Hoàng đế bệ hạ cao hứng ban Trấn Quốc phủ trống rỗng đã lâu cho y, còn phong y làm Thiên Hầu, Tần gia, nhất thời liền xuất hiện hai vị hầu gia...

“Vậy còn Hiều Nghị thì sao?” Một tòa nhà mà thôi, Diệp Tĩnh Vũ còn không để ở trong lòng, hẳn lo lắng chính là liệu người của mình có gặp chuyện hay không...

“Hiều Nghị được Tam điện hạ đón vào phủ, không có chuyện gì, nhưng mà...” Lúc này, Diệp Long Nghị lại nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, bộ dáng muốn nói lại thôi...

“Sao nào? Còn tin tức gì không tốt, người cứ nói ra đi...” Thấy biểu tình của Diệp Long Nghị, Diệp Tĩnh Vũ坦然 nhiên nói, đối với hắn mà nói, chỉ cần người bên cạnh mình không có việc gì, hết thảy đều không phải chuyện lớn gì...

“Không biết nguyên nhân gì, Vĩnh Nhạc công chúa...” Nói đến bốn chữ, Diệp Long Nghị phát hiện sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức thay đổi...

“Vĩnh Nhạc công chúa được bệ hạ gả tiêu dao rồi, đến ngày hôn nhân tháng sau...”

“Bốp...” Diệp Long Nghị còn chưa nói xong đã bị tiếng bàn bên cạnh vỡ vụn cắt ngang, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ vỗ một chưởng lên bàn, toàn bộ cái bàn kia nổ tung ra, trực tiếp nổ thành bột phấn...

Vô số mảnh gỗ vụn bay múa theo gió, trên khuôn mặt yên tĩnh của Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ phẫn nộ...

Bất quá chỉ trong nháy mắt, vẻ giận dữ trên mặt hắn lại biến mất vô ảnh vô tung, hồi phục lại bình tĩnh vừa rồi...

“Tướng quân...” Tuy Diệp Tĩnh Vũ đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhưng thấy hấn xuất chương chấn nát cái bàn, Diệp Long Nghị vẫn nhìn không được mà run lên, cẩn thận hỏi, hấn rất sợ dưới cơn giận dữ của Diệp Tĩnh Vũ sẽ trực tiếp giết sạch hoàng cung...

Những người khác không biết, nhưng hấn hiểu rất rõ ràng, phía sau Diệp Tĩnh Vũ có một vị siêu cấp trâu bò tồn tại, đừng nói giết hết hoàng cung Nam Vân đế quốc, cho dù là giết hết hoàng cung Thiên Nguyên đế quốc cũng không phải là không thể...

“Người không cần lo lắng, ta sẽ không lỗ mắng làm việc, phái người đến Nam Hoang Man Lâm một chuyến, để bọn Xích Di Chủ trở về cho ta, lại nghĩ biện pháp dùng tốc độ nhanh nhất liên hệ Công Tôn Di Di Di, cũng đừng để nàng làm chuyện ngu ngốc gì., Mặt khác, tung tin tức ra, nói ta đã trở về. Tên khốn Băng Minh kia nếu như không chết, cũng nên xuất hiện. Chỉ là không biết rốt cuộc hấn đã đột phá tầng cảnh giới kia chưa...” Diệp Tĩnh Vũ trong mấy câu, cũng đã nói ra chuyện cần làm tiếp theo...

Đồng thời hấn cũng minh bạch, Xích Di Toan Nghê bọn họ trong tình huống chính mình mất tích, nhất định sẽ phản hồi Nam Hoang Man Lâm. Về phần sở dĩ Công Tôn Hương nói ra lời như vậy, nhất định là đi tìm Công Tôn gia báo thù. Chẳng qua nàng mặc dù có một đầu thánh thú, dùng độc thuật cũng là có một không hai trong thiên hạ, nhưng Công Tôn gia có thể trở thành gia tộc trăm năm, tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng, thật hy vọng nàng không nên dễ dàng động thủ...

Về phần Hắc Minh Thi Hiên, hấn biết, khẳng định là đã bị tỷ tỷ của nàng mang đi, vừa nghĩ tới thiếu nữ tuyệt mỹ hai tròng mắt màu tím kia, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy một cỗ vô lực, đó tuyệt đối là tồn tại biến thái giống như Độc Cô Bá Thần, chỉ là nàng mới tuổi còn trẻ như vậy, làm sao lại có thực lực cường đại như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ không hiểu, nhưng sau một lát, hấn lại hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, chính mình còn tu luyện Bá Nguyên Quyết vô cùng cường đại, đó hấn không phải là công pháp của

thể giới này, vừa nghĩ tới uy lực kinh thiên chỉ kia, hấn liền tràn đầy lòng tin, chỉ cần mình thuận lợi luyện thành Dưỡng Thân Thiên, chỉ cần cường độ thân thể của mình đủ thừa nhận sự khủng bố của Bá Nguyên lực, vậy chiến lực của mình tuyệt đối tăng lên mấy lần...

“Biết rồi, tướng quân...” Diệp Long Nghị trực tiếp trả lời...

“Ừm, bây giờ Tam điện hạ đang ở đâu?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gạt đầu, không dây dưa thêm về vấn đề này nữa mà mở miệng hỏi...

“Tam điện hạ ở trong chiến tranh Bắc phạt cũng lập được đại công, được bệ hạ phong làm Ung An Vương, bất quá phong đất còn chưa hạ xuống, bây giờ ở lại phủ ban đầu... Bất quá hôm nay lại ở Đan Vân sơn trang ngoài thành...” Diệp Long Nghị cung kính đáp...

“Tốt lắm, ta đi xem một chút... Ngươi đi làm việc đi...” Diệp Tĩnh Vũ gạt đầu, suy nghĩ về tâm tư của Lạc Tiêu Phong hiện giờ...

Ung An, Ung An, nhẹ nhàng một chút, yên tĩnh một chút? Cái này không rõ để Lạc Nhược Phong dập tắt tâm tư tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao?

Nhớ rõ hơn một năm trước, Lạc Tiêu Phong vẫn chưa lập được quyết định lập cất giữ, sao bây giờ lại trở nên bối rối như vậy? Không chỉ có Lạc Hải Thiên là thái tử, còn đoạn tuyệt tâm tư của mấy vị hoàng tử khác, đây là nguyên nhân gì? Ngăn ngừa mấy trăm ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm cho hấn tín nhiệm Lạc Hải Thiên như vậy?

“Vâng...” Diệp Long Nghị không hỏi thêm gì nữa, thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, sau đó liền đi ra ngoài với ba gã thuộc hạ của mình. Diệp Tĩnh Vũ cũng theo đó rời khỏi Vân Mãn Lâu...

Đan Vân sơn trang chính là nơi đặt chân đầu tiên sau khi Diệp Tĩnh Vũ đi vào Vân Kinh. Nhưng sau khi Diệp Tĩnh mất tích, nơi này trở thành nơi nghỉ phép của Lạc Nhược Phong, đặc biệt là sau khi bị phong Ung An Vương, hấn càng thường xuyên tới nơi này thiện tâm. Hiện giờ bên cạnh hấn ngoại trừ

thiết quân, không còn quyền lực nào khác, thật giống như một vị Vương gia Tiêu Dao...

Lúc này, mặt trời trên cao chiếu rọi, sóng nhiệt nóng bức từng đợt lại một, bắt quá bên trong Đan Vân sơn trang, lại là một trận mát mẻ...

Một dòng suối chảy từ trên núi xuống trong sơn trang, chảy vào trong ao trải dài mấy trăm mét ở hậu viện, bên trong ao sen đóa hoa rất đẹp mắt...

Trên mặt hồ có một hành lang được xây dựng, cuối hành lang là một tòa đình đài. Lúc này, trên đình đài có hai nam tử đang ngồi...

Một gã hơn ba mươi tuổi, mặc cẩm bào có ấn màu vàng nhạt Ngũ Trảo Kim Long, thần sắc ảm đạm, vẻ mặt sầm khỗ, chính là Lạc Nhược Phong...

Một người khác mặc một bộ áo trắng, mi thanh mục tú, nhìn qua nhiều nhất là hơn hai mươi tuổi, trong tay cầm một cái quạt lông vũ, nhẹ nhàng phe phẩy, vẻ mặt lạnh nhạt, trong hai mắt lộ ra hào quang cơ trí nhìn thấu hết thủy thể gian. Người này đương nhiên là người đầu tiên trong đám Gia Cát ức, Lạc Nhược Phong...

Trên hành lang cách hai người không xa còn đứng một nam tử anh tuấn mặc võ sĩ áo trắng, trong tay hắn còn nắm một thanh trường thương trong suốt, chính là Nam Cung Thương...

Vì Thục Vân Quốc lập được công lao to gan, vốn tưởng rằng có thể đoạt được máu Phượng Hoàng, nhưng nào ngờ Lạc Tiêu Phong lại trực tiếp cự tuyệt, cuối cùng không công mà lui xuống. Nam Cung bị thương thoái thác hết thủy chức vụ, chỉ là lưu lại bên cạnh Lạc Nhược Phong, chờ cơ hội. Đương nhiên, thay vì chờ cơ hội, không bằng nói người kia trở về...

Ngoài ba người này, nơi đây không còn bất cứ ai, thậm chí ngay cả Mộc Công Công thân cận nhất Lạc Nhược Phong cũng không có, nhưng hàn quang xung quanh ngẫu nhiên lóe lên, lại nói cho mọi người nơi này không đơn giản như vậy. Ít nhất, xung quanh có không biết bao nhiêu cao thủ mai phục, cho dù con ruồi bay qua cũng đừng hòng dễ dàng đào thoát...

Chương ba mươi ba, Ung An Vương.

Lúc này, trên đình có đặt một bộ bàn cờ, không khác biệt lắm so với cờ vây, thỉnh thoảng nghe được tiếng đánh cờ...

“Vương gia, người lại thua...” Sau một lát, giọng nói thản nhiên của Gia Cát bắt đầu vang lên...

“Ha ha, Gia Cát tiên sinh tài trí hơn người, thua cũng bình thường, nào, chúng ta lại giết một ván...” Lạc Nhượng Phong lại mỉm cười thản nhiên, không hề tức giận vì thua cờ...

“Không, là vương gia có tâm sự, cho nên mới không dụng tâm hạ cờ. Vương gia, hôm nay Nam Vân đế quốc ta cường thịnh đến cực điểm, chiến đấu ngoài tiền tuyến càng là một đường hát vang, người cần gì phải sầu khổ như vậy?” Câu chuyện của Gia Cát ức nhàn nhạt nói, trong mắt của hắn lại lóe ra ánh sáng nhìn thấu hết thảy...

“Gia Cát tiên sinh, người cũng không phải không rõ tâm tư của ta, phụ hoàng trước khi xưng đế, đối với mấy huynh đệ chúng ta chiếu cố nhiều hơn, nhưng từ sau khi xưng Đế, lại giống như biến thành một người khác, càng ngày càng sủng ái đại ca chúng ta, đối với mấy huynh đệ chúng ta, thậm chí là lão Thất cũng hờ hững không để ý tới., Bây giờ thì tốt rồi, tập hợp bốn đại quân đoàn Phong Vân Lôi điện lại là giao toàn bộ quyền lực cho đại ca quản lý, bản thân hắn lại chỉ tu võ đạo, cái gì cũng không quản, người nói hắn không sợ đại ca phản bội à?” Lạc Nhượng Phong càng nói càng tức giận, càng nói càng hăng say, mấy ngày nay cuộc sống của hắn không bằng một ngày...

Trong tay ngoại trừ thiết quân, vậy mà không còn trợ lực nào khác, mà những thần tử của triều đình, sau khi Lạc Hải Thiên bị lập làm Thái tử, càng như ong vò vẽ nhào về phía Lạc Hải Thiên, dốc sức liều mạng thề thốt trung thành của mình, sợ Lạc Hải Thiên không nhận ra bọn họ...

Kể từ đó, ngoại trừ lão Nhị Lạc Mộc Viêm còn ở tiền tuyến, toàn bộ triều đình cơ hồ đều rơi vào tay Lạc Hải Thiên, thậm chí ngay cả Tiêu Phong tín nhiệm nhất Tiêu Canh cũng trở thành người của Lạc Hải Thiên, tình huống như vậy không thể không lo lắng cho đám hoàng tử Lạc Nhược Phong...

Vạn nhất Lạc Hải Thiên có dị tâm gì đó phát động phản bội, mấy người bọn họ tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Đây không chỉ là vấn đề liên quan đến hoàng vị, còn liên quan đến tính mạng của bản thân bọn họ...

“Vương gia, những lời này ít nói thì hơn...” Giọng nói của Gia Cát vẫn bình thản như trước...

“Hừ...” Lạc Nhược Phong hừ một tiếng nặng nề, có thể khiến mình trấn định như hừ cũng tức giận như vậy, hiển nhiên tình huống đã tới thời khắc nguy cấp nhất...

“Thật ra Vương gia căn bản không cần lo lắng, mặc kệ Thái Tử điện hạ nghĩ thế nào, chỉ cần Tiêu Canh Tướng Quân không sa sút, hừ cũng không thể làm gì Vương gia...” Gia Cát Thủy nói nhỏ...

“Ý ngươi là Linh muội?” Lạc Nhược Phong biến sắc...

Gia Cát ức nhẹ nhàng gật đầu...

“Chẳng lẽ ngươi còn không rõ tâm ý của Linh muội sao? Hơn một năm nay, nếu không phải ta khuyên, nàng sớm chạy ra khỏi hoàng cung tìm A Vũ sao? Bây giờ A Vũ cũng không có ở đây, thật không biết nếu sau khi nàng ta trở về, biết Linh muội gả cho tên Tiêu Canh kia, sẽ nổi điên cái gì?” Trong mắt Lạc Nhược Phong lộ ra thần sắc tức giận nhưng lại bất đắc dĩ...

Hắn sớm đã hiểu rõ tình cảm giữa muội muội của mình và Diệp Tĩnh Vũ. Lúc ban đầu, hắn không tán thành lắm chuyện hôn sự này. Dù sao, đối với một người đàn ông mà nói, một khi trở thành phò mã, như vậy trên con đường làm quan sẽ tiến thêm một bước. Nhưng về sau, hắn phát hiện Diệp Tĩnh Vũ cũng không phải là một người nhiệt tình làm quan, đối với muội muội của mình cũng thật tâm yêu thích, lúc này mới từ trong lòng đáp ứng chuyện hôn nhân này...

Vốn đang nghĩ đợi sau khi Bắc phạt chiến tranh kết thúc, phụ hoàng nhắc tới hôn sự này, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ sẽ bị vị kia mang đi, hơn nữa vừa đi là một năm rưỡi...

Một năm nửa này, bất kể là phụ hoàng, hay là mẫu thân, đều vì chuyện hôn sự của Linh Nhi mà quan tâm. Nếu không phải chính mình hết lần này đến lần khác cản trở từ bên trong, rất có thể đã sớm gả đi rồi...

Dù sao thì nàng cũng sắp hai mươi tuổi rồi, đối với một nữ hài nhi mà nói thì đã rất lớn rồi...

Nhưng bây giờ, tên Tiêu Canh kia lại tình nguyện không nhận chức thống soái của mình, cũng muốn cưới Linh Nhi. Dựa vào công lao của Tiêu gia bọn họ nhiều năm như vậy, phụ hoàng một lời đáp ứng, hôn kỳ cũng định vào tháng ba tháng sau...

Chuyện này đã trở thành sự thật như đóng cột, ngay cả bản thân mình cũng không thể nào ngăn cản được...

Vừa nghĩ đến muội muội của mình không thể gả cho Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng hắn lại bất lực như vậy...

Đương nhiên, điều hắn lo lắng nhất là Diệp Tĩnh Vũ sau khi biết chuyện này sẽ làm ra cử động điên cuồng gì đó, không ai hiểu rõ tính tình Diệp Tĩnh Vũ hơn hắn. Năm đó hắn chỉ là một võ sư đã dám không quỳ xuống trước mặt phụ hoàng của mình, chờ sau khi hắn trở về từ bên người con trâu kia, trở về cảnh giới cái gì cũng không ai nói rõ được...

Đặc biệt vị Nguru nhân kia lại là một vị chủ nhân bảo vệ khuyết điểm, nếu thật sự chọc giận hắn thì ai biết sẽ phát sinh chuyện gì...

Nam Vân Đế Quốc cũng không có cái thể nguru nhân cái thể như Hiên Viên Tuyệt...

Thậm chí Lạc Nhược Phong còn nói tin Diệp Tĩnh Vũ là đệ tử thân truyền Độc Cô Bá Thần Thân cho phụ hoàng biết...

Tuy nhiên điều khiến Lạc Nhược Phong vui mừng nhất chính là bình thường những trâu bò này đều không để ý tới chuyện thế tục, nếu không lúc trước Thục Vân Quốc cũng không dám nảy ra binh phạt Bắc...

“Ha ha, trong lòng Vương gia còn có Diệp huynh, cần gì phải lo lắng cho những chuyện khác?” Thấy thần sắc bất lực của Lạc Nhược Phong, gương mặt bình thản ban đầu của Gia Cát lộ ra nụ cười...

“Hả?” Lạc Nhược Phong sửng sốt: “Ý người là A Vũ đã trở về?” Gương mặt Lạc Nhược Phong lóe lên vẻ kích động...

“Ai?” Ngay lúc này, thương thể Nam Cung Hầu bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, trường thương trong suốt trong tay run lên, lập tức kéo theo trăm ngàn đạo thương ảnh hướng hư không điem tới, ít nhất có hơn hai mươi thị vệ từ các nơi xông ra, bảo vệ Lạc Nhược Phong và Chư Cát Hàng chục tỷ ở trung tâm, còn có hơn mười thị vệ đi theo Nam Cung Nam Cung.

“Đương đương...” Trong hư không, liên tục truyền đến mấy tiếng vang nhẹ, chân lui trường thương của Nam Cung, ngay sau đó liền thấy một bóng người lóe lên...

Nam Cung Thương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cầm thương nhào tới, mà mười mấy tên binh sĩ khác cũng rút bội đao ra đánh về phía đạo nhân ảnh kia, những cung thủ ẩn nấp kia cũng trực tiếp bắn ra vũ tiễn trong tay, ít nhất mấy chục mũi tên bắn về phía đạo nhân ảnh kia...

Đôi mắt với công kích dày đặc như vậy, cho dù là một Đại Tông Sư cũng đừng hòng thoát được, thế nhưng bóng người kia đột nhiên rút thanh thiết đao màu đen sau lưng mình ra, nhẹ nhàng vung lên, từng đạo đao mang chói mắt từ trên thân đao đen như mực sáng lên, lập tức bao phủ cả mưa tên...

“Đinh đinh đang...” Lại là mấy tiếng giòn vang, mưa tên bị chém đứt toàn bộ, mà hơn mười thị vệ nhào tới càng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, bội đao trong tay bị chém thành từng đoạn, chỗ hở khẩu lại bị rách ra một lỗ thật dài...

Nam Cung Thương đã sớm đạt tới cảnh giới đại tông sư cũng bị một đao bức lui, hai tay tê dại, trên mặt lộ ra từng trận kinh hãi...

Lúc đao quang tán đi, thân thể đạo nhân ảnh kia cũng từ từ trở nên rõ ràng...

Khi thấy rõ hình dáng của người tới, vẻ kinh hãi trên khuôn mặt của Nam Cung Thương dần được thay bằng sự kinh hi...

Dạ thám thánh hoàng cung đêm thứ 36.

Khi thấy rõ người tới, không chỉ vẻ mặt vui mừng của Nam Cung Thương bị thay thế, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng lập tức vui mừng như điên, chỉ có Gia Cát ức mới nhẹ nhàng cười cười, dường như đã sớm biết rồi...

Vẫn là mi thanh mục tú như vậy, vẫn anh tuấn xinh đẹp như vậy, vẫn là như vậy mặt mũi tràn đầy tà tiếu, khác biệt duy nhất chính là cái kia đầu vuông vức, không tương xứng với thể giới người khác so sánh với...

“A Vũ...” Lạc Nhược Phong thét lên kinh hãi, thân thể hơi phúc hậu từ chỗ ngồi đứng dậy, lao về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Mấy ngày nay, cái loại cuộc sống ngọt ngào này quả thực cũng sắp làm hấn tức điên lên rồi. Dưới tình huống không có chút cường viện nào, có thể nói mỗi một bước hấn đều như đi trên băng mỏng, lo lắng lo lắng trong cuộc sống. Lúc này, có thể làm cho hấn cố lấy dũng khí một lần nữa, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ...

Phảng phất như người thân thất lạc nhiều năm, Lạc Nhược Phong ôm Diệp Tĩnh Vũ vào lòng, mắt hấn phun ra hai hàng nước mắt, có chua xót, có mong chờ, có chờ mong, còn có vẻ hồ hững bất đắc dĩ...

Mà thân thể hấn, lại càng là run nhè nhẹ, có kích động, có thương tích, đều bị thương...

Nhìn nước mắt bay ra từ khóe mắt của Lạc Nhược Phong, cảm nhận được thân thể khẽ run rẩy của hấn, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy chua xót. Từ lời nói của Diệp Long Nghị, hấn đã đoán được mấy ngày nay Lạc Nhược Phong sẽ sống không tốt đẹp gì, nếu không Thiết Quân làm sao có thể bị ép...

Hấn hoàn toàn có thể lý giải tâm trạng của Lạc Nhược Phong, chiến tranh Bắc phạt, hấn là công lao lớn nhất trong ba vị thiếu chủ, nhưng sau này, không những được ban thưởng ít nhất,

ngược lại còn không ngừng làm giảm bớt lực lượng trong tay hần, cho dù là ai cũng sẽ không dễ chịu...

Ông ta là một vị hoàng tử, tuy tính cách ôn hòa, nhưng ông ta là một vị hoàng tử có khát vọng rất lớn. Thế nhưng hiện tại, không chỉ có nỗi hoài bão trong lòng khó mà thi triển, mỗi ngày đêm đều phải lo lắng cho tính mạng an toàn của mình. Thời gian như vậy, quả thật khiến ông ta sắp không thở nổi...

Giờ phút này Lạc Nhược Phong như một đứa trẻ mất tích, đang nhu cầu gấp gáp tìm được phụ mẫu của mình...

Không ai để ý tới sự thất thố của Lạc Nhược Phong, cho dù hôm nay hần đã là một vương gia...

Không chỉ có mất Lạc Nhược Phong đồ lệ, ngay cả Nam Cung bị thương lạnh như băng trên mặt cũng lộ vẻ sầu não, thậm chí ngay cả trong mắt Gia Cát ức cũng có chút lệ...

Một năm rưỡi, một năm rưỡi sự tình phát sinh quá nhiều, một năm rưỡi, một năm nửa bọn họ đã trải qua quá nhiều...

“Vương gia, người yên tâm, ta đã trở về, mọi thứ đều ổn, nhất định sẽ tốt...” Diệp Tĩnh Vũ vỗ mạnh vào sau lưng Lạc Nhược Phong, kiên định nói, có thể thấy Lạc Nhược Phong rất coi trọng hần, đương nhiên cũng không phải Lạc Nhược Phong chỉ là một kẻ tầm thường, chẳng qua đối thủ của hần quá mạnh mẽ, quá mạnh...

“Ừ...” Lạc Nhược Phong không nói gì thêm, chỉ gạt đầu lia lia, lau nước mắt nơi khóe mắt...

“Người đâu, thiết yến, hôm nay huynh đệ chúng ta không say không về...” Sau khi lau khô nước mắt, Lạc Nhược Phong đã khôi phục vẻ tự tin tràn đầy, nụ cười ấm áp của Lạc Nhược Phong đã được quét sạch mọi phiền muộn và bất đắc dĩ trong mấy ngày qua...

Mọi người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, Đan Vân sơn trang tổ chức một yến hội lớn nhất trong nhiều ngày qua, không có người ngoài, không phân thân phận quý tiện, Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ, Chư Cát ban đầu, Nam Cung Thương, Diệp Long Nghị, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu, thậm chí ngay cả Lâm Hiếu Nghị, Tiểu Mộc Tử, Tiểu Mộc Tử, Y Như Thủy, và

các nam nữ đều ở cùng một chỗ, không phân biệt nhau mà cùng quất lớn...

say, mệt, ngủ...

Diệp Tĩnh Vũ trở về khiến khí tức chán chường trong mấy ngày nay đều bị quét sạch...

Nếu nói ban đầu Gia Cát ức là bộ não chính thể này, Lạc Nhượng Phong là trái tim chính thể, vậy thì Diệp Tĩnh Vũ chính là nắm đấm chính thể này, bất cứ mưu kế gì, bất luận động tác gì đều phải có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, khi không có Diệp Tĩnh Vũ, cho dù bọn họ có mưu kế cao thâm thế nào, cũng khó mà thực hiện...

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, trong gian nhà thủy tạ ở hậu viện Đan Vân sơn trang, Lạc Nhượng Phong, bóng dáng tiêu tiêu, Biệt Ly, Diệp Long Nghị đã nằm nhoài xuống bàn ngủ say như chết, ngay cả Nam Cung Thương cũng mang vẻ mặt mê say nói chuyện với Y Như Thủy, còn Tiểu Mộc Tử và Tiểu Lâm Tử hai người lẩn qua một góc giường ngủ thiếp đi...

Toàn bộ tràng diện, không lên thì xuống, nếu như bị người khác nhìn thấy, dâng lên Ung An Vương một quyển, cũng là một tội danh không lớn không nhỏ...

Nhưng trên dưới Đan Vân sơn trang đều là người của Lạc Nhượng Phong, bọn họ căn bản không cần lo lắng điều gì...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn mọi người chung quanh, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, bọn họ là người thân nhất ngoại trừ Nam Hoang Man Lâm, bọn họ vui vẻ chính là vui vẻ của mình, mình nhất định không thể để cho bọn họ rơi vào trong nguy hiểm gì nữa...

“Sao vậy? Người uống nhiều như vậy, sao còn chưa say thế?” Lúc này, bên tai vang lên một âm thanh nhàn nhạt...

“Chẳng phải người cũng không say à?” Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn, đúng là bắt đầu từ một cây quạt lông...

“Ta không uống rượu, đương nhiên không say, nhưng người uống nhiều như vậy, có phải buổi tối còn có hoạt động gì không?” Gia Cát bắt đầu cười nhạt nói...

“Có hoạt động, nhưng không liên quan gì đến các người...”
Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, gia hỏa này cũng quá thông minh đi...

“Ha ha, bây giờ đi không ổn. Hiện tại thủ vệ hoàng cung đã mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, người...”

“Ta nói người có thể đừng thông minh như vậy hay không?”
Gia Cát mới đầu còn chưa nói hết, đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang nói, tên này sao ngay cả việc mình ban đêm nói chuyện hoàng cung cũng biết...

Gia Cát bắt đầu cười khỏ một phen, nhưng vẫn tiếp tục nói:
“Ta biết tâm tư của người, nhưng bây giờ người đi hoàng cung thật sự không thích hợp...”

“Yên tâm đi, coi như Lạc Tiêu Phong phát hiện ra ta, muốn lưu ta lại cũng không có khả năng...” Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy tự tin nói...

Thực lực của hắn bây giờ mặc dù còn chưa đủ để nhẹ nhàng giết Vũ Thánh, nhưng muốn chạy trốn từ trong tay Vũ Thánh, vậy vẫn là dễ như trở bàn tay, nếu như vận khí tốt, giết chết Vũ Thánh cũng không phải không có khả năng...

Thiên Địa Tinh Linh tiền, đây chính là linh thuật cao cấp nhất...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tự tin như vậy, Gia Cát bắt đầu cũng không nói thêm gì, chỉ nhớ lúc trước gia gia mình nói một câu, trời đổ ky anh tài, hồng nhan bạc mệnh...

Đôi nam nữ này, chờ đợi trước mặt bọn họ lại là cái gì?

“Được rồi, nơi này người đi an bài một chút, ta đi, trước hừng đông ta sẽ trở lại... Nếu như ta chưa trở về... Ách, nhất định là đã mang theo nàng bỏ trốn, chuyện còn lại các người tự giải quyết đi...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, thân ảnh lóe lên, đã biến mất tại chỗ, để lại Gia Cát hàng tỉ mặt không nói gì...

Linh Nhi ba mươi ba mơ hồ....

Hoàng cung so với trước đây lớn hơn gấp ba lần, dù sao thì hiện tại Lạc Tiêu Phong nói thế nào cũng là Nam Vân Đại Đế đúng không?

Nhưng thân là vị công chúa mà Lạc Tiêu Phong yêu thích nhất, Lạc Linh Nhi vẫn ở trong Vĩnh Nhạc cung. Lúc này, đèn đuốc của Vĩnh Nhạc cung đã tắt, chỉ có đèn lồng màu vàng nhạt treo trên hành lang...

Nhưng Lạc Linh Nhi lại không ngủ mà đứng trong tâm cung của mình, ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời...

Vì để con gái mình có thể vui vẻ, Lạc Tiêu Phong đã mở một cửa sổ trời rộng chừng vài trượng trên tâm cung của mình, tất cả đều là dùng thủy tinh trong suốt kia chế thành...

Mà trong tâm cung, còn đặt một viên dạ minh châu lớn chừng quả trám, từ đằng xa nhìn lại, sẽ phát hiện một đạo quang mang nhu hòa xuyên thấu qua cửa sổ bắn về phía bầu trời đêm...

Trên bầu trời, trăng sáng treo cao, ánh sao lốm đốm, thỉnh thoảng còn có sao băng chọt lóe lên, trông rất xinh đẹp...

Thế nhưng trong đôi mắt hồn nhiên thật của Lạc Linh Nhi, lại treo đầy ưu thương và bàng hoàng...

“Lá cây nhỏ, người ở đâu? Ta rất nhớ người, người biết không?” Trong miệng Lạc Linh Nhi nhẹ giọng lầm bầm, một giọt nước mắt, nhưng lại chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống...

Cách đó không xa, Tiểu Đào nằm sấp trên thảm ngủ ngáy o o... nghe được câu này, cái đầu như sơn dương ngẩng lên, vậy mà rất nhân tính hóa lắc lắc đầu, trong mắt lóe ra một vòng phiến muộn...

“Lá cây nhỏ, phụ hoàng gả ta cho Tiêu ca ca rồi, tháng sau ta sẽ trở thành tân nương của Tiêu ca ca, nhưng ta không muốn,

ta muốn rời khỏi nơi này, ta muốn đi cùng chàng, lá cây nhỏ này., Người ở đâu? Người đã nói muốn dẫn ta rời khỏi nơi này, bây giờ ta rất nhớ người, thật sự rất muốn, nghĩ thôi cũng đã nghĩ...” Lạc Linh Nhi nhìn trăng sáng nhàn nhạt trên bầu trời, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, phảng phất như trên châu lấp lánh kia, là óng ánh và mỹ lệ...

Giọng nói của nàng tràn ngập bi thương, tràn ngập khổ sở...

Nàng ngơ ngác nhìn qua cửa sổ trên bầu trời, trong đầu không tự chủ hiện ra gương mặt trắng nõn của Diệp Tĩnh Vũ còn trắng trẻo hơn mình, còn có tà ý luôn luôn động trên khóe miệng...

Thời gian dần trôi qua, khuôn mặt kia lại là trong đầu mình đi ra, xuất hiện ở trước mắt nàng, vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn tà ý như vậy, chẳng qua là vì sao sắc mặt hần hơi tái đi?

Lạc Linh Nhi có chút nghi hoặc, nhưng thân thể Tiểu Đào cách đó không xa lại lập tức đứng lên, đôi mắt màu xanh lục nhìn thẳng lên cửa sổ trời, nhìn bóng người đang nằm trên cửa sổ trời...

“Xoẹt...” Trên người Tiểu Đào hiện lên một vệt kim quang, bóng người còn đang nằm trên song cửa sổ trời trực tiếp rơi xuống, nhưng mà cái cửa sổ hôm đó cũng không có bất cứ dấu hiệu vỡ tan nào...

Cả người rơi thẳng xuống trước mặt Lạc Linh Nhi...

“Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Tĩnh Vũ thấp giọng mắng to...

Trên khuôn mặt Tiểu Đào lại lộ ra nụ cười đắc ý, đây chính là thần thông của Long tộc, bóp bóp...

Thừa dịp đối phương không chú ý, trực tiếp lấy thân thể của đối phương ra đây...

“Lá cây nhỏ, hôm nay người nói chuyện kiêu gì vậy?” Lạc Linh Nhi ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, có chút si ngốc nói...

Diệp Tĩnh Vũ trừng mắt nhìn Tiểu Đào, nhưng không để ý tới nó nữa, xoay người nhìn về phía Lạc Linh Nhi, nhìn về khuôn

mặt mà mình ngày đêm tưởng niệm, còn có đôi mắt luôn luôn luôn nhắc nhở mình sự hồn nhiên...

Nhìn về nhớ thương trong mắt nàng, nhìn gương mặt mờ mịt của nàng, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ nàng sẽ có cuộc sống không tốt. Nàng nhất định thường xuyên nhớ tới mình, thậm chí còn thường xuyên tưởng tượng mình đang ở bên cạnh nàng. Nếu không sao bây giờ nàng còn si ngốc nhìn mình mà không có chút động dung nào thế này?

Nàng nhất định cho rằng mình vẫn là ảo giác? Nghĩ tới đây, trái tim Diệp Tĩnh Vũ như đao cắt, chỉ có tưởng tượng mãi liệt cỡ nào mới có thể sinh ra ảo giác a...

Nhẹ nhàng bước về phía trước, hần chậm rãi vươn hai tay đặt lên khuôn mặt đáng yêu của Lạc Linh Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve...

“Linh Nhi...” Một tiếng kêu khẽ truyền ra từ trong miệng của hần, mà trong mắt của hần lại càng là một vùng nhu hòa...

Không có thô bạo, không có phần nộ, không có giết chóc, chỉ có tình yêu thấm thiết nhất...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi vẫn ngây ngốc nhìn người trước mắt, nàng còn tưởng rằng tất cả vẫn chỉ là mộng ảo, sắc mặt có chút say mê hưởng thụ vuốt ve của Diệp Tĩnh Vũ, nàng thậm chí bắt đầu chậm rãi nhắm hai mắt lại, hưởng thụ tất cả tốt đẹp này, sợ không cẩn thận mà tỉnh lại, tất cả đều biến mất...

Lạc Linh Nhi chậm rãi nhắm hai mắt lại, Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi cúi đầu, chậm rãi ấn lên đôi môi đỏ mọng của nàng...

Một cổ ôn thuần, truyền khắp toàn thân Diệp Tĩnh Vũ, một điểm hương thơm, nhào vào tim hần...

Lạc Linh Nhi vẫn say mê hôn một cái như vậy, đây nhất định là ảo giác, chỉ là hần đáng ghét quá, ngay cả ảo ảnh mà cũng đáng ghét như vậy, không ngờ lại tự hôn mình...

Trong lòng Lạc Linh Nhi vẫn nghĩ như vậy, nhưng nàng không cự tuyệt chút nào. Thậm chí nàng còn không dám mở mắt, chỉ lẳng lặng hưởng thụ tất cả những thứ này...

Diệp Tĩnh Vũ lè lưỡi, mạnh mẽ bẻ gãy hàm răng Lạc Linh Nhi, quần lấy chiếc lưỡi xinh xắn...

Một luồng hương vị trong trẻo chảy vào tim, tim đập thành thịch không hiểu tại thời khắc này...

Tiểu bại hoại, càng ngày càng hỏng bét, lần trước còn chỉ là nắm bàn tay nhỏ bé của người ta, hiện tại lại bắt đầu trở thành người thân...

Lạc Linh Nhi nghĩ thầm trong lòng, nhớ tới cảnh tượng lần trước hẳn mơ thấy Diệp Tĩnh Vũ dắt mình đi giữa trăm đóa hoa, đối với tất cả mọi chuyện phát sinh lúc này, nàng vẫn không có bất cứ hành động chống cự nào, mặc cho đầu lưỡi Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chinh phạt trong miệng mình...

Một cảm giác ngứa ngáy truyền khắp toàn thân, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy tim mình cũng đang đập nhanh hơn, nhiệt độ cơ thể của mình tựa hồ cũng đang lên cao, nhưng cảm giác như vậy thật sự tốt, tốt tốt...

Đột nhiên, một bàn tay trèo lên đỉnh núi của mình, Lạc Linh Nhi cả người run lên...

Hai mắt vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, thần sắc vốn mơ hồ lập tức thanh tỉnh, một tay đẩy Diệp Tĩnh Vũ trước người ra, một đôi mắt thuần thực gắt gao nhìn Diệp Tĩnh Vũ trước mắt...

Trong mắt hẳn tràn ngập khiếp sợ, tràn ngập sự không thể tin tưởng, tràn ngập kinh hãi...

“Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?” Lạc Linh Nhi thanh âm run rẩy, không biết là vì kích động hay là bởi vì sợ hãi. Vốn nàng còn trầm mê trong mộng ảo vừa rồi, thế nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ trèo lên ngọn núi trên tay mình., Nàng cũng là cả người tỉnh táo lại, dù sao, nơi đó thực sự mất cảm... Nhưng sau khi tỉnh táo lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, bất quá điểm khác biệt duy nhất là tóc dài trên vai đã biến thành một tác...

“Ta là Diệp Tĩnh Vũ... Ngươi... Tiểu... Diệp... Tử...” Diệp Tĩnh nhìn cô gái đáng yêu trước mặt, khóe miệng lộ ra nụ cười gần gũi...

Lạc Linh Nhi nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn về phía Tiểu Đào Đào ở cách đó không xa, dường như đang xác định có phải là thật hay không, nhưng khi nhìn thấy con người màu xanh lục của Tiểu Đào, nàng khẽ nháy đôi mắt nhỏ nhắn, bỗng nhiên khóc lớn một tiếng...

Khổ sở khó tả ở xếp ba nghìn ba mươi ba...

Lạc Linh Nhi khóc là vì đau lòng, khóc lóc bi thương như vậy, khóc chính là bất lực như vậy...

Cứ như vậy lẳng lẳng nằm nhoài ở ngực Diệp Tĩnh Vũ, khóc lóc thỏa thích, nước mắt không ngừng chảy ra, thấm ướt vạt áo, thấm ướt lồng ngực, thấm ướt tâm linh khô héo của Diệp Tĩnh Vũ...

Trải qua mấy ngày này, tất cả nỗi niềm nhung nhớ, tất cả nỗi chua xót, tất cả đều được phóng thích thỏa thích theo tiếng khóc và nước mắt...

Đào Đào đã sớm sử dụng thần thông của Long tộc để giam cầm không gian, ngăn cách hoàn toàn tâm cung với ngoại giới. Mặc kệ tiếng khóc của Lạc Linh Nhi lớn đến mức nào, cung nữ bên ngoài cũng không nghe được chút âm thanh nào, mà nó cũng rất hiệu nghiệm trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ ôm chặt Lạc Linh Nhi, mặc kệ nàng khóc lóc, không có ý khuyên bảo, hấn hiểu rõ, nàng cần phát tiết, hấn hiểu rõ, nàng cần ôm, nàng hiểu, nàng cần hấn...

Trong lòng chua xót không ngừng dâng lên, trong lòng không biết nói gì, mỗi một tiếng khóc của Lạc Linh Nhi, mỗi một giọt nước mắt, đều hung hăng đâm vào Diệp Tĩnh Vũ...

Là mình, là mình làm cho thiếu nữ vốn nên vui vẻ này bi thương, là mình, là mình làm cho cô gái ngây thơ đáng yêu này bi thống như thế...

Trong lòng âm thầm phát thệ, sau này cũng không cần nàng khổ sở nữa, cũng không muốn nàng bi thương nữa, mặc kệ mình đi đến đâu, cũng nhất định phải mang theo nàng, yêu nàng, bảo vệ nàng...

Không ai có thể tách ra khỏi hai người bọn họ, không có bất cứ ai, cho dù là Thần cũng không được...

Hắn ôm thật chặt thân thể gầy yếu của Lạc Linh Nhi, môi Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa đưa lên khuôn mặt của nàng...

hôn lên trán của nàng, hôn lên con mắt của nàng, hôn lên gò má nàng, hôn nàng từng giọt nước mắt...

Thời gian dần trôi qua, bờ môi Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa ấn lên cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Linh Nhi, đầu lưỡi lại một lần nữa truyền vào trong miệng nàng...

Lạc Linh Nhi không có chút cự tuyệt nào, từ từ ngừng khóc, đành chỉ bi thương, hưởng thụ thời khắc tuyệt vời này...

Bàn tay lớn của Diệp Tĩnh Vũ không an phận di chuyển trên người Lạc Linh Nhi, xẹt qua sống lưng nàng, xẹt qua vai nàng, xẹt qua mỗi một phần da thịt trên thân thể nàng...

Lạc Linh Nhi chỉ dùng hai tay ôm chặt lấy cổ Diệp Tĩnh Vũ, mặc kệ bàn tay lớn của hắn vuốt ve mình...

Thân thể của nàng càng lúc càng khô nóng, nhịp tim của nàng đập càng lúc càng nhanh, hô hấp của nàng càng lúc càng dồn dập...

Y phục trên người nàng càng ngày càng ít, da thịt bên ngoài thân thể cũng càng lúc càng hồng nhuận phơn phớt...

Khi nàng chỉ còn lại một cái yếm, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đặt ở trên người...

Lạc Linh Nhi vẫn chìm đắm trong mê say, nỗi nhớ mỗi năm một nửa khiến nàng quên bẵng đi, quên đi ngượng ngùng, quên đi thân phận của mình, quên đi thời khắc hiện tại, quên đi tất cả những thứ nên quên, nàng chỉ tùy ý để hắn chiếm lấy...

Chiếm lấy thân thể của nàng, chiếm lấy nội tâm của nàng, chiếm lấy tất cả của nàng...

“A...” Đột nhiên, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng kêu đau... Khóe miệng của hắn, chảy ra một dòng máu đỏ thẫm...

Mà động tác của hắn cũng ngừng lại, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhìn Lạc Linh Nhi mặt mũi đỏ bừng phía dưới...

“Sao ngươi lại cần ta...”

“Ngươi xấu xa...” Lạc Linh Nhi hờn dỗi nói...

“Ngươi không thích ta xấu xa sao.”

“Không thích...”

“A... vậy ta không bị hư rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, định đứng dậy, lại bị Lạc Linh Nhi kéo lại, toàn bộ thân thể đều đặt lên người Lạc Linh Nhi, lúc này hai người đã không còn một chút vướng víu nào, lồng ngực Diệp Tĩnh Vũ vừa vịn dè lên bộ vị cực kỳ giàu có kia, thế nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ vẻ ủy khuất...

“Thế nhưng ta muốn ngươi làm hồng...”

“A, không phải ngươi không thích sao?”

“Nhưng ta yêu cô mà...”

“.....”

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Linh Nhi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng yêu của nàng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt tinh khiết của nàng...

“Ta cũng yêu ngươi, Linh Nhi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng thương niệm một câu, lại một lần nữa hôn môi Lạc Linh Nhi, căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện... Hai tay cũng bắt đầu di chuyển...

Lại qua một lát nữa...

Diệp Tĩnh Vũ lại ngẩng đầu lên...

“Đây... Là Hoàng cung...”

“Hả?” Lạc Linh Nhi vẻ mặt say mê...

“Chúng ta thực sự nên làm như vậy có thích hợp hay không?” Giọng điệu Diệp Tĩnh Vũ có chút lo lắng...

“Ngươi không dám?” Lạc Linh Nhi thấp giọng nói...

“Nực cười, trên thế giới này không có chuyện gì là ta không dám...” Diệp Tĩnh Vũ ưỡn ngực, ý bảo mình cường đại...

“Vậy ngươi đến đây đi...”

“Thế nhưng ngươi sẽ rất đau đấy...”

“Không sợ...”

“Vậy ta đến đây...”

“Ừm...” Lạc Linh Nhi có chút ngượng ngùng nhẹ gật đầu...

Diệp Tĩnh Vũ muốn tiến lên ngắt lấy đóa hoa xinh đẹp này...

“Đợi đã...” Lạc Linh Nhi đột nhiên dừng lại...

“Sao vậy?”

“Đây là lần đầu tiên người ta làm sao?”

“Đây cũng là lần đầu tiên ta...”

“Nhưng người ta sợ đau sao?”

“Vừa rồi ngươi còn nói không sợ đấy à?”

“Vừa rồi là...”

“Vậy thôi đi...”

“Đừng...”

“Vậy ta đến đây...”

“Ừm...”

Diệp Tĩnh Vũ đang muốn tiến công...

“Chờ một chút...”

“Thì sao?”

“Có muối...”

“Mịa...” Một tia sáng trắng lóe lên, bên trong tâm cung, hoàn toàn yên tĩnh...

Ngay sau đó, một tiếng kêu đau vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh, một chiếc giường được nhuộm đỏ thẫm...

Trên giường lớn, mây mưa cuộn cuộn...

Sau mây mưa, lại là một mảnh ôn tồn, Lạc Linh Nhi phảng phất như con mèo nhỏ nằm trong ngực Diệp Tĩnh Vũ. Còn Diệp Tĩnh Vũ thì mặt mũi tràn đầy đắc ý nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời...

Thật không ngờ nơi mình phá hủy lại là hoàng cung, hơn nữa còn dùng phương thức này?

Đắc ý, rất đắc ý, dương dương tự đắc...

Đang muốn cảm khái sự vĩ đại và to lớn của mình một phen, lại phát hiện thân thể của người trong ngực nhẹ nhàng run rẩy...

Cúi đầu nhìn xuống liền thấy gương mặt vốn đã khô héo của Lạc Linh Nhi lại một lần nữa phủ đầy nước mắt...

“Linh Nhi, có phải còn rất đau không?” Diệp Tĩnh Vũ có chút đau lòng hỏi...

Lạc Linh Nhi không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu...

“Vậy thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ vẽ mặt quan tâm...

“Lá cây nhỏ, ta sắp lập gia đình rồi...” Lạc Linh Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo nhưng lại lóe lên vẻ bi thương thống khổ nhất thế gian...

Tiểu Diệp Tử, ta sắp lập gia đình rồi, chỉ một câu nói ngắn ngủn, đã kể rõ trong lòng Lạc Linh Nhi bao nhiêu lời...

Nàng muốn lập gia đình, thế nhưng người muốn lập gia đình lại không phải là nàng, cho nên mới điên cuồng như vậy, cho nên mới có dáng vẻ phóng túng như vừa nãy...

Nàng đưa thứ quý giá nhất của mình cho mình, nhưng nàng khó có thể ngăn cản vận mệnh mình gả cho người khác...

Vừa nghĩ đến suy nghĩ này của nàng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng cảm động... Một cảm giác khó tả bao phủ toàn bộ trái tim...

Ngày thứ ba mươi bốn, mê say...

Đây là một thế giới nam quyền chủ nghĩa, đây là một nam nhân chiếm cứ địa vị thống trị tuyệt đối, tuy nói là Nam Vân đế quốc dân phong khai hóa, nhưng trình tiết của nữ tử cũng là vật cực kỳ trọng yếu, đặc biệt là nàng là công chúa, nếu lúc xuất giá, phát hiện nàng đã không còn xử nữ, hậu quả sẽ như thế nào?

Chuyện này có liên quan đến hoàng gia uy nghiêm, Lạc Tiêu Phong nổi giận không chừng sẽ trực tiếp chém chết nàng...

Những điều này, nàng không thể không nghĩ tới, nhưng nàng vẫn không hề cố kỵ đem toàn bộ bản thân mình hiến dâng cho mình... Nàng đối với tình yêu của chính mình, rốt cuộc sâu bao nhiêu...

Cảm động đồng thời, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Có mình ở đây, tất cả mọi chuyện sẽ phát sinh sao?

“Đưa nhỏ ngốc Linh Nhi, ngươi đều là người của ta, cho dù muốn gả, cũng chỉ đủ gả cho ta, ngươi có gì phải khổ sở chứ?”
Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Lạc Linh Nhi, ôn hòa nói...

“Nhưng mà...” Lạc Linh Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt to long lanh tràn đầy lo lắng...

“Không nhưng mà, ngươi là của ta, không có bất kỳ ai có thể cướp đi...” Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin nói...

Nhìn bộ dạng tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, tâm tư lo lắng đã lâu của Lạc Linh Nhi chậm rãi hạ xuống, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì, nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng, hơn nữa tin tưởng không chút nghi ngờ...

“Ngươi thật bá đạo...”

“Ha ha ha, ta không bá đạo chút nào, sao có thể cướp người về...”

“Người bại hoại...”

“Vậy ta lại xấu thêm một chút... khả khả...”

“A... Đừng mà, người ta đau quá...”

“.....”

Trong tâm cung, lại một trận dẫn vật...

“Ai...” Ngoài cửa tâm cung, Đào Đào nhỏ ngáp một cái, không ngờ lại phun ra một câu người nói...

Cũng may xung quanh không có cung nữ, bằng không còn không biết sẽ bị dọa thành hình dạng gì...

Đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ sẽ không qua đêm ở hoàng cung, nhưng cũng không tiếp tục chinh phạt Lạc Linh Nhi, kể chuyện một đêm cho nàng, lúc sắp bắt đầu, nàng mới lưu luyến rời khỏi hoàng cung...

Về phần Lạc Linh Nhi xử trí tám giường đỏ thắm thế nào, đó cũng không phải vấn đề hấn lo lắng, bây giờ hấn phải suy xét đã kích tiêu dao như thế nào...

Chỉ còn thời gian không tới một tháng, mình phải cho Lạc Tiêu Phong hiểu, chỉ có mình mới có thể hạnh phúc cho Lạc Linh Nhi, còn phải nói cho hấn biết mình thích hợp với Tiêu Canh hơn Lạc Linh Nhi, mình càng cường đại hơn Tiêu Canh, cho dù là giá trị lợi dụng cũng tốt hơn so với Tiêu Canh.

Có một đám huynh đệ ở Vân Kinh, không đến mức bất đắc dĩ, hấn cũng sẽ không dẫn theo Lạc Linh Nhi bỏ trốn. Tuy nhiên, dường như nghe có vẻ rất lãng mạn...

Diệp Tĩnh Vũ ở Hoàng cung một đêm cũng không lập tức trở về Đan Vân sơn trang, cũng không đi phụ địa của Ung An Vương, mà là đi tới cửa Ngọ...

Lúc này, thời điểm lâm triều sớm, từng tên quan văn võ bá quan ngồi trên kiệu của mình chạy tới, dừng ở cửa Ngọ, khi nhìn thấy một tên mặc trang phục võ sĩ màu trắng, trên lưng

còn khiêng một thanh thiết đao màu đen, nam tử đứng ở quảng trường ngọc, rất nhiều người đều lộ ra thần sắc nghi hoặc...

Thục Vân quốc biến thành Nam Vân đế quốc, Lạc Tiêu Phong từ một quốc vương biến thành hoàng đế, quyền lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần, quan viên này cũng tăng lên mấy lần, đại đa số người tới hôm nay cũng không nhận ra Diệp Tĩnh Vũ...

Hơn nữa cho dù những quan viên đã từng có duyên gặp mặt với Diệp Tĩnh Vũ, cũng chưa chắc còn nhớ rõ hần...

Rất nhanh, cửa cung màu đỏ thẫm mở ra, hai gã thái giám đứng ở hai bên, nghênh đón những quan lớn này đi vào hoàng cung...

Đầu lĩnh chính là Đại học sĩ hiện giờ rất thoải mái, mặc một bộ cẩm bào nhất phẩm, nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ đứng ở góc phòng, mang theo vẻ mặt nghi hoặc đi vào trong hoàng cung...

Sau lưng hần là lục bộ thượng thư, sau đó là thị lang, một loạt quan viên, vậy mà không có mấy người là Diệp Tĩnh Vũ nhận ra, ngay cả thượng thư vương đã gặp hần vài lần trước đó cũng không ở trong đó, nghĩ đến đã bị bãi miễn chức quan...

Sau khi những bách quan này toàn bộ đi vào Hoàng cung, Diệp Tĩnh Vũ mới nghênh ngang khiêng thanh đao rách đi tới cửa cung, nhưng lại lập tức bị thị vệ ngăn lại...

Nơi này là trọng địa của hoàng cung, nhưng lại có thể đi dạo ở đây sao?

“Nhan công công, người không nhận ra ta sao?” Nhìn thấy tên thái giám da thịt mềm mại trước mặt, lại có mấy chục tuổi, Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả nói...

Tên thái giám kia, chính là tổng quản đại nội Nhan Luân, lúc trước không biết thu nhận bao nhiêu chỗ tốt của Diệp Tĩnh Vũ, vốn còn ra lệnh thị vệ hung hăng giáo huấn Diệp Tĩnh Vũ một trận, thế nhưng lại nghe Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên gọi ra mình...

Hần không khỏi quay đầu nhìn lại, càng xem sắc mặt càng trở nên nhanh chóng...

“Người... Người là Diệp... Diệp tướng quân?” Sau một lát, Nhan Luân mới nhận ra Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha ha, chính là tại hạ, không nghĩ tới đã hơn một năm không gặp, Nhan công công còn có thể nhận ra tiểu tử đây...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha, không hề cố kỵ đây là tại hoàng cung đại môn...

“Ai da ai da, mẹ ời, hóa ra là Diệp tướng quân, các người còn không mau tránh ra, đây chính là đại tướng quân đeo đao mà bộ hạ khâm ban tặng, Diệp tướng quân, ngài biến mất từ hơn một năm nay rồi, ngài đã khiến lão nô vương váu đến chết rồi...” Nhan Luân vừa nói, vừa kéo Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong hoàng cung, đám thị vệ kia trợn mắt há hốc mồm...

Nhan Luân là tổng quản đại nội, Vân Công Công mặc kệ, quyền lực của ông ta lớn vô cùng, cho dù là đại học sĩ Thư Mục khinh bỉ ông ta, mặt ngoài cũng phải hòa nhã gọi ông ta là Nhan công công, đã bao giờ thấy ông ta nhiệt tình mời chào như vậy?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, da gà cũng nổi lên, mặc dù hắn và Nhan Luân có chút giao tình, nhưng giao tình còn chưa tốt đến mức này, chẳng lẽ mình đẹp trai đến mức khiến một thái giám đổ kị?

Vừa nghĩ tới mỗi ngày đều bị một thái giám ghi nhớ, da gà trên người hắn cứ như vậy từng cục thằng tấp mọc ra ngoài...

Hắn đâu có thể hiểu được, lúc trước Diệp Tĩnh Vũ bị người Bạch gia bắt đi. Bạch gia là ai, chính là đại gia tộc thứ hai thiên hạ, dù là Lạc Tiêu Phong cũng không dám đắc tội với Bạch gia, nếu hắn chết thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ lại còn sống trở về, điều này nói rõ cái gì? Con này có thể nói rõ hậu trường của hắn so với Bạch gia còn kinh khủng hơn...

Lúc trước Lạc Tiêu Phong có thể một hai ba lần khoan dung Diệp Tĩnh Vũ, chính là kiêng kị thế lực phía sau hắn. Bây giờ hắn có thể bình an trở về, điều này đủ để chứng minh sự cường đại của hắn, người như vậy lại chính mình có thể đắc tội? Cho dù bộ hạ thật sự không thích, cũng có bộ hạ đi đổi

phó, ngược lại trên người hắn có lệnh bài của bộ hạ, có thể tự do ra vào hoàng cung, mình lo cái gì chứ...

Dưới sự dẫn dắt của Nhan Luân, Diệp Tĩnh Vũ đi tới bảo điện Kim Loan, mà Bách Quan vừa mới tham bái xong...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý lập tức tiến vào điện, mà là bị Nhan Luân dẫn tới một thiên điện, đợi triều đình chấm dứt...

Hạng ba mươi ba, Chương ba, đại thống lĩnh Vân Vệ.

Sau khi giải tán sớm, Lạc Tiêu Phong không lập tức trở về hậu cung tu luyện mà để lại toàn bộ các đại học sĩ, thượng thư lục bộ, mở một tiểu hội ở Ngự Thư Phòng...

Mà Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên cũng bị triệu kiến nhìn thấy Ngự Thư Phòng...

Cho nên, khi Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bước vào Ngự Thư Phòng, liền thấy Lạc Tiêu Phong ngồi vững vàng trên chiếc ghế tròn màu đỏ vàng kia, mà mấy vị thượng thư và mấy vị thượng thư đều cung kính ngồi trên ghế tròn phía dưới, đây chính là ân huệ lớn lao...

“Thảo dân Diệp Tĩnh Vũ, bái kiến bệ hạ...” Đây đã không phải lần đầu tiên tới Ngự Thư Phòng, lần trước là đi cùng Hắc Minh Thi Hiên, nhìn lướt qua mọi người trong phòng, sau đó Diệp Tĩnh Vũ đi lên phía trước, đi tới Lạc Tiêu Phong làm một lễ ôm quyền...

Nhìn thấy một người trẻ tuổi lạ lẫm tiến vào Ngự Thư Phòng, mấy vị đại thần đều sửng sốt, bất quá sau khi nghe Diệp Tĩnh Vũ tự báo danh, mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ chưa chắc đã gặp qua Diệp Tĩnh Vũ, nhưng nhất định đã nghe nói qua đại danh của hắn...

Có thể nói, chiến tranh Bắc phạt thuận lợi như vậy là do lúc trước Diệp Tĩnh Vũ đánh hạ Lăng Yên thành không tốn nhiều sức, nếu không chỉ Lăng Yên thành cũng đủ tiêu hao hết binh lực của Thục Vân Quốc...

“Ha ha, Diệp ái khanh, chức vụ đại tướng quân ngươi vẫn còn, cần gì phải tự xưng là thảo dân. Đến đến đến, đến đây, ban tọa...” Lạc Tiêu Phong cười ha ha, trên mặt treo đầy vui sướng, không nhìn ra có gì không ổn...

“Đa tạ bệ hạ, chỉ là thảo dân lần này đến đây chính là từ chức đại tướng quân...” Diệp Tĩnh Vũ thi lễ một cái, nhưng không có ý định ngồi lại chỗ cũ...

“A? Diệp Khanh làm vậy là sao?” Lạc Tiêu Phong lộ ra thần sắc kinh ngạc...

“Lúc trước thảo dân bị Bạch gia bắt, may mắn sư tôn đích thân tới cứu ra, bắt quá lại trừng phạt thảo dân học nghệ không tinh, bị phạt đóng cửa tư tưởng, phạt này chính là một năm rưỡi, căn bản không thể đến đây bá kiến bệ hạ, càng không có sức quản lý chuyện thiết quân, phụ lòng bệ hạ ủy thác, quả thực là hổ thẹn trong lòng, xin bệ hạ ân chuẩn...” Diệp Tĩnh Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói...

“A? Không biết Diệp Khanh sư tôn là người phương nào?” Lạc Tiêu Phong không để ý tới Diệp Tĩnh Vũ từ bỏ chức vụ tướng quân mà hỏi sư tôn của hắn. Từ sau khi Diệp Tĩnh Vũ bị ban ngày bắt đi, vẫn không có tin tức gì, không ai dám dò xét sâu sắc thực hư của Bạch gia. Ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng không dám, cho nên đối với việc Diệp Tĩnh Vũ có thể còn sống trở về, tất cả mọi người đều tràn đầy kinh ngạc, đương nhiên cũng đoán được thể lực sau lưng hắn...

“Xin thứ cho thảo dân đầu to gan, sư tôn chưa cho phép, thảo dân không dám nói...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, trong lòng vừa cười lạnh, nói ra không chừng sẽ hù chết người...

“Ha ha, cũng đúng, là trăm đường đột. Diệp Khanh, nếu người thật sự chán ghét chức vị đại tướng quân thì trăm cũng không miễn cưỡng. Nhưng Diệp Khanh trung thành làm quốc gia, trong chiến tranh Bắc phạt lại lập được công lao hãn mã. Hơn một năm nay, mỗi lần trăm đều suy nghĩ cho Diệp Khanh., Đều là thở dài trong lòng, hiện giờ Diệp Khanh có thể trở về, trăm vừa vặn có một chức vị cần Diệp Khanh đảm nhiệm...”

Lạc Tiêu Phong dừng một chút, không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện đã tiếp tục nói: “Đại thống lĩnh tiền nhiệm Vân Vệ Lâm Tiêu chết bệnh chết. Hiện giờ quân long vô thủ, Diệp Khanh năm xưa cũng có chức vị ngàn hộ. Với bản lĩnh của Diệp Khanh, miễn cưỡng đảm nhiệm chức thống lĩnh này đi, thay trăm giám sát thiên hạ bách quan...”

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, không chỉ có hấn mà ngay cả mấy vị đại thần trong Ngự Thư Phòng cũng đều sững sốt. Vân Vệ đại thống lĩnh, quyền lực cỡ nào chứ? Đó chính là vị trí đứng ngang hàng với Thư Mộc, đương nhiên, danh vọng xa xa không bằng Thư Mộc, phẩm cấp cũng xa xa không bằng Thư Mộc, thậm chí còn không bằng một vị đại thần đang làm, nhưng quyền lực của Vân Vệ lớn bao nhiêu, chỉ có những người thân ở quan trường như bọn họ biết...

giám sát văn võ bá quan, ai làm quan bây giờ, chẳng có chỗ nào dơ bẩn, đối với Vô Khổng bất nhập Vân Vệ mà nói, muốn điều tra ra vết bẩn của một quan viên, còn không nên quá thoải mái...

Cho nên mặc dù phẩm cấp của bọn họ thấp, nhưng ai làm quan mà không nể mặt Vân vệ? Đây cũng là nguyên nhân khiến cho một tên Vân Vệ nho nhỏ như Bách hộ dám quát tháo một gã quân sĩ tham tướng...

Đại thống lĩnh Vân Vệ tiền nhiệm Lâm Tiêu hơn năm mươi tuổi mới ngồi lên vị trí đó, Diệp Tĩnh Vũ mới bao nhiêu tuổi? Hai mươi, tuổi cũng còn quá trẻ đi?

“Bệ hạ...” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa mở miệng nói chuyện, đám người Thư Tư đã không kiềm chế nổi nữa, không nói Diệp Tĩnh Vũ có năng lực hay không, cho dù hấn thật sự có năng lực, thì việc làm của ai lại hy vọng một nam tử có được quyền lực mạnh mẽ đến cỡ đó?

“Trẫm, ý chỉ đã quyết, các vị ái khanh chớ nhiều lời...” Nhưng Lạc Tiêu Phong lại lạnh lùng ngắt lời Thư Mộc...

Trong lòng mọi người hơi lạnh, bọn họ không hiểu tại sao Lạc Tiêu Phong lại quyết định như vậy, nhưng thấy thái độ kiên quyết như vậy của Lạc Tiêu Phong, biết có khuyên như thế nào cũng vô vọng, không biết nói gì cho phải...

Rời chức đại tướng quân, lại trở thành đại thống lĩnh Vân vệ, tước vị từ tước thăng lên từ tước tước tam đẳng, trở thành quý tộc cao cấp. Đây chính là bồi thường mà Lạc Tiêu phong bồi thường cho người khổ sở hơn một năm nay của Diệp Tĩnh Vũ.

Đương nhiên, nếu không phải lúc trước bị Bạch gia bắt đi, công lao của hắn không chỉ có thế này...

Việc này, cứ quyết định như vậy đi. Lạc Tiêu Phong lại cùng mấy vị đại thần thương thảo quốc sự một chút, sau đó bảo bảy vị đại thần kia thôi lui, để lại một mình Diệp Tĩnh Vũ...

“Diệp Khanh, ngươi có biết vì sao ta phải ban cho ngươi chức đại thống lĩnh Vân Vệ...” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ ngồi phía dưới, trên mặt Lạc Tiêu Phong lộ ra nụ cười thần nhiên, mà Vân công công phía sau hắn cũng đầy ý cười...

Mẹ nó, sao ta biết được, cũng sẽ không vì ta là con ngoài giá thú chứ? Diệp Tĩnh Vũ thầm mắng trong lòng, trong miệng lại mỉm cười nói: “Vi thần ngu muội, kính xin bệ hạ chỉ thị...”

“Ha ha, hôm qua ngươi về kinh, ở lại phủ đệ lão tam một đêm, chắc cũng nghe được rất nhiều oán giận từ lão tam...”

“Bệ hạ, vương gia...” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn giải thích, lại trực tiếp bị Lạc Tiêu Phong cắt ngang...

“Được rồi, ngươi không cần nói thêm gì, trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, ta làm phụ hoàng còn không biết sao? Lão đại hôm nay độc chiếm đại quyền, cuộc sống của mấy huynh đệ bọn hắn cũng không tốt lắm đâu, đối với ta cái câu nói phụ hoàng muốn nói cũng không có một chút oán hận, tuyệt đối không có khả năng...” Lạc Tiêu Phong trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên...

Mẹ nó, đừng tưởng rằng cái gì ngươi cũng biết, tối hôm qua ông đây đã qua đêm ở hoàng cung... Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thầm mắng...

“Bệ hạ, tâm tư, lại là người khác có thể phỏng đoán...” Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám nói thẳng ra...

“Ha ha, ngươi cũng đừng nịnh bợ ta, ngươi là tính tình gì, ta còn không hiểu sao, ta ban cho ngươi chức đại thống lĩnh Vân Vệ, nói là giám sát bá quan, kỳ thật là muốn ngươi giám sát thái tử đấy...” Đối với tên tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ chưa bao giờ tôn kính ta, Lạc Tiêu Phong chỉ cười nhạt nói...

Tâm tư của hoàng đế lần thứ ba mươi ba, ba mươi ba...

“A...” Lần này đến phiên Diệp Tĩnh Vũ ngây ngẩn cả người, giám sát quan lại thì thôi, để cho mình đi giám sát thái tử, đây là ý gì? Người không tín nhiệm hẳn, sao lúc trước cho hẳn quyền lực lớn như vậy? Đây không phải tự vác đá nện chân mình sao?

“Bất kể là lão đại, hay là lão nhị, Lão Tam, đều là nhi tử của trăm, mu bàn tay đều là thịt. Trước khi trăm còn có năng lực, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện lập đồ, nhưng người có biết vì sao ta lại lập lão đại làm thái tử không?” Đối với sự kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong cũng không cảm thấy kỳ quái...

“Tha thứ thần ngu muội, còn xin bệ hạ chỉ thị...” Diệp Tĩnh Vũ nào hiểu được, chỉ sững sờ nhìn Lạc Tiêu Phong, vô lễ nhìn thẳng Lạc Tiêu Phong như vậy, phỏng chừng toàn bộ Nam Vân đế quốc cũng chỉ có mình hẳn...

“Bởi vì sóng biển băng...” Lạc Tiêu Phong thản nhiên nói...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, sóng biển băng là ai?

“Hẳn là ông cố của Hải gia chủ hiện tại, tên Hải Vân, cũng chính là Cao Tổ của Thái tử điện hạ, nhưng hẳn còn có một thân phận, là một hồn tiên...” Vân công đứng sau Lạc Tiêu Phong lại thay Lạc Tiêu Phong giải thích.

Khi hai chữ Hồn Tiên truyền vào tai Diệp Tĩnh Vũ, cả người Diệp Tĩnh Vũ lại khẽ run lên. Tới trên thế giới này lâu như vậy, nhân vật lợi hại như thế nào hẳn chưa từng thấy qua, ngay cả con trâu như Độc Cô Bá Thần cũng là sư tôn của hẳn, thậm chí còn gặp qua tiểu nhân còn cao thâm hơn cả Độc Cô Bá Thần. Thế nhưng những người này dường như đều là cường giả đỉnh phong của võ đạo, nhưng lại rất ít khi nghe nói tới nghề nghiệp này của Hồn Sư...

Ngoại trừ Xích Di và tên Linh Hiển Hồn Sư gặp ở Bách Táng cốc, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn chưa từng gặp qua những Hồn Sư khác, càng không nói tới Hồn Tiên. Thế nhưng bây giờ, không ngờ lại nghe được một gã Hồn Tiên từ trong miệng Vân Công Công, đó chính là tồn tại siêu thoát sinh tử đấy...

Hồn Tiên, đó là tồn tại có linh hồn bất tử bất diệt, cho dù thân thể có mục nát, linh hồn cũng hoàn toàn có thể chuyển thể đầu thai, hoặc là đoạt xá cái người, ký ức bất diệt, linh hồn bất diệt, thậm chí ngay cả hồn lực cũng không tiêu tán quá nhiều...

Nói cách khác, một khi ngươi tu đến cảnh giới Hồn Tiên, chỉ cần không phải một con heo, sớm muộn cũng có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên, dù sao, ngươi có sinh mệnh vô cùng vô tận...

Còn Võ Thánh thì sao? Mặc dù cũng có thể kéo dài tính mạng cho người ta, nhưng nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta sống hơn hai trăm tuổi, trừ phi có thể tiến thêm một bước, đạt tới Võ Thần...

Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa Hồn Tiên và Võ Thánh...

Một Hồn Tiên muốn giết chết một Võ Thánh dễ dàng, một Võ Thánh muốn giết chết một gã Hồn Tiên hoàn toàn lại cực kỳ khó khăn...

Trừ phi có thể bằng vào quyền ý cường đại, triệt để chấn vỡ hồn của hắn, nếu không chỉ cần lưu lại một chút tàn hồn, là có thể chậm rãi khôi phục nguyên khí...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đi vào Đấu Hồn đại lục này lâu như vậy, ngay cả Hồn Sư cũng rất ít gặp, chứ đừng nói chi là Hồn Tiên...

Nghe đến đó, Diệp Tĩnh Vũ lập tức liên tưởng đến rất nhiều chuyện, thảo nào Lạc Tiêu Phong lại đưa ra quyết định quái dị như vậy. Hóa ra là vì sau lưng Lạc Hải Thiên có một vị Hồn Tiên ngồi ở hậu đài à. Thật không biết sau khi mình chuyển Độc Cô Bá Thần ra ngoài, hắn có lập tức hạ ý chỉ phế bỏ thái tử hay không, lập thái tử làm thái tử...

“Đương nhiên, chỉ dựa vào một Hồn Tiên còn chưa đủ để trăm lập thái tử, thế nhưng hắc lại cho trăm một viên Toái Chân Đan, người nói, trăm có thể cự tuyệt không?” Đường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong mở miệng giải thích, thân là một đế vương, đương nhiên không muốn bị người ta uy hiếp, cho dù một người kia là một hồn tiên...

“Toái Chân Đan...” Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, đây chính là linh dược trong linh dược...

Mọi người đều biết, muốn trở thành Võ Thánh, nhất định phải ngưng tụ chân nguyên lực trong cơ thể, ở đan điền kết ra một viên Chân Đan, một viên Chân Nguyên lực hoàn toàn ngưng tụ thành Chân Đan, chỉ có như vậy mới có thể triệt tiêu được lực hút của đại địa, trở thành Võ Thánh, nhưng mà muốn tấn cấp Võ Thần, ngoại trừ tích lũy khổng lồ ra, điểm trọng yếu nhất, còn phải chấn vỡ Chân Đan trong cơ thể, lấy Chân Đan ẩn chứa lực lượng cường đại tẩy rửa nhục thể của mình...

Có dục thành thần, nói là phá thể trước...

Thế nhưng vị trí Võ Thánh khó, thành tựu Võ Thần còn khó hơn...

Ba mươi năm trước gia chủ Bạch gia Bạch Vân Lan đã bước vào vị trí Võ Thánh, nhưng đã ba mươi năm trôi qua, hắc vẫn còn quanh quẩn trên đỉnh Võ Thánh, cũng là bởi vì hắc không tìm được phương pháp phá đan luyện thể, nếu hắc có Phá Chân Đan, chỉ cần ăn một viên là có thể lập tức phá đan thành Thần, thành tựu Võ Thần...

Thứ này, cũng là Độc Cô Bá Thần nói với hắc trên đảo nhỏ, đây chính là vật ngay cả Độc Cô Bá Thần cũng không có, tên Hồn Tiên kia là ở đâu mà có được vậy?

Trách không được Lạc Tiêu Phong chuyển toàn bộ đại quyền cho Lạc Hải Thiên, hóa ra là vì chuyện này, có viên Chân Đan rách nát kia, chỉ cần Chân Đan trong cơ thể hắc ngưng luyện đến đỉnh Võ Thánh, sau đó thuận lợi ăn vào Phá Chân Đan, là có thể thành tựu Võ Thần dễ như trở bàn tay...

Võ Thần à, đó chính là một cảnh giới khác a...

Vén vén chỉ đôi câu từng chữ, Diệp Tĩnh Vũ đã nghĩ thông suốt hết thấy, đối với nhân vật như Lạc Tiêu Phong mà nói, thành tựu Võ Thần là chuyện trọng yếu cỡ nào, lúc trước chính là vì muốn đạt được vị trí Võ Thần, để cho mình đi tìm Bạch Liên Kiếm Điển, bất quá cũng chỉ là phương pháp tìm kiếm, bây giờ sau khi xác định hi vọng, còn có đạo lý gì có thể không đáp ứng...

Đừng nói là sóng biển chỉ muốn hấn lập thái tử, đoán chừng bảo hấn lập tức giao ra hoàng vị, hấn cũng sẽ không do dự một chút, về phần sau khi trở thành Võ Thần, hấn sẽ nghĩ như thế nào, đó lại là một chuyện khác...

“Bây giờ lão thất phu Tần Viêm kia thậm chí Tiêu Canh cũng nương nhờ lão đại. Thiên hạ này còn chưa đánh xuống, trẫm còn chưa có ý thoái vị, bọn họ đã bắt đầu khấn cầu thần phục chủ nhân mới. Trẫm rất khó chịu, cho nên Diệp Khanh, người hiểu ý trẫm chứ?” Nhìn khóe miệng của Lạc Tiêu Phong, lại lộ ra nụ cười nhạt nhòa...

“Vi thần... Hiểu rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Lạc Tiêu Phong, khẽ gật đầu. Trong lời nói của Lạc Tiêu Phong, hấn cảm nhận được một luồng khí phách cường đại, đó là một luồng khí phách quân lâm thiên hạ. Xem ra hấn không chỉ muốn đạt tới vị trí Võ Thần mà còn muốn trở thành Thiên Cổ Đại Đế giống như Hiên Viên Tuyệt ba trăm năm trước...

“Ha ha, chuyện này cũng chỉ có Diệp Khanh người mới có đủ quyết đoán và năng lực đi làm. Trẫm cũng không cần người có thể ổn định bọn họ bao lâu. Chỉ cần trong một năm này người không chế được thế cục triều đình là đủ rồi. Về phần sau này rốt cuộc ai là thái tử, trẫm còn phải đi khảo sát. Người hiểu không?” Nụ cười trên mặt Lạc Tiêu Phong sáng lạn như vậy...

“Vi thần biết nên làm thế nào rồi, kính xin bệ hạ yên tâm...”
Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu, nhưng trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ trong vòng một năm hấn có lòng tin sẽ trở thành Võ Thần vị sao?

“Ha ha, vậy người lui xuống đi, Vân công công, người đi an bài sự việc của Vân vệ một chút đi...”

“Lão nô tuân chỉ...” Vân công công lập tức thi lễ với Lạc Tiêu Phong...

“Bệ hạ, vi thần còn có một chuyện muốn bẩm báo...” Ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên mở miệng nói...

“A? Diệp Khanh còn có chuyện gì? Cứ việc nói ra...”

“Vi thần kính xin bệ hạ giải trừ hôn ước của công chúa và Tiểu đại tướng quân...” Diệp Tĩnh Vũ giật mình, nói ra mục đích hôm nay của mình...

Sắc mặt Lạc Tiêu Phong lại hơi đổi...

Chương thứ ba mươi ba mươi bảy, thứ hai là của ta.

Lạc Tiêu Phong không trả lời ngay vấn đề của Diệp Tĩnh Vũ mà nhìn thẳng vào Diệp Tĩnh Vũ, trong đôi mắt lóe ra từng đạo tinh quang, như muốn xem rốt cuộc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đang nghĩ gì...

Đôi mắt với ánh mắt sắc bén của Lạc Tiêu Phong, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ không chút sợ hãi, ngay cả nhân vật bá đạo như Độc Cô Bá Thần hán cũng gặp qua, còn có cái gì đáng sợ chứ?

“Lý do...” Qua trọn vẹn một hồi lâu, Lạc Tiêu Phong mới phun ra hai chữ này...

“Tiểu tướng quân trẻ tuổi cỡ này, chính là lúc hiệu lực vì quốc gia, đặc biệt là hôm nay chiến tranh chưa lắng xuống, làm sao có thể khiến nhi nữ tình yêu khôn đốn được, lẽ ra phải chém giết ở tiền tuyến, dốc sức vì quốc gia mới đúng, tuyệt đối không nên bị hôn nhân trói buộc...” Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt không đổi giải thích...

“Ha ha, cho dù hán cưới Linh Nhi, ta vẫn có thể khiến hán dẫn binh xuất chinh...” Lạc Tiêu Phong lại mỉm cười thản nhiên, nhưng lại là nụ cười thú vị...

Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, hiển nhiên không ngờ Lạc Tiêu Phong lại dám phá vỡ tổ chế, tiếp tục để Tiêu Canh lĩnh binh xuất chiến...

“Như vậy càng không ổn...” Bất quá hán là người thông minh bậc nào, nào bị vấn đề như vậy làm khó được...

“Vì sao?”

“Công chúa chính là Kim Chi Ngọc Diệp, thân phận cao quý cỡ nào, vạn nhất, ta nói là vạn nhất Tiểu tướng quân đừng mạnh hiện thân ở tiền tuyến, vậy chẳng phải công chúa phải thủ tiết sao?”

“Phụp...” Lạc Tiêu Phong vừa uống một ngụm trà vào miệng, nghe được câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp phun ra, cái gì mà không nói, không ngờ lại nói tiêu dao hi sinh, còn giữ được ít người? Sao lại nói vậy?

Vân Công Công đứng sau Lạc Hải Thiên cũng liếc mắt, tên này cũng quá lớn mật đi? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bệ hạ, còn tự xưng là ta...

Bất quá mặc kệ là Nam Phong Vân, hay là Diệp Tĩnh Vũ, đều phảng phất không nhìn thấy một màn phun nước của Lạc Tiêu Phong...

“Làm càn, Tiêu Canh tướng quân tuổi còn trẻ như vậy sao có thể dễ dàng hi sinh như vậy được, cho dù có bất hạnh gì đi nữa, Nam Vân hoàng thất ta cũng có lỗi với Tiêu gia, con ta gả cho hãn thì tính là gì chứ? Diệp Tĩnh Vũ, chuyện này coi như chấm dứt, trẫm...”

“Không được...” Vừa nghe Lạc Tiêu Phong không chịu thu hồi mệnh lệnh, Diệp Tĩnh Vũ đã trực tiếp ngắt lời nói...

“Hả?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ bỗng kêu to một tiếng, bất kể là Lạc Tiêu Phong hay Nam Phong Vân đều sững sốt, tên này dám quát mình?

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Nhan Luân đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng hô của Diệp Tĩnh Vũ cũng sững sờ, trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái lên, hét lớn ở Ngự Thư Phòng. Diệp tướng quân này cũng thật to gan, nếu như cái này cũng không sao, vậy chỉ có thể nói rõ địa vị của hãn trong lòng bệ hạ là quan trọng cỡ nào, ngày sau mình còn phải lắp bắp lắp bắp mới đúng...

Đối mặt với sự vô lễ của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong lại không cảm thấy chút tức giận nào, ngược lại rất tò mò mở miệng nói: “Vì sao lại không được? Linh Nhi là con gái của trẫm, trẫm muốn gả nàng cho ai, chẳng lẽ còn phải trải qua sự đồng ý của người sao, hôm nay người không nói lý do cho trẫm biết, trẫm liền trị người một tội bất kính lớn...”

Nhìn sắc mặt lạnh như băng của Lạc Tiêu Phong, cảm nhận được uy áp cường đại của hãn, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ vẫn

không chút sợ hãi mà ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói: “Ta yêu nàng, ta muốn lấy nàng, trên thế giới này, ta muốn lấy nàng., Ngoài ta ra, không có bất kỳ ai có thể hạnh phúc cho nàng... Không có bất cứ ai dám cưới nàng, ai chết, cho dù là Thần, cũng phải chết!” Trong lúc nói chuyện, một cỗ khí tức bá đạo phát ra, thân là Đại Tông Sư đỉnh phong, cùng với Hồn Lực cường đại của Linh Hiển Cảnh đều hiện ra hết...

Trên mặt hắn lại càng lộ ra nụ cười tự tin, đó là tự tin của một loại nam nhân, một loại tự tin cường đại...

Cảm nhận được khí tức cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt Lạc Tiêu Phong và Vân công công đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Một năm rưỡi trước, hắn chẳng qua chỉ là một võ sư Tiên Thiên, bây giờ đã đạt đến đại tông sư đỉnh phong., Cách cảnh giới Võ Thánh cũng chỉ là một bước ngắn, chỉ cần để hắn ngộ ra điểm đó, lập tức có thể trở thành Võ Thánh. Mà Hồn Lực của hắn lại cường đại khủng bố, vậy mà cường đại gấp mấy lần Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển bình thường, xem ra tiềm lực của hắn thật đúng là không thể hạn lượng a...

Điều quan trọng nhất là hắn có can đảm nói ra trước mặt mình thích Lạc Linh Nhi, còn dám uy hiếp trăm, phần can đảm này không phải người bình thường có thể có được...

Lạc Tiêu Phong cũng không vì Diệp Tĩnh Vũ uy hiếp mà phần nộ, ngược lại, cảm nhận được sự tự tin và thực lực cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, nụ cười trong mắt hắn càng thêm nồng đậm, cũng chỉ có người như vậy mới có thể cùng Thái tử giằng co, mình quả nhiên không nhìn lầm người... Còn Lạc Linh Nhi...

“Quân Vô Ngôn nói đùa, trăm đã hạ xuống ý chỉ như vậy, không có tình huống đặc thù, làm sao thu hồi được, người... tự mình xử lý đi... Tuy nhiên, trăm cảnh cáo ngươi, không được để lại quá nhiều nhiễu loạn cho ta...” Sau khi nói xong, không hề để ý tới Diệp Tĩnh Vũ nữa, đứng dậy phát tay áo bỏ đi...

Nam Phong Vân nháy mắt với Diệp Vũ, cũng theo Lạc Tiêu Phong rời đi...

Lưu lại vẻ mặt mờ mịt của Diệp Tĩnh Vũ...

Quân Vô nói đùa? Không có tình huống đặc biệt? Nếu tiêu dao đột nhiên bạo bệnh tử vong, cũng không tính là tình huống đặc biệt gì? Về phần Lạc Tiêu Phong nói cuối cùng không cho phép thêm quá nhiều nhiễu loạn, hẳn căn bản không có đề trong lòng...

“Ài, Vân công công, lúc nào dẫn ta đi tiếp quản Vân vệ vậy...” Đột nhiên Diệp Tĩnh Vũ nghĩ tới chức vụ Lạc Tiêu Phong giao cho hắn, bây giờ không làm được tướng quân, vậy thì ở lại Vân Kinh cho khỏe, Vân vệ, đây chính là một khối thịt mỡ cực lớn đó...

Trong miệng la hét, Diệp Tĩnh Vũ cũng lao ra ngoài...

Đúng lúc này, trong Đông Cung, Thái Tử Lạc Hải Thiên mặc một bộ cẩm bào màu vàng sáng, trong tay cầm một quyển kinh thư, nhẹ giọng đọc, rất có tiềm chất của một vị minh quân, nhưng trong mắt hắn vẫn lóe lên ánh sáng âm trầm...

“Thái tử điện hạ, Tàn tướng quân cầu kiến...” Ngay lúc này, một thái giám từ bên ngoài chạy tới, cung kính hành lễ với thái tử...

“Để hắn vào...” Thái tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném quyển kinh thư đang cầm trong tay qua một bên, sau đó lập tức trở lại vị trí của mình...

Một lát sau, Tàn Vân Khiếu mặc cẩm bào màu trắng vội vã đi đến...

“Thần Tàn Vân Khiếu, bái kiến Thái tử điện hạ...” Nhìn thấy Lạc Hải Thiên đang ngồi trong đại điện, Tàn Vân Khiếu trực tiếp quỳ xuống, rất cung kính hành lễ nói...

Đi theo Lạc Hải Thiên hơn một năm, hắn đã sớm thăm dò tính cách của Lạc Hải Thiên, làm sao không biết hắn rất thích thể diện, đối với thuộc hạ của mình, cho dù là thuộc hạ thân cận nhất, cũng dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống...

“Ha ha, Tàn huynh, ta và ngươi cần gì khách khí như vậy, mau mau mời lên...” Lạc Hải Thiên trên mặt lại lộ ra nụ cười thân thiết...

Chương ba mươi ba, nhiệm vụ thứ ba.

“Đa tạ Thái tử điện hạ...” Tần Vân Khiếu cung kính đứng lên, trong lòng lại cười lạnh. Tần huynh, chỉ sợ trong lòng ngươi đối đãi như chó...

“Người đâu, ban tọa...” Vì biểu hiện nhân chính của mình, công phu diễn kịch của thái tử mười phần lợi hại...

Ngay sau đó, có một thái giám đưa ghế tới, Tần Vân Khiếu lại cảm ơn, sau đó mới ngồi xuống...

“Không biết Tần huynh nóng lòng đến đây như vậy là có chuyện gì...” Mọi người sau một phen khách sáo dôi trá, Lạc Hải Thiên mở miệng hỏi...

“Điện hạ, hôm nay hắc đã tiến cung...” Tần Vân Khiếu nói, tự nhiên là chỉ Diệp Tĩnh Vũ. Ngày hôm qua Miêu Thiết đã nói nguyên ngôn của Diệp Tĩnh Vũ cho Tần Vân Khiếu, Tần Vân Khiếu lập tức báo cho Thái tử biết, nói thế nào bọn họ bây giờ cũng là người của chiến tuyến...

“Thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng bây giờ lão tam còn cơ hội sao?” Lạc Hải Thiên lộ ra nụ cười khinh thường, vị Cao Tổ kia của mình đã đạt tới vị trí Hồn Tiên, nghe nói đã đạt tới đỉnh của Hồn Tiên, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể dùng Hồn Lực ngưng tụ thân thể., Trở thành Chân Tiên chính là tồn tại bất tử bất diệt chân chính, quả thật giống như thần linh... Có hắc làm hậu trường của mình, hoàng vị sớm muộn gì cũng là của mình, mình còn lo lắng cái gì chứ?

“Lần này có thể chạy thoát khỏi tay Bạch gia, không thể không đề phòng...” Tần Vân Khiếu nhìn ra sự khinh thường của Lạc Hải Thiên, nhưng trong lòng lại lo lắng...

Lúc đầu Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một đứa con trai địa chủ, thế nhưng những năm gần đây, lại trải qua các loại trắc trở chưa chết, hơn nữa sau mỗi một lần đại nạn, đều có kỳ ngộ bất

phàm, ai biết lần này hắn làm sao chạy thoát từ trong tay Bạch gia?

Chẳng lẽ nói phía sau hắn thật sự có thể lực cường đại gì đó, ngay cả Bạch gia cũng phải kiêng kị?

“Đề phòng? Làm sao phòng? Hiện giờ trong tay hắn nhiều nhất chỉ có một Thiết Quân, một tên phế vật không ra gì mà thôi, chẳng lẽ ngươi còn lo lắng cái gì?” Lạc Hải Thiên vẫn cười lạnh, cho dù sau lưng Diệp Tĩnh Vũ thật sự có chỗ dựa gì, mình cần gì phải lo lắng chứ?

Dưới sự trợ giúp của Cao Tổ, hồn phách của mình đã trở thành thứ thích hợp cho tu luyện Hồn Sư, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Hiên Hồn, chờ Cao Tổ xuất quan, ban cho mình một quả Hồn Thiên Đan, chính mình lập tức có thể tiến vào Ngưng Hồn cảnh, thậm chí bức tiến cảnh giới, đến lúc đó mình còn sợ cái gì?

Tuy những năm gần đây Võ đạo của mình không có tiến bộ gì, nhưng Cao Tổ đã nói, chỉ cần ông ta có thể thành tựu Linh Hiên, nhất định sẽ có biện pháp giúp ông ta đạt tới Hồn Tiên. Đến lúc đó mình sẽ là tồn tại bất tử bất diệt, cho dù phụ hoàng có lĩnh ngộ cảnh giới Võ Thần, cũng có hạn chế tuổi thọ. Hoàng vị sớm muộn gì cũng là của mình, còn những phế tài như lão tam, còn lo gì?

Đương nhiên, điều khiến Lạc Hải Thiên yên tâm nhất vẫn là cao tổ của mình. Nhiều năm qua, trên đại lục đã bao lâu rồi chưa từng nghe nói Hồn Tiên xuất hiện, càng không cần nói đến Chân Tiên. Thật không biết hắn từ đâu mà có kỳ ngộ như vậy, không chỉ đạt tới Hồn Tiên mà còn thiếu chút nữa tiến vào cảnh giới Chân Tiên...

Thấy Lạc Hải Thiên đắc ý như vậy, trong lòng Tần Vân Khiếu âm thầm thở dài một tiếng, nhưng không biết nên nói gì nữa, trong lòng càng thêm khô khốc, ngươi là Thái tử, ngươi không cần lo lắng cho Diệp Tĩnh Vũ, nhưng ta lo lắng a...

Tuy nói Tần Vân Khiếu đã mơ hồ biết bên cạnh phụ thân mình có rất nhiều người cường đại, nhưng không biết vì sao, đối với

người tên Diệp Tĩnh Vũ này, trong lòng hẳn luôn tràn đầy e ngại, giống như là thiên địch của hắn vậy...

“Điện hạ...” Ngay lúc này, một gã tiểu thái giám vội vàng chạy vào, đang muốn nói chuyện lại thấy Tần Vân Khiếu cũng ở đó, không khỏi sững sốt...

“Vân Khiếu không phải người ngoài, có tin tức gì thì người cứ nói đi...” Lạc Hải Thiên hừ lạnh một tiếng...

“Điện hạ, bệ hạ bổ nhiệm Diệp Tĩnh Vũ là đại thống lĩnh Vân Vệ đại thống lĩnh a...” Tiểu thái giám nghe được tiếng hừ của Lạc Hải Thiên, vội vàng nói hết mọi chuyện phát sinh trong Ngự Thư Phòng cho thái tử...

Có thể trong thời gian ngắn như vậy đã đem tất cả chuyện phát sinh trong Ngự Thư Phòng truyền ra, điểm này đủ để chứng minh giữa sáu bộ thượng thư cùng bảy người đại học sĩ, nhất định có tâm phúc của thái tử...

Vừa nghe đến Diệp Tĩnh Vũ đảm nhiệm chức vụ đại thống lĩnh Vân Vệ đại thống lĩnh, vẻ mặt của Thái tử liền thay đổi, bởi vì hôm nay hắn có hậu trường mạnh mẽ, trong lòng rất là đắc ý, nhưng không có nghĩa là hắn thật sự quên mất hình bóng, nếu nói hắn còn kiêng kỵ gì, đó chính là phụ hoàng của hắn...

Tuy nói Cao tổ của mình dùng Toái Chân Đan đổi lấy một vị trí Thái tử cho mình, nhưng ông ta biết, chỉ cần một ngày mình không ngồi lên tám ghế rồng kia, thì mình vĩnh viễn cũng không phải Hoàng đế...

Mà trước đó, mình có thể không để ý tới bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể để ý tới phụ hoàng của mình. Đã nhiều năm như vậy, uy nghiêm của Lạc Tiêu Phong đã sớm chôn sâu trong lòng của hắn, đặc biệt phụ hoàng của mình cũng là cảnh giới Võ Thánh, căn bản sẽ không quá e ngại cao tổ của mình...

Bây giờ phụ hoàng đột nhiên bổ nhiệm Diệp Tĩnh Vũ làm đại thống lĩnh Vân Vệ, đây là ý gì? Giám sát bá quan? Nực cười, giám sát bá quan, hoàn toàn có thể bổ nhiệm bất kỳ người nào, làm sao có thể đề bạt người trẻ tuổi như Diệp Tĩnh Vũ chứ, nhìn như giám sát chính mình a...

Lẽ nào phụ hoàng vẫn không chịu giao hoàng vị cho mình thật sao?

Trong nháy mắt, Lạc Hải Thiên liền nghĩ đến tất cả...

“Thú vị, thú vị, không ngờ Diệp Tĩnh Vũ vừa về đã đảm nhận trọng trách này, xem ra phụ hoàng vẫn luôn tín nhiệm hấn như trước. Bây giờ ta thật hoài nghi cái chết của Lâm Tiêu có phải quá trùng hợp hay không...” Trên mặt Lạc Hải Thiên lại một lần nữa tràn đầy vẻ âm trầm...

“Điện hạ, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Tần Vân Khiếu cũng bị tin tức này trấn trụ...

“Làm cái gì? Hắc hắc, hấn đã trở thành đại thống lĩnh của Vân vệ, vậy không nên tạo cơ hội giết hấn quá nhiều, phụ hoàng muốn dùng hấn để giám thị ta, lại không biết đây bất quá là cho ta thêm cơ hội giết hấn mà thôi, ha ha...” Hải Thiên cười lạnh lùng...

Tần Vân Khiếu ngẩn người, Lạc Hải Thiên nhẹ giọng nói vài câu bên tai hấn, ánh mắt hấn cũng từ từ sáng lên...

Không chỉ có Lạc Hải Thiên biết được chuyện xảy ra trong cung, những vương phủ khác cũng lần lượt biết ý chỉ của bệ hạ. Bất quá mặc kệ là Lạc Mộc Viêm hay là Lạc Tiêu Viễn, Diệp Tĩnh Vũ đảm nhiệm chức vụ đại thống lĩnh đều hiểu rất rõ, bọn họ tự nhiên minh bạch đây là phụ hoàng của mình đến giám sát thái tử, xem ra đám người mình vẫn còn cơ hội.

Một mạch nước ngầm, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ đã trở về, bắt đầu chuẩn bị ở Vân Kinh thành...

Sau khi Diệp Tĩnh Vũ trở thành thánh chỉ của đại thống lĩnh ban bố, càng nhiều người gia nhập vào mạch nước ngầm này...

Chỉ là giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành đại thống lĩnh Vân Vệ đại tổng lĩnh, nhưng không có cảm giác vui sướng như vừa rồi. Dưới sự dẫn dắt của Vân Công Công, hấn đi tới tổng bộ của Vân Vệ, ngay cả hẻm mây ở phía Nam Vân Kinh...

Lúc hấn nhìn thấy sáu gã thống lĩnh Vân Vệ bây giờ, gương mặt trắng trẻo nhưng lại mang vẻ đau khổ, khổ sở bao nhiêu

thì khổ, còn khổ hơn quả mướp đắng, so với Hoàng Liên buồn hơn, giống như bà lão mất chồng bảy tám chục tuổi kia...

Hạng ba mươi ba Chương Vân Vệ Ti làm nhiệm vụ.

Vân Vệ chính là cơ cấu đặc vụ của Nam Vân Đế Quốc - chính là Thục Vân Quốc, là nơi tồn tại của thế lực mật thám, cùng chia ra bảy đại lệnh...

Lệnh thứ nhất, là nhiệm vụ phụ trách giám sát, nói cho cùng, đây là lệnh lớn nhất trong quyền lực của Vân vệ, sáu lệnh khác đều phải nhận lệnh điều phối của lệnh bài đầu tiên, nói cho cùng, đó chính là đầu óc của toàn bộ Vân vệ...

Thông lĩnh (hệ lệnh này không phải là tướng lĩnh trong quân đội, chỉ là xưng hô với thủ lĩnh Thất Lệnh Lý Trung Uyên, là một nam tử hơn sáu mươi tuổi, mặt mũi đầy nếp nhăn, mái tóc bạc trắng, thân thể còng xuống, mặc một bộ áo quần bình thường, nhìn qua tựa như một lão nông, dù là ai lần đầu nhìn thấy cũng sẽ không tin hẳn chính là thủ hạ đệ nhất của đại thống lĩnh Vân Vệ Đại thống lâm Tiêu.

Có điều so với Đại tướng bình thường, nhị tướng mạo còn quái dị hơn nhiều...

Hai lệnh chủ yếu quản lý tình báo, có thể nói, tai mắt của hai lệnh trải rộng toàn bộ quốc gia ban đầu của Thục Vân Quốc, cho dù là nông thôn hẻo lánh nhất, cũng có nhân thủ hai lệnh. Hiện giờ đất nước Nam Vân đế quốc mở rộng gấp mấy lần, tai mắt của hai lệnh cũng theo đó mà mở rộng, càng không ngừng thâm nhập vào Thiên Nguyên đế quốc cùng với Tây Sở đế quốc, thậm chí đã bắt đầu thâm thấu vào hướng tây...

Theo Diệp Tĩnh Vũ nghĩ, hai lệnh thu thập tình báo này, thu thập tình báo cũng cần phải có kỹ thuật theo dõi. Thống nhất của hai lệnh này hẳn là một cao thủ truy tung mới đúng, thế nhưng trước mặt hắn lại là một tên mập mập, một tên mập mập béo tới mức không thể mập hơn được, có lẽ nói mập mập đã tiến cử hắn rồi, cả người tựa như một quả cầu thịt, thịt mỡ

toàn thân run lên, chỉ thấy một cái đầu thò ra từ trong đồng thịt mỡ...

Một cánh tay mập mạp cầm một cái khăn tay, rất là khó khăn lau mồ hôi trên mặt, nhìn qua giống như một cái xúc tu đang di chuyển...

Hơn nữa hắn còn có một cái tên khá dễ nghe, Hình Nhi vừa nghe đến cái tên này, Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa phun ra...

Đệ tam lệnh quản lý cơ quan, bao gồm hết thảy cơ quan thuật cùng hỏa dược, nghiên cứu vũ khí, tướng công gọi là Lỗ Ngôn, là một lão đầu khô gầy, so với hai người phía trước thì bình thường hơn rất nhiều, chỉ có điều đôi mắt đối nhãn nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, khiến Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy tê cả da đầu...

Lệnh thứ tư, chương quản độc dược, thủ lĩnh tên là Hoa Hi (phiếm), là một bà lão hàm răng già nua, thật sự rụng hết cả răng, cái kia hơi nhếch miệng lên mà không nhìn thấy một cái răng... Tóc cũng đã rụng gần hết, trên mặt không còn chút máu, chỉ còn lại một lớp da bọc lấy, con mắt hõm sâu, thậm chí có thể nhìn thấy từng điểm xương trắng, nhìn qua còn kinh khủng hơn so với cương thi...

Vừa nghĩ tới cương thi, Diệp Tĩnh Vũ lại không tự chủ được nghĩ tới Lương Tiểu Hữu, trong lòng hung hăng quát mạnh...

Đệ Ngũ Lệnh, chương quản thâm vãn, chủ yếu phụ trách thâm vãn phạm nhân mà Vân vệ bắt giữ. Mệnh lệnh tên Hàn Mộc Tịch, lại là một nam tử hơn ba mươi tuổi, là người trẻ tuổi nhất trong bảy gã tướng quân, cũng là người bình thường nhất. Bất quá mặt mũi hắn tràn đầy âm trầm, khiến Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy rất khó chịu...

Lệnh thứ sáu, chương quản ám sát chính là một trong những bộ phận vũ lực của Vân vệ, mệnh lệnh là Chu Nhược, toàn thân đều được bao phủ trong áo choàng đen, không thấy rõ dung mạo, chính là cao thủ duy nhất trong bảy vị chí tôn đạt tới cảnh giới đại tông sư...

Cảm nhận được khí tức như có như không của hắn, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tuy công phu che

giấu khí tức của hắn không tệ, nhưng còn kém mình, chớ đừng nói chi là Băng Minh...

Về phần đệ thất lệnh, lại là chương quân vũ lực, bọn họ mới thật sự là vân vệ, chủ yếu phụ trách bảo vệ an toàn khi bộ hạ xuất hành. Tuy nhiên nghe nói năm năm trước sau khi tướng quân tiên nhiệm qua đời, vị trí này vẫn còn trống, mà sau khi Lạc Tiêu Phong đạt tới Võ Thánh, về cơ bản vân vệ cũng không cần dùng tới, đệ thất lệnh trên cơ bản là rảnh rỗi...

Thấy sáu người trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ nhìn Vân công công, lại quay đầu nhìn bọn họ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Các vị tiên bối, tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ, mong sau này chiếu cố nhiều hơn...”

“Hừ...” Người thứ sáu ra lệnh cho Chu Nhược hừ lạnh một tiếng, một thanh trường kiếm màu đen đột nhiên từ trong hắc bào của hắn bắn ra, nhanh như chớp chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Tốc độ nhanh chóng như vậy, cơ hồ trong nháy mắt ra khỏi vỏ, đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, tốc độ nhanh như thế, cho dù là một gã Đại Tông Sư bình thường, cũng khó có thể chống cự...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là ai, hắn đã là siêu cấp Đại Tông Sư đỉnh phong, Kinh Lôi Dao Quyết càng là nhân vật đại thành, đối mặt với một kiếm nhanh như thiểm điện này, hắn thậm chí không có ý rút đao, chỉ là nhẹ nhàng vươn ra hai ngón tay...

Một đạo hào quang màu vàng trong nháy mắt đại phóng, đúng là Linh Tê Kiếm Chỉ...

Kiểm khí sắc bén hơn kia đột nhiên bộc phát, hung hăng va chạm với tể kiếm của Chu Nhược, kiếm khí kinh khủng kia trực tiếp bị đánh nát bấy, thanh kiếm nhỏ kia cũng bị chấn động đến mức vỡ tan tành, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện ra thanh kiếm này là do chân nguyên lực ngưng tụ thành...

“Không tệ...” Một chiêu bị Diệp Tĩnh Vũ phá giải, trong miệng Chu Nhược tán thưởng một câu, thế nhưng thân thể hắn lại chuyển động, vừa mới cử động đã trực tiếp bước đến trước

người Diệp Tĩnh Vũ, một thanh loan đao nhìn như rách nát từ dưới nách hắt thoáng hiện ra, hóa thành một đao đao mang đen như mực bổ về phía ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, trên thế giới này, ngoại trừ Độc Cô Bá Thần, ai cùng hắn chơi đao đều chết, vẫn không rút đao, chỉ là dùng hết tốc lực chém ra một đao...

Mặc dù là đao khí nhưng đao khí sắc bén kia lại đậm hơn đao của Chu Nhược, đao mang càng mạnh hơn, mang theo uy áp vô tận chém lên đao mang màu đen của Chu Nhược, trong nháy mắt đã đánh tan đao mang kia, dường như trong đêm tối lập tức bị ánh sáng mặt trời thay thế...

Song Chu Nhược lại không có ý định dừng tay, ngược lại một tay hắn run lên, một chiếc lá cây xé gió bay ra...

Đó là một chiếc lá làm bằng kim loại, đẹp đẽ, sáng sủa, phía trên còn khắc đường vân, quả thực giống hệt chiếc lá. Thế nhưng chiếc lá này lại tản ra một luồng đao khí bén nhọn, một luồng đao khí khiến người ta cảm thấy bị thương, tựa như chiếc lá rụng mùa thu...

Chính là tuyệt học của Chu Nhược, Thu Diệp Đao...

Đây là tuyệt kỹ thành danh của Chu Nhược năm đó, dưới một đao này, cho dù là đại tông sư bình thường cũng khó thoát khỏi cái chết...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, hắn lại nhanh như chớp vươn hai ngón tay ra, mọi người chứng kiến thủ ảnh nhoáng lên, đám lá cây cực nhanh kia đã biến mất không thấy gì nữa, đi tới giữa hai ngón tay của Diệp Tĩnh Vũ...

“Trả lại cho ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, một tay bắn ra, chiếc lá do kim loại kia tạo thành hóa thành một đao lưu quang, hung hăng bắn về phía Chu Nhược...

Giờ khắc này, sắc mặt của hắn cuối cùng cũng thay đổi, hơn nữa trở nên khiếp sợ và khó coi như thế, một đao mà chính mình am hiểu nhất không chỉ không làm đối phương bị thương, còn bị đối phương dùng để đánh chết mình, đây là thủ đoạn gì?

Nhiệm vụ mới thứ ba mươi bốn mươi, nhiệm vụ mới...

Nhưng dù sao Chu Nhược cũng là đại tông sư thành danh đã lâu, đương nhiên sẽ không bị vũ khí của mình gây thương tích, chỉ thấy hắn phát tay áo lên, chiếc lá đã biến mất vô ảnh vô tung, tuy nhiên ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy biến hóa...

“Tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như thế, Chu mỗ bội phục...”

Chu Nhược vừa mới nói xong, Lỗ Ngôn lệnh và Hoa Thiên ở xung quanh đồng thời vung tay lên, trong nháy mắt, tối thiểu có trên trăm con ám khí bay về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không thèm nhìn, thậm chí không nhúc nhích chút nào, mặc kệ những ám khí kia bắn bốp bốp lên người mình, rất nhiều ám khí nổ tung, một làn sương phấn bao phủ lấy Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể để ý đến điểm này, thậm chí hung hăng hút đoàn phấn vụ kia...

“A, thơm quá...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói ra một câu...

Giờ khắc này, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, hoàn toàn không sử dụng bất kỳ chân nguyên lực nào ngăn được ám khí của Lỗ Ngôn và Hoa Thiên. Cái này thì cũng thôi đi, là một loại độc dược cấp một, nếu như không có giải dược, trong lúc cất bước tuyệt đối sẽ bị độc phát bỏ mình. Thế nhưng hắn ngược lại, hút nhiều như vậy, chẳng những không có chút việc gì, còn có một câu thơm ngon, con mẹ nó, đây còn là con mẹ nó nữa sao?

“A, quên nói cho các vị, tại hạ không chỉ có một gã đại tông sư, mà còn là một gã chiến sĩ cấp sáu, độc dược bình thường đối với ta vô hiệu, ám khí không có thực lực tông sư phát ra,

cũng khó mà làm tổn thương ta một chút...” Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt giải thích một câu...

“Chiến sĩ cấp sáu?” Con mắt đục ngầu của Lý Trung Nguyên lóe lên, nhưng không nói thêm gì nữa, bắt quá già lại biết, chiến sĩ cấp sáu, đó là một loại phân hóa cấp bậc Nam Hoang Man Lâm...

Là lực lượng nhục thể đạt tới trăm vạn cân, cường độ có thể đối kháng đại tông sư tồn tại...

Trong trí nhớ của hắn, kể cả là Nam Hoang Man Lâm những chiến sĩ kia, một thân tu luyện thân thể, cũng nhiều nhất đạt tới cấp bốn mà thôi, thể nhưng hắn vậy mà đạt đến cấp sáu, làm sao không khiến Lý Trung Nguyên kinh ngạc...

“Ha ha, mặt khác, Diệp thống lĩnh, còn là một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển...” Lúc này Nam Phong Vân đứng bên cạnh cười nhạt, đối với biểu hiện của Diệp Tĩnh Vũ, hắn rất hài lòng, không chấn động mấy lão già Vân Vệ này, làm sao thống lĩnh Vân Vệ đây? Làm sao không chế được Vân Vệ đây?

Một tin tức như vậy lập tức làm cho mấy người vốn đã khiếp sợ lại lần nữa nói không ra lời, giống như một viên đạn, nổ tung trong lòng bọn hắn...

Đại tông sư đỉnh phong, lực lượng thân thể lục cấp, Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, mỗi một người có thực lực như vậy tuyệt đối là đối tượng để các thế lực lớn lôi kéo, nhưng thực lực bây giờ lại tập trung trên người một người, chuyện này... Điều này sao có thể?

Hắn có thể cường đại tới mức nào?

Trong mắt mọi người, ngoại trừ khiếp sợ, còn là khiếp sợ...

“Các vị, nếu như hiện tại đã thăm dò thử, mọi người cũng nên nhận thức rõ ràng thân phận của mình rồi chứ...” Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, Mộc công công thản nhiên cười nói...

“Thuộc hạ bái kiến thống lĩnh...” Vừa nghe Mộc công công nói vậy, mặc kệ sáu người này có nguyện ý hay không, đều

quỳ xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ...

Tuy nói Diệp Tĩnh Vũ còn rất trẻ, nhưng thực lực bản thân hẳn thật sự cường đại thái quá, điểm này, mấy người không có bất kỳ cự tuyệt nào...

“Các vị đều là tiền bối của ta, kính xin nhanh chóng lên, sau này kính xin các vị chiếu cố nhiều hơn...” Diệp Tĩnh Vũ cũng rất hài lòng với thực lực của mình, nhưng lại bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để người của mình chen vào...

“Nào có, nào có...”

Lại là hàn huyên một hồi, sau khi hàn huyên, Lý Trung Uyên, Hình Nhi, Lỗ Ngôn, Hoa Thương, toàn bộ đều đề xuất từ chức xin, lý do là đám người mình tuổi già đã suy, cần phải về quê dưỡng lão các loại...

Cảnh tượng này khiến Diệp Tĩnh Vũ âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ là những người này thị uy hay sao? Thế nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Vân công công, mới biết đây hẳn là ý của bệ hạ...

Chẳng qua nhìn tuổi tác của những người này, cũng đã đến lúc giải tán rồi, chẳng qua để Diệp Tĩnh Vũ nghi ngờ chính là Lạc Tiêu Phong đã tín nhiệm mình như vậy sao? Những người này hẳn là tâm phúc thân thiết nhất của hắn, bản thân vừa mới nhận chức thống lĩnh đại thống lĩnh, còn chưa kịp đổi người, hắn đã để những người này chủ động lui, chuyện này có chút không hợp với lẽ thường lý lắm đúng không?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, giả vờ giữ lại một phen, liền phê chuẩn mấy người xin, bất quá nhất định phải sau ba tháng nữa mới có thể rời khỏi Vân vệ...

Thời gian ba tháng này, phải làm cho Diệp Tĩnh Vũ thuận lợi tiếp quản Vân vệ...

Ngoại trừ ba lệnh và năm lệnh, người của các lệnh bài khác coi như là toàn bộ rời đi, Diệp Tĩnh Vũ cũng có người tiếp quản...

Bất quá những việc này đều là nói sau, sau khi giải quyết hết thầy mọi chuyện trong hẻm mây, Diệp Tĩnh Vũ cùng Vân Công Công rời khỏi tổng bộ Vân Vệ...

“Vân công công, rốt cuộc bộ hạ có ý gì?” Sau khi xác nhận không có ai theo dõi, Diệp Tĩnh đề thấp giọng nói...

“Ý của bộ hạ rất đơn giản, người phải triệt để không chế Vân vệ. Là người của ngũ lệnh Hàn Mộc Tịch, là người của Thái tử. Bộ hạ không động đến hắn, mà giao cho chính người xử lý. Mấy vị khác đều là tâm phúc tuyệt đối của bộ hạ, trước khi người tiếp nhận an toàn sẽ không rời đi...” Vân công công từ tốn nói...

“Ta hiểu rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa...

Chẳng qua là muốn nhìn xem rốt cuộc mình có năng lực không chế triệt để Vân vệ hay không mà thôi, nếu mình luyện một cái mệnh lệnh cũng không có cách nào làm được, còn nói cái gì đến giám thị Thái tử chứ...

Vân công công cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là mặt mũi tràn đầy ý cười nhìn Diệp Tĩnh Vũ một chút, sau đó quay trở về Hoàng cung...

Những ngày tiếp theo, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp từ chỗ Lạc Nhược Phong bắt đầu đến ức, để vị nhân vật như quân sư này đi làm đầu lĩnh một tổ chức đặc vụ, quả thực có chút ủy khuất cho hắn, nhưng Gia Cát cũng không nói thêm gì, trực tiếp đi nhậm chức, trở thành phó thủ của đại tướng Lý Trung Nguyên, mà Ảnh Tiêu Tiêu lại trở thành phó thủ của hai vị Tướng Hình Nhi...

Chuyện này khiến Ảnh Tiêu Tiêu cực kỳ buồn bực, dù sao, ngày nào cũng phải ở chung với một quả cầu thịt, đúng là tra tấn.

Tam Lệnh, Diệp Tĩnh Vũ vốn không có người nào ứng tuyển, nhưng Gia Cát ức lại đề cử một đường đệ, Gia Cát Lăng Phong, nghe nói là quái vật trong gia tộc Gia Cát, không theo đuổi quyền thuật, lại một lòng chuyên nghiên cứu cơ quan thuật, càng thế phải vượt qua Lỗ gia...

Vị trí bốn lệnh bài đương nhiên là để lại Công Tôn Hương, điều kiện tiên quyết là nàng có thể sớm trở về. Về phần ngũ lệnh, Diệp Tĩnh Vũ lại có ý định để cho Biệt Ly đảm nhiệm, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ được Hàn Mộc Tịch...

Lục Lệnh Diệp Tĩnh Vũ tạm thời không có ý định, nếu Băng Minh có hứng thú nói cũng không muộn. Về phần Thất Lệnh, đã lâu không có Thất Lệnh Vân Vệ, sau khi Diệp Tĩnh Vũ vừa mới nhậm chức, liền nhận Nam Cung Thương làm Thất Lệnh, lại còn đưa một nhóm tinh nhuệ của Thiết Quân vào trong đó...

Dù sao, người mình mới là tín nhiệm nhất sao?

Ngày thứ bảy sau khi Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận chức Đại thống lĩnh Vân Vệ, một vụ án vốn nên bị Hình bộ thẩm phán lại ném vào tay Diệp Tĩnh Vũ, vụ án này cũng không quá phức tạp, chỉ là bên ngoài Vân Kinh năm mươi dặm, một thị trấn nhỏ liên tục xuất hiện vài vụ án mạng, Hình bộ vẫn không bắt hung thủ, ngược lại người tổn thất không ít nhân mã, điều này khiến Lạc Tiêu Phong rất tức giận, trực tiếp đem vụ án này phát cho Vân Vệ...

Nhưng điều khiến Diệp Tĩnh Vũ chú ý lại là hai chữ to ”thây khô” được viết ra trên bút chu sa...”

Trần Thái Vân trấn số ba mươi bốn.

Trần Thái Vân, cách Vân kinh chỉ có hơn năm mươi dặm, nếu dùng roi ngựa thúc ngựa cũng mất hơn nửa ngày. Theo lý thuyết, trấn nhỏ như vậy hẳn là một trấn nhỏ phồn vinh hưng thịnh. Thế nhưng khi đoàn người Diệp Tĩnh Vũ tới trấn này, lại phát hiện trên đường phố vắng ngắt, rất nhiều cửa hàng đều đã đóng cửa, thậm chí ngay cả sòng bạc duy nhất trong trấn, giờ phút này cũng quạnh quẽ...

Nhìn đường đi đầy lá rụng, nhìn từng cửa hàng đóng chặt, lại nhìn về phía tây một mảnh huyết hồng, Diệp Tĩnh Vũ có chút mờ mịt nhìn về phía Chư Cát Thủy bên cạnh...

“Sao ta lại có cảm giác chúng ta đã tới Quỷ Vực?”

Hai tay Gia Cát bắt đầu giang ra, lắc đầu, ra hiệu mình căn bản không biết...

Án lần này là bệ hạ tự mình hạ lệnh, muốn bọn họ nhất định phải tra ra chân tướng, cho nên Vân Vệ đặc biệt coi trọng, điều động toàn bộ thất lệnh, bắt quá đám người Lý Trung Nguyên lại lấy tuổi tác quá lớn, không đến đây, chỉ giao toàn bộ những chuyện này cho Gia Cát ức thủy...

Đây cũng là tạo thế cho Diệp Tĩnh Vũ, để tâm phúc của hắn có thể không chế được thất lệnh...

Về phần Hàn Mộc Tịch, lại bị Diệp Tĩnh Vũ mang tới, đến cùng Diệp Tĩnh Vũ muốn làm gì, chỉ có hắn mới biết.

“Đại nhân, từ khi xảy ra án mạng tới nay, dân trấn đã sớm ở nhà, đến ban đêm căn bản sẽ không ra khỏi cửa, cho nên đường phố này lộ ra tiêu điều đặc biệt...” Gia Cát Hằng từ đầu không có trả lời, tên trưởng trấn đến đây nghênh đón đám người Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng nói, trong mắt của hắn cũng tràn đầy vẻ sợ hãi...

“Gần đây cùng nhau xảy ra án mạng, dẫn chúng ta đi xem một chút...” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói chuyện.

“Đúng vậy, đại nhân...” Tên trưởng trấn kia đâu dám nói thêm gì, tự mình dẫn Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong trấn.

Ước chừng hơn một khắc, đám người Diệp Tĩnh Vũ đi tới một tòa tiểu viện coi như không tề, nghe nói là một địa chủ biệt viện...

“Chính là chỗ này, chủ nhân tòa nhà này tên là Lâm Đông, đây là nơi ở của một gã tiểu thiếp của hắn. Buổi sáng hôm nay, hạ nhân của hắn phát hiện hắn cùng tiểu thiếp của hắn chết ở trên giường, giống như mấy vụ án khác, máu huyết toàn thân bị rút khô, trở thành thây khô...” Tên trưởng trấn kia nói đến đây, thanh âm có chút run rẩy...

“Tối hôm qua lại xảy ra án mạng?” Diệp Tĩnh Vũ là sáng hôm nay chạy tới, nào ngờ tối hôm qua lại xảy ra cùng một chỗ án mạng...

“Ừm...” Trưởng trấn kia khẽ gật đầu...

“Dẫn ta đi xem cổ thi thể kia một chút...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa...

Trưởng trấn không nói thêm gì nữa, mang theo Diệp Tĩnh Vũ đi vào trong biệt viện, trực tiếp tiến vào phòng ngủ của địa chủ, tựa hồ biết bọn họ hôm nay tới, thi thể kia căn bản không nhúc nhích, những hạ nhân kia cũng bị quan viên trong trấn không chế rất tốt, chờ đám người Diệp Tĩnh Vũ hỏi thăm...

Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát bắt đầu, Ảnh Tiêu Tiêu, Nam Cung bị thương, Biệt Ly, bao gồm cả Hàn Mộc Tịch đều đã tiến vào trong phòng ngủ. Khi nhìn thấy hai thi thể bị hút khô máu huyết trên cổ và hai lỗ thủng trên cổ, đám người Diệp Tĩnh Vũ đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đã có chủ ý...

Bất quá so với sự khiếp sợ của mấy người, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ hiện lên vẻ kinh hi...

Ngoại trừ cương thi hút máu, thì còn có khả năng nào khác nữa đâu. Trên thế giới này, ngoại trừ Lương Tiểu ra thì chỉ có

Mục Phi, còn lại dù là Lương Tiểu, hay Mục Phi đều chứng minh Lương Tiểu tuyệt đối sẽ không chết...

Bởi vì nếu Lương tiểu có thể chết, thì Mục Phi là đời sau của hắn cũng chắc chắn phải chết...

Vừa nghĩ tới Lương tiểu không ngờ còn sống, Diệp Tĩnh Vũ liền thực sự khó có thể đè nén kích động trong lòng mình...

“Đại nhân, cái này tựa hồ là dấu răng, hắn là bị dã thú cắn, mà huyết dịch toàn thân bị hút khô, tựa hồ không phải do con người gây ra...” Hàn Mộc Tịch nhìn thấy vết tích kia, mở miệng nói...

Là người của Thái tử, hắn biết lúc nào nên nói gì, không nên nói cái gì, lúc này trong đám người thế hệ trước, cũng không có tới, chỉ có một mình hắn tới, loại chuyện này, hắn tự nhiên muốn là người đầu tiên bước lên...

“Không phải người gây nên? Đó là cái gì?” Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhướng lên, hắn biết cương thi tồn tại, nhưng người bình thường cũng không biết, Hàn Mộc Tịch này chỉ dựa vào điểm này đã phán đoán ra đây không phải là người, xem ra ở trong Vân vệ, quả nhiên đều không đơn giản...

“Nếu như thuộc hạ đoán sai, hắn là Hấp Huyết Quỷ phương tây...” Hàn Mộc Tịch lại cẩn thận xác nhận một phen, nặng nề nói, trong mắt của hắn loé lên một tia lệ mang, bất quá không ai chú ý tới.

“Hấp Huyết Quỷ?” Lần này, lại đổi được Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ không thôi, trên thế giới này ngoại trừ Lương Tiểu Hữu kia, chẳng lẽ còn có Hấp Huyết Quỷ?

Ảnh Tiêu Tiêu, Nam Cung bị thương, Biệt Ly cùng với mấy người trưởng trấn kia đều là vẻ mặt hiếu kỳ, chỉ có Gia Cát bắt đầu từ đầu nhàn nhạt nói: “Đó là một loại quái vật người mà không phải con người, bề ngoài là người, nhưng có thể hóa thành dơi, tồn tại ở phía tây của đế quốc Đặc Lan biên giới, chuyên dựa vào hút máu người mà sống, sợ là ánh mặt trời chỉ có thể đi trong đêm tối, trừ phi là ma cà rồng đẳng cấp cao mới có thể hành động vào ban ngày...”

“Gia Cát tiên sinh nói vậy tức là...” Hàn Mộc Tịch vừa nói vừa kinh ngạc nhìn Gia Cát ức, hiển nhiên không ngờ hắn cũng biết Hấp Huyết Quỷ, đồng thời kinh ngạc, lệ mang trong mắt càng thêm đậm đặc...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, cũng kinh ngạc không ngậm mồm lại được, mặc dù hắn cũng biết tại Thiên Lam sơn mạch nằm ở phía tây, cực tây, có một đế quốc nhu anh đặc biệt cường đại cùng Thiên Nguyên đế quốc, cùng một đế quốc Phạm Long, nhưng lại không biết thật sự còn có sinh vật Hấp Huyết Quỷ như vậy...

Nếu quả thật là ma cà rồng, vậy không phải Lương tiêu thực đã chết rồi sao? Nghĩ tới đây, tâm tình Diệp Tĩnh Vũ lại ảm đạm xuống...

“Nam Cung bị thương, phái người trấn thủ các lối ra, phạm là những người có hiềm nghi thì bắt hết lại cho ta. Chu Nhược, tập hợp Lục Lệnh Kiếm Thủ, tối nay toàn bộ chờ lệnh, nếu có gì khác thường, toàn lực truy nã...” Diệp Tĩnh Vũ liên tiếp ra lệnh, cuối cùng lại nhìn về phía Hàn Mộc Mộc Tịch: “Hàn đại nhân, chuyện cung tên kia làm phiền ngài rồi...”

” cống hiến sức lực cho đại nhân, là vinh hạnh của ty chức...” Hàn Mộc Tịch lại cung kính thi lễ...

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, mang theo mọi người đi ra ngoài...

Về phần Hàn Mộc Tịch, cũng mang theo vài tên thủ hạ có ngũ lệnh đi hỏi mấy hạ nhân kia...

Bóng đêm, chậm rãi hàng lâm, một vầng trăng dần dần nhô lên, từng trận gió nhẹ thổi qua không trung, mang đến cho người ta từng trận hàn ý, rõ ràng là thời tiết tám chín tháng, thế nhưng cho người ta có cảm giác giống như là mùa đông khắc nghiệt...

Dân chúng trong Thái Vân trấn sớm đã tắt đèn ngủ thiếp đi...

Chương ba mươi bốn đang làm bộ làm tịch.

Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trường bào màu trắng, lưng đeo thanh thiết đao màu đen, lẳng lẳng đứng trên mái hiên cao nhất trong tiểu trấn. Bóng dáng cao lớn cao lớn trên vầng trăng, nhìn qua vô cùng uy mãnh, thật giống như một tuyệt thế đao khách chờ đợi đối thủ đến...

Chẳng qua Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ căn bản không có giác ngộ tuyệt thế đao khách, hắn chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, ánh mắt quét qua hết thảy chung quanh, lỗ tai cũng lắng nghe hết thảy màn đêm, bất quá ngoại trừ tiếng kêu to cùng cóc, hầu như không còn thanh âm nào khác...

Cổng trấn, Nam Cung Thương tay cầm Khấp Thần, cười trên một con tuần mã, ánh mắt lạnh như băng cũng lạnh lùng nhìn mọi thứ chung quanh, đây là nhiệm vụ thứ nhất sau khi bọn họ tiếp quản Vân Vệ, nếu không hoàn thành được, vậy làm sao bàn giao với Hoàng Thượng, hơn nữa, nơi này còn có một Hàn Mộc Tịch, với tâm tư của Diệp Tĩnh Vũ, không chừng sẽ có gì đó thú vị đây...

Bên cạnh hắn là một trăm tên tinh nhuệ vũ trang hạng nặng, mỗi một người đều đã thuận lợi tiến vào cảnh giới võ sư Tiên Thiên, đây tuyệt đối là một cỗ lực lượng cường đại đến cực điểm, một trăm tên võ sư Tiên Thiên đồng thời ra tay, đủ để chém giết đại tông sư.

Những thứ này đều là tuyệt đối tinh nhuệ được lưu lại trong mấy ngàn chiến sĩ thiết quân, bây giờ toàn bộ đều được Diệp Tĩnh Vũ an bài tiến vào thất lệnh, đương nhiên, thất lệnh tổng cộng có một ngàn người, một trăm người này chẳng qua là lợi hại nhất trong đó một trăm người mà thôi.

Chu Nhược, Hàn Mộc Tịch, cũng không ngủ, chỉ có điều Chu Nhược mang theo một đám hắc y kiếm thủ đã sớm biến mất

trong đêm tối. Ngược lại, dưới tình huống không có ai chú ý, Chu Nhược lại đi tới một nhà dân bình thường ở trung tâm tiểu trấn.

Không ai biết tại sao hắn lại tới nơi này, cũng không ai biết nơi này có người nào?

“Coong, boong, boong, boong, boong, keeng...” Liên tục gõ bảy lần, Hàn Mộc Tịch cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó.

“Keeng, keeng, keeng, keeng...” Bên trong cũng vang lên năm tiếng gõ cửa.

“Minh Nguyệt cao cao chiếu, Diệp Tiêu Tiêu hạ.” Trong miệng Hàn Mộc Thủy, nhẹ giọng thương niệm một câu hát hoàn toàn không tin nổi.

“Máu chảy thành sông, thân chết hàn cốc sơn.” Bên trong cũng truyền đến một câu thơ hoàn toàn không phù hợp.

“Tại hạ Hàn Diễm.” Đến nơi này, Hàn Mộc Tịch báo ra danh hào của mình, đó là danh hào chỉ có Thái tử mới biết, đó là tiểu danh của hắn, tiểu danh của hắn trước khi đến Vân Kinh.

Cửa mở, mở ra, nghênh đón Hàn Mộc Tịch là một gã sai vặt mặc trường sam màu xanh.

“Hàn đại nhân, mời...” Gã sai vặt làm lễ ôm quyền với Hàn Mộc Hải, sau đó nhường nửa người ra. Hàn Mộc Tịch cũng không khách khí, trực tiếp đi vào.

Gã sai vặt lại thò đầu ra cửa lớn, cẩn thận quan sát một phen, sau khi xác định không có ai theo dõi, lúc này mới đóng cửa lớn lại.

Dưới sự dẫn dắt của gã sai vặt, Hàn Mộc Tịch xuyên qua hành lang tầng tầng lớp lớp, đi tới trước một hòn non bộ. Gã sai vặt gõ nhẹ lên hòn non bộ, gõ trọn vẹn chín cái mới ngừng lại được. Còn ngọn giả sơn kia phát ra một tiếng vang nhỏ, vậy mà nứt ra từ giữa, lộ ra một hành lang đen kịt. Hàn Mộc Tịch không nói hai lời, trực tiếp chui vào...

Ước chừng nửa khắc đồng hồ đi tới một gian mật thất dưới lòng đất, mật thất được làm bằng đá, tuy nhiên mật thất lại được phủ một tấm thảm màu đỏ tươi, trên vách đá xung quanh

còn khảm đầy các loại bảo thạch quý báu, điểm quan trọng nhất là ở giữa thạch thất có một cái quan tài hoa mỹ...

Từ gỗ lim tốt trở lên được chế tạo thành, điêu khắc hoa văn tinh mỹ, chung quanh còn khảm đầy viền vàng, tựa hồ biết Hàn Mộc tịch đến, nắp quan tài tự động trượt xuống, lộ ra một cỗ thi thể bên trong, hoặc có thể nói là một cỗ Hấp Huyết Quỷ...

Hắn có một đầu tóc màu vàng, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, mặc một thân áo đuôi yếm mỹ lệ, một cỗ mị lực yêu tà rất tự nhiên phát ra...

“Hàn đại nhân, người đã đến rồi...” Thanh niên tóc vàng kia mở cặp mắt màu xanh lam ra, lạnh lùng nói, không ngờ lại giống như đúc với giọng nói của người cửu châu...

“Mạch Tương Tư thân vương các, có thể ở nước ta phát triển hậu duệ hay không, phải xem biểu hiện hôm nay của người rồi...” Nhìn nam tử phương tây sắc mặt tái nhợt trước mắt, Hàn Mộc Tịch trong mắt lộ ra thần sắc khinh thường, bất quá chỉ là một quái vật dựa vào máu người mà sống mà thôi.

“Hàn đại nhân cứ yên tâm, chuyện thái tử điện hạ phân phó, ta nhất định sẽ làm được, gia tộc Tương Tư chúng ta sẽ phục hưng vĩ đại ở phương đông này.” Nam tử được xưng là Hùng Tư rất tự tin nói.

“Ta phải nhắc nhở người, người ngươi muốn dẫn đi kia chính là một vị Tập Linh hiển hồn sư, chiến sĩ cấp sáu, đại tông sư đỉnh phong một thân cường giả siêu cấp, vì giết hắn, lần này thái tử đã phái ra năm vị đại tông sư cùng với một gã Hồn sư cảnh giới Linh Hiển, nếu người không thể dẫn hắn đến địa điểm phục kích, người biết hậu quả rồi đấy...” Hàn Mộc Dao hừ lạnh một câu.

Chuyện giết người gì, thầy khô gì chứ, đây đều là mai phục của thái tử, mục đích là bắt Diệp Tĩnh Vũ, một lưới bắt hết người bên cạnh hắn...

“Đại nhân không cần lo lắng, có lẽ sức chiến đấu của ta không bằng hắn, nhưng nếu so tốc độ, ta tự tin không có bất cứ ai ở

cảnh giới này là đối thủ của ta.” Trên mặt Vũ Trạch Tư lại lộ ra nụ cười tự tin.

“Chỉ mong là như thế, nửa giờ sau, tất cả sẽ tiến hành theo kế hoạch.” Hàn Mộc Mặc vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, một thân vương huyết tộc, cũng chỉ là cảnh giới đại tông sư mà thôi, ở phương Tây, hần đâu có để vào mắt.

Ngay khi Hàn Mộc Hải và Diêm Dịch nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ trong gian phòng cao nhất trong trấn vẫn lạnh lùng đứng ở đó, nhưng một bóng người nhanh chóng chạy tới...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thoáng qua, lại từ trên nóc nhà nhảy xuống, đi tới lầu ba, nơi đó đang bày một cái bàn...

Phía trước bàn còn có một người đang ngồi, một nam tử mặc áo dài màu trắng.

“Thế nào? Cảm giác bị gió lạnh thổi qua nóc nhà như thế nào?” Gia Cát từ tốn cười cười, mắt nhìn chăm chăm vào một quyển sách trong tay...

“Rất lạnh, rất lạnh.” Diệp Tĩnh Vũ phun ra hai chữ, cửa gian phòng lại mở lần nữa, một bóng áo đen tiêu sái đi vào.

“Như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ vội vàng hỏi.

“Tất cả đều giống như dự liệu của Gia Cát tiên sinh. Hàn Mộc Lâm thật sự có mục đích khác, ta luôn theo dõi hần đến một biệt viện. Nhưng ta cảm thấy biệt viện kia nguy cơ tứ phía, lo lắng đả thảo kinh xà nên không tùy tiện đi vào.” Ảnh Tiêu Tiêu nghiêm mặt nói.

“Mẹ nó, đả thảo kinh xà, còn không phải sợ bị đối phương làm thịt sao.” Diệp Tĩnh Vũ không chút lưu tình đả kích đến, tiêu sái cười cười, lại đưa mắt nhìn về phía Chư Cát ban đầu.

“Lúc trước ta chỉ là nghĩ, nếu Hàn Mộc Tịch là người của Thái Tử, khi nhìn thấy hai cỗ cây khô kia, sao lại nhiệt tâm nói cho chúng ta chân tướng sự tình có thể, cho nên mới ần ần cảm thấy có cái gì không ổn. Hiện tại xem ra tất cả đều là một âm mưu...” Gia Cát Hằng buông quyển sách trong tay xuống, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt màu đen lóe ra hào quang cơ trí.

Cục diện ở giữa chốt bài Yểm Tam

Chương: Quan Trung Cục.

“Một âm mưu? Ngươi cảm thấy như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ cũng ngồi xuống, cầm ấm trà trên bàn rót một chén, đưa cho Ảnh Tiêu Tiêu một đường chạy tới, lại tự rót một chén.

“Âm mưu giết ngươi.” Gia Cát ức từ tốn nói, ánh mắt lại nhìn về phía Diệp Tĩnh.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ và Ảnh Tiêu Tiêu cùng nhìn sang hắn.

“Chuyện này phát sinh quá trùng hợp, lúc án mạng thứ nhất phát sinh, chính là ngày thứ hai sau khi ngươi tiếp nhận chức vụ Đại thống lĩnh Vân Vệ, đây là điểm nghi ngờ đầu tiên. Vụ án mạng kỳ quặc này, Hình bộ căn bản không cách nào kết thúc được, tự nhiên chỉ có thể để lại cho Vân Vệ., Nhưng ngươi lại là đại thống lĩnh của Vân vệ, vừa mới nhậm chức, đương nhiên phải bộc lộ tài năng, cứ như vậy, ngươi đương nhiên muốn đích thân ra tay, đương nhiên nếu bọn họ biết ngươi từng có một vị huynh đệ kỳ quái nói., Đoán chừng ngươi sẽ càng thêm xác định điểm đáng ngờ thứ hai chính là ta vừa nói, Hàn Mộc Tịch hoàn toàn không cần ân cần giúp chúng ta vạch trần chân tướng. Hơn nữa, sinh vật như Hấp Huyết Quỷ là một quyền sinh vật tinh quái chí trên tổ tiên ta miêu tả, cũng là trong một lần cơ hội ngẫu nhiên nhìn thấy, người bình thường căn bản không thể nào biết được, trừ phi hắn tận mắt nhìn thấy.” Gia Cát từ tốn nói.

“Ý ngươi là...” gương mặt Ảnh Tiêu Tiêu đã lộ vẻ kính nể.

“Bên người thái tử, có thể thật sự có Hấp Huyết Quỷ tồn tại, hắn chính là dùng phương thức này dẫn ngươi đến đây. Mà Hàn Mộc Tịch đưa ra Hấp Huyết Quỷ, cũng chỉ là để ngươi chú ý tới sinh vật như vậy. Nếu như ta đoán không sai, tối nay, thì đêm nay., Đến lúc đó sẽ còn có án mạng, đến lúc đó thứ kia nhất định sẽ xuất hiện, mà ngươi cũng nhất định sẽ đuổi theo

không bỏ, trong quyền tình quái chí kia nói tốc độ ma cà rồng cực nhanh, đến lúc đó cũng chỉ có lác đác vài người đuổi theo, trong đó bao gồm cả người, bọn họ hẳn là thiết lập mai phục tại một địa điểm, chờ người chui đầu vào lưới.” Gia Cát Hằng nói ra suy đoán của mình.

Nếu Hàn Mộc Tịch ở đây nghe được những lời này, không biết có kinh ngạc đến mức không ngậm miệng lại được hay không, căn cứ chặt chẽ vào hai điểm không tính là nghi vấn này, liền suy đoán sự tình đến mức chính xác cỡ này, phần tính toán này, quả thực có một không hai trong thiên hạ.

Đương nhiên, điều này cũng không thể tách rời với sự tình phong phú của Gia Cát, nếu hẳn không biết sự tồn tại như Hấp Huyết Quỷ, làm sao có thể suy đoán ra được?

Nói xong lời này, Gia Cát bắt đầu và Ảnh Tiêu Tiêu đồng thời nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, thu thập tin tức là chuyện của Ảnh Tiêu Tiêu, phân tích tình báo, là chuyện ban đầu của Gia Cát ỨC, quyết định ra sao cũng là chuyện của Diệp Tĩnh Vũ.

“Người cảm thấy muốn giết ta, cần thực lực mạnh bao nhiêu?” Nhìn hai người trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói.

“Ít nhất ba gã đại tông sư, hơn nữa còn là đại tông sư cảnh giới đỉnh phong!” Gia Cát bắt đầu nói rất nghiêm túc. Tu vi hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ đã không còn là tiểu tử vất mũi khoan khoái giành chiến thắng lúc trước nữa.

“Không đủ, ba gã đại tông sư chỉ có thể vây khốn ta, muốn giết ta, tối thiểu phải hơn năm tên trở lên, hơn nữa nhất định phải là toàn bộ cảnh giới đỉnh phong. Người nói xem, nếu như đây thật sự là một trận sát cục, bọn hắn sẽ phái ra bao nhiêu vị đại tông sư?” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói, khóe miệng lại lộ ra nụ cười tự tin.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tươi cười như vậy, Ảnh Tiêu Tiêu và Gia Cát bắt đầu đều sững sốt, đặc biệt là Ảnh Tiêu Tiêu, lúc đầu khi bọn họ quen nhau, Diệp Tĩnh Vũ và thực lực của hắn còn không chênh lệch nhiều lắm, bây giờ mình còn dừng lại ở cảnh giới Tông Sư, hẳn đã có thể một mình chống lại năm vị

Đại Tông Sư đỉnh phong, chênh lệch này có phải lớn quá không?

“Bọn hắc đối với thực lực của ngươi hẳn là có hiểu biết nhất định, bất quá tuyệt đối sẽ không nghĩ tới cần năm vị Đại Tông Sư cảnh giới đỉnh phong mới có thể giết ngươi, đó đã là có thể uy hiếp được lực lượng của Võ Thánh, cho dù bọn hắc có cao hơn như thế nào, cũng tuyệt đối không có khả năng vì một mình ngươi phái ra năm vị Đại Tông Sư đỉnh phong, bất quá chúng ta bên này, Nam Cung Thương là cảnh giới Đại Tông Sư., Tuy vừa mới tiến vào không lâu, Chu Nhược cũng là đại tông sư, nhưng hẳn lại không phải người của chúng ta. Ngoài ra, chúng ta không còn bất kỳ ai trong số các đại tông sư nữa, cho nên ta đoán không sai, bọn họ hẳn là sẽ phái ra năm vị đại tông sư., Đương nhiên, để đảm bảo, con số còn cao hơn một chút, nhưng tuyệt đối không cao hơn đâu. Nhưng ngươi đã từng nói, Cao tổ của Lạc Hải Thiên là một hồn tiên, khó mà bảo vệ được những hồn sư không có thực lực cao cường bên cạnh Lạc Hải Thiên...” Trong mắt Gia Cát Thủy lóe lên một cái rồi biến mất.

“Ha ha, năm tên Đại Tông Sư, cộng thêm những Hồn Sư có khả năng tồn tại, bọn hắc cũng thật là để mắt đến ta, bất quá điểm lực lượng này muốn giết ta, ha ha, cũng quá coi thường ta rồi.” Khóe miệng Diệp Tĩnh, lại hiện ra một nụ cười mỉa mai.

“Ngươi muốn tương kế tựu kế?” Nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, thần sắc Gia Cát Thủy biến đổi.

“Ừm!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ.

“Không được, coi như ngươi có thể đối phó năm tên đại tông sư, thế nhưng khó bảo đảm đối phương không có che giấu cao thủ bên ngoài, đặc biệt là Hấp Huyết Quỷ kia, cho dù tốc độ hẳn có nhanh hơn nữa, nhưng muốn dẫn người cảnh giới như các ngươi tiến đến, không có thực lực thân vương cũng là chuyện không thể nào., Đây cũng coi như là cao thủ cảnh giới tương đương với Đại Tông Sư, ít nhất cũng là sáu người, cộng thêm có thể có Hồn Sư, Nam Cung Thương, ngươi và Chu

Nhược cùng một chỗ đều rất nguy hiểm.” Gia Cát Thủy lập tức bác bỏ kế hoạch mạo hiểm như Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha, Đại Tông Sư không phải chó săn, Thái Tử hãn cũng không phải Bạch gia, làm sao có nhiều Đại Tông Sư như vậy, ta tin tưởng vào phỏng đoán của ngươi, năm vị Đại Tông Sư, hơn nữa không thể hoàn toàn là Đại Tông Sư đỉnh phong, cùng lắm là một gã Linh Hiển Cảnh Hồn Sư, cùng với một con dơi cảnh giới, muốn giết chết bọn chúng, dễ như trở bàn tay.” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ là tự tin như vậy.

Nếu thái tử muốn giết hãn, vậy thì cho thái tử nhìn một chút nhan sắc một chút, thuận lợi chém giết những đại tông sư này, đối với thực lực của thái tử hãn là một đả kích trầm trọng.

“Ta thật sự không biết ngươi tự tin từ đâu mà có.” Gia Cát ức thủy tuy nhàn nhạt nói nhưng hãn vẫn rất phản đối chuyện Diệp Tĩnh Vũ mạo hiểm.

“Tới từ đây.” Lúc này, một giọng nói lạnh như băng từ trong bóng tối truyền ra, Gia Cát Thủy và Ảnh Tiêu Tiêu cùng nhìn lại, chỉ thấy một nam tử lưng đeo một thanh thiết kiếm, mặc áo đen đi ra.

“Băng Minh?” Sắc mặt Ảnh Tiêu Tiêu chấn động, hãn trở về từ khi nào, hơn nữa hãn ở đây bao lâu rồi? Sao ngay cả một chút cảm giác cũng không có?

Chư Cát ức lại chỉ thoáng qua một tia kinh ngạc...

“Gia Cát huynh, một Võ Thánh, cộng với việc ta muốn giết bọn họ có thể làm được không?” Nhìn thấy Băng Minh hiện thân, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm rực rỡ, còn sắc mặt Tiêu Tiêu nhanh chóng thay đổi. Võ Thánh, Băng Minh vậy mà thật sự đã đột phá tầng một, đạt tới cảnh giới Võ Thánh, ngay cả Gia Cát ban đầu, giờ khắc này, sắc mặt cũng thay đổi...

Con tim thứ ba mươi tám mềm mại.

Băng Minh tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong đã rất nhiều năm, những năm gần đây một mực không thể bước vào bước kia, một năm rưỡi trước, gặp gỡ Bạch gia ban ngày, lần đầu tiên hắn được chứng kiến sự cường đại của Vũ Thánh, đối với loại cảnh giới kia, lại có một loại nhận thức hoàn toàn mới.

Sau khi chạy thoát được kiếp nạn đó, Băng Minh một mực khổ tu, tuy nhiên có nhận thức mới, nhưng vẫn khó có thể tiến vào một cảnh giới kia, Chân Nguyên lực trong cơ thể vô luận ngưng tụ thế nào cũng khó có thể kết xuất Kim Đan. Loại hiện tượng này cho đến nửa năm trước, ở trước sơn động thấy được tám chữ: “Quá tạp mà không ngưng tụ, ngưng tụ mà không ngưng tụ!”

Băng Minh lập tức thể hồ quán đỉnh, chính mình một mực không thể tiến vào cảnh giới Võ Thánh, đó là bởi vì sở học của mình quá mức phức tạp, tu luyện quá nhiều công pháp, nhưng lại không thể giống vị tiên bối kia cười trên trời cao, quán thông toàn bộ, ngưng luyện ra công pháp thuộc về mình, cho nên mới một mực ngừng chảy không tiến.

Bản thân nếu muốn tiến vào Vũ Thánh, nhất định phải tinh tu một bộ công pháp. Kết quả là, hắn đích thân phế bỏ tất cả võ công của mình, chuyên tu một môn công pháp Nhược Sương ngâm, nhất cử ngưng ra Chân Đan, tiến vào cảnh giới Võ Thánh. Chẳng qua lần bế quan này, chính là nửa năm. Khi hắn bế quan, biết được Diệp Tĩnh Vũ trở về, không nói hai lời, trực tiếp chạy tới...

Cho dù là trở thành Võ Thánh, hắn cũng nhớ rõ lời thề lúc trước của mình...

Sau khi biết Băng Minh đã trở thành Võ Thánh, dù là Gia Cát bắt đầu từ ức, hay là bóng dáng nhất gan Tiêu Tiêu, ai cũng biết, chuyện này nhắm vào sát cục của Diệp Tĩnh Vũ, chẳng

qua chỉ là một cuộc tàn sát mà thôi, chẳng qua đối tượng bị đồ sát là người mai phục của thái tử mà thôi...

Ngay khi đám người Gia Cát bắt đầu cảm thấy đại cục đã định, cách Thái Vân trấn mấy cây số sơn lâm, nơi này là chỗ chôn cất người đã chết của Thái Vân trấn, cũng là nơi có âm khí nặng nhất, rất nhiều phần mộ đã bị trộm mộ móc ra, lộ ra cả xương trắng dày đặc., Thật là dọa người, trong rừng cây mơ hồ truyền đến thanh âm gào thét, càng tăng thêm âm trầm vùng này, coi như là bình thường, cũng không có ai tới đây, càng đừng nói mấy ngày nay, tiểu trấn này có quỷ quái...

Tuy nhiên lúc này, trên một ngôi mộ khá lớn, một nam tử ngồi xếp bằng ở phía trên. Hắn mặc một bộ quần áo màu trắng, mái tóc dài xõa sau đầu, sắc mặt tái nhợt hiện ra từng đạo ma văn. Trên khóe miệng của hắn còn lộ ra hai cái răng nanh thật dài, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên, mặt đất phía trước giật giật, ngay sau đó một cái đầu từ trong đất chui ra, ngay sau đó là toàn bộ thân thể.

“Đồ nhi bá kiến sư tôn!” Nam tử chui ra từ dưới mặt đất rất cung kính quỳ xuống trước mặt nam tử đang ngồi trên phần mộ.

“Con dơi kia bây giờ vẫn còn ở Thái Vân trấn đúng không?” Nam tử ngồi trên mộ đột nhiên mở hai mắt ra, hai mắt của hắn không ngờ lại là màu xám, lạnh như băng.

“Ừm, hắn cũng không có rời khỏi Thái Vân trấn, bất quá sư tôn, hôm nay trên trấn tới rất nhiều quan binh!” Nam tử quỳ trên mặt đất nói ra.

“Ồ? Con dơi này hút nhiều máu như vậy, làm náo ra nhiều người như vậy, triều đình tự nhiên phái người đến thu thập hắn, thật không ngờ trên thế giới này lại còn có những con dơi nhỏ này, thật sự là một chuyện khiến người ta vui vẻ...” Nói tới đây, khóe miệng nam tử lại tràn ra một giọt nước bọt thật dài, bộ dáng rất thèm thuồng.

“Sư tôn, vì sao người lại theo sát hắn không tha?” Đối với việc sư tôn của mình sao lại để ý con dơi hút máu người kia như vậy, nam tử rất là nghi hoặc, tất cả mọi người đều hút máu

người, tại sao trong mắt sư tôn, tên kia lại giống như một món ăn ngon vậy?

“Những ngày qua, ta hấp thu nhiều âm khí như vậy, thân thể cũng đã sớm đạt đến cảnh giới Thi Vương đỉnh phong, chỉ cần nuốt một viên tâm hạch Thân Vương, ta liền có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Thi Đế, mà ngươi, chỉ cần nuốt nhục thể của hắn, cũng có thể thuận lợi bước vào Thiên Thi thậm chí là cảnh giới Thi Vương, cái này, ngươi đã hiểu chưa?” Trên phần mộ nam tử nhẹ răng cười nói.

“Hiểu rồi, sư tôn...” Tên nam tử quỳ gối kia gạt đầu lia lịa, cặp mắt vàng óng của hắn lập tức sáng rực lên...

Hai người này, không, phải nói là hai cỗ thi thể này, đúng là Lương Tiểu Hữu và đồ đệ Mục Phi của hắn, hiện giờ Mục Phi đã tiến vào cảnh giới Kim Thi.

Mà Hấp Huyết Quỷ phía tây, đối với cương thi như Lương Tiểu Tỳ mà nói, quả thực chính là thuốc bổ tốt nhất, đương nhiên điều kiện tiên quyết là thực lực người đủ cường đại.

Nghe được lời nói của đồ đệ mình, thân thể Lương Tiểu Hữu chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Thái Vân trấn đã chìm vào trong bóng tối, khóe miệng gã nhẹ răng cười càng thêm dữ tợn, mà ma văn trên mặt thì chậm rãi tán đi, thậm chí ngay cả hai cái răng nanh khóe miệng của gã cũng từ từ biến mất.

Thái Vân trấn, hết thấy đều yên tĩnh như vậy, Hàn Mộc Trường không biết từ lúc nào đã quay trở về địa điểm ở tạm trong biệt viện kia, lẳng lặng chờ những chuyện sắp xảy ra.

“A...” Một tiếng thét kinh hãi, phá vỡ hoàn cảnh yên tĩnh này, trong tòa lâu cao nhất Thái Vân trấn, một bóng đen trực tiếp vọt ra ngoài, chính là Diệp Tĩnh Vũ thực lực cao nhất...

Ngay sau đó lại có một giọng nói vang lên, chính là bóng người tiêu sái vừa nghe tiếng gió, còn Băng Minh đã sớm biến mất trong không khí...

Ở đầu trấn, Nam Cung Thương nghe thấy tiếng kêu sợ hãi ngắn ngủi, nhưng không có lập tức hành động, chỉ là để cho đám Vân Vệ chung quanh đóng giữ vị trí của mình, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Chu Nhược ẩn nấp trong bóng tối lại suất lĩnh sáu kiếm thủ chạy tới, gặp phải chuyện quỷ dị thế này, cũng chỉ có những kiếm thủ có vũ lực cao cường mới có thể giải quyết...

Hầu như chỉ qua mấy hơi thở, Diệp Tĩnh Vũ đã dẫn đầu đi tới nơi phát ra tiếng kêu sợ hãi kia, liền thấy một gã nam tử đầu đầy tóc vàng, sắc mặt tái nhợt đang ngẩng đầu lên, khoe miệng của gã còn mang theo hai giọt huyết dịch.

Nhìn thấy nam tử tóc vàng này, cũng đã chứng thực phỏng đoán của Gia Cát ức, đây quả nhiên là một sát cục, chỉ là không biết con Hấp Huyết Quỷ này làm sao lại từ phương tây xa xôi chạy tới, đây chính là mấy chục vạn dặm đường, còn tìm tới Thái tử...

Sau khi biết được kết quả này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy hưng phấn, ngoài hưng phấn ra, lại có chút thất vọng, hẳn không phải là Lương Tiểu, có lẽ, hẳn thật sự đã chết rồi...

Lương Tiểu Dĩ không hiểu sao nghĩ tới chuyện chết thảm, bị phân Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời, trực tiếp phóng về phía Tương Tư...

Tựa hồ cảm nhận được khí tức cường đại trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, Vĩnh Tư cũng không nói hai lời, ném một cái cây khô trong tay xuống, xoay người chạy ra ngoài. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong không khí chỉ có thể nhìn thấy từng trận tàn ảnh, một cái hô hấp, đã không thấy bóng dáng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại hừ lạnh một tiếng, chân đạp mạnh một cái, thân ảnh cũng biến mất trong không trung...

Chương ba mươi ba phá cục.

Chỉ trong mấy hơi thở, mộng Khải Tư đã đi tới trên đường, tối thiểu có mấy chục đạo kiếm khí ngang trời sinh thành, đâm thẳng hướng lão...

Cho dù là Vũ Trạch Tư tốc độ cực nhanh, cũng bị Phá Không Kiếm Khí sắc bén này đâm bị thương. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, những vết thương này liền biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí hắn còn hừ một tiếng, thân ảnh đã biến mất trước mặt những kiếm thủ này.

Thân ảnh của Chu Nhược hiện ra từ trong bóng tối, khi nhìn thấy mặt đất không có lấy một giọt máu, trong mắt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không ngờ tốc độ của người nọ lại nhanh đến mức độ này...

“Chu Nhược, bảo sáu người theo sát ta thật nhanh.” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ vang lên từ nóc nhà, Chu Nhược ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một bóng người lao nhanh về phía trước...

“Vâng, đại nhân...” Chu Nhược đã sớm chứng kiến sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, nghe được mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên dùng tốc độ cao nhất chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Kiểm thủ các nơi ẩn nấp trong lục lệnh, cũng đều đuổi tới.

“Tiêu Tiêu, người đừng đuổi, thông báo cho Hàn đại nhân và Nam Cung Thương, mau chóng mang binh tụ họp với ta!” Diệp Tĩnh Vũ vừa điên cuồng đuổi theo vừa ra lệnh.

Bóng Tiêu Tiêu vẫn luôn đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiện ra thân hình, đi về phía chỗ ở của Hàn Mộc Tịch. Chẳng qua Hàn Mộc Tịch đã sớm mang theo một số người ngựa ngũ lệnh đuổi ra, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đang chạy vội trên nóc nhà, khóe miệng của y lộ ra nụ cười âm lãnh.

Hắn lại không nhìn thấy khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ, cũng lộ ra nụ cười âm lãnh...

Rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ đã đuổi theo ra Thái Vân trấn, hẳn chỉ duy trì tốc độ không nhanh không chậm đuổi theo. Không thể không nói, tốc độ của hắn thật sự rất nhanh, thế nhưng so với hắn lại chênh lệch quá xa. Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ không cần thúc giục bất kỳ chân khí gì, chỉ cần dựa vào lực lượng thân thể là có thể đuổi kịp hắn.

Tuy nhiên Chu Nhược lại không có tốc độ như vậy, sau khi đuổi theo mấy dặm quanh trấn, hắn dần dần mất đi tung tích của hai người. Về phần những kiếm thủ đi theo bên cạnh hắn, xa xa đã tụt lại phía sau, tuy nhiên Diệp Tĩnh Vũ đã hạ lệnh như vậy, hắn vẫn dựa theo phán đoán của mình mà chạy như điên về phía trước...

Về phần Ảnh Tiêu Tiêu, biệt ly, Gia Cát thủy, Hàn Mộc Tịch cùng với vết thương của Nam Cung, toàn bộ đã đi tới đầu trấn...

“Hàn đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Ảnh Tiêu Tiêu vẫn đi theo bên cạnh Hàn Mộc Tịch, nhìn đám người Diệp Tĩnh Vũ biến mất trong bóng đêm, rất là lo lắng nói.

Hàn Mộc Tịch nhìn chung quanh, phát hiện đều là thân tín của Diệp Tĩnh Vũ, nhân thủ của mình cũng không chiếm ưu thế quá lớn, nhưng dựa theo phân phó của thái tử, tốt nhất là một lưới bắt hết những người này, đặc biệt là cái tên Gia Cát Thủy kia...

“Bọn hắn đuổi theo từ hướng này, ta nghĩ chúng ta vẫn nên toàn lực chạy về thì tốt hơn. Đại nhân tuy rằng võ nghệ cao cường, thế nhưng vạn nhất đối phương bố trí mai phục thì phải làm sao?” Hàn Mộc Tịch từ tốn nói.

“Ha ha, không phải vạn nhất, có mai phục...” Gia Cát bắt đầu cười nhàn nhạt.

“Gia Cát tiên sinh, ngươi có ý gì?” Nghe được lời nói của Gia Cát ức, Hàn Mộc Tịch ra vẻ khiếp sợ hỏi.

“Có ý gì, chẳng lẽ cái này không phải là cục diện do thái tử thiết lập hay sao? Một cái chuyên giết Diệp tướng quân sao? Hàn đại nhân, ta nói rất đúng sao?” Biệt ly một bên, lạnh lùng nói ra, vừa rồi, Gia Cát Hằng đã nói cho mấy tên tâm phúc suy

đoán của mình, còn truyền đạt mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ cho mọi người.

“A...” Trong lòng Hàn Mộc Tịch chấn động, còn chưa phục hồi lại tinh thần đến cùng là chuyện gì xảy ra, một thanh trường thương trong suốt lạnh như băng đã chui vào ngực hắn...

Một đạo huyết tiễn từ trước ngực hắn phun ra, trên mặt Hàn Mộc Tịch lại tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Đột nhiên nhìn thấy đại nhân của mình bị giết, những thành viên năm lệnh kia đều lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng Nam Cung Thương căn bản không cho bọn họ bất cứ cơ hội phản ứng nào, một tay rút trường thương trong suốt ra, lạnh lùng nói một câu: “Toàn bộ giết...”

Một trăm võ sư Tiên Thiên như hổ như sói, nhào về phía đám thủ hạ mà Hàn Mộc Tịch thuần phục. Những người này đều am hiểu khảo vấn, thực lực bản thân cũng không tệ, nhưng đối mặt với một trăm tên võ sư Tiên Thiên, cộng thêm một gã đại tông sư, căn bản không có chút thực lực chống cự nào, đều bị chém giết sạch sẽ...

Chém giết Hàn Mộc Hải, đây vốn là kế hoạch ban đầu mà Diệp Tĩnh Vũ định ra, hắn cũng không muốn trong đám Vân Vệ của mình, còn có giọng nói của người khác, nếu mình đã trở thành đại thống lĩnh của Vân vệ, vậy nhất định phải biến lực lượng này thành lực lượng hoàn toàn thuộc về mình, Vân Vệ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của mình, cho dù là Lạc Tiêu Phong cũng không được.

Đương nhiên, về phần quá trình có thô bạo hay không, trực tiếp một chút, Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm, có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, giết người, cũng bất quá là đao trắng đâm vào đao đỏ mà thôi. Chỉ cần không có chứng cứ, cho dù người khắp thiên hạ biết là hắn giết, thì có thể làm được gì?

Hàn Mộc Tịch đáng thương, còn chưa chứng kiến sát cục do chủ tử của mình thiết lập đã bị phá hủy, rời khỏi thế giới đáng yêu này trước một bước.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Chém giết đám người không phục tùng Diệp Tĩnh Vũ này, Nam Cung Thương nhìn về phía Chư Cát bắt đầu.

“Chờ đi, chiến đấu bên kia, căn bản chúng ta không chen tay vào được...” Gia Cát lẩm bẩm lẩm bẩm một câu, quay người đi về phía sau.

Nam Cung Thương nhìn theo hướng Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy, cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu, một đám võ sư Tiên Thiên bắt đầu xử lý vết thương thi thể, nói như thế nào, bọn họ cũng là vì quốc mà chết chứ phải không?

Bên kia, sau khi Diệp Tĩnh Vũ truy đuổi hơn mười dặm, Yến Vũ đã ngừng lại, khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không thở nổi một chút nào đứng trước người mình năm mươi bước, trên khuôn mặt luôn tự tin của hắn lộ ra từng trận kinh sợ, gia hỏa này, vậy mà không có chút dấu hiệu thở dốc nào, vậy mà hắn vẫn luôn không dùng toàn lực...

Trời ạ, trên mặt đất Đông Phương này, sao lại có người có tốc độ nhanh hơn mình chứ? Chẳng lẽ đây chính là chiến sĩ cấp sáu mà Hàn đại nhân nói sao? Nội tâm của Tương Tư tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Sao vậy? Sao người không chạy nữa?” Diệp Tĩnh Vũ tựa như cười mà không phải cười nhìn người bạn bè cách đó không xa, nhàn nhạt nói.

Hắn cảm nhận được khí tức cực mạnh tỏa ra xung quanh, đây tuyệt đối là tồn tại đạt tới đại tông sư, xem ra suy đoán của Gia Cát bắt đầu quả nhiên chính xác.

Tính cả tên Thân Vương Hấp Huyết Quỷ trước mắt này, chính là sáu cao thủ cảnh giới đại tông sư, vì giết chính mình, vậy mà xuất động sáu tên cao thủ cảnh giới đại tông sư, Thái tử này quả nhiên để mất chính mình a.

Bất quá đến cảnh giới như Diệp Tĩnh Vũ, nào e ngại những người này, cho dù mình đánh không lại, muốn đi hoàn toàn không có bất luận kẻ nào có thể ngăn lại, chớ đừng nói chi bên cạnh mình còn có một Võ Thánh.

Bản tin thứ ba trăm sáu mươi ba, tự tin vô cùng.

Sở dĩ hấn không động thủ, chẳng qua là chờ đợi Chu Nhược đến mà thôi. Đối với đại tông sư sáu lệnh này, Diệp Tĩnh Vũ không có hảo cảm gì, cũng không có ác cảm gì, nhưng hấn muốn triệt để khống chế Vân vệ, cũng chỉ có thể trừ bỏ những lão nhân không đi này...

Đương nhiên, cũng có thể khống chế, nhưng bất kể là khống chế hay là trừ bỏ đi, có một đại tông sư hỗ trợ, mình chung quy cũng phải nhẹ nhõm hơn một chút chứ?

Nếu Chu Nhược cũng là người của Thái tử, hấn cũng không ngại trực tiếp gạt bỏ, nếu như Chu Nhược có thể may mắn còn sống sót dưới sự giúp công của mấy đại tông sư, Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngại triệt để thu phục hấn.

“Khà khà, thịt của người rất ngon, huyết dịch của người tràn đầy sức mạnh, thân thể của người, là thân thể hoàn mỹ nhất mà ta từng thấy, đầu hàng đi, để cho ta cắn một miếng thật tốt, sau đó trở thành hậu duệ của ta, như vậy đi., Người mới có cơ hội sống sót.” Tuy rằng Hùng Phách khiếp sợ năng lực của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng đến nơi này, xem như hấn đã hoàn thành nhiệm vụ, năm tên đại tông sư, vậy chính là năm tên thân vương, cộng thêm mình, chính là sáu gã thân vương, ở phương Tây, nếu sáu gã thân vương vây công một gã thân vương, kết quả căn bản không có bất cứ điều gì khó khăn...

Bất quá tựa hồ bạng Tư Kỳ đã quên mất một việc, nơi này không phải hướng Tây, cho dù giữa cảnh giới này cũng có chênh lệch cực lớn.

“Hậu duệ? Ha ha, bọn thiếu gia đối với việc làm Hấp Huyết Quỷ cũng không có hứng thú, ngược lại là người, nếu đầu hàng, ta sẽ bảo đảm bệ hạ, trong phủ ta thiếu thú cưng, nuôi

dưỡng một con dơi coi như không tệ...” Khoé miệng Diệp Tĩnh Vũ, lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Người... Người muốn chết...” thao nguơ giận dữ, hắn là thân vương huyết tộc cao quý. Ở phương tây, hắn là tộc trưởng của Anh Tư Vĩnh vĩ đại, nếu như không phải một lần đánh bại đánh bại giết nhầm thánh tử của thánh giáo, bản thân mình bị thánh giáo cùng huyết tộc khác liên hợp đuổi giết sao? Về phần cách xa ngàn dặm chạy trốn tới nơi này sao?

Cho dù như vậy, mình bị người của thái tử quát mắng thì cũng thôi đi, ít nhất hắn là con trai của quốc gia này, tương lai chính là hoàng đế của quốc gia này, mình chịu chút ủy khuất trong tay hắn thì đã sao? Nhưng bây giờ, gia hỏa sắp chết này lại còn dùng khẩu khí này để nói chuyện với mình, điều này làm cho chúng ta thân vương cao quý trang trọng, trang trọng của chúng ta sao có thể chịu đựng được?

Vừa nói xong, thân ảnh của Ninh Dạ đã hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ vọt tới, móng tay của y cũng tăng vọt lên mười chộp vào Diệp Tĩnh Vũ. Móng tay màu đen trong màn đêm đen kịt này vậy mà cũng phát ra từng trận hàn quang. Trong nháy mắt, y đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đưa tay chộp tới Diệp Tĩnh Vũ...

Đối mặt với một trào nhanh như thiểm điện này, khoé miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra từng trận cười lạnh, thân thể lui về sau, tựa hồ muốn tránh thoát một trào này, thế nhưng tay phải của gã lại như thiểm điện oanh ra ngoài...

“Oanh...” Một tiếng vang nhỏ, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã trùng trùng điệp điệp nện vào ngực hắn, lập tức ngay trước ngực hắn nổ ra một đoàn huyết vụ, lực đạo cực lớn lập tức đập cho thân thể của hắn bay rớt ra ngoài, mà móng vuốt sắc bén của hắn, bất quá vạch rách quần áo Diệp Tĩnh Vũ mà thôi, làm sao thương tổn được Diệp Tĩnh Vũ chứ...

“Đây chính là thực lực của thân vương Huyết tộc các người sao? Cũng quá yếu phải không?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không tiếp tục phát công tấn công, vẫn đứng yên tại chỗ, mặt mũi cười lạnh nhìn anh bạn từ dưới đất bò dậy, liền thấy một luồng sáng đen lóe lên trên ngực hắn, vết thương trên ngực cũng

nhanh chóng phục hồi như cũ, tuy nhiên sắc mặt hắn lại càng thêm trắng bệch...

“Người đã thương ta, người lại đã thương ta, người vậy mà làm ta bị thương. Ta muốn giết người, ta nhất định phải giết người. Không chỉ giết người, ta còn phải đem linh hồn của người giam cầm, để cho người cả đời chịu đựng ngọn lửa Địa Ngục thiêu đốt.” Trên mặt của Húc Tư lộ ra thần sắc phẫn nộ, ngay sau đó liền nghe một tiếng bộp, một đôi cánh dơi màu vàng dài bảy mét từ sau lưng hắn thò ra...

Khóe miệng của hắn lộ ra một đôi răng nanh trắng như tuyết, diện mục dữ tợn đáng sợ...

“Ha ha, đôi cánh này rất đẹp, không biết tháo xuống để ở trong nhà làm trang trí thì thế nào!” Đôi mắt với khí tức không ngừng bành trướng, Diệp Tĩnh Vũ vẫn mang vẻ mặt trấn tĩnh.

“Muốn chết...” Bàn Vũ tức giận hừ một tiếng, một tay trao về phía trước, một luồng hắc quang lóe lên, lập tức xuất hiện trên khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp cào rách đầu của hắn, thế nhưng lại không để lại chút vết máu nào. Sắc mặt Vũ Vũ Tư Kỳ lại biến đổi, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã tới trước người hắn, một quyền đơn giản đánh thẳng ra...

Ba Tư Nột hận, đôi cánh sau lưng vỗ mạnh lui về phía sau, trong nháy mắt đã ở trên trời cao cách đó hơn trăm mét, cứ như vậy tránh được một quyền mạnh mẽ kia của Diệp Tĩnh, tuy nhiên quyền kinh hồng lồ kia hung hăng đánh vào một gốc cây lớn ở phía sau, trực tiếp đánh nát cây đại thụ đó...

“Xem ra sau khi người mọc ra cánh, tốc độ của người sẽ nhanh hơn không ít nha, nhưng người cho là người chạy trốn vào không trung là có thể không sao sao chứ? Phá thiên lôi...” Khoé miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một nụ cười tà ác, nhẹ nhàng búng tay một cái, Một tia chớp to bằng nắm tay xé rách trời cao, bổ mạnh vào người Ninh Dạ, lập tức y cảm thấy toàn thân tê dại, mái tóc màu vàng cũng bị đánh dựng đứng lên, cả người từ trên trời rơi thẳng xuống...

Diệp Tĩnh Vũ dùng sức đạp một cái, hóa thành một đạo tàn ảnh, phóng về hướng Bắc Hàn, nắm tay phải đã nắm thật chặt

cùng một chỗ, chỉ cần một quyền, hắn liền có thể triệt để đánh nổ thân thể của Na Tra...

Nhưng ngay lúc hắn sắp tiếp xúc với Diêm Nhu, một đạo kiếm quang sáng chói như mặt trời lại lập tức xuất hiện trong bầu trời đêm, hung hăng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ đang bay nhanh...

Đôi mắt với kiếm quang bắn ra đột ngột như vậy, cho dù là một Đại Tông Sư, trong tình huống không thể mượn lực mà né tránh cũng rất khó khăn, trừ phi đạt được Vũ Thánh, có thể tùy ý di chuyển trên không trung...

Diệp Tĩnh Vũ không phải Vũ Thánh, nhưng hắn là một Hồn Sư, một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển...

Một tia sáng trắng lóe lên trong mắt, thân thể đang lao tới kia lập tức dừng lại, đạo kiếm quang sáng chói kia cứ thế bay sượt qua da đầu của hắn...

Mà thân thể của Chữ Bằng lại nặng nề rơi xuống mặt đất, Diệp Tĩnh Vũ cũng trở lại trên mặt đất, nhìn về phía một ông lão từ trong bóng tối đi ra, một lão nhân cầm trong tay một thanh cổ kiếm màu xanh...

“Viên Tương?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra hai chữ này, nhưng lại tràn đầy bình tĩnh cùng trấn định...

“Đã lâu không gặp, Diệp công tử...” Môn chủ Thiên Kiếm môn Viên Tương thản nhiên nói.

“Bảo những người khác ra đi, một mình ngươi không giết được ta đâu.” Diệp Tĩnh Vũ vẫn lạnh lùng nói, một luồng sát khí như có như không hiện lên trong mắt, mà trong đầu hắn lại hiện lên gương mặt đầy râu của Huyết Hằng Chí...

Chương ba bốn thiên toái.

Nghe được lời nói tự tin và cuồng vọng của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt Viên Tương hiện ra nụ cười khổ nhàn nhạt, hai năm trước, lão bất quá chỉ là một võ sư Tiên Thiên, nếu như không phải bên cạnh lão có một đại tông sư, một người cũng đủ giết chết lão. Nhưng hiện tại, lão không chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong, mà còn là một gã chiến sĩ lực cấp và một Hồn Sư cảnh giới, không có ba người như vậy, căn bản khó mà giết được...

Một năm rưỡi thời gian, bọn người mình vẫn còn ở cảnh giới đại tông sư đỉnh phong, mà hắn đã từ Tiên Thiên võ sư đuổi theo tới, đây là kết cục thế lương cỡ nào.

“Xem ra hiện tại Diệp công tử rất tin tưởng thực lực của mình?” Lúc này, một giọng nữ kiều mỹ vang lên. Ngay sau đó, một mỹ phụ mặc váy dài màu xanh cũng từ trong bóng tối đi ra, chính là kẻ đã cùng ám sát Diệp Tĩnh Vũ hai năm trước, Liễu Thu Tuyết, phản đồ Bách Hoa Môn.

“Ha ha, giết lão bà nhà ngươi tự nhiên dễ như trở bàn tay. Tần Liệt, ngươi cũng nên đi ra chứ?” Đối với câu nói giầu đao trong mỉm cười của Liễu Thu Tuyết, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp trào phúng, nhưng lại làm cho Liễu Thu Tuyết tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch. Bất kỳ nữ nhân nào, dù là nữ nhân khôn khéo, cũng khó có thể chịu được người khác nói mình già đi.

“Xem ra ngươi đã sớm biết chúng ta ở đây mai phục giết ngươi rồi!” tiếng Tần Liệt từ trong bóng tối truyền ra, sau đó Tần Liệt mặc một bộ trường sam màu xanh từ từ đi ra, một tay vuốt chòm râu, một tay đặt sau lưng, có cảm giác tiên phong đạo cốt, chẳng qua nụ cười trên mặt hắn đã hoàn toàn biến mất, đứng cái bộ túi da này.

“Cả đám các ngươi đều phải chết, ta cho các ngươi biết thì đã làm sao? Không sai, chúng ta đã sớm đoán được thái tử sẽ đổi phò tá, bất quá cũng chỉ là suy đoán mà thôi, biết tên phế vật

kia xuất hiện, ta mới xác nhận suy đoán như vậy.” Diệp Tĩnh Vũ chỉ chỉ vào con ong mập mập đang bò trên mặt đất, toàn thân bị tia chớp đốt đến rách rưới, rất là lạnh nhạt nói.

“Ha ha, đã biết là một cái bẫy mà ngươi còn dám một mình đến đây? Xem ra ngươi rất tự tin với thực lực của mình?” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ thừa nhận mình đã đoán được cục diện như vậy, đám người Tàn Liệt hiện lên một chút bất an, nhưng vì sự tự tin cường đại của mình, trên mặt bọn họ vẫn rất trấn định.

“Ngươi cho rằng ta chỉ có một mình sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng có thêm một tên phế vật như Chu Nhược hay một đám kiếm thủ mà ngay cả thực lực tông sư cũng không đạt được thì có thể trợ giúp ngươi sao? Nói thật cho ngươi biết, vì giết ngươi mà chúng ta còn phải ra hai mươi tông sư, hiện giờ nếu Chu Nhược kia không đầu hàng, khả năng đã bị giết chết rồi.” Khóe miệng Tàn Liệt cũng lộ ra nụ cười mỉa mai, hắn muốn dùng lời như vậy để Diệp Tĩnh Vũ mất đi sự bình tĩnh...

“A? Hắn cũng không phải là người của ta, ngươi giết thì cứ giết đi, cần gì phải báo cáo với ta? Nếu như ngươi có thể sống thì cứ giữ lại báo cáo cho chủ tử của ngươi đi.” Nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ căn bản không quan tâm tới sinh tử của Chu Nhược, trái lại còn cười lạnh một câu.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trấn định như vậy, mặc kệ là Tàn Liệt hay Viên Tương, hoặc Liễu Thu Tuyết đều tỏ vẻ bất an, chẳng lẽ tên này thật sự có hậu viện gì hay sao? Nhưng bên cạnh hắn bây giờ chỉ có một vị đại tông sư của Nam Cung Sơn, người nọ bây giờ vẫn còn ở Thái Vân trấn.

“Động thủ đi, tiểu tử này bất quá chỉ phô trương thanh thế mà thôi!” Cuối cùng, vẫn là Liễu Thu Tuyết là người thứ nhất nhin không được, trong miệng hờn dỗi một tiếng, thân ảnh đã dẫn đầu chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Thấy Liễu Thu Tuyết động thủ, Tàn Liệt, Viên Tương nhìn nhau, bước chân khẽ động, cũng đồng thời lao về hướng vũ

điền của Diệp Tĩnh, đối với một nhân vật có linh hồn tu luyện tới cực hạn như võ đạo, linh hồn bọn họ tuyệt đối không có khả năng phốt lò, ba người đều không giữ lại chút nào, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha, một vị là môn chủ Thiên Kiếm môn, một vị là phản đồ của Bách Hoa môn, một vị cùng sư thừa Bạch gia, ba vị đại tông sư như vậy, vậy mà cùng một chỗ đối phó tiểu tử ta, xem ra thật đúng là để mắt đến ta, bất quá coi như thế, các người có thể giết ta sao?” Nhìn thấy ba người chạy vội đến, Diệp Tĩnh Vũ lại thờ ơ nói...

“Phá Thỏ Quyết!” Trong miệng vang lên một tiếng, tay phải nắm một cái thủ ấn, nhẹ nhàng bắn ra, mặt đất bắt đầu khởi động, một đạo Thỏ Chùy thẳng hướng sau khi nghe được sư thừa Bạch gia, Tần Liệt biến sắc trù trù tới...

Trong mắt Tần Liệt hiện lên một tia lạnh như băng, nhưng đối mặt với cái chùy đất gào thét này, thân thể hắn không thể không lui về phía sau.

“Vấn Phong Trảm!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ lại hô nhẹ một tiếng, một đạo Phong Nhận lại chém về phía Liễu Thu Tuyết. Đây là thực lực chính thức của Linh Hiên cảnh giới Hồn Sư, dựa vào khả năng vận dụng thuần thục Linh thuật, hoàn toàn có thể đồng thời chống lại mấy đại tông sư.

Nhìn phong nhận gào thét mà đến, trên mặt Liễu Thu Tuyết lộ ra một tia kinh ngạc, bước chân khẽ nhúc nhích, đã tránh được đạo phong nhận này, thế nhưng lại có càng nhiều phong nhận chém về phía nàng, lại làm cho nàng không thể không lui về phía sau...

Hai cái linh thuật đơn giản ngăn cản bước chân của Tần Liệt và Liễu Thu Tuyết, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ thì nhanh chóng chạy về phía Môn chủ Thiên Kiếm Môn Viên Tương. Lúc trước hắn từng đáp ứng Huyết Hằng Chí, nếu như gặp được Viên Tương, nhất định sẽ giúp hắn báo thù.

“Thiên Toái Kiếm...” Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đối đầu với mình, vẻ mặt Viên Tương ngưng trọng, thanh trường kiếm cổ xưa trong tay rung lên, lập tức một đóa hoa kiếm xuất

hiện trên mũi kiếm, ngay sau đó là đóa thứ hai, đóa thứ ba, đóa thứ tư...

Trong nháy mắt, chín đóa kiếm hoa cứ như vậy lẳng không sinh ra...

Chín đóa kiếm hoa, vậy đại biểu cho Viên Tương đã tu luyện Thiên Toái Kiếm tầng thứ chín, so với hai năm trước, tiến bộ hơn rất nhiều.

Tuy rằng chỉ có thêm hai đóa kiếm hoa, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng cảm giác được lực lượng kia mạnh hơn không chỉ mấy lần so với bảy đóa hai năm trước, dường như thế giới này chỉ còn lại có chín đóa kiếm hoa vậy...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ không còn là Diệp Tĩnh Vũ hai năm trước nữa, đối mặt với kiếm hoa cuồng bá tới cực điểm này, hẳn thậm chí ngay cả ý nghĩ rút đao cũng không có, thân thể cũng không lùi bước, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ chạy về phía Viên Tương.

“Cho người kiến thức tuyệt kỹ ta tự nghĩ ra, Lôi Quang quyền!” Trong miệng hét lớn một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên đâm ra một quyền...

Đó là một quyền thẳng đơn giản, lúc đánh ra, không có bất luận lực lượng gì đáng nói, thế nhưng trong nháy mắt, phía trên đầu quyền nổi lên từng đạo điện quang, từng đạo điện lưu quần quanh, quần quanh toàn bộ cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, mà toàn diện điện quang của gã càng ngày càng sáng...

Rất nhanh, nắm đấm của hắn đã không phải là một nắm đấm, mà là một quang cầu thật lớn mang theo thanh âm xuy xuy, hung hăng đánh về phía đóa hoa kiếm sáng chói kia...

“Bốp...” Vừa thuận lợi đập vào một đóa kiếm hoa, một đóa kiếm hoa còn chưa ngưng tụ thành kiếm khí sắc bén đã bị nổ tung, chân nguyên lực cường đại bộc phát ra, nhưng kiếm khí lại sắc bén hơn ở chỗ nào...

Chương ba mươi bốn ngự lôi phá không.

Cường độ chân nguyên lực như vậy có lẽ có thể gây tổn thương cho người bình thường, thế nhưng căn bản không thể kích thương được Diệp Tĩnh Vũ hiện tại, cùng lắm là xé rách xiêm y trên người hắn mà thôi...

Lôi quang quyền tiếp tục đánh ra phía trước, lại đánh vào đóa thứ hai, đóa kiếm hoa thứ ba, bên trên đóa kiếm hoa thứ tư...

Trực tiếp đánh tới đóa kiếm hoa thứ bảy, ánh sét sáng chói kia mới chậm rãi tản đi, lúc này hai đóa kiếm hoa còn lại đã đại thành, vô số đạo kiếm khí nổ tung từ trên hai đóa kiếm hoa kia bắn ra.

Diệp Tĩnh Vũ hơi biến sắc, hắn thật không ngờ Viên Tương đã luyện tới cảnh giới này, lôi quang quyền của mình cũng không thể đánh tan hoàn toàn.

Hai tay che trước ngực, một đạo chân nguyên lực khổng lồ từ thể nội thoát ra, bên ngoài thân hình thành một lồng năng lượng màu lam nhạt, trong miệng mặc niệm khẩu quyết, một đạo phong độn màu xanh cũng hình thành trước người mình.

Kiểm khí mãnh liệt kia trực tiếp xé nát Phong Thuần màu xanh kia, tiếp tục đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ, lại đánh vào lồng năng lượng do Chân Nguyên lực hình thành, đã bị Phong Thuần triệt tiêu bộ phận uy lực kiếm khí cũng chỉ có thể tạo ra nhiều vết rách trên lồng năng lượng mà thôi, cho dù ngẫu nhiên có một ít kiếm khí đột phá lồng năng lượng, nhưng làm sao có thể đả thương nửa sợi lông của Diệp Tĩnh Vũ.

Hết thầy phát sinh trong nháy mắt, có thể trong thời gian ngắn tập hợp linh thuật cùng võ đạo thành một thể, không thể không nói, tu vi Diệp Tĩnh Vũ thật sự đã đến một loại tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Trên mặt Viên Tương hiện lên vẻ khiếp sợ, có thể lập tức sử dụng Phong thuần, chân nguyên lực ngăn cản kiếm khí của

mình tạm thời không nói, chỉ nói đến Lôi Quang quyền mà Diệp Tĩnh Vũ tự nghĩ ra, đơn giản đem Hồn Thuật kết hợp với võ đạo, thiên phú như vậy đã không phải thiên tài có thể hình dung.

Thiên Toái Kiếm của mình đã đại thành, tay không tác sát đã phá vỡ bảy đóa kiếm hoa của mình, thực lực này đã đủ để ngạo thị toàn bộ cảnh giới Đại Tông Sư.

Người như vậy, tuyệt đối không thể lưu lại, nếu không lại cho hắn thêm chút thời gian dung hợp hồn thuật với võ đạo, trên đời này còn có ai là đối thủ của hắn nữa.

Ánh mắt Viên Tương lạnh như băng, còn lạnh hơn cả băng...

Hắn nắm chặt thanh trường kiếm cổ xưa kia, thanh thân kiếm phong cách cổ xưa kia phát ra âm thanh ong ong, một đạo kiếm quang sáng chói chậm rãi phát sáng lên trên thân kiếm...

Càng lúc càng sáng, càng lúc càng chói mắt, mà hắn, càng là chậm rãi nâng thanh kiếm kia lên...

Một đạo kiếm quang khổng lồ từ trên thân kiếm kia hình thành, soi sáng toàn bộ bầu trời đêm. Hai năm trước, kiếm quang kia chỉ dài có bảy tám trượng, thế nhưng hôm nay, thanh kiếm kia dài chừng mười lăm mười sáu trượng, nhiều hơn gấp đôi, uy lực lại không chỉ lớn gấp đôi, một cỗ uy áp khủng bố đến khó có thể tưởng tượng hình thành, tựa hồ toàn bộ thế giới đều bị một kiếm này xé nát.

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới ngăn trở kiếm khí của Thiên Toái Kiếm, đã nhìn thấy một đạo kiếm quang cực lớn chém về phía mình, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Trong lúc mình tiến bộ, xem ra những người khác cũng tiến bộ.

Lúc này, Tàn Liệt và Liễu Thu Tuyết cũng đã tránh được linh thuật mà Diệp Tĩnh Vũ sử dụng. Bọn họ cũng đã sớm phát hiện ra chuyện Diệp Tĩnh Vũ kết hợp hồn thuật với võ đạo, trong lòng khiếp sợ lạ thường, càng biết hôm nay tuyệt đối không thể lưu lại tính mạng của hắn.

Thấy Viên Tương đã ra tay, hai người cũng không ở lại, đồng thời chạy về phía trước, từ ba hướng tấn công Diệp Tĩnh Vũ.

Lực lượng chân nguyên toàn thân Tần Liệt điên cuồng tụ tập trên năm tay phải, đánh ra một quyền rất đơn giản, một luồng quyền kinh khổng lồ phá không mà ra, như muốn phá tan bầu trời, chính là tuyệt học của Bạch gia phá tan bầu trời.

Còn Liễu Thu Tuyết lại phát tay áo một cái, duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng bắn ra, một chùm sáng màu trắng bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ, dĩ nhiên là tuyệt học của Bách Hoa Môn, Nhiều Chỉ Nhu.

Đồng thời đối mặt với sự tấn công toàn lực của tam đại tông sư, Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn là người đứng đầu trong số những người trẻ tuổi. Trong tình huống như vậy, cho dù Hoàng Phủ Vân, thậm chí là Bạch Kinh bay đi, hai năm trước cũng khó mà ngăn cản, cho dù không chết cũng tuyệt đối trọng thương.

Nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không hề sợ hãi, thậm chí Băng Minh cũng không xuất hiện. Hắn còn muốn đi thăm dò xem chung quanh có vị Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển kia hay không, đó mới là uy hiếp lớn nhất.

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ đã sớm nói thẳng, muốn giết chết mình, trừ phi năm vị đại tông sư đỉnh phong đích thân đến, nếu không chỉ dựa vào ba người, căn bản không có khả năng.

Giờ khắc này, đối mặt với ba hướng tấn công, hắn đã không còn đường lui, dù ngăn cản, đối mặt với sự tiến công toàn lực của tam đại tông sư cũng khó có thể ngăn cản.

Hắn không lùi, hắn cũng không ngăn, mà lựa chọn tấn công...

Không biết vị nào đã từng nói qua, phòng thủ tốt nhất trên thế giới này chính là tiến công, giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ diễn dịch một câu nói vừa rồi rất hoàn mỹ.

Đối mặt với kiếm mang kinh thiên kia, đối mặt quyền kinh cuồng bá, đối mặt với chỉ phong sắc bén kia, hắn rút thanh đao, thanh đao sơn đen, đao Thiên Tôn.

Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hai tay nắm chặt Thiên Tôn đao, thân thể Diệp Tĩnh Vũ ngang nhiên

đi về phía Viên Tương, coi như không thấy Tàn Liệt và Liễu Thu Tuyết công kích.

“Ngự Lôi Phá Thiên!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ hô một tiếng, mà hần lại giơ hai tay lên đao, vừa dứt lời, một đạo đao khí xông thẳng tới chân trời, ngay sau đó, một đạo cuồng lôi từ trên trời rơi xuống, ước chừng có thủy quang thô mịn, coi như là Thái Vân trấn cách hơn mười dặm cũng có thể nhìn thấy điện mang này.

Đó là một đạo điện mang màu lam, phẳng phất một con điện long, từ trên trời rơi xuống, rơi vào trên Thiên Tôn đao, quần chặt lấy Thiên Tôn đao. Lập tức, tất cả mọi người lập tức có một loại cảm giác, đó không còn là một đạo thiên điện, mà là một cây đao, một thanh điện quang đao nổi thẳng tới chân trời...

“Xoạt...” Hai tay cầm đao của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng chém xuống. Điện quang đao thông tới chân trời với khí thế sét đánh không kịp bưng tai rơi xuống. Nó không còn dài mấy mét, cũng không còn dài mấy trượng nữa, cũng không phải là mấy chục trượng, mấy trăm trượng mà là đao mang dài chừng ngàn trượng. Thế nhưng khi Thiên Tôn đao chém xuống, đao mang kia nhanh chóng co rút lại, thế nhưng đao quang lại càng ngày càng sáng rực, đao mang càng sắc bén.

Ngự Lôi Phá Thiên, đó là khổng chế lôi điện để chém vỡ chân trời, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy dẫn ra một đạo thiên lôi, hung hăng chém về phía Viên Tương.

Khi đao mang theo điện quang kia va chạm với kiếm quang sáng chói, đao mang đã chỉ còn hơn mười trượng, nhất thời mọi người liền nghe được một tiếng ầm vang, kiếm mang kinh khủng kia trong nháy mắt vỡ tan ra, kiếm quang do chân nguyên lực cường đại biến thành căn bản không chịu nổi một kích của thiên uy này.

Lực phản chấn cực lớn chấn cho Viên Tương liên tục lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là bị phản phệ.

Đao mang vẫn như cũ dài hơn mười trượng tiếp tục chém xuống, tựa hồ muốn chém hẳn thành hai nửa...

Nhưng ngay thời điểm mấu chốt này, Diệp Tĩnh Vũ lại đổi hướng, trực tiếp thao túng Thiên Tôn đao chém ngang ra, quét về phía Tần Liệt và Liễu Thu Tuyết...

Đôi mắt với đao mang sáng chói kia, sắc mặt Tần Liệt và Liễu Thu Tuyết đều trở nên trắng bệch. Bọn họ thật không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên biến thành đao, thủ đoạn này, ngay cả bọn họ cũng không làm được...

Luyện Ngục Cuồng Lôi thứ ba bốn

Chương Cuồng Lôi Luyện Ngục.

Mặc kệ là Tần Liệt hay là Liễu Thu Tuyết, thậm chí là Viên Tương, sau khi dốc toàn lực tấn công, muốn biến chiêu đều rất khó khăn, cho dù có thể miễn cưỡng biến chiêu, cũng tuyệt đối là tự hại thân thể, cho nên bọn họ đã được chứng kiến khi Diệp Tĩnh Vũ dẫn Thiên Lôi tấn công Viên Tương tuy rằng uy lực cường đại, nhưng cũng không có ý thu chiêu, bọn họ tin tưởng, cho dù Diệp Tĩnh Vũ thật sự giết Viên Tương, đối mặt với sự tiến công của hai người bọn họ cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Một Viên Tương chết không đáng tiếc, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ chết, bất cứ ai chôn cùng cũng đáng giá.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, một chiêu mãnh liệt bậc này, Diệp Tĩnh Vũ lại có thể tùy ý biến chiêu, chẳng lẽ hẳn không sợ kinh mạch bản thân không chịu được sao?

Nhưng lúc này, hiển nhiên không phải lúc suy nghĩ xem Diệp Tĩnh Vũ có thể thừa nhận được lực lượng kia hay không, đối mặt với đao mang gào thét mà đến, quần quanh từng tia chớp, cho dù là Tần Liệt, hay là Liễu Thu Tuyết, đều không để ý kinh mạch bị hao tổn, cưỡng ép thu lại thể công của mình, lui lại cực nhanh, thậm chí không tiếc cưỡng ép điều động chân nguyên lực...

“Phốc...” Tần Liệt và Liễu Thu Tuyết lùi lại mấy trăm mét, miệng phun ra một ngụm máu tươi, cưỡng ép thu chiêu và vận dụng chân nguyên lực cản trả lại.

Thế nhưng công kích của Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa chấm dứt, tia chớp kia bây giờ đã co rút dài mấy mét, bất quá lại cực kỳ tráng kiện, vô số tia chớp hội tụ vào một chỗ, vậy mà tạo thành một quả cầu điện quang to lớn, đường kính chừng mấy chục trượng, dòng điện mãnh liệt phát ra tiếng vang xuy xuy, tràn

ngập khí tức hủy diệt từ bên trong quả cầu điện quang kia truyền ra.

“Cuồng Lôi Luyện Ngục...” Lúc này, không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại sử dụng chiêu thứ ba của Kinh Lôi đao quyết, Cuồng Lôi Luyện Ngục...

Hai tay nắm chặt chuôi đao, hung hăng chém thẳng về phía Tần Liệt đã chạy mấy trăm mét...

“Vèo...” một tiếng, quả cầu điện khổng lồ kia gào thét lao ra, nhanh chóng đánh về phía Tần Liệt. Tần Liệt hoảng hốt muốn chạy sang một bên, nhưng quả cầu điện kia bỗng nhiên nổ tung, vô số tia chớp bắn ra, tạo thành một lưới điện thật lớn, bao phủ Tần Liệt lại, tạo thành một cái lao tù nhanh như chớp...

Trong điện mang bắn ra những luồng đao khí sắc bén, chém thẳng vào Tần Liệt.

“Leng keng leng keng...”

“Xuy xuy xuy...” Đao khí, điện quang xanh lam tụ tập lại một chỗ, dùng khí thể hủy thiên diệt địa đánh về phía Tần Liệt...

Cảm nhận được lực lượng kinh khủng kia, sắc mặt Tần Liệt lại một lần nữa biến đổi, trở nên trắng như tuyết, một cảm giác nguy cơ chưa từng xuất hiện trong lòng...

Không bảo lưu nữa, chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tụ tập, chậm rãi nâng tay phải lên, tựa hồ muốn xuất ra thiên địa băng.

Thế nhưng là bên trong dòng điện kia ẩn chứa đao khí đã chém lên người hắn, cắt rách quần áo, bả vai, ngực, bụng hắn, bắp đùi hắn, cơ hồ mỗi chỗ da thịt trên người hắn đều bị đao khí gây thương tích, mà đao khí này không phải là đao khí bình thường, ẩn chứa lực lượng tia chớp, mỗi một vết thương đều bị đốt đến một mảnh mơ hồ...

“Thu” Tần Liệt thậm chí còn không kịp phát ra thiên địa băng, Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, lao tù hội tụ tia chớp kia lập tức co rút lại, trong nháy mắt, điện mang kinh khủng đã bao phủ Tần Liệt...

Ngay sau đó toàn bộ bạo liệt ra, vô số đao khí, dòng điện, bay tứ tung, năng lượng kinh khủng bao phủ hết thảy chung quanh.

Tất cả những thứ này chỉ phát sinh trong nháy mắt. Khi tia điện biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố to đường kính hơn mười mét...

Nhưng đâu còn bóng dáng Tần Liệt.

Tất cả mọi người, thậm chí là Diệp Tĩnh Vũ đều hít một hơi khí lạnh, đây là uy lực chân chính của Kinh Lôi đao quyết sao?

Từ sau khi tự mình luyện thành chiêu này, còn chưa có sử dụng hoàn chỉnh, cho tới giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ mới thực sự minh bạch, uy lực chân chính của Kinh Lôi đao quyết, vậy nhất định phải kèm theo tia chớp mới có thể vận dụng được lực lượng.

Tia chớp, đó là Hồn Sư mới có thể sử dụng Hồn Thuật, thế nhưng Kinh Lôi Đao Quyết, vậy mà trực tiếp dùng võ đạo dẫn thiên lôi, càng đem thiên lôi này hóa thành lực lượng của mình, thủ đoạn bậc này, quả thực chưa từng thấy.

Liễu Thu Tuyết, Viên Tương đều ngơ ngác nhìn cái hố đất to lớn kia, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà quên mất suy nghĩ, đường đường đại tông sư đỉnh phong lại biến mất vô ảnh vô tung như vậy, đúng là không thể tin nổi? Thực lực của hắn còn chưa đạt tới Võ Thánh sao? Sao lại cường đại như vậy?

Không ai tin đây cũng là quyết đấu giữa các Đại Tông Sư, một Đại Tông Sư khác lại bị chém giết dễ dàng như vậy, không chỉ bị chém chết, hơn nữa hài cốt cũng không còn. Đây đã hoàn toàn vượt khỏi phạm trù võ công.

“Tất cả mọi người cùng ra tay đi, giết chết hắn!” Viên Tương phản ứng lại đầu tiên, đối mặt với một chiêu kinh khủng bậc này, nếu lại cho Diệp Tĩnh Vũ nửa điểm cơ hội, nói không chừng hôm nay đám người mình đều phải chôn vùi ở đây. Đến giờ này, đám người Viên Tương mới hiểu tại sao Diệp Tĩnh Vũ lại có tự tin như vậy.

Kết hợp Võ Đạo và Hồn Thuật, đây tuyệt đối là đệ nhất nhân từ trước tới nay.

Bọn họ đâu có nghĩ đến, ở ba trăm năm trước, một vị cường giả tên là Độc Cô Bá Thần, cũng đã dựa vào võ đạo cường đại, đem thiên lôi hấp dẫn...

Đương nhiên, có thể sử dụng chiêu này, không liên quan đến hồn lực, hoàn toàn là vì thanh Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ.

Giờ phút này, thanh trường đao màu sơn đen này vẫn âm ảm không ánh sáng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện, những gỉ sắt phía trên đã xuất hiện đạo đạo vết rạn, tựa hồ thời khắc những rỉ sét này triệt để phá toái, chính là thời khắc bản thể của thanh đao này hiện ra trên thế gian.

“Giết...” Liễu Thu Tuyết hừ lạnh một tiếng, không để ý thương thế bản thân, bước chân khễ động, thân thể cứ như vậy bay lên, phảng phất giẫm trên đám mây. Chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, dĩ nhiên là tuyệt học của Bách Hoa Môn, Phiêu Hoa Xuyên Vân Bộ.

Mà nàng càng không cho Diệp Tĩnh Vũ thời gian thu đao, trong nháy mắt vươn một ngón tay, Ngọc Chỉ.

Đó là một ngón tay còn trắng hơn cả tuyết, trơn trượt hơn cả ngọc, mềm mại như vậy, động lòng người. Thế nhưng một ngón tay mềm mại này lại mang đến cho Diệp Tĩnh một cảm giác áp bách khó tả.

“Toái Hồn Chỉ!”

Trong miệng Liễu Thu Tuyết nhẹ nhàng hô một tiếng, một ngón tay kia lại nhanh chóng điểm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới sử dụng Kinh Lôi đao quyết, chân nguyên lực trong cơ thể còn chưa khôi phục, đối mặt với một chỉ cực nhanh này, hần căn bản không kịp né tránh hoàn toàn, chỉ có thể tránh được một bên thân thể, tránh được chỗ yếu hại, một ngón tay sắc bén trực tiếp điểm vào ngực phải của hần, trong nháy mắt, liền thấy một đóa hoa máu nở rộ, tim hần lập tức nứt ra một lỗ máu, một cỗ chân nguyên lực âm nhu tràn vào trong cơ thể hần.

Nhưng là cỗ chân nguyên lực này còn chưa kịp phá hư thân thể Diệp Tĩnh Vũ, nguyên lực cuồng bá kia phảng phất mấy

chục năm chưa từng thấy nữ nhân, đột nhiên nhìn thấy một thiếu nữ toàn thân trần trụi, trực tiếp xông tới nuốt chửng sạch sẽ.

Chương ba mươi ba độc chiến quần hùng.

Một chỉ này có thể làm cho người ta sinh cơ tận diệt, bất quá cũng chỉ lưu lại trên người Diệp Tĩnh Vũ một lỗ máu mà thôi. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vừa mới thở ra lại trực tiếp đánh ra một quyền, toàn lực đánh ra một quyền, trùng trùng điệp điệp điệp đánh vào đầu vai Liễu Thu Tuyết.

Toàn bộ lực lượng mấy trăm vạn cân oanh kích lên vai Liễu Thu Tuyết, cứ như nòng đạn tới Đại Tông Sư, hay là Chân Nguyên Lực trong cơ thể nàng lập tức ngưng tụ đến vai. Thế nhưng lực lượng khổng lồ kia vẫn đánh cho đầu vai nàng nát bấy, từng mảng máu thịt văng tung tóe, từng mảnh thịt vụn văng khắp nơi.

Lại càng truyền đến một tiếng rắc rắc giòn vang, đó là thanh âm xương vai vỡ vụn...

Trong miệng Liễu Thu Tuyết truyền đến một tiếng hét thảm. Diệp Tĩnh Vũ đang muốn tiếp tục đánh ra một quyền thì một luồng kiếm quang cực lớn đã xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

Đó là một người nhưng một người lại hóa thành một thanh kiếm, một thanh kiếm khổng lồ, một thanh thiên kiếm khổng lồ...

Thiên Kiếm quyết, tuyệt kỹ thất truyền của Thiên Kiếm môn lại là tuyệt kỹ của Thiên Kiếm môn, đây là thứ được bảo tồn trong tay Băng Minh, bây giờ những thứ này đều nằm trong tay Diệp Tĩnh Vũ, Viên Tương cũng không có bí kỹ này, lúc trước hắn chỉ chứng kiến Huyết Hằng Chí dùng một chiêu mà thôi.

Nhìn chăm chú một lần là có thể lĩnh ngộ được, không thể không nói, hai năm qua Viên Tương tiến bộ hơn rất nhiều.

Thanh trường kiếm to lớn này ước chừng lớn gấp bốn lần thời điểm Huyết Hằng Chí lúc trước sử dụng chiêu này, kiếm mang tối thiểu dài hơn trăm trượng, ánh kiếm sáng chói chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, phảng phất như thế giới chỉ còn lại thanh kiếm này, một thanh thiên kiếm từ trên trời giáng xuống.

Dưới một kiếm này, đừng nói một người, cho dù là một ngọn núi, đoán chừng cũng phải bị chém thành từng mảnh.

Thân thể Liễu Thu Tuyết bị đánh bay ra ngoài, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ không đánh bay nàng, nàng cũng sẽ nhanh chóng lui về phía sau. Dưới kiếm quang cực lớn, không có bất kỳ người nào dám nói có thể may mắn thoát khỏi.

Nhìn kiếm mang bay nhanh trên bầu trời, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không tránh né, trên mặt hấn vẫn mang theo sự tự tin cường đại.

“Nhân kiếm hợp nhất? Đây là cảnh giới cao nhất của Thiên Kiếm quyết sao? Trách không được Thiên Kiếm môn chỉ có thể trở thành môn phái Nhị Lưu!” Đối mặt với kiếm quang gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ lại có lòng dạ nhàn nhã nói ra câu này.

Mà khi hấn nói xong câu này, cả người liền phát sinh biến hóa, một cỗ đao khí sắc bén phá không mà ra, chỉ trong nháy mắt cả người hấn đã biến thành một cây đao, một thanh đứng sừng sững trên mặt đất, lại muốn phá tan bảo đao tuyệt thế ở phía chân trời...

“Sư phụ từng nói, một đao khách, cảnh giới cao nhất không phải là đao kiếm hợp nhất, mà là thiên hạ vạn vật đều là đao, tuy ta còn chưa đạt tới cảnh giới đó, nhưng muốn phá vỡ thanh kiếm của người hợp nhất một chiêu., Cũng là dễ dàng, bởi vì ta đứng cao hơn người, so với người xa hơn...” Một thanh âm đậm đặc từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, mà thanh đao hấn biến thành kia lại càng ngày càng ngưng luyện, mặc dù chỉ cao có vài chục trượng, nhưng lại tản ra uy lực khủng bố không gì không phá được...

Kiếm quang màu trắng cùng mũi đao màu đen chạm vào nhau, liền thấy cả thanh kiếm quang mang loá mắt kia vỡ vụn ra, lấy

tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Từng khe hở màu đen xuất hiện trên kiếm quang, kiếm quang dài trăm trượng tiếp tục đâm xuống, thế nhưng đao mang do Diệp Tĩnh Vũ biến thành vẫn sừng sững không ngã, nghênh đón kiếm quang trùng kích.

“Xuy xuy xuy...” Kiếm quang màu trắng, đao khí màu đen như mực không ngừng va chạm vào nhau, toàn bộ hư không tựa hồ cũng bị xé nát ra, phát ra tiếng vang thật lớn, kiếm quang kia không ngừng bị nghiền nát, thế nhưng lại nghĩa vô tư đâm xuống dưới.

Là dũng cảm như vậy, không sợ hãi như vậy.

Thời gian dần trôi qua, kiếm quang chỉ còn lại không đến năm mươi trượng, đao mang kia cũng xuất hiện vết rách, bắt đầu chậm rãi vỡ vụn ra...

“Răng rắc răng rắc...” Âm thanh như thủy tinh bị nghiền nát, lại giống như âm thanh vỡ vụn của không gian. Kiếm mang màu trắng và đao mang màu đen tuy rằng đều đang vỡ tan, thế nhưng hào quang phát ra từ bọn họ lại càng ngày càng mạnh...

Giữa thiên địa, tựa hồ chỉ còn lại màu đen và trắng này, đao và kiếm này.

“Vèo...” Ngay lúc này, trong bóng đêm, một bóng người đột nhiên thoát ra, trong tay của hắn có một cây thương, một cây trường thương màu đen, mũi thương buộc một đoạn anh đào đỏ, nhìn qua vô cùng kiều diễm, thế nhưng ánh sáng lạnh lẽo trên mũi thương lại vô cùng lạnh lẽo.

Thương này dùng tốc độ nhanh nhất đâm về Diệp Tĩnh Vũ đang đứng bất động trên mặt đất, không thể ngăn cản được Diệp Tĩnh Vũ đang đối đầu với Viên Tương.

“Cuối cùng đã ra!” Đối mặt với một thương bay nhanh đến kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, nhưng là một đại ấn màu đen, lại trực tiếp xuất hiện trong bầu trời đêm, hung hăng đánh tới hướng bóng đen đang cướp đoạt kia.

Quyển thương kia đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong nháy mắt Chấn Thiên ấn xuất hiện, đột nhiên đổi hướng, hướng lên bầu trời, bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại đến cực điểm.

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không đột phá được cảnh giới Hồn Tiên, nhưng lúc này Hồn Lực của hắn lại gấp mấy lần hai năm trước, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn phát huy được uy lực Chấn Thiên Ấn, nhưng là phát huy được một nửa uy lực cũng là thừa sức...

Mọi người liền thấy trên bầu trời có một đại ấn màu đen to bằng ngọn núi nhỏ, chung quanh mang theo đạo đạo lôi quang, lấy thế đại sơn áp đỉnh rơi thẳng xuống.

“Keng keng...” Một tiếng, đạo hắc ảnh kia đâm thẳng một thương vào trên Chấn Thiên Ấn, thế nhưng căn bản không kịp kích thích Chấn Thiên Ấn chút nào, cây trường thương màu đen kia liền vỡ tan ra toàn bộ, Chấn Thiên Ấn to lớn tiếp tục rơi xuống, bóng đen kia lại nhanh chóng tránh qua một bên.

Cũng may một thương kia giúp hắn tranh thủ một chút thời gian, để cho hắn trong lúc Chấn Thiên ấn rơi xuống trốn thoát, nhưng bả vai của hắn vẫn bị Chấn Thiên ấn nhẹ nhàng đụng một cái, cứ như vậy va chạm một cái, xương vai của hắn liền hoàn toàn vỡ vụn ra, một dòng điện cực mạnh quán lên thân thể của hắn, bất quá người này dù sao cũng là một vị Đại Tông Sư, Chân Nguyên lực trong cơ thể bạo động, đè xuống dòng điện đang lao nhanh kia...

Nhưng trên trán hắn lại túa mồ hôi lạnh...

Đúng lúc này, đạo mang do Diệp Tĩnh Vũ biến thành cùng kiếm quang của Viên Tương cũng vỡ vụn toàn bộ ra, vô số đạo kiếm khí đao khí hỗn tạp cùng một chỗ phá hư hết thảy chung quanh, lúc này không người nào dám tới gần hai người...

Cây cối chung quanh bị vô tình xé nát, nam thạch kiên cố cũng bị triệt để phá hủy, thậm chí ngay cả mặt đất, cũng bị vạch ra từng vết kiếm, vết đao.

Khi đao khí và kiếm khí sắc bén biến mất, nơi đó cũng có thêm một cái hố to. Có điều điểm khác biệt duy nhất là trung

tâm hổ này còn đứng sừng sững một cột đất đường kính chưa tới một mét. Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đứng thẳng tắp trên cột đất này., Quần áo của hắn đã bị cắt thành mảnh nhỏ, phẳng phất như ăn mày, trên người hắn cũng hiện đầy vết kiếm, máu đỏ tươi từ những vết kiếm này chảy ra, thế nhưng khóe miệng của hắn vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt...

Là tự tin và... tà mị như vậy...

Hôn Sư loại ba mươi một danh hiệu bị kịch.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, một bóng người từ không trung rơi xuống, mạnh mẽ ngã trên mặt đất, không phải Viên Tương thì là ai?

Nếu như nói dáng vẻ hiện giờ của Diệp Tĩnh Vũ giống như một kẻ ăn mày, thì giờ phút này Viên Tương chính là một đồng thịt nát vụn, không chỉ quần áo trên người gã bị phá thành từng mảnh nhỏ, mà ngay cả thân thể gã cũng bị vô số đao đao khí phá thành mảnh nhỏ, máu tươi, thịt vụn rơi vãi khắp xung quanh, thân thể nằm đó không nhúc nhích, hiển nhiên đã hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Liễu Thu Tuyết cùng tên Đại Tông Sư tránh được một kích của Chấn Thiên Ấn kia, có chút lưu luyến nhìn tất cả những việc này, thế mà hắn lại giết chết Viên Tương, làm sao hắn có thể mạnh mẽ như vậy?

Lúc này, lúc đầu con yêu thú bị tia chớp thiêu đốt đã thanh tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thân uy vô cùng, cũng là âm thầm nuốt nước miếng, đây còn là người sao? Vậy mà lại biến thái như vậy...

Ba người không tự chủ được tụ tập lại một chỗ, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng do dự.

Bọn họ sợ hãi sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, đang do dự không biết có nên tiếp tục tấn công hắn hay không.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý định lập tức động thủ, dựa theo phán đoán của Gia Cát ức, khả năng bọn họ còn có một gã đại tông sư mới đúng, làm sao đến bây giờ còn chưa ra.

Chấn Thiên Ấn đã thu hồi, chân nguyên lực trong cơ thể hắn cũng có chút khô kiệt, một chiêu vừa rồi mặc dù nhìn như uy mãnh, nhưng cũng hao hết chân nguyên lực trong cơ thể hắn.

Cũng may ba người Liễu Thu Tuyết cũng đều bị thương, nếu như vị đại tông sư kia không xuất hiện, bằng vào lực lượng một mình Diệp Tĩnh Vũ cũng đủ để chém giết ba người này.

Phía sau, mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết, cái kia tựa hồ là thanh âm của Chu Nhược, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nhíu lại, chẳng lẽ vị Đại Tông Sư kia cùng một đám Tông Sư tiến đến đánh chết Chu Nhược sao? Chỉ là không biết Băng Minh có phải đã tìm được tên Hồn Sư kia hay không, hoặc là nói cách khác, căn bản không có tên Hồn Sư kia.

Nhưng đối với Võ Thánh mà nói, khoảng cách mấy ngàn dặm chỉ là nháy mắt, nếu mình thật sự gặp nguy cơ gì đó, Băng Minh nhất định sẽ chạy tới trước tiên, cho nên Diệp Tĩnh Vũ không hề lo lắng chút nào, hắn chỉ yên lặng nhìn ba người cách đó không xa, giống như tử thần, đang suy nghĩ xem nên xử tử ai trước.

Cũng là lúc Diệp Tĩnh Vũ và Tần Liệt, Viên Tương chém giết nhau ở một chỗ cách đó ba dặm, Lương Tiểu tái nhợt mặt mày mang theo Mục Phi tiềm phục trên một cây đại thụ, nhìn ba nam tử hơn mười trượng, trong đó có một nam tử tóc hoa râm tóc trắng., Thần tình già nua, nhìn qua ít nhất phải bảy tám mươi tuổi, toàn thân không có một điểm chấn động Chân Nguyên lực, nhưng hai gã tông sư phía sau hắn lại cực kỳ cung kính đứng ở nơi đó, tựa hồ đang bảo hộ hắn.

Nhìn thấy hết thảy, khóe miệng Lương Tiểu Hữu lộ ra một nụ cười dữ tợn.

“Một gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, sức mạnh linh hồn cường đại cỡ nào a, đây chính là thứ còn bổ dưỡng hơn cả tinh huyết của Đại Tông Sư đấy. Tiểu Phi, ngươi có muốn ném thử mùi vị của linh hồn Linh Hiển Hồn Sư không?” Lương Tiểu nhìn qua Hồn Sư cách đó không xa, giống như một con sói con nhìn thấy một con cừu non trắng như tuyết vậy.

“Sư phụ, không phải người muốn đi giết con Hấp Huyết Quỷ kia sao? Chúng ta không cần phải phức tạp!” Sắc mặt Mục Phi có chút lo lắng, Linh Hiển Hồn Sư, đây chính là tồn tại còn tôn quý hơn cả Đại Tông Sư.

“Hắc hắc, yên tâm, giết Linh hiện hồn sư không cần hao phí quá nhiều thời gian mà thôi. Khí tức của con dơi kia vẫn còn ở cách đó không xa, không cần lo lắng, xem sư tôn giết gia hỏa này thế nào.” Lương Tiểu Thuần cười tà ác, đang muốn nhảy từ trên cây xuống thì lại nhìn thấy một bóng người màu đen từ trong hư không hiện ra, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Cảnh giới bây giờ của hắn đã tiếp cận Thi Đế vô hạn, vậy có thể tương đương với cảnh giới của Vũ Thánh, thậm chí một khi tiến vào cảnh giới Thi Đế, so với Võ Thánh bình thường cường đại hơn rất nhiều, có thể thoát khỏi thân niệm của hắn, tối thiểu cũng là tồn tại từ Võ Thánh trở lên.

Võ Thánh à, vừa nghĩ tới một năm rưỡi trước, tên gia hỏa gọi là ban ngày kia, trong lòng Lương Tiểu Hữu vẫn còn sợ hãi.

Lần đó, là lần mình tiếp cận tử vong nhất.

Không chỉ có Lương Tiểu biến sắc, tên Hồn Sư đang chuẩn bị phóng ra Hồn Thuật cùng với hai gã tông sư bảo vệ phía sau hắn đều chấn động, người có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt tuyệt đối không thể là người bình thường.

“Người là ai?” Trong miệng Hồn Sư tóc trắng kia truyền đến một tiếng thét kinh hãi, trong tay lại lấy ra một thanh kiếm gỗ đào, từ chất sừng, tối thiểu cũng là cây đào ngàn năm, phía trên mơ hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Kẻ giết người!” Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng Băng Minh truyền ra, hắn cứ thế đi về phía tên Hồn Sư cảnh giới Linh Hiện kia.

Nghe thấy thanh âm này, vẻ mặt Lương Tiểu Hữu lại lần nữa biến đổi, gã cẩn thận nhìn lại, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt lạnh như băng của bóng đen kia, không phải băng minh là ai.

Mẹ nó, gia hỏa này vậy mà đã đạt đến cảnh giới Võ Thánh, bất quá tại sao hắn lại ở chỗ này? Lương Tiểu Thiềm nghi hoặc, bất quá thân thể của hắn, lại chậm rãi chui vào trong đất.

“Hừ, nói khoác không biết ngượng!” Lão giả tóc trắng kia lại hừ lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay bỗng nhiên điểm về

phía băng mình, một đạo hỏa diễm lừng không sinh ra, hóa thành một đầu hỏa long đánh tới băng mình.

Đôi mắt với con Hỏa Long gào thét lao tới này, sắc mặt Băng Minh cũng hơi đổi, xem ra Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển có thể uy hiếp đến Võ Thánh không phải nói dối, ít nhất uy lực của Hỏa Long này đủ để làm hắn bị thương.

Một tay rút thanh thiết kiếm sau lưng ra, một tay run lên, từng đạo sương lạnh xuất hiện trên thân kiếm của hắn, ngay sau đó hóa ra một đạo kiếm khí lạnh như băng, liền chém về phía Hỏa Long kia.

“Xoẹt!” Một tiếng, con Hỏa Long kia bị chém thành hai nửa, thể nhưng chỉ sau một lát công phu, nó đã khôi phục lại, tiếp tục đánh tới Băng Minh, chỉ có điều so với vừa rồi ảm đạm hơn một chút.

Băng Minh biến sắc, cùng lúc đó, trong miệng tên hồn sư tóc trắng kia niệm khẩu quyết, mấy đạo hỏa tiễn phá không bắn ra, toàn bộ bắn về phía Băng Minh.

Đôi mắt với hỏa linh lực ngưng tụ thành hỏa tiễn này, Băng Minh không dám ngạnh kháng, thân ảnh cấp tốc lùi lại phía sau.

Lúc này, hai gã tông sư phía sau Hồn Sư liếc mắt nhìn nhau, rút ra bội kiếm của mình, hướng Băng Minh giết tới, bọn họ muốn phối hợp với Hồn Sư chém giết đôi thủ cực kỳ cường đại này.

Nhưng thân ảnh hai người vừa mới nhào tới phía trước, liền nghe phía sau truyền đến một tiếng hét thảm, không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy một bàn tay tái nhợt từ ngực Hồn Sư xuyên ra ngoài, trong bàn tay, còn nắm một trái tim đang đập.

Hai gã tông sư kinh hãi, bọn hắn căn bản không rõ rốt cuộc đây là chuyện gì? Ngay tại lúc này, một đạo kiếm quang sáng chói cắt ngang chân trời, từ ngoài trăm trượng thẳng tắp bổ tới, đôi mắt với kiếm mang có thể phá hủy một ngọn núi nhỏ, hai người theo bản năng giơ bội kiếm trong tay lên, nhưng đôi mắt với kiếm quang do Vũ Thánh phát ra, kiếm bội kiếm của bọn

họ ngay cả thân thể bọn họ cũng giống như đậu hũ bị xé thành
mảnh nhỏ...

Chương ba mươi hai chết một đồng lớn.

Sau kiểm quang, chỉ còn lại thân thể tàn phá không chịu nổi kia, làm gì còn có tính mạng để giữ được, mà thân ảnh Băng Minh cũng từ từ xuất hiện trước mặt bọn họ, về phần Hỏa Long cùng Hỏa Long cùng tên lửa do Hồn Sư ngưng tụ ra, lại đánh cho thạch nghiên ở cách đó không xa rách tả tơi.

“Thế nào? Hương vị linh hồn hồn sư cảnh giới Linh Hiển thì sao?” Băng Minh nhìn lão giả tóc trắng với ánh mắt đầy sợ hãi, nhàn nhạt nói ra.

“Xem ra ngươi đã sớm phát hiện ra ta rồi!” Lương Tiểu Hữu đẩy thi thể Hồn Sư ra, bắt đầu dĩ thử dài một tiếng.

“Cũng không phải là ta sớm phát hiện ra mà là do ngươi nói chuyện nên mới phát hiện ra!” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Băng Minh hiện lên vẻ tươi cười.

“Cho nên ngươi cố ý hiện thân, dẫn dắt lực chú ý của bọn họ, sáng tạo cơ hội cho ta?” Lương Tiểu có chút buồn bực nói, một năm nửa trước, mình đã không phải đối thủ của tên này, lần trước thật vất vả lĩnh ngộ Lương Nghi chân khí, thực lực đại tiến, còn chưa kịp so sánh với hắn đã bị ban ngày tên kia chém thành mảnh nhỏ.

Sau đó trọng tổ thân thể, nhưng cũng không phải là thân thể giữa câu sinh tử trước kia, lại khôi phục không hề có sinh cơ, bất quá cũng may có miếng Thanh Long ngọc bội này, chính mình một ngày có thể đem nhục thể luyện thành bộ thân thể sinh cơ bừng bừng lúc trước.

Bây giờ bản thân vất vả lắm mới có thể tiến vào cảnh giới Thi Đế, vậy mà gia hỏa này cũng đã tu luyện thành Võ Thánh, điều này làm cho hắn không khỏi buồn bực.

“Đúng vậy, dù sao, cái này không phải là ngươi am hiểu sao?” Khóe miệng Băng Minh vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“...” Lương Tiểu Thuần trợn trắng mắt, cái gì mà mình am hiểu? Chẳng lẽ mình thích đánh lén? Chẳng qua thân là cương thi, nên giác ngộ được cương thi, bản thân không tức giận, không có khí tức, lại am hiểu thổ động, điều kiện tốt như vậy, nếu không lợi dụng tốt thế nào đối phó được mình?

“Kỳ thật nếu như ngươi không có ở đây, ta muốn giết hắc, cũng không dễ dàng!” Nhìn vẻ mặt của Lương Tiểu, Băng Minh nhàn nhạt nói ra.

“Phí lời, ngươi cứ như vậy quang minh chính đại đi ra, đương nhiên không dễ dàng, nếu ngươi âm thầm ám sát, chẳng lẽ một tên Vũ Thánh còn không trị được một gã Linh Hiển Hồn Sư sao?”

“Thần niệm của hắc rất khổng lồ, cho dù là ta, cũng có thể hoàn toàn ẩn dật khí tức của mình, ít nhiều sẽ bị hắc phát hiện, làm sao có thể dễ dàng giống như ngươi!” Băng Minh lại lắc đầu.

Hắc muốn giết chết một gã Linh Hiển Hồn Sư, hoàn toàn chính xác có thể làm được, nhưng dù sao cũng mang đến cho hắc một chút phiền toái, nào có như Lương Tiểu, dễ dàng giết chết hắc, quả thực giống như bóp chết một con kiến vậy.

“Hắc hắc, vậy cũng đúng, xem ra sau này ta chính là khắc tinh của Hồn Sư rồi!” Khóe miệng Lương Tiểu lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thân thể Hồn Sư cực kỳ yếu ớt, coi như là Hồn Sư cảnh giới Hồn Tiên, thân thể cũng yếu ớt vô cùng., Bọn họ dựa vào lực lượng linh hồn cường đại, thần niệm của một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển có thể phát hiện sự tồn tại của Vũ Thánh, trước khi Vũ Thánh tập kích bọn họ đã có thể phản kích hữu hiệu, nhưng đối mặt với mình, lại căn bản không thể phát hiện.

Dù sao, mình chỉ là một cỗ thi thể, một cỗ thi thể không có chút sức sống nào. Giờ khắc này, Lương Tiểu Thuần chợt phát hiện có một cỗ thi thể còn lạnh lẽo hơn cả một cỗ thi thể còn sống sót. Ít nhất, thời điểm ám sát có thể ẩn nấp tốt hơn.

Chỉ đáng thương cho vị Hồn Sư kia, đồng thời gặp được một Vũ Thánh và một cương thi, trước khi chết, vẫn không phát huy được hồn thuật mạnh nhất của mình.

Thật sự là đáng thương, đáng tiếc.

“Đúng rồi, Tĩnh Vũ đâu? Lúc trước khi ta đi đến Bạch gia cũng không phát hiện ra hắc, mà mơ hồ từ miệng một ít người Bạch gia biết được Bạch gia xảy ra đại sự...” Lương Tiểu Hữu chợt nhớ ra người trước mắt chính là bóng dáng của huynh đệ mình. Nếu hắc đã xuất hiện, thì huynh đệ của mình hắc cũng ở cách đó không xa.

Lúc trước hắc tái tạo thân thể, liền đi tới Bạch Đế thành, thế nhưng cũng không có phát hiện Diệp Tĩnh Vũ, cũng không biết Bạch gia đến cùng mang Diệp Tĩnh Vũ thế nào, nhưng từ một ít dấu hiệu nhìn ra, huynh đệ của mình tựa hồ là được người cứu ra ngoài.

“Đang ở đằng kia kìa!” Băng Minh chỉ chỉ hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ thật đang ở gần đây, trên mặt Lương Tiểu Hữu lộ ra nụ cười mừng rỡ.

“Đi, bên kia còn có một con dơi thôi. Chờ ta đoạt được trái tim của hắc, ta có thể thành tựu Thi Đế rồi. Đến lúc đó, ngươi sẽ không còn là đối thủ của ta nữa!” Lương Tiểu cười ha ha một tiếng, thân thể nhanh chóng chạy về hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Băng Minh nhìn tên Hồn Sư chết không nhắm mắt trên mặt đất, lắc đầu một cái, một tay trao, đầu Hồn Sư kia trực tiếp bị hắc nắm ở trong tay, mà thân thể của hắc cũng biến mất trong hư không...

Bên kia, nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ đứng trong hố đất, Liễu Thu Tuyết lạnh lùng nói: “Không ngờ, thời gian hai năm, thực lực của ngươi vậy mà đã tăng lên đến trình độ như vậy, xem ra lúc trước phải dùng hết tất cả thủ đoạn chém giết ngươi mới là lẽ phải!”

“Hừ!” Đối với lời nói của Liễu Thu Tuyết, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cười lạnh một tiếng. Hắc làm sao không biết đối phương đang kéo dài thời gian chứ?

“Bất quá hai năm trước không giết ngươi, hôm nay ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hiện lên nụ

cười mỉa mai, Liễu Thu Tuyết lại cưỡng chế đè nén phần nộ trong lòng.

“Thật sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ba người các ngươi còn có thể giết chết ta sao?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn cười lạnh một tiếng, thân thể nhảy về phía trước, đã từ trong hố đất bước ra.

“Tuy ngươi giết chết Tần Liệt và Viên Tương, nhưng ngươi cũng bị thương không nhẹ, cho dù ba người chúng ta còn không thể giết chết ngươi, vậy bọn hắc thì sao?” Khóe miệng Liễu Thu Tuyết dần dần hiện ra một nụ cười đắc ý.

Mà lúc này, một nam tử áo trắng, lại mang theo mười tên cao thủ cảnh giới Tông sư từ phía sau Diệp Tĩnh Vũ đi ra, hoàn toàn vây Diệp Tĩnh Vũ vào chính giữa.

“Chu Nhược chết rồi?” Nhìn thấy những người này xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được bọn họ chính là cao thủ đã đi cướp giết đám người Chu Nhược.

“Chết rồi, còn bao gồm mười tám tên kiếm thủ!” Tên bạch y nam tử lạnh lùng nói, trong ánh mắt lộ ra sát khí.

“Ha ha, lại là một đại tông sư, xem ra vì giết ta, các ngươi chuẩn bị thật đúng là dồi dào? Chẳng lẽ đến bây giờ, các ngươi đều không cảm thấy có gì không ổn sao?” Nhìn thấy lại một vị đại tông sư xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng bội phục Gia Cát từ đầu đến năm tâng, chỉ là không biết có thật hay không có một vị Hồn sư.

“Hả?” Mặc kệ là Liễu Thu Tuyết hay là đám người Tương Nộ đều sững sờ, hiện tại còn có cái gì không ổn sao?

“Chắc hẳn các ngươi còn một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển? Sao bây giờ vẫn chưa ra tay?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi ra suy đoán trong lòng mình.

Mà đám người Liễu Thu Tuyết thần sắc kịch biến, hẳn lại có thể tính được bên mình có bao nhiêu người, chẳng lẽ mình có nội gian, đương nhiên, càng làm cho bọn họ khiếp sợ là vì sao đến bây giờ, Hồn Sư kia lại không có bất cứ động tĩnh gì? Ngay cả lúc Tần Liệt và Viên Tương bị giết cũng không hề động thủ...

Lần thứ 36, Vũ Thánh hiện...

“Ha ha, xem ra quả thật có một Hồn Sư!” Nhìn sắc mặt đám người biến đổi, Diệp Tĩnh Vũ chứng thực suy nghĩ trong lòng, đối với suy tính của Gia Cát ức, đã bội phục đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Liễu Thu Tuyết cùng hai gã đại tông sư nhìn nhau một cái, vẻ kinh hãi trong mắt dần dần lắng xuống.

“Xem ra người đã sớm đoán được hết thảy, chỉ là ta khó có thể tưởng tượng, bên cạnh người sao có thể có cao thủ đánh chết một gã Linh Hiển cảnh Hồn Sư?” Liễu Thu Tuyết nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lãnh đạm nói. Đến lúc này, trừ phi bọn họ là kẻ ngu, nếu không không không thể nào không biết Diệp Tĩnh Vũ là tương kế tựu kế...

Nhưng điều khiến bọn họ nghi hoặc chính là bên người Diệp Tĩnh Vũ làm sao còn có người cường đại như vậy giúp đỡ.

“Không phải chỉ là một Hồn Sư thôi sao? Lão tử giết hán còn không phải dễ dàng như giết gà sao!” Ngay lúc này, một thanh âm lưu manh vang lên, ngay sau đó mọi người liền thấy một nam tử sắc mặt tái nhợt chạy tới nhanh như chớp, đều hơi sùng sốt, chẳng lẽ chính là người này giết chết Hồn Sư sao?

Khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy người tới, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh kia lại lộ ra thần sắc cực độ kinh hãi, cả người hần cứ ngơ ngác nhìn người vừa tới, thân thể hần thậm chí có chút phát run.

Là hần, là hần thật sự, hần thật sự không chết, hần vẫn còn sống.

Khi nhìn thấy thân khô, Diệp Tĩnh Vũ đã kỳ vọng rất nhiều có thể là Lương Tiểu, nhưng sau khi Bắc Tư xuất hiện, lại triệt để phá vỡ kỳ vọng này. Dưới tình huống cực độ tuyệt vọng của hần, lại đột nhiên nhìn thấy Lương Tiểu Thật xuất hiện, loại cảm giác này từ nhân gian đến địa ngục, lại từ địa ngục đến

thiên đường, quả thực so với đã làm sơn xe còn muốn kích thích gấp trăm lần.

“Ngăn hấn lại...” Thấy Lương Tiểu Khả đánh tới, Liễu Thu Tuyết nổi giận mắng một câu.

Tuy đã đoán được người trước mắt chính là người đã giết chết tên Linh Hiền Hồn Sư kia, thế nhưng khí tức toát ra trên người hấn cũng không quá cường đại, ít nhất không phải cường đại như bọn hấn đoán. Hiện giờ bên kia bọn hấn còn có ba đại tông sư gia nhập một thân vương, còn có mười cao thủ tông sư, trên thực lực còn chiếm ưu thế tuyệt đối, làm sao e ngại bọn hấn chứ?

Thế nhưng Liễu Thu Tuyết lại không ngờ, lúc Lương tiểu khả xuất hiện, thân thể bỗng nhiên run rẩy theo bản năng, giống như một con thỏ trắng gặp phải một con sói đói vậy.

Khi Liễu Thu Tuyết vừa dứt lời, Tương Tư đã bất chấp phản ứng của mọi người, mở ra một đôi cánh màu vàng, cướp đường mà chạy.

“Mẹ nó, lão tử chính là vì ngươi mà đến, ngươi muốn trốn, nào có dễ dàng như vậy!” Nhìn thấy Phong Nhu Tư muốn chạy trốn, Lương Tiểu lại mắng to một tiếng, hai chân dùng sức đạp một cái, toàn bộ thân thể giống như đạn pháo bắn lên, chạy như điên lên trời.

“Này này này, đại ca, ngươi đừng bỏ lại ta một người a?” Nhìn thấy Lương Tiểu vậy mà không để ý nghĩa khí mà đuổi theo, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cao giọng nói.

Thế nhưng lúc này trong lòng Lương Tiểu Tự tựa hồ chỉ có một mình, nào còn tâm tư đáp lại câu nói của Diệp Tĩnh Vũ.

Một con Hấp Huyết Quỷ, một con cương thi, rất nhanh biến mất trong mắt mọi người.

“Ha ha, còn tưởng rằng có một viện thủ cường đại đến mức nào đây? Hóa ra là một kẻ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ, xem ra đồng bọn của ngươi cũng chỉ đến thế này mà thôi!” Nhìn thấy Lương Tiểu cộng với Anh Hùng Phi cứ như vậy biến mất trước mắt mọi người, khóe miệng Liễu Thu Tuyết nở một nụ cười lạnh.

“Giết các ngươi, một mình ta cũng đủ!” Nhưng ngay lúc này, trong hư không lại truyền đến một trận thanh âm lạnh như băng, ngay sau đó liền thấy một người từ trong bóng tối rơi ra, lảo nhảo tới trước đám người Liễu Thu Tuyết, không phải Hồn Sư kia thì là ai?

“Lâm Nguyệt?” Khi nhìn thấy đầu người kia, sắc mặt đám người Liễu Thu Tuyết đều kịch biến, mặc dù đã sớm đoán được Lâm Nguyệt đã gặp bất trắc, nhưng khi tận mắt chứng thực lại là một chuyện khác, dù sao hắc tốt xấu gì cũng là một gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, bên cạnh còn có hai tên hộ vệ, làm sao có thể dễ dàng bị giết như vậy?

Sau khi kinh hô, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía băng minh đi ra từ trong bóng tối, một cỗ khí tức cường đại quét sạch toàn trường, tâm thần tất cả mọi người đều chấn động.

“Ha ha, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, những người này liền giao cho ngươi, tất cả mọi người một người cũng không để lại, ta đi tìm đại ca vui đùa một chút!” Nhìn thấy Băng Minh xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, cũng không hề để ý tới đám người Liễu Thu Tuyết nữa, xoay người đi về hướng Lương Tiểu Hữu vừa biến mất.

“Ngươi...” Một gã Đại Tông Sư trong đó đang muốn tiến lên ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, lại càng muốn mở miệng châm chọc. Thế nhưng lời còn chưa nói hết, giữa thiên địa bỗng nhiên sáng lên một đạo kiếm quang chói mắt, thẳng tắp bổ tới hắn. Tên Đại Tông Sư kia trong lòng hoảng hốt, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trường kiếm trong tay toàn lực run run, cũng sáng lên một đạo kiếm quang.

Nhưng kiếm mang của hắn so với kiếm quang xuất hiện lẳng không kia, giống như đom đóm cùng vầng mặt trời quang mang trong nháy mắt bị thôn phệ sạch sẽ, mà đạo kiếm quang mãnh liệt kia lại trực tiếp bao phủ thân thể của hắn, sau khi kiếm quang tiêu tán, giữa thiên địa chỉ còn lại một đồng thít nát.

“Ngươi đi đi, thiếu gia!” Băng Minh nhàn nhạt nói một câu, thân thể lại bước về phía trước một bước, chỉ một bước đơn

giản như vậy đã chặn được tất cả những người còn lại.

“Võ Thánh...” Giờ phút này, bất kể là Liễu Thu Tuyết hay là tên Đại Tông Sư còn lại kia, hoặc là mười tên Tông Sư còn lại, từng người trong lòng điên cuồng hô lên mấy từ này, kiếm quang sáng chói như thế, kiếm quang kinh khủng như thế, có thể dưới một kiếm này làm cho thi cốt một gã Đại Tông Sư không còn, thực lực như vậy trừ một gã Võ Thánh ra, những người khác làm sao còn có thể làm được?

Bọn họ có thể đoán được bên người Diệp Tĩnh Vũ có cường viện xuất hiện, nhưng tuyệt đối không ngờ bên cạnh hắn lại xuất hiện một Võ Thánh.

Vũ Thánh, đó không phải là Đại Tông Sư, chỉ cần cố gắng tu luyện, không phải quá ngu ngốc, một ngày nào đó cũng sẽ đạt tới. Không nói đến toàn bộ Đấu Hồn đại lục, mà Đại Tông Sư của Nam Vân Đế Quốc bây giờ không biết có bao nhiêu người, thế nhưng Võ Thánh thì sao? Ngoại trừ Hoàng đế của Nam Vân Đế Quốc ra, không có vị Võ Thánh thứ hai được sinh ra. Thế nhưng hôm nay, nơi này lại xuất hiện một Võ Thánh, hơn nữa hắn còn là người của Diệp Tĩnh Vũ, vậy sao không gọi là giết mình?

Đặc biệt là Liễu Thu Tuyết, khi nhìn rõ hình dáng của Băng Minh, đã biết hắn chính là người của hai năm trước. Thời gian hai năm, đám người của mình mặc dù đã tiến bộ rất nhiều, nhưng đều chưa bước ra bước kia, còn hắn thì đã bước ra bước kia.

Sắc mặt Liễu Thu Tuyết trở nên trắng bệch. Nếu nói hai năm trước nàng còn dám đánh một trận với Băng Minh, thì bây giờ ngay cả dũng khí chạy trốn nàng cũng không có. Dù sao, đối phương là một Võ Thánh, chính là tồn tại siêu phàm nhập thánh.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới vẻ mặt kinh hãi của đám người Liễu Thu Tuyết, thân thể của hắn đã biến thành một đạo tàn ảnh, đuổi theo Lương Tiểu Khả ở phía xa.

Chương 36 nhỏ thứ ba mươi bốn có thể tấn cấp.

Một Vũ Thánh đối đầu với hai vị đại tông sư và mười tên tông sư, cơ hồ là một trận đồ sát không có bất ngờ gì mà thôi.

Kiểm quang lại một lần nữa chiếu rọi cả bầu trời, mà Diệp Tĩnh Vũ, cũng đã chạy ra mấy trăm mét, vừa vặn thấy được Lương tiểu nhân đã nhào vào người hắn, xé nát đôi cánh màu vàng trên lưng hắn.

“Móa nó, lão tử đuổi ngươi đã lâu, sao có thể để cho ngươi chạy thoát được?” Lương Tiểu chỉ một cước giẫm lên lưng hắn, rất là kiêu ngạo nói.

“Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?” Giọng nói đầy sợ hãi truyền ra từ trong miệng của thao tác.

“Làm cái gì, đương nhiên là ăn tim của ngươi!” Lương Tiểu có thể nói, tay phải đã biến thành móng vuốt sắc bén, chộp tới ngực của hắn.

“Muốn ăn hạch tâm của ta tấn cấp, ngươi cũng đừng mơ!” tựa hồ cảm nhận được nguy cơ sinh mệnh, Tương Hoa tức giận hét một tiếng, mặt ngoài thân thể toát ra đạo đạo hắc quang, một cỗ khí tức hắc ám cường đại dần dần phát ra.

“Mẹ nó...” Dường như cảm nhận được lực lượng hắc ám cường đại kia, tốc độ Lương Tiểu Hữu hạ trào còn nhanh hơn. Thế nhưng móng vuốt sắc bén của hắn vừa mới chạm vào lưng hắn đã bị một cỗ lực lượng cường đại chấn khai.

“Đại ca...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ thở nhẹ một tiếng.

“Nhanh, Tĩnh Vũ, gia hỏa này muốn lấy tâm hạch làm tế phẩm, triệu hoán Hắc Ám Ma Thần, ngươi mau giúp ta giải quyết hắn, nếu không Ma Thần Hắc Ám vừa xuất hiện, ta và ngươi tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết!” Lương Tiểu nhìn thấy

Diệp Tĩnh Vũ chạy tới, trong miệng hô to một tiếng, lại là một tay xách Vũ Vũ lên, ném thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Biết rồi!” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không biết rốt cuộc Hắc Âm Ma Thần là cái gì, nhưng nhìn thấy hắc quang trên người hắn càng ngày càng mạnh, cũng biết đó tuyệt đối không phải là vật tốt.

Thân thể đột nhiên gia tốc, một quyền toàn lực, đánh về phía thân thể của Ninh Dạ.

Lương Tiểu cũng nổi giận mắng một tiếng, ma văn trên trán hiện ra, một tay nắm chặt quyền, toàn lực đánh ra một quyền.

Mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ hay là Lương Tiểu Hữu, bây giờ lực lượng thân thể ít nhất cũng hơn chín trăm vạn, hai người cứ thế một trước một sau nhanh chóng đánh về phía hắn.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang, nắm đấm hai người gần như đồng thời đánh vào hắc quang trước người, lực lượng thuần túy trực tiếp đánh cho hắc quang vỡ vụn ra...

Lực phản chấn cực lớn làm cho Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song đều cảm thấy khó chịu, thế nhưng Lương Tiểu lại căn bản không quan tâm đến những thứ này. Thừa dịp hắc quang kia nháy mắt đã vỡ vụn, đột nhiên hóa quyền thành trảo, trực tiếp đánh về phía trái tim của hắn.

“Xoẹt!” Một tiếng, thân thể mạnh mẽ của Tương Lai dưới móng vuốt sắc bén của Lương Tiểu Tỳ quả thực không có chút năng lực nào để kháng, trực tiếp bị phá ra một cái động lớn. Lương Tiểu có thể dùng sức kéo một cái, một phát móc ra tâm hạch của hắn.

Khuôn mặt của A Chương lúc này cũng cứng đờ, thần chú mà gã đọc thầm cũng theo đó ngừng lại.

Khí tức hắc ám dần tán đi, thân thể Tương Tư chậm rãi ngã xuống.

Tâm hạch, đó là cội nguồn sinh mệnh của một Hấp Huyết Quỷ, tựa như giọt máu giam cầm linh hồn nơi mi tâm cương thi.

“Hắc hắc, có viên tâm hạch này, ta có thể tiến vào cảnh giới Thi Đế rồi...” Nhìn tâm hạch còn đang run rẩy trong tay, khoe miệng Lương Tiểu Nhi nhếch lên một nụ cười dữ tợn.

“Đại ca...” Diệp Tĩnh Vũ lúc này đang đè nén tâm tư kích động của mình, nhìn Lương Tiểu Hữu đứng gần, sợ rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

“Yên tâm đi, đây không phải là một giấc mộng, lão tử là thân bất tử, nào có thể chết dễ dàng như vậy, lúc trước tên ngu ngốc kia tuy hủy thân thể của ta, nhưng lại không hủy đi thi huyết của ta, chỉ cần thi huyết bất diệt, ta sẽ không chết...” Lương Tiểu Hữu đem chuyện lúc trước kể lại một lần, Diệp Tĩnh Vũ mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng trên mặt của hắn, vẫn lộ ra vẻ vui mừng.

“Đại ca, vậy tâm hạch này...” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Lương Tiểu có thể cầm trong tay, trái tim còn đang đập, nói tiếp.

“Đây là kết tinh của sinh mệnh của con Hấp Huyết Quỷ này. Có viên tâm hạch này, ta liền có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Thi Đế. Tĩnh Vũ, người giúp ta hộ pháp, ta lập tức thôn phệ lực lượng của viên tâm hạch này. Một khi ta trở thành Thi Đế, coi như những Võ Thánh kia ở trước mặt ta có thể giải thích một câu, lại là một tay nuốt viên tâm hạch kia vào, mà cả người hắn lại lập tức ngồi xếp bằng xuống.

Nhìn thấy Lương Tiểu Tiểu không chút chuẩn bị bắt đầu cắn nuốt tâm hạch, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, nhưng lại rút Thiên Tôn đao ra, cứ như vậy đứng bên cạnh Lương Tiểu Hữu.

Lúc này, cái đầu chui ra từ trong đất, không phải Mục Phi thì là ai?

Sau khi tiêu hóa xong lực lượng tâm phúc và Diệp Tĩnh Vũ, Mục Phi từ trong đất chui ra, thì lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, liền lao tới thi thể con Hấp Huyết Quỷ kia. Sư tôn nói, tinh hoa của Hấp Huyết Quỷ này đều ở bộ phận tâm hạch, nhưng là huyết dịch của một gã thân vương đối với hắn mà nói, vẫn có lực lượng rất lớn a.

Chúng kiến một sư đồ này đều bắt đầu tăng lực lượng của mình, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười âm áp, mơ hồ có một bóng ma xuất hiện trước người hắn.

Đó là một cái bóng hơi mờ, lớn lên giống y như đúc, dĩ nhiên là thiên hồn của hắn, thiên hồn kia vẫn luôn rời rạc ở bên ngoài.

Một cỗ tín niệm cường đại từ trong thiên hồn kia truyền vào não hải Diệp Tĩnh Vũ, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh hiện lên một đạo quang mang màu bạc, bảy đại trận năng lượng trong cơ thể càng toả sáng hào quang...

Trong mơ hồ, lại có một đạo âm ảnh từ trong cơ thể hắn đi ra, bất quá so với thiên hồn đã hơi mờ, đạo bóng mờ này lại mơ hồ rất nhiều, đây, chính là địa hồn trong ba hồn Diệp Tĩnh Vũ.

Bá Nguyên Quyết đệ nhất thiên, Dưỡng Thân Thiên, tổng cộng chia làm mười tầng, bảy tầng đầu tiên là tu luyện Thất Phách, ba tầng sau là đối với Thiên Hồn, Địa Hồn, Mệnh Hồn Tam hồn tu luyện, như Thiên Hồn đã thành hình., Nói cách khác, Diệp Tĩnh Vũ đã tu luyện tới cảnh giới tầng thứ tám, mặc dù thực lực cũng không tăng lên bao nhiêu, nhưng hắn lại biết, khi hắn dưỡng thân đại thành, chính là thời điểm hắn có thể sử dụng Bá Nguyên lực, đến lúc đó, cho dù là Vũ Thánh, cũng chưa chắc là đối thủ của mình?

Một bóng người mờ ảo lại một lần nữa trở về thân thể Diệp Tĩnh Vũ, mà đoàn địa hồn mơ hồ kia lại tiêu tán trong thiên địa. Cả người Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác thanh tĩnh rất nhiều, lực lượng linh hồn của hắn trong nháy mắt càng cường đại không biết bao nhiêu lần, tuy rằng chưa đạt tới Hồn Tiên cảnh, nhưng hắn lại có một loại cảm giác, linh hồn của mình, thậm chí so với Hồn Tiên bình thường còn cường đại hơn.

Mà lúc này, trên người Lương Tiểu Tỳ đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lại nổi lên từng đạo kim sắc quang mang, một vòng lại một vòng ma văn thoáng hiện trên trán của gã, hai cái răng nanh cũng từ khóe miệng gã thò ra, thậm chí, trên cổ gã, vậy mà xuất hiện từng mảnh lân phiến màu đen...

Chỉ trong chốc lát, ngoại trừ khuôn mặt được ma văn bao phủ, toàn thân hắn đều hiện đầy lân phiến, mà một hạt châu màu đen từ trong miệng hắn phun ra, chậm rãi trôi nổi trên trán hắn...

Năm mươi lăm chương Thi Đế

Theo hạt châu màu đen xuất hiện, âm khí đục ngầu nhất trong thiên địa kia không ngừng dừng mãnh lao tới hạt châu này, dung nhập vào trong hạt châu kia, loáng thoáng có thể nhìn thấy từng đạo ánh sáng màu đen quán quanh hạt châu, mà hạt châu kia lại càng ngày càng sáng.

Quang mang càng sáng, hấp lực càng mạnh, âm khí, khí tức hắc ám chung quanh, liền lấy tốc độ càng nhanh hội tụ vào hạt châu kia. Dần dần, âm khí tử vong trong phương viên vài dặm, khí hắc ám thậm chí ngay cả hồn phách của những tông sư đại tông sư đều bị hạt châu kia hấp thu toàn bộ, hạt châu kia thì chậm rãi hạ xuống, Lương tiểu nhân há miệng ra, một ngụm nuốt hạt châu ẩn chứa lực lượng cực mạnh này.

Hoặc là nói Thi Đan.

Hạt châu kia chìm vào trong cơ thể Lương Tiểu, các loại nguyên khí trong thiên địa chậm rãi khôi phục bình tĩnh, mà hắc quang quán quanh người Lương Tiểu Phàm cũng từ từ tán đi, lân phiến trên người hắn cũng theo đó tiêu tán.

Thời gian dần trôi qua, ma văn trên mặt hắn cũng chậm rãi biến mất. Sau một lát, dị tượng trên người hắn đã hoàn toàn biến mất, khôi phục thành sắc mặt tái nhợt, có chút anh tuấn.

Tùy mắt nhìn lại, hắn tựa hồ cùng vừa rồi không có bất kỳ biến hóa gì, vẫn không có nửa điểm khí tức, nhưng không biết tại sao, Diệp Tĩnh Vũ lại luôn cảm giác lúc này Lương Tiểu Hữu, so với vừa rồi cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Chậm rãi mở mắt, một đạo tinh quang lóe lên rồi biến mất, sau đó liền khôi phục vẻ lười nhác cùng tà mị ngày xưa.

“Hắc hắc, thế giới này thật đúng là kỳ quái. Theo lý thuyết nói ta bước vào cảnh giới Thi Đế, phải có một đạo thiên kiếp nho nhỏ mới đúng, làm sao ngay cả một chút cảm giác cũng không

có đây? Tiến vào cảnh giới Thi Đế cũng quá dễ dàng a?” Nhìn bầu trời một chút, lại nhìn Mục Phi đã bò dậy từ trên mặt đất, Lương Tiểu Hữu quay đầu lại nói với Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lại mang theo một bộ dạng tịch mịch bất đắc dĩ.

Dường như việc tiến vào Thi Đế này là một chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý tới vẻ mặt hồi thối của hắn, mà trực tiếp mở miệng hỏi: “Thế nào? Hiện tại nếu như gặp phải ban ngày, người có bao nhiêu phần thắng?”

“Thạchg trăm phần trăm!” Lương Tiểu rất là xấu xí nói.

“Người vừa mới tiến vào cảnh giới Thi Đế đấy?” Diệp Tĩnh Vũ có chút không tin.

“Người quên ta là bất tử sao? Đứng ở thế bất bại, Võ Thánh bình thường làm sao có thể làm ta bị thương được!” Lương Tiểu nhưng lại rất tự tin nói.

“Tốt lắm, đã có người và Băng Minh, lão tử không tin còn ai có thể cướp đi Linh Nhi!” Nghe Lương Tiểu thề son sắt như thế, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra ánh sáng tự tin.

Một Võ Thánh, cộng thêm một Thi Đế, cho dù là Lạc Tiêu Phong, cũng không dám làm gì mình chứ? Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ tự tin, cho dù mình có gặp gỡ một Võ Thánh một mình, hôm nay cũng có thực lực đánh một trận.

Nếu chờ Công Tôn Hương trở về, cộng thêm Tiểu Đào Đào, thậm chí Tiểu Hắc phản bác, chiến lực cao cấp bên cạnh hắn quả thực khủng bố đến cực điểm.

“Sao vậy? Chẳng lẽ còn có người dám cướp em dâu lão tử sao?” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Lương Tiểu Hữu trên mặt lại lộ ra vẻ giận dữ.

“Đương nhiên...” Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ liền đem toàn bộ chuyện hôn sự tiêu dao cùng Lạc Linh Nhi nói cho Lương Tiểu Dã biết, nhưng ánh mắt hắn bình thản, cũng không có quá nhiều sinh khí cùng lo lắng, điều này làm cho Lương Tiểu rất là hoài nghi.

Đến cùng là hắc cưỡi Lạc Linh Nhi, hay là hắc tiêu dao chiếm lấy.

“Ta nói tiêu tử ngươi, tựa hồ không sốt ruột chút nào, sẽ không phải ngươi đã...” Lương Tiểu Quả tuyệt đối là người hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ trên thế giới này, hôm nay nghe Diệp Tĩnh Vũ dĩ nhiên có thể lấy khẩu khí bình tĩnh nói ra như vậy, đã đoán được cái gì.

“He he...” Đối với vấn đề của Lương tiểu nhân, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cười gian trá cười cười.

“Mẹ nó, tiêu tử ngươi lại có phòng bị phá rồi, địa điểm ở đâu? Đừng nói với ta là ngươi đang ở hoàng cung nhé?” Lương Tiểu Đế lập tức cảm thấy hứng thú.

“Ngươi thật thông minh...” Diệp Tĩnh Vũ giơ ngón tay cái lên.

“Ta...” Lương Tiểu Tứ chỉ tùy tiện nói một câu, đâu nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ thật sự hoàn thành bước của nam hài tử tại hoàng cung, chỉ thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ mà so sánh với ngón giữa, cuối cùng chậm rãi biến thành ngón tay cái.

“Ngươi trâu, cao thủ Hoàng cung nhiều như mây, coi như là ta cũng không dám tùy tiện đi vào. Không nghĩ tới ngươi không chỉ đi mất mà còn đem con gái của Hoàng đế cho... hả...” Nói tới đây, Lương Tiểu lại phát hiện ra mình từ ngữ có chút nghèo nàn, không biết nên nói gì.

Thấy vẻ mặt Lương Tiểu Hữu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ mới nhớ ra ngày đó mình thật sự có chút to gan, quả thực là trắng trợn, chẳng qua vì sao người trong hoàng cung đều không phát hiện ra mình? Với sự cường đại của Lạc Tiêu Phong, chẳng lẽ hắc không biết? Hay là nói, công phu ẩn dật khí tức của mình đã đạt tới cảnh giới cực cao?

“Được rồi, lần sau đi hoàng cung trộm nhớ gọi ta a...” Nhìn thấy bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ còn thối hơn mình, Lương Tiểu Hữu vỗ vỗ bả vai Diệp Tĩnh Vũ, mở miệng nói.

“Ngươi đi làm cái gì vậy?” Vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ khó hiểu.

“Đương nhiên là đi an ủi những mỹ phụ cô đơn lạnh lẽo khó nhin trong cung rồi!” Lương Tiểu Hữu lời nói thắm thía.

Ách...

Lần này, đổi lại là Diệp Tĩnh Vũ không còn gì để nói, gia hỏa này lại muốn đội nón xanh cho Hoàng đế, lá gan này không khỏi cũng quá lớn đi?

Bất quá nghĩ đến bây giờ hắn đã thành tựu cảnh giới Thi Đế, Diệp Tĩnh Vũ cũng lười nói thêm gì.

Lúc này, thân ảnh Băng Minh từ trong bóng đêm đi ra, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song đều hiểu rõ, những người kia toàn bộ đã bị chém giết, nhìn băng minh toàn thân không còn một tia máu, Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa minh bạch sự cường đại của một Võ Thánh.

Thế nhưng Lương Tiểu bên cạnh lại đột nhiên lao về phía Băng Minh, đưa tay đánh một quyền về phía Băng Minh.

Một quyền nhìn như đơn giản kia lại giống như một tòa núi lớn đánh tới, không chỉ băng minh cảm giác được một cỗ uy áp khó tả, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh cũng cảm thấy cỗ uy áp khổng lồ kia.

Đây chỉ là lực lượng cơ thể thôi sao?

Chân Nguyên lực trong cơ thể Băng Minh điên cuồng vận chuyển, thân thể cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng một quyền kia của Lương Tiểu Hữu lại như oanh phá không gian, trực tiếp đánh tới trước mặt hắn, mặc kệ hắn tránh thế nào, đều khó mà tránh thoát.

Bất đắc dĩ, Băng Minh xuất kiếm, nhưng thiết kiếm của gã còn chưa kịp tản ra kiếm quang mãnh liệt, một quyền của Lương Tiểu Nhi đã trùng trùng điệp điệp đập vào thanh thiết kiếm kia...

“Keng keng...” Thanh thiết kiếm kiên cố kia lập tức bị đánh cho vỡ vụn ra, lực phản chấn cực lớn cũng bị chấn động đến mức băng minh bay rớt ra ngoài...

Bay chừng mấy trăm mét mới dừng lại, mà trên mặt của hắn đã tràn đầy vẻ kinh ngạc, làm sao mới qua một lát mà thực lực

của Lương Tiểu Nhi đã đề cao nhiều như vậy? Bản thân mình thậm chí còn không thấy rõ tốc độ xuất quyền của hắn?

“Ha ha, ta tấn cấp rồi, Băng Minh, sau này ngươi cũng không còn là đối thủ của ta nữa, ha ha ha...” Một quyền đánh bay Băng Minh, Lương Tiểu Lai đắc ý cười to lên, Diệp Tĩnh Vũ lại tròn trắng mắt ra lệnh cho Mục Phi sau khi hút khô máu của Hấp Huyết Quỷ Dạng, phải mang cỗ thi thể này trở về Thái Vân trấn...

Chương ba mươi sáu, gió nổi mây phun.

Ban đầu trần Thái Vân trần, Gia Cát ước, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu và những người khác đang đứng đó, nhìn trận chiến cách đó vài dặm, trong mắt đều tràn đầy vẻ hâm mộ, đặc biệt khi kiếm quang sáng chói của Viên Tương giáng xuống, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc chấn động cực độ., Kể cả là Nam Cung Thương cũng là một trận chấn động, tuy rằng hắn đã đạt đến Đại Tông Sư, nhưng hắn tự hỏi, dưới chiêu đó, trừ phi triệt để cởi bỏ phong ấn của Khấp Thần, nếu không cho dù là chính mình, cũng tuyệt đối không ngăn được, thật không biết Diệp Tĩnh Vũ tiếp chiêu kia như thế nào.

Rất nhanh, trong bóng tối xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, đi đầu là Diệp Tĩnh Vũ cả người đầy máu, quần áo trên người hắn sớm đã bị cắt rách tả tơi, trên người có rất nhiều vết kiếm, rất nhiều vết kiếm, thậm chí tận xương tủy, thế nhưng kỳ tích lại bắt đầu khép lại, thậm chí đã bắt đầu kết sẹo, biến thái như thế tự lực làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá rất nhanh, đám người Nam Cung Thương liền đem ánh mắt rơi vào tên nam tử sắc mặt tái nhợt sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, từng người một chậm rãi biến thành “O” hình dáng.

Lương Tiểu Song, cho dù là Ảnh Tiêu Tiêu hay Nam Cung Thương đều không thể tin nổi mà nhìn Lương Tiểu Tử, bọn họ thật sự không ngờ hắn lại thật sự ở đây.

Trong mắt Gia Cát ước hiện lên một tia kinh ngạc, chẳng lẽ suy đoán của mình sai rồi sao? Đây không phải là một sát cục, mà là giết người sao? Nhưng sau đó, ánh mắt của hắn rơi vào thi thể Mục Vũ Tư Nột đang kháng cự với Mục Phi, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt...

Xem ra, đây thật sự là một trận đấu, chẳng qua là Lương Tiểu Đế xuất hiện, chính là niềm vui bất ngờ.

“Năm vị đại tông sư, một gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, hai mươi vị Đại Tông Sư, Gia Cát, con mẹ nó, người thật sự là thần kỳ, hiện tại ta rất hoài nghi, người rút cuộc không phải đang giấu tai mắt bên cạnh thái tử hay sao!” Diệp Tĩnh Vũ vừa nhìn thấy Gia Cát từ ban đầu phe phẩy quạt lông, đã trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

“Ha ha, cho dù có tai mắt, cũng không thể nào đào được tình báo như vậy, ta chỉ có chút nghiên cứu đối với cao thủ bên người thái tử mà thôi!” Gia Cát Thủy cười nhạt.

“Thiên Cơ thần toán, bây giờ ta đã tâm phục khẩu phục rồi, lần này chúng ta đại thắng, tuy nhiên Chu Nhược và sáu lệnh kiếm thủ lại bị tiêu diệt toàn bộ, chuyện này người xử lý một chút đi, còn có thi thể của đám người Viên Tương, Nam Cung Thương, người phái người đi lấy lại, những thứ này đều là chứng cứ tội lỗi mà...” Diệp Tĩnh Vũ không tiếp tục thảo luận thêm về vấn đề mà bắt đầu sắp xếp lại hậu sự.

Tất cả mọi người đều không nói thêm gì nữa, đối với việc Lương Tiểu Tắc trở về, trong lòng mỗi người đều tràn đầy vui mừng, đương nhiên ngoại trừ Nam Cung Thương.

Chuyện kể tiếp lại đơn giản. Khi Diệp Tĩnh Vũ đem Viên Tương, Liễu Thu Tuyết cùng thi thể Hồn Sư mang về Vân Kinh, lập tức làm cả triều văn võ oanh động. Dù sao, mặc kệ là Viên Tương hay Viên Tương..., Vẫn là Liễu Thu Tuyết, đều là những nhân vật thành danh đã lâu, vốn cho rằng chứng cứ như vậy cho dù không thể lật đổ Thái tử một phương, nhưng cũng có thể khiến cho hắn bị đả kích trầm trọng. Nhưng không ngờ Lạc Tiêu Phong lại lấy lý do bề quan, mặc kệ việc này, quay sang đem chuyện này giao cho Thái tử Đông cung toàn quyền xử lý.

Quyết định như vậy khiến đám người Lạc Nhược Phong, Diệp Tĩnh Vũ tức giận, đây không phải là kẻ trộm hô bắt trộm sao?

Không, không phải là tặc thẩm phán sao?

Dưới phán quyết của thái tử, âm mưu này chính là kế hoạch mưu phản của Thiên Kiếm Môn và phản nghịch Bách Hoa Môn nhằm vào triều đình, muốn giết chết loại triều đình có

công lao như Diệp Tĩnh Vũ này, tuy nhiên lại bị Diệp Tĩnh Vũ thần dũng vô địch đánh bại, càng thuận lợi chém giết phản nghịch, lại vì Nam Vân Đế Quốc lập được công lao hãn mã.

Cuối cùng thêm phong Diệp Tĩnh Vũ làm nhất đẳng chim tước, càng ban xuống một hạt cao cấp, ruộng tốt trăm mẫu, vạn lượng vàng, vàng bạc châu báu vô số.

Đôi mắt với ban thưởng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không động tâm, chẳng qua ngày ban thưởng, nhìn thấy sắc mặt khó coi còn khó coi hơn của thái tử, tâm tư buồn bực của Diệp Tĩnh Vũ lại tốt hơn rất nhiều, dù sao, mình giết nhiều người như vậy, hẳn còn tự mình khen thưởng mình, trong lòng nhất định rất khó chịu?

Thậm chí có lúc Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ, liệu có phải Lạc Tiêu Phong cố ý làm như vậy không? Trước khi hắn thành tựu Võ Thần, hẳn vẫn tương đối khoan dung với Thái tử, hoặc cũng có thể nói là phóng túng.

Tuy nhiên ở vấn đề của Chu Nhược, tuy rằng trên triều đình có người đưa ra nghi ngờ, nhưng dù sao liên quan đến tên phản nghịch Viên Tương này, cũng không có người nào dám nói thêm cái gì, chỉ là sau khi truy đuổi phong tước vị của Chu Nhược thì cũng không đề cập đến việc này nữa.

Mà mệnh lệnh thứ sáu lại do Băng Minh đảm nhiệm, do vị Vũ Thánh này tự tay huấn luyện kiếm thủ, thực lực kia chắc hẳn không quá kém, về phần ngũ lệnh, Diệp Tĩnh Vũ vốn dự định để Biệt Ly đảm nhiệm., Thế nhưng là ai ngờ sau khi Lương Tiểu Nhất nghe được chức trách của ngũ lệnh, lại là Mao Toại tự đề cử mình đảm nhiệm chức Ngũ Lệnh, nghĩ đến thời điểm một cương thi tra hỏi phạm nhân, tròng cảnh nuốt sống đầu óc, nhất định sẽ có lực chấn động, Diệp Tĩnh Vũ lập tức phê chuẩn xuống.

Kể từ đó, bảy lệnh của Vân Vệ, toàn bộ đều rơi vào tay Diệp Tĩnh Vũ, còn lại chính là thanh lý người phía dưới...

Nhưng đây là một công tác lâu dài, Diệp Tĩnh Vũ cũng không vội, hiện giờ một nửa lực lượng của Vân Vệ đều nằm trong tay hắn, một nửa còn lại cũng là chuyện sớm hay muộn.

Ánh mặt trời mùa thu luôn đặc biệt hiu quạnh, cách Thái Vân trấn đại kiếp đã qua một vòng, trong thời gian bảy ngày, hần đã đến hoàng cung bảy lần, trong đó có sáu lần là lén lén vào, có loại cao thủ siêu cấp như đào đào nhỏ làm tiền tuyến, cùng Lạc Linh Nhi phát sinh chút quan hệ thân mật, không thể đơn giản hơn.

Ánh mặt trời mọc lên ở hướng Đông, ánh mặt trời màu đỏ vàng chiếu xuống từ phương Đông, nhuộm đỏ toàn bộ Vân Kinh. Diệp Tĩnh Vũ mặc y phục màu trắng ngồi cạnh cửa sổ của Vân Mãn Lâu, trước mặt bày biện một bát sữa đậu nành và mấy lồng bánh bao, cũng không cần dùng đũa, trực tiếp lấy tay cầm bánh bao đưa vào miệng, từng ngậm từng ngậm, ăn đến tận miệng.

Ngay khi hần phát động tấn công cái lồng thứ ba, một cái đầu từ cửa sổ xông ra, không phải là Lương Tiểu thì là ai?

“Ta còn tưởng ngươi bị lão đầu nhi của Hoàng đế phát hiện chứ? Thật không ngờ ngươi vẫn còn sống đi ra?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không thềm nhìn, tiếp tục ăn bánh bao của mình.

“Yên tâm, bây giờ lão già kia đang toàn lực đột phá cảnh giới Võ Thần. Ta chính là đem nữ nhân của lão ngủ hết, lão cũng nhất định sẽ không biết.” Lương Tiểu Hữu xoay người ngồi đối diện Diệp Tĩnh Vũ, đoạt lấy một lồng bánh bao trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, cũng bắt đầu ăn như hổ đói.

Đối với việc Lương Tiểu Khả làm càn quấy, Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn hờ hững, từ ngày đó biết mình ra vào hoàng cung không có việc gì, nha đầu này đi theo mình vào cung thật, cũng không biết hần dùng thủ đoạn gì mà lại có quan hệ với mấy vị phi tử kia.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục gặm bánh bao, không có ý phản ứng với mình, Lương Tiểu Tứ rất buồn bực, đang muốn nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy một bóng người xinh đẹp xuất hiện ở đầu cầu thang, con mắt không khỏi sáng ngời...

Hạng ba trăm tám mươi một Vũ Yêu Cơ

Đó là một nữ tử tuyệt mỹ mặc quần lụa mỏng màu hồng, một đầu tóc đen dài phảng phất như một đám mây đen sau đầu, một đôi mắt màu lam nhạt lộ ra vô tận quyến rũ, cái mũi nhỏ nhắn hơi nhô ra, môi đỏ môi nhỏ nhắn xinh xắn khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn hôn lên một cái...

Trên người mặc một bộ quần áo bằng vải mỏng màu hồng nhạt, lộ ra rãnh ngọc sâu không thấy đáy, trên vai khoác một lớp áo choàng hơi mờ, mơ hồ có thể thấy được một đôi vai trắng nõn mềm mại, mỗi cái nhãn mày nở nụ cười, mang theo vạn loại phong tình...

Chỉ cần là nam nhân cũng khó có thể ngăn cản mỹ lực như vậy.

Lương Tiểu Thuần đảo mắt nhìn qua toàn thân người mới tới, cuối cùng rơi vào giữa hai ngọn núi to lớn kia, không thể rời đi được nữa, miệng hân khê mở ra, từng giọt nước bọt long lanh óng ánh cứ như vậy thuận theo khóe miệng chảy xuống, khóe miệng kéo dài đến lão trưởng lão...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến vẻ mặt của Lương Tiểu Nhị, thậm chí không hề quay đầu lại, vẫn ngồi trước bàn ăn bánh bao của mình, uống sữa đậu nành của mình. Mặc dù, hân đã sớm biết người tới là ai.

“Yêu Huyền cô nương, người ăn sáng chưa?” Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần kia, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

Trên mặt Yêu Ngọc mang theo nụ cười, nhẹ nhàng đi tới trước bàn Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thoáng qua Lương Tiểu Y đang sững sốt, hé miệng khê cười một tiếng, sau đó mới hướng Diệp Tĩnh Vũ nói: “Nô gia trước khi đến đã dùng qua bữa sáng!”

“Vậy ngồi đi!” Diệp Tĩnh Vũ chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, nhàn nhạt nói, hân thậm chí không có liếc mắt nhìn yêu kiều.

“Đa tạ Diệp công tử!” Yêu Huyền phát nhẹ về phía Diệp Tĩnh Vũ, sau đó ngồi lên cái ghế kia, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn qua bánh bao và sữa đậu nành trên bàn Diệp Tĩnh.

Về phần Lương Tiểu Tử bên cạnh, ngửi được mùi hương mê người mê người trên người yêu thú, càng là quên hết thấy, con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái rãnh ngọc lộ ra kia, nước bọt khóe miệng chảy xuống từng giọt, đầu càng cọ vào thân thể yêu thú, nếu không phải còn có cái bàn cách xa nhau, đoán chừng đã cọ lên trên người yêu kiều rồi.

Trợn vện qua nửa khắc đồng hồ, Diệp Tĩnh Vũ mới đành chỉ ăn bánh bao, nhẹ nhàng ợ một cái, lúc này mới quay đầu nhìn về phía yêu kiều.

Đôi mắt sáng, môi ngọc, răng trắng...

Vẫn là xinh đẹp như vậy, vẫn là như vậy phong tình vạn chủng, tuế nguyệt tựa hồ đối với nàng căn bản khó có thể hình thành bất luận uy hiếp gì, đây là mê hoặc nữ tử, đây vốn không nên tồn tại ở thế gian nữ tử...

Có nữ yêu kiều, một nụ cười khuynh quốc khuynh quốc, hai cười khuynh quốc...

“Ai...” Nhìn người tuyệt mỹ như thế, Diệp Tĩnh Vũ thở dài nặng nề.

“Không biết vì sao Diệp công tử lại thở dài?” Đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ thở dài, yêu kiều nhẹ giọng nói một câu, đối với mùi vị vì ăn bánh bao mà Diệp Tĩnh Vũ phun ra, lại tuyệt không để ý chút nào.

“Chúng ta gặp mặt lần thứ mấy?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời yêu kiều, ngược lại hỏi một câu.

“Nếu như nô gia nhớ không lầm, đây là lần thứ ba, bất quá lúc Diệp công tử vừa tới Vân Kinh, từng vụng trộm gặp qua Diệp công tử một lần!” Đôi môi đỏ của Yêu Giao Bằng khẽ giật giật, thanh âm đẹp đẽ vô tận từ trong miệng nàng truyền ra, khiến người ta mềm đến tận xương cốt.

“Ha ha, khi đó ngươi hẳn là cùng Tần Vân Khiếu đứng không?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vươn một quyền, đánh cho Lương Tiểu bị đánh bay ra ngoài, đập cái bàn cách đó không xa thành mảnh vụn, lúc này mới nhìn yêu kiều nói.

“Ừm!” Yêu Tiêu nhìn Lương Tiểu Tử từ trên sàn nhà đứng dậy, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Hắc, yêu kiều mỹ nữ, vừa rồi thật xấu hổ a, tối qua không nghỉ ngơi tốt, không cẩn thận thất thần rồi!” Lương Tiểu được lau tay áo, lau nước miếng trên khóe miệng, sau đó lắc mông chạy đến ngồi xuống bên cạnh yêu kiều.

“Đại ca của ta, Lương Tiểu Hữu, chỉ là một tên sắc lang thôi, không cần để ý tới Yêu Huyền cô nương!” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, ngươi còn chưa nghỉ ngơi tốt sao? Chuyện làm với nữ nhân của Hoàng đế trong hoàng cung, có thể nghỉ ngơi được không?

Yêu Huyền nhẹ gật đầu, lại thật sự không để ý tới mũi của Lương Tiểu, tiếp tục nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, một đôi mắt màu lam nhạt lóe lên, nơi đó tràn đầy nghi hoặc.

“Mẹ nó, ta...” Lương Tiểu bên cạnh đang muốn giải thích danh dự của mình, Diệp Tĩnh Vũ đã cầm một cái bánh bao lớn nhét vào trong miệng của hắn, ngăn chặn lời sắp nói của hắn.

“Yêu Huyền cô nương, cô có biết vì sao ta lại hẹn cô đến đây không?”

“Nhưng là bởi vì chuyện lần trước?” Đôi mắt xinh đẹp sáng lên, lộ ra vẻ ngơ ngác cuối cùng cũng nói được chính đề.

“Đúng vậy, lần trước ta muốn tìm cô nương Yêu Cương hợp tác, bởi vì ta cần tình báo trong tay cô nương Yêu Huyền. Tuy rằng cô nương đã đáp ứng ta nhưng tin tức cũng không nhiều. Ta biết, khi đó, cô nương Yêu Huyền vẫn còn cố gắng sức lực vì Thái tử, cho nên ta cũng không trách cô nương Yêu Huyền., Lúc này đây, ta mời Yêu Huyền cô nương đến, chính là muốn đầu nhập vào ta, từ nay về sau, nàng... chỉ có thể cố gắng sức lực cho một mình ta!” Diệp Tĩnh Vũ từ trên bàn đứng lên, đi tới bên giường, nhìn ánh nắng mặt trời chậm chậm bay lên ngoài cửa sổ, thản nhiên nói, thế nhưng một cổ

khí tức bá đạo như có như không từ trong cơ thể hần phát ra, đó là một loại khí tức không thể cự tuyệt.

Yêu Chỉ ngẩn người, nàng cứ như vậy nhìn qua bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, mặt mũi tràn đầy khó hiểu, loại lời cuồng vọng này, không phải hần nên nói sao? Hần dựa vào cái gì đòi hỏi chính mình chỉ có thể cống hiến sức lực cho hần đây?

Yêu Ngọc cũng không nói gì, chỉ là con người nàng không ngừng chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ Diệp Tĩnh Vũ nói ra lời này đại biểu cho điều gì?

Hiện trường rơi vào trầm mặc, loáng thoáng nghe thấy tiếng Lương Tiểu đang nhai bánh bao...

“Thế nào?” Qua một hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía yêu kiều.

“Lý do!” Con người màu lam nhạt của Yêu Ngọc nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Diệp Tĩnh Vũ, xác nhận hần không phải nói đùa, sau đó nói ra hai chữ này.

“Bây giờ ta là đại thống lĩnh Vân Vệ đại thống lĩnh, người nên biết Vân Vệ làm cái gì, ta có thể bổ nhiệm người làm một mệnh lệnh cho người!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Ta nghe nói vị trí này người chuẩn bị cấp cho Ảnh Tướng quân!” Trên mặt Yêu Ngọc không có biến hóa, chỉ nhàn nhạt nói.

“Thuật truy tung của hần có một không hai trong thiên hạ, thế nhưng sắp xếp lại tình báo thì hần lại kém một chút!”

Yêu Chỉ nhẹ gật đầu, xem như chấp nhận câu trả lời của Diệp Tĩnh Vũ, bất quá sau đó lại tiếp tục hỏi: “Chỉ có những thứ này?”

“Người cần cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi ngược lại.

“Diệp công tử là người thông minh, chắc hần cũng hiểu những thứ này không phải là thứ mà nô gia cần, hơn nữa những thứ này chỉ cần thái tử lên ngôi cũng có thể cho nô gia, thậm chí còn lớn hơn cái này. Ta chỉ muốn biết Diệp công tử dựa vào cái gì để nhờ ta, thậm chí toàn bộ Bách Hoa môn dốc sức vì

người!” Yêu Huyền nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, không kêu
ngạo không lên tiếng.

Canh ba mươi tám Chương Yên Lâu?

“Ngươi cảm thấy sau khi Thái Tử lên ngôi, đối với ngươi, hần là người đầu tiên sẽ làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại một câu.

Sắc mặt xinh đẹp không thay đổi, trong đầu nghĩ đến thái tử âm trầm kia lại mang theo vẻ mặt tham lam, ánh mắt hơi ảm đạm, hiện tại hần không dám động vào mình, đó là bởi vì quan hệ giữa Bách Hoa Môn, nếu thái tử thật sự lên ngôi, lấy quyền lực của hần thì..., Cùng chỗ dựa sau lưng, vậy quả thực có thể đối với chính mình muốn làm gì thì làm. Lấy thực lực Nam Vân Đế Quốc hiện giờ, Bách Hoa Môn tuyệt đối sẽ không vì một mình mà đắc tội với Thái Tử. Dù sao, Bách Hoa Môn cần phải báo thù với Thiên Nguyên Đế Quốc, vì báo thù, hy sinh một người thì có đáng là gì.

Đến lúc đó, kết quả duy nhất của hần chính là trở thành công cụ cho Thái tử đùa bỡn mà thôi.

“Đó cũng là chuyện sau này, ít nhất bây giờ xem ra, Thái tử chiếm thượng phong tuyệt đối!” Trầm tư một lát, Yêu Chỉ tiếp tục nói.

“Ha ha, thượng phong? Với hệ thống tình báo của cô nương Yêu Huyền, chắc hẳn phải biết trước một tuần chuyện phát sinh ở Thái Vân trấn chứ?” Khóe miệng Diệp Tĩnh lộ ra nụ cười mỉa mai.

Yêu khuyết sừng sốt, lúc này mới nghĩ tới một tuần trước, mấy vị tuyệt đỉnh cao thủ chết ở Thái Vân trấn, chính là toàn bộ bị nam tử trước mắt giết chết.

Tàn Liệt, Viên Tương, Liễu Thu Tuyết, những người này đều là đại tông sư đỉnh phong, còn có hai đại tông sư bình thường và một thân vương đạt tới cảnh giới đại tông sư, thậm chí còn có một gã Hồn sư cảnh giới Linh Hiển, đây là lực lượng mà thái tử bỏ ra vốn liếng để đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, nhưng cuối

cùng ngoại trừ giết chết một Chu Nhược, cũng không gây tổn thương chút nào cho Diệp Tĩnh Vũ, trái lại toàn bộ đều bị hấn giết chết.

Bất kể là hấn đích thân ra tay, hay là người bên cạnh hấn, đều đủ chứng minh lực lượng chung quanh hấn ngưng tụ...

Bất quá lực lượng như vậy, muốn đối phó Thái tử tựa hồ cũng không có khả năng a.

Dù sao, phía sau thái tử, còn có toàn bộ Hải gia, cùng với Tần gia thần bí, thậm chí, hiện giờ Hoàng đế của Nam Vân đế quốc rút cuộc là như thế nào, cũng không ai biết được.

Hấn dựa vào cái gì mà đấu với thái tử?

“Băng Minh...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gọi.

Ngay sau đó, một cái bóng đen từ trong hư không thoáng hiện, một cỗ khí tức cường đại của Vũ Thánh đập vào mặt.

“Vũ Thánh?” Sắc mặt Yêu Ngọc hơi đổi, mặc dù nàng biết bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn có cao nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không ngờ lại có một Vũ Thánh. Dù sao, Vũ Thánh không phải là Đại Tông Sư, trừ những lão bất tử quái vật ra, toàn bộ Nam Vân Đế Quốc cũng chỉ có một mình Lạc Tiêu Phong mà thôi.

“Vũ Thánh thì tính là cái gì?” Lúc này, Lương Tiểu Nhị vừa mới nuốt một cái bánh bao, lại cười lạnh một tiếng, một tay nhẹ nhàng chộp lên mặt bàn, tấm bàn làm bằng gỗ đàn hương trực tiếp biến thành bột phấn, đó là bị tử khí của hấn quấy nhiễu.

“Quên nói cho người biết, đại ca ta mặc dù sắc mặt hơn một chút, thế nhưng coi như Vũ Thánh đối mặt với huynh ấy, cũng chỉ có thể chạy trốn!” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới nhẹ giọng xen vào một câu, Băng Minh bên cạnh lại là bộ dạng bất đắc dĩ, hiển nhiên đã thừa nhận lời nói của Diệp Tĩnh Vũ.

Yêu kiều ngây người, nàng thật sự không nghĩ tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ lại ngưng tụ ra lực lượng cường đại như vậy, đối với việc Lương tiểu nhân có thể đánh chết Vũ Thánh hay không, nàng tuyệt đối không nghi ngờ chút nào, dù sao, khí

tức Võ Thánh mà Băng Minh kia hàng thật giá thật đã chứng minh thân phận của hắn, mà hắn không phản bác, vậy đủ để chứng minh tính chân thật của lời nói Diệp Tĩnh Vũ, một gã Võ Thánh, là không cần phải nói dối.

Vũ Thánh là tồn tại cao cao tại thượng, căn bản không cần phải nói dối.

“Đương nhiên, đối với Bách Hoa Môn các ngươi mà nói, có thể lực lượng bên cạnh ta không tính là mạnh. Thế nhưng ngươi nên biết một năm rưỡi trước, chuyện ta bị Bạch gia bắt đi!”

Nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Yêu Sư, Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục ném trọng đạn.

Yêu Chỉ theo bản năng nhẹ gật đầu, nàng đương nhiên biết Diệp Tĩnh Vũ là vì giết Bạch Tiểu Mặc mà bị Bạch gia bắt đi. Vốn cho là gã chắc chắn phải chết, nhưng nào ngờ gã lại còn sống trở về, có thể đào thoát từ trong tay Bạch gia, điều này đã nói rõ gã bất phàm.

Đối với sự kiện lần đó, cho dù là Yêu Viên cũng khó có thể biết được rốt cuộc trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

“Ta không trốn ra, bằng vào bản lĩnh của ta cũng trốn không thoát!”

Yêu Ngọc gật đầu nhẹ, tỏ ý minh bạch, bất quá trong mắt nàng lại tràn đầy nghi hoặc, không phải trốn ra, vậy làm sao ngươi đi ra được? Dù sao cũng không đến mức Bạch gia thả ngươi đi chứ?

“Ta được sư tôn ta cứu ra!” Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt yêu kiều, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói.

“Sư tôn ngươi là?” Nói đến đây, yêu kiều cuối cùng mở miệng hỏi, trong mắt đã bị khiếp sợ hoàn toàn thay thế, có thể từ Bạch gia cứu hắn ra, nhân vật như vậy trên thế giới này còn tồn tại sao?

“Độc Cô... Bá Thần!” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra bốn chữ này, nhưng khi bốn chữ này xuất hiện, lại phảng phất một ngọn núi lớn, đè sập toàn bộ phòng tuyến trong lòng yêu kiều.

Đó là một truyền thuyết, là một thần thoại. Chỉ cần là người đã nghe câu chuyện ba trăm năm trước, thì không ai không biết cái tên này...

Đó là người duy nhất làm bị thương Hiên Viên Tuyệt, cũng là vì sự tồn tại của người này, khiến người ta hiểu được, Hiên Viên không phải là Thần, hắn cũng sẽ bị thương, hắn cũng có thể là thất bại...

Bởi vì sự tồn tại của người này, Bách Hoa Môn, những năm gần đây mới có dũng khí báo thù cho vị môn chủ kia của mình, mới có dũng khí chinh phạt Hiên Viên gia công đạo ba trăm năm trước...

Nếu không phải vì người này, như vậy Bách Hoa Môn tuyệt đối sẽ không một mực đau khổ giãy dụa như vậy, nghĩ đến chuyện báo thù, dù sao Hiên Viên Tuyệt quá mạnh.

Ánh mắt Yêu Ngọc có chút hoảng hốt, nàng thật sự không ngờ, Diệp Tĩnh Vũ lại là đệ tử của vị cao nhân kia...

Trách không được hắn có can đảm như vậy, trách không được. Hắn có lòng tin như vậy, chẳng trách, hắn bá đạo như vậy, có một vị làm chỗ dựa, có thể bỏ qua tất cả mọi người trên thế gian, cho dù là Hiên Viên gia, căn bản cũng không cần sợ hãi.

Trong khoảng thời gian ngắn, yêu thú đã hiểu vì sao lúc trước khi tỷ thí võ nguyên trạng, Độc Cô Thiên Hội hạ thủ lưu tình với Diệp Vũ, nàng càng hiểu rõ vì sao hắn còn sống rời khỏi Bạch gia...

Một khi hắn ra tay, coi như Bạch Khiếu đế vẫn còn, cũng căn bản khó có thể ngăn cản bước tiến của hắn. Đừng nói cứu một người, coi như là tàn sát toàn bộ Bạch gia, cũng không phải là không có khả năng.

“Ta hiểu rồi...” Yêu Tập lấy lại tinh thần khẽ gật đầu, nàng là một phần tử của Bách Hoa Môn. Tâm nguyện lớn nhất trong ba trăm năm qua của Bách Hoa Môn chính là đòi lại công đạo với Hiên Viên gia. Mà cái tên Độc Cô Bá Thần này chính là nguồn gốc mà Độc Cô Bá Thần vẫn luôn ủng hộ tín niệm Bách Hoa Môn, có thể cùng một chiến tuyến với đồ đệ của Độc Cô Bá Thần, vậy tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

“Ha ha...” Nhìn thấy Yêu Công gật đầu, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

“Bất quá sinh ý của Hoa Mãn Lâu chúng ta đã kém xa trước đây, nguồn tin tức cũng không phong phú như trước kia!” Yêu Viên mở miệng nói.

“Vì sao?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ.

“Bởi vì sự quật khởi của Yên Lâu!” Trong lời nói của yêu kiều tràn đầy vẻ bất đắc dĩ...

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tiểu nghe thấy cái tên này, liếc mắt nhìn nhau...

Chương 36 La Sát môn thứ ba mươi chín.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nghe đến Kính Yên lâu, Diệp Tĩnh Vũ nhớ tới thanh lâu mà một năm rưỡi trước kia mình và Lương Tiểu Tiêu có thể ở lại? Lúc ấy chỉ là thanh lâu nổi danh ở Lăng Yên thành, sao mới một năm rưỡi mà đã có thể so sánh với quán hạt của Hoa Mãn Lâu của Bách Hoa môn rồi.

Phải biết rằng, một năm rưỡi này, toàn bộ Cửu Châu đại lục, chính là chiến sự không ngừng, dưới tình huống như vậy, còn có thể đem thanh lâu mở ra khắp nơi trên đất, cái này cũng không đơn giản a.

“Ông chủ phía sau Kính Yên Lâu là một người tên Cửu cô nương, bất quá đây chẳng qua là ngoại nhân xưng hô với nàng, đến bây giờ, không có bất luận kẻ nào nhìn thấy khuôn mặt chân thật của nàng, bất quá từ đủ loại tác phong bọn họ làm việc xem ra, có khả năng sau lưng có La Sát môn duy trì...” Yêu Ngọc đã quyết định cống hiến sức lực cho Diệp Tĩnh Vũ, nói ra lời, cũng tùy tiện rất nhiều.

“La Sát môn?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, còn ánh mắt của Lương Tiểu Hưu lại rơi vào bộ ngực đầy đặn của Yêu Công.

“Ừm, một trong thập đại môn phái của ba trăm năm trước, năm đó môn chủ của Ngọc La Sát một tay La Sát Công kinh thiên động địa, coi như là Hoàng Phủ Vân, Bạch Khiếu Đế cũng không phải là đối thủ, tuyệt đối là tồn tại có chiến lực hàng đầu, chỉ tiếc là chết trong tay Hiên Viên Tuyệt. Từ nay về sau, La Sát môn cơ hồ mai danh ẩn tích, nhưng ta biết bọn họ vẫn luôn tồn tại, giống như Bách Hoa Môn chúng ta, cơ hội chờ đợi báo thù!” Yêu Viên tiếp tục nói.

“Vậy người có biết môn chủ hiện tại của La Sát môn là ai không?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt hỏi.

“Môn chủ La Sát môn, một khi thừa kế vị trí môn chủ, sẽ mất đi danh tự ban đầu của mình, chỉ có thể có một danh xưng. Môn chủ đời này, tên là Huyết La Sát., Nghe nói đã hơn một trăm tuổi, là đồ tôn nhỏ nhất của Ngọc La Sát năm xưa. Nghe nói hắn có hai đệ tử, một tên là Quỷ Kiến sầu, một tên gọi gì thì không biết. Nhưng ta đoán vị cửu cô nương kia chính là một tên đệ tử khác của Huyết La Sát!” Yêu kiều cũng nói ra suy đoán của mình.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, không nói thêm gì nữa, trong đầu suy nghĩ khả năng có thể Yên Lâu mang đến cho Hoa Mãn Lâu trùng kích.

“Tạm thời không nên giao phong cùng bọn họ, nếu là môn nhân La Sát môn, nghĩ đến cuối cùng vẫn phải chĩa mũi nhọn vào Thiên Nguyên đế quốc. Việc chúng ta cần làm bây giờ là áp chế thế lực thái tử như thế nào. Người ở bên cạnh thái tử lâu như vậy, hẳn là hiểu rất rõ hắn, hiện tại hãy nói cho ta biết tình huống của hắn đi!” Diệp Tĩnh Vũ trầm tư một lát, một lần nữa mở miệng nói ra.

“Không biết Diệp công tử có biết vị Hồn Sư đứng sau lưng thái tử không?” Yêu Ngọc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không thèm để ý tới ánh mắt thần bí của Lương tiểu nhân.

“Ý ngươi là Cao Tổ của hắn, sóng biển băng?” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói.

“Hả? Diệp công tử vậy mà biết?” Yêu Mi hơi kinh ngạc, dù sao chuyện này cũng có thể tính là cơ mật.

“Đây là bộ hạ nói cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói.

“A...” Yêu Huyền sững sốt, nhưng sau đó liền phục hồi tinh thần, trong mắt lóe lên hào quang vui sướng, như vậy không phải là nói bộ hạ vẫn đứng về phía này hay sao?

“Nếu Diệp công tử biết điểm này, chắc hẳn cũng biết thái tử đã tu luyện tới Hồn Thuật, trở thành một gã Hồn Sư rồi?” Yêu Huyền hỏi phục trấn định của mình, tiếp tục hỏi.

“Không sai, chỉ là ta không hiểu, trước kia hắn không thể tu luyện Hồn Thuật, sao hiện tại lại có thể tu luyện linh hồn?” Đây là nghi hoặc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ.

“Sóng biển băng truyền xuống một viên Khai khiếu đan khiến cho hấn trở thành giác hồn giả, còn ban cho rất nhiều linh dược khiến thực lực của hấn tăng nhanh như gió. Hơn nữa bên cạnh hấn còn có ba hồn sư cảnh giới Linh Hiên, trong đó có một người bị người chém giết, hiện tại còn có hai người nữa., Về phần cao thủ của đại tông sư, lại chỉ có hai người, đều bị người giết chết, bất quá bên cạnh hấn còn có Tần gia ủng hộ, bây giờ Tần Vân Khiếu cũng đã tiến vào cảnh giới đại tông sư, về phần bên cạnh Tần Viêm, rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ, ngay cả ta cũng không biết!” Yêu Tiêu rất là cẩn thận nói, nàng biết rõ ân oán giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tần gia.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩn người, hiển nhiên không ngờ Tần Liệt lại kinh khủng như vậy, Bách Hoa môn còn không tra ra được chi tiết của hấn, nhưng nghĩ tới ngay cả đại tông sư như Viên Tương, Liễu Thu Tuyết cũng chỉ có thể trở thành môn hạ khách của bọn họ thì cũng thoải mái.

“Đúng rồi, Diệp công tử, sư tôn của ta còn nhờ ta chuyển lời đến người, đa tạ người đã giúp chúng ta thanh lý môn hộ, giết con tiện nhân Liễu Thu Tuyết kia!” Lúc này tựa hồ nghĩ tới điều gì, mở miệng nói cảm ơn.

“Hiện tại tất cả mọi người đều đã là người một nhà, còn nói cảm ơn làm gì!” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, hấn lại đang suy nghĩ chuyện báo thù, có sự kiện Huyết Hằng Chí hai năm trước, không nắm chắc mười phần, hấn quyết định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ có chút không yên lòng, yêu kiều cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nàng cũng cần tiêu hóa tin tức Diệp Tĩnh Vũ thân là Độc Cô Bá Thần đệ tử, không biết tin tức như vậy truyền về Bách Hoa Môn sẽ gây ra chấn động gì.

“Đúng rồi, người nói Khai Khiếu Đan kia? Không phải như vậy, Thái tử có thể đồng thời tu luyện Hồn Thuật và võ đạo?” Sau một lát, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ mới nhớ tới chuyện trọng đại gì đó, một lần nữa hỏi.

“Không sai...” Yêu Huyền nhẹ gật đầu, đôi mắt sáng lại quan sát trên người Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn đầy nghi hoặc, trước

kia người như thế nào lại đồng thời tu luyện Hồn Thuật và Võ Đạo chứ?

“Thú vị, thú vị, trên thế giới này không chỉ có càng ngày càng nhiều đại tông sư, mà ngay cả người của Hồn Vũ song tu cũng bắt đầu nhiều hơn, Khai Khiếu Đan này, hắc hắc... Yêu Huyền cô nương, ngày sau bên phía thái tử, mong rằng cô sẽ tốn thêm chút tâm tư vào việc này., Về vấn đề người tiếp quản nhị lệnh lúc nào, còn phải đợi thêm chút nữa!” Xác nhận thái tử đã trở thành người Hồn Vũ song tu thứ hai, Diệp Tĩnh Vũ lại không có quá nhiều kinh ngạc, bất luận một Hồn Sư nào, chỉ cần hấn nguyện ý, kỳ thật đều có thể tu luyện võ kỹ, chỉ có điều bọn họ thường bỏ bê điều quan trọng của võ đạo, một lòng tu luyện Hồn Thuật mà thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến Kinh Lôi đao quyết do Độc Cô Thần sáng chế ra, chiêu tiếp dẫn thiên lôi kia, chẳng lẽ thật sự chỉ là võ đạo sao?

Hay là bản thân Độc Cô Bá Thần vốn là một người giác hồn? Chẳng qua hấn ta bỏ qua việc tu luyện Hồn thuật, trở thành một đao khách tuyệt thế?

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động mạnh, nếu thật như thế, chỉ có thể nói là trái tim Độc Cô Bá Thần quá cố chấp, vì trợ giúp gia tộc rửa sạch sỉ nhục, vậy mà từ bỏ loại nghề cao quý này của Hồn Sư.

Nhưng có thể tu luyện tới cảnh giới Độc Cô Bá Thần, Hồn Sư, võ giả, có gì khác nhau đâu?

“Nô gia hiểu rõ! Nếu như công tử không có gì phân phó khác, ta xin cáo từ trước!” Nhìn ánh mắt xuất thần của Diệp Tĩnh Vũ, yêu kiều nhẹ nhàng nói một câu.

“Ừm!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, ngay lúc Yêu Giao sắp đứng dậy, lại bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, giúp ta kiểm tra Công Tôn gia, nhìn xem một năm gần đây bọn hấn không có động tĩnh gì!”

Chương ba mươi sáu săn bắn?

Công Tôn Hương Di đến bây giờ vẫn chưa trở về, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng ít nhiều có chút lo lắng...

“Ta biết rồi, Diệp công tử!” Yêu muội nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói gì nữa, lúc này mới đứng dậy, đi xuống lầu dưới...

“Này, này, yêu kiều mỹ nữ, ngươi còn chưa nói cho ta biết số thông báo của ngươi bao nhiêu đâu? A, không đúng, là phương thức liên lạc, ngươi không thể không đi a...” Nhìn thấy yêu thú đứng dậy rời đi, Lương Tiểu nhảy dựng lên, định đuổi theo yêu thú, lại bị Diệp Tĩnh Vũ bắt lấy.

“Nàng là Hoa Mãn Lâu xinh đẹp, lúc nào ngươi cũng có thể đi tìm nàng. Bây giờ giúp ta nghĩ xem hoạt động săn bắn ngày mai phải làm sao?”

“Hoá động săn bắn gì?”

“Chính thái tử tổ chức một cuộc săn bắn hoàng gia, rất nhiều hoàng thân quốc thích đều phải tham gia, Linh Nhi cũng được mời, tên Tiêu Canh đáng giận kia bây giờ chính là nhất đẳng hầu tước, lại là hôn phu của Linh Nhi, cũng ở trong đó, chỉ là lão tử thân là nhất đẳng Bá Tước, nhưng không nhận được bất kỳ thiệp mời nào!” Nói đến đây, Diệp Tĩnh Vũ rất là khó chịu, chuyện này không rõ là đang cung cấp cơ hội cho Linh Nhi và Tiêu Canh sao?

Điểm quan trọng nhất là bản thân không thể tham gia, điều này khiến hắn rất khó chịu.

“Chẳng lẽ ngươi không mời mà tới?” Lương Tiểu Hữu khinh bỉ, không phải chỉ là một thiệp mời thôi sao, lẽ nào ngươi vẫn là loại người chờ thiệp mời kia?

“Ách, ta nói thế nào cũng là người có thân phận? Nếu không mời tự đến thì cũng không thể nói được gì? Sau này ngươi để

ta lẫn lộn ở Nam Vân đế quốc như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ giang hai tay ra.

“Mẹ nó, có thân phận, có thân phận đã được mời, còn có thể gác người sang một bên? Theo ta thấy, đây nhất định là trong lòng thái tử có trả thù, không thể chinh đốn người chính diện, liền từ một phương diện khác kích thích người., Hiện tại cả triều đình ai mà không biết người thích công chúa Vĩnh Nhạc chứ, Tiêu Canh càng coi người là cái gai trong thịt. Lần này, rõ ràng là muốn cho Tiêu Canh có cơ hội sáng tạo, kích thích người!” Lương Tiểu nhìn xuống lầu, nơi đó, bóng dáng xinh đẹp đang chậm rãi biến mất ở đầu đường bên kia.

“Ách, chẳng lẽ ta thật sự không mời mà tới?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩn ngơ.

“Đương nhiên, chẳng lẽ người còn trông cậy thái tử phát thiệp mời cho người sao? Huynh đệ, lão bà này là của người, người tự xem rồi làm đi, đại ca hiện tại có việc muốn làm!” Lương Tiểu đẩy chân tay Diệp Tĩnh Vũ ra, quay người đi xuống lầu.

“Người có việc gì muốn làm không?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt mờ mịt...

“Hắc hắc, lão tử phát hiện xuân đến rồi, lão tử cũng phải nỗ lực vì tình yêu của mình. Ừm, tình yêu thần thánh, bá biệt!” Lương Tiểu nói xong, thân ảnh đã biến mất ở đầu bậc thang.

Nhìn qua hướng Lương Tiểu biến mất, Diệp Tĩnh Vũ có chút mờ mịt, chẳng lẽ nha hoàn này thật sự coi trọng yêu kiều? Hẳn sẽ không đối xử với nàng mạnh đâu nhỉ?

Chẳng qua nghĩ lại lời nói của Lương Tiểu nhưng hắn lại lắc đầu, nếu mình thật sự chạy lung tung như vậy, vậy cũng quá mất mặt, cho dù muốn đi, cũng phải oanh oanh liệt liệt tiến đến...

Kỳ Sơn, chính là một trong những dãy núi lớn nhất Vân Kinh mấy trăm dặm, vốn chỉ là nơi săn bắn thú của dân chúng bình thường. Thế nhưng từ nửa năm trước, Lạc Tiêu Phong xưng Đế, nơi này đã trở thành khu săn bắn của Hoàng gia, toàn bộ khu vực xung quanh Kỳ Sơn đều có quân đội đóng quân, dân chúng bình thường cũng khó có thể tới gần Kỳ Sơn,

bất quá theo chiến sự không ngừng mở rộng, Nam Vân đế quốc liên tục đại kiếp, cũng không có người nói thêm cái gì.

Hôm nay, chính là chín tháng chín, vốn là Trọng Dương Kiếm Tông, bất quá Đấu Hồn đại lục lại không có ngày lễ này, trong bầu trời, Liệt Dương treo cao, thỉnh thoảng có từng trận gió thu thổi tới, làm cho nhiệt độ nhiệt độ không quá nóng.

Một cảm vệ quân nhân số tối thiểu vượt qua ba ngàn người đang hộ tống một đám vương công quý tộc ăn mặc hoa lệ tiến đến Kỳ Sơn.

Đây chính là đội ngũ săn bắn...

Đứng đầu là Thái tử Lạc Hải Thiên vẻ mặt đắc ý, y mặc một bộ cẩm bào màu vàng sáng, tọa kỵ là một con Độc Giác Long Sư cấp sáu, cũng chính là huyền thú của Xích Di năm đó.

Sau lưng hắn, theo thứ tự là Tiêu Canh một bộ áo giáp màu trắng cùng Tần Vân Khiếu mặc cẩm bào màu trắng, Tần Vân Khiếu cười một con long mã màu đỏ, bốn vó chạy như bay, ít nhất cũng là hoang thú cấp bốn trở lên, Tiêu Canh lại cười một con bạch bạch sắc một con., Mặc dù không phải hoang thú, nhưng đây là bảo mã theo hắn nhiều năm, không biết đã chứng kiến bao nhiêu giết chóc, căn bản không sợ uy nghiêm do Long Mã cùng Độc Giác Long Sư phát ra, thậm chí có xu thế cao thấp, chỉ có điều bị tiêu dao ngăn chặn.

Còn bên cạnh Lạc Hải Thiên lại là Lạc Nhược Phong mặc long bào màu đen, Lạc Mộc Dương mặc cẩm bào màu ám hoàng cùng với Lạc Hải Long đang theo sát bên cạnh Lạc Hải Thiên. Còn nhị thiếu chủ Lạc Mộc Viêm thì ở xa trong Liệt Diễm Thành. Thất thiếu chủ Lạc Tiêu Viễn cũng ở lại Bắc Cương, trấn thủ Hồ Quốc bị tiêu dao tàn phế.

Còn về Lục thiếu chủ Lạc Thiên Thành, vì bệnh mà không đến đây...

Lạc Hải Thiên thân là đại ca, lại là người tổ chức hoạt động săn bắn lần này, trên mặt treo đầy ý cười, không ngừng khoác lác những thành tích mà đệ đệ của mình làm những ngày qua, bất kể là Lạc Nhược Phong hay là Lạc Mộc Dương, hay là những thế tử, tiểu quốc công khác, những lời nói của Hoàng

thái tử, đều là gật đầu cười nói, trong miệng hân hoan tán thưởng đại ca bao nhiêu nhân chính, cỡ nào...

Tóm lại, chỉ là một vài lời nói không có dinh dưỡng...

Về phần tiêu dao, thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát một đám nữ tử được bảo vệ ở trung tâm, các nàng đều là chúa công chúa quận chúa, chừng hơn ba mươi người, ai nấy đều mặc trang phục, từng người tư thế oai hùng hiên ngang, trên mặt tràn đầy ý cười, tụ tập cùng một chỗ, ríu rít nói không ngừng.

Bị vây ở trung tâm chính là Lạc Linh Nhi. Ngoại trừ nàng là con gái mà Lạc Tiêu Phong thương yêu nhất ra, còn vì nàng sắp gả cho tướng quân Tiêu Canh trẻ tuổi nhất Nam Vân đế quốc...

Phải biết rằng, tiêu dao canh không chỉ có đẹp trai, mà còn là văn võ song toàn, thế nhưng bạch mã hoàng tử trong lòng các thiếu nữ này, hôm nay lại muốn lấy Lạc Linh Nhi làm vợ, sao có thể không gây ra bất kỳ oanh động nào.

Bất quá Lạc Linh Nhi ngày thường thích chơi đùa, hôm nay lại không hề vui vẻ chút nào. Đối với ánh mắt Tiêu Canh quăng tới, nàng luôn tránh né, trên mặt lộ vẻ tâm sự nặng nề...

Vừa nghĩ tới hôm nay Diệp Tĩnh Vũ không tới, Tiểu Đào Đào sáng nay lại không biết đi đâu, trong lòng nàng lo lắng chính là như vậy...

Về phần tiêu dao, thấy vẻ mặt của Lạc Linh Nhi, trong lòng lại buồn bực, định không để ý thân phận tiến lên tiếp xúc một phen, nhưng lại cảm nhận được phía trước chấn động một hồi, không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy ngoài mấy ngàn mét, một đạo đao mang cực lớn phóng lên trời, ngay sau đó lại thấy một đạo kiếm quang phá không phóng ra, va chạm với đạo đao mang kia, sau đó phát ra một tiếng nổ động trời, tạo nên từng trận bụi bặm...

Tiếng vang kinh động lớn kinh động tất cả mọi người nơi này, một đám cấm vệ quân cũng tranh thủ thời gian nhào tới, bảo vệ đám người Thái tử ở bên trong...

Chương 36 Sương Ngâm Kiếm.

“Phía trước đã xảy ra chuyện gì?” Trên mặt Thái tử lộ ra vẻ không vui, đã sắp đến Kỳ Sơn, phương viên vài dặm đã sớm bị dọn sạch, sao còn có động tĩnh bụi này, ngoại trừ đám người bên dưới bỏ rơi chức vụ bên ngoài, căn bản không có khả năng gì khác...

“Điện hạ, cái kia tựa hồ là hai cao thủ tại quyết đấu!” Thân thể Tần Vân Khiếu hơi nghiêng về phía trước, mày cau lại, từ tốn nói.

“Hả?” Thái tử ngẩn người, lại tiếp tục nói: “Đi, đi xem!” Nói xong, võ Độc Giác Long Sư ngồi xuống, dẫn đầu chạy về phía trước, tựa hồ căn bản không lo lắng trận chiến nơi xa sẽ ảnh hưởng đến mình...

Bên cạnh hẳn, hai nam tử mặc trường sam màu trắng theo sát, khí tức của bọn họ trầm ổn như vậy, ít nhất cũng là cao thủ cảnh giới đại tông sư, Tần Vân Khiếu, Tiêu Canh thấy thái tử chạy về phía trước, cũng vội vàng theo sau, nếu thái tử có bất trắc gì, tất cả bọn họ đều xong rồi.

Mấy vị hoàng tử Lạc Nhược Phong đưa mắt nhìn nhau, cũng vội một cái về phía tọa kỵ, đi theo sau. Bên cạnh mỗi người bọn họ đều có ít nhất một vị đại tông sư bảo vệ, trừ phi gặp phải tồn tại như Võ Thánh, nếu không cần phải lo lắng điều gì.

Về phần đám nữ quyến phía sau, sau khi nhìn thấy khói bụi đầy trời, mỗi người càng vui vẻ phóng khoáng, các nàng ngày thường hoặc là ở vương phủ, hoặc là ở hoàng cung, rất ít đi ra, chớ đừng nói chi là nhìn thấy loại cao thủ này quyết đấu, nguyên một đám vô cùng hưng phấn.

Một đám người chạy hơn nghìn mét, liền nhìn thấy trên một gò núi nhỏ cách đó mấy trăm thước, hai bóng người đang lao nhanh, trong hư không không ngừng truyền ra tiếng đao kiếm

va chạm, vô số đao khí kiếm khí không ngừng bắn ra, trực tiếp chém cây cối hoa cỏ chung quanh thành từng mảnh nhỏ.

Chân nguyên lực cuồng bạo càng phá hủy hết thảy chung quanh, có cảm giác long trời lở đất.

Đám người Thái tử cũng không tiếp tục tiến lên, mà là nhìn qua hai đạo nhân ảnh kia, phát hiện một nam tử mặc trang phục đen kịt trong đó dĩ nhiên là Diệp Tĩnh Vũ, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, đương nhiên, hai người còn đang giao thủ, lại cách xa nhau như vậy, có thể thấy rõ là Diệp Tĩnh Vũ, cũng chỉ có vài cao thủ.

“Xem chiêu, tuyệt đao phá không...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân ảnh lóe lên, đã đi tới trước đối thủ, hung hăng xuất đao chém tới đối thủ, cũng chính là Băng Minh.

Trên mặt Băng Minh không hề sợ hãi, thiết kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm hoa xinh đẹp sáng lên, ngăn trước đao của Diệp Tĩnh Vũ.

Leng keng một tiếng giòn vang, một tia lửa chói mắt sáng lên, kiếm khí cuồng bạo, đao khí càng phun ra bốn phía.

Diệp Tĩnh Vũ bị chân lui lại mấy chục bước, Băng Minh đồng dạng thối lui mấy chục bước...

“Băng huynh, nhiều ngày không gặp, không nghĩ tới ngươi tiến bộ nhanh như vậy, lần này cho ngươi kiến thức Ngự Lôi Phá Thiên a...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân thể bỗng nhiên bay lên trời...

Một tiếng này cực lớn, cách xa nhau mấy trăm mét, mọi người cũng có thể nghe được rõ ràng, kể cả Lạc Linh Nhi cũng biết hẳn chính là Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Vừa nói xong, Diệp Tĩnh Vũ đã giơ hai tay lên, thân thể vất ngang giữa không trung, giống như chiến thần trên chín tầng trời...

Một đạo đao khí phóng lên trời, ngay sau đó trên bầu trời phát ra một tiếng sấm rền, một tia chớp to lớn xé rách bầu trời,

thăng tấp rơi vào trên thân đao, giống như một đầu Điện Long, nổi lên giữa trời và Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn đao điện mang to lớn kia, tất cả mọi người lộ ra thần sắc khiếp sợ, đám người Thái tử mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, từ khi nào Diệp Tĩnh Vũ đã trở nên cường đại bậc này? Trách không được hắn có thể chém giết toàn bộ người mình phái ra, nguyên lai bản thân hắn đã có thực lực như vậy?

Khóe miệng Lạc Nhược Phong giật giật, trong lòng thầm mắng, nha đầu này, vì tham gia hoạt động lần này mà cũng không cần làm ra cảnh tượng lớn như vậy? Để hắn đi theo mình được rồi, sao phải tự mình ra mặt, khổ nỗi gì? Một chiêu lợi hại cỡ này, nếu không phải là Băng Minh, những người khác làm sao dám đi đón?

Về phần những nữ quyền kia, lại là một đám lộ ra vẻ mặt chấn động, ngơ ngác nhìn tia chớp từ trên trời giáng xuống kia...

“Phá...” Theo tiếng quát lớn của Diệp Tĩnh Vũ, mấy ngàn dòng điện nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt biến ảo thành một ánh đao cực lớn dài hơn trăm trượng, mang theo ánh đao tia chớp, điện xẹt xẹt xẹt xoẹt, chém về phía Băng Minh cách đó không xa...

“Móa nó, không phải chỉ là diễn kịch thôi sao, ra sức như vậy làm gì?” Nhìn thấy đao mang khổng lồ bay nhanh xuống, Băng Minh thân là Võ Thánh cũng biến sắc, chiêu này, tuyệt đối có uy lực làm Võ Thánh trọng thương., Thật không ngờ tên này vẫn chưa trở thành Võ Thánh mà đã có thể dựa vào võ đạo để uy hiếp Võ Thánh, lại thêm lực lượng thân thể, hồn lực, còn có Chấn Thiên ấn kia nữa, nếu hắn thật sự quyết chiến, nói không chừng mình thật sự không phải là đối thủ của hắn...

Băng Minh thầm mắng trong lòng nhưng không thể không nhảy lên chân nguyên lực toàn thân. Chân đan tại đan điền điên cuồng vận chuyển, một đạo kiếm quang màu xanh nước biển từ trên thân thiết kiếm sáng lên. Trong nháy mắt, liền hình thành một đạo kiếm quang màu lam cực lớn, hàn khí lạnh như băng khuếch tán ra bốn phía, ngay cả nhiệt độ cũng trong nháy mắt giảm xuống không ít...

“Sương Ngâm kiếm...” Trong miệng Băng Minh nhẹ nhàng hô một tiếng, tay phải giơ lên thiết kiếm hạ thẳng xuống, kiếm quang cực lớn nghênh đón đao đao mang điện quang kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang kiếm quang đụng vào nhau, nổ tung cực lớn lập tức tạo thành một đám mây hình nấm, mặt đất trực tiếp bị nổ thành một hố to đường kính hơn mười thước, lực phản chấn cường đại trực tiếp chấn cho băng minh bay ngược ra ngoài, bay ra mấy trăm bước mới ngừng lại, khoe miệng lại phun ra một ngụm máu tươi., Mà Diệp Tĩnh Vũ lại không nhúc nhích tí nào, một tay vịn đao, vạt áo trên người bị kinh phong bạo tạc kia thổi đến rung động, cả người như cũ đứng ngang giữa không trung, tinh thần bắn loạn xạ, giống như Cửu Thiên Chiến Thần, không ai bì nổi, bá đạo đến cực điểm...

Trong lúc nhất thời, hấp dẫn ánh mắt mọi người...

“Oa, đẹp trai quá...” Một gã quận chúa nhìn không được kinh hô...

“Hoạt, thật sự rất khốc liệt...” Có một gã quận chúa đầy mắt yêu thương...

“Thật bá đạo, thật là uy phong, nếu như ta có thể gả cho hắn thì tốt quá...” Một công chúa mặt mày cũng đầy mê trai...

Ngay cả Lạc Linh Nhi cũng nhìn không chớp mắt vào thân ảnh giữa không trung kia. Giờ phút này, trong mắt nàng, đao thân ảnh này hùng vĩ như thế, cao lớn như thế, chỉ cần nhìn qua thân ảnh này, coi như là gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, nàng cũng sẽ không nhúu mày một chút.

Đám người Lạc Hải Thiên, Tần Vân Khiếu, Tiêu Canh đồng thời nuốt nước miếng, hiển nhiên cũng không ngờ uy lực một kích kia lại cường đại bậc này...

Chỉ có Lạc Nhược Phong nói thầm một câu không chút hình tượng: “Giả vờ, người tiếp tục giả bộ...”

Năm mươi sáu Chương thứ ba gia nhập... Chương thứ sáu mươi hai...

Lúc này, Băng Minh đã ngừng thân ảnh, cách không nhìn Diệp Tĩnh Vũ, sau khi đi tới trước mặt hắn ôm quyền, nhân dịp nói: “Diệp huynh, hôm nay tại hạ thua tâm phục khẩu phục, hôm nay đánh một trận, cũng làm cho tại hạ được lợi không ít, từ đó chia tay...” Nói xong, không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, xoay người hướng phương xa lao đi, mấy hơi thở sau đã biến mất trước mặt mọi người...

“Này, khối băng kia...” Diệp Tĩnh Vũ giả vờ muốn giữ lại, nhưng lại phát hiện Băng Minh đã biến mất vô tung vô ảnh, lúc này mới thở dài một tiếng, thu hồi niệm lực, thân ảnh rơi trên mặt đất, quay đầu nhìn lại, liền thấy đoàn người Thái Tử đã ở cách đó không xa, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc...

“Ai nha nha... Thái tử điện hạ, ngài không làm việc ở hoàng cung nữa, sao lại chạy tới nơi hẻo lánh này?” Diệp Tĩnh Vũ hô to gọi nhỏ xông tới, tùy tiện nói với thái tử.

Thái tử thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, lời này là sao? Chẳng lẽ mình nên mỗi ngày ở hoàng cung làm việc? Không đúng, mình là triều chính, làm sao có thể làm việc? Nha đầu này, nói chuyện cũng quá ác độc đi...

“Ha ha, Trung Dũng bá nói gì vậy, nơi này chính là sân săn bắn của Hoàng Đế, lần này bốn cung cùng các huynh đệ đến đây săn bắn, còn các vị trung dũng bá, sao lại xuất hiện ở đây? Người vừa rồi kia...” Mặc dù trong lòng rất là buồn bực, bất quá Thái Tử trên mặt vẫn lộ ra ý cười nhân hậu, ai bảo tên trước mắt này tuy rằng tước vị không cao, nhưng lại là tồn tại ngay cả thấy phụ hoàng của mình cũng không cần quỳ xuống...

Thân phận thật sự quá đặc thù, không đặc thù...

“A, người vừa rồi là một vị cao nhân ta gặp được ở Tây Sở đế quốc nửa năm trước, ước hẹn hôm nay đánh một trận, tại hạ thắng một bậc...” Diệp Tĩnh Vũ không thềm để ý chút nào cắt đứt lời nói của thái tử.

“Ha ha, Trung dũng bá quả thật là võ công cái thế, lại vì Nam Vân đế quốc ta thắng được một phần thưởng, cao thủ Tây Sở đế quốc kia trong tay Trung Dũng bá cũng không qua được ba chiêu...” Thái tử giả vờ khen ngợi một phen, Lạc Nhược Phong đứng bên trợn trắng mắt, cái con này, nói bậy cũng không phải như vậy chứ? Sao lại nói đến Tây Sở đế quốc rồi?

“Ha ha, điện hạ quá khen, thần chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi. Đúng rồi, nếu Thái tử và các vị Vương gia đến săn thú, địa vị của thần thấp hèn, không tiện quấy rầy các vị, cáo từ...” Diệp Tĩnh nói xong, đang muốn xoay người rời đi...

“Trung dũng bá chậm đã, Trung dũng bá chính là trung dũng bá mà phụ hoàng đích thân phong, chính là một trong những công thần lớn nhất Nam Vân đế quốc ta, hôm nay lại đao bại Tây Sở cao thủ, vì Nam Vân đế quốc ta mà trên mặt tươi sáng, làm sao có thể nói địa vị hèn mọn đây? Nếu đã gặp phải tại nơi này rồi!, Trung dũng bá liền cùng bọn cung một đường vào Kỳ Sơn đi...” Cho dù rất không thích Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Thái tử hiện tại dù sao cũng là thái tử, Diệp Tĩnh Vũ đã nói địa vị của hần hèn mọn, không có tư cách gia nhập trận săn bắn này, nếu mình thật sự cái gì cũng không nói, vậy chẳng phải nói mình xem thường hần sao?

Kể từ đó, những công thần khác sẽ nghĩ như thế nào? Chỉ biết nghĩ đến việc trong lòng mình chỉ có người của Hoàng tộc, vậy sau này còn mua chuộc nhân tâm thế nào đây?

Cho nên, dù trong lòng một trăm người không nguyện ý, nhưng trong miệng thái tử lại không thể không nói như vậy...

“A, nếu Thái tử đã nói như vậy, vậy thần cung kính không bằng tuân mệnh...” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên vẻ không tình nguyện, Lạc Nhược Phong nhìn mà trợn trắng mắt...

“Người đâu, chuẩn bị ngựa cho Trung Dũng bá...” Thái tử sừng sốt, không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại thật sự không khách

khí đáp ứng như vậy. Nhưng để biểu hiện rộng lượng của mình, y vẫn ra lệnh cho những người bên cạnh.

“Đa tạ Thái tử dày ý, nhưng thân đã có tọa kỵ, cũng không cần phải cưỡi ngựa, khoác lác...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, thối một tiếng huyết sáo, chỉ thấy một bóng trắng từ rừng cây xa xa chạy ra...

Đó là một con quái vật có vẩy trắng che kín, trên sống lưng lại mọc ra một đôi sừng dê, từ xa nhìn lại giống như một con dê lớn. Sau khi chạy tới mới phát hiện bốn chân của nó là móng vuốt sắc bén, ở giữa cổ, còn mọc ra một đôi tiểu trảo sắc bén, phía dưới tiểu trảo vậy mà mơ hồ lộ ra một cái miệng to như chậu máu, phía trên miệng lớn như chậu máu mới là một cái đầu, trên đầu còn mọc ra một đôi sừng nhỏ, nhìn khủng bố đến cực điểm...

Khi con quái thú này xuất hiện, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, một luồng khí tức hung lệ từ trong cơ thể quái thú thoát ra, ngay cả Độc Giác Long Sư do Thái tử cưỡi cũng sợ hãi lui về sau một bước...

Chỉ có Lạc Linh Nhi khi nhìn thấy quái thú, trong mắt nàng hiện lên một nụ cười, bởi vì con quái thú này đã trưởng thành, hình thái chân chính của Thao Thiết...

Đào tiên nhỏ mặc dù còn chưa lớn hoàn toàn, nhưng với bản lĩnh của nó bây giờ, muốn huyền hóa thành dáng vẻ trưởng thành cũng là dễ dàng...

Chỉ bất quá trở thành tọa kỵ của Diệp Tĩnh Vũ, Đào Tiểu Đào rất là ủy khuất, không tự chủ được vang lên tiếng nghịch nghị chạy vào Thiên Lam sơn mạch...

Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nhảy lên sống lưng đào đào nhỏ, nắm lấy sừng dê cực lớn, nhìn đám người bị trấn trụ một chút, lúc này mới nhàn nhạt nói một câu: “Điện hạ, chúng ta có thể lên đường rồi!”

“Ừm, xuất phát, xuất phát!” Thái tử lúc này mới hồi phục tinh thần, khống chế Độc Giác Long Sư chạy về hướng Kỳ Sơn, nhưng trong lòng lại thầm mắng một trận. Nha đầu người cũng quá vô sỉ đi? Thậm chí ngay cả tọa kỵ cũng đã chuẩn bị tốt,

chỉ là làm cho Thái tử nghi hoặc không rõ chính là bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, lúc nào lại có thêm một con quái thú như vậy...

Có thể làm cho Độc Giác Long Sư cảm thấy sợ hãi, đây không phải là hoang thú bình thường.

Về phần đám công chúa quân chủ, lại không bởi vì bộ dáng Tiểu Đào Đào bây giờ mà cảm giác được sự khủng bố, ngược lại tràn ngập hứng thú với Diệp Tĩnh Vũ cưỡi trên lưng Đào Tiểu Đào, một người thực lực cường đại, lại là Trung Dũng bá bộ hạ khâm ban, bây giờ tựa hồ là đại thống lĩnh của Vân vệ. Người kiệt xuất như vậy, không kém chút nào Tiêu Dao Tiểu tướng quân nha, đặc biệt là mặt mũi của hắn, xinh đẹp như vậy, nếu có thể gả cho hắn, cũng không tệ lắm...

Tiêu Canh sắp thành hôn với công chúa, mị lực này tự nhiên thiếu một nửa, mà Diệp Tĩnh Vũ trong triều đình quyền thế tuyệt không yếu, điểm quan trọng nhất là kiếm vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ đã sớm rung động thật sâu các nàng, tận mắt chứng kiến so với nghe còn muốn nghe rõ ràng hơn sao?

Chỉ có Lạc Linh Nhi khéo miệng, nở một nụ cười nhàn nhạt. Nhìn thấy Tiểu Đào xuất hiện, nàng đã hiểu, tất cả những chuyện này đều là Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị cho nàng...

Về phần tiêu dao, trong lúc vô tình nhìn thấy khéo miệng Lạc Linh Nhi nhếch lên, trái tim lại như bị cái gì xé rách...

Nàng đã sắp trở thành thê tử của mình, sao còn có thể nhớ mãi không quên đối với nam nhân này?

Diệp Tĩnh Vũ, ta tiêu dao tới cùng một điểm cũng không sánh được ngươi...

Trong lòng cuồng nộ tiêu dao, con mắt rất nhanh biến thành một mảnh huyết hồng...

Đúng lúc này, trên bầu trời vừa vặn có một con chim đại điêu bay qua, một lòng muốn chứng minh đôi mắt tiêu dao của mình sáng ngời, vỗ trắng một cái, bay về phía Thái tử...

Chương + 3 so với tên.

“Điện hạ, sắp tiến vào Kỳ Sơn sơn mạch rồi, hay là để chúng ta thắng cho lần săn bắn này đi!” Tiêu Canh đi tới bên cạnh Lạc Hải Thiên, thi lễ với Lạc Hải Thiên một cái, sau đó mở miệng nói ra.

“Ồ? Uy Võ Hầu có cao kiến gì?” Lạc Hải Thiên hứng thú, ánh mắt lại nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ đang tới gần Lạc Nhược Phong.

“Điện hạ mời xem...” Tiêu Canh chỉ đại điều xoay vòng trên bầu trời tiếp tục nói: “Vậy thì là màu sắc đầu...”

“Ha ha, đại điều này tối thiểu cũng phải mấy ngàn thước, cung tên bình thường làm sao bắn tới được, tuy nhiên ta nghe nói ban đầu có một thần tiễn thủ dưới trướng Trung Dũng bá có thể là phi cầm giết chết mấy ngàn thước, không biết Trung Dũng bá có làm được hay không...” Thái tử nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, từ tốn nói.

Lời này là độc quả, Diệp Tĩnh Vũ người có thể bắn chết cũng chỉ bình thường, nếu người không thể bắn chết, đó cũng không phải là thủ hạ của mình cũng không bằng.

Đây là thành tâm tảo tảo Diệp Tĩnh Vũ thể diện...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết câu, Tiêu Canh đã tiếp lời: “Điện hạ, thần cũng nghe nói vị tiễn thủ kia có tiền thuật siêu quần, Trung Dũng bá hình như còn từng học qua Tiễn thuật dưới tay hắn, chắc hắn không có bản lĩnh như tên bắn kia. Thế nhưng những năm gần đây thần khổ luyện tiễn thuật, ngược lại có thể bắn rơi con đại điều này...”

Tiêu Canh nói lời này cay độc hơn, trực tiếp châm biếm Diệp Tĩnh Vũ Tiễn thuật không bằng người...

Mọi người nghe Tiêu Canh nói vậy, làm sao còn không hiểu ý hai người, đơn giản chỉ là nể mặt Lạc Diệp Tĩnh Vũ mà thôi...

Những nữ quyền phía sau nghe thấy hai người đối thoại, cũng đều lộ ra thần sắc tò mò. Nam Vân đế quốc trước kia chỉ có một tiêu dao, về sau xuất hiện một nhân vật tuyệt thế Diệp Tĩnh., Hai người có thể nói là tuyệt đại song kiêu của Nam Vân đế quốc, nhưng giữa hai người lại chưa từng quyết đấu qua, rốt cuộc ai mạnh hơn, cũng vẫn luôn là nghi vấn trong lòng rất nhiều tiểu thư quý tộc. Hôm nay Tiêu Canh là người đầu tiên làm khó Diệp Tĩnh Vũ, những công chúa quận chúa này có đạo lý gì mà không hưng phấn.

Chỉ có Lạc Linh Nhi ánh mắt lộ ra một tia lo lắng, nàng từ nhỏ lớn lên cùng Tiêu Canh, tự nhiên minh bạch bản lĩnh tiêu dao, hấn không chỉ hành quân có một bộ phận, thực lực bản thân càng sâu không lường được, đến bây giờ, cũng không ai biết thực lực của hấn rốt cuộc đã đạt đến một bước kia, hơn nữa hấn thi triển xạ thuật càng quan tuyệt cổ kim, chẳng qua bình thường hấn rất ít hiển lộ mà thôi.

“Ha ha, mặc dù tạo nghệ về cung tiễn của tại hạ không quá sâu, nhưng muốn đánh bại ngươi, còn không phải là dễ dàng hay sao!” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói ra, lời nói bức người, không mang theo chút đường lui nào...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Diệp Tĩnh Vũ nói năng trực tiếp như vậy, Tiêu Canh người ta có nói thế nào, còn dùng giọng nghi vấn, ngươi lại tốt, trực tiếp nói người ta không bằng ngươi, còn tự xưng không có tạo nghệ quá cao về tiễn thuật, vậy không phải nói các phương diện khác ngươi mạnh hơn Tiêu Canh nhiều lắm sao?

“Trung dũng bá khẩu khí thật lớn?” Tiêu Canh nghe Diệp Tĩnh Vũ nói thẳng như vậy, cũng hừ lạnh một tiếng.

“Đúng vậy, ai bảo bổn thiếu gia thật sự mạnh hơn ngươi chứ?” Diệp Tĩnh Vũ không buồn nhìn Tiêu Canh...

“Ngươi...” Tiêu Canh Nộ, giữa quý tộc cũng có quy tắc trò chơi của riêng mình, cho dù ngươi và đối phương có thâm cừ đại hận gì đi nữa, nhưng mặt mũi vẫn phải cố kị một chút, cho dù có mĩa mai cũng phải uyển chuyển một chút, làm gì có

Diệp Tĩnh Vũ như vậy hoàn toàn không để ý tới quy tắc của trò chơi?

Tên gia hỏa này quả thực là một lưu manh mà...

“Ha ha, hai vị đừng ở đây cãi nhau nữa, bọn cung xem không bằng như bây giờ đi, cứ để hai vị ra tay, xem ai có thể giành được vị trí đầu lĩnh cho lần săn bắn này của chúng ta!” Thái tử Lạc Hải Thiên cười nhạt nói.

“Được...” Tiêu Canh và Diệp Tĩnh Vũ gần như đồng thời quát lên.

“Vậy thì bọn cung đến đây tự mình đảm nhiệm trọng tài đi, các ngươi chuẩn bị đi!” Thái tử cười nhạt nói, đối với thuật bắn cung tiêu dao hấn rất tin tưởng.

Diệp Tĩnh Vũ yêu thích Lạc Linh Nhi, nha đầu Lạc Linh Nhi kia tựa hồ cũng ưa thích Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần trước mặt Lạc Linh Nhi không ngừng chèn ép Diệp Tĩnh Vũ, nàng hiểu được tiêu Canh so với Diệp Tĩnh Vũ mạnh hơn, chắc hẳn có thể khiến Lạc Linh Nhi hồi tâm chuyển ý, đến lúc đó tự nhiên sẽ hung hăng kích thích Diệp Tĩnh Vũ...

Đây là tính toán của thái tử Lạc Hải Thiên, đương nhiên, nếu y biết Lạc Linh Nhi đã sớm đem thân thể và nội tâm của mình giao lại cho Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối sẽ không làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy.

Về phần những người khác, đặc biệt là những công chúa quận chúa kia, toàn bộ mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn hai người phía trước nhất.

Hộ vệ tiêu dao lập tức đi tới, đưa cho Tiêu Canh một cây trường cung màu vàng kim, cũng không biết là tài liệu gì chế tạo, phía trên điêu khắc hoa văn mỹ lệ, còn có rất nhiều phù chú, Diệp Tĩnh rất tinh mắt, liếc mắt một cái nhìn ra đây là một thanh linh cung...

“Thế nào? Trung Dũng Bá có mang theo cung tên không, nếu thật sự như thế, bản hầu có thể cho ngươi mượn dùng long văn huyền cung... Ta tùy ý đổi một cây cung...” Lạc Nhược Phong nhìn Diệp Tĩnh Vũ hai tay trống trơn, châm chọc nói.

“Long Văn Huyền Cung? Chẳng lẽ là dùng Long Cốt chế tạo ra sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, một đôi mắt lại liếc về phía thanh trường cung màu vàng óng kia, phát hiện tạo hình quả thật đẹp mắt, hơn nữa bên trong ẩn chứa một cỗ uy lực cường đại, mặc dù không giống như Lạc Nhật Thần Cung lúc trước cho mình cảm giác, nhưng tuyệt đối cường đại hơn so với đoản cung của Hồ Mộng.

“Ha ha, không ngờ Trung Dũng Bá còn có thể nhìn ra đây là Long Cốt chế tạo Thần Cung, không sai, đây chính là tuyệt phẩm Thần Cung do Long Cốt của Thượng Cổ Thiên Long chế tạo...” Tiêu Canh cười lạnh...

Nghe Tiêu Canh nói đây là do Long Cốt chế tạo, đám nữ quyền kia ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ, Thiên Long đó, là sinh vật trong truyền thuyết đấy, thật không ngờ thế gian này thực sự tồn tại thứ được chế tạo từ Thiên Long cốt... Ánh mắt từng người nhìn về phía cây cung lớn màu vàng kim kia đều tràn đầy biến hóa...

Dù sao, bản thân hình dáng của cây cung này cũng rất ưu mỹ...

“Ha ha, cung cũng không tệ lắm, bắt quá người lưu lại cho mình dùng đi, ta lo lắng người dùng cung khác, thật đúng là không thể bán ra xa như vậy!” Diệp Tĩnh Vũ đồng dạng châm chọc nói.

“Trung dũng bá, vậy cung của người đâu?” Lúc này, Thái tử lại mở miệng nói ra...

“Ha ha, cây cung của ta, chính là lấy đại địa chi khí làm cung...” Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, chậm rãi vươn tay trái, một cây cung dài sơn đen cứ như vậy xuất hiện trong tay...

Đó là trường cung được khí tức đại địa ngưng tụ hoàn toàn. Nhìn thấy chiêu này, tất cả mọi người lại một lần nữa hít vào một hơi khí lạnh. Những nữ quyền kia đều lộ vẻ mặt kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ càng có thêm một loại biến hóa. Đây hoàn toàn là cách không tạo vật sao? Tuy rằng hình như đó không phải là thực thể...

Tàn Vân Khiếu, sắc mặt tiêu dao đồng thời biến đổi, bọn họ đều cảm giác được khí tức nặng nề ẩn chứa trong trường cung...

Chương ba ba mươi sáu vượt lên trước.

Chỉ có Lạc Hải Thiên ánh mắt lộ ra biểu tình cực độ sợ hãi. Gã thân là Hồn Sư, hiểu rất rõ, có thể dễ dàng ngưng tụ ra một thanh trường cung như thế, nhưng không phải Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển bình thường có thể đạt được, tuyệt đối là một chân bước vào Hồn Tiên...

Diệp Tĩnh Vũ này mới trẻ tuổi như vậy, sao có thể cường đại như vậy? Lẽ nào bên cạnh hắn cũng có Hồn Tiên cường đại?

“Cung không dây, hay là cung?” Nhìn thấy chiêu này của Diệp Tĩnh Vũ, Tiêu Canh biết mình đã bị so sánh, nhưng vẫn như cũ không chịu cúi đầu, ngược lại lạnh lùng nói ra...

“Ha ha, dùng lực lượng Thương Thiên làm dây...” Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, lập tức, trên cây cung lớn màu đen kia xuất hiện một đạo hào quang màu trắng, vừa vặn tạo thành một dây đàn...

Sắc mặt tất cả mọi người lại biến đổi, khí tức đại địa là cung, lực lượng của trời đất là dây cung, đây là lực lượng cỡ nào? Không ngờ trình độ Linh thuật của hắn đã đạt đến trình độ này sao? Tiệm tay, có thể ngưng tụ được năng lượng của trời đất sao?

“Mũi tên của ngươi đâu? Chẳng lẽ ngươi có thể dùng tiễn khí bắn chết con đại điêu kia sao? Nếu như một lát nữa bị ta bắn xuống, cũng đừng để bị ngươi nói là bắn trúng, giết chết...” Tiêu Canh vẫn không chịu từ bỏ ý định, tuy nhiên sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi...

“Ha ha, ngươi đã nói như vậy, ta làm sao còn có thể phạm sai lầm như vậy, vạn dặm tinh mang làm mũi tên...” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, lại duỗi tay phải ra, một mũi tên màu bạc cứ như vậy xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, phía trên còn tản ra đạo đạo ngân quang...

Mặc kệ là Lạc Hải Thiên hay là Tần Vân Khiếu, thậm chí là Lạc Nhược Phong cũng biến sắc, bọn họ cũng cảm thấy trong mũi tên màu bạc kia ẩn chứa lực lượng cường đại...

Vậy tuyệt đối là tồn tại có thể uy hiếp đến Võ Thánh? Hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đã đạt tới cảnh giới như vậy sao? Căn bản không cần quá nhiều thời gian, có thể ngưng tụ cung tên như vậy, vậy không phải là Võ Thánh đối mặt hẳn cũng phải cẩn thận từng li từng tí một sao?

Còn dám công chúa quận chúa, sau khi nhìn thấy chiêu thức này của Diệp Tĩnh Vũ trông rỗng tạo ra, trên mặt toàn bộ lộ ra thần sắc vui mừng kích động, Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên cảnh vốn đã ít, mỗi một người đều giống như tồn tại siêu cấp, coi như thân phận của các nàng cao quý, ngày thường cũng khó gặp, chớ đừng nói là nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ biến ảo thành trò chơi kia...

Rất nhiều người không còn cổ kị hô to gọi nhỏ nữa...

Lạc Linh Nhi thấy Diệp Tĩnh Vũ tự tin cười, tâm tư có chút lo lắng cũng buông xuống...

“Điện hạ, chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?” Nhìn thấy chiêu này của mình làm chấn động mọi người, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này Lạc Hải Thiên mới phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ càng tràn đầy biến hóa. Một nhân vật cường đại như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp tiến lên trừ bỏ, nếu không ngày sau nhất định là lực cản lớn nhất của mình, chỉ là bây giờ bên cạnh mình đã không có người, nhưng làm sao bây giờ đây?

Trong lòng nghĩ vậy, Lạc Hải Thiên lại nhẹ nhàng giơ tay phải lên, chuẩn bị tuyên bố mệnh lệnh bắt đầu...

“Vèo...” Theo cánh tay Thái tử rơi xuống, một vàng một bạc hai đạo hào quang phá không mà ra, ngay sau đó liền nghe trên bầu trời truyền đến một tiếng tê minh, con chim khổng lồ kia cứ như vậy rơi xuống...

Thậm chí mọi người còn không kịp thấy rõ Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh đã dựng tên thế nào...

Đại điều liền rơi xuống cách đó không xa, nặng nề ngã trên mặt đất, đã sớm có cắm vệ tiến lên bắt lấy. Lúc này mọi người mới phát hiện, con chim này vậy mà lớn cỡ một người, trên mắt nó, cắm vào một mũi tên màu bạc hoàn toàn do tinh quang ngưng tụ thành...

Về phần mũi tên màu vàng kim do tiêu dao bắn ra, không biết đã đi đâu...

Sắc mặt tiêu dao lại trở nên trắng bệch, tiền thuật của mình lại không bằng người kia, hẳn còn là người sao? Một mũi tên phá không, hơn nữa còn xuyên thấu con mắt của con chim khổng lồ này, điều này...

Sắc mặt Thái tử cũng thay đổi, vốn là muốn tiêu dao tạo thế, nhưng bây giờ xem ra, con thải này dường như lại bị Diệp Tĩnh Vũ hái mất.

“Thật là lợi hại nha...”

“Oài quá...”

“Cái chim này bay cao như vậy mà lại bị Trung Dũng Bá bắn xuống một cái, thật lợi hại...”

Trong đám công chúa quận chúa, lại vang lên một hồi tiếng kinh hô, các nàng mặc kệ nam nhân đấu đá lẫn nhau, âm mưu quỷ kế, các nàng chỉ để ý chính mình nhìn thấy, đó chính là Diệp Tĩnh Vũ còn mạnh hơn tiêu dao...

Vòng giao thủ thứ nhất giữa song kiêu Nam Vân đế quốc, dùng toàn bộ chiến thắng của Diệp Tĩnh Vũ mà chấm dứt...

Nghe tiếng hoan hô bên tai, khóe mắt liếc về phía Lạc Linh Nhi nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ mê say, Tiêu Canh lập tức bị tức giận đến điên cuồng công tâm, muốn tiến lên khiêu chiến Diệp Tĩnh Vũ đưa ra quyết đấu, lại bị Lạc Hải Thiên dùng ánh mắt ngăn cản...

“Ha ha, không nghĩ tới trung dũng bá không chỉ có võ nghệ cao cường, tiền thuật này cũng là có một không hai trong thiên hạ, thật đúng là phúc của Nam Vân đế quốc ta!” Thái tử mỉm cười, nhìn không ra chút khó chịu nào, trực tiếp nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha, Thái tử quá khen, tại hạ cũng chỉ là nhất thời may mắn, thật sự, may mắn mà thôi...” Diệp Tĩnh Vũ hơi đổi lễ, từ tốn nói.

May mắn? Người cũng biết khiêm tốn?

Thái tử trong lòng hung hăng mắng chửi Diệp Tĩnh Vũ một phen, nhưng mặt mũi lại hướng về phía đối phương, mà địa vị của Diệp Tĩnh Vũ trong lòng những công chúa quận chúa kia, cũng đột nhiên tăng lên đến một địa phương cực cao, cuồng mà không kiêu, bá mà không khô, nam nhân như vậy, đi đâu tìm ở đây vậy?

Giờ khắc này, trong lòng các nàng không còn tiêu dao gì nữa, càng không có Tần Vân Khiếu, chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ, về phần một chút tin tức của Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi kia, lại trực tiếp bị các nàng đột nhiên phá mất, Lạc Linh Nhi đều muốn trở thành thê tử Tiêu Canh, chẳng lẽ còn có thể gả cho Diệp Tĩnh Vũ hay sao?

Không nói tới một điểm biến hóa trong lòng chúng nữ, chỉ nói tới tiêu dao, sau khi bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại hoàn toàn như vậy, không còn phản ứng gì khác, chỉ cưỡng chế lửa giận trong lòng, theo sát bên cạnh thái tử, đoàn người cười ha hả tiến vào trong dãy núi Kỳ Sơn...

Sau khi tiến vào Kỳ Sơn, còn lại chính là săn bắn, người ở đây đều là hoàng thân quốc thích, tự nhiên sẽ không một tổ ong toàn bộ lên, cũng có trò chơi thuộc về mình...

Cái gọi là phối hợp nam nữ, làm việc không mệt, săn bắn tự nhiên cũng phải có nam nữ cùng nhau mới thú vị, nói cho cùng, hoạt động săn bắt này chẳng lẽ không phải là cơ hội tăng tiến tình cảm của các tiểu thư công tử quý tộc lúc trước?

Bọn họ đều là vương gia, hậu nhân của quốc công, hoàng tộc, thân phận địa vị đều rất cao quý, nếu như giữa đôi nam nữ thật sự xảy ra phiền phức, hai nhà thông gia, đó chính là một chuyện mỹ sự...

Loại chuyện này, tổ chức săn bắn, đại hội thưởng hoa gì đó cũng đã xảy ra không biết bao nhiêu lần, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ...

Dân phong khai hóa ở Nam Vân đế quốc, Thái tử lập tức tuyên bố mỗi một nam tử đều có cơ hội mời một nữ tử cùng đi săn. Đương nhiên, nếu bị nữ tử quyết tuyệt, liền mất đi cơ hội lần này, chỉ có thể một mình đi săn, mà nữ tử cuối cùng lưu lại, lại có quyền lựa chọn cùng một vị nam tử nào đó săn bắn, làm nam tử, không thể cự tuyệt...

Mệnh lệnh này, bất kể là thế tử vương gia hay là tiểu công gia đều đã sớm tưởng tượng ra nữ quyến rồi, bọn họ có cái từ trong nội tâm thích, có cái là xuất phát sứ mệnh của gia tộc, bất quá mặc kệ là cái gì, đều có thể nhìn ra sự nhiệt tình của bọn họ...

Về phần tiêu dao, lại là người đầu tiên chạy về hướng Lạc Linh Nhi, ngay khi hắn sắp đến trước mặt Lạc Linh Nhi, một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt hắn...

Chương ba trăm năm thứ ba mươi ba đánh lén.

“Công chúa điện hạ, không biết thần có may mắn mời ngài cùng đi săn hay không...” Diệp Tĩnh Vũ cứ thế đứng thẳng tắp trước mặt Lạc Linh Nhi, khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ấm áp nhất, trên người sát khí, tà khí, khí phách, ngạo khí, giờ phút này đã biến mất vô tung vô ảnh. Trước mặt Lạc Linh Nhi hiện giờ, chính là một nam tử ôn hòa nhất, một nam tử như nước...

Nhu, mà đẹp...

Tất cả mọi người đều ngây người, từng người một trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tràn đầy vẻ không thể tin nổi. Đương nhiên, cũng không phải bởi vì thái độ của hắn, mà là bởi vì hành động của hắn...

Lạc Linh Nhi là ai, Lạc Linh Nhi là vị hôn thê tiêu dao, đây đã là sự thật rồi...

Trong loại hoạt động tiếp xúc từ trước đến nay, mặc dù cũng có tình địch cạnh tranh lẫn nhau, nhưng một phương đã bị chỉ hôn, đặc biệt là sau khi Hoàng đế bệ hạ đích thân đánh hôn, mặt khác cho dù không đồng ý, cũng không có khả năng dưới tình huống như vậy mà đưa ra lời mời với nữ Phương...

Đây không phải là cạnh tranh, mà là trần trụi tạt vào mặt đối thủ, như vậy cũng tốt như ở trước mặt chồng người khác, nói với mọi người, thê tử của ta là của ta...

Đây không phải là trộm tình, đây là cướp tình, giống như là cướp vậy...

Thái tử ngây dại, Tần Vân Khiếu ngây dại, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng ngơ ngác nhìn Diệp Tĩnh Vũ. Mặc dù sớm biết tên này ngồi không yên, chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp cận Lạc Linh Nhi, nhưng không ngờ hắn lại kiêu ngạo như

vậy, cuồng vọng như vậy, một chút mặt mũi cũng không lưu lại cho Tiêu Dao...

Nhìn bề ngoài ôn hòa nhưng lại ẩn giấu sự cuồng vọng cùng ngạo khí lớn nhất...

Về phần tiêu dao lại tức giận đến xanh cả mặt, cả người phát run, Lạc Linh Nhi đã là hôn thê của hắn, mặc dù không có kết hôn, nhưng trong hoạt động này, người dựa vào cái gì để mời nàng?

Đương nhiên, cũng không có ai quy định không thể mời vị hôn thê của người khác, nhưng đây là quy tắc ngầm không phải? Diệp Tĩnh Vũ người vô lại như vậy cũng không thể làm được như vậy, phá hư quy tắc ngầm đi...

Kỳ thật nếu tốc độ tiêu Canh nhanh hơn, thì trước khi Diệp Linh Nhi phát lời mời như Lạc Linh Nhi, mặc kệ Lạc Linh Nhi có nguyện ý hay không, đều chỉ có thể đáp ứng hắn. Dù sao, cự tuyệt trượng phu tương lai của mình, đây là điều không được hiền lành, nhưng vấn đề chính là ở chỗ này, Tiêu Canh không có mời ngay, ngược lại Diệp Tĩnh Vũ đưa ra lời mời...

Chỉ cần nàng còn chưa gả cho Tiêu Dao, tự nhiên có quyền lựa chọn, chẳng qua là trước giờ cũng không có chuyện như vậy xảy ra, cho dù thật sự có thật, phỏng chừng những nữ nhân kia cũng sẽ cự tuyệt lời mời của nam nhân khác, điều này cũng giống như vị hôn phu của mình biểu đạt trung trinh của mình...

Nhưng Lạc Linh Nhi không phải là những nữ nhân kia, đôi mắt nàng hồn nhiên nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp còn hơn cả mình, cùng với nụ cười ôn hòa ôn hòa trên mặt, khóe miệng của nàng, cũng lộ ra một nụ cười hạnh phúc...

“Ừm!” Một tiếng khẽ vang lên, từ trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng xông ra, lại như một ma chú, chấn động tất cả mọi người ở đây...

Rất nhiều người đều há hốc miệng, nhìn Lạc Linh Nhi với vẻ không thể tin nổi, Diệp Tĩnh Vũ hồ đồ cũng thôi đi, sao ngay cả nàng cũng không nể mặt Tiêu Canh như vậy? Nàng là vị

hôn thê Tiêu Canh cơ mà? Không ngờ lại đáp ứng lời mời của nam nhân khác trước mặt vị hôn phu của mình?

Chuyện như vậy nói thì dễ nghe chút gọi là tùy hứng, nói không dễ nghe chút, gọi là không biết liêm sỉ...

Bất quá nàng là công chúa, không ai dám nói chuyện trước mặt, bọn họ chỉ là không hiểu, đây không giống tác phong của Lạc Linh Nhi sao? Chẳng lẽ trong lòng nàng thực sự đã sớm yêu Diệp Tĩnh Vũ rồi sao?

Thái tử, những công chúa, Thế tử, Quận chúa, hoàng tử đều nhiều nhất cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, thế nhưng Tiêu Canh lại cảm giác có người dùng búa đập mạnh vào ngực mình một phen, hoặc là có người dùng dùi nhọn đâm vào tim mình...

Đau đớn như vậy, khiến người ta tuyệt vọng...

Mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ làm ra động tác thế nào, hắn đều có thể chịu đựng được, bởi vì chỉ cần Lạc Linh Nhi cự tuyệt, vậy tất cả mặt mũi đều có thể tìm trở về, nhưng hiện tại Lạc Linh Nhi lại không chút do dự đáp ứng, vậy đây là cái gì?

Trong mắt bọn họ, bản thân lại giống như một người ngoài...

Tiêu Canh không phải là không nghĩ tới Lạc Linh Nhi lại thích Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy Lạc Linh Nhi là một người hiểu chuyện, ít nhất nàng cũng có cảm tình nhất định với mình, nể tình lớn lên cùng một chỗ, tuyệt đối không thể không nể mặt mình như vậy...

Thế nhưng giờ khắc này, hắn lại phát hiện địa vị của mình trong lòng Lạc Linh Nhi thật không ngờ lại thấp kém đến vậy, hoặc có thể nói trong lòng nàng, bản thân không có chút địa vị nào đáng nói...

Phẫn nộ, khó có thể đè nén cơn giận...

Thương, không cách nào đền bù tổn thương...

Đau đớn, không thể chịu đựng nổi...

Một đạo chân nguyên lực điên cuồng từ trong cơ thể tiêu dao trực tiếp thoát ra, trên mặt của hắn hiện đầy vẻ dữ tợn, đưa tay đánh một quyền về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Tĩnh Vũ cẩn thận...” Thấy Tiêu Canh đột nhiên động thủ, Lạc Nhược Phong cách đó không xa bật thốt lên...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi cũng biến sắc, thân thể theo bản năng đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Cô định dùng thân thể mình đỡ một quyền mạnh mẽ của Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là người ra sao, thực lực của hắn đã sớm tiếp cận Vũ Thánh, cường độ thân thể đã đạt tới cấp sáu, cảm giác, càng thường nhân gấp mấy lần, thậm chí lúc Tiêu Canh còn chưa ra tay, hắn đã từ khí tức tiêu dao hỗn loạn phán đoán ra được hắn muốn ra tay...

Hôm nay nhìn thấy Lạc Linh Nhi không sợ sinh tử, muốn vì mình ngăn lại một quyền kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên vẻ tươi cười, bất quá hắn không có ý tránh né chút nào, ngược lại thân thể hơi di chuyển, chặn đường Lạc Linh Nhi, mà một quyền tiêu Canh tràn ngập chân nguyên lực cứ như vậy trùng trùng điệp điệp đánh vào sau lưng hắn...

Chân nguyên lực cuồng bạo trực tiếp tràn vào thân thể hắn, thế nhưng nguyên lực bá đạo cuồng bá trong cơ thể hắn lại lao tới, trực tiếp thôn phệ sạch sẽ cỗ chân nguyên lực này, đâu còn có thể làm bị thương nửa phần Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại là thân thể cường đại của Diệp Tĩnh Vũ chấn động đến mức tiêu dao cánh tay run lên một hồi...

Tiêu Canh kinh hãi, hắn đâu ngờ tới thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại cường hãn đến mức này, đang muốn tăng lực đạo, lại phát hiện Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cả người đổ về hướng Lạc Linh Nhi...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi nhìn thấy máu tươi phun ra từ miệng Diệp Tĩnh Vũ, nước mắt sắp chảy thành dòng, lại đưa tay đỡ Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên đi vài bước, lúc này mới đứng vững, vừa vặn được Lạc Linh Nhi đỡ lấy, dáng vẻ thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống...

“Công chúa đừng lo, thân không có gì đáng ngại... Chỉ là nội phủ bị trọng thương...” Diệp Tĩnh Vũ lau đi tơ máu trên khóe miệng, nói với Lạc Linh Nhi một câu, sau đó tiếp tục tiêu dao

nói: “Uy Vũ Hầu, cho dù tại hạ hơi đắc tội, người chính diện hỏi ta là được, cần gì phải làm cái chuyện sau lưng đả thương người khác? Chẳng lẽ ngoài sau lưng đả thương người, người nhận định mình không phải đối thủ của ta hay sao?”

Độ hồn nghịch hồn thứ 36...

Hết thầy phát sinh quá mức nhanh chóng, thẳng đến Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, mọi người mới kịp phản ứng...

Thái tử, Tần Vân Khiếu và hai vị đại tông sư bên cạnh thái tử đều lộ vẻ khó hiểu, bọn họ tận mắt chứng kiến trận quyết đấu giữa Diệp Tĩnh Vũ và Băng Minh, mặc kệ có phải diễn kịch hay không, đều nói rõ thực lực cường đại của bản thân Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là tiêu dao đánh lén, với bản lĩnh của hắc sao có thể trốn thoát? Phải biết rằng, biểu hiện vừa rồi của Tiêu Canh chỉ có thực lực tông sư thôi sao?

Cho dù hắc không có né tránh, lấy thân thể cường đại của hắc cũng không thể có chuyện gì mới đúng? Làm sao lại phun máu?

Lạc Nhược Phong nghiêng đầu sang một bên, hắc đã hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ lại đang đồng tình diễn trò...

Đúng vậy, đây là một vở diễn đồng tình, ít nhất những người vừa rồi còn bất bình vì tiêu dao, oán hận Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi nhếch nhác, lúc này ánh mắt nhìn Tiêu Canh đều tràn đầy biến hóa...

Mỗi một thiếu nữ đều hi vọng tương phu tương lai của mình là một anh hùng hảo hán đỉnh thiên lập địa, do đó mới khiến bọn họ rất có hảo cảm với loại người làm việc quang minh lỗi lạc này. Mà Tiêu Canh cho tới nay, trong suy nghĩ của các nàng đều là chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc. Nhưng hiện tại, lại sử dụng thủ đoạn đánh lén sau lưng, điểm này đã hoàn toàn đánh nát địa vị của hắc trong lòng thiếu nữ...

Còn Diệp Tĩnh Vũ thì sao? phun ra một ngụm máu lớn như vậy, còn mạnh mẽ nói mình không có việc gì, điều này đã được đại đa số thiếu nữ đồng tình rồi...

Giờ khắc này, các thiếu nữ quên mất Diệp Tĩnh Vũ vừa rồi đã mạo phạm, các nàng chỉ biết tiêu Canh chính diện đánh không

lại Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đánh lén sau lưng bực này...

Ánh mắt ai cũng tràn đầy khinh bỉ nhìn Tiêu Canh...

Cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ lạnh như băng kia, lửa giận trong lòng Tiêu Canh càng thêm nặng nề, nhìn Diệp Tĩnh được Lạc Linh Nhi diu đỡ, hẳn rồi cuộc không thể đè nén phần nộ trong lòng nữa...

“Ta muốn người quyết đấu giống như ngươi...” Lời thề băng lãnh tự tiêu dao trong miệng truyền ra...

“Tiêu ca ca, lá nhỏ đã bị ca gây thương tích, bây giờ huynh lại nhắc tới quyết đấu không phải là chuyện khó khăn sao?” Vừa nghe Tiêu Canh còn muốn quyết đấu, Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói gì, Lạc Linh Nhi đã không đồng ý...

Hiện tại, rất nhiều người đã không nghĩ nàng làm sao lại giúp người ngoài nói chuyện, ở trong lòng những quận chúa công chúa kia, kẻ đánh lén chính là đám bại hoại, lời nói của Lạc Linh Nhi, vừa vặn là những lời nàng muốn nói trong lòng...

“Nếu người thắng, Tiêu Canh ta lập tức thỉnh cầu bệ hạ giải trừ hôn ước. Nếu người thua, người lập tức tự sát tạ tội trước mặt ta, người có dám tiếp nhận khiêu chiến không...” Tiêu Canh không để ý đến Lạc Linh Nhi nói, một đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ, sát khí băng lãnh tràn ra, bao phủ toàn bộ trời đất...

Hắn nói lời này độc ác, mình thua, đơn giản là giải trừ hôn ước, mà Diệp Tĩnh Vũ thua, tính mệnh lại thua trận, nếu là bình thường, có thể sẽ không có ai để ý, dù sao, địa vị của hắn đặt ở đó...

Thế nhưng ở đây người nào thân phận không cao quý, đặc biệt là các công chúa quận chúa, vừa rồi đã nhìn Tiêu Canh không vừa mắt, bây giờ nghe hắn còn nói ra lời vô sỉ như vậy, một cái liú rúu thế Diệp Tĩnh Vũ oán giận...

Trong thời gian ngắn, tiêu dao nhân khí thấp đến đáy cốc, ngay cả thái tử muốn tiến lên nói cái gì, cũng không tiện mở miệng...

Đối mặt với yêu cầu hà khắc này, Diệp Tĩnh Vũ lại bước lên trước một bước, rất chắc chắn gật đầu: “Được, ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!”

“A, như vậy sao được? Diệp Tước Tước, vừa rồi ngươi bị tiểu nhân đánh lén, bị thương trước, dù muốn khiêu chiến, cũng phải chờ sau này tốt hơn a...” Lúc này, Tích Nguyệt quận chúa cùng Lạc Linh Nhi giao hảo lại mở miệng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, Diệp đại nhân, hay là hôm khác tái chiến?” Một quận chúa khác cũng mở miệng nói...

Hiện trường lập tức vang lên âm thanh những cô gái bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ, lúc này Lạc Nhượng Phong vẫn luôn không đếm xỉa tới cũng đi tới, giọng nói rất thâm thía: “A Vũ, ta biết ngươi và Linh Nhi tình ý hợp, nhưng dù sao đây cũng là ý chỉ của phụ hoàng, ngươi đừng vì chuyện này mà vứt bỏ tính mạng a? Ngươi bị thương nặng như vậy, căn bản không phải đối thủ của Tiêu Dao tướng quân!” Trên mặt Lạc Nhượng Phong tràn đầy vẻ tiếc nuối...

Trải qua hẳn nói như vậy, hình tượng Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi càng thêm cao lớn, người ta đã sớm tình đầu ý hợp, ngược lại là Tiêu Canh này của ngươi muốn hoành đao đoạt ái, y vào quyền thế nhà mình, hướng tới bệ hạ cầu hôn...

Ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Canh lại nhiều thêm một phần khinh bỉ, nhìn về phía Lạc Linh Nhi cùng Diệp Tĩnh Vũ ánh mắt cũng nhiều thêm một phần ủng hộ, một phần đồng tình...

Các nàng đều là kim chi ngọc diệp, tuy rằng từ nhỏ áo cơm không lo, nhưng các nàng lại phẳng phất như chim chóc trong lồng kia căn bản không chiếm được tự do, cho dù là đại sự hôn nhân của mình, cũng vẫn luôn là phụ mẫu làm chủ. Các nàng đều mong có thể gặp được người tình đầu ý hợp, đối với tình cảnh không thể cùng Lạc Linh Nhi ở chung một chỗ rất là hiểu...

Lúc đầu cũng chỉ là không xác định mà thôi, bây giờ nghe Lạc Nhượng Phong nói rõ quan hệ giữa cô và Diệp Tĩnh Vũ, làm sao còn có đạo lý không ủng hộ...

Thái tử kinh ngạc liếc mắt Nhược Phong một cái, hẳn thật sự không nghĩ tới tam đệ của mình lại cũng sẽ dính vào loại chuyện này, chẳng lẽ hẳn không sợ triệt để đắc tội Tiêu gia sao? Một khi Tiêu gia toàn tâm toàn ý đầu phục mình, cho dù tâm tư phụ hoàng có biến hóa, hẳn lấy gì ra đấu đá với mình?

Thái tử làm sao hiểu được, Lạc Nhược Phong không chỉ đặt mình lên người Diệp Tĩnh Vũ mà còn coi Diệp Tĩnh Vũ là em rể của mình, huynh đệ của mình, đừng nói đắc tội với một Tiêu gia, cho dù đắc tội toàn bộ Nam Vân đế quốc, hẳn cũng làm được...

Cảm thụ được nhiều người ủng hộ như vậy, nhìn vẻ mặt tiếc hận của Lạc Nhược Phong, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đã nở nụ cười, nhưng trên mặt hẳn lại tỏ vẻ nghiêm túc...

“Đa tạ vương gia quan tâm đến sống chết của thần, còn quan hệ đến hạnh phúc cả đời của công chúa. Thần, cho dù là chết cũng không muốn nhìn thấy công chúa gả cho người mình không thích. Vì hạnh phúc của công chúa, dù là thần, tan xương nát thịt cũng không chối từ...” Diệp Tĩnh Vũ nói một câu bi tráng, thiếu chút nước mắt...

Nghe được câu này, trong bụng Lạc Nhược Phong đã nở hoa, nhưng đám quận chúa kia, khi nghe được những lời này của Diệp Tĩnh Vũ, rất nhiều người bắt đầu lau nước mắt, ai nấy đều đang suy nghĩ, nếu mình có thể tìm được một người yêu mình như vậy, thật là tốt biết bao? Bị thương nặng như vậy, còn phải tiếp nhận khiêu chiến, phần cổ chấp này, thật đúng là hát đến phát khóc a...

Mấy tên công chúa, đặc biệt là vị quận chúa Tích Nguyệt quận kia, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cùng Lạc Linh Nhi, đã tràn đầy biến hóa, nơi đó, có hâm mộ, có ái mộ, còn có nhàn nhạt bất đắc dĩ...

“Hừ, đã như vậy, ta tiễn ngươi một đoạn đường...” Lúc này, Tiêu Canh lại cười lạnh một tiếng, một tay run lên, một thanh trường kiếm trong suốt xuất hiện trong tay hắn. Trong thân kiếm kia, lại che kín từng sợi tơ máu, giống như huyết mạch con người. Ở vị trí chuôi kiếm, lại điêu khắc hai chữ triện cổ xưa “Nghịch Hồn”!

ám sát hạng ba mươi sáu!

Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn Nghịch Hồn Kiếm có đường vân màu máu, trong mắt hiện lên tinh quang, dựa vào thần niệm cường đại, hắn đã cảm thấy thanh kiếm kia ẩn giấu một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ, giống như Khấp Thần Nam Cung bị thương vậy, xem ra tiêu canh này có thể tuổi còn trẻ như Phong Hầu, thật không đơn giản...

“Chuyện này không gây phiền toái cho Hầu gia...” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói, nhưng lại buông lỏng cổ tay Lạc Linh Nhi, rút thanh thiết đao màu đen từ trên lưng ra... Vốn dĩ hắn hoàn toàn có thể đặt Thiên Tôn đao ở vòng tay càn khôn, nhưng để thể hiện bản thân là một khách đao, hoặc là đặt Thính Phệ Kim Trùng, Diệp Túc vẫn luôn thích đeo Thiên Tôn Đao sau lưng.

Nhìn thấy hai người đều lấy ra vũ khí, trong mắt thái tử lóe lên một tia lo lắng, Diệp Tĩnh Vũ cường đại là chuyện mọi người đều biết, mình phái ra nhiều cao thủ như vậy còn không giết được hắn, tiêu Canh người cho dù thực lực cường đại, chẳng lẽ thật sự có thể đánh bại hắn hay sao?

Nếu như người thật sự thất bại, vậy cũng không phải là thật sự giống Phụ Hoàng thỉnh cầu từ hôn? Như vậy, mà không phải là thành toàn cho Diệp Tĩnh Vũ?

Bất quá Tiêu Canh đã phát ra quyết đấu, cho dù hắn là Thái tử, cũng không có quyền phản đối, đây là phong tục mà từ xưa đến nay của Nam Vân đế quốc đã có, cũng giống như lúc trước Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận khiêu chiến ở Bạch Vân sơn trang...

Trong miệng Lạc Linh Nhi vẫn mang theo thần sắc lo lắng, nhưng khi một thứ đầy tơ nhung chui vào trong ngực nàng, thần sắc trên mặt nàng lại hơi đổi.

“Yên tâm đi, thực lực tên Tiểu Diệp kia bây giờ tăng vọt, trừ phi đối phương đến cảnh giới Vũ Thánh, nếu không tuyệt đối

không có khả năng là đối thủ của hắn!” Một đạo tinh thần mịt mờ truyền vào trong đầu Lạc Linh Nhi.

Những thứ này, không phải là Tiểu Đào, mà là ai? Giờ phút này nó đã biến ảo thành những con mèo nhỏ, không còn là hình thái cuối cùng đáng sợ kia nữa.

“Nhưng hắn bị thương?” Ở chung với Tiểu Đào hơn một năm, Lạc Linh Nhi tự nhiên cũng biết bộ dạng tinh thần truyền sóng này...

“Thương?” Lần này, ngay cả Tiểu Đào cũng liếc mắt, hắn hiểu rất rõ thân thể Diệp Tĩnh Vũ lúc này, nếu một quyền Tiêu Canh kia có thể đả thương hắn, đánh chết hắn cũng không tin.

Bất quá đây dù sao cũng là Diệp Tĩnh Vũ diễn kịch, nó cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ là an ủi Lạc Linh Nhi.

Đám công tử tiểu thư quý tộc đã vây xung quanh, mỗi người đều nhìn hai người đứng giữa, hai người giao phong vòng thứ nhất, dùng tiêu dao toàn bại mà cáo cuối cùng, lần giao tranh sinh tử này, ai sẽ giành được thắng lợi đây?

“Nơi này không tốt lắm, chúng ta quyết đấu trên một gò núi kia đi!” Tiêu Canh lạnh lùng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn đám người xung quanh, biết đánh nhau ở chỗ này rất có thể sẽ làm hắn bị thương vô tội, nếu làm hoàng tử nào bị thương, Diệp Tĩnh Vũ có thể bỏ đi, còn mình thì sao? Gia tộc khổng lồ của mình còn ở đó, làm sao có thể thoát được...

“Như ngươi mong muốn...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, treo thiết đao đi đến hướng gò núi kia, bộ pháp trầm ổn, hô hấp bình tĩnh, nào còn có nửa điểm dấu hiệu bị thương.

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của hắn, đám người Tiêu Canh đều hiểu vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ phun máu có giả dối, nhưng chuyện đã tới nước này, cho dù có hối hận cũng không kịp...

Mọi người tự nhiên muốn đi theo quan sát, nhưng lại bị thái tử phái người ngăn lại, nói đùa, thực lực hai người đều sâu không lường được, trận thi đấu này còn dư ba bao nhiêu, không ai biết được, vạn nhất ngộ thương những người này thì làm sao bây giờ?

Một đoàn người cứ như vậy đứng ở đồi núi nhỏ mấy trăm trượng quan sát, rất nhiều nữ hài tử bắt đầu cầu nguyện cho Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là vị Tích Nguyệt quận chúa kia, cứ như vậy đứng bên cạnh Lạc Linh Nhi, nhẹ giọng an ủi Lạc Linh Nhi, mà ánh mắt của nàng, lại một mực rơi vào trên gò núi, nam tử xinh đẹp mặc áo đen kia...

Trên gò núi, Diệp Tĩnh Vũ rút Thiên Tôn đao ra, mặt trên vẫn đầy những vết rỉ sét, tuy nhiên trên rỉ sét lại xuất hiện từng vết nứt, mơ hồ có thể thấy một vết sáng hóa ra từ khe nứt bắn ra, đó mới là bản thể Thiên Tôn đao, thật không biết sau khi đao này hoàn toàn xuất thế sẽ là tình huống gì...

“Lần này, ngươi nhất định phải chết!” Bên kia, Tiêu Canh lại nắm chặt Nghịch Hồn Kiếm, hai mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lạnh lùng nói, nhưng nào còn nửa điểm phần nộ vừa rồi...

“A, còn chưa tử thí, sao ngươi lại nắm chắc như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng.

“Ngươi cho rằng những thủ đoạn kia của ngươi có thể chọc giận ta sao? Ta chẳng qua là tương kế tựu kế, diệt trừ ngươi mà thôi!” Nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, nàng cười tiêu dao càng thêm băng lãnh...

“Thật sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự có lòng tin đánh bại ta như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ cũng cười lạnh.

“Không phải đánh bại ngươi, mà là giết chết ngươi!” Tiêu Quân nói xong đã chậm rãi giơ trường kiếm của mình lên, một luồng khí tức âm lệ phát ra, loáng thoáng nghe được hàng ngàn hàng vạn u hồn đang khóc lóc, lại như nghe thấy vô số ác ma gào thét!

Cảm nhận được trong nghịch hồn kiếm, cỗ khí tức âm lệ không lồ kia, Diệp Tĩnh Vũ khẽ nhíu mày, bất quá thiết đao trong tay hẳn lại vô cùng xiết chặt...

“Chịu chết đi, Phệ Hồn Đoạt Phách Kiếm!” Tiêu Canh trong miệng hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay run lên, một bóng đen cực lớn từ trong thân kiếm vọt ra, biến thành một đạo kiếm quang to lớn, nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đúng, là bỏ, không phải bắn, mặc dù là kiếm mang nhưng lại khiến cho Diệp Tĩnh Vũ cảm giác như một con ác ma khổng lồ đang há to miệng như chậu máu, cứ thế đánh về phía hắn.

Đây là kiếm gì? Đây là chiêu gì? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hơi kinh hãi, bất quá trên mặt của hắn, vẫn mang theo thần sắc trấn định, thân thể của hắn thậm chí không nhúc nhích.

Nhìn như chậm chạp giờ Thiên Tôn đao lên, nhìn như chậm chạp rung động Thiên Tôn đao, thế nhưng một đao đao khí sắc bén lại từ trên Thiên Tôn đao phá không mà ra, lúc kiếm khí như ác ma kia tới gần thân thể hắn đã hung hăng chém tới...

“Xuy xuy xuy...” Liên tục mấy tiếng vang nhỏ, kiếm khí bình thường của ác ma bị Diệp Tĩnh Vũ một đao xé thành mảnh nhỏ, mà thân thể Tiêu Canh lại ở đây một giờ, khi hắn xuất hiện lần nữa, đã đi tới phía sau Diệp Tĩnh Vũ...

Rất đơn giản đâm ra một kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hoảng hốt, hắn nào ngờ tốc độ tiêu dao lại nhanh như vậy, hắn thậm chí không cảm giác được hắn đã tới sau lưng hắn, điều này không phải chỉ tốc độ nhanh có thể giải thích được...

Hắn căn bản không cần suy nghĩ nhiều, thân thể cấp tốc chạy về phía sau, liên tục chạy ra mấy trăm bước, lúc này mới tránh được kiếm khí sắc bén kia. Thế nhưng quần áo sau lưng hắn, lại cũng bị kiếm khí phá hủy, thậm chí da của hắn cũng bị điểm thương...

Giờ phút này, thân ảnh tiêu dao lại biến mất, cơ hồ trong nháy mắt, đã đi tới trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, một tay cầm kiếm, toàn bộ đâm xuống thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ...

át chủ bài tiêu dao ba mươi sáu chương ba.

“Mẹ nó, người còn cho rằng người có thể phệ hồn đoạt phách sao?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ mắng to, lại là một tay cầm đao, trở tay bỏ ra ngoài...

Một đạo đao mang theo dòng điện phá vỡ bầu trời, trực tiếp xuất hiện trong hư không, hung hăng chém về phía tiêu dao đang hạ xuống...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, Nghịch Hồn Kiếm tiêu dao va chạm với Thiên Tôn đao, đột nhiên bạo liệt ra, đao mang theo dòng điện kia trong nháy mắt vỡ tan ra, mà thân thể Tiêu Canh lại bị chấn bay ra ngoài...

“Đi...” Thừa dịp này, Diệp Tĩnh Vũ lấy ra Chân Thiên ấn, ném thẳng ra ngoài...

Trong nháy mắt, một thiết ấn màu đen lớn như ngọn núi đã xuất hiện trong hư không, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai hung hăng đánh lên thân thể đang tiêu dao giữa không trung...

“Người có hồn khí, chẳng lẽ ta không có sao? Nhanh!” Trong miệng Tiêu Canh hừ lạnh một tiếng, trên đầu sáng lên một vệt kim quang, một cái chuông lớn màu vàng óng cứ như vậy xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, mà cái ấn sắt màu đen kia vừa vặn đập xuống, nặng nề đập lên thân chuông lớn màu vàng, phát ra tiếng nổ ầm ầm, nhưng làm sao có thể rung chuyển mấy may...

“Phụ...” Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh gần như đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên va chạm vừa rồi đã làm hai người bọn họ bị thương.

Bất quá trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy vẻ kinh hãi, Tiêu Canh lại là một Hồn Sư? Hơn nữa Hồn Lực cường đại như

vậy, tuyệt đối là Hồn Sư đạt tới cảnh giới Linh Hiển, điều này sao có thể?

Không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc, Lạc Hải Thiên, Lạc Nhược Phong, Lạc Mộc Dương, thậm chí là các hoàng tử lớn lên cùng Tiêu Canh với Lạc Linh Nhi, trong mắt đều tràn đầy kinh ngạc, bọn họ chỉ biết thực lực Tiêu Canh sâu không lường được, nhưng vẫn luôn cho rằng đó là tu vi võ đạo của hắn, đâu ngờ hắn lại là một Hồn Sư? Hay là một Hồn Sư thực lực cường đại như vậy?

Trách không được hắn có tự tin cường đại như vậy nói có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ, hóa ra đây mới là át chủ bài của hắn?

Thật không ngờ, hắn lại ẩn nhẫn như vậy, rõ ràng là một Hồn Sư tuyệt đỉnh cường đại, vậy mà còn tu luyện võ đạo, hơn nữa võ công có thành tựu, nghị lực của hắn thật đúng là cường đại không bình thường...

Hồn Võ song tu, xem ra Diệp Tĩnh Vũ không phải là người đầu tiên.

“Lại cho người kiến thức chiêu này, chiêu...” Tiêu Canh hừ lạnh một tiếng, tay lật một cái, lật ra một mặt gương, một mặt màu đỏ, một mặt gương màu đen, lão cứ như vậy dùng một mặt màu đen chiếu về phía Diệp Tĩnh Vũ, lập tức có một đạo hắc quang bắn ra, trực tiếp chui vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

Lập tức, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy hồn phách của mình giống như bay ra bên ngoài cơ thể, đầu óc mơ màng hỗn loạn, tựa hồ đang gặp ác mộng...

Mắt thấy đã sắp hôn mê hoàn toàn, nhẫn thép đeo trên cổ hắn bỗng nhiên sáng lên một đạo quang mang màu trắng sữa, trực tiếp bao phủ đạo hắc quang kia, địa hồn du ly ở bên ngoài lúc này nhào trở về thân thể, trực tiếp bị bạch quang bao phủ thôn phệ, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà lớn mạnh hơn rất nhiều, mà đầu Diệp Tĩnh Vũ, cũng thanh tỉnh lại...

“Đến a, tiếp tục a, sao không tiếp tục chiếu?” Nhìn thấy phía trước còn nâng một tấm gương tiêu dao canh, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng mắng, tấm gương kia thực sự quá tà môn, vừa chiếu xuống, không ngờ thiếu chút nữa khiến hồn phách

của mình bay ra ngoài cơ thể, nếu như không phải chiếc nhẫn này của mình kịp thời phát ra ánh sáng nhu hòa, có thể hồn phách của mình đã bị rút ra ngoài, giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ đã thấy được sự đáng sợ của hồn khí...

Trong lòng Tiêu Canh càng thêm khiếp sợ, tấm gương này, là sư phụ đích thân truyền xuống Sinh Tử Âm Dương Kính, Hồng Diện Tử, Hắc Diện soi thân, theo lời sư tôn nói, coi như là Hồn Tiên, một khi bị Sinh Tử Âm Dương Kính chiếu vào, cũng chỉ rơi vào hiện trường hồn phi phách tán, nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại tỉnh lại nhanh như vậy...

Đương nhiên, Tiêu Canh cũng chú ý tới chiếc nhẫn trên cổ Diệp Tĩnh Vũ, đó có lẽ cũng là một viên hồn khí, chỉ là thể gian này, đâu còn có hồn khí còn cao cấp hơn được sư tôn tặng cho?

Tiêu Canh trong lòng khiếp sợ nhưng không tiếp tục sử dụng Sinh Tử Âm Dương Kính, ngược lại một tay kéo một cái, đồng hồ màu vàng óng trên đầu liền trùm tới Diệp Tĩnh Vũ!

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh, lại tiếp tục sử dụng Chấn Thiên ấn, tiếp tục đánh về phía Tiêu Canh, bản thân hắt lại cầm đao, hung hăng bổ về phía chuông lớn màu vàng óng đang bay nhanh đến...

Đôi mắt với hồn khí Diệp Tĩnh Vũ đạt tới huyền cấp, Tiêu Canh mặt không chút biểu tình, chẳng qua lấy từ trong ngực ra một vòng tay Kim Cương, cứ thế ném vào hư không. Trong nháy mắt, vòng tay Kim Cương đã lớn thêm vài mẫu, ấn sắt to lớn kia lại vừa vụn rơi vào trong vòng tay Kim Cương, cứ thế biến mất không thấy gì nữa...

Cũng giống như ăn bunn vào biển rộng vậy...

Cảnh tượng quỷ dị như thế lại một lần nữa khiến cho sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ đại biến, mà chuông lớn màu vàng óng đang rơi thẳng xuống kia bỗng nhiên trở nên cực lớn, hung hăng bao Diệp Tĩnh Vũ vào trong đó, đao khí sắc bén của Diệp Tĩnh Vũ bổ vào trong chuông lớn màu vàng óng, cũng chỉ chấn động đến mức chuông lớn vang lên ong ong mà thôi, làm sao có thể bị thương mảy may...

Trước mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức tối xuống, cảm thụ được vách chuông trung hậu kia, lông mày nhíu chặt lại...

Mà ở bên ngoài chuông lớn, khi đám người Lạc Hải Thiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy bị chuông lớn bao lại, đều là vẻ mặt khiếp sợ, nhưng trong khiếp sợ, lại nhiều thêm một tia vui sướng, tốt nhất có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ như vậy...

Còn đám người Lạc Nhược Phong, Lạc Linh Nhi, Tích Nguyệt quận chúa lại lộ vẻ lo âu.

Đặc biệt Lạc Linh Nhi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Huyền Thiên chung này chính là vũ khí huyền cấp, với tu vi hiện tại của ngươi, làm sao có thể đánh nát được. Diệp Tĩnh Vũ, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn, Huyền Thiên Liệt Diễm, khởi!” Tiêu Canh thấy đại chung bao lại Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một tay lại trùng hợp với thủ ấn kỳ quái, bắn về phía chuông lớn màu vàng kim.

Lập tức, chuông lớn cấp tốc xoay tròn, mà trong chuông lớn, đột nhiên dấy lên ngọn lửa khổng lồ.

Ngọn lửa này không giống lửa nhân gian, cũng không có thiêu hủy y phục trên người Diệp Tĩnh Vũ, bất quá Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó lại cảm giác mình đang ở biển lửa, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi thẳng xuống, thân thể cũng càng ngày càng nóng, càng ngày càng khó chịu.

Tựa như linh hồn của mình cũng sắp bị lửa thiêu.

Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Thiên Tôn đao trong tay không ngừng huy động, vô số đao khí điên cuồng bổ về chung quanh, thế nhưng mặc kệ hấn cố gắng thế nào, căn bản khó có thể tổn thương đến thân chuông. Ngược lại theo chân nguyên lực của hấn chảy vào, ngọn lửa kia càng lúc càng lớn, ngoại trừ chưa đốt nát y phục của hấn, thân thể của hấn vậy mà mơ hồ xuất hiện dấu hiệu cháy khét...

Cảm nhận được từng cơn đau nhức truyền đến từ da thịt, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, rốt cuộc chuông này là hồn

khí gì? Lại có uy năng bức này? Cái này có thể so với Chấn
Thiên ấn của mình không yếu hơn sao? Có thể công có thể
thủ...

Lửa của Chương Hòa Thiên thứ Cầu thiên ngoại chi hỏa.

Cảm nhận được nhiệt độ chung quanh càng ngày càng cao, lông mày Diệp Tĩnh Vũ càng nhíu chặt, hẳn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị đốt thành tro bụi, dù cho thân thể mình đã đạt đến cấp sáu.

Không được, mình tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như vậy được...

Diệp Tĩnh Vũ thả Thiên Tôn đao về phía sau lưng, chậm rãi đứng lên, toàn bộ lực lượng toàn thân ngưng tụ trên tay phải, chân nguyên lực trong cơ thể thậm chí ngay cả niệm lực cũng ngưng tụ trên tay phải, ngay sau đó một quyền toàn lực đánh tới vách chuông...

Một quyền này, bao hàm toàn bộ lực lượng mạnh nhất, thân thể, võ đạo, hồn lực của hắn, còn cường đại hơn cả lôi quang quyền lúc trước hắn sử dụng...

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ một quyền trùng điệp nện lên trên vách chuông, chuông lớn kia lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn, vách chuông kia càng là bị Diệp Tĩnh Vũ đánh ra một cái quyền ấn...

Tiêu Canh bên ngoài nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ có lực lượng cường đại bậc này, trong lòng cũng cả kinh, bất quá sau khi nhìn đạo quyền ấn trên vách chuông kia chậm rãi tiêu tán, lúc này mới yên lòng...

Mà tâm tư của mọi người cũng theo tiếng vang này mà run rẩy...

Bên trong chuông vàng, Diệp Tĩnh Vũ lại đâm ra một quyền, quyền kinh không lồ lại một lần nữa đánh vào vách chuông lõm vào, nhưng vẫn khó có thể phá tan vách chuông...

Đánh ra hơn mười quyền, chấn cho thân chuông run rẩy một hồi, nhưng vẫn không có nửa điểm dấu hiệu vỡ tan. Cảnh tượng như vậy, cơ hồ khiến Diệp Tĩnh Vũ tuyệt vọng.

Mà mọi người đứng ngoài quan sát cũng đang lo lắng đề phòng, có người sợ Diệp Tĩnh Vũ phá vỡ chuông lớn hoàng kim, có người lại ước gì Diệp Tĩnh Vũ có thể một quyền phá vỡ chuông lớn.

Nhưng đến cuối cùng chuông lớn vẫn không hư hao chút nào, trái lại một lần nữa yên tĩnh trở lại.

“Tam ca, liệu chiếc lá nhỏ này hắc có...” Nhìn chiếc chuông lớn màu vàng óng lại khôi phục yên tĩnh, Lạc Linh Nhi lo lắng hỏi ca ca mình.

“Yên tâm đi, lúc trước coi như là Bạch gia bắt hắc đi, không phải cũng không có việc gì sao? Hắc không có việc gì đâu!” Không đợi Lạc Linh Nhi nói xong, Lạc Nhược Phong đã giành nói trước, không biết là đang an ủi Lạc Linh Nhi hay đang tự an ủi mình.

Tiêu Canh là một tên có thực lực sâu không lường được, lại còn có nhiều bảo bối như vậy? Chẳng lẽ hắc còn gặp chuyện gì hay sao? Toàn bộ Tiêu gia đều không có một hồn sư nào?

Đám người Thái tử, Tần Vân Khiếu giờ phút này lại khẽ thở dài một hơi, trên mặt dần dần hiện ra nụ cười nhàn nhạt, Diệp Tĩnh Vũ tốt nhất là bây giờ chết đi sống lại, miễn cho bản thân phải tốn nhiều tâm tư hơn nữa.

Bên ngoài chuông, Tiêu Canh vẫn niệm chú ngữ, hai tay không ngừng kết các loại thủ ấn, từng đạo hồn lực không ngừng đánh vào trong chuông hoàng kim.

Huyền Thiên Liệt Diễm bên trong càng lúc càng lớn, càng ngày càng nóng, trên thân Diệp Tĩnh Vũ đều ướt nhẹp mồ hôi, có chút bất lực nhìn vách chuông kiên cố kia.

“Mẹ nó, ông đây không tin không phá được ngươi!” Nghĩ đến Lạc Linh Nhi đang ở bên ngoài đợi mình, Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa ngưng tụ lực lượng, định một quyền đánh về phía hoàng kim chung, lại bị một bàn tay ngăn lại.

” Chuông này được Viêm Kim chế tạo, mềm mại nhất, dù người có lực lượng gấp mười lần cũng khó mà công phá!” Một thanh âm nhàn nhạt truyền ra, ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy Lương Tiểu Hữu sắc mặt tái nhợt xuất hiện bên cạnh.

“Đại ca, sao huynh vào được đây?” Nhìn thấy Lương Tiểu Khả xuất hiện, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vui mừng.

“Đương nhiên là chui vào rồi!” Lương Tiểu Tứ tức giận tròn trắng mắt.

“Hắc hắc, vậy người có biết cách phá được chuông lớn này không?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói ra.

“Đơn giản, với sức mạnh của ta bây giờ, một quyền cũng đủ để phá vỡ chuông này. Chẳng qua người không cảm thấy như vậy là không thú vị lắm sao?” Trên mặt Lương Tiểu Hữu nở một nụ cười tà dị.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Hắc hắc, ngọn lửa này mặc dù không phải Tiên Thiên chi hỏa, nhưng cũng tuyệt đối là lửa trên trời, cũng không biết gia hỏa chế tạo chuông vàng này là ai? Vậy mà thu thập nhiều lửa bên ngoài như vậy, bất quá bây giờ tốt rồi, vừa vặn tiện nghi cho ta, hắc hắc...” Lương Tiểu lại không để ý tới nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng từ tốn nói, lại là một hạt châu màu đen, đây chính là thi đàn của hắn.

Khi hạt châu màu đen xuất hiện, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn cảm giác được thân thể có chút phát lạnh, Huyền Thiên Liệt Diễm xung quanh lại không ngừng bị hạt châu màu đen hấp thu, liền thấy trên hạt châu màu đen kia xuất hiện từng ngọn lửa màu đen...

“Móa nó, sao lửa càng lúc càng nhỏ vậy, phỏng chừng nó tưởng rằng người sắp chết, cho nên tốc độ giảm chậm. Nào, người lại đánh thêm mấy quyền, để ta hút sạch lửa bên trong Thiên Ngoại này.” Lương Tiểu thấy hỏa diễm chung quanh càng lúc càng nhỏ, bỗng nhiên mở miệng nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“Mẹ nó, hút người phải hút, tự mình động thủ!” Diệp Tĩnh Vũ cũng đã ngồi xuống xếp bằng, ngồi xuống, đâu để ý tới phân

phó của Lương Tiểu Tử.

“Này, ta tới là để cứu ngươi đây?” Lương Tiểu rất là bất mãn nói.

“Mặc kệ, ai gọi ngươi là đại ca? Cứu ta chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nói, nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Mẹ nó...” Lương Tiểu Hữu liếc mắt, lại cẩn thận đánh ra một quyền, chấn cho chuông lớn phát ra âm thanh ông ông run rẩy. Tiêu Canh Nhân ở bên ngoài thấy vậy mà còn chưa thiêu chết Diệp Tĩnh, trong lòng cả kinh, lại một lần nữa tăng lớn hồn lực phóng thích ra.

Hỏa diễm trong chuông lại một lần nữa bùng lên, mà tốc độ hấp thu thi đan của Lương Tiểu lại càng lúc càng nhanh.

Lúc hỏa diễm sắp tắt, Lương Tiểu Áo sẽ đánh một quyền, mà Tiêu Canh cũng sẽ liều mạng thúc giục chuông vàng.

Qua trọn vẹn ba canh giờ, lúc Lương Tiểu cảm giác thi đan của mình sắp đem Thiên Ngoại chi hỏa ẩn chứa trong chuông hút sạch sẽ, lúc này mới rất thỏa mãn đem thi đan nuốt vào, còn phối hợp ợ một cái no nê, sau đó mới hướng Diệp Tĩnh Vũ nói: “Tốt rồi, không sai biệt lắm, thiên ngoại chi hỏa của kim chung này đã bị ta thôn phệ sạch sẽ., Chuông này coi như bị phệ, không có lửa của thiên ngoại, sức phòng ngự của viên kim này tôi thiểu giảm mấy chục lần, nếu ngươi không muốn ở chỗ này thì cứ động thủ đi, ta phải đi đây!” Lương Tiểu nói xong, thân thể chui vào đất, đâu còn quan tâm sống chết của Diệp Tĩnh Vũ nữa.

Nhìn thấy Lương Tiểu Dĩ vô tung vô ảnh, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung hăng khinh bỉ một phen, nhưng lại chậm rãi đứng lên, bắt đầu hoạt động gân cốt.

Bên ngoài chuông lớn, rất nhiều người đã mất kiên nhẫn, bắt đầu chạy đi xung quanh nghỉ ngơi, chỉ có đám người Lạc Linh Nhi, Tích Nguyệt, Lạc Nhược Phong vẫn ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong mắt tràn đầy lo lắng...

Thời gian đã qua lâu như vậy, mà chuông lớn kia đã thật lâu không có động tĩnh, chẳng lẽ Diệp Tĩnh Vũ thật sự chết rồi

sao?

Trên mặt tiêu dao cũng hiện ra trận trận nụ cười, lau mồ hôi trên trán, đang muốn thu hồi kim chung, chợt nghe một tiếng vang thật lớn...

Lần thứ ba trăm ba trăm bảy mươi hấp thu.

“Ầm ầm!” Một tiếng, toàn bộ chuông lớn màu vàng óng nổ tung, Viêm Kim bay loạn khắp trời, giống như mảnh vỡ bom bắn ra chung quanh, Tiêu Canh sắc mặt kịch biến, thân thể cấp tốc lui về phía sau.

Tất cả mọi người cũng đều bị tiếng vang động trời này thu hút, ngay cả đám quân chúa chạy đến một bên chơi đùa cũng chạy tới, liền thấy trong mảnh vụn màu vàng đầy trời kia, một nam tử đứng đón gió.

Thân ảnh cao ngạo, khuôn mặt xinh đẹp, còn có khí tức bá đạo kia, không khỏi hấp dẫn những quân chúa chưa ra khỏi các này.

Khuôn mặt lo lắng của Lạc Linh Nhi lập tức hiện lên nụ cười vui sướng, trong mắt nàng thậm chí còn mang theo nước mắt nhàn nhạt. Lâu như vậy rồi, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng phá chuông đi ra.

Cách đó không xa, đám người Lạc Hải Thiên đều kinh ngạc, bọn họ nào nghĩ đến lâu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn sống?

Điều đáng sợ nhất, đừng nói là tiêu dao, sự tôn của mình chính là một vị cao nhân của thế giới vân du, vài món hồn khí này hần tặng cho cũng đều là một loại hồn khí, đặc biệt là Huyền Thiên chung này, chính là chế tạo từ viêm kim ngàn năm trở lên thành., Còn dung nhập vào không biết bao nhiêu ngọn lửa bên ngoài, tính dẻo dai cực tốt, dù Vũ Thánh bị nhốt bên trong lâu như vậy, cũng đủ để hóa thành tro tàn. Thế nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ không những không chết, còn một quyền đập nát Huyền Thiên Chung này, điều này sao có thể?

“A, thật xấu hổ, vừa rồi không cẩn thận không khống chế được lực đạo, đập vỡ bảo bối của ngươi, chắc ngươi sẽ không bảo ta

bồi thường chứ?” Nhìn qua vẻ mặt khiếp sợ Tiêu Canh, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Ngươi...” Tiêu Canh tức giận tới cực điểm, đập nát Huyền Thiên chung của mình cũng thôi đi, bây giờ còn mở miệng mỉa mai.

“Hôm nay không giết ngươi, ta thề không làm người!” Tiêu Canh giận dữ, lại vung trường kiếm trong tay lên, một lần nữa đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

“Con mẹ nó, ngươi là người sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại mắng ngược lại một câu, một bụng tức giận hấn cũng không giữ lại nữa, một đạo đao khí sắc bén phá không mà ra, trong nháy mắt hóa thành một thanh đao mang thật lớn, hung hăng chém về phía Tiêu Canh trước mặt.

“Tiêu Tiêu Tiêu Vũ kích!” Trong miệng Tiêu Canh hô khẽ một tiếng, Nghịch Hồn kiếm trong tay run lên, mấy ngàn đạo kiếm khí cứ như vậy lãng không sinh ra, như giọt mưa bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đó là kiếm khí không gì không phá được, đó là kiếm khí đại tông sư đỉnh phong mới có thể phát ra, đó là kiếm khí đủ để đâm thương nhục thể Diệp Tĩnh.

Thế nhưng đối mặt với kiếm khí sắc bén như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có ý tránh né, Thiên Tôn đao trong tay hấn vẫn có xu thế không thể ngăn cản, hung hăng chém về phía Tiêu Canh.

Thần chặn, diệt thần!

Ma ngăn, diệt ma!

Thế nhưng thân thể tiêu dao lại một lần nữa biến mất trước mặt, đao mang cực lớn hung hăng chém xuống mặt đất, làm mặt đất bị vạch ra một vết rách sâu nửa trượng, dài ba bốn trượng.

“Hóa ra ngươi lập tức dịch chuyển Hồn Thuật như vậy, ta đã nói sao tốc độ của ngươi lại nhanh như vậy?” Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng đã hiểu vì sao Tiêu Canh có thể dễ dàng né tránh chiêu thức của mình.

Cũng không phải là hấn tốc độ nhanh bao nhiêu, mà là hấn luyện thành trong nháy mắt chuyển dời thần thông như vậy.

“Nhưng cho dù như vậy, người vẫn không phải đối thủ của ta, cuồng bá chiến vẫn!” Biết Tiêu Canh luyện thành lập tức dời đi thần thông như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không hề sợ hãi, trong miệng hét lớn một tiếng., Một gợn sóng màu vàng kim từ trước người hấn lan ra, những gợn sóng màu vàng sáng chói kia vừa mới chạm vào gợn sóng này liền trực tiếp vỡ vụn ra, không có một đạo kiếm khí nào có thể đâm thủng gợn sóng màu vàng, gợn sóng cuồng bá quét qua hết thảy chung quanh, tiêu dao vừa mới di chuyển đến bên người Diệp Tĩnh Vũ lập tức bị gợn sóng này đánh bay ra ngoài.

Còn thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại biến mất tại chỗ, nghênh đón những kiếm khí còn chưa tiêu tán kia, đuổi theo tiêu dao đang bay ngược, giơ tay chém một đao về phía Tiêu Canh.

Đao mang chói mắt lại một lần nữa phát sáng, lúc này đây, đao mang màu đen kia vậy mà mang theo ánh tím nhàn nhạt, ở trên bầu trời có vẻ chói mắt và chói mắt.

Cảm nhận được một đao kia ẩn chứa lực lượng cường đại, sắc mặt tiêu dao lập tức thay đổi, một tay quăng ra, Kim Cương Trắc thu lấy Diệp Tĩnh Vũ Chấn Thiên Ấn trực tiếp bay ra ngoài, liền nghênh đón đao mang kia...

“Cạch” một tiếng giòn vang, đao mang cực lớn chém lên vòng Kim Cương kia, lập tức đánh bay vòng Kim Cương ra ngoài...

Đao mang cực lớn tiếp tục chém về phía trước, chẳng qua chỉ trong tích tắc Kim Cương Trắc ngăn lại đã có cơ hội thoát thân, thân thể của hấn lại biến mất một lần nữa, lại xuất hiện ở ngoài mấy trăm bước.

Khóe miệng của hấn đã tràn ra huyết dịch, thần tình của hấn càng uể oải, vừa rồi thôi động Huyền Thiên Liệt Diễm trong Huyền Thiên Chung đã làm hấn tiêu hao hơn phân nửa hồn lực, bây giờ Kim Cương Trắc lại bị trọng kích như thế, cho dù hấn thân là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó chịu dị thường.

“Người cho rằng người chạy thoát được sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, thu hồi Thiên Tôn đao trong tay, một tay nắm vào hư không một cái, một cây trường cung màu đen cứ như vậy xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng kéo một cái, dây cung màu trắng, cùng mũi tên màu bạc cũng đã ngưng tụ...

“Vèo!” Trong tay Diệp Tĩnh Vũ ngưng tụ tinh mang tạo thành một đạo lưu tinh màu đen, trực tiếp bắn về phía Tiêu Canh.

Trong lòng Tiêu Canh hoảng hốt, đôi mắt với mũi tên màu bạc đang bay nhanh tới, nhưng căn bản không thể nào tránh né, chỉ có thể toàn lực vận dụng Nghịch Hồn Kiếm trong tay, hung hăng chém tới mũi tên màu bạc kia.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, ngân quang chói mắt trong nháy mắt nổ bắn ra, lực lượng cường đại càng điên cuồng phá hủy hết thảy chung quanh, quần áo tiêu dao trong nháy mắt bị xé nát, mắt thấy sẽ bị ngân sắc quang mang bao phủ, Nghịch Hồn Kiếm trong tay hắn lại phát ra một tiếng ngâm khẽ, bắn ra một đạo huyết quang chói mắt, bao phủ hoàn toàn thân thể Tiêu Canh...

Lực bạo tạc khủng bố trực tiếp đánh bay Tiêu Canh ra ngoài, một đám mây nấm bay lên, trên mặt đất xuất hiện một cái hố thật lớn. Tầng huyết quang bên ngoài thân thể Tiêu Canh đỡ lấy chín mươi chín phần trăm lực lượng vỡ tan, chỉ còn lại một phần trăm lực lượng đánh lên người Tiêu Canh...

Lập tức trong miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, bên ngoài thân thể bị nện ra mấy vết thương, máu đỏ tươi cứ như vậy chảy xuống...

Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất...

Tất cả mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, biết thời khắc này, bọn hắn mới hiểu được trong mũi tên của Diệp Tĩnh Vũ ẩn chứa lực lượng cường đại, bất quá sau đó nghĩ đến thời điểm bắn chết đại địch, vậy mà có thể hoàn mỹ không chế lực lượng tinh mang bắn ra mũi tên, không cho nó bạo tạc, lực không chế bực này lại càng kinh khủng...

Giờ khắc này, đừng nói Tần Vân Khiếu, cho dù trong mắt Thái tử vẫn tràn đầy tự tin, vậy mà cũng xuất hiện một tia sợ hãi...

Chương 1 1. kiếm linh linh kiếm lần rượt

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng lẳng đứng trên đồi núi bị hủy hơn phân nửa, nhìn tiêu dao trong vũng máu, vẻ mặt bình tĩnh dị thường, nhưng không ai biết trong lòng hắn đã nổi lên sóng gió ngập trời.

Thiên Địa Tinh Linh Tiễn, đây tuyệt đối là tồn tại có thể bắn chết Vũ Thánh, cho dù Vũ Thánh ngăn được một kích này mà không chết, cũng tuyệt đối khó có thể tưởng tượng trọng thương, nhưng mà Tiêu Canh thì sao? Hắn căn bản không phải Vũ Thánh, nhiều nhất chính là Đại Tông Sư, thân thể của hắn cũng không cường đại như mình, nhưng chỉ dựa vào một đạo huyết sắc quang mang do thanh kiếm kia bắn ra, đã triệt để ngăn cản được Thiên Địa Tinh Linh Tiễn.

Rốt cuộc thanh kiếm kia ẩn chứa lực lượng như thế nào?

Tiêu gia, tuy cũng là đại tộc của Nam Vân đế quốc, nhưng mà Nam Vân đế quốc trước kia chỉ là một quốc gia phụ thuộc, quốc gia lớn như vậy tính là cái gì? Nói là tam đại môn phái xưng bá Thực Vân quốc năm xưa, so với thập đại môn phái đến cũng chỉ có thể coi là nhị lưu môn phái...

Cùng lý, Tiêu gia sao có thể có căn cơ thâm hậu như vậy?

Sinh Tử Âm Dương Kính, Huyền Thiên Chung, còn có Kim Cương Trắc không biết tên kia, tuyệt đối đều là hồn khí từ huyền cấp trở lên, loại hồn khí này rơi vào bất cứ địa phương nào cũng có thể gây nên một hồi tranh đấu lớn, cho dù chỉ là một Hồn Tiên cũng đã không tề lắm rồi, thế nhưng hắn lại có tới ba kiện.

Kiện Chấn Thiên ấn của mình, không phải cũng là vị thần bí nhân kia tặng cho mình sao?

Những tin tức này tụ tập lại một chỗ đủ để chứng minh phía sau nhất định có đại nhân vật nào đó.

Tiêu Canh không phải là đối thủ của hắn, đây là sự thật không thể nghi ngờ, thậm chí trong những người cùng trang lứa tuổi, Diệp Tĩnh Vũ có thể tiểu ngạo quần hùng, nhưng đó là thực lực chân thật so sánh.

Bây giờ Tiêu Canh trên người xuất hiện nhiều Hồn khí như vậy, đặc biệt là Huyền Thiên Chung kia. Nếu Lương tiểu nhân không xuất hiện, có thể mình đã bị thiêu sống chết rồi. Đây chính là sự lợi hại của Hồn khí.

Từ trước tới nay, đều là Diệp Tĩnh Vũ dùng hồn khí bắt nạt người, cho nên không cảm thấy lợi hại thế nào. Nhưng là hiện tại, sau khi thực sự chứng kiến uy lực của hồn khí, hắn mới hiểu được, Hồn khí này nghịch thiên cỡ nào? Có một cái Hồn khí cao cấp trong tay, cảnh giới căn bản không phải là khoảng cách.

Đây mới là chỗ mạnh mẽ của Hồn Sư sao?

Cũng mãi tới giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu rõ, Hồn Sư sở dĩ được các thế lực lớn sùng ái cũng là vì có hắn.

Tất cả mọi người ngừng thở, nguyên một đám ngơ ngác nhìn Diệp Tĩnh Vũ cùng Tiêu Canh nằm trên mặt đất ở nơi đó, không ai biết một khắc sau sẽ phát sinh cái gì?

Không ai biết thực lực tiêu dao của hắn, nhưng khi hắn thật sự thể hiện ra, mọi người mới hiểu rõ sự khủng khiếp của hắn.

Nhưng chính vì hắn cường đại, sự khủng bố của hắn vẫn thua trong tay Diệp Tĩnh Vũ, điều này càng khiến người ta sinh ra sợ hãi đối với Diệp Tĩnh Vũ, dù là Thái tử, cũng không ngoại lệ.

Ngay tại lúc này, Tiêu Canh nằm rạp trên mặt đất lại giật giật, thân thể đầy máu kia giây dựa bò dậy, trên mặt của hắn đều là máu tươi, quần áo trên người cũng bị phá thành từng mảnh nhỏ, quả thực so với tên ăn mày trên đường còn bi thảm hơn.

Nhưng vẻ mặt hắn lại dữ tợn, phối hợp với vết máu trên mặt, phảng phất như ác quỷ từ trong địa ngục bò ra.

Từng giọt máu đỏ tươi theo cánh tay chảy đến trên Nghịch Hồn kiếm, chậm rãi bị thanh trường kiếm trong suốt kia hấp

thu, cả thân kiếm phát ra tiếng vang ong ong.

Giống ma mà không phải ma, giống quỷ mà không phải quỷ...

Không biết tại sao, Diệp Tĩnh Vũ có một loại cảm giác, đây là một thanh kiếm không nên tồn tại trên nhân thế...

“Ngươi đã thất bại!” Giọng nói lạnh như băng từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra.

Tiêu Canh cũng không lập tức nói chuyện, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu chậm rãi nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đó là một ánh mắt tràn ngập oán hận, đó là ánh mắt tràn ngập thù hận, đó là một cặp mắt lạnh lùng đến đáng sợ. Đây không phải là mắt của nhân loại, đây là mắt của ác ma, đây là mắt ác quỷ.

Coi như là Diệp Tĩnh Vũ có tâm trí cường đại, khi nhìn thấy đôi mắt này, trong lòng cũng khẽ run lên, có thể tưởng tượng đôi mắt này đáng sợ đến thế nào.

Một luồng khí lạnh như băng từ trong cơ thể tiêu dao chậm rãi phát ra, trong lúc tức sát còn ẩn chứa sự thô bạo, máu tanh rất mạnh.

Không cần nói tới Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, ngay cả mọi người ngoài mấy trăm thước cũng cảm nhận được sự thô bạo này, mùi máu tanh này, đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu kia, sâu trong nội tâm mọi người đều sinh ra sợ hãi.

Lạc Linh Nhi hai tay che miệng mình, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin, dường như không tin đây là Tiêu Tiêu ca ca từ nhỏ lớn lên cùng mình.

Đúng vậy, thời khắc này tiêu dao như bị ác ma chiếm cứ thân thể.

Lạc Hải Thiên nhíu chặt mày, Tiêu Canh cho hắn quá nhiều kinh ngạc, hắn là Thái tử của Nam Vân đế quốc, hắn là hoàng đế tương lai của Nam Vân đế quốc, hắn không muốn người bên cạnh mình có quá nhiều bí mật, đặc biệt là bí mật mà mình không biết.

Vốn tướng tiêu dao hoàn toàn đầu phục mình, hiện tại xem ra, hẳn mới phát hiện sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là thời khắc này tiêu dao, khác hoàn toàn so với Tiêu Canh ngày xưa hẳn đã thấy, thậm chí nói, bây giờ tiêu canh, không có nửa điểm nhân khí, tiêu canh như vậy khiến hẳn rất khó chịu, phi thường khó chịu...

Lạc Nhược Phong cũng khó hiểu, trong số các hoàng tử, hẳn và Tiêu Canh có thể nói là tình cảm tương đối tốt. Thậm chí trước khi Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, hẳn cảm thấy muối muối của mình được gả cho Tiêu Canh là lựa chọn tốt nhất. Chỉ có điều khi Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, quan hệ giữa hẳn và Tiêu Canh mới chậm rãi xa cách. Nhưng hẳn lại quen thuộc Tiêu Canh như đối với mình, nhưng Tiêu Canh hiện giờ vẫn khiến hẳn cảm thấy lạ lẫm và đáng sợ.

Đó là một loại run rẩy đến từ sâu trong linh hồn.

Những quận chúa, công chúa chung quanh, nhìn tiêu dao tiêu điều cực kỳ đáng sợ, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch. Các nàng thật sự khó có thể tưởng tượng, tiêu canh ôn nhu nho nhã ngày thường sẽ biến thành bộ dạng này...

Không cần nói những người này, ngay cả bộ lông toàn thân của Thao Thiết cũng dựng thẳng lên, luồng khí tức phi nhân kia khiến nó rất kinh ngạc, một đôi mắt xanh mướt nhìn chăm chăm vào Tiêu Canh, không biết đang suy tư điều gì...

“Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!” Qua không biết qua bao lâu, phảng phất một giây đồng tử, lại giống như một thế kỷ, hai mắt huyết hồng tiêu Canh một lần nữa phun ra mấy chữ.

Thanh âm lạnh như băng, không có hận ý, không có oán hận, thậm chí không mang theo một tia tình cảm, giống như đang nói một chuyện không liên quan.

“Thật sao?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, nhưng hẳn vừa dứt lời, thân ảnh tiêu dao cũng đã đi tới trước người hẳn, Nghịch Hồn Kiếm trong tay đâm thẳng tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh ngạc, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, vừa lùi ra liền lui ra mấy trăm bước, thế nhưng mũi kiếm tiêu dao vẫn dán chặt trên ngực hắn, chỉ cần hắn dừng lại hoặc hơi chậm một bước, thanh trường kiếm đỏ như máu kia sẽ đâm vào ngực hắn...

Hồn phách Đao hồn thứ Peter2...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, hấn nào ngờ tốc độ tiêu dao lại nhanh như vậy, bất quá bây giờ hấn đã vô cùng xua, thân thể tiếp tục lui về phía sau, tay trái lại bóp một cái thủ ấn, miệng niệm một khẩu quyết, một tia chớp ngang trời giáng xuống, hung hăng bổ về phía Tiêu Canh.

Nhìn thấy tia chớp kia đánh xuống, Tiêu Canh dường như rất e ngại, thân thể nhanh chóng tránh sang một bên.

“Bộp bộp” một tiếng giòn vang, tia chớp trùng điệp bổ vào một cây nhỏ, trực tiếp chém gốc cây kia thành hai đoạn, mà thân thể tiêu dao lại lần nữa đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, nắm chặt Thiên Tôn nghênh đón, giơ tay ra nghênh đón, Kinh Lôi liệt trảm, một đạo điện mang trực tiếp vạch phá trời cao, hung hăng chém về phía Nghịch Hồn Kiếm trong tay Tiêu Canh.

“Coong...” Một tiếng giòn vang, đao kiếm trực tiếp đụng vào nhau, lực đạo to lớn chấn động đến Diệp Tĩnh Vũ Hổ khẩu tê dại một hồi, Thiên Tôn đao trong tay suýt nữa bóp không được.

Còn Tiêu Canh lại như một người không việc gì, nghịch hồn trong suốt lại đâm tới, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại cả kinh, lực lượng tiêu dao còn cường đại hơn mình từ khi nào chứ?

Lại một lần nữa nắm chặt Thiên Tôn đao trong tay, nghênh đón thanh Nghịch Hồn kiếm màu đen đang bay nhanh đến kia, thân đao màu đen mang theo đạo đạo tia điện, lại bổ vào trên thân kiếm nghịch hồn, thế nhưng một kích toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ lại không thể đánh bay được nghịch hồn kiếm, chỉ bắt quá làm lệch hướng xuất kiếm mà thôi.

Mũi kiếm trực tiếp đâm rách vai Diệp Tĩnh Vũ, một đạo huyết tiễn cứ như vậy bắn ra, còn chưa kịp phun xa đã bị Nghịch Hồn Kiếm hấp thu toàn bộ...

Ma kiếm...

Đây là suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lúc này, một thanh kiếm có thể hút máu không phải ma kiếm thì là cái gì? Hơn nữa lực lượng ẩn chứa trong thanh ma kiếm này thực sự quá cường đại, đến mức toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó mà chống cự.

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng minh bạch, giờ phút này tiêu dao đã không còn là tiêu dao, hoặc là nói, giờ phút này hắn đã bị kiếm linh trong tay khống chế.

Trong lòng khiếp sợ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại tiếp tục lui về phía sau, Thiên Tôn đao trong tay hóa thành một đường vòng cung mỹ lệ, hung hăng bổ vào đầu Tiêu Canh.

Nghịch Hồn kiếm như thiểm điện xuất hiện ở phía trước, ngăn được Thiên Tôn đao, mà thân thể tiêu dao lại xoay tròn một cái, hung hăng đá một cước vào bụng Diệp Tĩnh Vũ.

Một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng cứ như vậy đánh vào dưới bụng Diệp Tĩnh Vũ, quán lấy thân thể của hắn, giờ phút này cũng là một trận đau nhức kịch liệt, thân thể không tự chủ được bay ra ngoài, chỗ yết hầu một mùi tanh truyền đến, há miệng phun ra một đạo máu tươi...

Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, thân thể tiêu dao lại cấp tốc chạy tới, Diệp Tĩnh Vũ không dám khinh thường, cố nén đau nhức, xoay người một cái, tiếp tục cầm Thiên Tôn trong tay ngăn cản công kích tiêu dao...

Tốc độ nghịch hồn kiếm càng lúc càng nhanh, bộ pháp tiêu dao tiêu dao cũng càng ngày càng quỷ dị, thương thế trên người Diệp Tĩnh Vũ đã càng ngày càng nhiều, mà mỗi lần bị thương, máu huyết của hắn đều bị nghịch hồn hấp thu...

Nghịch hồn không hấp thu được chút máu tươi nào, sức mạnh tiêu dao cũng lớn hơn một phần.

Thời gian dần trôi qua, lấy thể lực của Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy không chống đỡ nổi, đầu của hắn, thực sự có chút khó hiểu...

Trên gò núi mấy trăm trượng, Lương Tiểu Hữu đang cầm bình rượu, uống từng ngụm một, ánh mắt nhìn về phía trận chiến tiêu dao giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh ở phía xa xa.

Bên cạnh hắn là một thân áo đen Băng Minh.

“Chúng ta có cần ra tay giúp hắn không? Tiêu Canh tựa hồ đã bị ma?” Băng Minh trong miệng nói, thân là bóng dáng Diệp Tĩnh Vũ, hắn tự nhiên muốn đem an toàn tính mạng của Diệp Tĩnh Vũ đặt ở vị trí thứ nhất, chỉ là lần này, dù sao cũng là trận quyết đấu giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh, hắn không tiện nhúng tay!

“Giúp hắn làm gì? Đây là chuyện hắn cướp vợ, chúng ta có nhúng tay vào làm gì? Nếu hắn ngay cả tên này cũng không làm nổi, còn lấy cái gì để bảo vệ nữ nhân của mình?” Lương Tiểu lại mở miệng nói, không thêm để ý chút nào thương thế trên người Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nặng.

Băng Minh đảo mắt, vừa rồi còn không biết là ai đã nhin không được, liền đi nhúng tay vào trước.

“Yên tâm đi, không đến lúc cuối cùng, chúng ta cũng không được nhúng tay vào, nếu đến cuối cùng, hắn cũng không làm lại tên kia, vậy chúng ta tiếp tục ra tay hay sao?” Dường như nhìn ra sự khinh bỉ trong mắt Băng Minh, Lương Tiểu Song lại giải thích thêm một câu.

“Nhưng như vậy hắn cùng với công chúa...” Trên mặt Băng Minh lộ ra vẻ nghiền ngẫm...

“Sợ cái gì? Nếu chúng ta đã ra tay, tự nhiên phải cướp đệ muội cùng tới đây, còn lo lắng chuyện khác làm gì?” Lương Tiểu không thêm để ý nói, nhưng lại nghe được Băng Minh liên tục đổ mồ hôi lạnh, hai người này, thật sự đều là hạng người vô pháp vô thiên.

Ngay lúc đó, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bị Tiêu Canh đập bay ra ngoài, cánh tay, bụng dưới, bắp đùi của hắn đều là vết kiếm, nếu là kiếm thương bình thường, thể chất Diệp Tĩnh Vũ đã sớm khép lại, thế nhưng nghịch hồn kiếm kia lại có một loại lực lượng đặc biệt, khiến cho lực tự giảm bớt của vết thương của hắn rất nhiều.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bị đánh bay, trong mắt Lạc Linh Nhi đã tràn đầy nước mắt, hàm răng nàng cắn chặt vào nhau, hận không thể xé nát Tiêu Canh ra.

Lạc Nhược Phong cũng tràn ngập vẻ lo lắng, nhưng loại quyết đấu này ngoại trừ người trong cuộc ra, bọn họ căn bản là vô lực ngăn cản điều gì?

Đám người Thái tử, Tần Vân Khiếu mặt không chút thay đổi nhìn chiến đấu phía xa, bọn họ nghĩ cái gì trong lòng nhưng không ai biết.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến đáng sợ...

“Linh Nhi tử tử, ngươi không cần lo lắng, hắc nhất định sẽ không có việc gì...” Lúc này, người đầu tiên phá vỡ yên tĩnh, dĩ nhiên là Tích Nguyệt quận chúa nhỏ hơn Lạc Linh Nhi hai tuổi.

“Ừ...” Nghe được lời nói của bạn tốt của mình, Lạc Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, nhưng nàng làm sao có thể không lo lắng chút nào, đôi tay nhỏ bé trắng mịn của nàng thậm chí bắt đầu bắt tay ấn dấu...

Không ai chú ý tới động tác nhỏ của cô, ngoại trừ Tiểu Đào đang đứng bên cạnh cô.

“Không cần lo lắng, Tiêu Canh bỗng nhiên trở nên lợi hại, là vì thanh kiếm linh kia, bên trong thanh kiếm phong ấn một kiếm linh cường đại. Lá cây nhỏ tuy rằng không phải là đối thủ của kiếm linh kia, nhưng thanh đao trong tay hắc kia cũng không phải là vật phàm. Ta cảm giác được một lực lượng kinh khủng đang dần thức tỉnh!” Thấy Lạc Linh Nhi khẩn trương, Đào lại dùng phương thức tinh thần sóng lần nữa báo cho cô.

Nghe Tiểu Đào nói vậy, lúc này Lạc Linh Nhi mới ngừng lại. Cô biết rõ, Tiểu Đào thân là một trong tứ đại hung thú Thái Cổ, lực cảm giác mạnh mẽ khủng khiếp...

Đặc biệt khi nó không ngừng lớn lên thì loại năng lực này cũng càng ngày càng mạnh!

Nếu nó có cảm giác như vậy, nhất định là đúng, bên cạnh lá cây nhỏ nhất định có biến hóa lớn...

Một đôi mắt to lớn nhìn về thanh thiết đao màu đen trong tay Diệp Tĩnh Vũ, mơ hồ trong đó, nàng tựa hồ cảm thấy thanh thiết đao rỉ sắt kia đang từ từ vỡ vụn...

Đao thứ Đồn Thiên Tôn Chương Chương Thiên Tam.

Trên gò núi rách nát, Diệp Tĩnh Vũ toàn thân đầm máu giầy dựa bò lên, tay phải nắm chặt Thiên Tôn Đao, đặt trên mặt đất, chống đỡ thân thể của mình, trên mặt không có sợ hãi, không uể oải, chỉ có một cỗ chiến ý mãnh liệt!

Không khuất, không buông tha, không cam, không sợ, không sợ!

“Người đã bị lạc tâm trí, bị kiếm linh phụ thể, người như vậy, hay là người?” Thanh âm lạnh lùng từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, mà ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu đỏ của Tiêu Canh.

Mà hai con mắt đỏ như máu của Tiêu Canh kia lại đồng dạng nhìn chăm chăm vào đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ, Nghịch Hồn Kiếm trong tay hắn phát ra tiếng ong ong, lưu quang nhàn nhạt chảy về phía thân kiếm của hắn.

Tựa hồ là vì đáp lại Nghịch Hồn Kiếm, Thiên Tôn Đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng run run một trận, phảng phất có một tôn Thần Phá Tỏa muốn thoát khỏi ra.

“Chết...” Trong miệng Tiêu Canh vẫn nhảy ra một chữ, mà thân thể của hắn lại đột nhiên nhảy lên, người còn đang ở trên không trung, một kiếm đâm ra...

Cái này tựa hồ không phải một kiếm, chung quanh thân kiếm vạn quỹ gào khóc, quần ma loạn vũ, kiếm quang chung quanh, các loại âm linh vô giết, gào thét, dường như muốn đem linh hồn của người ta hoàn toàn thôn phệ.

Kiếm mang màu đỏ như máu trực tiếp tăng vọt ra, chừng mấy chục trượng, hơn nữa phảng phất đã ngưng tụ thành thực chất, giống như một thanh huyết kiếm to lớn, mang theo vô tận uy áp đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Một kiếm sắc bén như vậy, đừng nói bị đâm trúng, cho dù bị điểm nhẹ một cái, toàn thân cũng bị chấn động đến vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đừng nói một gã Đại Tông Sư, cho dù Vũ Thánh gặp phải một kiếm này, cũng phải tạm lánh phong mang.

Thế nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có chút nào sợ hãi, thậm chí thân thể gã cũng không lui về phía sau một bước, trở tay vịn đao, trực tiếp chém thẳng xuống huyết kiếm.

Thanh Thiên Tôn đao màu đen có phong cách cổ xưa như vậy trước mặt Nghịch Hồn kiếm sáng chói, tang thương như thế, giống như một lão nhân sắp vào cây, lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Thế nhưng khi Thiên Tôn đao chém lên nghịch hồn kiếm, kiếm quang đỏ như máu kia trong nháy mắt nổ tung, năng lượng khổng lồ xông ra bốn phía, những gỉ sắt trên đao Thiên Tôn rốt cuộc không chịu nổi lực lượng cường đại cỡ này bắt đầu vỡ vụn.

Từng chùm sáng màu tím hoa lệ từ trên Thiên Tôn Đao bắn ra, phảng phất lưu tinh màu tím kia.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Trọn vẹn hơn trăm đao hào quang màu tím nổ bắn ra, Thiên Tôn đao rỉ sắt cũng triệt để vỡ vụn, tản ra hào quang màu tím, toàn thân đao óng ánh hoa lệ xuất hiện trước mắt mọi người. Trong mơ hồ, một đao điện mang màu tím từ trên chuôi đao bắn ra, quấn quanh thân đao, ngay sau đó càng ngày càng nhiều điện lưu lao nhanh ra, cả thanh Thiên Tôn đao đều bị dòng điện màu tím quấn quanh, tràn ngập khí tức hủy diệt tản mát ra!

“Vù vù...” Thiên Tôn đao bỗng nhiên phát ra trận trận run rẩy, giống như một con ác ma bị xích sắt cuốn lấy muốn thoát khỏi, lại giống như một cao thủ tuyệt thế, nhìn thấy một đối thủ tương đương đang hưng phấn không thôi.

“Keng keng!” Một tiếng vang nhỏ, Thiên Tôn đao thân đao cùng nghịch hồn kiếm hung hăng đụng vào nhau, phản lực cực

lớn trực tiếp đánh Diệp Tình Vũ cùng Tiêu Canh bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất.

Mà Thiên Tôn Dao màu tím và Nghịch Hồn Kiếm màu đỏ như máu vẫn như cũ gắt gao chống đỡ, từng dòng điện màu tím dài hẹp cùng từng đạo hào quang màu đỏ như máu không ngừng từ trong thân đao cùng thân kiếm tán phát ra, không ngừng chiến đấu.

“Hu hu...” Trong nghịch hồn kiếm truyền đến từng trận thanh âm khóc, tựa hồ không chịu nổi điện lưu cường đại bức này.

“Vù vù!” Thanh âm ông ông trong Thiên Tôn đao càng ngày càng vang, tựa hồ càng đánh càng hưng phấn.

Hào quang màu tím kia lại bắn ra, nhuộm cả bầu trời thành một mảnh màu tím, càng cuốn tới hào quang màu đỏ như máu kia.

“Đang!” Lại một tiếng giòn vang, đao kiếm lóe lên ánh sáng chói mắt, Nghịch Hồn kiếm bị chấn bay ra ngoài, đâm thẳng vào người Tiêu Canh. “Ô ô” rung động, trên thân kiếm trong suốt xuất hiện một vết nứt.

Mà Thiên Tôn đao vẫn như cũ dừng lại giữa không trung, thân đao không ngừng run rẩy, dòng điện màu tím gào thét, hào quang màu tím bắn ra bốn phía, giống như một con gà trống thẳng lợi, dương dương tự đắc.

Lạc Hải Thiên, Lạc Nhược Phong, Lạc Mộc Viêm, Lạc Hải Long cùng với đám người Tần Vân Khiếu đều trợn mắt há hốc mồm nhìn thanh Thiên Tôn đao lơ lửng giữa không trung.

Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi, một cây đao lại thông linh như vậy, hơn nữa còn cường đại đến mức này.

Nếu như nói Nghịch Hồn kiếm là một thanh ma kiếm, vậy chẳng phải thanh Thiên Tôn đao này là một thanh ma đao hay sao?

Nghịch Hồn Kiếm có kiếm linh của mình, Thiên Tôn Đao lại có đao hồn của mình, hơn nữa tựa hồ là đao hồn cực kỳ cường đại, vậy mà dựa vào ý thức của mình đánh bại Nghịch Hồn

Kiểm, đây chính là thanh Phá Dao mà Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn đeo bên người sao?

Lạc Hải Thiên thậm chí còn nhớ rõ lúc trước Diệp Tĩnh Vũ công thanh đao rách này tiến hành tỷ thí, còn dẫn tới một trận cười nhạo, nhưng là ai có thể nghĩ đến, một thanh phá đao tầm thường như vậy, lại có uy lực như vậy?

Có lẽ, những gỉ sét trên người nó chẳng qua là một tầng phong ấn mà thôi.

Lạc Linh Nhi, Tích Nguyệt quận chúa ánh mắt lại rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ ngã trên mặt đất, dạng đao, dạng kiếm gì, các nàng không quan tâm, các nàng chỉ quan tâm Diệp Tĩnh Vũ sẽ không việc gì.

Đối mặt với Thiên Tôn đao vẫn đang điều võ dương oai ở giữa không trung, không ai vượt lên trước một bước, cũng không ai biết đao hồn này sẽ làm ra chuyện gì.

Dường như cảm nhận được khí tức cường đại của Thiên Tôn đao, tia máu trên thân kiếm có chút vỡ tan chậm rãi tán đi, thân kiếm cũng ngừng gào thét, từ từ khôi phục bộ dạng vừa rồi.

Toàn thân trong suốt, không còn nửa điểm ánh sáng nữa.

Dường như đã nhận thua với Thiên Tôn đao.

Cho đến giờ phút này, Thiên Tôn Đao mới ngừng chấn động, tử quang hoa lệ cũng từ từ tiêu tán, tử sắc điện lưu cũng rất nhanh biến mất vô tung vô ảnh, một tầng rỉ sét màu xám đen chậm rãi che kín thân đao, rất nhanh, không ngờ lại khôi phục thành hình dạng thiết đao sơn đen, nhẹ nhàng rơi vào bên người Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ vừa rồi tất cả đều là một giấc mộng đẹp.

“Lá cây nhỏ!” Giờ khắc này, Lạc Linh Nhi cũng bất chấp mọi thứ, phát tay đánh về phía thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Những người khác cũng đồng thời phục hồi tinh thần lại, từng người nhìn nhau, trong mắt đều tràn đầy nghi hoặc, trận quyết đấu này, đến cùng ai thắng đây?

Thời gian dần qua, một bóng người lão đảo đứng lên. Cho dù toàn thân hắn rách nát, cho dù máu me đầy người, nhưng trong mắt hắn lại tràn đầy quật cường.

Nhìn thanh đao sắt nằm trước người, lại nhìn Lạc Linh Nhi nhào về phía mình, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chương 14 suy đoán.

“Lá cây...” Lúc này Lạc Linh Nhi đã bắt chấp thân phận của mình, cũng bắt chấp những lời nói linh tinh của người khác, cả người nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Linh Nhi, ta thắng!” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ tựa sát vào Lạc Linh Nhi, mũi ngửi mùi thơm trên người nàng, nhẹ giọng nhắc nhở bên tai nàng.

“Ừm, ngươi thắng rồi!” Lạc Linh Nhi thấp giọng nói.

“Chúng ta có thể ở bên nhau, không còn ai có thể ngăn cản nữa rồi!” Diệp Tĩnh Vũ trầm giọng nói, nhưng tâm thần lại vô cùng sung sướng.

“Ừm!” Lạc Linh Nhi gật đầu lia lịa, nhưng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhẹ nhàng đặt chân lên gương mặt Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng hôn một cái.

“Ta yêu ngươi, Tiểu Diệp Tử!” Một câu nói phát ra từ tận đáy lòng, phảng phất như một viên linh dược, đem toàn bộ đau đớn trên người Diệp Tĩnh Vũ chữa trị hết.

Mà trên gương mặt kia vẫn còn sót lại chút nhàn nhạt ảm áp, lại làm cho trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra trận trận ngọt ngào.

Vì người yêu, cho dù phải trả giá lớn đau đớn thì đã sao?

Lạc Hải Thiên ngẩn người, hẳn thật sự không nghĩ tới Lạc Linh Nhi lại lớn mật như vậy, trước mặt nhiều người như vậy đỡ Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói làm gì, bây giờ lại còn ở trước mặt hôn hắn, hơn nữa còn nói ra những lời lộ cốt như vậy, đây còn là Cửu muội mình biết sao?

Đám người Lạc Mộc Dương, Lạc Hải Long cũng có suy nghĩ như vậy, những công chúa, quận chúa kia cũng có chút sững sờ. Chẳng qua rất nhanh, các nàng đều hiểu được, chẳng qua là Lạc Linh Nhi yêu Diệp Tĩnh Vũ quá sâu sắc mà thôi.

Thử hỏi mỗi người các nàng, nếu có một nam nhân có thể không quan tâm đến cái chết của bọn họ, các nàng cũng sẽ làm ra hành động tương tự.

Tích Nguyệt quận chúa đứng sau lưng Lạc Linh Nhi, nhìn gương mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ, còn có yêu thương vô tận với Lạc Linh Nhi, chẳng biết tại sao, khóe mắt nàng, vậy mà chảy ra từng giọt nước mắt long lanh óng ánh.

Chỉ có Lạc Nhược Phong khóe miệng giật giật, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Rốt cuộc tên gia hỏa này đã đốt thuốc mê gì cho Linh Nhi vậy? Không ngờ lại biến Linh Nhi thành bộ dạng này, ngày càng rực rỡ, làm ra hành động điên cuồng đến mức này cũng quá không giống nữa!”

Một hoạt động sẵn bản vốn nên có hứng thú bùng bùng chính là vì hai người Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh lưỡng bại câu thương mà mất hứng nên bị gián đoạn. Bất quá mặc kệ là những quận chúa, hay là những thế tử vương gia kia, đều không có bất kỳ cảm xúc bất mãn gì. Một trận chiến giữa Diệp Tĩnh Vũ và Tiêu Canh, đơn giản có thể dùng một trận chiến kinh thiên để hình dung, ngày thường bọn họ ở trong phủ đệ nào có cơ hội nhìn thấy đánh nhau như vậy.

Đặc biệt là tình ý sâu sắc giữa Lạc Linh Nhi và Diệp Tĩnh Vũ, cũng được lưu truyền giữa những Quận chúa và công chúa này. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ vương công đại thần ở Vân Kinh đều biết chuyện giữa hai người.

Mà Tiêu gia cũng đã viết sách từ hôn, Lạc Tiêu Phong luôn bề quan trọng thâm cung đối mặt chuyện như vậy, cũng không thể không xuất quan xử lý.

Trong ngự thư phòng hoàng cung, Lạc Tiêu Phong mặc long bào màu vàng kim, tay cầm sách từ hôn của Tiêu gia, khóe miệng giật giật.

“Tên này, thật sự sẽ giày vò trăm sao? Vậy mà gây ra chuyện lớn như vậy, hắn không để ý chút nào đến thể diện của hoàng gia trăm sao?” Trên mặt Lạc Tiêu Phong không nhìn ra là giận hay là giận gì.

“Ha ha, bệ hạ quá lo lắng rồi. Kỳ thật bây giờ bất kể là dân gian hay là nhà của những vương công đại thần, ai mà không ca tụng Vĩnh Nhạc công chúa mà dám hận, là một nữ tử Liệt Vân!” Nam Phong Vân đứng sau Lạc Tiêu Phong lại nhẹ giọng tiếp lời.

“Dám thích dám hận? Hừ, người xem những tấu chương này, có ai mà không phê phán nàng? Thương phong bại tục, thương phong bại tục a!” Lạc Tiêu Phong hung hăng vỗ bàn, ra vẻ chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Bệ hạ, đây chỉ là một chút tục ngữ của Ngôn quan mà thôi. Bệ hạ ngài đã là tôn tại siêu phàm nhập thánh, chẳng lẽ còn để ý tới sao?” Vân công công vẫn thản nhiên nói.

“Ha ha, xem ra trăm muốn cái gì, cũng không giấu được người a, vậy người nói việc này phải xử lý thế nào?” Nghe được Vân công công vỗ mông ngựa, trong lòng Lạc Tiêu Phong cũng có chút vui vẻ, mình nói thế nào cũng là Võ Thánh, chẳng lẽ ánh mắt của mình vẫn là ánh mắt thế tục hay sao?

Từ sâu trong nội tâm, Lạc Tiêu Phong mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn rất thương thức dũng khí của nữ nhi mình. Nói thế nào thì nàng cũng là nữ nhi mà mình thương yêu nhất, có dũng khí như vậy mà người đời cũng không dám làm gì. Điểm này, không hổ là nữ nhi của trăm.

“Chuyện này lão nô nào dám lấy chú ý, chỉ là bệ hạ không biết chú ý tới thanh đao của Diệp đại nhân không?” Vân công công kính nói.

“A? Nghe ngày đó đao kia bắn ra ánh sáng tím rực rỡ, trên thân đao mơ hồ có điện mang màu tím quấn quanh, trong thân đao còn có một đao hồn.” Lạc Tiêu Phong nhíu mày một cái, từ tốn nói.

“Đúng vậy, không biết bệ hạ đối với một cây đao như vậy còn có ấn tượng gì nữa hay không!” Vân công công cũng gật đầu nhẹ, tiếp tục nói.

Lông mày Lạc Tiêu Phong nhíu chặt lại, trong đầu suy tư về ký ức của cây đao kia. Thời gian dần trôi qua, thần sắc trên mặt hắn đã biến thành kinh ngạc.

“Ý người là... đó là... lưỡi đao kia?” Lạc Tiêu Phong không tin suy đoán của mình.

“Đúng vậy, đó chính là bội đao của Độc Cô Bá Thần tiên bối ba trăm năm trước, Thiên Tôn đao!” Vân công công nhẹ nhàng gật đầu, nói ra từng chữ từng câu.

Khi bốn chữ Độc Cô Bá Thần xuất hiện, với thực lực hiện tại của Lạc Tiêu Phong cũng nhìn không được mà run lên bần bật. Đối với nhân vật như vậy, không ai có thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn nhận.

“Năm đó Diệp đại nhân bị Bạch gia bắt, chúng ta đều cho rằng Diệp đại nhân khó thoát một kiếp, nhưng Diệp đại nhân lại hoàn hảo không chút tổn hại trở về, hơn nữa thực lực đại tiến, lúc ấy lão nô liền cảm thấy nghi hoặc, là ai đã cứu Diệp đại nhân ra? Bây giờ nghĩ lại thì..., Ngoại trừ Độc Cô Bá Thần tiên bối ra, còn có ai ra tay nữa? Hoặc có thể cứu được hãn tử Bạch gia? Hơn nữa Diệp đại nhân vẫn luôn tu luyện đao pháp, nếu như lão nô đoán không sai, Diệp đại nhân rất có thể là thân truyền đệ tử của Độc Cô Bá Thần tiên bối!” Khi Nam Phong Vân nói đến đây, chính mình cũng khó có thể duy trì bình thản.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Lạc Tiêu Phong rơi vào kinh hãi. Độc Cô Bá Thần, đó là tồn tại duy nhất làm cho Hiên Viên Tuyết bị thương, đó là một thần thoại, đó là một truyền thuyết giống như Bách Hoa Môn, La Sát Môn. Sở dĩ Lạc Tiêu Phong dám cử binh tạo phản, trừ tin rằng cao nhân như Hiên Viên Tuyết sẽ không để ý tới chuyện thế tục, nguyên nhân lớn nhất vẫn là tin tưởng có Độc Cô Bá Thần tồn tại như vậy.

Bởi vì có hãn tử có thể kiềm chế Hiên Viên Tuyết, chỉ cần có hãn tử ở đây, Hiên Viên tuyết đối không thể không cố kỵ ra tay.

Hôm nay, nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ không ngờ lại là đệ tử của một đại nhân vật như vậy, sao hãn tử có thể không kinh ngạc cho được?

Cẩn thận nghĩ lại thực lực biến thái của Diệp Tĩnh Vũ, còn có thiên phú cực mạnh kia, Lạc Tiêu Phong rất nhanh tin tưởng lời nói của Nam Phong Vân, bởi vì lúc trước bọn họ đã đoán

sau lưng Diệp Tĩnh Vũ có một hậu đài cường đại, trên thế giới này, còn có cái gì so với Độc Cô Bá Thần cường đại hơn?

Chương ba mươi bảy Nam Man trở về.

“Ý của ngươi là?” Nghe xong Nam Phong Vân cố ý giải thích một chút về suy đoán này, Lạc Tiêu Phong cau mày lại.

“Bệ hạ sẽ thành toàn cho Diệp đại nhân và Vĩnh Nhạc công chúa, cứ như vậy Diệp đại nhân sẽ là người một nhà với bệ hạ, nếu có một ngày đại quân bệ hạ ép mấy lão quái vật kia ra, có hẳn trợ giúp, bệ hạ cũng không cần lo lắng bất cứ kẻ nào!”

Nghe được lời Vân công công nói, ánh mắt Lạc Tiêu Phong lập tức sáng lên. Đúng vậy, mình chính là nhạc phụ Diệp Tĩnh Vũ, hẳn là sư phụ Diệp Tĩnh Vũ, nếu gia tộc thật sự gặp phải phiền toái, hẳn làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?

Chỉ cần hẳn còn ở đây thì mình đã có đủ thực lực để đối kháng với Thiên Nguyên đế quốc rồi, như vậy còn e ngại cái gì nữa?

“Trẫm đã biết nên làm như thế nào rồi. Nhưng lần này hai tiểu gia hỏa này lại gây ra phiền toái lớn như vậy cho ta, không nghiêm trị phạt phạt thì xử phạt bọn chúng thế nào được. Theo ý chỉ của trẫm, hủy bỏ hôn ước của Linh Nhi và Tiêu Dao, cấm Linh Nhi trong vòng một tháng, trong vòng một tháng., Cô không cho phép rời khỏi hoàng cung nửa bước, về phần Diệp tiểu tử, chờ thương thế của hẳn tốt lên, sẽ tìm chút chuyện cho hẳn làm. Hơn nữa ngươi nói thẳng cho hẳn biết, muốn cưới con gái ta, không phải cứ giày vò như vậy là được.” Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói một câu.

“Lão nô đã rõ!” Vân công công khom người nói.

“Chuyện này coi như chấm dứt, để thái tử tiếp tục xử lý chính sự, trẫm phải tiếp tục bế quan!” Lạc Tiêu Phong nói xong, từ trên ghế rồng đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Trên mặt Nam Phong Vân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng là theo sát phía sau Hoàng đế, đi ra ngoài.

Hôn ước tiêu dao và Lạc Linh Nhi được giải trừ. Chuyện này đã gây ra sóng to gió lớn ở kinh thành, rất nhiều tiên sinh kể chuyện này càng tạo thành một câu chuyện tình yêu thê lương, chuyện giữa Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi cũng được lưu truyền rộng rãi.

Trong thế giới ba từ bốn đức này, hành động của Lạc Linh Nhi, đơn giản chỉ là khiêu chiến toàn bộ chế độ. Mà dừng khi tình yêu của nàng với rất nhiều nữ tử, mà Diệp Tĩnh Vũ bảo vệ không chết, liều chết quyết đấu lại trở thành một giai thoại.

Người thế hệ trước, đối với chuyện này tự nhiên là có thái độ phán quyết, thế nhưng đối với thế hệ trẻ tuổi mà nói, lại là một đám tràn đầy tán thưởng, tràn ngập kính nể.

Diệp Tĩnh Vũ càng trở thành thần tượng của rất nhiều nam nhân trong lòng, bạch mã hoàng tử trong lòng thiếu nữ, danh tiếng đã vượt qua bạn học tiêu dao đệ tiện vô sỉ.

Bạn học Tiêu Canh đáng thương, không chỉ mất vợ, mà danh tiếng bây giờ cũng hoàn toàn hỏng đi không ít.

Phủ Uy vũ hầu, Tiêu Canh cứ thế lẳng lặng nằm trong vườn sau hầu phủ, nhìn đám mây trắng trên bầu trời, khuôn mặt vốn anh tuấn giờ mang theo nụ cười âm lãnh.

“Diệp Tĩnh Vũ, thứ ta tiêu dao không chiếm được, ngươi cũng vĩnh viễn không chiếm được, ta sẽ không để ngươi sống tốt đâu, ta thề!” Trong miệng Tiêu Canh truyền đến lời nói dữ tợn, Nghịch Hồn Kiếm luôn đi theo bên cạnh hắn, vậy mà cũng nhẹ nhàng nghẹn ngào một tiếng, tựa hồ đang đáp lại lời thề của hắn.

Mà trên phủ đệ bây giờ của Diệp Tĩnh Vũ, Trung Dũng Bá Tước phủ, Diệp Tĩnh Vũ cũng nằm trên ghế nằm, con mắt cũng đồng dạng nhìn lên đám mây trắng trên bầu trời, bất quá so với âm trầm tiêu dao kia, trên mặt hắn lại là vẻ mặt buồn bực.

“Cha ngươi rút cuộc muốn làm gì? Nếu đã giải trừ hôn ước rồi? Vì sao không gả Linh Nhi cho ta?” Nhìn Lạc Nhược Phong ngồi đối diện đánh cờ với Gia Cát thủy bài, Diệp Tĩnh Vũ rất bất mãn nói thầm, có thể gọi cha là hoàng tử là cha như

vậy, phỏng chừng toàn bộ Nam Vân đế quốc chỉ có một mình hấn.

“Chuyện người làm cũng không có mặt mũi của hoàng gia, phụ hoàng mặc dù giải trừ hôn ước với Tiêu gia, nhưng dẫu sao cũng phải cho người một chút giáo huấn. Người cũng đừng oán hận, Vân công công đã nói với ta, sớm muộn gì Linh Nhi cũng sẽ gả cho người, nhưng tiểu tử người phải lấy ra chút thành ý mới được.” Lạc Nhược Phong vừa hạ xuống, vừa nói.

“Thành ý? Chẳng lẽ ta còn không có thành ý sao? Đề ở cùng một chỗ với Linh Nhi, ta xem như vất hết óc rồi!” Diệp Tĩnh Vũ rất là bất mãn nói.

“Người tên là Thành tâm, chỉ có thể chứng minh người yêu mến Linh Nhi, nhưng đối với phụ hoàng, hấn không chỉ cần những thứ này! Ít nhất, cũng phải chứng minh người có đủ thực lực cùng thân phận nghênh đón Linh Nhi đi!” Lạc Nhược Phong nhàn nhạt nói, nhưng không nhìn Diệp Tĩnh Vũ lấy một cái.

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ thầm mắng một câu, thầm nghĩ tâm tư của Hoàng đế này thật đúng là cổ quái.

Lúc này, bên ngoài lại vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó liền thấy thân ảnh Lâm Hiểu Nghị phong phong hỏa hỏa lao tới. Bây giờ hấn đã đạt đến cảnh giới võ sư, bước chân trầm ổn, bước chân có lực, cũng không phải là tên thư đồng gầy yếu năm đó.

“Thiếu gia, bọn họ đã trở về!” Mặc dù hôm nay Diệp Tĩnh Vũ thân là nhất đẳng Bá Tước, nhưng Lâm Hiểu Nghị vẫn theo thói quen gọi hấn là thiếu gia.

“Ai trở về?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên.

“Xích Di Côn Bằng...” Trên mặt Lâm Hiểu Nghị lộ ra vẻ kích động.

Lúc trước bởi vì Diệp Tĩnh Vũ biến mất, những người bên cạnh đều rời đi, hôm nay bởi vì Diệp Tĩnh Vũ trở về, một lần nữa tụ tập lại, điều này làm cho hấn kích động không thôi.

Vừa nghe thấy bọn người Xích Di Chủ trở về, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra vẻ kích động.

“Nhanh, nhanh, nhanh để bọn họ tiến vào!”

“Ừm...”

Rất nhanh, Xích Di Cương cao gần một trượng nhanh chóng tiến vào, hắn vẫn ở trần, nửa người dưới mặc một bộ da thú, cơ bắp toàn thân gồ lên, một luồng khí tức nặng nề đập vào mặt, cả người tựa như một ngọn núi.

Ở phía sau hắn, là Hồ Ly dáng người thon dài, hắn đã không còn mặc trang phục lúc trước, mặc một bộ trường sam màu xanh, lưng đeo trường cung màu đen, cơ mặt không biến hóa, nhưng trong mắt của hắn, lại lóe ra trận trận vui sướng.

Về phần Hồ Mô Mộng, cũng mặc một bộ áo trắng bó sát người, lộ ra vóc người hoàn mỹ kia, chỉ có điều không biết có phải là do săn bắn trong rừng hay không, da thịt của nàng có chút ngăm đen, nhưng điều này lại khó có thể che giấu được vẻ đẹp của nàng.

“Khà khà...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nhảy từ trên ghế nằm lên, đánh về phía Xích Di Côn, thế nhưng khóe miệng Xích Di cũng lộ ra một tia cười nhạt, ngược lại một quyền đập tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ...

Nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác đập tới không phải là một quyền, mà là một ngôi sao mang theo vô tận uy áp và lực lượng...

Toàn bộ hư không cũng bắt đầu xuất hiện vết rách dưới quyền này.

“Khá lắm, cường độ thân thể vậy mà đạt đến cấp sáu!” Diệp Tĩnh Vũ cười lớn một tiếng, đồng dạng một quyền vung ra ngoài.

Lập tức liền thấy một cỗ kinh khí từ trên cánh tay của hắn truyền ra, tốc độ ra quyền cực nhanh, không trung chỉ còn lại có đạo đạo tàn ảnh.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, hai nắm đấm một lớn một nhỏ đụng vào nhau, phát ra tiếng vang thật lớn, thân thể

khổng lồ của Xích Di Thương bị chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, hiển nhiên sức mạnh trên người gã đã rơi xuống hạ phong, thế nhưng nắm đấm và cánh tay Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp vỡ vụn ra, không khỏi một hồi kinh ngạc...

Chương 16 yêu kiều tiến đến.

Diệp Tĩnh Vũ có chút mờ mịt nhìn qua cánh tay cùng nắm đấm bị chấn vỡ kia, nơi đó máu me đầm đìa, thịt trắng lật trắng, thật là dọa người...

Thân thể của hắn đã đạt đến cấp sáu đỉnh phong, cường độ so với sắt thép còn cứng rắn hơn, đao kiếm bình thường, thậm chí chân khí Tiên Thiên cũng khó có thể thương tổn thân thể hắn, nhưng bây giờ lại bị một quyền chấn thành dạng này, làm sao không khiến hắn kinh ngạc?

Xích Di Toan Nghê tuy cũng đạt tới cấp sáu, thế nhưng vẫn chưa đạt tới đỉnh phong, điểm này từ việc hắn bị chấn động lui về phía sau có thể thấy được, nhưng vì sao người bị thương lại là hắn?

Chẳng lẽ cường độ thân thể của hắn còn mạnh hơn mình sao?

“Khà khà, thân thể của ngươi sao lại mạnh như vậy?” Kinh ngạc một lát, Diệp Tĩnh Vũ đưa mắt nhìn về phía Xích Di Thiên.

“Hắn là thổ linh chi thể Tiên Thiên, cường độ thân thể vốn mạnh hơn người bình thường, đẹp thay, đẹp thay, trên thế giới này vậy mà còn có thể chất như vậy, chỉ là đáng tiếc trên người ta không có tâm pháp tu luyện Mậu Thổ gì cả, nếu không lấy thể chất như vậy, tu luyện đạo pháp, chẳng phải làm chơi ăn thật sao?” Xích Di Chử Bằng còn chưa trả lời, cái đầu đã mọc ra từ dưới đất, không phải là Lương tiểu nhân xuất quỷ nhập thần thì là ai?

” Mậu Thổ Chi Thể?” Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Lương Tiểu từ dưới đất chui ra, rất là nghi hoặc, ngay cả Gia Cát ức cũng vô cùng mờ mịt.

“Các ngươi sẽ không hiểu, nhưng các ngươi chỉ cần biết sức phòng ngự của hắn bây giờ tuyệt đối là mạnh nhất, cho nên, huynh đệ., Dù rằng lực lượng của ngươi lớn hơn hắn, nhưng

cường độ thân thể của người vẫn không bằng hấn, chỉ so thân thể cường độ, hấn thậm chí so với ta còn mạnh hơn!” Lương Tiểu vừa giải thích, một đôi mắt quý dị vừa quan sát trên người Xích Di Chữ Bằng, giống như một thực khách đang đánh giá một con lợn sữa, đang suy nghĩ xem nên đặt miệng ở đâu.

Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, so với Lương Tiểu còn mạnh hơn? Vậy cường đại đến mức nào? Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ còn đang kinh ngạc, Lương Tiểu Tức đã tiếp tục mở miệng nói.

“Ai, cái này quả thực chính là nhục thuần tốt nhất nha. Thảo nào Hạo huynh đệ, người có thể cắn một cái cho ta không, ta chỉ cần hút một ít máu của người, cường độ thân thể của ta tối thiểu cũng tăng lên mấy lần, độn thổ tính độn pháp cũng sẽ nhanh hơn không chỉ gấp mấy lần! Ta cam đoan, hút nhiều nhất một chút là được rồi...” Lương Tiểu Hữu nói qua, khoe miệng đã lộ ra một đôi răng nanh.

“Cút...” Diệp Tĩnh Vũ lại giơ chân đá mạnh vào hông Lương Tiểu Song, Lương Tiểu Tỳ như một viên đạn pháo bay ra ngoài.

“Mẹ kiếp, tiểu Vũ, thiết thời lão tử đối xử tốt với người như vậy, không phải là hút chút máu của thủ hạ người sao?” Lương Tiểu Tử vẫn còn đang bay trên không trung, miệng đã mắng to.

Diệp Tĩnh Vũ lại lười để ý tới hấn, vẫy cánh tay bị chấn thương, tiếp đó vỗ vỗ cánh tay cường tráng của Xích Di Thương, ôn hòa nói: “Rất tốt, rất tốt, không ngờ đã hơn một năm không gặp, người đã tu luyện thành chiến sĩ cấp sáu!”

“Toàn bộ công pháp này đều nhờ A Vũ cho, không chỉ ta tu luyện đến cấp sáu, hiện tại lực cánh tay của Tỳ Hưu cũng nhiều đến mấy chục vạn cân, tiên quyết của hấn tu luyện tới tầng thứ ba, đã có thể bắn ra ba mũi tên!” Xích Di Thương trên mặt cũng hiện lên vẻ mỉm cười, nói rất là thẳng thắn.

“Ba tầng? Tốt lắm, rất tốt...” Nghe thấy Hồ Tư có thể tu luyện Lạc Nhật Tiên Quyết tới cảnh giới tam trọng, Diệp Tĩnh Vũ rất hài lòng.

Hắn cũng xem qua bộ tiền quyết kia, biết là một bộ tiền quyết cực kỳ ghê gớm, mỗi lần bắn ra một mũi tên, uy lực sẽ gia tăng gấp bội, nếu có thể tu luyện tới cửu tinh tầng, bắn ra cửu tinh liên châu, có thể bắn rơi mặt trời...

Đương nhiên, đây rốt cuộc có phải là sự thật hay không, còn có việc cần kiểm tra.

“Mộng, ngươi thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nhìn nữ nô mình, nhưng chưa từng để mình chiếm được một tia tiện nghi như Hồ Mộng, trong lòng cũng vui sướng.

“Vèo!” Hồ Tư Mộng lạnh lùng dĩ thường không nói gì, đưa tay bắn ra một mũi tên, lấy hành động của mình nói rõ tất cả.

Lập tức có một mũi tên băng xuất hiện ở mi tâm Diệp Tĩnh, hàn ý thấu xương làm cho Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy phát lạnh, một tay điểm một cái, một ngón tay chấn vỡ mũi tên băng này, nhưng lại cảm giác đầu ngón tay mình có chút tê dại.

“Uy lực như vậy, đã đủ để đánh chết Đại Tông Sư, xem ra hơn một năm nay các ngươi đều ở khổ tu a!” Cảm nhận được uy lực của mũi tên kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt.

Hơn một năm nay, không chỉ mình tiến bộ, mà người bên cạnh mình cũng đang tiến bộ a, bây giờ có bọn họ trợ giúp, thế lực của mình lại tiến nhanh.

“Ai ui, mẹ ơi, tinh lực những tên này sao đều tăng cao như vậy, oa, vậy mà đều là chiến sĩ cấp bốn trở lên, a Vũ, a Vũ..., Cho người thương lượng một chuyện, để bọn họ hiến một cân máu cho mỗi người, giúp ta luyện thành Huyết Thi đại pháp được không? Đến lúc đó cho dù là Võ Thần đến đây, cũng không cần lo lắng cái gì!” Lương Tiểu Nhị bị Diệp Tĩnh Vũ đập bay lúc này đang đứng trên vách tường, nhìn chiến sĩ Xích Di tộc chinh tề bên ngoài, nước bọt trên khóe miệng chảy xuống từng giọt từng giọt.

Đối với lời nói của Lương Tiểu Khả, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp lựa chọn coi thường, người muốn luyện Huyết Thi đại pháp gì cứ việc luyện, chỉ cần đừng đánh người của ta chú ý là được.

“Này, ta cũng không phải giết bọn chúng, chẳng qua chỉ là một cân máu mà thôi, ngươi không cần keo kiệt như vậy chứ?”

Lương Tiểu Hữu sắc mặt tái nhợt biến thành mặt trái xoan.

Lần này, không chỉ mỗi Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả đám người Lạc Nhược Phong cũng lựa chọn bỏ qua.

“A da da da, mỹ nữ nha, là xinh đẹp, nàng sao lại tới đây? Chẳng lẽ nàng bị lòng thành của ta đã động? Hôm nay tới tìm ta sao?” Lúc Hầu này, Lương Tiểu đứng trên tường bỗng nhiên biến sắc, vậy mà không tiếp tục tập trung hiến máu nữa mà trực tiếp nhảy từ trên tường xuống, lau lau nước miếng chải vuốt tóc của mình, rồi phóng ra ngoài...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ thì sửng sốt, yêu thú đến đây làm gì?

“Vương gia, ngài xem?” Diệp Tĩnh Vũ quay sang nhìn Lạc Nhược Phong.

“Không quan trọng, nếu cô ấy đã là người của ngươi, ta còn lo lắng cái gì!” Lạc Nhược Phong lại lắc đầu không hề có ý định lánh tránh.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì nữa, để đám người Xích Di Chữ lùi sang một bên nghỉ ngơi, mà Hồ Tư Mộng lại móc ra một chồng vải trắng băng bó cho Diệp Tĩnh Vũ.

Một màn này, ngược lại làm cho Diệp Tĩnh Vũ có chút kinh ngạc.

Mà ở bên ngoài, Yêu Tiêu vẫn mặc một bộ quần lụa mỏng màu hồng, liên tiếp đi tới, khi nàng nhìn thấy những chiến sĩ Xích Di Tộc cao lớn trên phủ, trên mặt cũng không biểu lộ gì, hiển nhiên đã sớm biết những chiến sĩ này đã từ Nam Hoang Man Lâm chạy tới.

“Mỹ nữ xinh đẹp, cuối cùng ngươi cũng tới rồi, ta rất muốn chết với ngươi!” Lúc này, một bóng người lao về phía nàng.

Yêu Ngọc lại không thèm nhìn hắn, thân thể nghiêng sang một bên, tránh chỗ hắn ôm, tiếp tục đi về phía trước, bởi vì là người của Diệp Tĩnh Vũ, nàng đến phủ Bá Tước căn bản không cần thông báo.

Chương 37, Hương Di đã xảy ra chuyện.

“Yêu sự, tới bây giờ, lẽ nào người không biết tâm ý của ta sao?” Lương tiểu nhìn thấy yêu thú không để ý tới mình, trên mặt tràn đầy vẻ uể oải.

Yêu Chỉ vẫn tuân theo lời Diệp Tĩnh Vũ, kiên quyết không để ý tới hắn, thân thể đã đi tới hậu viện, khi nhìn thấy Lạc Nhược Phong cũng ở đó, trên mặt hơi đỏ.

“Nô gia bái kiến vương gia...” Yêu Tiêu tiến lên, phát một cái về phía Lạc Nhược Phong.

“Ha ha, nơi này không có người ngoài, không cần đa lễ!” Lạc Nhược Phong cười nhạt, nhẹ nhàng giơ tay lên, đôi mắt lại rơi vào trên người xinh đẹp, không hề có ý định dời đi.

Không chỉ có vậy, ngay cả cây gỗ nhỏ phía sau hắn cũng mặt mũi tràn đầy si mê nhìn Yêu thú, tuyệt sắc khuynh thành, coi tên thật không sai.

Gia Cát từ đầu đến cuối cũng nhìn qua yêu thú, chẳng qua trong mắt hắn không có lửa nóng, chỉ có thương thức, đó là một sự thương thức đối với sự vật tốt đẹp.

Xích Di Thương, quan điểm thẩm mỹ của Hồ Thương hiển nhiên không giống người thường, nhưng lại không để ý chút nào tới vẻ đẹp yêu kiều.

Diệp Tĩnh Vũ đã sớm quen với vẻ đẹp yêu kiều xinh đẹp, đương nhiên sẽ không quá để trong lòng. Ở đây, ngoại trừ Lương Tiểu Dã đứng đằng sau yêu thú, thì người mê ly nhất chính là Lâm Hiểu Nghị bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ có điều so với ánh mắt trần trụi của Lương tiểu nhân, Lâm Hiểu Nghị có vẻ ngượng ngùng hơn rất nhiều, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía yêu thú, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, chỉ có thể trốn tránh mà nhìn lên.

Mà khoe miệng cũng dần dần nở ra nước bọt trong suốt...

“Đa tạ vương gia!” Yêu Huyền phát tay với nhau một cái, ánh mắt đảo qua mọi người ở đây, sau khi nhìn thấy đại đa số nam nhân ở đây đều không bị vẻ mỹ lệ của mình mê hoặc, trong lòng không tự chủ hiện lên một tia quái dị, chẳng lẽ mình già rồi sao? Thậm chí ngay cả nhiều người như vậy cũng không thể mê hoặc được?

“Yêu Ngọc hôm nay đến đây, có chuyện gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết trong lòng Yêu Công có ý nghĩ gì, hần chỉ biết không có chuyện gì đặc thù, Yêu Ngọc tuyệt đối sẽ không tự mình đến đây.

“Ừm...” Yêu Chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lại liếc về phía những người chung quanh.

“Vương gia nói, nơi này không có người ngoài, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi!” Diệp Tĩnh nhìn thấy ánh mắt yêu kiều, làm sao không biết ý của nàng.

“Là tin tức liên quan tới Công Tôn cô nương!” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, đương nhiên sẽ không tránh né, một đôi môi hồng nhuận phơn phớt phun ra mấy chữ.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, đám người Lâm Hiểu Nghị, hồ ly, Xích Di Thương đều nhìn về phía yêu kiều.

“Công tử không lâu trước đây để cho yêu kiều tìm hiểu chuyện của Công Tôn gia, nô gia cố ý lưu ý tin tức Dược thành, phát hiện nửa năm trước Công Tôn cô nương đã từng về tới Dược thành, nhưng sau đó lại tra không có tin tức gì. Mãi đến một tháng trước, gia chủ Công Tôn gia, Công Tôn Thắng trúng độc., Suýt nữa mất mạng, Công Tôn gia điều tra, bắt được một hung thủ. Nghe nói là một nữ tử, nếu như ta đoán không sai, nữ tử kia hẳn là Công Tôn cô nương!” Yêu kiều thần nhiên nói, thế nhưng trong lời nói của nàng vẫn tràn ngập một cỗ ý chí quyến rũ, mê hoặc đến mức đám người Lương Tiểu Hữu thần hồn điên đảo.

Mà bộ ngực đầy đặn của nàng có chút phập phồng, Lâm Hiểu Nghị nhìn mà có xung động điên cuồng phun máu mũi, không nghe rõ nàng đang nói cái gì.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ nghe được những lời này thì sắc mặt lạnh như băng, lâm vào trầm tư.

Dược thành, đó là một tòa thành nằm ở đầu nguồn của Thiên Giang, đối ứng với Bạch Đế thành ở đuôi sông xa xa, bất quá Bạch Đế thành khác với Bạch gia chính là thành tư thành của Bạch gia, Dược thành lại là thành trì của Thiên Nguyên đế quốc.

Thành chủ cũng là quan viên của Thiên Nguyên đế quốc, nhưng gia tộc lớn nhất Dược thành chính là Công Tôn gia tộc, bọn họ nhiều thế hệ ở thành này, để cứu tế thiên hạ vì mình đảm nhiệm.

Đây chính là thế gia y dược nổi tiếng nhất, rất nhiều đại phu dược sư đều xem nơi này là thánh địa.

Công Tôn Hương nửa năm trước mới vào Dược Thành, nhưng một tháng trước mới động thủ. Điểm này Diệp Tĩnh Vũ lại không cảm thấy có gì không ổn. Công Tôn gia mặc dù là thế gia y bệnh, nhưng loại gia tộc truyền thừa ngàn năm này không thể không có chút sức phòng vệ nào.

Dù cho Công Tôn Hương có độc tố siêu quần, cho dù bên người nàng còn có thánh thú? Nhưng đối mặt với Công Tôn gia nội tình thâm hậu, vẫn phải cẩn thận từng li từng tí.

trù bị nửa năm mới hạ độc Công Tôn Thắng, điều này chứng tỏ quyết tâm báo thù của Công Tôn Hương, nhưng nàng thật sự bị bắt?

Chuyện này dường như không có khả năng? Dù sao bên cạnh nàng có một con thánh thú, đánh không lại, thế nhưng mang theo nàng chạy trốn thì cũng có thể chứ?

“Người đoán có bao nhiêu phần nắm chắc?” Qua hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Chín mươi phần trăm!” Yêu thú rất khẳng định trả lời.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, không truy hỏi nàng tại sao lại có thể nắm chắc như vậy, có thể trở thành nhân vật mà Bách Hoa môn đẩy ra, có thể chương quản tổ chức tình báo to lớn như

Hoa Mãn Lâu, nàng tuyệt đối không phải là một bình hoa, nhất định có suy nghĩ riêng của mình.

Về phần thời gian trôi qua lâu như vậy, Công Tôn Hương sẽ không có việc gì, Diệp Tĩnh Vũ lại không suy nghĩ nhiều, chỉ cần Công Tôn Thắng không chết, hơn nữa độc cũng không tốt, Công Tôn Hương sẽ tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng.

“Vương gia...” Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn Lạc Nhược Phong.

“Đi đi, Vân Kinh có ta, ngươi không cần lo lắng gì cả!” Cùng Diệp Tĩnh Vũ lâu như vậy, đương nhiên Lạc Nhược Phong biết hẳn là người ra sao? Hắn không chỉ có thể vì người mình yêu mà hăng hái quên mình, cho dù vì thuộc hạ của mình cũng sẽ nghĩa không ngại đi cứu viện.

“Đa tạ vương gia, mong vương gia chiếu cố Linh Nhi nhiều hơn. Lần này đường xá xa xôi, trong thời gian ngắn ta không cách nào đi gặp nàng. Hơn nữa Tiểu Đào cũng muốn theo ta cùng đi!” Diệp Tĩnh Vũ đứng dậy nói cảm ơn Lạc Nhược Phong.

“Ngươi và ta là huynh đệ, sao phải khách khí như vậy, mặt Linh Nhi ngươi cứ việc yên tâm, ta biết nói thế nào!” Lạc Nhược Phong mỉm cười.

Rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ đã xác định được đội ngũ đi theo mình đến Dược Thành cứu viện Công Tôn Hương.

Bởi vì cứu người, không phải chiến tranh, cho nên cũng không cần quá nhiều người, Xích Di Thương, Hồ Thương, Hồ Mộ Mộng, Băng Minh, Lương Tiểu Nhi, cùng với Đào Tiểu đều sẽ đi theo hắn.

Về phần đám người Biệt Ly thì đều ở lại, dù sao Vân Vệ cũng cần người quản lý, hơn nữa với thực lực hiện tại của bọn họ cũng không giúp được gì nhiều.

Còn Lâm Hiểu Nghị vẫn bị ai ở lại phủ đệ, khổ sở tu luyện đao kỹ.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi kinh thành, trước khi rời đi, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ không cách nào gặp Lạc Linh Nhi được, dù sao Lạc Linh Nhi cũng bị cấm túc, bảo vệ nghiêm ngặt, cho dù Lạc Nhược Phong muốn gặp mặt cũng khó khăn, huống chi là Diệp Tĩnh Vũ.

Trái lại Tiểu Đào, sau khi nghe Diệp Tĩnh Vũ kêu gọi bèn chạy thẳng ra khỏi hoàng cung...

Dược Thành là đầu nguồn của Thiên Giang, nằm ở biên cảnh Lan Châu, cách Vân Kinh chừng vạn dặm lộ trình, là đám người Diệp Tĩnh Vũ không ngừng vó chạy đi, bỏ ra trọn vẹn lộ trình hơn mười ngày, mới chạy tới Dược Thành.

Khi nhìn thấy tòa thành kia được gọi là thành trì, không bằng nói rừng rậm, trên mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ đều lộ ra vẻ kinh ngạc...

Thi thể Huyết Thi thứ ba mươi tám, ngũ hành.

“Má ơi, thành trì này có ý thức bảo bối thật mạnh mẽ, thành rừng quả nhiên là một tòa rừng rậm a!” Nhìn tòa thành trì kia, Lương Tiểu đã phát ra cảm khái.

Diệp Tĩnh Vũ ngơ ngác nhìn tòa đại thành cách đó mấy trăm mét, trên tường thành mọc đầy gai nhọn, từ từ bao trùm tường thành cao mấy chục trượng. Cửa thành trồng hai cây đại thụ tối thiểu ba bốn người mới có thể ôm hết. Cây đại thụ cao lớn dị thường, tối thiểu cao trăm trượng, phảng phất như hai vệ sĩ đang ngồi, thủ hộ tòa thành trì này.

Mà trong thành trì lại là một mảnh màu xanh lá, khắp nơi đều là cự mộc cao vút trong mây, thật không biết người bên trong sống như thế nào?

Hiện giờ chiến sự giữa Nam Vân đế quốc và Thiên Nguyên đế quốc đã đạt đến Lan Châu, thậm chí một nửa đất đai của Lan Châu đã bị đưa vào bản đồ của Nam Vân Đế Quốc, nhưng Dục Thành này lại không có chút dấu hiệu nào bị chiến tranh ảnh hưởng đến, giống như Bạch Đế Thành, địa vị cao cả, bất quá lại không giống với Bạch Đế Thành, Bạch Đế Thành dựa vào vũ lực cường đại, mà Dục Thành dựa vào chính là địa vị của nó trong bách tính thiên hạ.

Có thể nói, danh y trong thiên hạ, ít nhất có chín tầng trở lên xuất thân từ Dục Thành, bọn họ hành y thiên hạ, giải ưu cho dân chúng, đồng thời cũng truyền bá thiện ý của Dục Thành, cho nên mặc kệ là chiến tranh gì, đều sẽ không có ai đến gây sự với Dục Thành, dù sao, ai cũng không thể bảo đảm được chính mình sẽ không sinh bệnh, càng không muốn mất đi lòng dân.

“Đi thôi!” Nhìn một hồi, Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Chúng ta cứ như vậy đi vào?” Lương Tiểu Thổ sừng sốt.

“Không, trước tiên chúng ta vào thành. Toan Nghê, Toan Nghê, Tỳ Hưu, sau đó các người chạy đến.” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, tên Xích Di Toan Nghê cao lớn kia thật sự quá chú ý người khác, nếu cứ tùy tiện đi vào như vậy, muốn khiếm tốn cũng không được.

Lập tức, Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tỳ, Hồ Mộng, Tiểu Đào cùng với Băng Minh ẩn nấp trong hư không cứ như vậy đi về phía Dục thành, mà Xích Di Thương, Hồ Thương, cùng với 100 người được tuyển chọn tỉ mỉ, là võ sư Tiên Thiên, chiến sĩ Xích Di tộc, cùng với xạ thủ Hồ Hộc tộc tạo thành tinh nhuệ đóng quân ở ngoài thành.

Đi tới cửa thành, tự mình nhìn hai cây đại thụ che trời kia, Diệp Tĩnh Vũ mới cảm nhận được rõ ràng tòa thành trì này ẩn chứa sinh mệnh lực, tuy rằng đã tiến vào cuối thu, nhưng nơi này vẫn bừng bừng sinh cơ, khắp nơi đều là màu xanh lục, hơn nữa cửa thành vậy mà không có binh sĩ, ngược lại có một ít người bán hàng rong ở đó bày quầy hàng. Cảnh tượng bực này, làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ trị an của Dục Thành thật sự đến loại trình độ này?

Cứ như vậy tiến vào trong Dục Thành, phát hiện chung quanh đều là đại thụ, những phòng ốc gì đó cũng đều xây dựa vào cây, trên phòng ốc còn đặt rất nhiều chậu hoa, trong chậu hoa trồng trọt không phải là hoa nổi, mà là từng viên dược liệu, trên thân cây đại thụ kia vậy mà mọc đầy các loại dược liệu, cái gì Linh Chi, Mộc Nhĩ, Huyết Anh Quả, Bách Nhật Hồng, Hư Hồn Thảo, v.v.v.v.... mấy người Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy liên lú lười, đại thụ này, không ngờ lại dùng để bồi dưỡng dược liệu?

Cái này cũng thật không thể tin nổi?

Từng đợt hương thuốc ập tới, khế hợp một cái, cảm giác tinh thần của cả người đều phấn chấn lên rất nhiều.

“Mộc Tuyệt chi địa, Mộc Tuyệt chi địa, con mẹ nó đây là Mộc Tuyệt chi địa mà mọi người đều không tồn tại trong truyền thuyết a?” Cảm thụ được sinh khí nồng đậm xung quanh,

Lương Tiểu cũng không thể nhìn trộm mộng Hồ Mô Mộng, hưng phấn nói.

“Mộc Tuyết chi địa gì?” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lương Tiểu Hữu?

“Hắc hắc, Kim Mộc Thủy Thổ Hỏa, Tiên Thiên Ngũ Hành, Ngũ Hành Tuyệt Địa, mỗi một địa phương linh lực đều nồng đậm đáng sợ, chỉ nói Mộc Tuyết Chi Địa này, linh lực Mộc thuộc tính ẩn chứa trong đó chính là gấp nghìn lần những địa phương khác, một thân thể Tiên Thiên Mộc Linh, không phải., Không cần Tiên Thiên, chỉ là một người có Mộc Linh Chi Thể, nếu tu hành ở địa phương này, tiến triển chính là gấp nghìn lần những nơi khác. Nói cách khác, nếu như hắc cần một ngàn năm mới có thể tu ra Nguyên Anh, như vậy ở chỗ này chỉ cần một năm, biết không? Chỉ cần một năm!” Nói đến đây, trên mặt Lương Tiểu Thuần tràn đầy kích động.

“Một năm lại nhỏ thế nào? Ngươi cũng không phải Tiên Thiên Mộc Linh Thể, ngươi kích động làm gì?” Nhìn thấy bộ dáng kích động của Lương Tiểu Vũ, Diệp Tĩnh Vũ lại trợn trắng mắt.

“Hắc hắc, Thi Môn chúng ta có một loại pháp môn tuyệt diệu Ngũ Hành Huyết Thi, chỉ cần tìm được Ngũ Hành Tuyệt Địa, liền có thể luyện ra Ngũ Hành Huyết Thi, mỗi một đầu Huyết Thi, đều có lực lượng giống như ta, hơn nữa bọn hắc am hiểu Ngũ Hành thuật, càng có thể bày xuống Ngũ Hành Tuyệt Trận, coi như là Đại La Kim Tiên rơi vào trong Ngũ Hành Tuyệt Trận, cũng chỉ có hồn phi phách tán.” Lương Tiểu lại không để ý tới mặt trắng của Diệp Tĩnh Vũ, vẫn rất là kích động nói.

“Đại La Kim Tiên? Trên đời này thật sự có thứ đó?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, về phần Hồ Mô Mộng bên cạnh thì vẻ mặt mờ mịt.

“Hắc hắc, cái này ta không biết, ngược lại ta chưa từng gặp qua, nhưng mà loại cương thi như ta, có Đại La Kim Tiên thì tính là cái gì!” Lương Tiểu lắc đầu, nhưng vẻ hưng phấn trong mắt gã vẫn nồng đậm không giảm., Nhìn Mộc linh lực nồng đậm sắp hình thành xung quanh, tiếp tục nói: “Trước kia không có chỗ nào như vậy, hiện tại tìm được nơi như vậy,

không luyện một cái huyết thi, sao xứng đáng với bản thân? Một đầu huyết mộc, đủ để cho thực lực của mình tiến nhanh gấp đôi a? Ha ha ha ha...”

“Chẳng lẽ tìm được nơi Mộc Tuyệt này là có thể luyện thi sao?” Diệp Tĩnh Vũ nghe thấy mỗi một đầu Huyết Thi đều có lực lượng giống như Lương Tiểu, trong mắt cũng từ từ sáng lên, về phần Đại La Kim Tiên gì gì đó, đó là chuyện sau này suy nghĩ, bây giờ trọng yếu nhất vẫn là tăng thực lực bản thân lên.

“Hắc hắc, đương nhiên không đơn giản như vậy, cần phải tìm được người có Mộc Linh Chi Thể, Tiên Thiên tốt nhất, sau đó giết chết hắn, ban cho ta một giọt tinh huyết, lại chôn hắn ở mộc tuyệt chi địa, bày ra Ngũ Hành Huyết Thi đại trận, làm cho hắn tự mình hấp thu linh lực Mộc thuộc tính của Mộc Diệt Chi Địa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, liền có thể luyện thành một khối Huyết Mộc Thi!” Khuôn mặt Lương tiểu quỷ cười giả nói.

“Bảy bảy bốn mươi chín ngày? Ý của ngươi là bảy bảy bốn mươi chín ngày, ngươi có thể luyện một cái Huyết Mộc Thi có thực lực giống ngươi vậy sao?” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đương nhiên, ngươi đã quên nơi này là vùng đất của Mộc Tuyệt rồi sao? Tốc độ tu luyện gấp ngàn lần những nơi khác, chớ đừng nói là ta đã bày Huyết Thi đại trận!” Lương Tiểu Thuần đắc ý nói.

“Vậy Huyết Mộc Thi có nghe theo ngươi sai sử không?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, Huyết Mộc Thi hoàn toàn là giống như thi nô, ngoại trừ mệnh lệnh của ta, không ai nghe thấy cả, hắc hắc, đêm nay đi tìm người có Mộc Linh thể, nơi này là địa bàn của Mộc Tuyệt., Ta không tin tìm không thấy một Mộc Linh Chi Thể, nói không chừng vận khí tốt sẽ gặp phải Tiên Thiên Mộc Linh Thể, tốt nhất vẫn là một mỹ nữ, ha ha ha...” Nói tới đây, Lương Tiểu Tức thì bật cười ha hả, thế nhưng tiếng cười mới cười được một nửa đã im bặt, một đôi mắt quỷ dị nhìn về phía một nữ tử đang chạy tới trước mặt...

Công Tôn Lộ thứ ba mươi bảy, Công Tôn Lộ.

Đó là một thiếu nữ mặc váy dài màu trắng, ước chừng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, nhìn qua ngược lại thanh xuân tú lệ, bất quá giữa hai đầu lông mày lại mang theo một cổ ngang ngược chi ý.

Sau lưng nàng còn có ba bốn hộ vệ đi theo. Mỗi người đều cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau nàng, tựa hồ rất là sợ hãi thiếu nữ này. Không chỉ có vậy, những tiểu thương trên đường phố kia, khi nhìn về phía thiếu nữ, cũng là từng người lộ vẻ sợ hãi.

Mà thiếu nữ lại rất là hưởng thụ loại cảm giác này, dẫn theo ba bốn tên hộ vệ kia tiến vào một gian tử lâu bên phải đường, đã sớm có gã sai vặt cung kính ra đón, sau khi nhìn thấy khuôn mặt thiếu nữ, thân thể rõ ràng run lên.

“Lương tiểu thư gần đây chẳng lẽ là Nhân phẩm đại bộc phát, Cửu U Hàn Khí trong cơ thể quá nặng, lập tức có lửa thiên ngoại giúp ta hấp thu, hôm nay đang cần một Luyện Huyết Thi thân thể Mộc Linh, lập tức xuất hiện một thân thể Tiên Thiên Mộc Linh, ha ha...” Nhìn thấy thiếu nữ kia đi vào trong tử lâu, Lương Tiểu Từ lại cười ha ha.

“Mẹ kiếp, không phải là người muốn luyện nha đầu kia thành Huyết Thi chứ?” Diệp Tĩnh Vũ lại trợn trắng mắt, một thiếu nữ hoạt bát như vậy, nếu bị luyện thành Huyết Thi, thật không biết là như thế nào.

“Hắc hắc, người đừng nói cho ta biết người có lòng đồng tình. Hay là nói người coi trọng tiểu nha đầu kia? Nếu thật sự như thế, ca sẽ nhin đau, để cho người. Mộc Linh Chi Thể, để ta đi tìm nữa!” Lương tiểu nữ khoác lên vai Diệp Tĩnh Vũ, cười quỷ dị nói.

“Lòng đồng tình? Ta là loại người đó sao? Người muốn luyện thì luyện đi, bất quá lần này chúng ta là tới cứu Công Tôn Hương, người đừng gây phiền toái cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ vỗ tay Lương Tiểu Hữu, từ tốn nói.

“Yên tâm, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta cũng không cần vội, không bằng chúng ta cũng đi tới tửu lâu ăn chút gì đi? Tiện thể nhìn xem nha đầu này có lai lịch gì không!” Lương Tiểu nhẹ gật đầu, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Ngẫm lại cũng đúng, vừa mới tìm được một hai cỗ Mộc Linh Thể, bây giờ lập tức tới ngay, đôi thành bất kỳ người nào cũng đều vui vẻ không thôi.

“Ừm!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, dẫn đầu đi về phía quán rượu.

Vừa mới đi tới cửa, tên sai vặt vừa rồi cung nghênh thiếu nữ đã đi ra, bất quá trên mặt hắn lại có thêm một dấu tay năm ngón, vẻ mặt rất là bi thống, bất quá giờ phút này lại miễn cưỡng nặn ra nụ cười, khom người hướng về đám người Diệp Tĩnh Vũ nói: “Các vị khách quan, mời vào bên trong, không biết khách quan là ở trọ? Hay là ăn điểm tâm?”

“Xoa da, tiểu tử, trên mặt ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại có thêm năm cái thủ ấn? Không phải là bị lão bà đánh đấy chứ?” Lương Tiểu chỉ vào vết tích trên mặt gã sai vặt cười ha hả.

Nghe Lương Tiểu Khả nói câu cuối cùng, thần sắc gã sai vặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Vị đại gia này, ngài... Ngài nhỏ giọng một chút, không được để Công Tôn tiểu thư nghe được, nếu không không chỉ đại gia ngài gặp phiền toái, mà ngay cả tiểu nhân cũng khó thoát khỏi cái chết a!” Gã sai vặt kia mặt như đưa đám nói với Lương Tiểu Nhị.

“Ân? Công Tôn tiểu thư? Người nói là cô gái vừa đi vào kia?” Lương Tiểu làm ra bộ dạng hứng thú, nhỏ giọng hỏi gã sai vặt.

Diệp Tĩnh Vũ ở một bên nghe được hai chữ Công Tôn Vũ, ánh mắt sáng lên, bất quá trên mặt lại không biểu tình chút nào, chỉ là trong lòng lại bội phục bản lĩnh dò xét tin tức của Lương

Tiểu Tỳ không thôi, không lộ ra dấu vết đã bắt đầu tìm hiểu tình huống thiếu nữ kia.

“Đại gia ngài nhất định là từ nơi khác tới, cho nên không biết, vị tiểu thư kia là cháu gái của Công Tôn gia chủ Công Tôn Thắng, Công Tôn Diên được mọi người yêu thương nhất. Bây giờ Công Tôn Sai và mọi người bệnh nặng không dậy nổi, tâm tình Công Tôn tiểu thư không tốt, không nên chọc giận cô ta a!” Gã sai vặt nhỏ giọng nói, chỉ sợ người bên trong nghe được chuyện bình thường.

“A, ra là vậy, không sao, ta không nói nhiều là được rồi, người chuẩn bị cho chúng ta một bàn đồ ăn ngon nhất đi, đại gia ta đi cả ngày đường đã đói lắm rồi!” Lương Tiểu vũ vai gã sai vặt, nhưng sức lực của hắn quá lớn, thiếu chút nữa đập nát xương vai gã sai vặt, làm gã sai vặt đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Dưới sự dẫn dắt của gã sai vặt, đám người Diệp Tĩnh Vũ đi tới vị trí gần cửa sổ lầu hai, liền phát hiện thiếu nữ tên là Công Tôn Lộ đang ngồi trên một cái bàn khác, trên bàn bày đầy thức ăn, nàng đang đối diện với một bàn được thiện tên là Bách Hoa Nộ phát động tấn công.

Tựa hồ cảm giác được có người đang nhìn mình, thiếu nữ kia đình chỉ động tác, quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ bên này, không khỏi trừng mắt lên, trực tiếp quát mắng: “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy mỹ nữ ăn cơm sao? Lại nhìn trộm con mắt chó của ngươi!”

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, Lương Tiểu Nhị cũng sững sờ, hồ sơ vẫn là sững sờ...

Cái gì với cái gì? Đám người mình chẳng qua chỉ nhìn nàng một cái mà thôi, vậy mà lại chửi mắng mình như vậy? Người đã gặp qua bá đạo, cũng không bá đạo như vậy sao?

Sau khi kinh ngạc, Lương Tiểu Tức muốn nổi giận, nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ bắt được.

“Ha ha, thật có lỗi, vị tiểu thư này, chỉ là mấy người chúng ta chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như ngươi, nhất thời có chút thất thần, thật có lỗi, thật có lỗi!” Nói xong, gắng gượng kéo Lương Tiểu Nhị ngồi xuống.

“Hừ!” Đường như nghe được Diệp Tĩnh Vũ tán thưởng, lại tựa hồ nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xinh đẹp, Công Tôn Lộ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không so đo nữa, quay người tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

“Này, ngươi lôi kéo ta làm gì? Lão tử lớn như vậy, chưa từng thấy nha đầu nào điêu ngoa như vậy. Vốn dĩ trong lòng còn có thiện niệm tha cho nàng một mạng, hiện tại nếu không luyện thành Huyết Thi, lão tử sẽ không họ Lương!” Trên mặt Lương Tiểu Hữu tràn đầy tức giận.

“Tùy ngươi quản lý, bất quá nếu nàng ta là người của Công Tôn gia, hiện tại động thủ, không khỏi đả thảo kinh xà. Trước khi ta cứu Công Tôn Di ra, ngươi không được hành động thiếu suy nghĩ!” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói.

“Mẹ nó, lão tử biết rồi. Mẹ nó, đợi sau khi lão tử đem nha đầu này luyện thành Huyết Thi, lão tử nhất định ngày ngày thao túng nó. Không, trước khi luyện nó, sẽ hung hăng đánh chết nó. Mẹ nó, dám mắng lão tử, không muốn sống!” Lương Tiểu tức giận bất bình mắng một câu.

Lúc này, gã sai vặt đã bung đồ ăn lên, không thể không nói, hiệu suất của tẩu lâu này nhanh đến kỳ lạ.

Ba người cũng không nói thêm gì nữa, nguyên một đám cúi đầu ăn.

Mà Công Tôn Lộ cách đó không xa sau khi ăn xong một mâm Bách Hoa Nộ, lại quay sang một tên hộ vệ đứng đối diện nói: “Lý Nhị, ngươi nói tên yêu nữ kia hại Tằng gia gia thành cái dạng này đi, tại sao gia gia không trực tiếp xử tử nàng?”

“Tiểu thư, cái này...” Tên hộ vệ tên Lý Nhị kia rõ ràng lộ ra thần sắc khó xử, nhưng trong lòng lại thầm mắng một trận, ngươi bị ngu à? Gia chủ trúng kịch độc, toàn bộ Công Tôn gia không có ai có thể giải độc cho hắn, nếu thật sự giết nàng, gia chủ chết rồi thì phải làm sao?

“Được rồi được rồi, cái đầu này của ngươi, cũng nghĩ không thông, ta bảo ngươi tìm người ngươi đã tìm rồi sao?” Không đợi Lý Nhị nói xong, Công Tôn Lộ phát tay cắt ngang nói.

Chương ba mươi tám mươi ba - Công Tôn phủ...

“Đã tìm được rồi, chỉ là tiểu thư, người tìm sát thủ để làm gì?”
Lý Nhị rất bối rối nhìn Công Tôn Lộ.

“Ta làm cái gì, chẳng lẽ còn phải nói cho các người biết sao?”
Công Tôn Lộ lại lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tiểu nhân không dám!” Nghe thấy Công Tôn Lộ hờn dỗi, hộ vệ tên Lý Nhị lại sợ tới mức toàn thân run lên.

“Hừ, bất quá nói cho các người cũng không sao, bất quá các người nếu tiết lộ nửa câu, hừ hừ, các người hẳn là biết lợi hại!”
Nhìn thấy Lý Nhị bị mình dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, Công Tôn Lộ trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Mà đám người Lý Nhị nghe được câu này thì lại ước lỗ tai mình không thông minh, cái gì cũng không nghe được, nhưng Công Tôn Lộ lại căn bản không quan tâm, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn, từ tốn nói: “Ta không thể có nữ nhân xinh đẹp hơn ta trên thế giới này được!” Nói tới đây, nàng lại liếc mắt nhìn Hồ Mộng ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Thanh âm của nàng rất nhỏ, chỉ có mấy người trước người nàng mới có thể nghe được, thế nhưng đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Ty đều là cao thủ siêu nhất lưu, khoảng cách này nàng nghe rất rõ ràng.

Trong lòng kinh ngạc, bọn họ thật sự không ngờ nha đầu Công Tôn Lộ này tuổi còn nhỏ mà đã có thủ đoạn hung tàn như vậy.

Chỉ là vì có người đẹp hơn mình, liền muốn diệt trừ, đó cũng không phải là do rất nhiều người trên thế gian đều bị nàng giết chết?

Về phần mấy tên hộ vệ nghe được câu nói này, lại sắc mặt kịch biến, bọn họ đi theo Công Tôn Lộ lâu như vậy, tự nhiên biết nàng muốn trừ đi ai? Đó là quan hệ đến sinh tử của Công Tôn

Thắng sao? Nếu thật sự bị nàng giết? Vạn nhất Công Tôn Thắng có chuyện gì không hay xảy ra? Vậy cho dù nàng được sung ái, nhất định cũng sẽ vạn kiếp bất phục a?

Chứ đừng nói tới việc mình tham dự vào việc này? Có thể ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

“Tiểu thư...” Lý Nhị không ngờ trực tiếp sợ hãi hét lên, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Công Tôn Lộ làm cho ngừng lại.

“Sợ cái gì? Từng gia gia già như vậy, nên sớm lui xuống, chỉ cần nữ nhân kia chết đi, không chừng Tăng gia gia còn có thể sống không nổi, đến lúc đó gia gia có thể ngồi lên vị trí gia chủ, cũng nhất định sẽ càng thương ta, đến lúc đó chẳng lẽ còn thiếu các người chỗ tốt sao? Bất quá trước đó, các người có lòng tin sẽ xuất hiện vài tên sát thủ kia không?” Công Tôn Lộ thấp giọng nói.

Nghe được lời nói đẫm máu của Công Tôn Lộ, mặc kệ là đám người Diệp Tĩnh Vũ, hay là mấy tên hộ vệ kia, đều biến sắc, mấy tên hộ vệ kia là vì e ngại, đám người Diệp Tĩnh Vũ vì khiếp sợ, bọn họ thực sự khó mà tin rằng nha đầu nhỏ như vậy, lại có tâm tính tàn nhẫn như vậy, một mặt phái sát thủ ra, một mặt đã bắt đầu an bài giết người diệt khẩu, mà nguyên nhân lại là vì người khác đẹp hơn mình?

“Có!” Qua trọn vẹn một lát, Lý Nhị Tài tựa hồ như đã quyết định, hung hăng nói một câu, mà mấy người khác cũng lộ ra thần sắc kiên định.

Bọn họ đều là những đứa con trai lớn của Công Tôn Uyên phái cho Công Tôn Lộ, đã sớm chứng kiến thủ đoạn của vị tiểu thư này, nếu không từ chối, tối thiểu nàng có một trăm phương pháp tra tấn chết bọn họ. Nếu như phát ra âm mưu của nàng, lại càng không có ai tin tưởng, nói không chừng đám người mình sẽ chết thảm trên đường, con đường sống duy nhất là cùng đi chung với nàng.

“Rất tốt, chỉ cần thành công việc này, các người chính là tâm phúc tuyệt đối của ta, đến lúc đó sẽ không thiếu chỗ tốt cho các người!” Công Tôn Lộ hài lòng nhẹ gật đầu, không ngờ cũng biết cách lôi kéo lòng người.

“Đa tạ tiểu thư!” Đám người Lý Nhị vội vàng hành lễ.

“Được rồi, bây giờ dẫn ta đi xem người mà các người tìm, không có chỉ điểm của ta, bọn họ sẽ không tìm được địa điểm đâu!” Công Tôn Lộ phẩy tay, người đã đứng lên.

“Mời tiểu thư!” Lý Nhị đi trước dẫn đường, một người khác lại bắt đầu trả tiền, đoàn người cứ như vậy đi ra ngoài.

“Băng Minh, đuổi theo nàng!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói một câu.

Để một Võ Thánh theo dõi một đám võ sư cao nhất chỉ có thực lực Tiên Thiên, đây quả thực là cảm giác giết kiến dùng dao mổ rồng, nhưng trong hư không lại nhẹ nhàng run lên, Băng Minh ẩn nấp trong hư không đã chạy ra ngoài...

“Người nói xem, chúng ta có phải bị nữ thần may mắn phụ thể hay không?” thẳng đến khi đám người Công Tôn Lộ triệt để đi xuống cầu thang, Diệp Tĩnh Vũ mới quay đầu lại nhìn về phía Lương Tiểu Hữu, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin., Bọn họ đi vào Dược Thành, vốn dự định tìm Hoa Mãn Lâu điều tra tin tức Công Tôn Di, nhưng nào ngờ tùy tiện đụng phải một thiếu nữ chính là người Công Tôn gia, hơn nữa tùy tiện theo vào, đã nghe được một chút manh mối có liên quan đến Công Tôn Hương, tỷ lệ này quả thực không khác năm trăm vạn trong số đó.

“Ta cũng cảm thấy như vậy, chẳng lẽ lão tử gần đây thật sự là nhân phẩm bộc phát?” Lương Tiểu cũng có chút mờ mịt lắc đầu, đối với chuyện tốt như vậy, thật sự có chút không dám tin.

“Người nói có phải là mưu kế?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn khó có thể tin vào vận khí của mình tốt như vậy?

“Lần này chúng ta điều thấp như vậy, Công Tôn gia căn bản không thể biết chúng ta đến đây làm gì, làm sao có thể thiết lập cục diện như vậy trước được? Huống hồ nếu thật sự là cục, người có tin không?” Lương Tiểu lại thản nhiên nói.

Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu, sự tình tựa hồ thật như thế, nếu như đây thật sự là một cái bẫy, tuyệt đối sẽ không ai tin tưởng. Dù sao, trên thế giới này có chỗ nào trùng

hợp như vậy? Công Tôn gia cũng không có khả năng thiết lập loại tình cờ này, hết thảy chỉ có thể vì vận khí.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lương Tiểu hỏi tiếp.

“Ăn cơm, sau đó lại đi Hoa Mãn Lâu một chuyến. Chờ tin tức về Băng Minh, bọn Huyền Huyền cũng nên vào thành, để mọi người khiêm tốn làm việc, trước khi cứu ra Hương Di, không được hành động thiếu suy nghĩ. Về phần sau khi cứu Hương Di ra, người muốn làm cái gì, ta cũng mặc kệ người!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, một cỗ sát khí dần dần tản ra.

Vừa nghĩ đến tâm cơ và tàn nhẫn của Công Tôn Lộ, gã liền cảm thấy nữ nhân như vậy sao có thể sống trên đời được, hoặc là trở thành lựa chọn tốt nhất của Lương Tiểu Huyết Thi...

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ thở dài vận khí siêu việt, gia tộc lớn nhất Dược thành, Công Tôn gia, là một đại biệt viện chiếm diện tích mấy ngàn mẫu, so với thế gia bình thường còn muốn lớn hơn nhiều.

Trong gia tộc trồng đầy các loại đại thụ che trời, khiến cho toàn bộ biệt viện đều có màu xanh biếc như vậy.

Lúc này, trong một tòa biệt viện vắng vẻ của Công Tôn gia, có một gốc đại thụ che trời, phía dưới đại thụ có một xe lăn, trên xe lăn là một lão nhân tóc trắng xoá.

Phía trước lão nhân cũng đặt một cái ghế, chỉ có điều trên ghế lại buộc một người, một người mặc áo xanh bó sát người, dáng người tuyệt mỹ.

Nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mặt, trong mắt lão nhân không có tham lam, không có mê luyện, chỉ có hối hận thật sâu, thật sự bất đắc dĩ, còn có sâu sắc tiếc hận...

Chương tám mươi một, Công Tôn Thắng.

“Hương Di, đã nhiều năm trôi qua, ngươi vẫn còn trách gia gia sao?” Nhìn tuyệt mỹ tửu trước mắt, lão nhân thì thảo thờ dài một tiếng.

“Công Tôn Thắng, ngươi bớt ở đây giả vờ từ bi đi, ngươi cho là ta không biết, độc trên người ngươi sớm đã giải, ta nếu đã rơi vào trong tay ngươi, muốn chém muốn giết, tất cả nghe tôn!” Nữ tử đáng người xinh đẹp kia chính là Công Tôn Di, nghe được lời nói của Công Tôn Thắng, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Nói như thế nào, ngươi cũng là cháu gái của ta, ta sao có thể nhẫn tâm tổn thương ngươi?” Nhìn thấy Công Tôn Hương Di phần nộ, trên mặt Công Tôn Thắng lại lộ ra một tia đau khổ.

“Tôn nhi nữ? Ha ha ha ha ha, Công Tôn Thắng, ngươi còn không biết xấu hổ nói ra câu nói này? Năm đó ai hại ta thành cái bộ dáng kia? Năm đó ai ghét bỏ ta đuổi tận giết tuyệt?” Nghe được Công Tôn Thắng nói vậy, Công Tôn Hương Di lại cười ha hả, cười đến điên cuồng như thế, cười đến dữ tợn như thế, trong mắt nàng, tất cả đều là vẻ oán hận.

“Ai...” Nhìn thấy biểu tình này của Công Tôn Thường, Công Tôn Thắng chỉ thờ dài nặng nề, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì nữa?

“Hương Di, đó dù sao cũng là chuyện quá khứ, bất kể nói thế nào, ngươi vẫn luôn mang họ Công Tôn Tôn, ngươi luôn là một thành viên của Công Tôn gia chúng ta, lúc trước bảo hấn đều phải qua, được không?” Công Tôn Thắng nói rất hiền lành.

“Mười lăm năm trước, sao ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy? Khi những người được gọi là đường ca, đường tử, lúc ức hiếp ta, sao ngươi không nói như vậy? Lúc ta bị mọi

người bắt nạt, ta và rắn độc làm bạn với nhau., Lúc ta và bò cạp ngủ, sao người chưa từng nói qua? Công Tôn Thắng a Công Tôn Thắng, đừng tưởng rằng ta không biết người đang suy nghĩ gì, không phải là muốn gả ta cho Hiên Viên Huyết sao? Ta nói thật cho người biết, cho dù có chết, ta cũng sẽ không gả cho hần!” Công Tôn Hương lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ài...” Công Tôn Thắng lại thở dài một tiếng, đôi mắt đục ngầu lộ vẻ sầu khổ khó nói nên lời.

Hiên Viên Huyết, nhi tử nhỏ nhất của chiến thần Hiên Viên Tiêu chiến ở Thiên Nguyên đế quốc, không đến ba mươi tuổi, cũng đã bước vào cảnh giới đại tông sư, còn là quan nhất phẩm đại tướng quân, hiện giờ phụ trách trấn thủ cả Lan Châu, cũng chính bởi vì hần đến, Nam Vân đế quốc tiến về phía bắc mới bị ép xuống.

Nửa tháng trước, chiến sự phía trước đã ổn định, Hiên Viên Huyết từ Kim Thành chạy tới báo phỏng mình, còn mang theo một phong thư của Hiên Viên Tiêu Chiến, trong thư chỉ có bốn chữ, Công Tôn Hiên Viên!

Công Tôn Hiên Viên, Công Tôn ở phía trước, Hiên Viên ở phía sau, điểm này đủ để nhìn ra địa vị của gia tộc Công Tôn trong tộc nhân Hiên Viên.

Về phần Công Tôn Hiên Viên, đại biểu cho cái gì, lại chỉ có gia chủ Công Tôn gia và thành viên trọng yếu của Hoàng tộc mới biết được.

Đó là chuyện giữa gia chủ đương nhiệm của gia tộc Hiên Viên, Hiên Viên và gia chủ đệ nhất gia tộc Công Tôn Công Tôn.

Đó là chuyện của ngàn năm trước, khi đó Hiên Viên gia còn không phải là đại gia tộc, Hiên Viên bị cừu nhân đuổi giết, bản thân bị trọng thương, chính là được Công Tôn cứu, về sau, Hiên Viên thần công đại thành, báo thù rửa hận, càng trở thành nhân vật nổi danh nhất lúc đó. Vì cảm tạ ân cứu mạng của Công Tôn, hần cưới con gái Công Tôn làm vợ, từ đó thành lập gia tộc Hiên Viên cường đại.

Hơn nữa vì khắc ghi đại ân của gia tộc Công Tôn, hần còn lập tổ huấn, Công Tôn Hiên Viên.

Nghĩa là, đầu tiên có Công Tôn, lại có Hiên Viên, mà từ đó về sau, Hiên Viên gia và Công Tôn gia hầu như đời đời kiếp kiếp kết thành thông gia, trong đó mẫu hậu của tiên đế, chính là một vị muội muội của Công Tôn Thắng.

Mà bốn chữ Công Tôn Hiên Viên, lại càng chậm rãi diễn hóa thành thư tín của Hiên Viên gia và Công Tôn gia thông gia.

Khi nhìn thấy bốn chữ này, Công Tôn Thắng lập tức hiểu rõ ý tứ trận chiến của Hiên Viên Tiêu, thế nhưng vung vai về lên. Hiên Viên Tiêu Chiến là Hoàng thúc của tiên đế, cũng là đồng bối với mình, bây giờ nhi tử nhỏ nhất của hắn lại đến đây cầu hôn., Nói thế nào thì bản thân cũng phải tìm một người cùng thế hệ chứ. Nhưng quan trọng nhất là, tuy Công Tôn gia là một gia tộc lớn, muốn tìm một người cùng thế hệ quả thật có thể, nhưng đều là họ hàng xa, căn phòng này của mình căn bản không có.

Đương nhiên, nhiều năm trôi qua, bối phận của Hiên Viên gia và Công Tôn gia cũng đã sớm rối loạn, cho dù không phải thế hệ trước cũng không sao, nhưng vấn đề là, Hiên Viên Huyết đưa ra đối tượng quan hệ thông gia là Công Tôn Hương.

Lúc ấy Công Tôn Thắng liền bối rối, Công Tôn Hương mười hai năm trước đã rời khỏi Công Tôn gia, vốn cho là nàng đã chết, nhưng hơn một tháng trước nàng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, thiếu chút nữa độc chết chính mình. Đương nhiên, mình và được vật giao lưu cả đời, muốn hạ độc chết mình cũng không phải dễ dàng?

Cuối cùng không có độc chết chính mình, ngược lại bắt lấy nó. Những năm gần đây, Công Tôn Thắng cũng biết mấy nhi tử của mình vì mấy chỗ ở Minh tranh ám đấu, thậm chí đã bắt đầu có chủ ý với hắn. Điều này làm cho hắn nhớ tới cái tên Công Tôn Mộ chưa bao giờ hỏi quyền lực gia tộc năm đó.

Từ khi nghĩ tới tôn nhi vô cùng xấu xí kia, Công Tôn Hương Di, do đó rất hối hận sự hờ hững ban đầu của mình. Đối với Công Tôn Di cũng tràn đầy áy náy, cho nên cho dù nàng muốn hạ độc giết mình, Công Tôn Thắng vẫn không đành lòng giết nàng? Lại càng lấy nguyên do độc tố của mình chưa giải, đề xuống những đề nghị muốn giết nàng.

Mà khi Hiên Viên Huyết đề nghị cưới Công Tôn Hương, đám người Công Tôn gia lại càng không dám giết nàng.

Thế nhưng những điều này thật sự không phải lý do chính mình không giết nàng a, mình thật sự hi vọng nàng có thể trở về vòng tay của mình a? Dù cho Hiên Viên Huyết sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy, chính mình cũng tuyệt đối không cho phép có người động vào nàng a.

Nhìn thấy bộ dạng thà chết không chịu của Công Tôn Di, trong lòng Công Tôn Thắng giống như bị đao cắt vậy.

Oan nghiệt a, đây đều là oan nghiệt!

Trong lòng trùng trùng thờ dài một tiếng, Công Tôn Thắng lại đột nhiên búng ngón tay ra, một đạo gió mạnh bắn ra, trực tiếp bắn vào trên sợi dây thừng Ni Long trên người Công Tôn Di Di, sợi dây thừng Ni Long mười phần bền bỉ kia lập tức đứt gãy ra, sau khi cởi trói, Công Tôn Hương Di trực tiếp nhảy dựng lên.

“Sao? Lương tâm ngươi phát hiện? Muốn thả ta ra không phải sao? Hay là nói muốn dùng phương thức này để cảm hóa ta?” Công Tôn Hương cứ như vậy ở trên cao nhìn xuống Công Tôn Thắng, lạnh lùng nói.

“Không cần rời khỏi nơi này, những thứ khác ngươi muốn làm gì cũng được!” Công Tôn Thắng thản nhiên nói một câu, rồi đẩy xe lăn sang một bên.

“Ngươi cho rằng ta sẽ nghe lời ngươi sao?” Công Tôn Hương Di lại hừ lạnh một tiếng, nếu không phải biết mình không phải là đối thủ của Công Tôn Thắng, rất có thể nàng đã lập tức động thủ giết người!

“Nếu như ngươi không muốn Tiểu Hoa của mình gặp chuyện, tốt nhất nên nghe lời gia gia!” Thân ảnh Công Tôn Thắng rất nhanh biến mất phía cuối hành lang, nhưng lời nói của hắn lại truyền vào trong tai Công Tôn Di...

Nghe được lời uy hiếp này, thân thể Công Tôn Hương Di lại lung lay một chút, nguyên bản thần sắc tức giận lại trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Tiểu Hoa vẫn còn trong tay bọn họ, mình có thể làm gì đây?

Vòng thứ ba nghìn hai mươi hai Dược Vương Cốc.

Mà ở phía tây thành Dược Thành, có một hẻm nhỏ lơ mờ này, cuối hẻm là một gian biệt viện bị nghiền nát, Công Tôn Lộ mặc một thân quần lụa mỏng màu trắng đi tới bốn tên hộ vệ, nhìn cánh cửa lớn lộn xộn trước mặt, Công Tôn Lộ khẽ nhíu mày.

“Tiểu thư, những sát thủ này chú ý đến một chỗ bí mật, an toàn, kính xin người thứ lỗi!” Dường như nhìn thấy bộ dạng Công Tôn Lộ nhíu mày, Lý Nhị nhẹ giọng nói.

“Người xem tiểu thư có giống loại người đã yêu kiều từ trước không? Đi thôi!” Không ngờ Công Tôn Lộ lại hừ lạnh một tiếng.

Người vốn chính là vậy. Lý Nhị trong lòng thì thầm một câu, trong miệng cũng không dám nói thêm cái gì, một bên vuốt hông ngựa Công Tôn Lộ, một bên đi trước dẫn đường.

Sớm đã có người mở cửa biệt viện ra, năm người cứ như vậy đi vào. Một nam tử toàn thân mặc đồ đen nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định không có ai vội vàng đóng cửa lại.

Sau khi vào biệt viện, Công Tôn Lộ phát hiện gian biệt viện này không thể so sánh với những mảnh vỡ bên ngoài, vốn cho rằng bên trong chắc chắn là Tiêu Sắt, nào ngờ xung quanh đều được quản lý sạch sẽ, trang trí cũng cực kỳ tinh xảo, so với nhà mình thì nhỏ hơn một chút cũng không có gì khác biệt.

Dưới sự dẫn dắt của tên nam tử áo đen, Công Tôn tới sảnh của biệt viện này đã có ba nam tử chờ sẵn ở đó, thấy Công Tôn Lộ tiến đến, ai nấy cung kính đứng dậy, trên mặt muốn cười một tiếng, thế nhưng do thời gian dài luôn giữ dáng vẻ lạnh như băng, nụ cười gượng ép còn khó coi hơn cả khóc lóc.

“Nhận được rồi, đừng đa lễ, ta chỉ muốn biết thực lực của các người như thế nào thôi? Ta nói cho người biết, người ta muốn giết chính là một tên võ sư Tiên Thiên, nếu như các người toi mạng, cũng không liên quan gì đến ta!” Công Tôn Lộ cũng lười nhìn biểu lộ của mấy người này, mà là lạnh lùng nói.

“Tiểu thư cứ yên tâm, chúng ta làm một chuyến sát thủ này đã sớm vượt ra khỏi giới hạn sinh tử, nếu như chúng ta bất hạnh sinh tử, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến tiểu thư!” Tên nam tử đứng giữa vỗ ngực bảo đảm nói.

“Tốt lắm, đây là tư liệu về người các người muốn giết, đây là tiền đặt cọc của nhiệm vụ lần này, một phần còn lại, chờ hoàn thành nhiệm vụ, tìm bọn họ đi!” Công Tôn Lộ hài lòng gật đầu, lấy ra một tờ giấy trắng, đưa cho nam tử kia.

Tên nam tử kia tiếp nhận, sau đó nghiêm túc nhìn một chút, đeo địa chỉ lên trên lưng xuống, rồi mới giơ tay xé tờ giấy kia thành từng mảnh nhỏ.

“Tiểu thư yên tâm, nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!” Tên nam tử kia trình trọng hướng Công Tôn Lộ cam đoan nói.

“Chỉ mong là vậy!” Công Tôn Lộ nhẹ nhàng nói ra chữ này, rồi xoay người đi ra ngoài.

Lý Nhị lại thương lượng vài câu với người nọ, sau đó vội vàng đi theo Công Tôn Lộ, ra khỏi gian biệt viện này.

“Tiểu thư? Hình như ngài không hài lòng lắm?” Sau khi ra khỏi biệt viện, Lý Nhị cẩn thận hỏi.

“Kinh mạch trong cơ thể nàng tuy rằng bị phong ấn, nhưng bên cạnh nàng còn có hộ vệ trông coi, người tìm mấy người này có thể giết chết nàng sao?” Công Tôn Lộ lạnh lùng nói.

“Tiểu thư yên tâm, bọn họ là sát thủ, bọn họ biết làm thế nào để dẫn hộ vệ đi, điểm này chúng ta không cần lo lắng!” Lý Nhị thề thốt nói.

“Chuyện này sau khi thành công, người thật sự có nắm chắc...” Nói đến đây, Công Tôn Lộ làm ra một tư thế cắt cổ.

“Điểm này tiểu thư càng không cần lo lắng, ta đã triệu tập các huynh đệ chạy tới, muốn giết bốn người bọn họ, dễ như trở

bàn tay!” Trên mặt Lý Nhị vẫn là vẻ tự tin.

“Tốt lắm, chúng ta trở về thôi!” Công Tôn Lộ lạnh lùng nói một câu, nhưng không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng nàng lại âm thầm nghĩ: “Chỉ cần nàng vừa chết, thế tử Hiên Viên kia hẳn là sẽ lại chọn phi tần khác, với địa vị của mình trong gia tộc, thế tử phi này nhất định là của mình!”

Nếu để cho đám người Diệp Tĩnh Vũ biết rõ đây mới là Công Tôn Lộ một lòng muốn ám sát Công Tôn Di, nhất định sẽ giơ ngón tay cái lên, tuổi tác như vậy, đã có tâm cơ cùng thủ đoạn bậc này, sao không khiến người ta bội phục.

Bóng đêm luôn chậm rãi tiến đến, đại đa số dân chúng Dược thành đều sớm trốn vào trong nhà mình, bởi vì không có hoạt động dư thừa, hoạt động sinh sản con cháu trở thành chuyện cảm thấy hứng thú nhất với dân chúng.

Mà mọi người bây giờ, tư tưởng đương nhiên sẽ không mở ra đến trình độ nào, loại chuyện riêng tư này tự nhiên sẽ không quang minh chính đại, bởi vậy đèn của rất nhiều bách tính đã sớm tắt, cả Dược thành đều chậm rãi tối xuống.

Ngoại trừ sông bạc, thanh lâu bên ngoài, cả tòa Dược thành vẫn duy trì đèn đuốc sáng trưng, cũng chỉ có Công Tôn phủ lớn nhất.

Lúc này, Công Tôn Thắng lẳng lặng ngồi trên chiếc xe lăn, phía sau hắn là một lão nhân bảy tám chục tuổi đang khom lưng đẩy chiếc xe lăn chậm rãi hành tẩu trên hành lang.

Đám người hầu đều đã chìm vào giấc ngủ, dọc theo đường đi đều yên tĩnh như vậy, ngoại trừ những hộ vệ ẩn mình trong bóng tối, cũng không có người nào khác đến đây quấy rầy vị gia chủ Công Tôn gia này.

“Chuyện ta muốn ngươi làm, ngươi định làm thế nào?” Lúc này, Công Tôn Thắng bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Lão gia yên tâm, chuyện ngài dặn dò ta đều đã làm xong, Hương Di tiểu thư tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì!” Tên lão nhân đẩy xe lăn cung kính nói.

“Vây là tốt rồi, hương thơm ăn nhiều đau khổ như vậy, ta không muốn nằng đến Công Tôn gia, còn có thể gặp phải nguy hiểm gì nữa!” Công Tôn Thắng nhàn nhạt nói một câu, nhưng trong lời nói lại tràn ngập hồ thẹn và phiền muộn.

“Ừm, chỉ là lão gia, chúng ta di chuyển Hương Di tiểu thư là được rồi, vì sao ngài còn muốn lão nô tìm một thể thân ở nơi nào đó?” Trên mặt lão quản gia tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Câu cá!” Công Tôn Thắng thản nhiên thốt lên hai chữ này.

“Câu cá?” Vẻ mặt lão quản gia khó hiểu.

“Đúng vậy, ta muốn câu cá, những vãn bối kia của ta, có bao nhiêu người mắc câu!” Công Tôn Thắng nói đến đây, lại tràn đầy khổ sở., Con của mình vì vị trí gia chủ mình tranh ám đấu thì cũng thôi đi, nhưng hiện tại rất nhiều người đã bắt đầu âm thầm động tay động chân với hắn, đây là điều hắn tuyệt đối không cho phép, mà hắn lại vừa vặn có thể mượn chuyện Hiên Viên huyết đón dâu Công Tôn Hương vui vẻ làm to chuyện, nhìn xem đám con cháu của mình có bao nhiêu người vẫn còn đang nghe lời mình, sẽ không đi làm trò vui.

“Ta hiểu rồi, lão gia!” Lão quản gia thì thảo thờ dài một tiếng. Lão đi theo Công Tôn Thắng đã mấy chục năm, cảm thấy bi thương sau tuổi già của Công Tôn Thắng cũng rất bất đắc dĩ.

“Ừm, đi thôi!” Công Tôn Thắng lẩm bẩm một câu, còn lão quản gia kia lại đẩy xe lăn của mình chậm rãi đi về phía trước, rất nhanh đã biến mất trong bóng tối.

Khi ánh trăng chiếu xuống, bầu trời đầy sao kéo lên, từng cơn gió nhẹ thổi qua, vài bóng người từ Dược Thành khác nhau chạy về Dược Vương Cốc phía tây...

Mà Diệp Tĩnh Vũ một thân áo đen cứ lẳng lặng đứng sừng sững trên một gò núi, con người đen kịt nhìn tòa Dược Vương Cốc cách đó năm dặm, tràn đầy nghi hoặc...

Hạng 8 ba, sát thủ quá kém.

“Người xác định Công Tôn Hinh cũng bị giam ở chỗ này sao?” Nhìn Được Vương Cốc ở phía xa, Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Không chắc chắn!” Một bóng đen từ từ xuất hiện trong hư không, không phải Băng Minh thì là ai, nhìn thoáng qua Được Vương Cốc trong đêm tối, tiếp tục nói: “Chỉ có điều toàn bộ sát thủ đều đã đến nơi này!”

“Ta luôn cảm giác có chút không đúng!” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu.

“Có gì không thích hợp?” Người nói chính là Lương Tiểu Hữu, lúc này hắn đang ngồi trên mặt đất, một tay bưng đầu mình, một tay cầm lược chải đầu cho mình, miệng bưng trong tay hé ra, tròng cảnh quỷ dị như vậy, nếu là người bình thường nhìn thấy có thể bị hù chết không chừng, bất quá mặc kệ là đám người Xích Di Cương hay là Diệp Tĩnh Vũ chạy tới, đám người Hồ Thương đều trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Thậm chí ngay cả Hồ Mô Mộng cũng không thèm nhìn gã lấy một cái, hiển nhiên đã sớm quen với hết thảy.

“Ít nhất không thua gì sát thủ đường thứ năm đi thông Được Vương Cốc, chẳng lẽ ngoại trừ Công Tôn Lộ, còn có người muốn lấy mạng nàng? Nàng bây giờ bất quá là tù phạm Công Tôn gia, làm sao có thể nhiều người để ý đến sinh tử của nàng như vậy? Chẳng lẽ nói những người kia của Công Tôn gia đều hy vọng nàng chết? Nàng nếu chết, đối với Công Tôn gia có lợi ích gì?” Diệp Tĩnh Vũ như đang thì thào tự nói, hoặc như đang nói chuyện với người xung quanh.

“Công Tôn Thắng trúng độc chưa lành, nếu như Hương Di cô nương chết, như vậy có lẽ Công Tôn Thắng sẽ không được cứu. Một khi hắn chết, vị trí gia chủ Công Tôn gia cũng sẽ được lựa chọn trọng điểm, người nói xem liệu có phải những

con của hắc phái tới hay không?” Băng Minh hồ hững nói, với tư cách Võ Thánh, không chỉ là võ công cao cường mà thôi.

“Có lý!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu.

“Mẹ nó, vậy chúng ta còn đi không?” Lương Tiểu Đế đặt đầu mình lên cổ, mở miệng quát.

“Đi, đương nhiên đi, ba người chúng ta đi trước, Oánh Oánh, các ngươi tìm một chỗ trốn đi, tùy thời yểm hộ chúng ta!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Ừm!” Đám người Xích Di Toa đồng thời gật đầu.

Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì nữa, bước chân khễ động, chạy về phía Dược Vương Cốc cách đó mấy dặm, mà đã huyền hóa thành quả đào nhỏ to bằng con mèo nhỏ nằm gọn trên vai hắn. Lương Tiểu đã chui người xuống đất, bỏ chạy mất dạng, còn bóng dáng Băng Minh lại trực tiếp biến mất trong hư không.

Dược Vương Cốc, không chỉ là sản nghiệp Công Tôn gia, mà là nơi toàn bộ dân chúng Dược thành thu thập thảo dược, cũng bởi vì tới gần Thiên Lam sơn mạch, nên sinh ra rất nhiều thảo dược quý giá.

Có điều quyền quản lý Dược Vương cốc vẫn luôn nằm trong tay Công Tôn gia, bách tính bình thường chỉ có thể ngày mai đi Dược Vương cốc hái thuốc, đến buổi tối không cho phép dừng lại ở Dược Vương cốc.

Lúc này, khu vực trung tâm Dược Vương Cốc lại tu kiến một tòa lầu các, đây cũng là sản nghiệp của Công Tôn gia, người không được phép tới gần tòa lầu các này.

Xung quanh lầu các ẩn chứa rất nhiều hộ vệ, từ cảnh giới võ sĩ đến cao thủ Tiên Thiên, không thiếu thứ gì cả, nhưng lúc này đại đa số hộ vệ đều đã ngủ say, ở gần Dược thành, quốc thái dân an, dân chúng thậm chí có thể làm được chuyện đêm khuya không đóng cửa, tự nhiên sẽ không có đạo tặc đến đây gây sự chú ý với tòa lầu các này.

Những hộ vệ này tự nhiên cũng lười nhác quen rồi, nào còn biết nom nớp lo sợ thủ ở nơi đó.

Một đoàn mây đen che khuất vàng trắng sáng ngời trên bầu trời, một bóng người xuất hiện trong một rừng cây cách lầu các không xa, trong tay hắn nhiều ra một viên thuốc lớn chừng quả đấm, dùng sức vắn một cái, viên thuốc vỡ vụn ra, lập tức một đạo khói đen dâng lên, vừa vắn theo gió bay về phía một tòa lầu các.

Một hương thơm nhàn nhạt lan tỏa ra, những thủ vệ vốn đang ngáp này ngửi thấy mùi thơm, cũng không chịu nổi đánh nhau nữa, nặng nề ngủ thiếp đi. Lúc này, có vài thủ vệ còn đứng cũng cảm thấy buồn ngủ mười phần, cuối cùng từng người ngã xuống đất ngủ thiếp đi.

Trên lầu các, nữ tử mặc một thân váy lụa mỏng màu xanh, dáng người uyển chuyển lẳng lẳng nằm ở trên giường trúc. Khi mùi hương này bay vào, mũi nữ tử hít vào một hơi thật sâu.

“Hồng trần say? Bọn họ thật đúng là tổn công phu, ngay cả loại mê dược này cũng dùng rồi, người nói, đây là ai phái tới đây?” Nữ tử cũng không có trở mình, bất quá môi nàng nhẹ nhàng giật giật.

“Những thứ này, hẳn là sát thủ do các vị gia tìm đến, không có khả năng là tâm phúc của bọn họ!” Một trận thanh âm giống như nam giống nữ từ trong bóng tối truyền ra.

“Nói cũng đúng, lão gia dặn là lưu lại người sống, người làm được không?” Nữ tử nhàn nhạt nói một câu.

“Yên tâm, Hương Di tiểu thư đã mất đi thánh thú, thực lực bản thân chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, lại bị lão gia ngừng lại, bọn họ sẽ không phải ra sát thủ quá mạnh, hơn nữa Dược Thành này không phải Bạch Đế Thành, cao thủ từ tông sư trở lên tìm không được mấy người, cho dù tìm được, cũng không thể dễ dàng mạo hiểm, sát thủ tới nhiều nhất cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, người bình thường như vậy, còn không phải đến bao nhiêu, bại bao nhiêu!” Thanh âm trong bóng tối tràn đầy tự tin.

“Vậy là tốt rồi, bất quá người phải nhớ kỹ, bọn họ là sát thủ, sát thủ nào cũng có lá bài tẩy của sát thủ, có lẽ là giết người,

có lẽ là tự sát!” Cô gái nằm trên giường lại nói một câu đầy ẩn ý.

“Điểm này không cần người quan tâm, người chỉ cần diễn tốt vai diễn của Hương Di tiểu thư là được!” Thanh âm trong bóng tối tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

“Hừ...” Cô gái nằm trên giường lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì, giả bộ ngủ say sưa.

Lúc này, bên ngoài gian phòng đã vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, mặc dù rất nhẹ, nhưng mặc kệ là thể thân của Hương Di, hay là cao thủ trong bóng tối, đều nghe rõ tiếng bước chân.

“Chia nha...” Một tiếng, cửa phòng bị người đẩy ra, ba người mặc áo đen, trên đầu che khăn che mặt đi đến.

Khi nhìn thấy thân ảnh ngủ say trên giường, trong mắt ba người vậy mà lộ ra một vòng quang mang nóng rực.

“Thật không ngờ, khách hàng đưa Hồng Trần Túy này lại lợi hại bậc này. Cả tòa lâu hơn bảy mươi người, toàn bộ đều bị mê muội, vậy mà dễ dàng tiến vào như vậy, nhiệm vụ lần này cũng thật sự là nhẹ nhõm một chút!” Hắc y nhân giáp thấp giọng nói ra.

“Vậy thì đúng rồi, đại ca, người xem cô nàng này đáng người nhiều khối, nếu thật sự giết như vậy thì không phải quá đáng tiếc sao?” Ánh mắt Hắc y nhân Át nhìn về phía cô gái trên giường tràn đầy vẻ tham lam.

“Đúng vậy, đại ca, chúng ta có nên đưa nữ nhân này ra ngoài không? Trước tiên để cho các huynh đệ hưởng thụ một phen, sau đó giết cũng không muộn?” Một tên hắc y nhân khác cũng mở miệng nói.

Trong mắt người áo đen cũng là muốn bắn thẳng vào lửa, bắt quá lại muốn mệnh lệnh của chủ thuê, vô luận như thế nào nhất định phải giết chết nữ nhân trong lầu các, trong khoảng thời gian ngắn, có chút do dự.

Ngay lúc Hắc y nhân giáp đang do dự, một hư ảnh lại từ trong bóng tối lóe ra, nhanh như chớp vung một tay lên, trực tiếp

điểm vào gáy ba tên áo đen. Ba gã áo đen không kịp rên một tiếng, cứ như vậy ngã xuống.

Chương Yểm Tam Tứ, ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn.

“Những sát thủ này cũng quá không xứng chức trách!” Bóng người kia lạnh lùng hừ một tiếng.

“Lãnh Phong, đem ba người này giúp ta nhớ kỹ, chờ lão gia xử lý xong, ta muốn đích thân giáo huấn bọn chúng một chút!” Nữ tử trên giường lúc này cũng lật người lại, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ, những tiểu nhân vật này, lại dám có ý đồ với nàng, điều này làm cho nàng rất là khó chịu.

Bóng người gọi là Lãnh Phong không nói thêm gì, chỉ xách ba người tránh sang một bên, rất nhanh gian phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, lại có tiếng bước chân vang lên, lại có thêm bốn người nữa, bốn người này, lại đúng là sát thủ mà Công Tôn Lộ đã thuê. Khi bọn họ chạy đến nơi này, đang nghĩ cách gì đó dẫn dụ đám hộ vệ đi., Lại phát hiện toàn bộ hộ vệ chung quanh nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi, từng người từng người trong lòng kinh ngạc không thôi, bất quá ỷ vào bản lĩnh Tiên Thiên cao thủ của mình, vẫn ần núp đi vào, dọc theo đường đi vậy mà không gặp bất kỳ trở ngại nào nữa, thuận lợi đến được gian phòng Công Tôn Hương Di vốn nên ở, chuyện như vậy, khiến cho bọn họ đều lộ ra vẻ không thể tin được.

“Lão đại, vận khí chúng ta có tốt hơn chút không?” Một gã nam tử trong đó nói ra.

“Đúng vậy, lão đại, ta luôn cảm thấy đây tựa hồ là một cái bẫy!” Một nam tử khác cũng mở miệng nói ra.

Nam tử nhận nhiệm vụ từ tay Công Tôn Lộ đang muốn nói chuyện, lại thấy “Công Tôn Hương Di” vốn nên nằm trên giường đột nhiên tỉnh lại, lúc nhìn thấy bốn người, trên mặt cũng không có vẻ gì là kinh hãi, ngược lại cười nhạt một câu.

“Đây vốn là một cái bẫy!” Vừa dứt lời, trong bóng tối lại xuất hiện một bóng đen, sắc mặt bốn người đồng thời kịch biến, muốn phản kháng, thế nhưng tốc độ xuất thủ của bóng đen kia thật sự quá nhanh, dưới tình huống bọn họ còn chưa hoàn toàn phản ứng, đã hoàn toàn phong tỏa kinh mạch của bọn họ.

“Một đám tôm tép nhãi nhép!” Lãnh Phong nhàn nhạt nói một câu, lại trực tiếp xách những người này tránh sang một bên, rất nhanh, gian phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Cứ như vậy một canh giờ trôi qua, tổng cộng có năm nhóm người, thực lực cao nhất là võ sư Tiên Thiên đỉnh phong, kém cỏi nhất lại chỉ có cảnh giới võ sĩ, thực lực như vậy cũng đến để ám sát, khiến cho Lãnh Phong và Công Tôn Hương giả kia âm thầm tặc lưỡi, thật không biết sau khi lão gia biết những chuyện này, là nên thấy may mắn, hay là nên bi ai.

Ngay lúc hai người cho rằng không còn ai nữa, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, hai người đồng thời liếc nhau một cái, vẻ mặt đều bất đắc dĩ, lần lượt diễn tốt vai trò của mình.

“Mẹ nó, đám hộ vệ kia cũng quá rác rưởi đi? Tại sao từng người đều ngu thành bộ dạng đó?” Một hồi tiếng mắng thô lỗ vang lên, ngay sau đó một nam tử sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn trực tiếp xông vào. Đúng vậy, không giống với những người khác lén lút lút lút lút, nam tử này dĩ nhiên lại cứ như vậy xông thẳng vào, không cảm thấy mình là đến ám sát.

Sát thủ thấp kém như vậy khiến cho gió lạnh trên giường cùng với ẩn trong bóng tối đều là một trận ngạc nhiên, sát thủ bây giờ, cũng quá không kỹ thuật đi?

“Bọn họ là mê được!” Theo thanh âm này vang lên, một nam tử cực kỳ xinh đẹp, trên bờ vai còn nằm một tiểu mao cầu màu trắng chậm rãi đi vào, ừm, là độ, giống như đang dạo bước ở hậu viện của mình, đừng nói là hàm lượng kỹ thuật ám sát, ngay cả giác ngộ của sát thủ cũng không có.

Gió lạnh trong bóng tối cau mày, những tiểu chủ nhân của mình rốt cuộc nghĩ thế nào mà lại tìm những sát thủ như vậy đến, đây không phải là mất mặt Công Tôn gia sao? Đặc biệt là

hắn cảm giác trên người Lương Tiểu nhưng không có chút chân khí nào, điều này không rõ là một người bình thường sao?

Vì sao ngay cả người như vậy cũng muốn tới nhúng tay vào, từ lúc nào mà Công Tôn Lô các của Dược Vương Cốc lại trở thành nơi mà những người này muốn đến?

Nghĩ tới đây, gió lạnh đúng là buồn bực, mà thân ảnh của hắn, cũng chậm chậm từ trong bóng tối đi ra, đối với loại người bình thường không biết trời cao đất rộng này, hắn cảm thấy, đã không cần thiết phải giao cho lão gia.

“A, huynh đệ, người xuất quỷ nhập thần như vậy làm gì, muốn hù chết ta à?” Nhìn thấy một bóng người trực tiếp nhảy ra, Lương Tiểu rất kinh hãi lui về phía sau một bước, trên mặt càng làm ra bộ dạng kinh hãi.

Nhìn thấy Lương Tiểu nhưng mặc dù kinh hoảng, nhưng thực tế lại không để ý chút nào, gió lạnh rõ ràng là ngẩn người, làm sao bây giờ lá gan lại lớn như vậy? Nhìn thấy mình, lại còn có tâm tư nói những lời như vậy.

“Kỳ thật muốn dọa người phải như vậy mới đúng?” Nhưng tiếp theo, Lương Tiểu đúng là đã tháo đầu mình xuống, cứ như vậy ôm trên tay, nhẹ nhàng há to miệng, phun ra một câu như vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dù Lãnh Phong có thực lực mạnh mẽ, tâm trí kiên định, cũng bị hung hăng làm cho hoảng sợ, thân thể không tự chủ được lui về sau một bước.

Hắn là một đại tông sư, còn là một đại tông sư thực lực đạt tới đỉnh phong, cả đời giết người vô số, dạng sự tình kỳ quái gì chưa từng thấy qua? Nhưng tận mắt thấy một người tháo đầu mình xuống, cầm ở trong tay, chuyện cái đầu kia còn có thể nói, tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy, muốn nói không sợ tuyệt đối không có khả năng.

Nếu là người bình thường, có lẽ sớm đã sợ tới mức ngất đi rồi.

“Oa da da, lá gan của ngươi không tệ nha, vậy mà cũng không dọa chết ngươi, vậy thì ngươi tiếp ta một quyền đi!” Nhìn thấy gió lạnh lùi lại một bước, Lương Tiểu lại đặt đầu của mình lên cổ, ngay sau đó đột nhiên vung ra một quyền.

Một quyền rất đơn giản, thế nhưng một quyền kia tới nhanh như vậy, nhanh như gió lạnh đến mức vùng cánh tay ngăn cản.

“Răng rắc!” Một tiếng, khi một quyền kia đập vào cánh tay hắn, gió lạnh liền cảm giác xương cánh tay của mình vỡ vụn ra, dù cho Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tràn vào cánh tay, vẫn như cũ ngăn cản không nổi quyền kinh cuồng bá kia.

Lực đạo to lớn trực tiếp đánh bay thân thể hắn ra ngoài, cánh tay kia là toàn bộ đứt gãy ra, cuối cùng thân thể trùng trùng điệp điệp nện vào một bức tường phía sau. Lúc này quyền kinh cực lớn kia mới hoàn toàn nổ tung ra, cả vách tường phát ra một tiếng vang âm âm, nhưng lại âm vang sụp đổ, tạo nên từng trận bụi bặm, bao phủ hoàn toàn thân thể gió lạnh.

Kinh biến như thế, đã sớm kinh động đến giả hương trên giường. Khi nàng từ trên giường xoay người dậy, tựa đúng lúc nhìn thấy gió lạnh bị đánh bay ra ngoài, một khuôn mặt tuyệt mỹ nhất thời lộ ra vẻ cực độ khiếp sợ.

“Hắc hắc, quả nhiên là một hàng giả!” Khi nhìn rõ khuôn mặt nữ tử, khóe miệng Lương Tiểu Nhất nhẹ răng cười, đưa tay chụp tới nữ tử.

Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, trong ánh mắt lộ vẻ mờ mịt, Hương Di thật sự không có ở đây, nàng sẽ ở nơi đâu đây?

Con thứ ba mươi sáu trăm tám mươi chín Thái Cổ Bạo Viên.

Ở một bên khác, Lương Tiểu Đại đã chụp vào nữ tử nằm trên giường kia, hoặc có thể nói là chụp vào bộ ngực của nữ tử kia.

Mắt thấy sắp bắt được, một đạo kiếm khí phá không phóng tới, phóng thẳng về phía Lương Tiểu nhưng Lương Tiểu thì căn bản không thèm để ý tới, một tay vẫn chộp tới.

“Xùy!” Một đạo kiếm khí kia trực tiếp phá vỡ quần áo trên người của Lương Tiểu Khả, tuy nhiên lại khó có thể tiến thêm được nữa, chỉ lưu lại dấu vết trên da thịt của hắn.

Cảnh tượng như thế làm sắc mặt nữ tử kia kịch biến, bất quá thân thể của nàng nhanh chóng lui về phía sau, thế nhưng tốc độ của nàng mặc dù nhanh, nào vượt qua Lương Tiểu Lai, dù cho lúc này hắn hờ hững như thế, nhưng bàn tay vẫn làm việc lao lực nắm giữ hết thảy, cơ hồ khóa kín hết thảy đường lui của nữ tử.

Đang lúc muốn bắt lấy nữ tử, trong hư không lại đột nhiên xuất hiện một đôi móng vuốt màu đen sắc bén, hung hăng chụp vào trái tim của Lương Tiểu Nhị.

Lương Tiểu Hữu biến sắc, cảm nhận được lực lượng phá vỡ hư không, thân thể nhanh chóng lui về sau mấy bước, tránh được một trảo sắc bén này.

Lập tức, liền thấy một con khỉ màu đen toàn thân, trước ngực đầy lân phiến, toàn thân mọc đầy lông đen cao chừng một thước xuất hiện trước người nữ tử.

Nó vừa mới rơi xuống bên giường, thân thể liền nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt đã cao đến một trượng, toàn thân lông tóc dựng đứng lên, tứ chi cơ bắp nổi lên đạo đạo, không ngừng dùng song quyền nện lên lồng ngực của mình, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Mà khóe miệng của nó lại nhanh

chóng mọc ra hai cái răng nanh, một đôi mắt là một mảnh huyết hồng, thần sắc dữ tợn, thật không đáng sợ.

Một luồng khí tức hung lệ đến từ Thái Cổ lan tràn ra...

Lương Tiểu Đế thần sắc chấn động, hiển nhiên không ngờ nơi này lại xuất hiện một con Bạo Viên.

Diệp Tĩnh Vũ thần sắc đồng dạng biến đổi, bởi vì hắn nhìn ra đây là hoang thú do nữ tử triệu hoán đến, nói cách khác, nữ tử kia là một hồn sư.

Trái lại Đào Đào nhỏ nằm nhoài trên vai Diệp Tĩnh Vũ, khi nhìn thấy Bạo Viên xuất hiện, đôi mắt lại sáng lên.

Lúc này, dưới vách tường sụp đổ kia, thân thể Lãnh Phong cũng gãy dựa bò lên, khoe miệng chảy ra từng vết máu, cơ bắp trên mặt hung hăng co rúm lại, hiển nhiên chịu đựng thống khổ do cánh tay trái bị đứt rời, mà cánh tay phải của gã lại có thêm một thanh trường kiếm.

Hiển nhiên kiếm khí vừa rồi là do hắn phát ra, chỉ là không nghĩ tới kiếm khí của hắn lại vô hiệu với Lương Tiểu mà thôi.

“Các ngươi là ai phái tới?” Trên mặt Lãnh Phong hiện ra vẻ kinh hãi, Dược Thành xuất hiện cao thủ lợi hại như vậy từ khi nào vậy? Trong cơ thể không cảm giác được bất cứ chân nguyên lực nào, nhưng lại có thể ngạnh kháng kiếm khí của mình, điều này nói rõ cái gì, chứng tỏ thực lực của đối phương hơn xa mình.

Nhưng cũng may cái tên Ngọc Vô Song (Nữ tử) đã triệu hồi ra con Bạo Viên Thái Cổ này, đây chính là Hoang Thú cường đại có thể xé kim liệt thạch, cho dù là bảy tám vị đại tông sư, căn bản cũng khó có thể làm gì nó.

Cũng bởi vì có đầu Thái Cổ Bạo Viên này, vẻ mặt lạnh lùng, thả lỏng một chút, mới có thể hỏi ra một câu này.

“Ai phái tới quan trọng vậy? Ngoan ngoãn đầu hàng, có thể tha cho các ngươi một mạng, nếu không đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, một gã Đại Tông Sư, một gã Hồn Sư cùng lắm cũng chỉ là Linh Hiên cảnh, sức mạnh như vậy, còn không lọt vào mắt hắn.

“Ha ha, ở trước mặt ô ô còn dám nói ra những lời hàm hồ như vậy, thật sự là nói khoác mà không biết ngượng, ngược lại ta khuyên các người mau đầu hàng, nói ra lai lịch của mình, ta có thể tha cho các người không chết?” Lúc này, Ngọc Vô Song đã đứng dậy từ trên giường, tuy nhiên thân thể của nàng lại hoàn toàn bị con Bạo Viên màu đen kia ngăn trở, với tư cách là một Hồn Sư, nàng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với đối thủ.

“Ô bọt? Người không phải là nói con khi đột này chứ?” Nghe được lời nói của cô gái, Lương Tiểu chỉ vào con Bạo Viên cười ha hả. Sức mạnh của Bạo Viên quả thực kinh khủng, móng vuốt cũng cực kỳ sắc bén, có thể nói nó có thể gây thương tổn cho mình, nhưng nhiều nhất cũng chỉ làm bị thương tới da thịt mình mà thôi, chẳng lẽ nàng còn cho rằng đây là hung thú lợi hại nhất trên đời hay sao?

“Rồng...” Dường như cảm nhận được ánh mắt cười nhạo của Lương Tiểu Lai, con Bạo Viên kia phát ra tiếng rồng phẫn nộ.

“Người còn gọi cái gì nữa cũng vô dụng, với cái dạng này của người, đến mười người, ta giết mười người, nữ nhân, đại gia ta cho người một cơ hội, làm nữ nhân của ta, ta quán người không chết!” Lương Tiểu Hữu chống nạnh, nói rất bá đạo.

“Đại ca, chẳng lẽ huynh muốn lấy vợ sao?” Diệp Tĩnh Vũ có chút kinh ngạc nhìn Lương tiểu tử, nha đầu này biết thương hoa tiếc ngọc từ lúc nào chứ?

“Sai, ngoại trừ yêu kiều, trong lòng ta đã không chứa nổi bất cứ kẻ nào, chẳng qua bên cạnh ta cũng có thể lưu lại một ít nữ nhân xinh đẹp đúng không? Ta chỉ là muốn trước tiên lấy mấy phòng tiểu thiếp mà thôi!” Lương Tiểu giật mình.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ đổ mồ hôi lạnh, tên gia hỏa này, chẳng lẽ lại yêu được Yêu Bằng thật?

Nhưng một câu này nghe được ở trước mặt nữ tử kia, lại là một trận phẫn nộ, mình tốt xấu gì cũng là Đại Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên, lại là tâm phúc tuyệt đối của gia chủ Công Tôn gia Công Tôn Thắng, cho dù là những thiếu gia của Công Tôn gia, tiểu thư nhìn thấy mình cũng không dám mở miệng mỉa mai, nhưng người này, nhẹ không nói, lại còn muốn chính

mình làm tiểu thiếp của hắn, cái này không phải là không dễ người trong mắt sao?

Một tay bóp chặt, một mũi tên băng trực tiếp phá không mà ra, phóng thẳng về phía Lương Tiểu. Cùng lúc đó, thân ảnh của gió lạnh cũng đã bước ra, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm khí sắc bén hơn, càng ngưng tụ kiếm khí hình thành, hung hăng đâm về phía ngực Lương Tiểu Y.

Thậm chí ngay cả con Bạo Viên kia cũng bỏ nhào về phía trước, một cái móng vuốt cực lớn vồ ngay đầu Lương Tiểu Y.

“Nữ nhân, lão tử sẽ cho ngươi kiến thức sự cường đại của đại gia, ha ha ha!” Lương Tiểu cười ha hả, không buồn nhìn bằng kiếm đang bắn tới, thân hình nhoáng một cái, đã tránh đi, ngay sau đó đưa tay vỗ một chưởng vào móng vuốt sắc bén của Bạo Viên, lập tức đánh cho Bạo Viên bay ra ngoài, ngay sau đó đánh ra một quyền, trực tiếp phá tan kiếm khí của gió lạnh kia.

Tiếp theo bước về phía trước một bước, lại một quyền đánh tới gió lạnh, một quyền này, ngưng tụ lực lượng nhục thể toàn thân của hắn. Khi nắm đấm vừa mới đánh ra, liền thấy hư không xuất hiện đạo đạo vết nứt, quyền kinh kinh khủng đã chấn cho bàn ghế, giường gỗ chung quanh vỡ nát, quyền ý cuồng bá càng phá hủy hết thảy chung quanh...

“Ba ba ba!” Âm thanh không ngừng truyền đến, cả gian phòng như có vô số pháo nổ, đây cũng là nguyên nhân Lương Tiểu Hữu áp súc lực lượng của mình cực độ.

Đối mặt với một quyền phá vỡ hư không này, gió lạnh lập tức cảm thấy uy hiếp tử vong, chân nguyên lực trong cơ thể không muốn sống ngưng tụ lại, trước người hắn ngưng tụ một vách tường thật dày, muốn ngăn cản lực lượng một quyền này.

Hạng ba tám mươi tám chinh phục Vô Song.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang, ngay lúc nắm đấm của Lương Tiểu Uyển đập lên vách tường do Chân Nguyên lực ngưng tụ, vách tường kia giống như thủy tinh vỡ vụn ra, nắm đấm cuồn bá cứ như vậy trùng trùng điệp điệp đánh vào ngực của Lãnh Phong...

“Bốp!” một tiếng, tất cả lực lượng kia ở trong cơ thể của gió lạnh hoàn toàn bạo liệt ra, ngực của hắn lập tức xuất hiện một cái lỗ máu thật lớn, ngay sau đó thân thể của hắn giống như thủy tinh vỡ vụn ra, cuối cùng đụng vào một cái, nổ thành một bãi huyết vụ, hoàn toàn biến mất trên thế gian.

Mà quyền kinh cuồn bạo của Lương Tiểu cũng không hoàn toàn chấm dứt, trực tiếp đánh ra mấy trăm mét, một đường phá hủy toàn bộ vách tường của lầu các, còn liên tục đánh tới hơn trăm cây cối, toàn bộ Dược Vương Cốc một mảnh kinh động.

Ngọc Vô Song ngơ ngác nhìn một quyền kinh thiên động địa của Lương tiểu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, đây là một quyền của phạm nhân sao? Không có chút chấn động chân nguyên nào, hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể, lực lượng thân thể mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại có uy lực cường đại như vậy, đúng là không thể tin được?

Không chỉ có Ngọc Vô Song nhìn thấy hết thảy, mà ngay cả con Bạo Viên bị Lương Tiểu đánh bay một chưởng, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Lương Tiểu Nhị đang đứng trong phòng, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Lương Tiểu chậm rãi thu hồi nắm đấm, đặt lên miệng mình, lè cái lưỡi đỏ tươi ra liếm, cuốn vết máu dính trên đó vào trong miệng, lúc này mới từ từ xoay người, nhìn về phía Ngọc Vô Song đang trợn mắt há hốc mồm.

“Thế nào? Sức mạnh gia thế nào rồi? Nếu như người không muốn biến thành dằm dáp của hắc thì ngoan ngoãn trở thành nữ nhân của ta, không những có thể miễn trừ cái chết, lão tử còn cam đoan về sau người sẽ có chỗ tốt không tưởng tượng nổi!” Lương Tiểu cười lạnh nhìn Ngọc Vô Song đang ngơ ngác, đầy hung hăng nói.

“Ồ bật...” Ngọc Vô Song khôi phục tinh thần lại, biết người trước mắt này mạnh mẽ không tưởng tượng nổi, bản thân căn bản không thể nào là đối thủ, miệng hét to một tiếng, thân thể Bạo Viên đột nhiên lướt lên, muốn đánh tới Lương Giải, mà thân ảnh của nàng lại phải chạy ra ngoài.

“Thiên Địa lao, niệm phong!” Lúc này, trong miệng Tiểu Đào lại truyền đến một tiếng người nói. Ngay sau đó đám người Diệp Tĩnh Vũ đều cảm giác được không gian xung quanh như ngưng kết lại, mà Ngọc Vô Song vừa chạy ra bên ngoài đã lập tức bị bắn ngược trở về.

Về phần Bạo Viên có thể đánh tới Lương Tiểu, lại bị một tay Lương Tiểu Kiểm bắt được, không thể động đậy.

“Thật xin lỗi, vị tiểu thư này, đại ca của ta nếu đã coi trọng người, vậy thì đành ủy khuất người vậy, ngoan ngoãn làm nữ nhân của hắc đi!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, nhưng trong lòng lại âm thầm sợ hãi thán phục. Hơn một năm qua, thực lực của Tiểu Đào đã đề cao đến trình độ này, ngay cả thần thông giam cầm không gian cũng xuất hiện, đây hẳn cũng là thần thông của Long tộc a?

Mà lúc này, con Bạo Viên kia dường như cũng phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Đào, khi cảm nhận được khí tức như có như không trên người Tiểu Đào, thân thể vốn đang giãy dụa lại dần dần yên tĩnh trở lại, vẻ sợ hãi trong mắt càng thêm nồng đậm.

Lúc này trong đầu Ngọc Vô Song trống rỗng, dù sao cô cũng là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên, nhưng bây giờ đối mặt với hai người quái dị này, mình lại không có bất cứ chỗ nào để phản kháng, thậm chí không thể chạy trốn được?

Chuyện này làm sao trong lòng nàng có thể chấp nhận được?

Thậm chí nàng còn quên phát động linh thuật, hoặc là biết, cho dù mình phát động linh thuật, cũng căn bản vô bổ, nàng kinh ngạc đến mức không nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ nói, cứ như vậy ngơ ngác nhìn tất cả mọi chuyện.

“Đại ca, giao con khi này cho Tiểu Đào đi, nó đã rất lâu rồi chưa ăn đồ ăn sống rồi!” Dường như cảm nhận được sự thèm muốn của Tiểu Đào, Diệp Tĩnh Vũ nói với Lương Tiểu Dã.

Lương Tiểu Hữu nhìn thoáng qua Đào nhỏ rơi trên mặt đất, khoe miệng nhếch lên, cơ mặt co rút, Thao Thiết Thái Cổ chính là hung thú tuyệt chủng, không biết Diệp Tĩnh Vũ tìm ở đâu ra được.

Hắn đưa tay ném Cự Viên cao hơn một trượng về phía Tiểu Đào. Thân thể cực lớn kia đối với mèo con mà nói, giống như một ngọn núi nhỏ vậy. Ai cũng cảm thấy Tiểu Đào sẽ bị đè thành mảnh vụn. Thế nhưng đối mặt với hoang thú cấp sáu này, Tiểu Đào lại đột nhiên há miệng ra, cái miệng kia càng nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt liền biến thành cái miệng to như cái chậu máu, một ngụm nuốt trọn cả Ô Khung.

Mà thân thể nhỏ nhắn của nó lại vặn vẹo một hồi, còn nhẹ nhàng ợ một cái, trên mặt dần dần lộ ra vẻ hài lòng.

Chứng kiến một màn quỷ dị như vậy, Ngọc Vô Song hoàn toàn tuyệt vọng, đây chính là con thú hoang mà nàng vừa thu phục dưới sự trợ giúp của Công Tôn Thắng, nhưng đến bây giờ lại bị một tên nhóc con như vậy ăn thịt, cảnh tượng bức này, thật sự làm cho nàng khó có thể tiếp thu.

Lúc này Lương Tiểu Đế đã đi tới trước mặt nàng, duỗi ngón tay trắng bệch ra, trực tiếp nâng khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Vô Song lên.

“Thế nào? Cô bé? Vừa rồi ta đề nghị, cô cảm thấy thế nào? Là nữ nhân của ta sao? Hay là trở thành đồ ăn của tiểu gia hỏa kia? À, quên nói cho cô biết, tên kia là Thao Thiết, Thao Thiết, ăn hết vạn vật thiên hạ, cô hẳn là hiểu chứ?” Trên mặt Lương Tiểu Doãn nở một nụ cười tà ác.

Vừa nghe được hai chữ Thao Thiết, Ngọc Vô Song cả người run lên, mãi tới giờ phút này, cuối cùng bà cũng hiểu được vì

sao thú hoang của mình không có sức chống cự trước mặt Thao Thiết, đó chính là sự thần phục của người thượng vị.

Thao Thiết à, hai người này là tồn tại vượt qua cả thánh thú, hai người này đến cùng lai lịch ra sao, không ngờ lại có một con Thao Thiết ở bên cạnh? Giờ khắc này, một chút phòng tuyến cuối cùng của Ngọc Vô Song đã hoàn toàn bị đánh nát, cái đầu bất lực khẽ gật một cái, hiển nhiên đã đồng ý với đề nghị của Lương Tiểu Đồng.

Tuy rằng trở thành nữ nhân của hắn khiến bản thân rất là uất ức, thế nhưng Ngọc Vô Song lại không muốn trở thành thức ăn của Thao Thiết, hài cốt chẳng còn, thậm chí ngay cả cơ hội chuyển thể cũng không có.

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, đã có Ngọc Vô Song đầu nhập, đám người Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh hiểu được ý đồ của Công Tôn Thắng. Khi biết được Công Tôn Thắng chuẩn bị giả Công Tôn Di Di cho Hiên Viên Huyết, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức biến đổi.

Hắn thật sự không nghĩ tới, sự tình dĩ nhiên biến thành bộ dáng này, như thế xem ra, Công Tôn Lộ muốn sát hại Công Tôn Hương, cũng không phải là vì ghen ghét nàng xinh đẹp, về phần những người khác, hơn phân nửa chỉ là muốn Công Tôn Thắng chết sớm siêu sinh mà thôi, xem ra, Công Tôn gia tộc, mặc dù danh xưng thiên hạ danh y thế gia, nhưng nội bộ lại âm u vô cùng.

“A Vũ, làm sao bây giờ?” Nghe xong lời nói của Ngọc Vô Song, lông mày Lương Tiểu Hữu cũng nhíu chặt lại. Bây giờ Công Tôn Di Di đang ở đâu, ngay cả Ngọc Vô Song cũng không biết, chứ đừng nói là người Hoa Mãn Lâu.

“Không tốt, có người đến!” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói gì, bỗng mình một thân áo đen lại thoáng hiện trong hư không, mà khi Ngọc Vô Song cảm nhận được khí tức hoàn toàn hòa thành một thể với chung quanh của hắn, sắc mặt lại biến đổi, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ to “Vũ Thánh”!

Chương 387 Cuồng Bá Chiến khúc.

Ngọc Vô Song lại một lần nữa bị thực lực biểu hiện bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ làm cho khiếp sợ, một con hung thú Thao Thiết, cho dù là một con hung thú chưa lớn lên cũng đủ để cho Đại Tông Sư, thậm chí là Võ Thánh kiêng kỵ, một gã siêu cấp cường giả thân thể cũng đủ để phá vỡ hư không, hôm nay còn có thêm một Võ Thánh, thật sự là Vũ Thánh.

Sức mạnh như vậy, cho dù dùng để công thành cũng là quá đủ rồi, nhưng bây giờ chỉ là tới cứu viện Hương Di tiểu thư, đến cùng mấy năm nay tiểu thư Hương Di Nhi ở bên ngoài quen biết dạng bằng hữu gì?

Cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu rõ đối phương cường đại đến mức nào. Đối với lời nói bá đạo của Lương Tiểu, nàng cũng từ từ tiêu tán. Nàng chỉ là thuộc hạ của Công Tôn Thắng, cũng không phải liệt nữ gì, đương nhiên biết rõ đạo lý cường giả vi tôn. Công Tôn Thắng mạnh hơn nàng, nàng trở thành thuộc hạ của hắn, hiện giờ Lương Tiểu có thể mạnh hơn, như vậy nàng trở thành nữ nhân của hắn có đáng là gì?

Thế giới này vốn là cường giả vi tôn, dựa vào cường giả, đi theo cường giả cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Cũng bắt đầu từ giờ phút này, những suy nghĩ khác trong lòng Ngọc Vô Song cũng hoàn toàn tiêu tán, đi theo Lương Tiểu Dã một cách khăng khăng một mực.

Ngay lúc Ngọc Vô Song đang khiếp sợ, một sườn núi ở phía tây Dược Vương Cốc, một lão giả thần thái ung dung đẩy xe lăn, lẳng lặng đứng sừng sững ở một chỗ bình đài. Trên xe lăn, lão cũng ngồi một ông lão tóc trắng, đôi mắt đục ngầu lúc này lại bắn ra đạo đạo tinh mang.

Chính là Công Tôn Thắng và lão quản gia của hắn.

“Lão Hư à, hôm nay chúng ta hình như có thu hoạch ngoài ý muốn đây!” Nhìn căn lầu rách nát của Dược Vương cốc, Công

Tôn Thắng lẩm bẩm niệm một câu.

“Đúng vậy, lão gia, đây tựa hồ là một con cá lớn, hơn nữa còn là một con cá lớn đến từ hồ nước khác. Lão gia, bây giờ chúng ta cần làm gì?” Lão quản gia cung kính nói.

“Ha ha, nếu là cá lớn từ hồ nước khác tới, vậy hai cây cần câu không nổi, thậm chí đã bị bẻ gãy, vậy thì tung lưới đi, ta cũng muốn xem xem đây là cá lớn từ đâu tới!” Trên mặt Công Tôn Thắng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Lão gia, chẳng lẽ cần phải điều động chiến đội Bạo Viên sao?” Nghe thấy câu nói của Công Tôn Thắng, sắc mặt lão quản gia hơi đổi, hẳn biết rất rõ, cái gọi là cần câu trong miệng Công Tôn Thắng tự nhiên chỉ Ngọc Vô Song và gió lạnh., Một đại tông sư, cộng thêm một Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên, còn có một con Bạo Viên cấp sáu, lại không đối phó được với người đến đây, như vậy tương lai nếu người ở lại, chỉ có thể xuất động lực lượng thủ vệ cuối cùng của Dược Vương cốc, Bạo Viên chiến đội!

“Ừm!” Công Tôn Thắng nhẹ nhàng gật đầu.

“Hiểu rồi, lão gia!” Lão quản gia gật đầu, ngay sau đó lấy từ trong lòng ra một cái cảnh báo, thổi liên tục ba tiếng.

Theo thanh âm này vang lên, ở chỗ sâu trong Dược Vương Cốc, xuất hiện từng bóng người màu đen, chạy nhanh về hướng lầu các, cơ hồ chỉ trong vài hơi thở, chung quanh lầu các đã bị rậm rạp chằng chịt bao quanh, mà một ít thân ảnh to lớn cao hơn một trượng cũng từ chỗ sâu sơn cốc chạy ra, bọn hắn đều gắt gao theo sát những bóng người kia, xa xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt huyết sắc.

Nếu như Ngọc Vô Song nhìn thấy tất cả những thứ này nhất định sẽ kinh ngạc không ngậm miệng lại được, bởi vì đây chính là Bạo Viên bên người nàng, nàng đã hao tổn rất nhiều khí lực, dưới sự trợ giúp của Công Tôn Thắng mới thu phục được thú hoang cấp sáu, nhưng bây giờ trong bóng tối, thân ảnh cao lớn như vậy tối thiểu cũng phải hơn trăm con.

Hơn trăm con thú hoang cấp sáu, đây chính là hơn trăm tên Đại Tông Sư a, thậm chí sức phòng ngự của chúng còn cường

đại gấp mấy lần Đại Tông Sư, lực công kích không kém gì Đại Tông Sư. Sức mạnh như vậy, cho dù có hủy đi một nhánh quân đội hơn vạn người cũng là chuyện dễ dàng.

Gia tộc Công Tôn thế, truyền thừa mấy ngàn năm tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài.

Những con Bạo Viên này đều đứng sừng sững ở xung quanh những bóng người kia, không có bất kỳ rối loạn kỷ luật nghiêm minh, giống như quân đội vậy, chỉ có điều đôi mắt màu máu của nó thỉnh thoảng lại nhìn về phía tòa lâu các bị tàn phá không chịu nổi kia.

Biết lúc này, đám thủ vệ trùng Hồng Trần Túy vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nguyên một đám như đang ngủ say.

Sau khi nghe Băng Minh nhắc nhở, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng không có quá nhiều khiếp sợ. Nơi này là Dược Vương Cốc, Công Tôn gia không có khả năng mai phục một chút người như vậy, hơn nữa đây là một cục diện Công Tôn Thắng tới khảo nghiệm con cháu mình, cũng không thể chỉ phái hai người Ngọc Vô Song và Lãnh Phong, nhất định còn an bài hậu chiêu.

“Xem ra chúng ta trong lúc vô tình đã trở thành cá Công Tôn Thắng. Bất quá đã như vậy, để cho chúng ta nhìn xem nội tình của Công Tôn gia rốt cuộc mạnh đến đâu a?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, tựa hồ cũng không thêm đề ý đến nguy cơ sắp đến.

Không chỉ có hãn có bộ dạng này, Lương Tiểu Nhi, trên mặt Băng Minh cũng lộ ra nụ cười tự tin, dường như không biết nguy hiểm là gì, nghĩ lại cũng đúng, một gã Vũ Thánh, một gã Thi Đế thực lực không dưới Vũ Thánh, một gã có thực lực gần với Vũ Thánh vô hạn, thậm chí có thể đánh chết Vũ Thánh tồn tại, còn có một đầu Thái Cổ Hung Thú, thực lực như vậy, trừ phi gặp phải loại biến thái như Độc Cô Bá Thần, nếu không người bình thường làm sao có thể ngăn được.

Cảm nhận được sự tự tin của mấy người, trong lòng Ngọc Vô Song cũng bình tĩnh lại, nếu mình đã trở thành nữ nhân của hãn, vậy hãn có lẽ sẽ không bỏ mặc mình không quản chứ.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Tĩnh Vũ, cũng mặc kệ những sát thủ bị gió lạnh khổng chế, đoàn người đi ra khỏi lâu các. Đương nhiên, thân thể Băng Minh lại một lần nữa biến mất trong hư không.

Khi nhìn thấy hơn trăm con mắt màu đỏ như máu xung quanh, sắc mặt mọi người đều hơi đổi, chỉ có điều đám người Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy kinh hãi, hơn trăm con Bạo Viên cấp sáu, lẽ nào điều này đại biểu cho hơn trăm Hồn Sư cảnh giới?

Không đúng, không có khả năng có trên trăm hồn sư cảnh giới, nếu thật sự có lực lượng cường đại như vậy, Công Tôn gia đã sớm hùng bá thiên hạ, như vậy chỉ có thể là những con Bạo Viên này đều là Công Tôn gia thuần dưỡng.

Có thể đem lục cấp hoang thú làm thú nuôi dưỡng, điều này chứng tỏ sự cường đại của Công Tôn gia, hơn một ngàn năm trước đại gia tộc, quả nhiên không tầm thường.

Có điều đối với Ngọc Vô Song mà nói, sắc mặt nàng lại trở nên trắng bệch, bản thân nàng gian nan như vậy mới thu phục được một con Bạo Viên, bây giờ xem ra đã hơn trăm con, việc này sao không khiến nàng giật mình chứ.

Hơn trăm con thú hoang cấp sáu a, vậy tuyệt đối có thể bảo vệ Võ Thánh, thậm chí đối mặt với một trăm con Bạo Viên đồng thời công kích, cho dù là Võ Thánh cũng phải tạm lánh đi.

Ngay lúc nàng gần như tuyệt vọng, một bàn tay to rộng nhưng lạnh lẽo nắm lấy ngọc thủ của nàng, một âm thanh tự tin vang lên bên tai nàng: “Không cần lo lắng, ngươi là nữ nhân của đại gia ta, chỉ cần đại gia không chết, không ai có thể thương tổn đến ngươi!”

Cảm nhận được khí tức bá đạo trong lời nói của Lương Tiểu Tỳ, dù cho bàn tay hắc lạnh buốt, Ngọc Vô Song vẫn cảm thấy ấm áp.

Chương ba mươi tám, khúc chiến khúc thứ ba, thứ tám.

Bất quá, đôi mắt Tiểu Đào ở trên bờ vai Diệp Tĩnh Vũ lại triệt để sáng lên, toàn bộ thân thể vậy mà hoàn toàn đứng trên đầu vai Diệp Tĩnh Vũ.

“Sao? Vừa rồi ngươi mới nuốt một con Bạo Viên, chẳng lẽ bây giờ lại đói bụng sao?” Nhìn bóng người lút nha lút nhít cùng hơn trăm con Bạo Viên, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười nói.

Đào nhỏ gật đầu, nước bọt trên khóe miệng cứ từng giọt từng giọt chảy xuống, Thao Thiết, ăn hết vạn vật trong thiên hạ, chỉ cần là đồ ăn ngon, có bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

“Nhưng có một trăm con đâu, ngươi chuẩn bị ăn hết? Ăn được không?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, thằng nhóc này đúng là tham ăn.

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, Tiểu Đào thần sắc có chút ảm đạm, lại càng ủy khuất dùng đôi móng vuốt nắm lấy cái mũi của mình. Đám Bạo Viên này đối với nó chính là thuốc bổ tốt nhất, thế nhưng một trăm con Bạo Viên tụ tập cùng một chỗ, hoàn toàn có thể không cần e ngại khí tức Long tộc trên người nó., Điểm quan trọng nhất chính là, nó đối phó với mười con Bạo Viên còn tạm được, muốn nó đối phó với một trăm con Bạo Viên cuồng bạo, cho dù là nó thì cũng chỉ có thể chạy trốn chết, trừ phi tiến hóa hoàn toàn thành hình thái Thao Thiết.

“Ha ha, đừng tham lam, chút nữa chúng ta xông ra ngoài, ngươi ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!” Tuy Đào nhỏ không nói gì, nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng biết tâm tư của nó, nhẹ giọng an ủi.

Mà lúc này, trong đám người kia lại đi ra một gã nam tử, một gã nam tử toàn thân đều được bao phủ trong hắc bào, toàn thân

tản ra một cỗ khí tức băng lãnh, giống như quanh năm ở trong hầm băng vậy.

“Báo danh hào của các người!” Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng hắn truyền ra.

“Báo cái đầu mẹ người!” Lương Tiểu nhưng lại mắng to một tiếng, cứ như vậy cách không đánh ra một quyền, quyền kinh cường đại phá không mà ra, trực tiếp đánh vào đầu tên nam tử áo đen kia, lập tức nhìn thấy toàn bộ đầu gã nổ tung ra, não tương hoa trắng cùng huyết nhục đỏ tươi cứ như vậy vẩy ra.

Một thi thể không đầu chậm rãi ngã xuống, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn tất cả, cách không một quyền, miêu sát một cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, đây là uy lực gì?

Ngay cả Công Tôn Thắng ở trên sườn núi xa xa nhìn thấy hết thấy, sắc mặt cũng kịch biến một hồi.

“Quyền kinh vừa rồi là do người kia phát ra, lão Hư, trong ấn tượng của người có cao thủ như vậy sao?” Công Tôn Thắng cố nén khiếp sợ trong lòng, từ tốn nói.

“Không có, không có bất kỳ chấn động chân nguyên lực nào, đây hoàn toàn là lực lượng của thân thể, cao thủ như vậy ở Đấu Hồn đại lục nhiều năm qua chưa từng xuất hiện, lão gia, xem ra lần này cá, cũng không phải là lớn bình thường!” Lão quản gia thì thào nói.

“Đúng vậy a, xem ra một trăm hai mươi đầu bảo bối của ta, hôm nay cũng khó thoát khỏi một kiếp, không biết lưu lại mấy người này cần tổn thất bao nhiêu!” Công Tôn Thắng trong miệng nói lời tiếc hận, nhưng trên mặt của hắn, nào có một chút biểu tình tiếc hận., Một trăm hai mươi con thú hoang cấp sáu đối với những người khác mà nói có lẽ là một trợ lực cực lớn. Thế nhưng đối với Công Tôn gia vẫn luôn ở biên giới Thiên Đẳng sơn mạch ngàn năm nay, đối với người trời sinh đã có thể câu thông cùng hoang thú như Công Tôn gia thì tính là gì chứ?

“Lão gia, nói không chừng còn phải điều động Bạo Viên Vương!” Lão quản gia lại nhẹ giọng xen vào một câu.

“Hừm? Cần không?” Công Tôn Thắng lại nhướng mày.

“Còn một người nấp trong hư không, tuyệt đối là cường giả cấp Thánh!” Lão quân gia ngưng trọng nói.

“Cường giả cấp Thánh, cường giả cấp Thánh!” Công Tôn Thắng lâm bầm niệm mấy chữ này, nhưng lông mày hắn lại nhíu chặt lại, dường như đang suy nghĩ tại sao cường giả cấp Thánh lại đến Dược Thành.

Mà hiện trường, những bóng người kia đều bị quyền kinh của Lương Tiểu Tiểu có thể mạnh mẽ làm cho chấn động, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết nên làm gì.

Đến lúc đó Lương Tiểu ngoan, vung vẩy cánh tay của mình, nói một câu cực kỳ huênh hoang: “Mẹ nó, giả vờ bị sét đánh, Lôi không đánh chết ngươi, lão tử cũng phế bỏ ngươi!”

Lời của hắn làm mọi người giật mình bừng tỉnh. Những người kia dường như cũng biết được sự cường đại của mấy người này, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, mà một trăm hai mươi con Bạo Viên kia lại phát ra từng tiếng gào thét, từng con dùng song quyền nện vào bộ ngực của mình, truyền đến tiếng nổ ầm ầm, phảng phất như tiếng sét đánh.

“Vèo!” Một con Bạo Viên dẫn đầu tiến công, sau lưng nó, ít nhất bảy tám con Bạo Viên đồng thời đánh về phía Lương Tiểu Tỳ, chúng nó đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của người này.

Nhìn thấy Bạo Viên chạy nhanh đến, Lương Tiểu không hề sợ hãi, một bước đạp lên trước người Ngọc Vô Song, hoàn toàn che chắn nó trong đó, đưa tay đánh về phía những con Bạo Viên kia.

“Vèo...” Một quyền hung hăng đánh thẳng về phía con Bạo Viên, nhưng con Bạo Viên kia căn bản không quan tâm tới một quyền của Lương Tiểu Nhị, trực tiếp chộp một cái vào đầu của Lương Tiểu Nhị., Thế nhưng không ngờ Lương Tiểu lại đột nhiên gia tốc, một quyền kia trực tiếp nện vào ngực con Bạo Viên này, lập tức nhìn thấy toàn bộ làn phiến trên ngực kiên cố của con Bạo Viên vỡ vụn ra, còn thân thể cực lớn của nó thì bị đánh bay ra ngoài, đùng bay vài con Bạo Viên đạp vào mặt.

Tiếng gào to chấn động toàn bộ Dược Vương Cốc, lại có hơn mười đầu Bạo Viên nhào về phía Lương tiểu nhân, chúng nó vung vẩy móng vuốt sắc bén, miệng to như chậu máu, tốc độ cao nhất nhằm phía Lương Tiểu Nhị.

Tốc độ của những con Bạo Viên này cực nhanh, vẩy trên người lại dày, nếu như Lương Tiểu có thể cường đại dị thường, dưới tình huống phải bảo vệ Ngọc Vô Song cũng bị đè nén, đương nhiên chuyện này cũng liên quan đến việc hắn không dốc hết toàn lực.

Lại có hơn mười đầu Bạo Viên nhắm hướng Diệp Tĩnh Vũ mà đi, nhưng mà cách Diệp Tĩnh Vũ còn có một trượng, những Bạo Viên này lại ngừng lại, một đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào bả vai Diệp Tĩnh Vũ, hoặc là nói là nhìn chăm chăm vào đào đào nhỏ trên vai Diệp Tĩnh Vũ, có sợ hãi, có do dự, có giãy dụa.

Tựa hồ đang giãy dụa có muốn xông lên hay không.

Đây chính là khí tức cường đại của Tiểu Đào Đào là thú hoang cao cấp, căn bản không cần phải động thủ, chỉ bằng khí tức đã có thể đè nén được những con Bạo Viên cuồng bạo này.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ bị vây ở trung tâm, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hắn thậm chí không có ý rút đao, chỉ nhìn những Bạo Viên thân cao như ngựa này, trong con ngươi màu đen lóe ra đạo đạo tinh quang, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn thấy những con Bạo Viên này cuồng bạo mà không tấn công, bất kể là những bóng người kia hay là Công Tôn Thắng ở phía xa, trên mặt đều lộ vẻ nghi hoặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể làm cho những con Bạo Viên này sợ hãi mà không lên được đây?

“Cuồng bạo chiến khúc!” Nhìn thấy tình huống này, Công Tôn Thắng thản nhiên nói, mà lão quản gia phía sau hắn lại không biết từ đâu lấy ra một cây cỏ cầm đen như mực, đưa cho Công Tôn Thắng.

Công Tôn Thắng đặt nó lên đầu gối mình, nhẹ nhàng gảy dây đàn một cái, nhất thời, một thanh âm du dương vang lên...

Theo tốc độ gảy dây đàn của Công Tôn Thắng càng lúc càng nhanh, âm nhạc càng lúc càng sôi trào, càng lúc càng giống như thiên quân vạn mã bốn bề, âm thanh vang vọng toàn bộ rạp cồng. Những con Bạo Viên vốn bạo động không chịu nổi nghe thấy thanh âm như vậy, lại càng như phát điên, xông về phía Lương Tiểu Song, cùng với Đào Tiểu Tĩnh Vũ ở cùng với nhau...

Hạng ba mươi tám hư xuất.

Lúc này Lương Tiểu Nhị đã bị hơn mười con Bạo Viên vây quanh, dựa vào tốc độ cực nhanh của mình mà chạy loạn giữa đám Bạo Viên này, cộng thêm Ngọc Vô Song dùng ảo giác tấn công những Bạo Viên này, trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn trong trạng thái giằng co, nhưng những Bạo Viên này căn bản khó có thể làm hai người bọn họ bị thương.

Thế nhưng khi khúc nhạc chiến đấu vang lên, tốc độ của những con Bạo Viên này dường như trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, thân thể càng thêm nhanh nhẹn, một con Bạo Viên trực tiếp chộp một cái vào bụng của Lương Tiểu, một con Bạo Viên khác lại một trảo phá tan bờ vai của hắn, còn có một con Bạo Viên không bị ảo ảnh của Ngọc Vô Song bức bách nữa, hung hăng dùng móng vuốt cào lên đỉnh đầu của nó.

Ngọc Vô Song là một Hồn Sư, Hồn Lực của cô bé cực kỳ khổng lồ, nhưng sức mạnh cơ thể lại mạnh hơn cô bé bình thường một chút, lúc này đâu còn kịp tránh một trảo hung tàn này.

Trong mắt hiện lên một tia sáng bạc, một cỗ năng lượng vô hình hình hình hình thành, chỉ trong nháy mắt đã bị Bạo Viên nổi giận này đánh nát bấy, móng vuốt sắc bén tiếp tục chộp tới thiên linh của nàng.

Mắt thấy sắp xé rách thiên linh cái của nàng, một bóng người lại xuất hiện trước mặt nàng.

“Mẹ nó, nữ nhân của lão tử ngươi cũng dám đụng vào!”

Lương Tiểu Thuần trong miệng mắng to một tiếng, nhưng cũng đồng dạng một trảo chộp về phía Bạo Viên.

“Xoẹt!” một tiếng, một trảo của Lương Tiểu Tỳ phảng phất như cào nát đậu hũ, nhẹ nhõm phá vỡ cái đầu rắn chắc của Bạo Viên, còn móng vuốt sắc bén của Bạo Viên lại để lại trên vai gã một vết máu.

Nhìn thấy Lương Tiểu không để ý đến thương thế của mình đang trợ giúp Bạo Viên ngăn cản, lại uy mãnh đánh chết Bạo Viên như vậy, vậy mà lần đầu tiên trong lòng nàng có một tia rung động, đối với Lương Tiểu, cũng là lần đầu tiên xuất hiện một tia hảo cảm.

“Mẹ nó, xú cô nương, con mẹ nó ngươi không phải một Hồn Sư Linh Hiển cảnh sao? Làm sao đối mặt với đám Bạo Viên ngươi một chút biện pháp cũng không có đây?” Thế nhưng theo tiếng mắng chửi của Lương Tiểu Nhị vang lên, một chút hảo cảm vừa sinh ra của Ngọc Vô Song lập tức biến mất sạch sẽ.

“Ta mới tiến vào cảnh giới Linh Hiển chưa được bao lâu, rất nhiều Linh thuật đều khó có thể giải phóng, nếu ngươi không bảo vệ được ta, vậy để bọn chúng giết chết đi!” Ngọc Vô Song gầm thét trong miệng.

“Mẹ nó, nếu lão tử còn không bảo vệ được nữ nhân của mình thì còn sống được làm gì? Đã tự mình cắt cổ từ lâu rồi, lão tử chẳng qua là sợ lão tử biến thành bộ dạng dọa người sợ mà thôi!” Lương Tiểu Thuần vừa nói, vừa nắm lấy thân thể một con Bạo Viên, một tay vặn đầu của nó., Không ngờ lại trực tiếp rút cô gái ra khỏi cổ, một màn máu me đầm đìa rung động thật sâu đối với Ngọc Vô Song. Thế nhưng cái giá phải trả là bụng dưới của hắn trực tiếp bị một trảo của Bạo Viên này xuyên thủng, ngay cả ruột cũng lộ ra. Mà máu tươi của Bạo Viên vừa lúc rơi trên miệng vết thương của hắn, khiến người nhìn thấy mà giật mình.

“Ta không sợ, nếu ta đã đáp ứng trở thành nữ nhân của ngươi, cho dù ngươi có biến thành ác quỷ ta cũng không sợ!” Ngọc Vô Song nhìn thấy một đôi móng vuốt cực lớn xuyên qua bụng Lương Tiểu Song, nhưng Lương Tiểu lại như không có chuyện gì nói chuyện với mình, sắc mặt biến hóa nhưng mơ hồ biết Lương Tiểu không giống người thường.

“Tốt lắm, đây là ngươi nói đấy, lão tử còn kinh khủng hơn cả lệ quỷ! Ngao...” Lương Tiểu Hữu hét lớn một tiếng, ném thi thể Bạo Viên bị mình rút đầu ra ngoài, trong nháy mắt đôi mắt trở nên đỏ như máu., Hai răng nanh từ khe miệng chậm rãi

vươn ra, trên mặt dần dần xuất hiện từng đạo ma văn, mà thân thể của hắn cũng nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã đem xiêm y trên người làm cho nát bấy, cơ nhục không ngừng nổi lên., Mặt ngoài cơ thể mọc ra từng mảng lân giáp màu đen, hai cánh tay cũng rất dài, lân phiến bao phủ toàn bộ cánh tay, nguyên bản bàn tay tái nhợt cũng biến thành móng vuốt sắc bén, thậm chí so với móng vuốt của Bạo Viên còn sắc bén hơn...

Chỉ trong nháy mắt, Lương Tiểu Tứ đã từ một nam tử anh tuấn mang theo chút tái nhợt biến thành một đầu quái vật thân cao hai trượng, tóc tai bù xù, toàn thân phủ đầy lân phiến.

Một đôi mắt máu bắn ra hai đạo huyết quang, khí tức cuồng bá càng phát ra, khóe miệng răng nanh dữ tợn dưới ánh trắng đáng sợ như thế.

Lúc ấy Ngọc Vô Song giật mình, chẳng lẽ nàng đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi, thấy Lương Tiểu Tứ bỗng biến thành bộ dạng này, cũng kinh ngạc một hồi.

Nhưng sau đó, một trận kinh ngạc này liền biến thành vui sướng, chỉ thấy Lương Tiểu, cánh tay to như thân cây hung hăng quét ra ngoài, trực tiếp quét trúng ba con Bạo Viên, lực đạo cực lớn trực tiếp quét sạch ba con Bạo Viên này, trong đó con Bạo Viên đi đầu tiên bị móng vuốt sắc bén kia xé thành ba đoạn.

Máu thịt và nội tạng cứ như vậy mà rơi ra, mà mấy móng vuốt sắc bén của Bạo Viên mặc dù cũng đồng dạng chộp trên người Lương Tiểu Phàm, thế nhưng đối mặt với lân phiến màu đen kiên cố kia, lại chỉ tóa lên từng tia lửa mà thôi.

“Đi lên cho lão tử!” Lương Tiểu Hữu vung cự trảo, một tay nắm lấy Ngọc Vô Song, che trước ngực, dựa vào đôi tay, xông ra ngoài.

Đối mặt với Lương Tiểu Hữu đột nhiên biến thân, sắc mặt Công Tôn Thắng và Hư Thắng ở phía xa đều kịch biến, còn những tên áo đen xung quanh đã sớm sợ hãi không thôi.

Đây đâu phải là con người, đây quả thực là quái vật mà.

Ngược lại Diệp Tĩnh Vũ một bên, khi những con Bạo Viên kia bị chiến khúc cuồng bạo kích một cái, điên cuồng đánh về phía hắn, thân thể Thao Thiết một mực trên đầu vai hắn lóc lên, đã xông ra ngoài, còn đang ở trên không trung, đã biến thành một con sói tham trắng to bằng con nghé, lợi trảo vô cùng cứng rắn hung hăng chụp vào ngực những con Bạo Viên này.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, y nguyên không có ý định rút đao, chỉ là từng bước một đi về phía trước, phàm là Bạo Viên muốn tới gần y, đều bị từng đạo kiếm khí sắc bén đánh chết hoặc bức lui, dù những Bạo Viên này là dã thú cấp sáu, thế nhưng đối mặt với kiếm khí của Vũ Thánh, cũng không thể làm gì.

Đương nhiên, nếu để Băng Minh chém giết nhiều con Bạo Viên như vậy, quả thật rất khó làm được. Thế nhưng hiện giờ có Tiểu Lương có thể chống đỡ được phần lớn Bạo Viên, lại có Tiểu Đào mở đường phía trước, hắn chỉ cần đánh bại một con Bạo Viên hoặc đánh lui chúng là chuyện rất dễ dàng.

Xa xa trên sườn núi, Công Tôn Thắng chứng kiến hết thảy, rốt cuộc đứng ngồi không yên, trong đôi mắt đục ngầu lóe ra từng đạo tinh quang.

“Một gã hộ vệ Võ Thánh, thiếu niên kia rốt cuộc là ai? Bên cạnh không ngờ lại có một Võ Thánh đi theo, còn có một gã quái vật thực lực không dưới Võ Thánh, từ khi nào trong Cửu Châu lại xuất hiện nhân vật như vậy?” Công Tôn Thắng khiếp sợ nói, cây đàn cổ kia cũng đã ném sang một bên.

“Lão nô không biết!” Lão quản gia đứng ở phía sau hắn cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, hiển nhiên cũng không ngờ đại lục Cửu Châu lúc nào lại xuất hiện một nhân vật tuyệt đỉnh như vậy!

“Lão gia, có muốn lão nô ra tay không?” Sau một lát, Hư Thành mở miệng hỏi.

Chương 390, Bạo Viên Vương.

“Không, trước khi thiếu niên kia ra tay, chúng ta đều không thể động đây, thả Viên Vương ra đi, để cho nó kiểm chế con quái vật kia, những con Bạo Viên khác toàn bộ công hướng tên thiếu niên kia, về phần bạch sắc lang kia, tựa hồ là một đầu Thái Cổ hung thú, chúng ta cũng không nên quá keo kiệt, để Mặc Công ra đi, ta không tin không giữ được đám người này!” Công Tôn Thắng lạnh lùng nói.

Đường đường là Công Tôn gia, nếu đến mấy ngoại nhân còn không giữ được, vậy còn mặt mũi gì mà tồn tại trên thế gian này.

Lão quản gia gật đầu, lấy ra một cây sáo dài, thổi nhẹ một nhịp, lập tức nghe thấy trong sơn cốc vang lên một tiếng rống to, thanh âm to lớn, chấn động cả mặt đất cũng là một hồi run rẩy. Sau khi đám Bạo Viên nghe thấy tiếng rống này, tinh quang càng thêm hỗn loạn, huyết quang đại thịnh, dù là đối mặt với Lương Tiểu Dã cũng không chút sợ hãi, phóng tới đám người Diệp Tĩnh Vũ với tốc độ cao nhất.

Một vệt kim quang từ sâu trong Dục Cốc sáng lên, ngay sau đó giống như một viên lưu tinh trực tiếp bắn ra, mục tiêu chính là Lương Tiểu Dã đang chém giết Bạo Viên.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong đạo hào quang kia, sắc mặt Lương Tiểu Hữu hơi đổi, một tay ném Ngọc Vô Song đang ôm trong ngực ra sau, một tay nắm chặt nắm đấm, đánh thẳng về phía kim quang đang bắn nhanh tới.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một đạo quang mang cực lớn từ trước người Lương Tiểu Tỳ nổ tung ra, lực lượng cường đại chấn động làm không khí run rẩy một hồi, năng lượng cuồng bạo càng phá hủy hết thảy chung quanh.

Cây cối, dục liệu, toàn bộ đều bị xé thành mảnh nhỏ, ngay cả nham thạch kiên cố, mặt đất cũng bị đánh cho rách mướp, hầu

như trong nháy mắt, mặt đất liền nhô ra một cái hố đường kính hơn mười mét, mà thân thể Lương Tiểu lại bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài, cánh tay tê dại, trong cơ thể càng là một hồi xao động, nếu không phải gã là cương thi thì rất có thể đã phun ra một ngụm máu rồi.

Ngọc Vô Song bay liên tục hơn mười trượng mới ngừng lại, mà Ngọc Vô Song bị cô ném ra lại vừa vẫn đứng bên cạnh hắn, bị một tay hắn đón lấy.

Ngọc Vô Song cảm nhận được một lần tự do bay lượn trên không trung sắc mặt trắng bệch như tuyết, lúc này bị Lương Tiểu đỡ được, tim vẫn đập thình thịch liên hồi.

Mà xa xa, một đạo hào quang màu vàng cũng bị đẩy lui mấy chục bước, chậm rãi hiện ra thân hình, dĩ nhiên là một đầu Cự Viên toàn thân màu vàng óng cao chừng bảy tám trượng.

Đúng vậy, một con Cự Viên màu vàng, chính là cái răng nanh lộ ra khoe miệng kia, dài đến một thước, thân thể cực lớn như một cây đại thụ sừng sững giữa trời đất, chung quanh còn tản ra khí tức cuồng bạo.

“Thánh thú? Bạo Viên Vương?” Khi thấy rõ thân hình của Cự Viên, Ngọc Vô Song ngồi trên cánh tay của Lương Tiểu Thố phát ra tiếng kinh hô.

“Thánh thú gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một con súc sinh kết xuất yêu đan mà thôi. Người cút sang một bên, xem lão tử xử lý gia hỏa này thế nào!” Lương Tiểu Tử buông xuống Vô Song còn chưa tỉnh hồn, hờ hững nói, trong mắt cũng lóe lên từng đạo kim quang.

Yêu thú kết xuất yêu đan, đây chính là thuốc bổ tốt nhất, cảnh giới Thi Đế có mười hai tầng, lần trước chính mình nuốt nhiều lửa Thiên Ngoại như vậy, cũng chỉ miễn cưỡng tiến vào tầng thứ hai, nếu nuốt một viên yêu đan này, hẳn là có thể khiến mình thăng cấp lên đệ tam trọng cảnh giới a?

Đến lúc đó cho dù đối mặt với Võ Thánh đỉnh phong cũng chỉ có nước bị mình làm thịt như vậy đúng không? Chân đan của Vũ Thánh cũng là thuốc bổ tốt nhất, nếu mình có thể giết mấy

trăm Vũ Thánh, luyện hóa chân đan của bọn hắn, vậy tiến vào cảnh giới Thi Hoàng cũng không phải là mộng chứ?

Thi Hoàng, đó chính là cảnh giới mà ngay cả sư tôn của mình cũng không có cách nào tiến vào!

Vừa nghĩ tới đan dược rực rỡ ánh vàng kia, khóe miệng Lương Tiểu Tỳ liền rơi xuống một bãi nước miếng thật dài.

Về phần đầu Bạo Viên Vương cực lớn kia, lúc này lại trợn mắt lên, bộ lông màu vàng óng dựng đứng lên, vuốt phải có chút run rẩy, hiển nhiên là vì vừa rồi va chạm nhẹ với Lương Tiểu nên đã bị thương nhẹ.

Đôi mắt máu màu vàng nhìn chằm chằm Lương Tiểu Hữu cách xa mấy trăm bước, tràn đầy phẫn nộ.

Đúng lúc này, những con Bạo Viên khác lại hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ đánh tới, mà trên mặt đất lại càng rung lắc một hồi, đó là chân chính run rẩy, phảng phất như động đất, lại giống như có thứ gì đó cực lớn đang điên cuồng chạy loạn trong lòng đất.

Lúc này Tiểu Đào đang đánh giết Bạo Viên đã đứng thẳng người, bộ lông toàn thân cũng dựng đứng lên, một đôi mắt xanh lè nhìn chằm chằm vào mặt đất, dường như đang nhận lấy uy hiếp cực lớn.

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ vang lên, trên mặt đất đột nhiên nổ tung, một cái bóng cực lớn từ dưới đất chui lên, trực tiếp đánh tới Tiểu Đào.

Tiểu Đào đạp chân sau một cái, thân ảnh biến thành một đạo lưu quang, né tránh được một kích này. Thế nhưng chỗ nó vừa đứng lại trực tiếp bị đánh nát bấy.

Lúc nó đứng trên một cây đại thụ nhìn về phía thân ảnh to lớn kia, lại phát hiện đó là một con rắn dài bảy tám trượng, toàn thân đen nhánh, mọc ra vô số xúc tu.

Thân thể cực lớn vằn vện trên mặt đất, càn quét sạch sẽ hoa hoa cỏ cỏ chung quanh. Một đôi mắt to một mực nhìn chằm chằm vào đào đào nhỏ trên nhánh cây.

Đối mặt với quái vật khổng lồ như vậy, thân thể to như con nghé kia của Tiểu Đào giống như cỏ trắng cùng với rắn lớn. Hơn nữa, đây còn là rất nhiều rắn lớn có xúc tu.

Mặc Công, không ngờ lại là một con rắn cực lớn, một con rắn tiến vào Thánh Cảnh.

Nhìn thấy con Bạo Viên Vương kia cùng con rắn khổng lồ xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng hiểu được vì sao bên cạnh Công Tôn Hương có thánh thú như Tiểu Hoa cũng sẽ bị Công Tôn gia bắt sống. Gia tộc cổ xưa này mặc dù không am hiểu võ kỹ, nhưng lại thuần hóa nhiều hoang thú như vậy, xem ra, đại gia tộc dù không nổi bật, đều có sự đáng sợ của hãn.

Đại gia tộc truyền thừa ngàn năm như vậy căn bản không phải mình bây giờ, có thể so sánh, thậm chí nội tình bên cạnh Lạc Tiêu Phong cũng khó có thể ngăn cản những đại gia tộc này.

Công Tôn gia còn như thế, không biết gia tộc Hiên Viên được xưng là đệ nhất thiên hạ kia có bao nhiêu nội tình mạnh mẽ, nếu như không phải nội bộ bọn họ làm loạn, có lẽ Nam Vân Đế quốc còn chưa hoàn toàn xây dựng được đất nước đã bị diệt sạch rồi?

Nghĩ đến đây, đảm phách Diệp Tĩnh Vũ đối với Lạc Tiêu Phong cũng kính nể không thôi, rõ ràng biết gia tộc Hiên Viên cường đại, nhưng vẫn nắm chặt cơ hội, không chút do dự phát động phản loạn.

Bất quá lúc này hiển nhiên không phải thời điểm suy nghĩ những vấn đề này, Mặc Công cùng Bạo Viên Vương xuất hiện, để cho Bạo Viên còn lại triệt để xuất hiện, toàn bộ công kích về phía Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù bị bọn người Lương Tiểu Tỳ chém giết một ít, nhưng lúc này còn có ít nhất tám chín mươi đầu Bạo Viên, cứ như vậy xông tới, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ, hay là băng minh trong hư không, đều cảm thấy không ổn.

Bất quá trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn mang theo nụ cười tự tin, giống như cho dù trời có sập xuống, hãn cũng không có việc gì.

Nụ cười đó khiến cả Băng Minh đều cảm thấy bất ngờ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, hãn cũng không hỏi nhiều.

Thân ảnh của hắn từ trong hư không đi ra, chắn trước người Diệp Tĩnh Vũ, lấy sức mạnh tuyệt đối cường đại ngăn cản từng đợt công kích của Bạch Viên, mà đôi mắt đen kịt của Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn về phía xa xa, nhìn về chiếc xe lăn trên sườn núi, cùng với lão nhân ngồi xe lăn trên xe lăn...

Chương 36 Hồn Tiên.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Công Tôn Thắng liền cảm thấy hai đạo quang mang chói mắt từ trong đêm tối sáng lên, giống như hai ngôi sao, vậy mà đâm vào hai mắt của hắn có chút phình lên.

“Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy ah!” Công Tôn Thắng trong miệng thì thào nói, muốn thấy rõ ràng dung mạo của Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng trong mắt hắn, ngoại trừ một đôi mắt đen còn thiện lương hơn cả ngôi sao kia, cũng không thể nhìn rõ thứ khác.

“Lão gia, người này tuyệt đối không phải là vật trong ao, chúng ta có nên...” Lão quân gia giả vờ, cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của Diệp Tĩnh Vũ, trong cơ thể tản mát ra một đạo sát khí nhàn nhạt.

Tuổi còn trẻ, bên cạnh có tùy tùng của Võ Thánh, lại thêm ánh mắt tự tin của nhân vật như vậy, tiềm lực to lớn, căn bản không thể tưởng tượng, mà hắn lại vô cớ đến Công Tôn gia quấy rối, không thể là bạn được, nhân vật như vậy, tốt nhất vẫn là giết chết sớm.

“Không, không, ta chỉ muốn biết hắn là ai, tới đây để làm việc là được, có thể để cho một Võ Thánh đi theo, hắn tuyệt đối không thể lẻ loi một mình được, phía sau hắn tất nhiên có thể lực cường đại., Công Tôn gia chúng ta cũng không có cừu gia gì quá lớn, không đáng kết một cường địch như vậy, lảng lảng mà nhìn xem, nhìn trận thế cường đại như vậy, bọn họ còn làm sao xông ra được.” Công Tôn Thắng trực tiếp cắt ngang lời nói của Hưu, chết mấy con Bạo Viên, hắn không quan tâm, chết một số võ sư Tiên Thiên cũng không quan tâm.

Đại nghiệp gia tộc Công Tôn gia lớn, chết một ít võ sư Tiên Thiên cũng không tính là gì.

Thậm chí đối với hắn mà nói, sinh tử của Lãnh Phong và Ngọc Vô Song đều không đáng để trong lòng. Hắn là Y Thánh, đời này không biết đã cứu sống bao nhiêu cao thủ, chỉ cần hắn nguyện ý, cao thủ bán mạng cho hắn không biết có bao nhiêu người, căn bản sẽ không để ý chút thương vong đó.

Chỉ cần không phải cường giả cấp Thánh, đối với đại gia tộc như bọn họ mà nói, căn bản không là gì cả.

Lúc này, thiết kiếm trong tay Băng Minh đã sáng lên kiếm quang cực lớn, đối mặt với tốc độ cực nhanh, thân thể những con Bạo Viên này cũng cực kỳ cường hãn, vòng lại là tu vi của hắn đạt đến Vũ Thánh, vậy mà cũng chiếm không được nửa điểm tiện nghi, dù sao số lượng những Bạo Viên này thật sự quá nhiều, quá nhiều.

Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có ý định ra tay, hắn chỉ từng bước một đi về phía trước, con người đen kịt kia lúc này lại lóe ra từng đạo quang mang, giống như một đoàn tinh vân, đang không ngừng xoay tròn.

Trong cơ thể, một bóng đen mờ ảo phiêu đảng đi ra, phía dưới cái bóng hơi mờ này, còn có một bóng dáng màu đen, không phải là cái bóng của hắn, mà là địa hồn trong cơ thể hắn.

Thiên hồn đã hoàn toàn hóa hình, nhưng linh hồn này vẫn không ngừng đánh về phía những năng lượng linh hồn rời rạc.

Lúc này, một con Bạo Viên lại một lần nữa nhào tới, thân ảnh Băng Minh lóe lên, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang màu xanh nước biển trực tiếp chiếu rọi cả bầu trời đêm, muốn chém về phía con Bạo Viên kia, thế nhưng con Bạo Viên kia lại một lần nữa đánh tới...

Băng Minh bất đắc dĩ, trường kiếm trong tay liên tục huy động, kiếm khí sắc bén hợp thành một cái lưới kiếm bao phủ hoàn toàn hai con Bạo Viên này lại, thế nhưng càng có nhiều Bạo Viên vọt tới.

“Xuy xuy xùy!” Thanh âm vang lên, hai đầu Bạo Viên phía trước trực tiếp bị kiếm khí quấy thành bột thịt, thân thể kiên cố của chúng dưới kiếm khí của Vũ Thánh giống như đậu hũ.

Hai đạo âm hồn từ trong thân thể bị nghiền nát kia bay vọt lên, một mực ầm núp phía dưới thiên hồn trực tiếp nhào tới, liền bao vây hai đầu âm hồn này, trong nháy mắt thôn phệ sạch sẽ.

“Ba mươi sáu rồi, còn thiếu mười ba đạo hồn phách, Băng Minh, toàn lực ra tay, giúp ta hoàn thành một tầng này!” Bắt đầu từ con Bạo Viên thứ nhất bị chém giết, địa hồn của Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu cắn nuốt hồn phách tương đương với cao thủ đại tông sư., Bây giờ đã thôn phệ ba mươi sáu đạo hồn phách, địa hồn cũng lớn mạnh hơn rất nhiều, dựa theo Diệp Tĩnh Vũ dự đoán, chỉ cần bảy bảy bốn mươi chín đạo hồn phách, địa hồn liền có thể hoàn toàn hóa hình, đến lúc đó bản dưỡng thân mình tầng thứ chín cũng sẽ đại thành.

“Biết rồi!” Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù không biết trọng điểm trong lời nói của hắn đại biểu cho điều gì, nhưng hắn biết Diệp Tĩnh Vũ còn cần mười ba đạo hồn phách, trong miệng hừ lạnh một tiếng, thân thể lóe lên, đã phân ra một cái Băng Minh, tiếp theo là thứ hai, thứ ba...

Trong nháy mắt, trong bầu trời đêm xuất hiện mười ba bóng người, trong tay mỗi người đều nắm một thanh trường kiếm.

“Huyền Nhược Sương ngâm kiếm!” Trong miệng mười ba đạo nhân ảnh đồng thời hừ lạnh một tiếng, mười ba đạo kiếm quang đồng thời sáng lên, giống như mười ba con giao long, hung hăng chém về phía mười ba con Bạo Viên.

Những con Bạo Viên còn đang vây công cảm nhận được kiếm khí cường đại này, vậy mà cũng biết tránh né, đặc biệt mười ba bóng người này khóa chặt Bạo Viên, từng con siêu quần lui về phía sau, thế nhưng mười ba đạo kiếm khí này lại không ngừng tăng vọt lên, cuối cùng dài chừng mấy chục trượng, trực tiếp bao phủ lấy mười ba con Bạo Viên.

Đôi mắt với kiếm quang sáng chói kia, những con Bạo Viên có thể xé kim liệt thạch phẳng phất như thiêu thân lao về phía hỏa quang, trong nháy mắt bị bao phủ, mắt Luân Hồi của Diệp Tĩnh Vũ liền thấy mười ba bóng đen lao ra.

Địa hồn đã chờ từ lâu trực tiếp nhào tới, phẳng phất một người hầu đỏi đã nhiều ngày chưa ăn gì, đột nhiên nhìn thấy một

đồng mỹ thực ngon miệng, trong mấy ngụm liền nuốt sạch mười ba đạo hồn phách này.

Bóng đen kia chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một nam tử giống Diệp Tĩnh Vũ như đúc, chỉ có điều vẫn hơi mờ, lúc này Thiên Hồn Hầu trôi lơ lửng trên bầu trời lại vọt xuống, giống như gặp đồng bọn thân mật nhất của mình, trực tiếp đánh về phía Địa Hồn.

Thế nhưng hai chủ hồn không ôm nhau, mà toàn bộ dung hợp cùng một chỗ, thân thể vốn hơi mờ dần trở nên rõ ràng, cuối cùng, một nam tử giống Diệp Tĩnh Vũ như đúc cứ như vậy xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ.

Linh hồn hoàn toàn ra khỏi vỏ, đây là đặc thù của Hồn Tiên, nói cách khác, lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã đột phá cảnh giới Hồn Tiên.

Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, điều này khác xa với ý nghĩa của Hồn Tiên bình thường. Bất luận Hồn Sư nào, một khi đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, toàn bộ linh hồn đều có thể ra khỏi vỏ, khi đó, thân thể chính là một cái xác không hồn, nhưng hắn lại không phải., Hắn vẹn vẹn chỉ là thiên hồn và địa hồn rời vỏ, tạo thành một hồn phách khác, mà mệnh hồn cùng với bảy phách của hắn vẫn còn ở trong thân thể, mệnh hồn là căn bản của một người, chủ quản tư duy, ý thức, hành động có thể nói là trung tâm của một người.

Nói cách khác, chỉ cần mệnh hồn vẫn còn, hắn vẫn là hắn, hắn vẫn có thể khống chế nhục thể của mình.

Về phần thiên hồn tương dung, lại tạo thành một cái thân thể đặc biệt, một cái hồn phách chịu sự khống chế đặc biệt, nói cách khác, giờ khắc này thiên địa nhị hồn chính là một cái hồn tiên sống động.

Còn Diệp Tĩnh Vũ vừa rời, là thân thể cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, võ đạo cảnh giới Đại Tông Sư, về phần Hồn Lực của hắn, cũng đã hoàn toàn chuyển hóa thành thân thể hai hồn Thiên Thiên Địa.

Chương ba trăm hai mươi hai biến.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong thiên địa nhị hồn, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hẳn hiểu rõ, hết thảy đều là công lao của Bá Nguyên Quyết, về phần cuối cùng sẽ tu luyện thành hình dáng gì, hẳn lại không biết, nhưng hẳn có một loại cảm giác, sau khi mình tu luyện hoàn toàn Bá Nguyên Quyết, thực lực của mình nhất định sẽ đạt đến một cảnh giới ngay cả mình cũng khó có thể tưởng tượng.

“Đến đây đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng lắm bả một câu như vậy, thiên địa nhị hồn đã hoàn toàn thành hình trực tiếp nhào về phía thân thể Diệp Tĩnh Vũ, dung nhập vào trong thân thể hắn. Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, càng hiện lên từng đạo ngân mang.

“Băng Minh, nơi này giao cho ngươi!” Diệp Tĩnh Vũ lớn tiếng la lên, bước một bước về phía trước, bước một bước này lại trực tiếp bước ra nghìn mét, đi tới sườn núi.

“Chỉ xích thiên nhai!” Diệp Tĩnh Vũ vừa mới xuất hiện trên sườn núi, Công Tôn Thắng ngồi trên xe lăn và lão quản gia lái xe lăn đồng thời kinh hô.

Thực lực của bọn họ đều đạt đến trình độ sâu không lường được, tự nhiên có thể thấy rõ ràng vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ còn đang trong Dược Vương Cốc bước về phía trước một bước, nhưng một bước này, liền đi tới trước người mình.

Đây chẳng phải Hồn Tiên mới có thể sử dụng Hồn Thuật cao cấp sao?

Trong truyền thuyết, những Hồn Tiên cường đại sau khi sử dụng chiêu này, chỉ một bước có thể bước ra mấy chục vạn mét, cực kỳ khủng bố.

Vừa rồi Địa Hồn Thôn Thôn Hồn phách Bạo Viên, bọn hắn không cảm giác được, cho nên bọn hắn chỉ cho rằng Diệp Tĩnh

Vũ là một hồn tiên.

“Không biết vị này là Bạch Cốt Sinh? Công Tôn Thắng tiên bối?” Nhìn lão nhân ngồi trên xe lăn, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, lại rất ít khi làm một cái lễ ôm quyền.

“Lão phu đúng vậy, không biết công tử là ai?” Công Tôn Thắng lập tức khôi phục lại, miệng nhàn nhạt nói.

Cho dù là Hồn Tiên thì đã sao? Trước mặt mình, một Hồn Tiên thì tính là cái gì?

“Ha ha, tại hạ là ai cũng không quan trọng, tại hạ đến đây trước, chính là muốn đánh cược với Công Tôn tiên sinh!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Đánh cược?” Công Tôn Thắng cùng Hư đều sửng sốt, tên gia hỏa này không phải là đầu óc hỏng rồi chứ? Lại muốn đánh cược với mình?

“Đúng vậy, kết quả chiến đấu của Dược Vương Cốc!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, trong con ngươi đoàn tinh vân kia lại không ngừng xoay tròn.

Dưỡng Thân thiên đạt tới tầng thứ chín, chỉ cần tiến thêm một bước, Dưỡng Thân thiên sắp đại thành, đến lúc đó, chiến kỹ thiên, Thần Thông thiên sẽ có thể tu hành, có Bá Nguyên lực cường đại tại, hấn căn bản không sợ bất luận kẻ nào.

“Kết quả chiến đấu? Ha ha, tiểu huynh đệ, ngươi không nói đùa đấy chứ? Ngươi tới Dược Vương Cốc quấy rối, lão phu đánh chết các ngươi cũng là chuyện hợp tình hợp lý, sao còn dính dáng đến đánh cược? Ngươi có tư cách gì mà đánh cược với lão phu?” Thái độ của ngươi khiến Công Tôn Thắng rất bất mãn, cho dù đối phương là một Hồn Tiên, một Hồn Tiên trẻ tuổi, nhưng cũng không nên đánh cược cùng mình một cách không hiểu này chứ?

“Ha ha, Công Tôn tiên sinh nghĩ sao?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị.

Mà nụ cười trên mặt Công Tôn Thắng lập tức cứng lại, bởi vì hấn cảm giác được một luồng khí thể cường đại đang tập trung

vào mình, một luồng nguy cơ chưa từng có xuất hiện trong lòng.

Đúng vậy, đây là một thiếu niên có thể uy hiếp đến mình, không phải thiếu niên trước mặt, mà là nơi nào đó xa, có một lực lượng cường đại đã khóa chặt chính mình hoàn mỹ.

Không chỉ Công Tôn Thắng, ngay cả Hư lúc này cũng nhúu mày, hắn cũng cảm nhận được cỗ khí thế cường đại kia, đó là một lực lượng khiến Vũ Thánh cũng phải khiếp đảm.

“Không thể tưởng được bên cạnh tiểu huynh đệ ngươi không chỉ có một Vũ Thánh đi theo, mà còn có một gã Thánh tiền thủ, lão phu bội phục, bội phục!” Công Tôn Thắng nhàn nhạt nói, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, hắn đã biết, chỉ ít có một gã tiền thủ ở phía xa khóa chặt mình, mà có thể khiến mình cảm thấy sự uy hiếp, trừ Thánh cấp trở lên căn bản không có khả năng khác.

Tất cả đều như Công Tôn Thắng đoán được, khi Diệp Tĩnh Vũ nghe được khúc nhạc chiến đấu cuồng bạo kia, cũng đã dùng thần niệm khổng lồ báo cho Hồ Bi bên ngoài biết được âm thanh phát ra từ đâu.

Hồ Tu là thần tiền thủ trời sinh, nhãn lực sắc bén cỡ nào, dù trong bóng đêm, cũng có thể thấy rõ ràng hết thảy, tăng thêm hai người Công Tôn Thắng cũng không có ý ẩn giấu, hắn tự nhiên tìm được hắn trên một gò núi ngoài mấy ngàn thước, cũng bởi vậy, Diệp Tĩnh Vũ mới dám một bước đến trước Công Tôn Thắng.

Hắn hiểu rất rõ, cho dù thực lực của mình có tiến triển mạnh mẽ, nhưng một mình đối mặt với một hoang thú cấp sáu có thể tùy tiện tìm ra trên trăm con và hai con thánh thú như Công Tôn gia chủ.

Mà thực lực của Hồ Thương tự nhiên không đạt tới cấp Thánh, thế nhưng trong tay hắn có cái gì, trong tay hắn có Lạc Nhật Cung cùng Lạc Nhật tiễn, đó chính là Thần Cung có thể bắn rơi tinh thần.

Với bản lĩnh hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể xuất ra ba mũi tên mà thôi. Thế nhưng chỉ ba mũi tên này đã đủ uy hiếp đến

cường giả cấp Thánh rồi.

Cũng chính là khí thế cường đại của Lạc Nhật Cung khiến Công Tôn Thắng cố kỵ thật sâu, tuy rằng mũi tên này không nhất định có thể bắn trúng hắn, nhưng dù thế nào cũng là uy hiếp đến hắn.

Mà hắn đã sống lâu như vậy, càng là người lớn tuổi, càng sợ chết, người càng sợ chết, càng sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

“Nói đi, tiền đặt cược của ngươi là gì?” Công Tôn Thắng sẽ không mạo hiểm, cho nên hắn chấp nhận đề nghị của Diệp Tĩnh Vũ.

“Tiền đặt cược đương nhiên là con quái vật kia và con Thao Thiết kia...” Diệp Tĩnh Vũ chỉ chỉ vào Lương Tiểu Đào có thể đánh nhau với Bạo Viên Vương trong cốc để quân chiến với Mặc Công Đào. Nếu Lương Tiểu Thuần và Tiểu Đào biết Diệp Tĩnh Vũ rất không đau lòng trở thành tiền đặt cược, không biết có tức giận đến mức nuốt hận xuống không.

Nhưng khi Công Tôn Thắng và Hưu nghe tới hai chữ Thao Thiết thì sắc mặt trở nên tái nhợt, Thao Thiết, Thái Cổ hung thú tuyệt đối là tồn tại siêu việt cấp Thánh, chẳng trách, chẳng trách đám Bạo Viên ban đầu không dám tiến lên, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Chỉ trong nháy mắt, Công Tôn Thắng và Hư Đồng đã hiểu rõ, đó là một con Thao Thiết còn chưa trưởng thành, nếu không Mặc Công của mình không thể nào chiếm được ưu thế nhất định.

“Nói đi, ngươi muốn gì?” Trầm tư một lát, Công Tôn Thắng mở miệng nói.

“Ta không cần cái gì, chỉ là nếu sau khi người của ta chiến thắng, ta hi vọng ngươi có thể đem Công Tôn Hương vui vẻ giao cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ trầm tư một lát, bình thản nói ra, nếu như ở chỗ này đã gặp được Công Tôn Thắng, vậy bọn họ muốn giữ về khiêm tốn, lặng lẽ cứu Công Tôn Hương ra, hiển nhiên không có khả năng, còn không bằng trực tiếp đem sự tình nói rõ...

Sau khi Công Tôn Thắng nghe yêu cầu như vậy, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền một lần nữa khôi phục trấn định, ngược lại thản nhiên nói: “Yêu cầu như vậy, ta không thể đáp ứng ngươi!”

Ngay khi hắn vừa nói xong, hư vô phía sau đã biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp xuất hiện phía trước Diệp Tĩnh Vũ, chỉ một cái về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Con thứ ba trăm ba mươi ba, Huyết Đồng ấn.

Một chỉ vừa mới điếm ra, liền thấy hư không vậy mà tạo nên từng gợn sóng, lại không như gợn nước, giống như đám mây trên trời, một đạo lại là một đạo, nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, nhanh nhẹn, Phiêu Miểu, mà toàn bộ không gian tựa hồ theo một chỉ này mà chấn động, phiêu động theo, phiêu động.

Lưu vân như nước, Lưu Vân Chỉ!

Cơ hồ trong nháy mắt, một chỉ này điếm ngay ngực Diệp Tĩnh Vũ, liền thấy toàn bộ thân thể Diệp Tĩnh Vũ vỡ vụn ra, thế nhưng trên mặt Hư cũng không có vẻ gì vui mừng, ngược lại lộ ra một tia kinh hãi. Bởi vì hắn thật sự không ngờ, Diệp Tĩnh Vũ trước mắt lại chỉ là một ảo ảnh.

Cơ hồ trong nháy mắt, một đạo lưu quang màu đen phá vỡ bầu trời, bắn thẳng về phía Công Tôn Thắng đang ngồi trên xe lăn. Mà thân thể Công Tôn Thắng đột nhiên nhảy lên, một đạo lưu quang màu đen cứ như vậy bắn thẳng lên trên chiếc xe lăn kia.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, một đạo ánh lửa to lớn phóng lên tận trời, năng lượng cường đại càng cuốn ra chung quanh, quần quanh thân thể Công Tôn Thắng đã chạy ra ngoài mấy trăm trượng, quần áo trên người gã vẫn bị năng lượng cuồng bạo này xé nát bấy.

Thậm chí lông tơ trên người hắn cũng bị thiêu đốt, nếu như không phải hắn lao ra đầu tiên, khả năng lấy nhục thể của hắn cũng khó mà ngăn cản được vụ nổ kinh khủng này.

Công Tôn Thắng tuy tránh được một mũi tên mãnh liệt này, thế nhưng là mười bước hư thoát, lại không có may mắn như vậy. Hắn chỉ điếm trúng ảo ảnh của Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không kịp né tránh. Một mũi tên Lạc Nhật đã phóng tới, uy lực cực lớn trực tiếp bắn bay hắn ra ngoài, quần áo sau lưng bị xé nát trước, phần lưng lại càng bị nổ đến máu thịt be bét.

Thân thể vừa bay ra, đồng thời trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Uy lực to lớn như thế, sớm đã làm Công Tôn Thắng cùng Hư giới rung động thật sâu, bọn họ thật sự không nghĩ tới, đạo khí cơ kia lại khủng bố như thế.

Mà lúc này, trong Dược Vương Cốc, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại từ từ hiện hiện ra, nhìn ánh lửa trên sườn núi dâng lên, cũng là âm thầm chột lưỡi, Lạc Nhật tiền của Hồ Thương này thật là khủng bố a, coi như là Võ Thánh dưới uy lực như vậy cũng sẽ bị phá thành từng mảnh nhỏ a?

May mắn là mình đã học được trong gang tấc Thiên Nhai, bước một bước này liền trở về, nếu không không chừng ngay cả chính mình cũng bị liên lụy, thứ này về sau vẫn là không nên tùy tiện sử dụng mới đúng.

Vào lúc này, trong Dược Vương Cốc, Lương Tiểu Tiểu có thể đại phát thần uy, dựa vào sức mạnh thân thể cường đại nên cho Bạo Viên Vương liên tục lui về phía sau, cho dù Bạo Viên Vương đã là thánh thú, thân thể càng cường hãn dị thường, nhưng vẫn như cũ khó có thể so với Lương Tiểu Tiểu tiến vào cảnh giới thứ hai của Thi Đế.

Giờ phút này, Bạo Viên Vương giận dữ, giơ móng vuốt sắc bén lên chộp vào cổ Lương Tiểu Nhi. Lương Tiểu Tiểu cũng rống to một tiếng, một trảo bắt lấy cánh tay của Bạo Viên Vương, móng vuốt sắc bén trực tiếp để lại vết máu trên cánh tay của Bạo Viên Vương, mà cái móng kia lại không lưu tình vỗ về phía đầu của Bạo Viên Vương.

Mặc dù tốc độ của Bạo Viên Vương nhanh nhưng dù sao cũng không bằng Lương tiểu nhân, lúc này thân thể vẫn đang đánh về phía Lương Tiểu Phàm, làm gì có thể ngăn cản một kích nhanh như vậy.

Lập tức, Lương Tiểu được một chưởng hung hăng vỗ lên đầu Bạo Viên Vương, lập tức cái đầu của Bạo Viên Vương cao tới bảy tám trượng cứ như vậy bay ra ngoài, đâm thẳng vào một cây đại thụ ba bốn người ôm chằm chằm phía sau, lập tức đập cho gốc đại thụ kia nát bấy.

Bạo Viên Vương giận dữ, trong miệng phát ra tiếng rống giận, thân thể cao lớn lại trực tiếp nhảy dựng lên, chân sau to lớn đạp thật mạnh trên mặt đất, lập tức để lại trên mặt đất hai dấu chân to lớn.

Một tay hắn nắm lấy một cây đại thụ bên cạnh nhô tận gốc cây, hung hăng quét về phía Lương Tiểu Hữu.

“Hóa ra ta cho rằng người ít nhiều cũng biết một số kỹ năng khác, hiện tại xem ra ngoại trừ có được một thân man lực ra thì chẳng là cái thá gì cả, so với một Võ Thánh còn kém xa lắm!” Nhìn thấy thân cây đang bay nhanh đến, Lương Tiểu nhưng miệng lại cười lạnh một hồi., Chân sau to lớn dùng sức đạp một cái, thân thể đang hóa thành một đạo tàn ảnh, né qua thân cây càn quét, hung hăng đụng vào trên người Bạo Viên Vương, trực tiếp đánh cho Bạo Viên Vương bay ra ngoài lần nữa.

Liên tục đụng ngã bảy tám gốc đại thụ rồi mới ngừng lại, tạo thành một cái hố thật lớn trên mặt đất. Lúc này, không đợi Bạo Viên Vương bò dậy lần nữa, thân thể Lương Tiểu Hữu đã trùng trùng điệp điệp rơi xuống người nó.

Hai chân hắn đạp lên hai chân của Cự Viên Vương, hai móng vuốt sắc bén trực tiếp bắt lấy cánh tay của Cự Viên Vương, giống như hai người đang vật lộn, gắt gao chặn lấy Cự Viên Vương, không cho nó quay cuồng.

Cự Viên Vương nổi giận, không ngừng vùng vẫy, vóc dáng của ông ta còn muốn lớn hơn cả Lương Tiểu, đáng tiếc sức mạnh không bằng lúc này, mặc kệ ông ta giãy dựa thế nào, làm sao thoát khỏi trói buộc của Lương Tiểu Lai.

Ngược lại phá hủy toàn bộ hoa hoa hoa cỏ cỏ chung quanh, hai người đều là cường giả cấp Thánh trở lên, thân thể lại cận chiến như vậy, nhưng dư âm vẫn đủ để phá hủy tất cả.

Dường như cảm nhận được lực lượng cường đại của Lương Tiểu, Bạo Viên Vương bỗng nhiên không giãy dựa nữa, ngược lại tròn mắt nhìn, trong hai con mắt màu đỏ vàng, hai đạo huyết quang bắn thẳng ra, vọt tới mắt của Lương Tiểu Khả.

“Mẹ nó...” Lương Tiểu Thuần mắg to, không ngờ con súc sinh này lại sử dụng thần thông vào lúc này, vốn tứ chi Bạo Viên Vương phải dùng sức, giống như một viên đạn pháo bắn thẳng tới, vất vả lắm mới tránh được hai luồng huyết quang kia.

“Grao...” Bạo Viên Vương xoay người đứng dậy, thân ảnh không còn đánh về phía Lương Tiểu, ngược lại hướng hư không một trảo.

Lương Tiểu chưa kịp tỉnh táo lại thì con súc sinh này sao lại không tới, chỉ cảm thấy hư không trước người run rẩy một hồi, ngay sau đó liền thấy một móng vuốt sắc bén màu vàng óng từ trong hư không thoáng hiện, chụp vào trái tim mình.

“Khá lắm, hiện tại mới biết sử dụng chiến kỹ, nhưng ngươi không cảm thấy quá muộn sao?” Lương Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền, đập nát bàn tay màu vàng kia. Mà thân ảnh của hắn lại trực tiếp biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới giữa không trung.

“Hôm nay, ta sẽ cho ngươi xem thực lực chân chính của lão tử!” Lương Tiểu Thuần hô to, toàn thân lóe lên hắc quang, mà vẫn trên mặt hắn không ngừng di động, giống như từng con giun đang không ngừng nhúc nhích trên mặt hắn.

“Huyết Đồng Ấn!” Lương Tiểu Thuần kêu lên một tiếng kinh hãi, trên trán hắn đột nhiên mở ra một con mắt, một con mắt màu huyết hồng dựng đứng.

Một đạo huyết quang phóng lên tận trời, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, ở giữa bầu trời liền tạo thành một cái huyết ấn to lớn, chung quanh huyết ấn, từng đầu u hồn hiện lên, phát ra tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn, vạn quỷ khóc thút thít, thiên ma gào thét.

Huyết ấn cực lớn cứ thế rơi thẳng xuống như vậy, tựa hồ cảm nhận được huyết ấn kia ẩn chứa lực lượng cường đại. Trong mắt Bạo Viên Vương lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể cực lớn bắn ra từng đạo hào quang màu đỏ như máu, khí lưu cường đại càng hình thành chung quanh hắn, phong kinh cuồng bạo xé rách hết thảy chung quanh.

Chương ba trăm bốn mươi ba. Thôn phệ nuốt chửng Chương thứ ba, thứ ba mươi bốn...

“Rống! Bạo Viên Vương bỗng nhiên nắm chặt tay, hai chân dùng sức đạp một cái, thân thể khổng lồ phóng lên tận trời, vậy mà đánh tới huyết ấn kia, tựa hồ muốn phá toái hoàn toàn.

“Chỉ là hạt gạo mà cũng dám tranh quang Nhật Nguyệt, thật không biết viết chữ chết như thế nào!” Lương Tiểu Đại hét lớn một tiếng, con mắt thứ ba trên trán không ngừng bắn ra huyết quang, huyết ấn càng lúc càng lớn.

“Ầm ầm!” Liên tục truyền đến mấy tiếng giòn vang, huyết ấn to lớn hung hăng đập vào trên năm đấm của Bạo Viên Vương, lập tức nhìn thấy toàn bộ cánh tay còn chắc chắn hơn cả kim cương của Bạo Viên Vương vỡ vụn ra, đạo đạo máu tươi vừa mới chảy ra đã bị huyết ấn hấp thu.

Huyết dịch của Bạo Viên Vương là dòng máu màu vàng óng, cứ như vậy, bên trong huyết ấn lại có thêm đạo đạo kim quang, nhìn qua uy vũ hơn rất nhiều.

Huyết ấn to lớn tiếp tục đánh xuống phía trước, đánh lên trên đầu Bạo Viên Vương, đầu của Bạo Viên Vương cũng theo đó vỡ tan, thế nhưng bất kể là óc nổ bắn ra, hay là máu tươi, thịt nát, toàn bộ bị huyết ấn hấp thu.

Không chỉ như vậy, huyết ấn tiếp tục rơi xuống, trực tiếp bao phủ hoàn toàn thân thể to lớn của Bạo Viên Vương. Bên trong huyết ấn, truyền ra tiếng kêu thảm thiết, đây không phải là tiếng kêu thảm thiết của Bạo Viên Vương, mà là tiếng kêu thảm thiết của ngàn vạn oan hồn đồng thời phát ra.

Cứ như Tu La Địa Ngục vậy.

Lúc này, con mắt máu trên trán Lương Tiểu Đồng lại bắt đầu hấp thu huyết quang của huyết ấn này, liền thấy đoàn huyết ấn

kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mỏng, chỉ một lát sau, đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một viên châu màu đỏ vàng to bằng nắm tay trong hư không.

Đây chính là nội đan của Bạch Viên Vương, một viên nội đan của thánh thú, tương đương với một viên chân đan của Vũ Thánh, bên trong cơ hồ ẩn chứa tám mươi phần trăm sức mạnh của Bạch Viên Vương.

Nhìn thấy nội đan màu đỏ vàng này, trên mặt Lương Tiểu Y lộ ra nụ cười hài lòng. Thế nhưng lúc này hắn trọn tròn ba mắt, mà vẫn trên mặt tán loạn, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Một màn này, rơi vào trong đôi mắt của Ngọc Vô Nhai cách đó không xa, lại vô cùng khiếp sợ. Bạch Viên Vương, đây chính là thánh thú cấp bảy đây, tuy rằng chiến lực không bằng Vũ Thánh, nhưng tuyệt đối cường đại hơn Đại Tông Sư không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng hiện tại, Lương Tiểu dường như cũng không tốn bao nhiêu khí lực liền đánh chết nó, hơn nữa ngay cả hài cốt cũng bị cắn nuốt sạch sẽ, vậy Lương Tiểu có thể cường đại đến mức nào?

Lương Tiểu Thuận há to miệng, một lực hút truyền ra, nuốt viên nội đan màu đỏ vàng kia vào trong miệng. Vừa mới ăn hạt châu màu đỏ vàng kia vào, hắn đã cảm giác được một lực lượng bành trướng từ trong cơ thể mình nổ tung ra, vô số kim quang từ trong cơ thể bắn ra., Lập tức, cả người hắn giống như một mặt trời màu vàng đỏ, mà vẫn trên mặt tiếp tục vận vẹo, lân phiến trên người lại chậm rãi biến mất, thân thể khổng lồ cũng chậm rãi khôi phục lại nguyên trạng, một đầu tóc dài đen nhánh lại mơ hồ nổi lên hào quang màu đỏ như máu.

Thời gian dần trôi qua, hào quang màu đỏ vàng kia chậm rãi tiêu tán, mà con mắt thứ ba trên trán hắn cũng từ từ khép lại, cỗ khí tức âm lãnh huyết tinh kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

“Bốp!” Lương Tiểu rơi mạnh xuống đất, đã khôi phục lại như bình thường, khí tức trên người cũng biến mất vô tung vô ảnh, dường như không có biến hóa gì lớn so với lúc trước, nhưng chỉ có hắn hiểu được, sau khi cắn nuốt hết tinh huyết và lực lượng của Bạch Viên Vương., Hắn đã triệt để tiến vào cảnh giới

thứ ba của Thi Đế, cái này tương đương với cảnh giới đỉnh phong của Võ Thánh, nếu như không phải có huyết khí khổng lồ của Bạo Viên Vương, và lực lượng cường đại kia, hẳn tự mình tu luyện tối thiểu cũng phải mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Một khi tiến vào cấp thánh, mỗi một bước tiến bộ đều cần thời gian dài, đương nhiên, đây là dưới tình huống tự mình tu luyện, dù sao, sau khi đạt đến cảnh giới như vậy, các loại năng lượng trong thiên địa đã xa xa không cách nào thỏa mãn sự thu nạp của bản thân.

Thời khắc này, chiến đấu giữa Mặc Công và Tiểu Đào vừa mới bắt đầu, không thể không nói, con thánh thú Mặc Công này không biết đã truyền bao nhiêu linh dược, thực lực to lớn, bất kể là khí thể hay là sức mạnh, đều gắt gao ngăn chặn Tiểu Đào.

Nếu nó không đạt tới cấp Thánh, có lẽ còn sẽ sợ hãi long khí trên người Tiểu Đào. Thế nhưng một khi tiến vào cấp Thánh, linh trí mở rộng, căn bản sẽ không bị loại khí tức này ảnh hưởng.

Lúc này thân thể to lớn của Mặc Công không ngừng đong đưa, từng đạo sương mù từ trong miệng nó phun ra, bất kể là hoa cỏ, hay là nham thạch, bị sương mù này dính vào, lập tức hóa thành một bãi nước bắn, ngay cả Tiểu Đào, thân ảnh cũng không ngừng chạy trốn, né tránh sương mù.

Dần dần, không gian rộng lớn đều bị sương mù bao phủ, mà không gian hoạt động của Tiểu Đào càng ngày càng nhỏ. Về phần những Bạo Viên vây công Băng Minh kia, lúc này cũng bị Băng Minh chém giết hơn mười con!

Xa xa, Công Tôn Thắng vừa mới tránh được một mũi tên kinh thiên kia, đã thấy Bạo Viên Vương của mình bị chém giết, mà lão quân gia của mình cũng bị nổ bay rớt ra ngoài, không khỏi lửa giận bùng bùng.

Ánh mắt trực tiếp xuyên qua ngàn mét, bắn vào trên người Diệp Tĩnh Vũ đã trở lại trong cốc.

Mà thân thể hư vô cũng bay lên trời, từng đạo ánh sáng màu xanh từ trong cơ thể hắt toát ra, chữa trị thương thể sau lưng hắt. Còn sườn núi nhỏ lúc này lại bị san thành bình địa.

“Hư, tìm tên Thánh tiền thủ kia, giết chết!” Công Tôn Thắng lạnh lùng nói, thân ảnh lại lao về phía hạp cốc, đối phương giết Bạo Viên Vương của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha đối phương!

“Băng Minh, đi nhanh về phía trước, ngăn lại Hư!” Thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ khổng lồ như thế nào, tự nhiên cảm nhận được Công Tôn Thắng đang kéo tới bên này, mà Hư lại đánh về phía đám người Hồ Ly, đối với cao thủ đạt tới cảnh giới này, bất kỳ tiền thủ nào, chỉ cần một kích không trúng, vậy vị trí của hắn sẽ không còn là bí mật.

Đám người Xích Di Thương, Hồ Thương mặc dù thực lực mỗi người đều tiến nhanh, Hồ Tu còn có Lạc Nhật Cung trong tay, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không cho rằng đối mặt với một cường giả cấp Thánh trở lên, cho dù là một cường giả Thánh cấp bị thương, bọn họ còn có thể sống sót, cũng chỉ có Thánh vị Thánh Minh mới có thể ngăn cản được.

Mà vào lúc này, Tiểu Đào cũng không cùng Mặc Công va chạm, trong mắt hiện lên một đạo quang mang, từng đạo gọn sóng màu vàng từ trước người hắn hình thành, giống như gọn sóng xông tới Mặc Công.

Chính là thần thông Long tộc, Long Văn Chiến Ba.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, thân thể Mặc Công bị oanh bay ra ngoài, những sương mù kia cũng bị đẩy ra, thế nhưng vỏ ngoài kiên cố của nó lại không có nửa điểm dấu hiệu vỡ vụn, Tiểu Đào cũng không tiếp tục công kích, nhân cơ hội này, thân ảnh lóe lên, đã vọt tới bên người Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, Công Tôn Thắng đã lao tới, còn Lương Tiểu cũng chạy tới bên cạnh Ngọc Vô Song, đang định ôm Ngọc Vô Song giết ra vòng vây, đột nhiên lông mày cau lại, miệng hừ lạnh một tiếng, thân thể thẳng tắp ngã xuống đất...

Uy lực thứ ba trăm ba mươi ba ngàn

Chương Chấn Thiên ấn.

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, thân thể Lương Tiểu Khả nặng nề rơi xuống đất, nện thẳng xuống mặt đất tạo thành một cái hố thật lớn. Tất cả mọi người đều sửng sò, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại hiện đầy vẻ lo lắng.

Từng đạo hào quang màu vàng đỏ lại một lần nữa bộc phát ra, thân thể Lương Tiểu Hữu vậy mà ngay lập tức rạn nứt, thịt tươi lộ ra, mà trên mặt của hắn lại càng lộ ra thần sắc thống khổ.

“Đại ca...” Diệp Tĩnh Vũ lo lắng, sải bước đi tới bên cạnh Lương Tiểu Phàm, nhưng lại bị cổ kinh phong cực mạnh kia đánh bay, không khỏi biến sắc.

“Ngươi cho rằng máu thịt của Tiểu Kim dễ nuốt như vậy sao? Nó là Thông Tí thần viên, thần hồn của Thiên Thân cường đại, cho dù ngươi có thể phá hủy thân thể của nó, ngươi cho rằng ngươi có thể triệt để giết chết hồn phách của nó sao?” Nhìn thấy Lương Tiểu có thể thống khổ giãy dựa trên mặt đất, trên mặt Công Tôn Thắng hiện lên một nụ cười lạnh.

Mà thân thể của hắn, lại rơi trên mặt đất, ngăn cản đường đi đám người Diệp Tĩnh Vũ, về phần con rết cực lớn kia, lúc này cũng ngăn phía sau Diệp Tĩnh Vũ, cùng với hơn mười đầu Bạo Viên còn lại, bao vây đám người lại.

Giờ phút này Băng Minh đã đi ngăn cản, bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, chỉ còn lại một mình hắn vừa mới đạt tới cảnh giới Hồn Tiên và một con Thao Thiết còn chưa trưởng thành.

Thế nhưng Công Tôn Thắng một phương, không nói Mặc Công cường đại đến cực điểm, hoàn toàn có thể khóa chết Tiểu Đào giờ phút này, chính là chung quanh hơn mười con Bạo Viên cấp sáu, cũng đủ để kéo sụp Diệp Tĩnh Vũ và Thao Thiết.

Về phần Công Tôn Thắng thâm bất khả trắc, lại tạo cho Diệp Tĩnh Vũ áp lực cực lớn, nhưng càng là loại nguy hiểm này, hẳn càng trấn tĩnh.

“Tiểu Đào, lập tức dẫn đại ca và nữ nhân kia rời đi, ta đến cản phía sau!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Công Tôn Thắng bước từng bước một tới, dùng phương thức sóng tinh thần thông báo cho Tiểu Đào.

Đào nhỏ sững sốt, quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong ánh mắt xanh mướt tràn ngập lo lắng.

“Yên tâm, có Hồn thuật như Thiên Nhai trong gang tấc, hẳn không cản được ta đâu!” Diệp Tĩnh Vũ lại tỏ vẻ yên tâm.

Thấy vẻ tự tin trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, thân ảnh Tiểu Đào cũng nhoáng lên một cái đi tới bên người Lương Tiểu Phàm, hóa ra chân thân. Hai cái móng vuốt nho nhỏ nhẹ nhàng quơ một cái, khí kinh cuồng bạo trực tiếp vỡ tan ra, ngay sau đó nắm lấy Lương Tiểu Nhi đặt lên lưng mình, thuận tiện quần Ngọc Vô Song ở cách đó không xa lại.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn chạy thoát sao?” Công Tôn Thắng nhìn động tác của Tiểu Đào, thì thào nói. Trong mắt của hắn lại tràn đầy tham lam, đó là lòng tham với Tiểu Đào, hung thú Thái Cổ, nếu bên cạnh mình có một đầu hung thú như vậy, vậy mình còn lo lắng cái gì?

“Buồn cười, thiếu gia là loại người lâm trận bỏ trốn sao? Cái này gọi là chuyển dời tính chiến lược!” Diệp Tĩnh Vũ lại liếc mắt, trực tiếp quát mắng.

”dời chiến lược?” Công Tôn Thắng sững sốt, hiển nhiên chưa từng nghe qua một từ mới lạ như vậy, còn đang buồn bực, lại nghe thấy thanh âm Diệp Tĩnh Vũ truyền đến: “Đi...”

Công Tôn Thắng đang định lên tiếng ngăn cản, lại nhìn thấy trong tay Diệp Tĩnh Vũ không biết từ lúc nào đã có thêm một cây cung dài màu đen, ngay sau đó lại thấy một tia sáng màu bạc bắn thẳng đến, không khỏi biến sắc.

“Quả nhiên là một gã Hồn Tiên thâm niên, mười năm trước lão phu đã từng chém giết một gã Hồn Tiên ở Bắc Hải, hôm nay không ngại giết thêm một tên nữa!” Trong lúc nói chuyện,

thân thể Công Tôn Thắng lại tránh sang một bên, mà mấy đầu Bạo Viên thì há to miệng như chậu máu, đánh thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đúng lúc này, thân ảnh Tiểu Đào bỗng chia ra làm hai, một con rất tham ăn chở Lương Tiểu Song và Ngọc Vô Song phóng hết tốc lực ra ngoài cốc, còn con ác thú kia lại chạy về phía Mặc Công.

Còn chưa bỏ nhào tới trước người Mặc Công, một tia chớp đã ngang trời giáng xuống, bổ thẳng vào vỏ ngoài chắc chắn của Mặc Công.

Mặc Công lại căn bản không quan tâm đến một đạo thiểm điện này, cái đuôi to lớn hất lên, liền hướng ra ngoài ham ăn, dựa theo mệnh lệnh của Công Tôn Thắng, không thể để cho những người này rời đi.

Nhìn thấy Mặc Công không thèm để ý đến tia chớp của mình, dường như ác thú cảm thấy vô cùng phẫn nộ, thân ảnh màu đen đã hoàn toàn hóa thực chất, vươn móng vuốt sắc bén chộp tới Mặc Công.

Trong lúc mơ hồ, hư không tựa hồ xuất hiện đạo đạo vết rách, Mặc Công vốn còn công kích, lại phảng phất cảm nhận được nguy cơ cực lớn, thân thể to lớn nhanh chóng lui về phía sau, mà chỗ vừa rời nó đứng, lại trực tiếp xuất hiện một khe hở màu đen to lớn.

Đây chính là thần thông Thao Thiết, xé rách bầu trời.

Thừa dịp này, thân ảnh đang rất tham ăn đã chạy vội ra ngoài. Giờ phút này, tốc độ của nó phát huy đến cực hạn, mỗi bước đều vượt qua mấy trăm mét.

Nhưng nếu Công Tôn Thắng đã ra tay, làm sao có thể dễ dàng để bọn họ rời đi như vậy được, hầu như không có thời gian hao phí, Công Tôn Thắng tránh được Tinh Linh tiền của Diệp Tĩnh Vũ Thiên Địa liền ngăn đường đi của Thao Thiết.

Tốc độ như vậy khiến trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi kinh ngạc, Công Tôn Thắng này được xưng là y thánh, không chỉ y thuật trác việt mà tu vi võ đạo cũng cực kỳ cao siêu? Có thể thông

dong tránh được thiên địa tinh linh tiễn của mình như vậy, tu vi ít nhất cũng trên cả ban ngày ban mặt.

Xem ra cùng một vị Võ Thánh, giữa họ cũng có chênh lệch cực lớn.

Nhưng thiên địa nhị hồn của hắn đã trở thành một Hồn Tiên độc lập, thực lực cũng tăng lên mấy lần. Vào thời điểm mấu chốt, một tay hắn đưa vào vòng tay, một đại ấn màu đen đã xuất hiện trong tay.

Đây chính là Chấn Thiên ấn mà lúc trước hắn đánh bại Tiêu Canh, sau đó trở về từ Kim Cương Trắc.

Cũng không dừng lại, trực tiếp ném vào hư không, một đạo Chấn Thiên ấn trực tiếp xuất hiện phía trên Công Tôn Thắng, một bóng người xuất hiện từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, toàn bộ chui vào trong Chấn Thiên Ấn.

Chấn Thiên ấn chính là Hồn khí của huyền cấp, cũng chỉ có Hồn Tiên mới có thể phát huy được uy năng chân chính. Khi linh hồn trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ chìm vào Chấn Thiên ấn, toàn bộ Chấn Thiên ấn tựa hồ như sống lại, bỗng nhiên mở rộng ra gấp mấy trăm lần, vốn chỉ rộng có mấy trượng, giờ phút này lại rộng đến mấy mẫu, ngẩng đầu nhìn lại, giống như một ngọn núi khổng lồ hung hăng nện xuống.

Hơn nữa khu vực biên giới Chấn Thiên Ấn, vô số lôi điện chạy chồm, từng tia chớp chớp động, còn chưa đánh xuống thì hư không đã phát ra âm thanh lộp bộp.

Tựa như hư không cũng sắp bị thiết ấn này đập nát. Ngay cả sắc mặt Công Tôn Thắng cũng biến đổi kịch liệt, vốn định lao về phía Tiểu Đào nhưng lại nhanh chóng chạy về phía xa. Dưới khí lực như thế, dù cho hắn thân là Võ Thánh đỉnh phong cũng căn bản không có khả năng đối kháng.

“Ầm ầm...” Chấn Thiên Ấn trực tiếp rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn, mặc kệ là cây cối, hay là hoa cỏ, hay được liệu, hay là nham thạch gì đó, dưới Chấn Thiên Ấn này, toàn bộ đều bị nện thành bột phấn, đốt thành tro bụi.

Chương ba mươi sáu tiêu hóa chương thứ ba mươi sáu.

Vài con Bạo Viên tới gần Chấn Thiên Ân, lôi điện vừa mới tiếp xúc với khu vực lân cận Chấn Thiên Ân đã bị đánh tan, hồn phách của chúng nó cũng bị hút vào trong Chấn Thiên Ân, mà tuy tốc độ của Công Tôn Thắng cực nhanh, nhưng thân thể của gã vẫn bị năng lượng cuồng bá của Chấn Thiên Ân kia quét trúng., Toàn bộ thân thể bay ra ngoài, mơ hồ truyền đến tiếng răng rắc, cũng không biết gãy mất bao nhiêu cái xương, máu tươi trong miệng, so với vừa rồi còn nhiều hơn.

Mà lúc này, bản thân Diệp Tĩnh Vũ lại rút Thiên Tôn đao ra đánh về phía Bạo Viên ở xung quanh. Hắn không phải Võ Thánh, nhưng tốc độ đao của hắn cực nhanh, trên đao mang còn nổi lên từng đạo lôi quang. Tuy bề ngoài vẫn âm đạm không ánh sáng, nhưng trình độ sắc bén so với trước kia thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà lại liên tục chém giết vài con Bạo Viên.

Bất quá giờ phút này, sau khi chứng kiến uy lực cực lớn của Chấn Thiên Ân, những Bạo Viên kia đều lộ ra vẻ hoảng sợ, ngay cả bản thân Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút không thể tin nhìn thiết ấn to lớn kia.

Tâm niệm vừa động, Chấn Thiên Ân lại lần nữa bay lên, mặt đất đã có một cái hố rộng mấy mẫu, còn Chấn Thiên Ân lại nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh đã biến thành cỡ nắm tay, đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, mà bóng người kia cũng nhào vào thân thể hắn.

Bất quá so với vừa rồi, tựa hồ đã chán chường rất nhiều, xem ra toàn lực điều khiển Chấn Thiên ấn, lấy hồn lực hiện tại của hắn cũng có chút ăn không tiêu.

Bất quá cũng may lúc này, thân ảnh Tiểu Đào đã biến mất không thấy gì nữa, về phần ác thú, ép cho Mặc Công liên tiếp

lui về phía sau, cũng hóa thành một đạo bóng mờ, biến mất giữa thiên địa.

Nhìn thấy Công Tôn Thắng trọng thương, tâm niệm Diệp Tĩnh Vũ chợt lóe, nghĩ có nên nhân cơ hội này giết chết gia hỏa này hay không. Nhưng khi nhìn thấy con Bạo Viên đã khôi phục tinh thần, lại lần nữa bỏ nhào tới, biết nếu tiếp tục ở lại, với chút bản lĩnh của mình, đoán chừng phải khai báo nơi này.

Lập tức ngân quang trong mắt chớp động, thân thể hần hướng về phía trước vượt qua mấy trăm mét, chỉ trong vài bước đã biến mất trong bóng đêm đen kịt...

Đúng là Hồn Thuật của cao thủ Hồn Tiên, trong gang tấc Thiên Nhai.

Lúc này trong hạp cốc là một mảnh hỗn độn, Công Tôn Thắng bị Chấn Thiên ấn đập bay chật vật từ dưới đất bò dậy, nhìn Dược Vương Cốc rách mướp, cùng hơn ba mươi đầu Bạo Viên còn lại, tức giận đến râu đều thỗi lên.

Đây chẳng qua là một cuộc thăm dò cục diện mấy đứa con của mình, ai ngờ đưa tới mấy tên tiểu bối tương đối cường đại hơn một chút, vốn cho rằng chỉ là tới mấy tên tiểu bối, chính mình không tiếc xuất động chiến đội Bạo Viên và Bạo Viên Vương, nhưng lúc này, không chỉ không có một người lưu lại, còn tổn thất nhiều người như vậy, điều này làm cho mặt mũi của hắn ở đâu?

“Mặc kệ người là ai, Công Tôn Thắng ta nếu không đem người bầm thây vạn đoạn, cũng không gọi là Công Tôn Thắng!” Nhìn bóng đêm trống không, Công Tôn Thắng trong lòng hung hăng nói.

Lúc này, hư không chớp động một hồi, toàn thân không chịu nổi xuất hiện trước mặt Công Tôn Thắng, thấy Công Tôn Thắng cũng bị thương, không khỏi biến sắc.

“Lão gia...”

“Cái gì cũng không cần phải nói, truyền lệnh của ta, không tiếc bất cứ giá nào tìm ra được mấy người này. Mặt khác, lại phái người thông báo cho Hiên Viên Huyết điện hạ, nói toàn bộ sự việc tối hôm nay cho hắn biết, cứ nói đối phương là

hướng về Công Tôn Hương. Muốn cưới cháu gái ta, ít nhiều cũng phải có chút thành ý chứ?” Công Tôn Thắng đã bị tức giận đến mất đi lý trí, vậy mà lại nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy. Dù sao, gia tộc Hiên Viên, sao cũng là Hoàng tộc mà không phải?

Nhưng lúc này lão quân gia lại nhẹ nhàng gật đầu, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng tự nhiên như vậy.

Sự tình Dược Vương Cốc bị tập kích bị Công Tôn Thắng cường ngạnh trấn áp xuống, dù sao, mình xuất động lực lượng cường đại như thế, vậy mà cũng không lưu lại đối phương, nói ra sẽ không dễ nghe lắm sao?

Về phần những vết tích mà Dược Vương Cốc lưu lại, lại lấy nguyên do bị dị thú tập kích, cho qua loa cho xong. Dù sao, Dược Vương Cốc ngay dưới chân Thiên Đãng Sơn Mạch, bị những dị thú kỳ dị của Thiên Khuyết Sơn Mạch tập kích, cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, xảy ra chuyện lớn như vậy, Dược Vương Cốc tự nhiên không có khả năng giống như bình thường, tùy ý để bách tính bình thường đến đây hái thuốc, bị hộ vệ Công Tôn gia phong tỏa toàn diện.

Về phần những sát thủ kia, sau khi Công Tôn Thắng nhận được tin tức mà mình muốn cũng tự nhiên bước lên con đường không lối về.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể lừa gạt được dân chúng Dược thành, nhưng muốn lừa gạt người của Công Tôn gia, căn bản không có khả năng.

Ít nhất mấy đứa con trai của Công Tôn Thắng, mười mấy đứa cháu đều cảm nhận được trong trận náo động này ẩn chứa nguy cơ, đặc biệt là những kẻ muốn hạ sát thủ với Công Tôn Di, lại càng kinh sợ. Bọn chúng bất quá chỉ phái một ít sát thủ mà thôi, nào ngờ lại dẫn phát chuyện lớn như vậy, ngay cả một đầu thánh thú Bạo Viên Vương của gia tộc cũng bị người chém giết.

Việc này nếu như truyền ra ngoài sẽ gây ra chấn động lớn như thế nào?

Phải biết rằng, đó chính là một con thánh thú a, đó là Công Tôn gia đã tiêu phí bao nhiêu dược liệu quý giá, thiên địa linh dược mới bồi dưỡng ra được thánh thú a, mặc dù thực lực không bằng Võ Thánh, cũng không bằng dựa vào thực lực của chính mình tiến hóa thành thánh cấp dị thú, nhưng dù sao cũng mang theo một chữ “Thánh” chứ?

Bây giờ lại bị người chém giết, điều này sao không khiến người ta giật mình, đương nhiên, nếu người của Công Tôn gia biết rõ thánh thú này bị chém chết ngay trước mặt Công Tôn Thắng, lại không biết sẽ kinh ngạc thành dáng vẻ thế nào.

Bất quá mặc kệ Công Tôn gia loạn thành bộ dáng gì, đều không có bất kỳ quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ.

Giờ khắc này Diệp Tĩnh Vũ đang trốn trong một gian mật thất nằm sâu trong thanh lâu lớn nhất trong Thanh lâu tại Dược Thành.

Mật thất không lớn, ước chừng chỉ hơn ba mươi mét vuông, chung quanh đều là vách đá lạnh như băng, trên vách đá không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ là trên thạch bích khảm mấy viên dạ minh châu, ánh sáng dạ minh châu này, trở thành căn nguyên duy nhất của gian mật thất này.

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh bàn chân ngồi trong mật thất, nhìn Lương Tiểu Song đang run rẩy ở phía đối diện, ngay cả Tiểu Đào cũng yên lặng nằm ở một bên, lẳng lặng quan sát hết thấy.

Về phần đám người Xích Di Toan Nghê, lại bị an bài ở những nơi khác...

Lúc này, trên người Lương Tiểu Thuần đã không còn hào quang màu đỏ kim nữa, làn da rạn nứt cũng bắt đầu khép lại, nhưng trên mặt gã vẫn lộ ra thần sắc thống khổ, trong miệng gã không ngừng lẩm bẩm cái gì đó.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lương tiểu được, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập lo lắng, hẳn hiểu rõ, cho dù Lương Tiểu bị chém thành tám khối cũng không cảm thấy đau đớn, duy nhất đau đớn chính là linh hồn của hắn cũng bị thương tổn.

Lúc này, có thể mơ hồ cảm nhận được trong cơ thể của Lương Tiểu Nhi có hai luồng năng lượng cường đại đang va chạm, tựa hồ đang tranh đoạt cái gì đó?

“Chúng ta cần phải làm gì không?” Thấy bộ dạng của Lương Tiểu, Băng Minh nhàn nhạt nói.

“Người không làm gì cả, tin tưởng hấn, chỉ là một con Bạo Viên mà thôi, không thương tổn được hấn!” Diệp Tĩnh Vũ an ủi, cũng không biết đang an ủi Băng Minh hay đang an ủi bản thân.

“Rống...” Mà lúc này, trong cơ thể Lương Tiểu Khả lại truyền đến một tiếng rống to, dường như chính là đầu Bạo Viên Vương bị hấn cắn nuốt...

Chương 37 tấn cấp

Giờ phút này, trong thức hải của Lương Tiểu Thuần, hai hạt châu lớn chừng quả đấm đang lơ lửng, một viên toàn thân đen nhánh, tản ra đạo đạo quang mang âm lãnh, một viên lại là màu vàng, đạo đạo kim quang từ bên trong kim đan này nổ bắn ra, trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy hư ảnh một đầu Bạo Viên tại mặt ngoài kim đan này, không ngừng phát ra trện trện thanh âm gào rú.

Đây chính là linh hồn của Bạo Viên, Huyết Đồng Ấn vốn là chiêu thức mạnh nhất để đánh chết hồn phách, thế nhưng con Bạo Viên đã kết yêu đan lại có thể nhanh chóng đưa linh hồn của mình vào trong yêu đan.

Viên yêu đan này đã ngưng kết được tám mươi phần trăm lực lượng của Bạo Viên Vương. Tuy hiện tại nó đã bị Lương Tiểu Tỳ nuốt vào bụng, nhưng linh hồn của hắn đã hoàn toàn ngưng tụ ở bên trong. Lương Tiểu có thể thu nạp nó vào rất là khó khăn, trừ phi hoàn toàn xóa bỏ lực ấn linh hồn của Bạo Viên Vương.

“Rống rống!” Hư ảnh Bạo Viên Vương tại mặt ngoài yêu đan màu đỏ vàng không ngừng gào thét, yêu đan đồng dạng không ngừng xoay tròn, từng đạo kim quang bắn ra. Những thứ này đều là năng lượng cuồng bạo nhất, tựa hồ muốn xé nát Lương Tiểu để hiểu này, xông ra ngoài.

“Vô dụng thôi, đây là thức hải của lão tử, cũng chính là thế giới của lão tử, cho dù ngươi có giãy dụa nữa, cũng không thể nào thoát khỏi nơi này được. Ngoan ngoãn dọn ra yêu đan, để cho ta hấp thu lực lượng của viên yêu đan này, nói không chừng tâm tình lão tử tốt lên, sẽ thả ngươi vào luân hồi!” Cảm nhận được Bạo Viên táo bạo, một đạo hư ảnh dần dần xuất hiện ở trên hạt châu màu đen kia, không phải là Lương tiểu nhân thì là người nào.

“Rống...” Con Bạo Viên không thèm để ý tới lời nói của Lương Tiểu. Yêu đan màu vàng vẫn không ngừng phóng ra lực lượng cường đại, đánh thẳng vào mọi thứ xung quanh.

Lương Tiểu Thuần cảm nhận được lực lượng càng lúc càng mạnh mẽ của Kim Đan, trên mặt đầy vẻ dữ tợn. Lúc đó hắn bất cẩn nên bị súc sinh này đánh lén ngay trong thức hải. Thức hải bị trọng thương, nếu không phải linh hồn mình bị giam cầm bên trong giọt huyết dịch kia, nói không chừng cũng bị trọng thương. Bất quá hôm nay, mình đã hoàn toàn khôi phục lại, thức hải này cũng chữa trị không sai biệt lắm, muốn tiêu hóa viên yêu đan này còn không phải dễ dàng, bất quá không muốn hao tâm tốn sức mà thôi. Bây giờ nhìn thấy Bạo Viên không biết tốt xấu, cả người giận tím mặt.

“Con mẹ nó, ngươi quay lại cho ta...” Một tiếng quát to, một cỗ lực lượng khổng lồ hình thành trong thức hải, trực tiếp giam cầm yêu đan kia ngay tại chỗ, mà thi đan màu đen hóa thành một đạo lưu tinh, hung hăng đập vào trên yêu đan.

Bất kể là Thi Đan, hay là Yêu Đan, đều hội tụ lực lượng khổng lồ, bây giờ hai đan chạm vào nhau, giống như ngôi sao đụng vào nhau, lập tức phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm, toàn bộ thức hải đều bị chấn động đến mức liên tục, tựa hồ muốn vỡ tan ra.

Trên mặt Lương Tiểu Doãn lại lần nữa lộ ra thần sắc thống khổ, thể nhưng hắn lại không thèm để ý chút nào, liều mạng với mối nguy hiểm vỡ tan trong thức hải, một lần nữa đâm về phía yêu đan.

“Ầm ầm...” Đây hoàn toàn là lực lượng cường đại nhất va chạm trực tiếp với nhau, không biết đã đụng bao nhiêu lần, viên yêu đan màu vàng cuối cùng bị đụng phải một khe hở dài hẹp, mà hư ảnh mặt ngoài yêu đan cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, hiển nhiên cũng bị trọng thương.

“Hắc hắc, cho dù ngươi đánh tan hồn phách của ta như vậy, ngươi nhất định sẽ bị thương nặng, đến lúc đó ngươi còn có thể hấp thu lực lượng của ta sao?” Lúc này hư ảnh trên yêu đan lại phát ra nụ cười dữ tợn.

“Chỉ là một tiểu yêu mà thôi, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi là thánh thú hay sao? Nhìn ta xem, Huyết Hải Luyện Ngục...” Lương Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng, thức hải gần như bị phá nát kia lại nhanh chóng được chữa trị. Rất nhanh, cơ bản hắn đã chữa trị xong, mà trong thức hải màu máu lại tự hình thành, cuộn lên ngập trời huyết lãng, cứ như vậy hướng về Yêu Đan kia.

Rất nhanh, trực tiếp đem viên yêu đan kia bao vây ở trong huyết hải, từng đạo huyết thủy cứ như vậy theo vết nứt của yêu đan thẩm thấu vào, nhất thời, Bạch Viên Vương kia lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thê thảm.

Bởi vì nó cảm giác được biển máu này không chỉ đang hòa tan yêu đan của mình mà còn làm tan chảy linh hồn của mình, cơn đau đớn thấu tim khiến Bạch Viên Vương đau đớn mấy lần đều có suy nghĩ cầu xin tha thứ, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ nó cũng không có.

Dưới bao bọc của biển máu, Yêu đan rất nhanh bị phân giải thành từng đạo năng lượng màu vàng, mà hồn phách còn sót lại của Bạch Viên Vương lại trực tiếp bị biển máu thôn phệ, triệt để tiêu tán giữa thiên địa này.

Viên Thi Đan đen thui kia, lúc này đang lơ lửng trên bầu trời huyết hải, bắt đầu xoay tròn, không ngừng hấp thu lực lượng từ trong huyết hải truyền đến, đó là lực lượng của yêu đan.

Thời gian dần trôi qua, mặt ngoài thi đan đen nhánh xuất hiện từng đạo hoa văn màu vàng, số lượng hoa văn càng ngày càng nhiều. Cuối cùng mặt ngoài cả khối thi đan hiện lên một tầng kim sắc nhàn nhạt.

Khí tức thi đan tràn ngập âm lãnh, huyết tinh, mà Bạch Viên Vương lại tràn ngập thô bạo, cuồng bá bây giờ sau khi hấp thu toàn bộ yêu đan, thi đan này ở trong máu tanh, càng ẩn chứa một cỗ thô bạo, cuồng bá ý chí, toàn bộ thức hải cũng triệt để bị huyết hải này bao phủ.

Từ nay về sau, Huyết Hải Luyện Ngục chính là thức hải của Lương Tiểu Khả, thức hải chân chính.

Cũng bắt đầu từ giờ phút này, cuối cùng Lương Tiểu Từ cũng bước vào cảnh giới thứ ba của Thi Đế, tương đương với cảnh giới đỉnh phong của Võ Thánh. Chặng qua vung mạnh sức chiến đấu, ít nhất Lương Tiểu vẫn còn một trăm biện pháp khiến Võ Thánh đỉnh phong vẫn lạc.

Đương nhiên, nếu gặp phải loại sắp bước vào cảnh giới Võ Thần này thì lại là một cách nói khác.

Trong ý thức hải của hắn, chiến đấu tuy chỉ kéo dài trong chốc lát, nhưng ở bên ngoài lại trôi qua trọn vẹn bảy ngày...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ vẫn lẳng lặng ngồi đối diện Lương Tiểu Khả, cảm thụ được trong cơ thể Lương Tiểu Hữu đang không ngừng biến hóa, vẻ lo lắng trên mặt hắn cũng từ từ biến mất. Khi nhìn thấy Lương Tiểu Hữu chậm rãi mở hai mắt ra, trái tim luôn treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng buông lỏng xuống.

“Đại ca, bây giờ ngươi không sao chứ!” Diệp Tĩnh Vũ nói, rất vui vẻ.

“Ừm, không sao đâu, sức mạnh của con Bạo Viên Vương kia đã bị ta hấp thu hoàn toàn, bây giờ cuối cùng cũng đã tiến vào cảnh giới thứ ba của Thi Đế, chờ ta cắn nuốt mười con Bạo Viên Vương trở lên, hẳn là có thể tiến vào cảnh giới thứ tư rồi, ha ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, Lương Tiểu nhưng lại đắc ý nở nụ cười, Diệp Tĩnh Vũ và Băng Minh đồng thời trợn trắng mắt lên.

Hơn mười con? Ngươi cho rằng thánh thú kia là heo nhà mình nuôi chắc? Muốn bao nhiêu thì phải bắt bấy nhiêu, có thể tìm ra một con đã không tệ rồi, hiện tại còn hơn mười con, đây không phải là nói chuyện sao?

Dù sao, tuy rằng thánh thú không cường đại bằng Võ Thánh, nhưng dù sao cũng là hoang thú cùng cảnh giới, cũng không phải là thành phần tổ chức, muốn bao nhiêu cũng được, nếu như không phải Công Tôn gia có bí pháp gì đó, đoán chừng tìm được hai ba con thánh thú đến cũng đã là không tệ rồi.

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ muốn nói vài câu trêu chọc, bên ngoài thạch thất lại truyền đến một trận tiếng gõ cửa rất nhỏ, Diệp

Tĩnh Vũ sững sốt, trước khi bế quan, hắn từng phân phó, trừ phi có tin tức Công Tôn Hương Di, nếu không không không cho phép đến quấy rầy, chẳng lẽ có tin tức gì hay sao?

Tin tức về con số 398 Hương Di.

“Đã bảy ngày rồi, chúng ta ra ngoài thôi!” Diệp Tĩnh Vũ nói một câu như vậy, nhưng cũng đứng dậy đi ra ngoài, mà Tiểu Đào cũng lập tức biến thành một đạo lưu quang, biến thành con mèo nhỏ, ghé vào đầu vai hắn, Lương Tiểu Song cũng đứng lên, còn bóng dáng Băng Minh lại biến mất trong hư không...

Cửa thạch thất mở ra, một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu trắng bạc, trên váy dài có thêu một đóa mẫu đơn. Vóc người nàng cao gầy, so với nam tử bình thường còn cao hơn. Thế nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác cao ngạo gì, ngược lại trên mặt còn treo nụ cười thân thiết. Bất luận kẻ nào nhìn thấy nàng, đều sẽ sinh ra một hồi tình nghĩa thân thiết.

Lúc nhìn thấy nữ tử này, hai mắt Lương Tiểu Hữu lập tức sáng rực lên, nước bọt trên khóe miệng không tự chủ được chảy xuống, từng đạo ái tâm trong mắt gã không ngừng hiện lên.

“Mẫu Đơn, có tin tức gì không?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra nụ cười nhân nhật, hiển nhiên rất hứng thú với việc nhìn thấy một mỹ nữ như vậy, chẳng qua khác với ánh mắt tham lam của Lương Tiểu Vũ., Trong mắt hắn lại chỉ có một loại thuần túy là thương thức, đương nhiên, có lẽ cũng có một chút dự vọng chinh phục, nhưng mỗi lần nghĩ đến đôi mắt tinh khiết của Lạc Linh Nhi, dự vọng này của hắn cũng sẽ biến mất vô ảnh vô tung.

“Bẩm công tử, dựa theo phân phó của các ngài, mấy ngày nay chúng ta đều phải thêm nhân thủ, thế nhưng Công Tôn gia tựa hồ cực kỳ nghiêm khắc đối với việc Hương Di tiểu thư trông coi, ngay cả mấy đứa con trai của Công Tôn Thắng cũng không biết, cho đến hôm nay mới truyền ra tin tức Công Tôn tiểu thư sẽ xuất giá ba ngày sau!” Mẫu Đơn mặc trường bào màu trắng thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, mở miệng nói ra,

ánh mắt híp lại với vẻ mặt của Lương tiểu thư, nhưng lại trực tiếp xem nhẹ.

“Xuất giá?” Nghe tin tức này, Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày? Chẳng lẽ là Hiên Viên Huyết? Từ miệng Ngọc Vô Song, hẳn đã đoán được đại khái tâm tư Công Tôn Thắng.

“Ừm, tân lang chính là con trai nhỏ nhất của Trần Bắc Thần Vương, Hiên Viên Huyết, đội ngũ đón dâu ngày mai sẽ đến Dược Thành, để đón Công Tôn Hương Di tiểu thư, Hiên Viên Huyết điều động năm trăm huyết vệ, còn có ba ngàn huyết kỵ chiến đội...” Mẫu Đơn cung kính nói, đôi mắt sáng ngời lên lén đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ.

“Năm trăm huyết vệ?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi động một chút, Huyết vệ, đó là nhánh sức mạnh cường đại nhất bên cạnh Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến, chỉ có một ngàn người, mỗi một người đều là siêu cấp cao thủ cảnh giới Tiên Thiên.

Đương nhiên, đối với đám người Diệp Tĩnh Vũ hiện tại mà nói, một gã cao thủ Tiên Thiên cũng không đáng sợ, thậm chí mười tên cao thủ Tiên Thiên, trăm tên cao thủ Tiên Thiên đều không đáng sợ, nhưng vấn đề là bên người Hiên Viên Huyết không có khả năng chỉ có những cao thủ Tiên Thiên này?

Hơn nữa dựa vào bản năng, Diệp Tĩnh Vũ liền có thể suy đoán ra, đây là một ván cờ, một ván cờ dụ dỗ chính mình ra tay, chính mình lúc trước đề xuất muốn tìm Công Tôn Di, như vậy Công Tôn Thắng không bắt được mình, nhất định sẽ dùng việc này để bày bố, những thứ này đều là biểu hiện bên ngoài, trong bóng tối, còn có bao nhiêu cao thủ đây?

Nói cho cùng, bây giờ lực lượng bên người Diệp Tĩnh Vũ đã cường đại đến một trình độ đáng sợ, Lương Tiểu Hữu đã thuận lợi tiến vào tầng thứ ba Thi Đế, chỉ cần những lão quái vật kia không xuất hiện, thì gần như là vô địch, Băng Minh cũng là Võ Thánh., Bây giờ chính mình cũng đã đạt đến cảnh giới Hồn Tiên, nguồn lực lượng này đủ để hủy diệt hơn vạn quân đội, nếu là thế lực khác, dựa vào ba người bọn họ, đủ để cưỡng ép công phá, chớ đừng nói chi là một đào nhỏ thực lực không biết sâu cạn.

Thế nhưng bây giờ người bọn họ phải đối mặt lại là một đại gia tộc đã truyền thừa hơn ngàn năm. Không, hẳn là phải đối mặt với hai gia tộc, một trong số đó là gia tộc Hiên Viên gia tộc mạnh nhất.

Gia tộc không lồ như vậy, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu nội tình, không ai biết rõ, cho nên, nghe được tin tức như vậy, Diệp Tĩnh Vũ rất lo lắng.

“Ừm, đây là thân vệ mà Hiên Viên Tiêu Chiến ban cho Hiên Viên Huyết, nhưng theo Công Tôn phủ biết được, hẳn đến để cưới Hương Di tiểu thư, hôn lễ lại được cử hành tại Kim Thành!” Mẫu Đơn nhẹ gật đầu, làm người phụ trách của Bách Hoa Môn ở Dược Thành, nàng tự nhiên biết tin tức gì có thể mang đến trợ giúp lớn nhất cho Diệp Tĩnh Vũ.

“Hắc hắc, thú vị, thú vị. Hiện tại chiến sự phía trước khẩn trương như vậy, Nhị điện hạ còn suất lĩnh ba mươi vạn đại quân ở biên giới, Hiên Viên Huyết này vậy mà còn có tâm tư cưới vợ, hơn nữa còn nhất định phải tổ chức hôn lễ ở Kim Thành. Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?” Lương Tiểu bên cạnh thấy Mẫu Đơn không phản ứng với mình, vì biểu hiện của mình, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong miệng lại cười nhạt nói.

“Làm cái gì? Còn không phải là muốn dụ dỗ chúng ta đi vào sao, mấy ngày nay, nhất định Công Tôn gia sẽ tìm kiếm khắp nơi tung tích chúng ta, bất quá bọn họ có đánh chết cũng không nghĩ tới chúng ta sẽ trốn ở chỗ này, hiện giờ không tìm được người., Chỉ có thể dụ địch mà ra! Về phần vì sao phải đón Công Tôn Hương trở về mới tổ chức hôn lễ, có lẽ là Công Tôn gia lo lắng cho mình không? Dù sao, nếu là ở Dược Thành tổ chức hôn lễ, còn bị chúng ta cưỡng ép quấy rối, mặc kệ thành công hay không, đối với Công Tôn gia đều không có bất kỳ chỗ tốt nào...” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng.

Nghe xong lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu đã liên tục gật đầu, đôi mắt vẫn như cũ liếc về phía Mẫu Đơn, chỉ tiếc Mẫu Đơn vẫn không có liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Vậy công tử, chúng ta cần phải làm gì?” Mẫu Đơn nhìn ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ đã có thêm một tia tán thưởng, có thể

dựa vào chút tin tức ấy mà suy đoán ra được nhiều thứ như vậy, quả nhiên không phải người bình thường, trách không được sư tử coi trọng hẳn như vậy.

“Giúp ta điều tra rõ lộ tuyến bọn họ trở về, nếu muốn dẫn ta ra ngoài, ta làm sao có thể không bằng mong muốn của bọn họ!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện ra nụ cười tự tin, dù biết rõ đây là một trận đấu, nhưng hắn vẫn như cũ không hề chùn bước đi vào.

Nghe được Diệp Tĩnh Vũ an bài, Mẫu Đơn có chút kinh ngạc, bất quá nhìn thấy ánh mắt tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, lại không nói thêm gì nữa, sau khi thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, liền đi ra ngoài an bài.

Nhìn thấy bóng dáng mẫu đơn dần dần đi xa, Lương Tiểu Hữu lau sạch nước miếng trên khóe miệng, hung hăng kéo quần áo Diệp Tĩnh Vũ.

“Làm gì vậy?” Diệp Tĩnh Vũ buồn bực quay đầu lại nhìn Lương Tiểu Nhị.

“Huynh đệ, ta phát hiện mùa xuân của ta tới rồi!” Trong mắt Lương Tiểu Khả lóe ra ánh sáng chói mắt...

“Ách, Yêu Cương không phải mùa xuân của ngươi sao?” Diệp Tĩnh Vũ bất đắc dĩ nói.

“Đúng vậy, yêu kiều là xuân đầu tiên của ta, Mẫu Đơn này chính là xuân thứ hai của ta, a... Ngươi không phát hiện, nhịp tim của ta vừa rồi... Này này này, ngươi nghe ta nói hết đã, đút cho ta ăn...”

Không đợi Lương Tiểu Nhị nói xong, Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, trực tiếp đi ra ngoài, gia hỏa này, còn là đệ nhất xuân, đệ nhị xuân đấy...

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ vừa mới bẻ quan đi ra, trong biệt viện của Công Tôn Thắng, Công Tôn Thắng mặc trường bào màu trắng đang lẳng lặng ngồi trên xe lăn, mà trước mặt hắn là một nam tử tóc hoa râm, nhưng thần sắc tuấn lãng...

Hạng ba mươi ba Hiên Viên Tiêu Chiến

“Vương gia, ngài đại giá quang lâm, lão phu không tiếp đón từ xa, thật sự là tội không thể tha!” Công Tôn Thắng nhìn nam tử trước mặt, vẻ mặt áy náy.

“Ha ha, thắng huynh, giữa người và ta, còn cần gì khách khí bậc này?” Nam tử ngồi đối diện Công Tôn Thắng lại cười nhạt nói, trong lời nói, phảng phất thiên địa nắm hết trong lòng bàn tay, nói chuyện mặc dù hòa khí, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác thiên hạ độc tôn vì ta.

Không giống với sự bá đạo của Độc Cô Bá Thần, đó là một loại không sợ hãi, một loại không sợ, giống như có thể khiêu chiến toàn bộ thế giới vậy.

Chiến!

Đúng vậy, chính là một luồng chiến ý, một luồng chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua.

Người này không phải ai khác, chính là chiến thần một đời của Thiên Nguyên đế quốc Hiên Viên Tiêu chiến!

Mọi người chỉ biết Hiên Viên Huyết suất lĩnh ba ngàn huyết kỵ và năm trăm huyết vệ tới đón dâu, tuyệt đối không ngờ Hiên Viên Tiêu Chiến lại đích thân đến đây.

“Ha ha, là thói quen của lão phu, chỉ là không biết lần này Vương gia đến đây là vì chuyện gì?” Nghe được Hiên Viên Tiêu Chiến nói như vậy, Công Tôn Thắng tự nhiên sẽ không khách khí, nhưng hắn lại biết, hiện giờ chiến sự chưa yên, thân là Nhiếp Chính Vương của Thiên Nguyên đế quốc, hắn cũng sẽ không vì hôn sự của con mình mà chạy xa khỏi Thiên Nguyên thành tới đây.

“Tự nhiên là vì chuyện tiền tuyến, Nam Vân, Tây Sở thừa dịp Hiên Viên gia chúng ta nội loạn, phát động phản loạn, hôm nay đã đánh hạ một mảng lớn đất đai của Thiên Nguyên đế

quốc, không biết hỏi cái cũng thôi đi, còn liên hợp lại để tấn công quốc gia ta., Sĩ có thể nhìn, ai có thể nhìn được, lần này bốn vương tự mình đến đây, mượn chuyện đại hôn của con ta bày ra một đại cục, chính là muốn triệt để đánh tan ba mươi vạn đại quân của Nam Vân đế quốc, để cho những tên phản tặc này biết rõ uy thế của Thiên Nguyên đế quốc ta!” Hiên Viên Tiêu chiến lại từ tốn nói, trong lúc nói chuyện, lại lộ ra một cỗ tự tin cường đại.

“Vậy Bạo Phong Thành?” Công Tôn Thắng lộ ra thần sắc lo lắng, so với Nam Vân Đế Quốc và Tây Sở đế quốc thì tai họa ngầm lớn nhất ngoài Bạo Phong Thành mới là tai họa ngầm. Gia tộc Thác Bạt gia tộc ba trăm năm trước có thể cùng gia tộc Hiên Viên phân cao thấp, ba trăm năm qua càng là không ngừng xâm chiếm Thiên Nguyên Đế Quốc. Nếu không có Hiên Viên Tiêu chiến xuất hiện, có lẽ đã sớm công phá Bạo Phong Thành, chiếm cứ toàn bộ Cửu Châu.

“Chuyện này không cần lo lắng, hiện giờ con ta Hiên Viên Long trấn thủ Bạo Phong Thành, cho dù bọn chúng có Thác Bạt thế hệ thiên kiêu như Phương Duệ cũng đừng mơ có thể công phá Bạo Phong Thành, bốn vương vừa vặn nhân cơ hội này đánh tan Nam Vân đế quốc và Tây Sở đế quốc, lại trợ giúp Hoàng thượng xây dựng lại Thiên Nguyên đế quốc, những năm gần đây,, Quốc ta cũng thật là mục nát, nhân cơ hội này đổi lấy máu!” Hiên Viên Tiêu Chiến thần nhiên nói, hiện giờ toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc đối mặt với ba đại đế quốc Mông Hạo, Nam Vân đế quốc, Tây Sở đế quốc giáp công, còn có thể nói ra những lời tự tin bức này cũng chỉ có mình y.

“Vậy ngươi cần lão già ta làm gì?” Công Tôn Thắng tự nhiên tin tưởng lời nói Hiên Viên Tiêu chiến. Mặc kệ Nam Vân đế quốc cường đại cỡ nào, bất quá Mông Đột đế quốc hung mãnh cỡ nào, mặc kệ Tây Sở đế quốc cường thế cỡ nào, chỉ cần Hiên Viên Tiêu chiến không chết, Thiên Nguyên đế quốc tuyệt đối sẽ không bại.

Hắn cả đời chinh chiến vô số, nhưng vẫn chưa thất bại, tuyệt đối là đệ nhất chiến thần đương đại.

“Người chỉ cần...” Nói tới đây, Hiên Viên Tiêu Chiến lại hạ giọng giảng giải kế hoạch của mình, Công Tôn Thắng vừa nghe, vẻ kinh hãi trên mặt càng đậm. Đến cuối cùng khi Hiên Viên Tiêu chiến nói xong, Công Tôn Thắng trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

“Cao, cao, cao, vương gia, kế này đúng là nhất cử lưỡng tiện a, chỉ là lúc này đây, lại xuất hiện một chút ngoài ý muốn nhỏ!” Ngay sau đó, Công Tôn Thắng kể lại chuyện gặp đám người Diệp Tĩnh Vũ ở Dược Vương cốc.

“Thắng huynh yên tâm, thiếu niên mà huynh nói hắn là đệ tử Độc Cô Bá Thần, người khác không dám động vào hắn, chẳng lẽ ta còn không dám sao?” Hiên Viên Tiêu Chiến lại lạnh lùng nói, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Vương gia định đích thân ra tay?” Nghe Hiên Viên Tiêu Chiến nói Diệp Tĩnh Vũ lại là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần, nhưng trong lòng Công Tôn Thắng lại run rẩy dữ dội, cũng may mình không giết chết hắn, nếu thật sự giết chết hắn, nói không chừng tên biến thái kia đã giết tới Công Tôn gia.

Đến cấp độ này, tự nhiên biết rất nhiều tin tức mà người thường không biết, tỷ như một năm trước, Bạch gia đã phát sinh tình huống.

“Không, nói thế nào thì nói hắn dù sao cũng là vãn bối, tuy ta không sợ giết hắn, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của tuổi trẻ bọn hắn, ta sẽ không nhúng tay vào!” Hiên Viên Tiêu Chiến lại lắc đầu.

“Nhưng Vương gia, người này không chỉ có võ đạo siêu quần, bản thân còn là một Hồn Sư đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, thứ cho lão phu nói như vậy. Mặc dù Huyết điện hạ là một danh tướng, dẫn binh đánh giặc không hề dưới Vương gia, thế nhưng thực lực bản thân hắn muốn đối phó tên kia lại có chút khó khăn!” Công Tôn Thắng nghe thấy Hiên Viên Tiêu chiến không ra tay, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ không phải là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần, như vậy dựa theo kế hoạch ban đầu của hắn, xuất động cao thủ trong tộc, muốn chặn giết hắn tuyệt đối không

khó, nhưng sau khi biết rõ, làm sao còn có thể liều lĩnh xuất động cao thủ.

Dù sao, Công Tôn gia cũng không có Hiên Viên tuyệt, mà Hiên Viên Tuyệt mặc dù có quan hệ tốt với Công Tôn gia, nhưng cũng không thể bảo vệ bọn họ bất cứ lúc nào.

“Huyết nhi không phải là đối thủ, nhưng còn có Tĩnh nhi nữa!” Hiên Viên Tiêu Chiến lại cười nhạt một tiếng.

Công Tôn Thắng sừng sốt, Hiên Viên Tiêu Chiến có chín đứa con trai, trong đó có năm người trở thành tuyệt đại danh tướng một mình ngăn cản một phương. Hiên Viên Huyết cũng ở trong số đó, còn có bốn người, nhưng vẫn luôn không tham gia quân địch., Vẫn khổ luyện võ đạo, trong lời nói của Hiên Viên Tiêu chiến là Tĩnh Nhi, chính là Hiên Viên Tĩnh trong đó, chính là đệ thất Hiên Viên Tiêu Chiến. Nghe đồn thiên phú võ đạo là kiệt xuất trong toàn bộ thể hệ gia tộc Hiên Viên, so với Bạch gia Bạch Kinh Phi còn có tiềm lực gấp mấy lần., Mười tám tuổi, đã tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, về sau vẫn không có tin tức, nhiều năm trôi qua như vậy, lấy thiên phú của hắn cùng vật lực của Hiên Viên Hoàng tộc, tài lực, tiến vào cảnh giới Võ Thánh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Có lẽ đối với người khác mà nói, có thể bước vào cảnh giới Võ Thánh là một chuyện còn khó hơn lên trời, nhưng đối với gia tộc Hiên Viên mà nói, chỉ cần con cháu gia tộc đầy đủ thiên phú, muốn tiến vào cảnh giới Võ Thánh, tuyệt đối là dễ như trở bàn tay. Dù sao, mặc kệ tâm pháp võ công, hay là các loại linh dược trong thiên địa, gia tộc Hiên Viên đều tuyệt đối phong phú nhất đẳng.

Mặc dù biểu hiện bên ngoài, gia tộc Hiên Viên cũng giống như Bạch gia, chỉ có bốn vị Võ Thánh, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều không thể tin vào điểm này, nhân khẩu trực hệ gia tộc Hiên Viên đã lên đến hơn vạn, chớ đừng nói chi là những người bên ngoài kia, nhiều người như vậy, lại có điều kiện tốt nhất trên đời này, nếu chỉ có bốn vị Võ Thánh, vậy thì đã sớm bị diệt quốc rồi.

Làm gì đợi cho năm đó nội loạn, mới có người dám đánh chủ ý, phát động phản loạn.

Sau khi biết là vị thiên tài kia là Hiên Viên Tĩnh, Công Tôn Thắng hơi yên lòng, nhưng vừa nghĩ tới những cao thủ xung quanh Diệp Tĩnh Vũ, lông mày lại nhúu chặt lại.

“Nhưng vương gia, song quyền khó địch nổi bốn tay, Tĩnh công tử mặc dù...”

Công Tôn Lộ Chương luyện ái, xếp thứ bốn mươi.

“Thắng huynh, ngươi và Huyết nhi bày ra cái bố cục này, đừng nói cho ta biết một chút chuẩn bị cũng không có? Ngươi kiêng kị người nọ, ngươi không dám giết hắn, chẳng lẽ ngươi ngay cả người khác cũng không dám động thủ?” Không đợi Công Tôn Thắng nói xong, Hiên Viên Tiêu Chiến trực tiếp đánh lại.

“Ta hiểu rồi vương gia!” Nghe Hiên Viên Tiêu Tiêu nói vậy, Công Tôn Thắng đâu còn nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Thắng huynh chớ trách ta, lần này đến đây, ta chỉ dẫn theo Tĩnh nhi, cũng không có cao thủ nào khác, mà ta lại không thể ra mặt...” Nhìn thấy bộ dạng Công Tôn Thắng có chút không biết làm sao, Hiên Viên Tiêu Chiến lại tiếp tục nói.

“Vương gia không cần lo lắng, ta hiểu rồi!” Dường như sợ Hiên Viên Tiêu sẽ sai ý định chiến đấu, Công Tôn Thắng nhanh chóng giải thích một lần.

“Như vậy rất tốt, bản vương không ở đây lắm nữa, cáo từ trước...” Hiên Viên Tiêu Chiến nói xong, đứng lên.

“Mời Vương gia...” Công Tôn Thắng làm một động tác mời suông, ngay sau đó chứng kiến trận chiến Hiên Viên Tiêu đi ra ngoài một bước, chỉ một bước, thân ảnh của hắn đã biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy tình huống như vậy, cảm nhận được trong không khí không còn chút khí tức Hiên Viên Tiêu Chiến, thần sắc Công Tôn Thắng hơi đổi.

“Ba mươi năm rồi, mình đã tiến vào cảnh giới này ba mươi năm rồi, nhưng vẫn chưa bước ra một bước như vậy, hẳn dường như đã sớm bước vào rồi?” Thì thà lầm bầm một câu,

ánh mắt đục ngầu của Công Tôn Thắng lại nhìn về phía chân trời, nơi đó, một đám mây trắng đang chậm rãi bay qua...

Trong đêm ngày thứ hai sau khi Lương Tiểu Nhi xuất quan, toàn bộ Dục thành, đèn đuốc sáng trưng, mặc kệ là người giàu sang, hay là cửa lớn của dân chúng bình thường, đều treo đèn lồng đỏ, mỗi một con đường phố, bất kể là phố lớn hay hẻm nhỏ, cũng đều treo lụa đỏ, trên những cự mộc che trời kia cũng treo đầy tơ lụa hỏa hồng, tờ giấy, màu xanh trong đỏ, khiến Dục thành vốn xinh đẹp càng thêm mỹ lệ.

Toàn bộ Dục thành đều chìm đắm trong vui sướng khó hiểu, nguyên nhân không có gì khác, đơn giản là vì đại tiểu thư Công Tôn gia, Công Tôn Hương, ngày mai sẽ được gả đi xa khỏi Kim thành.

Với địa vị của Công Tôn gia, nếu có hôn nhân con gái thì phô trương cực lớn, chứ đừng nói là tân lang quan lúc này là con cháu của Hiên Viên hoàng tộc.

Hiên Viên Huyết, nhi tử nhỏ nhất trong trận chiến của Trấn Bắc Thần Vương Hiên Viên Tiêu, thống lĩnh hai mươi vạn đại quân trấn thủ thành vàng, thân phận như vậy, địa vị như vậy, sao không khiến người ta hưng phấn.

Hai gia tộc này thông gia, phô trương sao có thể nhỏ, cho nên, mặc kệ bách tính Dục Thành có nguyện ý hay không, tối nay, nơi này đều là một mảnh niềm vui dạt dào.

Tất cả mọi người, mặc kệ là thật tâm hay không, trên mặt ai cũng mang theo nụ cười vui vẻ và hưng phấn, dường như người sắp lập gia đình là khuê nữ của mình vậy.

Bất quá, có vui vẻ, nhất định có thương tâm. Dục thành, cũng không phải là tất cả mọi người sợ hãi quyền thế của Công Tôn gia và Hiên Viên gia tộc, dù biết rõ ngày mai sắp có một thiên đại hỉ sự, vẫn có người tâm tình rất khó chịu, hơn nữa, nàng còn đem loại biểu hiện khó chịu này ở trên mặt, biểu hiện trên người, cùng với trên sự vật xung quanh...

Linh Chi nhai, Linh Nha lâu, chính là một trong những tử lâu nổi danh nhất Dục thành, bởi vì ngày mai là ngày Công Tôn

tiểu thư đại hỉ, giờ phút này cả tòa lầu đều hiện ra một mảnh hi khí dương dương.

“Ha ha, ta nghe nói Công Tôn Hương Di tiểu thư không chỉ có vẻ đẹp dị thường, bên cạnh còn có một con thất cấp thánh thú, so với Hiên Viên Huyết điện hạ quả thực là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp!” Lúc này, trên một chỗ ngồi ở lầu ba, một gã trên mặt có nốt ruồi rất là đặc ý khoác lác.

“Hắc hắc, đúng vậy, nghe nói Hiên Viên Huyết điện hạ vừa đến Kim Thành đã đuổi Nam Vân Man Tử trở về, lần này có Công Tôn tiểu thư trợ giúp, không chừng có thể một lần tiêu diệt Nam Vân Đế Quốc!” Một nam tử khác cũng tiếp lời.

“Đúng vậy đúng vậy, ngược lại điện hạ lập công lớn, trực tiếp phong Vương, Công Tôn tiểu thư chính là vương phi, Dục Thành chúng ta lại có thêm một vị vương phi nữa rồi!” Một nam tử khác tiếp lời.

Bây giờ, toàn bộ Dục thành cơ hồ đều lưu truyền lại cổ sự Công Tôn Hương cùng Hiên Viên huyết, mặc kệ những người này có vừa lòng với Công Tôn gia hay không. Ít nhất trong trường hợp này, không có ai dám nói xấu Công Tôn gia, từng người đem hôn sự này khoác lác chính là một cuộc hôn sự hoàn mỹ nhất thiên hạ.

Nhưng lời nói như vậy lọt vào tai một người lại khó chịu như thế. Người này không phải ai khác, chính là Công Tôn Lộ mặc một bộ quần áo mỏng màu trắng.

Vừa mới đi tới lầu, liền nghe thấy người của bàn này đang thảo luận chuyện của Công Tôn Hương cùng Hiên Viên Huyết, vốn không phải rất cao hứng Công Tôn Lộ liền xông lên, trực tiếp cho nam tử trên mặt mọc một nốt ruồi kia một bạt tai.

Tầng ba vốn còn đang náo nhiệt lập tức ngừng lại, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn bên này.

“Nói chứ, sao lại không nói? Nói tiếp? Không phải các người nói tiện nhân kia rất tốt sao? Sao không nói?” Một bàn tay tát vào mặt người nọ, để cho tình cảnh trở nên yên tĩnh lại, Công Tôn Lộ chống nạnh, hung hăng nói.

Vốn dĩ, người thành thân hẳn là nàng, cũng chỉ có nàng mới có thể xứng với Hiên Viên Huyết điện hạ, nhưng lại giết ra một Công Tôn Hương Di, cũng không biết mình làm sao mà gia gia lại tuyên bố hôn sự này nhanh như vậy.

Điều quan trọng hơn là, lúc trước mình phái sát thủ đi ám sát Công Tôn Hương, dường như chuyện bị gia gia của mình biết được, còn hung hăng giáo huấn mình một trận.

Mình lớn như vậy, gia gia khi nào rèn luyện bản thân, tất cả những thứ này, đều là do Công Tôn Hương vui vẻ, cướp đi trượng phu của mình, cướp đi vinh dự của mình, còn cướp đi sung ái của mình trong nhà, cướp đi tất cả của mình, điều này làm cho nàng không tức giận sao được?

Tất cả mọi người ở đây đương nhiên đều biết vị đại tiểu thư ngang ngược này, bây giờ nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, nào dám nói thêm gì, từng người lén lút tính tiền rồi đi, ngay cả nam tử bị Công Tôn Lộ một chương đánh bay, lúc này cũng không dám nhiều lời, xoay người đi xuống dưới lầu.

Bọn họ ước chừng là biết, vị Công Tôn tiểu thư này tựa hồ là ghen, ăn dấm chua của cô cô của mình...

Rất nhanh, toàn bộ người lầu ba đã chạy sạch, trong tình huống này, không ai nguyện ý trêu chọc Công Tôn Lộ đang phẫn nộ.

Nhưng trên một cái bàn ở góc lại có hai nam hai nữ đang ngồi, nam anh tuấn tiêu sái, nữ thì xinh đẹp động lòng người. Chỉ có điều sắc mặt một nam tử tái nhợt, nhìn qua có chút dọa người, một nam tử lại cực kỳ xinh đẹp, thậm chí so với hai mỹ nữ bên cạnh còn xinh đẹp hơn...

“Hắc, huynh đệ, người nói xem tại sao thế giới này lại có người vô sỉ như vậy? Rõ ràng mình không bằng người khác, còn không cho người khác nói, đây không phải là phạm nhân sao?” Lúc này, nam tử sắc mặt tái nhợt kia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Đúng vậy a, đúng là đủ hèn hạ. Thế nhưng dù sao người ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, trong lòng người biết là tốt rồi,

cần gì phải nói ra chứ?” Nam tử xinh đẹp kia lại kết thúc lời nói.

Cái này tự nhiên toàn bộ rơi vào trong tai Công Tôn Lộ, Công Tôn Lộ vốn vô cùng phần nộ khi nghe mấy câu nói này, lại phảng phất một đồng hỏa được, gặp phải một điểm hỏa tinh, toàn bộ bộ bộ bộc phát ra...

Chương bốn mươi một miếu sát.

“Các người nói cái gì?” Công Tôn Lộ chống nạnh hai tay, cứ như vậy đi tới trước bốn người, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nói.

“Nói cái gì? Đương nhiên là người nói rồi, ta nói này tiểu nha đầu, đã muộn như vậy, người không về nhà ở lại tửu lâu, cũng học theo đại nhân đi dạo, đây không phải là tiện nhân sao?” Nam tử sắc mặt tái nhợt hờ hững quay đầu lại, con mắt quét một vòng trên người Công Tôn Lộ, rất là đậm mặc nói, người này không phải ai khác, chính là Lương Tiểu Dã.

“Người... Người... Người nói ta tiểu nha đầu? Còn mắng ta tiện nghi?” Công Tôn Lộ vừa nghe đối phương nói mình là tiểu nha đầu, khuôn mặt đỏ bừng, rất là oán hận ưỡn bộ ngực mình lên, dùng một loại ánh mắt không thể tin nổi nhìn nam tử tái nhợt, tại Dược Thành, lại còn có người dám ở trước mặt nhục mạ mình.

“Mẹ nó, cho dù người có ưỡn ngực, bộ ngực kia của người cũng không đứng dậy nổi. Tiểu nha đầu kia chính là tiểu nha đầu, luôn thích học theo đại nhân. Ài, đừng nói là tên Hiên Viên Huyết kia, chỉ cần là một nam nhân bình thường, cũng sẽ không chọn người!” Lương Tiểu Hữu ra vẻ cảm khái vô cùng.

“Người... Người... Người muốn chết.” Công Tôn Lộ giận dữ, trực tiếp tát thẳng một cái về phía Lương Tiểu Kiềm. Thế nhưng nàng chỉ mới đạt tới cảnh giới võ sĩ, làm sao có thể đánh trúng Lương Tiểu, lập tức cảm giác một bàn tay lạnh như băng nắm lấy cổ tay mình, giống như bị kìm sắt kẹp, không thể động đậy.

“Người buông tay...”

“Buông tiểu thư ra...” Lúc này Công Tôn Lộ trực tiếp mắng chửi, mấy tên nam tử khác cũng trực tiếp nhào tới, bọn họ hiển nhiên cũng không ngờ mấy người trước mắt này lại càn rỡ như

vậy, không chỉ nhục mạ Công Tôn Lộ, lúc này còn dám động thủ.

Chứng kiến mấy người đập vào mặt, Diệp Tĩnh Vũ ngồi bên cạnh Lương Tiểu Phàm lại cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng bạc, trực tiếp sử dụng Chiến văn cuồng bá.

Một gợn sóng màu vàng trực tiếp nổ bắn ra, hung hăng oanh kích lên người mấy người, bốn người này bất quá là võ sư Tiên Thiên, nào có thể ngăn cản niệm lực do Hồn Tiên phát ra công kích, lập tức thấy ngực bốn người trực tiếp bạo liệt ra, một đoàn huyết vụ phun ra.

Mà thân thể của hắn bị đánh đến nát tan, phảng phất như quấy vào một không gian không tên.

Đây mới là uy lực chính thức của cuồng bá Chiến Văn, cũng là hồn lực của Diệp Tĩnh Vũ đạt tới Hồn Tiên, uy lực của các loại Hồn Thuật cũng tăng lên gấp bội.

Biến cố như thế lập tức làm Công Tôn Lộ còn đang giãy giụa sợ hãi, nàng lớn như vậy chưa từng thấy qua tràng diện máu tanh bực này, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết nên nói gì.

Mà trên mặt Hồ Tư Mộng ngồi bên trái Diệp Tĩnh Vũ vẫn lạnh như băng, đối với điểm máu tanh này một chút cũng không để ý, về phần viên Mẫu Đơn bên phải Diệp Tĩnh Vũ, thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ suy nghĩ một chút liền chém giết vài tên võ sư Tiên Thiên, sắc mặt hơi chấn động. Mặc dù nàng biết Diệp Tĩnh Vũ rất cường đại, nhưng không biết hắn đã cường đại đến tình trạng như vậy.

“Tiểu nha đầu, ngươi không phải rất bá đạo sao? Sao không gọi nữa? Tiếp tục gọi đi? Đã lâu lắm rồi lão tử không hút máu người, đặc biệt là loại huyết dịch xử nữ như ngươi, ài, thật là mong chờ!” Lúc Lương Tiểu Hữu nói chuyện, hai cái răng nanh cứ như vậy chậm rãi từ khóe miệng hắn thò ra, mà bàn tay hắn bắt lấy Công Tôn Lộ cũng chậm rãi biến thành móng vuốt sắc bén.

Công Tôn Lộ thấy một màn như vậy hai mắt tròn trừng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng lại vừa vịn ngã vào trong ngực

Lương Tiểu Tử...

“Cái này... Có phải ta đã làm quá đáng rồi không? Sao lại không kinh hãi như vậy? Trực tiếp ngắt xiu?” Nhìn thấy Công Tôn Lộ ngắt xiu, Lương Tiểu rất vô tội nói với Diệp Tĩnh.

” ngắt thì chóng mặt đi, nơi này không nên ở lâu, đưa nàng tới những nơi khác!” Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt nói, sau khi nói xong, thân thể liền đứng dậy.

Mấy người tựa hồ cũng biết nơi này không nên ở lâu, đi theo Diệp Tĩnh Vũ, cứ như vậy bước ra cửa sổ.

Đông thành Dược Thành, một gian miếu thờ đồ nát đã lâu không có người đến, chung quanh hiện đầy tro bụi và mạng nhện, ngay cả tượng thần kia cũng chỉ còn lại nửa khuôn mặt, dưới ánh trăng yếu ớt, nhìn qua có chút khủng bố.

Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu mang theo Công Tôn Lộ đi tới nơi này, về phần hai người Hồ Ly và Mẫu Đơn thì không theo yêu cầu của Diệp Tĩnh Vũ.

“Cô nương, đừng giả bộ nữa, ngươi còn giả bộ, lão tử lập tức cởi sạch y phục, cho ngươi nếm thử vũ khí cường đại của lão tử!” Lương Tiểu Hữu nói xong, lưng còn đang ưỡn thẳng.

Nghe Lương Tiểu Hữu đe dọa, vốn đang bị Lương Tiểu Hữu ôm lấy Công Tôn Lộ lập tức tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch giãy khỏi vòng tay của Lương Tiểu Nhị, nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, trên mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng: “Các người... Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Làm cái gì? Ngươi nói ta còn có thể làm gì ở nơi dã ngoại hoang vu này?” Lương Tiểu Hữu cười đậm đặng, bước từng bước một về phía Công Tôn Lộ.

“Cút ngay...” Ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp đi tới, một cước đá vào hông Lương Tiểu Uyển, trực tiếp đạp bay hẳn ra ngoài, sau đó thay một khuôn mặt hẳn tự cho là ôn hòa nhất, nói với Công Tôn Lộ toàn thân run rẩy: “Thật ra chúng ta không có ác ý, ngược lại, chúng ta vẫn là trợ giúp Công Tôn tiểu thư!”

Công Tôn Lộ sững sốt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, cảm thấy rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở đâu rồi?

Bất quá đối với lời nói Diệp Tĩnh Vũ, nàng lại hoàn toàn không tin tưởng chút nào, có trợ giúp gì cho mình còn đem mình cướp tới nơi này?

“Ngươi có muốn trở thành thê tử của Hiên Viên Huyết không?” Nhìn thấy bộ dạng Công Tôn Lộ đánh chết cũng không tin, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Muốn!” Công Tôn Lộ không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên.

“Vậy là được rồi, chúng ta chính là trợ giúp ngươi trở thành vương phi, đương nhiên, hiện tại nói đến, hẳn là vương phi tương lai!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, vẻ mặt tươi cười nói.

Sở dĩ nói tương lai, đó không phải là Hiên Viên Huyết vẫn chưa được phong vương sao.

“Các ngươi? Các ngươi thật sự có biện pháp giúp ta trở thành vương phi?” Vừa nghe đám người Diệp Tĩnh Vũ nói ra ý nghĩ gần như tuyệt vọng của nàng, ánh mắt nàng lập tức sáng lên, bất quá khả năng vừa rồi Lương Tiểu làm thật sự có chút quá đáng, đến bây giờ, thân thể của nàng vẫn còn có chút run rẩy.

“Đương nhiên, nếu không chúng ta sẽ mang ngươi tới đây nói nhiều như vậy làm gì!” Diệp Tĩnh Vũ lại tự tin gật đầu.

“Thế nhưng mà...”

“Biết ngươi muốn nói gì, mấy tên hộ vệ kia của ngươi, mặc dù là tâm phúc của ngươi, nhưng ngươi có thể cam đoan bọn hắn không phải giám thị ngươi sao? Vạn nhất bọn hắn mật báo, vậy kế hoạch của chúng ta sẽ hoàn toàn thất bại, đến lúc đó không phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao? Cho nên ta chỉ có thể giúp ngươi diệt trừ, như vậy mới có lợi cho kế hoạch của chúng ta!” Diệp Tĩnh Vũ tình thâm sâu nói.

“Vậy tại sao các ngươi lại giúp ta?” Công Tôn Lộ không phải người ngu, nàng biết trên thế giới này không có bữa trưa miễn phí, cho dù Diệp Tĩnh Vũ nói có đạo lý, không có mười phần chỗ tốt, đối phương dựa vào cái gì mà giúp mình.

Mộng thứ 40?

“Cô cháu của người Công Tôn Hương vui vẻ, là nữ nhân của ta, người nói xem, ta có nên giúp người hay không?” Diệp Tĩnh Vũ cười rất xán lạn, cười rất âm áp.

Công Tôn Lộ sừng sốt, lập tức gạt đầu nhẹ, đúng vậy a, đối phương đã thích Công Tôn Hương Di, như vậy trợ giúp mình chẳng khác nào trợ giúp hắn.

“Được, ta tin tưởng người, nhưng ta phải làm gì đó!” Công Tôn Lộ gạt đầu.

“Ha ha, người lại gàn!” Diệp Tĩnh Vũ ngoắc ngón tay với Công Tôn Lộ, Công Tôn Lộ cũng không chần chờ, ghé lỗ tai của mình tới, nghe Diệp Tĩnh Vũ thì thảo vài câu, cuối cùng vẻ sợ hãi trên mặt dần dần tán đi, thay vào đó là vẻ mặt vui sướng.

Nhìn thấy khuôn mặt vui sướng của Công Tôn Lộ, Lương tiểu nhân đang bò dậy trên mặt đất thì cười lạnh đầy mặt. Một khi chuyện thành công, nữ nhân này sẽ trở thành Huyết Thi đầu tiên của mình. Hiện tại, ta sẽ cho người đặc ý đã!

Công Tôn gia, Công Tôn Thắng ở biệt viện, Công Tôn Thắng mặc trường bào màu trắng, vẫn ngồi trên chiếc xe lăn, ngẩng đầu nhìn trắng lười liêm, trên mặt không biểu lộ gì.

Lúc này, một thân ảnh màu đen từ hư không hiện ra, chính là lão quân gia luôn đi theo bên cạnh hắn, Hư, hôm đó bị Lạc Nhật Thần Tiên kích thương, có y thánh như Công Tôn Thắng ở đây, dĩ nhiên đã sớm phục hồi như cũ.

“Thế nào rồi?” Nhìn thấy hư xuất hiện, Công Tôn Thắng nhàn nhạt nói ra.

“Lão gia, hết thầy đều đã an bài thỏa đáng, ngày mai bọn họ không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội chạy trốn nữa!” Hư cung kính nói.

“Vậy là tốt rồi, bắt quá đêm nay cũng đừng chủ quan, không chừng bọn họ sẽ đêm nay sẽ hành động!” Công Tôn Thắng gật đầu nhẹ, tiếp tục nói.

“Lão gia không cần lo lắng, chỗ ở của tiểu thư cũng đã bố trí mai phục, cho dù là con ruồi cũng đừng mơ bay vào. Tuy nhiên ta nghĩ bọn họ sẽ không ngu xuẩn như vậy, Dạ dò xét Công Tôn Phủ!” Hư Vô vẫn cung kính nói.

“Ừm, nói cũng đúng, tóm lại, hết thảy cẩn thận làm việc là tốt rồi!” Công Tôn Thắng suy nghĩ một chút rồi nói, cho dù tên kia là đệ tử Độc Cô Bá Thần, không có Độc Cô Bá Thần, hẳn nào dám đêm tối thăm dò Công Tôn phủ? Mặc dù Công Tôn gia không nổi tiếng về võ đạo đại lục, nhưng chỉ cần không phải một kẻ ngốc, đều sẽ hiểu rõ trong Công Tôn phủ ngoại hồ tàng long, đầm rồng hang hổ, đâu có xông vào.

Ngay lúc Công Tôn Thắng và Hư cảm thấy yên tâm, cửa biệt viện của Công Tôn Di Di lại xảy ra tranh cãi.

“Cái gì? Người vậy mà không cho ta vào? Chẳng lẽ cô cô ngày mai phải xuất giá rồi, ta đây làm cháu gái đến thăm nàng cũng không được sao?” Công Tôn Lộ mặc một thân quần lụa mỏng màu trắng, hai tay chống nạnh, nhìn thị vệ canh cửa mà mắng loạn một hồi.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, không phải chúng ta không cho, là lão gia hạ lệnh, không cho phép người ngoài tiến vào!” Tên thị vệ dẫn đầu mặt mũi tràn đầy vẻ buồn bực, tiểu ma đầu này ngày thường chưa bao giờ bước vào nơi này, sao hôm nay lại đột nhiên nghĩ đến đây?

“Làm càn, lão nương chẳng lẽ là ngoại nhân sao? Cút ngay, nếu không đừng trách lão nương không khách khí!” Công Tôn Lộ trực tiếp tát thẳng vào mặt tên thủ vệ kia, hung hăng mắng.

Tên thủ vệ kia mặt mũi tràn đầy vẻ buồn bực, nhưng là một hạ nhân của Công Tôn gia, gã nào dám đắc tội với tiểu ma đầu này a, chỉ là mệnh lệnh của gia chủ sao có thể cãi lời?

“Người còn không mau tránh ra?” Công Tôn Lộ chứng kiến thị vệ còn đứng ở nơi đó, lại một bụng tức giận, rút ra một con dao găm mang theo bên người, đâm thẳng tới tên thị vệ kia.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Diệp Tĩnh Vũ sau lưng Công Tôn Lộ lại âm thầm lú lười, tiểu nha đầu này ở Công Tôn gia cứ như vậy mà ngang ngược càn rỡ sao? Vải bạt tai cũng thôi đi, bây giờ ngay cả dao găm cũng rút ra rồi!

Tên thị vệ kia cũng sợ tới hồn phi phách tán, nhìn thấy Công Tôn Lộ rút dao ra, hắn cũng không dám đánh trả, đương nhiên, hắn càng không muốn chết, đối mặt với con dao găm đang bay nhanh tới, dám vọt qua một bên.

“Hừ, thứ không biết sống chết, lá cây nhỏ, xách đồ đi chúng ta!” Thu hồi dao găm của mình, Công Tôn Lộ như một con gà trống chiến thắng, ưỡn ngực đi về phía biệt viện.

Diệp Tĩnh Vũ cầm một túi lớn Công Tôn Lộ đưa cho Công Tôn Di, vội vàng đi theo, mấy tên thị vệ kia vốn định chặn đường, nhưng khi nhìn thấy con dao găm bên hông Công Tôn Lộ lại miễn cưỡng dừng bước.

Đây dù sao cũng là chuyện của Công Tôn gia bọn họ, bọn họ làm sao có thể dính vào? Bảo vệ mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất, hơn nữa Công Tôn Lộ nói đến cùng chỉ là một tiểu cô nương, lại có thể làm được những gì chứ?

Sau khi kiến thức sự dã man của Công Tôn Lộ, không ai cùng tính mạng của mình đùa giỡn, cứ như vậy trơ mắt nhìn Công Tôn Lộ cùng Diệp Tĩnh Vũ đi vào.

Dễ dàng đi vào biệt viện như vậy, lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy kiêu hãnh, thì ra đôi khi cũng có ưu điểm a.

Đi vào biệt viện, xuyên qua hành lang tầng tầng lớp lớp, cuối cùng cũng tới được gian phòng của Công Tôn Di Hương. Mấy nha hoàn nhìn thấy tiểu ma nữ Công Tôn Lộ đến đây, ai nấy đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

“Ngày mai cô cô sẽ xuất giá, ta đặc biệt tới gặp cô cô, các người mở cửa đi!” Công Tôn Lộ lạnh lùng nói.

Mấy nha hoàn kia tự nhiên không dám nói thêm gì, cung kính mở cửa phòng ra, Công Tôn Lộ nhấc chân đi vào bên trong, mà Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên phải theo sát phía sau.

Một nha hoàn đang muốn mở miệng nói chuyện, Công Tôn Lộ lại quay đầu hung hăng trừng nòng một cái, nuốt lời nói đến bên miệng xuống.

Đi vào phòng, phát hiện trang trí cực kỳ hoa lệ, tất cả đồ đạc chung quanh đều là gỗ lim, gỗ đàn hương, một mùi hương thơm ngát truyền đến, mặt đất cũng phủ lên thảm lông dê, giẫm lên rất là thoải mái, xem ra Công Tôn gia đối với Công Tôn Hương chiếu cố coi như không tệ.

Điều này làm cho nội tâm lo lắng của Diệp Tĩnh một mực buông lỏng xuống.

“Cô cô!” Vừa mới đi vào cửa, Công Tôn Lộ liền hướng vào bên trong la lên, trong lời nói còn lộ ra một cỗ tình cảm thân mật nồng đậm, nếu không phải biết nha đầu kia từng muốn sát hại Công Tôn Hương Di, Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ cho rằng quan hệ của hai người giống nhau đến mức nào...

Công Tôn Hương đang nằm nghiêng trên giường, nghĩ đến ngày mai mình sắp bị gả đi, trong lòng tràn đầy uể oải, thậm chí nghe được tiếng động bên ngoài, cũng không có bất kỳ cảm giác gì, thẳng đến khi nghe được có người gọi cô cô mình, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn lại, liền thấy một thiếu nữ mặc quần lụa mỏng màu trắng đi tới.

Công Tôn Hương rất là buồn bực suy nghĩ, đây là ai vậy? Bản thân ở Công Tôn gia cũng không có người quen à? Chẳng lẽ thật sự là đến xem bản thân sao?

Thế nhưng rất nhanh, ánh mắt nàng đã rơi vào sau lưng thiếu nữ kia, khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia, cả người nàng lại ngẩn ngơ không thể tưởng tượng nổi, trong mắt tràn ngập khó tin, còn có một mảnh hoang mang, mình không phải là nằm mơ chứ?

Chương 403, mê say...

“Thiếu... Thiếu gia?” Công Tôn Hương có chút mơ hồ, vuốt vuốt con mắt của mình, xác định có phải mình hoa mắt hay không.

“Hương Di, đã lâu không gặp!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười xán lạn.

“Thiếu gia, thật sự là người sao?” Cho dù đã nghe được thanh âm của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương vẫn có chút không tin được, nơi này là biệt viện của Công Tôn gia, cao thủ xung quanh nhiều như mây, cho dù Diệp Tĩnh Vũ biết mình bị giam ở nơi này, hẳn cũng không thể xông vào.

“Ha ha, chẳng lẽ trong những ngày ta không còn ở đây, người còn có những thiếu gia khác sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười xấu xa.

“Không có, thật không có, trong lòng Hương Di cũng chỉ có một mình thiếu gia!” Khi nhìn thấy nụ cười xấu xa của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Di cuối cùng cũng tin rằng tất cả những thứ này không phải là mộng, toàn bộ thân thể liền đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Hơn một năm rồi, rời khỏi Diệp Tĩnh Vũ đã hơn một năm, cuộc sống Diệp Tĩnh Vũ vừa mới rời đi, nàng còn không quá nhớ nhung. Nhưng theo Diệp Tĩnh Vũ biến mất, Trần Quốc phủ sa sút, sự nhung nhur của Công Tôn Hương đối với Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nồng đậm. Dù sao, Diệp Tĩnh Vũ cũng là cốt chủ tâm của toàn bộ Trần Quốc phủ.

Về sau, sau khi nàng độc hại Công Tôn Thắng, lại bị Công Tôn gia bắt giữ, trong lòng là người đầu tiên nghĩ đến chính là Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ trên thế giới này ngoại trừ hắn ra, sẽ không còn ai có thể cứu mình nữa. Nhưng nàng lại minh bạch, Diệp Tĩnh Vũ đã biến mất lâu như vậy, có biết tin tức của nàng tạm thời không nói, cho dù biết nàng có thể cứu nàng ra từ trong tay Công Tôn gia hay không?

Đúng là lúc nhỏ cô đã vượt qua Công Tôn phủ, thế nhưng lúc đó cô nào biết nội tình của Công Tôn gia sâu như thế nào, mãi đến khi Công Tôn Thắng bị độc hại, cho đến sau khi Tiểu Hoa bị năm con Thánh Thú vây công, cô mới hiểu được, hóa ra Công Tôn gia còn có sức mạnh cường đại như vậy.

Càng về sau, Công Tôn Thắng càng nói nhiều với nàng, nàng đối với Công Tôn gia càng thêm kiên kị, càng thêm tuyệt vọng. Đối mặt với Công Tôn gia cường đại, trừ phi một nhánh quân đội đánh tới, nếu không căn bản không có khả năng cứu nàng ra ngoài.

Bất quá không biết vì cái gì, dù biết rõ không có khả năng, Công Tôn Hương vẫn chờ Diệp Tĩnh Vũ cứu nàng ra ngoài, thậm chí nhiều lần nằm mơ thấy Diệp Tĩnh Vũ chân đạp đám mây bảy màu, thân mặc hoàng kim giáp, tới đây cứu nàng, nhưng mỗi một lần, sau khi tỉnh lại đều thất vọng vô cùng.

Hôm nay, tự tay chạm đến thân thể vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, chính tai nghe được thanh âm mang theo trêu chọc kia, tận mắt nhìn thấy khuôn mặt xấu xí này, nàng mới chân chính tin tưởng, đây thật sự là Diệp Tĩnh Vũ, đây không phải là nằm mơ.

Đầu vùi sâu vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể ấm áp kia, mắt Công Tôn Hương vui vẻ, đầy nước mắt.

Diệp Tĩnh Vũ chỉ ôm chặt Công Tôn Hương, dù cách một tầng vải mỏng, chạm tay vào vẫn là một mảnh mềm mại, trong trắng nõn còn tràn đầy co dãn, cảm giác tay thật tốt, lại nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài xanh biếc rủ xuống tới lòng bàn chân, cảm thụ được thân thể hơi run rẩy của Công Tôn Di, trong lòng cũng tràn đầy tư vị phức tạp.

Một năm rưỡi thời gian, có thể thay đổi rất nhiều thứ, thế nhưng tình nghĩa giữa bọn họ lại không có chút biến hóa nào.

Trong mắt nàng ta vẫn là cô gái mang theo vô tận xúc tu cô độc, dù tuổi thật của nàng lớn hơn mình, hẳn là tỷ tỷ của mình, nhưng nàng lại làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ nhu nhược.

Hai người đều đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời này, vậy mà quên thời gian, quên mất địa điểm.

“Này, ta nói các ngươi có thể hay không đủ đổi sang nơi khác thân mật?” Lúc này, thanh âm Công Tôn Lộ đã làm hai người say mê quấy rầy.

“A, đúng rồi, thiếu gia, ngươi đi mau, nơi này rất nguy hiểm, ngươi không nên để bọn chúng phát hiện!” Sau khi bừng tỉnh, chuyện đầu tiên mà Công Tôn Lộ mong muốn chính là để Diệp Tĩnh Vũ mau chóng rời đi, nàng đã hiểu rất rõ sự đáng sợ của Công Tôn gia.

“Lần này ta tới chính là dẫn ngươi đi ra ngoài cùng!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, tay phải vỗ nhẹ lên vai Công Tôn Hương, rất là thân mật nói.

“Nhưng mà...” Công Tôn Hương trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Không có gì nhưng mà, ngươi thay y phục của nàng, ta mang ngươi ra ngoài!” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt đứt lời nói của Công Tôn Di, chỉ chỉ vào Công Tôn Lộ ở bên cạnh.

“A...” Công Tôn Hương Di không phải người ngu, tựa hồ cũng ần ần biết cô gái này là người của Công Tôn gia, nếu Diệp Tĩnh Vũ đã nói như vậy, vậy mình làm theo là được rồi, lập tức cùng Diệp Tĩnh Vũ nhìn về phía Công Tôn Lộ.

Công Tôn Lộ lại nhìn chăm chăm hai người, hoặc là nói, nàng một mực nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt sững sờ.

“Này, ngươi nhìn cái gì, không phải ngươi muốn làm tân nương sao? Mau cởi quần áo đi!” Diệp Tĩnh Vũ thấy Công Tôn Lộ như vậy không ngờ lại không làm theo kế hoạch, không khỏi mở miệng nói.

“Ngươi... Ngươi ở đây, ta... ta cởi thế nào?” Công Tôn Diêu lộ vẻ xấu hổ, tuy rằng nàng rất dã man, nhưng dù sao cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ, có đạo lý gì ở trước mặt một người đàn ông cởi quần áo.

“Yên tâm, bản thiếu gia không có hứng thú với thân thể của ngươi, trừ phi ngươi có thân hình đầy đặn!” Miệng Diệp Tĩnh

Vũ nói, cũng không có nửa điểm ý tứ rời đi.

“Người...”

“Ta cái gì mà ta? Nơi này lớn như vậy, người có thoát được không? Nếu không thoát, ta giết người trước, nhờ y phục cho nàng mặc. Đến lúc đó không làm được thì không nói, ngay cả mạng nhỏ cũng không còn!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng.

Công Tôn Lộ bị Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy bỗng nhiên hoảng sợ, trên mặt lộ ra biểu tình bi phẫn, tức giận mắng mỗ một tiếng, lại chợt thấy trên mặt đất mọc ra một cái đầu, một cái miệng mọc ra hai cái răng nanh hướng về phía nàng nhe răng cười nói...

Lập tức nào còn dám nói gì nữa, chỉ có thể ủy khuất bắt đầu cởi quần áo trên người ra.

Lương Tiểu xuất hiện tại Diệp Tĩnh Vũ có thể khoa tay múa chân, còn Công Tôn Hương thì mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ nhìn Lương tiểu được lộ ra một cái đầu lâu. Nếu không phải có Diệp Tĩnh Vũ ở đây thì rất có khả năng đã hét lên rồi.

“Không cần sợ hãi, đại ca ta, một con cương thi sống mấy ngàn năm, a, người có lẽ không biết cương thi là cái gì, người cứ coi nó là một con quái vật là được!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Mẹ kiếp, lão tử là cương thi đẹp trai nhất trên đời này, không phải là quái vật được không, mẹ mẹ này, người có thể nhanh nhẹn một chút được không? Chẳng lẽ muốn lão tử giúp người thoát ra được hay sao?” Lương Tiểu bò dậy từ dưới đất, vừa phản bác, vừa chỉ vào Công Tôn Lộ đang chậm rãi quất mắng.

Vừa nghe Lương Tiểu Nhị quất mắng, Công Tôn Lộ đâu còn chút tính tình nào, tốc độ cởi nút thắt then chốt lập tức nhanh lên...

“Hắc hắc, chào, Công Tôn tiểu thư, ta là Lương tiểu thư, đến nay độc thân, học thức phong phú, thực lực cao cường. Tiểu thư có hứng làm bạn thân của ta hay không?” Lương Tiểu lại đi tới trước mặt Công Tôn Hương, rất là thân sĩ đưa ra tay phải tái nhợt của hắn...

Hạng bốn mươi, Hiên Viên Huyết là Hiên Viên Huyết.

“Cút...” Diệp Tĩnh Vũ một cước đá ra ngoài, nhưng đã sớm có chuẩn bị nên Lương Tiểu Hữu né tránh được.

“Hương Di, người đừng để ý đến hắn, người thay y phục của nàng đi!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Ừm...” Công Tôn Hương vui vẻ gật đầu, nhưng lại tiếp nhận váy lụa mà Công Tôn Lộ đưa tới, trực tiếp mặc ở bên ngoài, làm cho Lương Tiểu vốn muốn xem một chút tình tiết tuyệt vời cũng rất thất vọng, chỉ có thể đem đôi mắt như trộm nhìn về phía Công Tôn Lộ, chỉ là nha đầu này tướng mạo coi như không tệ, chỉ là vóc người có vẻ quá đơn độc, mặc dù chỉ khoác một cái yếm, nhưng một bộ phận cũng khá bình thường.

“Ai... Lão tử có nên chờ nàng dài thêm vài năm nữa mới luyện thành Huyết Thi không nhỉ?” Nhìn Công Tôn Lộ như cây giáo, trong lòng Lương Tiểu Hữu rất là bi ai nghĩ.

Hắn dự định luyện Công Tôn Lộ thành nhân tài toàn năng có thể thỏa mãn nhu cầu của bản thân.

“Được rồi, người tự mình trốn vào trong chăn đi, đến sáng mai, sau khi bọn họ phát hiện Hương Di không còn, cũng chỉ đủ cho người trở thành tân nương. Đương nhiên, tốt nhất là người nên mua chuộc rộng rãi thị nữ, sớm mang khăn trùm đầu lên, chờ đến Kim Thành, coi như là Hiên Viên Huyết cũng không dám hỏi hận nữa!” Đợi đến lúc Công Tôn Di mặc quần áo lại, Diệp Tĩnh Tuyên dùng hai tay che khuất ngực bụng của mình.

Công Tôn Lộ gật đầu nhẹ, vội vàng chạy lên giường, đôi chân nhỏ lay động, cặp mông nhỏ uốn éo, ngược lại có chút mùi vị.

“Hắc hắc, nhìn có vẻ không tệ lắm!” Lương Tiểu bên cạnh lại cười xấu xa thêm lần nữa.

“Được rồi, đừng làm trễ nải thời gian nữa, đi nhanh lên!” Diệp Tĩnh Vũ trợn mắt liếc Lương Tiểu Hữu một cái.

Giúp Công Tôn Hương mang khăn trùm đầu, muốn đi theo Công Tôn Hương ra ngoài, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân trầm ổn.

“Nô tỳ cung nghênh điện hạ!” Bên ngoài truyền đến giọng nói của thị nữ...

Công Tôn Hương vui vẻ, Công Tôn Lộ đồng thời biến sắc.

Có thể được gọi là điện hạ cũng chỉ có Hiên Viên huyết, đây chính là vị hôn phu của Công Tôn Hương Vũ, nhưng mặc dù hấn ở Công Tôn phủ, trước khi qua cửa cũng không nên tới nơi này? Sao lại đến đây vào lúc này?

“Tất cả đứng lên đi, tiểu thư có ngủ không?” Bên ngoài truyền đến một trận thanh âm trầm ổn.

“Không có, Lộ tiểu thư vừa mới tiến vào à?” Cũng không biết là thị nữ nào mở miệng nói.

“A? Nàng đến đây làm gì?” Hiên Viên Huyết hiển nhiên cũng biết tiểu ma nữ Công Tôn gia này, trong lời nói tràn đầy sự chán ghét.

“Tiểu thư nói nàng đến thăm cô cô, còn mang về cho Hương Di tiểu thư một ít lễ vật!” Thanh âm thị nữ tiếp tục vang lên.

“A, vậy ta đi vào xem!” Khi lời này vừa dứt, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân.

“Làm sao bây giờ?” Công Tôn Lộ, Công Tôn Hương vui vẻ, thậm chí Lương Tiểu Bảo chuẩn bị động địa đồng thời nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Công Tôn Hương, lại nhìn Công Tôn Lộ vươn nửa người trên giường, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lương Tiểu Hữu...

“Giết!” Một thanh âm lạnh như băng từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra.

Lời vừa nói ra, Công Tôn Hương cùng Công Tôn Diên đều sửng sốt, bất quá thân ảnh Lương Tiểu Nhi đã lao về phía

Công Tôn Lộ.

Công Tôn Lộ cũng là phản ứng đầu tiên, nàng sở dĩ phối hợp như vậy là vì nàng muốn gả cho Hiên Viên Huyết, thế nhưng nếu Hiên Viên Huyết đều bị giết, vậy tất cả những gì nàng làm còn có ý nghĩa sao? Đang định lên tiếng nhắc nhở Hiên Viên Huyết bên ngoài, thân ảnh Lương Tiểu Hữu đã đi tới trước người nàng, một tay trực tiếp nắm lấy cổ nàng, nhắc nàng lên.

Sắc mặt Công Tôn Lộ không ngừng biến ảo, ngưng ngưng, phần nộ, sau đó là sợ hãi. Ngay sau đó là tuyệt vọng, muốn lên tiếng cầu xin tha thứ, thế nhưng tay của Lương Tiểu Hữu lại cứng rắn như cổ tay, làm sao có thể hô lên một tiếng.

Không đợi Công Tôn Lộ dứt hơi, đầu Lương Tiểu Song đã kề vào cổ cô, cắn một cái.

Một trận đau đớn truyền vào trong đầu Công Tôn Lộ, ngay sau đó liền cảm giác một cổ hấp lực truyền đến, máu tươi trong huyết mạch của mình điên cuồng tràn vào trong miệng của gã.

Luồng máu tươi đó khiến nàng gần như bất tỉnh, thậm chí nàng còn cảm thấy linh hồn của mình như sắp cạn kiệt.

Muốn lớn tiếng kêu gọi, nhưng cái gì cũng không thể kêu lên được, muốn ra sức giãy dụa nhưng toàn thân lại không có chút sức lực nào cả. Dường như ngoại trừ việc bị đối phương hút khô máu ra thì không còn cách nào khác cả.

Loại cảm giác bất lực này khiến Công Tôn Lộ hoàn toàn tuyệt vọng, cảm xúc tuyệt vọng bị quấy nhiễu trong lòng, trong linh hồn nàng cũng tràn đầy loại tình cảm tuyệt vọng này.

Rất nhanh, toàn thân Công Tôn Lộ đã bị Lương Tiểu Thuần hút sạch sẽ, hơn nữa trong lúc hút vào, bàn tay to lớn của gã vẫn không quên vuốt ve bờ hông của Công Tôn Lộ...

Nhìn thấy một thiếu nữ còn đang sống sờ sờ, chớp mắt đã biến thành một bộ thây khô, Công Tôn Hương rất quen với các loại cảnh tượng, lúc này cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Nếu không phải có Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh, có lẽ nàng đã sớm kinh hô rồi.

“Mẹ nó, vốn định trước tiên đem thân thể của ngươi đi giết ngươi, đáng tiếc việc gấp từ quyền a!” Một tay đem thi thể Công Tôn Lộ đặt ở trên giường, sau đó một ngón tay điểm lên trán Công Tôn Lộ, một giọt máu màu vàng trực tiếp chui vào trán Công Tôn Lộ, nhất thời liền thấy thi thể khô héo của nàng bắt đầu chậm rãi tràn đầy.

Ngay sau đó Lương Tiểu không để ý tới biến hóa của Công Tôn Lộ nữa, mà xoay người nhìn về phía cửa lớn...

Lúc này, bước chân đã tới gần, Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu nhìn nhau, một người tránh sang một bên, một người chui xuống dưới, đã biến mất vô tung vô ảnh.

“Rắc rắc!” Cửa mở ra, mặc mắng bào màu trắng bạc, đầu đội một cái mũ lông chim Viên Huyết bước một bước vào, lập tức thấy Công Tôn Hương mặc một thân quần lụa màu trắng đứng bên giường, mà Công Tôn Lộ không biết vì sao nằm im không nhúc nhích trên giường.

“Hương Di!” Trong mắt Hiên Viên Huyết loé lên vẻ nghi hoặc rồi biến mất, trên mặt tràn đầy vẻ mê luyến, phảng phất nhìn thấy chính mình yêu thương người đã yêu nhiều năm, ánh mắt như vậy, làm cho Công Tôn Hương rất là bối rối, mình nhận ra hần sao?

Hiên Viên Huyết không để ý đến vẻ bối rối trong mắt Công Tôn Hương, mà xoay người đóng cửa phòng lại.

“Hương Di, Công Tôn Lộ làm sao vậy? Tại sao lại nằm ở trên giường của ngươi?” Hiên Viên Huyết nhìn Công Tôn Lộ đang nằm trên giường, rất là nghi hoặc hỏi Công Tôn Hương.

“Nàng đến đây là để oán giận ta, nói gả cho ngươi hần là nàng, làm ta phiền, bị ta giết!” Lúc này Công Tôn Hương Di lại khôi phục vẻ băng lãnh cùng độc ác.

“A... Nàng là cháu gái của ngươi a!” Hiên Viên Huyết hiển nhiên không ngờ rằng Công Tôn Hương sẽ nói ra những lời như vậy, không khỏi kinh ngạc một hồi.

“Đó còn không phải là họa do ngươi gây ra sao, ta không hiểu, ngươi từ trước tới nay chưa từng gặp ta, tại sao phải gả cho

ngươi?” Đây vẫn luôn là nghi hoặc trong lòng Công Tôn Hương Di.

“Ta từng gặp ngươi, hai năm trước đây, ta đã từng gặp ngươi, ta...” Hiên Viên Huyết vừa mới nói được một nửa, đã thấy một luồng đao quang sắc bén từ trong hư không xuất hiện, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Lần thứ bốn mươi lăm miêu sát Hiên Viên Huyết.

Đối mặt với ánh đao kia, Hiên Viên Huyết khiếp sợ, thân ảnh cũng thối lui ra sau, mà tay phải lại sờ sờ bên hông, hầu như chỉ trong nháy mắt đã rút trường kiếm bên hông ra nghênh đón ánh đao kia. Thế nhưng còn chưa nghênh đón đao quang kia, đã cảm thấy sau lưng một trận hàn ý lạnh lẽo kéo tới, không khỏi biến sắc...

Nhưng hắn căn bản không làm được bất kỳ phản ứng gì, hậu tâm chính là một trận đau nhức kịch liệt truyền đến, ngay sau đó liền thấy một cái móng vuốt sắc bén từ ngực mình thò ra, trong bàn tay kia, còn nắm một trái tim đang đập, đó là trái tim mình sao?

Hiên Viên Huyết không thể tin tưởng nhìn tất cả những thứ này, trong miệng đang muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không nói ra được, ngực không ngừng phun ra máu tươi, khiến ý thức của hắn dần dần mơ hồ.

Vào thời khắc cuối cùng tiêu tán, ánh mắt chỉ hướng về phía Công Tôn Hương, nơi đó, không có nghi hoặc cùng sợ hãi, chỉ có tràn đầy vui mừng.

“Bốp!” Thân thể Hiên Viên Huyết cứ như vậy ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ tấm thảm màu nâu vàng kia, đường đường một danh tướng, bản thân thực lực Hiên Viên Huyết đạt tới cảnh giới đại tông sư cứ như vậy mà chết trong phòng vị hôn thê của mình.

Đến chết, hắn thậm chí không kịp nói ra vì sao mình lại thích Công Tôn Hương, đến chết, hắn thậm chí không rõ mình chết trong tay người phương nào, đến chết, hắn thậm chí không có nửa điểm phản kháng.

Đây chính là chênh lệch về thực lực, đây chính là sức mạnh chênh lệch.

Công Tôn Hương có chút không dám tin nhìn Lương Tiểu Dã đứng ở trước mặt, trong tay còn cầm một trái tim, đây là người sao? Thực lực của hắn sao có thể cường đại như vậy? Hiên Viên Huyết là đại tông sư hàng thật giá thật, thế nhưng đối mặt với sự đánh giết của Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà ngay cả chút lực phản kháng cũng không có.

Bên người Diệp Tĩnh Vũ từ lúc nào lại xuất hiện một cao thủ cường đại như vậy.

Nhưng nàng làm sao hiểu được, cảnh giới thứ ba của Thi Đế, đây chính là Võ Thánh tương đương với đỉnh phong, đừng nói Hiên Viên Huyết chỉ là một đại tông sư, cho dù là Võ Thánh bình thường, cũng căn bản không phải đối thủ.

Hơn nữa còn có một chiêu dụ địch mà Diệp Tĩnh Vũ đánh ra lúc trước, mà Lương Tiểu Tức toàn thân đều không có sinh khí, cho dù lúc gã mới chỉ là Thi Vương cảnh giới, Hiên Viên Huyết cũng không có khả năng phát hiện, chớ đừng nói chi là cảnh giới bây giờ.

Nhìn qua, Hiên Viên Huyết chết rất oan, nhưng đối mặt với hai đại siêu cấp cường giả, lại tuyệt không oan.

“Được rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau rời đi!” Diệp Tĩnh Vũ lại thu hồi Thiên Tôn đao, nói rất tự nhiên, giết một đại tông sư, đối với Lương Tiểu mà nói thực sự không coi là gì.

“Bây giờ đi như thế nào đây? Hay là dựa theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành?” Lương Tiểu Hữu vừa nói, vừa cắn trái tim Hiên Viên Huyết, ăn tới quên cả trời đất, máu tươi đầm đìa chảy xuống từ khóe miệng gã.

“Ừm, hương vui vẻ, một hồi người cứ nói như vậy!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nói nhẹ vài câu với Công Tôn Hương.

Công Tôn Hương thật vất vả mới đè nén được rung động trong lòng, nghe Diệp Tĩnh Vũ nói, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay sau đó, Lương Tiểu Hữu kéo thi thể Hiên Viên Huyết xuống dưới giường, còn cả người thì bò lên trên giường của Công Tôn Hương.

“Lạc tiểu thư, người đi xuống đi, ta muốn nói vài lời với Hương Di!” Lương Tiểu nhấn cổ, bắt chước thanh âm Hiên Viên Huyết.

Diệp Tĩnh Vũ vỗ vỗ bả vai Công Tôn Hương đang sững sờ, nàng mới khôi phục tinh thần, điều động chân khí Tiên Thiên trong cơ thể, cũng bắt chước giọng nói của Công Tôn Lộ nói: “Điện hạ, ta...” Thanh âm tràn ngập nức nở, thị nữ ở bên ngoài ít nhiều cũng biết tâm tư của vị tiểu ma đầu Công Tôn gia này, lúc này nghe được thanh âm như vậy cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Người cái gì mà người? Còn không mau cút đi!” Lương Tiểu lại đột nhiên nhấn mạnh.

“Hu hu hu...” Công Tôn Hương lập tức khóc lớn, bỗng nhiên vung tay áo lên, chạy ra ngoài cửa.

“Tiểu thư!” Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng diễn vai mình, theo Công Tôn Hương đi ra ngoài.

Cửa phòng trực tiếp bị Công Tôn Hương đẩy ra, không đợi thị nữ bên ngoài kịp phản ứng, thị nữ đã che mặt chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc, thần tình như tuyệt vọng nữ tử bị thương tổn nghiêm trọng.

“Tiểu thư!” Thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cũng xông ra ngoài, trên mặt cũng là bộ dạng bối rối, tựa hồ sợ tiểu thư làm ra việc ngu ngốc.

Nhìn thấy cảnh này, đám thị nữ đều trợn mắt há hốc mồm, tuy nhiên các nàng lại cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều bình thường không thể bình thường hơn. Tâm tư của Công Tôn Lộ, đám hạ nhân trên phủ đều biết, nam tử hôm nay bị mình ý mắng như vậy, nếu nói không thương tâm thì không thể nào.

“Đóng cửa lại cho bản điện hạ!” Lúc Hầu này, bên trong lại truyền đến thanh âm trầm ổn, những thị nữ kia không khỏi tiến lên đóng cửa lớn lại, cũng không dám nhìn vào bên trong, ai biết hiện tại điện hạ có phải đang bốc hỏa hay không.

Nhưng không ai chú ý tới vũng máu trên mặt đất kia.

Công Tôn Hương vui mừng chạy thẳng ra biệt viện của mình, lúc này mới ngừng lại, trực tiếp nằm sấp trên một thân cây nước nở, mà thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cũng rất nhanh đuổi theo.

“Hu hu hu hu...” Công Tôn Hương vừa khóc vừa nhỏ giọng nói với Diệp Tĩnh Vũ: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

“Tiểu thư, người đừng đau lòng nữa, tiểu nhân dìu người về phòng nghỉ ngơi đi!” Diệp Tĩnh Vũ lớn tiếng nói xong câu này, lại vừa đỡ Công Tôn Hương, vừa nhỏ giọng nói: “Phòng vệ nơi này rất sâm nghiêm, ra khỏi nơi này, ta có khả năng dẫn người xông ra ngoài!”

Mà Công Tôn Hương Di vẫn lấy tay áo che mặt, được Diệp Tĩnh Vũ nâng đỡ đi ra ngoài, mà những hộ vệ kia, mơ hồ cũng nghe được bên trong xảy ra chuyện gì, nào dám ở trên quan đầu này trêu chọc tiểu ma đầu, thậm chí ngay cả Diệp Tĩnh Vũ thân là gia phó, vậy mà cũng dám tiếp xúc với thân thể tiểu thư của mình cũng không có chú ý.

Hai người cứ như vậy đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng tuyến, khi đi tới một góc tường mới ngừng lại.

“Thiếu gia, Tiểu Hoa vẫn còn trong tay bọn họ, ta không thể bỏ nó lại được!” Lúc này, Công Tôn Hương vui vẻ mở miệng nói.

“Tiểu Hoa? Người biết nó ở đâu không?” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, lúc này nếu còn phải đi cứu Tiểu Hoa, ai biết nó có làm kinh động cao nhân trên Công Tôn Phủ hay không.

Công Tôn Hương Di lại lắc đầu, nàng nào biết Tiểu Hoa, nhưng trong mắt nàng, lại tràn đầy lo lắng, dù sao, đó là đồng bọn làm bạn hơn hai mươi năm với nàng.

“Vậy chúng ta chỉ có thể rời khỏi Công Tôn Phủ rồi mới quyết định. Yên tâm đi, chỉ cần Tiểu Hoa không có việc gì, ta nhất định sẽ cứu nó ra!” Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ trong chốc lát, liền quyết định, lúc này lại đi tìm Tiểu Hoa, sớm muộn gì hành tung cũng sẽ bại lộ, đến lúc đó cho dù là nó cũng chưa chắc có thể rời đi.

Chương một mươi sáu rời khỏi.

Thấy ánh mắt cố chấp của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương nhẹ nhàng gật đầu, nàng biết, thời điểm này không phải là lúc tùy hứng.

Nhờ sự yểm hộ của bóng đêm, trọng tâm của Công Tôn phủ đều ở trong biệt viện của Công Tôn Di, hai người Diệp Tĩnh Vũ hữu kinh vô hiểm rời khỏi Công Tôn phủ.

Giờ phút này, trong gian phòng của Công Tôn Hương, Lương Tiểu Hữu đã đứng lên, nhìn Công Tôn Lộ vô cùng cung kính quỳ gối trước mặt mình, trên mặt không ngừng biến ảo vẻ mặt, có tiếc nuối, có tiếc nuối, có hưng phấn, có kích động.

“Đi thôi!” Lương Tiểu Hữu khẽ lắc đầu, nắm lấy cổ tay Công Tôn Lộ, thân thể chui xuống dưới, biến mất không thấy gì nữa.

Công Tôn Lộ đã trở thành cương thi mới có thể bị hấn mang theo trốn chạy như vậy trong đất.

Thế nhưng lúc này Lương Tiểu Nhân lại không có ý rời khỏi Công Tôn phủ, hắn đã cảm nhận được giữa Mộc Tuyệt Chi Địa này đang ở trong Công Tôn phủ, lôi kéo Công Tôn Lộ trực tiếp chui vào sâu trong lòng đất.

Ước chừng sau một khắc thời gian, cuối cùng đã đi tới địa phương dưới lòng đất của Công Tôn phủ ba ngàn trượng, nơi này dù là thần niệm của Hồn Tiên cũng không dò xét ra được. Cảm thụ mộc linh khí nồng đậm sắp ngưng kết, quang mang trong mắt Lương Tiểu Hữu càng tăng lên, thậm chí ngay cả Công Tôn Lộ đã biến thành cương thi lúc này cũng mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy quang mang nóng rực.

Lương Tiểu cũng không nói nhiều, trực tiếp đem Công Tôn Lộ an trí tại nơi này, sau đó từ trong Càn Khôn Giới Tử lấy ra các loại thiên tài địa bảo hấn tìm kiếm, dựa theo phương pháp Ngũ Hành Huyết Thi đại trận bố trí, chỉ trong chốc lát đã bố trí

xong Ngũ Hành Huyết Thi đại trận, nhất thời cảm giác được Mộc Linh khí chung quanh đang nổi điên đánh tới.

Lúc này, thân thể Công Tôn Lộ bị giam cầm ở chỗ này, không thể động đậy, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Lương Tiểu Nhi, tràn đầy nghi hoặc.

“Người ở lại đây cho tốt, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, tự nhiên người có thể phá trận này đi ra ngoài, đến lúc đó lại tới tìm ta, biết không?” Lương Tiểu có thể lạnh lùng nói.

Công Tôn Lộ khẽ gật đầu, tuy nói nàng đã biến thành cương thi, nhưng Lương Tiểu chính là muốn luyện thành huyết thi, tất nhiên không có khả năng làm cho nàng có trí thông minh quá cao. Lúc này ngoại trừ tuân theo mệnh lệnh của Lương Tiểu, nàng không còn tư duy nào khác.

“Ai, bộ ngực này, vẫn quá nhỏ a!” Lương Tiểu Hữu sờ sờ bộ ngực của Công Tôn Lộ, một chút cảm giác cũng không có, rất là tiếc nuối nói một câu, rồi lách mình rời khỏi nơi này. Công Tôn Lộ nhắm hai mắt lại, tận tình hưởng thụ khí Mộc Linh và âm khí chui vào trong cơ thể mình.

Trong biệt viện nơi Công Tôn Hương phủ ở Công Tôn Di, mấy thị nữ bên ngoài đã qua hồi lâu, cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Tiểu Thúy, điện hạ đi vào lâu như vậy mà vẫn chưa đi ra, liệu có xảy ra chuyện gì không?” Một thị nữ tên Tiểu Lục lên tiếng đầu tiên.

“Có thể có chuyện gì? Khẳng định là điện hạ cùng tiểu thư nói chuyện tình nhân, người quan tâm làm gì?” Thị nữ tên gọi Tiểu Thúy kia lại liếc mắt, không thèm để ý chút nào, bắt quá trên mặt lại lộ vẻ mệt mỏi, hiển nhiên rất là buồn bực.

“Thế nhưng điện hạ đã đi vào trong trọn vẹn nửa canh giờ rồi, hơn nữa không có một chút âm thanh nào!” Tiểu Lục vẫn có chút không yên lòng.

“Nếu người lo lắng, vậy người hỏi thử xem!” Tiểu Thúy rõ ràng lộ ra thần sắc mất kiên nhẫn.

Tiểu Lục suy nghĩ một chút, nhẹ giọng gọi điện hạ vào bên trong, nhưng vẫn không phản ứng chút nào. Ngay sau đó, Tiểu Lục lại gõ nhẹ lên cửa, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Lúc này, ngay cả thị nữ tên gọi Tiểu Thúy cũng cố gắng giữ vững tinh thần, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Điện hạ...” Lần này, Tiểu Lục phóng đại tiếng gõ cửa, nhưng bên trong vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Giờ khắc này, hai nàng nhìn nhau một cái, đồng thời đẩy cửa đi vào, lập tức thấy được một vũng máu trên mặt đất, đồng thời kinh hô lên...

Lập tức, toàn bộ Công Tôn phủ náo động...

Nửa khắc đồng hồ sau, Công Tôn Thắng ngồi xe lăn tới nơi này, khi nhìn thấy vết máu trên mặt đất cùng với thi thể Hiên Viên Huyết, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Đây chính là đứa con út của Hiên Viên Tiêu chiến, bây giờ lại chết trên phủ của mình, vậy mình làm sao bàn giao với Hiên Viên Tiêu Chiến đây?

Nhìn ngực bị xuyên thủng kia, trong đầu Công Tôn Thắng trực tiếp hiện ra thân ảnh của Lương Tiểu Hữu, tựa hồ cũng chỉ có hắn mới có bản sự như vậy.

“Toàn thành tìm kiếm, tìm bọn chúng cho ta, chết phải thấy xác, sống phải gặp người!” Đến lúc này, Công Tôn Thắng căn bản không đi thăm vấn những thị nữ kia xảy ra chuyện gì, đã triệt để hiểu rõ.

Diệp Tĩnh Vũ thậm chí cả đồng bạn của hắn, cứ như vậy công khai cứu Công Tôn Hương đi, cứu đi không nói, lại còn giết con trai của Hiên Viên Tiêu chiến, vậy là kết thúc rồi.

Lúc này, một nam tử mặc áo dài màu trắng cũng xuất hiện bên cạnh Công Tôn Thắng, sau khi nhìn thấy Hiên Viên Huyết nằm trên mặt đất, trên mặt hắn hiện lên vẻ bi thống.

“Túy điện hạ, cái này...” Nhìn thấy bóng người kia đến, Công Tôn Thắng cũng lộ vẻ bi thống, đang định giải thích cái gì, lại bị đối phương cắt ngang.

“Thế bá không cần nói thêm gì, chuyện này ta sẽ đích thân bẩm báo phụ vương, mặc kệ hắn là đệ tử của ai, ta nhất định sẽ tự mình báo thù cho Cửu đệ!” Hiên Viên Tĩnh lạnh lùng nói, lại tự mình tiến lên, ôm thi thể lạnh như băng của Hiên Viên Huyết, từng bước một đi ra ngoài.

Một cỗ sát khí cường đại từ trong cơ thể hắn truyền ra, không có bất kỳ kẻ nào dám tiến lên ngăn cản vào lúc này...

Cảm thụ được sát khí cường đại của Hiên Viên Tĩnh, Công Tôn Thắng hiểu, chuyện này muốn dừng lại, căn bản không có khả năng, cho dù tìm ra hung thủ, Công Tôn gia mình cũng không thoát khỏi liên quan, ai bảo tôn nữ của mình dẫn người tới đây?

“Hừ, truyền lệnh của ta, bắt hết tất cả mọi người trong phòng lão đại lại, ngày sau giao cho Vương gia xử trí!” Công Tôn Thắng hiểu rõ, chuyện này cũng do Công Tôn Diêu gây nên, hôm nay nàng lại mất tích, như vậy thân là phụ thân, gia gia của hắn, tất nhiên sẽ bị liên lụy.

“Hiểu rồi, lão gia!” Đứng sau lưng Công Tôn Thắng thì thảo thờ dài một tiếng, thân ảnh lại từ từ biến mất trong hư không, chỉ có hắn mới hoàn toàn hiểu được khổ sở trong lòng Công Tôn Thắng, Công Tôn Uyên là con trai lớn nhất của hắn, cũng là một trong những đứa con mà hắn thương yêu nhất, nhưng vì dập tắt nỗi đau mất con của Bắc Thần Vương, vì để tránh cho gia tộc Công Tôn bị tiêu diệt, hắn nhất định phải làm như vậy...

Đêm xuống, luôn luôn thê lương đặc biệt, cả Công Tôn phủ, thậm chí toàn bộ Dược thành đều bởi vì Hiên Viên huyết sát mà hoàn toàn nổ tung. Khi ba ngàn huyết kỵ và năm trăm tướng quân của năm trăm huyết vệ ở ngoài thành biết rõ mình bị hại, suýt nữa bạo động, nếu không phải Hiên Viên Tĩnh kịp thời xuất hiện, có lẽ những binh lính phản nộ này sẽ huyết tẩy Dược thành hả giận...

Chương bốn mươi bảy tốt lành gì?

Trong một gian sương phòng của lầu ba Hoa Mãn Lâu ở chính giữa Bách Hoa Lâu, Diệp Tĩnh lặng lẽ đứng ở cửa sổ, hai mắt nhìn những thị vệ đang bồn ba trên đường, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Ha ha, Công Tôn Thắng nhất định không nghĩ tới chúng ta bây giờ còn ở trong thành, hương vui vẻ, người ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, đại ca đã đi tìm tin tức Tiểu Hoa rồi, chúng ta sẽ không bỏ nó lại mặc kệ!” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ quay người nói.

“Cảm ơn thiếu gia!” Công Tôn Hương Di ngẩng đầu nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ, thân thể hơi khom người, thi lễ một cái.

“Ha ha, đã lâu rồi, người sao còn khách khí như vậy, trước nghỉ ngơi đi, nơi này sẽ không có ai quấy rầy!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, lại nhắc chân muốn đi ra ngoài.

“Thiếu gia...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ sắp đi ra khỏi phòng, lại một lần nữa nghe được thanh âm của Công Tôn Di, không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy đôi mắt đẹp của Công Tôn Di ẩn chứa không nở trong mắt mình, ẩn chứa vẻ lưu luyến...

“Làm sao vậy? Hương Di, còn chuyện gì không?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, làm sao hắn nhìn không ra Công Tôn Hương Hình hi vọng mình sẽ lưu lại, nhưng hiện tại hắn đã không phải là hắn của hai năm trước, sau khi phát sinh quan hệ với Lạc Linh Nhi, hắn liền nói cho mình biết, đây là nữ nhân của mình., Đây là nữ nhân cả đời hắn đều muốn được hết lòng bảo vệ, trong lòng hắn mỗi thời mỗi khắc đều vương bận nữ tử tinh linh kia, nàng đáng yêu đáng yêu, hồn nhiên, nàng thật, có thể nói, trong đầu mỗi thời mỗi khắc đều hiện ra đôi mắt to tinh khiết tinh khiết của nàng, phảng phất như nàng vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Đối với những nữ tử tuyệt điểm khác, cho dù là yêu kiều, cũng sẽ không có nửa điểm động tâm, chớ đừng nói là những người khác.

Về phần Công Tôn Hương Di, hôm nay cũng là thành phần thân tình chiếm đa số, đương nhiên, đôi mắt tuyệt sắc bậc này, một chút cảm giác cũng tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa hấn cũng minh bạch, nếu mình làm chút gì với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không phản đối, thậm chí sẽ có chút chờ đợi, nhưng mình làm như vậy có xứng với Lạc Linh Nhi không?

Đối với một chân tình của bản thân nàng sao?

Trước kia, Diệp Tĩnh Vũ có lẽ cũng từng nghĩ tới cuộc sống thê thiếp thành đàn của mình, nhưng hiện tại, chính thức ý thức được địa vị Lạc Linh Nhi trong lòng mình, vô luận như thế nào, hấn cũng không nguyện ý thương tổn một nữ tử hồn nhiên vô tà lại đối với một mảnh chân tình của mình.

Hơn nữa không nói đến Lạc Linh Nhi, chỉ nói Công Tôn Hương vui vẻ, nếu mình thật sự cùng nàng xảy ra chuyện gì, vậy lại đặt nàng ở chỗ nào đây? Rõ ràng trong lòng yêu thương Lạc Linh Nhi, nhưng lại chiếm lấy nàng, vậy mình có xứng với nàng không?

Cho nên, Diệp Tĩnh Vũ dù biết rõ một chút tâm tư nhỏ của Công Tôn Hương, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười không rõ ràng.

Nhìn biểu tình bất động trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương trong mắt hiện lên vẻ thất vọng!

“Không có gì, thiếu gia hết thấy cẩn thận!” Công Tôn Hương nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ừm, vậy người sớm nghỉ ngơi đi!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu, lại bước ra ngoài, tự mình đóng cửa phòng lại.

Công Tôn Hương Di cứ đứng như vậy, si ngốc nhìn Diệp Tĩnh Vũ rời đi, thẳng đến khi thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ biến mất ở cửa ra vào, tiếng bước chân dần dần đi xa, lúc này mới chậm rãi xoay người trở lại trên giường của mình, đôi mắt yêu dị kia lại lộ ra một cổ chua xót khó tả.

Không biết vì sao, nàng luôn cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ bây giờ khác với trước kia, tuy rằng hắn vẫn quan tâm đến mình như vậy, vẫn còn để ý đến mình như vậy. Thế nhưng cảm giác giữa hai người dường như xa cách rất nhiều, nàng thậm chí có thể cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, không còn ngả ngớn như trước kia, cũng không còn tinh nghịch như trước.

Trước kia Diệp Tĩnh Vũ cho nàng cảm giác tựa như một đứa bé trai không hiểu chuyện, nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ lại làm cho nàng có một cảm giác ấm áp, đặc biệt là khi nghĩ đến lúc nghĩ cách cứu viện nàng, thân ảnh trầm ổn mà Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra, trong lòng nàng lại càng thêm mê ly...

Trong đầu hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương Di cứ như vậy chậm rãi ngủ say.

Mà trở lại gian phòng của mình, Diệp Tĩnh Vũ lại lần qua lần lại trên giường, trong đầu toàn là khuôn mặt lưu luyến không rời của Công Tôn Hương.

“Mẹ nó, lão tử lúc nào cũng trở nên nghiêm túc như vậy?” Rất là buồn bực quát mắng một tiếng, cả người Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp ngồi dậy.

Ngẫm lại bản thân mình, nếu đối mặt với tình huống như vậy, sợ là đã nhào tới ăn sạch sẽ rồi, không ngờ hôm nay sau khi trong lòng có Lạc Linh Nhi, hắn lại có thể tự chế như vậy. Sắc đẹp trước mắt, sừng sững không ngã, nói ra sợ là sẽ không có ai tin tưởng.

Trong lòng hung hăng khinh bỉ bản thân một phen, nhưng lại đứng dậy, miệng hừ một tiếng “Người tốt sẽ không để nữ nhân yêu thương bị thương...” đi ra khỏi phòng...

Vừa đi ra khỏi phòng, đã thấy một bóng trắng bay tới, đúng, nhẹ nhàng...

Tuy nhiên bay tới lại không phải là nữ quỷ, mà là Mẫu Đơn xinh đẹp như thiên tiên...

“Đã khuya như vậy, sao còn chưa ngủ?” Nhìn thấy mẫu đơn bay tới, Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười nói.

“Công tử, tình huống có biến!” Trên mặt Mẫu Đơn lại hiện lên vẻ lo lắng.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, trong mắt tràn đầy nghi hoặc đã cứu Công Tôn Di ra, Công Tôn gia cũng giống như mình dự đoán, hướng ngoài thành đuổi bắt bọn họ, chẳng lẽ còn có cái gì biến hóa?

“Công Tôn gia không chỉ phái người ra ngoài thành đuổi bắt, còn phong bế cửa thành, bắt đầu tìm kiếm từng nhà, sắp tìm tới chỗ chúng ta rồi!” Đôi mắt đẹp của Mẫu Đơn toàn bộ rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ trong miệng hừ ra một chữ, lông mày vẫn nhíu chặt, những thị vệ kia, gia tướng không nhất định có thể nhận ra hắn, nhưng nhất định bọn họ có bức họa Công Tôn Hương Di. Nếu thật sự lục soát vào, tuyệt đối có thể phát hiện, mà ý tứ hắn phát ra chữ này lại hỏi Mẫu Đơn bây giờ nên làm cái gì? Dù sao, nơi này là địa bàn của nàng.

“Chỉ có thể để Công Tôn cô nương trốn vào mật thất trước, nếu thật sự náo động, còn có thể từ mật đạo rời khỏi Dược Thành!” Mẫu Đơn tự nhiên minh bạch ý tứ của Diệp Tĩnh Vũ, lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

“Ngươi có mật đạo?” Vừa nghe hai chữ mật đạo, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng ngời.

“Ừm!” Mẫu Đơn gật mạnh đầu.

“Mẫu Đơn, ta nhờ ngươi một việc!” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên một tay nắm lấy vai Mẫu Đơn, rất là trịnh trọng nhìn Mẫu Đơn.

“Công tử, ngươi có gì dặn dò cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực ứng phó!” Đây là lần đầu tiên Mẫu Đơn thấy Diệp Tĩnh Vũ thận trọng như vậy, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng lại ngắc đầu, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Chương Vọng Hồ Ly Sơn thứ bốn mươi tám...

“Ta sẽ đích thân ra tay, dẫn dắt sự chú ý của Công Tôn gia rồi đi, người trước tiên giấu Công Tôn Hương vào mật thất, buổi tối ngày mai, lại dẫn nàng ra khỏi thành, sau đó toàn lực chạy tới Vân Kinh, người có thể làm được không?” Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc nói.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, cảm thụ được lực lượng truyền đến từ hai tay hắn, Mẫu Đơn trong lòng kinh ngạc, nàng tự nhiên minh bạch địa vị của Hương Di trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nếu không cũng sẽ không xa xôi tới đây cứu nàng từ Công Tôn gia, bây giờ lại giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho mình, đây không phải hoàn toàn tin tưởng mình sao?

Nghĩ tới sự tôn sùng, nghĩ tới thân phận Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Mẫu Đơn nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Công tử yên tâm, dù ta thịt nát xương tan cũng nhất định hộ tống Công Tôn tiểu thư đến Vân Kinh, chỉ là cao thủ Công Tôn gia nhiều như mây, công tử...” Lúc nói tới đây, trên mặt Mẫu Đơn rõ ràng lộ ra vẻ lo lắng.

“Yên tâm, tạm thời ta không giết được bọn chúng, nhưng bọn chúng muốn bắt được ta cũng không dễ dàng đâu!” Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin nói.

“Vậy công tử cẩn thận hết thủy!” Nói tới đây, Mẫu Đơn cũng biết nói những chuyện khác không có ý nghĩa, chỉ dặn dò một câu.

“Ừ!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, ngay sau đó lại nhẹ nhàng huýt sáo một cái, một bóng trắng không biết từ đâu chui ra, chính là Đào Đào con Thao Thiết.

“Tiểu Đào, ngươi tạm thời ở lại bảo vệ Hương Di và Mẫu Đơn, nhất định phải hộ tống các nàng trở lại Vân Kinh!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Tiểu Đào chỉ to bằng con mèo nhỏ, nhàn nhạt nói.

Đôi mắt xanh lè của Tiểu Đào lóe lên, cái đầu nhỏ khẽ gật, ý bảo Diệp Tĩnh Vũ yên tâm...

“Chuyện này tạm thời không nên nói với Công Tôn Hương, chờ sau khi ta đi, lại thông báo cho nàng, còn có mộng, đoàn người các ngươi phải đặc biệt cẩn thận, ta để Huyền Huyền chờ các ngươi ba trăm dặm ở phía nam thành, cuối cùng nhớ tụ hợp với bọn họ!” Diệp Tĩnh Vũ lại nghiêm túc dặn dò một phen, Mẫu Đơn và Tiểu Đào đều gật đầu nhẹ, trong thời điểm mấu chốt này không xuất hiện một sai lầm nào, rất có thể đều là sai lầm trí mạng.

Trong lòng cân nhắc sức mạnh bảo hộ Công Tôn Hương vui vẻ, Diệp Tĩnh Vũ hơi yên lòng, quay người đi ra Hoa Mãn Lâu, đi tới một hẻm nhỏ, thân ảnh lóe lên, một bóng người chui ra từ trong cơ thể hắc, chính là thiên địa nhị hồn của hắn, mà trong miệng hắn cũng niệm lên một hồi chú ngữ, liền thấy thiên địa nhị hồn trước mặt bắt đầu phát sinh biến hóa.

Rất nhanh, không ngờ lại biến thành bộ dáng vui vẻ của Công Tôn Hương.

Nhìn thấy hồn phách của mình biến thành một nữ nhân, Diệp Tĩnh Vũ bất giác có chút dở khóc dở cười, trùng hợp lúc này, một đội binh lính tuần tra đi tới, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh Công Tôn Hương.

Bọn họ đều là đội ngũ Công Tôn Thắng phái đi tìm, tự nhiên gặp qua bức họa Công Tôn Hương vui vẻ, hôm nay nhìn thấy đứng đĩnh đĩnh ngọc của Công Tôn Hương cách đó không xa, nào có đạo lý không kích động.

Ngay sau đó, có người trực tiếp hô lên: “Tìm được rồi, tìm được rồi!”

“Không tốt, hương vui vẻ, bị phát hiện rồi!” Diệp Tĩnh Vũ giả vờ la lên một tiếng, nhưng lại rút thanh Thiên Tôn đao ra đánh về phía những thị vệ này.

Những thị vệ này có cảnh giới võ sư cao nhất, đại bộ phận chỉ là võ sĩ bình thường, có người thậm chí là võ đồ không tu ra chân khí. Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ có tu vi đã đạt tới đỉnh cao của đại tông sư, quả thực giống như thỏ trắng gặp sư tử.

Một ánh đao sáng rực lên, lập tức có bảy tám tên thị vệ bị chém thành hai nửa, máu tươi thịt nát rơi đầy đất.

Mấy tên thị vệ còn lại bị một kích mãnh liệt của Diệp Tĩnh Vũ chấn động, trong thời gian ngắn nào dám tiến lên, bất quá vào lúc này, càng ngày càng nhiều thị vệ tụ tập bên này., Thậm chí những cao thủ ẩn nấp trong bóng tối cũng chạy tới trước tiên, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm giác được ít nhất bảy tám tên đại tông sư đang tới gần bên này. Đối với Dược Thành có nhiều đại tông sư như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái, Công Tôn gia hành y nhiều năm như vậy., Không biết bao nhiêu đại tông sư thiếu nợ ân tình của bọn họ, hiện giờ Công Tôn gia gặp nạn, những người này tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ, huống hồ còn có một gia tộc Hiên Viên, mình giết Hiên Viên huyết, nói rằng gia tộc Hiên Viên không có một chút phản ứng nào, đó là điều không thể nào.

Với nội tình của gia tộc Hiên Viên, phái ra một trăm đến đại tông sư cũng không phải là không có khả năng, chứ đừng nói là bảy tám cái rồi...

“Hương Di, đi mau, có cao thủ tới đây!” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, kéo hai hồn phách của mình chạy nhanh về phía cửa thành. Chẳng qua để hấp dẫn càng nhiều người, ít nhất vì để hấp dẫn cao thủ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không chạy với tốc độ cao nhất mà làm ra bộ dạng bị Công Tôn Hương làm liên lụy, từng bước từng bước một chạy về phía cửa thành Tây.

Tuy nói cố ý giảm thấp tốc độ, bất quá cũng không phải thị vệ bình thường có thể ngăn cản, khi Diệp Tĩnh Vũ đi tới cửa thành Tây, đi theo phía sau cũng chỉ có bảy tám tên đại tông sư cùng với một đám tông sư miễn cưỡng đạt tới đỉnh phong.

Bất quá tựa hồ biết đám người Diệp Tĩnh Vũ cường đại, trên cửa thành lại đứng đầy một nam tử cầm đại đao, dựa vào khí tức phát ra từ hắn, tối thiểu cũng là đại tông sư trở lên.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ mang theo “Công Tôn Hương Di” chạy tới bên này, trên mặt nam tử kia lộ ra nụ cười dữ tợn, bỗng nhiên giơ đại đao lên, chân nguyên lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, cả người từ trên cửa thành nhảy thẳng xuống, hung hăng một đao chém tới Diệp Tĩnh Vũ.

Trong nháy mắt, một tiếng long ngâm vang lên, liền thấy một thanh Thanh Long to lớn rời Nguyệt Đao mang thoáng hiện trong hư không, đao mang dài chừng bảy tám trượng hung hăng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ, cùng với Công Tôn Hương phía sau hắn...

Tên hán tử này nhớ kỹ lời nói của gia chủ Công Tôn gia, muốn gặp người, chết phải thấy xác.

Gần như ngay khi tên hán tử này ra tay, thì ba gã tông sư đang đóng quân ở cửa thành, mười bảy tên võ sư Tiên Thiên cũng đồng thời ra tay, đao khí, kiếm khí, thương ảnh, kích mang chiếu rọi cả hư không, mặc dù âm đậm hơn rất nhiều so với đao mang sáng chói của hán tử kia, nhưng lại phong tỏa tất cả đường lui của Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, bảy tám tên đại tông sư đi theo phía sau Diệp Tĩnh Vũ cũng không hèn mà cùng ra tay, quyền kinh cuồng bá, chưởng phong uy mãnh, chỉ kinh sắc bén, kích xạ mà đến. Cảnh tượng như thế, cho dù là Vũ Thánh chân chính cũng có chút đau đầu, chớ đừng nói hôm nay vì che giấu thân phận “Công Tôn Di Di” mà Diệp Tĩnh Vũ không thể sử dụng Hồn thuật.

Mất thấy Diệp Tĩnh Vũ cùng Công Tôn Hương sẽ bị những đao mang kiếm khí này bao phủ, một vòng kiếm quang lại từ hư không sáng lên, hơn nữa càng ngày càng sáng, càng lúc càng lớn, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, một vòng kiếm quang này đã dài đến trăm trượng, mang theo uy lực vô cùng cường đại, hung hăng chém về phía hán tử dùng Tuyên Nguyệt đao, cùng cửa thành to lớn phía sau hắn...

Hồn Thiên Địa nhị hồn Chương bốn mười chín...

Cảm nhận được đạo kiếm quang cực lớn kia, sắc mặt hán tử dùng đao biến đổi kịch liệt, sắc bén như lần thứ, như kiếm quang ngưng tụ, cho dù hấn tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư cũng căn bản không thể đạt tới, như vậy khả năng duy nhất sử dụng một đao này chính là Võ Thánh.

Vũ Thánh, đây chính là tồn tại siêu phàm nhập thánh, Công Tôn Thắng cũng không nói bên cạnh người này còn có tồn tại cảnh giới Võ Thánh sao?

Trong lòng hán tử tràn đầy hồi hận, thế nhưng lúc này cho dù hồi hận cũng không có tác dụng. Hấn trực tiếp ném đi Tất Nguyệt Đao trong tay, rồi tránh qua một bên.

Thế nhưng đạo kiếm quang này thực sự quá sáng chói, hơn nữa tốc độ thật sự quá nhanh, cơ hồ ngay cả thời gian chớp mắt cũng không đến, đã che mất đao mang của hán tử, cùng thân thể của hấn, cuối cùng trùng trùng điệp điệp bổ vào cửa thành cao lớn kia, liền nghe một trận nổ vang ầm ầm, cửa thành cao tới mấy trượng và toàn bộ tường thành sụp đổ xuống, tạo nên từng trận bụi bặm.

Một kiếm như thế đã hoàn toàn chấn động bảy tám Đại Tông Sư đi theo, bọn họ đều là cao thủ mà Công Tôn Thắng mời tới, chỉ là nói muốn trợ giúp đuổi theo một gã nam tử mang Công Tôn Di đi, nào ngờ bên cạnh nam tử này còn có một vị Vũ Thánh.

Võ Thánh đó, chính là tồn tại siêu phàm nhập thánh a, có lẽ đối với một đại gia tộc như Công Tôn như vậy mà nói, Võ Thánh không tính là gì, nhưng đối với những võ giả bình thường này mà nói, Vũ Thánh gần như là cảnh giới tối cao trong cuộc đời của bọn họ.

Một gã đại tông sư đã có thể khai tông lập phái, hướng chi là Võ Thánh?

Đây là sự tồn tại mà bọn họ ngưỡng mộ, nhân vật như vậy đang đứng trước mặt bọn họ, sao không kêu bọn họ giết mình?

Bọn họ đều là Công Tôn gia mời tới trợ giúp, ít nhiều đều nhận ân huệ của Công Tôn gia, đuổi giết Diệp Tĩnh Vũ cũng là vì báo ân, mỗi một người làm, đều là hán tử tri ân báo ân, vì báo ân, xông pha khói lửa đều không chối từ.

Cho dù bọn họ đều biết người đuổi giết có khả năng mạnh hơn mình, có nguy hiểm tới tính mạng nhất định, cũng nghĩa vô phản cố đáp ứng yêu cầu của Công Tôn gia, nhưng hiện tại, đối phương có một Võ Thánh còn phải tiếp tục đuổi theo, vậy thì không gọi là hảo hán, mà là một gã ngốc.

Không ai coi trọng tính mạng của mình ra gì, cũng không có ai làm kẻ ngốc cả.

Mọi người cứ nhìn nhau như vậy, lại đồng thời thở dài một tiếng, nào còn tiếp tục đuổi theo, Võ Thánh xuất hiện đã vượt ra khỏi phạm trù năng lực của bọn họ.

Bất quá những người này mặc dù không dám đuổi theo, không có nghĩa là những người khác không dám đuổi theo. Trong bóng tối, chỉ ít có ba bốn đạo thân ảnh trực tiếp đuổi theo ra ngoài. Những người này đều là tâm phúc của Công Tôn gia, có thể vì Công Tôn gia hoàn toàn không để ý đến sống chết của mình.

Có thể trong tình huống như vậy, ít nhất cũng là đại tông sư đỉnh phong.

Ngoại trừ mấy đạo nhân ảnh này, một nam tử mặc cẩm bào màu trắng cũng không biết từ lúc nào đã đứng trên một cây đại thụ, một đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp Tĩnh Vũ ở ngoài thành, thân ảnh như một đạo tàn ảnh đuổi theo.

Công Tôn phủ.

Công Tôn Thắng vẫn ngồi trên chiếc xe lăn của hắn, trước mặt là một cái bàn đá, trên bàn còn bày một chén trà xanh, ánh mắt

lạnh như băng nhìn một lão nhân đang quỳ gối trước mặt, trên mặt lộ vẻ giận dữ.

Lão nhân này không phải ai khác, chính là con trai lớn của Công Tôn Thắng, bây giờ cũng là người năm sáu mươi tuổi, về phần con cháu của hắn, lại toàn bộ đánh vào trong thiên lao của Công Tôn gia, làm gì còn tư cách quỳ gối ở đây.

“Cha, hài nhi quân giáo vô phương, cam nguyện tự mình thỉnh tội Vương gia, chỉ là còn hi vọng cha buông tha đám người Lâm nhi, bất kể nói như thế nào, bọn họ đều là cháu ruột của người!” Cảm nhận được sự tức giận của Công Tôn Thắng, Công Tôn Uyên vùi đầu xuống thật thấp, rất là cẩn thận nói.

Hắn hiểu rõ, Hiên Viên Huyết bị hại ở Công Tôn gia, mặc kệ có liên quan gì đến Công Tôn gia hay không, đều có trách nhiệm nhất định, chớ đừng nói chi là do cháu gái mình gây ra.

Vừa nghĩ đến nha đầu điều ngoa kia, Công Tôn Uyên liền hối hận, đây đều là lỗi của mình, nếu không phải mình quá quen với nàng, làm sao lại rước lấy nhiều phiền toái như vậy?

Nhưng bây giờ hối hận thì có ích lợi gì, Hiên Viên Huyết đã chết, nha đầu Công Tôn Lộ kia lại mất tích không thấy đâu, luôn cần có người đến gánh tội.

“Cháu đích tôn? Chẳng lẽ ngươi không phải là con trai ruột của ta sao?” Công Tôn Thắng tức giận nói một câu, đến lúc này, bảo vệ Công Tôn gia mới là chuyện quan trọng nhất.

Đương nhiên, với quan hệ giữa Công Tôn gia và Hiên Viên gia, Hiên Viên Tiêu Chiến đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà đại khai sát giới với Công Tôn gia, nhưng càng vì vậy Công Tôn Thắng càng muốn cho Hiên Viên gia một cái công đạo.

“Ngươi cũng không cần nói thêm cái gì, chuyện này xử lý thế nào, phải xem toàn bộ Vương gia, ta cũng không cứu được các ngươi. Nhưng tốt nhất ngươi nên kỳ vọng Tĩnh điện hạ có thể giết chết người nọ, nếu không lửa giận của Vương gia, ta và ngươi cũng không thể nào chịu đựng nổi!” Công Tôn Thắng lạnh lùng hừ một tiếng.

Cái đầu của Công Tôn Uyên càng lún xuống thấp hơn, lúc này dường như có nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, một ông lão thần thái ngơ ngác đi tới, liếc mắt nhìn Công Tôn Uyên đang quỳ trên mặt đất, tràn đầy tiếc hận.

“Lão gia, bọn họ quả nhiên vẫn còn trong thành, bắt quá lại bị người của chúng ta phát hiện, hôm nay đã xông ra ngoài thành, Tĩnh điện hạ đã đuổi theo ra ngoài, lão nô có muốn đi theo không?” Hư đi tới trước người Công Tôn Thắng, rất là cung kính nói.

“Cha, để hài nhi đi đi, hài nhi nhất định lập công chuộc tội!” Vừa nghe được tin tức tìm được đám người Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Uyên lại một lần nữa ngẩng đầu lên, rất là mong đợi nói.

Hắn hiểu rõ, chỉ có bản thân cố gắng hết sức để đuổi bắt hành động của đám người Diệp Tĩnh Vũ ở chỗ này, mới có thể giảm bớt lửa giận của Vương gia, cũng chỉ có như vậy, căn phòng này của mình mới có thể kéo dài được lâu, nếu không chắc chắn sẽ bị Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến nổi giận triệt để chém giết.

“Đem công chuộc tội? Với trình độ của ngươi vừa mới đạt tới cảnh giới Tông Sư, ngươi còn không biết xấu hổ đem công chuộc tội? Người khác chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể đâm chết ngươi!” Công Tôn Thắng lại lộ ra nụ cười khinh thường, nhi tử của mình có đức tính gì, mình còn không biết sao?

“Cha, tuy rằng thực lực bản thân hài nhi không đủ, thế nhưng chẳng lẽ cha đã quên vị tiền bối năm năm trước cứu hài nhi dưới chân Thiên Đãng Sơn Mạch sao? Bây giờ hắn đang ở trong Dược Thành, nếu hài nhi tự mình đến nhà bái phỏng, với tính cách của hắn nhất định sẽ xuất thủ!” Công Tôn Uyên lại không chịu bỏ qua cơ hội như vậy, rất là thành khẩn nói.

“Hả? Ngươi xác định hắn có thể ra tay?” Công Tôn Thắng chỉ là đang ngây người, liền nhớ tới người nọ, lông mày lập tức nhíu lại.

“Chắc chắn, những năm gần đây, hài nhi một mực qua lại với vị tiên bối kia, hiện giờ hài nhi gặp đại nạn, nó sẽ không thấy chết không cứu!” Công Tôn Uyên suýt nữa khóc rống lên, dưới tình huống có liên quan đến tính mạng bản thân an toàn, kỹ năng diễn xuất của nó cực kỳ cao...

Công Tôn Uyên số bốn mươi, Công Tôn Uyên.

“Vậy được, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể mang Công Tôn Di cùng Công Tôn Di và hung thủ về, ta sẽ thay ngươi cầu tình với Vương gia!” Công Tôn Thắng từ tốn nói.

“Cảm ơn cha, cảm ơn cha!” Vừa nghe được câu này, Công Tôn Uyên cảm kích cúi đầu với Công Tôn Thắng.

“Còn không mau đi!” Công Tôn Thắng lạnh lùng hừ một tiếng...

“Ừ!” Công Tôn Uyên mừng rỡ, đứng dậy phóng ra ngoài, thân thể hơn sáu mươi tuổi kia trong thời khắc này nhanh nhẹn vô cùng.

“Lão gia...” Nhìn thấy thân ảnh Công Tôn Uyên biến mất, y mới mở miệng, đã bị Công Tôn Thắng cắt ngang.

“Ngươi cũng đi đi, nhất định phải làm được vạn vô nhất thất, lần này, sợ là làm bại lộ lực lượng chính thức của chúng ta, cũng phải đem hai nha đầu kia cho ta!” Công Tôn Thắng nhàn nhạt nói xong một câu, trên mặt lại lộ vẻ mệt mỏi.

“Vâng, lão gia!” Hư cung kính thi lễ, thân ảnh lại biến mất trong bầu trời đêm...

Theo thân ảnh hư ảo biến mất, trong hư không, tối thiểu mấy đạo khí tức cường đại của Công Tôn phủ bay lên trời, trực tiếp đuổi theo hướng Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy.

Mà trong Dược Thành, bởi vì phát hiện Diệp Tĩnh Vũ và Công Tôn Hương vui vẻ, đương nhiên không tiếp tục lục soát thành trì. Trong sương phòng chủ nhân Hoa Mãn Lâu Mẫu Đơn, Mẫu Đơn mặc một bộ váy dài màu trắng, đứng chung một chỗ với hồ ly váy màu bạc, mà tiểu đào toàn thân trắng như tuyết

lại nằm nhoài trong mộng, trải qua thời gian ở chung lâu như vậy, hồ ly đã sớm không sợ Thao Thiết nữa.

Cảm thụ được biến hóa kỳ diệu trong hư không kia, Tiểu Đào vốn đang ngủ say trong ngực Hồ Tuế bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đôi mắt xanh lè nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hu hu hu hu... Tội thiếu tám tên cường giả cấp Thánh, có bảy tên không giống người!” Tiểu Đào há to miệng, nói ra một câu tiếng người.

“A, Diệp công tử có thể hay không...” Vừa nghe đến tám cường giả cấp Thánh, sắc mặt Mẫu Đơn kịch biến, nàng ở thành Dục đã rất lâu, tuy rằng cũng biết Công Tôn phủ khẳng định có cường giả cấp Thánh trấn giữ, nhưng không ngờ vừa ra tay đã có tám cường giả cấp Thánh, thật không thể tin nổi a?

Cho dù trong đó có bảy người không phải Vũ Thánh, chỉ là Thánh Thú, nhưng lực lượng như vậy cũng tuyệt đối không phải là thứ mà Diệp Tĩnh Vũ có thể ngăn cản? Cường giả cấp Thánh, đó không phải là Đại Tông Sư, càng không phải là Tông Sư, cao thủ Tiên Thiên, đó là tồn tại siêu phàm nhập thánh.

Không chỉ có vẻ mặt mẫu đơn lo lắng, mà cho dù là trong mắt hồ sơ Mộng, cũng là mang theo vẻ lo lắng, bất quá lại bị nàng che giấu rất tốt.

Chỉ có Tiểu Đào vẻ mặt không để ý, lại dùng giọng điệu lười biếng nói: “Tiểu Diệp Tử phúc đại mệnh, không chết được, các ngươi nên tưởng tượng làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ của hân đi!”

Nghe Tiểu Đào nói vậy, Mẫu Đơn biết dị thú này không phải là dị thú bình thường, cũng hiểu rõ chính mình lo lắng Diệp Tĩnh Vũ căn bản vô dụng, loại quyết đấu cấp độ như vậy, mình đã không thể giúp được, trừ phi là những trưởng lão trong môn phái kia ra tay.

Nhưng kể từ ba trăm năm trước, Bách Hoa Môn bị gia tộc Hiên Viên ruộng bỏ, không có mấy cao thủ Bách Hoa Môn. Những năm gần đây, trong môn phái cũng chỉ xuất hiện hai gã

Vũ Thánh mà thôi, mặc dù so với môn phái bình thường, thậm chí là một quốc gia, đều muốn cường đại hơn, nhưng nàng lại minh bạch, so với thập đại môn phái, chuyện này căn bản không đáng là gì.

Không tiếp tục lo lắng cho sinh tử của Diệp Tĩnh Vũ nữa, xoay người đi ra ngoài, vừa thức dậy đã muốn tiễn Công Tôn Hương rời đi, nàng nhất định phải thừa dịp buổi tối này chuẩn bị tốt mọi thứ, bằng không nếu cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ trở lại Vân Kinh, chính mình lại vứt bỏ Công Tôn Hương, điều đó không hay chút nào.

Bách Hoa Môn muốn đòi lại công đạo cho gia tộc Hiên Viên, có thể toàn bộ tập trung trên người hắn.

Ngay lúc đám người Mẫu Đơn bắt đầu chuẩn bị cho công tác đào vong ngày hôm sau, trong biệt viện lớn như vậy của Công Tôn Thắng, Công Tôn Thắng vẫn ngồi lặng lẽ trên xe lăn, nhìn bầu trời đen kịt, trên mặt tràn đầy ưu sầu.

Mà ở một góc tối đen cách đó không xa, một cái đầu chui ra từ dưới đất, không phải là Lương Tiểu thì là ai?

Không có hô hấp, không có tim đập, không có mạch đập, không có một chút khí tức, Lương Tiểu Ấn dật tất cả mọi thứ của mình hoàn mỹ, cho dù Công Tôn Thắng là một cường giả Thánh cấp trở lên, cũng vẫn không cảm giác được.

Về phần những thị vệ xung quanh, càng không có khả năng biết rõ hung thủ giết chết Hiên Viên Huyết đến bây giờ còn chưa rời khỏi Công Tôn Phủ.

Nhìn Công Tôn Thắng cách đó không xa, lưỡi Lương Tiểu Thuần đỏ tươi liếm lên khóe miệng mình, hai cái răng nanh chậm rãi thò ra, dường như đang suy nghĩ có nên đánh chết Công Tôn Thắng hay không, nuốt lấy tinh huyết và chân đan của hắn, tăng cường tu vi của mình lên.

Chẳng qua đến cuối cùng, Lương Tiểu Tiểu vẫn thu hồi răng nanh của mình lại, cho dù hiện tại hắn đã đạt tới tam trọng cảnh giới Thi Đế, nhưng hắn vẫn không nhìn thấu được tu vi của Công Tôn Thắng.

Nơi này là địa bàn của người khác, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Đầu lại chìm dần vào lòng đất, nhưng là chui vào phòng ngủ của Công Tôn Thắng. Y tra xét khắp cả Công Tôn phủ, nhưng không phát hiện nơi giam giữ Tiểu Hoa, nơi duy nhất y không tìm kiếm, chính là gian phòng của Công Tôn Thắng.

Lương Tiểu không cho rằng gã sẽ không có bí mật gì về một nhân vật tâm cơ thâm sâu như vậy?

Dựa vào Thổ Động thuật, Lương Tiểu Khả đi tới phòng của Công Tôn Thắng, quả nhiên phát hiện một gian mật thất cực lớn, toàn bộ thân thể đi thẳng vào trong mật thất, lại nhìn thấy đây là một gian thạch thất luyện dược.

Trong thạch thất đặt một dược đỉnh cao cỡ ba người, phía dưới dược đỉnh còn bốc lên hỏa diễm, một mùi thơm nhàn nhạt từ trong dược đỉnh truyền ra.

Mà xung quanh dược đỉnh còn có mấy cỗ thi thể hoang thú, có Tuyết Sơn Hổ, có Bạo Viên Vương, có Độc Giác Long Sư... Mỗi một cỗ thi thể, đều lớn gấp mấy lần hoang thú bên ngoài...

Mỗi một cỗ thi thể đều phá ra một cái lỗ lớn, dựa vào kinh nghiệm của Lương Tiểu Tỳ thì vị trí cái động lớn kia hẳn là chỗ cất giữ nội đan của những hoang thú này...

Vừa nhìn đến đây, Lương Tiểu Tứ chợt nghĩ tới điều gì, sắc mặt tái nhợt hơi đổi, lẽ nào những hoang thú này đều là thánh thú? Bị Công Tôn Thắng đào ra nội đan, dùng để luyện dược?

Nghĩ đến đây, thân thể Lương Tiểu Hữu trực tiếp hướng dược đỉnh kia nhảy tới. Nhìn kỹ, phát hiện dược đỉnh này dược chế thành từ viêm kim nghìn năm trở lên, chung quanh còn điêu khắc rất nhiều phù chú., Một cỗ hương thơm nồng đậm từ trong dược đỉnh truyền ra, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trong dược đỉnh đựng đầy chất lỏng màu vàng, trong chất lỏng này, còn ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần cực kỳ khổng lồ, tương tự với năng lượng nội đan Bạo Viên Vương mình hấp thu ngày đó sao?

Lương Tiểu Song chỉ cảm thấy kinh hãi không thôi, một lần nữa đưa mắt nhìn về phía đồng thi thể khổng lồ kia, như muốn nhìn xem thi thể Tiểu Hoa không còn ở bên trong...

Cái chết của đệ tứ thập nhị Chương Tiểu Hoa.

tuần dò xét một vòng, cũng không phát hiện ra thi thể Tiểu Hoa, ngay khi Lương Tiểu cần thở dài một hơi, lại nghe được một thanh âm mơ hồ vang lên.

“Ai, đại ca cũng thật là, để cho ta sớm giết con Độc Giao này không phải đã sớm luyện thành Toái Chân Đan rồi sao? Với tu vi hiện tại của hần, chỉ cần dùng Toái Chân Đan, còn không phải một bước liền bước vào cảnh giới Võ Thần sao? Lấy tu vi cảnh giới Võ Thần, làm sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đây là chuyện gì khổ chứ?”

“Toái Chân Đan?” Vừa nghe đến đó, tâm thần Lương Tiểu Khả khẽ động, hần đâu biết được hiệu dụng của Toái Chân Đan từ Diệp Tình Vũ, đây chính là linh dược tuyệt thượng có thể giúp Vũ Thánh đạt tới vị trí Võ Thần, quả thực là thứ chỉ ngộ chứ không thể cầu. Người của Công Tôn gia lại có thể luyện chế loại linh dược này? Xem ra quả thật không hổ là thế gia y truyền thừa ngàn năm, chẳng qua Độc Giao hần nói có phải là không?

Nghĩ tới đây, thân ảnh Lương Tiểu Hữu trực tiếp phóng về phía âm thanh, lại phát hiện trước mặt xuất hiện một cửa đá. Lương Tiểu đâu có tâm tư tìm cơ quan gì, giờ nắm tay phải lên, vận lực toàn thân đánh tới cửa đá.

Nắm đấm của hần còn đang ở trên không trung, quyền kinh cường đại đã xé rách không gian, khi nắm đấm đánh vào trên cửa đá, lập tức truyền đến tiếng nổ mạnh ầm ầm, cửa đá kia giống như đậu hũ bị nện nát bầy.

Một đạo khói bụi dâng lên, thân ảnh Lương Tiểu Tỳ đã trực tiếp tránh vào, lập tức nhìn thấy trong gian thạch thất này đứng sừng sững một cột đá cực lớn cần ít nhất bốn năm người ôm, trên cột đá đang cuộn một cái sừng dài bảy tám trượng.,

Quanh thân độc giác đều bị xích sắt màu đen nhánh buộc lại, từng dòng máu màu vàng từ chỗ Độc Giao bảy tắc chảy xuống, nhìn kỹ thì cách đó bảy tắc đã có một lỗ máu to bằng đầu người.

Phía dưới Độc Giao còn đứng một lão nhân tóc rối bù, quần áo xốc xếch, tay phải lão đang cầm một hạt châu màu vàng lớn chừng quả đấm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lương Tiểu Hữu xông vào.

“Ngươi là ai?” Qua một hồi lâu, lão giả kia mới hồi phục tinh thần, không khỏi kinh hô.

Lương Tiểu Hữu nhìn thấy Độc Giao đang hấp hối, lại nhìn nội đan trong tay lão giả, không khỏi nổi lên một trận hỏa khí. Không ngờ Tiểu Hoa lại bị gia hỏa này giết? Chỉ vì lấy ra một viên nội đan như vậy?

“Ta là tổ tông của ngươi!” Lương Tiểu Hữu mắng to một tiếng, thân hình nhào tới, đánh ra một chưởng về phía lão giả.

Đối mặt với Lương Tiểu lại cường đại như thế, lão giả biến sắc, thân thể cấp tốc tránh sang một bên, vậy mà tránh được một chưởng mạnh mẽ của Lương Tiểu.

“Võ Thánh?” Lương Tiểu Song hơi kinh ngạc, nhưng thân thể vẫn tiếp tục nhào tới, giơ tay đánh ra một quyền.

Nhưng một quyền của hắn còn chưa đâm ra, một móng vuốt sắc bén liền từ trong hư không xông ra, hung hăng chụp vào ngực Lương Tiểu Y.

Lương Tiểu kinh hãi, trở tay chính là một quyền, va chạm với móng vuốt sắc bén kia, nhưng lại làm cho không khí bị chấn động, móng vuốt sắc bén kia cũng bị chấn khai, từ từ hiện ra thân thể, dĩ nhiên là một con Cự Viên toàn thân đen nhánh, thân cao hơn một trượng.

Đương nhiên, con Bạo Viên Vương này nhỏ hơn rất nhiều so với con Bạo Viên Vương bị Lương Tiểu Nhân đánh chết, thế nhưng Lương Tiểu lại cảm giác được sức mạnh của con Bạo Viên này tối thiểu phải gấp mấy lần con Bạo Viên Vương kia.

Không chỉ có vậy, cùng với sự xuất hiện của đầu Cự Viên này, một con hổ lớn trên trán mọc ra con mắt thứ ba, dài hơn một trượng cũng từ từ hiện ra trong hư không, một trước một sau vây lấy Lương Tiểu.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Sao lại vào đây?” Lão giả có vẻ ngoài khá giống với Công Tôn Thắng kia đứng sau lưng Cự Viên màu đen, kinh ngạc nhìn Lương Tiểu, không có bất kỳ khí tức chân nguyên nào, thế nhưng lực lượng một quyền vừa rồi của lão cũng đủ để giết chết mình, chỉ bằng vào sức mạnh cơ thể mà có thể giết chết Vũ Thánh, đúng là không thể tưởng tượng nổi?

Lương Tiểu Hữu nhìn hai con thánh thú một trước một sau, lại nghe tiếng bước chân từ xa truyền đến, biết đang có cao thủ chạy tới đây, biết hiện tại muốn đánh chết lão giả kia có chút không có khả năng, bất quá gã lại mơ hồ đoán được đối phương muốn dùng nội đan này luyện chế Toái Chân Đan.

Bây giờ Công Tôn Thắng đã đủ cường đại, nếu thật sự để hắn trở thành Võ Thần, vậy phiền phức lớn hơn nhiều.

Lương Tiểu Không không trả lời nữa, thân hình bỗng nhiên tăng vọt lên cao một trượng, hai tay biến thành móng vuốt sắc bén, đưa tay chụp tới lão giả.

Cự Viên và con Bạch Hổ ba mắt kia đồng thời đánh tới, thế nhưng Lương Tiểu Nhân nhân cơ hội này lùi nhanh lại, chỉ vài bước đã thối lui đến trước cửa thạch động vừa rồi.

“Ngươi muốn luyện chế Toái Chân Đan, hôm nay ta sẽ hủy diệt hoàn toàn nơi này!” Trong miệng hừ lạnh một tiếng, Lương Tiểu Sát hung hăng đạp một cước lên mặt đất.

Sức mạnh của hắn kinh khủng tới mức nào chứ, mặt đất này mặc dù đều được chế tạo từ đá xanh chắc chắn, hơn nữa độ dày cực sâu, thế nhưng một kích toàn lực của Lương Tiểu cũng đã nứt ra thành từng khúc.

“Nhanh, mau ngăn hắn lại!” Tựa hồ cảm nhận được tâm tư của Lương Tiểu Khả, nghĩ tới được đỉnh ở đó, lão giả kia sắc mặt đại biến.

Con cự viên kia hét lớn một tiếng, chân sau cường tráng đập mạnh một cái, thân ảnh đã đi tới trước người Lương Tiểu Phàm, lại lần nữa vươn ra cự trảo chop tới Lương Tiểu. Lương Tiểu lại không thèm nhìn tới, quay người chạy về phía được đỉnh.

“Vỡ cho ta, Sinh Tử Lưỡng Nghi quyền!” Lương Tiểu Thuận hét lớn một tiếng, một luồng khí màu xám từ trong cơ thể hắn bốc lên, ngay sau đó ngưng tụ lại trên mặt quyền, hung hăng đánh vào được đỉnh do Viêm Kim tạo thành.

Tuy nói sau khi đúc lại thân thể, thân thể của hắn đã không còn tràn ngập sinh cơ như trước kia, nhưng hắn vẫn như cũ từ trong Thanh Long ngọc bội ngộ ra Lưỡng Nghi chân khí. Giờ phút này, trong Lưỡng Nghi chân khí đại biểu cho chân khí hủy diệt đi theo chân khí của Lương Tiểu nhưng lực lượng cường đại đến cực điểm kia hung hăng đánh vào trên tòa Được đỉnh kia, lập tức nhìn thấy Được đỉnh kia xuất hiện từng vết nứt, cuối cùng trực tiếp bạo liệt ra.

Chất lỏng màu vàng bên trong nhất thời sôi trào lên, phun ra, Lương Tiểu có thể biết được đây đều là nội đan của thánh thú biến thành, biết rõ lực lượng tinh thuần nhất, mở cái miệng to như chậu máu ra, dùng sức hút một cái, vậy mà một ngụm đem toàn bộ chất lỏng này hút vào.

“Bốp...” Lúc này, một trảo của con Bạo Viên kia đã vỗ lên vai Lương Tiểu Khả, thân thể nó cường đại, lúc này cũng bị một trảo này đập nát. Thế nhưng Lương Tiểu Tỳ dường như không có chuyện gì, trở tay đánh ra một chưởng., Vỗ mạnh lên đầu con Bạo Viên, quạt bay ra ngoài, ngay sau đó liền thấy Tam Nhân Bạch Hổ và lão giả kia đã bổ nhào tới, không khỏi cười lạnh một tiếng, thân hình nhảy xuống, biến mất vô tung vô ảnh...

Chứng kiến Lương tiểu nhân cứ như vậy mà biến mất, trên mặt lão giả kia lại lộ ra thần sắc khiếp sợ, ngay lúc này, thân ảnh Công Tôn Thắng từ bên ngoài vọt vào...

Hiên Viên Tĩnh tăng bốn mươi hai.

Nhìn thấy một mảnh hỗn độn trên mặt đất, nhìn được đỉnh bị đánh nát bấy, nhìn vài giọt chất lỏng màu vàng trên mặt đất, sắc mặt Công Tôn Thắng trở nên tái nhợt một mảnh.

“Công Tôn Bại, đây là chuyện gì?” Công Tôn Thắng rất phần nộ, đây chính là điểm mấu chốt để mình có thể đạt được vị trí Võ Thần.

Phải biết rằng, luyện chế Toái Chân Đan, không chỉ cần vô số thiên tài địa bảo, còn cần bảy khóa nội đan của thánh thú, mà nó còn không thể là thánh thú bình thường., Dựa vào bí pháp gia tộc truyền thừa, trong gia tộc Công Tôn gia tự nhiên có một nhóm thánh thú dùng được lực thúc hóa, thế nhưng nội đan của những thánh thú này cũng không ổn định, căn bản không thể làm thuốc dẫn tử, cũng chỉ có những nội đan sinh trưởng ở Thiên Đãng sơn mạch, dựa vào thực lực bản thân tiến vào các hoang thú cảnh mới có thể tiến vào.

Vì bắt giết sáu con thánh thú tự nhiên, Công Tôn gia mất mấy chục năm, tổn thất không biết bao nhiêu nhân mã mới làm được. Hôm nay thật vất vả mới đến thời điểm mấu chốt, chỉ cần thêm một viên nội đan thánh thú nữa là có thể luyện thành Toái Chân Đan, bây giờ lại bị người hủy thành bộ dạng này, cái này sao không khiến hấn tức giận.

“Đại ca, ta cũng không biết a, là một tên giống quái vật không biết từ đâu chạy vào đây...” Sắc mặt Công Tôn Bại cũng trắng bệch, chuyện luyện chế Toái Chân Đan vẫn luôn là do gã phụ trách, mắt thấy sắp thành công, hiện tại lại đột nhiên giết ra một tên Lương tiểu được, khiến gã sắp thành công, điều này làm cho gã đau lòng không thôi.

Công Tôn Bại tức giận trực tiếp nói qua bề ngoài của Lương tiểu Khả một lần, sau khi nghe xong hết thấy, sắc mặt Công Tôn Thắng lập tức thay đổi, gã nào còn không rõ, tên kia chính là quái vật lúc trước đánh chết Bạo Viên Vương, chỉ là khiến

gã khiếp sợ chính là quái vật kia có thể xuyên qua đất tự do, điều này thật không thể tin nổi nha? Chuyện này quả thực làm cho người ta khó lòng phòng bị!

Một gã cường giả đạt tới cấp Thánh, nếu từ trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện ám sát, cho dù là mình cũng chưa chắc có thể đỡ được một kích? Nếu hẳn thật sự thành tâm chơi trò ám sát, vậy toàn bộ Công Tôn phủ ai có thể ngăn cản được đây?

“Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nhìn sắc mặt Công Tôn Thắng âm tình bất định, Công Tôn Bại rất là cẩn thận hỏi một câu.

Công Tôn Thắng cau mày, nhìn con Bạo Viên đang bò dậy trên mặt đất, lại nhìn con Bạch Hồ ba mắt kia, trong lòng thở dài nặng nề.

Vì để cho mình và đệ đệ đạt tới cảnh giới Võ Thánh mà đã giết chết hơn mười con thánh thú. Vì săn giết sáu con thánh thú này, lại tổn thất hơn mười con thánh thú. Những con này đều là tích góp từ ngàn năm trước của gia tộc Công Tôn. Bây giờ thánh thú còn lại của gia tộc cũng không hơn mười con, lại chia ra một nửa đuổi giết Diệp Tĩnh Vũ, làm gì còn tìm được nhiều thánh thú như vậy.

Đây đều là hộ vệ hậu thuẫn cường đại của Công Tôn gia a, làm sao còn có thể tiếp tục tiêu hao? Mà những thánh thú này đều là dược vật thôi hóa ra, cho dù giết đi luyện đan cũng không được, nội đan của bọn họ căn bản khó mà ngưng tụ nha.

“Lúc này tạm thời thôi, người theo ta cùng lên đi, nơi này không thể ở lại, trong khoảng thời gian này chúng ta nhất định phải cẩn thận làm việc!” Chỉ suy nghĩ chốc lát, Công Tôn Thắng liền quyết định, hiện tại quan trọng nhất là đánh chết đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, về phần thành tựu Võ Thần, chỉ có thể tạm thời đặt xuống.

Công Tôn Bại mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng nhìn dược đỉnh đã triệt để bị phá nát kia, nhìn thấy chất lỏng màu vàng chỉ còn lại vài giọt, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng, thế nhưng không cam lòng lại có thể như thế nào? Chuyện đã đến tình thế này, còn có thể làm gì chứ? Hơn mười năm, cố

gắng hơn mười năm cứ như vậy làm cho chư đông lưu, dù là ai cũng khó có thể tiếp nhận.

Chẳng lẽ Công Tôn gia muốn xuất hiện một Võ Thần liên thực sự khó như vậy sao?

Hai huynh đệ thở dài một tiếng, cúi đầu xuống đất.

Không nói đến phiên muện của hai huynh đệ Công Tôn Thắng, Lương Tiểu Nhị một ngụm nuốt mất sáu viên nội đan cùng với vô số chất lỏng thiên tài địa bảo, lúc này cảm giác thân thể của mình như bị lửa thiêu, năng lượng cuồng bạo kia không ngừng tràn ngập thân thể của hắn, dường như muốn xé nát thân thể hắn ra.

Bất quá độn ba bốn dặm liền dừng lại trong đất, xếp bằng ngồi xuống, bắt đầu mặc niệm khẩu quyết, hấp thu lực lượng cô khổng lồ đến cực điểm. Hắn hiểu rõ, nếu mình không thể hấp thu cỗ năng lượng này trấn áp, như vậy mình đối mặt chính là bạo thể mà chết, coi như mình có được Bất Tử Thân, nhưng loại năng lượng này đủ để phá hủy tất cả, bao gồm cả linh hồn của mình.

Dù sao, đó là năng lượng của sáu viên nội đan biến thành, dù cho hắn đã đạt tới ba tầng cảnh giới Thi Đế, muốn hấp thu nhiều năng lượng như vậy cũng căn bản không thể nào.

Trong lòng thầm mắng mình tham lam, cả người thì đứng trong đất, dốc sức điều động Lưỡng Nghi chân khí luyện hóa nguồn năng lượng khổng lồ này.

Ngay khi Lương Tiểu bị chống đỡ đến khó chịu, Diệp Tĩnh Vũ và Băng Minh lại một đường chạy trốn về phía tây, tốc độ của bọn họ cực nhanh, nhưng truy kích bọn họ dù sao cũng là cường giả Thánh cấp, ngày thứ hai lúc bình minh đã đến, Diệp Tĩnh Vũ đã chạy được hơn năm trăm dặm.

Mà sở dĩ hắn dừng lại, lại bởi vì một bóng người ngăn cản đường đi của hắn.

Nhìn nam tử anh tuấn mặc áo trắng trước mắt, cảm thụ được kiếm khí sắc bén trên người, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại.

Thân ảnh Băng Minh cũng thoáng hiện ra, nhìn nam tử tóc đen trẻ tuổi này, thiết kiếm trong tay hắn không ngừng run run, tựa hồ đang hưng phấn, vì tìm được đối thủ hiếm thấy mà hưng phấn.

“Người đi trước đi, bằng không đợi truy binh phía sau đến, liền không đi được rồi!” Băng Minh nhàn nhạt nói, bọn họ đều cảm nhận được tối thiểu bảy tám đạo khí tức cường đại đang hướng bên này tới gần.

“Không được, đến lúc đó một mình ngươi càng không đi được, chỉ cần kiên trì đến khi đại ca đến là được!” Diệp Tĩnh Vũ không biết Lương Tiểu Kiếm lúc này đã không thể tự kèm chế được nữa, đối mặt với chín tên cường giả cấp Thánh, với bản lĩnh của hắn và Băng Minh, căn bản không có khả năng đối kháng, cũng chỉ có thể chờ Lương Tiểu Lai đến.

Hiện tại Lương tiểu thừa là ba cảnh giới của Thi Đế, tương đương với Võ Thánh đỉnh phong, đối đầu với vài cường giả cấp Thánh cũng có thể làm được.

“Nhưng mà...” Băng Minh cau chặt mày, Lương Tiểu có thể lên vào Công Tôn phủ cứu Tiểu Hoa, lỡ như gặp phải phiền toái gì, vậy phải làm sao?

“Không có gì nhưng mà, chúng ta liên thủ, trước tiên tiêu diệt gia hỏa này!” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt đứt lời nói của Băng Minh, rút thanh Thiên Tôn đao sau lưng ra, mà hai hồn Công Tôn Di lúc này lại lóe lên, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Muốn đối kháng với một Võ Thánh, không có thiên địa nhị hồn trợ giúp, căn bản là không có khả năng.

Nhìn thấy Công Tôn Hương vốn đang sờ sờ cứ như vậy dung nhập vào trong thân thể Diệp Tĩnh Vũ, Hiên Viên Tĩnh biến sắc, điều này sao có thể? Bất quá chỉ một lát, hắn liền bừng tỉnh đại ngộ, đây là linh hồn biến thành, chỉ là một linh hồn xuất khiếu xong, thân thể của hắn làm sao còn có thể duy trì sức sống?

Không đợi Hiên Viên Tĩnh hiểu ra, một đạo đạo mang sáng chói đã từ hư không sáng lên...

Pháp pháp Hiên Viên thứ bốn mươi ba, Hiên Viên kiếm pháp.

Đó là một đạo đao mang, lại là một đạo điện mang, hoặc là một thanh đao to lớn, một thanh đao do tia chớp tạo thành...

“Xuy xuy xuy!” Đao mang còn ở trên không trung, liền phát ra tiếng vang xuy xuy, từng tia chớp lóe ra từng tia lửa. Chỉ trong nháy mắt, đạo đao mang kia đã dài đến ba bốn trượng, mang theo uy áp không gì sánh kịp chém về phía Hiên Viên Tĩnh.

“Kinh Lôi đao quyết, quả nhiên danh bất hư truyền!” Chứng kiến uy thế kinh người bức này, Hiên Viên Tĩnh trên mặt lạnh nhạt một chút, không có bất kỳ biểu cảm kinh hãi nào, mà trong tay của hắn lại có thêm một thanh trường kiếm, một thanh trường kiếm màu trắng bạc, rất mỏng, rất dài, rất cổ xưa, nói là một thanh chiến kiếm, không bằng nói là một thanh bội kiếm dùng để trang trí.

Thế nhưng khi Hiên Viên Tĩnh nắm chặt thanh trường kiếm này, cả người hắn lập tức phát sinh biến hóa kinh thiên động địa. Lúc này hắn không còn là một người, mà là một thanh kiếm, một thanh lợi kiếm muốn phóng lên trời...

Loại cảm giác này, làm cho Diệp Tĩnh Vũ có cảm giác tại Bạch gia nhìn thấy Độc Cô Bá Thần, mặc dù so với uy thế Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tĩnh còn yếu hơn rất nhiều, nhưng đã có loại thể này.

Đây là một loại cảnh giới, một loại tâm cảnh, dù cho thực lực của hắn chỉ là một Võ Thánh, một Võ Thánh sơ cấp, nhưng đã có tâm cảnh như vậy, cũng đủ để đối kháng với Võ Thánh trung cấp, thậm chí là Võ Thánh đỉnh phong.

Tay phải cầm kiếm nhẹ nhàng run lên, một đóa kiếm hoa màu trắng hình thành từ mũi kiếm, rất nhanh liền tạo thành một đóa kiếm hoa thật lớn, ngăn trước điện đao to lớn kia.

“Soạt...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ toàn lực bỏ ra một đao, trực tiếp chém vào phía trên đóa kiếm hoa sáng chói kia, lại là toàn bộ vỡ vụn ra. Mặc dù hấn đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong, nhưng trình độ hùng hậu so với Chân Nguyên lực, làm sao so được với Hiên Viên Tĩnh đã tiến vào cảnh giới Võ Thánh.

Mà nhiều kiếm hoa kia, bắt quá là âm đậm một chút, lại tiếp tục trùn tới Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, bóng dáng Băng Minh đã xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, trong tay hấn cũng nắm chặt một thanh thiết kiếm, so với thanh kiếm hoa lệ của Hiên Viên Tĩnh, thanh thiết kiếm này âm đậm không ánh sáng, thật giống như tên ăn mày và vương tử vậy.

Thế nhưng một cỗ kiếm khí sắc bén đến cực điểm từ phía trên thanh thiết kiếm này nổ bắn ra, trực tiếp bắn về phía đóa kiếm hoa sáng chói kia.

Kiếm, dùng để giết người, chỉ cần kiếm có thể giết người, đó là một thanh kiếm tốt...

“Xoẹt!” Một tiếng, kiếm khí sắc bén trực tiếp bắn xuyên qua kiếm hoa, tiếp tục bắn ra phía trước, thế nhưng thân ảnh Hiên Viên Tĩnh đã biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Diệp Tĩnh Vũ cùng Băng Minh liền cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một cỗ hàn ý cực mạnh, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Hiên Viên Tĩnh cầm trong tay thanh trường kiếm màu bạc kia đã từ trên xuống dưới.

Từng đạo kiếm khí từ xung quanh hấn bắn ra, giống như mưa tên bao phủ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ và Băng Minh phía dưới, lại càng có thêm kiếm mang lớn hơn mười trượng, thẳng tắp rơi xuống thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ...

Đối mặt với uy thế như vậy, Băng Minh phóng lên trời, thiết kiếm trong tay không chút do dự nghênh đón kiếm quang to lớn kia, mà trên người gã cũng sáng lên một đạo hào quang màu thủy lam, ngăn cản vô số kiếm khí chung quanh tập kích.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại sử dụng Hồn thuật trong gang tấc Thiên Nhai, bước tiếp theo, người đã ngoài trăm trượng, tay

trái thả ra phía trước, một cây trường cung màu đen xuất hiện trong tay, tay phải nhẹ nhàng kéo một cái, một mũi tên màu bạc đã được lắp...

“Ầm ầm...” Kiếm quang Băng Minh va chạm với kiếm quang của Hiên Viên Tĩnh, thân thể hai người đồng thời bị chấn khai. Diệp Tĩnh Vũ đang muốn bắn ra trường kiếm trong tay, lại phát hiện chính mình vậy mà không nắm chắc được thân hình Hiên Viên Tĩnh.

Mà Hiên Viên Tĩnh tựa hồ cũng cảm thấy nguy cơ bên này, thân ảnh phù phù phù đang chạy tới bên này, nhìn như phù phiếm, lại là một bộ pháp cực diệu. Bất luận Diệp Tĩnh Vũ tập trung tinh thần lực như thế nào, đều khó mà nhắm thẳng vào thân hình của gã. Chỉ vài bước, gã lại một lần nữa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm khí tựa như sao băng phá không mà ra...

Diệp Tĩnh Vũ chấn động trong lòng, cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có, thân thể theo bản năng lệch đi, “Xùy” một tiếng, một mũi tên máu từ vai trái bắn ra...

“Diệp huynh, chiêu một kiếm lưu ngân này của tại hạ thế nào?” Thanh âm Hiên Viên Tĩnh tiếp tục truyền đến, mà bản thân gã lại xoay người nghênh đón Băng Minh đã chạy tới, trường kiếm trong tay khê đảo, lại có mấy đạo kiếm khí phá không mà ra, không chỉ bao phủ hoàn toàn Băng Minh vào trong, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ bị thương cũng không buông tha, đối mặt kiếm khí sắc bén bức này, bả vai Diệp Tĩnh Vũ đã bị thương làm sao còn có thể bắn ra thiên địa linh tiễn.

“Mẹ nó, ngươi cho rằng ngươi là Võ Thần sao? Một tên cũng dám đối phó hai người chúng ta!” Diệp Tĩnh Vũ mắng to, lại cầm Thiên Tôn Dao trong tay, không để ý tới kiếm khí bắn thẳng đến kia, liền đánh tới Hiên Viên Tĩnh.

“Xuy xuy xuy...” Mấy đạo kiếm khí lưu lại trên người hắn từng lỗ hồng, bất quá nhục thể của hắn thực sự cường hãn, máu tươi kia còn chưa chảy ra, đã hoàn toàn chữa trị hoàn toàn, thậm chí ngay cả đầu vai bị xuyên thủng, cũng cực nhanh phục hồi như cũ.

“Đi chết cho ta, Kinh Lôi liệt trăm!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, Thiên Tôn đao trong tay lóe lên, thân đao màu đen lại lần nữa bắn ra hào quang màu tím, một vòng đao mang màu tím sáng chói trực tiếp bổ về phía thân thể Hiên Viên Tĩnh.

Hiên Viên Tĩnh trên mặt một mực treo vẻ thản nhiên, tại thời khắc này có chút động dung, thân ảnh vốn lao về phía băng mình không thể không quay người nghênh đón đao mang tràn ngập khí tức hủy diệt này.

Trường kiếm trong tay liên tục run run, từng đạo kiếm khí phá không mà ra, giống như đao đao sóng nước, tràn về phía đao đao mang màu tím kia.

“Xoẹt...” Luồng kiếm khí thứ nhất bị phá giải, ngay sau đó là luồng thứ hai, luồng thứ ba...

Hiên Viên Tĩnh run rẩy tròn vện ra bảy đạo sóng kiếm, lúc này mới triệt để triệt để triệt để tiêu tán một đao mãnh liệt kia của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng thân ảnh Băng Minh đã xuất hiện phía sau gã, thiết kiếm trong tay càng đâm về hậu tâm của gã, kiếm khí sắc bén đã xé rách xiêm y trên người...

Đôi mắt tình huống như vậy, Hiên Viên Tĩnh không chút nghĩ ngợi, thân thể trực tiếp đánh tới Diệp Tĩnh Vũ, trường kiếm trong tay nhắm thẳng ngực Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn đồng quy vu tận với Diệp Tĩnh Vũ.

Trong mắt Băng Minh lóe lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Hiên Viên Tĩnh lại quyết tuyệt như thế, lựa chọn phương thức nhìn như nguy hiểm nhưng lại là phương thức an toàn nhất né tránh một kiếm này.

Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng hiện lên vẻ khác lạ, nhưng hai tay cầm đao nghênh đón trường kiếm của Hiên Viên Tĩnh. Hắn biết, mình chỉ cần đổi chút thời gian cho Băng Minh là có thể làm cho Hiên Viên Tĩnh bị thương...

Vì để đối lấy chớp mắt Băng Minh kia, chân nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng vận chuyển, đao mang vốn đã ảm đạm lại một lần nữa sáng lên...

Chương bốn mươi bốn truy sát.

“Keng keng...” Một tiếng, trường kiếm Hiên Viên tĩnh cùng Thiên Tôn Dao của Diệp Tĩnh Vũ đụng vào nhau, một đạo sóng năng lượng cực mạnh bộc phát ra chung quanh, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị đánh bay, mà gợn sóng phóng tới Hiên Viên Tĩnh lại xuyên thấu qua thân thể hắn, đánh về phía Băng Minh đang bay nhanh tới...

“Di Hoa Tiếp Mộc?” Băng Minh hô to, thân thể vốn đậm thẳng lại nhanh chóng lui về phía sau, thiết kiếm trong tay liên tục run run, từng đạo kiếm khí phun ra ngăn cản năng lượng to lớn này.

Hắn nào ngờ, Hiên Viên Tĩnh vậy mà lấy thân thể của mình làm vật dẫn, trực tiếp truyền tổng năng lượng cuồng bá kia tới, đây chính là chuyện cực kỳ nguy hiểm, một khi nắm giữ không tốt, những năng lượng kia tiến vào thể nội sẽ triệt để phá hủy sinh cơ của hắn.

Thế nhưng hắn lại di chuyển tới một cách hoàn mỹ, tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới ra sao?

Trên mặt đất trực tiếp bị đánh ra một cái hố đất thật lớn, mà Hiên Viên Tuyệt vẫn đứng ở nơi đó, trên người không có nửa điểm thương thế, thậm chí ngay cả góc áo cũng không bị nghiền nát, ngược lại Diệp Tĩnh Vũ lại cực kỳ chật vật, cũng may thân thể của gã cường hãn hơn so với thường nhân, còn chưa bị thương.

Bất quá giờ phút này thân thể hắn lại mất đi cân bằng, mà Hiên Viên Tĩnh nhân cơ hội này, thân ảnh bắn nhanh ra, trường kiếm trong tay chỉ về phía trước một cái!

Rất là nhẹ nhàng điểm một cái, giống như chuồn chuồn lướt nước, ôn nhu như thế, mềm mại nhẹ nhàng như thế, nhưng ở trước người Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên tạo thành một đạo kiếm ba cực mạnh, trực tiếp đánh về phía thân thể của hắn.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã mất đi cân bằng, đối mặt với một kiếm nhanh như vậy, gã căn bản khó có thể ngăn cản. Trong tình huống sinh tử tồn vong, gã trực tiếp sử dụng cuồng bá chiến văn.

Lập tức liền thấy một cổ gọn sóng màu vàng từ trước người hắn hình thành, hung hăng xông tới trước mặt kiếm ba, niệm lực cùng kiếm khí đỉnh phong va chạm.

“Bộp bộp bộp bộp!” Trong hư không, không ngừng truyền đến tiếng vang, toàn bộ chiến văn màu vàng bạo liệt ra, bất quá sóng kiếm kia cũng triệt để tiêu tán ra, nào còn có thể làm bị thương Diệp Tĩnh Vũ mấy may.

“Băng Minh, rút lui...” Một chiêu đã ngăn được một kiếm Phiêu Tuyết của Hiên Viên Tĩnh. Diệp Tĩnh Vũ biết cho dù mình và Băng Minh toàn lực ra tay, trong thời gian ngắn cũng không thể chém giết được người này. Trái lại, khí tức mấy luồng kia càng ngày càng gần, nếu không đi sẽ không còn kịp nữa.

Nghe được thanh âm Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh cũng không dừng lại, Chân Nguyên lực trong cơ thể khê động, thân thể liền bay về phía tây, về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại đưa tay xé không bay ra một đại ấn, trực tiếp đánh tới Hiên Viên Tĩnh.

Bất quá lúc này cũng không phải toàn lực tể ra Chấn Thiên ấn, nhưng mà lấy hồn lực hiện tại của hắn sử dụng, Chấn Thiên ấn này vẫn có uy năng lớn lao, cơ hồ chỉ trong chốc lát, đã tới đỉnh đầu Hiên Viên Tĩnh, lớn đến mấy trượng.

Hiên Viên Tĩnh vốn dĩ còn muốn tiếp tục tấn công, không thể không lấy kiếm chém tới Chấn Thiên ấn.

Kiếm quang sáng chói hung hăng đâm lên Chấn Thiên Ấn, kiếm quang theo đó vỡ tan, bất quá Chấn Thiên Ấn cũng bị đâm bay ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ vẫy tay một cái, thân thể bước về phía trước, ở ngoài một bước, người đã ở ngoài ngàn mét...

Hiên Viên Tĩnh nào nghĩ đến hai người đánh nhau vui vẻ, bỗng nhiên rời đi, hơn nữa vừa mới đi, vậy mà lại nhanh như vậy.

Bất quá lần này hắn tới tìm Diệp Tĩnh Vũ, dù biết rõ đây chỉ là một kẻ điếu hổ ly sơn của Diệp Tĩnh Vũ, hắn vẫn đuổi theo.

Công Tôn Hương là ai, không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, nhiệm vụ của hắn, cho dù đánh bại Diệp Tĩnh Vũ, ít nhất cũng phải dẫn ra hung thủ sát hại Cửu đệ của mình.

Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, chân liên tục bước đi dưới chân, vậy mà giẫm lên bộ pháp kỳ diệu, mỗi một bước, đều vượt qua khoảng cách mấy trăm thước, vậy mà không chậm hơn chút nào so với hai người Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, Hư mang theo mấy thánh thú Công Tôn gia cũng chạy tới, nhìn hướng Diệp Tĩnh Vũ cùng Băng Minh chạy tới, lông mày nhíu chặt.

Hình như cũng không có tiểu thư nhà mình? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là một hồi kẻ điếu hổ ly sơn? Trong lòng nghĩ thầm, bất quá nhìn thấy một mình Hiên Viên Tĩnh điện hạ đuổi theo, nào còn dám tiếp tục suy nghĩ, vạn nhất Hiên Viên Tĩnh lại xảy ra chuyện gì không hay, vậy bọn hắn thật đúng là không dễ ănnói với Hiên Viên Tiêu Chiến rồi.

Thân ảnh nhoáng một cái, cũng đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, ở bên cạnh hắn, bảy đạo tàn ảnh cũng trực tiếp bay theo...

“Băng Minh, tốc độ tên kia sao lại nhanh như vậy?” Lúc mới bắt đầu, vì để thu hút tai mắt người khác, làm cho người ta biết mình mang theo Công Tôn Hương Di, cho nên tốc độ Diệp Tĩnh Vũ sẽ không quá nhanh, nhưng hiện tại, hắn đã xuất ra toàn lực, vẫn như cũ khó có thể thoát khỏi truy tung của Hiên Viên Tĩnh, không khỏi mở miệng hỏi.

“Đó là một bước kinh thiên của Hiên Viên gia, chính là thuật truy tung thượng thừa nhất, dù truy hồn đoạt phách, cũng chưa chắc có thể vượt qua tâm pháp này!” Thanh âm Băng Minh từ trong hư không truyền đến.

“Tốt lắm, phía trước chính là Thiên Đãng sơn mạch, chúng ta tách ra hành động, sau khi thoát khỏi hắn, hội hợp ở Vân Kinh!” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không có quá nhiều kinh

ngạc, dù sao gia tộc Hiên Viên chính là gia tộc lớn nhất Cửu Châu, cũng là gia tộc mạnh nhất, tâm pháp truy tung của bọn họ so với Truy Hồn Đoạt Phách mạnh hơn, cũng không phải là không có khả năng.

“Nhưng mà...” Lời nói của Băng Minh mơ hồ lộ ra lo lắng.

“Yên tâm, tuy rằng Thiếu gia còn chưa tiến vào cảnh giới Vô Thánh, nhưng tốt xấu gì cũng đã đạt đến cảnh giới Hồn Tiên, mặc dù không nhất định có thể giết chết hắn, nhưng hắn muốn giết ta, cũng không làm được!” Diệp Tĩnh Vũ lại cắt ngang lời nói của Băng Minh, bước chân khễ động, một lần nữa bước ra mấy ngàn mét...

Băng Minh lập tức không do dự nữa, quay người chạy về hướng tây nam.

Hiên Viên Tĩnh đuổi tới nơi này, nhìn thoáng qua phương hướng Băng Minh rời đi, liền tiếp tục đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ. Mục tiêu của gã là Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần gã vẫn còn, những thứ khác căn bản không tính là gì cả?

Hư mang theo bảy đầu thánh thú cũng đuổi tới, khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cùng Băng Minh Bình chia làm hai đường, trên mặt hư hiện lên thần sắc do dự.

Dựa theo phân phó của Công Tôn Thắng là bắt hết đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng những thánh thú này tuy rằng mở ra linh trí, nhưng cũng không tính là thông minh, chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh đơn giản, để cho bọn chúng giết người còn được, thế nhưng muốn bọn chúng đuổi giết một người, lại rất dễ dàng bị bỏ qua, thậm chí cuối cùng sẽ bị một kích giết chết.

Chỉ có thể mang theo bên người, nhìn về phía Băng Minh rời đi, lại nhìn hướng Diệp Tĩnh Vũ cùng Hiên Viên Tĩnh biến mất, cắn răng một cái, mang theo bảy đầu thánh thú, liền đuổi theo hướng Diệp Tĩnh Vũ chạy đi. Bất kể nói thế nào, an nguy Hiên Viên Tĩnh quan trọng hơn, ai biết Diệp Tĩnh Vũ có thiết lập mai phục ở phía trước hay không, hắn nhớ rõ ràng buổi tối hôm đó, mũi tên kinh khủng kia.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không tìm ra tên Thánh tiên thủ kia, nếu như người này mai phục ở phía trước, không ai có thể bảo

đảm Tịch điện hạ có thể an toàn...

Chương bốn mươi lăm Thiên Ưng.

Thiên Khuyết Sơn Mạch, kéo dài mấy vạn dặm, mà Dược Thành, tọa lạc tại vị trí lệch nam giữa dãy núi, lúc này, trên một ngọn núi đơn độc của Thiên Khuyết Sơn Mạch, Diệp Tĩnh Vũ bị ngăn tại nơi đó...

Ở phía trước hắn, là một đầu toàn thân tuyết trắng, đứng có cao bốn năm trượng, mở ra cánh có dài bảy tám trượng, trên đầu ưng, còn mọc ra một cái sừng trong suốt, chung quanh sừng, mơ hồ quán quanh từng đạo khí xoáy màu xanh.

Đây chính là thánh thú cấp bảy, Thiên Ưng, có thể nói, ngoại trừ những thần thú trong truyền thuyết như Phượng Hoàng Chu Tước thì Thiên Ưng quả thực là vương giả trong loài chim, tốc độ phi hành cực nhanh, thân hình nhanh nhẹn, đôi ưng trảo có thể dễ dàng xé rách kim thạch.

Chẳng qua Thiên Ưng trưởng thành bình thường cũng chỉ là hoang thú cấp sáu mà thôi. Như con thiên ưng này có thể đạt tới cấp bậc Thánh, ngoại trừ bản thân nó là một con dị chủng ra, nguyên nhân lớn nhất vẫn là Công Tôn gia đã hao phí trên người nó không biết bao nhiêu linh đan diệu dược.

Công Tôn gia chính là đại thế gia ngàn năm, tổn hao mấy ngàn năm thời gian, nghiên cứu chế tạo ra linh đan diệu dược giúp hoang thú tiến hóa là chuyện bình thường.

Nhưng muốn bồi dưỡng ra một con thánh thú, cái giá phải trả cũng cực kỳ khổng lồ, bằng không Công Tôn gia này hơn một ngàn năm cũng không thể bồi dưỡng được hơn ba mươi con thánh thú.

Khác với người khác, một Võ Thánh nếu không thể đột phá cảnh giới Võ Thần, tối đa sống hơn hai trăm tuổi, thế nhưng Thánh Thú lại khác, thọ mệnh của bọn họ đại đa số đều trên ngàn năm.

Con Thiên Ưng này chính là từ lúc gia chủ Công Tôn gia Công Tôn Thắng còn nhỏ, tận mắt nhìn thấy gia gia của mình bồi dưỡng mà thành. Có thể nói, nó còn mạnh mẽ hơn con Bạo Viên Vương lúc trước bị Lương Tiểu Tiểu giết chết không biết bao nhiêu lần.

Cũng chính con Thiên Ưng này đã chặn đường chạy trốn của Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy con Thiên Ưng cực lớn này, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lạnh như băng, lại biết nếu không diệt trừ con Thiên Ưng này, chính mình hôm nay muốn thoát khỏi đám người Hiên Viên Tĩnh đuổi giết căn bản là không có khả năng...

Nhưng hắn cũng minh bạch, mình muốn đánh chết con Thiên Ưng này cũng không dễ dàng, tuy Hồn Lực của mình đã tiến vào cảnh giới Hồn Tiên, nhưng thân là Hồn Tiên cao cấp, bản thân không biết nhiều, dù sao, Hồn Thuật của hắn đều đến từ Xích Di, mà Xích Di năm đó còn là một Hồn Sư cảnh giới đây...

Mà đầu Thiên Ưng này dường như cũng không nhận được mệnh lệnh toàn lực tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ, chỉ ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, không cho nó trốn đi, chờ đợi đồng bạn của mình đến.

Lúc này, khí tức cường đại phía xa ngày càng gần, Diệp Tĩnh Vũ biết cứ tiếp tục như vậy, một khi Hiên Viên Tĩnh và Hư giới suất lĩnh thánh thú vây quanh, dù mình có mạnh hơn, cũng căn bản không có khả năng chạy trốn, trừ phi Độc Cô Bá Thần lại một lần nữa xuất hiện.

Mặc dù có một sư tôn bao che khuyết điểm cảm giác không tệ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không muốn cả đời đều dựa vào sư tôn của mình. Hắn muốn làm một cường giả, một cường giả bảo vệ người khác, chứ không phải là một công tử bột vĩnh viễn được người khác bảo vệ.

Thậm chí, Độc Cô Bá Thần hiện tại còn không biết đang ở đâu? Ai biết có tới hay không, muốn sống sót còn phải dựa vào chính mình...

gắt gao nắm chặt Thiên Tôn đao trong tay, tựa hồ cảm nhận được tâm tình Diệp Tĩnh Vũ, Thiên Tôn đao phát ra tiếng ong ong, toàn bộ thân đao không ngừng chấn động.

“Vèo...” Một tiếng, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp xông ra ngoài, trong nháy mắt đã tới trước người Thiên Ưng, trực tiếp bay lên trời, hai tay nâng đao, cứ như vậy bỏ tới hướng Thiên Ưng.

Một đạo đao mang sáng chói từ trên thân đao sáng lên, mang theo khí tức cường đại bỏ về phía Thiên Ưng, trực tiếp chém Thiên Ưng thành hai nửa, thế nhưng lại không có nửa điểm máu tươi vẩy ra. Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, đây bất quá chỉ là một tàn ảnh.

Đúng lúc này, một cổ hàn ý từ sau lưng kéo tới, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, giơ tay chém ra một đao...

“Keng keng!” Một tiếng giòn vang, Thiên Tôn đao chém lên Thiên Ưng toàn thân trắng muốt, phảng phất như ngọc thạch trên móng vuốt sắc bén, tóe lên đạo đạo hỏa hoa, vậy mà không tổn thương được lợi trảo kia chút nào, ngược lại bị cự lực của Thiên Ưng chấn động đến mức liên tục lui về phía sau.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hơi kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới móng vuốt Thiên Ưng lại kiên cố như vậy, lại có thể ngăn cản một kích của Thiên Tôn đao, xem ra thân thể những Thánh Thú này so với Võ Thánh, thật sự mạnh hơn rất nhiều.

Phải biết rằng, cho dù là một Vũ Thánh, cường độ thân thể của hắn cũng tuyệt đối kém Diệp Tĩnh Vũ, chớ đừng nói chi là ngăn cản Thiên Tôn Đao.

Ngay thời gian Diệp Tĩnh Vũ ngây người, con Thiên Ưng kia tựa hồ cũng cảm nhận được sự khủng bố của Thiên Tôn Đao, vậy mà vỗ cánh to lớn, thân thể khổng lồ bay lên trời, một cơn lốc trống rỗng xuất hiện, cuốn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ vô ý một cái đã bị cơn lốc này bao vây ở trong, bên trong cơn lốc, vô số phong nhận kêu lên, làm quần áo rách nát trên người Diệp Tĩnh Vũ bị đánh nát bầy, thậm chí trên thân thể cường hãn của hắn còn để lại đạo đạo vết máu.

Diệp Tĩnh Vũ bị đau, nhưng lúc này lại không có biện pháp, vòi rồng này chính là vật vô hình, coi như đao khí của mình sắc bén hơn nữa, làm sao có thể chém vỡ nó?

Chỉ có thể dựa vào thân thể cường đại như con lóc biến mất.

Bất quá Thiên Ưng trên bầu trời nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị cơn lốc của mình vây khốn, trong mắt lóe ra đạo đạo lục mang, thân thể cực lớn vậy mà từ trên trời đáp xuống, mở ra móng vuốt sắc bén chớp tới Thiên Linh Cái của Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy thân ảnh không lồ kia gào thét mà đến, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ ngược lại lộ ra nụ cười quỷ dị, những thánh thú này mặc dù thân là thất cấp hoang thú, nhưng dù sao cũng là linh dược thô hóa ra, tuy rằng thực lực cường đại, nhục thể cường hãn, nhưng lại là linh thú cấp bảy., Đại tông sư bình thường căn bản khó có thể làm gì được, nhưng dù sao cũng chưa thông qua sự cố gắng của bản thân để tiến hóa, không tự mình lĩnh ngộ chiến kỹ, cũng không có chiến kỹ truyền thừa như Tiểu Đào, tất cả đều dựa vào bản năng, căn bản không thể nào là đối thủ của Võ Thánh.

Trách không được lúc trước con Bạo Viên Vương kia dễ dàng bị Lương Tiểu Tử giết chết như vậy, xem ra những Thánh Thú này chẳng qua cũng chỉ có vẻ ngoài mà thôi.

Chân Nguyên lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, toàn bộ ngưng tụ trên Thiên Tôn đao trong tay, lúc móng vuốt sắc bén của Thiên Ưng sắp bắt được Thiên Linh Cái của nó, thân thể giống như một con giao long phóng lên trời, mà Thiên Tôn đao trong tay nó càng là giờ ngược tay lên trên...

Chỉ trong nháy mắt đã phá tan cơn lốc vây quanh...

“Lôi Phá Thiên Kinh!”

Đây chính là chiêu thứ nhất của Kinh Lôi đao quyết, xuất kỳ bất ý che dấu, lập tức thấy một đạo điện mang mãnh liệt từ hư không hình thành, dung hợp cùng đao mang màu tím lam, mang theo âm thanh đùng đùng chém xuống Thiên Ưng...

Con Thiên Ưng cực lớn kia đâu ngờ rằng toàn thân Diệp Tĩnh Vũ đều bị phong nhận của mình gây thương tích, còn có thể dễ dàng phá tan cơn lốc vây quanh như vậy, trong mắt không khỏi

lộ ra một tia hoang mang, tựa hồ đang suy nghĩ nhân loại này rõ ràng đã bị thương, làm sao còn có lực lượng cường đại như vậy?

Chương thứ 416 khiêu chiến.

Nhưng dù sao thánh thú cũng là thánh thú, dù cho nó không có chiến kỹ, không có thần thông gì, trong thời khắc cực kỳ nguy hiểm này nó vẫn phát huy bản năng của một thánh thú...

Đôi cánh khổng lồ đột nhiên co rút lại, lao lực bảo hộ thân thể của mình bên trong, một đạo sáng chói của Diệp Tĩnh Vũ đã hung hăng chém thẳng vào cánh Thiên Ưng...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang hung hăng chém lên người Thiên Ưng, toàn bộ nỗ tung, năng lượng khổng lồ chấn động trực tiếp đánh bay thân thể to lớn của Thiên Ưng bay ra ngoài, từng mảng lông vũ màu trắng bị chém rụng xuống, khiến cho khắp trời đều là lông vũ, phảng phất như tuyết lông ngỗng, bất quá những lông vũ này lại không phải bình thường yếu ớt như lông chim, ít nhất đối mặt với loại năng lượng cuồng bạo này, vậy mà không có nửa điểm dấu hiệu tổn thất.

Trong hư không truyền đến tiếng kêu to của Thiên Ưng, dường như rất đau đớn, lại có vẻ rất phẫn nộ...

Diệp Tĩnh Vũ giương mắt nhìn lên, liền thấy trên cánh nó bị chính mình bổ ra một vết máu thật dài, dòng máu màu vàng từ trong vết máu chảy ra, thân thể cực lớn rơi cách đó không xa, nào còn có thể tự do bay lượn.

Tuy nói cánh Thiên Ưng bị thương nặng, thế nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng nổi lên sóng gió ngập trời. Tuy rằng tu vi võ đạo của mình còn chưa đạt tới cấp Thánh, nhưng Kinh Lôi đao quyết là đao pháp hạng nhất trên đời này, có thể ngưng tụ lực lượng sấm sét trong hư không, lực phá hoại kinh người. Thế nhưng bây giờ không thể chém đứt một cánh của Thiên Ưng, chỉ có điều bị vạch ra một vết máu, điều này khiến hắn không khỏi kinh hãi?

Hắn nào biết, con Thiên Ưng này từ hơn trăm năm trước đã tiến hóa thành thánh thú. Hơn một trăm năm qua, tuy rằng vẫn được Công Tôn gia che giấu, không trải qua quá nhiều chiến đấu, nhưng cũng không biết ăn bao nhiêu linh dược, lại thêm Công Tôn gia huấn luyện, nhục thể sớm đã cường hãn không tưởng, dù rằng, sở trường của nó là tốc độ...

Lúc này, miệng Thiên Ưng không ngừng truyền đến tiếng kêu, trong mắt lóe ra hào quang màu xanh. Một cỗ phong nhận cực mạnh hình thành trong hư không, rất nhanh tạo thành một thanh phong đao to lớn màu xanh. Bên trong đao còn kèm theo từng tia chớp màu xanh, nếu như Lương Tiểu Hữu ở đây nhất định sẽ kinh ngạc không ngậm miệng lại được, bởi vì tia chớp màu xanh này là do tu sĩ sử dụng ra Thanh Mộc Thần Lôi.

Bất quá thần lôi này lại là năng lực sau khi tiến hóa thành thánh cấp.

“Xoẹt...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang màu xanh kia hung hăng chém xuống, ngay cả không khí đều bị đao mang này hấp dẫn, một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng hướng Diệp Tĩnh Vũ chém tới. Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí có loại cảm giác, đứng ở trước mặt mình không phải là một con thánh thú, mà là một gã Vũ Thánh thực lực đạt tới đỉnh phong...

Đối mặt với loại đao mang sáng chói này, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên biết với võ đạo của mình căn bản khó có thể ngăn cản, nhưng hắn vẫn giơ thanh Thiên Tôn đao trong tay lên, toàn lực nghênh đón, tựa hồ không biết hậu quả khi bị đao mang màu xanh bổ trúng...

Đao mang Thiên Tôn màu tím càng thêm xinh đẹp, trên thân đao sáng lên, từng đạo lôi điện chi lực không ngừng ngưng tụ đến, chỉ trong nháy mắt, đao mang lôi điện trong tay hắn đã dài đến mấy trượng, rộng đến hơn một trượng, không chút yếu thế đón đỡ đao mang màu xanh kia.

“Ầm ầm!” Trong hư không lại một lần nữa truyền đến tiếng vang cực lớn, đao mang màu xanh cùng lôi điện tạo thành đao mang đồng thời bạo liệt ra, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị nổ bay ra ngoài, số lượng không chỉ đáng giá phong nhận bắn

nhANH đến., Trên người hắN lưu lại không biết bao nhiêu vết thương, trong đó có một đạo Phong Nhận sắc bén nhất, vậy mà trực tiếp vạch ra một vết máu thật dài trên ngực của hắN, máu tươi đỏ tươi cứ như vậy chảy ra, nhuộm đỏ bộ quần áo rách tả tơi của hắN...

Còn về phần đao mang lôi điện sáng chói kia, cũng nổ bắn ra đạo đạo tia chớp, bổ vào thân thể cực lớn của Thiên Ứng, lập tức dừng đứng toàn bộ điện trên người Thiên Ứng. Cảnh tượng như thế, còn làm cho người ta tưởng là lông mao đây...

Thân thể bay ra mấy trăm trượng, mới chậm rãi dừng lại, Thiên Ứng kia vốn định tiếp tục phát động công kích, nhưng lại đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu, một đại ấn chừng vài mẫu, mang theo vô số tia chớp hung hăng đập xuống.

“Trong miệng!” Phát ra một tiếng rên rỉ, đang muốn giương cánh bay cao, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, chính mình không chỉ có cánh bị thương, trên thân cũng bị điện quang làm tê liệt một trận, đâu còn có thể bay lên.

“Thùng thùng thùng...” Chấn thiên ấn to lớn hung hăng đập vào đầu Thiên Ứng, dù cho Thiên Ứng là một con thánh thú sống hơn trăm năm, cho dù thân thể của nó đã cường hãn đến trình độ khó có thể tưởng tượng được, vẫn không chịu nổi một kích toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ.

Lập tức, toàn bộ đầu của nó nổ tung, huyết dịch màu vàng phun ra, Chấn Thiên ấn tiếp tục rơi xuống, trực tiếp đập nát thân thể khổng lồ của nó...

Hồn phách Thiên Ứng không kịp trốn về nội đan đã bị Chấn Thiên ấn hấp thu...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ thu hồi Chấn Thiên ấn, trên đất đầy lông vũ màu trắng, đầy đất là huyết dịch màu vàng, khắp nơi đều là thịt nát màu vàng nhạt, còn có lợi trảo kiên cố cùng xương cốt màu vàng... cùng với một hạt châu màu vàng.

Nhìn thấy hạt châu màu vàng kia, Diệp Tĩnh Vũ mừng rỡ trong lòng, hắN hiểu rõ đây chính là nội đan của con Thiên Ứng này, bên trong ẩn chứa lực lượng cực mạnh, đây tuyệt đối là linh đan tốt hơn cả linh dược.

Không để ý thương thế trên người, bò tới một bước sai bước, đi thẳng tới trước thi thể Thiên Ưng, một tay cầm lên viên đan dược màu vàng kia. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không học theo Lương Tiểu dược, một ngụm nuốt vào, với thực lực và tình trạng lúc này của hắn, không cách nào tiêu hóa được năng lượng của viên nội đan này.

Nhìn thi cốt trên mặt đất, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ những thứ này đều là dược liệu hiếm có, không làm thì thôi, không làm thì thôi, vòng Càn Khôn trong tay vung lên, thu lấy toàn bộ những thứ này.

Tra xét một chút thương thế trong cơ thể, ngoại trừ bị một kích vừa rồi chấn động có chút nội thương, những cái khác cũng không coi là gì, về phần vết thương sâu thấy xương ở ngực, dưới lực khôi phục cường đại của hắn lại rất nhanh phục như cũ, bây giờ chỉ còn lại một vết tích nhàn nhạt, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn phục hồi như cũ.

Rất là thỏa mãn cầm Thiên Tôn đao lên, muốn tiếp tục chạy về hướng Thiên Đãng sơn mạch, lại cảm giác trong không khí run rẩy từng trận, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu đen từ trong hư không thoáng hiện, không phải là người phương nào? Bên cạnh hắn, còn có từng đạo thân ảnh to lớn, chính là sáu con Thánh Thú khác đi theo hắn đến đây.

Một đầu Bạch Diện Ma Hồ, một đầu Lân Giác Tê, một đầu Ma Hùng tam giác, một đầu Huyết Lệ Cự Mãng, một đầu Lục Trảo Ma Báo, một đầu Kim Cương Thần Viên.

Con rết mà Diệp Tĩnh Vũ gặp ở Dược Vương Cốc lần trước đã không còn trong đó...

“Hiên Viên Tĩnh, ngươi được xưng là cao thủ đệ nhất thế hệ trẻ của Hiên Viên gia, chẳng lẽ cũng không dám đơn độc chiến một trận với ta sao?” Nhìn điệu bộ này, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại hiện ra một nụ cười mỉa mai...

Chương 417, Dao kiếm

“Diệp huynh nói đùa, coi như là người ở thời kỳ toàn thịnh, đều không phải là đối thủ của ta, huống chi người vừa mới đại chiến một phen? Đã như vậy, ta không cần phải ra tay!” Một thân ảnh màu trắng từ trong rừng đi ra, chính là Hiên Viên Tĩnh.

“Hiên Viên Tĩnh, uống cho tên người cũng có một chữ Tĩnh, nhưng cũng vô sỉ như vậy, rõ ràng là sợ thua ta, còn tìm ra lý do nói khoác không biết ngượng này, Diệp mỗ thật sự bội phục!” Diệp Tĩnh Vũ trước mặt chấp tay, rất là châm chọc nói.

“Ha ha...” Hiên Viên Tĩnh lại cười cười, cũng không giải thích quá nhiều.

“Tốt, người đã khẳng định người có thể đánh bại ta như vậy, ta và người đánh cược được không?” Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh cũng không bị lay động, Diệp Tĩnh lại một lần nữa mở miệng nói ra.

Hắn hiểu rõ, trước mắt đừng nói mình chiến thắng đối phương, cho dù có đào tẩu cũng rất khó khăn, biện pháp duy nhất chính là dựa vào sự cao ngạo của Hiên Viên Tĩnh, quang minh chính đại tỷ thí với hắn một phen, vấn đề bây giờ chính là xem rốt cuộc Hiên Viên Tĩnh không phải là một chính nhân quân tử.

“A? Lúc này Diệp huynh còn rảnh rỗi đánh cược? Không biết Diệp huynh dự định đánh cược cái gì?” Hiên Viên Tĩnh lại tự cao tự đại, không muốn ra tay.

Vừa rồi giao thủ với Diệp Tĩnh Vũ, hắn đã biết tu vi võ đạo của mình dừng lại ở cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, người duy nhất lấy được chính là phương diện Hồn Lực. Thế nhưng vừa rồi khi Diệp Tĩnh Vũ tế ra Chấn Thiên ấn đánh chết Thiên Ứng, đã hao phí rất nhiều Hồn Lực, nếu lúc này mình quyết đấu với hắn, có thể coi là thắng mà bất võ.

Nói cho cùng, hấn là tự kiểm chế thân phận, xem thường Diệp Tĩnh Vũ, cho dù, hấn là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần...

Mà Hư Chính ở một bên nghe Diệp Tĩnh Vũ nói đánh cuộc, thần tình hơi đổi, hấn nhớ rõ ngày đó Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng dạng đánh cuộc với Công Tôn Thắng...

Nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, không còn khí tức nào khác? Bất giác lông mày nhíu chặt lại, quái vật kia cùng Thao Thiết đâu? Làm sao lại không thấy bóng dáng? Còn có tên Thánh tiên thủ kia đâu? Làm sao vẫn chưa từng xuất hiện? Còn có Công Tôn Hương đâu?

Đột nhiên, hư như nghĩ tới điều gì, hấn không khỏi biến sắc, hấn biết đám người mình đã trúng kế diệu hồ ly sơn của người này, rất có thể Công Tôn Hương Di đã rời khỏi Dược thành từ những con đường khác...

Mặc dù biết trúng kế, nhưng chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn, hết thấy đều không tính là gì, chỉ cần có thể bắt sống hấn, hoặc giết chết hấn, tất cả tổn thất cũng không tính là tổn thất.

Nghĩ tới đây, Hư càng không thể để cho Diệp Tĩnh Vũ còn sống rời đi...

“Điện hạ, hà tất phải nói thêm gì với tặc tử này? Hấn là chủ mưu sát hại Huyết điện hạ, giết hấn mới là trọng điểm...” Hư sinh sợ Diệp Tĩnh Vũ đưa ra tiền đặt cược cổ quái gì đó, lập tức trực tiếp mở miệng nói.

Vốn dĩ Hiên Viên Tĩnh còn đang do dự nghe được những lời này, sau đó khẽ chau mày, ánh mắt lóe lên vẻ bi thương...

Thân là nhi tử Hiên Viên Tiêu Chiến, từ đại ca đến đệ nhất Cửu đệ, tình cảm huynh đệ giữa bọn họ đều cực kỳ thâm hậu, không có lục đục lục đục giữa các đại gia tộc khác, ngược lại như thùng sắt một khối. Chính vì vậy, mỗi người bọn họ đều có trình độ cực cao.

Vừa nghĩ tới bộ dáng chết thảm của Hiên Viên Huyết, vẻ bi phẫn trong lòng Hiên Viên Tĩnh càng ngày càng đậm...

Thân phận gì, cái gì tự tin, cái gì tự cao tự tại, hiện tại đều không quan trọng, quan trọng nhất là báo thù cho Cửu đệ của mình...

“Ta sẽ không đánh cược với ngươi, nhưng ta sẽ đích thân ra tay giết chết ngươi!” Âm thanh lạnh như băng từ Hiên Viên Tĩnh truyền ra, mà thân thể của hắn cũng sải bước về phía trước một bước...

Sát khí lạnh như băng phát ra, lao lực khóa chặt Diệp Tĩnh Vũ, mà thanh trường kiếm màu trắng bạc cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn...

“Các ngươi đều không được phép ra tay, ta sẽ đích thân giết chết hắn, các ngươi cần phải làm gì, chỉ là không cho hắn rời khỏi mà thôi!” Hiên Viên Tĩnh nhàn nhạt nói, nhưng lại chậm rãi rút ra thanh bảo kiếm hoa lệ kia...

“Kiếm này tên là Lạc Diệp Khuynh Thành, chính là bảo kiếm mà tổ tiên ta sử dụng năm đó, hôm nay ta sẽ dùng bảo kiếm này đến lĩnh giáo Thiên Tôn đạo của Diệp huynh!” Hiên Viên Tĩnh nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói, một tay nâng ngang Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng Diệp Tĩnh Vũ.

“Lạc Diệp Khuynh Thành? Ha ha, năm đó Hiên Viên tuyệt vì theo đuổi kiếm đạo, tự tay giết chết Hoàng hậu nghiêng thành của mình, hắn là thanh kiếm này dùng? Lạc Diệp Khuynh Thành, thật sự là khuynh thành tàn lụi đấy!” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ, lại lộ ra nụ cười trào phúng.

Hắn tự nhiên minh bạch, tổ tiên Hiên Viên Tĩnh nói tới chính là Hiên Viên Tuyệt...

Theo hắn thấy, tuy rằng kiếm là dùng để giết người, thế nhưng giết người cũng là để bảo vệ con người, nếu giết người mình yêu mến nhất, cho dù võ công vô địch thiên hạ, cho dù kiếm đạo độc bộ thiên hạ, thì có tác dụng gì?

Hiên Viên Tuyệt, đúng là tuyệt tình tuyệt ý!

“Diệp huynh không cần mượn chuyện này để khích ta, thế hệ trước của tổ tiên đều là hạng người kinh tài tuyệt diệu, sư tôn Độc Cô Bá Thần của ngươi vì theo đuổi đạo thuật, chẳng phải

cũng buông tha cho người mình yêu à?” Hiên Viên Tĩnh nhàn nhạt nói, bất quá sát cơ trong mắt lại càng ngày càng đậm...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ vốn còn muốn phản bác vài câu, nhưng nhớ tới lời bà lão gặp trên thuyền lúc trước, đến bên miệng lại nuốt trở lại, không chừng bà ấy thật sự là ái người của sư tôn mình?

Ài, cần gì phải vậy chứ? Chẳng lẽ cảnh giới chí cao của võ đạo thật sự phải chém hết tất cả trần thế sao?

Cuộc sống như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Trong lòng lại thở dài một lần nữa, hắn lại nắm chặt Thiên Tôn đao trong tay. Hắn trở nên mạnh mẽ, là vì bảo vệ đứa con mà mình cần bảo vệ. Ở Vân Kinh cách xa ngàn dặm, còn có những người hắn yêu mến nhất chờ đợi, hắn không thể chết ở đây, tuyệt đối không thể đủ.

Nhìn bảy người chung quanh một chút, lại nhìn Hiên Viên Tĩnh phía trước một chút, Diệp Tĩnh Vũ minh bạch, hôm nay trừ tử chiến chờ đợi Lương Tiểu Hữu đến đây, chính mình cũng không còn đường ra nào khác...

“Diệp huynh, rút đao đi, để ta xem rốt cuộc Kinh Lôi đao quyết của ngươi luyện đến trình độ nào!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói lời nào, Hiên Viên Tĩnh lạnh lùng nói.

Diệp Tĩnh Vũ không nói tiếp nữa, tay phải nắm chặt thân đao, Chân Nguyên lực trong cơ thể bắt đầu không ngừng ngưng tụ đến tay phải, cả thân đao phát ra tiếng vang ong ong, thân ảnh lóe lên, đã biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện tới trước mặt Hiên Viên Tĩnh, Thiên Tôn đao trong tay biến thành một đạo tàn ảnh, hung hăng chém về phía Hiên Viên Tĩnh.

Chính là Tuyệt Đao Phá Không...

Trên mặt Hiên Viên Tĩnh không hề biến hóa, thậm chí thân thể hắn cũng không nhúc nhích, chỉ là Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm trong tay đã thay đổi một chiêu thức, cứ như vậy trống rỗng xuất hiện phía trước Thiên Tôn đao...

Kiểm Thái Hư tầng bốn mươi tám.

“Keng keng...” Một tiếng vang nhỏ, một đao một kiếm này lại lần nữa va chạm vào nhau, lại vền vện chỉ truyền đến tiếng vang thanh thúy, cũng không có sóng năng lượng quá lớn, điều này thực sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được một đao một kiếm này lại là vũ khí của hai người đứng đầu ba trăm năm trước.

Bất quá cách đó không xa nhìn thấy hết thấy, trong mắt hư không lại lóe ra từng trận tinh quang, chỉ có hắc hắc, không phải là hai món vũ khí không mạnh, mà là hai người nắm chắc việc vận chuyển Chân Nguyên lực trong cơ thể đến mức đăng phong tạo cực hạn. Ở thời khắc sinh tử này, mỗi một phần lực lượng đều là bảo mệnh, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Hiên Viên Tĩnh cũng không muốn lãng phí chân nguyên lực vào chiêu thức hoa lệ.

Một cú va chạm đơn giản, bao hàm trên trăm loại sát cơ, hai người đều không hổ là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh...

Hiên Viên Tĩnh đã thành tựu Võ Thánh, Chân Nguyên lực trong cơ thể có thể hùng hậu hơn rất nhiều so với Diệp Tĩnh Vũ, trên một kiếm này, chiếm ưu thế tuyệt đối, bất quá thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường độ lại vượt xa Hiên Viên Tĩnh, dù bị một kiếm này ngăn cản, bất quá cũng chỉ cảm thấy hồ khẩu run lên mà thôi.

Bất quá trong mắt lại xuất hiện vẻ ảo não, chính mình cố gắng như vậy một đao bị người ngăn cản dễ dàng như vậy, thiếu gia còn lẫn lộn thế nào được?

Căn bản không để cho Hiên Viên yên tĩnh quá nhiều cơ hội suy nghĩ, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hai tay cầm đao, thân thể đăng không bay lên, một lần nữa chém tới Hiên Viên Tĩnh...

Kinh Lôi Liệt trăm...

Lại một đạo đao mang màu tím sáng lên, hóa thành một thanh cự đao dài bảy tám trượng, hung hăng chém về phía Hiên Viên Tĩnh.

Đôi mắt với một đao cực mạnh này, thân thể Hiên Viên Tĩnh cấp tốc lui về phía sau, trường kiếm trong tay gã càng liên tục run run, từng đạo kiếm khí cực mạnh xuất hiện trong hư không, ngăn cản đao mang cực lớn kia...

Lập tức liền thấy cự đao kia bị kiếm khí này đâm thủng trăm ngàn lỗ, cuối cùng triệt để nứt toác ra...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa giơ Thiên Tôn đao trong tay lên, một tia chớp từ trên trời rơi xuống, lại hóa thành một tia điện thật lớn, tiếp tục chém về phía Hiên Viên Tĩnh...

Ngự lôi phá thiên!

Cảm nhận được uy lực bạo tăng của đao mang, Hiên Viên Tĩnh vẫn như cũ sắc mặt không thay đổi, chỉ có điều trường kiếm trong tay đã sáng lên một đạo kiếm quang chói mắt, kiếm quang rất lớn, rất nhanh liền hóa thành một đạo cự kiếm dài mấy chục trượng, nghênh đón đạo điện mang kia...

“Soạt!” Một tiếng vang thật lớn, kiếm quang do Hiên Viên Tĩnh biến thành vỡ vụn ra, mà lôi đao do Thiên Lôi biến thành của Diệp Tĩnh Vũ cũng vỡ vụn ra, bất quá cũng không tiêu tán, ngược lại ngưng tụ thành một lôi quang cầu to bằng quả bóng, đánh về phía Hiên Viên Tĩnh.

Trên mặt Hiên Viên Tĩnh bình tĩnh lần thứ nhất động dung, hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ bằng vào chân nguyên lực của Đại Tông Sư lại có thể đối kháng một kích do mình phát ra.

Bất quá đôi mắt lôi quang cầu gào thét mà đến này, hắn lại cảm kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay, trực tiếp chém xuống...

“Ầm ầm...” Dưới một kiếm này, lôi quang cầu trực tiếp bị chém thành hai nửa, lôi điện lực vốn rất cuồng bạo trực tiếp bạo tạc ra, hóa thành vô số tia chớp tản ra bốn phía. Hiên Viên Tĩnh trước tiên dùng chân nguyên lực bảo vệ toàn thân, thế nhưng đôi mắt với chiêu tàn nhẫn nhất trong Kinh Lôi đao

quyết này, một chiêu hung ác nhất., Tầng Chân Nguyên lực bên ngoài cơ thể trực tiếp bị nổ nứt ra, cầm bào màu trắng trên người hắn bị chém thành nhiều vết, mà thân thể của hắn thì bị đánh bay ra ngoài, huyết mạch trong cơ thể dâng lên một hồi...

Lôi quang dần tán đi. Trên mặt đất, xuất hiện thêm một cái hố to rộng ba bốn trượng, nam thạch chung quanh đều bị nổ nát bấy, bất quá thân thể Hiên Viên Tĩnh rất nhanh ổn định lại, ngoại trừ có chút chật vật, lại không có nửa điểm vết thương.

Nhìn thấy tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ không khỏi có chút thất vọng, bằng vào tu vi võ đạo của mình, thật sự không phải là đối thủ của hắn a...

“Xem ra Kinh Lôi đao quyết của Diệp huynh còn chưa luyện đến nơi đến chốn, nếu người không giết Cửu đệ ta, ta còn thật sự muốn đợi Kinh Lôi đao quyết của Diệp huynh đại thành một ngày, nhưng là vì dưới suối Cửu đệ có biết, hôm nay ta không thể không giết người. Hôm nay, ta sẽ cho người mở mang kiến thức tam đại tuyệt học của Hiên Viên gia chúng ta!” Lúc này, thanh âm của Hiên Viên Tĩnh lại truyền tới, mà kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay hắn lại một lần nữa giơ lên...

“Thái Hư Kiếm!” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng Hiên Viên Tĩnh truyền ra...

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã thấy được thanh kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành đã đi tới trước người mình, đâm thẳng vào ngực mình...

Thân thể nhoáng một cái, Diệp Tĩnh Vũ đã tránh được một kiếm kia, nhưng gã ngạc nhiên phát hiện, mình cũng không tránh kiếm gì, bởi vì vốn không có kiếm, thanh kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành kia còn nắm trong tay Hiên Viên Tĩnh, mà gã tựa hồ căn bản cũng không có nhúc nhích?

Đây là chuyện gì? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, chính mình rõ ràng cảm giác được thanh kiếm kia đâm tới, làm sao hiện tại lại không nhúc nhích?

Cũng trong lúc hấn đang khiếp sợ, nơi ngực của hấn bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm, mũi kiếm đã đâm rách xiêm y của hấn...

Diệp Tĩnh Vũ hoảng hốt, tóc gáy toàn thân lập tức dựng đứng lên, mồ hôi lạnh túa ra từ sau lưng, nguy cơ chưa bao giờ xuất hiện trong lòng.

Căn bản không kịp cân nhắc, thân thể cấp tốc lui về phía sau, muốn tránh được một kiếm trí mạng này, Thiên Tôn đao trong tay càng dùng sức chém tới...

Tốc độ của hấn cực nhanh, vừa lùi liền lùi mấy trăm bước, Thiên Tôn đao lại hóa thành một đạo tàn ảnh, đã chém qua thanh kiếm kia...

Thế nhưng lại không có tiếng kim loại va chạm, ngược lại như xẹt qua không khí, thanh kiếm kia, cũng một lần nữa biến mất...

Vậy mà vẫn không có kiếm? Điều này sao có thể?

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Hiên Viên Tĩnh vẫn đứng ở nơi đó, kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành vẫn nắm trong tay hấn như cũ, không có bất cứ biến hóa gì sao?

Vẻ kinh hãi trong lòng càng ngày càng đậm, chính mình rõ ràng cảm nhận được nguy cơ và hàn ý cường đại, nhưng làm sao lại là một hư ảnh chứ?

Chẳng lẽ cảm giác của mình cũng sẽ phạm sai lầm sao?

Ngay khi hấn đang hoang mang, trên đỉnh đầu lại truyền đến một trận hàn ý, Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một thanh trường kiếm đâm về phía mình...

Thân thể nhanh chóng tránh đi, tránh được một kiếm trí mạng này. Thế nhưng thanh kiếm kia lại không chui xuống mặt đất, thậm chí không lưu lại nửa điểm vết tích trên mặt đất, giống như chưa từng có vậy...

Lúc này, càng ngày càng nhiều kiếm đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ, mỗi một thanh kiếm đều mang đến hàn ý cực mạnh cho Diệp Tĩnh Vũ. Mỗi một thanh kiếm, đều làm cho Diệp Tĩnh

Vũ cảm nhận được sinh mệnh đang gặp phải uy hiếp nghiêm trọng...

Thế nhưng khi hấn tránh thoát, lại phát hiện những thanh kiếm này đều không phải là kiếm, thậm chí lúc dùng Thiên Tôn đao trong tay ngăn cản cũng không cảm nhận được bất cứ âm thanh va chạm nào...

Phảng phất đều là Hư Kiếm...

Mà Hiên Viên Tĩnh, lại tựa hồ từ trước đến nay chưa từng động đây?

Thái hư Thái Hư, hư hư thực thực...

Trong thoáng chốc, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó...

Mà trong nháy mắt khi hấn hiểu ra, thân ảnh của hấn không tránh né nữa, vậy mà chạy thẳng tắp về phía Hiên Viên Tĩnh bất động tại chỗ. Nhưng vừa mới bước ra một bước, hấn cảm giác được tim mình đau đớn kịch liệt, cúi đầu xem xét, một mũi kiếm đã đâm ra từ ngực mình...

Chương Triều Như Sương Kiếm, chương Triều Như Sương.

Ngay tại thời điểm Diệp Tình Vũ cùng Hiên Viên Tĩnh chém giết, băng mình đang chạy trốn về hướng tây nam lại bị một bóng người màu xám ngăn lại.

Đó là một lão nhân toàn bộ tóc trắng, trên mặt đầy nếp nhăn, dáng người còng xuống, phảng phất tùy thời đều có khả năng chôn vào quan tài.

Chính vị lão nhân sắp xuống núi làm cho Băng Minh không dám lộn xộn chút nào, có thể làm cho một Võ Thánh không dám lộn xộn, tuyệt đối là một tồn tại cực kỳ đáng sợ...

“Vị tiền bối này, không biết vì sao lại chặn đứng vãn bối!”
Băng Minh lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn lão nhân đứng cách đó không xa, có chút kính ý nói.

Đến cảnh giới như hắc, tự nhiên biết có thể làm cho mình cũng không dám lộn xộn, tuyệt đối là những lão quái vật thành danh đã lâu kia, người như vậy, mình không gọi tiền bối là gì chứ?

“Lão nhân ta cũng là được người nhờ vả, vốn cũng không muốn gây phiền toái cho người, chẳng qua một tên tiểu tử khác bị nhiều người vây giết như vậy, nếu như lão đầu tử ta lại tới tham gia trò vui thì cũng quá mất mặt rồi, cho nên mới tới đây dẫn người theo ta trở về Dược thành một chuyến, chỉ cần người ngoan ngoãn theo ta trở về, lão tử cam đoan, trên đường đi tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người!” Một âm thanh trầm thấp từ trong miệng lão nhân truyền ra.

“A? Tiền bối hắc không phải người Công Tôn gia? Vì sao phải khó xử với vãn bối?” Vừa nghe đối phương muốn mang mình về Dược Thành, lông mày Băng Minh nhíu lại, rất là nghi hoặc nói.

“Không còn cách nào khác, năm đó lão đầu tử ở Thiên Đãng sơn mạch bị Bát Bộ Long Vương gây thương tích, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, được tiểu tử Công Tôn gia cứu. Hôm nay lão tìm đến lão đầu tử ta, lão đầu tử lúc đầu được ân huệ của người, nào có lẽ nghĩa không báo, người vẫn theo ta trở về đi!” Lão đầu tử vẫn thản nhiên nói, giọng nói vẫn trầm thấp như vậy, phảng phất như trực tiếp chui ra từ trong cổ họng lão.

Lúc vừa nghe đến tên Bát Bộ Long Vương, tâm thần Băng Minh lập tức căng thẳng, đó chính là thú hoang cấp tám trong truyền thuyết đấy, đừng nói là đại tông sư, cho dù Vũ Thánh gặp phải cũng không được. Cũng căn bản không có khả năng mạng sống, trừ phi là những đại nhân vật đồng dạng tồn tại trong truyền thuyết kia, mới có thể từ dưới vuốt của Bát Bộ Long Vương cầu sinh, người này có thể từ tám bộ Long Vương chạy trốn, đủ để chứng minh thực lực của hắn đã đột phá Võ Thánh cảnh giới, tiến vào cảnh giới Võ Thần trong truyền thuyết kia.

Đó là một cảnh giới Băng Minh đến bây giờ cũng khó có thể lý giải, chớ đừng nói tới đối mặt, có thể nói, theo tu vi võ đạo tinh tiến, càng về sau, chênh lệch giữa mỗi một tầng cảnh giới càng lớn.

Một gã tông sư, chỉ cần võ kỹ siêu quần, không chừng còn có thể vượt cấp khiêu chiến Đại tông sư. Một gã đại tông sư, trừ phi là quái vật Diệt Tinh Vũ, nếu không căn bản không có khả năng chiến thắng Võ Thánh. Còn về Vũ Thánh, nếu muốn chiến thắng Võ Thần, vậy quả thực là người si nói mộng. Chênh lệch giữa Vũ Thánh và Võ Thần quả thực giống như phạm nhân và Vũ Thánh, đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu...

Cho nên, khi biết người trước mắt này rất có khả năng là một vị Võ Thần, Băng Minh biết rõ, mình không có khả năng chạy trốn.

Nhưng bóng dáng hắn là Diệt Tinh Vũ, hắn là truyền nhân của Tiểu Thương Thiên, hắn không thể bỏ nọ sư môn của mình, dù biết rõ mình không phải đối thủ của đối phương, hắn vẫn chậm rãi rút thiết kiếm của mình ra.

Biết rõ không địch lại, cũng muốn đánh một trận, sống chết cũng không thể để hã mang về Dược Thành. Ít nhất, chết trong tay một vị cao nhân như vậy, hạnh phúc hơn nhiều so với chết trong tay Công Tôn gia.

“Vãn bối Băng Minh, ở chỗ này xin tiên bối chỉ giáo nhiều hơn!” Rút ra thiết kiếm, Băng Minh ôm quyền thi lễ với người nọ một cái, vẫn cung kính nói.

Nhìn thấy Băng Minh rút thanh thiết kiếm của mình ra, gương mặt lão nhân không có chút biến hóa nào, chỉ là đôi mắt đục ngầu kia mơ hồ có một đạo quang mang lập lòe.

“Nếu ngươi đã cố ý như thế, lão nhân ta liền chỉ điểm ngươi một chút!” Lão nhân nhàn nhạt nói, thân thể của lão lại sải bước về phía trước một bước, cơ hồ là cùng một thời gian, liền xuất hiện ở trước người Băng Minh, đơn giản đánh ra một chưởng, đập về phía ngực Băng Minh...

Cho dù biết Võ Thần là một cảnh giới cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng, nhưng nhìn thấy lão đầu trong chớp mắt xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Băng Minh vẫn rung mạnh, không kịp nghĩ nhiều, thiết kiếm trong tay trực tiếp ngăn tại ngực, một chưởng của lão nhân cứ như vậy đập vào trên thiết kiếm của Băng Minh.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, thanh thiết kiếm kia không có bất kỳ chuyện gì, thế nhưng Băng Minh lại cảm giác ngực mình đau nhức kịch liệt, thân thể trực tiếp bay rớt ra ngoài, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra, phảng phất một chưởng kia đập vào ngực mình...

“Ầm ầm...” Băng Minh thân thể nặng nề ngã trên mặt đất tạo nên từng trận bụi bặm, lão nhân lại không tiếp tục ra tay mà chỉ đứng yên tại chỗ chấp tay nhìn về phía Băng Minh đang ngã trên mặt đất.

“Thế nào? Lão đầu tử ta dùng chiêu cách sơn đả ngư này như thế nào?” Lão nhân từ tốn nói.

Băng Minh không nói gì ngay, gắng gượng đứng dậy, vẫn giữ thanh thiết kiếm trong tay lên. Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển một hồi, Chân Đan ở đan điền cũng bạo phát ra

từng đạo hào quang màu thủy lam, trường kiếm trong tay phát ra âm thanh ông ông.

“Tiền bối cao chiêu, vãn bối bội phục. Hiện tại, xin tiền bối xem kiếm chiêu của vãn bối một chút!” Băng Minh vừa nói, thân thể lại tự biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới giữa không trung. Mà thiết kiếm trong tay hắn lại rung động liên tục, từng đạo kiếm khí băng lãnh từ trong thiết kiếm bắn ra, hóa thành từng đạo trường kiếm màu thủy lam, đâm về phía lão nhân đang đứng tại chỗ.

Trong mắt lão nhân hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng thân thể của lão vẫn không nhúc nhích. Đối mặt với kiếm khí gào thét kia, lão chỉ chậm rãi giơ tay phải lên, nhìn như chậm rãi phát ông tay áo. Một luồng kinh phong hình thành, trực tiếp đánh cho những kiếm khí sắc bén kia biến mất vô tung vô ảnh.

Bất quá lúc này, một bóng người đi tới trước người hắn, một thanh trường kiếm đen kịt đột nhiên xuất hiện trước ngực hắn, đâm thẳng tới ngực hắn.

Đối mặt với thiết kiếm đâm thẳng đến, lão nhân tựa hồ đã sớm dự liệu được, tay phải của lão không biết lúc nào đã xuất hiện ở ngực, trực tiếp kẹp lấy thiết kiếm màu đen kia.

Trong lòng Băng Minh lại cả kinh, mặc dù hắn biết Nhược Sương Kiếm của mình chưa hẳn có thể chém giết đối phương, nhưng ít ra cũng mang đến cho hắn phiền toái nhất định, nhưng thật không ngờ lại dễ dàng bị đối phương kẹp lấy như vậy.

Nhưng ngay cả như vậy, trong mắt Băng Minh vẫn không có chút nào sợ hãi, chân nguyên lực trong cơ thể khế động, trên thân kiếm màu đen lập tức bắn ra đạo đạo quang mang màu lam, đó là một cỗ hàn băng chi khí, ngay cả nhiệt độ chung quanh tựa hồ cũng giảm xuống rất nhiều. Người bình thường, cho dù là Vũ Thánh, dưới khí lạnh này cũng không thể không buông tay. Thế nhưng hai ngón tay của lão nhân kẹp lấy thân Băng Minh kiếm vẫn không nhúc nhích một chút nào, mà trong miệng của lão lại truyền đến một tiếng hừ nhẹ: “Nhược Sương ngâm kiếm...”

Vừa nghe câu này, Băng Minh sắc mặt kịch biến...

Hạng bốn mươi, cười Thương Thiên.

“Ngươi... Ngươi làm sao biết bộ kiếm pháp này?” Băng Minh trong lòng không thể không kinh ngạc, võ kỹ của hắn đều đến từ Võ Si cười Thương Thiên, trước khi trở thành Võ Thánh, sở học hỗn tạp, cuối cùng tại thấy được tạp mà không ngưng, ngưng tụ tám chữ kia mới phế bỏ những võ học khác, chuyên tu Nhược Sương ngâm kiếm, một lần hành động trở thành Võ Thánh.

Lúc đó không phải bởi vì bộ kiếm pháp này cao minh cỡ nào, mà là bộ kiếm pháp này chính là sư tổ của hắn, Tiểu Thương Thiên sáng tạo ra, thân là truyền nhân của Tiểu Thương Thiên, muốn luyện, tự nhiên phải luyện võ học của sư tổ mình, những tuyệt tình chỉ, Thiên Cương quyền khác, đều là võ học của môn phái khác, không tính là gì.

Mà bộ Nhược Kiếm Pháp này chính là công pháp độc đáo mà Thương Thiên ngưng tụ ra từ rất nhiều võ học, càng là tuyệt học mà Độc Cô Bá Thần mới sáng chế ra sau khi truyền xuống Độc Cô Kiếm Pháp, căn bản là chưa từng sử dụng qua, đã rời đi rồi. Có thể nói, người bình thường căn bản không thể biết bộ kiếm pháp này, thế nhưng lão giả trước mắt làm sao có thể một hơi gọi ra tên của bộ kiếm pháp này, điều này sao không khiến hắn giật mình?

“Đây là kiếm pháp do lão đầu tử sáng chế ra, sao ta lại không biết?” Lão nhân kia lại nhàn nhạt nói, song chỉ Băng Minh Thiết Kiếm lại phóng ra...

Mà Băng Minh khi nghe được câu này lại ngây ra như phỗng, bộ kiếm pháp này là do hắn sáng tạo ra? Vậy không phải là hắn chính là Tiểu Thương Thiên sao?

Hơn hai trăm năm trước, hắn chẳng phải cũng đã vân du tứ hải rồi sao? Tại sao còn xuất hiện ở chỗ này?

“Thế nào? Chẳng lẽ còn không tin sao?” Trên mặt lão nhân kia lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng một tay lại đánh ra, thiết kiếm trong tay Băng Minh đã tới tay hắn, nhẹ nhàng rung lên, lập tức cảm nhận được nhiệt độ chung quanh giảm xuống ít nhất hơn mười độ, lại sáng lên mấy đạo kiếm ảnh, đi tới đi lui, thật sự trôi nổi bất định.

Trong lúc mơ hồ, còn nghe được trện trện thanh âm long ngâm vang lên, từng đạo sương mù màu trắng trống rỗng xuất hiện, làm cho kiếm ảnh càng thêm mê ly, càng thêm mờ ảo...

Lúc lão nhân dừng huy kiếm, sương mù màu trắng mới chậm rãi tản đi, bóng kiếm sắc bén kia cũng chậm rãi biến mất trong hư không. Thế nhưng trong tai Băng Minh, lại nghe được trện trện thanh âm răng rắc răng rắc, phảng phất như là thứ gì vỡ tan.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy mấy trượng quanh đó, bất kể là nham thạch, hay là đại thụ, tiểu thụ, hay là hoa cỏ, vậy mà từng cây đều vỡ vụn ra, phảng phất như khối băng nứt ra...

Cuối cùng không ngờ trực tiếp hóa thành bụi phấn, tạo nên từng trện bụi bặm, chung quanh trống rỗng xuất hiện một mảng chân không. Ngoại trừ lão nhân và Băng Minh, không còn bất cứ điều gì khác.

Cảnh tượng khủng bố như vậy khiến trong lòng Băng Minh rung động không thôi, đây mới là cảnh giới cao nhất của Nhược Sương ngâm kiếm sao? Không cảm giác được bất cứ sát cơ và lực lượng nào, lại có uy lực như vậy, đây còn là kiếm sao?

“Phù phù...” Một tiếng, băng minh trực tiếp quỳ xuống.

“Đồ tử đồ tôn Băng Minh, bái kiến lão tổ tông!” Nhìn thấy tất cả chuyện này, Băng Minh đã hoàn toàn tin tưởng lời của lão nhân, làm trọng tôn đòi thứ năm của Tiểu Thương Thiên, lại không biết nên xưng hô là Tiểu Thương Thiên vì sao, chỉ có thể xưng hô là lão tổ tông.

“Ngươi đứng lên đi, ta cười Thương Thiên cũng không có thu đồ đệ, chẳng qua năm đó chỉ dạy cho một tiểu tử mà thôi, thật không ngờ hắn lại truyền thừa võ học của ta, ài, thật sự là thế

sự trêu người mà!” Tiểu Thương Thiên hờ hững nói, một tay nâng lên, thân thể Băng Minh cứ như vậy bị hất nâng lên không trung.

Nghe xong lời nói của Thương Thiên, Băng Minh trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói gì, chỉ có thể lúng túng đứng ở nơi đó, không biết nên làm gì, dù sao, người trước mắt chính là sư tổ của sư tổ mình a.

“Người tới Dược thành làm gì? Vì sao lại đắc tội Công Tôn gia?” Nhìn truyền nhân của mình, Tiểu Thương Thiên còn có thể tiếp tục truy cứu trách nhiệm của hắn.

Băng Minh không dám giữ lại, tranh thủ thời gian nói ra toàn bộ những gì mình biết về Diệp Tĩnh Vũ, sau đó đi theo Diệp Tĩnh Vũ kể lại toàn bộ những chuyện phát sinh sau đó.

“Người nói tiểu tử kia là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần?” Tiểu Thương Thiên từ trong miệng Băng Minh biết rõ thân phận Diệp Tĩnh Vũ lại biến sắc.

“Ừ!” Băng Minh nặng nề gật đầu. Nếu không phải đồ đệ của Độc Cô Bá Thần, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm bị Bạch gia giết chết, làm sao còn sống đến bây giờ...

“Mẹ kiếp, phiền toái kia thật lớn, tiểu tử Hiên Viên gia kia đã là cảnh giới Võ Thánh, còn có lão quản gia của Công Tôn gia, lại thêm bảy con thánh thú, cho dù là ngụy thánh thú, cũng không phải tiểu tử kia có thể ngăn cản. Mau, lập tức cứu hắn, nếu không Độc Cô lão đầu phải biết rằng ta thấy đồ đệ của hắn chết mà không cứu, không phải dỡ ta xuống không được!” Vừa nghe đến đây, Thương Thiên lại biến sắc.

“Nhưng mà lão tổ, không phải Công Tôn gia có ân với ngài sao? Ngài hiện tại...”

“Có ân cái rắm, một tiểu tử Công Tôn gia, người cho rằng thật sự có thể trị liệu tốt bệnh cho ta sao, chẳng qua là mấy năm nay lão tử không muốn động vào, lại không bỏ ra nỗi thân phận lại tìm tiền mua rượu uống, tự nhiên cho tiểu tử kia một cơ hội hiếu kính lão tử, mẹ nó, đừng nói nhảm, Độc Cô lão đầu nếu như phát hỏa đến, vậy thì phiền toái rồi!” Tiểu

Thương Thiên trong miệng mắng to, một tay nắm bả vai Băng Minh chạy về phía Thiên Đãng sơn mạch...

Về phần Băng Minh bị hấn nắm trong tay lại là một trận xấu hổ, lão tổ này của mình thật đúng là si ngốc sao?

Vừa rồi còn có một bộ dạng cao nhân thể ngoại, vừa nghe nói Độc Cô Bá Thần cường thể hơn mình, cả người giống như du côn trên đường nha...

ân huệ gì, hiểu kính cái gì, đều là nói suông, thực lực ai mạnh, thì ủng hộ người đó, đây mới là chính đạo...

Bên trong Thiên Đãng Sơn Mạch, Diệp Tĩnh Vũ nhìn mũi kiếm nơi ngực, nhìn một mũi tên máu không ngừng bắn ra, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi...

Ngẩng đầu nhìn lên phía trước một chút, nào còn có Hiên Viên Tĩnh thân ảnh...

“Thái Hư Kiếm, chính là tổ tiên sáng chế, so với Kinh Lôi Liệt của Diệp huynh thì thế nào?” Sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Hiên Viên Tĩnh...

“Xoẹt...” Diệp Tĩnh Vũ không để ý thân thể truyền đến đau nhức kịch liệt, thân thể đột nhiên bước về phía trước, trường kiếm trong tay Hiên Viên Tĩnh cũng rút ra, càn quét nhiều huyết tiễn cứ như vậy bắn ra...

“Chỉ... chỉ trách ta học nghệ không tinh mà thôi, không có bất kỳ quan hệ gì với Kinh Lôi đao quyết...” Diệp Tĩnh Vũ một tay che ngực của mình, muốn ngăn dòng máu đang chảy xiết kia lại, nhưng mà vòng quanh thân thể của hắn có lực chữa trị cực mạnh, thương thể nặng như vậy, căn bản khó có thể phục hồi như cũ, chỉ có thể nhìn dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy ra...

“Đã như vậy, Diệp huynh cứ thử chiêu Thiên Tuyệt kiếm này của ta lần nữa đi...” Hiên Viên Tĩnh thấy ngực Diệp Tĩnh Vũ bị đâm thủng mà vẫn có thể nói chuyện, không khỏi có chút kinh ngạc, tuy nhiên trên mặt của hắn lại không có chút biến hóa nào, mà trường kiếm trong tay lại đâm ra lần nữa...

Chương Nhị thiên bạch kiếm thứ hai thiên tuyệt.

Thiên Tuyệt kiếm...

Tuyệt Diệt kiếm...

Tuyệt chiêu kiếm nhất giữa thiên địa...

Chính là Hiên Viên tuyệt lấy tinh lực suốt đời sáng chế ra...

Ba trăm năm trước, Hiên Viên Tuyệt dùng một kiếm này đánh chết gia chủ Độc Cô gia, khiến Độc Cô Độc cầu bại bỏ kiếm từ đao, sáng chế ra Kinh Lôi đao quyết...

Đương nhiên, thực lực Hiên Viên Tĩnh bây giờ còn khó mà phát huy uy lực lớn nhất của chiêu kiếm này, nhưng khi hấn giờ trường kiếm lên, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm nhận được trong toàn bộ thiên địa chỉ còn lại thanh kiếm này...

Chỉ có một thanh kiếm duy nhất...

Trong mắt hấn, trong đầu hấn tất cả đều là một thanh kiếm này...

Một thanh kiếm sáng chói, một thanh kiếm hoa lệ, một thanh kiếm giết người...

Kiếm! Kiếm!

Kiếm khí, kiếm quang, kiếm mang, kiếm ảnh toàn bộ hội tụ vào một chỗ, hình thành thanh kiếm mạnh nhất này...

Đôi mắt với một kiếm cực mạnh này, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy mình nhỏ bé như vậy, thật giống như một con kiến hôi, một con sâu cái kiến sắp bị người ta giẫm chết...

Căn bản không có bất kỳ ý niệm chống cự nào trong đầu...

Hoặc là nói, cho dù hấn có cố gắng thế nào, dưới một kiếm này, căn bản cũng khó có thể ngăn cản được chiêu kiếm mạnh nhất...

Lẳng lẳng nhìn kiếm này đâm về phía mình, ngo ngác nhìn nó từng chút từng chút tới gần mình...

Tốc độ một kiếm này chậm chạp như thế, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ có thể thấy rõ ràng quỹ tích một kiếm này. Hắn chỉ cần động một chút, nhẹ nhàng di chuyển một chút là có thể tránh được một kiếm trí mạng này. Thế nhưng không biết vì sao, hắn lại hoàn toàn mất hết dũng khí chống cự, chỉ có thể ngo ngác nhìn một kiếm này đâm về phía mình, giống như đang đợi cái chết đến...

Kỳ thật, tốc độ một kiếm này cũng không chậm, ngược lại tương đối nhanh, thậm chí so với tư duy còn nhanh hơn, cũng chính vì thế, tư duy của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể đuổi kịp, mới ngo ngác nhìn một kiếm này đâm tới mình...

Hơn nữa một kiếm này đã không phải ý nghĩa bình thường, trong một kiếm này lại bao hàm Diệt Tuyệt Kiếm Ý mạnh nhất, kiếm ý cường đại như vậy, thương tích không chỉ là thân thể, còn có linh hồn của con người...

Cho dù là linh hồn cao thủ Hồn Tiên khổng lồ, cũng khó có thể ngăn cản kiếm ý mãnh liệt như vậy...

Diệt tuyệt diệt tất cả...

Trong nháy mắt Hiên Viên Tĩnh xuất kiếm, kiếm ý cường đại kia đã triệt để đánh tan ý chí Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù không triệt để đánh nát ý chí Diệp Tĩnh Vũ, nhưng dưới kiếm tốc cực nhanh kia, ý niệm trong đầu Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp suy nghĩ, mũi kiếm kia đã đi tới mi tâm của hắn...

Lỗ máu nơi ngực còn đang chảy máu, nhưng một kiếm này lại sắp đánh nát đầu của hắn...

Kiếm khí đã đâm rách biểu bì của Diệp Tĩnh Vũ, mắt thấy sẽ đâm thủng trán của hắn, lại chợt phát hiện trên trán của hắn có một nguyệt luân xuất hiện, ngay sau đó liền thấy một đạo kim quang sáng chói sáng lên...

Trước ranh giới sinh tử tồn vong này, Diệp Tĩnh Vũ một mực không có biện pháp sử dụng, nhưng so với Cửu U Thông Thiên Mục còn lợi hại hơn, Luân Hồi Chi Nhãn sớm thức tỉnh...

Đạo kim quang kia trực tiếp ở trên trán tạo thành một vầng trắng lưỡi liềm màu vàng, không lớn, chỉ bằng ngón út nhỏ, nhưng chỉ bằng một khối nhỏ Nguyệt Nha màu vàng, ngăn trở một kiếm mạnh nhất Hiên Viên Tĩnh...

Cũng gần như đồng thời, một đạo đao mang đỏ như máu từ hư không bỗng nhiên nổ bắn ra, hung hăng chém về phía Hiên Viên Tĩnh...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, vầng trắng lưỡi liềm màu vàng kia bị một kiếm này đánh cho nát bấy, thế nhưng tất cả kiếm khí, kiếm thế mạnh nhất của Hiên Viên Tĩnh lại biến mất vô ảnh vô tung...

Đương nhiên, hắn cũng có thể tiếp tục đâm ra kiếm thứ hai, tuy rằng Luân Hồi Chi Nhãn thức tỉnh, nhưng bất quá chỉ là bản năng phòng ngự, trong thời gian ngắn căn bản không thể lại hóa ra một Nguyệt Luân màu vàng nữa...

Thế nhưng đạo huyết mang kinh khủng đến cực điểm kia, cũng đã đi tới trước người hắn, đối mặt với huyết mang kinh khủng đến cực điểm này, quần lấy Hiên Viên Tĩnh cường đại dị thường, cũng không thể không thu kiếm ngăn cản...

Mà cách đó không xa, ánh mắt hắn lại lộ ra thần tình cực độ khiếp sợ, đạo huyết mang này đến bất ngờ như thế, hắn thậm chí không có một chút cảm giác nào...

Đối mặt với bảy tên cường giả cấp Thánh vây quanh, vậy mà vẫn có người ẩn nấp tiến vào, điều này sao có thể?

Hiên Viên Tĩnh hoành kiếm ngăn trước ngực, chân nguyên lực trong cơ thể trực tiếp nổ bắn ra, Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm trực tiếp sáng lên một đạo kiếm quang sáng chói, rốt cuộc đỡ được đạo huyết mang kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, huyết mang và kiếm quang va chạm vào nhau, bộc phát ra lực lượng cực mạnh, thân thể Hiên Viên Tĩnh bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài, vị trí bụng dưới càng nhiều thêm vết máu...

Mà một bóng người màu đen từ trong hư không hiện ra, trong tay của hắn, còn nắm một thanh loan đao màu đỏ như máu...

“Quý thấy buồn?” Trong miệng Hiên Viên Tĩnh truyền đến một tiếng kinh hô, hiển nhiên không ngờ ở chỗ này lại gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy...

Đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ của La Sát môn...

“Ha ha, Hiên Viên huynh, chúng ta lại gặp mặt rồi...” Bóng người màu đen kia có một cái mũi ưng, ánh mắt sắc bén, trên mặt lại mang theo nụ cười nhàn nhạt. Thế nhưng mặc kệ là ai, khi nhìn thấy nụ cười này đều cảm nhận được sự khủng bố từ tận đáy lòng...

Cách đó không xa, trên mặt hư không cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, hẳn thật sự không nghĩ tới, tuấn kiệt trẻ tuổi nhất của La Sát môn lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của y, hiển nhiên đã sớm quen biết Hiên Viên Tĩnh, thậm chí đã sớm giao thủ...

“Hôm nay ta muốn giết hắc, nếu người muốn tỷ thí với ta một phen, tránh sang một bên, chờ ta giết hắc rồi lại nói!” Hiên Viên Tĩnh lạnh lùng nói, hắc cũng thật sự không ngờ quý kiến sâu lại xuất hiện ở đây.

“Ha ha, thật có lỗi, có lẽ không thể như người mong muốn!” Quý thấy sâu lại cười nhạt nói, nhưng không biết vì sao, nụ cười của hắc luôn âm lãnh như vậy... Mà thanh loan đao màu máu trong tay hắc, cũng nổi lên đạo đạo quang mang màu đỏ như máu...

Quý thấy buồn, quý thấy buồn, quả nhiên ngay cả quý thấy cũng phát sâu...

“Sao? Chẳng lẽ người còn muốn cứu hắc, không phải? Hình như hắc và người cũng không có quan hệ gì?” Hiên Viên Tĩnh nhàn nhạt nói, ánh mắt lại là một mảnh băng lãnh, trong vẻ băng lãnh lại có một tia nghi hoặc...

Nếu như quý thấy ưu sâu thật muốn cứu Diệp Tĩnh Vũ, vừa rồi thời điểm mình đâm ra một kiếm kia, hắc cũng không nên công kích chính mình, dù sao, nếu như không phải chỗ mi tâm Diệp Tĩnh bỗng nhiên hiện lên một đạo kim quang kia, đầu của gã đã bị kiếm khí của mình đánh cho nát bấy.

Trừ phi hẳn sớm biết Diệp Tĩnh Vũ sẽ ngăn cản được một kiếm kia...

Bất quá lấy nhãn lực Hiên Viên Tĩnh xem ra, coi như là Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ cũng khó hiểu chính mình làm sao đỡ được một kiếm này, quý thấy buồn làm sao biết được?

Đây là điểm nghi hoặc trong lòng Hiên Viên Tĩnh, bằng sự hiểu biết của gã với quý thấy buồn, không có chuyện gì tốt, gã tuyệt đối sẽ không làm...

Chương 2 2 thấy quỷ thấy sâu.

“Cái này ngươi không cần xen vào, tóm lại ngươi chỉ cần biết, muốn giết hắn, trước hết phải qua cửa ải này của ta đã...” Quỷ thấy sâu lại cười nhạt nói.

Thậm chí hắn còn không quay đầu lại nhìn sắc mặt kinh hãi, ngực còn đang phun máu Diệp Tĩnh Vũ.

“Khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng vào một mình ngươi liền có thể ngăn cản chúng ta sao?” Lúc Hầu này, Hư một bên lại mở miệng nói ra.

Cùng lúc đó, sáu con thánh thú phát ra tiếng gầm thét, tựa như đang nhạo báng quỷ khóc không biết tự lượng sức mình...

“Ha ha...” Quỷ thấy buồn cười, nhưng không nói thêm gì nữa...

Hiên Viên Tĩnh nhíu mày, dường như đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì bây giờ...

Nhưng ngay lúc này, quỷ thấy buồn lại đột nhiên bước ra phía trước, huyết nguyệt loan đao trong tay như thiểm điện chém về phía Hiên Viên Tĩnh, một đạo nửa tháng đỏ như máu chém ngang về phía Hiên Viên Tĩnh...

Hiên Viên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay run lên, hóa thành một đạo kiếm quang, nghênh đón đạo kiếm quang đỏ như máu nửa tháng...

Mà Hư cùng sáu đầu hoang thú đồng thời đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ cùng với quỷ thấy buồn phiền...

Khóe miệng quỷ thấy sâu muộn lại hiện ra nụ cười mỉa mai, đột nhiên thu hồi thanh loan đao màu đỏ như máu, song quyền mãnh liệt ném xuống đất...

“Huyết nguyệt bạo...”

Một tiếng hét lớn, từ trong miệng hấn truyền ra, ngay sau đó, liền thấy trên mặt đất, đột nhiên sáng lên một đạo hào quang màu đỏ như máu, giống như một vầng trăng tròn bao phủ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ cùng quỷ thấy u sầu ở trong đó...

Ngay sau đó toàn bộ bạo liệt ra, năng lượng huyết sắc cuồng bá bắn thẳng ra chung quanh, mặc kệ Hiên Viên Tĩnh hay là hư, đối mặt năng lượng cuồng bạo này, đều không thể không lui...

Sáu con hoang thú kia dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm gì đó, thân thể vốn là tội tó trước đây đồng thời lui về phía sau...

“Đi!” Nhân lúc này, quỷ thấy quỷ sầu trực tiếp vọt tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nắm lấy bờ vai hấn, nhấc hấn lên rồi nhảy lên không trung...

Diệp Tĩnh Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, người đã đi tới giữa không trung...

Mơ hồ trong đó, càng nghe được một tiếng hổ gầm, ngay sau đó liền thấy một đạo bóng mờ to lớn nhào tới, mà chính mình phảng phất đập trên lưng vật gì đó, mềm nhũn...

“A Vũ...” Một tiếng nói mang theo chua xót, mang theo kích động, còn mang theo thanh âm lo lắng vô hạn truyền vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ định thần nhìn lại, phát hiện mình đang đứng trên một con Bạch Hổ to như con voi, mà con Bạch Hổ này lại có một đôi cánh cực lớn...

Anh chiêu... Đây là Hiên Viên tĩnh phía dưới phát ra tiếng kinh hô...

Thái Cổ Yêu thú, anh chiêu...

Trên lưng Bạch Hổ, ngoại trừ mình và quỷ sầu, còn có một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ đang đứng...

Nàng có mái tóc dài đen nhánh, lúc này chỉ tùy ý cột vào sau đầu, mặc một bộ áo ngực màu đen, vai trắng nõn, eo thon nhỏ hoàn mỹ không có chút tí vết nào, phía sau là đai lưng màu

đen quần lầy, thân dưới mặc một cái váy da, trên đùi là một đôi giày dài màu đen...

Cả người nhìn qua thì đã tính như vậy, còn tràn ngập mê hoặc vô tận...

Đặc biệt là đôi mắt kia của nàng, phảng phất như có ma lực, hấp thụ toàn bộ linh hồn của mọi người vào trong. Thế nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy cặp mắt màu nâu này, lại không có ma lực hấp dẫn, ngược lại cảm thấy rất quen thuộc...

Mình như đã gặp qua ở đâu đó...

Gặp qua ở đâu vậy? Đã gặp qua rồi à?

Diệp Tĩnh Vũ trầm nghĩ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hẳn đâu có nghĩ đến...

“Ngươi biết ta?” Diệp Tĩnh Vũ có chút nghi hoặc hỏi, hẳn không biết vì sao nữ tử này lại quan tâm mình như vậy, mà mình lại có cảm giác quen thuộc như thế?

“Hắc, sư muội, ngươi thiên tâm vạn khổ tới cứu hắc, tiểu tử này vậy mà không nhớ rõ ngươi, thật sự là uổng phí một mảnh khổ tâm của ngươi đấy!” Quỷ thấy quỷ thấy sầu bên cạnh lại cười lạnh một tiếng, bất quá trong lòng cũng rất là kinh ngạc, ngực Diệp Tĩnh Vũ bị đâm một kiếm, đến bây giờ vẫn còn có thể nói chuyện, thân thể này cũng quá lợi hại đi...

“A Vũ, là ta a, Cửu Phượng...” Mỹ nữ tràn ngập đã tính kia mở miệng nói, vừa nói chuyện, đã đỡ lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, càng là không biết từ chỗ nào lấy ra một ít bột thuốc, ném tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

“Cửu Phượng?” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động mạnh, mắt đầy vẻ khó tin nhìn người trước mặt...

Ngoại trừ đôi mắt màu nâu kia, nàng cơ hồ biến thành một người khác...

Màu da của Cửu Phượng trước kia là màu lúa mạch, nhưng hiện tại lại trắng trẻo mềm mại, giống như dương chi ngọc vậy, trước kia Cửu Phượng bề ngoài ôn nhu, nội tâm quật cường, thế nhưng lúc này Cửu Phượng lại tràn ngập đã tính, toàn thân tản ra lực lượng cường đại...

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một phía của nàng mà thôi...

Cẩn thận nhìn lại, bề ngoài của nàng kỳ thật cũng không phát sinh quá nhiều biến hóa, vẫn là Cửu Phượng trong trí nhớ của mình, bất quá khí chất trên người nàng đã hoàn toàn thay đổi, cũng may sự quan tâm trong mắt nàng vẫn nồng đậm như vậy, cũng may ánh mắt vẫn trong suốt như vậy...

“Cửu Phượng...” Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng nhận ra nữ nhân đã từng trải qua một đoạn thời gian dài trong sinh mệnh của mình ở kiếp này...

Ả vốn nên trở thành nữ nhân đầu tiên của mình...

Đã bao lâu rồi, đã không có tin tức của nàng, năm đó nàng vì tìm kiếm mình, lại mất tích ly kỳ, từ đó bật vô âm tín...

Nhưng nào ngờ lại gặp nhau ở đây, hoặc là nói, làm sao lại nghĩ đến nàng lại tới cứu viện mình trong tình huống như vậy...

Thoáng cái đã qua nhiều năm, mình từ một thiếu niên Oánh Oánh biến thành một nam nhân tính tình thành thực...

Mà nàng lại phát sinh biến hóa to lớn như thế, thứ duy nhất không hề thay đổi chính là trái tim của chính mình...

Thế nhưng mình thì sao? Lúc trước mình đối nàng có tâm ý gì đây? Yêu thích, ái mộ? Hay là quan tâm? Diệp Tĩnh Vũ không biết, nhưng hẳn lại biết, mình có lỗi với nàng...

Đúng vậy, mình đã từng hứa hẹn với nàng trong vòng ba tháng, nhất định sẽ đi tìm nàng, thế nhưng mình làm được sao? Chỉ dựa vào điểm này, mình đã có lỗi với nàng, chứ đừng nói chi là mình đã yêu Lạc Linh Nhi...

Nhìn đôi mắt màu nâu của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy áy náy, hẳn thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nàng...

“Muốn chạy sao, có chỗ nào dễ dàng như vậy...” Ngay lúc này, phía dưới lại truyền đến thanh âm hư ảo, Diệp Tĩnh Vũ cúi đầu nhìn, liền thấy Hiên Viên Tĩnh, Hư, thân thể cấp tốc vọt tới bên này...

Không chỉ như vậy, vậy mà sáu con hoang thú kia cũng bay lên trời, đánh tới bên này...

Anh chiêu chính là Thái Cổ Yêu Thú, là tồn tại không sai biệt lắm so với tứ đại hung thú, chỉ tiếc con anh chiêu này cũng không hoàn toàn lớn lên, lúc này chở ba người bay lượn, tốc độ tự nhiên giảm đi rất nhiều, mắt thấy sẽ bị đám người hư không đuổi kịp...

Quý sâu sâu buồn đang muốn xuất chiêu, đánh lui Hiên Viên Tĩnh, thì một tay Diệp Tĩnh Vũ lại một phen, một thiết ấn màu đen phá không mà ra, thiên địa nhị hồn từ trong cơ thể hấn thoát ra, trực tiếp dung nhập vào trong Chấn Thiên Ấn kia...

Hắn đã có lỗi với Cửu Phượng, hắn cũng không muốn vì mình liên lụy Cửu Phượng bị thương tổn, tuyệt đối không thể...

Một luồng khí phách phóng thẳng lên trời...

Thần hồn thứ Kiều Tam Chương vỡ nát.

Thiên địa nhị hồn Diệp Tĩnh Vũ dung nhập vào bên trong Chấn Thiên ấn, Chấn Thiên ấn lập tức lớn lên vài mẫu, giống như một tòa thành nhỏ hung hăng đập xuống...

Xung quanh nơi này, điện quang chớp động, bên trong điện quang còn có từng ngọn lửa màu đen, phảng phất như có thể nuốt vào tất cả...

Vô số gió mạnh hình thành, còn chưa nện xuống, đã đem hư, Hiên Viên Tĩnh, cùng sáu con thánh thú hoàn toàn bao phủ ở trong đó, vòng quanh là những người này đều đạt đến cấp Thánh, đối mặt với uy thế to lớn bức này, vậy mà căn bản khó có thể tránh né...

Cảm nhận được uy áp cực lớn do Chấn Thiên Ấn truyền đến, sáu con thánh thú đồng thời gầm lên một tiếng, sáu đạo hào quang màu vàng đồng thời từ trong cơ thể bọn họ bắn ra, ngưng tụ cùng một chỗ, vậy mà to hơn một trượng, hung hăng nổ vang chấn thiên ấn rơi thẳng xuống...

Đây là năng lượng của sáu con thánh thú khi đối mặt với uy hiếp tử vong, liều mạng bộc phát, chùm sáng như vậy nếu như đánh vào một ngọn núi lớn, đủ để đánh cả ngọn núi thành bụi phấn...

Cho dù đối mặt với loại hồn khí huyền cấp như Chấn Thiên ấn, cũng không nhất định sẽ rơi vào thế hạ phong, cho nên Hư cùng Hiên Viên Tĩnh đều không có ý định ra tay, bọn hắn còn muốn ngăn đám người Diệp Tĩnh Vũ rời đi...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, chùm sáng màu vàng trực tiếp đánh vào trung tâm Chấn Thiên Ấn, lập tức bắn ra đạo đạo kim quang, ngăn cản không đến ba giây, lập tức toàn bộ vỡ vụn ra...

Sáu con thánh thú đồng thời phun ra một ngụm kim huyết, thân thể vốn bay lên không trực tiếp rơi xuống phía dưới, hiển

nhiên đòn đánh này đã bị trọng thương...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt lại bốc lên những đóa hoa kim sắc, Chấn Thiên Ấn kia cũng chấn động liên tục, thậm chí có dấu hiệu sắp sụp đổ...

Dưới tình huống này, Diệp Tĩnh Vũ cắn răng một cái, tiếp tục thúc giục Chấn Thiên ấn đập xuống phía dưới...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dùng hồn khí ngạnh kháng sáu con thánh thú, còn không rơi vào thế hạ phong, quý thấy quý thấy vậy sắc mặt lộ ra một tia kinh ngạc, cho dù là hắn, đối mặt với công kích của sáu con thánh thú, cũng không có khả năng chiếm thế thượng phong, cho dù là sáu con thánh thú nguy trang.

Thậm chí nếu mình thật sự gặp phải, lại chỉ có thể chạy trốn chết, thế nhưng gia hỏa này, lại có thể chống đỡ được...

Tuy rằng có hồn khí, nhưng thực lực của bản thân hắn cũng quá cường đại đi? Xem ra mình đã xem thường hắn rồi...

Hư cùng Hiên Viên Tĩnh vốn cho rằng sáu con thánh thú đủ để phá vỡ Chấn Thiên ấn này, nào ngờ Chấn Thiên ấn chỉ run rẩy một trận liền tiếp tục đánh tới bọn hắn, không khỏi biến sắc...

“Hay cho thực lực Hồn Tiên, Huyền cấp Hồn khí này, ở trong tay ngươi, thật đúng là đã phát huy uy lực lớn nhất của nó, bất quá hôm nay, liền để cho ta triệt để phế bỏ cái này hồn khí đi!” Nhìn thấy tiếp tục hướng xuống dưới Chấn Thiên ấn, Hiên Viên Tĩnh trong miệng quát khế, lại một lần nữa giơ lên trường kiếm trong tay...

“Kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành...”

Một đạo kiếm quang từ trên thân kiếm trong nháy mắt sáng lên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đạo kiếm mang kia đã đạt tới hơn nghìn trượng...

Đó thật sự là một thanh kiếm lớn như ngọn núi...

Dưới một kiếm này, thật đúng là khuynh quốc khuynh thành...

Kiểm khí kinh khủng không ngừng nổ bắn ra, ngay cả hư không cũng không chịu nổi lực lượng như vậy, vậy mà bắt đầu nhao nhao vỡ vụn ra...

Chính đạo kiếm mang cực lớn này, hung hăng chém về phía ấn rung trời cũng cực lớn như vậy...

“Ầm ầm ầm...” Tiếng nổ mạnh truyền đến, kiếm quang to lớn chém lên trên Chấn Thiên Ấn, không ngừng bạo phát ra kiếm khí mãnh liệt, không ngừng phá hủy Chấn Thiên Ấn...

Vốn dĩ sáu con thánh thú liên hợp công kích Chấn Thiên ấn đã có dấu hiệu tan vỡ, nhưng lúc này đối mặt với một kiếm đủ để khuynh thành này, rốt cuộc không chịu nổi nữa, trên bản thể lập tức xuất hiện đạo đạo vết rách, cuối cùng trực tiếp vỡ vụn...

Đúng, vỡ vụn, giống như thủy tinh, từ từ vỡ vụn ra...

“Phốc...” Ba ngụm máu tươi từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra liên tục, trong nháy mắt thần tình hắc uể oải rất nhiều, Chấn Thiên ấn bị chấn vỡ, hai hồn thiên địa cũng bị chấn động đến trọng thương, cuối cùng chỉ có thể thoát ra từ bên trong Chấn Thiên ấn...

Mà Chấn Thiên ấn cũng triệt để bạo liệt ra...

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy...” Khóe miệng Hiên Viên Tĩnh cũng tràn ra máu tươi, dù gã có chấn nát Chấn Thiên ấn, gã cũng không dễ chịu gì. Nhưng lúc này thấy thần hồn Diệp Tĩnh Vũ muốn chạy trốn, lại không để ý thương thế của mình, trường kiếm trong tay lại lần nữa huy động, lại là một đạo kiếm quang sáng chói, một đạo kiếm quang cực điểm phá không mà ra, trực tiếp đâm vào trên thiên địa nhị hồn...

“Răng rắc...” Đám người vậy mà lại nghe được thanh âm như vậy vang lên, thiên địa nhị hồn vậy mà bị một đạo chém thành hai đoạn...

Rốt cuộc không thể ngưng tụ được nữa, toàn bộ vỡ vụn ra, Diệp Tĩnh Vũ lập tức phun ra mấy ngụm máu tươi, thần sắc uể oải, mái tóc đen nhánh trong nháy mắt trắng như tuyết...

Cả người hấn cứ như vậy hôn mê bất tỉnh, trực tiếp ngã vào trong ngực của Cửu Phượng...

“A Vũ...” Cửu Phượng thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ dùng một chiêu đã đả thương nặng sáu con thánh thú và một gã Vũ Thánh, bản thân lại bị tổn thương rất lớn, đặc biệt là khi nhìn thấy thần hồn của hấn lại bị một kiếm của Hiên Viên Tĩnh chém thành mảnh nhỏ, trái tim nàng đại loạn, ôm chặt Diệp Tĩnh Vũ vào trong ngực, nước mắt không nghe sai khiến mà chảy xuống từ khóe mắt...

Đúng lúc này, quỷ thấy buồn lại nhìn Hiên Viên Tĩnh đang bị thương trên bầu trời, nó nghĩ có nên nhân cơ hội này chém giết hay không. Thế nhưng khi nhìn thấy hư ảnh cách đó không xa, nó đã bỏ đi ý nghĩ này...

Dựa vào thực lực của mình, muốn đánh chết Hiên Viên Tĩnh chỉ có sáu tầng nắm chắc, chứ đừng nói là ở bên cạnh còn có một Võ Thánh...

“Đi...” Lập tức không hề dừng lại, trong miệng hô khẽ một tiếng, mà anh chiêu dưới chân hấn lại dùng sức vỗ vào cánh của mình, biến thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng bay về phương xa...

Hư đang muốn đuổi theo, lại bị Hiên Viên Tĩnh ngăn lại...

“Không cần đuổi theo, thần hồn của hấn đã bị kiếm ý của ta gây thương tích, cho dù còn thừa lại một hồn một phách ở trong thân thể cũng không khác gì ngu ngốc, rốt cuộc khó có thể hình thành uy hiếp gì, ta bị thương, hộ pháp cho ta...”

Hiên Viên Tĩnh nói xong, thân thể rơi trên mặt đất, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều trị thân thể của mình...

Hai kiếm luân phiên vừa rồi, mặc dù thuận lợi chém giết thần hồn Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hấn vẫn bị thương thể nghiêm trọng, lúc này nếu không lập tức điều trị, không chừng sẽ lưu lại di chứng gì khó có thể tưởng tượng được...

Hư nghe Hiên Viên Tĩnh nói, tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, chuyện này vốn chính là muốn cho Hiên Viên gia một cái công đạo, gã đã nói như vậy, mình cần gì phải đi mạo hiểm? Đối phương còn có một cái quỷ thấy buồn, nếu không có Hiên

Viên Tĩnh bên cạnh, chính mình khó mà cam đoan có thể giết chết đối phương thật...

Lập tức ngồi đối diện Hiên Viên Tĩnh, mà sáu con thánh thú bị thương, cũng nằm sấp chung quanh, bắt đầu tự mình chữa thương...

Chương thứ bốn mươi bốn phá diệt.

Trên lưng anh chiêu, cả người Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để mất đi ý thức, dù tim hần vẫn còn đập, dù cho trong miệng hần còn hô hấp, nhưng cả người hần lại không phản ứng chút nào, giống như một người chết, không hề nhúc nhích...

Cửu Phương ngồi trên lưng anh chiêu kia, ôm đầu Diệp Tĩnh Vũ vào lòng, nhìn mái tóc hần trở nên trắng như tuyết, nước mắt óng ánh từ khóe mắt từng giọt từng giọt rơi xuống...

“A Vũ...” Bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn thức tỉnh Diệp Tĩnh Vũ, nhưng giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm hai chữ A Vũ, Cửu Phương lại không biết nên nói cái gì, nàng tận mắt nhìn thấy linh hồn Diệp Tĩnh Vũ bị một kiếm kia chém thành mảnh vỡ, cho dù hần là một Hồn Tiên, giờ khắc này cũng sợ là hồn phi phách tán chứ?

Thân thể của hần cũng sắp khô kiệt, sinh mệnh của hần cũng sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này?

Nước mắt làm ướt gò má, làm ướt vạt áo, làm ướt trái tim của nàng cũng đồng thời vỡ vụn...

Trong đầu hiện ra lần đầu tiên nhìn thấy tình huống của Diệp Tĩnh Vũ, khi đó hần chỉ là ngã ngón như vậy, vô lại như vậy, nghĩ tới việc hần bảo vệ chính mình, nghĩ tới hần bởi vì lúc ấy tiếp nhận khiêu chiến của Nam Hoang đệ nhất dũng sĩ Xích Di, nghĩ tới cùng hần tại Nam Hoang từng chút từng chút một...

Sau đó, chính mình ra ngoài tìm hần, lại nghĩ đến ngã xuống sơn cốc, may mà sư tôn của mình cứu mình, càng truyền thụ cho mình một thân tu vi võ đạo, cũng làm cho chính mình lại một lần nữa ở cùng một cơ hội...

Lần đó tại Liệt Diễm thành, chính mình lại một lần nữa nhìn thấy hắn, nhưng khi đó Kính Yên Lâu còn đang ở giai đoạn phát triển, mình không thể vi phạm mệnh lệnh của sư tôn, chỉ có thể yên lặng nhìn hắn.

Trải qua mấy ngày nay, thế lực của Kính Yên Lâu là ngày càng phát triển, mạng lưới tình báo cũng càng lúc càng lớn, địa vị của mình trong môn phái cũng càng lúc càng cao, thế nhưng sự tưởng niệm của mình với hắn lại càng ngày càng đậm.

Khi mình biết hắn đến Dược thành tìm Công Tôn gia gây phiền phức, càng lo lắng không thôi, nằng chạy tới Dược thành trước tiên...

Đêm hôm qua, khi mình biết được hắn bị người Công Tôn gia đuổi giết, liền thỉnh cầu cùng một chỗ là sư huynh Dược thành, quý thấy sâu cùng chạy tới, hi vọng có thể cứu được Diệp Tĩnh Vũ.

Thế nhưng thật vất vả mới cứu được hắn, lại muốn đổi lấy một chút cơ hội chạy trốn, bị một kiếm chém giết hồn phách, chẳng lẽ đây là tính mạng của hai người sao?

Chẳng lẽ giữa hai người thật sự chỉ có thể ngăn cách sinh tử sao?

Không, không, nhất định sẽ không, hắn sẽ không chết, hắn là Diệp Tĩnh Vũ, hắn là đệ tử của Độc Cô Bá Thần, hắn nhất định sẽ không chết...

Cảm thụ được trái tim Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn đập, cảm thụ khí tức không chút suy yếu của hắn, Cửu Phượng lại đột nhiên phủ định ý nghĩ vốn có trong lòng mình, là tự lừa gạt mình cũng được, là cố chấp cũng được, nằng tin tưởng, chỉ cần còn một hơi thở, hắn nhất định sẽ sống lại...

Đứng ở một bên nhìn hết thấy vẻ mặt u sầu này lại không chút biểu tình, bất quá trong mắt của hắn, lại tràn ngập một cỗ thần sắc khó tả, có đồ kỵ, bất quá trong đồ kỵ, lại bao hàm sự thoái mái nhàn nhạt, hắn cũng đã hồn phi phách tán, chính mình còn cùng hắn tính toán làm gì? Chỉ cần hắn vừa chết, sư muội có thể sẽ khổ sở một đoạn thời gian, chính mình vừa vặn thừa dịp

thời gian này chiếu cố nàng, ngày đó nàng còn sẽ không khăng khăng đất với mình...

Vừa nhìn thấy thân thể xinh đẹp của Cửu Phượng, còn có khuôn mặt tuyệt mỹ kia, vừa thấy quý sào đã cảm giác máu trong người sôi trào một hồi.

Bọn họ làm sao hiểu được, thiên địa nhị hồn Diệp Tĩnh Vũ mặc dù bị trăm thành mảnh nhỏ, nhưng lại biến thành lực lượng tinh khiết nhất, trực tiếp quay trở về nhục thể của hắn...

Khoảnh khắc đó, đau đớn mà hắn phải chịu là khó mà tưởng tượng nổi, giống như chém một đao của một người thành từng mảnh, hơn nữa thống khổ nhất chính là, người còn có thể giữ được tỉnh táo, đau đớn như vậy, so với lăng trì còn khó có thể chịu đựng được...

Người có ba hồn bảy vía, trong đó mệnh hồn làm chủ, thiên địa nhị hồn quanh năm du ly bên ngoài, nhưng cũng là chủ hồn, người bình thường, cho dù là Hồn Tiên, nếu thiên địa nhị hồn bị xé nát, người này dù còn có thể sống sót, cũng giống như Hiên Viên Tĩnh nói, trở thành ngu ngốc, một thân không có khả năng lại tinh tiến.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại khác, hắn không phải là người bình thường, hoặc có thể nói, công pháp hắn tu luyện không phải là công pháp bình thường, mà là Bá Nguyên Quyết cực kỳ bá đạo.

Trong đó Dưỡng Thân thiên tàng cuối cùng, chính là triệt để chấn vỡ tam hồn thất phách thể nội, để nó triệt để dung nhập vào trong thân thể của mình, cùng nhục thể hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, thể diệt, hồn diệt.

Chuyện này có chút tương tự với việc Võ Thánh tiến vào Võ Thần, chỉ có điều một thứ là chấn vỡ chân đan, còn một thứ lại chấn vỡ toàn bộ linh hồn...

Linh hồn bị chấn nát, làm sao còn có thể sống sót, công pháp như vậy, cho dù người bình thường có biết cũng không thể tu luyện, nhưng vấn đề là trước đó Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết, giống như hắn không cách nào biết nội dung của thiên chiến kỹ và sách thần thông vậy.

Đây đều là vị tổ tiên của hắc lưu lại cấm chế cho hắc, hết thấy đều là nước chảy thành sông, không đến một bước kia, căn bản không biết bước kế tiếp sẽ là thế nào.

Nếu dựa theo tốc độ tu luyện của hắc, muốn tu luyện tới bước Toái Hồn Luyện Thể kia, tối thiểu phải một năm đến hai năm. Thế nhưng giờ phút này, dưới sự trợ giúp của Hiên Viên Tĩnh, hai hồn thiên địa đã sớm vỡ vụn...

Đương nhiên, với sức mạnh ba hồn bảy vía của hắc bây giờ, đương nhiên không thể nào so sánh với thời điểm đại thành, đừng quên, trong Vòng Càn Khôn của hắc còn có một viên yêu đan của thánh thú...

Năng lượng do thiên địa nhị hồn biến thành trực tiếp xông vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, dẫn động toàn bộ thất phách của hắc vỡ vụn ra, bảy đạo năng lượng tràn trực tiếp bạo liệt ra, cuối cùng biến thành năng lượng tinh khiết nhất dung nhập mệnh hồn vào trong mệnh hồn, triệt để dung hợp mệnh hồn cùng nhục thể của hắc...

Không chỉ như vậy, yêu đan giấu trong vòng tay càn khôn kia cũng bị hút vào trong đan điền của hắc, toàn bộ vỡ vụn ra, năng lượng cuồng bá trong nháy mắt bị hồn phách của hắc cắn nuốt sạch sẽ...

Cuối cùng, tính mạng của hắc lại hoàn toàn bạo liệt, biến thành cường đại tới cực điểm nhưng lại có lực lượng tinh khiết nhất, tôi luyện nhục thể của hắc...

Đó là đại hủy diệt...

Mà sau khi đại hủy diệt lại trở thành một mảnh hỗn độn...

Lực lượng này chính là năng lượng Hỗn Độn nguyên thủy nhất thế gian...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng bị hỗn độn chi lực này rèn luyện thành Hỗn Độn Chi Thể kinh khủng nhất thế gian.

Đúng, đó là Hỗn Độn Chi Thể dung nạp vạn vật.

Tất cả những thứ này đều đang vô thanh vô tức tiến hành, mệnh hồn vỡ vụn, Diệp Tĩnh Vũ cũng tạm thời mất đi ý thức,

hoặc là thần thức của hắn, lúc này lại là một người đứng ngoài quan sát, lẳng lặng quan sát tất cả.

Hắn “nhìn thấy” thân thể của mình, thấy được da thịt của chính mình, nhìn thấy xương cốt của chính mình, thấy được tế bào của chính mình, thậm chí thấy được từng hạt từng hạt nhỏ nhất tạo thành tế bào.

Mà trên ngực nhiên điện tử chính là dùng một quỹ đạo nhất định để chuyển động quanh hạch nguyên đàn, giống như là ngôi sao ở giữa vũ trụ...

Chương 14 vuông phá xong lập tức dựng đứng lên.

Điện tử ứng hạch vận chuyển giống như các ngôi sao Hằng Tinh đang chuyển vận, nhưng bởi vì lực hút nên sắp xếp với nhau, giống như ngàn vạn ngôi sao trong vũ trụ...

Khiến Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên có một loại giác ngộ, cấu tạo cơ thể, chẳng lẽ cũng giống vũ trụ sao?

Lúc này, sau khi hắn thấy được hồn phách kia chấn vỡ, hóa thành vô số năng lượng màu xám đen, đó là lực Hỗn Độn cường đại nhất thế gian, những lực lượng này không kiêng nể gì mà vọt vào thân thể hắn, phá hư tế bào của hắn, phá hủy những cỗ phần ngạc nhiên tạo thành tế bào này, thậm chí hắn còn nhìn thấy được từng hạt Long Hình Hạch vỡ vụn ra...

Cũng giống như sao trời hủy diệt, một ngôi sao bị hủy diệt, sẽ sinh ra năng lượng cực mạnh, mà giữa những hạt châu này cũng bắn ra năng lượng cường đại, không ngừng tràn ngập, lại bị năng lượng Hỗn Độn kia dung hợp.

Dần dần, bên trong những hạt giống vỡ này, lại sinh ra hạt giống kết cấu của nguyên tử mới, chỉ có điều những hạt kê này đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu như nói trước kia hạt Dực Hạch là đá, như vậy hiện tại chính là một khối mỹ ngọc, một khối mỹ ngọc cực phẩm.

Đây là thay đổi về bản chất, thân thể Hỗn Độn, trong truyền thuyết có thể dung nạp thể chất thiên địa vạn vật, thể chất còn cao minh hơn rất nhiều so với Tiên Thiên linh thể, từ xưa đến nay, thể chất này gần như chưa từng xuất hiện qua, nếu như nói có thì cũng chỉ có một người mà thôi, hơn nữa vị kia chỉ là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết thần thoại mà thôi.

Một khi thân thể như vậy rèn luyện hoàn thành, ngày sau Diệp Tĩnh Vũ mặc kệ tu luyện công pháp gì, đều gấp mấy lần những người khác, thậm chí gấp mấy trăm lần, mấy ngàn lần.

Thân thể Hỗn Độn, chứa đựng vạn vật, bất kể năng lượng ra sao đều có thể bị hấp thu, cho dù là tử khí, thi khí, U Minh chi khí, năng lượng âm thuộc tính như vậy.

Đương nhiên, giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết sự lợi hại của Hỗn Độn Chi Thể, hắn chỉ lẳng lặng quan sát tất cả những thứ này, nhìn Nhiên Hạch không ngừng vỡ vụn, không ngừng sống lại, giống như nhìn thấy toàn bộ vũ trụ bị hủy diệt và tái sinh vậy...

Tất cả những chuyện này đều phát sinh trong cơ thể hắn, mặc kệ là Cửu Phượng, hay là quỷ thấy quỷ sâu, đều không chú ý tới điểm này, lấy thần niệm bọn hắn bây giờ, cũng căn bản không có khả năng phát hiện điểm này.

Mà chiếc nhẫn trên cổ Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà lúc này cũng nổi lên ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, bất quá bây giờ là ban ngày, Cửu Phượng chú ý đến Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên cũng không chú ý tới.

Lúc này, tại một giới diện nào đó, là một vùng biển mênh mông, trong biển rộng có một hòn đảo cực lớn, trên đảo cây cối xanh um tươi tốt, khắp nơi đều là hoa cỏ cây cối, chim bay cá nhảy, cảnh tượng tiên gia.

Mà ở trung tâm rừng rậm này lại có một tòa cung điện khổng lồ, bên ngoài cung điện là một quảng trường khổng lồ, có suối phun, có hòn non bộ, có tượng đá, có trăm hoa, đây hoàn toàn là quảng trường do người chế tạo, nhưng lại dung hợp hoàn mỹ với khu rừng rậm nguyên thủy, tất cả mọi thứ, nhìn qua đều hài hòa như vậy.

Bất quá, ở giữa quảng trường bái phỏng mặt chước bàn chơi đã triệt để phá vỡ mảnh hài hòa này...

“Tự sờ hai vạn, thuận một sắc!” Lúc Hào này, một nam tử tuấn tã mặc áo khoác đen ngồi ở hướng tây nam, có đầu tóc dài vai dài bỗng nhiên mở miệng quát.

Nếu như Diệp Tĩnh Vũ ở đây, hắn nhất định sẽ phát hiện người này chính là người lúc trước tự xưng là tổ tiên mình, truyền xuống Bá Nguyên Quyết của mình chính mình chính là nam tử

kia, bắt quá ở chỗ này, lại là bản thể của hấn, cũng không phải là một tia Chân Linh kia.

“Mẹ nó, không tới, không tới, ngay cả Hồ Thập Bát vạn người cũng chơi sao được!” Lúc này, nam tử ngồi đối diện với nam tử có cặp mắt kim ti trực tiếp đẩy bài trong tay ra, rất là bất mãn nói.

Mặt khác hai phe kia, ngồi riêng một nam tử tóc tím, lãnh khốc dị thường, còn có một nam tử tướng mạo anh tuấn, nhìn rất có khí chất quý tộc, là loại người mà bất kỳ nữ hài tử nào nhìn thấy đều nhin không được mà ưa thích.

Lúc này nam tử nhìn thấy tuấn tà cũng liền lắc đầu liên tục, rút cuộc không đề cập tới chuyện tiếp tục chơi nữa.

“Khà khà...” Tên nam tử tuấn tà kia đang muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên sắc mặt hơi đổi.

“Dưỡng Thân thiên đại thành? Vậy mà tiểu tử kia nhanh như vậy đã luyện thành Dưỡng Thân thiên, đạt thành Hỗn Độn Chi Thể, không hổ là người của Diệp gia ta, ha ha ha...”

“Hỗn Độn Chi Thể, năm đó người cũng chưa hoàn thành!” Nghe được tiếng cười của nam tử này, nam tử tóc tím ngồi bên trái hấn mở miệng nói ra.

“Đúng vậy a, mặc dù bộ công pháp này là do đông đảo tâm pháp thượng cổ ta ngưng tụ sáng tạo ra, thế nhưng ta tu luyện lâu như vậy cũng khó có thể đánh vỡ thần hồn của mình dùng để luyện thể, lại không ngờ tiểu tử kia lại có khí phách như thế, vậy mà có thể đánh nát linh hồn của mình, hấn không sợ hồn phi phách tán sao?” Nam tử từ tốn nói, trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng.

“Mẹ nó, có loại người như người sao? Mình sáng tạo ra một cái công pháp biến thái không nói, còn để cho hậu bối của mình tu luyện, thật không biết người nghĩ như thế nào?” Tên nam tử mang theo kim ti nhãn nhãn trực tiếp trợn trắng mắt, rất là bất mãn mắng.

“Phá xong rồi lập, đây là pháp tắc của vũ trụ, cũng là pháp tắc của Hỗn Độn thể, năm đó vị Đại Thần kia chẳng phải cũng phá rồi lập, sáng tạo ra toàn bộ thế giới này sao? Nhưng không

biết vì sao hắn để lại chiếc nhẫn Phá Không kia, muốn ta đi làm cho hắn một ít gì đó, chỉ tiếc lão tử không dám hứng thú với những chuyện này., Vẫn là làm việc vui vẻ tốt mới là đạo lý, những chuyện lớn kia cứ giao cho tiểu tử Tĩnh Vũ kia xử lý đi, tuy rằng buổi tối đã rất nhiều năm, nhưng lấy Hồn Độn Chi Thể của hắn bây giờ, tuy vẫn còn chưa hoàn toàn hoàn thành Hồn Độn Thể, nhưng thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ hơn ta!” Nam tử cười nhạt nói, nét bút ý nói không nên lời, hài lòng.

“Mẹ kiếp...” Lần này không chỉ có nam tử có con mắt màu vàng kim kia giờ ngón giữa lên, mà ngay cả hai nam tử khác cũng đồng thời giờ ngón giữa lên với hắn, rõ ràng là sứ mệnh của mình, lại cưỡng ép cho văn bối của mình một chút, người này cũng quá vô sỉ rồi...

Bất quá mọi người vừa nghĩ tới Hồn Độn Chi Thể trong truyền thuyết kia lại một lần nữa xuất hiện, trong mắt cũng lộ ra vẻ chờ mong, bọn hắn đều muốn nhìn xem người Hồn Độn Chi Thể thứ hai sẽ đạt tới cảnh giới gì...

Nếu như Diệp Tĩnh Vũ ở đây nghe được cuộc nói chuyện của mọi người, cũng sẽ kinh ngạc đến mức không ngậm miệng lại được, Hồn Độn Chi Thể, thân thể mà vị Đại Thần trong truyền thuyết sở hữu kia, đó là thân thể khủng bố cỡ nào, đó là tồn tại cường đại cỡ nào?

Có thể nói như vậy, mãi tới giờ phút này con đường tu hành của Diệp Tĩnh Vũ mới vừa mới bắt đầu, chỉ tiếc giờ phút này hắn vẫn không biết những thứ này, ý thức của hắn vẫn dùng ánh mắt của một gã bàng quan lẳng lặng nhìn biến hóa trong cơ thể mình, từng hạt nguyên tắc tiếp tục vỡ vụn, lại tiếp tục tổ chức, hết thảy mọi thứ đều tự nhiên và thuận lợi như thế...

Phá xong rồi lập...

Hỗn Độn Chi Thể thứ Kiều Lục Chương thứ sáu.

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ từ trong tay Hiên Viên Tĩnh đào thoát, hai đạo nhân ảnh xuất hiện tại nơi đám người Diệp Tĩnh Tĩnh cùng Hiên Viên Tĩnh giao thủ, đúng là Tiểu Thương Thiên cùng Băng Minh.

Giờ phút này, Hiên Viên Tĩnh cùng bọn người Hư cũng đã rời đi, ngoại trừ lưu lại một mảnh bùa bãi bên ngoài, cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì khác.

Nhìn gò núi bị phá hư kia, cảm thụ được khí tức năng lượng còn sót lại chung quanh, lông mày Tiểu Thương Thiên nhíu chặt lại.

“Lão tổ, ngài phát hiện cái gì sao?” Nhìn thấy Tiểu Thương Thiên chau mày, Băng Minh hơi lo lắng hỏi.

“Ta chỉ biết nơi đây phát sinh một hồi kịch chiến, bất quá khó có thể cam đoan tiểu tử rốt cuộc có xảy ra chuyện hay không. Ai, vẫn chậm một bước a!” Tiểu Thương Thiên trùng điệp thở dài một tiếng.

Nghe thấy lão tổ nói vậy, vẻ lo lắng trong mắt Băng Minh càng đậm, thế nhưng lúc này, hắn có thể làm được gì chứ?

“Người theo ta về Dược Thành một chuyến, xem hắn rốt cuộc là bị bắt hay bị giết, nếu chỉ bị bắt, còn có thể cứu hắn ra!” Hơi suy nghĩ một chút, cười trừ đưa ra quyết định.

“Ừm!” Từ khi biết rõ thân phận của Tiểu Thương Thiên, Băng Minh nào dám nói thêm gì nữa.

Lập tức, hai người không nói thêm gì nữa, thân thể bay lên trời, chạy về phía Dược Thành.

Lúc này, chính là lúc Mẫu Đơn mang theo Công Tôn Di và Hồ Mô Di cùng rời khỏi Dược thành, các nàng một đường đi về phía nam, cách đó mấy trăm dặm hội hợp cùng bọn người

Xích Di Tỳ Hưu, sau đó chuyển đi các loại tiểu đạo, đi về hướng Vân Kinh. Tuy nhiên trên đường đi nàng vẫn gặp phải đào binh chiến loạn nhiều lần, bất quá những đào binh này đối mặt với các chiến sĩ cường đại như Xích Di Cương, nào có đối kháng.

Mất hơn nửa tháng, đám người Công Tôn Hương, Tôn Di cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực Lan Châu...

Bất quá trong khoảng thời gian này, Lạc Mộc Viêm đóng ở Liệt Diễm Thành nhận được tin tức Hiên Viên Huyết lấy Công Tôn gia tiểu thư làm vợ, còn tự mình tiến về Dược Thành đón dâu.

Lạc Mộc Viêm một lòng muốn lập công lớn, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, tự mình suất lĩnh ba mươi vạn đại quân Bắc phạt, muốn nhất cử đánh hạ Kim Thành, thế nhưng ngay lúc bọn họ đến được Thiên Giang., Con trai thứ hai của Trần Bắc Thần Vương, một đời Hiên Viên lại tự mình dẫn dắt mười vạn đại quân qua sông từ giao giới giữa Viêm Châu và Vân Châu, một lần tấn công chỉ có mấy vạn người phòng thủ ở Liệt Diễm thành. Khi Lạc Mộc Viêm biết chuyện, Liệt Diễm thành đã bị phá.

Mà lúc này, Hiên Viên Tiêu Chiến lại tự mình dẫn đầu mười vạn đại quân, nghênh chiến ba mươi vạn đại quân của Lạc Mộc Viêm tại Thiên Giang khẩu.

Biết được phía sau mình bị công phá, Nam Vân Quân tâm tình đại loạn, hơn nữa Lạc Mộc Viêm tuy rằng cũng có thiên phú quân sự cực cao, thế nhưng so với Hiên Viên Tiêu Chiến vẫn chênh lệch khá xa.

Ba mươi vạn đại quân, chỉ ngăn cản được ba ngày đã bị Hiên Viên Tiêu Chiến hoàn toàn công phá. Gã nhân cơ hội này, suất lĩnh mười vạn đại quân xuôi nam, một đường đuổi giết Lạc Mộc Viêm, mà Hiên Viên gia không chế Liệt Diễm Thành lại càng tích cực phối hợp với phụ vương của mình, tiến hành đuổi giết đám quân bại của Nam Vân Đế Quốc.

Sau khi Nam Vân Đại Đế Lạc Tiêu Phong biết được tin tức như vậy, lập tức phái Tiêu Canh lĩnh binh xuất chiến. Lúc này

Tiêu Canh ngăn cản Viêm Châu, đại quân Lạc Mộc Viêm đã bị đuổi giết chỉ còn không đến năm vạn người.

Mà lúc này, một lần hành động chém giết gần hai mươi vạn người Hiên Viên Tiêu Chiến lại không có chút ý tứ hạ thủ lưu tình, thừa dịp này, từng bước áp sát, là dựa vào binh pháp như thần kia, đánh cho đại quân Nam Vân Đế Quốc liên tục bại lui. Vừa lùi lại, không chỉ triệt để rút lui khỏi biên cảnh Viêm Châu, mà còn thối lui đến biên cảnh Thục Châu, nguyên lai biên cảnh giữa Thục Vân Quốc và Viêm Châu.

Trong khoảng thời gian ngắn, hình thức cực kỳ nghiêm trọng, Hiên Viên Tiêu Chiến dụng binh như thần lại một lần nữa để thế nhân biết sự cường đại của hắn, sự đáng sợ của hắn, Chiến Thần, chính là Chiến Thần, không ai có thể ngăn cản.

Bất kể là Lạc Mộc Viêm hay là tiêu dao, hoặc là Tần Vân Khiếu, những danh tiếng thế hệ mới của Nam Vân đế quốc trước mặt Hiên Viên Tiêu chiến đều không chịu nổi một kích.

Ngay khi Nam Vân Đế Quốc sắp bị công phá hoàn toàn giới hạn, Lạc Nhược Phong lại chủ động xin chiến, đương nhiên Lạc Tiêu Phong sẽ không từ chối. Hiện giờ Lạc Nhược Phong liền suất lĩnh mười vạn thiết quân, bước lên hành trình, dựa vào trí mưu của Gia Cát úc, cuối cùng cũng ngăn chiến tuyến biên cảnh của Hiên Viên Tiêu. Nhưng dù vậy, toàn bộ Nam Vân Đế Quốc cũng phải đối mặt với uy hiếp rất lớn.

Cái tên Hiên Viên Tiêu Chiến này lại một lần nữa được tất cả mọi người trong Cửu Châu nhớ lại.

Tất cả những chuyện này, bắt quá phát sinh trong hơn nửa tháng ngắn ngủi, tốc độ hành quân của bọn họ, thậm chí vượt qua tốc độ di chuyển của người bình thường.

Chiến Thần, quả thật không hổ là Chiến Thần.

Lúc này, tại một nơi cách Viêm Châu rất gần Thiên Khuyết Sơn Mạch, lại có một hạp cốc giống như thế ngoại đào nguyên. Hẻm núi không lớn, chỉ khoảng hơn mười mẫu đất, ở giữa hồ có một cái hồ, ngay cả hồ nước này cũng chiếm tám mươi phần trăm vị trí của hạp cốc này. Tại bờ hồ, lại xây dựng vài toà lầu gỗ, trang trí đơn giản, lại lộ ra một vẻ thanh nhã.

Lúc này, bên dưới lều gỗ, một đầu Đại Hồ trán trắng có cánh, chính là Anh Chiêu Thái Cổ Yêu thú cứu đám người Diệp Tĩnh Vũ ngày đó. Lúc này nó đang lười biếng nằm trên mặt đất phơi nắng, mà cách nó không xa, còn đặt một cái giường êm, phía trên đang có một nam tử đang nằm, chính là Diệp Tĩnh Vũ.

Bất quá lúc này hắn còn đang nhắm chặt hai mắt, ngoại trừ hô hấp và nhịp tim đều đang tiếp tục nhảy ra ngoài, những người khác cũng không khác biệt lắm so với một người chết.

Cửu Phượng đã đổi sang một bộ sa màu đen, đang lẳng lẳng ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, trong tay cầm một miếng khăn lông ấm áp, đang nhẹ nhàng giúp Diệp Tĩnh Vũ lau chùi thân thể...

Nàng cẩn thận lau như vậy, bồi đến ôn nhu như vậy, sợ làm Diệp Tĩnh Vũ đau nhức.

“Sur muội, hồn phách của hắn đã sớm tán đi, hiện tại là một người chết sống, người cho dù có đối tốt với hắn, hắn cũng không biết!” Lúc này, một con quỷ mặc áo dài màu xám tro đứng cách đó không xa, nhìn Cửu Phượng dốc lòng đối đãi nam nhân như thế với một nam nhân., Rất là bất mãn nói, những ngày qua, hắn đã khuyên Cửu Phượng rất nhiều lần, thế nhưng mỗi một lần Cửu Phượng đều không hề bị lay động, người nói người, ta làm của ta, điều này làm cho quỷ thấy quỷ thấy sâu vừa phẫn nộ vừa hâm mộ.

“Hắn sẽ không chết, hắn nhất định sẽ không chết. Sur huynh, người cũng biết, một người thần hồn nếu thật sự rời khỏi thân thể, như vậy nhiều nhất là bảy ngày, nhục thể của hắn sẽ khô kiệt., Sẽ tiêu vong, thế nhưng người xem đã qua nửa tháng, nhục thể của hắn vẫn không chút biến hóa, thậm chí ngay cả thương thế nơi ngực đều tốt, chẳng phải nói rõ hắn không chết sao?” Nếu nói lúc ban đầu, Cửu Phượng còn có chút tự lừa gạt mình, như vậy mấy ngày qua, nàng đã càng tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ không chết...

“Không chết? Nếu thật sự không chết, sớm đã tỉnh lại rồi. Sur muội, người đã nửa tháng không để ý đến chuyện của Kính Yên Lâu, sư tôn sắp trở về rồi, nếu biết người làm như vậy.,

Nhất định sẽ trách phạt ngươi, không được, ta không thể nhìn ngươi tiếp tục như vậy nữa, hay là để ta tới chiều cố hắc đi...”
Quý thấy phiền muộn cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết đã qua lâu như vậy, một người hồn phi phách tán đúng là thân thể khô kiệt mới đúng, làm sao thân thể của hắc lại không có dấu hiệu khô kiệt một chút nào?

Cũng chính vì điểm nghi hoặc này, khiến trong lòng hắc âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để Diệp Tĩnh Vũ thật sự tỉnh lại, nếu không với tâm tư của Cửu Phượng đối với hắc, chính mình sẽ không có cơ hội...

Ngay lúc hắc muốn tiến lên đoạt lấy Diệp Tĩnh Vũ từ trong tay Cửu Phượng, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ một mực đóng chặt, lại đột nhiên mở ra...

Tĩnh lại, đệ tứ thất thiên tĩnh lại.

Diệp Tĩnh Vũ vừa mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang chói mắt cứ như vậy bắn ra, rất chói mắt, mặc kệ là Cửu Phượng, hay là quỷ thấy buồn, đều bỗng nhiên có một loại cảm giác, phảng phất hẳn không phải là một đôi mắt, mà là hai mặt trời.

Quỷ thấy lo lắng cố nén cảm giác đau đớn, đồng dạng là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi Cửu Châu, hẳn sao có thể ngay cả ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám nhìn thẳng vào đây?

Thế nhưng khi hẳn một lần nữa nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, lại phát hiện hai mặt trời kia đã biến mất, hai mắt hẳn không còn sáng ngời như trước, lại phảng phất một đoàn tinh vân, không ngừng xoay tròn, dường như muốn hút hồn phách của mình vào trong đó.

“Phụp...” Một ngụm máu tươi từ trong miệng trực tiếp phun ra, quỷ thấy buồn kinh hãi, tranh thủ thời gian nhảy lên chân nguyên lực trong cơ thể, lúc này mới áp chế được sự khó chịu trong lòng.

Về kinh hãi trong lòng khó mà lắng lại, bất quá quỷ thấy quỷ sâu sao chịu nhận thua như vậy, kiên định thần trí, một lần nữa nhìn lại Diệp Tĩnh Vũ, lại phát hiện giờ phút này hẳn không khác gì người bình thường, thân thể bên ngoài không có bất kỳ khí tức năng lượng nào, thậm chí khí tức linh hồn khổng lồ kia cũng không xuất hiện nữa.

Người bình thường trước mắt làm sao có thể có ánh mắt yêu dị như vậy chứ?

Quỷ thấy ưu sầu trong lòng nghi hoặc, lại tỉ mỉ đánh giá Diệp Tĩnh Vũ một phen, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì, Diệp Tĩnh Vũ thật sự không khác gì người bình thường.

“A Vũ...” Nhưng Cửu Phượng ở bên cạnh, làm sao thềm quan tâm Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc thế nào. Chỉ cần hẳn tĩnh lại,

những thứ khác đều không còn quan trọng.

“Cửu Phượng...” Diệp Tĩnh Vũ mở mắt ra, liền thấy Cửu Phượng mặt mũi tiều tụy đứng bên cạnh mình, trong tay còn cầm một miếng khăn lông, hẳn là đang giúp mình lau chùi thân thể, trong lòng cảm động một hồi.

“Người cuối cùng cũng tỉnh lại, ta biết người nhất định sẽ tỉnh, a Vũ...” Nghe được thanh âm Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng rốt cuộc biết tất cả những chuyện này không phải mộng, Diệp Tĩnh Vũ thật sự đã tỉnh lại, lập tức cả người trực tiếp nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ, khóc rống lên thất thanh.

Khóc đến đau lòng như vậy, khóc thống khoái như vậy, khóc đến oan ức như vậy...

Mấy ngày qua, mỗi ngày nàng đều mong đợi Diệp Tĩnh Vũ có thể tỉnh lại, mỗi một khắc, mỗi một giây, đều đang suy nghĩ, nhìn, niệm, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có nửa điểm phản ứng, trong lòng nàng sớm đã đè nén các loại tâm tình, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ đã tỉnh lại, toàn bộ cảm xúc bộc phát, rốt cuộc không nhìn được, khóc lớn như vậy...

Cảm thụ được thân thể nức nở của Cửu Phượng, cảm thụ được nước mắt lạnh buốt của nàng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đối mặt với một người si tình như vậy, mình nên làm như vậy?

Đúng lúc này, Quỷ Sầu nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thật sự tỉnh lại, trong mắt cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ cực độ, bất quá nhìn thấy Cửu Phượng vậy mà cứ như vậy nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ, vẻ khiếp sợ trong mắt gã lại bị phần nộ thay thế, muốn tiến lên ngăn cản cái gì, nhưng chính mình là nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ của La Sát môn, nếu ngay cả chút lòng dạ đó cũng không có, về sau làm sao có thể đề tu vi võ đạo tiến thêm một bước?

gắt gao đè nén phần nộ trong lòng xuống, thân thể bước về phía trước một bước, trong miệng lạnh lùng nói ra: “Sư muội, bây giờ hẳn đã tỉnh lại, người cũng nên theo ta trở về đi!”

Nghe được thanh âm quỷ thấy buồn, Cửu Phượng lúc này mới ý thức được cái gì, vội vàng ngừng khóc, từ trong ngực Diệp

Tĩnh Vũ tránh thoát ra, vừa lau nước mắt của mình, vừa hướng Diệp Tĩnh Vũ giới thiệu: “A Vũ, đây là sư huynh ta thấy buồn, lần này nhờ có hấn xuất thủ, mới cứu được ngươi ra!”

Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn quý sầu lo cười một tiếng, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Đa tạ Quý huynh cứu giúp!” Thanh âm rất bình thản, nghe không ra có bao nhiêu ý thật tâm cảm tạ. Hấn còn nhớ rõ, lúc trước đối mặt với một kiếm Thiên Tuyệt của Hiên Viên Tĩnh, nếu như không phải Nguyệt Luân ở mi tâm mình ngăn lại một kiếm kia, chính mình đã sớm bị chém giết, làm sao còn có thể sống đến bây giờ.

Nếu người này thật sự muốn cứu mình, lúc đó nên trực tiếp ngăn cản một kiếm kia, mà không phải nhân cơ hội này đánh chết Hiên Viên Tĩnh. Đối với một người như vậy, sao hấn có thể thực sự cảm tạ chứ?

“Không cần, ta chẳng qua là đáp ứng sư muội mà thôi, bây giờ muội không sao, sư muội cũng nên theo ta trở về!” Quý thấy buồn sầu nhưng lại lạnh lùng bỏ lại một câu, căn bản không lĩnh tình Diệp Tĩnh Vũ, đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ cũng chưa nói tới tình cảm kích.

“Sư huynh, A Vũ, hấn vừa mới tỉnh lại, thân thể còn đang khôi phục, ta có thể không thể ở lại đây chiếu cố hấn thêm vài ngày. Chờ sau khi thân thể hấn hoàn toàn hồi phục, ta tự nhiên sẽ trở về!” Cửu Phượng nghe được lời nói của quý thấy buồn, liền đứng dậy, nhìn quý thấy u sầu nói.

“Không được, Kính Yên Lâu đã hơn mười ngày không có ai chủ trì, sư tôn sắp trở về rồi, người nhất định phải lập tức trở về, về phần hấn, ta sẽ an bài người chiếu cố ngươi!” Quý thấy phiền muộn lại lạnh lùng nói.

“Triều Yên Lâu? Tỳ Hưu Yên Lâu là do người chủ trì? Người chính là cửu cô nương trong truyền thuyết?” Vừa nghe đến ba chữ Kính Yên Lâu, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại hơi đổi, hấn nào nghĩ đến lão bản sau màn của Kính Yên Lâu lại là Cửu Phượng.

“Ừm...” Cửu Phượng nhẹ nhàng gật đầu.

“Như vậy người là đệ tử La Sát môn?” Nghe được Cửu Phượng gật đầu, Diệp Tĩnh Vũ lại nghĩ tới suy đoán của yêu thú.

“Ừm...” Cửu Phượng lại nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Tĩnh Vũ cố nén khiếp sợ trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía quỷ thấy buồn. Giờ khắc này, hắn mới chân chính minh bạch thân phận đối phương, quỷ thấy buồn, đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi La Sát môn? Lúc trước mình nghe được Hiên Viên Tĩnh mà không kịp phản ứng?

“Sao người lại bái lạy ở cửa La Sát?” Sau khi nghĩ thông suốt hết thấy, Diệp Tĩnh Vũ tò mò hỏi.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, sau này ta từ từ nói cho người, được không?” Cửu Phượng ôn nhu nói.

“Cũng tốt!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ.

“Sur muội, chẳng lẽ người muốn cải lệnh sư phụ sao?” Thấy hai người trò chuyện yêu đương ở đó, không thềm để ý tới mình ở bên cạnh, trong lòng quỷ thấy quỷ thấy sâu lại nổi lên một trận tức giận.

Nghe thấy tiếng nói buồn bã lạnh lẽo của quỷ, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu lại, đang muốn mở miệng nói cái gì, Cửu Phượng đã cướp lời trước: “Sur huynh, cầu xin huynh hãy để ta ở bên cạnh A Vũ, hiện tại hắn thật sự cần chiếu cố nhiều nhất là bảy ngày, sau bảy ngày, ta nhất định sẽ trở về Dục Yên Lâu!”

“Hừ...” Nhìn thấy Cửu Phượng chấp nhất như thế, quỷ thấy quỷ sâu lại lạnh lùng hừ một tiếng, vậy mà trực tiếp quay người rời đi...

Chương bốn mươi hai thiên chiến kỹ thiên.

Thấy sư huynh của mình cứ như vậy rời đi, Cửu Phượng há hốc mồm muốn nói gì đó, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt xuống, ngược lại quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ: “A Vũ, ngươi vừa mới thanh tỉnh, hiện tại ở đây phơi nắng, ta vì ngươi mà nấu cháo Tuyết Liên, ta lập tức đi bưng tới cho ngươi, có được không?”

“Ừm...” Nhìn ánh mắt yêu thương của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, không biết vì sao, lúc Cửu Phượng ở bên cạnh, hắn luôn cảm thấy ấm áp, tựa hồ cái gì cũng không cần vất vả.

Chỉ chốc lát sau, cửu Phượng liền bưng tới một cái chén nhỏ do Nam trúc chế thành, chén nhỏ nóng hổi, một mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm thấy đói bụng, Cửu Phượng ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, rất là chăm chú dùng cái muôi múc ra một muôi, đặt ở bên miệng thổi nhẹ, sau khi xác định không nóng, mới cẩn thận từng li từng tí đưa tới bên miệng Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí, mở miệng nuốt vào, chỉ cảm thấy ngọt ngào vô cùng, rất là dễ uống.

“Chậm một chút, có chút nóng!” Cửu Phượng thấy Diệp Tĩnh Vũ nuốt như vậy liền uống xuống, nhỏ giọng nhắc nhở, bắt quá cái muôi trong tay nàng cũng đã lần nữa đưa đến bên miệng Diệp Tĩnh Vũ...

Gần như là ăn như hỏ đói một bát cháo Tuyết Liên, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Cảm ơn ngươi, Cửu Phượng!”

Cửu Phượng sững sốt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen kịt của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thần sắc chân thành nhất trong mắt hắn, khoe miệng bỗng nhiên nhếch lên vẻ tươi cười.

“Ta là nữ nhân của ngươi, chiếu cố ngươi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi còn muốn uống không? Ta lại đi múc cho ngươi một bát!” Cửu Phượng trong miệng nói ra.

Nghe được câu này, Diệp Tĩnh Vũ ngẩn người, muốn nói cho Cửu Phượng mình đã có Lạc Linh Nhi, nhưng lời đã đến khoe miệng, thế nào cũng không nói ra được, chỉ có thể lắc đầu.

“Cũng đúng, ngươi vừa mới tỉnh lại, không thích hợp ăn quá nhiều đồ, ta giúp ngươi xem thử thân thể của ngươi...” Cửu Phượng nói xong, lại đưa tay đặt lên cổ tay Diệp Tĩnh Vũ, muốn xem tình trạng thân thể của hắn thế nào? Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt nàng đã kịch biến một hồi.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt gấp gáp của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ khẽ hỏi.

“A Vũ, ngươi... Kinh mạch trong cơ thể ngươi...” Vẻ mặt của Cửu Phượng khó mà tin nổi.

“Kinh mạch của ta bị sao vậy?”

“Kinh mạch của nàng vỡ nát, nàng... Ngươi...” Sau này ngươi tu luyện võ đạo...” Nói tới đây, Cửu Phượng đã không nói tiếp được nữa, trong mắt nàng vậy mà lại nổi lên chút nước mắt.

Ở Đấu Hồn đại lục, tất cả đều là cường giả vi tôn, hắn đã biết Diệp Tĩnh Vũ là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần, cũng biết những năm gần đây hắn biến hóa, càng biết được tu vi võ đạo của hắn sắp bước vào Võ Thánh, nhưng hiện tại, kinh mạch của hắn lại vỡ vụn toàn bộ, điều này không phải nói cho người khác biết, võ công của hắn đã bị phế bỏ sao?

Vốn nghĩ nhiều nhất hắn không thể sử dụng Hồn Thuật, thế nhưng bây giờ ngay cả võ công cũng phế bỏ, vậy sau này sao còn đặt chân tại thế giới này? Đả kích như vậy, hắn có thể thừa nhận sao? Trong lòng Cửu Phượng rất lo lắng Diệp Tĩnh Vũ sẽ vì vậy mà tự sát.

“Ha ha, kinh mạch vỡ thì đã sao? Võ công bị phế thì sao, chẳng phải ta còn chưa chết sao? Chỉ cần không chết, hết thầy chẳng phải đều có hi vọng sao?” Ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt nói, thần sắc tựa hồ đã sớm biết tình huống cơ thể mình.

“Nhưng mà...” Diệp Tĩnh Vũ trấn định khiến Cửu Phượng có chút không tin, bất luận người nào, mặc kệ ý chí kiên định tới mức nào, nếu gặp tình huống giống như Diệp Tĩnh Vũ, đều sẽ tự bạo mà bỏ đi, đâu có thông dong như hắn, trấn định như vậy, Diệp Tĩnh Vũ càng trấn định, trong lòng Cửu Phượng lại càng bất an.

“Ta biết rõ ngươi đang suy nghĩ cái gì, bất quá ngươi yên tâm đi, nếu ta đã sống lại, cũng sẽ không nghĩ không ra, hơn nữa mặc dù kinh mạch vỡ vụn, nhưng cường độ thân thể của ta cũng không giảm bớt, ta vẫn có thể trở thành cao thủ như cũ phải không? Hay là nói ngươi không có lòng tin đối với ta?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trực tiếp cắt đứt lời nói của Cửu Phượng.

Kỳ thật chỉ có hắn hiểu được, kinh mạch của hắn không phải vỡ vụn, mà là căn bản không có, toàn bộ thân thể của hắn đều phát sinh biến hóa cực lớn, so với trước kia càng thêm kiên cố, càng tràn ngập tính dẻo dai, lực tự lành cũng càng thêm cường đại.

Chân nguyên lực trong kinh mạch của hắn đã bị Bá Nguyên lực hoàn toàn thôn phệ, mà Bá Nguyên lực của hắn cũng không phải ngưng tụ trong kinh mạch, tất cả đều là ngưng tụ trong mỗi một tế bào thân thể, nhìn qua, tựa hồ hồn thuật của hắn biến mất, võ công hết, giống như một người tàn phế, hình dạng cùng một phế nhân., Thế nhưng trên thực tế, thực lực của hắn lại tăng nhiều, bởi vì hắn đã đại thành Dưỡng Thân thiên, hắn đã có thể sử dụng Bá Nguyên lực, ít nhất giờ phút này, hắn có thể cảm giác được Bá Nguyên lực cuồng bá trong cơ thể đến cực điểm, hơn nữa có thể vận dụng thuận lợi loại lực lượng này.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng không thể nói cho Cửu Phượng, ít nhất là bây giờ không thể được, quỷ thần diệu cũng không có đi xa, hắn có thể cảm giác được sự tồn tại của hắn.

Mà mình mặc dù có thể sử dụng Bá Nguyên lực, nhưng không có nghĩa là mình thật sự vô địch thiên hạ, thân thể của hắc còn chưa đại thành, bất quá là vừa mới thành hình mà thôi, tựa như một đứa trẻ mới sinh, mặc dù có thiên phú cực cao, nhưng cũng cần thời gian đi lớn lên không phải là tốt lắm sao?

Một phần tâm pháp cực kỳ huyền ảo được hình thành từ trong đầu hắc, chính là thiên chiến kỹ thứ hai của Bá Nguyên Quyết...

Từng bộ chiến kỹ tinh diệu hiển hiện trong đầu hắc, những chiến kỹ này so với Kinh Lôi đao quyết vậy mà không kém bao nhiêu, thế nhưng Kinh Lôi đao quyết tinh diệu nhất chỉ có ba chiêu, mà những chiến kỹ này ít nhất không dưới mấy trăm chiêu, chỉ có điều khiến Diệp Tĩnh Vũ có chút bất đắc dĩ, với tình huống hiện tại của hắc, chỉ có thể sử dụng một phần cực ít.

Càng làm cho hắc tuyệt vọng chính là thiên thần thông đệ tam thiên, lấy thân thể hiện tại của hắc vậy mà cũng không thể sử dụng nửa điểm thần thông, hắc còn phải tiếp tục rèn luyện nhục thể của chính mình.

Bất quá sau khi trở thành Hỗn Độn Chi Thể, tốc độ Diệp Tĩnh Vũ hấp thu năng lượng trong thiên địa rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa không cần sự chuyển đổi của chiếc nhẫn kia, dù sao Hỗn Độn Chi Thể vốn chính là chứa đựng vạn vật.

Đây đều là chỗ tốt do Hỗn Độn Chi Thể mang đến, nhưng giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ nào có thể nói cho Cửu Phượng? Trừ phi hắc muốn bị quỷ thấy quỷ thấy diệt khẩu...

Nhưng Cửu Phượng sau khi nhìn thấy ánh mắt chân thành của Diệp Tĩnh Vũ, mới yên lòng. A Vũ nói rất đúng, chỉ cần còn sống, tất cả đều có hi vọng, hắc đều lạc quan như vậy, mình sao có thể bị thương như thế chứ?

“A Vũ, ngươi có muốn về phòng nghỉ ngơi trước không?” Cửu Phượng mở miệng nói lần nữa.

“Ta nằm ở chỗ này, ngược lại là ngươi, mấy ngày nay ngươi nhất định mệt muốn chết, ngươi trước đi nghỉ ngơi đi!” Nhìn

khuôn mặt tiêu tụy của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ dịu dàng nói.

“Không, ta nghỉ ngơi ở chỗ này là tốt rồi, ta phải phụng bồi ngươi!” Cửu Phượng vừa nói, vừa đi vào phòng vác một cái giường êm ra, đặt ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cả người nằm nghiêng trên giường êm, nhìn Diệp Tĩnh Vũ cười ngọt ngào, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại...

Diệp Tĩnh Vũ cũng mặc kệ nàng, chậm rãi nhắm mắt lại, suy tư nội dung của bản chiến kỹ...

Chương bốn mươi hai, tâm pháp biến thái.

Bây giờ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã không còn bình thường, mặc dù nhìn qua cũng không có biến hóa gì, nhưng kết cấu bên trong lại phát sinh biến hóa kinh thiên động địa, điều này giống như thủy tinh và thủy tinh, nhìn qua hoàn toàn giống nhau, trên thực tế lại là một trời một vực.

Thân thể không còn kỳ kinh bát mạch nữa, tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều về đan điền, thế nhưng ở trong cơ thể hẳn lại nhiều hơn chín đan điền...

Chín tầng trước của chiến kỹ thiên chính là muốn ngưng tụ ra chín viên kim đan ngay tại chín nơi này, trong đó ngũ tạng, gan, ruột, phổi, thận đều có một chỗ, ngũ tạng của cơ thể lại đại biểu cho ngũ hành.

Đây chính là tâm hỏa, ruột gỗ, ruột đất, phổi, thận thủy, nói cách khác, Diệp Tĩnh Vũ muốn ngưng tụ ra kim đan đại biểu cho năm loại thuộc tính.

Mặt khác, bốn phía lại phân biệt giữa lòng bàn chân và lòng bàn tay, trong đó tâm bàn tay phải chính là lực lượng lôi điện, tay trái lại là lực lượng U Minh, lòng bàn chân phải ngưng tụ lực lượng tinh thần, còn giữa chân trái lại là ngưng tụ lực lượng gió...

Khi chín viên kim đan ngưng tụ thành, bản chiến kỹ cũng coi như đã đạt tới tầng thứ chín. Còn tầng thứ mười, lại muốn đồng thời đánh nát chín viên kim đan, dùng năng lượng cuồng bạo của chín viên kim đan kia ngưng tụ ra thân thể này, khiến cho thân thể Hỗn Độn chân chính đại thành.

Vừa nhìn đến đây, Diệp Tĩnh Vũ lập tức xúc động muốn thử má nó, rốt cuộc đây là công pháp biến thái gì? Dưỡng Thân thiên đại thành, liền cần chấn vỡ hồn phách của mình, dùng hồn phách chi lực rèn luyện. Đến lúc đại thành thiên chiến kỹ,

lại còn muốn chấn động kim đan thật vất vả ngưng tụ, chẳng lẽ không lo lắng bạo thể bỏ mình sao?

Biến thái, quả thực là biến thái...

Bất quá biến thái thì biến thái, Diệp Tĩnh Vũ ngay cả việc khó khăn nhất cũng làm được, làm được gì còn e ngại những nguy hiểm khác. Hơn nữa, muốn cô động ra chín viên kim đan, nói thì dễ.

Dựa theo lời nói của bộ tâm pháp này, cho dù với tốc độ hấp thu năng lượng của bản thân hiện tại, muốn ngưng tụ ra một viên Kim Đan tối thiểu cũng phải hơn ngàn năm. Muốn ngưng tụ ra chín viên Kim Đan, không có hơn vạn năm căn bản là không có khả năng làm được.

Bất quá cũng may thân thể hiện tại của hắn là Hồn Động Chi Thể, linh hồn đã hoàn toàn vỡ nát, hoặc có thể nói, đã hoàn toàn dung hợp với cơ thể hắn, chỉ cần thân thể không chết, linh hồn bất diệt.

Nói cách khác, trừ phi bị người giết chết, hoặc là gặp thiên tai nhân họa gì đó, nếu không hắn sẽ trường sinh bất tử, không có khả năng già yếu.

Khó, khó, khó... Biết hết thảy, Diệp Tĩnh Vũ thầm thở dài, muốn luyện thành chiến kỹ thiên. Độ khó này không thua gì thiên Dưỡng Thân thứ nhất a, trừ phi mình có thể tìm được Ngũ Hành tuyệt địa mà Lương Tiểu có thể nói, như vậy, thời gian ngưng tụ năm viên Kim Đan sẽ giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, nếu tìm được loại linh dược có thuộc tính thuần túy này, cũng sẽ giảm bớt rất nhiều thời gian tu luyện. Chẳng qua năng lượng ẩn chứa trong kim đan này thực sự quá lớn, tốc độ Diệp Tĩnh Vũ hấp thu các loại linh khí vốn là gấp mấy lần những người khác, hắn cần hơn ngàn năm thời gian, điều này đủ để chứng minh loại năng lượng ẩn chứa trong kim đan này...

“Ài, ta có nên lần nữa lén vào Dược Thành hay không? Trước tiên tu luyện thành kim đan một thuộc tính rồi hẵng nói?” Lúc này trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ như vậy, bất quá rất nhanh hắn đã phủ định ý nghĩ này, cho dù là

Mộc Tuyệt chi địa, tối thiểu cũng phải hơn một năm, đến lúc đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng không muốn một năm sau khi đi ra, người bên cạnh mình đều không còn.

Điểm quan trọng nhất, hắn mơ hồ cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, trừ phi gặp phải lão quái vật như Độc Cô Bá Thần, nếu không Vũ Thánh bình thường, thậm chí là Võ Thánh đỉnh phong như Bạch Vân Lan., Cũng không nhất định là đối thủ của mình, hơn nữa với thể chất hiện tại của cơ thể này, mặc kệ tu luyện cái gì, tốc độ đều gấp mấy trăm lần những người khác, cho dù hiện tại trong cơ thể hắn không có một tia chân nguyên lực, nhưng muốn thành tựu Vũ Thánh thân thể, cũng chỉ là công phu mấy ngày mà thôi...

Hơn nữa Hỗn Độn Chi Thể của hắn mặc dù vừa mới hình thành, còn tương đương với thời kỳ trẻ con, nhưng cường độ thân thể này đã sớm đột phá Thánh cấp, nói cách khác, chỉ dựa vào lực lượng thân thể cũng đủ để đối kháng Võ Thánh, chớ đừng nói chi là còn có thể sử dụng Bá Nguyên Lực.

Hơn nữa, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm thấy, cũng không phải là mình ngưng ra một viên Kim Đan, mà đại biểu cho thực lực của mình tiến bộ thêm một bước, thực lực của mình tiến bộ rất nhiều, có quan hệ rất lớn đến việc thân thể này trưởng thành và sự tăng trưởng của Bá Nguyên lực trong cơ thể, về phần ngưng xuất chín viên Kim Đan, chẳng qua là vì cuối cùng để cho thân thể Hỗn Độn đại thành mà thôi.

Thực lực cường đại như vậy đủ để hắn làm rất nhiều chuyện, ít nhất, hắn muốn bảo vệ người cần bảo vệ không bị tổn thương, ngoại trừ thương tổn của người, còn có thương tổn của ông trời, hắn đã luyện thành Hỗn Độn Chi Thể, gần như bất tử bất diệt, nhưng bên cạnh hắn thì ai? Bọn họ đều là thân thể phàm thai, sao có thể trường sinh?

Hắn lẳng lặng nghĩ tới tất cả những điều này, các loại linh khí trong thiên địa không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, một bên rèn luyện thân thể hắn, một bên ngưng tụ về chín nơi kia...

Mà Cửu Phượng ở một bên lại lẳng lặng ngủ, trên mặt nàng, mang theo nụ cười hạnh phúc, tựa hồ như ở bên cạnh Diệp

Tĩnh Vũ, tất cả đều giống như ngọt ngào như vậy...

Trong hạp cốc này ngày người ba ngày, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để khôi phục lại, mặc dù nhìn qua hắn không khác người thường, không có nửa điểm Chân Nguyên lực, nhưng cường độ thân thể của hắn đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đi ra đã rất lâu rồi, nhất định phải chạy về Vân Kinh, ngoại trừ xem Công Tôn Hương có thuận lợi đến đây hay không, còn muốn nhìn Lạc Linh Nhi đang ở trong hoàng cung, hơn một tháng rồi, chắc hẳn nàng rất nhớ mình?

Biết Diệp Tĩnh Vũ muốn rời đi, Cửu Phượng trong lòng mặc dù không nỡ, nhưng cũng không nói thêm gì, mấy ngày nay, nàng không ở Kính Yên Lâu, Kính Yên Lâu cơ hồ lâm vào tê liệt, nàng cũng nhất định phải trở về Kính Yên Lâu...

Chỉ có điều nàng rất lo lắng cho chiến lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ đơn giản đánh nát một tảng đá thật lớn, Cửu Phượng mới hơi yên lòng một chút.

Mãi cho đến khi hai người cáo biệt, Diệp Tĩnh Vũ cũng không giống Cửu Phượng nói ra chuyện mình đã ở trong lòng người khác, không phải hắn không muốn nói, mà là đối mặt với con mắt ôn nhu của Cửu Phượng, hắn thật sự không biết nên nói như thế nào.

Đối với chuyện Cửu Phượng muốn làm, Diệp Tĩnh Vũ cũng không tiện can thiệp vào, bất kể nói thế nào, nàng là đệ tử Huyết La Sát, Huyết La Sát đã cứu tính mạng của nàng, nàng muốn báo đáp ân tình của Huyết La Sát, tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Đương nhiên, lý do Diệp Tĩnh Vũ không đưa ra yêu cầu Cửu Phượng tự tin cùng mình, hay là vì trong lòng mình không có chắc chắn, hoặc là nói, hắn không biết nên làm thế nào để đối mặt cùng lúc với Cửu Phượng và Lạc Linh Nhi...

Dưới chân Thiên Đãng sơn mạch, một ngã rẽ đi thông đến Vân Kinh cùng Liệt Diễm Thành, Cửu Phượng cười trên lưng Anh Chiêu nhìn bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ dần dần đi xa, trong mắt lại chảy xuống một giọt nước mắt óng ánh long lanh.

“A Vũ, mặc kệ trong lòng người có phải đã ở người khác hay không, cũng mặc kệ trong lòng người có hay không, ta đều là người của người, vĩnh viễn xa xôi...” Thì thảo nói xong câu này, Cửu Phượng lau nước mắt, vỗ một cái rồi ngồi xuống anh chiêu, bay lên trời...

Chương bốn mươi, mới ra đời cường đại tới cỡ nào.

Bên kia, Diệp Tĩnh Vũ cười một con tuần mã Cửu Phượng đưa cho hắn, chạy như điên dọc theo Thiên Đãng sơn mạch, dựa theo cước lực màu trắng, tối đa một ngày rưỡi là có thể đạt tới Vân Kinh. Thế nhưng sau khi hắn chạy được mấy ngàn mét, lại bị một bóng người ngăn lại...

“Quý huynh, bây giờ là ban ngày ban mặt, ngươi ở chỗ này làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ cười trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống quý thấy quý thấy phiền, từ tốn hỏi.

“Mọi người đều gọi ta là quý thấy buồn, vì sao ngươi nhìn thấy ta mà ta một chút sầu lo cũng không có?” Quý Kiến lạnh lùng nói, trên mặt nhìn không ra có bất kỳ biến hóa nào...

“Ha ha, nếu như ngươi là mỹ nữ, ta sẽ lo lắng ngâm ngươi thế nào? Nếu như ngươi là dã thú, ta sẽ lo lắng giết ngươi rồi nấu nướng thế nào. Nếu ngươi là quý hồn, ta sẽ lo lắng làm sao siêu độ ngươi. Nhưng ngươi đã không phải mỹ nữ, cũng không phải dã thú, lại càng không phải quý hồn, ta có gì phải lo lắng chứ?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Chẳng lẽ ngươi không lo ta sẽ giết ngươi sao?” Đối với sự trêu chọc của Diệp Tĩnh Vũ, hắn thấy buồn cũng không có chút tức giận nào, hắn chỉ là có chút không rõ, linh hồn của tên này rõ ràng chấn nát, làm sao còn có thể sống lại, cho dù sống lại cũng chưa tính, làm sao còn cuồng vọng bậc này? Chẳng lẽ hắn không biết dưới tình huống không thể sử dụng hồn thuật, hắn căn bản không phải là đối thủ của mình sao? Dù cho thể lực của hắn tựa hồ rất cường đại.

“Giết ta? Ha ha, ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi muốn giết ta? Hơn nữa cho dù ngươi thật sự muốn giết ta, ngươi... có thể giết được ta sao?” Nói xong câu cuối cùng,

khỏe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười mỉa mai, trong mắt càng là coi thường, triệt để coi rẻ.

Cho dù không thể sử dụng Hồn Lực, cho dù trong cơ thể không có một tia Chân Nguyên lực, nhưng chỉ có hắc biết rõ, thực lực của hắc bây giờ so với trước đây mạnh hơn rất nhiều.

Đừng nói quỷ thấy buồn, coi như Hiên Viên Tĩnh ở chỗ này, hắc cũng có mười phần tin tưởng chém giết gã.

“Ngươi...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ cười một cách trắng trợn, sắc mặt đầy u sầu của quỷ không khỏi biến đổi, hắc thực sự không hiểu, tên gia hỏa này đến cùng là từ đâu mà có lòng tin? Chẳng lẽ hắc cho rằng Cửu Phương không có thật sự rời đi hay sao?

“Ta cái gì? Quỷ huynh, tại hạ còn vội vàng chạy đi, ngươi nếu không có chuyện gì khác, xin tránh ra...” Diệp Tĩnh Vũ không đợi quỷ thấy buồn nói, trực tiếp cắt ngang nói.

“Tốt, ngươi đã vội vã lên đường như vậy, ta liền tiễn ngươi một đoạn đường!” Nghe được ngữ khí cuồng vọng của Diệp Tĩnh Vũ, quỷ thấy u sầu không có tâm tình chấn động, tức giận đến độ ngất đi, sát cơ mãnh liệt trực tiếp phát ra, lao lực khóa chặt Diệp Tĩnh Vũ.

Cảm nhận được quỷ thấy ưu sầu sát khí cường đại kia, trắng bệch Diệp Tĩnh Vũ ngồi xuống lập tức trở nên hoảng sợ, tứ chi không chịu nổi áp lực như vậy mà quỳ xuống.

Cũng chính trong nháy mắt này, thân thể quỷ thấy ưu sầu đột nhiên bước ra phía trước, trực tiếp một chương chớp tới thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ hơi lệch ra, tránh được một chương kia, nhưng lại phát hiện đầu vai mình hơi đau, vậy mà bắn ra một đạo huyết tiễn, thân thể tranh thủ thời gian bay lên trời, lại thấy trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện hơn trăm cái thủ thảo, mang theo trận trận khí tức âm lãnh, không ngừng chụp vào thân thể của hắc.

“Xuy xuy xuy...” Liên tục mấy tiếng giòn vang, mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ tránh né thế nào, nhưng đều khó mà hoàn toàn tránh thoát. Trong khoảng thời gian ngắn, trên thân gã không biết bị

bao nhiêu vết thương, máu tươi ào ào chảy ra ngoài, rất nhiều nơi thậm chí có thể thấy được xương cốt.

Tất cả những thứ này chỉ là chuyện trong nháy mắt, khi thân ảnh quý kiến sâu lướt qua bên người Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành một huyết nhân.

“Thế nào? Diệp huynh, Cửu U Minh Minh Không thủ của ta như thế nào?” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ không có lực hoàn thủ, khóe miệng quý thấy buồn sâu dần dần hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng rất nhanh, nụ cười của hắn liền cứng đờ, chính bởi vì hắn nhìn thấy những vết thương trên người Diệp Tĩnh Vũ vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ.

Dù cho Cửu U Hàn Khí mà mình để lại trong cơ thể hắn cũng khó có thể ngăn cản vết thương phục hồi như cũ...

“Muốn giết ta, xuất ra chút bản lĩnh thật sự đi, Cửu U Minh Không thủ của ngươi, dùng để đối phó với hài tử ba tuổi còn tạm được!” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt, rất là hài lòng với thân thể bây giờ, năng lực chữa trị thân thể quả thực đáng sợ, chính mình thậm chí còn không cảm giác được quá nhiều đau đớn, những vết thương kia liền biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí ngay cả Cửu U Chi Khí âm hàn của đối phương cũng bị hấp thu sạch sẽ...

“Ngươi... Muốn chết...” Vừa rồi, quý thấy buồn chỉ là muốn tra tấn Diệp Tĩnh Vũ mà thôi, cho nên cũng không dùng hết toàn lực. Lúc này nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại trào phúng mình như vậy, lập tức không lưu thủ nữa, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân thể mãnh liệt bước ra phía trước, hung hăng vỗ một chương về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Gần như ngay lúc hắn đánh ra một chương, hư không trước người Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp toát ra một bàn tay màu đen, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chụp về phía ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được một chương này ẩn chứa lực lượng cường đại, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, lại đột nhiên nắm tay, trực tiếp một quyền đánh tới hư không một chương...

Trong nháy mắt quyền phải của hắn đánh ra, toàn bộ hư không bỗng nhiên phát ra tiếng rầm rắc vang lên, từng khe hở màu đen vậy mà từ chung quanh hắn nứt ra, làm cho trên mặt quyền của hắn lập tức nhiều thêm một đạo quang mang màu đen...

Dựa vào nhục thể lực lượng oanh phá hư không, lực lượng như vậy sẽ lớn bao nhiêu?

Quý sâu sâu không kịp suy nghĩ hậu quả như vậy, liền thấy Cửu U Minh Không tay mình toàn lực đánh ra bị đánh thành mảnh vỡ, mà một quyền kia càng là trong nháy mắt đi tới ngực mình...

Thân thiết cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong quyền này, quý thấy ưu sầu tại chỗ liền biến sắc, thân thể của nó cũng rất cường đại, thế nhưng tuyệt đối không có khả năng mạnh hư không, đối mặt quyền có thể oanh phá hư không này, quý sâu thấy căn bản không dám nghĩ nhiều nữa, sinh tử tồn vong trước mắt, tiềm lực của nó đạt đến cực hạn., Tốc độ so với bình thường nhanh gấp ba nhanh chóng lui về phía sau, trong nháy mắt, vậy mà lui ra mấy trăm bước, nhưng dù như thế, một quyền nhìn như đơn giản kia của Diệp Tĩnh Vũ vẫn dán sát vào ngực mình, chỉ cần mình dừng lại, hoặc chính mình chậm một nhịp, vậy thì mình sẽ bị một quyền này đánh thành phần vụn...

Trong lòng kinh hãi cực độ, bước chân lại lần nữa gia tốc, mà tay phải của hắn lại xuất hiện một thanh loan đao huyết sắc, cổ tay nhẹ nhàng đảo một cái, một đạo huyết mang chém tới cánh tay Diệp Tĩnh Vũ...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đánh vào trên thanh loan đao màu máu kia, lực đạo cực lớn vậy mà trực tiếp đem thanh huyết ngọc này chế thành, không biết tổn hao bao nhiêu tâm huyết quý thấy, bảo đao oanh thành phần vụn...

Từng đạo huyết quang bắn ra, thân thể quý thấy ưu sầu trực tiếp bị đánh bay ra ngoài...

Chương ba mươi một, Ma trời sinh tử luân.

Thân thể quý thấy sâu muồn trên không trung lẫn lộn liên tục vài vòng, lúc này mới vững vàng ngừng lại, nặng nề rơi trên mặt đất, thế nhưng huyết mạch trong cơ thể lại bành trướng một hồi, lập tức nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi cuồng phún, trên mặt càng lộ ra thần sắc kinh hãi muốn chết.

Hắn biết Diệp Tĩnh Vũ không chỉ thần hồn vỡ tan, khó mà sử dụng Hồn Thuật, càng biết kinh mạch của hắn bị hủy, võ công toàn bộ bị phế, chỉ còn lại một thân thể cường đại, nhưng nào ngờ thân thể này của hắn cũng cường đại như thế?

Trong lời đồn đại, nhục thể của hắn không phải chỉ có cấp sáu sao? Nhục thể cấp sáu làm sao có thể đánh nát loan đao Huyết Nguyệt của mình? Tối thiểu là một kích toàn lực của Vũ Thánh mới có uy lực như vậy, nhưng hiện tại, hắn chỉ tùy tiện đánh một quyền?

Giờ khắc này, ánh mắt quý sâu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn thay đổi.

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đối với lực lượng một quyền này của mình rất là thỏa mãn, xem ra mình thật là nhân họa đắc phúc, không thể sử dụng hồn thuật, chính là có được lực lượng mạnh hơn.

Đây mới là chân lý của Bá Nguyên Quyết.

“Quý huynh, ngươi còn muốn giết ta sao?” Nhìn thấy một chút chặt vật không chịu nổi, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Hừ... Đừng tưởng rằng hôm nay ta không giết được ngươi, bây giờ để cho ngươi thấy ma trời sinh tử luân đi!” Quý Diện lo lắng nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cảm thấy là trào phúng cực độ, trong lòng lại là một trận lửa giận. Nếu ngay cả một cái hồn thuật và võ đạo như vậy đều phế đi đánh

không lại, mình dựa vào cái gì đi tranh thủ Cửu Phượng đây? Dựa vào cái gì đi đánh bại Hiên Viên Tĩnh trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi đây?

Trong nháy mắt khi nói chuyện, khí thế của quý thấy buồn lập tức phát sinh biến hóa cực lớn, hai tay của hắn không ngừng khoa chân múa tay, từng đạo khí kinh cực mạnh không ngừng hình thành trong tay hắn, vậy mà huyền hóa thành một huyết luân thật lớn trước ngực...

Một cỗ bạo lực, mùi máu tanh từ bên trong huyết luân phát ra, giờ khắc này quý thấy quý thấy ưu sầu đã không giống một người, ngược lại giống như một Ma Vương nắm giữ sinh tử cả đời...

Cái kia huyết luân chính là một cái thế giới, một cái đem cả đời giam cầm thế giới...

Không chỉ như vậy, không khí chung quanh cũng phát sinh biến hóa to lớn, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ cảm giác mình đi tới một thế giới khác, một thế giới hoàn toàn do máu tươi tạo thành.

Kiểm ý Hiên Viên Tĩnh đã có thể đánh chết linh hồn của người ta, có thể tạo thành uy hiếp đối với cao thủ Hồn Tiên, quyền ý quý thấy buồn này vậy mà cũng đạt đến tình trạng này.

Nếu như là trước kia, gặp tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm không nhìn được xuất thủ trước, nhưng hiện tại, hắn lại lẳng lặng nhìn xem hết thấy, cảm thụ biến hóa chung quanh, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào quý thấy quý thấy sâu không ngừng vận chuyển hai tay.

Sau khi trở thành Hồn Độn Chi Thể, hắn đã hoàn toàn tiếp nhận nội dung của bản chiến kỹ, tuy rằng chiêu thức bên trong rất tinh diệu, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, những chiêu thức này đều là do vị tổ tiên kia sáng chế ra, tuy rằng rất lợi hại, nhưng dù sao cũng không phải chiêu thức của mình, cũng không hoàn toàn phù hợp với chiêu thức của thân thể Hồn Độn, bản thân nếu muốn trở nên mạnh mẽ, thì nên đi theo con đường của mình, sáng chế ra chiêu thức hoàn toàn thuộc về chính mình.

Mà thu nạp kinh nghiệm võ đạo của người khác chính là vì sáng tạo võ học của mình để tạo ra cơ sở vững chắc.

Đương nhiên, nếu như không có thực lực cường đại, cũng căn bản không có nhiều thời gian như vậy trong chiến đấu để phỏng đoán kỹ càng chiêu thức của đối thủ.

Nhìn thấy huyết luân quỷ thấy ưu sầu trước ngực càng lúc càng lớn, hơn nữa bắt đầu không ngừng xoay tròn, từng khe hở màu đen tự hư không hình thành, từng luồng từng luồng huyết năng từ trong hư không thoát ra, dung nhập vào bên trong huyết luân...

Vậy mà có thể hấp thu năng lượng từ một giới diện khác? Nhìn thấy cảnh này trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi chấn động, điều này hoàn toàn khác với lực lượng lôi điện của Kinh Lôi đao quyết? Dù sao, lực lượng lôi điện vẫn là ở thế giới này, thế nhưng huyết năng mà ma vật trời sinh tử luân này hấp thu đã đến từ một giới diện khác.

“Đi chết đi, sinh tử luân hồi!” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ, trong miệng quỷ thấy quỷ khóc bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một tay đẩy về phía trước, huyết luân liền đánh úp về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác toàn bộ hư không vặn vẹo, uy áp vô tận bắt đầu đè ép thân thể của hắn, tựa hồ muốn nghiền nát thân thể hắn...

Mà huyết luân đỏ như máu kia càng lúc càng lớn, trong nháy mắt cao mấy trượng đã đánh tới Diệp Tĩnh Vũ, đối mặt với huyết luân không ngừng xoay tròn kia, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, coi như là một ngọn núi nhỏ cũng bị đụng nát bấy.

Nhưng hắn không hề có ý định lùi bước, thậm chí không hề có dấu hiệu rút đao. Đối mặt với thiên luân màu đỏ máu đang bay nhanh đến, mái tóc dài màu trắng của hắn không gió mà bay, từng luồng năng lượng cuồng bá không ngừng chạy ra từ trong cơ thể hắn, thân thể của hắn thậm chí còn bắn ra từng luồng hào quang màu vàng...

“Đại Phá Diệt Thần...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng thời truyền đến một tiếng hét to, thân thể của hắn nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, nắm đấm phải của hắn hung hăng đánh ra một quyền về phía trước...

Một đạo quyền ánh màu vàng phá không mà ra, giống như một đạo lưu tinh, trực tiếp đâm vào phía trên huyết luân to lớn kia. Giờ phút này huyết luân đã lớn mấy trượng, nhưng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ, vẫn chỉ lớn cỡ nắm tay người bình thường, trước huyết luân cực lớn, phảng phất như một sợi tóc.

Nhưng một quyền nhìn như không đáng chú ý này lại trực tiếp đánh nát huyết luân cực lớn kia...

Hầu như ngay khi nắm đấm đụng vào huyết luân, huyết luân liền vỡ vụn ra, huyết năng từ hư không cũng triệt để bạo liệt ra, toàn bộ thế giới bị quỷ thấy quỷ sầu không chế cũng bắt đầu nhao nhao vỡ vụn...

Thế nhưng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ cũng chưa hoàn toàn kết thúc, thân ảnh của hắn đã vượt qua huyết luân, đi tới trước mặt quỷ thấy quỷ sầu, đối mặt với vẻ mặt đầy kinh hãi quỷ thấy ưu sầu, Diệp Tĩnh Vũ không chút do dự đánh ra một quyền, một quyền này, lại trực tiếp đánh vào trên ngực quỷ thấy quỷ sầu...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, đó là tiếng gãy xương ngực của quỷ thấy quỷ sầu, mà trong miệng của hắn lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như đạn pháo bay thẳng ra ngoài, ngay sau đó liền nghe thanh âm lốp bốp không ngừng vang lên, đó là âm thanh cây cối sau lưng hắn bị đụng gãy phát ra...

vện vện đụng gãy trên trăm cây đại thụ, quỷ thấy ưu sầu thân thể mới rơi thẳng trên mặt đất, khoe miệng chảy tơ máu, trong mắt lại là vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tựa hồ cho tới bây giờ, cũng khó tin một chiêu mạnh nhất của mình vậy mà cũng không ngăn được một quyền của Diệp Tĩnh Vũ mà thôi...

“Bất kể nói thế nào, ngày đó tuy ngươi cũng không thật lòng muốn cứu ta một mạng, nhưng cuối cùng vẫn thay ta tiếp nhận

chiêu thức tiếp theo của Hiên Viên Tĩnh, cho nên hôm nay ta không giết ngươi!” Nhìn quý thấy quý thấy buồn bã ngồi cách mặt đất mấy trăm trượng, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng bỏ lại câu nói này, quay người đi về phía nam, Cửu Phụng đưa cho hắn tấm lụa trắng, đã sớm bị uy áp huyết luân thấy quý thấy sầu của hắn chấn chết...

Hạng bốn chương ba mươi hai, cuối cùng diệt.

Quý thấy buồn rầu có chút mờ mịt nhìn bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ rời đi, lại nhìn những cây cối phía trước bị mình đung phải, lại sờ lên bộ ngực bị vỡ nát kia, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời khóc khóc: “Tại sao, đây rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì?”

Hắn thực sự khó có thể hiểu, Diệp Tĩnh Vũ bị thương nặng như vậy, võ đạo toàn thân đều bị hủy diệt, làm sao còn có lực lượng cường đại bậc này? Tưởng tượng một quyền vừa rồi, hắn vậy mà không có bất kỳ ý niệm chống cự nào trong đầu, dưới một quyền kia, mình lại bất lực như thế?

Mình mới là nhân vật tuyệt đỉnh của thế hệ này, mình mới là người mạnh nhất, nhưng hiện tại, mình lại thua triệt để như thế, thua thật chặt vật, mình còn có mặt mũi và một mực dốc lòng bồi dưỡng sư tôn của mình?

Bản thân muốn giết người thế nhưng lại thiếu chút nữa đã bị người khác giết chết, đây là giễu cợt cỡ nào chứ? Đây là nhục nhã tới cỡ nào chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, quý thấy sâu không ngờ lại có ý đồ kiếp này.

Nếu như không phải bóng người này xuất hiện, hắn thật sự sẽ tự mình cắt đứt.

Đây là một bóng người xinh đẹp, một thân quần lụa mỏng màu đỏ bó sát người, phác họa ra thân hình uyển chuyển, trên mặt đeo mạng che mặt, thế nhưng hình dáng mỏng lung kia lại mỏng ảo như vậy.

“Sư tôn, đệ tử bất tài, làm cho người thất vọng...” Nhìn thấy một bóng người trống rỗng xuất hiện trước người mình như vậy, quý thấy quý khóc ngăn lại tiếng khóc của mình, cung

kính quỳ xuống lạy, mà trên mặt của hắn, càng mang theo vẻ áy náy...

Không ai biết môn chủ thế hệ trước của La Sát môn dĩ nhiên là một vị nữ tử, hơn nữa nhìn qua còn là một nữ tử tuổi tác không lớn lắm.

Huyết La Sát cũng không để ý tới lời nói quý thấy buồn, mà lẳng lặng nhìn theo phương hướng Diệp Tĩnh Vũ rời đi, lông mi thật dài rung lên, qua một lúc lâu sau mới chậm rãi xoay người lại nhìn tên đồ đệ bị thương nặng trên mặt đất.

“Ta cũng không thất vọng, bởi vì ngươi còn sống, chỉ cần còn sống, liền có hi vọng!” Huyết La Sát thản nhiên nói một câu như vậy, nhưng trong đầu lại tưởng tượng ra cuộc đối thoại giữa Diệp Tĩnh Vũ và Cửu Phượng.

“Chỉ còn sống thì còn hi vọng sao?” Quý thấy quý thấy buồn thì thảo lắm bầm một câu như vậy, bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó.

“Ta hiểu rồi, sư tôn!” nặng nề hướng về phía Huyết La Sát đập đầu ba cái, quý thấy quý sâu giãy dụa từ trên mặt đất bò dậy. Giờ khắc này, vẻ uể oải trong mắt hắn đã sớm biến mất sạch sẽ.

Có thể ở tuổi còn trẻ đã tiến vào cảnh giới Võ Thánh, trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, lại là loại người dễ dàng lùi bước, vừa rồi sở dĩ sinh ra loại thần sắc tuyệt vọng kia, hoàn toàn dưới cái nhìn của hắn vốn nên là một phế vật lại cho hắn một đả kích cực lớn, loại cảm xúc chênh lệch này mới có thể tự sát, bây giờ bị sư tôn mình điểm tỉnh, tự nhiên biết mình nên làm cái gì.

“Hiểu được là tốt rồi, đại chiến đấu hồn còn hơn một năm thời gian, ngươi vẫn còn nhiều thời gian!” Nhìn thấy ái đồ của mình phục hồi tinh thần nhanh như vậy, Huyết La Sát hài lòng gật đầu.

“Sư tôn, đấu hồn đại chiến đến cùng là cái gì?” Lại một lần nữa từ trong miệng sư tôn của mình nghe được bốn chữ này, quý thấy phiền muộn rất là nghi hoặc hỏi.

“Chờ đến giờ, ta tất nhiên sẽ nói cho người biết, điều người cần làm bây giờ chính là vượt qua Hiên Viên Tỉnh, vượt qua Diệp Tĩnh Vũ, những việc khác, người cũng không cần xen vào!” Huyết La Sát lạnh lùng nói.

Quý thấy thế không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu xuống...

Diệp Tĩnh Vũ đi bộ vài dặm lại dừng bước.

“Móa nó, một người cứ như vậy đi bộ, cũng quá khô khan đi, đây là tại biên giới Thiên Đãng Sơn Mạch, hay là đi bắt một con Hoang Thú thay đi bộ!” Nhìn dãy núi cao vút trong mây bên phải, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy đi bộ như vậy tiến vào Vân Kinh cũng quá khổ cực rồi, với thực lực của mình bây giờ, muốn bắt được một con Hoang Thú cấp sáu cũng không phải là dễ dàng.

Trong lòng đã có ý nghĩ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ liền quay người hướng Thiên Lam sơn mạch đánh tới, nhảy vài cái đã vượt qua mấy ngàn thước, trong mấy hơi thở, người đã chạy vào bên trong Thiên Đãng sơn mạch rậm rạp...

Từng cây đại thụ xuất hiện trước mắt, cao nhất có mấy trăm trượng, thậm chí có đại thụ hơn ngàn trượng cần mười mấy người ôm, mà thường thường dưới những đại thụ này, đều sinh hoạt rất nhiều hoang thú kỳ dị, bất quá Diệp Tĩnh Vũ một đường đi tới, lại phát hiện đều là một ít hoang thú cấp thấp, cao nhất cũng là một đầu bí văn báo cấp bốn, xa xa không đạt được yêu cầu của hắn...

Liên tục tìm kiếm hơn một canh giờ, cũng không phát hiện ra một con Hoang Thú như vậy, ngay khi Diệp Tĩnh Vũ định tùy tiện bắt một con thì đã nghe thấy từng tiếng rống to từ trong rừng truyền đến.

Thân thể giật mình một hồi, bước chân khẽ động, hóa thành từng đạo tàn ảnh, lao nhanh về phía âm thanh, ước chừng nửa khắc thời gian chạy như điên lên một cây đại thụ, đưa mắt nhìn lại, liền thấy phía trước là một khu vực trống trải, lúc này, trên một khu vực này, vậy mà xuất hiện sáu con Độc Giác Long Sư, mỗi một đầu đều cao hơn một trượng, tối thiểu cũng đã thành thực thể cấp sáu.

Hoang thú như vậy, ở Thiên Đẳng sơn mạch đều là tồn tại cường đại nhất Nam Hoang Man lâm, bình thường một địa vực xuất hiện một đầu đã cực kỳ khủng bố, nhưng hiện tại đồng thời xuất hiện sáu đầu, điều này sao không khiến Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc...

Nhưng càng làm cho hắn kinh ngạc hơn chính là sáu con Độc Giác Long Sư này vậy mà cùng vây quanh một con Độc Giác Long Sư lớn cỡ con ngựa...

Không đúng, Độc Giác Long bình thường đều có màu trắng bạc, nhưng cái tên bị mấy con Độc Giác Long Sư này vây quanh toàn thân lại là màu đen nhánh, ngoại trừ con mắt có một chút trắng ra, vậy mà lại không thấy chút màu sắc nào khác...

Mà độc giác của hắn lại càng sắc bén dị thường, dưới ánh mặt trời phản xạ ra đạo đạo quang mang đen kịt, cho dù đối mặt với bốn đầu Độc Giác Long Sư, gia hỏa này vậy mà cũng không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại trong mắt tinh mang bắn loạn xạ, bốn vó dưới chân cháy lên ngọn lửa màu đen, một cỗ khí tức cực mạnh vậy mà ép cho sáu đầu Độc Giác Long Sư không dám tiến lên...

Đây là hoang thú gì? Lại có uy lực bức này?

Diệp Tĩnh Vũ vui mừng, mình còn đang lo không có tọa kỵ, giờ lại xuất hiện một tọa kỵ rất có thể đạt tới cấp Thánh, đây là Thiên Hữu sao?

Hắn rất là tùy ý ngồi trên nhánh cây, không biết từ chỗ nào lấy được một trái cây, liền cho vào miệng, hắn dự định để xem thằng này chạy thoát từ miệng sáu con Long Sư này hay là giết chết sáu con Long Sư này...

Thế nhưng đầu Độc Giác Thú màu đen kia lại tựa hồ như phát giác được điều gì, đột nhiên ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng, quay người bỏ chạy vào sâu trong rừng rậm...

Sáu con Độc Giác Long Sư ngẩn người, tựa hồ không rõ đối phương hôm nay sao lại khách khí như vậy? Còn chưa kịp đánh nhau, sao đã chạy rồi?

“Mẹ nó, muốn chạy sao có thể dễ dàng như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng mắng to, thân thể nhảy lên, xẹt qua đỉnh đầu sáu con Long Sư, khí tức bá đạo thình thoảng phát ra lại làm cho thân thể sáu con Long Sư run rẩy... Tựa hồ đã rõ ràng vì sao đầu hắc gia kia muốn thoát đi rồi...

Chương 3, vạn tiên diệt.

Diệp Tĩnh Vũ tốc độ cực nhanh, hơn nữa thân thể cực kỳ nhanh nhẹn, ở trong rừng rậm này vậy mà giống như viên hầu, lui tới tự nhiên, vô cùng linh hoạt, lách qua đầu hắc gia kia chạy cực nhanh, căn bản không có khả năng thoát khỏi sự theo dõi của hắn.

Một người một thú cứ như vậy chạy mấy dặm, tới dưới một thác nước, gia hỏa đen kia vậy mà cũng không thèm nhìn, móng sau dùng sức đập một cái, toàn bộ thân thể nhào vào trong thác nước.

“Mẹ nó, Hoa Quả sơn Thủy Liêm động không phải sao?” Nhìn thấy toàn bộ thân thể dị thú kia chui vào trong thác nước, trong đầu Diệp Tĩnh Không không tự chủ được nhớ tới kiếp trước nhìn thấy Tây Du Ký, Thủy Liêm động Tôn Ngộ Không cũng ở phía sau thác nước mà thành một thiên địa.

Trong lúc nói chuyện, thân thể của hắn cũng đã nhảy lên, đi về hướng thác nước kia.

Thế nhưng ngay khi thân thể của hắn vừa mới nhảy đến trước thác nước, sắp cảm thụ được sóng nước xiết kia mà xuống, một cỗ năng lượng cực mạnh lại từ trong thác nước bắn ra, đánh thẳng vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, lập tức đánh cho cả người hắn rơi xuống dưới, trực tiếp rơi vào hàn đàm phía dưới thác nước, tóe lên từng đóa bọt nước...

“Nhân loại ngu ngốc, muốn bắt ta, bây giờ xem ngươi chết như thế nào, con Giao kia ta cũng không muốn trêu chọc, coi như ngươi giết nó, đến lúc đó làm sao có thể là đối thủ của ta?” Lúc này, một cái đầu chui ra từ trong thác nước., Căn bản không để ý tới dòng nước cuồn cuộn kia, nhìn vào Hàn Đàm Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà nói ra một câu tiếng người, hiển nhiên gia hỏa này đã sớm cảm nhận được khí tức cuồn cuộn kia của Diệp Tĩnh Vũ, biết có thể mình không nhất định là đối thủ, cố ý dẫn nó tới, đánh Diệp Tĩnh Vũ trở tay không kịp.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ rơi vào trong hàn đàm, lập tức cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh như băng đánh tới, bất quá cũng chỉ là cảm giác mà thôi, lấy cường độ thân thể hiện tại của hắn, điểm hàn ý này, nào có thể làm hắn bị thương mảy may...

Bị một đầu dị thú tính kế, chuyện này đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói, quả thực là một thiên đại sỉ nhục, nhưng hiện tại hắn lại không tức giận chút nào, thậm chí trong mắt một trận hưng phấn, cũng không phải là vì có thể tìm được một tọa kỳ trí thông minh cực cao mà hưng phấn, mà là một kích vừa rồi, rõ ràng chính là Long Văn Chiến Ba của Long tộc.

Hơn nữa từ trong năng lượng, hắn cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc, nghịch chuyển...

Vừa rồi công kích hắn dĩ nhiên là nghịch bác, gia hỏa này, vậy mà cũng đã tiến hóa đến trình độ như vậy, thật không nghĩ tới mình lại đụng phải nó ở chỗ này.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hưng phấn đang muốn xông lên trên đàm, tìm kiếm phản bác, lại cảm thấy hai đạo hàn ý lạnh lẽo đánh tới, không khỏi quay đầu nhìn lại, liền thấy đáy đàm đen có hai đạo quang mang chói mắt, đó là một đôi mắt, một đôi mắt to bằng chậu rửa mặt...

“Ngao...” Cho dù ở trong đáy nước, Diệp Tĩnh Vũ cũng loáng thoáng nghe được một hồi tiếng long ngâm, ngay sau đó liền nhìn thấy con người to lớn kia đang chạy về phía mình, hoặc có thể nói là một thân ảnh cực lớn đang lao về phía mình...

Đại gia hỏa kia còn chưa tới, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm giác được toàn bộ nước trong hàn đàm bắt đầu dao động, áp lực cực lớn không ngừng đánh thẳng vào thân thể mình, tựa hồ muốn nghiền nát toàn bộ thân thể mình.

Đây đã là một loại thần thông, một loại thần thông khống chế nước, đổi thành người bình thường, cho dù là một Vũ Thánh, đối mặt với uy áp như vậy, không cần Chân nguyên lực hộ thể, thân thể cũng sẽ bị ép đến vỡ nát.

Thế nhưng hiện tại thân thể của hắn lại là hỗn độn thể, đừng nói đối mặt với áp lực như vậy, cho dù đối mặt với áp lực gấp

trăm ngàn lần này cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, thân thể hỗn độn, bản thân hắn có thể thích ứng bất cứ hoàn cảnh nào.

Bất quá mặc dù có thể thích ứng với áp lực như vậy, thế nhưng con quái vật cực lớn kia càng ngày càng gần hắn, lúc này tuy ánh sáng trong nước cực kém, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không mở thiên nhãn, dựa vào mắt thường hoàn toàn có thể thấy rõ con quái vật kia.

Đó là một cái đầu lâu lớn chừng đầu xe lửa, trên đầu mọc ra ba cái sừng, mỗi cái sừng đều phát ra từng đạo hàn quang. Làm cho người ta kinh khủng nhất là khóe miệng nó lộ ra hai cái răng nanh, vậy mà dài chừng ba thước, dài hơn so với trường kiếm bình thường, còn sắc bén, còn kiên cố...

Cái đầu này cách Diệp Tĩnh Vũ không đến trăm thước, đối với tốc độ di động cực nhanh, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, đặc biệt là cái đầu to như vậy, Diệp Tĩnh Vũ quả thực giống như mỹ vị đưa tới bên miệng, chỉ cần há miệng là có thể nuốt vào.

Lúc này, miệng rộng của hắn đã mở ra, đó mới thực sự là cái miệng to như chậu máu. Không cần nói Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là một con voi cũng bị nó một ngụm nuốt mất.

Một cỗ hấp lực cực mạnh từ trong miệng nó truyền đến, phảng phất một cái động đen, hút nước đầm chung quanh vào trong miệng, tựa hồ muốn nuốt sống Diệp Tĩnh như vậy.

Nếu là ở trên mặt đầm, sẽ phát hiện hàn đàm vốn bình tĩnh lúc này đã nổi lên đạo đạo gợn sóng, càng tạo thành một vòng xoáy thật lớn. Dị thú nhô ra một cái đầu nhìn tất cả, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhân tính hóa, giống như đắc ý, giống như gian trá? Hay là giống như...

Cảm nhận được hấp lực cực mạnh kia, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng không tự chủ được đi vào trong miệng kia, nhìn miệng máu thật lớn kia, tưởng tượng nếu mình thật sự bị nuốt vào, còn không bị mùi tanh trong cơ thể gia hỏa này làm cho ngộp chết, hắn cũng không muốn học Tôn Ngộ Không, chạy đến trong bụng đối phương, dù là đánh giết gia hỏa này từ bên trong, chính là lựa chọn tốt nhất, hắn cũng không muốn.

Chậm rãi vươn tay phải ra, từng đạo kim quang từ trong tay hắn chậm rãi sáng lên, một cỗ khí tức cực mạnh phát ra...

“Vạn Tiên diệt...” Một tiếng thở nhẹ từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, ngay sau đó liền thấy một bàn tay lớn, một bàn tay lớn màu vàng hình thành, hung hăng đập vào cái đầu kia...

Trong nháy mắt, dòng nước chung quanh điên cuồng lao nhanh, vậy mà bị bàn tay lớn màu vàng óng này đẩy ra...

Tựa hồ cảm nhận được đại thủ màu vàng óng ẩn chứa năng lượng to lớn, cái đầu vốn đang bỏ nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ vậy mà ngừng lại xu thế, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng thân thể hắn thật sự quá khổng lồ, mà tốc độ một chiêu này của Diệp Tĩnh Vũ cũng thật sự quá nhanh, cơ hồ trong nháy mắt xuất thủ, đã đến trên người Cự Giao kia.

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, liền thấy lân phiến trên lưng Cự Giao bị một chương của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, lực lượng khổng lồ thậm chí chấn vỡ xương cốt nó.

“Ngao Ngao...” Trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết to lớn, cự giao nào dám dừng lại, thân thể khổng lồ phun trào một trận, tốc độ cao nhất bỏ chạy xuống đáy đầm.

Nhân loại trước mắt này, căn bản là không phải thứ nó có thể đối phó... bao nhiêu năm rồi, chính mình lại một lần nữa thụ thương...

Con giao long thứ bốn mươi bốn, Cự Giao.

“Muốn đi đâu có dễ dàng như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ đã biết gia hỏa này là một con Giao cực lớn, hơn nữa còn là một con Giao tu luyện hơn ngàn năm, mặc dù kém xa những con Thiên Long kia, thậm chí còn chưa lột xác thành Giao Long, nhưng chắc chắn mạnh mẽ hơn nhiều so với hoang thú cấp bảy bình thường. Đây chính là con Giao thật sự dựa vào bản lĩnh của mình để tu luyện thành, so với thánh thú của Công Tôn gia thì cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Cùng lý, Thánh thú dựa vào mình tu hành như vậy, toàn thân đều là bảo bối, Diệp Tĩnh Vũ không gặp cũng thôi, đã gặp thì đâu còn có lý gì buông tha.

Trong nháy mắt khi nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ bỗng chỉ ra một chỉ...

Một chỉ đơn giản, một chỉ mạnh mẽ, một chỉ kinh khủng, kinh thiên chỉ...

Trong chớp mắt, liền thấy một vệt kim quang bắn ra, trực tiếp bắn vào trên lân phiến kiên cố của Cự Giao, lập tức liền thấy toàn bộ lân phiến vỡ vụn ra, trực tiếp bạo ra một cái miệng máu to lớn, mảng lớn huyết dịch màu vàng cứ như vậy chảy ra.

Cự Giao bị đau, cái đuôi to lớn bỗng nhiên quét ngang tới, lực lượng khổng lồ làm cho đáy đầm một mảnh bốc lên, bọt nước là một đợt sóng cao hơn một cơn sóng, sóng nước cực lớn đủ để xé thi thể Đại Tông Sư thành mảnh nhỏ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có cảm giác...

Chỉ là nhìn cái đuôi cực lớn đang vỗ tới mình, khóe miệng phác họa ra một tia cười lạnh, rút thanh Thiên Tôn đao sau lưng ra, Bá Nguyên lực trong cơ thể trực tiếp tràn vào bên trong Thiên Tôn đao, lập tức cảm giác được toàn bộ thân đao

bạo liệt ra, từng chùm sáng màu tím trong nháy mắt bắn ra, ở trong nước hóa thành một thanh cự đao màu tím cực lớn...

“Xoẹt...” một tiếng, cái đuôi to bằng thùng lửa trực tiếp bị đao mang cực lớn chém rụng, dòng máu màu vàng chảy cuộn cuộn, nhuộm toàn bộ đầm nước thành màu vàng nhạt.

“Ngao Ngao...” Cự giao lại một lần nữa truyền đến tiếng kêu thảm thống khổ, đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ hung hãn như thế, tốc độ chạy trốn càng nhanh hơn...

“Bắt Long Thủ...” Diệp Tĩnh Vũ thấy Cự Giao này còn muốn chạy trốn, bỗng nhiên tay phải hướng hư không một trảo, một bàn tay màu vàng to lớn hình thành, không ngờ lại bắt được cự giao bảy tấc. Nếu Hoàng Phủ Bộ Nguyệt ở chỗ này, sẽ phát hiện một chiêu này tương tự như Cầm Long Thủ, cho dù Diệp Tĩnh Vũ đang mô phỏng theo, thế nhưng bất kể là thủ thế, hay uy lực, hoặc là khí chất, đều giống nhau như đúc.

Đây cũng là chỗ kinh khủng của Hỗn Độn Chi Thể, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ nhìn qua võ công một lần, đều có thể bắt chước tám chín phần mười, thậm chí chỉ cần cho hắn đủ thời gian, là có thể hoàn toàn thông hiểu võ công.

“Ngao...” Cự Giao bị Diệp Tĩnh Vũ bắt lấy, ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể cực lớn không ngừng lắc lư, tựa hồ muốn tránh thoát trói buộc của Diệp Tĩnh Vũ.

Dường như cũng cảm nhận được lực lượng cường đại kia của Cự Giao, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên bay lên trời, trực tiếp bay ra khỏi mặt đầm, mà con Giao cực lớn kia cũng bị hắn bắt đi như thế...

Đây là một đầu Cự Giao dài chừng trăm trượng, phảng phất một cỗ xe lửa dài mấy trăm trượng, lân phiến dưới đầu bị nổ thành phần vụn, đầu có chút dựng lên, hiển nhiên đoạn xương cốt kia bị một chiêu của Diệp Tĩnh Vũ đập nát.

Cái đuôi đã không còn nữa, một lượng lớn dòng máu vàng óng vẫn không ngừng chảy xuôi, phần bụng còn có thêm một lỗ máu, đó là vết thương do ngón tay động trời gây nên.

Diệp Tĩnh Vũ dùng ba chiêu, mỗi một chiêu đều lưu lại vết thương khổng lồ trên người cự giao.

Chúng kiến tất cả chuyện này đều đảo loạn đến choáng váng, nó mặc dù đã sớm cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ có khí tức cường đại kia, thế nhưng lại không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại cường hãn bức này...

Lúc này, nó mới chân chính thấy rõ khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, một đầu tóc dài màu trắng, một khuôn mặt anh tuấn trong khuôn mặt xinh đẹp, vân vân, sao người này lại quen thuộc như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, nó dường như nghĩ tới nam tử xinh đẹp kia, thế nhưng khí tức trên người hắn lại hoàn toàn khác nhau?

Ngay tại thời điểm nghi hoặc rối loạn, đầu Cự Giao kia lại liều mạng giãy dụa, thân thể dài đến mấy trăm trượng không ngừng đong đưa, cực lực muốn tránh thoát khỏi trói buộc của Diệp Tĩnh Vũ.

Mắt thấy bàn tay lớn màu vàng óng kia xuất hiện vết rách, sẽ bị cự giao giãy giụa, Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, bỗng nhiên nắm lấy cự giao ném xuống mặt đầm phía dưới.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cái đầu to lớn của cự giao nện thẳng vào nham thạch bên bờ đầm, lập tức phá nát nham thạch kiên cố kia. Vô số hòn đá bắn ra tung tóe, nện ra một cái hố to lớn, tựa hồ bị đại lực bức này va đập vào, đầu cự giao hôn mê một trận.

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cho dừng lại, lại túm nó lên, liên tục đập vào những nham thạch kiên cố nhất. Những nơi đi đến, cát bay đá chạy, một mảng rừng cây lớn bị Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng đập thành bình địa.

Máu tươi màu vàng không chỉ vậy đầy nước mà ngay cả mặt đất xung quanh cũng đầy huyết dịch. Cự Giao đã hoàn toàn bị Diệp Tĩnh Vũ đánh ngất xỉu, mà bàn tay khổng lồ do Diệp Tĩnh Vũ biến thành cũng hoàn toàn vỡ vụn ra, cả người rơi thẳng xuống bờ, thở hổn hển một tiếng...

Tình cảnh như thế, sớm đã rung động đầu mọc ra một cái đầu phản bác thật sâu, nó ngo ngác nhìn Diệp Tĩnh Vũ đứng bên bờ, ngo ngác nhìn đại gia hỏa vẫn luôn đối nghịch với mình

lúc này đang nằm trên mặt đất, thân thể to lớn co lại, đầu còn dám kiêu ngạo như ngày xưa.

Không chỉ có như thế, các loại hoang thú trong phương viên vài dặm tựa hồ cũng cảm nhận được chuyện phát sinh bên này, từng con liều mạng chạy thục mạng ra chung quanh, tựa hồ sợ gặp tai vạ đến Ngự Trì. Bây giờ bên cạnh hồ ngoại trừ thanh âm thác nước rơi xuống nước, cũng không có bất kỳ thanh âm nào khác, ngay cả một tiếng chim hót cũng không có.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Cự Giao bị mình đánh cho ngất xỉu, trên mặt lại không có quá nhiều vui mừng, hẳn cảm giác được thân thể của mình cũng đau nhức một hồi, đây đều là di chứng do Bá Nguyên Lực lưu lại, cộng thêm Cầm Long Thủ, liên tục bốn chiêu, bốn chiêu đều sử dụng Bá Nguyên lực, mặc dù huyết nhục toàn thân không vỡ nát như trước, thân bị trọng thương, thể nhưng cũng cực kỳ mệt mỏi.

Xem ra dù Dưỡng Thân thiên đại thành, cũng không thể không hạn chế sử dụng Bá Nguyên lực a, trừ phi thật sự đạt đến cảnh giới Hỗn Độn Chi Thể đại thành, hơn nữa Bá Nguyên lực trong cơ thể mình cũng không dư thừa, còn cần phải không ngừng tu luyện.

Tình huống thân thể hiện tại của mình xem ra, mình tối đa sử dụng bảy chiêu...

Mặc dù chỉ có thể sử dụng bảy chiêu, nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại không nhụt chí chút nào, mình đánh bại Quỷ Kiến sâu thăm chỉ dùng một chiêu, đầu Cự Giao này lợi hại như vậy, cũng bất quá bị bốn chiêu của mình giải quyết, bảy chiêu, đủ rồi...

“Tiểu Hắc, đã nhìn đủ chưa?” Diệp Tĩnh Vũ sau khi nghĩ thông suốt hết thấy xoay người nhìn về phía còn đang ở trong thác nước nghịch bác, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn...

Chính đang nghi hoặc không biết người trước mắt này có phải hay không, chợt nghe Diệp Tĩnh Vũ xưng hô, triệt để hiểu ra, trong mắt không khỏi đại hỉ, liền muốn từ trong thác nước thoát ra, lại chợt phát hiện đầu Cự Giao sau lưng Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên mở mắt...

Hạng bốn mươi ba chương Thủy Hàn Chi Khí.

“Cẩn thận...” Một tiếng người nói ngược lại truyền ra, ý đồ nhắc nhở phân thần Diệp Tĩnh.

Nhưng khi âm thanh của nó xuất hiện, một chùm sáng màu lam cực lớn từ trong miệng con cự giao phun ra, to như đầu xe, hung hăng đánh vào sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp bao phủ cả người Diệp Tĩnh Vũ, vọt thẳng xuống đáy đầm...

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy một cỗ hàn ý cực mạnh tràn vào thân thể, dường như ngay cả Hồn Độn Chi Thể của mình cũng muốn vỡ tan...

Hàn khí kia lạnh như băng, khủng bố vô cùng, hơn nữa sức mạnh lại cực lớn, cho dù là một Vũ Thánh đỉnh phong, đối mặt với màn sáng đóng băng cường đại cỡ này thì thân thể cũng tuyệt đối sẽ bị đông thành bột phấn...

Một kích này, càng là nó toàn lực phát ra một kích, Diệp Tĩnh Vũ không chút phòng bị nào làm sao có thể ngăn cản.

“Ngao Ngao Ngao...” Trong miệng nghịch bác phát ra thanh âm long ngâm to lớn, theo hơn một năm qua không ngừng tu luyện, không ngừng khiêu chiến, huyết mạch Long tộc trong cơ thể hần dần thức tỉnh, lực lượng của nó cũng không ngừng trưởng thành, lúc này thấy Diệp Tĩnh Vũ bị đánh lén, lập tức nổi giận...

Thân thể trực tiếp lao ra khỏi thác nước, chạy về hướng cự giao, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp giẫm ra bảy bước trái ngược...

Bước đầu tiên, gỗ vụn bên người cự giao lại nổ tung thêm lần nữa, đó là không chịu nổi năng lượng cuồng bá...

Bước thứ hai, từng đạo năng lượng cường đại không ngừng oanh kích lên người Cự Giao, lập tức liền thấy phía trên lân

phiến chắc chắn kia nổ bắn ra đạo đạo tia lửa...

Bước thứ ba, một dấu móng chân cực lớn xuất hiện trong hư không, hung hăng đập lên đầu Cự Giao, thế nhưng Cự Giao lại ngửa mặt lên trời thét dài, một đạo hư ảnh từ trong cơ thể gã thoát ra, trực tiếp đánh vào dấu móng chân kia, lập tức đánh cho dấu móng chân kia vỡ nát...

Bước thứ tư, hư không chung quanh Cự Giao bắt đầu vỡ vụn, từng tắc từng tắc, giống như toàn bộ thế giới đều muốn vỡ tan ra. Hư không chi lực cường đại càng không ngừng xé rách thân thể Cự Giao, đặc biệt là mấy chỗ bị Diệp Tinh Vũ làm thương, lại một lần nữa phun ra lượng lớn máu tươi...

Cự Giao bị đau, ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể cực lớn bay lên trời, hướng nghịch bác phóng đi, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, định một ngụm nuốt nghịch bác...

Đối mặt với cự giao đang bay nhanh đến, hắn không sợ hãi chút nào, trực tiếp bước ra bước thứ năm...

Khi một bước này bước ra, thân thể của nó vậy mà trực tiếp vượt qua hư không, đi tới đỉnh đầu cự giao, bốn vó dưới chân đồng thời giẫm lên đầu cự giao...

Lực lượng này to lớn như thế, giống như một ngọn núi oanh kích lên đầu Cự Giao, lập tức đập xuống toàn bộ thân thể Cự Giao, nặng nề rơi trên mặt đất, tạo nên từng trận bụi bặm... Mà lân phiến trên đỉnh đầu nó vậy mà cũng xuất hiện đạo đạo vết rạn nứt., Từng dòng máu màu vàng chảy ra từ những vết nứt. Đương nhiên, đối với Cự Giao mà nói là thấm, nhưng người ngoài nhìn vào lại phun ra như suối, dù sao thân thể của nó thật sự quá lớn.

Liên tục bước ra năm bước, không ngờ lực lượng nghịch bác bây giờ cũng trống rỗng một hồi, thân thể nhất thời vô ý, vậy mà cũng từ không trung ngã xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, bất quá nó rất nhanh liền xoay người đứng lên...

“Ngao...” Cự giao bị phản bác năm bước đập liên tục khiến đầu muốn nứt ra, phát ra tiếng rống phẫn nộ, thân thể cực lớn mãnh liệt hướng nghịch bác ngã xuống, trước thân thể cực lớn

của nó, nghịch phản tựa như một con chuột nhỏ đối mặt với
mãng xà...

Thế nhưng phản bác cũng không có gì tránh né, trên người bốc
lên ngọn lửa màu đen, vậy mà lại dùng tốc độ cao nhất phóng
tới thân thể cự giao này...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, thân thể “Ấu” kia cùng
thân thể Cự Giao đụng vào nhau trùng trùng điệp điệp, nghịch
chuyển lập tức bị đập bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đập
vào một vách núi đá phía sau, trực tiếp tạo thành một cái hố to,
nham thạch gè đó từ vách núi rơi xuống...

Bất quá trên người cự giao cũng bị đâm ra một cái lỗ máu,
hoặc có thể nói, bị ngọn lửa màu đen trên người nghịch
chuyển đốt cháy ra một vết thương, lân phiến nhìn như chắc
chắn bị nóng chảy, bởi vậy có thể thấy được nhiệt độ của ngọn
lửa này cao bao nhiêu.

“Ngao...” Trong miệng Cự Giao phát ra tiếng kêu bi thảm còn
thảm hơn vừa rồi, hiển nhiên hỏa diễm này gây tổn thương với
nó thực sự quá lớn.

Cự Giao trong cơn phẫn nộ, thân thể phản khởi, phóng nhanh
về hướng nghịch bác, mở ra lợi trảo to như đại thụ chộp lấy
nghịch nghị từ trên vách núi đá rơi xuống, hung hăng xé rách.

Nghịch bác đau nhức kịch liệt, thân thể ra sức giãy dụa, thế
nhưng nào có lực lượng lớn như Cự Giao, lập tức liền cảm
giác thân thể của mình giống như bị xé nứt ra.

Một lần nữa thúc dục hỏa diễm màu đen, hỏa diễm nóng rực
kia vừa mới bốc lên, liền thấy trong miệng cự giao phun ra
một đoàn lam vụ, một đoàn sương mù màu lam lạnh như băng,
mặc dù không có chùm sáng thủy lam như vừa rồi băng lãnh,
nhưng cũng một tay đem hắc viêm nghịch chuyển dập tắt.

Dù sao, mặc dù Hắc Viêm có uy lực cực lớn, nhưng số lượng
thực sự quá ít.

Không còn bị Hắc Viêm uy hiếp, Cự Giao càng ra sức xé rách
thân thể nghịch chuyển, nó muốn xé nát thẳng nhóc quỷ rồi
mình thành từng mảnh nhỏ, khiến nó hiểu, mình không phải
không giết được nó, chỉ là không muốn giết nó mà thôi.

Lúc này dưới đáy đầm, Diệp Tĩnh Vũ ngoài cảm giác lạnh ra thì đã không còn cảm giác gì khác. Một chùm sáng màu xanh nước biển này so với nước trong hàn đầm thì lạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Ít nhất, sau khi bức họa năng lượng rơi vào trong hàn đầm, toàn bộ hàn đầm bắt đầu đóng băng.

Phải biết rằng nhiệt độ hàn đầm này quanh năm đều giảm xuống vài chục độ, nhưng bởi vì nguyên nhân thác nước không ngừng cọ rửa, căn bản không thể kết băng, nhưng lúc này lại kết băng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thậm chí ngay cả thác nước đang rơi xuống kia cũng bắt đầu đông lạnh, điều này chứng tỏ luồng năng lượng này lạnh như băng.

Cho dù Diệp Tĩnh Vũ thân là Hồn Độn Chi Thể, cũng có chút cảm giác bị đông cứng.

Mắt thấy thần thức hắn sẽ bị đông cứng đến chết lạng, chỗ huyết nước trên thân hắn lại bỗng nhiên vận chuyển, lập tức năng lượng băng thuộc tính chung quanh băng lãnh kia đã bị một chỗ huyết nước nào đó nhanh chóng hấp thu.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức đại hỉ, hắn phát hiện, năng lượng thuộc tính băng này lại là thủy linh khí tinh khiết nhất, mỗi một phần năng lượng thuộc tính băng lại tương đương với một trăm phần Thủy linh khí.

Nhiều năng lượng thuộc tính băng như vậy, tối thiểu tương đương với Thủy Linh Chi Khí mà mình tu luyện một năm có được...

Hắn làm sao hiểu được, cự giao này chính là một đầu hoang thú thủy thuộc tính, tu luyện ngàn năm, sớm đã vận thành nội đan thủy thuộc tính, đoàn thủy hàn chi khí này chính là tính mạng tinh khí của hắn, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá cường đại, vẹn vẹn bốn chiêu, thiếu chút nữa đã đánh chết hắn. Hắn căn bản không có khả năng mạo hiểm nội đan vỡ tan, phun ra đoàn thủy hàn chi khí này.

Chương bốn bốn mươi ba nghịch bác trở về.

Dưới công kích như vậy, cho dù là một Vũ Thánh, không kịp phóng ra cũng sẽ bị đông thành bột phấn, căn bản không vận khởi chân nguyên lực chống cự.

Dù sao, Vũ Thánh tuy rằng cường đại, nhưng thân thể hắn vẫn là thân thể con người, không có chân nguyên lực bảo hộ, thân thể Vũ Thánh thậm chí kém một chiến sĩ ngũ cấp.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại khác, lúc này hắn đã tu luyện thành Hỗn Độn Chi Thể. Loại hàn khí này mặc dù có thể làm hắn bị thương, nhưng sẽ không lập tức bị đông thành bột phấn, hoặc có thể nói, cho dù thật sự bị đông thành bột phấn, chỉ cần thần thức của hắn bất diệt, cho hắn thời gian nhất định, hắn cũng có thể gây dựng lại thân thể, đây mới là định nghĩa bất tử bất diệt chân chính.

Hơn nữa huyết nước trong cơ thể nhanh chóng hấp thu khí lạnh, thân thể Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh đã khôi phục bình thường, mà hơi nước lạnh lẽo đủ để đông cứng Võ Thánh kia cũng bị huyết nước của Diệp Tĩnh Vũ hấp thu sạch sẽ.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác được trong huyết nước trống rỗng kia xuất hiện một đoàn sương mù màu lam như thể trong một hồ nước lớn bỗng nhiên nhiều hơn một chén nước. Mặc dù rất ít, nhưng so với trước kia thì tốt hơn nhiều, hơn nữa theo sương mù màu thủy lam xuất hiện này., Huyết nước bắt đầu vận chuyển không ngừng, không ngừng hấp thu Thủy linh khí trong hư không. Tuy nhìn qua rất chậm, nhưng ít nhất sương mù kia không nhìn thấy tăng trưởng. Diệp Tĩnh Vũ biết, chỉ cần kéo dài, sớm muộn gì cũng có ngày ngưng ra Kim Đan Thủy thuộc tính.

Đương nhiên, nếu như thủy hàn chi khí như vậy nhiều hơn một vạn lần, không chừng mình có thể trực tiếp ngưng ra kim

đan...

Thủy Hàn khí đã bị Diệp Tĩnh Vũ hấp thu triệt để, khôi băng trong hàn đàm cũng nhanh chóng vỡ vụn. Mà lúc này, trên hàn đàm, nghịch bác trên thân đã xuất hiện đạo đạo vết rách, nó mặc dù chính là Thái Cổ dị thú bác cùng Kỳ Lân đời sau, thiên phú rất tốt. Thế nhưng dù sao tu luyện thời gian còn ít, làm sao có thể đối phó đầu hoang thú tu luyện ngàn năm này của Cự Giao.

Ngay lúc sắp bị Cự Giao xé thành mảnh nhỏ, một bóng người từ trên hàn đàm phóng lên trời.

“Ma Phệ Càn Khôn...” Mắt thấy phản bác sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không giữ lại, một chiêu từ trong chiến kỹ trực tiếp oanh sát ra ngoài...

Trong chớp mắt, liền thấy được một tôn Ma Thần thoáng hiện sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, nương theo một quyền của Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh về phía đầu lâu Cự Giao, vị Ma Thần kia mở ra miệng to như chậu máu, mang theo vô tận uy áp hung hăng đánh tới Cự Giao...

Trong lòng Cự Giao chấn động mạnh, nó nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại có thủy hàn chi khí của mình mà không chết, hơn nữa còn có chiến lực cường đại bậc này.

Trong lòng đại loạn, rốt cuộc cũng bất chấp việc đánh chết nghịch nghị, ném nó vào trong núi rừng rồi bỏ chạy. Thế nhưng tốc độ một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nhanh, đặc biệt là vị Ma thần huyền hóa ra kia, gương nanh múa vuốt nhào về phía đầu của cự giao, một cỗ lực lượng kinh khủng trực tiếp đánh vào đỉnh đầu cự giao bạo liệt ra.

Cái sừng chắc chắn của nó vậy mà không chịu nổi lực lượng như vậy. Toàn bộ lân phiến của nó vỡ vụn ra, giống như thủy tinh vỡ ra từng khúc, tiếp theo là máu thịt xương cốt của nó. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấy cái đầu to bằng đầu xe lửa của Cự Giao hoàn toàn vỡ vụn ra. Máu tươi phun ra khắp nơi, não tủy màu sắc rực rỡ tràn ngập xung quanh hàn đàm.

Một hạt châu màu thủy lam từ trong cơ thể nó bắn ra, muốn vọt tới phương xa. Diệp Tĩnh Vũ biết rõ đó mới là tinh hoa

sinh mệnh của đầu Cự Giao này, nào chịu buông tha, một tay chụp vào hư không, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nuốt vào trong miệng...

Huyết nước trong cơ thể hấn lại một lần nữa điên cuồng vận chuyển, nội đan mà đầu Cự Giao này tu luyện ngàn năm ẩn chứa năng lượng cực lớn đủ để nổ tung mấy tòa núi lớn, cứ như vậy nhanh chóng bị huyết nước phân giải hấp thu.

Diệp Tĩnh Vũ thậm chí không có quá nhiều cảm giác, năng lượng khổng lồ kia đã bị huyết nước hấp thu hoàn toàn, lập tức hấn cảm giác được hơi nước trong huyết chỉ lớn chừng chén nước kia trở nên to bằng chậu rửa mặt.

Tuy rằng gia tăng rất nhiều, thế nhưng đối mặt với một hồ nước, vẫn như cũ không có ý nghĩa.

Mẹ nó, một viên nội đan Giao ngàn năm, vậy mà chỉ hóa ra một chút thủy linh khí như vậy, nếu muốn ngưng ra Kim Đan, lại không phải muốn giết mấy ngàn con Giao Long? Hay là Cự Giao cấp Thánh?

Cảm nhận được thủy huyết của mình phảng phất một cái động không đáy, Diệp Tĩnh Vũ lập tức lại có xung động chửi mẹ nó, nội đan ngàn năm của Cự Giao, tương đương với lực lượng tám tầng của Cự Giao, vậy mà bắt quá cũng nạp đầy một chút, vậy mình thật muốn kết ra một viên kim đan, phải mất bao lâu chứ. Mà sau khi kết thành kim đan, lực lượng này lại mạnh đến mức nào a?

Diệp Tĩnh Vũ không dám nghĩ tiếp, lực lượng của một viên Kim Đan thuộc tính thủy là ít nhất hơn ngàn con Giao Thánh cấp Thủy. Chín viên Kim Đan hội tụ cùng một chỗ, lại cùng bị chấn nát, lực lượng kia sẽ khủng bố tới mức nào? Cho dù thân thể mình có chịu đựng được không?

Biến thái, thật sự biến thái, lại một lần nữa trong lòng mắng chửi người sáng tạo ra bộ công pháp này, Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, liền nhìn thấy thân thể phản bác ngã trên mặt đất, không khỏi kinh hãi...

Thân thể cấp tốc vọt tới, Luân Hồi ở mi tâm quét mắt qua, phảng phất như ánh sáng âm u nhìn ngược lại toàn thân, phát

hiện đại đa số kinh mạch trong cơ thể hần đều bị xé đứt, nhục thể càng tiếp cận biên giới sụp đổ, trong lòng lo lắng một hồi...

Thương thế nặng như vậy, mình nên làm gì bây giờ? Để mình giết người hần đi được, nhưng phải cứu người? Hần lấy cái gì đi cứu?

“Động... Trong động...” Nghịch bác ngẩng đầu lên có chút suy yếu, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dùng một chiêu giết chết Cự Giao, ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi, bất quá thân thể nó thật sự quá suy yếu, chỉ nói ra mấy chữ như vậy liền triệt để hôn mê bất tỉnh.

Diệp Tĩnh Vũ hơi ngây người, bỗng nhiên nghĩ tới việc nghịch bác vừa rồi chui vào Thủy Liêm động, cũng bất chấp thân thể to lớn của Cự Giao, một tay ôm lấy thân thể cực lớn nghịch chuyển, liền phóng tới thác nước kia...

Vừa mới xông vào trong thác nước, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác được một cỗ nhiệt khí đập vào mặt, phóng tầm mắt nhìn lại, liền thấy đây là một hang đá thật lớn, tối thiểu có ba bốn bãi bóng đá lớn nhỏ, trong động còn có một hồ dung nham to lớn, nham thạch nóng chảy màu đỏ lửa chảy không ngừng, nhiệt độ nơi này tối thiểu gấp mấy lần bên ngoài.

Chứng kiến tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi không thôi, bên ngoài là hàn khí bức người, nhưng trong động này, ngược lại sóng nhiệt tập kích người, cái này cũng thật không thể tin nổi a?

“Thả ta xuống...” Thôi Hầu phản bác lại đột nhiên tỉnh lại, lại mở miệng nói.

Diệp Tĩnh Vũ ngẫm hiểu, trực tiếp bỏ nó vào trong ao nham thạch nóng chảy, lập tức thấy một ngọn lửa nghịch chuyển toàn thân, từng luồng hỏa linh khí cực mạnh điên cuồng tràn vào thân thể nghịch chuyển, chữa trị thân thể nó.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đoán được phụ thân mình nghịch chuyển, có lẽ là một con Kỳ Lân lửa...

Cảm thụ được hỏa linh chi khí nồng đậm chung quanh, hỏa huyết ngay ngực Diệp Tĩnh Vũ cũng bắt đầu xoay tròn, không cần Diệp Tĩnh Vũ khống chế đã bắt đầu hấp thu hỏa linh chi khí xung quanh...

Chứng kiến tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó bắt đầu ngồi xếp bằng xuống, lẳng lặng tu luyện...

Tiểu quỷ thứ bốn mươi bảy, tiểu quỷ thứ bốn nghìn.

Trong lúc Nghịch bác chữa thương ở trong hồ dung nham, Diệp Tĩnh Vũ đang liêu mạng tu luyện, Lương Tiểu Hữu cũng đang không ngừng tu luyện, một hơi nuốt lấy năng lượng của sáu viên nội đan thánh thú., Hơn nữa tất cả đều là loại nội đan thánh thú dựa vào chính mình tiến hóa thành, có thể tinh thuần hơn nguy thánh thú, mặc dù không bằng đầu cự giao bị Diệp Tĩnh Vũ giết chết kia tu luyện ngàn năm, nhưng nội đan sáu đầu thánh thú cộng lại, cũng đủ bù đắp được năng lượng nội đan của cự giao.

Hơn nữa sáu con thánh thú kia có thuộc tính khác nhau, chẳng khác nào sáu đạo năng lượng không ngừng chạy loạn trong cơ thể của Lương Tiểu Tỳ. Nếu không phải hắn đã tiến vào tầng thứ ba của Thi Đế, thân thể đã sớm bị những năng lượng này xé nát thành từng mảnh, nhưng cứ như vậy, lúc này hắn cực kỳ khó chịu., Toàn thân thi khí, U Minh khí đều dùng để khống chế những năng lượng này. Nếu là ai lúc này muốn giết hắn, hắn căn bản không có bất kỳ lực hoàn thủ nào. Cũng may giờ phút này ở chỗ sâu trong lòng đất, ở thế giới này chưa từng xuất hiện người biết độn thổ, vấn đề an toàn của hắn coi như đã có cam đoan.

Đã cách thời điểm cắn nuốt những năng lượng kia hơn mười ngày, Lương Tiểu Nhi mới hấp thu được một nửa năng lượng, so với lúc trước hấp thu nội đan của Bạo Viên Vương thì tốc độ chậm hơn rất nhiều. Ngoại trừ năng lượng này quá khổng lồ, nguyên nhân lớn nhất vẫn là thuộc tính khác nhau, trong đó còn có một đạo là thuộc tính Thuần Dương, chỉ hấp thu năng lượng này đã mất bảy ngày trời.

Giờ phút này, nếu có người ở đây, sẽ phát hiện toàn thân Lương Tiểu Hữu có màu vàng nhàn nhạt, căn bản không giống

một cương thi không có vết máu, ngược lại giống như tượng Phật đang bày ở miếu đường.

Theo những năng lượng kia không ngừng hút vào, kim sắc quang mang trên người hắn cũng càng ngày càng sáng.

Cứ như thế bảy ngày nữa trôi qua, cuối cùng Lương Tiểu Tứ cũng hấp thu sạch sẽ lực lượng khổng lồ đến cực điểm kia, mà thân thể của gã càng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, mặc dù còn chưa tiến vào cảnh giới thứ tư của Thi Đế., Nhưng mặc kệ cường độ thân thể, hay là lực lượng bản thân đều tăng lên gấp đôi so với trước kia, đặc biệt là viên thi đan trong cơ thể, giờ phút này đã biến thành màu ám kim, so với trước kia ước chừng gấp ba...

Lương Tiểu Tứ cảm nhận được lực lượng mệnh mông trong cơ thể, chậm rãi mở hai mắt ra, lập tức hai đạo kim quang bắn thẳng ra.

“Diệu a, chỉ cần thôn phệ mấy viên nội đan như vậy, ta liền có thể bước vào cảnh giới thứ tư của Thi Đế, đến lúc đó rất nhiều pháp thuật đều có thể sử dụng, khả khả, Võ Thánh gì đó..., Hồn Tiên gì gì đó, đến chỗ của ta, còn không phải chỉ có bị giết sao!” Trong miệng nhàn nhạt nói một câu, Lương Tiểu Nhưng không lập tức rời đi, mà là đi tới chỗ Huyết Mộc Thi, khi tới trước mặt Công Tôn Lộ., Phát hiện Công Tôn Lộ toàn thân nằm trong đại trận Ngũ Hành Huyết Thi, da thịt trên người vẫn trơn mềm như trước, thậm chí so với trước kia còn trơn mềm hơn mấy lần, hơn nữa rõ ràng là một cỗ thi thể, nhưng Lương Tiểu lại cảm thấy sinh cơ bùng bùng, phảng phất như đang sống sờ sờ trước mặt hắn vậy.

“Mộc Linh khí, quả nhiên là sức sống bùng bùng. Hắc hắc, với tư cách là Huyết Thi đầu tiên của lão tử, sau này nhất định lão tử sẽ rất đau lòng yêu thương ngươi!” Lương Tiểu Hữu nói, tay phải bóp mạnh lên bộ ngực của Công Tôn Lộ, nhưng thân hình lại vừa chạy trốn, đã rời khỏi nơi này, luyện ra được một bộ Huyết Thi, cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, hiện tại mới không thể đi quá hai mươi ngày mà thôi.

Ngay sau khi Lương Tiểu Khả rời khỏi Công Tôn Lộ không lâu, hai hư ảnh lại xuất hiện trước mặt Công Tôn Lộ, nhìn

Công Tôn Lộ đang nhắm mắt không ngừng hấp thu Mộc Linh khí, trong đó có một hư ảnh lóe lên.

“Thân thể thật tốt a, thân thể Tiên Thiên Mộc Linh, còn bị trận pháp này cưỡng ép tăng lên mấy cấp bậc, hơn nữa linh hồn cực kỳ suy yếu, chỉ cần chúng ta chiếm được bộ thân thể này, thực lực còn không phải là đề cao đẳng cấp sao?” Một trận thanh âm hư nhược truyền đến.

“Không sai không sai, chỉ là cấm chế này thực sự quá mức cổ quái, chúng ta nghiên cứu lâu như vậy, cũng không thể phá trận, căn bản tiềm ẩn không vào được!” Một hư ảnh khác cũng lấp lóe, đồng dạng thanh âm hư nhược truyền ra.

“Cái này tựa hồ là thượng cổ Tiên trận lưu truyền xuống, nếu đại nhân ở chỗ này thì tốt rồi, lấy học thức của hần, nhất định có thể dễ dàng phá trận này!” Thanh âm nói chuyện đầu tiên tiếp tục vang lên.

“Hắc hắc, nếu đại nhân ở đây, người cho rằng hần sẽ bỏ qua cho khối thân thể này sao?” Một hư ảnh khác lộ ra một tia cười lạnh.

“Nói cũng đúng, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Hư ảnh đầu tiên nhàn nhạt nói ra.

“Nghĩ biện pháp đi? Ta cũng không tin hai người chúng ta liên thủ, có thể công phá được trận pháp này hay không!” Một hư ảnh khác kiên định nói.

“Hai vị, có muốn ta giúp các người đi vào không?” Ngay lúc này, một tiếng mỉa mai đột nhiên vang lên.

Hai đạo hư ảnh kinh hãi, định chạy trốn, nhưng một bàn tay lại trực tiếp kéo tới, vậy mà trực tiếp chộp hai hư ảnh vào trong tay...

“Chẳng qua là hai tiểu quỷ hiển hình mà thôi, vậy mà cũng muốn công phá Ngũ Hành Huyết Thi đại trận của ta, thật đúng là buồn cười vô cùng!” Nhìn hai hư ảnh không ngừng giãy giụa trong tay, Lương Tiểu dễ dàng cười nói.

“Người là ai? Người mau thả chúng ta ra? Nếu không đại nhân của chúng ta đến đây sẽ không tha cho người!” Cảm nhận

được lực lượng khổng lồ kia của Lương Tiểu, một hư ảnh trong đó phát ra tiếng kêu chói tai.

“Thả các ngươi? Dễ dàng, chỉ cần các ngươi nói cho ta biết các ngươi đến từ đâu, ta lập tức thả các ngươi đi!” Đối mặt với sự uy hiếp của tiểu quý, khóe miệng Lương Tiểu lại lộ ra nụ cười mỉa mai.

Hắn sớm đã phát giác được có cái gì đó đang nhìn trộm Huyết Thi, chỉ là không rõ rốt cuộc là ai, theo lý thuyết, dưới mặt đất sâu như vậy, ngoại trừ những cao thủ Hồn Tiên kia, người bình thường căn bản không có khả năng lén vào, nhưng là linh hồn cao thủ Hồn Tiên không hề dễ gì, nào có như hai hư ảnh này, cường độ linh hồn nhiều nhất tương đương với hiện hồn cảnh giới.

Một Hồn Sư, trước khi tu luyện tới Hồn Tiên, Linh Hồn không thể nào rời khỏi cơ thể, nếu không một lúc sau sẽ hồn phi phách tán. Thế nhưng hai con tiểu quý này lại khác, linh hồn của bọn họ không quá cường đại, nhưng có thể ở lại đây một thời gian dài.

Điều này làm cho Lương Tiểu rất tò mò, lúc này mới cố ý rời đi, dẫn dụ hai tiểu quý này ra. Hắn chính là muốn biết hai tiểu quý này làm như thế nào làm được? Hoặc là nói, hai tiểu quý này đến từ nơi nào.

Lương Tiểu Hữu bản thân đã là cương thi, đối với các loại quý hồn tự nhiên sẽ không e ngại, thậm chí, những quý hồn này đối với hắn mà nói, là thuốc bổ lớn nhất.

Đương nhiên, hiện tại hai cái quý hồn này, đối với hắn mà nói, ngoại trừ nói cho hắn một ít bí mật, còn có công dụng lớn hơn nữa.

“Không có khả năng, cho dù ngươi giết chúng ta, chúng ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết, ta khuyên tốt nhất ngươi nên lập tức thả chúng ta ra, nếu không một khi đại nhân chúng ta phát hiện ra chúng ta đã không còn, nhất định sẽ tới tìm chúng ta, đến lúc đó ngay cả chết như thế nào ngươi cũng không biết!” Một con tiểu quý trong đó kiên cường nói.

Lôi kiếp thứ bốn, tám.

“A? Nói như vậy, các người không định nói, đã như vậy, đừng trách ta không khách khí!” Nhìn thấy hai tiểu quỷ cường ngạnh như vậy, khóe miệng Lương Tiểu Hữu càng thêm tà ác.

Một đạo huyết mang trong mắt bắn ra, trực tiếp chui vào trong hai đạo hư ảnh, lập tức nghe được tiếng kêu thống khổ thảm thiết vang lên.

Lương Tiểu chính là dùng pháp lực vô thượng để hấp thu tất cả ký ức cùng ý thức của hai tiểu quỷ, chuyển biến nó thành năng lượng linh hồn tinh khiết nhất.

Theo tiếng kêu thảm kia càng lúc càng nhỏ, ký ức mà Lương Tiểu Tỳ có thể tiếp nhận càng lúc càng nhiều. Từ trong trí nhớ của hai tiểu quỷ, gã biết bọn họ đến từ một thế giới khác, đó là một cái không có mặt trời, không có mây trắng, không có thể giới của trời xanh, toàn bộ thế giới đều là một mảnh màu xám đen.

Nơi đó không có cây cối, không có hoa cỏ, hầu như không có thực vật màu xanh lá, cũng không có động vật sống sò sò.

Đó là một thế giới tĩnh mịch, ngoại trừ bầu trời xám xịt, chỉ còn lại mặt đất trắng xóa, đó là đại địa do xương cốt chất thành.

Rất nhiều thi thể hư thối từ trên mặt đất bò dậy, muốn nuốt chửng những thi thể khác hoặc là năng lượng rời khỏi không trung, hoặc là nói, u hồn...

Còn có rất nhiều bộ xương khô cũng từ xương trắng bò dậy, vô giết đồng tộc của mình, dựa vào sự hấp thu linh hồn chi hỏa của bọn họ mà dần dần lớn mạnh chính mình.

Trên bầu trời, cũng có vô số u hồn, có u hồn chỉ lớn cỡ hạt gạo, có hạt cao mấy ngàn trượng, bọn chúng cũng không

ngừng chém giết, không ngừng cắn nuốt, hoặc bị cắn nuốt liên tục.

Đây hoàn toàn là một thế giới không có nhân từ, lực lượng là tất cả nơi này, cướp đoạt là chủ chỉ của nơi này, muốn sống sót, muốn lớn mạnh, nhất định phải không ngừng đánh giết đồng loại.

Một vài sinh vật vong linh đặc biệt cường đại bắt đầu xây dựng phạm vi thế lực của mình, mà đại nhân trong miệng hai tiểu quỷ, chính là một Lệ quỷ có thực lực cường đại ngàn năm của Vũ Thánh, trong tay có vô số quỷ tốt.

Bất quá tất cả những thứ này đều chỉ là biên giới của thế giới kia mà thôi, từ trong trí nhớ của tiểu quỷ, Lương Tiểu càng biết, càng đi vào trung tâm, thực lực của sinh vật càng mạnh...

Ở khu vực biên giới nhất, liền có Võ Thánh cường đại như vậy tồn tại, như vậy đến chỗ sâu, sẽ là sinh vật cường đại cỡ nào đây?

Hơn nữa người của thế giới này sau khi chết đi, linh hồn của con người một khi thoát ly thân thể, hoặc là hoàn toàn tiêu tán trong không khí, hình thành năng lượng tinh khiết nhất, hoặc là bị hấp thu đến thế giới kia, vận khí tốt, bị hút vào luân hồi gięng, đầu thai chuyển thế., Vận khí không tốt, chỉ có thể trở thành u hồn, bắt đầu chém giết những sinh vật khác... Hai tiểu quỷ này thuộc loại không may mắn, sau khi chết tiến vào thế giới kia, trở thành hai đầu u hồn, dựa vào cắn thận từng bước từng bước cắn nuốt những linh hồn nhỏ hơn mình, lớn mạnh lên, mãi cho đến khi được đại nhân trong miệng bọn chúng nhìn trúng...

Mà lần này bọn họ có thể trở lại thế giới này, cũng là không gian xuất hiện vết nứt, bất tri bất giác bị cuốn tới...

Sau khi thấy cảnh này, Lương Tiểu Linh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, loáng thoáng đoán ra được thế giới kia rất có thể chính là Minh giới trong truyền thuyết.

“Mẹ nó, không nghĩ tới Minh giới lại có bộ dáng như vậy...” Trong miệng thảm mắng to một tiếng, nhưng trong lòng kinh

động sóng lớn ngập trời, điều này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn trong địa phủ.

Những người có thể đầu thai kia, vậy mà cũng vận khí tốt? Vậy không phải nói là vận khí không tốt, trực tiếp bị xoá bỏ sao?

Cố gắng đè nén rung động trong lòng, Lương Tiểu Hữu chỉ có thể nhìn hai khối năng lượng tinh khiết trong lòng bàn tay, biết chuyện liên quan tới Minh giới, tốt nhất là mình không nên đề ý tới. Dù cho thực lực bản thân bây giờ cường đại, thế nhưng căn cứ vào trí nhớ của tiểu quý, đi tới nơi đó cũng chỉ có thể hoạt động ở bên ngoài mà thôi.

Đem những ý niệm này tạm thời vứt ra khỏi đầu, Lương Tiểu Khả trực tiếp ném hai luồng năng lượng đang bị vây khốn trong Ngũ Hành Huyết Thi Đại Trận cho Công Tôn Lộ.

Tựa hồ cảm nhận được cái gì, Công Tôn Lộ bỗng nhiên há miệng ra, một ngụm nuốt lấy hai quả cầu năng lượng, trên mặt lại hiện ra nụ cười hài lòng, tựa hồ như ăn món ăn ngon nhất thế gian.

“Đã tiến hành hai mươi một ngày rồi, thân thể của người sớm đã bão hòa, còn lại chỉ là tăng cường hồn phách của chính mình mà thôi. Hôm nay có hai khối hồn phách này cũng đủ cho người xuất thể sớm rồi!” Lương Tiểu thảo nhiên nói., Lại là một chỉ điểm về phía trán Công Tôn Lộ, thi khí trong cơ thể điên cuồng tuôn về phía thân thể Công Tôn Lộ, thời gian đã qua hơn hai mươi ngày, lo lắng an nguy của Diệp Tĩnh Vũ hắn đã không đợi được nữa, nhất định phải để Huyết Thi này lập tức xuất thể.

Theo thi khí của Lương Tiểu có thể tràn vào, thân thể vốn tiếp cận đại thành Công Tôn Lộ lập tức đại thành, mà sau khi nàng hấp thu năng lượng của hai linh hồn, linh hồn của mình cũng không lờ hơn rất nhiều, cuối cùng có thể điều khiển được thân thể cường hãn này, hai mắt đột nhiên mở ra, hai đạo huyết quang bắn thẳng ra, Ngũ Hành Huyết Thi đại trận chung quanh âm âm vỡ nát...

Đúng lúc này, bầu trời phía trên Dục Thành mây đen cuộn cuộn, lôi quang chớp động, mây đen dày đặc ép tới người bình thường không thở nổi.

Ngay cả cường giả như Công Tôn Thắng cũng cau mày, cảm thụ được uy áp cực lớn kia, dường như thiên địa sắp biến đổi...

Chỉ có Lương Tiểu Nhị ở sâu trong lòng đất mới biến sắc. Gã biết rõ đây là lôi kiếp, Ngũ Hành Lôi Kiếp. Mỗi một con Huyết Thi xuất thế đều đi theo lôi kiếp Ngũ Hành. Không chỉ có Huyết Thi phải tiếp nhận lôi kiếp tẩy lễ, mà ngay cả người luyện huyết thi cũng phải nhận sự tẩy lễ của lôi kiếp.

Cảm nhận được áp lực khổng lồ phía trên, sắc mặt Lương Tiểu Tổ trở nên khó coi đến cỡ nào. Y một lòng nghĩ đến sự cường đại của Huyết Thi, nhưng đã sớm quên mất ngày Huyết Thi xuất thế, lôi kiếp khủng bố, với năng lực hiện tại của mình nhiều nhất có thể bảo vệ mình mà thôi, căn bản không thể bảo vệ được cỗ Huyết Thi này. Mà Huyết Thi này lại xuất thế trước thời hạn, thân thể cũng không phải trạng thái mạnh nhất, làm sao có thể ngăn cản được lôi kiếp kinh khủng này.

“Xong rồi, xong rồi, lão tử luyện thi không thành, không chừng còn có thể bị chém thành mảnh...” Lương Tiểu Nhị trong miệng mắng to, nhưng lại một tay chụp lấy Công Tôn Lộ, trực tiếp phá đất chui lên, chạy về hướng Tây Nam với tốc độ nhanh nhất, ngay lúc sinh tử tồn vong, hẳn nghĩ đến chính là Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ thứ duy nhất có thể cứu được hẳn cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ...

Tốc độ của Lương Tiểu Khả cực nhanh, dường như đã vượt qua sự ước thúc của không gian, mỗi một bước đều cách nhau mấy ngàn mét, với tốc độ này mà chạy từ Dục thành đến Vân Kinh cũng chỉ mất mấy canh giờ mà thôi...

Thế nhưng mặc kệ hắn chạy như thế nào, đoàn mây đen kia đều ở trên đỉnh đầu hắn, căn bản không cách nào thoát khỏi, mà mây đen kia, lại càng ngày càng dày, lôi điện trong mây đen cũng càng ngày càng to, càng ngày càng sáng...

Đệ tứ, ba trăm ba ngàn, độ kiếp thứ bốn mươi ba...

Thân thể nghịch chuyển trong hồ dung nham tròn vẹn bảy ngày mới hoàn toàn khôi phục lại, lúc cả người nó từ trong nham thạch nóng chảy lao ra, Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm thấy một cỗ sóng nhiệt cực mạnh đánh tới, phảng phất cả người nó như một ngọn lửa, một ngọn lửa cháy hừng hực.

“Tiểu Hắc, ngươi bây giờ cảm thấy thế nào?” Thấy Tiểu Hắc đi ra, Diệp Tĩnh Vũ cũng từ dưới đất đứng lên, mở miệng nói. Trải qua bảy ngày tu luyện, hắn phát hiện ra hỏa huyết ở ngực trong cơ thể mình chính là chỗ ngực., Vậy mà cũng nhiều thêm một tia sương mù màu đỏ thẫm, giống như sương mù màu thủy lam, đây là hỏa linh chi khí tinh khiết nhất. Bất quá nếu nói thủy hàn chi khí có to bằng chậu rửa mặt, thì điểm hỏa linh chi khí này lại chỉ lớn cỡ hạt gạo, đối với một cái hồ nước mà nói, quả thực là có cũng được mà không có.

Bất quá có một tia hỏa linh chi khí như vậy, hỏa huyết bắt đầu không ngừng xoay tròn, tự chủ hấp thu hỏa linh chi khí trong thiên địa, căn bản không cần Diệp Tĩnh Vũ đi làm gì.

“Đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa còn tiến thêm một bước so với trước kia, ít nhất năng lực khống chế hỏa càng thêm tinh xảo!” Nghịch bác trực tiếp dùng nhân ngôn đáp.

“Vậy là tốt rồi, ha ha, bây giờ theo ta trở về Vân Kinh đi!” Nghe được lời nói trái lời người, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt không kinh ngạc, trong miệng từ tốn nói.

“Được rồi, nhưng ngươi chờ một chút, ta thấy ngươi cũng có thể hấp thu hỏa linh chi khí, có một vật đưa cho ngươi, nên có tác dụng với ngươi...” Nghịch bác nói, thân thể lại quay người lần nữa nhào vào trong dung nham, rất nhanh liền biến mất, Diệp Tĩnh Vũ lại không lo lắng chút nào, nó ngâm trong đó

bảy ngày bảy đêm cũng không có việc gì, hiện tại cũng không thể nào xảy ra việc gì được.

Quả nhiên, không đến một khắc đồng hồ, thân thể nghịch chuyển lại một lần nữa từ trong nham thạch chui ra, bất quá trên miệng nó lại ngậm một đóa hoa sen, một đóa hoa sen màu lửa đỏ, bốc lên hỏa diễm.

“Đây là một cây Hỏa Tâm Liên ngàn năm, trước kia ta đã ăn qua một cây, người ăn con này vào, hẳn là có trợ giúp rất lớn đối với ngươi!” Nghịch bác đưa Hỏa Tâm Liên kia cho Diệp Tĩnh Vũ, mở miệng giải thích.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí, cầm lấy cắn vào trong miệng, lập tức cảm giác như ăn đậu phụ, miệng sung sướng trơn trượt, bất quá Hỏa Tâm Liên kia vừa mới vào miệng, liền biến thành một đạo năng lượng Hỏa thuộc tính cực kỳ tinh thuần, tràn vào trong cơ thể hắn, cuối cùng bị hỏa huyết nơi ngực hấp thu, không ngừng tăng cường năng lượng bên trong.

Khi hắn hấp thu toàn bộ Hỏa Tâm liên, một đoàn sương đỏ ở hỏa huyết đã to bằng chén nước... Nói cách khác, năng lượng của cây Hỏa Tâm liên này tương đương với một phần mười năng lượng của một con Cự Giao ngàn năm.

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy hi vọng đối với việc ngưng tụ ra chín viên kim đan trong cơ thể. Chỉ cần có đủ nhiều linh dược, căn bản không cần nhiều năm như vậy, mình đã có thể ngưng ra Kim Đan. Xem ra con đường tu hành này, không chỉ dựa vào tu luyện a.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hấp thu dược lực Hỏa Tâm liên nhanh như vậy, miệng nghịch bác há hốc ra, tựa hồ muốn nói chút kinh ngạc. Nhưng nghĩ đến thời điểm Diệp Tĩnh Vũ thôn phệ nội đan Cự Giao, cũng chỉ mất một lát đã thôn phệ sạch sẽ, liền thôi nói.

“Ngươi tựa hồ xảy ra biến hóa rất lớn? Ta căn bản cảm giác không ra khí của ngươi!” Cuối cùng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Việc này nói ra rất dài dòng, ngày sau ta sẽ từ từ nói cho ngươi, hiện tại chúng ta mau trở về, đã trễ nải nhiều thời gian

như vậy, cũng không biết Vân Kinh thế nào rồi!” Diệp Tĩnh Vũ để tâm an ủi Lạc Linh Nhi, cũng không muốn dừng lại lâu hơn nữa.

“Tốt, ngươi lên đi, lực chân của ta hiện tại so với trước đây tối thiểu gấp mấy lần, nhiều nhất nửa canh giờ là có thể đến Vân Kinh!” Nghịch bác rất tự tin nói.

Diệp Tĩnh Vũ đại hỉ, thân thể nhảy lên lưng nghịch bác, bốn vó phản bác dưới chân khẽ động, trực tiếp xông ra ngoài. Diệp Tĩnh Vũ vẫy tay một cái, thu thi thể cực lớn trên mặt đất vào Càn Khôn Trắc, đang định ra lệnh cho nghịch nghị tốc độ cao nhất chạy về hướng Vân Kinh thì bỗng nhiên trong lòng cảm thấy bất an.

Mà loại cảm giác bất an kia lại đến từ phía Dược Thành.

“Tiểu Hắc, đi về hướng Đông Bắc, nhanh, lấy tốc độ nhanh nhất của ngươi chạy đi, nhanh...” Không biết tại sao, Diệp Tĩnh Vũ luôn cảm thấy có thứ gì đó cực kỳ trọng yếu mất đi.

Cảm nhận được tâm tình khẩn cấp trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nghịch chuyển hí dài một tiếng, bốn vó dưới chân đồng thời vọt lên ngọn lửa màu đen, chở Diệp Tĩnh Vũ hóa thành một đạo hắc quang, xông về phía Dược Thành, cơ hồ trong nháy mắt đã chạy ra vài dặm...

Một bên khác...

Mặc kệ tốc độ của Lương Tiểu Khả nhanh bao nhiêu, cuối cùng hắn vẫn chưa đạt tới mức một bước ngàn dặm. Mà lôi vân trên bầu trời cũng không có khả năng chờ hắn đến bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ mới giáng lôi kiếp xuống.

Ngay khi Lương Tiểu Hữu chạy ra khỏi Dược thành được mấy trăm dặm, đạo lôi kiếp thứ nhất từ trên trời rơi xuống. Đó là một tia chớp lớn như vạc nước, không lệch không đúng, bổ thẳng vào người Lương Tiểu Nhị. Bộ quần áo trên người gã lập tức bị đốt trụi, tóc tai cũng dựng đứng lên.

Ngay sau đó, đạo thiểm điện thứ hai này không phải bổ về phía Lương Tiểu Kiềm, mà là bên cạnh gã là Huyết Thi Công Tôn Lộ.

So với một đao vừa rồi, đao thiểm điện màu xanh này chỉ bằng nắm tay, thế nhưng Lương Tiểu vẫn cảm giác được uy lực tối thiểu phải gấp mười lần đao tia chớp vừa rồi, với thân thể vừa mới thành hình của Công Tôn Lộ làm sao có thể ngăn cản được.

Căn bản không để ý tới thương thế trên người, thân thể của hắn lại một lần nữa bay lên trời, nâng quyền đánh tới tia chớp màu xanh kia, thi khí trong cơ thể càng điên cuồng vận chuyển. Thế nhưng Thiên Lô chính là lực lượng thuần dương nhất thế gian, vừa vận là khắc tinh của thi khí, lập tức đánh Lương Tiểu lại một lần nữa, da thịt toàn thân cháy đen một mảnh, rất nhiều nơi bắt đầu bốc khói.

Một phần cực ít thiểm điện rơi vào trên người Công Tôn Lộ, không ngừng rèn luyện thân thể của nàng, lại vừa vận là cực hạn nàng phải thừa nhận...

Lúc này cũng chỉ mới hai tia chớp mà thôi, còn Lương Tiểu hầu như bị đánh mất nửa cái mạng, mà Ngũ Hành Lô Kiếp kia lại có trọn vẹn mười tia chớp.

Lúc này, lại một tia chớp đỏ từ trên trời giáng xuống, vẫn bỏ về phía Công Tôn Lộ, uy lực của tia chớp này so với tia vừa rồi, ít nhất cường đại hơn không chỉ gấp đôi...

Công Tôn Lộ căn bản không có khả năng ngăn cản được. Rơi vào đường cùng, Lương Tiểu Hữu lại một lần nữa bay lên trời...

Rầm một tiếng, thân thể của hắn lại lần nữa bị tia chớp bổ trúng, rơi thẳng xuống dưới, toàn thân đã không chỉ cháy đen đơn giản như vậy, mà hoàn toàn biến thành than cốc, nửa cái mạng còn lại cũng mất đi hơn nửa.

Công Tôn Lộ vừa mới bị tia chớp màu xanh rèn luyện nhục thể đầu tiên, lập tức nghênh đón đao thiểm điện thứ hai. Thế nhưng Lương Tiểu Nhân có thể ngăn lại hầu hết uy lực của nàng, vẫn là trong phạm vi chịu đựng của nàng, thân thể của nàng không ngừng bị thiên lô rèn luyện.

Lôi kiếp thứ bốn mươi rưỡi Ngũ Hành.

Trên bầu trời, mây đen không ngừng quay cuồng, từng đạo thiểm điện phát ra tiếng vang âm âm, một đạo thiểm điện thô to hơn đang vận lượng trên bầu trời, đó là một đạo tia chớp màu vàng, to bằng vại nước, uy lực so với tia chớp màu đỏ vừa rồi, tối thiểu lớn hơn gấp hai...

Cảm thụ được uy lực to lớn kia, Lương Tiểu Tứ gần như tuyệt vọng, uy lực cường đại bậc này, cho dù là bản thân gã cũng chưa chắc ngăn cản được. Thế nhưng chẳng lẽ trơ mắt nhìn tia chớp cực lớn đánh cho huyết thi mà mình vất vả lắm mới ngưng luyện hóa thành tro bụi sao?

Lương Tiểu Doãn nắm lấy miếng ngọc bội Thanh Long đeo trên cổ, ném thẳng về phía tia chớp đang lao xuống...

“Àm...” Một tiếng giòn vang, tia chớp màu vàng trùng trùng điệp điệp bổ vào trên thanh long ngọc bội, lập tức truyền đến tiếng vang thật lớn, mơ hồ có tiếng long ngâm truyền ra.

Tia chớp to như vạc nước kia cũng bị Thanh Long ngọc bội phân giải thành mấy tia chớp, một phần bổ về phía thân thể Công Tôn Lộ, tiếp tục rèn luyện thân thể của nàng, mà trong miệng nàng vậy mà phát ra tiếng rên rỉ thống khoái...

Mắt thấy thanh long ngọc bội ngăn được một đạo thiên lôi này, Lương tiểu nhân cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi. Lúc này, đạo thiểm điện thứ tư rơi thẳng xuống, đó là một tia chớp màu trắng, hung hăng bổ vào trên thanh long ngọc bội, làm cho thanh long ngọc bội vừa rồi của Lương tiểu nhân sinh ra một tia hi vọng, vỡ vụn toàn bộ...

Một đạo long ảnh màu xanh nhạt bay lên trời, trực tiếp xông về phía cửu thiên, tựa hồ muốn thoát đi cái gì, nhưng lại bị bạch sắc thiểm điện đánh xuống, trực tiếp đánh vào trong cơ thể Công Tôn Lộ, mà uy lực tia chớp bị giảm xuống vẫn đánh

Công Tôn Lộ bay ngược ra ngoài, tiếng rên rỉ thống khổ lập tức biến thành tiếng rên rỉ thống khổ...

Mặt ngoài thân thể xuất hiện từng vết rách, mắt thấy sắp vỡ vụn, long ảnh bỏ vào trong cơ thể nàng lại bốc lên từng đạo quang mang màu xanh, không ngừng chữa trị thân thể nàng. Mà Mộc linh chi khí giữa thiên địa lại điên cuồng lao tới...

Mắt thấy sắp sửa chữa hoàn toàn, đạo thiểm điện thứ năm trên bầu trời, đã từ đám mây đen đầu rơi xuống, đó là một đạo thiểm điện màu lam to chừng mấy trượng, phảng phất một đầu thiên long, từ trên trời rơi thẳng xuống.

“Mẹ nó, ông trời, không cần chơi ta như vậy chứ? Đã cho ta hy vọng, sao phải khổ sở hủy diệt ta?” Lương Tiểu Thuần trong miệng mắng to một tiếng, nhưng lúc này lại vô lực nhìn tia chớp to lớn bổ về phía mình, Công Tôn Lộ bên cạnh mình...

Dưới uy lực to lớn như vậy, lấy tình huống thân thể hiện tại của mình cùng thân thể Công Tôn Lộ, tuyệt đối sẽ bị chém thành tro bụi, gã không cam lòng, nhưng lúc này không cam lòng lại có thể làm gì chứ?

Trong phương viên mấy ngàn dặm, tối thiểu có mười tên cường giả trở lên chú ý tới hết thảy, loại thiên địa lôi kiếp này đã nhiều năm không xuất hiện, dù sao, những năm gần đây, loại thiên đạo kiếp này đã không xuất hiện qua., Ngay cả Hồn Tiên cũng là tồn tại như phượng mao lân giác, chứ đừng nói đến Chân Tiên. Trong mắt tất cả mọi người đều tràn đầy nghi hoặc, rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai đã thành tựu Chân Tiên? Vậy mà muốn độ lôi kiếp? Trên thế giới này, tối thiểu đã gần ngàn năm không xuất hiện cao thủ Chân Tiên cảnh...

Cho dù ba trăm năm trước có hoàng kim thịnh thế, xuất hiện nhiều Võ Thần như vậy, cũng không xuất hiện một cao thủ Chân Tiên... Mà bây giờ, lại có người độ kiếp...

Độ kiếp, đó là tư cách Chân Tiên mới có.

Dùng lôi điện chi lực, đem hồn phách của mình hoàn toàn luyện hóa, luyện thành thân thể chân chính...

Công Tôn Thắng, Công Tôn Bại, cùng với một ít lão bất tử của Công Tôn gia, còn có cả Tiểu Thương Thiên, Băng Minh đều ngo ngắc nhìn đám mây đen trên bầu trời kia, nhưng không ai dám tiến lên một bước.

Địa lôi kiếp, còn là phạm nhân có thể chống cự? Cho dù là một Vũ Thánh, dù là Võ Thánh đã thoát ly phạm trù, nhưng cũng không dám lấy thân để nghi ngờ.

Uy lực của thiên địa, lại có thể khinh thường?

Chỉ có một bóng người đang điên cuồng chạy đến nơi lôi điện tụ tập. Tốc độ một người một ngựa này đã nhanh đến cực hạn, coi như là dùng sự cường đại của trời cao cũng khó mà nắm chắc được kẻ nào đang xông vào Lôi Kiếp khu.

Khi nhìn thấy tia chớp màu thủy lam to lớn trên bầu trời và đang nằm trên mặt đất hấp hối, Diệp Tĩnh Vũ không chút do dự, thân thể tự nghịch chuyển bay lên trời, vọt thẳng về phía tia chớp màu thủy lam kia...

“Phá cho lão tử!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ mắng to, nhưng lại vận toàn lực Bá Nguyên lực, đánh về phía tia chớp màu thủy lam trên bầu trời kia.

“Túc Vũ...” Nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, Lương Tiểu Hữu ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ không biết sống chết phóng tới đạo thiểm điện kia, trong miệng không khỏi kinh hô, nhưng vừa mới hô lên hai chữ, cả người liền sững sờ tại chỗ, miệng há to, con mắt mở ra thật lớn, thậm chí toàn thân lông chân lông đều hoàn toàn mở ra, có một loại thần sắc giống như gặp quỷ nhìn hết thấy trên bầu trời...

Tia chớp cực lớn kia vậy mà trực tiếp bị quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh nổ tung, không những nổ tung, mà lực lôi điện cuồng bá kia cũng bị thân thể hắn hấp thu, bị thanh Thiên Tôn đao sau lưng của hắn hấp thu, chỉ có rất ít lôi điện bỏ xuống, rơi vào trên người Công Tôn Lộ, hoàn thành rèn luyện cuối cùng...

“Xoạch...” Một giọt nước miếng từ khóe miệng Lương tiểu nhân chảy xuống, cái này tính là gì? Lôi kiếp thiếu chút nữa

bổ trúng mình hồi phi yên diệt lại bị tiểu tử người dễ dàng đánh tan hấp thu như vậy, người còn muốn người sống sao?

Cho dù tiểu tử người là cao thủ chơi điện, cũng không đùa như vậy chứ? Đây không phải tia chớp bình thường đâu, đây là lôi kiếp Ngũ Hành, hơn nữa còn là luồng thiên lôi lợi hại nhất của ngũ hành lôi kiếp, mình còn không đỡ nổi ba tia sét trước mặt, thằng nhóc nhà người không ngờ phá được luồng cuối cùng dễ dàng như vậy, thế thì sau này mình sống thế nào đây? Mình mới là đại ca mà?

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cũng cảm thấy chỗ huyết lôi điện trong lòng bàn tay phải của mình có thêm một tia sương mù màu tím, đó là lôi đình chi khí, tuy rằng chỉ là một chút xíu, bất quá cũng không bao giờ trống rỗng, cảm nhận được những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ mừng rỡ trong lòng, vốn cho là muốn ngưng ra chín viên kim đan cực kỳ gian nan, cơ hồ không có khả năng, nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải là như vậy.

Bắt giết thánh thú, thu thập linh dược, thậm chí đám người độ kiếp cũng có thể gia tăng tu vi, chẳng lẽ đây là diệu dụng của thân thể hỗn độn sao?

Bộ công pháp này quả thật đủ biến thái...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại mẩn thêm một câu biến thái, nhưng lại quay người chạy về hướng Lương Tiểu Nhân. Lương Tiểu Bị đánh thành bộ dáng như vậy, còn không biết thế nào rồi?

Ngay lúc này, thân thể Công Tôn Lộ bên cạnh Lương Tiểu Hữu bỗng nhiên phát ra âm thanh răng rắc rắc rắc. Lương Tiểu Hữu và Diệp Tĩnh Vũ đồng thời nhìn lại, liền thấy thân thể của nàng từ trên trán vỡ ra từng khúc...

“Không thể nào...” Chứng kiến tất cả những điều này, Lương Tiểu Nhị lại há to miệng một lần nữa, bản thân thật vất vả mới luyện thành Huyết Thi chẳng lẽ phải bị nghiền nát sao?

Vậy chẳng phải tất cả những gì mình làm đều uổng phí sao?

Chương 1 Huyết Thi ra đời.

Diệp Tĩnh Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Công Tôn Lộ vỡ vụn ra từng khúc, đây là Huyết Thi mà Lương Tiểu Thuần có thể luyện thành, hôm nay xuất hiện tình huống như vậy, hẳn căn bản không biết phải làm sao bây giờ?

Một người một thi nhìn thấy vết nứt càng lúc càng lớn, vòng lại bây giờ là ban ngày, nhìn qua cũng sờn cả tóc gáy, cũng may là cương thi, một người thực lực cực mạnh, lúc này mới không bị cảnh tượng như vậy hù dọa.

Theo vết nứt càng lúc càng lớn, một người một thi vậy mà nhìn thấy trong đó thai nghén ra một thân thể mới, nhìn tựa như thoát xác, theo tầng ngoài thân thể rơi xuống, dần dần lộ ra bên trong thân thể mới.

Đó là căn cứ vào thân thể giống Công Tôn Lộ như đúc, chỉ bất quá da thịt so với trước đây còn muốn mềm mại, còn muốn trắng mịn, hơn nữa tính co dãn, ngay cả bộ ngực kia, lúc này cũng tựa hồ lớn hơn rất nhiều, nhìn qua nào giống một cỗ thi thể, quả thực cùng hai tám chỗ kia không sai biệt lắm.

Mà đôi mắt của nàng cũng biến thành màu xanh nhạt, phảng phất như sinh cơ vô cùng vô tận. Trên người nàng còn có một dòng long văn màu xanh, chính là Long hồn được phong ấn trong Thanh Long ngọc bội.

“Tham kiến chủ nhân!” Lúc này, Công Tôn Lộ toàn thân không còn một tia lo lắng quỳ lạy Lương Tiểu Hữu...

Lúc này mới kéo hai người đang kinh ngạc trở về hiện thực, Huyết Thi này dường như xảy ra biến hóa so với dự đoán? Bất quá cũng may nàng còn trung thành với mình, đây là vấn đề hai người lo lắng nhất.

“Đứng lên đi...” Nhìn thấy Công Tôn Lộ càng ngày càng nở nang, trong mắt Lương Tiểu Hữu lóe ra ngọn lửa nóng rực,

nếu không phải có Diệp Tĩnh Vũ ở đây, đoán chừng đã nhào tới.

Công Tôn Lộ cung kính đứng dậy, cứ như vậy đứng bên cạnh Lương Tiểu Nhi, ánh mắt mờ mịt, tựa như một người máy, nhưng thân thể của nàng lại tản ra sinh cơ bừng bừng, thậm chí còn tràn ngập sinh cơ hơn cả một người sống.

Mộc linh thân quả nhiên không tầm thường...

“Đại ca, huyết thi của ngươi luyện thành sao? Thực lực của nàng cũng giống ngươi sao?” Nhìn Công Tôn Lộ nhu nhược yếu đuối trước mặt, Diệp Tĩnh Vũ có chút lo lắng hỏi.

“Đương nhiên, Lộ, ngươi đánh ngã tiểu tử này cho ta...”
Lương Tiểu Hữu không yên lòng về Diệp Tĩnh Vũ, trợn trắng mắt, sau đó ra lệnh.

Hắn vừa mới nói xong, trong nháy mắt thân thể Công Tôn Lộ đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, căn bản vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ còn giúp nàng ngăn cản phần lớn lời kiếp, nàng chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Lương Tiểu Tỳ, cứ như vậy một quyền đánh thẳng tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không thềm nhìn, đồng dạng một quyền nghênh đón, trong mắt căn bản không có nửa điểm thương hoa tiếc ngọc, đây là một huyết thi, không phải là người...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, năm đấm hai người va chạm mạnh vào nhau, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhúc nhích một chút nào, mà năm đấm Công Tôn Lộ lại vỡ vụn ra từng khúc, lộ ra mảng lớn cốt nhục trắng hếu, mà thân thể của nàng thì bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh bay ra ngoài.

Bất quá thương thế trên năm tay nàng nhanh chóng khôi phục như cũ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, toàn bộ thân thể vừa mới rơi xuống đất, lại một lần nữa phát động tiến công Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp quét chân một cái, lại một lần nữa quét bay nàng ra ngoài.

“Dừng...” Công Tôn Lộ sẽ phát động lần tiến công thứ ba, lại bị Lương Tiểu Tiều trực tiếp kêu dừng lại, lúc này trong mắt gã đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng của tiểu tử này

từ lúc nào trở nên cường đại như vậy? Hay là nói thực lực Huyết Thi của mình quá kém?

“Đỡ một chiêu của ta!” Để chứng minh ý định trong lòng mình, Lương Tiểu Thuần trong miệng khẽ hô một tiếng, thân hình đã vọt ra ngoài, trực tiếp đánh một quyền về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Một quyền này ẩn chứa lực lượng mạnh nhất của hắn, lập tức cảm nhận được hư không vỡ vụn ra, mặt đất chung quanh càng phát ra âm thanh lộp bộp, đó là dư âm của lực lượng tạo thành tình huống.

Đối mặt với một quyền mạnh mẽ này, Diệp Tĩnh Vũ cũng không lui về phía sau, trực tiếp đâm ra một quyền, va chạm với nắm đấm của Lương Tiểu Tử...

“Ầm ầm...” Liên tục truyền đến mấy tiếng giòn vang, toàn bộ hư không trực tiếp bị đánh ra một khe hở to lớn, mà thân thể hai người trực tiếp bị bắn bay ra ngoài, liền thấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu xuất hiện đạo đạo vết rạn, thế nhưng còn chưa hoàn toàn vỡ ra., Bắt đầu không ngừng phục hồi như cũ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, tụt khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, giống như vừa rồi như đúc, lực phục hồi như vậy, quả thực so với Mộc Linh Thể của Công Tôn Lộ còn kinh khủng hơn?

Trái lại nắm đấm của Lương Tiểu Tử bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, dựa vào lượng lớn thi khí mới khôi phục thương thế...

“Người... người... Người làm sao có thể...” Tự mình cảm nhận được lực lượng cường đại và thân thể biến thái của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tử há to miệng, kinh ngạc nói không hết một câu kia.

Mới bao nhiêu ngày không gặp a, mình vốn cho rằng thực lực đại tiến, nhưng cuối cùng vẫn không sánh bằng Diệp Tĩnh Vũ, cái này gọi hắn không kinh ngạc sao được?

“Đây chính là tâm pháp tu luyện chân chính của ta, Bá Nguyên Quyết...” Ngay sau đó, Diệp Tĩnh Vũ làm sao có được bộ tâm pháp này, kể lại toàn bộ chuyện Hiên Viên Tĩnh chân vỡ hồn phách, đây là bí mật trong lòng hắn, là bí mật mà hắn một mực

không dám nói ra. Thế nhưng giờ khắc này, hắn lại rõ ràng nói ra, bởi vì hắn có đủ thực lực bảo vệ mình.

Thế nhưng không ngờ đến khi hắn nói xong, mày Lương Tiểu Khả lại nhú chặt lại.

“Sao vậy? Đại ca?” Nhìn thấy Lương tiểu có thể lo lắng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ không khỏi mở miệng hỏi.

“Đây không phải một bộ tâm pháp võ công, mà là một bộ tu tiên, không, là một bộ vũ thể tuyệt đối cao minh, là Hỗn Độn thể, đây chính là thân thể trong truyền thuyết., Thời Thái Cổ, không biết bao nhiêu Đại Vu muốn luyện thành Hỗn Độn Chi Thể, nhưng chưa từng thành công, về sau Đạo giáo sinh sống, Vu giáo bị diệt, càng không thể xuất hiện thân thể như vậy., Nhưng không nghĩ tới vị tổ tiên kia của ngươi lại sáng chế ra phương pháp luyện thể biến thái cỡ này. A Vũ, ngươi ngàn vạn lần không nên để cho người khác biết ngươi là Hỗn Độn Chi Thể, có lẽ trên thế giới này còn không ai biết, nhưng những giới diện khác nhất định có người biết, nếu bị người khác biết ngươi có tâm pháp tu luyện Hỗn Độn Chi Thể, bọn họ tuyệt đối sẽ không chút do dự mà toàn lực bắt ngươi!” Ngay sau đó, Lương Tiểu có thể nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết tin tức mình lấy được từ hai tiểu quỷ.

Vốn còn không làm sao để chuyện Diệp Tĩnh Vũ ở trong lòng nghe được, lông mày nhú chặt lại, Lương Tiểu không sai, mình mặc dù là Hỗn Độn Chi Thể, cường đại nhất trong thiên địa., Một cỗ thân thể có thiên phú nhất, không có nghĩa là hiện tại mình vô địch thiên hạ a? Dù sao, mình vừa mới luyện thành Hỗn Độn Chi Thể, giống như một đứa trẻ mới sinh, cho dù có thiên phú, cũng khẳng định đánh không lại một người trưởng thành.

Ít nhất thì cùng loại với lão quái vật Độc Cô Bá Thần như Độc Cô Thần thì không phải hiện tại mình có thể đối kháng được, còn không nói đến các giới diện khác như Lương Tiểu Thuần.

Chương nhị thập nhị Vân Kinh gặp nguy.

“Ta hiểu rồi, hiện tại ta lập tức mô phỏng ra một bộ kinh mạch, một lần nữa tu luyện Kinh Lôi đao quyết...” Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc gật đầu, ngay sau đó điều động Bá Nguyên lực trong cơ thể, trực tiếp sáng tạo ra kỳ kinh bát mạch trong cơ thể., Ngay sau đó toàn lực hút vào, linh khí trong thiên địa điên cuồng tràn vào thân thể hắn, chỉ trong chốc lát đã ngưng tụ đại lượng chân khí trong cơ thể. Chẳng mấy chốc, những chân khí này đã trực tiếp biến thành chân khí Tiên Thiên, chỉ trong nháy mắt hắn đã trở thành một võ sư Tiên Thiên.

“Ta có linh chi ngàn năm từ Công Tôn gia, Nhân Sâm, người ăn vào trước nguy trang đến cảnh giới đại tông sư đi!” Lương Tiểu nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sau mấy hơi thở đã tu thành Tiên Thiên võ sư, trong mắt hâm mộ không thôi, móc ra một gốc nhân sâm cùng linh chi, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí, nuốt hai gốc linh dược vào, vận dụng Bá Nguyên Quyết, trực tiếp chuyển hóa thành chân nguyên lực, lập tức tụ tập bên trong kỳ kinh bát mạch, hai gốc linh dược này có dược lực rất mạnh, ẩn chứa linh lực tương đối phong phú, tối thiểu tương đương với một võ giả tu luyện mấy trăm năm công lực...

Vậy mà lại có thể trực tiếp đẩy Diệp Tĩnh Vũ lên cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ nghĩ, hoàn toàn có thể ngưng tụ ra một viên Chân Đan trong đan điền mô phỏng...

Đây chính là chỗ kinh khủng của thân thể Hồn Độn, thu nạp vạn vật, nhưng lại có thể dung nạp vạn vật.

Đem dược lực dư thừa biến thành Bá Nguyên lực, cả người liền duy trì ở cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, toàn bộ thân thể cũng không khác một chút nào so với những Đại Tông Sư khác, coi như là một gã Vũ Thánh, ngay cả Võ Thần cũng

không có khả năng phát hiện thân thể của hắn có bất kỳ điều gì dị thường.

“Không tốt, có người tới gần bên này, chúng ta mau rời đi...”
Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm nhận được mấy đạo lực lượng cực mạnh đang hướng về phía này, mở miệng nói ra.

Lương Tiểu cũng cảm thấy những khí tức cường đại kia, biết là bị lôi kiếp dẫn tới, Công Tôn Lộ chính là đòn sát thủ của gã, nhưng không thể để những người khác phát hiện, lập tức cũng không nói thêm gì, đi theo Diệp Tĩnh Vũ cùng nghịch bác chạy về phía nam.

Khi người của Công Tôn gia tới nơi này, làm gì còn nửa bóng người, thậm chí ngay cả tầng da mà Công Tôn Lộ cởi ra cũng bị Lương Tiểu Kiềm tiện tay hủy diệt, ngoại trừ đồng tro tàn và mặt đất rách nát thì không còn thứ gì khác.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu có thể một đường tiến về phía nam, lại phát hiện quân đội của Thiên Nguyên đế quốc một đường đều đã hoàn toàn nằm trong khống chế của Thiên Nguyên đế quốc, thậm chí là những phản loạn kia cũng bị quét sạch...

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ không dám dừng lại, chạy với tốc độ cao nhất về hướng Vân Kinh, thế nhưng khi hắn đến bên ngoài Vân Kinh, lại phát hiện tối thiểu hơn ba mươi vạn đại quân bao vây cả Vân Kinh, những thứ này, đều là quân đội của Hiên Viên Tiêu Chiến...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động mạnh, mình rời khỏi Vân Kinh chỉ hơn một tháng, Hiên Viên Tiêu Chiến vậy mà đánh tới dưới Vân Kinh, tốc độ này cũng thật sự quá nhanh đi? Cho dù nhi tử của hắn cưới Công Tôn Hương, cũng chỉ là một cái ngụ trang, Lạc Mộc Viêm bị lừa, cũng không đến mức hỏng hết nhanh như vậy chứ?

Nhưng hắn làm sao hiểu được, Hiên Viên Tiêu Chiến đánh hạ Viêm Châu, chỉ mất mấy ngày, toàn bộ ba mươi vạn đại quân của Lạc Mộc Viêm sụp đổ, về sau Tiêu Canh, quân đội của Tàn Vân Khiếu cũng bị Hiên Viên Tiêu Chiến đánh tan, chỉ có

Gia Cát Hằng mới dẫn đầu thiết quân ngăn trở Hiên Viên Tiêu Chiến công kích.

Thế nhưng khi Hiên Viên Tiêu đích thân xuất chiến, dùng thực lực cá nhân cường đại phá trừ hết từng trận hình của Gia Cát từ trước đến nay, Thiết quân cũng tuyên bố phá vỡ.

Dù sao, một Võ Thánh cũng đủ để thay đổi kết cục của một trận chiến, chứ đừng nói là một tồn tại rất có thể vượt qua Võ Thánh.

Nhiều năm qua, Hiên Viên Tiêu Chiến mặc kệ gặp phải khó khăn ra sao, đều không dùng sức chiến đấu cá nhân của mình để ảnh hưởng chiến tranh, đến trình độ như bọn họ, chỉ huy chiến tranh cũng là một quá trình tu tâm, nào còn có thể dựa vào sức mạnh để đánh bại đối thủ. Nhưng lần này, hắn lại tự mình ra tay, ngoại trừ áp lực của Bạo Phong Thành tăng lên kịch liệt, cần tốc chiến tốc thắng, nguyên nhân lớn nhất đoán chừng vẫn là nỗi đau mất con.

Cho dù là nhân vật như Hiên Viên Tiêu chiến, cũng căn bản khó có thể làm tới mức không có cảm tình.

Nhưng dù cho có ba mươi vạn đại quân đi nữa, muốn ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tiểu là không có khả năng vào thành, bọn họ một người là Hỗn Độn Chi Thể, chỉ cần Diệp Tĩnh nguyện ý, hoàn toàn có thể che giấu hoàn toàn khí tức của mình, mà Lương Tiểu vốn không có dao động năng lượng sinh mệnh, hơn nữa hắn am hiểu Thổ Động Thuật, cho dù là bản thân Hiên Viên Tiêu Chiến cũng khó có thể phát hiện.

Hai người trực tiếp tiến vào kinh thành, đi tới phía trên phủ đệ Diệp Tĩnh Vũ ở Vân Kinh. Sau khi nhìn thấy đám người Công Tôn Di cũng đã trở về, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ một mực treo lơ lửng cuối cùng cũng buông lỏng.

Từ miện Lâm Hiếu Nghi biết được tình huống phát sinh mấy ngày nay, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm kinh hãi Hiên Viên Tiêu Chiến, bất quá nghe được đám người Lạc Nhược Phong, Gia Cát Thủy tuy rằng tan tác, nhưng sau khi trở về Vân Kinh an toàn, hắn mới yên lòng...

Hơn nữa Lâm Hiểu Nghị còn nói với Diệp Tĩnh Vũ rằng Hoàng thượng có chỉ, một khi lão trở về thì lập tức tiến cung diện thánh thượng.

Lúc này Vân Kinh đã sớm nguy hiểm, Diệp Tĩnh Vũ cũng biết thời gian cấp bách, căn bản không kịp đi vụng trộm nhìn Lạc Linh Nhi, liền đi thẳng đến đại điện Hoàng cung.

Lúc này, trên đại điện hoàng cung, Lạc Tiêu Phong mặc một bộ long bào màu vàng sáng, đang ngồi trên long ỷ, vẻ mặt uất ức.

Thái tử Lạc Hải Thiên, Ung An Vương - Lạc Nhượng Phong, Thất điện hạ Lạc Tiêu Viễn, cùng với Bạch Vân Hầu Tần Viêm, Khiếu Thiên Hầu Tần Vân Khiếu, Uy Vũ Hầu Tiêu Canh, cùng với văn võ bá quan khắp triều đều đứng ở hai bên đại điện, ai nấy sắc mặt hoảng sợ, lo lắng không thôi, thậm chí ngay cả Gia Cát tử ban đầu cũng được mời lên đại điện.

Vì biểu thị sự tôn trọng của mình đối với Gia Cát gia, Lạc Tiêu Phong còn khâm ban cho một cái ghế. Ở Nam Vân đế quốc, thậm chí trước người Thục Vân quốc đều là chuyện chưa từng có.

Dù sao, Gia Cát gia đứng đầu văn đạo, hơn nữa lần này thiết quân đại bại, cũng không phải vì binh pháp Gia Cát không bằng người, mà là lực chiến đấu cá nhân trong trận chiến của Hiên Viên Tiêu quá mạnh, lực lượng một người vượt qua quá nhiều, binh pháp, mưu đồ gì cũng không có tác dụng.

Toàn bộ đại điện im phăng phắc, đối mặt với ba mươi vạn đại quân bao vây ngoài thành, không ai muốn nhảy ra chọc giận Lạc Tiêu Phong lúc này...

“Các người nói cho trẫm nghe xem, mới có bao lâu đâu, chưa tới một tháng mà đã bị người ta đánh tới tận Vân Kinh, các người không phải tự xưng là chiến thần đời mới của mình hay sao, sao bây giờ không dùng nữa, trẫm nuôi các người có tác dụng gì?” Lạc Tiêu Phong sắp đột phá Võ Thần cảnh giới, nhưng ngay lúc mấu chốt nhất này, Hiên Viên Tiêu Chiến lại mang theo ba mươi vạn đại quân lâm thành, khiến hắn không

thể không xuất quan trước, việc này sao hấn không tức giận chứ?

Đối mặt với tiếng gào thét của Lạc Tiêu Phong, không ai dám nói gì. Hiên Viên Tiêu Chiến thật sự quá mạnh, mặc kệ là binh pháp hay là sức chiến đấu của con người, đều đã đạt tới đỉnh phong thế gian. Cho dù bên mình có người có thể phân cao thấp với y trên phương diện binh pháp, nhưng chiến lược cao siêu, đâu phải là đối thủ...

Người như vậy gần như là tồn tại vô địch, ai dám nhận?

“Báo, Trung Dũng Bá Diệp Tĩnh Vũ cầu kiến...” Ngay lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của thái giám Nhan Luân, tất cả mọi người đều sửng sốt, đặc biệt là Lạc Tiêu Phong, lập tức lộ ra vẻ vui mừng...

Chương Truy Tam, xin tha mạng.

“Mau! Mau! Truyền Trung Dũng Bá yết kiến!” Ba chữ mau liên tục bại lộ tâm trạng lúc này của Lạc Tiêu Phong. Trước thế tiến công cường đại của thể chiến Hiên Viên Tiêu Tiêu, ái tướng bên cạnh hấn thậm chí ngay cả tiêu dao tiêu điều mà hấn sủng ái nhất cũng bó tay, Diệp Tĩnh Vũ gần như trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Lạc Tiêu Phong.

Nghe Lạc Tiêu Phong nói vậy, Nhan công công chịu trách nhiệm truyền chỉ vội vàng chạy ra, nhanh chóng mang theo Diệp Tĩnh Vũ một thân cấm bào đen kịt đi đến...

“Thần, Diệp Tĩnh Vũ, bá kiến bệ hạ!” Diệp Tĩnh Vũ giương mắt quét qua mọi người trong đại điện, chào hỏi Lạc Nhược Phong và Gia Cát từ đầu tới cuối, sau đó ôm quyền hành lễ với Lạc Tiêu Phong.

Đã qua nhiều năm, Diệp Tĩnh Vũ vẫn là người duy nhất gặp Hoàng đế không cần quỳ lạy. Nếu nói đến ân sủng, hấn mới xem như là người được ân sủng nhất.

Đương nhiên, lúc đầu Lạc Tiêu Phong chỉ là một quốc chủ, lo lắng thế lực sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, về sau mặc dù làm Hoàng đế, nhưng cũng biết Diệp Tĩnh Vũ là đệ tử của vị cuồng nhân kia, đương nhiên sẽ không ra lệnh cho Diệp Tĩnh Vũ làm gì nữa.

Văn võ cả triều sớm đã quen với tình huống này, có đồ kỵ, có bất mãn, có hăm dọa, nhưng không ai dám nhiều lời, đặc biệt là vào thời điểm máu chó này, ngay cả Thái tử Lạc Hải Thiên cũng không tỏ vẻ gì.

“Ái khanh miễn lễ, người đâu, ban thưởng ngồi!” Nếu không phải cố kỵ thân phận, Lạc Tiêu Phong đoán chừng lúc này Hầu đích thân tới đỡ Diệp Tĩnh Vũ.

Vừa nghe nói ban thưởng ngồi, mọi người tại đây lại là cả kinh, Diệp Tĩnh Vũ này cũng quá thụ sủng đi? Ở đây có rất

nhiều người, vương gia, Hầu gia đều không có chỗ ngồi, người chỉ là một con ong ong nhỏ nhỏ dựa vào cái gì mà ban cho ngồi? Đặc biệt là những người không biết sau lưng Diệp Tĩnh Vũ có người độc Cô Bá Thần.

Bất quá y nguyên sẽ không có người vào lúc này toát ra mấy lời không hợp lý, trừ phi hẳn muốn tiến lên liều mạng với Lạc Tiêu Phong...

“Đa tạ ân điển của bộ hạ, bất quá hiện tại việc cấp bách từ quyền lực, cũng không cần, hay là nói phương pháp phá địch đi!” Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói nhảm nhiều, vậy mà trực tiếp mở miệng nói ra.

Mọi người đều sửng sốt, nha hoàn này lại dám cự tuyệt hảo ý của Hoàng đế, lá gan này cũng quá lớn đi? Nhưng lời này lọt vào tai Lạc Tiêu Phong lại là một hồi thoải mái. Người xem xem, cái gì gọi là trung thần, đây mới gọi là trung thần, một lòng nghĩ tới toàn quốc, đều là triều đình, ngay cả việc mình ngồi xuống cũng từ chối.

“Tình huống hiện giờ của ái khanh có biết không?” Lạc Tiêu Phong cũng không phải người giả bộ, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Bộ hạ, thần vừa mới về thành, nhìn thấy ba mươi vạn đại quân vây thành, không kịp để cho người đưa tin tình báo lên, liền thẳng đến hoàng cung, đối với thế cục còn không biết rõ lắm!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Hiên Viên Tiêu chiến suất lĩnh ba mươi vạn quân nam hạ, trong đó có mười vạn chính là Bạo Phong chiến sĩ cường đại nhất Thiên Nguyên Đế, đây là quân đội do một tay Hiên Viên Tiêu chiến một tay dạy dỗ, chiến lực vô song, mà binh sĩ Vân Kinh có thể chiến đấu chỉ có tám vạn cấm quân cùng sáu vạn đô thành đô phòng quân của sáu vạn kinh thành., Nếu như những người khác dẫn đầu, trăm có rất nhiều tướng quân trong tay có thể đánh tan quân địch, thế nhưng Hiên Viên Tiêu chiến một đường hát vang tiến mạnh, ba mươi vạn đại quân khí thế như cầu vồng, phản quan quân ta., Khí thế suy sụp, muốn bảo vệ Vân Kinh thật sự có chút khó khăn, mà đại quân Tây Sở đế quốc bây giờ cũng bị cuốn lấy, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể đông tiến, viện quân các nơi khác, nhanh

nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể tới!” Lạc Tiêu Phong trực tiếp nói.

“Hoàng thượng, nếu sĩ khí chúng ta đã hạ xuống, vậy để vi thần đến cổ vũ sĩ khí của các chiến sĩ, thần khấn cầu dẫn binh xuất chiến!” Diệp Tĩnh Vũ nói thẳng, thanh âm vang dội, trên mặt tràn đầy tự tin.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ vốn cho là Diệp Tĩnh Vũ có chú ý gì tốt, náo loạn cả buổi cũng không nói gì liên tục xin xuất chiến, chẳng lẽ hắn không biết Hiên Viên Tiêu chiến kinh khủng ra sao? Hắn không biết chiến tranh là trò đùa sao? Tình huống bây giờ, có thể tử thủ đã tốt lắm rồi, còn phải ra khỏi thành nghênh chiến, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

“Được, ngươi cần bao nhiêu nhân mã, trăm cho phép!” Nhưng nào ngờ Lạc Tiêu Phong lại trực tiếp đồng ý.

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều yên lặng, bệ hạ này cũng quá tín nhiệm Diệp Tĩnh Vũ phải không?

“Bệ hạ, việc này tuyệt đối không thể!” Lúc này, Thượng thư bộ binh đã đứng ra, Thượng thư bộ binh tiền nhiệm đã bị hắn đẩy xuống đài, với tư cách là người Hải gia, đương nhiên hắn đứng về phía Thái tử, vốn dĩ ngộ đối với Diệp Tĩnh Vũ đã rất bất mãn, hôm nay nghe nói Diệp Tĩnh Vũ đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy, bệ hạ cũng một lời đáp ứng, làm sao còn ngây ngốc được.

“Không thể? Vậy thì tốt, trăm giao mười bốn vạn đại quân cho ngươi, ngươi đánh lui ba mươi vạn đại quân ngoài thành cho trăm, ngươi làm được không?” Lạc Tiêu Phong vỗ bàn, trực tiếp hô lên.

Thượng thư bộ binh nhất thời sợ đến hai chân run lên, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dập đầu, nhưng nào còn dám nói gì? Nói đùa, ngoài thành chính là thiên hạ đệ nhất chiến thần, Hiên Viên Tiêu Chiến, hắn nào dám chính diện đối kháng?

Nhìn thấy Hoàng thượng Long Nhan giận dữ, những người khác sao còn dám nói gì nữa.

“Diệp ái khanh, ngươi cần bao nhiêu nhân mã, cứ việc nói!”
Lạc Tiêu Phong không để ý tới thượng thư binh bộ quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, hỏi thẳng Diệp Tĩnh.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn lướt qua Hải Ly đang nằm rạp trên mặt đất, khoe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai, cái đầu heo như vậy, sao giờ đã trở thành thượng thư bộ binh rồi?

“Thần không cần...” Nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu.

“Hả?” Tất cả mọi người đều sửng sò, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn Diệp Tĩnh Vũ.

“Bệ hạ quên trong tay thần còn có một vạn chiến sĩ sao? Hiện tại, cũng đã đến lúc vì bệ hạ mà phân ưu rồi!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, mọi người đều hoảng sợ, hóa ra là Vân vệ lệnh thứ bảy...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không chỉ một mình, ngược lại phải dùng một vạn nhân mã mới tạo dựng không lâu kia, trong lòng Lạc Tiêu Phong không ngờ xuất hiện một tia cảm động. Hắn thật sự không ngờ, trong thời khắc mấu chốt này, Diệp Tĩnh Vũ lại không hề có một chút tư tâm.

Về nội tình của Vân vệ đệ thất lệnh, hắn là biết rõ, có thể nói như vậy, đó là vũ lực Diệp Tĩnh Vũ vất vả mới góp nhặt được, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất để ngày sau bảo hộ lão tam hoặc là giúp lão tam đoạt quyền, hiện tại lại vì phá địch mà lấy ra, đây mới thật sự là trung thành.

Nhưng Lạc Nhược Phong lại lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn cũng không ngờ tới Diệp Tĩnh Vũ lại đưa ra quyết định như vậy.

Lệnh thứ bảy của Vân vệ chính là tạo thành tinh nhuệ chân chính của thiết quân, đó cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn, bây giờ lại phải dựa vào dạng người như vậy để đối kháng Hiên Viên Tiêu chiến, cho dù cuối cùng giành được thắng lợi, bản thân hắn thì lấy gì ra cạnh tranh với lão đại chứ?

Tuy có chút nghi hoặc nhưng Lạc Nhược Phong vẫn rất tin tưởng quyết định của Diệp Tĩnh Vũ.

“Được, Diệp ái khanh không hổ là trung thần của Nam Vân ta, bất kể thành bại ra sao trăm cũng sẽ ghi công đầu của ngươi!” Lạc Tiêu Phong nặng nề nói.

“Nếu không thành công, thần sẽ gặt đầu!” Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp phong kín đường lui của mình, giọng điệu trầm trọng nói.

Kể thứ tư⁴, bắt vương.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lại một lần nữa yên tĩnh, Lạc Tiêu Phong hoàn toàn ngây ngẩn, trong mắt lại có chút hoa mắt, thật không ngờ là, thật không ngờ, thủ hạ của mình lại còn có thần tử trung dũng bậc này, cho tới nay., Đại đa số đối với Diệp Tĩnh Vũ, đại đa số là xuất phát từ việc lấy lòng thể lực sau lưng hắn, nhưng cho tới giờ phút này, hắn mới xem hắn như thần tử mà mình tín nhiệm nhất, là thần tử được sủng ái nhất, vào thời điểm mấu chốt này, vứt bỏ tất cả tư tâm, tất cả chỉ vì quốc gia, đây mới là trung thần lớn nhất, cũng là trung thần trung thành nhất...

Ngay cả Thượng Thư Hải Ly bộ binh quỳ trên mặt đất cũng quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, mắt đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Tĩnh Vũ, hắn không phải là thật sự choáng váng đấy chứ?

Bất quá càng nhiều người đồng thời cảm nhận được phần chấp niệm trong lòng Diệp Tĩnh Vũ kia, phần tinh thần vì nước hy sinh thân thể kia, ánh mắt nhìn về phía hắn đều phát sinh biến hóa cực lớn, từng người đều tràn đầy kính ý, thậm chí ngay cả tiêu điều một mực khinh thường hắn, sâu trong nội tâm vậy mà cũng không kìm được tuôn ra một tia kính ý., Chỉ có Lạc Hải Thiên và Tàn Vân Khiếu đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, đến cùng Diệp Tĩnh Vũ tự tin từ đâu ra? Với tính cách của hắn, trừ phi nắm chắc mười phần, nếu không làm sao có thể hứa hẹn như vậy? Bọn họ không cho rằng Diệp Tĩnh Vũ chính là loại người bất chấp tính mạng của mình vì triều đình.

Không sai, Diệp Tĩnh Vũ đích xác không phải là người trung trinh, ít nhất, hắn sẽ không trung thành với đế quốc Nam Vân, nếu có thể lựa chọn, hắn càng nguyện ý mang theo đám bạn tốt Lạc Linh Nhi, Lạc Nhược Phong cùng nhau rời đi, nhưng

điều này không có khả năng, cho dù Lạc Linh Nhi chịu đi cùng hấn, Lạc Nhược Phong cũng sẽ không.

Những năm gần đây, Lạc Nhược Phong chưa bao giờ tỏ ra kiêu căng trước mặt hấn, nếu như nói ban đầu hai người còn lợi dụng lẫn nhau, như vậy thông qua nhiều ngày đêm ở chung, giữa hai người đã sớm kết thành tình hữu nghị thâm hậu.

Không chỉ có vậy, Biệt Ly, Diệp Long Nghi, Ảnh Tiêu Tiêu, Nam Cung bị thương, Gia Cát ức, những người này đều giống như người thân của hấn, bọn họ đều sẽ không rời khỏi quốc gia này, bọn họ đều là một phần tử của quốc gia này, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm nô lệ vong quốc, bọn họ sẽ không đi, mình làm sao có thể đi?

Nếu đã không đi, vậy biện pháp duy nhất chính là đánh lui quân địch, nhưng đối phương có ba mươi vạn đại quân, muốn chính diện chống lại, căn bản là không có khả năng, biện pháp duy nhất có thể bắt giặc trước bắt vua, mục tiêu của Diệp Tĩnh Vũ là một đời Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến., Một vạn người mà mình suất lĩnh kia chẳng qua chỉ là một mối nhử mà thôi, hơn nữa nhất định phải trung thành với bản thân nhất. Ngoại trừ lệnh thứ bảy ra, hấn làm sao còn tín nhiệm những người khác. Cho nên, dù biết rõ nhân thủ cuối cùng của mình sẽ tổn thất thảm trọng, hấn cũng chỉ có thể đưa ra quyết định như vậy mà thôi.

Về phần kết quả cuối cùng, hấn tin tưởng nếu mình không thể thắng, Nam Vân đế quốc kia khẳng định ngăn cản không nổi Hiên Viên Tiêu chiến, vậy mình phát lời thề thế nào khác nhau chứ?

Đây là một trận chiến không phải người chết, chính là chiến đấu của ta...

“Tốt, tốt, không hổ là nam nhi Nam Vân đế quốc ta, hôm nay trăm sẽ ban thưởng người làm Trấn Quốc công...” Cảm nhận được chấp niệm mãnh liệt của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong trong lòng hung hăng cảm động, trước mặt mọi người trực tiếp ban cho phong thưởng lớn nhất của Diệp Tĩnh Vũ.

Còn chưa xuất chiến đã phong Quốc Công, hơn nữa còn là vị Quốc Công đầu tiên trong lịch sử Nam Vân Đế Quốc, đây là vinh quang cỡ nào, đây là vinh hạnh đặc biệt cỡ nào, thế nhưng ở đây lại không có ai nói thêm gì. Cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ nói mấy câu trung thành, nhưng dưới tình huống như vậy, có mấy người dám nói ra?

“Đa tạ bệ hạ...” Đối với ban thưởng này của Lạc Tiêu Phong, Diệp Tĩnh Vũ không để tâm, nhưng nếu hoàng thượng đã ban thưởng, đương nhiên phải nói lời cảm tạ.

Sau đó, Hoàng đế ban bố ý chỉ, cuối cùng trực tiếp tuyên bố lui triều. Về phần phủ đệ Quốc Công gì gì đó, tự nhiên có người an bài, sau khi lui triều, Lạc Tiêu Phong lại một mình đi lại Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát Thủy, cùng với Lạc Nhược Phong...

Hắn biết rõ, Diệp Tĩnh Vũ còn có lời muốn nói, về phần vì sao phải một mình lưu Lạc Nhược Phong lại, tựa hồ cũng là đang nói cho một tin tức đặc biệt nào đó...

Trong ngự thư phòng, Lạc Tiêu Phong đã đổi lại một bộ cẩm bào màu đen ngồi trước bàn, Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát bắt đầu từ ức tử, Lạc Nhược Phong đều ban thưởng chỗ ngồi, đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói, chuyện này đương nhiên không là gì, Chư Cát Hằng cũng sẽ không vì chút vinh quang này mà kích động., Thân là người của Gia Cát gia, địa vị cao cả, ngược lại Lạc Nhược Phong, tuy đã tới Ngự Thư Phòng rất nhiều lần, nhưng những năm gần đây, làm gì có cơ hội ngồi thưởng thức, trong trí nhớ ngồi xuống chỗ này, đúng là lúc còn rất nhỏ bị Lạc Tiêu Phong ôm trên đùi chứ?

Sau này lớn lên, ngay cả Thái tử cũng không có tư cách ở chỗ này ngồi!

Lẽ nào Phụ hoàng lại có tâm tư mới sao? Nghĩ đến đây, tâm trạng yên lặng đã lâu của Ung An Vương lại một lần nữa sôi trào...

“Tĩnh Vũ, nói rõ kế sách của ngươi đi!” Lạc Tiêu Phong trực tiếp gọi tên Diệp Tĩnh Vũ, đây cũng là một loại biểu tượng sùng tín.

“Bệ hạ, ba mươi vạn đại quân binh lâm dưới thành, bất kể tử thủ hay là đối kháng, chúng ta đều không có nửa điểm cơ hội, người duy nhất có thể đánh lui địch nhân, chỉ có bắt vua!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Bắt vương?” Lạc Tiêu Phong sửng sốt?

“Người muốn bắt Hiên Viên Tiêu Chiến?” Gia Cát một bên bắt đầu kinh ngạc thốt lên, thật ra kế sách này hẳn đã sớm nghĩ ra, đây thực sự là phương pháp tốt nhất để đánh lui địch. Nhưng vấn đề ở chỗ, Hiên Viên Tiêu chiến không phải thông soái bình thường, rất có thể hẳn là một tồn tại cường đại vượt qua Vũ Thánh, muốn bắt hẳn quả thật không thua kém gì ba mươi vạn đại quân, cho nên lúc trước hẳn trực tiếp từ bỏ ý nghĩ như vậy.

“Có thể bắt thì bắt, không thể bắt, thì giết!” Nói đến cuối cùng, trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ tản mát ra sát khí mãnh liệt.

Lạc Tiêu Phong cau mày lại, hẳn không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết đây là phương pháp tốt nhất hiện giờ. Thế nhưng Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến thực lực sâu không lường được, cho dù tự mình ra tay cũng không nhất định là đối thủ, chứ đừng nói tới việc bên cạnh hẳn có thể còn tồn tại cường đại khác, muốn giết hẳn thì nói dễ vậy sao?

“Đại ca, ra đi...” Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại hô khẽ một tiếng...

“Cạc cạc cạc...” Ngay sau đó là một tràng cười vang lên, một cái đầu trực tiếp thò ra khỏi mặt đất. Ngay sau đó, toàn bộ thân thể Lương Tiểu Doãn chui ra, còn Công Tôn Lộ thì không thấy gã ở bên cạnh...

Nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, Lạc Tiêu Phong và Vân công công phía sau hẳn đều biến sắc, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ đã sớm chào hỏi, bọn họ đã ra tay trước, đây là thần thông gì mà kinh khủng như vậy?

Cao thủ tập hợp ở tầng thứ bốn mươi lăm...

“Thảo dân Lương Tiểu đã từng gặp bệ hạ...” Lương Tiểu tùy ý chấp tay với Lạc Tiêu Phong, bộ dạng dừng dừng...

Lạc Nhược Phong và Gia Cát từ trước đã biết đức hạnh của Lương tiểu thừa rồi, chỉ là cơ mặt co giật dữ dội...

“Tĩnh Vũ, đây là...” Trái lại Lạc Tiêu Phong tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Bệ hạ, đây là đại ca Lương Tiểu Nhi của ta, thực lực của ta tuyệt đối đạt đến cảnh giới Võ Thánh, hơn nữa bên cạnh ta còn có một Võ Thánh, ta đã phát ra tin tức, nếu như không có gì bất ngờ, tối nay hắc hắc là có thể trở về., Hơn nữa bệ hạ và Vân công công, đây chính là bốn Võ Thánh, thực lực như vậy đủ để đối kháng với Hiên Viên Tiêu chiến rồi? Hơn nữa không phải Hải gia có một vị Hồn Tiên sao? Có hắc xuất chiến, muốn đánh chết Hiên Viên Tiêu chiến cũng không phải là chuyện không thể...” Diệp Tĩnh Vũ kiên định nói, trong lời nói lộ ra sự tự tin cực kỳ mạnh mẽ.

Thật ra với thực lực hiện tại của hắc, cộng thêm Lương Tiểu Nhi, cùng với Công Tôn Lộ và Băng Minh bên cạnh hắc, muốn khiêu chiến Hiên Viên Tiêu Chiến cũng không phải không được, nhưng hắc không muốn bại lộ thực lực của mình hoàn toàn., Lương Tiểu Hữu và Băng Minh có lẽ cũng không phải bí mật gì, Lạc Tiêu Phong cũng đã sớm có hiểu biết nhất định, hiện tại nói ra cũng không tính là gì. Hơn nữa nếu không có chiến lực cường đại như vậy, Lạc Tiêu Phong cũng tuyệt đối không tự tin đáp ứng đề nghị của mình.

Bây giờ đem Lương Tiểu Hữu và Băng Minh trực tiếp bày ra mặt ngoài, chủ yếu là cho Lạc Tiêu Phong tự tin, về phần thực lực của mình, cùng với Công Tôn Lộ, đó chính là át chủ bài

của hắn, không đến mức bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không bại lộ những lực lượng này.

Vừa nghe thấy bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ tụ tập lực lượng cường đại như vậy, trên mặt Lạc Tiêu Phong và Nam Phong Vân đều lộ vẻ giật mình, bọn họ không phải là không biết Diệp Tĩnh Vũ có cao thủ, cũng không phải là không biết Lương Tiểu nhân tồn tại, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không ngờ Lương Tiểu lại là cường giả cảnh giới Võ Thánh, trên người hắn căn bản không cảm giác được bất kỳ khí tức cường đại nào a?

Bất quá càng làm cho hai người giật mình chính là Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra Nam Phong Vân cũng đã thành tựu Võ Thánh, nhãn lực này cũng không đơn giản.

Ánh mắt cẩn thận quét qua Lương Tiểu Tỳ một cái, tiếp tục mở miệng nói: “Cho dù như vậy, Diệp Khanh có biện pháp nào dẫn Hiên Viên Tiêu chiến ra không? Bên cạnh hắn cũng không thể không có cao thủ, muốn đơn độc dẫn dụ hắn ra dễ vậy đâu?”

“Không khó, Hiên Viên Tiêu Chiến chính là một đời chiến thần. Đây là lời ca tụng của người khác đối với hắn, chính hắn cũng cho là như vậy. Tuy hắn không phải loại người kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối là một người có chiến ý cực mạnh, chỉ cần chúng ta khiêu chiến hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt., Điều quan trọng hơn, Hiên Viên Huyết thứ chín của hắn, chính là bị đại ca ta đánh chết, nếu đại ca ta khiêu chiến, sao hắn có thể không nghênh địch?” Diệp Tĩnh Vũ nói, lại đem chuyện ở Dược Thành kể lại một lần, đương nhiên, lại giảm đi rất nhiều bộ phận trọng yếu.

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói Hiên Viên Huyết bị Lương tiểu nhân đánh chết, Lạc Tiêu Phong và Nam Phong đồng thời liếc mắt nhìn nhau, vẻ kinh hãi trong mắt càng đậm.

Trách không được từ lâu đến nay, một mực không thấy bóng dáng Hiên Viên Huyết, nguyên lai đã sớm sinh tử, đây là một danh tướng của Hiên Viên đế quốc a, thực lực bản thân cũng đạt đến cảnh giới đại tông sư, đương nhiên nếu là một gã Vũ Thánh, muốn giết một đại tông sư, cũng là chuyện dễ dàng,

nhưng vấn đề là thân phận Hiên Viên Huyết đặt ở nơi nào, người bình thường nào dám giết hắn chứ?

Bây giờ đến lúc tốt rồi, hai huynh đệ bọn họ không nói hai lời, giết cũng chỉ giết, căn bản không sợ Hiên Viên Tiêu chiến đứng sau Hiên Viên Huyết và gia tộc Hiên Viên Kiệt cường đại.

Dù sau lưng hắn có Độc Cô Bá Thần chống lưng, nhưng phần đảm thức này tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được, cho dù những người khác có can đảm như vậy, nhưng sau khi giết xong, cũng không có khả năng thông dong giống như hai người, đây mới là điều làm cho hai người khiếp sợ.

“Nếu Diệp Khanh đã có kế hoạch chu đáo như vậy, vậy hết thảy cứ làm theo biện pháp của Diệp Khanh đi!” Lạc Tiêu Phong lấy lại bình tĩnh, đưa ra quyết định cuối cùng.

“Đa tạ bộ hạ thành toàn, chỉ là long thể của bộ hạ...”

“Trẫm cũng là một võ giả, nếu thật bất hạnh, chết trong tay Hiên Viên Tiêu chiến chắc cũng không phải chuyện may mắn. Con đường võ đạo, không phải ngồi trong hoàng cung là có thể đột phá!” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết lời đã bị Lạc Tiêu Phong cắt ngang.

Thân là hoàng đế của Nam Vân đế quốc, thân là hoàng đế có hùng tâm tráng chí, không chỉ có dã tâm mà còn có đảm thức phù hợp với dã tâm.

Nếu như hắn ngay cả chết cũng e ngại, vậy thì làm sao đi lên đỉnh cao nhất của võ đạo, hướng về quyền lực đỉnh cao nhất đây?

“Bộ hạ anh danh...” Nghe Lạc Tiêu Phong tràn đầy tự tin, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm nhận được sự cường đại trong lòng vị Hoàng đế này, đó là một loại cường đại không sợ bất cứ khó khăn nào. Hắn tin tưởng, nếu lần này thật sự có thể đánh chết Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến mà không chết, như vậy Lạc Tiêu Phong rất có thể sẽ thật sự đột phá Võ Thánh, trở thành Võ Thần.

“Ha ha ha ha ha, trẫm nghe được mấy chữ này, không biết đã nghe bao nhiêu lần, duy chỉ có lần này trẫm thật sự rất vui vẻ.

A Vũ à, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai người sẽ dẫn binh xuất chiến., Dẫn ra Hiên Viên Tiêu chiến, trăm sẽ đích thân phối hợp hành động của người, hiện tại thời gian không còn sớm nữa, Linh Nhi vẫn luôn chờ người ở Vĩnh Nhạc cung, đi xem nàng, một khi nguy cơ lần này được giải trừ, trăm sẽ tự mình lập gia đình cho các người!” Lạc Tiêu Phong cười ha ha, vậy mà thân mật xưng hô Diệp Tĩnh Vũ là A Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, bất quá sắc mặt vui vẻ, bỗng nhiên quỳ một chân xuống lạy, trong miệng hô thẳng: “Hài nhi đa tạ nhạc phụ thành toàn!”

Đây là hãn quỳ trong nội tâm, không phải vì quyền thế, không phải về thực lực, mà là thân phận phụ hoàng của Lạc Linh Nhi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ quỳ một gối xuống với mình, Lạc Tiêu Phong cũng sững sờ. Bao lâu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã từng quỳ xuống trước mặt mình lúc nào? Cho dù năm đó hãn chỉ là một võ sư, đối mặt với mình đều là một bộ dạng kiêu ngạo bất tuân, nhưng bây giờ thực lực bên cạnh hãn đã cường đại như thế, hãn lại đột nhiên quỳ lạy mình, như vậy sao không khiến hãn kinh ngạc?

Mà nhạc phụ mà Diệp Tĩnh Vũ nhắc đến, càng làm cho hãn sững sốt một hồi lâu...

“Ha ha ha ha... Đi thôi, đi thôi... tất cả các người đều đi đi...” Lạc Tiêu Phong cười ha hả, liên tục phát tay, giờ phút này hãn cũng thật sự coi Diệp Tĩnh Vũ là người của mình, con gái của mình có thể gả cho một nam tử như vậy, đây chẳng phải là một trong những tâm nguyện của hãn hay sao?

Không chỉ Lạc Tiêu Phong cười ha hả, Lạc Nhược Phong nghe được những lời này của phụ hoàng cũng cười phá lên theo, muội muội của mình và Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng cũng đi tới chỗ nhau. Hãn là ca ca, sao lại không vui?

Chương 16 tương tư thành tai ương.

“Khà khà...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đứng dậy, chấp tay với Lạc Tiêu Phong, đi ra khỏi Ngự Thư Phòng. Gia Cát ức, Lạc Nhượng Phong đương nhiên cũng xin an ủi rồi đi., Nhưng thật ra Lương Tiểu, lúc sắp rời đi, lại cẩn thận một phen với Lạc Tiêu Phong, lúc này mới nhanh chóng đi theo Diệp Tĩnh Vũ rời khỏi Ngự Thư Phòng, nha hoàn nghĩ tới rất nhiều phi tử đã ngủ say ở Lạc Tiêu Phong, lúc này suy nghĩ nam tử bị mình đội nón xanh là hạng người gì...

Người có thể tu luyện da mặt đến cảnh giới như thế, không, cương thi, đoán chừng cũng chỉ có hãn...

Nhìn thấy mọi người ra khỏi Ngự Thư Phòng, Lạc Tiêu Phong mới đưa mắt nhìn về phía Nam Phong Vân...

“Thế nào? Người nhìn ra được tu vi của hãn sao?” Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói.

“Không nhìn ra, bất quá lão nô dám khẳng định, tu vi thân thể của công gia ít nhất cũng đạt đến cấp bảy, về phần vị kia...” Nói tới đây, trên mặt Nam Phong Vân lộ ra thần sắc ngưng trọng.

“Hãn như thế nào?” Lạc Tiêu Phong nhìn không thấu nhất chính là Lương Tiểu Lai, trên thế giới này làm gì có người đột ngộ?

“Trên người của hãn không có nửa điểm sinh khí, hơn nữa không có nửa điểm ba động năng lượng, nếu như lão nô đoán không sai, vậy hãn là cương thi Thái Cổ trong truyền thuyết!” Nam Phong Vân ngưng trọng nói, đây cũng là nội dung hãn thấy được từ một ít cổ tịch cơ hồ tuyệt tích.

Năm xưa Nam Phong gia chính là một trong tam đại gia tộc, bọn họ biết rất nhiều thứ, những bí mật này ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng không biết.

”Cương thi?” Lạc Tiêu Phong chau mày, đây là cái gì?

“Ừm, cụ thể là như thế nào, lão nô cũng không biết, lão nô cũng là phát hiện trong một quyển Tuyên quỷ thần khi còn rất nhỏ, chỉ biết rõ đây là một loại quái vật dựa vào hút máu người làm sinh trưởng, hoặc là nói, một loại thi thể vốn nên chết đi vẫn còn sống!” Nam Phong thần nhiên nói.

“Trách không được trẫm không cảm giác được trên người hắc có khí tức năng lượng gì, hóa ra là một cỗ thi thể, ha ha, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì, bên cạnh không chỉ tụ tập Thái Cổ hung thú như Thao Thiết mà còn xuất hiện loại quái vật này vốn không nên tồn tại trên thế gian. Ha ha, thú vị, thú vị...” Lạc Tiêu Phong cười lắc đầu, trong ánh mắt lại không có nhiều ý trách cứ.

Hắn là một Hoàng đế, còn là một Hoàng đế đạt tới cảnh giới Võ Thánh, gặp vô số chuyện kỳ quái, làm sao quan tâm Diệp Tĩnh Vũ tụ tập bên người thể nào?

Chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ trung thành với mình, hắn có thể khống chế những người kia, tất cả chẳng phải đều để mình sử dụng sao?

Từ trong quỹ lạy của Diệp Tĩnh Vũ, hắn đã hoàn toàn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ, ít nhất, nể tình Lạc Linh Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không phản bội mình.

Hắn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ, càng tin tưởng phán đoán của mình...

Diệp Tĩnh Vũ không biết vì cái cúi đầu trong lòng mình, khiến địa vị của hắn trong lòng Lạc Tiêu Phong được củng cố hoàn toàn. Giờ phút này hắn dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía Vĩnh Nhạc cung, dọc đường chỉ mang theo tàn ảnh, khiến một số cung nữ và thái giám sợ tới mức nghẹn ngào thét lên, hơn nữa Lương Tiểu thanh thoảng lại đi xuyên qua đám người này trên mặt đất, cứ như là một phần thái giám cung nữ bị dọa ngất đi...

Đối với sự hồ đồ của hai người, Lạc Nhược Phong và Gia Cát ức đều lắc đầu liên tục, thần thức không thôi...

Lúc này, trong Vĩnh Nhạc cung, Lạc Linh Nhi lẳng lặng ngồi dưới một gốc cây hoa quế, trước mặt đặt một bàn trúc tinh xảo. Trên bàn bày từng tờ giấy tuyên bố, tay phải nàng nắm chặt một cây bút lông, vẽ gì trên tờ giấy vậy?

Nhìn kỹ lại thì ra là vẽ một người, một thiếu niên mi thanh mục tú, không phải Diệp Tĩnh Vũ thì là ai?

Chỉ một lát sau, một bức tranh trông rất sống động từ trong tay Lạc Linh Nhi ra đời. Nàng nhìn nam tử tuấn mỹ trên bức họa, Lạc Linh Nhi, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Công chúa, đây đã là bức họa thứ ba hôm nay rồi, người hãy dừng lại nghỉ ngơi đi?” Nhìn thấy Lạc Linh Nhi nhìn nhân vật vẽ tranh của mình bật cười, một nữ tử mặc váy vàng nhạt mở miệng nói.

“Không, còn có một trăm tờ nữa, ta vẽ xong lại nghỉ ngơi...” Diệp Tĩnh Vũ đi được gần một tháng, Họa Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành phương pháp duy nhất mà nàng ký thác.

“Công chúa, nô tỳ thật sự không hiểu, ngài ấy có cái gì tốt, công chúa ở đây ngày đêm suy nghĩ, ngài ấy cũng tốt, chính mình chạy tới Dược thành cứu một nữ nhân, vậy đặt công chúa ở vị trí nào đây!” Cung nữ kia tên là Vũ Phi, chính là tỳ nữ mà Lạc Linh Nhi chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

“Đó là thủ hạ của hắn, đương nhiên hắn muốn đi cứu giúp!” Lạc Linh Nhi nói xong, tiếp tục trải ra tờ Tuyên Chỉ khác, bắt đầu vẽ tiếp.

“Chỉ có thủ hạ cứu thủ lĩnh, làm gì có thủ lĩnh chạy xa như vậy để cứu thủ hạ. Ta xem, nữ nhân kia nhất định có bí mật gì đó không thể cho ai biết...” Vũ Phi mang theo vẻ châm chọc nói, bộ dạng không tin tưởng vào Diệp Tĩnh Vũ.

“Ta tin hắn!” Lạc Linh Nhi cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói như vậy.

“Công chúa à, người cũng không nên bị bề ngoài của hắn lừa gạt đấy, ta thấy hắn không phải là một người tốt, ta còn nghe nói hắn thường xuyên ra vào Hoa Mãn Lâu, có quan hệ không minh bạch yêu bài của Hoa Mãn Lâu!” Vũ Phi lại tiếp tục nói xấu Diệp Tĩnh Vũ.

“Vũ Phi, người có thể không hiểu rõ hẳn cho nên mới nói những lời này, hẳn không phải là người như vậy!” Đối mặt với cung nữ thiếp thân luôn chăm sóc mình từ nhỏ, Lạc Linh Nhi cũng không tức giận, nàng đã sớm coi nàng là tỷ muội thân thiết nhất của mình...

“Ai, công chúa thiện lương quá rồi, ta cũng chỉ lo lắng công chúa bị lừa...” Vũ Phi lại thở dài nãy nê, bộ dáng rất quan tâm đến Lạc Linh Nhi.

“Ha ha, ta biết, bất quá ta tin tưởng hẳn!” Lạc Linh Nhi nhu hòa nói, mà toàn bộ thần sắc của nàng, lại hoàn toàn tập trung vào bút vẽ trong tay.

Tiểu Diệp Tử, bây giờ người đang làm gì vậy? Trong lòng Lạc Linh Nhi, nặng nề thở dài một tiếng...

“Ừm, tin tưởng, công chúa tin tưởng Vũ Phi, công chúa, ngài uống chén trà đi!” Nhìn thấy vẻ mặt chấp nhất của Lạc Linh Nhi như vậy, trong mắt Vũ Phi lóe lên vẻ hung ác rồi biến mất. Thế nhưng gương mặt nàng lại mang theo nụ cười ấm áp, tay cầm một chén trà đưa tới trước mặt Lạc Linh Nhi...

“Ừm...” Làm ở đây hơn một canh giờ, Lạc Linh Nhi cũng cảm thấy có chút khát nước, muốn kết nối với nước trà mà Vũ Phi đưa tới uống vào, lại nghe được một hồi tiếng kêu truyền đến...

“Linh Nhi...” Vừa nghe được âm thanh quen thuộc này, thân thể Lạc Linh Nhi run lên, chén trà trong tay trực tiếp rơi xuống, rơi đầy cả bàn, thậm chí còn làm ướt bức tranh mà nàng đang vẽ...

Bất quá nàng căn bản không để ý những họa quyền này, cả người cứ như vậy đứng lên, nhìn về phía âm thanh, liền thấy một bóng người chờ mong đã lâu chạy tới bên này...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi thay đổi hình tượng thực nữ mấy ngày nay, không buồn để ý tới ánh mắt đám cung nữ xung quanh, cứ thế chạy về phía người vừa tới...

Về phần Vũ Phi bên cạnh nàng, khi nhìn thấy chén trà rơi trên mặt đất kia, trong mắt nàng lại hiện lên một chút tiếc hận...

Chương thứ bốn mươi bốn xuất chiến.

Lạc Linh Nhi hoàn toàn không để ý đến hình tượng và thân phận công chúa, cả người cứ như vậy nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không chút cố kỵ đây là đại viện hoàng cung, trực tiếp ôm Lạc Linh Nhi vào ngực, cảm thụ hai luồng mềm mại trước ngực nàng, cảm thụ mùi thơm thoang thoảng truyền đến, tâm thần chấn động.

Đầu không tự chủ được cúi thấp xuống, miệng trực tiếp hôn lên môi Lạc Linh Nhi. Giờ phút này, chung quanh còn có rất nhiều cung nữ thái giám, Lạc Linh Nhi cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ có ý đồ, lúc này mới nhớ tới đây là ban ngày ban mặt, hơn nữa còn là trong hoàng cung, trên mặt lập tức đỏ bừng một hồi, càng là muốn chia lìa khỏi vòng tay của Diệp Tĩnh Vũ.

Thế nhưng bây giờ lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ cường đại bức nào, nàng đã tránh thoát, đang muốn lên tiếng nhắc nhở Diệp Tĩnh Vũ, miệng vừa mới mở ra đã bị miệng rộng của Diệp Tĩnh Vũ chặn lại, tiếp theo một đầu lưỡi đã man vọt vào trong miệng mình...

Người thấy khí tức đặc biệt phát tán trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, cổ khí tức tuyệt bá thiên hạ kia, cảm thụ được đầu lưỡi của hắn đang giãy dụa. Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, đầu còn khí lực giãy dụa, toàn bộ thân thể đều ngã vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ., Đầu lưỡi cũng chậm rãi đón nhận tiết tấu của Diệp Tĩnh Vũ, không ngừng hút vào nhau, quấn lấy nhau, mà trên mặt nàng lại càng lúc càng đỏ ửng, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, nhịp tim không ngừng đập mạnh, ánh mắt sớm đã hoàn toàn mê ly...

Lúc này, chung quanh còn có rất nhiều cung nữ thái giám, tuy rằng bọn họ đều biết quan hệ giữa Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi, nhưng dù sao cũng không có danh phận, cho dù thật sự có danh phận, cũng không nên hôn nhau dưới đại đình rộng lớn

chứ? Hơn nữa nơi này là hoàng cung a, hoàng cung là địa phương thần thánh cỡ nào, làm sao có thể chứa đựng chuyện như vậy xảy ra?

Bất quá cảm nhận được khí tức cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, kể cả Vũ Phi, cũng không dám nói một câu, thậm chí có chút không dám nhìn bên này...

“A...” Đột nhiên, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng hét thảm, trực tiếp buông Lạc Linh Nhi ra, một tay che miệng của mình.

“Sao ngươi lại cắn ta...” Diệp Tĩnh Vũ là thân thể Hỗn Độn, chỉ cần hắn nguyện ý, thân thể của hắn hoàn toàn có thể bỏ qua bất cứ cao thủ nào dưới cảnh giới Tông Sư tập kích, thậm chí là chiêu thức bình thường của Đại Tông Sư., Cũng khó có thể tạo thành thương tổn đối với hắn, nhưng lúc đối mặt Lạc Linh Nhi, hắn lại điều chỉnh cường độ thân thể của mình không khác biệt lắm so với người thường, nếu không vạn nhất không cẩn thận làm Lạc Linh Nhi bị thương thì phải làm sao bây giờ? Hôm nay lại bị Lạc Linh Nhi cắn một cái, rất là khó hiểu...

“Ai bảo ngươi vừa đi là một tháng chứ? Bỏ lại ta mặc kệ đâu? Còn ở bên ngoài đánh hoa chọc cỏ, hừ...” Lạc Linh Nhi lúc này chống nạnh hai tay, trên mặt làm ra một tư thái rất là phần nộ...

Ai nói Linh Nhi không ghen, ai nói Linh Nhi không quan tâm... chỉ cần là một nữ nhân, liền không có khả năng không quan tâm chuyện nam nhân và câu chuyện giữa mình và những nữ nhân khác...

Dù cho Lạc Linh Nhi rất tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lúc trước Diệp Tĩnh Vũ nói không nói rời khỏi Vân Kinh, còn không nói cho mình biết đi làm cái gì? Nói trong lòng một chút oán khí cũng không có, đó tuyệt đối không có khả năng.

“Oan uổng quá, công chúa công chúa công chúa mỹ lệ thiên lương vô địch, thảo dân oan uổng a, có công chúa như ngài, thảo dân nào còn dám ở bên ngoài trêu hoa chọc cỏ đâu!” Diệp Tĩnh Vũ làm ra bộ dáng cực kỳ khoa trương...

“Phì, ai là thê tử của ngươi...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra những lời buồn nôn như vậy trước mặt nhiều người như vậy, Lạc Linh Nhi lại hờn dỗi nói một câu.

“Hắc hắc, bệ hạ đã truyền ra ý chỉ, một khi lui địch rồi, sẽ đích thân ban hôn cho ta và ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là người của bổn thiếu gia!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà dị.

“Hừ, ta mới không gả cho tên vô lương tâm nhà ngươi...” Lạc Linh Nhi nghe được tin này, trong lòng rất vui mừng, nhưng trong miệng lại hờn dỗi nói.

“Hắc hắc, chuyện này không phải do ngươi quyết định, thánh chỉ của bệ hạ cũng mặc kệ ngươi có đồng ý hay không. Hơn nữa, tuy thiếu gia ta không có lương tâm, nhưng lại có rất nhiều ái tâm...” Diệp Tĩnh Vũ cười tà dị, càng làm bộ lại muốn ôm Lạc Linh Nhi vào lòng, nhưng lại bị Lạc Linh Nhi nhảy về phía sau né tránh...

” ái tâm? Hay là một bó lớn? Hừ, ta thấy là tổn tâm nhỉ? Nói đi, ngươi bên ngoài đến cùng có bao nhiêu nữ nhân?” Lạc Linh Nhi lại hờn dỗi nói.

“Không có, tuyệt đối không có, ngươi xem ta là người như vậy sao? Ta thuần khiết một lòng như vậy làm sao có khả năng ở bên ngoài nuôi nữ nhân?” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu liên tục.

“Ồ? Thật không? Công Tôn Hương kia là ai? Yêu kiều kia là ai? Còn có Mẫu Đơn là ai?” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ mở miệng, Lạc Linh Nhi đã trực tiếp báo ra vài cái tên, trực tiếp đánh cho Diệp Tĩnh Vũ trở tay không kịp, những thứ này đều là nàng biết được từ trong miệng của Vũ Phi.

“Cái kia... Cái này... Ta thề, các nàng đều là thuộc hạ của ta, hoặc là đồng bọn hợp tác, các nàng... Thật sự không phải là nữ nhân của ta!” Diệp Tĩnh Vũ rất là trấn định nói.

“Ngươi và các nàng không có quan hệ đặc biệt nào khác sao?” Đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi đảo một vòng, dường như muốn nhìn thấu nội tâm Diệp Tĩnh Vũ.

“Không có, tuyệt đối không có, nếu có, vậy để ta bị thiên lôi đánh chết đi!” Diệp Tĩnh Vũ kiên định nói, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, nhiều nhất cũng chỉ có thể để thuộc hạ giúp

ta chà xát bồn tắm gì đó, cái này hẳn không tính là quan hệ đặc biệt a?

“Được rồi, được rồi, ta tin ngươi không được sao? Ngươi phát thề độc như vậy làm gì?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ thề độc như vậy, Lạc Linh Nhi vốn còn rất mạnh lập tức mềm nhũn, nàng cũng không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ xảy ra chuyện gì không hay...

Bất quá nếu nàng biết thân lôi trên trời sẽ không tạo thành nguy hại gì với Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại sẽ trở thành đại bổ dược liệu của mình, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Hắc hắc, ta đang thân không sợ bóng lưng lệch, chân chính không sợ giày lệch, bình sinh không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa...” Diệp Tĩnh rất là nói khoác không biết ngượng.

Đối với lời nói không biết ngượng của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi trực tiếp liếc mắt...

“Ha ha, được rồi, kỳ thật ta tới đây thăm ngươi. Bệ hạ muốn ngày mai xuất chiến, ta còn phải sớm chuẩn bị trở về!” Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Lạc Linh Nhi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất vui vẻ.

“A, ngày mai xuất chiến?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ vừa mới trở về liền muốn xuất chiến, trong mắt Lạc Linh Nhi lại là một trận lo lắng, mấy ngày nay, Hiên Viên Tiêu chiến được ba mươi vạn đại quân, người nào ở Vân Kinh không biết? Rất nhiều người đều tâm thần bàng hoàng, nhưng nàng một lòng lo lắng cho Diệp Tĩnh Vũ, đâu cần lo lắng những chuyện này, đến giờ phút này nghe Diệp Tĩnh Vũ nhắc tới, mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Chương thứ bốn và thứ tư đi cùng người xuống địa ngục.

“Ừm, trận chiến này quan hệ đến toàn bộ Vân Kinh, thậm chí là toàn bộ Nam Vân đế quốc, ta không thể không chiến, bất quá Linh Nhi người yên tâm, bất kể thế nào, ta đều sẽ an toàn trở lại bên cạnh người, cho dù là bò, cũng phải bò đến bên cạnh người!” Diệp Tĩnh Vũ thu hồi vẻ vui đùa trên mặt, nói rất nghiêm túc.

“Đây chính là người đáp ứng ta, vô luận như thế nào, người phải trở về an toàn, biết không?” Trên mặt Lạc Linh Nhi cũng hiện lên vẻ nghiêm túc, một đôi mắt thật to nhìn thẳng vào Diệp Tĩnh Vũ.

“Ừm, ta đáp ứng người, nhất định sẽ làm được!” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu.

“Đến lúc đó người theo ta đi xem biển rộng, đến sa mạc, đến Man Lâm Nam Hoang, đi rất nhiều nơi!” Lạc Linh Nhi nói, có chút nức nở... Nàng mặc dù không biết Hiên Viên Tiêu chiến cường đại cỡ nào, nhưng đến bây giờ Nam Vân đế quốc vẫn không có một ai có thể chống cự, cho dù tiêu dao cũng không được, nhị ca của mình còn chết trong một chiến dịch Hiên Viên Tiêu Chiến...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới trở về, lại phải lãnh binh xuất chiến, đây nhất định là một trận chiến đầu lạnh ít dữ nhiều, điều này làm cho nàng không lo lắng sao được?

“Được, ta đáp ứng người, ta sẽ đi cùng người đến bất kỳ nơi nào, mặc kệ là thiên đường, hay là địa ngục...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề nói, đây là lời thề của hắn, là lời thề từ nội tâm hắn phát ra.

Mặc kệ thiên đường hay là địa ngục, ta đều vĩnh viễn ở bên người, vĩnh viễn xa xôi...

Nhìn ánh mắt thâm tình của Diệp Tĩnh Vũ, nghe hắn kiên định nói vậy, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy trong lòng mình thật ngọt ngào.

“Tiểu Diệp Tử, ta yêu ngươi!” Không để ý ánh mắt cung nữ thái giám chung quanh, bất quá giờ phút này chính là ban ngày, không để ý nơi này là bên trong hoàng cung cấm, Lạc Linh Nhi kim lòng không được nói ra một câu nói, đây đối với nữ nhân thời đại này mà nói, thật là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Không chỉ muốn khắc phục sự ngượng ngùng của mình, còn phải khắc phục sự khiển trách của thời đại...

“Ta cũng yêu ngươi...” Nghe được lời nói của người say rượu kia, nghe được âm thanh mê người kia, nghe được tiếng gọi khắc sâu nhất trong linh hồn kia, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá, chỉ cần nàng có thể vui vẻ, chỉ cần nàng có thể vui vẻ, cho dù mình tan xương nát thịt, thì đã sao?

Lại một lần nữa ôm chặt Lạc Linh Nhi vào lòng, lại một lần nữa hôn lên đôi môi động lòng người của nàng, lại lần nữa cảm nhận được nụ hôn ngọt ngào của nàng. Diệp Tĩnh Vũ say khướt, say đến mức vui sướng như vậy, say đến mức như vậy hạnh phúc...

Lạc Linh Nhi cũng đắm chìm trong sự ôm ấp của Diệp Tĩnh Vũ, quên đi thời gian, quên mất địa điểm, quên mất thân phận, quên đi tất cả...

Tựa hồ thời khắc này thế giới đình chỉ chuyển động, ngay sau đó, lấy hai người làm trung tâm bắt đầu xoay tròn...

Từng đóa hoa từ hư không nở rộ thỏa thích, từng cánh hoa từ không trung thỏa thích bay múa...

Bay về phía hai người, bay về phía tim của hai người đã liên kết lại với nhau...

Hoa nở như thương tiếc, hoa rơi chớ ly biệt...

Diệp Tĩnh Vũ không biết làm sao lại rời khỏi hoàng cung, mãi đến khi trở lại phủ đệ của mình vẫn còn có chút hoảng hốt,

trong đầu chỉ còn đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi, khiến hắn say mê như vậy...

Đây là yêu đương nhiên!

Diệp Tĩnh Vũ thâm nghĩ...

Đêm hôm đó, tại Dược Thành không phát hiện tung tích Diệp Tĩnh Vũ, băng minh đã về tới Vân Kinh, sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bình an vô sự, trong lòng tràn đầy kinh hãi...

Phải biết rằng, ngày đó có bảy con thánh thú và hai tên Vũ Thánh đuổi giết hắn, cho dù là hắn, cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không chỉ trốn thoát, còn đánh chết một con thánh thú, cho dù là một con ngựa Thánh Thú, thực lực này cũng thật là khủng bố...

“Hồn lực của ngươi...” Đột nhiên, Băng Minh dường như cảm giác được sự khác biệt gì đó?

“Tiên hồn của ta bị một kiếm của Hiên Viên Tĩnh đánh nát bấy, hiện tại đã không thể sử dụng Hồn Thuật nữa rồi!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“A...” Băng Minh kinh hãi, hắn biết rõ, Diệp Tĩnh Vũ chỗ dựa lớn nhất chính là Hồn Thuật, nhưng bây giờ không thể sử dụng Hồn Thuật, lại không phải nói thực lực của hắn chỉ có thể đối kháng với Đại Tông Sư bình thường?

“Bất quá...” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia tà tiếu, bỗng nhiên một quyền hướng Băng Minh đánh tới...

Một quyền này, không có bất kỳ chấn động năng lượng đáng nói, cũng không có bất kỳ sóng năng lượng nào, giống như một người bình thường đánh ra một quyền, nhưng tốc độ của quyền này lại đạt đến cực hạn, thậm chí trong không khí còn mang theo từng trận sóng khí màu trắng, một cỗ áp lực khó nói nên lời xuất hiện ở ngực Băng Minh, Băng Minh cũng không suy nghĩ nhiều, một tay rút trường kiếm trong tay ra, chắn ngang trước ngực, Chân Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển đến mức cao nhất...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, thanh thiết kiếm đen như mực kia lại một lần nữa bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh

cho nát bấy, lực đạo cường đại càng làm hai tay Băng Minh run lên một hồi, thân thể không ngừng lui về phía sau...

“Thất cấp, nhục thể của ngươi vậy mà đạt đến thất cấp?” Băng Minh lộ ra vẻ kinh hãi, thất cấp nhục thể, đó là tồn tại cường đại bậc nào? Có thể nói như vậy, thánh thú sở dĩ có uy lực cường đại, chính là tại chúng nó có nhục thể cực kỳ cường hãn, đại tông sư căn bản khó có thể thương tổn thân thể của chúng, dù là Vũ Thánh, cũng rất đau đầu, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đạt đến cường độ như vậy, điều này làm cho hắn không khỏi giật mình?

Nói cách khác, không cần võ kỹ, không cần Hồn Thuật, hắn có thể trực tiếp đối kháng Võ Thánh, nếu thêm võ kỹ của hắn, Vũ Thánh bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

“Ừm, vừa rồi ta chỉ dùng ba tầng lực lượng mà thôi. Băng Minh, ngươi còn nhớ rõ lúc trước ta đánh bại ngươi một chỉ kia không? Thân thể bây giờ của ta đã có thể thừa nhận được lực lượng như vậy...” Băng Minh là người một nhà, Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ không giữ lại...

Vừa nghĩ tới ngày đó một chỉ kinh thiên, Băng Minh đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, đó là một chỉ nên tồn tại trên thế gian, cho dù là Vũ Thánh, đối mặt với loại lực lượng này, cũng chỉ có thể tuyệt vọng.

Vừa nghĩ đến việc Diệp Tĩnh Vũ sử dụng lực lượng bình thường kia, Băng Minh liền cảm giác cổ họng mình có chút khô khốc, kể từ đó, thực lực của hắn không phải đã vượt xa mình, vậy mới bao lâu chứ? Bất quá vừa nghĩ tới tiến bộ thần tốc như thế của Diệp Tĩnh Vũ, Băng Minh âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định lúc trước của mình, đi theo hắn, quả nhiên không sai...

“Đúng rồi, những ngày qua ngươi đi nơi nào?” Nhìn thấy Băng Minh một ngày khiếp sợ không biết nói gì, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi lần nữa.

“Ta gặp được lão tổ của ta!” Băng Minh mở miệng nói.

“Lão tổ? Ngươi nói là chọc trời?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, đây chính là bí mật vì nhiều người mới biết được!

“Ừm!” Băng Minh nhẹ gật đầu, ngay sau đó liền đem chính mình gặp mặt Tiểu Thương Thiên, cùng với tại sao Tiểu Thương Thiên lại trợ giúp Công Tôn gia, cuối cùng lại lâm trận phản chiến nói qua một lần.

Vừa nghe đến nhân vật tương tự tồn tại trong truyền thuyết, lông mày đám người Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát Thủy đều nhíu chặt lại, những đại nhân vật này sao đều xuất hiện vậy? Chẳng lẽ thiên hạ thật đại loạn sao? Hay là thế giới sắp xuất hiện biến cố mới?

Đệ tứ thiên chiến đấu quyết chiến

Thời tiết mười một tháng, ở phương Bắc đã là tuyết trắng phau phau. Gió lạnh gào thét, đối với Vân Kinh phía nam, cũng chỉ là vừa rồi có chút lạnh lẽo mà thôi...

Đại quân Hiên Viên Tiêu chiến đã vây thành ba ngày, trong ngày vây thành, Hiên Viên Tiêu Chiến trực tiếp tuyên bố cho Lạc Tiêu Phong thời gian ba ngày suy nghĩ, để hắn chủ động đầu hàng. Bây giờ, ba ngày trôi qua, trong thành vẫn không có bất cứ tin tức gì đầu hàng.

Hiên Viên Tiêu chiến mặc một thân cẩm bào màu đen, phía trên thêu Ngũ Trảo Kim Long, Ngũ Trảo Kim Long, đó là tư cách làm Hoàng đế của cửu ngũ tôn, nếu Vương gia bình thường dám mặc áo choàng Ngũ Trảo Kim Long, tất nhiên sẽ bị gán tội danh mưu quyền soán vị. Thế nhưng Hiên Viên Tiêu Chiến lại khác., Đó là tư cách mà Tiên Đế đích thân ban cho hắn, có nghĩa là sẽ ngang hàng cùng hoàng đế, Tiên Đế Thiên Nguyên đế quốc xưng hô Hiên Viên Tiêu chiến là hoàng thúc, hiện nay tiểu hoàng đế là cháu trai của Tiên đế, nhưng là tôn nhi của hắn, địa vị của hắn ở Thiên Nguyên đế quốc đã sớm lấn át hoàng đế, chỉ cần hắn nguyện ý, hoàn toàn có thể tự lập làm Đế.

Thế nhưng Hiên Viên Tiêu chiến một trận, dốc hết tinh lực và thời gian cống hiến cho chiến tranh và võ đạo, căn bản không có tâm tư làm hoàng đế.

Giờ phút này, trên mặt của hắn không chút biểu tình, cứ như vậy lẳng lẳng đứng ở trung tâm đại quân, một đôi mắt hồ lại bắn về phía Vân Kinh, tòa tường thành cao ngất kia.

Từ sau khi Lạc Tiêu Phong xưng đế, không chỉ mở rộng kinh thành mà còn gia tăng rất nhiều. Kinh thành Vân Vân tuy rằng bây giờ không thể so sánh với Thiên Hạ Đệ Nhất thành, Bạo Phong thành, nhưng cũng cực kỳ hùng vĩ. Tường thành đó cao tới mấy chục trượng, cao như mười căn lầu các, coi như là một

võ sư Tiên Thiên., Muốn nhảy lên tường thành cũng rất khó khăn, phải mượn nhờ thang mây cùng với xe công thành, Hiên Viên Tiêu chiến có ba mươi vạn đại quân. Thế nhưng kỳ quái là toàn bộ đại doanh không có xe công thành, cũng không có thang mây, nếu Lạc Tiêu Phong biết tình huống như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Sắp đến giờ Ngọ rồi, tiểu nhi Lạc Tiêu Phong còn không ra đầu hàng sao?” Nhìn thấy kinh thành Vân Viên Tiêu Chiến như một con quái thú khổng lồ, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, phụ vương, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì liên quan đến đầu hàng, ngược lại có một ít vương công đại thần lặng lẽ đưa hàng thư tới, nguyên ý phối hợp với quân ta công thành!” Bên cạnh Hiên Viên Tiêu chiến, đứng đấy một hán tử thân cao hơn chín thước, vóc người khô ngô, hăn chính là nhi tử thứ hai của Hiên Viên Tiêu Chiến, Hiên Viên Kiệt, cũng là lúc trước hăn công phá Liệt Diễm thành, khiến Lạc Mộc Viêm lo lắng, toàn quân tan tác...

“Mỗi một quốc gia đều có một ít hạng người tham sống sợ chết, người nói xem, có những ai?” Khóe miệng Hiên Viên Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười trào phúng, hăn trời sinh thẳng tính, chiến ý lăm lăm, tự nhiên khinh thường loại người tham sống sợ chết này, ngược lại đối với Lạc Tiêu Phong không có đầu hàng, cảm thấy hưng phấn...

“Vân Vương Lạc Tiêu Vân, Điền Vương Lạc Tiêu Điền, Vân Thiên hầu Vân Tuyết Phong, Thượng thư bộ Lễ thay cho Bằng Tường... cùng với Bạch Vân Hầu Tân Viêm!” Hiên Kiệt cung kính nói ra những cái tên này, không ngờ lại có hơn ba mươi người, trong số này có mười bảy mươi tám đại thần đương triều, Vân Vương, và Điền Vương càng là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Lạc Tiêu Phong, những người này cơ hồ chiếm một nửa lực lượng của triều đình Nam Vân Đế Quốc.

Từ điểm này chứng tỏ uy danh của Hiên Viên Tiêu chiến là ở đó, cho dù còn chưa bắt đầu tiến công nhưng đã đè ép đa số mọi người, nếu không phải những người này e ngại Vũ Thánh Lạc Tiêu Phong, có lẽ đã sớm đầu hàng rồi.

Một đời Chiến Thần, Hiên Viên Tiêu Chiến, mà chỉ là hư danh?

Đối với kết quả như vậy, Hiên Viên Tiêu Chiến tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, đối mặt với ba mươi vạn đại quân áp sát, Nam Vân đế quốc đã bị mình làm cho sợ, nào còn có quân đội nào có thể xuất chinh?

Chuyện thành phá chỉ là sớm hay muộn, những người này đương nhiên phải tính toán cho đường lui của mình, chẳng qua cái tên cuối cùng lại khiến cho Hiên Viên Tiêu chiến rất tò mò.

“Tần Viêm? Ta nghe nói người này chính là Tam trưởng lão của Bạch Vân sơn trang, chính hắn đã phản bội Bạch Vân sơn trang, đổi lại vị trí Bạch Vân hầu. Hôm nay con hắn Tần Vân Khiếu tựa hồ cũng bị phong hầu rồi? Một gia tộc xuất hiện hai vị hầu gia., Đây chính là vinh quang cực lớn, vậy mà hắn cũng tới đây biểu đạt tâm ý sớm như vậy, người này thật đúng là cỏ mọc đầu tường mà!” Khoé miệng Hiên Viên Tiêu hung hăng giật một cái, hiển nhiên đối với loại người như Tần Viêm rất là khinh bỉ.

“Phụ vương, những người này chỉ biểu hiện công phu Tần Viêm, đối với người này, chúng ta vẫn luôn điều tra không rõ phía sau hắn rốt cuộc có thể lực gì, có thể nói, hắn là người thần bí nhất trong cao tầng Nam Vân Đế Quốc hiện giờ!” Hiên Viên nhắc nhở.

“Bỏn vương tự nhiên biết, người này tâm cơ rất sâu, không thể lưu lại, bất quá vì trấn an những người đầu hàng kia, tạm thời lưu hắn một mạng, ngày sau lại đi diệt trừ!” Hiên Viên Tiêu Chiến nhàn nhạt nói ra, bộ dạng như đã nắm hết trong tay.

“Hiểu rõ, phụ vương, chỉ là hiện tại đã đến, chúng ta còn chưa nhận được hàng thư, các chiến sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, có muốn hay không...” Hiên Viên đang muốn nói có muốn hạ lệnh tiến công hay không, chợt thấy một bóng người từ trong kinh thành Vân Vân bay lên trời...

“Hiên Viên Tiêu Chiến, ta chính là huynh trưởng Trần Quốc Diệp Tĩnh Vũ của đại tướng quân Nam Vân Đế Quốc, Lương tiểu hữu đây, sớm nghe nói ngươi chiến đâu thắng đó, không

biết người có thể đánh với ta một trận hay không!” Một trận thanh âm vang dội từ trên bầu trời truyền đến, đại đa số người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân thể đứng ngang trời, đó chính là cảnh giới mà võ thánh mới có, Nam Vân đế quốc không phải chỉ có một mình Lạc Tiêu Phong là Võ Thánh sao? Tại sao hôm nay lại tùy tiện xuất hiện một người, đều là Võ Thánh?

“Phụ vương...” Nhìn thấy nam tử anh tuấn đứng ngang trên bầu trời kia, Hiên Viên Tiêu lại muốn nói chuyện, lại bị Hiên Viên Tiêu chiến ra tay ngăn cản.

“Hiên Viên tiêu nhi, chẳng lẽ ngươi còn không dám đánh với ta một trận sao? Ngươi không phải được xưng là Chiến Thần sao? Tại sao không dám ra đánh với ta một trận. Đúng rồi, quên nói cho ngươi một việc, con trai ngươi Hiên Viên Huyết là bị ta giết chết, nếu ngươi muốn báo thù, cứ việc đi ra đi!” Lương Tiểu Hữu đứng giữa không trung, lớn tiếng nói, căn bản không cần Chân Nguyên lực truyền bá, thanh âm của hắn liền truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Trong khoảng thời gian ngắn đã dẫn tới sóng to gió lớn, Hiên Viên Huyết tử vong, chỉ có ba ngàn huyết kỵ và năm trăm huyết vệ kia biết rõ hắn chết, những binh sĩ khác cũng không biết hắn đã chết, chỉ cho là sinh bệnh, dưỡng bệnh phía sau, nào ngờ lại bị giết, trong đó mấy vạn người đều là thuộc hạ dòng chính của Hiên Viên Huyết, đột nhiên nghe được âm thanh như vậy, từng người đều kinh ngạc không thôi, nếu không phải Hiên Viên Tiêu chiến trong quân, phỏng chừng đã sớm loạn thành một đống.

“Phụ vương, là hắn giết Cửu đệ, để hài nhi động thủ giết hắn báo thù cho Cửu đệ!” Hiên Viên nghe được tin tức như vậy, cũng là một trận phản nộ.

“Không, ngươi không phải đối thủ của hắn, ngươi suất quân công thành đi!” Hiên Viên Tiêu chiến từ tốn nói, mà thân thể của hắn lại chậm rãi bay lên...

Hạng bốn năm mươi khiêu chiến.

Cả đời này, hắc ta tiếp nhận vô số khiêu chiến, xưa nay chưa bao giờ bị bại, hắc ta không sợ bất kỳ kẻ nào, cho dù là những lão quái vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết kia.

Kỳ thật, bên cạnh hắc còn có ba Võ Thánh, hai người là con trai hắc, một người là thủ hạ của hắc, nhưng vì bảo vệ Bạo Phong Thành, ngăn cản Thác Bạt Hải tiến công. Hắc bảo đưa con thứ ba của mình là Hiên Viên Huyền và tuyệt đại đa số đại tông sư ở lại Bạo Phong Thành phụ trợ mình là Hiên Viên Long. Lão Thất Hiên Viên Tĩnh lại chịu trách nhiệm đánh chết Diệp Tĩnh, nhưng nào ngờ lại bị chấn thương, bây giờ còn đang dưỡng thương ở Dược Thành.

Nói cách khác, bây giờ chiến lực cao cấp bên cạnh hắc, ngoại trừ chính mình, chỉ còn lại có con thứ hai Hiên Viên cùng vài tên đại tông sư bên cạnh Hiên Viên Kiệt, muốn đối kháng với tồn tại cường đại như Vũ Thánh, những đại tông sư này căn bản không giúp được gì.

Nhìn thấy phụ vương của mình trực tiếp tiến lên nghênh đón, Hiên Viên Huyền cũng biết mình hoàn toàn không giúp được gì, trực tiếp kết thành quyền chỉ huy Hiên Viên Tiêu chiến, mình ở trên võ đạo xa xa không bằng phụ vương của mình. Thế nhưng trên binh pháp, gã lại tin tưởng sớm muộn gì mình cũng có ngày vượt qua phụ vương của mình.

Về phần những binh lính kia, nhìn thấy Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến vậy mà trực tiếp nghênh chiến, từng người một lập tức bộc phát ra tiếng rống nhiệt liệt. Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến là Chiến Thần, là thần thoại vĩnh hằng bất bại trong lòng bọn họ. Nhưng rất nhiều người trong bọn họ, đều chưa từng thấy Hiên Viên Tiêu chiến, chứ đừng nói chi là hắc đã ra tay, hôm nay thấy hắc vẫn chậm rãi bay lên trời, nào có đạo lý không hưng phấn...

“Lâm tiên sinh, làm phiền người rồi!” Cảm nhận được sĩ khí cao ngất của đám binh sĩ, Hiên Đình trên mặt lộ ra vẻ tự tin, mà hắn lại quay người cung kính nói với một nam tử mặc trường bào.

“Vì điện hạ và vương gia cống hiến sức lực, là vinh hạnh của chúng ta, các vị, chúng ta động thủ đi!” Lâm tiên sinh cũng cung kính đáp lễ lại, nói với mười hai nam tử phía sau hắn.

Những người này dáng người đơn bạc, thân thể cực kỳ yếu ớt, thể nhưng linh hồn của bọn họ lại cực kỳ khổng lồ. Theo tiếng nói của Lâm tiên sinh, mười hai nam tử đồng thời niệm khẩu quyết, trong tay bọn họ đồng thời sáng lên hào quang màu đỏ cực lớn...

Hồn Sư...

Hơn nữa còn là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển...

Hồn Sư mười hai tên cảnh giới Linh Hiển, đây là chiến lực cường đại cỡ nào?

Cái này so với mười hai tên Đại Tông Sư còn cường đại hơn, đây tuyệt đối là tồn tại có thể miêu sát Vũ Thánh, thân thể Vũ Thánh cũng không cường đại, người có thể né tránh công kích của một Linh Hiển Hồn Sư, chính là người trốn được mười hai tên Linh Hiển Hồn Sư công kích sao?

Lúc trước, Thiên Địa Tinh Linh tiền của Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa đã đánh chết ban ngày, nếu như lúc ấy có mười hai đạo Tinh Linh tiền trong thiên địa thì dù ban ngày có mạnh hơn nữa cũng chỉ rơi vào kết cục hồn phi phách tán...

Đây chính là người đứng cạnh Hiên Viên Tiêu Chiến, nổi tiếng là mười ba Chiến Hồn Đấu Sĩ, Lâm tiên sinh đã là Hồn Tiên tiêu chuẩn, còn mười hai người khác, cũng đều là tồn tại cảnh giới Linh Hiển...

Đây tuyệt đối là một luồng lực lượng đáng sợ, không ai nghĩ tới, Hiên Viên Tiêu Chiến lại trực tiếp dẫn theo bọn họ...

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Bạo Phong Thành có mười hai khẩu Nguyên Linh pháo, chỉ cần là Hồn Sư đạt tới cảnh giới hiển hồn là có thể điều khiển Nguyên Linh pháo. Uy lực của

pháo đủ để sánh với một kích của Linh Hiển Hồn Sư. Đáng tiếc thân pháo cố định trên tường thành, chính Nguyên Linh Giáo ban cho Thiên Nguyên Đế Quốc vũ khí chiến tranh, căn bản không cách nào di động.

Theo mặc niệm của mười hai người này, từng đạo hào quang màu đỏ từ trong tay bọn họ đồng thời bắn ra, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ trên không trung, lập tức cảm thấy một cỗ áp bách khó tả hình thành, hỏa lực chung quanh càng điên cuồng tụ tập về bên này...

Ngay lúc mười hai người định phát ra Hồn Thuật, cửa thành Vân Kinh bỗng nhiên mở rộng...

Hiên Viên, kể cả Lâm tiên sinh kia đều sửng sốt, chẳng lẽ là Nam Vân Đế Quốc muốn đầu hàng hay sao?

Thế nhưng sau đó, Hiên Viên liền thấy một dòng nước lũ màu đen trực tiếp tuôn ra, từng đợt ầm ầm nổ mạnh truyền khắp toàn bộ chiến trường...

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó tin, Nam Vân Đế Quốc vậy mà lựa chọn chủ động xuất kích? Đây, đây không phải là tự tìm chết sao? Hiện giờ quân đội của Nam Vân đế quốc đã sớm bị chính mình và phụ vương đánh cho sợ rồi, sĩ khí suy sụp, dưới tình huống như vậy có thể có dũng khí tử thủ đã là tốt lắm rồi, vậy mà bây giờ lại chủ động tấn công, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

Thế nhưng rất nhanh, Hiên Nghê không tự chủ được mà thành hình chữ “O”, chỉ nhìn thấy người lao ra cửa thành, không phải kỵ binh, hoặc có thể nói không phải là binh lính cưỡi chiến mã, mà là một đám chiến sĩ cưỡi cự thú...

Lân Giác Tê chính là con thú hoang lúc trước đồn đại không tồn nhiều sức đánh hạ Lăng Yên thành sao?

Mỗi một đầu đều cao hơn một trượng, mỗi một đầu đều giống như một cỗ máy chiến tranh, còn có những chiến sĩ cường đại đến từ Nam Hoang trên lưng bọn họ, đây tuyệt đối là một cỗ chiến sĩ tinh nhuệ, một cỗ chiến sĩ tinh nhuệ đến cực điểm...

“Nhanh, nhanh, trước tiên không nên công kích tường thành, đánh chết đội kỵ binh kia cho ta, tuyệt đối không thể để bọn

chúng tới gần trận doanh của chúng ta, nếu không ba mươi vạn đại quân lập tức hỗn loạn không chịu nổi!” Vừa nhìn thấy, Hiên Viên đã biết sự khủng bố của quân đoàn này, cự thú như vậy, căn bản không phải sức người có thể chống cự, một khi bị bọn chúng xông tới, trận pháp Cửu Cung do phụ vương bày ra nhất định sẽ bị phá thành mảnh nhỏ.

Theo tiếng nói của Hiên Kiệt, mười hai Hồn Sư kia đồng thời quát lớn một tiếng, “Án tận thế Viêm Long” vừa mới rơi xuống, vòng xoáy màu lửa đỏ kia trực tiếp biến thành một con rồng lửa thật lớn, một con Hỏa Long dài chừng mấy trăm trượng cứ thế nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ... Trong nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người trên chiến trường đều bị con Hỏa Long to lớn này hấp dẫn, từng người trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi...

Từ khi Diệp Tĩnh Vũ trở về, Xích Di đã mang theo hai ngàn chiến sĩ Xích Di tộc và năm ngàn cung thủ bắn tới, còn mang theo bốn trăm con Lân Giác Tê vẫn luôn ở trong núi phía sau Đan Vân sơn trang. Chỉ có điều ngày đó Hiên Viên Tiêu chiến với quân vây thành, Lạc Nhược Phong phái người mang những cự thú này vào trong thành trước tiên. Hắn biết sớm muộn gì cũng có ngày đám cự thú này được sử dụng.

Đương nhiên, điều này cũng là do Lạc Nhược Phong không thể ra lệnh cho chiến sĩ Xích Di tộc. Nếu Xích Di tộc nghe lời hắn, hắn đã sớm mang theo những cự thú này đi tới chiến trường biên giới.

Làm sao đợi tới lúc này mới được hầu nhân phái đi.

Bất quá thời khắc này, đám người Di Thương trở về, đám chiến sĩ Xích Di tộc giống như mãnh hổ xổ lồng, bảo vệ không chết nhằm về phía đại quân mệnh mông vô tận kia...

Diệp Tĩnh Vũ xông lên đầu tiên, hắn cười Nghịch nghị, cùng với tốc độ nhanh chóng phóng tới đại quân. Hiên Viên Tiêu Chiến đã bị Lương Tiểu Tiểu có thể dẫn dắt, trong quân cũng không có người khiến hắn sợ hãi, hắn nhân cơ hội này đánh cho Thiên Nguyên đế quốc quân trở tay không kịp, tốt nhất là triệt để phá tan trận hình của bọn họ, đả kích sĩ khí đối

phương, sau đó lại phản hồi cùng mọi người bắt giữ Hiên Viên Tiêu chiến, đây mới là toàn bộ kế hoạch bắt vua...

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy hỏa long khổng lồ bậc này hướng đám người mình đánh tới, không khỏi biến sắc...

Chương cụt mười một uy lực của mũi tên thứ mười một.

Tuy hấn cũng đoán được trong quân Hiên Viên Tiêu Chiến có thể có Hồn Sư tồn tại, nhưng tuyệt đối sẽ không nghĩ tới sẽ có nhiều Linh Hiển Hồn Sư hợp lực như vậy phát ra Hỏa Long to lớn như vậy...

Uy lực của con Hỏa Long này đủ để nổ tung một đoạn tường thành. Nếu cứ như vậy mà đuổi giết, một vạn thiết quân của mình không nói toàn quân bị diệt, ít nhất bốn trăm con Lâm Giác Tê này tuyệt không còn sống sót. Mà chiến sĩ Xích Di tộc cười trên lưng chúng nó càng khó thoát khỏi cái chết. Bọn chúng đều là chiến lực quan trọng nhất trong kế hoạch lần này. Nếu cứ bị đánh giết như vậy, không phải tất cả đều phí công nhọc sức.

Chính mình sao có thể để cho chuyện như vậy xảy ra? Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ cười trên lưng nghịch bác bỗng nhiên vọt ra ngoài, vậy mà lấy thân thể của mình xông về phía Viêm Long đang chạy nhanh đến kia...

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn tất cả, đây không phải là tự tìm chết sao? Viêm Long kia to lớn như thế, dài chừng mấy trăm trượng, thân hình càng to lớn, Diệp Tĩnh Vũ ở trước mặt Viêm Long kia, tựa như một con chuột nhỏ gặp phải măng xà, chỉ có trực tiếp bị nuốt hết, cho dù hấn có muốn chết cũng không cần phải vội vã như vậy chứ?

Xích Di Cương cười trên lưng Lâm Giác Tê Vương nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vọt tới như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, bất quá hấn biết Diệp Tĩnh Vũ không phải ngu ngốc, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tự sát, chỉ là chiến phủ Liệt Không trong tay nắm càng chặt, tựa hồ cũng đang tăng thêm lực lượng cho Diệp Tĩnh Vũ.

Trên tường thành, Tiêu Canh, Tàn Vân Khiếu, các danh tướng cũng dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn về phía Viêm Long Diệp Tĩnh Vũ, gia hỏa này chẳng lẽ còn muốn dùng sức một người ngăn cản mười hai tên Hồn Sư phát ra Viêm Long sao? Ngay cả một Võ Thánh cũng không thể.

Hiên Hiên Kiệt và Lâm tiên sinh bên cạnh hắn cũng khó hiểu nhìn về phía Viêm Long Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ đây là chỉ huy của thiết kỵ này sao? Thật sự là một người ngu ngốc đến cực điểm sao? Xem ra cũng chỉ có một thân man lực mà thôi.

Ngoại trừ những người quen thuộc Diệp Tĩnh Vũ, tất cả mọi người còn lại đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ là hành vi tìm chết, dù sao, đó là Viêm Long đến cả Vũ Thánh cũng phải nhượng bộ lui binh.

vạt áo màu đen của Diệp Tĩnh Vũ lay động theo gió, một đầu tóc trắng trông rất bắt mắt, Bá Nguyên Quyết trong cơ thể không ngừng vận chuyển, cả người cứ như vậy nhào về phía Viêm Long...

“Xuy xuy xuy...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ gần như lập tức bị thôn phệ, nhưng con Viêm Long kia vậy mà bắt đầu vỡ vụn ra toàn bộ, cũng không như những người khác nghĩ thôn phệ Diệp Tĩnh Vũ, sau đó tiếp tục nhào tới phía trước, mà quần quanh Diệp Tĩnh Vũ, không ngừng xoay tròn...

Hỏa huyết nơi ngực Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng vận chuyển, không ngừng hấp thu lực lượng lửa này, tốc độ hấp thu càng lúc càng nhanh, sương mù màu đỏ trong hỏa huyết cũng càng lúc càng nhiều, mà thân thể của hắn cũng bị thiêu đến đỏ bừng, quần áo trên người bị đốt thành phần vụn...

Cả người hắn trần trụi như vậy, cứ để mặc cho ngọn lửa nhiệt độ cao thiêu đốt thân thể của mình, nóng rực khó nói nên lời, dù hắn thân là Hồn Độn Chi Thể, lúc này cũng bị thiêu đốt đến cực kỳ khó chịu, mồ hôi vừa mới chảy ra, trong nháy mắt liền bị bốc hơi sạch sẽ, cả người phảng phất như bị nướng chín trên đồng lửa...

Uy lực của Viêm Long này thật sự là quá lớn, lấy hỏa huyết trong thời gian ngắn khó có thể hấp thu toàn bộ vào, nhiệt độ

cực cao suýt nữa đã triệt để luyện hóa hoàn toàn khối Hồn Độn Chi Thể này, ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ bị thiêu mất đi ý thức., Trong thủy huyết lại tuôn ra mảng lớn sương mù màu thủy lam, lập tức cả người hắn phảng phất như lữ khách hành tẩu trong sa mạc mấy ngày nhìn thấy một bãi nước trong, toàn bộ nhào vào, loại cảm giác sáng khoái này thực sự khó nói nên lời...

Không biết qua bao lâu, hỏa điểm của Viêm Long càng ngày càng ít, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng dần dần hiển hiện ra, xa xa nhìn lại, thân thể của hắn đều bị ngọn lửa bao vây lấy, cả người giống như Hỏa Thần trên trời, uy vũ bất phàm.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đặc biệt là Hiên Viên và Lâm tiên sinh, hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ nằm ngang trong hư không, miệng mở to, đây còn là thân thể con người sao? Không ngờ có thể hấp thu lực lượng hỏa linh, lẽ nào hắn là thân thể hỏa linh trời sinh sao?

Trên tường thành, Tiêu Canh, Tần Vân Khiếu cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, vốn tưởng rằng lần này Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn phải chết, nào ngờ hắn lại có thể trực tiếp hấp thu uy lực của ngọn lửa kia...

Lúc này, nghịch bác đã nhào tới phía dưới Diệp Tĩnh Vũ, bốn vó đồng thời bốc lên ngọn lửa màu đen, những ngọn lửa còn lại kia trực tiếp bị ngọn lửa màu đen này thôn phệ, hỏa điểm mặt ngoài thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng biến mất sạch sẽ, nhanh chóng lấy từ trong Vòng Càn Khôn ra một bộ quần áo, Diệp Tĩnh Vũ ký ở trên lưng nghịch bác, lại một lần nữa xông về đại quân Hiên Viên Kiệt.

Vào lúc này, trong một tòa tháp tên trên tường thành, Hồ Thương một tay cầm cung, một tay cài tên, ánh mắt gã nhắm thẳng vào một nam tử dưới soái kỳ của mấy chục vạn đại quân trung quân, đúng là Hiên Kiệt...

Ba mươi vạn đại quân vây thành, mặc dù là bốn phương, nhưng mỗi một mặt đều có gần mười vạn người tụ tập lại một chỗ, cảnh tượng kinh khủng cỡ nào, ít nhất đám người Trung quân Hiên Kiệt cách tường thành vài dặm, cũng chỉ có cao thủ

cảnh giới đại tông sư mới có thể cách xa như vậy mà không chế chiến đấu.

Khoảng cách xa như vậy, ngoại trừ Hồn Thuật, bất kỳ cung thủ nào cũng khó mà bắt được, mà đối mặt với uy hiếp của Hồn Sư, có một Hồn Sư cảnh giới Hồn Tiên cùng mười hai tên Linh Hiên, Hiên Viên căn bản không cần lo lắng cái gì?

Nếu đối phương thật sự muốn lấy thủ cấp của hắn, phương pháp duy nhất chính là đột phá tầng tầng đại quân, vọt vào trong quân đội, nhưng mà nói thì dễ, dù chiến lực Lâm Giác Tê xông ra kia rất mạnh, cũng nhiều nhất là xông loạn trận doanh của mình mà thôi, chờ lúc xông tới nơi này, còn thừa lại được mấy người?

Dù sao, những chiến sĩ này đều là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Thiên Nguyên đế quốc, căn bản không sợ bất kỳ sự khiêu chiến nào.

Thế nhưng, Hồ Tưu thì khác, thân là xạ thủ mạnh nhất của Hồ Học Tộc, mấy ngàn thước với hắn mà nói căn bản không đáng là gì? Hơn nữa hắn đã tu luyện tới tầng thứ ba, đã có thực lực uy hiếp Võ Thánh, chớ nói chi là một gã Đại Tông Sư.

Vốn dĩ muốn tìm kiếm một người trong mười vạn đại quân, quả thực giống như mò kim đáy biển, đặc biệt cách xa nhau như vậy, nhưng nhãn lực Hồ Bi rất mạnh, mà Hiên Viên bây giờ thân là chủ soái, soái kỳ kia chính là bia ngắm tốt nhất, hơn nữa mười hai Hồn Tiên kia phát ra hồn thuật phát ra hào quang, đã sớm hấp dẫn sự chú ý của hồ ly.

Lạnh lùng nhìn qua Hiên Viên còn đang sửng sò, tay phải Hồ Ly nắm chặt dây cung đột nhiên buông lỏng, một đạo lưu tinh màu đen phá vỡ bầu trời...

Hiên Viên Dưỡng Chương thứ mười hai, Hiên Kiệt chết.

Hiên Viên, Lâm tiên sinh đang kinh ngạc trước thân thể Diệp Tình Vũ rất cuộc cầu thành cái gì, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh như băng. Đặc biệt là Lâm tiên sinh, linh hồn của hắn cường đại cỡ nào, đối với loại nguy cơ này cảm giác người xa xa so với người bình thường...

Lập tức cảm giác như mình bị cái gì đó khóa chặt, loại cảm giác này rất khó chịu...

“Không tốt, đôi phương...” Lâm tiên sinh đang muốn nói đôi phương có một gã Thánh Tiên Thủ, nhưng lời còn chưa nói hết, đã thấy một đạo hắc quang từ tường thành bắn ra, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Hiên Kiệt...

Đây tuyệt đối là hắc quang đại biểu cho tử thần, với thực lực của Hiên Viên căn bản khó có thể tránh né...

“Thiếu Túc Chi Thuần!” Lâm tiên sinh theo bản năng tuôn ra hồn lực cường đại, trực tiếp tạo thành một cái quang thuần màu trắng trước người Hiên Kiệt.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, quang thuần màu trắng kia trực tiếp bị xé thành mảnh nhỏ, Lạc Nhật tiên màu đen tiếp tục vọt tới phía trước. Trải qua sự ngăn cản của tấm thuẫn thờ dài, cuối cùng Hiên Kiệt cũng có được một chút thời gian, thân thể của hắn cấp tốc tránh sang bên trái, tránh được một mũi tuyệt mệnh mũi tên...

“Xùy...” một tiếng, Lạc Nhật Tiên trực tiếp chui vào ngực phải của hắn, một đạo huyết kiến trực tiếp bắn ra...

Hiên Viên trong lòng hoảng hốt, nhưng cũng cảm thấy may mắn, may mà Lâm tiên sinh đã giúp mình ngăn cản, nếu không chỉ một món thôi cũng đủ xuyên thủng trái tim mình.

Thế nhưng trong lòng Hiên Hiên Kiệt vừa nảy sinh một chút may mắn, một luồng năng lượng cực mạnh từ trong mũi tên đen kịt nổ tung ra.

Thân thể Hiên Kiệt bị xé tan thành từng mảnh, năng lượng cuồng bạo xung kích xung quanh. Lâm tiên sinh ở gần Hiên Viên cảm thấy không ổn, thân thể trực tiếp lướt ngang ra ngoài. Thân là Hồn Tiên, bước một bước của hắn đã tránh được một đòn trí mạng này. Thế nhưng mười hai Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên phía sau hắn lại không gặp may như vậy.

Bọn họ vừa mới sử dụng một lần hồn thuật, lúc này chính là lúc mỏi mệt, đôi mắt bạo tạc đột nhiên như thế này, thân thể của bọn họ làm sao phản ứng được?

Chỉ có hai Hồn Sư thực lực cao cường mới dùng toàn lực dịch chuyển tức thời, lúc này mới tránh được đòn đánh giết mạnh mẽ nhất này...

Ánh sáng màu đen bao phủ xung quanh, mười tên Hồn Sư, mười mấy tên thân vệ, kể cả một Đại Tông Sư, trực tiếp bị nổ tan tành...

Đây chính là uy lực của Lạc Nhật Thần Tiễn, cũng là chỗ kinh khủng của một thần tiễn thủ...

Dù cho năng lực giao đấu cận thân Hồ Bi cũng không mạnh, thậm chí là một tông sư cũng có thể giết chết hắn, nhưng sau khi kéo dài khoảng cách, trong tay hắn lại có một cây cung thần, hắn cơ hồ chính là đại ngôn của thần tử.

Lúc trước ở Dược thành, ngay cả cường giả Võ Thánh như Công Tôn Thắng cũng cảm nhận được uy hiếp cực mạnh, chớ đừng nói chi là Hiên Nghê.

Dưới một mũi tên, thống soái bây giờ của toàn bộ đại quân bị bắn chết, mười hai Hồn Sư có thực lực mạnh nhất chết mười người, đây tuyệt đối là kết quả khó mà nghĩ tới của đại quân Thiên Nguyên Đế Quốc, gần như ngay khi Hiên Viên Kiệt bị bắn chết, toàn bộ Trung quân liền hoàn toàn rối loạn, thống soái Hiên Viên Tiêu chiến của bọn họ đã rời đi, hiện giờ ngay cả Hiên Viên Kiệt cũng đã chết, ai lại tới thống soái bọn họ?

Đúng lúc này, Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh một vạn thiết kỵ vọt tới tiền tuyến của đại quân. Diệp Tĩnh Vũ cầm Thiên Tôn đao trong tay, hung hăng chém về phía những binh sĩ đang giơ trường mâu về phía hắn. Đao khí lừng lẹ phá không mà ra, những binh sĩ cảnh giới nhiều nhất kia làm sao có thể ngăn cản?

Dưới một đao này, tối thiểu cũng có ba bốn người bị chém thành hai nửa, mà khi Lâm Giác Tê chạy tới, những binh sĩ tinh nhuệ nhất Thiên Nguyên đế quốc cũng hoàn toàn tuyệt vọng...

Nếu Hiên Viên không chết, hắn có lẽ sẽ nhanh chóng điều động trận hình, lấy binh chủng khác nhau đến vây quét đội kỵ binh này. Tuy nói sức chiến đấu của mỗi người kém hơn so với kỵ binh này, nhưng tối thiểu có thể kiềm chế được đội kỵ binh này, với bản lĩnh của hắn hoàn toàn có thể làm được.

Tuy rằng cuối cùng trận hình vẫn sẽ loạn, cũng sẽ phải chịu tổn thất rất lớn, nhưng tuyệt đối có thể lưu lại một vạn người này, dù sao, binh lính canh giữ ở cửa thành này chừng mười vạn người.

Thế nhưng Hiên Viên tử vong, trực tiếp khiến cho trung quân đại loạn, những binh lính tiền quân này căn bản không biết nên làm gì? Đối mặt với cự thú cao lớn kia, bọn hắn thân là binh sĩ tinh nhuệ nhất Thiên Nguyên đế quốc, cũng có chút sợ hãi, chỉ là tinh thần chiến đấu nhiều năm bồi dưỡng thành, khiến cho bọn hắn liều mạng phóng tới...

Thế nhưng Lâm Giác Tê thân là thú hoang cấp bốn, đao kiếm của những binh lính bình thường làm sao có thể thương tổn được chúng, cho dù chỉ có mấy trăm con Lâm Giác Tê, lại giống như một lưỡi dao sắc màu đen, hung hăng cắm vào trong mười vạn đại quân này...

Hỗn loạn, toàn bộ chiến trường hỗn loạn, cái chết của Hiên Viên, cùng với tiền tuyến bị phá tan, làm cho đội quân kỷ luật nghiêm minh này hoàn toàn lâm vào trong hỗn loạn, cục diện mà những tướng lĩnh cao cấp muốn nhanh chóng không chế, thế nhưng Hồ Tư đứng trên tháp tiến lại trở thành tử thần thu gặt tính mạng của bọn họ, phàm là có người huy động chiến

kỳ điều động trận hình, toàn bộ đều bị hấn bắn chết từng người...

Chỉ trong thời gian hơn một khắc, người đánh cờ chết trong tay hấn đã không dưới hai mươi người. Đương nhiên ngoại trừ mũi tên Hiên Viên, những mũi tên khác đều là vũ tiễn bình thường...

Dù là như vậy, những tướng quân của Thiên Nguyên đế quốc kia cũng mang đến khủng hoảng cực độ, đến cuối cùng, hầu như không ai dám ra mệnh lệnh nữa, cho dù có hạ lệnh đi nữa, cũng không ai dám nắm lấy chiến kỳ chỉ huy quân đội.

Chúng kiến mười vạn đại quân bị một vạn người của Diệp Tĩnh Vũ phá tan dễ dàng như vậy, Tiêu Canh, Tần Vân Khiếu đều lộ ra thần sắc kinh hãi, đội quân của Hiên Viên đế quốc vô cùng cường đại, sao bây giờ lại không chịu nổi một kích?

Bọn họ làm sao hiểu được, mười vạn quân đội này sở dĩ mạnh mẽ, cũng không phải bởi vì sức chiến đấu của mỗi người bọn họ mạnh bao nhiêu, mà là bởi vì có sự tồn tại của Hiên Viên Tiêu chiến và Hiên Viên Kiệt.

Bọn họ là linh hồn của nhánh quân đội này, hạch tâm của nhánh quân đội này, bây giờ Hiên Viên Tiêu Chiến đã bị dẫn đi, Hiên Viên Tiêu Chiến bị bắn chết, không có đội quân chỉ huy của hai người này, cũng chỉ là từng đội quân có thực lực mạnh mẽ một chút mà thôi, thế nhưng sau khi đối mặt với chiến đấu của cá nhân cường đại hơn thiết kỵ của bọn họ, không thể ngưng tụ được thì bọn họ làm sao là đối thủ?

Có thể nói, làm cho những quân đội này triệt để rối loạn, không phải một vạn thiết kỵ kia, cũng không phải là hành động kinh người Diệp Tĩnh Vũ hấp thu Viêm Long, mà là uy lực mũi tên của Hồ Thương kia...

Lâm tiên sinh và hai vị Hồn Sư đã ý thức được đại cục đã đi, nhưng bọn họ thân là khách khanh mà Hiên Viên Tiêu mời tới, bây giờ ngay cả Hiên Viên Kiệt cũng bảo vệ bất lực, vậy làm sao đối mặt với Hiên Viên Tiêu chiến? Ánh mắt Lâm tiên sinh nhìn về phía Hồ Thích trên tường thành, thần niệm không lồ của hấn đã khóa chặt con hồ ly cách đó mấy ngàn mét, hấn

nhất định phải giết chết hắn, nếu không hắn lấy gì để nói cho
Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến?

Nhưng ngay lúc sát cơ Lâm tiên sinh tỏa ra, một bóng đen xuất
hiện trước người hắn...

Hạng Xuân Tam Chương thứ ba giết chết.

Lâm tiên sinh không có thị lực như hồ ly, dù hắn biết mũi tên kia chính là từ trên tường thành phóng tới, nhưng căn bản không thể nhìn rõ là người kia, hắn chỉ có thể dựa vào thần niệm khổng lồ của mình tìm kiếm.

Nếu Hồ Tư bắn xong mũi tên thứ nhất liền lập tức rời đi, hoặc là nằm im bất động, thần niệm của Lâm tiên sinh căn bản không có khả năng khóa được hắn, thế nhưng hắn lại liên tục bắn ra hơn hai mươi mũi tên, cho đến khi đến cực hạn nhục thể của hắn, lúc này mới ngừng lại, thời gian lâu như vậy, đủ để Lâm tiên sinh tìm ra hắn.

Khoảng cách mấy ngàn mét, đặc biệt là trong đại quân kiêu này, người bình thường, thậm chí là cao thủ như đại tông sư mà nói, muốn đột phá đều cực kỳ khó khăn, thế nhưng đối với một gã Hồn Tiên, lại bất quá chỉ trong nháy mắt.

Bất quá Lâm tiên sinh thân là Hồn Tiên, đương nhiên sẽ không chạy đến trước mặt hồ ly cùng hắn liều mạng, chỉ cần hắn tùy ý phát ra một đạo hồn thuật, cũng đủ để xóa đi tánh mạng của hồ ly, hắn có tự tin như vậy, cũng có thực lực như vậy.

Thế nhưng bóng đen kia lại khiến cho tâm tư giết chết tên xạ thủ kia thất bại...

Bóng đen này là một gã kỵ sĩ, một gã kỵ sĩ cưỡi một con Độc Giác Thú, Lâm tiên sinh liếc mắt một cái liền nhận ra, người này chính là người trẻ tuổi vừa rời dùng thân thể của mình hấp thu Viêm Long, cũng chính là hắn, để cho mình dưới sự ngây ngốc, không bảo vệ tốt điện hạ, đây cũng là một trong những hung thủ sát hại điện hạ...

Theo lý thuyết, nhìn thấy hung thủ như vậy, Lâm tiên sinh nên lập tức động thủ mới đúng, nhưng hắn lại không động, không phải hắn không muốn động, mà là hắn không thể động.

Một người một ngựa trước mặt mang đến cho hắn áp lực rất lớn, hắn có thể thấy rõ ràng một nam tử cuỡi trên lưng tọa kỵ màu đen, một đầu tóc dài tuyết trắng, một thân vừa rồi mới đổi được trang phục màu đen, hắn là vừa giết vào, từ trong thiên quân vạn mã giết vào, thế nhưng trên người của hắn lại không có một giọt huyết dịch, thậm chí tóc dài màu trắng của hắn, vậy mà không có lấy một chút máu tươi và thịt vụn...

Điều này căn bản là không có khả năng nha? Dù sao, người bị hắn chém giết tối thiểu cũng phải hàng trăm hàng ngàn, nhiều người như vậy mà không có một ai có thể dính máu hắn sao?

Mà thanh trường đao trong tay hắn mang theo điện mang màu tím kia, vậy mà cũng không có nửa điểm máu tươi, cũng không biết là xuất đao quá nhanh, hay là huyết dịch trên thân đao bị hấp thu. Tóm lại, thanh đao này cũng mang đến rung động cực lớn cho Lâm tiên sinh. Đương nhiên, cũng chỉ là chấn động mà thôi., Chân cho Lâm tiên sinh uy áp lớn nhất, cũng không phải là tên kỵ sĩ này, mà là tọa kỵ của kỵ sĩ, đây là một con hoang thú không khác gì Độc Giác Thú, nhưng toàn thân nó lại đen nhánh, bốn vó lại dấy lên liệt điểm màu đen, khí tức cực kỳ không lồ từ trên người nó phát ra, đó là khí tức của một con hoang thú cấp Thánh.

Đương nhiên, thánh thú bình thường, Lâm tiên sinh thân là hồn tiên căn bản không sợ, nhưng không biết vì sao, con hoang thú này lại mang đến cho ông uy áp vô tận...

Cũng chính vì vậy nên hắn cũng không hề cử động, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn một người một thú...

Hắn không nhúc nhích, hai gã Hồn Sư phía sau hắn tự nhiên cũng không nhúc nhích, bọn họ đều nhìn nam tử xuất hiện trong đại quân, suy nghĩ chiến lược của hắn...

“Không ngờ Nam Vân đế quốc lại còn xuất hiện nhân vật tuyệt thế như vậy, không biết tôn tính đại danh các hạ là gì?” Nhìn Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, Lâm tiên sinh thân nhiên nói, trong trí nhớ của hắn căn bản không có cường giả số một như vậy.

“Giết...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể bay lên trời, hai tay nâng đao đánh thẳng về phía Lâm tiên sinh. Lần này, hắn trực tiếp sử dụng chiêu thứ ba trong Kinh Lôi đao quyết, Cuồng Lôi Luyện Ngục, mà người thúc giục Thiên Tôn đao lại không phải chân nguyên lực trong kinh mạch mô phỏng, mà là Bá Nguyên lực trong cơ thể...

Trong nháy mắt, liền thấy trên bầu trời, mấy đạo đao mang dòng điện màu tím rơi thẳng xuống, vậy mà trực tiếp bao trùm toàn bộ khoảng cách mấy chục trượng chung quanh, đây mới chân chính là chỗ khủng bố của Cuồng Lôi Luyện Ngục., Cũng chỉ có đạt tới cấp Thánh mới có thể có uy lực như thế, Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ còn cao cấp hơn cả Chân Nguyên lực, lực lượng Thiên Lôi dẫn động cùng với đao mang ngưng tụ ra, tuyệt đối là gấp mấy lần cảnh giới Thánh cấp...

Đương nhiên, nếu Độc Cô Bá Thần sử dụng chiêu thức này, đó không chỉ là khoảng cách mấy chục trượng, mà là toàn bộ thiên địa đều là ánh đao mang theo tia điện...

Chứng kiến một cái chớp mắt, bầu trời liền nhiều đao mang như vậy, giống như một cái lồng giam hoàn toàn đoạn tuyệt ý niệm rời đi của mình. Trong mắt Lâm tiên sinh hiện lên một tia kinh ngạc, rõ ràng trong cơ thể hắn ngay cả Chân Đan cũng không ngưng tụ, chỉ là một Đại Tông Sư, làm sao có được một chiêu mạnh mẽ bậc này, đây tối thiểu cũng là trình độ Võ Thánh a?

Lâm tiên sinh trong lòng hồi hận không thôi, sự chú ý của hắn đều đặt trên người nghịch phản, nếu sớm biết Diệp Tĩnh Vũ có tu vi Võ Thánh, hắn đã sớm tránh đi, tranh đấu cận thân với Vũ Thánh, cho dù hắn là Hồn Tiên, đây cũng là tìm chết sao?

Bất quá mặc kệ hắn nói thế nào đều là Hồn Tiên, tại thời khắc mấu chốt này, trong miệng niệm khẩu quyết, một tay phát lên, một màn trời màu thủy lam hình thành từ đỉnh đầu hắn, trực tiếp bao hắn và hai gã Hồn Sư phía sau hắn vào trong đó...

Mà từng đạo đao mang kia cứ như vậy hung hăng trăm trên màn trời màu lam, tạo nên từng trận rung động, làm sao có thể chém vỡ được, ngược lại những binh sĩ đang hướng bên này

vọt tới, trực tiếp bị thanh đao mang này xé nát bấy. Chỉ trong nháy mắt, tối thiểu hơn trăm người đã bị đao mang này chém giết, trong đó cảnh giới cao nhất có mấy tên võ sư Tiên Thiên.

Đôi mắt với đao mang cuồng bạo như vậy, những binh lính bình thường hay quan quân căn bản không có năng lực chống cự.

Nhưng bầu trời mà Lý tiên sinh ngưng tụ lại ngăn trở từng đao đao mang từ trên trời rơi xuống, thấy tất cả chuyện này Diệp Tĩnh Vũ cũng không nóng nảy, Bá Nguyên lực trong cơ thể thúc giục một hồi, Thiên Tôn đao trong tay đại thịnh quang mang, trực tiếp hóa ra một thanh đao mang dài chừng mấy trượng, hung hăng chém về phía màn sáng thủy lam kia...

“Xoẹt...” một tiếng, luồng sáng nhìn như kiên cố không thể phá kia vậy mà trực tiếp bị đao này của Diệp Tĩnh Vũ chém nát. Lâm tiên sinh phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ, tuy nhiên đao mang từ trên không trung rơi xuống giờ phút này lại biến mất hơn phân nửa, Cuồng Lôi Luyện Ngục cũng xuất hiện lỗ thủng...

“Đi...” Lâm tiên sinh thét lên một tiếng kinh hãi, nắm lấy hai Hồn Sư, định bước ra ngoài...

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, mà thân thể Tiểu Hắc vọt tới trước mặt, trong mắt hiện lên một đạo hắc quang, ngay sau đó liền thấy một gợn sóng màu vàng tỏa ra...

Chính là Long Văn Chiến Ba của thần thông Long tộc...

Lâm tiên sinh đáng thương, vừa rồi gắng gượng chống lại một chiêu còn cường đại hơn cả Võ Thánh bình thường, thần hồn bị tổn thất nhất định, còn chưa kịp điều chỉnh lại, đã thấy gợn sóng cường đại ập về phía mình...

Chương Xuân Thiên Phật thứ mười bốn.

“Không tốt, đây là thần thông Long tộc thất truyền... Tụ niệm công kích...” Đối mặt với trận chiến Long Văn bỗng nhiên đến, Lâm tiên sinh hoàn toàn thay đổi sắc mặt, cũng không kịp chạy trốn nữa, toàn lực vận khởi niệm lực nghênh đón trận chiến Long Văn này. Hắn hiểu rõ, thân thể mình suy yếu cỡ nào, nếu không thể ngăn cản được đạo sóng chiến này, nhục thân của mình và hai tên thuộc hạ của mình nhất định sẽ bị đánh cho nát bấy.

Đạo gợn sóng này đến thật sự quá nhanh, căn bản không để cho hắn có bất kỳ cơ hội nào thoát đi...

Nhục thân của mình bị hủy, còn có hi vọng sống lại, thế nhưng hai thuộc hạ của mình tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, đây là điều hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, hư không lại bị công kích của hai người chấn động đến mức liên tục run rẩy, xuất hiện đạo đạo vết rạn...

Lâm tiên sinh trực tiếp rên khế một tiếng, trong miệng lại có một mũi tên máu bắn ra, thần hồn lại lần nữa bị thương tích nghiêm trọng.

Hắn là một Hồn Tiên không tệ, nhưng bị Diệp Tình Vũ đánh cho trở tay không kịp, thần hồn bị tổn thương nhất định, lại vội vàng thi triển tụ niệm công kích, đâu còn chống đỡ được sự ghì sát đã sớm chuẩn bị...

Mà vào lúc này, thân thể Diệp Tình Vũ đã đi tới trước mặt ba người...

“Cho người kiến thức võ học ta tự nghĩ ra, thiên phạt!” Một trận thanh âm vang dội từ miệng Diệp Tình Vũ truyền ra...

Ngay sau đó lại thấy hắn đột nhiên giơ tay phải lên, một chương rất đơn giản bỏ ra...

Chỉ trong chớp mắt, ba người Lâm tiên sinh đã thấy một dấu tay khổng lồ hình thành từ bầu trời, đó dường như không phải do một người đánh ra một chưởng, mà là Thương Thiên bỏ ra một chưởng...

Thiên phạt, thiên phạt, thay trời trừng phạt...

Đối mặt với một chưởng cực lớn này, hai người sau lưng Lâm tiên sinh cảm thấy tuyệt vọng, đó là tuyệt vọng đến từ sâu trong linh hồn, tựa hồ một chưởng này không chỉ phá hủy thân thể bọn họ, mà còn muốn phá hủy linh hồn của bọn họ... Đây là ý niệm cường đại đã tiêu diệt tất cả...

Dưới trời xanh, đều là sâu kiến, cho dù bọn hắn thân là Hồn Sư cảnh giới Linh Hiên, cũng căn bản khó mà kháng cự một chưởng này.

Đây đã là một loại ý niệm, một loại chưởng ý, giống như kiếm ý Hiên Viên Tĩnh lúc trước, đó là ý niệm cường đại đủ để diệt sát hồn tiên...

Thiên phạt...

Cũng chỉ có Lâm tiên sinh, khi đối mặt với một chưởng khủng bố này, trong đầu vẫn còn duy trì thanh minh, căn bản không dám chần chừ nhiều, hồn lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển...

“Hỗ hồn rít gào...” Một tiếng rống to từ trong miệng Lâm tiên sinh truyền ra. Ngay sau đó là thấy một khối ngọc bội trước ngực hắn vỡ vụn toàn bộ ra, một Hỗ hồn cực lớn trực tiếp thoát ra ngoài, mang theo uy áp không gì sánh nổi đánh về phía cự chưởng trên bầu trời...

Trong nháy mắt, liền cảm thấy thiên địa vì đó mà biến sắc, từng đạo hung lệ chi khí từ trên thân hắn tỏa ra, tiếng hổ gầm to lớn càng vang vọng toàn bộ chiến trường, tựa hồ có ngàn vạn đầu cự hổ gầm thét.

Thanh âm gầm thét gât gao kia, cũng đủ để chấn nát thân thể cao thủ đại tông sư, ngay cả lúc này cũng cảm thấy khó chịu, dù sao, đây chính là công phu ép đày hòm của Lâm tiên sinh., Miếng ngọc bội kia, nhưng hắn hao tổn mấy chục năm, bắt giết không biết bao nhiêu đầu mãnh hổ luyện thành ngọc bội

hỗ hồn, trong đó không thiếu mảnh hồ lực cấp dị chủng. Vốn hấn dự định dùng những hồn lực này tăng cường tu vi, lúc này lại không thể không dùng để liều mạng.

Có thể nói, Hồn Lực của Hồ hồn này hoàn toàn vượt xa Hồn Lực của một gã Hồn Tiên, đánh giết như vậy, uy lực của nó tự nhiên cường đại đáng sợ...

Thế nhưng khi bàn tay khổng lồ kia vỗ vào đỉnh đầu Hồ hồn, Hồ hồn mà Lâm tiên sinh cho là tất thắng lại trực tiếp bị đập thành mảnh vỡ, Hồn Lực cường đại kia bắn ra bốn phía, mà thủ ấn to lớn kia lại tiếp tục rơi xuống dưới., Gần như chỉ trong nháy mắt, đã đập thân thể Lâm tiên sinh và hai tên thuộc hạ của hấn nát bấy, thậm chí ngay cả linh hồn của bọn hấn cũng bị đập nát. Chỉ có linh hồn Lâm tiên sinh lão đảo bay ra ngoài, thế nhưng còn chưa hoàn toàn thoát ly khỏi thân thể mình, thì đã vỡ vụn toàn bộ...

Liên tục bị đả kích mấy lần, cuối cùng cũng không chịu nổi một chương ẩn chứa ý niệm cường đại của Diệp Tĩnh Vũ...

Một chiêu thiên phạt trực tiếp xoá bỏ hai gã Hồn Sư cảnh giới Linh Hiển, một gã Hồn Tiên, uy lực như thế, làm cho tất cả mọi người kinh hãi không thôi. Đương nhiên, bọn Tiêu Canh đứng trên tường thành phía xa chưa hấn chú ý tới điểm này, nhưng ít nhất những binh lính xung quanh tướng quân không ai dám tiến lên một bước...

Lâm tiên sinh, đây chính là một trợ thủ mạnh mẽ nhất bên cạnh vương gia, thân là quân nhân của Bạo Quân đoàn, trong suy nghĩ của bọn họ, Lâm tiên sinh cơ hồ cũng là một tồn tại thần, thế nhưng người như vậy lại bị người này vỗ nát một chương, điều này sao có thể không khiến bọn họ giật mình?

Đặc biệt là ý niệm diệt sát hết thảy của Thiên Phật đã đánh tan phòng ngự trong lòng bọn họ, bọn họ không e ngại tử vong, không e ngại bất cứ kẻ nào. Thế nhưng giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ ở trong lòng bọn họ lại là một vị thần tiêu diệt, một người đại biểu ý chỉ của ý trời, ý niệm của hấn chính là ý niệm của trời cao, không có bất cứ ai có thể chống lại ý niệm của ông trời...

Chiến sĩ cường đại hơn nữa cũng có nhược điểm, khi những binh sĩ tinh nhuệ nhất mất đi chủ soái của mình, tinh thần đã bắt đầu sụp đổ, mà khi Lâm tiên sinh bị giết, Hiên Viên Tiêu chiến còn chưa trở về, phòng tuyến trong lòng bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ...

Rất nhiều người đã bỏ qua chống cự, bọn họ giống như cái xác không hồn, ngơ ngác đứng tại chỗ, chờ đợi Diệp Tĩnh Vũ trừng phạt...

Nhìn thấy Nam Cung bị thương, đám người Xích Di Thương mang theo binh sĩ thiết quân đánh tan trận hình đôi phương, thấy được thần sắc tuyệt vọng hoảng loạn của mấy vạn đại quân này, Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra, phương hướng chiến đấu lần này, bọn người mình thắng lợi.. Mất đi Hiên Viên Tiêu Chiến chỉ huy, ba đại quân khác cũng không đáng để lo, hiện tại quan trọng nhất, chính là lưu lại Hiên Viên Tiêu Chiến, chỉ có hoàn toàn đánh chết hắn, ba mươi vạn đại quân này mới thật sự không đáng lo...

Bằng không một khi hắn còn sống, cho dù ba mươi vạn đại quân này chỉ còn lại có một vạn người, cũng là một đầu mãnh hổ, một đầu mãnh hổ khó có thể hàng phục...

Nhìn linh hồn đã hoàn toàn vỡ nát kia, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, những thứ này chính là năng lượng tinh thuần nhất, làm sao có thể lãng phí được, cho dù mình không cần, nhưng thủ hạ của mình cũng cần, hai tay nắm vào trong hư không, một cỗ hấp lực cực mạnh truyền đến.. Vậy mà trực tiếp hút toàn bộ hồn lực trong không khí tới, chỉ trong chốc lát, trước mặt hắn đã hình thành một viên Kim Đan trong suốt lớn chừng quả đấm, đây chính là hấp thu một gã Hồn Tiên, cùng với vô số hồn phách mãnh hổ, cùng linh hồn của hai gã cường giả, dù là có chút hao tổn, nhưng cũng đủ trợ giúp thủ hạ của Diệp Tĩnh Vũ tăng lên chiến lực...

Dạn dỏ một tiếng, không để ý tới tình huống chiến trường nữa, cười trên lưng nghịch bác, nghịch lý bốn vó đạp một cái, thân thể bay lên trời, bay lên bầu trời...

Chương Phạt Ngũ Vô Tình, lòng bàn tay vô tình.

Lúc này ở một ngọn núi cách xa chiến trường, Hiên Viên Tiêu Chiến mặc long bào màu đen đứng một mình trên đỉnh núi, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, một cỗ chiến ý trùng thiên từ trong cơ thể hắn phát ra, dường như trên thế giới này không có gì là hắn không thể chiến thắng...

Ở phía trước hắn cũng có một nam tử mặc long bào đang đứng, chỉ có điều long bào của người này lại có màu vàng sáng, so với chiến ý của Hiên Viên Tiêu chiến thì trên mặt người này đã bớt đi một ít khí phách, có thêm một chút trầm ổn. Người này đương nhiên là hoàng đế Nam Vân Đế Lạc Tiêu Phong.

Đứng bên cạnh Lạc Tiêu Phong là một nam tử dáng người mặc măng bào màu tím, đây tự nhiên là Nam Phong Vân Công - người mà Lạc Tiêu Phong sủng ái nhất. Giờ phút này, trên mặt hắn không chút biểu tình, nhưng trong mắt hắn lại lóe lên sát cơ nồng đậm, đó là một cỗ sát khí tràn ngập cừu hận...

Ba trăm năm trước, gia tộc Nam Phong cơ hồ bị diệt sạch, đây đều là do Hiên Viên gia gây nên. Ba trăm năm sau, Nam Phong gia nhẫn nhục, chính là vì ngày báo thù này.

Mỗi giết một người của gia tộc Hiên Viên, Nam Phong Vân đều không nhận được hưng phấn, càng đừng nói vị trước mặt này chính là người mạnh nhất Hiên Viên gia hiện giờ...

Nếu giết hắn, sẽ mang tới cho gia tộc Hiên Viên bao nhiêu đả kích... hủy diệt Hiên Viên gia, đây chính là nguyện vọng lớn nhất của Nam Phong Vân...

Về phần Lương Tiểu Lương, lúc này lại đứng ở một bên, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo nụ cười nhàn nhạt, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Ở bên cạnh hắn, còn có một con quái thú có kích thước to bằng con nghé, không phải Tiểu Đào thì là ai? Đối mặt với Hiên Viên Tiêu Chiến cường đại, đôi mắt xanh biếc của nó lại quỷ dị như vậy.

Mà khoe miệng của nó lại lộ ra nước bọt long lanh, dường như đang suy nghĩ cách cắn nuốt một võ thánh rất có thể, thực lực của mình sẽ đề cao như thế nào...

Còn sau lưng đám người Lạc Tiêu Phong là một lão già tóc bạc trắng, thân thể lão nhìn qua rất khô gầy, đơn bạc, tựa hồ một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi được, nhưng lão lại khiến người ta có cảm giác cực kỳ cường đại, cho dù đối mặt với chiến ý cường đại của Hiên Viên Tiêu Chiến, lão cũng không có chút động dung nào, đây chính là Hải gia Hải gia do Lạc Tiêu Phong mời tới.

“Hai gã Vũ Thánh, một cương thi, còn có một gã Hồn Tiên, cùng với một đầu hung thú thành thực, thực lực như vậy, đủ để cho bất luận cao thủ nào kiêng kỵ, nhưng các ngươi cho rằng như vậy, liền giết được ta sao?” Đối mặt với lực lượng cường thế như vậy, Hiên Viên Tiêu Chiến trên mặt vẫn mang theo thần sắc tự tin...

“Hắc hắc, chúng ta giết ngươi làm gì? Chẳng qua chỉ là dẫn dắt ngươi rời đi mà thôi! Bây giờ quân đội của ngươi, hẳn là hoàn toàn sụp đổ rồi chứ?” Lương Tiểu nhưng lại cười hắc hắc, bất quá trong lòng của hắn lại nổi sóng gió ngập trời, làm sao hắn biết được mình là cương thi?

Lạc Tiêu Phong và Nam Phong Vân liếc mắt nhìn nhau, nhưng không có quá nhiều kinh hãi. Gia tộc Hiên Viên cùng gia tộc Nam Phong là tam đại gia tộc, Hiên Viên Tiêu chiến biết rõ Lương Tiểu là một cương thi cũng không có gì lạ...

“Thật sao? Lấy sĩ khí quân đội của các ngươi bây giờ, làm sao có thể ngăn cản được cuộc tiến công của đại quân bên ta, cho dù thật sự xuất hiện kỳ tích gì, chỉ cần ta giết các ngươi, Vân Kinh chẳng phải là sẽ bị bại lộ sao?” Hiên Viên Tiêu Chiến tự tin nói, tựa hồ rất có lòng tin với binh sĩ của mình.

“Ha ha ha ha ha ha... Hiên Viên Tiêu chiến, tới thời khắc như vậy, sao ngươi còn nói ra lời ngây thơ như vậy, ngươi nghĩ trăm còn là đại tông sư năm đó sao? Ngươi cho rằng ngươi muốn giết là giết được sao?” Nghe được lúc Hiên Viên Tiêu chiến còn nói muốn đánh chết đám người mình, Lạc Tiêu Phong lại cười ha hả, đương nhiên không phải hấn cho rằng đám người mình tất thắng, mà là khí thế của hấn không thể yếu hơn mình.

Nếu mình nhiều người như vậy mà không thể lưu Hiên Viên Tiêu Chiến lại, còn bị hấn đánh chết, vậy mình còn tư cách gì thống nhất thiên hạ đây?

“Lạc Tiêu Phong, coi như ngươi đột phá cảnh giới Võ Thánh thì như thế nào? Trong mắt bốn vương, ngươi vẫn như gà đất chó sành, không chịu nổi một kích...” Đối mặt với lời nói của Lạc Tiêu Phong, Hiên Viên Tiêu Chiến trên mặt lại lộ ra nụ cười mỉa mai, năm đó khi Lạc Tiêu Phong còn là Đại Tông Sư, hấn đã là Võ Thánh rồi, làm sao có thể để vãn bối trong mắt...

“Bệ hạ, hà tất phải nói thêm gì với tên này. Nếu hấn đã có thể đánh đám như vậy mà còn tự xưng là Chiến Thần, vậy thì vì thể diện của hấn, chúng ta cùng ra tay giết chết hấn là được rồi!” Lương Tiểu Song cười lạnh một tiếng.

“Nói đúng lắm, Trần Bắc Thần Vương được xưng là một đời Chiến Thần, nếu chúng ta một mình lên, cũng không phải quá xem thường hấn. Chúng vị, hãy để chúng ta cùng hợp lực, cho hấn chết có tôn nghiêm với bản thân!” Nghe Lương Tiểu nói vậy, Lạc Tiêu Phong trực tiếp giơ ngón tay cái lên., Đây chính là ý với trăm a, Hiên Viên Tiêu Chiến cường đại như thế, đơn đả độc đấu, hấn cũng không có chút lòng tin nào, nhưng nếu thật sự liều lĩnh xông tới như vậy, vậy mặt mũi mình còn gì nữa? Tốt xấu gì mình cũng là vua của một nước, nhưng hiện giờ Hiên Viên Tiêu ngươi tự xưng là Chiến Thần, vậy thì bọn người mình vây công ngươi cũng chẳng là cái thá gì cả...

Dù sao, mình vẫn là người mà?

Con người, phải học được sự vô sỉ...

Làm Hoàng đế, càng phải học cách vô sỉ...

“Ha ha ha ha...” Hiên Viên Tiêu Chiến lại cười ha hả, tựa hồ Tiểu Lạc Tiêu Phong vô sỉ? Lại tựa hồ đang cười mà không tự lượng sức cho mọi người...

“Cười cái đầu mẹ ngươi...” Lương Tiểu Nhất ghét nhất là loại gia hỏa cuồng vọng này, rõ ràng bị các vị cường địch vây quanh, còn nhất định phải làm ra vẻ nắm giữ đại thế, lúc này nhìn thấy Hiên Viên Tiêu chiến cuồng tiếu như vậy, trực tiếp xuất quyền đánh tới Hiên Viên Tiêu Chiến...

Một quyền này của hắn trực tiếp đột phá bình phong không gian, hung hăng đánh vào phía trên ngực Hiên Viên Tiêu chiến, thế nhưng đó chỉ là một đạo tàn ảnh, thân thể Hiên Viên Tiêu chiến đã thối lui mấy trăm bước...

“Ngươi cho rằng như vậy là có thể tránh được một quyền của ta sao? Phá cho ta...” Lương Tiểu nhưng lại hét lớn một tiếng, quyền kinh cực mạnh lại phá không mà ra, tiếp tục đánh vào Hiên Viên Tiêu chiến đang lui lại...

Đối mặt quyền kinh lao nhanh tới, Hiên Viên Tiêu Chiến không hề né tránh, cũng không thấy hắn có động tác gì, một đạo kiếm khí ngang trời sinh thành, bổ thẳng về phía quyền kinh cuồng bạo kia...

“Xoẹt...” một tiếng, quyền kinh cuồng bạo kia trực tiếp bị đánh nát bầy, mà đạo kiếm khí kia lại tiếp tục bắn về phía trước. Trong nháy mắt, nó đã tới trước người Lương Tiểu Khả, cơ hồ không cho Lương Tiểu Kiên có bất kỳ cơ hội phản ứng nào, cứ như vậy xuyên thủng bụng của hắn...

Một lỗ máu lớn chừng quả đào xuất hiện ở dưới bụng Lương Tiểu nhưng Lương Tiểu lại giống như không có việc gì, tiếp tục xông về phía Hiên Viên Tiêu Chiến...

Lúc này Lạc Tiêu Phong và Nam Phong Vân đưa mắt nhìn nhau, thân ảnh cũng khẽ động, gần như cùng lúc xuất hiện bên trái Hiên Viên Tiêu Chiến và bên phải...

Nhìn thấy Hiên Viên Tiêu Tiêu Tiêu bị đám người mình vây quanh ở trung ương, Lạc Tiêu Phong trực tiếp đánh ra một chưởng, đó là một chưởng không mang bất cứ tình cảm nào, vô tình chưởng...

Vô Thương môn tuyệt học, vô tình chương...

Năm mươi sáu, Võ Thần Chương thứ mười sáu.

Một đạo chưởng phong cực mạnh hình thành, không chút cảm tình đánh về phía Hiên Viên Tiêu Chiến ở chính giữa...

Mà Nam Phong Vân lại quét ra một chân, lập tức thấy được trong hư không xuất hiện ngàn vạn bóng chân, hư hư thực thực, thực hư hư thật, không phân rõ con nào là thật, con nào là Hư...

Đây chính là tuyệt học của Nam Phong gia, Huyền Ảnh Thần Thoái...

Về phần Lương Tiểu Ty, lại đồng dạng đánh ra một quyền, chỉ là quyền này còn nhanh hơn một quyền vừa rồi, còn muốn mãnh liệt hơn, cơ hồ trong nháy mắt ra quyền kia, trong hư không liên truyền đến trận trận thanh âm bạo liệt, tựa hồ ngay cả hư không cũng bị đánh vỡ...

Ba đại cao thủ, từ ba hướng, đều sử dụng tuyệt học mạnh nhất, cho dù là một Vũ Thánh, một Võ Thánh đỉnh phong, đối mặt với công kích như vậy, cũng tuyệt đối chỉ có khả năng chạy trốn chết, thế nhưng Hiên Viên Tiêu chiến không hề trốn, thậm chí thân thể hắn cũng không nhúc nhích.

Chỉ thấy ba đạo kiếm mang xuất hiện trong hư không, mang theo kiếm mang không gì sánh kịp chém về phía ba người...

“Rầm rầm rầm...” Ba tiếng giòn vang liên tục, chưởng phong, quyền kinh, cước ảnh, toàn bộ đều bị ba kiếm này chém thành phần vụn, mà một đạo kiếm quang càng lớn hơn từ trên người Hiên Viên Tiêu chiến bắn ra...

Đó là một đạo kiếm quang dài chừng trăm trượng, tản ra vô tận uy lực kiếm quang, mang theo uy áp không gì sánh được chém về phía Lương Tiểu Hữu...

Tựa hồ cảm nhận được kiếm mang kia ẩn chứa lực lượng cường đại, thân thể Lương Tiểu Khả vốn xông về phía trước bỗng nhiên lui về phía sau, mà đám người Lạc Tiêu Phong, Nam Phong Vân cũng có chút cố kỵ kiếm mang cường đại bức này, đang muốn cân nhắc lúc ra tay như thế nào, thì một thanh kiếm kia đột nhiên nổ tung...

Trong chớp mắt, liền thấy ngàn vạn kiếm mang bay vút ra, phô thiên cái địa, khắp nơi đều là kiếm, khắp nơi đều không phải là kiếm...

Kiếm mang dày đặc như vậy trực tiếp tạo thành một tấm lưới kiếm khổng lồ, bao phủ Lương Tiểu, Lạc Tiêu Phong, Nam Phong Vân vào trong...

Đối mặt với kiếm mang cường đại tới cực điểm này, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lạc Tiêu Phong trực tiếp huy động hai tay, từng đạo chưởng phong không ngừng phun ra, ngăn cản kiếm khí cường đại này...

Hai chân Nam Phong Vân liên tục huy động, từng đạo cước ảnh quét ra, đụng vào những kiếm quang kia, không ngừng triệt tiêu những kiếm mang kia...

Lương Tiểu Song hoàn toàn không để ý tới những luồng kiếm quang mãnh liệt kia, vẫn phấn đấu quên mình lao về phía trước, dường như chỉ khi giết Hiên Viên Tiêu chiến, hắn mới có thể dừng lại...

Kiếm khí lưu lại trên người hắn từng vết thương thật dài, mà hắn cũng không có ý định khôi phục thi khí, chỉ là đem lực lượng toàn thân ngưng tụ trên tay phải...

Quyền mặt của hắn đã bắn ra từng luồng sáng màu đen, đó là ánh sáng do nắm đấm đột phá cực hạn phát ra...

“Chiến Ma Diệt Hồn Quyền...” Lương Tiểu Thuần hô khẽ một tiếng, thân thể của hắn đã đi tới trước mặt Hiên Viên Tiêu Chiến, mà theo thanh âm của hắn rơi xuống, một chùm sáng màu đen từ nắm đấm của hắn bắn ra, trực tiếp biến thành hư tượng của một đầu Ma Vương trong hư không, đánh về phía Hiên Viên Tiêu Chiến.

Đối mặt với một quyền cực mạnh này, trong mắt Hiên Viên Tiêu Tiêu một mực bảo trì bất động này lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, nắm tay phải nắm chặt, cũng đồng thời một quyền vung ra ngoài...

Một đạo quyền kinh vô hình lập tức hình thành, trực tiếp xé nát đầu Ma Vương mà Lương Tiểu Tỳ biến thành, thậm chí không cảm nhận được bất kỳ lực cản nào...

Hiên Viên Tiêu Chiến sửng sốt, thế nhưng lúc này, một nắm đấm lại đột nhiên đi tới ngực hắn, cơ hồ là ngàn giây một giây, một quyền kia trùng trùng điệp điệp đánh vào trên người hắn...

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, Hiên Viên Tiêu Chiến trực tiếp bị oanh bay ra ngoài, bay ra mấy trăm trượng, lúc này mới ngừng lại, mà khóe miệng của gã, vậy mà tràn ra một tia huyết dịch...

Đúng vậy, đó là một dòng máu màu vàng kim...

Ngón tay nhẹ nhàng lau đi tơ máu nơi khóe miệng, Hiên Viên Tiêu Chiến ngẩng đầu lên, nhìn Lương Tiểu Hữu, nhìn về phía một quyền đang đánh trước ngực mình...

Sức mạnh thật cường đại, thân thể thật cường đại, lực lượng bất tận cực lớn, lại còn bao hàm một cỗ tử khí, đây là cương thi sao? Đây là cương thi tồn tại trong truyền thuyết Thái Cổ sao? Quả nhiên là một loại sinh vật kỳ diệu, không chỉ có cơ thể cơ hồ bất tử bất diệt, lực lượng này cũng cường đại như thế...

Chơi vui, vui đùa, cảnh giới của mình đã rất lâu không tăng lên, hiện tại lại có người khiến mình bị thương, đây là một điềm tốt...

Bị một quyền của Lương tiểu nhân đánh bay, Hiên Viên Tiêu Chiến chẳng những không có bất kỳ sự tức giận nào, ngược lại còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại tươi cười hưng phấn, lại là một nụ cười vui sướng, hoàn toàn phát ra từ nội tâm vui sướng...

Đúng, đó là một loại vui sướng khi tìm được đối thủ, lại là một loại vui sướng sắp đột phá...

“Chiến Thần vô địch...” Hiên Viên Tiêu Chiến trong miệng khẽ hô một tiếng, mà thân thể của y nhẹ nhàng sải bước về phía trước một bước, tay phải của y trực tiếp đâm ra ngoài...

Một quyền rất đơn giản, thậm chí có chút chậm chạp, một quyền đánh vào hư không, tựa hồ cứ như vậy tiêu tán...

Thế nhưng ngay khoảnh khắc hấn đâm ra một quyền, Lương Tiểu đã cảm giác được một cỗ lực lượng cực mạnh đánh vào ngực mình, bản thân căn bản không có bất kỳ phản ứng gì, xương ngực đã bị lực lượng khổng lồ này đánh cho nát bấy, toàn bộ thân thể bị đánh bay xa mấy ngàn trượng, cuối cùng trùng trùng điệp điệp nện lên vách đá, mà lực lượng khổng lồ kia lại càng nện nát bấy vách đá kia...

Vô số nham thạch rơi xuống, cũng không biết sẽ đập hỏng bao nhiêu sinh linh bên dưới...

Không chỉ có vậy, Lạc Tiêu Phong, Nam Phong Vân, thậm chí ngay cả Đào Đào và sóng biển cũng cảm giác được một cỗ quyền kinh khổng lồ ập về phía mình. Chỉ có điều Lạc Tiêu Phong và Nam Phong Vân đã sớm chuẩn bị, hai tay che trước ngực., Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ngăn cản quyền kinh cuồng bạo kia. Thế nhưng cứ như vậy, thân thể hai người vẫn bị đánh bay ra ngoài, hai tay càng là tê dại, cho dù bọn họ không phải đối tượng chủ công của Hiên Viên Tiêu chiến...

Về phần Đào Đào nhỏ, thân thể lại linh hoạt lóe lên, vậy mà trực tiếp tránh thoát quyền kinh này, chỉ có sóng biển băng vẫn không nhúc nhích. Bất quá trước người hấn lại trống rỗng sinh ra một màn nước màu lam, khi quyền kia đánh vào màn nước trực tiếp tạo nên từng gợn sóng rung động, hơn nữa gợn sóng kia càng lúc càng lớn, cuối cùng màn nước này vậy mà không chịu nổi nữa, toàn bộ vỡ vụn...

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng băng, cứ như hấn đã chuẩn bị từ sớm, vậy mà cũng bị một quyền này phá vỡ phòng ngự...

Chỉ một chiêu đã làm bốn người bị thương, dù cho sóng biển băng chưa từng ra tay, chiến lực như thế, khiến trong lòng mọi

người kinh hãi, chẳng lẽ, hẳn thật sự đã đột phá tầng kia cảnh
giới sao?

Chương thứ mười lăm mười bảy Ma Phê càn khôn.

“Lạc Tiêu Phong, các ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta, nếu bây giờ các ngươi đầu hàng, để bản vương phế bỏ một thân võ nghệ của ngươi, bản vương có thể thượng tấu bệ hạ, tha cho ngươi một mạng!” Một quyền đánh bay mấy người, thân thể Hiên Viên Tiêu chiến ở hư không, từ tốn nói.

“Hừ... chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu thôi!” Lạc Tiêu Phong hừ lạnh một tiếng, một luồng hào quang màu vàng kim từ trên người hắn đột nhiên bộc phát ra, mà long bào trên người hắn lại không gió mà bay, từng luồng khí tức cuồng bá từ trong cơ thể hắn toát ra...

“Hoàng Cực Ba!” Chỉ nghe thấy trong miệng hắn truyền đến một tiếng hét lớn, ngay sau đó liền thấy thân thể của hắn lập tức đi tới trước người Lạc Tiêu Phong, trực tiếp đánh ra một quyền... Hai quyền... Ba quyền... Bốn quyền...

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức ngay cả tàn ảnh cũng biến mất...

Từng đạo quyền ảnh uy lực tuyệt đối không ngừng đánh về phía Hiên Viên Tiêu chiến, quần quanh Hiên Viên Tiêu chiến vô cùng cường đại, lúc này cũng như mây...

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Lạc Tiêu Phong đã đánh ra hơn trăm quyền, mà những quyền này toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, giống như một đạo sóng nước, hung hăng đánh về phía Hiên Viên Tiêu Chiến.

Đối mặt với một quyền cuồng bạo như thế, Hiên Viên Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng, giữa tay nổi lên một đạo ánh sáng màu trắng, ngay sau đó liền thấy một đạo kiếm khí phá không mà ra, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Cơ hồ căn bản không cần thời gian, đồng dạng có trên trăm đạo kiếm khí phá không mà ra, nghênh đón Hoàng Cực Ba của Lạc Tiêu Phong...

“Ba ba ba ba ba...” Trong hư không không ngừng truyền đến thanh âm kiếm khí quyền kinh bạo liệt, chấn động cực lớn trực tiếp xé nát hoa cỏ cây cối chung quanh, ngay cả hư không cũng bị xé ra đạo đạo vết nứt...

Lúc này, Nam Phong Vân thân thể đã đi tới trên đỉnh đầu Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến, đôi mắt Hiên Viên Tiêu Tiêu Tiêu đang kịch chiến với Lạc Tiêu Phong, Nam Phong Vân trong miệng hét lớn một tiếng: “Hiên Viên tiểu nhi: “Hiên Viên tiểu nhi.”, Đi chết đi! Phong Vân Thiên Hạ...” Vừa dứt lời, chỉ trong chớp mắt đã thấy thân thể Nam Phong Vân rơi thẳng xuống, mà hắn còn hung hăng đánh ra một chiêu, toàn bộ thân thể đều biến thành một vòi rồng cực lớn, mà một chiêu kia lại mang theo vô cùng vô tận lực lượng đánh về phía Lạc Tiêu Phong...

“Hừ, bất quá chỉ là dư nghiệt của Nam Phong gia mà thôi, còn muốn tạo nên sóng gió gì nữa? Phá Thương Khung...” Hiên Viên Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng, lại bỗng nhiên một quyền đánh lên bầu trời, dĩ nhiên là tuyệt học của Bạch gia, phá thương khung...

Chỉ thấy một đạo quyền quang sáng chói từ tay phải của hắn đánh ra, cơ hồ trong nháy mắt đã đánh vào trên tay phải của Nam Phong Vân...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, vòi rồng bên cạnh Nam Phong Vân vậy mà trực tiếp bị một quyền này đánh nát báy, mà tay phải của hắn cũng truyền đến âm thanh xương nứt, hiển nhiên quyền này đã trọng thương hắn...

“Vèo...” Lúc này, một đạo tàn ảnh lại một lần nữa xuất hiện trước người Hiên Viên Tiêu chiến, một móng vuốt sắc bén đến cực điểm trực tiếp chộp tới ngực Hiên Viên Tiêu chiến, hầu như không tốn chút sức lực đã phá vỡ cương khí hộ thể của Hiên Viên Tiêu chiến trước người, cắt rách long bào màu đen của hắn...

Mắt thấy sắp bóp nát ngực Hiên Viên Tiêu Chiến, một bàn tay lớn lại chop được cái móng vuốt sắc bén này...

“Nếu ngươi hoàn toàn trưởng thành, có lẽ có thể đánh một trận với ta, bây giờ ngươi không được!” Hiên Viên Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, một luồng sức mạnh cực mạnh trong cơ thể trực tiếp bộc phát, muốn xé nát móng vuốt sắc bén của Thao Thiết kia. Nhưng trong mắt Thao Thiết lại lóe lên một tia sáng, ngay sau đó liền thấy một bóng đen cực lớn từ trong cơ thể hắn thoát ra, đánh thẳng về phía Hiên Viên Tiêu Chiến...

Đôi mắt một đạo hắc ảnh đột nhiên xuất hiện như thế, một tay Hiên Viên Tiêu Chiến trực tiếp nghênh đón, hóa thành một thủ ấn to lớn, vậy mà trực tiếp bóp lấy bóng đen kia.

“Ta nói rồi, bây giờ ngươi vẫn chưa phải đối thủ của ta!” Một phát bất được ác thú, Hiên Viên Tiêu Tiêu cười lạnh một tiếng.

“Đừng quên nó không phải cùng một tên!” Lúc này, thân thể Lương Tiểu Hữu lại một lần nữa xuất hiện trước người Hiên Viên Tiêu Chiến, thi khí trong cơ thể, Cửu U Chi Khí điên cuồng vận chuyển, từng đạo hắc quang từ trong cơ thể hắn không ngừng toát ra, khí tức cường đại không ngừng bộc phát ra...

“Đỡ một chiêu của ta, Ma Phệ Càn Khôn...” Lương Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền này...

Đây đã không phải là một quyền đơn giản nữa, đây càng không phải quyền đến từ thế gian này, khi quyền này đánh ra, lập tức thấy ngàn vạn ma ảnh xuất hiện trên bầu trời, không ngừng gào thét, dữ tợn, phát ra tiếng bi vọng thâm trầm, hung hăng đánh về phía Hiên Viên Tiêu chiến, tựa hồ như muốn nuốt trọn hắn...

“Tốt tốt tốt, quả nhiên không hổ là sinh vật tồn tại trong truyền thuyết Thái Cổ, nhìn Thiên Linh Toái Kiếm của ta!” Trong miệng Hiên Viên Tiêu Tiêu to nhỏ, một thanh trường kiếm trong suốt từ trong cơ thể hắn trực tiếp xông ra, ngay sau đó liền hóa thành đạo đạo kiếm quang sáng chói, chém về phía những ma ảnh trong hư không kia, mà thân kiếm kia lại hóa

thành một đạo lưu quang, đâm một quyền của Lương tiểu nhân...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, kiếm quang sáng chói trực tiếp bị đánh nát bấy, mà hắc quang trên nắm tay của Lương Tiểu cũng bị xé nát vô tình, cánh tay bị thân kiếm kia rách ra một vết rách thật dài...

Thịt trắng bóng cứ thế bay ra ngoài, máu tươi nhàn nhạt chảy ra...

Mà lúc này, sóng biển bằng một mực không ra tay lại một tay vung lên, một chùm sáng màu lam to lớn từ trên trời hạ xuống, hung hăng đánh về phía Hiên Viên Tiêu chiến.

Cảm nhận được một chùm sáng màu xanh lam ẩn chứa hàn ý lạnh như băng, Hiên Viên Tiêu chiến vậy mà trực tiếp ném Thao Thiết trong tay ra ngoài, tựa hồ muốn dùng thân thể của Thao Thiết ngăn cản chùm sáng mãnh liệt này...

Nhưng ai ngờ rằng Thao Thiết lại há to cái miệng lớn, một tay nuốt chửng chùm sáng màu xanh lam này, sau đó không đợi Hiên Viên Tiêu hồi phục lại tinh thần thì đã phun ra một luồng ánh sáng càng mạnh mẽ hơn, hơn nữa bên trong chùm sáng còn ẩn chứa tính ăn mòn mạnh mẽ...

Trong cơ thể Hiên Viên Tiêu chiến trực tiếp bắn ra một đạo quang mang màu trắng, nhưng vừa đụng phải lam sắc quang mang liền bị phá tan. Hiên Viên Tiêu chiến trong lòng hoảng hốt, thân thể hết sức nhanh chóng tránh qua một bên, nhưng Lạc Tiêu Phong, Nam Phong, Lương Tiểu Hữu lại đồng thời phát động công kích...

Quyền kinh, chương phong, bóng chân đã phong tỏa đường lui của ba phương diện Hiên Viên Tiêu Chiến, bầu trời lại có hào quang rơi xuống, Hiên Viên Tiêu Chiến dường như chỉ có thể thối lui về một phương hướng duy nhất...

Đối mặt với tình huống như vậy, cho dù Hiên Viên Tiêu chiến cường đại đến cực điểm, cũng không thể không thối lui về phương hướng duy nhất, dù sao, chùm sáng này ẩn chứa lực lượng quá mức cường đại, cho dù lấy thân thể của y cũng cản bản khó mà ngăn cản...

Nhưng vừa rồi hắn khẽ động, liền thấy trước người hắn xuất hiện một thanh kiếm, một thanh trường kiếm đen như mực, một thanh thiết kiếm đen kịt không có chút ánh sáng nào...

Chính là một thanh kiếm này, lại mang theo kiếm khí vô cùng vô tận, đâm thẳng về phía Hiên Viên Tiêu chiến, đâm về phía ngực của hắn...

Hạng Phạt chương Long Liên Kiếm.

Đối mặt với một kiếm đột nhiên đâm ra này, Hiên Viên Tiêu Chiến lại không hề kinh ngạc, tựa hồ đã sớm đoán trước, nhanh như chớp duỗi ra hai ngón tay, điểm mũi kiếm kia, thanh thiết kiếm vậy mà trực tiếp bị phá vỡ, mà thân thể của hắn thì thẳng tắp hướng phía trước đánh tới...

“Bốp!” một tiếng, mọi người liền thấy một bóng người bị hắn đánh bay ra ngoài, chính là Băng Minh vẫn luôn ẩn nấp trong hư không...

“Một Võ Thánh sơ cấp cũng muốn đánh lén bốn vương, cũng quá không để bốn vương ở trong lòng a?” Đánh bay Băng Minh, lại tránh được đạo ánh sáng màu lam kia. Hiên Viên Tiêu Chiến lạnh lùng nói, trong ánh mắt lộ ra chiến ý cường đại không gì sánh kịp, bất khuất, không tha, không cam lòng...

Chứng kiến sát cục mà đám người mình bố trí tỉ mỉ bị lực lượng cường đại của Hiên Viên Tiêu Chiến xé tan thành từng mảnh, Lạc Tiêu Phong, Nam Phong Vân, cùng với đám người Lương Tiểu Trúc đều kinh hãi, thực lực nhà đầu này quá mạnh đi? Chẳng lẽ sau khi đột phá tầng cảnh giới kia, thực lực thật sự tăng nhiều như vậy?

“Chẳng qua chuyện đã đến nước này, lại không có đường quay đầu!” Lạc Tiêu Phong không giữ lại nữa, Chân Đan trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Chân Nguyên lực trong cơ thể không ngừng chuyển động, một Long ảnh hẹp dài màu vàng từ trong cơ thể hắn xông ra, mà trong tay hắn lại có thêm một thanh trường kiếm, một thanh trường kiếm màu vàng sáng rực, thân kiếm tỏa sáng, còn trên chuôi kiếm lại điêu khắc hai con Thiên Long...

“Hiên Viên Tiêu Chiến, nhìn chiêu Long Liên Kiếm này của trẫm đi!” Lạc Tiêu Phong hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên đâm về phía trước...

Một đạo kiếm khí trực tiếp phá không mà ra, vậy mà biến thành một con Thiên Long cực lớn, nhào về phía Hiên Viên Tiêu Chiến...

Mà hắn lại run lên, một đóa hoa kiếm hình thành từ mũi kiếm, lại là một đóa hoa sen cực lớn, đóa hoa sen này dùng tốc độ nhanh hơn bắn về phía Hiên Viên Tiêu Chiến...

Đối mặt với hai chiêu này của Lạc Tiêu Phong, Hiên Viên Tiêu Tiêu Chiến trong tay cũng xuất hiện một thanh kiếm, chính là thanh kiếm trong suốt vừa rồi, Thiên Linh Toái Kiếm...

Đối mặt với long kiếm bay nhanh đến kia, trường kiếm trong tay Hiên Viên Tiêu Chiến vung lên, một đạo lưu quang hiện lên, vậy mà trực tiếp bổ thanh long kiếm thành hai bên, nổ tung thành vô số kiếm khí, đây chính là một kiếm lưu lại của Hiên Viên gia...

Giờ phút này, đóa hoa sen kia đã tới trước người Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến, Hiên Viên Tiêu Tiêu cũng chém tới một kiếm...

Một đạo kiếm quang sáng lên, đóa hoa sen kia trực tiếp bị chém thành hai nửa, thế nhưng không giống như Long Ảnh kiếm khí trực tiếp tiêu tán không thấy, mà là bắn ra ngàn vạn đạo kiếm khí, kiếm khí vô cùng vô tận trực tiếp bao phủ lấy thân ảnh Hiên Viên Tiêu Chiến, quán quanh trên người gã là cương khí hộ thể., Vẫn bị kiếm khí mãnh liệt này đâm thủng, kiếm khí sắc bén đâm cho áo bào trên người hắn thủng trăm ngàn lỗ, rách rách rưới rưới, quả thực không khác gì y phục của tên ăn mày, thế nhưng trên thân thể hắn, càng lưu lại trên người hắn đạo đạo vết máu...

Nhưng mà, đây còn không phải là chiêu Long Liên kiếm mạnh nhất này. Giờ khắc này, Lạc Tiêu Phong đã biến thành một đóa hoa sen, mà trong hoa sen, lại sinh ra một con Thiên Long, một con Thiên Long dài đến mấy trăm trượng, Thiên Long bay lên trời, ngay sau đó lại biến thành một đạo kiếm quang to lớn, từ trên cao đâm về phía Hiên Viên Tiêu chiến...

Long Liên Kiếm, chính là tuyệt học vô thượng mà Lạc Tiêu Phong ngộ được trong Bạch Liên Kiếm Điển, đây cũng là chiêu thức hắn chưa từng dùng qua...

Trong chớp mắt, phong vân lôi động trên bầu trời, đối mặt với đạo kiếm quang sáng chói kia, toàn thân Hiên Viên Tiêu chiến bị đâm chông chát vết thương, vậy mà trong mắt lại lộ ra một tia ngưng trọng hiếm thấy...

Không biết là do uy lực một kiếm này ngưng trọng, hay là ngưng trọng ngộ tính Lạc Tiêu Phong lại cao như thế...

Bất quá sắc mặt ngưng trọng, đồng thời hắn chậm rãi giờ thiên linh toái kiếm trong tay lên, một cỗ kiếm ý diệt tuyệt từ trong thanh kiếm kia nổ bắn ra...

Thiên Tuyệt kiếm...

Kiếm quang sáng chói phá không mà ra, trực tiếp biến thành một thanh trường kiếm to lớn, một thanh cự kiếm dài chừng ngàn trượng, đó đã không phải là một thanh kiếm, mà là một ngọn núi, một tòa kiếm phong...

Tựa hồ thời gian đình chỉ tại thời khắc này, giữa thiên địa tựa hồ cũng chỉ còn lại một thanh kiếm này...

Một thanh kiếm tuyệt đối bá đạo! Kiếm! Kiếm!

Đối mặt với đạo kiếm quang khổng lồ này, trong lòng mọi người đều sinh ra sợ hãi. Cho dù là Lạc Tiêu Phong, giờ phút này trong mắt cũng lần đầu tiên xuất hiện biểu tình lùi bước...

Đây là Thiên Tuyệt kiếm, một trong tam đại tuyệt học của gia tộc Hiên Viên sao?

Diệt tuyệt tất cả, hủy diệt tất cả...

Kiếm quang của Long Liên Kiếm vừa mới chạm vào Thiên Tuyệt Kiếm đã vỡ tan toàn bộ, Long Liên Kiếm mà Lạc Tiêu Phong khổ tâm sáng tạo ra thậm chí không thể phá vỡ kiếm quang của Thiên Tuyệt Kiếm, mà thanh Thiên Kiếm cực lớn kia lại thẳng tắp rơi xuống, chém về phía Lạc Tiêu Phong, cùng với Nam Phong Vân và sóng biển bên cạnh hắn...

Đổi mặt với một kiếm cực lớn này, chỉ là tu vi ba người dị thường, giờ phút này vậy mà cũng có chút cảm giác lực bất tòng tâm...

“Liều mạng!” Nam Phong Vân quát lớn một tiếng, thân thể của hắn biến thành một đám mây, ngay sau đó lại biến thành một cơn gió, phong vân vô địch, phong vân biến ảo, phong vân thiên hạ! Trong chớp mắt!, Nam Phong Vân liên tục đánh ra ba chiêu, từng đạo hào quang mờ ảo từ trong cơ thể hắn truyền ra, biến thành một bàn tay khổng lồ, lại biến thành một nắm đấm khổng lồ, cuối cùng lại vì một thanh kiếm mang cực lớn, nghênh đón thiên tuyệt kiếm...

“Bính...” Một tiếng nổ vang lên, kiếm quang đủ để hủy diệt cả một đỉnh núi lại một lần nữa bị Thiên Tuyệt Kiếm chém nát, lực phản chấn cực lớn trực tiếp chấn cho Nam Phong Vân phun ra máu tươi, thân thể không thể cầm cự được nữa, toàn bộ rơi xuống.

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt sóng biển biến đổi, vốn hắn định tể ra Hồn thuật, không ngờ lại quay người bỏ chạy. Hiên Viên Tiêu Chiến thực sự quá mạnh mẽ, dù cho mình là Hồn Tiên, khi đối mặt với hắn cũng không có chút lòng tin nào...

Hắn đã không còn là một người nữa, hắn là một vị Thần, Chiến Thần, không có bất kỳ ai có thể hơn được hắn...

Lạc Tiêu Phong thật sự không ngờ tới thời khắc này sóng biển lại trực tiếp lựa chọn chạy trốn, giờ phút này chính là lúc hắn thay đổi chân nguyên lực, đổi mặt với một kiếm sáng chói này, nào có thể ngăn cản...

Mà lúc này Tiểu Đào và Lương Tiểu Thổ cũng bị thương ít nhiều, càng không có khả năng cứu giúp hắn. Ngay cả Nam Phong Vân thân mật nhất với hắn lúc này cũng gần như mất đi sức chiến đấu.

Lẽ nào trăm thật sự phải chết sao? Chẳng lẽ trăm thật sự không thể thống nhất thiên hạ sao?

Cố gắng nhiều năm như vậy, cố gắng phấn đấu nhiều năm như vậy, trăm không cam lòng...

Thật sự không cam lòng...

Lạc Tiêu Phong gào thét trong lòng, không cam lòng, không muốn, ý niệm không phục bộc phát ra, không hề để ý tới sức chịu đựng của thân thể mà tiến về phía trước vận chân nguyên lực trong cơ thể. Hắn không muốn chết, hắn không chết, càng không chết...

“Bốp...” một tiếng, dường như là thứ gì đó bị nghiền nát...

Đó là thời khắc cuối cùng Lạc Tiêu Phong bị chấn vỡ chân đan trong cơ thể...

Một cỗ lực lượng khổng lồ trong nháy mắt bộc phát ra, trực tiếp phá tan kinh mạch trong cơ thể hắn, một tiếng kêu thống khổ từ trong miệng hắn truyền ra, mà một đạo kiếm quang to lớn lại một lần nữa từ trong cơ thể hắn nổ bắn ra...

“Phá toái kiếm...”

Kiểm đã bị nghiền nát, kiếm bị nghiền nát.

Đại phá diệt, đại vỡ vụn...

Tại thời khắc sinh tử tồn vong này, Lạc Tiêu Phong không chỉ một lần hành động đột phá cảnh giới khó có thể tấn cấp, trở thành Võ Thần mà còn trực tiếp sáng chế ra một chiêu Phá Toái Kiếm này...

Lập tức giữa thiên địa tràn ngập đại phá diệt, khí tức vỡ vụn, một đạo kiếm quang mãnh liệt hung hăng va chạm với Thiên Tuyệt Kiếm...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, Phá Toái Kiếm lại một lần nữa bị đánh nát, toàn bộ vỡ vụn ra, thế nhưng Thiên Tuyệt Kiếm bá đạo vậy mà cũng tại thời khắc này vỡ vụn ra...

Toàn bộ vỡ vụn, đại vỡ nát, vỡ vụn...

Kiểm khí cuồng bạo nổ bắn ra, bất kể là Lạc Tiêu Phong, hay là Hiên Viên Tiêu Chiến đều bị kiếm khí mãnh liệt này đâm thủng trăm ngàn lỗ, trên thân hai người đồng thời xuất hiện hơn trăm vết thương.

Thân thể Lạc Tiêu Phong bị kiếm khí này đánh bay ngược ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, toàn thân trên dưới không chỗ nào hoàn hảo...

Cho dù bây giờ hắn đã đạt được vị trí Võ Thần, nhưng thân thể của hắn bị thương quá nghiêm trọng, sau khi phát ra một kiếm này, hắn đã hoàn toàn mất đi năng lực hành động. Còn Hiên Viên Tiêu Chiến, hắn vẫn đứng thẳng giữa hư không, trong hai mắt lại bắn ra từng đạo tinh quang, sát khí mãnh liệt từ trên người hắn phát ra, hiển nhiên tốc độ trưởng thành của Lạc Tiêu Phong làm hắn rất là giật mình.

Vào thời khắc sống còn, không chỉ đột phá cảnh giới Võ Thánh mà còn trở thành Võ Thần, còn ngộ ra một đạo kiếm

quang sáng chói như vậy...

Nhân vật như vậy, tuyệt đối không thể để lại, nếu không tất nhiên sẽ là họa lớn của Thiên Nguyên đế quốc...

Lần đầu tiên, chiến ý trong mắt Hiên Viên Tiêu Chiến biến thành sát ý, sát ý tràn trề, từng đạo quang mang màu đỏ xuất hiện trên người hắn, những kiếm thương kia cứ như vậy lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ.

Đây mới là lực lượng bản nguyên nhất của Hiên Viên Tiêu Chiến, huyền lực...

Đó là một loại lực lượng vượt qua lực lượng Chân Nguyên, chính là lực lượng sau khi Chân Đan vỡ nát, thể nội tự động sinh ra...

Đây chính là đại biểu cho sức mạnh của Võ Thần...

Võ Thần Võ Thần, như thế nào là Võ Thần, chính là một loại cảnh giới mà võ đạo đã tu luyện đến cực hạn, mài thân thể của chính mình thành một bộ thần thể... vĩnh sinh bất diệt... Mà huyền lực chính là loại sức mạnh do thần thể tạo thành...

Võ Thần lại chia làm chín tầng, huyền lực này cũng có chín cảnh giới, phân biệt là trắng, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, đen...

Mà giữa mỗi một cảnh giới, đều có khác biệt cực lớn, chênh lệch này không thua kém giữa Võ Thánh và Đại Tông Sư, nếu như không phải thời khắc cuối cùng Lạc Tiêu Phong toái đan, dựa vào chân đan nghiền nát lực lượng bộc phát khổng lồ, cho dù hắn có thành tựu Võ Thần, cũng tuyệt đối không cách nào ngăn cản được Hiên Viên Tiêu Chiến với Thiên Tuyệt Kiếm...

Dù sao, đan dược của hắn vừa mới bị nghiền nát, đan điền đã có thêm một chút huyền lực màu trắng, điều này nói rõ hắn mới chỉ đạt đến võ thần nhất trọng thiên mà thôi, mà huyền lực của Hiên Viên Tiêu Chiến là màu đỏ, điều này nói rõ bản thân hắn đã sớm đạt đến võ thần nhị trọng thiên...

Võ Thần, đây đã là cảnh giới không thể với tới, càng đừng nói là tiến vào cảnh giới Võ Thần tầng thứ hai, Hiên Viên Tiêu

chiến không quá trăm tuổi, nhưng đã đạt đến cảnh giới Võ Thần nhị trọng thiên, thiên phú bậc này, thật sự là thế gian hiếm có...

Đương nhiên, Lạc Tiêu Phong có thể trong thời gian ngắn thành tựu Võ Thần, cũng đủ để chứng minh thiên phú của hắn, cũng chính vì thiên phú của hắn, cho nên trong lòng Hiên Viên Tiêu Chiến nổi lên sát cơ.

Chỉ một lát sau, thương thể trên người Hiên Viên Tiêu chiến đã hoàn toàn khôi phục, đây chính là chỗ kỳ diệu của thần thể, đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa Võ Thần và Võ Thánh...

Vũ Thánh, dù lợi hại như thế nào, cuối cùng vẫn là một người, thân thể cũng sẽ già yếu, cũng sẽ tử vong, sau khi thụ thương, cũng khó có thể nhanh chóng phục hồi như cũ, thế nhưng Võ Thần lại bất đồng, cho dù là Võ Thần cảnh giới thứ nhất, thân thể của hắn cũng là Thần thể, đương nhiên, cũng không phải nói là thân thể Thần chân chính, mà là thân thể này cường đại hơn nhiều so với thân thể bình thường, tựa như thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường đại kia...

Có thể nói, võ giả bình thường chỉ có sau khi tiến vào Võ Thần mới chân chính rèn luyện thân thể của mình, nào giống như Diệp Tĩnh Vũ, từ rất sớm đã bắt đầu rèn luyện thân thể của chính mình, đây cũng là chỗ khủng bố của Bá Nguyên Quyết.

Đương nhiên, nếu như thân thể thuần túy như Xích Di Tỳ Hưu, cho dù thân thể cũng mạnh mẽ như Võ Thần, hắn cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Võ Thần, dù sao, Võ Thần còn có huyền lực., Đây là thủ đoạn công kích kinh khủng nhất, cái này cũng giống như mũi nhọn và một thanh đao kim loại bình thường vậy, vỏ ngoài của mọi người đều được chế tạo bằng kim loại, thế nhưng lực sát thương của bọn họ không thể nào so sánh được, cây thương nhọn có thể dễ dàng đánh tan đao kim loại, thế nhưng đao kim loại của người có thể chặt đứt một cây thương nhọn sao?

Lúc này, thân thể Lạc Tiêu Phong vẫn còn nằm co giật trên mặt đất, mà Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến, lại là từng bước từng

bước một đi về phía hắn, hắn không thể để cho người này còn sống, tuyệt đối không thể đủ...

“Ngao...” Ngay lúc này, trong miệng Thao Thiết bỗng nhiên phát ra một tiếng rống to, thân thể của nó nhanh chóng bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một con quái thú cực lớn, sừng dê, thân trâu, vuốt hổ, đầu ác ma, còn có một cái miệng cực lớn mọc ở ngực bụng, một loạt răng nanh dưới ánh mặt trời chiếu xuống âm hàn như thế...

“Vèo...” Thân ảnh Tiểu Đào biến thành một đạo lưu quang, trực tiếp nhào về phía Hiên Viên Tiêu chiến, đột nhiên há to miệng, một ngụm liên hướng Hiên Viên Tiêu chiến nuốt tới, tựa hồ muốn một ngụm đem gã ăn tươi...

Không ngờ cái miệng rộng của hắn lại lớn đến một trượng, đừng nói một người, cho dù là một con trâu cũng sẽ bị nó một ngụm nuốt vào. Một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể Tiểu Đào tán phát ra, vậy mà giam cầm Hiên Viên Tiêu chiến...

Cảm nhận được khí tức biến hóa chung quanh, Hiên Viên Tiêu Chiến nhướng mày, tựa hồ cảm thấy hưng thú này có chút phiền phức, thân thể bỗng nhiên run lên, trong hư không mơ hồ truyền đến âm thanh thủy tinh vỡ vụn, đó là tình cảnh thần thông giam cầm Tiểu Đào bị đánh nát...

Mà Hiên Viên Tiêu Chiến lại nhân cơ hội này, trực tiếp chỉ ra một chỉ, một đạo kiếm khí sáng chói vậy mà từ đầu ngón tay nổ bắn ra, vọt tới cái miệng to như Tiểu Đào...

“Xoẹt...” một tiếng, đạo kiếm khí kia vậy mà lại trực tiếp xuyên thủng thân thể Tiểu Đào...

Đào Đào nhỏ kêu thảm một tiếng, thân thể trực tiếp rơi xuống, cho dù tiềm lực của hắn vô hạn, nhưng dù sao thời gian còn ít, đối mặt Hiên Viên Tiêu Chiến cường đại vẫn không có cách nào...

Lúc này, trên bả vai Lương Tiểu Nhi lại xuất hiện một cái kim chúc pháo thật lớn, đúng là đạn pháo đánh lên...

“Hiên Viên tiểu nhi, đi chết đi!” Lương Tiểu Thuần trong miệng mắng to, cũng mặc kệ việc đạn pháo này có bắn chết

Hiên Viên Tiêu Chiến hay không, trực tiếp ấn nút, một đạo lưu quang phá không mà ra...

Hiên Viên Tiêu Chiến trong lòng cả kinh, theo bản năng phát cánh tay ngăn cản, một đạo huyền lực màu đỏ bao trùm trên cánh tay...

Uy lực của Chương 4.5 Võ Thần

“Oanh!” Một tiếng vang thật lớn, uy lực thật lớn của đạn pháo đánh lên Hiên Viên Tiêu Chiến trực tiếp bắn lui về phía sau một bước, Lương tiểu nhân thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, nhanh chóng bắn ra hơn mười viên đạn pháo. Lực lượng kinh khủng như thế trực tiếp khiến cho Hiên Viên Tiêu chiến lùi ra ngoài mấy trăm trượng...

Thế nhưng... tựa hồ cũng chỉ như vậy mà thôi...

Thân thể của Võ Thần, Võ Thần, Võ Thần đã mạnh đến một cảnh giới nhất định, cho dù bọn họ không có tránh né, vậy mà cũng căn bản khó có thể đánh chết hẳn...

Đúng vậy, Hiên Viên Tiêu Chiến nhìn qua không có gì đáng ngại, nhưng cánh tay của hắn lại bị pháo đánh lên này làm cho tê dại, uy lực của đạn pháo liên hợp lại nhiều như vậy, quả thực còn kinh khủng hơn cả việc ngăn cản một kích toàn lực của Vũ Thánh...

Đây là vũ khí gì? Chẳng lẽ là Hiên Viên Tiêu chiến kiên thức rộng rãi, lúc này trong mắt cũng là một trận mờ mịt...

Nhìn thấy đạn pháo bắn lên có uy lực lớn nhất không ngờ cũng chỉ đẩy lui được Hiên Viên Tiêu chiến, Lương Tiểu Hữu biết rõ hiện tại ngoại trừ cứng chọi cứng ra thì không còn biện pháp nào khác...

“Hồng...” Trong miệng hắn phát ra một tiếng rống to, thân thể hắn bắt đầu bành trướng, quần áo võ sĩ trên người lập tức bị xé rách, từng luồng cơ nhục cứ như vậy không ngừng nhô ra, từng mảnh từng mảnh vảy màu đen càng dài ra, trong nháy mắt, thân thể của hắn cao đến một trượng, hai cái răng nanh từ khoe miệng vươn ra, trên mặt càng hiện đầy ma văn, một đôi mắt lại là màu xanh lam âm u, nhìn không dọa người...

“Đây mới là lực lượng chân thật nhất của ngươi?” Nhìn thấy Lương Tiểu biến thân xong, khí tức lập tức đại biến, trong mắt

Hiên Viên Tiêu chiến cũng lóe ra đạo đạo tinh quang...

Đó là một loại chiến ý, một loại chiến ý mãnh liệt...

Lúc này, Băng Minh bị Hiên Viên Tiêu chiến đánh bay lại bờ dậy khỏi mặt đất, bên cạnh hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một lão đầu, một lão đầu thần sắc già nua...

“Lão tổ, ngài mau ra tay đi, nếu không rất có thể chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn...” Băng Minh rất khẩn thiết nói, người này chính là Tiểu Thương Thiên.

Lúc này, có thể ngăn cản Hiên Viên Tiêu đại khai sát giới, hình như cũng chỉ có hắn...

“Đây là chuyện của văn bối các ngươi, nếu ta tùy tiện nhúng tay vào, lão bất tử Hiên Viên Tuyệt kia còn không truy sát ta khắp nơi, ta không muốn chết không minh bạch...” Miệng cười Thương Thiên lại quật một cái... Để gã ra tay giết đệ nhất cao thủ của gia tộc Hiên Viên. Đừng nói gã có giết hay không, cho dù thật sự có thể giết, gã cũng không dám nha...

Dù sao, hắn cũng không phải là Độc Cô Bá Thần, mặc dù hắn có chút si mê điên cuồng, nhưng cũng không phải là ngu ngốc thật đâu...

Nghe xong lời nói của Thương Thiên, ánh mắt Băng Minh lộ ra vẻ thất vọng, bất quá hắn lại có thể nói gì đây? Vừa rồi nếu không phải Tiểu Thương Thiên tiếp được mình, có lẽ bản thân đã sớm bị lực lượng khổng lồ của Hiên Viên Tiêu chiến đụng phải nát bấy rồi, mình bất quá chỉ là một Võ Thánh sơ cấp, so với một Võ Thần như hắn thì chênh lệch không phải là một chút nào đó.

Có lẽ ngoại trừ mình tự bạo ngoài ý muốn, căn bản không thể tạo thành nửa điểm uy hiếp với Hiên Viên Tiêu Chiến...

“Ngươi cũng không cần thất vọng, nếu Diệp tiểu tử đã dám an bài sát cục này, vậy tuyệt đối không có khả năng để cho các ngươi chết như vậy!” Tiểu Thương Thiên lại nhàn nhạt nói, trên mặt lại lộ ra vẻ thú vị, tựa hồ trò hay chỉ vừa mới bắt đầu.

“A...” Băng Minh còn đang khiếp sợ, liền thấy thân thể của Lương Tiểu Hữu đột nhiên đánh tới Hiên Viên Tiêu, trực tiếp

một trào chụp về phía đầu Hiên Viên Tiêu chiến. Hiên Viên Tiêu chiến giơ tay ngăn cản, huyền lực màu đỏ không ngừng chảy xuôi, lại nghe thấy tiếng bộp bộp bộp không ngừng vang lên...

Tốc độ hai người càng lúc càng nhanh, lúc đầu Lương Tiểu có thể hoàn toàn tấn công, dựa vào lực lượng thân thể cường đại không ngừng liều mạng với Hiên Viên Tiêu. Thế nhưng Hiên Viên Tiêu chiến không hổ là một đời Chiến Thần, vậy mà rất nhanh đã thích ứng với chiêu thức này của Lương Tiểu nhưng có chút mạnh mẽ...

Một ngón tay điểm ra, một đạo kinh phong bắn ra, vậy mà trực tiếp phá vỡ lân phiến nơi ngực của Lương Tiểu Tỳ, lưu lại một lỗ máu ở ngực gã. Ngay sau đó, một chương đánh ra, một đạo hồng mang trong lòng bàn tay lóe lên, vỗ vào bả vai của Lương Tiểu Khả, lập tức nghe được thanh âm răng rắc vang lên, hiển nhiên là thanh âm xương vai bị vỗ vỡ vang lên.

Sau đó lại tung ra một cước, đập thật mạnh vào bụng Lương Tiểu, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay thân thể khổng lồ của gã ra ngoài, nện xuống một mảng lớn rừng cây...

Hiên Viên Tiêu Chiến dường như cũng ý thức được Lương Tiểu rất khó chơi, lại thêm thằng nhãi này giết chết con mình, thân thể lập tức nhào về phía Lương Tiểu Khả...

Thế nhưng hắn vừa mới xông vào trong rừng, liền cảm giác toàn bộ rừng cây phảng phất như sống lại, từng đầ cây mây không ngừng sinh trưởng, quấn quanh thân thể hắn, mặc dù không có khả năng vây khốn được hắn, nhưng cũng làm chậm tốc độ của hắn rất nhiều, khiến cho Lương Tiểu có thể đổi lấy thời gian dài...

Thi khí trong cơ thể không ngừng tuôn ra, chữa trị thương thế trên người. Hiện tại cường độ thân thể hắn không kém gì thân thể Võ Thần của Hiên Viên Tiêu chiến, chẳng qua là huyền lực Hiên Viên Tiêu chiến quá kinh khủng mà thôi.

“Vỡ cho ta!” Hiên Viên Tiêu Chiến hô to, huyền lực trong cơ thể điên cuồng bộc phát, từng đạo kiếm khí phá không bắn ra,

trực tiếp đánh nát những cây mây ngăn trước người, thậm chí ngay cả những cây đại thụ kia cũng không buông tha.

Thời gian rất nhanh, hắn đã tra ra được một thông đạo, thân thể hắn lóe lên, đã đi tới trước người Lương Tiểu Phàm...

Nhìn Lương Tiểu Tử nằm trên mặt đất, Hiên Viên Tiêu Chiến định dùng một quyền đánh chết, nhưng lại nhìn thấy khoe miệng Lương Tiểu Nhi lộ ra một nụ cười quỷ dị...

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy sau lưng hàn ý đánh tới, cổ cảm giác tràn ngập sinh cơ kia làm cho Hiên Viên Tiêu Chiến tưởng rằng lại là thụ đẳng bị Lương Tiểu Tiêu không chế, căn bản không nhúc nhích, kiếm khí trong cơ thể nổ bắn ra, trực tiếp vọt về phía sau...

“Xuy xuy xuy...” Liên tục mấy tiếng vang nhẹ, tựa hồ thanh âm cây mây bị kiếm khí xé rách, thế nhưng Hiên Viên Tiêu Chiến lại cảm giác được một cổ hàn ý lạnh lẽo đánh tới...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Hiên Viên Tiêu Chiến còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại đánh vào hậu tâm của mình, cả người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, há to miệng, một đạo máu tươi cứ như vậy phun ra...

Hiên Viên Tiêu Chiến mặc dù thân là thân thể Võ Thần, nhưng dưới tình huống không có huyền lực hộ thể, cường độ thân thể cũng không khác nhiều so với chiến sĩ cấp sáu, bây giờ tâm tư hắn đều đặt trên người Lương Tiểu Tỳ, những người khác cũng bị hắn đánh đến mất đi sức chiến đấu, tâm thần buông lỏng, tâm thần buông lỏng., Làm gì nghĩ đến còn có một quyền mạnh mẽ bức này, tuy rằng huyền lực của hắn không được bảo hộ bên ngoài cơ thể, nhưng lại một mực chảy xuôi trong cơ thể, cơ hồ ngay lập tức bị oanh trúng đã tụ tập tại hậu tâm, ngăn cản đại bộ phận lực lượng, nếu không chỉ đơn giản là một ngụm máu tươi...

Rất là phản nộ xoay người lại, muốn xem rốt cuộc là ai đánh lên mình, lại đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình có thêm một tia lực lượng kỳ diệu, trong lòng không khỏi cả kinh...

Chương 1 giết chết Hiên Viên.

Đó là một cỗ lực lượng tràn ngập sinh cơ, thương thể trong cơ thể hần hầu như ngay lập tức khôi phục như cũ, thế nhưng Hiên Viên Tiêu Chiến còn chưa kịp cao hứng, cỗ lực lượng kia đã thúc giục cơ bắp của hần không ngừng sinh trưởng, thậm chí ngay cả xương cốt của hần cũng không ngừng mọc ra., Kinh mạch của hần cũng đang không ngừng sinh trưởng, nếu cứ tiếp tục dài như vậy, hần nhất định sẽ biến thành một quả cầu thịt dị dạng, thậm chí thân thể có thể trực tiếp bạo thể mà chết, cảm nhận được sinh cơ có thể khiến người chết đi này., Hiên Viên Tiêu Chiến trong lòng kinh hãi, huyền lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất, không ngừng muốn triệt tiêu cỗ lực lượng này. Thế nhưng kỳ quái là theo huyền lực xâm lấn, cỗ lực lượng kia càng ngày càng cường đại, tốc độ sinh trưởng của cơ nhục lại càng nhanh...

Hiên Viên Tiêu Chiến hoảng hốt, luồng lực lượng này đang cắn nuốt huyền lực của mình...

Thế này... phải làm sao bây giờ?

Vị Chiến Thần uy chấn thiên hạ này, lần đầu tiên trên mặt xuất hiện một loại biểu tình gọi là sợ hãi, hiện tại chỗ dựa lớn nhất của hần chính là huyền lực cường đại, thế nhưng nguồn sức mạnh này không mạnh, nhưng lại có thể thôn phệ huyền lực của chính mình, căn bản là làm cho chân tay hần luống cuống.

Chẳng qua Hiên Viên Tiêu Chiến dù sao cũng là nhân vật thành danh nhiều năm, chỉ trong chốc lát kinh hãi đã nhanh chóng tỉnh táo lại, cảm nhận được sau lưng càng ngày càng nhiều thịt, bỗng nhiên rút ra Thiên Toái Linh Kiếm, trực tiếp chém tới sau lưng mình, một đạo kiếm khí phá không mà ra...

“Xùy!” một tiếng, một khối huyết nhục lớn chừng chậu rửa mặt rơi từ trên lưng Hiên Viên Tiêu Chiến xuống, đó là bị kiếm khí chém chết, sống lưng đầm máu cứ như vậy lộ ra

trước mắt mọi người, đám người Diệp Tĩnh Vũ thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt trắng hếu kia...

Hiên Viên Tiêu chiến cường đại, vì phá hoại sinh khí vô biên vô tận, vậy mà có thể chịu đựng được đau nhức tàn khốc bức này, từng đạo huyền lực màu đỏ không ngừng quần quanh vết thương, vết thương kia bắt đầu chậm rãi phục hồi như cũ...

Chứng kiến Hiên Viên Tiêu Tiêu Chiến cũng tàn nhẫn với mình như vậy, trên mặt Lương Tiểu Khả lộ ra vẻ kinh ngạc, hẳn biết rõ Hiên Viên Tiêu Chiến khác với mình, hẳn là người sống sờ sờ, tự tay đánh tan một khối thịt lớn như vậy, thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhú một cái, chỉ dựa vào điểm này chứng tỏ ý chí của hắn cứng cỏi đến mức nào?

Ngay lúc Lương Tiểu Khả còn đang kinh ngạc, Hiên Viên Tiêu Chiến lại giơ thanh Thiên Linh Toái Kiếm trong tay lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào Công Tôn Lộ đang đứng trước người Lương Tiểu Khả, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi...

“Người... Người là tiểu nha đầu Công Tôn gia? Người... Người sao có thể có tu vi cao thâm như vậy? Không đúng, đây không phải tu vi của người, người... người đã chết?” Hiên Viên Tiêu Chiến dường như cảm nhận được điều gì, vẻ mặt vốn đã đủ kinh hãi càng thêm kinh dị.

“Là người, là người giết nàng? Người... Người lại luyện nàng thành một con rối?” Sau khi kinh hãi, Hiên Viên Tiêu Tiêu nhìn thấy ánh mắt Lương tiểu nhân tràn đầy phẫn nộ, hẳn thật sự không ngờ Lương Tiểu lại luyện được một người sống sờ sờ thành một con không tức giận nhưng thực lực lại cường đại như cương thi nghe theo mệnh lệnh của hắn...

“Giết hắn...” Lương Tiểu tử đâu dám cùng Hiên Viên Tiêu chiến nhiều lời, trực tiếp ra lệnh, lập tức nhìn thấy thân ảnh Công Tôn Lộ lóe lên, đã đi tới trước người Hiên Viên Tiêu chiến, giơ tay chộp tới ngực Hiên Viên Tiêu chiến.

Mười ngón tay lập tức mở rộng thêm mười cm, mấy luồng sáng xanh thoáng hiện, mang theo vô tận hàn khí hướng về phía tim của Hiên Viên Tiêu Chiến, cùng lúc đó, toàn bộ thụ

đăng xung quanh đều tăng vọt, không ngờ lại quán quanh thân thể Hiên Viên Tiêu Chiến...

Đối mặt với một trào đủ để giải Kim Liệt Thạch này, Hiên Viên Tiêu Chiến toàn thân bị cuốn lấy cười lạnh một tiếng, thân thể cũng không giãy giụa, từng đạo kiếm khí sắc bén từ trên người gã bắn ra., Trục tiếp đem những cây mây này đập nát bấy, mà thanh Thiên Linh Toái Kiếm trong tay hắn lại xảo diệu xẹt qua một đường vòng cung, lưu lại một vết tích thật dài trên cánh tay Công Tôn Lộ. Nếu không phải Công Tôn Lộ tránh đi đầu tiên, có lẽ cả cánh tay đã bị tháo xuống.

Một kiếm đâm trúng Công Tôn Lộ, không để ý tới cánh tay nhanh chóng khôi phục như cũ của Công Tôn Lộ, thân thể Hiên Viên Tiêu chiến trực tiếp đánh về phía Lương tiểu nhân. Dường như gã biết, muốn đánh chết Công Tôn Lộ, biện pháp tốt nhất chính là giết chết hắn.

Huyền lực màu đỏ không ngừng xoay tròn chung quanh thân thể, từng đạo khí tức khổng lồ không ngừng phát ra, kiếm khí lăng lệ bao phủ toàn bộ bầu trời, tựa hồ trong chốc lát, toàn bộ thiên địa đều chỉ còn lại kiếm khí.

Đối mặt với kiếm khí cuồng bạo như vậy, Lương Tiểu Tức không thể tránh né, toàn thân tỏa ra hào quang màu đen, muốn ngăn cản kiếm khí xâm lấn. Kiếm khí của Hiên Viên Tiêu chiến thực sự quá sắc bén, gần như chỉ trong nháy mắt., Hắc quang trên người hắn bị xoắn thành bột phấn, không biết có bao nhiêu đạo kiếm khí trên người hắn để lại những vết thương to to nhỏ nhỏ, trong đó trái tim, ngực bụng, vai trái thì bị xuyên thủng ba lỗ máu, thậm chí ngay cả trong bụng hắn cũng bị kéo ra ngoài...

Không chỉ có vậy, vừa đến đã có kiếm khí cực lớn đang bùng lên, uy áp cường đại khiến Lương Tiểu Tỳ cũng cảm thấy sợ hãi...

Đang không để ý thương thế của mình, cũng không nghĩ tới bất tử thân của mình, cả người trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, quay người chạy về phía sau. Hắn là cương thi không tề, nhưng có lúc cương thi cũng sợ chết a.

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy...” Hiên Viên Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang dài chừng trăm trượng lập tức bộc phát, chém thẳng tới Lương Tiểu Khả.

Lương Tiểu Linh kinh hãi, thân thể theo bản năng tránh qua một bên, mặc dù đầu tránh được một kiếm kia, thế nhưng từ vai trái một cái, trực tiếp bị kiếm khí chém thành hai nửa...

“A a... Ta sắp chết rồi, sắp chết rồi...” Vừa hét lớn, vừa dùng tay phải túm lấy nửa người sắp ngã xuống bên trái, vừa không ngừng chạy như điên...

“Không đúng, ta là cương thi, sao còn sợ chết được?” Chạy ra mấy trăm trượng, Lương Tiểu Tỳ chợt phản ứng lại, trong cơ thể tuôn ra đạo đạo thi khí, muốn chữa trị thân thể...

Nhìn thấy thân thể Lương tiểu nhân bị chém thành hai nửa mà vẫn có thể chạy như thế, Hiên Viên Tiêu Chiến lại một lần nữa kinh hãi, bất quá gã đã lộ ra sát cơ, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ...

Thân thể lại muốn giết tới chỗ Lương Tiểu, nhưng lại thấy một bóng đen xuất hiện trên bầu trời, lập tức cảm thấy toàn bộ hư không đều đang run rẩy, từng gợn sóng màu vàng từ hư không không ngừng hình thành, mà toàn bộ không gian tựa hồ đang không ngừng co rút lại...

Đây chính là phản bác bảy bước, mà một đạo đao mang cực lớn từ trong vùng hư không này sáng lên...

chất lượng hai mươi sáu hồi Huyền Sinh Tử Diệt Đạo.

Cảm nhận được hư không truyền đến trận trận chấn động, Hiên Viên Tiêu Chiến không dám khinh thường, huyền lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, trên thân thanh Thiên Linh Toái Kiếm kia càng nổi lên hào quang màu đỏ như máu, đang muốn dùng kiếm khí mạnh nhất xé rách vùng hư không này, lại nhìn thấy một đạo đao mang to lớn chém tới mình, tâm thần không khỏi chấn động...

Đó là một đạo đao mang màu tím dài chừng ba trượng, nhìn qua yếu ớt như vậy, dường như là đao mang do một gã Đại Tông Sư phát ra. Thế nhưng Hiên Viên Tiêu Chiến lại cảm thấy bên trong đạo đao mang này ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại đến cực điểm...

Hơn nữa đao này tới đột ngột như thế, tốc độ nhanh chóng như thế, căn bản không cho bất luận kẻ nào có cơ hội suy nghĩ, một đao kia cũng đã đi tới trước người mình...

Kinh Lôi đao quyết...

Trong nháy mắt bốn chữ to xuất hiện trong đầu Hiên Viên Tiêu Chiến, căn bản không cần cân nhắc quá nhiều, hắn cũng đã biết thân phận người trong một đao này...

Kinh Lôi đao quyết, đây chính là đao kỹ độc Cô Bá Thần uy chấn thiên hạ, là đối thủ cường đại nhất của gia tộc Hiên Viên, đối với Kinh Lôi đao quyết, sao người Hiên Viên gia có thể không quen thuộc? Người khác có lẽ không biết, nhưng gia tộc Hiên Viên tuyệt đối không thể không biết! Đặc biệt là võ thần của Hiên Viên Tiêu Chiến nhị trọng thiên...

Chỉ là lúc này sử dụng một chiêu này, ngoại trừ gia hỏa tên Diệt Tinh Vũ kia, còn có thể là ai? Bất quá khiến Hiên Viên Tiêu Chiến cảm thấy kinh ngạc chính là hắn không phải bị con

trai mình đánh thương hồn phách sao? Làm sao còn có tu vi võ đạo cường đại bậc này?

Bất quá lúc này hiển nhiên không phải lúc suy nghĩ vấn đề, khi thấy đao đao mang kia đi tới trước ngực mình, Hiên Viên Tiêu vốn muốn phá vỡ không gian, Thiên Linh Toái Kiếm trực tiếp đón đỡ đao đao mang sáng chói kia...

“Ầm ầm ầm...” Từng tiếng nổ mạnh từ trước người Hiên Viên Tiêu Chiến truyền đến, đao mang màu tím kia trong nháy mắt bị đánh cho vỡ vụn ra...

Thế nhưng nghịch bác phát ra bảy bước lại là hung hăng đụng vào Hiên Viên Tiêu chiến trước người, cỗ năng lượng cường đại kia trực tiếp chấn bay thân thể gã ra ngoài, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi điên cuồng, hiển nhiên chiêu này đã làm cho Hiên Viên Tiêu chiến bị thương.

Hiên Viên Tiêu run sợ, không phải vì lực lượng phản bác cường đại đả thương y, mà là vì đao mang vừa rồi mình cho là cường đại tới cực điểm lại dễ dàng bị phá hư như vậy. Nói cách khác, đó chẳng qua chỉ là đao mang tùy ý của đối phương, thế nhưng đao mang kia lại ẩn giấu khí tức bá đạo, vậy mà lừa gạt hoàn toàn bản thân mình...

Điều này căn bản không có khả năng, trừ phi tu vi đối phương cao hơn mình? Nhưng làm sao Diệp Tĩnh Vũ có thể so với hắn tu vi cao hơn? Nếu thật sự như thế, vậy Thất Tử Hiên Viên Tĩnh của mình có khả năng đã sớm bị giết!

Hắn làm sao hiểu được, tu vi Diệp Tĩnh Vũ bây giờ mặc dù không bằng hắn, thế nhưng Bá Nguyên lực thật sự là lực lượng cường đại nhất trong thiên địa, mang theo khí tức tràn đầy bá đạo, giống như chuột gắp con mèo nhỏ vậy, rõ ràng biết đối phương không bằng mình, thế nhưng vẫn rất là sợ hãi...

Cũng chính là thời điểm Hiên Viên Tiêu Chiến kinh ngạc, một bóng người từ trong hư không xuất hiện, liền thấy đầu tóc trắng của Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng bay múa, càng không ngừng sinh trưởng, vậy mà dài đến vài thước, vạt áo toàn thân càng bị thổi phù tác hưởng, cả người phảng phất từ ác ma tóc trắng đến từ địa ngục...

Mà Thiên Tôn đao trong tay hắt lại tản ra hào quang màu tử kim, Bá Nguyên lực toàn thân cũng điên cuồng ngưng tụ trên Thiên Tôn đao trong tay.

Dường như hắt hiệu rõ, đối mặt với đối thủ cường đại như Hiên Viên Tiêu Chiến, dù đối phương đã bị thương, nhưng muốn đánh bại hắn cũng chỉ đủ một kích toàn lực, bản thân có lẽ chỉ có một cơ hội ra tay một lần, cho nên lần này, hắn tăng lực lượng của mình lên tới cực điểm, trong lòng càng chuẩn bị sẵn sàng không thành công thì thành nhân...

“Tiếp chiêu đi, Hiên Viên Tiêu Chiến... Sinh Tử Huyễn Diệt Đao...” Diệp Tịch Vũ hét lớn một tiếng, toàn bộ thân thể đột nhiên bước ra phía trước, hai tay nâng đao, hung hăng xuất đao chém về phía Hiên Viên Tiêu.

Trong nháy mắt, trên bầu trời chớp động lôi quang, một khe hở màu đen to lớn từ hư không sinh thành, ngay sau đó, ngọn Liệt Phong màu đen này vậy mà hóa thành một thanh đao ảnh to lớn, mang theo khí tức hủy diệt hết thảy chém về phía Hiên Viên Tiêu Chiến, chém về phía vị Chiến Thần bất bại tung hoành đại lục mấy chục năm này...

Chứng kiến một đao kinh thiên động địa của Diệp Tịch Vũ, nhìn thấy một đao chém nát cả hư không kia, vẻ mặt Hiên Viên Tiêu Chiến không chỉ lộ ra ngưng trọng mà còn lộ ra một tia sợ hãi thán phục, tựa hồ đây không phải là một đao thể gian tồn tại...

“Đao tốt...” Hiên Viên Tiêu Chiến từ đáy lòng tán thưởng một tiếng, mà Thiên Linh Toái Kiếm trong tay gã lại trở tay nhắc lên, một đạo kiếm quang sáng chói từ trên thân kiếm của gã sáng lên, ngay sau đó liền đổi thành bảy đạo kiếm quang, nghênh đón đao đao mang chém vỡ hư không mãnh liệt kia...

“Xoẹt...” Đạo kiếm khí thứ nhất vỡ tan, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm...

Lúc đạo thứ sáu cũng trực tiếp vỡ tan, trên mặt Hiên Viên Tiêu Chiến lại lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi, thể nhưng vừa mới lộ ra vẻ kinh hãi, đạo kiếm khí cuối cùng kia cũng theo đó vỡ tan...

Mà đao mang gai mắt kia đã tới trước người hắn...

Lui...

Thân thể Hiên Viên Tiêu chiến cấp tốc lui về phía sau, mà thân thể của y đột nhiên nhảy lên trên, đột nhiên bày ra tư thế Đại Bằng gương cánh, mà Thiên Linh Toái Kiếm trong tay y nhẹ nhàng run lên, từng đạo kiếm quang sáng chói tổ hợp lại thành từng đóa hoa kiếm mỹ lệ, lại một lần nữa nghênh đón đạo đao mang kia...

Thế nhưng hiện tại hắn căn bản không kịp, khi đóa kiếm hoa thứ nhất hình thành, một đạo đao mang đã chém rách vai trái của hắn, trực tiếp chém đứt toàn bộ cánh tay trái của hắn...

Hiên Viên Tiêu Chiến trong lòng hoảng hốt, bản thân lại bị một đạo này chém trúng? Hơn nữa còn bị thương thành bộ dáng này?

Không đúng, vì sao mình lại không cảm thấy đau? Hơn nữa sao lại không có đổ máu? Đột nhiên, Hiên Viên Tiêu chiến tựa hồ đã hiểu ra điều gì?

Thế nhưng lúc này, một thanh trường đao hoa mỹ mang theo ánh sáng màu tím đã đi tới trước người hắn, một đạo đao mang càng thêm rực rỡ sáng lên, đao khí sắc bén không chút lưu tình chém về phía Hiên Viên Tiêu chiến...

“Áo giác?” Hai chữ này trực tiếp xuất hiện trong đầu Hiên Viên Tiêu Chiến. Hắn đã là cường giả siêu cấp cảnh giới Võ Thần, tâm trí của hắn lại đạt tới một độ cao khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Thế nhưng hôm nay, mình lại bị đao ý của người khác ảnh hưởng, đúng là không thể tin nổi? Sinh tử huyễn diệt đao...

Thật là huyễn diệt bất định a...

Trong lòng Hiên Viên Tiêu Chiến bi ai nghĩ, mà đao khí sắc bén kia, lại là không lưu tình chút nào trăm phá long bào màu đen của hắn, chém rách da của hắn, trăm phá thân thể cường đại đến cực điểm kia, để lại một vết thương khổng lồ dài chừng một tấc, dài khoảng một thước...

chất ba mươi ba hồn huyết diệt.

“Xoẹt...” một tiếng, một mũi tên máu từ ngực của hắn trực tiếp chảy ra dài ba thước, một cơn đau nhức mà người thường khó có thể chịu đựng được truyền vào trong đầu Hiên Viên Tiêu Chiến, quán quanh với ý chí của hắn, lúc này cũng không khỏi cau mày...

Một đao Huyền Diệt này không chỉ chém đứt máu thịt trong lồng ngực hắn, thậm chí đao khí sắc bén đã trực tiếp chấn nát xương ngực của hắn...

Nếu không phải hắn đã lùi cực nhanh, khả năng một đao này đã chém thân thể của hắn thành hai nửa...

Sinh tử Huyền Diệt Đao thật sự là huyền diệt không ngừng trước khi chết...

Hiên Viên Tiêu Chiến cảm thụ được thương thế trong cơ thể mình lạnh lùng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhìn Thiên Tôn Đao trong tay hắn...

Mà lúc này, Lương Tiểu Tức khắc đem thân thể của mình khép lại, máu thịt đầm đìa đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ. Công Tôn Lộ cũng đứng ở một bên, thậm chí ngay cả Lạc Tiêu Phong cũng gắng gượng đứng lên, mấy người đều nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Tiêu Chiến bị trọng thương ở ngực...

Rốt cuộc hắn còn có sức chiến đấu mạnh mẽ đến mức nào? Đây là ý nghĩ trong lòng tất cả mọi người, hầu như không ai cho rằng thương thế như vậy sẽ mang đến nguy hiểm đến tính mạng cho trận chiến Hiên Viên Tiêu, cho dù bây giờ nhìn bề ngoài vết thương kia có vẻ rất sâu đậm...

Ngay cả Diệp Tĩnh Vũ sử dụng đao này, cũng nhìn thẳng vào Hiên Viên Tiêu Chiến, đây đã là cố gắng lớn nhất mà hắn dùng ra một đao. Một đao này chính là sau khi hắn đạt thành Hỗn Độn Chi Thể, căn cứ vào cảm giác khi bản thân bị Hiên Viên

Tình đánh cho hai hồn vỡ vụn thiên địa, ngộ ra đao kỹ sinh tử...

Đây là một đao mạnh nhất mà hắn chém ra trước mắt, nếu ngay cả một đao này cũng khó mà làm cho Hiên Viên Tiêu mất đi sức chiến đấu, có lẽ hôm nay đám người mình thật sự phải táng thân ở đây...

Hiên trường lâm vào hoàn toàn yên tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không có người xuất thủ trước...

“Thiếp Lôi đao quyết hình như không có một chiêu như vậy!” Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Tiêu chiến mới đột nhiên mở miệng nói ra...

“Đúng vậy, đây là chiêu thức độc đáo ta sáng tạo ra, vương gia nghĩ thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói ra, nhưng trong lòng lại cực kỳ khẩn trương, giọng điệu chiến đấu Hiên Viên Tiêu còn bình thản bức này, chẳng lẽ một đao kia của mình đều không có trọng thương hắn sao? Phải biết rằng, Hiên Viên Tiêu còn không bị thương., Vì sử ra một đao này, tinh thần Diệp Tĩnh Vũ đã cực độ mỏi mệt, Bá Nguyên lực thể nội bị điều động sạch sẽ, lúc này mặc dù không bị thương gì, nhưng cơ bản mất đi sức chiến đấu, nếu Hiên Viên Tiêu chiến thật không có việc gì, vậy đám người mình thật khó mà ngăn cản.

“Được, được, được...” Hiên Viên Tiêu Chiến liên tục nói ra ba chữ tốt, hơi dừng một chút rồi mới tiếp tục nói: “Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy Lam, bốn vương tung hoành Cửu Châu mấy chục năm, chưa bại một lần, hôm nay lại bị người đả thương thành ra thế này, nếu như bản vương đoán không sai, quân đội của bốn vương cũng bị người đánh tan?”

“Không sai, ba mươi vạn đại quân của người đã hoàn toàn tan tác, con của người Hiên Viên đã bị ta giết chết. Vương gia, người thất bại, triệt để thất bại...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, như vậy người ở đây đồng thời lau mồ hôi lạnh, nếu Hiên Viên Tiêu Chiến vì thế nổi điên, liệu chết một trận với bọn chúng, với thực lực của mọi người bây giờ, có ai có thể ngăn cản?

Coi như bản thân Diệp Tĩnh Vũ lúc này, nội tâm cũng khẩn trương một hồi, Võ Thần, đó không phải là Võ Thánh, rốt cuộc là mạnh bao nhiêu, hẳn tuyệt không biết...

“Rất tốt, rất tốt...” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ chém giết cả Luân nhi của mình, Hiên Viên Tiêu Chiến liền nháy ra hai chữ này, một đôi mắt sắc bén như ưng nhưng lúc này lại trở nên lạnh lùng dị thường, tựa hồ muốn xuyên thủng Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm thụ được khí tức Hiên Viên Tiêu Chiến không ngừng biến hóa kia, trái tim tất cả mọi người ở đây đều thót lên cổ họng, các loại lực lượng trong cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển chậm rãi, đã chuẩn bị tốt liệu chết một trận chiến...

Đến lúc này, đã không còn đường lui, hoặc là đánh giết Hiên Viên Tiêu Chiến, hoặc là bị Hiên Viên Tiêu chiến giết...

“Vèo...” Đột nhiên, Hiên Viên Tiêu chiến một tay giơ lên Thiên Linh Toái Kiếm trong tay, một đạo kiếm khí mãnh liệt đột nhiên bộc phát ra, tâm thần mọi người xiết chặt, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, một chút Bá Nguyên lực còn sót lại trong cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng vận chuyển, thậm chí ngay cả Chân Nguyên lực căn bản không dùng được ở chỗ này cũng bắt đầu sử dụng, muốn ngăn cản Hiên Viên Tiêu chiến...

Lương Tiểu Lương, Lạc Tiêu Phong cũng phấn đấu quên mình mà vận khởi lực lượng trong cơ thể, định phát động công kích mạnh nhất của mình...

Hiên Viên Tiêu Chiến lại căn bản không để ý tới vẻ mặt cùng động tác của mọi người, trường kiếm trong tay đột nhiên đâm tới hư không, vậy mà dễ dàng đâm ra một cái khe, mà thân thể của hắn cứ như vậy trực tiếp bước vào trong khe hở, trong chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong, Lương Tiểu Hữu đều tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, cảm giác tăng tới cực điểm, mấy người còn theo bản năng tụ lại với nhau, phòng ngừa Hiên Viên Tiêu Chiến đột nhiên công kích.

Thế nhưng thời gian như ngừng trôi, Hiên Viên Tiêu Chiến biến mất không thấy đâu nữa, thậm chí không hề xuất hiện chút chấn động nào...

Trải qua vài khắc đồng hồ, vẫn không có nửa điểm dấu hiệu.

Lương Tiểu có chút mờ mịt quay đầu lại nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, giọng nói không thể tin được vang lên trong miệng hắn: “Hắn... sẽ không đi rồi chứ?”

Không phải hắn đã đi rồi chứ?

Một câu nói đơn giản, lại làm cho trên mặt mọi người lộ ra vẻ mặt khó tin, Hiên Viên Tiêu Chiến, chiến thần của Cửu Châu này, cái tên chiến thần chưa bại trận này, cho dù chết trận cũng sẽ không lùi bước, vậy mà lại bỏ đi?

Điều này sao có thể? Chẳng lẽ hắn lùi bước sao? Lẽ nào hắn thừa nhận mình thất bại? Việc này so với việc hắn giết toàn bộ đám người mình còn khiếp sợ hơn...

Hiên Viên Tiêu Chiến, một đời Chiến Thần lại thất bại như vậy...

“Có lẽ... thật sự hắn đã đi rồi?” Qua một hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ lại có chút không dám khẳng định hỏi.

Mọi người lại một lần nữa lựa chọn trầm mặc, lại qua một lát, lúc này mới chân chính xác định Hiên Viên Tiêu chiến đã đi rồi. Đúng vậy, hắn đi rồi, thật sự đã đi rồi...

Chiến thần bất bại cường đại bị Diệp Tĩnh Vũ một đao đánh lui, thần thoại bất bại mấy chục năm giờ phút này đã bị Diệp Tĩnh Vũ xé tan thành từng mảnh...

Trên mặt Lạc Tiêu Phong lộ ra thần sắc mừng như điên, lần này, Diệp Tĩnh Vũ không chỉ cứu mình, còn cứu được toàn bộ Nam Vân đế quốc...

Điểm quan trọng nhất chính là, chiến sự hôm nay một khi công bố ra ngoài, chiến thần bị thua, sẽ mang đến đả kích trầm trọng cho toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc, mà uy vọng của Diệp Tĩnh Vũ sẽ đạt đến một mức độ khó có thể tưởng tượng nổi...

Ngay khi mọi người kinh ngạc Hiên Viên Tiêu Chiến bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại, trong một chỗ núi rừng cách Kinh Vân không xa, toàn thân Hiên Viên Tiêu Chiến rách rưới không chịu nổi cứ như vậy đứng trên một khối đất bằng, phía trước

hắn có một tảng đá to lớn, trên tảng đá, một nam tử mặc áo vải
ngồi xếp bằng, nhưng lại cực kỳ anh tuấn...

Hạng bốn mươi sáu, Chiến Tôn Tôn.

Nam tử nhắm hai mắt lại, thân thể không nhúc nhích, thậm chí không nhìn thấy một tia pháp phong, giống như ngồi xồm xuống hóa thạch. Thế nhưng kỳ quái là, hắn lại tạo cho người ta một loại áp lực cường đại, không phải là một loại áp bách bá đạo, mà là một loại vương đạo, phảng phất thiên hạ, điều hắn nói chính là chân lý, chính là thiên đạo...

Mà sở dĩ có cảm giác như vậy, là bởi vì hắn tựa như một thanh kiếm, một thanh thượng phương bảo kiếm kiên cố...

Kiếm rời vỏ, nhưng vẫn đại biểu cho quyền uy cường đại nhất giữa thiên địa...

Chiến thần Bất Bại Hiên Viên Tiêu chiến ý lâm liệt, không có bất kỳ cường nhân nào, nhưng ở trước mặt người này, vẫn cung kính như một tiểu hài tử ba tuổi, hắn thậm chí không dám lộn xộn một chút, chỉ lẳng lẳng đứng đó, chờ đợi nam tử này tỉnh lại...

“Bá...” Một tiếng, nam tử bỗng nhiên mở hai mắt ra, lập tức có hai đạo tinh quang bắn ra, mà khí tức cả người hắn càng giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, một cỗ kiếm ý cường đại phóng lên tận trời, phảng phất giữa thiên địa chỉ còn lại có một thanh kiếm này...

Một thanh kiếm đại diện cho thiên địa chân lý vương giả...

“Lão tổ...” Hiên Viên Tiêu chiến cung kính quỳ xuống, có thể khiến hắn quỳ lạy như vậy, hơn nữa từ nội tâm sùng bái, trong toàn bộ thiên địa cũng chỉ có một người mà thôi.

Người này không ai khác, chính là thiên hạ đệ nhất, Hiên Viên Tuyệt...

“Đứng lên đi...” Nhìn Hiên Viên Tiêu Chiến trước mắt, Hiên Viên Tuyệt đối nhân nhật nói ra, ánh mắt của hắn, giọng nói

của hắn, lời nói của hắn cũng không mang theo một chút tình cảm, tựa như một pho tượng cổ xưa đến từ tứ đại Đô Không.

Hiên Viên Tiêu Chiến căn bản không dám nói thêm gì, cung kính đứng lên, vẫn lẳng lặng đứng ở một bên, không hỏi nhiều. Y biết, tại thời khắc sống còn, lão tổ của mình triệu hoán mình đến, nhất định có điều gì đó trọng yếu phân phó.

“Người có thể nhìn thấu một đao kia không?” Hiên Viên Tuyệt mở miệng hỏi, một đao kia của hắn, đương nhiên là chỉ một đao sinh tử diệt đao cuối cùng của Diệp Tĩnh Vũ.

“Không thể!” Đối mặt với lão tổ tông của mình, Hiên Viên Tiêu Chiến không có gì giấu giếm, thừa nhận bản thân không thể nhìn thấu một đao kia.

“Thế hệ này, là thế hệ của Phong Khởi Vân Dũng, đây là thời đại thuộc về người trẻ tuổi, đồ đệ của Độc Cô Tư đã có thể tự sáng tạo ra một đao tinh diệu tuyệt luân như vậy, chuyện này đã đi trước tất cả các người, một năm sau khi đấu hồn đại chiến, Hiên Viên gia còn có thể còn có bao nhiêu người sống đây?” Hiên Viên Tuyệt như đang làm bầm lều bầu, hoặc như đang nói với Hiên Viên Tiêu Chiến.

Vừa nghe đến bốn chữ Đấu Hồn đại chiến, Hiên Viên Tiêu Chiến nhướng mày, đến cấp độ như hắn, tự nhiên biết đại chiến đấu hồn đại biểu cho cái gì, đó cơ hồ là lực lượng đỉnh cao nhất toàn bộ Đấu Hồn đại lục va chạm, sau lưng càng có ý nghĩa cực sâu...

Mặc dù thực lực của mình rất mạnh, nhưng một thân tinh túy của mình đều truyền thừa vị lão tổ này, những vũ kỹ mình sáng tạo ra, lại là bình bình đạm đạm, căn bản không tính là tuyệt học, chớ đừng nói chi là một chiêu Sinh Tử Diệt Đao mà Diệp Tĩnh Vũ sử dụng.

Rõ ràng thực lực của hắn ta còn xa mới bằng mình, thế nhưng một chiêu mà hắn sử dụng lại làm bản thân trọng thương. Điểm này đủ để chứng minh một đao kinh khủng kia. Một đao kia tinh xảo, sáng tạo ra một đao kia, quả thực vượt qua Thiên Tuyệt kiếm mà Hiên Viên Tuyệt sáng tạo ra.

Đương nhiên, nói về uy lực thì còn xa mới bằng Thiên Tuyệt kiếm, nhưng hắc mới bao nhiêu tuổi chứ, chỉ cần cho hắc thời gian nhất định hoàn thiện một chiêu kia, không ai biết sau này một đao này có thể trở thành tuyệt kỹ của Cửu Châu hay không.

“Người dùng chiến tranh để tôi luyện tâm tính, người dùng chiến tranh để rèn luyện thân thể, đây chính là một đại đạo, thế nhưng trên thế giới này, tướng quân vĩnh viễn không bại, thắng mới là kiến thức thường của binh gia, người muốn làm thần thoại Vĩnh hằng bất bại, bản thân thì không có khả năng, chấp nhất là một loại chuyện tốt, nhưng cố chấp, lại là một loại ác tập, võ đạo, cần chính là chấp nhất chứ không phải cố chấp, người hiểu không?” Hiên Viên từ tốn nói, giọng điệu vẫn rất bình thường.

Hiên Viên Tiêu chiến không phải kẻ ngu, ngược lại, hắc là một thiên tài tuyệt đỉnh, đương nhiên biết Hiên Viên Tuyệt muốn biểu đạt điều gì. Võ đạo, cần chính là cố chấp, không phải cố chấp...

Mình trước kia đã cố chấp vì một trận thắng, nhưng hôm nay mình đã thất bại, hoàn toàn thất bại, sự chấp nhất của mình đã bị đánh nát, chẳng lẽ mình sẽ tiếp tục trầm luân sao? Không phải, mà là phải cố chấp theo đuổi.

Thắng không kiêu, bại không nản...

Đây mới là cố chấp theo đuổi võ đạo, chấp nhất với niềm tin, không ngừng tìm kiếm đột phá trong thất bại, không ngừng tìm kiếm thắng lợi trong thất bại...

“Ta hiểu rồi!” Hiên Viên Tiêu Chiến cung kính gật đầu, một đại đạo chưa bao giờ hình thành trước mặt hắc...

“Hiểu là tốt rồi, Tĩnh Nhi muốn mang đi, một năm sau đấu hồn đại chiến, Hiên Viên gia tuyệt đối không thể thất bại. Hơn một năm này, người chỉ cần bảo đảm Hiên Viên gia không bị diệt là tốt rồi, thời gian còn lại, nhiều hơn dùng võ đạo đi., Chiến tranh ở thế tục, vĩnh viễn khó có thể nói rõ được chân lý của võ đạo!” Hiên Viên tuyệt nhát nói xong câu này, thân thể của hắc cứ chậm rãi biến mất trên tảng đá kia như thể chưa từng

xuất hiện qua, nhưng hòn đá kia, sau khi hấn rời đi, toàn bộ vỡ vụn thành từng hạt bột, bột phấn...

Chứng kiến nhất cử nhất động của Hiên Viên Tuyệt đều có uy năng cường đại bậc này, Hiên Viên Tiêu chiến lại lần nữa quỳ xuống, hướng khối đá hóa thành bột phấn kia dập đầu ba cái thật mạnh, lúc này mới đứng lên...

Mà bởi vì phần nộ của kẻ táng con, thất bại ử rữ, hết thầy lại biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là tín niệm vô cùng vô tận chấp nhất, dũng khí tuyệt đối chiến một trận với trời...

Bên ngoài kinh thành, ba mươi vạn đại quân bởi vì Hiên Viên Tiêu Chiến rời đi, cũng không còn khả năng ngưng tụ lại cùng một chỗ, Nam Cung Thương suất lĩnh Vân Vệ Thất Lệnh, một đường chém giết, đánh cho ba mươi vạn đại quân toàn diện tan tác...

Tiêu Canh, Tàn Vân Khiếu và những danh tướng Nam Vân đế quốc khác cũng tranh thủ thời gian, suất lĩnh từng bộ hạ đánh rơi xuống nước chó, không chỉ đuổi quân đội Thiên Nguyên đế quốc ra khỏi Vân quận mà còn đoạt lại địa bàn của bọn người Viêm Châu, Lan Châu đã mất...

Trận chiến này, giằng co trọn vẹn gần một tháng, lấy đại thắng Nam Vân đế quốc mà chấm dứt...

Nhưng sau trận chiến này, bất kể là Thiên Nguyên đế quốc hay Nam Vân đế quốc đều tổn thất nặng nề, đặc biệt là sự thất bại của chiến tranh Hiên Viên Tiêu khiến sĩ khí của toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc sa sút đến cực điểm, nếu không phải Nam Vân đế quốc cũng tổn thất thảm trọng thì quốc lực của Tây Sở đế quốc coi như không quá mạnh mẽ, có lẽ đã sớm nhân cơ hội này tiêu diệt Thiên Nguyên đế quốc...

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, một cái tên, lại bởi vì chiến đấu bảo vệ Vân Kinh mà vang vọng toàn bộ Cửu Châu, đó chính là Diệp Tĩnh Vũ...

Chiến Thần của thế hệ mới, hoặc là nói, chiến tôn...

Chúng ta cũng không thấy chiến tôn Tiểu Diệp học viên, mà giờ phút này lại không vì vinh dự to lớn như vậy mà vui

sướng, ngược lại lâm vào cực độ phần nộ, tất cả chỉ vì Linh Nhi...

Thịnh yến hoàng cung gấm +1

Ngoại trừ đêm khuya, trong kinh thành Vân Vân đô tại Nam Vân đế quốc, đang chìm trong vui sướng vui sướng, ngoại trừ bởi vì năm mới sắp sửa đến, còn ra bên ngoài., Nguyên nhân lớn nhất là Nam Vân đế quốc đã giành được thắng lợi cực lớn trong cuộc chiến nhằm vào Thiên Nguyên đế quốc. Một tháng trước, sau trận chiến bảo vệ Vân Kinh, Nam Vân đế quốc một đường hát vang tiến mạnh, chỉ dựa vào mười vạn đại quân, đã bị toàn bộ địa bàn của Hiên Viên Tiêu đánh hạ.

Mà Diệp Tĩnh Vũ, không nghi ngờ gì nữa, đã trở thành Thần trong suy nghĩ của tất cả quốc dân Nam Vân đế quốc, Chiến Thần, Chiến Tôn thế hệ mới.

Hôm nay, ngoại trừ vui mừng thắng lợi, dân chúng Vân Kinh đều biết, hoàng đế Nam Vân Đế quốc tổ chức một bữa tiệc ăn mừng chưa từng có tại lâm viên hoàng gia, chiến thần mới của Nam Vân đế quốc, Quốc công đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên được mời vào.

Lúc này, trong lâm viên Hoàng gia, cũng là một biển vui vẻ, Lạc Tiêu Phong mặc long bào màu vàng sáng, đang ngồi trên bảo tọa chính giữa. Bên cạnh hắn, không phải hoàng hậu, cũng không phải là quý phi nào đó, càng không phải là hoàng tử vương gia, mà là Diệp Tĩnh Vũ vừa mới thăng cấp làm quốc công...

Hôm nay, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ cẩm bào màu đen có dấu viền vàng, mái tóc tuyết trắng cột vào sau đầu, nhìn qua rất bắt mắt, mà trên mặt của hắn cũng mang theo nửa phần men say, hiển nhiên đã uống gần hết...

Còn Thái tử Lạc Hải Thiên, Bạch Vân Hầu Tần Viêm, Khiếu Thiên hầu Tần Vân Khiếu, Uy Vũ Hầu Tiêu Canh ngồi cách đó không xa, ánh mắt đổ kỵ nhìn Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là trong mắt Lạc Hải Thiên, lóe ra thần sắc cực kỳ phẫn nộ., Lần này giảo sát Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến, chỗ dựa lớn nhất của

hắn là sóng biển sơn băng lâm trận bỏ chạy, khiến Lạc Tiêu Phong cực kỳ phẫn nộ, thêm vào thân thể Võ Thần của Lạc Tiêu Phong đã không còn e ngại một gã Hồn Tiên nữa. Giờ phút này hắn đã có dự định đổi lấy tính toán của Trữ Quân, tình huống này khiến hắn rất buồn bực...

Còn Lạc Nhược Phong, tuy giờ phút này ngồi ở phía dưới Diệp Tĩnh Vũ, nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười tươi rói, Diệp Tĩnh Vũ lại càng được sung ái, đối với hắn càng có lợi, người không thấy mấy đệ đệ của mình lúc này đang tươi cười nhìn nọt mình sao? Như vậy xem ra, bọn họ cũng nhận được tin tức gì nhỉ?

Liếc mắt nhìn đại ca cách đó không xa, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của phụ hoàng, khóe miệng Lạc Nhược Phong nở một nụ cười nhàn nhạt, có lẽ hôm nay phụ hoàng sẽ tuyên bố chuyện phế bỏ thái tử đúng không?

Nơi này là tiền viện, tất cả vương công quý tộc, đại thần tướng quân đều ở nơi này, cùng hoàng đế bàn chuyện, mà hoàng hậu, các vị công chúa quận chúa cùng với các đại thần thiếp đều tụ tập ở hậu viện...

Lúc này, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo ý cười, mặc kệ là thật hay giả, tóm lại tại thời điểm phổ thiên chung vui vẻ này, không có ai ngốc đến mức đi đắc tội với Lạc Tiêu Phong đang cao hứng bùng bùng.

“A...” Nhưng ngay lúc mọi người đang vui sướng, hậu viện bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hô. Đám người Lạc Tiêu Phong đều biến sắc, một số đại thần lại càng lộ vẻ lo lắng, sợ thể tử của mình làm chuyện gì khác thường ở hậu viện!

“Người đâu, xảy ra chuyện gì vậy?” Lạc Tiêu Phong đặt chén rượu nặng nề lên trên bàn, bất mãn hỏi.

“Bẩm bệ hạ, là Vĩnh Nhạc công chúa, Vĩnh Nhạc công chúa đột nhiên choáng váng!” Nhan Luân thủ lĩnh đang phát ra tiếng kêu sợ hãi chạy về hậu viện, hôm nay đã nhận được tin tức.

Nghe thấy công chúa Vĩnh Nhạc ngất xỉu, mọi người ở đây đều chấn động, khác với vẻ mặt lo lắng của đám người Lạc

Nhược Phong, Lạc Hải Thiên vẻ mặt mờ mịt, nhưng trong mắt Tiêu Canh lại lóe lên một tia tiếc nuối. Đúng vậy, rất kỳ quái về tiếc hận...

Chỉ có Diệp Tĩnh Vũ khi nghe được tin tức này thì sắc mặt đại biến... thiếu chút nữa thì không để ý đến chuyện xông ra ngoài...

“Truyền thái y, Diệp ái khanh, theo trẫm đến đây!” Lạc Tiêu Phong đã sớm tuyên bố giả Vĩnh Nhạc công chúa Lạc Linh Nhi cho Diệp Tĩnh Vũ, đương nhiên cũng biết Diệp Tĩnh Vũ quan tâm tới con gái mình. Hôm nay nghe được tin tức như vậy, vừa sai người truyền thái y, vừa mời Diệp Tĩnh Vũ cùng đi về phía sau...

Vừa nghe bệ hạ sủng ái Diệp Tĩnh Vũ như thế, không để ý lễ chế yêu cầu hần cùng nhau hướng hậu viện đi, thượng thư bộ lễ Vĩnh Viêm muốn lên tiếng ngăn lại, lại bị Lạc Hải Thiên một ánh mắt trừng trở về, lúc này Hầu Tử đang đứng ở đó., Ai lại đi chọc giận Lạc Tiêu Phong, quả thực chính là muốn chết, bởi vì sóng biển băng rút lui, khiến cho rất nhiều đại thần vốn ủng hộ Lạc Hải Thiên đều dời đi trận tuyến, mặc dù không đầu nhập vào Ung An Vương - Lạc Nhược Phong, nhưng ít ra trong lòng bọn họ đã bắt đầu cân nhắc lại vấn đề chọn vị trí.

Người trung thành với hần đã càng ngày càng ít, hần cũng không muốn lúc này lại hao tổn người nào?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên lười suy nghĩ người khác, đi theo sau Lạc Tiêu Phong, vội vàng chạy về phía hậu viện...

Trên đường đi, những cung nữ thái giám kia nhìn thấy Lạc Tiêu Phong đây vẻ nghiêm túc đi đến, từng người sợ tới mức quỳ xuống đất thỉnh an, bất quá khi nhìn thấy vị ngoại thần Diệp Tĩnh Vũ này cũng đi theo vào, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà hậu viện của các nữ quyền, kỳ thật cũng không phải là sân nhỏ ngoài phòng, mà là một tòa cung điện cực lớn. Lúc này mặc dù đang là mùa đông, nhưng bởi vì thời tiết phía nam sẽ không quá lạnh, mà là trong đại điện cũng có than lửa, ấm áp, các nữ quyền bên trong đều đã cởi áo khoác, có nữ quyền mặc

quần lụa mỏng, nhìn qua mê người đến cực điểm. Đương nhiên, lúc này, ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ, những nam nhân khác cũng sẽ không tiến vào...

Lúc này, Hoàng hậu ngồi ở chính giữa, bên cạnh nàng là Lý Quý Phi, Mộc Quý Phi đều ngồi ở hai bên, công chúa, các quận chúa thì ở bên cạnh.

Nhưng bởi vì Lạc Linh Nhi đột nhiên ngất xỉu, Lý Quý Phi là mẹ ruột của Lạc Linh Nhi lại nhào tới bên cạnh Lạc Linh Nhi, ôm Lạc Linh Nhi vào lòng, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Những người khác cũng mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Lạc Linh Nhi, làm gì còn có tâm tình ngâm thơ thưởng tuyết...

“Bệ hạ giá đến!” Ngay cửa ra vào vang lên giọng nói của thái giám, ngay sau đó lại thấy một bóng người màu vàng sáng từ cửa bước vào, tất cả mọi người ở đây đều hướng về phía cửa quỳ lạy, ngay cả Lý Quý Phi cũng không thể không đặt con gái mình lên giường êm, quỳ xuống...

“Thần thiếp tham gia bệ hạ...” Dưới sự dẫn dắt của hoàng hậu, tất cả phi tần trong miệng khẽ hô lên.

“Miễn lễ...” Lạc Tiêu Phong tùy ý phát phát tay, nhưng lại trực tiếp đi về phía Lạc Linh Nhi đang ngất xỉu trên giường.

Mọi người lúc này mới đứng dậy, lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi theo bên cạnh Hoàng thượng, từng người đều biến sắc, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, nơi này chính là hậu cung, một tên ngoại thần như người sao lại tiến vào đây chứ?

Ngay sau đó, rất nhiều phi tử tranh thủ thời gian mặc áo khoác của mình vào, sợ để lộ xuân quang...

Vũ tịch thứ sáu trăm sáu có chút phần nộ.

Bất quá hiển nhiên là nhờ một lần hành động này, bất kể là Lạc Tiêu Phong, hay là Diệp Tĩnh Vũ, đều không quan sát những người này, hai người đi thẳng tới bên người Lạc Linh Nhi.

“Nàng xảy ra chuyện gì?” Lạc Tiêu Phong nhìn Lý Quý Phi, trong miệng nhàn nhạt nói.

“Bẩm báo Hoàng thượng, Linh Nhi vốn đang cười nói với mọi người, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Bệ hạ, ngài phải cứu Linh Nhi!” Lý Quý Phi nức nở nói.

“Không biết chuyện gì xảy ra?” Lạc Tiêu Phong nhíu mày, một tay nắm lấy cổ tay Lạc Linh Nhi, một luồng huyền lực cứ thế truyền vào, muốn tra xét tình huống Lạc Linh Nhi, nhưng hần lại không phải thầy thuốc, điều tra đâu ra được...

Nhìn Lạc Linh Nhi hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy lo lắng, chỗ mi tâm lóe lên ánh trắng, cũng muốn xem rốt cuộc Lạc Linh Nhi thế nào, nhưng vẫn nhìn không ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngược lại đám quý phi lúc này đều đem ánh mắt đặt ở trên người Diệp Tĩnh Vũ, mặc dù không có giới thiệu, nhưng chỉ cần không phải heo, đều có thể đoán được thân phận của hần, đặc biệt là Hoàng hậu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy thần sắc phức tạp.

“Bệ hạ, thái y vương đại nhân cầu kiến!” Lúc này, giọng nói của Nhan Luân truyền đến.

“Bảo hần cút vào đây cho trẫm!” Lạc Tiêu Phong rống to, hiển nhiên rất bất mãn với tốc độ của thái y.

Chỉ chốc lát sau, một gã nam tử chừng bốn mươi tuổi mặt mũi tràn đầy kinh hoảng đi đến, đang muốn hành lễ với Lạc Tiêu Phong, lại bị Diệp Tĩnh Vũ kéo tới bên Lạc Linh Nhi.

“Nhanh, nhìn xem công chúa rút cuộc như thế nào?”

Vương thái y lập tức sợ hết hồn, người này là người gì? Lại dám ngăn cản mình bái kiến bệ hạ, không muốn sống nữa sao? Muốn cao giọng quát lớn, thế nhưng liếc mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Lạc Tiêu Phong, nào còn dám nói thêm gì nữa, dám vào trong ngực móc ra một cuộn tơ hồng...

Hắn chuẩn bị tuyên mạch...

“Bây giờ đã đến lúc nào rồi, ngươi còn có đầu mối nữa sao? Ngươi có chắc chắn không?” Vừa nhìn thấy Vương thái y ung dung ung dung ở đó rút ra hồng tuyến, Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, hắn cũng không phải người của thế giới này, cũng không biết cái gì gọi là nam nữ khác biệt, hơn nữa hắn cũng không cho rằng cách xa như vậy, có thể đem mạch lạc của một người rút cuộc xảy ra vấn đề gì.

“Dựa theo lời Trần Quốc Công nói!” Lạc Tiêu Phong cũng nói, hắn biết rất rõ tình cảm Diệp Tĩnh Vũ dành cho Lạc Linh Nhi, với thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, nếu Lạc Linh Nhi thật sự xảy ra chuyện gì, còn không biết hắn sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì, đến lúc đó chính mình cũng chưa chắc bắt được hắn.

Nghe được lời nói của Hoàng đế bệ hạ, Vương thái y mới hiểu được vị trước mắt lại chính là Trần Quốc Công đánh bại một đời Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến, không khỏi lộ ra vẻ kính nể, bất mãn vừa rồi biến mất sạch sẽ, cũng không nói nhiều lời, vội vàng tiến lên nắm cổ tay Lạc Linh Nhi.

Hiên trường rơi vào trầm mặc, tất cả mọi người đều nhìn Vương thái y là mạch của Lạc Linh Nhi, trên mặt mỗi người đều có sắc mặt khác thường.

“Thế nào?” Một lát sau, Vương thái y mới buông tay Lạc Linh Nhi ra, Diệp Tĩnh Vũ gấp gáp không chờ nổi hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, công gia, công chúa không bị bệnh...”

“Không có sinh bệnh? Không có bệnh sao té xỉu...” Lạc Tiêu Phong nhướn mày, Lạc Linh Nhi tuy không phải thiên tài võ học, nhưng tố chất thân thể cũng không tệ, ngày thường thấy quan tâm cũng rất ít, chớ nói chi đột nhiên ngất xỉu.

Diệp Tĩnh Vũ cũng hoang mang nhìn Vương thái y, không phải sinh bệnh, chẳng lẽ là có hỉ sao? Nhưng mình và Lạc Linh Nhi lần trước phát sinh quan hệ thân mật đã mấy tháng, nếu thật có hỉ cũng không thể bây giờ mới phát hiện ra a?

“Công chúa trúng độc rồi!” Vương thái y có chút lo lắng nhìn Lạc Tiêu Phong, trong miệng phun ra mấy chữ này...

“Cái gì?” Lạc Tiêu Phong và Diệp Tĩnh Vũ gần như đồng thời gào thét, trúng độc? Đường đường là công chúa mà vẫn sống trong hoàng cung, không ngờ lại trúng độc? Điều này sao có thể xảy ra?

Phải biết rằng, đồ công chúa ăn, đều có người trước đó thử nghiệm, căn bản không có khả năng bị người hạ độc, hơn nữa nơi này là hoàng cung, ai lại to gan như vậy, dám hạ độc công chúa?

“Trong đó chứa độc gì vậy? Có thể giải độc hay không?” Tiết lại khiếp sợ trong lòng, Lạc Tiêu Phong tiếp tục mở miệng hỏi, trước mắt điều quan trọng nhất không phải là truy cứu vấn đề làm thế nào để trúng độc mà là làm sao rước tỉnh Lạc Linh Nhi.

“Bẩm bệ hạ, lão thần chỉ có thể chẩn đoán ra công chúa là bởi vì bị trúng độc mà hôn mê, nhưng khó có thể chẩn đoán ra là trúng độc gì, kính xin bệ hạ thứ tội!” Vương thái y trực tiếp quỳ lạy, mặc dù hắn được xưng là thần y không sai, nhưng dù sao cũng không phải thần y thật, có thể dựa vào gân mạch mà đoán được Lạc Linh Nhi là trúng độc, đã rất không dễ dàng...

“Phế vật, ngay cả độc gì cũng không chẩn đoán được, trầm nuôi các người để làm gì?” Lạc Tiêu Phong giận dữ, đang định phát lệnh chém chết Vương thái y, lại trực tiếp bị Diệp Tĩnh cắt ngang.

“Bệ hạ, bên cạnh thần có một vị cao thủ dùng độc, thỉnh thần mang nàng đến chẩn đoán cho công chúa...” Sau khi nghe

được là trúng độc, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ đã lóe lên sát cơ, nhưng bị hấn che giấu rất tốt, hiện tại quan trọng nhất là giải cứu Lạc Linh Nhi, mà trong thiên hạ, đối với phương diện dùng độc, có ai có thể so được với Công Tôn Hương Di đâu?

Vì vậy hấn cũng không lãng phí thời gian, liền nói với Lạc Tiêu Phong.

“Tốt, người mau đi đi, ta dùng huyền lực phong bế kinh mạch Linh Nhi!” Lạc Tiêu Phong nhàn nhạt nói, còn bản thân hấn lại điềm vào mi tâm Lạc Linh Nhi, một đạo quang mang màu trắng sữa thoáng hiện...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại là thân ảnh lóe lên, đã biến mất vô tung vô ảnh, mà Vương thái y tự nhiên cũng theo ra ngoài, không thể cứu tỉnh Lạc Linh Nhi, hấn nào còn dám tiếp tục ở lại chỗ này.

Rất nhanh, Công Tôn Hương vui vẻ được đưa tới hoàng cung, lúc này Lạc Linh Nhi đã được đưa về cung điện của mình, chỉ còn lại mẹ đẻ Lý Quý Phi của nàng ở bên cạnh tự mình chiếu cố, Lạc Tiêu Phong lại cùng Diệp Tĩnh Vũ ở bên ngoài, chờ kết quả chẩn đoán của Công Tôn Di Hương...

Giờ phút này, bên ngoài tuyết rơi, mặc dù rất nhỏ, nhưng phía nam thật không dễ, thế nhưng bất kể là Lạc Tiêu Phong, hay là Diệp Tĩnh Vũ đều không có tâm tình thưởng tuyết, thậm chí Lạc Nhược Phong cũng lẳng lặng ngồi ở một bên, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

Lạc Tiêu Phong nhìn Diệp Tĩnh Vũ mặt mũi lạnh như băng, miệng há hốc muốn nói gì đó, thế nhưng lời đã đến khóe miệng, sao lại không nói ra miệng? Thân là Hoàng đế của một quốc gia., Đối với độc dược của Vĩnh Nhạc công chúa, có ít nhiều đối tượng hoài nghi, mà hấn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ khẳng định có thể đoán được một phần, chỉ là dưới tình huống không có chứng cứ, hấn thật sự không muốn Nam Vân đế quốc bị ảnh hưởng quá lớn, thế nhưng mình lấy cái gì ra ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ?

“Bệ hạ, người không cần nói thêm gì, mặc kệ Linh Nhi có xảy ra chuyện hay không, ta đều tự mình tìm công đạo, không có

ai có thể làm nàng bị thương, không có bất kỳ ai...” Đường như nhìn ra lo lắng của Lạc Tiêu Phong, Diệp Tĩnh Vũ lại nặng nề nói ra một câu...

Hương mộng đoạn hồn tầng tầng lớp lớp.. tiết kiệm thời gian...

Nghe được ngữ khí trầm trọng của Diệp Tĩnh Vũ, tất cả mọi người ở đây đều sững sờ, ngay cả Lý Quý Phi vừa mới từ bên trong đi ra cũng kinh ngạc một hồi, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp cẩn thận đánh giá Diệp Tĩnh Vũ, đánh giá nam tử sắp trở thành con rể của mình này.

Từ sâu trong nội tâm, Lý Quý phi thật ra rất hy vọng tiêu dao trở thành con rể của mình, bất kể là gia thế hay là nhân phẩm, tiêu dao vẫn luôn là nhân tuyển lý tưởng nhất trong lòng nàng. Dù sao, nàng là người được sinh ra khi bình dân., Ở trên triều đình không có chỗ dựa, rất hy vọng nữ nhi của mình có thể gả vào nhà giàu, như vậy chịu ủy khuất cũng sẽ ít hơn nhiều. Lúc trước Lạc Tiêu Phong ban hôn, nàng còn rất vui vẻ, nhưng không ngờ trong lòng nữ nhi mình vậy mà sớm đã có người khác, lại bài xích hôn sự như vậy.

Sau đó, hoàng đế bệ hạ càng không để ý tới mặt mũi của mình, hủy bỏ hôn sự kia, khi đó Lý Quý Phi rất là buồn bực, về sau mới biết là Diệp Tĩnh Vũ từ bên trong gây khó dễ, trong lòng càng bất mãn với một tên nhà giàu mới nổi như Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng đối với nữ nhi của mình, nàng lại không thể nói cái gì?

Bất quá thân là một mẫu thân, nàng vẫn không có thiện cảm gì với Diệp Tĩnh Vũ, dù cho hắn không ngừng trưởng thành, không ngừng thu được quyền lực càng lớn hơn, nhưng cho đến hôm nay..., Cụ thể nói, cho đến một khắc vừa rồi, nghe được Diệp Tĩnh Vũ không sợ hãi chút nào tuyên ngôn của quyền thế, nàng mới chân chính minh bạch nam tử này cùng nữ nhi của mình có cảm tình sâu sắc cỡ nào, càng là minh bạch Linh Nhi trong lòng hắn đại đa số địa vị.

Trên thế giới này, có nam tử nào lại dám vì một nữ nhân mà đối kháng một hoàng đế? Ít nhất không dám tiêu dao.

Cảm nhận được tâm tình chân ái của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Lý Quý Phi cũng dâng lên từng trận nước ăm, mặc kệ là ai, gả cho một nam tử như vậy, đều nhất định sẽ hạnh phúc, con gái của mình cũng thấy điểm này phải không?

Đột nhiên, Lý Quý phi lại nhớ tới Diệp Tĩnh Vũ trợ giúp nhi tử mình, nếu như không phải hắn xuất hiện, con trai mình làm sao có thể có địa vị như ngày hôm nay? Trong triều đình dám đối kháng với thái tử?

Có lẽ, trước kia mình đối với hắn luôn có thành kiến? Trong lòng hơi trầm tư một phen, Lý Quý Phi đã tán thành nam tử Diệp Tĩnh Vũ này, nghe hắn không sợ hoàng quyền nói một câu, sợ chọc giận Lạc Tiêu Phong, đang định mở miệng giải thích cho Diệp Tĩnh Vũ vài câu, lại nghe thanh âm nặng nề của Lạc Tiêu Phong vang lên: “Thôi thôi, chỉ là một câu hắn không sợ hoàng quyền, sợ chọc giận Lạc Tiêu Vũ., Nội bộ Nam Vân đế quốc cũng đã đến lúc thanh tẩy rồi, để người làm kết thúc!” Lạc Tiêu Phong thở dài trùng trùng điệp điệp, nhưng lại liếc nhìn Lý Quý Phi một cái rồi quay người đi ra ngoài, dường như chỉ trong chớp mắt, cả người đã già đi rất nhiều...

“Đa tạ bệ hạ!” Diệp Tĩnh Vũ cung kính thi lễ một cái, hắn hiểu rõ hàm ý của một câu này của Lạc Tiêu Phong, mình không chỉ có thể điều động tất cả quyền lực trong động thủ tìm ra hung thủ độc hại Lạc Linh Nhi, còn có thể mượn cơ hội này một lần hành động diệt tên Tàn gia từ Nam Vân Đế Quốc, ai bảo chuyện lúc trước bọn họ có ý đồ đầu hàng bị tiết lộ chứ? Chỉ có điều vẫn không có chứng cứ nào, Lạc Tiêu Phong không tiện hạ thủ mà thôi.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lý Quý Phi đứng cách đó không xa...

Dân chúng Nam Vân đế quốc mở cửa, nữ tử trong cung ăn mặc cũng cực kỳ lớn mật, lúc này Lý Quý Phi mặc một bộ váy dài màu hồng phấn giống Đường Trang, lộ ra bộ ngực đầy đặn, thậm chí có thể nhìn thấy rãnh ngọc sâu kia, mà nàng lại có một khuôn mặt em bé, cả người thoát nhìn phong tình vạn chủng nhưng lại không quá đáng yêu.

Trách không được nàng có thể lấy thân phận dân nữ trà trộn lên vị trí quý phi, xem ra nàng thật sự rất được Lạc Tiêu Phong yêu thích sao?

Đây là lần thứ hai Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Trương Mẫu Nương của mình, lần thứ nhất cũng là vừa rồi ở trong hậu điện, tuy nhiên khi đó một trái tim đều đặt trên người Lạc Linh Nhi, đâu chú ý tới nàng.

“Thần bái kiến nương nương!” Sau khi hơi ngậy người, Diệp Tĩnh Vũ mới nhớ ra thân phận của đối phương, vội vàng thi lễ một cái...

“Diệp Quốc Công không cần đa lễ...” Lý Quý Phi trong miệng ôn hòa nói, thanh âm rất là êm tai, phảng phất Hoàng Oanh.

“Đa tạ nương nương!”

Diệp Tĩnh Vũ một lần nữa ngẩng đầu lên, nói xong câu này liền lựa chọn trầm mặc, hiển nhiên không biết nên nói cái gì?

Mà Lý Quý Phi dường như cũng lo lắng cho sự an toàn của con gái mình, chỉ ngồi đó, thỉnh thoảng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, vẫn không có ý định nói chuyện, không ngờ hiện trường cứ như vậy rơi vào trầm mặc.

Ngay tại thời điểm hai người không biết phải đối mặt thế nào, bên trong truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó liền thấy Công Tôn Hương mặc một thân váy dài màu xanh, vui vẻ đi ra.

“Thế nào rồi?” Diệp Tĩnh Vũ và Lý Quý Phi gần như đồng thời đứng lên.

“Thiếu gia, trong sổ công chúa là “Mộng Đoạn Hồn Hương” chi độc...” Trong mắt Công Tôn Hương chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ, dù bên người có Lý Quý Phi thân phận cao quý, nàng vẫn không bỏ.

“Mộng Đoạn Hồn Hương? Đó là loại độc gì?” Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu lên, độc dược này nghe tựa hồ rất độc.

“Kỳ thật đây là một loại mê dược, dùng ít một chút căn bản sẽ không có hậu quả gì. Thế nhưng một khi dùng quá nhiều, độc tính thậm chí vượt qua Hạc Tửu, tùy thời đều có thể độc phát

bỏ mình., Công chúa chính là bởi vì trong cơ thể tích tụ đại lượng loại thuốc này, mới khiến cho ngất xỉu. Bây giờ độc tố nhập thể, xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, ta cũng bất lực...” Công Tôn Hương vẻ mặt lo lắng nói. Nàng đã rõ ràng địa vị Lạc Linh Nhi ở trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, sợ Diệp Tĩnh Vũ nghe được tin tức này mà nổi giận.

Mà trong mắt nàng, lại càng nhiều thêm một tia hâm mộ... Hâm mộ địa vị Lạc Linh Nhi tại trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

“Cái gì...” Nghe thấy bốn chữ bất lực, Lý Quý Phi cả người run lên, suýt nữa ngất đi...

“Không có khả năng, Linh Nhi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, Hương Di, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nàng, ngươi nhất định phải cứu tỉnh nàng, ta cầu xin ngươi, ngươi nhất định phải cứu tỉnh nàng!” Diệp Tĩnh Vũ nghe được tin tức như vậy, thần sắc cũng đại biến, sự trấn định và thông dong mấy ngày nay đã biến mất vô ảnh vô tung...

Lam Mộng Trạch tăng bốn mươi lăm...

Diệp Tĩnh Vũ hai tay nắm lấy cánh tay Công Tôn Hương, không ngừng lắc lư, giống như một đứa trẻ mới ba tuổi, tràn đầy bất lực...

Cảm nhận được lực đạo to lớn từ trên hai tay truyền đến, Công Tôn Hương bị đau một hồi, khẽ cau mày, bất quá nhìn thấy thần sắc thất lạc của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng lại càng thêm đau đớn.

Đã lâu như vậy rồi, nàng chưa từng thấy qua bộ dáng như thế của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng nàng, Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn làm việc trầm ổn, gặp chuyện trấn định, dù trời sập xuống, hắn cũng sẽ không nhú mày một cái, thế nhưng hôm nay vì một nữ tử mà hốt hoảng như thế, chẳng lẽ nàng có địa vị quan trọng bức này sao?

Nghĩ tới từ sau khi Dược Thành trở về, Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra loại ngăn cách như có như không kia, Công Tôn Hương trong lòng cảm thấy khó chịu như vậy.

Trong lúc khó chịu, lại tràn đầy đổ kỵ với Lạc Linh Nhi, nếu lúc này người nằm trên giường là mình, hắn còn có thể vội vàng thất thổ như vậy sao?

“Thiếu gia, không phải là ta không cứu công chúa, thật sự bất lực a. Mộng Đoạn Hồn Hương đã thâm nhập ngũ tạng lục phủ công chúa, trừ phi trong vòng bảy ngày có thể tìm được thiên thiên quả, nếu không căn bản không có khả năng cứu sống công chúa!” Nhìn ánh mắt lo lắng của Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương vui vẻ nói ra lời thật lòng.

Nói cho cùng, nàng và Lạc Linh Nhi không có giao tình gì, thậm chí có thể tính là tình địch, càng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sốt ruột như vậy, trong lòng nàng càng khó chịu, nàng thậm chí suy nghĩ, nếu Lạc Linh Nhi thật sự chết đi, Diệp Tĩnh Vũ có một lần nữa chú ý tới mình hay không, nhưng khi nhìn thấy

vẻ mặt tuyệt vọng của Diệp Tĩnh Vũ, nàng căn bản khó có thể giấu diếm Diệp Tĩnh Vũ...

“Thiên Thiên Thiên quả? Đó là thứ gì?” Vừa nghe Lạc Linh Nhi cứu, Diệp Tĩnh Vũ lập tức tỉnh táo tinh thần, cũng mặc kệ vật kia rốt cuộc là cái gì, chỉ cần có hi vọng, tất cả đều có khả năng.

“Đó là một loại độc quả trong truyền thuyết, ta lớn như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy qua, ta cũng không biết loại trái cây này dài ở nơi nào, trước kia cũng chỉ là xem qua một quyển Thảo kinh, loại trái cây này tác dụng lớn nhất chính là có thể hút hết thủy độc dịch., Chỉ cần công chúa ăn nó vào, như vậy nọc độc xâm nhập lục phủ ngũ tạng mới bị trái cây này hấp thu, cuối cùng chỉ cần lấy ra trái cây, vậy công chúa kia tự nhiên cũng không có việc gì!” Nếu đã nói, Công Tôn Hương cũng không giữ lại nữa, đem toàn bộ những gì mình biết nói ra.

“Vậy trái cây kia ngoại trừ hút nọc độc, còn có đặc điểm gì khác? Bên ngoài diện mạo đặc thù?” Lòng mảy Diệp Tĩnh nhú lại, cho dù là đồ vật trong truyền thuyết, chỉ cần có thể cứu sống Lạc Linh Nhi, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha...

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng ta từng nghe nói qua, Trọc Long lấy quả này làm thức ăn!” Công Tôn Hương vui mừng tiếp tục mở miệng nói.

“Nói cách khác, chỉ cần tìm được nơi sinh hoạt của Trọc Long, liền có thể tìm được loại trái cây này?” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề nói.

“Trên lý thuyết thì không sai!” Công Tôn Hương nhẹ gật đầu.

“Tốt lắm, trong vòng bảy ngày, ta nhất định sẽ mang Thiên Thiên Thiên quả về, nương nương, thần xin cáo lui!” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề nói một câu, nhưng lại xoay người chạy ra ngoài...

Thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ vội vàng như thế, Công Tôn Hương trong mắt ảm đạm một mảnh, lập tức không hề dừng lại, theo sau Diệp Tĩnh Vũ đi ra Vĩnh Nhạc cung...

Về phần Lý Quý Phi, sau khi nghe con gái mình cứu giúp, hẳn cũng hơi yên lòng, gửi gắm tất cả hi vọng lên người Diệp Tĩnh Vũ. Giờ phút này, cũng chỉ có hắn mới có thể cứu sống con gái của mình...

Diệp Tĩnh Vũ ra khỏi hoàng cung, trực tiếp tìm tới Gia Cát bắt đầu từ ức, hắn biết, loại sinh vật như Trọc Long quý giá như Thao Thiết, người bình thường nghe chưa từng nghe nói tới, thì càng không thể biết. Mà hiểu biết về toàn bộ Đấu Hồn đại lục, bên cạnh hắn có ai có thể sánh bằng Gia Cát ức?

Giờ phút này, cứu sống Lạc Linh Nhi mới là chuyện quan trọng nhất, còn ai độc hại nàng thì sau này sẽ từ từ tìm lại cũng không muộn...

Trong phủ Quốc công của Trần Quốc Công, Gia Cát Thủy đang đánh cờ với Nam Cung, bỗng nhiên cảm thấy không trung run rẩy một hồi, ngay sau đó liền thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện ở trước mắt...

“Diệp huynh, xảy ra chuyện gì, vì sao vội vàng như thế?” Nhìn thấy thần sắc lo lắng của Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát từ đầu trực tiếp mở miệng hỏi.

“Người biết Trọc Long?” Diệp Tĩnh Vũ không nhiều lời, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Trọc Long?” Chư Cát nhíu mày, ánh mắt khó hiểu, Diệp Tĩnh Vũ hỏi cái này làm gì? Nhưng thấy thần sắc lo lắng của Diệp Tĩnh Vũ, hắn vẫn mở miệng nói.

“Đó là một loại hoang thú cao cấp trong truyền thuyết, ít nhất cũng là hoang thú cấp tám trở lên. Hơn một ngàn năm trước nó đã từng xuất hiện một lần, nhưng sau đó không còn xuất hiện nữa. Diệp huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Linh Nhi bị người hạ độc...” Diệp Tĩnh Vũ dùng lời nói ngắn gọn kể lại tất cả chuyện phát sinh trong hoàng cung...

“Đúng là Trọc Long dùng Thiên Thiên Thiên Thiên quả làm thức ăn, mà Thiên Thiên Thiên quả cũng là một loại độc quả ăn mòn nọc độc, mà trên thế giới này độc vật nhiều nhất, không ai qua được Nam Hoang Man Lâm đã bị Lam Mộng Trạch, nếu quả thật còn có Trọc Long hoặc Thiên Thiên Thiên

Thiên Thiên quả tồn tại ở chỗ đó!” Chư Cát bắt đầu trầm tư một lát rồi chậm rãi nói...

“Tốt lắm, ta lập tức chạy tới Lam Mộng Trạch. Chuyện tình Vân Kinh nhờ cậy ngươi, nhất định phải giúp ta tìm ra chân tướng Linh Nhi trúng độc!” Diệp Tĩnh Vũ ngưng trọng nói.

“Cái này ngươi yên tâm, chỉ là nơi này cách Lam Mộng Trạch mấy vạn dặm lộ trình, dù lấy lực chân phản bác, cũng phải mất ba ngày ba đêm, đi tới đi lui chính là sáu ngày, ngươi chỉ có một ngày là tìm...”

“Cho dù chỉ có thời gian trong nháy mắt, ta cũng phải đi tìm!” Không đợi Gia Cát nói xong, Diệp Tĩnh lại trực tiếp ngắt lời nói.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như chém đinh chặt sắt, Gia Cát cũng không khuyên giải thêm nữa, chỉ nói một câu cẩn thận...

Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, huýt sáo một cái, một đạo hắc ảnh từ đằng xa chạy tới, mà cả người hắn cứ như vậy bước lên trên lưng nghịch bác, nghịch bác hí dài một tiếng, bốn vó hỏa diễm dưới chân nổi lên bốn phía, hóa thành một đạo lưu tinh màu đen chạy về phía nam...

Âm mưu tạo phản bàng hoàng. Tổng cộng có sáu mươi chín âm mưu tạo phản.

“Này, chờ ta một chút...” Thân ảnh phản bác của Diệp Tĩnh Vũ vừa mới biến mất, không biết Lương Tiểu trốn ở nơi nào dưỡng thương lại nhào ra, thế nhưng không có chút bóng dáng nào...

“Mẹ nó...” Lại một lần chứng kiến lực chân nghịch chuyển, Lương Tiểu chỉ có thể mắng to một tiếng. Dù hiện tại hắn đã đạt đến cảnh giới tam trọng, tốc độ cực nhanh, nhưng cũng không thể đuổi kịp nghịch bác a.

Có lẽ bây giờ toàn bộ Trần Quốc phủ có thể chạy tới cước lực nghịch chuyển cũng chỉ còn lại có Tiểu Đào, nhưng nó từ một tháng trước đánh một trận với Hiên Viên Tiêu vẫn luôn ở trong trạng thái ngủ say, căn bản không có dấu hiệu tỉnh lại.

Không chỉ có nó, thậm chí ngay cả Băng Minh cũng đang dưỡng thương bên trong, dù sao, bị Võ Thần đánh một phát, không toi mạng đã là may mắn lắm rồi...

Có thể nói, bây giờ chiến lực cao cấp bên người Diệp Tĩnh Vũ chỉ còn lại một mình hắn mà thôi.

“Lương huynh, thương thế của ngươi sao rồi?” Thấy Lương Tiểu có thể xuất quan, Gia Cát ức mới mở miệng hỏi.

“Cơ bản không có gì đáng ngại, bất quá thực lực còn chưa khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh!” Lương Tiểu Hữu lắc đầu, lúc trước thiếu chút nữa bị một đao của Hiên Viên Tiêu chém thành hai khúc, thương thế kia cực kỳ nghiêm trọng.

“Nếu là đối đầu một Hồn Tiên, ngươi có nắm chắc không?” Thần sắc Gia Cát ngưng trọng nói.

“Ta chỉ thấy được sóng biển và sóng băng ra tay. Nếu như Hồn Tiên như hắn, ta có một trăm cách giết chết hắn. Sao vậy, ngươi đột nhiên nói cái gì? Chẳng lẽ...” Lương Tiểu cũng

không phải kẻ ngu, nhưng hẳn hiểu rõ từ đầu đến cuối Gia Cát sẽ không vô duyên vô cớ hỏi mấy vấn đề này.

“Đúng vậy, lần này đạt được thắng lợi cực lớn, sóng biển lại lâm trận bỏ chạy, cho dù bệ hạ nể mặt Hồn Tiên tha thứ cho hẳn, Thái tử cũng sẽ khó giữ được địa vị, ta lo lắng đến lúc đó sẽ có một trận đại loạn!” Thần sắc Gia Cát Thủy ngưng trọng nói ra, hẳn đã rõ ràng, Lạc Tiêu Phong tuy đạt được vị trí Võ Thần, nhưng thực lực của hẳn cũng chưa khôi phục.

Bây giờ có thể bình thường hành động đã là chuyện không dễ, chớ nói chi là chiến đấu với Hồn Tiên, mà lão nô Nam Phong Vân bên cạnh hẳn, mặc dù cũng là một Võ Thánh, nhưng cũng bị Hiên Viên Tiêu chiến gây thương tích, thương thế thậm chí so với Băng Minh còn nghiêm trọng hơn, không có thời gian mấy tháng căn bản đừng hòng khôi phục.

Dù sao, bọn họ không phải Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ không có Hồn Độn Chi Thể...

“Yên tâm, những thứ khác ta không dám cam đoan, nhưng nếu hẳn thực sự đứng sau lưng làm gì, đích thân ta sẽ giết chết hẳn!” Lương Tiểu rất kiên định nói.

Cho dù hẳn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại, nhưng bên cạnh hẳn còn Công Tôn Lộ, muốn đối phó với một gã Hồn Tiên thực sự quá dễ dàng.

Nghe Lương Tiểu Thuần cam đoan, Gia Cát Thủy hơi yên lòng, còn Nam Cung Thương đối diện hẳn lại nhú mày...

“Nam Cung huynh, hôm nay ngươi chương quản mười vạn cấm quân, những ngày qua cũng phí tâm hơn nhiều!” Gia Cát từ đầu nhìn thấy Nam Cung Cung Thương nhú mày, mở miệng nói.

“Ta hiểu rồi, Gia Cát huynh!” Thương thế của Nam Cung nhẹ gật đầu, từ một tháng trước, Lạc Tiêu Phong đã ban cho hẳn một giọt máu Phượng Hoàng của Thiên Hoàng, bây giờ dung mạo của Y Nhược Thủy đang trong quá trình khôi phục, đương nhiên hẳn biết tất cả những chuyện này đều là nhờ quan hệ của Diệp Tĩnh Vũ, cũng biết nên đứng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Gia Cát ức hiện tại cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ hết thấy đều là suy đoán của hắn, còn chưa có mười phần chứng cứ, bất quá là chuẩn bị trước mà thôi...

Ngay trong lúc dự đoán của Gia Cát ức, ở trong hậu phủ xa xa của Bạch Vân Hài, Tần Viêm mặc một thân cẩm bào màu trắng, ngồi trên đại điện nhưng không phải chủ vị, còn hắn là Tần Vân Khiếu thì đứng ở phía sau hắn, ánh mắt tràn đầy cung kính.

Giờ phút này, ngồi ở chủ vị lại là thái tử Lạc Hải Thiên mặc cẩm bào màu vàng, bên kia là một lão nhân nhìn qua khoảng bảy tám chục tuổi, chính là Lạc Hải Thiên Huyền Tổ.

Ngoài ra, toàn bộ đại điện không còn ai khác, cho dù tiêu dao cũng không ở trong đó...

“Hầu Gia, hôm nay thái độ của Phụ Hoàng ngươi cũng thấy đấy, chắc hẳn ngươi cũng đoán được tâm tư của phụ hoàng. Dựa theo tình thế bây giờ, chúng ta đều sẽ không dễ chịu...” Lạc Hải Thiên bưng một chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó từ tốn nói.

Mà sóng biển băng bên cạnh hắn lại nhắm nghiền hai mắt, một bộ dạng không liên quan đến mình...

“Thần hiệu!” Tần Viêm nói, thế nhưng Lạc Hải Thiên lại không thể nhìn ra hắn đang ở đâu?

“Hầu Gia, tin tức ngày đó ngươi muốn đầu nhập vào Hiên Viên Tiêu Chiến đã rơi vào trong tai Phụ Hoàng, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể chuyện gì cũng không liên quan đến mình sao?” Nhìn thấy bộ dạng hồ hững của Tần Vân Khiếu, Lạc Hải Thiên là một bụng tức giận, ngươi giả bộ cái gì? Lão tử cùng lão Tam bọn họ không có huyết hải thâm cừu gì sao?, Nếu sau khi lão tam đắc thế, mình tối đa chỉ mất đi một hoàng vị, thế nhưng các ngươi thì sao? Các ngươi có thâm cừu đại hận với Diệp Tĩnh Vũ, nếu lão tam đắc thế, các ngươi sẽ sống tốt sao?

Rõ ràng là ngươi còn nóng vội hơn cả ta, bây giờ còn ra vẻ như vậy, thật sự muốn bị sét đánh hay sao?

Nghe Lạc Hải Thiên nói vậy, vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Viêm cuối cùng cũng buông lỏng, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lạc Hải Thiên.

“Điện hạ, nơi này không có ai khác, ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng!”

“Tốt, đây mới là người sáng khoái, nói nhảm ta cũng không nhiều lời, bây giờ Chân Đan trong cơ thể phụ hoàng tan vỡ hết, thân thể vẫn phục hồi như cũ, căn cứ phỏng đoán của Cao Tổ, tôi thiếu cần ba tháng thời gian, thân thể phụ hoàng mới có thể đại thành, nói cách khác, trong thời gian ba tháng này, sức chiến đấu của người nhiều nhất tương đương với một gã đại tông sư.

Ba tháng sau, phụ hoàng đã chính thức trở thành Võ Thần, đến lúc đó cho dù là Cao Tổ cũng không thể ước hẹn được, khi đó địa vị của ta khẳng định khó giữ được, về phần các ngươi, ta nghĩ các ngươi hẳn là biết hậu quả rồi chứ!” Nghe Tần Viêm nói vậy, Lạc Hải Thiên trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười.

“Điện hạ cần chúng ta làm gì?” Tần Viêm tự nhiên cũng minh bạch đạo lý này, thiên hạ không có chuyện lọt gió, ngày đó hẳn có ý đầu nhập vào Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến, tin tức này bị Lạc Tiêu Phong biết cũng không có gì lạ, hiện giờ Lạc Tiêu Phong không động tới mình, chính là vì không đủ thực lực.

Nếu thật sự đợi thân thể Võ Thần của hắn đại thành, khi đó người động thủ đầu tiên nhất định sẽ nhắm vào chính hắn.

Tần Viêm cũng không muốn trở thành vong hồn dưới kiếm của Lạc Tiêu Phong.

“Chúng ta cùng hợp tác, tiên hạ thủ vi cường, sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ phong ngươi làm Bạch Vân Công, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý!” Lạc Hải Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Tần Vân Khiếu, phun ra một câu này đủ để khiến cho siêu việt cửu tộc...

“Tiên hạ thủ vi cường? Ý của điện hạ là...” Trên mặt Tần Viêm vẫn bình thản như cũ...

” tạo phản...” Lạc Hải Thiên trực tiếp phun ra hai chữ này...

Một vòng tinh quang từ trong mắt Tần Viêm hiện lên, mà Tần Vân Khiếu ở phía sau hắn khi nghe được hai chữ này thì thân thể khẽ run lên...

Con người như ếch lớn thứ bốn mươi bảy.

Diệp Tĩnh Vũ không biết Lạc Hải Thiên có tạo phản hay không, cho dù có biết hẳn cũng không có tâm tư ngăn cản, đây cũng là nguyên nhân từ đầu đến cuối Gia Cát không nói cho hẳn biết suy đoán của mình...

Giờ phút này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chỉ có một suy nghĩ, một ý niệm cố chấp nhất, chính là tìm được Trọc Long, tìm được thiên thiên quả, cứu sống Lạc Linh Nhi...

Không thể không nói, tốc độ nghịch bác đích xác cực nhanh, thậm chí so với thánh thú như Độc Giác Thú còn nhanh hơn, đặc biệt là khi nghịch bác đem toàn bộ tinh lực bản thân dùng chạy trốn, tốc độ kia lại đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Lộ trình gần tới ba vạn dặm, ngược lại chỉ mất hai ngày đã tới biên giới của Lam Mộng Trạch...

Vừa mới rơi xuống đất, thân thể nghịch chuyên nằm sấp xuống, liên tục di chuyển hai ngày rưỡi, dù lấy thể lực của nó cũng đã sớm cạn kiệt, nếu không phải trên người nó chảy xuôi huyết mạch Kỳ Lân, có lẽ đã sớm kiệt sức rồi...

Nhìn trên mặt đất trái ngược với nước bọt phun ra, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hiện lên từng trận cảm động, hẳn biết rõ lộ trình mấy vạn dặm này, gần như là đang liều mạng...

“Tiểu Hắc, ngươi hãy ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ tự mình đi vào xem!” Nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Hắc, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói.

Nghịch bác lúc này đã mệt mỏi đến thở dốc, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu nhẹ, không phải nó không muốn tiến vào Lam Mộng Trạch, mà là lực lượng của hẳn thực sự đã tiêu hao hết, đi vào cũng chỉ làm chân sau Diệp Tĩnh Vũ mà thôi.

Nhìn thấy Tiểu Hắc gật đầu, chổ mi tâm Diệp Tĩnh bắn ra một đạo quang mang màu bạc, phảng phất quét qua phạm vi vài dặm một lần, xác định không có sinh vật gì làm nó bị thương, sau đó Diệp Tĩnh Vũ quay người đi vào Lam Mộng Trạch...

Lam Mộng Trạch nằm ở khu vực cực nam ở Nam hoang dã, gần Nam Hải là một mảnh đầm lầy diện tích cực lớn, nơi này quanh năm bị đầm khí bao quanh, trong đó xen lẫn vật kịch độc, ngay cả những Thánh Thú cũng không nguyện ý đến đây.

Mà Lam Mộng Trạch sở dĩ gọi là Lam Mộng Trạch, cũng là vì ao khí nơi này có màu lam, mắt thường có thể nhìn thấy khoảng cách tối đa một trượng, coi như là thị lực Diệp Tĩnh Vũ, bất quá cũng chỉ nhìn rõ đồ vật trong vòng ba trượng mà thôi, cách đó ba trượng chỉ là một mảnh mơ hồ...

Cẩn thận từng li từng tí đi vào trong đầm lầy, ngửi thấy cái đầm lầy lại có mùi thơm ngát kia, nhìn những thực vật cực kỳ xinh đẹp, lại cực kỳ cổ quái, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác như đang nằm mơ...

Lam Mộng Trạch, quả nhiên là Lam Mộng Trạch, hết thấy nơi này đều thần kỳ như thế, ngay cả vũ khí này cũng mê người như thế, chỉ bất quá sau khi người bình thường tiến vào có thể ngăn cản sự xâm lấn của đầm khí sao?

Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra, thân thể của mình chính là Hỗn Độn Chi Thể, tất cả vật kịch độc cũng khó có thể gây tổn thương cho mình, cho nên hắn mới hoàn toàn không để ý tới sự xâm lấn của đầm lầy, nếu đổi thành người bình thường, coi như là Võ Thần, đến nơi này, cũng nhất định phải dùng huyền lực hộ thể, nếu không thân thể của bọn họ cũng khó có thể ngăn cản loại kịch độc chi khí này.

Mặt đất có chút ẩm ướt, mơ hồ có chút bùn nhão, bất quá lấy tu vi hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, tự nhiên không có khả năng rơi vào vũng bùn, mà ngũ giác của hắn cũng tăng lên đến cực hạn, cảm thụ hết thấy chung quanh...

Khoảng chừng một khắc thời gian trôi qua, đã đi được mấy ngàn mét, nhưng không phát hiện một con động vật nào, thậm

chỉ không phát hiện chút sinh khí nào, toàn bộ thể giới hoàn toàn tĩnh mịch.

Chẳng lẽ nơi này không có bất kỳ sinh vật sống nào sao? Nhìn những thực vật diễm lệ chung quanh, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trào ra nghi hoặc như vậy...

“Vèo...” Ngay lúc này, một tiếng xé gió vang lên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ tay một cái, một đạo kiếm quang màu vàng từ đầu ngón tay sáng lên, đúng là Linh Tê Kiếm Chỉ, cứ như vậy đâm về phía trước...

“Xoẹt...” một tiếng, tựa hồ là đâm trúng thứ gì đó, Diệp Tĩnh Vũ cúi đầu nhìn xuống liền thấy trên mặt đất nhiều thêm một thi thể giống như con ếch.

Chỉ có điều toàn thân con ếch này phủ đầy lân giáp, toàn thân màu xanh lam, nhìn giống như một con ếch mặc áo giáp màu xanh da trời...

Bất quá lúc này bị một kiếm của Diệp Tĩnh Vũ đâm rách thân thể, máu xanh từ miệng vết thương chảy ra...

Theo thanh âm này vang lên, phía trước bỗng nhiên vang lên thanh âm “Oa oa oa”, lông mày Diệp Tĩnh nhíu lại, Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm trực tiếp quét qua, lập tức thấy được trong đầm lầy có hơn một ngàn con ếch màu lam to chừng quả đu đủ nằm sấp ở nơi đó, từng con từng con mắt mở tròn, vậy mà vây quanh mình...

“Kỳ quái, loại giáp miêu này căn bản không có lực công kích, làm sao đến đây chịu chết?” Nhìn những giáp miêu căn bản không có chiến lực, Diệp Tĩnh Vũ tự lẩm bầm.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng oa oa chung quanh bỗng nhiên ngừng lại, ngay sau đó liền nghe thấy từng trận tiếng vang ầm ầm, phảng phất có người đang gõ trống...

“Phù...” Trong không trung truyền đến một tiếng hít thở cực lớn, ngay sau đó liền cảm nhận được một cỗ hấp lực cực lớn truyền đến, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, hai tay bỗng nhiên giẫm trên mặt đất, phòng ngừa mình bị cỗ hấp lực này hút đi. Thế nhưng những ao nước màu lam chung quanh căn

bản khó có thể ngăn cản cỗ hấp lực này, liền phảng phất gặp phải nước hút, trực tiếp bị hút tới.

Chỉ trong chốc lát công phu, đám khí màu lam trong phạm vi một dặm bị hút sạch, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng có thể thấy rõ ràng cảnh tượng phía trước, lúc này liền thấy được đầu sỏ gây tai họa đem đám khí chung quanh hút đi.

Khi nhìn rõ đầu sỏ gây chuyện này, lại dùng tâm trí của Diệp Tĩnh Vũ cũng không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh...

Phía trước cách hắn khoảng một trăm mét, có một con quái vật khổng lồ toàn thân phủ đầy lân giáp màu xanh da trời, giống hệt đầu ếch đang ngồi xổm ở đó.

Sở dĩ nói nó là quái vật khổng lồ là vì nó cao chừng hai tầng, giống như một pho tượng khổng lồ. Đừng nói là những con bọ cánh cứng to bằng nắm tay, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ đứng trước mặt nó cũng giống như một con ruồi...

Con mắt nó chăm chú, to như chậu rửa mặt, đầu lưỡi nó thè ra như một con trăn lớn, hất lên giữa không trung...

Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, một khi con ếch khổng lồ này sẵn mồi mình, mình sẽ không chút do dự bị một ngụm nuốt mất...

Đây bất quá vẫn là ở bên ngoài Lam Mộng Trạch, liền gặp được gia hỏa to lớn bức này, vậy đi vào trong sẽ gặp phải chuyện gì?

“Nơi này không phải chỗ người nên đến, rời khỏi đây...”

Ngay lúc này, một câu người nói bỗng nhiên vang lên, Diệp Tĩnh Vũ sững sờ một hồi, chẳng lẽ con ếch khổng lồ này đã thông linh rồi hay sao? Nhưng hắn còn chưa triệt để phục hồi tinh thần, liền thấy một cái đầu từ trên lưng con ếch khổng lồ thò ra...

Chương 1, Thử Thử Nhân.

Đó là một cái đầu người, một cái đầu người nhưng chỉ to bằng nắm tay. Nếu không phải là con mắt của Diệp Tĩnh thì căn bản khó có thể phát hiện...

Theo cái đầu này xông ra, chủ nhân của cái đầu này cũng chậm rãi ngồi dậy trên lưng con ếch lớn. Thân thể của hắn không khác người thường bao nhiêu, chẳng qua cái đầu nhỏ kia lại có vẻ quý dị như thế...

Hắn để trần nửa người trên, nửa người dưới giấu sau lưng con ếch, cũng không biết có phải khoác lá cây gì hay không. Nhưng từ trong ánh mắt của hắn, Diệp Tĩnh Vũ thấy được một tia khinh thường, tựa hồ khinh thường chính mình...

“Ta tới là để tìm Thiên Thiên Thiên Thiên quả, nếu như ngươi có thể cho ta thứ này, ta lập tức rời đi!” Đối với sự khinh thường của đối phương, mặc dù trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất là khó chịu, nhưng cũng không có tức giận quá mức, hắn muốn cứu sống Lạc Linh Nhi, cũng không muốn ở chỗ này thêm rắc rối.

“Thiên Thiên quả? Đó chính là thứ sinh trưởng ở trung tâm của Lam Mộng Trạch, đừng nói là ngươi, cho dù là ta căn bản nhìn không thấy, cũng đừng nói là nhận được, ta khuyên ngươi tốt nhất là nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí...” Nam tử kia lại ngồi thẳng người, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, cả đầu của gã giống như chuột, trách không được nhỏ như vậy, một đôi mắt cũng nhỏ bé.

Nhưng vừa nghe đối phương nói Thiên Thiên Thiên quả sinh trưởng ở khu vực trung ương của Lam Mộng Trạch, trong lòng hắn lại vui mừng, như vậy suy đoán của Gia Cát ức mới là chính xác, quả nhiên trên thế giới này có thứ này tồn tại, như vậy Lạc Linh Nhi có thể cứu được...

Sau khi nhận được tin tức như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý tới tên kia nữa, liền cất bước đi về phía trước, hẳn nhất định phải tranh thủ mỗi một khắc đồng hồ tìm được thiên thiên quả, sau đó trở về Vân Kinh...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới lời cảnh cáo của mình mà vẫn khăng khăng muốn đi tới phía trước, nam tử ngồi trên lưng con ếch lại giận tím mặt.

“Cuối cùng cảnh cáo ngươi một lần, lập tức rút khỏi nơi này, nếu không ngươi vĩnh viễn đừng hòng đi được!” Vừa nói chuyện, từng đạo hào quang màu lam từ trên người hắn phát ra...

Nhìn thấy ánh mắt hung tàn của nam tử kia, Diệp Tĩnh nhướng mày, gia hỏa này nhìn qua căn bản không giống một người tốt a? Lấy tính cách loại người như hắn nếu thật sự không thích chính mình, hẳn là trực tiếp động thủ diệt sát mình mới đúng, làm sao còn tự nói với mình nhiều như vậy?

Chẳng lẽ hắn sợ động thủ làm chậm trễ cái gì? Hoặc là chậm trễ cái gì? Hay là nói nơi này có trân bảo xuất thế, hắn sợ bị mình đoạt được?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra nụ cười nhạt...

“Ta tới đây chỉ để tìm Thiên Thiên Thiên quả, không dám hứng thú với thứ kia, ngươi cứ việc yên tâm!”

“Cái gì? Ngươi cũng biết nước mắt của Lam Ma?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra những lời như vậy, con Thử Nhân kia lại trực tiếp kinh hô...

Nghe được tiếng kinh hô của nam tử, Diệp Tĩnh Vũ lại hoảng sợ một hồi...

Hắn cũng chỉ ôm thái độ thử một lần, nào nghĩ tới gia hỏa này vậy mà thật sự tiểu bạch, trực tiếp báo ra tên của trân bảo kia...

Nước mắt Lam Ma, đó chính là một loại trường diệp ngàn năm nở hoa, là thứ cực phẩm kết quả ngàn năm, đây là một loại trái cây chí âm, có trợ giúp cực lớn đối với linh hồn và thân thể

con người. Trong truyền thuyết, một giọt lệ của Lam Ma đủ để cho một người bình thường trở thành Võ Thánh, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là kinh mạch của hắn có thể chịu đựng được lực lượng của nước mắt của Lam Ma.

Điều này cũng đủ để chứng minh sự trân quý của nước mắt Lam ma, đây tuyệt đối là cực phẩm linh dược chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, toàn bộ thiên hạ, cũng chỉ có những lời đồn về loại vật này, nhưng cực ít người tận mắt nhìn thấy.

Mà người trước mắt này một khi đã biết có thứ này tồn tại thì hiển nhiên đã chờ ở đây rất lâu rồi.

Vừa nghĩ tới một giọt nước mắt lam ma rất có thể trợ giúp người bên cạnh mình đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, Diệp Tĩnh Vũ đã động tâm, nhưng vừa nghĩ tới tính mạng của Lạc Linh Nhi đang hấp hối, hắn liền bỏ đi ý niệm tranh đoạt nước mắt với người này...

“Không phải chỉ là nước mắt của Lam Ma thôi sao, bổn thiếu gia không có hứng thú, người mau mau tránh ra, ta chỉ cần thiên thiên thiên quả...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, hắn thật sự không muốn ở chỗ này cùng Thử Nhân tốn nhiều lời.

“Người đã biết nước mắt của Lam ma, sao ta lại để cho người thông dong rời đi được!” Vừa nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ biết đến nước mắt của Lam Ma, tên kia lại bùng bùng sát khí.

Ban đầu, hắn chỉ lo lắng Diệp Tĩnh Vũ sẽ phát hiện nước mắt của Lam Ma bên trong, do đó phá hủy đại kế của chủ nhân mình, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở Diệp Tĩnh Vũ, dù sao, mình đã chờ ở chỗ này hơn mười năm rồi., Bây giờ nhìn thấy ba ngàn năm sắp trôi qua, nước mắt Lam Ma trong khoảng thời gian này thành thực, một khi chủ nhân của mình phục dụng nước mắt Lam Ma, đem thân công đại thành, chính mình cũng sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt, hắn sao có thể để cho người khác phá hư?

Nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ cũng đã biết, nếu thật sự để mặc hắn rời đi, khó đảm bảo tin tức Lam ma chi lệ sẽ không truyền ra ngoài, đến lúc đó không biết dẫn tới bao nhiêu cao thủ, đây là điều hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Theo tiếng nói vừa phát ra, một thanh ngân câu màu lam dài nhỏ xuất hiện trong tay nam tử, mà toàn bộ thân thể gã cũng từ trên lưng Cự Oa đứng lên...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ nhìn rõ toàn cảnh hắc, mới phát hiện hắc thật sự là một con chuột lớn, một con chuột lớn hình người, bất quá trước ngực cùng bụng dưới đã không có lông, chỉ là trên đùi, trên lưng còn có một ít lông mềm, phía sau còn có một cái đuôi thật dài...

Nhìn thấy bộ dáng này của nam tử, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ người này lại có bộ dáng như vậy? Hắc rốt cuộc là người hay là yêu?

“Phù...” Lúc này con Cự Oa kia lại há to cái miệng rộng, hung hăng hút một cái, lực hút cực lớn lại lần nữa truyền đến, Diệp Tĩnh Vũ dám bước vào mặt đất, ngăn cản lực hút này. Thế nhưng đám Tiểu Giáp Oa xung quanh lại không có lực lượng như vậy, trực tiếp bị con ếch khổng lồ kia hút vào trong bụng.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức thấy cái bụng của con ếch khổng lồ kia phình to như một quả cầu khí nóng, mắt thấy sắp nổ tung, bỗng nhiên co rút lại, phun thẳng ra...

Trong tích tắc, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy được một đoàn sương mù màu lam lớn phun về phía mình, trong sương mù màu lam này còn kèm theo vô số hàn mang màu lam, hiển nhiên là những con ếch nhỏ bị con ếch khổng lồ kia hút vào trong bụng. Chỉ có điều giờ phút này những con ếch nhỏ đã biến thành ám khí kinh khủng nhất, bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Gần như chỉ trong nháy mắt, cả người Diệp Tĩnh Vũ đã bị sương mù màu lam bao phủ...

Mà tên chuột nhân ngồi trên lưng con ếch khổng lồ kia lại biến mất trên lưng con ếch lớn, dưới sương mù màu lam che lấp, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, ngân câu trong tay không chút lưu tình hướng cổ Diệp Tĩnh Vũ câu tới...

“Xoẹt...” một tiếng, ngân câu kia trực tiếp xẹt qua cổ Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng trên mặt chuột nhân lại không có vẻ gì vui sướng, ngược lại một hồi kinh hãi...

Chương 14 Triệu Hoán Ma Tướng triệu hoán.

“Người cho rằng người sẽ là đối thủ của ta sao?” Một âm thanh mờ ảo từ sau lưng người chuột truyền đến, ngay sau đó liền cảm nhận được sau lưng một trận hàn ý ập tới...

Trong lòng Thử Nhân hoảng hốt, hắn rõ ràng cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ chẳng qua chỉ là cảnh giới Đại Tông Sư, mà mình lại là nửa chân bước vào Võ Thánh tồn tại, thực lực tuyệt đối cường đại hơn Diệp Tĩnh Vũ, lại thêm Cự Oa trợ giúp, muốn giết hắn không khó mới đúng, nhưng làm sao lại bị hắn né tránh chứ?

Không kịp nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ làm thế nào né tránh một chiêu của mình, thử nhân xoay người lại, ngân câu trong tay trực tiếp chắn ngang trước ngực...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, Diệp Tĩnh Vũ đập mạnh một quyền lên trên ngân câu, lập tức liền thấy ngân câu xuất hiện đạo đạo vết rách, cuối cùng toàn bộ vỡ vụn...

Quyền kinh kinh khủng xuyên thấu qua ngân câu đánh thẳng về phía Thử Nhân...

“Ngư nhật xoay người...” Cảm nhận được kinh quyền mãnh liệt kia, người thử hoảng hốt trong lòng, thân thể vận vẹo một cái, không ngờ sờ sờ đã tránh được một quyền trí mạng này. Ngay sau đó thân hình hắn cấp tốc lui nhanh về sau, chỉ trong vài bước đã lùi lại trên lưng con ếch khổng lồ...

“Người... Người sao lại có lực lượng cường đại như vậy?” Một tay thử nhân chỉ vào Diệp Tĩnh Vũ, khiếp sợ hỏi.

“Hừ!” Diệp Tĩnh Vũ lại lười nói nhảm với hắn, bước chân khễ động, chạy về phía chuột nhân, giết gia hỏa còn chưa đạt tới Võ Thánh này cũng giết!

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bay thẳng về phía mình, trên mặt chuột nhân kia bỗng nhiên hiện ra một tia cười lạnh, gần như ngay khi nụ cười của nó xuất hiện, trên mặt đất bỗng nhiên bắn ra sáu đạo bóng ma, sáu đạo hàn mang càng là từ hư không trực tiếp sáng lên, hung hăng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm thụ được khí tức cường đại của luận võ Thánh này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại không thay đổi, thân thể đột nhiên bay ngang trong hư không, dùng tốc độ cực nhanh nâng tay phải lên, Bá Nguyên lực toàn thân vận chuyển một hồi, trực tiếp thi triển ra thiên phạt...

Một thủ ấn to lớn xuất hiện trong hư không, mang theo thiên uy không gì sánh kịp hung hăng vỗ về phía Thủ Nhân cùng với sáu đạo thân ảnh kia...

“Ba ba ba...” Liên tục truyền đến mấy tiếng giòn vang, sáu bóng người, tính cả tên chuột kia, căn bản khó mà ngăn cản được chương Thiên Phạt, cơ hồ trong nháy mắt, đã bị chương lực Thiên Phạt xếp thành bọt thịt...

Máu thịt bắn tung tóe, nội tạng văng khắp nơi...

Thậm chí ngay cả con ếch cực lớn kia cũng bị một chương này vỗ thành phần vụn, huyết dịch màu lam rơi đầy đất, về phần những con tiểu giáp ếch kia làm gì còn dám lộn xộn một chút...

lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn mấy bãi thịt nát trên mặt đất, lông mày Diệp Tĩnh nhíu chặt lại, nước mắt Lam Ma chính là một loại linh dược thần kỳ nhất thế gian, những người này nếu muốn có được nước mắt của Lam Ma, thực lực làm sao có thể không chịu nổi một kích?

Cũng chính vào lúc này, dị biến phát sinh, những huyết nhục vốn đã vỡ vụn kia vậy mà bắt đầu chậm rãi dung hợp lại với nhau, thậm chí ngay cả dung hợp lại với thi thể con ếch khổng lồ kia...

Chỉ trong chốc lát, một gã huyết nhân mang theo ánh sáng xanh lam cứ như vậy từ trong đồng thịt nát đứng lên, một cỗ khí tức linh hồn cường đại xuất hiện trước mặt...

Hồn Tiên, đây là sức mạnh cường đại của Hồn Tiên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thụ được loại lực lượng này trên người sóng biển băng, không ngờ tên này lại là một Hồn Tiên...

“Người... Người đã hủy phân thân của bản tôn, người lại hủy đi phân thân mà bản tôn rèn luyện nhiều năm, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ...” Huyết nhân kia thành hình, ngón tay Diệp Tĩnh Vũ phần nộ găm thét, hận không thể xé nát Diệp Tĩnh Vũ thành mảnh nhỏ...

Cảm nhận được khí tức huyết nhân không ngừng tăng cường, Diệp Tĩnh Vũ không dừng lại, thân thể trực tiếp phóng tới phía trước, cho dù là Hồn Tiên, hắn cũng không chút sợ hãi...

“Đi chết cho ta, Toái Hồn Quyền Thiên Địa...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, trên mặt quyền lập tức bắn ra đạo đạo kim quang chói mắt, một cỗ quyền ý khổng lồ bộc phát ra...

Cảm nhận được quyền ý kinh khủng bậc kia, lại là huyết nhân cuồng vọng đến cực điểm, lúc này sắc mặt cũng sợ hãi, trong miệng mặc niệm khẩu quyết, từng đạo màn sáng màu xanh lam hình thành trước người hắn.

“Răng rắc...” Một tiếng, đạo hào quang màu lam thứ nhất trong nháy mắt vỡ vụn, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Hầu như chỉ trong nháy mắt, có tới bảy màn sáng đủ để ngăn cản một quyền của Vũ Thánh bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, mà quyền ý cuồng bạo không có chút dấu hiệu tiêu giảm nào, tiếp tục đánh tới tên Huyết nhân kia.

Diệp Tĩnh Vũ hiểu rất rõ, hồn phách của đối phương đã bám vào trên người huyết nhân, chỉ cần đánh nát huyết nhân, thần hồn đối phương nhất định cũng tổn hao nhiều.

Cảm nhận được một quyền không có mục đích này, trên thân huyết nhân nổi lên đạo đạo quang mang màu đỏ như máu, mà hắn lại giơ hai tay lên, ý đồ ngăn cản một quyền tuyệt đối cường đại...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đánh vào trên hai tay người máu, cho dù là hào

quang màu đỏ như máu kia cũng căn bản khó có thể ngăn cản một quyền hủy thiên diệt địa này...

Lập tức nhìn thấy hào quang màu đỏ bị đánh cho nát bấy, kể cả một câu thân thể kia, trực tiếp bị đánh thành bột phấn thật nhỏ...

Máu đỏ tươi lại phun ra, mà một đạo hồn phách cực mạnh lại từ trong huyết nhân bắn thẳng ra...

Nhìn đạo hồn phách kia thoát đi, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lóe lên, người đã đi tới giữa không trung, rút ra Thiên Tôn đao, chém thẳng tới đạo hồn phách kia...

“Chiến Vẫn Phá Thần Đao!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, một đạo đao mang màu tím từ trên Thiên Tôn Đao phát sáng lên, trực tiếp chém về phía đạo thần hồn đang chạy trốn kia...

Tên hồn tiên này tên là Thư Vân, là một tán tu bên ngoài, một lòng theo đuổi cảnh giới thần tiên chí cao vô thượng, chỉ tiếc tu luyện hơn trăm năm, vẫn dừng lại ở cảnh giới Hồn Tiên. Vì để đột phá cảnh giới Chân Tiên, hắn đã hao phí rất nhiều tâm huyết, càng không tiếc hao phí hồn lực, tạo ra bảy phân thân, chính là trợ giúp hắn tìm kiếm nước mắt Lam Ma.

Chỉ cần ăn vào nước mắt của Lam Ma, bản thân tối thiểu có chín phần mười nắm chắc đạt tới cảnh giới Chân Tiên. Bây giờ vất vả lắm mới tìm được nước mắt của Lam Ma, lại gặp phải loại quái thai như Diệp Tĩnh Vũ. Bảy phân thân đại tông sư của mình bị một chiêu của đối phương đập cho nát bấy...

Thư Vân phần nộ muốn phát động hồn thuật cường đại đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, nhưng còn chưa phát ra hết, đã thấy Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên phát động tấn công, hơn nữa lực lượng tấn công khủng bố như vậy, còn lợi hại hơn Võ Thánh hắn từng gặp, đặc biệt là một đạo này, quả thực có thể xé rách bất kỳ linh hồn cường đại nào...

Cảm thụ được trong đao mang ẩn chứa lực lượng cường đại, Thư Vân làm sao dám nghĩ nhiều, hai tay hợp lại, một đạo ánh sáng màu lam từ tay hắn sáng lên, không ngừng xoay tròn, toàn bộ hư không vậy mà xuất hiện một vòng xoáy màu lam,

ngay sau đó, một mũi thương màu xanh đậm cứ như vậy từ trong vòng xoáy thò ra...

Hạng bốn mươi ba! Anh Độ cưới không...

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, mũi thương kia vậy mà trực tiếp ngấn dưới một đao cực mạnh của Diệp Tĩnh Vũ kia, phát ra tiếng vang thanh thúy, đao mang to lớn kia vậy mà trực tiếp vỡ vụn ra, lực đao to lớn càng trực tiếp chấn bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài...

Ngay sau đó, liền thấy một nam tử tóc xanh đầu đầy tóc xanh lam từ trong vòng xoáy kia đi ra, hắn mặc một thân áo giáp tinh mỹ màu đen, trong tay nắm một thanh trường thương toàn thân trong suốt, hình dạng anh tuấn dị thường, một cỗ khí tức băng lãnh từ trên người hắn phát ra...

Bất quá khi Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ toàn cảnh hắn, cả người cả kinh, không phải kinh ngạc với khí tức của hắn, cũng không phải lực lượng kinh ngạc cùng hắn, mà là kinh ngạc với hình dạng của hắn...

Ngoại trừ mái tóc dài màu xanh lam kia, không ngờ dáng dấp của hắn lại giống như Tiêu Canh như đúc, căn bản là một khuôn đúc ra. Nhưng so với tiêu dao, dường như hắn có thêm một phần lãnh khốc, một phần tàn nhẫn, đặc biệt là cặp mắt màu u lam của hắn, căn bản không có chút tình cảm nào...

“Thư Vân, ngươi lui bước rồi! Ngay cả tiểu gia hỏa như vậy cũng đánh không lại...” Nam tử kia vừa mới đi ra, cũng không thèm nhìn Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp nói với Thư Vân còn đang ở trong hư không, thanh âm lạnh như băng, y nguyên không mang chút tình cảm...

“Đại nhân giáo huấn tức là, Thư Vân vô ý một chút, bị tên này hủy phân thân, bây giờ không có nhục thân phụ thể, bị hắn bỏ trống!” Trên mặt Thư Vân lộ ra thần sắc cung kính, nhưng trong lòng phỉ báng một trận, nếu trong tay lão tử có hồn khí, tội gì phải chật vật như vậy?

Lúc trước nếu không phải đem toàn bộ Hồn khí giao cho đệ đệ của ngươi, ta làm sao có thể vừa mới bị tên gia hỏa này đánh cho trở tay không kịp?

“Mà thôi mà thôi, nước mắt của Lam ma cũng sắp thành thực rồi, đến lúc đó ta tự mình đúc cho ngươi một bộ ma thể!” Nam tử được gọi là Anh Không giải thích lại là nhàn nhạt nói.

“Đa tạ đại nhân!” Vừa nghe Anh Không Thích đích thân ra tay, Thư Vân mừng rỡ, cung kính cúi đầu xuống...

Anh Không Thích không để ý tới Thư Vân nữa, quay người nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, chậm rãi giơ trường thương trong tay lên, mũi thương chỉ thẳng mi tâm Diệp Tĩnh Vũ...

“Cho ngươi một cơ hội, tự vẫn tạ tội, ta có thể thả cho linh hồn của ngươi rời đi!” Lời nói lạnh như băng từ trong miệng anh đào không giải thích ra, tựa như ý chỉ của thần tử.

Nghe Anh Không giải thích một cách không biết ngượng, Diệp Tĩnh Vũ lại không có chút cảm giác buồn cười nào, bởi vì hẳn thật sự cảm giác được sự cường đại của nam tử này.

Đó là một loại cường đại hơn hẳn Võ Thánh, thậm chí khí tức trên người hắn ta căn bản không có nửa điểm khí tức, mà là một vị Ma, một vị Ma chỉ biết giết chóc.

Trên người hắn ta tụ đầy ma khí, ma khí giết chóc...

Đây căn bản không phải sinh vật tồn tại trên thế gian này, Thư Vân làm sao triệu hoán hắn tới đây, cho dù hắn thân là Hồn Tiên, cũng không thể triệu hồi ra sinh vật cường đại như vậy?

Từ trong miệng Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ đã biết sự tồn tại của Minh giới, thế nhưng trên người nam tử trước mắt này lại không có chút u minh khí nào, căn bản không giống như tồn tại cường đại đến từ Minh giới...

Thế thì là giới diện nào đây?

Tay phải cầm chặt đao, Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng xoay tròn, điều chỉnh thân thể của mình đến một trạng thái tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản công kích mạnh mẽ của Anh Không.

“Xem ra người không muốn tự vẫn tạ tội rồi. Đã như vậy, hãy để cho ta tự mình kết thúc tính mạng của người đi!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn trầm mặc, Anh Không giải chậm rãi nói, mà thân thể của hắn lại chậm rãi trôi nổi...

“Người giết được ta sao?” Đôi mắt với sát khí cường đại kia, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại đồng dạng hiện ra một tia cười lạnh, mà thân thể của hắn vậy mà cũng chậm rãi trôi nổi, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ bá đạo...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy lẳng không lơ lửng lên, trong mắt Thư Vân lóe lên một tia kinh ngạc, hắn thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đã đạt tới cảnh giới Võ Thánh, lúc mình dùng thần niệm quét qua rõ ràng chỉ là Đại Tông Sư?

Nhưng cũng đúng, lực lượng của một đại tông sư làm sao có thể phá vỡ phòng ngự của bản thân, chẳng qua là vì sao trong cơ thể hắn không có Chân Đan?

Hay là nói...

Đột nhiên, Thư Vân như nghĩ tới điều gì? Không khỏi biến sắc, hiển nhiên hắn xem Diệp Tĩnh Vũ là Võ Thần...

“Chết đi, Nghịch Kính Không Vô Diệt!” Anh Không Trường Thích hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay rung lên, một đóa thương hoa màu lam sáng lên mũi thương, ngay sau đó thân thương toàn thân bạo phát ra mấy đạo ánh sáng màu lam, vậy mà huyền hóa thành vô số thương ảnh đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được từng đạo thương ảnh cường đại kia, thần sắc Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng, vậy mà không có ý tránh né chút nào, tùy ý để những thương ảnh này đâm tới mình, Thiên Tôn đao trong tay lắc một cái, bỗng nhiên hai tay nâng đao, nâng quá đỉnh đầu, trực tiếp hướng anh đào không trăm tới...

Một đạo lôi quang to lớn từ trên bầu trời rơi xuống, biến thành một thanh đao mang to lớn, chém về phía Anh Không Giải đang đứng giữa hư không...

Đúng là Ngự Lôi Phá Thiên...

Tựa hồ cảm nhận được một đao kia ẩn chứa lực lượng to lớn, tựa hồ là kinh dị Diệp Tĩnh Vũ vậy mà có thể nhìn thấu sự huyền diệu của một thương này, trên mặt của hắn lộ ra một tia kinh sợ...

Bất quá trường thương trong tay hắn vẫn y nguyên không chút lưu tình đâm về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

“Keng keng...” Một tiếng, Thiên Tôn đao va chạm mạnh với ma thương màu lam của hắn, lập tức bộc phát ra một luồng hào quang chói mắt, lực đao cực lớn trực tiếp đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, ngay cả Anh Không Thích cũng bị chấn động đến mức liên tiếp lui về phía sau.

Vô số đao mang kia càng hóa ra từng đao vết tích trên áo giáp của hắn, bất quá áo giáp này không biết chế tạo từ cái gì, ngoại trừ một chút vết tích nông cạn bên ngoài, vậy mà không có nửa điểm dấu hiệu vỡ tan...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ lại không có vận khí tốt như vậy, năng lượng tứ tán kia lại đâm cho thân thể hắn thủng trăm ngàn lỗ, mặt ngoài thân thể nhiều hơn trăm vết thương, máu tươi nhiễm đỏ xiêm y, thậm chí là lực tự lạnh mạnh đến biến thái của hắn, giờ phút này cũng bị một cỗ lực lượng không hiểu quấy nhiễu, tốc độ khôi phục giảm rất nhiều...

“Tốt tốt tốt, không ngờ ngươi vẫn có thể ngăn cản được một thương của ta. Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh chân chính của ta!” Mắt thấy đao của Diệp Tĩnh Vũ đã ngăn được một kích trí mạng kia, sắc mặt Anh Không Thích hơi đổi, miệng quát lớn một tiếng, trường thương trong tay run rẩy liên tục, từng đóa hoa thương nở rộ từ mũi thương, nhìn qua vô cùng kiêu diễm chói mắt...

“Thất tinh liệt không...” Anh Không thoải mái quát lớn một tiếng, trường thương trong tay đột nhiên đâm về phía trước, lập tức có bảy đạo thương ảnh nổ bắn ra, giống như bảy ngôi sao băng bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Bảy đạo thương ảnh này cơ hồ phong tỏa toàn bộ đường lui của Diệp Tĩnh Vũ, nếu đổi lại là người bình thường, căn bản khó có thể đồng thời ngăn cản bảy đạo thương ảnh này...

Ma tộc thứ bốn mươi bốn?

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại khác, dù thực lực của hắn không cách nào so được với Anh Không Không giải. Ngay khi Anh Cương không hóa thành thương, Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm hắn đã lóe lên một tia tinh mang, bảy đạo thương ảnh trong mắt bất kỳ kẻ nào, dưới ánh mắt Luân Hồi nhìn xuyên thấu, chỉ còn lại một đạo...

Bảy sao cắt không, chân chính nứt không cũng chỉ có một đạo mà thôi, chỉ có điều tốc độ Anh Không Thích thật sự quá nhanh, nhanh đến mức có thể nhìn thấy bảy đạo tàn ảnh...

Nếu đã nhìn rõ bốn nguyên một chiêu này, Diệp Tĩnh Vũ có gì phải e ngại chứ? Bá Nguyên lực trong cơ thể khê động, thân thể không lùi mà tiến, trực tiếp chạy về hướng bảy đạo lưu tinh sáng chói kia...

“Theo sóng triều!” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, Thiên Tôn đao trong tay nhẹ nhàng run lên, không ngờ lại trực tiếp chạm vào người tên cường giả kia, nhẹ nhàng điểm một cái, đã điểm nát quỹ tích thân thương, bảy đạo thương ảnh kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Mà Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ cũng dán trường thương lên chuỗi thương, chém về phía cổ tay anh đào đang lơ lửng, còn chưa chém tới Anh Không giải, đao khí sắc bén đã bộc phát ra...

Anh Không thoải mái kinh hãi, gã nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại dễ dàng phá vỡ chiêu này của mình như vậy. Cảm nhận được đao khí phá không bay đến kia, tay phải nắm chặt trường thương buông lỏng, thân thể nhanh chóng thối lui ra sau, cuối cùng tránh được một đao cực nhanh của Diệp Tĩnh Vũ kia.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nào bỏ qua cơ hội như vậy, thân thể bước về phía trước, lại lần nữa vung đao chém về phía Anh Không giải...

Nháy mắt, phong vân biến sắc, từng đạo năng lượng khổng lồ không ngừng bộc phát từ trên người Diệp Tĩnh Vũ, Thiên Tôn đao trong tay hắn vì một thanh ma đao cực lớn, trực tiếp xuất hiện trước người Anh Không Giải, đâm thẳng vào ngực hắn...

Anh Không Thích trong lòng kinh hãi, thân thể vội vàng tránh sang bên trái, nhưng vừa mới di động nửa bước, liền cảm giác cánh tay trái của mình đau đớn...

Định thân nhìn lại, Thiên Tôn đao mang theo đao mang màu tím kia vậy mà không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên trái của hắn...

Sinh Tử Huyền Diệt Đao?

Đây chính là tuyệt học vô thượng mà Diệp Tĩnh Vũ tự nghĩ ra, huyền diệt sinh tử, tất cả giống như mộng ảo...

Còn chưa kịp khiếp sợ cánh tay trái, Anh Không thoải mái lại nhìn thấy một đạo đao mang cực lớn từ trên trán mình sáng lên, hung hăng chém tới...

Cả người nhanh chóng lùi về phía sau, thế nhưng mới vừa lùi được ba bước, còn chưa kịp né tránh đao mang cực lớn kia thì đã thấy một mũi đao xuất hiện ở sau lưng mình...

Mà bản thân vậy mà lại bị mũi đao này đánh tới, dưới tốc độ nhanh như vậy, muốn hoàn toàn tránh né đã không kịp, Anh Không Thích chỉ có thể lệch thân thể theo bản năng...

Thế nhưng mũi đao sắc bén kia vẫn đâm vào áo giáp của hắn, không ngờ lại đâm vào như đậu hũ vậy...

Một trận đau nhức kịch liệt truyền đến, Anh Không thoải mái suýt nữa bạo tử, thế nhưng đao mang lại một lần nữa xuất hiện ở phía trước, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng chém tới...

“Xoạt...” một tiếng, một mũi tên máu bắn ra, không ngờ toàn bộ lỗ tai đều bị một đao này chém rụng...

Đau đớn cực lớn làm cho Anh Thiên Không đột nhiên bừng tỉnh, nhìn kỹ mới phát hiện cánh tay trái, ngực không có một vết thương, ngược lại tai phải của mình đã bị đánh tan, trên vai

phải cũng có thêm một vết thương lớn, nếu không phải mình mặc Ma Thiên Giáp, có lẽ cả cánh tay đã bị cắt đứt...

Nhìn máu xanh, cảm thụ được bả vai và bên tai truyền đến đau nhức kịch liệt, Anh Lạc lúc này mới hiểu ra, mình bị thương, thật sự là bị thương.

Không ngờ mình lại bị thương, lại bị một gia hỏa có thực lực nhiều nhất là Võ Thánh cảnh chém bị thương, điều này sao có thể?

Không chỉ trên mặt hấn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, mặt mũi Thư Vân bên cạnh cũng tràn đầy khiếp sợ nhìn qua tất cả, hấn không cảm nhận được sự khủng bố của Sinh Tử Huyền Diệt Dao, hấn chỉ biết, khi Diệt Tinh Vũ chém ra một đao, Anh Không Thích vậy mà không biết tránh né, tùy ý để hấn một đao chém tới...

Chỉ có Anh Không thoải mái mờ mịt nhớ lại một đao vừa rồi, rốt cuộc là loại đao gì? Thậm chí ngay cả mình cũng khó phân biệt được cái nào là thật hay giả? Vì sao cảm giác vừa rồi của mình đều giống nhau?

Bất quá sau khi kinh ngạc, Anh Không giải thích xong thì triệt để nổi giận, phẫn nộ, nổi giận, cuồng nộ...

“Ta muốn giết ngươi!” Một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng Anh Hùng bay ra, trong thân thể của gã bỗng nhiên bắn ra từng đạo hào quang màu lam, ma khí cường đại xông thẳng tới chân trời, từng đạo hào quang màu lam bao phủ cả người gã, khí tức hủy diệt càng bộc phát ra toàn diện...

“Đại nhân, không thể...” Thấy Anh Không giải khai phong ấn của mình, hấn bắn ra lực lượng cường đại như vậy, Thư Vân biến sắc.

Hấn không phải là thứ nên tồn tại ở thế giới này, một khi bị những cường giả kia cảm nhận được khí tức của hấn, hấn còn có thể sống sót sao?

Thế nhưng Anh Không đã lâm vào trạng thái điên cuồng làm sao để ý tới những thứ này, ma khí toàn thân càng ngày càng đậm, hào quang màu lam cũng càng ngày càng sáng.

Diệp Tĩnh Vũ đứng trước người hấn cảm nhận được khí tức càng ngày càng mạnh kia, sắc mặt cũng kịch biến, đây là lực lượng gì? Đây tuyệt đối là lực lượng cường đại vượt qua Hiên Viên Tiêu Chiến...

Rốt cuộc hấn là ai? Vì sao lại có lực lượng cường đại như vậy?

Hấn căn bản không suy nghĩ, Bá Nguyên lực trong cơ thể khê động, trực tiếp sử dụng như nước chảy mây trôi, dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới trung tâm của Lam Mộng Trạch. Lực lượng Anh Không thoải mái hơn hấn, nếu không phải mất Luân Hồi của mình có thể thấy rõ căn nguyên của hấn, hai kích vừa rồi đã đủ để trọng thương bản thân, bây giờ hấn còn giải khai phong ấn của mình, vậy hấn mạnh tới mức nào?

Cùng người như vậy giao thủ, đây không phải chịu chết là gì?

“Người cho là người đi rồi sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ, Anh Không Thích lại hừ lạnh một tiếng, bước về phía trước, vậy mà trực tiếp bước ra mấy trăm trượng, theo sát phía sau Diệp Tĩnh Vũ...

Cũng ngay lúc Anh Không giải khai phong ấn, ở Cửu Châu đại lục, mấy đạo khí tức cường đại đồng thời cảm thấy bên này có biến hóa, đặc biệt là trong một huyết động của Thiên Đãng sơn mạch gần nhất, Độc Cô Bá Thần toàn thân nhìn qua không có chút khí tức nào cũng đột nhiên mở mắt...

“Ma khí? Chẳng lẽ lại có Ma tộc hàng lâm?” Một câu nói nhàn nhạt từ trong miệng hấn truyền ra, mà thân thể của hấn lại chậm rãi đứng lên, trực tiếp bước về phía trước một bước, một bước này chính là khoảng cách mấy ngàn mét...

Chỉ vài bước, người đã chạy được mấy vạn mét, tốc độ này còn nhanh hơn so với nghịch chuyển...

Bạch Khiếu Đế ở Đông Hải, Hiên Viên Tuyệt của Thiên Nguyên thành, Hoàng Phủ Vân của Tây Sở đế quốc cũng đồng thời cảm nhận được cỗ khí tức cường đại này, bất quá tựa hồ cảm giác được khí tức Độc Cô Bá Thần đã tiến đến, những người này chỉ hơi nghi hoặc một chút, liền một lần nữa nhắm hai mắt lại...

Chương Túc Ngũ Chương Chiến Quyền Chương Chương Chương Chương Chương Chương Tư Chiến Võ.

Diệp Tĩnh Vũ chạy như điên, nhưng tốc độ của Anh Không giải thích quá nhanh, chỉ vài bước đã đuổi kịp hắn...

“Nhân loại hèn mọn, ta sẽ đích thân đào trái tim ngươi ra, giam cầm linh hồn ngươi, khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không được...” Anh Không thoải mái rống to, thân ảnh đã xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, mà thanh trường thương màu xanh đậm trong tay hắn càng tản ra đạo đạo ánh sáng màu lam chói mắt...

Cảm nhận được lực lượng cường đại của Anh Không giải, Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn sợ hãi, hắn chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải quái vật như vậy. Đây căn bản không phải tồn tại ở nhân gian, với thực lực hiện tại của mình căn bản khó mà ngăn cản?

Thế nhưng không ngăn cản thì có thể như thế nào? Bản thân căn bản khó mà thoát đi, mình nên làm như thế?

“Vào...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ còn đang suy nghĩ phải làm gì thì thân ảnh đang tiêu tán của hắn đã trực tiếp đánh tới, trường thương trong tay run lên, đâm thẳng về phía ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, Thiên Tôn Dao trong tay đã ngăn trước người, nhưng Anh Không Thích lại vẩy tay một cái, mũi thương trực tiếp cải biến phương hướng, dùng sức chấn động thân đao, lực đao cực lớn vậy mà chấn động tay phải Diệp Tĩnh Vũ một hồi tê dại, vậy mà không bắt được Thiên Tôn Dao, toàn bộ rơi xuống dưới...

Mà trường thương của Anh Không giải lại tiếp tục đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy mũi thương chạy nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vươn tay trái, bắt lấy chuôi thương...

Lực lượng của hắn to lớn như thế, quanh quẩn Anh Không giải cũng là người có lực lượng cường đại, trong lúc nhất thời vậy mà khó mà đâm vào...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại giơ tay phải lên, từng đạo hào quang màu vàng từ trên cánh tay phải của hắn sáng lên, toàn bộ cánh tay phải bỗng nhiên biến thành một cây đao, một thanh tuyệt thế chiến đao toàn thân màu vàng...

“Diệt toái trăm!” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, kim sắc quang mang trên cánh tay phải trong nháy mắt đại phóng, vậy mà mang theo uy lực không gì sánh được chém về phía thanh trường thương màu xanh đậm kia...

“Cái này là do hàn thiết vạn năm tạo thành, người cho là người có thể chặt đứt nó sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không ngờ lại phát động tấn công vũ khí của mình, trên mặt anh đào tiêu điều lại lộ ra nụ cười mỉa mai...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, thủ đao của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng bỏ vào thân thương, lập tức liền thấy thân thương kiên cố dị thường xuất hiện vết nứt...

Nụ cười trên mặt Anh Không Thích lập tức cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, điều này... sao có thể?

Đây chính là thần binh lợi khí hạng nhất sao? Làm sao có thể bị một chiêu thủ đao của hắn chém nát?

“Trên thế gian này không có vũ khí mạnh nhất, chỉ có chiêu thức càng mạnh hơn. Muốn giết ta, trước cho người thấy uy lực chân chính của ta thế nào đã!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng xoay tròn, nắm tay phải lại lần nữa siết chặt vào nhau...

Chỉ có điều máu tươi chảy ròng ròng so với lúc nãy, lúc này quyền phải đã có chút run rẩy rất nhỏ, nguyên nhân là vì đánh nát xương tay...

Chỉ có điều Diệp Tĩnh Vũ căn bản không quan tâm đến đau đớn của bàn tay, lại một lần nữa nắm chặt nắm đấm, hung

hăng đánh về phía Anh Không giải, lập tức liền thấy một đạo hào quang màu trắng bạc từ đầu quyền của hắn bốc lên, phảng phất từng đoàn từng đoàn sóng ánh sáng...

Đây chính là Quang Ba Chiến Quyền trong bản chiến kỹ.

Chứng kiến một quyền liều mạng này của Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ đến trường thương của mình lại bị hắn chấn vỡ, Anh Không thoải mái phần nộ, đột nhiên nâng lên một quyền, đánh tới nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ...

Trên đầu quyền của hắn nổi lên từng đạo quyền mang màu lam, tràn ngập khí tức tan vỡ từ trên nắm tay của hắn lan ra...

“Ầm ầm...” Thanh âm truyền đến, liền thấy quyền quang mà Diệp Tĩnh Vũ phát ra từng đạo bị đánh nát, cuối cùng lực lượng khổng lồ trực tiếp bắn ngược Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, thế nhưng thân thể Anh Không Giải cũng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau...

Anh Không Thích trong lòng hoảng hốt, chính mình đã giải khai phong ấn, mặc dù lực lượng còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng hiện tại cũng tương đương với một võ thần nhị trọng thiên, làm sao vẫn không thể đánh chết một gã Võ Thần còn chưa được coi là đâu?

Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, một kích toàn lực vừa rồi tuy chấn nát trường thương không tan kia, nhưng xương cốt tay hắn đều đã vỡ nát, mà Bá Nguyên lực trong cơ thể hắn tuy rằng cường đại, nhưng cũng không quá nhiều, hơn nữa nhục thể của hắn cũng không thể chịu đựng được lực lượng khủng bố một mực của Bá Nguyên lực...

Chiêu thức cường đại như vừa rồi, lấy thân thể hiện tại cũng chỉ chịu được tối đa vài chiêu mà thôi...

Tuyệt chiêu trong bản chiến kỹ, mỗi người đều là chiêu thức kinh thiên động địa, uy lực cực lớn, không chỉ vô hình giết người mà bản thân cũng vô hình, không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không dễ dàng sử dụng những chiến kỹ này...

Lúc này mắt thấy một kích toàn lực của mình chỉ là đẩy lui Anh Lý Không mấy bước, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng không nắm chắc...

“Ta không tin hôm nay ta không giết được ngươi!” Anh Không khôi phục tinh thần, sau đó bỗng nhiên kêu to một tiếng, một đạo ánh sáng màu lam một lần nữa từ trên người hắn sáng lên, trên đầu của hắn mọc ra một đôi sừng trâu màu lam, trên khuôn mặt anh tuần lúc đầu xuất hiện từng đạo ma văn màu lam, nhìn qua cực kỳ quỷ dị...

“Đi chết đi, ma diệt thiên hạ!” Anh Không thoải mái hét lớn một tiếng, hai tay nhấc lên khỏi bụng, song quyền đột nhiên vung ra, một lực lượng kinh khủng bắn thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được lực lượng cường đại kia, Diệp Tĩnh Vũ rất cuộc cũng bất chấp thân thể của mình tựa hồ còn có thể thừa nhận được phách nguyên lực xung kích, cũng không để ý thể nội Bá Nguyên lực sắp tiêu hao hết, một chân bước ra phía trước một bước, ngay sau đó một quyền đập tới ngực mình, miệng trong nháy mắt mở ra, một đạo sóng âm cực mạnh từ trong miệng phun ra...

Chính là U Minh chiến kỹ điên cuồng gào thét...”

Trong chớp mắt, liền cảm giác được toàn bộ thiên địa hôn ám, vô số u hồn phát ra tiếng kêu thê thảm, từng vết nứt từ dưới chân truyền ra, nhắm thẳng không trung mà đi...

Không chỉ có vậy, toàn bộ hư không không ngừng run rẩy, tựa như toàn bộ thế giới đều muốn vỡ vụn...

Anh Không giải bộc phát ra ánh sáng màu lam vậy mà lại bị chấn động đến vỡ nát đầu tiên, lực lượng cuồng bạo càng chấn hai tai hắn run lên, ong ong rung động. Trước mắt là kim hoa trực tiếp bốc lên, huyết mạch trong cơ thể cuộn cuộn một hồi, tựa hồ muốn phun ra...

Lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đánh tới, thừa dịp hai mắt anh đảo tán loạn hoa vàng, trực tiếp đánh ra một quyền...

Mãnh hổ chiến quyền...

Một đầu hổ ảnh cực lớn xuất hiện trong hư không, ngay sau đó biến thành một đạo kim quang tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, lập tức nhìn thấy toàn bộ cánh tay phải Diệp Tĩnh Vũ vỡ

vụn ra. Không chỉ có vậy, trong miệng, mắt, mắt, lỗ mũi, lỗ tai, đồng thời phun ra máu tươi...

Nhưng luồng năng lượng khổng lồ kia cuối cùng lại tụ tập trên nắm tay phải, đánh thẳng vào ngực anh đào đang không ngừng...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, thân thể Anh Không bị đánh bay ra ngoài. Máu tươi màu lam không cần tiền từ trong miệng phun ra, ngực bị đánh thủng một lỗ máu thật lớn...

Chương thứ 46 đã đến.

Ầm ầm, Anh Không giải trừ thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, không biết đập hỏng bao nhiêu hoa hoa cỏ, cuối cùng phun ra một ngụm máu lớn, thân thể run rẩy một hồi...

Còn về Diệp Tĩnh Vũ, hai mắt hoa lên, ngất xỉu, thương thế trên người không hề nhẹ hơn Anh đào bình thường...

Một chiêu vừa rồi U Minh cuồng tiếu kia, không chỉ chấn vỡ Anh Không Thích, đồng thời cũng đánh nát nội phủ của gã. Vốn lúc đầu nhục thể gã không thể sử dụng quá nhiều chiến kỹ Bá Nguyên lực, bây giờ lại bị thương thế nghiêm trọng bực này, lại cưỡng ép thôi động Bá Nguyên lực, không bị trực tiếp đánh chết đã là không dễ...

Về phần Anh Không Thích, xương ngực vỡ nát, trái tim cũng bị xuyên thủng, máu tươi màu lam vẩy ra đầy đất, trong mắt đều là thân sắc bất khả tư nghị, tu vi Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng không bằng hắn, làm sao có thể đánh bại hắn?

Bất quá hắn càng phiền muộn hơn, phiền muộn chính mình vì sao chỉ giải khai tầng phong ấn thứ nhất, nếu chính mình cởi bỏ toàn bộ phong ấn, cho dù Diệp Tĩnh Vũ cường đại gấp mười lần hiện tại, cũng không thể là đối thủ của mình à?

Tất cả đều do mình quá bất cẩn?

Anh Nguyên trong lòng không cam lòng giãy dụa đứng lên, một tay che ngực thương thế, trong miệng niệm chú ngữ, ngay sau đó liền thấy trước người gã xuất hiện một vòng xoáy màu xanh lam, cũng không thèm nhìn Diệp Tĩnh Vũ một cái, một bước tiến vào trong vòng xoáy., Hắn đã bị trọng thương, hơn nữa tự mình cởi bỏ phong ấn, khẳng định kinh động một ít Ngưu Nhân, lấy trạng thái hiện tại của mình, một khi những ngưu nhân kia đến đây, có lẽ ngay cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có, vẫn là tranh thủ thời gian lui lại mới tốt...

Lớp học anh đào buồn bực cứ thế rời đi, mà học viên lá nhỏ đáng thương của chúng ta lại lẳng lặng nằm trên mặt đất, lẳng lặng ngủ say, lại không phát hiện, cách đó không xa, toàn thân đều là măng xà sặc sỡ sắc màu đang chậm rãi tới gần hắn...

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, lập tức giống như một thanh cự đao trống rỗng xuất hiện, con độc xà muốn tới gần Diệp Tĩnh Vũ kia tựa hồ cảm thấy nguy cơ cực lớn, giật mình một cái, quay người muốn chạy trốn, thế nhưng trong hư không lại bạo bắn ra mấy đạo đao khí, trực tiếp khuấy thành bột phấn...

Độc Cô Bá Thần lại không để ý đến một con hoang thú cấp sáu sắp lột xác thành giao như vậy, hắn chỉ đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê, lại nhìn hoàn cảnh chung quanh, trên mặt lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Đến cấp độ như bọn họ, tự nhiên có thể từ dấu hiệu còn sót lại chung quanh suy đoán ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Vấn đề cho rằng nơi này xuất hiện tồn tại cấp bậc Ma tướng, trước tiên liền chạy tới, thế nhưng nào nghĩ tới lại nhìn thấy đồ nhi của mình, hơn nữa tựa hồ tên đồ nhi này còn đánh lui tên Ma tướng kia...

Điều này sao có thể? Lấy thần niệm của hắn quét tới, Diệp Tĩnh Vũ bây giờ bất quá cũng chỉ là một gã đại tông sư mà thôi, bất quá nhục thể của hắn đã đạt đến cấp bảy, thế nhưng lấy thân thể cấp bảy, cũng không có khả năng đánh bại một gã ma tướng mở ra phong ấn?

Ít nhất cũng phải có cảnh giới từ Võ Thần trở lên mới được?

Độc Cô Bá Thần rất nghi hoặc, nhưng trong nghi hoặc lại thêm thêm một tia mừng rỡ. Bất kể như thế nào, đồ nhi của mình có thể đánh lui một gã Ma tướng mở ra phong ấn, điều này luôn là chuyện tốt. Xem ra đại chiến đấu hồn một năm sau, hắn chiếm ưu thế tuyệt đối a...

Cũng không nghĩ kỹ vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại đến nơi đây, ngón tay điểm một cái, một đạo hư quang bắn ra, trực tiếp chui vào trong trán Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ vốn còn đang hôn mê lập tức tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra, liền thấy một bóng người gầy gò đứng trước người mình, chính trực nhìn chằm chằm vào mình...

Người này sắc mặt tái nhợt, mặt không biểu tình, cả người nhìn qua giống như một cây khô, còn có chút mơ hồ Diệp Tĩnh Vũ còn tưởng rằng mình đã đi tới Minh giới...

“Trời ạ, lão tử anh tuấn tiêu sái như vậy, cho dù đã đến Minh Giới rồi cũng nên tìm một nữ quỷ xinh đẹp đến đón ta chứ? Làm sao lại tìm một nam nhân xấu xí như vậy chứ?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng rên rỉ...

“Tiêu tử thôi, ngươi lại dám nói ta xấu? Ngươi thật sự muốn đi Minh giới dạo chơi sao?” Độc Cô Bá Thần lập tức mắng to một trận... Ngươi không nhận ra ta thì thôi, lại còn nói mình xấu? Đây có là gì?

“Ồ? Thanh âm này sao quen thuộc vậy?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn chìm trong mơ hồ, quan sát tỉ mỉ Độc Cô Bá Thần một phen, bỗng nhiên cả người như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên...

“Nha, sư phụ, sao lão nhân gia người lại tới đây? Chẳng lẽ tuổi thọ của người đã hết rồi? Có phải cũng đã chết rồi không?”

“Mẹ nó, tên hồn tiêu tử này, cho dù ngươi chết, lão tử cũng không có việc gì, ngươi xem chung quanh, đây là Minh giới sao?” Độc Cô Bá Thần bị Diệp Tĩnh Khắc Nhai tức giận trợn mắt, tên gia hỏa này sao lâu rồi không biết nói chuyện cơ chứ? Cái gì gọi là chung thọ chính tâm? Đến cảnh giới của mình, cho dù muốn chết cũng khó...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn chung quanh, phát hiện vẫn là trước khi hôn mê, lập tức biết mình đích xác còn sống, chẳng lẽ một kích cuối cùng kia của mình thật giết chết tên kia hay sao?

Hóa ra mình cường đại như vậy à? Thậm chí giết cả một tồn tại cường đại siêu việt nhất trọng thiên vũ thần?

“Ai da, đau quá a...” Diệp Tĩnh Vũ đang định đắc ý một phen bỗng nhiên phát hiện toàn thân đau đớn kịch liệt, đặc biệt là cánh tay phải của mình, vậy mà chỉ còn lại xương trắng, thậm chí ngay cả xương cốt đều vỡ vụn ra, mà Bá Nguyên lực trong

cơ thể tiêu hao hết, cả người kiệt sức, nếu không phải Độc Cô Bá Thần đưa vào một tia lực lượng kỳ diệu trong cơ thể mình, có thể ngay cả đứng cũng không đứng lên nổi...

“Hắc hắc, ta còn tưởng tiểu tử ngươi kiên cường như vậy, bị thương nặng như vậy cũng không kêu một tiếng. Đúng rồi, ngươi tới đây làm gì? Đây là Lam Mộng Trạch mà!” Độc Cô Bá Thần cũng không hỏi Diệp Tĩnh Vũ làm thế nào đẩy lùi một gã ma tướng, mà là hỏi vì sao hắn lại xuất hiện ở đây., Phải biết rằng, loại tồn tại như ma tướng này không phải là thứ người bình thường có thể biết, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ mặc dù thực lực cường đại, nhưng trước khi đấu hồn đại chiến, Độc Cô Bá Thần vẫn không hy vọng hắn biết quá nhiều...

“A, sư phụ à, người phải làm chủ cho ta...” Vừa nói tới đây, Diệp Tĩnh Vũ mới phản ứng lại mục đích chuyến đi lần này của mình, lập tức kể lại một lần chuyện tìm kiếm thiên quả...

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ tìm kiếm thiên thiên quả để cứu mình, Độc Cô Bá Thần trong mắt liền lộ ra một trận thương cảm, tựa hồ nghĩ tới quá khứ của mình...

“Ta Độc Cô Bá Thần cả đời theo đuổi võ đạo, nhưng chợt luật trở thành vật quan trọng nhất, Tĩnh Nhi, quý trọng đi, thiên thiên quả này bao phủ trên người vi sư!” Không biết qua bao lâu, Độc Cô Bá Thần trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng...

Nước mắt ma đầu bốn mươi bảy Chương Lam ma rơi xuống.

“Đa tạ sư phụ...” Vốn dĩ Diệp Tĩnh Vũ còn có chút lo lắng Độc Cô Bá Thần mắng mình chỉ lo lắng cho võ đạo của riêng mình, hôm nay nghe Độc Cô Bá Thần nói như vậy, lại yên lòng, tuy nhiên đồng thời yên lòng, tinh thần Bát Quái trong cơ thể lại xông ra...

“Sư phụ, năm đó người và sư nương...”

“Cút, đây là chuyện người nên hỏi sao? Đây là một viên Thiên Nguyên đan, người ăn vào trước, có lợi ích rất lớn đối với thương thế trong cơ thể người. Nửa canh giờ sau, ta dẫn người đi tìm thiên thiên quả, tiện thể cho người biết sự khủng bố của Lam Mộng Trạch...” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ hỏi, Độc Cô Bá Thần lại quát mắng.

“A...” Diệp Tĩnh Vũ buồn bực nhận lấy đan dược Độc Cô Bá Thần đưa, nhìn đan dược đen như mực kia, người thấy khí tức khó ngửi trên đó, Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa ngẩng đầu lên, cố lấy dũng khí nói: “Sư phụ, đan dược này có thể ăn không?”

“Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể người đều bị chấn thương, nếu người không ăn cũng được, về sau lưu lại di chứng gì cũng không nên oán ta...” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên bất mãn với Thiên Nguyên Đan ghét bỏ mình của Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy sắc mặt đen kịt của Độc Cô Bá Thần, Diệp Tĩnh Vũ nào dám nói nhiều, cố nén khí tức khó ngửi kia, trực tiếp ném viên đan dược màu đen vào trong miệng, vừa mới ném vào trong miệng, viên đan dược kia liền tan ra toàn bộ, biến thành một cỗ năng lượng cực kỳ tinh thuần, chảy vào trong lục phủ ngũ tạng của mình, lập tức cảm giác đau nhức trong cơ thể liền biến mất hơn phân nửa...

Ngồi xếp bằng xuống, Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu điều động nguồn lực lượng này chữa trị thân thể của mình, thậm chí ngay cả cánh tay phải vỡ vụn kia cũng bắt đầu chậm rãi phục hồi như cũ...

Theo Diệp Tĩnh Vũ điều tức, thiên địa linh khí chung quanh điên cuồng tràn vào thân thể hắn, không ngừng chuyển hóa thành Bá Nguyên lực cường đại nhất, mà tốc độ hồi phục cánh tay phải của hắn cũng càng lúc càng nhanh, về sau, Độc Cô Bá Thần thậm chí nhìn thấy bạch cốt bắt đầu mọc thịt...

Nhìn thấy tất cả chuyện này, Độc Cô Bá Thần trong mắt tràn đầy vẻ thán phục, thân thể Diệp Tĩnh Vũ quả thực còn muốn cường đại hơn cả luận võ thần, ít nhất lực khôi phục này còn kinh khủng hơn cả Võ Thần ngũ trọng thiên...

Xem ra lúc trước mình lựa chọn hắn làm đệ tử quả nhiên không sai a, dù thực lực của hắn bây giờ xa xa không có khả năng so sánh với Võ Thần Ngũ Trọng Thiên, nhưng tối thiểu có thể đối kháng với Võ Thần Nhất Trọng Thiên?

Đây cũng là nguyên nhân chân nguyên lực của hắn còn dừng lại ở cảnh giới đại tông sư...

Đương nhiên, nếu Độc Cô Bá Thần biết tất cả kinh mạch trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ hiện giờ đều là mô phỏng cho mình, ngay cả Chân Nguyên lực cũng là làm bộ dáng, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Với thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, đích xác có thể đối kháng được với Võ Thần nhất trọng thiên. Đương nhiên, nếu như hắn không để ý thương thế của bản thân, liều mạng với tính mạng, thì cho dù là Võ Thần nhị trọng thiên cũng có thể đánh một trận, nhưng thắng bại thật sự khó liệu...

Nhưng mà có thể khẳng định, dưới võ thần, Diệp Tĩnh Vũ chính là tồn tại vô địch...

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, thương thế trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ đã tốt hơn phân nửa, ngay cả cánh tay kia cũng mọc ra rất nhiều thịt, mặc dù không khôi phục hoàn toàn, nhưng tối thiểu sẽ không ảnh hưởng đến hành động...

Nhìn thấy lực khôi phục biến thái của Diệp Tĩnh Vũ như vậy, Độc Cô Bá Thần cũng chỉ lắc đầu, không nói thêm gì, quay người từng bước một đi đến trung tâm của Lam Mộng Trạch...

Có Độc Cô Bá Thần mở đường ở phía trước, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không hề lo lắng, theo sát sau lưng Độc Cô Bá, bước vào trong Lam Mộng Trạch, đây được xưng là nghĩa địa của cường giả...

Hai người tuy rằng đi lại chậm chạp, thế nhưng tốc độ lại cực nhanh, mỗi một bước đều vượt qua mấy trăm mét, bất quá chung quanh đều là sương mù màu lam, bên trong đầm lầy cũng không có gì biến hóa, cho nên nhìn không ra cái gì...

Hai người đi chừng nửa canh giờ, Độc Cô Bá Thần đi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, con mắt nhìn về phía trước. Diệp Tĩnh Vũ cũng sờ, lại nhìn theo ánh mắt Độc Cô Bá Thần, liền thấy trước mặt bọn họ có một đóa hoa sen màu lam sinh trưởng, một đóa hoa sen cao hơn một trượng rộng hơn một trượng...

Càng làm cho người ta kỳ lạ chính là trung tâm hoa sen, dĩ nhiên lơ lửng một giọt tinh thể to bằng nắm tay, đang tản ra lam sắc quang mang nhàn nhạt...

“Nước mắt của Lam Ma?” Độc Cô Bá Thần nhẹ nhàng thốt lên mấy chữ này...

“Đây là nước mắt của Lam Ma?” Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, vừa rồi Thư Vân liệu mạng muốn lấy thứ này mà? Chỉ là vừa rồi đánh nhau với Anh Không, vậy không biết đi đâu, bây giờ có sư phụ ở đây, hẳn khẳng định không dám xuất hiện nữa? Đã như vậy, không phải thứ này sẽ thuộc về mình rồi sao?

Có lẽ một Hồn Sư cường đại, thế nhưng trước mặt Độc Cô Bá Thần lại chẳng là cái thá gì cả...

“Đúng vậy, đây là một loại linh dược ngàn năm trường diệp, một ngàn năm nở hoa, một ngàn năm kết quả, thật sự là không nghĩ tới trên thế giới này lại tồn tại thứ như vậy...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói, cho dù là loại linh dược tuyệt thế hiếm thấy này, nhưng cũng không thể lay động chút rung động trong lòng hắn...

Mà lúc này, chung quanh lại có rất nhiều khí tức cường đại, Diệp Tĩnh Vũ Luân Hồi quét mắt tới, liền thấy một con rắn lớn đã hóa giao ấn núp trong bụi cỏ, còn có một con bò cạp dài chừng bảy tám trượng, cách đó không xa, một con rết còn cường đại hơn cả Mặc Công gặp phải ở Dược Thành lúc trước cũng tiềm phục ở chung quanh...

Trên bầu trời, mơ hồ truyền đến tiếng ung gáy, xem ra, tôi thiếu thực lực cũng từ Thánh cấp trở lên...

Trừ cái đó ra, ít nhất còn có mười đạo khí tức cường đại ẩn giấu ở chung quanh...

Những thứ này đều là thánh thú a, hơn nữa còn là dựa vào thực lực của mình tiến hóa thánh thú a, tuyệt đối là so với võ thánh bình thường còn muốn cường đại hơn, hiện tại vậy mà đều đối với lam ma chi lệ này như hổ rình mồi...

Bất quá có lẽ cảm nhận được khí tức cuồng bá của Độc Cô Bá Thần kia, mặc kệ là con thánh thú kia, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tựa hồ đang đợi Độc Cô Bá Thần rời đi...

Lại một lần, Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được uy lực của lực lượng, căn bản không cần ra tay, chỉ dựa vào khí tức đã có thể áp chế được những cường giả này...

Nếu như không có Độc Cô Bá Thần ở đây, cho dù mình tìm được cây Lam ma lệ này, cũng căn bản không cách nào lấy được? Đừng nói chỉ là Lam Mộng Trạch ở trung ương thiên thiên thiên quả...

“Lần này sau khi ngươi trở về cũng sẽ thành hôn với Lạc Linh Nhi, vì sự cũng không có gì tốt làm lễ vật, lần này liền lấy nước mắt của Lam Ma làm lễ vật đi, nàng chỉ cần không phải là một con heo, sau khi hoàn toàn hấp thu lực lượng của nước mắt Lam Ma thì cũng có thể trở thành Võ Thánh hoặc Hồn Tiên!” Độc Cô Bá Thần sừng sốt một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói ra...

Lời này là gì đây? Cái gì gọi là không phải một con heo? Đó chính là đồ cưới của ngươi đấy? Diệp Tĩnh Vũ còn đang phi báng Độc Cô Bá Thần trong lòng nói chuyện không vừa, thân thể Độc Cô Bá Thần đã bước lên trước...

Mà cơ hồ cùng một thời gian, các loại dị thú đối với lam ma đang rơi lệ nhìn chăm chăm kia cũng đồng thời khẽ động, mấy đạo khí tức cường đại trong nháy mắt bộc phát...

Giao long là bi kịch của Giao Long

Chương thứ bốn mươi tám.

Người đầu tiên thoát ra chính là Giao đầu tiên trên đầu mọc một sừng, trong bụi cỏ nó vẫn chưa cảm thấy Giao này lớn bao nhiêu. Bây giờ nó đã chạy ra, Diệp Tĩnh Vũ mới biết nó bao nhiêu, thân thể to lớn như cái eo người, thân dài hơn mười trượng, toàn thân phủ đầy vẩy màu xanh sẫm. Vừa mới chui ra ngoài, nó liền mở cái miệng to như chậu máu, một chùm sáng màu xanh sẫm từ trong miệng lớn phun ra, rồi hướng Độc Cô Bá Thần mà đi...

Không chỉ như vậy, con rết khổng lồ kia cũng từ trong bụi cỏ nhào ra, há to miệng, phun ra hơn vạn sợi tơ màu trắng hướng Độc Cô Bá Thần quán lại...

Dài vài chục trượng, giống như một chiếc chiến xa khổng lồ, bộ cạp khổng lồ cũng đánh tới, đuôi bò cạp đằng sau hung hăng đâm về phía Độc Cô Bá Thần...

Ngay sau đó, một con báo màu đỏ dài ba chiếc sừng, một con thần lân cực lớn toàn thân phủ đầy lân phiến, một con cá sấu lớn có lịch sử hơn ngàn năm, một con...

Ước chừng có hơn mười con dị thú cảnh giới Thánh Thú toàn bộ nhào ra, chúng nó có con dựa vào nhục thể của mình, có con lấy các loại chiến kỹ, toàn bộ công hướng Độc Cô Bá Thần, tựa hồ trong nháy mắt chúng nó đã đạt thành đồng thức, đầu tiên tiêu diệt người uy hiếp lớn nhất này.

Nước mắt của Lam ma, loại linh dược cực phẩm ba năm trước mới kết quả một lần này, đối với những thánh thú này mà nói, có tác dụng rất lớn, chúng nó chờ lâu như vậy, làm sao có thể để cho người khác cướp lấy.

Chứng kiến nhiều thánh thú đồng thời công kích Độc Cô Bá Thần như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy tin tưởng đối với Độc Cô Bá Thần, cũng không tự chủ được mà toát mồ hôi lạnh.

Sớm biết như vậy, tại sao không chờ những dị thú này chém giết ngư ông đắc lợi một phen chứ?

Hắn tin tưởng, hồn tiên tên là Thư Vân kia nhất định sẽ có chủ ý như vậy, nếu một mình tới đây cũng tuyệt đối có khí tức của bản thân, chờ những dị thú này chém giết một phen, thế nhưng Độc Cô Bá Thần căn bản không rảnh để ý tới...

Nhìn thấy những thánh thú đang chạy nhanh đến đây, cảm nhận được năng lượng cường đại ẩn hiện trên không trung kia, khóe miệng của hắn lại lộ ra một tia cười trào phúng...

“Một đám súc sinh lông tơ cũng không mọc được, vậy mà cũng có chủ ý với nước mắt của Lam Ma, thật sự là muốn chết...” Độc Cô Bá Thần lạnh lùng nói, vừa dứt lời, lấy hắn làm trung tâm, mấy đạo đao khí mãnh liệt từ trong hư không tràn ra, bao phủ toàn bộ Thánh thú ở đây.

Mặc kệ là thân ảnh nhanh nhẹn của Giao, hay là thân thể rắn chắc của bộ cặp khổng lồ, hoặc là huyết bảo, rét... toàn bộ đều bị đao khí bao phủ...

Diệp Tĩnh Vũ phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều là đao khí, khắp nơi đều là đao mang, khắp nơi đều là đao ảnh...

Hơn nữa đao khí kia nhìn như nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế lại mang theo uy lực vô tận. Vỏ ngoài của Cự Hạt nhìn như cứng rắn, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng một quyền của mình có thể đánh nát nó. Thế nhưng ở trước đao khí này, lại giống như đậu hũ bị cắt ra, máu tươi màu vàng cứ như vậy phun ra, toàn bộ thân thể không ngừng vụn vỡ...

Con Giao kia bị đao khí chém thành vài đoạn, máu màu xanh sẫm phun ra khắp nơi, còn đám cá sấu, huyết bảo đều không may may mắn chạy thoát...

Hầu như chỉ trong nháy mắt, ở đây có mười hai con Thánh Thú, đã bị Độc Cô Bá Thần dễ dàng chém giết, huyết dịch màu vàng, huyết dịch màu xanh sẫm, huyết dịch màu đen, huyết dịch màu đỏ, huyết dịch các màu đỏ rải khắp nơi, mười hai khối nội đan lại lơ lửng giữa không trung, phía trên mơ hồ có một đạo âm ảnh điên cuồng gào thét, tựa hồ đang hò hét, vì sao Độc Cô Bá Thần lại cường đại như vậy?

Mười hai con Thánh Thú a, mười hai con Thánh Thú dựa vào thực lực của mình khổ tu mà có, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã bị chém chết, chuyện này... quá kinh khủng đi?

Nếu là tâm chí Diệp Tĩnh Vũ kiên định, lúc này cũng kinh hãi không thôi, dù thực lực bây giờ của hắn đại tiến, đồng thời đối mặt với mười hai con thánh thú, mình cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, thế nhưng Độc Cô Bá Thần lại không nhúc nhích chút nào, liền chém giết hắn, thực lực của hắn rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào?

Chẳng lẽ đó chính là võ tôn trong truyền thuyết sao?

Nhìn mười hai khóa nội đan đang lơ lửng giữa không trung kia, trái tim Diệp Tĩnh Vũ trùng trùng điệp điệp nhảy lên, bất kỳ một khóa nội đan nào cũng đủ để luyện thành một viên cực phẩm linh dược, đủ để cho một gã Đại Tông Sư đỉnh phong đạt tới cảnh giới Võ Thánh? Bây giờ lại có mười hai viên...

Độc Cô Bá Thần vung tay một cái, mười hai Kim Đan trực tiếp bị hắn nắm trong tay. Mười hai linh hồn phía trên trực tiếp bị đao khí bắn nát bấy, triệt để biến thành mười hai viên linh dược tăng thêm công lực của con người...

“Người cầm lấy những thứ này...” Độc Cô Bá Thần không thèm để mười hai viên nội đan mà võ đạo nhân có thể đánh vỡ đầu cũng muốn tranh đoạt, ném thẳng cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí bỏ nó vào trong vòng tay càn khôn, những nội đan này chỉ cần vận dụng thỏa đáng, đủ để trợ giúp người bên cạnh hắn thành tựu Võ Thánh.

Những người khác không dám đảm bảo, ít nhất nếu Nam Cung Thương phục dụng nội đan này, nhất định có thể trở thành Võ Thánh, về phần Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu, sau khi phục dụng, tối thiểu cũng có thể đạt tới Đại Tông Sư đỉnh phong...

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, muốn Hỗn Độn Chi Thể của mình đại thành, cũng phải hấp thu lượng lớn năng lượng, nội đan này đối với mình tự nhiên là thuốc bổ tốt nhất...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không lập tức phục dụng Kim Đan, Độc Cô Bá Thần cũng không nói thêm gì, vẫn bước từng bước

về phía trước...

Lúc này, chung quanh đã không còn sinh vật nào khác, ngay cả con chim ung trên bầu trời kia cũng tựa hồ biết sự lợi hại của Độc Cô Bá Thần, biến mất vô tung vô ảnh...

Thậm chí trên mặt Diệp Tĩnh Vũ còn lộ ra vẻ tươi cười, loại cực phẩm đồ vật khiến nhiều thánh thú như vậy đều muốn tranh đoạt, nếu cho Lạc Linh Nhi ăn vào, thực lực của nàng cũng sẽ tăng lên nhiều. Dựa theo ý tứ của sư phụ, đạt tới cảnh giới Hồn Tiên hoặc là Võ Thánh, còn không phải giống như chơi đùa hay sao...

Nhưng ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ cho rằng nước mắt lam ma sắp rơi xuống tay, một thân ảnh màu lam bỗng nhiên từ trong lam vụ bắn ra, phảng phất một đạo lưu tinh, trực tiếp bắn về phía Lam ma chi lệ lơ lửng giữa không trung...

Mắt thường Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thấy rõ thân ảnh kia, nhưng mắt Luân Hồi Chi Nhãn nhìn rõ ràng toàn cảnh của hắn, đó là một con giao long dài hơn mười trượng, từ giao long thoát biến thành...

Không chỉ có cái sừng trên đầu to hơn Giao bình thường, mà ngay cả phần bụng, phần đuôi cũng mọc ra bốn cái móng vuốt màu xanh lam...

Mặc dù chỉ có một cái móng vuốt, nhưng tuyệt đối đã thuế biến thành giao long, đó là siêu việt giao tồn tại, tối thiểu tương đương bát cấp hoang thú...

Đây chính là hoang thú đạt tới cấp tám, giờ phút này cũng là liều toàn lực muốn đoạt được nước mắt của Lam ma, đây là mấu chốt để giao long mấy ngàn năm có thể chân chính lột xác thành long hay không...

Cũng giống như bốn mươi tám Chương thứ ba bá đạo.

Nó đã chờ ở chỗ này hơn một ngàn năm, trong thời gian một ngàn năm này, không biết có bao nhiêu dị thú nhìn chăm chăm vào cây Lam ma chi lệ của nó, thế nhưng nó cho tới bây giờ đều không để ở trong lòng...

Cho dù hơn mười năm trước, có một Hồn Tiên xuất hiện, nó vẫn không để trong lòng, sau khi bản thân biến thành giao long, thực lực đại tiến, cho dù là Hồn Tiên cũng căn bản không thể nào là đối thủ của mình.

Cho nên hắn vẫn luôn ẩn nấp xung quanh giọt nước mắt của Lam ma, chờ đợi ngày nước mắt Lam ma hoàn toàn thành thực, nhưng đến một ngày này, lại có một tồn tại khiến hắn cũng cảm thấy sợ hãi...

Vốn hắn cho là tồn tại như vậy sẽ không đánh vào gốc Lam ma chi lệ này, nhưng ai ngờ Độc Cô Bá Thần lại muốn cướp lấy gốc Lam ma chi lệ này...

Tuy nhiên khi đó nó cũng không có động thủ, ngược lại hy vọng những thánh thú kia có thể tiêu hao lực lượng của Độc Cô Bá Thần. Thế nhưng khi nó phát hiện Độc Cô Bá Thần vậy mà không tốn chút sức lực nào mà giết chết những thánh thú kia, nó liền hiểu được, đây là một cường giả mà mình tuyệt đối không thể chống cự...

Nhưng chính mình bảo vệ nước mắt của Lam ma ngàn năm, liên quan tới điểm mấu chốt giúp mình lột xác thành rồng, làm sao có thể để cho người khác cướp lấy?

Bây giờ nó chỉ có một cái móng vuốt, cũng đã vượt qua ba lần lôi kiếp, đây là tồn tại tương đương với Võ Thần tam trọng thiên. Mất thấy tầng thứ tư lôi kiếp sắp đến, nếu như không có được hiệu của nước mắt Lam Ma, có lẽ ngay cả lúc này đây lôi kiếp cũng không qua được, ngược lại chính đốn ngang dọc đều

là một cái chết, để Giao Long quyết định buông tay đánh cược một lần...

Tốc độ đạt đến cực hạn của cuộc đời, tốc độ như vậy thậm chí còn vượt qua tốc độ nghịch chuyển, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ có Luân Hồi chi nhãn cũng căn bản không thấy rõ hình dáng của nó...

Cơ hồ là một ngàn giây, giao long kia đã nhào tới trước mặt nước mắt Lam Ma, mở ra miệng to như chậu máu, hướng về gốc Lam ma chi lệ kia mà nuốt...

Nhưng ngay lúc này, một bóng người trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Giao Long, trực tiếp chỉ một cái, cứ như vậy đâm vào một sừng của Giao Long, lập tức liền thấy cái sừng có thể xuyên thủng thân binh bình thường vỡ vụn ra...

“Ngao Ngao Ngao...” đau đớn kịch liệt làm cho trong miệng Giao Long phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, tiếng kêu to lớn chấn cho hai tai Diệp Tĩnh Vũ tê dại, mà Giao Long bị đau càng điên cuồng đong đưa thân thể của mình, lập tức liền nhìn thấy thân thể của nó không ngừng bành trướng...

Càng lúc càng lớn, càng lúc càng to, thời gian mấy hơi thở đã dài đến mấy trăm mét, thân hình so với đầu xe lửa còn muốn lớn mạnh hơn...

Thân thể to lớn cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, không ngừng ngửa mặt lên trời thét dài, giữa bầu trời là mây đen dày đặc, lồi quang lóng lánh, năng lượng chung quanh càng điên cuồng trùng kích, những bụi cây, cỏ dại kia, trực tiếp bị xé nát, coi như là Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này cũng cảm giác thân thể mình như bị xé nát...

“Chỉ là một con giao long có ba lần lột kiếp mà thôi, cũng muốn cướp đoạt giọt lệ của Lam ma trong tay ta. Người cũng quá coi thường Độc Cô Bá Thần rồi!” Lời nói tràn ngập khí tức bá đạo từ trong miệng Độc Cô Bá Thần truyền ra. Trong mắt hắn, tựa hồ trước nay chưa từng tha thứ cái tên này, càng không có nhân từ gì đáng nói.

Mặc kệ là Giao Long hay là những thánh thú kia, không chọc Độc Cô Bá Thần cũng được, một khi chọc hắn, hắn tuyệt đối

sẽ không lưu thủ nữa...

Nhìn thấy Giao Long cường đại bị Độc Cô Bá Thần chỉ điểm thành bộ dạng kia, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chấn động, đây mới thực sự là cường đại, đúng là thiên hạ duy ngã độc tôn, mình lúc nào mới có thể đạt được lực lượng như vậy đây?

Giao Long trên bầu trời không ngừng giãy giụa, Độc Giác kia là bộ phận kiên cố nhất trên người hắn, cũng là yếu nhất, bây giờ bị Độc Cô Bá Thần một chỉ điểm nát vụn, nó bị thương không thể không nặng.

Giờ phút này đừng nói tiếp tục cướp đoạt nước mắt của Lam ma, cho dù muốn chạy trốn cũng khó...

Ngay lúc Giao Long muốn liều mạng, một cỗ khí tức khổng lồ từ sâu trong Lam Mộng Trạch truyền đến...

Đó là một cỗ khí tức khiến người ta cảm giác được hít thở không thông, phảng phất Thần Hủy Diệt trên chín tầng trời, lại như ác ma đến từ Địa Ngục thâm uyên...

Cường đại, cường đại đến mức làm cho người ta chỉ có thể cúng bái. Coi như là Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này cũng bị cỗ uy áp này ép tới run rẩy không thôi. Nếu không phải ngạo khí trong xương cốt hắn chống đỡ, có lẽ đã sớm quỳ lạy rồi...

Giao Long trước tiên thu liễm thân hình, khôi phục lại tầm hơn mười trượng, toàn bộ thân thể cuốn qua một bên, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi...

Các loại dị thú trong phạm vi vài dặm khi cảm nhận được cỗ khí tức này thì đồng thời cũng cuốn toàn bộ lên trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy...

Toàn bộ Lam Mộng Trạch, duy nhất còn có thể bảo trì thần sắc không thay đổi, cũng chỉ có Độc Cô Bá Thần...

Cả người hắn vẫn lẳng lặng đứng đó, trông có vẻ đơn bạc. Tiêu Sắt như vậy, nhưng không biết vì sao, một bóng người mỏng manh như vậy lại như một thanh cự đao che trời, đứng giữa thiên địa, không hề nhúc nhích...

Chỉ cần có đao này tồn tại, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền yên tâm một trận, tựa hồ mặc kệ xuất hiện nguy hiểm dạng gì,

cũng không cần e ngại...

“Ngao...” Một tiếng long ngâm vang vọng cứu tiêu, so với thanh âm giao long lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần, phảng phất lời đình...

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm thấy trái tim mình đập mạnh, tựa hồ như muốn bị thanh âm này chấn vỡ...

Rất là tùy ý gầm lên một tiếng, vậy mà có lực lượng còn kinh khủng hơn cả U Minh cuồng hồng của mình, rốt cuộc đây là thứ gì?

Lông mày Vĩnh Hằng Bất Biến của Độc Cô Bá Thần vậy mà hơi nhíu lại, tựa hồ có chút kỳ quái...

Cảm nhận được sự biến động của Độc Cô Bá Thần, Thiên Tôn đao công sau lưng Diệp Tĩnh Vũ không ngờ lại phát ra âm thanh ong ong, thân đao không ngừng run rẩy, cuối cùng trực tiếp rời vỏ, đi tới trong tay Độc Cô Bá Thần...

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần lại nắm Thiên Tôn Đao lên lần nữa, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ hơi đổi, đối thủ có thể khiến Độc Cô Bá Thần thận trọng như vậy, sẽ là một tồn tại cường đại như thế nào?

Hắn nhớ rõ một câu nói lúc trước của Độc Cô Bá Thần, ta còn cần đao sao?

“Này, tiểu nhị, có phải người đã lâu rồi không uống máu thần thú rồi không, yên tâm đi, người có rất nhiều cơ hội, bất quá cũng không phải đi theo ta...” Độc Cô Bá Thần nhìn thanh Thiên Tôn Đao lưu chuyển hào quang màu tím trong tay, lại phun ra một câu như vậy, ngay sau đó nhẹ nhàng ném đi, Thiên Tôn đao lại một lần nữa về trên lưng Diệp Tĩnh Vũ, tuy nhiên thân đao vẫn không ngừng run rẩy, tựa hồ rất là bất mãn với an bài của Độc Cô Bá Thần...

“Ra đi, Trọc Long...” Độc Cô Bá Thần lại hoàn toàn không để ý tới Thiên Tôn đao kháng nghị, đột nhiên quát một câu về phía trung tâm của Lam Mộng Trạch...

Trọc Long Chương 4.5.

Theo thanh âm Độc Cô Bá Thần rơi xuống, sương mù màu lam chung quanh vậy mà chậm rãi tán đi, ngay sau đó một bóng người cứ như vậy xuất hiện ở phía trước Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn mặc một bộ áo dài màu xám, dáng người có chút còng xuống, trên mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng, nhìn qua tối thiểu cũng bảy tám mươi tuổi, lông mày thật dài, trực tiếp treo trên mặt đất, trên mặt treo dáng tươi cười như có như không, nhìn qua có chút thân thiết, có chút hòa ái, còn có chút thần bí...

Chẳng lẽ đây là Trọc Long à? Trọc Long lại là một người ư?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hiện lên nghi hoặc như vậy...

“Đã lâu không gặp, Tiểu Thần Thần...” Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần, lão nhân kia lại cười nói ra một câu như vậy...

Tiểu Thần Thần? Diệp Tĩnh Vũ nhất thời hai cái đầu to ra, gia hỏa này lại dám xưng hô Độc Cô Bá Thần như vậy, lần trước nghe được cái từ này cũng là lúc ở Thiên Đãng Sơn Mạch à? Chẳng lẽ trên thế giới này ngoại trừ lão bất tử kia, còn có người dám xưng độc Cô Bá Thần như thế sao?

“Bớt nói nhảm đi, ngươi không mang theo trong địa bàn của ngươi mà chạy tới đây làm gì?” Độc Cô Bá Thần lại không nề mặt đối phương chút nào, trực tiếp hừ lạnh một câu...

“Những năm gần đây Long tộc càng ngày càng yếu, càng ngày càng ít, nó là Giao Long có khả năng lột xác thành Long nhiều năm qua nhất, ta không muốn nó xảy ra chuyện!” Ông lão kia lại lẩm bẩm thở dài nói.

“Nói như vậy là ngươi muốn cứu nó?” Độc Cô Bá Thần lạnh lùng nói...

“Tiểu Thần Thần à, chẳng lẽ ngươi không thể nề mặt lão bất tử như ta, tha thứ cho nó sao?” Ông lão kia lại tiếp tục thở dài

nói.

“Được, ta tha thứ cho nó, nhưng ngươi phải cho ta một quả Thiên Thiên Thiên quả!” Độc Cô Bá Thần vẫn thản nhiên nói, không hề có chút biến hóa nào bởi vì sự mạnh mẽ của đôi phương...

“Ai, thế nhân đều biết Trọc Long lấy thiên thiên thiên quả làm thức ăn, nhưng lại có ai biết, thiên nhiên quả thật là thánh dược của Thiên Long tộc đâu? Hôm nay Thiên Long tộc đã biến mất trong dòng sông lịch sử, thế gian này làm gì còn tồn tại thiên thiên thiên quả!” Ông lão kia lại thờ dài một tiếng...

“Ngươi đã không cho, vậy ta tự mình động thủ vậy!” Độc Cô Bá Thần lạnh lùng nói, một cổ đao khí phóng lên trời, ở phía sau hắn hóa thành một thanh đao mang cực lớn đâm thẳng vào trong tầng mây...

“Ai, đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn bá đạo như vậy, sao lại không nói lý như vậy. Đây là quả Thiên Thiên cuối cùng rồi, ngươi cầm lấy đi!” Thấy Độc Cô Bá Thần nói ra tay là động thủ, lão nhân lại thờ dài một tiếng, một quả màu vàng giống như trường kiếm xuất hiện trong tay hắn, lập tức bay về Độc Cô Bá Thần...

Độc Cô Bá Thần một tay bắt lấy thiên thiên quả này...

“Đây chính là Thiên Thiên quả sao?” Độc Cô Bá Thần nhíu mày hỏi, thứ này hắn cũng chỉ nghe nói qua mà thôi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Không sai, đây chính là thiên thiên quả, trong truyền thuyết nhân loại các ngươi, quả này có thể hấp thụ vạn độc, kỳ thật không hẳn nhiên, tác dụng lớn nhất của quả này chính là đả thông kinh mạch người., cải thiện thể chất con người, tác dụng tẩy kinh phạt tủy, giải độc chẳng qua là công hiệu nhỏ nhất của hắn mà thôi... Nếu một người ăn vào thiên thiên quả trước, uống nước mắt lam ma, như vậy căn bản không cần người khác hộ pháp, liền có thể dễ dàng đột phá cảnh giới Võ Thánh... Hơn nữa còn là Võ Thánh bách độc bất xâm...” Lão nhân từ tốn nói, trong mắt tràn đầy không nở...

Vừa nghe đến chuyện này, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh lập tức sáng ngời, hắn vẫn cảm thấy kỳ quái. Linh dược cực phẩm như nước mắt Lam Ma đều sinh trưởng tại biên giới của Lam Mộng Trạch, còn Thiên Thiên quả lại là thứ chỉ có thể giải độc được sinh hoạt ở chính giữa...

Hóa ra là có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, tác dụng lớn hơn nhiều so với nước mắt của Lam ma...

Nước mắt của Lam ma hoàn toàn có thể tăng thực lực của một người lên rất nhiều, cứ như là một tảng đá, trải qua việc mài dũa điêu khắc thì giá trị gia tăng cực lớn, thế nhưng mặc kệ người rèn luyện thế nào, điêu khắc ra sao thì nó vẫn là một tảng đá.

Mà tác dụng của Thiên Thiên Thiên quả lại biến tảng đá này thành một khối ngọc quý, từ trên bản chất cải thiện bản chất tảng đá, đây căn bản không giống nhau nha...

Nói cách khác, cho dù là một đầu heo, chỉ cần phục dụng thiên thiên thiên quả, cũng có thể đem nó cải tạo thành một gà thiên tài võ học...

Hơn nữa sau khi phục dụng bách độc bất xâm, nó tương đương với Hồn Độn Chi Thể của mình.

Nếu Lạc Linh Nhi dùng Thiên Thiên Thiên quả này, sau này nàng sẽ không còn e ngại chuyện có người độc hại nàng nữa...

Hết thấy thần sắc của Diệp Tĩnh Vũ đều rơi vào trong mắt Độc Cô Bá Thần, lập tức ném Thiên Thiên Quả cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Đa tạ sư phụ!” Tay bưng lấy thiên thiên quả màu vàng kim, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ nở hoa, vốn cho rằng chuyến đi tìm kiếm thiên thiên quả này là tìm kim đáy biển gian nan, nào ngờ lại dễ dàng đạt được như vậy...

“Mang cái này cũng cầm đi!” Độc Cô Bá Thần lại đưa tay ra một trảo, trực tiếp bắt lấy lệ của Lam Ma vào trong tay, đồng thời ném cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên là vô cùng cảm kích, vội vàng đem hai thứ đủ để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy bỏ vào Vòng Càn

Khôn...

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần không đem lá cây đã rơi nước mắt của Lam Ma lấy đi, lão nhân kia mỉm cười, định thò tay chộp lá cây như hoa sen kia tới, thân ảnh Độc Cô Bá Thần lại xuất hiện trước người hắn...

“Ta biết rõ ngươi muốn vật này để con giun này tăng lên thực lực, bắt quá nước mắt của Lam ma này là của ta, cho dù là thứ ta không cần, ngươi cũng không thể cầm đi...”

Vừa nghe Độc Cô Bá Thần nói lời bá đạo như vậy, lão nhân tức giận đến mức phun ra một ngụm máu, nước mắt của Lam ma đã biến thành đồ vật của ngươi từ lúc nào vậy? Ngươi đã lấy đi nước mắt của Lam Ma trân quý nhất, ta chỉ lấy mấy chiếc lá cây thôi mà? Làm người cũng phải hiền hậu một chút chứ?

“Tiểu Thần, ngươi...”

“Được rồi, nể tình ngươi lớn tuổi như vậy, ta cũng không làm khó ngươi, ngược lại cũng là thứ ta không cần, ngươi cầm lấy là được, bắt quá ngươi phải tặng đồ nhi ta một món quà!” Trọc Long còn chưa nói xong, Độc Cô Bá Thần đã mở miệng nói.

“Ách...” Lần này đổi thành Trọc Long trợn mắt há hốc mồm, một đôi mắt già nua nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhìn nam tử còn xinh đẹp hơn rất nhiều nữ nhân, cuối cùng thở dài trùng trùng điệp điệp một tiếng...

“Thôi thôi, tốt xấu ngươi cũng là văn bối, ta so đo với ngươi làm gì, đây là một kiện bảo bối ta phát hiện trên hòn đảo ở Nam Hải ba ngàn năm trước, thủy hỏa bất xâm, mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì, đều khó mà luyện hóa nó, bây giờ ta đưa nó cho ngươi a!” Trọc Long lưu luyến lấy từ trong ngực ra một cái chuông cổ lớn chừng quả đấm, không đúng, hẳn là một cái chuông màu xanh, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Này này, lão Trọc Long, ngươi là đánh động hoa hay là gì, tùy tiện tìm một cái chuông nát đưa đi lúc ấy bảo bối, như vậy ngươi còn dám xưng tiền bối?” Vừa nhìn thấy lão Trọc Long không ngờ đưa ra một cái chuông rách rỉ sét loang lổ, Độc Cô Bá Thần trực tiếp mắng to...

Chung nhỏ thần bí xếp thứ bốn mươi một thần bí.

“Phá Linh Đang. Loại tài liệu này ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua. Người cho là Phá Linh Đang? Nếu như ta đoán không sai, tối thiểu cũng là pháp bảo thần thoại trong truyền thuyết mấy vạn năm trước., Người không tin có thể thử xem, nếu người có thể lưu lại một vết tích trên đó, sau này cái mạng già này sẽ là của người!” Vừa nghe thấy Độc Cô Bá Thần lại đánh giá món bảo bối mình nghiên cứu ba ngàn năm mà vẫn không thu hoạch được gì, lão Trọc Long lập tức lớn tiếng kêu la...

“Đây chính là người nói đấy!” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh một tiếng, lại là một ngón tay điểm một cái, một đạo đao mang màu tím trực tiếp phá không mà ra, hung hăng chém lên thân chuông nhỏ màu xanh kia, lập tức nghe được một tiếng leng keng giòn vang...

Đao mang kia lại trực tiếp vỡ vụn ra, biến mất vô tung vô ảnh, mà chuông nhỏ kia lại không lưu lại chút dấu vết nào...

Độc Cô Bá Thần thấy cảnh này sắc mặt hơi đổi, đao khí của mình đủ để giải Kim Liệt Thạch, cho dù là vỏ ngoài kiên cố như cự hạt với đao khí của mình cũng tương tự đậu hũ, nhưng thứ này sao có thể kiên cố như vậy?

Độc Cô Bá Thần không tin tà liên tục thúc giục mấy đạo đao đao khí, thế nhưng mặc kệ hắn dùng lực bao nhiêu, chuông nhỏ màu xanh kia vẫn không lưu lại nửa điểm vết tích...

Đến cuối cùng, Độc Cô Bá Thần lại vẫy tay một cái, Thiên Tôn đao một mực công ở sau lưng Diệp Tĩnh Vũ lại bay thẳng đến tay hắn...

Trong nháy mắt, đao mang màu tím đại thịnh, vô số đạo lôi điện lóe ra trên thân đao, tràn ngập khí tức hủy diệt trực tiếp bạo phát...

Lần đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được Thiên Tôn đao ẩn chứa lực lượng cường đại, sắc mặt hắn dưới đao mang màu tím cũng lộ ra vẻ yếu dị như vậy, mà trong mắt của hắn lại lộ ra thần sắc kinh ngạc...

Thiên Tôn Đao không ngừng gầm thét, tựa hồ vì một lần nữa trở lại trong tay Độc Cô Bá Thần mà hưng phấn, chuông nhỏ màu xanh kia càng bị Trọc Long ném vào không trung, Độc Cô Bá Thần rống to một tiếng, hai tay nâng đao, hung hăng chém về phía chuông nhỏ màu xanh...

Một tia chớp màu tím như thác nước từ trên trời rơi xuống, diện tích tia chớp kia cơ hồ bao trùm chung quanh mấy trăm mét, phảng phất một đạo thiên hà rơi xuống...

Vô số lôi quang trong nháy mắt tụ tập thành một thanh đao mang cực lớn, lại ngưng tụ thành trên thân đao Thiên Tôn, mang theo uy lực không gì sánh kịp chém về phía chuông nhỏ kia...

Thời gian ngừng lại tại thời khắc này, thời khắc này hư không vỡ vụn, giữa thiên địa ngoại trừ một đao kia, tựa hồ không còn gì khác...

Đây là Ngự Lôi Phá Thiên sao?

Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ chứng kiến uy lực chân chính của Ngự Lôi Phá Thiên, trong tay Độc Cô Bá Thần, cùng với sử dụng trong tay mình, quả thực là cách biệt một trời một vực mà...

“Coong...” Một tiếng giòn vang lên, Thiên Tôn đao chém mạnh lên trên chuông nhỏ màu xanh kia, vô số tia chớp ùng ùng nổ vang chuông nhỏ, coi như là một ngọn núi lớn đối mặt với uy lực cường đại bức này tất nhiên sẽ bị đánh cho nát bấy, thế nhưng chuông nhỏ kia lại chỉ phát ra tiếng vang ong ong, vậy mà có thể hấp thu hoàn toàn tia chớp kia...

Trên thân chuông phong cách cổ xưa kia vẫn không lưu lại nửa điểm vết tích, ngược lại là trên thân đao Thiên Tôn Đao phát ra tiếng răng rắc, trên thân đao vậy mà xuất hiện một vết rách rất nhỏ...

Thấy cảnh này Diệp Tĩnh Vũ chấn kinh, không chỉ có hấn mà ngay cả Độc Cô Bá Thần cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, không ai hiểu rõ uy lực của một đao kia hơn hấn, nhưng cho dù là một đao mà mình thi triển cũng không thể chém nát tiểu chung này, thậm chí không để lại chút dấu vết nào, điều này... rốt cuộc là cái gì đúc thành?

Ngay cả Trọc Long giờ phút này thấy cảnh này, ánh mắt cũng lộ vẻ cực độ không nổi, đây là bảo bối có thể ngăn cản một đòn toàn lực của Độc Cô Bá Thần, sao mình lại tặng cho người khác?

Coi như là hấn, cũng không ngờ chuông nhỏ màu xanh này lại kiên cố như vậy...

Sớm biết như thế, dù biết rõ không thể sử dụng thứ này, hấn cũng không nguyện ý đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Không tệ, không tệ, quả nhiên là bảo bối. Đồ nhi, người thu thật tốt, về sau tất nhiên có đại dụng...” Nhìn thấy chuông cổ màu xanh kia không hư hao gì, Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên đại hỉ, phảng phất sợ Trọc Long đổi ý, một tay chụp lấy chuông nhỏ màu xanh, trực tiếp ném cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nhận lấy chiếc chuông nhỏ màu xanh, đang định bỏ Càn Khôn Trạc của mình vào thì đâu ngờ chiếc chuông nhỏ kia bỗng hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp nhào vào trong cơ thể hấn...

Trọc Long thấy cảnh này kinh ngạc, tiểu chung này tự nhiên cứu ba ngàn năm mà không chút biến hóa, sao tới tay Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên biến thành một luồng sáng?

Độc Cô Bá Thần thấy cảnh này cũng liên tục lấy làm lạ, chẳng lẽ bảo bối này chuyên môn chờ đợi người hữu duyên đến hay sao? Mà Diệp Tĩnh Vũ chính là người hữu duyên kia?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cảm thấy đầu mình đau nhói, ngay sau đó liền thấy trong thức hải của mình xuất hiện một chiếc chuông cổ cực lớn, chính là tạo hình của chiếc chuông nhỏ màu xanh này...

Từ sau khi hai hồn thiên địa vỡ vụn, mệnh hồn cũng triệt để dung nhập vào trong thân thể, linh hồn Diệp Tĩnh Vũ liền cùng

thân thể liên hệ chặt chẽ, mà thức hải của hắn lại mở rộng ra rất nhiều, bất quá trong thức hải của hắn, vẫn luôn là một mảnh tối tăm mờ mịt, không có trời, không có đất, trừ màu xám, cũng không có bất kỳ màu sắc nào khác...

Thế nhưng bây giờ, theo chuông lớn màu xanh này tiến vào, toàn bộ thiên địa màu xám nhiều hơn một sợi màu xanh...

Hơn nữa chuông cổ này vậy mà bắt đầu chậm rãi xoay tròn, bắt đầu hấp thu khí thể tối tăm mờ mịt xung quanh...

Cảm nhận được tất cả chuyện này Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, muốn dùng thần niệm đi cảm thụ kết cấu của cổ chung này, nhưng mặc cho hắn cố gắng thế nào, trong thần thức của hắn, đây bất quá chỉ là một cái cổ chung kiên cố mà thôi, cho dù muốn lấy ra cũng không có khả năng, chớ đừng nói chi là vận dụng...

“Ai, đi thôi...” Nhìn thấy chuông nhỏ đã chui vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, Trọc Long thở dài một tiếng, nắm lấy lá cây hình hoa sen kia, mang theo con giao long kia chạy về phía trung tâm của Lam Mộng Trạch...

“Sư phụ, hắn là Trọc Long à? Sao lại có một người?” Thấy Trọc Long rời khỏi, Diệp Tĩnh Vũ mới hỏi nghi hoặc trong lòng...

“Đó chỉ là do thần niệm của hắn biến thành mà thôi, bản thể của hắn còn chưa ra khỏi Lam Mộng Trạch được đâu, được rồi, người nhanh trở về đi, tu luyện cho tốt, chuẩn bị cho trận đấu hồn đại chiến một năm sau đi...” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói, thân ảnh lại từ từ mờ hồ...

Nhìn thấy thân ảnh Độc Cô Bá Thần biến mất không thấy gì nữa, Diệp Tĩnh Vũ cũng không dừng lại, xoay người chạy ra ngoài...

Khi hắn đi tới bên người nghịch bác, thể lực nghịch chuyển đã khôi phục rất nhiều, một người một ngựa không hề dừng lại, chạy với tốc độ cao nhất về hướng Vân Kinh...

Thế nhưng khi một người một ngựa phi nước đại tới Vân Kinh, lại phát hiện khắp nơi trong Vân Kinh đều là khói lửa, một mảnh hỗn loạn...

Chi nguyên hỗn loạn thứ bốn mươi hai, hỗn loạn.

Diệp Tĩnh Vũ cứ lẳng lẳng đứng sừng sững giữa không trung như vậy, nhìn khắp Vân Kinh thành đều là khói lửa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, chuyện này... Đây là có chuyện này? Mới sáu ngày mà Vân kinh thành sao lại biến thành bộ dạng này? Chẳng lẽ Thiên Nguyên đế quốc lại công tới hay sao? Nhưng không đúng, Hiên Viên Tiêu chiến bại rồi., Tên của Chiến Thần đã bị quét sạch, hiện giờ toàn thân thủ hộ ở Thiên Nguyên thành, vội vàng trấn áp phản loạn các nơi, nào có thời gian lại tấn công, hơn nữa cho dù hắn dám đánh tới, không có Nguyệt cũng căn bản là không thể nào a?

Nhìn thấy tất cả mọi thứ này, nội tâm Diệp Tĩnh nóng như lửa đốt, vỗ một cái gối xuống nghịch bác, liền chạy về hướng Hoàng cung. Hiện tại Lạc Linh Nhi còn đang bị kịch độc, không ai biết tình huống của nàng thế nào, nếu như hoàng cung cũng xảy ra chiến loạn, hậu quả thật khó lường...

Lúc này, trên các con đường lớn, toàn bộ đều là binh sĩ mặc áo giáp màu đỏ và áo giáp màu lam, Diệp Tĩnh Vũ thấy rất rõ, những người này đều là quân tư của Viêm Vân và Hải gia trong tay Tần Vân Khiếu sao?

Sao lại có nhiều người như vậy? Chẳng lẽ là thái tử tạo phản? Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ lòng nóng như lửa đốt, chạy tới hoàng cung càng nhanh hơn...

Giờ phút này, toàn bộ Vân Kinh cơ bản đã bị thái tử Lạc Hải Thiên khống chế, thượng thư bộ binh, thượng thư bộ Lễ, thượng thư bộ hộ đã sớm tuyên thệ thần phục hắn, bên cạnh hắn đã tụ tập rất nhiều lực lượng, hôm nay một khi tạo phản, ngược lại có một nửa số người đứng bên cạnh hắn...

Đặc biệt là thượng thư bộ binh, trong tay nắm giữ điều binh phù, lấy quyền lực trong tay điều động toàn bộ lực lượng

phòng ngự xung quanh Vân Kinh ra ngoài, hiện giờ toàn bộ Vân Kinh còn thần phục Hoàng đế cũng chỉ có tám vạn cấm quân, cùng với một vạn thiết quân...

Thậm chí ngay cả Âm Ảnh quân trực thuộc hoàng đế bệ hạ cũng bị thái tử mua chuộc...

Giờ phút này, phản quân đã đi tới phía trước hoàng cung, hoàn toàn bao vây cả tòa hoàng cung, suất lĩnh đại quân công kích Hoàng cung chính là Khiêu Thiên hầu Tần Vân Khiêu.

Lúc này hắn mặc một bộ áo giáp màu đỏ, khoác trên người một cái áo choàng màu đỏ như máu, cả người lộ ra vẻ hăng hái...

Mười vạn Viêm quân, mười vạn Vân quân, lại thêm năm vạn tư quân, hơn nữa toàn bộ quân phòng thủ của Vân Kinh đều bị điều đi, hôm nay đối mặt với đám người mình chỉ còn chưa đến mười vạn cấm quân mà thôi, nếu còn không đánh được Hoàng cung thì hắn có thể chết rồi...

Lạc Tiêu Phong đã bị cha mình đánh trọng thương, quái vật tên Lương Tiểu Đế kia cũng bị Thái tử điện hạ mời đến phong ấn vài hồn tiên, Diệp Tĩnh Vũ kia càng không biết đi đâu, hơn nữa cho dù hắn ở đây, với thực lực của một mình hắn có thể gây ra sóng gió gì? Bây giờ toàn bộ lực lượng tối cao trong hoàng thành chính là Nam Cung đã bị thương.

Gia hỏa này cũng đạt tới đại tông sư đỉnh phong, Biệt Ly bên cạnh hắn, bóng dáng tiêu sái, Diệp Long Nghị cũng đều là cao thủ cảnh giới tông sư, chỉ cần đánh chết mấy người này, những cấm vệ quân này không có sức chiến đấu đáng nói...

Nhưng Tiêu Canh kia lại sống chết không chịu ra tay, nhưng cũng không sao, bên mình còn có hỏa pháo của lôi quân, ta không tin không giết chết được các ngươi...

Tần Vân Khiêu nhìn bức tường cung đỏ thẫm kia, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, chỉ cần công phá hoàng cung, Thái tử kia liền có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, đến lúc đó đại cục đã định, những người kia dù muốn làm gì cũng không thể, mà chính mình, cũng khẳng định có thể phong làm quốc công...

Cả đời vinh hoa phú quý chờ đợi mình hưởng thụ...

“Người đâu, dựng đại pháo lên cho ta, ta không tin những người này dưới uy lực của hỏa pháo còn có thể chống đỡ được!” Tần Vân Khiếu lạnh lùng hạ lệnh...

“Vâng...” Lập tức, một đội binh lính từ phía sau đẩy ra trọn vẹn hơn mười khẩu pháo lớn, cứ như vậy đứng trên quảng trường bên ngoài hoàng cung, khẩu pháo tối đen như mực nhắm ngay cửa cung to lớn kia...

“Nam Cung tướng quân, bọn họ chuyển hỏa pháo tới, các huynh đệ có khả năng khó có thể chống đỡ nổi!” Lúc Hầu này, một mực đi theo bên cạnh Nam Cung Thương, nhìn thấy đạn pháo của phản quân chuyển đến, mở miệng nói.

Nam Cung Thương tự nhiên cũng chú ý tới hơn mười khẩu hỏa pháo tối đen như mực kia. Từ ngày Diệp Tĩnh Vũ rời đi, hắn đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, nhưng ai ngờ tới thế lực bên người thái tử lại hùng hậu như vậy, cho dù là Gia Cát từ đầu cũng không ngờ tới.

Mấy ngày nay, cấm vệ quân đã tử thương mấy vạn người, mà chiến lực cao cấp bên người lại càng bị thương, khốn đốn, căn bản là không thể quyết định được. Vốn hy vọng xa vời đối phương có thể sẽ cố kỵ đây là hoàng cung, không biết sử dụng hỏa pháo, nhưng nào ngờ Tần Vân Khiếu thật sự dám dùng hỏa pháo...

Kể từ đó, phòng ngự vốn rất căng thẳng rất có thể sẽ bị xé ra vô tình...

“Để ta làm cho!” Lúc này, sau lưng Nam Cung Thương truyền đến một trận thanh âm hùng hậu, ngay sau đó liền thấy ở trên, lưng cũng một thanh trường cung Hồ Ly đi tới...

Bên cạnh hắn còn có Xích Di Tỳ Hưu tay cầm chiến phủ khổng lồ...

“Hồ Tu huynh, Xích Di huynh, thương thế của các người...” Trên mặt Nam Cung Thương lộ ra vẻ lo lắng, mấy ngày nay, chính mấy huynh đệ này đã thống lĩnh Nam Hoang Man Lâm chống cự lại công kích của đối phương, nếu không phải lực

chiến đấu cường đại của bọn họ cổ vũ sĩ khí của thủ quân, có lẽ đã sớm thua...

“Không cần lo lắng, trong lòng chúng ta biết rõ!” Hồ Tuế từ tốn nói, nhưng lại lấy ra trường cung, thêm vào một mũi tên đen sì, hai mắt hiện đầy sát khí...

Đám xạ thủ Hồ Học tộc đi theo hấn đến đây, phần lớn chết trận, một bộ phận còn lại cũng sức cùng lực kiệt, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, điều này cũng có thể thấy ngắn ngủi mấy ngày chiến đấu rốt cuộc gian khổ cỡ nào...

Lúc này, hỏa pháo của phản quân đã bắt đầu chuẩn bị, một tên giáo quan trong đó đang muốn tự mình châm lửa, vừa cầm đuốc lên, liền cảm thấy trên không trung có một ngôi sao băng màu đen xẹt qua, còn chưa lấy lại tinh thần, đã cảm thấy cổ mình đau xót...

Định thần nhìn lại, phát hiện trên cổ mình cắm một mũi tên đen, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong miệng phát ra tiếng kêu a a, thân thể trực tiếp ngã xuống...

Ngay sau đó, không trung liên tục truyền đến mấy tiếng xé gió, toàn bộ đám người muốn đốt lên hỏa pháo đều bị bắn chết. Trong khoảng thời gian này, phía trước hỏa pháo đã trở thành một khu vực tử vong...

“Lại là hấn, lại là hấn, vậy mà hấn lại đi...” Trong trận doanh của phản quân truyền đến tiếng kêu hoảng sợ, hiển nhiên mấy ngày nay, Hồ Bi mang đến cho bọn họ sợ cái chết to lớn, từng mũi tên đoạt mệnh kia quả thực chính là triệu hoán phù của tử thần, hầu như không có mũi tên nào bắn vào không khí...

Từ binh lính bình thường đến cao thủ đại tông sư cường đại nhất đều đã chết dưới những mũi tên đen này...

Coi như là Tần Vân Khiếu cũng không dám dễ dàng bại lộ thân phận của mình...

Ngay lúc này, cửa cung vốn đóng chặt bỗng nhiên mở rộng ra, ngay sau đó liền thấy một đám đại hán mặc trọng giáp, tay cầm chiến phủ cực lớn chạy ra...

Chương thứ bốn mươi ba, không màng tới sống chết.

Bọn họ không có bất kỳ tọa kỵ nào, cứ thế chạy với tốc độ cao nhất về hướng phản quân, nhưng tốc độ của bọn họ lại nhanh như thế...

Đây chính là chiến sĩ Xích Di tộc, tọa kỵ Lân Giác Tê của bọn họ đã tổn thất hơn phân nửa trong trận chiến bảo vệ Vân Kinh, hơn mười con còn lại cũng được đưa tới Thu Sơn bên ngoài Vân Kinh. Lúc này đây, tuy rằng Gia Cát Hàng đã đoán được Thái Tử có khả năng làm phản, thế nhưng mấy chục con Lân Giác Tê cũng không có bao nhiêu tác dụng...

Chiến sĩ Xích Di tộc không có tọa kỵ thì chính là trọng bộ binh mạnh nhất thế gian, dưới sự thống lĩnh của Xích Di Thương, tốc độ cao nhất vọt tới bên này...

Đám cung thủ phản quân kéo căng cung tên trong tay, thế nhưng làm sao những mũi tên kia có thể gây tổn thương cho chiến sĩ Xích Di tộc mà toàn thân đều bị bảo vệ được.

“Nhanh, nhanh, Miêu Dao, suất lĩnh ngự đao thần vệ, ngăn đám man tử này lại cho ta...” Nhìn thấy đám chiến sĩ Xích Di tộc vọt tới muốn hủy diệt hỏa pháo của mình, Tàn Vân Khiếu lại lần nữa phán đoán...

Hiện tại tối thiểu có trên trăm tên áo đen trực tiếp nhào tới, bọn họ đều là chiến lực cường đại mà thái tử tụ tập trong những năm gần đây, thực lực kém cỏi nhất cũng có cảnh giới võ sư, càng có một phần ba người đạt đến trình độ tông sư, chiến lực như vậy đầu nhập vào trong chiến trường tuyệt đối là một cỗ lực lượng kinh khủng...

Mà Miêu Dao dẫn đầu, là một cao thủ siêu cấp đã đột phá đại tông sư...

Dưới sự dẫn dắt của Miêu Dao, đám người này nhanh chóng lao về phía các chiến sĩ Xích Di tộc, hơn một nghìn mét, đối với đám người này mà nói quả thực chỉ là mấy hơi thở...

Nhìn thấy cao thủ chạy nhanh đến, Xích Di Cương cầm trong tay Liệt Thiên Chiến Phủ chém thẳng tới lưỡi đao, dường như cũng biết sự khủng bố của Xích Di Chử. Thanh miêu đao không liều mạng với Xích Di Cương, thân ảnh nó lóe lên, tránh được một búa của Xích Di Chử. Trường đao trong tay nó run lên liên tục, từng đao đao khí bay ngang xé nát giáp của những chiến sĩ Xích Di tộc xung quanh, lại bổ nát thân thể bọn họ...

Sau lưng hơn một trăm người này, Tần Vân Khiếu cũng phái ra một đội ngũ hơn ngàn người vây quanh chiến sĩ Man tộc, dựa vào trận hình không ngừng di động, dựa vào một trăm cao thủ kiềm chế, ngăn cản bước chân đám người Xích Di Chử Bằng...

Đương nhiên, đám chiến sĩ này đều sinh ra để chiến đấu, nếu như không phải mấy ngày nay đã sớm kiệt sức, dựa vào điểm này người căn bản khó có thể ngăn cản được bọn họ.

“Xuy xuy xùy...” Thanh âm vũ khí chém vào da thịt khắp nơi đều là âm thanh vũ khí va chạm...

Có kẻ địch bị một búa chém thành hai nửa, có kẻ bị một đao chém nát thân thể, máu tươi, thịt nát, đâu đâu cũng có...

Thế nhưng mặc kệ là phản quân, hay là đám chiến sĩ Xích Di tộc này, vậy mà đều không có ý quay đầu lại, đặc biệt là Xích Di Toan Nghê, nhìn những đạn pháo cách đó không xa, liều mạng hướng về phía trước...

Hắn biết, nếu những đạn pháo này không bị phá hủy, như vậy hoàng cung sẽ bị công phá trong nháy mắt, cho nên hắn nhất định phải phá hủy những đạn pháo này...

Chiến phủ Liệt Thiên trong tay hắn phát ra từng luồng sáng màu đen, lưỡi búa khổng lồ mang theo tiếng gió rít chém về phía binh sĩ ngăn cản phía trước, đối mặt với lực lượng cuồng bạo kia, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cũng khó mà chống đỡ...

“Xoẹt...” Lại một tiếng, ba tên phản quân bị một búa Xích Di Cương chém thành hai nửa, nửa thân trên vẫn còn đang chậm rãi trượt xuống, thân thể Xích Di Cương đã vọt tới...

Lúc này, có tới bảy tám thanh trường thương đồng thời đâm về phía Xích Di Thương. Đối mặt với thanh trường thương đang bay nhanh tới, Xích Di Cương vậy mà không thèm nhìn tới, thân thể vẫn vọt thẳng tới...

“Đương đương...” Đó là thanh âm trường thương đâm vào trên áo giáp phát ra, càn là tóe lên đạo đạo hỏa hoa, ngẫu nhiên có vài thanh trường thương xuyên thấu qua khe hở áo giáp đâm vào thân thể Xích Di Thương, thế nhưng những binh khí bình thường này nào có thể làm bị thương thân thể cường hãn đạt tới lục cấp của hắn...

Toàn thân đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trên thân treo đầy thịt nát, Xích Di Toàn Nghê cả người phảng phất một ngòi xôm sát thần, một mình vọt vào trong phản quân...

Mà trên tường thành, bởi vì sự uy hiếp của hồ ly, phản quân trong lúc nhất thời khó có thể châm lửa pháo...

Còn năm mươi trượng... Xích Di Đà nhìn những hỏa pháo kia, không ngừng huy động chiến phủ trong tay, chém giết từng địch nhân ngăn cản trước người mình...

Ba mươi trượng...

Mười trượng...

Năm trượng...

Ba trượng...

Ngay lúc Xích Di Cương sắp đạt tới, trong hư không bỗng nhiên hiện lên một đạo lưu tinh, Xích Di Cương đã mệt mỏi không chịu nổi không thể tránh được một kích trí mạng này...

“Xoẹt...” Một mũi tên màu đen trực tiếp xuyên thủng áo giáp của Xích Di Tỳ Hưu, đâm thẳng vào trong lồng ngực của hắn...

Ngay sau đó, bốn thân ảnh từ trong đám người bay lên trời, bốn đạo kiếm khí sáng chói phá không mà ra, trực tiếp bắn vào

trên áo giáp Xích Di Cương...

“Răng rắc răng rắc...” Đó là tiếng vỡ vụn của áo giáp, bốn đạo kiếm khí còn để lại trên người Xích Di Chủ bốn vết thương thật dài...

Máu tươi phun ra, thịt mềm mại cũng đảo qua hai bên, đau đớn dữ dội khiến khóe miệng Xích Di uốn éo...

“Giết...” Trong miệng quát lớn một tiếng, Xích Di Cương hai chân dùng sức đạp một cái, cả người phảng phất như một viên đạn pháo cực lớn, bắn lên, trực tiếp hướng hơn mười khẩu đại pháo kia vọt tới...

Người vẫn còn ở trên không trung, hắn đã giơ chiến phủ trong tay lên...

“Vỡ cho ta!” Xích Di Toan Nghê hét lớn một tiếng, Liệt Thiên Chiến Phủ trong tay hung hăng bổ xuống...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, hỏa pháo được tạo thành từ sắt đen như sắt đồng, thanh đồng bị một búa của hắn chém thành hai nửa, toàn bộ đạn pháo giấu trong thân pháo nổ tung lên, ánh lửa cực lớn phóng lên tận trời, nháy mắt bùng nổ pháo xung quanh...

“Ầm ầm...” Liên tục truyền đến mấy tiếng vang thật lớn, mấy đạo hỏa quang đồng thời bộc phát ra, trực tiếp bao phủ phản quân binh sĩ chung quanh, đồng thời bao phủ, còn có Xích Di Toan Nghê tay cầm rìu chiến...

“Đừng...” Trên tường thành truyền đến tiếng kêu tuyệt vọng của hồ ly...

Không chỉ như vậy, trong miệng mấy trăm tên chiến sĩ Xích Di tộc còn lại cũng đồng thời rống to...

Thương thế Nam Cung, biệt ly, bóng dáng tiêu sái, đám người Diệp Long Nghị đồng thời mất long nước mắt, vì phá hủy những đại pháo kia mà Xích Di Thương hoàn toàn không để ý sinh tử của mình...

Vì cái gì? Hắn vì cái gì? Hắn không phải người của Nam Vân đế quốc, hắn và hoàng thất không có bất kỳ quan hệ gì, hắn hoàn toàn có thể ngồi yên không để ý tới. Nhưng hắn không

chỉ không ngồi yên không để ý tới, còn vì an toàn của hoàng cung mà liều mạng sống chết của mình, là vì cái gì? Chỉ là vì thuần phục Diệp Tĩnh Vũ thôi sao?

Trong lòng mọi người đều hiện lên nghi hoặc như vậy, mà lúc này, Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác lại vừa vặn xuất hiện ở nơi đó, vừa lúc nhìn thấy một màn kinh thiên động địa...

“Khanh...” Một tiếng hét to từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, mà thân thể của hắn lại trực tiếp xông về phía ánh lửa to lớn kia, nhằm hướng biển lửa muốn mang đi sinh mệnh Xích Di Chủ kia...

Tiêu Canh vô tri là Chương thứ bốn, vô tri.

Không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp vọt xuống, ngay cả nghịch bác cũng trực tiếp vọt xuống, đối với dị thú bình thường mà nói, hỏa diễm có lẽ là thiên địch của bọn họ, thế nhưng phản bác lại là Hỏa Kỳ Lân, bất kể hỏa diễm dạng gì quả thực chính là thuốc bổ lớn nhất của nó...

Một người một thú vọt thẳng vào bên trong ngọn lửa cực lớn, Diệp Tĩnh Vũ ôm lấy Xích Di Cương đang bị hỏa pháo nổ thành vết thương chồng chất, cũng may lực lượng nhục thể của hắn đạt đến cấp sáu, lực phòng ngự thậm chí còn cường đại hơn so với Diệp Tĩnh Vũ, lúc này mới không bị đạn pháo đánh cho nát bấy...

Nhưng cứ như vậy, toàn thân trên dưới vết thương chồng chất, thiết phiến đạn pháo đâm sâu vào thân thể hắn, mặt ngoài cũng bị hỏa diễm thiêu hủy hoàn toàn. Nếu Diệp Tĩnh Vũ tới chậm một bước, có lẽ sẽ phải trực tiếp đi gặp Diêm Vương. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên thế giới này có Diêm Vương...

Một tay đặt trước ngực Xích Di Chử, Bá Nguyên lực trong cơ thể trực tiếp tràn vào, bảo vệ tâm mạch Xích Di Chử, một tay nhấc Xích Di Toa lao ra khỏi biển lửa, muốn đưa hắn vào trong cung cấp cứu, nhưng lại bị một bóng người ngăn lại...

Người này mặc một bộ cẩm bào màu trắng, tóc dài đen nhánh sau đầu, tướng mạo anh tuấn, tay nắm chặt một thanh trường kiếm tỏa ra huyết quang nhàn nhạt, không phải Tiêu Canh thì là ai?

“Cút...” Nhìn thấy người này ngăn cản đường đi của mình, Diệp Tĩnh một lòng muốn nghĩ cách cứu Xích Di Chử trực tiếp nhảy ra chữ này...

“Hừ, Diệp Tĩnh Vũ, lần trước ngươi đánh bại ta, hôm nay ta đã thành tựu Võ Thánh, ta phải cho ngươi biết, ta mới là người mạnh nhất Nam Vân đế quốc!” Đối với việc Diệp Tĩnh Vũ quát mắng, Tiêu Canh lại lạnh lùng hừ một tiếng...

“Bây giờ ông đây không có hứng thú quyết đấu với ngươi, rút cho ta!” Tuy bảo vệ được tâm mạch của Xích Di Cư nhưng Xích Di Toa bị thương không giống bình thường, phải lập tức chữa trị, hấn đâu còn tâm tư nào khác để chiến đấu tiêu dao...

“Nói cho ngươi biết một bí mật, độc của Lạc Linh Nhi là ta hạ!” Đối với việc Diệp Tĩnh Vũ một lần nữa nhục mạ, Tiêu Canh cũng không nói thêm gì, trên mặt ngược lại lộ ra nụ cười mỉa mai...

“Cái gì...” Vừa nghe được tin tức này, Diệp Tĩnh Vũ hai mắt trợn trừng, giống như muốn phun lửa ra, hạ độc Lạc Linh Nhi lại là tiêu dao?

Hắn từng hoài nghi rất nhiều người, công chúa trong cung, quý phi, cùng với mấy hoàng tử, nhưng hắn chưa từng nghĩ sẽ là tiêu dao., Không phải vì Tiêu Canh rất yêu Lạc Linh Nhi, mà là hắn vẫn luôn cảm thấy Tiêu Canh tuy chán ghét, nhưng dù sao vẫn là một người quang minh lỗi lạc, cho dù đầu phục thái tử, cũng là một người làm việc quang minh chính đại, lại làm sao có thể hạ độc loại chuyện này? Mà đối tượng hạ độc là đối tượng hắn từng yêu thương?

Chẳng lẽ đây chính là mối hận sâu xa của người yêu sao?

Sát khí mãnh liệt từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, một đôi mắt đen kịt giờ phút này là một mảnh huyết hồng, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển...

“Vèo...” Thân thể nghịch bác đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, rất là cẩn thận đặt Xích Di ở trên lưng nghịch chuyển...

Nghịch bác nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ, phảng phất đang dặn hắn cẩn thận một chút, ngay sau đó hóa ra một đạo tàn ảnh, đã chạy vào trong hoàng cung, cho dù là trên chiến trường, cũng không ai có thể ngăn bước tiến của hắn...

Nhìn bóng dáng nghịch bác đi xa, lại nhìn đám người Nam Cung Thương ở phía trên cung điện, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, có lẽ Gia Cát ức đã an bài tốt mọi thứ, chỉ cần Xích Di Tử trở lại hoàng cung nhất định sẽ được cứu chữa...

Lại một lần nữa ánh mắt rơi trên người Tiêu Dao, cơ nhục trên mặt co rút, cổ nén sát cơ nòng nặc, trong miệng lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Vì sao...”

“Vì sao? Người hỏi ta vì sao? Ha ha ha ha ha ha... Người cướp đi nữ nhân thuộc về ta, người cướp hết vinh dự thuộc về ta, giờ người lại hỏi ta vì sao? Ha ha ha ha... ha ha ha... người thực sự buồn cười, thật là buồn cười...” Nghe câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, Tiêu Canh lại cười ha hả...

“Ta cướp nữ nhân của người? Ta cướp đi vinh dự của người? Tiêu dao, uống cho ta còn xem đối thủ mạnh nhất của người thành đời, thì ra người cũng là loại người vô tri này, Linh Nhi xưa nay chưa bao giờ thích người, nàng một mực xem người là ca ca, về phần vinh quang của người, người đã tổn thất vinh quang gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng...

“Ha ha ha ha... Ca ca? Nực cười, từ nhỏ ta đã tình đối với nàng một chung, nếu không phải người xuất hiện, chúng ta đã ở cùng nhau từ lâu rồi. Nhưng bây giờ thì không có gì, thứ ta không chiếm được, người khác cũng đừng mơ lấy được., Diệp Tĩnh Vũ, độc của nàng không ai giải được, nàng chết chắc rồi, nếu người thật sự thích nàng, vậy cùng nàng xuống địa ngục đi!” Tiêu Canh điên cuồng cười ha hả, trong hai mắt hấn bắt đầu dần dần hiện ra màu lam yêu dị, một cỗ khí tức cường đại từ trong cơ thể hấn phát ra...

“Yên tâm, Linh Nhi sẽ không chết, ta cũng sẽ không chết. Người chết là người, nhưng trước khi giết người, ta sẽ cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết...” Nhìn thấy thực lực Võ Thánh Tiêu Canh biểu hiện ra, Diệp Tĩnh Vũ vẫn là một nụ cười mỉa mai, cho dù là Võ Thánh quý thấy sâu cũng không phải đối thủ của mình, huống chi là một người vừa mới bước vào Võ Thánh đây?

“Sống không bằng chết? Ha ha ha, Diệp Tĩnh Vũ, để ta cho người nếm thử sức mạnh của Võ Thánh!” Tiêu Canh hét lớn

một tiếng, giơ cao trường kiếm trong tay, trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Thực lực Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra chỉ có đại tông sư đỉnh phong, mà chứng kiến hấn xuất thủ chỉ có quý thầy sậu. Hiên Viên Tiêu chiến, đám người Lạc Tiêu Phong, những người này đương nhiên sẽ không nói cho Tiêu Dao thực lực chân chính của Diệp Tĩnh Vũ biết.

Vốn thái tử là người duy nhất có khả năng biết chuyện sóng biển ở Diệp Tĩnh Vũ ngày đó đã sớm chạy trốn, không nhìn thấy đao giết Hiên Viên Tiêu chiến kia, cho nên cho đến bây giờ, bất kể tiêu dao, hay là thái tử, thậm chí Tần Vân Khiếu đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một đại tông sư đỉnh phong...

Đương nhiên, nhiều nhất cũng chỉ là một Đại Tông Sư có sức mạnh cơ thể tương đối cường hãn, nhưng cho dù thân thể có mạnh hơn thì làm sao có thể địch lại Vũ Thánh đây? Cho dù hấn có thể xông vào trong biển lửa...

Dùng một Võ Thánh đánh chết một gã Đại Tông Sư cảnh giới đỉnh phong, chuyện này quả thực là chuyện dễ dàng...

Khi tiêu dao dao chuyển động, ngay cả Tần Vân Khiếu trong đại quân cũng cho rằng Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn phải chết. Dù sao, một cao thủ bên cạnh hấn, Lương Tiểu bị phong ấn, thương thế của Băng Minh còn chưa hồi phục hoàn toàn, làm sao cứu được hấn...

Trong chớp mắt, mọi người đã thấy thanh trường kiếm trong tay Tiêu Canh bắn ra đạo đạo kiếm quang màu đỏ sáng chói, chém mạnh xuống một kiếm dài hơn mười trượng...

Chương bốn mươi lăm, vô tri vô tri thắng, vô tri vô tri.

Dưới đạo kiếm quang gai mắt này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ có vẻ nhỏ bé như vậy, giống như một chiếc thuyền lá dưới sóng lớn tùy thời đều có thể bị hủy diệt, lại giống như con thiêu thân bị đốt cháy thành tro bụi...

Thực lực của Vũ Thánh lại là hư danh, những binh lính kia thậm chí ngừng lại trên chiến trường, đều nhìn không chớp mắt về phía chiến đấu, có thể nhìn thấy một Võ Thánh ra tay, đó đều là chuyện đáng để khoe khoang cả đời, không ai nguyện ý bỏ qua cơ hội như vậy...

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn phải chết, thậm chí ngay cả đám người Biệt Ly Diệp Long Nghị cũng tràn đầy lo lắng đối với Diệp Tĩnh Vũ, dù sao, bọn họ còn không biết thực lực chân thật của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy kiếm mang trực tiếp bổ tới, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một nụ cười mỉa mai, cũng không rút đao, thân thể vậy mà trực tiếp hướng kiếm quang sáng chói chạy tới...

Cảm nhận được một kiếm kia ẩn chứa lực lượng cường đại, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đưa tay đánh một quyền vang lên đạo kiếm quang kia...

Hắn điên rồi sao?

Ý niệm như vậy gần như xuất hiện trong đầu mỗi người...

Hay là hắn tự biết mình chết chắc, cho nên lựa chọn loại tử pháp tôn nghiêm nhất này? Trực tiếp dùng năm nắm đấm công Vũ Thánh phát ra kiếm quang?

Thế nhưng nghi hoặc của những người này còn chưa có được giải đáp, vẻ kinh ngạc trên mặt kia trong nháy mắt đã biến thành vẻ kinh hãi...

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên, kiếm quang không lồ kia đã bị quyền của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đánh tan, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại như kỳ tích xuất hiện trước Tiêu Canh. Đúng vậy, tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, người sắp tới căn bản không cách nào nhìn thấy, ngay cả Tiêu Canh cũng chưa từng hồi phục lại tinh thần...

Mặc dù một kiếm kia của mình có thành phần trêu tức Diệp Tĩnh Vũ, cũng không sử dụng toàn lực, nhưng bằng vào bản sự của Đại Tông Sư, làm sao có thể ngạnh kháng được một kiếm của mình đây? Hơn nữa bên ngoài cơ thể hắn tựa hồ cũng không có chút chân nguyên lực nào lưu chuyển a? Chẳng lẽ nói nhục thể của hắn đã cường hãn đến trình độ này?

Ngay lúc tiêu dao còn đang kinh hãi, một nắm đấm to như cái nồi đã xuất hiện trước mắt hắn, hung hăng đập vào chóp mũi của hắn...

“Răng rắc...” Đó là tiếng xương mũi bị đập gãy, hộ thể chân nguyên lực trong cơ thể tiêu dao cơ hồ ngay trước tiên tụ tập đến xương mũi, nhưng vẫn bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh gãy, thân thể bị đánh bay ra ngoài, một đạo huyết tiễn từ lỗ mũi phun ra, cũng may hắn đạt đến Vũ Thánh, nếu không một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ cũng đủ để nện đầu hắn thành Đại Tây dừa rách nát...

Nhìn thấy Tiêu Canh bay ngược ra ngoài, cảm mọi người sắp rớt xuống đất, rất nhiều người không tự chủ được mà dụi dụi mắt mình, để xác định mình không phải đang nằm mơ...

Vũ Thánh, Võ Thánh, chính là Võ Thánh mới tấn cấp của Nam Vân Đế Quốc sao? Đường đường là Võ Thánh, Võ Thánh cường đại tới cực điểm à? Gần như là cảnh giới cao nhất của tất cả võ giả (Võ Thần đã thuộc về đồ vật trong truyền thuyết, người bình thường căn bản khó có thể lý giải cảnh giới đó sao? Bây giờ lại bị người ta đâm thẳng một cái là văng ra ngoài, chuyện này... sao có thể?

Tiêu Canh bị đánh cho hoàn toàn choáng váng, thực lực của tên này không phải chỉ có đại tông sư đỉnh phong sao? Cho dù thân thể của hắn cũng đạt tới cấp sáu, nhưng lực lượng cấp sáu

có thể đột phá sự bảo hộ của chân nguyên lực mình sao? Cho dù mình chủ quan, cũng không thể bị một quyền nện trúng?

Sau khi kinh ngạc, đôi lại là giận tím mặt, mình đường đường là Vũ Thánh, bây giờ lại bị một đại tông sư điên cuồng đánh như vậy, nếu mình không giết, sau này làm sao có thể đặt chân ở Nam Vân đế quốc chứ?

Tiêu Canh đã hoàn toàn phần nộ không thể ngờ, nếu thật sự là một đại tông sư, làm sao có thể đánh hấn được...

Chân nguyên lực trong cơ thể không ngừng phát ra, trước người hấn vậy mà xuất hiện từng đạo hào quang màu đỏ, đó không phải là hào quang của võ thần huyền lực, mà là do thuộc tính của hấn quyết định...

Một cỗ khí tức đại biểu cho giết chóc từ trên người hấn bắn ra, trường kiếm trong tay hấn không ngừng run rẩy, phát ra âm thanh ong ong, từng đạo huyết mang không ngừng nổ bắn ra từ trên thân kiếm...

Đến lúc này, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không rút đao, ngoại trừ tự tin mạnh mẽ với thực lực bản thân, quan trọng nhất vẫn là Thiên Tôn đao trong tay Độc Cô Bá Thần vỡ vụn ra, hiện tại còn cần phải luyện chế lại một phen, nếu sử dụng lại, không chừng triệt để hỏng mất, hấn cũng không nỡ bỏ thanh bảo đao bầu bạn với hấn nhiều năm như vậy...

“Ta phải bầm thây ngươi vạn đoạn!” Tiêu Canh hét lớn một tiếng, thân thể lại lần nữa biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, gơ tay đâm một kiếm về phía trái tim Diệp Tĩnh Vũ, hiển nhiên phần nộ vừa rồi đã khiến hấn quên đi ý nghĩ đùa giỡn Diệp Tĩnh Vũ ban đầu...

Đôi mắt với một kiếm cực nhanh kia, thân thể Diệp Tĩnh Vũ chỉ hơi lệch đi, cứ như vậy tránh được một kiếm mạnh mẽ này, ngay sau đó lại một lần nữa nâng nắm đấm lên, đánh tới bụng Tiêu Canh...

Cho dù thực lực tiêu dao mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là một Vũ Thánh vừa mới tấn chức, nào phải đối thủ biến thái như Diệp Tĩnh Vũ...

Hầu như không có bất kỳ phản ứng gì, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đánh vào bụng Tiêu Canh, lực lượng ngàn vạn cân cứ thế đánh vào thể nội Tiêu Canh...

Lực lượng chân nguyên trong cơ thể hắn vẫn xuất hiện ở bụng dưới, nhưng lực đạo to lớn vẫn tiếp tục đánh Tiêu Canh bay ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên tím tái, hiển nhiên quyền này cho hắn thống khổ quá lớn...

Trên chiến trường mọi người lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi, giờ phút này bọn họ thậm chí quên mất chính mình còn đang chiến đấu, từng người nhìn về phía bên này, trong đầu lại càng mờ mịt, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ mình đang nằm mơ sao? Làm sao đường đường một Võ Thánh cứ như vậy mà không chịu đánh?

Đối phương căn bản không sử dụng bất kỳ chiêu thức nào, chỉ một quyền tùy ý đã oanh cho hắn miệng phun máu tươi, điều này cũng thật không thể tin nổi a?

Tiêu Canh lại giãy dụa bò dậy, chân nguyên lực trong cơ thể vẫn điên cuồng vận chuyển, tạo thành một lồng năng lượng màu đỏ trước người hắn, mà trường kiếm trong tay hắn đã trở thành một mảnh huyết hồng...

“Huyết Phệ... Kiếm chỉ thiên hạ!” Tiêu Canh đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó trường kiếm trong tay đột nhiên đâm về phía trước, một tia máu bắn ra, đi thẳng tới trước ngực Diệp Tĩnh Vũ, tốc độ cực nhanh, cơ hồ không để cho Diệp Tĩnh Vũ có cơ hội phản ứng, cứ như vậy xuyên thủng ngực Diệp Tĩnh Vũ...

“Cho dù ngươi có lực lượng thân thể mạnh hơn nữa, ngươi cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ta, ngươi chết chắc rồi!” Nhìn thấy mình một kiếm đâm xuyên ngực Diệp Tĩnh Vũ, tiêu dao hung hăng nói, trong lòng lại hồi hận, mình đã sớm sử dụng tuyệt sát này, hắn nào có khả năng đánh trúng mình?

“Thật không?” Không ngờ ngực bị bắn xuyên Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, ngay sau đó lại thấy lỗ máu trên ngực hắn khôi phục lại như cũ với tốc độ mắt thường có thể thấy

được, đôi mắt tiêu dao lập tức thiếu chút nữa trực tiếp rớt ra ngoài...

Chương thứ bốn mươi sáu, Vô Địch Chí Tôn vô địch...

Không cần nói tiêu dao không tin, cho dù là những người khác cũng là vẻ mặt khó tin, có võ giả trời sinh thân thể cường đại, tự phục lực cũng cực kỳ cường hãn, thế nhưng sau khi ngực bị xuyên thủng, cho dù không chết, cũng cần mấy chục ngày mới có thể phục hồi như cũ, nhưng nào giống Diệp Tĩnh Vũ, lại phục hồi nhanh như vậy? Đây còn là thân thể con người sao? Cho dù là thân thể của Võ Thần, cũng không thể biến thái như vậy chứ?

“Đây chính là tuyệt kỹ của ngươi sao? Không sai, có thể làm bị thương thân thể của ta, rất tốt, rất không tồi. Nhưng nếu đây là chiêu thức mạnh nhất của ngươi, vậy thì trò chơi của ta cũng nên kết thúc rồi!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn vết thương đang không ngừng khép miệng, trong miệng nhàn nhạt nói.

Đạo kiếm quang này có tốc độ rất nhanh, thế nhưng lực lượng ẩn chứa lại yếu đi một chút, tuy xuyên thủng thân thể của chính mình, thế nhưng một chút chân nguyên lực còn lại đã sớm bị Bá Nguyên lực trong cơ thể thôn phệ sạch sẽ, đâu còn có thể ngăn cản sự phục hồi của Hồn Độn Chi Thể như cũ. Phải biết rằng, cho dù là bị Anh Không Thích gây thương tích, cánh tay của hắn hầu như phế hết, cũng chỉ mất thời gian đi đường mà thôi, cũng chỉ còn lại rất dễ dàng.

Đây cũng là chỗ cường đại của Hồn Độn Chi Thể, trừ phi hắn bị người ta trực tiếp gạt bỏ, nếu không cho dù thương thế có nặng hơn nữa, chỉ cần cho hắn thời gian nhất định, cũng sẽ triệt để phục hồi như cũ...

Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ nói một câu trêu tức, Tiêu Canh suất nữa lại phun ra một ngụm máu tươi, mình tốt xấu gì cũng là Võ Thánh, một kích mạnh nhất của mình lại đến chỗ này của người chơi trò chơi, cái này cũng quá không coi người khác là

người đi? Nhưng vấn đề then chốt là, Tiêu Canh vẫn không tìm được câu phản bác...

Ai bảo mình bị hấn đánh cho hai quyền điên cuồng, mà bản thân vất vả lắm mới đỡ thương được một kiếm của hấn lại nhanh chóng phục hồi như cũ?

Đột nhiên Tiêu Canh mới ý thức được sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, hoặc có thể nói, ý thức được sự khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ, rõ ràng chỉ có thực lực Đại Tông Sư đỉnh phong, nhưng lại có thể dễ dàng làm trọng thương bản thân, mà một kiếm mãnh liệt của mình vậy mà không làm hấn bị thương quá nặng?

Cái này là cái gì? Chẳng lẽ hấn một mực thâm tàng bất lộ?

Nghĩ tới đây, Tiêu Canh không bao giờ coi Diệp Tĩnh Vũ như một đại tông sư để mặc mình đùa bỡn nữa, cho dù mình trở thành Võ Thánh, nhưng tuyệt đối không thể coi thường hấn.

Thậm chí Tiêu Canh minh bạch, mình có thể trở thành Võ Thánh, không phải dựa vào nỗ lực của mình, nếu không phải sư phụ đưa cho mình viên linh đan khó hiểu kia, mình bây giờ còn đang bay quanh đỉnh cao của đại tông sư...

Thu liễm tâm thần tiêu dao rất nhanh tỉnh táo lại, chân nguyên lực trong cơ thể vận chuyển rất nhỏ, giảm bớt đau đớn cho bụng và mũi một ít...

“Diệp Tĩnh Vũ, ta vẫn coi thường ngươi, bắt quá cho dù ngươi có mạnh hơn nữa, hôm nay ta cũng nhất định giết chết ngươi dưới kiếm này, xem chiêu này của ta còn khôn phá...” Khí tức tiêu dao thu liễm tâm thần cũng phát sinh biến hóa cực lớn, nếu như vừa rồi hấn là một con dã thú cuồng tính đại phát, vậy thì bây giờ hấn chính là thợ săn tùy cơ hội đánh chết con mồi, bình tĩnh, quyết đoán...

Trong nháy mắt khi tiếng tiêu dao hạ xuống, thân ảnh của hấn đã một lần nữa nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ, trường kiếm trong tay đâm về phía trước, một đạo kiếm quang bắn ra, thẳng đến tim Diệp Tĩnh Vũ...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ lóe lên muốn tránh né, nhưng kiếm thứ hai tiêu dao đã đâm tới, ngay sau đó là kiếm thứ ba, kiếm thứ

tư, kiếm thứ năm...

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hấn đâm ra trọn vẹn chín kiếm, mỗi một kiếm đều chân thật tồn tại, mỗi một kiếm đều có uy lực đánh chết Đại tông sư đỉnh phong, coi như là thân thể Diệp Tĩnh Vũ, cũng tuyệt đối khó có thể ngăn cản uy lực cường đại như thế...

Nhưng chín kiếm nhanh như vậy lại bị Diệp Tĩnh Vũ đã sớm có chuẩn bị né tránh, ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ sắp phát động phản công, Tiêu Canh lại quét qua trường kiếm, một đạo kiếm quang màu máu cực lớn quét ngang ra...

Đó là một đạo kiếm mang mạnh mẽ hơn bất kỳ đạo kiếm quang nào vừa rồi, đó là một đạo kiếm mang đủ để hủy diệt một tòa núi nhỏ, cho dù thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường đại, cũng nhất định sẽ bị đạo kiếm quang này chém thành hai nửa, khi đó cho dù thân thể của hấn có lợi hại hơn, cũng không có khả năng khôi phục lại...

Dường như cảm nhận được uy lực của đạo kiếm quang này, lông mày Diệp Tĩnh Vũ khẽ nhíu một cái, hai chân dùng sức đạp một cái, toàn bộ thân thể bay lên trời, vậy mà nhảy lên hơn trăm trượng, vừa vặn tránh được đạo đao mang cực lớn kia...

Nhưng đao mang cực lớn kia lại chém binh sĩ phản quân cách đó mấy trăm thước thành bụi phấn, thậm chí xé nát những phòng ốc, kiến trúc bên quảng trường, đao mang qua đi, hết thảy đều bị san thành bình địa, cái này cũng đủ để nhìn ra Võ Thánh cường đại...

Mà trên bầu trời lại lóe lên một tia sáng trắng, một vòng Kim Cương Trắc màu bạc hung hăng đập lên vai Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng khổng lồ lập tức giáng xuống từ trên trời, đập ầm ầm trên mặt đất, lập tức khiến cho quảng trường bên ngoài hoàng cung lộ ra một cái hố to đường kính hơn một trượng...

Tiêu Canh không tiếp tục tấn công, mà thu hồi Kim Cương Trắc của mình, liếc nhìn lại, trên Kim Cương Trắc xuất hiện nhiều vết rách, sắc mặt hơi đổi...

Ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về cái hố đất kia, tựa hồ đang suy nghĩ liệu Diệp Tĩnh Vũ còn có thể đứng lên hay không, dù sao, bị một cái Hồn khí huyền cấp đập như vậy, còn từ trên cao như vậy té xuống, cho dù không chết, cũng nhất định trọng thương a...

Cũng không có cho người ta chờ lâu lắm, chỉ thấy một bóng người từ trong hố đất đứng lên, mà bả vai của hắn, tựa hồ toàn bộ bị lõm xuống dưới...

“Ta thiếu chút nữa quên mất, ngươi vẫn còn là một Hồn Sư, thật không ngờ, Hồn khí trên người ngươi lại còn có diệu dụng như vậy, nhưng đáng tiếc nó đã vỡ vụn rồi...” Khóe miệng Diệp Tĩnh lại lộ ra nụ cười tà dị, tựa hồ bả vai của mình không đau chút nào...

“Cho dù vỡ vụn thì đã sao? Ngươi đã bị trọng thương, chẳng lẽ ngươi là đối thủ của ta?” Nhìn thấy bả vai lõm xuống của Diệp Tĩnh Vũ, Tiêu Canh lại cười lạnh một tiếng...

“Ha ha, ta đương nhiên không phải là đối thủ của ngươi, bởi vì hiện tại ngươi căn bản không xứng trở thành đối thủ của ta, bây giờ, ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút sức mạnh chân chính của ta!” Khóe miệng tươi cười của Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng tà, càng ngày càng xán lạn, giống như ma quỷ từ địa ngục bò ra...

“Thiên phạt...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, đột nhiên nâng tay phải lên, cứ thế vỗ về phía Tiêu Canh phía trước...

Nháy mắt, mây đen giăng đầy bầu trời, một lực lượng khổng lồ hình thành trên bầu trời, trực tiếp hóa thành một bàn tay khổng lồ vỗ xuống tiêu dao...

Nhất thời Tiêu Canh cảm giác thân thể của mình như bị giam cầm, một cỗ tình cảm tuyệt vọng trong lòng hình thành, giống như tận thế đang đến...

“Rắc rắc...” Bàn tay khổng lồ kia còn chưa vỗ vào người Tiêu Canh đã nghe thấy tiếng xương vỡ vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết tiêu dao...

Chương bốn mươi bảy biến hóa đa đoan.

Giờ phút này, Tiêu Canh triệt để cảm nhận được lực lượng gần như không thể kháng cự của Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí cảm giác được uy hiếp tử vong, nhưng hắn đã thành tựu Vô Thánh, lại là thanh niên có thiên phú nhất Nam Vân đế quốc, làm sao có thể chết ở chỗ này? Không thể, không thể, mình tuyệt đối không thể chết ở chỗ này...

Trong lòng Tiêu Canh điên cuồng gào thét, giãy dụa...

Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tụ tập trên tay phải, một đạo kiếm khí đỏ như máu phóng lên trời, đạo kiếm khí này vậy mà trực tiếp hóa thành một thanh cự kiếm che trời như thực chất. Xung quanh thân kiếm, có ngàn vạn u hồn đang gầm thét, đang giãy dụa...

Lực lượng khổng lồ bộc phát ra, tựa hồ muốn phá hủy mọi thứ chung quanh...

Hơn nữa kiếm mang kia còn không ngừng vươn dài, trong nháy mắt, đã cao đến mấy trượng, uy lực kia cũng càng lúc càng lớn, kiếm khí mãnh liệt đã xé rách hư không, coi như là Nam Cung Thương trên tường cung, cùng binh lính phản quân cảm nhận được đạo kiếm quang này, cũng vì nó mà biến sắc.

Uy lực một kiếm này đủ để hủy đi nửa hoàng cung a...

Thế nhưng trên bầu trời, bàn tay khổng lồ kia tiếp tục ép xuống, còn trực tiếp đập vào trên kiếm quang đỏ như máu kia.

“Ken két két...” Mọi người liền nghe thanh âm như vậy không ngừng vang lên, ngay sau đó liền thấy kiếm quang đỏ như máu kia bắt đầu vỡ vụn ra từng khúc, vô số đạo kiếm khí bị đập bay loạn bốn phía, binh sĩ phản quân hơn trăm mét cũng bị kiếm khí này xé nát thành phần vụn, tối thiểu hơn ngàn đạo kiếm khí phun ra, chừng mấy trăm binh sĩ phản quân bị kiếm khí giết chết...

Kiểm mang kinh khủng như vậy lại bị đập nát dễ dàng như vậy, vậy lực lượng một chương này lớn bao nhiêu? Trong lòng tất cả mọi người đều lộ ra ý nghĩ như vậy, những binh sĩ kia càng không ngừng lui về phía sau, sợ sẽ gặp phải họa cá.

Đối mặt với Thiên Phật chi chương kinh khủng kia, Tiêu Canh bỗng nhiên từ trong tay hất ném ra một tòa Hoàng Kim tháp bảy tầng. Đây là thứ mà sư phụ hắn tôn trọng mới rèn luyện cho hắn, nghe nói phạm là bị nhốt vào trong tháp, cho dù là Vũ Thánh cũng sẽ bị luyện hóa...

Thế nhưng Tiêu Canh còn chưa kịp tế ra Hoàng Kim tháp này để đối phó với Diệp Tĩnh Vũ, đã bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho đổi tay không được, chỉ có thể dùng để phòng ngự.

Thế nhưng đối mặt với Thiên Phật chi chương vô tình, Thiên Luân tháp được xưng là có thể luyện hóa Võ Thánh kia vẫn bị ép cho tan nát...

Bất quá uy lực chương Thiên Phật còn lại lại lại giảm bớt rất nhiều, nhưng uy lực như vậy, vẫn đánh Tiêu Canh xuống đất, xương cốt toàn thân không biết đã vỡ vụn bao nhiêu cây, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi, cả người phảng phất như cóc ghẻ nằm trên mặt đất, không nhúc nhích...

Mà trên mặt đất, oanh ra một cái thủ ấn thật lớn...

Toàn bộ chiến trường trong phút chốc hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, tất cả mọi người nhìn thấy hết thấy, có người không ngừng xoa xoa cặp mắt của mình, có người thậm chí hung hăng cho mình một bạt tai, đều đang xác định mình không phải đang nằm mơ chứ?

Vũ Thánh, một Võ Thánh, một Võ Thánh lại bị đánh nằm sấp trên mặt đất như vậy? Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ từ đầu đến cuối chỉ dùng một chiêu.

Một chiêu đã đánh cho một Võ Thánh trở thành bộ dáng này, vậy thực lực của hắn rốt cuộc mạnh tới mức nào?

Mỗi người đều nhìn Diệp Tĩnh Vũ như nhìn quái vật, ngoại trừ mơ hồ biết được một ít chi tiết về vấn đề Nam Cung Thương, ngay cả đám người Biệt Ly cũng kinh hãi nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

Nơi đó, có kích động, nơi đó có sùng bái, nơi đó còn có rất nhiều tình cảm không biết tên đang quán quanh bọn họ...

Không lâu trước đó, khi bọn họ đã bước vào cảnh giới võ sư Tiên Thiên, Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một võ sư thân thể cường đại hơn một chút mà thôi. Nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ đã có thể tùy ý dẫn dắt một Võ Thánh, bọn họ đâu? Bọn họ còn dừng lại ở cảnh giới Tông Sư a...

Từ khi nào mà đám người mình lại tụt lại phía sau Diệp Tĩnh Vũ nhiều như vậy chứ?

Về phần phản quân, nguyên một đám lại lộ ra thần sắc hoảng sợ, uy lực cường đại bức này, bọn họ nào có thể đối kháng? Đây căn bản không phải lực lượng người nên có a...

Tần Vân Khiếu bị dọa đến tái nhợt mặt mũi, dưới sự trợ giúp của phụ thân mình, hấn bắt quá cũng chỉ là đại tông sư đỉnh phong, ở trong tay tiêu dao căn bản không qua được một chiêu, vốn tưởng rằng Diệp Tĩnh Vũ sẽ bị tiêu dao giết chết, nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại cường đại đến mức này, nếu hấn phát hiện ra mình, lấy ân oán của mình, vậy chẳng phải mình chỉ có một con đường chết sao?

Nghĩ đến đây, Tần Vân Khiếu không bao giờ quản thắng bại của trận chiến này nữa, cũng không để ý tới sau này sẽ có vinh hoa phú quý gì nữa, thừa dịp tất cả mọi người còn đang kinh ngạc, xoay người chạy về phía sau...

Nếu ngay cả tính mạng của mình cũng không còn, vậy thì còn gì hưởng thụ vinh hoa phú quý nữa?

“Tần Vân Khiếu, ngươi cho rằng ngươi chạy thoát được sao?” Ngay lúc Tần Vân Khiếu chạy chưa tới một trăm trượng, âm thanh vang dội của Diệp Tĩnh Vũ lại truyền tới, nghe vào trong tai Tần Vân Khiếu, âm thanh giống như thần chết triệu hoán vậy...

Toàn thân trong nháy mắt lạnh như băng, hấn thực sự không hiểu, cách xa như vậy, Diệp Tĩnh Vũ làm sao phát hiện ra hấn chứ?

Kỳ thật ban đầu Diệp Tĩnh Vũ căn bản không phát hiện tung tích của hấn, chẳng qua hiện trường vẫn còn đang trong trạng

thái kinh ngạc, hấn lại đột nhiên chạy ra phía sau, động tĩnh như thế tự nhiên khiến Diệp Tĩnh Vũ chú ý, thần niệm đảo qua, dĩ nhiên là Tần Vân Khiếu, làm sao còn có đạo lý buông tha...

Thực lực của mình đã bại lộ, vậy nhân cơ hội này tiêu diệt hết đám địch nhân này đi...

Vừa nói xong, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người Tần Vân Khiếu, bỗng nhiên đâm ra một quyền...

Một đạo quyền ảnh màu vàng từ đầu quyền Diệp Tĩnh Vũ toát ra, trực tiếp xuất hiện trước ngực Tần Vân Khiếu...

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong một quyền kia, Tần Vân Khiếu sắc mặt kịch biến, trong miệng điên cuồng hét lên: “Cha, cứu con, con không muốn chết...” Nhưng lúc này, không ai có thể cứu được hấn, quyền ảnh màu vàng đánh thẳng vào lồng ngực hấn, lực đạo cực lớn trực tiếp xuyên thủng lồng ngực hấn, ngay sau đó liền thấy toàn bộ thân thể của hấn hoàn toàn vỡ vụn, máu tươi, thịt vụn rơi đầy đất...

Mà lúc này, trên một gò núi bên ngoài Vân Kinh, Tần Viêm đang cùng mấy vị Hồn Tiên vây khốn Lương Tiểu Phàm lại cảm thấy ngực đau nhói, thân thể hấn vốn đang toàn lực huy kiếm lập tức dừng lại, mà Lương Tiểu Nhân bị ba gã Hồn Sư liên thủ vây khốn trong trận pháp lại nhân cơ hội này phóng lên trời...

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại không biết những chuyện này, nhìn Tần Vân Khiếu thịt nát rơi đầy đất, trên mặt của hấn vậy mà không có nửa điểm vui mừng, phảng phất đánh chết cừu nhân chi tử này, chẳng qua là một chuyện nhỏ bé không đáng kể...

Ngay lúc này, trên quảng trường, thân thể tiêu dao lại nổi lên từng đạo hào quang màu lam...

Hồn Tiên Chi Đấu ở tầng thứ tư, Hồn Tiên Chi Đấu.

Bên ngoài kinh thành, thân thể Tần Viêm nằm ngang trong hư không, trong tay cầm một thanh trường kiếm, trên người toả sáng hào quang, mà chung quanh hắn, cũng có ba lão nhân tóc hoa râm lơ lửng, trong tay nắm các loại thủ ấn, từng đạo hào quang màu trắng từ trong tay bọn họ truyền ra., Tạo thành một cái Tam Tinh Mang trận thật lớn, vây Lương Tiểu Hữu và Huyết Thi Công Tôn - Công Tôn Sai vào trong đại trận. Từng đạo Phong Nhận, từng đạo mũi tên băng, Hỏa Dao không ngừng bắn về phía Lương tiểu nhưng Công Tôn Lộ, quanh là thân thể Lương Tiểu Hữu cường hãn đến cực điểm, lực lượng lại cực lớn, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể công phá đại trận này.

Đặc biệt là trường kiếm trong tay Tần Viêm không ngừng bắn ra từng đạo kiếm khí, kiếm khí óng ánh không chút lưu tình đâm vào thân thể của Lương Tiểu Hữu, khiến thân thể hắn bị thương nặng nề...

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Lương Tiểu Nhân cũng sẽ bị đối phương triệt để đánh chết, không nhìn Công Tôn Lộ bên cạnh hắn đã không được rồi sao?

Đúng lúc này, Tần Viêm vốn đang không ngừng thúc giục kiếm khí, bỗng nhiên cảm thấy tim mình đau nhói, phảng phất như mất đi thứ gì trọng yếu nhất, mà thần sắc của hắn lại càng hoảng hốt, kiếm khí vừa chém ra lập tức giảm đi rất nhiều...

Ngay thời điểm này, Lương Tiểu Từ bị nhốt trong trận bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân thể bay lên trời, toàn thân nổi lên từng đạo hắc quang yếu ớt, đặc biệt là trên quyền mặt, hắc quang đại phóng...

“Phá cho ta!” Lương Tiểu có thể đánh một quyền, trùng trùng điệp điệp lên lồng năng lượng trong suốt, không có lồng năng

lượng uy hiếp của Tàn Viêm, cũng không thể chịu nổi một kích mạnh nhất này của Lương Tiểu, lập tức toàn bộ võ vụn ra, mà thân thể Lương Tiểu Hữu lại trực tiếp nhào ra, chạy về phía một gã Hồn Tiên mặc trường bào màu lam gần nhất...

Cơ hồ trong nháy mắt, đã tới trước người tên Lam Vũ Tiên Nhân này, một quyền hung hăng đánh tới tim Lam Vũ Tiên Nhân...

Lam Vũ tiên nhân đã tu thành Hồn Tiên từ hơn một trăm năm trước, thực lực cũng có thể coi là rất mạnh, nhưng tất cả tinh lực của hắn đều đặt ở trong đại trận, nào ngờ Lương Tiểu lại thoát khốn ra vào thời điểm này, hơn nữa Lương Tiểu vốn dĩ lấy tốc độ sở trường, trong khoảng thời gian ngắn, hắn nào có thể tránh né...

Lập tức nghe thấy một tiếng vang thật lớn, ngực hắn trực tiếp nổ ra một cái lỗ máu, tiếp theo toàn bộ võ vụn ra, lấy lực lượng hiện tại của Lương Tiểu Tiểu, cho dù là một gã Vũ Thánh, không có chân nguyên lực bảo hộ cũng khó có thể ngăn cản một quyền của hắn, huống chi là một gã Hồn Tiên không hề phòng bị?

Trong nháy mắt khi thân thể bị hủy, một bóng ma trực tiếp thoát ra, chính là hồn phách của Lam Vũ Tiên Nhân...

Lúc này, hai gã Hồn Tiên đầu tiên chạy tới bên cạnh Lam Vũ tiên nhân, đã mất đi sự bảo vệ của thân thể, thực lực của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Hai gã Hồn Tiên này, một tên là Lục Dã Tiên Nhân, một tên là Thanh Phong Tiên Nhân, là ngư nhân đã thành tựu Hồn Tiên hơn một trăm năm, là sinh tử chi giao với Lam Vũ Tiên Nhân, bất quá những năm gần đây, linh hồn cũng khó có thể chân chính cô đọng thành nhục thể., Không đạt tới cảnh giới Chân Tiên, chớ đừng nói tới cảnh giới Thần Tiên, bất quá Hồn Tiên vốn là tồn tại tựa như lông phượng sừng lân ở Đâu Hồn đại lục. Bọn họ hô phong hoán vũ, dời núi lấp biển làm gì cũng không làm được, cũng chỉ là nhân vật thần tiên bình thường, cho nên được xưng là tiên nhân, cũng không phải là Tiên nhân chân chính...

Vốn dĩ, nhân vật như vậy đối với công danh lợi lộc thế tục đã không thèm để ý chút nào, bọn họ theo đuổi chính là cảnh giới Thần Tiên chân chính, đáng tiếc hơn một trăm năm qua, cảnh giới vẫn không tăng lên, ngay cả Chân Tiên cũng không đạt tới, chớ đừng nói chi là cảnh giới Thần Tiên.

Mất thấy nhục thể của bọn họ sắp hoàn toàn mục nát, tiêu vong, nhất định phải đoạt xá trùng sinh, Tần Viêm xuất hiện, lập tức hứa hẹn bọn họ nhất định giúp họ đạt tới cảnh giới Chân Tiên...

Với kiến thức của ba người, tự nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của Tần Viêm, nhưng khi Tần Viêm xuất ra Ngưng Thần đan, ba người bọn họ lập tức tin tưởng lời nói của Tần Viêm...

Ngưng Thần đan chính là linh dược cực phẩm có thể ngưng luyện hồn phách con người a, tuy không dám nói trăm phần trăm có thể làm cho người ta thành tựu vị trí Chân Tiên, nhưng tối thiểu sau khi có Ngưng Thần đan, tỷ lệ sẽ tăng lên rất nhiều a.

Để có thể đạt tới vị trí Chân Tiên, ba người không thể từ chối trở thành khách khanh của Tần Viêm, lần này còn bày ra Băng Hỏa đại trận, vây giết Lương tiểu nhân. Thế nhưng hôm nay Lương Tiểu đã thoát khốn, chỉ trong nháy mắt đã đánh chết nhục thân của Lam Vũ, bọn hắn làm sao dám khinh thường chứ...

Lúc này, Tần Viêm cũng khôi phục tinh thần, nhìn thấy Lương Tiểu Tỳ đã thoát khốn, sắc mặt hơi đổi, hắn đã hiểu rõ sự khùng bố của Lương Tiểu, bọn họ vì phong ấn hắn và con rối của hắn đã tiêu tốn rất nhiều tinh lực, hiện tại lại vì đại ý của mình mà để hắn thoát khốn, như vậy thì phải làm sao đây?

Lương Tiểu Kiểm hiển nhiên sẽ không để cho những người này quá nhiều cơ hội suy nghĩ, một quyền đánh chết thân thể Lam Vũ Tiên Nhân, trên người u quang đại phóng, khí tức băng lãnh không ngừng từ trên người hắn bộc phát ra., Từng đạo ma văn xuất hiện trên khuôn mặt hắn, răng nanh ở khóe miệng cũng theo đó mà lộ ra, thi khí lạnh như băng tràn ngập toàn bộ bầu trời. Đôi tay trắng bệch của hắn lại biến thành

móng vuốt sắc bén, cả người trực tiếp đánh về phía ba gã Hồn Tiên...

Chứng kiến Lương Tiểu Hữu đánh tới đám người mình, Lục Dã tiên nhân bóp một cái, một vầng sáng màu xanh hình thành trước người hắn, ngay sau đó liền thấy một thanh trường kiếm màu xanh từ trong thanh quang bắn ra, bắn thẳng về phía Lương Tiểu Dã...

Cùng lúc đó, Thanh Phong Tiên Nhân cũng giơ một tay lên, một ngọn núi nhỏ nhỏ bay ra từ trong tay, trong nháy mắt đã to cỡ vài dặm, trở thành một ngọn núi khổng lồ, hung hăng đánh về phía Lương Tiểu...

Chứng kiến ngọn núi khổng lồ cùng trường kiếm màu xanh sắc bén kia, Lương Tiểu Tứ hung tính đại phát, vậy mà không có ý định né tránh chút nào, trong miệng điên cuồng hét lên một tiếng, một tay nắm lại, trực tiếp hướng ngọn núi kia đánh tới...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một quyền của Lương Tiểu Nhị vậy mà trực tiếp đập nát ngọn núi kia, bất quá lực lượng khổng lồ lại đập cả người gã rút xuống, thanh trường kiếm màu xanh kia càng là xuyên thẳng qua ngực gã...

Cả người gã rơi thẳng xuống mặt đất, lập tức tạo thành một cái hố to chừng mười trượng...

Một mảnh bụi đất tung bay, ngay cả nham thạch cây cối xung quanh cũng bị hủy diệt, quả thực giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống mặt đất...

Bất quá ngay cả như vậy, mặc kệ là Tần Viêm, hay là Thanh Phong tiên nhân, hoặc là Lục Dã tiên nhân đều biết, đả kích như vậy, tuyệt đối sẽ không giết chết Lương Tiểu nhưng...

Dù sao Bất Tử Chi Thân của hắn sớm đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho mấy người rồi...

Thừa dịp này, Lục Dã tiên nhân lại niệm khẩu quyết, một tia chớp màu xanh cực lớn từ trên trời đột nhiên rơi xuống, hung hăng bổ vào hố đất to lớn kia...

Thậm chí hồn khí của mình còn bị Lương tiểu nhân đánh nát, thần hồn của Thanh Phong Tiên Nhân bị chấn thương cũng vậy tay một cái, không ngờ lại trực tiếp nhổ một ngọn núi nhỏ cách đó không xa lên, lại tiếp tục hướng về hồ đất kia đập tới, không chỉ có thể gạt bỏ Lương tiểu được, mà còn tiện thể bao phủ cả Công Tôn Lộ...

Bí mật tiêu dao canh tàng bốn.

“Lộp bộp...” Tia chớp to lớn kia rơi thẳng vào hố đất kia, lập tức bốc tắt cả thành tro tàn. Ngọn núi cực lớn nặng nề rơi xuống, ép toàn bộ mặt đất xuống một tầng, tựa như toàn bộ Vân kinh thành cũng vì thế mà run lên...

Nhìn thấy một kích kinh khủng như vậy, coi như là Tàn Viêm cũng biến sắc, đây là lực lượng Hồn Tiên sao? Nếu một kích này nện vào người mình, cho dù là chính mình cũng khó thoát khỏi cái chết a? Trách không được nói Hồn Tiên cùng Vũ Thánh đánh nhau, tỷ lệ Võ Thánh thắng cơ hồ là không, uy lực như vậy, căn bản Võ Thánh không thể ngăn cản...

Không biết qua bao lâu, tối thiểu cũng phải hơn một khắc đồng hồ, bụi bặm đầy trời cùng phi thạch mới chậm rãi tán đi, mà trên mặt đất vốn trống trải, lại nhiều ra một cái gò đất, trừ cái đó ra, không có động tĩnh gì khác...

“Lần này hẳn hẳn đã chết?” Tiên nhân Thanh Phong trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng...

“Hẳn chắc chắn phải chết!” Lục Dã tiên nhân lạnh lùng nói, trúng Lục u kiếm cùng Thanh Mộc Thần Lô của mình, nếu vẫn không chết, vậy Hồn Tiên của mình cũng là vô dụng, chỉ là triệu hoán Thanh Mộc Thần Lô này cũng quá tiêu hao hồn lực, thậm chí hồn phách bản nguyên của mình cũng bị trọng thương, không đến mức bất đắc dĩ, hẳn thật đúng là không muốn sử dụng cấm pháp bực này.

Hồn phách của Lam Vũ tiên nhân ở giữa hai người, nhìn khói bụi tán đi phía dưới, nhẹ nhàng nói: “Ở đây không có nửa điểm động tĩnh và sinh khí, hẳn là đã chết rồi!”

“Nếu quái vật kia đã chết, kính xin ba vị theo ta tiến về Vân Kinh một chuyến, ta lo lắng khuyên nhủ đã gặp bất trắc!” Tàn Vân Khiếu cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, lập tức chấp tay nói với ba người.

“Tần huynh, việc này có thể còn phải tạm thời ngừng, thân thể Lam Vũ huynh đã hủy, chúng ta phải lập tức tìm cho huynh ấy một thân thể thích hợp, hơn nữa ta và Thanh Phong huynh cũng bị thương không nhỏ, chỉ sợ khó có thể giúp được đại ân...” Lúc này Lục Dã tiên nhân lại mở miệng nói.

Nhìn thấy Lam Vũ tiên nhân vẫn còn ở trạng thái hôn phách, lại nhìn Thanh Phong tiên nhân cùng Lục Dã tiên nhân vẻ mặt mỗi một một chút, Tần Viêm trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng.

“Làm phiền ba vị tiên huynh, Tần mỗ đi xem trước, sau đó lại đến cảm tạ ba vị tiên huynh...” Sau khi nói xong, xoay người chạy về hướng Vân Kinh, nhìn thân hình của hắn, hiển nhiên cũng là võ thánh cảnh giới cao thủ...

Nhìn thấy bóng dáng Tần Viêm đi xa, ba người đồng thời thở dài một tiếng. Bọn họ thu hồi Ngưng Thần đan của Tần Viêm, vốn nên trợ giúp Tần Viêm mới đúng. Nhưng mà bọn họ nào nghĩ tới nhân gian lại xuất hiện quái vật yêu dị bậc này, cho dù ba người bọn họ liên thủ, cũng thiếu chút nữa toi mạng.

So sánh với đạo nghĩa, hiển nhiên là mạng nhỏ của mình rất trọng yếu, lập tức không hề dừng lại, thân ảnh lóe lên, liền chạy về hướng phòng xa...

Sau khi mọi người đi được nửa khắc, một bóng người chui ra từ trong đất, không phải Lương Tiểu thì là ai.

Chỉ có điều sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, trước ngực còn lưu lại một lỗ máu, quần áo rách rưới, chỉ còn lại từng mảnh vải che khuất, nhìn qua rất chật vật...

“Con mẹ nó, Tần Viêm mời cao thủ như vậy từ đâu tới, đây là tu sĩ Kim Đan kỳ a, nếu có một người, lão tử tất nhiên sẽ không sợ, thế nhưng chỉ một lần có ba người, mẹ nó, may mà các ngươi không phải tu sĩ chính giữa, không biết Ngũ Hành Độn Giáp, nếu không hôm nay độn thổ của lão tử không phải vô dụng sao?” Nhìn ba gã Hồn Tiên đi xa, Lương Tiểu Thuận hung hăng hăng mắng....

Ba gã Hồn Tiên này đều là hồn tiên đỉnh cấp, một chân bước vào Chân Tiên cảnh, Lương Tiểu Hữu đối phó được một người

thì không thành vấn đề, nhưng muốn đồng thời đối phó ba người thì lại không có khả năng, trừ phi cho hẳn đủ thời gian đánh lén...

“Người cứ ở lại đây khôi phục thể lực, ta quay về Vân Kinh xem có thể giết chết Tần Viêm không. Ta cảm giác được khí tức của A Vũ!” Lương Tiểu chỉ vào Công Tôn Lộ còn nặng hơn mình, xoay người chạy về phía Vân Kinh.

Hôm nay không phải Công Tôn Lộ trợ giúp hẳn chịu đại bộ phận công kích, có thể giờ phút này hẳn đã bị ba gã Hồn Tiên chém giết...

Giờ phút này, trên quảng trường bên ngoài Hoàng cung Vân Kinh, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đánh chết Tần Vân Khiếu lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức quý dị không ngừng tiêu dao từ trên người phát ra, thân thể vội vàng đi tới quảng trường, lập tức thấy hào quang màu lam trên người Tiêu Canh càng ngày càng thịnh...

Giờ phút này, mặc kệ bên phản quân, hay là hoàng cung, đều bởi sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ tạm thời đình chỉ chiến đấu, tất cả mọi người giống như xem phim, nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh trên người tiêu dao...

Tóc của hắn vậy mà chậm rãi trôi nổi lên, còn từ từ biến thành màu lam, xương cốt vỡ vụn kia vậy mà bắt đầu khép lại, thậm chí khí tức sinh mệnh cơ hồ muốn đoạn tuyệt kia cũng bắt đầu càng lúc càng thịnh vượng...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý tứ lập tức ra tay, nhìn Tiêu Canh biến thành tóc dài màu lam, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt anh đào, bộ dạng của bọn họ lại tương tự như thế...

Còn có khí tức tiêu dao lúc này, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ... hẳn là một tên ma tướng?

Theo khí tức tiêu dao không ngừng biến hóa, xa xa trong một sơn động bí mật ở biên giới Man Lâm Nam Hoang, không có được nước mắt Lam Ma ngược lại tổn thất vô cùng nghiêm trọng, Thư Vân đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá khô

phục sức mạnh, dường như cảm ứng được cái gì, đột nhiên mở mắt ra...

“Không có khả năng, trừ phi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nếu không hấn sao có thể mở phong ấn được? Dưới sự trợ giúp của bản thân, hấn đã trở thành thân thể Võ Thánh, lại còn tự mình rèn luyện cho hấn những thứ hồn khí kia, còn ai có thể làm hấn bị thương, làm cho hấn liên tiếp chết đi đây?” Trên mặt Thư Vân lộ ra vẻ khiếp sợ...

“Không tốt, nếu hấn bị thương, nhất định Anh Không Thích đại nhân sẽ giết chết mình!” Vừa nghĩ tới sự cường đại của Anh Không giải, Thư Vân run rẩy một hồi. Thế nhưng nơi này cách Vân Kinh hơn vạn dặm, trong thời gian ngắn, hấn làm sao tới được...

Vừa nghĩ tới hậu quả có thể gặp phải, trong lòng Thư Vân lại căng thẳng, dám niệm khẩu quyết, hấn quyết định sẽ thông báo cho Anh Không giải, loại chuyện này, để hấn tự xử lý...

Theo tiếng chú ngữ của Thư Vân vang lên, một vòng xoáy màu lam lại một lần nữa hình thành trong hư không, ngay sau đó liền thấy một thân áo giáp màu đen anh đào thoắt mái đi ra từ trong vòng xoáy kia...

“Đại nhân...” Vừa nhìn thấy người tới, Thư Vân lập tức nhào tới...

“Người không cần phải nói nhiều, ta đã biết toàn bộ, hiện tại ta lập tức từ một giới diện khác chạy tới, hy vọng có thể cứu được hấn...” Anh Không Thích trực tiếp cắt đứt lời nói của Thư Vân, một tay vạch vào hư không, lập tức lại xuất hiện một vòng xoáy màu lam, cả người trực tiếp bước vào...

Mà giờ phút này, trên quảng trường ở bên ngoài Hoàng cung Vân Kinh, thân thể Tiêu Canh lại chậm rãi trôi nổi...

Hạng bốn mươi, điên cuồng đánh Tiêu Canh Canh.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Tiêu Canh, thậm chí ngay cả Ung An Vương - Lạc Nhược Phong từ trong cung chạy tới tường thành, về mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Canh...

Mọi người quên mất chiến đấu, quên cả hét, quên đi tất cả, chỉ lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện, nhìn tiêu dao không ngừng biến hóa, vì sao thân thể của hắn lại phát sinh biến hóa như vậy?

Trong giây lát, Tiêu Canh mở hai mắt ra, một đạo hào quang màu lam sáng chói bắn ra, trên quảng trường trống trải này lộ ra vẻ chói mắt...

Trong lúc hoảng hốt, Tiêu Canh cảm giác một cỗ lực lượng cường đại liên tục không ngừng dung nhập vào thân thể của mình, thương thế trên người mình càng biến mất vô ảnh vô tung, một cảm giác cường đại chưa từng có xuất hiện trong lòng hắn.

Đúng vậy, đó là một loại cường đại của ai bỏ ta ra, phảng phất toàn bộ thiên địa này không còn ai là đối thủ của mình...

Trường kiếm đỏ như máu phát ra âm thanh ông ông, lại một lần nữa về tới tay hắn, một lực lượng kỳ dị tràn vào bên trong huyết kiếm, trên thân kiếm lập tức bắn ra từng đạo huyết mang, bên trong huyết mang còn có thêm một vầng sáng màu lam...

“Ha ha ha ha... Diệp Tĩnh Vũ, ngươi nhất định phải chết, lần này ngươi nhất định phải chết!” Một tay giơ cao trường kiếm, chỉ thẳng Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng tiêu dao phát ra tiếng cười cuồng vọng.

Hắn không rõ thân thể của mình đã xảy ra biến hóa gì, cũng không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là vì cái gì, hắn chỉ biết,

mình hiện tại rất cường đại, trước nay chưa từng cường đại như vậy, so với lúc mình thành tựu Võ Thánh còn cường đại hơn, từ khi sinh ra đến bây giờ, hắn không cảm giác được mình giống như cường đại như vậy.

Sức mạnh cường đại mang đến tự tin cường đại, sự tự tin cường đại làm cả người hắn cuồng vọng như thế, hoàn toàn quên tình cảnh vừa rồi bị Diệp Tĩnh Vũ tàn nhẫn đánh đập...

Nhìn mái tóc xanh bay lượn cuồng vọng tới cực điểm trước mặt, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được thân phận của hắn, chỉ là trong lòng hắn không hiểu làm sao lại có quan hệ với Anh Không giải thích, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ cũng không hiểu được.

Nếu vậy, trực tiếp giết hắn đi? Bây giờ tuy lực lượng của hắn tăng lên rất nhiều, nhưng còn xa mới tới tiêu chuẩn Anh Không giải, thậm chí ngay cả Anh Không giải khai phong ấn cũng không bằng, làm sao có thể là đối thủ của mình?

Đương nhiên, nếu lực lượng của hắn vượt qua tầng giới hạn kia, thì loại trâu bò như Độc Cô Bá Thần này đã sớm vọt tới đây rồi...

Tiêu Canh hiển nhiên không biết Diệp Tĩnh Vũ đã từng chính diện đánh bại một gia hỏa có thâm uyên cùng hắn, lúc này vẫn cười như điên, tựa hồ cuồng tiếu như vậy mới có thể phát tiết sự không cam lòng cùng phẫn nộ trong lòng...

“Ha ha ha... Ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh, cắt thịt ngươi một đao, ta...”

“Biết cái đầu mẹ ngươi...” Nhìn thấy Tiêu Canh còn đang mắng to, căn bản không có ý động thủ, Diệp Tĩnh Vũ lại trực tiếp vọt tới, giơ tay đánh ra một quyền, trực tiếp đánh vào miệng Tiêu Canh, lập tức nửa câu sau của hắn hoàn toàn đập xuống, hai hàng răng rơi xuống, toàn bộ thân thể lại một lần nữa bay ra ngoài...

Sức mạnh của hắn tăng lên rất nhiều không tệ, thân thể cũng cường đại hơn rất nhiều, nhưng đối mặt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên tập kích, hắn vẫn không có năng lực phản kháng...

Thân thể bay ngược ra sau không ngừng phun ra máu tươi, chỉ có điều trong máu tươi đỏ như máu kia lại mang theo màu lam nhạt, hiện tại thân thể của hắn đang không ngừng cải biến về hướng ma thể...

Diệp Tĩnh Vũ một khi động thủ, đầu còn lưu tình, dưới chân dùng sức đạp một cái, thân thể bắn lên, vọt tới phía trước thân thể Tiêu Canh hất bay...

Một đao trực tiếp bổ ra, hung hăng bổ vào vai phải Tiêu Dao, lập tức một tiếng xoạt nhỏ vang lên, cánh tay cầm máu của Tiêu Canh bị chém rơi xuống...

Một chiêu hủy diệt này của Diệp Tĩnh Vũ có thể chặt đứt ma thương của Anh Không giải được, huống chi là một cánh tay tiêu dao?

Lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ tiêu dao trong miệng truyền ra, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ tiếp theo lại đâm một quyền vào bụng hắn, toàn bộ thân thể lồm xồm, còn chưa rơi xuống đất, đầu gối Diệp Tĩnh Vũ đã đụng vào lưng hắn, sức mạnh khổng lồ lại một lần nữa nện thân thể hắn bay lên bầu trời...

Sau khi cởi bỏ phong ấn ở bên bờ sinh tử, sức mạnh tiêu dao tăng mạnh vốn tưởng rằng có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ, nhưng mà kết cục cuối cùng vẫn giống như vừa rồi...

Trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, mình thậm chí không có cơ hội giao thủ bình đẳng...

Thực lực của hắn bây giờ đích xác tăng cường rất nhiều, nhưng lúc đầu cũng chỉ là một Võ Thánh vừa mới tiến vào cảnh giới Võ Thánh, còn chưa củng cố tu vi của chính mình, thậm chí ngay cả sơ cấp Võ Thánh cũng không tính. Bây giờ thực lực tăng nhiều, nhiều nhất cũng tương đương với một gã sơ cấp thực lực mạnh hơn một chút, nào có thể là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ...

Xương cốt toàn thân lại lần nữa bị bạo lực nổ nát, Tiêu Canh gần như sắp đau đến hôn mê bất tỉnh...

Diệp Tĩnh Vũ không sử dụng bất kỳ Bá Nguyên lực nào, chỉ dựa vào lực lượng thân thể để tiêu dao, quả thực coi hắn như

một bao cát thịt người...

Giờ phút này, thân thể tiêu dao bị đánh bay lên bầu trời, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên nhảy lên, thân thể đằng không bay lên, trực tiếp xuất hiện ở phía trên Tiêu Canh, hai tay nắm chặt, hai khuỷu tay hướng xuống, hung hăng đập vào sống lưng Tiêu Canh...

Nếu là người tinh mắt, thậm chí có thể nhìn thấy dưới hai khuỷu tay Diệp Tĩnh Vũ nổi lên đạo đạo kim quang, đó là vận dụng hiệu quả của Bá Nguyên lực...

“Ầm ầm...” Lại là một tiếng vang thật lớn, một kích mạnh nhất của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đánh lên người Tiêu Canh, lập tức liền thấy phía sau lưng hắn giống như pha lê vỡ vụn ra từng trận, huyết nhục kia cứ như vậy rơi xuống, mà thân thể của hắn càng dùng tốc độ nhanh hơn so với thiên thạch nện xuống mặt đất...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, thân thể tiêu dao nặng nề rơi trên mặt đất, ma thể còn chưa hoàn toàn thành hình của hắn trực tiếp bị nện nát bấy, mặt đất nhiều thêm một cái hố to, trong hố đất, nhưng cũng chỉ còn lại một bãi thịt nát...

Làm sao có thể thấy rõ ràng đây từng là Vũ Uy Hầu Tiêu Tiêu Tiêu của Nam Vân đế quốc...

...

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí ngay cả âm thanh một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy...

Tất cả mọi người, mặc kệ là tướng quân hay binh lính, mặc kệ là quân phòng thủ hay phản quân, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, tốc độ Diệp Tĩnh Vũ đánh Tiêu Canh tàn nhẫn quá nhanh, bọn họ chưa chắc thấy rõ ràng, nhưng bọn họ lại thấy được một màn thân thể Tiêu Canh từ trên bầu trời rơi xuống, một thân thể hoàn hảo không tổn hao gì rơi xuống mặt đất, trở thành bộ dáng như vậy sao?

Đó là lực lượng gì?

Phải biết rằng Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ không có vũ kỹ cường đại gì? Là quyền thuật đơn giản nhất, đã đánh một gã Vũ Thánh

thành bộ dạng này, đúng là quá kinh khủng mà?

Bản thứY nghìn một, Tiêu Canh chi tử...

Diệp Tĩnh Vũ lẳng lẳng đứng trong hư không, mái tóc dài màu trắng không gió mà bay, một thân trường bào màu đen rung động, gương mặt như đao gọt tràn đầy tinh táo, ánh mắt sắc bén quét xuống phía dưới, quét về từng sinh linh bên dưới...

Tất cả mọi người đều cảm giác được trong lòng run rẩy một hồi, phảng phất đứng ở hư không không phải một người, mà là một vị Thần, một vị chiến thần bách thắng...

Không ai có thể phản kháng, không ai có thể ngăn cản, không ai có thể chiến thắng...

“Bộp...” Một tiếng, đó là có người quỳ trên mặt đất, áo giáp chạm vào mặt đất phát ra thanh âm, người quỳ xuống đầu tiên lại là một tên binh sĩ phản quân, dưới uy áp cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn rồi cuộc không chịu nổi.

Theo hẳn quỳ xuống, càng ngày càng nhiều người ném vũ khí trong tay xuống, quỳ rạp xuống đất, dùng ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ cao cao tại thượng, giống như đang cúng bái vậy...

Chỉ trong chốc lát, ngay cả binh lính thủ thành cũng không tự kìm hãm được quỳ xuống, đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ giống như chiến thần, ngoại trừ cúng bái, bọn họ cũng không biết nên làm gì...

Rất nhanh, chung quanh quảng trường hoàng cung to như vậy, chỉ chít người quỳ, có binh sĩ, có tướng lĩnh, thậm chí còn có một số công nhân tạp dịch bị bắt làm công việc tạp dịch...

Giờ phút này, phía trên cung thành, trên mặt Nam Cung Thương lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ trở về, trận chiến gian khổ này lại dễ dàng giành được thắng lợi, xem ra vẫn là Gia Cát nói rất đúng, một trận chiến, nhân tố quyết định thắng bại thường vẫn là chiến lực cao cấp.

Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu ba người, trong mắt càng lộ ra thần sắc sùng bái tới cực điểm, bọn họ thật sự không nghĩ tới một người có thể cường đại đến mức như vậy...

Đối diện với sự sùng bái của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ lại không có nửa điểm vui mừng, đôi mắt đen của gã lại nhìn về hướng tây nam, nơi đó đang có một bóng người phi nhanh tới...

Đó là một nam tử trung niên mặc trường sam, cho dù đang chạy trốn, động tác của hắn vẫn có vẻ thông dong như thế, tựa hồ bất cứ chuyện gì trên thế gian này cũng khó có thể thay đổi tâm thái của hắn.

Rất nhanh, nam tử tới gần, mà sát khí trong mắt Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng đậm, người tới không ai khác, chính là kẻ thù sinh tử của hắn, Tần Viêm...

Đầu sở gây ra vụ giết hại mấy trăm người của Diệp gia trang...

Tần Viêm dường như cũng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nằm ngang trong hư không, nhìn thấy mấy cái hố trên quảng trường, thấy được một bãi máu, cuối cùng ánh mắt hắn rơi thẳng vào thi thể rách nát của Tần Vân Khiếu...

Giờ phút này dù cho Tần Vân Khiếu nhìn không ra hình người, nhưng hắn vẫn chỉ nói một câu liền nhận ra cốt nhục của hắn.

Khi nhìn thấy đông huyết nhục kia, tóc hoa râm của Tần Viêm lập tức trở nên trắng như tuyết, hai mắt trực tiếp vỡ ra, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài...

“Vân Nhi...” Một thanh âm tê tâm liệt phế từ trong miệng Tần Viêm thốt ra, trong nháy mắt, hắn tựa hồ già đi mấy trăm tuổi...

Cả người rơi thẳng xuống bãi thịt trước người Tần Vân Khiếu, hai tay cầm đông thịt nát đó, hai hàng huyết lệ từ trong mắt Tần Viêm tuôn ra...

Vì sao, đây rốt cuộc là vì cái gì...

Ba mươi năm trước, gia tộc của mình bị tàn sát, bản thân trải qua thiên tân vạn khổ mới trốn thoát được. Vốn mình đang hấp hối lại gặp phải mẫu thân của Vân nhi, là nàng., Chính nàng cứu chính mình từ khu vực biên giới tử thần trở về, khi đó chính nàng bất tri bất giác yêu nàng, về sau được nàng giới thiệu, chính mình gia nhập Bạch Vân sơn trang, chính là lấy thân phận của mình, một cái Bạch Vân sơn trang nho nhỏ làm sao có thể dung nạp được chính mình.

Nhưng là vì nàng, cũng vì có thể tìm cơ hội báo thù, chính mình lưu lại Bạch Vân sơn trang...

Về sau, nàng gả cho Tần Hiên, lại có con trai của mình, nhưng nàng bởi vì khó sinh ra chết đi, khi đó chính mình chỉ cảm thấy trái tim đều nát vụn.

Từ đó về sau, Tần Vân Khiếu trở thành chỗ dựa duy nhất của mình. Những năm gần đây, bản thân hắn không ngừng tích góp lực lượng, thậm chí bán đứng Bạch Vân Sơn Trang chính là vì có thể báo thù, nhưng chính mình ở Thục Vân Quốc, thậm chí bây giờ ở Nam Vân Đế Quốc vẫn luôn không được trọng dụng, mà nếu như không có lực lượng của một quốc gia, Tần Vân Khiếu hiểu được, mình vĩnh viễn cũng không có khả năng báo thù...

Bởi vì chỉ có hắn mới biết được, cừu nhân của hắn mạnh mẽ cỡ nào, khủng bố cỡ nào...

Theo thời gian trôi qua, theo Tần Vân Khiếu không ngừng lớn lên, tâm tư báo thù của hắn đã từ từ nhạt đi, điều hắn muốn chính là tạo ra một hoàn cảnh tốt nhất cho mình và con trai hắn.

Dù cho Tần Vân Khiếu muốn làm hoàng đế, hắn cảm thấy dựa vào sức lực hiện tại của mình cũng có thể để hắn làm hoàng đế...

Nhưng bây giờ, trên thế gian này, người duy nhất mà mình lo lắng lại bị người giết, chính mình thậm chí đến không gặp hắn lần cuối, điều này làm cho hắn không đau lòng, như thế nào không phần nộ...

Sát khí mãnh liệt không ngừng phát ra, tâm tình bi thống càng tràn ngập toàn bộ bầu trời...

“Là người... là người giết hấn?” Tần Viêm từ từ đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Diệp Tĩnh vẫn còn lơ lửng giữa không trung...

“Là ta giết hấn, không chỉ giết chết hấn, mà ta còn muốn giết người!” Diệp Tĩnh Vũ cũng lạnh lùng nói, huyết hải thâm cù, có thể nào không báo...

Sát khí lạnh như băng từ trên thân hai người đồng thời bắn ra, trong nháy mắt khi Diệp Tĩnh Vũ vừa nói xong, thân thể Tần Viêm đã trực tiếp vọt ra ngoài...

Căn bản không rút ra bất kỳ vũ khí nào, chính là một quyền hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới...

Nhìn một chương của Tần Viêm bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý né tránh, vận chuyển hết toàn lực Bá Nguyên lực trong cơ thể, hung hăng đánh một quyền về phía Tần Viêm...

“Ầm ầm...” Hai người dùng quyền chưởng nặng nề đụng vào nhau, ngay sau đó liền thấy cánh tay Tần Viêm như bị cối xay thịt, toàn bộ huyết nhục bên ngoài vỡ vụn ra, mà cánh tay Diệp Tĩnh Vũ lại không có nửa điểm vết thương, bất quá cảm giác tê dại cả người...

Một quyền đánh bay, trên mặt Tần Viêm lộ ra thần sắc kinh ngạc, hấn đầu nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ hiện tại đã cường đại đến tình trạng như vậy...

Còn chưa chờ hấn hoàn toàn khôi phục tinh thần, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã một lần nữa vọt tới, một tay trao vào hư không, ngay sau đó đột nhiên nắm lại, lại một lần nữa đâm ra một quyền...

Trong chớp mắt, trên đầu quyền của hấn nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, quang mang này vậy mà biến thành từng đạo trận chiến màu vàng, hung hăng đánh về phía Tần Viêm...

Bá Nguyên Quyết Chiến Kỹ thiên, Quang Ba Chiến Quyền...

Đây là một quyền có thể làm bị thương Anh Không giải, uy lực căn bản khó có thể tưởng tượng, ít nhất tại Diệp Tĩnh Vũ đánh ra một quyền, trong mắt Tàn Viêm liền lộ ra một trận kinh hãi...

Đối mặt với một quyền có thể đánh hấn nát bấy này, Tàn Viêm bỗng nhiên một tay nhấn vào bụng mình, ngay sau đó liền thấy một luồng năng lượng màu xanh lam trực tiếp xông ra, bao phủ hoàn toàn hấn ở bên trong...

Bí mật của Tần Viêm số bốn Chương Tần Viêm.

“Răng rắc...” Một âm thanh thanh thúy vang lên, năng lượng màu xanh da trời có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Vũ Thánh sơ cấp, toàn bộ vỡ vụn ra, giống như vỏ trứng vỡ, mà Tần Viêm ở trong đó lại bị lực lượng khổng lồ đánh bay ra ngoài, bay ra hơn nghìn mét mới dừng lại, miệng há ra, phun ra một ngụm máu tươi...

Cảm nhận được lực lượng cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt Tần Viêm lại một lần nữa biến đổi. Hắn thực sự không hiểu, vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại tiến bộ nhanh như vậy?

“Diệp Tĩnh Vũ, lúc trước ta đã nói, ngươi là người duy nhất ta nhìn không thấu, lúc trước không tận hết lực lượng giết chết ngươi, là lỗi lầm của ta, cũng vì thế mà hại chết Vân nhi của ta, hôm nay, ta cho ngươi chôn cùng Vân nhi của ta!” Tựa hồ trong lòng đã đưa ra quyết định trọng đại, trên mặt Tần Viêm chậm rãi lộ ra thần sắc kiên quyết...

“Tần Viêm, ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể rời đi sao?” Đối với sự đe dọa của Tần Viêm, Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh lùng nói ra.

Thực lực của hắn bây giờ tuyệt đối cao hơn Tần Viêm, trừ phi hắn lại tìm ra vài tên Vũ Thánh, nếu không hôm nay tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Mà với thần niệm khổng lồ của Diệp Tĩnh Vũ hiện giờ, trong phạm vi mấy dặm, làm gì còn có khí tức cường đại nào có thể trợ giúp Tần Viêm? Trái lại thân ảnh của Lương Tiểu Hữu chạy tới bên này, chỉ cần hắn vừa đến, Tần Viêm tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...

Diệp Tĩnh Vũ lại không phát hiện, ở giữa không trung, một cái đầu từ trong hư không trực tiếp ló ra, nhìn trên mặt đất đã bị nổ thành thịt nát tiêu canh, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ đứng ở hư

không, trên khuôn mặt cái đầu kia lộ ra thần sắc tức giận, bất quá tựa hồ cảm thấy giống cái gì, trong lòng hẳn có chút không cam lòng rụt trở về.

Tần Viêm lại không để ý tới lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, một phát túm lấy trường sam ở bên ngoài, dùng sức kéo một cái, không ngờ lại đánh cho nát bấy, lộ ra y phục bên trong...

Bên trong hẳn, không ngờ mặc một kiện áo giáp, bất quá kiểu dáng áo giáp này cực kỳ cổ quái, khác với bất kỳ kiểu dáng nào trên đại lục, ngược lại có điểm giống với loại áo giáp cơ động chiến sĩ trong mảnh vỡ mộng tưởng kiếp trước Diệp Tĩnh Vũ nhìn qua, bao phủ toàn thân trên dưới, nhưng lại không có vẻ công kênh...

Tay phải của hắn thò vào hông chụp một cái, có lẽ ở đó cũng có một kiện bảo bối giống như nhẫn càn khôn, vậy mà trực tiếp lấy ra một ống pháo có đường kính năm mươi cm, không phải loại hỏa pháo màu đen như thủ thành, mà là một cây pháo hoàn toàn do hợp kim chế thành, thậm chí so với pháo bắn kích trong tay Lương Tiểu Tỳ còn muốn tốt hơn rất nhiều...

Toàn bộ ống pháo dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng kim loại đặc biệt, trên ống pháo điêu khắc rất nhiều phù chú kỳ quái, dù lấy kiến thức của Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết đến cùng là cái gì...

Bất quá hẳn có thể xác định, đây tuyệt đối là một khối kim đồng tạo thành, trên thế giới này không có khả năng tồn tại đồng tiền...

Mà Nam Cung Thương ở phía trên cung thành khi nhìn thấy ống pháo này, sắc mặt kịch biến, trong miệng càn kinh hô một hồi: “Nguyên Linh pháo, hắn lấy không phải là Nguyên Linh pháo, pháo này không phải nhiều đến mấy vạn cân sao? Làm sao có thể bị mang theo bên người?”

Đây chính là vũ khí cường đại chỉ có ở Bao Phong thành và Thiên Nguyên thành, toàn bộ đại lục cũng chỉ có sáu mươi môn mà thôi, Bao Phong thành mười hai môn, Thiên Nguyên thành mười tám môn, làm sao trong tay Tần Viêm cũng có một môn, tuy rằng môn phái này nhìn qua nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng kim loại quang trạch đặc biệt này vẫn chứng minh nó là một nguyên linh pháo, uy lực có thể hủy diệt nguyên linh pháo của một thành trì... Nhưng Nguyên linh pháo là vũ khí siêu cấp chỉ có Hồn Sư mới có thể sử dụng, Tàn Viêm chỉ là một võ giả, hắn làm sao có thể sử dụng?

Tàn Viêm hiển nhiên không nghe thấy tiếng kinh hô của Nam Cung Thương, đoán chừng dù có nghe được cũng sẽ không để ý đến lời nói của hắn, trong miệng cũng không thấy đọc chú ngữ gì, thậm chí không có nửa điểm chấn động hồn lực, đã thấy trên Nguyên Linh pháo nổi lên đạo đạo hào quang bảy màu...

Ngay sau đó cảm nhận được các loại nguyên lực điên cuồng tràn vào Nguyên Linh pháo, gần như chỉ trong nháy mắt, một luồng năng lượng cường đại đã tụ tập...

Cảm nhận được năng lượng kinh khủng kia, coi như là Diệp Tĩnh Vũ cũng biến sắc theo, mặc kệ bản thân có thể né tránh được năng lượng cường đại này hay không, cho dù bản thân né tránh được thì hoàng cung phía sau mình thì sao?

Hiện giờ trong lòng Tàn Viêm đã nổi lên ý định tất sát, nếu để hắn dùng loại pháo này liên tục bắn vài cái, vậy Hoàng cung này thậm chí là toàn bộ Vân Kinh mà còn không phải chôn cùng sao?

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ này, Diệp Tĩnh Vũ không hề do dự, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển hết tốc lực, thân thể nhào về phía Tàn Viêm, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết Tàn Viêm...

“Ha ha ha ha, Diệp Tĩnh Vũ, ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn cản được chúng ta sao, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, uy lực của Cao Năng thúc pháo!” Tàn Viêm lại cười ha hả, mà Diệp Tĩnh Vũ nghe được cột pháo cao siêu lại là cả người kinh ngạc, cái tên này là từ ngữ xuất hiện nhiều nhất trong phim khoa học viễn tưởng trước đây? Tàn Viêm trên thế giới này làm sao biết được?

Mà lúc này, Tàn Viêm vác cái bẫy cao cấp này lại sắp ấn nút...

Cũng chính vào lúc này, bàn tay vốn luôn trắng bệch bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Viêm, liền thấy năm ngón tay kia trong nháy mắt bắn ra năm đạo hắc mang, không chút lưu tình chụp vào thiên linh cái của Tần Viêm...

“A...” Tần Viêm đau đớn, trong miệng truyền đến tiếng kêu thống khổ, thân thể vận vẹo một hồi, chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thế nhưng đầu bị cào trúng thì làm sao hắn có thể chống cự được?

Không cam lòng quay đầu lại, chỉ thấy Lương Tiểu Nhân mặt đầy dữ tợn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng mình, đúng là một cánh tay của hắn đã cào nát đầu...

Giờ phút này, trong mắt Tần Viêm tràn đầy không cam lòng, tràn đầy phẫn nộ, tràn đầy bất đắc dĩ...

Áo giáp trên người hắn cũng được chế tạo đặc biệt, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Võ Thánh, cho dù là Lương Tiểu cũng không dễ dàng đánh nát nó, nhưng đầu của hắn lại không bảo vệ được, mà bản thân Lương Tiểu cũng không có bất kỳ sự sống nào, công phu ẩn dật càng là quan tuyệt thiên hạ, cả người Tần Viêm rơi vào trong cơn giận dữ thì làm sao phát hiện được hắn đến, trong lúc không kịp đề phòng bị cào rách đầu...

Cho dù là thân thể của Vũ Thánh, lúc này cũng khó tránh khỏi cái chết...

Hắn không còn cơ hội cải then cải, thế nhưng năng lượng tụ lại kia lại không ngừng bành trướng, nhìn thấy quang mang không ngừng lóe lên kia, Lương Tiểu Tức thì sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, một tay nhấc lên thúc giục các cao thủ ném lên bầu trời...

Mà thân thể của hắn trước tiên bỏ chạy về phía xa xa...

Thế nhưng tất cả đều đã chậm, Thúc pháo cao kia vừa mới bị ném ra hơn ba trăm trượng thì toàn bộ nổ tung. Lập tức, mọi người chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một vòng mặt trời mới, một cỗ ánh sáng cường đại khó tin quét ra, toàn bộ thế giới đều là một mảnh màu trắng...

Hạng Y Chương Tam, Tần Viêm đã chết.

Một luồng năng lượng khổng lồ trực tiếp đánh bay Lương Tiểu, máu thịt trên người hắn không ngừng phun ra, hơn nữa còn vỡ vụn ra từng khúc, tuy rằng đại đa số năng lượng đều nổ tung trên bầu trời, nhưng dư âm cường đại kia vẫn đánh cho phòng ốc, cây cối, đường phố, âm âm vỡ nát...

Khắp nơi đều có tiếng đồ vỡ tan, khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của mọi người. Có binh sĩ, có tướng quân, còn có rất nhiều...

Không biết qua bao lâu, khi ánh sáng chậm rãi tán đi, quảng trường bên ngoài hoàng cung đã biến mất không thấy gì nữa. Hóa ra phòng ốc phía nam quảng trường cũng biến mất vô tung vô ảnh, tường cung phía nam, ít nhất cũng có hơn trăm trượng bị phá hủy...

Hiện trường xuất hiện một khu vực chân không dài chừng trăm mẫu, trong mảnh đất này, ngoại trừ tro tàn màu xám kia, không còn thứ gì khác...

Tại khu vực này, ít nhất có hơn vạn người đã mất đi tính mạng...

Nói cách khác, toàn bộ Vân Kinh tối thiểu hơn một phần trăm bị phá hủy trong một kích này, đó vẫn là kết quả khiến cao năng nổ tung trên không trung...

Nếu không phải Lương Tiểu Thuận dùng sức ném đi, có lẽ toàn bộ Hoàng cung đều bị vụ nổ san thành bình địa...

Nhìn một mảnh xám mờ mịt, những người may mắn sống sót kia hoàn toàn hóa đá ở nơi đó, đây là uy lực cỡ nào, cho dù là Võ Thánh toàn lực một kích, cũng không thể đạt đến uy lực như vậy? Có lẽ chỉ có những Võ Thần trong truyền thuyết mới có lực lượng như vậy?

Phía trên cung thành, Nam Cung Thương miệng há to, yết hầu phồng lên, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra được.

Hắn chưa từng thấy uy lực của Nguyên Linh pháo, chỉ biết đây là một loại vũ khí có uy lực cực lớn, nhưng không ngờ lại lớn như vậy.

Biệt Ly, Diệp Long Nghi, Ảnh Tiêu Tiêu và những người khác đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, giống như Nam Cung Thương, đối mặt với một kích mạnh mẽ như vậy, bọn họ thực sự không biết nói gì...

Diệp Tĩnh Vũ cũng kinh ngạc một hồi, đây hoàn toàn là vũ khí năng lượng công nghệ, thế giới này làm sao có khả năng có được vũ khí như vậy?

“Đại ca...” Chẳng qua chỉ là sau khi sửng sốt, Diệp Tĩnh Vũ liền nghĩ tới chuyện Lương Tiểu Dã bị đánh bay, một kích kinh khủng như vậy, chính mình cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết a...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lo lắng, toàn bộ chạy về phía đông tro tàn...

“Ta ở đây...” Trong lúc mơ hồ, phía dưới mảnh tro tàn kia truyền đến một thanh âm tiêu tụy đến cực điểm...

“Đại ca...” Cả người Diệp Tĩnh Vũ như phát điên nhào tới hướng phát ra thanh âm, hai tay dùng sức đào ra một cái móng vuốt toàn bộ xương cốt, một phát bắt được nó, dùng sức kéo một phát, kéo Lương Tiểu Nhị ra ngoài...

Vốn cho rằng Lương Tiểu Tử không chết cũng phải trọng thương, nhưng nào ngờ gã ngoại trừ hai cánh tay bị vụn phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại xương trắng bên ngoài, những chỗ khác lại hoàn hảo không tổn hao gì...

“Đại ca... Huynh... huynh không sao chứ?” Lương Tiểu Hữu nhìn thấy bộ dáng này, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng thả lỏng, nhưng vẫn hỏi một câu...

“Mẹ nó, nếu không phải thi thể này của Tần Viêm, đoán chừng hôm nay ta cũng phải chôn ở chỗ này!” Lương Tiểu Hữu chỉ

vào một khối địa phương nhô ra dưới chân núi... Vừa rồi vào thời khắc sống còn, hắn đã một tay biến thi thể của Tần Viêm thành tám thuấn...

Diệp Tĩnh Vũ dùng chân quét qua tro tàn phía trên, liền thấy một kim loại hình người nằm ở nơi đó...

Đó chính là áo giáp Tần Viêm mới vừa mặc, chẳng qua giờ phút này một nửa áo giáp đã bị hòa tan hoàn toàn, chỉ còn lại một nửa phía trước, về phần thi thể của Tần Viêm, hiển nhiên cũng bị triệt để phá hủy...

Đây rốt cuộc là hợp kim gì, lại có thể ngăn cản một kích mạnh như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh dị một hồi, đang muốn ngồi xổm xuống nhặt những hợp kim này lên, lại nhìn thấy những hợp kim kia vậy mà bắt đầu vỡ vụn ra, nguyên lai chúng cũng bị đả kích mãnh liệt, rốt cuộc không chịu nổi...

Cứ như vậy, trước mắt Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tiểu đã vỡ vụn thành những hạt cơ bản nhỏ nhất...

“Lực lượng thật cường đại...” Chứng kiến tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời liếc mắt nhìn nhau...

Chẳng qua lúc kinh dị, bọn họ lại càng nghi hoặc, có lẽ đối với những người khác mà nói, đây bất quá chỉ là Nguyên Linh pháo, một loại uy lực cường đại, cần Hồn Sư mới có thể phát ra vũ khí siêu cấp, nhưng bọn họ lại minh bạch, đó chính là hất pháo, một loại vũ khí siêu cấp mà võ thuật ở kiếp trước ngay cả khoa học kỹ thuật cũng không thể chế thành...

Bây giờ Tần Viêm đã chết, nhưng trước khi chết Tần Viêm đã lưu lại cho bọn họ rất nhiều nghi hoặc. Rốt cuộc, đây là một thế giới gì, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa hiện ra nghi vấn như vậy...

Trải qua trận chiến này, sau khi Tần Viêm, Tần Vân Khiếu, tiêu dao trước sau thảm tử, toàn bộ phản quân cũng tuyên bố đầu hàng. Thái tử Lạc Hải Thiên đầu tiên được Hải gia bảo vệ bỏ chạy về hướng Thiên Nguyên đế quốc, y biết rõ, không có

đoạt vị thành công, nếu mình ở lại, chỉ có một con đường chết...

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý đến những chuyện này, sau khi giết chết Tần Viêm, hắn trực tiếp tiến vào hoàng cung, hắn phải lập tức cứu Lạc Linh Nhi...

Ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ vội vàng cứu chữa Lạc Linh Nhi, Thiên Nguyên đế quốc đô, trong một miếu thờ ở đông thành Thiên Nguyên thành, tám lão nhân mặc áo vải khoanh chân ngồi trong một tòa thiên điện mờ tối, chính giữa bọn họ đặt một quả cầu kim loại lớn chừng quả bóng, lúc này, quả cầu kim loại bỗng nhiên phát ra ánh sáng bảy màu, tám vị lão nhân đồng thời mở mắt ra...

“Nguyên Linh pháo?” Một lão nhân trong đó thét lên kinh hãi...

“Không sai, đây là dấu hiệu phát động Nguyên Linh pháo, hơn nữa còn ở phương nam...” Một lão nhân khác nhìn qua có vẻ cảm đầu khê gật đầu.

“Chẳng lẽ là tội nhân Giáo chủ bắt chúng ta?” Lại một ông lão khác nói...

“Hắn là hắn, không nghĩ tới đã qua nhiều năm như vậy rồi mà hắn lại xuất hiện lần nữa!” Ông lão nhìn qua là thủ lĩnh kia hồ hững nói...

“Đại trưởng lão, chuyện này phải làm sao bây giờ?” Ông lão lên tiếng đầu tiên.

“Thiên Long Bát Bộ, các ngươi mau đi Vân Kinh điều tra chân tướng, nếu thật sự là hắn, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Lão nhân được gọi là Đại trưởng lão kia bỗng nhiên lớn tiếng nói...

“Vâng...” Lập tức trong hư không lóe lên bốn đạo thân ảnh, cung kính thi lễ với Đại trưởng lão một cái, ngay sau đó liền thấy thân ảnh của bọn họ biến mất không thấy gì nữa...

“Bát Bộ Phù Đồ, các ngươi cũng cùng đi đi, phạm là người có quan hệ với hắn hoặc là người biết thân phận của hắn, giết không tha!” Đại trưởng lão tiếp tục mở miệng nói.

“Vâng...” Trong hư không lại một lần nữa thoáng hiện ra tám bóng đen...

“Nhớ kỹ, thà rằng là giết lầm, không thể bỏ qua!” Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

“Vâng...” Tám người lần nữa hành lễ, ngay sau đó thân ảnh cũng đồng thời biến mất trong hư không...

Thực lực đệ tứ thiên đại tiến.

Một hồi nội loạn cơ hồ hủy diệt kinh thành Vân Vân, đặc biệt là vụ nổ lớn một kích cuối cùng của Tần Viêm, không chỉ hủy diệt quảng trường Hoàng cung, còn hủy diệt mảng lớn nhà dân, cùng với một đoạn tường cung, đây là hiện tượng chưa từng xuất hiện trong lịch sử Nam Vân Đế Quốc.

Cách trận nội loạn kia đã qua một tháng, tường cung đã bị phá hủy xây dựng xong, quảng trường sửa chữa công trình cũng đang tiến hành, những phòng ốc bị hủy đi kia cũng đã xong., Cũng bắt đầu xây dựng lại, tuy nhiên nơi này vốn là nhà của những vương công quý tộc, bây giờ lại toàn bộ bị hủy trong trường hợp kiếp kia, hoàng đế Nam Vân Đế quốc trực tiếp ban cho Diệp Tĩnh Vũ, xây dựng một tòa kiến trúc lớn nhất ở đây ngoại trừ hoàng cung - phủ Trấn Quốc!

Nhưng mà muốn xây dựng một khu nhà cao cấp cực kỳ khổng lồ trên phế tích, không phải chỉ một tháng là có thể hoàn thành, mà toàn bộ quốc lực mà Lạc Nhược Phong vận dụng trong toàn quốc, tối thiểu cũng cần ba tháng...

Ngay ngày thứ ba, Thái tử nguyên tuyền loạn đã bị bắt được, Cao Tổ sóng biển của hắn còn bị Lương Tiểu Tiểu chém giết vô tình, một thân Hồn Lực đều tiện nghi cho Lương tiểu nhân...

Toàn bộ những người có quan hệ với thái tử đều bị chém sạch. Trong một tháng này, đối với Nam Vân đế quốc mà nói, quả thực chính là một mảnh năm tháng đầy máu tanh. Tối thiểu hơn mười vạn người bị Lạc Tiêu Phong nổi giận hạ lệnh xử tử.

Không biết bao nhiêu gia tộc bị tru di cửu tộc, ngay cả thái tử cũng bị bí mật xử tử, tuyên bố với bên ngoài là chết bất đắc kỳ tử, thậm chí ngay cả Ngũ hoàng tử cũng bị giết. Mà Ung An Vương thuận lợi thành chương trở thành Thái tử mới...

Một trận thanh tẩy khoảng hơn một tháng mới chấm dứt, ba thượng thư, bảy thị lang, còn có mấy trăm quan viên lớn nhỏ khác, toàn bộ đều bị hạ lệnh tru di cửu tộc...

Bây giờ trên triều đình, hầu như tất cả đều là khuôn mặt mới...

Khi tất cả hoạt động thanh tẩy chấm dứt, Lạc Tiêu Phong đột nhiên tuyên bố mình phải bế quan tu luyện, củng cố cảnh giới Võ Thần, sau này không để ý tới chuyện triều đình nữa. Nói cách khác, chính là truyền ngôi cho Lạc Nhược Phong, còn bản thân hắn thì làm Thái Thượng Hoàng Tiêu Dao...

Nam Vân Đế Quốc trải qua biến đổi kịch liệt như thế bỗng nhiên nghênh đón một vị Hoàng đế mới, biến động như vậy khiến rất nhiều người không thể tin được, thật vất vả mới dẹp loạn được chiến hỏa mơ hồ có dấu hiệu bộc phát lần nữa., Nhưng dưới sự uy hiếp của một vị chiến thần mới của Nam Vân Đế Quốc là Diệp Tĩnh Vũ, bất kể là thất hoàng tử Lạc Tiêu Viễn hay lục hoàng tử tứ hoàng tử cũng chỉ có thể yên lặng làm Tiêu Dao Vương gia của mình, bọn họ cũng không muốn đi theo thái tử và ngũ hoàng tử...

Sau khi thượng vị Lạc Nhược Phong, chuyện đầu tiên là bổ nhiệm Diệp Tĩnh Vũ là Đại Nguyên Soái trấn quốc quản lý binh mã quốc gia, còn là kiêm chức Thượng thư bộ binh. Về phần phong hào của hắn, cũng đã là quốc công nhất đẳng, hơn nữa còn là một vị Quốc công duy nhất, đã rất khó phong ấn lại, cho nên chỉ có thể tạm thời từ bỏ...

Mà Gia Cát từ trước đến nay được Lạc Nhược Phong trực tiếp đề bạt làm Thừa tướng, chính là quan văn đứng đầu, quan lại nhất phẩm, còn được phong làm Văn Định bá, trở thành thừa tướng có tước vị đầu tiên trong lịch sử Nam Vân Đế Quốc.

Còn Lạc Nhược Phong lại để cho con trai mình, cũng chính là Thái tử đương triều Lạc Ly Hiên bái lạy dưới môn hạ Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát bắt đầu...

Phong thưởng như thế, quả thực là chưa từng nghe thấy, Gia Cát ban cho tước vị của Bá Tước cũng thôi đi, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ lại là phò mã, lại là đại tướng quân trấn quốc, lại còn là Quốc công, càng là quản lý binh mã toàn quốc, điều này quả

thực làm cho quyền lực của hắn lớn đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn vượt lên trên Hoàng đế rất xa. Thế nhưng kỳ quái là không có ai đưa ra ý kiến phản đối.

Ngẫm lại cũng đúng, nhiều lần mất nước, đều là Diệp Tĩnh Vũ dựa vào sức một mình mình cứu vãn toàn bộ Nam Vân đế quốc, hơn nữa với thực lực hiện tại của hắn, nếu thật sự tự lập làm Vương, quả thực chính là một chuyện dễ dàng. Hoàng đế bệ hạ làm ra an bài trọng đại như vậy, không phải nói cho hắn biết mình rất tín nhiệm hắn sao?

Đương nhiên, đây là suy đoán của người ngoài, trên thực tế Lạc Nhược Phong thật sự rất tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí khi ra lệnh này, căn bản không có suy nghĩ gì khác. Nếu không phải sau này không có gì để phong bế Diệp Tĩnh Vũ, có lẽ y đã trực tiếp phong Diệp Tĩnh Vũ thành Vương khác họ rồi.

Ngoài ra, Nam Cung Thương, Ảnh Tiêu Tiêu, Biệt Ly, Diệp Long Nghi mấy người cũng đều được phong tước vị, hơn nữa còn đảm nhiệm các chức quan lớn nhỏ không đồng đều, ngay cả Lương Tiểu cũng được phong một cái tước vị tiêu dao công...

Đương nhiên, sau khi vị trí tước vị này được ban cho, thành phần có sức uy hiếp rất lớn, dùng lời nói của Lương Tiểu, nói: “Lão tử là đại ca Diệp Tĩnh Vũ, vì Nam Vân Đế Quốc lập được công lao không ít hơn hắn, hắn đều là công gia, người nếu không cho lão tử một cái quốc công chơi đùa, lão tử sẽ mỗi ngày chạy đến hoàng cung giả quý chơi!”

Vừa nghĩ tới thân ảnh xuất quỷ nhập thần của Lương Tiểu, Lạc Nhược Phong có thể nói được không?

Cứ như vậy, một cuộc ban thưởng lớn, có rất nhiều người mới có cơ hội tấn chức quý tộc, lại có rất nhiều quý tộc bị chèn ép xuống, có người vui, có người ưu sầu. Chẳng qua bất kể nói thế nào, trải qua một trận cải cách lớn này, Nam Vân Đế Quốc cuối cùng cũng biến thành một khối sắt.

Dưới sự trợ giúp của Diệp Tĩnh Vũ và Thánh Thú nội đan, thương thế của Nam Cung Uyên sau khi hấp thu một viên nội đan, thuận lợi trở thành Võ Thánh, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu,

Diệp Long Nghị, Y Thủy và những người khác đều không thể hấp thu lực lượng của một viên Thánh Đan, bốn người hợp lại chia nhau thành một viên Thánh Đan., Nhưng cũng trực tiếp tăng thực lực của bọn họ lên tới cảnh giới đại tông sư đỉnh phong, có điều bọn họ không ngộ ra cảnh giới đó nhưng rất khó đột phá Võ Thánh. Cho dù như vậy, ba người Ảnh Tiêu Tiêu cũng rất hưng phấn, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ muốn đạt tới cảnh giới đại tông sư đỉnh phong tối thiểu cũng phải mấy chục năm.

Băng Minh cũng đạt được một viên Thánh Đan, sau khi hấp thu toàn bộ, thực lực của hắn đã đạt đến Võ Thánh trung cấp, không còn là Võ Thánh sơ cấp bị đánh bại trong trận chiến Hiên Viên Tiêu.

Thương thế Xích Di phục hồi như cũ cũng hấp thu một viên Thánh Đan, lực lượng của hắn cũng tăng cường rất lớn, Tiên Thiên Thiên thân thể làm cho lực phòng ngự thân thể của hắn đạt đến kinh người, vậy mà còn cường đại hơn Diệp Tĩnh Vũ.

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ là lực phòng ngự của thân thể tuy không bằng Xích Di, nhưng lực chữa trị biến thái của hắn lại không phải Xích Di có thể có được...

Hồ Tu cùng Hồ Vân Mộng cũng chia ra một viên Thánh Đan, dưới sự chăm sóc của Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng của hai người đều tăng lên gấp bội, đặc biệt là Hồ Tu, mơ hồ đã có xu thế bắn ra xạ tên thứ tư của xạ Nhật Quyết.

Lạc Nhược Phong, Lâm Hiểu Nghị, Công Tôn Hương Di, Tiểu Mộc Tử và Lạc Ly Hiên cũng chia năng lượng nội đan. Lạc Nhược Phong và Công Tôn Hương trực tiếp đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, Lâm Hiểu Nghị, Tiểu Mộc Tử, cùng với Lạc Ly Hiên đều đạt tới cảnh giới Tông Sư, nếu không phải tâm cảnh của bọn họ không đủ, có thể đã tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư...

Lạc Nhược Phong thì không nói, Lạc Ly Hiên mới mười tuổi đột nhiên từ một tiểu hài tử mới bước vào cảnh giới võ sĩ đột nhiên trở thành cao thủ cảnh giới Tông Sư, hưng phấn tới mức khó nói nên lời, mà trình độ sùng bái Diệp Tĩnh Vũ của hắn cũng đạt tới đỉnh điểm...

sáp nhập vào tầng thứ 49, mỹ nữ tuyệt thể, mỹ nữ tuyệt thể.

Về phần Lạc Linh Nhi mà Diệp Tĩnh Vũ yêu nhất, sau khi tiếp nhận Thiên Thiên Thiên Thiên Nhân tẩy kinh phạt tủy, thân thể vậy mà được tẩy rửa trở thành Thiên Thiên linh thể, dưới tác dụng của nước mắt Lam Ma, vậy mà một lần hành động đã đạt đến cảnh giới đại tông sư. Nếu những năm gần đây nàng không tu luyện võ đạo, có thể đã trở thành Võ Thánh, dù sao thân thể nàng bây giờ thực sự quá thích hợp để tu luyện võ đạo.

Mà điều khiến Diệp Tĩnh Vũ càng thêm kinh ngạc chính là linh hồn Lạc Linh Nhi lại tinh thuần đáng sợ, dưới sự trợ giúp của nước mắt Lam Ma, vậy mà lập tức đột phá đến cảnh giới Hồn Tiên. Tốc độ tăng lên như vậy, nếu truyền đi, không biết những Hồn Tiên tu luyện mấy trăm năm kia có tức giận đến hộc máu hay không.

Cho dù có năng lượng khổng lồ của nước mắt Lam ma, nhưng không có cảnh giới tương ứng căn bản khó có thể đột phá. Sở dĩ Lạc Linh Nhi có thể thành tựu hồn tiên thuận lợi, ngoại trừ Tiểu Đào đã sớm truyền thụ cho nàng một ít hồn thuật, nguyên nhân lớn nhất, chính là vì linh hồn của nàng thực sự quá tinh khiết, không có một tia linh hồn tạp chất, tu luyện hồn thuật, quả thực là gấp mấy lần những giác hồn khác...

Cũng chính vì linh hồn của nàng quá mức tinh thuần, cho nên người bình thường căn bản khó có thể phát hiện nàng là một người giác hồn, cũng là sau đó đào nhỏ ở bên cạnh nàng mới phát hiện ra.

Mặc dù thành tựu Hồn Tiên, thân thể cũng đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, nhưng đây hết thảy đều không phải là do Lạc Linh Nhi tự mình tu luyện mà thành. Nếu là thật sự đối địch, có lẽ lực chiến đấu hiện tại của nàng còn không bằng một gã Tông Sư...

Bất quá có loại cao thủ siêu cấp kinh nghiệm sa trường như Diệp Tĩnh Vũ ở đây, thực lực của nàng sẽ càng ngày càng cao...

Cho dù Diệp Tĩnh Vũ không keo kiệt chút nào truyền thụ nội đan đoạt được, cuối cùng vẫn còn lại sáu viên nội đan, nội đan thánh thú a, đó là chí bảo điên cuồng đủ để võ giả dưới Võ Thánh trở xuống.

Đưa bọn họ cho Lạc Tiêu Phong? Với tu vi hiện tại của Lạc Tiêu Phong, hấp thu những thứ này cũng không có tác dụng gì lớn. Còn về Nam Phong Vân, hiện tại hắn cũng đang bế quan trùng kích cảnh giới Võ Thần, có lẽ lực lượng đã đủ, hấp thu cái này cũng không có tác dụng gì.

Về phần tiểu Đào và nghịch bác, càng khinh thường thứ này...

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Tĩnh Vũ không biết nên xử lý sáu khoả chí bảo khiến người phát cuồng này như thế nào, cuối cùng lại được Lương Tiểu Nhân trợ giúp chuyển hóa thành U Minh chi lực tinh thuần nhất, sáp nhập vào huyết vị ở tay trái của Diệp Tĩnh Vũ...

Năng lượng của sáu viên Thánh Đan, bất quá chỉ chiếm cứ một ít địa phương trong huyết vị mà thôi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ gần như muốn ngửa mặt lên trời khóc lớn, muốn ngưng luyện một viên kim đan cần bao nhiêu viên nội đan chứ? Trên thế giới này làm sao có nhiều thánh thú như vậy để mình giết chứ?

Không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ khóc không ra nước mắt, ngay cả Lương Tiểu Tỳ cũng không lo lắng, công pháp Diệp Tĩnh Vũ tu luyện thực sự quá biến thái, biến thái đến mức người thường khó có thể tiếp nhận được.

Đến cuối cùng, Lương Tiểu Hữu chỉ phun ra được một câu: “Nếu thánh thú không được, vậy chúng ta trực tiếp luyện hóa toàn bộ tinh khí của Võ Thần đi!”

Nếu như luyện hóa Võ Thần mà truyền ra ngoài, còn không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn gì. Phải biết rằng, Võ Thần chính là tồn tại trong truyền thuyết a, muốn gặp được một người đã rất khó khăn rồi, chứ đừng nói chỉ là thực lực cường đại của

bản thân hẳn... Về phần luyện hóa Võ Thần, Ách, phỏng chừng trên thế giới này sẽ không có ai nghĩ như vậy...

Nhưng lọt vào trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại là hai mắt sáng ngời...

Đúng vậy, loại năng lượng thánh cấp này khó mà thỏa mãn nhu cầu của mình, thế thì tìm Võ Thần cấp cao hơn một bậc.

“Ý kiến hay, lần sau gặp lại Hiên Viên Tiêu Chiến, nhất định không thể để hắn chạy thoát, ta thực sự chờ mong sau khi ngưng tụ ra Kim Đan, rốt cuộc sẽ đạt tới cảnh giới gì!” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tà ác, Hiên Viên Tiêu Chiến bế quan ở Thiên Nguyên thành xa xa lại run rẩy một hồi...

Nhoáng một cái đã là ba tháng, giờ phút này đã là mùa hè, Nam Vân đế quốc dưới sự cai quản của tân hoàng đế Lạc Nhược Phong và thừa tướng Gia Cát hàng tử ban đầu, vụ án hình sự càng ngày càng ít, dân chúng cuộc sống càng ngày càng hạnh phúc, đặc biệt là bách tính Vân Kinh, mấy tháng trước bóng ma của trận đại kiếp kia đã từ từ tiêu tán...

Mà khi Diệp Tĩnh Vũ công bố một loạt chế độ tân binh, người tham gia tòng quân cũng càng ngày càng nhiều, trước kia, mọi người đều bị ép phục vụ quân dịch, nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ ban bố một bộ chế độ quân sự tự nguyện trong xã hội, dân chúng lại cam tâm tình nguyện làm binh...

Phải biết rằng, hiện tại làm binh, không chỉ có quân lương nhiều hơn trước kia, hơn nữa còn có thăm người thân giả. Hai năm sau, nếu không muốn lưu lại quân đội, còn có thể xin trở về nhà.

Cho dù là hi sinh trên chiến trường, người nhà cũng sẽ được triều đình chiếu cố, hoàn toàn giảm bớt nỗi lo sau này của bọn họ...

Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, số lượng quân đội Nam Vân đế quốc không ngừng tăng lên, đến cuối cùng không thể không dùng cách khôn khéo mà thắng.

Kể từ đó, chiến lực của tân binh cũng liên tục tăng lên...

Đương nhiên, Diệp thống soái của chúng ta chỉ là đưa ra đề nghị như vậy, cụ thể quá trình chấp hành lại ném toàn bộ cho thủ hạ đi làm, mà mấy tháng nay hần, ngoại trừ vội giúp thuộc hạ tăng lên thực lực, việc bận rộn nhất chính là tổ chức hôn nhân...

Phát? Người hỏi hôn nhân của ai? Đây đương nhiên là bạn học của chúng ta, cùng Lạc Linh Nhi yêu nhau mấy năm, thậm chí không để ý đến phong tục thế giới này, lên xe sớm hơn hần, hiện tại cũng nên bỏ vé rồi phải không?

Hôm nay, chính là ngày tháng thành thân của Công chúa Lạc Linh Nhi - một vị chiến thần của Nam Vân đế quốc, Trần Quốc Công Diệp Tĩnh Vũ và Nam Vân đế quốc xinh đẹp nhất...

Không dựa theo thói quen của hoàng tộc, hai nhân vật Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi có thân phận cực kỳ cao quý, vậy mà lại lựa chọn dùng phong tục dân gian để tổ chức hôn lễ có một không hai này...

Sáng sớm, mặt trời lên cao, toàn bộ Vân kinh thành đã tràn ngập vui mừng, trên đường phố, trên mái nhà, dưới mái hiên, khắp nơi đều là màu đỏ, lụa đỏ, màu đỏ ớt, đèn lồng đỏ... Màu đỏ...

Tựa hồ toàn bộ Vân kinh thành đều bị màu đỏ này bao phủ...

Trên mặt dân chúng đều tràn đầy vui sướng, hoan hô ở trên đường, chúc mừng Vĩnh Nhạc công chúa, minh châu của Nam Vân đế quốc này, hôm nay sẽ xuất giá.

Còn Diệp Tĩnh Vũ, anh hùng mà Nam Vân đế quốc giải cứu từ thủy hỏa nóng bỏng này chính là tân lang, tuyệt phối như vậy sao không khiến người ta vui vẻ cho được.

Mấy ngày nay, danh vọng của Diệp Tĩnh Vũ trong dân gian thậm chí còn vượt qua cả Hoàng đế...

Rất nhiều người hô to khẩu hiệu Chiến Thần đánh về phía quảng trường bên ngoài Hoàng cung, bọn họ đều muốn tận mắt nhìn thấy vị Chiến Thần này sẽ dùng cách thức gì để đón dâu Công chúa...

Mà lúc này, trong một tầng lầu các cao nhất của Hoa Mãn Lâu tại Kinh Kinh, hai tuyệt thế mỹ nữ nhìn thẳng về phía hoàng cung...

Bộ Đồ thứ bảy mươi sáu, thứ tám phù đồ tể.

Vân Kinh, Hoa Mãn Lâu, trong một tầng lầu các cao nhất, hai tuyệt thế mỹ nữ chính trực nhìn chăm chăm về phía hoàng cung...

Một người mặc váy lụa mỏng màu phấn hồng, khoác bên ngoài một lớp sa mỏng, nhìn qua đầy gợi cảm gợi cảm, đặc biệt là bộ ngực thướt tha, rất cao, lớn như vậy, giống như vậy...

Nàng có một đôi mắt màu lam nhạt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, hết thấy đều lộ ra vẻ yêu mị như thế...

Đúng vậy, nàng chính là đại diện danh từ yêu mị, cũng chỉ có nàng mới có thể nói ra từ hoàn mỹ này...

Người này đúng là Hoa khôi yêu kiều của Hoa Mãn Lâu, trên thực tế cũng là đệ tử hạch tâm nhất của Bách Hoa Môn, còn là người khổng chế sau màn của Hoa Mãn Lâu...

Mà bên cạnh yêu kiều, đứng đấy một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu đen, dáng người cũng mê người, trên mặt nàng che khăn, chỉ lộ ra một đôi mắt màu nâu, bất luận kẻ nào nhìn thấy đôi mắt này, đều cảm thấy có một cỗ ma lực, hút linh hồn của mình vào...

Mà trong ngực của nàng, còn nằm sắp một con hổ con toàn thân trắng như tuyết, trên mặt treo đầy vẻ lười biếng, hiển nhiên rất là hưởng thụ loại cảm giác ở trong ngực mỹ nữ này...

“Cửu cô nương, người nhờ ta chuyển tặng lễ vật, đã đưa qua...” Nhìn hoàng cung náo nhiệt phi phàm kia, yêu kiều bỗng nhiên quay đầu nói với nữ tử áo đen đứng bên cạnh mình.

Nghe nàng xưng hô, nữ tử này hiển nhiên chính là người đứng sau màn của Kính Yên Lâu, Cửu Phượng...

“Đa tạ!” Cửu Phượng không quay đầu lại chút nào, trong miệng thần nhiên nói, mà trong con ngươi màu nâu của nàng lại mang theo vẻ chua xót, nhân nhật bị thương, còn có vẻ hăm mộ...

Chứng kiến tâm tư Cửu Phượng hoàn toàn không ở chỗ này, trong mắt Yêu Ngọc lóe lên một tia kinh ngạc, đối với Cửu Phượng, nàng mặc dù sớm đã nghe nói, cũng có điều tra đối với nàng, biết nàng chính là đệ tử chân truyền của đương kim môn chủ La Sát, Huyết La Sát, càng biết nàng chính là người đứng sau không chế Kính Yên Lâu, cũng bởi vì như thế, Yêu Dục đem nàng trở thành đối thủ lớn nhất của mình...

Trong tưởng tượng của nàng, Cửu Phượng hẳn là một người tâm cơ thâm hậu, tuyệt đối sẽ không để lộ tâm tình của mình ra ngoài. Dù sao, làm nghề này của các nàng, am hiểu nhất chính là diễn kịch, không thể để cho người khác biết được trong lòng mình đang nghĩ gì...

Thế nhưng không biết vì sao, giờ phút này Cửu Phượng cũng không phải là vị cửu cô nương một tay sáng lập Kính Yên Lâu trong truyền thuyết kia, cũng không phải La Sát Nữ thần bí nhất của La Sát môn, giờ phút này trước mặt yêu kiều, chỉ là một thiếu nữ bình thường, đơn giản nhất, si tình nhất mà thôi...

Trong mắt một nữ tử tràn ngập đau thương, tràn ngập bất đắc dĩ, tràn ngập tiếc nuối...

Tại sao nàng lại biểu lộ như vậy? Tại sao nàng lại ở trước mặt mình để lộ? Là diễn kịch sao? Nhưng vẻ mặt một người có thể chân thành như vậy? Hơn nữa nàng cần phải diễn kịch ở đây sao? Có gì tốt chứ?

Nhưng nếu không phải diễn trò, vì sao nàng lại để lộ cảm tình như vậy? Chẳng lẽ...

“Cửu cô nương, ngươi yêu hắn?” Trong miệng yêu kiều trực tiếp hỏi vấn đề nàng cho là vĩnh viễn cũng không biết được đáp án...

“Ừm...” Ai ngờ Cửu Phụng lại không chút e dè, gật gật đầu, phản ứng như vậy, ngược lại làm cho nàng có chút không biết làm sao. Nàng thực sự không thể tin cử Phụng lại trực tiếp thừa nhận loại bí mật mà ngay chính mình cũng không biết này, hoặc là nói nhiều chuyện đi...

“Vậy...” Côn Bằng rất muốn hỏi hắn có biết không, lại nghe được thanh âm của Cửu Phụng tiếp tục vang lên...

“Người nói xem, ta yêu một người sẽ cảm giác như thế nào?”

Yêu một người có cảm giác gì? Yêu kiểu nhất thời có chút mờ mịt, từ lúc chính mình hiểu chuyện, sư tôn đã dạy mình cách câu dẫn một người đàn ông, như thế nào đi đoạt trái tim của một người đàn ông, như thế nào để một nam nhân lại một lòng một dạ vì ngươi, nhưng nàng chưa từng dạy bảo một người đàn ông mình yêu...

Trái lại không ngừng đút cho mình một thứ tình yêu không thể tin tưởng, nam nhân càng không thể tin tưởng, nàng làm sao biết được cảm giác yêu một người như thế nào...

Trong tư duy của nàng, tình yêu chính là chuyện buồn cười nhất, đây là chuyện chỉ có thằng ngốc mới có thể đi. Nhưng hôm nay, Cửu Phụng mà nàng coi là đối thủ lớn nhất trong cuộc đời, vậy mà lại hỏi một vấn đề buồn cười như vậy...

Yêu thú có chút mờ mịt, có chút hoảng hốt, mà trong đầu lại không tự chủ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp kia...

Đó là một khuôn mặt còn xinh đẹp hơn rất nhiều nữ nhân, có chút tà, có chút cuồng, có chút kiêu ngạo, còn có một chút bá đạo khó có thể ẩn dật...

Lắc đầu, quăng khuôn mặt đáng ghét kia ra khỏi đầu, yêu kiều từ tốn nói: “Ta không biết, nhưng ta cảm thấy nếu như ngươi thật sự yêu nó, thì nên nghĩ cách đạt được nó, ở bên cạnh nó, chứ không phải một người khổ sở ở đây, ở đây đau lòng!”

Nghe được lời nói của yêu thú, Cửu Phụng lại chậm rãi quay đầu lại, một đôi mắt thâm tình nhìn thẳng vào yêu thú. Dưới ánh mắt thâm tình của nàng, yêu kiều không biết tại sao, lại cảm giác có chút chột dạ, thậm chí có chút không dám nhìn thẳng vào con mắt của Cửu Phụng...

“Không, đây không phải là yêu mà là yêu một người, nên chúc phúc hẳn, chúc phúc hẳn đạt được hạnh phúc nên có, chỉ có hạnh phúc thật sự của hẳn, người mới có thể cảm giác được sung sướng, thỏa mãn...” Cửu Phượng nhẹ giọng nói, âm thanh này lại tựa như một đoạn ma chú, tràn vào trong lòng yêu kiều, tuy rằng còn chưa đủ để xé nát ý nghĩ của nàng từ trước tới nay, nhưng trong lòng nàng cũng đã nổi lên những gợn sóng không nhỏ.

“Thế nhưng... Nhưng bây giờ người cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy vui vẻ, cảm thấy thỏa mãn chưa?” Yêu Viên cảm giác tim mình đập nhanh hơn, lại cố lấy dũng khí hỏi.

Cửu Phượng không có lập tức trả lời, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về hướng Hoàng cung, qua một hồi lâu, mới chậm rãi nói: ” Nếu hẳn thật sự hạnh phúc, ta sẽ mừng rỡ! ” Thanh âm của Cửu Phượng rất kiên định, rất khẳng định, tựa hồ đây là chấp niệm lớn nhất trong lòng nàng...

Đối mặt với thanh âm kiên định của Cửu Phượng, yêu kiều vậy mà cúi đầu, tinh tế thông cảm với một câu nói này, tình cảm, thật sự là như thế sao?

Yêu, thật sự là vô tư cống hiến như thế sao? Yêu, thật sự là làm cho người ta chấp nhất như thế sao?

Cũng chính vào lúc này, trên đường phố vang lên tiếng chiêng gió dày, chính là thời điểm Quốc Công Diệp Tĩnh trấn Vân đế quốc cưới công chúa đã đến... Cửu Phượng cùng Yêu Công đều không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía âm thanh, trong mắt hai người tràn đầy thần sắc phức tạp...

Trên đường phố, vô cùng náo nhiệt, đám dân chúng tự giác đứng hai bên đường, đưa mắt nhìn về phía âm thanh kia, trong mắt từng người tràn đầy chờ mong...

Mà lúc này, trong một tòa trạch viện ở Vân Kinh, tám bóng người nhanh chóng tụ tập lại với nhau, tựa hồ đang thương lượng cái gì đó...

Đệ thất thiên, máu huyết thiết chiến cuồng chiến.

“Thiết Phù Đồ, chân tướng đã điều tra ra, Bát Bộ Thiên Long cũng đã trở về, chúng ta cũng đã đến lúc động thủ rồi!” Trong tám người, một nam tử đầu tiên dựng tóc lên mở miệng nói ra, hắn mặc áo đen, vị trí ngực lại thêu một chữ “Chiến”, đúng là chiến nô bộ bát bộ phù đồ...

Mà ngực của mấy người khác cũng thêu lên một chữ, tám người này chính là tám bộ Phù Đồ mà Nguyên Linh Giáo phái ra, lần lượt là Cuồng Huyết thiết chiến, anh dũng ngoan cường...

“Lúc trước trưởng lão dặn dò chúng ta phải giết hết những người có quan hệ với Tần Viêm, hôm nay Đại hoàng tử của Nam Vân đế quốc, Tần gia, cùng với những người có quan hệ với ông ta đều chết hết, người duy nhất có quan hệ với ông ta chính là Diệp quốc công này. Mặc dù đã điều tra qua, là hắn giết Tần Viêm, nhưng không ai biết hắn rốt cuộc biết được bao nhiêu, chúng ta tuyệt đối không thể buông tha người này!” Một cường giả khác cũng mở miệng nói.

Trải qua mấy tháng điều tra, bọn họ đã sớm thăm dò rõ ràng những chuyện xảy ra ở Vân Kinh, càng biết được Tần Viêm chính là người bọn họ muốn giết...

“Các ngươi không cần nói thêm gì, thật ra đại trưởng lão đã hạ lệnh, không tiếc mọi giá giết chết kẻ này, chỉ có điều bây giờ còn chưa phải lúc động thủ!” Thiết Phù Đồ phát tay ngăn đám đồng bọn của mình lại.

“Vậy lúc nào mới động thủ?” Huyết Phù Đồ mở miệng hỏi.

“Đợi bọn họ tới?” Thiết Phù Đồ thản nhiên nói, hắn là thủ lĩnh của tám bộ Phù Đồ.

“Ai?” Bảy người đồng thời hỏi.

“Chúng ta...” Lúc này, một trận âm thanh trầm thấp vang lên, mọi người đồng thời nhìn lại, không khỏi kinh hô: “Bát Bộ Thiên Long, không phải các người đã trở về rồi sao?”

“Chúng ta trở về rồi, nhưng trưởng lão lại bảo chúng ta tới, tám bộ Phù Đồ, các người được xưng là Sát Thần của giáo chúng, hôm nay chúng ta không bằng tỷ thí một phen, xem ai giết chết hẳn trước!” Một nam tử dẫn đầu trong tám người nói.

“Long Nhất, người thua chắc rồi!” Thiết Phù Đồ lạnh lùng nói.

“Thật sao, vậy nhìn xem các người làm thế nào thắng được bọn ta?” Nam tử được gọi là Long Nhất cười nhạt nói.

“Hừ...” Thiết Phù Đồ lạnh lùng hừ một tiếng, mà mấy tên Phù Đồ khác lại tràn đầy vẻ kinh ngạc, Bát Bộ Thiên Long, Bát Bộ Phù Đồ, xưa nay đều là tồn tại nước sông không phạm nước giếng., Mặc kệ nhiệm vụ như thế nào, tình huống tập thể bát bộ phù đồ đều rất ít, nhưng bây giờ lại kinh động bát bộ phù đồ cùng bát bộ Thiên Long đồng thời đi đánh chết một người, trưởng lão có đề bài lớn hay không? Phải biết, mỗi người bọn họ đều là Võ Thánh a...

Mười sáu Võ Thánh, đây tuyệt đối là một lực lượng khủng bố đến cực điểm, toàn bộ Đấu Hồn đại lục, bất kể là Bạch gia, hay là Hiên Viên gia tộc, nếu đột nhiên kéo ra nhiều Võ Thánh như vậy cũng không có khả năng, chớ đừng nói chi là những cái khác, cũng chỉ có Nguyên Linh giáo là giáo phái âm thầm không chế cục diện đại lục hơn vạn năm mới có nội tình như vậy...

Mà mười sáu Võ Thánh có thể làm gì, quả thực có thể dễ dàng hủy diệt một quốc gia...

Nhưng những người này đều là tử trung chi sĩ, tuyệt đối không hoài nghi mệnh lệnh của trưởng lão. Thiết Phù Đồ hừ lạnh một tiếng, mười sáu bóng người nhanh chóng biến mất tại chỗ...

Giờ phút này, đội ngũ Diệp Tĩnh Vũ đón dâu đã bước vào cửa thành. Mặc dù bên cạnh hoàng cung đã xây dựng một phủ Quốc công cực lớn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cố chấp cho rằng mình đến từ phía nam, bây giờ muốn cưới Lạc Linh Nhi, nên từ cửa Nam thành đi vào, mãi cho đến cửa Hoàng cung...

Ngay khoảnh khắc đội ngũ đón dâu đi vào thành, tất cả dân chúng Vân Kinh, binh lính thủ thành, hay đám quan quân mặt mũi tràn đầy vẻ a dua, đều lộ ra thần sắc chấn động cực độ...

Đứng đầu là trọn vẹn hai trăm con Ngân Tuyết Ma Báo, mỗi một con đều lớn cỡ con hổ bình thường, toàn thân trắng muốt sáng như tuyết, không có một chút tỳ vết, từng bước từng bước giẫm trên đường lớn của Thiên Nguyên đế quốc, lộ ra vẻ ung dung, quý giá như thế.

Đây là một loại hoang thú cấp năm hung tàn, người bình thường đừng nói là thuần phục, cho dù là bắt một con cũng rất khó, nhưng hiện tại, không ngờ một lần lại có tới hai trăm con xuất hiện, hơn nữa lại âm áp như thế, nghe lời như thế, sao không khiến người khác giật mình chứ?

Trên lưng mỗi một con ma báo đều cưỡi một tên binh sĩ tinh nhuệ mặc áo giáp màu bạc, bọn họ ai nấy đều oai hùng bất phàm, mười phần tinh khí, vậy mà đều là siêu cấp cao thủ cảnh giới Tiên Thiên...

Hai trăm Tiên Thiên cảnh giới a... Lúc nào, cũng lưu lạc đến mức cao thủ Tiên Thiên không đáng tiền như vậy?

Phía sau hai trăm con Ngân Tuyết ma báo là một trăm con Độc Giác Long Sư toàn thân trắng như tuyết, sừng của chúng trông kiết ngạo không bị trói buộc như vậy, thân hình cao lớn uy mãnh của nó cũng tràn đầy khí phách.

Đây chính là vương giả trong hoang thú a, lục cấp hoang thú, ngày thường có thể nhìn thấy một con đã rất là kỳ lạ, nhưng hiện tại lại xuất hiện một trăm con, hơn nữa vẫn bị thuần phục nghe lời như thế, thậm chí ngay cả bộ điệu của chúng nó đều giống nhau như đúc, quả thực là một khuôn đúc mà ra nha... Cái này cần bao nhiêu thời gian để huấn luyện, cần bao nhiêu bản lĩnh mới có thể huấn luyện chúng thành cái dạng này?

Mà trên lưng bọn họ, càng là một trăm chiến sĩ tinh nhuệ mặc áo giáp màu trắng, những người này đều là chiến sĩ cấp năm đến từ Nam Hoang Man Lâm, tinh quang trong mắt từng người nổ bắn ra, cho người ta một loại cảm giác cường đại đến cực điểm...

Sau lưng long sư này là hai con Long Sư Vương, mỗi con đều cao như một con voi. Một con toàn thân trắng như tuyết, một con toàn thân xanh đậm, đây đều là siêu cấp thú hoang gần với thánh thú vô hạn a...

Mà trên lưng chúng nó, có một người đang đứng, trên lưng Long Sư Vương màu lam, là một gã chiến sĩ siêu cấp thân cao hơn một trượng, lưng đeo một cây búa lớn, Xích Di Thương, mà trên lưng Long Sư Vương màu trắng là một gã nam tử dáng người thon dài, lưng đeo một cây cung dài, không phải Hồ Thương thì là ai?

Hấp thu lực lượng nội đan thánh thú, làm cho lực lượng của hai người đều tiếp cận thánh cấp vô hạn, chỉ cần tiếp tục cố gắng, đột phá thất cấp là chuyện sớm muộn. Dù sao, tu luyện thân thể không thể so với tu luyện võ đạo, lực lượng đạt được, còn cần tâm cảnh tu vi đuổi theo, đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần lực lượng đạt đến, liền có thể dễ dàng đột phá thất cấp...

Hai người này ngồi song song, phát ra uy áp khổng lồ, trực tiếp chấn động ba trăm con hoang thú cùng những bách tính vây xem trong thành...

Mà sau lưng hai người, lại là nhân vật chính trong hôn lễ lần này - Diệp Tĩnh Vũ...

Giờ phút này hắn mặc một bộ y phục tân lang màu đỏ, mái tóc dài màu trắng buộc sau đầu, khuôn mặt như dao gọt ngập tràn vui sướng...

Hắn ngồi xuống, là phản bác toàn thân đen nhánh, thân thể cứ như vậy lơ lửng trong hư không, bốn vó dưới chân bốc lên liệt diễm, tôn Diệp Tĩnh Vũ lên như chiến thần trên chín tầng trời, uy vũ, tiêu sái, khí phách...

đứng đầu số tám, anh dũng anh dũng đứng đầu nổi tiếp.

Khi hai con người hấn quét xuống dưới, toàn bộ thế giới trở nên sôi trào...

Rất nhiều thiếu niên trong mắt lộ ra thần sắc hăm mộ, mỗi người đều đã bắt đầu tưởng tượng, nếu có một ngày như thế này, mình cũng có thể có chiến thế này, thật thô bạo đến mức này tốt rồi sao?

Rất nhiều thiếu nữ trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng, khuôn mặt xấu hổ đỏ lên, ánh mắt lộ ra vẻ hăm mộ, trong lòng không ngừng tưởng tượng, nếu như mình là tân nương thì tốt biết bao?

Tất cả mọi người đều hoan hô nhiệt liệt, nghênh đón đội ngũ đón dâu tiến tới...

Mà ở sau lưng Diệp Tĩnh Vũ lại là Công Tôn Hương cùng Hồ Dung, hai vị tuyệt mỹ nữ tử này, trên mặt đều mang theo nụ cười vui vẻ, bất quá rốt cuộc trong lòng các nàng nghĩ cái gì, lại không ai biết, bất quá tọa kỵ của các nàng lại là hai đầu huyết văn Bạch Hổ, đồng dạng cũng là lục cấp hoang thú...

Sau lưng y nguyên đi theo một trăm Độc Giác Long Sư và hai trăm đầu Ngân Tuyết Ma Báo, trận thế như vậy thật sự là kinh người đến cực điểm...

Một đường đều là hoan hô, một đường đều là hoa tươi, một đường đều là ủng hộ, toàn bộ Vân Kinh sôi trào lên...

Giờ phút này, trên quảng trường bên ngoài Hoàng cung, cũng đã sớm chật ních người. Bởi vì Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi muốn đi qua một bước này trong sự chứng kiến của dân chúng, tất cả dân chúng bình thường không có tư cách đi tới nơi này đều bị cuốn vào. Kể từ đó, những cầm quân kia mang đến áp lực cực lớn, đối mặt với những bách tính vui vẻ kia,

bọn họ chỉ có thể tạo thành từng bức tường người ở vòng ngoài, phòng ngừa bọn họ xâm nhập vào trung tâm.

Giờ phút này, phía dưới cửa cung, đặt một chiếc ô lớn màu vàng sáng, dưới chân núi Đại La đặt một long ỷ cực lớn, Lạc Nhược Phong mặc long bào màu vàng kim cứ thế ngồi trên long ỷ. Bên cạnh hắn còn đặt mấy cái ghế, thừa tướng đương triều Gia Cát ức bắt đầu. Tiêu Dao Công Tiểu có thể có tư cách ngồi ở chỗ văn võ bá quan, vương công quý tộc đều ngồi ở đó, từng khuôn mặt đầy chờ mong nhìn về phía trước...

Có cao thủ siêu cấp như Lương Tiểu Hữu ở đây, căn bản không cần lo lắng lúc này có ai dám đến quấy rối, đây cũng là nguyên nhân Diệp Tĩnh Vũ dám tổ chức hôn lễ ở quảng trường bên ngoài Hoàng cung.

Hắn muốn cho tất cả mọi người trên thế giới đều biết rằng mình đã cưới Lạc Linh Nhi, còn phải nói với người của toàn thế giới, hắn có đủ năng lực để bảo vệ nàng, che chở nàng, cho nàng hạnh phúc lớn nhất...

Đúng lúc này, bóng dáng đội ngũ đón dâu dần dần xuất hiện trong thị giác của mọi người, khi nhìn thấy con Hoang Thú chỉ thuần phục ngoan ngoãn kia, ngoại trừ Lương Nhược Phong đã từng tham dự vào việc này, ngay cả Lạc Nhược Phong cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi mà đã thuần phục được nhiều hoang thú kiệt ngạo không gò bó như vậy, làm sao hắn có thể làm được?

Phải biết rằng, những hoang thú này đều là hoang thú trưởng thành, muốn thuần phục một con Hoang Thú trưởng thành, vậy so với giết hắn còn khó hơn mấy lần, nhưng Diệp Tĩnh Vũ thì sao? Không chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được những hoang thú này, thậm chí còn đem nó thuần phục ầm ập như thế, cái này sao không khiến cho người ta khiếp sợ.

Ít nhất có một nửa số người không nhìn được đứng lên, muốn nhìn xem toàn cảnh đội ngũ đón dâu...

Quảng trường vốn rất náo nhiệt theo đám người Diệp Tĩnh Vũ tiến vào, lại một lần nữa sôi trào lên, từng người từng người

trong đó đang gào thét, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt niềm vui trong lòng mình. Chẳng qua cũng may những người này đều sùng bái Diệp Tĩnh Vũ, biết đây là chuyện vui lớn nhất kiếp này của Diệp Quốc Công, không ai liệu lĩnh xông phá phòng ngự của cấm vệ quân, ảnh hưởng tới việc cử hành của hôn lễ...

Đội ngũ đón dâu đến, trong hoàng cung cũng vang lên tiếng nhạc du dương. Theo âm thanh này, tất cả mọi người, kể cả Hoàng đế Lạc Nhược Phong đều đứng lên...

Một đám cung nữ xinh đẹp dẫn đầu đoàn người đi ra, theo hành tẩu của các nàng, một tấm thảm lông đỏ thật dài cũng từ trong cung hiện ra...

Ngay sau đó là đội hình quần áo đẹp đẽ, phía sau bọn họ lại có người nâng cây dù Đại La hoa lệ hơn. Phía dưới núi Đại La là một con long liễn xa hoa do mười tám con tuần mã kéo, mặc áo đuôi phượng, Vĩnh Nhạc công chúa mang khăn voan đỏ đang ngồi trên đó, bên cạnh nàng còn có một nam một nữ...

Chính là cha mẹ ruột của nàng, Thái Thượng Hoàng Lạc Tiêu Phong và Thái hậu Lý Tuyết Lâm...

Trên mặt Lạc Tiêu Phong đương nhiên lộ ra vẻ vui mừng, khuôn mặt của Thái hậu cũng lộ ra nụ cười vui mừng. Từ sau khi vào cung lâu như vậy, nàng chưa từng rời khỏi Hoàng cung. Thế nhưng hôm nay, bởi vì con gái mình vui vẻ mà rời khỏi Hoàng cung, chuyện này làm sao có thể không vui, thế nhưng trong lúc vui mừng lại có bao nhiêu lo lắng, tổ chức hôn lễ ở bên ngoài Hoàng cung, an toàn chứ?

Bất quá tựa hồ cảm nhận được khí tức cường đại kia của Lạc Tiêu Phong, vẻ lo lắng trong mắt Thái hậu chậm rãi thôi lui...

Lúc này cần mười tám con tuần mã mới có thể kéo Long Tsuru ra khỏi hoàng cung, cũng chính là lúc toàn bộ đội ngũ đón dâu Diệp Tĩnh Vũ đều bước vào hoàng cung...

Khi nhìn thấy hơn trăm con thú hoang cao cấp kia, Thái Thượng Hoàng và Thái hậu cũng giật mình, trong lòng Lạc Tiêu Phong càng phỉ báng, tên gia hỏa này vui mừng quá mức

phải không? Rốt cuộc hấn đi đâu mà tìm nhiều thú hoang nghe lời như vậy?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, khi nhìn thấy long liễn cực lớn kia, cũng đã từ trên lưng nghịch bác nhảy xuống, từng bước từng bước đi tới Long Giải...

Trên mặt hấn đầy vẻ tươi cười, đó là nét tươi cười phát ra từ nội tâm. Ngay lập tức, Linh Nhi sắp trở thành thê tử của mình, lập tức, ngay sau đó chính mình sẽ là người có vợ...

Những chiến sĩ đi theo hấn lại chia ra hai bên, vậy mà trên quảng trường bày ra một đồ án một mũi tên xuyên hai tim...

Thái Thượng Hoàng và Thái hậu ngồi trên long liễn mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy đồ án như vậy, nhưng cũng đoán được ý tứ của đồ án này, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, gia hỏa này, xem ra thật là thú vị...

Long Tư cũng dừng lại, Lạc Tiêu Phong tự mình dắt tay con gái mình rời khỏi long liễn. Đã sớm có cung nữ thái giám sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, hai người ngồi xuống với nhau, mà Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên là tiến lên hành lễ...

Ngay sau đó là một bộ trình tự phức tạp tới cực điểm, cho dù dựa theo phong tục dân gian, nhưng dù sao cũng là hôn lễ của một vị công chúa và quốc công, nào có thể qua loa...

Ước chừng tiến hành gần một canh giờ, các loại trình tự rườm rà mới tiến triển đến tình trạng bái thiên địa...

Lúc này, toàn bộ quảng trường đã yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người đều nín thở, có thể tận mắt nhìn thấy bệ hạ đương triều. Bọn họ đã quá mức nghiến rồi, đặc biệt là lúc thấy hoàng đế đương triều bệ hạ tự mình làm Tư Nghi, bọn họ cảm thấy hoàng đế hôm nay chính là thân dân như thế...

Lúc này lại một đám tân lang nhìn chăm chăm không chớp mắt vào những tân nương trong quảng trường...

“Nhất bái thiên địa...” Lạc Nhược Phong mỉm cười...

Theo thanh âm của hấn vang lên, Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi đồng thời cúi đầu về phía trời đất...

“Hai bái cha mẹ...” Cha mẹ Diệp Tĩnh Vũ sớm đã mất, cho nên hôm nay chỉ có thể lễ bái Lạc Tiêu Phong và Lý Thái hậu...

Diệp Tĩnh Vũ lại dắt tay Lạc Linh Nhi, xoay người cúi đầu với Lạc Tiêu Phong và Lý Thái hậu ngồi trên bảo tọa...

Thái Thượng Hoàng và Thái hậu đương nhiên cười đến không ngậm được miệng...

“Phu thê đối bái...”

Ngay khi những lời này vừa mới rơi xuống, mười sáu thân ảnh màu đen lại trực tiếp xuất hiện trên không quảng trường...

Vũ Thánh giết chết Chương thứ 499.

Nhìn mười sáu bóng người tùy tiện xuất hiện trong hư không, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, người có thể đứng ngang hư không, lại không có nửa điểm ba động hồn lực, cũng chỉ có Vũ Thánh có thể đạt tới, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện mười sáu Võ Thánh, điều này thật không thể tin nổi a, hơn nữa mười sáu Võ Thánh này không mời mà đến, vậy thì tính là gì?

Về mặt những bách tính kia vẫn còn mờ mịt, rất nhiều người đều không biết Võ Thánh đại biểu cho cái gì, cũng không biết những người này chính là Võ Thánh, nhưng những quan viên văn võ kia, lại là một đám biến sắc.

Lạc Tiêu Phong cũng chau mày, Thái hậu càng thêm hoảng sợ, sao những người này lại xuất hiện ở đây vào lúc này?

Lạc Nhược Phong cũng cố tỏ ra tự tin, tuy rằng nội đan của Diệp Tĩnh Vũ đã tăng lên tới đại tông sư đỉnh phong, nhưng dù sao chênh lệch cực lớn với Vũ Thánh, mà bây giờ lại trực tiếp xuất hiện mười sáu Võ Thánh, đây tuyệt đối là thực lực khủng bố khiến cho Võ Thần cũng phải kiêng kị.

Ngược lại Lạc Ly Hiên đi theo bên cạnh Lạc Nhược Phong lại hưng phấn nhìn những bóng người cao cao tại thượng kia. Từ sau khi tiến vào cảnh giới tông sư, hắn luôn muốn tìm một cơ hội chứng minh sự cường đại của bản thân, đáng tiếc hắn là Thái tử một triều., Người bình thường ngay cả tiếp cận hắn cũng không có khả năng, chớ nói chi là làm thương tổn hắn, bây giờ có người dám quấy rối hôn lễ của sư phụ mình, chẳng phải là vừa vạ cho mình một cơ hội xuất thủ sao? Thật có thể nói là mới sinh con ghé con không sợ cọp...

Ngoại trừ vài tên thành viên hoàng thất chủ yếu này, những vương công quý tộc khác cũng đều lộ ra vẻ hoảng sợ trên mặt từng người. Bọn họ cũng không biết những người này rốt cuộc xuất hiện vì cái gì...

Lạc Linh Nhi cũng hơi đổi sắc mặt, tuy nàng không thể nhìn thấy những bóng người kia, nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, cảm giác của nàng lại khác mấy lần, mười sáu đạo khí tức cường đại trống rỗng xuất hiện này làm sao có thể thoát khỏi cảm giác của nàng.

Ngay lúc nàng không nhận được muốn vén cái nắp đở lên, thì một bàn tay to lớn lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, “Chúng ta vẫn chưa có đôi bái lẫn nhau!” Một âm thanh ôn nhu truyền tới, bao phủ tâm tình Lạc Linh Nhi đang lo lắng kia, tựa hồ chỉ cần có chủ nhân của âm thanh này, cho dù trời có sập xuống cũng không cần lo lắng...

Hắn không để ý tới biến hóa trên không trung nữa, mà quỳ xuống đối bái với Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được sự thông dong của Diệp Tĩnh Vũ như thế, trấn định như thế, dám đại thần, vương công quý tộc, lập tức an tâm không ít, Diệp công gia chẳng phải chỉ là một cao thủ siêu cấp thôi sao? Ngày đó Tiêu Canh cũng là Võ Thánh, còn không phải bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay sao, có hắn ở đây, dám người mình còn lo lắng cái gì?

Lương Tiểu Hữu ở một bên, trên người đã tản mát ra sát ý nhàn nhạt, huynh đệ của mình kết hôn, lại còn có người đến quấy rầy, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

Sau khi Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Linh Nhi chào hỏi nhau, buổi hôn lễ này mới coi là thật sự hoàn thành...

Không có thời gian ôm lấy phòng cưới, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy vạch trần khuôn mặt đỏ hồng của Lạc Linh Nhi trước mặt mọi người, nhìn khuôn mặt đáng yêu kia, nhìn đôi mắt trong sáng vừa xinh đẹp, đầu Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhẹ đi lên, hôn nhẹ lên môi Lạc Linh Nhi...

Lạc Linh Nhi mặt lại mang vẻ hạnh phúc, từ giờ trở đi, nàng chính là thê tử của Diệp Tĩnh Vũ, nàng phải gánh vác trách nhiệm của một thê tử...

Giờ phút này, mắt thấy hôn lễ đã hoàn thành, Lạc Tiêu Phong muốn làm xong tự mình ra tay, lại nghe thanh âm Diệp Tĩnh Vũ vang lên.

“Nhạc phụ, những người này nên giao cho hài nhi đi...”

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Tiêu Phong mỉm cười gật đầu...

“Linh Nhi, hảo hảo ở cùng nhạc phụ nhạc mẫu, xem trượng phu thu thập những gia hỏa này thế nào!” Diệp Tĩnh Vũ lại quay đầu nói với Lạc Linh Nhi.

“Không cần, luận gia muốn chiến đấu với ngươi!” Ai ngờ Lạc Linh Nhi lại cười giảo hoạt...

“Ách, ha ha, ngươi cứ ở lại đây mà sử dụng Hồn Thuật đi!” Diệp Tĩnh Vũ vỗ nhẹ lên vai Lạc Linh Nhi, nhưng thân thể lại từ từ bay lên trời...

Nhìn thân ảnh dần dần bay lên kia, hiện trường rất nhiều người lộ ra thần sắc sợ hãi thán phục, đặc biệt là một ít cấm vệ quân tham gia nội chiến ngày ấy, phảng phất lại thấy được loại tình huống Diệp Tĩnh Vũ điên cuồng đánh Võ Thánh kia...

“Các vị, các ngươi nhìn trộm ta lâu như vậy, ta không tìm các ngươi phiền toái cũng thôi đi, sao lúc ta đại hỉ không mời mà tới?” Nhìn mười sáu tên hắc y nhân sáng mắt há hốc mồm chung quanh, Diệp Tĩnh Vũ trong miệng lạnh lùng nói, nhưng trong mắt của hắn lại một trận khinh thường.

Nếu là muốn tới giết mình, cần phải dùng tốc độ nhanh nhất giết chết mình, mà những người này lại đang chờ mình, lẽ nào bọn họ lại tự tin như vậy?

Mười sáu Võ Thánh, thật sự rất mạnh sao?

Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ biết đám người mình theo dõi hắn đã lâu, Bát Bộ Thiên Long và Bát Bộ Phù Đồ đồng thời hiện lên vẻ kinh ngạc, thực lực của đám người mình tuy không dám nói là nhất tuyệt thiên hạ, nhưng công phu ẩn dật của bọn họ tuyệt đối là nhất lưu, ngay cả Võ Thần cũng không nhất định có thể phát hiện ra bọn họ, hơn nữa bọn họ làm việc mờ mịt như vậy, hoàn toàn che giấu khí tức Võ Thánh của mình, làm sao hắn phát hiện ra được?

“Chỉ giết ngươi mà thôi!” Cho dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Chiến Phù Đồ vẫn lạnh lùng nói ra, bản thân mình có mười

sáu Võ Thánh, cho dù thực lực của người đạt đến Võ Thánh, lại thêm một Võ Thần, cũng không thể là đối thủ của đám người mình.

Phải biết rằng bọn họ cũng không phải là Võ Thánh vừa mới bước chân vào cảnh giới Tiêu Canh, ngay cả lực lượng của bản thân cũng không biết vận dụng Võ Thánh sơ cấp, bọn họ đều là tồn tại từ nhiều năm trước đã tiến vào Võ Thánh, đặc biệt là Thiết Phù Đồ và Long Nhất, đều là tồn tại một chân bước vào Võ Thần...

“Giết ta? Ha ha, các người giết được ta sao?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại hiện ra từng trận cười lạnh...

Tuy rằng bây giờ nhìn như chỉ có một mình hấn ngăn địch, nhưng bên dưới Lương Tiểu, Nam Cung bị thương, Xích Di Thương, Hồ Lô, Hồ Mô, thậm chí đám người Biệt Ly đều đã chuẩn bị tốt nhất, Băng Minh một mực ẩn mình trong hư không đã sớm chuẩn bị sẵn sàng một kích đoạt mạng, nhìn qua tựa hồ là mười sáu người này bao vây Diệp Tĩnh Vũ, kỳ thật là mười sáu người này đã vây quanh Diệp Tĩnh Vũ...

“Đồ không biết sống chết!” Nhìn thấy biểu tình cười lạnh của Diệp Tĩnh Vũ, mạnh mẽ hét lớn một tiếng, trên người lại đại phóng hắc quang, hóa thành một đạo tàn ảnh, phóng tới hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng trong nháy mắt thân thể hấn khẽ động, một đạo lưu tinh màu đen lại xẹt qua không trung, đi thẳng tới mặt cửa của hấn. Mạnh Phù Đồ trong lòng hoảng hốt, thế gian này làm sao có thể có một mũi tên nhanh như vậy? Cảm nhận được lực lượng cường đại của mũi tên kia, cường phù đồ không dám khinh thường, thân ảnh vốn đang lao về phía Diệp Tĩnh Vũ vội vàng quay người tránh thoát một kích trí mạng...

Nhưng ngay lúc này, một bóng người đi tới trước người hấn, một trận thanh âm băng lãnh truyền tới lỗ tai của hấn...

“Vậy thì lấy người ra hiến tế đầu tiên đi!”

Chương Truy Mộc - miêu sát Vũ Thánh.

Nói chuyện chính là Diệp Tĩnh Vũ, thừa dịp Hồ Bi bắn ra mũi tên kia, thân ảnh của gã đã đi tới trước người cường phù, được Luân Hồi Chi Nhân quét qua, gã liếc mắt một cái liền nhìn ra người này là người yếu nhất trong mười sáu người, mà mười sáu người này ẩn ẩn thành hai phe thế lực., Không có tám người một tổ, vậy mà hợp thành một trận thế kỳ quái, nếu thật sự đợi trận thế của bọn họ phát huy uy lực, cho dù mình có cường đại hơn nữa cũng chưa chắc là đối thủ, cho nên thừa dịp mười sáu người này còn chưa kịp phản ứng, trước đánh chết một người mới là lẽ phải...

Theo tiếng nói hạ xuống, quyền phải Diệp Tĩnh Vũ đã thẳng tắp đánh ra, cơ hồ không cho cường giả Phù Đồ có cơ hội phản ứng, đã trùng trùng điệp điệp đánh vào trên ngực của hắn...

Nháy mắt, liền thấy một đạo hào quang màu trắng bạc trong nháy mắt sáng lên, ngay sau đó toàn bộ nổ tung, uy lực cực lớn vọt thẳng vào thân thể cường phù đồ, lập tức nổ tung toàn bộ thân thể Vũ Thánh Nhân kia...

Đây chính là một kích siêu cường của chiến kỹ, tinh quang diệt thế...

Nếu là cường giả Phù Đồ đạt đến Vũ Thánh, Chân Nguyên lực trong cơ thể cực kỳ hùng hậu, nhưng dưới tình huống đột ngột như vậy, căn bản khó mà ngăn cản được. Cho dù Chân Nguyên lực trong cơ thể hắn bản năng đánh về phía ngực, nhưng đối mặt với Bá Nguyên lực cường đại đến cực điểm, căn bản không có chút năng lực chống cự nào...

Trong nháy mắt khi Phù Đồ bị đánh chết, tay phải Diệp Tĩnh Vũ đã thò tới đan điền của cường phù đồ, một phát bắt được chân đan của cường phù đồ...

Tất cả những chuyện này diễn ra quá nhanh, chỉ cần cử động một cái là có thể khiến cho Hồ Ly bắn ra một mũi tên, rồi đến Diệp Tĩnh Vũ đánh ra một quyền, còn chưa tới thời gian chớp mắt thì những người ở đây đều là Võ Thánh, cũng khó có thể phản ứng kịp.

Dù sao, bọn họ không ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại động thủ trước, hơn nữa động thủ dứt khoát như thế.

Kỳ thật cũng trách cường phù đồ mệnh không tốt, nếu hắc không chủ động xuất kích, Hồ Tuu cũng sẽ không bắn ra mũi tên kia, nếu như không phải vì tránh né mũi tên đột nhiên xuất hiện kia, cho dù tốc độ Diệp Tĩnh Vũ có nhanh hơn nữa, thân là Võ Thánh hắc cũng tất nhiên có phòng bị, tuyệt đối sẽ không bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh thành bột phấn...

Bất quá khi tất cả những điều này trở thành sự thật, hiện trường chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh như chết, rất nhiều người đều không hiểu chuyện gì xảy ra, một Võ Thánh cường đại cứ như vậy vẫn lạc...

Đây là thực lực của Diệp Tĩnh Vũ sao?

“Giết...” Lúc này Thiết Phù Đồ mới phục hồi lại tinh thần, trong miệng quát to một tiếng, rút ra một thanh thiết kiếm to lớn dài chừng một trượng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Gần như ngay khi hắc động thủ, chiến lược, cuồng phù đồ, huyết phù đồ, anh phù đồ, dũng phù đồ, ngoan thao đồ đồng thời rút ra vũ khí của mình, toàn bộ đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Bọn họ đều cảm nhận được lực lượng kinh khủng của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt bọn họ không có nửa điểm khinh thường...

Nguyên Linh giáo chính là lực lượng thần bí nhất đại lục Đấu Hồn, năm đó gia tộc Hiên Viên có thể sừng sững không ngã, trở thành đại gia tộc nhất thống cửu châu, cùng Nguyên Linh giáo yên lặng ủng hộ không rời phía sau, mà tám bộ Phù Đồ, chính là cơ cấu võ lực chưởng quản giết chóc bên trong Nguyên Linh giáo...

Nghĩ thử xem, tám Võ Thánh tuyệt đối có thể phá hủy lực lượng cường đại của một quốc gia. Có thể nói nhiều năm như

vậy, tám bộ phù đồ rất ít khi xuất động, một khi xuất động sẽ không lưu người sống.

Từ trước đến nay chỉ có tám bộ phù đồ sát người, nhưng bây giờ lại bị người giết, điều này làm sao không làm cho những người này tức giận, làm sao không sợ hãi cho được?

Thiết Phù Đồ là một thanh trường kiếm cực lớn, chiến nô đồ là một Phương Thiên Họa Kích, Cuồng Phù Đồ là một thanh côn sắt màu đen như mực. Huyết phù đồ là một thanh ly nguyệt đao màu máu, Anh Phù Đồ là một thanh loan câu màu bạc, dũng mãnh đồ sát tay không, ngoan ngoãn tay không, thế nhưng quyền kinh và chiêu phong bọn chúng bộc phát ra lại cường đại khủng bố như thế...

Mà Thiên Long Bát Bộ ý thức được vấn đề nghiêm trọng này lại không lập tức động thủ, mà tùy thời chú ý biến động hiện trường, bọn họ tuyệt đối không cho phép tình huống vừa rồi lại xuất hiện.

Tám người tạo thành một trận thế kỳ quái vây tám bộ Phù Đồ cùng Diệp Tĩnh Vũ vào giữa, bất luận kẻ nào muốn đột phá tầng này đều phải thừa nhận tám người tiên công.

Cảm nhận được bảy đạo lực lượng kia cường đại đến cực điểm, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có nửa điểm sợ hãi, vẫn thong dong như vậy, tự tin như vậy, hoặc là nói, có chút quá mức cuồng vọng...

Đồng thời đối mặt với bảy Võ Thánh, cho dù là Võ thần cũng phải đau đầu, mà về mặt hấn lại không để ý...

“Thiên toái Địa Diệt Đao, Bạo! Bạo! Bạo!” Ngay lúc công kích của bảy người sắp tới gần Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, liên tục nói ba chữ Bạo.

Theo tiếng nói của hấn rơi xuống, toàn bộ viên Chân Đan trong tay hấn vỡ vụn ra, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu xanh sáng chói lên, Chân Nguyên lực cường đại vậy mà biến thành đao khí không gì không phá được, chém về phía bảy người này.

Chân Đan kia chính là lực lượng của cường giả Phù Đồ một đời, cơ hồ chiếm tám mươi phần trăm lực lượng của gã, bây

giờ lại bị Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bóp nát, vậy lực lượng bạo tạc sẽ cường đại tới mức nào?

Uy lực bạo tạc như vậy không thua gì uy lực pháo mà Tần Viêm sử dụng lúc trước, thậm chí còn cường đại hơn...

Uy lực như vậy đủ để hủy diệt toàn bộ Hoàng cung, thậm chí hủy diệt một nửa Vân Kinh thành, bất quá lực lượng này lại bị Diệp Vũ chuyển hóa hoàn mỹ thành đao khí tinh thuần nhất, càng là hoàn mỹ không chế cỗ lực lượng kinh khủng này...

Vô số thanh đao, trường đao, đại đao, đao, đao vụn, chiến đao, loan đao, hình thành trong hư không, từng thanh đều sắc bén như vậy, từng thanh đều vô cùng tinh xảo...

Từ đằng xa nhìn lại, sẽ thấy lấy Diệp Tĩnh Vũ làm trung tâm, hàng ngàn hàng vạn đao mang bắn ra bốn phương tám hướng, không chỉ bảo vệ chính mình hoàn mỹ, mà còn tạo thành công kích trí mạng với toàn bộ người chung quanh...

Không ai nghĩ tới lúc này Diệp Tĩnh Vũ lại có thể sử dụng chiêu này, lại dám trực tiếp bóp nát một Chân Đan của Vũ Thánh, dùng lực lượng của một viên Chân Đan đối kháng với công kích của bảy tên Vũ Thánh...

Chuyện này quả thực không khác gì đi chịu chết, cho dù là Võ Thần cao cấp, cũng không dám cam đoan có thể hoàn hảo không chế chân nguyên lực cuồng bá kia như thế, người làm như vậy, hoặc là một thằng điên, hoặc là tự tin mười phần vào năng lực của chính mình, Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên là người như vậy, không chỉ làm mà còn làm tốt như thế, thật tuyệt diệu...

Cảm nhận được đao khí cường đại kia, Thiết Phù Đồ cũng không thể không lui về phía sau, đồng thời trên người bọn họ đồng thời sáng lên đạo đạo quang mang thủy lam, đó giống như lồng sáng năng lượng mà Tần Viêm sử dụng lúc trước...

Những đao khí bị Diệp Tĩnh Vũ không chế điên cuồng bắn lên trên lồng năng lượng, lực phòng ngự của những lồng năng lượng này cực mạnh, vậy mà cũng bị đánh cho vỡ vụn từng trận...

“Ngao ô ô, lão tử tới...” Ngay lúc này, Lương Tiểu Vân đang ngồi phía dưới lại hét lớn một tiếng, thân ảnh bay lên trời...

Bộ thứ năm mươi một Thiên Long, bộ thứ tám.

Theo thân ảnh của Lương Tiểu Di chuyển động, Hồ Dung phía dưới Xích Di, Hồ Mô Mông cũng đồng thời khẽ động, đương nhiên, bọn họ đều không đạt tới cấp Thánh, hơn nữa cho dù thân thể đám người Xích Di Toan Nghê đạt tới cấp Thánh, không lĩnh ngộ võ đạo, bọn họ cũng rất khó có thể lẳng không mà lên, nhưng Lạc Nhật Cung trong tay Hồ Thương lại tuyệt đối có thể bắn chết Võ Thánh siêu cấp...

Mũi tên vừa rời đã đưa tới tám bộ Thiên Long, tám bộ Phù Đồ, bây giờ lại một lần nữa cầm cung, một tay cài tên, dường như căn bản không cần ngắm chuẩn, tay trái của kéo dây cung buông lỏng, lại là một ngôi sao băng màu đen xé rách trời cao...

Liên đi về phía Long Bát, cùng một dạng với vừa rồi, trước tiên sát khí tức yếu nhất một người rời nói tiếp...

Bất quá mặc kệ là Thiên Long Bát Bộ, hay là Bát Bộ Phù Đồ, lúc này đã sớm chuẩn bị, đặc biệt là Long Bát, cảm nhận được một đạo lưu tinh màu đen tràn ngập khí tức tử vong, trên thân sáng lên một đạo hào quang màu lam, dĩ nhiên là lòng năng lượng giống Tần Viêm như đúc, bất quá nhìn từ màu sắc, tựa hồ so với năng lượng trên người Tần Viêm thì kiên cố hơn nhiều...

Gần như trong nháy mắt khi lòng năng lượng sáng lên, mũi tên lông vũ của Hồ Thương đã trực tiếp bắn tới mặt cửa hắc, lập tức liền nghe một tiếng ầm vang thật lớn, toàn bộ mũi tên nổ tung, uy lực khủng bố vậy mà chấn động đến mức lòng năng lượng trước người rồng Bát lắc lư một hồi, hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan...

Uy lực của mũi tên này không thua kém một kích của Vũ Thánh, nếu đổi lại là loại lòng năng lượng như Tần Viêm ngày

đó, đã sớm tan vỡ, nhưng lòng năng lượng trên người Long Bát này, lại đủ để chống cự ba kích toàn lực của Võ Thánh, lúc này mới không bị mũi tên này đâm thủng...

Cũng chính trong nháy mắt này, thân thể Lương Tiểu Hữu đã xuất hiện trước người Long Bát, cơ hồ không lưu tình chút nào, đánh thẳng vào tim Long Bát...

“Đã sớm biết các ngươi sẽ làm như vậy, nhưng các ngươi cho rằng ta là người yếu nhất sao?” Đôi mắt với quyền của Lương Tiểu Tỳ, Long Bát cười lạnh một tiếng, hai tay vạch vào hư không, một đạo hào quang màu đỏ từ trong tay hắn hình thành...

“Xích Long hồng...” Long Bát hét lớn một tiếng, một quyền trực tiếp đánh ra, hung hăng đánh vào ngực Lương Tiểu Nhi, vậy mà không thèm nhìn một quyền đang bay nhanh đến của gã...

Lập tức liền thấy một đạo long ảnh từ hư không hình thành, mang theo uy lực không gì sánh kịp đánh về phía Lương tiểu nhân, trong mơ hồ còn nghe được trận trận thanh âm long ngâm...

Lương Tiểu Khả hoảng hốt, hắn chỉ cảm thấy sức mạnh của cú đấm này không hề thua kém trận chiến Hiên Viên Tiêu ngày trước, thế nhưng người này chỉ là một Võ Thánh, làm sao hắn có thể có được sức mạnh cường đại như vậy...

Nhưng hắn làm sao hiểu được, Thiên Long Bát Bộ đã tụ tập thành Thiên Long Bát Bộ Trận, lực lượng của tất cả mọi người liền cùng một chỗ, mỗi người đều có thể sử dụng lực lượng tám người, tám Võ Thánh, còn là tám Võ Thánh có thực lực cao cường, lại phối hợp với uy lực của đại trận này, lực lượng bộc phát đuổi thẳng đến Võ Thần Nhị Trọng Thiên...

Đây cũng là nguyên nhân mà bọn hắn căn bản không cần che giấu, trực tiếp đến đây, cho dù Lạc Tiêu Phong thân là Võ Thần đối mặt trận hình như vậy, cũng chỉ có một con đường chết...

Thân thể theo bản năng lệch qua trái, muốn tránh thoát một quyền cực mạnh này, thế nhưng ấn long ảnh màu đỏ kia vẫn

trực tiếp xẹt qua đầu vai của mình, mang đi mảnh lớn huyết nhục, ngay cả xương vai cũng bị một kích này chấn vỡ...

Cũng may Lương Tiểu Nhị căn bản không biết đau đớn là cái gì, thân thể cấp tốc lui lại hơn trăm trượng mới ngừng lại, thì khí trong cơ thể điên cuồng tràn ra miệng vết thương, nhưng miệng vết thương kia lại có cỗ lực lượng kỳ diệu, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phục hồi như cũ...

Lương Tiểu không tin tà lại một lần nữa nhào tới, lực lượng toàn thân tụ tập trên năm tay phải, tràn ngập khí tức ăn mòn từ đầu quyền của gã hình thành, sáng lên từng đạo ánh sáng màu đen. Mà tốc độ của gã lại đạt đến cực hạn, hầu như trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Long Bát. Mà Công Tôn Lộ cũng là xuất hiện trước mặt Long Bát đầu tiên, hai người đồng thời đâm ra một quyền mạnh nhất của mình...

Đối mặt với một kích toàn lực của hai người, Long Bát vẫn không hề sợ hãi, một tay phát lên, không ngờ lại trực tiếp chụp lấy năm đâm của Lương Tiểu cộng với Công Tôn Lộ...

Đúng lúc này, Hồ Thương lại bắn ra một mũi tên, mũi tên này nhắm thẳng vào mi tâm của Long Bát. Không chỉ có vậy, một bóng người màu đen xuất hiện từ hư không, một mũi kiếm màu đen đâm về phía cổ của Long Bát...

Đồng thời đối mặt với công kích của tối thiểu bốn người, trong mắt Long Bát cũng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức quát to một tiếng: “Vạn Phật thủ...” Theo tiếng nói của y rơi xuống, trên người y bỗng nhiên mọc ra rất nhiều cánh tay màu vàng, cũng không biết có bao nhiêu cánh tay, chỉ chít chằng chịt, những cánh tay màu vàng này cũng không có vũ khí gì, cứ như vậy hướng về phía mũi tên trước người chụp tới...

Thế nhưng tốc độ của mũi tên này thật sự quá nhanh, nhanh đến mức căn bản là không bắt được, vẫn không lưu tình chút nào bắn vào phía trên màn sáng màu xanh lam kia, cái lồng năng lượng có thể ngăn cản ba kích toàn lực của Võ Thánh vậy mà vỡ vụn ra toàn bộ...

Bất quá vô số cánh tay kia lại ngăn cản toàn bộ công kích của Lương Tiểu, Công Tôn Lộ, cùng với Băng Minh sau đó...

Đúng lúc này, tám người Thiên Long, tám bộ tộc cuối cùng cũng ý thức được sự khủng bố của hồ ly, thế nhưng bọn họ đã tự thành một thể, căn bản không có khả năng chỉ có một người đi đối kháng với hồ ly...

Lập tức trên mặt tám người lộ ra thần sắc kiên quyết: “Quần long loạn vũ thẳng long đạo!” Theo bọn họ vừa dứt lời, trên thân tám người đồng thời nổi lên đạo đạo hào quang màu vàng, mơ hồ lại có long ảnh tán loạn sau lưng bọn họ, tám đầu long ảnh vậy mà tụ hợp cùng một chỗ, biến thành một đạo trường long dài đến mười trượng, chạy xuống vị trí Hồ Ly phía dưới...

Cơ hồ là trong nháy mắt, một đạo long ảnh này đã tới trước người hồ ly, thế nhưng một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở phía trước hồ ly, chính là Xích Di Cương...

Đối mặt với con đường thẳng long kinh khủng này, Xích Di hai tay nâng chiến phủ, trên người vậy mà sáng lên từng đạo hoàng mang, toàn lực bổ tới đầu rồng kia...

“Ầm ầm...” Tiếng nổ truyền đến, long ảnh màu vàng kia bị một búa Xích Di chém thành hai khúc, thế nhưng lực lượng cực lớn vẫn đập cho thân thể Xích Di Thiên bay ngược ra ngoài, không chỉ có thế, ngay cả Hồ Dung phía sau gã cũng bị chấn bay ra ngoài, rơi ầm ầm trên mặt đất, thân thể co quắp một hồi, hiển nhiên cũng nhận lấy thương thế không nhỏ...

Dù sao, đây là một đòn mạnh mẽ mà tám người sử dụng, nếu không phải Xích Di Toan Nghê có lực phòng ngự rất mạnh, khả năng một chiêu vừa rồi đã đủ giết sạch bọn chúng...

Nhìn thấy một người bị đám người uy hiếp khá lớn, Thiên Long Bát Bộ hơi yên lòng, tám người bọn họ dùng thể trận kỳ quái, vừa vận vậy bảy tên Phù Đồ cùng Diệp Tĩnh Vũ ở giữa, căn bản không để cho mọi người có cơ hội giải cứu Diệp Tĩnh Vũ...

Hạng năm mươi hai phù đồ xuất thế.

Lúc này, Băng Minh, Lương tiểu được, Công Tôn Lộ đã phản bác đồng thời phát động công kích, thậm chí ngay cả Lạc Linh Nhi cũng có tác dụng với hồn thuật. Thế nhưng đối mặt với trận phòng thủ như thùng sắt của Thiên Long Bát Bộ, bọn họ căn bản không có cách nào...

Thậm chí mọi người phân biệt phát động công kích với mấy người, thế nhưng mặc kệ bọn họ đồng thời công kích mấy người, đều phải đối mặt với một kích không kém gì một kích của Long Bát vừa rồi...

Nói cách khác, mỗi người ở Thiên Long Bát Bộ, đều có thể phát huy được sức mạnh của Nhị Trọng Võ Thần. Đương nhiên, cũng không thể nói bọn họ tương đương với tám vị Võ Thần Nhị Trọng Thiên, chỉ có thể nói bọn họ như một vị Võ Thần Nhị Trọng Thiên có tám đôi cánh tay mà thôi...

Giờ phút này, trong đại trận của Thiên Long Bát Bộ tộc, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ dùng chân đan mạnh mẽ hóa thành đao khí mạnh mẽ, tuy không làm thương tổn bảy tên phù đồ khác, nhưng lại đánh cho lòng năng lượng của bọn họ nát bấy, hơn nữa trên mặt sĩ khí hung hăng đã kích bảy người một phen...

Bảy người hiển nhiên không chiếm được chút ưu thế nào, ngược lại bị Diệp Tĩnh Vũ đè xuống đánh...

Không thể không nói, giờ phút này thực lực Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới một tồn tại tương đối khủng bố, đặc biệt là tốc độ của hắn, thật sự là quá nhanh, hoàn toàn vượt qua phạm trù võ giả bình thường, hơn nữa thân thể hắn cực kỳ khủng bố, căn bản không rút đao, nhưng vẫn dựa vào lực lượng thân thể cường hãn của mình đánh cho bảy tên Phù Đồ liên tiếp lui về phía sau, thậm chí ngay cả vũ khí của bọn họ cũng không ngừng bị nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ đánh nát...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đi tới trước người Thiết Phù Đồ, lại đâm thẳng về phía trái tim của Thiết Phù Đồ, một quyền rất đơn giản, thế nhưng đối mặt với quyền tùy ý của Diệp Tĩnh Vũ, Thiết Phù Đồ lại như gặp phải đòn mạnh nhất đời, hai tay cầm kiếm, dùng quyền nhanh nhất bỏ tới...

Kiếm quang màu vàng trong nháy mắt sáng lên, hầu như trong nháy mắt đã tới trước nắm tay Diệp Tĩnh Vũ...

Mắt thấy sắp bỏ trúng Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng quyền ảnh của Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt biến mất, mà thân thể hấn lay động, không ngờ lại dễ dàng tránh được một kiếm này. Giờ phút này, chiến lược, Huyết Phù Đồ, Cuồng Phù Đồ cũng đồng thời công tới, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không tốn chút sức nào tránh né công kích của mọi người, đi tới sau lưng Thiết Phù Đồ, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng...

Chỉ một chưởng đơn giản, một chưởng mờ ảo, tùy ý đánh ra một chưởng...

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ, một chưởng kia nhẹ nhàng khắc vào hậu tâm của Thiết Phù Đồ, lập tức đánh bay Thiết Phù Đồ ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi...

Đây đã là lần thứ ba hấn bị Diệp Tĩnh Vũ đánh trúng, nếu không phải thực lực của Thiết Phù Đồ mạnh nhất trong bảy người, có lẽ cho dù không chết cũng đã sớm mất đi sức chiến đấu...

Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá mạnh mẽ, cường đại đến mức ngay cả bọn họ cũng khó mà ngăn cản được, lại lần nữa ổn định thân hình của mình, nhìn thấy mấy huynh đệ của mình vây quanh, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không chiếm bất cứ thế hạ phong nào, trên mặt Thiết Phù Đồ lộ ra thần sắc kiên quyết, kiên quyết...

Hắn biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì bảy người mình cũng sẽ bị Diệp Tĩnh Vũ một mình chém giết, đến lúc đó không chỉ không hoàn thành nhiệm vụ trưởng lão phân phối, còn có khả năng tiết lộ bí mật của giáo phái, cùng như vậy, không bằng lấy lực lượng mạnh nhất đánh chết...

Nhân vật như vậy, tuyệt đối không thể lưu lại, nếu không, hấn sẽ là uy hiếp lớn nhất của giáo phái...

Thiết Phù Đồ suy nghĩ thật lâu, trên người bộc phát ra từng luồng sáng đỏ như máu...

Cảm nhận được khí tức tuyệt nhiên trên thân Huyết Phù Đồ không ngừng phát ra, sáu gã Phù Đồ còn lại liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kiên quyết...

“Thiên địa hỗn loạn, bách tính đau khổ, cứu thế an dân, hàng thế!” Bảy người đồng thời quát lớn một tiếng, lập tức thấy trên đỉnh đầu bảy người bỗng nhiên bắn ra bảy bóng người., Bảy bóng người trong nháy mắt tụ tập cùng một chỗ, tạo thành một vị Phật cực lớn cao tới mười trượng, ngay sau đó liền thấy lực lượng tinh khí trên thân bảy người liên tục không ngừng tràn vào trong vị Đại Phật kia, liền thấy bóng dáng vị Đại Phật này càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng sáng...

Mà khuôn mặt của bảy người càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng mờ mịt...

Hết thấy đều chỉ trong nháy mắt, liền thấy thân ảnh bảy người hoàn toàn héo rút xuống, mà vị Phật này lại hoàn toàn rõ ràng, thân thể của hấn không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng thu nhỏ lại thành cỡ thường nhân...

Toàn thân nổi lên kim sắc quang mang, trên mặt của hấn ta mang theo nụ cười từ bi, phảng phất như thật sự là một vị Phật Tổ phổ độ chúng sinh...

Nhìn thấy thứ này hoàn toàn do tinh khí và lực lượng của bảy người ngưng tụ thành phù đồ, thần sắc Diệp Tĩnh Vũ hơi đổi, hấn hoàn toàn cảm giác được cỗ lực lượng trong cơ thể vị Phật này, đó là một lực lượng tuyệt đối không yếu hơn nhị trọng thiên vũ thần...

Nhưng bảy người Phù Đồ đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Giờ phút này, ngoại trừ thân thể còn trôi nổi giữa không trung, đã không còn chút sức chiến đấu nào, chỉ còn lại một hơi thở...

Cho dù tên Phù Đồ này có thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ, chiến lực của bọn họ cũng sẽ không khôi phục lại. Từ giờ trở đi, bọn

họ sẽ là một phế nhân, hơn nữa còn là một phế nhân tính mạng sắp biến mất...

Vì có thể diệt trừ uy hiếp của giáo phái, bảy người này không chút do dự lựa chọn hi sinh...

Nhìn thấy bảy tên Phù Đồ xuất ra một chiêu như vậy, ngay cả Thiên Long Bát Bộ cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc...

Bọn họ đều hiểu rõ, đây tuyệt đối là lực lượng còn kinh khủng hơn cả Thiên Long Bát Bộ Trận, nếu tám tên phù đồ đều có ở đây, sau khi sử dụng chiêu này, lực lượng phù đồ ra đời tuyệt đối có thể so với võ thần của tam trọng thiên...

Điều này cũng may là Diệp Tĩnh Vũ trước tiên giết chết một gã Phù Đồ trong đó, nên chiêu này mới không phát huy được hoàn mỹ...

Trận đồ sát này sẽ không có bất ngờ gì xảy ra, một tồn tại cường đại có thể so với nhị trọng thiên võ thần, cũng không phải những người ở đây có thể so sánh được...

Bất quá trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có nửa điểm sợ hãi, nhìn thấy phù đồ màu vàng phía trước mặc dù cảm nhận được chiến lực của hắn, nhưng trong mắt gã lại tràn ngập vẻ nóng bỏng, cho dù là võ thần cấp hai chân chính, gã cũng dám chiến một trận, chớ đừng nói là phù đồ này chỉ là một thứ có sức mạnh mà không có tâm cảnh cường đại kia...

Nhìn đám người Lương Tiểu Dã bị Thiên Long Bát Bộ cản ở bên ngoài, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu, hiện tại chỉ có thể giúp mình một mình mà thôi, hoặc là giết chết kẻ này, hấp thu lực lượng toàn thân, hoặc là bị hắn chém giết, từ nay về sau tan thành mây khói...

Chính mình vất vả lắm mới đón lấy Lạc Linh Nhi làm vợ, làm sao cam tâm cứ như vậy bị giết...

Trong lòng nghĩ vậy, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã dẫn đầu vọt ra ngoài, đưa tay đánh một quyền về phía vị Phật này...

Nhìn thấy năm đám Diệp Tĩnh Vũ đánh tới mình, trên mặt vị Phù Đồ này vẫn nở nụ cười từ bi, thế nhưng tay phải của hắn lại trực tiếp đánh ra...

Phù Đồ Hàng Ma Quyền...

Chương 503 phổ độ chúng sinh.

Từng gợn sóng màu vàng từ trên tay phải Phù Đồ lan ra, quyền kinh đã như thực chất trực tiếp đánh vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, lập tức đánh Diệp Tĩnh Vũ bay ngược ra sau, trong miệng máu tươi phun ra như điên...

Thế nhưng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng dạng đánh vào ngực vị Phù Đồ này, quyền kinh cuồng bạo lập tức đánh bay hẳn ra ngoài...

Vất vả lắm mới ổn định được thân ảnh của mình, Diệp Tĩnh Vũ đã thấy trên ngực của mình có thêm một quyền ấn thật lớn, thậm chí ngay cả khối huyết nhục trước ngực kia cũng vỡ vụn ra...

Đây chính là sức mạnh của vị Phù Đồ này sao?

Trong lòng có chút kinh ngạc với lực lượng phù đồ, Diệp Tĩnh Vũ lại chậm rãi giơ tay phải lên...

Nhìn như chậm chạp, nhưng gần như là trong nháy mắt, tay phải của hắn đã giơ lên hoàn toàn: “Nếu ngươi là phù đồ, vậy ta chính là Thần Vương đại diện chư thiên, tiếp chiêu đi, diệt Phật trăm chư thiên...”

Diệp Tĩnh Vũ chợt quát một tiếng, liền thấy tay phải đang giơ lên của hắn trực tiếp chém xuống, trong nháy mắt, liền thấy một đạo hào quang màu vàng từ trên cánh tay bắn ra, tạo thành một thanh chiến đao màu vàng to lớn, hung hăng chém về phía phù đồ phía trước...

Trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, từng khe nứt màu đen không ngừng hình thành từ hư không, đó là dấu hiệu lực lượng tuyệt cường chém nát không gian...

Từng đạo lôi quang ở trên trời lóe lên, tựa hồ đang đổ kỵ lực lượng tuyệt cường này...

Ngay cả trên khuôn mặt tràn ngập từ bi của phù đồ kia, vậy mà giờ phút này cũng lộ ra một tia kinh sợ...

“Bảy cấp phù đồ...” Một âm thanh như hát mà không phải hát, tựa như không phải ngâm xướng từ trong miệng phù đồ truyền ra, ngay sau đó liền thấy trên người hắn toát ra từng đạo lưu quang màu vàng, vậy mà tạo thành một toà bảo tháp bảy tầng màu vàng, đỉnh đầu của mình...

“Răng rắc...” Cự đao màu vàng trực tiếp chém lên đỉnh tháp, tầng phía trên cùng trực tiếp bị chém nát...

Ngay sau đó là tầng thứ sáu, tầng thứ năm, tầng thứ tư...

Đao mang kinh khủng như nước chảy mây trôi trực tiếp chém vỡ đỉnh tháp tầng bốn, đến tầng thứ ba mới hơi chậm lại, thế nhưng tầng kim quang kia vẫn không chút lưu tình nào...

Ngay sau đó là tầng thứ hai, ngăn cản trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, cũng bị chém nát...

Đến tầng cuối cùng, Phù Đồ cũng đã giơ quyền, ngay sau đó là quyền thứ hai, quyền thứ ba, quyền thứ tư, quyền thứ năm, quyền thứ năm, quyền thứ sáu...

Từng quyền ảnh màu vàng hình thành trước người hắn, trong chớp mắt đã có quyền ảnh cực lớn đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Tầng bảo tháp cuối cùng vỡ vụn, quyền thứ bảy xuất hiện trong hư không, vậy mà tạo thành một nắm đấm to lớn, hung hăng đánh vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Mà một trăm kinh khủng của Diệp Tĩnh Vũ cũng rơi vào trên người phù đồ, bất quá lực lượng đã bị triệt tiêu hơn phân nửa, một đao này làm sao có thể thương tổn được phù đồ...

Ngược lại Diệp Tĩnh Vũ bị một quyền này đánh trúng, xương ngực ngực trong nháy mắt đứt gãy ra, thân thể bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng lại một lần nữa điên cuồng phun ra, hiển nhiên đòn này đã triệt để làm hắn bị thương...

Dưới Thiên Long Bát Bộ Trận, toàn bộ bầu trời đều tạo thành một kết giới, quanh quẩn bị một quyền này đánh trúng, Diệp Tĩnh Vũ cũng là rơi vào giữa không trung, nhưng không rơi

xuống dưới, chứng kiến hết thảy mọi chuyện, đám người Lương Tiểu Nhi lòng nóng như lửa đốt...

Đặc biệt Lạc Linh Nhi, nàng không ngờ lại không muốn sống mà thôi động hồn lực, một cây cung dài màu đen hình thành trong tay nàng, dây cung lại có màu xanh thẫm, một mũi tên màu bạc còn xuất hiện trên dây cung, dĩ nhiên là Thiên Địa Tinh Linh tiễn, chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ bị thanh phù đồ này đánh nghiêm trọng như vậy, nàng quyết không giữ lại nữa, trực tiếp sử ra Hồn Thuật mạnh nhất mà nàng biết...

Dường như cảm nhận được uy lực của Thiên Địa Tinh Linh Tiễn, Thiên Long Bát Bộ phía ngoài đồng thời quát lớn một tiếng, trên người lập tức nổi lên từng đạo hào quang màu vàng, tạo thành một cái lồng năng lượng màu vàng thật lớn ở trên bầu trời, bao phủ cả Diệp Tĩnh Vũ và tất cả mọi người Phù Đồ vào trong...

Mà từng đạo hư ảnh, càng là từ trong hào quang màu vàng này hình thành, lại là một đám người, Nhị Long chúng, Tam Dạ Xoa, Tứ Càn Đạt Bà, Ngũ A Tu La, Lục Già Lâu La, Thất Sát Ma, Bát Ma Hô La Già.

Mặc dù chỉ là tám hư ảnh, nhưng tám hư ảnh này lại mang theo lực lượng cường đại chạy về Lạc Linh Nhi phía dưới. Khi nhìn thấy tám hư ảnh đang bay nhanh đến đây, Lạc Tiêu Phong vẫn luôn ngồi yên trên ghế rồng đã hành động...

Lúc này, vị Phù Đồ kia một quyền đánh bay Diệp Tĩnh Vũ, nhưng là từng bước từng bước đi tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, nhìn như rất chậm rãi, nhưng mấy bước đã đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên mạnh mẽ nhấc chân phải lên, hung hăng đạp lên đầu Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt của hắn, càng lộ ra vẻ dữ tợn, nào còn nửa điểm nụ cười từ bi phổ độ chúng sinh...

“Oanh...” Một cước nặng nề giẫm lên đầu Diệp Tĩnh Vũ, nếu không phải hắn thân là Hồn Động Chi Thể, một cước này cũng đủ để chặt đứt tính mạng của hắn...

Đau đớn khó tả truyền vào trong đầu, nếu không phải chuông cổ màu xanh trong đầu hắn bắn ra một đạo hào quang màu

xanh, có thể là đau đớn kịch liệt bức này đủ để cho hấn bất tỉnh...

Thấy mình một cước vẩy mà không giẫm vỡ đầu Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt tên Phù Đồ kia lại lộ ra một tia thần sắc khó tin...

“Vì sao còn muốn tham luyện hồng trần như vậy, hồng trần đủ loại, hết thấy đều chỉ là một hồi hư ảo mà thôi, liền để ta triệt để độ ngươi, phổ độ chúng sinh...” Phù Đồ khẽ quát một tiếng, thân thể của hấn bỗng nhiên bay lên trời, ngay sau đó cả người ngã xuống, hai tay từ hư không thành tư hiệu, hung hăng đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ không nhúc nhích...

Theo thân ảnh hấn hạ xuống, một cỗ năng lượng hủy diệt khó có thể tưởng tượng không ngừng hình thành, không chỉ thân ở trong đại trận Diệp Tĩnh Vũ, kể cả Lạc Linh Nhi, bọn người Lương Tiểu Hữu cũng cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại kia, đó là tuyệt đối có thể phá hủy lực lượng cả tòa Vân Kinh, Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể thừa nhận?

“Không được...” Hai mắt Lạc Linh Nhi ứa ra hai giọt nước mắt, thân thể nàng vẩy mà lại bay thẳng lên trời cao, phóng nhanh lên bầu trời. Hôm nay là ngày nàng vừa trở thành tân nương, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của nàng, nàng không cần bất cứ sơ xuất nào của Diệp Tĩnh Vũ...

Tùng đạo quang mang màu bạc từ trên người nàng sáng lên, thanh âm tê tâm liệt phế kia càng là từ trong miệng nàng truyền ra. Trên quảng trường trống trải này, lộ ra thê lương, bi thống như thế, làm cho người ta đau lòng như thế...

Dường như nghe được thanh âm này kêu gọi, Diệp Tĩnh Vũ một mực nằm bất động giữa không trung bỗng nhiên mở mắt, đập vào mắt là đạo thân ảnh mảnh khảnh kia đang không ngừng tới gần mình...

“Linh Nhi không cần...” Nhìn thấy Lạc Linh Nhi không ngừng nhào về phía mình, nàng biết rõ Thiên Long Bát Bộ cùng với phù đồ, Diệp Tĩnh Vũ kinh khủng nhất thời hô to. Thế nhưng nàng vừa dứt lời, cánh tay của vị Phù Đồ kia đã đánh vào hậu tâm của hấn...

Ngôi sao năm mươi tư bạo vong (một)

Lập tức, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy một cỗ lực lượng đủ để triệt để hủy diệt chính mình đánh vào hậu tâm của mình, một cỗ đau nhức khó tả truyền vào trong đầu mình...

Mà hậu tâm của mình, lại xuất hiện một cái lỗ máu thật lớn, hơn nữa lỗ máu kia vẫn còn đang không ngừng khuếch tán, rất nhanh đã to bằng cái bóng, ngay sau đó tiếp tục mở rộng, phẳng phất như một khối băng nhân chậm rãi vỡ vụn...

“A Vũ...” Lương Tiểu Thuần hét lớn, cũng bắt chấp mọi người, thân thể gầy còm không ngừng bành trướng, từng khối cơ bắp không ngừng bóc lên, phá rách quần áo trên người., Bộ da mỏng manh nứt ra, từng lớp vảy màu đen không ngừng mọc ra, toàn thân không ngừng quán quanh từng đạo hắc quang, răng nanh ở khóe miệng không biết từ lúc nào đã hoàn toàn xuất hiện, từng đạo ma văn còn phát ra ánh sáng màu đen...

Cửu U Chi Khí lạnh như băng toàn diện bộc phát, hai tay đã hóa thành song trảo sắc bén, toàn lực phóng tới Thiên Long Bát Bộ...

Trong mắt Băng Minh cũng trong nháy mắt trở nên một mảnh huyết hồng, Chân Nguyên lực trong cơ thể không muốn sống vận chuyển, một thanh kiếm ảnh màu xanh lam cực lớn từ trong cơ thể hần thoát ra, cả người cứ như vậy hóa thành một thanh cự kiếm, toàn lực chém xuống Thiên Long Bát Bộ...

Đào nhỏ cũng là một trận rống to, thân thể to như con nghé không ngừng biến hóa, không ngừng bành trướng, trong chớp mắt đã lớn mấy trượng, khóe miệng nhe ra răng nanh không ngừng, hơn nữa càng ngày càng nhiều, hai sừng trên đầu cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài...

Khí tức hung lệ không ngừng phát ra từ trên người nó, hai mắt nó càng trở nên xanh biếc một mảnh...

“Ngao ngao ngao...” Miệng to lớn phát ra tiếng rống to lớn, toàn bộ thân thể cứ như vậy biến thành một đạo lưu quang, xông về phía Thiên Long Bát Bộ...

Bốn vó nghịch bác đồng thời bốc lên hỏa diễm màu đen, nghịch bác bảy bước trực tiếp bước ra ngoài, vậy mà không muốn sống bước thứ năm...

Hư không bắt đầu vỡ vụn từng trận, đạo đạo lôi quang từ trong hư không thoáng hiện, mà thân thể của nó vậy mà cũng vỡ ra theo...

Không chỉ có vậy, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu, thậm chí ngay cả Lâm Hiểu Nghị cũng thôi động chân khí của mình, mấy đạo quyền kinh, kiếm khí phá không mà ra, toàn bộ đánh về phía lồng năng lượng kia...

Thương Nam Cung cũng xuất hiện trên bầu trời, Khấp Thần Thương trong tay phát ra tiếng kêu bi phẫn, càng nổi lên đạo đạo huyết sắc quang mang, hung hăng đâm về phía Thiên Long Bát Bộ...

Gia Cát ngồi bên dưới ban đầu chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, rất là khó tin nhìn thân thể từ từ vỡ vụn của Diệp Tĩnh Vũ, miệng không ngừng kinh hô: “Điều này... Điều này sao có thể, điều này sao có thể... Tựa hồ không thể tin được tất cả những thứ này là sự thật...”

Tất cả mọi người, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những điều này, rất nhiều người trong lòng đều cảm thấy đau đớn khó nói nên lời...

“Lá cây...” Nhìn thấy lỗ máu cực lớn nơi ngực Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi càng cảm thấy tim mình như bị xé rách, đau đớn, khó chịu...

Trong đầu không tự chủ được hiện ra một màn cùng Diệp Tĩnh Vũ, lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên ra ngoài dạo phố, lần đầu tiên dắt tay, lần đầu tiên hôn, lần thứ nhất...

Thật nhiều lần đầu tiên thật nhiều, lần nào cũng là lần đầu tiên vui sướng, đều hạnh phúc như vậy, thật khiến người ta say mê...

Chính là nam nhân này, cho mình thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời này, thời khắc tốt đẹp nhất, là hắn, là hắn triệt để giải phóng linh hồn bị giam cầm của mình, là hắn mang lại tự do lớn nhất cho mình...

Tình yêu của hắn, nỗi đau của hắn, sự xấu của hắn đều không ngừng hiện lên trong đầu Lạc Linh Nhi...

Nghĩ tới sự bá đạo của nó, nghĩ tới tà khí của nó, nghĩ tới sự dã man của nó, nghĩ tới thân thể vỡ vụn của nó, trái tim Lạc Linh Nhi cũng vỡ vụn theo...

Tất cả vỡ thành từng mảnh, vỡ thành từng mảnh...

Tiểu Diệp Tử, người không thể đủ chết, người đã đáp ứng ta, phải theo ta cùng đi Nam Hoang du ngoạn, muốn theo ta đi Đông Hải ngao du, muốn theo ta đi sa mạc thám hiểm, muốn theo ta đi phương Tây xem một chút, người đã đáp ứng ta đi, mặc kệ ta đi chỗ nào, người đều phải đi cùng ta, người không thể đi được, người không thể bỏ lại ta một mình người không quan tâm...

Trái tim vỡ vụn đang phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng...

Nước mắt không ngừng tuôn trào trong mắt, dưới ánh mặt trời chói chang này là những giọt nước trong suốt...

Nước mắt mờ hồ hai mắt, nước mắt thấm ướt vạt áo, nước mắt thấm ướt lồng ngực...

Ánh sáng trắng bạc trên người nàng càng ngày càng sáng. Giờ phút này, nàng không còn là công chúa hoạt bát đáng yêu nữa, cũng không còn là thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết xinh đẹp kia, mà là nữ thần trên chín tầng trời, băng lãnh đến cực điểm...

Sát phạt, loại khí tức này vĩnh viễn không thể xuất hiện trên người nàng hoàn toàn bộc phát...

Vẻ hồn nhiên trong mắt hắn biến mất vô tung vô ảnh, vẻ non nớt trên mặt không còn chút bóng dáng nào, chỉ còn lại sát khí lạnh như băng, sát khí trần trụi...

Giết! Giết! Giết!

Một đạo lôi điện biến thành cự kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu Lạc Linh Nhi. Vào lúc này, nàng không hề để ý đến bản thân đã sử dụng Lôi Đình chiến kiếm...

Trên lôi kiếm cực lớn kia nổ bắn ra khí tức hủy diệt, với khí thế không thể ngăn cản hung hăng đâm về phía lòng năng lượng cường đại của bộ lạc Thiên Long.

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, cái lòng năng lượng có thể hoàn toàn ngăn cản được bất cứ công kích nào của Võ Thánh dưới uy lực như vậy hoàn toàn vỡ vụn ra, trong miệng tám người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên cũng bị trọng thương...

Khi lòng năng lượng màu vàng biến mất, mọi người có thể thấy rõ thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã vỡ vụn hơn phân nửa, chỉ còn lại tứ chi và một cái đầu...

Mà sức mạnh của phù đồ kia vẫn đang không ngừng khuếch trương ra ngoài, không ngừng phá hủy Hỗn Độn thể cường đại của Diệp Tĩnh Vũ...

“Lá cây nhỏ, ta không thể không có ngươi...” Nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ gần như đã hoàn toàn vỡ vụn, trong miệng Lạc Linh Nhi lại lần nữa truyền đến tiếng gọi khẽ, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, nàng vẫn phấn khởi không để ý thân phóng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Lá nhỏ, ta không thể không có ngươi... Một câu nói rõ ràng như vậy, cứ như vậy truyền vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ...

Trong đầu nàng cứ như vậy hiện ra khuôn mặt tinh khiết của Lạc Linh Nhi, nhớ tới từng hình ảnh mình và nàng cùng một chỗ, nghĩ tới đủ loại hứa hẹn của mình với nàng, nhớ tới lời kêu gọi tan nát cõi lòng kia của nàng...

Diệp Tĩnh Vũ đau đớn, đó là đau đớn còn lớn hơn cả thân thể vỡ vụn, đó là đau đớn còn kinh khủng hơn cả linh hồn bị nghiền nát, đau! Đau! Đau! Đau!

Vừa đau vừa đau!

Không, mình sao có thể chết như vậy được, mình nhất định không thể chết đi, mình còn phải hoàn thành hứa hẹn với nàng,

mình còn phải đi cùng nàng tới bất kỳ nơi nào nàng muốn,
mình không thể cứ thế biến mất trên thế giới này, tuyệt đối
không thể đủ...

Tinh thần năm mươi lăm bạo (2)

“A...” Một tiếng gầm to lớn từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra...

Tất cả mọi người bị thanh âm to lớn này chấn trụ, lặp đi lặp lại tiếng này, chính là thanh âm đầu tiên sau khi thiên địa sinh thành...

Ở đây tới thiếu mấy vạn người, mỗi người đều nghe được thanh âm này, không chỉ là lỗ tai nghe thấy, mà ngay cả linh hồn cũng nghe thấy, giống như thanh âm này trực tiếp nổ vang trong đầu bọn họ...

Thanh âm này ẩn chứa quá nhiều không cam lòng, thanh âm này ẩn tàng quá nhiều bất khuất, thanh âm này càng mang theo càng nhiều lưu luyến, lưu luyến với thế giới này, hoặc là nói, lưu luyến người nào đó...

Lưu luyến sao? Là lưu luyến với mình sao? Lạc Linh Nhi, trong lòng thầm nghĩ...

Mà lúc này, chiếc nhẫn vẫn đeo trên cổ Diệp Tĩnh Vũ lại vỡ vụn toàn bộ ra, trong nháy mắt, mọi người liền thấy một đạo hào quang màu trắng trực tiếp nổ bắn ra...

Một cỗ lực lượng khổng lồ, khủng bố, lại càng cường hãn, càng làm cho người ta tuyệt vọng trong nháy mắt hình thành...

Bạch quang kia thật giống như một quang cầu màu trắng, không ngừng khuếch tán ra chung quanh, dưới uy lực bạch quang kia, tựa hồ thế gian hết thảy đều bị hủy diệt...

Chứng kiến bạch quang kia không ngừng khuếch tán ra chung quanh, trên mặt tất cả mọi người đồng thời lộ ra thần sắc tuyệt vọng, tựa như ngày tận thế đang đến...

Thế nhưng bạch quang kia chỉ khuếch tán hơn ba trượng, liền đình chỉ khuếch tán, vậy mà lại tạo thành một quang cầu màu

trắng, bạo xạ ra quang mang chói mắt, tựa như một mặt trời nhỏ...

Tất cả mọi người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muốn thấy rõ ràng chuyện trong bạch quang, nhưng căn bản không mở mắt ra được, thậm chí ngay cả thần niệm của bọn họ, căn bản khó có thể tiến vào bạch sắc quang cầu một bước...

Có thể làm được, tựa hồ chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi bạch quang biến hóa? Hay là đợi bạch quang thâm phán?

Trong bạch quang, miệng Diệp Tĩnh Vũ phát ra tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, mà trong lòng của hắn lại chỉ có một ý niệm, sống sót, chính là loại ý niệm cố chấp này đã triệt để dẫn động phong ấn của nam tử thần bí trên chiếc nhẫn kia, chiếc nhẫn này, bên trong vốn ẩn chứa lực lượng rất mạnh mẽ.. Những năm gần đây, theo Diệp Tĩnh Vũ tu luyện, càng là không biết hấp thu bao nhiêu lực lượng, giờ phút này toàn diện bộc phát, đừng nói một Vân Kinh thành, cho dù là mười Vân Kinh thành, cũng sẽ lưu lạc theo...

Bất quá giờ phút này, những lực lượng này dưới chấp niệm cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà không ngừng thôn phệ lực lượng phù đồ...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ vốn đã vỡ vụn không sai biệt lắm, lập tức trở thành chiến trường hai cổ lực lượng tranh đoạt, hai cổ lực lượng này cơ hồ toàn bộ tụ tập đến đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Cũng giống như hai người khổng lồ, không ngừng chém giết trong đầu hắn, bất kể ai thắng ai bại, hắn đều sẽ bị thương tích nghiêm trọng...

Cổ đau đớn không phải con người kia không ngừng giày vò thần kinh Diệp Tĩnh Vũ, bây giờ thời khắc này, biện pháp tốt nhất chính là ngất đi, nhưng hắn lại không thể ngất đi, một khi thật sự ngất đi, hắn sẽ khó có thể khống chế được cổ lực lượng cường đại kia, đến lúc đó đừng nói sống sót, đầu mình sẽ bị đánh nát bấy, thần thức của mình cũng sẽ triệt để vỡ vụn...

Có lẽ, bởi vì Hỗn Độn Chi Thể, thần thức của mình có một ngày sẽ từ từ hội tụ, nhưng khi ngày đó đến, lại không biết bao

nhiều vạn năm sau...

Diệp Tĩnh Vũ nào cam tâm cứ như vậy mà đi tìm chết...

Giới chỉ bộc phát lực lượng xa xa hơn Phù Đồ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại phải cực lực duy trì đầu mình không bị hai cổ lực lượng này đánh nát, một mặt phải khống chế lực lượng này không bộc phát ra, bởi vậy Diệp Tĩnh Vũ có thể điều động lực lượng chân chính đối kháng lại Phù Đồ là một phần cực ít...

Về phần phù đồ, tuy chỉ là một hình thể chiến đấu ngưng tụ thành, nhưng dù sao bản thân có ý thức độc lập, tựa hồ cũng biết nguồn lực lượng này cường đại, giờ phút này không ngừng đánh thẳng vào đầu Diệp Tĩnh Vũ. Hắn biết, chỉ cần đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, như vậy lực lượng này sẽ triệt để bộc phát, đến lúc đó cho dù bản thân mình tổn hại, cũng đáng giá.

Nếu không, nếu bị hắn chiếm thượng phong, không chỉ giết không chết hắn, thậm chí ngay cả lực lượng của mình cũng bị cắn nuốt hoàn toàn...

Phù Đồ liều mạng giãy dụa, năng lượng màu vàng không ngừng tràn ngập, muốn triệt để hủy diệt thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

Giờ phút này, lực lượng khổng lồ kia đã triệt để bao phủ cổ và tứ chi Diệp Tĩnh Vũ, chỉ còn lại một cái đầu, chỉ cần hủy đi cái đầu này, vậy sứ mạng của mình cũng coi như hoàn thành...

Mà ý thức của Diệp Tĩnh Vũ, lại đạt đến một sự mỗi một khó có thể tưởng tượng, thật giống như một thiếu niên mấy ngày không ngủ, còn bị vô số nữ nhân nghiền ép...

“Xoẹt...” Lại một tiếng giòn vang, cảm Diệp Tĩnh Vũ cũng không còn, ý thức của hắn đang không ngừng phân tán... Tựa hồ việc phá diệt chỉ là vấn đề thời gian...

Không thể chết được, mình không thể chết a, nhất định không thể chết a...

Ý niệm như vậy vẫn còn thoáng hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, nhưng ý thức của hắn lại càng thêm một mỗi...

Ngay tại thời khắc sinh tử tồn vong này, cổ chung màu xanh trong thức hải kia bắt đầu xoay tròn, từng đạo lưu quang màu

xanh không ngừng tràn vào thần thức Diệp Tĩnh Vũ, lập tức thần thức Diệp Tĩnh Vũ giống như một mảnh đất đã làm nứt ra, đột nhiên nghênh đón một trận mưa to...

Bộ thần thức vốn đã mệt mỏi không chịu nổi kia trong nháy mắt giống như được uống thuốc kích thích, trực tiếp không chế bạch sắc quang mang to lớn kia vọt tới, trực tiếp bao phủ toàn bộ phù đồ...

Mà hắn lại theo bản năng vận Bá Nguyên Quyết...

Từng đạo bạch quang không ngừng chạy trốn, cái cảm biến mất của hắn mọc ra, ngay sau đó là cổ, thân thể, tứ chi...

Hầu như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thân thể bị hủy diệt của hắn đều đã dài ra, thoát nhìn giống như một hư ảnh, lại giống như thật sự tồn tại...

Mà giữa bàn chân phải của hắn, giờ phút này lại như một lỗ đen không ngừng hấp thu hào quang màu trắng này, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hào quang màu trắng kia đã bị hấp thu sạch sẽ, trong đó có cả lực lượng thôn phệ phù đồ...

Không chỉ như vậy, lực hút khổng lồ còn truyền đến bầu trời, cho dù là ban ngày, vẫn có vô số lực lượng tinh thần đổ xuống, toàn bộ tràn vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, hoặc có thể nói là tràn vào tim phải của hắn...

Theo những lực lượng tinh thần này tràn vào, thân thể phiêu phù bất định của Diệp Tĩnh Vũ lại từ từ rõ ràng lên...

Ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời không ngừng lóe sáng, từng ngôi sao không ngừng biến ảo, dường như rất hưng phấn...

Lực lượng tinh thần không ngừng tràn vào, bầu trời trong xanh vậy mà dần dần trở nên âm u, tựa hồ tất cả ánh mặt trời đều bị Diệp Tĩnh Khu hấp thu...

Mọi người bây giờ còn có thể nhìn thấy chính là một bạch sắc quang cầu bao lấy Diệp Tĩnh Vũ đang không ngừng xoay tròn, không ngừng thôn phệ...

Ngôi sao năm mươi sáu bùng nổ (3)

Không biết qua bao lâu, phảng phất một thế giới, lại phảng phất qua một giây đồng hồ, huyết vị nơi tim phải Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để sung mãn, sau đó toàn bộ xoay tròn, vậy mà cùng ngôi sao trên bầu trời xa xa tương chiếu...

Thần thức của Diệp Tĩnh Vũ quét xuống dưới, liền thấy sương mù màu trắng bạc kia không ngừng ngưng tụ, cuối cùng lại tạo thành một tinh cầu màu trắng bạc...

Đây là kim đan đại biểu cho lực lượng tinh thần sao?

Giờ phút này, chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Cái nhãn kia, không biết ẩn chứa bao nhiêu lực lượng cường đại, hơn nữa tất cả đều là lực lượng tinh thần tinh thuần nhất, cái này có lẽ, chính là vật cuối cùng mà tổ tiên của mình lưu lại cho mình... Mà dưới sự dẫn động của lực lượng tinh thần kia, lực lượng tinh thần trên bầu trời không ngừng bị hấp dẫn tới đây, hấp lực mãnh liệt như thế, đã dẫn tới ngàn vạn tinh thần biến động, đủ để chứng minh sự khủng bố của Bá Nguyên Quyết...

Trong một sát na thời gian đó, Diệp Tĩnh Vũ hấp thu lực lượng tinh thần, tối thiểu tương đương với năng lượng mà bình thường mấy trăm năm hấp thu, cũng bởi vì những năng lượng này vọt tới, phối hợp với lực lượng tinh thần khổng lồ trong giới chỉ kia, lại phối hợp với Phù Đồ lực lượng, lúc này mới ngưng tụ ra một viên Kim Đan, một viên Kim Đan đại biểu cho lực lượng tinh thần...

Sức mạnh của viên kim đan này lớn bao nhiêu? Phỏng chừng không hề yếu hơn uy lực bạo tạc của một hành tinh nhỏ chứ? Hơn nữa hẳn biết, viên kim đan này còn có thể không ngừng hấp thu lực lượng, không ngừng tăng trưởng, đây đều là sức mạnh của chính mình...

Nháy mắt khi viên kim đan này hình thành, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy thân thể mình đã xảy ra biến hóa mạnh mẽ, không chỉ mạnh mẽ hơn rất nhiều, thậm chí có thể hóa thành một đạo ánh sáng...

Đây quả thực là chuyển đổi giữa thực chất và hư ảo...

Mà lúc mình giơ tay nhắc chân, lại đều có thể vận dụng lực lượng tinh thần trên bầu trời...

Nói cách khác, mình đã có thể vận dụng một phần thần thông!

Tựa hồ mình chính là ngôi sao, mà ngôi sao chính là mình... Hẳn tựa hồ có một loại cảm giác, mỗi một ngôi sao trên bầu trời đều là một sinh mệnh thể, thậm chí hẳn mơ hồ cảm giác được trái tim của ngôi sao đang nhảy lên...

Là ngôi sao dưới chân mình sao? Đây cũng là một ngôi sao sao ư?

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy trôi nổi giữa không trung, mà tầng hào quang màu trắng ngoài thân thể hẳn lại dần dần biến mất...

Tất cả mọi người, đều lẳng lẳng nhìn tất cả, lẳng lẳng nhìn Diệp Tĩnh Vũ nằm ngang trong hư không, trong mắt tràn ngập kinh hãi, tràn ngập khó tin...

Vì sao, vì sao thân thể vừa mới bị phá nát giờ lại hoàn hảo như lúc đầu, vì sao bây giờ hẳn vốn phải chết lại sống rất tốt...

Lạc Linh Nhi thậm chí không thể tin, dụi dụi con mắt của mình, xác định mình rốt cuộc có nhìn lầm hay không...

Mãi đến khi phát hiện Diệp Tĩnh Vũ thật sự còn sống, trên mặt nàng mới lộ ra vẻ cuồng hỉ...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đang nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, hai đạo quang mang chói mắt bỗng nhiên bắn ra, dưới bầu trời lờ mờ này, lộ ra chói mắt như thế, hai con mắt tựa như hai ngôi sao, hay là phát ra quang mang Hằng Tinh...

Không ai có thể nhìn thẳng vào đôi mắt này, không ai có thể nhìn thẳng, cho dù là thần cũng không thể...

Cảm nhận được đôi mắt này bao hàm lực lượng khổng lồ, thân thể Bát Bộ Thiên Long theo bản năng run rẩy, tựa hồ cảm nhận được nguy cơ cực lớn nào đó, thân thể tám người vậy mà đồng thời sáng lên đạo đạo hào quang màu vàng...

“Bát bộ chúng, Thiên Long xuất!” Thanh âm tám người truyền ra, tinh khí và lực lượng tám người cũng muốn triệt để ngưng tụ...

“Các ngươi cho rằng ta sẽ để các ngươi được thỏa nguyện sao? Tinh thần bạo...” Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, gã biết rõ nếu tám người này hiển tế triệt để tinh khí cùng lực lượng của mình, tất nhiên sẽ ngưng tụ ra một tồn tại còn kinh khủng hơn cả phù đồ, dù sao Phù Đồ chỉ còn lại bảy người, mà Thiên Long Bát Bộ lại còn tám người...

Vừa nói xong, Diệp Tĩnh Vũ một tay hướng hư không trao một cái, một viên cầu lóe lên bạch quang cứ như vậy trống rỗng xuất hiện, ngay sau đó liền hướng tám bộ hạ ném tới...

Lúc này, một đạo long ảnh cực lớn vừa mới hình thành trên bầu trời, còn chưa hoàn toàn thực thể, đã bị viên quang cầu của Diệp Tĩnh Vũ đập trúng, ngay sau đó toàn bộ bạo liệt ra, hào quang màu trắng to lớn hiện lên, vậy mà trực tiếp xé nát long ảnh màu vàng kia thành phần vụn...

Công pháp của tám người còn chưa hoàn toàn thi triển xong sẽ bị triệt để cắt đứt, nhất thời trong miệng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc cũng uể oải một hồi...

“Giết...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, lại trực tiếp xuất hiện trước người Long Nhất, một tay chộp tới Thiên Linh Cái của Long Nhất...

Long Nhất muốn tránh né, thế nhưng không biết tại sao, phảng phất toàn bộ thiên địa đều bị Diệp Tĩnh Vũ giam cầm, làm sao còn có thể tránh đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay kia chộp vào trên đầu mình...

“Câu hồn đoạt phách!” Một tiếng quát nhẹ vang lên từ miệng Diệp Tĩnh Vũ, một đạo hư ảnh trực tiếp chui vào lòng bàn tay của hắn, mà trong đầu của hắn lại có thêm một phần ký ức hoàn toàn không thuộc về hắn...

Về phần thân thể Long Nhất lại từ hư không rơi thẳng xuống, trong tay Diệp Tĩnh Vũ lại vền vẹn nắm một viên đan dược màu vàng kim...

Không chỉ có vậy, Lương Tiểu, Công Tôn Lộ, Băng Minh, Nam Cung Thương, Lạc Tiêu Phong, Lạc Linh Nhi, thậm chí Hồ Tu từ dưới đất đứng lên, cũng thừa dịp tâm thần Thiên Long Bát Bộ bị cắt đứt, tâm thần đại loạn, bỗng nhiên xuất ra một kích mạnh nhất của mình...

Long nhất đã bị chém giết, Thiên Long Bát Bộ đã trọng thương làm sao còn có thể ngăn cản công kích của mọi người, gần như ngay khi Diệp Tĩnh Vũ cướp lấy ký ức của Long Nhất, bảy người còn lại cũng đều bị chém giết, mà lực lượng một thân của bọn họ, cũng bị mọi người nắm trong tay...

Còn bảy tên phù đồ hiến tế một thân tinh huyết của mình, đã sớm vẫn lạc...

Ngay lúc tám bộ lạc Thiên Long vẫn lạc, trong ngôi miếu xa xa Thiên Nguyên thành kia, tám tên hắc y nhân xếp bằng ngồi ở đó, chính giữa bọn họ đặt một tôn Phật, trên người Phật quán quanh một đầu Kim Long, ngay lúc thân thể Phật vỡ vụn này, toàn bộ Kim Long cũng vỡ vụn ra...

Tám người chứng kiến tình huống như vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ đến cực điểm...

“Bát Bộ Phù Đồ và Thiên Long Bát Bộ chiến tử toàn bộ... Điều này sao có thể xảy ra được?” Nhị trưởng lão đang ngồi ở vị trí bên phải thủ tịch...

“Có thể đồng thời đánh chết tám bộ tộc Phù Đồ và Thiên Long Bát Bộ Nhân, ngoại trừ những lão quái vật kia, căn bản không có ai khác, nhưng những lão quái vật kia đều ở trong phạm vi giám sát của chúng ta, căn bản không có khả năng ra tay, chẳng lẽ Nam Vân Đế Quốc đã xuất hiện nhân vật tuyệt thế như vậy sao?” Tam trưởng lão bên cạnh Nhị trưởng lão cũng lộ vẻ kinh hãi nói.

“Đại trưởng lão, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Một vị trưởng lão khác cũng kinh ngạc hỏi...

“Làm sao bây giờ? Nên làm gì bây giờ?” Đại trưởng lão thì thào nói, như là đang làm bầm, hoặc như là đang hỏi thăm người khác...

Ngay lúc này, một cánh cổng ánh sáng đột nhiên xuất hiện ở giữa tám người, cũng chính là nơi tượng Phật và Thiên Long vũ vụn, ngay sau đó là một tràng âm thanh mờ ảo từ trong cánh cổng ánh sáng truyền ra: “Nguyên Thiên, giáo chủ triệu kiến!”

Vừa nghe đến mấy chữ này, thân thể tám người đồng thời run lên, mà Đại trưởng lão Nguyên Thiên, lại càng cung kính đứng lên, liền bước về phía cánh cổng ánh sáng kia...

Chương năm mươi bảy, Nguyên Linh

Giáo thứ năm mươi bảy

Một lần đánh chết Thiên Long Bát Bộ, chiến tích như thế đủ để oanh động toàn bộ Đấu Hồn đại lục, Vũ Thánh, đây vốn là tồn tại cực nhỏ trên thế gian, vậy mà bây giờ tám Võ Thánh đồng thời vẫn lạc, tình huống này là tráng lệ cỡ nào, đặc biệt là hôm nay, còn không chỉ có tám Võ Thánh chết đi, còn có tới mười sáu Võ Thánh nữa...

Hơn nữa nhiều cường giả quyết đấu như vậy, vậy mà lại không hủy diệt Vân Kinh, thậm chí ngay cả trên quảng trường cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết, điều này không thể không nói là một kỳ tích... Một thiên đại kỳ tích...

Những bách tính tận mắt chứng kiến tất cả chuyện này càng kích động không thôi, chính mình, bản thân có tuổi đời, vậy mà lại chứng kiến nhiều Võ Thánh tỷ thí như vậy, đây tuyệt đối là chuyện đáng để khoe khoang cả đời, đặc biệt là nhìn thấy những Vũ Thánh này vậy mà đều đã hoàn toàn vẫn lạc dưới uy vũ của Trần Quốc Công...

Bọn họ đều là một đám bách tính bình thường, căn bản không nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ suýt nữa bị giết, bọn họ nhìn thấy chính là Diệp Tĩnh Vũ bị vây công, cuối cùng lại toả sáng hào quang, nhất cử oanh sát hơn phân nửa Võ Thánh, đây chính là kết quả, bọn họ nhìn thấy kết quả...

Nghĩ đến tồn tại trong truyền thuyết Võ Thánh này, lại bị Quốc công một mình đánh chết mấy người, những bách tính này chính là một trận nóng lòng, có nhân vật cường đại như vậy trấn thủ Nam Vân Đế Quốc, mình còn có gì phải lo lắng đây?

Vốn bọn họ đầy sùng bái Diệp Tĩnh Vũ, khi từng người còn đang kinh hồn chưa tỉnh hồn đi ra, trong lòng nghĩ đến, trong miệng kêu gọi tất cả đều là phong hào của Diệp Tĩnh Vũ...

Lạc Tiêu Phong cũng có chút cảm khái nhìn Diệp Tĩnh Vũ trong hư không, mười sáu Võ Thánh, đủ mười sáu Võ Thánh a, nếu là một năm trước đối mặt tình huống như vậy, Nam Vân Đế Quốc chỉ có thể có một loại kết quả, đó chính là triệt để bị diệt vong. Nhưng hiện tại, bởi vì hắn xuất hiện, không chỉ có thể ngăn cản những Võ Thánh này tiến công, thậm chí có thể đánh chết hắn, đây là uy lực cỡ nào?

Từ khi nào lực lượng của hắn đã cường đại đến mức như vậy?

Thậm chí ngay cả Hiên Viên Tiêu chiến trong trận chiến đã bị trọng thương, cuối cùng Nam Phong Vân vẫn một mực bế quan trùng kích cảnh giới Võ Thần, cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở tường cung, nhìn nam tử tóc trắng bay lượn trên bầu trời kia, trong mắt của gã lại tràn đầy lệ nóng, có sự tồn tại của gã, vậy cơ hội báo thù gia tộc mình không phải tăng nhiều lắm sao?

Hắn hiểu rõ, có thể một lần xuất động mười sáu Võ Thánh, tuyệt đối không phải là bất kỳ gia tộc nào ở đại lục. Bởi vì không có một gia tộc nào có nội tình to lớn như vậy, một lần duy nhất đã xuất động nhiều Võ Thánh như vậy...

Gia tộc Hiên Viên, Bạch gia, có lẽ cộng thêm những lão quái vật ẩn nấp kia, có nhiều Vũ Thánh như vậy, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể xuất động toàn bộ một lần, có thể tùy ý xuất động mười sáu Võ Thánh, toàn bộ Đấu Hồn đại lục cũng chỉ có một thế lực mà thôi, đó chính là Nguyên Linh giáo...

Vừa nghĩ tới giáo phái thần bí ủng hộ gia tộc Hiên Viên kia tiêu diệt Nam Phong gia, lại nghĩ tới giáo phái thần bí cao thủ nhiều như mây, cường giả như rừng, Nam Phong Vân trong lòng lại đau đớn một hồi...

Tất cả mọi người đều là dùng một loại sùng bái hoặc vui mừng nhìn Diệp Tĩnh Vũ trên bầu trời, nhưng Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận toàn bộ trí nhớ của Long Nhất Bản lại nhú chặt lông mày...

Từ trong trí nhớ của Long Nhất, hắn biết được, bất kể là Thiên Long Bát Bộ, hay là Bát Bộ Phù Đồ, đều bất quá chỉ là nhân vật chấp hành nhiệm vụ ở ngoại vi của Nguyên Linh Giáo mà

thôi. Đúng vậy, nhiệm vụ ở ngoại vi, tỷ như việc quân chủ của một quốc gia nào đó chết bất đắc kỳ tử, thân vắn của một đại thần vương quốc nào đó... Chính là bởi vì sự tồn tại của bọn họ, một hồi lại một hồi ngoài ý muốn không ngừng phát sinh, bọn họ mơ hồ đã trở thành sự tồn tại của toàn bộ đại lục...

Mà những chuyện này, không ngờ chỉ là nhiệm vụ bên ngoài của Nguyên Linh giáo, nhiệm vụ chính thức của Nguyên Linh giáo là gì?

Từ trong trí nhớ của Long Nhất, Diệp Tĩnh Vũ chỉ biết tám tên trưởng lão cùng với một địa điểm bí mật của Nguyên Linh giáo ở Thiên Nguyên thành. Ngoài ra, vậy mà không có nửa điểm tin tức liên quan tới Nguyên Linh giáo, đường đường Vũ Thánh, vậy mà chỉ đủ tư cách chấp hành nhiệm vụ bên ngoài Nguyên Linh giáo, vậy mà không biết Nguyên Linh giáo rốt cuộc muốn làm gì, tin tức như vậy, rung động cỡ nào?

Nguyên Linh giáo rốt cuộc cường đại đến mức nào? Hơn nữa từ trong trí nhớ của Long Nhất, Diệp Tĩnh Vũ hiểu được, Tần Viêm, chính là một người trốn ra từ Nguyên Linh giáo, cũng chính vì vậy, bọn họ mới không tiếc bất cứ giá nào muốn đánh chết Tần Viêm cùng những người có quan hệ với hắn, bất kể là kẻ thù, hay là thân nhân, bọn họ đánh giết Diệp Tĩnh Vũ, cũng chỉ vì hắn giết Tần Viêm mà thôi...

Vốn cho rằng lực lượng của mình đã đủ để ngạo thị toàn bộ Đấu Hồn đại lục, ngoại trừ những lão quái vật kia, chính mình không sợ bất luận kẻ nào, thế nhưng cho đến giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ mới ngạc nhiên hiểu rõ., Hóa ra, Đấu Hồn đại lục của mình chẳng qua chỉ là một góc băng sơn mà thôi, cường giả mà mình biết cũng chỉ là một chút xíu bé nhỏ không đáng kể như vậy mà thôi. Cho dù Tinh Thần Chi Đan hình thành ra lực lượng để mình có thể đối kháng với tồn tại của Tam Trọng Thiên Võ Thần, cũng căn bản không thể khinh thường...

“Lá cây...ngươi làm sao vậy?” Lúc này, giọng nói của Lạc Linh Nhi làm Diệp Tĩnh Vũ từ trong trầm tư bừng tỉnh...

Nhìn nữ tử vừa rồi đã bắt chấp tất cả vì mình, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, có nàng ở bên cạnh, cho dù

con đường phía trước có nhấp nhô, có khó hơn nữa, thì đã sao?

“Không sao, chẳng qua là vừa rồi nhất thời hấp thu lực lượng của Thất Phù Đồ, lúc này có chút tiêu hóa không tốt mà thôi!” Trong miệng cười nhạt một tiếng, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Linh Nhi...

Những chuyện này, vẫn là không nên nói cho nàng biết tốt hơn, hấn chỉ hi vọng nàng có thể vui sướng, cuộc sống vô câu vô thúc, tất cả phiền muộn, tất cả khổ sở, toàn bộ áp lực, để mình mình mình mình gánh chịu...

“Phụp...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ cắn nuốt bảy tên Võ Thánh nói đã tiêu hóa không tốt, Lạc Linh Nhi lại trực tiếp nở nụ cười...

Sức mạnh của bảy Võ Thánh trong thời gian ngắn như vậy mà muốn hấp thu toàn bộ, phỏng chừng ngay cả phụ hoàng của mình cũng không làm được? Nhưng hấn vẫn còn tốt, không chỉ hấp thu hoàn toàn, còn nói tiêu hóa không tốt, đây cũng quá vô địch rồi chứ?

Nếu Lạc Linh Nhi biết được sức mạnh của bảy tên Võ Thánh kia, chẳng qua chỉ là một góc núi băng mà Diệp Tĩnh Vũ vừa hấp thu, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Linh lực chân động cường đại bậc đó, tinh thần biến ảo, cảnh giới hiện tại của nàng căn bản khó có thể lĩnh ngộ, thậm chí ngay cả Lạc Tiêu Phong và Lương Tiểu cũng khó có thể cảm thụ được...

Lực lượng tinh thần, đó là lực lượng thần bí nhất thế gian, không đạt đến cảnh giới nhất định, căn bản không có khả năng cảm thụ được. Trên thế giới này, có thể cảm nhận được loại chân động mãnh liệt này, cũng chỉ có lác đác vài người mà thôi, đương nhiên, Nguyên Linh Giáo thần bí kia ngoại trừ...

Giờ phút này, Nguyên Thiên trong một không gian thần bí, một thân trường bào màu đen, đang từng bước từng bước đi trên một con đường hoàn toàn do bảo thạch lát thành...

Giáo chủ thứ năm mươi tám?

Chung quanh tất cả đều là một mảnh đen kịt, toàn bộ thế giới cũng đều là một mảnh hắc ám, chỉ có con đường này tản ra ánh sáng bảy màu, Nguyên Thiên không dám ngẩng đầu, chỉ vùi đầu vào mà thôi., Thần sắc cung kính từng bước một đi về phía trước dọc theo hành lang, không biết đi được bao lâu, tóm lại đến khi hắn cảm thấy có chút mệt mỏi mới xuất hiện một cánh cửa tròn. Khi Nguyên Thiên một chân bước vào cánh cửa tròn này, tất cả bóng tối trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Đây là một thế giới hoa thơm chim hót, bầu trời xanh thẳm, hồ nước trong veo, rừng cây xanh mơn mớn, còn có bãi cỏ trăm hoa đua nở, hết thảy đều có vẻ hài hòa, xinh đẹp như thế...

Thỉnh thoảng một con nai xẹt qua trước mắt Nguyên Thiên, hoặc một con chim nhỏ bảy màu rực rỡ bay qua đỉnh đầu hắn, Nguyên Thiên không dám nhìn nhiều, vẫn chỉ vùi đầu, yên lặng đi trên con đường nhỏ lát bằng đá trước mặt, khi hắn đi tới điểm cuối, liền tới trước hồ nước lớn kia...

Lúc này Hầu đã không còn đường, nhưng một tòa cung điện khổng lồ lại lơ lửng trên hồ nước như vậy, mỗi lần nhìn thấy cung điện to lớn này, Nguyên Thiên tâm tình đều kích động, đây căn bản chính là công trình mà sức người không thể nào hoàn thành, đây chính là một tòa thần tích, chỉ có Thần mới có thể sáng tạo được kiến trúc tuyệt mỹ như vậy...

Cũng không cần người khác dẫn dắt, hắn dùng sức đạp một cái, thân thể bay thẳng lên không trung, trực tiếp đi tới bậc thang của cung điện kia, sau đó cả người quỳ xuống, cứ thế từng bước quỳ lên trên...

Trọn vẹn chín trăm chín mươi chín bậc thang, Nguyên Thiên bỏ ra trọn vẹn một canh giờ, mới đi tới trước cửa chính của cung điện...

Vòng quanh thực lực của hắn rất mạnh, giờ phút này đầu gối cũng đã sớm bị mài mòn, nhưng trong mắt của hắn lại không có nửa điểm oán trách, ngược lại tràn ngập vẻ kích động...

Đã bao nhiêu năm rồi mình không tới nơi này, cho dù bản thân là Đại trưởng lão, địa vị ở bên ngoài cao thượng, thế nhưng đến nơi này, hắn cũng minh bạch, mình bất quá chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, đây là một tiên kính, một tiên kính mà phàm nhân không nên đặt chân tới, mà mình có thể lấy thân thể phàm nhân, đặt chân đến nơi này, đây không phải may mắn lớn nhất là gì chứ?

Trong nháy mắt khi Nguyên Thiên quỳ đến cửa cung điện, đều không có bất kỳ thanh âm nào vang lên, cho đến khi hắn đi tới cửa lớn, trong cung điện to lớn kia mới truyền đến một trận thanh âm mờ ảo: “Vào đi...”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủn lại biến thành một lực hút cực lớn, vậy mà trực tiếp hút cả Nguyên Thiên vào trong...

Khi Nguyên Thiên lấy lại tinh thần, liền thấy mình đi vào trong một đại điện cực lớn. Cột đá chống lên đại điện cao chừng mấy trăm trượng, ít nhất phải mười mấy người mới có thể ôm vào. Trên cột đá, điêu khắc phù chú kỳ quái, ngoài ra, cả tòa đại điện không còn trang trí nào khác...

Lúc này phía trước đại điện đặt một cái bảo tọa to lớn, trên bảo tọa đang ngồi một bóng người mặc trường bào màu trắng, sở dĩ nói hắn là một bóng người, đó là bởi vì người này nhìn qua giống như một hư ảnh, nhưng rõ ràng lại ngồi ở chỗ kia...

Khiến người ta không phân biệt được thật giả, ít nhất Nguyên Thiên căn bản không dám nhìn thẳng vào bóng người này, chỉ là vốn cảm nhận được lực lượng bành trướng của bóng người kia, thân thể không nhịn được run rẩy lên...

“Nguyên Thiên, bái kiến Giáo chủ...” Ngoại trừ bóng người này ra, trong đại điện không còn bóng người nào khác, mà Nguyên Thiên cứ như vậy cung kính quỳ xuống lạy...

“Thiên Long Bát Bội và Bát Bộ Phù Đồ chết rồi?” Không để ý đến Nguyên Thiên quỳ lạy, đạo nhân ảnh kia trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy, giáo chủ...” Nguyên Thiên không dám giấu giếm, gật gật đầu.

“Nói như vậy Cửu Châu lại xuất hiện một thế lực cường đại hoặc là nói một người?” Hình ảnh người kia lăm bằm lăm bầu, hoặc giống như đang đặt câu hỏi đối với Nguyên Thiên...

“Đúng vậy...” Nguyên Thiên thân thể có chút run rẩy rất nhỏ, lão thực sự không biết vị Giáo chủ này sẽ làm những gì...

“Thú vị, thật sự rất thú vị, không nghĩ tới Cửu Châu lại xuất hiện nhân vật như vậy, người tạm thời không nên động tới hắn, ta cũng muốn xem xem hắn sẽ trưởng thành tới mức nào...” Bóng người kia nhàn nhạt nói...

“Tuân mệnh, giáo chủ...”

“Chẳng qua hiện tại Cửu Châu đã yên bình lâu lắm rồi, nhân vật như vậy đang cần sự tẩy lễ của chiến tranh. Nguyên Thiên, biết phải làm sao bây giờ?” Nam tử kia nhàn nhạt nói...

“Ta biết rồi, giáo chủ...” Nguyên Thiên nặng nề gật đầu, làm sao hắn không rõ ý của nam tử này chứ, đơn giản chính là muốn cho Cửu Châu đảo loạn một chút...

“Mặt khác, thừa dịp lần chiến loạn này, ta đã tìm cho ngươi một ngàn đồng tử tiềm lực đạt tới Huyền cấp, bản tôn cần phải có huyết dịch mới mẻ của chiến đội Huyền Huyết...” Bóng người kia như không chút để ý nói ra một câu như vậy...

“Tuân mệnh...” Nguyên Thiên lại cung kính dập đầu...

“Đi thôi...” Bóng người tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nhẹ nhàng phát tay, một cỗ cự lực cứ như vậy mang theo Nguyên Thiên bay ra ngoài, đang trên đường bay ngược ra ngoài., Nguyên Thiên rõ ràng cảm giác được, một cỗ lực lượng kỳ dị không ngừng tràn vào thân thể của mình, lực lượng của chính mình vậy mà không ngừng tăng cường, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, chính mình vậy mà đã đột phá đến cảnh giới một mực không có tấn cấp, trực tiếp từ tam trọng thiên của Võ Thần bước vào Võ Thần Tứ Trọng Thiên...

Mãi đến khi thân ảnh Nguyên Thiên biến mất ở phía trên đại điện, bóng người mơ hồ kia mới chậm rãi rõ ràng trở lại. Từ xa

nhìn lại, không ngờ là một nam tử ước chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, ánh mắt lại cực kỳ băng lãnh...

“Ngàn vạn ngôi sao phun trào, ba động tinh thần mãnh liệt bức kia, vậy mà trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, điều thay, điều thay...” Trong miệng nam tử nhân nhật nói, tựa hồ đang làm bầm lều bầu...

“Tinh thần biến ảo, những năm gần đây chưa từng xuất hiện chuyện như vậy, chẳng lẽ là...” Lúc này, một trận thanh âm trầm thấp lại vang lên trên đại điện, trong đó tràn ngập nghi hoặc...

“Xem ra ngươi cũng nghĩ như vậy, không sai, chỉ có thân thể tinh quang mới có thể khiến tinh thần biến ảo, nói cách khác, trong những con chuột nhỏ này, vậy mà xuất hiện một thân thể tinh quang...” Trên mặt nam tử lộ ra nụ cười như cười mà không phải cười...

“Cái này... Điều này sao có thể? Chúng ta hao phí nhiều năm như vậy, cũng không có nghiên cứu ra loại tuyệt thể bảo thể này, đám con sâu cái kiến hèn mọn kia, làm sao có thể xuất hiện nhân tài như vậy?” Thanh âm trong hư không hiển nhiên rất là chấn kinh...

“Hắc hắc, không có gì là không thể, ngươi đừng quên, bọn họ, vốn chính là đối tượng thí nghiệm của chúng ta...” Khóe miệng nam tử lộ ra một nụ cười tàn nhẫn...

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Có cần ta đi bắt tên kia không, đám người điên của học viện kia nhất định rất hứng thú với bảo thể như vậy, nói không chừng đến lúc đó sẽ...”

Chương năm mươi chín Phương Cửu U?

“Không không không, bây giờ không phải là lúc, đám chuột trắng kia không phải đã chuẩn bị được đại chiến đấu hồn sao? Đến lúc đó chúng ta sẽ nhìn xem tiểu gia hỏa kia sẽ phát triển tới mức nào... Nếu khiến ta hài lòng, ta sẽ không ngại để hắc trở thành thành viên ngoại vi của Phương gia chúng ta, nếu không hài lòng, lại giao cho đám người điên của học viện kia...” Nụ cười của nam tử càng thêm tàn nhẫn...

“Vẫn là đại ca nghĩ chu đáo, không tốt, tiểu gia hỏa Cửu U kia đã rời khỏi Viêm Hoàng đảo...” Thanh âm trong hư không bỗng nhiên lại giật mình...

“Để hắc đi đi. Hắc đã trưởng thành rồi, cũng nên đi thôi luyện. Nếu hắc ngay cả đám chuột trắng nhỏ kia cũng không đối phó được, thì có tư cách gì thừa kế ngôi vị gia chủ của gia tộc ta đây. Như vậy càng không cần nói đến việc kiêm nhiệm Minh chủ kế nhiệm. Phương gia chúng ta, không cần phế vật!”

“Nhưng mà đại ca, dù sao hắc cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Địa cấp sơ đẳng? Cũng tương đương với cảnh giới Vô Thần nhất trọng thiên, hiện tại ở Cửu Châu gió nổi mây vần, hắc...”

“Trên người hắc có pháp bảo do lão gia tử đích thân ban cho, cho dù là vô thần cấp ba cũng đừng mơ bắt được hắc, nếu như vậy hắc cũng khó mà sống được, nhi tử như vậy thì ta lấy làm gì!” Nam tử ngồi trên ghế lạnh lùng nói ra.

“Ta biết rồi, đại ca...”

Trong hư không, lại không còn có âm thanh nào...

Lúc này, trong Thiên Nguyên thành, bên ngoài miếu thờ của Nguyên Linh Giáo, không khí run rẩy, ngay sau đó liền thấy một bóng người trực tiếp nhảy ra...

Người tới ăn mặc cực kỳ lạ, không phải là phong cách của bất kỳ quốc gia nào ở Đấu Hồn đại lục, mà là mặc một bộ áo sam

hoa văn, phía dưới là một cái quần áo cao lớn, tóc không dài, nhưng là từng sợi một, phía trên mơ hồ còn có vết mỡ, nhìn qua lóc lên...

Nếu như Diệp Tĩnh Vũ ở chỗ này nhìn thấy bộ dáng này, nhất định sẽ hoài nghi chính mình có phải lại xuyên không trở về hay không...

“Oa mạn thể, cuối cùng chạy ra rồi, không ngờ a, không ngờ năm năm rồi, con mẹ nó đã nhìn đến phát điên rồi, đám mỹ nữ ở Đấu Hồn đại lục, Phương đại thiếu ta tới rồi, chờ may mắn của ta đi! Ha ha ha ha...” Nam tử mặc áo quần hoa lập tức cười ha hả, người này, chính là Tiểu Cửu trong miệng giáo chủ Nguyên Linh giáo, chính là con trai nhỏ nhất của Phương gia thế hệ này, Phương Cửu U...

“Ai, trang phục coi thường này thật quá chói mắt, hay là ta nên thay y phục rồi nói?” Sau khi rất là huênh hoang cười to, Phương Cửu U phát hiện quần áo trên người mình tựa hồ quá chói mắt, lập tức móc ra gói chỉ trên tay, lấy ra một bộ cẩm y mặc vào...

Sau khi hẩn mặc xong, thân thể lại hóa thành một đạo hư ảnh, biến mất vô tung vô ảnh...

Nguyên Thiên cũng không biết một vị đại nhân vật đã theo mình đi tới Đấu Hồn Đại Lục, nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của bảy đồng bọn, trực tiếp nói ra mệnh lệnh của giáo chủ cho mình...

Vừa nghe được mệnh lệnh của giáo chủ dĩ nhiên là làm cho Cửu Châu đại loạn, bảy người khác đều là vẻ mặt khiếp sợ, bất quá nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nguyên Thiên, lại biết đây là sự thật hoàn toàn.

“Nguyên Địa, Nguyên Huyền, Nguyên Hoàng, các ngươi nhanh đi Báo Thành, Hiên Viên Tiêu Chiến kia không phải trấn thủ Thiên Nguyên Thành sao? Vậy thì để Báo Phong Thành phá đi, xem hẩn làm sao có thể bảo trì trấn định, Nguyên Vũ!, Nguyên Đà, các ngươi nhanh đi Tây Sở đế quốc, Tây Môn Đạo Bình kia không phải rất nhỏ sao? Ngươi liền cho hẩn biết muốn làm hoàng đế, nên có chút quyết đoán, về

phần Nam Vân đế quốc... Hắc hắc...” Nói đến đây, Nguyên Thiên lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ căn bản không lo lắng cái gì...

Nghe được Đại trưởng lão phân phó, mấy người khác đều khẽ gật đầu. Chiến sự ngày hôm nay đã dần lắng xuống, ngoại trừ tu thân dưỡng tính ra thì các quốc gia khác đều đang tu thân dưỡng tính ra., Nguyên nhân lớn nhất vẫn là do thực lực của tam đại đế quốc cân bằng, trước kia liên minh kết thành Tây Sở đế quốc và Nam Vân đế quốc cũng không có khả năng kết thành liên minh thân mật khăng khít như trước. Dù sao, Nam Vân đế quốc xuất hiện một cái Diệp Tĩnh Vũ, mà Hoàng Phủ Bộ Nguyệt của Tây Sở đế quốc hiển nhiên còn chưa đạt được chiến tích như Diệp Tĩnh Vũ...

Quốc lực của Nam Vân đế quốc đã dần dần vượt ra khỏi Tây Sở đế quốc, cho dù Tây Môn Đạo tặc thật sự là đồ ngu ngốc, cũng không có khả năng tiếp tục hợp tác với Nam Vân đế quốc, cuối cùng vì người khác làm áo cưới...

Dưới thế cục cân bằng như vậy, nhất định phải có một cơ hội, mà Bao Phong thành bị phá, gia tộc Thác Bạt gia tộc làm chủ Cửu Châu chính là thời cơ tốt nhất.

Thiên Nguyên đế quốc nếu dám cãi mệnh lệnh của Nguyên Linh giáo, vậy hãy tìm người phát ngôn mới đi...

Theo mệnh lệnh của Nguyên Thiên truyền ra, toàn bộ Cửu Châu lại một lần nữa lâm vào trong chiến loạn...

Giờ phút này, Vân Kinh, Trần Quốc Công, trên phủ đệ...

Gian phòng của Diệp Quốc Công lại là một mảnh xuân quang mông lung, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới hoàn thành tân hôn đang cùng Lạc Linh Nhi lăn lộn trên giường, đại chiến...

Thỉnh thoảng lại có tiếng thở hổn hển của Lạc Linh Nhi truyền đến, dưới chiêu thức Ngũ Hoa Bát môn của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi đã đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, thân thể cũng đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, cũng bị mệt mỏi không chịu nổi, không biết đạt được bao nhiêu điểm hạnh phúc, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi...

Nhìn người đáng yêu trong ngực kia, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười hạnh phúc, trong mắt lại là một mảnh kiên định... Trên trán nàng nhẹ nhàng hôn một cái, thân thể lại lặng lẽ đứng lên, khoác một cái áo khoác, cứ như vậy đi ra khỏi phòng...

Xuyên qua hành lang tầng tầng, đi thẳng tới mật thất, liền thấy Lương Tiểu, Xích Di Ngô, Hồ Lô, Công Tôn Hương, cáo ly mơ, biệt ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu, thậm chí ngay cả Gia Cát Thủy và Nam Cung thương thế đều đợi ở đó...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ thế đi tới, trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười ám muội, đặc biệt là Lương Tiểu Nhi, nụ cười trên mặt mới gọi là xán lạn, mới gọi là một dâm đảng...

Nếu không phải cố kỵ Diệp Tĩnh Vũ có thể có chuyện trọng đại gì đó muốn nói, phỏng chừng hiện tại đã bắt đầu hỏi thăm hắc Xuân Tiêu một khắc cảm giác như thế nào rồi...

“Các người có biết sự tồn tại của Nguyên Linh giáo không?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến suy nghĩ trong lòng mọi người, lại là đơn đao xông thẳng vào...

Lời này vừa nói ra, trên mặt Lương Tiểu vẫn là vẻ cười gian, những người khác lại lâm vào trầm tư, bọn họ đều biết Diệp Tĩnh Vũ sẽ không triệu tập mọi người vào lúc này để vui vẻ, chỉ có Gia Cát mới nhíu mày., Hắc tử tôn nói: “Đây là một tổ chức cổ xưa, thậm chí còn là một giáo phái âm thầm điều khiển bố cục cửu châu. Nếu ta đoán không sai, mười sáu Võ Thánh xuất hiện ở quảng trường hoàng cung hôm nay chính là người của Nguyên Linh giáo!”

“Đúng vậy, hôm nay mười sáu người chính là đến từ Nguyên Linh Giáo, mà Gia Cát huynh dự liệu cũng không tệ, toàn bộ bố cục Cửu Châu cơ hồ đều dưới sự thao túng của giáo phái này, bất quá hết thảy, lại chỉ là nhiệm vụ bên ngoài của giáo phái này, nói một cách khác, mười sáu người kia hôm nay, bất quá là nhân viên ngoại vi Nguyên Linh Giáo...” Diệp Tĩnh Vũ thần sắc nghiêm túc nói...

Nghe được câu này, mọi người lại kinh ngạc một hồi, vốn là vì đánh chết mười sáu Võ Thánh mà giờ phút này biến mất

không thấy bóng dáng tăm hơi...

Chương 510, Dưỡng Tinh súc tích duệ.

Trong mắt mọi người đều là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, mười sáu Võ Thánh, đây tuyệt đối có thể là thực lực bất kỳ triều chính nào, lần này nếu không phải là Diệp Tĩnh Vũ..., Mười sáu Võ Thánh đủ để phá hủy toàn bộ Nam Vân Đế Quốc, cho dù Lạc Tiêu Phong có đạt tới võ thần cũng không thể nào là đối thủ của mười sáu Võ Thánh, nhưng hiện tại mười sáu Võ Thánh này chỉ là thành viên ngoại vi của Nguyên Linh giáo, như vậy Nguyên Linh giáo cường đại đến mức nào? Rốt cuộc bọn họ là tổ chức ra sao?

Không nói tới sự nghi hoặc của mọi người, ngay cả các đầu lông mày của Gia Cát ức cũng nhíu chặt lại, lẽ nào trên thế giới này thật sự tồn tại giáo phái mạnh mẽ như vậy?

Gia tộc Gia Cát thế cũng là một gia tộc cổ xưa, hắn cũng biết đại lục này có sự tồn tại của Nguyên Linh giáo, thế nhưng giáo phái này vẫn luôn rất thần bí, người bình thường cũng biết giáo phái này rất mạnh mẽ, thế nhưng tuyệt đối không có ai nghĩ tới nó sẽ cường đại đến mức như vậy...

Có lẽ, chỉ có những lão quái vật Độc Cô Bá Thần mới biết một ít...

“Đây chính là thứ ta biết được từ trong trí nhớ của Long Nhất. Không sai, thực lực hiện tại của chúng ta so với trước kia đích xác tăng lên nhiều, cho dù lại gặp phải Hiên Viên Tiêu Chiến, ta cũng nắm chắc mười phần giữ hắn lại, nhưng vấn đề là..., Khi Nguyên Linh giáo nhúng tay vào bố cục đại lục, chúng ta có thể làm gì đây? Thành viên ngoại vi có thực lực Võ Thánh, vậy thành viên nội bộ của bọn họ sẽ mạnh tới mức nào? Võ Thần? Võ Tôn? Hay là...” Giọng điệu Diệp Tĩnh Vũ rất trầm trọng, thực lực hiện tại trong tay hắn đã đủ để hỏi đỉnh thiên hạ, nhưng đối mặt với Nguyên Linh giáo thần bí, hắn lại không nắm chắc chút nào...

“Quả thật Nguyên Linh Giáo sẽ nhúng tay vào chuyện đại lục, nhưng những năm gần đây cũng không có quá nhiều tin tức liên quan tới Nguyên Linh Giáo tham dự vào tranh đấu đại lục, nhiều nhất chính là tặng sáu mươi khẩu Nguyên Linh pháo cho hoàng thất Thiên Nguyên Đế Quốc. Trừ những thứ đó ra, rất ít có tin tức của bọn hắn., Thế nên ta đoán không sai, bọn họ có lẽ chỉ âm thầm điều khiển, cho dù lần này chúng ta đánh chết mười sáu Võ Thánh, bọn họ cũng không thể xuất kích chính diện, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn ám sát...” Gia Cát Hằng nhíu chặt lông mày, trong lời nói lần đầu tiên xuất hiện sự không tự tin...

Đúng vậy, Nguyên Linh Giáo thật sự quá thần bí, có lẽ ngoại trừ những người đã từng quen biết với bọn họ, những người khác căn bản không biết Nguyên Linh Giáo đến cùng là cái gì, coi như dựa vào trí tuệ của Gia Cát bắt đầu, cũng căn bản khó có thể suy đoán ra kết luận ra dạng gì...

“Đây chỉ là một loại suy đoán, bất kể nói thế nào, lần này Nguyên Linh giáo xuất động nhiều người như vậy, cũng là vì tiêu diệt người có quan hệ với Tần Viêm. Nói cách khác, mục tiêu của bọn họ là ta, cho dù bọn họ thật muốn động thủ, cũng là hướng ta đến... Chỉ cần ta rời Nam Vân đế quốc, lấy địa vị siêu nhiên của bọn họ chắc chắn sẽ không động thủ với Nam Vân đế quốc...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu...

“Tướng quân...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra những lời như vậy, đám người Diệp Long Nghị lập tức hiểu rõ tâm tư của Diệp Tĩnh Vũ, đang định nói chuyện, lại bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang.

“Đây cũng chỉ là một loại phỏng đoán của ta, rất có thể trong mắt Nguyên Linh Giáo, mười sáu tên Võ Thánh kia căn bản không tính là cái gì, mục đích chủ yếu lần này ta rời Nam Vân Đế Quốc cũng không phải như các người tưởng tượng, ta chỉ muốn biết rõ Nguyên Linh Giáo rốt cuộc là tổ chức thế nào!” Diệp Tĩnh Vũ rất trầm trọng nói.

Ký ức của Long Nhất khiến hắn rung động quá lớn, hắn tuyệt đối không muốn vì mình mà khiến cho toàn bộ Nam Vân đế

quốc phải chịu liên luy, trước khi sức mạnh của mình đủ để đối kháng với Nguyên Linh giáo, hắn phải rời khỏi đây...

“Đây đúng là biện pháp tốt nhất trước mắt, chỉ là...” Gia Cát từ trong nháy mắt đã hiểu dụng ý của Diệp Tĩnh Vũ...

“Yên tâm, cho dù Nguyên Linh giáo thật sự sâu không lường được, muốn giết ta cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Đến các ngươi, lúc ta không có mặt, nhất định phải tận tâm phụ trợ bệ hạ!” Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin nói, dù biết rõ Nguyên Linh giáo sâu không lường được, hắn vẫn không có chút sợ hãi nào...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, tất cả mọi người đều hiểu, chuyện hắn đã quyết định sẽ không thay đổi, chỉ là từng ánh mắt lộ ra vẻ lo âu...

“Tướng quân, vậy ngươi đi rồi sao? Công chúa thì sao?” Diệp Long Nghị lại nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi...

“Tất nhiên là Linh Nhi đi cùng ta rồi, nàng chưa từng rời khỏi Vân Kinh, ta liền mang nàng ra ngoài xem sao, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của nàng!” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói, kỳ thật mặc kệ có chuyện như vậy của Nguyên Linh giáo hay không, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ dẫn Lạc Linh Nhi đi ra ngoài, dù sao cũng sẽ đi ra ngoài., Hiện giờ toàn bộ Nam Vân đế quốc dưới sự khống chế của Lạc Nhược Phong, có hàng tỷ Gia Cát phụ trợ Lạc Nhược Phong, căn bản không cần lo lắng điều gì. Đại lục hiện giờ đã có xu thế ba chân vạc, trong thời gian ngắn hắn sẽ không có chiến tranh, cho dù có chiến tranh cũng sẽ không phải là chiến tranh phạm vi lớn, hắn căn bản không cần lo lắng gì cả...

Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ biết nhiệm vụ phân phối Nguyên Thiên chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, cũng chỉ có cao tầng Nguyên Linh giáo không thêm quan tâm đến sự sinh tồn của dân chúng, vào lúc này còn phát động chiến tranh...

“Thiếu gia, ta có thể đi cùng ngươi không?” Lúc này, Lâm Hiểu Nghị bỗng nhiên mở miệng nói...

“Đương nhiên...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, Lâm Hiểu Nghị là người thân cận nhất thế giới này, mặc dù nhiều năm trôi

qua, mình không còn là thiếu gia ăn chơi lúc trước, nhưng hẳn vẫn là thư đồng trung thành tuyệt đối với mình...

“Thiếu gia...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ đáp ứng yêu cầu của Lâm Hiểu Nghị, Công Tôn Di cũng mở miệng nói, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Hương Di, lần này ngươi còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, ngươi phải ở lại Vân Kinh...”

“A, thiếu gia, Tiểu Hoa không có ở đây, ta...” Vừa nghe thấy không thể đi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Hương có chút mất mát, nhưng từ sau khi Tiểu Hoa không ở đây, nàng vẫn không có tự tin gì, cũng cảm thấy mình càng ngày càng vô dụng với Diệp Tĩnh Vũ, bây giờ nghe Diệp Tĩnh Vũ nói có nhiệm vụ cho mình, lại có chút mừng rỡ...

“Hương Di, Nguyên Linh Giáo thật sự quá mạnh mẽ và thần bí, chúng ta nhất định phải xây dựng một lực lượng đủ để đối kháng Nguyên Linh giáo, nhưng trong tình huống bình thường muốn trong thời gian ngắn xây dựng lực lượng như vậy căn bản là không có khả năng, bất quá chúng ta có tám viên Chân Đan., Đây là lực lượng của chừng tám Võ Thánh, đủ cho chúng ta tăng lên một phần lớn lực lượng, ta cần ngươi luyện chế cho ta một ít đan dược, tăng thực lực của mọi người...”

Diệp Tĩnh Vũ thận trọng nói, tám viên Chân Đan của Vũ Thánh nói., Cái này tuyệt đối là so với nội đan của thánh thú càng thêm tinh thuần, lực lượng cường đại, nếu vận dụng thỏa đáng, tuy rằng không đủ để tạo ra tám Võ Thánh, nhưng muốn tạo ra trên trăm tông sư lại dễ dàng như trở bàn tay...

Sau khi mơ hồ cảm giác được sự cường đại của Nguyên Linh giáo, Diệp Tĩnh Vũ không thể không dự định sau này...

Chương bằg thứ 511, chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy biểu tình nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ như thế, nghe hắ nói vô cùng trịnh trọng như vậy, Công Tôn Hương Di bỗng nhiên ý thức được nhiệm vụ này đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói là trọng yếu cỡ nào, tám viên Chân Đan, đây là lực lượng cường đại cỡ nào, hiện tại lại giao toàn bộ cho mình đã luyện đan được tăng thực lực mọi người, đây chính là hắ tuyệt đối tín nhiệm mình a...

Nghĩ tới đây, vừa rồi bởi vì không thể nương theo tâm tình mát mát của Diệp Tĩnh Vũ mà biến mất vô ảnh vô tung...

“Thiếu gia, Hương Di nhất định sẽ không để cho người thất vọng!” Công Tôn Hương vui vẻ gật đầu, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải đem những Chân Đan này lợi dụng một cách hoàn mỹ nhất...

“Ha ha, xưa nay ngươi chưa bao giờ làm ta thất vọng. Nam Cung huynh, sau khi ta rời đi, an nguy của Nam Vân đế quốc còn phải nhờ cậy ngươi nhiều hơn!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu, nói với thương thế của Nam Cung Uyển.

“Diệp huynh yên tâm, chỉ cần Nam Cung ta bị thương, tuyệt đối sẽ không để Nam Vân đế quốc rơi vào trong nguy cơ!” Từ sau khi ăn vào viên nội đan kia, trở thành Võ Thánh, uy lực thương thần thương gia tộc truyền xuống càng lúc càng lớn., Mà phong ấn trên Khấp Thần Thương vậy mà cũng mơ hồ bắt đầu giải khai, làm cho lòng tự tin của hắ đạt được sự tăng lên cực lớn, mà theo như thủy thi độc triệt để giải đi, càng làm cho hắ đối với Nam Vân Đế Quốc tràn đầy cảm kích, sớm đã đem chính mình trở thành một phần của Nam Vân Đế Quốc...

Hôm nay Diệp Tĩnh Vũ phải rời đi, hắ chính là võ tướng mạnh nhất Nam Vân đế quốc, tất nhiên phải gánh vác an nguy của toàn bộ Nam Vân đế quốc...

“Ừ, đừng ly ly, Long Nghị, Tiêu Tiêu, ba người các người bây giờ cũng đều đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, ta sẽ để cho Băng Minh ở lại thao luyện các người. Hy vọng lần sau khi ta trở về, các người đã đột phá cảnh giới Võ Thánh...”
Diệp Tĩnh Vũ lại quay đầu nhìn về phía ba người Diệp Long Nghị...

“Tướng quân yên tâm, Ảnh Tiêu Tiêu ta thề, nếu lúc người trở về ta còn chưa đột phá được cảnh giới Võ Thánh, ta...ta...”
Vừa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chú ý tới đám người mình, Ảnh Tiêu Tiêu lập tức nhảy ra., Phải lập tức thề, nhưng trong lúc đó mới nghĩ tới chuyện trở thành Võ Thánh không phải chuyện dễ dàng như vậy, cho dù lực lượng của mình có tiếp cận Võ Thánh vô hạn, nhưng nếu tâm cảnh không đạt tới, căn bản là không có khả năng. Nếu mình thề thốt như vậy, lỡ như đến lúc đó không trở thành Võ Thánh thì phải làm sao bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn, cả người bị kẹt ở đó?

“Người thì thề nào?” Thấy dáng vẻ ghen đỏ cổ kia của Ảnh Tiêu Tiêu, Lương Tiểu Dã lại trêu chọc...

“Ta chỉ... ta tiến cung làm việc sai...” Ảnh Tiêu Tiêu càng lúc càng đỏ, thấy Lương tiểu nhân nở nụ cười khinh thường, không nhìn được nữa, trực tiếp hét to...

Lời vừa nói ra, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, từng người một mặt đầy cổ quái nhìn bóng dáng Tiêu Tiêu, lời thề độc này cũng quá ác liệt đi? Tiến cung làm việc? Đây không phải là muốn làm thái giám sao?

Lẽ nào tên gia hỏa này thật sự tự tin có thể trở thành Võ Thánh như vậy sao?

“Ách... Cái kia, chẳng phải bây giờ Cẩm quân còn kém phó thống lĩnh sao, với tư chất của ta thì không có vấn đề gì chứ?”
Nhìn thấy thần sắc cổ quái của mọi người, Ảnh Tiêu Tiêu có chút ngượng ngùng nói...

“Mẹ kiếp...” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người tại đây đồng thời trợn trắng mắt, gia hỏa này cũng quá vô sỉ đi...

Sau đó không còn ai để ý tới hắn nữa, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng bắt đầu an bài mọi chuyện sau khi mình đi...

Cùng rời khỏi Vân Kinh với hẳn chỉ có Lạc Linh Nhi, Lương Tiểu Nhi, cùng với Lâm Hiểu Nghị, những người khác đều ở lại Vân Kinh để tăng cường thực lực của mình...

Dù sao, chuyến này là đi tìm hiểu hư thực của Nguyên Linh giáo, đối mặt với giáo phái thần bí đó, người có đi nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ít người một chút, ngược lại còn không dễ dàng bị phát hiện...

Đặc biệt Diệp Tĩnh Vũ để Hồ Bi huấn luyện một nhóm thần xạ thủ, sau trận chiến với Thiên Long Bát Bộ cùng Bát Bộ Phù Đồ, bọn họ đều cảm nhận được sự khủng bố của Hồ Bi xạ thuật, dù thực lực của hẳn còn chưa đạt tới Thánh cấp, nhưng tuyệt đối có lực lượng bắn chết cao thủ cấp Thánh...

Tiền thủ như vậy không cần quá nhiều, chỉ cần có thể huấn luyện trăm cái, đó chính là một cỗ lực lượng tuyệt đối kinh khủng. Ngấm lại một chút, khi một trăm tên xạ thủ như vậy đồng thời bắn tên, cho dù người là Võ Thần, cũng chưa chắc ngăn cản được.

Nếu là trước kia, muốn huấn luyện ra loại xạ thủ như Hồ Tu căn bản là không có khả năng, bất quá bây giờ có tám viên Chân Đan kia, hết thảy cũng không phải mộng tưởng, coi như không thể đạt tới lực công kích như Hồ Bi, nhưng chỉ cần có thể uy hiếp đến Võ Thánh, vậy là đủ rồi...

Xích Di Toan Nghê cũng ở lại thao luyện một đám chiến sĩ tinh nhuệ, đối với Xích Di tộc trước kia mà nói, đạt tới tứ cấp chiến sĩ đã là mộng tưởng không thể với tới. Thế nhưng sau khi Diệp Tĩnh Vũ truyền xuống bộ tâm pháp tu luyện thể phách kia, đạt tới tứ cấp, ngũ cấp chiến sĩ càng ngày càng nhiều, thậm chí có những chân đan này trợ giúp, xuất hiện thêm vài tên chiến sĩ lực cấp cũng không phải là không có khả năng...

Đương nhiên, điều này cũng cần có thời gian, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu được, nếu muốn đối nghịch với giáo phái thần bí như Nguyên Linh giáo thì cần nhất chính là thời gian...

Băng Minh cũng bị giữ lại, nhiệm vụ của hẳn chính là trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ hung hăng thao luyện ba người Biệt Ly, thậm

chỉ còn giúp hấn huấn luyện một nhóm siêu cấp tinh nhuệ, tối thiểu cũng phải đạt tới cảnh giới đại tông sư tinh nhuệ...

Trong chiến đấu, võ sư bình thường, võ sư Tiên Thiên rất khó tạo thành uy hiếp, chiến lược cao cấp mới là con đường mà đám người Diệp Tĩnh Vũ theo đuổi.

Để có thể nhanh chóng tăng cao thực lực, thâm nhập nhất không phải là băng minh, cũng không phải Xích Di Thương, càng không phải là hồ ly, mà là sự nghịch bác đáng thương...

Phải biết rằng, mặc dù có tám khóa Chân Đan, nhưng cái này dù sao chỉ có tám khóa, một khi dùng hết, sẽ không còn nữa, mà tăng lên thực lực thuộc hạ, ngoại trừ Chân Đan, còn có các loại Linh Dược khác, chỉ cần có rất nhiều lượng lớn Linh Dược giao cho Công Tôn Hương, nàng có thể luyện chế thành Linh Đan tăng lên công lực, đây cũng là biện pháp hôm nay nhanh chóng tăng lên thực lực, phải tìm kiếm Linh Dược, thử hỏi, có ai có thể so sánh được sự nghịch nghị lấy Linh Dược làm thức ăn đây?

khứu giác của gia hỏa này đối với linh dược còn kinh khủng hơn so với đào đào nhỏ. Trọng trách tìm linh dược này dĩ nhiên là rơi vào đầu của nó...

Vì có thể nhanh chóng tăng thực lực lên, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn để đám người Xích Di Đà, Hồ Thương, rời khỏi Vân Kinh, tiến về Bạch Vân Sơn. Dù sao, Bạch Vân Sơn ở nơi hẻo lánh, lại tới gần Thiên Lam Sơn, chính là căn cứ bí mật tốt nhất...

Hết thấy mọi chuyện cứ như vậy mà sắp xếp, có Gia Cát Thủy và Nam Cung Thương tọa trấn kinh thành Vân Vân, chỉ cần không phải tổ chức như Nguyên Linh giáo đến đây, hấn căn bản không cần lo lắng cái gì...

Sau khi dặn dò xong những chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ liền cho mọi người về nghỉ ngơi, còn hấn cũng từng bước một đi về phòng. Khi hấn trở lại phòng, Lạc Linh Nhi vốn đang ngủ say lại ngồi ngay ngắn trên giường lớn, đôi mắt linh động chớp chớp...

Ái thích đẹp nhất ở chương 512...

“Lá cây nhỏ, ngươi đi đâu vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ từ bên ngoài tiến vào, Lạc Linh Nhi mở miệng hỏi, giọng nói ôn hòa, không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì...

“Ách, có lẽ tối hôm qua ăn quá nhiều, vừa rồi bụng có chút không thoải mái, đi ra ngoài thuận tiện!” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng nói ra, hắn căn bản không muốn Lạc Linh Nhi lo lắng, cho nên rất nhiều chuyện cũng không muốn để Lạc Linh Nhi biết, hắn chỉ muốn cuộc sống mà mình yêu thương có thể vô ưu vô lự, toàn bộ khổ sở và sự tình bản thân mình gánh chịu là được rồi...

Hắn cũng không muốn ngây thơ như Lạc Linh Nhi bị cuốn vào trong những chuyện rườm rà này, dưới cái nhìn của hắn, Lạc Linh Nhi là tinh linh đến từ nhân gian, không nên bị những việc vặt này quấy nhiễu...

Cho nên nói dối ra, mặt hắn không đỏ, tim không nhảy, tựa hồ thật sự chính là như lời hắn nói...

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy con mắt màu đen của hắn, trong mắt Lạc Linh Nhi bỗng nhiên nổi lên từng trận nước mắt óng ánh...

“Linh Nhi, ngươi... Ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy Lạc Linh Nhi bỗng nhiên muốn khóc, Diệp Tĩnh Vũ nhất thời không biết phải làm sao...

“Tướng công, thế nào là vợ chồng?” Trong mắt Lạc Linh Nhi hiện ra nước mắt, giọng nói nức nở vang lên...

“Đồ ngốc, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, hỏi thế nào vấn đề như vậy. Bây giờ chúng ta chính là phu thê vợ chồng, hơn nữa còn là phu thê ân ái trên thế giới này a!” Diệp Tĩnh Vũ rất là nghi hoặc đi tới bên giường ngồi xuống, ôm Lạc Linh Nhi vào trong ngực...

“Vậy người có thể nói cho ta biết giữa phu thê ta nên làm những gì không?” Đầu Lạc Linh Nhi chôn ở ngực Diệp Tĩnh Vũ, thấp giọng nói, nước mắt trong mắt nàng càng ngày càng nhiều, tựa hồ lúc nào cũng có thể tràn ra ngoài...

“Giữa phu thê nên làm gì? Đôi phu thê hẳn là nên thương cảm lẫn nhau, thông cảm lẫn nhau, quý trọng lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau. Tóm lại, chúng ta giống như là một phu thê điển hình nha. Đúng rồi, sao người lại đột nhiên hỏi vấn đề này?” Diệp Tĩnh Vũ vừa cười vừa nói, nhưng không chú ý tới nước mắt trong mắt Lạc Linh Nhi càng ngày càng nhiều, mà nàng còn gọi Diệp Tĩnh Vũ Tương Công là Phá Thiên Hoang...

“Tương công, ngài nói ít thôi...” Lạc Linh Nhi ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Hả? Nói ít một chút, một điểm nào?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ đầy vẻ khó hiểu...

“Tín nhiệm lẫn nhau...” Lạc Linh Nhi thốt lên bốn chữ...

“Ừm, đúng đúng đúng, chính là điểm này, còn phải tín nhiệm lẫn nhau!” Diệp Tĩnh Vũ liên tục gật đầu, vẻ mặt đồng ý không thôi...

“Thế nhưng tương công, ngài tín nhiệm ta sao?” Lạc Linh Nhi nhìn Diệp Tĩnh Vũ hỏi.

“Tín nhiệm a, người là người trên thế giới này của ta tín nhiệm, ta làm sao có thể không tin người chứ? Nha đầu ngốc, người không nên nghĩ nhiều như vậy!” Khi nhìn thấy đôi mắt đen kịt của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn thề son sắt nói...

“Nếu tương công đã tín nhiệm ta như thế, vậy vì sao còn giấu diếm ta nhiều chuyện như vậy chứ?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không có chút chột dạ nào, trong mắt Lạc Linh Nhi lại lộ ra một trận khó chịu, còn có chút hơi thất vọng...

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ nhất thời ghen lời...

“Tương công, chúng ta là phu thê, ngài đã nói, giữa phu thê hẳn là yêu mến lẫn nhau, thông cảm lẫn nhau, quý trọng lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, ta biết ngài yêu mến nhau, cũng biết

ngài rất quan tâm ta, càng biết ngài vô cùng thông cảm ta, quý trọng ta, nhưng ngài hiểu ta sao? Ngài thật sự hiểu ta sao?”
Lạc Linh Nhi liên tục hai tiếng thông cảm cho ta sao? triết để cho Diệp Tĩnh Vũ biết...

Nó có thể lý giải nàng sao? Trong mắt nó, nàng là một thiếu nữ ngây thơ thiện lương, là một cô gái có tâm linh thanh tịnh nhất thế gian, đây là địa vị trong lòng nó, nhưng nó thật sự hiểu rõ nàng sao?

Hiểu không? Không biết sao?

“Ta biết, người rất yêu ta, rất nhiều chuyện đều không muốn ta quan tâm. Rất nhiều chuyện đều là một mình gánh vác, nhưng chúng ta đã là vợ chồng mà? Ta là vợ chồng mà? Ta là thê tử của người, không phải là một đứa trẻ, có chuyện gì không thể để cho ta cùng người gánh vác sao?”

Nghe Lạc Linh Nhi nói vậy, toàn thân Diệp Tĩnh Vũ chấn động...

“Tướng công, hiện tại ngài không chỉ có một mình, ngài đã có Linh Nhi, có chuyện gì khổ sở cứ để Linh Nhi cùng ngài gánh chịu được không? Linh Nhi không hy vọng chỉ là một bảo bối che chở cho ngài, Linh Nhi hi vọng có thể trở thành thê tử thật sự của ngài, một nữ nhân được ngài ôm cũng có thể giúp ngài rộng lòng ôm, mệt mỏi., Người có Linh Nhi, mệt rồi, người có Linh Nhi, cô độc, người vẫn còn Linh Nhi, bất kể có mưa gió gì, người đều có Linh Nhi ở bên cạnh người, yêu thương người, thương người...”

Nước mắt từ khóe mắt Lạc Linh Nhi chậm rãi chảy xuống, thanh âm của nàng lại như một khúc nhạc du dương, dung nhập vào tâm phòng của Diệp Tĩnh Vũ, dung nhập vào trong linh hồn của hắn...

Nhìn đôi mắt hồn nhiên của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ phát hiện, trước kia mình thật sự không biết nàng. Giữa phu thê, vốn nên nâng đỡ tôn trọng lẫn nhau, bản thân một lòng muốn suy nghĩ cho nàng, nhưng mình thật sự nghĩ cho nàng sao?

Chính mình chỉ coi nàng là một đứa trẻ, một đứa bé vĩnh viễn không lớn, nhưng nàng đã trưởng thành, một cô gái lớn lên

trong cung đình, làm sao có thể thực sự cái gì cũng không biết chứ?

Hiện tại, hai người mình đã là vợ chồng, mình hay là đối đãi với nàng bằng quan điểm trước kia, đã là một loại không tôn trọng rồi...

Mỗi một câu nói của Linh Nhi đều vang lên trong lòng hắn một hồi rung động, nhìn đôi mắt rung rung nước mắt của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy mình không còn cô độc, bản thân không tiếp tục một nhọc nữa, bản thân không còn áp lực...

Bởi vì bản thân không phải một người, vĩnh viễn cũng không phải là một người...

“Linh Nhi, ta yêu nàng...” Một câu thề nhẹ nhàng từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, mà bàn tay to lớn của hắn, lại nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng...

“Ta cũng yêu ngươi, tướng công...” Lạc Linh Nhi không tự chủ được nói, mà hai tay Diệp Tĩnh Vũ lại ôm chặt nàng vào trong ngực...

“Tướng công, nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện, được không?” Lạc Linh Nhi đang rúc trong ngực Diệp Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói...

“Ừm, ta nói cho ngươi biết, cái gì ta cũng sẽ nói cho ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ ôn hòa nói, nhưng lại kể ra toàn bộ kế hoạch của mình...

Đêm khuya, đêm yên tĩnh, đêm lạnh buốt...

Tình thâm, tình nặng, tình cảm ấm áp...

Lúc tia sáng mặt trời đầu tiên tràn vào cửa sổ, đôi nam nữ yêu nhau này còn nhẹ giọng kể gì đó?

Là bi thương? Là khổ sở? Là trắc trở? Hay là cái kia mỹ lệ di thường hạnh phúc?

Lam thành ngày thứ năm mươi ba...

Ba tháng liễu phát phối, ánh nắng tươi đẹp, chính là một đại ngày tháng vui vẻ ra ngoài du lịch...

Mà liên tục mấy năm chinh chiến khiến cho Thiên Nguyên đế quốc, Nam Vân đế quốc, Tây Sở đế quốc đều mệt mỏi không chịu nổi, hôm nay vừa vặn là một thời kỳ đình chiến, toàn bộ Cửu Châu đều lộ ra vẻ vui sướng phồn vinh, đương nhiên, nếu như không cân nhắc đến việc đột đế quốc công kích Bạo Phong thành từng đợt từng đợt mà nói...

Bất quá Bạo Phong Thành cổ như kim thang, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể bị công phá, mà cho dù thật sự công phá gió bão, Nam Vân Đế Quốc và Tây Sở đế quốc cũng không có quá nhiều lo lắng, đơn giản chính là làm cho cục diện tam quốc cường lập biến thành tứ hùng tranh bá mà thôi, tổn thất cũng là Thiên Nguyên Đế Quốc, bọn họ cũng không có quan hệ quá lớn, vừa lúc thừa dịp thời gian này, để Thiên Nguyên Đế Quốc cùng Mông Đột Đế Quốc không ngừng tiêu hao, mà chính mình lại có thể nghỉ ngơi dưỡng sức...

Cũng bởi vậy, toàn bộ phía nam là một mảnh yên tĩnh, thậm chí ngay cả xung đột nhỏ trên biên cảnh cũng giảm bớt rất nhiều...

Hải Châu Lam Thành vẫn luôn ngăn cách vận thành Vân Châu, lúc này cũng không có tranh chấp gì nữa...

Giờ phút này, trên bến đò của Lam thành, đầy những thương thuyền đến từ các nơi, cho dù là năm tháng chiến tranh tranh loạn, cũng khó có thể ngăn cản sự cuồng nhiệt kiếm tiền của những thương nhân này, mà mặc kệ là đế quốc nào, ở thời điểm đó, cũng sẽ không quá làm khó những thương nhân này. Dù sao, đó cũng là nhu yếu phẩm để bọn họ thúc đẩy việc lưu thông vật phẩm, rất nhiều thương nhân sinh hoạt đều dựa vào nhu yếu vật này mới có thể mua được...

Giờ phút này, một chiếc thuyền buôn khá lớn vừa vãn dừng lại trên bến tàu, đã sớm có một đám người chọn đi tới, trợ giúp thương gia chuyển hàng trên thuyền, mà một đám nam nữ ăn mặc hoa lệ lại từ trên thuyền đi xuống...

Đi đầu là một tên da dẻ trắng nõn, bộ dạng rất xinh đẹp, lại có một nam tử tóc dài màu trắng. Bên cạnh gã là một nam tử sắc mặt tái nhợt, cũng coi như anh tuấn. Trên mặt hai người đều mang theo nụ cười tà dị, bất quá một người là tà ý, một người lại là tà mị...

Phía sau bọn họ là ba nữ tử đi theo. Hai người phía trước, một người cực kỳ đáng yêu, trong ngực còn ôm một sủng vật nhỏ màu trắng như tuyết. Người còn lại là một người vô cùng xinh đẹp, nhưng thần sắc lạnh lùng, giống như một ngọn núi băng vậy...

Về phần gã cuối cùng, sắc mặt có chút tái nhợt, tuy rằng trông cũng không tệ, nhưng nhìn qua hiển nhiên là một nha hoàn. Bên cạnh nha hoàn này còn có một nam tử chừng hai mươi tuổi, ánh mắt vẫn luôn nhìn phía trước nam tử tóc trắng kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái...

Cuối cùng, còn có một người sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ trang phục võ sĩ, nhìn qua thì không có quá nhiều cảm xúc...

Đám người này đương nhiên là Diệp Tĩnh Vũ, Lương tiểu Nhi, Lạc Linh Nhi, Hồ Diệp Mộng, Công Tôn Lộ, Lâm Hiểu Nghị và đám đồ đệ của Lương Tiểu Nhi, Mục Phi Tam Thi. Ngày đó Diệp Tĩnh Vũ kể hết mọi chuyện trong lòng mình cho Lạc Linh Nhi, cảm tình của hai người nhanh chóng tăng nhiệt, ngày thứ hai liền nói chuyện xuất hành Thiên Nguyên thành cho Lạc Nhược Phong, Lạc Nhược Phong đương nhiên không cách nào ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, chỉ dặn dò hẩn cẩn thận rồi sau đó rời khỏi...

Mà đám người này cũng không đi đường bộ, mà là ngồi thuyền theo Vân Hà xuôi dòng mà xuống, mãi cho đến Thiên Giang, cuối cùng đi tới Lam thành...

Đoạn đường này tiêu tốn trọn vẹn nửa tháng, dưới tình huống này còn có tâm tư du sơn ngoạn thủy, không thể không nói tổ

chất tâm lý của Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới trình độ cực cao...

Đương nhiên, cũng không phải Diệp Tĩnh Vũ thật sự không để ý Nguyên Linh giáo, ngược lại, hắn rất hiểu rõ giáo phái như Nguyên Linh giáo là tồn tại khủng bố cỡ nào, muốn tìm ra chân tướng bọn họ rất khó, cho dù hắn có trực tiếp tiến vào Thiên Nguyên thành cũng vậy...

Hơn nữa đoạn đường này, đám người Diệp Tĩnh Vũ nhìn như đang tùy ý du ngoạn, kỳ thật lại căn cứ theo một ít dấu hiệu liên quan tới việc xuất hiện ở Bách Hoa Lâu và Kính Yên Lâu...

Thành Côn Bằng này, chính là nơi bọn họ muốn dừng lại...

Đi tới bến tàu, tiến vào Lưu Thành, đi trên đường lớn, nhìn qua đám người tới lui, Lạc Linh Nhi trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, nàng từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, dọc theo đường đi, phong cảnh làm cho nàng hưng phấn không thôi, hôm nay lại nhìn thấy nhiều người cùng các loại trò chơi khác nhau, có chỗ nào mà không hưng phấn...

“Lá cây nhỏ, người xem, đó là cái gì? Thật là đẹp a...” Đột nhiên Lạc Linh Nhi chỉ vào một gian cửa hàng cách đó không xa nói ra...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, thì ra đó là một hoa điểm, ngay cửa vào của hoa điểm lại đặt một cái giá rất lớn. Trên giá là một Khổng Tước ngũ sắc rực rỡ, giờ phút này như bị cái gì kích thích, đang giương cái đuôi của mình lên, hiển nhiên là một bộ dạng Khổng Tước xòe đuôi...

“Đây là Khổng Tước, là một loại động vật sinh trưởng ở Nam Hoang...” Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả giải thích, nhưng trong lòng thì chua xót. Khổng Tước cũng không tính là động vật đặc biệt gì đặc biệt quý hiếm, nhưng đối với Lạc Linh Nhi đường đường là một quốc gia công chúa mà nói lại là lần đầu tiên nhìn thấy, có thể tưởng tượng được, quá khứ của nàng không chịu nổi cỡ nào...

“Nha, đây chính là Khổng Tước a, thì ra thật sự xinh đẹp như vậy, trách không được đại ca nói Khổng Tước người đấy!”

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa nín nhịn... sao mình lại trở thành khổng tước rồi? Mặc dù dáng dấp của mình quả thật xinh đẹp...

Khuôn mặt lập tức tối sầm lại, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Lương Tiểu Dã, nói ta Khổng Tước? Khổng Tước xinh đẹp, nhưng cái này còn đại biểu cho một tầng khác sao?

“Ha ha, đệ muội, bên kia có đồ ăn ngon, đại ca đi mua cho muội một chút, các muội ở đây chờ ta đi!” Cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tiểu cười hắc hắc, co giò bỏ chạy... Chạy ra mấy chục bước, không nhìn được nữa, cười ha hả...

“Ồ, sao hôm nay đại ca lại nhiệt tình như vậy? Trước kia huynh ấy đều không cho Tiểu Lâm Tử đi mua nha, còn nữa, huynh ấy đang cười cái gì thế?” Thấy Lương Tiểu bỗng nhiên đưa ra món ăn ngon cho mình, Lạc Linh Nhi lại là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc...

“Tên điên kia, ngươi đừng quản hần, chúng ta nên đi nơi khác thôi!” Diệp Tĩnh Vũ hung tợn nói, trong lòng mắng Lương tiểu nhân một hồi, rút cuộc hần dạy Lạc Linh Nhi cái gì chứ...

“Đừng mà, Tiểu Diệp Tử, Khổng Tước xinh đẹp giống ngươi, chúng ta mua nó đi, sau này ta gọi ngươi là Khổng Tước được không...” Ai ngờ Lạc Linh Nhi mặt mũi ngây thơ nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, đôi tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ lắc lắc...

Cơ nhục trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hung hăng co rút, trong lòng hận Lương Tiểu Linh muốn chết, đang muốn mở miệng chuyển chủ đề, chợt nghe một trận tiếng hét lớn vang lên...

Lạc Linh Nhi cũng chú ý tới tiếng hét lớn này, cùng với Diệp Tĩnh Vũ đưa mắt nhìn qua, liền thấy một đám người vây quanh nhau, tựa hồ bên trong đang biểu diễn cái gì đó...

“Lá cây nhỏ, có chỗ nào thú vị, chúng ta đi xem...” Lạc Linh Nhi lập tức quên sạch chuyện Khổng Tước, kéo cổ tay Diệp Tĩnh Vũ chạy về phía đám người...

Chương Ngũ Thập Tứ Nhân Thân cộng phần.

Hồ Tư Mộng, Lâm Hiểu Nghi, Mục Phi đương nhiên sẽ không nói thêm gì, nguyên một đám đi theo sau Lạc Linh Nhi và Diệp Tĩnh Vũ, đi tới đám người này...

Dưới khí tức bá đạo của Diệp Tĩnh Vũ quấy nhiễu, những bách tính bình thường này bất tri bất giác đã thả ra một bóng người, đoàn người không cần tốn nhiều sức đã chen vào đám người, nhưng khi thấy mọi người đi tới phía trước, lại bị cảnh tượng trước mắt trấn trụ...

Đây hiển nhiên là một đám người giang hồ bán nghệ, ước chừng hơn mười người, có tám gã tráng hán thân hình cao lớn, ba thiếu nữ nhiều nhất mười một mười hai tuổi, còn có một lão giả sắc mặt âm trầm...

Đương nhiên, những thứ này sẽ không khiến cho đám người Diệp Tĩnh Vũ chú ý, khiến cho mấy người chú ý chính là ở phía trước bọn hắn, vậy mà đặt ba cái bình lớn hơi mờ, trong bình chứa không phải động vật gì, cũng không phải cái gì ăn được, mà là ba tên thiếu niên tướng mạo kỳ lạ...

Sở dĩ nói bọn họ tướng mạo kỳ lạ là vì bên trái có một gã không có lỗ tai, hai cánh tay giơ lên trên đầu, dán thật chặt vào đầu. Nhìn kỹ lại, không ngờ là dính liền cùng một chỗ với đầu, căn bản không thể nhúc nhích. Mà hai chân của gã, lại giống như bị người ta cưỡng ép vặn vẹo, nhìn qua giống như kỳ thụ uốn lượn vậy...

Ở giữa có một gã càng kinh khủng hơn, cánh tay trái uốn lượn đến sau lưng, bàn tay trái lại từ ngực bụng mọc ra, bàn tay phải dính chặt khuôn mặt, hiển nhiên cũng mọc cùng một chỗ cơ bắp trên mặt, hai chân cũng kỳ quái vặn vẹo, nhìn qua đầu còn giống một người?

Đến người thứ ba cũng là bình thường nhất, thế nhưng hai chân của hắn đã bị chém đứt, cả người như là một cây côn, được đặt trong bình lớn này...

Ba người đều không chết đi, đều là sinh mệnh sống sờ sờ, nhưng trong mắt ba người lại hoàn toàn tĩnh mịch, hiển nhiên đã sớm mất đi hi vọng sống sót...

Mà đầu lưỡi của bọn họ hiển nhiên cũng bị cắt mất, căn bản không cách nào nói được...

Đám dân chúng chung quanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên chưa từng nhìn thấy người nào bộ dạng kỳ quái như vậy. Đương nhiên, cũng có không ít người đối với ba người bọn họ tràn đầy thông cảm...

Nhìn thấy tất cả những điều này, Lạc Linh Nhi trực tiếp che cái miệng nhỏ nhắn của mình, kinh hô kêu lên. Nàng sinh hoạt ở hoàng cung, chưa từng gặp tình cảnh như vậy. Trong suy nghĩ của nàng, con người hắn là rất bình thường, cho dù không có mỹ thực như nàng, nhưng ít nhất cũng sẽ cường tráng khỏe mạnh, nào ngờ có người lại có thể trưởng thành thành như vậy...

Thế nhưng sau khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy hết thấy, lại là một cơn phẫn nộ, khí tức cuồng bạo trong cơ thể càng không ngừng chảy xuôi, mắt thường của gã cực kỳ nhạy cảm, có thể thấy được những người này căn bản không phải tự nhiên sinh trưởng thành dạng này, mặc kệ là thiếu niên trước ngực mọc ra bàn tay, hay là tên thiếu niên hai tay giờ cao, tựa như Thiên Ngưu, chỗ nối của bọn họ đều có vết tích...

Luân Hồi Nhân chỗ mi tâm lập loè một hồi, vậy mà phản xạ những vết thương này từ trước đến nay đều vào trong đầu Diệp Tĩnh...

Thiếu niên kia giờ hai tay lên còn đỡ hơn một chút, bất quá thịt trên mặt và cánh tay bị cắt mất, sau đó trói chặt hai tay vào một chỗ, để cho hai chân hắn chậm rãi khép lại. Mà hai chân của hắn, càng bị vặn vẹo, lại chữa trị xong, biến thành dị dạng hiện tại...

Về phần tên thiếu niên trước ngực mọc ra một bàn tay, là bị người ta cưỡng ép đâm thủng một lỗ máu trên ngực, mà cánh tay của hắn cũng bị cưỡng ép vặn gãy từ ngực xuyên ra sau lưng...

Lại dùng linh dược cứu sống, cũng làm cho vết thương chậm rãi phục hồi như cũ, thành hình dạng này, về phần hạng ba, tự nhiên là bị người chém đứt tay chân...

Đây chính là chỗ kinh khủng của Luân Hồi Chi Nhãn, bất kể vết thương dạng gì, chỉ cần bị Luân Hồi Chi Nhãn quét qua, sẽ biết chuyện gì xảy ra...

Luân hồi, luân hồi, tự nhiên có ý luân hồi...

Mà biết tất cả những chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên giận tím mặt, hắn thật sự không nghĩ tới trên thế giới này lại có người tàn nhẫn như vậy, vậy mà có thể đem một đứa bé sống sờ sờ bị thương thành như vậy, mặc kệ là xuyên qua ngực, hay là cánh tay bị vặn gãy, cái này đều là cực kỳ đau đớn sao?

Chỉ cần là một người bình thường, tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy, nhưng sự thật lại đang hiện ra trước mắt, những người này, chính là bị người ta dẫn dắt thành ra thế này...

Mặc kệ mục đích của hắn là gì, người như vậy đã không tính là gì, hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng mỗi người bị thương thành bộ dáng kia đều còn sống sót. Trước đó, có bao nhiêu người lại vì vậy mà toi mạng?

Lửa giận khó tả xuất hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nhìn Lạc Linh Nhi không biết làm sao, nhìn Hồ Diệp đầy mặt khiếp sợ, nhìn Lâm Hiểu Nghị đã không nhận được đến một bên nôn mửa., Lại nhìn những người xung quanh vẻ mặt khác nhau, lại nhìn những người già mặt mũi âm trầm cùng tám gã đại hán mặt mũi tràn đầy tàn nhẫn, cùng với ba gã thần sắc khủng hoảng, nhưng thiếu nữ cẩn thận từng li từng tí biểu diễn tiết mục, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được những người này rất có thể chính là đoàn bán nghệ tạo thành...

Cho dù không phải do bọn họ gây nên, cũng nhất định không thoát khỏi liên quan...

“Đi thôi...” Tiệp tay lấy ra một thỏi vàng, ném thẳng xuống đất, Diệp Tĩnh Vũ kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi đi ra ngoài...

“Lá cây nhỏ, bọn họ thật đáng thương!” Trong mắt Lạc Linh Nhi tràn đầy sự không đành lòng...

“Bọn họ đáng thương, nhưng nếu người biết tất cả bọn họ đều bị người ta cưỡng ép vắn vẹo thành bộ dạng kia, người sẽ phát hiện bọn họ không chỉ đáng thương, mà còn rất đáng thương...” Diệp Tĩnh Vũ kéo Lạc Linh Nhi đi khỏi đám người, cố nén lửa giận trong lòng, rất nghiêm túc nói. Hắn đã đáp ứng Lạc Linh Nhi, mặc kệ chuyện gì cũng phải gánh vác cùng nàng, đương nhiên phải nói cho nàng biết tất cả chân tướng...

“Cái gì? Là bị người ta cưỡng ép vắn vẹo? Điều này sao có thể? Trên đời này làm sao có người tàn nhẫn như vậy?” Trong mắt Lạc Linh Nhi tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin, nàng thật sự khó có thể tin có người làm ra chuyện như vậy...

“Hắc hắc, không có gì là không thể. Mục Phi, người lưu lại để chú ý động tĩnh của đám người đó, báo cáo với ta bất cứ lúc nào!” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, lại là nói với Mục Phi sau lưng...

Hắn không phải là một người tốt, cho tới bây giờ cũng không phải là một người tốt. Người chết trong tay hắn không có hơn vạn cũng đến mấy ngàn, thế nhưng hắn tuyệt đối không làm ra được chuyện tàn nhẫn như vậy. Nếu như không nhìn thấy, thì cũng thôi đi, bây giờ nếu mình đã gặp, sao hắn có thể mặc kệ được...

Ta không phải người tốt, nhưng ít nhất ta có lương tâm...
Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hung hăng nghĩ...

Mà Mục Phi chỉ đáp lại một tiếng, thân ảnh chui vào đám người, hiện tại hắn đã đạt đến cảnh giới Thi Vương, tương đương với Đại Tông Sư, thực lực đương nhiên vô cùng cường hãn, đương nhiên sẽ không để những người bình thường giang hồ này vào mắt...

Lạc Linh Nhi bị Diệp Tĩnh Vũ nắm trong tay, sau khi ý thức được Diệp Tĩnh Vũ sắp sửa làm những gì, trong đôi mắt tinh khiết không ngờ cũng lộ ra thần sắc phần nộ, còn có một chút sát ý...

Chương Ngũ Thập Ngũ Chương hang tặc.

Cho dù là Lạc Linh Nhi, sau khi nghe được sự thật như vậy, đối với những người đứng phía sau thao túng những hải đồng bi thảm này cũng tràn ngập sát ý, chớ đừng nói chi là những người khác.

Đã có chuyện như vậy, Lạc Linh Nhi cũng không còn ý chơi đùa nữa, bị Diệp Tĩnh Vũ nắm bàn tay nhỏ bé, đi tới trong quán trọ đã sớm dự định...

lặn lội đường xa, thể lực mọi người mặc dù không mệt, nhưng tâm linh lại có chút mỏi mệt, ngoại trừ tên Lương Tiểu không biết đi đâu săn diễm ra, những người khác đều ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, vừa mới dùng xong bữa tối Diệp Tĩnh Vũ đã thấy Mục Phi xuất hiện ở cửa khách sạn, lập tức về mặt chân động...

“Thế nào rồi?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm báo sư thúc, bọn họ ở biệt viện ở hẻm Thành Đông, ta đã đi vào xem qua, ngoại trừ ba gã thiếu niên dị dạng kia, cũng không có những thiếu niên khác, xem ra đây là điểm dừng chân lâm thời của bọn họ...” Mục Phi cung kính nói...

“Vừa mới đặt chân cũng không sao cả, dẫn ta đi xem...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong đã đứng lên, lại bị Lạc Linh Nhi kéo lại cổ tay...

“Ta cũng muốn đi...” Ánh mắt Lạc Linh Nhi kiên định nói...

Nhìn ánh mắt kiên định của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, đang định nói chuyện, Lâm Hiếu Nghị ở bên cạnh cũng đã đứng lên, kiên định nói: “Thiếu gia, mời dẫn ta theo, ta cũng muốn trừ hại cho dân...” Nói xong câu này, lại

càng gắng sức ưỡn ngực, tựa hồ đang nói với Diệp Tĩnh Vũ chính mình cũng có cảm giác chính nghĩa...

Về phần Hồ Mô Mộng một bên, mặc dù không nói thêm gì, nhưng ánh mắt nàng lại biểu đạt ý tứ của nàng, đó chính là theo người làm nhiều chuyện xấu như vậy, hiện tại khó có chuyện tốt, không được bỏ lại ta...

Diệp Tĩnh Vũ chứng kiến tất cả chuyện này còn có thể nói gì nữa? Lập tức gạt đầu nhẹ, quay người đi ra ngoài...

Trong mấy người, thực lực Lâm Hiểu Nghị là kém nhất, cái này cũng đạt tới cảnh giới tông sư, đối phó một người giang hồ bán nghệ, chẳng lẽ còn lo lắng cái gì sao?

Lúc này tại một biệt viện ở Đông Thành, cũng chính là biệt viện mà người bán nghệ mà Mục Phi nói đến, lão giả Diệp Tĩnh Vũ hôm nay đang ngồi xếp bằng trên giường ở giữa đường, tĩnh tâm tu luyện, từ khi tức phát ra từ trên người lão, hiển nhiên cũng là siêu cấp cường giả cảnh giới đại tông sư.

Một gã cường giả cảnh giới đại tông sư, lại là một tên bán nghệ. Nếu nói ra, có thể ai cũng sẽ không tin tưởng, thế nhưng lão giả này dường như căn bản không quan tâm chuyện mình đã làm...

Không biết qua bao lâu, lão giả kia bỗng nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang...

“Không nghĩ tới a, thật không nghĩ tới a, hai năm trước ta bắt quá là một tên Tiên Thiên cao thủ, nguyên bản cho rằng kiếp này vô vọng, nào ngờ gặp gỡ hần., Chẳng qua là giúp bọn họ bán cho bọn trẻ con tàn tật, liền cho ta một viên Thần đan, giúp ta trong hai năm ngắn ngủi đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, thật sự là khó mà tin nổi!” Trong miệng ông lão, cười cuồng vọng, trong đầu không tự chủ được nghĩ tới người thần bí hai năm trước gặp phải...

Lúc ấy mình mới chỉ là một chân tàn tật, nội lực miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên giang hồ bán nghệ. Thế nhưng sự xuất hiện của hần không chỉ chữa khỏi cho hai chân của mình, mà còn khiến cho công lực của mình tiến bộ nhanh chóng. Mà

điều mình phải làm, chẳng qua là thay hấn mang theo một vài hài tử không biết từ đâu tới đây mà thôi...

Những tiểu gia hỏa này cũng không biết cùng vị kia có thâm cừu đại hận gì, vậy mà bị tra tấn đến như vậy, nhưng cái này cùng mình có quan hệ gì chứ? Bây giờ mình càng ngày càng trẻ, thực lực càng ngày càng mạnh, nói không chừng không bao lâu nữa còn có thể thành tựu Vũ Thánh đây. Vũ Thánh a, đó chính là cảnh giới trước kia mình nghĩ cũng không dám nghĩ a...

Nghĩ đến đây, Lữ Vân liền cảm thấy huyết dịch trong cơ thể khô nóng...

“Người đâu, gọi Tiểu Anh tới đây cho ta...” Đột nhiên, Lữ Vân dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười đặc ý...

“Vâng, thưa sư tôn...” Bên ngoài truyền đến thanh âm cung kính của một gã hán tử, chỉ chốc lát sau, cửa phòng Lữ Vân từ bên ngoài mở ra, một thiếu nữ mười một mười hai tuổi cứ như vậy mặt mũi tràn đầy sợ hãi đi đến...

“Gia gia, người... Người tìm con có chuyện gì sao...” Nhìn thấy Lữ Vân đang ngồi trên giường, trong mắt thiếu nữ tràn đầy sợ hãi...

“Ha ha ha, chuyện gì? Người nói chuyện gì vậy?” Trên mặt Lữ Vân lộ ra nụ cười mờ mịt, một tay trao một cái, một cổ cự lực hình thành trong hư không, không ngờ lại chụp lấy Tiểu Anh...

Hai tay dùng sức xé một cái, quần dài trên người Tiểu Anh lập tức vỡ nát, da thịt trắng nõn kia cứ như vậy lộ ra...

Mà cả người nàng lại càng bị Lữ Vân ôm trong ngực...

Trong mắt Tiểu Anh lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng nàng lại không dám phản kháng, tùy ý bàn tay khô gầy của Lữ Vân chạy trên người mình...

Hiển nhiên chuyện như vậy đã xảy ra không biết bao nhiêu lần...

Ngon lửa trong mắt Lữ Vân càng ngày càng mạnh, quần áo trên người hấn cũng bị chân nguyên lực xé tan thành từng

mạnh, không thể chịu đựng nổi nữa, một tay đặt lên người Tiểu Anh, bắt đầu chinh phạt mạnh mẽ nhất...

Tiểu Anh cắn chặt môi, cũng không dám kêu to gì cả, chỉ yên lặng chịu đựng sự thật tàn khốc này...

Bên ngoài phòng của lão giả là một đại sảnh cực lớn. Giờ phút này, sáu nam tử đang vây quanh một chỗ, ở giữa đặt một chén lớn, trong chén là sáu viên xúc xắc, sáu người đang đồng đưa xúc xắc hành nhạc, mà ở bên kia, hai gã đại hán lại trần trụi, hai thiếu nữ còn lại thì quỳ gối trước mặt bọn họ, đầu bị hai tay của bọn họ đè lại, đè ở phía dưới...

“Nhanh hút đi, hấp cái đầu người nhanh một chút a...” Một gã nam tử trong đó mở miệng mắng to, một tát vỗ vào mặt cô gái kia...

Thiếu nữ kia bởi vì trong miệng ngậm đồ vật, sắc mặt ghen đến đỏ bừng, trong mắt treo đầy nước mắt khuất nhục, nhưng nàng nào dám phản kháng...

Lúc này, sáu đại hán đang đổ xúc xắc tựa hồ lại quyết ra hai gã thắng người, cao hứng bùng bùng lao tới, trong miệng nở một nụ cười đậm đặc, xé rách quần áo của hai thiếu nữ, cứ như vậy mà đâm thẳng vào...

Thân thể nhu nhược của thiếu nữ cứ thế bị đại hán thỏa thích giày vò, nước mắt không ngừng chảy xuống, vẻ tuyệt vọng trong mắt...

“Bụp...” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng khách bỗng nhiên bị người ta dùng bạo lực đá văng ra. Mọi người cùng nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một nam tử mặc quần áo gia phó từ bên ngoài vọt vào, theo sát sau lưng hắn là một nam tử tóc trắng mặc cẩm bào hoa lệ, tướng mạo tuấn mỹ, nhìn qua lại rất nhu nhược...

Sau đó...

Sau đó không ngờ lại là một thiếu nữ tướng mạo đáng yêu, vừa nhìn đã biết là thiếu nữ của đại gia tiểu thư, còn có một nữ tử tuyệt mỹ đáng người thon thả, vẻ mặt lạnh lùng...

Sau đó...

Chương năm mươi sáu, tông sư thứ năm mươi sáu.

Không có sau đó, lúc Hồ Tư Mộng xuất hiện, hai mắt đám đại hán này sáng ngời nhìn về phía bên này, nước bọt trên khóe miệng ào ào chảy xuống, thậm chí bọn hắn còn quên cả tự hỏi, mấy người này vào đây bằng cách nào...

Không thể không nói, bất kể là Lạc Linh Nhi, hay là Hồ Mộng, đều tuyệt đối không phải là những tiểu loli trước mắt này có thể so sánh, những nam tử hành tẩu giang hồ này, nào đã từng thấy tuyệt sắc như vậy, không ngờ từng người có chút ngây ngốc...

“A...” Nhưng bọn họ sợ ngây người, không có nghĩa là đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng kinh ngạc đến ngây người. Khi nhìn thấy chiến trường Song hoan kia, Lạc Linh Nhi trực tiếp kinh hô, hai tay che hai mắt mình, về phần Hồ Mộng, cũng lạnh lùng nghiêng đầu sang một bên... Thế nhưng mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ hay là Lâm Hiểu Nghị, đều cảm thấy lửa giận hừng hực trong cơ thể nàg...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này lại bình tĩnh trở lại, bất quá sát cơ trong mắt gã lại càng thêm nồng đậm...

“Các ngươi là ai...” Lạc Linh Nhi hét lên một tiếng chói tai, kéo mấy người này từ trong kinh ngạc trở về hiện thực, lúc này mới chú ý tới vậy mà lại xông vào mấy người...

Bất quá cho dù thấy được đám người Diệp Tĩnh Vũ tiến vào, trên mặt mấy người cũng không có vẻ gì sợ hãi, không nói mấy người bọn họ đều là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên Vũ Sư, liền nói sư phụ của bọn họ, chính là đại tông sư hàng thật giá thật a...

Đại tông sư, đây chính là tồn tại có thể khai tông lập phái, những người này vừa nhìn cũng không thể là cao thủ a...

Đặc biệt là gia hỏa tóc bạc kia, da mịn thịt mềm, xem ra chính là thiếu gia quý tộc, mà hai cô gái bên cạnh hắn, hắn là nữ nhân của hắn? Chỉ là loại thiếu gia quý tộc này, chạy tới nơi này làm cái gì?

“Các người... Các người dám súc sinh các người, dưới trời đất mệnh mông, vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, hôm nay ta phải thay trời hành đạo, thu thập các người...” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa mở miệng, Lâm Hiểu Nghị đã lớn tiếng rống lên, dường như chưa từng nghĩ tới những người này lại tàn nhẫn như vậy, để cho thiếu nữ mới mười một mười hai tuổi làm chuyện này, trong lòng của hắn rất là phần nộ, ngực không ngừng phập phồng...

“Thay Thiên Hành Đạo? Ha ha ha ha ha...” Vừa nghe Lâm Hiểu Nghị nói ra những lời như vậy, tám gã đại hán này lại cười ha hả...

Nếu như nói bình thường giang hồ bán nghệ, nhìn cách ăn mặc của đám người Diệp Tĩnh Vũ, ít nhiều cũng sẽ thu liễm một chút. Dù sao loại thiếu gia quý tộc như vậy, trong nhà ít nhiều cũng có chút thế lực., Thế nhưng mấy người này lại khác, bọn họ không chỉ có thực lực bản thân đạt đến võ sư Tiên Thiên, sư tôn của bọn họ còn là cao thủ Đại Tông Sư, đây tuyệt đối là nhân vật mà bất kỳ thế lực nào cũng không muốn đắc tội, gia tộc bình thường cũng căn bản sẽ không vô duyên vô cớ đắc tội với một vị Đại Tông Sư...

Cũng chính bởi như thế, những người này luôn luôn có chút ngang ngược can rỡ, cho dù là ở trên đường cái, cũng sẽ không quá sợ những thiếu gia quý tộc này, chớ nói chi bây giờ là đối phương tìm tới cửa...

Mà sau khi nghe được lời nói của Lâm Hiểu Nghị, bọn họ lập tức đem Diệp Tĩnh Vũ trở thành một thiếu gia quý tộc muốn thể hiện thành chính nghĩa trước mặt nữ nhân của mình...

Chuyện như vậy, bọn họ đã gặp qua nhiều lần, thế nhưng lần đó không phải là bọn họ đánh những tên được gọi là quý tộc thiếu gia kia như một cái đầu heo, cuối cùng xuất động rất nhiều hộ vệ gia tộc, khi nhìn thấy sư tôn của mình, không được phép quy củ...

Đương nhiên, đối mặt với loại thiếu gia quý tộc như vậy, bọn họ cũng sẽ không thật sự giết chết hắn. Dù sao, cũng không ai biết sau lưng những gia tộc này có cao thủ tọa trấn hay không, vạn nhất thật sự làm cho những đại gia tộc này sứt ruột, cho dù bọn họ có sự phụ của đại tông sư che chở, cũng không nhất định an toàn. Bất quá giáo huấn một chút, bọn họ vẫn là dám...

“Tiểu tử kia, có phải ngươi ăn nhiều quá rồi không? Thay trời hành đạo? Lão tử khuyên các ngươi một câu, mau rời khỏi nơi này, bằng không lát nữa sẽ cho ngươi thật dễ chịu...” Đại thể cho rằng đã đoán ra thân phận đám người Diệp Tĩnh Vũ, mấy tên đại hán này có chút tham lam nhìn Hồ Mộng phía sau Diệp Tĩnh Vũ, miệng cuồn cuộn nói...

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù hơn hai mươi tuổi, nhưng là bởi vì Hồn Độn Thể, da thịt hắn trắng nõn mềm mại, so với Nhị Bát Ngốc Viện bình thường còn muốn trắng trẻo hơn, nhìn qua nhiều nhất là mười bảy mười tám tuổi, mà Lạc Linh Nhi vốn là một khuôn mặt em bé, lại phối hợp đôi mắt hồn nhiên kia, nhìn qua cũng chỉ chừng mười mấy tuổi...

Đây cũng là nguyên nhân mà mấy đại hán này coi Diệp Tĩnh Vũ là trẻ con...

“Thiếu gia, để cho ta giết những tên cặn bã này đi...” Nhìn thấy nụ cười khinh thường của mấy tên đại hán, lửa giận trong lòng Lâm Hiểu Nghị càng tăng lên...

Hắn đã đạt đến cảnh giới tông sư, thế nhưng vẫn chưa xuất thủ qua, dù sao, trải qua mấy ngày này Diệp Tĩnh Vũ trải qua chiến đấu cấp độ thực sự quá cao, cho dù là Đại Tông Sư cũng không thể nhúng tay vào được, huống chi là một gã Tông Sư?

Nhưng hiện tại, mấy đại hán này chỉ có cảnh giới võ sư Tiên Thiên, vừa lúc có thể thử xem thân thủ của mình...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Thực lực của Lâm Hiểu Nghị đã tăng lên nhiều như vậy, cũng đến lúc để xem thực lực của hắn rồi...

Vừa nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, Lâm Hiểu Nghị lập tức phóng tới bốn gã đại hán gần nhất, tốc độ của hắn rất nhanh,

gần như chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt bốn người, trực tiếp xuất chiêu đánh về phía một gã đại hán trong đó...

Tên đại hán kia thấy vậy mà dám đánh một chiêu về phía mình, khoe miệng lộ ra nụ cười khinh thường, cũng đồng dạng vồ một chiêu về phía Lâm Hiểu Nghị...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang nhỏ, bàn tay của hai người trực tiếp đụng vào nhau, chân nguyên lực trong cơ thể Lâm Hiểu Nghị điên cuồng tuôn về phía tên đại hán kia, tiên thiên chân khí trong cơ thể tên đại hán kia cũng toàn diện phóng tới bàn tay của Lâm Hiểu Nghị, chân nguyên lực cùng tiên thiên chân khí giao phong chính là bắt đầu...

Nhưng là Tiên Thiên chân khí, cho dù Tiên Thiên chân khí có tinh thuần, làm sao có thể là đối thủ của Chân Nguyên lực? Cơ hồ không phí nhiều công phu, liền thấy toàn bộ bàn tay của tên đại hán kia nổ tung...

“Tông sư?” Trong miệng của hắn thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, hiển nhiên không nghĩ tới người này lại là cao thủ Tông sư...

Vừa nghe thấy tiếng đồng bọn, cùng với đồng bạn của mình bị đối phương một chiêu đánh nát bàn tay, mấy người khác đều biến sắc, đặc biệt là ba người xung quanh tên đại hán kia, hầu như không hện mà cùng tấn công Lâm Hiểu Nghị...

Lâm Hiểu Nghị một chiêu đập nát bàn tay của tên đại hán kia, lòng tự tin cực độ bành trướng, đang muốn tiếp tục tấn công ba người khác, nhưng đột nhiên lại thấy ba người quyền cước đập tới mình. Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết nên làm gì...

“Bộp bộp bộp...” Ba tiếng giòn vang liên tục, quyền cước của ba người đồng thời đánh lên người Lâm Hiểu Nghị, lập tức đánh bay Lâm Hiểu Nghị ra ngoài...

Một ngụm máu tươi cứ thế phun ra như vậy...

Chương năm mươi bảy tuyệt sát.

Mặc dù hần là tông sư không sai, nhưng thực lực của hần có phần lớn là vì những nội đan kia, mà kinh nghiệm thực chiến của hần hầu như bằng không, tuy rằng cũng có rất nhiều võ kỹ cao siêu, nhưng dù sao cũng chỉ là luyện tập bình thường, chưa từng dùng qua thực chiến, ngay cả một chiêu vừa rồi cũng hoàn toàn xuất phát từ bản năng...

Nếu như đối phương không biết hần là một tông sư, nếu như không phải chân nguyên lực trong cơ thể hần cao hơn tiên thiên chân khí, thì vị võ sư Tiên Thiên vừa rồi cũng đủ để làm hần bị thương nặng...

Hôm nay bị ba người đồng thời công kích, trong lúc nhất thời hần không biết nên làm gì tự nhiên bị ba người đánh bay, cũng may cảnh giới của hần mạnh mẽ hơn ba người, nếu không ba người này liên thủ một kích cũng đủ đẩy hần vào chỗ chết...

Nhìn thấy Lâm Hiểu Nghị bị ba người đánh bay, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý định động thủ, thực lực của Lâm Hiểu Nghị đã đạt đến tông sư, đối phó với ba gã võ sư Tiên Thiên vẫn dư sức. Nếu ngay cả ba gã võ sư Tiên Thiên cũng không đối phó được thì làm sao ứng phó được với các loại nguy cơ sau này đây?

Lạc Linh Nhi thấy Lâm Hiểu Nghị bị ba người đánh bay, muốn ra tay lại bị Diệp Tĩnh Vũ kéo lại...

“Ha ha ha, còn là một tông sư sao? Nguyên lai cũng chỉ biết mấy chiêu hoa quyền tú chân...” Mắt thấy một gã cao thủ tông sư bị ba người mình liên thủ đánh bay, ba người trong miệng cuồng tiếu một tiếng, đặc biệt là sau khi nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ không dám lộn xộn, bọn họ còn tưởng rằng thực lực đám người mình uy hiếp được mọi người...

Nghe được ba người cười cuồng vọng, mặt mũi Lâm Hiểu Nghị đầy khuất nhục đứng lên. Dưới sự điều hòa của Chân

Nguyên lực, thương thế trong cơ thể y cũng không quá nặng, nhìn Diệp Tĩnh Vũ đứng ở cửa, lại nhìn hai thiếu nữ bị ném qua một bên, cùng với vài tên đại hán dần dần tụ hợp lại với nhau, sát cơ trong mắt y càng ngày càng đậm...

“Ta muốn giết các ngươi... Thiên Cương quyền...” Lâm Hiểu Nghị trực tiếp nhào tới, sử dụng Thiên Cương quyền của Thiên Cực môn...

Lập tức liền thấy một cỗ quyền cương cường đại hình thành trên quyền diện của hắn, trực tiếp đánh về phía vài tên đại hán phía trước...

Mấy tên đại hán này dường như cũng ý thức được uy lực của quyền cương này, không dám cứng rắn va chạm, mấy người trực tiếp tách ra, tránh được một quyền của Lâm Hiểu Nghị. Ngay sau đó không đợi Lâm Hiểu Nghị đánh ra chiêu thứ hai, một người trong đó đã đâm lên vai phải của Lâm Hiểu Nghị...

Lâm Hiểu Nghị lão đảo một cái suýt nữa ngã sấp xuống đất, vội vàng tung ra một chiêu vô tình, hung hăng đánh về phía người nọ. Thế nhưng người nọ sau khi đánh ra một quyền cũng đã lui lại, một chiêu này của Lâm Hiểu Nghị làm sao đánh trúng được? Ngược lại còn lãng phí chân nguyên lực trong cơ thể...

Lúc này, một tên khác lại một chân quét ra, quét vào bụng Lâm Hiểu Nghị, lực đạo cực lớn trực tiếp quét bay Lâm Hiểu Nghị ra ngoài, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi...

Nhìn thấy một cao thủ tông sư, lại bị mấy tên võ sư Tiên Thiên trêu đùa như thế, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút nhìn không nổi nữa...

Nhưng Lâm Hiểu Nghị lại quát lớn một tiếng, thân thể lại một lần nữa xông về phía vài tên đại hán. Thế nhưng vẫn bị đối phương dùng một quyền của ta đánh ra, còn hắn lại rất bận tâm ứng phó với tiến công của mấy người, trong khoảng thời gian ngắn lại hoàn toàn rơi vào thế hạ phong...

“Ngươi là tông sư, thực lực của ngươi mạnh hơn bọn họ, nên chủ động tấn công ngươi chứ không phải bọn họ...” Nhìn thấy

Lâm Hiểu Nghị vẫn không chút khởi sắc, rút cuộc Diệp Tĩnh Vũ không nhìn được nữa, trực tiếp mở miệng mắng chửi...

Lâm Hiểu Nghị sửng sốt, lập tức hiểu ra, thực lực của mấy người này đều không bằng mình, nhưng lại dựa vào kinh nghiệm phong phú, không ngừng du tẩu cùng mình. Mỗi người chỉ đánh ra một quyền liền rút lui, còn mình thì định công kích người của mình. Kể từ đó, bản thân mình lại bị đối phương nắm mũi dặt đi...

Sau khi hiểu được thì Lâm Hiểu Nghị không để ý tới tên đại hán đang công kích mình nữa, đột nhiên điểm ra một chỉ, điểm về phía một người đứng ở phía trước...

Một luồng kinh phong phá không mà ra, dĩ nhiên là Tuyệt Tình Chỉ của Vô Thương môn...

Tên đại hán kia sắc mặt khế biến, thân thể nhanh chóng tránh sang một bên, mà mấy người khác đồng thời phát động tấn công, thế nhưng Lâm Hiểu Nghị lại không để ý chút nào đám người này tiến công, thân thể bỗng nhiên bay lên trời, đồng thời tránh được thế tiến công của mấy người, trực tiếp lảng không đá một cước...

Chính là chân Vô Ảnh của Lạc Ảnh môn...

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, người nọ mặc dù tránh được một chỉ của Lâm Hiểu Nghị, thế nhưng ngực hắn lại bị Lâm Hiểu Nghị đập trúng, chân nguyên lực khổng lồ trực tiếp tràn vào thân thể hắn, lập tức cảm giác được một cơn đau nhức truyền đến, mà thân thể của hắn thì trực tiếp bay ngược ra ngoài, nơi cổ họng nóng lên, lại phun ra một ngụm máu tươi...

Một chiêu đánh bị thương một gã đại hán, còn Lâm Hiểu Nghị đang ở trên không trung lại đồng thời đối mặt với đợt tiến công của sáu gã đại hán. Thế nhưng y duỗi hai ngón tay ra, một đạo kiếm quang màu vàng hình thành, không ngờ lại là Linh Tế Kiếm Chỉ...

Tuy đạo kiếm quang kia có chút mơ hồ, thậm chí có chút trong suốt nhưng uy lực cường đại vẫn khiến sáu người sợ hãi...

Vốn thân thể đang tấn công Lâm Hiểu Nghị lại nhanh chóng lui về phía sau, thân thể Lâm Hiểu Nghị vừa mới rơi xuống

đất, đột nhiên gia tốc, song chỉ trực tiếp điếm tới cổ một gã đại hán khác...

Tên đại hán kia trong lòng chấn động mạnh, muốn tránh đi, thế nhưng lúc này tốc độ Hầu Lâm Hiểu Nghị lại cực nhanh, đặc biệt là bóng kiếm màu vàng nhạt kia, gần như chỉ trong nháy mắt đã tới trước cổ mình, làm sao còn có thể tránh né?

Chẳng lẽ mình sẽ chết sao? Trong đầu nam tử hiện lên một tia tuyệt vọng, trong tuyệt vọng còn lộ ra một chút nghi hoặc, đây rốt cuộc là thiếu gia nhà ai, một thư đồng, sao lại cường đại như vậy?

Ngay khi tên đại hán kia cho rằng mình phải chết, một luồng kinh phong từ bên trong truyền đến, trực tiếp bắn vào vai trái của Lâm Hiểu Nghị, lập tức nhìn thấy một mũi tên máu bắn ra, mà thân thể Lâm Hiểu Nghị cũng bị kinh phong này kéo bay ngược ra ngoài, rơi thẳng xuống bên chân Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này, cửa phòng nội phòng mở ra, Lữ Vân khoác một kiện nội sam cứ như vậy đi ra...

Trên giường sau lưng hắn, Tiểu Anh còn đang trần truồng, đang không ngừng run rẩy...

“Các người đến cùng là ai, dám đến chỗ ta quấy rối, không muốn sống nữa hay sao?” Lữ Vân vừa đi ra, thần niệm trực tiếp quét qua đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Sau khi phát hiện ngoại trừ Lâm Hiểu Nghị bị mình đánh bay, những người khác đều là “Người bình thường...”

Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, ngay cả kinh mạch cũng không có, tự nhiên không có chút nào Chân Nguyên lực. Lạc Linh Nhi chính là một Hồn Tiên, hồn lực cường đại bao phủ lực lượng thân thể của mình, lấy nhãn lực của Lữ Vân tự nhiên nhìn không ra, trong cơ thể Hồ Vân chỉ có Linh lực, cũng không có chân nguyên lực, về phần Mục Phi, chính là một con cương thi, càng không có nửa điếm Chân Nguyên lực, cho nên theo hắn thấy, đây bất quá chỉ là một đám thiếu gia ăn chơi bên ngoài mà thôi...

Mà trên thân thiếu gia ăn chơi không có nửa điếm Chân Nguyên lực, chắc cũng không phải là đại gia tộc gì, vậy cho dù

giết, thì như thế nào?

Nghĩ đến đây, Lữ Vân hướng ánh mắt về phía Hồ Mộng và Lạc Linh Nhi, nơi đó, dĩ nhiên là một mảnh lửa nóng, hỏa nhiệt đến nỗi đột nhiên làm phép một tên thư đồng của một tiểu gia tộc làm sao có thể có được thực lực Tông sư...

Chương 5 1 mua ma chú khát máu.

Nhìn thấy lão già vừa đi ra không ngờ lại một tay đánh bay Lâm Hiểu Nghị, sát cơ trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tỏa ra, nhìn vào cơ thể trần truồng nằm trong phòng phía sau, sát ý trong lòng càng nồng đậm...

Hôm nay bọn họ trên đường thấy được ba thiếu nữ, hôm nay bên ngoài có hai người bị đám đại hán này lăng nhục, một người còn lại hiển nhiên cũng bị lão già này làm nhục, mấy người này, sao lại làm ra chuyện như vậy? Sao lại ra tay với mấy nữ hài mười một mười hai tuổi?

Không chỉ có Diệp Tĩnh Vũ sát cơ nở rộ, ngay cả Lạc Linh Nhi, Hồ Diệp cũng mặt đầy sát khí... Các nàng thật sự không nghĩ tới trên thế giới này lại có người tàn nhẫn như vậy...

“Cho ngươi một cơ hội hối hận, nói ra chủ sự đứng sau màn, ta lưu ngươi lại toàn thân...” Diệp Tĩnh Vũ không nhìn Lâm Hiểu Nghị ngã trên mặt đất, bị người ta bắn trúng một luồng kinh phong, chẳng qua là bị thương mà thôi, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng...

Mà thân thể của hắn lại bước ra một bước, sát khí lạnh như băng tỏa ra...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ bước lên trước một bước, bất kể là Lữ Vân hay là mấy tên đại hán khác đều cho rằng hắn bất quá là muốn chứng minh trước mặt hai nữ tử một phen, lập tức cười ha hả...

“Tiểu gia hỏa, ngươi có phải là đang đùa giỡn cái đầu không? Loại tiểu gia hỏa trời gà không chặt như ngươi cũng xứng nói những lời này, ta nói cho ngươi biết, sư tôn ta chính là cao thủ đại tông sư, cho dù ngươi đem hộ viện lợi hại nhất gia tộc các ngươi mời đến., Cũng căn bản không có khả năng là đối thủ của sư tôn ta, quả thực đem hai nữ tử này lưu lại tại chỗ này, sư tôn ta nói không chừng sẽ đại phát từ bi tha cho ngươi một

con đường sống...” Một hán tử vừa rồi tra tấn thiếu nữ thấy ánh mắt sư tôn của mình, trong nháy mắt lĩnh hội ý tứ sư tôn của mình, trực tiếp đứng dậy, rất là cuồng vọng nói...

“Sư thúc, những người này để cho ta xử lý đi?” Lúc này, Mục Phi vẫn đứng ở phía sau lại mở miệng nói...

“Không, bọn hán nếu không chịu hồi hận, ta sẽ tự mình cho bọn hán biết thế nào là sống không bằng chết...” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, mà thân thể của hán lại từng bước một đi về phía trước...

Vũ Thánh chết trong tay hán ta cũng không biết có bao nhiêu người, một gã đại tông sư nào còn để trong mắt hán ta...

“Sư tôn, để ta tới giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi về phía sư tôn của mình, tên to cao vừa nói kia lập tức quát to một tiếng, cứ thế nhảy ra ngoài...

Vừa thấy hán vô sỉ lập công như vậy, mấy người khác đều tỏ vẻ khinh bỉ, tên khốn này, muốn lấy lòng sư tôn cũng không cần phải như vậy chứ, tên này rõ ràng chỉ là một thiếu niên ăn chơi trác táng đầu óc có chút bệnh mà thôi, muốn thu thập một tên gia hỏa như vậy, làm gì cần tốn nhiều tay chân, bây giờ chuyện tốt như vậy lại bị hán cướp đi...

Mà tên hán tử kia cũng cười lớn một tiếng, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ nhào tới, dưới cái nhìn của hán, Diệp Tĩnh Vũ chính là một tay trời gà không chặt, đầu phát nóng, chính mình còn không phải muốn chơi thế nào thì chơi thế đó?

Nhìn thấy hán tử nhào về phía mình, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một trận, căn bản không có ý ra tay, chỉ là một cước đột nhiên nâng lên, hung hăng đạp tới hông nam tử kia. Người thậm chí ngay cả bé gái mười một mười hai tuổi cũng không buông tha, vậy cả đời này ta cũng không để cho người đụng tới được nữ nhân...

Về phần đám người Lạc Linh Nhi, khi nhìn thấy đại hán đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, đã nhìn không được nghiêng đầu sang một bên, bọn họ thật sự không đành lòng chứng kiến một màn máu me sắp xuất hiện...

Nhưng động tác như vậy trong mắt những người khác lại giống như lo lắng Diệp Tĩnh Vũ bị đánh điên cuồng...

Thậm chí ngay cả tên đại hán nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ kia cũng đặc ý một hồi...

Thế nhưng hắn còn chưa bỏ nhào tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ nhấc một cước lên muốn tránh đi, một cước kia lại đi tới phần hông của mình...

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, một cước này của Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đập vào phía dưới đại hán, quả trứng của gã lập tức nổ tung, lực đạo cực lớn trực tiếp đập bay gã ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất, hai tay bụm lấy hông của mình, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết ô ô...

Sắc mặt của hắn, càng xanh xanh, màu tím, mồ hôi trên trán túa ra từng giọt, hai tay che hai bên hông lại dần dần chảy ra máu tươi đỏ tươi...

Lông mày Lữ Vân lập tức giật giật, cho dù vừa rồi hắn cũng không nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xuất cước, điều này sao có thể? Tốc độ của thằng nhóc này sao có thể nhanh như vậy?

Mấy tên đại hán khác cũng kinh hãi nhìn Diệp Tĩnh Vũ, thủy chung không tin đây lại là sự thật...

“Muốn chết...” Lại có ba gã đại hán không tin tà kêu to một tiếng, cùng một chỗ đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, bọn hắn cũng không tin trong cơ thể không có một chút chân khí, hoặc là chân nguyên lực thật sự lợi hại như vậy...

Ba người tạo thành thế tam giác, đồng thời đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, một người đánh ra một quyền, một người lại đánh ra một chưởng, người còn lại một chân quét ra, ba người đều là cao thủ Tiên Thiên, một kích toàn lực như thế, lập tức khí kinh bắn thẳng ra, cho dù là tông sư đối mặt với tình huống như vậy, cũng sẽ thay đổi sắc mặt, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là ai, đó chính là tồn tại có thể đánh chết Vũ Thánh thậm chí là Võ Thần, công kích như vậy trong mắt hắn, đơn giản là gãi ngứa cũng không phải...

Đối mặt với nam tử đánh ra một quyền kia, Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng dạng đánh ra một quyền, thế nhưng tốc độ của hắn

cực nhanh, đã sắp đến mức ngay cả Lữ Vân cũng không nhìn thấy được, trực tiếp đánh vào nắm đấm tên nam tử kia. Lập tức liền thấy toàn bộ nắm đấm của tên nam tử kia vỡ vụn ra, lực lượng cực lớn trực tiếp đánh cho toàn bộ cánh tay hấn nát bấy, huyết nhục không ngừng rơi ra...

Ngay sau đó Diệp Tĩnh Vũ đánh ra một chưởng, đôi chưởng với tên còn lại, lực lượng thật lớn vẫn làm cho tên hán tử kia bước lên đồng bạn mình, toàn bộ cánh tay triệt để vỡ vụn ra, ngay cả xương cốt cũng theo đó vỡ vụn...

Cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng dạng một cước quét ra, quét trên đùi tên đại hán thứ ba, không vận dụng bất kỳ Bá Nguyên lực nào, cứ như vậy dựa vào lực lượng thân thể cường đại đem người nọ quét bay ra ngoài, mà cái chân kia của hấn tự nhiên trực tiếp đứt gãy ra...

Sau khi người thứ ba bị đánh bay đi, tiếng kêu thảm thiết của hai người phía trước mới đồng thời vang lên. Tốc độ khủng bố như thế, trực tiếp chấn động tất cả mọi người...

Coi như là Lữ Vân, cũng kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ từng bước một đi về phía mình, hấn thực sự không hiểu, trong cơ thể thiếu niên nhìn như gầy yếu này, làm sao có thể có được lực lượng cường đại như vậy...

Chẳng qua ỷ vào thực lực của đại tông sư, Lữ Vân lại không biết rút từ đâu ra một thanh trường kiếm, thân ảnh chột lóe, liền phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ, không biết vì sao thiếu niên trước mắt này lại cho hấn một uy áp quá lớn, hấn phải lập tức loại bỏ hấn...

Chương 11 Ma Vương tại thế gian, xếp hạng 5.

Chân nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một đạo kiếm quang sáng chói từ trong tay hắt sáng lên, mà thân thể của hắn cũng đi thẳng tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, mũi kiếm đâm thẳng tới tim Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn không muốn hỏi tại sao Diệp Tĩnh Vũ lại có lực lượng thân thể cường đại như vậy, hắn chỉ muốn mau chóng ra ngoài, làm cho mình bất an...

Nhìn thấy kiếm quang sắc bén kia, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ nở một nụ cười mỉa mai càng thêm đậm đặc, căn bản không có ý tránh né, nhìn như chậm chậm giơ tay phải lên, thế nhưng trong nháy mắt mũi kiếm đâm tới, tay phải của gã đã hoàn toàn bằng phẳng, nhẹ nhàng điếm ra một chỉ...

Một chỉ này, trực tiếp điếm vào trên đầu mũi kiếm kia, lập tức kiếm quang sáng chói kia liền vỡ vụn ra toàn bộ, ngay sau đó chính là thân kiếm màu bạc kia, lực phản chấn cực lớn chấn động khiến một tay Lữ Vân tê rần, hõ khẩu trực tiếp nổ bể ra...

Giờ khắc này, trong mắt mọi người vẻ kinh hãi càng thêm nồng đậm, gia hỏa này rõ ràng không có một tia Chân nguyên lực, nhưng hắn làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?

Một ngón tay không ngờ lại điếm nát một kiếm mạnh nhất của mình...

“Không biết tự lượng sức mình...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra mấy chữ, thân thể của hắn lại đi tới phía trước Lữ Vân...

“Toái...” Rất là dễ dàng nói ra chữ này, ngay sau đó một ngón tay điếm ra, điếm vào bả vai Lữ Vân, bả vai Lữ Vân lập tức vỡ vụn ra, tạo thành một đoàn huyết vụ, kèm theo đó là tiếng kêu thống khổ của Lữ Vân...

“Lại võ...” Diệp Tĩnh Vũ lại điểm ra một chỉ, điểm vào bả vai bên kia của Lữ Vân, lập tức bả vai bên kia cũng nổ thành một đoàn huyết vụ, hai tay của gã khó mà nhấc lên được nữa, cứ như vậy thúc giục xuống...

“Tiếp tục võ...” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục đọc, giống như một cái ma chú, vừa mới dứt lời, một cước của hắn đã đạp ra, trực tiếp đạp vào đầu gối phải của Lữ Vân, chân nguyên lực hộ thể trong cơ thể Lữ Vân giống như tờ giấy, căn bản khó có thể ngăn cản lực lượng cường đại kia...

Đầu gối của hắn lại lần nữa nổ tung, thân thể cứ như vậy quỳ sụp xuống, vẻ thống khổ trên mặt càng ngày càng nồng đậm...

“Cùng võ đi...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa vang lên, mà một cước của hắn lại trực tiếp đạp vào đùi kia của Lữ Vân, lập tức liền nghe được thanh âm răng rắc rắc vang lên, xương cốt, huyết nhục của hắn, vậy mà bị Diệp Tĩnh Vũ đạp trên thịt nát...

“A a a a...” Trong miệng Lữ Vân phát ra tiếng kêu thảm thiết, đau đớn kịch liệt cơ hồ khiến hắn bất tỉnh...

Chứng kiến một màn máu tanh như thế, còn lại hai gã hán tử hoàn hảo không tổn hao gì hoàn toàn ngây ngốc. Ở trong mắt bọn hắn sư tôn cao cao như thần, tại trong tay thiếu niên này vậy mà không có nửa điểm phản kháng, điều này sao có thể?

Chứng kiến thân thể Lữ Vân nằm rạp trên mặt đất, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ cùng ác ma, sắc mặt hai người đã sớm sợ đến trắng bệch, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ tập trung vào bọn họ, bọn họ chỉ cảm giác như bị thần chết nhìn chăm chăm, toàn thân băng lãnh một mảnh...

Thân thể hai người không ngừng lui về phía sau, Diệp Tĩnh Vũ vẫn bước từng bước một về phía bọn họ, nhìn như tản bộ trong đình viện của mình...

Lúc này, hai người đã thối lui đến trước mặt hai thiếu nữ kia, tựa hồ nắm được cọng cỏ cứu mạng nào đó, hai người một tay bắt lấy hai thiếu nữ, móc từ trên người ra một thanh chủy thủ, trực tiếp kề lên cổ thiếu nữ...

“Người... Người... người đừng tới đây, nếu không... nếu không ta giết nàng...” Tiếng nói của hai người đều có chút run rẩy, hiển nhiên Diệp Tĩnh Vũ đã khiến bọn họ chấn động quá lớn...

Về phần thiếu nữ bị hai người kia bắt cóc, lúc đầu bị mấy người hành hạ đến tuyệt vọng, lại bị bạo lực thủ đoạn của Diệp Tĩnh Vũ kia làm cho trấn trụ thật sâu, ngược lại giờ phút này bị người ta bắt cóc, vẻ mặt vẫn mờ mịt, tựa hồ sinh tử đối với các nàng đã không còn trọng yếu như trước...

Bước chân Diệp Tĩnh Vũ đi tới chột ngừng lại, đôi mắt như ngôi sao của hắn nhìn về phía hai thiếu nữ đang bị bắt đi. Từ trong mắt thiếu nữ, hắn vậy mà không thấy chút sinh khí nào...

Rốt cuộc các nàng đã phải chịu đãi ngộ như thế nào, tâm linh nhỏ bé như các nàng cũng không sinh ra được khát vọng đổi sinh đây?

Các nàng bây giờ khác với một cái xác không hồn là mấy?

Trong lòng yên lặng thở dài một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mở miệng nói: “Các người, tội thật đáng chết vạn lần...”

Thanh âm lạnh như băng, không mang theo chút tình cảm nào, tựa như tử thần đang tuyên án sinh nhật một người vậy...

“Người... Người...” Hai gã cao to muốn nói người dám, nhưng lời còn chưa nói hết đã thấy một bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ...

Hai tay Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy vồ thẳng xuống, đập vào đầu hai người, nhất thời hai người giống như bị thiết chùy nện vào đầu, toàn bộ võ vụn ra, não tương hoa râm cùng huyết nhục văng tung tóe khắp nơi, không ngờ phun tới hai thiếu nữ trước mặt bọn họ, mặt mũi đều là...

Thế nhưng kỳ quái chính là hai thiếu nữ này lại không có chút phản ứng nào, ngược lại Lạc Linh Nhi đứng ở cửa sắc mặt trắng bệch một hồi, nàng chưa từng thấy qua tình cảnh máu tanh cỡ này...

Nhưng tuy cảm thấy tàn nhẫn dị thường, đôi mắt Lạc Linh Nhi vẫn không dời đi, thậm chí cố nén dục vọng nôn mửa trong lòng, lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này...

Nàng là thê tử Diệp Tĩnh Vũ, nàng muốn tiếp nhận hết thay chuyện của hắn...

Giờ khắc này, tất cả mọi người còn lại không dám tiếp tục di chuyển, tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nhanh, nhanh đến mức thoát ly phạm trù của người thường, cho dù là Vũ Thánh, cũng không có khả năng đạt được tốc độ như vậy a...

Thế giới này, tốc độ nhanh nhất là tốc độ ánh sáng, lúc Diệp Tĩnh Vũ luyện thành huyết tinh thần, tốc độ của hắn tăng lên gấp nhiều lần, không chỉ nói thực lực những người này xa xa không bằng hắn, cho dù so với hắn còn cao cường hơn, tốc độ cũng kém xa hắn...

Trong nháy mắt, đánh chết hai người, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có đi nhìn hai thiếu nữ nữa, mà quay đầu nhìn về phía mấy tên đại hán khác, ngoại trừ Lâm Hiểu Nghị bị thương hai người kia, mấy người khác đều trọng thương, căn bản không có năng lực chạy trốn...

Một bước vượt qua, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa đi tới trước người Lữ Vân, đối mặt với thế cường đại như vậy Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này Lữ Vân đã ngừng kêu thảm thiết. Hắn hiểu được, lần này, mình đâm vào thiết bản, hơn nữa là rất cứng rắn, lấy tu vi như Diệp Tĩnh Vũ, tối thiểu cũng là Võ Thánh, thậm chí có thể là Võ Thần trong truyền thuyết kia...

Võ Thần à, gần như đều là những tồn tại sống trong truyền thuyết a, sao lại xuất hiện ở đây chứ? Làm sao lại đến gây khó dễ cho một người bán nghệ như mình chứ?

Có thể chết trong tay một Võ Thần, rốt cuộc là may mắn hay là bi ai đây?

Nghĩ đến đây, Lữ Vân thật sự có xung động muốn khóc...

Võ Thần cao cao tại thượng không ngờ lại đối phó với loại tôm tép như mình, con đường thế gian này thật mẹ nó... Bì kịch...

Hy vọng sinh ra ở hạng mục thứ năm mười, thứ năm mười.

“Nói đi, những đứa bé kia từ đâu tới?” Diệp Tĩnh Vũ lần nữa đi tới phía trước Lữ Vân, thanh âm đậm đặc từ trong miệng hần vang lên, phảng phất như Thần Vương đang thăm vấn thiên địa vạn vật...

Mà tay phải của hắn lại chỉ vào mấy cái bình lớn ở góc tường, nơi đó đang có ba gã thiếu niên khác từ đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, đến tận bây giờ vẫn hờ hững như vậy...

Nếu như trong mắt ba thiếu nữ còn có thần sắc tuyệt vọng, vậy thì ba người này đã là một mảnh trống rỗng, căn bản chính là một pho tượng, không có sinh khí, không có tâm tình, không có bất cứ thứ gì...

“Ta... Ta không biết a?” Lữ Vân không có chú ý tới ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hắn thật sự không biết những hài tử này đến từ đâu...

“Không biết?” Diệp Tĩnh Vũ thanh âm lạnh lẽo, một chân của hắn bỗng nhiên đạp trên mệnh căn Lữ Vân, lập tức nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lữ Vân lại một lần nữa vang lên...

“Ta rất kiên nhẫn, tốt nhất ngươi mau nói ra đi, nếu không ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

Chẳng lẽ bộ dạng này của ta còn không phải là sống không bằng chết sao? Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Lữ Vân thầm mắng trong lòng, nhưng hắn nào dám nhiều lời...

“Ngươi tựa hồ rất không muốn nói a?” Nhìn thấy Lữ Vân cũng không có ý nói chuyện, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm lạnh lùng...

Lữ Vân nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, đành phải đem toàn bộ sự tình mình gặp phải một người thần

bí bắt đầu móc ra...

Nghe xong lời của Lữ Vân, sau khi xác định hẳn không phải nói dối, Diệp Tĩnh Vũ cũng không ở lại thủ hộ nữa, mấy đạo đao khí từ trên người của hắn phá không mà ra, trực tiếp chém giết Lữ Vân, thậm chí cùng chém giết mấy tên đại hán kia. Cho đến giờ khắc này, đám người Lữ Vân mới hiểu rõ sự khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ, từng người từng người mở to mắt, đến chết, bọn họ đều không rõ, những nhân vật truyền kỳ như Diệp Tĩnh Vũ, làm sao lại chạy tới quản việc nhỏ như vậy...

“Tướng công, bọn họ nên làm gì bây giờ?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đánh chết mấy người, sắc mặt Lạc Linh Nhi bắt đầu từ từ thích ứng với bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt nhìn về phía mấy thiếu niên dị dạng ở góc kia...

Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn mấy tên thiếu niên kia, nặng nề thở dài một tiếng, loại người ngay cả tuyệt vọng cũng không có này, cho dù còn sống thì có ý nghĩa gì đây?

Xương cốt những người này đã cố định toàn bộ, coi như là thần y, cũng căn bản không có khả năng để bọn họ phục hồi như cũ, đối với bọn họ mà nói, kết cục tốt nhất có lẽ chính là tiến vào luân hồi a...

“Mục Phi, tiễn bọn hắn một đoạn đường đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, nhưng trong lời nói lại tràn đầy mệt mỏi cùng bất đắc dĩ. Trong lúc bất đắc dĩ, lại sinh ra sát cơ nồng đậm, trong lòng lại âm thầm thề, nhất định phải tìm ra kẻ đứng phía sau màn, báo thù cho những thiếu niên này...

“Vâng...” Mục Phi cung kính đáp, thân thể lại đi về phía mấy tên thiếu niên kia, còn Lạc Linh Nhi thì về mặt nghi hoặc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tiễn bọn chúng một đoạn đường, chẳng lẽ phải tiễn bọn chúng đi đâu?

Nhìn thấy Mục Phi đi về phía bọn mình, trong mắt mấy tên thiếu niên kia vẫn là một mảnh trống rỗng, tựa hồ đối với việc Mục Phi tiếp theo phải làm, bọn hắn tuyệt không quan tâm...

“Bộp bộp bộp...” Đám người Lạc Linh Nhi không kịp phản ứng, Mục Phi đánh liền ba chưởng, trực tiếp đập vào Thiên

Linh Cái của ba người...

Lạc Linh Nhi thét lên kinh hãi, trong ánh mắt trống rỗng của ba gã thiếu niên kia vậy mà lần đầu tiên xuất hiện dị sắc. Bọn hắn từng người một ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mục Phi, trong mắt xuất hiện vẻ cảm kích, khóe miệng của bọn hắn vậy mà nhếch lên, đó là một tia mỉm cười...

Vào thời khắc sống còn, trên mặt bọn họ lại lộ ra nụ cười lần đầu tiên kể từ lúc chào đời tới nay, nụ cười giải thoát...

Lạc Linh Nhi vốn còn muốn quát tháo Mục Phi, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Mục Phi thì ngẩn người. Vốn nàng có thể lý giải được việc Diệp Tĩnh Vũ đánh chết những đại hán kia, dù sao những người này tội không thể tha, nhưng mấy tên thiếu niên hình dạng quái dị vốn đã là số khổ rồi, còn muốn giết bọn chúng làm gì? Mãi đến khi nhìn thấy nụ cười giải thoát trên mặt bọn chúng, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, chết, đối với bọn chúng mà nói, đúng là giải thoát tốt nhất...

“Đi một đường, công đạo của các ngươi, ta sẽ vì các ngươi mà đòi lại...” Nhìn mấy tên thiếu niên ở góc tường, Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc nói. Sau khi nói xong, thân ảnh của hắn lại đi tới trước mặt hai thiếu nữ đang ngồi trên hai cuốn tường kia...

Nhìn hai thiếu nữ toàn thân trần truồng, vết thương chồng chất, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ không nóng rực, không có chút cảm tình: “Nếu như các ngươi muốn sống, muốn sống giống như con người, thì đi vào dẫn theo đồng bọn của các ngươi. Theo ta rời khỏi đây, ta sẽ ở bên ngoài chờ các ngươi một khắc đồng hồ...” Nói xong câu này, Diệp Tĩnh Vũ quay người đi ra ngoài...

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi đang định nói chuyện, lại bị Diệp Tĩnh Vũ kéo ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên nói gì...

“Chúng ta có thể cho các nàng ăn, cho các nàng mặc quần áo, có thể cho các nàng ở, nhưng chúng ta không thể cho các nàng tín niệm sống. Một người, nếu ngay cả niềm tin còn sống cũng không có, vậy bất quá chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Người như vậy còn sống lại có ý gì...” Nhìn biểu tình của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói...

Lạc Linh Nhi nghe vào tai, mặc dù cảm thấy có chút gương ép, nhưng nàng vẫn không tìm được lời nào để phản bác. Về phần hồ ly, đương nhiên sẽ không nói thêm gì. Mục Phi cũng là tiến lên đỡ Lâm Hiểu Nghị dậy, cũng theo Diệp Tĩnh Vũ đi ra ngoài...

Mọi người đứng ở bên ngoài trên đường phố, nhìn thấy đường phố vắng ngắt, chờ đợi ba thiếu nữ kia đến...

Lạc Linh Nhi nắm chặt tay Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng nàng tràn đầy lo lắng, nàng sợ ba thiếu nữ kia sẽ không đi ra ngoài, với tính cách của Diệp Tĩnh Vũ, nếu các nàng đã nói ra những lời như vậy, nếu như các nàng thật sự không ra, thì tuyệt đối sẽ không quản các nàng nữa, như vậy các nàng rất có thể sẽ lại nhảy vào hố lửa, Lạc Linh Nhi trời sinh tính thiện lương lại lần nữa muốn các nàng bước vào hố lửa đâu?

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, mắt thấy một khắc thời gian sắp đến, Lạc Linh Nhi đang chuẩn bị khuyên giải Diệp Tĩnh Vũ, phía sau bỗng nhớ tới tiếng bước chân rất nhỏ...

Lạc Linh Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba thiếu nữ điềm nhiên như đi ra, trong ánh mắt tuyệt vọng bắt đầu nổi lên hào quang nhàn nhạt...

Là hào quang sinh ra sao?

“Mộng, dẫn các nàng đi!” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói xong câu này, liền dắt bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi đi về hướng khách sạn...

Hồ Tư Mộng nhìn về phía ba người thiếu nữ mỉm cười, dẫn theo ba người chăm chú đi theo phía sau Diệp Tĩnh Vũ...

Ngay lúc mọi người rời biệt viện này không lâu, một bóng người màu đen đã rơi vào trong biệt viện, nhìn thấy thi thể đầy đất, trên mặt bóng người lộ ra một tia kinh sợ...

Ngay lúc này, một nam tử sắc mặt tái nhợt đột nhiên xuất hiện trước mặt bóng người đó...

Chương thứ năm mươi một là ai?

Nhìn thấy nam tử đột nhiên xuất hiện, bóng người trên mặt càng thêm kinh sợ, trong miệng không tự chủ được kinh hô: “Người là người phương nào?”

“Hắc hắc, những người này hẳn là nghe theo chỉ thị của ngươi, ta chính là người ôm cây đợi thỏ!” Nam tử sắc mặt tái nhợt không phải ai khác, chính là Lương Tiểu Hữu không biết đi đâu săn bắt diễm lệ, nhưng lúc Diệp Tĩnh Vũ tới biệt viện này, hẳn cũng đã chạy tới, mà Diệp Tĩnh Vũ cùng hẳn đều nhận ra có người đang âm thầm theo dõi, hơn nữa thực lực rất mạnh...

Vì không sợ người tới mà Diệp Tĩnh Vũ mới dẫn mọi người rời đi trước, để lại Lương Tiểu Hữu ôm cây đợi thỏ. Kết quả người này quả nhiên đã xuất hiện...

“Những người này không có quan hệ gì với ta, ta chẳng qua chỉ là đi ngang qua mà thôi! Các hạ, không biết đêm khuya đến đây là có chuyện gì?” Bóng đen kia không muốn Lữ Vân ngu ngốc như vậy, mặc dù không cảm giác được trong cơ thể Lương Tiểu có chấn động chân nguyên lực, nhưng một người có thể từ hư không xuất hiện trước mặt mình mà không để cho mình phát hiện ra, điều này tuyệt đối không phải người bình thường...

Chỉ đến cảnh giới như bọn họ mới biết được sự khủng bố của đối thủ...

“Lão tử không phải đã nói với ngươi rồi sao? Lão tử là ở chỗ này ôm cây đợi thỏ đấy, mặc kệ ngươi đi ngang qua cũng tốt, hay là nhìn xem đi, nếu lão tử đã chờ ngươi ở chỗ này, vậy ngươi ngoan ngoãn làm thỏ của ta đi!” Lương Tiểu lại cười khà khà...

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Dám khoác lác như vậy sao?” Nghe thấy Lương Tiểu Tỳ nói vậy, hai ba người lại trào phúng mình là thỏ, cho dù bóng người có trấn định như thế nào đi

nữa cũng là cơn lửa giận, mà khi lời nói vừa rơi xuống, trong tay của hắn lại nhiều thêm một thanh binh khí hình cung, giống như đao mà không phải đao, tựa hồ muốn liều mạng với Lương Tiểu Nhược vậy...

“Hắc hắc, có nói lời lớn nữa là người lập tức sẽ biết...” Lương Tiểu Tử cười dữ tợn, song quyền cũng nắm chặt...

“Đi chết đi, trời long đất lở!” Nam tử đột nhiên quát lớn một tiếng, binh khí trong tay trực tiếp giương ra phía trước, một đạo quang mang thật lớn từ trong đêm tối sáng lên, kiếm khí sắc bén hoặc là đao khí đã đánh tới trước người Lương Tiểu Doãn...

Đối mặt với kiếm khí sắc bén này, Lương Tiểu Nhân không hề né tránh, cứ thế đâm ra một quyền thẳng tắp...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, kiếm khí sắc bén kia bị một quyền của Lương tiểu nhân đánh cho nát bấy, mà bóng người kia vừa chém ra một kiếm, thân ảnh liền chạy ngược về phía sau, hiển nhiên căn bản không nghĩ tới phải đánh nhau sống chết với Lương Tiểu, vẻ phẫn nộ trên mặt cũng chỉ là làm ra vẻ mà thôi...

Nhìn thấy thân ảnh nam tử vội vã bay đi, Lương Tiểu Song cũng không định lập tức truy kích, mà trên mặt lại hiện ra nụ cười quỷ dị...

Bóng người kia vừa chạy được hơn mười trượng đã tới trước một gốc cây hoa quế, đang định mượn cây hoa quế này thì triển thân hình đi xa thì cây hoa quế đột nhiên như có sinh mệnh, cành cây trở nên điên cuồng dài ra, trực tiếp quấn lấy bóng người...

Bóng người trong lòng hoảng hốt, nhưng lại không có vẻ gì bối rối, vũ khí trong tay run lên, lại một đạo đao khí phá không mà ra, quấy cho nhánh cây đang sinh trưởng kia nát bấy...

Khắp bầu trời đầy cành vụn bay loạn khắp nơi, một bóng người xinh đẹp xuất hiện từ trong mảnh cành cây này, trực tiếp một quyền đánh tới bóng người...

Bóng người trong lòng cả kinh, chứng kiến một quyền mau lẹ như vậy, đây tối thiểu cũng là Võ Thánh trở lên mới có thể

phát ra một quyền a, làm sao một cái Lam Thành nho nhỏ xuất hiện nhiều Tông Sư siêu việt như vậy?

Trong lòng khiếp sợ đồng thời, vũ khí trong tay bóng người không chút lưu tình chém ra ngoài, một đạo kiếm khí sắc bén hơn hình thành...

Đôi mắt với một kiếm nhanh như vậy, thần sắc trên mặt Huyết Thi Công Tôn Lộ không chút biến hóa, trên nắm đấm vung ra bỗng nhiên ngưng tụ một đạo quyền kinh màu xanh, bên trong quyền kinh mơ hồ có lõi quang màu xanh chớp động, đó là Thanh Mộc Thần Lôi, mà lõi quang này vậy mà mơ hồ ngưng tụ thành một đầu long ảnh, giống như một đầu Thanh Long bay lên trời, hung hăng đánh về phía bóng người này...

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, kiếm khí sắc bén kia lại một lần nữa bị quyền kinh này đánh cho nát bấy, mà nắm đấm nhỏ trắng nõn nhìn như trắng nõn kia của Công Tôn Lộ lại không lưu tình chút nào tiếp tục đánh ra phía trước, thẳng tắp đánh vào trên vũ khí của người nọ...

“Coong lang...” Thanh âm thanh thúy vang lên, giống như hai thanh binh khí va chạm vào nhau phát ra, Công Tôn Lộ bị một kiếm này đánh lui, mà vũ khí của nam tử lại bị một quyền của Công Tôn Lộ nện cho vang lên ong ong, mà vẻ kinh ngạc trong mắt nam tử càng đậm...

Bản thân vũ khí này chính là được chế tạo từ hàn băng hơn ngàn năm, tuyệt đối có thể coi là một thanh thần binh, nhưng hiện tại lại bị tiểu nha đầu này dùng tay không đỡ được, lực lượng thân thể của nàng sao có thể cường đại như vậy?

Lúc này, thân ảnh của Lương Tiểu Nhi cũng đã theo tới, một trước một sau vây nam tử vào trong, căn bản không cho hắn có bất cứ cơ hội nào để chạy trốn...

Bị hai gã thực lực không dưới mình ngăn cản đường đi, nam tử vốn có chút kinh ngạc nhưng thần sắc lại trấn định lại...

“Hai vị, chúng ta chẳng qua là bèo nước gặp nhau mà thôi, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt Diệp mỗ...” Nam tử tự xưng là Diệp mỗ, rất là khách khí nói...

“Hắc hắc, đuổi tận giết tuyệt? Lão tử cũng không có ý đó, chẳng qua là muốn mời người trở về uống trà mà thôi. Đương nhiên, nếu bây giờ người nói ra chuyện mà người biết, không chừng lão tử sẽ rửa lòng từ bi tha cho người một con đường sống...” Lương Tiểu cười ha ha, một Võ Thánh trung cấp nhiều nhất, đầu để vào mắt hắn...

“Ta thực sự không hiểu ý các hạ...” Khuôn mặt nam tử mờ mịt...

“Không hiểu? Nếu người thực sự không hiểu, lát nữa đừng trách lão tử không lưu tình!” Lương Tiểu Kiếm hừ lạnh một tiếng...

“Diệp mỗ tự hỏi không phải là đối thủ của hai vị, nhưng nếu hai vị vì vậy mà hùng hổ dọa người, cũng đừng trách Diệp mỗ toàn bộ cá chết lưới rách!” Nghe Lương Tiểu Hữu nói vậy, Diệp mỗ cũng hừ lạnh một tiếng...

Là một Võ Thánh, có lẽ kém hai người, nhưng nếu mình thật sự liều lĩnh liều chết chiến đấu một trận, cho dù cuối cùng vẫn có thể chết trận, nhưng tuyệt đối có thể kéo theo một người làm đệm lưng...

Diệp mỗ xem ra, có thể đạt tới cảnh giới Võ Thánh đều là người phi thường, người như vậy đối với sinh mệnh của mình đều rất quý trọng, không có ai ngốc đến mức cùng đối phương liều mạng, cho nên hắn mới dám nói như vậy...

Chỉ là một thanh âm lạnh lùng, lại triệt để đánh nát ý nghĩ này của hắn...

“Cá chết lưới rách? Người xứng sao?” Theo thanh âm này vang lên, liền nhìn thấy nam tử tuấn mỹ đáng lẽ nên rời đi lúc này chậm rãi xuất hiện ở một bên khác...

Cùng xuất hiện với hắn còn có một con Thao Thiết đã trưởng thành đến một trình độ nhất định...

Nghĩ đến thủ đoạn giết Lữ Vân vừa rồi của thiếu niên này, nam tử tự xưng là Diệp mỗ khóe miệng lộ ra một tia cười khỏ...

Từ khi nào Võ Thánh cũng đạt đến trình độ chó săn như Võ Thánh vậy? Tùy tiện đi ra một chuyến, liền gặp phải ba gã tồn tại thực lực không thua gì Võ Thánh, là thế giới điên rồi? Hay là mình điên rồi?

Câu hồn đoạt phách chương năm mươi hai...

“Người thúc thủ chịu trời hay muốn chúng ta động thủ?” Nhìn vị Hắc y nhân trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ vốn mất đường quay về lạnh lùng nói, lúc hắc xử trí Lữ Vân, cũng đã cảm thấy người này ở chung quanh quan sát, nhưng người này lại không biết dùng phương pháp gì, hoàn toàn ẩn dật khí tức của mình, cho dù là chính mình căn bản cũng tìm không ra vị trí của hắn, chỉ có thể chờ hắn tự nhảy ra...

“Ha ha...” Nam tử kia cười nhạt, trên mặt vậy mà lộ ra một tia trào phúng, tựa hồ đang cười nhạo Diệp Tĩnh Vũ ngu ngốc, mình dù sao cũng đường đường là Vũ Thánh, làm sao có thể thúc thủ chịu trời?

Nhìn thấy nụ cười mỉa mai trên mặt nam tử, Diệp Tĩnh Vũ lại nhẹ nhàng lắc đầu. Một võ thánh trung cấp, trong mắt người khác, có lẽ rất cường đại, thậm chí đối mặt với những Võ Thánh khác, cũng có thực lực liều mạng. Nếu đám người mình thực sự chỉ có thực lực Vũ Thánh, hắn nếu toàn lực chạy trốn, bọn mình cũng không nhất định ngăn được, nhưng bây giờ, hắn không cần nói trốn, ngay cả tự sát hắn cũng không có tư cách...

“Cho dù có chết, ta cũng sẽ không thúc thủ chịu trời, hơn nữa ta nói cho các ngươi, nếu như ta thật sự chết, các ngươi cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết...” Tựa hồ ý thức được sát khí của đám người Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt nam tử cũng lộ ra vẻ kiên quyết...

“Chết? Ở trước mặt ta, cho dù ngươi muốn chết cũng không thể...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, vẻ mặt đầy khinh thường, đó là sự coi rẻ đối với tất cả sinh linh...

Vừa nói xong, trong nháy mắt thân thể của hắn đã đi tới trước người nam tử, đưa tay vỗ một chương vào đầu vai nam tử...

Trong lòng nam tử chấn động mạnh, hắn nào ngờ tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ đã nhanh đến mức này, bản năng đưa tay ra ngăn cản một chương của Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng Lương Tiểu Lương, Công Tôn Lộ trước sau cũng xuất hiện trước mặt hắn, đồng thời đánh ra một quyền về phía hắn...

Chỉ là một quyền đơn giản, thế nhưng giờ phút này trong lòng nam tử lại dấy lên sóng gió ngập trời. Thực lực của ba người này đều hơn xa mình a, cho dù là một mình đối mặt với một người, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ. Nhưng bây giờ, lại là ba người đồng thời tiến công chính mình, mình lấy gì ngăn cản...

“Răng rắc...” Một tiếng, cánh tay nam tử nâng lên kia trực tiếp bị một chương của Diệp Tĩnh Vũ đập thành phân vụn, dù Chân Nguyên lực trong cơ thể gã có hùng hậu như thế nào, căn bản cũng không làm nên chuyện gì...

Ngay sau đó, một quyền của Lương Tiểu cũng đánh lên vai phải của hắn, lập tức đánh nát cả vai phải của hắn. Một quyền của Công Tôn Lộ không yếu thế chút nào đánh vào bụng dưới của nam tử, Thanh Mộc Thần Lôi trên quyền trước mặt không chút lưu tình đánh thẳng vào, lập tức làm cho lục phủ ngũ tạng của nam tử bốc lên, một ngụm máu tươi cứ thế phun ra...

Một đòn nhanh chóng, một đòn đã đánh nam tử kia trọng thương...

Giờ khắc này, nam tử hoàn toàn hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ nói không xứng hai chữ...

Cảm nhận được sự cường đại của ba người, trong mắt nam tử xuất hiện vẻ tuyệt vọng. Hắn hiểu được, hôm nay mình tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, Chân Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Chân Đan trong đan điền càng không ngừng xoay tròn, ngay thời khắc mấu chốt này, vậy mà hắn lại lựa chọn tự bạo...

Một Vũ Thánh thực lực đạt tới trung cấp, lại vừa giao thủ trong nháy mắt đã lựa chọn tự bạo. Đây không thể không nói là một loại bi ai lớn lao, nhưng lúc này hầu căn bản không có đường thừa để nam tử lựa chọn...

Thân là một thành viên của tổ chức, tuyệt đối không thể nói ra bất cứ chuyện gì của tổ chức, cho dù chết cũng không thể...

“Muốn tự bạo sao? Người cho là người có thể làm được sao?” Thanh âm băng lãnh của Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện bên tai nam tử, ngay sau đó liền nhìn thấy một tay phải của hắn chộp tới đan điền của nam tử...

Một luồng năng lượng kỳ diệu trói buộc thân thể của mình, thậm chí chân nguyên lực trong cơ thể cũng ngừng vận chuyển, nam tử trong lòng hoảng hốt, đây là công pháp gì?

Ngay lúc hắn khiếp sợ, tay phải Diệp Tĩnh Vũ lại dường như không cách trở mà tiến vào trong cơ thể, cứ như vậy bắt lấy đan dược của hắn...

Đan điền, đó là một nơi quan trọng nhất của võ giả, bất kể là ai, người có thể hủy đan điền của một người, có thể giết chết một người, nhưng làm gì có người giống Diệp Tĩnh Vũ, từ trong đan điền lấy ra chân đan dễ dàng như lấy trứng gà ra khỏi tổ gà?

Càng kỳ diệu hơn chính là, tay hắn tiến vào thân thể của mình, thân thể của mình vậy mà không có dấu hiệu bị thương, điều này sao có thể? Phảng phất như tay của hắn là hư ảo vậy...

Nhìn đan dược rực rỡ ánh vàng trong tay Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt nam tử tràn ngập tuyệt vọng, hắn cảm nhận được chân nguyên lực trong cơ thể mình đã tiêu hao hết, bây giờ đừng nói tự bạo, thậm chí ngay cả tư cách tự sát cũng không có...

“Nói đi, những đứa bé kia đến cùng là như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ không hỏi thân phận nam tử, cũng không hỏi tại sao nó lại xuất hiện ở đây, mà trực tiếp hỏi lai lịch của những đứa bé kia, nó tin tưởng, thằng nhóc này tất nhiên biết những chuyện này...

Nam tử nhắm hai mắt lại, dù biết rõ thiếu niên trước mắt này không phải thứ mà mình có thể lý giải được nhưng hắn vẫn không tiết lộ nửa điểm tin tức liên quan tới tổ chức...

“Đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, câu hồn đoạt phách...” Đối với biểu tình của nam tử, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có quá nhiều kính nể, cũng không có quá kiên nhẫn,

trực tiếp sử dụng Câu Hồn Đoạt Phách, tay phải trắng nõn trực tiếp chộp vào Thiên Linh Cái của nam tử, một cỗ hấp lực rất mạnh truyền đến...

“A...” Tựa hồ như nhận lấy đau đớn to lớn gì đó, trong miệng nam tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể của hắn càng không ngừng co giật, mà sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, một đạo âm ảnh từ Thiên Linh Cái của hắn lộ ra, trực tiếp bị Diệp Tĩnh Vũ hấp thu...

Mà thân thể của hắn lại chậm rãi ngã xuống...

Không để ý tới nam tử đã mất đi sinh cơ, Lương Tiểu Hữu đưa mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Còn lúc này Diệp Tĩnh Vũ đang nhắm chặt hai mắt, tiêu hóa ký ức của nam tử kia...

Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ mở mắt ra, hai đạo tinh quang bắn ra...

“Thế nào?”

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, gia hỏa này vậy mà thật sự là người của Nguyên Linh giáo, chẳng qua địa vị của hắn so ra lại kém những người Thiên Long Bát Bộ Phù Đồ kia, biết đến càng ít. Trái lại những đứa trẻ này, là trưởng lão của Nguyên Linh giáo giao cho bọn chúng...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, trong mắt tràn ngập sát ý, hắn thật sự không ngờ, Nguyên Linh giáo lại làm ra chuyện như vậy...

“Nguyên Linh Giáo? Tại sao bọn họ phải làm như vậy?”

Lương Tiểu Song cũng lộ vẻ không tin, với thực lực của Nguyên Linh giáo, căn bản khinh thường làm loại chuyện tàn nhẫn này...

“Thân phận những thiếu niên này, hầu như đều là một vài đại gia tộc nổi danh, sở dĩ bị hành hạ thành bộ dạng này, hay là do bọn họ đắc tội với một ít cao tầng của Nguyên Linh giáo, lúc này mới bị người dùng thủ đoạn tàn nhẫn tra tấn thành bộ dạng này...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, hiển nhiên rất phẫn nộ với cách làm này của Nguyên Linh giáo...

Chương 523 diệt nhân tính.

“Thủ đoạn thật đáng sợ, vậy mà kéo dài thù hận lên người hài tử, còn làm ra sự tình tàn nhẫn như vậy. Con mẹ nó, cho dù là lão tử cũng không nhìn nổi nữa!” Lương Tiểu Hữu lập tức chửi ầm lên, gã là cương thi, cương thi giết người., Đó là thiên kinh địa nghĩa, dù sao đồ ăn của bọn họ chính là máu người, thế nhưng cao tăng của Nguyên Linh giáo đâu? Bọn họ cũng là người, bọn họ giết người thì cũng thôi đi, vậy mà còn hành hạ người ta thành bộ dạng này, chuyện này đã hoàn toàn không còn nhân tính...

“Xem ra Nguyên Linh giáo thật sự có mặt ở khắp nơi, chúng ta tùy tiện ra ngoài cũng có thể gặp được tung tích của Nguyên Linh giáo. Đại ca, chúng ta phải mau chóng đến Vân Kinh thành, ta thật sự muốn nhìn xem phía sau Nguyên Linh giáo, đến cùng ẩn giấu cái gì...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, nhưng trong miệng lại tiếp tục nói...

“Được...” Lương Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu, hắn cũng muốn biết sau lưng Nguyên Linh Giáo ẩn giấu cái gì...

“Nhưng trước khi đi, chúng ta còn có một chỗ phải đi...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói...

“Đâu có?” Lương Tiểu Tứ cũng thấy hứng thú...

“Đi theo ta...” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, thân ảnh đã biến mất trong hư không, Lương Tiểu đương nhiên không bị bỏ lại phía sau, cũng trực tiếp đi theo...

Mà trong biệt viện, ngoại trừ mấy cỗ thi thể kia, không có nửa điểm động tĩnh...

Hải Châu chính là một châu bị nước bao phủ, đông giáp biển, phía nam là Thiên Giang, trừ điều đó ra, toàn bộ Hải Châu có mấy trăm cái hồ lớn nhỏ, nếu có người ở trên cao nhìn xuống, sẽ phát hiện cả Hải Châu tựa như một tấm gương vỡ, khắp nơi đều là mảnh gương...

Mà ở phía tây bắc của Lô Thành, lại có một hồ nước không biết tên gì, ở trung tâm hồ nước lại có một hòn đảo nhỏ, bởi vì hồ nước này rất lớn, hơn nữa hồ nước rất sâu, bên trong lại có nước rất sâu, đừng nói là dân chúng bình thường, cho dù là võ giả cao cấp cũng không biết đã chết bao nhiêu lần. Dần dần, người tới đây càng ngày càng ít, càng không có người nào đi qua mặt hồ, đi vào hòn đảo trung tâm kia...

Trên đảo nhỏ, cây rừng um tùm, còn có một đồi núi cao bảy tám trăm mét, nếu xây dựng trên đó mấy đình, ngược lại là một nơi nghỉ ngơi tốt, tuy nhiên trên gò núi này mọc đầy cây cối, lại không có chút dấu hiệu nhân tạo, vừa nhìn chính là chỗ quanh năm không ai đặt chân tới...

Bất quá, người bình thường không nhìn thấy chân núi, chỗ chân núi bị rừng cây rậm rạp vây quanh lại có một sơn động thật lớn, nếu có người đặt chân vào mảnh đất này, tất nhiên sẽ phát hiện sơn động này. Nhưng kỳ quái chính là, đã nhiều năm như vậy, vậy mà không có một ai đặt chân đến nơi này, cho dù có, cũng tuyệt đối không có tính mạng rời khỏi nơi này...

Bởi vì người canh giữ trong sơn động là hai con bạch viên thân cao hơn ba trượng, toàn thân trắng như tuyết, mắt đỏ bùng...

Trên chân hai con bạch viên đều quấn lấy xích sắt thật dài, một đầu khác của xích sắt khảm vào trong núi lớn, hai con hoang thú thực lực tối thiểu cũng đạt tới cấp năm không ngờ lại cứ như con chó giữ nhà, nói trong hang núi không có bí mật gì, tuyệt kỹ đó không ai tin tưởng...

Nếu đi vào hang thì sẽ phát hiện bên trong là một trời một vực, trên vách đá khảm đầy đá đang phát sáng khiến hang núi không hề tối tăm như vậy, bên trong có hơn trăm gian phòng đá to to nhỏ nhỏ, mỗi gian phòng đều chứa một bình lớn trong suốt, tuy nhiên phần lớn bình bình đều trống không, có một số bình lại chứa rắn rết, bò cạp, cóc, các loại độc vật...

Lúc này, một đội hán tử mặc áo đen lạnh lùng từ một bên đi tới, trong tay tên nam tử cầm đầu còn đang cầm một đứa trẻ, không biết có phải là cảm nhận được nguy cơ cực lớn hay không, trong miệng đứa bé phát ra tiếng khóc to lớn, nhưng

mấy tên hán tử này lại không quan tâm, căn bản không quan tâm, trực tiếp vịn đứa bé đi tới một gian thạch thất khá lớn...

Gian thạch thất này đặt một cái dực đỉnh cực lớn, bên trong dực đỉnh lại sôi trào một mảnh, tìm kiếm nhìn lại, dĩ nhiên là một mảnh huyết hồng...

Một lão đầu mặc áo choàng màu xám đang cầm một cái muôi thuốc lớn đảo qua đảo lại trong dực đỉnh, mà trên người của lão lại tản ra một mùi máu tanh âm trầm, phía sau lão còn chất đống một đống thi thể, một đống nhiều nhất cũng chỉ là thi thể hài đồng nhỏ hơn một tuổi...

Mỗi một cỗ thi thể nơi ngực đều bị phá ra một cái lỗ lớn, máu tươi khắp nơi, tràn ngập trong không khí, thế nhưng lão đầu kia tựa hồ rất hưởng thụ loại không khí này...

“Đại nhân, đây là hài đồng cuối cùng rồi!” Một đội hán tử đi vào gian thạch thất này, lại có vẻ cực kỳ cung kính. Tên đại hán dẫn đầu kia, càng cung kính hướng lão nhân nói, trong lúc cung kính còn mang theo một tia sợ hãi...

Lão nhân không hề có ý định nói chuyện, trực tiếp vươn cánh tay phải khô gầy kia ra, đại hán cũng không dám nói thêm gì, chỉ dám đưa đứa trẻ trong tay tới...

Ông lão giơ tay chộp lấy đầu đứa trẻ, kéo nó về phía trước mặt mình. Ông ta nhìn đứa bé đang không ngừng gào khóc, ánh mắt lại trở nên lạnh như băng...

“Đây là lần thứ chín rồi, có lẽ sẽ không thất bại nữa đâu!” Nói xong câu này, lão nhân không chút lưu tình chộp tới ngực đứa trẻ...

Một đạo hào quang màu xanh từ lòng bàn tay hắt sáng lên, thân thể gầy yếu của trẻ con làm sao chịu nổi một kích của ông lão này, ngực giống như đậu hũ bị xé nát, mà tiếng khóc trong miệng trẻ con lại càng thêm bi thảm, thế nhưng lão nhân vẫn không hề có cảm giác móc trái tim của đứa bé ra...

Tiện tay ném đứa trẻ về phía sau, đầu trùng trùng điệp điệp ngã trên vách tường, tuôn ra một đoàn huyết vụ, óc trắng như hoa rơi trên vách tường, in ra một đóa hoa trắng, mà thanh âm của đứa trẻ lại im bật...

Nhìn thấy lão nhân không thuận thực đem khối trái tim nhỏ nhỏ ném vào trong dược đỉnh, cho dù vài tên hán tử kia cũng ngậm lú lưỡi. Lần thứ chín, mỗi một lần đều là một trăm đứa trẻ, đây đã tròn chín trăm đứa trẻ rồi, rốt cuộc nó muốn tinh luyện linh dược gì?

Trong lòng mấy người đều xuất hiện nghi hoặc như vậy, nhưng đối mặt với lão đầu lạnh lùng, bọn họ nào dám nhiều lời...

Nhìn dược dịch đang sôi trào theo trái tim chậm rãi lắng xuống, qua khoảng một khắc thời gian liền triệt để khôi phục bình tĩnh, trên mặt lão đầu, dần dần lộ ra vẻ tươi cười...

“Cửu Âm Tráng Dương Dịch này cuối cùng cũng đại công cáo thành, ha ha ha, sau này ta lại có thể hưởng thụ thân thể nữ tử, ha ha ha ha...” Người thấy mùi máu tươi tràn ngập, nụ cười trên mặt lão nhân càng ngày càng đặc ý...

Mà mấy tên nam tử kia khi nghe lão nhân không tiếc giết chín trăm đứa trẻ con, chính là vì luyện chế loại thuốc mạnh mẽ này, không khỏi biến sắc... Tựa như với tâm tính của bọn họ, cũng bị sự tàn nhẫn của lão nhân làm cho rung động thật sâu...

“Như thế nào? Chẳng lẽ các ngươi không cao hứng vì ta sao?” Tựa hồ cảm nhận được tâm tư của mấy người, ngữ khí lão giả lạnh lùng...

Mấy người nhất thời sợ tới mức mồ hôi lạnh túa ra, muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng động to lớn, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ kinh dị...

Huyền Huyết Chương năm mươi bốn.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Là Diệp Vô Vân ngu ngốc kia trở về rồi sao?” Nghe thấy tiếng động bên ngoài, lão nhân tựa hồ cảm giác được cái gì? Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng vang lên...

“Đại nhân, mỗi lần Diệp đại nhân trở về đều rất yên tĩnh, không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy được, xin hãy cho thuộc hạ đi xem một chút!” Tên thủ lĩnh dẫn đầu vội vàng mở miệng nói, mỗi lần đối mặt với người đại nhân này, hắn đều kinh hồn bạt vía...

Ông lão này không nói gì, chỉ phát phát tay...

Mấy người lập tức giống như được đại xá, quay đầu bỏ chạy, về phần lão đầu kia, trong mắt lại là một trận nghi hoặc...

Dám ở chỗ này phát thần kinh, cũng chỉ có chính mình và Diệp Vô Vân thôi, nhưng bản tính tên kia luôn luôn trầm ổn, làm sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy? Chẳng lẽ có người ngoài xông vào?

Không có khả năng, người bình thường căn bản không biết nơi này, chẳng lẽ là đánh bậy đánh bạ xông tới? Nhưng là không thể nào? Trong hồ nước chung quanh đảo này nuôi hơn mười đầu thủy quái cấp sáu, coi như là đại tông sư đến nơi này, cũng chỉ có thể đủ uống hận tại chỗ, hơn nữa nếu có người độ thuyền đến trên đảo, chính mình không thể không biết...

Trong mắt lão giả, không ngừng biến ảo các loại ánh mắt, lão mặc dù tàn nhẫn, thậm chí có thể nói là tàn bạo, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, ngược lại, chấp sự Tam trưởng lão Nguyên Huyền của Nguyên Linh giáo, có thể quản lý các nơi bí mật này thỏa đáng, cũng đủ chứng minh năng lực của lão...

Cho dù loại tiếng động đột ngột này xuất hiện, cũng đủ khiến cho hắn cảnh giác. Bất quá mặc kệ nói như vậy, nơi này đều là nơi mình quản lý nhiều năm, cho dù thật sự có người nào xông

vào, đối với thực lực trong tay mình, hắn cũng tràn đầy tự tin...

“Huyền Long, Huyền hồ, Huyền Báo, ba người các người theo ta ra ngoài xem sao!” Bởi vì là chấp sự của Tam trưởng lão Nguyên Huyền kỳ, cho nên mặc kệ là lão giả này, hay là người bên cạnh lão, đều chỉ có thể họ Huyền, đương nhiên, nếu thực lực của người có thể đạt được cảnh giới Võ Thánh, lại có thể khôi phục tính danh của mình, tựa như Diệp Vô Vân bị đám người Diệp Tĩnh Vũ đánh chết...

Tuy lão già này đã đạt tới cảnh giới Võ Thánh, nhưng hắn vẫn giữ nguyên cái tên Huyền Huyết, ngoại trừ biểu đạt lòng trung thành của mình với Nguyên Huyền ra, bản thân hắn cũng rất thích cái tên này...

Theo thanh âm Huyền Huyết vang lên, trong hư không đồng thời xuất hiện ba bóng đen, mỗi người đều có khí tức khóa chặt, cho dù không phải Vũ Thánh, cũng tuyệt đối có thực lực Đại Tông Sư đỉnh phong, người như vậy ở bất kỳ nơi nào ở bên ngoài cũng đủ khiến cho bất cứ thế lực nào coi trọng, nhưng đến nơi này, bọn hắn lại chỉ là một tay chân bình thường nhất...

Nhìn thấy khí tức khóa chặt của ba người, Huyền Huyết hài lòng nhẹ gật đầu, có ba gã Đại Tông Sư đỉnh phong và một Vũ Thánh khác, còn e ngại cái gì?

“Không cần đi ra ngoài...” Thế nhưng Huyền Huyết còn chưa bước ra một bước, đã nghe một thanh âm lạnh như băng vang lên, ngay sau đó liền thấy một nam tử có làn da mềm mại, rất dễ nhìn xuất hiện ở cửa thạch thất...

Bên cạnh hắn, còn đứng một gã sắc mặt tái nhợt như cương thi, hoặc có thể nói gã vốn là cương thi...

Nhìn thấy hai người vẫn còn xuất hiện, Huyền Huyết biến sắc, tuy bên ngoài mình không có quá nhiều cao thủ, nhưng mấy người đi ra ngoài vừa rồi ai cũng không phải là cảnh giới Tông Sư, những người khác là võ sư Tiên Thiên, tông sư lại có mấy chục người, làm sao ngay cả hai người này cũng không ngăn được...

“Các người... là ai? Các người vào bằng cách nào vậy?”

Huyền Huyết khiếp sợ không tự chủ được hỏi.

“Đương nhiên là giết vào rồi!” Lương Tiểu Tọa cười lạnh một tiếng, còn Diệp Tĩnh Vũ đứng phía trước hai mắt thì rơi thẳng xuống phía sau Huyền Huyết, trên đồng thi thể trẻ con kia...

Nơi đó, ít nhất có mấy chục đứa trẻ con, mỗi một bộ đều bị ngực phá thành một cái lỗ lớn, bị người ta đào mất trái tim, có thân thể thì bị vỡ nát, nhìn lại cánh tay phải của Huyền Huyết, máu nóng của đứa bé đó còn không có nguội...

Nhìn thấy nhiều sinh mệnh nhỏ bé sống sò sò như vậy mà bị người này móc đi trái tim, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng mình sắp bùng nổ...

Từ rất lâu trước đây hắn đã có danh xưng là bạo quân, thủ đoạn của hắn cũng cực kỳ tanh máu, nhưng bây giờ so với lão nhân này thì mình là cái thá gì chứ? Ngay cả đứa trẻ không hiểu chuyện hắn cũng không buông tha, trong lòng hắn còn có một chút lương tri sao?

Phần nộ, tức giận khó có thể đè nén từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ bộc phát ra, căn bản không đợi mấy người đáp lời, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã vọt ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ khễ động, Huyền Long, Huyền Hồ, Huyền Báo bên cạnh Huyền Huyết cũng đồng thời khễ động. Mặc dù ba người chỉ có cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, nhưng có lẽ là bởi nguyên nhân nhiều năm cùng nhau hợp tác, ăn ý mười phần, đồng thời chém ra một kiếm, ba thanh kiếm phân biệt đánh về phía cổ Diệp Tĩnh Vũ, ngực, dưới chân, những nơi này đều là nơi trí mạng nhất trong cơ thể...

Hơn nữa kiếm thế của ba thanh kiếm đã hoàn toàn bao phủ Diệp Tĩnh Vũ. Loại tình huống này, cho dù là một Vũ Thánh cũng sẽ đau đầu không thôi, chỉ có thể toàn lực né tránh, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đang nổi giận nào có ý định né tránh, bên ngoài thân bỗng nhiên sáng lên từng đạo kim quang chói mắt, tay phải càng mạnh mẽ giơ lên, trực tiếp hướng ba người này đánh tới...

Chương Thiên Phật...

Một cỗ lực lượng vô hình hình hình hình thành trong hư không, ba người lập tức cảm giác thân thể của mình tựa hồ bị giam cầm, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã thấy toàn bộ đầu của đồng bạn vỡ vụn ra...

Ý thức của mình cũng trở nên mơ hồ...

Lẽ nào mình sẽ chết như vậy sao? Trong lòng ba người đều hiện lên nghi hoặc này, nhưng không ai có thể giải đáp nghi hoặc của bọn họ...

Huyền Huyết thấy Diệp Tĩnh Vũ một kích đã đánh chết ba người xong, nụ cười tự tin trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, căn bản không liều mạng với Diệp Tĩnh Vũ, quay người chạy về phía sau, một cánh cửa đá từ phía sau mở ra...

Không thể không nói, trong lúc chạy trốn, tốc độ của Huyền Huyết đã phát huy đến cực hạn, ngay khi thân ảnh hắn vừa mới trốn vào cánh cửa đá kia thì cửa đá đã đóng lại...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại tựa hồ như không thèm để ý, thân thể lập tức đi tới trước cửa đá, Bá Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển toàn diện, hung hăng đánh một quyền về phía cửa đá...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cửa đá dày hơn một mét kia bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, vô số hòn đá bay loạn, thân thể Huyền Huyết sợ tới mức run rẩy, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc tên này là ai? Làm sao có được thực lực cường đại như vậy? Chẳng lẽ hắn chính là người mà Tam trưởng lão đã nói tới sao?

Nghĩ tới đây, tốc độ chạy trốn chết của Huyền Huyết càng nhanh, cơ hồ hóa thành một đạo tàn ảnh, chạy về phía một hành lang mờ tối...

Mà Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn, tựa hồ huyền huyết trước mắt giống như một con chuột...

Dưới sự dẫn dắt của con chuột, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song lại đi tới một huyệt động dưới lòng đất có hồ nước, mà huyền học mà bọn hắn một mực đuổi sát không tha, giờ phút

này lại dừng lại trên mặt hồ, thần sắc kinh hoàng kia vậy mà lại trấn định xuống...

Điều thứ năm mươi bốn không giống như lúc trước.

Nhìn thấy huyền huyết nằm ngang trên mặt hồ, hai hàng lông mày Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả đồng thời nhíu lại. Bọn họ đều cảm giác được một nguy cơ khó tả đang hình thành trong hồ nước...

“Ta mặc kệ các người là ai, đã đến nơi này, cũng đừng nghĩ đến việc ly khai!” Giờ phút này, vẻ bối rối trên mặt Huyền Huyết lại biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là vẻ mặt đắc ý...

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, mặt hồ một mực bình tĩnh lại rung động lên từng trận, ngay sau đó giống như nước sôi trào, không ngừng quay cuồng, mà thân ảnh Huyền Huyết cũng tăng lên nhanh chóng...

Một bóng đen to lớn từ đáy hồ phóng lên trời, bọt nước cực lớn đánh tới, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu vẫn không nhúc nhích, trước người bọn họ, tạo thành một đạo năng lượng vô hình, ngăn lại bọt nước kia...

Lúc này, bóng đen to lớn kia dần dần lộ ra toàn cảnh, hai người đồng thời nhìn lại, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh...

Đây là một con quái vật, một con quái vật mà hai người chưa từng thấy qua, thân thể giống như thùng nước khổng lồ, tròn vo, lớn hơn mười trượng, toàn thân che kín vảy, phía trên lại mọc ra ba cái đầu, bên trái cái đầu giống sói, một đôi mắt phát ra hào quang màu đỏ như máu...

Đầu bên phải cùng một cái đầu rắn, trên đầu còn có một cái sừng, về phần cái đầu ở giữa, lại hoàn toàn là một cái đầu người khổng lồ, bất quá đỉnh đầu có chút nhọn mà thôi...

Ngoài ra, quái vật này còn có bảy tám cánh tay, có lợi trảo sắc bén, có cái không khác gì tay người khác...

Dưới thân thể, tựa hồ là một cái đuôi rắn thật lớn, nhìn qua thì xấu bao nhiêu, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu cũng chưa từng phát hiện ra động vật nào xấu xí như vậy...

Thậm chí ngay cả Thao Thiết đi theo Diệp Tĩnh Vũ cùng xông vào, cũng bất mãn lắc đầu, tên nhóc này, tại sao lại xấu xí như vậy chứ?

“Ha ha ha, tiểu bảo bối của ta, xem ta mang đến cho ngươi thức ăn thịnh soạn như thế nào, cứ tận tình hưởng bữa tối của ngươi đi!” Lúc này, thân thể của Huyền Huyết đã rơi xuống vai quái vật kia, cả người nó gần bằng cái đầu của quái vật...

Quái vật kia cũng không để ý tới lời nói huyền huyết, ánh mắt ba cái đầu đồng thời rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, không ngừng đánh giá Diệp Tĩnh Vũ...

Trên mặt của hai cái đầu hình người kia cũng dần dần lộ ra một tia thần sắc...

“Hắn rất đẹp, Bảo Nhi thích hắn, Bảo Nhi thích hắn...” Qua một hồi lâu, trong miệng quái vật kia bỗng nhiên nhảy ra một câu như vậy, thanh âm khàn khàn, phảng phất như một lão nhân bảy tám mươi tuổi, nhưng giọng nói lại cực kỳ non nớt, lại giống như một tiểu hài tử ba tuổi...

Nghe thấy quái vật nói vậy, Huyền Huyết liền sững sờ...

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức xuất hiện một tia hắc tuyến, cái này... Bọn họ nói cái gì vậy? Mình đẹp trai không sai chứ? Nhưng cũng không tới bước một con quái vật như ngươi được đánh giá...

Về phần Lương Tiểu Thố, đã sớm cười đến lăn lộn trên mặt đất, tứ chi không ngừng lắc lư...

“Ha ha ha... A Vũ, đại ca thật sự không nghĩ tới mị lực của ngươi lại lớn như vậy a, thậm chí ngay cả quái vật cũng bị ngươi mê hoặc đến thần hồn điên đảo, ta xem ra không bằng ngươi... Ngươi cứ theo hắn đi... Ha ha ha...” Lương Tiểu cười đến chảy cả nước mắt, hắn thật sự không nghĩ tới con

quái vật xấu xí tới cực điểm này lại có thể coi trọng huynh đệ của mình...

“Huyết gia gia, người nọ sao lại xấu như vậy? Sắc mặt tái nhợt không nói, còn gầy như khỉ, trên thế giới này làm sao lại có người xấu như vậy chứ?” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn mắng to Lương tiểu nhưng quái vật trong hồ nước lại một lần nữa mở miệng nói...

Tiếng cười của Lương Tiểu Hữu đột nhiên im bặt, ánh lửa phần nộ lóe lên trong mắt, con mẹ nó người nói cái gì vậy? Ông đây anh tuấn tiêu sái, phong lưu phong lưu, không biết đã mê bao nhiêu nữ nhân rồi mà người lại nói ta xấu?

“Ha ha ha ha...” Lương Tiểu đứng lại, tiếng cười của Diệp Tĩnh Vũ lại truyền ra...

“Đại ca, không phải người thường nói mình anh tuấn tiêu sái sao? Bây giờ lại bị một con quái vật xấu xí vô cùng khinh bỉ, ha ha ha... Xem người sau này làm sao còn mặt mũi trước mặt ta mà nói mình đẹp trai... Ha ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ càng nói càng đắc ý...

“Cút, hôm nay lão tử không xé xác gia hỏa này thì không được!” Lương Tiểu Hữu giận dữ, thân thể bay lên trời, phóng thẳng về phía quái vật kia, hắn chưa bao giờ bị chế nhạo như vậy...

“Bảo Nhi, nhanh lên, giết cái tên xấu xí quái dị này, chỉ có giết hắn, người mới có thể đạt được cái tên xinh đẹp kia!” Nhìn thấy Lương Tiểu Nhi lao thẳng tới giữa hồ, Huyền Huyết lập tức hét to...

“Cái trúc tiếp ta...” Lương Tiểu ở bên trong đang chạy như bay, nghe thấy lời Huyết Huyết, nhất thời trực tiếp mắng to lên, quái vật trí thông minh không cao nói như vậy cũng thôi đi, con mẹ nó người cũng tới tham gia náo nhiệt đi, hôm nay với vợ vệt của người ta cũng không phải tên là Lương tiểu...

Thân ảnh của hắn càng nhanh hơn, từng đạo kinh phong hình thành bên cạnh hắn, mà quái vật cực lớn kia sau khi nghe được những lời này của Huyền Huyết, hai mắt sáng ngời, liếc qua Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt kia tựa như một con sói trắng mảy

chục năm chưa từng thấy nữ nhân vậy, dường như nghĩ đến chỉ cần giết chết con quái vật xấu xí đang lao tới là có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu thích, ánh mắt quái vật càng ngày càng sáng...

Đột nhiên, cái đầu sói của gã đột nhiên mở miệng sói ra, một ngọn lửa màu đỏ phun ra, lập tức chiếu rọi toàn bộ hang đá sáng ngời một mảnh, ánh lửa to lớn cuốn tới hướng Lương Tiểu...

“Mẹ nó, Địa Tâm Viêm Hỏa...” Lương Tiểu đã lao vào không trung, kinh hô một tiếng. Thực lực của hắn rất mạnh, nhưng hắn lại là cương thi. Cương thi sợ nhất là cái gì, chính là loại năng lượng Thuần Dương thuộc tính này a. Đối mặt với Địa Tâm Viêm Hỏa cường đại như vậy, Lương Tiểu cũng bị dọa một cái, thân thể vốn đầy tớ nhanh chóng lui về phía sau, hắn cũng không muốn trở thành cương thi đầu tiên bị nướng chín...

Trái lại lúc quái vật phun ra hỏa diễm, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bay lên trời, tay phải nắm chặt, một đạo bạch quang hình thành trên nắm tay của hắn...

“Tinh thần bạo...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, cách không đánh ra một quyền, một chùm sáng màu trắng bắn thẳng tới đầu quái vật ở giữa...

Nhìn đạo bạch quang kia phóng tới mình, trên đầu người cực lớn kia lại lộ ra nụ cười vui sướng, vậy mà trực tiếp mở miệng lớn, đạo tinh thần chi lực biến thành bạch quang kia vậy mà cứ như vậy bị quái vật nuốt vào trong bụng...

“Ha ha ha ha, bảo bối là ta bỏ ra thời gian vài chục năm bồi dưỡng ra siêu cấp chiến sĩ, có thể thôn phệ bất kỳ năng lượng nào tiến công, một chiêu này của ngươi bất quá là cho hắn tiến bổ mà thôi!” Nhìn bảo bối của mình trực tiếp nuốt lấy chùm sáng của Diệp Tĩnh Vũ, Huyền Huyết cười ha ha, thế nhưng nụ cười vừa mới nở ra một nửa, liền đọng lại trên mặt...

Bí mật thứ năm mươi sáu... Bí mật động trời...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn từ trong cơ thể quái vật truyền ra, lực lượng cực lớn trực tiếp làm cổ quái vật nổ bể ra, máu tươi đỏ thẫm như thác nước từ trên cổ phun ra, nhuộm cả cả một đời Huyền Huyết đứng ở bên cạnh vào trong...

Mắt đi không chế cái đầu ở giữa kia, quái vật bỗng nhiên thú tính đại phát, đầu rắn kia vậy mà thay đổi phương hướng, trực tiếp hướng Huyền Huyết nuốt vào, tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh Huyền Huyết. Huyền Huyết chấn động trong lòng, biết rõ cái đầu hình người này mới là người không chế quái vật, bây giờ cái đầu người kia phát nổ, một con rắn một lang tự nhiên mất đi không chế...

Thân thể khẽ động, muốn tránh thoát một kích trí mạng kia, thế nhưng tốc độ đầu rắn kia quá nhanh, lại quá gần. Huyền huyết vừa mới bay lên đã bị đầu rắn cắn một cái vào nửa người dưới, lập tức tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Huyền Huyết truyền ra...

“Tự gây nghiệt, không thể sống!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, toàn thân trên dưới bắn ra đạo đạo quang mang màu vàng, một cỗ khí tức cuồng phách khổng lồ từ trên người hần không ngừng hiện ra, từ sau khi luyện thành huyết tinh thần, hần còn chưa xuất ra toàn lực, bây giờ lại không giữ lại chút nào phóng thích ra khí tức cường đại của mình...

“Phá cho ta Thiên toái Quyền...” Mắt thấy Huyền Huyết sắp bị đại xà một ngụm nuốt mất, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa cách không đánh ra một quyền, hần còn muốn từ trong đầu Huyền Huyết biết được tin tức Nguyên Linh giáo, sao có thể để cho hần chết như vậy...

Nắm đấm của hần vừa mới đấm ra, liền thấy toàn bộ đầu rắn cực lớn kia nổ tung ra. Không chỉ có vậy, đầu sói bên cạnh

cũng giống như bị trọng kích, toàn bộ nổ tung. Ngay sau đó thân thể quái vật cực lớn kia giống như một pho tượng, vỡ vụn thành từng mảnh...

Huyết dịch màu đỏ tươi không ngừng phun ra, thân thể không lồ chậm rãi ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ hồ nước, Huyền Huyết tránh được một kiếp, nhưng không thể tin nhìn tất cả, kiệt tác đặc ý nhất của mình, con quái thú siêu cấp không biết đã đánh chết bao nhiêu con thánh thú này, vậy mà cứ thế vỡ vụn, điều này sao có thể xảy ra?

Chứng kiến kiệt tác đặc ý nhất của mình bị một quyền của đôi phương đánh nát, đả kích như vậy thậm chí còn to lớn hơn so với vừa rồi suýt bị đầu rắn nuốt mất nữa...

Thân thể Huyền Huyết rơi thẳng xuống dưới, đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ cường hãn như thiên thần, hẳn không có nổi nửa điểm ý niệm chống cự trong đầu...

Mà thân ảnh Lương Tiểu Khả lại nhào ra ngoài, một tay chụp lấy Huyền Huyết rơi xuống, trong lòng còn tức giận bất bình của gã trực tiếp tung ra một bạt tai, lực đạo cực lớn lập tức đánh bay Huyền Huyết Phiến ra ngoài, đập ầm ầm lên một vách đá phía sau Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng lười nói nhảm với hắn, thân thể lóe lên, đã đi tới trước người Huyền Huyết, một tay chộp vào Thiên Linh Cái của Huyền Huyết, sử dụng Câu Hồn đoạt phách...

Một đạo âm ảnh từ trong cơ thể Huyền Huyết thoát ra, trực tiếp bị Diệp Tĩnh Vũ hấp thu, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ càng hiện lên thần sắc thông khổ, hiển nhiên liên tục sử dụng Câu Hồn Đoạt Phách quá tổn thương thân thể...

Toàn bộ ký ức khi tiếp nhận huyền huyết, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng hiểu kết cấu cơ bản của Nguyên Linh giáo, nhưng hắn cũng không lập tức nói cho Lương Tiểu, mà là thân thể lóe lên, chạy theo một hướng khác...

Lương Tiểu cũng không hỏi gì, trực tiếp đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, xuyên qua hành lang tầng tầng lớp lớp, cuối cùng đi tới một đại sảnh trống trải...

Trong đại sảnh, có mấy trăm nữ tử, nguyên một đám dung mạo tú lệ, lại không có một nữ nhân xấu xí nào. Thế nhưng lúc này sắc mặt các nàng đều tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi tuyệt vọng, đứng ở góc tường., Còn chất đông máu cổ thi thể, nhìn dáng vẻ của các nàng, hẳn là thai phụ, phần bụng phá ra một cái động lớn, từ trong trí nhớ Huyền huyết Diệp Tĩnh Vũ minh bạch, các nàng đều là thai phụ chờ sinh, tất cả đều là bị người từ bụng sống sờ sờ lấy ra đứa trẻ...

“Cái này... Đây là có chuyện gì? Nơi này không phải thanh lâu, nơi này làm sao có thể có nhiều nữ tử như vậy?” Sau khi chạy tới, Lương Tiểu nhìn thấy nhiều nữ tử như vậy, lại cảm thấy nghi hoặc...

“Các nàng đều là bị bắt đến sinh hài tử, mà hài tử các nàng sinh ra, cũng là dùng để thí nghiệm các loại người...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, lửa giận trong lòng cũng khó mà lắng xuống, coi như mình hủy diệt nơi này thì như thế nào, từ trong trí nhớ Huyền Huyết, hẳn biết căn cứ bí mật như vậy, Nguyên Linh giáo không biết có bao nhiêu người.

Bọn họ nuôi những nữ nhân này như heo mẹ, tùy ý lăng nhục không nói, còn không thêm để ý tới sống chết của bọn họ...

Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu cũng ghen hòng nhìn trần trối, thí nghiệm thân thể? Vậy mà có người dùng cơ thể để thí nghiệm? Trên thế giới này còn có người tàn nhẫn hơn cả mình sao?

“Hắn... Vì sao các ngươi phải làm như vậy?” Lương Tiểu Thuần khô khốc hỏi.

“Vì tìm gen sớm hoàn mỹ nhất...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, trong lời nói không mang theo chút tình cảm nào...

“M gen...” Lương Tiểu chấn động trong lòng, gen con người, hai mươi một thế kỷ này đều khó mà đạt được tiến triển, nhưng bây giờ trên thế giới này, vẫn còn có người nghiên cứu khoa học cao cấp như vậy, làm sao không khiến người ta giết mình?

Hay là, sau lưng cái gọi là Nguyên Linh giáo này, thật sự có rất nhiều bí mật khiến thế nhân kinh ngạc không thôi...

Lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ mang theo đám nữ nhân này đi ra khỏi sơn động, tất cả sinh vật trong sơn động đều bị Công Tôn Lộ giết sạch, đây là mệnh lệnh mà Lương Tiểu Dã lưu lại...

Trong sơn động này, thực lực mạnh nhất chính là con quái vật kia, sau đó là Huyền Huyết và Diệp Vô Vân, những người khác cũng chỉ là cảnh giới Đại Tông Sư nhất, nào có thể là đối thủ Công Tôn Lộ, cơ hồ là một trận đồ sát một chiều...

Ở trong rừng cây tiêu đảo tìm được mấy chiếc thuyền gỗ, đưa những cô gái này ra khỏi hòn đảo, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu trở lại khách sạn. Chuyện của Nguyên Linh giáo, bọn họ cũng không nói thêm gì, nhưng khi những cô gái kia kể lại những chuyện mình đã trải qua cho thế nhân nghe, chính là lúc thanh danh của Nguyên Linh giáo vỡ tan...

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ vì dân trừ hại, một chiếc thuyền buôn đến từ Vân thành, chạy trên dòng Thiên Giang, lúc thương thuyền cập bờ, một nam tử mặc cẩm bào đi ra khỏi thuyền buôn, đi thẳng tới một biệt viện ở Lam thành...

Nam tử vừa mới ngồi vào trong biệt viện, một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu đỏ, dáng người uyển chuyển vội vã đi ra, nhìn nam tử đang ngồi ở trong phòng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vui mừng...

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ không tới nữa chứ!”

“Như Hàm Hàm, ngươi nói cái gì vậy, ta vừa mới xuất quan, vừa nghe được tin tức ngươi ở Phong Thành, liền lập tức chạy tới...” Nhìn thấy cô gái kia đến, nam tử lại đứng lên từ chỗ ngồi, ánh mắt nhìn về phía cô gái kia tràn đầy yêu thích...

“Ha ha, không chỉ có ta ở Lam thành, còn có một vị khăng định ngươi sẽ gặp ở Lam thành lúc này...” Nhìn thanh âm thân thiết của nam tử kia, trên mặt nữ tử lộ ra vẻ hạnh phúc...

“Ai?” Nam tử sững sốt...

“Diệp Tĩnh Vũ...”

Chương Truy Thất gây họa không đơn hàng.

Khách sạn Phong Vân thành, cũng chính là khách sạn mà đám người Diệp Tĩnh Vũ ở, giờ phút này, trong phòng chữ Thiên, chỉ mặc một bộ nội sam Lâm Hiểu Nghị ngồi xếp bằng trên giường, vận công khôi phục thương thế. Trận chiến hôm nay khiến hắn hiểu rõ bản thân vô năng tới cỡ nào, rõ ràng có công lực vượt xa người khác nhưng vẫn không phải là đối thủ của đối phương, thực lực như vậy sao có thể theo sát bên người thiếu gia được?

Lâm Hiểu Nghị không muốn trở thành gánh nặng liên lụy Diệp Tĩnh Vũ, cho nên lúc đầu nên nghỉ ngơi, vẫn liều mạng tu luyện...

“Thùng thùng...” Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên bên ngoài...

“Ai...” Trong nháy mắt Lâm Hiểu Nghị mở hai mắt ra, đã khuya như vậy, còn ai đến đây nữa?

“Là ta, Tiểu Lâm Tử...” Ngoài cửa truyền đến thanh âm có chút lười nhác của Diệp Tĩnh Vũ...

“A, thiếu gia...” Vừa nghe thấy là tiếng Diệp Tĩnh Vũ, Lâm Hiểu Nghị lập tức bò lên, định đi ra mở cửa, nhưng cửa phòng lại bị đẩy ra, ngay sau đó liền thấy Diệp Tĩnh Vũ mặc đồ đen đi đến...

“Thương thế của ngươi thế nào rồi?” Nhìn thấy tựa hồ vừa rồi Lâm Hiểu Nghị cũng không có nằm ngủ trên giường, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng rất tán thưởng, xem ra tiểu tử này cũng biết phản kích rồi...

“Bẩm báo thiếu gia, đã không có gì đáng ngại, chỉ là...” Lâm Hiểu Nghị muốn nói mình quá vô dụng, đến một đám võ sư

Tiên Thiên cũng đánh không lại, lại bị cửa ra Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Đây không phải lỗi của ngươi, những người kia đều là nhân vật giết người như ngóe, ngươi không phải là đối thủ của bọn họ cũng là bình thường. Nhưng mà ngươi có thể ý thức được thiếu sót của mình, đã rất tốt rồi. Hiện tại ta đến đây chính là để giúp ngươi đề cao công lực đấy!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói, thân thể đi tới trước người Lâm Hiểu Nghị, lấy ra một viên Chân Đan từ trong ngực...

“A...” Cảm nhận được viên Chân Đan kia ẩn chứa lực lượng cường đại, Lâm Hiểu Nghị sắc mặt vui mừng, hẳn biết rõ, mình có thể có được công lực bây giờ, chính là bởi vì phục dụng loại Chân Đan này của Vũ Thánh., Chẳng qua lần trước bởi vì cảnh giới của mình quá kém, như vậy một chút năng lượng thiếu chút nữa đã làm kinh mạch đứt đoạn, chỉ có thể tăng chính mình lên tới cảnh giới tông sư, hiện tại thiếu gia của mình lại lấy ra một viên chân đan như vậy, chẳng lẽ là cho mình ăn toàn bộ sao?

“Kinh mạch hiện tại của ngươi còn khó có thể tiếp nhận năng lượng của viên Chân Đan này, nhưng có ta ở bên cạnh hộ pháp, ngươi lại có thể hoàn toàn hấp thu năng lượng của viên Chân Đan này, chỉ có điều loại đau đớn này người thường căn bản khó có thể thừa nhận, ngươi có thể thừa nhận sao?” Diệp Tĩnh Vũ đã sớm coi Lâm Hiểu Nghị thành đệ đệ của mình, đương nhiên không hy vọng thực lực của hắn cứ tiếp tục như vậy.

Thế nhưng tu vi võ đạo, ngoại vật phụ trợ vẫn là bàng môn, hết thầy còn phải dựa vào chính hắn, nếu hắn nguyện ý thừa nhận kinh mạch tăng vọt đau đớn, Diệp Tĩnh Vũ không ngại hao phí một lần khí lực, thấy thực lực của hắn tăng lên đến Đại tông sư đỉnh phong, sau đó thông qua thực chiến, để hắn không ngừng thành thực, ít nhất, cũng hi vọng hắn có năng lực tự bảo vệ mình...

Cho tới nay, Lâm Hiểu Nghị đều cảm thấy mình không giúp đỡ được cái gì mà áy náy, lúc này có phương pháp tăng thực lực của mình lên, hắn làm sao có thể cự tuyệt? Chớ nói chỉ là

đau đớn, cho dù là mất đi tính mệnh, hấn cũng sẽ không từ chối mà đi thử nghiệm...

Hấn không muốn làm cái gì nữa...

“Thiếu gia yên tâm, mặc kệ đau đớn lớn đến mức nào ta cũng có thể chịu được!” Lâm Hiểu kiên định gật đầu...

“Vậy thì tốt, lát nữa mặc kệ đau đớn to lớn cỡ nào, ngươi đều phải nhịn cho ta, nếu không tất cả đều bị vứt bỏ hết công sức...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, vừa dứt lời, một bàn tay đã đặt lên vai Lâm Hiểu Nghị., Một cỗ bá nguyên lực tinh khiết trực tiếp tràn vào trong cơ thể Lâm Hiểu Nghị, nội phủ bị chấn thương dưới tác dụng của Bá Nguyên lực nhanh chóng phục hồi như cũ, không đến một lát công phu, đã khôi phục như thường, dù sao, thương thế của hấn cũng không nghiêm trọng lắm, mà chính hấn cũng điều tức hồi lâu...

Sau khi trị liệu xong thương thế của Lâm Hiểu Nghị, Diệp Tĩnh Vũ lại khống chế Bá Nguyên lực của mình lao lực bảo vệ tâm mạch Lâm Hiểu Nghị, nhìn vẻ mặt kiên định của Lâm Hiểu Nghị, bỗng nhiên quát to một tiếng: “Nhịn lại...”

Vừa mới dứt lời, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm viên Chân Đan đập vào thân thể Lâm Hiểu Nghị...

“A...” Trong nháy mắt, một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Lâm Hiểu Nghị truyền ra, khuôn mặt của hấn càng vặn vẹo không ra hình người...

Viên Chân Đan này chính là năng lượng tinh khiết nhất, chính là viên Chân Đan mà Diệp Vô Vân tu luyện không biết bao lâu rồi mới ngưng luyện được, gần như bao gồm cả công lực cả đời của hấn. Đừng nói Lâm Hiểu Nghị, cho dù là Đại Tông Sư bình thường cũng căn bản khó có thể thừa nhận được lực lượng cường đại cỡ này...

Nếu như không có bá nguyên lực khống chế của Diệp Tĩnh Vũ bảo vệ kinh mạch Lâm Hiểu Nghị thì chỉ cần một luồng năng lượng vừa rồi cũng đủ xóa sạch hoàn toàn Lâm Hiểu Nghị trên thế giới này rồi...

Giờ phút này, năng lượng Chân Đan không ngừng xông vào kinh mạch Lâm Hiểu Nghị, kinh mạch của hấn tựa như một

cây ống nước lớn chừng ngón cái, giờ phút này năng lượng kia lại là nước sông cuộn cuộn, không ngừng vọt vào trong ống nước, mà Bá Nguyên lực của Diệp Tĩnh Vũ lại như từng tầng từng tầng sắt thép, lao lực bảo vệ ống nước này, không để cho nước sông ở xa xa vượt quá dung lượng của nó mà nổ tung...

Cũng chính vì vậy, kinh mạch trong cơ thể Lâm Hiểu Nghị không ngừng chịu đựng lực lượng của hai phương diện, đau đớn kia căn bản không phải thứ mà người thường có thể chịu đựng được. Điểm quan trọng nhất là hắn còn chưa ngất đi được, phải dùng ý thức tuyệt đối thanh tỉnh không chế luồng năng lượng này đánh thẳng vào kinh mạch trong cơ thể mình...

Kỳ kinh bát mạch, Nhâm Đốc nhị mạch, thậm chí ngay cả những kinh mạch thật nhỏ kia cũng toàn bộ bị trùng kích, năng lượng cuồng bạo như thế đủ để đã thông kinh mạch toàn thân Lâm Hiểu Nghị...

Từng giọt mồ hôi từ trên trán Lâm Hiểu Nghị rớt xuống, hàm răng của hắn cắn nát môi, cơ nhục trên mặt không ngừng co giật, hiển nhiên là đang chịu đựng đau đớn cực lớn, nhưng hắn vẫn không dám ngất đi như vậy...

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, vẻ thống khổ trên mặt Lâm Hiểu Nghị mới dần dần rút đi, giờ phút này mồ hôi trên người hắn đã ướt đầm, vốn nội sam trắng như tuyết, giờ lại là một mảnh đen nhánh, hiển nhiên tạp chất trong cơ thể đều bị cỗ năng lượng này bức ra toàn bộ...

Không nói đến bây giờ công lực của hắn thế nào rồi, ít nhất, thể chất của hắn so với trước đây đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần...

“Được rồi, hiện tại lực lượng chân nguyên trong cơ thể ngươi tương đối dồi dào, so với cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong cũng không kém bao nhiêu, còn dư lại chính là củng cố kinh mạch cho ngươi, về phần có thể tiến vào cảnh giới Võ Thánh hay không, vậy thì xem vận may của ngươi rồi!” Diệp Tĩnh Vũ cũng thở dốc một hơi, vừa rồi hắn không chỉ bảo vệ kinh mạch Lâm Hiểu Nghị, còn phải trợ giúp hắn chữa trị kinh mạch bị hao tổn, tinh lực, thể lực đều tiêu hao cực lớn...

“Đa tạ thiếu gia...” Lâm Hiểu Nghị cảm giác rõ ràng được trong cơ thể mình phát sinh biến hóa, trong lòng vui mừng, nhưng cũng minh bạch đây đều là công lao của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha... ai?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười cười, đang muốn nói gì, bỗng nhiên thần sắc biến đổi...

Chương thứ năm mươi hai trận chiến ở Bộ Nguyệt.

“Ha ha, không nghĩ tới mấy năm không gặp, tu vi Diệp huynh đã đến mức tinh xảo như vậy, dưới trường hợp này, lại có thể không tốn chút sức lực nào tăng thực lực cho thuộc hạ của mình, Bộ Nguyệt bội phục, bội phục...” Lúc này, thanh âm trong trẻo của Hầu Tử truyền vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ...

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lóe lên thần quang, thân thể trực tiếp xông ra ngoài, chỉ thấy ba người Lương Tiểu Song, Công Tôn Lộ, Lạc Linh Nhi thành thể sừng cá, vây một nam tử mặc áo trắng vào giữa...

Không phải Hoàng Phủ Nguyệt thì là người phương nào...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt lại cười cười: “Mấy năm không gặp, Diệp huynh không chỉ có tu vi bản thân cao thâm, mà ngay cả bên người cũng là ngọa hổ tàng long a!”

“Bộ Nguyệt huynh, không biết đêm khuya khoắt đến đây là có chuyện gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn vẻ mặt thông dong của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, ánh mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc. Hôm nay hậu trường của Tây Sở đế quốc chính là Cẩm Long phái, Hoàng Phủ Nguyệt càng là Long Nguyệt Hầu của Tây Sở đế quốc, thân phận đặc thù, khiến Diệp Tĩnh Vũ không thể không đề phòng...

Phải biết rằng, Tây Sở đế quốc và Nam Vân đế quốc vẫn luôn ở trong trạng thái liên minh, nhưng Hiên Viên Tiêu chiến với Vân Kinh mà bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại, danh vọng của Nam Vân đế quốc đã dần dần che lấp qua Thiên Nguyên đế quốc, nếu nói Tây Sở đế quốc vẫn giống như trước đây sẽ duy trì quan hệ mật thiết với Nam Vân đế quốc, thì tuyệt đối không có khả năng...

Mà đám người mình từ Vân Kinh đến đây, mặc dù không có ý duy trì hành tung, nhưng người bình thường căn bản khó có thể biết được đám người mình đang ở Lam thành, thế nhưng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt không chỉ biết, hơn nữa còn ở thời điểm miễn cưỡng như vậy xuất hiện, rốt cuộc hắn muốn làm gì...

Mấy năm trước, Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một võ sư, mà Hoàng Phủ Nguyệt cũng đã là cảnh giới tông sư, nhiều năm trôi qua, bản thân trong lúc trưởng thành, một thiên tài như vậy lại trưởng thành đến mức nào đây?

“Trận chiến năm đó, chính là trận chiến kinh hiểm nhất trong đời Bộ Nguyệt, những năm gần đây, cũng một mực xem Diệp huynh là đối thủ lớn nhất, hôm nay nghe nói Diệp huynh đến Lam Thành, đặc biệt tới bái kiến Diệp huynh, mong rằng có thể cùng Diệp huynh luận bàn một chút...” Hoàng Phủ Nguyệt cười nhạt nói, vẻ mặt tự nhiên, không có nửa điểm dối trá...

“Ta nói đầu tiên tử ngươi có bệnh hả? Huynh đệ của ta và em gái ta hiếm khi ra ngoài độ tịnh yên một lần, bây giờ đúng là ngày tháng tươi đẹp, chính là canh giờ tốt để sinh sản đời sau. Ngươi đến sớm, muộn không đến, hết lần này tới lần khác thời Hầu này đến, có phải muốn để nhân loại tuyệt diệt hay không?” Lương Tiểu bên cạnh nghe được câu này, lại trực tiếp mắng to lên...

Lạc Linh Nhi nghe được câu này, lại xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, vị đại ca này cũng thật là, lại dám nói ra những lời xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt khinh bỉ, nhưng bây giờ là đêm khuya, gió cùng nắng ấm ở đâu mà có. Hơn nữa, gió đẹp với Nhật Lệ và hậu đại sinh sôi nảy nở có quan hệ gì? Quả nhiên là trong miệng cương thi không nhả ra ngà voi...

Hoàng Phủ Nguyệt cũng bị một câu nói của Lương tiểu nhân làm cho sững sờ, bản thân đã nhận được tin tức nếu Hàm đến Điện Thành, lập tức chạy tới đây đầu tiên, vốn chỉ muốn gặp gỡ Nhược Hàm một lần, nhưng không ngờ lại đạt được Diệp Tĩnh Vũ ở Phong Thành...

Kể từ ngày bị Diệp Tĩnh Vũ chỉ tay đánh bại tại Vân Kinh, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt luôn tự xưng là trời cao đất rộng đã coi Diệp Tĩnh Vũ trở thành đối thủ lớn nhất trong cuộc đời. Đặc biệt là những năm gần đây, khi biết Diệp Tĩnh Vũ chính là đệ tử Độc Cô Bá Thần, còn chiến thắng một đời Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt càng muốn đánh một trận với Diệp Tĩnh Vũ, vừa nghe được tin tức này, đương nhiên hắn đã chạy tới đây trước tiên...

Vốn chỉ muốn tìm Diệp Tĩnh Vũ luận bàn một chút, nhưng sao trong miệng người này lại biến thành muốn nhân loại diệt tuyệt?

“Mà thôi mà thôi, người đã có nhã trí như vậy, lão tử cũng nên cùng người chơi vài chiêu!” Lương Tiểu tùy tiện nói, ánh mắt hướng Diệp Tĩnh Vũ liếc một cái.

Ý là người đã luân phiên hai trận đại chiến, giúp Lâm Hiên Nghi tăng cường công lực, nên nghỉ ngơi một chút, chuyện này cứ giao cho ta...

“Đại ca, hay là để ta tới!” Ai ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại cự tuyệt hảo ý của Lương tiểu nhị.

Hắn biết rõ thân phận của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, chính là đệ tử kiệt xuất nhất của đương đại Cầm Long phái, cũng là truyền nhân dòng chính của Hoàng Phủ Vân, mà mình lại đại biểu Độc Cô Bá Thần, mình sao có thể yếu thế Độc Cô Bá chứ?

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ cũng muốn xem xem, đã nhiều năm như vậy trôi qua, những đệ tử kiệt xuất của các đại môn phái này, rốt cuộc trưởng thành đến mức nào...

Nhìn thấy thần sắc kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Phàm há hốc miệng, nhưng lại không nói gì thêm...

“Bộ Nguyệt huynh, người đã có nhã hứng cỡ này, chi bằng chúng ta tìm một chỗ, hảo hảo luận bàn một phen!” Diệp Tĩnh Vũ lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, mỉm cười nói, dù hiện tại hắn rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn có lòng tin đánh một trận với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

“Đây là Điện Thành, phía nam chính là Thiên Giang, ta và người không bằng đi Thiên Giang đánh nhau đến tột cùng!”

Hoàng Phủ Nguyệt mở miệng nói...

“Được...” Diệp Tĩnh Vũ không chút do dự đáp ứng...

“Bộ Nguyệt đi trước một bước, Thiên Giang khẩu chờ Diệp huynh đại giá!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đáp ứng, Hoàng Phủ Nguyệt đi một cái lễ ôm quyền, ánh mắt quét qua Lương Tiểu Khả, xoay người chạy về phía nam, chỉ vài bước đã biến mất vô ảnh vô tung...

“Lá cây...” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ muốn đến đánh một trận với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, vẻ mặt Lạc Linh Nhi hiện lên sự lo lắng...

“Ha ha, yên tâm đi, ta tin tưởng hắc là một người quang minh chính đại, chỉ là luận bàn, sẽ không có chuyện gì xảy ra. Các ngươi đều ở chỗ này chờ ta...” Diệp Tĩnh Vũ lại ném ánh mắt yên tâm về phía Lạc Linh Nhi, ngay sau đó thân thể vừa mới bước qua, cũng biến mất trong bầu trời đêm...

“Ha ha, đệ muội à, cái này không thể trách đại ca ta được, là tiểu tử kia không hiểu phong tình, đừng nói ta không đứng về phía ngươi a!” Nhìn thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đi xa, Lương Tiểu Hữu nhếch miệng cười với Lạc Linh Nhi, nhưng không đợi Lạc Linh Nhi nói chuyện, thân thể đã chui xuống phía dưới...

Đối với thực lực của Diệp Tĩnh Vũ, hắc rất tự tin, đặc biệt là sau khi biết Diệp Tĩnh Vũ luyện thành Hư Ảnh Tinh Bộ, trên thế giới này, người có thể nhanh hơn hắc đã không còn tồn tại...

Về phần Lạc Linh Nhi, muốn đi theo, nhưng tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nhanh, đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ có thể bất đắc dĩ hạ thân ảnh xuống, trở lại trong phòng đợi Diệp Tĩnh Vũ trở về...

Mà lúc này, trong gian biệt viện mà Hoàng Phủ Nguyệt đã ở đó, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc như Hàm Hàm đang ngồi trong đình viện, nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, chờ người trong lòng trở về. Nàng biết, đối với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mà nói, đánh bại Diệp Tĩnh Vũ là tâm nguyện lớn nhất của hắc

cả đời, thân là tri kỷ của hắn, mình sao có thể trông cậy vào chân sau của hắn đây?

“Nếu Hàm, làm tốt lắm!” Nhưng ngay lúc này, một tràng âm thanh lạnh lẽo vang lên sau lưng của Nhược Hàm...

Hiên Viên thứ năm mươi hai thiên thứ năm mươi hai, Hiên Viên Như Tinh.

Trong lòng Nhược Hàm mặc quần lụa mỏng màu đỏ chần động, trên mặt càng lộ ra thần sắc kinh hãi, quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử mặc cẩm bào màu trắng bạc, phía trên ấn Tam Trảo Kim Long đi tới, ở phía sau y, còn đi theo bốn người toàn thân bao phủ trong bóng đen, vừa nhìn đã biết là cao thủ siêu cấp...

“Hoàng huynh, người... Người sao lại tới đây?” Nhìn thấy nam tử này xuất hiện, như Hàm Hàm trực tiếp kinh hô...

“Ha ha, người là muội muội duy nhất của ta, một mình chạy ra khỏi hoàng cung, đến khu vực biên giới này, sao ta có thể không đến?” Nam tử này tên là Hiên Viên Nhược Tinh, chính là con trai của Tiên Đế, Hoàng thúc của tiểu hoàng đế năm đó...

Mà nếu Hàm Hàm, đương nhiên cũng là trưởng công chúa của Thiên Nguyên đế quốc, Hiên Viên Nhược Hàm. Ba năm trước, nàng vẹn vẹn mười sáu tuổi ra ngoài du ngoạn, lại gặp gỡ Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trẻ tuổi lúc ấy, từ đó hai người một lần gặp ái mộ, bất quá thân phận hai người đặc thù, lại rất khó ở cùng một chỗ, cũng may hai người đều không phải tục nhân, cho tới nay đều duy trì kết giao, thậm chí tại Tây Sở đế quốc không ngừng quật khởi, liên hệ giữa hai người cũng chưa bao giờ gián đoạn.

Diễm này, cũng không thể không nói nếu Hiên Viên là một nữ tử kỳ lạ, trong thế giới nam quyền chủ nghĩa này, nàng dám không để ý lập trường gia tộc mình, dũng cảm đi truy cứu nam nhân mình yêu...

Nhưng khi Hiên Viên biết được câu nói kia của Hiên Viên Nhược Tinh, sắc mặt hần lại biến đổi...

“Người... Người theo dõi ta?” Trong mắt Hiên Viên Nhược Hàm lộ ra một tia khinh bỉ...

“Ha ha, sao có thể nói là theo dõi chứ? Làm ca ca, chẳng qua là muốn âm thầm bảo vệ muội mà thôi, phòng ngừa muội bị người ngoài lừa gạt. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, sau này sẽ không còn ai lừa muội muội tốt của ta nữa, muội muội tốt của ta, về nhà với ta nào!” Hiên Viên Nhược Tinh cười nhạt nói, nụ cười rất âm áp, rất tự nhiên, nhưng trong mắt Hiên Viên Nhược lại lạnh lùng như thế...

“Người... người muốn đối phó với Bộ Nguyệt?” Sắc mặt Hiên Viên Nhược Hàm lại một lần nữa biến đổi...

“Không, ban đầu đích thật là ta muốn đối phó hắn, bất quá muội muội tốt của ta vậy mà cũng bại lộ tin tức Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, vậy vì huynh không ngại thuận lợi diệt trừ hai kẻ địch lớn nhất Thiên Nguyên đế quốc chúng ta. Muội muội, muội nói ta nếu giết chết Diệp Tĩnh Vũ đã đánh bại Hoàng gia gia gia, uy vọng của ta có vượt qua mười tuổi tiểu chất nhi của ta không?” Hiên Viên Nhược Tinh cười rất vui vẻ, cười đến mức rất là đắc ý...

Hắn đã sớm biết muội muội mình có quan hệ với Tây Sở đế quốc với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nhưng hắn vẫn luôn không nói rõ, thậm chí lúc này Hiên Viên Nhược có thể đi ra, hắn ở giữa cũng giúp đỡ rất nhiều chuyện, đương nhiên là vì muốn giết chết Hoàng Phủ Nguyệt.

Nhưng hiện tại, ngay cả tên Diệp Tĩnh Vũ kia cũng ở Phong Thành, đối với hắn mà nói, tất nhiên là vui mừng ngoài ý muốn, đặc biệt là nghĩ đến trận chiến giữa Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tĩnh Vũ, thực lực đều tổn hao nhiều, đến lúc đó người mình mai phục đủ để đánh chết hắn...

Đến lúc đó, chính mình sẽ trở thành anh hùng của Thiên Nguyên đế quốc, công lao của mình sẽ vượt qua một đời Chiến Thần Hiên Viên Tiêu chiến, khi đó, mình muốn thay thế đứa cháu nhỏ của mình trở thành Hoàng Đế của Thiên Nguyên đế quốc cũng không phải dễ dàng...

Nghĩ tới đây, vẻ tươi cười trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh càng thêm đặc ý...

“Người điên rồi, người điên thật rồi!” Vừa nghe đến Hiên Viên Nhược Tinh không chỉ muốn phục kích Hoàng Phủ Bộ Nguyệt và Diệp Tĩnh Vũ, mà còn muốn lên làm hoàng vị, Hiên Viên Nhược Hàm trong lòng tức giận...

Tin tức về Diệp Tĩnh Vũ là nàng tiết lộ cho Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nàng chỉ muốn giúp hắn hoàn thành tâm nguyện cả đời, nhưng bây giờ lại bị hoàng huynh của mình lợi dụng, kể từ đó, Bộ Nguyệt không phải lành ít dữ nhiều...

Hơn nữa trong lòng Bộ Nguyệt, hắn sẽ nghĩ như thế nào? Có khi nào cho rằng mình và hoàng huynh liên hợp lại để đối phó hắn không?

“Ha ha ha, điên rồi à? Ta còn không phải đều suy nghĩ cho Thiên Nguyên đế quốc sao, vì Hiên Viên gia ta sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta quản lý bản lĩnh của thiên hạ, còn không bằng một đứa trẻ con sao? Thật ra muội muội, dù sao chúng ta cũng là thân huynh muội, chẳng lẽ ngươi vì một nam nhân đối nghịch với chúng ta, mà thật sự phản bội Hiên Viên gia sao? Nhớ kỹ, ngươi là Hiên Viên Nhược Nhược Nhược Nhược này., Ngươi có dòng họ cao nhất cửu Châu, nhất cử nhất động của ngươi, không chỉ đại biểu cho chính ngươi, mà còn đại biểu cho toàn bộ gia tộc Hiên Viên, đại biểu cho toàn bộ Thiên Nguyên đế quốc, vì huynh làm tất cả những chuyện này, không chỉ vì Thiên Nguyên đế quốc, cũng là vì ngươi a!” Hiên Viên Tinh nói một cách chân thành...

Hiên Viên Nhược Hàm lại tựa hồ như căn bản không nghe lọt tai, trong mắt mờ mịt, nàng là công chúa của Thiên Nguyên đế quốc không sai, nàng là người của Hiên Viên gia tộc cũng không sai, chính bởi vì nàng sinh ra ở Hiên Viên gia, chứng kiến sự hắc ám của Hiên Viên gia, chứng kiến người trong gia tộc lục đục, làm cho nàng sớm thất vọng với gia tộc như vậy...

Mẫu thân của nàng đã qua đời từ khi còn rất nhỏ, phụ thân của nàng, lại chưa từng để ý tới cảm nhận của nàng. Mà những ca ca kia của nàng lại tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, càng không thể quan tâm đến cảm nhận của nàng, chỉ có nàng, chỉ có thiếu

niên mặc áo trắng, mang đến cho nàng niềm vui và hạnh phúc lớn nhất...

Nàng chỉ là một cô gái nhỏ yếu, nàng không muốn trở thành công chúa của cả một quốc gia, nàng chỉ muốn tìm hạnh phúc của mình, lẽ nào, đây cũng có lỗi sao?

“Ai, người hiện tại khó tránh khỏi, bất quá tin tưởng ta, sau khi đến, người nhất định minh bạch nỗi khổ tâm của ta, chúng ta là huynh muội đồng cha cùng mẹ., Trên thế giới này, ta là người thân nhất của người, ta làm sao lại hại người chứ? Người cứ ở lại đây cho tốt, Xuân Hạ Thu Đông, bốn người các người ở lại bảo vệ công chúa...” Nhìn thần sắc mờ mịt của Hiên Viên Viên Viên Viên Nhược Tinh, trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra thần sắc đau lòng, nghiêm túc phân phó với bốn người phía sau hắn.

“Vâng, vương gia!” Bốn gã áo đen đồng thanh nói, vừa nghe âm thanh lại là nữ tử, các nàng hiểu, nói là bảo vệ công chúa, kỳ thật chính là giám thị công chúa...

Hiên Viên Nhược Tinh không nói thêm gì nữa, quay người đi ra đình viện, một nam tử mặc trường bào, tóc ngắn nhưng rất ngắn vừa vặn đứng ở nơi đó, vẻ mặt tham lam nhìn Hiên Viên Viên trong đình viện.

“Thế nào? Phương huynh, muội muội này của ta còn lọt vào mắt xanh của người phải không?” Vừa nhìn thấy nam tử mặc trường bào này, Hiên Viên Tinh lập tức cười nịnh nọt nghênh đón, lấy thân phận Đường vương gia, vậy mà lại lộ ra nụ cười nịnh nọt này, không thể không nói là một loại châm chọc lớn lao...

“Không tệ, không tệ, huynh đệ quả nhiên đủ khỏe mạnh, đi thôi, theo ta cùng đánh chết tên kia rồi hãy nói...” Nam tử được xưng là Phương huynh liên tục gật đầu, một tay khoác lên vai Hiên Viên Viên Nhược Tinh, rồi đi ra ngoài...

Chương năm mươi ba, một trận chiến động thiên.

Thiên Giang, xuất phát từ Thiên Lam sơn mạch, Lan Châu, Viêm Châu, sau đó trải qua giao giới giữa Vân Châu và Hải Châu, chính là dòng sông lớn nhất toàn bộ Cửu Châu, dài hơn vạn dặm, giống như một con rồng lớn, xuyên qua toàn bộ Cửu Châu...

Mà dưới hạ du Thiên Giang, cũng chính là địa phương cách Lưu Thành năm mươi dặm, lại có hai ngọn núi, phẳng phất một cửa ải, bởi vậy được mọi người gọi là Giang Khẩu...

Mà lúc này, hai bóng người phân biệt đứng trên hai đỉnh núi, cách sông nhìn nhau...

Một người ở phía nam Thiên Giang, mặc một bộ trường bào màu trắng, tướng mạo tuấn lãng, hai tay chấp sau lưng, trường bào màu trắng không gió mà bay, một cỗ khí tức phiêu dật từ trên người hắt lan ra, làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng thoát trần...

Mà đối diện hẳn, lại có một người đứng đó, chẳng qua người này mặc hắc y, ngược lại là một đầu tóc dài trắng như tuyết, trong đêm tối như vậy bắt mắt, bắt quá càng làm người khác chú ý chính là đôi mắt kia của hẳn, trong đêm tối vậy mà lóe ra hào quang chói mắt, từ xa nhìn lại, tựa như hai ngôi sao, thật là chói mắt...

Đây chính là hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tĩnh Vũ sắp chiến đấu...

“Diệp huynh, rút đao đi!” Nhìn đôi mắt như đuốc của Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Nguyệt nhàn nhạt nói, nhưng trong mắt hẳn lại lộ ra thần sắc hưng phấn. Trận chiến hôm nay là trận chiến hẳn mong đợi đã lâu, từ ngày đó bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại., Những năm gần đây hẳn một mực khắc khổ tu luyện, hẳn một mực không cho rằng tư chất của mình kém người khác, sở

dĩ thua, đó là bởi vì mình chăm chỉ còn chưa đủ. Bây giờ, mình cũng cần cù chăm chỉ, hẳn tự nhiên hi vọng có thể tái chiến một trận với Diệp Tĩnh Vũ, mặc kệ thắng bại thế nào, đều phải tiếc nuối kiếp này của hần...

“Bộ Nguyệt huynh, mặc dù ta biết người bị bắt long phái các người am hiểu nhất là quyền pháp và chưởng pháp, nhưng ta vẫn khuyên người một câu, một khi ta rút đao, khả năng người ngay cả cơ hội phản kích cũng không có...” Diệp Tĩnh Vũ đứng trên ngọn núi, nhìn Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cách đó mấy trăm trượng, trong miệng nhàn nhạt nói, giọng nói tràn đầy tự tin, đó là một loại tự tin cường đại đến cực điểm.

Vũ Thánh chết trong tay hần đã không dưới hai vị, mà Hoàng Phủ Nguyệt, bây giờ bất quá chỉ là nửa bước tiến vào Võ Thần, còn chưa trở thành Võ Thần chân chính, nào có thể là đối thủ của hần, cho dù vừa rồi hần trải qua luân phiên chiến đấu, lại chữa thương cho Lâm Hiểu Nghị...

“Ha ha, Diệp huynh cứ việc rút đao!” Nghe Diệp Tĩnh Vũ tự tin có chút cuồng vọng nói, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng không tức giận vì chuyện này. Từ trong đôi mắt như đuốc của Diệp Tĩnh Vũ, hần thấy được quá nhiều thứ, thấy được sự cường đại của nam tử này, bất quá trong mắt hần vẫn không có nửa điểm sợ hãi, dù Diệp Tĩnh Vũ đã thành tựu Võ Thần, hần cũng có thực lực chiến một trận...

Võ Thần, cũng không đáng sợ, cảnh giới của mình cách Võ Thần cũng chỉ là một đường mà thôi, vừa vặn mượn cơ hội lần này, triệt để tiến vào cảnh giới Võ Thần...

“Đã như vậy, nếu ta còn nói thêm gì nữa, ngược lại có vẻ ta ra vẻ, sư tôn truyền cho ta ba chiêu Kinh Lôi đao quyết, hôm nay để ta dùng ba chiêu này hội tụ công phu của Bộ Nguyệt huynh a, Kinh Lôi... Liệt Trảm!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, lại là rút thanh Thiên Tôn đao sau lưng ra...

Trong nháy mắt, một ánh đao màu tím xé rách bầu trời, xông thẳng tới chân trời. Ngay sau đó, một ánh đao cực lớn ngang trời xuất hiện, đó là một đao mang màu tím dài chừng ngàn trượng, hào quang màu tím hoa lệ chiếu sáng toàn bộ bầu trời...

Thiên Giang Chi Thủy đang lao nhanh tại thời khắc này biến thành màu tím như mộng ảo, ngọn núi vốn màu xanh dưới đao mang này cũng biến thành màu tím, tất cả mọi thứ đều biến thành màu tím, tựa hồ giữa thiên địa chỉ còn lại màu tím sáng chói này...

Ánh sáng màu tím, đao màu tím, ánh sáng màu tím...

Đồng tử Hoàng Phủ Nguyệt đột nhiên co rút lại, nhìn thấy đao mang cao hơn ngàn trượng, cao như ngọn núi kia, trong lòng của hắn tràn ngập rung động...

Đây là uy lực chân chính của Kinh Lôi đao quyết sao? Đây là Kinh Lôi đao quyết lúc trước có thể đánh ngang tay với Hiên Viên kiếm pháp sao?

Kinh Lôi Liệt trảm...

Lần đầu tiên Hoàng Phủ Dật Nguyệt cảm thấy bất lực, tựa hồ dưới một đao này, bất luận chiêu thức gì, bất luận lực lượng gì đều phải âm thầm thất sắc...

Đây là đao mang do một người phát ra ư? Một người có thể phát ra đao như vậy sao? Lẽ nào hắn thật sự đã tiến vào cảnh giới Võ Thần rồi?

Chẳng lẽ mình thật sự không bằng hắn sao?

Không, không, mình sao có thể không bằng hắn, bản thân gánh vác phụng hưng của Cầm Long phái, mình gánh vác trọng trách của sư tổ, mình tuyệt đối không thể phụ kỳ vọng của sư tổ...

Đây chỉ là chiêu thức nhất của hắn mà thôi, lẽ nào ngay cả chiêu thức nhất hắn cũng không đỡ nổi?

Trong lòng Hoàng Phủ Nguyệt dấy lên dự vọng mãnh liệt nhất, dự vọng chiến đấu, dự vọng vĩnh viễn không ngừng chiến đấu...

“Xích Long hồng...” Trong miệng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hét lớn một tiếng, toàn bộ tinh khí toàn thân ngưng tụ trên tay phải, một đạo hào quang màu đỏ thắm nổi lên trên mặt quyền...

Mơ hồ trong đó, hư ảnh một con Cự Long tựa hồ xuất hiện sau lưng hắn, ngay sau đó liền thấy hắn đột nhiên đâm ra một quyền, hư ảnh Cự Long kia cũng theo một quyền của hắn bắn ra ngoài...

Tiếng rống ngâm vang lên, Long ảnh khổng lồ bất chấp tất cả xông về phía đao mang cực lớn kia, dường như muốn dùng thân thể của mình đối kháng với đao mang màu tím to lớn này...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ mạnh truyền đến, long ảnh do tinh khí toàn thân Hoàng Phủ Bộ Nguyệt biến thành bị đao mang cực lớn chém thành hai nửa, mà đao mang cực lớn cũng theo đó vỡ tan...

Năng lượng khủng bố xé rách hết thủy chung quanh, ngọn núi chỗ Hoàng Phủ Bộ Nguyệt vậy mà bắt đầu không ngừng lay động, tựa hồ bị nguồn năng lượng này phá hủy...

Những cây cối trên ngọn núi bị hai luồng sức mạnh bạo tạc này xé nát bấy, vô số nham thạch từ trên núi lăn xuống, rơi vào trong nước sông lao nhanh, tạo nên từng đóa bọt nước khổng lồ...

Về phần cá trong sông, cũng không chịu nổi trùng kích khủng bố bậc này, không biết có bao nhiêu cá nhỏ cứ như vậy lật bụng nổi lên...

Rất nhiều hoang thú cao cấp sinh sống trong sông cảm nhận được năng lượng khổng lồ kia trùng kích, cũng tránh đi thật xa, sợ gặp phải tai ương ngập đầu...

Cũng may vùng này cũng không phải là nơi hoang dã, hầu như không có cường giả nào ở vùng này tu luyện, nếu không va chạm mãnh liệt như thế, không biết sẽ có bao nhiêu cường giả chú ý tới. Về phần võ giả bình thường, cảm nhận được khí tức cường đại bậc này, tránh còn không kịp, làm sao còn có thể chạy đến xem náo nhiệt...

Đây chẳng qua là lần đầu tiên hai người giao thủ với nhau, mang theo ý tứ thăm dò bên trong...

Năng lượng cuồng bạo thổi cho trường bào của Hoàng Phủ Nguyệt sa bào rung động, mà thân thể của hắn cũng đã vọt lên

không trung, thấy được lực lượng Diệp Tĩnh Vũ, hẳn cũng
không thể ngồi chờ chết nữa...

Chương 11 Thiên Long giận dữ hét lên.

“Thiên Long... gầm lên...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hét lớn một tiếng, thân thể vặn vẹo một hồi, ngay sau đó lại duỗi ra một chương kỳ diệu, toàn thân tinh khí toàn diện bộc phát, một đạo long ảnh màu vàng từ trong cơ thể hấn thoát ra, đó là một long ảnh còn to lớn hơn so với cái vừa rồi, còn rõ ràng hơn, một cái long ảnh không ngừng điên cuồng gào thét giống như thật sự sống lại...

Long ảnh này chui lên bầu trời, ngay sau đó quay người rơi thẳng xuống, Long khẩu cực lớn phát ra tiếng hú thật lớn, khí kinh mãnh liệt chấn động làm nước sông phía dưới quay cuồng, cây cối Diệp Tinh Vũ đứng dưới tiếng gào thét này vẫy mà nhao nhao vỡ vụn. Không chỉ như vậy, nam thạch nơi Diệp Tinh Vũ đứng cũng nhao nhao nứt ra, phảng phất như đại địa chấn tràn đến...

Long ảnh kia còn chưa hoàn toàn rơi xuống, khí kinh cường đại đã làm cho mọi thứ xung quanh Diệp Tinh Vũ triệt để nát bấy, ngay cả vật áo Diệp Tinh Vũ cũng bị thổi phù vù vù, bất luận kẻ nào, cho dù là một gã Vũ Thánh, đối mặt với tình huống như vậy cũng sẽ thay đổi sắc mặt, căn bản không dám ngạnh kháng, chỉ có thể trốn thật xa...

Thế nhưng Diệp Tinh Vũ lại không có ý tránh né, thậm chí không có ý lấy cứng chọi cứng, tùy ý để long ảnh cực lớn kia vọt tới mình...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, long ảnh cực lớn kia đụng thẳng vào người Diệp Tinh Vũ, lập tức toàn bộ nổ tung lên, một đóa mây nấm bay lên, ánh sáng màu vàng chiếu rọi cả thiên địa, chỗ Diệp Tinh Vũ đứng càng là bị nổ thành mảnh nhỏ, cát đá bay tứ tung, cành cây tung tóe, bụi bặm bốc lên...

Cả ngọn núi cơ hồ bị một kích này hủy đi nửa ngọn núi...

Vô số hòn đá cứ như vậy rơi xuống Thiên Giang phía dưới, khiến nước sông không ngừng dâng lên...

Nhìn qua chỗ bị mình hủy hơn phân nửa, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt có chút choáng váng, tại sao hắn không né tránh? Cho dù hắn không trốn cũng có thể ngăn cản a, vì sao hắn ngay cả nhúc nhích cũng không được? Chẳng lẽ một đao vừa rồi đã tiêu hao hết tất cả lực lượng của hắn? Nhưng là chuyện không thể nào?

“Gọc bụi thật lớn...” Một thanh âm đậm mạc từ trong bụi bặm đầy trời vang lên, ngay sau đó liền thấy một đạo thân ảnh phóng lên trời...

Tóc bạc trắng, áo đen như đêm, còn có đôi mắt như ngôi sao kia, không phải Diệp Tĩnh Vũ thì là ai?

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ hoàn hảo không chút tổn hại, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt gần như phát điên. Đây là một trong những chiêu thức mạnh nhất của ta, hắn vậy mà thừa nhận toàn bộ tiến công của mình, nhưng ngay cả một chút thương thế cũng không có, hắn còn là người sao?

Đặc biệt là một câu tro bụi sau cùng kia thật lớn, càng đả kích thật sâu Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, bản thân thật vất vả mới sáng tạo ra một chiêu Thiên Long gào thét này, còn chưa từng dùng qua, hiện tại lần đầu tiên sử dụng, vậy mà được đánh giá như vậy, làm sao mình sống được đây?

Cho dù ngươi là thiên tài, nhưng ngươi cũng không đùa như vậy chứ...

“Bộ Nguyệt huynh, còn muốn đánh tiếp không?” Nhìn thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đầy mắt kinh ngạc giữa không trung, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nhắc nhở một câu.

“Đánh, vì sao không đánh, ta mới không nhìn qua chiêu thứ nhất của Kinh Lôi đao quyết của ngươi, còn hai chiêu không có kiến thức, sao có thể không đánh!” Hoàng Phủ Nguyệt lập tức từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, xóc lại tinh thần nói, hắn tuyệt đối không thể cứ nhận thua như vậy, dù cho giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ cường đại có chút thái quá...

Hắn còn có một chiêu mạnh nhất chưa dùng tới, thắng bại còn chưa phân ra, mình làm sao có thể chịu thua đây?

“Đã như vậy, Bộ Nguyệt huynh hãy xem chiêu này của ta như thế nào, Ngự Lôi Phá Thiên...” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt đậm mặt, lại quát nhẹ một tiếng, ngay sau đó liền thấy thân ảnh của hắn bay lên trời, song song với Thiên Tôn đao, Bá Nguyên lực trong cơ thể dũng mãnh lao về phía Thiên Tôn đao...

Trong chớp mắt, một tia chớp màu tím xé rách bầu trời, rơi thẳng xuống, hóa thành một thanh cự đao mang theo tia điện màu tím, chém về phía Hoàng Phủ Bộ Nguyệt...

Một đạo đao mang này nhỏ hơn rất nhiều so với đao vừa rồi, thế nhưng không biết tại sao, Hoàng Phủ Nguyệt lại cảm giác đạo đao mang này cường đại hơn đao vừa rồi không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là tia chớp màu tím phát ra tiếng xèo xèo kia, đơn giản là có thể hủy diệt hết thủy thể gian...

Ngay thời khắc yếu này, Hoàng Phủ Nguyệt không dám ngạnh kháng, chân nguyên lực trong cơ thể khẽ động, thân thể biến thành một đạo tàn ảnh, đã lướt ra mấy trăm trượng, dĩ nhiên là thân pháp tuyệt đỉnh của tẩu long phái phù quang lược ảnh, cho dù là một đạo này của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể đánh trúng...

Thật vất vả tránh được một chiêu này của Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt không đợi Diệp Tĩnh Vũ thu đao, thân ảnh lướt qua, đã đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

“Diệp huynh, kiến thức một chiêu mạnh nhất của ta đi, Long Khiếu Cửu Thiên Toái Phong Vân!” Theo tiếng nói của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt rơi xuống, thân ảnh của hắn vãn vẹo một hồi, ngay sau đó đột nhiên đánh ra một quyền, ngay sau đó là quyền thứ hai, quyền thứ ba..., Quyền thứ tư, mà thân thể của hắn càng không ngừng xoay tròn, một cỗ phong bạo cực mạnh xuất hiện bên ngoài thân thể hắn, quyền kinh của hắn càng không ngừng hợp lại cùng một chỗ, mơ hồ trong đó, giống như có mấy con Thần Long thoát khốn ra, xoay tròn cùng một chỗ, tốc độ cao nhất chạy về hướng Vũ Dương Diệp Tĩnh...

Theo một quyền này đánh ra, gió trong không khí vậ mà cũng bắt đầu vỡ vụn ra từng trận, gió, bản sự vô hình, làm sao có thể vỡ vụn? Đây căn bản là chuyện không thể nào, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác được gió đang vỡ vụn...

Lỗ chân trái của hắn thậm chí tại thời khắc này khó có thể hấp thu được phong lực...

Không chỉ như vậy, đám mây trên không trung cũng vỡ vụn từng đợt, biến thành lực lượng trực tiếp nhất, tràn vào trong thân long kia, ngay cả hư không cũng bắt đầu vỡ vụn từng trận, năng lượng cường đại trong hư không cũng bị cuốn tới, toàn bộ dung nhập vào trong vô số long ảnh kia...

Đây chính là sức mạnh của quyền này, không chỉ là toái phong, hơn nữa còn là mây vụn...

Lại càng muốn vỡ nát toàn bộ thiên địa...

Từng đợt tiếng huýt gió cực lớn cứ như vậy tự hư không xuất hiện, nước sông phía dưới dưới dưới dưới tác dụng của tiếng huýt gió, không ngừng quay cuồng, giống như nước sôi vậy...

Lại tựa như một Thần Long sắp sống lại...

Mà hai ngọn núi kia cũng bắt đầu run rẩy không ngừng, tựa hồ không chịu nổi lực lượng như vậy sắp sụp đổ...

Dưới lực lượng cường đại bức này, trong ánh mắt nhàn nhạt của Diệp Tĩnh Vũ lộ ra tia ngưng trọng thứ nhất, một đao kia của hắn chém ra đột nhiên quay về, Bá Nguyên lực trong cơ thể bộc phát toàn diện, thân đao của Thiên Tôn đao càng chớp động ánh sáng màu tím, từng đạo hào quang màu tím chói mắt phóng lên tận trời...

Mà trong miệng hắn còn trùng trùng điệp điệp hô hoán một tiếng: “Cuồng Lôi Luyện Ngục...”

Trong nháy mắt, bầu trời chớp động lôi quang...

“Bốp...” Một tia chớp màu tím to bằng cánh tay rơi thẳng xuống...

“Bốp bốp...” Lại là hai luồng điện mang màu tím rơi xuống...

Ngay sau đó là đầu thứ tư, đầu thứ năm, hơn nữa mỗi một tia chớp đều càng lúc càng to, trong nháy mắt, hơn một ngàn tia chớp màu tím từ trên trời rơi xuống, phảng phất như muốn phá hủy thế gian này...

Chương năm mươi ba, Toái Phong Vân

Vô số tia chớp từ hư không rơi xuống, vậy mà hóa thành từng thanh đao mang theo ánh điện, mỗi một đao đều dài mấy trăm trượng, lít nha lít nhít, phảng phất muốn triệt để phá hủy toàn bộ thiên địa...

Đối mặt với đao mang cuồng bạo dày đặc như thế, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt không có một tia sợ hãi, thân thể của hắn vẫn như cũ phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ, vô số đạo long ảnh từ trên người hắn không ngừng thoát ra, hội tụ cùng một chỗ, từng đạo từng đạo công về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Ầm...” Một đạo long ảnh quyền trực tiếp đánh vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị đánh lui ra sau một bước, ngay sau đó là quyền thứ hai, quyền thứ ba...

Quyền kinh cường đại chấn cho Diệp Tĩnh Vũ liên tục rút lui, trong miệng điên cuồng phun máu tươi, nhưng hắn vẫn không có ý định tránh né...

“Ầm ầm...” Lúc này, đao mang vô tận kia cũng không lưu tình chút nào bổ vào trên người Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, những long ảnh xung quanh hắn nhao nhao vỡ vụn...

Nhưng hắn cũng đồng dạng không có ý tránh né, vẫn như cũ bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ phóng tới...

“Phong vân toái, thiên diệt, phá!” Trong miệng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hét lớn một tiếng, tinh khí toàn thân lại bộc phát toàn diện, một cỗ khí tức mạnh mẽ nhất thời tràn ngập toàn bộ bầu trời đêm...

Mà thân thể của hắn lại càng hoa vì một con Thần Long, như thiểm điện nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đâm ra một quyền...

Nhìn thấy quyền ảnh so với vừa rồi còn cường đại gấp mấy lần, Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ vung lên, vô số

đạo đao mang mang theo tia chớp bỗng nhiên chuyển hướng, chém tới Hoàng Phủ Bộ Nguyệt với tốc độ nhanh nhất...

“Ầm ầm ầm...” Liên tục mấy tiếng vang thật lớn, quyền ảnh do Hoàng Phủ Bộ Nguyệt ngưng tụ bị vô số đao mang đánh cho nát bấy, mà thân thể của hắn cũng bị đao mang cắt nát, từng đạo máu tươi cứ như vậy bắn ra, khi cả người hắn vọt tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng cường đại kia đã biến mất vô tung vô ảnh, thậm chí ngay cả khí lực hắn đứng cũng không có...

Loại chiến đấu hoàn toàn không để ý sinh tử này, gần như đã tiêu hao hết toàn bộ lực lượng của hắn...

Mà giờ khắc này, uy lực chính thức của Cuồng Lôi Luyện Ngục mới hoàn toàn phát huy ra, một thanh đao mang theo điện mang hoàn toàn bao phủ phạm vi vài dặm, từng đạo điện quang sáng chói từ trên trời rơi xuống, rơi vào trên mặt sông, rơi trên mặt đất...

Tiếng vang ầm ầm không ngừng, hai ngọn núi bị đao mang này phá thành mảnh nhỏ, vậy mà triệt để vỡ vụn ra, toàn bộ hướng mặt sông sụp đổ mà đi...

Tia chớp vẫn còn đang không ngừng kéo dài, nơi bị tia chớp bao phủ, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản, cây cối, hoa cỏ, nham thạch, động vật, thậm chí là nước sông cũng bị tia chớp này bổ trúng rung động lách cách...

Khí tức hủy diệt tràn ngập khắp bầu trời đêm, dân chúng Lam thành xa xa cũng có thể nhìn thấy vô tận cảnh tượng đao lôi quang từ trên trời rơi xuống tráng lệ...

Khắp nơi đều là đao, đao hoa lệ, đao đẹp, đao giết người...

Nhìn từng đạo đao mang sáng chói kia, nhìn từng thanh đao cường đại, Hoàng Phủ Nguyệt hiểu rõ, mình thất bại, mình bại đến rồi tình rồi mù...

Nếu như không phải Diệp Tĩnh Vũ hạ thủ lưu tình, chính mình đã sớm bị đao khí cuồng bạo này chém nát, là hắn cố ý để cho mình vọt tới, cũng chỉ có bên cạnh hắn, mới là an toàn nhất...

Đao pháp thật đáng sợ, sức mạnh thật đáng sợ, Kinh Lôi đao quyết, quả nhiên không hổ là võ học cao cấp nhất thế gian...

Tiếng âm âm vẫn còn tiếp tục, vậy mà hai ngọn núi dưới một chiều này triệt để vỡ vụn, cuối cùng toàn bộ sụp đổ xuống, rất nhiều tảng đá rơi vào trong Thiên Giang, chấn động làm nước sông không ngừng quay cuồng...

Không biết qua bao lâu, đao mang kia mới từ từ tán đi, phóng tầm mắt nhìn lại, trong vòng vài dặm đã bị san thành bình địa, mà trên mặt đất lại có rất nhiều chỗ lồi lõm lồi lõm, đó là địa phương bị tia chớp bổ trúng...

Ngoài ra, chỉ là một mảnh cháy đen, đập vào mắt hẳn là không còn chút sinh mệnh nào, toàn bộ thế giới lặng lẽ một mảnh, yên tĩnh như chết...

Thân thể hai người chậm rãi rơi trên mặt đất, trên mặt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hiện ra một tia cười khổ, mình cố gắng lâu như vậy, vốn cho rằng có thể chiến thắng hẳn, nào ngờ hai người lại chênh lệch càng lớn...

Nhìn xem trên người không có nửa điểm vết thương, chỉ là khoe miệng treo một chút tơ máu Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt rất là không thể làm gì, nói: “Người thắng!”

“Ta không thắng, ta và ngươi đều thua!” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào ánh mắt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, tựa như đang xem rõ nội tâm của hẳn...

“Hả?” Hoàng Phủ Nguyệt vẻ mặt khó hiểu, mình rõ ràng đã thất bại, nói thế nào thì hẳn cũng thất bại?

Nhìn thấy ánh mắt chân thành của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, lại nói với một hướng khác: “Nếu đã tới, sao không ra gặp mặt?”

“Ha ha ha, không ngờ thân pháp ẩn dật của ta có một không hai trong thiên hạ, vậy mà cũng bị ngươi phát hiện, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!” Lúc này, một bóng người xuất hiện từ hư không, hóa ra là một nam tử mặc trường bào, nhưng lại có mái tóc ngắn, cùng xuất hiện với hẳn còn có Hiên Viên Viên Nhược Tĩnh mặc cẩm bào...

“Anh hùng xuất thiếu niên? Chẳng lẽ các hạ không phải là thiếu niên sao?” Nhìn nam tử ăn mặc ly kỳ cổ quái trước mắt, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, mà Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bên cạnh lại lộ ra vẻ khiếp sợ, hấn căn bản không cảm nhận được nửa điểm khí tức của nam tử này...

“Ha ha ha, nói đúng lắm, nhưng mà thân phận của ta không phải là thứ các người có thể so sánh được, hai người các người đều không tề, bản đại thiếu gia cho các người một cơ hội, làm thủ hạ của ta, thế nào?” Tên nam tử kia cười ha ha một tiếng, rất là cuồng vọng nói...

Vừa nghe được lời này của nam tử, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lập tức giận dữ, hấn chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, mặc dù hôm nay bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại, nhưng cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không thể nói như vậy với hấn, chớ đừng nói gì những người khác, mỗi một cường giả đều có tôn nghiêm của cường giả, có thể bị giết, có thể bị đánh bại, nhưng tuyệt đối không thể bị sỉ nhục...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại một tay giữ chặt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, mà đôi mắt của gã lại quét qua nam tử mặc cẩm bào cùng nam tử bên cạnh, chậm rãi mở miệng hỏi: “Ngươi là người Nguyên Linh Giáo?”

“Hả?” Nam tử sững sờ, hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ lại đoán được thân phận của mình...

“Có thể đề vương gia của Hiên Viên đế quốc làm người hầu, trên thế giới này, ngoại trừ Nguyên Linh giáo thần bí ra, hấn là sẽ không có những người khác?” Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ đang suy đoán, nhưng lời của hấn lại tràn đầy khẳng định, mạng lưới tình báo của Hoa Mãn Lâu trải rộng khắp thiên hạ, đối với gia tộc Hiên Viên Tinh càng là thâm thấu lợi hại, nhân vật như Hiên Viên Như Tinh tự nhiên cũng nằm trong sự quan sát trọng điểm của Hoa Mãn Lâu, làm sao còn có đạo lý nào không biết...

Hôm nay thấy hấn cam tâm tình nguyện đứng ở phía sau nam tử thần bí này, làm sao còn đoán không ra thân phận của bọn họ...

“Ha ha ha ha, không tệ, không tệ, người thật sự rất thông minh, sắp đuổi kịp một nửa bọn thiếu gia rồi, bắt quá vẫn là câu nói kia, hoặc là trở thành thuộc hạ của ta, hoặc là chết...”
Khi chữ cuối cùng phun ra, một cỗ sát khí lạnh như băng từ trên người nam tử bộc phát ra...

Hư ảnh đệ ngũ ba ngàn tinh bộ... hư ảnh chân bộ..

“Ha ha...” Nghe nam tử nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ chỉ nhàn nhạt cười cười, nha hoàn này sao lại bày ra bộ dáng đức hạnh với mình, vậy mà cũng tự luyện như vậy...

Về phần sát khí, Ách, xấu hổ. Một người chưa từng giết người, lại có sát khí sao? Đây bắt quá chỉ là người đọc nhiều tiểu thuyết, giày vò ra nộ khí mà thôi...

Nhìn thiếu niên da dẻ trắng nõn, thần thái cuồng vọng này, Diệp Tĩnh Vũ phảng phất thấy được chính mình mấy năm trước, tựa hồ cũng cuồng vọng như vậy. Loại không biết trời cao đất rộng này, điểm khác biệt duy nhất chính là, khi đó mình tựa hồ không có tiền vốn cuồng vọng, như thế, mình không phải còn không bằng hắn sao?

Nghĩ tới đây, nụ cười trong miệng Diệp Tĩnh Vũ lại có chút chua xót...

Nhưng nụ cười đắng chát của hắn trong mắt Phương đại thiếu gia lại giống như đang mĩa mai, không khỏi nổi giận...

“Ta muốn đích thân giết ngươi...” Phương Cửu U nghiêng răng rắc. Hắn là ai, là đại thiếu gia Phương gia. Phương gia là gì, Phương gia chính là một trong những gia tộc lớn nhất của Liên Minh, còn trực tiếp khống chế toàn bộ Nguyên Linh giáo. Mà Nguyên Linh giáo là cái gì, Nguyên Linh giáo là kẻ đứng đằng sau khống chế Cửu Châu này...

Mà những người này, ở Cửu Châu có lẽ là vương công quý tộc, có lẽ thân phận địa vị cực cao, nhưng trong mắt mình, không phải chỉ là một đám chuột bạch hay sao?

Chỉ cần mình nguyện ý, chớ nói hủy hắn, cho dù hủy diệt toàn bộ Cửu Châu thì như thế nào? Hiện tại, kẻ như vậy lại dám châm chọc mình như thế, điều này sao hắn không giận chứ?

Vừa nói xong, trên người Phương Cửu U đã nổi lên từng luồng ánh sáng màu trắng, khí tức cường đại bậc đó tối thiểu cũng là khí tức của Võ Thần Nhất Trọng Thiên, chỉ có điều so với Võ Thần Nhất Trọng Thiên, trên người Phương Cửu U còn có thêm một luồng khí lạnh như băng...

“Đi chết đi, Thiên Huyền hàn chương...” Phương Cửu U hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh ra một chương về phía Diệp Tĩnh Vũ. Người của gã còn chưa tới, một cỗ hàn khí kinh khủng đã quét ra, không khí chung quanh trong nháy mắt ngưng kết lại, dường như nhiệt độ chung quanh cũng giảm xuống mấy lần...

Mà chương phong của hắn mang theo hàn khí lạnh như băng, rét lạnh thấu xương, ngay cả Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng nhìn không được mà toàn thân run lên, tốc độ không tự chủ được mà chậm lại...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng, một tay nắm lấy bả vai Hoàng Phủ Nguyệt, chạy về phía sau...

Hắn liên tục trải qua mấy trận đại chiến, cũng không muốn tiếp tục quần chiến với Phương Cửu U, dưới sự nhìn quét của Luân Hồi chi nhãn, hắn đã thấy rõ ràng ít nhất còn có mấy tên Vũ Thánh ở phụ cận, với trạng thái hiện tại của hắn, nếu lưu lại triển đấu mà nói, căn bản là không có chút phần thắng nào...

Cũng chính bởi vì có Luân Hồi chi nhãn, hắn mới có thể phát hiện Phương Cửu U cùng Hiên Viên Nhược Tĩnh đến...

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không chiến mà lui, trên mặt Phương Cửu U hiện lên vẻ châm chọc, loại người nhất gan như vậy, có tư cách gì mà cười nhạo mình chứ? Hắn lại quên mất, người khác vừa trải qua một trận đại chiến...

Vừa nói xong, Phương Cửu U lại đột nhiên lấy ra một sợi xích màu xanh lam, trực tiếp ném vào hư không. Sợi xích kia vậy mà nhanh chóng dài ra, trong nháy mắt đã dài đến mấy ngàn trượng, dùng tốc độ cực nhanh quấn tới Diệp Tĩnh Vũ...

Gần như chỉ trong nháy mắt, đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt rồi, Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ ràng

đây là siêu việt Huyền cấp Hồn Khí, tối thiểu cũng là cực phẩm Hồn Khí trở lên, làm sao có thể trói chặt được nó, với trạng thái của mình và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bây giờ, một khi bị cuốn lấy, sẽ không còn cơ hội xoay người...

Trong lòng âm thầm kinh ngạc với thực lực của Phương Cửu U, dưới chân lại nổi lên đạo đạo quang mang màu bạc...

“Phương đại thiếu gia đúng không, Diệp Tĩnh Vũ ta đã nhớ kỹ tên của ngươi rồi, lần sau, ta sẽ đích thân đến bái phỏng, về lại...” Trong miệng rất khinh miệt nói một câu, Diệp Tĩnh Vũ cũng đã sử xuất Hư Ảnh Tinh Bộ, một cước bước ra, người đã ở ngoài ngàn mét, bước thêm một bước nữa, đã mấy vạn thước, đến bước thứ ba, đã biến mất vô tung vô ảnh...

Chỉ có giọng nói của hắn là rõ ràng truyền vào trong tai Phương Cửu U, khiến cho Phương Cửu U vốn đang phần nộ lại càng giận dữ...

Bản thân mình bị Hiên Viên Nhược Tinh thổi bay khỏi miệng biển, có thể không cần tốn nhiều sức chém giết Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nhưng bây giờ lại để cho bọn chúng chạy thoát, điều này làm sao không giận cho được?

“Phương huynh, ngươi cũng không cần tức giận, Diệp Tĩnh Vũ này chính là chiến thần của Cửu Châu thế hệ mới, bách chiến bách thắng., Ngay cả Hoàng gia gia của ta cũng không phải là đối thủ, thế nhưng dưới thần uy của ngươi, lại không đánh mà chạy, cái này không phải nói lên ngươi cái thế thần uy sao? Hơn nữa người của chúng ta đã đi tới chỗ ở của ông ta rồi., Giết hết đám đồng đảng của hắn, đến lúc đó hắn chẳng lẽ còn không được đích thân chạy tới bồi tội với ngài sao?” Tựa hồ nhìn ra sự lúng túng của Phương Cửu U, Hiên Viên Nhược Tinh bước về phía trước một bước, rất là nịnh nọt nói. Hắn biết rõ Nguyên Linh giáo là tổ chức như thế nào, càng biết rõ thiếu niên trước mắt này có thể mang đến cho mình lợi ích gì...

“Ha ha, nói cũng đúng, chỉ cần bắt được đồng đảng của hắn, ta cũng không tin hắn không tới tìm ta, đến lúc đó ta sẽ cho hắn biết Hoa Nhi vì sao đỏ như vậy, một Võ Thần sao? Còn không để bốn thiếu gia vào trong mắt...” Nghe xong con ngựa của

Hiên Viên Viên Nhược Tinh, Phương Cửu U lập tức đắc ý nở nụ cười, lập tức bị Diệp Tĩnh Vũ bỏ trốn làm cho quên sạch sành sanh...

Chứng kiến vẻ mặt đắc ý của Phương Cửu U, trong lòng Hiên Viên Nhược Tinh nặng nề thở dài một tiếng, làm sao chỉ số thông minh của vị thiếu gia này lại thấp như vậy? Hắn vẫn là đại thiếu gia Phương gia? Người như vậy thì có tư cách gì điều khiển Cửu Châu chứ? Có lẽ, thật sự đúng như lão tổ tông đã nói, Cửu Châu, thật sự là nên biến đổi rồi...

“Đúng rồi, muội muội của người quả nhiên lớn lên không tồi, lúc nào mới đưa đến cho thiếu gia!” Phương Cửu U dường như không chú ý tới vẻ mặt Hiên Viên Nhược Tinh, bỗng nhiên mở miệng hỏi, mà trên mặt của hắn lại lộ ra nụ cười đậm ứ...

“Hắc hắc, lấy tài năng của Phương huynh, muội muội của ta sớm muộn gì cũng sẽ yêu Phương huynh, đến lúc đó cùng tình huynh người ta nguyện, lại không phải tốt hơn sao?” Hiên Viên Viên Tinh lại lộ ra một tia cười gian...

“He he, nói phải, ta đường đường là Phương đại thiếu gia..., Làm sao có thể làm ra chuyện ép buộc, loại chuyện này vẫn là chuyện người tình ta nguyện... Ha ha ha ha...” Phương Cửu U lập tức cười ha hả, Hiên Viên Viên Viên Viên Viên một bên trong lòng lại một trận khinh bỉ, người không thể làm ra chuyện cưỡng ép, chuyện mười tám đại thần quý tộc thiên kim bị cưỡng ép ở Thiên Nguyên thành kia là do ai làm? Cho dù là chính mình cũng không dám trắng trợn làm chuyện như vậy a...

Về phần những cô nương dân chúng, ta thật đúng là không muốn nói thêm gì nữa...

Thu Thu Thu năm mươi bốn đại sự...

Dưới hư ảnh sao băng của Diệp Tĩnh, khoảng cách mấy chục dặm bất quá chỉ là một lát, lúc hai người trở lại Lam thành, cũng chỉ là canh ba...

Cảm nhận được lực lượng nhanh chóng của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Hoàng Phủ Dật Nguyệt lại chấn động, rốt cuộc người này tu luyện công pháp gì, làm sao có thể có được lực lượng cường đại bậc này?

“Người... một chút hoài nghi ta sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi thẳng vào trong thành, dọc theo đường đi cũng không hỏi qua chuyện mình bị phục kích, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt vẫn nhin không được mở miệng hỏi...

“Ha ha, nếu ta tin tưởng một trận chiến công bằng với người, sẽ vẫn một mực tin tưởng đến cùng, người sẽ không tham dự chuyện như vậy, càng sẽ không hợp tác với người của Thiên Nguyên đế quốc...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không quay đầu lại, hắn còn muốn về thăm Lạc Linh Nhi một chút?

Mặc dù có cao thủ như Lương Tiểu, mọi người hắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng ai biết đối thủ có thể xuất động cao thủ siêu cấp hay không? Nguyên Linh Giáo thực sự quá mức thần bí, làm cho hắn không được phép cẩn thận...

Nhìn thấy bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ đi xa, lại nghe thấy thân ảnh kiên định của hắn, trong lòng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt không khỏi cảm động...

“Như Hàm Hàm, là người sao? Là người tiết lộ tin tức của ta sao?” Ánh mắt Hoàng Phủ Nguyệt lộ ra một trận bi thống, chuyện này chỉ có Hiên Viên biết, hơn nữa nàng cũng là người của Hoàng gia, muốn làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ quái, nghĩ tới sự tình hai người chờ mong qua năm vậy mà đổi lại được hôm nay phản bội, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt tâm như đao cắt...

“Không... Sẽ không, ngươi sẽ không phản bội ta...” Trong lúc hoảng hốt, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt tựa hồ nghĩ tới điều gì?

Hắn có thể tin tưởng ta như vậy, tại sao ta lại không tin tưởng ngươi? Ngươi nhất định sẽ không tin tưởng ngươi, nghĩ tới ánh mắt kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ tới tình cảm giữa mình và Hiên Viên Nhược Hàm, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đem hoài nghi trong lòng vứt bỏ hết, nếu chính nàng cũng không tin, vậy giữa hai người kia còn nói gì đến kết quả?

Cũng mặc kệ chấp niệm trong lòng là thật hay giả, Hoàng Phủ Nguyệt điều tức trong chốc lát, liền chạy về biệt viện của mình, nếu như không phải Hiên Viên Nhược Hàm làm, như vậy hiện tại nàng nhất định cũng bị Hiên Viên Nhược Tĩnh giam lỏng, mình tuyệt đối không thể để nàng mất đi tự do...

Hoàng Phủ Nguyệt nghĩ thầm trong lòng, đương nhiên, cũng có một phần để chứng minh suy nghĩ trong lòng mình...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ trở lại khách sạn, lại phát hiện toàn bộ khách sạn bị phá thành từng mảnh nhỏ, khắp nơi đều loang lổ vết máu, càng có rất nhiều quan sai đi tới đi lui, hiện tại đang điều tra việc này phát hiện trường...

Rốt cuộc bọn họ đã trải qua chiến đấu kịch liệt như thế nào? Vậy mà lại phá hủy toàn bộ khách sạn? Chẳng lẽ người của đối phương có thể khiến cho Lương Tiểu phải toàn lực động thủ sao?

Bóng người đứng trong bóng tối, vàng trắng nơi mi tâm lóe sáng một hồi. Thời gian dần trôi qua, một con đường mờ hồ xuất hiện trong đầu hắn, đó là phương hướng mà đám người Lương Tiểu Lai bỏ đi...

Thân ảnh không dừng lại, trong nháy mắt biến mất trong hư không...

men theo khí tức nhàn nhạt kia, Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh đã đi tới một tòa biệt viện, cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ phát ra khí tức nhàn nhạt, một bóng người trong nháy mắt xuất hiện trong hư không, sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, không phải là Lương tiểu nhân thì là ai?

“Đại ca, Linh Nhi các nàng...” Vừa nhìn thấy là Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ liền mở miệng hỏi.

“Yên tâm, chỉ đến có vài Võ Thánh mà thôi. Có ta ở đây, bọn hắc còn không đả thương được đệ muội, bên kia người thế nào rồi?” Không đợi Diệp Tĩnh nói xong, Lương Tiểu Song đã mở miệng đáp.

Diệp Tĩnh Vũ vội vàng kể lại chuyện mình cuối cùng bị Phương Cửu U và Hiên Viên Nhược Tinh phục kích một lần, hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, đều biết Phương Cửu U này tất nhiên là cao tăng của Nguyên Linh giáo, nếu không làm sao bên cạnh hắn lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?

Trải qua một phen thảo luận, Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu có thể quyết định, vốn là sau khi tiến về Thiên Nguyên thành, muốn tìm cách bắt Phương Cửu U lại, mục đích của bọn họ chính là tìm ra bí mật của Nguyên Linh giáo. Bây giờ thật vất vả mới gặp được một người có khả năng là cao tăng Nguyên Linh giáo, sao có thể buông tha?

Có điều thực lực cường đại của Phương Cửu U, cùng với đám Võ Thánh bên cạnh hắn, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều hiểu rõ, nếu muốn đánh chết nhân vật như vậy, căn bản không dễ dàng như vậy...

Hết thảy vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến là tốt nhất...

Chiến đấu liên tục khiến Diệp Tĩnh Vũ đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, Bá Nguyên lực trong cơ thể hầu như đã tiêu hao hết, thừa dịp sắc trời còn chưa sáng, hắn về tới phòng, bắt đầu điều tức...

Bên kia, lúc Hoàng Phủ Nguyệt vội vàng chạy tới gian biệt viện kia, lại phát hiện Hiên Viên Nhược Hàm đã biến mất không thấy gì nữa, trong lòng không khỏi mất mát đến cực điểm, trong lúc mất mát, lại có một hồi lo lắng không giải thích được, rốt cuộc nàng hiện tại thế nào rồi?

Tuy nhiên dù sao hắn cũng là thiên tài trong thiên tài, đương nhiên sẽ không vì vậy mà đại loạn trận cước, cũng không rời khỏi Côn Bằng thành, chẳng qua là tìm một nơi yên tĩnh bắt đầu điều tức, kế hoạch lập tức, vẫn là mau chóng khôi phục

lực lượng của mình, chỉ có có có có lực lượng mới có thể làm được việc mình muốn...

Mà khi Phương Cửu U và Hiên Viên Nhược Tinh trở lại Lam thành phát hiện thuộc hạ của mình không đắc thủ, thiếu chút nữa tổn thất một người, lại giận tím mặt. Bọn hắn thật sự không ngờ bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ còn có cao thủ cường đại, liên tục xuất động bốn Võ Thánh, vậy mà cũng phí công nhọc sức...

Cũng chính bởi vậy, còn kiên định quyết tâm giết chết Diệp Tĩnh Vũ của Phương Cửu U, hắn tuyệt đối không cho phép những con giun dế này khiêu chiến quyền uy của mình...

Trận hỗn chiến xảy ra bên trong Lưu Thành không khiến cho Lưu Thành có chút nao động mà thôi, mà trận chiến giữa Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lại là tâm không biết đã tác động đến bao nhiêu cường giả, đặc biệt là một kích cuối cùng của Diệp Tĩnh Vũ, gần như đã oanh động toàn bộ Hải Châu và Vân Châu, ngay cả Bạch Đế Thành ở ngoài cửa Thiên Giang cũng cảm nhận được chấn động năng lượng như vậy...

Bạch Đế thành, trong phủ thành chủ, Bạch Vân Lan lẳng lặng đứng ở Quan Tinh Lâu, đôi mắt già nua nhìn về phía Côn Bằng thành, lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, gợn sóng mạnh mẽ như thế, sẽ là ai đây? Lam thành, Côn Bằng thành, lẽ nào bắt đầu gió nổi mây phun sao?

Nhìn lại ba đứa con Võ Thánh đứng phía sau mình, trên mặt Bạch Vân Lan lộ ra thần sắc kiên định. Bạch gia mình thân là thế gia võ học lớn nhất Cửu Châu, xuất hiện chiến đấu như vậy cũng không thêm kiểm tra một phen., Sau này còn có mặt mũi nào đặt chân ở Cửu Châu nữa? Đặc biệt là khi nhận được thư của Tinh Hoàng tử, Diệp Tĩnh Vũ của Nam Vân đế quốc cũng ở tại Lam thành, hiện tại những lão quái vật kia đều không ở trong Cửu Châu, chính là thời cơ tốt nhất để giết chết kẻ này, Bạch Vân Lan sao chịu bỏ qua?

“Thiên Vũ, Thiên Hồ, Thiên Khôn, các người cùng đi Lam Thành đi, nhớ kỹ, khinh thường tất cả mọi giá giết chết kẻ này!” Bạch Vân Lan lạnh lùng nói một câu, hiển nhiên đối với Diệp Tĩnh Vũ đã hận thấu xương, ngấm lại cũng đúng, năm đó

chính là bởi vì quan hệ của Diệp Tĩnh Vũ, Bạch gia bọn họ cơ hồ đều chôn cùng...

“Vâng!” Đứng ở phía sau Bạch Vân Lan ba người cung kính hành lễ với Bạch Vân Lan, ngay sau đó thân thể bay lên trời, tốc độ nhanh nhất chạy về hướng Lam thành...

Chương Truy Ngũ Thập Tam dẫn sói vào nhà.

Thời gian như vậy, chớp mắt đã qua nửa tháng, nửa tháng có thể phát sinh rất nhiều chuyện, cũng có thể không xảy ra chuyện gì. Ngoại trừ một trận náo loạn nửa tháng nay của Lam Thành là một mảnh bình yên, ít nhất cũng không có chuyện gì khiến người ta chú ý, đương nhiên., Nếu như nói có chuyện gì khiến người ta bàn luận, thì đó chính là một vị thiếu gia họ Phương của phủ thành chủ. Mỗi ngày đều mặc một bộ cẩm bào hoa lệ, cưỡi ngựa trắng tuấn mỹ, đi lại trong các thanh lâu lớn trong Lam thành. Cái gì mà Hoa Mãn Lâu, Yên Lâu, Túy Tiên phường, mỹ nhân cư đều trở thành nơi hẳn thường lui tới...

Nam nhân đi qua thanh lâu không tính là chuyện lớn gì, nhưng một nam nhân ngoại trừ đi dạo thanh lâu thì không làm chuyện gì khác, như vậy có chút thu hút sự chú ý của người khác. Bất quá dân chúng đều biết vị thiếu gia kia là từ phủ thành chủ đi ra, nào dám nhiều lời?

Hiện giờ thành chủ của Điện thành chính là Hiên Viên Hải của gia tộc Hiên Viên, mà đương kim hoàng thúc Hiên Viên Tinh của Thiên Tử cũng ở trong phủ thành chủ, vị thiếu gia kia chính là hảo hữu của Hiên Viên Nhược Tinh...

Không phải vậy, thời gian vừa tới chạng vạng tối, Phương Cửu U mặc trường bào màu trắng cưỡi ngựa trắng, theo sau là một đám đàn ông mặc trang phục võ sĩ đi xuống dưới lầu Hoa Mãn Lâu, đi cùng hẳn, còn có Tinh Thiên vương gia Hiên Viên Viên Nhược Tinh...

Bất quá giờ phút này, Hoa Mãn Lâu đã sớm chật ních người, mặc kệ là đệ tử thương nhân, hay là cao quan lộc hậu, hoặc là một ít con cháu quý tộc, toàn bộ đều bị phong bế ở cửa ra vào Hoa Mãn Lâu, từng người tranh nhau chen lẫn chen vào bên

trong, như thể một đám nạn dân đang chen lấn tiến lên xin cơm...

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao hôm nay nơi này lại có nhiều người như vậy?” Thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt Phương Cửu U đầy nghi hoặc, hẳn cũng đã tới Hoa Mãn Lâu mấy lần rồi, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy có nhiều người như vậy? Quả thực so với đi chợ còn nhiều người hơn...

“Ngươi, qua đó hỏi một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hiên Viên Viên Viên Viên Tinh bên cạnh nói với thuộc hạ bên cạnh mình.

Tên thuộc hạ kia không dám nói thêm gì, bước lên dò hỏi một phen, sau đó quay trở lại: “Hồi bẩm vương gia, hôm nay đệ nhất hoa khôi đệ nhất Hoa Mãn Lâu đến Quang lâm Phong Thành, những người này đều đến đây để chứng kiến phong mạo của yêu kiều...” Hán tử kia cung kính nói.

“Đệ nhất hoa khôi? Yêu kiều? Hiên Viên huynh, ngươi đã gặp qua cô nương xinh đẹp này chưa?” Vừa nghe đến đệ nhất hoa khôi, ánh mắt Phương Cửu U liền sáng lên...

“Không có, bắt quá mấy năm trước ta nghe nói vị cô nương xinh đẹp này là tuyệt thế nhân gian, cũng vẫn muốn gặp mặt một lần, nhưng nàng vẫn luôn ở Nam Vân đế quốc, lần này lại bỗng nhiên đi tới Điện Thành, hắc hắc, không chừng là nghe thấy đại danh của Phương huynh, cho nên không kịp chờ đợi chạy tới đây tự đề cử mình a, ha ha ha...” Hiên Viên Tinh có thể không quên vuốt mông ngựa Phương Cửu U bất cứ lúc nào...

“Ha ha ha, Hiên Viên huynh nói đùa rồi, nhưng bất kể thế nào, nếu nàng ta đã đến, ta thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc nàng ta có tuyệt sắc cỡ nào? Lại dám xưng Hoa Mãn Lâu đệ nhất hoa khôi...” Đối với câu tăng bốc không đầu không đuôi này của Hiên Viên Nhược Tinh, Phương Cửu U lại rất hưởng dụng, thân thể trực tiếp từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đã sớm có hạ nhân tiến lên dắt ngựa.

Hiên Viên Viên Tinh cũng nhảy xuống ngựa, hai người dặm chân đi về phía Hoa Mãn Lâu, cũng không cần người ở phía

trước hỗ trợ, trước khí tức cường đại của Phương Cửu U, đám người như ong vỡ tổ xung quanh tản ra hai bên...

tú bà Hoa Mãn Lâu nhìn thấy vị Đại Tài Thần Phương Cửu U đến, vội vàng lách ra khỏi đám người, mặt mũi tươi cười quỳn rũ nghênh đón hai người...

“Ai nha nha, Phương thiếu gia, Tinh thiếu gia, các người cuối cùng đã đến, các cô nương muốn chết các người rồi...”

“Ha ha ha, lão mẫu thân, nghe nói Hoa khôi yêu cô nương của các người đã tới Lưu Thành, sao còn không ra nghênh đón chúng ta? Phải biết rằng, hôm nay Phương thiếu gia cố ý vì Yêu Khuyết cô nương mà đến...” Hiên Viên Nhược Tinh lại cười ha ha, tiện tay là một chồng ngân phiếu nhét vào trong ngực tú bà, thuận thế bóp mạnh lên bộ ngực đầy đặn của nàng ta...

Lão tú bà tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng mà dáng vẻ nửa già nửa của Từ nương vẫn còn, được Hiên Viên Nhược Tinh trêu đùa như vậy, lập tức lườm Hiên Viên Nhược Tinh một cái., Tiếp tục mở miệng nói: “Hai vị thiếu gia thật đúng là tin tức linh thông sao? Bây giờ cô nương xinh đẹp đang ở trên lầu trang điểm đâu? Có hai vị thiếu gia, nàng không ăn mặc phong quang, lại có thể tiếp đón hai vị thiếu gia sao? Kính xin hai vị thiếu gia ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, Yêu kiều cô nương lập tức đi ra!” Một tay kéo cánh tay hai người, liền đi lên lầu...

Nhìn thấy hai người được nhiệt tình như thế, những người khác đều lộ ra vẻ hâm mộ, bất quá đại đa số bọn họ đều biết hai người đi ra từ phủ thành chủ, nào dám nửa câu oán trách...

Giờ phút này, trong đám người, lại có một nam tử sắc mặt tái nhợt, nhìn Cửu U cùng Hiên Viên Nhược Tinh đi lên cầu thang, khóe miệng của hắn hiện ra nụ cười nhạt...

Lúc này, người của Hoa Mãn Lâu tiến đến càng ngày càng nhiều, gần như muốn chen cửa lớn ra vào. Bất kể là những tài tử nghèo kiệt hủ lậu kia, hay là thương nhân đại phú đại quý, hoặc là quý tộc cao quý. Chỉ cần là một nam nhân, đều tranh nhau chen chúc đến con đường này., Tên tuổi xinh đẹp của Yêu Sư đã truyền khắp cả Cửu Châu từ mấy năm trước, hôm

nay đã tới Lam thành, làm gì có chuyện không nhìn thấy đạo lý này, cho dù cuối cùng không thể hôn lộng hương, nhưng có thể dưỡng nhân phúc, luôn luôn tốt, đương nhiên, cũng có một số người bởi vì tò mò mới tới...

Rất nhanh, lúc ánh mặt trời cuối cùng trên bầu trời hạ xuống, bên ngoài Hoa Mãn Lâu đã treo đèn lồng màu phấn hồng, mà những khách nhân có thân phận, địa vị cũng được mời vào phòng riêng, Phương Cửu U và Hiên Viên Nhược Tinh ở trong phòng chữ Thiên xa hoa nhất, bên cạnh hai người đã sớm ngồi vài mỹ nữ tuyệt sắc hầu hạ...

Trừ những thứ đó ra, những phòng khác cũng là phòng không có chỗ ngồi, về phần đại sảnh lại chật ních người, bất quá bọn họ không được đãi ngộ của những quý tộc này, không chỉ chịu đựng mồ hôi hôi khó ngửi trên người đồng bạn, còn có ngênh cổ lên, nhìn lên trên lầu, sợ bỏ lỡ cơ hội hồng nhan...

Lúc này tại đầu bậc thang vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, nhưng chính tiếng bước chân nhẹ nhàng này lại khiến cho toàn bộ hiện trường yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người, bất kể nam nhân nữ nhân, đều hướng ánh mắt về phía cửa thang lầu, không cần người giới thiệu, cũng không cần người rao hàng, bọn họ đều hiểu, nhân vật chính của ngày hôm nay sắp xuất hiện...

Một bóng hình xinh đẹp, cứ như vậy từ trên hành lang đi ra, khi bóng hình xinh đẹp này xuất hiện ở trên cầu thang, con ngươi của tất cả mọi người cơ hồ đồng thời muốn trừng ra ngoài...

cởi bỏ ghen tuông đột năm mươi ba, đang tranh giành tình nhân.

Hôm nay, yêu thú thay đổi màu hồng nhạt thường ngày, ngược lại mặc vào một bộ váy dài màu xanh da trời bó sát người, bộ ngực đầy đặn, cặp mông vênh cao, cặp đùi thon dài, khiến cho tất cả nam nhân trong thiên hạ đều biết cái gì gọi là kinh diễm, làm cho nữ nhân biết thế nào gọi là đường cong cong...

Mái tóc dài của nàng không có cuộn trên đầu, ngược lại tự nhiên rủ xuống, choàng lên hai vai, cả người ít đi một phần quyến rũ, lại thêm một chút thanh nhã, cũng bởi vì tơ thanh nhã này, càng là kích thích ngọn lửa nguyên thủy nhất trong cơ thể nam nhân...

Bất kỳ nam nhân nào, mặc kệ lão nam nhân, thiếu nam nhân, hay là nam nhân nhỏ, giờ phút này trong mắt, đều chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là bất luận trả giá bao nhiêu, đều phải đạt được nữ nhân này, có thể cùng nữ nhân như vậy không say không nghỉ, coi như là thiếu sống mấy chục năm có đáng là cái gì?

Trong phòng yêu thú, Phương Cửu U nháy mắt xuất hiện, đôi mắt đã gắt gao rơi vào trên người yêu thú, không dời đi được...

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nhìn đôi chân căng tròn đầy đặn của nàng, nước bọt từ khố miệng chậm rãi nhỏ xuống, hai mắt chớp động hào quang, huyết dịch trong cơ thể cuộn cuộn, một bộ phận khác thì trực tiếp cứng rắn...

Về phần Hiên Viên Nhược Tinh bên cạnh hắn, vốn dĩ đã sớm nhường cho Phương Cửu U rồi, hắn biết rõ tầm quan trọng của người này đối với mình thế nào, để lấy lòng hắn, thậm chí hắn còn nguyện ý tặng muội muội của mình...

Nhưng trong khoảnh khắc khi Yêu Tiêu xuất hiện, cỗ lực lượng hoóc-môn đặc biệt trong cơ thể hắn lại không

ngừng nói cho hắn biết, nữ nhân này là của chính mình, nàng là của mình, không có bất kỳ người nào có thể cướp đi, chỉ có chính mình mới có thể có được nữ nhân như vậy...

Đúng, chỉ có chính mình, trong lòng không ngừng nhấn mạnh ý nghĩ này, hai mắt của hắn lại đỏ bừng một mảnh...

“Nữ nhân này Phương đại thiếu gia quyết định rồi, nàng là của ta, nàng nhất định phải là của ta!” Ngọn lửa trong cơ thể Phương Cửu U càng ngày càng thịnh vượng, tựa hồ cũng không chịu đựng được nữa, một tay kéo một nữ tử bên cạnh đến trước người, kéo xiêm y trên người nàng, cứ như vậy đâm mạnh vào...

Nhìn thấy Phương Cửu U giống như dã thú, Hiên Viên Viên Viên Tinh mới khôi phục tinh thần, đây là loại người gì, mình lấy gì ra đoạt nữ nhân với hắn đây?

“Hắc hắc, Phương huynh nói đúng lắm, tuyệt sắc như vậy, ngoại trừ Phương huynh có thể thưởng thức, thì có ai có tư cách đâu chứ?” Hắn rất không cam lòng liếc mắt nhìn con yêu thú đang từ từ đi ra, Hiên Viên Nhược Tinh cũng không để ý hình tượng mà đem đầu của nữ tử bên cạnh đè xuống dưới mi tâm của mình...

Không chỉ có hai người này mất đi lý trí, không biết bao nhiêu nam tử trong phòng đều bị kích thích bởi kích động nguyên thủy, bắt đầu đại chiến giữa thịt người trong phòng...

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi trong Hoa Mãn Lâu đều tản ra khí tức dâm dăng, còn yêu kiều chỉ vừa mới đi ra mà thôi...

Thậm chí, đến bây giờ nàng còn chưa từng nói qua một câu. Về phần những người trong đại sảnh kia, không có vốn liếng của những quý tộc kia, nhưng từng người đều không kìm nén được, hai mắt đỏ thẫm, hận không thể lập tức chạy tới bắt đầu làm phép yêu tại chỗ...

Nhìn thấy hào khí hiện trường đã hoàn toàn bị điều động, trên gương mặt tú bà nở nụ cười. Quả nhiên không hổ là hoa khôi đệ nhất Hoa Mãn Lâu, có được danh xưng là Hoa Hoàng, loại mị lực này, thế gian này lại có nữ tử nào có thể sánh được...

“Hi hi, các vị tráng sĩ, các vị quan nhân, chắc hẳn các vị cũng không cần ta giới thiệu. Mọi người đã biết vị này chính là cô nương xinh đẹp của Hoa Mãn Lâu chúng ta rồi chứ. Cô nương không chỉ xinh đẹp, hơn nữa còn là một người xinh đẹp óng ánh nữa chứ...” Tin tức của mục tử bà vừa mới truyền ra ngoài, lập tức đã gây náo động cả hiện trường. Nữ nhân xinh đẹp nổi danh mấy năm ở Cửu Châu, vậy mà đến bây giờ vẫn là một khuê nữ hoàng hoa đại khuê các, chuyện này tuyệt đối là một chuyện lớn vang động cả cửu châu...

“Lão mẫu thân, người không phải đang nói đùa với chúng con đấy chứ?” Tại chỗ có một nam tử lớn tiếng nói, một nữ nhân điểm lệ ở thanh lâu vài năm, làm sao có thể là hoàng hoa đại khuê nữ, hơn nữa tuyệt sắc như yêu kiều, có nam nhân nào có thể nắm giữ được? Thử hỏi người bình thường cũng thôi đi, đối với một người có quyền có thế mà nói, làm sao có thể không động tâm tư của nàng chứ...

“Ha ha, Hoa Mãn Lâu ta ở Cửu Châu không biết đã mở bao nhiêu chi nhánh, làm sao có thể làm ra chuyện lừa gạt khách hàng đến mức đó chứ?” Lão mục tử lại mỉm cười...

“Vậy cô nương Yêu Huyền làm cái gì? Chẳng lẽ không đón khách sao?” Lại có một nam tử xé họng kêu lên...

Nói giỡn, một kỹ nữ, không tiếp khách, vậy còn là kỹ nữ sao?

“Ha ha, vị khách quan này hỏi hay lắm, không phải Yêu Huyền cô nương chúng ta không tiếp khách, mà là trên thế gian này có bao nhiêu nam nhân đáng để cô nương xinh đẹp tiếp khách?” Lúc này, Tú Tú cười đắc ý...

Đây vốn nên là một câu đắc tội với người khác, có thể nói đã hoàn toàn đắc tội với tất cả nam nhân ở đây. Thế nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Yêu Viên, ở đây lại không có ai dám phản bác...

Đúng vậy, tuyệt sắc như vậy, thế gian nào có nam nhân dám có? Lại có nam nhân nào có thể có?

“Không sai, không sai, những lời này của lão mục tử rất đúng, yêu kiều cô nương tuyệt sắc như vậy, thế gian này lại có mấy nam nhân nào có thể có được, tại hạ bất tài, không biết có vinh

hạnh hay không, mời cô nương xinh đẹp cùng uống một chén...”, Trong đám người, lại nổi lên một hồi thanh âm thanh thúy, ngay sau đó liền thấy một nam tử mặc áo trắng bước chậm ra, mọi người nhìn theo, liền thấy người này mặt mũi tuấn lãng, da trắng nõn, mặc trên người cũng cực kỳ hoa lệ, nói chuyện thân thể hào phóng, chắc là sau này cũng là danh môn...

“Cút, con một sách như ngươi làm sao có tư cách uống cùng yêu kiều cô nương được một chén?” Lập tức lại có một nam tử thân cao mã đại, nhưng cũng coi như tuấn lãng đứng dậy, so với tên nam tử áo trắng vừa rồi, tên này lại có thêm một chút khí chất thô kệch...

Theo hai người đi ra, càng ngày càng nhiều nam tử xung phong nhận việc đứng ra, ban đầu, còn có một đám người giả dạng thành người. Về sau, ngay cả những thương nhân béo như heo cùng đánh nhau cũng đứng dậy, còn tuyên bố mình mới là nam nhân xứng đôi với cô nương xinh đẹp nhất trên đời...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, bất kể là yêu kiều, hay là mẹ già đều trợn mắt há hốc mồm, cái này... da mặt những người này thật quá dày, người xem tên gia hỏa giống như quả cầu thịt kia, lại nói mình đẹp trai hơn Phan An, Phan An là ai vậy?

Còn có gia hỏa gầy như khỉ kia, lại dám nói mình là Lưu Đức Hoa chuyển thế? Lưu Đức Hoa là ai vậy?

“Một đám giá áo túi cơm có tư cách gì mà cùng uống với cô nương Yêu Huyền, thức thời nhanh chóng lăn đi, nếu không đừng trách đại thiếu gia không khách khí...” Ngay lúc mọi người cãi vã không ngớt, một tiếng hét lớn vang vọng toàn bộ Hoa Mãn Lô...

Chương Vọng Ngũ Thập Tam, tự cho là đúng đi.

Bất kể là ai, nghe được tiếng nổ vang này, trong lòng đều là một trận tức giận dâng lên, con mẹ nó ai lớn mật như vậy, lại dám trước mặt mọi người quát tháo người ở đây?

Người có thể vào Hoa Mãn Lâu lúc này, có ai mà không phải người có thân phận có địa vị, cho dù là những người ở trong đại sảnh này, kém nhất cũng là tú tài gì đó, bây giờ bị người ta mắng như vậy, làm gì có đạo lý không giận...

Gần như tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu trắng, tóc ngắn có một gian phòng chữ Thiên đi ra, trên mặt tràn ngập một loại cuồng vọng, mà ánh mắt của hắn lại càng không có liếc nhìn mọi người ở đây, chỉ tập trung trên người yêu kiều, tựa hồ trên thế giới này ngoại trừ yêu thú, những người khác cũng chỉ là một bầy kiến hôi...

Đúng vậy, ánh mắt của hắn chính là một loại ánh mắt mờ mịt nhìn chúng sinh...

Chẳng qua mấy ngày nay Phương Cửu U đến đây đi dạo mấy tòa thanh lâu, sớm đã có không biết bao nhiêu lang hữu biết hắn, càng biết hắn chính là người từ phủ thành chủ đi ra, với thân phận này, ngược lại đã dọa được một số người...

Thanh âm trong khoảng thời gian ngắn nhỏ hơn rất nhiều, bất quá cũng không hoàn toàn biến mất, chỉ ít có một bộ phận người không chút sợ hãi uy nghiêm của phủ thành chủ, càng có người thẳng căn bản không biết thân phận của hắn, đương nhiên, càng nhiều người đã bị yêu kiều mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nào quan tâm người là ai, chớ nói một tên Phương Cửu U nào không biết, ngay cả lão tử Thiên Hoàng đến đây, những người này cũng không ruồng bỏ người...

“Chết tiệt, người cái thằng miệng còn hôi sữa này, nơi này đâu phải chỗ người đến, mau mau rút về nhà uống sữa đi!” Tên hán tử đầu tiên đứng ra có bộ dáng cường tráng trực tiếp hét lớn, tựa hồ để thể hiện khí khái nam nhi trước mặt yêu kiều, hấn còn rất mạnh mẽ ưỡn thẳng ngực mình...

Phương Cửu U là đại thiếu gia của Phương gia, bị người ta mắng như vậy từ bao giờ. Hơn nữa, theo gã thấy, kẻ mắng chửi gã chẳng khác gì con sâu cái kiến, trong khoảng thời gian ngắn, lửa giận đã bùng lên, hai mắt đỏ ngầu như máu...

“Đúng vậy, người mới bao nhiêu tuổi chứ, nơi này cũng là chỗ mà người phải tới sao? Tốt nhất là rút về nhà gọi phụ huynh cùng tới đi!” Một gã hán tử mặt đầy râu ria khác cũng lớn tiếng gào thét. Trong mắt bọn họ, Phương Cửu U có đôi mi thanh mục tú, nhìn qua gầy gò không kém bao nhiêu, thật đúng là không khác gì một đứa trẻ...

Theo tiếng rống giận của hai người, càng ngày càng có nhiều người mắng chửi, ngay cả những người bắt đầu có chút sợ hãi thân phận của Phương Cửu U cũng bắt đầu mắng chửi theo. Ở đây nhiều người như vậy, cho dù người là phủ thành chủ thì đã sao? Chẳng lẽ người còn có thể giết sạch toàn bộ người ở đây hay sao?

Nhìn thấy tiếng mắng chửi dưới lầu, thậm chí ngay cả phòng khách xung quanh cũng truyền đến tiếng quát mắng. Sắc mặt xinh đẹp khẽ biến đổi, ánh mắt lơ đãng liếc về gian phòng góc tây, nơi đó đang mở một khe hở, từ góc độ của nàng có thể nhìn thấy một nam tử tướng mạo tuấn mỹ đang nhẹ nhàng gạt đầu với nàng, tựa hồ đang ra hiệu nàng cứ yên tâm.

Nhìn thấy ánh mắt nam tử, tâm tư yêu kiều lập tức buông xuống, một đôi mắt đẹp lại nhìn về phía đã tức giận sắp nổ tung Phương Cửu U, trong ánh mắt kia, ẩn ẩn bao hàm một loại ý tứ chỉ có Phương Cửu U mới đọc hiểu, khinh thường?

“Các người đều đi chết hết cho ta!” Phương Cửu U vốn đã tức giận đến không chịu nổi khi nhìn thấy ánh mắt yêu thú, giống như hỏa dược trong thương khó đột nhiên gặp phải một đám hỏa tinh vậy, toàn bộ nổ tung...

Cũng không thấy hắn có động tác gì, một đôi mắt phẫn nộ trực tiếp đảo qua tên hán tử đầu tiên kêu gào kia, lập tức thấy thân thể tên kia trống rỗng nổ thành phần vụn, ngay sau đó tên râu quai nón kia, đồng dạng cũng không hừ một tiếng, thân thể cứ như vậy lẳng không nổ tung...

Máu thịt bắn tung tóe đầy trời, phun ra một thân người xung quanh...

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng đột nhiên này chấn nhiếp, từng người đều không biết nên làm gì?

Qua một hồi lâu, vài kỹ nữ đứng gần nhìn thấy vết máu dính trên người và thịt vụn mới lớn tiếng hét lên...

Cũng bởi vì tiếng hét của các nàng, kéo đám người xung quanh trở về hiện thực, trong mắt từng người lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt đối, rốt cuộc hắn là ai? Dám giết người dưới ánh mặt trời ban trưa? Hơn nữa căn bản không thấy hắn có hành động gì, hai người cứ như vậy mà nổ tung thành bọt thịt, rốt cuộc người này là ai?

“Đám nhãi nhép các ngươi vậy mà cũng dám vũ nhục ta, hôm nay ta muốn các ngươi đều phải chết, chết chắc...” Phương Cửu U hiển nhiên đã tức giận đến không kìm được, liên tục giết chết hai người., Nhưng vẫn không thể giải hận, trong miệng rống to, từng luồng năng lượng cường đại thoát ra từ trong cơ thể hắn, lập tức thấy từng nam tử trong đại sảnh nổ thành bụi phấn, ngay cả những nữ tử thanh lâu bên cạnh bọn họ cũng không ngoại lệ, từng người đều bị khí kinh vô hình này xé tan thành từng mảnh...

Ngược lại là nam tử có chút lực lượng đang nghĩ cách chống cự, thế nhưng bọn hắn cao nhất chỉ là võ sư Tiên Thiên, nào phải đối thủ của Phương Cửu U, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, toàn bộ mấy trăm người hiện trường đều bị tàn sát, hơn nữa không có một ai thân thể hoàn hảo, nội tạng, thịt nát, máu tươi rải đầy đất, hoa Mãn Lâu vốn xuân ý mông lung lập tức trở thành Tu La Luyện Ngục...

Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhìn biến thành hiện trường Tu La Địa Ngục, tú bà há hốc miệng, nuốt

nước miếng, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên bị dọa không ít...

Tuy nàng cũng là người của Bách Hoa môn, nhưng cũng chỉ là đệ tử ngoại vi, cả đời đều ở thanh lâu, chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy. Nếu không phải nàng có một tia chân khí trong cơ thể duy trì, rất có thể nàng đã sợ tới mức hôn mê bất tỉnh...

Coi như là Yêu Tiêu, giờ phút này sắc mặt cũng có chút trắng bệch, miệng đắng lưỡi khô, hiện tại cũng là bị thủ đoạn huyết tính của Phương Cửu U trấn trụ rồi...

Về phần những gian phòng khác, giờ phút này lại tĩnh lặng một mảnh, đối mặt với ác ma giết người không chớp mắt này, không ai dám chọc giận hắn, ai biết hắn có hay không tâm tình không vui vẻ nhìn về phía mình một cái...

Đến lúc đó đám người mình phải giống như đám thịt phía dưới rồi...

Đến lúc này, những người này cuối cùng mới hiểu được người này chân chính khủng bố, trách không được ngay cả vương gia đều nghĩ hết tất cả biện pháp lấy lòng hắn, thực lực như vậy, người bình thường nào có thể trêu chọc được...

Chỉ là từ lúc nào mà trên Đâu Hồn đại lục lại xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi như vậy?

Chúng kiến thủ đoạn của mình trấn áp tất cả mọi người, vẻ tức giận trên mặt Phương Cửu U mới biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đắc ý, một đám gia hỏa tầm thường, nào có tư cách đoạt nữ nhân với ta...

“Cô nương xinh đẹp, không biết tại hạ có may mắn mời người một chén không?” Mặt Phương Cửu U mỉm cười nhìn nàng, hắn tin tưởng, nhìn thấy thực lực của mình, nàng tuyệt đối không dám cự tuyệt...

Chương tám năm ba nổi giận đùng đùng.

“Cô nương Yêu Huyền là nhân vật tiên tử, làm sao có thể ở cùng một chỗ với ác ma huyết tinh như ngươi, ngươi không phải vô duyên vô cớ làm ô uế tôn vinh của cô nương Yêu Huyền? Ngược lại bổn thiếu gia, không chỉ thuần khiết, hơn nữa cực kỳ thiện lương, chưa bao giờ chém giết người vô tội, cũng chỉ có ta mới có thể cùng cô nương Yêu Nguyệt uống một chén, thậm chí cùng giường chung gối...” Nhưng ngay lúc này, trong đại sảnh lại vang lên một trận thanh âm không hài hòa...

Phương Cửu U cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một nam tử mặc trường sam màu trắng, dáng người khô gầy, sắc mặt tái nhợt không biết chui ra từ chỗ nào, thân thể lắc lư đi lên lầu...

Diệp Tĩnh Vũ ở trong phòng nghe được câu nói này, càng thiếu chút nữa là cười ra đời, ác ma? Phương đại thiếu gia người ta mặc dù có chút cuồng vọng, có chút tự luyện, nhưng nói thế nào cũng là một người không phải? Lương Tiểu người không phải là một con Cương thi hút máu sao? Đương nhiên, người rất thuần khiết, người cũng rất thiện lương, so với những biến thái đem người Nguyên Linh giáo kia đem ra làm thí nghiệm, người thật sự rất thuần khiết, rất thiện lương...

Về phần người không giết người vô tội, đúng vậy, người chưa bao giờ giết người vô tội, người chỉ uống sạch máu của bọn họ mà thôi...

Đừng nói là Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là Yêu Huyền nghe được câu nói này cũng suýt chút nữa bật cười, đặc biệt khi quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng cà lơ là của Lương tiểu nhân, lại càng phiền muộn nghĩ đến, bộ dáng này của ngươi giống như một người tốt sao?

Đương nhiên, bất kể là yêu kiều hay là Diệp Tĩnh Vũ, đều đồng thời lọc ra một câu chung giường cuối cùng của Lương Tiểu Nhị...

Bất quá đối với Phương Cửu U, hắn đã nghe được một câu kia của Lương tiểu nhị, đặc biệt là sau khi thấy yêu thú cười với hắn, lửa giận mới dập tắt lại trực tiếp bốc lên...

“Muốn chết...” Hai chữ gần như là từ trong miệng Phương Cửu U nhảy ra, từng đạo khí kinh cực mạnh từ trên người hắn bộc phát ra, nhắm thẳng tới Lương Tiểu Tử...

“Ai, cổ có nợ phát trùng quan vi hồng nhan, hôm nay lão tử cũng muốn nổi giận bùng bùng yêu kiều. Tiểu bạch kiểm, đừng tưởng rằng ngươi có chút thực lực ở chỗ này hò hét, hôm nay lão tử sẽ cho ngươi biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân...” Lương Tiểu nhưng lại vừa đi lên phía trên, vừa phát tay đánh tan khí kinh do Cửu U bắn ra...

Thấy Lương Tiểu dễ dàng phá vỡ tiến công của mình như thế, Phương Cửu U vốn rất phần nợ lại trấn định lại...

“Thì ra còn có chút thực lực, trách không được dám làm càn trước mặt bản đại thiếu gia, cho ngươi một cơ hội, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, trở thành thuộc hạ của ta, bản đại thiếu gia có thể đại phát từ bi tha cho ngươi một mạng...” Phương Cửu lạnh lùng nói ra.

Diệp Tĩnh Vũ ở trong sương phòng phía tây nghe được câu nói này lại là một hồi buồn bực, nha đầu này chẳng lẽ cho rằng mình chính là nhân vật chính bên trong tiểu thuyết sao? Cái gì vương bá chi khí vừa tản ra, anh hùng thiên hạ ai cũng không đến cúng bái...

Hắn cũng quá tự luyện một chút đi?

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha...” Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ nghe được câu nói này cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Thế nhưng Lương Tiểu Hữu lại ôm bụng cười không ngừng, cười đến mức tức giận không nguôi, dường như đây là chuyện nhục cười nhất thế gian vậy...

Nhìn thấy nụ cười mỉa mai của Lương Tiểu Hữu, ánh mắt Phương Cửu U càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, mắt thấy sắp động thủ thì yêu kiều này giờ chưa mở miệng lại bỗng nhiên mở miệng nói: “Hai vị quan nhân, các ngươi đều là đại anh

hùng mà Yêu Tập bình sinh từng gặp qua, Đại Hào Kiệt, không bằng cùng ngồi xuống cùng uống một chén đi...”

“Không được...” Ai ngờ lời nói của Yêu Giao vừa mới rơi xuống, hai người lại đồng thời nói...

“Đêm nay ngươi chỉ có thể đi cùng với ta...” Hai người đồng thời sững sờ, nhưng câu thứ hai của Lương Tiểu Hữu lại là kẻ đầu tiên xông ra ngoài...

“Ngươi có tư cách gì đòi Yêu Trang cô nương giúp ngươi!” Phương Cửu U lại nổi giận nói...

“Chỉ bằng thực lực lão tử mạnh hơn ngươi!” Lương Tiểu Phong rất là tao nhã, bộ ngực thẳng tắp...

“Ngươi... Ngươi bắt quá chỉ là một con kiến hôi lớn hơn một chút mà thôi, ngươi cũng dám cùng bản đại thiếu gia đoạt nữ nhân?” Phương Cửu U giận dữ nói...

“Con sâu cái kiến lớn hơn một chút? Tốt lắm, nếu ngươi đã ngông cuồng như thế, vậy hôm nay có thể đánh với ta một trận không? Người thắng sẽ cùng với cô nương không say không nghỉ. Còn về phần người thất bại, tất nhiên là mất đi tính mạng...” Lương tiểu tử bỗng nhiên lạnh lùng...

“Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng đánh với ta một trận sao?” Phương Cửu U lại cười lạnh một hồi, mà lông mày Hiên Viên Viên Như Tinh sau lưng gã đã nhíu lại với nhau...

“Ha ha ha, quả nhiên là một đứa bé chỉ biết nói khoác, không dám nói thẳng, còn giả bộ gì nữa?” Lương Tiểu Hữu cười ha hả, trong nụ cười tràn đầy mỉa mai, ngay cả yêu kiều cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phương Cửu U, tựa hồ đang hoài nghi sự cường đại vừa rồi của hắn là ngụy trang...

Lúc này, Hiên Viên Như Tinh đã nhận ra không ổn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của yêu thú kia, Phương Cửu U cảm thấy bị nhục lại bất chấp thân phận, trực tiếp đồng ý: “Được, hôm nay bản đại thiếu gia sẽ đánh với ngươi một trận, để cho ngươi biết chữ “Tử” viết thế nào!”

“Được, nơi này không tiện, có gan thì theo ta đến đây. Đương nhiên, nếu ngươi sợ thì cũng có thể gọi toàn bộ hộ vệ của

người đuổi theo. Lão tử cùng nhau giải quyết là được rồi...”
Lương Tiểu vừa dứt lời, người cũng đã lao ra ngoài...

Nhưng trong lòng lại cười thầm, ông đây chết không biết bao nhiêu năm rồi, sao có thể không biết chữ chết viết như thế nào...

“Phương huynh...” Nghe được câu nói cuối cùng của Lương tiểu nhân rõ ràng là châm ngòi, Hiên Viên Viên Tinh nào còn đoán không ra chuyện gì xảy ra, đang muốn khuyên bảo, nhưng Phương Cửu U đã lửa giận công tâm lại không để ý tới những lời này.

“Mấy người các người đều ở lại chỗ này, ai đi theo ta trước giết ai!” Sau khi nói xong, căn bản không cho Hiên Viên Nhược Tinh nhiều cơ hội nói chuyện, thân thể bay lên trời, liền theo Lương tiểu có thể đuổi theo, hẳn là truyền nhân Phương gia, sao lại sợ hãi một con kiến...

Chứng kiến hai người giương cung bạt kiếm trong nháy mắt mất đi bóng dáng, Hiên Viên Nhược Tinh trong lòng lo lắng một trận, nếu Phương Cửu U thật xảy ra chuyện, hẳn làm sao ăn nói với Nguyên Linh đây...

Ngược lại mấy tên hộ vệ chung quanh tựa hồ nhìn ra Hiên Viên Viên Nhược Tinh lo lắng, lập tức mở miệng nói: “Vương gia không cần lo lắng, trên thế giới này, dám làm thiếu gia bị thương, lại có người có thể làm thiếu gia bị thương còn không tồn tại!”

Nghe xong lời tên hộ vệ kia, Hiên Viên Nhược Tinh ngẫm lại cũng là đạo lý, những lão quái vật kia ít nhiều cũng biết bí mật của Đấu Hồn đại lục, nào dám đắc tội với Phương Cửu U, về phần những người khác, gã có năng lực đó sao? Cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không có thực lực như vậy a?

Nghĩ tới đây, Hiên Viên Nhược Tinh lập tức yên lòng, lại nhìn thấy tuyệt sắc yêu kiều trước mắt, đôi mắt lại sáng lên, bất quá nghĩ tới Phương Cửu U chính là vì nàng đánh với nam tử tái nhợt kia một trận, lập tức lại ảm đạm xuống...

“Vương gia, không biết Yêu Cương có may mắn uống một chén với Vương gia hay không?” Ai ngờ tới lúc này Yêu Viên

lại chủ động mở miệng hẹn, trên gương mặt tuyệt mỹ lại lộ ra nụ cười ngọt ngào...

Chương khám thứ năm trăm ba mươi ba, My công?

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Yêu Ngọc, ánh mắt nhìn Hàm Tình Mạch, chớ nói nàng vẫn chỉ là nữ nhân Phương Cửu U ưa thích, cho dù thật sự là nữ nhân của Phương Cửu U, hay thậm chí là nữ nhân của Ma Vương, Hiên Viên Nhượng Tinh cũng sẽ không chút do dự đáp ứng...

Nộ phát trùng quan thành hồng nhan, chẳng lẽ Hiên Viên Nhượng Tinh ta sợ sao?

Nam nhân là một loại sinh vật rất dễ kích động, đặc biệt là lúc uống rượu cùng nữ nhân trước mặt, mà khi một nam nhân uống rượu qua, lại còn có thể bảo trì tỉnh táo, thực sự không có bao nhiêu người.

Cho dù là nhân vật như Hiên Viên Nhượng Tinh, Yêu Quỷ không chủ động mời cũng thôi đi, khi yêu thú chủ động mời, cho dù là hãn cũng khó có thể chống đỡ được mê hoặc như vậy...

Dù cho hãn biết rõ nếu mình thật sự có được Yêu Cương, không chừng còn rước lấy hận thù của Phương Cửu U, thậm chí tiền đồ sau này của mình cũng âm đạm không còn ánh sáng, mình cũng không còn hi vọng lên được bảo tọa của Hoàng đế, nhưng thế thì đã sao?

Yêu giang sơn, thích mỹ nhân hơn, cũng bất quá chỉ như vậy. Nếu thật sự có thể sống hạnh phúc cùng một nhân vật như Yêu Viên, Hiên Viên Nhượng Tinh thậm chí cảm thấy mình có thể từ bỏ tất cả vinh hoa phú quý, buông tha tất cả quyền lực...

Đây chính là mị lực của nữ nhân...

“Nếu như cô nương Yêu Huyền đã mở miệng, nào dám không nghe lời, chỉ là nơi này thật sự có mất nhĩ hứng, bản vương cũng có một chỗ tốt, không biết Yêu Huyền cô nương chịu rồi

đi, cùng uống với bản vương?” Hiên Viên Tinh nhìn cảnh tượng đồ tể phía dưới, mỉm cười nói...

Những người xung quanh đều là người của Phương Cửu U, nếu lát nữa hẳn thật sự muốn làm điều gì đó, ai biết được bọn họ có ngăn cản được không, đối mặt với tuyệt sắc của yêu thú, trong lòng hẳn hiện tại chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là nghĩ cách chiếm hữu nàng...

Vừa nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, mấy tên nam tử khác đều nhướn mày, thiếu gia của bọn hắn vì nữ nhân này mà quyết đấu với người khác, người nhà hoàn và thiếu gia chúng ta xưng huynh gọi đệ, làm sao bây giờ lại làm ra chuyện như vậy?

Bất quá ngại thân phận Hiên Viên Nhược Tinh, bọn họ thật sự không dám nói thêm gì, mấy ngày nay, bọn họ biết rõ thiếu gia của mình và tên gia hỏa này chơi đùa cùng nhau vô cùng vô tận nữ nhân, vạn nhất bọn họ tính dùng hai người cùng đùa với nữ tử này thì sao?

Vừa nhìn thấy thân hình xinh đẹp của Yêu Tiểu, cho dù là đám hộ vệ này cũng cảm thấy nóng cả mắt, hận không thể nhào tới, huống chi là những người khác?

“Hết thấy cần nghe Vương gia an bài!” Yêu Ngọc lại cười nói với Hiên Viên Nhược Tinh, trong nụ cười là phong tình vạn chủng, đừng nói Hiên Viên Nhược Tinh, cho dù là mấy tên hộ vệ lúc này cũng thấy sững sốt một chút...

“Mời cô nương xinh đẹp!” Tuyệt sắc trước mắt, nam nhi Hiên Viên Nhược Tinh cũng thẳng thắn đi ra, căn bản không chào hỏi mấy tên hộ vệ này mà trực tiếp làm ra một tư thế xin xỏ...

Yêu Xuyên cười một tiếng, nhìn lên về phía sương phòng phía tây, dời bước sang một bên... Tiền thính quá mức máu tanh, tự nhiên là đi cửa sau rồi...

Về phần hộ vệ Hiên Viên Nhược Tinh, lại là người đầu tiên đi theo, ngược lại là vài tên hộ vệ của Cửu U, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải? Thậm chí bọn họ còn đột nhiên làm theo tuyệt sắc mỹ nữ như

Yêu Viên, tại sao lúc đối mặt cảnh tượng máu tanh kia vẫn còn có thể bảo trì trấn định như vậy...

“Phương Ngũ, Phương Lục, các người đuổi theo Vương gia, nhất định phải bảo vệ an toàn cho Vương gia, những người khác theo ta ở chỗ này chờ đợi thiếu gia!” Mắt thấy thân ảnh đám người Yêu Dương sắp biến mất, tên hộ vệ dẫn đầu Phương Cửu U mở miệng nói ra...

Bất kể nói thế nào, Yêu Cương cũng là nữ nhân mà thiếu gia nhà mình nhìn trúng, cho dù thật sự muốn chơi trò song nhân đại chiến, tối thiểu cũng phải đợi thiếu gia của mình trở về chứ? Nói là bảo hộ Hiên Viên Nhược Tinh, trên thực tế cũng không phải là giám sát đây chứ?

Nghe được câu này, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh rõ ràng dừng một chút, hiện tại có chút tức giận, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì, trực tiếp bước ra ngoài...

Ngay lúc đám người Hiên Viên Nhược Tinh rời khỏi Hoa Mãn Lâu, trong sương phòng phía tây, Diệp Tĩnh Vũ đang ngồi trước bàn, mà đối diện hắn là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mặc trường bào màu trắng...

“Nơi này còn có bốn Võ Thánh, muốn giết bọn hắn còn phải tốn chút công phu, chẳng lẽ ngươi chuẩn bị lập tức động thủ sao?” Đôi mắt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt tràn đầy lưu luyến. Trải qua trận chiến với Diệp Tĩnh Vũ hôm đó, hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được cảnh giới trọng đại của Võ Thần., Có thể nói chỉ cần hắn nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đập vỡ Chân Đan, bước vào cảnh giới Võ Thần, nhưng bởi vì Hiên Viên nếu như bị giam lỏng trong phủ thành chủ, nếu hắn thật sự chán vỡ Chân Đan, vậy tối thiểu trong vòng mấy tháng sức chiến đấu sẽ giảm mạnh, còn làm sao đi cứu viện Hiên Viên Nhược đây?

Trải qua mấy ngày điều tra, hắn đã triệt để biết, căn bản không phải Hiên Viên Nhược Hàm phản bội hắn, mà là Hiên Viên Nhược Tinh âm thầm theo dõi Hiên Viên Nhược Hàm...

“Ha ha, không phải bốn Võ Thánh, là bảy vị?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng...

“Bảy người?” Hoàng Phủ Nguyệt kinh ngạc một hồi, làm sao có thể là bảy người được? Hắn biết rõ, bên cạnh Cửu U có tám gã siêu cấp hộ vệ thực lực đạt tới Vũ Thánh, trong đó có hai tên ở lại phủ thành chủ, sáu tên theo sau, bây giờ đi theo hai gã, vậy nơi này không chỉ còn lại bốn người thôi sao?

“Còn có ba người, là ở trong sương phòng đối diện, bọn hắn, hắn là người Bạch gia a!” Khi nói đến hai chữ Bạch gia, vẻ tươi cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại biến mất không thấy gì nữa, mà thanh âm của hắn càng trở nên băng lãnh một mảnh, hắn nhớ rõ ngày đó chính mình bị khuất nhục tại Bạch gia...

Bất quá theo Hồn Độn Chi Thể luyện thành, hắn đã sớm có thực lực đánh giết ban ngày Vũ, nhưng bởi vì chuyện trên tay mà chậm chạp không động thủ, bây giờ Bạch gia lại tự động đưa tới cửa, nếu không để nó ở chỗ này, không phải rất có lỗi với chính mình sao?

“Bạch gia...” Vừa nghe thấy hai chữ này, sắc mặt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lại biến đổi...

“Bộ Nguyệt huynh, chắc hẳn ngươi cũng biết tình huống hiện tại, Bạch gia và Hiên Viên gia vẫn luôn đi chung với nhau, lần này bọn hắn đến đây, tất nhiên là được Hiên Viên Nhược Tinh nhờ cậy, đối mặt với thực lực như vậy, ngươi còn có thể hành động cùng ta không?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói...

Hắn đã từng đánh chết mấy tên Vũ Thánh nhưng cũng không để những Vũ Thánh này vào mắt, đặc biệt là vì có thể triệt để đánh chết Phương Cửu U, hắn triệu tập toàn bộ cao thủ bên cạnh hắn tới đây...

“Hoàng Phủ Nguyệt ta lại là hạng người tham sống sợ chết? Huống hồ nếu Hàm còn bị giam lỏng trong phủ thành chủ, ta nếu ngay cả nàng cũng cứu không ra, vậy sống trên thế giới này lại có ý gì!” Hoàng Phủ Nguyệt tự nhiên minh bạch khi Bạch gia cũng tham gia vào, thế cục này sẽ trở nên hỗn loạn như thế nào...

Nữ nhân Chương 540 mị lực...

Đặc biệt là Phương Cửu U thần bí kia, hắn đã biết được thân phận của hắn từ miệng Diệp Tĩnh Vũ, chỉ riêng bên cạnh hắn đã có tám Võ Thánh làm hộ vệ, đây tuyệt đối là tồn tại còn kinh khủng hơn cả Hiên Viên Hoàng tộc, hôm nay lại thêm ba Võ Thánh Bạch gia., Mà bên người Hiên Viên Nhược Tĩnh chưa hẳn không có Võ Thánh bảo vệ, như vậy, Vũ Thánh mà bọn hắn phải đối mặt đều vượt qua hai vị, lại thêm một Phương Cửu U thực lực sâu không lường được, nếu phải đối mặt với thực lực như vậy, quả thực không khác biệt lắm so với chịu chết...

Ít nhất nếu không có Diệp Tĩnh Vũ, hoặc có thể nói là không có kiến thức lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt căn bản không có dũng khí đi chống lại lực lượng như vậy...

“Tốt, nói rất hay, vậy mà là như thế, vậy chúng ta cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi!” Nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt căn bản không cân nhắc liền nói ra những lời như vậy, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, đây mới là hành động của đại trượng phu...

“Chỉ là nàng thật sự có thể khiến hai người này nảy sinh mâu thuẫn sao? Theo ta được biết, Hiên Viên này tâm cơ khá sâu, căn bản không phải là người dễ bị nữ sắc mê hoặc?” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lại có chút lo lắng hỏi...

“Ha ha, điều này khiến chúng ta mỗi mắt chờ xem sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, đối với bản lĩnh yêu thú, hắn vẫn rất tự tin...

Giờ phút này, theo sự rời đi của Yêu Viên Viên Nhược Tĩnh, Hoa Mãn Lâu lại một lần nữa trầm tĩnh lại, hiện trường tự nhiên có người quét dọn, mà mấy đạo nhân ảnh cũng lần lượt đứng dậy cáo lui, chính là ba người ban ngày...

Tựa hồ chú ý tới khí tức trên thân ba người ban ngày, mấy tên hộ vệ Phương Cửu U lại nhướng mày, bất quá nhìn thấy ba người ban ngày cũng không có ý định ra tay, cũng ngừng kích động của mình...

Đúng lúc này, yêu kiều và Hiên Viên Nhược Tinh cùng nhau ngồi lên một cỗ xe ngựa, Hiên Viên Nhược Tinh lúc ban đầu còn có thể bảo trì trấn định tuyệt đối, nhưng mỗi khi nhìn thấy đôi mắt màu lam phản chuyển của nàng, tốc độ nhịp tim lại càng lúc càng nhanh, thậm chí huyết dịch lưu động cũng càng lúc càng nhanh...

Đặc biệt vào thời khắc này, mùi hương nhàn nhạt phát ra trên người của Yêu Viên càng làm cho thần hồn Hiên Viên Nhược Tinh điên đảo...

Nói cho cùng, hắn chỉ là một người trẻ tuổi cảnh giới đại tông sư, trước mặt tuyệt sắc như Yêu Giao, muốn duy trì trấn định đã rất khó. Lúc đầu, bởi vì có Phương Cửu U ở bên cạnh, còn có thể không ngừng nhắc nhở chính mình., Về sau, sau khi Phương Cửu U rời đi, Yêu Quỳ lại tự mình mời mình, tầng phòng tuyến trong lòng gã đã triệt để buông lỏng, hôm nay lại nghe nói trong xe ngựa có dược thúc tình đặc biệt, thêm nữa yêu kiều truyền thụ mị công cho Bách Hoa Môn, gã làm sao còn có thể bảo trì thanh minh...

Nhìn yêu kiều gần trong gang tấc, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, nhìn hai ngọn núi đầy đặn, Hiên Viên Nhược Tinh chỉ cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài...

“Ta muốn nàng, nàng là của ta, nàng là của ta...” Một âm thanh không ngừng gào thét trong lòng hắn, mà một chỗ nào đó trong hắn cũng đã sớm một trụ kinh thiên...

Xe ngựa phát ra thanh âm cọt két, nhưng vào trong tai Hiên Viên Nhược Tinh, lại phản phát một khúc âm nhạc thúc dục tình cảm...

Sắc mặt càng ngày càng đỏ, hô hấp càng ngày càng dồn dập, huyết dịch càng ngày càng sôi trào...

“Yêu kiều...” Hiên Viên Nhược Tinh cũng không chịu đựng được nữa, trong miệng hô lên, một đôi tay to lại hướng về phía

ngực bụng yêu kiều tìm kiếm...

“A... Vương gia, ngài làm gì vậy...” Trong miệng Yêu Viên truyền đến một tiếng thét kinh hãi...

“Yêu Thiên, ta muốn ngươi trở thành nữ nhân của bọn vương...” Nếu nói ban đầu Hiên Viên Nhược Tinh còn vì lo ngại mất mũi và xúc động mà mời Yêu Công, như vậy giờ phút này gã đã triệt để mất đi lý trí, trong miệng rống to, thân thể lại trực tiếp đánh tới Yêu Tiêu...

“A... Vương gia không cần...” Thân thể xinh đẹp lóe lên, lại tránh né một trào của Hiên Viên Nhược Tinh, còn giọng nói kinh hoàng của nàng lại vang vọng toàn bộ xe ngựa...

Nghe được thanh âm như vậy, huyết dịch trong cơ thể Hiên Viên Nhược Tinh càng thêm hưng phấn, hỏa diễm trong mắt càng nóng rực, không còn thân ảnh Phương Cửu U, lần nữa nhào tới yêu kiều...

Yêu Viên tựa hồ là cố ý, lại tựa hồ như vô tình, tóm lại thân thể đang bị vấp ngã, ngã vào trong xe ngựa, mà thân thể Hiên Viên Nhược Tinh lại vừa vặn đè lên người nàng...

“Vương gia không cần a... Vương gia, Phương thiếu gia sẽ tức giận đấy, Vương gia không cần đâu...” Yêu Chỉ phát ra tiếng kêu hoảng sợ, hai tay của nàng lại chống chặt lấy lồng ngực Hiên Viên Nhược Tinh, không để cho hắn nói ra miệng mình...

Nhìn thấy yêu liên giây dựa, Hiên Viên Nhược Tinh ngược lại càng ngày càng hưng phấn, vươn đại thủ chộp tới bộ ngực yêu kiều...

Lúc này, Phương Ngũ và Phương Lục vẫn luôn đi theo phía sau xe ngựa nào ngờ tới Hiên Viên Nhược Tinh lại bắt đầu khinh bạc yêu kiều. Đặc biệt là khi nghe được lời nói của yêu thú, Phương thiếu gia sẽ tức giận, càng giận tím mặt...

Đúng vậy, nàng chính là nữ nhân thiếu gia nhà mình coi trọng, cho dù ngươi và thiếu gia nhà chúng ta xưng huynh gọi đệ, nhưng cũng không thể không được nữ nhân mà động đến sự đồng thuận của hắn chứ?

Nếu một lát thiếu gia trách tội, chúng ta không dễ đảm đương...

Nghĩ tới đây, thân thể hai người bay vút ra, trực tiếp lao về phía xe ngựa, hai người là tu vi cỡ nào, đây chính là Võ Thánh hàng thật giá thật, trong tay tùy ý đánh ra một chương, chiếc xe ngựa kia lập tức bị đập nát thành từng mảnh nhỏ, vô số vụn gỗ bay tán loạn khắp nơi, nhưng vừa vặn nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh dè Yêu Cương dưới thân, mà trong mắt của gã lại là một mảnh huyết hồng...

Một mùi thơm kỳ dị truyền vào mũi hai người, hai người nhướng mày, tựa hồ cảm giác được cái gì? Đang muốn nói cái gì, Hiên Viên Nhược Tinh đã vang lên: “Các ngươi là ai, cũng dám quấy rầy chuyện tốt của bản vương, cút cho ta...”

Chữ “Cút” vừa mới phun ra, trong lòng hai người vừa nảy sinh một chút nghi hoặc lập tức biến mất vô tung vô ảnh, bọn hắn là ai, bọn hắn là cận vệ của Phương đại thiếu gia, lấy thân phận Phương thiếu gia., Đừng nói ngươi chỉ là một vương gia, coi như ngươi là hoàng đế của một nước, trong mắt Phương thiếu gia chẳng qua cũng chỉ là một con kiến lớn một chút mà thôi. Nếu không phải tiểu tử ngươi làm cho thiếu gia nhà chúng ta cao hứng, xưng huynh gọi đệ với thiếu gia nhà chúng ta, chỉ bằng cái chữ này cũng đủ để ngươi mất mạng rồi...

Bất quá cho dù hai người không định giết Hiên Viên Nhược Tinh, cũng tuyệt đối không cho phép hắn phá hư nữ nhân mà thiếu gia mình nhìn trúng, lập tức chộp về hướng Hiên Viên Nhược Tinh...

Hai người tu vi cỡ nào, một trào như vậy, tự nhiên nhắc Hiên Viên Nhược Tinh lên, lúc này những hộ vệ kia của Hiên Viên Nhược Tinh mới phục hồi tinh thần lại...

Mà đầu óc xinh đẹp dường như đang phải chịu một sự kinh hãi cực lớn, thừa dịp Hiên Viên Nhược Tinh bị hai gã hộ vệ bắt lấy, nhảy xuống khỏi xe ngựa chạy về phía trước...

“Chết tiệt...” Thấy yêu thú chạy trốn, Hiên Viên Nhược Tinh đang lửa giận công tâm đã sớm quên mất thân phận hai người này, giơ tay vỗ một chương về phía Phương Lục...

Chương bảy mươi bốn đập vào gạch.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, một chương của Hiên Viên Viên Nhược Tinh đập mạnh vào khuôn mặt Phương Lục, lưu lại năm vết tích rõ ràng trên mặt hấn...

Một tiếng thanh thúy này lại càng vang lên trong bầu trời đêm tĩnh lặng, chói tai như thế...

Phương Lục chính là võ thánh cảnh giới, còn là hộ vệ Phương gia, căn bản không phải người Cửu Châu. Trong mắt hấn, tất cả mọi người ở Cửu Châu cũng giống như con sâu cái kiến, cho dù là Hiên Viên Nhược Tinh, dưới cái nhìn của hấn, cũng chỉ là một sùng vật mà thiếu gia của mình thường thức mà thôi. Thế nhưng, nào nghĩ tới hấn thật sự dám đánh mình?

Bản thân đường đường là một Vũ Thánh, thế mà lại bị một gã đại tông sư tát cho một cái bạt tai, quả thực là vô cùng nhục nhã a...

“Người không muốn sống phải không?” Phương Lục hét lớn một tiếng, lại một tay ném Hiên Viên Nhược Tinh ra ngoài, toàn bộ thân thể Hiên Viên Viên Tinh cứ như vậy ngã mạnh vào góc tường bên đường, lập tức đập cho bức tường kia nát bấy...

Trải qua một cú đập mãnh liệt như vậy, đầu óc mơ mơ màng màng của Hiên Viên Nhược Tinh có chút tỉnh táo lại, nhưng hấn thân là Hoàng tộc, đã bao giờ bị người điên cuồng đánh như vậy? Nếu là người đánh hấn chính là Phương Cửu U thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ ngay cả một tên hộ vệ cũng làm nhục hấn như vậy, chuyện này đối với hấn mà nói càng là vô cùng nhục nhã...

Hiên Viên Viên Nộ nổi giận, trực tiếp bỏ qua một tia nghi hoặc trong lòng, thân thể trực tiếp nhảy dựng lên, chỉ vào Phương Lục hét lớn: “Giết bọn chúng cho ta, giết bọn chúng...”

Nghe thấy chủ tử của mình nói vậy, đám thị vệ kia nhanh chóng rút ra bội đao, phóng tới chỗ hai võ thánh. Bọn họ không biết hai người này là Võ Thánh, chỉ biết hai người này dám đánh chủ nhân của mình, đây tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ...

Đôi mắt với tên thị vệ chen chúc đến, Phương Ngũ và Phương Ngũ hừ lạnh một tiếng, căn bản không dùng binh khí, trực tiếp đâm ra một quyền, quyền kinh mãnh liệt nổ bắn ra...

Thị vệ Hiên Viên Viên Nhược Tinh cũng là cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư, đột nhiên cảm nhận được quyền kinh cường đại bậc này, từng người sắc mặt đại biến, thế nhưng nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ Hiên Viên Viên Nhược Tinh, đối với sinh tử của mình thì đã sớm nhìn ra, dù rằng biết rõ đối phương đã đạt đến cảnh giới Võ Thánh, vẫn như cũ bảo vệ không chết mà xông lên...

“Bộp bộp bộp...” Liên tục mấy tiếng giòn vang, mấy tên hộ vệ đều bị hai người đánh ngã trên mặt đất, một cái lồng ngực nghiêm trọng nhất bị đánh thủng một lỗ máu, hiển nhiên đã không còn sinh cơ...

Liên tục đánh chết vài tên thị vệ, Phương Ngũ cùng Phương Lục lại đại phóng sát khí, trực tiếp tập trung mục tiêu vào Hiên Viên Nhược Tinh ở góc tường...

Lúc này, ba bóng người màu trắng lập tức đi tới bên cạnh Hiên Viên Viên Nhược Tinh, chính là ba người ban ngày, bọn họ thực sự không hiểu, vừa rồi bọn họ còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại đánh nhau...

“Bạch thúc thúc, người tới thật đúng lúc, thay ta giết hai tên nô tài này!” Nhìn thấy ba người ban ngày đến, Hiên Viên Nhược Tinh trong lòng lại đại định, trực tiếp hét lớn.

Trong lòng hẩn nổi giận, cuối cùng cũng bất chấp chuyện đắc tội với Phương Cửu U, sau đó sẽ có hậu quả gì, trực tiếp hạ lệnh giết chết hẩn...

Ban ngày, ban ngày hồ, ban ngày trời đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ do dự, dù sao hai người này cũng là

Võ Thánh a, hơn nữa đối phương chỉ là hộ vệ, có Võ Thánh làm hộ vệ, hiển nhiên địa vị cũng không thấp a?

“Bạch thúc thúc, chẳng lẽ các người còn sợ bọn hắc sao? Yên tâm, chỉ cần giết bọn hắc, chúng ta có thể giá họa cho đám người Diệp Tĩnh Vũ kia...” Nhìn thấy ba người thờ ơ, Hiên Viên Nhược Tĩnh lại mở miệng nói lần nữa...

Gia tộc Hiên Viên là thế giao với Bạch gia, dựa theo bối phận, hẳn chính là văn bối của ba người ban sáng...

Mà ban ngày không nghe được lời nói Hiên Viên Nhược Tĩnh, lại nhướng mày, ngay sau đó trong mắt sáng ngời...

“Mà thôi, Bạch gia chúng ta lúc nào lại sợ quá người!” Ban ngày vũ trụ hồ đã đưa ra quyết định trọng đại gì đó, trong miệng lạnh lùng nói, mà ban ngày hồ và ban ngày không nói gì thêm, thân thể lóe lên, đã thành thể hình tam giác vây Phương Ngũ cùng Phương Lục ở trung tâm...

Nếu đã muốn giết, vậy tuyệt đối không thể để người sống sót, đúng như Hiên Viên Nhược Tĩnh nói, trực tiếp giá họa cho đám người Diệp Tĩnh Vũ là được rồi...

Kỳ thật Hiên Viên Nhược Tĩnh giờ phút này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, càng minh bạch hết thấy những gì mình vừa mới làm đều là rơi vào bẫy của người khác, nhưng mình đã làm ra chuyện như vậy, lấy tính cách Phương Cửu U, cho dù biết rõ mình bị người hãm hại, cũng không thể tha thứ cho mình, biện pháp tốt nhất chính là để hai người này ở lại chỗ này, sau đó giá họa cho Diệp Tĩnh Vũ...

Hắn tin tưởng với tính cách ngu ngốc của Phương Cửu U, tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến là do mình làm...

Chứng kiến ba gã nam tử cũng có khí tức cường đại vây hai người mình vào giữa, trên mặt Phương Ngũ cùng Phương Lục lại không hề sợ hãi, thậm chí bọn hắc còn dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn về phía ba người Hiên Viên Nhược Tĩnh và Bạch gia...

Bất quá mặc kệ là bọn hắc, hay là bọn người ban ngày Vũ Vũ, đều không phát hiện, gây nên trận tai họa này yêu kiều cũng đã sớm không biết đi đâu...

Lúc này, trên một tòa vọng lâu cách đó không xa, Diệp Tĩnh Vũ và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đang trốn ở trong vọng lâu, lặng lẽ quan sát hết thấy...

Bên cạnh bọn họ còn có một thân yêu kiều mặc quần lụa màu lam...

Nhìn thấy chỉ trong chốc lát, đội ngũ hai phe vốn nên hợp tác chặt chẽ vậy mà lại giương cung bạt kiếm, trên mặt Hoàng Phủ Bộ Nguyệt lộ ra thần sắc cực độ khiếp sợ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía nữ tử mặt tươi cười xinh đẹp, chính là một nữ tử yếu ớt như vậy, vậy mà lại để cho nhiều Vũ Thánh đánh nhau như vậy, cái này...

“Yêu kiều, vất vả cho ngươi rồi!” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt mỉm cười nhìn chiến trường phía trước, cười nhạt nói...

“Có thể cống hiến sức lực vì công tử, là phúc khí của yêu kiều!” Côn Bằng dịu dàng nói, đôi mắt đẹp không ngừng lưu chuyển trên người Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha...” Nhìn thấy con ngươi yêu kiều lưu chuyển kia, Diệp Tĩnh Vũ cười khan một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, hẳn thực sự không rõ trong lòng nữ nhân này rốt cuộc nghĩ cái gì...

Yêu kiều cũng không nói thêm gì nữa, bất quá đôi mắt của nàng vẫn lưu lại trên người Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ không muốn rời đi...

Lúc này, tại một nơi hoang vắng cách Ly Thành hơn mười dặm, Lương Tiểu và Phương Cửu U lại đang đại chiến với nhau, trải qua nhiều ngày tu luyện như vậy, lại hấp thu nhiều năng lượng của Chân Đan như vậy., Lương Tiểu Ân đã tiến vào cảnh giới thứ tư của Thi Đế, hoàn toàn có thể dựa vào thực lực bản thân để đối phó với Võ Thần, nhưng Phương Cửu U lại không phải là Võ Thần bình thường, tuy cảnh giới của hắn chỉ là Võ Thần nhất trọng thiên, nhưng chiến lực của hắn đủ để phối hợp với Võ Thần của tam trọng thiên...

Chẳng qua giờ phút này không biết có phải vì Lương tiểu nhân dốc toàn lực phòng thủ hay không, Phương Cửu U chiếm cứ thượng phong cũng không có ý định vận dụng toàn lực...

Giờ phút này, đã thấy Phương Cửu U liên tục đánh Lương Tiểu Khả lui về phía sau, mà trong mắt Lương Tiểu Phàm lại hiện lên một vòng tinh quang...

Chương thứ năm mươi bốn Chân Tiên?

“Đồ rác rưởi nhà ngươi, ngươi có bản lĩnh gì mà cướp nữ nhân của ta, hôm nay ta không để cho ngươi hồn phi phách tán được đâu!” Nhìn thấy Lương Tiểu trước mặt mình liên tiếp bại lui, Phương Cửu U càng thêm đắc ý...

Trong lúc nói chuyện, trong tay bỗng nhiên nhiều ra một thanh chuỷ thủ sắc bén, đưa tay ném về phía Lương Tiểu...

Dao găm hơi mờ trong suốt kia hóa thành một vết mờ, trực tiếp xuất hiện ở ngực Lương Tiểu Khả, cảm nhận được sự sắc bén của thanh chuỷ thủ, trên mặt Lương Tiểu Tỳ lộ ra vẻ “Kinh hoàng”, tốc độ cao nhất né sang bên cạnh. Thế nhưng tốc độ bình thường của gã cực nhanh, giờ phút này lại có vẻ sức cùng lực kiệt, tốc độ rõ ràng chậm hơn một nhịp, thanh chuỷ thủ kia vậy mà chui thẳng vào ngực của gã...

“Oa...” Miệng mở ra, một ngụm máu tươi không biết từ chỗ nào chảy ra, ở trong bầu trời đêm trông vô cùng điểm lệ và chói mắt...

Mà thân thể của hắn rơi thẳng tắp xuống mặt đất, co quắp vài cái, vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên chết không thể chết nữa...

Nhìn thấy Lương Tiểu Dĩ bị mình chém giết, trên mặt Phương Cửu U lộ ra vẻ đắc ý, thậm chí còn không kiểm tra xem Lương Tiểu Tử có chết hay không, quay người chạy về phía Hoa Mãn Lâu...

Hắn không cho rằng trái tim đã bị đâm một đao, còn có thể sống sót, cho dù là Võ Thần cũng không được...

Mãi đến khi thân ảnh Phương Cửu U biến mất trong bầu trời đêm, Lương Tiểu vốn đã chết một cá chép cứng rắn, nhảy dựng lên khỏi mặt đất, rút ra con dao găm cắm vào ngực mình, nói một câu rất là tán thưởng: “Hạ thủ tốt, mặc dù không có nửa điểm năng lượng, nhưng nó vẫn nhảy lên., Tuy nhiên tài

liệu này quả thực sắc bén, con dao găm tốt như vậy mà cũng không nhặt về, quả nhiên là người có tiền? Hắc hắc... Bất quá như vậy cũng không phải tốt hơn, sau khi giết người, đồ đạc của người chẳng phải đều là của huynh đệ chúng ta sao? Ha ha ha ha...” Vừa nghĩ tới kế hoạch phản đối độc ác của Diệp Tĩnh Vũ, Lương tiểu nhân liền cười ha hả...

Trong kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ, nếu Phương Cửu U ở đây, mặc kệ Yêu Công sử dụng mị thuật cỡ nào, cũng khó có thể làm cho Hiên Viên Nhược Tinh mắc mưu. Thế nhưng khi Phương Cửu U không có ở đây, dù trong lòng Hiên Viên Nhược Tinh có cố kỵ, nhưng cũng khó có thể cự tuyệt sắc đẹp yêu kiều, như vậy, tự nhiên có thể dẫn phát mâu thuẫn giữa hai người...

Đặc biệt là khi Phương Cửu U nhìn thấy thuộc hạ của mình bị Hiên Viên Nhược Tinh đánh chết, khi đó cho dù có hiểu lầm động trời cũng khó có thể phá giải...

Đến lúc đó đám người mình căn bản không cần làm gì, chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu, ngồi ngư ông đắc lợi là được rồi...

Giờ phút này, Phương Cửu U vội vã quay trở về Hoa Mãn Lâu, đang muốn dùng một tư thế chiến thắng đạt được yêu kiều, lại nhìn thấy toàn bộ Hoa Mãn Lâu yên tĩnh một mảnh, ngược lại bốn hộ vệ của mình ngây ngốc ở đó...

“Người đâu?” Phương Cửu U trực tiếp mở miệng hỏi...

“Bẩm báo Thiếu gia, Vương gia dẫn cô nương Yêu Khuyết rời đi rồi!” Tên kia rõ ràng là thủ lĩnh hộ vệ nam tử mở miệng nói ra, lại kể lại một lần hết thảy mọi chuyện phát sinh sau khi Phương Cửu U rời đi...

“Hiên Viên Nhược Tinh, ta vợ người...” Phương Cửu U nghe xong, lông mày dựng lên, lão tử vất vả khổ cực ở bên ngoài cùng người khác quyết đấu, con mẹ người lại nhân cơ hội này chiếm lấy nữ nhân của ta, thiệt thòi lão tử coi trọng người như vậy...

“Đi...” Phương Cửu U đang nổi giận, căn bản cũng không suy nghĩ xem vì sao lại mời Hiên Viên Nhược Tinh, dưới cái nhìn của hắn, cho dù nàng ta thật sự chủ động mời Hiên Viên

Nhược Tinh, hắn ta cũng không nên đáp ứng với nàng ta. Yêu kiều là nữ nhân mình nhìn trúng, hắn dựa vào cái gì mà dám tranh giành với mình?

Cho dù Hiên Viên Nhược Tinh là hoàng tử của Thiên Nguyên đế quốc, theo hắn thấy cũng chỉ là một con chó có thể mang đến cho mình sự vui lòng mà thôi, nhưng hôm nay con chó này lại cướp nữ nhân của mình, điều này gọi hắn không giận sao được?

Phương Cửu U tự cho là đúng căn bản không suy nghĩ sau chuyện này khả năng tồn tại âm mưu gì, dưới cái nhìn của hắn, hắn chính là thần phá hoại của thế giới này, không có bất kỳ ai có thể vi phạm ý nguyện của hắn...

Mang theo bốn tên hộ vệ của mình, Phương Cửu U dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía bọn Hiên Viên Nhược Tinh rồi đi...

Mà mấy phút trước, ở trên con đường lớn, Phương Ngũ cùng Phương Lục mặc dù bị vây ở trung tâm, nhưng trên mặt y nguyên không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại tất cả đều là vẻ châm chọc...

“Hiên Viên tiểu nhi, nơi này vẫn còn trong Điện Thành, cách Hoa Mãn Lô khoảng vài dặm, mấy huynh đệ của ta ở trong Hoa Mãn Lô, một khi đánh nhau, bọn hắn nhất định sẽ chạy đến ngay lập tức. Người cho rằng ba tên Vũ Thánh Hội này là đối thủ của huynh đệ chúng ta sao?” Nhìn khí tức toàn thân đều tập trung lên đám người ban ngày của mình, Phương Lục lạnh lùng nói một tiếng...

“Người không nói ta lại quên mất, Vũ tiên sinh, còn làm phiên ngài xuất thủ một chuyến!” Về mặt Hiên Viên Nhược Tinh như bừng tỉnh đại ngộ, nhưng hắn lại nói một tiếng với hư không, theo tiếng nói của hắn rơi xuống, một hư ảnh lại từ hư không thoáng hiện...

Mà thân thể hắn ở trong hư không như ẩn như hiện, một lúc lại là thực chất, một lúc lại là hư ảnh, làm cho người ta một loại cảm giác như mộng như ảo., Thế nhưng khí tức năng lượng cường đại trên người hắn phát ra, lại khiến cho mọi người ở đây đều biến đổi... Ngay cả đám người Diệp Tĩnh Vũ trong

bóng tối cũng biến sắc, bọn họ thật sự không nghĩ tới bên cạnh Hiên Viên Viên Viên Như Tinh còn có cao nhân hộ pháp cường đại như vậy, may mà đám người mình không cưỡng ép giết chết bọn họ...

“Chân Tiên...?” Trong miệng ban ngày thét lên một tiếng kinh hãi, hẳn thật sự không nghĩ tới Hiên Viên Viên Nhược Tinh lại vẫn đi theo một cường giả siêu cấp như vậy...

Nam tử được gọi là Vũ tiên sinh kia căn bản không thém liếc mắt nhìn đám người ban ngày Vũ Vũ Vũ, một tay khẽ vẫy, một màn sáng màu xanh nước biển hình thành từ trong tay hắn, vậy mà trực tiếp vây hai gã Vũ Thánh và ba người Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ Vũ kia vào giữa...

“Vương gia, đây là màn nước của Thiên Vũ Thiên, thời gian một khắc là một khắc...” Nam tử kia nói với Hiên Viên Nhược Tinh một tiếng, rồi lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa. Nếu không phải màn nước màu lam ở hiện trường kia, mọi người còn tưởng rằng hắn chưa từng xuất hiện qua...

“Đây chỉ là một luồng phân thân của Vũ tiên sinh mà thôi, bây giờ Vũ tiên sinh đang chuẩn bị độ lôi kiếp lần thứ hai, cho nên Vô Pháp chân thân tới đây, Bạch thúc thúc, các người có thời gian một khắc để giết chết hai tên nô tài này!” Nhìn thần sắc khiếp sợ của mọi người, Hiên Viên Nhược Tinh từ tốn nói ra...

Nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, ban ngày, ban ngày hổ, ban ngày ba người đồng thời liếc nhau một cái, tựa hồ đã quyết định cái gì...

“Vương gia, yên tâm, trong vòng một khắc, phải lấy tính mạng hai người này...” Ban ngày Hiên Viên Nhược Tinh thi lễ một cái, tựa hồ đang tuyên thệ gì đó. Theo lời nói của gã rơi xuống, thân thể hai người ban ngày hổ đã bay thẳng tắp ra ngoài...

át chủ bài số 543 Nhược Tinh.

“Thiên Địa Bằng...” Ban ngày hồ trắng và ban ngày căn bản không suy nghĩ nhiều, trực tiếp sử dụng tuyệt học Bạch gia, thiên địa bằng, tu vi hai người bây giờ cũng đạt đến Võ Thánh trung cấp, không khác với ban ngày. Bây giờ vừa mới sử dụng một chiêu này, liền cảm nhận được từng trận run rẩy trong hư không, màn sáng thủy lam kia càng không ngừng lay động, phẳng phát tùy thời đều có thể vỡ tan...

Khi Phương Ngũ cùng Phương Lục nhìn thấy vị Vũ tiên sinh kia xuất hiện, trên mặt liền hiện lên vẻ kinh ngạc. Bọn họ đi theo Hiên Viên Nhược Tinh lâu như vậy mà không phát hiện ra vị Vũ tiên sinh này tồn tại. Ngay khi Vũ tiên sinh sử dụng một màn sáng, sắc mặt bọn họ lại càng đại biến...

Giờ phút này, cảm nhận được lực lượng cực lớn mà hồ trắng và ban ngày bỏ ra một chương kia, sắc mặt hai người càng trở nên trắng bệch một mảnh...

Bất quá ở bước ngoặt sinh tử này, hai người rất nhanh trấn định lại, bên ngoài thân nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, đưa tay ngăn lại ban ngày hồ và ban ngày...

Bốn người cứ như vậy đánh giết cùng một chỗ, năng lượng cường đại không ngừng trùng kích, màn sáng màu xanh lam kia bị trùng kích lung lay như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan. Thế nhưng mặc kệ bốn người dùng sức thế nào, năng lượng kia cuồng bạo như thế nào, vẫn bị màn sáng màu lam gắt gao bao vào bên trong...

Thực lực ban ngày hồ cùng ban ngày Khôn mơ hồ ở phía trên Phương Ngũ cùng Phương Lục, lại kẹp ở một bên ban ngày nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng công lên một quyền, chỉ qua mấy hơi thở, Phương Ngũ cùng Phương Lục cũng đã chồng chất vết thương...

Lúc này, tựa hồ biết nếu cứ kéo dài như vậy, sớm muộn hai người mình sẽ bị chém giết, Phương Ngũ Phương Lục đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kiên quyết...

“Muốn giết chúng ta, vậy cùng chết đi...” Phương Ngũ Phương Lục trong miệng đồng thời hô to một tiếng, mặt ngoài thân thể không ngừng nổi lên từng trận kim quang, năng lượng cường đại không ngừng từ trong cơ thể bọn họ bộc phát ra...

“Muốn tự bạo, sao các người có thể thực hiện được!” Nhìn thấy hai người muốn đồng quy vu tận, ban ngày lại hừ lạnh một tiếng...

“Ngôi sao roi...” Thân ảnh lóe lên, đã tới trước người Phương Ngũ, tay phải đồng thời điểm ra một chỉ, hung hăng điểm vào ngực Phương Ngũ. Một đạo kim quang từ đầu ngón tay gã bắn thẳng ra, xuyên thủng ngực Phương Ngũ, còn để lại một lỗ máu lớn bằng cái bát biển ở nơi đó...

Mà ban ngày hổ và ban ngày cũng vọt tới trước mặt Phương Lục, hai người cũng đồng thời đánh ra một chiêu mạnh nhất của mình “Năm tháng mất...”

Hai cỗ lực lượng trực tiếp bắn ra, hung hăng đánh lên người Phương Lục... mà toàn bộ thân thể Phương Lục lại nổ bẻ ra...

Năng lượng cuồng bá đánh thẳng vào tất cả mọi thứ xung quanh... Ngay cả màn sáng màu xanh nước biển kia cũng bị xông tới lung lay sắp đổ, cuối cùng vẫn không chịu nổi, toàn bộ vỡ vụn ra, cỗ lực lượng cường đại kia lại hóa thành một đạo kim quang, xông thẳng lên cửu thiên...

Ngay lúc này, trên đường phố, một bóng người vừa vùn lao ra, một thân trường bào màu trắng như tuyết, tóc ngắn dựng thẳng, không phải Phương Cửu U thì là ai?

“Hiên Viên Nhược Tinh, người lại dám giết người của ta, người... Người... Người... Người muốn chết...” Phương Cửu U gần như cắn răng phun ra mấy chữ này, hẳn thật sự không ngờ Hiên Viên Nhược Tinh lại có lá gan lớn như vậy, không chỉ có can đảm cướp nữ nhân của mình, còn dám đánh chết hộ vệ của mình, đây căn bản chính là tát vào tai mình mà...

“Phương Đại Thiếu, đây là hiểu lầm...” Nhìn thấy Phương Cửu U trong thời gian ngắn như vậy đã chạy trở về, Hiên Viên Viên Viên Tinh biến sắc, dưới cái nhìn của hắn, Lương Tiểu đã dám khiêu chiến với Phương Cửu U, như vậy chí ít cũng có chiến lực nhất định a? Nào ngờ mới một lát mà Cửu U đã đuổi về rồi...

“Hiểu lầm, con mắt của người xem ta là mù hay sao? Phương Đại, Phương Nhị, Phương Nhị, Phương Tam, Phương Tứ, giết bọn hắn cho ta... nghiền xương thành tro...” Phương Cửu U gào thét, thân thể lại xông ra trước...

“Đi, đi...” Nhìn thấy Phương Cửu U vọt tới với tốc độ cao nhất, Hiên Viên Nhược Tinh biến sắc, hắn biết rõ, lấy ban ngày ba người căn bản không thể là đối thủ của đám người Phương Cửu U, coi như là đối thủ, nếu như lưu lại chiến đấu, không có thiên võng bảo hộ, toàn bộ Triều Thành cũng sẽ bị hủy hoại trong lúc đánh nhau. Phương Cửu U có thể không quan tâm đến bách tính Lam Thành chết chóc, nhưng hắn không thể không quan tâm nha, nói thế nào cũng là địa bàn của Thiên Nguyên đế quốc a...

Đặc biệt là vị trí địa lý của Lam thành, nếu thật sự bị hủy diệt, như vậy đại quân của Tây Sở đế quốc có thể dễ dàng tiến quân thần tốc...

Kỳ thật không cần Hiên Viên Nhược Tinh nhiều lời, sau khi cảm nhận được khí tức cường đại mà Phương Cửu U phát ra, ba người ban ngày đã không hẹn mà cùng chạy về phía đông, trên đường chạy, thuận biến kéo Hiên Viên Nhược Tinh theo...

Giờ phút này trong lòng ba người buồn bực một hồi, bọn họ thật vất vả mới chém giết được hai Võ Thánh, tại sao nơi này lại tới bốn gã Vũ Thánh, hơn nữa còn có một gã thực lực rõ ràng ở trên Võ Thánh, chẳng lẽ Nguyên Linh Giáo lại khủng bố như vậy?

Đám người mình vừa rồi bởi vì sau lưng Hiên Viên Nhược Tinh xuất hiện một gã cao thủ Chân Tiên mà hưng phấn, hưng phấn có thể tìm được một đồng minh cường đại, làm sao bây giờ lại gặp biến thái mạnh hơn nữa?

Bọn họ đã đi vào Côn Bằng thành rất nhiều ngày rồi, mặc dù cũng biết sự cường đại của Phương Cửu U, nhưng tuyệt đối sẽ không nghĩ tới hắn lại cường đại đến mức này, khí tức phát ra nhanh chóng đã làm cho mọi người cảm thấy hít thở không thông...

Ba người đều trực tiếp dùng qua hồ trắng của Bạch gia, chỉ trong vài bước, người đã xông ra khỏi Lam thành, thế nhưng Phương Cửu U là nhân vật cỡ nào, có lẽ có chút tự đại, có lẽ không thích động não, nhưng thực lực của hắn lại là Võ Thần thật sự, hơn nữa trên người còn có bao nhiêu bí mật, căn bản là người ngoài biết được, cơ hồ lúc mấy người rời khỏi Lam thành chưa đến hai mươi dặm, thân ảnh Phương Cửu U đã ngăn trước mặt bọn họ...

Chứng kiến toàn thân Phương Cửu U tản ra nộ khí cường đại, Hiên Viên Nhược Tinh mơ hồ đoán được mình thật sự rơi vào một cái bẫy lớn, mặc dù là một cái bẫy rất đơn giản, nhưng mà đối phương tính cách Cửu U phỏng đoán, cùng nhân tính phán đoán lại đạt tới mức chuẩn xác đến cực điểm...

Lúc này, cho dù biết là bẫy, cho dù mình có giải thích cho Phương Cửu U, cũng không thể làm gì được, có thể nói như vậy, từ lúc mình đáp ứng lời mời của yêu thú, bản thân đã không còn đường lui...

“Vũ tiên sinh, kính xin người giúp ta một tay...” Nhìn thấy Phương Cửu U nằm ngang trong hư không, Hiên Viên Nhược Tinh nhàn nhạt nói...

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, một đạo hư ảnh trực tiếp từ trong hư không lóe ra, lại trực tiếp chui vào trong cơ thể của hắn...

Ba bóng người màu trắng đồng thời xuất hiện trong hư không, thân thể mỗi người đều nằm ngang trong hư không như vậy, vậy mà toàn bộ đều là Võ Thánh...

Chương 14 dễ như trở bàn tay.

Lúc này, bốn tên hộ vệ của Phương Cửu U cũng đồng thời chạy tới, mà bên cạnh Hiên Viên Viên Nhược Tinh, ngoại trừ ba người Vũ Vũ ra, lại có thêm ba gã Vũ Thánh, cùng một phân thân Chân Tiên, thực lực hai phe, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà rơi vào một loại cân bằng nào đó...

Nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh phái ra ba Vũ Thánh, Phương Cửu U lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Mấy ngày nay, bất kể xuất hành, hay là những cái khác, đều là Vũ Thánh bên cạnh hắn đi làm việc. Mà thực lực đi theo Hiên Viên Nhược Tinh cao nhất cũng chỉ là Đại Tông Sư, hôm nay lại có thêm ba Vũ Thánh, hơn nữa còn là Vũ Thánh ẩn giấu khí tức tốt như vậy, vậy mà nha đầu này vẫn luôn lừa gạt mình.

Nghĩ tới đây, Phương Cửu U âm thầm khẳng định Hiên Viên Nhược Tinh từ lúc đầu đã một mực lợi dụng mình, chẳng qua sau khi nhìn thấy Tuyên Cơ, sắc mặt đại động, mới không cẩn thận lộ ra đuôi hồ ly của mình...

“Hiên Viên Nhược Tinh, ngươi cho rằng có thêm vài Vũ Thánh, tìm thêm một Chân Tiên làm hậu trường, sẽ là đối thủ của ta sao? Nói cho ngươi, hôm nay ngươi chết chắc, cho dù là Thần Tiên cũng không thể cứu ngươi...” Nhìn bị mọi người vây ở trung tâm., Đã bị một gã Chân Tiên phân thân Hiên Viên Nhược Tinh phụ thể, Phương Cửu U lạnh lùng hừ một tiếng, một tay phát lên, một tấm lưới màu nâu xám rơi về phía bầu trời, vậy mà chỉ sau một lát, đã bố trí một kết giới ngay tại chung quanh...

“Đây là Thiên La Địa Võng, chính là pháp bảo được phát động từ tinh huyết của ta. Trừ phi giết chết ta, nếu không thì ai trong các ngươi cũng không thể rời đi. Nhưng mà, các ngươi có giết được ta không?” Khóe miệng Phương Cửu U nhếch lên cười, còn trong tay hắn lại có thêm một sợi dây xích thật dài...

Cảm nhận được thiên la địa võng ở khắp mọi nơi trên không trung, sắc mặt Hiên Viên Nhược Tinh biến ảo một hồi, hiển nhiên Vũ tiên sinh bám vào trên người hắn cũng cảm nhận được uy lực lớn lao của thiên la địa võng này...

Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu có thể nghe được hai chữ pháp bảo ở đây, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đây chính là những thứ mà những tu chân giả kia mới có thể có được, cùng với Hồn khí hoàn toàn khác nhau...

Bất quá hiển nhiên Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhị đều không có tâm tư đuổi theo, chủ đạo trận đại chiến này, Diệp Tĩnh Vũ mang theo Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cùng với một đám người đi thẳng đến phủ Thành chủ...

“Diệp huynh, chúng ta cứ như vậy quang minh chính đại xông vào?” Đi tới trên đường phố bên ngoài phủ thành chủ, nhìn tòa kiến trúc lớn nhất tòa Lam thành này, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt có chút không đành lòng nói.

Nhìn thấy đám người Phương Cửu U đi xa, đoàn người liền đi thẳng đến nơi này, mục đích đương nhiên là để cứu viện Hiên Viên Nhược Hàm...

“Đương nhiên, chẳng lẽ còn phải lén lút đi vào...” Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt, phảng phất như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hỏi một vấn đề rất ngu ngốc...

“Nhưng chúng ta tới là để cứu người...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt muốn nói cứu người nên thật cẩn thận mới phải, đâu phải quang minh chính đại như hắn, thế nhưng lời chưa nói hết đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

“Đương nhiên là đến cứu người, chẳng lẽ còn đi dạo phố?” Vừa nói chuyện, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới trước cửa chính phủ thành chủ...

trực tiếp một quyền đánh tới cửa lớn mấy mét, quyền kinh cuồng bạo phát ra, lực lượng thật lớn trực tiếp đánh nát mười mấy tên hộ vệ ngoài cửa, càng làm cho cửa sắt cao hơn một trượng cùng cả xà cạp nát bấy, nổi động to lớn ở bên trong kinh động cả phủ thành chủ...

“Diệp huynh, chúng ta tới đây cứu người, không phải để phá hoại à?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà ngang ngược vọt vào như vậy, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt vừa đi theo phía sau, vừa hô to...

“Ừm, ta biết là cứu người, không phải ta đang cứu người sao?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, quyền phải lại tiếp tục cách không bắn ra, một đội binh lính vừa chạy ra lập tức bị đánh cho nát bấy...

Mà hắn lại không thèm để ý chút nào, đi trên đường chính phủ thành chủ, một thân yêu màu lam bó sát váy dài theo sát phía sau, nhìn thấy thân sắc hắn tự nhiên, trong lúc nhấc tay, lực lượng tuyệt đối đã đem hơn mười người chém giết, trong con ngươi màu lam, vậy mà nổi lên từng trận quang mang dị dạng...

“Nhưng cứu người cần phải giết nhiều người như vậy? Cần phải san bằng nơi này sao? Chúng ta nhanh chóng đi cứu ra Như Hàm đi...” Hoàng Phủ Dật Nguyệt cũng theo sát bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, thấy Diệp Tĩnh Vũ đang đánh chết một đội binh sĩ kia, quyền kinh cuồng bạo vậy mà đánh nát mấy gian phòng trước, nơi bọn họ đi qua, quyền kinh cuồng bạo san thành bình địa...

“Cũng đúng, chúng ta tới cứu người, không phải để phá hủy, ta vẫn nên ít tổn chút sức lực...” Tựa hồ nghe theo đề nghị của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Diệp Tĩnh Vũ nói xong lại giơ tay đánh ra một chưởng, dĩ nhiên là chưởng Thiên Phật, uy lực cực lớn lập tức đánh nát một tòa tiểu lâu ba tầng, những binh lính bên trong còn chưa kịp chạy ra đã bị đập thành thịt nát, mùi máu tươi nồng nặc nhanh chóng tràn ra...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy giết thẳng vào, nhìn hắn không ngừng huy động lực lượng của mình, Hoàng Phủ Nguyệt từ bỏ ý định thuyết phục...

Hắn biết bất kể nói gì, trước khi Diệp Tĩnh Vũ thuận tiện hủy đi tòa phủ thành chủ này, hắn sẽ không cứu ra những chuyện những việc ngoài ý muốn, lo lắng Hiên Viên Nhược những hắn không bao giờ dừng lại, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, liền hướng phía trước phóng đi...

“Hắc hắc, ta nói tiểu tử ngươi gấp gấp làm gì, ngươi có thể tìm được nàng ở đâu không?” Nhìn thấy thân ảnh Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đi trước, Diệp Tĩnh Vũ trong miệng lập tức mắng to, bất quá mắng to, đồng thời hắn vẫn không có ý tứ lưu thủ, một quyền đâm ra, một chưởng đánh ra, không chỉ không lưu lại một mạng, thậm chí không để cho một chỗ nào nguyên vẹn...

Chỉ trong chốc lát, hắn đã dựa vào lực lượng của một người mà đã giết đến trong sảnh chính của thành chủ Hiên Viên Hải...

Giờ phút này, bên ngoài sân nhỏ ở bên ngoài đại sảnh, đang tụ tập lực lượng mạnh nhất của phủ thành chủ, bốn vị đại tông sư, mười tên tông sư, cùng với mười mấy tên Tiên Thiên võ sư...

Một đám võ trang đầy đủ của bọn họ đem một người mặc cẩm bào, trong ngực còn ôm một người mập mạp chừng mười lăm mười sáu tuổi bảo vệ trong đó...

Khi nhìn thấy một đầu tóc trắng của Diệp Tĩnh Vũ đi từng bước một vào, mồ hôi lạnh sau lưng mọi người bắt đầu chảy ra không ngừng...

Tựa hồ không phải một người đi về phía bọn hắn, mà là một ác ma đến từ địa ngục...

Điền Thành, hôm nay chính là thành thị biên cảnh Thiên Nguyên thành, là quang khẩu lớn nhất cùng với Tây Sở đế quốc, phòng ngự tự nhiên là cực mạnh. Làm chủ quản Lam thành trung tâm, phòng ngự phủ thành chủ tự nhiên là mạnh nhất., Phòng ngự bên ngoài, chí ít cũng có hơn một ngàn hộ vệ vũ lực cao cường, thế nhưng một ngàn tên hộ vệ vũ lực cao cường kia, trong thời gian chưa đến một khắc đã bị tên nam tử trước mắt này toàn bộ giết chết, đây là thực lực cỡ nào? Đặc biệt thấy hắn đánh ra một chưởng, đã đập nát cả một tòa lầu các, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều có xúc động muốn khóc...

Chương thứ năm mươi lăm chính là cuồng vọng.

Người có thể một chương đập nát một tòa lâu các, vậy tôi thiếu cũng là người ở cảnh giới Võ Thánh, đến trình độ như bọn họ, sao còn tới gây sự với đám người mình? Mình chẳng qua chỉ là một thành chủ nho nhỏ thôi mà? Cho dù hai nước giao chiến, cũng không thể tùy ý xuất động Võ Thánh à?

Thân thể thành chủ Hiên Viên Hải đã bị dọa đến mức run lẩy bẩy, thế nhưng hai tay của hắn vẫn chỉ ôm vền vện mười lăm mười sáu tuổi kia, cũng không biết là bao nhiêu phòng di nãi của hắn, hiển nhiên hắn rất yêu thích di nương này của mình...

Về phần bốn gã đại tông sư đứng trước mặt thành chủ, giờ phút này mồ hôi lạnh sau lưng đã làm ướt áo bọn họ, từ thủ đoạn tiện tay hủy diệt lâu các Diệp Tĩnh Vũ xem ra, từ khí tức cường đại đến bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, có lẽ, hắn còn không chỉ là Vũ Thánh...

Tồn tại vượt qua Võ Thánh, đó chính là... Đây chính là cảnh giới trong truyền thuyết a...

Nhân vật như vậy theo lý thuyết hắn là không xuất thế mới đúng, sao bây giờ lại tới nơi này? Chẳng lẽ hắn là ác ma giết người không chớp mắt nào đó?

Thế nhưng mặc kệ là mấy vị đại tông sư này, hay là những người khác, ở trong mắt Diệp Tĩnh Vũ đều không nhìn thấy nửa điểm sát khí, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ da thịt trắng nõn, dáng người gầy gò, nói là một vị sát nhân ác ma, không bằng nói là một vị công tử nhanh nhẹn, nếu không phải bọn hắn tận mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ một chương đập nát một tòa lâu các, tuyệt đối không có khả năng tin tưởng hắn có lực lượng cường đại như vậy...

Dù cho Diệp Tĩnh Vũ không tiếp tục phát ra bất kỳ khí tức cường đại nào, nhưng thần thái vẫn tự nhiên như thường, vẫn

khiến người ta cảm thấy áp bách cường đại...

Dường như hắn không chỉ là hóa thân của ác ma mà còn là Thần Vương trên trời, trước mặt hắn, không có bất cứ ai có thể nổi lên ý nghĩ chống cự...

Sở dĩ bọn họ đứng ở chỗ này, nói là chống cự, không bằng nói là chờ đợi phán quyết của Diệp Tĩnh Vũ mà thôi...

Về phần yêu kiều, khi nhìn thấy thần sắc tuyệt vọng trong mắt mọi người, tim đập không tự chủ được bắt đầu đập nhanh hơn, nàng hiểu, đây chính là chấn động do sức mạnh mang đến, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ càng thêm nóng rực...

“Như Hàm ở đâu? Các người đã nhốt Nhược Hàm Quan ở đâu rồi sao?” Ngay lúc này, một bóng trắng chạy tới với vẻ mặt lo lắng, không phải Hoàng Phủ Bộ Nguyệt thì là ai?

Tất cả mọi người đồng thời nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt, bọn hắn thật sự không rõ gia hỏa này vào bằng cách nào? Đương nhiên, với thân thủ của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nếu không bị phát hiện tự nhiên là dễ dàng...

“Mẹ nó, ta còn tưởng rằng người có bản lĩnh lớn như vậy đã cứu được con tin, thì ra là muốn chạy tới hỏi thăm bọn hắn a...” Diệp Tĩnh Vũ thì thầm một tiếng, nhưng lại đột nhiên nhìn về phía thành chủ bị vây ở trung tâm...

“Này, hỏi người đó, mập mập!”

“A...” Hiên Viên Hải phần nộ nhất chính là người khác nói y mập, nhưng giờ phút này gã căn bản không dám nửa điểm phần nộ, chỉ hơi sững sờ... Sau đó nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, lập tức toàn thân giật mình...

“Hàm nhi ở Bách Hợp Viện sau hậu viện, hai vị tiên bối chờ một chút, tiểu Vương lập tức đi mời nàng ra ngoài...”

“Không cần...” Hoàng Phủ Dật Nguyệt ở một bên nghe được mấy chữ này, thân thể lại một lần nữa biến mất không thấy gì nữa, nhưng vừa mới nháy mắt công phu, lại đi thẳng tới bên cạnh mập mập...

“Bách Hợp Viện ở đâu?” Đôi mắt Hoàng Phủ Nguyệt đỏ bừng lên, giống như một con thỏ, càng nhắc thân thể Hiên Viên Hải

lên hơn ba trăm cân...

Nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt lập tức xuất hiện sau lưng đám người mình, sắc mặt bốn gã đại tông sư lại một lần nữa trở nên trắng bệch một mảnh, lại là một gã cường giả Thánh cấp trở lên, rốt cuộc bọn họ gặp phải xui xẻo lớn như thế nào mà toàn bộ những cao nhân này đều chạy tới đây?

Còn Diệp Tĩnh Vũ thì trợn trắng mắt, hung hăng khinh bỉ Hoàng Phủ Bộ Nguyệt một phen, nha đầu này cũng quá sốt ruột rồi nhỉ?

Chẳng lẽ hắn không biết bên cạnh Hiên Viên Nhược Yên còn có hai vị Vũ Thánh sao?

Yêu Thiên đi theo phía sau Diệp Tĩnh Vũ thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt quay lại, lại hé miệng cười trộm...

Về phần Hiên Viên Hải bị Hoàng Phủ Nguyệt nắm trong tay, lại trực tiếp bị dọa đến mức nhỏ bé thất cảm, mà nữ tử trong ngực gã thì bị dọa đến hôn mê bất tỉnh...

“Cái kia... Cái loại kia... Cây đu bách hợp là được!” Tên mập rất dũng cảm nói xong câu đó, sau đó dứt khoát hôn mê bất tỉnh...

Hoàng Phủ Nguyệt cũng lười để ý tới hắn, một tay để hắn trên mặt đất, thân ảnh lóe lên, đã biến mất vô tung vô ảnh...

“Ai, tiểu tử này, ngày thường cũng rất ôn trọng, sao hôm nay lại gấp gáp như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ rất là cảm khái nói một câu...

“Ha ha, đó là bởi vì trong lòng hắn đang lo lắng? Nếu Vĩnh Nhạc công chúa gặp nguy hiểm, công tử có thể sẽ càng sốt ruột đấy?” Thấy Diệp Tĩnh Vũ còn có tâm tư trêu chọc Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, yêu kiều rốt cuộc nhìn không được, khẽ cười rộ lên...

“Ách, nói cũng đúng, đúng rồi, xinh đẹp, người nói xem đám người này nên xử trí thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề sang vấn đề hiện tại...

“A...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, Yêu Chỉ lại kinh hô một tiếng, mà ánh mắt hơn trăm người hiện trường đồng

thời tụ tập đến trên người nàng, trong rất nhiều ánh mắt tràn đầy cầu xin tha thứ cho nàng...

Giờ khắc này, những người này dĩ nhiên không ai còn đi tham luyến sắc đẹp của nàng, hiển nhiên sớm đã bị Diệp Tĩnh Vũ khùng bổ hạ lá gan...

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin nhiều như vậy, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lại không ngừng biến ảo ra thần sắc...

Sao hắn phải để vấn đề này lại cho mình, là thử thách cho mình một lần sao? Hay là suy nghĩ tùy tâm của hắn?

Mà mình phải làm sao đây? Nếu mình nói giết hết, hắn có thể nói mình lòng dạ độc ác không? Nếu buông tha những người này, hắn có trách cứ mình quá nhân từ hay không đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu yêu kiều cuồn cuộn vô số ý niệm, thế nhưng bất kể suy nghĩ ra sao, đều là đang suy nghĩ tâm tư Diệp Tĩnh Vũ, đây cũng không phải là thuộc hạ suy xét tâm tư cấp trên, ngược lại như một tiểu nữ sinh suy nghĩ tâm ý người mình yêu...

Tâm tư như vậy, ngay chính nàng cũng không phát hiện...

“Yêu Thiên có tài cán gì, làm sao giúp được công tử quyết định, hay là công tử quyết định đi!” Đến cuối cùng, yêu thú thực sự không biết nên làm cái gì, dứt khoát lại giao vấn đề cho Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cười nhạt, còn chưa kịp hiểu ra ý cười của yêu thú đại biểu cho cái gì thì đã có mấy đạo đao khí sắc bén từ trong cơ thể hắn nổ bắn ra...

Phảng phất như mưa, bắn về phía hơn trăm người trong đình viện, tốc độ đao khí cực nhanh, lực lượng cực lớn, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua toàn bộ đình viện...

“Xuy xuy xuy...” Vô số mũi tên máu từ trong cơ thể mọi người phun ra, ánh mắt mọi người đồng thời tràn đầy vẻ tuyệt vọng khiếp sợ...

Sắc Chương áp ủ miếu sát.

Mặc kệ là Đại Tông Sư mạnh nhất, hay là người bình thường yếu nhất không có nửa điểm chân khí, dưới đao khí kinh khủng này, cũng giống như đậu hũ bị cắt nát. Máu tươi không ngừng phun ra như mưa, toàn bộ đình viện đều bị huyết vụ bao phủ, vô số thịt nát rơi vãi, chỉ trong chốc lát, toàn bộ đình viện cũng không tìm được thi thể nào hoàn hảo...

Nhìn những thi thể tàn phá không chịu nổi kia, nhìn những thịt nát tan, nhìn những nội tạng đủ mọi màu sắc kia, trên gương mặt tuyệt mỹ xinh đẹp của Yêu Giao Bằng lại lộ ra một tia dị sắc, như là không đành lòng, hoặc như là thứ gì khác...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười nhàn nhạt, dường như hết thảy chuyện này đều không liên quan gì đến hắn...

Có lẽ hắn có chút tàn nhẫn, có lẽ hắn có chút máu tanh, nhưng mà chuyện này đã tính là gì chứ? Cho dù mình mang danh đồ tể thì đã sao? Những người này đều là hộ vệ tinh nhuệ nhất Thiên Nguyên đế quốc, còn là thành viên trọng yếu nhất của Lam thành, nếu lưu bọn họ lại, một khi khai chiến sẽ mang đến cho Tây Sở đế quốc hoặc Nam Vân Đế Quốc bao nhiêu nguy hiểm?

Chính mình giết bọn họ chẳng qua là tiện tay mà thôi, nếu chỉ nhắc tay đã có thể trợ giúp Nam Vân đế quốc tiêu diệt một uy hiếp cực lớn, đây là có gì mà không làm chứ?

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, theo sự hủy diệt của phủ thành chủ, Tây Sở đế quốc tuyệt đối sẽ động binh với Côn Bằng thành, cục diện ba nước cường lập cũng sẽ bị xé rách theo, khi đó Nam Vân đế quốc có thể trước tiên xem hai nước giao phong rồi mới đưa ra ý định...

Đối với kẻ địch, Diệp Tĩnh Vũ chưa bao giờ biết cái gì gọi là nhân từ...

Không để ý tới những mảnh thi thể trên mặt đất kia, Diệp Tĩnh Vũ nhắc chân đi thẳng về phía trước, nhìn như là hấn đang đi giữa thịt nát, nhưng là một cỗ lực lượng kỳ dị lại ngăn cách máu tươi và thịt nát ra. Khi Diệp Tĩnh Vũ bước qua đình viện, thậm chí trên giày hấn còn không có dính một giọt máu tươi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ như đang dạo bước trong khoảng sân đầy máu tanh, trong con người xinh đẹp hiện lên vẻ hiêu kỳ, rốt cuộc hấn là nam tử ra sao? Người nói hấn tàn bạo, hấn có thể cứu viện thiếu nữ lưu lạc không hề liên quan tới mình, người nói hấn nhân từ, hấn có thể tiện tay chém giết mấy trăm người, rốt cuộc hấn là người như thế nào?

Không có thực lực cường đại như Diệp Tĩnh Vũ, xinh đẹp chỉ có thể vòng qua đình viện này, đi theo hấn đến Bách Hợp Viện...

Giờ phút này, trong Bách Hợp Viện, Hiên Viên Viên Viên vốn đã ngủ say, sau khi nghe được tiếng động cực lớn truyền đến từ phía trước, lại mặc quần áo đi tới trong đình viện, mới vừa ra khỏi cửa lớn, liền thấy một bóng người màu trắng xuất hiện ở cửa ra vào, cho dù là ở trong bóng tối, Hiên Viên Nhược Y vẫn liếc mắt một cái nhận ra nam tử kia...

Nam tử chính mình hướng về Mộ Mộ Mộ tướng kia...

“Bộ Nguyệt...” Trong miệng Hiên Viên Nhược Hàm khẽ thở ra một tiếng, thanh âm có chút nhớ nhung, có chút chờ mong, còn có điểm bất an và áy náy kia. Tuy nói căn bản không phải nàng bán đứng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nhưng bất kể nói thế nào thì chuyện này cũng là do nàng mà ra, trong lòng nàng tự nhiên là áy náy không thôi...

“Như Hàm Hàm...” Thanh âm chất vấn trong tưởng tượng của nàng lại tràn ngập lo lắng của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nghe được thanh âm như vậy, Hiên Viên như sự lo lắng trong mấy ngày qua biến mất vô ảnh vô tung, cho dù Hoàng Phủ Nguyệt không nói thêm gì, nhưng nàng vẫn tin tưởng nàng, giống như nàng tin tưởng hấn vậy...

Thân thể hấn như muốn chạy về phía Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, thế nhưng trong hư không, lại có hai bóng đen thoát ra...

Đúng là Phương Thất cùng Phương Bát lưu lại bên người nàng...

Mặc kệ phía trước xảy ra chuyện gì, Phương Thất cùng Phương Bát đều không có ý định di chuyển bước chân, nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo hộ, đương nhiên phần lớn chính là giám sát Hiên Viên Nhược Như Ý. Dù sao, nói thế nào thì nàng cũng là nữ nhân mà thiếu gia mình coi trọng, sao có thể để những người khác cướp đi được...

Hôm nay thấy nam tử áo trắng này trông rộng xuất hiện ở đây, hai người tự nhiên muốn ra mặt ngăn cản, cho dù cảm nhận được khí tức Hoàng Phủ Nguyệt không kém gì hai người bọn họ...

“Rời đi, hoặc là chết...” Đi theo Phương Cửu lâu rồi, hai người cũng dưỡng thành tật xấu cuồng vọng, dù biết rõ tu vi của Hoàng Phủ Nguyệt cao hơn hai người, nhưng hai người vẫn lạnh lùng nói...

“Ha ha, câu nói này hẳn là chúng ta nói chứ?” Lúc này, bên cạnh góc tường, lại bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, ngay sau đó liền thấy một nam tử sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở đó, ở bên cạnh hắn, còn đi theo một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, sắc mặt cũng tái nhợt như vậy...

Không phải Lương Tiểu Hữu và Công Tôn Lộ thì là ai?

Khi bọn họ xuất hiện, Lạc Linh Nhi với một thân quần lụa mỏng màu trắng, dáng người thon dài, hồ ly xinh đẹp tuyệt trần, cùng với toàn bộ thân thể đều dung nhập vào trong đêm tối của Băng Minh, vậy mà toàn bộ thân hình đều lộ ra...

Vì đánh chết Phương Cửu U, Diệp Tĩnh Vũ đã điều toàn bộ cường giả bên cạnh mình tới đây...

Cảm nhận được khí tức cường đại như có như không của mọi người, sắc mặt Phương Thất cùng Phương Bát nhanh chóng biến ảo, đình viện xuất hiện nhiều người như vậy từ lúc nào mà hai người mình không phát hiện ra?

Ngay lúc này, cửa đình viện lại vang lên một hồi tiếng bước chân thanh thúy, ngay sau đó liền thấy một nam tử da dẻ trắng nõn mang theo một nữ tử tuyệt mỹ đi đến, từ trên người hắn có

ý phát ra khí tức cường đại, tối thiểu cũng là một cường giả Thánh cấp trở lên...

Một gã Hồn Tiên, hai gã Vũ Thánh, một gã rất có thể là tồn tại siêu việt Võ Thánh, hai gã mặc dù chưa đạt tới cấp Thánh, nhưng mức độ nguy hiểm lại không thua kém gì xạ thủ của Vũ Thánh, cùng với hai gã trên dưới toàn thân không tản mát ra chút khí tức nào, thậm chí là tên gia hỏa nửa điểm tức giận, trên mặt Phương Thất và Phương Bát đều lộ ra vẻ tuyệt vọng...

Con mẹ nó đây đâu phải đến cứu người, đây chẳng khác nào tới để tàn sát sao, đừng nói hai người bọn họ, cho dù là thiếu gia nhà mình ở đây cũng phải đau đầu không thôi?

“Đi...” Chỉ là ngay lập tức, hai người đã quyết định, một người đi tới Hiên Viên gần nhất, một người là hướng về phía thực lực yếu nhất của Hồ Miểu và Hồ Mộng mà chạy đến...

Cho dù muốn chạy trốn, bọn họ cũng muốn mang nữ nhân mà thiếu gia mình coi trọng đi...

“Hiện tại các ngươi muốn đi cũng khó...” Diệp Tĩnh Vũ lại hừ lạnh một tiếng, chưởng pháp thiên phạt trực tiếp đánh ra, mà Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Băng Minh, Hồ Mô Mộng, Hồ Tu, Lạc Linh Nhi, thậm chí là Lương Tiểu Nhi và Công Tôn Lộ cũng đồng thời đánh ra tuyệt chiêu của mình...

Quyền kinh, kiếm khí, băng tiễn, vũ tiễn, niệm lực công kích, chưởng phong, Thanh Mộc Thần Lô...

Cảm nhận được bốn phía lực lượng khủng bố kia, chân nguyên lực trong cơ thể hai người điên cuồng vận chuyển, nhưng bọn hắn vừa mới bước ra một bước, đã bị uy áp cường đại của chưởng Thiên Phạt đánh trúng, ngay sau đó công kích của những người khác cũng lần lượt rơi vào trên người bọn hắn, quần quanh là hai người đạt tới cảnh giới Võ Thánh, cũng là lần đầu tiên bị đánh cho tan nát...

Kế sách thứ năm mươi bốn tái gian.

Nhìn thấy hai gã Vũ Thánh cường đại đến cực điểm cứ như vậy bị đánh thành bột phấn trước mặt mình, Hiên Viên Nhược Hàm trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, những người này đều không phải là người của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nói như thế, chỉ có thể là vị kia sao? Chẳng lẽ hẳn chính là Trần Quốc Công Diệp Tĩnh Vũ của Nam Vân Đế Quốc sao?

Chẳng trách, chẳng trách Hiên Viên Tiêu Tiêu, Hoàng gia gia bị thiệt thòi lớn trên tay hắn, một nhân vật như vậy, thế gian này ai có thể ngăn cản? Chẳng lẽ Thiên Nguyên đế quốc thật sự sắp suy sụp sao?

Dù trong lòng không có nửa điểm cảm tình với Hiên Viên gia, nhưng trong lòng Hiên Viên Nhược Hàm, ít nhiều cũng hiểu mình là quốc dân Thiên Nguyên đế quốc...

Không chỉ có Hiên Viên giết mình, ngay cả Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng kinh hãi không thôi. Có thể nói, trong nháy mắt khi những người này xuất hiện, gã đã biết những người này kinh khủng cỡ nào, thực lực mỗi người đều có bản lĩnh đánh một trận với cường giả cấp Thánh, nhiều người như vậy, vậy mà toàn bộ đều là thuộc hạ của Diệp Tĩnh Vũ, rốt cuộc gã mạnh đến mức nào?

Khoảng cách giữa mình và hắn không chỉ chênh lệch về bản thân, mà ngay cả thể lực bên cạnh cũng kém xa hắn à?

Coi như là Yêu Tiêu, mặc dù sớm biết bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ có ngọa hổ tàng long, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Vũ Thánh cường đại ở trước mặt cỡ thể lực này cũng chỉ có thể bị miểu sát, rung động trong lòng cũng khó nói nên lời...

Ngay lúc này, bầu trời phương xa đột nhiên sáng lên một đạo ánh sáng màu lam cực lớn, tất cả mọi người đồng thời nhìn lại, liền thấy một đạo lam quang chói mắt bay thẳng tới chân trời...

“Nhanh như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày...

Hoàng Phủ Nguyệt đi cũng đồng dạng nhướn mày, từ cổ năng lượng vừa rồi xem ra, tuyệt đối là một kích vượt qua Võ Thánh cường giả, chẳng lẽ chiến đấu bên kia đã tiến hành đến mức dốc sức liều mạng sao?

“Linh Nhi, người trước tiên mang theo công chúa rời khỏi nơi này, chúng ta xử lý xong chuyện bên kia rồi lập tức tới...”
Diệp Tĩnh Vũ nói với Lạc Linh Nhi...

“Ừm...” Lạc Linh Nhi nhẹ gật đầu, thân ảnh lại đi tới bên cạnh Hiên Viên Nhược Hàm, mà Hiên Viên Nhược Hàm lại dời ánh mắt về phía Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, nơi đó, tràn đầy nghi vấn...

“Vị này là công chúa Vĩnh Nhạc của Nam Vân đế quốc, nếu xin thứ lỗi, trước hết người hãy theo công chúa rời khỏi đây, sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ lập tức trở lại đón người!” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt tự nhiên minh bạch ý tứ Hiên Viên Nhược, vội vàng mở miệng giới thiệu...

Hiên Viên nếu không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt lại nhiều thêm một tia bất đắc dĩ, với trí tuệ của nàng, làm sao không biết đám người Diệp Tĩnh Vũ muốn đối phó ai, ngoại trừ Phương Cửu U kia, chắc hẳn ca ca Hiên Viên Nhược Tĩnh của mình cũng là mục tiêu bọn họ đối phó chứ? Chỉ là mình lại có thể nói gì đây?

Hiên Viên Nhược Hàm gật đầu, Lạc Linh Nhi, Yêu Ngọc, Hồ Mộ Mộng cùng nhau rời khỏi phủ thành chủ, đương nhiên Yêu Quỳnh có cách bố trí mấy người, còn đám người Diệp Tĩnh Vũ thì lại chạy với tốc độ cao nhất về phía chiến trường của đám người Phương Cửu U...

Giờ phút này, trên một tòa hoang địa cách Lam thành mấy dặm, toàn thân Phương Cửu U đứng sừng sững giữa không trung, quần áo trên người rách mướp, nhiều vết thương hơn, hiển nhiên trận chém giết vừa rồi đã bị thương...

Về phần những người khác, Hiên Viên Nhược Tĩnh thần sắc cũng mỗi mết, toàn thân cũng đầy vết thương, thậm chí một

cánh tay của hắn đã bị chém đứt, máu tươi theo bờ vai chảy xuống, nhuộm đỏ mảng lớn xiêm y...

Vết thương trên người ban ngày càng trầm trọng, bụng có thêm một lỗ máu to bằng nắm tay trẻ con, vòng quanh là hắc dùng chân nguyên lực bảo vệ tâm mạch, máu tươi kia cũng không ngừng chảy ra ngoài, mà bắp đùi, cánh tay, trên lưng toàn bộ là vết thương, có kiếm thương, có vết thương, có dấu quyền, có chưởng ấn, có thể duy trì đến bây giờ, đã là không dễ...

Còn về phần Bạch Hổ, nửa vai bị đập nát, đường đường Vũ Thánh, giờ phút này lại phải dựa vào một thanh đao lớn mới chèo chống được... Mà hắn cũng giống như ban ngày, trên mặt đều lộ ra vẻ bi phẫn, bởi vì trước mặt bọn họ lại là một cỗ thi thể, chính là ban ngày chi huynh đệ của bọn họ...

Mà Hiên Viên Nhược Tinh phái ra mấy tên Vũ Thánh kia, cũng là một chết hai bị thương, thực lực chính thể chịu tổn thương rất lớn, ngược lại là Vô Danh hộ vệ bên người Phương Cửu U, mặc dù cũng bị thương, nhưng tất cả đều là một ít vết thương nhỏ, sức chiến đấu tối thiểu còn bảo trì trên bảy tầng...

Về phần mặt đất chung quanh lại là một mảnh tàn phá không chịu nổi, mặt đất dưới thân Phương Cửu U càng nhiều hơn một cái hố đường kính hơn mười mét, cũng không biết là bị lực lượng của ai nổ thành bộ dạng này...

Nhìn thấy đám người Hiên Viên Nhược Tinh bị đám người mình đánh trọng thương, trên mặt Phương Cửu U lộ ra nụ cười đắc ý.

“Hiên Viên Nhược Tinh, đây chính là cái giá ngươi phải trả, dù cho ngươi có Chân Tiên phụ thể, ngươi cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, trong mắt ta, ngươi chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi!” Phương Cửu U cứ như vậy đứng giữa không trung, nhìn xuống Hiên Viên Nhược Tinh trên mặt đất, trên mặt tràn đầy nụ cười mỉa mai...

Chân chính chứng kiến sự khủng bố của Phương Cửu U, trong mắt Hiên Viên Nhược Tinh đã sớm lộ ra màu trắng, nghe được những lời này của Phương Cửu U, nhưng cũng không

tức giận, ngược lại mở miệng nói ra: “Phương thiếu gia, hiện tại ta nói đây là một âm mưu, người tin sao?”

“Âm mưu? Ha ha ha ha, bây giờ sắp chết đến nơi rồi, người mới nói cho ta biết đây là một âm mưu sao? Sao người vừa rồi không nói người rất mạnh cơ mà? Bây giờ người biết sai rồi chứ?” Nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, Phương Cửu U lại cười ha hả...

Trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra một tia cười khở, bản thân mình vừa rồi cho dù nói ra, người sẽ tin sao? Đương nhiên, hiện tại người cũng có thể không tin, nhưng hắn thật sự không muốn chết như vậy không minh bạch a...

“Vương gia, không cần nói nhảm với hắn nhiều. Nơi này cách Bạch Đế thành không xa, cho dù ta và Tam đệ có chết, cũng phải hộ tống Vương gia an toàn đến Bạch Đế thành! Chỉ cần đến Bạch Đế thành, chẳng lẽ thằng nhãi này còn có thể sống sót sao?” Đệ đệ của mình bị giết, ban ngày Cửu U đối phương hận thấu xương, cho dù hiện tại Phương Cửu U chịu bỏ qua, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua...

Phải biết rằng người chết là ban ngày a, nhưng cùng hắn sinh sống mấy chục năm thân đệ đệ a, trong lòng hắn chính là có địa vị cực cao, nếu chính mình ngay cả thù của đệ đệ ruột mình cũng không thể báo đáp, sống còn có ý nghĩa gì chứ?

“Ha ha ha... Bạch Đế thành, người thật sự coi Bạch gia các người là nhân vật lớn sao? Hôm nay ta giết các người trước, sau lại diệt Bạch gia các người...” Phương Cửu U lại cười ha hả, vẻ mặt cuồng vọng, hiển nhiên không để Bạch Đế thành vào mắt, đương nhiên., Với thân phận của hắn, một Bạch Đế thành nho nhỏ đúng là không để vào mắt, nhưng đối với đám người ban ngày Vũ mà nói, Bạch Đế thành lại có địa vị vô cùng thần thánh trong lòng bọn họ, lúc này nhìn thấy người này lại khinh nhờn Bạch Đế thành như vậy, trong lòng không thể chịu đựng nổi...

“Thiên địa băng, núi sông vỡ nát, sao trời rơi, năm tháng qua đi, phá...” Ban ngày Vũ cùng ban ngày hồ thân thể cơ hồ đồng thời thoát ra ngoài, không muốn sống mà thôi động chân

nguyên lực trong cơ thể, trực tiếp đánh ra tứ đại tuyệt học của Bạch gia...

Chương thứ năm mươi bốn bị giết chết.

Toàn bộ chân nguyên lực trong cơ thể hai người toàn diện bộc phát, mặt đất bắt đầu vỡ vụn từng trận, hư không cũng theo đó vỡ vụn, từng chùm sáng màu đen to lớn từ trong hư không thoát ra, trực tiếp xông về phía Phương Cửu U, phảng phất ngôi sao rơi xuống đánh xuống mặt đất, mà mái tóc vốn trắng bạch của hai người lại bắt đầu không ngừng chuyển thành đen, nếp nhăn trên mặt cũng bắt đầu không ngừng biến mất, trong nháy mắt, hai người đã biến thành hình dáng trung niên...

Vào thời khắc này, thực lực của hai người đều đạt đến trạng thái đỉnh cao...

Năm tháng trôi qua, đó là tuyệt kỹ dùng sức sống để thúc giục...

Nhìn hư không vỡ vụn kia, chứng kiến đạo đạo kia phá toái đại địa, lại nhìn hai người không ngừng tăng lên năng lượng khí tức, đặc biệt là nhìn thấy Thiên La Địa Võng dưới lực lượng cuồng bạo này lại có dấu hiệu bị xé rách, thần sắc trên mặt Phương Cửu U càng ngày càng nhú chặt...

Về phần bốn người Phương Đại, lại vọt tới trước mặt Phương Cửu U, bốn người liền cùng một chỗ, Phương Tứ vồ lên lưng Phương Tam, Phương Tam vồ lưng Phương Nhị, Phương Nhị tự nhiên vồ vào lưng Phương Nhị, chân nguyên lực ba người cứ như vậy toàn bộ vọt vào thân thể to lớn của Phương đại...

“Thiên Ma Chiến Quyền...” Phương Đại hét to một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền, hung hăng đánh tới ban ngày cùng với ban ngày hổ rùng đang bay nhanh đến...

Nháy mắt, liền thấy trong hư không vỡ vụn kia vậy mà hóa ra một con Thiên Ma cực lớn, mang theo uy áp không gì sánh kịp xông về phía ban ngày và ban ngày hổ...

Trạng thái ban ngày và Ban Công Hồ lúc này đã điều chỉnh đến tốt nhất, ban ngày thậm chí có dấu hiệu mơ hồ đột phá Vũ

Thánh, đối mặt với Thiên Ma kinh khủng này, hai người căn bản không có ý né tránh, thân thể trực tiếp vọt tới...

Giờ phút này, bạch quang trên người bọn họ đại phóng, giống như một viên lưu tinh, trực tiếp đâm vào trên người Thiên Ma ảo ảnh kia, nhất thời quyền kinh này hóa thành Thiên Ma kích nát bấy...

Đặc biệt là trên người Ban Thiên Hồ đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng chói mắt, không ngờ lại trực tiếp đánh thẳng lên trên thiên la địa võng, sức mạnh khổng lồ vậy mà thật sự xé rách thiên la địa võng...

Ban ngày hồ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm...

Về phần ban ngày Vũ, thừa dịp này, trực tiếp vượt qua hộ vệ bốn người, đi tới trước người Phương Cửu U, nâng quyền đánh tới Phương Cửu U...

Nắm đấm còn chưa tới trước người Phương Cửu U đã hóa thành một chưởng đánh ra, không đợi chưởng phong tới gần đã vuron ra một trảo, ngay sau đó toàn bộ thân thể hóa thành một vòng bạch quang, tiếp tục đánh tới Phương Cửu U...

Trong mắt Phương Cửu U hiện lên một vòng tinh quang, đưa tay ngăn lại một quyền của ban ngày, lực đạo to lớn càng chấn động cả người hắn bay ra ngoài, ngay sau đó một chưởng vỗ vào ngực hắn., Một ngụm máu tươi cứ thế phun ra, sau đó là cào lên bả vai hắn một cái, lập tức lưu lại một vết máu trên bả vai hắn, cuối cùng cả người ban ngày trực tiếp đâm vào trên người hắn, chân nguyên lực trong cơ thể tuôn ra toàn bộ...

“Bộp bộp bộp bộp...” Không biết truyền đến bao nhiêu tiếng giòn vang, cũng không biết là hư không vỡ tan, hay là tiếng xương cốt thân thể Phương Cửu U vỡ vụn, mọi người chỉ thấy thân thể Phương Cửu U giống như là bóng đen, trực tiếp bị đụng ra ngoài...

Bay được mấy ngàn trượng, đụng mạnh vào vách núi đá, tạo thành một cái hố to đường kính chừng bảy tám mét, nham thạch lớn từ trên vách núi trượt xuống, không biết đập bể bao nhiêu hoa cỏ phía dưới...

Trong rừng phi cầm tẩu thú càng là bị cả kinh tán loạn bốn phía, giống như ngày tận thế tiến đến...

Vừa há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, bên trong còn kèm theo lượng lớn thịt nát, khuôn mặt Phương Cửu U càng trở nên tái nhợt một mảnh...

Mà lúc này, mấy người Phương Đại mặc dù cũng bị một kích liên thủ của hai người làm cho chấn động, nhưng bốn người bọn họ đồng thời chịu đựng bốn chiêu tuyệt học này, thương thế so với hồ ban ngày còn yếu hơn rất nhiều...

Bọn họ biết mình đã không kịp bảo vệ thiếu gia của mình, hôm nay cách tốt nhất chính là giết chết người này, thân thể bốn người gần như đồng thời hướng về phía ban ngày hồ chạy đi...

Mà Hiên Viên Nhược Tinh nhìn thấy hết thảy, trong mắt lóe lên một tia do dự, dường như đang suy nghĩ thừa dịp cơ hội này lập tức rời đi, hay là cùng nhau chống lại đám người Phương Cửu U...

Mà hai gã Vũ Thánh bên cạnh hắn căn bản không cần hắn phân phó, liền chạy về hướng ban ngày, bọn hắn tuyệt đối không thể để cho ban ngày hồ bị sát hại nữa, nếu không lấy bản thân ba người căn bản khó có thể ngăn cản bốn người này...

“Vương gia, mau đi, nhanh đến Bạch gia, nơi này giao cho chúng ta...” Ai ngờ bước chân của hai người vừa mới khẽ động, Hiên Viên Nhược Tinh còn đang suy nghĩ, thanh âm ban ngày của hồ đã truyền đến, ngay sau đó liền thấy trên người hắn nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, còn tay phải của hắn, lại một lần nữa nhấc lên...

“Ngôi sao rơi...” Ban ngày hồ hét lớn một tiếng, lại một lần nữa sử ra một chiêu kinh khủng này, lập tức bốn người Phương Đại cảm giác được một cỗ áp lực khó tả từ trên trời rơi xuống, mơ hồ trong lúc đó, tựa hồ thật sự có một ngôi sao đập xuống bọn họ...

Bốn người không tự chủ được đâm một quyền lên trời, chân nguyên lực khổng lồ bộc phát toàn diện, năng lượng khủng bố

triệt để bạo tạc ra, một đám mây nấm to lớn từ trước mặt mọi người bay lên...

Thân thể Ban Thiên Hồ lập tức bị chấn động bay ngược ra ngoài, máu tươi trong miệng tuôn ra như liễu mạng, mà đám người Phương Đại cũng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra như điên...

“Đi...” Hiên Viên Nhược Tinh nhìn thấy hết thảy chuyện này đâu còn ở lại, trong miệng hét lớn một tiếng, trên người lập loè từng trận hào quang, muốn rời khỏi nơi này. Mà hai tên Vũ Thánh vốn định trợ giúp Ban Thiên Hồ và Hiên Viên Nhược Tinh nghe được lời nói của Dương Viên Tinh, lại quay người trở lại, bảo vệ Hiên Viên Nhược Tinh, quay người rời đi...

“Muốn đi, muốn đi đâu?” Ngay lúc này, trong bầu trời đêm vang lên một tràng thanh âm to rõ, ngay sau đó liền thấy một bóng người xuất hiện giữa không trung...

Một đầu tóc trắng theo gió vũ động, vạt áo màu đen trên người bị gió đêm thổi đến rung động vù vù, trong tay đang nắm một thanh chiến đao màu tím phong cách cổ xưa, đang tản ra đạo đạo lưu quang màu tím, trong đêm tối này có vẻ chói mắt cùng chói mắt như thế...

“Diệp Tĩnh Vũ...” Hiên Viên Nhược Tinh trong miệng truyền ra một tiếng kinh hô, mặc dù sớm biết đây có thể là một âm mưu to lớn, nhưng gã nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại là chủ sự phía sau âm mưu này, càng không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại tới kịp thời như vậy...

Không chỉ trên mặt hấn lộ ra vẻ khiếp sợ, mà ngay cả ban ngày khi Phương Cửu u kích bay khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi...

Thiếu niên từng bị hấn tiện tay bóp chết, giờ phút này trên người vậy mà chảy xuôi khí tức cường đại làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, ngắn ngủi mấy năm thời gian, hấn làm sao có khả năng trưởng thành nhiều như vậy?

Đệ ngũ tứ thiên chiến mà không chết.

Theo Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, Lương tiểu nhân, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng xuất hiện tại hiện trường, về phần ba người Công Tôn Lộ, Băng Minh, cùng Hồ Dung, hoặc là ẩn nấp trong hư không, hoặc là bị Lương Tiểu giấu đi, hoặc là đứng nguyên tại chỗ, chuẩn bị bắn giết địch thủ bất cứ lúc nào...

Lương Tiểu Hữu liếc mắt đã thấy người nọ giữa không trung, trên người đầy vết thương ban ngày, lập tức nhẹ răng cười...

“Ban ngày Vũ? Người còn nhớ lão tử không?”

Ánh mắt của ban ngày Vũ đều bị Diệp Tĩnh Vũ hấp dẫn, mục đích lần này bọn hắn đến đây chính là vì thừa cơ đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, không ngờ lại trúng mưu kế của Diệp Tĩnh Vũ, liều mạng lưỡng bại câu thương với đám người Phương Cửu U...

Chiến lực bây giờ còn chưa tới tầng năm, làm sao có thể là đối thủ của đám người Diệp Tĩnh Vũ. Đương nhiên, cho dù hẳn thật sự là thời kỳ toàn thịnh, cũng minh bạch, giờ phút này cũng không có khả năng là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ...

Lẽ nào lần này đám người mình ra khỏi Bạch Đế thành, thật sự là một sai lầm sao?

Ban ngày còn đang kinh ngạc đột nhiên nghe được âm thanh của Lương Tiểu Đồng, lập tức đưa mắt nhìn lại, liền thấy khuôn mặt tái nhợt kia, sắc mặt lại kịch biến một hồi...

“Là người? Người làm sao có thể không chết?” Trong mắt ban ngày tràn đầy vẻ không thể tin được, năm đó hắn giết chết Lương Tiểu Tử đến tan xương nát thịt, ngay cả đầu của hắn cũng bị chính mình oanh sát, làm sao có thể còn sống?

“Ha ha ha, lão tử đã sớm chết, bất quá lão tử lại còn sống, ban ngày Vũ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Lương Tiểu

Kiểm hét lớn một tiếng, không thềm để ý tới mọi người nữa, mà trực tiếp đánh tới ban ngày...

Năm đó trong tay hắn ngay cả một chút sức hoàn thủ cũng không có, nhưng hôm nay không giống ngày xưa, thực lực của hắn đã sớm vượt qua Vũ Thánh, cho dù là nhất trọng vũ thần, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, chớ đừng nói chỉ là ban ngày hôm nay vết thương chồng chất...

Ngay khi hắn vừa nói xong, trong nháy mắt thân thể của hắn đã đi tới trước người ban ngày Vũ, trực tiếp một quyền đánh tới tim của ban ngày...

Trong lòng Ban ngày hoảng hốt, thân thể theo bản năng tránh qua một bên, thế nhưng tốc độ của Lương Tiểu Khả thật sự quá nhanh, gã vừa mới di động được một chút thì một quyền kinh khủng kia của Lương Tiểu đã hung hăng đập vào bụng gã...

“Bốp...” một tiếng, lực lượng khổng lồ kia vậy mà trực tiếp đánh nát bụng dưới của ban ngày, tạo thành một lỗ máu to bằng nắm tay, trong miệng ban ngày truyền đến một tiếng kêu đau đớn...

Còn chưa phục hồi lại tinh thần, một quyền khác của Lương Tiểu Tỳ đã đánh ra, lại đập lên vai hắn, lập tức một tiếng rắc rắc giòn vang, xương vai hắn vỡ vụn ra...

Mà Lương Tiểu Hữu tựa hồ căn bản không biết cái gì gọi là hạ thủ lưu tình, quyền thứ ba đã tiếp tục đánh ra, nhưng đập vào lồng ngực ban sáng...

Ban ngày đã hoàn toàn bị đánh choáng váng, đâu còn có thể tránh né, chỉ có thể nhìn nắm đấm kinh khủng kia đập về phía mình...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, không hề vận dụng bất kỳ thi khí nào, cũng không hề sử dụng chút lực lượng Cửu U nào, hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể cường hãn trực tiếp đánh nát lồng ngực của ban ngày. Xương ngực của hắn tựa như được làm từ thủy tinh, toàn bộ mảnh vỡ vỡ ra, từng đạo mũi tên máu không ngừng phun ra, phần ngực vỡ vụn kia lại càng bị bắn tung tóe khắp nơi...

“A...” Trong miệng ban ngày truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lực lượng chân nguyên còn sót lại trong cơ thể hắn căn bản khó có thể chống lại lực lượng nặng ngàn vạn cân này...

“Đi chết cho ta...” Lương Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lại một lần nữa đánh ra một quyền. Một quyền này vậy mà nổi lên đạo đạo ánh sáng màu đen, đó là một quyền mang theo U Minh chi lực, đó là đại biểu cho một quyền tử vong...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm của Lương Tiểu Nhị không có bất kỳ trở ngại nào đánh vào xương mũi giữa trưa, lập tức liền nghe thấy xương mũi gãy truyền đến tiếng răng rắc, toàn bộ nổ tung, ngay sau đó là đầu của gã giống như trứng gà bị đá đập vỡ, hoàn toàn nổ tung...

Mà U Minh chi lực màu đen kia lại vọt thẳng vào trong cơ thể hắn, diệt sát toàn bộ sinh cơ của hắn...

Không đến nháy mắt, thân thể ban ngày của hắn đã chỉ còn lại một đồng thịt vụn, tinh khí và linh hồn của cả hắn đều bị Lương Tiểu hút sạch...

Tất cả những chuyện này phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức mọi người căn bản không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền thấy ban ngày thân thể trên không trung nổ tung, sau đó rơi xuống... Giống như là lửa khói trên bầu trời, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán trong hư không...

Nhìn thấy đại ca của mình trong lúc hô hấp đã bị người xóa sổ hoàn toàn, ban ngày mắt hồ từ dưới đất bò dậy bắn ra hai hàng huyết lệ...

“Đại ca...” Một tiếng kêu to từ trong miệng Bạch Hồ truyền ra, mà thân thể của hắn lại không muốn sống chạy về phía Lương Tiểu...

Tốc độ của hắn đã đạt tới cực hạn, tại bước ngoặt cuối cùng của sinh mệnh, hắn không chỉ thiêu đốt tinh huyết của chính mình, mà ngay cả linh hồn của mình cũng bị thiêu đốt...

“Đến hay lắm...” Đối mặt với hồ trắng đã biến thành một vệt sáng, Lương Tiểu Thuần lại hừ lạnh một tiếng, mà trong hư không, một bóng trắng lại chạy ra ngoài, không ngờ lại là Thao Thiết...

Cảm nhận được lực lượng kinh khủng mà ban ngày lại khổng lồ, nó đã sớm muốn phối hợp ăn ý với Lương tiểu nhân...

Thân thể cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã lớn chừng con nghé con, miệng há to, vậy mà to hơn cả miệng của hà mã, trực tiếp một ngụm nuốt cả hổ giữa ban ngày...

Sức mạnh dâng trào không ngừng tán loạn trong cơ thể của Thao Thiết, kết quả gây nên cũng chỉ khiến cho Thao Thiết nắc lên một tiếng no nê mà thôi...

Tất cả những thứ này thật sự là quá nhanh, biết rõ ban ngày hổ trắng cùng ban ngày thân ảnh hoàn toàn biến mất tại thế gian này, bọn Hiên Viên Như Tinh mới hồi phục lại tinh thần...

Không chỉ có bọn họ, ngay cả đám người Phương Đại sắc mặt cũng trắng bệch, dù cho ban ngày vũ cùng ban ngày hổ đều đến nỗ lực hết đà, nhưng bọn họ liệu mạng một kích cũng không thể khinh thường a, đặc biệt là hổ ban ngày, đã thiêu đốt linh hồn cùng tinh huyết của mình, nhưng vẫn bị con quái vật này một ngụm nuốt mất, đây là... cái gì?

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả mọi thứ trong bầu trời đêm, bọn họ thật sự khó có thể tin được vừa rồi giữa ban ngày và ban ngày hổ còn mạnh mẽ đến cực điểm lại cứ như vậy mà mất mạng...

Ngay khi mọi người còn đang bối rối, thì ở một nơi xa xa trong núi rừng, từng đạo hào quang màu lam sáng lên, ngay sau đó liền thấy, một cỗ khí tức càng ngày càng mạnh mẽ không ngừng từ nơi đó phát ra...

Bất kể là Hiên Viên Nhược Tinh, hay là Phương Đại hoặc là đám người Diệp Tinh Vũ, đều hướng ánh mắt về nơi đó, mọi người liền thấy một bóng người, từ trong bạch quang chậm rãi bay lên...

Đó là một nam tử cõi trần, một nam tử có bắp thịt cực kỳ tuấn mỹ, chừng một tấc vuông, không phải Phương Cửu U thì là ai?

Con thú cơ quan thứ năm mươi năm mười lăm...

“Hóa ra là một cương thi, khó trách, không trách được...”
Phương Cửu U chậm rãi đi tới, nhìn như rất chậm chạp, thế
nhưng khoảng cách hơn ngàn mét chỉ là một bước, mà bạch
quang trên người gã lại từ từ tiêu tán...

Toàn bộ con mắt của hắn đều rơi xuống người Lương Tiểu Tử,
nhìn thấy nam tử vốn nên bị mình chém giết, cảm thụ Cửu U
khí lạnh như băng và thi khí trong cơ thể hắn, trong miệng hắn
lạnh lùng nói...

Cảm nhận được khí tức không lồ của Phương Cửu U, đám
người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đều
run lên, không phải tên này đã bị trọng thương rồi sao? Sao
còn có lực lượng cường đại như vậy?

“Các ngươi không cần nhìn ta như vậy. Hôm nay, các ngươi
đều phải chết, tất cả mọi người đều phải chết!” Phương Cửu U
bỗng nhiên đổi giọng, toàn thân phát ra sát khí mãnh liệt, hai
mắt hắn càng đờ đờ sát khí...

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, một hư ảnh không lồ xuất
hiện bên cạnh hắn. Mọi người nhìn theo, đó là một con Tỳ
Hưu, một con Toan Nghê dài hơn ba trượng, toàn thân là một
con thú sắt lớn bằng sắt chuyên chế từ kim loại đặc chế
thành...

Khi nhìn thấy quái vật sắt thép này xuất hiện, tất cả mọi người
đều lộ ra vẻ khiếp sợ, bọn hắn cảm nhận được một cỗ lực
lượng mệnh mông từ trong cơ thể cương giáp kia...

Mà trong con mắt Tỳ Hưu bắn ra hai luồng ánh sáng màu lam,
năng lượng cường đại xoay quanh người hắn...

Đây chính là cơ quan thú mà Gia Cát ức đã từng nói qua sao?
Chỉ là con cơ quan thú lúc trước của Gia Cát ức chẳng qua chỉ

là một con máy móc động tác nhanh nhẹn mà thôi, tại sao trong cơ thể con thú này không chỉ có năng lượng cường đại mà còn có sức sống dồi dào như vậy?

Đúng vậy, đó là một loại sinh cơ, đặc biệt là nhìn thấy luồng sáng trong mắt Tỳ Hưu, đám người Diệp Tinh Vũ không chút nghi ngờ, đây là một con cơ quan thú có trí thông minh cực cao...

Thế nhưng rõ ràng là một con cơ quan thú, hoàn toàn là cơ quan thú chế tạo bằng kim loại, làm sao có thể có sinh mệnh, lại làm sao có trí tuệ chứ?

Khi con Bệ Ngạc sắt thép này xuất hiện, đám người Diệp Tinh Vũ liền cảm giác được nó liên tục không ngừng vận chuyển năng lượng cho Phương Cửu U. Nhìn đến đây, mọi người cuối cùng cũng hiểu được, vì sao thương thế trong cơ thể hắn lại khôi phục rất nhanh như cũ, vì sao lực lượng của hắn lại càng ngày càng mạnh...

“Lam Thần, giết bọn chúng đi, ta phải giết cho bằng được bọn chúng...” Phương Cửu âm thầm gào thét, nhưng thân thể của hắn lại đang cười trên lưng của đầu cương thiết được xưng là Lam Thần kia, mà trong tay hắn lại có thêm một thanh Phương Thiên Họa kích...

Một thanh Phương Thiên Họa kích toàn thân trắng muốt, tản ra hào quang óng ánh...

Theo một người một thú hợp thể, đám người Diệp Tinh Vũ rõ ràng cảm nhận được khí thế Phương Cửu U phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu là một khắc trước hắn còn làm cho đám người Diệp Tinh Vũ khiếp sợ, như vậy giờ khắc này lực lượng mà hắn biểu hiện ra đã đủ để cho mọi người kinh sợ...

“Chết đi, chết hết cho ta...” Toàn bộ người Phương Cửu U cơ hồ lâm vào trong cơn giận dữ, cầm trong tay thanh Phương Thiên Họa Kích to lớn kia, trực tiếp vạch một cái vào hư không, một đạo ánh sáng màu lam sáng chói thoáng hiện, quét thẳng về phía đám người Diệp Tinh Vũ...

Diệp Tinh Vũ, Lương tiểu nhân, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt nhanh chóng lui về phía sau, Hiên Viên Nhược Tinh cũng dừng tốc

độ cao nhất lui về phía sau, mà hai tên Vũ Thánh bên cạnh hẳn lại không có tốc độ nhanh như vậy, trực tiếp bị lam sắc quang mang kia quét trúng, thân thể trực tiếp bị chém thành hai nửa, máu tươi cùng thịt vụn còn chưa kịp vẩy ra, đã bị lam mang nuốt hết, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, giống như chưa từng xuất hiện vậy...

Ngoài ra, một đạo lam mang trên mặt đất kéo lê một vết tích thật dài, dài hơn trăm trượng...

Đây chỉ là một kích tùy ý của Phương Cửu U mà đã có uy lực như vậy, trong lòng đám người Diệp Tĩnh Vũ chấn động mạnh, rốt cuộc đây là thứ gì? Tại sao lại cho hắn năng lượng không lồ như vậy?

“Đều đi chết hết cho ta!” Phương Cửu U lại rống to một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay lại một lần nữa vung ra, lại là một đạo lam mang hiện lên, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Hắn căn bản không nhúc nhích, cứ như vậy ngồi trên nghiên mực sắt thép màu lam, không ngừng vung vẩy Phương Thiên Họa Kích trong tay, từng đạo lam mang không ngừng thoáng hiện, đám người Diệp Tĩnh Vũ dùng tốc độ cao nhất né tránh, mà mặt đất chung quanh lại bị chém thành mảnh nhỏ...

Giờ phút này Phương Cửu U dường như có lực lượng dùng mãi không hết, vẻ mặt cuồng bạo, ra tay tàn nhẫn, quán lấy thực lực cao cường của đám người Diệp Tĩnh Vũ, tốc độ cực nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cũng bị bức lui liên tục về phía sau...

Về phần Hiên Viên Nhược Tinh, lại là tốc độ cao nhất bỏ chạy ra xa, thế nhưng chỉ sơ sẩy một chút, lại trực tiếp bị đạo lam mang kia chém thành hai nửa, một đạo hồn phách hơi mờ từ trong cơ thể gã thoát ra, còn bao vây lấy một hư ảnh nhân nhật, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Bọn người Diệp Tĩnh Vũ biết, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh mặc dù bị chém giết, nhưng hồn phách gã lại bị tên Chân Tiên

kia cứu đi, bất quá gã không tu thành Hồn Tiên cảnh, cho dù cứu đi cũng khó thoát khỏi cái chết mà thôi...

Bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Phương Cửu U, lúc này đều không có tâm tư diệt sát Hiên Viên Nhược Tinh, chỉ có điều một người là không cách nào phân thân, một người lại lười đuổi theo...

“Các ngươi cho rằng các ngươi có thể tránh được sao? Trước mặt Lam Thần, cho dù toàn bộ các ngươi đều là Võ Thần, cũng phải chết, không còn ai có thể sống sót...” Phương Cửu U khẽ hừ lạnh một tiếng, lại không còn múa loạn Phương Thiên Họa kích nữa, vỗ một cái vào Tỳ Hưu đang ngồi, tốc độ cao nhất có thể đánh tới Lương Tiểu, gần như là trong nháy mắt, thân thể hắn đã tới trước người Lương Tiểu Nhi, vung tay về phía Lương Tiểu Nhi...

Kiến thức được uy lực của Phương Thiên Họa kích này, Lương Tiểu đâu có dám ngạnh kháng thanh Họa kích này, thế nhưng lúc này gã căn bản không kịp né tránh, mà trên người gã cũng không có vũ khí cường đại gì, dưới sự bất đắc dĩ, chính là toàn lực vận khởi Cửu U chi lực trong cơ thể, trực tiếp ngưng tụ một thanh ma kiếm màu đen trong tay, ngăn trước ngực...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, thanh Ma kiếm do Cửu U lực ngưng tụ trực tiếp bị đánh nát bấy. Hai tay đang tái nhợt của Lương Tiểu Công trực tiếp nổ tung, lộ ra xương trắng dày đặc, lực phản chấn cực lớn làm Lương Tiểu bị chấn bay ngược ra ngoài...

Phương Cửu U muốn tiếp tục đuổi theo, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cười Thao Thiết lại đã đi tới trước người Phương Cửu U...

“Phương Thiên Trảm...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dám ngăn cản con đường của mình, khóe miệng Phương Cửu U nhe răng cười, căn bản không suy nghĩ nhiều, trực tiếp huy động Phương Thiên Họa Kích trong tay, liền chém về phía Diệp Tĩnh Vũ, một đạo lam sắc quang mang mãnh liệt hơn vừa rồi từ trong tay hắn bộc phát ra...

Dưới cái nhìn của hắn, giết chết Diệp Tĩnh Vũ cũng là giết, giết Lương Tiểu cũng là giết, bất quá là trình tự khác nhau mà thôi...

“Kinh Lôi Liệt trăm...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không chút do dự, trực tiếp thi triển Kinh Lôi đao quyết, một đao tử mang phá toái bầu trời...

Bang 1 u minh điên cuồng gào thét...

Hai đạo quang mang một lam một tím cứ như vậy va chạm mạnh vào nhau trong hư không, lực lượng cuồng bạo không kiêng nể gì cả va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ mạnh âm âm, vô số đạo khí toàn diện bộc phát ra, đánh thẳng về bốn phía...

Trên thân con Lam Thần đang ngồi kia nổi lên từng đạo màn sáng màu lam, giống như thủy văn, vô số đạo khí bắn lên trên đạo quang mang này, tạo nên từng trận gợn sóng, nhưng nào thể hủy diệt tầng quang mạc này, bất quá lực phản chấn cực lớn kia đánh cho một người một thú bay ra ngoài như vậy mà thôi...

Đào Đào nhỏ mà Diệp Tĩnh Vũ ngồi xuống cũng là sử ra tiếng thở dài của rồng. Một luồng hào quang vàng kim bao phủ toàn bộ người hắn và Diệp Tĩnh Vũ vào bên trong, mặc cho năng lượng cuồng bạo trùng kích, thế nhưng nguồn lực này thực sự quá mạnh mẽ, lực lượng của Tiểu Đào cường đại đến mức căn bản khó có thể ngăn cản. Thế nhưng chỉ trong vài hơi thở, tiếng thở của rồng đã vỡ vụn toàn bộ...

Cũng may lúc này Hầu Diệp Vũ cùng thân thể của nó đã bị đánh bay mấy ngàn trượng, đạo khí kia cũng đã yếu đi rất nhiều, chỉ có điều quần áo trên người Diệp Tĩnh Vũ đã bị chém rách tả tơi mà thôi, nhưng cũng không gây cho một người một thú gây ra bất cứ tổn thương gì thực chất...

Mà trên mặt đất, lại xuất hiện một cái hố to đường kính trăm trượng, đây bất quá là uy lực dư âm hai người tạo thành...

Thật vất vả ổn định thân hình, trên mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ đều lộ ra vẻ kinh hãi, cảnh giới này rõ ràng Cửu U chỉ có Nhất Trọng Thiên Vô Thần, nhưng lực lượng của hắn lại cường đại như thế? Chẳng lẽ đây đều là lực lượng của con thú cơ quan kia sao? Làm sao con thú này có thể ngưng tụ được lực lượng cường đại như vậy?

Bây giờ thực lực của Diệp Tĩnh Vũ có thể chém giết bất cứ Võ Thánh cảnh giới nào, cũng có thể đánh bại Võ Thần nhất trọng thiên, có thể đánh bại Võ Thần nhị trọng thiên, cho dù là Võ Thần tam trọng thiên, ai thắng ai thua cũng phải đánh mới biết được, nhưng hiện tại căn bản khó có thể đánh bại được Phương Cửu U có tu vi nhất trọng thiên trong mắt hắn, điều này sao không kinh ngạc chứ?

“Lực lượng rất tốt, nếu không phải người đặc tội với bản đại thiếu gia, bản đại thiếu còn có thể thu người làm gia nô của ta. Đáng tiếc, người đã không có vận khí tốt như vậy. Lam Thần, giết chết bọn chúng cho ta...” Sau khi ổn định thân ảnh, Phương Cửu khẽ hừ lạnh một tiếng...

Mà Lam Thần đang ngồi bỗng nhiên há hốc miệng, một chùm sáng màu lam xé rách bầu trời, trong chớp mắt đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, tâm thần Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, Thiên Tôn đao trong tay trực tiếp chém tới, Bá Nguyên lực thúc giục phía đông, Thiên Tôn đao nổ bắn ra đạo đạo tử mang sáng chói, trực tiếp bổ chùm sáng kia ra khắp nơi, thế nhưng chùm sáng màu lam vẫn bắn lung tung trên người Diệp Tĩnh Vũ lưu lại đạo vết thương...

Huyết dịch đỏ tươi cứ như vậy chảy ra, Diệp Tĩnh nhường mày, còn chưa kịp làm ra vòng công kích thứ hai, một đạo lam sắc quang mang cường đại hơn lại một lần nữa vọt tới...

Lần này không chỉ có một con mà như từng gợn nước mạnh mẽ tỏa ra bốn phía xung quanh, lại như từng đợt thủy triều muốn nhấn chìm hoàn toàn đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“Lui...” Diệp Tĩnh Vũ kinh hô một tiếng, thế nhưng thân thể của hắn lại như bị giam cầm, thậm chí ngay cả Hư Ảnh Tinh Bộ cũng khó có thể thi triển ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn gợn nước màu lam kia vọt tới mình...

Lương Tiêu có thể trước khi Diệp Tĩnh Vũ nói lui đã chui xuống đất, nhưng nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ không lui lại, trong lòng cả kinh, căn bản không để ý lực lượng cường đại kia, trực tiếp đánh tới Diệp Tĩnh Vũ, trong chớp mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc Hoàng Phủ Nguyệt cảm nhận được lực lượng bức này, thân ảnh vốn đã lui nhanh lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngăn người tại chỗ, hơi do dự một chút, sau đó cũng là lập tức đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng bọn hắn vừa mới đến trước người Diệp Tĩnh Vũ, liền cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại trói buộc thân thể bọn hắn, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không thể động đây...

“Ha ha ha, một đám ngu ngốc, thuật giam cầm Lam Thần chỉ có thể giam cầm trong phạm vi mấy trượng, vốn các ngươi còn chuẩn bị giết hắn đi giết các ngươi, không ngờ các ngươi lại tự chui đầu vào lưới, ha ha...” Nhìn thấy hai người tranh nhau chen lẫn xuất hiện sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, Phương Cửu U đắc ý cười ha hả. Đến lúc này, dòng nước màu lam cực lớn kia đã sắp vọt tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được sóng ánh sáng màu lam kia ẩn chứa lực lượng cực lớn, trong mắt ba người đều lộ ra vẻ kinh hãi, đó tuyệt đối là tồn tại có thể xóa bỏ ba người...

Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ đến hai người không có trốn đi, mà là đi tới trước người mình, không khỏi sợ tới vỡ mật...

Bọn họ là vì mình mới bị giam cầm, bản thân sao có thể để bọn họ chết được, còn có Lạc Linh Nhi đang chờ mình, mình sao có thể chết...

Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khí tức cuồng bá không ngừng bộc phát ra, trong mơ hồ nghe được thanh âm vỡ vụn của hư không, đó là thanh âm giam cầm chỉ lực bị Bá Nguyên lực chấn vỡ...

Thân thể hắn bước về phía trước một bước, đã ngăn trước người Lương Tiểu Hữu và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, đột nhiên một quyền đánh tới lồng ngực của mình, bốp một tiếng, một quyền của hắn trùng trùng điệp điệp đập vào lồng ngực của mình, mà miệng của hắn lại bị phản xạ mở ra...

U Minh điên cuồng gào thét!

Một đạo sóng âm cực mạnh từ trong miệng hắn phát ra, vô số đạo u hồn màu đen thoáng hiện trong hư không, không gian

phía trước xuất hiện từng vết rách, tựa hồ tùy thời đều có thể vỡ vụn...

Thậm chí ngay cả sóng ánh sáng màu lam do cơ quan thú phát ra cũng bị sóng âm cường đại này phá thành mảnh nhỏ, cuối cùng triệt để triệt để triệt để triệt để triệt để triệt để triệt để triệt tiêu, thế nhưng năng lượng cực lớn kia vẫn lưu lại dấu vết đạo trường trên mặt đất...

Ngay cả lực lượng giam cầm của Lam Thần cũng bị chấn cho nát bấy...

Chứng kiến một kích của Lam Thần đã đánh nát Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt Phương Cửu U lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ người này lại mạnh mẽ đến cỡ này...

Bất quá trên mặt hắn lại hiện ra nụ cười lạnh như băng, bản thân nếu như ngay cả kẻ này cũng không thu thập được, sau này còn mặt mũi gì mà chưởng quản Phương gia chứ?

“Lam Thần, hợp kích mạnh nhất, sóng nước cực sóng...”
Phương Cửu U hừ lạnh một tiếng, theo thanh âm của hắn rơi xuống, Lam Thần đang ngồi trên đất lại lần nữa đại phóng lam quang., Trong cơ thể nó tựa hồ có lực lượng vô cùng vô tận, từng đạo ánh sáng màu lam sáng chói bao trùm hoàn toàn Phương Cửu U, đạo đạo năng lượng cường đại cũng không ngừng tràn vào thân thể Phương Cửu U, khí tức trên người Phương Cửu U càng ngày càng mạnh, càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả thanh Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn cũng bắn ra đạo đạo ánh sáng màu lam...

Lúc này, trên một ngọn núi cách đó vài dặm, Hồ Bi cỡi trên đỉnh núi, tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung, dựa vào nhãn lực siêu cường kia, hắn có thể thấy rõ chiến đấu cách đó vài dặm, giờ phút này tất cả lực tập trung của hắn đều rơi vào cơ quan thú thủy lam kia...

Sí Thắng Túc Sí Đoạt Hồn Chỉ.

Bất kỳ một cao thủ nào đạt tới cảnh giới Võ Thánh đều có phản ứng bản năng đối với nguy hiểm, huống chi là cường giả như Phương Cửu U, hiện giờ Hồ Tu có thể bắn ra bốn đạo Lạc Nhật Thần Tiên., Thế nhưng hắn thật sự không nắm chắc có thể một đòn đánh chết Phương Cửu U, dứt khoát chỉ có thể đặt mục tiêu lên người con thú cơ quan hắn đang ngồi, con thú cơ quan kia cho dù có lực lượng cường đại, cũng có trí tuệ cực cao, nhưng nó không thể có dự cảm về nhân loại được?

Hồ Tu nghĩ nghĩ, nhưng vẫn gắt gao nhắm vào thân thể cơ quan thú kia, từng đạo lực lượng kỳ dị từ trong cơ thể hắn không ngừng tuôn ra, tràn vào trong trường cung màu đen như cây khô kia, mà vũ tiễn đen như mực trong tay hắn cũng nổi lên đạo đạo hư quang màu đen...

“Không tốt, không thể cho hắn thực hiện được!” Một bên khác, ba người Diệp Tĩnh Vũ gần như đồng thời hét to lên. Bọn hắn đều cảm nhận được cỗ lực lượng khiến người ta tuyệt vọng đang không ngừng hình thành trong cơ thể Phương Cửu U...

Thân thể ba người đồng thời vọt ra ngoài, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đánh ra Thiên Phật chưởng, còn Lương Tiểu thì vung Vạn Ma Thần quyền, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng không giữ lại chút nào thì triển ra Long Khiếu Cửu Thiên Toái Phong Vân...

Ba cỗ lực lượng cường đại có thể miêu sát bất luận Võ Thánh nào đều đánh về phía Phương Cửu U, “Hừ...”...” Phương Cửu U chỉ hừ lạnh một tiếng, ánh sáng màu lam trên người tỏa sáng rực rỡ, tạo thành từng tấm chắn vững chắc, chỉ trong nháy mắt đã tạo thành chín trăm chín mươi chín đạo hộ thuẫn trước người hắn...

“Răng rắc răng rắc...” Thanh âm hộ thuẫn bị nghiền nát vang lên không ngừng, hầu như chỉ trong nháy mắt, hơn tám trăm đạo năng lượng hộ thuẫn bị đánh cho nát bầy. Bất quá công

kích của ba người Diệp Tĩnh Vũ cũng bị ngăn lại, mà lực lượng của Phương Cửu U vẫn đang không ngừng tăng lên...

Nhìn thấy hắc sắp hoàn toàn dung hợp lực lượng của Lam Thần, trong lòng ba người Diệp Tĩnh Vũ đều khẩn trương, thậm chí Lương Tiểu Hữu còn nghĩ có nên để Công Tôn Lộ tự bạo, đồng quy vu tận với hắc hay không...

Đúng lúc này, trong hư không bỗng nhiên hiện lên một đạo hắc quang, một ngôi sao băng màu đen trực tiếp bắn ra, hung hăng bắn vào trên quang thuần màu lam., Lập tức năm sáu chục đạo quang thuần vỡ vụn ra, mà hắc quang kia cũng biến thành một mũi tên màu đen rơi xuống, ngay sau đó là đạo hắc quang thứ hai, lực lượng đạo hắc quang này lớn gấp đôi so với vừa rồi., Toàn bộ quang thuần còn lại vỡ vụn ra, dĩ nhiên cũng là một chi vũ tiễn, ngay sau đó không đợi Lam Thần ngồi xuống Cửu U một lần nữa khởi động hộ thuẫn, đạo hắc quang thứ ba đã bắn ra, đây là một chi lực lượng còn cường đại hơn hai mũi tên vừa rồi, vậy mà trực tiếp xuyên thấu cương giáp kiên cố đến cực điểm của Lam Thần...

“Rống...” Trong miệng Lam Thần vậy mà phát ra một tiếng rống to, dường như nó cũng cảm thấy đau đớn cực lớn, mà luồng ánh sáng màu lam vốn tràn về phía Phương Cửu U lại lung lay như sắp đổ, tựa hồ lúc nào cũng có thể đứt gãy...

Trong lòng Phương Cửu U hoảng hốt, dường như cảm giác được điều gì, rốt cuộc cũng bất chấp việc thu nạp lực lượng của Lam Thần, thân thể bắn lên, trong nháy mắt đã bay ra ngoài hơn một nghìn mét trên không trung., Mà toàn bộ cơ thể của Lam Thần lại nổ tung, năng lượng khổng lồ kia trực tiếp phá nát thân thể của hắc thành từng mảnh nhỏ, năng lượng cực lớn bao phủ tất cả xung quanh, một đám mây nấm còn kinh khủng hơn vụ nổ do hạt nhân nổ tung bay lên, mặt đất lại càng chấn động dữ dội, giống như một cơn địa chấn lớn đang kéo đến...

Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt dùng tốc độ cao nhất lui về phía sau, thế nhưng năng lượng kia thực sự quá kinh khủng, sau mấy hơi thở đã đi tới phía sau đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Thân thể Lương Tiểu Hữu lóe lên, đã chui vào mặt đất, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trực tiếp sử ra phù quang lược ảnh, chỉ vài bước đã biến mất không thấy gì nữa. Diệp Tĩnh Vũ một tay trao, một phát bắt được Tiểu Đào, dưới chân chớp động ngân quang, một bước đã ra ngoài ngàn mét...

Năng lượng khổng lồ kia vẫn đang không ngừng nổ tung, không ngừng phá hủy hết thảy chung quanh, ánh sáng màu lam càng phóng lên tận trời, cho dù là Côn Bằng thành xa tí bên bờ sông, thậm chí là vận thành xa xôi ở Tây Sở đế quốc, cũng có thể nhìn thấy lam mang to lớn này, toàn bộ bầu trời, đều bị chiếu thành một mảnh màu lam...

Một vụ nổ cực lớn kéo dài trọn vẹn hơn một khắc đồng hồ mới chậm rãi tán đi. Khi đám người Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền phát hiện trên mặt đất đường kính hơn vạn mét, hố đất cực lớn sâu trên trăm thước... Trong hố, mơ hồ có một ít mảnh kim loại lóe lên ánh sáng...

Trong bầu trời đêm, Phương Cửu U toàn thân nổi lên từng đạo lam mang ngơ ngác nhìn xuống hố đất khổng lồ phía dưới, ngơ ngác nhìn từng mảnh kim loại nhỏ lóe sáng, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng...

Điều này sao có thể? Đây là lúc mình trưởng thành, cơ quan thú cấp Thiên mà phụ thân đưa cho mình, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể hẳn cũng tương đương với một Võ Thần cấp năm, bây giờ lại bị hủy như vậy, điều này sao có thể?

Phần nộ, khó có thể kiềm chế cơn giận, Phương Cửu U đã hoàn toàn nổi giận rồi, đây chính là phần lễ vật đầu tiên mà phụ thân hắn thu được, đây chính là cơ quan thú có trí thông minh mà phụ thân hắn hao tốn rất nhiều tâm tư giúp mình chế tạo, để có thể chất chứa trong cơ thể của nó đủ lực lượng cường đại, không biết bao nhiêu cao thủ Địa cấp bị rút lấy lực lượng, hiện tại lại bị hủy như vậy, để cho mình ăn nói thế nào với phụ thân của mình đây?

“Ta muốn giết ngươi...” Đầu tiên, thân ảnh Phương Cửu U tập trung vào Hồ Ly ở phía xa, hắn cảm nhận được vũ tiên mà người kia bắn ra...

Trong miệng chọt quát một tiếng, thân thể Phương Cửu U lập tức bỏ chạy về phía hồ ly, thế nhưng một đạo lưu quang kinh khủng hơn lại xé rách bầu trời, phóng thẳng tới ngực hắn...

Phương Cửu U cười lạnh một tiếng, một tay phát lên, từng đạo hào quang màu lam hình thành trước người gã, vậy mà trực tiếp ngưng tụ trên trăm đạo hộ thuẫn, đạo lưu tinh màu đen kia một lần nữa bắn vào trên hộ thuẫn màu lam này, nhưng bất quá cũng chỉ hủy diệt hơn một trăm tầng mà thôi...

Đây chính là lực lượng của xạ kích này, đích xác có khả năng bắn chết Vũ Thánh, thậm chí là thực lực của Võ Thần, thế nhưng bằng vào sức mạnh của hắn tuyệt đối không thể bắn chết Lam Thần, nếu như không phải Lam Thần vừa truyền lực lượng của mình, vừa ngăn cản ba người Diệp Tĩnh Vũ tiến công, chút lực lượng ấy hắn làm sao có thể bắn chết Lam Thần?

Càng nghĩ tới đây, Phương Cửu U càng cảm thấy oan ức, càng cảm thấy oan ức, lửa giận trong lòng hắn lại càng thịnh vượng, mà sát khí của hắn càng thêm nồng đậm...

“Đi chết đi, đoạt hồn chi...” Phương Cửu U hét lớn một tiếng, cách hồ ly còn mấy trăm trượng, đã điểm ra một chỉ...

Hồ Tư liên tục bắn ra bốn kiếm lúc này đã sớm sức cùng lực kiệt, động một chút đầu ngón tay cũng rất khó khăn, chớ đừng nói chi là ngăn cản một chỉ kinh khủng này, chỉ có thể tro mắt nhìn đạo quang mang đoạt hồn kia phóng tới mình...

áp ba mươi sáu giết chết toàn diện.

Trong nháy mắt khi Phương Cửu U tập trung vào hồ ly, Diệp Tĩnh Vũ đã biết hắn muốn làm gì, Hồ Ly bắn ra ba mũi tên, tại thời điểm mấu chốt nhất đánh chết cơ quan thú đáng sợ nhất, có thể nói cứu vớt mấy người, Diệp Tĩnh Vũ làm sao để hắn rơi vào nguy hiểm chứ...

Đầu tiên đã đi tới trước người Hồ Ly, đối mặt với chỉ kinh bay nhanh đến, đồng dạng điểm ra một chỉ, một đạo hào quang màu vàng bắn thẳng ra...

Chấn Thiên chỉ...

“Ầm ầm...” Hai luồng chỉ kinh va chạm vào nhau giữa bầu trời đêm, lại một lần nữa bắn ra hào quang chói mắt. Mà bóng dáng Hoàng Phủ Nguyệt đã ngang trời bước ra, một tiếng long khiếu quyền cứ như vậy đánh về phía Phương Cửu U...

Một đạo long ảnh màu vàng từ hư không thoáng hiện, mang theo trận trận tiếng long khiếu đánh về phía Phương Cửu U...

“Cút...” Phương Cửu u chợt nổ tung một tiếng, một tay lại vỗ một cái, một luồng sức mạnh khổng lồ hình thành, trực tiếp đập nát đạo long ảnh này. Hoàng Phủ Nguyệt lập tức phun ra một ngụm máu tươi, tuy nhiên bước chân hắn khễ động, lướt đến bên trái Phương Cửu U, trực tiếp bắt lấy, chộp tới cổ Phương Cửu U...

“Muốn chết...” Phương Cửu U hừ lạnh một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay vung lên, một đạo lam mang hiện lên, chém thẳng về phía Hoàng Phủ Nguyệt...

Hoàng Phủ Nguyệt không có ý tránh né, thân thể lại hóa ảo làm quyền, tiếp tục đánh về phía Phương Cửu U, mắt thấy lam sắc quang mang kia sẽ cung kính chém giết Hoàng Phủ Bộ Nguyệt kia, nhưng một lợi trảo màu đen lại từ hư không xuất hiện, vậy mà một tay chụp nát lam mang kia, lợi trảo kia lại càng bắt được Phương Thiên Họa kích của Cửu U...

“Xoạt...” Lân phiến nhìn như kiên cố kia vẫn bị Phương Thiên Họa Kích vạch ra một vết máu thật dài, mà Lương Tiểu vốn đã biến ảo thân hình cũng từ trong hư không lộ ra thân ảnh...

Bất quá móng vuốt truyền đến đau nhức kịch liệt, hắn nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, không cho Phương Cửu U lần nữa huy động chiến kích này, mà một quyền kia của Hoàng Phủ Nguyệt lại không lưu tình chút nào đánh vào trên xương vai của Phương Cửu U...

Chân nguyên lực trong cơ thể dùng tốc độ cao nhất tuôn vào trong cơ thể Phương Cửu U, Phương Cửu U hừ lạnh một tiếng, huyền lực trong cơ thể trực tiếp tuôn ra, ngăn cản chân nguyên lực kia ra ngoài, thế nhưng lực lượng thật lớn kia của Hoàng Phủ Nguyệt vẫn đập đến xương vai của hắn bị trật khớp, rốt cuộc khó có thể bắt được Phương Thiên Họa kích trong tay...

Mà một bóng hình xinh đẹp lại xuất hiện ở hậu tâm của Phương Cửu U, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng vỗ về trái tim đỏ của Phương Cửu U...

“Lên...” Phương Cửu âm thầm hừ lạnh một tiếng, một bộ chiến giáp màu thủy lam bỗng nhiên xuất hiện trên người hắn, bảo vệ toàn thân, một chưởng kia vừa vịn đập vào chiến giáp phía sau hắn, từng đạo lôi đình màu xanh chớp động, toàn bộ đánh vào trên chiến giáp của hắn, chiến giáp kia tối thiểu cũng đã ngoài địa cấp, vậy mà trực tiếp bị đánh ra đạo đạo vết rạn...

Bất quá nhân cơ hội này, thân thể Phương Cửu U liên tục bắn ra, một chưởng vỗ lên người Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, một quyền đánh vào ngực Lương Tiểu Hữu, một cước quét vào bụng Công Tôn Lộ, lập tức đập cho ba người bay ra ngoài...

Hoàng Phủ Nguyệt thê thảm nhất, thân thể hắn không bằng Lương tiểu nhân, tu vi của hắn cũng không bằng Lương tiểu nhân, cho dù là Chân nguyên lực trong cơ thể đầu tiên mất đi không ít lực lượng, xương vai hắn vẫn vỡ nát ra, máu tươi không ngừng phun ra ngoài, mà thân thể của hắn lại bay thẳng tắp ra ngoài...

Về phần Lương Tiểu Lương, bất quá là toàn bộ lân phiến trước ngực vỡ vụn ra, thân thể cũng bị bay ngược ra ngoài, bụng

dưới của Công Tôn Lộ cũng bị đập nát bấy, nhưng chỉ thấy từng trận thanh quang tuôn ra, thương thế trên bụng nàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi lại như cũ...

Chứng kiến một chiêu của Phương Cửu U đánh lui ba người, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ hắn đã dung hợp lực lượng của con cơ quan thú kia, thực lực đại tiến, tối thiểu cũng đạt đến cảnh giới Nhị Trọng Thiên Võ Thần...

“Băng Minh, ngươi mang hồ liễn nhanh chóng rời đi...” Trong miệng hừ lạnh một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bay lên trời, phóng về hướng Phương Cửu U...

Mà một đạo hắc ảnh từ hư không thoáng hiện, chính là Băng Minh một mực chờ đợi xuất thủ, một tay đỡ Hồ Dung lên, liền lao về phía Lam thành...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ vọt tới mình, Phương Cửu U thật vất vả ổn định thân hình hừ lạnh một tiếng, một tay nâng lên, một tòa bảo tháp bảy tầng toàn thân màu vàng óng xuất hiện trong tay hắn...

“Mau...” Phương Cửu U khẽ hô một tiếng, tòa bảo tháp trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ trùm tới, trong nháy mắt đã biến lớn như Chân Âm Tháp, hướng lên trên không trung mà chạy, Diệp Tĩnh Vũ mãnh liệt không kịp đề phòng đã bị tòa bảo tháp này bao phủ ở trong...

“Bị Thất Sát Thần tháp của ta nhốt lại, cho dù ngươi là Võ Thần cũng phải hóa thành tro bụi...” Phương Cửu U âm u cười lạnh một tiếng...

“Mẹ nó...” Nhìn thấy Phương Cửu U vậy mà sử dụng pháp bảo như vậy, Lương Tiểu Thuần trong miệng mắng to. Hắn cảm giác rõ ràng lực lượng đến bảo tháp màu vàng kia, ít nhất cũng là linh khí a. Trước đây, ngay cả sư tôn của hắn cũng không có thứ gì tốt a...

Dựa theo phân chia đẳng cấp của thế giới này, ít nhất cũng phải là Địa cấp Hồn Khí trở lên. Đương nhiên, uy lực của Pháp bảo còn lớn hơn nhiều so với Hồn khí...

Lương Tiểu Thuần biết rõ pháp bảo kinh khủng có thể điên cuồng thúc dục Cửu U Chi Khí trong cơ thể, thân thể hóa

thành một đạo lưu quang, dùng tốc độ cao nhất đánh một quyền về phía Phương Cửu U...

Chỉ trong chớp mắt, đã thấy ngàn vạn ác ma ảo ảnh xuất hiện trong hư không, từng con há to miệng như chậu máu, đánh về phía Phương Cửu U...

Đôi mắt với một quyền cường đại như thế, khóe miệng Phương Cửu U cười lạnh một tiếng, một tay phát lên, một sợi dây thừng màu xanh lam từ trong tay áo của gã chạy ra, Lương Tiểu vừa mới vọt tới trước mặt gã lập tức bị xích sắt trói lại, mà toàn bộ thân thể gã rơi xuống phía dưới, ngay cả quyền kinh cuồng bạo kia cũng biến mất vô ảnh vô tung...

“Đây chính là Thiên Thủy Thần Liên dùng Cương Huyền Thiết ngàn năm chế tạo, cho dù người là Võ Thần, cũng đừng mơ tưởng giẫy thoát ra được...” Phương Cửu U cười to...

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, sợi xích sắt kia không ngừng co rút lại, thân thể cứng rắn của Lương Tiểu lại bị xích sắt này siết chặt ra đạo đạo vết thương, xích sắt cũng đã ghì chặt vào thịt của hắn...

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Lương tiểu nhân truyền ra, tựa hồ cảm nhận được thống khổ của chủ nhân mình, trên người Công Tôn Lộ bốc lên đạo đạo quang mang màu xanh, trên trán của nàng thoáng hiện ra từng đạo hoa văn màu xanh, làm cho khuôn mặt vốn xinh đẹp nguyên bản vẫn lộ ra vẻ yếu dị như thế...

Từng đạo lôi quang màu xanh hình thành trong lòng bàn tay nàng, “Vèo...” một tiếng, thân ảnh Công Tôn Lộ lập tức xuất hiện trước người Phương Cửu U, một chương trực tiếp đánh tới ngực Phương Cửu U...

“Một cái huyết thi không có thành tựu mà cũng dám tìm phiền toái của ta, hôm nay liền hủy diệt ngươi hoàn toàn...” Phương Cửu U liếc mắt một cái đã nhìn ra hình thái của Công Tôn Lộ, đồng dạng đưa tay đánh ra một chương về phía Công Tôn Lộ...

Bang4 Thiên Thần chung Hoàng Hoàng Thiên Chung...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, lực lượng của Phương Cửu U hơn xa Công Tôn Lộ, lực lượng khổng lồ kia trực tiếp chấn vỡ cánh tay của Công Tôn Lộ, ngay sau đó là toàn bộ nửa người trên của nàng cũng bị cỗ lực lượng này đánh cho nát bấy, lộ ra bạch cốt rậm rạp, thân thể của nàng cũng bị đánh bay ra ngoài trước tiên, bay ra hơn một ngàn mét., Lúc này nàng mới rơi xuống mặt đất, lại không ngừng co giật, từng đạo hào quang màu xanh không ngừng chạy loạn trên người nàng, tựa hồ đang chữa trị thân thể nàng. Thế nhưng lực lượng của Phương Cửu U lưu lại trong cơ thể nàng đang không ngừng phá huỷ thân thể nàng. Trong khoảng thời gian ngắn, hai cỗ lực lượng đạt thành cân bằng ngắn ngủi...

Lúc này, chỉ cần Phương Cửu U cho nàng thêm một cái nữa, cũng đủ để hoàn toàn phá hủy nàng, thế nhưng thân thể của hắc hắc vừa mới khế động, liền cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị tràn vào trong cơ thể mình, vậy mà khiến cho thân thể của mình không thể khống chế tăng trưởng...

Đó là sức mạnh của sinh...

Vừa cảm nhận được lực lượng như vậy, sắc mặt Phương Cửu U kịch biến, hắc hắc biết rõ nếu bỏ mặc nguồn lực lượng này tiếp tục tăng trưởng, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị nổ tung...

Làm gì còn dám dừng lại lâu, một tay phát lên, lại là một đạo chuông cổ màu vàng xuất hiện trên đỉnh đầu hắc hắc, bao phủ hắc hắc vào bên trong, mà hắc hắc lại ngồi xếp bằng trong hư không, điều động lực lượng trong cơ thể, bức cỗ lực lượng kéo dài không dứt này ra bên ngoài cơ thể...

Giờ phút này, mặc kệ là Hoàng Phủ Nguyệt, hay là Công Tôn Lộ vết thương chồng chất, nhìn thấy Phương Cửu U bị kim chung bao phủ trong đó, lại một lần nữa phóng tới Phương

Cửu U, nhưng đối mặt với phòng thủ của kim chung, mặc kệ hai người công kích thế nào, bất quá chỉ tạo nên từng trận rung động mà thôi...

“Mẹ nó, hai người các người không đánh nát được thứ kia, hẳn là thượng phẩm linh khí đấy, trước tới đây giúp ta cắt đứt sợi xích sắt này đã...” Nhìn thấy hai người không công trở về, Lương Tiểu nhưng lại hét lớn lên., Giờ phút này thân thể hắn đã bị xích sắt trói chặt, lân phiến trên người đã sớm bị phá toái, rất nhiều xích sắt đã khảm vào nhục thể của hắn, thế nhưng hắn lại không thêm để ý thương thế trên người mình chút nào, một đôi mắt ngược lại nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ bị Thất Sát bảo tháp bao lại, trong mắt tràn đầy lo lắng...

Giờ phút này, bên trong Thất Sát bảo tháp, lại dấy lên đạo đạo ngọn lửa màu đen, đó là một loại lửa U Minh chi hỏa ngay cả linh hồn nhân loại cũng có thể thiêu cháy, đổi thành người bình thường, chỉ cần chạm một chút hỏa tinh là sẽ bị đốt thành bột phấn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại bình yên ngồi ở trung tâm bảo tháp, tựa hồ rất là hưởng thụ loại hỏa diễm này...

U Minh huyết trong lòng bàn tay trái không ngừng xoay tròn, hấp lực cường đại vậy mà trực tiếp hấp thu U Minh chi hỏa này vào, nếu Phương Cửu U biết Thất Sát bảo tháp mình mạnh nhất cũng chỉ là đồ vật giúp Diệp Tĩnh Vũ tăng thực lực lên, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Mà vào lúc này, cổ chung màu xanh bên trong thức hải Diệp Tĩnh bắt đầu chậm rãi xoay quanh, tựa hồ đang hấp thu một tia lực lượng kỳ diệu trong Thất Sát bảo tháp? Linh lực...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dưới sự trợ giúp của Hoàng Phủ Nguyệt và Công Tôn Lộ, Lương Tiểu Tức đã thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Thủy Thần Liên, thế nhưng lúc này Phương Cửu U cũng đã bức toàn bộ lực lượng sinh mệnh truyền vào trong cơ thể hắn ra ngoài, mà thương thế trên người hắn cũng đã hoàn toàn phục hồi như cũ...

Bên ngoài thân không ngừng toát ra đạo đạo hào quang màu lam, hắn cười lạnh một tiếng, thân thể lại một lần nữa đánh tới đám người Lương Tiểu Nhị...

Người có thực lực mạnh nhất đối phương đã bị Thất Sát Bảo Tháp của mình ngăn chặn, mấy người kia đâu phải đối thủ của mình, hay là thừa dịp đánh chết bọn hắc hủ mới tốt...

Trong nháy mắt, trong tay của hắc hủ sáng lên từng đạo ánh sáng màu lam, liên tục đánh ra mấy chưởng, mọi người chỉ thấy trong hư không bóng chưởng bay loạn, phảng phất vô số bàn tay đánh về phía mình, bất kể là Lương tiểu nhân, hay là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hay là Công Tôn Lộ, đối mặt với chưởng ảnh dày đặc như vậy cũng căn bản khó mà ngăn cản, cơ hồ là trước tiên, hai thi một người cứ như vậy bị đập bay ra ngoài, xương cốt trên người cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu cây?

Lương Tiểu Hữu và Công Tôn Lộ còn đỡ một chút, hai người là cương thi, xương cốt đứt gãy còn có thể lập tức nối lại, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt đã không có vận khí tốt như vậy, xương vai, xương ngực, xương đùi đều đã đứt gãy, loại đau đớn khó tả này suýt nữa khiến hắc hủ hôn mê bất tỉnh...

Nhìn thấy hai Thi bị mình đánh bay, Phương Cửu U biết rõ, đã đến lúc phải chấm dứt rồi.

Hắc hủ không bao giờ giữ lại, lam quang trong cơ thể đại phóng, toàn bộ lực lượng hội tụ vào quyền phải, thậm chí ngay cả lực lượng của cái chuông cổ màu vàng trên đỉnh đầu cũng tập trung vào lòng bàn tay, hắc hủ muốn một lần hành động đánh chết mấy tên gia hỏa dám mạo phạm mình...

“Thiên Vân Biến...” Trong miệng hô to một tiếng, định xuất chưởng đánh về phía đám người Công Tôn Lộ, còn Thất Sát Bảo Tháp đang ngăn chặn Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nổ tung, một bóng người từ trong bảo tháp chui ra, trực tiếp đánh về phía Phương Cửu U...

Tâm thần Phương Cửu U chấn động, Thất Sát bảo tháp kia chính là vật có liên quan đến tính mạng hắc hủ, bây giờ lại bị bạo lực phá hủy như vậy, nào có đạo lý không bị thương, chưởng phong vốn đánh ra toàn bộ vỡ vụn ra, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra như vậy...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bay nhanh đến, bắt chấp tất cả, hấn dồn hết tốc lực thúc giục chuông lớn màu vàng óng trên đầu. Thế nhưng chuông lớn màu vàng vừa mới nổi lên đạo đạo đạo quang mang, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện trước người hấn...

“Thiên toái Quyền!” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ chọt quát một tiếng, nắm chặt tay phải, hung hăng đánh tới chuông lớn màu vàng, trên đầu quyền cũng nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng. Trong nháy mắt, hư không chung quanh càng rạn nứt từng khúc, phảng phất lúc nào cũng có thể vỡ tan...

“Ông...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ một quyền hung hăng đánh vào trên chuông vàng, lực lượng khổng lồ chấn đến Phương Cửu U liên tục phun máu...

Trong mắt hấn càng lộ ra thần sắc khó tin, vì sao gia hỏa này không bị Cửu U chi hỏa trong Thất Sát bảo tháp thiêu chết? Vì sao hấn còn có thể sống? Hơn nữa vì sao lực lượng của hấn còn lớn như vậy?

Trong lúc hoảng loạn, Phương Cửu U lại không biết nên làm gì trong khoảng thời gian ngắn? Chỉ là theo bản năng thôi động lực lượng trong cơ thể khổng chế chuông cổ màu vàng...

Diệp Tĩnh Vũ rất kinh ngạc với lực phòng ngự của chuông cổ màu vàng kia, một quyền vừa rồi của mình đủ để hủy diệt một tòa núi lớn, thế nhưng chuông cổ màu vàng này cũng chỉ phát ra tiếng ong ong mà thôi, thậm chí ngay cả một chút vết tích vỡ vụn cũng không có, điều này sao có thể?

ấp tạc năm mươi sáu giết chết Phương Cử U.

Ngay lúc này, tựa hồ nghe được thanh âm cổ chung màu vàng, khối cổ chung màu xanh trong thức hải Diệp Tĩnh vậy mà mơ hồ phát ra tiếng ong ong, bất quá ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, những người khác căn bản nghe không được, từng đạo hào quang màu xanh trải ra...

Lúc này, Phương Cử U cuối cùng cũng tỉnh ngộ, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vừa thoát khỏi, một quyền vô công mà lui, trên mặt hắn lập tức lộ ra nụ cười dữ tợn...

“Cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn ta thì đã sao, cho dù ngươi đánh tan Thất Sát bảo tháp thì đã sao, Hoàng Thiên Thần Chung chính là pháp bảo phòng ngự Thiên cấp do tổ phụ ta tặng cho, còn là pháp bảo cấp Thiên đỉnh cấp, trừ phi ngươi đạt tới cấp sáu, nếu không, ngươi căn bản không thể đả thương được ta... Diệp Tĩnh Vũ, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, ngươi cứ chờ ta trả thù đi! Ha ha ha...” Phương Cử U xoay người chạy ngược về phía sau...

Giờ phút này hắn đã bị thương, pháp bảo trên người cũng bị hủy đi hơn phân nửa, hắn biết tiếp tục đánh nữa, phần thắng của mình cũng không nhiều, đã như vậy, cần gì phải ở chỗ này chịu chết?

Cho tới bây giờ, hắn tự nhiên cũng biết đây là một âm mưu do đối phương bày ra, chỉ là quá đánh giá thấp lực lượng của đối phương...

Thất Sát bảo tháp, đó cũng là pháp bảo thiên cấp a, làm sao lại bị hắn phá vỡ chứ?

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy sao...” Ngay khi trong lòng Phương Cử U còn đang nghi hoặc, giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ lại truyền đến từ phía sau. Ngay sau đó, Phương Cử U đã thấy trên đỉnh đầu của hắn mọc ra một chiếc chuông cổ màu

xanh to bằng nắm tay, ngay sau đó chiếc chuông cổ không ngừng biến lớn lên, trong chớp mắt đã cao hơn một trượng, hung hăng bắn về phía lồng giam của Phương Cửu U...

Chứng kiến cái chuông cổ xưa phong cách cổ xưa thậm chí có chút rách nát, cùng với khí tức năng lượng mỏng manh cơ hồ có thể quên đi, khóe miệng Phương Cửu U lộ ra nụ cười khinh thường: “Không phải phá chuông tùy tiện tìm chỗ nào cũng có thể làm...” Gã chỉ nói là hoàn toàn kẹt ở chỗ đó, trên mặt của gã càng lộ ra thần sắc khiếp sợ, thậm chí ánh mắt của gã sắp lòi ra rồi...

Bởi vì, chiếc chuông cổ màu xanh kia đâm thẳng vào chuông Hoàng Thiên Thần của mình, không chỉ không bị phá nát mà thậm chí còn không phát ra một tiếng động nào đã cắn nuốt hoàn toàn chuông Hoàng Thiên Thần của mình...

Đúng vậy, là thôn phệ, giống như một đầu cự mãng một ngụm nuốt mất một con chuột, không cần tốn nhiều sức...

Điều này sao có thể xảy ra? Không phải mình đang nằm mơ đây chứ? Hay chỉ là một ảo ảnh? Trên mặt Phương Cửu U lộ ra thần sắc khiếp sợ cực độ, biết Hoàng Thiên Thần Chung đã cắt đứt liên hệ với tâm thần mình, hẳn mới hoàn toàn tỉnh ngộ ra đây không phải là mộng sao?

Chuông lớn màu xanh kia sau khi thôn phệ Hoàng Thiên Thần Chung cũng không lập tức đập tới Phương Cửu U, thậm chí chỉ xoay tròn một cái, lại một lần nữa bay về phía Diệp Tĩnh Vũ, dung nhập vào trong thức hải của hắn...

Phương Cửu U sửng sốt, dường như hắn cảm nhận được tâm tình của cái chuông cổ màu xanh kia, đó là một loại cảm xúc khinh thường, khinh thường giết mình sao? Làm sao có thể? Một cái chuông cổ, dù nó là thượng phẩm, thậm chí là cực phẩm linh khí, cũng không có khả năng có cảm xúc và tư duy của chính mình à?

Không cần nói về mặt mờ mịt của Phương Cửu U, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng là một vẻ mặt nghi hoặc, hắn căn bản không cách nào thúc giục chuông cổ màu xanh này, nhưng từ khi hấp thu một tia linh lực bé nhỏ không đáng kể của bảo

tháp Thất Sát kia, chuông cổ màu xanh vẫn ở trong thức hải của hắn xoay quanh, lúc này Hầu càng chủ động xuất kích, trực tiếp đem đồng hồ Hoàng Thiên Thần không thể phá, đủ để ngăn cản một quyền toàn lực của mình cắn nuốt...

Đây rốt cuộc là bảo bối gì? Sao lại lợi hại như vậy? Mặc dù trong lòng khiếp sợ, bất quá Diệp Tĩnh Vũ vẫn phản ứng rất nhanh, lần này mục đích của bọn hắn chính là chém giết Phương Cửu U, bây giờ không còn Hoàng Thiên Thần Chung bảo hộ, hắn làm sao có thể buông tha...

Thân ảnh lóe lên, đi thẳng tới trước người Phương Cửu U, trên mặt quyền đại phóng kim quang, lại là một quyền Thiên Toái quyền đập ra, hung hăng đập vào lồng ngực Phương Cửu U...

Phương Cửu U lâm vào trong kinh ngạc, làm sao có thể ngăn cản một quyền cường đại như Diệp Tĩnh Vũ, lập tức cảm thấy một trận đau nhức kịch liệt truyền đến, xương ngực cũng trực tiếp vỡ vụn, toàn bộ cơ bắp lồng ngực cũng nổ bể ra...

Không đợi mình phản ứng lần thứ hai, Diệp Tĩnh Vũ lại đánh ra một chưởng, đập thẳng vào xương vai của mình, lập tức cũng đập nát xương vai của mình...

Phương Cửu U rống to, từ khi sinh ra đến bây giờ, hắn đã bị thương thể nghiêm trọng cỡ này từ khi nào, muốn cầu xin tha thứ, thể nhưng miệng lại mơ hồ không rõ, cái gì cũng không nói rõ. Mà Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ cũng sẽ không cho hắn cơ hội cầu xin tha thứ, sau khi đánh hắn trọng thương, một tay đã nắm trên Thiên Linh Cái của hắn, trực tiếp sử dụng Câu Hồn đoạt phách...

Từng đạo ký ức cứ như vậy truyền vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, mà ánh mắt Phương Cửu U lại chậm rãi tan rã, đến cuối cùng trở thành một mảnh trống rỗng...

Một chưởng đánh ra đập nát thân thể Phương Cửu U, nhưng cả người lại lơ lửng giữa không trung, lẳng lặng tiêu hóa ký ức khổng lồ kia...

Lúc này, Lương Tiểu, Công Tôn Lộ, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, bao vây lấy Diệp Tĩnh Vũ, không nói gì, vừa điều tức khôi phục thương thể, vừa lẳng lặng chờ đợi Diệp Tĩnh Vũ...

Bất quá trong mắt Lương Tiểu nhưng rõ ràng lộ ra từng trăn kinh ngạc, không ngừng hồi tưởng lại khối chuông lớn màu xanh phong cách cổ xưa vừa mới thoát ra từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ lúc này...

Một cái có thể trực tiếp ăn mòn pháp bảo Thiên cấp là cái gì? Thiên địa Huyền Hoàng, Thiên cấp, đã là đỉnh cao nhất pháp bảo, chẳng lẽ cổ chung kia lại là một kiện Tiên khí?

Lương Tiểu Hữu lắc đầu, trên thế giới này đều là một đám Hồn Tiên, đi đâu tìm tiên khí gì đây? Bản thân nghĩ nhiều quá rồi đây?

Ngay lúc này, con mắt Diệp Tĩnh Vũ một mực nhắm chặt, chậm rãi mở ra, nhưng lông mày của hắn, lại nhú chặt cùng một chỗ...

“Thế nào rồi? Người đạt được cái gì?” Người hỏi là Lương Tiểu Hữu...

“Nếu như ta nói kể cả chúng ta trên thế giới này tất cả mọi người đều là một đám chuột trắng nhỏ, người có tin không?” Diệp Tĩnh Vũ thở dài nặng nề, trong miệng phun ra mấy chữ này...

Sắc mặt Lương Tiểu Hữu và Hoàng Phủ Nguyệt đồng thời biến đổi, chỉ có điều một người là kinh hãi, một người lại là nghi hoặc, nghi hoặc cái gì là chuột bạch...

Sùng Minh Phương gia lũy sáu mươi sáu Chương Minh.

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ đại chiến với Phương Cửu U, ở phía đông Đấu Hồn đại lục cách hơn mười vạn dặm, lại có một khối đại lục cực lớn khác, chỉ có điều xung quanh khối đại lục này bị sương mù bao phủ, còn bày ra tầng tầng lớp lớp kết giới, ngay cả cao thủ đạt tới Võ Tôn cũng chưa chắc tìm được nơi này...

Diện tích khối đại lục này không bằng Đấu Hồn đại lục, chỉ bằng một phần ba Đấu Hồn đại lục, hình dạng cực giống một con hùng kê, mà mảnh đại lục này cũng không phải hoang vắng không người, ngược lại, nơi này sinh sống rất nhiều người, còn có rất nhiều kiến trúc kỳ quái...

Sở dĩ nói kỳ quái là bởi vì đại đa số kiến trúc nơi này không phải dùng đá xây thành, càng không có khả năng dùng gỗ làm thành, mà là dùng kim loại đúc thành...

Không nói những thứ khác, chỉ nói tất cả các tòa thành thị ở phía tây của khối đại lục này, tất cả kiến trúc đều được đúc bằng kim loại, cao nhất là một tòa tháp cao hơn ngàn thước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, những kiến trúc bằng kim loại này không tản mát ra ánh sáng chói mắt, ngược lại rất là nhu hòa, cũng không biết rốt cuộc đây là kim loại gì, vậy mà lại hấp thu toàn bộ năng lượng của mặt trời...

Mà một số nam nữ ăn mặc khác nhau lại xuyên thẳng qua thành thị như vậy, bọn họ có người mặc Đường trang, có người mặc kỳ phục, có người mặc Hán phục, còn có người mặc y, mặc quần áo cao cấp, nếu là Diệp Tĩnh Vũ ở đây, nhất định sẽ cho rằng thời không đang rối loạn, tuy nhiên mặc gì đi nữa, người ở đây đều có hai mắt đen, tóc đen, da vàng...

Đương nhiên nơi này không có ô tô, không có xe lửa, càng không có phương tiện giao thông máy bay, nhưng tốc độ di

chuyển của mọi người đều cực nhanh, giống như một tiểu nam hài bảy tám tuổi, mặc một bộ võ sĩ áo đen, chạy khắp nơi trong thành thị có kiến trúc kim loại, tốc độ vậy mà nhanh hơn cả xe lười đua...

Trong không khí chỉ có thể nhìn thấy từng trận tàn ảnh...

Lại ví dụ như, thân thể một nữ tử tóc dài mặc trường bào màu trắng bay lên trời, trực tiếp bay về phía một tòa tháp cao, thân thể phiêu đảng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, nếu không phải ban ngày, còn tưởng rằng là quỷ hồn từ đâu tới đây...

Đương nhiên, cũng có một số người nhìn như có thân phận nên có giao thông của riêng mình, tỷ như một thiếu phụ xinh đẹp mặc quần lụa hoa lệ đang ngồi trên một chiếc xe ngựa kim quang lập lờ. Mà người kéo xe lại không phải ngựa bình thường, lại là hai con cơ quan thú giống như tê giác cực lớn...

Theo quang mang trong mắt bọn chúng, vậy mà cũng là cơ quan thú có ý thức độc lập, hơn nữa xe ngựa này không chỉ chạy với tốc độ cực nhanh trên mặt đất, vậy mà có thể lửng không bay lên, tốc độ cực nhanh, không thua gì phi cơ khí kỹ loại bình thường...

Tòa thành này tên là Phương Thiên Thành, chính là một trong chín đại gia tộc của Mỹ Minh, địa bàn của Phương gia...

Oa Minh, chính là tổ chức lớn nhất đại lục Cổ Hoa, cũng là tổ chức duy nhất của một tổ chức chính thống. Dưới Minh chính là Cửu Đại Gia, theo thứ tự là Phương gia, Lâm gia, Chiến gia, Phong gia, Tuyết gia, Tuyết gia, Nguyệt gia, Quân gia, Huyết gia thần bí nhất...

Hơn nữa Cửu đại gia tộc này không chỉ khống chế toàn bộ đại lục Cổ Hoa, mà còn âm thầm thao túng thế cục của Đấu Hồn đại lục. Nguyên Linh giáo, chính là con rối do bọn họ âm thầm chế tạo...

Tòa tháp cao mấy ngàn trượng ở trung tâm Phương Thiên Thành chính là sản nghiệp của Phương gia, ngoại trừ Phương gia là người trực hệ nhất ra, những người khác đều không có tư cách tiến vào nơi này...

Trong một tòa đại sảnh hình tròn trong tháp đặt một cái bàn tròn thật lớn do nam tử bạch ngọc tạo thành. Xung quanh bàn là chín cái ghế Hàn Ngọc ngàn năm chế tạo, tất cả mọi thứ chung quanh đều là loại hàn ngọc trang trí này, toàn bộ đại sảnh đều lạnh như băng, thậm chí ngay cả không khí cũng bị đóng băng...

So sánh với khí trời nóng bức bên ngoài, nơi này quả thực là một hầm băng...

Giờ phút này, trên chín cái ghế tinh mỹ do hàn ngọc chế thành, có tám nam tử nhìn qua khoảng hai ba mươi tuổi đang ngồi, đối mặt với nhiệt độ rét lạnh như thế, mấy người lại tựa hồ rất là hưởng thụ...

Chỉ có một cái ghế đầu tiên cho đến bây giờ vẫn còn trống, bất quá tám người này tựa hồ cũng không nóng vội, từng người đều nhắm hai mắt, lẳng lặng hưởng thụ lãnh ý của đại sảnh này...

Nếu là có cao nhân ở đây, sẽ phát hiện thân thể tám người bọn họ đều đang hấp thu hàn khí bên trong hàn ngọc này, hơn nữa tốc độ hấp thu cực nhanh, thế nhưng hàn ngọc này lại phẳng phát ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận, mặc kệ bọn họ hấp thu như thế nào, năng lượng bên trong vẫn nở nang như cũ...

Vừa lúc đó, phía trước đại sảnh, trong một ngũ hành phương trận, bỗng nhiên sáng lên đạo đạo quang mang màu trắng, ngay sau đó liền thấy một bóng người từ trong quang mang đi ra...

“Gia chủ...” Tám người vốn còn đang nhắm mắt dưỡng thần lập tức đứng lên, cung kính thi lễ với nam nhân kia...

“Mọi người ngồi xuống đi, vừa rồi ta đã trở về Viêm Hoàng Đảo, đang có chuyện muốn nói với mọi người...” Nam tử kia không phải ai khác, chính là giáo chủ lúc trước trong miệng Nguyên Thiên, cũng chính là phụ thân của Phương Cửu U, gia chủ Phương gia chấn thiên...

Mà đảo Viêm Hoàng chính là một hòn đảo nằm ở trung tâm của đại lục Cổ Hoa và đại lục Đầu Hồn, cũng chính là địa phương mà Nguyên Linh giáo bố trí...

Mọi người mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, dù sao giờ phút này trên mặt mỗi người đều mang vẻ cung kính, càng là một bộ dáng rửa tai lắng nghe ngồi ở trên chỗ của mình...

Nhìn thấy thần thái của mọi người, Phương Chấn Thiên mới hài lòng gật đầu...

“Chư vị, các người đoán xem lần này ta đến Viêm Hoàng Đảo phát hiện cái gì không?” Nhìn thần sắc cung kính của mọi người, Phương Chấn Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ha ha, chẳng lẽ gia chủ còn phát hiện một tuyệt thể mỹ nữ sao?” Nam tử ngồi bên trái Phương Chấn Thiên mở miệng cười nói.

“Ha ha, chần Nam, ta cũng không giống như người đâu, đối với nữ nhân thì nóng lòng như vậy. Nhưng nếu người còn cần mỹ nữ, ta sẽ lập tức hạ lệnh cho đám Nguyên Thiên tìm cho người một ngàn người, người thấy sao? Chỉ là đến lúc đó thì tử người đánh người đừng có trốn trong nhà ta là được rồi...”
Dường như có quan hệ rất tốt với Phương Chấn Nam này, Phương Chấn Thiên cũng không tức giận, mà cũng cười rộ lên theo....

“Ha ha ha ha...” Theo giọng nói trêu chọc này của Phương Chấn Thiên, tất cả mọi người ở đây đều cười ha hả, Phương Chấn Nam, Phương gia cầm tay, thực lực sâu không thể chạm, năng lực cũng rất mạnh, chẳng qua lại là một kiểu thể tử quản lý điển hình...

“Hắc hắc, gia chủ, người nói đi, rốt cuộc lần này người đi phát hiện cái gì?” Nghe được mọi người tươi cười, Phương Chấn Nam cũng không thèm để ý, lại mở miệng hỏi...

“Đám sinh dân kia, vậy mà lại xuất hiện một thân thể tinh quang...” Nhìn thấy ánh mắt mọi người lần nữa rơi vào trên người mình, Phương Chấn Thiên nhàn nhạt nói...

“Cái gì? Tinh quang chi thể?” Lời này vừa nói ra, thần sắc mọi người tại đây đều biến đổi, từng người đều gắt gao nhìn chằm chằm Phương Chấn Thiên, tựa hồ đang xác định đây rốt cuộc có phải là thật hay không...

“Không sai, chính là tinh quang chi thể...” Ngay sau đó, Phương Chấn Thiên lại nói ra toàn bộ những gì mình cảm nhận được ở Viêm Hoàng Đảo một lần nữa...

Nghe xong lời nói của Phương Chấn Thiên, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kích động, đã nhiều năm như vậy, bọn họ đã nghiên cứu ra Ngũ Hành Linh Thể, nghiên cứu ra Hắc Âm Ma Thể, nghiên cứu ra Bất Diệt Chiến Thể., Thế nhưng trước nay chưa từng nghiên cứu ra một cái thân thể tinh quang, bây giờ lại xuất hiện loại bảo thể mạnh nhất trong truyền thuyết này, điều này làm cho bọn họ không khiếp sợ, làm sao không hưng phấn? Đương nhiên, nếu bọn họ biết Diệp Tĩnh Vũ không phải là thân thể tinh quang gì, mà là sau khi có thể thu nạp được thân thể Hỗn Độn của vạn vật, lại không biết sẽ cảm thấy như thế nào...

“Răng rắc...” Một tiếng, ngay khi mọi người đang thương thảo làm sao để thân thể tinh quang này nhanh chóng trưởng thành, thì hiện trường lại vang lên một tiếng thanh thúy, mọi người liền thấy trên đầu Phương Chấn Thiên một chiếc nhẫn màu lam vỡ vụn ra, mà sắc mặt Phương Chấn Thiên lại càng kịch biến...

“Tiểu U... Hắc... chết rồi?” Trong mắt Phương Chấn Thiên tràn ngập khiếp sợ, bi thống, phẫn nộ...

Lần tiến hóa thứ năm mươi lăm của con người.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đang đánh chết hiện trường của Phương Cửu U, mặt mũi Lương Tiểu Hữu đầy kinh hãi nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Bạch thử? Nguyên Linh giáo dùng người đến các hạng nghiên cứu đã kinh khủng đến cực điểm, hiện tại lại nói tất cả người ở Đấu Hồn đại lục đều là tiểu bạch thử, cái này thật không thể tin nổi a?

“Đi, rời khỏi nơi này trước đã...” Diệp Tĩnh nghiêm túc nói một câu, lại lôi kéo đám người Lương Tiểu Nhị nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Nội dung hắc đật được thực sự quá mức kinh thế hãi tục, thậm chí bởi vì hắc nhận được tin tức quá mức chấn động, chấn động đến mức hắc không thể không cẩn thận đối đãi...

Chứng kiến vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, bất kể là Lương tiểu, hay là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đều không nói thêm gì, mấy người đồng loạt ra tay, dùng lực lượng tuyệt cường triệt để san bằng nơi này thành bình địa, lại do Công Tôn Lộ không ngừng thúc giục Thanh Mộc Chi Khí, bao trùm nơi này rồi mới nhanh chóng rời đi. Tất cả những thứ này, bất quá là vì kéo dài tin tức người nhà Phương Cửu U bị giết mà thôi...

Trở lại Côn Bằng thành, Diệp Tĩnh Vũ triệu tập tất cả mọi người bên cạnh, ngay cả Lâm Hiểu Nghị cũng bị hắc từ phòng luyện công lôi ra, thậm chí ngay cả yêu kiều cũng ở bên cạnh hắc. Dù sao, lần này đánh chết Phương Cửu U, yêu kiều đã lập công lớn, nếu không nói cho nàng, thật sự thật sự có lỗi với nàng? Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, khi mình nói tất cả những gì mình biết cho yêu kiều biết, nàng tuyệt đối không có khả năng phản bội mình...

Liên tục bố trí không biết bao nhiêu cảnh giới, thần niệm khổng lồ đảo qua chỗ mấy ngàn mét chung quanh, đến tận khi quả thật không ai có khả năng nghe được, Diệp Tĩnh Vũ chậm

rãi kể lại toàn bộ tin tức mình lấy được từ trong trí nhớ của Phương Cửu U cho hắn nghe...

Tất cả mọi người, bất kể là Lương Tiểu, hay là hồ ly, hoặc là Hoàng Phủ Nguyệt, Lạc Linh Nhi, đều là vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Tĩnh Vũ. Đương nhiên, ngoại trừ Lương Tiểu ra, những người khác trong khiếp sợ lại càng thêm hoang mang...

Nguyên lai trên biên phía đông Đâu Hồn Đại Lục, còn có một khối đại lục khác, đó là một toà đại lục gọi là Cổ Hoa, Phương Cửu U chính là sinh sống trên con đường lớn này, từ trong trí nhớ Phương Cửu U, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy rất nhiều kiến trúc kỳ xảo mà kiếp trước hắn khó có thể nhìn thấy, mặc kệ là phòng ốc kim loại trên khối đại lục này, hay là những cơ quan thú có trí năng lực kia, đều có thể tự động hấp thu năng lượng...

Càng quan trọng hơn là mảnh đại lục này chỉ có một tổ chức gọi là minh, Phương gia ở Cửu U chính là một trong mấy đại gia tộc lớn nhất của liên minh này...

Bởi vì rất có thể Phương Cửu U đã trở thành người thừa kế của Phương gia, cho nên từ nhỏ hắn đã tiếp thu rất nhiều tin tức mà người bình thường ở rất nhiều đại lục kia cũng khó có thể biết được.

Thế giới này, ngoại trừ Đâu Hồn đại lục, còn có Cổ Hoa đại lục, Cổ Âu đại lục, Cổ Phi Đại lục, bốn khối đại lục, ngoại trừ Đâu Hồn đại lục lớn một chút, ba khối đại lục khác đều không sai biệt lắm... Mà ba khối đại lục này, cũng đồng dạng ở nhân loại, Cổ Hoa đại lục là con mắt đen mà Diệp Tĩnh biết được, tóc đen, da vàng, màu vàng, còn Cổ Âu đại lục lại là loại người màu trắng, còn Cổ Phi đại lục, toàn bộ đều là người màu đen...

Bọn họ đều đã thành lập liên minh của mình, Âu Minh, không phải là Minh, chẳng qua chỉ nói về thực lực mà thôi. Nham Minh một mực vững vàng áp chế Âu Minh và không phải là Minh, mà ba đại liên minh còn âm thầm không chế Tam Đại Đế của Đâu Hồn Đại Lục, Thiên Nguyên Đế Quốc, Mộ Quốc, Phạm Long đế quốc...

Đương nhiên, Thiên Nguyên đế quốc hôm nay đã bị chia thành ba tiểu đế quốc, nhưng tất cả vẫn nằm trong lòng bàn tay của mình...

Sở dĩ bọn họ xem Đấu Hồn Đại Lục như một cái vòng bồi dưỡng nhân chủng, thậm chí sáng tạo ra các loại quốc gia, cũng chỉ là vì nghiên cứu gen của con người thật tốt mà thôi...

Vào thời gian thật lâu thật lâu thật lâu, bao nhiêu niên đại, ngay cả một ít tư liệu của Phương gia cũng không sai biệt lắm, Phương Cửu U cũng không biết, nhân loại bạo phát một trận chiến tranh được xưng là diệt thế, khi đó sức mạnh cá nhân thể tương đối nhỏ bé, thậm chí không bằng một bách tính bình thường trên Đấu Hồn đại lục hiện giờ, nhưng vũ khí của bọn hắn lại cực kỳ khủng bố, toàn bộ đều là loại vũ khí nhiệt khí uy lực cường đại, toàn bộ thế giới đều là một mảnh đại chiến.

Trận chiến đó, không biết đã chết bao nhiêu người, không chỉ có như vậy, địa cầu cổ xưa mà nhân loại sinh sống ở đây (Phương Cửu U) từng là thế giới trong trí nhớ bị phá hủy đến từng trăm ngàn lỗ, thậm chí ngay cả địa xác cũng bị phá huỷ mà di động. Vốn mấy khối đại lục đã phát sinh chuyển dời, cuối cùng hình thành bốn khối đại lục, nhân loại cơ hồ đã đến biên giới tuyệt diệt...

Bất đắc dĩ, tất cả nhân loại may mắn sống sót lúc ấy đều đã ký kết một điều kiện vĩnh viễn không dùng vũ khí nóng nữa, càng là tiêu hủy toàn bộ vũ khí nóng, chỉ để lại một ít vũ khí năng lượng...

Đã không còn vũ khí nóng, lực tự vệ của nhân loại yếu bớt rất nhiều, vì để cho nhân loại tiếp tục sinh sôi trong vũ trụ, nhân loại lúc đó đặt mục tiêu lên thân thể con người, đây cũng chính là con người đã lựa chọn con đường tiến hóa cuối cùng, bản thể...

Bản thể cường đại, mới thật sự là cường đại. Vì mục tiêu này, lại chết không biết bao nhiêu người, về sau, mọi người dần dần suy nghĩ ra năng lượng tu luyện của bản thân, càng là từ một ít di tích thượng cổ phát hiện một ít bí pháp tu luyện bản thân, lại phối hợp các loại khoa học suy tính, một bộ lại một bộ

công pháp được nghiên cứu ra, mà gen của nhân loại cũng không ngừng cải thiện, không ngừng trở nên cường đại.

Tới cuối cùng, không cần nhân loại máy bay cũng có thể bay lượn trên bầu trời, không cần ô tô, nhân loại cũng có thể bay nhanh như bay...

Bản thân nhân loại càng ngày càng mạnh, cho dù là những vũ khí năng lượng kia cũng có rất ít người dùng lại, binh khí lạnh này đã trở thành niềm yêu thích của mọi người...

Thời điểm nhân loại cường đại đến trình độ nhất định, cũng dần dần biết được một ít thứ trước kia vĩnh viễn không cách nào biết được, ví dụ như, Thần, Tiên, Ma, Yêu...

Loại này chỉ tồn tại trong truyền thuyết thần thoại, sau khi lực lượng của nhân loại đạt tới đỉnh điểm, bọn họ đều hiểu rõ, đó là thứ thực sự tồn tại.

Chỉ có điều bọn họ hiểu rõ hơn, bất kể là Thần, hay là Tiên, hay là Ma, Yêu, đều chỉ là một loại sinh vật có thực lực cường đại, đặc biệt là Tiên, vốn cũng là người, chẳng qua thực lực cường đại đến một cảnh giới.

Từ một ít di tích thời Thái Cổ, đã có rất nhiều người thực lực đạt đến cảnh giới như vậy, bọn họ không cần bất cứ điều kiện nào ở bên ngoài là có thể hô phong hoán vũ, bọn họ có thể dời núi lấp biển, một quyền của bọn họ có thể phá nát một ngọn núi lớn, bọn họ có thực lực tiên nhân trong truyền thuyết, bọn họ cũng không còn sợ hãi tiên nhân như trước...

Cũng bởi vì biết những tiên nhân kia không chỉ là truyền thuyết, nhân loại bắt đầu thăm dò những tiên nhân thượng cổ này, bọn họ dùng khoa học kỹ thuật suy tính, bọn họ tìm kiếm trong các di tích cổ, về sau, lại trải qua không biết bao nhiêu năm cố gắng, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, toàn bộ những tiên nhân kia đều đạt đến một không gian khác, một nơi mà bọn họ gọi là Tiên giới...

Chương thứ năm mươi lăm thì ra là thế.

Nói là Tiên giới, cũng chỉ là một thế giới khác mà thôi, nhân loại có thực lực cường đại không sợ bất kỳ Thần Ma nào, không sợ bất kỳ tiên quái nào, bọn họ dựa vào sức mạnh của chính mình, đã thông thạo một thông đạo giới, bất quá khiến bọn họ bị mê hoặc không biết đi nơi nào., Bọn họ thậm chí không phát hiện một tiên nhân, chẳng qua có càng nhiều pháp bảo tiên nhân lưu lại, đương nhiên, ngoại trừ không có tiên nhân, bọn họ còn gặp rất nhiều dã thú tồn tại trong truyền thuyết, ví dụ như, rồng...

Đương nhiên, đây cũng chỉ là giới diện mà Phương gia phát hiện ra, người của Âu Minh lại phát hiện ra một giới diện khác, thiên đường trong truyền thuyết của bọn họ, bất quá cũng giống như Tiên giới phía đông, những thiên sứ và chủ thần vốn nên tồn tại ở giới diện này nhưng lại không biết đi đâu, chỉ để lại một thế giới trống rỗng, cùng với các loại năng lượng tinh thạch dùng mãi không hết...

Về phần không phải mình, thực lực của bọn họ là yếu nhất, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn mở ra thông đạo đi thông tới một thế giới, chỉ có điều ở nơi đó chờ đợi bọn họ không phải là di tích, mà là rất nhiều sinh vật cường đại đến cực điểm, bọn họ có giống như con người., Có con lại không khác dã thú bao nhiêu, thực lực của bọn chúng cực kỳ cường đại, hơn nữa số lượng rất nhiều, không chỉ chém giết toàn bộ nhân loại thông tới một giới mà còn thuận theo thông đạo vọt tới thế giới này, bắt đầu cướp đoạt khắp nơi...

Nhân loại gọi bọn họ là ma...

Địa cầu Cổ Địa đã bị phá hủy một lần, nhân loại sao có thể tha thứ cho những sinh vật khác lại một lần nữa phá hư hoàn cảnh sinh tồn của bản thân. Lúc ấy, bất kể là người màu vàng của Liên Minh hay là người trắng như Âu Minh Bạch., Toàn bộ liên hợp lại, tiến hành vây giết những Ma tộc này, thậm chí

ngay cả những nhân loại cường đại đã dời đến Tiên giới, hoặc là thiên đường cũng toàn bộ quay về Địa Cầu, thậm chí còn mang theo bọn hắn từ Tiên giới hoặc là Thiên Đường thuần phục các loại dị thú, gia nhập vào loại đại chiến vang dội cổ kim này...

Trận chiến đó, được gọi là trận chiến bảo vệ địa cầu, chết không biết bao nhiêu cường giả, đặc biệt là những cường giả có thể dựa vào sức mạnh của bản thân mà bỏ ra thông đạo, hầu như toàn bộ đều diệt vong, mà năng lượng cuồng bạo càng chấn cho thông đạo thông tới Tiên Giới hoặc là thiên đường tan thành mảnh nhỏ...

Trong khoảng thời gian ngắn, không còn ai có thể trở lại Tiên giới hoặc là thiên đường, mà những Ma tộc đến từ Ma giới cũng bị đuổi về Ma tộc, tổn thất của bọn họ cũng rất thảm trọng, bất quá một ít sinh vật từ Tiên giới dẫn tới Địa Cầu vẫn còn sống...

Về sau, mặc kệ mọi người nỗ lực thế nào, nhưng cũng khó có thể đả thông cánh cửa Tiên giới, trải qua nhiều phương diện suy tính, mọi người phát hiện, trải qua trận đại chiến kia, lực thừa nhận của không gian này so với trước kia kiên cố hơn rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân bọn họ khó có thể đả thông Tiên giới...

Mà sự tiến hóa của nhân loại dường như đã đến một đỉnh điểm, vì muốn tiếp tục tìm kiếm con đường tiến hóa, Hắc Minh, Âm Minh, không phải tổ chức ba đại tổ chức liên minh xây dựng Đấu Hồn đại lục, bọn hắn đem các loại kỳ thú ở Tiên giới, thậm chí là toàn bộ Ma thú từ Ma giới chạy tới đây, toàn bộ đều đặt lên trên Đấu Hồn đại lục, cùng với một ít nhân loại bị bọn hắn chọn ra bị trục xuất đến Đấu Hồn đại lục...

Đương nhiên, những người được tuyển chọn này cũng không có thực lực quá mạnh. Bọn họ đều là những người bình thường ít ỏi nhất sinh sống, đối mặt với đồng bạn mạnh mẽ, ngoại trừ phục tùng, bọn họ không còn lựa chọn nào khác...

Từ đó về sau, tam đại tổ chức liền dùng một loại ánh mắt như Thần xoát, yên lặng nhìn chăm chú hết thấy đại lục Đấu Hồn, phàm là người có thiên phú, đều bị bọn hắn toàn bộ hấp thu,

trở thành chiến sĩ cường đại nhất dưới trướng mình, hoặc là đối tượng nghiên cứu...

Nói chung, bọn họ sẽ không cho phép Đấu Hồn đại lục xuất hiện quá nhiều cường giả, dù sao, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của bọn họ...

Theo thời gian trôi qua, Đấu Hồn đại lục cũng đang không ngừng phát triển, thế nhưng nhân số đỉnh cấp cường giả như Độc Cô Bá Thần, chưa từng có hơn mười người...

Mười người, đây là hạn mức cao nhất của ba tổ chức cho Đấu Hồn đại lục. Phàm là vượt qua con số này, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt nó. Đương nhiên, nếu những cường giả này có thể thần phục tất cả các tổ chức lớn, cũng có thể thành công.

Có điều cường giả hô phong hoán vũ tại Đấu Hồn đại lục, đến chỗ bọn họ chẳng qua là tay chân hơi mạnh một chút mà thôi, thử hỏi, mỗi một tên cường giả đều có tôn nghiêm của mình, bọn họ làm sao cam tâm trở thành trợ thủ của người khác chứ?

Nhưng từ trong trí nhớ của Phương Cửu U, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ, cường giả sinh sống ở đại lục Cổ Hoa hiện nay nhiều vô số kể, thậm chí có người là siêu cấp cường giả có thể mở ra không gian năm đó...

Hơn nữa không nói những cường giả này, nhiều năm như vậy không ngừng tiến hóa, khiến thực lực của đại lục Cổ Hoa cường đại đến mức cả Đấu Hồn đại lục đều khó có thể chịu đựng, nếu bọn họ nguyện ý, bọn họ thậm chí có thể trực tiếp hủy diệt Đấu Hồn đại lục...

Không nói những thứ khác, chỉ nói Phương gia, cũng có chiến đội cường đại của riêng mình, bốn chiến đội đẳng cấp Thiên Địa Huyền Hoàng...

Chiến đội Hoàng cấp thực lực kém cõi nhất, nhưng mỗi một người tiến vào Hoàng cấp chiến đội đều có thực lực đại tông sư của Đấu Hồn đại lục, Phương gia có được thành viên như vậy mười vạn...

Mười vạn đại tông sư, đó là khái niệm gì...

Ngoài ra, còn có thành viên của đội Huyền cấp chiến đội này một vạn...

Cũng chính là một vạn Võ Thánh... Đến nơi này, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng hiểu được vì sao bên cạnh Phương Cửu U lại có nhiều Võ Thánh như vậy...

Mà chiến đội Địa cấp có thực lực tương đương với Võ Thần Nhất Trọng Thiên đến Tam Trọng Thiên Võ Thần, nhưng cũng có tám trăm người, tám trăm Võ Thần...

Còn có chiến đội Thiên cấp kinh khủng nhất nữa, đó là tương đương với võ thần tứ trọng thiên đạt đến võ thần cấp sáu, cũng có sáu mươi người...

Đây chỉ vẻn vẹn là thực lực bề ngoài của Phương gia, những cao thủ ẩn giấu kia có bao nhiêu người, ngay cả trong trí nhớ của Phương Cửu U cũng không biết, chớ đừng nói chỉ là những đại gia tộc kia...

Sau khi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, ngoại trừ Lương Tiểu, những người khác đều lộ vẻ khiếp sợ, Võ Thánh đối với bọn họ đã là một tồn tại đáng sợ, chớ đừng nói chỉ là Võ Thần.

Thế nhưng chỉ một đội hộ vệ của gia tộc đã có gần một ngàn Võ Thần, đó là tồn tại khủng bố cỡ nào chứ?

Về phần Lương Tiểu Hữu và Diệp Tĩnh Vũ, cũng đã hoàn toàn hiểu rõ, hai người bọn họ thật sự đã đi tới địa cầu không biết bao nhiêu năm sau, một nhân loại đã phát triển đến thời đại văn minh cao độ...

Không có vũ khí nóng, nhưng lại có lực lượng bản thân mạnh hơn vũ khí nóng, nghĩ tới nhân loại cuối cùng lại có thể có được loại thực lực tiên nhân trong truyền thuyết này, trong lòng bọn họ chính là một hồi vui sướng...

Dù sao, có thể biết được nhân loại cuối cùng sẽ tiến hóa thành loại hình dáng này, chẳng phải là luôn cao húng hay sao?

Đương nhiên, đối với những cao thủ như Phương gia, Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu nhân lại không hề bất ngờ, đối với bọn họ mà nói, Phương gia cũng tốt, Châu Minh cũng vậy, đều chỉ

là những nhân loại mạnh hơn một chút, đây là bởi vì trước kia
bọn họ đến từ địa cầu cổ...

ấp chín trăm chín mươi chín – Quốc chủ Quốc –

Đặc biệt là Lương tiểu được, nói không chừng đây còn là tổ tiên của loài người, nhưng nếu dựa theo phương thức tư duy của đại lục Đấu Hồn, thì chẳng lẽ Liên Minh không phải là một tồn tại thần sao...

Hơn nữa năm đó bọn họ có thể mở ra không gian, có thể chống lại Ma tộc cường đại, nếu không có thực lực như vậy, không phải đã sớm diệt vong rồi sao?

Dù nói thế nào thì Đấu Hồn Đại Lục trong mắt bọn họ chính là một thí nghiệm, trong trí nhớ của bọn họ, có một vài thành viên của đội hộ vệ chính là nhân vật xuất sắc của Đấu Hồn Đại Lục, chỉ có điều bị bọn họ tẩy não mà thôi...

Âu Minh tồn tại nhiều năm như vậy, đối với gen công trình cũng đã sớm hoàn thiện, để một người sống ngàn năm căn bản không có nửa điểm khó khăn, qua nhiều năm như vậy, bọn họ đã hấp thu bao nhiêu cao thủ? Nếu như không có nhiều cường giả như vậy, lúc này mới kỳ quái đây...

Tuy nhiên vui sướng chỉ trong nháy mắt, sau đó là một hồi lo lắng, đám người của mình không phân biệt trắng đen đánh chết Phương Cửu U, mà Phương Cửu U mặc dù không phải người thừa kế duy nhất của Phương gia, nhưng nói thế nào cũng là nhân vật trọng yếu, bây giờ bị bọn người mình giết chết, nếu Phương gia đến báo thù, lấy thực lực của bọn họ bây giờ làm sao ngăn cản được?

Đương nhiên, theo trí nhớ của Phương Cửu U, vì bảo trì phát triển bình thường ở Đấu Hồn đại lục, đám người Châu Minh, Âu Minh, không phải Minh lại ký kết một loạt hiệp định, hạn chế bọn họ dùng thủ đoạn mạnh mẽ quấy nhiễu sự phát triển của Đấu Hồn đại lục...

Nói cách khác, cho dù Phương gia thực sự biết rõ đám người Diệp Tĩnh Vũ đã đánh chết Phương Cửu U, cũng không có khả năng phái đông đảo cao thủ đến giết chết bọn họ báo thù. Dù sao, hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ tốt xấu gì cũng là danh nhân của Nam Vân đế quốc, ở Nam Vân Đế Quốc cũng có uy vọng nhất định, nếu như đột nhiên bị giết như vậy, tất nhiên sẽ gây ra một hồi bạo động, cho dù không phải là xúc tu của Minh và Âu Minh không kéo dài đến đây, cũng nhất định biết rõ...

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng một hiệp nghị là có thể ước thúc Phương gia, nhưng nếu Phương gia thật sự dám trắng trợn đến đây tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ, vậy Âu Minh kia, không phải Minh, thậm chí là các gia tộc khác của Nhan Minh thì không thể không biết chứ? Nếu những người này biết rõ con cháu Phương gia chết trong tay “Tiểu Thử thí” như hấn, danh vọng Phương gia kia sẽ thấp đến đáy...

Cho nên hấn tin rằng, Phương gia nhất định sẽ không phái người giống trông khua chiêng đến đây... Có nhiều khả năng nhất là phái cao thủ trà trộn vào thân phận một đại lục Đấu Hồn, sau đó giết mình trên chiến trường...

Cho nên, mặc kệ hiện tại Phương gia có biết là mình giết Phương Cửu U hay không, hấn đều phải sớm chuẩn bị, hay là, ân oán này, cuối cùng vẫn phải giải quyết ở chiến trường...

Tuy rằng có thể vì vậy mà gây ra rất nhiều phiền toái, nhưng Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không hối hận, có thể từ trong trí nhớ của Phương Cửu U biết được nhiều thứ như vậy, cho dù bị Phương gia trả thù, căn bản cũng không tính là gì...

Con người sống, quan trọng nhất là mình bạch vì sao mình mà còn sống, nếu ngay cả vị trí của mình cũng không biết, vậy sống sót có ý nghĩa gì?

Huống hồ sau khi biết sự tồn tại của đại lục Cổ Hoa, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều nghĩ đến việc đi xem, nhìn xem nhân loại như sau một thời gian, rút cuộc phát triển thành cái dạng gì...

Đương nhiên, lần này có thể giết chết Phương Cửu U, ít nhiều cũng có chút may mắn, nếu như không phải Phương Cửu U

chủ quan, nếu như không phải cổ chung màu xanh trong cơ thể gã, coi như là gã sớm dự tính, để Phương Cửu U cùng Hiên Viên Nhược Tinh liều mạng lưỡng bại câu thương, cũng chưa chắc giết được Phương Cửu U...

Dù sao những pháp bảo trên người hắn đều là Địa cấp, Thiên cấp cảnh giới a...

Nhưng nghĩ tới cổ chung màu xanh mình lấy được từ Trọc Long lại có thể cắn nuốt cả pháp bảo cấp Thiên, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ kích động, lúc nào mình mới có thể không chế chuồng cổ này...

Cuối cùng, đám người Diệp Tĩnh Vũ vẫn thương lượng lập tức trở về Vân Kinh, đã nhận được nhiều tin tức như vậy, cũng không cần thiết tiếp tục tiến về Thiên Nguyên thành...

Bọn hắn nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực của mình trước khi bọn Phương gia giết Phương Cửu U, chỉ có thực lực cường đại mới là căn bản trong tay...

Ngay lúc toàn bộ đám người Diệp Tĩnh Vũ trở về Vân Kinh, trong tòa Phương gia thuộc Cổ Hoa đại lục, Phương gia ở bên trong toà Phương Thiên Thành.

Phương Chấn Thiên ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn vỡ nát kia, miệng thì thào nói, gã thật sự khó có thể tin được con mình lại chết?

Hắn chẳng qua là tới chỗ đó chơi đùa mà thôi, chẳng qua là đi trải nghiệm sinh hoạt một lần mà thôi, làm sao có thể chết được?

Tuy rằng thực lực của hắn chẳng ra làm sao, thế nhưng trên người hắn có nhiều pháp bảo như vậy, cho dù cuối cùng không thể địch lại cũng có đủ thời gian chạy trốn rồi?

Rốt cuộc là ai, đến cùng là ai giết hắn? Phương Chấn Thiên trong lòng nổi giận, nhưng đôi mắt lại trở nên đỏ như máu, gã tuyệt đối không để ý việc đưa con trước chạy tới Đấu Hồn đại lục, giống như một đứa bé đến hậu viện của mình chơi đùa, gia trưởng tự nhiên yên tâm, nhưng bây giờ con mình lại chết ngoài ý muốn, điều này làm gã không khỏi kinh hãi, làm sao không bi phần...

“Gia chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cửu U hấn...” Lúc Hầu ngồi bên trái Phương Cửu U, Phương Chấn Nam cẩn thận mở miệng nói...

“Hấn chết rồi, bị người ta mưu sát...” Phương Chấn Thiên cơ hồ gào thét đi ra, hung hăng vỗ một cái vào trên mặt bàn bằng vàng ròng, cái bàn tròn bằng vàng ròng có thể chống đỡ được một kích toàn lực của Vũ Thánh lập tức bị một chưởng của hấn đập cho nát bấy, năng lượng cuồng bạo quét sạch mọi thứ xung quanh...

Cảm nhận được sát khí đáng sợ trên người Phương Chấn Thiên, tám người ở đây đều nhướng mày...

Rất nhanh, Phương Chấn Thiên đem sự tình Phương Cửu U tiến về Đấu Hồn đại lục kể lại một lần, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt kinh ngạc, đường đường là công tử Phương gia, vậy mà lại bị giết tại Đấu Hồn đại lục, điều này... Điều này sao có thể?

Nếu không phải Phương Chấn Thiên biết Phương Chấn Thiên không có khả năng lấy cái chết của con mình ra đùa giỡn, thì những người này căn bản không có khả năng tin tưởng...

“Ta muốn báo thù cho nhi tử của ta, báo thù, báo thù...” Phương Chấn Thiên kêu to, với cái chết của Phương Cửu U, đối với hấn mà nói..., Không chỉ là một loại bi thống, còn là một loại sỉ nhục, không chỉ Phương Chấn Thiên, các thành viên Phương gia khác cũng đều mang vẻ mặt giận dữ, toàn bộ Cửu Châu đều nằm trong lòng bàn tay của bọn họ., Có thể đánh chết Phương Cửu U chỉ có mấy người kia mà thôi, mà mấy người kia tuyệt đối không có khả năng mạo hiểm đắc tội với Phương gia đánh chết Phương Cửu U, đây cũng là Phương Chấn Thiên lúc trước yên tâm đến Cửu Châu chơi đùa giống như Phương Cửu U lúc trước, cũng giống như con người đi cùng chuột trắng mà người nuôi, thậm chí là con sâu cái kiến, người chắc chắn sẽ không phá hoại đi theo sao? Cho dù là mấy tên Vũ Thánh kia, cũng chỉ là làm trợ thủ cho Phương Cửu U mà thôi...

Nhưng bây giờ con của hấn lại bị những con chuột trắng nhỏ mà hấn tưởng tượng giết chết, hấn làm sao không giận cho

được?

Trong lúc phần nộ, Phương Chấn Thiên cũng có thêm một tia hồi hận, nếu lúc trước hắn tùy tiện phái vài tên thành viên của chiến đội Thiên cấp âm thầm bảo vệ hắn, làm sao có thể bị người ta giết được?

“Đại ca, để ta đi đi...” Lúc này, một hư ảnh thoáng hiện trong hư không, nghe giọng nói kia, chính là nam tử lúc trước nói chuyện với Phương Chấn Thiên ở Viêm Hoàng Đảo...

Vừa nhìn thấy nam tử đột nhiên xuất hiện này, mấy người khác đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, thân thể không tự chủ lui về sau một bước, hiển nhiên rất sợ hãi nam tử này...

Hắn chính là anh em ruột của Phương Chấn Thiên, Phương Chấn Huyết...

Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân vì sao những người này đều sợ hãi nam tử, bọn họ có thể cùng Phương Chấn Thiên nói đùa, huống chi là đệ đệ của hắn? Chỉ có điều Phương chủ quốc còn có một biệt danh kinh khủng, máu lạnh Tu La...

Hắn là cái bóng Phương Chấn Thiên, hắn là trợ thủ đắc lực nhất của Phương Chấn Thiên, phạm là người đắc tội với Phương Chấn Thiên, cơ hồ đều chết trong tay hắn, mặc kệ nhiệm vụ gì, chỉ cần hắn ra tay, tuyệt đối sẽ không lưu lại người sống...

Đây là một nhân vật giết người không chớp mắt, trong mắt hắn chỉ có hai loại người, người chết cùng người sống...

Mà thực lực của hắn lại cao tới mức người thường khó mà tưởng tượng nổi, có thể nói như vậy, hắn chính là sát thần của toàn bộ Phương gia...

Giết người, giết Thần, giết Ma, thậm chí giết bản thân...

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Phương Chấn Huyết, Phương Chấn Thiên nhẹ nhàng lắc đầu...

“Thực lực của ngươi quá mạnh, một khi ngươi xuất hiện ở Đấu Hồn đại lục, tất nhiên sẽ khiến cho hai bên bất mãn, hay là để Phương chủ quốc đi...” Miệng thì thảo nói xong rồi,

Phương Chấn Thiên lại tựa hồ già đi rất nhiều, quay người đi ra khỏi gian phòng khách cực lớn này...

Mà mấy người phía sau hẳn khi nghe được Phương chủ quốc cũng đồng dạng biến sắc...

Về phần Phương Chấn Huyết, trong đôi mắt lại lóe lên sát khí nhưng cơ hồ khiến mọi người ở đây hít thở không thông...

Quỷ Tiên Chương năm mươi sáu?

Đầu Hồn Đại Lục, địa phương biên giới giữa Hải Châu và Thiên Châu, có một tòa Vũ Vụ Sơn. Dãy núi này không lớn, nhưng lại có rất ít người chú ý tới nơi này. Bởi vì nơi này quanh năm đều bị mưa bụi bao phủ, thậm chí thợ săn quen thuộc nhất cũng sẽ bị lạc đường...

Hơn nữa nơi này cũng không có gì quá mức kỳ kỳ chim bay cá nhảy, càng không có tuyệt thế linh đan diệu dược gì, không có ai ngu ngốc chạy đến nơi này chịu chết...

Giờ phút này, trong núi mây mưa, có một sơn động thật lớn, phía trên sơn động điêu khắc ba chữ to, Tiên Vũ động, chỗ cửa động, có đạo đạo mưa bụi tối tăm mờ mịt, có lẽ là một kết giới kỳ diệu nào đó...

Mà trong động lại là một mảng tối đen như mực, đi vào đến mấy trăm trượng mới thấy một động lớn khảm đầy dạ minh châu. Trong động lớn còn có một ao nước tản ra lam quang nhàn nhạt, ao nước không lớn, chỉ dài vài trượng, trong ao sinh trưởng một cây sen toàn thân màu lam...

Mà một đạo nhân mặc trường bào màu lam đang ngồi xếp bằng trên đóa hoa sen kia, nhìn rất quái dị...

Đúng lúc này, một đạo lưu quang từ bên ngoài trực tiếp vọt vào, rơi vào bên cạnh ao nước, dĩ nhiên là một đạo nhân trên hoa sen giống y đúc hư ảnh kia, trong ngực hư ảnh, còn bao vây lấy một bóng người đã sắp tiêu tán...

Đây chính là Vũ tiên sinh và Hiên Viên Nhược Tinh chạy trốn ra ngoài...

Chứng kiến đạo nhân ảnh này đến, tên đạo nhân ngồi trên hoa sen đột nhiên mở hai mắt ra, một đạo hồn phách nhàn nhạt kia lại trực tiếp chui vào thân thể đạo nhân, chỉ để lại Hiên Viên Nhược Tinh bất cứ lúc nào cũng có thể tắt linh hồn ở nơi đó...

“Ai...” Chứng kiến hồn phách có thể phá diệt bất cứ lúc nào, đạo nhân phía trên hoa sen thở dài một tiếng, hai tay bấm pháp quyết, tạo thành một thủ ấn kỳ quái. Ngay sau đó, một đạo ánh sáng màu lam từ đầu ngón tay của hắn bắn ra, trực tiếp chui vào bên trong hồn phách suy yếu của Hiên Viên Nhược Tinh, lập tức thấy hồn phách Hiên Viên Nhược Tinh không ngừng trở nên rõ ràng...

“Vũ tiên sinh...” Khi hồn phách Hiên Viên Nhược Tinh trở nên rõ ràng, đã thấy Vũ tiên sinh ngồi trước người mình là biết mình được cứu, đang định lên tiếng cảm tạ thì bị lời nói của Vũ tiên sinh cắt ngang...

“Vương gia, bây giờ ngươi chỉ là một sợi hồn phách, ta phí rất nhiều công phu cũng chỉ đủ bảo lưu ý thức của ngươi mà thôi. Ngươi không phải Hồn Tiên, lực lượng linh hồn của ngươi cực kỳ suy yếu, lúc nào cũng có thể dập tắt. Nhụy sen U Lam này của ta cùng lắm cũng chỉ bảo vệ được ngươi một khắc mà thôi, sau thời gian một khắc, cho dù ta cũng khó mà bảo vệ được ngươi...” Nhìn thấy một đám hồn phách trước mắt, Vũ tiên sinh thờ dài một tiếng nhàn nhạt...

Vừa nghe thấy lời nói của Vũ tiên sinh, sắc mặt Hiên Viên Nhược Tinh đại biến, cho dù giờ phút này hắn chỉ là một tia hồn phách, vẫn có thể thấy rõ vẻ hoảng sợ trong mắt hắn...

“Vũ tiên sinh, ngươi mang hồn phách của ta trở về, chắc là có biện pháp cứu ta? Thời gian không còn nhiều lắm, ngươi cứ nói thẳng đi?” Chẳng qua chỉ chốc lát, trong mắt Hiên Viên Viên Viên Viên Như Tinh đã khôi phục trấn định, có dã tâm trở thành một vị đế vương, lại là loại người vô năng sợ chết?

“Đúng vậy, ta có một biện pháp có thể khiến ngươi tiếp tục tồn tại, bất quá từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là người!” Vũ tiên sinh nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh trong thời gian ngắn như vậy liền điều chỉnh tốt tâm tính của mình, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, bất quá trong lời nói của hắn lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ thật sâu...

“Không còn là người? Vậy sẽ là cái gì?” Vừa nghe được câu này, Hiên Viên Viên Viên Tinh lại biến sắc...

“Quỷ Tiên...” Vũ tiên sinh nhàn nhạt nói...

“Quỷ? Hoặc tiên? Quỷ Tiên?” Trong mắt Hiên Viên Nhược Tinh đầy vẻ hoang mang, gã chỉ nghe nói qua hồn tiên, Chân Tiên, thần tiên, nhưng chưa từng nghe nói qua quỷ tiên...

“Đúng vậy, ở Đâu Hồn Đại Lục chúng ta, chủ tu là võ kỹ cùng Hồn Sư, đây đều là đối với con người, nhưng bây giờ người chỉ là một linh hồn, hơn nữa là linh hồn cực kỳ suy yếu, không có thân thể, người căn bản không cách nào tu luyện Hồn Thuật, theo lý thuyết trạng thái như người., Đã không thể tiếp tục được nữa, chỉ có thể chờ ý thức hoàn toàn tiêu tán, nếu vận khí tốt có thể chuyển thể trùng sinh, vận khí không tốt mà trực tiếp hồn phi phách tán, bất quá ba mươi năm trước ta từng ở một tòa cổ mộ nhận được một bộ công pháp, lại là tâm pháp tu luyện chuyên môn cho linh hồn bất diệt, dù hiện giờ linh hồn người rất yếu, nhưng chỉ cần người tu luyện tiếp, sớm muộn gì cũng sẽ càng ngày càng cường đại...”

“Ý của Vũ tiên sinh là chỉ cần ta tiếp tục tu luyện bộ công pháp này, cũng sẽ tu luyện thành Hồn Tiên? Thậm chí là Thần Tiên?” Nghe đến đó, ánh mắt Hiên Viên Nhược Tinh sáng lên...

“Không, sở dĩ Hồn Tiên có thể phụ thể sinh trưởng, đó là bởi vì linh hồn của bọn họ còn dính dương khí, trình độ dung hợp rất cao, mà hiện tại người không có thân thể, cho dù chờ người tu luyện tới cường độ linh hồn kia, nhưng linh hồn của người toàn bộ là âm khí, rốt cuộc khó mà hòa hợp cùng thân thể, cho nên vĩnh viễn người vĩnh viễn không cách nào tu thành hồn tiên, chỉ có thể lấy hình thái như vậy tồn tại, bộ tâm pháp này ta tham khảo đã lâu, cũng có trợ giúp nhất định với bản thân ta. Nhưng cuối cùng sẽ tu luyện đến trình độ nào, ta cũng không biết, ta có thể khẳng định duy nhất chính là bảo trì linh hồn bất diệt của người...” Vũ tiên sinh thản nhiên nói, tựa hồ rất là tiếc nuối...

Hiên Viên Nhược Tinh ngẩn ngơ, một mực lấy hình thái như vậy tồn tại? Vậy không phải là vẫn không có thân thể sao? Vậy sau này mình sẽ chỉ là một u hồn? Vậy mình còn sống còn có ý nghĩa gì?

Hắn là một hoàng tử có dã tâm, một hoàng tử khát vọng thì làm sao có thể tồn tại dưới hình thái đó chứ?

“Kỳ thật người cũng không cần nản chí, nếu như ta đoán không sai, bộ công pháp này tu luyện đến cuối cùng cũng sẽ trải qua lời kiếp, đến lúc đó người cũng có thể giống như ta tái tạo thân thể...” Nhìn thấy bộ dạng chán chường như vậy của Hiên Viên Nhược Tinh, Vũ tiên sinh mở miệng an ủi...

“A, thật sự có thể tái tạo thân thể sao?” Vừa nghe tin tức có thể tái tạo thân thể, ánh mắt Hiên Viên Nhược Tinh sáng lên...

“Không sai, chẳng qua người không có nhục thể, cuối cùng khó có thể linh nhục hợp nhất, thành tựu cảnh giới Thần Tiên...” Vũ tiên sinh cũng không giữ lại, nói ra toàn bộ suy đoán của mình...

“Vậy thì không sao, có thể trở thành Quỷ Tiên, ta đã rất hài lòng rồi, Vũ tiên sinh, kính xin ngài ban thưởng công pháp cho ta!” Hiên Viên Nhược Tinh không để ý tới vị trí thần tiên kia, chỉ cần có thể tu ra thân thể, hắn có thể thực hiện được hoài bão của mình, những thứ khác tính là gì chứ?

Vũ tiên sinh cũng không nói thêm gì, trực tiếp điểm ra một chỉ, một đạo thiên văn huyền ảo trực tiếp truyền vào mi tâm Hiên Viên Nhược Tinh, Hiên Viên Nhược Tinh lập tức chấn động linh hồn...

“U Lam Liên Nhị này chính là Cửu U Chi Khí sinh ra, ở chỗ này tu luyện linh hồn, là gấp mấy ngàn lần những nơi khác. Ta còn có ba viên Thần Hồn Đan do ta luyện chế, người ăn vào cùng một chỗ, không bao lâu nữa, người sẽ hoàn toàn có thể hóa hình...” Nhìn thấy hai mắt Hiên Viên Nhược Tinh chậm rãi mở ra, Vũ tiên sinh lại lần nữa mở miệng nói...

Bình phù số năm mươi mốt.

“Đa tạ Vũ tiên sinh...” Hiên Viên Nhược Tinh rất cung kính cúi người với Vũ tiên sinh, hần hiểu rất rõ, nếu không phải vì Vũ tiên sinh trước mắt này, có lẽ mình đã sớm hồn phi phách tán...

Hiện tại vì bản thân có thể sớm ngày tái tạo thân thể, còn đem thần hồn đan chính hần tinh luyện, loại đại ân đại đức này làm sao đảm đương không nổi Hiên Viên Nhược Tinh cúi đầu...

Vũ tiên sinh không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ lắc đầu, thân thể rời khỏi đóa hoa sen kia, mà thân thể Hiên Viên Nhược Tinh lại bay lên trên, bắt đầu hấp thu năng lượng cuồn cuộn không ngừng kia...

Chỉ thấy trên người hần nổi lên đạo đạo hào quang màu lam...

Thời gian như vậy, chớp mắt lại qua nửa tháng, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh đã dần dần xuất hiện hình thái, bất quá vẫn là hình thái năng lượng như trước, chỉ có điều so với trước kia thì ngưng kết rất nhiều, Vũ tiên sinh cũng mặc kệ, tiếp tục tu luyện.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng về tới Vân Kinh, bắt đầu không ngừng tu luyện đề cao thực lực của mình. Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng thuận lợi tiến vào cảnh giới Võ Thần, bắt đầu bế quan tu luyện, cũng bởi vì hần bế quan, khiến Tây Sở đế quốc không dám tùy tiện tiến công Lam thành. Điều này cũng phá vỡ tâm tư một lòng muốn giết chết phủ thành chủ lúc trước của Diệp Tĩnh Vũ...

Đúng lúc này, trong các miếu thờ ở Thiên Nguyên thành, Nguyên Thiên, Nguyên Thiên, Nguyên Địa, Nguyên Hoàng, Nguyên Tư, Nguyên Tư, Nguyên Tích, Nguyên Càn, tám trưởng lão Nguyên Khôn cung kính đứng ở trong đại sảnh, một nam tử tướng mạo trẻ tuổi, nhìn qua nhiều nhất khoảng hai mươi tuổi đang đứng trước mặt bọn họ...

Nam tử mặc một bộ trường sam đỏ như máu, sau lớp áo có in một đóa hoa tử kim to lớn, làn da tái nhợt, ánh mắt hờn sâu, nhìn qua giống như ác quỷ từ địa ngục bò ra. Rõ ràng là một người sống, nhưng lại làm cho người ta có loại cảm giác tử khí trầm lắng...

“Nói đi, nửa tháng rồi, các người có manh mối gì không...”
Nam tử nhàn nhạt nói, nhìn không ra trên mặt của hắn có bất kỳ tình cảm hay không, khuôn mặt tái nhợt này chẳng qua chỉ là một cái mặt nạ...

“Hồi bẩm hộ pháp, Phương thiếu gia ngày đó đi theo Hiên Viên Nhược Tinh Vương gia đến Lam thành. Hôm nay Vương gia không rõ tung tích, mà phủ thành chủ Lam thành cũng bị máu tanh tàn sát, nhưng chúng ta lại điều tra được toàn bộ hành động của Trần Quốc Công ở Nam Vân Đế Quốc, cho nên...” Nguyên Thiên rất cẩn thận nói...

“Cho nên người cho rằng hắn giết Phương Cửu U ngu ngốc kia?” Nam tử được gọi là hộ pháp hừ lạnh một tiếng, hắn chính là lấy thân phận Hộ pháp Nguyên Linh giáo xuất hiện ở Đấu Hồn đại lục.

Nguyên Thiên lau mồ hôi, Phương Cửu U có lẽ có chút cuồng vọng tự đại, nhưng dù sao cũng không thể nói là ngu ngốc? Đương nhiên, cho dù hắn thật sự là ngu ngốc, mình nào dám nhiều lời...

“Thuộc hạ cũng chỉ là suy đoán...” Nguyên Thiên rất cẩn thận nói.

“Suy đoán? Không cần đoán, chính là hắn. Trái lại tên Cửu U kia đã chết, đơn giản chỉ là giết mấy người không chết mà thôi. Giết ai cũng là giết. Người đi nói cho hoàng đế Thiên Nguyên đế, lập tức xuất chinh chinh phạt Nam Vân Đế Quốc. Lão bất tử không cho ta phá hư quy củ của Đấu Hồn Đại Lục, vậy ta lấy thân phận danh tướng của một quốc gia giết hắn đi...” Phương chủ quốc nhe răng cười nói...

Vừa nghe Phương chủ quốc nói ra loại lời này, mọi người tại đây đều đổ mồ hôi lạnh, bọn họ ít nhiều cũng biết một ít nội tình, biết vị Phương hộ pháp này, kỳ thật chính là một đứa con

traí của giáo chủ, hơn nữa khát máu thành tính, không cách nào coi trời bằng Phươg Cũ U, bất quá điểm khác biệt duy nhất chính là hấn từ nhỏ chuyên nghiên cứu lực lượng, thực lực tuyệt đối không phải Phươg Cũ U có thể so sánh, đến cùng là đạt đến mức độ nào, cũng không có ai biết...

Đương nhiên, đối với tình huống Phươg chủ quốc trực tiếp khẳng định là kẻ sát hại Phươg Cũ U là Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ cũng không dám phát biểu bất cứ ý kiến gì... oan uổng cũng tốt, sự thật cũng được, chỉ có thể trách hấn không may...

Chẳng qua vừa nghe đến Phươg chủ quốc muốn Thiên Nguyên đế quốc xuất binh, Đại trưởng lão Thiên Nguyên lại tựa hồ nghĩ tới điều gì?

“Hộ pháp, có lẽ hiện tại Thiên Nguyên đế quốc không còn sức xuất binh chinh phạt Nam Vân đế quốc...” Thiên Nguyên rất nhanh kể lại tình huống hôm nay.

Thiên Nguyên lại lần trước Phươg Chấn Thiên lệnh cho Cũ Châu cắt đứt, hấn lấy quyền lực của Thiên Nguyên giáo để nội bộ Thiên Nguyên đế quốc lại lần nữa náo loạn, đặc biệt là Bạo Phong Thành, suýt nữa thất thủ. Nếu không phải Hiên Viên Tiêu Chiến tự mình đến tọa trấn, đã sớm bị Đột Đế Quốc công phá, dù là như thế, quốc lực Thiên Nguyên Đế Quốc cũng tổn thất đến cực điểm, trong thời gian ngắn căn bản không có khả năng phát động tiến công với Nam Vân Đế Quốc...

“A? Thật không?” Trong mắt Phươg chủ quốc, dấy lên một đạo quang mang quý dị, mà ngữ khí của hấn càng thêm bình thản lạ thường, nhưng càng là loại bình thản này, càng làm cho mọi người ở đây cảm thấy rét lạnh...

Mồ hôi lạnh sau lưng tám người cứ thế chảy xuống ào ào, mà thân thể của bọn hấn bắt đầu run lẩy bẩy, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện cổ họng của mình khô khốc một hồi, vậy mà cái gì cũng không nói ra được...

Trong lòng tám người đều kinh hãi, chẳng lẽ hấn muốn giết tám người mình sao? Ngay lúc ánh mắt mọi người dần hướng về sự chuyển biến tuyệt vọng, bóng dáng Phươg chủ quốc lại đột nhiên biến mất tại chỗ...

Một trận gió lạnh thổi qua, tám người đồng thời thở dài một hơi, bất quá nghĩ đến Phương chủ quốc có lẽ là đi tìm Diệp Tình Vũ gây phiền phức, trong lòng lại buồn bực một trận, bất quá tựa hồ ngoại trừ buồn bực, bọn họ cũng vô pháp làm gì đó...

Giờ phút này, trong hoàng cung Thiên Nguyên đế quốc, một tòa mật thất chỉ có Hoàng đế mới có thể đi vào, Hiên Viên Tiêu Chiến vốn nên ngồi xếp bằng ở chính giữa gian mật thất này, từng đạo hào quang màu cam không ngừng xoay quanh trên người hắn, hào quang màu cam, chính là cảnh giới Tam Trọng Thiên Võ Thần...

Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến chưa bao giờ bại trận lần đó, không chỉ thực lực không giảm xuống, ngược lại nhiều năm đột phá bình tĩnh không đột phá, đạt tới cảnh giới tam trọng thiên Võ Thần, thực lực tối thiểu đề cao không chỉ gấp mười lần...

Hô hấp hít thở một cái, điều chỉnh trạng thái thân thể đến trạng thái tốt nhất. Hiên Viên Tiêu Chiến chậm rãi mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang chói mắt bắn thẳng ra, nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn liền xuất hiện vẻ kinh hãi...

Trước mặt hắn, không biết từ lúc nào đã đứng đấy một nam tử, một nam tử mặc trường sam màu đỏ như máu, một nam tử sắc mặt tái nhợt, thần sắc âm lãnh...

Có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở nơi này, ngay chính mình cũng khó có thể phát hiện, không cần nghĩ cũng biết người trước mắt tuyệt đối là một cao thủ, còn là một cao thủ siêu việt chính mình, chỉ là từ lúc nào mà ở Đấu Hồn đại lục xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi như vậy?

“Các hạ đêm khuya đến thăm, không biết là có chuyện gì...” Dù biết rõ thực lực đối phương trên mình, vẻ mặt Hiên Viên Tiêu Tiêu vẫn rất bình tĩnh, đối phương nếu không lập tức xuống tay, vậy chắc cũng sẽ không làm khó mình...

“Ta cần một chi binh phù của ngươi...” Phương chủ quốc nhìn vị chiến thần Thiên Nguyên đế quốc trước mắt, khóe miệng tất cả đều là nụ cười trào phúng...

“Bình phù?” Hiên Viên Tiêu Tiêu chiến thì sững sờ, cường giả như vậy lấy binh phù để làm gì?

Chương Truy Minh thứ năm mươi sáu cứu phi trùng độc.

“Đúng vậy, nhân số không cần quá nhiều, một hai vạn người là được rồi...” Phương chủ quốc lạnh lùng nói, giọng điệu không giống như đang cầu binh mà là giọng điệu ra lệnh, dường như hắn mới là thống soái của Hiên Viên Tiêu Chiến...

Bất quá Hiên Viên Tiêu Chiến lại không để ý chút nào, chỉ mở miệng hỏi: “Không biết các hạ có thể nói cho ta biết một đội binh lính này làm gì?”

“Giết người...” Dường như có chút hứng thú với Hiên Viên Tiêu Chiến trước mặt, Phương chủ quốc nói ra nguyên nhân hiểm thấy...

Hắn cẩn thận đánh giá Phương chủ quốc một phen, Hiên Viên Tiêu mơ hồ đoán được khả năng hắn đến từ đâu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, bất quá chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất...

“Các hạ nếu muốn giết người, lấy bản lãnh của các hạ, trong thiên hạ này ai có thể ngăn cản, các hạ cần gì binh lính?”

“Hắc hắc, nếu ta đã tới nơi này, thì phải tuân thủ một ít quy tắc trò chơi sao? Hiên Viên Tiêu Chiến, cho ta một cái binh phù hai vạn người, ta sẽ giúp ngươi đoạt lại tất cả địa bàn mà các ngươi đã tổn thất, không cho ta binh phù, ta lập tức giết ngươi và người của gia tộc Hiên Viên, tự mình làm Hoàng Đế lại tiếp tục chơi...” Phương chủ quốc cười, thế nhưng giọng nói của hắn lại lạnh như băng...

Cảm nhận được khí tức cường đại của Phương chủ quốc, Hiên Viên Tiêu Chiến mặc dù muốn nói không, nhưng bất luận thế nào cũng không nói ra được, hắn hiểu rõ người trước mắt này cường đại, càng đoán được thân phận của hắn, hắn đã nói như vậy, thì cũng dám làm như vậy...

“Tốt, đây là binh mã dưới trướng ta còn điều động được, tổng cộng có tám vạn người, cho dù người đang chơi trò chơi, cũng phải thật một chút phải không?” Hiên Viên Tiêu Chiến hơi trầm tư một lát, liền đồng ý., Hiên giờ dám người Hiên Viên Tuyết không ở Đẩu Hồn đại lục, bọn hắn còn có chuyện trọng yếu phải làm, bản thân căn bản không thể ngăn cản Phương chủ quốc làm gì, hơn nữa chuyện xảy ra tại Lam thành, Hiên Viên Tiêu chiến bao nhiêu cũng biết một chút, đương nhiên cũng minh bạch Phương chủ quốc là vì đối phó ai...

“Coi như người thức thời...” Phương chủ quốc hài lòng nhẹ gật đầu...

Ngày thứ hai, Hiên Viên Tiêu Chiến lấy thực lực Quốc Công trấn quốc của Nam Vân Đế Quốc tập kích phủ thành chủ Thiên Nguyên Đế, sát hại hoàng tử Hiên Viên Đế Quốc và Vương gia, bắt đầu tấn công Nam Vân Đế Quốc...

Hơn nữa còn bổ nhiệm phương chủ quốc là Nam Hạ Đại tướng quân, thống lĩnh Huyết vệ tám vạn, lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía nam, thế tất yếu phải một lần hành động đánh tan Nam Vân đế quốc...

Mười ngày sau, đại quân lấy xu thế không thể ngăn cản công chiếm các nơi ở Viêm Châu, dọc đường, Phương chủ quốc thì sát thành tính, mặc kệ là tù binh hay dân chúng bình thường, toàn bộ đều bị giết chết, hung danh của Phương chủ quốc lập tức vang vọng toàn bộ Cửu Châu...

Nửa tháng sau, Phương chủ quốc suất lĩnh Huyết vệ tách khỏi Liệt Diễm thành và Lăng Yên thành, đánh thẳng tới Vân kinh đô của Nam Vân đế quốc, trên đường đi đã chém giết mấy chục vạn dân chúng, quân đội của Nam Vân đế quốc mấy vạn, hung danh tái hiện, trên đường đi vậy mà không ai dám chặn...

Quốc đô Vân Kinh của Nam Vân đế quốc, hoàng cung Thái Hòa điện...

Lạc Nhược Phong mặc một bộ long bào màu vàng sáng, ngồi trên long y, trên mặt phủ đầy sương lạnh. Phía dưới Thái Hòa

điện, toàn bộ văn võ bá quan trong triều đều rùng mình, không ai dám nói gì...

Bọn hán đều nhận được chiến báo tiền tuyến, đã bị hung danh của Phương chủ quốc dọa cho kinh hồn bạt vía. Trong lịch sử, bất kể là vị danh tướng nào, cho tới bây giờ cũng sẽ không chém giết dân chúng bình thường. Thế nhưng lần này Phương chủ quốc xuất hiện, lại là chém giết cả dân chúng, những nơi đi qua, không có một ngọn cỏ, đây quả thực không phải là đại tướng, mà căn bản chính là ác ma a...

Tướng lĩnh như thế, chẳng lẽ Hoàng đế của Thiên Nguyên đế quốc mặc kệ hán sao? Đến lúc đó cho dù hán thật sự đánh hạ quốc đô của Nam Vân đế quốc, chẳng lẽ còn có thể thống trị một khu vực này sao?

Trên toàn bộ đại điện, duy nhất còn có thể trấn định chỉ có Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát ngồi hai bên Lạc Nhược Phong mới bắt đầu. Diệp Tĩnh Vũ là vị chiến công trác tuyệt, địa vị tại Nam Vân đế quốc đặc biệt, được ban thưởng chỗ ngồi ở đại điện, mà Gia Cát ức từ đầu hoàn toàn là bởi vì hán là con cháu gia tộc Gia Cát, địa vị siêu nhiên...

Rất nhiều võ tướng đều nhìn Diệp Tĩnh Vũ, Biệt Ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu cũng đã trở về đại điện, trải qua thời gian dài lĩnh ngộ như vậy, ngoại trừ chia ly ra, Diệp Long Nghị và Ảnh Tiêu Tiêu vẫn chưa lĩnh ngộ được cảnh giới Vũ Thánh...

Bất quá cũng may Diệp Tĩnh Vũ đã trở về, cho nên bọn họ cũng không quá lo lắng...

“Diệp ái khanh, bây giờ làm sao đây?” Nhìn thấy trên đại điện im ắng, Lạc Nhược Phong quay đầu sang Diệp Tĩnh Vũ, mỗi lần tới bước quan trọng này, cũng chỉ có Diệp Vũ có thể giải cứu Nam Vân đế quốc và Thủy Thâm Hỏa nhiệt bên trong...

“Bệ hạ, xin hãy để ta xuất chinh...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi đứng dậy thi lễ với Lạc Nhược Phong rồi mở miệng nói...

Thông qua tin tức nhận được, hán đã biết cái gọi là Phương tướng quân kia rốt cuộc là người phương nào, đây tuyệt đối là

do Phương gia phái tới báo thù cho Phương Cửu U...

Nếu không người ở Đâu Hồn đại lục làm sao có thể không kiêng nể giết chết bách tính phổ thông a...

Chuyện này bắt nguồn từ hần, bất kể như thế nào, hần đều phải gánh chịu...

Lạc Nhược Phong cũng biết một số nguyên nhân khiến Thiên Nguyên đế quốc đột nhiên phái binh tấn công Nam Vân đế quốc. Hần cũng hiểu rất có thể đối phương đến vì Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng hần cũng biết lần này đối phương mạnh mẽ tới mức nào, nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự xảy ra chuyện gì không hay thì sau này Nam Vân đế quốc phải làm sao bây giờ?

Hần là chiến thần của Nam Vân đế quốc... nhưng tình huống hiện tại, nếu như hần không xuất chiến, như vậy tuyệt đối không ai có thể ngăn cản được cái Phương quốc đáng sợ kia...

Về phần Gia Cát ức một bên bắt đầu từ đầu đến cuối vẫn không phát biểu ý kiến, đối với các thần tử khác mà nói, có lẽ đây bất quá chỉ là thể công của Thiên Nguyên đế quốc đối với Nam Vân Đế Quốc, nhưng hần lại hiểu được, trận chiến này đối với một số người mà nói, có lẽ chỉ là một trò chơi mà thôi...

Nhìn thấy vẻ mặt không biết nói gì của Gia Cát ức, lại nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong lại mở miệng nói: “Tốt lắm, làm phiền Diệp ái khanh rồi, tất cả lui ra đi...”

Văn võ cả triều không dám nói thêm gì, nguyên một đám quỳ xuống rồi lui xuống, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì, từng người cung kính lui ra khỏi đại điện...

Vừa mới ra khỏi hoàng cung, Chư Cát ức mới nhìn thấy xung quanh không còn ai khác, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, lo lắng hỏi: “Người thật sự có biện pháp đối phó với Phương chủ quốc...”

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại, nhìn ánh mắt cơ trí của Gia Cát hàng tử kia, lại cười nhạt nói: “Lúc này, nếu ta không đứng ra, Phương chủ quốc phủ một mực đánh tới Vân Kinh, lấy thực lực của hần., Binh lính bình thường sao có thể là đối thủ được.

Gia Cát huynh, sau này Nam Vân đế quốc nhờ cậy ngươi, còn có hy vọng của chúng ta...” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói, nhưng lại vỗ nhẹ lên vai Gia Cát Hằng, không đợi Gia Cát hỏi gì nữa, quay người đi về phủ Quốc công...

Nghe xong câu này, Gia Cát bắt đầu sửng sò, hắn đã hiểu Diệp Tĩnh Vũ muốn làm gì, muốn mở miệng ngăn cản, nhưng lại không biết nói gì, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi biến mất ở đầu đường...

Chẳng lẽ thật sự không có phương pháp tốt hơn sao?

Không được, hắn không thể có việc, tuyệt đối không thể có chuyện...

Nhất định phải nghĩ cách hóa giải nguy cơ lần này, nhất định phải...

“Nhanh, miếu cũ Nguyệt...” Gia Cát bắt đầu hô to một tiếng, gọi đội hộ vệ của mình chạy về phía miếu cũ Nguyệt.

Chương khám thứ năm mươi sáu, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy trước khi ly biệt.

Sắc trời đã tối, trong bầu trời đêm trăng sáng, ánh sáng màu trắng bạc chiếu xuống phủ lên toàn bộ Vân Kinh một tầng sa y màu bạc. Đây vốn là một buổi tối tường hòa, nhưng là vì đại quân Thiên Nguyên đế quốc mang đến, lại mang đến cho toàn bộ kinh thành nguy cơ không nói gì. Ngay cả thanh lâu phần hoa nhất trong ngày thường, trận này cũng lộ ra điều hiu rất nhiều...

Sau đình Trần Quốc công, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ áo dài trắng như tuyết, tùy ý ngồi trên một chiếc ghế mây, phía trước đặt một bàn trà màu đỏ, trên bàn trà có mấy quả nho tím chín mọng, Lạc Linh Nhi cứ như vậy ngồi bên cạnh hắn, dùng bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại của nàng nhẹ nhàng lột lớp da bỏ đào, sau đó đưa đến miệng Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ có chút nhắm mắt lại, rất là hưởng thụ tất cả những thứ này, tựa hồ sợ sau này sẽ không còn sinh hoạt như vậy nữa...

Ngay lúc này, Lạc Linh Nhi đột nhiên dừng tay, Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, mở mắt ra nhìn, liền thấy đôi mắt to linh động của cô rơi vào trên người mình...

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười nói...

“Tiểu Diệp Tử, đáp ứng ta, lần này bất kể thế nào cũng phải bình an trở về, được không?” Lạc Linh Nhi nhìn Diệp Tĩnh Vũ, ôn nhu nói.

“Ừm, ta đồng ý với ngươi, ta nhất định sẽ trở lại...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy tự tin, nhưng chỉ có hắn mới hiểu, lần này, có lẽ thật sự là lạnh ít dữ nhiều...

“Ừ, ta tin tưởng ngươi, con ta sẽ chờ ngươi ở đây, đợi ngươi trở về...” Lạc Linh Nhi ngẩng đầu lên, con mắt to nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng càng là dùng một loại ngữ khí chưa bao giờ có nói.

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ rất tự nhiên nhẹ gật đầu, nhưng bỗng nhiên vẻ mặt sững sốt, nhìn chăm chăm Lạc Linh Nhi:

“Ngươi... ngươi vừa nói cái gì? Nói... Nói con nít?”

“Ừm, con của chúng ta, hôm nay ngũ y đã tới, nó nói đã hơn một tháng rồi...” Nói tới đây, Lạc Linh Nhi lại có chút ngượng ngùng cúi đầu, nàng và Diệp Tĩnh Vũ đã sớm phá giới từ lâu., Nhưng là vẫn không có dấu hiệu hài tử, điều này làm cho trong lòng nàng có chút bất an, dù sao, ở cái thế giới này, truyền tông tiếp thế vẫn rất quan trọng, một nữ nhân nếu không vì mình yêu đòi một đứa bé, đó chính là tiếc nuôi cả đời.

Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt trên mặt hiện đầy thần sắc mừng như điên, hài tử của mình, mình vậy mà có hài tử, chính mình muốn làm phụ thân sao? Chính mình vậy mà cũng có ngày làm phụ thân sao? Tâm tình kích động Diệp Tĩnh Vũ một tay ôm Lạc Linh Nhi vào trong ngực, toàn thân run rẩy một hồi, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không tìm được lời nói để hình dung tâm tình của mình...

Cảm nhận được tâm tình kích động của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Lạc Linh Nhi cũng hạnh phúc một hồi...

Không biết qua bao lâu, Diệp Tĩnh Vũ kích động mới từ từ yên tĩnh lại, nghĩ tới mình sắp tiến đến tiền tuyến, nghĩ đến Phương chủ quốc đáng sợ kia, hắn càng âm thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, đều tuyệt đối không cho phép Phương chủ quốc thương tổn người yêu của mình, thương tổn con mình, vô luận thế nào, chính mình nhất định phải ngăn cản hắn, nhất định phải ngăn cản hắn...

“Linh Nhi, đây là đứa con đầu tiên của bọn ta, sau khi sinh ra, con nhất định phải dạy nó thật tốt, biết không?” Một tay ôm Lạc Linh Nhi, một tay vươn vào trong xiêm y của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của nàng, tựa như đang cảm thụ sinh mệnh nhỏ bé bên trong...

“Ừm, có ta và người dạy bảo, con của chúng ta nhất định sẽ là đứa nhỏ thông minh nhất thế gian!” Cảm nhận được hơi thở nồng đậm của Diệp Tĩnh Vũ, cảm thụ được vẻ dịu dàng vuốt ve, ánh mắt Lạc Linh Nhi cũng trở nên mê ly...

“Ừm, hẳn nhất định là đứa nhỏ thông minh nhất, cũng nhất định là đứa bé tuyệt vời nhất...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, vừa đưa môi về phía Lạc Linh Nhi. Lạc Linh Nhi không nghe ra Tiêu Sát trong lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, rất là tự nhiên mà ngậm lại đôi môi của hắn...

Bốn miếng môi mỏng dính sát vào nhau, hai cái đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, mà Nguyệt Luân Nhãn trên trán Diệp Tĩnh Vũ lại tản ra từng luồng hào quang màu bạc, chậm rãi chui vào trong cơ thể Lạc Linh Nhi, chỉ chốc lát sau, Lạc Linh Nhi vẫn còn hôn nhau như vậy mà ngủ thiếp đi...

Nàng duỗi hai tay ra, bế Lạc Linh Nhi lên, nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng, nhìn bụng dưới còn chưa có chút động tĩnh, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại lóe ra từng trận hào quang bi thương bất đắc dĩ...

“Linh Nhi, thật xin lỗi. Có lẽ, từ nay về sau, ta thật sự không thể ở lại với con nữa. Nhưng con phải sống thật tốt, biết không? Vì con của chúng ta, con nhất định phải kiên cường sống tiếp...” Nhẹ nhàng hôn lên trán Lạc Linh Nhi một cái. Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa nhìn bụng nhỏ của Lạc Linh Nhi nói: “Con trai, con nhất định phải kiên cường mà sống sót đây...”, Xin lỗi, có lẽ phụ thân không thể nhìn con ra đời, phụ thân cũng rất muốn bồi tiếp mẫu thân, cùng nhau lớn lên cùng một chỗ với con, nhưng phụ thân là một nam nhân, một người đàn ông sống trên thế giới này, ngoại trừ người bảo vệ phải bảo vệ ra, còn có người bảo vệ bên ngoài., Còn có chuyện khác nhất định phải đi làm, không thể không làm, nếu con là một đứa bé, sau này con nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân, nếu con là một cô bé, con nhất định sẽ tha thứ cho phụ thân, đúng không?” Thanh âm nhu mì vang lên trong bầu trời đêm, nước mắt óng ánh, từ khóe mắt của người chậm rãi chảy xuống...

Trong mắt của hắn tràn đầy không cam lòng, trong mắt hắn tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn tu luyện Bá Nguyên Quyết cường đại nhất trên thế giới, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn có thể cười ngạo nghễ toàn bộ thế giới, hắn còn nhớ rõ lúc trước truyền xuống một câu nói lúc trước của vị tổ tiên Bá Nguyên Quyết kia cho mình., Khi bộ công pháp này tu luyện đến cảnh giới tối cao, Tiên Nhân cũng là miểu sát, lúc ấy chính mình còn không thêm để ý, nhưng theo hiểu biết đối với bộ công pháp này, hắn tin tưởng thật sâu, chính là hắn cần thời gian.

Cho dù đây là công pháp lợi hại nhất thế gian, nhưng cũng cần có thời gian ah...

Bá Nguyên lực trong cơ thể bạo phát ra, bốc hơi nước mắt, vẻ không cam lòng trong mắt nhanh chóng thôi lui. Minh chính là Chiến Thần Nam Vân đế quốc, mình là Trần Quốc Công của Nam Vân Đế Quốc, dù là linh hồn của mình vốn không thuộc về quốc độ này., Thế nhưng mấy năm qua liêu chết phần đầu, mấy năm nay mưa gió khiến hắn đối với quốc gia này có tình nghĩa rất nồng hậu, bây giờ, quốc gia này sắp phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất, mình làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn đây?

Nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Linh Nhi, nàng bước từng bước một về phía hậu viện. Lúc nàng đi vào quảng trường hậu viện, đám người Xích Di Thương, Hồ Thương đã sớm chờ ở đó...

Lễ nghi thứ năm mươi sáu?

“A Vũ...” Thấy Diệp Tĩnh Vũ bế Lạc Linh Nhi tới, Xích Di Chủ đã sớm biết kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ đang định lên tiếng khuyên bảo, nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang.

“Ồ, người không cần nói thêm gì nữa, ý của ta đã quyết, ta sẽ không thay đổi. Tâm pháp tu luyện ta đã truyền thụ cho các người rồi, sau này các người cứ ở lại Nam Hoang Man Lâm đi, cũng đừng nghĩ đến việc báo thù cho ta, thực lực của bọn họ không phải là thứ các người có thể tưởng tượng, chăm sóc tốt Linh Nhi, còn có hài tử trong bụng nàng...” Diệp Tĩnh Vũ nói rất bình thản, nhưng tất cả mọi người ở đây đều cảm giác được một sự bi thương khó tả...

“Người yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con của công chúa và con trai người!” Vừa nghe đến đứa nhỏ Diệp Tĩnh Vũ của Lạc Linh Nhi, Xích Di lập tức biết mình nên làm thế nào.

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, lại quay đầu nhìn về phía Hồ Miêu, lần nữa mở miệng nói ra: “Giao Bằng, tuy rằng người vẫn luôn gọi ta là chủ nhân, nhưng ta vẫn luôn coi người là huynh đệ. Lần này, ta không cần người theo ta xuất chiến, ta chỉ cần người an toàn bảo vệ nàng, người có thể làm được không?”

“Có thể...” Hồ Tư dùng sức gật đầu nhẹ, trong ánh mắt tràn đầy kiên định...

“Rất tốt!” Diệp Tĩnh Vũ vừa hài lòng nhẹ gật đầu, vừa nhìn về phía Hồ Mộng, vừa nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp dị thường này...

Hồ Tư Mộng cũng nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ, nhìn đôi mắt đen láy kia, người này từng là một tên ăn chơi trác táng, sắc đẹp, đề tiện, vô sỉ, hạ lưu, bây giờ lại trưởng thành một gã thực lực cường đại, lại trọng tình trọng nghĩa., Nghĩ đến tình yêu

của hắn đối với Lạc Linh Nhi, nghĩ tới trách nhiệm hắn phải gánh chịu với Nam Vân đế quốc, nghĩ tới tình ý của hắn đối với huynh đệ, trong đôi mắt luôn lạnh như băng của Hồ Mộ, lại lóe ra hào quang đạo đạo. Những năm gần đây, nàng một mực ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, kinh nghiệm phát triển của hắn cũng vẫn luôn ở trong mắt nàng.

Có thể nói, nàng tận mắt thấy hắn trưởng thành, cũng chính vì vậy nàng càng hiểu rõ ý nghĩ của hắn, càng hiểu rõ cách làm của hắn.

“Tiểu Mộ Nhi, đừng có lạnh như băng nha, nào, ta phải đi rồi, cười cho tiểu gia một cái...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đứng trước mặt mọi người, nâng cằm của Hồ Mộ Mộ lên, nở nụ cười tà ác.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ lúc này còn có tâm tư trêu chọc mình, Hồ Mộ Mộ cũng buồn cười một hồi, nhưng nàng không thể nào cười nổi, hơn nữa trong lòng càng khó chịu, dường như trong lòng mình đã vứt bỏ thứ gì đó.

“Nha, chẳng lẽ trong lòng ngươi tiểu gia lại không có phân lượng sao? Đến bây giờ cũng không cho tiểu gia cười?” Diệp Tĩnh Vũ rất là khoa trương há to miệng...

Trong không khí tràn ngập một loại bi thương, cơ mặt Hồ Mộ Mộ giật giật, muốn cười thầm, nhưng thế nào cũng không cười nổi, ngược lại trong mắt nàng, tràn ra từng đóa nước mắt óng ánh: “Chủ nhân...”

“Ha ha, trong lòng ngươi còn có chủ nhân này sao? Ta bảo ngươi cười một cái ngươi cũng không cười, còn nói cái gì chủ nhân đây?” Diệp Tĩnh Vũ không muốn bầu không khí nơi đây ngột ngạt như vậy, tiếp tục trêu đùa nói.

“Chỉ cần chủ nhân có thể trở về, bất kể Mộ Nhi muốn làm gì cũng được...” Hồ Mộ Mộ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, rất kiên định nói.

“Làm cái gì cũng được?” Diệp Tĩnh Vũ cố ý hai mắt sáng ngời, đồng thời nhìn về phía bộ ngực cao vút của hồ miêu Mộ, ý tứ rất rõ ràng...

“Ừm, làm cái gì cũng được!” Hồ Tư Mộng gật đầu lia lịa, đường như đã đưa ra quyết định trọng đại nào đó.

“Ha ha ha, vậy ngươi yên tâm, Thiếu gia nhất định sẽ trở lại, đến lúc đó nhất định sủng ái may mắn cho ngươi!” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha.

Nhưng hiện trường ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ cười to, những người khác đều không cười, bọn họ đều là những người thân cận với Diệp Tĩnh Vũ nhất, bọn họ tự nhiên biết Diệp Tĩnh Vũ lần này đối mặt với địch nhân cường đại cỡ nào, tỷ lệ hắn có thể trở về thật sự là quá nhỏ.

Tựa hồ ý thức được tiếng cười của mình không ảnh hưởng tới mọi người ở đây, Diệp Tĩnh Vũ cũng thu liễm nụ cười, nhìn đám người luôn thân cận đi theo mình, hắn khẽ thở dài: “Được rồi, các ngươi đi đi...” Những gì nên dặn dò đã sớm phân phó, hắn biết bọn họ nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh của mình...

“Thiếu gia, cầu xin ngài cho ta đi cùng ngài!” Lúc này Lâm Hiểu Nghị đứng một bên vọt tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt đầy nước mắt, một bộ dáng không tình nguyện.

“Tiểu Lâm Tử, ngươi còn phải có nhiệm vụ quan trọng hơn nữa, Thiếu phu nhân có con trai thiếu gia của ngươi, sau này ngươi phải chăm sóc tốt cho tiểu thiếu gia hoặc tiểu công chúa, biết không?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn tên gia hỏa vẫn luôn đi theo mình từ lúc bước vào thế giới này, trong mắt cũng có trăm mối cảm xúc đan xen vào nhau, lần này đối mặt chính là sát thần như Phương chủ quốc, hắn sao có thể để những người này chịu chết một cách vô ích được chứ?

“Nhưng mà thiếu gia...”

“Không có gì nhưng mà, rốt cuộc ta là thiếu gia hay là thiếu gia nhà ngươi?” Nhìn thấy Lâm Hiểu Nghị còn muốn cầu xin tiếp, lời nói của Diệp Tĩnh Vũ lại trở nên lạnh lùng...

Thấy dáng vẻ phần nộ của Diệp Tĩnh Vũ, Lâm Hiểu Nghị đầy nước mắt, cũng không dám nói thêm gì nữa, thân thể đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, quỳ lạy Diệp Tĩnh Vũ, nặng nề dập đầu ba cái, lúc này mới phất tay áo, lau đi nước mắt trên khóe

mắt, rất kiên định nói: “Thiếu gia yên tâm, chỉ cần có Lâm Hiểu Nghị ta, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn tiểu thiếu gia, hoặc tiểu công chúa!”

“Ha ha, còn tạm được, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các người rời khỏi thành đi!” Diệp Tĩnh Vũ cười nói.

Mọi người đồng thời thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ, không ai nói thêm gì, Hồ Diệp đỡ Lạc Linh Nhi lên một chiếc xe ngựa, đoàn người cứ như vậy Mạc Ngôn đi ra khỏi phủ Trần Quốc.

Lần này ngoại trừ những chiến sĩ đến từ Man Lâm Nam Hoang ra, còn có Lâm Hiểu Nghị và Băng Minh ở biên giới Man Lâm Nam Hoang, còn có những chiến sĩ tinh nhuệ mà lúc trước Diệp Tĩnh Vũ chọn kỹ càng để lựa ra, bọn họ chính là hi vọng Diệp Tĩnh Vũ dùng để phản kháng sự thống trị của Nha Minh. Mặc kệ lần này mình có thể chiến thắng hay không, hẳn đều hi vọng tất cả mọi người ở Đâu Hồn đại lục đều có thể biết rõ tình cảnh của mình.

Bất kể là người của Hắc Minh, hay là người của Đâu Hồn đại lục, bọn họ đều là hoa nhân, đều đến từ truyền thừa Viêm Hoàng, hẳn sao có thể để cho người của Viêm Hoàng coi như là một đám chuột nhỏ nghiên cứu chứ?

Nhìn đoàn xe dần đi xa, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại là một mảnh bình thản, bọn họ mang đi cốt nhục của mình, bọn họ mang đi người mình yêu, bọn họ cũng mang đi hi vọng của mình...

“Sư phụ, người không ở đây, người có biết cách làm của đồ nhi không?” Diệp Tĩnh Vũ lẩm bầm lẩm bầm một tiếng, giơ chân lên, đi ra ngoài đường cái. Trước khi chuẩn bị xuất chiến, hẳn còn có một người muốn gặp mặt một lần...

Ôn nhu tăng thứ năm mươi lăm, Chương Cửu Phượng.

Vân Kinh, Dục Yên Lâu...

Tuy nói nguyên nhân bởi vì đại quân của Thiên Nguyên đế quốc bị áp chế, càng bởi vì hung danh chủ quốc của vùng ma mút máu me, làm ăn của Thang Yên Lâu tiêu dao rất nhiều, thế nhưng là một trong thanh lâu lớn nhất cả tòa Vân Kinh, tiêu điều vẫn có rất nhiều người chiếu cố.

Hiện tại Dục Yên Lâu chính là đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều tràn ngập khí tức màu hồng phấn.

Bất quá tại một gian phòng cao nhất của Dục Yên Lâu, Cửu Phượng mặc một thân váy lụa màu đen ngồi trên ghế, vẻ mặt lạnh lùng nghe thuộc hạ hội tụ đến báo cáo...

Bởi vì Phương chủ quốc thật sự quá mức hiếu sát, ngay cả bách tính bình thường cũng giết, những nơi đại quân đi qua, toàn bộ thế lực của Kinh Yên Lâu cũng bị phá hủy, cho nên đến bây giờ, nàng cũng không có được tin tức hữu hiệu, chỉ biết là vị Phương chủ quốc này thích giết chóc thành tính, căn bản là một ác ma, mà triều đình Thiên Nguyên đế quốc vẫn không có ai ngăn cản.

Nhìn những tư liệu không có bất cứ ý nghĩa gì trên tay nàng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lại hiện lên vẻ giận dữ...

“Một đám phế vật, ngay cả tin tức cơ bản nhất cũng không thể truyền về, nuôi bọn chúng có tác dụng gì chứ?” Một chương vỡ mạnh lên bàn, chấn cho đồng tư liệu kia nát bấy.

“A Vũ, ta phải làm thế nào mới có thể giúp được người? Bây giờ ta căn bản không có cách nào nhận được tin tức của hắn a?” Nhìn phiến giấy vụn trên bàn, Cửu Phượng thì thảo nói, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một bóng người không biết lúc nào đã đứng ở trước người mình.

Cửu Phượng trong lòng chấn động, cẩn thận nhìn lại, không khỏi kinh ngạc một trận...

Một thân cẩm bào hoa mỹ màu đen, bên hông đeo một đai lưng màu bạc, mái tóc trắng như tuyết xõa sau gáy. Khuôn mặt trắng nõn còn hơn cả nữ nhân kia đang nở nụ cười thản nhiên.

“A Vũ?” Cửu Phượng có chút không tin được, dụi dụi con mắt, xác định mình có hoa mắt hay không, nam tử mà mình một mực hướng về tương tư này tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Ừm, Cửu Phượng, là ta!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong mắt của hắn lại lóe ra vẻ áy náy, đau đớn, hào quang tiếc hận, bất quá chỉ lóe lên một cái rồi biến mất...

“A Vũ, thật sự là ngươi sao? Ngươi... Ngươi sao lại tới đây?” Đến khi nghe thanh âm Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng mới khôi phục tinh thần, thân thể cũng không tự chủ được đứng lên, đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, hai tay nắm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ đang xác định hắn không phải ảo giác.

“Ta đến thăm ngươi!” Diệp Tĩnh Vũ cười nói.

“A Vũ...” Một câu đơn giản nhìn ngươi, cứ như vậy dễ dàng phá vỡ kiên cường trong lòng Cửu Phượng, sự tưởng niệm nhiều ngày tại thời khắc này triệt để bộc phát, toàn bộ thân thể không tự chủ được nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ không cự tuyệt, giờ khắc này hắn căn bản không cách nào cự tuyệt nữ tử vẫn yêu thương hắn, từng màn từng màn ở Man Lâm Nam Hoang hiện lên trong đầu hắn, thiếu nữ có làn da ngăm đen kia toàn bộ tâm tư rơi vào người nàng.

Nhiều năm trôi qua, nàng đối với tình yêu của mình chưa bao giờ thay đổi, cho dù mình và các nữ nhân khác kết hôn, nàng vẫn yên lặng ủng hộ mình sau lưng, tin tức hữu dụng trong miệng yêu thú ít nhất có một nửa đến từ Cửu Phượng.

Nàng là đệ tử La Sát môn, nàng là đệ tử đặc ý nhất của Huyết La Sát Sát, Hạm Yên lâu nàng sáng tạo ra cũng là sản nghiệp của La Sát môn, nhưng nàng lại dùng sản nghiệp của La Sát môn truyền tin tức cho mình, tất cả những thứ này nàng đều

yên lặng làm, thậm chí nàng còn không muốn bản thân biết sự tồn tại của nàng.

Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, hắn không phải người ngu, hắn biết tất cả mọi chuyện, cũng hiểu rõ tất cả, nhưng hắn có thể làm gì?

Hắn yêu nàng? Hắn không biết, ngược lại hắn chỉ biết trong lòng, ngoại trừ áy náy với Cửu Phượng, còn có những thứ khác, thế nhưng hắn lại rất mâu thuẫn, một người có thể cùng lúc yêu hai người sao? Trong lòng hắn đã có Lạc Linh Nhi, sao còn có thể chứa được những người khác?

Nếu là có những người khác, vậy hắn coi như là ái Lạc Linh Nhi sao? Hắn vẫn ở trong mê man, cũng bởi vì loại hoang mang này, làm cho hắn không muốn suy nghĩ chuyện của hắn cùng Cửu Phượng, hoặc là nói, đây cũng là một loại trốn tránh.

Nhưng mà lần này, theo Phương chủ quốc cường thế áp đảo, hắn biết rõ Phương chủ quốc khủng bố như thế nào, rất nhiều vấn đề, mình không thể trốn tránh, cũng không thể trốn tránh, giống như hắn phải gánh lấy an nguy của toàn bộ Nam Vân đế quốc.

Vì vậy, hắn mới tới!

Nhẹ nhàng vuốt ve sông lưng bóng loáng của Cửu Phượng, nhẹ nhàng ngửi hương thơm động lòng của nàng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ dần dần có đáp án!

“Cửu Phượng, thật xin lỗi!” Qua hồi lâu, thẳng đến khi thân thể trong lòng người trong ngực chậm rãi ngừng co giật, Diệp Tĩnh Vũ mới chậm rãi nói ra.

Xin lỗi, không phải có lỗi không yêu nàng, càng không phải là có lỗi không thể tiếp nhận nàng, mà là có lỗi với chính mình từ trước tới nay trốn tránh tình cảm của nàng.

Nếu như Lạc Linh Nhi tồn tại tựa như một cái gương, khiến Diệp Tĩnh Vũ tùy thời quan sát mình, vậy thì Cửu Phượng thật giống như một cái cản, để hắn lúc mệt mỏi có thể nghỉ ngơi, Lạc Linh Nhi cho hắn vui vẻ, cho hắn cảm xúc sinh mệnh, cho hắn cuộc sống vô ưu vô lự, Cửu Phượng lại cho hắn cảm giác ấm áp, cho hắn một cảm giác thê tử...

Đúng vậy, cho dù hấn cưới Lạc Linh Nhi, cho dù trong lòng hấn yêu thương Lạc Linh Nhi, thế nhưng chân chính có thể cho thê tử hấn cảm giác chỉ có Cửu Phượng.

Một nữ nhân lặng lẽ ở sau lưng chăm sóc hấn, yên lặng ủng hộ hấn, chỉ có nàng mới cho hấn một loại cảm giác như nhà mình... Đây là một loại cảm giác rất mâu thuẫn, nhưng lại là một loại cảm giác thực sự tồn tại...

Thế nhưng chính mình thì sao? Bản thân mình lại không dám đối mặt với tình cảm như vậy mà một mực né tránh nàng, điều này đối với nàng công bằng sao?

“A Vũ, ta hiểu rồi! Người không cần nói gì, ta đều hiểu.” Nghe Diệp Tĩnh Vũ tự trách, Cửu Phượng lại cảm thấy trong lòng ấm áp, cảm giác của Diệp Tĩnh Vũ đối với nàng giống nhau, thậm chí không cần Diệp Tĩnh Vũ đi giải thích cái gì, nàng đã hiểu câu này có lỗi là gì, thậm chí trong nháy mắt khi Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, nàng cũng đã biết vì sao hấn đến.

Giống như trượng phu của mình sống cùng thê tử rất nhiều năm, nàng rất hiểu hết thầy Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy đôi mắt như ma của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ biết mình không cần phải nói thêm gì nữa, nàng đều hiểu rõ tất cả những gì mình nói, nhưng có mấy lời, cho dù Cửu Phượng rõ ràng biết, hấn vẫn phải nói.

“Cửu Phượng, có lẽ, lần này là lần cuối cùng ta gặp...” Lời Diệp Tĩnh Vũ vừa nói được một nửa, một bàn tay trắng nõn mềm mại liền che lại bờ môi của hấn.

“Không cần nói gì, bất kể người quyết định như thế nào, ta đều sẽ ủng hộ người, vĩnh viễn ủng hộ người, mặc kệ là hành động, hay là tinh thần!”

Một câu nói đơn giản, bao hàm chấp niệm không biết bao nhiêu năm của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ không tiếp tục nói gì nữa, hấn biết mình mặc kệ nói cái gì, nàng đều sẽ hiểu rõ.

Điểm nghỉ ngơi thứ năm trăm sáu.

Đêm nay, nhất định là một đêm không nói gì, hai người chưa từng xảy ra chuyện gì, lúc này, nghĩ tới cũng không có tâm tư phát sinh cái gì, bọn họ cứ lẳng lẳng ôm lấy nhau, lẳng lẳng lắng nghe tiếng tim của đối phương, thẳng đến ban ngày.

Diệp Tĩnh Vũ cáo biệt Cửu Phượng, hẳn còn có chuyện trọng yếu hơn cần làm, Cửu Phượng cũng không giữ lại Diệp Tĩnh Vũ, đúng như lời nàng nói, mặc kệ hắn làm cái gì, nàng đều sẽ ủng hộ hắn.

Nhìn thân ảnh màu đen biến mất trước mắt, trong miệng Cửu Phượng mới lẩm bẩm phun ra mấy chữ: “Nếu như có một ngày người thật sự không còn, ta sẽ đi cùng người, một mực ở bên người, mặc kệ là địa ngục, hay là thiên đường!”

Thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ dừng lại trong hư không, với thân niệm cường đại của hắn, một câu nói kia của Cửu Phượng vẫn rõ ràng rơi vào trong đầu của hắn, nhìn tòa lâu các sừng sững bên cạnh đường cái kia, nghĩ tới một bóng hình xinh đẹp âm u, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười đắng chát, một câu nói kia, tựa hồ mình cũng đã từng nói với Linh Nhi!

Chẳng lẽ, đây chính là tình yêu sao?

Cửu Phượng, nếu như ta còn có thể sống sót trở về, ta nhất định sẽ không để cho người chịu nửa điểm ủy khuất.

Trong lòng nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa biến mất trong hư không.

Rất nhanh, Trần Quốc Công Nam Vân Đế Quốc sợ Phương chủ quốc, suất lĩnh bộ chúng lẫn trốn cứ như vậy lan truyền ra kinh thành, rất nhiều người lần đầu tiên nghe được tin tức như vậy đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Bọn họ thực sự khó tin Diệp Quốc Công một mực lập được công lao hãn mã vì quốc gia mà không chiến mà bỏ chạy.

Nhưng người truyền bá càng ngày càng nhiều, cũng dần dần có người bắt đầu tin tưởng, bọn họ bắt đầu mắng Diệp Tĩnh Vũ, bắt đầu nguyên rủa Diệp Tĩnh Vũ, bắt đầu dùng đủ loại ngôn luận về Diệp Tĩnh Vũ.

Hoàng đế đế quốc Lạc Nhượng Phong lập tức tuyên bố thánh chỉ, thu hồi tất cả quyền lực và tước vị của Diệp Tĩnh Vũ, còn liệt Diệp Tĩnh Vũ trở thành tội nhân đệ nhất Nam Vân đế quốc.

Đối với hành vi lẩn trốn như Diệp Tĩnh Vũ, triều đình đã liệt hẳn vào tội phạm truy nã số một.

Tin tức như vậy lập tức nổ tung ở toàn bộ Cửu Châu, năm đó Diệp Tĩnh Vũ nhất cử đánh bại Hiên Viên Tiêu chiến, trở thành chiến thần của thế hệ mới, nhưng là nhân vật giống như chiến thần này, hiện tại lại không đánh mà chạy, điều này sao không khiếp sợ?

Rất nhiều người lựa chọn không tin, nhưng khi hoàng thất Nam Vân Đế Quốc phong ấn mệnh lệnh truy nã được ban bố ra thì mọi người không thể không tin được.

Có thể nói, hình tượng Diệp Tĩnh Vũ trong lòng bách tính Nam Vân Đế Quốc trong nháy mắt từ cao cao tại thượng xuống thấp nhất, đặc biệt là dân chúng Vân Kinh, một ít thân tử nhìn thấy đoàn xe Quốc Công phủ lặng lẽ rời khỏi Vân Kinh, càng đạt đến đỉnh điểm tiếng mắng chửi của Diệp Tĩnh Vũ.

Cửu Phụng đứng trên lầu Kính Yên Lâu, nhìn xuống bách tính vô tri không ngừng chửi mắng Diệp Tĩnh Vũ phía dưới, trên mặt hiện lên thần sắc mỉa mai, nếu như không làm như vậy, đến lúc đó các ngươi đến chữ chết viết như thế nào cũng không biết, hẳn toàn bộ là vì các ngươi a.

Trong gian lầu cao nhất của hoàng cung, Lạc Nhượng Phong mặc long bào màu vàng sáng đứng trên tòa thành, hai mắt nhìn về phía tây bắc, miệng lầm bầm: “A Vũ, làm phiền ngươi rồi!”

Sau lưng hắn là vết thương của Nam Cung, biệt ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu đám người ánh mắt đều chớp động, trên cánh tay là gân xanh nổi giận, thế nhân đều đang nhục mạ

Diệp Tĩnh Vũ, nhưng thế nhân làm hết thấy mọi chuyện của hắn là vì muốn dẫn dắt Phương Quốc, để bách tính Nam Vân Đế Quốc tránh khỏi một trận tai ương đẫm máu đây?

Phải biết rằng, Phương chủ quốc vì đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, mới không biết dùng biện pháp gì lấy được tám vạn huyết vệ từ Thiên Nguyên đế quốc, nói dựa vào tám vạn huyết vệ này giết đến biên giới đế quốc, không bằng nói là tám vạn huyết vệ này cùng hắn một đường giết đến biên cảnh., Từ những tin tức tình báo kia, Phương chủ quốc đi thẳng một đường giết chóc, hơn nữa cơ bản đều dựa vào thực lực cường đại của mình trực tiếp đồ sát thành. Đối với loại người điên như vậy, trừ phi mười phần năm chắc có thể diệt sát được hắn, nếu không tuyệt đối khó mà bảo đảm còn có thể tiếp tục tồn tại ở Vân Kinh.

Nhưng vấn đề là ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ cũng không có mười phần năm chắc giết được hắn, làm sao có thể để hắn đến Vân Kinh được?

Bất đắc dĩ, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ ra kế hoạch phản quốc này, để cho tất cả mọi người cho rằng hắn không đánh mà chạy, cũng bởi vậy, hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với Nam Vân đế quốc.

Phương Chủ Quốc vì giết hắn mà đến, tất cả những việc hắn làm cũng bất quá chỉ là một loại hình thức mà thôi, nếu Phương Chủ Quốc biết hắn đã thoát khỏi Vân Kinh, tự nhiên sẽ không tiếp tục suất lĩnh Huyết Vệ tấn công Nam Vân Đế Quốc, khẳng định sẽ tự mình tiến đến truy sát Diệp Tĩnh Vũ.

Dù sao, một danh dự hoàn toàn quét sạch Diệp Tĩnh Vũ, cùng với Diệp Tĩnh Vũ có uy vọng cực cao, chính là khái niệm hoàn toàn khác nhau. Đến lúc đó, tám vạn huyết vệ còn lại, cũng không có khả năng tấn công Vân Kinh, nói như thế nào bọn họ kỳ thật cũng chỉ là một kiện đạo cụ mà thôi.

Điểm quan trọng nhất là, Phương chủ quốc biết rõ hắn và Nam Vân Đế Quốc đã không còn quan hệ gì nữa, nếu cuối cùng thật sự không địch lại chủ quốc, có lẽ Phương chủ quốc cũng sẽ không điên cuồng đến mức giết một đám người đã không có bất kỳ quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ, như vậy tránh được trận huyết tai này.

Tất cả những thứ này, hy sinh lớn nhất tự nhiên là Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng người bao gồm Lạc Nhược Phong rõ ràng biết rõ tất cả chuyện này, không thể giải thích gì cho hắn, ngược lại còn không ngừng giội gáo nước bẩn lên người hắn, đây là một loại đau đớn thể lương đến cỡ nào.

Biên cảnh Viêm Châu, trên bờ Vân Hà cách kinh thành mấy trăm dặm có Thiên Nguyên đế quốc có tám vạn huyết vệ trú đóng. Giờ phút này, trong soái trường, Phương chủ quốc đang nằm sấp trên người một nữ tử xinh đẹp điên cuồng giãy dụa, trên mặt nữ tử kia lộ ra thần sắc thống khổ. Thế nhưng đôi mắt với Phương chủ quốc cường đại, nàng căn bản không cách nào làm được gì, chỉ có thể tận lực đón đỡ nam tử trên người.

Đúng lúc này, một gã quan quân vội vã chạy vào, nhìn chăm chăm vào chủ quốc đang vận động, không khỏi biến sắc.

“Tướng quân, ta...”

“Nói, có chuyện gì?” Phương chủ quốc hừ lạnh một tiếng, nhưng không có ý định dừng lại, vẫn không ngừng động đậy...

“Tướng quân, sau khi Trần Quốc Công Nam Vân đế quốc nghe nói quân ta tới biên cảnh, không đánh mà chạy, hiện giờ toàn bộ Nam Vân đế quốc đều phát ra lệnh truy nã hắn!” Tên quan quân kia vốn cho là mình quấy rầy chuyện tốt của tướng quân, sẽ mất mạng, lại nghe được Phương chủ quốc tựa hồ không có ý trách cứ, vội vàng nói ra tin tức mình có được.

“A? Không đánh mà chạy? Một tên dám giết Phương Cửu U sẽ không đánh mà chạy? Ha ha, hắn sợ là cố ý dẫn dụ ta đi? Bất quá như vậy cũng tốt, nếu hắn không phải quốc công của Nam Vân đế quốc, ta cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, như mong muốn của hắn thì thế nào?” Phương Chủ Quốc cười lạnh một tiếng, vừa mới nói xong, thân thể vừa run lên một trận, hiển nhiên đã được thỏa mãn cực lớn...

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Nhìn thấy Phương chủ quốc không có ý nổi giận, tên quan quân kia lại khua lên dừng khí hỏi một câu.

“Nên làm như thế nào? Các người muốn làm những gì có quan hệ gì với ta, ta chỉ đến để giết người mà thôi, ha ha...” Phương

chủ quốc cười ha hả, một tay phát lên, toàn bộ đầu nữ tử bên dưới còn bị nổ tung ra, trong ánh mắt hoảng sợ của tên quan quân kia, bóng dáng của hắn đã biến mất vô ảnh vô tung, chỉ để lại một bộ thi thể nữ nhân không đầu đã tràn ngập óc...

Chương đôi năm mươi sáu, chân chính chiến đấu.

Vân Kinh, miếu thờ Nguyệt Lão, có lẽ bây giờ không phải mùa xuân, người đến miếu cổ tháng này ít đi rất nhiều, bắt quá cho dù là một bộ khuê nữ hoàng hoa cực ít này, cũng không ngừng thảo luận chuyện Trần Quốc Công Diệp Tĩnh Vũ không chiến mà chạy.

Chỉ bắt quá khác với những bách tính bình thường kia, trong lòng những thiếu nữ này vẫn không chịu tin tưởng chuyện Diệp Tĩnh Vũ thật sự không đánh mà chạy. Trong lòng các nàng, Diệp Tĩnh Vũ chính là nam nhân ưu tú nhất, nam nhân ưu tú nhất như vậy sao có thể không đánh mà chạy? Lúc trước cho dù đối mặt với một đời Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến hấn cũng không lui lại nửa bước? Làm sao có thể trốn được vào lúc này.

Tư tưởng của những thiếu nữ này rất đơn thuần, một khi các nàng nhận định sự tình gì đó, tuyệt đối khó có thể thay đổi, đặc biệt là vào ngày đó Diệp Vũ đã cưới Vĩnh Nhạc công chúa, cái loại tình cảnh trắng lẹ này khiến cho các thiếu nữ cả đời khó quên.

Mấy tên thiếu nữ líu ríu nói chuyện về Diệp Tĩnh Vũ, trong lời nói càng có nhiều nghi vấn, vì sao Diệp Quốc công lại đột nhiên biến mất.

Mà ông lão đứng dưới cây hòe già kia cũng lẳng lặng ngồi đó, không hề để âm thanh của các thiếu nữ xung quanh nghi hoặc chút nào. Bên cạnh ông ta là một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng, chính là Chư Cát Thủy đã được phong làm Văn Định Hầu.

“Gia gia, hấn đã rời khỏi Vân Kinh, lẽ nào người thật sự không nghĩ biện pháp cứu hấn sao?” Không để ý đến lời nói của các thiếu nữ kia, Gia Cát Thủy nhỏ giọng nói với lão nhân trước mặt.

“Không có cách nào, hết thầy đều là kiếp nạn của hắc, phải xem hắc làm sao hóa giải!” Ông lão kia vẻ mặt lạnh nhạt, tựa hồ như không hề nghe Gia Cát Thủy nói gì.

“Gia gia...” Trong lòng Gia Cát bắt đầu quẩn lên...

“Chuyện này ta và ngươi đều không thể ngăn cản, ngươi vẫn là ngoan ngoãn trở về đi, chờ đợi đại chiến đấu hồn sắp bắt đầu, có lẽ, hắc căn bản sẽ không có việc gì, mà ngươi cũng sẽ gặp gỡ tử tử của ngươi!” Lão nhân thì thào thở dài một tiếng.

Nghe ông lão nói vậy, gương mặt thanh tú của Gia Cát bắt đầu lóe lên từng trận bất đắc dĩ, có lẽ chuyện mình có thể làm chính là chờ đợi...

Bên ngoài kinh thành, trong một tòa núi rừng cách năm trăm dặm, hai nam một nữ chậm rãi đi ở trong rừng. Sau lưng bọn họ là một con dị thú toàn thân đen nhánh, trên đầu có sừng dài, lưng dị thú, còn có một con toàn thân trắng như tuyết, giống như là con cừu non.

Đoàn người này tự nhiên là Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu có thể chạm đến huyết thi của hắc.

Nhìn Công Tôn Lộ còn có vết hôn trên cổ, Diệp Tĩnh Vũ thở dài nặng nề: “Ai, ta nói đại ca, ngươi không thể yên tĩnh một chút sao? Mới rời đi bao lâu mà ngươi đã không nhận được nữa rồi?”

“Hắc hắc, ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là đắc ý hết sức, hơn nữa mỗi lần giao hảo với nàng, Thanh Mộc Chi Khí trong cơ thể nàng đều sẽ cuộn cuộn không ngừng dung nhập vào thân thể của ta., Cùng tử khí trong cơ thể ta dung hợp lẫn nhau, khiến cho thực lực của ta đại tiến, ngươi nói loại chuyện vui vẻ này tại sao không thể tăng thực lực lên nhiều?” Lương Tiểu vẫn lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, mặc dù cùng huyết thi của mình phát sinh chút ít quan hệ không chính xác nhưng ai có thể làm cho trong cơ thể Công Tôn Lộ có lực lượng của Thanh Long chứ? Dưới sự kéo động của lực lượng Thanh Long này..., Thanh mộc chi khí trong cơ thể cơ hồ cuộn cuộn không dứt, không chỉ làm cho làn da nàng không có dấu hiệu hư thối, ngược lại càng thêm trơn mềm, quả thực so với nữ nhân bình

thường còn mềm mại mềm mại hơn, điều này làm sao không khiến Lương Tiểu vui vẻ cho được.

“Ai...” Diệp Tĩnh Vũ thở dài nặng nề.

Ngay lúc này, một cỗ khí tức cực kỳ khổng lồ nhanh chóng tới gần bên này, sắc mặt hai người Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhị đồng thời biến đổi.

“Tốc độ của hắn sao có thể nhanh như vậy?” Lương Tiểu Thuần kinh hô.

“Xem ra thực lực của hắn tối thiểu cũng là Thiên cấp Võ Thần. Đại ca, chúng ta sắp phải đối mặt với chiến đấu rồi!” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, trong miệng nhàn nhạt nói.

“Khanh khách... chiến đấu a, thật sự là chiến đấu a...” Lương Tiểu Nhị nhe răng cười, khoe miệng lộ ra hai hàm răng nanh, trên mặt không có chút sợ hãi nào, ngược lại vẻ mặt hưng phấn, tựa hồ sắp đến không phải là một trận chiến sinh tử, mà chỉ là một trận đọ sức đơn giản mà thôi.

Diệp Tĩnh Vũ cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, căn bản không cần phát ra khí tức khổng lồ, liền cảm thấy một cỗ thần niệm một mực khóa chặt mình, ngay sau đó liền thấy một đạo thân ảnh màu đỏ cấp tốc bay tới bên này, hầu như qua mấy hơi thở, đã tới trước người hai người mình.

Sắc mặt có chút tái nhợt, lồm vào hai mắt, so với Phương Cửu U mà bọn hắn từng gặp qua thì nam nhân này xấu xí hơn rất nhiều. Thậm chí nếu để Lương Tiểu đứng chung một chỗ với gã, người khác nhất định sẽ cho rằng gã mới thật sự là cương thi, hơn nữa với trường bào đỏ như máu của gã, càng làm cho người ta cảm nhận được sự âm lãnh của gã.

Mà hắn, tựa hồ rất hưởng thụ loại âm lãnh này, ngay cả ánh mắt nhìn về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ, cũng là một bên âm trầm.

Bất quá mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Lương Tiểu, ngay khi nam tử này xuất hiện, tâm thần bọn họ đều đã được đề cao tới đỉnh điểm. Bọn họ đều hiểu, nam nhân trước mắt này chính là đối thủ mạnh nhất mà bọn họ từng gặp, hơn nữa trước đó, bọn

họ thậm chí còn không có đi bố cục, đã đến trình độ như vậy, bố cục có nhiều hơn nữa, cũng chỉ là tử vong mà thôi.

Đây cũng là ý nghĩa chiến đấu chính thức mà Diệp Tĩnh Vũ nói, một trận chiến đấu sinh tử.

Phương chủ quốc đồng dạng nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu, thậm chí đảo qua Công Tôn Lộ bên cạnh Lương Tiểu Hữu. Ánh mắt của gã tuy rằng âm lãnh, thế nhưng lại không có chút sát ý nào, phảng phất cũng không phải vì đuổi giết Diệp Tĩnh Vũ mà đến.

Hiện trường lâm vào trầm mặc ngắn ngủi, mấy người đều lẳng lẳng đứng như vậy, thế nhưng cây cối chung quanh lại không chịu nổi uy áp khổng lồ của mấy người kia, vậy mà bắt đầu nhao nhao vỡ vụn, ngay cả những nham thạch kiên cố kia cũng khó có thể tiếp nhận cỗ năng lượng vô hình này.

“Phốc...” Qua mấy hơi thở, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhị đồng thời lui về phía sau một bước, một ngụm máu tươi từ trong miệng bọn họ phun ra, hiển nhiên trong lúc tranh đấu vô hình này đã bị thương.

“Ha ha, ngạc nhiên a, thật là bất ngờ ah, tại loại này không có cao thâm công pháp, không có cực phẩm linh dược địa phương, không có đi qua ngoại tại nhân tố, người có thể đạt đến như vậy trình độ., Thật sự là làm cho người ta bất ngờ, bất quá càng làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, lại là nơi này còn có một cương thi, hơn nữa còn là một cương thi có Huyết Thi làm người hầu, thật sự rất bất ngờ, người... biết đạo pháp chứ?” Phương chủ quốc bỗng nhiên mở miệng nói, mà ánh mắt của gã lại nhìn về phía Lương tiểu thư.

Vừa nghe đến hai chữ đạo pháp, hai người Diệp Tĩnh Vũ đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ mặt khiếp sợ, xem ra bọn họ không chỉ nắm giữ khoa học kỹ thuật gen cao cấp, mà còn nắm giữ được đạo pháp truyền thừa từ thái cổ...

Chương thứ năm mươi sáu cùng hồ làm mưu đồ với Hà Hồ.

Đối với người của Đấu Hồn đại lục, có lẽ căn bản không biết đạo pháp là cái gì, nhưng Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu thì rõ ràng, đạo pháp đại biểu cho lực lượng đỉnh cao nhất.

Dựa theo suy tính của Lương Tiểu Khả, Võ Thánh trên thế giới này giống như tu sĩ Kim Đan kỳ, còn đạo sĩ Kim Đan kỳ chỉ vừa mới tiến vào cánh cửa tu đạo mà thôi.

“Ha ha, xem ra ngươi sẽ biết đạo pháp, chỉ là ta rất kỳ quái, một cương thi như ngươi, làm sao có thể xuất hiện ở Đấu Hồn đại lục chứ? Chẳng lẽ ngươi là người của Quân gia?” Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu, Phương chủ quốc sau khi xác định, bất quá trong mắt vẫn là một trận nghi hoặc.

“Quân gia?” Lần này, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu cũng nghi hoặc không kém, nhưng rất nhanh chóng, Diệp Tĩnh Vũ đã nghĩ tới Quân gia trong trí nhớ của Phương Cửu U, đó chính là gia tộc nổi danh cùng Phương gia, hơn nữa còn là một gia tộc am hiểu luyện thi. Nghe nói tổ tiên của bọn họ từng là một đạo sĩ của một núi non, mà người của Cổ Hoa đại lục có thể kéo dài tuổi thọ cực lớn, thậm chí là trường sinh, trình độ rất lớn cũng là vì công hiến của Quân gia.

“Ha ha ha ha, được rồi, nói ra các ngươi cũng không hiểu được, ngược lại lần này ta tới là để giết người, giảng giải với các ngươi nhiều như vậy làm gì, nhưng nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật là lập trường của ta, ta rất cảm kích ngươi, thật đấy!” Phương chủ quốc lại đặt ánh mắt lên người Diệp Tĩnh Vũ.

“Tạ ta? Tạ ơn ta làm gì?” Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm nghi hoặc.

“Ha ha, cảm ơn người đã giết đệ đệ bắt thành khí của ta...”
Lúc nói đến hai chữ đệ đệ, trong miệng Phương chủ quốc tràn đầy mỉa mai.

“Ách...” Đối với câu nói đột nhiên thốt ra từ nước Phương chủ, Diệp Tĩnh Vũ vẫn giữ im lặng, mà ánh mắt mang theo dò hỏi lại nhìn về phía Phương chủ quốc. Phương Cửu U mặc dù thân là người kế thừa Phương gia, nhưng hẳn thực sự là ăn chơi trác táng, sở học cũng quá ít, Diệp Tĩnh Vũ căn bản khó có thể thông qua trí nhớ của hắn hiểu rõ toàn bộ đại lục Cổ Hoa, bây giờ có một người nguyện ý nói nhiều một chút như vậy, hắn và Lương Tiểu đương nhiên là thích nghe.

“Ta chỉ là một đứa con nuôi, đương nhiên khác với những đứa con của ta, bởi vì dưỡng phụ của ta, cũng là cha ruột của ta!”
Phương chủ quốc rất là mỉa mai nói, cũng không biết có phải nguyên nhân thật lâu không có nói chuyện với người khác hay không, hắn vậy mà lại nhải kể lại chi tiết về quá khứ ban đầu của mình.

Thì ra, Phương chủ quốc chỉ là hạt giống mà Phương chủ Phương gia lưu lại khi Phương Chấn Thiên tuổi còn trẻ, sau khi bạo chiếm một nữ bộc, mẫu thân hắn khi hắn sinh ra đời cũng bởi vì khó sinh mà chết, sinh ra Phương chủ quốc hình dáng cực kỳ xấu xí, rất là không được người Phương gia yêu thích., Cuối cùng càng dài càng xấu, Phương gia chính là đại gia tộc, nào cho phép xuất hiện dạng xấu xí này, nếu không phải có thân tử giám định, Phương Chấn Thiên thậm chí sẽ hoài nghi đây căn bản không phải là nhi tử của mình.

Phương gia không thể bỏ rơi người như vậy, Phương Chấn Thiên cũng không thể bỏ rơi người như vậy, nhưng bất kể nói thế nào, đây đều là cốt nhục của mình, sao có thể dễ dàng gạt bỏ chứ? Cho dù Phương Chấn Thiên có bụng dạ sắt đá, cũng không thể làm ra chuyện sát hại con trai mình.

Cuối cùng hắn tuyên bố với bên ngoài, hắn là đứa trẻ mà mình nhặt về...

Cũng bởi vì như vậy, trong tên của hắn không cách nào có thể lấy được chín chữ, người Phương gia thế hệ này chính là bồi tự thứ chín, mà Phương Chủ Quốc chỉ có thể dùng cái này để

nghe nói là mẫu thân hắn để lại tên của hắn, hắn càng không có tư cách kế thừa tư cách gia chủ Phương gia.

Những năm gần đây, Phương chủ quốc vẫn luôn sinh hoạt trong lời châm chọc khiêu khích của tộc nhân, cũng dần dần dưỡng thành tính cách cô độc hiếu sát của hắn.

Tuy hắn có bộ dạng xấu xí, nhưng thiên phú võ học của hắn lại là một võ kỹ xuất sắc nhất trong giới trẻ của tộc, tuổi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới Thiên cấp, đương nhiên, võ đạo mà bọn họ tu luyện là một loại kết hợp với đạo, vu, phạt, thể, các loại tư liệu siêu cấp, thông qua máy tính suy tính ra chiêu thức siêu cấp, những vũ kỹ này tuyệt đối không thể so sánh với Đấu Hồn đại lục.

Mà gen của bọn họ đã sớm thoát biến, sinh ra đã cường tráng hơn so với người ở Đấu Hồn đại lục, thực lực đương nhiên cũng lợi hại hơn người ở Đấu Hồn đại lục.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đại lục Cổ Hoa có thể một mực khống chế Cửu Châu, trước mặt thực lực tuyệt đối, nhân số nhiều hơn cũng là uống công.

Đương nhiên, thực lực của Phương chủ quốc dù mạnh, bởi vì hắn là Phương Chấn Thiên dưỡng tử, cũng không có khả năng kế thừa gia chủ Phương gia, dù sao, Phương chủ quốc còn có những hài tử khác, trong đó Phương Cửu U chính là một trong số đó, mà Diệp Tĩnh Vũ giết Phương Cửu U, trong lúc vô hình đã quét đi một chương ngại cho Phương chủ quốc, tuy rằng, chương ngại như vậy trong mắt hắn cũng chỉ là một phế vật.

“Hiện tại, ngươi hiểu vì sao ta phải cảm ơn ngươi không?” Phương chủ quốc thân nhiên nói, vẻ mặt giống như đang nói với một người bạn cũ lâu năm không gặp.

“Hiểu rõ, bất quá ta lại không rõ tại sao ngươi lại khẳng định hắn là ta giết?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, lại hỏi nghi hoặc trong lòng mình, lúc trước bọn hắn đã tiêu hủy tất cả chứng cứ nơi đó, căn bản không cách nào chứng minh hắn ra tay.

Cho dù cuối cùng tìm được hắn, cũng cần ít nhất một khoảng thời gian, nhưng nào ngờ Phương chủ quốc nhanh như vậy đã xác định được là hắn.

“Ha ha, ta chưa từng nhận định người chính là hung thủ, cho đến khi tin tức người bỗng nhiên bỏ chạy không đánh lại, ta mới chân chính xác định người chính là hung thủ!” Phương chủ quốc nhàn nhạt cười cười, tựa hồ đang nói một chuyện không liên quan đến mình.

“Nói như vậy, người chẳng qua chỉ coi ta là kẻ thế mạng? Bất quá đánh bậy đánh bạ, con người thế mạng như ta lại là hung thủ?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một nụ cười khổ, hẳn là nhân vật thông minh cỡ nào, đương nhiên lập tức nghĩ tới Phương chủ quốc căn bản không có mười phần chứng cứ, chẳng qua có chút hoài nghi liền đặt tội danh lên đầu hắn, hắn thật sự là tội nhân tội ác nhất trong lịch sử a...

“Người rất thông minh, một điểm là thiếu, tuy nhiên chỉ là hoài nghi, nhưng muốn giết phế vật kia cũng không phải chuyện dễ dàng, trên người hắn nói thế nào cũng có vài món pháp bảo Thiên cấp lão bất tử, mà người lại có ghi chép chém giết mấy tên Võ Thánh, cho nên ta không thể không hoài nghi người a!” Nhìn vẻ mặt đáng ghét của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt Phương chủ quốc vậy mà cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ cười khổ lắc đầu, mình vẫn quá lộ liễu rồi, chẳng qua cái này sao có thể trách mình được? Nếu chính mình sớm biết sau lưng Nguyên Linh giáo có thể lực khổng lồ như vậy, mình làm sao lại ngốc đến mức đi chọc tổ ong vò vẽ ngay bây giờ. Vì biết rõ cỗ thế lực này, mình lại đem chính mình đẩy vào con đường đối lập của cỗ thế lực này, điều này không thể không nói là một bi ai cực lớn.

“Được rồi, các người nghe ta nói nhiều như vậy để đáp tạ, ta sẽ dùng lực lượng mạnh nhất đánh chết các người, dọc đường đi...” Phương Chủ quốc thì thào nói, một thanh loan đao màu đỏ như máu xuất hiện trong tay hắn, không biết từ lúc nào.

“Chờ một chút, có lẽ chúng ta có thể lại lần nữa ngồi xuống nói chuyện?” Cảm nhận được khí tức cường đại của Phương chủ quốc biến hóa, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“A? Người cảm thấy giữa thợ săn và con mồi còn có cái gì tốt để nói sao?” Phương chủ quốc lại có chút hứng thú nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong ánh mắt vẫn tràn đầy vẻ châm chọc.

“Giữa chúng ta, không phải là thợ săn và con mồi, có lẽ, chúng ta có thể trở thành đồng bọn, trở thành đồng bọn giúp người ngồi vị trí gia tộc phía trên...” Diệp Tĩnh Vũ ngữ khí sâu dài nói, một đôi mắt lại lóe ra quang mang chói mắt chưa bao giờ có...

Quyền thứ năm mươi sáu nghìn ba quyền.

Phương chủ quốc ngậy ngấn nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ đang xác định hẳn không nói đùa như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ cũng nhìn Phương chủ quốc, trong mắt tràn ngập sự chân thành, kỳ thật hẳn và Phương chủ quốc cũng không có cừ hận gì, thậm chí không có nửa điểm ân oán, đơn giản là bởi vì Diệp Tĩnh Vũ giết Phương Cửu U mà thôi.

Nếu như Phương chủ quốc cùng Phương Cửu U tình cảm thâm hậu, hẳn muốn vì huynh đệ của mình báo thù, Diệp Tĩnh Vũ không thể nói gì, mà tất cả những gì hắn làm ra cũng là vì đối phó Phương chủ quốc mà thôi. Nhưng hiện tại, quan hệ giữa Phương chủ quốc Vũ và Cửu U tựa hồ cũng không phải thuận khiết như vậy, giữa hai người kia tự nhiên có đường lui quanh co.

Trên thế giới này, không có kẻ địch vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng. Nếu hai người đã không có thâm cừ đại hận gì, vậy vì sao không hảo hảo hợp tác chứ?

Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, thực lực của Phương chủ quốc tuyệt đối hơn hẳn mình và Lương Tiểu Kiềm, nếu thật sự chiến đấu, cho dù cuối cùng có thể giết chết Phương chủ quốc, hẳn và Lương Tiểu cũng sẽ tổn thất thảm trọng, nói không chừng còn có thể mất mạng. Tuy hẳn không sợ chết, nhưng cũng không nghĩ tới lại chấp nhận chịu chết như vậy.

Nếu có thể hóa thù thành bạn với cường giả như vậy thì quá tốt rồi.

Về phần tính cách hiếu sát của Phương Chủ Quốc, Diệp Tĩnh Vũ không ngừng cảm thấy chán ghét, ngược lại người rất đồng tình với tao ngộ của hắn, một hài tử từ nhỏ bị người khác khinh bỉ, ngay cả phụ thân của mình cũng không yêu thích mình, tính cách có chút vặn vẹo cũng là bình thường.

Đương nhiên, hợp tác với một người như vậy cũng phải gánh chịu nguy hiểm rất lớn, nhưng dù sao thì rất nhiều chuyện cũng phải thử xem sao?

Cảm nhận được bầu không khí khẩn trương giữa hai người, Lương Tiểu Hữu nắm chặt nắm đấm, Cửu U chỉ lực trong cơ thể chậm rãi xoay tròn, chuẩn bị cho Phương chủ quốc một kích mạnh nhất. Không chỉ có gã, ngay cả Công Tôn Lộ, Tiểu Đào, lúc này cũng tạo thành thế bao vây, chỉ cần hơi có chút không đúng, lập tức đánh chết.

Thế nhưng Phương chủ quốc lại không thèm để ý chút nào đến địch ý mà chỉ lẳng lặng nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, qua hồi lâu, hắn mới lạnh lùng nói: “Người có biết thực lực Phương gia đại biểu không? Người có biết Phương gia là một quái thú khổng lồ cỡ nào không, người có biết ở trước mặt ta còn có bao nhiêu người kế thừa không, người dựa vào cái gì mà giúp ta?”

“Đương nhiên biết rõ, ta tìm tòi trí nhớ của Phương Cửu U, đương nhiên minh bạch Phương gia khổng lồ cỡ nào, ngoại trừ hắn ra, Phương Chấn Thiên còn có bảy đứa con ruột thịt, nếu ta có thể giết chết một gã Phương Cửu U, liền có thể giết chết người thứ hai., Hạng ba, lúc ta giết chết bảy người này, gia chủ tương lai của Phương gia không phải sẽ là của người sao?”

Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin nói, hắn hiểu rõ, hợp tác với Phương chủ quốc, không chỉ có thể tránh được trận chiến này, mà còn có thể hiểu rõ hơn về Cổ Hoa đại lục.

“Xem ra ta thật sự xem thường người, thậm chí ngay cả phương pháp lục soát linh hồn cũng có, nhưng cho dù người biết tất cả chuyện này, người dựa vào cái gì giúp ta? Chẳng lẽ người cho rằng người có thể giết chết Phương Cửu U, liền thật sự có thể giết chết những người khác sao? Không nói Phương Cửu U là một tên công tử bột nhất trong đám bọn hắn., Lại nói hắn ngoài ý muốn bị người giết chết, lão bất tử Phương Chấn Thiên kia sao có thể không an bài cao thủ bên cạnh những tên phế vật kia, người dựa vào cái gì mà giết bọn hắn?” Phương chủ quốc vẫn cười lạnh, đối với đề nghị của Diệp Tĩnh Vũ, hắn rất động tâm.

Dù sao đã nhiều năm như vậy, mặc kệ hấn cố gắng thế nào, phụ thân của hấn cũng chưa từng chính mắt nhìn hấn một cái, mà những người khác sau lưng khinh bỉ hấn, nhục mạ hấn, xem thường hấn, tâm nguyện lớn nhất của hấn chính là có thể trở thành gia chủ Phương gia, giống như những người từng khinh bỉ hấn trả thù, nhưng có mấy người khác ở đây, gia chủ Phương gia này vĩnh viễn không tới lượt hấn.

Dù cho trong lòng hấn đã từng hy vọng xa vời rằng có một ngày Phương Chấn Thiên sẽ trở lại chiếu cố hấn, thế nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi mà chưa từng xảy ra, mà tâm của hấn cũng đã sớm lạnh lẽo, hấn càng rõ ràng hơn, nếu hấn thật sự muốn ngồi lên vị trí gia chủ, như vậy nhất định phải giết chết những huynh đệ một mực lạnh nhạt đối với hấn, thế nhưng hấn có thể ra tay sao? Hoặc là, hấn có cơ hội ra tay sao?

“Dựa vào cái này...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên điểm ra một chỉ, một đạo kim quang bắn ra, trực tiếp bắn vào trong một rừng cây cách đó mấy trăm thước, lập tức nhìn thấy một cỗ ánh sáng cực lớn nổ tung ra, một hố đất cực lớn hình thành trong quang mang, gất gao là uy lực của một kích này, liền hủy đi mảng lớn rừng rậm.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tùy ý điểm ra một chỉ, cảm nhận được khí tức cường đại chỉ kia, Phương chủ quốc nhẹ nhàng gật đầu.

“Không sai, ngươi mới trẻ như vậy mà đã có thực lực như vậy đúng là không tồi, tiềm lực của ngươi cũng không tồi, nhưng vẫn không đủ tư cách trở thành đồng bạn của ta, trừ phi ngươi tiếp được ta ba quyền!” Phương chủ quốc đưa mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong ánh mắt còn có một tia khinh thường, ý tứ rất rõ ràng: Tiểu tử, ngươi hãy bỏ ý định này đi.

“Tốt...” Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đáp ứng.

Bất kể là Lương Tiểu hay Phương chủ quốc đều sừng sốt, phải biết rằng thực lực của Phương chủ quốc tuyệt đối ở cảnh giới Thiên cấp trở lên, uy lực ba quyền của hấn kinh khủng cỡ nào? Cho dù là một ngọn núi cũng không chịu nổi một quyền của hấn, bây giờ lại muốn ba quyền, cho dù thân thể Diệp Tĩnh Vũ

có mạnh mẽ như vậy, cũng khó có thể thừa nhận lực lượng như vậy a, cái này so với chịu chết có gì khác nhau chứ?

“A Vũ, ngươi nói với tên này nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ huynh đệ chúng ta liên thủ chỉ sợ hấn thôi sao?” Lương Tiểu Hữu trực tiếp mở miệng quát, khoe miệng lộ ra một đôi răng nanh, trên người có từng đạo hắc quang chảy xuôi, ma văn trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện.

“Đại ca, ngươi không cần nói thêm gì cả, ta biết ta đang làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ vẫn kiên định nói.

“Tốt, tốt, tốt, có dũng khí, ngươi đã có tự tin như vậy, ta đây cũng hứa với ngươi, mặc kệ ba quyền qua đi, ngươi còn tính mạng hay không, ta cũng sẽ không tìm những người khác phiền toái!” Nhìn thấy thần sắc kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, Phương chủ quốc cũng mở miệng nói.

“Yên tâm, lấy ba quyền, ngươi giết không chết ta. Đại ca, các ngươi tránh sang một bên...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói vừa lui về phía sau một bước.

Lương Tiểu Hữu há to miệng, nhưng nhìn thấy thần sắc kiên định của Diệp Tĩnh Vũ, biết hấn đã quyết định sẽ không thay đổi, chỉ có thể bất đắc dĩ thôi lui sang một bên, lại càng quyết định chủ ý, nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự rơi vào nguy cơ, vậy mình sẽ ra tay cứu giúp hết thảy mọi giá.

Chứng kiến vẻ mặt tràn đầy tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, Phương chủ quốc trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mà trong tay của hấn lại nổi lên từng đợt hào quang màu đỏ như máu...

“Tiếp quyền đầu tiên của ta, huyết văn bạo phát!” Phương chủ quốc quát lớn một tiếng, mà thân thể của hấn đã xông ra ngoài, trong nháy mắt đã tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, mà nắm đấm của hấn, càng đánh vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Sát quyền thứ năm trăm ngàn Chương thứ năm.

Từng gợn sóng màu đỏ như máu từ trên cánh tay Phương chủ quốc không ngừng tuôn ra nắm đấm, cuối cùng tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, lập tức cảm giác được một cỗ năng lượng thô bạo tại toàn bộ ngực Diệp Tĩnh Vũ bạo tạc ra, một đoàn huyết vụ từ ngực Diệp Tĩnh Vũ phun ra, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị oanh bay thẳng ra ngoài, máu tươi trong miệng như không cần tiền phun ra ngoài, sắc mặt càng trắng bệch.

“Ầm ầm...” liên tục tiếng nổ mạnh, thân thể Diệp Tĩnh Vũ không biết bay ra bao xa, càng là không biết đụng đổ bao nhiêu cây cối, lúc này mới ngừng lại, ngực đã xuất hiện một cái hố to bằng nắm tay, nơi đó là một mảnh huyết nhục mơ hồ, bất quá cuối cùng hẳn cũng không ngã xuống, thậm chí như lần đầu đón cũng không có hừ một tiếng.

Từng đoàn từng đoàn lực lượng màu máu càng muốn phá hư kết cấu nhục thể Diệp Tĩnh Vũ, Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng kịp thời phản ứng, sợ số lượng nguồn năng lượng này vượt xa Bá Nguyên lực, thế nhưng đẳng cấp của Bá Nguyên lực lại không biết so với nguồn năng lượng này cao hơn bao nhiêu, mà chậm rãi thôn phệ chúng.

Thời gian trôi qua ước chừng ba bốn hơi thở, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới áp chế được cỗ lực lượng cuồng bạo kia, quay đầu lại, nhìn Phương chủ quốc phía xa, trong miệng nhàn nhạt nói: “Đây là quyền thứ nhất!”

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ quả nhiên không tránh né mình chút nào, tùy ý để bản thân đánh ra một quyền, trong mắt Phương chủ quốc dần dần lộ ra tâm tình tương ái.

“Ngươi là đại hán nhưng ta tuyệt đối sẽ không lưu thủ nữa, tiếp được quyền thứ hai của ta, sấm sét diệt thế sẽ nổ tung!” Phương chủ quốc hét lớn một tiếng, thân thể của y lại lần nữa

lao ra ngoài, nắm đấm nắm chặt, lại tiếp tục đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Giờ khắc này, người của hắn còn chưa tới, trên mặt quyền của hắn đã nổi lên đạo đạo lôi quang, một cỗ lực lượng không biết so với vừa rồi cường đại gấp bao nhiêu lần hình thành trên quyền diện của hắn, thậm chí cho người ta một loại cảm giác, một quyền này có thể xuyên phá một mảnh thiên địa.

Lương Tiểu bên cạnh biến sắc định ra tay ngăn cản, thế nhưng lại bị ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ ngăn cản, chỉ chăm chú nắm tay, tận mắt nhìn thấy tất cả tàn khốc này.

Thao Thiết, nghịch nghị cũng là nhìn thẳng về phía Phương chủ quốc của Diệp Tĩnh Vũ, không có mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ cũng không dám làm ra cái gì.

“Oanh...” Chỉ có một tiếng vang thật lớn, một quyền kinh khủng kia lại một lần nữa đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ. Một quyền này không giống vừa rồi đánh bay hắn, còn có thể thông qua cây cối đung ngã tan lực lượng, lực lượng một quyền này cứ như vậy toàn bộ đánh vào ngực của hắn., Trục tiếp nện xương ngực hắn nát tan, trước ngực lại tuôn ra một đoàn huyết vụ, Diệp Tĩnh Vũ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi xen lẫn những mảnh nội tạng.

Đạo lôi quang kia càng dùng tốc độ cao nhất xông vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ vẫn đang chậm rãi thôn phệ đoàn năng lượng huyết sắc kia, nào có thể ngăn cản được cỗ lôi đình chi lực này, lập tức liền nhìn thấy lồng ngực của hắn bị đốt cháy khét lẹt, mà lôi quang kia tựa hồ không buông tha hắn, càng không ngừng phá hủy thân thể hắn.

Dù cho Diệp Tĩnh Vũ thân là Hỗn Độn Chi Thể, cho dù hắn có chữa trị cực mạnh, trong thời gian ngắn cũng có rất nhiều vết thương, thậm chí có thể thấy được xương cốt nơi ngực.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Lương Tiểu Nhị chột đau xót. Đôi mắt gã dần đỏ lên, thế nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn lộ ra vẻ kiên định, thậm chí trong miệng gã không hề rên lên một tiếng, chỉ khẽ ho khan vài tiếng, nhìn

cánh cháy đen nơi lồng ngực, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Phương chủ quốc.

“Đây là quyền thứ hai, đánh tiếp đi!”

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đối mặt một quyền như vậy, ngay cả lông mày cũng không nhú một cái, vẻ tán thưởng trong mắt Phương chủ quốc càng đậm, bất quá trong tán thưởng cũng là một trận kinh ngạc, gã thật sự không ngờ năng lực ngăn cản của Diệp Tĩnh Vũ lại cường đại như thế, phải biết rằng., Một quyền vừa rồi của mình đủ để hủy diệt mấy ngọn núi lớn, coi như là Võ Thần tam trọng thiên, đối mặt với một quyền mạnh mẽ như vậy, cũng nhất định sẽ bị đánh thành bột phấn, nhưng mà hắn thì sao? Chẳng qua chỉ là vỡ nát mấy khúc xương ngực, cháy đen mấy khối cơ bắp mà thôi.

Nhìn bộ dạng này của hắn, có lẽ thật sự có năng lực kia giúp mình chém giết mấy tên phế vật kia?

Trong lòng mơ hồ đã có quyết định gì đó, Phương chủ quốc mở miệng nói: “Một quyền cuối cùng, ta sẽ toàn lực thi triển, ngươi cẩn thận!” Trong lúc nói chuyện, trong cơ thể của hắn bỗng nhiên bốc lên từng mùi máu tươi nồng nặc., Lương Tiểu có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một mảnh huyết hải, cũng không biết bao nhiêu u hồn đang giãy dụa trong huyết hải, mà trong huyết hải kia, không ngừng chảy ra một cỗ lực lượng kinh khủng, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

“Huyết hải vô biên!” Phương chủ quốc trong miệng lần nữa truyền đến một tiếng hét lớn, Diệp Tĩnh Vũ còn chưa làm ra bất kỳ phản ứng nào, liền thấy một đạo huyết sắc quang mang bắn thẳng đến, tốc độ kia nhanh đến kỳ lạ, dù hắn muốn tránh né, khoảng cách ngắn như thế cũng căn bản khó có thể tránh, chớ nói chi là hắn căn bản sẽ không trốn.

Bá Nguyên lực trong cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng vận chuyển, không ngừng tiêu hao năng lượng huyết sắc sớm nhất, mà cái huyết lôi đình trên tay phải kia vậy mà cũng bắt đầu hấp thu lực lôi đình dung nhập vào trong cơ thể.

Bất quá thân thể của hắn đã bị phá hỏng không ra hình thù gì, mà lúc này, chùm sáng màu máu cực mạnh kia lại trực tiếp bắn

về phía ngực của hắn.

“Mau tránh!” Lương Tiểu Thuần hét lên kinh hãi, thân thể không tự chủ được phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng tốc độ của chùm sáng màu máu này thật sự quá nhanh, ngay khi Lương Tiểu chưa kịp hành động đã đi tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ theo bản năng muốn tránh đi, nhưng vừa nghĩ tới lời hứa hẹn của hắn với Phương chủ quốc, hắn cố gắng ngăn chặn tâm tư né tránh, mặc cho huyết quang kia đánh về phía thân thể mình.

“Vèo...” một tiếng, đạo huyết quang kia trực tiếp xuyên thủng ngực hắn, một mũi tên máu trực tiếp bắn ra, một cổ đau đớn khó tả truyền khắp toàn bộ thần kinh Diệp Tĩnh Vũ.

Cúi đầu nhìn lỗ máu kia một chút, Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Phương chủ quốc, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, tuy rằng năng lượng kia vẫn xuyên thấu qua ngực hắn, nhưng trong tích tắc cuối cùng, hắn rõ ràng cảm giác được nguồn năng lượng này lệch đi một chút, lướt qua trái tim mình.

Lực lượng cường đại này đủ để phá hủy hoàn toàn trái tim của mình, đến lúc đó dù mình là Hỗn Độn Chi Thể cũng khó mà sống lại được nhỉ? Cho dù cuối cùng mình có thể phục sinh lại, tối thiểu cũng không biết bao nhiêu năm, bất kể nói thế nào, hắn cũng đã hạ thủ lưu tình.

“Bây giờ, ngươi có tư cách trở thành bằng hữu của ta!” Trên khuôn mặt âm lãnh của Phương chủ quốc, không ngờ lại hiện ra vẻ tươi cười, tuy nhìn qua rất cứng nhắc, nhưng bất kể nói thế nào, cuối cùng hắn cũng nở nụ cười.

Chương Truy Hòa Phong gia số 8

Lương Tiểu Tứ ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, một quyền vừa rồi cũng đủ xóa bỏ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ, không nghĩ tới ở thời khắc cuối cùng này, Phương chủ quốc lại hạ thủ lưu tình.

“Đa tạ, bổ sung quá hiện tại sợ rằng không thể giúp người làm gì...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, sắc mặt trắng bệch.

“Không sao, tiềm chất của người rất tốt, không bao lâu nữa, thực lực của người sẽ tăng lên tới một cảnh giới rất mạnh, đến lúc đó ta sẽ lại tới tìm người, hi vọng người có thể giữ lời hứa!” Phương chủ quốc từ tốn nói.

“Yên tâm, mặc dù ta không phải là một người tốt, nhưng tuyệt đối là một người tuân thủ lời hứa!” Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc nói.

“Rất tốt, ta thích người có lòng tin...” Phương chủ quốc trên mặt vẫn là nụ cười.

“Nhưng ta không thích nam nhân!” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói.

Phương chủ quốc và Lương Tiểu Lân đều sững sờ, hiển nhiên không ngờ hắn lại nói ra một câu như vậy. Ngay sau đó, ba người đồng thời cười ha hả.

Cuối cùng lại không hẹn mà cùng ngưng cười, ánh mắt từng người nhìn về phía nhau đều nhiều hơn một tia biến hóa, chỉ ít không có cố địch ý kia nữa.

“Những ngày này tốt nhất người đừng xuất hiện, nếu không bị lão bất tử biết ta không giết người, nhất định sẽ tìm ta gây phiền toái. Đương nhiên, hắn cũng sẽ lại phái người tới, người phải cẩn thận!” Sau khi cười xong, Phương chủ quốc bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ha ha, cho dù ta muốn xuất hiện, cũng phải chờ thương thể trên người ta phục hồi như cũ đã rồi nói sau. Bây giờ thương thể nặng như vậy, ta nào có thể chạy loạn khắp nơi.” Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt cười khở.

Nhìn thân thể tàn phá không chịu nổi của hắn, trên mặt Phương chủ quốc lại lần nữa lộ ra vẻ tươi cười, bất quá nụ cười kia tựa hồ có chút đắc ý, lại có chút tán thưởng.

“Ta cũng nên đi, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không phái người đến đây nữa, các ngươi tự giải quyết cho tốt!” Nói xong, nhìn thoáng qua Lương Tiểu, bước chân khễ động, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Cho đến khi cảm giác được toàn bộ khí tức của Phương chủ quốc biến mất ở trước mắt, thần sắc trên mặt Diệp Tĩnh Vũ mới buông lỏng một chút, cả người không tự chủ được liền ngã xuống mặt đất, tuy nói cuối cùng Phương chủ quốc hạ thủ lưu tình, nhưng lực lượng khủng bố kia vẫn phá hủy thân thể của hắn, có thể dựa vào hơi thở duy nhất.

Lương Tiểu Hữu kinh hãi, bước tới một bước, vội vàng đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ.

“Hôm nay ngươi cũng quá mạo hiểm!” Sau khi đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu có chút bất mãn nói.

“Ha ha, mạo hiểm cũng đáng giá, Phương gia nắm giữ thực lực mạnh mẽ như vậy, cho dù chúng ta có thể tránh thoát cửa ải này, vậy cửa ải tiếp theo đâu? Thực lực của toàn bộ chúng ta đều trưởng thành lúc trước., Chúng ta căn bản không thể cùng Phương gia xung đột quá lớn, có thể làm cho hắn bỏ đi ý niệm đuổi giết chúng ta, tự nhiên là tốt nhất. Hơn nữa ngươi không cảm thấy nếu có một đồng bạn mà ẩn núp ở Phương gia, rất có ích cho kế hoạch sau này của chúng ta sao?” Nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Lương Tiểu Vũ, Diệp Tĩnh Vũ khễ cười nói.

“Nhưng vạn nhất lỡ như hắn không tuân thủ hứa hẹn thì phải làm sao?”

“Mặc dù hắn cũng không phải là một người tốt, nhưng cũng tuyệt đối là một người tuân thủ hứa hẹn, bây giờ hết thảy đều chứng minh sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng.

Nghĩ đến lần hạ thủ lưu tình cuối cùng của Phương chủ quốc, Lương Tiểu Khả nhất thời im lặng, mặc dù gia hỏa này có hơi chán ghét, nhưng bất kể nói như thế nào, hắn vẫn giữ lời hứa.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lương Tiểu Nhân lại mở miệng hỏi.

“Tăng thực lực lên, không ngừng tăng lên thực lực, trước khi đấu hồn đại chiến tuyệt đối không xuất hiện nữa!” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kiên định, Phương gia cường đại đã gõ chuông cảnh báo cho hắn, không có đủ thực lực, tất cả đều là oan uổng.

Ngay lúc Phương Chủ quốc ngàn dặm đuổi giết Diệp Tĩnh Vũ, ở phía nam Cổ Hoa đại lục có một ngọn núi to lớn, nơi này bốn mùa như xuân, trên núi cây xanh rậm rạp, các loại phi cầm thảo thú cũng bốn ba trong rừng, mà trên ngọn núi, càng là xây dựng một tòa cung điện to lớn, Phong Linh cung.

Nơi này, chính là một trong chín đại gia tộc của Cổ Hoa đại lục, một tòa biệt viện của Phong gia.

Giờ phút này, tại hậu đình toà biệt viện này, có một hồ nước nhân tạo, trung tâm hồ nước, nổi lơ lửng một tòa lầu thuyền, đỉnh lầu thuyền, đang đứng đấy một nam tử mặc trường sam màu trắng, trên mặt không chút biểu tình.

Nếu Diệp Tĩnh Vũ ở đây nhất định sẽ nhận ra nam tử này, bởi vì hắn chính là Tàn Viêm vốn nên chết đi.

Không chỉ có hình dạng giống Tàn Viêm y như đúc, ngay cả thần thái, khí chất của hắn cũng hoàn toàn giống nhau, nếu như nhất quyết nói giữa hai người có chỗ nào bất đồng, vậy chỉ có một nơi duy nhất trên thân nam tử này hiển lộ ra khí tức mạnh mẽ hơn Tàn Viêm không biết bao nhiêu lần, người này, chính là gia chủ Phong gia Phong Viêm.

Sau lưng nam tử, còn có ba nam tử rất là cung kính đứng cùng hắn, ánh mắt mỗi người đều nhìn về phía trước.

“Các người nói xem Phương gia phái ra Phương chủ quốc tiến về Cửu Châu là để làm gì?” Vào lúc này, tên nam tử đi đầu kia cũng chính là Phong Viêm, gia chủ Phong gia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Tên kia ngoại trừ giết người, còn dám làm gì, thuộc hạ đoán hần hần là đi giết người, bắt quá lại có chút không rõ, ở Cửu Châu kia, có ai đáng để hần tự mình ra tay!” Tên nam tử đứng bên trái Phong Viêm mở miệng nói ra, trong mắt lóe lên nghi hoặc.

“Hần đi giết hung thủ sát hại Phương Cửu U!” Phong Viêm nhẹ nhàng gật đầu.

“Hả? Tên phế vật Phương Cửu U kia bị giết, lại còn bị giết ở Cửu Châu? Điều này sao có thể chứ?” Mấy tên nam tử khác nghe thấy vậy đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Ha ha, ban đầu ta cũng không tin tức như vậy, thế nhưng tin tức này là do chính miệng Phương chủ quốc nói cho ta, các ngươi nói, ta có nên tin hay không?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của thuộc hạ kế tiếp, Phong Viêm cười nhạt một tiếng.

“Tên Phương chủ quốc kia mặc dù có chút biến thái, nhưng lại khinh thường lừa gạt người. Chỉ là gia chủ, vì sao hần phải nói những lời này với ngài?” Nam tử bên trái Phong Viêm tiếp tục mở miệng hỏi.

“Bởi vì hần muốn làm gia chủ của Phương gia!” Phong Viêm từ tốn nói.

Mà mấy người khác khi nghe được tin tức này thì vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm, ngay cả thân phận như Phương chủ quốc cũng muốn cạnh tranh vị trí gia chủ Phương gia? Hần sao lại không tự soi mặt vào nước tiểu chiếu sáng chính mình chứ?

“Các ngươi có phải cảm thấy hần là cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga không? Không tệ, địa vị của hần quyết định tất cả mọi chuyện ở Phương gia, nhưng nếu hần được Phong gia chúng ta toàn lực ủng hộ thì sao?” Phong Viêm thần bí cười cười, mà những người khác sau khi nghe được lời nói như vậy thì..., Đầu gật đầu nhẹ, đúng vậy, nếu hần có thể được Phong gia của mình âm thầm ủng hộ, cũng không phải không có khả năng ngồi lên chức vị gia chủ, chỉ là tại sao gia chủ của mình phải đầu tư trên người hần chứ?

“Cuối cùng bọn họ cũng mang nàng tới, các ngươi theo ta xuống đi!” Ngay lúc mọi người đang định mở miệng hỏi,

Phong Viêm lại tiếp tục nói. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một chiếc thuyền con đang chạy về phía này. Trên thuyền có một nữ tử, một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu xanh, khuôn mặt xinh đẹp như hoa lê...

Bí ẩn của Tần Viêm là Chương Truy Nhị.... Tần Viêm bí ẩn..

Trên lầu thuyền, Phong viêm lẳng lặng ngồi trên ghế gỗ lim trong đại sảnh, ba nam tử vừa rồi cũng cung kính đứng ở phía sau hắn, mà toàn bộ ánh mắt bọn họ đều rơi vào trên người nữ tử mặc quần lụa mỏng màu xanh lá trước mắt.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Phong Viêm, thân thể nàng đang rất run rẩy, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

“Phụ thân, người... Người sao lại ở chỗ này?” Qua trợn vện nửa khắc đồng hồ, nữ tử áo xanh mới kinh hô.

“Ha ha, người gọi là Tần Vũ Đình đúng không? Người đúng là con gái ta, bất quá ta lại không phải Tần Viêm!” Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt nữ tử, lại nghe thanh âm kinh hô của nàng, Phong Viêm cười nhạt.

Nữ tử này tự nhiên là Tần Vũ Đình lúc trước bị mang đi, những năm gần đây nàng vẫn luôn sống cuộc sống bình tĩnh, cho đến khi phụ thân của mình qua đời, nàng mới đi ra được vẻ bình tĩnh này, biết phụ thân mình chết trong tay Diệp Tĩnh Vũ, tâm lý nàng rất là mâu thuẫn, từ một thân phận nữ nhi, nàng hẳn là báo thù cho phụ thân mình, nhưng khi nàng vừa nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ, thế nào lại không có tâm tư báo thù.

Ngay lúc nàng rất mâu thuẫn, lại gặp phải một đám người thần bí thực lực cao cường, bọn họ cũng không nói gì, trực tiếp đánh ngất chính mình, khi mình tỉnh lại liền đi tới địa phương giống như tiên cảnh này, còn thấy được phụ thân mình vốn nên chết đi, điều này làm cho nàng không khiếp sợ như thế nào? Mà hiện tại, người phụ thân này lại nói mình không gọi là Tần Viêm, điều này làm cho nàng càng thêm mê hoặc.

“Ta tên Phong Viêm, chính là đương nhiệm gia chủ của Phong gia, mà vị trí hiện tại của ngươi cũng không phải là Đẩu Hồn đại lục, mà là đại lục Cổ Hoa, về phần ngươi vì sao lại là con

gái của ta, người lập tức biết!” Nhìn thấy bộ dạng mặt đầy nghi hoặc của Tần Vũ Đình, Phong Viêm hờ hững nói, vừa dứt lời, bỗng nhiên điểm ra một chỉ, một đạo hào quang màu xanh trực tiếp chui vào trong đầu Tần Vũ Đình, lập tức một luồng tin tức hiện lên trong lòng nàng.

Lịch sử của Phong gia, từ lịch sử của Cổ Hoa Đại Lục, từ công trình gen, vân vân những tin tức mà Tần Vũ Đình chưa từng nghe thấy cứ thế xuất hiện trong đầu nàng.

Mà phụ thân của nàng, Tần Viêm, chính là một nhân thể của Phong Viêm.

Nàng căn bản không biết nhân bản thể là cái gì, thế nhưng lý giải của nàng lại kỳ diệu đến ý tứ nhân bản thể.

Tần Viêm chỉ nhân bản gen trên cơ thể của Phong Viêm nên có ý thức độc lập, thế nhưng hắn lại không có bất kỳ một chút liên quan nào tới Phong Viêm, thậm chí là ký ức của Phong gia, ngược lại một tia ý thức của Phong Viêm âm thầm ảnh hưởng đến Tần Viêm, lúc trước còn âm thầm ảnh hưởng tới việc Tần Viêm đến Phương gia, tìm hiểu bí mật của Phương gia, nào ngờ được Phương gia phát hiện, một mực lẩn trốn tới Đấu Hồn đại lục, đã có tất cả.

Đương nhiên, khi đó Phong Viêm sẽ có biện pháp để Tần Viêm trở về, nhưng hắn biết Tần Viêm muốn làm gì thì hắn sẽ bỏ mặc Tần Viêm, phát triển thế lực của mình, nói thế nào thì hắn cũng là nhân bản thể của chính mình., Mặc dù có ý thức độc lập, nhưng vẫn bị bản thân điều khiển, nếu hắn thật sự có thể thành lập đủ lực lượng không lồ đối kháng Phương gia, gây ra phiền toái nhất định cho Phương gia, như vậy thời điểm tuyển chọn Minh chủ kế tiếp, Phong gia mình lại không có cơ hội. Hơn nữa hắn còn có thể thông qua Tần Viêm, thời khắc khắc hiểu rõ tình hình Cửu Châu.

Bởi vì những nguyên nhân này, Phong Viêm liền bỏ mặc Tần Viêm ở Đấu Hồn Đại Lục, mãi đến khi Tần Viêm bị giết, ý thức của hắn mới tiêu tán.

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều này, Tần Vũ Đình vẫn ngơ ngác nhìn phong viêm trước mặt, phụ thân của mình chỉ là

nhân thể hay là thành thân của hấn, vậy thì nghiêm khắc mà nói, hấn đúng là phụ thân của mình, nhưng tại sao mình lại cảm thấy xa lạ như vậy? Không chỉ đối với hấn xa lạ, đối với đại lục Cổ Hoa này, đối với Phong gia cũng hoàn toàn xa lạ, mình căn bản không thuộc về nơi này.

“Ha ha, có phải người không cách nào thích ứng được với nơi này?” Nhìn ánh mắt ngơ ngác của Tần Vũ Đình, Phong Viêm nhu hòa mở miệng nói.

Tần Vũ Đình không tự chủ được gật đầu.

“Không sao, chuyện như vậy đối với người thật sự rất khó thích ứng, bất quá bất kể nói thế nào, người đều là người con gái của ta, cũng chính là nữ nhi của ta, người tạm thời sống ở chỗ này, ta sẽ chăm sóc tốt cho người, Phong Nhị., Người mang tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi đi!” Trên mặt Phong Viêm vậy mà lộ ra nụ cười từ ái, loại nụ cười này, đúng là nụ cười thường thấy nhất ở Bạch Vân Sơn lúc trước, Tần Viêm nhìn thấy nụ cười trên mặt, sợ đã mơ hồ hiểu ra thân phận giữa hai người, Tần Vũ Đình vẫn ngây ngốc một hồi, tựa hồ thật sự nhìn thấy phụ thân của mình.

Một thiếu nữ từ bên cạnh đi ra, tới bên cạnh Tần Vũ Đình đang sưng sờ, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, mời!”

Tần Vũ Đình ngẩn người, lại nhìn Phong Viêm ngồi phía trước, xoay người theo cô gái kia đi ra ngoài, nàng còn cần đại lượng thời gian tiêu hóa hết thấy những gì hôm nay biết.

“Gia chủ, ngài trăm cay nghìn đắng tìm đến nàng, chẳng lẽ chính là muốn nói cho nàng biết những chuyện này sao?” Mãi đến khi thân ảnh của Tần Vũ Đình hoàn toàn biến mất, lúc này tên nam tử bên cạnh Phong Viêm mới mở miệng nói.

“Đương nhiên không, tên nhân bản kia của ta chết trong tay một tên nam tử tên là Diệp Tĩnh Vũ. Tên kia có thể dẫn động ngàn vạn tinh thần biến ảo, rất có thể là Tinh Quang Chi Thể trong truyền thuyết. Người như vậy tuyệt đối không phải là vật trong ao, mà hấn lại có một chút quan hệ kỳ diệu với Vũ Đình. Có lẽ...” Phong Viêm không nói thêm gì nữa, nhưng mọi

người ở đây đều hiểu, có thể mượn cơ hội này chiêu nạp gã làm môn hạ của Phong gia.

Một thân thể tinh quang đủ để thay đổi bố cục của toàn bộ đại lục Cổ Hoa.

Phong gia khẳng định đã chú ý tới sự tồn tại của hắn, bất quá có lẽ bọn họ cao ngạo sẽ không quá mức để ý tới hắn, cho nên, dù không phải Minh chủ, không thể nắm giữ Nguyên Linh giáo, Phong gia cũng có đủ cơ hội mời chào Diệp Tĩnh Vũ.

Về phần cừu hận của hắn với Tần Viêm, Tần Viêm đều đã chết, cừu hận kia còn có thể tồn tại nữa không?

Đương nhiên, ngay thời điểm Phong Viêm nói cho Tần Vũ Đình chân tướng, đám người Xích Di Ngô, Hồ Huyền hộ tống Lạc Linh Nhi đi về phía nam hoang man lâm, cách Nam Hoang Man lâm hơn một trăm dặm thì đoàn người lại ngừng lại., Bởi vì, con đường lớn duy nhất tiến về Man Lâm bị một tảng nham thạch cực lớn ngăn chặn, mà một nam tử cầm trường thương trong tay có mái tóc dài màu lam đứng sừng sững trên nham thạch. Gã mặc một bộ cẩm bào hoa lệ, trường thương trong tay lóe ra từng đạo ánh sáng màu lam lộng lẫy., Trên mặt không chút biểu tình, trong cơ thể lại tản ra một cỗ khí tức kỳ lạ, cảm nhận được trong cơ thể nam tử phát ra cỗ khí tức kia, mấy người Xích Di Cương, Hồ Dung, Hồ Mô đều khẩn trương một hồi, rốt cuộc tên này là ai? Vì sao lại ngăn cản bọn người mình đi đường? Mà người này tựa hồ có chút quen mắt?

Ca không giải lần nữa hiện ra, điều khoản 13

“Không biết các hạ ở chỗ này ngăn cản chúng ta đi là có chuyện gì?” Đám người Xích Di Đà đã đáp ứng Diệp Tĩnh Vũ nhất định phải bảo vệ Lạc Linh Nhi thật tốt, lúc này cũng không muốn phức tạp, khách khí đi tới, mở miệng hỏi.

“Người phụ nữ lưu lại trong xe, ta có thể tha cho các người một mạng!” Nam tử tóc xanh không để ý đến lời nói của Xích Di Chử, lạnh lùng nói.

Vừa nghe thanh âm không mang theo bất cứ tình cảm gì của nam tử tóc xanh, tất cả mọi người đều khẽ giật mình, bất kể là Xích Di Thương, hay là Hồ Thương, đồng thời nắm chặt vũ khí trong tay.

“Người là tiêu dao ư?” Lúc này, Lâm Hiểu Nghị bên cạnh xe ngựa đột nhiên hét lên.

Mọi người lại ngẩn ra, lại cẩn thận nhìn lại, hấn đích xác giống bảy phần tiêu dao chết trên tay Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ tiêu canh lại phục sinh sao?

Xích Di Thương, Hồ Thương, Lâm Hiểu Nghị đồng thời lui về phía sau, bảo vệ xe ngựa, bọn họ đều biết trước đây Tiêu Canh thích Lạc Linh Nhi, còn vì yêu thương sinh hận. Bây giờ người này vừa tới đã muốn mọi người lưu Lạc Linh Nhi lại, cho dù hấn không phải Tiêu Canh thì chắc chắn cũng có quan hệ rất lớn với Tiêu Canh.

“Ha ha, tiêu dao, đây là một đệ đệ của ta, một người đưa đến cho đệ đệ các người, đáng tiếc hấn bất hạnh, bị chủ nhân của các người giết, ta cũng sẽ báo thù cho hấn, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới chủ nhân của các người, hiện tại ta chỉ muốn mang nàng đi mà thôi, các người tốt nhất nghe lời, giao nàng cho ta, như vậy còn có thể sống thêm một quãng thời gian!” Nam tử

tóc xanh bỗng nhiên khẽ cười nói, bắt quá nụ cười kia còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm.

“Không có khả năng, muốn mang Công chúa Vĩnh Nhạc đi, trừ phi bước qua thân thể chúng ta!” Lâm Hiểu Nghị hừ lạnh một tiếng, Xích Di Thương cũng bước ra một bước, chắn trước mặt mọi người. Hồ Tu lại càng kéo cung nhắm chuẩn, chỉ cần nam tử có động tác, tuyệt đối sẽ bắn cung ra đầu tiên.

“Ha ha, đã như vậy, ta tiễn các người một đoạn đường vậy. Nhớ kỹ, tên của ta gọi là Anh Không Thích!” Nam tử cười lạnh, thân thể bắt đầu đi về phía trước.

Hồ Ly tay phải nắm chặt trường cung, tay trái hơi buông lỏng, một đạo lưu tinh màu đen phá toái trời cao, thẳng hướng anh không bắn tới, căn bản không có trở ngại gì, trực tiếp chui vào thân thể Anh Không Thích, trực tiếp bắn xuyên qua thân thể của hắn.

Thế nhưng chẳng những không có bất kỳ huyết tiễn nào bắn ra, thậm chí trên người hắn không có một vết thương, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ có đồng tử Hồ Ly đột nhiên tìm tòi, nhãn lực của hắn là cao nhất trong đám người, trong tích tắc vừa rồi, Anh Không Thích vậy mà tránh né mũi tên kia của mình, nói cách khác, chính mình bắn trúng chỉ là một bóng mờ.

Tốc độ của hắn sao có thể nhanh như vậy?

Hồ Tu còn đang kinh ngạc, thân thể Anh Không Giải đã tới trước mặt, Xích Di Toàn Nghê hét lớn một tiếng, tay cầm Liệt Thiên Chiến Phủ, hung hăng bỏ về phía Anh Không.

Sức mạnh của hắn rất lớn, giữa lúc huy động chiến phủ vậy mà không ngừng run rẩy, tựa hồ thiên địa đều muốn bị búa này đánh nát.

Đối mặt với một búa cực nhanh này, Anh Thích chẳng qua chỉ lơ đãng giơ trường thương trong tay lên, mũi thương nhẹ nhàng vẩy một cái, một búa mạnh mẽ đánh bay Xích Di Chử Bằng. Ngay sau đó liền thấy gã đánh ra một chưởng, một lực lượng kỳ quái bộc phát ra, trực tiếp đánh bay Xích Di Kiệt ra

ngoài, nặng nề đập lên trên một cây đại thụ, đập nát gốc đại thụ kia.

Tất cả những thứ này chỉ hoàn thành trong nháy mắt, thậm chí Hồ Ly còn chưa kịp dựng lên cánh tên thứ hai.

Lúc này Lâm Hiểu Nghị cũng bắt chấp thực lực của mình, rút vũ khí của mình ra, một thanh chiến đao tinh xảo đánh về phía Anh Không. Toàn bộ Chân Nguyên lực cảnh giới Đại Tông Sư vận chuyển, đao khí sắc bén vạch không khí.

Thế nhưng đối mặt với tiên công của Lâm Hiểu Nghị, Anh Không thoải mái như không hề có tâm tư ngăn cản, khoe miệng nở nụ cười khinh thường, cũng không thấy hấn có động tác gì, trường thương trong tay nhẹ nhàng rung lên, mũi thương đâm vào trên chiến đao của Lâm Hiểu Nghị. Lập tức, một tiếng leng keng giòn tan vang lên, thanh chiến đao được chế từ huyền thiết vỡ vụn ra, lực đao cực lớn chấn động hai tay Lâm Hiểu Nghị như muốn phát run, Hồ khẩu trực tiếp vỡ ra.

Không đợi hấn khôi phục tinh thần, Anh Không giải phóng trường thương theo cánh tay vượt quá trước đó đâm tới, trực tiếp chui vào bụng hấn, cũng không cần lực lượng gì, chỉ khẽ vẩy một cái, thân thể Lâm Hiểu Nghị bị hất bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, run rẩy vài cái nhưng cũng không động đậy được nữa, cũng không biết là chết hay sống nữa.

Trong lòng Hồ Dung rung mạnh, nhưng khoảng cách gần như vậy, y căn bản không kịp bắn ra mũi tên thứ hai, trường thương anh đào không giải đã chui vào bụng y, nhẹ nhàng vẩy một cái, trực tiếp văng ra ngoài, cũng không biết đập vỡ bao nhiêu cây đại thụ.

Trong nháy mắt, ba người bảo hộ trước xe ngựa cứ như vậy bị đánh bay, ngoại trừ Xích Di Cương đang giãy giụa đứng lên, hai người khác đều không nhúc nhích.

Xích Di Toàn Nghê giãy dụa đứng lên, Anh Không thoải mái không buồn nhìn, thân thể chậm rãi nghiêng về phía xe ngựa, như cảm nhận được khí tức trên người Anh Không Thích, vài

con tuấn mã kéo xe không khống chế nổi thân thể mình run rẩy.

“Công chúa xinh đẹp, mời xuống xe ngựa!” Anh Không đi tới trước xe ngựa, rất là thân sĩ cúi người cúi đầu chào xe ngựa, mở miệng nói.

Thế nhưng trong xe ngựa vẫn yên tĩnh, căn bản không có nửa điểm phản ứng.

“Nếu công chúa không muốn đi ra, vậy ta tự mình vào đây!” Anh Không ngẩn người, ngẩng đầu nhìn về phía xe ngựa.

Nhưng xe ngựa vẫn không chút động tĩnh, Anh Không thoải mái không nói gì, giờ tay chộp vào cửa xe ngựa. Vừa vén rèm cửa lên, đã thấy một cô gái nằm trong xe ngựa, chính là Lạc Linh Nhi mà hắn muốn dẫn đi. Ngoài ra, còn có một cô gái tuyệt mỹ ngồi bên cạnh Lạc Linh Nhi, trong tay cô đang nắm một cây cung óng ánh trong suốt.

Anh Không Thích thậm chí còn không kịp ca ngợi vẻ mỹ lệ của nữ tử này, một đạo linh tiễn màu thủy lam bắn về phía mình.

Trong nháy mắt, đã đi tới trước mắt mình.

Lòng Anh Thích căng thẳng, thân thể vội vàng tránh qua một bên, thế nhưng một thanh thiết kiếm đen kịt từ trong hư không xông ra, đâm thẳng vào thân thể gã.

Anh Không Thích sắc mặt hơi đổi, thật vất vả mới tránh được linh tiễn kia, thân thể uốn éo, lúc này mới tránh được kết cục trái tim bị xuyên thủng. Thế nhưng thanh thiết kiếm màu đen vẫn lưu lại bên sườn trái của hắn một vết máu thật dài, một vết máu màu lam từ vết thương chảy ra.

Trên mặt Anh Không Thích lộ ra thần sắc kinh ngạc, mình vậy mà bị thương, mình lại bị đối phương đả thương? Lần trước sau khi Diệp Tĩnh Vũ bị thương, hắn lấy được một kiện pháp bảo che giấu khí tức trong tộc, ở thế giới này, hắn hoàn toàn có thể phát huy một nửa lực lượng của mình, đây tuyệt đối là tồn tại có thể đánh chết Võ Thần, bây giờ lại bị một người không đạt đến Võ Thần đả thương, điều này làm sao hắn không sợ hãi cho được?

Sau khi kinh ngạc lại là một trận nổi giận, căn bản không nhìn phía trước, trường thương trong tay trực tiếp quét ra, một đạo lam mang chiếu rọi toàn bộ thiên địa...

Con mắt truy tung của Hạng Túc Lan...

Trong lòng Bằng Minh ẩn dật trong hư không xiết chặt, thiết kiếm trong tay lập tức kéo lại, hoành ngang trước ngực, ngăn trở trường thương quét tới kia. Thế nhưng lực lượng một thanh trường thương kia cực lớn, vừa mới chạm vào thiết kiếm., Thiết kiếm truyền thừa Bằng Minh Chân Nguyên lực vỡ vụn ra toàn bộ, hai tay Bằng Minh cũng đồng thời nổ tung, lộ ra xương trắng dày đặc, thân thể của gã bị đụng bay ra ngoài trước tiên, máu tươi trong miệng phun ra như suối, sắc mặt tái nhợt một mảnh, hiển nhiên là bị thương nặng.

Anh Không Thích một thương quét bay Bằng Minh, Hồ Tu Mộng trong xe đã bắn ra mũi tên thứ hai, thế nhưng giờ phút này Anh Không Thích căn bản không thèm để ý, trường thương trong tay điểm một cái, vậy mà đã đánh nát toàn bộ linh tiễn mà Hồ Tu Mộng bắn ra.

“Ta rất thích nữ nhân xinh đẹp, nhưng ta không thích nữ nhân động thủ với ta!” Anh Không Thích hừ lạnh một tiếng, một tay đánh ra một chưởng, hung hăng vỗ một cái vào trên mặt của Hồ Điệp Mộng, trực tiếp đánh nàng bay ra ngoài, nửa mặt sưng phù lên.

Tựa hồ bởi vì bị thương, Anh Không giải thích cho cả người lâm vào trạng thái nổi giận, lạnh lùng nhìn lướt qua Hồ Mô Mộng, tiến lên nắm lấy Lạc Linh Nhi vẫn còn hôn mê, đẩy gã ra khỏi xe ngựa.

Lúc này, Xích Di Cương đã đứng dậy, nhìn thấy Anh Thích muốn dẫn Lạc Linh Nhi đi, trong miệng quát to một tiếng, gió chiến phủ lên, một lần nữa chạy về phía Anh Không.

Anh Không Thích chỉ hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay run run liên tục, từng đạo thương hoa nở rộ trên mũi thương, toàn bộ xuất hiện trước người Xích Di, từng đóa từng đóa nổ tung, năng lượng cực lớn nổ đến Xích Di Cương phải lui về phía sau một hồi, quần quanh là thân thể của gã cường

hắn đến cực điểm, lúc này cũng là bị nổ đến huyết nhục mơ hồ, vết thương chồng chất, cuối cùng bị bắn ra, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Hồ Tư Mộng bị Anh Không Thích vỗ một chưởng làm đầu hoa mắt, không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, nước mắt khuất nhục càn đảo quanh hốc mắt, khi nàng thật vất vả tỉnh lại, lại nhìn thấy Anh Không Thích đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng biến mất với hắn, còn có những người mà bọn họ cần chăm sóc, Lạc Linh Nhi.

Nhìn thấy hết thấy sắc mặt nàng kịch biến một hồi, bọn người mình từng đáp ứng Diệp Tĩnh Vũ bất luận thế nào cũng phải bảo hộ Lạc Linh Nhi an toàn, nhưng hiện tại thì sao?

Bốn người Xích Di Chữ giãy dụa chui ra khỏi xe ngựa đều ngã trên mặt đất, toàn bộ không nhúc nhích. Đặc biệt là Xích Di Thương, toàn thân đều là thịt nát, rất nhiều nơi thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng, bụng, ngực, ngực, cánh tay, bắp đùi đều bị nổ thương.

Nhìn thấy tất cả chuyện này, Hồ Mộng chỉ cảm thấy can đảm muốn nứt ra, bây giờ mình làm sao có thể ăn nói với Diệp Tĩnh Vũ đây?

Cũng chính vào lúc này, hai bóng người nhanh chóng nhìn về phía này, Hồ Ly Mộng đưa mắt nhìn lại, vừa lúc liền thấy Diệp Tĩnh Vũ cười phản bác chạy nhanh tới bên này, trong nháy mắt đã tới trước người gã.

“Đại ca, cứu người!” Nhìn thấy toàn bộ đám người Xích Di Toan Nghê nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, vừa hô to với Lương Tiểu, vừa chạy tới bên cạnh Băng Minh gần mình nhất, vừa điều khiển, liền cảm nhận được kinh mạch trong cơ thể hắn hỗn loạn một hồi, mặc dù còn có hô hấp, nhưng lại cực kỳ yếu ớt.

Một phát móc ra một lượng lớn linh dược, cũng mặc kệ ba bảy hai mươi bảy, liền bỏ vào miệng Băng Minh, tay phải đặt ở hậu tâm Băng Minh, Bá Nguyên lực khổng lồ tràn vào trong cơ thể Băng Minh, điều chỉnh kinh mạch hỗn loạn kia cho hắn.

Trải qua một phen giày vò, lúc này mới đem khí tức trong cơ thể Băng Minh thuận lợi, mà Lương Tiểu Tiểu cũng dùng phương pháp tương tự trợ giúp Lâm Hiểu Nghị thuận theo khí tức trong cơ thể. Thế nhưng hẳn là U Minh Chi Khí, tuy rằng ổn định được thương thế của Lâm Hiểu Nghị, nhưng lại làm cho trên mặt Lâm Hiểu Nghị hiện ra một đoàn hắc khí, cả người nhìn qua giống như người chết.

Về phần Hồ Tư và Xích Di Đà, dưới sự trợ giúp của Thanh Mộc chi khí cường đại của Công Tôn Lộ, thương thế trên người cũng bắt đầu khôi phục, bất quá mặc kệ là bọn họ, hay là Băng Minh hay Lâm Hiểu Nghị đều lâm vào hôn mê, không ai có thể tỉnh lại.

Diệp Tĩnh Vũ bước một bước đến trước người Hồ Mộ, nhìn phù văn trên mặt và năm dấu tay rõ ràng của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn một hồi, một cỗ phần nộ khó tả dâng lên trong lòng.

“Mộ Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai đánh nàng?”
Diệp Tĩnh Vũ một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hồ oán mộ, cưỡng chế sự phần nộ trong lòng, ôn nhu nói.

Nhìn thấy lửa giận trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, cảm thụ được vẻ quan tâm trong mắt hắn, Hồ Dục Mộ chỉ cảm thấy khuất nhục vừa rồi cũng không tính là gì, vội vàng nói hết toàn bộ vừa rồi cho Diệp Tĩnh Vũ biết.

“Anh Không Thích?” Vừa nghe thấy là Anh Không hóa giải mang Lạc Linh Nhi đi, lông mày Diệp Tĩnh nhíu chặt lại, nam tử cường đại mà mình từng gặp ở Lam Mộ Trạch, không ngờ hẳn thật sự là ca ca Tiêu Canh, nói như vậy, Tiêu Canh vẫn là người của Ma tộc.

Chẳng qua hẳn bắt Lạc Linh Nhi là để làm gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tâm loạn như ma. Nếu là người khác, thậm chí là người của đại lục Cổ Hoa, hẳn cũng có thể nghĩ cách. Thế nhưng Anh Không hóa giải là Ma tộc a. Ma tộc sinh hoạt tại Ma giới, hẳn căn bản không biết cách đi tới Ma giới.

Mấy người Hồ Tuế Mộng, Lương Tiểu Khả đều trầm mặc một hồi, bọn họ căn bản không biết Anh Không Thích vì sao muốn bắt Lạc Linh Nhi, càng không biết hắn đã bắt nàng đi nơi nào.

Chẳng lẽ là Ma giới sao? Nếu như là Ma giới, sao bọn họ có thể tiến vào được?

Cô gắng đè nén phần nộ cùng lo lắng trong lòng, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ không ngừng suy tư tình huống hiện tại.

“Trước hết chúng ta nên tìm một chỗ an trí mấy người bọn họ rồi nói tiếp, thương thế của bọn họ đều rất nặng, mặc dù tạm thời giữ được tính mạng, nhưng nhất định phải nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không lúc nào cũng có thể có nguy hiểm đến tính mạng.” Nhìn Diệp Tĩnh lông mày nhíu chặt, Lương Tiểu có thể mở miệng nói ra.

Diệp Tĩnh Vũ đang định gật đầu đáp ứng, lại nhìn thấy Tiểu Đào không biết từ lúc nào đã nhảy lên một gốc cây, đôi mắt xanh mượt nhìn thẳng về phía Nam Hoang Man Lâm.

“Tiểu Đào, ngươi phát hiện gì sao?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi động, chẳng lẽ nó có đầu mối sao?

“Hu hu hu...” Đào Tiểu Đào nhẹ nhàng rống lên vài tiếng, con mắt xanh lè lóe lên, từng gợn sóng màu vàng chậm rãi lan ra.

Trong nháy mắt, trước mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện một đạo quang kính màu vàng đường kính rộng hơn một trượng, bên trong gương hiện ra thân ảnh Anh Du Du và Lạc Linh Nhi.

“Nơi đó...Nơi đó là sơn cốc sư tôn từng ở...” Nhìn thấy sơn cốc quen thuộc bên trong, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, Anh Không giải sao lại ở chỗ Lạc Linh Nhi đó?

Nhưng ngay lúc đó, quang kính màu vàng lại tạo nên từng gợn sóng, hình ảnh trở nên mơ hồ...

Diệp Tĩnh Vũ còn chưa hỏi chuyện gì xảy ra, quang kính đã vỡ tan theo, mà thân thể Tiểu Đào cũng từ trên cây rơi xuống...

Chương thứ năm mươi bảy, tiến về Ma giới.

“Tiểu Đào...” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ căng thẳng, một tay tiếp lấy Tiểu Đào, chỉ cảm thấy thần sắc nó uể oải, tựa hồ tiêu hao lực lượng rất lớn.

“Vừa rồi nó sử dụng thần thông Long tộc, truy tung chi nhãn, đây là thần thông mà Long tộc trưởng thành mới có thể có được, nó cưỡng ép sử dụng, bây giờ đã tiêu hao hết lực lượng, hôn mê mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, sẽ tỉnh lại!” Một mực không mở miệng nói chuyện ngược lại bỗng nhiên mở miệng nói.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới yên tâm, nhưng đã biết Anh Hùng bỏ đi đâu khiến lòng hẩn nóng như lửa đốt. Một mặt hẩn muốn nhanh chóng chạy tới sơn động đó, cứu Lạc Linh Nhi ra, một mặt lo lắng cho thương thế của bọn Xích Di Chử.

“Thiếu gia, nơi này cách Nam Hoang Man lâm không xa, để ta mang bọn hẩn trở lại Xích Di tộc, người vẫn là nhanh đi cứu thiếu nữ đi!” Dường như nhìn ra tâm tư Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Dục Mộng mở miệng nói ra.

“Như vậy sao được, mặc dù phải đến Man Lâm Nam Hoang, vạn nhất lại xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ một lời bác bỏ, hiện tại bọn họ đều bị trọng thương hôn mê, không nói tới một cao thủ như Anh Không giải, cho dù gặp mấy con thú hoang cao cấp, lấy sức một mình Hồ Mô Mộng cũng khó mà ngăn cản.

“Ta bảo Công Tôn Lộ và nghịch bác hộ tống bọn họ đến Nam Hoang Man Lâm, ta và người đi cứu viện đệ muội trước!” Lương Tiểu Hữu cũng mở miệng nói.

Nhìn Công Tôn Lộ một bên, nghĩ tới chiến lực của nàng, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, cứ như vậy đưa ra quyết định.

Hiện giờ thân thủ hai người đều là nhất đẳng lợi hại, mấy chục dặm, lộ trình mấy trăm dặm đối với bọn họ căn bản không là gì, chỉ dùng một khắc đồng hồ không đến, bọn họ đã dám đến sơn động lúc trước Diệp Tĩnh Vũ gặp Độc Cô Bá Thần.

Bất quá nơi này đã sớm không còn khí tức Anh Trọng Không giải, về phần Độc Cô Bá Thần, càng không có ở chỗ này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ biết trước khi đấu hồn đại chiến, hắn còn có một chuyện cực kỳ trọng yếu.

Hắn tỉ mỉ tìm tòi sơn động một lần, cuối cùng phát hiện trên phiến đá Độc Cô Bá Thần từng ngồi có một cỗ năng lượng chân động rất nhỏ, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một đạo ngân mang, mắt Luân Hồi lập tức mở ra, nhìn lại phiến đá kia, sắc mặt hơi đổi.

Đây không ngờ lại là một thông đạo không biết thông đến nơi nào? Năm đó Độc Cô Bá Thần vẫn ngồi ở chỗ này, chẳng lẽ là vì thủ hộ thông đạo này?

Vừa nghĩ tới khả năng này, Diệp Tĩnh Vũ đã dần dần đoán được, nơi này rất có thể là thông đạo đi tới Ma giới.

Lương Tiểu Song liếc mắt nhìn nhau, Diệp Tĩnh Vũ không suy nghĩ, cả người trực tiếp chui vào trong thông đạo kia. Lương Tiểu Tỳ cũng không nói một câu, đi theo sau hắn, trực tiếp chui vào, cho dù phía trước là Tu La Địa Ngục, vì huynh đệ, hắn cũng sẽ không nhú mày.

Một người một thi vừa mới tiến vào thông đạo kia, lập tức cảm giác được vô số năng lượng cuồng bạo không ngừng xé rách thân thể của mình. Diệp Tĩnh Vũ vốn bị Phương chủ quốc ba quyền, thương thế trên người còn rất nghiêm trọng, bây giờ bị năng lượng này xé rách, chỉ cảm thấy thân thể của mình sắp bị xé rách.

Cũng may hắn là thân thể Hỗn Độn, nếu đổi lại là thân thể khác đã sớm bị xé thành từng mảnh nhỏ, cho dù là Lương Tiểu, thân thể cũng cường đại đến cực điểm, lúc này cũng không thể không toàn lực vận khởi Cửu U chi lực ngăn cản những năng lượng này.

Bọn họ cứ như vậy xuyên thẳng qua thông đạo này, cũng không biết trải qua bao lâu, tại thời điểm lực lượng hai người hầu như hao hết, cuối cùng xuyên qua thông đạo tràn ngập nguy cơ kia, đi tới một phiên thiên địa khác.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác, mặc kệ là Đấu Hồn đại lục, hay là địa cầu đã từng là nơi này, đều không giống với thế giới này.

Nơi này không có mặt trời, nhưng bầu trời lại có màu tím, vàng sáng màu tím chiếu rọi toàn bộ thế giới, đưa mắt nhìn lại, nơi này tựa như là một khu rừng, chỉ có điều núi rừng này không có thực vật màu xanh., Cũng không có cây đại thụ che trời, chỉ là trên đất có một ít lùm cây đủ mọi màu sắc sinh trưởng, nhìn rất giống san hô. Trong những bụi cây này, ngẫu nhiên có một ít động vật kỳ quái xuyên thẳng qua, hai người thậm chí thấy được một con thỏ to bằng hạt bảo thạch từ trên trán nhảy xuống.

Trên người những động vật khác cũng có loại tinh thể giống như bảo thạch này, có loại màu trắng, có màu vàng, có màu tím, có màu đen.

Bất quá mặc kệ những động vật này bộ dáng thế nào, lớn thì nhỏ, thể nội vậy mà đều lóe lên vẻ hung lệ, nhìn thấy hai người Diệp Tĩnh Vũ đến, tối thiểu có mấy chục con thể tích hơi lớn vây quanh hai người.

Ai nấy hung thần ác sát nhìn chằm chằm vào Diệp Tĩnh Vũ.

Nơi này chính là Ma giới sao? Nhìn thấy tất cả những thứ trước mắt, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tỳ đồng thời liếc mắt nhìn nhau, về phần những động vật đang nhìn chằm chằm kia, bọn họ lại không để ý chút nào, dù là bây giờ lực lượng của bọn họ đã tiêu hao gần hết.

Vào lúc này, một con heo to lớn trên trán mọc một cái sừng bỗng nhiên phát ra một tiếng tru, thân thể đen kịt đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, mấy con quái thú khác cũng dùng tốc độ nhanh nhất đánh tới bọn hắn.

Tốc độ của những con quái thú này cực nhanh, cho dù là con heo có tốc độ to lớn màu đen cũng nhanh kinh người, hầu như

chỉ trong thời gian hô hấp đã đi tới trước mặt hai người Diệp Tĩnh Vũ. Không đợi hai người kịp phản ứng, cái sừng trên trán nó bắn ra như đạn pháo, nhắm thẳng vào tim Lương Tiểu Dã.

” Thảo, thứ này là cái gì?” Lương Tiểu Thuần hô to một tiếng, rồi tùy ý để cái sừng kia đâm vào ngực mình, còn bàn tay của hắn thì hóa thành móng vuốt sắc bén, một tay bóp nát cái đầu của nó, một cổ hấp lực cường đại từ trong tay hắn truyền ra, hút sạch toàn bộ tinh huyết của heo Hào...

Con heo hào phóng kia không cam lòng nhìn Lương Tiểu Tỳ, con mắt nhìn chăm chăm vào cái sừng ở trong ngực gã, dường như rất là nghi hoặc, vì sao rõ ràng mình đã xuyên thủng trái tim của gã mà gã vẫn không có chuyện gì chứ?

Diệp Tĩnh Vũ cũng rút Thiên Tôn đao ra, huy động liên tục, từng đạo đao khí phá không mà ra, trực tiếp chém những dã thú này thành mấy khối...

Rất nhanh, bên người hai người đã chồng chất một đồng thi thể dã thú, tựa hồ cảm nhận được sự cường đại của hai người. Những dã thú kia cũng không dám đến đây nữa, mà tránh ra thật xa. Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đương nhiên cũng không có ý đuổi giết đám dã thú này, chỉ khoanh chân ngồi xuống điều tức trong chốc lát, sau đó chạy dọc theo con đường duy nhất, chạy xuống dưới chân núi...

Mà lúc này, trên một bình nguyên sâu trong Đấu Hồn Đại Lục, sâu trong Lam Mộng Trạch, lại có mười người chia làm hai phe, lơ lửng giữa không trung.

Dưới thân bọn họ, còn có mười mấy tên nam nữ trẻ tuổi đang cung kính đứng đấy...

Trong đó người dẫn đầu là một nam tử anh tuấn mặc trường sam, cả người hắn như một thanh kiếm, một thanh lợi kiếm không gì không phá, một thanh có thể chém hết thần kiếm trong thiên hạ...

Ngồi đối diện hắn là một nam tử khô gầy giống như cây khô. Cũng giống như vậy, cả người hắn tựa hồ không phải là một người, mà là một thanh đao, một thanh đao bá đạo tới cực điểm, một thanh ma đao có thể phá hủy hết thảy...

Hai người này chính là hai người cường đại nhất đại lục Đấu
Hồn, Hiên Viên Tuyết, cùng Độc Cô Bá Thần...

Đấu hồn đại chiến

Cảm nhận được cỗ khí tức cường đại của Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần, tất cả mọi người ở đây có chút không tự nhiên, cho dù là Bạch Khiếu Đế Bạch gia, giờ phút này trên mặt cũng là một mặt cẩn thận, đặc biệt là khi nhìn thấy thân thể gầy còm của Độc Cô Bá Thần, thần sắc của hắn lại khẩn trương một hồi.

Về phần mấy chục người trẻ tuổi phía dưới kia, càng là từng người cung kính đứng ở nơi đó, mặc kệ là Hiên Viên Tĩnh cường đại, hay là quý kiến sâu, hoặc là Hoàng Phủ Nguyệt, Độc Cô Thiên đều cung kính, thần sắc trên mặt giống như là tín đồ thành kính nhìn thấy tín ngưỡng của mình vậy.

Những người này đều là những môn nhân của thập đại thế lực mạnh nhất Cửu Châu, gia tộc Hiên Viên, gia tộc Độc Cô, Gia Cát gia, bất Long phái, La Sát môn, Bách Hoa môn, Lãnh gia, Công Tôn gia, Tây Môn, Nam Vân Minh.

Trong đó, chỉ có gia tộc Hiên Viên, Cầm Long phái và La Sát môn, Bách Hoa môn chính là thập đại môn phái của ba trăm năm trước. Về phần Độc Cô gia, lại là gia tộc cổ xưa, nội tình thâm hậu hơn xa những gia tộc khác. Về phần Lãnh gia, Công Tôn gia, Tây Môn gia, Nam Vân Minh, lại là thế lực mới tấn cấp.

Cũng bởi vì như vậy, cho dù là những môn phái mạnh nhất, giờ phút này đối mặt Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần, vẻ mặt cũng đều khẩn trương.

Toàn bộ hiện trường, duy nhất có thể bảo trì trấn định, cũng chỉ có một người ngồi ở phía bắc một đầu Bạch Hồ to lớn, toàn thân mọc ra lông trắng, thân cao chừng một mét.

Người này, chính là người nhỏ thân bí mà lúc trước Diệp Vũ gặp ở Thiên Khuyết Sơn Mạch.

Hiên Viên Tuyệt cũng tốt, Độc Cô Bá Thần cũng được, lúc nhìn về phía tiểu nhân, trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ cung kính, giống như một học sinh đang nhìn lão sư của mình vậy.

Tiểu nhân không để ý tới ánh mắt mọi người, hắn chỉ hơi nhắm hai mắt lại, tựa hồ căn bản không nhúng tay vào chuyện này.

Hiên Viên Tuyệt và Độc Cô Bá Thần nhìn tiểu nhân một chút, sau khi xác định hắn không muốn nói, lúc này mới nhìn về phía đối phương.

“Ba trăm năm rồi, Độc Cô huynh từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ!” Khóe miệng Hiên Viên Tuyệt nở một nụ cười nhàn nhạt, dường như ngồi trước mặt hắn không phải là kẻ địch lâu năm không gặp, mà là một người bằng hữu cũ đã lâu không gặp.

“Không có việc gì chứ, ngươi không thấy lão tử đã tiến vào quan tài sao? Hiên Viên tiểu nhi, ít nói nhảm đi, đồ nhi của ta không ở đây, lần này để ngươi chiếm tiện nghi, lần này đấu hồn đại chiến,, Vẫn nên mau chóng bắt đầu thôi!” Trong lòng Độc Cô Bá Thần rất là phiền muộn, đoạn thời gian trước vì cùng một chỗ đã luyện linh dược cho người có thể tấn thăng Võ Tôn, bọn hắn đều không ở Cửu Châu đại lục, về sau Đã Luyện thành công, trở về chuẩn bị đấu hồn đại chiến, vốn lấy bản lãnh đồ nhi của mình lúc trước, vốn là lấy bản lĩnh của chính mình., Muốn đạt được hạng nhất căn bản không phải vấn đề. Nhưng không ngờ tới tên Diệp Tĩnh Vũ kia lại giết người của Phương gia ở đại lục Cổ Hoa, hơn nữa vì bảo tồn thực lực của Nam Vân đế quốc, một mình dẫn dắt sát thủ của Phương gia đi. Hiện tại ngay cả bọn người Gia Cát bắt đầu cũng không biết tung tích của hắn, hiển nhiên là đã bỏ qua trận đại chiến đấu hồn này.

Điều này không khiến hắn buồn bực, phải biết rằng bản thân thật vất vả mới gặp được một gia hỏa có thiên tài như vậy a...

Nghe thấy Độc Cô Bá Thần nói vậy với lão tổ tông của mình, mấy tên hậu đại của Hiên Viên gia sắc mặt giận dữ...

“Được, vậy ta nói thẳng quy tắc đại chiến lần này đi!” Hiên Viên tuyệt đối không thêm đề ý, trên mặt vẫn treo nụ cười thản nhiên.

Lập tức đem mục đích đại chiến đấu hồn và quy tắc nói rõ một lần.

Đấu hồn đại chiến là để kích phát tiềm lực của những cao thủ tinh nhuệ này, tăng thực lực của bọn họ lên cực lớn, người chiến thắng cuối cùng lại càng có cơ hội trở thành Võ Tôn.

Võ Tôn, đây chính là cảnh giới mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, cho dù là Bạch Khiếu Đế thực lực cường đại, cũng chỉ là Võ Thần cảnh giới Cửu Trọng Thiên mà thôi, cách cảnh giới Võ Tôn kia còn có khoảng cách nhất định.

Bây giờ toàn bộ Đấu Hồn đại lục, có thể đạt tới cảnh giới Võ Tôn, cũng chỉ có Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt, đương nhiên, thực lực tên tiểu nhân kia cũng tuyệt đối không dưới hai người.

Bất quá có lẽ ngoại trừ Hiên Viên đoạn tuyệt với mấy người thời đại, những người khác cũng không biết hẳn rốt cuộc là ai.

Thậm chí một vài người trẻ tuổi còn nhìn tiểu nhân đầy tò mò. Nếu không phải thấy Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên, hẳn đã rất cung kính, có lẽ đã sớm lộ ra vẻ mặt cười nhạo rồi.

Quy tắc đại chiến đấu hồn lần này cũng không phải trực tiếp chém giết như trước kia mà là cùng nhau tiến về Ma giới, săn giết một con Ma Lang Vương. Ai lấy được thi hài của Ma Lang Vương trước thì người đó chính là đệ nhất.

Ma lang vương chính là một tồn tại cường đại có thể so sánh với hoang thú cấp tám, đương nhiên, cường đại nhất không phải là thực lực của bản thân nó, còn có ma lang tụ tập bên cạnh nó, đây là một đám ma thú hung tàn đến cực điểm, đương nhiên., Khó khăn lớn nhất lại không phải ở đây, mà là Ma giới, đối với những người trẻ tuổi này mà nói, rất nhiều người lần đầu tiên nghe đến hai chữ Ma giới, càng đừng nói tới việc đi vào, đó chính là một thế giới xa lạ, đến cùng là chỗ đó tràn đầy bao nhiêu nguy cơ, không ai có thể biết được.

Sau khi Hiên Viên Tuyết nói xong, liền thấy đám trẻ tuổi phía dưới lộ vẻ kinh dị, nhưng không ai cảm thấy sợ hãi, ngược lại mỗi người đều cực kỳ hưng phấn. Bọn họ đều là siêu cấp thiên tài ngàn dặm chọn một, xưa nay không e ngại khiêu chiến, bây giờ có thể tiến về Ma giới thần bí, tự nhiên hưng phấn dị thường.

Chứng kiến thần sắc hưng phấn của mọi người, Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần đồng thời thở dài một hơi, xem ra những người trẻ tuổi này căn bản không biết sự tình Ma giới khủng bố a, vốn định nói cho bọn hắn biết về sự tình bên ngoài Đấu Hồn đại lục, hiện tại cũng tạm thời hủy bỏ ý niệm trong đầu, chỉ có chờ bọn hắn trải qua đau khổ, rồi mới nói cũng không muộn.

Ngay khi Hiên Viên Tuyết định tuyên bố đại chiến đấu hồn bắt đầu, trong hư không bỗng nhiên truyền đến tiếng cười lạnh như băng: “Thế nào, hình như các vị đã quên lão thái bà ta rồi nhỉ? Chuyện nào nhiệt như vậy, sao có thể thiếu ta được chứ?”

Vừa nghe thanh âm như vậy, trên mặt Hiên Viên Tuyết vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, Độc Cô Bá Thần cũng đồng dạng là biểu lộ kia, chỉ bất quá trong mắt có chút dị sắc hiện lên, đến lúc đó người tiểu nhân kia một mực nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt quét qua Độc Cô Bá Thần, khóe miệng lộ ra một nụ cười, mà Bạch Khiếu Đế, Hoàng Phủ Vân lại đồng dạng nhìn về phía Độc Cô Bá Thần, trong mắt tràn đầy vẻ cổ quái.

Vào lúc này, trong không khí run rẩy một hồi, ngay sau đó liền thấy một nữ tử tóc trắng bạc, trên mặt phủ một tầng khăn che mặt từ trong hư không đi ra, phía sau nàng còn đi theo một nữ tử áo trắng dung mạo tuyệt mỹ.

“Tỷ tỷ?” Khi nhìn thấy cô gái kia xuất hiện, Gia Cát ức trong đám người phía dưới lại kinh hô một tiếng...

Nhưng lời vừa mới truyền ra, lập tức ý thức được sự bất ổn của mình, không khỏi biến sắc, mà bạch y nữ tử kia lại nhìn về phía hắn, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười...

Năm bảy Chương khai chiến.

“Nguyệt Oánh bái kiến sư phụ!” Bà lão tóc bạc kia chính là Lãnh Nguyệt Oánh lúc trước ở Đông Hải mang Gia Cát Tur Nột đi, lúc này xuất hiện tại hiện trường, lại thi lễ với người tí hon có lông trắng thần bí.

Người tí hon kia mỉm cười gật đầu, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình. Lãnh Nguyệt hiểu ra, thân thể trực tiếp bay tới bên người tiểu nhân, ngồi xếp bằng xuống, còn Gia Cát Tur đi theo sau nàng thì đi tới phía dưới, đứng bên cạnh Gia Cát ức.

Những người trẻ tuổi kia nhìn thấy vị cao nhân mới xuất hiện vậy mà lại gọi vị tiểu nhân kia là lão sư, lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi. Đặc biệt khi nhìn thấy hai người mạnh nhất Hiên Viên Tuyệt và Độc Cô Bá Thần đều không lộ ra bất kỳ dị sắc nào, phảng phất rất tự nhiên, vẻ kinh hãi này càng đậm.

“Lão sư, ba trăm năm trước ta bị một số người lừa gạt bỏ đi, bỏ lỡ đại chiến đấu hồn, lần này ta dẫn đồ nhi đến đây, nàng đã được ta chân truyền, hẳn là có thể đại biểu cho ta tham gia đấu hồn đại chiến a?” Lãnh Nguyệt óng ánh liếc qua chính giữa ngôi nghiêm chỉnh Độc Cô Bá Thần, phát hiện thần sắc của hắn bình thản, căn bản cũng không có ý nhìn về phía bên này, trong lòng nổi lên lửa giận.

“Ha ha, đương nhiên không thành vấn đề. Tiểu Thần Thần, ngươi thấy thế nào?” Tiểu nhân kia mỉm cười, một tay vuốt chòm râu của mình, hỏi Độc Cô Bá Thần.

“Lão sư nói không thành vấn đề, tự nhiên không thành vấn đề!” Độc Cô Bá Thần cung kính nhẹ gật đầu.

Nghe được người nhỏ kia gọi là Độc Cô Bá Thần Tiểu Thần, mà Độc Cô Bá Thần cực kỳ bá đạo lại không có nửa điểm thần sắc phẫn nộ, ngược lại người vẫn cung kính như vậy, đúng là không thể tin nổi? Điểm quan trọng nhất, hẳn vậy mà cũng gọi hắn là lão sư? Tiểu nhân này thấp đến mức ai?

Giờ khắc này, không còn ai dám khinh thị vị tiểu nhân này.

“Đã vậy thì đưa bọn chúng tới Ma giới đi. Trọc Long, nơi này là địa bàn của ngươi, cứ để ngươi làm chuyện này đi!” Tiểu nhân mỉm cười nói.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, mặt đất bỗng nhiên phát ra trận trận run rẩy, ngay sau đó liền thấy một ngọn núi to lớn từ mặt đất chậm rãi bay lên.

Ngoại trừ mấy người Hiên Viên Tuyết, tất cả mọi người, kể cả môn chủ La Sát môn Huyết La Sát cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn ngọn núi nhỏ chậm rãi bốc lên kia...

Nơi này là Lam Mộng Trạch, nơi này là đầm lầy, làm sao có thể có một ngọn núi chứ? Theo đó một tòa núi nhỏ chậm rãi lộ ra thân hình, mọi người mới phát hiện, đó dĩ nhiên là một con quái thú thật lớn, trên đầu có một con quái thú hai sừng, giống như một con rồng dài, bất quá nó thật sự quá lớn, cao ít nhất mấy trăm trượng, phẳng phất như một ngọn núi nhỏ...

Đây là thần thủ của Lam Mộng Trạch, Trọc Long.

Nhìn thấy Trọc Long cao to như núi, đám người Huyết La Sát còn đỡ hơn một chút, đám người trẻ tuổi phía dưới ai nấy đều há hốc mồm, trợn tròn mắt, không biết nên nói gì, bọn họ lớn như vậy từ bao giờ mới thấy quái thú không lồ như vậy.

“Thông đạo đã mở ra, nhưng xấu nói trước, bây giờ Ma giới náo động bốn phía, nguy cơ trùng trùng, môn nhân các ngươi xảy ra chuyện gì cũng đừng oán ta!” Cũng không thấy Trọc Long mở miệng, một trận thanh âm già nua xuất hiện trong lòng mọi người.

“Con sâu chết bầm kia, ngươi đừng nói nhảm nữa chứ? Chẳng phải chỉ là một Ma giới thôi sao? Năm đó chẳng phải ông đây hô phong hoán vũ, không gì không làm được, Độc Cô Thiên, Độc Cô Vân, Độc Cô Vân, Độc Cô chiến, các ngươi đi trước đi, đừng bôi nhọ uy danh của Độc Cô gia chúng ta!” Độc Cô Bá Thần lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tuân lệnh, lão tổ!” Ba tên áo đen trong đám người đi ra ngoài, cung kính thi lễ với Độc Cô Bá Thần, ngay sau đó thân ảnh lóe lên, chạy về hướng thông đạo mà Trọc Long đã mở ra.

“Hiên Viên Tĩnh, Hiên Viên đánh cò, Hiên Viên Kiệt, các người cũng đi đi!” Hiên Viên Tuyết Dạ ngồi đối diện Độc Cô Bá Thần mở miệng nói, ngay sau đó ba tên nam tử mặc cảm y cầm đầu Hiên Viên Tĩnh cũng tiến lên thi lễ một cái, theo sau đám người Độc Cô Thiên vọt vào.

Đám trẻ tuổi như Hoàng Phủ Nguyệt, Quỷ thấy ưu sầu cũng không cam lòng tụt lại phía sau, từng người từng người theo sát nhau đánh tới Ma giới, không có chút nào sợ hãi.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại Gia Cát Tích và đệ đệ của ông ta bắt đầu mở đầu, Lãnh Nguyệt óng ánh ngồi bên cạnh tiểu nhân quét mắt nhìn Độc Cô Bá Thần, nói với đệ tử của mình: “Tư Chủ, người đi đi, mấy năm nay những thứ nên truyền thụ đều truyền thụ cho người, đừng để vì sự mất mặt!”

Gia Cát Tư Nột tiến lên thi lễ với sư tôn của mình một cái, rồi lại mỉm cười với mấy người khác đang ngồi, lôi kéo đệ đệ của mình dứt khoát đi về phía thông đạo, đối với Ma giới thần bí kia, trong lòng bà vẫn luôn có một phen chờ mong...

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại Độc Cô Bá Thần mười hai người, Huyết La Sát, Công Tôn Thắng và mấy vị văn bối nhìn thấy ở đây đều là đại nhân vật hơn ba trăm năm, ai nấy đều có chút không tự nhiên, tuy nhiên dù sao bọn họ cũng đại biểu cho tổ tiên của mình, chỉ có thể đè nén sự căng thẳng trong lòng, vẫn ngồi ở chỗ đó.

“A, chẳng phải ta nghe nói gần đây Cửu Châu đại lục xuất hiện một gã kỳ tài ngút trời sao? Còn nghe nói hần vậy mà giết Phương gia một vị thiếu gia, sao hôm nay lại không thấy vị thiên tài này xuất hiện?” Lãnh Nguyệt nhìn lướt qua Độc Cô Bá Thần, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Mấy người này đều là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm tháng, tự nhiên cũng biết sự tình giữa Lãnh Nguyệt Oánh cùng Độc Cô Bá Thần, bất quá nghĩ đến Lãnh Nguyệt Oánh đều mấy trăm tuổi lão thái bà, lại còn cùng một tiểu cô nương nói như vậy, có chút buồn cười.

“Hừ...” Độc Cô Bá Thần chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hần thật sự không muốn nói thêm gì với nàng, hoặc là nói hần không

biết nói gì với nàng.

“Ba ngày trước, thông đạo mà Độc Cô trấn thủ có chấn động không gian dị thường, tiểu oa nhi của Diệp Tĩnh Vũ kia hình như đã tiến vào Ma giới từ trước rồi!” Lúc này, thanh âm Trọc Long truyền tới.

Nghe được tin tức như vậy, sắc mặt mọi người đều sửng sốt, Ma giới chính là một thế giới cực kỳ tàn khốc, không có thực lực cường đại, tiến về Ma giới quả thực là muốn chết, thế nhưng tên Diệp Tĩnh Vũ kia không trải qua bọn họ giảng đạo, đã một mình đi tới, phân dũng khí này, thật đáng khen.

Sắc mặt Độc Cô Bá Thần vốn rất buồn bực, sau khi nghe được tin tức như vậy lập tức giãn ra, vẫn là do đồ nhi của mình cạnh tranh, lúc những người này còn đang thương lượng làm thế nào để tiến vào Ma giới, hắn đã đi trước, xem ra phải nghĩ biện pháp để Thiên Thiên các nàng thông báo cho hắn, nhất định phải mang bộ xương của Ma Lang Vương trở về...

“Ha ha, ta từng gặp đứa bé kia, là một đứa bé ngoan, Độc Cô a, ngươi thu một đồ đệ tốt!” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng dẫn đầu tiến vào Ma giới, tiểu nhân cũng bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Đa tạ lão sư khích lệ!” Độc Cô Bá Thần vội vàng thi lễ một cái.

“Ha ha, được rồi, hiện tại truyền nhân của các ngươi đã đi rồi, chúng ta cũng nên nói về chính sự một chút, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Nghe được thanh âm của tiểu nhân, vẻ mặt mọi người tại đây đều một hồi nghiêm túc...

“Chuẩn bị cho tốt!” Sau một hồi trầm mặc, tất cả mọi người đồng thời mở miệng nói...

Chân tướng của chân tướng tiết mục thứ Cấu8.

“Vậy được, viên thần đan này, cứ giao cho ta giữ. Ai là người đầu tiên trở về, ta sẽ tự mình giao cho bọn họ, hơn nữa nói cho bọn họ biết các người đã làm tất cả, các người có thể yên tâm đi!” Tiểu nhân nhàn nhạt nói, nhưng trong lời nói lại lộ ra một hồi bất đắc dĩ và bi thương...

Hiên Viên Tuyệt, Độc Cô Bá Thần, bao gồm cả Lãnh Nguyệt Oánh, lúc này cũng không nói thêm gì nữa, đồng thời đứng dậy, thi lễ với lão nhân một cái, thân thể hóa thành mấy đạo lưu quang, biến mất ở trên bầu trời...

Tiểu nhân và Trọc Long cùng nhìn lên bầu trời, khẽ thở dài một tiếng...

Một lát sau, trong một hẻm núi trong Thiên Đãng sơn mạch, có trên trăm thạch động, chung quanh thạch động hiện đầy vết kiếm, nhìn qua toàn bộ thạch động này đều là dùng kiếm khí đục ra, một thân ảnh gầy gò cứ như vậy trống rỗng xuất hiện trong hẻm núi này, chính là Độc Cô Bá Thần.

Tựa hồ cảm nhận được khí tức Độc Cô Bá Thần, trong sơn động lục tục ngo ngoe đi ra từng nam nữ mặc áo vải, lưng đeo thiết kiếm. Bọn họ nhìn qua đều rất lạnh lùng, tuổi tác nhìn qua đều rất lớn, trong đó có vài người tóc đã hoàn toàn trắng như tuyết, bất quá sắc mặt bọn họ đều hồng hào, hiển nhiên thực lực đạt đến cảnh giới nhất định.

Đương nhiên, phần nhiều là một đám nam nữ tóc hoa râu, thần sắc già nua, bất quá thân thể bọn họ tuy gầy yếu, nhưng trên người bọn họ lại tản ra kiếm ý cực mạnh, vậy mà những người này toàn bộ đều là siêu cấp cao thủ từ Võ Thánh trở lên.

Hơn mười tên nam tử với mái tóc trắng như tuyết, sắc mặt hồng hào, toàn bộ đều là những cao thủ siêu nhất lưu đã đạt tới cảnh giới Võ Thần.

Nếu để cho người ở Đấu Hồn đại lục biết trên thế gian này vẫn tồn tại nhiều Vũ Thánh, Vũ Thần, không biết hội tọa cảm tưởng như thế nào.

Những người này, toàn bộ đều là tinh nhuệ của Độc Cô gia tộc, là siêu cấp tinh nhuệ được gia tộc Độc Cô mấy trăm năm tích góp, có người dựa theo bồi phận xem ra, thậm chí là trưởng bối Độc Cô Bá Thần. Bọn họ bắt đầu từ lúc sinh ra, vẫn không ngừng tu luyện, tu luyện kiếm pháp của gia tộc Độc Cô, không ngừng tăng thực lực của mình lên, sự tồn tại của bọn họ không phải là vì quyền lực, không phải vì báo thù, cũng không phải vì danh vọng, mà là vì tự do.

Vì trợ giúp toàn bộ người của Đấu Hồn đại lục thoát khỏi vận mệnh nô dịch của đại lục Cổ Hoa, bọn họ không muốn con cháu của mình vĩnh viễn trở thành chuột bạch nhỏ bị người nghiên cứu lâu dài.

Mấy trăm năm qua, bọn hắn không ngày đêm tu luyện, trong đó người nhỏ nhất đều đã hơn năm mươi tuổi, bọn hắn đều là thiên tài nhất lưu, không phải thiên tài, cũng không có khả năng tu luyện đến cảnh giới Võ Thánh., Bọn họ hẳn là bị đại đa số mọi người sùng bái, bị đại số truy đuổi, bọn họ vốn nên là cường giả trong mắt thế nhân, thế nhưng bọn họ không thể hiện ra bản thân, cứ như vậy chịu đựng cô quạnh và khô khan, người của Đấu Hồn đại lục, thậm chí không biết sự tồn tại của bọn họ.

Đây là một kế hoạch vĩ đại được mấy trăm năm trước đã bố trí, một mục tiêu phấn đấu vì sự tự do của tất cả dân chúng đại lục Đấu Hồn Đại Lục.

Rất nhanh, trong hạp cốc xuất hiện hơn ba trăm người, kém nhất đều là cảnh giới Võ Thánh, mạnh nhất lại là Võ Thần đạt đến ngũ trọng thiên.

Giờ phút này, mặc kệ là văn bối Độc Cô Bá Thần, hay là trưởng bối của hắn, nhìn về phía Độc Cô Bá Thần đứng giữa không trung, trong mắt tất cả mọi người, đều chỉ có một thần sắc, đó chính là cực nóng.

Đúng vậy, có võ công cao thâm của gia tộc Độc Cô độc, có tủy phạt của cao thủ. Với tư chất của bọn họ, muốn tiến vào cảnh giới đại tông sư cũng không khó, muốn đạt tới Vũ Thánh cũng được, coi như là trở thành Võ Thần., Cũng không tính là gì, nhưng mà muốn tiến vào cảnh giới Võ Tôn. Nhiều năm qua, gia tộc Độc Cô Độc cũng chỉ có một vị Độc Cô Bá Thần mà thôi, có lẽ vị Độc Cô cầu bại trong truyền thuyết kia có cảnh giới như vậy, nhưng mà thời gian vị tiền bối kia cách bây giờ thật sự là quá lâu, đã lâu không thể kiểm chứng.

Cũng chính bởi vậy, Độc Cô Bá Thần đã trở thành Thần của Độc Cô gia tộc...

Mệnh lệnh của hắn chính là ý chỉ của Thần, cho nên ba trăm năm trước hắn yêu cầu người của Độc Cô gia không xuất thế nữa, sau khi một lòng tu luyện, cũng không còn người của Độc Cô gia ở bên ngoài hoạt động nữa.

Ba trăm năm qua đi, vô số cao thủ của Độc Cô gia xuất hiện, đây vốn là lực lượng có thể nhất thống cửu châu thế nhưng hắn vẫn không hề động dấy.

Đã đến cảnh giới như hắn, tự nhiên minh bạch, coi như làm Hoàng đế thì như thế nào, vẫn chỉ là một con chó của người ta, Hiên Viên Tuyệt chính là ví dụ điển hình nhất. Bọn hắn là cường giả đỉnh cấp, điều bọn hắn cần nhất không phải là quyền lực, mà là tôn nghiêm và tự do.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả mọi người ở đây, trên mặt Độc Cô Bá Thần lộ ra vẻ hài lòng, đây chính là gia tộc Độc Cô, đây chính là gia tộc Độc Cô cường đại, bọn họ đang trưởng thành trong cô độc, bọn họ đang cường đại trong tịch mịch...

Dù cho biết rõ đám người trước mắt này có lẽ không còn một ai sống sót, trong mắt Độc Cô Bá Thần vẫn không có nửa điểm tiếc hận, người Độc Cô gia không cần tiếc hận, không cần đồng tình, cho dù chết, bọn họ cũng có thể dũng cảm đối mặt.

Ba người có hi vọng nhất của Độc Cô gia đã được đưa ra ngoài, tuy nói Ma giới nguy cơ trùng trùng, thế nhưng với bản

lĩnh của bọn họ thì luôn có thể sống sót được, đến lúc đó cho dù đám người cao cao tại thượng ở Cổ Hoa đại lục kia cũng không dám dễ dàng bước vào Ma giới chứ?

Đấu hồn đại chiến, bọn họ đều cho rằng đây chẳng qua là một loại thí luyện đối với bọn họ, bọn họ đều cho rằng chiến trường ở ma giới, nhưng lại có ai biết được chiến trường thật sự nằm ở cửu Châu?

Đấu hồn, chính là tiến hành cho toàn bộ nhân loại trên Đấu Hồn đại lục.

“Đi...” Trong miệng phun ra một chữ như vậy, Độc Cô Bá Thần xoay người bay về phía đông...

Hơn ba trăm người trong hạp cốc cũng mang theo trường kiếm, phi thân lên, mặc kệ Độc Cô Bá Thần muốn đi đâu, cho dù là Địa Ngục, bọn họ cũng sẽ dùng thiết kiếm trong tay mình chăm chú đi theo...

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở Hiên Viên gia, Bạch Đế thành, bắt rồng phái, khi những đại môn phái này âm thầm bày ra toàn bộ lực lượng ẩn chứa trong đó, thế lực mới như Nam Vân Minh mới biết được sự khủng bố của bọn họ.

Hiên Viên gia vẫn có hơn năm trăm Võ Thánh, Võ Thần cũng có hơn mười người. Bạch Đế thành có hơn ba trăm Võ Thánh, Võ Thần mười người, bắt rồng phái cũng có hơn hai trăm Võ Thánh, tám Võ Thần, Bách Hoa Môn, La Sát Môn đồng thời xuất động hơn một trăm Võ Thánh và ba Võ Thần.

Công Tôn gia vậy mà cũng xuất động hơn một trăm con thánh thú, Công Tôn Thắng, Công Tôn bại hai huynh đệ vậy mà cũng đạt đến cảnh giới Thần cấp, ngay cả Gia Cát gia cũng xuất động một trăm ba mươi Hồn Tiên, mười lăm tên Chân Tiên, có ba tên đã vượt qua lôi kiếp bảy lần, gia gia ban đầu của Gia Cát cũng ở trong đó...

Ngược lại, ba thế lực lớn như Lãnh gia và Nam Vân Minh Võ Thánh cộng lại cũng không tới một trăm người.

Dù sao, bọn họ đều là thế lực mới, đặc biệt là Nam Vân Minh, Vũ Thần chỉ có một người, đó chính là Lạc Tiêu Phong, Võ Thánh ngược lại có mấy người, toàn bộ đều là môn chủ của

mấy đại môn phái, hơn nữa còn là mới vừa tiến vào cảnh giới Võ Thánh.

Nhìn thấy lực lượng của mấy đại gia tộc, Lạc Tiêu Phong mới chân chính minh bạch, bản thân vất vả lắm mới tích lũy được lực lượng cùng những người này so sánh thật không đáng là gì.

Sau nửa ngày, chừng hơn một ngàn Võ Thánh, toàn bộ trăm Võ Thần đã dẫn đầu Hiên Viên Tuyệt và Độc Cô Bá Thần đi tới bên bờ Đông Hải, lặng lẽ ngồi lên một chiếc thuyền thuyền không lò, lẳng lặng đi về hướng Đông Hải. Bọn hấn đều biết sứ mệnh của mình., Vào thời khắc này, bọn họ đã quên mất thù hận lẫn nhau, ân oán giữa đôi bên, trong lòng bọn họ chỉ có duy nhất một ý niệm, đó chính là tự do, tự do cho toàn bộ nhân loại trên Đấu Hồn đại lục...

Ma giới tầng thứ năm mươi bảy, thứ năm mươi bảy.

Mặc kệ là đám người Diệp Tĩnh, hay là Hiên Viên Tĩnh, đều căn bản không biết tiền bối của mình đã biết sự tồn tại của Cổ Hoa đại lục, càng là trước đó đã bắt đầu vì muốn thoát khỏi Cổ Hoa đại lục mà phấn đấu., Đặc biệt là gần ba trăm năm qua, siêu cấp cường giả mặt ngoài Đấu Hồn đại lục đã giảm bớt kịch liệt, cho dù là Cửu đại gia tộc ở Cổ Hoa đại lục cũng chỉ cho rằng Võ Đạo Hồn Thuật điều linh, nhưng căn bản không biết tuyệt đại đa số người có tiềm lực trở thành cường giả đều bị các đại thế lực âm thầm mời chào, trở thành lực lượng ẩn núp trong bóng tối.

Hôm nay, lực lượng cường đại như vậy bảo vệ sự sống bất tử của đại lục Cổ Hoa đến như vậy, bọn hắn là lực lượng cao nhất ở Cửu Châu, cũng là lực lượng tích lũy mấy trăm năm, lực lượng như vậy đủ để hủy diệt bất cứ thế lực nào ở Đấu Hồn đại lục. Thế nhưng bọn hắn lại không biết rằng, thế lực ẩn tàng của đại lục Cổ Hoa mạnh hơn bọn hắn, thậm chí mạnh hơn không chỉ một chút.

Vén vén chỉ là Phương gia cường đại, liền có chống lại nguồn lực lượng này tồn tại, hơn nữa mấy đại gia tộc khác, thực lực vượt xa mấy trăm năm qua Đấu Hồn đại lục tích lũy, dù sao, mấy đại gia tộc này tích lũy không biết bao nhiêu vạn năm, làm sao có thể so sánh với đấu hồn đại lục tích lũy mấy trăm năm?

Tất cả những chuyện này, đám người Độc Cô Bá Thần cũng hiểu rõ, bất quá bọn họ lại nhìn ra được tranh chấp giữa mấy đại gia tộc, bọn họ không cần thiết phải tranh đấu với toàn bộ đại lục Cổ Hoa, bọn họ chỉ cần toàn lực đối phó với một gia tộc, trọng thương gia tộc kia, như vậy những đại gia tộc khác tự nhiên sẽ cùng nhau tranh đoạt hỗn loạn của cục gia tộc này.

Nhiều siêu cấp cường giả như vậy, mấy trăm năm tích góp đến, bất quá là vì dẫn phát nội loạn đại lục Cổ Hoa mà thôi, cái này không thể không nói là một cái bi thương, càng là một loại thật sâu bất đắc dĩ.

Ma giới, còn xưng là A Tu La giới, là một giới diện lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Đấu Hồn đại lục, cơ hồ vô biên vô tận, tuy nói nơi này không có mặt trời, nhưng nơi này sinh sống lại có rất nhiều sinh vật cường đại đến cực điểm, những sinh vật này chỉ là thân thể cường đại, có con lại không thua gì nhân loại, lại thêm bọn họ trời sinh có thân thể cường đại, thực lực bản thân cường đại vượt xa nhân loại bình thường.

Cũng bởi vì Ma giới quá rộng lớn, địa vực thực sự quá lớn, lớn đến mức một Võ Thánh thậm chí là Võ Thần cả đời cũng khó mà đạt được, khiến cho nơi này không có quốc gia, không có quốc gia.

Nhưng mỗi một ma tộc cao cấp đều có lãnh địa của mình, bọn họ được gọi là lãnh chúa, cộng thêm Ma giới là một chủng tộc có thực lực vĩ tôn, thực lực của mỗi một lãnh chúa tối thiểu cũng tương đương với Võ Thần.

Ngoại trừ những lãnh chúa to to nhỏ nhỏ này, Ma giới còn có Bát Đại Vương tộc cường đại nhất, mỗi một Vương tộc, đều chỉ ít có một gã Ma Vương thực lực đạt tới vĩ tôn tọa trấn, tám Vương tộc này lần lượt là A Tu La tộc cường đại nhất, Tử Viêm tộc, Lam Vũ tộc, Huyết tộc, Lang tộc, Ngân Xà tộc, Ác Yểm tộc, cùng với một cá thể nhỏ bé nhất, nhưng thực lực lại cực kỳ cường đại của Ma Long nhất tộc.

Đương nhiên, những khái niệm về lang tộc và ma lang hoàn toàn khác nhau, ma lang chỉ là một loại ma thú có thực lực cường đại mà lang lang còn có trí thông minh cao cấp của ma tộc.

Chính là Bát Đại Vương tộc này đã khống chế toàn bộ Ma giới.

Đương nhiên, trong lịch sử lâu đời, Ma tộc còn từng xuất hiện một vị nhất thống Ma giới Ma Đế, còn có Ma Hoàng cường

đại hơn, cùng với các loại Ma Thần đủ để hủy thiên diệt địa.

Nhưng theo thời gian trôi qua, những Ma tộc cường đại kia cũng không biết đã đi đâu, bây giờ toàn bộ Ma giới mạnh nhất chính là Ma Vương của Bát Đại Vương tộc.

Đương nhiên, có lẽ còn có cường giả Vương cấp khác tồn tại, nhưng ít nhất bên ngoài, Ma giới chỉ có tám gã cường giả mạnh nhất này, mà khu vực tám gã cường giả này cũng nằm trong khu vực quản hạt của Ma giới.

Giờ phút này, tại ma giới cực kỳ xa xôi địa phương, đây là một toà bình nguyên mọc đầy huyết tinh thảo, thống trị nơi này là một gã tiểu thống lĩnh pháp luật đóng thêm.

Chỉ cần có nơi thống lĩnh, tuyệt đối không phải là khu vực hoảng loạn của ma thú, nơi này cũng có thành trì, trấn nhỏ giống như thế giới loài người.

Thành trì Pháp Dậu cư trú gọi Pháp Dậu thêm vào thêm, chỉ có điều so với tường thành ở thế giới nhân loại động một chút là cao tới vài trượng, tòa thành trì này có vẻ đơn giản hơn rất nhiều, chung quanh thành trì không có nửa phần tường thành, tự nhiên mà thôi., Cũng không có binh lính tuần tra, mà kiến trúc thành trì lại dùng một loại đá phát sáng xây thành, kiến trúc cũng có các loại cửa hàng, nghe nói đây là hình thức kinh thương mà mấy vạn năm trước, một vị Ma Vương học được từ thế giới con người, ban đầu chỉ là thực hành trong lãnh địa của mình, cuối cùng lại khuếch tán ra toàn bộ Ma giới.

Vào lúc này, trên một quán rượu tương đối xa hoa ở Pháp Dậu thành, hai gã nam tử mặc áo đen lẳng lặng ngồi ở vị trí gần cửa sổ, lại dẫn tới ánh mắt những thực khách khác kinh dị.

Bởi vì, phần lớn thực khách chung quanh đều không phải hình người, có đầu người, đầu cá sấu, có đầu rắn, có đầu người, có hoàn toàn là một con ngựa, chẳng qua là móng biến thành móng vuốt ngựa., Có cái cho dù cùng nhân loại không khác nhau bao nhiêu, trên trán hoặc là một cái sừng, hoặc là mọc ra một viên bảo thạch, tóm lại là không có một nhân loại hoàn chỉnh nào xuất hiện ở chỗ này, nhưng hai gã nam tử kia mặc kệ ăn mặc, hay là tướng mạo, đều là điển hình nhất.

Đương nhiên, ở ma giới, không phải là không có loại hình thái Ma tộc này, nữ nhân của A Tu La tộc đều là nữ tử tuyệt mỹ, Tử Viêm tộc, Lam Vũ tộc, thậm chí là huyết tộc hình thái bình thường, Lang tộc, Nhân tộc., Đều là hình thái này, thậm chí là bộ tộc Ngân Xà trưởng thành, cũng là loại hình thái này chính là hai con mắt màu tím của Tử Viêm tộc, Lam Vũ tộc có hai con người màu lam, Huyết tộc và Lang Nhân đều là tóc vàng, con mắt màu vàng, bộ tộc Ngân Xà cũng là một đầu tóc bạc, đầu có giống như bọn họ, là con mắt đen nhánh.

Ma giới hẳn là không có chủng tộc như vậy, ngược lại trong truyền thuyết, nhân loại ở thế giới khác hẳn là có chủng tộc như vậy?

Bọn họ là nhân loại sao? Đã bao lâu rồi không thấy nhân loại ở Ma giới? Vì sao những Ma tộc này lại không tò mò.

Khác với loài người, cái loại không phải trong tộc của ta có gì khác nhau, ở Ma giới, bởi vì nguyên nhân quá nhiều chủng tộc, bọn họ cũng không bài xích chủng tộc khác, bọn họ chỉ biết tôn sùng sức mạnh, cho dù người là một con người, chỉ cần người có đủ lực lượng, người cũng có thể thành lập thế lực thuộc về mình ở Ma giới.

Cho nên, trong mắt những Ma tộc này, không có nửa điểm biểu tình bài xích, chỉ có hiếu kỳ cùng với một tia hung tàn, chỉ ít có vài tên đầu hồ nhìn chằm chằm Lương Tiểu Tĩnh, tựa hồ đang cân nhắc xem con người này có mùi vị thế nào...

“Cộp cộp...” Ngay lúc này, đầu bậc thang của quán rượu này bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt, dáng người đầy đặn đang đi lên từ cửa thang lầu...

Chương năm mươi tám, Ngân Xà nhất tộc.

Khi nhìn thấy nữ tử đi tới, ánh mắt Lương Tiểu Khả lập tức sáng lên, một đôi mắt nhãn cứ như vậy nhìn chăm chăm bộ ngực nữ tử, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: to thật, thật lớn!

Mà những người khác cũng đứng lên, cung kính hành lễ với nữ tử nói: “Bái kiến thống lĩnh phu nhân!”

Đương nhiên, trong lòng rất cung kính, phạm là Ma tộc đực trong mắt còn tràn đầy vẻ tham lam.

Hai ngày trước Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương tiểu có thể giết một gã Ma tộc, từ trong trí nhớ của bọn họ tìm kiếm được ngôn ngữ thông dụng của Ma giới, hôm nay tự nhiên đã nghe hiểu được lời nói của những người Ma tộc này, nhưng Lương Tiểu vẫn say mê trong dãy núi cực lớn, mà Diệp Tĩnh Vũ thì lông mày nhướn lên, thống lĩnh phu nhân? Chẳng lẽ nàng được xưng là nữ nhân phong tao nhất thành Duyên Hoán sao?

Nghe nói nàng là một quý tộc Ngân Xà tộc, Ngân Xà nhất tộc, còn được gọi là dân xà nhất tộc, chính là Bát Đại Vương tộc, thậm chí là một chủng tộc dân đẳng nhất toàn bộ Ma giới. Người ta thường gọi là sắc ma, chính là chỉ dân dân xà nhất tộc.

Bộ tộc Ngân Xà là trứng đẻ trứng, sinh ra đời là một con rắn màu bạc. Thế nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, bộ tộc Ngân Xà sẽ từ từ lột xác thành hình người. Đến khi bọn chúng hoàn toàn trưởng thành, đã hoàn toàn lột xác thành hình người.

Nhưng nếu là thời điểm chiến đấu, bộ tộc Ngân Xà cũng có thể hóa thành cự xà.

Vị Lôi Thạc này chính là thê tử của thống lĩnh Ma giới ăn mừng, mặc dù gả cho Pháp Mậu, nhưng tính cách dân đẳng

của nàng cũng không có nửa điểm thói quen thay đổi, thường xuyên phát sinh quan hệ với nam nhân khác, cái mũ xanh trên đầu là phủ một đỉnh đầu, bất quá tựa hồ phong tục của Ma giới cùng thế giới nhân loại có chút bất đồng, Pháp Mậu cộng thêm căn bản không thêm để ý chuyện thê tử của mình đã làm.

Mà bây giờ nàng xuất hiện ở đây, hiển nhiên là đến để phân phạt, có thể quang minh chính đại đối mặt mấy cái mũ xanh cho trượng phu của mình, không thể không nói, thói quen của Ma tộc này thật đúng là con mẹ nó đặc biệt.

Những chuyện này đều là do Diệp Tĩnh Vũ tự mình giết chết tên ma tộc kia.

Đôi mắt đẹp của Lôi Ngao phong tình vạn chủng đảo qua tất cả mọi người ở đây, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu, khi nhìn thấy ánh mắt sắc lang của Lương Tiểu, còn cố ý uốn bộ ngực đầy đặn của mình một cái, thân thể uốn éo đi tới bên này.

“Đây là thê tử Pháp Đậu, nổi danh thâm phụ, hảo hảo quyến rũ nàng, không chừng có thể biết được một ít tung tích Linh Nhi trong miệng nàng!” Diệp Tĩnh Vũ thấp giọng nói với Lương Tiểu thư.

“Mẹ nó, người xem lão tử là loại người gì? Lão tử là loại người bán đứng sắc mặt sao?” Lương Tiểu Hữu lại liếc mắt.

“Thôi quên đi, để ta tự mình cấu kết với nhau đã! Nói như vậy, hình như ta cũng đẹp trai hơn người một chút?” Diệp Tĩnh Vũ nhún vai, định đứng dậy đi về phía Lôi Ngao, nhưng lại bị Lương Tiểu dễ dàng kéo lại.

“Ai ui, ta đáp ứng đệ muội đấy, phải trông chừng muội cho kỹ, hiện đệ muội sinh tử không biết, sao muội còn có thể chạm hoa chộc cỏ ở bên ngoài cơ chứ? Muội đúng là không có lương tâm mà!” Trên mặt Lương Tiểu Lương Tiểu tràn đầy khinh bỉ.

“Ta đây không phải là vì tìm hiểu tin tức Linh Nhi sao?” Diệp Tĩnh Vũ ra vẻ rất khó xử.

“Được rồi được rồi, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ, tuy ta chưa bao giờ làm ra chuyện bán đứng sắc mặt, nhưng lần này

vì muốn tìm được đệ muội, ta đành phải cố gắng hi sinh!”

Lương Tiểu đầy vẻ đồng dạng nói.

Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp khinh bỉ, sao nha đầu này lại vô sỉ như vậy?

Lúc này, Lôi Nga vốc người uyển chuyển đã đi tới, đôi mắt màu bạc của nàng không ngừng đánh giá hai người Lương Tiểu Tử và Diệp Tĩnh Vũ, hai ngọn núi đầy ngạo nhân kia lại càng run lên.

“Này, mỹ nữ, có chuyện gì sao?” Lương Tiểu Hữu rất tự nhiên đứng dậy, rất là thân sĩ cúi người.

“Ha ha, ta là phu nhân Lôi Trao của Tư Thành, không thể nào ăn mừng được, hai vị này thoát nhìn rất lạ mắt, hẳn là khách từ phương xa tới phải không?” Lôi Nga cũng hơi khom người, xem như đáp lễ lại, trên mặt lộ ra nụ cười mê người.

“Ừ, rất xa xôi, thật sự rất xa xôi!” Ánh mắt Lương Tiểu Khả nhìn chằm chằm vào rãnh ngọc sâu thẳm của Lôi Nga, khóe miệng không tự chủ chảy ra nước bọt long lanh.

“Hai vị từ xa tới là khách, ta thân là chủ nhân, cũng nên tận tình địa chủ, không biết hai vị có thể nể mặt hay không, theo ta cùng tới phủ thành chủ, để đón gió tẩy trần cho hai vị?” Nhìn thấy bộ dạng thèm thuồng nước miếng của Lương tiểu nhân, Lôi Nga rất hài lòng với mị lực của mình.

Ngược lại Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh nhìn thấy bộ dáng Lương Tiểu Khả kia, rất là lo lắng, Lương Tiểu cũng không có gì phải lo lắng, đi ngược lại nói ra toàn bộ sự tình của hai người.

“Ha ha, đây là vinh hạnh của chúng ta!” Lương Tiểu Đế cười ha hả.

“Hai vị kia, mời đi theo ta!” Lôi Nga nói, không ngờ cánh tay của Lương Tiểu Tỳ và Diệp Tĩnh Vũ lại có thể kéo hai người xuống dưới lầu, bộ ngực đầy đặn vẫn không ngừng vuốt ve trên cánh tay của hai người.

Một đôi mắt bạc lóe lên quang mang mê người của đạo, hoàn mỹ a, lần này đi ra ngoài vậy mà phát hiện hai tên nhân loại, có thể đạt tới Ma giới, nhất định là nhân loại có thực lực

cường đại? Cùng bọn chúng giao hảo, đối với tu vi của mình nhất định có lợi hơn không?

Nghĩ đến có thể được cường giả như vậy sủng ái, thân thể Lôi Vô Kiệt run rẩy một hồi, nghĩ lại, không ngờ đã đạt đến một cái Ô Túc.

Cảm nhận được nữ tử run rẩy bên cạnh, Lương Tiểu Tiêu cùng Diệp Tĩnh Vũ đồng thời liếc nhau một cái, trong mắt đều là một trận kinh ngạc, nữ nhân này hẳn là có chút phong tao quá mức rồi?

Nhìn Lôi Thạc cứ như vậy công khai mang hai con người đi, trong mắt những Ma tộc khác đều lộ ra thần sắc hâm mộ, về phần vài tên đầu hồ như muốn nếm thử máu thịt con người kia, mặc dù có chút buồn bực, nhưng bọn họ nào dám chống lại lãnh chúa vĩ đại.

Bị Lôi Nga kéo xuống tửu lâu, liền thấy một cỗ xe ngựa cực lớn dừng ở cửa ra vào. Sở dĩ nó rất lớn bởi vì chiếc xe ngựa này như là một tòa nhà, kéo xe cũng không phải là ngựa, mà là tám con Địa Long, một loại thần lân thân cao hơn một trượng, cũng may đường đi nơi này cực rộng, nếu không đổi lại là thế giới loài người đi đường, cỗ xe ngựa lớn như vậy căn bản là nửa bước khó đi.

không chế xe ngựa là một gã thân cao hơn một trượng, bắp thịt toàn thân phát triển, một hán tử đầu trâu, nhìn thấy Lôi Nga kéo hai tiểu gia hỏa đi tới, trên mặt nam tử kia hiện lên một tia mắt tự nhiên, hiển nhiên cũng có quan hệ không thể cho người biết.

Lôi Thạc lại căn bản không để ý tới hán tử này, chỉ kéo hai người bước lên xe ngựa.

Tuy rằng sớm biết cỗ xe ngựa này chắc chắn rất xa hoa, thế nhưng ngay khi vừa bước lên xe ngựa, hai người vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Ở bên ngoài xem ra, chiếc xe ngựa này lớn cỡ căn phòng bình thường, thế nhưng đi vào bên trong lại phát hiện không gian nơi này càng lớn, đây hiển nhiên là một không gian pháp trận, cường ép trùng điệp không gian.

Chương 8 Pháp Phổ cộng thêm 51...

Trước mặt hai người Diệp Tĩnh Vũ là một phòng ngủ khổng lồ, trong phòng ngủ còn có một ao tắm chừng mười mét vuông, trên mặt đất trải thảm màu hồng phấn, cách ao đầm hai trượng, còn trải một cái giường, một cái giường lớn chừng 100 người, lúc này, đã có bảy thiếu nữ mặc sa mỏng trên người, dáng vẻ tuyệt mỹ hoặc đang nằm hoặc đang ở trên giường.

Những vị trí quan trọng trên người các nàng như ả như hiện, rất mê người, mà các nàng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là con mắt màu bạc, tóc bạc.

Khi thấy Lôi Nga mang theo hai nam tử anh quân lên xe ngựa, trên mặt đám thiếu nữ này đều lộ ra vẻ hưng phấn.

“A, nữ vương xinh đẹp Đồ Toa tại thượng, cảm ơn ngài đã ban cho chúng ta một nam nhân xinh đẹp như vậy, tỷ tỷ vĩ đại, ngài thật sự là quá tuyệt vời, ngài làm sao tìm được nam nhân đây? Thật quá hoàn mỹ...” Trong đó có một thiếu nữ miệng nói, thân thể nhảy từ trên giường xuống, có thể nhào tới chỗ Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Dã.

Những thiếu nữ khác nhìn thấy động tác tỷ muội của mình, cũng không cam lòng rút lại phía sau, từng người như lang như hổ đánh tới. Theo tiếng chạy của các nàng, tấm lụa mỏng trên người các nàng theo gió rơi xuống, hoàn mỹ không tì vết thân hình, hoàn toàn hiện ra trước mắt Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả.

Nhìn thấy bảy thiếu nữ xinh đẹp như hoa chạy vội tới, con mắt Lương Tiểu Hữu lập tức trợn trừng, nước miếng chảy ròng ròng.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, tuy rằng cũng bị vẻ đẹp của chúng nữ mê hoặc, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng trong mắt các nàng, bỗng nhiên có một loại cảm giác bản thân đang

tiến vào hang sói, chỉ có điều giờ phút này hấn không còn là sói mà là dê béo độn làm thịt.

“Ha ha, hai vị tôn kính khách nhân, đi tới phủ thành chủ còn một khoảng cách nhất định, để tỳ muội chúng ta hảo hảo hầu hạ hai vị, giúp hai vị giải trừ mệt nhọc trên đường đi!” Lôi Thuần mỉm cười, kéo cánh tay hai người ra rất tự nhiên buông ra, mà bảy thiếu nữ trước sau đã vây quanh Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Dã.

Cảm nhận được hương thơm mê người xung quanh, nhìn thịt Lâm Ba Hải trước mắt, bàn tay to của Lương Tiểu Hữu đã rất tự nhiên chạy trên người những nữ tử này, hấn mặc kệ là chủng tộc hạn chế gì, chỉ cần là mỹ nữ, hấn đều thích...

Ngược lại Diệp Tĩnh Vũ, vừa nghĩ tới những người này đều là tộc nhân của bộ tộc Ngân Xà, nghĩ đến các nàng đều là rắn lạnh như băng, nghĩ đến những xà nữ cứ quẩn quít lấy mình như vậy, trong lòng lại cảm thấy không được tự nhiên, chứ đừng nói chi là nắm trên dưới tay.

“Xin lỗi phu nhân, thân thể của ta có chút không khỏe, ý tốt của người ta xin ghi nhận, để đại ca ta hưởng thụ nhé!” Trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ tản mát ra một cỗ lực lượng, đẩy những nữ tử này ra, nói với Lôi Ngao.

“Đúng vậy, phu nhân, huynh đệ này của ta thân thể không khỏe, phần của hấn để ta tới đi, đại gia ta thân thể cường tráng, kim thương bất ngã, mấy vị muội muội này ta cùng vui vẻ nhận, phu nhân người cũng đi cùng đi!” Lương Tiểu đương nhiên biết ý tứ của Diệp Tĩnh Vũ, vừa nói, vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lôi Mật, chạy đến cái giường lớn dưới sự bao vây của chúng nữ.

Còn Lôi Thạc còn rất nghi hoặc Diệp Tĩnh Vũ, nhưng dưới thủ pháp thuần thực của Lương Tiểu Tử, thân thể bắt đầu càng lúc càng nóng, cảm giác sung sướng kia càng ngày càng mãnh liệt, đâu còn để ý gì khác.

Kể từ đó, trên chiếc xe ngựa cực lớn này diễn ra một cuộc đại chiến ở Xuân Cung. Vị khán giả duy nhất của Diệp Tĩnh Vũ

này, cứ như vậy mà nhìn thấy Lương Tiểu Tiểu đại phát thần uy, chinh phạt hết một nữ tử bên dưới.

Nhìn từng đoàn từng đoàn thịt rừng hoa râm, nghe từng tiếng kêu mê người kia, trái tim Diệp Tĩnh Vũ lại lâm vào một mảnh yên tĩnh khó có được, trong đầu tựa hồ không còn có cái gì khác, chỉ còn lại một cảnh giới vô bi vô hỷ vô cầu vô niệm.

Bá Nguyên Quyết tự chủ vận chuyển, năng lượng chung quanh điên cuồng tràn vào thân thể hắn, không ngừng rèn luyện thân thể của hắn, càng có một bộ phận dung nhập vào cổ chung màu xanh trong thức hải kia, cổ chung màu xanh một mực không hề động tĩnh kia, giờ phút này vậy mà bắt đầu chậm chậm xoay tròn, một cỗ khí tức già nua từ trên thân cổ chung Hồng Hoang truyền vào đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Trong thoáng chốc, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ đã đi tới thế giới Hồng Hoang mấy vạn năm trước. Hắn nhìn thấy một nam tử anh tuấn mặc Đế bào đang ngồi trên một chiếc xe lửa cực lớn có mười tám con Hỏa Long kéo theo thế giới ngao du. Vô số sinh linh đều dưới thần uy của hắn run rẩy, hắn dùng ánh mắt như mặt trời ngạo thế gian.

Thế nhưng trong ánh mắt tràn đầy khí phách kia, lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, một cỗ bi thương, đau đớn khó có thể áp chế, là cái gì mà nam tử cường đại như vậy cũng cảm thấy bất đắc dĩ đây?

Thi thoảng, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ thấy được một trận đại chiến, đó là vô số sinh linh phát sinh chiến đấu, dị nhân thân cao mấy trăm trượng, thân cao mấy ngàn trượng, đều không ngừng chém giết cùng một chỗ, chém giết đến thiên hôn địa ám, giết đến máu chảy thành sông.

Tên nam tử mặc Đế bào kia cũng tham gia trận chiến này, chết trên tay hắn vô số kẻ, thế nhưng đến cuối cùng, hắn cũng chết trong tay đối thủ...

Đây là thứ mà nam tử bất đắc dĩ sao?

Diệp Tĩnh Vũ không cách nào hiểu được, hắn càng không biết trận chiến đó là trận chiến, hắn chỉ biết trận chiến kia cơ hồ đã hủy diệt toàn bộ thế giới.

Thế gian, thật sự tồn tại cường đại như vậy sinh vật sao?

Diệp Tĩnh Vũ vẫn không biết, chỉ là mơ hồ trong đó, hẳn tựa hồ có thể câu thông với cổ chung màu xanh trong thức hải, bất quá cổ chung này đã từng bị hư hao quá nặng, muốn khôi phục hoàn toàn, còn cần thời gian quá dài, nhưng cho dù như thế, hiện nay Diệp Tĩnh Vũ cũng có thể miễn cưỡng sử dụng cổ chung.

Không biết qua bao lâu, Diệp Tĩnh Vũ từ từ tỉnh lại, lần đầu tiên mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Lương Tiểu Hữu.

Mà mấy cô gái Ngân Xà tộc kia, giờ phút này toàn bộ nằm ở trên thuyền, thân thể nhẹ run rẩy, hiển nhiên bị giầy vò không được, mà trên mặt của các nàng lại đều là một bộ thần sắc thỏa mãn.

“Người giải quyết toàn bộ các nàng rồi hả?” Diệp Tĩnh Vũ có chút không thể tin nổi nhìn Lương Tiểu Nhị, mặc dù biết phương diện của hắn không tệ, nhưng cũng không thể nào cường đại đến mức như vậy chứ? Không ngờ lại khiến cho bảy cô gái Ngân Xà tộc có dáng vẻ như vậy...

“Đương nhiên, người cũng không muốn nhớ ta là ai!” Lương Tiểu Phong rất là tao nhã, bộ dáng rất tự tin...

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ là rất tự nhiên giơ ngón tay cái lên.

“Phu nhân, phủ thành chủ đã tới, Pháp Mậu đại nhân đang chờ người ngoài cửa!” Ngay lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của tên mã phu kia, trong âm thanh còn mang theo chút hả hê, mà thần tình trên mặt Lương Tiểu Hữu lại biến đổi, mặc kệ Ma giới phong tục thế nào, mình mới ngủ lão bà của người ta, bây giờ người ta đã tìm tới cửa, như vậy có phải tốt không?

Mà trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại mơ hồ hiện lên một tia bất an, cộng thêm tựa hồ chưa bao giờ để ý tới chuyện của thế tử mình? Hôm nay như thế nào lại tâm tình tốt như vậy nghênh đón ở cửa như vậy?

Chương Truy Bát và Chương Chính

Chính Chủ thứ năm mươi hai...

Lúc này, Lôi Thạc cũng từ trong mê say tỉnh lại, nhìn thấy Lương Tiểu và Diệp Tĩnh Vũ trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cười mỉ mỉ nói: “Hai vị khách quý yên tâm, các người là khách của ta, hấn không dám tìm các người gây phiền phức!” Vừa nói, một bên bò dậy, nắm lên một kiện sa y mỏng khoác lên người.

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hóa ra cái mũ xanh này cũng không phải là phong tục của Ma giới, mà là vị thống lĩnh Pháp Nhuận này là một thê quân Nghiêm sở? Hơn nữa nhìn điệu bộ này, tựa hồ một chút địa vị cũng không có, lão bà của mình câu nam nhân bên ngoài, bây giờ còn ở cửa nghênh đón không?

“Ha ha ha, phu nhân nói đùa, ta và phu nhân chính là tình chàng ý thiếp, tình đầu ý hợp, phu nhân cũng không lo lắng cái gì, ta lo lắng cái gì?” Lương Tiểu bên cạnh cũng cười ha hả, nghe được Diệp Tĩnh Vũ tê cả da đầu, đã từng thấy trộm tình, chưa từng thấy ai quang minh chính đại vụng trộm như thế, rõ ràng là ngủ cùng lão bà người ta, bây giờ còn thẳng thừng như thế, da mặt gia hỏa này cũng quá dày đi...

Bất quá Lôi Nga tựa hồ rất thưởng thức loại dũng khí này của Lương tiểu được, thân thể lắc lư một cái đi tới trước người Lương tiểu nhân, nắm lấy cánh tay Lương Tiểu Hữu, dán chặt lấy cự phong của mình lên người gã, kéo gã quang minh chính đại đi ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến bọn họ, đi theo Lương Tiểu Hữu và Lôi Dịch xuống xe ngựa, hấn cũng muốn nhìn xem gian phu dâm phụ cường đại nhất trong lịch sử này sẽ trâu bò hò hét như thế nào đối mặt với chính chủ...

Lúc ba người xuống xe ngựa, liền thấy một gã Ma tộc hình người cao hơn ba mét, tướng mạo thô cuồng, trên đầu còn mặc

một bộ cảm bào hoa lệ, đi theo sau lưng gã là một đôi quần áo hoa lệ đẹp đẽ, nhưng hình dáng lại cực kỳ xấu xí.

Trừ điều đó ra, chung quanh xe ngựa vậy mà an bài trên trăm vệ binh, mỗi một vệ binh trong tay đều nắm một thanh vũ khí sắc bén, dưới ánh sáng màu tím chiếu xạ ra hàn mang khiếp người.

Cảm nhận được khí tức khác lạ chung quanh, lông mày Lôi Nga hơi nhếch lên, phần nộ mở miệng nói: “Pháp Bính tăng thêm, ngươi đây là muốn làm gì? Lẽ nào đây là phương thức hoan nghênh thê tử ngươi sao?” Lúc nàng nói ra câu này cũng là lúc nàng tức giận mở miệng nói ra câu này., Đôi tay cũng không có dấu hiệu rời khỏi Lương tiểu thành, mà bàn tay to lớn của Lương tiểu hữu đặt ở trên hông Lôi Nga, hung hăng xoa xoa, trước mặt lão phu đối mặt với lão bà của người ta tán tỉnh nhau như thế, cũng không thể không nói nha đầu này đã đạt đến một cảnh giới tương đối cao minh...

“Thê tử? Con mẹ nó ngươi cũng xứng trở thành thê tử của ta sao? Nhiều năm qua, ta sẽ tha thứ cho ngươi, hôm nay, ta phải thanh lý môn hộ!” Trên khuôn mặt Pháp Trát hiện lên vẻ phần nộ, một đôi mắt màu vàng nhạt đảo qua Lôi Niết Bàn, cuối cùng rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn đầy sát cơ trần trụi.

Nghe thấy tiếng gào thét của Pháp Dậu, Lôi Nga đầu tiên sửng sốt, sau đó đột nhiên giận dữ: “Pháp Miên, chẳng lẽ ngươi quên vị trí thống lĩnh của ngươi tới từ đâu à? Không có phụ thân ta trợ giúp, ngươi có tư cách gì trở thành thống lĩnh một phương? Không có phụ thân trợ giúp, ngươi hiện tại nhiều nhất chỉ là một gã ma tướng mà thôi, hiện tại ngươi lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện, ngươi không muốn sống phải không?”

“Ha ha ha... Lôi Ngao, ngươi nói không sai, không có Lôi đại nhân trợ giúp, ta có lẽ cả đời cũng khó có thể tiến vào cảnh giới Ma quân, trở thành một thống lĩnh. Thế nhưng ngươi không nên quên, ngươi là thê tử của ta, những năm gần đây tất cả những gì ngươi làm, ta đều yên lặng chịu đựng., Hết thấy gặp phải cũng đã đền bù hết thấy, đương nhiên, điểm quan

trọng nhất hiện tại ta hiện tại không cần e ngại Lôi đại nhân, Lôi Ngao, muốn trách thì trách chính người đi, người ngàn vạn không nên đi tìm hai nam nhân này!” Pháp Dậu nở nụ cười dữ tợn khoe miệng, tựa hồ là đang phát tiết ủy khuất nhiều năm qua.

“Hả?” Lôi Nga sững sốt, quay đầu lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu bối, sao lại có quan hệ với bọn họ?

“Bọn họ là nhân loại mà Anh Không Thích đại nhân muốn giết, Anh Không Thích đại nhân đã ra lệnh ta không tiếc bất cứ giá nào để giết chết hai người này. Lôi Ngao, ta đã tuyên thệ thân phục Anh Không Thích đại nhân, hiện tại ta không cần e ngại Lôi đại nhân!” Thấy được nghi hoặc trong mắt Lôi Ngao, Pháp Dung lại cười phá lên lần nữa.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song đồng thời liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mấy năm gần đây tên gia hỏa này bị đội nón xanh đội quá nhiều, chỉ lo sợ thế lực của gia tộc Lôi Ngao, không dám nói thêm gì, dù sao, Lôi Ngao chính là bộ tộc Ngân Xà, đây chính là một trong Bát Đại Vương tộc, cho dù phụ thân của Lôi Ngao không phải Ma Vương, nhưng phỏng chừng cũng là một lãnh chúa siêu cấp, khẳng định không phải tiểu lãnh chúa Pháp Dung có thể so sánh.

Bây giờ có chỗ dựa, tự nhiên không cam lòng chịu đựng hành động của Lôi Ngao, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ Anh Không giải thích, lại thuận tiện giáo huấn thê tử của mình một chút, phát tiết oán khí những năm gần đây, cũng là chuyện có thể.

Bất quá mặc dù có chút đồng tình không cách nào trả lời, nhưng khi nghe đến cái tên Anh Không Thích này, Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu Dục đã nhận định Pháp Dậu sẽ trở thành con mối của bọn họ.

“Nói thật một câu, pháp mạnh mẽ hơn đại nhân, ta cùng đại ca ta tình cảm với người, nhưng hôm nay ngài cũng thấy, đại ca ta cùng phụ nhân ngài hợp ý, lưỡng tình tương duyệt, đây vốn

là một đôi trời tạo đất, ngài chắc chắn sẽ không vạch trần bọn họ chứ?” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ tiến lên một bước, cười nói.

“Đương nhiên ta sẽ không mở bọn chúng ra, ta sẽ đưa bọn chúng tới địa ngục!” Pháp Đậu lại thêm lạnh lùng cười nói, trong mắt càng là một mảnh lạnh buốt...

“Ha ha, nhìn ngài nói, các ngài đều là Ma tộc, Ma giới trong mắt nhân loại chúng ta, bản thân chính là một địa ngục, hiện tại tất cả mọi người ở Địa Ngục, cần gì phải nói giao chứ? Không bằng chúng ta dựa theo quy củ Ma tộc đi, ngài và đại ca quyết đấu, một bên thắng lợi, sẽ đạt được hết thảy của đối phương, như thế nào?” Nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tựa như một con chồn vàng, là hiền lành, hồn nhiên như vậy.

“Quyết đấu? Như vậy không được, Pháp Đậu thêm hắc mặc dù là phế vật, nhưng thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Ma Quân nhất phẩm, tương đương với võ thần nhất trọng thiên của nhân loại các ngươi, Tiểu Tỳ đơn bạc như vậy., Sao lại là đối thủ của hắn, đây không phải đi chịu chết sao?” Vừa nghe thấy muốn quyết đấu, Lôi Ngao bỗng nhiên mở miệng nói, trong ánh mắt lại lộ ra lo lắng, hiển nhiên không hy vọng nam nhân để cho mình say mê sống chết cứ như vậy mà chết.

Đệ bát ngũ ngũ tam quyết đấu

“Lôi Thạc tiểu thư xinh đẹp, vì cùng ngài bay xa, coi như là chết ta cũng không sợ, ân cần nghe lời khiêu chiến của ta sao!” Lương Tiểu không biết móc ra từ đâu một con dao găm bằng đồng thau, ném thẳng tới trước mặt Pháp Phổ, nói với vẻ rất tự tin.

Lôi Thạc vốn muốn ngăn cản, nhưng thấy Lương Tiểu Tử đều ném dao găm ra ngoài, lại không thể nói thêm gì. Dựa theo quy củ của Ma tộc, một khi hướng khác khởi xướng khiêu chiến, chính là tuyên thệ với Ma Thần, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản quyết đấu tiến hành, trừ phi là bị loại quyền.

“Như ngài mong muốn, nhân loại hèn mọn!” Pháp Trát tăng thêm rất là thân sĩ, thi lễ một cái. Ngay sau đó ngồi xuống nhặt lên thanh chủy thủ không biết bao nhiêu năm kia. Thế nhưng thanh chủy thủ kia vừa mới cầm lên, có lẽ do niên đại quá xa xưa, vậy mà trực tiếp bị cắt thành hai nửa, nửa còn lại rơi trên mặt đất, lau qua ngón chân Pháp Nhuận của hắn.

“Ngươi...” Chứng kiến Lương tiểu nhân dùng một thanh chủy thủ phá toái khiêu chiến mình, lửa giận bùng lên trong lòng.

“Xin lỗi, ta chưa bao giờ thích sử dụng vũ khí, cho nên trên người cũng không có vũ khí gì, đây còn là lễ vật tình nhân của ta tặng ta đấy? A, tiểu thư Lôi Thạc xinh đẹp, ngài không để ý chứ?” Lương Tiểu nói xong, bỗng nhiên nhìn về phía Lôi Ngao...

“Đương nhiên là không rồi, Tiểu Khả Khả thân yêu!” Trong mắt Lôi Nga cũng lóe ra đạo đạo lưu luyến.

Nhìn thấy hai người ở chỗ này mất đi mây lại, chớ có nói gì thêm, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút nhìn không nổi, không phải chỉ là một đôi dâm phu dâm phụ sao? Cần phải làm buồn nôn như vậy sao?

“Được rồi, nếu Pháp Dậu đã tiếp nhận khiêu chiến, đại ca, người cứ yên tâm chiến đấu đi, nếu như người bất hạnh bỏ mình, ta giúp người báo thù!” Diệp Tĩnh Vũ nói với Lương Tiểu.

“Mẹ nó, nói mấy lời tốt đẹp không được sao?” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt.

“Vây được rồi, đại ca, nếu người đầu thân khác nhau, ta sẽ giúp người chiêu cố tất cả nữ nhân của người!” Diệp Tĩnh rất nghiêm túc nói.

“...” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, quyết định không đề ý tới gia hỏa này nữa, còn Lôi Ngao, nghe thấy câu này ánh mắt sáng ngời, đôi mắt quỳnh rũ không ngừng nhìn lướt qua thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Vào thời điểm này, Pháp Dậu đã cởi bỏ kiện cấm bào hoa lệ trên người, lộ ra một thân cơ bắp phát đạt tới cực điểm, khoe miệng của hắn, càng lộ ra hai răng nanh bén nhọn, một đôi đại thủ cũng hóa thành phong lực móng vuốt, đây chính là một loại chủng tộc Kim Giác tộc trong Ma tộc.

“Nhân loại hèn mọn, lại đây chịu chết đi!” Pháp Dậu thêm trong miệng hét lớn một tiếng, càng là như tinh tinh nện mạnh vào lồng ngực của mình.

“Ai, người cho rằng mình lớn thì giỏi lắm sao? Người cho rằng mọc ra hai cái răng nanh thì ghê gớm lắm sao? Người cho rằng người có một đôi móng vuốt thì ghê gớm lắm sao? Người có tất cả mọi thứ, lão tử cũng có!” Lương Tiểu bỗng nhiên cười to một tiếng, cơ bắp trên người đột nhiên phình to ra, trực tiếp căng rách quần áo trên người ra., Càng là chậm rãi đẩy lên phiến, rất nhanh so với Pháp Dung càng thêm cao lớn, trên mặt hiện ra ma văn, khoe miệng đồng dạng mọc ra hai răng nanh dài hơn Pháp Dậu, bàn tay cũng biến thành móng vuốt sắc bén, phát ra u ám hắc quang.

Nhìn thấy Lương Tiểu biến thân, đặc biệt là sau khi thấy hắn biến thân, tên nam nhân phía dưới đã trở nên to lớn vô cùng, con mắt Lôi Ngao lại lần nữa sáng lên...

Vừa nghĩ đến nếu như thứ cực lớn này có thể chui vào trong cơ thể mình, trên mặt của nàng liền đỏ ửng lên, một đôi tay không tự chủ được đặt lên ngực cùng phía dưới, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, trong miệng lại truyền đến từng trận thanh âm rên rỉ.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn lướt qua Lôi Nga, trong lòng âm thầm kinh ngạc thán phục vọng vọng của bộ tộc Ngân Xà, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Pháp Đậu và Lương Tiểu Dã.

Cảm nhận được biến hóa phát sinh trên người Lương Tiểu Hữu, trong lòng Pháp Đậu hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ tên này cũng là Ma tộc sao? Nếu không làm sao lại biến thành cái dạng này?

Nhưng hắn tự tin tuyệt đối vào thực lực của bản thân, dẫn đầu phát động tấn công, thân thể lóe lên, đã tới trước người Lương Tiểu Tử, giơ tay vỗ một chưởng vào đầu Lương Tiểu Khả...

Tốc độ của hắn cực nhanh, còn nhanh hơn cả đám người Diệp Tĩnh Vũ, nếu Lạc Tiêu Phong ở đây, tuyệt đối khó có thể ngăn cản một chưởng nhanh như vậy, thậm chí năm đó Hiên Viên Tiêu Tiêu Chiến chỉ có cảnh giới Nhị Trọng Thiên cũng tuyệt đối khó có thể ngăn cản một chưởng nhanh như vậy.

Thế nhưng Lương Tiểu Thuần không phải Võ Thần, hắn tu luyện pháp quyết đã đạt tới tầng thứ năm Thi Đế, tương đương với Võ Thần Nhị Trọng Thiên, nhưng thân thể hắn, lực lượng của hắn vượt xa võ thần bình thường có thể so sánh.

Đôi mắt với một chưởng nhanh như vậy, khóe miệng của hắn chỉ lộ ra một tia cười lạnh, vươn ra vuốt phải, trực tiếp chế trụ móng vuốt sắc bén của Pháp Đậu.

“Đứt cho lão tử...” Lương Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tay phải dùng sức vặn một cái, cổ tay Pháp Đậu bị bàn tay kia trực tiếp cắt đứt, máu tươi màu vàng nhạt phun ra, trên mặt Pháp Đậu lộ ra vẻ kinh hãi.

Lực lượng của hắn sao có thể cường đại như vậy? Hơn nữa tốc độ của hắn sao lại nhanh như vậy?

“Đi tìm chết cho lão tử!” Lương Tiểu không để ý đến sự nghi hoặc của pháp lực, trong miệng hét lớn một tiếng, bỗng nhiên

đấm ra một quyền, trực tiếp đánh vào trên lồng ngực pháp lực, một đạo u quang màu đen hiện lên, toàn bộ lồng ngực Pháp Đậu bị nổ bể ra., Thịt và dòng máu vàng nhạt màu nâu sậm văng tung tóe khắp nơi, lộ ra xương cốt màu vàng nhạt bên trong. Mà thân thể của hắn, lại bay thẳng ra ngoài, đập ầm ầm lên vách tường phủ thành chủ ở phía sau, trực tiếp đánh nát bấy vách tường kia...

Ngoại trừ tất cả mọi người của Diệp Tĩnh Vũ, kể cả Lôi Thắc ở bên trong, toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, không thể nói là Ma quân thực sự, mặc dù chỉ là Nhất phẩm Ma quân, nhưng đó chính là Ma quân hàng thật giá thật nha, làm sao bây giờ trong tay hắn ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi...

Hắn rốt cuộc là nhân loại? Hay là ma tộc?

Nhìn thấy thân hình cao lớn của Lương Tiểu, Lôi Nga chỉ cảm thấy thân thể của mình nóng nực, thân thể không ngờ lại run lên...

Vào lúc này, Pháp Đậu lại giãy dụa từ trong đồng đồ nát chậm rãi bò dậy, Lương Tiểu đang muốn khoe khoang phong tạo thì thấy hắn vẫn còn có chiến lực, lập tức thân thể lóe lên, một lần nữa đi tới trước mặt Pháp Đậu, nắm lấy cánh tay trái của hắn, dùng sức kéo một cái, trực tiếp xé hắn thành hai đoạn...

Con đau khi xương cốt đứt gãy, trong mắt Pháp Mậu tràn đầy sợ hãi, đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, song trào của Lương tiểu thừa đã chộp tới hông của hắn... Nỗi sợ hãi trong mắt Pháp Đậu lập tức biến thành tuyệt vọng...

Đệ tử bị bắt làm tù binh số 8.84...

Lương Tiểu Hữu trực tiếp chộp vào dưới chân Pháp Đậu, dùng sức kéo một cái, lập tức nghe thấy một tiếng “lạch cạch” giòn vang, tựa hồ là một thứ gì đó vỡ tan, ngay sau đó là một tràng tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn, tiếng kêu kia xông thẳng lên trời, gọi là tê tâm liệt phế, thống khổ không chịu nổi như vậy...

Pháp Đậu thêm cả người cứ như vậy cuốn trên mặt đất, muốn lấy tay che vết thương phía dưới của mình, thế nhưng hai cánh tay đều bị Lương Tiểu Tỳ bẻ gãy, chỉ có thể kẹp chặt hai chân, mà sắc mặt của gã từ màu vàng nhạt biến thành màu trắng, sau đó biến thành màu xanh, cuối cùng biến thành một màu tím đen, mồ hôi trên trán túa ra khắp nơi...

Nhìn thấy Pháp Phổ cộng thêm bộ dáng thống khổ này, tất cả sinh vật đực ở đây đồng thời không tự chủ được xiết chặt hai chân của mình, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng là âm thầm kinh ngạc với bạo lực của Lương tiểu nhân, nha hoàn này hủy đi hai tay của người ta cũng thôi đi sao? Hiện tại ngay cả mệnh căn cũng bị xé đứt, cũng quá không phúc hậu đi?

Trái lại Lôi Ngao, sau khi nhìn thấy thủ đoạn đẫm máu của Lương Tiểu Tiểu, vẻ ái mộ trên mặt càng đậm, đối với cái người nằm trên mặt đất không ngừng co giật, hay là nam nhân của chồng mình cũng không thèm nhìn.

Ma giới chính là một thế giới có thực lực vi tôn, chỉ cần nắm đấm của ngươi đủ lớn, ngươi liền có thể làm tất cả những gì ngươi muốn làm.

“Hiện tại, ta đánh bại Pháp Đậu càng thêm, như vậy từ giờ trở đi, ta chính là thành chủ Pháp Nhu Thành, chính là lãnh chúa của mảnh đất này, các ngươi không có ý kiến gì chứ!” Lương Tiểu giẫm một cước lên bụng nhỏ Pháp Đậu, đôi mắt đỏ như máu lạnh lùng đảo qua mọi người ở đây.

Nhìn thấy pháp lực hoàn thủ nằm trên mặt đất không có chút lực hoàn thủ nào, thấy trên mặt đất có một vũng máu, người ở đây đồng thời hướng Lương tiểu nhân quỳ lạy xuống.

Cường giả vi tôn, hấn chiến thắng, vậy đám người mình liền đi theo hấn, đơn giản như vậy mà thôi.

“Ha ha ha, tiểu thư Lôi Thạc xinh đẹp, không biết ta có may mắn mời ngài vào phủ đệ ta một chuyến không?” Lương Tiểu Thiện cười ha ha, đi tới bên cạnh Lôi Nga, thân thể rất là thân sĩ duỗi ra móng vuốt đáng sợ kia.

Nghe thấy Lương Tiểu Đế nhanh như vậy đã coi nơi này là nhà của mình, còn mời cả nữ chủ nhân ban đầu, Diệp Tĩnh Vũ khinh bỉ một hồi...

“Đương nhiên, lãnh chúa cường đại của ta...” Nhưng khi Lôi Ngao nói xong, cả người hấn đều thoải mái, đây chính là quy tắc của Ma giới, tất cả vốn nên như vậy, không phải sao?

Nhìn đi ở phía trước, một đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng sờ trên lân phiến gợi cảm của Lương tiểu nhân, Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, đi đến trước người Pháp Đậu, vịn nó lên, rồi đi về phía phủ thành chủ.

Chứng kiến thân thể gầy yếu của Diệp Tĩnh Vũ một tay vịn gãy thân thể khổng lồ của Pháp Mậu, các Ma tộc khác đều sửng sốt, bất quá sau khi thấy Lương Tiểu cường đại, cũng không có quá nhiều kinh ngạc...

P phủ thành chủ Pháp Phổ rộng lớn, thậm chí còn lớn hơn cả hoàng cung của Nam Vân đế quốc. Điều này có quan hệ rất lớn với đại vật của Ma giới, tuy nhiên kiến trúc tuy là phỏng theo kiến trúc nhân loại, nhưng đơn sơ hơn rất nhiều, ít nhất ở mức độ xa hoa cùng độ tinh mỹ thì không cách nào so sánh với hoàng cung của Nam Vân đế quốc, thậm chí không bằng đại thần bình thường.

Không để ý đến Lương Tiểu Tỳ và Lôi Nga đang làm chuyện linh tinh, Diệp Tĩnh Vũ ôm thân thể Pháp Nhuận theo một tên thị vệ đi vào trong một gian mật thất, hấn còn phải từ đầu óc Pháp Phổ cộng rút lấy một đoạn ký ức, thuận biến Pháp Duyên một thân tinh huyết luyện thành linh đan.

Hiện tại tuy rằng hắn không cần những linh đan này, nhưng người bên cạnh hắn cũng cần không phải sao? Phải biết rằng mấy người Diệp Long Nghị, Lâm Hiểu Nghị bây giờ còn dừng lại ở cảnh giới đại tông sư đấy?

Giờ phút này Pháp Duyên đã đành chỉ kêu thảm thiết, đôi mắt trống rỗng, tựa hồ đã cam chịu tình cảnh của mình.

Tiện tay bố trí vài đạo kết giới, nhìn pháp môn vô cùng thâm thúy, khẽ thở dài một hơi, muốn tiến lên sử dụng Câu Hồn đoạt phách, Pháp Mậu bỗng nhiên ngừng đầu nói: “Người không thể giết ta!”

“Ta vì sao không thể giết ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hắn thật sự không nghĩ tới gia hỏa ngay cả Mệnh căn cũng không có này còn có thể mở miệng nói chuyện.

“Bởi vì...” Nói tới đây, Pháp Mậu cộng thêm bỗng nhiên ngừng lại một chút, Diệp Tĩnh Vũ cũng toàn bộ lực chú ý rơi vào trên người của hắn, may mắn không chú ý tới một tia tinh mang hiện lên trong mắt hắn...

“Bởi vì ngươi giết không được ta!” Pháp Mậu tăng thêm một tiếng hét lớn, trên thân lại bạo phát ra một đạo quang mang màu vàng nhạt, cánh tay đứt rời một nửa kia của gã trực tiếp hướng ngực Diệp Tĩnh Vũ tìm kiếm, nửa đoạn đứt rời kia vậy mà tăng trưởng với tốc độ cực nhanh, khi đi tới ngực Diệp Tĩnh Vũ, đã hoàn toàn phục hồi thành móng vuốt sắc bén kia, mà trên mặt của gã lại lộ ra nụ cười đắc ý.

Tộc Kim Giác, mạnh mẽ nhất không phải là sức mạnh của bọn họ, mà là sức phục hồi của bọn họ, chỉ cần sừng vàng trên đầu bọn họ không vỡ, bọn họ sẽ có thể không ngừng phục hồi như cũ, đây là bí mật lớn nhất của bọn họ, bí mật như vậy, ngay cả Lôi Th cam cũng không biết.

Vừa rồi, hắn cảm nhận được lực lượng cường đại của Lương tiểu, biết mình không phải là đối thủ của hắn, cho nên hắn chỉ có thể nhẫn nhục cầu toàn, làm ra một kẻ chịu mọi tra tấn mất đi hết hi vọng. Hôm nay nơi này chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ yếu, có lẽ hắn có chút lực lượng, nhưng trong mắt

Pháp Đậu, một nam nhân xinh đẹp như vậy, có thể có lực lượng mạnh bao nhiêu, cho nên hắn không chút lưu tình ra tay.

Chứng kiến lợi trao của mình đã thăm dò đến ngực Diệp Tĩnh Vũ, nụ cười trên mặt Pháp Phổ càng thêm xán lạn, hắn tựa hồ đã thấy được cảnh tượng lồng ngực đối phương bị lợi trao của mình phá vỡ, tựa hồ cũng ném được trái tim đỏ rực kia...

Trái tim nhân loại, đó chính là mỹ vị ngon miệng nhất a...

Nhưng nụ cười của Pháp Đậu chỉ nở nụ cười đã hoàn toàn giãn co ở đầu, bởi vì bàn tay nhìn như mềm mại của Diệp Tĩnh Vũ kia không biết lúc nào đã xuất hiện trước người, gắt gao giữ chặt tay của hắn.

Cảm nhận được lực đạo to lớn truyền tới từ trên tay, sắc mặt pháp luật lại trở nên tái nhợt, trong lòng càng hiện ra một ý niệm như vậy, lực lượng của hắn vậy mà còn kinh khủng hơn so với quái vật vừa nãy?

“Ha ha, vốn chỉ định cho ngươi thống khoái một chút, thế nhưng ngươi lại còn muốn giết ta? Điều này cũng không cần trách ta, cái sừng này hắn là chỗ kiên cố nhất của ngươi a, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử lực lượng của ta rốt cuộc lớn bao nhiêu!” Khóe miệng Diệp Tĩnh lộ ra nụ cười tà dị, một đôi mắt đặt trên đầu Pháp Đậu...

“Không...” Pháp Đậu thêm vào lúc nghe Diệp Tĩnh Vũ nói, sắc mặt lại một lần nữa kịch biến, liền yêu cầu tha thứ, thế nhưng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã hung hăng đập tới độc giác kia...

Chương bìa số năm mươi sáu đang tiến về phía Lôi Trạch.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang, cái sừng nhìn như kiên cố kia vậy mà bị Diệp Tĩnh Vũ đập thành phần vụn, máu tươi màu vàng nhạt phảng phất như suối phun từ trên trán hắt cuồn cuộn ra, mà trong miệng Pháp Mậu càng truyền đến tiếng kêu thảm thiết hơn so với bi thảm hơn ngàn lần vừa rồi...

“Ha ha, thì ra nhược điểm của chủng tộc các người ở trên cái sừng này, quả nhiên là đáp ứng một câu nói của loài người chúng ta, nơi kiên cố nhất, thường thường là yếu đuối nhất, pháp môn vĩ đại cộng thêm lãnh chúa, sinh mệnh của người đến đây chấm dứt!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, một đôi tay đặt trên đầu Pháp Mậu, câu hồn đoạt phách sử dụng, từng đạo trí nhớ liên quan tới Pháp Mậu không ngừng tràn vào não hải Diệp Tĩnh Vũ.

Trong đó có một ít sự tình liên quan tới Ma giới, có một ít tình huống liên quan tới Kim Giác tộc, cũng có tất cả khuất nhục những năm gần đây hắn phải nhận, thế nhưng lại không có một chút tin tức liên quan tới việc Anh Không Thích vì sao bắt Lạc Linh Nhi đi.

Chỉ là từ trong trí nhớ của hắn biết Anh Tinh không giải thích chỗ ở của hắn, chính là một đại gia tộc trong Bát Đại Vương tộc Lam Vũ tộc, phụ thân Anh Không Anh Hằng chiến, chính là một trong thất đại Ma quân dưới trướng Ma Vương Lam Vũ tộc.

Bản thân đã đạt tới cảnh giới Ma Quân cửu phẩm, tương đương với Võ Thần Cửu Trọng Thiên, còn Anh Không giải thích được thực lực ra sao, lại tuyệt không biết.

Lần này bị Anh Không Không cời ra tìm, cũng là lần đầu tiên hắn gặp mặt Anh Không Kiệt...

Vừa nghĩ tới không có tin tức của Lạc Linh Nhi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa lo lắng, bất quá thuận tay luyện hóa toàn thân tinh khí của Pháp Đậu.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ không biết bước tiếp theo nên làm gì thì Lương Tiểu đã khôi phục hình người đi tới...

“Sao? Giải quyết nhanh như vậy à?” Nhìn thấy Lương Tiểu Khả mặt ửng đỏ, Diệp Tĩnh cười nhạt nói.

“Cút, năng lực tác chiến kéo dài của lão tử mạnh tới mức nào ngươi cũng không phải không biết, ta đến đưa tin cho ngươi về hai tin tức Lôi Nga, một tin tức tốt, một tin xấu, ngươi muốn nghe tin tức nào trước...” Lương Tiểu nhìn đoàn huyết vụ trên mặt đất, không thềm để ý chút nào nói.

“Tin tốt đây...” Diệp Tĩnh Vũ tùy ý nói.

“Tin tức tốt là đệ muội phải bị bắt đi Lam Ma sơn mới đúng!”

“Lam Ma sơn? Đó là chỗ nào?” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày.

“Đó là Thần Sơn của Lam Vũ tộc, chính là địa phương mà bọn họ thờ phụng Lam ma thần, cách nơi này mấy chục vạn dặm, bọn họ bắt đệ muội, chính là coi trọng nàng chính là thân thể thuần linh, muốn dùng linh hồn của nàng để hiến tế...”

“Mẹ nó, đây mà tính là tin tức tốt gì? Lôi Ngao làm sao nàng biết được?” Vừa nghe thấy phải dùng linh hồn của Lạc Linh Nhi hiến tế, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp trợn trắng mắt, trong lòng càng lo lắng.

“Nàng là Ngân Xà tộc, giữa Bát Đại Vương tộc đều có tai mắt riêng của mình. Mà phụ thân nàng ở Ngân Xà tộc địa vị cũng không thấp, biết Lam Vũ tộc vẫn luôn muốn chuẩn bị một lần hiến tế. Nghe nói nàng muốn dùng thân thể Thuần Linh, ta đoán bọn hắn chạy xa xôi đến nhân gian bắt em em gái đi, không phải là vì hiến tế để làm gì?” Lương Tiểu từ tốn nói.

Còn Diệp Tĩnh Vũ lại nghĩ tới chuyện mình giết chết Tiêu Canh, hẳn dường như là đệ đệ của hắn tiêu dao, từ nhỏ hắn đã bị phong ấn ma thể đưa tới nhân gian, Lam Vũ tộc phải không? Chẳng lẽ Lam Vũ tộc đã sớm nhìn ra Lạc Linh Nhi là thân thể thuần linh? Cho nên mới an bài một con cờ tiêu dao

như vậy? Nếu không phải bản thân xuất hiện, có lẽ Lạc Linh Nhi đã rơi vào tay Tiêu Canh?

Nhưng vì sao Lam Vũ tộc cường đại như vậy, lại muốn chơi mấy thủ đoạn này? Hẳn tùy tiện phái vài tên Ma quân, chẳng phải có thể dễ dàng cướp lại Lạc Linh Nhi sao?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất là nghi hoặc, hẳn đâu hiểu được, bây giờ Ma giới đã không phải là Ma giới mấy vạn năm trước, thực lực của Ma tộc cũng không cách nào so sánh với Ma tộc mấy vạn năm trước. Tuy nói bọn họ còn có tám tên cường giả Tôn cấp, nhưng Ma quân lại vô số kể, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến vào thế giới nhân loại.

Ở Đấu Hồn đại lục, có Hiên Viên Tuyệt, cường giả cấp Tôn như Độc Cô Bá Thần tọa trấn, dĩ nhiên hơn nữa Ma quân cũng chỉ là chịu chết, mà nếu bọn hắn phong ấn lại sức mạnh của mình thì..., Tối đa là cảnh giới Võ Thánh, muốn cướp một người dễ dàng như vậy sao? Lần này nếu không phải đám người Độc Cô Bá Thần cùng nhau rời khỏi Cửu Châu đại lục, Anh Không nào dám tùy tiện tiến vào xã hội nhân loại. Đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh Lạc Linh Nhi, cho dù Anh Không Thích phóng thích toàn bộ chiến lực của mình cũng không nhất định có thể bắt được Lạc Linh Nhi...

Về phần mấy đại Ma Vương kia, chắc chắn sẽ không dễ dàng rời khỏi Ma giới, nếu bọn họ thật sự quang lâm nhân gian, rất có thể sẽ bị một cường giả cấp Tôn Giả của đại lục Cổ Hoa khác đuổi giết.

Phải biết rằng, chín đại gia tộc của đại lục Cổ Hoa đều có cường giả Tôn cấp tọa trấn chứ đừng nói đến cường giả cấp Tôn Giả và Cổ Phi của Đấu Hồn đại lục, Cổ Âu đại lục...

Với thực lực bây giờ của Ma tộc, đặc biệt là chiến lực đỉnh cao, căn bản không cách nào hình thành ưu thế đối với nhân gian, nếu không phải Cổ Hoa đại lục, Cổ Phi Đại Lục, Cổ Âu đại lục ước định lẫn nhau, có lẽ bước chân nhân loại đã sớm đi khắp toàn bộ Ma giới.

“Tin xấu là gì?” Suy nghĩ trong chốc lát, cũng không biết vì sao, Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát ném vấn đề này qua một bên...

“Tin xấu là Anh Không đã sắp đến lãnh địa của Lam Vũ tộc, đến lúc đó chúng ta rất khó có cơ hội cứu đệ muội ra!” Trong mắt Lương Tiểu cũng lộ ra một tia ưu sầu, dù sao, nơi này là Ma giới., Không nói Anh Vô Không giải thực lực đạt tới dạng gì, chỉ nói hắn là Bát Đại Vương tộc Lam Vũ tộc, tồn tại không biết có bao nhiêu cao thủ? Cũng không cần quá nhiều, tùy tiện đưa ra tứ phẩm Ma quân ngũ phẩm không phải là thứ mà bây giờ Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu Tiểu có thể ngăn cản được...

Chính bởi vì biết chuyện này khẩn cấp, cho nên Lương Tiểu không tiếp tục trao đổi kinh nghiệm tâm đắc với Lôi Điện nữa mà chạy tới, nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết.

“Không được, chúng ta phải lập tức khởi hành, nếu không thật sự không kịp rồi, nàng có thể cho người biết biện pháp nào có thể mau chóng chạy đi hay không?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đã càng ngày càng sốt ruột.

“Không có, người của Ma giới am hiểu nhất chính là chém giết, bọn họ sẽ không đi nghiên cứu pháp trận gì cả, điều duy nhất chúng ta có thể làm chính là dùng hết toàn lực để chạy trốn., Tuy nhiên từ trong lời nói của nàng, ta cảm giác được người muốn phá hư lần hiến tế này của Lam Vũ tộc không chỉ có chúng ta, Ngân Xà tộc, Tử Viêm tộc, Huyết tộc, Huyết tộc cũng không chỉ có mỗi chúng ta., Ba Vương tộc có giao tình không tốt với Lam Vũ tộc, hi vọng Lam Vũ tộc thật sự nhận được thần linh của Lam Ma chúc phúc, lại xuất hiện thêm một gã cường giả tôn cấp! Lúc trước, Anh Nhất Thích lặng lẽ lên vào nhân gian bắt Lạc Linh Nhi, bọn họ không biết, bây giờ tin tức như vậy đã truyền ra ngoài, ta nghĩ mấy gia tộc này có lẽ sẽ có động tĩnh...” Nhìn thấy thần sắc lo lắng của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu lại một lần nữa mở miệng nói...

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, từ trong trí nhớ pháp luật cộng lại, hắn cũng biết Ma tộc Bát Đại Vương tộc một mực bất hòa, chỉ bất quá Tu La tộc và Ma Long tộc luôn luôn không đếm xỉa đến, mà sáu đại chủng tộc khác lại mơ hồ hình thành hai thế lực lớn, nếu mình tung tin tức như vậy ra, như vậy không hy vọng xa vời người của Vương tộc khác có thể cứu Lạc Linh Nhi ra, tối thiểu có thể cản trở bước tiến vào Lam Ma sơn?

Đương nhiên, đối với vài tên Vương tộc khác, phương thức tốt nhất là giết chết Lạc Linh Nhi, nhưng lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã không thể quan tâm nhiều như vậy...

Đám người tầng thứ năm, 8 tuổi?

Lôi Trạch Quyền, chính là một cái vòng sét khổng lồ đường kính mấy tỷ dặm rộng đến mấy trăm dặm, nơi này, cũng là một kỳ tích lớn của Ma giới, cái vòng này chia Ma giới làm hai bộ phận, đó chính là khu vực trung tâm, khu vực bên ngoài và khu vực ngoại vi.

Pháp Đậu thêm ở đó, chính là cách Lôi quyền còn có mấy vạn dặm khu vực bên ngoài, khu vực bên ngoài rộng lớn vô ngần, bất quá cư trú đều là một ít Ma tộc cấp thấp hoặc là những Ma thú kia.

Mà bên trong vòng Lôi Trạch lại là Ma tộc cao cấp sinh sống, ngoại trừ Ma Long tộc, mấy đại Vương tộc khác đều sinh sống trong vòng vây Lôi Trạch.

Muốn đi vào khu vực trung tâm, nhất định phải trải qua vòng tròn Lôi Trạch đầy nguy hiểm. Đây là một khu vực nguy hiểm tràn ngập sấm sét, không đạt tới cảnh giới Ma tướng, khó mà đạt tới Lôi Trạch quyền hôm nay. Cho dù là Ma tướng, cũng không dám đơn độc một mình tiến vào vòng.

Cũng bởi vì thế, Lôi Trạch giới này đã trở thành tấm bình phong thiên nhiên của khu vực trung tâm và địa vực bên ngoài Ma giới, người không đạt tới ma tướng căn bản khó có thể tiến vào khu vực trung tâm, mà những Ma tộc sinh ra ở khu vực trung tâm kia, không đạt tới tiêu chuẩn Ma tướng, cũng không cách nào rời khỏi khu vực trung tâm.

Bất quá có lẽ bởi vì Lôi Trạch Quyền tích lũy đại lượng ma khí, làm cho trung tâm địa vực ma khí gấp mấy trăm lần địa phương khác, cũng bởi vậy, phạm là một ít ma tộc có khát vọng, sau khi đạt tới tiêu chuẩn ma tướng đều hi vọng có thể tiến vào trung tâm địa vực, tiếp tục tu luyện.

Bên ngoài Lôi Trạch Quyền có một tòa thành trì tên là Tinh Lôi, có lẽ là vì tới gần vòng xoáy nên Ma tộc lui tới đều đến

tòa thành này làm chỗ nghỉ ngơi và hồi phục, rồi cùng nhau đi tới Lôi Trạch, khiến tòa thành này trở nên phồn hoa hơn rất nhiều.

Lúc này, trong một gian phòng ở tòa thành trì, tóc dài màu lam của Anh Không Thích cứ như vậy đứng trong đại sảnh, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía vài tên ma tộc phía dưới.

“Đã nhiều ngày như vậy rồi, làm sao trong tộc còn chưa phái người tới? Chẳng lẽ bọn hắc không biết nàng là mấu chốt để tộc ta sinh ra một gã tân Ma Vương sao?” Nhìn thấy mấy tên Ma tộc tướng mạo kỳ lạ phía dưới, Anh Không Thích cơ hồ gào thét lên...

Bắt đầu từ mấy trăm năm trước, Anh gia bắt đầu tìm kiếm thân thể thuần linh. Truyền thuyết nói rằng chỉ cần dâng linh hồn lên thân thể thuần linh là có thể nhận được lời chúc phúc của Lam Ma Thần, vậy thì có hi vọng kế thừa một phần lực lượng của Lam Ma Thần, để một gã Ma tộc đạt tới cảnh giới Ma Vương.

Trải qua mấy trăm năm xem xét, cuối cùng cũng suy tính được một đạo Thuần Linh Chi Thể sinh ra ở thế giới của nhân loại, vì không kinh động những người khác, gia chủ Anh gia anh chiến thậm chí đưa con trai ruột của mình đến cho hắc, vốn dĩ hi vọng hắc có thể lặng lẽ mang về thân thể thuần linh này, nào ngờ hắc lại bị một tên nhân loại giết chết.

Lần này thật vất vả mới biết mấy vị nhân gian không ở Cửu Châu biết được tin tức, chính mình lặng lẽ lên vào nhân gian, bắt lấy nàng, vốn cho là có thể lặng lẽ mang về, thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, vậy mà để lộ ra phong thanh, trên đường đi không ngừng bị người ta bắt đi. Tử Viêm tộc, Huyết tộc, Ngân Xà tộc, vậy mà toàn bộ đều phái người đến giết tế phẩm.

Chính mình thật vất vả hộ tống nàng đến nơi này, vốn nên ở chỗ này nghênh đón người gia tộc của mình lại chậm chạp chưa tới, điều này làm cho Anh Không Thích không giận, đặc biệt là nhìn thấy một vết sẹo dài trên người mình, trong lòng của hắc chính là một trận buồn bực, chính là tên kia, bây giờ tên kia lại còn muốn đi bảo vệ con tin, đây là chuyện gì?

“Đại nhân, có lẽ là do các gia tộc khác ở giữa giờ trò quý!”
Lúc này, một gã gia hỏa mặt mũi tràn đầy cục u màu xanh lá cung kính nói.

Nghe được lời nam tử kia nói, Anh Không hơi ngần người, nhưng lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Lần này là người của Anh Không gia tìm được thân thể thuần linh này. Dựa theo quy định của Lam Vũ tộc, người đạt được lời chúc phúc của Lam Ma thần hắc là Anh gia bọn họ., Thế nhưng mấy đại Vương tộc khác cũng không hy vọng Lam Vũ tộc lại xuất hiện thêm một gã Ma Vương, những gia tộc có cùng thuộc về Lam Vũ tộc kia làm sao có thể khoan dung cho việc Anh gia xuất hiện một gã Ma Vương chứ? Không nói đến những gia tộc khác, coi như là Ma Vương của Lam Vũ tộc hiện nay, Vũ Huyết Thiên làm sao có thể tha thứ cho một gã Ma Vương mới như Anh gia xuất hiện chứ?

Tuy nói trên mặt bọn họ không có hành động gì, nhưng trong bóng tối, kéo chân sau gì đó, bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha...

Nhưng mình nên buông tha sao? Phụ thân của mình đạt tới cảnh giới Ma Quân Cửu phẩm đã hơn một vạn năm, bây giờ đã là cảnh giới đỉnh phong, cách cảnh giới Ma Vương kia cũng chỉ là một đường mà thôi, nếu có thể được Ma Thần chúc phúc, thành tựu thân thể Ma Vương chính là chuyện dễ dàng, mắt thấy thật vất vả mới tìm được thân thể thuần linh này, mình làm sao có thể từ bỏ.

Một vị Ma vương mới ra đời đã đại biểu cho anh tài của mình không còn bám vào Vũ gia nữa, có thể tự lập môn hộ, đây là hi vọng nhiều năm của gia tộc mình, tuyệt đối không thể từ bỏ.

“Mặc kệ, chúng ta lập tức khởi hành, trở về gia tộc!” Sau khi hơi cân nhắc chỗ yếu hại trong đó, Anh Không giải thích quyết, phía sau còn có truy binh của Cực Đại Vương tộc khác, nếu như đợi thêm, nói không chừng gia tộc mình viện trợ còn chưa tới, chính mình đã bị những người kia vây quanh, sợ Lôi Trạch cực kỳ nguy hiểm, lúc này cũng bất chấp thứ khác!

Nghe được đại nhân của mình ra lệnh, mấy người khác tự nhiên không dám nói thêm gì, ngay sau đó liền thấy hai nữ tử đáng người thương tha đồ lấy đã tỉnh lại, nhưng Lạc Linh Nhi lại bị phong bế tu vi toàn thân đi ra.

Lạc Linh Nhi trên mặt không có bối rối, không có sợ hãi, chỉ có một tia thờ dài, thờ dài chính mình đời này còn có thể nhìn thấy lá cây nhỏ hay không?

Nhìn Lạc Linh Nhi một cái, Anh Không vẫy vẫy tay, đoàn người nhanh chóng chạy ra ngoài...

Ngay khi đoàn người Anh Không chạy tới vòng Lôi Trạch, một đám nam nữ ăn mặc hoa lệ cũng đi vào Tinh Lôi thành, dẫn đầu là một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu tím, dung mạo tuyệt mỹ, một đường đưa tới vô số ánh mắt người qua đường, bất quá khi nhìn thấy hai con người màu tím kia, lại không có ai cảm thấy có ý đồ với nàng...

Tay phải của nàng nắm một tiểu cô nương chừng mười mấy tuổi, khuôn mặt trắng bạch, hai con người màu tím to lớn, về mặt ngây thơ đến cực điểm, mấy chữ miêu tả “Thẻ tất cả những thứ này”.

“Tỷ tỷ, ta rất nhớ ca ca của mình nha, ta muốn đi thăm huynh ấy sao?” Bé gái ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia, rất ngây thơ hỏi, bàn tay nhỏ bé của nàng thì nhẹ nhàng phe phẩy cánh tay của thiếu nữ...

“An ổn rồi, lần này chỉ cần giết được Thuần Linh thân thể, ngăn cản Anh gia hiển tể, ta sẽ dẫn ngươi đi nhìn hấn!” Thiếu nữ có chút không kiên nhẫn, nhưng đối mặt với muội muội của mình, lại không nói được gì...

“Hi hi, tỷ tỷ là tốt nhất, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp tỷ tỷ giết chết kẻ đó!” Vừa nghe được lời hứa của thiếu nữ, trên mặt tiểu nữ hài nở hoa, cho dù nàng đang nói giết người, cũng thuần thật không tà...

Chương tóm thứ 587, phiên muộn.

“Đại nhân, mục tiêu đã sớm tiến vào Lôi Trạch Quyền!” Ngay lúc này, một gã nam tử toàn thân hiện lên màu tím từ một bên đi tới, rất là cung kính nói với thiếu nữ.

“Ồ? Nhanh như vậy? Tin tức có chắc không?” Long mào thiếu nữ nhướng lên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Chắc chắn!” Tên nam tử kia kiên định nói.

“Tốt lắm, chúng ta cũng không nên dừng lại, giết bọn chúng ngay trong vòng Lôi Trạch này!” Thiếu nữ nghiêm túc ra lệnh, nắm lấy tay bé gái đi thẳng về phía trước, vài tên nam tử theo sát sau lưng các nàng...

Ngay khi đám người này rời khỏi không đến một khắc đồng hồ, lại một cặp thu hút ánh mắt xuất hiện tại Tinh Lôi thành.

Đây là tổ hợp của một đôi hai nam hai nữ, một người tóc trắng như tuyết, mặc một bộ võ sĩ áo đen, lưng đeo một thanh trường đao được bọc trong vải đi đầu...

Ở phía sau hắn, là một đôi nam nữ, nam sắc mặt tái nhợt, dáng người có chút khô gầy, nữ thì lại là một đầu tóc bạc, còn có một đôi tròng mắt màu bạc, vừa nhìn đã biết là người của Ngân Xà tộc, cả thân thể nàng đều tựa sát vào ngực tên nam tử kia, mà tên nam tử kia một tay cũng thò vào trong ngực nữ tử, cứ như vậy phơi nắng giữa trời đất...

Theo sau lưng hai người là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, làn da trắng nõn mềm mại, thân sắc lại có chút chất phác.

Mấy người này, tự nhiên là đám người Diệp Tình Vũ và Lương Tiểu Nhị, về phần Công Tôn Lộ, sau khi đưa đám người Hồ Tu đến Man Lâm Nam Hoang liền bị Lương Tiểu Kiềm triệu hoán ra.

“Qua tòa thành này, chính là Lôi Trạch Quyền, từ khi giả cho tên phế vật kia, ta cũng không trở về nữa, không ngờ lần này

lại trở về lần nữa!” Lôi Ngao nửa ngồi trên người Lương Tiểu, đôi tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại không ngừng vuốt ve trước ngực hắn...

“Ha ha ha, gia tộc của ngươi ở trong vòng Lôi Trạch a? Sau khi cứu được đệ muội, ta liền đi báo phụng phụ thân ngươi, để hắn gả ngươi cho ta!” Lương Tiểu cười ha ha, nắm chặt quả cầu thịt, ra sức nói...

“Hửm?” Bị Lương Tiểu dùng sức bóp một cái, Lôi Ngao không nhịn được rên rỉ một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nói: “Ngươi thật sự ý định ban đầu cưới ta ngươi không ghét bỏ ta sao?” Trên mặt của nàng, lại lộ ra một tia sợ hãi lẫn vui mừng.

“Đương nhiên là thật, ta yêu ngươi đến tận xương tủy, yêu thích thấu tận linh hồn, ta như thế nào lại chê ngươi chứ?” Khuôn mặt Lương Tiểu Hữu đầy vẻ nghiêm túc, mà Diệp Tĩnh Vũ đi phía trước nghe được câu này chỉ cảm thấy toàn bộ da gà của mình nổi hết lên, bữa tối qua ăn không ngờ cũng sôi trào trong dạ dày.

Ngươi yêu cô ta, ngươi còn có thể yêu cô ta được sao?

Cũng không quay đầu lại nhìn đôi dâm phụ gian phu này, bước nhanh hơn rồi đi vào thành.

“A, thân yêu, ngươi làm ta quá cảm động... A, ta yêu chết ngươi... Ồ, Ngân Xà đưa tin, hắn vậy mà đã tiến vào vòng Lôi Trạch, Tiểu Khả, nhanh lên, chúng ta mau cứu em dâu ra, sau đó ngươi phải cưới ta!” Lôi Nga đang ôm trong lòng lại bỗng nhiên nghe thấy cái gì đó, sắc mặt hơi đổi...

Nghe Lôi Thạc nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng nhú mào, tốc độ vốn đã nhanh hơn rồi...

Lương Tiểu cũng bắt cháp cùng Lôi Hồ thân thiết, nắm cổ tay nàng chạy vội về phía trước, một khi đi vào Lôi Trạch Quyển, đó chính là lãnh địa của Ma tộc cường đại, đến lúc đó đám người mình có khả năng không còn cơ hội cứu Lạc Linh Nhi ra, vòng Lôi Trạch, chính là cơ hội cuối cùng của bọn họ...

Vừa mới bước qua Tinh Lôi thành, liền thấy phía trước xuất hiện từng mảnh đất nhìn không thấy điểm cuối, mảnh khu vực kia hoàn toàn khác biệt với những địa phương khác.

Nơi đó cũng có thực vật, chẳng qua so với những bụi cây nhiều màu khác, hoa cỏ đến, thực vật nơi đó càng giống từng khối từng khối điêu khắc.

Hơn nữa còn là loại điêu khắc sáng long lanh, cho dù là điêu khắc gia tộc vĩ đại nhất, cũng khó có thể điêu khắc ra vật phẩm đẹp đến như vậy.

Trải qua Lôi Nga giới thiệu, mấy người Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu những thực vật này đều trải qua lôi đình tẩy lễ, tạp chất bên ngoài đều bị trừ đi, cho nên nhìn qua rất là bóng loáng, mà bản thân bọn họ cũng hấp thu lực lôi đình, đôi mắt với lôi đình cũng sẽ không bị phá hủy.

Trên bầu trời vẫn lấp lánh ánh sáng tím, thì thoảng lại có một tia chớp từ trên trời giáng xuống, nặng nề bổ trên mặt đất, nhưng cũng chỉ tóe lên từng đóa hoa sấm.

“Đây chính là lực lôi đình của Lôi Trạch Giới sao? Cũng chỉ đến thế mà thôi!” Nhìn thấy lôi đình chỉ lớn bằng đầu ngón tay, Lương Tiểu khinh thường nói một câu.

“Thân ái, nơi này chỉ là khu vực bên ngoài, khu vực thật sự nguy hiểm ở bên trong, số lượng lôi đình ở đó không chỉ là rất nhiều, hơn nữa uy lực cực lớn, tần suất bạo phát bạo phát cũng là cực nhanh., Nếu như vận khí không tốt gặp phải bão táp sấm sét, cho dù là cấp bảy hay cấp tám Ma quân cũng phải lột một lớp da... Đương nhiên, nếu vận khí không tốt lại gặp phải một số ma thú cường đại khác thì..., Vậy xem như một gã bát phẩm Ma quân, cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra, sở dĩ nói thực lực từ ma tướng trở lên mới có thể xuyên qua Lôi Trạch Quyển này, không phải nói đạt tới thực lực này liền nhất định có thể xuyên qua, mà là nói đạt tới thực lực như vậy mới có cơ hội xuyên qua...” Nhìn thấy thần sắc khinh thường trên mặt Lương Tiểu Hữu, Lôi Nga lập tức giải thích.

“Lôi đình phong bạo?” Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu Song đồng thời liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ là do lôi đình tạo thành sao? Lập tức, ai cũng không dám khinh thị, cẩn thận từng li từng tí đi tới vòng Lôi Trạch...

Càng đi vào bên trong, tầng mây trên bầu trời càng dày, mà ánh sáng cũng càng ngày càng tối, hơn nữa nơi này tràn ngập sương mù dày đặc, không chỉ mắt thường khó có thể nhìn thấu sương mù, mà thần niệm cũng giống như bị hạn chế, chỉ có thể kéo dài đến mấy trăm trượng...

Cũng may bốn người đều không phải người thường, thân thể tựa sát vào nhau, cẩn thận từng li từng tí đi tới phía trước, cho dù là Lôi Nga, lúc này cũng là thu hồi sắc mặt của mình, lẳng lặng đứng bên cạnh Lương Tiểu Nhị...

Ngay lúc bọn hắn đang đi được khoảng chừng hơn mười dặm, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng động cực lớn. Diệp Tĩnh Vũ căng thẳng, không để ý đến cái khác, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước. Lương Tiểu đương nhiên không yên lòng một mình hắn tiến đến, vội vàng theo sau...

“Thân ái, chờ ta với!” Không bắt được Lương Tiểu Nhị, Lôi Nga biến sắc, trong mắt người, thực lực của nàng yếu nhất, lần trước mình ra khỏi Lôi Trạch xá đã có hộ vệ bảo vệ, nếu lúc này không có Lương tiểu bối bảo vệ, nàng không cam đoan mình có thể dễ dàng xuyên qua...

Lôi Nga có chút bối rối nhìn thấy thân ảnh Lương tiểu nhân nhanh chóng biến mất trong sương mù, thân thể trực tiếp hóa thành một con rắn bạc, bơi với tốc độ cao nhất về phía trước...

Thế nhưng khi nàng đi không bao xa, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn về phía trước một thân ảnh...

Vũ công tăng thứ năm, thứ năm, thứ tám...

Đó là một đạo thân ảnh to lớn, to như một ngọn núi nhỏ, thân hình tương tự sơn dương, thân cao tuyệt đối vượt qua trăm trượng. Một chân kia chặt chẽ, liền cần mấy chục người ôm, phảng phất một cây trụ lớn che trời, đứng sừng sững ở đó...

Đầu của nó giống như một tòa biệt thự khổng lồ, lúc này đang cúi thấp như vậy, một đôi mắt còn to hơn cả cái cửa sổ đang nằm thẳng tắp nhìn nó như một con kiến, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Dã...

Lúc Lôi Dịch đến nơi, con quái thú khổng lồ này lại nhìn về phía nàng...

Nhìn cái bóng của mình trong con người, thấy thân thể to lớn cao vút trong mây, thân thể Lôi Ngao run rẩy từng trận, trong miệng lại phát ra một tiếng kinh hô: “Vũ công...”

Vũ công, Thái Cổ dị thú, chính là dị thú nằm trong tay lôi đình, bất quá bình thường thì Vũ công chỉ lớn cỡ mã câu, thế nhưng thân thể của con Vũ công này cũng thật sự quá lớn đi...

Nhìn thấy công phu mưa to như vậy, Lôi Nga ngoại trừ ngơ ngác đứng ở bên ngoài, đã không biết nên làm gì.

Lương Tiểu Dã cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn đôi mắt to lớn của Vũ Công, nhìn cái bóng của mình trong con người, gã thật sự khó có thể tưởng tượng được trên thế giới này lại còn có cái tên to lớn như vậy, gã sao có thể lớn như vậy.

Chỉ có trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có nửa điểm kinh ngạc, chỉ có nghi ngờ thật sâu. Ánh mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm thân hình to lớn kia, Luân Hồi Nhân chỗ mi tâm lập loè một hồi, đạo đạo ngân mang bắn thẳng ra, tựa hồ muốn nhìn thấu thân thể của Vũ Công...

“Tĩnh Vũ, chúng ta... nên làm như thế này sao? Ta cũng không cho là ta có thể đánh thắng được một tên gia hỏa to lớn như vậy!” Qua một hồi lâu, Lương Tiểu dễ dàng đẩy nhẹ bả vai Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm hơi run run nói.

“Đại ca, ngươi nhìn nơi đó...” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên chỉ vào con mắt to lớn của Vũ Công, nói.

“Làm sao vậy?” Lương Tiểu sững sờ, nhìn theo ngón tay Diệp Tĩnh Vũ, chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh, tựa như một tấm gương cực lớn, trừ cái đó ra, dường như không có gì cả?

“Ngươi nhìn kỹ lại một chút!” Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc nói.

Lương Tiểu Song lại cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy bộ dạng của mình và Diệp Tĩnh Vũ...

“Khinh nhờn ta lại biến đẹp trai?” Nhìn hồi lâu, trong miệng hắn bỗng nhiên toát ra một câu như vậy, càng là phong tao vuốt vuốt tóc của mình, còn rất đắc ý bày ra một cái phách phách tư?

“Quả nhiên trong miệng cương thi không nhả ngà voi, ngươi chẳng lẽ không phát hiện cái bóng kia không đúng sao? Ngươi xem, hiện tại ta động tay phải, theo lý thuyết trong gương là ngược lại, động tác tay trái mới đúng. Thế nhưng ngươi xem, nơi đó vẫn là tay phải, chẳng lẽ ngươi cảm thấy không hợp với lẽ thường sao?” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp liếc mắt, cũng lười chờ Lương Tiểu Thi tiếp tục quan sát, mở miệng nói.

“Đúng rồi, sao ta lại không phát hiện ra chứ.” Lương Tiểu bưng tỉnh đại ngộ.

Bởi vì mắt ngươi đã bị chó ăn mất rồi! Diệp Tĩnh Vũ trong lòng phỉ báng một câu...

“Nhưng cho dù không phải phản, thì có liên quan gì đến việc bây giờ chúng ta nên đối phó với đám gia hỏa này như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa mở miệng nói, âm thanh của Lương Tiểu Song đã truyền đến lần nữa...

Tức giận Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, gia hỏa này, sao không động não đi?

“Điều này nói rõ gia hỏa này căn bản chỉ là một cái giả, nó bất quá chỉ là một cái ảo ảnh!” Diệp Tĩnh tức giận mắng to, trực tiếp đá một cước vào hông Lương Tiểu Khả, trực tiếp đá hẳn bay cái miệng rộng của Vũ Công.

“Này, ngươi đây là mưu sát... Ồ, ngươi vừa mới nói cái gì? Ảo giác?” Lương Tiểu có thể hô lên được một nửa, lập tức khôi phục tinh thần, mà thân thể của hắn thì trực tiếp rơi vào trong miệng người thợ đào mưa, miệng không mở to như trong tưởng tượng, giống như một cái bóng, trực tiếp xuyên qua, cuối cùng trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, lại tạo ra một cái hố thật lớn.

Chứng kiến tất cả những điều này, Diệp Tĩnh Vũ chứng thực suy nghĩ trong lòng, mà Lương Tiểu lập tức nhảy dựng lên, vỗ vỗ cái hông của mình, rất là mờ mịt nhìn cái huyền tượng to lớn trên bầu trời kia.

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là giả? Nhưng như vậy cũng quá rõ ràng rồi chứ? Lúc này Lôi Ngao cũng đã phát hiện ra sự khác thường, trái tim đang lo lắng cuối cùng cũng buông lỏng xuống, tựa hồ là chú ý tới hình thái của mình hay là hình dạng rắn, thân thể lóe lên, đã biến thành hình người, còn Công Tôn Lộ, vẫn luôn đi theo sau lưng, trên mặt từ đầu đến cuối đều không có nửa điểm biến hóa nào khác.

“Xem ra đây hẳn là thời kỳ Thái Cổ, khí tức do một tên Vũ Công nào đó lưu lại biến thành!” Nhìn thấy ảo ảnh kia bởi vì Lương Tiểu Tử phá hư mà chậm rãi biến mất, Lôi Ngao mở miệng nói ra.

“Không, cho dù là công nhân mưa mạnh mẽ hơn nữa cũng khó có thể bảo trì ảo giác như vậy, đây là do sinh vật nào đó chế tạo!” Diệp Tĩnh Vũ lại phủ định, đôi mắt Luân Hồi trên trán hắn tản ra đạo đạo quang mang màu bạc.

Lôi Thắc sững sờ, đang muốn giải thích, lại nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp xông ra ngoài...

“Nhanh, có phát hiện, đuổi theo!” Lương Tiểu và Diệp Tĩnh Vũ rất ăn ý, hừ lạnh một tiếng, thân thể đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ.

Lôi Nga thiếu chút nữa đi lạc đâu còn dám dừng lại, tranh thủ thời gian đuổi theo với tốc độ cao nhất. Rất nhanh, bọn họ đều phát hiện phía trước xuất hiện một con ma thú toàn thân lông tơ, giống như báo tử không ngừng chạy về phía trước...

“Huyền Ảnh Ma Báo, trời ạ, không ngờ lại là Huyền Ảnh Ma Báo, đây chính là một trong số ít ma thú có thể sử dụng ảo giác a, số lượng ma hạch của hần càng là thứ tốt có thể tăng lên Tinh Thần lực, ồ, trên lưng nó sao lại còn cõng một người?” Khi nhìn rõ ràng con ma thú kia, Lôi Nga kinh hô lên.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu, sau khi nhìn thấy bóng người trên lưng ma thú kia, đã như nổi điên đuổi theo, không phải ai khác, chính là Lạc Linh Nhi bị trói đi.

Mặc dù không rõ Anh Không Thích làm sao lại để cho một đầu ma báo chở Lạc Linh Nhi, nhưng lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã bất chấp nhiều như vậy...

Hần phát huy tốc độ của hần đến cực hạn, dưới chân càng là quang mang màu trắng bạc lập loè, đã sử dụng ra Hư Ảnh Tinh Bộ, thế nhưng Ma Báo kia tựa hồ có thể trực tiếp vượt qua không gian, vậy mà cũng khó có thể đuổi kịp.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, con ma báo kia đã tới trước một ngọn núi lớn tối đen như mực, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp xông vào.

Diệp Tĩnh Vũ theo sát phía sau, căn bản không nghĩ nhiều, một đầu cắm xuống đất, Lương Tiểu Khả theo sát sau lưng hần, cũng không chút do dự vọt vào. Lúc Lôi Thắc đi tới trước ngọn núi kia, sắc mặt kịch biến, trong miệng kinh hô: “Các người mau trở lại, đây là Lôi Trạch Sơn, là một trong Thập Đại Hung Địa của Ma giới...”

Thế nhưng bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Lương Tiểu Lẫn, nào còn nghe được tiếng gọi của nàng...

huyền ma Chương Triều tịch thứ năm vạn tám.

Thấy hai người cứ như vậy vọt vào Lôi Trạch sơn, Lôi thuân nóng lòng như lửa đốt, đương nhiên, cũng không phải nói nàng đối với Lương Tiểu có tình cảm thâm hậu cỡ nào, mà là thực lực của nàng bắt quá mới đạt tới Ma tướng, cũng giống như cảnh giới Võ Thánh, một thân một mình muốn xuyên qua Lôi Trạch Quyển thực sự quá khó khăn, nhưng nếu để cho nàng cùng đi vào, nàng thật sự không có dũng khí như vậy...

Lúc này, Công Tôn Lộ cũng vọt thẳng vào, nhìn thấy ba bóng người biến mất, sắc mặt Lôi Dịch trở nên khó coi.

“Thôi thôi, ta ở đây đợi các người ba ngày vậy. Nếu ba ngày sau các người đều không ra, vậy ta sẽ một mình ra ngoài, sống hay chết, nghe ý trời thôi!” Trong miệng rất bất mãn oán giận một câu, Lôi Ngao cứ như vậy ngồi ở một bên, lẳng lặng chờ đám người Diệp Tĩnh Vũ đi ra.

Mà ở trong Lôi Trạch sơn, đầu Huyền Ảnh Ma Báo một mực bị Diệp Tĩnh Vũ truy đuổi đã dừng bước, tựa hồ rất sợ hãi phía trước.

Diệp Tĩnh Vũ cũng ngừng lại, nhìn đầu Huyền Ảnh Ma Báo vẻ sợ hãi kia, trong lòng một loại cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Có phải người cảm thấy có chút không ổn?” Lúc này, Lương Tiểu Khả cũng đi tới trước người hắn, cẩn thận nói.

“Ân, bầu không khí nơi này rất quỷ dị, ngay cả con báo kia cũng tựa hồ rất sợ hãi!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, ánh mắt vẫn rơi vào trên lưng Huyền Ảnh Ma Báo, hắn rất không hiểu vì sao Lạc Linh Nhi lại ở trên lưng nó.

“Con Huyền ảnh Ma Báo này có thể huyền hóa ra thân ảnh cực lớn của Vũ công, có thể cũng là ảo ảnh hay không?”

Lương Tiểu Tiểu cũng nhìn vào huyễn ảnh trên lưng Ma Báo, thận trọng nói.

“Không đâu, đây không phải ảo ảnh, mắt Luân Hồi của ta có thể nhìn ra căn nguyên, đó tuyệt đối không phải ảo ảnh!” Diệp Tĩnh Vũ kiên định lắc đầu, mặc bộ tóc dài đen nhánh, còn có nửa bên gương mặt lộ ra kia, không phải Lạc Linh Nhi thì là ai chứ?

“Rống...” Ngay lúc này, Huyền ảnh Ma Báo bỗng nhiên phát ra một tiếng rống to, thân ảnh lại một lần nữa muốn chạy tới phía trước, Diệp Tĩnh Vũ nào để nó tiếp tục chạy trốn, một cái hư ảnh Tinh Bộ, thân ảnh đã ngăn phía trước Ma Báo.

Mà Lương Tiểu Tiểu cũng đứng lúc tiến lên một bước, ngăn chặn đường lui của ma báo.

Ma Báo tựa hồ căn bản không sợ Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhi, thân thể hóa thành đạo đạo tàn quang, thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới.

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, nhưng lại không dám động thủ, sợ Lạc Linh Nhi làm bị thương trên lưng Ma Báo, chỉ nhích lại gần Ma Báo, muốn bắt sống Ma Báo.

Chỉ vài bước, đã tựa vào ma báo, nhưng chỉ trong chớp mắt, hiện trường lại xuất hiện bảy tám đầu ma báo, trên lưng mỗi một đầu ma báo đều chở một nữ tử, mà mỗi một đầu ma báo đều duỗi ra móng vuốt sắc bén chộp tới Diệp Tĩnh Vũ.

Đôi mắt bỗng nhiên xuất hiện nhiều Ma Báo như vậy, Lương Tiểu kinh ngạc một hồi. Gã biết rõ đây là ảo ảnh của Ma Báo, thân thể người hầu lúc đầu ngừng lại, muốn nhìn xem đầu kia mới là thật, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng đã trực tiếp đánh ra một quyền, đập thẳng về phía một đầu Ma Báo ở giữa...

Dưới tác dụng của Luân Hồi Chi Nhãn, tất cả ảo ảnh đều là hư ảo...

“Bốp...” một tiếng, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ trùng trùng điệp điệp nện lên đầu ma báo, lực đạo cực lớn nện trúng đầu ma báo làm đầu nó lóa mắt một hồi, cũng làm cho xương sọ nó cực kỳ cứng cỏi. Diệp Tĩnh Vũ cũng lo lắng nguyên nhân

làm Lạc Linh Nhi bị thương không xuất ra toàn lực, nếu không chỉ một quyền này cũng triệt để đánh nát ma báo...

Bất quá lợi trao của ma báo đã lưu lại vết thương thật dài trên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý chút thương thế ấy, cánh tay của hắn đã tìm kiếm trên lưng ma báo.

Ma Báo bị nện đến đầu váng mắt hoa, làm sao còn có thể ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ cứu người.

Dùng tốc độ cực nhanh, một tay kéo Lạc Linh Nhi trên lưng Ma Báo lại, ôm nó vào trong ngực...

“Linh Nhi!” Trong miệng nàng nhẹ bằng một tiếng, mà Lạc Linh Nhi vốn nên hôn mê lại đột nhiên mở hai mắt ra, ngay sau đó một đạo hào quang đỏ như máu bắn thẳng ra, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng trong nháy mắt biến thành một cái móng vuốt sắc bén, trực tiếp cắm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

“Xoẹt!” một tiếng, một mũi tên máu bắn ra, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh hãi. Khi hắn nhìn về phía Lạc Linh Nhi lần nữa, nàng nào còn là Lạc Linh Nhi của mình, mà là một cô gái xinh đẹp với ma văn trên mặt.

“Hô hô, ca ca thân ái của ta, tư vị như vậy có dễ chịu không?” Nữ tử kia cười duyên một tiếng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, móng vuốt sắc bén đã nắm được trái tim của Diệp Tĩnh Vũ...

“A Vũ...” Lúc này, Lương Tiểu Hữu có thể nhìn thấy “Lạc Linh Nhi” đột nhiên ra tay với Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng cũng kinh hãi, bất chấp tất cả mà đi tới bên này, thế nhưng ma báo bị Diệp Tĩnh Vũ đánh ngất lại chắn ở trước mặt hắn...

“Cút...” Lương Tiểu Hữu hét lớn một tiếng, nâng quyền đánh về phía ma báo, mà Công Tôn Lộ đi theo hắn cũng công hướng về phía ma báo...

Nhưng lúc này con ma báo kia lại thực sự hóa ra hai bóng người, ngăn cản Lương Tiểu Phàm.

“Ngươi... Ngươi là Huyền Ma?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn ma văn trên mặt nữ tử, nhìn khuôn mặt tùy ý biến ảo kia, gian nan nói

ra mấy chữ.

Luân Hồi Chi Nhãn của hắn mặc dù có thể nhìn ra căn nguyên, nhưng bây giờ bắt quá chỉ nhìn thấu một ít huyền tượng mà thôi, thế nhưng huyền ma này lại hoàn toàn biến thành dáng vẻ Lạc Linh Nhi, căn bản không phải ảo ảnh, hắn làm sao có thể nhìn thấu?

“Ha ha ha, không nghĩ tới ca ca còn biết bộ tộc Huyền Ma chúng ta. Không tệ, muội muội chính là Huyền Ma tộc, ca ca cảm thấy huyền thuật của muội muội thế nào? Coi như là chân thật?” Huyền Ma nhanh chóng nắm lấy trái tim Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý.

Huyền Ma cũng là một chủng tộc lớn của Ma giới, bắt quá lại không cách nào so sánh với Bát Đại Vương tộc, mà các nàng cũng một mực phụ thuộc vào dưới trướng Lam Vũ tộc.

Nàng chính là Anh Không Thích phái tới ngăn cản đám người Diệp Tĩnh Vũ.

“Ảo thuật không tồi, huyền thuật rất kỳ diệu, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên biến thành dáng vẻ Linh Nhi!” Diệp Tĩnh Vũ gần như nghiến răng nghiến lợi nói.

“Khanh khách khách khách, ca ca thật sự nói đùa, ta đã thay đổi, ngươi lại có thể làm gì ta?” Huyền Ma rất đắc ý nói, dưới cái nhìn của nàng, chính mình bắt được trái tim Diệp Tĩnh Vũ, sinh tử Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn ở trong tay mình, chẳng lẽ hắn còn có thể nổi lên sóng gió gì hay sao?

“Ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!” Diệp Tĩnh Vũ hét to một tiếng, lại là chớp tới cổ Huyền Ma.

Huyền Ma trong lòng kinh hãi, muốn dùng sức bóp nát trái tim Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng bàn tay Diệp Tĩnh Vũ đã nắm lấy cổ nàng, một cỗ lực lượng cường đại tràn vào trong cơ thể nàng, triệt để phong tỏa toàn bộ năng lực của nàng, ngay sau đó liền cảm nhận được bàn tay Diệp Tĩnh Vũ dùng sức một hồi...

“Răng rắc...” Một tiếng, đó là thanh âm cổ Huyền Ma bị vặn gãy.

Lực sinh mệnh của Ma tộc cực mạnh, cho dù cổ bị vặn gãy, trong thời gian ngắn cũng sẽ không mất mạng, Huyền Ma chỉ cảm thấy một cổ đau đớn cực lớn truyền vào trong đầu mình.

Kỳ ngộ Triều Ngột Cửu Chương thứ đôi theo kỳ ngộ.

Thế nhưng nàng còn chưa đợi cho cơn đau đớn chấm dứt, bàn tay Diệp Tĩnh Vũ đã nắm lấy đầu nàng, một đạo năng lượng màu vàng bộc phát ra, trực tiếp chấn cho nàng vỡ nát, thậm chí triệt để xóa bỏ thân thể nàng.

Lúc này, Lương Tiểu Tử đã chém giết hai con báo kia, rồi thân ảnh đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

“Thương thể của ngươi thế nào rồi?” Nhìn thấy vết thương to lớn kia, trong mắt Lương Tiểu Hữu tràn đầy lo lắng.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe lại!” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, móc từ trong ngực ra một đồng lớn đan dược, nhét toàn bộ vào trong miệng...

Bá Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển một hồi triệt để triệt để triệt để triệt tiêu Huyền Ma ma lực, liền thấy miệng vết thương của hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ.

Lực lượng Huyền Ma xa xa không bằng hắn, tạo thành thương thể tự nhiên cũng sẽ không quá mức nghiêm trọng, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ chủ quan, căn bản không có khả năng làm hắn bị thương.

Đây cũng là điểm kinh khủng của Hỗn Độn Chi Thể, quả thực là tồn tại bất tử.

“Đi thôi!” Thương thể nơi ngực đã khôi phục hơn phân nửa, Diệp Tĩnh Vũ nhìn Lương tiểu nhị nói.

“Ừ...” Lương Tiểu Hữu nhẹ gật đầu, biết rõ lúc này không cứu được Lạc Linh Nhi, lại bị người ta lôi kéo đi dạo một vòng. Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất là khó chịu, lại càng âm thầm lo lắng an nguy của Lạc Linh Nhi, cũng không dừng lại, mà dựa theo đường cũ trở về.

Thế nhưng bọn hắn vừa mới chạy được mấy bước, liền phát hiện cảnh tượng chung quanh hoàn toàn khác so với lúc trước, giống như đi tới một thế giới khác.

“Đây là có chuyện gì?” Nhìn tình huống như vậy, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Vào lúc này, tầng mây trên bầu trời càng ngày càng dày đặc, đó là từng đám từng đám mây màu tím đen, đen kịt một mảnh, một cỗ khí tức trầm trọng từ trên bầu trời truyền đến, thỉnh thoảng lại có một tia chớp bổ thẳng xuống như vậy, đánh cho mặt đất vỡ nát...

“Không tốt, đây là dấu hiệu trước khi bão tố lôi đình tiến đến...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ kinh hô một tiếng.

Sắc mặt Lương Tiểu Hữu vốn đã trắng bệch, giờ đây không phải thứ bọn họ có thể ngăn cản được.

“Nhanh, đại ca, bây giờ chúng ta bị nhốt trong một kết giới, toàn lực ra tay, trước khi cơn bão lôi đình tiến đến sẽ ra ngoài!” Diệp Tĩnh Vũ hấp thu trí nhớ Huyền Ma, mơ hồ đã biết nơi này gọi là làm gì.

Trong lúc nói chuyện, hắn đã rút thanh Thiên Tôn đao trên lưng ra, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, cứ như vậy toàn lực vạch một cái vào hư không, một đạo đao mang chói mắt xé rách trời cao, không ngờ lại trực tiếp xé rách hư không...

Không đợi Lương tiểu nhân phản ứng, Diệp Tĩnh Vũ đã một cước đá vào môn ổng, đạp gã đi vào. Mà Công Tôn Lộ cũng là người đầu tiên theo sát, khi Diệp Tĩnh Vũ muốn theo sát, một đạo thiểm điện to bằng vại nước từ trên trời rơi xuống, bổ thẳng tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ trong tích tắc, vết nứt hư không kia đã nhanh chóng biến mất, mơ hồ chỉ nghe được tiếng kinh hô của Lương Tiểu.

Vào lúc này, trên bầu trời, tia chớp càng ngày càng nhiều, từng tia từng tia, nhỏ nhất cũng có bắp đùi, to nhất quả thực chính là từng dòng thác nước.

Màu tím, màu xanh lam, màu đỏ, màu vàng, các loại tia chớp ầm ầm rơi thẳng xuống, chỉ chít dày đặc, mà không gian chung quanh cũng không ngừng vận vẹo, căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có bất cứ cơ hội nào thoát đi...

Đối mặt với rậm rạp chằng chịt tia chớp, đối mặt với tia chớp cường đại này, Diệp Tĩnh Vũ không nhanh không chậm tránh né, nhưng tia chớp này thật sự là quá nhiều, hơn nữa uy lực cũng càng ngày càng mạnh, dù với tốc độ của hắn, trong khoảng thời gian ngắn căn bản cũng không cách nào hoàn toàn né tránh...

Thình thoảng lại có tia chớp bắn trúng người hắn, khiến y phục trên người hắn nát nhừ. Chỉ trong chốc lát, toàn thân hắn đã không còn chỗ nào hoàn hảo.

Nhìn lôi vân còn đang không ngừng tụ tập, nhìn thiểm điện còn đang không ngừng rơi xuống, Diệp Tĩnh Vũ đã sắp kiệt sức cứ như vậy đứng ở nơi đó, trên mặt của hắn không có vẻ gì chán chường, trong mắt của hắn càng không có nửa điểm sợ hãi, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Tuy nói thân thể của hắn đã bị chém rách tả tơi, cháy đen một mảnh, thế nhưng hắn lại cảm giác được huyết lôi đình ở lòng bàn tay phải của mình đang không ngừng xoay tròn, những lôi đình kia bổ vào trên người hắn phần lớn đều bị cái này Lôi đình chi huyết hấp thu.

Có lẽ, mình có thể mượn trận Lôi Đình Phong Bạo này luyện ra Lôi Đình Chi Đan a? Trong đầu của hắn bỗng nhiên toát ra suy nghĩ lớn mật như vậy, có thể luyện công dưới Lôi Đình Phong Bạo, đoán chừng từ xưa đến nay chỉ có hắn.

Trong lòng nghĩ vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã ngồi xếp bằng xuống, một tay đặt trước ngực, một tay chỉ lên bầu trời, mà Thiên Tôn đạo lại cầm bên cạnh hắn...

“Soạt...” Một tiếng vang thật lớn, một tia chớp màu tím to như thủy quang rơi thẳng xuống, hung hăng bổ vào trên người hắn, một cổ đau nhức kịch liệt khó nói nên lời truyền khắp trong đầu hắn, nhưng hắn lại cố nén cơn đau này, hấp thu lực lôi

đỉnh to lớn kia, mà Thiên Tôn đao bên cạnh hấn vạy mà cũng bắt đầu hấp thu những lực lôi đình nồng đậm này...

Vào lúc này, Lương Tiểu được hấn đá ra ngoài lại đi tới một không gian kỳ quái, nơi này là một mảnh tối đen như mực, không có nửa điểm ánh sáng, trong lòng lo lắng cho Diệp Tĩnh Vũ Lương Tiểu có thể nóng lòng như lửa đốt, nhưng hấn lại khó có thể tìm được một không gian vừa rồi tiến vào, chỉ có thể đi tới phía trước.

Đi không biết bao lâu, lại tới một cái địa huyết thật lớn, trên vách đá nơi này khảm đầy một loại bảo thạch phát sáng, có thể thấy rõ ràng hết thảy địa huyết.

Đây là một cái địa huyết khổng lồ, ước chừng có mười mấy cái sân bóng lớn nhỏ, trong địa huyết không có bất kỳ kiến trúc hay vật gì, chỉ là ở trung tâm có một cái ao lớn chừng quả bóng, nước trong ao là màu u lam, phía trên lại nổi lơ lửng từng tầng từng tầng sương mù màu đen.

Lương Tiểu Nhị không chút để ý, đập trúng một hòn đá, trực tiếp bay về phía ao nước kia. Thế nhưng hòn đá kia vừa đụng vào sương mù màu đen đã bị ăn mòn hoàn toàn, cuối cùng thậm chí không rơi xuống mặt nước.

Chứng kiến hết thảy, Lương Tiểu Tỳ ngẩn ngơ, sau đó cuồn hỉ một trận. Cái này... Cái này lại là Cửu U Chi Thủy âm hàn ác độc nhất trong thiên địa, coi như là Võ Thần, nếu không cẩn thận đụng phải từng giọt từng giọt nước., Cũng sẽ bị ăn mòn hơn phân nửa thân thể, đủ để nhìn ra uy lực của giọt nước này, nhưng đối với hấn, đây lại là một thứ bổ dưỡng nhất đẳng trong thiên địa a. Phải biết rằng, thời điểm tu luyện của hấn là hấp thu thi khí giữa thiên địa., Tử khí chuyển hóa nó thành Cửu U Chi Khí, có thể nói, tu luyện mấy trăm ngày cũng chỉ có thể tu ra một chút Cửu U Chi Khí, nhưng nơi này lại có nhiều Cửu U Chi Thủy như vậy, nếu hấn trực tiếp hấp thu Cửu U Chi Thủy này, tốc độ tu luyện của hấn sẽ nhanh đến mức nào?

Căn bản không suy nghĩ vấn đề như vậy, cũng không nghĩ nơi này là Ma giới tại sao có Cửu U Chi Thủy Minh giới, thân thể Lương Tiểu Hữu trực tiếp đánh tới ao nước kia...

Tộc nhân của đệ nhị thập ngũ cửu thập tam đại vương tộc.

Trong một hạp cốc gần Lôi Trạch sơn, có một đội nhân mã đang đứng, dẫn đầu là một đầu tóc dài màu lam.

Giờ phút này, hắn đang nhìn về phía Lôi Trạch Sơn, thấy nơi đó lôi quang chớp động tầng mây, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ tiếc hận.

“Đại nhân, đã không còn sớm nữa, chúng ta hay là nhanh lên đường thôi!” Một nam tử đầu chim thân người đi tới bên cạnh anh đào, cung kính nói.

“Phi, ngươi nói nàng có thể sống được không?” Giọng nói của Anh Không đầy bi thương.

“Đại nhân, Lôi Trạch sơn chính là một trong thập đại hung địa của Ma giới, mà Huyền Ma nhất tộc của bọn chúng nổi tiếng về ảo thuật, sức chiến đấu rất thấp kém, bây giờ lôi đình phong bạo đã bắt đầu, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, ảo ảnh của ả rất khó thoát khỏi Lôi Trạch sơn, có lẽ bây giờ đã đồng quy vu tận với bọn chúng!” Nam tử được xưng là Phi từ tốn nói.

“Ai, nàng đi theo ta hơn ba mươi năm, đầu ma báo kia là ta ban cho!” Anh Không giải thích một tiếng thờ dài, khuôn mặt vốn lạnh như băng vậy mà lộ ra thần sắc nhu tình., Chứng kiến biểu lộ của đại nhân mình như vậy, mấy người khác đều sửng sốt, loại vẻ mặt này hắn là xuất hiện trên thân nhân loại a? Đại nhân của mình chính là ma tộc lớn lên, hắn làm sao có thể xuất hiện biểu tình như vậy?

“Được rồi, chúng ta đi thôi, thoát khỏi phiền phức, còn có phiền toái lớn hơn đang chờ chúng ta!” Chàng qua chỉ trong chớp mắt, trên mặt Anh Không Thịch lại lần nữa trở nên lạnh lẽo. Hắn là Ma tộc, hắn không nên có quá nhiều tình cảm, cho dù cô ta là một cô gái mà hắn từng yêu.

“Ha ha, Anh Không Thích đại nhân, muốn đi, tựa hồ cũng phải lưu lại chút gì a?” Ngay lúc này, một trận thanh âm âm lạnh lẽo từ trong hư ảnh vang lên.

Thần sắc đám người Anh Không Thích đồng thời xiết chặt, ánh mắt nhìn về phía âm thanh, liền thấy một con dơi màu tím bay tới. Một trận quang mang chớp động, hóa thành một nam tử tóc vàng mặc yếm vĩ phục y. Phía sau gã, còn đi theo mười mấy con dơi màu vàng, cuối cùng đồng thời biến thành hình người.

“Chiêm Tư, Mộ, người tới đây làm gì?” Nhìn thấy người tới lại là nhân vật kiệt xuất nhất thế hệ trẻ tuổi của gia tộc Mộ Hoàng tộc lớn nhất, Anh Không trong lòng cả kinh, tên này là siêu cấp cao thủ đạt tới Ngũ Trọng Thiên của Ma Quân, hoàn toàn cùng cấp bậc với mình, muốn bình yên rời đi, khó khăn rất lớn.

“Ha ha, nghe nói Anh Nguyên người bắt được một nữ nhân loại xinh đẹp, làm huynh đệ đương nhiên phải tới xem chứ? Anh huynh, tốt xấu gì chúng ta cũng là huynh đệ quen biết đã nhiều năm, có con mỗi tốt như vậy, không bằng mọi người cùng chia sẻ đi!” Khóe miệng Đoàn Tư Kỳ lộ ra nụ cười tà ác.

“Xích Tư, từ khi nào mà người lại cảm thấy hứng thú với nữ nhân thế?” Anh Không cười lạnh.

“Ha ha, Anh huynh, người đừng hiểu lầm, ta chỉ hứng thú với máu của các nàng thôi, khiến cho nàng nảy sinh hứng thú với một người khác, Lôi Kiều Long huynh, người cũng nên đi ra đi!” Sau khi tiếng cười của hắn vang lên, một bóng người màu bạc lóe lên trong hư không.

Người này có mái tóc dài màu bạc, con người màu bạc, thân cao hơn hai mét, bắp thịt toàn thân phát triển, phía sau hắn còn kéo theo một cái đuôi rắn thật dài.

Khi hắn xuất hiện cùng lúc, còn có bảy tám nữ tử tuyệt mỹ cõi trần nửa người, trong đó có ba nữ tử đang quần trên người nam tử, không ngừng vuốt ve trên người hắn.

“Ha ha, không ngờ Lôi Nhu Long cũng tới, tin tức của các người thật đúng là linh thông? Nếu hai người các người đều đã

tới, vậy Tử Viêm tộc thì sao? Người tới là ai?” Nhìn thấy người của Ngân Xà tộc cũng xuất hiện, Anh Không Thích trợn trợn cười lạnh. Hắn hiểu, hôm nay nếu mình muốn toàn thân trở ra, chỉ sợ rất khó, nhưng vì hi vọng của cả nhà anh em họ mình, cho dù chết, hắn cũng muốn mang về thân thể thuần linh.

Vài tên nam tử bên cạnh hắn cũng cảm nhận được sự cường đại của đối thủ, từng tên nắm chặt vũ khí trong tay, hết sức chăm chú bảo vệ Lạc Linh Nhi được hai nữ tử dìu đỡ phía trước. Bọn hắn đều hiểu, nàng mới là mục tiêu của bọn hắn, nhiệm vụ của bọn hắn chính là bảo vệ nàng thật tốt, cho dù vì thế mà trả giá bằng tính mạng của mình, cũng không chối từ.

“Ha ha, Anh huynh, chuyện này huynh không cần phải xen vào. Kỳ thật ta và Lôi Nhu Long huynh cũng chỉ đến xem mà thôi, huynh không bằng cứ giao cô ta cho chúng ta đi. Đợi chúng ta chơi đủ rồi, nhất định sẽ đưa đến Anh gia các người. Huynh thấy thế nào?” Sau khi dứt khoát mở miệng nói lần nữa.

Anh Không Thích lại trợn trắng mắt, chơi chán rồi thì đưa đến Anh gia, đến lúc đó chắc là một thầy khô hủ?

“Các người đã tới, cũng đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, bảo ta giao ra, xem bản lĩnh trong tay các người đi!” Anh Không Thích hừ lạnh nói, một thanh trường thương toàn thân màu lam xuất hiện trong tay hắn.

Hắn biết, trận chiến hôm nay, rất có thể là trận chiến gian khổ nhất kiếp này của hắn, giữa Ma tộc vốn là chém giết thành tính, cho dù chỉ vì một chút chuyện nhỏ cũng sẽ tranh đấu sinh tử, chớ đừng nói chi là nàng có quan hệ đến sự ra đời của một vị tân Ma Vương.

Điều này đối với toàn bộ Ma tộc mà nói đều là một đại sự, một sự kiện liên quan đến lợi ích của bản thân, cho dù bình thường bọn họ có giao tình nhiều hơn nữa, hôm nay cũng tất nhiên là sinh tử đối mặt.

“Ha ha, Anh huynh, người cần gì phải khổ chứ? Chẳng lẽ người cho rằng một mình người sẽ là đối thủ của chúng ta

sao?” Về mặt của hắn hòa nhã, dường như không muốn động thủ, thế nhưng trong tay hắn lại có thêm một thanh Thập Tự Kiếm màu máu.

Lôi Nhu Long bên cạnh hắn cũng đang nắm một thanh trường côn màu vàng, trên trường côn điêu khắc một xà nữ trần trụi, cả cây côn tỏa ra hào quang màu vàng nhạt.

Anh Không khòe miệng cười lạnh một hồi, bất quá ánh mắt của gã không rơi vào trên người của Chỉ Tư Tư cùng Lôi Nhu Long mà quét nhìn chung quanh, tựa hồ đang chờ địch nhân mạnh hơn.

“Ai, Lôi Kiều huynh, xem ra ngươi muốn ôm mỹ nhân phải cố gắng rồi!” Thấy Anh Không Thích không có ý tứ nói chuyện, y cười nhạt, lời còn chưa dứt, thân thể của y đã trực tiếp lao ra ngoài, không đến một hơi thở, đã đi tới trước người Anh Không Thích, kiếm Thập Tự màu máu trong tay tỏa sáng hào quang, hung hăng bổ vào không trung của anh đào.

Thân ảnh Lôi Lan Long cũng lóe lên, biến thành một đạo ngân quang, đi tới bên trái của Anh Không Thích, hoàng kim côn trong tay trực tiếp quét về phía Anh Không.

Đối mặt với công kích liên thủ của hai người, trong mắt Anh Không Thích không có bất kỳ ý lùi bước nào, trường thương trong tay run lên, một đóa thương hoa nở rộ trên mũi thương, ngay sau đó trực tiếp ngăn lấy Huyết Sắc Thập Tự Kiếm của Tạ Giải, tiếp đó thuận thế kéo một cái, vừa vặn tránh được Lôi Kiều Lan quét qua.

Cũng ngay lúc đó, trong hư không bỗng nhiên có một đạo kiếm quang màu bạc bắn ra, thẳng hướng Lạc Linh Nhi được Anh Không Thích vọt tới...

Đan được Lôi Đình đệ ngũ ngũ thập nhị thiên lôi đình đan...

Ngay lúc Anh Thích cùng Đoàn Tư, Lôi Đậu đại chiến, lôi đình phong bạo trong núi Lôi Trạch vẫn tiếp tục, tại nơi Diệp Tĩnh Vũ ngồi xếp bằng lúc trước, xuất hiện một cái kén khổng lồ lóe ra hào quang bảy màu, mặt ngoài cái kén chớp động từng trận lôi quang, từng đầu tia chớp giống như từng đầu điện rồng chạy tới chạy lui...

Phía dưới kén lớn còn cấm Thiên Tôn đao, bất quá Thiên Tôn đao vốn hiện ra hào quang màu tím giờ phút này đồng dạng lóe ra hào quang bảy màu, mỗi một đạo hào quang đều đẹp hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, thậm chí căn bản không cần người thôi động, liền có thể bắn ra đạo đạo đao khí sắc bén.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện toàn bộ thân đao Thiên Tôn đao đã trở nên trong suốt, chỉ có điều ánh sáng bảy màu tỏa ra đã che kín thân đao.

Tất cả những thứ này đều do thân đao của Thiên Tôn bị lôi điện bảy màu của lôi đình rèn luyện, đã hoàn toàn tiêu tán, thậm chí đao hồn của Thiên Tôn đao cũng thiếu chút nữa bị tiêu diệt trong lôi đình này. Nhưng cuối cùng nó đã trải qua một trận kiếp nạn, linh lực của đao hồn đại tiến, thân đao này lại dùng tài liệu cực phẩm trong lôi đình ngưng tụ lại, uy lực của đao, phẩm cấp của đao so với trước đây đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Nguyên lai Thiên Tôn đao vốn là bảo đao nhất đẳng, nhưng so với bây giờ vẫn chỉ là đao phay khác với bảo đao.

Lúc này thân đao không ngừng run rẩy, càng phát ra âm thanh ông ông, tựa hồ đã không kịp chờ đợi muốn chứng thực thực lực của mình.

Quang kén khổng lồ không ngừng hấp thu lực lôi đình, lôi đình phong bạo trên bầu trời cũng dần dần tiêu tán, ngoại trừ quang kén này ra, những địa phương khác gần như bị lôi đình san thành bình địa, khắp nơi đều có mấp mô, nhìn qua còn lồi lõm hơn mặt ngoài của vàng trắng.

Vừa lúc đó, Thiên Tôn đao tựa hồ cảm ứng được cái gì, toàn bộ thân đao trực tiếp bắn lên, một đao đao mang to lớn từ trên thân đao sáng lên, hung hăng chém về phía quang kén to lớn kia.

“Soạt...” Một tiếng vang thật lớn, quang kén cực lớn kia lại bị đao mang Thiên Tôn đao chém thành hai nửa, lộ ra toàn thân Diệp Tĩnh Vũ trần trụi...

Giờ phút này hắn vẫn là một đầu tóc trắng tung bay, quần áo toàn thân đã sớm bị lôi đình đánh nát, thậm chí Càn Khôn Trạc cũng bị lôi đình này đánh nát, toàn bộ thân thể không còn một tia, từng đạo điện lưu cường đại không ngừng chạy quanh người hắn.

Hình dạng của hắn vẫn anh tuấn như vậy, bất quá không xinh đẹp như trước, mà là chính thể hiện ra màu đồng cổ, bắp thịt trên người càng là từng cái một, tràn đầy tính chất bùng nổ, phối hợp với lôi quang lóe ra kia, giống như Thiên Thần hạ phàm.

Uy vũ, cường tráng, cường tráng...

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt, bắn ra hai luồng điện mang, một luồng khí phách không gì sánh kịp bùng nổ...

“Oanh...” Trong miệng quát lớn một tiếng, bỗng nhiên một quyền đánh tới một ngọn núi phía trước, một cỗ lực lượng khổng lồ trong nháy mắt bộc phát, ngọn núi cao mấy trăm trượng kia lại bị một quyền này nện cho nát bấy...

Nhìn lực lượng một quyền của mình, trên mặt hắn lộ ra nụ cười hài lòng, thuận lợi ngưng tụ đạo lôi đình kim đan thứ hai, thực lực của hắn tối thiểu tăng không chỉ gấp mười lần, dựa theo lực lượng vừa rồi thể hiện ra, coi như là gặp phải võ thần cấp sáu, hắn cũng có thực lực đánh một trận.

Ngưng tụ một viên Kim Đan, thực lực đề cao ba tầng cảnh giới, nếu mình thuận lợi ngưng tụ chín viên Kim Đan, thực lực của mình sẽ đạt tới mức nào? Võ Tôn? Hay là tồn tại trên Võ Tôn?

Vừa nghĩ đến những tồn tại trong truyền thuyết Thái Cổ, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại một hồi ngóng trông, theo huyết Lôi Đình ngưng tụ, trong đầu của hắn còn hiện ra một ít thần thông liên quan tới Lôi Đình chi lực, thật giống như hắn có thể sử dụng một ít thần thông Tinh Thần chi lực...

“Huyền Ma, cảm tạ ngươi đã mang ta tới đây, nếu như không phải đến nơi này, ta lúc nào mới có thể ngưng tụ ra huyết Lôi Đình đây!” Nhìn thoáng qua lôi vân trên bầu trời đang dần tản đi, Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói, mà hai tay của hắn không ngừng chuyển động trên không trung, những tia chớp chạy chồm kia giống như một con mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn., Những dòng điện này không ngừng tụ tập về phía hắn, cuối cùng tạo thành một bộ chiến giáp.

Một kiện chiến giáp hoàn toàn do lôi đình ngưng tụ ra, mọi người đều biết, lôi đình là lực lượng cuồng bạo nhất, có thể đem lôi đình ngưng tụ thành chiến giáp, đó tối thiểu cũng phải là những tiên nhân trong truyền thuyết kia, mới có bản lĩnh chân chính của tiên nhân, nhưng hiện tại Diệp Tĩnh Vũ lại dễ dàng ngưng tụ ra, điều này làm sao không khiến người ta khiếp sợ.

Đương nhiên, cũng không nói thực lực của Diệp Tĩnh Vũ đã đạt đến cảnh giới Tiên Nhân, chỉ có điều hắn không chế lôi đình đã vượt qua tưởng tượng của người thường. Sau khi ngưng tụ ra Lôi Đình Chi Đan, lôi đình sẽ trở thành một phần thân thể của hắn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, vẫn là màu tím đậm, không có một ngôi sao, khiến cho ý nghĩ Diệp Tĩnh Vũ vốn muốn mượn lực lượng tinh thần phá diệt.

“Thôi, tạm thời cứ như vậy đi, chờ sau khi ta trở lại nhân gian, mượn lực lượng tinh thần luyện hóa ngươi một lần nữa, hiện tại gọi ngươi là Chiến Hồn Thần Giáp đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn

nhặt nói, một tay phát lên, một kiện chiến giáp lóe ra hào quang bảy màu đã khoác lên người.

Theo suy nghĩ của hắn, lưu quang trên bộ chiến giáp này nhanh chóng biến mất, rất nhanh đã hóa thành một kiện chiến giáp màu đen, bao phủ hoàn toàn thân thể của hắn vào trong đó...

“Chúng ta đi thôi!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thoáng qua Thiên Tôn đao lơ lửng giữa không trung, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, vẫy tay một cái, đã nắm chặt Thiên Tôn đao, chạy ra ngoài.

Vào lúc này, phía dưới Lôi Trạch Sơn, cũng chính là địa huyết mà Diệp Tĩnh Vũ đưa ra, cả người Lương Tiểu Ty cứ như vậy nằm sấp trong ao nước Cửu U, không ngừng hấp thu lực lượng của Cửu U Chi Thủy, thực lực cũng điên cuồng tăng trưởng như ngồi hỏa tiễn., Bất quá trên mặt hắn cũng là vẻ mặt thống khổ, tựa hồ cũng chịu đựng đau đớn cực lớn, đến lúc đó Công Tôn Lộ bên cạnh nàng cứ như vậy nằm nhoài bên cạnh hắn, từng đạo hào quang màu xanh từ trong cơ thể nàng thoáng hiện ra, cùng hào quang màu u lam kia đan vào cùng một chỗ...

Trong thời gian ngắn, tựa hồ còn khó có thể tỉnh lại.

Mà lúc này, bên ngoài Lôi Trạch Sơn, Anh Dung đang đánh nhau sống chết cùng bốn người Ly Tư, mà một đạo kiếm quang màu bạc từ hư không thoáng hiện, hung hăng bắn về phía Lạc Linh Nhi.

“Hừ, cuối cùng ngươi cũng ra rồi!” Anh Không vừa mới tránh được một cơn của Lôi Kiều Lan, nhìn thấy đạo kiếm quang kia xuất hiện, khóe miệng cười lạnh, một thương vốn đâm về của Ly Tư lại lập tức đổi hướng, trực tiếp vọt tới đạo kiếm quang màu bạc kia, mà thân thể của hắn lại càng bay nhanh về phía này.

Ngay lúc Anh Không Thích cho rằng mình nhất định có thể ngăn được đạo kiếm quang kia, một cô bé chừng mười tuổi xuất hiện trước mặt anh không thoải mái, khuôn mặt khả ái hiện lên nụ cười hồn nhiên vô tà.

Anh Không Thích sủng sớt, cô bé này từ đâu tới mà có một vết
đào mang màu tím sáng chói xẹt qua hư không...

Chương đôi 53, cường thế gia nhập.

Đôi mắt với đao đao mang màu tím này, Anh Không thoải mái trong lòng căng thẳng, lông tóc toàn thân lập tức dựng thẳng lên, tốc độ một đao này cũng thật sự quá nhanh đi?

Hơn nữa điều khiến hắn cảm giác được quỷ dị chính là hắn không cảm giác được một đao này ẩn chứa lực lượng gì, chỉ là từ trong đao này cảm nhận được một cỗ sát ý coi thường hết thảy, tựa hồ một đao này tồn tại chính là vì giết chóc.

Một đao sắc bén như thế, tuyệt đối có thể dễ dàng vạch phá thân thể của chính mình, ngoại trừ ngăn cản, chính mình cũng không còn đường ra nào khác, nhưng chính mình như vậy lại khó có thể ngăn cản đao kiếm quang kia a.

Anh Vô Không giải thích, đầu óc vẫn còn suy nghĩ về một đao quỷ dị này, trường thương trong tay hắn đã quét ra ngoài...

“Coong...” Một tiếng vang nhỏ vang lên, một thương kia của Anh Không giải và đao đao mang kia hung hăng va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, lực đao cực lớn trực tiếp đánh bay cô bé kia bay ra ngoài.

Thế nhưng trên mặt Anh Không Thích cũng không có vẻ gì bất cần, hắn biết, về mặt lực lượng, mình lớn hơn cô bé này. Nàng nhìn như đã thối lui, thật ra là triệt để phá bỏ lực lượng bên trong một thương kia của mình.

Cứ như vậy trì hoãn một chút, đao kiếm quang kia đã xuất hiện bên cạnh Lạc Linh Nhi. Hai nữ tử bảo vệ Lạc Linh Nhi thậm chí còn không kịp phản ứng, thân thể đã bị đao kiếm quang này xuyên thủng ngực. Mắt thấy đao kiếm quang này sẽ chém giết Lạc Linh Nhi, một vòng thân ảnh lại từ hư không thoáng hiện, xuất hiện trước người Lạc Linh Nhi, trực tiếp ngăn lại đao kiếm quang màu bạc kia...

Đây là một nam tử có tám phần tương tự Anh Không Thích, bất quá so với Anh Không thoải mái lạnh lùng, nam tử này lại

ít đi một phần băng lãnh, tiêu sái hơn một phần, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười nhàn nhạt.

Trong tay hắn không có trường thương, chỉ có một cây quạt sắt, chính là cây quạt này đã ngăn cản đạo kiếm mang kia...

“Anh Không Ngộ, không ngờ ngươi cũng tới!” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong hư không truyền ra, ngay sau đó lại thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc quần lụa mỏng màu tím từ từ lộ ra thân hình, tay nàng nắm một thanh trường kiếm...

“Ha ha, Hắc Minh Anh khiết, Hắc Minh Ma Vương chính là Ma Vương tự tin nhất trong bát đại Ma Vương, chẳng lẽ hắn cũng sợ Anh gia chúng ta xuất hiện một gã Ma Vương mới sao?” Khi nhìn thấy thiếu nữ áo tím, nam tử cầm quạt mỉm cười nói ra.

“Ha ha ha, Anh Không Ngộ, câu này ngươi nói sai rồi, Hắc Minh Ma Vương đương nhiên sẽ không sợ hãi Anh gia các ngươi xuất hiện một gã Ma Vương mới, lão nhân gia hắn thậm chí còn không biết chuyện này. Hắc Minh tiểu thư, là ta và Lôi Nhu Long huynh mời đến, nhưng không có chút quan hệ nào với Hắc Minh Ma Vương...” Lúc này, Tạ Tĩnh Tuyền mỉm cười nói.

“Ồ? Từ khi nào Hắc Minh tiểu thư cao quý lại có giao tình tốt với hai tên hỗn đản Lôi Nhu Long này như vậy?” Anh Không cười lạnh nói.

Lúc này, Anh Không giải đã tới bên cạnh hắn, khẽ gọi một tiếng đại ca...

“Anh đào không ngộ, con mẹ nó, ngươi nói ai là tên khôn?” Vừa nghe Anh Không lĩnh hội được câu này, Hắc Minh Anh Dung còn chưa mở miệng, Lôi Kiều Lan đã gầm thét.

Về phần Lữ Tư, tuy rằng tức giận đến mức sắc mặt run rẩy một hồi, nhưng chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Anh Không hiểu ra, cũng không có ý định mở miệng nói chuyện.

“Một người ngày nào cũng chỉ muốn sống chung với nữ nhân, một người chỉ muốn hút máu như thế nào, không phải khôn

kiếp là cái gì?” Anh Không cười lạnh.

“Chết tiệt, đó là sở thích cá nhân của lão tử, có liên quan gì tới người đâu, có loại đại chiến với lão tử ba trăm hiệp. Nếu người thắng Thiên Xà còn trong tay lão tử, lão tử sẽ không quản chuyện Anh gia các người nữa!” Miệng Lôi Nhu Long gào thét.

“Lôi Nhu Long, người chỉ là Ma Quân tứ phẩm, làm sao có thể là đối thủ của ta được!” Anh Không Ngộ vừa nói vừa nhìn đệ đệ của mình, mắt lấp lóe, Anh Không giải thích, thân thể đã tới bên cạnh Lạc Linh Nhi.

“Người muốn chết!” Lôi Kiều Lan giận dữ muốn ra tay, lại bị một tiếng quát ngăn lại.

“Anh Không Ngộ, người đừng hòng kéo dài thời gian. Hôm nay nàng phải chết. Anh Dung tiểu thư, vì để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta động thủ đi!” Trong lúc nói chuyện, thân thể của hắn đã thay đổi phương vị, ngăn chặn đường đi mà Anh Không Thích muốn rời khỏi.

“Đúng vậy, tỷ tỷ, mau giết nàng ta, ta còn phải đi tìm đại ca ca!” Tiểu cô nương kia cũng mỉm cười nói, nàng chính là Hắc Minh Thi Hiên, bởi vì chu kỳ sinh trưởng của Ma tộc tương đối dài, cho nên mấy năm qua, bề ngoài nàng ta dường như không có gì thay đổi.

Vừa nhìn thấy cô bé kia nói chuyện, Anh Không thoải mái nhướn mày. Anh Không Ngộ chau mày, dường như ai cũng biết cô bé bắt phàm.

“Được, biệt Tư, Lôi Nhu Long, các người đối phó Anh Không Thích, không trung hiểu ra thì giao cho ta. Thi Hiên...” Hắc Minh Anh Dung đang định nói Thi Hiên, nhưng chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó là tiếng vang thật lớn từ phía Lôi Trạch sơn truyền đến. Một ngọn núi vỡ vụn, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Tất cả mọi người đồng thời nhìn về phía Lôi Trạch sơn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lôi Trạch sơn, một trong Thập Đại Hung Địa này lại xuất hiện

động tĩnh như vậy? Chẳng lẽ lôi đình phong bạo đã phá hủy kết giới bên ngoài, sắp bộc phát ra rồi sao?

Ngay lúc mọi người còn đang nghi hoặc, thì phía Lôi Trạch Sơn, một bóng người vọt ra, chỉ trong vài bước đã tới trước mặt mọi người.

“Buông nàng ta ra, nếu không chết...” Nhìn Lạc Linh Nhi bị Anh Không giải thích, một giọng nói bá đạo từ trong miệng bóng người kia truyền ra.

Nhìn thấy mái tóc dài màu trắng, thấy được khuôn mặt anh tuấn kia, sắc mặt Anh Không giải thích một hồi kịch biến...

“Người...người...người làm sao có thể không chết? Dưới lôi đình phong bạo, người lại không chết? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?” Anh Không Thích thì thảo nói, mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi tiến vào Lôi Trạch., Hắn cũng đã nhận ra Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu thau, nghĩ hết mọi cách, dùng phương thức tiêu hao nhất dẫn đám người Diệp Tĩnh Vũ vào Lôi Trạch Sơn. Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn, nhưng nào ngờ hắn vẫn còn sống đi ra? Điều này làm sao hắn không sợ hãi?

Đương nhiên, phương thức này cũng chỉ có thể hữu dụng với Diệp Tĩnh Vũ, dù sao chỉ có hắn là không hiểu rõ Ma giới, cũng chỉ có hắn mới liều mạng xông vào cứu Lạc Linh Nhi, về phần những người khác, chỉ cần có thể giết chết Lạc Linh Nhi, bọn họ mặc kệ dùng phương pháp gì...

Trong lúc nhất thời, hiện trường cứ như vậy xuất hiện người ba phương, một bên muốn giết Lạc Linh Nhi, một bên muốn bắt cóc nàng, một bên lại phải cứu nàng ra...

Mà theo Diệp Tĩnh Vũ cường thế xuất hiện, anh đào không giác ngộ, răng cửa, Lôi Nhu Long, Hắc Minh Anh khiết, Hắc Minh Thi Hiên cùng với các Ma tộc khác đều kinh ngạc nhìn nam tử xa lạ này...

Bọn họ là vẻ mặt nghi hoặc, Hắc Minh Anh Dung cũng là một trận nghi hoặc, cho dù là Hắc Minh Thi Hiên, trên khuôn mặt phần hồng kia cũng hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng dần dần,

vẻ nghi hoặc trên mặt nàng lại dần dần tán đi, thay vào đó là vẻ mặt vui mừng...

“Đại ca ca...” Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng nàng truyền ra, mọi người tại đây cũng sửng sò, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng dời ánh mắt đến trên người nàng, trên mặt cũng là một trận kinh ngạc...

Ma quân đệ ngũ giai đệ ngũ phẩm, đệ tứ thập ngũ phẩm.

“Thi Hiên? Ngươi... Sao ngươi lại ở đây? Còn cả ngươi, Anh Dung, các ngươi... sao các ngươi đều ở đây?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ kinh hô, vừa rồi hần chú ý tới Lạc Linh Nhi đang hôn mê, đâu có chú ý tới Hắc Minh Thi Hiên và Hắc Minh Anh Dung.

“Đại ca ca, quả nhiên là ngươi, ngươi trở nên rất mạnh a, ta thiếu chút nữa không nhận ra ngươi, chúng ta tới là để giết nàng!” Hắc Minh Thi Hiên nghe Diệp Tĩnh Vũ nói, càng thêm chắc chắn nói, một bàn tay nhỏ bé ục ịch chỉ vào Lạc Linh Nhi được Anh Không cõng bỏ bảo vệ.

“Ngươi... Ngươi không biết nàng sao? Nàng là Linh Nhi tỷ tỷ...” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, Hắc Minh Thi Hiên lúc trước từng gặp Linh Nhi à? Sao nàng lại không biết?

“A...” Hắc Minh Thi Hiên lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt to màu tím không ngừng quan sát trên người Lạc Linh Nhi? Càng đánh giá, càng cảm thấy quen thuộc, nhớ tới vừa rồi mình suýt nữa giết chết người mà đại ca ca yêu, sắc mặt biến ảo...

Kỳ thật cũng không trách được nàng, tuy rằng thực lực nàng cường đại, nhưng mà dựa theo tuổi tác Ma tộc mà nói, cũng chỉ là một tiểu cô nương, lúc trước ở Vân Kinh cũng chỉ gặp qua một hai lần Lạc Linh Nhi mà thôi., Hơn nữa khi đó Lạc Linh Nhi còn là một thiếu nữ, thực lực bản thân cũng không mạnh, nào có như bây giờ, đã sắp làm mẫu thân. Hơn nữa khí tức của nàng bây giờ hoàn toàn khác trước đây, nói thế nào bây giờ cũng là một cường giả Hồn Tiên?

“Đại ca ca, ta...” Miệng nhỏ Hắc Minh Thi Hiên lẩm bẩm cùng một chỗ, đang muốn giải thích với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu ra, hóa ra các nàng là Ma tộc, chẳng trách lúc ấy các nàng có thực lực cường đại cỡ đó, hơn nữa nhìn dáng vẻ của các nàng, chắc là Tử Viêm tộc.

“Được rồi, ca ca không có ý trách người, một hồi chiến đấu, giúp ta bảo vệ Linh Nhi tỷ tỷ đi!” Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu cười, tuy nói hắn biết Hắc Minh Thi Hiên là Ma tộc, nhưng hắn lại tin tưởng nàng tuyệt đối sẽ không đả thương mình và người bên cạnh mình, vừa rồi nàng cũng chỉ là không nhận ra Lạc Linh Nhi thôi...

“Ừm, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến Linh Nhi tỷ tỷ!” Hắc Minh Thi Hiên ra sức gật đầu, nhưng đôi mắt màu tím to lớn đảo qua Tạ Tư Nột và Lôi Nhu Long ở bên cạnh, ý vị cảnh cáo cực kỳ đậm.

Cuối cùng lại rơi vào trên người Anh Không giải thích, tựa như đang suy nghĩ cách cứu Lạc Linh Nhi ra.

“Tiểu thư anh đào, bây giờ nên làm gì?” Cảm nhận được ánh mắt không có hảo ý của Hắc Minh Thi Hiên, trong lòng bỗng căng thẳng, bọn họ cũng không dám khinh thường cô bé khoảng chừng mười tuổi này.

“Nàng là ai?” Hắc Minh Anh Dung không đáp lời, ánh mắt rơi về phía Diệp Tĩnh Vũ, cũng bởi vì hôm nay Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá cường đại, thậm chí khí tức còn trên cả nàng, vừa rồi nàng mới không nhận ra nàng.

Trong lúc hồi, trong lòng Hắc Minh Anh Dung cũng kinh hãi một hồi. Mấy năm trước, lúc mình ra tay cứu hắn, lại chỉ là một tiểu võ sư, mình tiện tay cũng có thể bóp chết hắn. Thế nhưng vài năm sau, thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới như vậy, coi như là ở Ma giới cũng có thể qua lại tự nhiên, mấy năm nay, rốt cuộc hắn gặp phải tạo ngộ thể nào?

“Hắn là thê tử của ta!” Diệp Tĩnh Vũ kiên quyết nói.

“Vậy được rồi, hy vọng người có thể cứu được nàng ra. Nếu người không tin bị hai huynh đệ bọn họ giết chết, ta sẽ đưa nàng đi gặp người!” Hắc Minh Anh thuần khiết lạnh lùng nói, thân thể lui về sau một bước, ý tứ rất rõ ràng. Chỉ cần Lạc

Linh Nhi không rơi vào Anh gia, nàng tuyệt đối sẽ không ra tay.

Thấy Hắc Minh Anh lạnh lùng không ra tay, hai người họ đương nhiên sẽ không ra tay, đồng thời lùi về sau một bước. Bọn họ ngược lại rất muốn nhìn xem hai người đến từ nhân gian và Anh Không gia rốt cuộc là ai mạnh hơn ai.

Diệp Tĩnh Vũ trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ nhìn lướt qua Hắc Minh Anh Dung, lại một lần nữa đem ánh mắt rơi vào trên người Anh Không Thích cùng Anh Không Ngộ.

“Lần cảnh cáo cuối cùng, thả nàng ra, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng!” Âm thanh lạnh lẽo, không mang theo chút tình cảm nào, giống như là Thánh Nhân cao cao tại thượng, đại biểu cho Thiên Đạo.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ cuồng vọng như vậy, cho dù là Anh Không giác ngộ cũng phải biến sắc.

“Vị bằng hữu này, mặc dù nơi này là Ma giới, nhưng ngươi cũng không phải cuồng ma, đừng nói nhiều!” Khóe miệng Anh Không hiện ra một nụ cười lạnh.

“Đại ca, tiểu tử này cũng thật cuồng vọng một chút, để cho ta đóng băng tính mạng của hắn đi!” Trong lòng Anh Không giải cũng là một trận lửa giận, Diệp Tĩnh Vũ người mạnh, nhưng ngươi cũng không cần cuồng vọng như vậy chứ? Nơi này là ma giới, mình có thể hoàn toàn phóng thích lực lượng của mình, tuyệt đối là cảnh giới ngũ phẩm Ma Quân, chẳng lẽ ngươi còn có thể đạt tới võ thần ngũ trọng thiên hay sao?

“Hay là để ta tới, ngươi chỉ cần coi trọng nàng là được!” Anh Không lắc đầu, lạnh nhạt nói.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn anh đào không ngộ, lại nhìn Anh Không bên cạnh Lạc Linh Nhi, sát cơ trong mắt nở rộ...

“Các ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi!” Vừa nói xong, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lập tức vọt ra ngoài, thậm chí hư không cũng không lưu lại tàn ảnh. Hắn đã tới trước người Anh Không ngộ ra, rút Thiên Tôn đao ra, nhanh như chớp chém xuống một đao...

Anh Không Ngộ biến sắc, hiển nhiên bị tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ làm cho kinh sợ, nhưng thiết phiến trong tay gã lại vung về phía trước, tựa hồ muốn ngăn cản một đao cường thế kia của Diệp Tĩnh Vũ.

Thế nhưng hắn vừa mới chém ra một nửa, liền thấy đao Thiên Tôn Vũ trong tay bỗng nhiên đao mang đại phóng, một đao lôi điện cực lớn từ trong thân đao kia phóng ra, trong chớp mắt hóa thành một thanh đao mang to lớn dài mấy trăm trượng, triệt để bao phủ Anh Không Giải...

“Mẹ nó!” Cảm nhận được lực lượng hùng hồn đột nhiên bộc phát, cứ là Anh Không Ngộ mãi tự xưng tài tử, lúc này cũng không nhìn được chửi thề.

Quạt sắt trong tay trực tiếp hóa ra đao đao quang mang màu đen, trên người trong nháy mắt xuất hiện một bộ chiến giáp màu lam, từng đạo ma văn màu lam không ngừng chảy xuôi trên chiến giáp này, hiển nhiên cũng là một kiện chiến giáp giá trị xa xỉ, tuyệt đối có thể ngăn cản một kích toàn lực của Ma quân ngũ phẩm...

“Coong...” Một tiếng giòn vang, Thiên Tôn đao va chạm với thiết phiến mà Anh Không ngộ ra, vô số lôi quang toàn diện bộc phát, vậy mà trước mặt hai người hình thành một quả lôi quang cầu thật lớn...

Vô số lôi điện không ngừng bổ vào chiến giáp mà anh đào không ngộ ra, trong đó mang theo vô số đao khí, do lực lôi đình ngưng tụ ra đao khí...

Một đao lại một đao, anh đào không ngộ ra lam sắc quang mang trên người không ngừng lập lòe, thậm chí chiến giáp của hắn cũng phát ra thanh âm răng rắc rắc rắc, vậy mà bắt đầu vỡ tan...

Cảm nhận được đao khí liên miên bất tuyệt, sắc mặt Anh Không hiểu là thay đổi kịch liệt, thế nhưng hắn bị đao mang bao phủ đã không còn sức lực, chỉ có thể toàn lực ngăn cản đao khí kinh khủng đến cực điểm này.

Ma quân năm trăm sáu mươi một tên Ma quân cấp sáu.

Tất cả những điều này nhìn như xa xưa nhưng kỳ thật chỉ trong nháy mắt, bọn người Hắc Minh Anh Dung đã nhìn thấy hai người va chạm. Thân thể không biết gì đã bị lôi quang bao bọc, toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, chiến giáp màu lam trên người vỡ vụn hoàn toàn, thậm chí thiết phiến trong tay gã cũng bị chém thành hai nửa...

Một chiêu này, đường đường là Ma quân ngũ phẩm, vậy mà lại bị đánh bại. Mọi người ở đây đều kinh ngạc, đặc biệt là Hắc Minh Anh Dung, trong lòng nàng rất rõ ràng, mình hiện tại cũng là Ma Quân ngũ phẩm, có lẽ cũng cùng cấp bậc với Anh Không, thế nhưng bây giờ Anh Không ngộ không nổi Diệp Tĩnh một chiêu, mình nghĩ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hắn làm sao có thể trở nên cường đại như vậy? Lúc này, ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại nhiều hơn một tia biến hóa.

Bọn người Chiêu Tử trên sân cũng đều kinh hãi, đều là Ma Quân Tứ Phẩm, trong tuổi của bọn họ, đạt tới Ma Quân Tứ Phẩm, cũng đều là nhân vật thiên tài bình thường.

Mà anh đào không ngộ ra tuổi tác lớn hơn bọn họ, đạt tới ma quân ngũ phẩm, không có gì lạ, nhưng nhân loại này, nhìn qua nhiều nhất là hơn hai mươi tuổi, cho dù hắn bắt đầu tu luyện từ mẫu thai, cũng không thể đạt tới mức này a?

Chẳng lẽ từ lúc nào, thiên phú của nhân loại đã trở nên cao như thế?

Anh Không Thích là người kinh hãi nhất trong đám, hắn đã từng giao thủ với Diệp Tĩnh Vũ, lúc trước Diệp Tĩnh Vũ nhiều nhất cũng chỉ tự mình ngang hàng với lực lượng phong ấn, nhưng không bao lâu, vậy mà có thể một chiêu đánh bại đại ca

còn cường đại hơn mình, điều này căn bản không có khả năng nha...

Hiện trường duy nhất không lộ ra vẻ kinh hãi chính là Hắc Minh Thi Hiên, nhìn thấy đại ca ca của mình trở nên cường đại như vậy, trên mặt nàng cũng là một mảnh phấn hồng, tràn đầy hưng phấn.

“Hắc... không nghĩ tới, người còn trẻ như vậy mà đã có thực lực như vậy. Nhưng cho dù như vậy, người cho rằng người có thể giết được ta sao?” Anh Không lúc này lại mở miệng nói, tiện tay ném nửa thanh thiết phiến của mình đi, bỗng nhiên một ngón tay điểm lên trán của mình.

Một đạo lam quang hiện lên, một cỗ khí tức tuyệt phách phô thiên cái địa từ trong cơ thể hấn toàn bộc phát...

“Phong ấn Già Lam? Con mẹ nó, Anh Không biết tên này ẩn nấp tốt như vậy mà lại dùng Già Lam phong ấn lực lượng của mình!” Cảm nhận được khí tức cường đại đập vào mặt mình, Lôi Kiều Lan và Liên Tư Nột lùi lại, lúc này mới ngăn cản được cỗ uy áp này, trực tiếp mắng to...

Coi như là Hắc Minh Anh tron tru, đối mặt với lực lượng đột nhiên bộc phát này, hấn cũng không nhịn được mà lui về phía sau một bước. Anh Không dùng Già Lam phong ấn đem phần lớn lực lượng của bản thân phong ấn lại, cũng đã có cảnh giới Ma Quân ngũ phẩm, như vậy sau khi cởi bỏ phong ấn, thực lực của hấn sẽ mạnh đến mức nào? Tối thiểu cũng có Ma quân lục phẩm? Ma quân lục phẩm, tuyệt đối có thể xóa bỏ bất kỳ tồn tại nào của Ma quân ngũ phẩm...

Hiện trường, còn có thể bảo trì bất động tại chỗ cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ cùng Hắc Minh Thi Hiên...

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu, phẩm cấp càng cao, thực lực càng cách biệt, phàm là đến cảnh giới Ma Quân, mỗi một đẳng cấp, thực lực đều tăng lên gấp mấy lần.

Nếu nói Ma quân nhất phẩm còn có khả năng đánh bại Ma quân tam phẩm thậm chí là Ma quân tam phẩm, như vậy Ma quân tam phẩm không thể nào đánh bại Ma quân tứ phẩm, còn tứ phẩm và ngũ phẩm thì chênh lệch càng lớn.

Mà Ma quân lục phẩm, cho dù là một trăm tên Ma quân ngũ phẩm cùng tiến lên cũng chưa chắc có thể đánh bại một gã Ma quân lục phẩm, đây cũng là lý do vì sao Ma giới tuy có rất nhiều Ma quân, nhưng chân chính đạt tới thất phẩm trở lên lại cực kỳ ít ỏi.

Thực lực của Diệp Tĩnh Vũ có thể đối kháng với Lục Phẩm Ma Quân cũng là vì mỗi lần hắn ngưng luyện một viên kim đan, thực lực của hắn cũng tăng lên gấp nhiều lần, tổng cộng là hơn xa hai.

Cảm nhận được lực lượng không ngừng tăng lên của Anh Nguyên, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc, Thiên Tôn đao trong tay phát ra đạo đạo lôi quang bảy màu, tựa hồ đã không kịp chờ đợi muốn xông lên phía trước uống tinh huyết không ngộ...

“Đỡ một chiêu của ta, Anh Tuấn Vô Danh!” Lúc này, khí tức mà Anh Không ngộ ra đã đạt tới cảnh giới Ma Quân Lục Phẩm, hai tay hắn vẽ một đường vào hư không, cưỡng ép vặn vẹo không gian kia. Diệp Tĩnh Vũ còn chưa phục hồi tinh thần đã cảm thấy không gian trước người bắt đầu co rút lại, thân thể của mình dường như nặng nề hơn rất nhiều...

Ngay sau đó, liền thấy một bàn tay từ trong hư không lộ ra, đánh tới ngực của mình, xem khí tức cường đại phát ra kia, coi như là một ngọn núi lớn, cũng nhất định sẽ bị một chưởng này đập thành bột phấn a...

Hắn không muốn dùng thân thể của mình đi thử uy lực một chưởng này, dưới chân ngân quang chớp động, sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ, cơ hồ không đến nửa hơi thở, đã thoát ly không gian vặn vẹo kia, đi tới trước người Anh Không Ngộ...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa xuất hiện trước người mình, trên mặt Anh Không giác ngộ không có vẻ gì kinh ngạc, trong tay không biết lúc nào xuất hiện một thanh đoản thương dài ba thước, định đâm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại chợt phát hiện khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra một nụ cười tà dị...

Còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ đặt Thiên Tôn đao ra sau lưng, cũng không biết từ đâu lấy ra một cái chuông cổ màu xanh cũ nát không chịu nổi ném về phía mình!

Tên gia hỏa này có phải bị lực lượng đột nhiên bộc phát khiến cho sợ choáng váng rồi không? Lại dùng loại lực lượng rách nát này đối phó với mình?

Không chỉ Anh Nguyên hiểu ra ý niệm trong đầu, mà ngay cả đám người Hắc Minh Anh Dung cũng lộ vẻ khó hiểu. Cổ Chung nhìn thế nào cũng là một khối đồng nát sắt vụn, không có chút sóng năng lượng nào, đồ vật như vậy sao có thể đả thương người? Chẳng lẽ hấn điên rồi hay sao? Bảo đao tốt như vậy mà không dùng loại rách nát này?

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Anh Không vẫn cẩn thận từng li từng tí một dùng đoản thương trong tay đâm về phía chiếc chuông cổ màu xanh kia. Đây là binh khí siêu cường mà hấn hao tốn mấy trăm năm đã luyện, so với cây quạt vừa rồi nhìn không trung kiên cố hơn không biết bao nhiêu lần. Hấn tự tin coi như là lấy uy lực của Diệp Tĩnh Vũ Thiên Tôn Đao, cũng khó mà đả thương được đoản thương cái chuông rách nát này, chớ đừng nói chi là cái chuông cổ này...

Nhìn đoản thương trong tay mình không ngừng tới gần chuông cổ màu xanh kia, dường như hấn đã thấy được đoản thương của mình đã xuyên thủng khối chuông rách này, sau đó lại xuyên thủng qua thân thể Diệp Tĩnh Vũ. Đương nhiên, vì phòng ngừa khả năng hậu chiêu của Diệp Tĩnh Vũ, hấn chỉ sử dụng lực lượng bảy tầng...

Bất quá hấn tin tưởng, kể cả là tầng bảy lực lượng cũng đủ bắn xuyên qua chuông cổ này, lại bắn xuyên qua thân thể Diệp Tĩnh Vũ...

Cảnh giới của Ma quân lục phẩm đâu phải người bình thường có thể ngăn cản được?

“Răng rắc...” Một tiếng vang nhỏ, tất cả mọi người đều cho rằng chuông cổ màu xanh của Diệp Tĩnh Vũ bị đánh nát, nhưng khi bọn hấn nhìn lại phát hiện chuông cổ mặc dù bị tàn

phá, nhưng lại hoàn hảo không tổn hao gì, ngược lại là mảnh
đoản thương anh đào không ngộ ra toàn bộ...

Giống như thủy tinh vỡ vụn...

Đây là năm mơ sao?

Cái uy của cái chuông cổ Chương Chương Ngũ Bàn thứ năm mươi lăm.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những chuyện này, bọn họ chỉ có một cảm giác đó chính là đang nằm mơ.

Bất luận vũ khí gì, bất luận pháp bảo gì đều có khí tức đặc biệt, đặc biệt là pháp bảo cường đại, năng lực ẩn chứa trong đó đều cực kỳ cường đại, giống như thanh Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ, khí tức lôi đình tỏa ra làm mọi người còn sợ hãi, nhưng chuông cổ này của hắn, thực sự không có nửa điểm ba động năng lượng?

Bất kể nhìn thế nào cũng đều là một chiếc chuông rách bình thường, làm sao có thể dễ dàng đập nát Hư Diễm thương mà Anh Không ngộ ra được, đây chính là bản mệnh vũ khí mà hắn tốn cả trăm năm rèn ra a.

Mọi người chỉ kinh hãi, còn Anh Dung không ngộ sâu trong đó lại sợ hãi một hồi. Lúc chuông cổ màu xanh đánh nát Hư Diễm thương của hắn, hắn cảm thấy một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng từ trong chuông cổ màu xanh kia bộc phát ra, đó hoàn toàn không phải cùng một cấp độ lực lượng. Tuy rằng luồng lực lượng kia chỉ có một chút xiu, thế nhưng chỉ một chút xiu như vậy cũng đủ để xóa bỏ hoàn toàn bản thân mình.

Căn bản không dám suy nghĩ nhiều, ma lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cao nhất tới hai chân, thân thể dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau. Dưới lực lượng như vậy, hắn căn bản không có nửa điểm ý niệm chống cự trong đầu...

Phản ứng của gã rất nhanh, thế nhưng chuông cổ màu xanh kia đã nện vào trên Hư Diễm thương của gã. Một đạo lực lượng thế gian không phải cùng lúc đánh nát Hư Diễm thương mà tràn vào trong cơ thể gã, hai tay gã trực tiếp nổ bể ra, ngay sau đó hai vai gã cũng trực tiếp vỡ vụn, từng đạo huyết dịch màu

lam không ngừng phun ra, trong miệng gã lại phát ra tiếng kêu gần như tuyệt vọng...

“Thích, đi mau... Đi mau...” Vừa nói, vừa không để ý thương thể của mình, chạy trốn với tốc độ cao nhất...

Hết thấy phát sinh quá nhanh, lúc anh đào lĩnh âm thanh truyền ra, Anh Không Thích mới phát hiện hai tay đại ca mình đã không còn, hơn nữa không muốn sống chạy như điên về phía trước...

Bất quá giữa huynh đệ cũng coi như là rất ăn ý, biết đại ca của mình gặp phải nguy hiểm cực lớn, căn bản không cần suy nghĩ đây là chuyện gì. Xoay người, liền muốn kéo Lạc Linh Nhi rời đi, thế nhưng một vòng đao quang màu tím đã chém tới...

“Đừng để ý tới nàng ta, chạy mau...” Lúc này, thanh âm anh đào không ngờ lại truyền đến, Anh Không thoải mái quay đầu nhìn lại, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ cầm cổ chung màu xanh trong tay, hung hăng nện vào bụng đại ca mình, lập tức nhìn thấy toàn bộ bụng dưới của đại ca mình vỡ vụn ra, thân thể Ma tộc cường hãn dưới cổ chung màu xanh kia, giống như thủy tinh dễ dàng bị nghiền nát...

Cảm nhận được tiếng tuyệt vọng của đại ca mình, Anh Không thoải mái không bao giờ dừng lại, trường thương trong tay rung lên, vẽ ra một đường hư không, trực tiếp bước vào, cũng mặc kệ ánh đao Lạc Linh Nhi và Hắc Minh Thi Hiên...

Đại ca của mình đạt tới Ma Quân lục phẩm, đều không chịu nổi một kích của chuông cổ màu xanh kia, vậy mình thì sao? Không chừng vừa mới đụng vào, mình sẽ bị đập thành bột phấn, đây rốt cuộc là thứ gì?

Anh Không thoải mái đem tin tức này nói cho gia tộc mình, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của hắn, khí tức của hắn đã hoàn toàn biến mất tại hiện trường...

Thế nhưng Anh Không Ngộ lại không có vận khí tốt như vậy, thân thể đã bị đánh đứt từ đó, hắn rốt cuộc mất đi năng lực chạy trốn, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý định hạ thủ lưu tình chút nào, cái chuông cổ màu xanh cứ thế đập thẳng xuống., Thân thể hắn trùng trùng điệp điệp nện lên đầu, mơ hồ

hiện lên một đạo hào quang màu xanh, mà đầu của hắn thì giống như bị tạc nổ tung ra, cuối cùng cả người hắn bị vàng hào quang màu xanh kia chôn vùi...

Hiện trường, chỉ còn lại một vũng máu màu xanh lam...

Nhìn chiếc chuông cổ màu xanh trong tay, lại nhìn anh đào không giác ngộ ngay cả thịt nát cũng không có, lại nhìn Anh Không giải sớm thoát vô ảnh vô tung, Diệp Tĩnh Vũ thở dài một hơi: “Ai, vẫn là thực lực của ta quá thấp, ngoại trừ có thể dùng người để đập người, vậy mà không cách nào phát huy diệu dụng khác, lúc nào mới có thể phát huy hoàn toàn lực lượng của người đây?”

Lời nói của hắn rất tản mạn, thế nhưng câu nói vừa rồi khiến đám người Hắc Minh Anh Dung đang trợn mắt há hốc mồm lại phảng phất như sét đánh giữa trời quang...

Thực lực quá thấp, chỉ có thể dùng để đập người? Người là người bình thường sao? Đó chính là Ma quân cảnh giới lục phẩm đấy? Đó là Ma quân lục phẩm đủ để giết bọn mình liên thủ, vậy mà cứ thế bị người dễ dàng đập thành bột phấn, ngay cả cặn cũng không còn một mống, người lại còn nói không có phát huy tác dụng gì khác, nếu như có thể phát huy diệu dụng khác, vậy thì sẽ cường đại đến mức nào?

Hắc Minh Anh trợn, Lô Kiều, Chỉ Tư, cùng với những Ma tộc đi theo bọn họ, tất cả đều gât gao nhìn chăm chăm vào chuông cổ màu xanh trong tay Diệp Tĩnh Vũ. Nơi đó tràn đầy sợ hãi, trong sợ hãi, lại càng có thêm một tia tham lam, nếu mình có được đồ vật như vậy, vậy thực lực không phải đã tăng lên một đoạn lớn rồi sao?

Không được, đồ vật như vậy, tuyệt đối không đủ để rơi vào trong tay nhân loại này, nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp cướp nó vào trong tay...

Trong lòng cả hai bỗng xuất hiện suy nghĩ này, bất quá bọn họ cũng biết, dựa vào bản lĩnh của hai người, cướp đoạt thứ này chắc chắn là người si nói mộng, vẫn nên nhanh chóng nói cho trưởng bối trong nhà mình mới là đúng lý.

Về phần Hắc Minh Anh Dung trên mặt cũng hiện lên từng trăn trăn sắc, bất quá nàng hiểu, nếu là người của Hắc Minh gia tộc thật sự muốn giết người đoạt bảo, người đầu tiên phản đối nhảy ra nhất định là Hắc Minh Thi Hiên, nha đầu kia cũng không biết chuyện gì xảy ra., Đối với người này nhớ mãi không quên, bất quá nếu không thể giết người đoạt bảo, vậy mời chào đi? Thực lực của hắc tối thiếu cũng là cảnh giới ma quân ngũ phẩm, hơn nữa có trọng bảo như vậy, đây tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực lớn nha.

Chỉ có Hắc Minh Thi Hiên trong mắt không có bất kỳ tạp chất nào, chỉ là một mực cao hứng, tựa hồ thực lực Diệp Tĩnh Vũ càng mạnh, nàng tựa như càng vui vẻ...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến vẻ mặt của mọi người, thả chiếc chuông cổ màu xanh kia lại trong thức hải, đi tới bên cạnh Lạc Linh Nhi, mỉm cười gật đầu với Hắc Minh Thi Hiên nói: “Đa tạ người, Tiểu Thi Hiên!”

Tuy vừa rồi hắc tối cũng có thời gian cứu Lạc Linh Nhi ra, thế nhưng nếu làm vậy, coi như là không ngộ ra cũng có thể chạy thoát...

“Hi hi, ta đã đáp ứng đại ca ca, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào đả thương Linh Nhi tý tý, thì nhất định sẽ không!” Hắc Minh Thi Hiên rất vui vẻ nói, giống như một đứa trẻ đạt được thành tích tốt đang tranh công.

“Ha ha, Thi Hiên ngoan nhất, cho ca ca một cái...” Nhìn thấy thần sắc vô tà của Tiểu Thi Hiên, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng vui mừng một hồi, mấy năm không gặp, tâm tính nàng vẫn như vậy...

“Ba...” Tiểu Thi Hiên nhón chân lên, hung hăng hôn lên mặt Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cũng lấy lại khuôn mặt của Tiểu Thi Hiên, sau đó nhận lấy Lạc Linh Nhi từ tay nàng, định ra tay đánh thức Lạc Linh Nhi, nhưng lại nghe thấy tiếng hát của Hắc Minh Anh Dung vang lên...

“Người giết anh đào không giác ngộ, lại mang đi tể phẩm bọn họ cần. Người không lo lắng Anh gia phái cao thủ tới sao?”

Huyết tộc thứ năm nghìn năm.

“Ta sẽ lập tức rời khỏi Ma giới, trở về nhân gian. Nếu Anh gia muốn tìm ta gây phiền toái, cứ tới!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn Hắc Minh Anh Dung, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ sắp trở về nhân gian, mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều tràn đầy vẻ lo lắng, dường như cũng đang lo lắng nếu hắc thật sự rời khỏi Ma giới, hy vọng đoạt bảo của mình không phải sẽ bị phá diệt sao?

“Đại ca ca, để Thi Hiên về với huynh được không?” Lúc này, Hắc Minh Thi Hiên ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Nghe Hắc Minh Thi Hiên nói như vậy, chỉ thấy họ Liễu và Lôi Kiều Lan nhú mày, có tên sát tinh nhỏ này ở bên cạnh hắc, bọn họ ra tay như thế nào? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn trọng bảo này rời đi hay sao?

“Ha ha, tốt, bất quá ta còn muốn đi tìm đại ca ta, cũng không biết hắc hiện tại thế nào rồi!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu.

Đã từng chứng kiến qua sự khủng bố của chuông cổ màu xanh, hắc có mười phần tự tin, cho dù là Ma quân cảnh giới thất phẩm, muốn đối phó hắc cũng phải ước lượng bản lĩnh của mình.

“Không cần tìm ta, lão tử đến rồi!” Ngay lúc này, lại truyền đến âm thanh của Lương Tiểu Song, Diệp Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy tay phải hắc kéo lôi kéo, tay trái nắm Công Tôn Lộ, từng bước từng bước đi tới, mỗi bước khoảng cách đều là mấy trăm mét, rõ ràng mới vừa rồi còn cách đó mấy ngàn mét, nhưng chỉ vài bước, đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ.

Làn da của hắc so với trước đây tựa hồ tối hơn một chút, trên trán còn có một tia hắc tuyến, âm khí quanh thân lượn lờ, một đôi mắt cũng biến thành u lam, khí tức trên thân càng thêm âm lãnh và cường đại...

Không chỉ có hấn, ngay cả Công Tôn Lộ bên cạnh hấn, cũng tựa hồ biến hóa rất nhiều, thân thể nhìn qua càng thêm cô đọng cứng cỏi, âm khí trên thân càng thêm nồng đậm, hiển nhiên thực lực đề cao không ít.

Trải qua rèn luyện của Cửu U Tuyên, cảnh giới của Lương Tiểu Hữu đột nhiên tăng lên ba cảnh giới, đạt tới cảnh giới thứ tám như thể một vị Võ Thần cấp năm.

“Lôi Kiều, sao ngươi lại ở chỗ này?” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa mở miệng nói chuyện, Lôi Lan ở bên cạnh đã kinh hô.

“A, đường ca, hóa ra là ngươi à, ta đi cùng thân yêu với ta đây!” Lôi Nga nhìn Lôi Kiều Lan, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ gia tộc của mình lại phái hấn ra cản trở hành động của Anh Hùng.

“Thân ái?” Lôi Chu Long sững sờ, ngay sau đó nhìn thấy Lôi Nga kéo chặt cánh tay của Lương Tiểu Hữu, trên mặt lập tức nở ra nụ cười xán lạn.

Nếu tiểu công chúa Hắc Minh gia đều ở bên cạnh tên kia, chuyện đoạt bảo này hiển nhiên không có khả năng. Nếu đã không thể cướp đoạt, vậy thì giao hảo với hấn vẫn tốt hơn nhiều a., Hôm nay đường muội này của mình đã cấu kết với đại ca của hấn, vậy chỉ cần mình giao hảo với đại ca của hấn, không phải là có thể vì gia tộc của mình nghênh đón một cường viện sao? Cho dù không phải cường viện, chỉ cần thông qua tầng quan hệ này, ít nhất cũng thiếu một cường địch?

“Ha ha ha, nguyên lai là em rể a, ha ha ha ha... Hân hạnh được gặp mặt, ta là đường ca Lôi Nga, Lôi Kiều Lan...” Đùng nhìn Lôi Mạch có bộ dáng đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, mãi đến khi đoạt bảo vô vọng, lập tức phản ứng lại, trực tiếp đi tới trước người Lương Tiểu Song, rất là tự nhiên giới thiệu.

“Ha ha, thì ra là đường ca nha, ta là Lương tiểu Nhi, bá kiển đường ca!” Lương Tiểu Hữu cũng nở một nụ cười xán lạn, ôm chặt lấy Lôi Kiều Lan, bất kể nói thế nào, hiện tại Lôi Ngao đều là nữ nhân của mình, không phải sao? Có quan hệ tốt với những Ma tộc này, dù sao cũng tốt mà...

Nhìn thấy Lôi Nhu Long cùng Lương tiểu nhân thân thiết như vậy, Lương tiểu nhân hiển nhiên có quan hệ dị thường với Diệp Tĩnh Vũ. Kể từ đó, lại không phải gia tộc Lôi Lan cũng có quan hệ với Diệp Tĩnh Vũ. Kể từ đó, đoạt bảo càng là vô vọng, mà Hắc Minh gia và Lôi gia càng kéo thêm một cường viện, ngược lại chính mình không thu hoạch được gì, làm sao có thể làm được?

Giờ phút này, trong lòng Quan Tư đối với cha mẹ mình ân cần thăm hỏi một trăm lần, sao bọn họ lại không có mấy người chứ? Chưa nói đến việc sinh cho mình mấy huynh đệ, sinh một hai con gái cũng là tốt nhất mà.

Chỉ cần mình có một muội muội hoặc tử tử, gả nàng cho tên này không phải là được rồi sao?

Trong lòng Diệp Tư là một nỗi hối hận.

“Vị này là...” Nhưng rất nhanh, trên mặt của Tạ Tư liền lộ ra vẻ tươi cười. Bởi vì không có gì khác, Lương Tiểu Đế lại chủ động hỏi hấn.

“Xin chào, trên Huyết tộc có một gã Mộ Tư, tên là Đoàn Quân!” Trên mặt hấn lộ ra nụ cười tự nhận là xán lạn nhất, hai tên này đều rất mạnh, bản thân cần phải tạo quan hệ tốt với bọn họ mới được.

“Ha ha ha, chào, ta tên là Lương Tiểu Nhi, là một con cương... Thi”, câu cuối cùng của hấn rất nhỏ, chỉ có Tạ Tiểu Nhu nghe thấy, mà sau khi nghe được câu này, sắc mặt của hấn lại kịch biến...

Huyết tộc chính là Ma tộc cao đẳng hút máu sinh ra, sinh sống ở Huyết tộc của Ma giới khác với những Huyết tộc ở nhân gian giới kia, những tên kia chỉ là hậu duệ của bọn chúng, nhưng cho dù như thế, thân là cương thi của bộ tộc hút máu, lại là khắc tinh của toàn bộ Huyết tộc.

Nói là khắc tinh, đã được coi là nâng giá trị của Huyết tộc lên, nói thẳng ra một chút, tâm hách của Huyết tộc chính là thuốc bổ tốt nhất của bộ tộc cương thi, cho nên ở thời Thái Cổ, vô số cương thi cường đại đã săn bắt tấn cấp Huyết tộc.

Trong truyền thuyết về Huyết tộc, thời kỳ Thái Cổ, ba mươi chín Ma Vương của Huyết tộc, mười ba Huyết Đế, ba Huyết Hoàng chính là tổ tiên chôn thây trong miêng cương thi, thậm chí ngay cả Huyết Tổ của Huyết Tộc cũng bị Hạng Khuyết đánh trọng thương, sau đó lại càng không rõ sống chết.

Nguyên nhân là bởi vì tâm hạch những huyết tộc này thích hợp để Hạng Cương công lực tăng lên.

Từ đó về sau, Huyết tộc cơ hồ vừa nhìn thấy cương thi đã bỏ chạy, dù cho đẳng cấp của mình cao hơn nhiều...

Điều này đã trở thành đau nhức kịch liệt và sợ hãi của Huyết tộc nhất mạch khó nói nên lời...

Biệt Tư là người phản ứng đầu tiên chính là muốn chạy trốn, nhưng tay của hắn đã bị Lương Tiểu Hữu nắm chặt trong tay, với thực lực cấp bốn của Ma Quân hắn làm sao có thể chạy thoát được?

Nhìn thấy Lương Tiểu Linh nở một nụ cười xán lạn, bỗng hắn cảm thấy mình như một con lợn nướng đối mặt với một tráng hán chưa ăn cơm hơn mười ngày...

Mồ hôi lạnh túa ra từ trên trán, thân là Huyết tộc, lại có thể đổ nhiều mồ hôi như vậy, cũng làm khó nó rồi, mà sắc mặt nó vốn tái nhợt lại càng trắng bệch...

“Ha ha ha, Đoàn Tư, cô là bằng hữu của anh đường Lô Lục Long, cũng là bằng hữu của anh em. Lương Tiểu ta chưa bao giờ thương tổn bạn bè, cô nói đúng không!” Cảm nhận được sự sợ hãi trong mắt gã, nụ cười trên mặt Lương Tiểu Hữu càng thêm thỏa mãn, nắm chặt tay của hắn.

“Đúng, đúng, chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu rất tốt!” Đoàn Tư Tư Liên gật đầu liên tục.

Điện hạ đầu năm ngàn tám?

“Đúng vậy, bằng hữu của chúng ta rất tốt, ta đương nhiên sẽ không làm tổn thương bằng hữu, nhưng làm bằng hữu, cũng có thể cung cấp cho ta một ít đồ ăn, đúng không?” Trong mắt Lương Tiểu, tràn đầy một loại ánh mắt gian kế đã đạt được.

Vừa nghe nói như thế, sắc mặt của y hơi đổi, y không phải là muốn mình bán đứng tộc nhân của mình sao? Cho y một ít tâm hạch sao?

Loại chuyện này, bản thân hắn là Huyết tộc cao quý, làm sao có thể làm được đây?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đoạn thời gian trước, mấy tên gia hỏa của gia tộc Phượng gia kia chẳng phải giết ta sao? Nếu dụ bọn chúng đến trước mặt hắn, đây cũng không tính là bán đứng tộc nhân của mình chứ? Bọn chúng cũng không phải người của gia tộc Biện Nhai, làm sao có thể xem là tộc nhân của mình chứ?

Kể từ đó, không chỉ có thể tiêu diệt gia hỏa đối nghịch với mình, lại có thể tạo quan hệ tốt với hắn, đây chính là chuyện một mũi tên trúng hai đích.

Nghĩ tới đây, đôi mắt của y lập tức lại sáng lên...

“Đó là nhất định, chỉ cần Lương đại ca có thời gian, ta nhất định sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon nhất cho Lương đại ca!” Ly Tư gần như là vỗ ngực cam đoan.

“Ha ha, huynh đệ tốt, quả nhiên là huynh đệ tốt!” Lương Tiểu Hữu vỗ mạnh vào lưng của hắn, sức mạnh cường đại của hắn gần như đập nát xương cốt của hắn.

Đám người Lôi Kiều Long ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của họ, ngoài ra bọn họ thực sự không hiểu vì sao lại e ngại Lương Tiểu Hữu như vậy? Thực lực hắn phát ra nhiều nhất cũng chỉ là Tứ Ngũ Phẩm?

Chỉ có Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười, Ma giới đúng là một nơi thú vị!

“Nha, vị mỹ nữ này là...” Khò khè to hơn với Tiểu Tử, ánh mắt Lương Tiểu chuyển sang người tuyệt sắc anh tuấn. Kỳ thực hắn đã sớm chú ý đến mỹ nữ tuyệt sắc kia, nhưng hiện nay Lương tiểu gia là một gã cường giả, một gã cường giả cũng phải có mặt mũi? Đương nhiên không thể vừa nhìn thấy mỹ nữ thì hai mắt sáng lên phải không? Tuy rằng trong lòng hắn đã sáng tới mức không được...

“Hừ...” Hắc Minh Anh khiết hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới Lương Tiểu, quay đầu nhìn thoáng qua Hắc Minh Thi Hiên, lại dời ánh mắt qua người Diệp Tĩnh Vũ: “Chăn sóc tốt cho muội muội ta, nếu muội ấy xảy ra chuyện gì không hay, ta sẽ hỏi cho người!” Sau khi nói xong, không để ý tới mọi người nữa, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa...

Biết Hắc Minh Anh Dung, Diệp Tĩnh không thêm để ý chút nào nhún vai, căn bản không để Hắc Minh Anh sạch sẽ uy hiếp vào mắt. Dù nàng không nói, mình cũng sẽ chăm sóc tốt Hắc Minh Anh khiết...

Nhưng Lương Tiểu lại có chút lúng túng phờ phạc ở đó...

“Ha ha, Lương huynh, mặt điên kia chính là cái dạng này, người chớ để ý, nếu người thích mỹ nữ, bộ tộc Ngân Xà chúng ta còn rất nhiều, xinh đẹp hơn nàng nhiều. Đi, thừa dịp lần này đi cầu hôn với thúc phụ ta, ta lại giới thiệu cho người một ít mỹ nữ!” Lôi Nhu Long nhìn ra Lương tiểu nhân lúng túng, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười ha hả nói.

Ở trước mặt đường muội của mình giới thiệu mỹ nữ cho đường phụ, cái này cũng quá khó tin đi, bất quá Lôi Ngao bên cạnh lại căn bản không có vẻ ghen tuông, tựa hồ hết thảy đều bình thường không gì hơn...

“Tĩnh Vũ, ngược lại lần này cũng tới rồi, chúng ta cùng đi xem sao!” Lương Tiểu có thể đưa mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Ở địa bàn Ngân Xà tộc, có lẽ Anh gia sẽ không giống trồng khua chiêm đến

đây chứ?

Mà trở về nhân gian tạm thời cũng không có chuyện gì, không bằng đi Ma giới xem một chút cũng không tệ...

Ngay sau đó, hắn trực tiếp đánh thức Lạc Linh Nhi, trong lúc đó không tránh khỏi bị Lạc Linh Nhi quở trách một trận, ai bảo lúc trước hắn bỏ lại Lạc Linh Nhi để một mình chạy đi quyết đấu với Phương chủ quốc chứ?

Bất quá hiển nhiên Lạc Linh Nhi cũng chỉ oán trách trong chốc lát, cũng không có dây dưa nhiều với chuyện này, ngược lại rất nhanh đã cùng Hắc Minh Thi Hiên bên cạnh đánh thành một mảnh...

Mà Khiếu Tư cũng không có chuyện gì, liền cùng mọi người đi đến địa vực Ngân Xà tộc.

Ngân xà nhất tộc ở trong Bát Đại Vương tộc, tự nhiên cũng phải đi vòng qua Lôi Trạch, trên đường đi có nhiều cường giả như vậy, cũng không gặp nguy hiểm gì, Anh gia cũng không phái người đến, đoàn người thuận lợi đi tới khu vực Ngân xà.

Đây là một cánh rừng cực lớn, cây cối trong rừng không phải màu xanh lá mà là màu bạc, thân cây, lá cây, cành lá, toàn bộ đều là màu bạc, phóng tầm mắt nhìn lại thì chỉ thấy một màu bạc.

Những cây màu bạc này cũng cực lớn, từng cây cao vút trong mây. Trên cành cây, thỉnh thoảng mọc ra một cái đầu rắn, có cây chỉ lớn cỡ đầu ngón tay, có cây còn to hơn so với bát nước biển...

Có người thân dài mấy mét, có người nửa người nửa rắn...

Sau thời gian một ngày, mọi người cứ thế xuyên qua rừng cây màu bạc này, đi tới khu vực trung tâm của khu vực Ngân Xà. Ở trong rừng có một bình nguyên nhìn không thấy điểm cuối, trên bình nguyên có thành trấn, có đường đi, có thành trì.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ đi đến một tòa thành gần biên giới là Vân La thành, khác với rừng cây lúc này, toàn bộ tộc nhân sinh sống ở chỗ này đều là hình người, mặc kệ là nam hay nữ, tóc dài màu bạc, hai con ngươi màu bạc., Hơn nữa bọn họ ăn

mặc cực kỳ bại lộ, đại đa số nữ tử chỉ khoác trên người một kiện lụa mỏng, thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện, thậm chí có rất nhiều nữ tử đi chung với nhau, hai tay không ngừng vuốt ve trên người đối phương, cũng có nam nữ trực tiếp bắt đầu đại chiến bên đường...

Cảnh tượng đó quả thực khiến cho đám người Diệp Tĩnh Vũ ghen hòng nhìn trần trời, Ngân Xà tộc này cũng quá đậm đăng đi? Nhìn thấy tất cả những chuyện này, Lạc Linh Nhi đã ngưng ngưng không dám mở mắt, chỉ chăm chú tựa người vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại là Tiểu Thi Hiên, đôi mắt hiếu kỳ nhìn chung quanh.

“Đại ca ca, bọn họ đang làm gì vậy? Động tác lặp đi lặp lại như vậy, bọn họ không thấy chán à?” Giọng nói ngây thơ của Tiểu Thi hiên vang lên...

Diệp Tĩnh Vũ dời ánh mắt về phía Lôi Lan, tràn đầy bất mãn...

“Ha ha, Diệp huynh chớ trách, đây là thói quen của bộ tộc Ngân Xà ta, ta cũng không có cách nào khác đúng không?” Lôi Kiều Lan xấu hổ nói.

“Ừm, thói quen, thói quen rất hay, ta rất thích nơi này!” Lương Tiểu ở bên cạnh tiếp lời, bộ dáng rất là thương thức, chỉ là đột nhiên chuyển đề tài: “Chỉ là động tác của bọn họ cũng quá đơn điệu đi? Ngoại trừ lão hán đẩy xe ra thì không còn gì khác? Lôi huynh, các người có lẽ nên tổ chức giải đấu kéo dài một lần, lặp đi lặp lại động tác như vậy thật là vô vị, người không thấy ngay cả Tiểu Thi Hiên cũng không đầy sao?”

“Cút...” Lôi Chu Long còn chưa hiểu được giải thi đấu san hô là cái gì, Diệp Tĩnh Vũ đã đá ra một cước, nam nhân háo sắc chính là bản tính, hắn không trách hắn, nhưng thảo luận trước mặt tiểu cô nương những thứ này, cái này cũng quá đáng ghét đi?

Lương tiểu nhân bò dậy, muốn giải thích cho mình, lại nghe một trận thanh âm chói tai truyền đến...

“Ai nha nha, đây là tam thiếu gia Lôi gia sao? Nghe nói người không phải đi hoàn thành nhiệm vụ sao? Ai nha, còn mang về

một nữ nhân thuần khiết như vậy cơ mà. Lôi thiếu gia, là tặng cho bản điện hạ đây?”

Đệ tử Đồ Toa xinh đẹp thứ năm mươi chín, con trai của Đồ Toa.

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, liền thấy một nam tử mặc trường bào có ấn ký cự mãng đang được hai nữ kỹ nữ đầy đặn đỡ đi tới...

Miệng hắn rộng mở, hai cô gái đang vươn tay vào ngực hắn vuốt ve...

Trên mặt hắn lại càng là vẻ tươi cười làm cho người ta chán ghét, một đôi mắt gắt gao rơi vào trên người Lạc Linh Nhi, hoàn toàn bỏ qua những người khác.

Kỳ thật dáng dấp của Lạc Linh Nhi cũng không phải là quốc sắc thiên hương, chẳng qua tất cả nữ nhân của bộ tộc Ngân Xà đều là loại người quyến rũ động lòng người, cho dù xinh đẹp đến đâu, nhìn quen cũng thấy chán ghét. Hôm nay bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái thuần tình đáng yêu như Lạc Linh Nhi, đương nhiên ánh mắt sáng lên...

Nhìn thấy ánh mắt tham lam của nam tử, Lạc Linh Nhi nhướn mày, trên người Diệp Tĩnh Vũ lại nổi lên sát cơ...

“Diệp huynh, hắn là con trai của Ma Vương xinh đẹp Đồ Toa, lôi kéo Nhan điện hạ...” Cảm nhận được sát khí trên người Diệp Tĩnh Vũ, Lôi Lan Long nhanh chóng nhẹ giọng nhắc nhở, ngay sau đó thân thể bước về phía trước một bước, khệnh khạng nói: “Điện hạ!”, Vị huynh đệ Diệp Tĩnh Vũ này, chính là một chiêu hắn đã đánh chết Anh Không Ngộ, vị này chính là phu nhân Lạc Linh Nhi tiểu thư của hắn. Vị này là đường muội Lương Tiểu Lương Tiểu Lương, vị này là tiểu công chúa Hắc Minh Thi Hiên của gia tộc Hắc Minh, vị này chính là Huyết tộc Quan Tư, bọn họ đều là khách nhân của ta!”

Lôi Lan Long là câu nói cuối cùng trong nhà.

“Ha ha, không tệ lắm, Lôi Chu Long, tiểu tử ngươi cũng biết kéo mạnh viện binh rồi, nể tình bọn họ là khách nhân nhà ngươi, ta sẽ không làm khó bọn họ mấy người, bất quá nữ nhân này là ta coi trọng, nhất định phải lưu nàng lại! Đương nhiên, chờ sau khi ta chơi đủ, ta sẽ trả lại cho ngươi...” Tác Nhu Lạp phảng phất như không nghe thấy Lôi Nhu Long giới thiệu, vẫn chỉ vào Lạc Linh Nhi nói.

Coi như Diệp Tĩnh Vũ giết Anh Không Ngộ thì như thế nào? Cho dù thực lực hắn cường đại thì đã sao, nơi này là địa vực Ngân Xà, tất cả nơi này đều thuộc về mẫu thân mình, nếu ngay cả nữ nhân mình coi trọng cũng không được, vậy còn nói cái gì.

Vừa nghe được lời nói bá đạo như thế, sát cơ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng nặng, sắc mặt Lôi Chu Long cũng biến ảo một hồi. Tuy nói lấy thân phận của mình cũng không cần e ngại gia hỏa này, nhưng dù sao hắn cũng là con trai của Ma Vương xinh đẹp Đỗ Toa, nếu thật sự động thủ, thực sự không tốt.

“Điện hạ, xin không nên khinh người quá đáng!” Thanh âm Lôi Nhu Long dần dần lạnh xuống, bất kể nói thế nào, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều là do hắn mời về, nếu khách nhân của mình cứ như vậy chịu nhục, sau này mình cũng không cần ở đây lẫn lộn nữa.

“Khinh người quá đáng? Ha ha ha ha ha, Lôi Kiều Lan, có phải ngươi bị nổ đầu óc hay không, ngươi có khi nào thấy bốn điện hạ vừa ý một nữ nhân rồi sẽ từ bỏ không? Được rồi, nếu ngươi đã không tự mình đưa tới, ta cũng không làm khó dễ ngươi, các ngươi bắt nó lại cho ta!” Tác Nhu cười lạnh một tiếng, chỉ vào Lạc Linh Nhi ra mệnh lệnh...

Mấy nữ tử đi theo phía sau hắn trực tiếp lướt tới, chớp lấy Lạc Linh Nhi.

Tốc độ các nàng cực nhanh, ít nhất cũng là cao thủ cảnh giới Ma quân, thủ hạ bên cạnh Lôi Nhu Long đều là ma tướng cảnh giới, mà thủ hạ của nàng lại là Ma quân, xem ra quả nhiên không hổ là ma vương chi tử.

Nhưng nữ nhân mạnh nhất này bất quá cũng chỉ là Ma Quân nhị phẩm, Diệp Tĩnh Vũ đầu để vào mắt, các nàng nếu không tới cũng không sao, nhưng nếu đã bắt nạt Lạc Linh Nhi, hẳn làm sao còn để ý nhiều như vậy. Đừng nói đối phương chỉ là mấy thị nữ, cho dù là Đỗ La Thú tự mình đến đây, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không bó tay chịu trời.

Khóe miệng hắn hiện lên một tia cười trào phúng, trực tiếp xuất quyền đánh về phía ba nữ tử...

Bá Nguyên lực cuồng bá trực tiếp lao nhanh ra, ở trong hư không bắn ra đạo đạo quyền ảnh, cứ như vậy trực tiếp đánh vào ngực ba nữ tử...

Lập tức nhìn thấy bộ ngực đầy đặn của ba nữ tử kia nổ tung ra, ngay sau đó là xương ngực màu bạc cũng hoàn toàn vỡ vụn ra, lực lượng thật lớn cuối cùng cũng nổ cho ba người nát bấy, chỉ còn lại một đoàn huyết nhục.

Trong lúc giờ tay, ba gã Ma Quân đã chết, cảnh tượng như thế, làm cho tất cả mọi người đều sửng sò, đặc biệt là Tác Nhu, gã căn bản không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ thật sự dám động thủ.

Nơi này chính là địa bàn của hắn a, tên gia hỏa này lại dám động thủ ở chỗ này...

Những nữ nhân này, mặc dù thực lực không được tốt lắm, nhưng đều là đỉnh lô của hắn a, những năm gần đây, cùng hắn vui mừng vô số lần, không nói có bao nhiêu tình cảm, làm sao cũng có một tia tình ý ở bên trong không phải? Hiện tại vậy mà đều chết hết rồi?

“Ta, Tác Nhu Lạp... Mỹ Đỗ Toa, phải giống như người khiêu chiến!” Tác Nhu trong không khí rút trường bào trên người ra, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Ở Ma tộc, tất cả đều dựa vào thực lực, dù cho hắn là điện hạ cao quý, cũng không phải cao thủ khác bảo vệ hắn, tất cả vẫn phải dựa vào chính hắn...

Những người này đều là thuộc hạ chính hắn thu phục, mạnh nhất cũng bất quá Nhị phẩm, hiện giờ đối phương đã dám ra tay, nghĩ đến các nàng cũng không đủ xem, vậy chỉ có thể tự

mình ra tay, dựa theo quy củ của Ma tộc, quyết đấu, người thắng sẽ có được người thất bại.

Thấy Tác Nhu không ngờ lại đưa ra lời mời quyết đấu, Lôi Lan, Long cũng kinh ngạc. Phải biết rằng vừa rồi mình đã nói Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đánh chết anh đào không ngộ, chẳng lẽ Tác Nhu có lòng tin đánh bại hắn? Hắn cũng là ma quân ngũ phẩm?

“Người bên ngoài, người dám nhận lời khiêu chiến của ta sao? Nếu như người thất bại, hết thảy của người sẽ là của ta!” Tác Nhu không để ý đến sự kinh ngạc của Lôi Đậu Long, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, tràn đầy phần nộ...

“Như người mong muốn!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, đang lo làm sao xuất thủ giáo huấn gia hỏa này đây, hiển nhiên lại chủ động đưa tới cửa, hắn làm sao không đáp ứng?

Lương Tiểu cũng được, Peter Tư cũng được, cho dù là Lôi Nga cũng là vẻ mặt thương tiếc nhìn về phía Tác Nhu, gia hỏa này chỉ mong lát nữa hắn kêu thảm một tiếng không nên vang mới tốt.

Nghe được quyết đấu bên này, người của bộ tộc Ngân Xà ở gần đó cũng bị hấp dẫn, từng người tập trung về phía này, khi biết con trai của Đỗ Đỗ Toa là Tác Nhu, quyết đấu với một người từ bên ngoài đến đúng lúc, từng người đều lộ ra thần sắc hưng phấn, càng có rất nhiều nữ nhân bắt đầu kéo quần lụa của mình bắt đầu hò hét, hô to mặc kệ là ai chiến thắng, nàng nguyện ý hầu hạ bọn họ như thế nào...

Hắn không để ý tới những nữ nhân này đang gào rú. Hắn đã chơi quá nhiều nữ nhân của bộ tộc Ngân Xà. Hôm nay Lạc Linh Nhi mới là hứng thú lớn nhất của hắn.

Tên này đánh chết Anh Vô Không Ngộ, Anh Không Ngộ kia cũng chỉ là Ma Quân ngũ phẩm, mà thực lực chân thật của mình đã sớm đạt tới Ma Quân lục phẩm, lại thêm mẫu hậu đưa cho mình chiến giáp ngân xà, cho dù là Ma quân thất phẩm cũng đừng hòng dả thương được mình, hắn lấy cái gì để đấu với mình?

Chỉ cần đánh bại hắn, đến lúc đó liền có thể đạt được hết thảy của hắn, coi như là Lôi gia cũng không cách nào nói gì, vừa nghĩ tới có thể đem nữ tử thuần tình như vậy đặt ở dưới thân, hắn chính là một trận hưng phấn...

Chương thứ sáu mươi, thứ sáu mươi...

Thay vì tha thứ....

“Đến đây đi, người bên ngoài, rút vũ khí của ngươi ra, để ta nhìn xem ngươi dựa vào cái gì mà bảo vệ nữ nhân của ngươi!” Tác Nhu, Đỗ Toa kêu to, móc ra vũ khí của mình, đó là một cái roi da màu bạc, nhìn ngọn núi hình như được chế tạo từ da rắn.

Vừa nhìn thấy roi da cỡ này, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đột nhiên nổi lên suy nghĩ như vậy, nha đầu này sẽ không phải là một kẻ ngược đãi chứ? Bằng không làm sao ngay cả vũ khí cũng là roi da?

Bất quá dù nói thế nào, gia hỏa này đã rút ra vũ khí của mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không nung tay, hắn là con trai xinh đẹp của Đỗ Cơ cũng không tồi, hắn là con của Ma Vương cũng không sai., Nhưng nếu là hắn đưa ra quyết đấu, như vậy giết hắn trong quyết đấu cũng là bình thường phải không? Đến lúc đó cho dù Đỗ La muốn gây sự với mình cũng phải cân nhắc lại đúng không? Dù sao, là hắn đưa ra quyết đấu a... Quyết đấu giữa Ma tộc, là thần thánh không thể xâm phạm, bất luận bên nào trong quyết đấu tử vong, thân nhân của hắn đều không cho phép báo thù...

Một phát lấy ra Thiên Tôn đao của mình, đưa tay lôi kéo chém tới, một đạo đao mang chói mắt lập tức đi tới trước người Tác Nhu, Tác Nhu cười lạnh một tiếng, thân ảnh lóe lên, vậy mà biến mất không thấy gì nữa, lại xuất hiện lần nữa, lúc xuất hiện đã đi tới sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, roi da trong tay liền quất tới hậu tâm Diệp Tĩnh Vũ...

“Soạt...” Một tiếng, cây roi da kia vậy mà lại trực tiếp quất thân thể Diệp Tĩnh Vũ thành hai đoạn, thế nhưng Tác Nhu Lạp cũng không có nửa điểm vui mừng, bởi vì gã biết rõ đây bất quá là một cái huyền ảnh...

Chân thân Diệp Tĩnh Vũ đã thối lui ra ngoài ngàn mét, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, nhìn roi da trong tay tác quái, khoe miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

“Câu Hồn Tác!” Tác Nhu Lạp hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một tay nâng lên, cây roi da kia lập tức dài đến ngàn mét, quấn lấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không tiến mà lùi, Thiên Tôn đao trong tay dùng sức quăng ra, lập tức khựng lại.

Mà bản thân hắn lại nhảy lên thật cao, đưa tay đánh một quyền về phía Tác Nhu...

Chính là Tuyệt Học Thiên Toái Quyền mà hắn tự nghĩ ra...

Dứt lời, trong lòng cả kinh, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại ném Thiên Tôn đao trong tay ra, vốn roi da bắn ra lại không thể không thu hồi, quấn lấy đao Thiên Tôn, vừa mới quấn lấy đao Thiên Tôn, liền cảm giác được bầu trời tựa hồ vỡ vụn, một cỗ uy áp khó tả ập về phía mình, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một nắm đấm lớn như vậy đánh tới mình...

Trong lòng căng thẳng, thân thể cấp tốc tránh qua một bên, vừa vặn tránh thoát một quyền kia, thế nhưng quyền kinh cuồng bạo lại oanh ra một hố đất thật lớn nơi hắn vừa đứng, phòng ốc bên cạnh càng bị đánh cho nát bấy, còn chưa kịp dứt khoát lui ra tinh thần, Thiên Phật chương đã một lần nữa đánh ra.

Mồ hôi lạnh trên lưng Tác Nhu túa ra, tốc độ gia hỏa này sao lại nhanh như vậy? Thân thể dám vọt sang một bên, lại một lần nữa tránh được một chương của Diệp Tĩnh Vũ. Nhưng phòng ốc chỗ gã bị toàn bộ đánh nát, hai gã nam nữ Ngân Xà tộc đang làm chuyện câu thả ở bên trong bị đập thành thịt nát.

Ở đây không có ai quan tâm đến sống chết của những tộc nhân này, bọn họ chỉ là sợ hãi thần phục sức chiến đấu cường đại của Diệp Tĩnh Vũ.

Tác Nhu Lạp đã bị đánh ra hỏa khí, liền muốn toàn lực thi triển tuyệt học, một trảo của Diệp Tĩnh Vũ đã chụp tới, lại là Phá Long trảo của tẩu long phái, thẳng đến cổ Tác Nhu.

Tác Nha sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, roi da trong tay tự động quán lên, thế nhưng một trảo này của Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên biến mất, thân thể vắn vẹo một cái, vậy mà trực tiếp bày ra một chân, Tác Nhu Lạp tránh né thêm lần nữa, thế nhưng thân thể của gã lại hoàn toàn mất đi cân bằng, ngay cả roi da trong tay cũng thiếu chút nữa không bóp nát được., Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa xuất hiện trước người hắn, hung hăng tung một cước, nặng nề đập lên xương mũi nhọn hoắt của hắn, trực tiếp đá bay hắn ra ngoài, xương sống mũi càng truyền đến một tiếng rắc rắc giòn vang, toàn bộ vỡ vụn ra, một đạo huyết tiễn màu bạc bắn ra.

“Ầm ầm...” Thân thể Tác Nhu Lạp nện mạnh vào một tòa kiến trúc lầu ba, kiến trúc không biết do tài liệu gì chế thành bị đập nát bấy, tạo nên từng trận bụi bặm. Cũng may người ở vùng này biết rõ hai người quyết đấu, đã sớm chạy đi, lúc này mới tránh được số lượng thương vong vô tội tăng lên...

Diệp Tĩnh Vũ bước ra một bước, không tiếp tục phát động tấn công, cứ như vậy đập trên đường phố, trường bào màu đen trên người không gió mà bay...

“Vèo...” Một tiếng, Thiên Tôn đao hạ xuống bên cạnh hắn, thân đao không ngừng run rẩy phát ra âm thanh ông ông.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng đánh bại Bàn Nhu như vậy, mọi người ở đây không ai cảm thấy ngoại lệ. Anh Không Ngộ trước khi giải khai phong ấn đã là một tên Ma quân ngũ phẩm, không phải cũng không chịu nổi một chiêu của Diệp Tĩnh Vũ sao?

Bây giờ thực lực được thể hiện ra cũng chỉ là ngũ phẩm a, đương nhiên, nếu thực lực của hắn chỉ có một điểm này, như vậy hiện tại có thể kết thúc chiến đấu rồi...

Thế nhưng hiển nhiên Tác Nhu có nghĩ như vậy không, thân thể của gã giãy dụa đứng lên, lau xương mũi của mình, nhìn thấy từng giọt huyết dịch màu bạc kia, trong mắt phun ra lửa giận hừng hực.

“Ta muốn giết ngươi!” Tác Nhu hét lớn một tiếng, khí tức trên người bộc phát ra, một đạo hào quang màu bạc từ trên người

gã phát ra.

“Thiên Xà rơi xuống!” Tác Nhu khẽ kéo trong miệng, hai tay của gã vạch trước ngực một cái, một thân ảnh màu bạc cực lớn từ trong cơ thể gã chui ra, vậy mà hóa thành một con rắn màu bạc cực lớn, dài hơn trăm trượng, cứ như vậy đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

Cảm nhận được ngân xà ẩn chứa lực lượng cường đại, mọi người ở đây đều biến đổi, vậy mà Tác Nhu Lạp thật sự đã tiến vào cảnh giới Ma quân lục phẩm, nghe đồn hẳn không phải là kẻ ăn chơi trác táng nhất trong đám con trai của đám người Đồ Toa sao? Sao hắn có thể đạt tới cảnh giới lục phẩm?

Thế nhưng đối mặt với lực lượng cường đại như vậy, Diệp Tĩnh Vũ ngay cả lông mày cũng không nhú một cái, chậm rãi giơ Thiên Tôn Dao lên, một đạo điện mang màu tím từ trên thân dao phóng thẳng ra, trực tiếp hóa thành một thanh đao mang dài đến trăm trượng, nhìn như chậm chạp chém tới đầu ngân xà to lớn kia...

“Kình Lôi Liệt Trảm!” Một chiêu nhìn như chậm nhưng lại đi thẳng lên đỉnh đầu ngân xà, tựa hồ cảm nhận được một lực lượng ẩn chứa trong đao này. Ngân xà to lớn kia phát ra một tia gào rú, thế nhưng đao mang cực lớn lại không lưu tình chút nào chém xuống...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, ngân xà cực lớn lại bị Thiên Tôn đao chém thành hai nửa, đao mang cũng theo đó vỡ tan, toàn bộ lực lượng bàng bạc bạo tạc ra, vô tình phá hủy hết thấy chung quanh...

Cảm nhận được lực lượng cuồng bạo cỡ này, đám người Ly Tư, Lôi Nhu Long đều lui nhanh về sau, trong nháy mắt, mọi người đã thối lui ra ngoài ngàn trượng, về phần những dân chúng bình thường không kịp rút lui, lại bị năng lượng cuồng bạo này xé thành phần vụn...

Chương 60 Lôi Tích Sắc Thần Kiếm Tát Dĩ Uyên.

Diệp Tĩnh Vũ cũng bị năng lượng này chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, mà trên người Tác Nhu thì nổi lên từng đạo quang mang màu bạc, một bộ chiến giáp hình rắn từ trên người hắn nổi lên, thậm chí ngay cả trên đầu cũng nhiều thêm một cái mũ giáp hình rắn, dưới sự bảo hộ của bộ chiến giáp này, năng lượng bốn ba kia vậy mà khó có thể làm hắn bị thương mấy may?

Cảm nhận được sự cứng cỏi của chiến giáp ngân xà, trên khuôn mặt Tác Nhu lộ ra nụ cười xán lạn, quả nhiên không hổ là chiến giáp có thể ngăn cản một kích toàn lực của Thất phẩm Ma quân, có hắn hộ thân, ở đây ai là đối thủ của mình? Hắn cũng không tin thực lực của Diệp Tĩnh Vũ có Ma quân thất phẩm.

Vừa nghĩ tới vừa rồi mình không có khởi động chiến giáp, lại trúng một quyền, trong lòng Tác Nhu cảm thấy buồn bực, nhưng bây giờ có bộ chiến giáp này bảo vệ, bản thân hoàn toàn không cần lo lắng hắn tiến công, mình chỉ cần tấn công là được...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tác Nhu Lạp chớp động, trong tay hiện lên một đạo ngân quang, một thanh ngân kiếm dài nhỏ xuất hiện trong tay, không đợi quang mang kia tản đi, thân ảnh đã trực tiếp vọt ra ngoài, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một kiếm trực tiếp đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi kinh hãi, năng lượng cuồng bạo như thế, gia hỏa này sao có thể không việc gì chứ? Bất quá không kịp ngẫm nghĩ vấn đề như vậy, thanh ngân kiếm kia đã đi tới trước ngực mình, cổ tay khẽ đảo, Thiên Tôn đao trong tay đã ngăn trước ngực., Đã ngăn được trường kiếm màu bạc kia, phát ra tiếng vang thanh thúy, thế nhưng ngay sau đó thanh trường kiếm kia tựa hồ như sống lại, thân kiếm giống

như một con rắn bạc, nhẹ nhàng uốn éo, cứ như vậy vòng qua thân đao Thiên Tôn đao, đâm về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động, thân thể tốc độ cao nhất tránh qua một bên, nhưng ngân kiếm này thực sự quá đột ngột, không ngờ lại là hấn né tránh đầu tiên, nhưng bên ngực trái vẫn bị vạch ra một vết máu thật dài, máu tươi còn chưa kịp phun ra đã bị trường kiếm màu bạc hấp thu, thân kiếm vốn ngân quang lóng lánh nổi lên đạo đạo tơ máu...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đau xót, lại rút Thiên Tôn đao ra, thân hình cấp tốc lui về phía sau. Bởi vì gã phát hiện thanh trường kiếm kia lại một lần nữa quán tới như rắn, nếu không lui về sau, rất có thể sẽ bị nó đâm trúng một kiếm.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị thương, sắc mặt Lạc Linh Nhi căng thẳng, trong mắt Hắc Minh Thi Hiên cũng hiện lên vẻ giận dữ, chỉ có Lương Tiểu Song ở một bên cùng Lôi Thạc điều chỉnh tình cảm, dường như căn bản không quan tâm đến việc hấn bị thương.

Về phần Lôi Đâu và Ly Tư Kỳ khi nhìn thấy thanh trường kiếm kia, toàn bộ thần sắc trên mặt đã bị khiếp sợ thay thế.

Lôi khắc Thần kiếm Tát Tư, không ngờ đó là thần kiếm Lôi khắc phong, là trấn tộc chi bảo của bộ tộc Ngân xà? Đây không phải bội kiếm của Đỗ La sao? Sao có thể tìm ra cơ hội lôi kéo, lẽ nào sự cưng chiều của Đỗ Toa đối với hấn đã đạt đến tình trạng như vậy? Sao lại đem thanh thần kiếm này giao cho hấn?

Ngay lúc hai người đang khiếp sợ, Tác Nhu Lạp lại một lần nữa phát động tấn công Diệp Tĩnh Vũ, trường kiếm trong tay gã liên tục run rẩy, từng đạo kiếm khí lao nhanh ra, hóa thành vô số rắn bạc trên không trung, nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ, mỗi một con rắn bạc, tối thiểu đều có một kích toàn lực của Tam phẩm Ma quân.

Tuy nói một đạo hai đạo kiếm khí đối với Diệp Tĩnh Vũ không tạo thành tổn thương gì, nhưng hiện tại tối thiểu có mấy trăm đạo kiếm khí, cơ hồ bao phủ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ.

“A Vũ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị kiếm khí khủng bố như vậy bao vây, Lạc Linh Nhi không nhịn được kinh hô lên. Thế nhưng nàng lại hiểu được chiến đấu ở cấp độ này không phải mình có thể nhúng tay vào được, chỉ là hai tay nàng nắm thành quả đấm, hầu như muốn toát mồ hôi.

“Tuyệt đao phá không” Diệp Tĩnh Vũ trong miệng thở nhẹ một tiếng, thân ảnh đã biến mất trong hư không, một lần nữa xuất hiện đã đi tới trước người Tác Nhu, Thiên Tôn đao trong tay không lưu tình chút nào chém về phía Tác Nhu...

Ánh đao chói mắt chiếu lên tất cả mọi người đang diễn luyện, dưới đao mang sáng chói này, sắc mặt Tác Tân cũng biến ảo một hồi, nhưng gã căn bản không kịp phản ứng, một đao đao mang cực lớn đã hung hăng chém lên người gã...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang sáng chói vậy mà toàn bộ vỡ vụn ra, nguyên bản là bị chém thành hai nửa, lại bị một đao này bổ trúng bay ngược ra sau, trên người của hắn nổi lên đao đạo đao ngân quang, từng đầu xà vẫn không ngừng thoáng hiện bốn phía, trên người của hắn nào có nửa điểm vết thương?

Nhìn nhìn ngân mang trên người mình, cảm giác được chính mình tựa hồ không bị nửa điểm vết thương, thật vất vả mới ổn định thân hình nhất thời cười lên ha ha.

“Ha ha ha ha... Đây chính là chiến giáp ngân xà, trừ phi người đánh tới Ma quân thất phẩm, nếu không sao người có thể là đối thủ của ta, ngoan ngoãn đầu hàng, dâng lên nữ nhân của người, sau đó trở thành nô lệ của ta, ta sẽ xem người có chút bản lãnh tha thứ cho người một mạng!” Dứt lời cười ha ha, trong lòng lại càng vui mừng, không nghĩ tới bộ chiến giáp này lại lợi hại như thế.

“Thật sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, hắn không tin trên thế giới này thật sự có chiến giáp cường đại như thế, hai tay nắm chặt Thiên Tôn đao, nâng lên trên đỉnh đầu, Bá Nguyên lực trong cơ thể toàn diện lao ra, luyện Lôi Đình huyết trong lòng bàn tay phải cũng không ngừng lao ra lôi quang, từng đạo thiểm điện bảy màu không ngừng cháy trên thân đao Thiên Tôn đao.

Trên bầu trời, mây đen giăng đầy, lôi quang lập lòe, một tia chớp khổng lồ như thần long từ trên trời bổ xuống, nối với Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ, một cỗ khí tức cuồng bá tuyệt đối từ trên Thiên Tôn đao phát ra...

Cảm nhận được khí tức cường đại bức này, Lương Tiểu Hữu đang đặt một bàn tay to đặt ở trước ngực Lôi Nga liền biến sắc, một tay chop lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lôi Nga chạy về phía sau...

Vừa chạy, còn vừa kêu to: “Không muốn chết thì mau lui ra ngoài vạn trượng!” Khi chạy tới bên cạnh Lạc Linh Nhi vẫn không quên kéo Lạc Linh Nhi đi...

Hắc Minh Thi Hiên cũng lập tức phản ứng lại, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp vọt ra ngoài, liếc mắt nhìn nhau, nào còn suy nghĩ những chuyện khác, nguyên một đám co giò chạy như điên, còn những tộc Ngân Xà khác thì ngây ngốc đứng ở đó.

Bọn họ không hiểu, mình đã đứng xa như vậy, chẳng lẽ còn có thể gặp nguy hiểm sao?

Tác Lan cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng là gã đã khởi xướng khiêu chiến với Diệp Tĩnh Vũ, làm sao có thể không đánh mà chạy, chỉ có thể không ngừng vận khởi ma lực, thúc giục chiến giáp ngân xà, một đoàn ngân quang ngưng tụ trước người gã như thực chất.

Cả người hắn phảng phất như bị một con ngân xà to lớn bao bọc trong đó, trường kiếm màu bạc trong tay hắn cũng phát ra âm thanh ong ong, cũng không biết là vì hưng phấn hay là vì sợ hãi...

Ngay lúc đó, trên người Diệp Tĩnh Vũ cũng bắn ra một đạo hào quang bảy màu, trong miệng hắn hét lớn một hồi: “Cuồng Lôi Luyện Ngục!”

Vừa mới dứt lời, Thiên Tôn đao trong tay hắn đã hung hăng bổ xuống...

Hạng 60 chương 2 hung lệ chi khí.

Một đạo điện mang chừng ngàn trượng cứ như vậy xuất hiện trên bầu trời, nó biến thành một đạo đao mang bảy màu, một đạo tựa hồ có thể hủy diệt đao mang của thế giới...

Hắn hung hăng chém về phía dây dưa dài hơn trăm trượng, không chỉ có thế, trong bầu trời, vô số tia chớp rơi xuống, giống như lời đình phong bạo, từng đạo thiểm điện, rậm rạp chẳng chịt một mảnh, nhỏ nhất chỉ cỡ đầu ngón tay, lớn nhất lại có mấy chục trượng, quả thực chính là một thác nước cực lớn...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang cực lớn trực tiếp chém lên ngân xà cực lớn bên ngoài thân thể tác động vào, toàn bộ ngân xà vỡ vụn ra như thực chất...

Tác Lan lập tức phun ra một ngụm máu tươi, dám thúc giục chiến giáp ngân xà, lại một đạo ngân quang hiện lên xuất hiện trước người gã, ngăn lại đạo đao mang kia...

Thế nhưng uy lực của đao mang thật sự quá lớn, đạo ngân quang này chỉ kiên trì trong nháy mắt liền vỡ vụn ra toàn bộ, thế nhưng đao mang cực lớn kia bất quá là ảm đạm một chút.

Trong lòng Tác Lan hoảng hốt, toàn lực thúc dục chiến giáp ngân xà, một đạo hào quang màu bạc càng chói mắt thoáng hiện, thế nhưng đao mang vẫn rơi thẳng xuống, toàn bộ hào quang màu bạc kia vỡ vụn ra, âm thầm lôi kéo lại phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này gã đã không kịp thúc giục chiến giáp ngân xà nữa, đao mang còn lại đã chém lên chiến giáp ngân xà của gã...

“Ầm ầm...” Đao mang trùng trùng điệp điệp chém lên chiến giáp ngân xà kia, phát ra tiếng vang cực lớn, lực bạo tạc mãnh liệt làm sợi dây nổ bay ra ngoài. Mà đao mang cũng triệt để vỡ vụn ra, hóa thành vô số đao khí mang theo điện mang bắn về mọi thứ chung quanh...

Những nơi đao mang đi qua, toàn bộ phòng ốc đều bị chém thành mảnh nhỏ, những tộc nhân bộ tộc Ngân Xà không kịp chạy trốn cũng bị đao khí này chém thành mảnh nhỏ, đao khí cùng lôi điện trên bầu trời bao phủ trọn vẹn phạm vi ngàn trượng, trong vòng ngàn trượng toàn bộ đều là điện mang, toàn bộ đều là đao khí, hết thảy đều bị phá hủy vô tình...

Trong vòng ngàn trượng, đã trở thành một mảnh phế tích...

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Bốp bốp bốp...

Ầm ầm ầm...

Vô số lôi điện còn đang không ngừng đánh vào nơi này...

Lương Tiểu Thuần đã lùi ra ngoài vạn trượng, hung hăng lau mồ hôi trên trán, thấp giọng mắng một tiếng: “Tên gia hỏa này tự mình không muốn sống cũng thôi đi, chẳng lẽ còn muốn cùng chúng ta chém luôn hay sao?”

Tác Nha cùng biệt đầu chỉ cảm thấy sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì lúc đầu mình không giết người đoạt bảo, nếu không căn bản không cần vận dụng cổ chung màu xanh kia, chỉ bằng một kích như vậy đã có thể triệt để xóa bỏ bọn người mình.

Đây mới là chiến lược chân chính của hắn đúng không? Cho dù không dùng cổ chung màu xanh kia, cũng đủ để đánh chết Anh Không Ngộ chứ?

Nhân loại thật cường đại, thật là gia hỏa cường đại, thật may mắn, may mắn chính mình đã thành bằng hữu của hắn.

Con mắt Lôi Ngao tròn tròn, nàng thật sự không ngờ hai người mình tìm được ở tử lâu kia lại mạnh mẽ như vậy, nếu phụ thân biết mình kéo một viện trợ cường đại như vậy về, nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho mình đúng không?

Lạc Linh Nhi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã cường đại đến như vậy, trong lòng rất vui mừng, nhưng đồng thời lại lo lắng, chênh lệch giữa mình và Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng lớn, thân là nữ nhân của hắn sao có thể luôn muốn hắn bảo vệ được đây?

Minh cũng nhất định phải cố gắng tu luyện, nhất định phải kéo nhỏ chênh lệch như vậy...

Tất cả mọi người không tiếp tục chú ý đến tác quái, đối mặt với một kích kinh khủng bậc này, bọn họ không tin Tác Nhu còn có thể sống sót, về phần giết xong Tác Nhu thì sẽ gây ra phiền toái gì, giờ phút này cũng không có ai đi ngẫm nghĩ nữa.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng không yên tâm giống những người khác, tay phải của gã nắm chặt Thiên Tôn đao, ánh mắt gã nhìn về phía một mảnh phế tích cách đó trăm trượng, gã cảm ứng được khí tức sinh mệnh Tác Nhu đang không biến mất...

Quả nhiên, ngay khi khói bụi đầy trời chậm rãi tán đi, một bóng người chậm rãi từ trong sương mù đứng lên...

Mũ giáp trên đầu đã không biết đi đâu, hiển nhiên bị một đao này đánh nát, một đầu tóc dài màu bạc đã lộn xộn không chịu nổi, kiện chiến giáp ngân xà trên người vậy mà cũng xuất hiện vết rách, đặc biệt là vết đao thật dài trước ngực, cơ hồ chém chiến giáp màu bạc thành hai nửa, trong tay của hắn còn vịn vịn nắm trường kiếm màu bạc, hai viên bảo thạch trên chuôi kiếm phát ra hào quang màu đỏ nhạt.

Nhìn chiến giáp trên người, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ cách đó không xa, trên mặt Tác Nhu, lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Không ngờ ngươi lại hủy đi chiến giáp mẫu hậu tặng cho ta, rất tốt, rất tốt, rất tốt...” Liên tục nói ra ba cái tên rất tốt, nhưng con mắt bắt đầu từ từ biến thành màu đỏ như máu, một cỗ khí tức thô bạo từ trên người hắn bắt đầu phát ra...

Nhìn thấy Tác Nhu còn có thể đứng lên, đám người Ly Tư Tư Viêm đều sùng sốt, nhưng khi nhìn thấy hai con ngươi đỏ như máu của hắn, trên mặt hai người lại hơi đổi...

Diệp Tĩnh Vũ cũng cau mày, Thiên Tôn đao trong tay lại phát ra tiếng ong ong, hắn cảm giác được cỗ khí tức dần dần phát ra trong cơ thể kia có chút bất thường, hoàn toàn khác với ma khí vừa rồi bộc phát trên người hắn.

Khí tức này, bên ngoài bộ tộc Ngân Xà còn có thêm một tia hung lệ, hơn nữa vẻ hung lệ cũng dần dần chiếm thế thượng

phong. Cổ khí tức hung lệ này, bao hàm một cổ già nua, một cổ già nua vạn năm trở lên...

Hơn nữa không giống Anh Nguyên tự động giải khai phong ấn, cổ khí tức này lại giống như mình chui ra, giống như một con giấu ở trong cơ thể Tác Nhu, chỉ là thời khắc này mới bộc phát ra như vậy...

Theo cổ khí tức hung lệ này càng ngày càng đậm, đám người Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy tim đập thành thịch...

Không được, tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục như vậy nữa, ý niệm này nhanh chóng xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, Bá Nguyên lực trong cơ thể lại một lần nữa thôi động, Thiên Tôn đao lại nổi lên đạo đạo quang mang bảy màu...

Lần này, Diệp Tĩnh Vũ không giữ lại bất cứ thứ gì nữa, hắn tuyệt đối không cho phép kéo mạnh luồng khí tức hung lệ trong cơ thể kia tỉnh lại triệt để. Nếu không không chỉ có mình, có lẽ ngay cả Lạc Linh Nhi cũng bị luồng khí tức hung lệ này gây nguy hại.

“Thiên Diệt trăm!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng hô lên mấy chữ, Thiên Tôn đao trong tay hắn chém ra ngoài...

Một đạo hắc quang từ hư không thoáng hiện, đó là dấu hiệu hư không bị xé nứt, một đạo này vậy mà trực tiếp xé rách hư không, lấy lực lượng hư không chém về phía Tác Nhu Nhan...

Lúc này Tác Nhu Lạp vẫn đang không ngừng phóng thích hung lệ chi khí của mình, nào có thể tránh né, mắt thấy đạo hắc quang này sẽ đem Tác Lan chém thành hai nửa, một bàn tay nhỏ bé lại đột nhiên xuất hiện ở trước người...

Hạng 60 ba chương mỹ Đồ Toa.

Đó là một bàn tay nhỏ nhắn còn bóng loáng hơn cả Hán bạch ngọc, trắng hơn cả tuyết, còn xinh đẹp hơn cả tay của tất cả nữ nhân. Khi người nhìn thấy bàn tay nhỏ bé này, thì không kìm lòng được mà muốn nắm bàn tay nhỏ bé như vậy cùng chậm rãi đi vào hoàng hôn, cùng nhau đi tới chân trời góc biển...

Đây chính là bàn tay nhỏ bé có thể khiến tất cả nam nhân đều phát cuồng, bàn tay nhỏ bé này nhìn qua mỏng manh như vậy, mềm mại như vậy, tựa hồ bóp nhẹ một cái liền sẽ vỡ vụn. Thế nhưng bàn tay nhỏ bé nhu nhược trong chớp mắt này nhẹ nhàng bắn ra, ánh đao xé rách hư không kia giống như bọt nước vỡ vụn toàn bộ ra...

Ngay sau đó, một bàn tay thoáng hiện trong hư không, trực tiếp đặt lên trán Tác Nhu lập, tác tác dụng vốn vẫn đang không ngừng bộc phát hung lệ chi khí lập tức biến mất vô ảnh vô tung, hai con người đỏ như máu của gã cũng nhanh chóng tiêu tán, khôi phục màu bạc ban đầu, nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ đứng ở phía trước, toàn bộ hôn mê bất tỉnh...

Tất cả mọi người đều sửng sốt, coi như là Diệp Tĩnh Vũ là một trận kinh ngạc, một đôi mắt của hắn, gắt gao nhìn chăm chăm đôi tay trắng nhỏ bé trắng muốt kia., Nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có hắn mới hiểu được vừa rồi Diệt Thiên Trảm có uy lực như thế nào, thế nhưng uy lực cường đại như vậy lại bị bàn tay nhỏ bé này phá hủy dễ dàng, chủ nhân của hai tay này có lực lượng cường đại cỡ nào căn bản là không cần suy nghĩ nhiều, ngược lại chính đồn lại tuyệt đối có thể dễ dàng gạt bỏ tất cả mọi người.

“Cuồng Lôi Luyện Ngục, Thiên Tôn Đao? Người hắn là truyền nhân của Độc Cô Bá Thần kia?” Một trận thanh âm mờ ảo lại phi thường dễ nghe từ trong hư không xuyên ra, bất luận người nào nghe được thanh âm như vậy đều cảm giác xương cốt mình tê dại một hồi, thoải mái không nói nên lời, coi như

là tiếng hát ca tình mà kiếp trước Diệp Tĩnh Vũ biết trước, dưới thanh âm này cũng là âm đậm thất sắc.

Giờ khắc này, hần mới chân chính minh bạch cái gì gọi là thanh âm Thiên Lại.

Theo thanh âm này truyền đến, một bóng người màu đen cũng từ hư không xuất hiện, đó là một nữ tử mặc quần lụa mỏng, che mặt...

Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt nàng, nhưng dáng người của nàng tuyệt đối là người có dáng người tốt nhất mà đám người Diệp Tĩnh Vũ từng gặp, bộ ngực cao ngất, bờ mông đầy đặn, còn có cái eo nhỏ như cành liễu, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ như vậy.

Bất kỳ nam nhân nào, tại thời điểm nhìn thấy dáng người này, đều nhin không được sinh ra dục vọng nguyên thủy nhất, coi như là Diệp Tĩnh Vũ, cũng cảm giác trong cơ thể chính mình một trận khô nóng, hần không thể tiến lên áp nó dưới thân, hung hăng run rẩy một phen. Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà quên hỏi đối phương làm sao biết được một chiêu Cuồng Lôi Luyện Ngực mà mình sử dụng...

Cũng may vào lúc này, chuông cổ màu xanh trong cơ thể hần bắn ra một đạo hào quang màu xanh, dập tắt toàn bộ dục hỏa trong cơ thể hần. Nếu không còn không biết trước mặt Lạc Linh Nhi, còn sẽ xuất hiện chuyện xấu gì nữa.

Diệp Tĩnh Vũ có chuông cổ màu xanh hỗ trợ ngăn cản cổ dục hoặc này, những người khác thì không có, Lôi Nhu Long cũng tốt, cũng được, lúc này đều trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ tử này, sắc mặt một mảnh hồng nhuận phơn phớt, nơi nào thân thể cũng cứng rắn như sắt, chỉ trong chốc lát thân thể vậy mà run rẩy một hồi...

Vừa nhìn một cái đã có thể khiến nam nhân phun ra, đây là mị lực cường đại cỡ nào chứ?

Không cần nói mấy vị nam nhân ở đây, cho dù là Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên, cùng với mấy cô gái Lôi Ngang, lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, nhìn dáng người uyển chuyển tới cực điểm của nàng...

Về phần Lương Tiểu Hữu, đôi mắt lại mở thật to, miệng cũng mở thật to, nước bọt trong miệng từ một góc khóe miệng nhỏ xuống lão trưởng lão, một tay của hắn đã không còn an phận thò vào đũng quần của mình...

Toàn bộ hiện trường, duy nhất còn có thể bảo trì trấn định chính là Diệp Tĩnh Vũ cùng với Công Tôn Lộ không có năng lực tư duy chính mình.

Mà hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đã vượt qua tư thái hoàn mỹ của nàng, đi tới trên khuôn mặt nàng, mặc dù che một tầng mạng che mặt, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn có thể khẳng định, đây tuyệt đối là một khuôn mặt hoàn mỹ đến cực điểm, đặc biệt là sống mũi của nàng, có chút hơi thẳng, rất là khéo léo, nhìn qua rất đáng yêu.

Về phần đôi mắt của nàng, lại không phải màu bạc, mà là một đôi con ngươi hơi mang màu nâu, đó là một đôi mắt phẳng phất có chứa ma lực, bất luận kẻ nào nhìn thấy đôi mắt này, đều không tự kìm hãm được bị hấp dẫn.

Nếu không phải cổ chung màu xanh trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ không ngừng phun ra hào quang màu xanh bảo vệ tâm thần Diệp Tĩnh Vũ, có khả năng cho dù không bị dáng người nàng mê hoặc, hắn cũng sẽ lâm vào trong ma nhãn vô tận này.

Bất quá giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ lại rõ ràng cảm thấy đôi mắt này quen thuộc như thế, tựa hồ đã gặp ở đâu đó...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy nhìn chăm chăm vào mình, nữ tử kia trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Quả nhiên không hổ là đệ tử Độc Cô Bá Thần, ý chí này quả thật mạnh hơn những người khác!” Trong miệng nữ tử lại lần nữa truyền đến tiếng vang thanh thúy.

“Ngươi biết sư tôn của ta? Ngươi là ai?” Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mới hoàn toàn phục hồi tinh thần. Trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sư tôn của mình, chẳng lẽ cũng đã tới Ma giới? Giống như nàng còn quen biết?

“Ha ha, đương nhiên biết, một trăm năm trước, hắn đã tới chỗ ta, còn ta là ai, ngươi đã hủy đi một thành trì của ta, giết ít nhất mấy ngàn tộc nhân của ta, ngươi nói xem, ta là ai?” Nữ tử tựa

hồ đang cười, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại nghe không ra nàng có chút ý cười nào...

Đối phương có tu vi cao thâm như vậy, lại nói nơi này là thành trì của nàng, như vậy thân phận của nàng không nói mà rõ ràng...

“Ngươi... Ngươi là ma vương Đỗ Toa xinh đẹp của bộ tộc Ngân Xà?” Vừa nghĩ tới thân phận của đối phương, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng hoảng sợ không thôi.

“Ha ha, biết thân phận của ta, còn có thể bảo trì trấn định như vậy, Độc Cô Bá Thần thật sự thu một đồ đệ tốt đấy. Chỉ tiếc là cả đời này hắn cũng không thể nhìn thấy ngươi lần nữa phát dương quang đại y bát của hắn!” Đỗ La hơi nói, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ tiếc hận nhàn nhạt.

“Ngươi nói cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, cái gì mà đã không nhìn thấy mình làm y bát phát sáng? Chẳng lẽ nàng muốn giết mình? Hay là nói...

“Chắc Độc Cô Bá Thần từng nói với ngươi là đấu hồn đại chiến phải không?” Đỗ La vẫn thản nhiên như trước, dường như không hề để ý tới việc vô lễ của Diệp Tĩnh Vũ...

“Àn, bất quá sư tôn cũng không nói thêm gì, chỉ nói đến lúc đó tự nhiên sẽ nói cho ta biết!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, một cảm giác bất thường xuất hiện trong lòng...

“Ta nghĩ hắn không có cơ hội nói cho ngươi biết, cho nên để ta nói cho ngươi biết, đại chiến đấu hồn chính là một trận quyết chiến giữa bọn hắn vì tự do đại lục Đấu hồn tiến hành, một trận quyết chiến với người cư ngụ trên đại lục khác!” Đỗ Hàng Côn nói nhàn nhạt, nhưng trái tim Diệp Tĩnh Vũ lại như bị tiêm trừu hung hăng đâm một cái...

Hạng 60 Chương Bạch Khiếu Đế.

Vì tự do, một đại lục khác không phải là đại lục Cổ Hoa sao? Cổ Hoa đại lục có thực lực ra sao, hẳn là người rõ ràng nhất, bọn Độc Cô Bá Thần vì Đấu Hồn đại lục, không ngờ lại phát động quyết chiến với Cổ Hoa đại lục, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Hắn tự nhiên biết sự tôn của mình đã đạt tới cảnh giới gì, thế nhưng cảnh giới đó cũng không phải là bất tử a, hơn nữa đại lục Cổ Hoa khẳng định có tồn tại cảnh giới như vậy, hơn nữa không chỉ một hai người, bọn họ làm sao có thể là đối thủ? Đây không phải là tìm chết sao?

“Xem ra người đã hiểu rõ bọn họ muốn làm gì rồi!” Nhìn thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ kịch biến, Đỗ Toa xinh đẹp đã mơ hồ đoán ra hẳn có thể biết được điều gì.

“Ta muốn lập tức trở về nhân gian!” Diệp Tĩnh Vũ hét lên, bất kể thế nào, hẳn cũng không thể trơ mắt nhìn Độc Cô Bá Thần chịu chết.

Hắn cũng muốn lật đổ nô dịch Cổ Hoa đại lục đối với Đấu Hồn đại lục, nhưng tuyệt đối không phải lúc này...

Ngay sau đó, đám người Diệp Tĩnh Vũ không bao giờ dừng lại tại Ma giới, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhân gian, cho dù là Lương Tiểu cũng không kịp đi gặp trượng phu của mình, cùng Diệp Tĩnh Vũ trở về nhân gian, đại sự bậc này, sao hẳn có thể không tham gia?

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là Lôi Ngao không thể ở lại Ma giới, ngược lại muốn theo Lương tiểu để trở về nhân gian.

Trên vùng biển phía đông Đấu Hồn đại lục, kết giới do cửu đại gia tộc bố trí đã sớm bị đông đảo Hồn Tiên của Gia tộc Gia tộc Gia Cát phá bỏ, điều này tự nhiên dẫn tới vô số cao thủ đại lục Cổ Hoa ngăn cản, một trận chém giết bắt đầu từ Đông Hải...

Những cao thủ cảnh giới Võ Thần này vừa ra tay chính là long trời lở đất, toàn bộ nước biển Đông Hải bị vô số năng lượng chấn động đến mức sóng biển quay cuồng, không biết bao nhiêu sinh vật trong biển cả đã chết ở trong năng lượng cuồng bạo này.

Mà cái chết của vô số cao thủ, cũng đã nhuộm cả vùng biển này thành màu máu. Thế nhưng các cao thủ của Đấu Hồn đại lục vẫn bảo vệ Bất tử chạy về hướng Cổ Hoa đại lục. Rất nhiều cao thủ siêu cấp đã lên vào bên trong Cổ Hoa đại lục, dựa vào thực lực cường đại của bọn họ, phá hoại hoàn toàn đối với Cổ Hoa đại lục.

Phía nam Cổ Hoa đại lục tám hỏa thành, Bạch Khiếu Đế một thân trường bào màu trắng không gió mà bay, đối mặt với thành trì nhìn không thấy bờ kia, trong mắt nở rộ sát cơ, giơ tay chính là một chiêu thiên địa băng, lập tức liền thấy lực lượng khổng lồ trực tiếp bộc phát, trong hư không vỡ vụn từng trận, những phòng ốc bằng kim loại kia cũng bắt đầu xuất hiện vết rách, bị năng lượng không gian cuốn vào phá hủy triệt để.

Những người sống ở thành trì này đều muốn thoát khỏi nguy cơ này, thế nhưng đại đa số tuy rằng có thể vượt mái qua tường, thế nhưng thực lực lại xa xa không bằng Bạch Khiếu Đế, nào có thể thoát đi, chỉ có rất ít cao thủ bay ra...

“Sơn Hà nát!” Bạch Khiếu Đế trực tiếp sử dụng Sơn Hà Toái, năng lượng vô tình lại một lần nữa nổ tung, thân thể những người vừa chạy khỏi thành trì kia vỡ vụn ra, nổ tung thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ, chết cũng không thể chết lại.

Thế nhưng Bạch Khiếu Đế dường như vẫn chưa thỏa mãn, lại một lần nữa nâng hai tay lên, sử dụng ngôi sao trong tứ đại tuyệt học của Bạch gia...

Chỉ thấy hai tay hấn hướng hư không dẫn một cái, vậy mà trực tiếp dẫn dắt một viên thiên thạch khổng lồ đường kính hơn hai trăm dặm trực tiếp hướng tòa thành này ném tới.

Cả tòa thành trì hết thảy đều đang không ngừng vỡ vụn, phòng ốc vỡ vụn, hoa cỏ vỡ nát, thân thể mọi người tan vỡ, khắp nơi

đều là tiếng kêu sợ hãi, khắp nơi đều là thanh âm cầu cứu của mọi người.

Mà khi một viên thiên thạch cực lớn trên bầu trời rơi xuống, tất cả mọi người lộ ra thần sắc tuyệt vọng, đối mặt với lực lượng khổng lồ bức này, bọn họ làm sao có thể ngăn cản? Hoặc là, làm sao trốn tránh được?

Ngay lúc đó, một bóng người trực tiếp xuất hiện trong hư không, nhìn thiên thạch rơi xuống, trong cơ thể có một đạo lực lượng cường đại chạy chồm ra, nâng quyền đánh tới thiên thạch to lớn kia.

Một đạo lam mang từ trong tay hấn phóng nhanh ra, biến thành một nắm đấm to lớn, hung hăng đánh tới hòn thiên thạch to lớn kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, giống như khai thiên tích địa, khối thiên thạch khổng lồ kia bị đạo nhân ảnh kia nện đến nát tan, vô số tảng đá rơi ra bốn phía, không ngừng ma sát cùng không khí, toàn bộ bầu trời cũng rơi xuống một trận sao băng, thế nhưng chưa rơi xuống mặt đất, đã hoàn toàn bị thiêu đốt.

Về phần bóng người kia, cũng bị lực lượng khổng lồ này chấn động đến mức rơi xuống, thiếu chút nữa đã cắm đầu rơi xuống đất, cũng may thực lực của hắn thật sự đủ mạnh, bất quá khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, liền triệt để hóa giải lực đạo này...

Thân thể hoành ngang trong hư không, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Khiếu Đế đang đứng trong hư không, trong miệng nam tử truyền ra âm thanh gào thét cơ hồ.

“Tại sao... Vì sao các ngươi lại muốn làm như vậy? Chúng ta cho các ngươi địa vị tương ứng, cũng cho thân phận cao thượng của các ngươi, nhưng tại sao các ngươi vẫn muốn làm như vậy, nói cho ta biết tại sao các ngươi lại làm như vậy...”

“Phương chấn huyết, chẳng lẽ ngươi thật không rõ đây là vì sao sao?” Bạch Khiếu Đế lạnh lùng nhìn nam tử này, lạnh lùng nói.

Chính xác, thực lực đến cảnh giới như bọn họ, mặc kệ là ở Đấu Hồn đại lục, hay là ở Cổ Hoa đại lục đều có địa vị cao thượng, thậm chí là Phương gia trả lại thân phận cung phụng cho bọn họ, chính là hi vọng bọn họ có thể cùng nhau ngăn cản Ma giới xâm lấn.

“Chẳng lẽ chỉ vì những con kiến hôi kia mà còn sống?” Khuôn mặt Phương Chấn Huyền lộ ra vẻ kinh sợ.

“Sâu kiến? Đừng quên, ta cũng đi ra từ trong đám kiến hôi đó!” Âm thanh của Bạch Khiếu Đế càng lạnh hơn.

Phương Chấn Huyết ngẩn người, lại một lần nữa mở miệng nói ra: “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy đây là uổng công tính mệnh sao? Cho dù các ngươi ẩn nhẫn mấy trăm năm qua, cho dù mấy trăm năm qua các ngươi tích góp lực lượng nhất định, nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng điểm lực lượng này có thể lật đổ chúng ta sao?”

“Đúng vậy, có lẽ thực lực bây giờ của chúng ta vẫn còn xa mới bằng được cửu đại gia tộc các ngươi, nhưng như vậy thì đã sao? Với thực lực bây giờ của chúng ta., Phải đánh trọng thương Phương gia các ngươi, hẳn là dễ dàng chứ gì? Đến lúc đó cho dù chúng ta toàn bộ diệt thì đã sao? Phương gia bị trọng thương còn có thể ngăn cản bát đại gia tộc khác sao? Vì tranh đoạt sản nghiệp Phương gia còn sót lại, ngươi cho rằng tám đại gia tộc khác sẽ không tranh đầu chảy máu., Mục đích lần này của bọn ta không phải là phá hủy các ngươi, cũng không phải là vì cùng các ngươi đồng quy vu tận, chỉ là vì phá vỡ cân bằng giữa các ngươi, giành được chút thời gian cho Đấu Hồn Đại Lục mà thôi!” Bạch Khiếu Đế không chút giấu diếm nói ra kế hoạch lần này của bọn hắn.

Phương Chấn Huyết ngẩn người, lại không nghĩ tới bọn hắn lại xuất động toàn bộ lực lượng tích lũy mấy trăm năm qua, vậy mà chỉ vì muốn phá vỡ cân bằng đại lục Cổ Hoa, thế nhưng hết thảy đều giống như lời hắn nói, cho dù tám đại gia tộc biết rõ đây là một âm mưu, đối mặt với gia tộc của đối phương sau khi trọng thương lưu lại sức hấp dẫn to lớn, bọn hắn cũng nhất định sẽ không chút do dự mà lồm vào...

Đây là một cái dương mưu, một cái trần trụi lại không thể không nhảy xuống dương mưu...

Hạng 60 Chương 5, song hùng.

Đây cũng là dương mưu đáng sợ, người rõ ràng biết bọn họ muốn làm gì, thế nhưng người lại không cách nào ngăn cản.

Đại ca Phương Chấn Thiên của mình là Minh chủ của Phục Minh, hẳn chương quản Nguyên Linh giáo, khổng chế đại lục Đấu Hồn. Những năm gần đây, Phương gia cướp đoạt không biết bao nhiêu tài nguyên từ đại lục Đấu Hồn, bồi dưỡng không biết bao nhiêu cao thủ cho Phương gia. Cũng bởi vì thế, lần phản loạn này đối với người của đại lục Cổ Hoa mà nói, người của Đấu Hồn đại lục dám giơ đồ đao lên bọn họ chính là một cuộc phản loạn... - Đây là trách nhiệm chủ yếu nhất.

Hơn nữa còn là trách nhiệm không thể gạt bỏ, đối mặt với trách nhiệm như vậy, Phương gia hoặc là lập tức từ vị trí mình chủ lãnh xuống, cống hiến ra năm mươi phần trăm tài nguyên của Phương gia, hoặc là lấy lực lượng của gia tộc mình trấn áp lần phản loạn này, hơn nữa vẫn là tận lực giảm bớt sự phá hoại của đối phương đối với Cổ Hoa đại lục.

Phải hiểu rằng, ở Cổ Hoa Đại Lục, ngoại trừ cửu đại gia tộc, còn có các tiểu gia tộc khác, tuy rằng những tiểu gia tộc này không có cao thủ tôn cấp tọa trấn, nhưng cao thủ cảnh giới Võ Thần của bọn họ cũng nhiều vô số kể, liên hợp lại càng là một cỗ lực lượng khổng lồ, toàn bộ bích minh đều có quy củ của châu châu.

Đối mặt với tình huống như vậy, Phương gia có thể làm gì?

Điều duy nhất có thể làm chính là lấy tổn thất nhỏ nhất này trấn áp triệt để lần phản loạn này.

Nhìn Bạch Khiếu Đế mặt mũi tràn đầy âm lãnh, Phương Chấn Huyết biết rõ, những gì mình có thể làm bây giờ, chính là triệt để gạt bỏ hắn!

“Đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, tuy rằng người đã đạt đến cảnh giới Võ Thần Cửu Trọng Thiên, nhưng

ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta!” Ngữ khí Phương Chấn Huyết đã lạnh như băng, mà trong tay của hắn còn có thêm một cây kích họa màu đỏ như máu.

Một thanh Phương Thiên Họa kích khắc đầy phù chú, toàn thân toát ra hào quang màu đỏ như máu.

Cảm nhận được mùi máu tanh ẩn chứa trong Phương Thiên Họa kích, Bạch Khiếu Đế biến sắc, mùi máu tanh nồng nặc như vậy, muốn giết bao nhiêu người đây?

Cũng không nhiều lời vô nghĩa, gơ tay lên lại một chiêu Thiên Địa Bãng, ngay sau đó là sơn hà vỡ vụn, từng chiêu từng chiêu liên tiếp đánh về phía Phương Chấn Huyết.

Phương Chấn Huyết một tay vũ động Phương Thiên Họa Kích, từng vòng từng vòng gợn sóng màu máu từ trong cơ thể hắn thoát ra, ngăn cản Bạch Khiếu Đế tập kích cường lực.

Cảnh tượng đồng dạng còn phát sinh trên một hòn đảo ở Nam Hải, Hoàng Phủ Vân cũng là Võ Thần Cửu Trọng Thiên đang đối kháng cùng Phương gia ở phía Nam.

Ngoại trừ điều đó ra, toàn bộ đám người Huyết La Sát cũng bị cường giả Phương gia đối đầu, đứng ở phía tây Cổ Hoa đại lục Phương Thiên Thành, Độc Cô Bá Thần đáng người khô gầy, Hiên Viên phong lưu tiêu sái lẳng lợ lững giữa không trung.

Trước người bọn họ cũng lơ lửng tên tuổi khó tả, chính là Phương gia hiện tại gia tộc Phương Chấn Thiên, phía sau hắn còn có bảy cao thủ Cửu Trọng Thiên khác đi theo Phương gia.

“Hiên Viên Tuyết, năm đó ta giúp ngươi leo lên ngôi vị Hoàng Đế, càng giúp ngươi nhất thống Cửu Châu, sáng lập Thiên Nguyên Đế Quốc, hôm nay ngươi lấy oán trả ơn lại là vì sao?” Phương Chấn Thiên lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tuyết, mở miệng nói ra.

“Ngươi giúp ta leo lên bảo tọa của hoàng đế? Ha ha, ngươi chỉ là một con rối mà thôi, toàn bộ người ở Đẩu Hồn đại lục đều là thí nghiệm phẩm do các ngươi nuôi nhốt, Phương Chấn Thiên, ngươi cũng không cần nói nhảm nhiều nữa, vì ngày hôm nay, chúng ta đã chuẩn bị ba trăm năm, trọn vẹn ba trăm năm rồi!”

Hiên Viên Tuyệt cũng lạnh lùng nói, đôi mắt của hắn như một thanh trường kiếm, trường kiếm vừa ra khỏi vỏ, người bình thường căn bản không cách nào nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ha ha ha, xem ra, ba trăm năm qua cũng là vì ngươi, chẳng qua các ngươi chuẩn bị ba trăm năm thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy các ngươi chuẩn bị ba trăm năm liền lên Phương gia chúng ta tích lũy mấy vạn năm sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng như vậy là có thể hủy diệt cơ nghiệp của Phương gia sao? Ngươi như vậy cũng quá coi thường Phương gia chúng ta rồi!” Phương Chấn Thiên bỗng nhiên cười ha hả, tựa hồ như nghe được chuyện gì đó nực cười nhất.

“Có thể so sánh được hay không mới biết được, Hiên Viên tiểu nhi, hắn giao cho ta, những người khác ngươi phụ trách đi!” Độc Cô Bá Thần hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền thấy một thanh đao mang cực lớn từ trong cơ thể hắn thoát ra, chém về phía Phương Chấn Thiên...

“Độc Cô Bá Thần, ngươi cho rằng ngươi đột phá Võ Tôn chính là đối thủ của ta sao? Nói thật cho ngươi biết, nếu không phải giới diện này khó có thể chịu được sức mạnh nhất định, ta đã sớm đột phá Võ Tôn rồi., Một gia hỏa mới đột phá Võ Tôn chưa đến trăm năm như ngươi sao có thể là đối thủ của ta!” Phương Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, tay phải cũng đã diễm ra một chỉ, một đạo hào quang màu lam bắn ra, vậy mà trực tiếp đánh nát đao đao mang Độc Cô Bá Thần kia.

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần cũng không có bất kỳ dấu hiệu nhụt chí nào, từng đạo đao khí không ngừng từ trên người hắn bộc phát ra, không ngừng chém về phía Phương Chấn Thiên.

Hắn căn bản không để ý phòng thủ của mình, hoàn toàn là một bộ công pháp liều mạng, đao khí cuồn cuộn không ngừng phun ra, thực lực Phương Chấn Thiên cường đại, lúc này sắc mặt hơi đổi.

Về phần Hiên Viên Tuyệt sau lưng Độc Cô Bá Thần, cũng biến thành một thanh trường kiếm khổng lồ, nhào về phía bảy tên cao thủ Cửu Trọng Thiên sau lưng Phương Chấn Thiên.

Cũng không cần giết Phương Chấn Thiên, chỉ cần có thể thuận lợi giết chết bảy tên cao thủ Cửu Trọng Thiên này cũng đủ khiến Phương gia trọng thương.

Nên biết, nhất trọng thiên Võ Thần đạt đến lục trọng thiên Võ Thần, đối với Phương gia mà nói cũng không tính là gì, nhưng là thất trọng thiên Võ Thần trở lên, đều là gia tộc lực lượng kiên cố, không có thiên phú cực cao, cho dù ăn nhiều linh dược hơn nữa, quán thâm thêm nhiều công lực, cũng khó có thể đạt đến thất trọng thiên Võ Thần.

Bên ngoài Phương gia có sáu mươi cao thủ cấp Thiên, cũng chính là võ thần cao thủ từ cấp ba đến cấp sáu, nhưng các cao thủ từ cấp trời cao trở lên lại cũng chỉ có mười tám người mà thôi, còn bao gồm cả chín cao thủ cấp chín.

Đương nhiên, trên thực tế thì cao thủ thất trọng thiên của Phương gia có bao nhiêu cao thủ bát trọng thiên cũng không biết được, nhưng bất kể nói như thế nào thì cao thủ cảnh giới cửu trọng thiên tuyệt đối sẽ không có quá nhiều, rất có thể ngoại trừ chín người này ra thì không còn cao thủ cửu trọng thiên nào khác nữa.

Cao thủ chân chính, từ mấy vạn năm trước trong một trận đại chiến với Ma tộc đã tử thương tận cùng, về sau không còn xuất hiện cao thủ đi thông tới Tiên giới nữa, mà xen kẽ với quy tắc chi lực của giới diện này, cho dù bọn họ có tu luyện thế nào, cảnh giới Võ Tôn chính là cực hạn của bọn họ.

Tối đa trong lúc tu luyện thể phách đồng thời tu luyện hồn phách của mình, thế nhưng lực lượng của bọn họ cũng chỉ đủ để đỉnh điểm như vậy, một khi vượt qua giới diện như vậy, sẽ đưa tới lực lượng quy tắc vô tình xóa bỏ. Trong lịch sử mấy vạn năm ở đại lục Cổ Hoa, không biết có bao nhiêu cường giả cứ như vậy bị xóa bỏ một cách vô tình.

Cũng chính vì thế, dù là đại lục Cổ Hoa hay Đấu Hồn đại lục đều rất khó xuất hiện cường giả Tôn cấp. Mỗi một cường giả Tôn cấp khi xuất hiện đều khiến trời đất thay đổi. Nhiều năm trôi qua, toàn bộ đại lục Cổ Hoa cũng chỉ xuất hiện chín lần biến động của thiên địa mà thôi. Nói cách khác, ngoại trừ Cửu

đại gia tộc trưởng, không còn ai trở thành cường giả Tôn cấp nữa...

Mà mấy đại gia tộc khác lần này rõ ràng là muốn xem kịch vui, cũng bởi vì như vậy, Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần đều có lòng tin lần này khiến Phương gia trọng thương...

Chương thứ sáu mươi sáu chiến đấu.

Chỉ cần Phương gia suy sụp, như vậy đại lục Cổ Hoa dù sao cũng đã loạn, đến lúc đó Đấu Hồn đại lục sẽ có đủ thời gian tu thân dưỡng sức, hơn nữa mặc kệ là Độc Cô Bá Thần, hay là Hiên Viên Tuyết, đều tin tưởng, dưới sự dạy dỗ của hắn, thế hệ trẻ nhất định sẽ xuất hiện càng nhiều cao thủ đỉnh cấp. Không nói những cái khác, chính là Diệp Tĩnh Vũ và Hiên Viên Tĩnh đều có hy vọng đột phá cảnh giới Tôn Bình, siêu cấp cao thủ.

Đến lúc đó, không chừng cao thủ đỉnh cao của đại lục Cổ Hoa đã tử thương không sai biệt lắm, muốn hoàn toàn thoát khỏi khống chế của đại lục Cổ Hoa, cũng dễ dàng hơn rất nhiều, chưa nói đến việc tiêu diệt đại lục Cổ Hoa, chỉ cần có thể đứng ngang hàng với đại lục Cổ Hoa là được.

Vì kế hoạch này, Độc Cô Bá Thần và đám người Hiên Viên Tuyết đã chuẩn bị ba trăm năm, hiện giờ đã bắt đầu hành động, nơi nào sẽ lưu thủ.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, trên thân Hiên Viên Tuyết bạo bắn ra bảy đạo kiếm khí, không lưu tình chút nào đâm về phía bảy tên cao thủ sau lưng Phương Chấn Thiên.

“Xuy xuy xuy...” Liên tục truyền đến bảy tiếng vang, thân thể bảy người đồng thời phun ra một đạo huyết tiễn, chỉ trong nháy mắt, Hiên Viên Tuyết đã đả thương bảy người, cái này đủ để nhìn ra khoảng cách giữa cường giả Tôn cấp và cao thủ Cửu Trọng Thiên.

Ngay lúc Hiên Viên Tuyết muốn phát động lần tiến công thứ hai, trên thân bảy người lại nổi lên bảy đạo ánh sáng màu lam, trong tay bảy người cũng đồng thời nhiều hơn một cây Phương Thiên Họa Kích, căn bản không có kỵ thương thể trên người, giờ Phương Thiên Họa Kích lên bổ tới Hiên Viên Tuyết.

Bảy đạo hào quang màu lam trong nháy mắt hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một thanh cự đại họa kích, thẳng tắp bổ về phía

thân thể Hiên Viên Tuyết.

Trong mắt Hiên Viên Tuyết loé lên quang mang, hai ngón tay điểm một cái, một đạo kiếm quang xuất hiện trong hư không, chém mạnh vào Phương Thiên Họa Kích kia.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, Phương Thiên Họa Kích cùng kiếm quang đồng thời nổ tung, năng lượng cuồng bạo trực tiếp chấn vỡ không gian, một cỗ vòng xoáy màu đen từ không trung hình thành, vậy mà thôn phệ toàn bộ năng lượng cuồng bạo như thế, cũng may giới diện này còn tương đối ổn định, chỉ chốc lát, vòng xoáy màu đen kia liền triệt để tiêu tán.

Bất quá bảy tên cao thủ của Phương Thiên lại bị chấn bay ngược ra ngoài, trong miệng, mũi, lỗ tai, thậm chí là khước mắt đều phun ra máu tươi, ánh lên một câu kia, thất khiếu chảy máu.

Còn Hiên Viên Tuyết, chẳng qua là thân thể hơi ngửa ra sau, đã loại bỏ tất cả lực đạo, đây chính là chênh lệch giữa Võ Tôn và Cửu Trọng Thiên Võ Thần.

Cho dù bảy Võ Thần Cửu Trọng Thiên liên thủ tấn công, có thể ngăn cản một kích của Võ Tôn, thế nhưng bị lực phản chấn cũng không phải bọn họ có thể tùy ý tiêu hóa.

Phương Chấn Thiên đã đại chiến cùng Độc Cô Bá Thần, dường như căn bản không để ý đến sống chết của tộc nhân mình, cũng không thấy hấn rút vũ khí của mình ra, thân ảnh ở trong hư không lúc ẩn lúc hiện, hai tay liên tục huy động, từng gợn sóng màu lam từ trong tay hấn hình thành, một cỗ lực lượng bàng bạc chậm rãi phát ra...

“Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết, các ngươi thật sự không nên ra tay, cho dù muốn ra tay, cũng không nên ra tay ở chỗ này... Đại Hải Vô Lượng...” Phương Chấn Thiên lạnh lùng nói, giờ phút này, khẩu khí của hấn giống như thần đạo trên chín tầng trời phán định vận mệnh của một con kiến hôi vậy.

Theo tiếng nói của hấn rơi xuống, liền nhìn thấy hai tay của hấn đột nhiên mở ra, cỗ gợn sóng màu lam bàng bạc kia tuôn ra thẳng tắp, thật giống như sóng lớn cuốn về phía Độc Cô Bá Thần.

Không chỉ như vậy, hải vực phía dưới bọn hắn lúc này cũng làm kinh động lên thao thiên cự lãng, phảng phất có quái thú gì đó ở phía dưới khuấy phá, vô biên vô hạn bọt nước bay thẳng lên, vậy mà hung hăng hướng Hiên Viên Tuyệt đánh tới...

Cảm nhận được cỗ lực lượng bàng bạc này, sắc mặt Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt vẫn không có bất kỳ biến hóa nào. Độc Cô Bá Thần nắm chặt tay, một thanh đao trong suốt xuất hiện trong tay, đó là chiến đao trực tiếp do năng lượng biến thành.

Cũng không nói thêm gì, chỉ là hai tay nâng đao, như thiểm điện hướng phía trước chém tới.

Căn bản không cảm giác được lực lượng quá mạnh phát ra, thế nhưng hư không trước người hắn lại bị một đao này xé rách trực tiếp, năng lượng màu đen trong hư không không ngừng bốc lên, nương theo một cỗ đao mang chém về phía gợn sóng màu lam kia.

“Soạt...” Một tiếng vang thật lớn, gợn sóng màu lam kia bị Độc Cô Bá Thần một đao xé thành hai nửa, giống như một màn trời từ trung tâm bị xé ra...

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, nơi bị xé rách kia liền trực tiếp tụ hợp lại một chỗ, tiếp tục công hướng Độc Cô Bá Thần...

Trên mặt Độc Cô Bá Thần vẫn là một mảnh lạnh lùng, chẳng qua là không ngừng vung đao trong tay, hơn nữa tốc độ vung đao càng lúc càng nhanh. Nếu như có người tại hiện trường, căn bản không nhìn thấy tốc độ hắn xuất đao, sẽ chỉ nhìn thấy hắn đột nhiên mọc ra bảy, tám cánh tay, trên mỗi cánh tay đều đang vung vẩy một cây đao.

Đao mang mãnh liệt không ngừng bổ vào gợn sóng màu lam, gợn sóng không ngừng vỡ vụn rồi không ngừng tổ hợp lại, lại không ngừng vỡ vụn, vẫn đánh thẳng về phía Độc Cô Bá Thần.

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ, trường đao trong tay Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên vỡ vụn ra, thân thể hắn không tự chủ được lui về sau một bước, mà gợn sóng màu lam kia đã vọt tới trước người hắn, thân thể của hắn đột nhiên bộc phát ra vô số đao

đao khí sắc bén, lúc này mới triệt để quấy nát gọn sóng màu lam kia... Thế nhưng khoe miệng của hắn, lại tràn ra một tia vết máu, hiển nhiên đã bị thương.

Đây chính là quyết đấu giữa cao thủ, cơ bản không cần quá nhiều màn huyết sáo, chỉ cần dùng sức mạnh mạnh mẽ nhất để quyết định ra thắng bại mà thôi.

Bên kia, trong tay Hiên Viên Tuyết cũng có thêm một thanh trường kiếm do năng lượng hóa thành, đối mặt với sóng lớn ngập trời gào thét mà đến, Hiên Viên Tuyết không chút do dự chém ra một kiếm...

Một kiếm vô cùng đơn giản nhưng lại bao hàm cực hạn của toàn bộ kiếm đạo trên thế gian...

Động tác vung kiếm của hắn tiêu sái như vậy, đơn giản như vậy, tùy ý, phảng phất như một cô gái nhu tình, thế nhưng ngay khi hắn vung trường kiếm, kiếm khí bá đạo như vậy, mạnh mẽ như vậy, tựa hồ một kiếm này đủ để hủy diệt một tòa thành...

Chính là kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành...

Chiêu kiếm này đã cắt đứt lòng hắn, cắt đứt ý nghĩ của hắn...

Kiếm quang vô tình không ngừng biến lớn, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm dài ước chừng hơn ngàn trượng, hung hăng chém vào trên sóng lớn ngập trời kia. Lãng hoa vốn còn đang lao nhanh bị một kiếm này bổ vỡ vụn ra.

Rút đao đoạn thủy càng chảy, thế nhưng dưới một kiếm này, nước biển vậy mà triệt để bị chặt đứt, hóa thành vô số bọt nước, rơi vào trên biển.

Khắp bầu trời đều là bọt nước, đầy trời đều là sóng biển, trong sóng biển còn kèm theo kiếm khí sắc bén...

Thế nhưng bảy bóng người lại chui ra từ bên trong kiếm khí, trong tay mỗi người đều có thêm Phương Thiên Họa Kích, không chút do dự chém thẳng về phía Hiên Viên Tuyết...

Trên mặt Hiên Viên Tuyết cũng vô cùng trấn tĩnh, trường kiếm trong tay run lên, bảy đạo kiếm hoa mỹ lệ bắn về phía bảy người...

Nhưng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Hiên Viên Tuyết, chộp thẳng vào hậu tâm Hiên Viên Tuyết...

Người đáng chết ở chương Triều tịch thứ 607.

Hiên Viên Tuyệt lại như đã sớm biết, thân hình nhoáng một cái đã xoay người lại. Thế nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt người tới, sắc mặt vẫn không đổi, kịch biến...

“Ngọc La Sát! Sao lại là ngươi?” Hiên Viên Tuyệt không thể không kinh ngạc, người đánh lén hắn ba trăm năm trước là Ngọc La Sát đã chết trong tay mình à?

Nhưng ngay khoảnh khắc kinh hô này, lại có một bóng người thoáng hiện trong hư không, nhẹ nhàng điểm vào ngực hắn...

Tốc độ chỉ này cực nhanh, Hiên Viên Tuyệt lập tức phản ứng, tránh được chỗ hiểm, nhưng đầu vai của gã vẫn bị xuyên thủng một lỗ máu, một mũi tên máu bắn ra.

Nhưng khiến cho Hiên Viên Tuyệt cảm thấy khiếp sợ, không ngờ thân ảnh bị thương kia lại là một nữ tử, một nữ tử có hình dáng tuyệt mỹ, mỹ lệ đến mức cả đời hắn cũng không thể quên được.

“Ngọc Lan? Tại sao lại là ngươi?” Trong miệng Hiên Viên Tuyệt lại lần nữa truyền đến một trận kinh hô. Nữ tử xuất hiện trước mắt này không phải ai khác, dĩ nhiên là hoàng hậu của ba trăm năm trước vốn bị y giết chết. Môn chủ Bách Hoa Môn Ngọc Lan à? Cũng giống như Ngọc La Sát, đều hắn là bị chính mình giết chết mới đúng a.

Nhưng lần này, thân ảnh Hiên Viên Tuyệt lùi ra ngoài mấy mét, lạnh lùng nhìn hai người đáng lẽ phải chết này.

“Ha ha ha, Hiên Viên Tuyệt, có phải ngươi cảm thấy rất bất ngờ không, có phải ngươi cảm thấy chúng ta đều phải chết, vì sao hôm nay lại sống lại?” Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Hiên Viên Tuyệt, nhìn thấy lỗ máu trên vai hắn, Ngọc Lan lạnh lùng nở nụ cười.

Hiên Viên Tuyệt không nói gì, đôi mắt hần nhìn chăm chăm vào Ngọc Lan và Ngọc La Sát, tựa hồ đang cân nhắc bọn hần là thật hay giả.

“Ha ha, người không nghĩ tới, là gia chủ Phương gia cứu sống chúng ta, là hần hao phí một cái giá cực lớn cứu sống chúng ta, không chỉ cứu sống chúng ta, còn dùng vô số linh dược đem chúng ta toàn bộ khôi phục, trải qua một trận sinh tử., Đã trải qua một cuộc phản bội tương ái, khiến cho ta càng thêm minh bạch rất nhiều, công lực cũng không ngừng tăng lên. Hiên Viên Tuyệt, ta chờ đợi ba trăm năm, chính là muốn hỏi người một chút, tại sao lúc trước lại làm như vậy?” Ngọc Lan cơ hồ là găm thét lên, hiển nhiên năm đó Hiên Viên Tuyệt gây cho nàng tổn thương thực sự quá lớn.

Nhìn thấy Ngọc Lan không ngừng cuồng hồng, Hiên Viên lắc đầu, cũng không giải thích gì nhiều. Năm đó lúc hần rút kiếm, tình nghĩa giữa hần và nàng đã bị chặt đứt, hôm nay kinh ngạc cũng chỉ là kinh ngạc vì sao nàng còn sống mà thôi. Lời nói của Ngọc Lan, căn bản không cách nào làm cho lòng hần bình tĩnh, mang theo rung động gì.

“Không có tại sao!” Hai mắt nhìn Ngọc Lan, Hiên Viên Tuyệt nhàn nhạt nói ra mấy chữ này, trong lời nói không mang theo một chút tình cảm, tựa hồ chuyện mà Ngọc Lan nói cùng hần không quan hệ.

Chứng kiến thần sắc lạnh lùng của Hiên Viên Tuyệt, nhìn thấy đôi mắt bình thản của hần ta, Ngọc Lan chỉ cảm thấy tim của mình lại một lần nữa bị xé nát, tựa hồ so với năm đó bị hần ta đâm một kiếm còn đau đớn hơn gấp vạn lần.

Chẳng lẽ hần thật sự không có chút áy náy nào sao? Chẳng lẽ hần đã tuyệt tình tuyệt ý thật sao?

Sau cơn đau đớn, trong lòng Ngọc Lan hoàn toàn chết đi, một điểm chấp niệm còn sót lại cũng theo đó vỡ tan, thay vào đó là cừ hận thật sâu, khắc khoải khắc lòng cừ hận.

“Tốt tốt tốt, rất tốt. Đã như vậy, hôm nay đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!” Ngọc Lan lạnh lùng nói, trên người của nàng lại nổi lên đạo đạo quang mang màu trắng.

“Hiên Viên Tuyết, hôm nay ngươi nhất định phải chết!” Ngọc La Sát ở bên cạnh cũng lạnh lùng nói, trên người của nàng cũng nổi lên đạo đạo quang mang màu bạc.

“Ba trăm năm trước có thể giết các ngươi, ba trăm năm sau vẫn có thể giết các ngươi!” Hiên Viên Tuyết phun ra mấy chữ cuối cùng, một tay trao vào hư không, một thanh thiết kiếm, một thanh thiết kiếm bình thường xuất hiện trong tay hắn.

Lúc nhìn thấy thanh thiết kiếm này, trong mắt Độc Cô Bá Thần còn lóe lên một tia dị sắc, bất quá cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Ngược lại là Ngọc Lan bị Hiên Viên Tuyết lạnh nhạt đột nhiên mở miệng nói: “Đây hẳn là chiến kiếm của gia chủ Độc Cô gia vào ba trăm năm trước, không ngờ ngươi lại bảo tồn nhiều năm như vậy. Độc Cô Bá Thần, năm đó không phải ngươi lập lời thề nhất định phải đánh bại Hiên Viên Tuyết thì sao? Hôm nay vì sao phải liên thủ với hắn?”

Nhìn thấy Ngọc Lan tươi cười rõ ràng mang theo châm ngòi, trên mặt Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đều không biến ảo chút nào. Đến cảnh giới như bọn hắn, tâm cảnh đã sớm không phải người thường có thể so sánh.

Tình cảm phổ thông sao có thể so sánh với tương lai tương lai cứu vớt Đấu Hồn đại lục? Cái gì lời thề, ân oán cá nhân, tương lai toàn bộ Đấu hồn đại lục gặp phải, thật không đáng kể.

“Điểm này các ngươi yên tâm, sau khi giết các ngươi, ta sẽ cùng hắn quyết đấu một trận!” Qua một hồi lâu, Độc Cô Bá Thần mới bỗng nhiên mở miệng nói ra, mà trong tay của hắn, cũng có thêm một thanh thiết đao bình thường, giống như Thiên Tôn Đao lúc trước.

Không có nửa điểm hoa lệ, không có nửa điểm trang phục, thậm chí ngay cả chuôi đao cũng chỉ dùng vài mảnh vải rách quấn lấy.

Đây là một thanh thiết đao không có bất kỳ năng lượng khí tức nào, đến cảnh giới như bọn họ như vậy, đã không cần thần binh lợi khí, bất kỳ binh khí nào, đến tay bọn họ, đều là thần binh lợi khí.

Lúc Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần cầm thanh thiết kiếm và thiết đao kia, khí tức của hai người lập tức phát sinh biến hóa, cả người bọn họ tựa hồ biến mất từ hư không này, hoặc là triệt để dung nhập vào thế giới này, chỉ còn lại thanh thiết kiếm và thiết đao kia còn biểu thị sự hiện của bọn họ.

“Chiến!” Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần đồng thời quát to một tiếng, khí tức trên thân hai người bộc phát toàn diện, vô số đao khí cùng kiếm khí từ trên người bọn họ bắn ra, giống như hai hạt đạn hạt nhân nổ tung...

Cảm nhận được kiếm khí và đao khí dày đặc đến cực điểm kia, mọi người ở đây, kể cả Phương Chấn Thiên ở bên trong, đều là một trận kinh ngạc.

Thân thể mấy người không tự chủ được lui về sau, thế nhưng một vòng đao mang to lớn lại từ trong đao khí dày trời này sinh ra, thẳng tắp bổ tới phía Phương Chấn Thiên.

Sắc mặt Phương Chấn Thiên kịch biến, hắn chỉ cảm thấy mình đã bị đao mang này khóa chặt, bất kể mình tránh né thế nào cũng khó mà tránh được, điều duy nhất hắn có thể làm chính là toàn lực ngăn cản.

Hào quang màu lam trong tay lóe lên, một thanh Phương Thiên Họa kích toàn thân phát ra đạo đạo lam mang xuất hiện trong tay, vận khởi lực lượng trong cơ thể nghênh đón đao mang cực lớn kia...

Bên kia, một vòng kiếm quang chói mắt như vậy lại từ trong kiếm khí dày trời bay lên, đó là một đạo kiếm mang dài chừng ngàn trượng, rộng mấy chục trượng, cường đại đem Ngọc Lan, Ngọc La Sát, kể cả Phương Chấn Đông, bảy tên Võ Thần Cửu Trọng Thiên đều bao phủ ở trong đó...

Tựa hồ muốn một mẻ bắt hết mọi người...

Chương thứ 60, liên thủ giết địch.

Cảm nhận được sự kinh khủng của kiếm mang này, trên mặt đám người Ngọc La Sát, Ngọc Lan, Phương Chấn Đông đều là một trận nghiêm túc, trên thân mấy người đồng thời nổi lên các loại quang mang, khí tức cường đại trong nháy mắt hội hợp cùng một chỗ, vậy mà tạo thành một thanh ngân câu to lớn, nghênh đón kiếm quang to lớn kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang Độc Cô Bá Thần trực tiếp bổ vào Phương Chấn Thiên Họa Kích, lực lượng khủng bố trực tiếp đánh bay cả người hắn ra ngoài, máu tươi trong miệng trực tiếp phun ra, đao mang kinh khủng lại tiếp tục rơi xuống phía dưới, đứng trên một hòn đảo nhỏ cách ven bờ biển không xa., Đảo biển dài chừng mấy trăm dặm kia bị một đao này chém thành hai nửa, toàn bộ lực lượng cực lớn nổ tung, phá hủy thành hai nửa. Lực lượng khổng lồ chấn động khiến cho biển gầm là một đợt lại một đợt, chỉ sau mấy hơi thở, hòn đảo kia đã hoàn toàn biến mất trước mặt mọi người...

Đồng dạng, chiêu kiếm của Hiên Viên Tuyệt rất dễ dàng bổ đôi ngân câu mà bọn họ phát ra, kiếm quang kinh khủng chấn động khiến chín người há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng không tự chủ bay ngược ra ngoài, Ngọc La Sát và Ngọc Lan còn tốt hơn một chút, trải qua một trận sinh tử, khiến bọn họ ngộ ra rất nhiều điều., Mặc dù còn chưa có đợt phá cảnh giới Võ Tôn chân chính, nhưng dù sao đã tiếp xúc với cánh cửa này, ngoại trừ phun ra một ngụm máu tươi, ngược lại không bị thương thể quá nặng, thân thể không ngừng bay thẳng về phía sau, lấy lực đạo như vậy, càng tránh cho kiếm khí vô tận kia.

Thế nhưng thực lực mấy người Phương Chấn Đông lại kém một chút, vừa rồi tranh đấu cũng bị một ít thương thể, lúc này không bị một kiếm chém giết đã là may mắn lắm rồi, từng

người từng người bị chấn động ngã trái ngã phải, càng bị kiếm khí sắc bén kia đâm bị thương.

Nhưng ngay lúc này, thân ảnh Độc Cô Bá Thần lại trực tiếp xuất hiện trước người Phương Chấn Đông, thiết đao trong tay không chút lưu tình chém về phía Phương Chấn Đông.

Phương Chấn Đông trong lòng hoảng hốt, hắn đâu có nghĩ đến Độc Cô Bá Thần và một cường giả như Hiên Viên Tuyết lại có thể liên hợp cùng nhau xuất thủ.

Đối mặt với thanh thiết đao gào thét mà đến, Phương Chấn Đông liều mạng thúc giục lực lượng thể nội, Phương Thiên Họa Kích trong tay toàn lực bỏ ra ngoài.

Những cao thủ Phương gia khác cũng biến sắc, nhìn thấy Phương Chấn Đông đã rơi vào nguy hiểm, sáu người còn lại cũng liều lĩnh thúc giục lực lượng trong cơ thể, nghênh đón Độc Cô Bá Thần.

“Coong...” Một tiếng giòn vang, thanh thiết đao nhìn như rách nát kia không lưu tình chút nào chém đứt Phương Thiên Họa Kích phía đông, lưỡi đao sắc bén càng trực tiếp chém đứt cánh tay phải của Phương Chấn Đông.

Ngay lúc Độc Cô Bá Thần muốn thuận thế chém rụng nửa người hắn, vũ khí của sáu người khác cũng đã chạy tới, thiết đao trong tay hắn run lên, nghênh đón sáu người còn lại.

Cuối cùng Phương Chấn Đông cũng thở dài một hơi, nhưng còn chưa đợi gã trở lại sau lưng sáu người, thân ảnh Hiên Viên Tuyết đã đi tới trước người gã, thanh thiết kiếm trong tay gã lại càng không lưu tình chút nào đâm tới.

“Xoẹt...” một tiếng, thiết kiếm trực tiếp đâm vào ngực Phương Chấn Đông, thân thể Phương Chấn Đông đột nhiên bạo khởi từng trận quang mang màu lam, hiển nhiên trên người mặc một kiện chiến giáp phẩm cấp đủ cao, nhưng chiến giáp như vậy vẫn khó có thể ngăn cản được một kiếm của Hiên Viên Tuyết.

Dưới một kiếm này, bất kỳ chiến giáp nào cũng giống như tờ giấy, thiết kiếm không bị bất kỳ trở ngại nào đâm vào ngực

Phương Chấn Đông, đồng tử Phương Chấn Đông đột nhiên co rút lại, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

“Bạo...” Hiên Viên Tuyết hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm kiếm nhẹ nhàng run lên, kiếm khí sắc bén nổ tung ra, kiếm khí mãnh liệt trực tiếp chấn Phương Chấn Đông thành bột phấn, cho dù là thân thể của hắn cũng bị xé thành từng mảnh.

Hiên Viên Tuyết không chịu bỏ qua, thiết kiếm vẽ một đường lên hư không, tạo thành một vết rách không gian, lực hút cường đại trực tiếp hút mảnh vỡ thân thể Phương Chấn Đông vào, căn bản không cho hắn bất cứ cơ hội nào để tạo dựng lại gen.

Tốc độ của tất cả những thứ này thực sự quá nhanh, ngay cả Phương Chấn Thiên cũng khó có thể phục hồi tinh thần.

Phải biết rằng, trong tính toán của hắn, thực lực của mình vững vàng vượt qua bất kỳ người nào trong Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần, sau đó dựa vào bảy tên cao thủ gia tộc mình cuốn lấy Hiên Viên Tuyết, lại để Ngọc La Sát và Ngọc Lan đánh lên Hiên Viên Tuyết, chỉ cần đả thương Hiên Viên Tuyết, lực lượng chín người có lẽ tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Chỉ cần chờ phái ra ngoài đánh chết hai vị cao thủ của Bạch Khiếu Đế và Hoàng Phủ Vân trở về, như vậy tập hợp lực lượng mười một người đủ để đánh chết Hiên Viên Tuyết, coi như không được, chỉ cần mình đánh chết Độc Cô Bá Thần, cũng có thể chém giết Hiên Viên Tuyết.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng đôi đôi thủ một mất một còn của Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần không chỉ hợp tác mà còn không để ý thân phận liên thủ với một gã thực lực rõ ràng không bằng mình.

Đôi mắt với sự liên thủ đột ngột của hai người, cho dù là Phương Chấn Thiên cũng cảm thấy đau đầu, huống chi Phương Chấn Đông chỉ là Võ Thần Cửu Trọng Thiên?

Bị hai tuyệt thế cao thủ liên thủ miểu sát, cho dù Phương Chấn Đông có chết cũng đáng giá.

Nhưng thấy Phương Chấn Đông cứ như vậy bị hai người chém giết, Phương Chấn Tây, Phương Chấn Bắc, đám người Phương Chấn Vân đều phần nộ, bọn họ đều là lực lượng trung kiên của thế hệ Phương gia, cùng làm việc cùng nhau mấy trăm năm., Không nói tới cảm tình thâm hậu cỡ nào, nói thẳng lợi ích giữa bọn họ liên liên hệ chặt chẽ cùng một chỗ, đặc biệt là lúc đối mặt nhân vật như Hiên Viên Tuyết hoặc Độc Cô Bá Thần, bất luận tổn thương một người nào cũng sẽ tạo thành cục diện bọn họ khó mà vãn hồi, còn thật sự là nhất vinh câu vinh, tồn cùng nhục.

Thế nhưng thời điểm sáu người còn đang oán giận không thôi, Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đã bất chấp tiêu hao bản thân một lần nữa phát động tấn công.

Mọi người liền thấy trường kiếm trong tay Hiên Viên Tuyết run lên, một luồng kiếm ý bá chủ thiên hạ bộc phát ra, một luồng kiếm mang sắc bén hơn cả vừa rồi nổ bắn ra từ trên thân kiếm đen như mực kia.

Thiên Tuyết kiếm...

Một kiếm có thể hủy thiên diệt địa, có thể khiến người ta tuyệt vọng đến cùng...

Một kiếm này, Hiên Viên tuyết dốc hết tất cả lực lượng của mình, kiếm khí khổng lồ không ngừng hội tụ, lực lượng trong cơ thể không ngừng bộc phát, thế tất yếu phải chém giết sạch sẽ đám người Phương Chấn Tây.

Phương Chấn Thiên bị Độc Cô Bá Thần đánh bay ra ngoài đã bay trở về. Khi gã nhìn thấy Hiên Viên Tuyết dốc hết toàn lực muốn chém giết tộc nhân của mình, sắc mặt của gã cũng trở nên tái nhợt, lực lượng trong cơ thể cũng là liều mạng thúc giục., Phương Thiên Họa kích trong tay càng bạo phát ra ánh sáng màu lam chói mắt, thân ảnh càng nhanh chóng vọt tới Hiên Viên Tuyết, gã tuyệt đối không cho phép bọn hắn tiếp tục bị tổn thương nữa, nếu không Phương gia của mình sẽ triệt để xuống dốc...

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần đã sớm chuẩn bị, Độc Cô Bá Thần nào có như hắn mong muốn, lưng đang cồng bỗng nhiên

thăng lên, thân ảnh khô gầy cũng lập tức đầy đặn, một cỗ đao ý bá đạo hơn so với Thiên Tuyệt Kiếm từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, một vết đao quang thẳng tới chín tầng trời trong nháy mắt sáng lên, chiếu sáng cả bầu trời...

Hạng 60 hiệp mã Long Nhân hợp thể.

Cảm nhận được đao mang gần như thiêu cháy tất cả lực lượng của Độc Cô Bá Thần, sắc mặt Phương Chấn Thiên cũng kịch biến, trong lòng càng kinh động thao thiên cự lãng, chẳng lẽ hai tên này hôm nay phải liều mạng hay sao? Chẳng lẽ bọn hắn không biết việc thúc giục lực lượng trong cơ thể mà không để ý tới hậu quả như thế, sẽ chỉ làm cho bọn hắn dễ bị giết hơn sao?

Tuy trong lòng khiếp sợ nhưng đối mặt với ánh đao to lớn kia, Phương Chấn Thiên cũng không thể không dốc toàn lực xuất thủ, không còn biện pháp giải cứu đám người Phương Chấn Bắc.

Hiện trường duy nhất còn có thể cứu viện bọn họ thì chỉ có Ngọc Lan và Ngọc La Sát. Trong lòng hai người đều tràn ngập sát ý với Hiên Viên Tuyệt, cũng hiểu được nếu đám người Phương Chấn Bắc bị chém giết, bản thân sẽ không còn cơ hội đánh chết Hiên Viên Tuyệt nữa. Kể từ đó, bọn họ đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Hiên Viên Tuyệt chém giết sáu người bọn họ. Thế nhưng hai người vừa định hành động, ba bóng người đã chui ra từ hư không.

Đứng ở giữa là một người phe phẩy quạt, trên môi còn có chòm râu, nhìn qua giống như một gã trí tuệ cao thâm.

Bên phải là một người mặc một bộ quần áo màu trắng, trên mặt che khăn, dáng người uyển chuyển, vừa nhìn đã biết là một nữ tử. Người bên trái mặc rất bình thường, hơn nữa thân hình còn xuống, trong mơ còn kèm theo một tia hèn mọn, tựa hồ hết thảy mọi chuyện trên thế gian cũng chỉ là một trò chơi mà thôi.

Nhìn thấy ba người này xuất hiện, Ngọc Lan cùng Ngọc La Sát đều biến sắc.

“Lãnh Nguyệt Oánh, năm đó Độc Cô Bá Thần đã phụ ngươi, chẳng lẽ hôm nay ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta đối phó hắn sao?” Ngọc Lan nhìn nữ tử bên phải, trong miệng kinh hô.

Ba người này chính là Gia Cát Chính ta, Lãnh Nguyệt Oánh và Tiểu Thương Thiên, chỉ có điều năm đó Gia Cát Chính ta cũng không nổi danh, mà Tiểu Thương Thiên lại là nhân vật hơn hai trăm năm trước, chính là văn bối của đám người Ngọc La Sát, đương nhiên các nàng không nhận ra.

Nghe được lời của Ngọc Lan, Lãnh Nguyệt Oánh chỉ cười cười, kỳ thật năm đó vận mệnh nàng cực kỳ tương tự Ngọc Lan, đều là bị người mình yêu vứt bỏ. Chỉ có điều Ngọc Lan trực tiếp bị Hiên Viên tuyệt sát, mà Độc Cô Bá Thần lại chỉ rời đi Lãnh Nguyệt Oánh mà thôi.

Hai vị nam nhân tuyệt thế đều vì theo đuổi võ đạo cao nhất mà từ bỏ người mình yêu quý nhất trong cuộc đời, cũng không biết có đáng hay không.

Thấy nụ cười lạnh trong trẻo không nói lời nào của Lãnh Nguyệt, Ngọc Lan trong lòng giận dữ, muốn ra tay, nhưng lại nghe thanh âm của Lãnh Nguyệt Oánh vang lên: “Ngọc Lan, Ngọc La Sát, chẳng lẽ các ngươi không biết hôm nay chúng ta vì sao mà chiến đấu sao? Các ngươi đều là người của Đấu Hồn Đại Lục, các ngươi cũng nên biết, Đấu Hồn Đại Lục trong mắt bọn hắn là nơi như thế nào, chẳng lẽ các ngươi không thể buông tha hết thảy ân oán, cùng nhau chống cự sao?”

“Ha ha ha, nếu như không phải bọn hắn, chúng ta đã sớm chết rồi, tương lai Đấu Hồn đại lục là cái gì, cùng chúng ta có quan hệ gì, lãnh nguyệt oánh, ít nói nhảm, ngươi đã muốn chết, ta tiễn ngươi một đoạn đường!” Ngọc Lan miệng cười lạnh một tiếng, đưa tay bỏ một chưởng về phía Lãnh Nguyệt Oánh.

Thế nhưng Gia Cát Chính đứng ở chính giữa quạt lông trong tay ta lay động, một cơn gió mạnh hình thành, trực tiếp đánh tan chưởng phong của Ngọc Lan. Ngay sau đó trong mắt hắn chớp động ngân mang, từng đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ về phía Ngọc La Sát và Ngọc Lan.

“Chân Tiên?” Thấy Gia Cát Chính ta vừa ra tay đã dùng hồn thuật mạnh mẽ như vậy, sắc mặt hai người đều biến đổi.

“Hai vị, các người còn nhớ thiếu niên của gia tộc Gia Cát ba trăm năm trước không?” Gia Cát Chính thân nhiên nói, hai tay không ngừng vẽ trên hư không, từng luồng sấm sét mạnh mẽ tạo thành một con Lôi Long khổng lồ, lại đánh về phía Ngọc La Sát và Ngọc Lan.

Mà Lãnh Nguyệt Oánh và Tiểu Thương Thiên cũng đồng thời ra tay, hai đạo kiếm khí phá không mà ra, căn bản không cho hai người có bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Ngọc Lan và Ngọc La Sát đều chấn động trong lòng, các nàng làm sao nhớ được Gia Cát Chính ta từ ba trăm năm trước, nhưng nghe hắn nói vậy, cũng hiểu rõ hắn cũng là nhân vật của ba trăm năm trước, nhưng không ngờ tới tiểu nhân vật ba trăm năm trước bọn họ trực tiếp đột nhiên phát luật, hôm nay đã có đủ thực lực đối kháng với hai người mình.

Ngay lúc bọn người Chư Cát Chính ngăn Ngọc La Sát và Ngọc Lan lại, một bên khác, kiếm uy của Hiên Viên Tuyết đã hung hăng áp vào trong lòng sáu người Phương Chấn Tây, kiếm ý vô tận lại phá hủy phòng tuyến sáu người, kiếm khí sắc bén không chút lưu tình đâm vào thân thể sáu người.

Sáu người muốn giãy giụa, nhưng sáu người muốn phản kháng, sáu người muốn dùng hết lực lượng lớn nhất của mình ngăn cản kiếm khí, kiếm quang, kiếm quang, thế nhưng đối mặt với một kiếm mạnh nhất Hiên Viên Tuyết này, bọn hắn căn bản không cách nào ngăn cản.

Hư không tại thời khắc này vỡ vụn từng khúc, nước biển phía dưới bị chấn động đến gào thét không ngừng, thậm chí ngay cả địa xác dưới đáy biển cũng bị lực đạo to lớn chấn vỡ. Từng đạo dung nham vỡ dưới đáy biển phun trào, cùng nước biển tụ hợp lại một chỗ, tạo thành từng đoàn từng đoàn sương mù to lớn.

Thân thể sáu người không chịu nổi kiếm khí như vậy nữa, đều bắt đầu vỡ vụn, vỡ vụn đầu tiên là cánh tay của bọn họ, sau đó là thân thể, đầu và linh hồn của bọn họ...

Loại ánh mắt gần như tuyệt vọng và phần nộ của Phương Chấn Thiên, một kiếm của Hiên Viên Tuyệt đã chém hoàn toàn thân thể sáu người, sau một kiếm, hư không cũng không còn nữa bóng người, sáu gã cao thủ nhất lưu đạt tới Vô Thần Cửu Trọng Thiên, cứ như vậy triệt để tiêu tán.

“A...” Trong lòng Phương Chấn Thiên giận dữ, trong miệng điên cuồng hét lên, đây chính là sức mạnh trung kiên của Phương gia, Vô Thần Cửu Trọng Thiên, thần thoại kia gần như là bất bại, nhưng bây giờ lại bị giết như vậy, sao hắn không giận chứ?

“Vũ trụ đại phá hoại!” Phương Chấn Thiên hét lớn một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay toàn lực vung lên, một đạo hào quang màu lam lóe lên, trực tiếp va chạm cùng đao mang Độc Cô Bá Thần, ánh sáng màu lam cùng toàn bộ đao mang vỡ vụn ra, thân thể Độc Cô Bá Thần cũng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau...

Mà thân thể Phương Chấn Thiên lại bắt đầu không ngừng bành trướng, cơ bắp trên người không ngừng nổi lên, trên da thịt bắt đầu mọc đầy lân phiến, thậm chí trên đầu hắn cũng mọc ra hai cái chân, bàn tay của hắn cũng biến thành móng vuốt sắc bén.

Chỉ trong chốc lát, cả người hắn liền biến thành một con quái vật thân cao trăm trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến, trên đầu mọc ra một đôi sừng hươu.

Khí tức của hắn trong nháy mắt cường đại không chỉ gấp ba lần, lực lượng cuồng bá thậm chí dẫn tới mây đen trên bầu trời nhấp nhô một hồi, tựa hồ có kiếp nạn gì đó muốn ra đời.

Cảm nhận được khí tức cường đại trên thân Phương Chấn Thiên phát ra, Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt đều kinh hãi, nguồn lực lượng này mặc dù còn dừng lại ở cảnh giới Tôn cấp, nhưng so với hai người bọn hắn đích xác mạnh hơn không chỉ một bậc.

Đây mới là sức mạnh chân chính của hắn ư? Chỉ là để thừa nhận nguồn sức mạnh này, vậy mà hắn lại dùng thân thể rồng dung hợp cùng thân thể của mình, cái này cũng quá độc ác đi?

Chẳng lẽ hắn không biết một khi dung hợp, thực lực của hắn sẽ rất khó tiến thêm một bước nữa sao?

“Chết đi, các ngươi đều phải chết!” Phương Chấn Thiên nhe răng cười, bàn tay khổng lồ trong nháy mắt nhấc lên, giống như đập ruồi vỗ vào Độc Cô Bá Thần...

Chương sáu mươi trả thù.

Sắc mặt Độc Cô Bá Thần nghiêm túc trước nay chưa từng có, thân thể cao lớn ở trong hư không thẳng tắp như vậy, trong mắt không có chút ý lùi bước nào, thanh thiết đao trong tay càng toả sáng hào quang, lực lượng trong cơ thể lại một lần nữa lao ra, không chút do dự một đao chém tới bàn tay to lớn kia.

Đao mang càng sắc bén thoáng hiện, khí thế cường đại bộc phát...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thanh đao cực lớn do Độc Cô Bá Thần thúc giục trực tiếp bị một chưởng của Phương Chấn Thiên đánh cho nát bấy, ngay cả thanh đao sắt trong tay Độc Cô Bá Thần cũng trực tiếp vỡ vụn ra, vỡ thành mảnh vụn nhỏ nhất, về phần bản thân Độc Cô Bá Thần, Độc Cô Bá Thần cũng vỡ vụn ra., Lại càng giống như kịch bị đập bay ra ngoài, bay ra hơn mười dặm, nặng nề đập vào một hòn đảo trên núi, làm hòn đảo vỡ nát ra toàn bộ, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, xương cốt toàn thân tựa hồ như vỡ vụn...

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần bị một chưởng đánh bay, khước mắt Lãnh Nguyệt vốn đang run rẩy cùng Ngọc Lan bỗng nhảy dựng, chỉ cảm thấy tim mình bị mạnh mẽ đâm đau một cái. Thế nhưng nàng còn không có đến thăm Độc Cô Bá Thần, thân ảnh Độc Cô Bá Thần đã một lần nữa bay tới.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu không ngừng bành trướng, bộ y phục trên người kia trực tiếp bị phồng lên rồi vỡ vụn ra, lộ ra từng khối cơ bắp phát triển, mái tóc khô của hắn cũng bắt đầu không gió mà tự bay, không ngừng sinh trưởng, chỉ là qua mấy hơi thở, thân thể của hắn cũng đã cao đến trăm trượng.

Hắn che giấu lực lượng mấy trăm năm cũng tại thời khắc này toàn diện bộc phát, không chỉ như vậy, Hiên Viên Tuyệt bên

cạnh cũng không chút do dự phóng thích lực lượng của mình, thân thể của hắn cũng bắt đầu bành trướng.

Với hình thái nhục thể ban đầu của bọn họ, căn bản khó có thể thừa nhận được sức mạnh khổng lồ này...

Ba đạo khí tức siêu việt thể gian tại thời khắc này toàn diện bộc phát ra, mây đen trên bầu trời càng ngày càng nồng đậm, từng đạo lôi điện chạy chồm trong mây đen, thậm chí mơ hồ có thể thấy được, trong mây đen, còn kẹp lấy cự lượng hỏa diễm màu đen, trong ngọn lửa màu đen, còn có từng tia từng tia lửa màu đỏ.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa...

Đây chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong truyền thuyết, nghe nói chỉ cần dính vào một chút xiu, cũng đủ để đem linh hồn cùng thân thể đốt sạch sẽ ngọn lửa siêu cấp...

Ba đại cường giả ra tay toàn diện, cuối cùng cũng đã dẫn phát quy tắc Thiên Đạo của giới diện này...

Cảm nhận được từng đoàn từng đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa trên bầu trời, sắc mặt Phương Chấn Thiên lại một lần nữa biến ảo. Đến cảnh giới như hắn, tự nhiên biết Hồng Liên Nghiệp Hỏa đáng sợ, cũng chính bởi vì e ngại Hồng Liên Nghiệp Hỏa., Hắn mới một mực đè nén lực lượng của mình, vốn cho là mình phóng thích một phần lực lượng, lại có bộ thân thể Huyết Long này, căn bản không thể dẫn tới thiên kiếp như vậy, nhưng ai ngờ Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt lại ẩn giấu lực lượng cường đại như vậy.

Tuy nói lực lượng của hai người bọn họ không bằng mình, nhưng lực lượng của hai người liên hợp lại với nhau đủ để vượt qua bản thân, cũng đủ khiến thiên kiếp kéo tới.

Nhìn thấy biểu tình lãnh đạm trên mặt hai người, Phương Chấn Thiên minh bạch, bọn hắn đã sớm nhìn thấu sinh tử, sở dĩ dẫn tới Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cũng chỉ là vì đồng quy vu tận với mình mà thôi.

“Rất tốt, rất tốt, các ngươi vậy mà không để ý tới quy tắc Thiên Đạo, thật sự rất tốt, tám vị các ngươi xem trò vui lâu

như vậy, cũng nên xuất thủ rồi chứ!” Khóe miệng Phương Chấn Thiên nhe răng cười một hồi...

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện tám đạo khí tức cường đại, ngoại trừ một thân ảnh mặc trường bào huyết sắc, bảy tên kia đều là nam tử anh tuấn tiêu sái.

“Phương huynh, đây là họa hoạn do người đưa tới, bọn ta thật sự không có lý do gì để giúp người ra tay!” Một gã nam tử trong đó trực tiếp mở miệng nói.

“Phong Viêm, người bớt châm chọc đi, trời phạt mà, chẳng lẽ người cho rằng sẽ bỏ qua cho các người sao?” Lúc này Phương Chấn Thiên đã nổi giận, trực tiếp mắng to.

“Đúng vậy, dưới Thiên Khiển, tất cả những người ngồi đây đều phải thừa nhận uy lực của khiển trách, chỉ là không nghĩ tới trong vòng trăm năm, thực lực của hai tên này lại tăng lên nhiều như vậy. Nhưng cũng không sao, Phương huynh, chuyện này vẫn phải để người giải quyết, còn Thiên khiển, chúng ta sẽ giúp người tiêu trừ!” Nam tử tên Phong Viêm kia khẽ cười nói.

Những người khác đồng thời gật đầu, Phương Chấn Thiên giận dữ, hung hăng khoa tay múa chân, nhưng không nói thêm gì nữa.

Mà Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên từ đầu đến cuối đều không nói một câu, bọn họ biết tám người này chính là gia chủ của tám gia tộc khác ở Cổ Hoa đại lục, cũng là cường giả đỉnh cấp có thực lực đạt tới cấp Tôn.

Nếu như bọn họ ra tay, hai người bọn họ tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, nhưng tất cả đều giống như suy nghĩ của bọn họ, giữa cửu đại gia tộc căn bản là không hợp, bọn họ không ra tay sau lưng đã không tệ rồi, làm sao có khả năng trợ giúp Phương gia.

Nếu không phải hai người bọn họ đã gây ra thiên khiển này, phỏng chừng bọn họ sẽ không hiện thân.

Lập tức thấy thân thể tám người bay thẳng lên không trung, trong tay bọn họ đã bắt đầu không ngừng đánh ra các loại thủ ấn, các loại quang mang không ngừng tuôn về phía bầu trời,

rất nhanh tạo thành một kết giới to lớn, chắn cho Phương Chấn Thiên, Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết, khí tức của ba người này đều bị phong tỏa hoàn toàn.

Mà tám người bọn họ lại không nhìn thấy bóng dáng...

Về phần đám mây đen trên bầu trời, mặc dù không lập tức thổi lui, nhưng cũng không có tản đi, tựa hồ còn đang tìm kiếm mấy cỗ khí tức vừa rồi đi đâu cả.

Phương Chấn Thiên biết tám người này tuyệt đối sẽ không ra tay nữa, nhưng cứ như vậy, hẳn ngược lại có thể phóng thích thỏa thích lực lượng của bản thân...

Ánh sáng màu lam trên người càng ngày càng sáng, lân giáp màu lam kia cũng nổi lên đạo đạo quang mang xinh đẹp...

“Các người đều đi chết hết cho ta! Long Trấn Giang Hồ...”
Phương Chấn Thiên hét lớn, hai tay trực tiếp chộp vào hư không một cái, một cái khe thật lớn từ hư không xuất hiện, một cái long ảnh màu lam cực lớn từ trong hư không vọt ra, liền chạy đến Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết...

Cùng lúc đó, thân thể Phương Chấn Thiên cũng biến mất tại chỗ, đúng vậy, thân thể cao tới trăm trượng cứ thế biến mất, lại một lần nữa xuất hiện, đã hóa thành người thường, đi tới bên người Lãnh Nguyệt óng ánh...

Đưa tay đánh ra một chưởng về phía sau lưng của Lãnh Nguyệt óng ánh...

“Nguyệt Oánh...” Độc Cô Bá Thần vốn còn muốn ngăn cản long ảnh to lớn kia, bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh Phương Chấn Thiên xuất hiện bên người Lãnh Nguyệt Oánh, trong lòng chấn động mạnh, khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh giờ phút này hoàn toàn bối rối, thân ảnh liền mạng chạy về phía Lãnh Nguyệt Oánh, một trận thanh âm tê tâm liệt phế từ trong miệng truyền ra...

Gần như chỉ trong nháy mắt, thân thể Độc Cô Bá Thần đã bị long ảnh kia đánh trọng thương. Thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên thân thể hắn đi tới bên cạnh Lãnh Nguyệt Oánh, thế nhưng một chưởng của Phương Chấn Thiên đã vỗ vào sau lưng nàng...

Đạo Toái Hư tăng sáu mươi hai.

“Phốc...” Một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng của Lãnh Nguyệt óng ánh phun ra ngoài, mà thân thể của nàng lại giống như điều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài...

Thân ảnh Độc Cô Bá Thần cũng khôi phục kích thước bình thường, lúc hấn chạy tới cũng chỉ là vừa mới tiếp được thân thể gần như vỡ nát của Lãnh Nguyệt Oánh mà thôi...

Nàng bắt quả chỉ là cảnh giới bát trọng thiên, dựa vào Gia Cát Chính ta trợ giúp có thể cuốn lấy Ngọc Lan, hôm nay bị lực lượng bộc phát toàn diện Phương Chấn Thiên đánh lén, nào còn có đạo lý sống sót.

Máu tươi phun ra như suối, ý thức của nàng cũng dần dần mờ hồ...

Dường như cảm nhận được thân thể của mình bị người khác tiếp lấy, Lãnh Nguyệt óng ánh chậm rãi mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt kiên nghị lạnh lùng của Độc Cô Bá Thần, trên khuôn mặt lạnh lùng này lại có một vết nước mắt thật dài...

Hắn khóc sao?

Hắn đang khóc lóc vì ta sao?

Hắn đang lo lắng cho ta sao?

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu nàng, khóe miệng nàng hiện lên nụ cười nhàn nhạt...

Toàn bộ thân thể dính sát vào ngực Độc Cô Bá Thần, cố gắng ngẩng đầu lên, muốn xem cái này làm cho mình tan nát ba trăm năm nhưng nam tử này vẫn rất quyến luyến...

“Nguyệt Oánh...” Độc Cô Bá Thần ôm chặt lấy cô gái mà mình từng cùng vút bỏ này, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đang dần dần tiêu tán của nàng, hấn chỉ cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó hung hăng xé rách, không chỉ bị xé rách mà còn bị nước thép hung hăng in lên, đau đớn như vậy...

Ba trăm năm không có tâm tình gì, giờ phút này hấn lại khó có thể đè nén đau đớn trong lòng, nước mắt đã biến mất không biết bao nhiêu năm nay vậy mà từ hốc mắt tràn ra ngoài.

Đúng vậy, hấn rất thống khổ, thống khổ vô cùng. Ba trăm năm trước, vì báo thù cho gia tộc, vì luyện được đao pháp, hấn dứt khoát chém đứt một tia tình cảm giữa hấn và cô, hấn vứt cô lại...

Ba trăm năm sau, vì lý tưởng trong lòng mình, nàng vẫn gia nhập trận doanh của đám người mình, trúng một chương cực nặng này, sinh mệnh đang trôi đi, tất cả những thứ này, là vì cái gì?

Nàng chỉ là một tiểu nữ tử, một tiểu nữ thiên phú tuyệt luân, cho tới bây giờ nàng cũng không ôm ấp gì quá lớn, nàng chỉ muốn ở bên chàng trai mình yêu, nhưng hiện tại thì sao? Vì chính mình, nàng đã trả giá bao nhiêu?

Nhìn đôi mắt trong suốt của Lãnh Nguyệt vẫn trong suốt như cũ, Độc Cô Bá Thần hận không thể mạnh mẽ tát mấy cái vào tai mình...

“Bá Thần...” Trên khuôn mặt trắng lạnh hiện ra nụ cười hạnh phúc, ngón tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của Độc Cô Bá Thần, từng chút từng chút lau đi nước mắt trên mặt cho hấn.

“Ta đang... Nguyệt Oánh, ta ở đây!” Độc Cô Bá Thần muốn nén khóc, nhưng nước mắt của hấn lại không nghe sai sử như thế, giờ khắc này hấn không phải là võ tôn cường đại đến cực điểm kia, cũng không phải là Độc Cô Bá Thần, bá đạo vô cùng kia. Giờ phút này hấn giống như một chú bé, một thằng bé sắp mất đi thứ mình yêu thương nhất, giống như là bất lực, đau đớn như vậy...

“Ngươi... Còn... ái... Ta đúng không?” Thanh âm của Nguyệt óng ánh rất nhu hòa, rất nhỏ, tựa như một luồng âm thanh nhỏ trong gió, tùy thời đều có thể tiêu tán...

“Ân... Ta yêu ngươi, từ đầu đến cuối, tình yêu của ta đối với ngươi đều chưa từng thay đổi!” Độc Cô Bá Thần căn bản không có suy tư, trực tiếp nói ra, đây là lời nói phát ra từ nội

tâm, từ đầu đến cuối, tình yêu của hắn đối với nàng không có nửa điểm biến hóa, cho dù có, cũng đã trở nên sâu đậm hơn.

Cho tới bây giờ, nàng đều nhớ hắn, nhưng trong lòng hắn, có khi nào không nhớ tới nàng, niệm tình nàng? Thậm chí nhiều lúc hắn cũng muốn qua đó tìm nàng, thế nhưng ba trăm năm trước vì võ đạo mà hắn lại vô cùng áy náy với nàng, hắn không biết làm thế nào để đối mặt với nàng, cho nên hắn chỉ có thể dùng lãnh đạm để ngăn chặn tất cả mọi thứ trên thế gian...

Hắn là Độc Cô Bá Thần, hắn là một trong hai cường giả Tôn cấp duy nhất của đại lục Đấu Hồn, trên người của hắn còn có tương lai của toàn bộ Đấu Hồn đại lục, tình cảm của hắn chỉ có thể tự mình ẩn giấu, chính mình chịu đựng...

Ba trăm năm, trong lòng hắn bị đè nén ba trăm năm, cuối cùng lúc này mới nói ra, tâm tình bị đè nén ba trăm năm, toàn diện phóng thích...

Nghe thanh âm Độc Cô Bá Thần, nhìn vào đôi mắt kiên nghị của hắn, nụ cười trên khuôn mặt lạnh lùng càng thêm xán lạn, thần sắc trong mắt nàng càng thêm mê người...

Toàn bộ ủy khuất trong ba trăm năm qua, tất cả oán hận giờ khắc này biến mất vô tung vô ảnh, chờ đợi ba trăm năm qua cũng đều đáng giá.

Đúng vậy, hắn còn yêu chính mình, chỉ cần hắn còn yêu mình, tất cả những thứ khác có quan hệ gì chứ?

“Bá Thần, ta cũng yêu ngươi, từ đầu đến cuối đều chưa từng dao động qua...” Lãnh Nguyệt nâng lên lực lượng cuối cùng, ra sức đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên môi Độc Cô Bá Thần...

Sau khi hôn một cái, thân thể của nàng ngã xuống, ngã vào trong ngực Độc Cô Bá Thần, ánh mắt của nàng cũng chậm rãi nhắm lại, khí tức sinh mệnh yếu ớt kia, tại thời khắc này hoàn toàn biến mất...

Độc Cô Bá Thần ngơ ngác ôm thân thể trong suốt của Lãnh Nguyệt, trơ mắt nhìn thân thể của nàng ở trước mặt mình hóa thành một điểm huỳnh quang, từ từ tiêu tán, làm sao bắt, cũng bắt không được...

Trên môi vẫn còn lưu lại một tia ẩm áp cuối cùng...

Nàng đi sao? Nàng cứ đi như vậy sao? Nàng cứ rời đi như vậy sao? Vĩnh viễn rời xa chính mình rồi sao?

Nước mắt không ngừng rơi xuống, quyền huyết lệ trong suốt óng ánh đã biến thành huyết lệ...

Ôm thật chặt người trong lòng, cảm thụ được thân thể dần dần lạnh lẽo của nàng, tim của hắn cũng bắt đầu dần trở nên lạnh lẽo...

Càng lúc càng lạnh, càng lúc càng lạnh...

Một mảnh lạnh buốt...

“A...” Khi thân thể Lãnh Nguyệt trong suốt triệt để tiêu tán trong hư không, trong miệng Độc Cô Bá Thần phát ra một tiếng kêu chấn động thiên địa, huyết lệ nơi khóe mắt gã trực tiếp bị bốc hơi, toàn thân trên dưới gã bạo xạ ra đạo đạo đạo lôi quang, xa xa nhìn lại, gã phảng phất như Lôi Thần xuất thế...

Thời khắc này, chính là cảnh Phương Chấn Thiên dùng một trao đánh bay Hiên Viên, cũng chính là một chương Ngọc La Sát đập nát đầu lâu Thương Thiên, lại bị một mũi Tinh Linh tiễn của Gia Cát Chính bắn xuyên trái tim...

Thân thể hắn bắt đầu không ngừng thiêu đốt, linh hồn của hắn cũng đang không ngừng thiêu đốt, khí tức càng ngày càng mạnh đang hình thành trên người hắn, đạo ý càng ngày càng mạnh bạo phát toàn diện...

Tiếng gào vẫn còn quanh quẩn trong trời đất, thân thể Độc Cô Bá Thần đã biến thành một đao dài chừng trăm trượng, là đao thật sắc, hoàn toàn do đạo ý, đạo mang, đạo khí, hóa thành đao, Toái Hư đao, có thể phá vỡ hư không, trực tiếp chém tới một đao của giới diện khác...

Đây tuyệt đối là một đao mạnh nhất trong thiên địa, uy lực tuyệt luân của đao này, lại hung hăng chém về phía Phương Chấn Thiên đã khôi phục lại thân thể không lồ...

Chương sáu mươi hai, Phương Thiên Tháp

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần ở thời khắc sống còn này không cần tính mạng thúc giục sinh mệnh lực của mình, trong mắt Hiên Viên Tuyệt cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Ánh mắt của gã lơ đãng đảo qua Ngọc Lan trên bầu trời, trong miệng nhẹ nhàng thở dài một tiếng...

Mà khi Phương Chấn Thiên nhìn thấy thanh Toái Hư Chi Dao cực lớn kia, cảm nhận được một lực lượng cường đại ẩn chứa trong đao này, sắc mặt hắn lại một lần nữa tái nhợt, điều này tuyệt đối có thể uy hiếp đến sinh mệnh của hắn...

Cũng không giữ lại bất cứ thứ gì, một tay nắm lại, một tòa bảo tháp hình vuông xuất hiện trong tay, trực tiếp hướng hư không nâng lên, bảo tháp kia trong nháy mắt bành trướng lên, lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, bao phủ cả người hắn...

“Phương Thiên tháp? Không ngờ tên Độc Cô Bá Thần kia lại ép cho Tư Sứ kia xuất ra trấn tộc chi bảo của Phương gia, Phương Thiên tháp! Xem ra chúng ta đã quá coi thường đám người kia rồi!” Nhìn thấy Phương Chấn Thiên tế ra khỏi Phương Thiên tháp, trong hư không chủ trì kết giới bóng người bá đạo truyền đến một tiếng than nhẹ.

“Đúng vậy, nghe nói đây chính là tiên tổ của Phương gia tìm được trong một di tích, là một món tiên khí thật sự đó!” Một giọng nói khác vang lên.

“Không sai, đây tuyệt đối là một món tiên khí, hơn nữa còn là tiên khí phẩm cấp không thấp, nếu không phải Phương gia có món tiên khí này thì hắn dựa vào cái gì mà cười lên đầu chúng ta?” Lại là một thanh âm vang lên, trong âm thanh này tràn đầy oán giận...

“Ai, thứ này vừa ra, cho dù Độc Cô Bá Thần có cố gắng nữa, cũng đừng hòng giết lão tặc Phương Chấn Thiên kia, ày!”

Trong hư không là một mảnh thanh âm nghị luận, mà đạo Độc Cô Bá Thần biến thành kia lại là thật sự bổ vào trên Phương Chấn Thiên Tháp vừa tể ra.

“Ầm ầm ầm...” Máy tiếng vang liên tục truyền đến, chỗ va chạm của lưỡi đao và Phương Thiên Tháp không ngừng phát ra bạo tạc kịch liệt, từng đoàn hào quang màu lam không ngừng phun ra, khuếch tán ra chung quanh...

Hiên Viên Tuyết, Gia Cát Chính ta, bao gồm cả Ngọc Lan, thân ảnh đồng thời thối lui ra sau, về phần Ngọc La Sát bị đâm thủng ngực và Tiểu Thương Thiên đã chết thảm, đã hoàn toàn hóa thành tro bụi dưới đòn này.

Năng lượng cuồng bạo xông xuống mặt biển phía dưới, trực tiếp đẩy nước biển ra. Nước biển sâu đến mấy ngàn thước bị nguồn lực lượng này trực tiếp đè ép xuống, tạo thành một bãi đá ngầm rộng chừng mấy ngàn trượng dưới đáy biển., Dưới lực lượng này, khối đá cũng nhao nhao vỡ tan. Rất nhanh, mảnh đất không nước này đã biến thành một mảnh phế tích, càng không biết bao nhiêu sinh vật hải dương bị nước biển cường ép đè ép thân thể, nước biển chung quanh khối khu vực này cũng biến thành màu đỏ như máu...

Sóng biển cao hơn ngàn trượng tạo thành một bức tường nước không ngừng lao nhanh, bao vây toàn bộ đáy biển bị san thành bình địa này lại. Cảnh tượng kỳ lạ như thế khiến mọi người đều phải sợ hãi thán phục, đây chẳng qua chỉ là dư âm do hai người đối kháng mà thôi...

Phương Thiên Tháp kia mặc dù chặn được Độc Cô Bá Thần công kích, thế nhưng khóe miệng Phương Chấn Thiên lại liên tục phun máu, liên hệ giữa Phương Thiên Tháp và tâm thần hấn chặt chẽ với nhau, tự nhiên không chịu nổi lực cản trả khủng bố bức này.

Nhưng đao mang do Độc Cô Thần biến thành lại bắt đầu vỡ vụn từng trận, khí tức sinh mệnh vốn rất cường đại của hắn đang không ngừng tiêu tán, nhưng hắn vẫn không lùi bước, bỏ thẳng về phía Phương Thiên Tháp, một đao lại một đao...

Hiên Viên Tuyệt đã lui ra ngoài chứng kiến Độc Cô Bá Thần liều mạng phát động tấn công như vậy, lại liếc mắt nhìn Ngọc Lan một lần nữa, trong mắt cũng lóe lên thần sắc kiên quyết, đang muốn liều lĩnh thúc giục sinh mệnh lực phát động tấn công mạnh nhất của mình, một bóng người lại từ phương xa chạy tới, chỉ trong vài bước đã đến trước mặt...

Đó là một nam tử tóc dài màu trắng, trên mặt hắn ta cũng tràn ngập kiên nghị, đao khí sắc bén đập vào mặt...

“Sư phụ...” Cảm nhận được lực lượng sinh mệnh của Độc Cô Bá Thần không ngừng tiêu tán, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đã bắn ra hai hàng huyết lệ, thân thể hắn giống như con bướm bướm, không ngừng đánh về phía Độc Cô Bá Thần...

Nghe thấy tiếng kêu to của Diệp Tĩnh Vũ, Hiên Viên Tuyệt đang định thúc giục sinh mệnh lực chột sừng sốt, hắn là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần? Không phải hắn đi Ma giới sao? Sao giờ lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa với tu vi của hắn sao lại đột nhiên tới nơi này?

Sao hắn có thể thừa nhận năng lượng cuồng bạo như vậy?

Hiên Viên Tuyệt kinh ngạc, Độc Cô Bá Thần cũng sừng sốt, thân thể hắn ta biến thành đao cũng run rẩy một hồi...

“Cút cho lão tử, đừng có lại đây chịu chết!” Tiếng gầm này gần như vang lên, theo tiếng gầm này, ánh đao càng sáng hơn.

Diệp Tĩnh Vũ nghe thấy Độc Cô Bá Thần nhục mạ, trong lòng không chỉ không có nửa điểm phẫn nộ, ngược lại cảm động một hồi, trong đầu hiện ra từng giọt từng li từng tí với Độc Cô Bá Thần, tuy nói hắn ở chung với hắn thời gian cũng không dài, thậm chí chỉ có mấy lần, nhưng sự yêu thương của hắn đối với hắn, đối với hắn bảo vệ, lại in thật sâu vào trong lòng Diệp Tĩnh Vũ.

Đặc biệt nhớ tới lúc ở Bách gia, Độc Cô Bá Thần không hề nói lý với mình, càng làm hắn cảm động thật sâu.

Hắn ta là sư phụ của mình, hắn ta là một trong số những người tốt nhất trên thế giới này đối với mình, sao hắn ta có thể để hắn ta chết đi như vậy được?

Thiên Tôn đao rời tay bay ra, chém thẳng về phía Phương Chấn Thiên, nhưng thực lực hiện tại của hắn làm sao có thể rung chuyển được Phương Chấn Thiên...

“Tên tiểu tử chết tiệt này, nếu trong lòng ngươi còn có sự phụ là ta, thì cắt ngay cho ta, đợi sau này ngươi trở nên cường đại rồi báo thù cho lão tử...” Độc Cô Bá Thần lại gầm lên một tiếng, ánh sáng trên thân đao càng tăng lên, hắn chính là không cho Phương Chấn Thiên có bất cứ cơ hội nào để ra tay.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại phảng phất như không nghe thấy, thân ảnh đã đi tới bên cạnh Độc Cô Bá Thần...

“Sự phụ, phải cắt, chúng ta cùng cắt...” Diệp Tĩnh Vũ nói, tay phải lấy ra chiếc chuông cổ màu xanh từ trong thức hải, không chút nghĩ ngợi ném về phía Phương Thiên Tháp, đây là vật mạnh nhất trong tay hắn, nếu ngay cả thứ này cũng không cách nào đánh bại Phương Chấn Thiên, vậy thì tính mạng của hắn và Độc Cô Bá Thần thật sự phải bàn giao ở chỗ này rồi...

Cổ Chung màu xanh vừa mới rời tay, giống như một con hổ bị nhốt hơn mười ngày, chạy thẳng về phía Phương Thiên Tháp, tựa hồ Phương Thiên Tháp chính là con mồi sẵn tốt nhất...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, chuông cổ màu xanh to khoảng ba trượng đâm thẳng vào đỉnh Phương Thiên Tháp, mũi tháp Phương Thiên Tháp có thể tiếp nhận một kích toàn lực của Độc Cô Bá Thần vậy mà trực tiếp bị đập nát...

Từng đạo hào quang màu lam lao nhanh ra, toàn bộ đều bị chuông cổ màu xanh hấp thu...

Phương Chấn Thiên lại càng chấn động toàn thân, há miệng phun ra một vòi máu tươi, Độc Cô Bá Thần cũng bị chấn động khôi phục hình người, chỉ có điều dáng vẻ của hắn bây giờ còn gầy gò, không khác gì một cây khô...

“Sự phụ, chúng ta đi!” Diệp Tĩnh Vũ mặc kệ ba bảy hai một, một tay nắm lấy Độc Cô Bá Thần, triệu hồi cổ chung màu xanh bay về phương xa...

Chương sáu mươi ba một kích tất sát, một kích thứ sáu mươi ba.

Phương Chấn Thiên thân thể không chỉ chấn động mạnh mà trong lòng còn kinh hãi không thôi. Phương Thiên tháp của mình chính là Tiên khí a, tuyệt đối là Tiên khí trong truyền thuyết a, ở Đấu Hồn đại lục, trong tất cả Hồn Đại Lục, tất cả Hồn khí,, Phân thành bốn đẳng cấp Thiên Địa Huyền Hoàng, mà bảo tháp của mình, là siêu cấp pháp bảo siêu cấp vượt qua Thiên cấp này, cho dù là một kích toàn lực của mình, cũng khó có thể làm bị thương bảo tháp này mấy may, thế nhưng tên kia dùng cái chuông cổ màu xanh gì liền nhẹ nhàng đập nát mũi tháp của mình, điều này làm cho hắn không sợ hãi?

Khiến hắn kinh hãi nhất là hắn căn bản không cảm giác được khí tức của cổ chung màu xanh, nói cách khác, nếu không tận mắt nhìn thấy cổ chung kia, hắn căn bản không cảm giác được sự tồn tại của nó, đây là pháp bảo gì?

Không chỉ có Phương Chấn Thiên kinh ngạc không thôi, ngay cả tám người trong hư không bố trí kết giới cũng kinh ngạc một hồi, ánh mắt từng người nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lập tức giống như mấy chục năm chưa thấy nữ nhân xinh đẹp kia nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp toàn thân trần trụi nằm trước mặt mình...

Là màu xanh, lấp lánh chói mắt như vậy...

Thực lực bản thân Phương Chấn Thiên không chênh lệch nhiều so với bọn họ, thậm chí còn không bằng một số người trong số đó. Thế nhưng bởi vì gã có cực phẩm Tiên khí như Phương Thiên Tháp, thực lực vững vàng vượt qua mọi người một bậc, lúc này mới ngồi lên bảo tọa của mình chủ, âm thầm điều khiển Nguyên Linh giáo. Những năm qua gã đã thông qua Đấu Hồn đại lục để đổi lấy không biết bao nhiêu lợi ích cho Phương gia.

Nếu như bọn người mình có thể đạt được cái chuông cổ màu xanh kia, chẳng phải là có thể vững vàng vượt qua những gia tộc khác sao?

Nghĩ đến đây, tâm tư của tám người đều bắt đầu nổi lên một trận...

Nhưng bây giờ tám người vẫn còn liên thủ bố trí kết giới như vậy, nếu thật sự buông tay cướp đoạt chí bảo, một khi triệt để dẫn phát quy tắc Thiên Đạo, dưới sự trời phạt, cho dù bọn họ cũng phải hồn phi phách tán, nguy hiểm như vậy thì bất luận kẻ nào cũng không dám mạo hiểm...

Mặc dù không dám toàn lực cướp đoạt, nhưng thần niệm của tám người lại huyễn hóa thành tám bàn tay to lớn, liền chớp tới Diệp Tĩnh Vũ cùng Độc Cô Bá Thần. Giờ phút này sinh mệnh Độc Cô Bá Thần đã tiêu hao hơn phân nửa, lực lượng không bằng lúc trước, Diệp Tĩnh Vũ càng là một con kiến nhỏ vô thần lực trọng thiên mà thôi, bọn hắn đâu dễ vào trong mắt.

Phương Chấn Thiên đương nhiên cũng đỏ mắt một trận, Phương Thiên Tháp của mình bị đập nát, nếu có thể cướp đoạt được một chí bảo như vậy, cho dù triệt để hủy diệt thì như thế nào? Cũng không để ý thương thế trên người mình, bàn tay lớn chụp một cái, cũng chớp tới Diệp Tĩnh Vũ và Độc Cô Bá Thần...

Lúc Hiên Viên Tuyệt nhìn thấy chuông cổ màu xanh kia đập nát mũi tháp Phương Thiên Tháp, trong lòng hắn ta bỗng nhiên nhảy dựng. Một kích toàn lực của Độc Cô Bá Thần gần như là một kích dốc hết sinh mệnh của mình, cũng không cách nào đánh nát bảo tháp kia., Thế nhưng cái chuông cổ màu xanh kia nhẹ nhàng đập một cái như vậy mà phá hủy được, vậy uy lực của cái chuông cổ này sẽ lớn đến mức nào? Hiện tại Diệp Tĩnh Vũ thực lực còn xa mới đủ tư cách tham gia loại chiến đấu này, thế nhưng hắn vẫn dựa vào chiếc chuông cổ kia đập nát Phương Thiên Tháp, điều này sao không khiến người ta kinh ngạc...

Nhìn thấy Phương Chấn Thiên, cùng với mấy người trong hư không đồng thời hướng Diệp Tĩnh Vũ cùng Độc Cô Bá Thần chớp tới, càng kiên định Hiên Viên tuyệt đối coi trọng cổ

chung màu xanh này, pháp bảo như vậy sao có thể rơi vào tay mấy đại gia tộc bọn họ? Nếu bất kỳ một gia tộc nào đạt được pháp bảo như vậy, đều đủ để nhất thống toàn bộ Cổ Hoa đại lục, đến lúc đó Đấu Hồn đại lục càng không có hi vọng...

Lực lượng còn sót lại trong cơ thể toàn diện bộc phát, cả người hóa thành một thanh cự kiếm thông thiên, trực tiếp vọt tới mấy cái bóng to lớn kia...

Diệp Tĩnh Vũ một tay vịn Độc Cô Bá Thần, một tay nắm chặt Thiên Tôn Dao, dưới chân sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ, muốn rời khỏi nơi này. Thế nhưng tám bàn tay khổng lồ kia lại hoàn toàn phong tỏa đường đi của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản khó có thể rời đi, mắt thấy là sẽ bị những bàn tay này bắt được, một vòng kiếm quang mỹ lệ chiếu sáng toàn bộ bầu trời...

“Dẫn hắn đi!” Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Hiên Viên Tuyết vang lên bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ thần sắc chấn động, còn muốn cảm tạ hắn tại thời điểm này cứu mình và Độc Cô Bá Thần một mạng, lại đột nhiên cảm nhận được Độc Cô Bá Thần vốn đã hấp hối, một phát nắm được đầu vai của mình, trực tiếp hướng hư không bước tới...

Chỉ trong vài bước, người đã ở bên ngoài mấy vạn thước, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới kịp phản ứng, Hiên Viên Tuyết đang nói chuyện với Độc Cô Bá Thần...

“Phốc...” Trong miệng điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Độc Cô Bá Thần lung lay một hồi, suýt nữa ngã xuống...

May mà Diệp Tĩnh Vũ nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy nàng...

“Nhanh, rời khỏi nơi này, Hiên Viên Tuyết kia không kiên trì được bao lâu!” Độc Cô Bá Thần gần như đã đến tình trạng đèn cạn dầu...

Diệp Tĩnh Vũ nào dám dừng lại, dìu Độc Cô Bá Thần chạy về hướng Đấu Hồn đại lục...

Tuy rằng thực lực của hắn không bằng Độc Cô Bá Thần, nhưng sau khi sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ cũng không chậm hơn bao nhiêu, dù sao, chỉ là nhanh nhất.

Ước chừng sau một canh giờ, tinh quang chỉ lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ hầu như đã tiêu hao hết, bọn hắn mới đi tới Đấu Hồn đại lục, mà đám người Lương Tiểu Hữu sớm đã có chuẩn bị, đã chờ tại sơn động mà Man Lâm Độc Cô Bá Thần ở kia...

Hai người cứ như vậy rơi trên mặt đất, Độc Cô Bá Thần ho khan một trận, trong miệng lại phun ra mấy ngụm máu tươi...

“Sự phụ, người không sao chứ?” Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần sắc mặt mơ hồ, không có một tia huyết sắc, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lo lắng một hồi...

Mà Lương Tiểu lại ra lệnh cho Công Tôn Lộ không ngừng vận chuyển Thanh Mộc chi khí trong cơ thể Độc Cô Bá Thần, hy vọng có thể giúp hắn khôi phục sinh cơ...

Độc Cô Bá Thần nhìn Lương Tiểu, lại nhìn Công Tôn Lộ, cuối cùng nhìn mọi người đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, lắc đầu: “Vô dụng thôi, bốn nguyên của tính mạng ta đã phá hư, Thanh Mộc khí của nàng đối với ta vô dụng!”

“Sự phụ...” Nghe Độc Cô Bá Thần nói như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy khổ sở.

“Được rồi, để bọn chúng lui xuống hết đi, thời gian của ta không còn nhiều lắm, ta có mấy lời nhất định phải nói cho người biết!” Độc Cô Bá Thần nhẹ nhàng phát phát tay...

Nghe Độc Cô Bá Thần nói như vậy, cũng đừng để Diệp Tĩnh Vũ mở miệng, bọn Lương Tiểu Hữu, Lạc Linh Nhi, Xích Di Thương, Băng Minh trực tiếp đi ra ngoài đám người Lâm Tử, ngay cả Hắc Minh Thi Hiên cũng nghe lời đi theo bên cạnh Lạc Linh Nhi, rời khỏi hai người...

Ánh mắt Độc Cô Bá Thần quét qua Hắc Minh Thi Hiên, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Người nhanh như vậy đã từ Ma giới trở về, có phải đã biết chuyện gì rồi không?”

“Àn...” Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng đem toàn bộ tin tức lấy được từ Đỗ Toa nói cho Độc Cô Bá Thần...

“Vậy bà nương chết tiệt kia, sao lại lẩm miệng như vậy?”
Nghe Diệp Tĩnh Vũ kể lại xong, Độc Cô Bá Thần trực tiếp
chửi ầm lên...

“Su phụ, vì sao các người lại làm chuyện lớn như vậy mà
không nói cho chúng ta biết?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý
tới Độc Cô Bá Thần và Mỹ Đỗ Toa rốt cuộc có cái gì, mở
miệng hỏi.

Chương sáu tư? Để lại?

“Nói cho các ngươi biết, có tác dụng hay không? Ta và Hiên Viên Tuyệt, tên khốn kia đã chuẩn bị ba trăm năm, chính là vì hôm nay. Chúng ta đoán chắc những gia tộc khác ở đại lục Cổ Hoa sẽ không ra tay, cũng coi như là chuẩn thực lực của Phương gia., Thế nhưng không ngờ lão tặc Phương Chấn Thiên kia còn có pháp bảo như vậy, ngay cả một chiêu mạnh nhất của ta cũng khó mà thương tổn hấn mảy may, ngược lại cổ chung kia của ngươi, vậy mà đập một cái là vỡ, đó hẳn là lần trước tên Trọc Long kia cho ngươi đúng không?” Độc Cô Bá Thần mặt buồn bực, sau khi buồn bực lại buồn cười một hồi...

“Ân, bất quá hiện tại ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng nó, chỉ có thể dùng nó nện người, còn không thể phát huy uy lực của nó...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu nhẹ, còn trực tiếp lấy ra chuông cổ màu xanh...

“Ha ha, vậy là đủ rồi, thứ này hẳn là siêu cấp pháp bảo lưu lại thời kỳ Thái Cổ a, ai, không biết con rồng kia nếu biết pháp bảo mình đưa ra cao tới vậy, có tức giận đến hộc máu không!” Nói tới đây, khoe miệng Độc Cô Bá Thần vậy mà lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Tĩnh Vũ dường như cũng nghĩ tới dáng vẻ phát cuồng của Trọc Long, cũng cười nhạt một tiếng...

“Khụ khụ...” Độc Cô Bá Thần lại ho khan một hồi, trong miệng lại phun ra máu tươi lần nữa...

“Sư phụ, trước tiên người đừng nói gì, người nhanh vận công chữa thương đi nha...” Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần bị thương nặng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại lo lắng một hồi.

“Ha ha, vô dụng, bốn nguyên của tính mạng ta đã bị thiêu đốt tám mươi phần trăm, ta sống không được nữa rồi!” Độc Cô Bá Thần nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn

nhật, tựa hồ đối với cái chết sắp đến một chút cũng không để ý...

“Sư phụ...” Vừa nghe thấy bốn nguyên sinh mệnh của Độc Cô Bá Thần vậy mà đã thiêu đốt tám mươi phần trăm, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng đau buồn một hồi...

“Người cũng không cần thương tâm, cả đời vì sư tung hoành thiên hạ, những gì nên làm cũng đã làm rồi, không nên làm thì cũng đã làm rồi, bây giờ chết rồi, chẳng lẽ không phải là một loại giải thoát sao?” Thanh âm Độc Cô Bá Thần vẫn bình thản như cũ...

“Sư phụ, ta không muốn người chết...” Diệp Tĩnh Vũ lại há hốc mồm nói, nước mắt không ngờ cũng không nghe sai sử chảy ra...

“Trên thế gian này ai không chết? Kỳ thật tử vong, chẳng qua là một loại sinh mệnh khác bắt đầu mà thôi!” Độc Cô Bá Thần mỉm cười lắc đầu.

“Thế nhưng mà...”

“Không có nhưng là, người là đồ đệ của Độc Cô Bá Thần ta, đừng có bà bà bà, hiện tại ta muốn kể một câu chuyện cho người nghe, người nghe nghe không!” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, Độc Cô Bá Thần lại đột nhiên chửi ầm lên...

“Nghe...” Diệp Tĩnh Vũ không dám nói thêm gì nữa, đè nén bi thống trong lòng, nhỏ giọng nói.

“Vậy thì ngồi xuống cho lão tử...”

Diệp Tĩnh Vũ vội vàng ngồi thẳng dậy, bày ra một bộ dạng rửa tai lắng nghe...

Độc Cô Bá Thần nhìn hẩn một chút, cuối cùng lại dời ánh mắt về phía bầu trời, cũng không có ý tứ lập tức nói chuyện...

Diệp Tĩnh Vũ không dám quấy rầy suy nghĩ của sư tôn mình, cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, trọn vẹn qua nửa canh giờ, thanh âm Độc Cô Bá Thần mới một lần nữa truyền đến...

“Trước đây, có một thiếu niên lập chí muốn trở thành thiên hạ đệ nhất lúc mười hai tuổi đã đeo một thanh thiết kiếm rời khỏi cha mẹ hẳn, đi tới Đấu Hồn đại lục...

Hắn dùng thanh thiết kiếm trong tay không ngừng khiêu chiến các đại môn phái lúc đó, mãi cho đến khi hắn mười sáu tuổi, hắn chưa từng thất bại lần nào, người chết dưới kiếm của hắn nhiều vô số kể, bởi vì kiếm của hắn, cho tới bây giờ không lưu lại người sống...

Năm hắn mười sáu tuổi, hắn gặp được cô bé kia, cô bé kia cũng là thiên tài được công nhận, một tay kiếm thuật càng uy lực tuyệt luân, thiếu niên không chút do dự rút trường kiếm trong tay cô gái ra, hai người đều là thiên chi kiêu tử, một trận chiến kinh thiên động địa bùng phát, cuối cùng, thiếu niên thắng, nhưng cô gái kia vẫn còn sống...

Sau đó, thiếu niên này bị kẻ thù mai phục, đã bị trọng thương, ở thời khắc sống còn lại được cô gái cứu giúp, cô gái này nói là muốn báo đáp ân tình lúc trước của hắn...

Thế nhưng khi đó kinh mạch toàn thân thiếu niên đã bị phế, đừng nói lần nữa cầm kiếm, cho dù là bản thân đi lại cũng có chút khó khăn...

Trong cuộc sống gian nan nhất kia, là thiếu nữ yên lặng chiếu cố hắn bên cạnh, cũng là vì giúp hắn trị liệu thương thế trên người, không xa ngàn dặm, lưng đeo hắn không xa ngàn dặm, đến Thiên Lam sơn mạch tìm linh dược...

Trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng thiếu nữ cũng chữa khỏi thương thế cho thiếu niên...

Trải qua một trận kiếp nạn, tâm trí thiếu niên càng thêm thành thực, thực lực cũng tiến bộ nhanh hơn, mà hai người cũng đã yêu nhau...

Từ đó về sau, một nam một nữ luyện kiếm, cùng nhau tránh né cừu nhân đuổi giết, cùng ngao du thiên hạ. Ngay khi hai người cho rằng có thể hạnh phúc từ nay, thiếu niên gia tộc lại nhận lấy tai nạn lớn lao, bọn họ là truyền nhân của Kiếm Thần, thế nhưng tất cả cao thủ trong gia tộc bọn họ lại thua trong tay một tên Hiên Viên Tuyệt...

Khi đó thiếu niên đã bước vào cao thủ nhất lưu gia tộc, không chút do dự khởi xướng khiêu chiến với Hiên Viên Tuyệt, thế nhưng kết quả cuối cùng lại là hắn bị Hiên Viên cũng dùng kiếm đánh bại...

Đó là lần đầu tiên thiếu niên thất bại trong lúc đơn đả độc đấu, từ đó về sau, thiếu niên vứt kiếm mà dùng đao, vì báo thù, vì rửa sạch sỉ nhục, thiếu niên dùng hết toàn bộ thời gian của mình vào việc tu luyện...

Mà trong khoảng thời gian đó, cô gái kia lại vừa vắn ôm đứa con cho hắn, thế nhưng thiếu niên chỉ một lòng muốn báo thù lại nhẫn tâm bỏ rơi nàng...

Một mình trốn vào núi sâu khổ luyện đao thuật...

Trái tim thiếu nữ lại bị vô tình xé nát...

Đứa trẻ trong lòng nàng cũng bởi vì trái tim không giữ được, từ nay về sau, thiếu nữ cũng từ nhân gian mai danh ẩn tích...

Mười năm sau, một thiếu niên đã trưởng thành lại một lần nữa rời núi, dùng đao đánh bại Hiên Viên Tuyệt đã từng đánh bại hắn. Hắn đã trở thành thiên hạ đệ nhất chân chính. Khi đó hắn nghĩ tới nàng, thế nhưng tính cách cao ngạo của hắn lại tuyệt đối không muốn quay lại tìm nàng, đi nghĩ lời xin lỗi nàng..."

Nói tới đây, khuôn mặt bình thản của Độc Cô Bá Thần đã hiện đầy nước mắt...

Nhưng hắn lại phảng phất như mất cảm giác, tiếp tục kể chuyện hắn và cô ấy...

"Ba trăm năm sau, bọn họ lại gặp nhau lần nữa, thế nhưng nàng lại vì hắn mà chết, cho đến một khắc này, hắn mới chân chính minh bạch, trong lòng hắn yêu mến nàng tới cỡ nào, nghĩ tới cỡ nào nàng..."

"Cái gì mà tự tôn, cái gì danh tiếng, cái gì đại nghiệp, đều không bằng một cái nhăn mày của nàng..."

"Nhưng tất cả đều đã chậm, tất cả đều đã muộn, tất cả đều đã chậm..." Nói đến cuối cùng, thanh âm của Độc Cô Bá Thần tràn đầy hối hận, tràn ngập bi thương, tràn ngập vô tận thương cảm...

Diệp Tĩnh Vũ cứ lẳng lặng lắng nghe như vậy, trên mặt hắn không biết lúc nào đã tràn đầy nước mắt. Hắn thực sự không biết sự tôn của mình, ở sâu trong nội tâm Độc Cô Bá Thần tuyệt bá thiên hạ kia lại có nhu tình như vậy...

Rất nhiều thứ, có lẽ đợi đến khi mất đi mới biết quý trọng?

Chương sáu mươi lăm, sư phụ đi tốt lắm.

“Biết không? Cô gái kia chính là sư nương của ngươi, nàng đã chết, nàng sẽ chết trong tay Phương Chấn Thiên, buồn cười là ta lại không thể báo thù cho nàng, buồn cười là ta tự thấy bản thân độc tôn, nhưng ngay cả nữ nhân mà mình yêu mến nhất cũng không bảo vệ được, ngươi nói ta còn sống thì có ý nghĩa gì!” Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên kêu khóc, tựa như một đứa bé trai bất lực, khóc đến nỗi thương tâm, tuyệt vọng như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, hắn không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên đi phân xét cái gì, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Độc Cô Bá Thần, nhìn người đứng đầu ba trăm năm ngang dọc đại lục này, người đứng đầu chân chính...

“A Vũ, đáp ứng sư phụ hai chuyện được không?” Lúc này, giọng điệu Độc Cô Bá Thần luôn bá đạo lại tràn đầy bất đắc dĩ...

“Sư phụ mời nói...” Diệp Tĩnh Vũ vội vàng hành lễ nói...

“Chuyện thứ nhất, chờ sau này có cơ hội, giúp ta giết Phương Chấn Thiên!”

“Sư phụ yên tâm, cho dù ngài không nói, ta nhất định sẽ nghiền xương hắn thành tro...” Diệp Tĩnh Vũ kiên định nói, hắn biết đây là ý nguyện cuối cùng của Độc Cô Bá Thần, mặc kệ Phương Chấn Thiên cường đại cỡ nào, hắn nhất định phải báo thù cho Độc Cô Bá Thần...

“Chuyện thứ hai, trong ánh trăng nàng nhận một nữ đồ đệ, tên là Gia Cát Tư Tuyền, nàng là một nữ hài nhi, lần này Gia Cát gia cơ bản cũng toàn quân bị diệt, ngươi phải đáp ứng ta, chăm sóc tốt cho nàng, ta không đối xử tốt với sư nương ngươi, ngươi nhất định không nên cô phụ nàng, hiểu không?” Thanh âm Độc Cô Bá Thần rất nhạt, rất nhẹ...

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ ra sức gật đầu, bây giờ hắn cũng không quan tâm Gia Cát Tư Nộ có yêu hắn hay không, hắn không thích vấn đề Gia Cát Tư Nộ, hắn không muốn Độc Cô Bá Thần lúc đi còn tiếc nuối gì...

“Ha ha, ta biết ngay ngươi là đồ nhi ngoan của ta mà, hảo hảo đối xử tốt với người yêu ngươi đi, không cần đợi đến khi mất đi, mới biết quý trọng...” Độc Cô Bá Thần vỗ nhẹ lên vai Diệp Tĩnh Vũ, cười nhạt nói...

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, trong đầu nghĩ đến Cửu Phượng, nghĩ đến đôi mắt màu nâu kia, đối xử tử tế với người bên cạnh mình, hảo hảo đối đãi người yêu mình, cho tới nay, mình làm được sao?

“Ta hiểu rồi, sư phụ!” Diệp Tĩnh Vũ lại dùng sức gật đầu, trong mắt lại tràn đầy nước mắt, hắn cảm giác được sinh mệnh của Độc Cô Bá Thần sắp hao hết...

Trong thời khắc cuối của sinh mệnh, hắn không nói cho mình bất luận sự tình gì về sự tình đấu hồn đại chiến, không yêu cầu mình đi cứu vớt toàn bộ đại lục Đấu Hồn, không giao trọng trách như vậy cho mình, lại chỉ muốn bản thân làm hai việc riêng, là hắn nhìn ra sao?

Có lẽ trên thế giới này chỉ có người mà mình quý trọng?

“Được rồi, thời gian của ta không còn nhiều nữa, công lực toàn thân này của ta cũng nên nhận được truyền thừa rồi. Nhưng ngươi tu luyện tâm pháp lợi hại hơn cả Kinh Lôi đao quyết, sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới cảnh giới như ta, thậm chí vượt qua cảnh giới của ta, một thân công lực này cho ngươi cũng là lãng phí. Ngươi đi gọi tên gia hỏa Lâm Hiểu Nghị kia tới đây đi!” Độc Cô Bá Thần từ tốn nói, thần sắc của hắn đã dần dần khô héo...

Nghe đến đó, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm động một hồi. Hóa ra hắn sớm biết mình tu luyện tâm pháp khác, cũng sớm biết mình truyền đao pháp cho Lâm Hiểu Nghị, nhưng từ trước đến nay hắn chưa từng nói qua, hơn nữa vẫn bảo vệ khuyết điểm, như vậy rất quan tâm đến chính mình...

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại đau đớn một hồi...

Ngoan ngoãn đi tới trước Độc Cô Bá Thần, đầu gối trực tiếp quỳ xuống, nặng nề hướng Độc Cô Bá Thần dập đầu ba cái...

Không nói thêm một câu nào nữa, bởi vì lúc này đã không cần phải nói gì nữa...

Trên mặt Độc Cô Bá Thần lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vươn bàn tay khô gầy kia ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, đây là đồ nhi của hắn, đây là đồ nhi Độc Cô Bá Thần của hắn...

Cho dù ngày sau hắn hùng bá thiên hạ, coi như hắn hoành bá cả Lục Đạo Luân Hồi, hắn cũng là đồ nhi của mình...

Diệp Tĩnh Vũ cũng chậm rãi đứng dậy, gọi Lâm Hiểu Nghị một tiếng, còn mình thì đứng bên cạnh Độc Cô Bá Thần...

Chỉ trong chốc lát, Lâm Hiểu Nghị đã đi tới, nhìn thấy thần sắc khô gầy Độc Cô Bá Thần, cảm nhận được khí tức cường đại của hắn, thân thể hắn không ngừng run rẩy, nếu không phải thiếu gia của mình ở chỗ này, có lẽ đã sớm sợ đến tê liệt rồi...

“Hiệu Nghị, hắn là sư tôn của ta, ta truyền thụ Kinh Lôi đao quyết cho người chính là sư tôn truyền cho ta, hiện tại hắn chính là sư tôn của người, người quỳ xuống dập đầu đi!” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập thê lương...

“Phù phù...” một tiếng, Lâm Hiểu Nghị trực tiếp quỳ xuống lạy, nặng nề hướng Độc Cô Bá Thần dập đầu ba cái, cũng không biết là vì kích động hay vì chuyện khác, giọng nói có chút lắp bắp: “Đệ tử... Lâm... Lâm Hiểu Nghị, bái kiến sư tôn...”

“Ha ha...” Nhìn thiếu niên trước mắt này, Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt cười cười, lại là bỗng nhiên đưa tay phải ra, trực tiếp đặt lên trán Lâm Hiểu Nghị...

Một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp truyền vào thân thể Lâm Hiểu Nghị, lực lượng khổng lồ không ngừng xé rách nhục thân Lâm Hiểu Nghị, lại không ngừng tu bổ thân thể của hắn... Độc Cô Bá Thần công lực, kinh nghiệm võ đạo của hắn, toàn bộ truyền vào trong cơ thể Lâm Hiểu Nghị...

Thực lực của Lâm Hiểu Nghị giống như ngòi trên một mũi tên vậy, Võ Thánh, Võ Thánh sơ cấp, Võ Thánh trung cấp, Võ Thánh đỉnh phong, Võ Thần nhất trọng thiên, nhị trọng thiên, tam trọng thiên mãi cho đến vũ thần tầng năm mới dừng lại...

Đây cũng là nguyên nhân mà linh hồn Lâm Hiểu Nghị đã không chịu nổi loại hành hạ tổ hợp lại với nhục thân này...

Bằng không dựa vào tu vi Độc Cô Bá Thần, đủ để đẩy hắn lên Võ Thần Cửu Trọng Thiên...

Nhưng cho dù như vậy, phần lớn lực lượng mà Độc Cô Bá Thần để lại cũng là tồn trữ trong cơ thể Lâm Hiểu Nghị, chỉ cần hắn có thể hấp thu hoàn toàn lực lượng này, cũng đủ để đạt tới Võ Thần Cửu Trọng Thiên, lại phối hợp với kinh nghiệm võ đạo khổng lồ của Độc Cô Bá Thần, chỉ cần tích lũy đủ lực lượng, hắn cũng đủ để đạt tới cảnh giới Võ Tôn...

Có thể nói, trước mặt Lâm Hiểu Nghị là một đại lộ kim quang, hắn không cần tự mình tìm hiểu, không cần tự mình đi tìm hiểu, cũng không cần tự mình khắc khổ tu luyện, chỉ cần dựa theo trí nhớ và cảm ngộ của Độc Cô Bá Thần mà đi, hắn có thể dễ dàng đạt tới mức người bình thường cả đời cũng khó mà đạt được...

Lúc này, thân thể Độc Cô Bá Thần đã gầy gò không ra hình thù gì...

Tóc của hắn cũng toàn bộ biến trắng, hai mắt hắn cũng từ từ khép lại, cuối cùng không còn chút khí tức nào, giống như lần đầu tiên hắn trông thấy vậy...

Nhưng mà lần này, Diệp Tĩnh Vũ biết, hắn thật sự đã đi...

Diệp Tĩnh Vũ cứ lẳng lặng đứng đó, yên lặng quan sát tất cả, nước mắt của hắn đã trở nên mờ hồ, làm ướt vạt áo trên người...

“Sự phụ, một đường dễ đi thôi!” Trong lòng nhẹ giọng lầm bầm, Diệp Tĩnh Vũ lại bế Lâm Hiểu Nghị đã hôn mê đi ra khỏi sơn động...

Chương sáu16 đại lục Cổ Hoa.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ ôm thân thể Lâm Hiểu Nghị rời khỏi sơn động, một đạo hư ảnh không chút dấu hiệu xuất hiện trong sơn động, nhìn kỹ lại, dĩ nhiên là người tí hon chỉ có một thước kia.

Nhìn Độc Cô Bá Thần đã tọa hóa, tiểu nhân khẽ thở dài một tiếng: “Này, người làm sao khổ vậy? Một thân tu vi hóa thành bọt nước không nói, hôm nay ngay cả trí nhớ của mình cũng bị xóa đi hết, chẳng lẽ người thật sự chịu khổ như vậy sao? Ai...”

Một tiếng thở dài, tiểu nhân vẫy tay một cái, một điểm sáng màu trắng từ trong cơ thể Độc Cô Bá Thần bốc lên, tiểu nhân tranh thủ thời gian móc ra một bức tranh, điểm sáng màu trắng cứ như vậy bay vào bên trong bức tranh, bên trong bức tranh còn có một điểm trắng lóe lên...

“Hai người các người ở trong đó hảo hảo tu luyện đi, chờ hoàn thiện hồn phách bản thân, ta sẽ giúp các người tái tạo thân thể!” Trong miệng thở dài, thân thể tiểu nhân lóe lên, đã biến mất không thấy gì nữa...

Lúc Diệp Tĩnh Vũ đi ra khỏi sơn động, Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên, Hồ Mô Mộng, Băng Minh, Lương Tiểu Tỷ, Xích Di Đà đều đứng nghiêm nơi đó, bọn họ đều hiểu rõ cuộc trong đó xảy ra chuyện gì, tuy nói bọn họ không có quan hệ trực tiếp gì với Độc Cô Bá Thần, nhưng dù sao hắn cũng là sư tôn của Diệp Tĩnh Vũ, một sư tôn cực kỳ bảo vệ giới hạn.

“A Vũ, người có tính toán gì không?” Nhìn thấy gương mặt đầy bi phần của Diệp Tĩnh Vũ, người lên tiếng đầu tiên là Lương Tiểu Hữu, trong số mọi người, cũng chỉ có hắn mới có thể lên tiếng vào lúc này.

“Đến Ma giới trước...” Diệp Tĩnh Vũ nói thẳng...

“Tới Ma giới?” Mọi người đều sững sốt, bây giờ tới Ma giới làm cái gì?

“Lúc này đây, thế hệ sư phụ bọn họ rất có thể đã toàn quân bị diệt, hậu nhân của bọn họ vẫn còn ở Ma giới, gây ra đại chiến đáu hồn. Chúng ta nhất định phải tìm được bọn họ, liên hợp bọn họ cùng đối phó với Cổ Hoa đại lục!” Diệp Tĩnh Vũ thân nhiên nói, trong lời nói không có chút tình cảm nào.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, mọi người ở đây đều nhẹ nhàng gật đầu, ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh như Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyệt cũng chết trong trận chiến này, với thực lực của đám người mình muốn gây sự với Cổ Hoa đại lục chẳng phải là đi chịu chết sao.

Muốn báo thù nhất định phải đoàn kết với toàn bộ lực lượng thế hệ trẻ tuổi, bọn họ đều là siêu cấp tinh nhuệ thế hệ trước được tuyển chọn tỉ mỉ, đương nhiên cũng là hy vọng tương lai của Đấu Hồn đại lục.

Đương nhiên, đây có thể là suy nghĩ của mọi người, đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói, tương lai của Đấu Hồn đại lục cũng không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ là muốn báo thù, báo thù cho Độc Cô Bá Thần và Lãnh Nguyệt Oánh, về phần đi Ma giới, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là phải tìm được Gia Cát Tư Kỳ và Cửu Phượng.

Một nữ tử mà sư tôn hắn ta điểm danh cầu thiện, một nữ nhân đối xử tốt với hắn ta, hắn ta không thể phạm phải sai lầm tương tự, đợi đến khi mất đi, mới biết quý trọng.

Hắn không thể để chuyện như vậy phát sinh, về phần câu thông thể nào với Lạc Linh Nhi, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không có biện pháp xử lý tốt...

Nhưng theo hắn thấy, Lạc Linh Nhi hẳn là sẽ thông dung?

Trước khi đi Ma giới, Diệp Tĩnh Vũ quay về Xích Di tộc một chuyến, nhìn tộc nhân Xích Di tộc, có Diệp Tĩnh Vũ thỉnh thoảng phái người đưa đồ ăn đến cho bọn họ., Cuộc sống của bọn họ tốt hơn trước đây rất nhiều, không còn bị chết đói. Mà mấy năm gần đây Xích Di cũng thuận lợi đột phá cảnh giới Hồn Tiên, lại thêm đám người Xích Di Thương đạt tới thất cấp

trở lên, Xích Di tộc đã trở thành bộ lạc lớn nhất Nam Hoang Man Lâm...

Sau khi đã an bài tốt mọi thứ xong, Diệp Tĩnh Vũ liền cho đám người Lương Tiểu Hữu đi tới Ma giới, ngoại trừ lo lắng Lạc Linh Nhi lại bị Anh gia bắt đi, nguyên nhân lớn nhất chính là Diệp Tĩnh Vũ cũng hi vọng lần đi này của Ma giới có thể nhanh chóng tăng thực lực của mọi người...

Đương nhiên, về phần tại sao hẳn lại bắt Lương Tiểu Nhân dẫn mọi người đi tới Ma giới trước, chỉ là hẳn còn có một chuyện trọng yếu phải làm...

Tuy nói đại lục Cổ Hoa đã trải qua một trận đại chiến, nhưng bởi vì có kết giới to lớn bảo vệ, ngoại trừ mấy thành thị bên ngoài kết giới bị phá hư, cũng không có biến hóa gì quá lớn...

Phía tây Cổ Hoa Đại Lục, trong một tòa thành gọi là Cổ Thú, Diệp Tĩnh Vũ một thân trường bào màu đen chậm rãi đi trên đường lớn...

Có lẽ bởi vì khoa học kỹ thuật cao cấp quá mức, tất cả mọi thứ nơi đây đều có cảm giác phản phác quy chân, hoàn cảnh xung quanh vô cùng tốt, đường phố cũng rất rộng rãi, trên đường phố không có bất kỳ xe cộ thiêu đốt tài liệu nào, chỉ có loại xe ngựa do cơ quan thú hấp thu thái dương tài năng kia kéo...

Người đi đường ăn mặc cũng thiên kì bách quái, những người mặc trường bào như Diệp Tĩnh Vũ cũng có rất nhiều người...

Rất là tùy ý dạo quanh đường cái một vòng, lơ đãng để lại một ít ký hiệu kỳ quái, đợi đến lúc sắc trời dần tối, một cỗ xe do ba con cơ quan thú giống như Kim Ngưu kéo xe xuất hiện trước người hắn...

“Tiên sinh tôn kính, ngài cần ngồi xe sao?” Người điều khiển xe là một nữ tử mặc trang phục nữ tử, tướng mạo khả ái...

Thần niệm Diệp Tĩnh Vũ quét qua, tu vi nữ tử này vậy mà cũng là cảnh giới đại tông sư, mà trước ngực nàng còn mang theo một đồ án do đao và Phương Thiên Họa kích tổ hợp thành...

“Được...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, lắc mình ngồi lên một cỗ xe xa hoa...

Nữ tử cười ngọt ngào, bắt đầu không chế xe ngựa đi tới một bên khác của thành thị, khoảng chừng một khắc sau, đi tới một con đường tương đối phồn hoa, cuối cùng dừng lại trước cửa một quán rượu...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không hỏi thiếu nữ kia điều gì, nếu xe đã dừng ở đây thì trực tiếp nhảy từ trên xe xuống, tiện tay lấy ra một xấp tiền thông dụng ở đại lục Cổ Hoa mà Phương chủ quốc giao cho hắn lúc trước, ném cho cô gái kia, xoay người đi về hướng quán rượu này...

Sớm đã có hai gã mặc áo bào hơi thấp, lá cờ cùng xiên còn đậm tới bờ lông, lộ ra một đôi nữ tử trắng nõn mềm mại đáng yêu đang cười mị hoặc đi tới...

Cũng không ngoại lệ, trước mặt các nàng đều đeo một tấm bảng tay có thêu đao và kích...

“Tiên sinh tôn kính, hoan nghênh ngài đến quán rượu của Vũ Yêu Cơ!” Trong lúc nói chuyện, hai nữ tử trước sau kéo tay Diệp Tĩnh Vũ, dìu hắn đi về phía quán rượu...

Quán rượu, đây là từ ngữ mà bao lâu rồi không nghe thấy...

Cảm nhận được bộ ngực không ngừng vuốt ve trên cánh tay mình của hai nàng, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng nhàn nhạt thở dài một tiếng...

Bản thân kiếp trước, không thường xuyên trốn học cùng một đám huynh đệ đến quán bar chơi sao? Chỉ là lúc đó mình không có tiền, cũng không có quyền thế gì, nơi đi đều là một ít quán rượu nhỏ, nào có mỹ nữ giống như bây giờ đang ở cửa ra vào nghênh đón mình., Khi đó ước ao nhất chính là những đại gia kia, bây giờ mình cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy, làm sao biết, đã là không biết bao nhiêu năm sau tương lai, đây thật đúng là thế sự vô thường a...

Dưới sự dẫn dắt của hai nàng, Diệp Tĩnh Vũ đi vào quán rượu...

Chương 617 bằng hữu là sáu trăm.

Khác với sự náo nhiệt trong tưởng tượng của Diệp Tĩnh Vũ, hoàn cảnh của quán rượu này rất là thanh nhã, trong đại sảnh đang phát ra một bài hát du dương, một đám mặc quần lụa mỏng, thể nhưng thiếu nữ xinh đẹp gần như trong suốt đang nhẹ nhàng nhảy múa trên sân khấu.

Khách nhân trong cả đại sảnh cũng không nhiều, đại sảnh có hơn một ngàn mét vuông cũng chỉ có mấy bàn khách, đại bộ phận đều là những thị nữ mặc áo bào ngắn siêu ngắn, thậm chí có thể nhìn thấy cái quần nhỏ bên trong...

Các nàng hoặc là bưng khay đứng ở một bên đại sảnh, hoặc là ngồi ở góc, cùng với khách nhân đang đùa giỡn gì đó...

Cũng có nam tử, đã nhìn không được bắt đầu giơ tay lên, nhưng chỉ là rước lấy từng trận cười duyên của những nữ tử này...

Qua nhiều năm như vậy, loại dục vọng nhân loại này, vẫn không có biến hóa a... Trong lòng lại một trận than nhẹ, Diệp Tĩnh Vũ dưới sự dẫn dắt của hai thị nữ kia, đi tới một gian sương phòng phía sau...

“Ông chủ, Diệp tiên sinh tới rồi!” Một thiếu nữ trong đó nhẹ nhàng gõ cửa, ôn nhu nói...

“Vào đi...” Trong cửa truyền đến một trận thanh âm trầm thấp...

Nữ tử kia lập tức cung kính mở cửa cho Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì, một đầu đi vào, mà hai người các nàng lại tự giác đóng cửa lại...

Đi vào trong phòng, liền thấy Phương quốc cỡi trần nửa người trên nằm một cái ghế dài phủ đầy da lông màu tuyết trắng, hai thiếu nữ dáng người uyển chuyển đang quỳ gối bên cạnh hắn, khe khẽ xoa bóp cho hắn...

“Ha ha, ngon, hưởng thụ!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, thần niệm quét qua, trong lòng kinh hãi, hai thiếu nữ này, không ngờ cũng là Võ Thánh đỉnh phong, đây hẳn là người mà Phương chủ quốc tự mình bồi dưỡng...

“Ha ha, đòi người đặc ý, tận hưởng a...” Phương chủ quốc trên mặt âm lãnh cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ đầu hai thiếu nữ, hai thiếu nữ rất là biết điều đứng lên, vì hắn khoác trường bào, lại cung kính đẩy ra ngoài...

Mãi đến khi gian phòng còn lại hai người, Phương chủ quốc mới bỗng nhiên giơ ngón tay cái lên hướng Diệp Tĩnh Vũ...

“Lá gan của ngươi thật là lớn, dám liên hệ với ta ngay lúc này, lẽ nào ngươi không sợ ta giao ngươi cho cái tên quỷ phụ thân chết tiệt kia à. Phải biết rằng, bọn họ cảm thấy rất hứng thú với chiếc chuông cổ trên người ngươi đấy!”

“Ha ha, ngươi muốn chính là toàn bộ Phương gia, giao ta cho Phương gia, lẽ nào ngươi có thể trở thành gia chủ Phương gia sao?” Diệp Tĩnh Vũ cũng cười nhạt một tiếng, cũng không khách khí, cầm lấy bình rượu trên bàn, mở nắp bình ra, cứ như vậy mà uống...

“Cho dù như thế, chẳng lẽ ngươi không lo lắng ta sẽ bỏ trí mai phục, cướp đi khối chuông cổ trên người ngươi sao? Đó chính là thứ mà ngay cả tộc trưởng của Cửu đại gia tộc cũng động tâm đó!” Phương chủ quốc tiếp tục nói, cũng là tự mình cầm lấy một bình rượu, uống cạn...

“Không nói ngươi có thể giết ta hay không, cho dù ngươi giết ta, tôi đa cũng chỉ có thể đạt được một vật chết mà thôi. Thế nhưng hợp tác với ta, ngươi không chỉ có thêm một bảo vật, còn có thêm một người bạn. Ngươi là người thông minh, ngươi sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc đó...” Diệp Tĩnh Vũ hồ hững nói, nếu hắn đã dám đến, cũng không sợ Phương chủ quốc làm ra chuyện giết người cướp bảo.

“Được rồi, nếu chúng ta đều là người thông minh, vậy nói một chút ý đồ của ngươi đi!” Phương chủ quốc nhẹ gạt đầu...

“Ta muốn biết kết quả trận chiến đó...” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Kết quả chẳng phải người đã biết rồi sao? Hai đại cường giả tuyệt đỉnh của Đấu Hồn đại lục các người lần lượt vẫn lạc, cao thủ Cửu Trọng Thiên Phương gia ta toàn bộ mất mạng, mấy tên gia hỏa bát trọng thiên, thất trọng thiên kia cũng bị trọng thương, ngay cả phụ thân chết tiệt của ta cũng phải chết., Cũng bị trọng thương, không thể không bể quan điều tức, tám đại gia tộc khác bắt đầu liên thủ chèn ép Phương gia ta, mấy huynh đệ không có tư cách, lúc này đã bắt đầu ngăn cản không nổi rồi, hiện tại Phương gia không ai có thể chèo chống đại cục!” Phương chủ quốc tỏ vẻ khinh thường...

“Từ đó, người cũng không thể thừa cơ không chế Phương gia?” Nghe được Phương chủ quốc nói, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói...

“Không, không thể. Nói cho cùng, ta chỉ là một đứa con tử, cho dù thực lực bản thân ta có mạnh hơn nữa, có mấy huynh đệ của ta ở đây, cũng vĩnh viễn không tới phiên ta. Bất quá nếu người có thể để cho bọn chúng xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta muốn thừa dịp phụ thân chết tiệt kia bể quan, ta vẫn có thể không chế đại bộ phận quyền lực của Phương gia!” Phương chủ quốc lạnh lùng nói...

“Ta có thể giúp người giết chết những huynh đệ kia, nhưng ta còn muốn giết phụ thân người!” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghiêm túc nói, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai mắt Phương chủ quốc, hắn muốn thấy rõ nội tâm của hắn lúc này...

“Người không cần nhìn ta như vậy, ngay khi mẫu thân ta chết, ta đã không còn người thân, cho dù người không giết hắn, ta cũng sẽ đích thân giết chết người đó, báo thù cho mẫu thân đã chết của ta!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm mình như vậy, Phương chủ quốc vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên nói, không khẩn trương chút nào, giấu diếm...

Cảm nhận được chấn động trong nội tâm hắn, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, dưới sự trợ giúp của Luân Hồi chi nhãn, hắn có thể nhìn ra hắn hoàn toàn phát ra từ nội tâm, Phương chủ quốc đối phương hận thù chán thiên, không ít hơn mình

chút nào, kể từ đó, hai người tự nhiên có thể kết thành liên minh tốt nhất...

“Đưa tư liệu về những huynh đệ kia của ngươi, ta sẽ khiến cho bọn hắc xuất hiện chuyện ngoài ý muốn!” Đã có cơ sở như vậy, lại có lúc trước hai người dùng linh hồn phát ra lời thề máu, Diệp Tĩnh Vũ quyết định trước tiên trợ giúp Phương gia nắm giữ Phương gia ở Phương chủ quốc rồi nói sau...

Muốn cùng toàn bộ Cổ Hoa đại lục đánh nhau, hắc nhất định phải có một minh hữu cường đại, hiện tại Phương chủ quốc chỉ là thực lực bản thân cường đại, quyền lực của hắc thật sự quá nhỏ...

“Ha ha, cái này ngươi không cần gấp, ngươi lần đầu tiên đến đại lục Cổ Hoa, cảm thấy cảnh sắc nơi này thế nào? Còn cả rượu ngươi uống lúc này, đây chính là lấy được từ đại lục Cổ Âu...”

“Đậu xanh đúng không?” Phương chủ quốc còn chưa nói hết, Diệp Tĩnh Vũ đã nhận lấy...

Phương chủ quốc sắc mặt cả kinh, hắc thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng biết loại rượu này tên, chẳng lẽ là lấy được trong trí nhớ Cửu U?

Nghĩ tới đây, trên mặt của hắc lại là một trận thoải mái, hết thấy Diệp Tĩnh Vũ đều thấy rõ, nhưng cũng không nói thêm gì...

Kỳ thật những thứ này đâu phải là trong trí nhớ của Phương Cửu U có được, đây hoàn toàn là trí nhớ kiếp trước của hắc mà thôi, chỉ là cho dù mình nói cho Phương chủ quốc, hắc có tin không?

“Ngươi tiếp nhận ký ức của tiểu tử Phương Cửu U kia, như vậy đối với nơi này cũng không lạ lắm, ta cũng không giới thiệu nhiều, tư liệu của mấy huynh đệ còn lại ta sẽ lát nữa phái người giao cho ngươi, trước lúc đó, ta giới thiệu một vị bằng hữu cho ngươi...”

“Bằng hữu?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hắc và Phương chủ quốc bất quá gặp nhau hai lần mà thôi, có thể có bằng hữu nào muốn giới thiệu cho mình?

Ngay lúc hần sững sờ, vách tường một mặt bao sương tự động
bốc lên, một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu xanh lá cứ như
vậy xuất hiện trước mắt Diệp Tĩnh Vũ, lập tức thần tình trên
mặt hần lập tức bị kinh ngạc thay thế...

chương thứ sáu mươi tám gặp lại Vũ Đình.

“Ngươi... Ngươi... Sao ngươi lại ở đây?” Toàn thân Diệp Tĩnh Vũ như hóa đá, bởi vì người đứng trước mặt hắn không phải ai khác mà lại là Tần Vũ Đình, Tần Vũ Đình từng bị Lạc Nhược Phong đưa đi, con gái của Tần Viêm, Tần Vũ Đình...

Có thể nói, nàng xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào, Diệp Tĩnh Vũ cũng không kinh ngạc, nhưng nàng lại xuất hiện ở đây, nơi này chính là đại lục Cổ Hoa, nơi này căn bản không phải là nơi người bình thường có thể tới? Trừ phi... trừ phi nàng cùng người nơi này có quan hệ gì...

“Ha ha, xem ra Diệp huynh và Vũ Đình tiểu thư thật sự quen biết nhau, bất quá Diệp huynh, Vũ Đình tiểu thư ở đây còn có một thân phận khác, thiên kim của Phong gia chủ Phong Viêm, Diệp huynh hẳn là biết Phong gia a!” Phương chủ quốc bên cạnh vừa cười vừa nói.

Biết rồi, Diệp Tĩnh Vũ sao có thể không biết, hắn đã nhận lấy ký ức của Phương Cửu U, biết rõ Phong gia chính là một trong Cửu đại gia tộc của đại lục Cổ Hoa, nhưng làm sao Tần Vũ Đình lại có quan hệ với Phong gia?

Thấy Diệp Tĩnh Vũ đầy mặt nghi hoặc, Phương chủ quốc chỉ cười cười, những vấn đề này hắn lại không thể trả lời, mà đôi mắt của Tần Vũ Đình lại toàn bộ rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn đầy đủ loại thần sắc, có tình yêu, có hận, có tưởng niệm, có chờ mong, còn có sầu lo nhàn nhạt kia...

Nàng tự nhiên không có tâm tư đi giải đáp nghi hoặc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

“Bởi vì Tần Viêm chỉ là nhân bản thể của ta, ngươi đã nhận trí nhớ của Phương Cửu U, hẳn là biết nhân bản thể?” Lúc này, phía sau Tần Vũ Đình truyền đến một trận thanh âm trầm thấp, cũng là hắn giải đáp nghi hoặc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

Nhân bản thể, Tần Viêm vậy mà chỉ là nhân bản thể, lẽ nào hẳn chính là nhân thể của gia chủ Phong gia, như vậy xét từ góc độ gen, Tần Vũ Đình cũng có thể coi là con gái của hẳn, thật sự không ngờ, đã bao nhiêu năm trôi qua, nhân bản thể thật sự biến thành hiện thực...

Ánh mắt của hẳn cũng xuyên qua thân thể Tần Vũ Đình, rơi vào trên người tên nam tử đang nói chuyện kia, khuôn mặt cực kỳ giống Tần Viêm, bất quá khác với Tần Viêm lại là trên mặt hẳn không có vẻ âm trầm, ngược lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại nụ cười rất ấm áp, sợ hẳn là kẻ thù giết cha người, khi nhìn thấy nụ cười này, người cũng khó sinh ra hận ý...

Trên người hẳn mặc một bộ áo dài màu xanh, không hề hoa lệ như gia tộc lớn, cũng không có uy nghiêm của một người đứng đầu một gia tộc, rất đơn giản, cả người mang đến cho người ta một cảm giác tựa như một vị tu sĩ xuất trần cao nhã. Nhân vật như vậy, rất khó để cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét, dù khuôn mặt này từng là một trong những người mà Diệp Tĩnh Vũ hận nhất, nhưng khi nhìn thấy hẳn, hẳn lại không sinh ra được một tia hận ý...

Đương nhiên, việc này có lẽ có quan hệ với việc Tần Viêm đã bị hẳn giết chết, thù hận trong lòng hẳn cũng tiêu tán...

“Phong gia chủ, Phong Viêm...” Phương chủ quốc mỉm cười, hướng Diệp Tĩnh Vũ giới thiệu...

“Ha ha, thật không ngờ ta lại có vận khí như vậy, lại được gia chủ Phong gia yết kiến, không biết lần này Phong tiên sinh tới đây vì sao? Đoạt bảo à?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng cười nói, nếu đã là gia chủ của Phong gia, như vậy hôm đó chắc hẳn cũng đã ra tay, chỉ có điều lại bị một kiếm của Hiên Viên Tuyệt cắt ngang...

Trong nháy mắt khi Phong Viêm xuất hiện, thần kinh toàn thân Diệp Tĩnh Vũ cũng căng thẳng hẳn lên, hẳn có lòng tin thoát khỏi vòng vây của Phương chủ quốc, nhưng hẳn không tin có thể thoát khỏi tay người như Phong Viêm...

“Ha ha, có lẽ lúc trước chúng ta có hiểu lầm, nhưng bây giờ ta đã xuất hiện ở đây, ta nghĩ chúng ta hẳn là bằng hữu. Người là một người thông minh, cũng là một người trẻ tuổi có tiềm lực, ta thích làm bằng hữu với người trẻ tuổi có tiềm lực!” Cảm nhận được vẻ cảnh giác trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, Phong Viêm cười nhạt một tiếng...

“Ha ha, Diệp huynh, người không cần đề phòng, bọn ta đều đã nghĩ kỹ, cùng sở hữu một kiện tử vật có khả năng cả đời cũng không cách nào sử dụng, không bằng có được một đồng minh có tiềm lực như người vậy., Phong tiên sinh vẫn luôn hợp tác với ta, ta có thực lực hôm nay, một phần rất lớn là lẽ phong tiên sinh ban tặng, hẳn là trưởng bối rất hiền lành!” Trên khuôn mặt âm trầm của Phương chủ quốc vậy mà lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Diệp Tĩnh Vũ nhìn ra được đó là nụ cười phát ra từ nội tâm.

Xem ra, trong mắt hắn, thật sự đã xem Phong Viêm trở thành trưởng bối của hắn...

Tuy không biết đường chủ Phong Viêm đường nào lại có tình thân này của thường nhân, nhưng bất kể nói thế nào, con trai có thể khiến đối thủ của mình sinh ra cảm tình ỷ lại vào mình, cũng khiến Diệp Tĩnh Vũ không thể không bội phục tình cảm của hắn...

Người như vậy, hoặc là một tên đại gian đại ác, hoặc là trên người hắn thật sự có chỗ nào đó dễ lấy, lại nhìn biểu tình của Tần Vũ Đình, tựa hồ đối với người này không phải phụ thân, cũng không có quá nhiều phản cảm, khiến cho Diệp Tĩnh Vũ đối với hắn có thêm vài phần tín nhiệm...

“Đương nhiên, nhân bản thân ta có lẽ có chút ân oán với người, nhưng lúc đầu vì kế hoạch, tất cả ý thức của hắn đều là độc lập, hắn cũng bị người giết, ta nghĩ những ân oán giữa chúng ta, liền xóa bỏ hết, không biết người cảm thấy thế nào!” Phong Viêm mỉm cười nói, lời nói rất là thân thiết, thật đúng là giống như một trưởng giả, nhận sai với một đứa bé...

Nhìn vẻ mặt thân thiết của Phong Viêm, lại nhìn khuôn mặt giống như lê hoa của Tần Vũ Đình, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nặng nề thở dài một tiếng...

“Đúng vậy, hấn là bản thể của người, hấn có ý thức độc lập, theo lý thuyết thì hành động của hấn không có quan hệ gì với người cả, nhưng nếu không có kế hoạch của người, hấn sẽ không đi Đấu Hồn đại lục., Nếu như hấn không đi Đấu Hồn Đại Lục, tộc nhân của ta cũng sẽ không chết thảm. Cho dù hấn chết, nhưng hết thầy làm cho hết thầy nhân quả người lại hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở chỗ này nói cho ta biết, hết thầy xóa bỏ, người cảm thấy có thể sao?” Diệp Tĩnh Vũ hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói ra...

Phong viêm và Phương chủ quốc đều sẽ cho rằng Diệp Tĩnh Vũ sẽ đáp ứng yêu cầu của bọn họ, dù sao với hấn hiện tại mà nói, có viện trợ mạnh mẽ như Phong Viêm thì tốt hơn nhiều so với một người đơn độc chiến đấu, đặc biệt là loại tình huống này, nếu hấn không đồng ý, chẳng lẽ không sợ Phong Viêm then quá hóa giận, giết người diệt khẩu sao?

“Không sai, bất kể nói như thế nào, hết thầy đều là ta tạo thành, nhưng lần này ta thật sự mang theo thành ý mà đến, tiểu huynh đệ, nếu người cảm thấy có cái gì bất mãn, người cứ nói thẳng ra đi, bất kể nói cái gì, ta nhất định sẽ thỏa mãn!” Phong Viêm lại không để ý chút nào thái độ của Diệp Tĩnh Vũ, rất thành khẩn nói.

“Thật sao?” Lòng mày Diệp Tĩnh Vũ nhướng lên...

“Thật!” Phong Viêm trừng diệp gật đầu, hấn hiểu rất rõ ràng, Diệp Tĩnh Vũ là thân thể tinh quang, còn có một pháp bảo siêu cấp có thể chấn vỡ Phương Thiên Tháp, đây quả thực là tiềm lực vô hạn, nếu có thể cùng hấn hòa tan trước kia, lôi kéo hấn, bỏ ra đại giới cũng đáng giá...

Nguyên hình thứ sáu mươi chín hoàn toàn lộ ra nguyên hình.

“Vậy ta muốn tính mạng của ngươi!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, trong đầu của hắn càng hiện ra bộ dạng Diệp gia héo tàn, hiện ra giọng nói, dung mạo của cha mập mạp kia, còn có mấy trăm tên gia phó vô tội gọi hắn là thiếu gia kia, bọn họ đều chết hết, tạo thành tất cả chuyện này chính là vì nam tử trước mắt...

Dù cho hắn chân thành thế nào, dù cho hắn thành khẩn thế nào, nhưng có chút cừ hận là cả đời cũng khó có thể hóa giải. Nam nhi tại thế, nên sống đặc sắc, sống bằng phẳng, nếu vênh vện chỉ vì chút lợi ích mà giao hảo với kẻ thù, quên thâm cừ đại hận, vậy còn là chính mình sao?

Dù biết rõ thực lực đối phương cường đại, dù biết rõ đối phương chỉ giơ tay là có thể bóp chết mình, Diệp Tĩnh Vũ vẫn lạnh lùng nói.

Vừa nghe được lời Diệp Tĩnh Vũ nói, sắc mặt Phong Viêm lập tức lạnh xuống: “Tiểu Diệp huynh đệ, ngươi đây là ý gì, ta thật sự mang theo thành ý mà đến, ngươi lại không biết tốt xấu...”

“Túc Vũ...” Nghe được âm thanh của Phong Viêm lạnh lẽo, sắc mặt Tần Vũ Đình trở nên lo lắng, tranh thủ thời gian mở miệng nói ra, nhưng nàng còn chưa nói xong, đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang nói...

“Vũ Đình sư tỷ, ngươi không cần nói thêm gì, đây là cừ hận của bọn họ, nếu có một ngày ngươi muốn báo thù cho phụ thân ngươi, cứ việc tới tìm ta!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, Bá Nguyên lục trong cơ thể lại bắt đầu vận chuyển không ngừng, âm thầm tế ra cái chuông cổ màu xanh...

“Vũ Đình, ngươi cũng không cần nói thêm gì nữa, nếu hắn đã không tiếp nhận ý tốt của chúng ta, chúng ta cũng không cần

dùng nhiệt tình mà đi sát cái mông lạnh lẽo của hắn, người đi đi!” Phong Viêm lạnh lùng hừ một tiếng.

“Người đề ta đi?” Lần này, Diệp Tĩnh Vũ lại kinh ngạc một hồi, vốn cho là hắn cự tuyệt hảo ý của phong viêm, Phong Viêm hội lập tức hạ độc thủ, nhưng hắn đâu ngờ Phong Viêm lại đề cho hắn rời đi?

Chẳng lẽ sau này hắn không biết mình sẽ tìm hắn báo thù sao?

“Lần này ta mang theo thành ý cùng người biến chiến tranh thành tơ lụa, người đã không cách nào tha thứ cho ta, ta cũng không nói thêm cái gì, bất quá ta vẫn hi vọng có một ngày người có thể hồi tâm chuyển ý, đương nhiên, nếu là có một ngày như vậy là muốn tìm ta báo thù, người cứ việc đến là được rồi!” Phong Viêm thản nhiên nói...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Phong Viêm, lại nhìn Tần Vũ Đình, cuối cùng lại nhìn Phương chủ quốc, từng bước từng bước thối lui ra ngoài, sau khi xác định Phong Viêm không giết hắn thật mới lập tức xoay người chạy ra ngoài...

Cho dù trong lòng rất khó hiểu, nhưng hắn cũng biết nơi này không phải nơi mình ở lâu.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy rời đi, tâm tình Tần Vũ Đình một mực treo lơ lửng lại buông xuống, tuy nói nàng có chút oán hận Diệp Tĩnh Vũ giết cha chi thù, nhưng sâu trong nội tâm nàng thật sự không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ có chuyện gì xảy ra...

Về phần Phương Chủ Quốc lại rất không giải thích được nhìn về phía Phong Viêm, trong miệng nhàn nhạt nói: “Người thật sự thả hắn đi như vậy? Phải biết rằng, hắn cũng không phải là vật trong ao, người như vậy nếu không thể làm bằng hữu, vậy thì phiên toái lớn nhất!”

“Ha ha, không sao, nếu hắn thật sự không biết tốt xấu, ta sẽ không để cho hắn còn sống rời khỏi đại lục Cổ Hoa!” Trên khuôn mặt thân thiết của Phong Viêm bỗng nhiên hiện lên một tia âm trầm. Tần Vũ Đình đứng một bên nhìn thấy, trong lòng run lên bần bật, biểu tình như vậy quen thuộc cỡ nào, đó chính

là một vị phụ thân thường xuyên xuất hiện trên mặt của mình
a.

Giờ khắc này, nàng tựa hồ cảm thấy phụ thân mình đã sống lại...

“Ha ha, quả nhiên bá phụ tâm tư cẩn mật, tiểu chất nhiều chuyện rồi!” Phương chủ quốc trên mặt cũng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, bất quá trong mắt của hắn lại hiện lên một vòng dị sắc.

Diệp Tĩnh Vũ chạy một mạch ra khỏi quán rượu, lập tức tăng tốc, nhanh chóng tiến vào một hẻm nhỏ, chỉ trong mấy hơi thở đã lẫn vào trong đám người...

Biến đổi hình dạng lặp đi lặp lại, khi hắn thay mười tám bộ trang phục, xác định không có ai theo dõi mình, mới yên lòng...

“Kỳ quái, lẽ nào hắn hào phóng như vậy? Thật sự để mặc ta rời đi!” Nhìn đám người trên phố, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nghĩ đến.

Bất quá cho dù Phong Viêm tha cho hắn, hắn vẫn không có ý định lập tức rời đi, thật vất vả mới đi tới đại lục Cổ Hoa một chuyến, nếu không thăm dò rõ ràng một chút tình huống đại lục Cổ Hoa, vậy cũng không phải là có lỗi với mình sao?

Hắn lách mình tiến vào một tử lâu. Tử lâu này không phải kiểu dáng như khách sạn lớn, mà là kiểu kiểu kiểu cổ, bất kể là bên ngoài, hay là kết cấu bên trong, đều không khác gì những tử lâu ở Đâu Hồn đại lục. Điểm khác biệt duy nhất chính là nơi này không phải là viên phục vụ, mà là thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, hơn nữa còn là thiếu nữ ăn mặc gợi cảm...

Tùy ý ngồi gần cửa sổ, tiện tay gọi vài phần thức ăn, rồi yên lặng nhìn đám người trên đường, trong đầu suy nghĩ sau này nên làm gì bây giờ? Tuy hắn và Phương chủ quốc đã lập huyết thệ, nhưng đây là cơ sở để hắn có thể hợp tác cùng Phong Viêm, bây giờ mình đã náo loạn với Phong Viêm, ai cũng không biết hắn còn có thể tiếp tục hợp tác với mình hay không.

Nếu như không có Phương chủ quốc hợp tác, chính mình muốn đối phó Phương Chấn Thiên, vậy có thể độ khó rất lớn rồi!

Bất quá cho dù như vậy, hắn cũng không hối hận gì. Nam nhi tại thế, có thù báo thù, có ân báo ân, nếu vì báo thù đoạn thù này mà buông tha đoạn thù hận kia, cũng không phải cách làm của hắn.

“Tiên sinh, món ăn của ngài đến rồi!” Vào lúc này, một thiếu nữ dáng người cao gầy mặc một bộ áo bào kỳ bó sát người bụng một mâm thức ăn ngon miệng đi tới, rất cung kính nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“A, cảm ơn!” Tâm tư Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không đặt trên việc này, rất tùy ý trả lời.

Thiếu nữ kia nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ, cầm đồ ăn trong tay đặt lên bàn, thân thể không để lại dấu vết, tới gần Diệp Tĩnh Vũ...

Khi mâm đồ ăn cuối cùng đặt lên bàn, nàng phát hiện Diệp Tĩnh Vũ vẫn không thu hồi ánh mắt, trong đôi mắt xinh đẹp kia lại hiện lên một vòng hung quang, một đạo quang mang màu lam từ trong tay nàng bắn thẳng ra...

Hầu như cùng một thời gian, phía sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, bên trái, bên phải, đỉnh đầu, thậm chí là dưới lòng bàn chân của hắn, đồng thời truyền đến mấy đạo sát khí cực mạnh...

Mỗi một đạo sát khí đều mãnh liệt như thế, mỗi một đạo sát khí đều khủng bố như thế, thậm chí cái kia tán phát ra khí tức cũng cường đại như thế, nhỏ yếu nhất, tối thiểu đều là Võ Thần tam trọng thiên thực lực...

Lần này đánh lén bất ngờ như vậy, lại có nhiều người như vậy, cho dù là võ thần cấp năm, thậm chí là cao thủ cấp sáu, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể phản ứng lại. Nhưng gương mặt vẫn luôn sững sờ của Diệp Tĩnh Vũ lại hiện lên vẻ mỉm cười, một tia ý cười trào phúng...

Phong Viêm, cuối cùng người cũng nhịn không được mà ra tay...

Chương sáu mươi, cách thứ sáu mươi...

Sao vẫn là ta...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, Thiên Tôn đao một mực công sau lưng bỗng nhiên đi tới tay phải, một tay nhẹ nhàng run lên, một vòng đao quang đã thoáng hiện, trực tiếp chạy xuống đao khí tức kia., Mà thân thể của hắn lại lệch ra một chút, tránh được con dao găm do nữ tử mặc cò kia đâm tới, thuận thế đẩy thân thể nữ tử kia ra một chút, rất là xảo diệu ngăn ở mặt phải của nàng, vừa vặn có thể ngăn cản hàn mang bắn tới cho chính mình...

Mà Thiên Tôn đao trong tay hắn lại một lần nữa như thiểm điện huy động, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trên đỉnh đầu của mình, sau lưng, bên trái, ngăn lại toàn bộ mấy đạo tập kích còn sót lại, trong hư không chỉ truyền đến traten traten thanh âm đinh đinh đang đang...

Vào lúc này, năm bóng người vọt ra, chỗ hắn đứng cũng bị lao ra một cái động lớn, cái bàn và đồ ăn trước mặt cũng bị dư âm năng lượng của mấy người này đánh cho nát bấy...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã hiện ra mấy trượng, vừa vặn thoát khỏi vòng vây của mấy người.

Sáu người kể cả thiếu nữ mặc cò kia, vậy mà đều là nữ tử, hơn nữa mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, dáng người uyển chuyển, là nam nhân, rất khó động sát khí với mấy nữ tử này, chỉ có điều trên vai một nữ tử trong đó có thêm một vết thương sâu đến tận xương, có lẽ là nữ tử vừa rồi đánh lén Diệp Tĩnh Vũ bị Diệp Tĩnh Vũ gây thương...

Thần niệm đảo qua, phát hiện người mạnh nhất là thiếu nữ tặng đồ ăn cho mình, tu vi của nàng lại có Võ Thần Ngũ Trọng Thiên... Những người khác cũng là tam trọng thiên, tứ trọng thiên không giống...

Thực lực như vậy đã đủ để đánh lén một cao thủ lục trọng thiên, thế nhưng nếu Phong Viêm đã nổi sát tâm tuyệt đối sẽ không tự Nhâm Bình rời đi, chắc chắn đã bố trí hậu chiêu, mấy người này có lẽ chỉ là tiến công thăm dò mà thôi?

“Thực lực mấy người các người không tệ, đáng tiếc căn bản không có khả năng là đối thủ của ta, vừa rồi là cơ hội duy nhất của các người, hiện tại cơ hội đã mất, các người nên nhanh chóng thoái lui mới tốt, không được uổng công mất mạng!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, Thiên Tôn đao trong tay hắn cũng nổi lên đạo đạo quang mang bảy màu, khí tức không lồ như ẩn như hiện...

Nhưng sáu thiếu nữ trước người hắn căn bản không có ý rời đi, từng người một lạnh lùng nhìn Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy sát ý, đặc biệt là cô gái bị Diệp Tĩnh Vũ một đao chém trọng thương kia, trong mắt lộ ra hận ý vô cùng, hận không thể đem Diệp Tĩnh Vũ phanh thây vạn đoạn...

Ngẫm lại cũng đúng, đồng thời tập kích hắn có sáu người, nhưng hắn không giảm bớt động thủ đầu tiên, cũng không thấy phía sau bên trái, chỉ hạ thủ với mình? Chẳng lẽ cũng chỉ vì dáng vẻ không đẹp bằng người hay sao?

Thực lực của mình trong sáu người không phải là yếu nhất, nếu bởi vì nhiệm vụ lần này, cũng chỉ có mình mình treo thương, vậy cũng không phải quá mất mặt sao? Hơn nữa không chừng cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trong mắt gia chủ gia chủ, nhiều nhân tố tụ tập như vậy, sao có thể không hận Diệp Tĩnh Vũ được.

“Sao? Còn chưa đi? Chẳng lẽ muốn ở lại cùng thiếu gia ta qua đêm hay sao? Nhưng thiếu gia không có hứng thú với loại lão phụ nữ như các người đâu!” Thần sắc trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên vẻ trào phúng.

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói các nàng là lão phụ nữ, sắc mặt sáu người lập tức trở nên trắng bệch. Các nàng không phải dòng chính của Phong gia, muốn tu luyện tới cảnh giới Võ Thần cũng không phải một hai mươi năm là có thể tu luyện được. Đừng nhìn bộ dáng các nàng bây giờ chỉ có hai tám chỗ, kỳ thật mỗi người đều hơn trăm tuổi.

Nữ nhân kiêng kỵ nhất là điều gì, kiêng kỵ nhất chính là người khác nói tuổi của các nàng, cho dù các nàng là sát thủ, nhưng cũng là sát thủ của nữ nhân mà?

“Lục Hợp Kiếm Trận...” Nữ tử mặc áo bào kỳ khê quát một tiếng, thân thể sáu người lập tức lao ra bốn phía, trong tay đồng thời xuất hiện một thanh trường kiếm, đâm thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ. Trong nháy mắt, bốn phía kiếm khí bay tứ tung, từng đạo kiếm khí sắc bén tổ hợp lại một chỗ, vậy mà phát huy được lực lượng đủ để thần hồn Lục Trọng Thiên khiếp đảm...

Có lẽ là do sắc trời quá muộn, hiện tại tửu lâu cũng không có nhiều người, đặc biệt là lâu ba của Diệp Tĩnh Vũ, không có một khách nhân nào, bây giờ kiếm khí vừa bay, bàn xung quanh a, cái ghế a a gì gì đó đều bị quấy thành bột phấn, ngay cả sàn nhà cũng khó có thể thừa nhận kiếm khí bức này tập kích, bắt đầu nhao nhao vỡ vụn...

Đối mặt với kiếm khí cường đại như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ khẽ nhíu mày, thậm chí hắn không để ý tới những kiếm khí đánh tới mình, hai tay nắm chặt Thiên Tôn đao, toàn lực một đao chém tới nữ tử bị mình đánh bị thương kia...

Đao mang bảy màu chói mắt thoáng hiện trong hư không, đao khí kinh khủng hơn kiếm khí hung hăng bổ về phía nữ tử bị thương kia...

“Tại sao lại là ta?” Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ không động thủ với những người khác, lại một lần nữa nhào về phía mình, nữ tử này đã có xúc động muốn khóc...

Nàng đã bị thương, bây giờ Lục Hợp Kiếm Trận lại gần như tiêu hao sức mạnh của nàng bảy tầng, bây giờ đối mặt với một đao toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ, nàng làm sao có thể ngăn cản?

Trong lòng rất là buồn bực rộng to một tiếng, thân thể lại dùng tốc độ cao nhất tránh qua một bên, nàng cũng không muốn cứ như vậy bị Diệp Tĩnh chém giết.

Các nàng là sát thủ của Phong gia, không phải tử sĩ của Phong gia, không đến mức bất đắc dĩ, cũng sẽ không uổng mạng của mình...

Thế nhưng tốc độ một đao này của Diệp Tĩnh Vũ lại cực nhanh, hơn nữa gã căn bản không bận tâm tới những vết thương kiếm khí lưu lại trên người gã, vòng quanh là gã kịp thời trốn tránh, bả vai bên kia cũng bị vạch ra một vết máu thật dài, một cỗ lực lượng bá đạo cực kỳ dũng mãnh tràn vào thân thể của nàng...

Những kiếm khí kia cũng là từng đao từng đao đâm vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng trên thân Diệp Tĩnh Vũ lại nổi lên đao đao lôi quang, vậy mà triệt tiêu đại bộ phận uy lực kiếm khí, chỉ có ngẫu nhiên mấy đao kiếm khí bỏ vào trên người của gã, cũng bất quá lưu lại mấy đao vết thương không đáng kể mà thôi., Dưới tác dụng của Hỗn Độn Chi Thể, những vết thương này nhanh chóng phục hồi như cũ, hầu như trong nháy mắt liền biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua...

Chứng kiến đao đao lôi điện trên người Diệp Tĩnh Vũ lập loè, mấy nữ tử khác đều là một trận kinh ngạc, đây rõ ràng là một bộ chiến giáp, hay là một bộ chiến giáp Lôi Điện thuộc tính, trên thế giới này chẳng lẽ còn có người có thể ngưng tụ lực lượng lôi đình, ngưng tụ thành chiến giáp sao?

Điều này sao có thể? Lực lượng lôi đình chính là lực lượng cuồng bạo nhất, dù là cao thủ Tôn cấp, cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc lực lượng lôi điện, chớ đừng nói chi là dùng lực lượng lôi đình ngưng tụ chiến giáp, nhưng bây giờ bộ chiến giáp lôi đình này lại thực sự xuất hiện trước mặt các nàng, làm sao các nàng không kinh ngạc?

Ngay lúc chúng nữ kinh hãi không thôi, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đi tới trước người nữ tử bị mình đánh trọng thương kia, Thiên Tôn đao trong tay lại một lần nữa chém xuống nữ tử kia...

Nhìn thấy đao mang cực lớn bay nhanh đến, nữ tử thực sự đã khóc, trong lòng chỉ có một ý niệm, sao vẫn là ta?

Chương thứ sáu mươi hai, cực quang chi nhân.

“Bá!” Một tiếng, Thiên Tôn Đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ chém qua thân thể cô gái kia không chút lưu tình, thân thể vốn xinh đẹp cứ như vậy bị chém thành hai nửa, máu tươi phun ra đầy trời, nội tạng đủ mọi màu sắc rơi ầm ầm xuống, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim của cô nhảy dựng lên, óc cô cũng phun đầy đất...

Diệp Tĩnh Vũ thích mỹ nữ, nhưng đối với người muốn lấy mạng hắn, hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình...

Nếu như nữ tử nằm trên mặt đất biết Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tìm mình gây phiền toái, chỉ là vì vừa rồi chính mình đánh lén là phía dưới hắn, lại để cho hắn liên tưởng đến việc mưu hại mệnh căn của hắn, không biết có phải là cảm thấy oan uổng hay không.

Bất quá cho dù nàng có ủy khuất cực lớn, Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên cũng sẽ không cho nàng cơ hội kẻ khổ. Dưới một đao này, không chỉ chém nát thân thể nàng, ngay cả linh hồn của nàng cũng bị lực lôi đình trên Thiên Tôn đao hấp thu chém thành mảnh nhỏ...

Một đao cuồng bạo như thế triệt để đánh thức năm nữ tử khác ở đây, bọn họ nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã hung hãn cỡ này? Các nàng đều là siêu cấp cao thủ do Phong gia bí mật huấn luyện, ở Phong gia cũng có địa vị nhất định, bình thường có chuyện gì, cũng không cần các nàng ra tay giải quyết, cho dù mỗi người đều là cao thủ siêu nhất lưu, nhưng nào đã từng thấy cảnh tượng máu tanh cỡ này.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt tất cả mọi người đều trắng bệch, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, thậm chí quên mất các nàng là đến tiêu diệt Diệp Tĩnh Vũ...

Chúng kiến thần sắc hoảng sợ của năm người này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đây là tổ chất của cao thủ Phong gia? Chẳng lẽ những người này đủ để hủy diệt bất kỳ siêu cấp cao thủ của một quốc gia nào đó trên Đấu Hồn đại lục, tổ chất tâm lý cũng chỉ có như vậy?

Ngay lúc hắn có chút kinh ngạc, chuẩn bị thuận thế tiêu diệt hết mấy người này thì một bóng người trống rỗng xuất hiện trong hư không...

Khi nhìn thấy người tới xuất hiện, năm thiếu nữ kia tựa hồ như tìm được được người chủ, vẻ sợ hãi trên mặt nhanh chóng thối lui, từng người một cung kính quỳ xuống lạy đạo nhân ảnh kia...

“Tham kiến đại nhân!” Chúng nữ đồng thời kêu lên.

Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy người tới mặc một thân áo giáp màu đen, tóc không dài, từng sợi dựng thẳng lên, khuôn mặt rất anh tuấn, thế nhưng từ khóe mắt trái đến cằm lại có một vết sẹo thật dài, nhìn qua rất là đáng sợ...

Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, với kỹ thuật gen của đại lục Cổ Hoa, muốn loại bỏ một vết sẹo quả thực là chuyện dễ dàng, người này lại để lại một vết sẹo như vậy, nếu như không phải vết sẹo này có ý nghĩa trọng đại với hắn, vậy người này nhất định là một kẻ biến thái, hoặc là một kẻ điên.

Mà giờ khắc này, đôi mắt tên nam tử kia lại liếc về phía thi thể bị chém thành hai nửa trên mặt đất, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ.

“Ngươi... giết nàng...” Giọng nói của nam tử kia rất khàn khàn, giống như chỗ cổ họng bị một thứ gì đó chặn lại.

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, hắn chỉ nắm chặt Thiên Tôn đao trong tay, bởi vì hắn cảm giác được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm tràn ngập trên người nam tử...

“Các nàng đã làm bạn với ta hơn một trăm năm. Cả trăm năm rồi, ta cũng không nỡ đánh các nàng một chút. Thế nhưng bây giờ, ngươi lại giết nàng, thế mà ngươi lại giết nàng, còn biến nàng thành bộ dạng hoàn mỹ như vậy. Ngươi tự sát tạ tội đi!”

Nam tử càng nói càng kích động, nhưng lúc cuối cùng giọng nói lại đột nhiên bình thản...

Tự sát tạ tội? Diệp Vũ trợn trắng mắt, tên gia hỏa này không phải là có bệnh trong đầu chứ? Chẳng lẽ thật sự là một tên điên? Vừa tới đã để bọn thiếu gia tự sát tạ tội, hẳn cho rằng hắn là ai?

Thiên Tôn đao trong tay run lên, một đạo đao mang bảy màu chém ra, trực tiếp xẹt qua thân thể nam tử kia. Thế nhưng tràng cảnh lần này lại không có máu tươi vẩy ra, chẳng qua chỉ là một đạo hư ảnh bị xé rách mà thôi...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, chỉ cảm thấy một đạo hàn ý từ sau lưng kéo tới, trở tay cứ như vậy chém ra ngoài, thế nhưng thân ảnh tên nam tử kia, lại xuất hiện ở trước mặt hắn, một bàn tay lớn che kín vết chai trực tiếp đập vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

“Phụp...” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra, thân thể của hắn giống như điều đứt dây bay ngược ra ngoài, ngực xuất hiện một thủ ấn rõ ràng, một cỗ lực lượng âm hàn tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ...

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ, đây là ý niệm duy nhất trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, chạy thẳng về phía cỗ lực lượng âm hàn kia, sự cường hãn của Hỗn Độn Chi Thể cũng được hiện ra, xương ngực lõm vào kia trực tiếp bốc lên, cơ bắp vỡ vụn cũng bắt đầu không ngừng tổ hợp lại.

“Tôn độ thân thể của ngươi không tệ, bất quá hôm nay ngươi nhất định phải chết, nhớ kỹ tên ta, tên ta là Phong Hành!” Nam tử lại căn bản không cho Diệp Tĩnh Vũ cơ hội thở dốc, thân thể lóe lên, đã một lần nữa đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ, lại một chương vỡ tới thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ.

Giờ phút này thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã mất đi cân bằng, căn bản không cách nào tránh né một chương cực nhanh này, nhưng trên mặt của hắn vẫn không mấy may sợ hãi...

“Cực Quang Chi Nhân!” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, Nguyệt Luân ở mi tâm của hắn bỗng nhiên phát sáng lên, một đạo hào

quang màu bạc từ Nguyệt Luân trên trán bắn ra, trực tiếp xuyên thủng bàn tay Phong Hành...

Phong hành bị đau, sắc mặt kịch biến, thân thể liên tiếp lui về phía sau, trong miệng kinh hô: “Đây là chiêu thức gì?”

Diệp Tĩnh Vũ rốt cục ổn định thân hình, cũng không để ý tới lời nói phong hành nữa, Bá Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển hết tốc lực, Thiên Tôn đao trong tay một lần nữa tỏa sáng hào quang, một đạo đao mang bảy màu từ trên thân đao sáng lên, trong nháy mắt hóa thành bảy chuỗi chiến đao lóng lánh, chém thẳng về phía Phong Hành...

“Hừ...” Phong Hành hừ lạnh một tiếng, vung tay áo nghênh đón bảy đạo lôi quang đao mang...

“Lộp bộp...” vài tiếng giòn vang, bảy thanh lôi đao vỡ tan ra, biến thành vô số tia chớp, bao phủ cả người Phong Hành vào trong...

Mà lúc này, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy mấy nữ tử đã né sang một bên, xoay người chạy ra ngoài, thực lực phong hành này tuyệt đối cao hơn hẳn, không nắm chắc mười phần, hẳn tuyệt đối sẽ không cứng đối cứng với hắn, nếu không cho dù thật sự giết chết hắn, cũng là thảm bại, đến lúc đó mình còn ứng phó Phong Viêm đuôi giết như thế nào đây?

“Muốn đi, nào dễ như vậy, phong hành thiên hạ!” Trông thấy Diệp Tĩnh Vũ lại muốn chạy trốn, Phong Hành làm sao chịu đáp ứng, trong miệng hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên mở ra, trực tiếp xé nát lôi điện trên người, ngay sau đó cả người bước ra một bước, đã đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, giơ tay đâm một quyền vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, cũng đồng dạng nắm chặt tay phải, hung hăng nghênh đón, mà Nguyệt Luân ở mi tâm lại một lần nữa bắt đầu lập lòe...

Chương sáu mươi hai bắt hình bộ phong thứ sáu mươi hai

Từ sau khi Diệp Tĩnh Vũ dưỡng thân thiên đại thành, Luân Hồi Chi Nhân của hắn càng thêm lợi hại, mà từ khi luyện thành huyết tinh thần, Luân Hồi Chi Nhân lại có thêm một thần thông, đó chính là Cực Quang Chi Nhân, chỉ bắt quá lấy thân thể khi đó của hắn mà thôi., Muốn cưỡng ép sử dụng một chiêu này khẳng định có chút khó khăn, không chừng tự nổ nát trán. Thế nhưng từ sau khi bị lôi đình gột rửa thân thể, nhục thể của hắn càng thêm cô đọng, cuối cùng có thể không hề cố kỵ sử dụng Cực Quang chi nhân...

Giờ khắc này, vàng trắng chỗ mi tâm của hắn lại một lần nữa lóe sáng, bắt quá cũng không lóe ra hào quang màu bạc, mà là loại màu tím nhàn nhạt này, trong mơ hồ còn nhìn thấy trận trận lôi điện đang lập loè...

Hắn đã thức tỉnh đạo thần thông thứ hai, Lôi Bạo Chi Nhân...

“Vèo...” Một tia sét màu tím từ chỗ Nguyệt luân bắn ra, nhắm thẳng vào lôi quang phong hành...

Phong Hành mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ sắp đối đầu với mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, sức mạnh cơ thể của mình so với thất trọng thiên vũ thần còn mạnh hơn, càng không nói tới cảnh giới của gia hỏa này nhiều nhất là lục trọng thiên, hắn sao có thể là đối thủ của mình!

Trên đầu quyền mơ hồ nổi lên từng trận hào quang màu xanh, đây không phải là huyền lực đại biểu Võ Thần Lục Trọng Thiên, mà là lực lượng phong lực đặc thù của Phong gia...

Thế nhưng ngay thời điểm nắm đấm hai người giao nhau, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ lại bắn ra một đạo lôi quang, con mắt phong hành hoa lên, đạo lôi quang kia đã đi tới trước mắt của gã.

Khoảng cách gần như thế, căn bản không cách nào tránh né, thế nhưng đạo lôi quang kia lại không chút lưu tình bỏ vào hai mắt...

Đau đớn... Một cổ đau nhức khó nói nên lời truyền khắp toàn thân, hắn chỉ cảm thấy con mắt của mình tựa hồ bị điện giật phá vỡ đầu tiên, càng bị đốt đến mơ hồ.

Cảm giác đau đớn khó tả này khiến hắn suýt nữa hôn mê, năm đâm vốn đánh ra cũng mất đi chuẩn xác...

Vào lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ hơi dờn đi, tránh được một quyền phong hành kia, mà năm đâm của hắn không chút lưu tình đánh vào ngực Phong hành, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, lực lượng khổng lồ trước tiên đánh cho ngực Phong Hành nát bấy...

Máu tươi phun ra, trong hư không không ngừng truyền đến âm thanh xương cốt vỡ vụn...

“A...” Trong miệng Phong Hành truyền đến một tiếng hét thảm, cũng không biết là do con mắt đau đớn hay là do đau đớn ở ngực, thân thể của hắn cũng bị đánh văng ra ngoài trước tiên...

“Vô sỉ, ngươi quá vô sỉ, không ngờ ngươi lại đánh lén ta như vậy!” Trong miệng Phong Hành tru lên, trong cơ thể nổi lên từng đạo quang mang màu xanh, thân ảnh của gã dần dần mơ hồ, mơ hồ chỉ thấy từng trận tàn ảnh...

Vết thương đang không ngừng khôi phục, nhưng một đôi mắt của hắn lại triệt để mất đi ánh sáng, muốn nhìn lại ánh mặt trời, còn không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Thần niệm khổng lồ bao phủ toàn thân Diệp Tĩnh Vũ...

Trong lòng của hắn tràn đầy phần nộ, đó là một loại phần nộ uất ức, chính mình từ trăm năm trước đã tiến vào cảnh giới thất trọng thiên, hơn nữa phương thức tu luyện của đại lục Cổ Hoa khác với Đấu Hồn đại lục, trên cơ bản bọn họ đều tu luyện Hồn Võ song tu, hoặc có thể nói, công pháp bọn họ tu luyện chính là như vậy, đồng thời có thực lực cường đại, còn có các loại thần thông.

Cao thủ đồng cấp quyết đấu, bình thường đều chiếm thượng phong tuyệt đối ở đại lục Cổ Hoa, chứ đừng nói là thực lực Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra căn bản không đạt đến thất trọng thiên.

Phong Hành có thể cảm giác được thực lực Diệp Tĩnh Vũ còn xa mới bằng mình, ít nhất thấp hơn mình một cấp độ. Giữa thất trọng thiên và lục trọng thiên có bản chất khác nhau, người như vậy hoàn toàn có thể miêu sát mới đúng, nhưng cũng bởi vì mình chủ quan, vừa rồi mình bị một loạt thần thông của hắn bắn xuyên bàn tay, bây giờ lại bị hắn vô sỉ đánh lén, làm cho con mắt bị thương, điều này làm sao hắn không giận chứ?

Bị một người thực lực xa xa không bằng mình bị thương thành bộ dạng này, nếu hôm nay lại để cho hắn chạy, sau này mình cũng không cần sống ở Cổ Hoa đại lục nữa...

“Đỡ một chiêu của ta, Trảm Phong Toái Không Quyền!” Trong miệng Phong Hành truyền đến một tiếng quát nhẹ, vừa dứt lời, năm tay phải của hắn đã liên tục đánh ra trên trảm quyền...

“Ba ba ba ba...” Đầu vai Diệp Tĩnh Vũ, cánh tay, lồng ngực, bụng, bắp đùi, không ngừng truyền đến âm thanh như vậy, đó là âm thanh do nắm đấm của Phong Hành oanh kích, từng đạo máu tươi không ngừng từ trên người hắn phun ra, thân thể của hắn bị kích liên tục lui lại.

Đây rốt cuộc là chiêu thức gì? Bản thân vậy mà không có bất kỳ cảm giác gì, đã đánh trúng thân thể của mình, tốc độ này cũng quá nhanh đi?

Không dám bảo lưu lại, dưới chân ngân quang chớp động, đã sử dụng ra Hư Ảnh Tinh Bộ, thân thể trực tiếp biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện tại vùng bình dã cách đó ngàn trượng, vốn cho là đã tránh được phong hành truy kích, thế nhưng là một đạo thân ảnh màu xanh một lần xuất hiện trước mặt của hắn.

“Ta đã nói rồi, ngươi nhất định phải chết!” Phong Hành gầm lên, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu

xanh, phía trên quả cầu điêu khắc từng đạo phù chú kỳ quái, phía trên phù chú mờ hồ lóe ra ánh sáng màu xanh...

“Bộ Phong Trọc Ảnh!” Phong Hành khẽ quát một tiếng, trực tiếp ném quang cầu đang cầm trong tay về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ không biết quang cầu màu xanh kia là thứ gì, cũng không dám ngạnh kháng, lại sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ, muốn chạy trốn. Thế nhưng một viên quang cầu kia trong nháy mắt nổ tung, quang mang màu xanh to lớn bộc phát ra, vô số phong nhận tại hư không hình thành, hung hăng chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Xuy xuy xuy xuy...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa bị vạch ra đạo vết thương, mà vô số phong nhận kia càng là hư không tạo thành một cái lồng giam màu xanh thật lớn, giam Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, không dám bảo lưu nữa, trên người nổi lên đạo đạo quang mang màu bạc và màu tím, đầy trời tinh quang cứ như vậy huy sai rơi xuống, từng đạo lôi đình từ trên trời rơi xuống, không ngừng đánh vào cái lồng giam màu xanh kia...

Thế nhưng giờ phút này lồng giam do phong nhận tạo thành lại cứng cỏi như thế, tùy ý để những lôi điện này cùng ánh sáng tinh quang đánh xuống, mà lồng giam này cũng bắt đầu không ngừng co rút lại, từng đạo phong nhận kia đã biến thành thực chất lưỡi đao, nếu thật sự co rút lại hoàn toàn, đủ để quấy Diệp Tĩnh Vũ thành bột phấn...

Ngay thời khắc khẩn yếu này, một vòng huyết sắc quang mang từ trên bầu trời Tây Bắc bắn ra, trực tiếp bắn về phía Phong Hành đang ở trong lồng giam kia, Phong Hành sắc mặt giật mình, một tay bỏ ra một chưởng, tránh bỏ về phía đoàn huyết quang kia. Đoàn huyết quang kia bỗng nhiên nổ tung, một đoàn huyết vụ lập tức mê mang toàn bộ bầu trời, ngay cả Phong Hành Thần Niệm cũng che khuất...

Lồng giam vốn đang không ngừng co rút lại bỗng nhiên dừng lại, Diệp Tĩnh Vũ không chút dừng lại, Thiên Tôn Dao trong

tay tỏa sáng hào quang, toàn lực một đao chém về phía lồng giam màu xanh kia, đúng là Kinh Lô Liệt trảm...

“Xoẹt...” lao tù mất đi không chế kia bị đao này của Diệp Tĩnh Vũ chém thành hai nửa, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp thoát khốn mà ra...

Huyết Minh Chương 623.

“Đi...” Trong huyết vụ bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm, Diệp Tĩnh Vũ còn chưa phục hồi tinh thần, đã cảm giác được tay mình bị người nắm lấy, ngay sau đó liền bị kéo theo một hướng chạy vội...

“Huyết gia, lần này các người nhúng tay vào vũng nước đục này làm gì?” Khi Phong Hành dùng lực lượng cường đại xé rách đoàn sương máu kia, nào còn có khí tức của Diệp Tĩnh Vũ, Phong Hành cả người giận dữ, trực tiếp chửi ầm lên, trong hư không lại hoàn toàn yên tĩnh...

“Thiên Phong Chiến đội...” Phong Hành hét lớn về phía hư không.

Trong nháy mắt, bốn mươi nam tử cứ như vậy lẳng không xuất hiện trong hư không, đồng thời liền quỳ lạy Phong Hành.

“Bái kiến đội trưởng!”

“Mỗi bốn người các người chia làm bốn tổ, tìm tòi toàn bộ Cổ Thú thành cho ta, cả Cổ Thú thành đã bị bọn ta bố trí đại trận Bộ Phong Tróc Ảnh, hẩn đừng hòng chạy thoát!” Phong Hành lạnh lùng nói.

Vốn dĩ Phong Viêm giao nhiệm vụ này cho hẩn cũng không có ý nghĩa gì, nhưng hiện tại thì hay rồi, chính mình bị thương thành bộ dạng này không nói, lại còn bị tên Diệp Tĩnh Vũ kia chạy mất, đây chẳng khác nào tát vào mặt mình một cái?

Đặc biệt là vết huyết quang xuất hiện cuối cùng kia khiến hẩn cảm thấy không ổn, từ trước tới giờ đều cực kỳ thần bí, Huyết gia rất ít khi lộ diện thì làm sao sẽ xuất hiện ở đây chứ?

Chẳng lẽ tin tức hẩn xuất hiện ở đại lục Cổ Hoa đã bị tiết lộ, nhưng theo lời gia chủ nói thì chỉ có tên Sát Thần Phương gia kia biết thôi sao? Bây giờ hẩn còn ở cùng một chỗ với gia chủ,

căn bản không thể tiết lộ tin tức như vậy mới đúng, chuyện này là sao?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng mấy nữ tử đuổi giết Diệp Tĩnh Vũ sớm nhất lại chạy tới, cảm nhận được khí tức của cửa tháp, nghĩ tới chính mình hôm nay chịu khuất nhục, huyết dịch trong cơ thể Phong Hành chính là một trận khô nóng, không dám nghĩ đến vấn đề như vậy nữa, một tay kéo năm nữ tử xuống bãi cỏ phía dưới, xé rách quần áo trên người các nàng, cứ như vậy bắt đầu co rút lại giữa ban ngày ban mặt...

Hắn muốn phát tiết, phát tiết ngọn lửa trong lòng mình...

Lại nói Diệp Tĩnh Vũ bị đạo nhân ảnh kia trực tiếp dẫn tới một tòa nhà dân bình thường, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, vừa rồi đánh nhau với Phong Hành nhìn như đơn giản, trên thực tế cơ hồ đã tiêu hao hết tất cả tâm lực của hắn.

“Đây, đây là một viên Hoàn Nguyên Đan, đủ cho người khôi phục ba tầng lực lượng!” Bóng người kia lấy từ trong ngực ra một viên đan dược màu vàng, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới nhìn rõ ràng đây là một người đàn ông đơn bạc, hình dạng khô gầy, sắc mặt có chút trắng bệch nam tử, không tính là anh tuấn, nhưng cũng không tính là xấu xí, chỉ có điều nguyên nhân quá mức đơn bạc, nhìn qua giống như cương thi, hay là cương thi tay trái gà không chặt...

“Cảm ơn...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí, càng không lo lắng đối phương hạ độc, trên thế giới này còn không có độc dược có thể hạ độc hắn.

Một ngụm nuốt đan dược màu vàng kia vào, lập tức cảm giác viên đan dược kia hóa thành một dòng nước ấm, dung nhập vào thân thể của mình, Bá Nguyên lực vốn đã tiêu hao cấp tốc khôi phục, bất quá lại không giống như nam tử nói khôi phục ba tầng, nhiều nhất chỉ khôi phục một tầng.

Nhưng thương thế trên người hắn cũng dưới tác dụng của cỗ năng lượng này nhanh chóng phục hồi như cũ, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, nếu không phải quần áo rách rưới trên người chứng minh vừa rồi hắn trải qua một trận đại chiến, còn tưởng rằng là ảo giác thì sao?

Chứng kiến thương thế trên người Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng khôi phục như thế, trên mặt tên nam tử mặc huyết y kia lộ ra một tia kinh sợ, bất quá cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất.

“Đa tạ huynh đệ xuất thủ cứu giúp, không biết tôn tính đại danh huynh đệ...” Khôi phục một chút khí lực, Diệp Tĩnh Vũ chấp tay với nam tử kia.

“Ta tên Huyết Minh, bằng hữu của Phương chủ quốc, là hân an bài ta tới tiếp ứng ngươi!” Nam tử mặc huyết y từ tốn nói.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, nhưng trong nháy mắt đã phản ứng lại, xem ra mình quả nhiên không nhìn lầm người, Phương chủ quốc này thật sự là một người đáng tin cậy, hân cũng đã sớm đoán được mình không nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của Phong Viêm, mà Phong Viêm cũng nhất định sẽ phái người giết chết mình, sớm đã dặn dò mọi người tiếp ứng mình.

Ngẫm lại cũng đúng, tuy Phong Viêm và hân cũng có hợp tác, thậm chí hai người còn thông đồng một mạch, nhưng Phong Viêm cũng tuyệt đối không có khả năng mạo hiểm triệt để đắc tội với Phương gia, rõ ràng là trợ giúp Phương chủ quốc cái thằng không phải con tư sinh này cướp chức gia chủ.

Thậm chí ngay cả những đại gia tộc nào khác cũng không có khả năng mạo hiểm như vậy. Dù sao lần này Phương gia tổn thất nặng nề, mấy đại cao thủ cũng gần như bị giết chết toàn bộ. Thế nhưng gia chủ Phương Chấn Thiên của bọn họ còn chưa chết, đã có cao thủ Tôn cấp tọa trấn, Phương gia bọn họ chính là một trong Cửu đại gia tộc.

Không có bất kỳ gia tộc nào vì một tên gia hỏa không có quyền thế dám cả gan đối đầu với Phương Chấn Thiên.

Đương nhiên, nếu Phương chủ quốc có thể tấn thẳng đến cảnh giới Tôn cấp, đó lại là chuyện khác. Trước đó, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ là có thể không hề cố kỵ trợ giúp hân đánh chết mấy đại thiếu gia của Phương gia mà thôi.

“Phương chủ quốc nhờ ta chuyển lời đến ngươi, chuyện này hân rất là xin lỗi, tất cả kế hoạch những năm gần đây của hân đều có Phong Viêm nhúng tay sau lưng, hiện tại hân còn chưa

thể thoát khỏi sự khống chế của Phong Viêm, chuyện lần này cũng do Phong Viêm an bài, chính hắn cũng bắt lực!” Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, Huyết Minh nhàn nhạt giải thích, thanh âm hắn khô khốc, lời nói cũng có chút không chắc chắn, giống như rất ít khi nói chuyện.

“Ta hiểu rồi, chỉ là không biết Huyết huynh và Phương chủ quốc hắn...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nếu Phương chủ quốc thật sự muốn giết hắn, căn bản sẽ không sắp xếp Huyết Minh đến tiếp ứng hắn, mà là viên Hoàn Nguyên Đan hắn vừa đưa cho, cũng đích thật là một loại cực phẩm Linh Dược.

“Ta là người Huyết gia, cùng thân thể của hắn tương đồng!” Huyết Minh chỉ nói ra một câu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ, hai thân thể giống nhau, thậm chí còn có loại thân thể đại gia tộc khác liên hợp cùng một chỗ, vì lý tưởng cùng mục tiêu phấn đấu.

“Người ở chỗ này nghỉ ngơi vài ngày, bọn hắn sẽ không thể tìm tới nơi này, chờ tiếng gió qua đi, chúng ta sẽ tính toán tiếp...” Nhìn thấy thần sắc Diệp Tĩnh Vũ minh bạch, Huyết Minh từ tốn nói.

“Được!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, lần này hắn tới trợ giúp Phương chủ quốc đoạt được đại quyền Phương gia, làm sao có thể trợ giúp hắn chém giết vài tên huynh đệ mới đúng?

“Khanh khách khanh khách...Huyết Minh ca ca, lần này, người lại đưa tới vị hào kiệt nào đó cho ta a?” Ngay lúc này, trong phòng lại vang lên một hồi thanh âm quyến rũ của nữ tử, ngay sau đó liền thấy một nữ tử tuyệt diệu mặc quần lụa mỏng màu đỏ, bộ ngực sữa lộ ra ngoài liên tiếp...

Hạng sáu mươi hai chương Hi Dương.

Đó là một nữ tử tuyệt diễm đến cực điểm, trên người nàng không có quá nhiều tu phục, một đầu tóc đen dài xếp sau đầu, quần lụa mỏng màu đỏ như máu kéo ở phía sau, ngọc phong đầy đặn run lên một cái, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy cũng là hãi hùng khiếp vía.

Hắn nhìn thấy không ít mỹ nữ, mặc kệ là xinh đẹp hay là yêu kiều, Chư Cát Tư Nột cũng được, hay là Đỗ La xinh đẹp luân mỹ lệ, hắc minh anh khiết, đều không giống với nữ tử trước mắt này, đây là một nữ tử nóng bỏng tới cực điểm...

Thân thể nàng như lửa, ánh mắt như lửa, đôi mắt nàng như lửa, tất cả mọi thứ của nàng như một đoàn lửa cháy hùng hực, không chỉ thiêu đốt chính mình mà còn thiêu đốt tất cả những người nhìn thấy nàng...

Diệp Tĩnh Vũ thậm chí cảm thấy máu tươi trong cơ thể mình đang thiêu đốt, hơn nữa rất nhanh sôi trào, một cỗ khô nóng từ trong lòng dâng lên, lực lượng trong cơ thể không tự chủ được thiêu đốt, mắt thấy sẽ hóa thành một dòng nước nóng tuôn ra ngoài cơ thể, cổ chung màu xanh trong thức hải lại một lần nữa bắn ra một đạo hào quang màu xanh, làm cho cỗ nóng nực này trong nháy mắt dập tắt...

Lập tức sau lưng hắn toát mồ hôi lạnh, trong lòng càng kinh ngạc, lực lượng thật đáng sợ...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ lập tức khôi phục thanh minh, nữ tử kia trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc...

“Hi Dương, đây là khách quý của Phương thiếu gia, người cũng không nên làm bậy. Diệp huynh, vị này là Hi Dương, nơi này là nơi ở của nàng, có nàng ở, cho dù là tên biến thái Phong Hành kia tìm tới nơi này, cũng không dám cứng rắn đến đây!” Nhìn thấy Hi Dương vừa đến đã sử dụng ra lực lượng kỳ diệu của mình, sắc mặt Huyết Minh cũng hơi đổi.

Vốn chuyện Phong gia đã dễ dàng khiến chủ quốc Diệp Tĩnh Vũ sinh ra nghi hoặc, nếu lại gây ra hiểu lầm gì cũng không tốt.

“Ha ha, Huyết Minh ca ca yên tâm đi, người ta chẳng qua chỉ đùa với Diệp ca ca một chút thôi mà, Diệp ca ca hẳn sẽ không để ý chứ!” Trên mặt Hi Dương mang theo nụ cười xán lạn, thân thể của nàng đã đi tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ., Nàng rất nghiêm túc thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái. Trong tích tắc hành lễ của nàng, cái nhẫn ngọc sâu của nàng đã hoàn toàn hiện ra trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, đó là một đôi song phong phảng phát muốn nổ tung, vậy mà còn to lớn hơn cả yêu kiều...

Nếu Lương Tiểu Hữu ở chỗ này, có lẽ đã sớm phun máu mũi điên cuồng...

“Không để ý, sao ta có thể để ý, ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ cười róc rách vài tiếng, nhưng trong lòng lại chửi bới một hồi, có yêu tinh như nàng ở đây, Phong Hành không thể tạo thành uy hiếp gì đối với hắn, nhưng nàng tạo thành uy hiếp với mình còn xa mới bằng Phong Hành? Nếu không phải trong thức hải của mình có cái chuông cổ màu xanh kia, có thể vừa rồi đã nói với nàng sao?

Rốt cuộc đây là lực lượng gì? Hồn thuật? Hay là...

“Đã như vậy, Diệp huynh, người hãy ở lại đây một thời gian ngắn đi, có chuyện gì tìm hi Dương là được rồi, ta còn phải đi dẫn dắt đám người Phong Hành ra ngoài kia nữa!” Huyết Minh thấy đã an bài ổn thỏa, lại một lần nữa mở miệng nói ra...

“Ân, làm phiền Huyết huynh rồi!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, bất kể nói như thế nào, lần này cũng là hắn cứu mình một mạng...

“Cáo từ!” Huyết Minh hướng Diệp Tĩnh Vũ ôm quyền, lại nhìn sang Hi Dương, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, bay về phương xa.

“Hi hi, ta biết Diệp ca ca là thiện giải nhân ý nhất mà. Diệp ca ca, người ta vừa mới nấu xong một nồi cháo Hỏa Hồng Liên,

ngươi ném thử đi!” Sau khi thấy Huyết Minh rời đi, Hi Dương tiến lên một tay kéo cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt với sự nhiệt tình của Hi Dương, đôi mắt với ngọc phong to lớn không ngừng ma sát trên cánh tay mình, Diệp Tĩnh Vũ làm sao còn nói nửa chữ không.

Dưới sự dẫn dắt của Hi Dương, đi tới một đại sảnh được trang trí hoàn toàn bằng khăn lụa màu đỏ, ngay cả sàn nhà cũng có ánh hỏa diễm đỏ rực như Lăng Viêm Thạch, nhìn qua tựa như đang ở trong một ngọn lửa lớn...

Nhưng điểm kỳ quái chính là Diệp Tĩnh Vũ không cảm giác được ấm áp chút nào, cũng không biết là vì ánh sáng xanh của chuông cổ màu xanh hay là vì nguyên nhân gì khác...

Giữa đại sảnh, không có bàn lớn, mà đặt một đài sen màu lửa đỏ to lớn. Trên đài sen đặt chậu hoa sen, chậu than là cháo hạt sen nóng hổi.

Bốn phía đài sen còn đặt ba tòa sen, hiển nhiên là chuẩn bị cho khách nhân...

“Ngươi vẫn luôn chỉ có hai vị khách đến đây sao?” Nhìn thấy ba chỗ ngồi này, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Ừm, ngoại trừ ca ca và Huyết Minh thiếu gia của chủ quốc, chưa bao giờ có người đến chỗ của ta, đương nhiên, cũng không có ai dám đến chỗ của ta, Diệp ca ca..., Ngươi là người thứ ba đến đây a!” Nói tới đây, Hi Dương đã kéo Diệp Tĩnh Vũ đến đài sen kia ngồi xuống, càng là biến ảo như ảo thuật biến ra một cái thìa nhỏ cùng một bát nhỏ, sau đó tự mình xới cho Diệp Tĩnh Vũ một bát cháo sen Liệt Hỏa, càng là dùng đũa nhỏ đưa đến bên miệng Diệp Tĩnh Vũ, muốn đích thân cho Diệp Tĩnh Vũ ăn...

“Hi Dương tiểu thư, hay là tự ta làm đi!” Cơ hồ hơn phân nửa thân thể Hi Dương đều dán trên người Diệp Tĩnh Vũ, cảm giác mềm mại lúc nào cũng đang khiêu chiến cực hạn của Diệp Tĩnh Vũ, nếu không phải cổ chung màu xanh không ngừng phun ra quang mang màu xanh giúp hắn đè nén ngọn lửa trong cơ thể mình thì có lẽ đã sớm nhịn không được rồi.

Tên gia hỏa này còn đáng sợ hơn cả Đỗ Lay mà hắn từng gặp qua...

Vừa nói, một bên đã đoạt được chén nhỏ trong tay Hi Dương, trực tiếp uống cạn...

Hi Dương cũng không có ý ép buộc cho Diệp Tĩnh Vũ ăn, chỉ là trên mặt một mực treo nụ cười ngọt ngào...

Chén cháo Hồng Liên liệt hỏa vừa mới vào miệng, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác như một đoàn liệt hỏa nuốt vào trong miệng, toàn bộ yết hầu nóng rát một hồi, quả thực so với một bình hai đầu nồi còn nóng hơn. Bất quá theo ngụm cháo này nuốt vào trong bụng, lỗ chân lông toàn thân tựa hồ đều bị căng ra, một cỗ cảm giác tràn đầy trước nay chưa từng có ở trong lòng.

Loại cảm giác này giống như đã từng trải qua tắm sau Tang Cầm...

Không chỉ như vậy, lực lượng dung nhập vào trong cơ thể hắn còn biến thành một cỗ năng lượng Hỏa thuộc tính, dùng tốc độ nhanh nhất nhào tới trái tim hắn, cuối cùng trực tiếp tiến vào huyết Hỏa Nhân trong thời gian ngắn, hỏa lực vốn rất mỏng manh lại nồng đậm thêm một ít...

Hồng liên liệt hỏa này nấu ra cháo lại là lực lượng hỏa diễm tinh khiết nhất, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, lại một ngụm nuốt sạch cháo trong chén, toàn bộ lực lượng hỏa nhiệt tràn vào huyết hỏa diễm nơi ngực hắn.

Khiến cho hỏa diễm chi huyết vốn trống rỗng tràn đầy rất nhiều sương mù màu đỏ.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ có thể một ngụm đem một bát liệt hỏa hồng liên uống xong, trong mắt Hi Dương hiện lên một tia kinh ngạc. Phải biết rằng, Hồng Liên cháo này chính là cực phẩm linh dược hỏa thuộc tính, đối với người tu luyện công pháp thuộc tính hỏa mà nói tự nhiên là linh dược khó gặp, nhưng đối với người bình thường mà nói lại là độc dược muốn chết...

Coi như là Phương chủ quốc cùng Huyết Minh thỉnh thoảng uống một chút cháo Hồng Liên, cũng uống một hai ngụm, thông qua dược lực của cháo Hồng Liên nung khô thể nội tạp

chất, nhưng nào hoàn toàn bỏ qua nhiệt lực của Hồng Liên này...

Hoa sen thứ sáu mươi bốn liệt hỏa, thứ sáu mươi lăm...

Ngay khi Hi Dương còn đang kinh ngạc, Diệp Tĩnh Vũ đã cầm lên cái thìa, múc cho mình một bát cháo hoa sen màu hồng. Chính mình uống lên, căn bản không cảm thấy mình đang ở nhà người khác làm khách, giống như là nhà mình vậy.

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy tự uống cháo Hồng Liên của mình, hơn nữa cũng là bộ dạng hưởng thụ, Hi Dương ngoại trừ tuyệt đối kinh ngạc, cũng không có bất kỳ biểu tình gì khác.

Chỉ trong chốc lát, một chậu cháo Hồng Liên liệt hỏa đã bị Diệp Tĩnh Vũ uống sạch...

Hung hăng vơ vét đáy chậu, mãi tới khi không còn chút cháo Hồng Liên nào, Diệp Tĩnh Vũ mới ngẩng đầu lên, hỏi Hi Dương vẫn chưa thỏa mãn: “Còn gì nữa không?”

“Ách...” Nhìn thấy cái chậu sạch sẽ sạch sẽ, nhìn bộ dạng đáng thương của Diệp Tĩnh Vũ, Hi Dương há to miệng, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói gì?

Người tới chỗ nàng vốn không nhiều lắm, chỉ có Phương chủ quốc và Huyết Minh, hai tên này tới đây nhiều nhất là để thưởng lượng một số chuyện, nhiều nhất cũng chỉ là ngẫu nhiên ăn chút cháo Hồng Liên, nhưng nào giống Diệp Tĩnh Vũ, uống sạch một nồi cháo?

Coi như chính mình muốn uống một nồi cháo, tối thiểu cũng mất vài ngày a? Chẳng lẽ thân thể của hắn một chút cũng không có cảm giác? Hắn cũng không phải là linh thể hỏa thuộc tính a?

“Cái kia... Nấu một nồi Hồng Liên cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta... Ta đã không còn...” Qua một hồi lâu, Hi Dương mới có chút lắp bắp mở miệng nói.

“Ách, thật xin lỗi, không biết Liệt Hỏa Hồng Liên Đan này chế tạo như thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ ra mình ở trong nhà người khác làm khách? Nhưng vừa nghĩ tới Hồng Liên cháo này có thể tăng cường tu vi của mình cực lớn, nói không chừng uống một năm nửa năm, có thể làm cho mình thuận lợi ngưng tụ Hỏa Diễm Chi Đan, hắn làm sao có đạo lý không rõ ràng.

Từ sau khi Độc Cô Bá Thần đi, hắn ta đã hiểu rõ trọng trách trên người mình nặng nề đến cỡ nào, mặc kệ báo thù cũng tốt, muốn bảo vệ người mình muốn bảo vệ cũng được, đều cần có thực lực cực mạnh.

Không có thực lực, tất cả đều là nói suông, cho nên một khi có cơ hội tăng thực lực của mình, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Về phần có xấu hổ hay không? Ách, khi học viên lá nhỏ như chúng ta đi vào từ điển thì không có mấy chữ này trong thế giới này.

“Cái này cần thu thập hỏa liên hồng, phối hợp với Viêm Long Quả, long nha mẽ, đi qua địa tâm điểm hỏa, chịu đựng bảy bảy bốn mươi chín ngày là được rồi!” Mặc dù không rõ Diệp Tĩnh Vũ vì sao muốn biết loại thủ pháp chế tác cháo này, nhưng Hi Dương vẫn nói ra, hắn đã là bằng hữu của Phương chủ quốc và Huyết Minh., Nàng chính là bằng hữu của nàng, đối với bằng hữu, nàng luôn hào phóng, đương nhiên, bắt đầu nói đùa, nàng cũng sẽ không nương tay, nếu như có thể cùng nam tử đẹp trai như Diệp Tĩnh Vũ phát sinh một chút quan hệ tình hữu nghị, Hi Dương tiểu thư của chúng ta cũng sẽ không để ý...

“Địa Tâm Diễm Hỏa, Liên Hoa tọa này của ngươi, hắn là liên thông với tâm địa? Chắc là ngươi thông qua cái này dẫn tới lửa địa tâm này, Viêm Long Quả cùng Long Nha Mẽ cũng không phải là vật đặc thù gì, đều có buôn bán trên Cổ Hoa đại lục, chỉ là số lượng ít mà thôi, chỉ là Liệt Hỏa Hồng Liên này, ngươi lấy được từ đâu?” Diệp Tĩnh Vũ lập tức tìm kiếm trí nhớ Phương Cửu U, nhưng không phát hiện đồ vật như vậy, không khỏi tò mò hỏi.

“Hi hi, Diệp ca ca muốn biết sao?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ hỏi như vậy, Hi Dương lại không lập tức trả lời, ngược lại trên mặt

lộ ra nụ cười quý dị.

“Ách, vấn đề này của ta có lẽ có chút đường đột, nếu Hi Dương tiểu thư khó xử, cũng thôi đi!” Diệp Vũ nhìn thấy biểu cảm của Hi Dương, còn tưởng rằng đối phương không muốn.

Hơn nữa hắn cũng cảm thấy mình và Hi Dương hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, người ta lấy ra thứ tốt như vậy chiêu đãi mình không nói, chính mình còn ở một bên truy vấn gốc rễ, cái này cũng quá không lễ phép một chút.

“Hi hi, Diệp ca ca muốn biết, ta đương nhiên phải nói cho Diệp ca ca biết, chỉ là nơi này can hệ trọng đại, Diệp ca ca không nên nói cho người khác biết chứ?” Hi Dương hướng Diệp Vũ vũ vũ vũ cười một tiếng.

“Đương nhiên...” Diệp Tĩnh Vũ nặng nề gật đầu.

“Vậy Diệp ca ca ghé lỗ tai lại gần!” Hi Dương nhẹ giọng nói.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không do dự, trực tiếp ghé lỗ tai vào nhau...

Hi Dương ghé đôi môi đỏ diễm của mình đến bên tai Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng uống một ngụm khí nóng, khiến Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy toàn thân tê dại...

“Đây là sinh trưởng ở...” Thế nhưng giọng nói của Hi Dương lại vừa khéo truyền tới, đồng thời còn có hơi thở mang theo hơi thở nóng...

Khoảng cách gần như vậy, lại là Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tự trấn an tâm thần của mình, cổ chung màu xanh không ngừng phun ra năng lượng màu xanh, cũng là làm cho Diệp Tĩnh Vũ một trận mê ly, hơn nữa vừa rồi uống nhiều cháo trái cây Liệt Hỏa Hồng Liên như vậy, mặc dù đại bộ phận đều bị huyết Liệt Diễm hấp thu, nhưng trong cơ thể hắn vẫn còn lưu lại một cỗ khô nóng...

Lúc này bị Hi Dương khiêu khích như vậy, làm gì có đạo lý không thiêu đốt...

Hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, sắc mặt của hắn cũng trở nên hồng nhuận một mảnh, thậm chí nhịp tim của hắn cũng đang không ngừng tăng tốc...

Cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ biến hóa, lời nói của Hi Dương lại ngừng lại, đôi tay nhỏ trắng nõn mịn màng của nàng đã nắm lấy cổ tay của Diệp Tĩnh Vũ...

“Diệp ca ca, chỗ kia địa hình rất là phức tạp, ta cũng không rõ ràng lắm, không bằng để ta dẫn người đi xem một chút đi!” Nói xong, nhẹ nhàng kéo Diệp Tĩnh Vũ, đi vào bên trong gian phòng này...

Cảm nhận được da thịt mềm mại của Hi Dương, bộ ngực mềm oặt của nàng, Diệp Tĩnh Vũ cố nén ngọn lửa trong lòng, cứ như vậy bị nàng lôi kéo đi vào trong phòng...

Nơi này, lại là một kết giới cực lớn, hoặc có thể nói là một trận pháp thông tới một địa phương khác, sau khi hai người đi vào, Hi Dương niệm khẩu quyết, một trận hồng quang hiện lên, khi hồng quang chậm rãi tán đi, hai người đã đi tới một thiên địa khác...

Đây là một sơn cốc lớn chừng sân bóng, chung quanh đều là vách núi cao vút trong mây, toàn bộ sơn cốc, tựa như một cái giếng, cảm nhận được năng lượng nóng rực chung quanh, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến đây có lẽ cũng không phải sơn cốc gì đó, mà là bên trong một ngọn núi lửa to lớn nào đó.

Nhiệt độ chung quanh rất cao, coi như là Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm giác có chút nóng, quần lụa mỏng nửa bên của Hi Dương đã kéo căng xuống, hơn phân nửa da thịt trắng như tuyết lộ ra, trên trán nàng vậy mà cũng chảy ra từng giọt mồ hôi, cả người nhìn qua càng thêm xa hoa rực rỡ...

“Nhiệt...” Trong miệng Hi Dương nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, mà thân thể của nàng, càng không tự chủ được nhích tới hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Vốn tưởng uống nhiều cháo hoa sen hồng như vậy, lại bị mình hoàn toàn hấp dẫn, Diệp Tĩnh Vũ sẽ nhịn không được ôm lấy mình, cùng mình xảy ra một đoạn quan hệ tình hữu nghị, nhưng ai ngờ lại là một cái lão đảo., Thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, phía sau còn có bóng người của Diệp Tĩnh Vũ, cả người hắn đã chạy tới trước một cái ao phun lửa, gắt gao nhìn

chầm chầm vào những đóa hoa sen lửa đỏ sinh trưởng trong ao, đâu còn chút mê say vừa rồi...

“Hừ, ta không tin câu dẫn người không được!” Nữ tử hung hăng dậm chân, thân thể Hi Dương hướng Diệp Tĩnh Vũ đi đến...

Chương sáu mươi sáu thật hay?

Toàn bộ ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ rơi vào trên gốc hoa sen màu lửa đỏ kia, cảm nhận được từng đoàn hỏa linh khí nồng đậm dọa người kia, ánh mắt hắn đã thẳng lên, nếu như mình hấp thu toàn bộ những Liệt Diễm Hồng Liên này, vậy Hỏa Nhãn Chi Huyết của mình tối thiểu có thể đầy một phần ba a? Một phần ba, nếu đổi lại là mình tu luyện mà nói, còn không biết bao nhiêu năm?

Hắn rõ ràng biết rõ, bản thân tu luyện bộ tâm pháp biến thái này có chút đáng sợ, nếu hoàn toàn dựa vào chính mình tu luyện mà nói, còn không biết phải mất bao lâu mới có thể ngưng ra một viên kim đan...

Ngay lúc này, thân thể Hi Dương đi tới bên cạnh hắn, cũng không để ý tới suy nghĩ của Diệp Tĩnh Vũ, một tay kéo cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm nũng nịu vang lên: “Diệp ca ca, người ta nóng quá nha...”

“Ấn... Nơi này có chút nóng!” Diệp Tĩnh Vũ tùy ý gật đầu, trong lòng đang suy nghĩ xem mình nên làm thế nào với Hi Dương để lấy những Liệt Diễm Hồng Liên này. Bất kể nói thế nào, nơi này là do nàng mang đến, mà nàng cũng là bằng hữu của Phương chủ quốc và Huyết Minh, Diệp Tĩnh Vũ không thể làm ra loại chuyện cướp đoạt đồng minh này...

“Diệp ca ca à, ca nói người ta đẹp hay không?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ có chút không yên, Hi Dương nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, rất là kiều miều nói., Tựa hồ vì tăng cường mị lực của mình, nàng càng kéo kéo xuống quần lụa đã rút xuống một nửa, giờ phút này vai thom nửa lộ ra ngoài hoàn toàn, dưới sự chiếu rọi của hồng quang liệt diễm hồng liên, càng lộ ra vẻ càng thêm rạng rỡ động lòng người...

“Đẹp, đẹp...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không quay đầu lại nói, giờ phút này, trong mắt hắn, Hồng Liên đầy ao này chính là đồ vật đẹp nhất...

“Vậy ngươi có muốn hay không...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói mình thật đẹp, thanh âm của Hi Dương càng thêm kiêu mị, nàng còn tưởng mị lực của mình đã hấp dẫn Diệp Tĩnh Vũ...

“Muốn, đương nhiên là muốn, nhưng là ngươi thật cho ta?” Nghe được câu này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên xoay người, hai tay nắm thật chặt cánh tay của Hi Dương, trong mắt quang mang chớp động, có chút kích động nói. Hắn đang lo lắng không biết vì sao lại mở miệng nói với Hi Dương về Liệt Diễm Hồng Liên này, nào ngờ nàng lại đưa tới...

Vừa thấy Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên trở nên chủ động như vậy, kích động như vậy, ngược lại Hi Dương một trận kinh ngạc, bất quá nhìn thấy ánh mắt nóng rực kia, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn kia, nhìn thấy da thịt có chút màu lúa mạch của hắn, một tia kinh ngạc cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất.

“Ân, chỉ cần nguyên ý của Diệp ca ca, muốn thì phải đi...” Hi Dương có chút xấu hổ nói, mà đôi mắt của nàng cũng từ từ nhắm lại, thân thể từ từ nhích lại gần Diệp Tĩnh Vũ, một bộ dạng chờ Diệp Tĩnh Vũ tới hái.

“Vậy thì ta không khách khí nữa!” Vừa nghe Hi Dương nói như vậy, Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, quay người đánh tới liệt diễm hồng liên đầy ao kia...

Mà Hi Dương nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, lúc ta không khách khí đã hoàn toàn buông xuôi nỗi lòng của mình, cả người trực tiếp hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ ngã xuống...

“Phù phù...” Thân thể của Hi Dương rơi mạnh xuống mặt đất, nàng buồn bực ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã nhào vào trong cái ao bốc lên lửa cháy hừng hực kia...

“Diệp ca ca, ca đang làm gì vậy?” Rất là buồn bực bò dậy, u oán nói.

“Ách? Không phải ngươi mới vừa nói ta muốn hái sen sao?” Diệp Tĩnh Vũ vừa mới rút một cây Liệt Diễm Hồng Liên lên, đang định đưa vào miệng mình, còn rất phối hợp nhai nuốt một phen, một bộ dạng hồi hộp vô cùng...

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ há to miệng ăn Hồng Liên như vậy, căn bản không có nhìn trên người mình một cái. Lúc này Hi

Dương mới biết hẳn muốn Liệt Diễm Hồng Liên này, nhưng lại có nửa điểm quan hệ gì với mình?

“Hừ, ngươi muốn ăn cái này ngươi cũng cầm lấy đi đi, hừ...” Nàng hung hăng dậm chân, bỏ lại một câu như vậy rồi chạy về phía sau...

“Vậy thì cảm ơn, Hi Dương muội tử...” Diệp Tĩnh Vũ rất cảm kích nói một câu, bắt đầu gặm những Hồng Liên này bằng tốc độ nhanh nhất.

Đây đều là cực phẩm linh dược thuộc tính hỏa, đây chính là thứ có thể tăng cường thực lực của hắn rất nhiều, hắn nào chịu bỏ qua...

Lại nói Hi Dương chạy vội mấy trăm mét, lại ngừng lại, quay đầu nhìn lại Diệp Tĩnh Vũ đang không ngừng hái Liệt Diễm Hồng Liên, một đôi mắt như lửa không ngừng chuyển động...

“Ta không tin không trị được ngươi? Trên thế giới này còn không có nam nhân nào mà hi Dương ta không giải quyết được! Hừ...” Khẽ hừ một tiếng, xoay người đi sang một bên...

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tĩnh Vũ hầu như mỗi ngày đều trải qua trong ao đầy Hồng Liên kia, mỗi ngày Hi Dương muốn đi tới ba bốn lần, mỗi một lần đều là đổi một loại trang phục, nào là bộ trang phục nữ tính, là hộ vệ trang nữ, nửa trong suốt, trong suốt trang phục, thậm chí có một lần nàng lấy toàn bộ ra sân, thế nhưng học viên Diệp Tĩnh Vũ của chúng ta ngay cả mắt cũng không nhìn thấy nàng...

Vẫn một mực gặm những đóa hồng liên kia, đến ngày thứ bảy, khi Hồng Liên thành thực khắp ao đều bị gặm sạch sẽ, Diệp Tĩnh Vũ mới cảm thấy mỹ mãn bò ra khỏi ao...

Nhìn thấy ánh sáng đỏ khắp mặt, ngọn lửa bập bùng quanh thân, con mắt của Diệp Tĩnh Vũ, Hi Hòa càng sáng hơn, nàng là linh thể hỏa thuộc tính, trời sinh đã không sợ lửa, tựa như đóa hoa sen liệt diễm này là độc dược đối với người bình thường, là thuốc bổ tốt nhất đối với nàng, đối với lửa, nàng là một loại thích trời sinh...

Lúc đầu nàng đối với Diệp Tĩnh Vũ chính là một loại đùa giỡn trong lòng, thế nhưng theo sự luân phiên bỏ qua của Diệp Tĩnh

Vũ, dần dần khơi dậy tâm lý hiếu thắng của nàng, một lòng muốn bắt Diệp Tĩnh Vũ lại. Thế nhưng giờ phút này nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ quanh thân liệt điểm lả lướt, tâm tư bắt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm mãnh liệt, đây chính là nam nhân nàng thực sự yêu mến...

Bất quá nghĩ đến bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không ăn của nàng, lông mày nàng nhú chặt lại, mình rốt cuộc nên làm cái gì đây? Chẳng lẽ nam nhân tốt như vậy cứ như vậy thả đi sao? Hơn nữa, hắn ăn nhiều Hồng Liên như vậy, mình chung quy muốn lấy lại chút lợi tức không phải sao?

Chẳng lẽ mình phải dùng sức mạnh? Đúng, dùng sức mạnh, trong kho hàng dường như còn có xuân dược mạnh mẽ mà mẫu thân lưu lại, nghe nói mẫu thân năm đó dùng xuân dược mê đắm phụ thân mới có được mình, mình thân là mẹ, cũng có thể kế thừa truyền thống tốt đẹp của nàng sao?

Nghĩ đến đây, lông mày nàng nhú chặt lại một lần nữa giãn ra, trên mặt lại đổi lại một nụ cười mê người...

“Diệp ca ca, ngươi muốn hấp thu nhiều liệt điểm hồng liên linh lực như vậy, có phải là đang luyện hỏa thuộc tính công pháp hay không?” Nghĩ đến chủ ý Hi Dương giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, rất thân thiết nói, một đôi tay nhỏ càng là tự nhiên kéo cánh tay Diệp Tĩnh Vũ...

Chương sáu bảy mươi bảy Ly Hỏa.

Nhìn thấy khuôn mặt thật của Hi Dương, lại nhìn cái ao lồi xuống sau lưng, Diệp Tĩnh Vũ có chút ngượng ngùng gãi đầu, nhẹ gãi đầu, bất kể nói thế nào, mình ăn nhiều đồ của nàng như vậy, nếu còn lừa gạt nàng, vậy cũng quá không phúc hậu rồi.

“A, vậy không biết công pháp hiện tại của ca ca tu luyện thế nào rồi?”

“Coi như cũng được, bất quá còn thiếu một chút hỏa hầu...”
Diệp Tĩnh Vũ trong miệng nói, nhưng trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, vốn cho rằng có thể tràn ngập một phần ba không gian Hỏa Nhân chi huyết, nhưng hiện tại lại chỉ sung mãn một phần sáu, xem ra mình muốn thuận lợi ngưng kết ra Liệt Diễm Kim Đan., Còn cần ít nhất sáu lần những Hồng Liên này a. Bất quá hắn nào dám nói với nàng, hắn biết rõ, chính mình hấp thu những hỏa thuộc tính linh lực kia, đủ để bồi dưỡng trên trăm siêu nhất lưu cao thủ, nếu mình chỉ tăng cường một chút, vậy có vẻ mình quá tự đại rồi phải không?

“A, còn thiếu một chút hỏa hầu a, bất quá cũng không sao, Diệp ca ca, ta còn có một bình Hồng Trần Túy trân quý hơn ngàn năm, đây là rượu ngon cực phẩm dùng liệt diễm hồng liên ngàn năm chuẩn bị ủ, hiệu quả so với Hồng Liên này tốt hơn rất nhiều, ta mời Diệp ca ca uống vài chén!” Nói xong, đã kéo Diệp Tĩnh Vũ đi đến một sơn động cách đó không xa...

“Như vậy sao lại không biết xấu hổ?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nói, nhưng trong mắt của hắn lại tràn ngập quang mang nóng rực, nào có một chút ngượng ngùng.

“Hi hi, không sao đâu, Diệp ca ca là khách của ta, Hi Dương đương nhiên phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của khách hàng, không phải sao?” Khi nói đến tất cả yêu cầu, Hi Dương còn cố ý tăng cường giọng điệu, chỉ là bạn học của chúng ta tựa như

một người gõ vậy, căn bản không nghe ra thanh âm trong cung, chỉ nhẹ nhàng cười cười.

Hai người đi vào sơn động, Diệp Tĩnh Vũ mới chính thức cảm giác được nơi này có linh khí Hỏa thuộc tính dồi dào, mà trên vách đá sơn động cũng hiện ra quang mang màu lửa đỏ nhàn nhạt, làm cho người ta cảm giác tựa như đi tới một hỏa động, nếu không phải huyết Hỏa Nhân trong cơ thể hắn không ngừng hấp thu nhiệt khí kia, nhiệt độ nơi này đủ để nướng hắn thành thây khô, thế nhưng Hi Dương đứng một bên lại không có chút dấu hiệu nóng...

Đột nhiên nghĩ tới loại Hồng Trần Túy trong lời nàng nói là rượu ngon cực phẩm mà mẫu thân nàng dùng hơn ngàn năm chuẩn bị, hắn mới ý thức được thân phận của Hi Dương này tựa hồ không đơn giản.

“Hi Dương tiểu thư...”

“Diệp ca ca, ngươi đã ăn nhiều Hồng Liên của người ta như vậy rồi, sao còn gọi là Hi Dương tiểu thư nữa, người gọi là Hi Hi Hi hoặc Dương Tử đi!” Vừa nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ gọi tiểu thư của mình, Hi Dương khẽ lầm bầm.

Hi? Dương Hi? Dương đại? Diệp Tĩnh Vũ cái đầu có hai cái lớn, đây có phải cũng quá yếu đuối hay không, bất quá suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu như mình đến bây giờ còn gọi tên của nàng, cũng đích xác quá khách khí, mặc dù hai người căn bản không phải là nội nhân, nhưng xem ở cái ao Liệt Diễm Hồng Liên kia, cũng không thể quá khách khí...

“Dương Dương, ngươi nói mẹ ngươi tốn cả ngàn năm để chuẩn bị rượu ngon, vậy mẹ ngươi đâu? Sao không thấy mẹ ngươi?” Suy nghĩ một lát, Diệp Tĩnh Vũ vẫn cảm thấy từ ánh mặt trời này có thể chấp nhận được một chút.

“Bay đi rồi!” Hi Dương bật thốt lên...

“Bay đi?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, sao lại bay đi chứ? Tựa hồ chỉ có chim mới có thể bay đi? Hoặc là mẹ nàng là một vị tiên nhân? Phi thăng rồi?

“Vâng, mẫu thân sau khi sinh con ra thì đã bay mất rồi, con cũng không biết nàng đi đâu? Là phụ thân nuôi con lớn, nhưng

khi con còn rất nhỏ., Cha đã qua đời... Rồi sau đó con gặp được Phương ca ca và Huyết Minh ca ca ở đây!” Hi Dương tùy ý nói, không vì những chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm tình của mình, dường như đối với nàng từ nhỏ, một người đã không khác gì cha mẹ chăm sóc...

“A, vậy bây giờ ngươi bao lớn rồi?” Diệp Tĩnh Vũ càng hỏi càng cảm thấy kỳ quái, nhìn dáng vẻ của nàng tựa như không thương tâm chút nào...

“Ta cũng không biết, ta mấy năm trước gặp Phương ca ca và Huyết Minh ca ca, rồi phụ thân mất chỉ hơn một ngàn năm rồi phải không?” Trong miệng Hi Dương tràn đầy vẻ không thêm để ý nói.

Hơn một nghìn năm? Chỉ còn có một ngàn năm? Trời ạ, rốt cuộc nhà đầu này sống thế nào? Tại sao đã hơn một ngàn năm? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của nàng, thật giống như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vậy...

Vừa nghĩ tới lời nàng nói bay đi, Diệp Tĩnh Vũ càng khẳng định nàng thật sự không phải là nhân loại, chỗ mi tâm Nguyệt Luân lóe ra đạo đạo ngân quang, cái này xem ra bốn nguyên con người nhìn về phía Hi Dương, nhưng mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ cố gắng thế nào, hiện ra trước mặt hắn đều là một thiếu nữ nhân loại chân thực.

Chỉ là phía sau cô gái, tựa hồ có một đoàn hỏa điều cháy hùng hực...

Không thể nào? Diệp Tĩnh Vũ vô cùng kinh ngạc, mắt Luân Hồi của mình có tác dụng nhìn thấu căn nguyên, trừ phi là cảnh giới cao hơn mình rất nhiều lần, nếu không đều không có khả năng thoát khỏi mắt Luân Hồi của mình. Tuy thực lực của nàng cường đại, nhưng tuyệt đối không đạt tới cảnh giới Độc Cô Bá Thần, bản thân mình không lý nào lại không thấy rõ bản thể của nàng? Chẳng lẽ bản thể của nàng thật sự là người?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi không thôi, hai người đã đi tới một khu vực trống trải, nơi này vậy mà lại là đại trận dẫn dắt địa tâm liệt diễm, so với đại trận trong nhà Diệp Tĩnh Vũ ở Cổ Thú thành thì cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Địa Tâm Liệt Diễm nồng đậm ở chỗ này đã tạo thành một biển lửa, vừa đi vào nơi này, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút chịu không nổi, thế nhưng Hi Dương lại một bộ hưởng thụ...

Nhìn thấy mồ hôi trên trán Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chảy ra, Hi Dương chỉ khẽ mỉm cười nói: “Diệp ca ca, huynh là người đầu tiên tới đây sao? Chính là khi còn bé phụ thân cũng không cách nào tiến vào nơi này, hắn nói cho ta nơi này là chỗ ở của mẫu thân., Người bình thường căn bản không thể tiến vào, nhưng Diệp ca ca lại một điểm cũng không có, đây mới thật là duyên phận!” Lúc nói đến duyên phận, Hi Dương còn cố ý liếc mắt đưa tình, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ da đầu run lên...

“Ha ha, duyên phận, duyên phận...” Trong miệng lúng túng nói ra mấy chữ này.

“Hi hi, nhất định là duyên phận, ly địa diễm quang, khởi!” Hi Dương cười cười thỏa mãn, trong miệng đột nhiên lẩm bẩm một câu chú ngữ, ngay sau đó liền thấy một ngọn lửa màu trắng từ phía trước phun ra, phía trên ngọn lửa kia còn nổi lơ lửng một bầu rượu, tựa như một suối phun không ngừng phun ra, nâng lên một thứ gì đó...

Thế nhưng toàn bộ ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ đã bị ngọn lửa màu trắng này hấp dẫn, thân thể không tự chủ được nhảy dựng lên, một tay chỉ vào ngọn lửa màu trắng kia, trong miệng kinh hô một hồi: “Ly Hỏa, Ly Hỏa trong truyền thuyết, trong truyền thuyết Ly Hỏa có thể đốt hết tất cả, nơi này làm sao có thể có Ly Hỏa... Đây chính là Ly Hỏa mà Chu Tước mới có thể phun ra a...”

Hạng sáu, thứ sáu, thứ hai hậu duệ Chu Tước.

Nhìn thấy ngọn lửa màu trắng cao tới ba trượng, cảm nhận được nhiệt khí cường đại bộc phát từ Ly Hỏa, ngoại trừ kinh hô ra thì Diệp Tĩnh Vũ không biết nên nói gì nữa...

“Nghe phụ thân nói đây là mẫu thân để lại cho ta một chút đồ, nói khi ta trưởng thành, đem ngọn lửa này hấp thu, ta liền có thể đột phá đến Tôn cấp cảnh giới theo lời các người nói...”
Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ kinh hô, Hư cùng mở miệng giải thích.

Thế nhưng nàng không giải thích còn đỡ, sau khi nàng giải thích, liền triệt để chứng thực suy đoán trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, vừa nghĩ tới mẫu thân nàng không ngờ trong truyền thuyết Chu Tước, Thái Cổ thần thú Chu Tước, tâm hần không tự chủ được mà run rẩy, không phải sợ hãi, không phải hưng phấn, mà là khiếp sợ, thật sâu khiếp sợ...

Chu Tước chính là luồng hỏa diễm thứ nhất sinh ra trong thiên địa, chính là thân thể Tiên Thiên chân chính, khác với những cái gọi là linh thể Tiên Thiên kia, bất kỳ thuộc tính linh thể Tiên Thiên nào, chỉ có điều thời điểm tu luyện tương ứng với tâm pháp so với những người khác nhanh hơn rất nhiều mà thôi, thế nhưng nếu không tu luyện thì cũng không khác biệt lắm so với người bình thường.

Thế nhưng thân thể Tiên Thiên như Chu Tước lại khác, các nàng vừa sinh ra đã là tinh linh hỏa diễm, cho dù không cần phải tu luyện tận lực, các nàng đều có thể điều khiển bất cứ ngọn lửa nào trên thế gian, càng có thể hấp thu toàn bộ hỏa diễm, hóa thành sức mạnh của chính mình.

Những cái kia Tiên nhân Tam Muội Chân Hỏa, Cửu U Chi Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, đối với các nàng mà nói đều là

thuốc bỏ tốt nhất, nói một câu, các nàng chính là ngọn nguồn của hỏa.

Cho dù là Phượng Hoàng, Kim Ô, hỏa thuộc tính Thần Điều như vậy, cũng căn bản không cách nào so sánh với Chu Tước...

Nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ trước mắt này, nhìn ánh mắt như lửa của nàng, Diệp Tĩnh Vũ đã không biết nói gì nữa...

“Diệp ca ca, đến đây, đây chính là Hồng Trần Túy mà mẫu thân lưu lại cho ta, đã rất lâu rồi ta chưa uống...” Hi Dương dường như không chú ý tới thần sắc Diệp Tĩnh Vũ, một tay vẫy một cái, đã gọi bình rượu được Ly Hỏa nâng tới, sau đó kéo Diệp Tĩnh Vũ ngồi xuống một bên đài sen...

Đem Diệp Tĩnh Vũ đặt ở trên ghế, rất là cẩn thận đem một ít phấn hồng phấn trộn vào một chén rượu, sau đó lại tự mình rót lên cho Diệp Tĩnh Vũ và mình...

“Nào, Diệp ca ca, cạn một chén vì duyên phận của chúng ta!” Hi Dương ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, đưa một chén rượu cho Diệp Tĩnh Vũ, bản thân cầm một chén rượu...

Diệp Tĩnh Vũ còn có chút mờ mịt tiếp nhận chén rượu, nhẹ nhàng chạm vào Hi Dương, theo bản năng đưa tới miệng mình...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sắp uống xong Hồng Trần Túy của mình, trong lòng Hi Dương dấy ý một hồi, chỉ cần uống được rượu này, đến lúc đó liền không tùy người nữa, nghe phụ thân nói, đây chính là rượu mạnh mà cường giả cấp Tôn đại cũng có thể say ngất sao? Còn cái Xuân dược mạnh mẽ kia... Hắc hắc...

Vừa nghĩ tới lập tức muốn quỵến rũ Diệp Tĩnh Vũ tới tay, tim Hi Dương đập liên tăng tốc...

Nhưng chén rượu mà Diệp Tĩnh Vũ đang cầm trong tay lại đột nhiên ngừng lại...

“Làm sao vậy, Diệp ca ca...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không uống xuống, trong lòng Hi Dương sốt ruột, bắt quá trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, chỉ tò mò hỏi.

“Kỳ quái, mẫu thân người hắc là một đầu Chu Tước, nhưng vì sao hình thể của người lại hoàn toàn là thân thể?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình, hắc không tin mắt Luân Hồi của mình thật sự nhìn không thấu căn nguyên của nàng...

“A, phụ thân nói cho con, mẫu thân là một con Chu Tước tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, đã có thể hóa thành hình người, sau khi gặp ba ba con mới có con, con cả đời chỉ là hình người, theo lời phụ thân, con ngoại trừ có thiên phú khổng hỏa của Chu Tước, những người khác không có gì khác!” Hi Dương một lòng nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ có thể mau chóng uống hồng trần Túy, tranh thủ thời gian giải thích.

“A...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, đang định uống một ngụm Hồng Trần Túy, lại đột nhiên ngừng lại, gấp đến độ trong lòng Hi Dương nhảy loạn...

“Lại làm sao vậy?”

“Trước kia ta từng nghe qua một số câu chuyện thần thoại, thần thú như Chu Tước càng cao cấp, muốn hóa thành hình người càng khó khăn, gặp phải kiếp nạn càng lớn hơn nữa, không biết có phải thật hay không?” Diệp Tĩnh Vũ những thứ này đều là những thứ trước kia xem tiểu thuyết thần thoại...

“Ừ!” Hi Dương lại gật đầu...

Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa kinh hãi, Chu Tước chính là thần thú Hỏa thuộc tính cao cấp nhất, một khi hóa thành hình người, vậy tu vi của nàng sẽ cao bao nhiêu? Nhất định là tiên nhân bình thường trong truyền thuyết thần thoại, thậm chí là một số tiên quân còn muốn lợi hại hơn sao? Chỉ là từ trong trí nhớ của Phương Cửu U, hắc biết tiên nhân ở Thái Cổ Tiên giới tựa hồ đã mất tung tích, tồn tại cường đại như vậy sao còn sót lại? Còn lưu lại ở nhân gian một mực đây.

Bất quá hắc cũng minh bạch, vấn đề như vậy, hỏi cũng là hỏi vô ích...

Nhẹ nhàng gật đầu, lại muốn cầm chén rượu trong tay đưa tới môi, mà trái tim của Hi Dương cũng lập tức nâng lên...

Thế nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ vừa giơ lên miệng, lại một lần nữa ngừng lại...

“Diệp ca ca, còn chuyện gì không?” Hi Dương cơ hồ là cưỡng chế nổi lo lắng trong lòng, cưỡng ép ra một nụ cười bình tĩnh nói.

“Ta nghe Chu Tước đều dựa vào bản năng để tăng cao tu vi của mình, căn bản không cần phải chủ động tu luyện, chỉ khi hóa thành hình người mới có thể tu luyện, tăng thực lực của mình nhanh hơn, không biết có phải là thật hay không?” Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa hỏi nghi hoặc trong lòng mình...

“Ừ!” Hi Dương gật đầu.

“Vậy người vừa ra tay chính là người, lại có bản tính thiên phú Chu Tước, vậy không phải tốc độ tu luyện của người càng nhanh mới đúng, người bây giờ đã đạt tới cảnh giới gì rồi?” Nói tới đây, đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm vào Hi Dương...

Bản thể Chu Tước cực kỳ cường đại, nhưng thiên đạo lại công bằng, khi ban cho bản thể cường đại của các nàng, cũng hạn chế các nàng không thể tu luyện các loại tâm pháp như nhân loại, tăng thực lực của bản thân cực nhanh., Cũng chỉ có Chu Tước hóa lệ có hình người mới có thể tu luyện nhanh chóng, nhưng thường thường Chu Tước sẽ hóa thành hình người, là khó càng thêm khó, điều này cũng tạo thành Chu Tước tuy rằng cường đại, nhưng vẫn không cách nào sinh ra siêu cấp trâu bò hoành hành Tam Giới...

Nhưng mà hiện tại, sự xuất hiện của Hi Dương lại đã phá vỡ quy tắc này, không chỉ có thiên phú mạnh mẽ của Chu Tước mà còn có linh tính của nhân loại, như vậy với tư chất của nàng mà nói, thực lực hẳn là rất mạnh mới đúng...

Khi Diệp Tĩnh Vũ nói tới đây, sắc mặt Hi Dương lại đỏ lên, đó là màu đỏ au nhàn nhạt...

“Người ta...Người ta... Người ta vẫn luôn không thích luyện công, những năm gần đây phần lớn thời gian đều đang ngủ, cho nên thực lực của người ta chỉ tương đương với cảnh giới thất trọng thiên mà thôi...” Lúc Hi Dương nói những lời này, thanh âm rất thấp...

Bố cục thứ sáu mươi hai bắt đầu.

Cảnh giới của thất trọng thiên mà thôi...

Không đi khắc khổ tu luyện, cũng không có kỳ ngộ đặc biệt gì, chỉ là ngủ một giấc, đã đạt đến cảnh giới thất trọng thiên, nếu bị người khác nghe thấy, không bị tức chết mới là lạ...

Bất quá nghĩ đến nàng sống ít nhất mấy ngàn năm, còn có linh tính cùng thiên phú của nhân loại Chu Tước, chút tu vi ấy, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút khinh bỉ nàng...

“Được rồi, Diệp ca ca, người không cần nói những thứ này chứ, chúng ta uống rượu trước đi, uống xong lại tiếp tục tán gẫu...” Hi Dương thực sự lo lắng Diệp Tĩnh Vũ nói tiếp, sẽ không uống rượu nữa, tranh thủ mở miệng khuyên.

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng chạm vào Hi Dương, lại đưa tới bên miệng...

Trong lòng Hi Dương vui vẻ, cũng giơ chén rượu lên khoe miệng đưa tới, một đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng khi tay của Diệp Tĩnh Vũ nhắc lên miệng, lại một lần nữa ngừng lại...

“Lại làm sao vậy?” Lần này, ngay cả bản thân Hi Dương cũng cảm thấy có chút không chịu nổi...

“Ách, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là cảm thấy mùi rượu này thơm quá, uống rượu, uống rượu!” Diệp Tĩnh Vũ cười cười, uống một ngụm rượu ngon trong chén, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng lưu truyền khắp người...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng uống xong chén rượu mang theo xuân dược, trong lòng Hi Dương yên tâm cuối cùng cũng buông lỏng, cũng là uống hết một chén rượu trong tay...

“Rượu ngon, rượu ngon!” Sau khi uống xong, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy toàn thân thoải mái, liên tục khen.

“Hi hi, vậy Diệp ca ca uống nhiều hơn một chút!” Hi Dương cười ngọt ngào, lại là Diệp Tĩnh Vũ rót rượu, còn cố ý để bộ ngực to lớn của mình đặt trước mặt Diệp Tĩnh Vũ...

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ quét mắt nhìn Hi Dương, nhẹ gạt đầu, cứ uống một ly với Hi Dương như vậy...

Nhìn như chỉ có một bình nhỏ Hồng Trần Túy trên thực tế lại là một bình pháp bảo trữ vật chứa không biết bao nhiêu liệt tửu, hai người uống không biết bao nhiêu chén, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy cỗ linh lực hỏa linh mình hấp thu mấy ngày nay còn nhiều hơn so với mình hấp thu, lúc này mới ngừng lại, về phần Hi Dương, đã sớm say đến không tỉnh lòng người...

Nhìn Hi Dương nằm sấp trên bàn ngủ say, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đứng dậy đi đến trước người Hi Dương, nhẹ nhàng bế nàng lên, đi tới một cái giường đá màu đỏ trong góc, nhẹ nhàng đặt nàng xuống...

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nhìn đôi môi nàng thỉnh thoảng lại nói mê, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm ấm áp.

“Thân thể của ta chính là thân thể Hỗn Độn, bất kỳ độc vật nào trong thiên hạ đều vô hiệu với ta, trong đó bao gồm cả Xuân Dược, thật có lỗi, làm người thất vọng rồi, nhưng mà cảm ơn Hồng Trần Túy của người, còn có Liệt Diễm Hồng Liên của người!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói...

Chẳng qua không phải hẳn là chính nhân quân tử, chẳng qua chỉ là chuyện không có tình cảm với các mối quan hệ mà thôi, hẳn thực sự không có hứng thú quá lớn. Đương nhiên cũng có một điểm, hiện tại hẳn còn chưa giải quyết xong chuyện của đám người Cửu Phượng, Gia Cát Tư Nột, nên cũng không muốn lại liêm liếm sóng gió gì nữa.

Hơn nữa hiện tại trong lòng còn nghĩ đến chuyện báo thù cho sư tôn của mình, hẳn thật sự không có quá nhiều tâm tư để suy nghĩ những chuyện này.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là, Diệp Tĩnh Vũ hẳn tự nhận là một người đàn ông, nếu một nam nhân bị một nữ nhân mê hoặc như vậy, vậy còn là nam nhân gì nữa?

Nhẹ nhàng vuốt cằm Hi Dương, lại hung hăng quét qua bộ ngực to lớn kia, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, quay người đi ra ngoài, nơi này là chỗ mẫu thân nàng lưu lại, vấn đề an toàn hẳn không thành vấn đề, nàng uống nhiều Hồng Trần Túy, chỉ chờ nàng chậm rãi ngủ thôi...

Đi ra khỏi sơn động, đi ra ngoài Truyền Tống Trận, trực tiếp đi vào, hẳn còn phải về thành Cổ Thú tìm Phương gia gây sự...

Hắn lại không biết sau khi hắn rời đi không lâu, lúc đầu Hi Dương đã buồn ngủ từ trên giường bò dậy, nhìn theo hướng Diệp Tĩnh Vũ rời đi, ánh mắt nóng bỏng kia lại nổi lên thần sắc tán thưởng...

“Mẫu thân, xuân dược của người không có tác dụng, Hồng Trần Túy của người cũng không có chuốc say hắn, hắn còn nói hắn là Hồn Độn Chi Thể? Chẳng lẽ hắn chính là thiên tử chân mệnh của con sao?” Trên gương mặt của Hi Dương, nụ cười mê người, đó là nụ cười hạnh phúc mà thiếu nữ Tư Xuân tìm được lúc mình thật sự yêu thương, ngọt ngào như vậy, dễ gần...

“Mặc kệ, ngược lại cổ khí tức trên người hắn khiến ta rất ưa thích, hắn nhất định là Chân Mệnh Thiên Tử của ta, ta muốn trở thành nữ nhân của hắn, lần này không được, vậy còn có lần sau, coi như xuân dược không được., Ta đã dùng liệt dược, nếu liệt dược cũng không được, vậy ta sẽ trực tiếp dùng vũ lực, hừ, mẫu thân năm đó có thể cưỡng hiếp một Võ Tôn, ta cũng không tin ngay cả hắn cũng không làm được...” hừ một tiếng, trên mặt Hi Dương lại một lần nữa hiện lên nụ cười tà ác, đứng dậy đi ra ngoài.

Lại nói Diệp Tĩnh Vũ vừa mới thông qua truyền tống trận đi tới Cổ Thú thành, liền thấy Huyết Minh đã chờ ở nơi đó, cùng đi với hắn còn có Phương chủ quốc.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy từ trong pháp trận chui ra, Phương chủ quốc và Huyết Minh đều sửng sốt, bọn họ tự nhiên biết truyền tống trận này thông hướng nơi nào, chỉ là không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ sẽ có một người chạy ra.

“Hi Dương đâu?” Phương chủ quốc mở miệng hỏi, hấn ở đại lục Cổ Hoa cũng không có bằng hữu gì, người kết giao duy nhất cũng chỉ có Hi Dương cùng Huyết Minh, bây giờ thân ảnh không thấy Hi Dương, mặc dù biết Diệp Tĩnh Vũ sẽ không bị thương Hi Dương, nhưng vẫn có chút lo lắng hỏi.

“Ách, nàng mời ta uống cái gì mà hồng trần say, coi thường uống say như say rồi?” Diệp Tĩnh Vũ thuận miệng nói.

“Cái gì? Mời người uống Hồng Trần Túy, vật kia người cũng uống được sao? Không đúng, hình như trên người người xảy ra biến hóa gì đó...” Phương chủ quốc và Huyết Minh giật mình, hai người bọn họ biết rõ Hồng Trần Túy là thứ gì, lúc trước Hi Dương cũng lấy ra chiêu đãi bọn họ, nhưng bọn họ nào dám tiêu hóa.

Hiện tại Hi Dương không chỉ lấy ra chiêu đãi Diệp Tĩnh Vũ, hơn nữa xem ra tựa hồ Diệp Tĩnh Vũ đã say mê Hi Dương, như vậy sao không khiến bọn họ giật mình?

“Ách, ta cũng không rõ lắm, sao các người lại tới đây? Có phải là có tin tức gì hay không?” Diệp Tĩnh Vũ không muốn dây dưa trong đề tài này, mở miệng hỏi.

“Ừm, Phong gia Thiên Phong chiến đội đã rời khỏi Cổ Thú thành, đi tới nơi khác đuổi giết người, mà một đệ đệ của ta là Phương Cửu Viêm, ba ngày sau sẽ đến Lăng Thiên thành tham gia một tiệc rượu, sẽ rời khỏi Phong gia, cao thủ bên cạnh hấn cũng sẽ không nhiều lắm, người có đủ thời gian và cơ hội ra tay, chỉ là thương thế của người thế nào rồi?” Phương chủ quốc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, mở miệng nói.

“Đã phục hồi hoàn toàn như cũ rồi, nếu như bên người hấn không có cao thủ thất trọng thiên trở lên, ta nghĩ sẽ không có vấn đề gì!” Diệp Tĩnh Vũ thần nhiên nói, với thực lực của hấn bây giờ, hoàn toàn có thể giết chết cao thủ lục trọng thiên trở xuống...

“Yên tâm, Phong gia chúng ta lần này tổn thất nặng nề, những cao thủ thất trọng thiên, bát trọng thiên kia đều cùng phụ thân chết tiết của ta bế quan, hiện tại tuyệt đối không có cao thủ vượt qua lục trọng thiên bảo vệ hấn, tuy nhiên trên

người hấn lại có một kiện pháp bảo mà trưởng bối truyền xuống, người phải chú ý một chút!”

“Chuyện đó người không cần lo lắng, cho ta tư liệu rõ ràng hấn xuất hành!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, ra hiệu mình hiểu...

“Ừ...” Phương chủ quốc cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đối với bản lĩnh Diệp Tĩnh Vũ có thể làm bị thương Phong Hành, hấn vẫn rất yên tâm, lập tức lấy ra một chồng tư liệu, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn một chút, ghi nhớ trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy được, ta đi ngay đây!”

“Ân, Diệp huynh thuận buồm xuôi gió!” Phương chủ quốc cùng Huyết Minh đồng thời vỗ vỗ bả vai Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt bọn họ, vậy mà lộ ra một tia lo lắng...

“Ân...” Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, định xoay người rời đi, nhưng truyền tống trận kia lại truyền đến giọng nói kiêu mị của Hi Dương...

“Diệp ca ca, đệ muốn đi cùng huynh!”

Vừa nghe thanh âm như vậy, Phương chủ quốc cùng Huyết Minh đều trên mặt kinh ngạc, bọn họ không phải là không nghĩ tới mời Hi Dương ra tay đánh chết huynh đệ bọn họ, chỉ là một là Hi Dương chưa từng rời khỏi Cổ Thú thành, một là bọn họ thực sự không muốn chuyện như vậy liên lụy đến Hi Dương, nhưng bây giờ nàng vì Diệp Tĩnh Vũ chủ động rời khỏi nơi này, đến cùng giữa bọn họ bảy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào cái tên Hi Dương bề ngoài nóng bỏng kia chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã động tâm với hấn rồi sao?

Chương sáu mươi ba dự tiệc...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Hi Dương tỉnh lại nhanh như vậy, lông mày hơi nhíu lại, cô nàng này chẳng lẽ vẫn luôn thanh tỉnh? Cố ý giả vờ say rồi?

“Hi Dương, Diệp huynh lần này là...” Lúc này Phương chủ quốc bỗng nhiên mở miệng nói ra, thế nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Hi Dương trực tiếp cắt ngang.

“Mặc kệ, ta buồn bực ở chỗ này đã lâu rồi, vậy thì theo Diệp ca ca cùng ra ngoài xem một chút cũng tốt, Phương ca ca, Huyết Minh ca ca, các người không cần lo lắng về ta nha!” Hi Dương kiêu mị liếc mắt nhìn Phương chủ quốc và Huyết Minh quốc một cái...

“Ách, Diệp huynh...” Phương chủ quốc có chút khó xử nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, dù sao Diệp Tĩnh Vũ lần này là đi giết người, nếu là theo tai họa của Hi Dương này, ai biết sẽ dẫn tới phong ba gì, nhưng hẳn thật sự không biết nên cự tuyệt thế nào với Hi Dương.

Có thể nói, Phương chủ quốc và Huyết Minh ở chỗ Hi Dương đã đạt được không ít chỗ tốt, bọn họ vẫn luôn coi Hi Dương như muối dưa, ngày thường cũng không dám nói gì về nàng.

“Ta không có vấn đề gì...!” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, bên cạnh hẳn là một bảo tiêu thất trọng thiên, chuyện này dường như cũng không có gì không tốt? Về phần Hi Dương có tâm tư gì khác, hẳn cũng lười để ý tới...

“Hi hi, vậy coi như Diệp ca ca đã đáp ứng, lúc nào chúng ta rời đi?” Hi Dương nhìn thấy biểu tình của Diệp Tĩnh Vũ, hưng phấn nhảy dựng lên...

Nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của nàng, Phương chủ quốc cùng Huyết Minh đồng thời liếc nhau một cái, đều nhìn ra sự kinh ngạc của hai người, nha đầu này tựa hồ thật sự có tâm tư

gì với Diệp Tĩnh Vũ, lúc này mới ngẩn ngẩn mấy ngày? Lễ nào cái này gọi là hiệu ứng soái ca?

Sự tình cơ bản đã định, Diệp Tĩnh Vũ cũng muốn mau chóng chém giết mấy vị thiếu gia có năng lực cạnh tranh vị trí gia chủ Phương gia, trải bằng đường cho Phương chủ quốc, mà mình còn phải tiến về Ma giới một chuyến, hẳn cũng không có nhiều thời gian ở chỗ này tiêu hao...

Cáo biệt Phương chủ quốc, Diệp Tĩnh Vũ cùng Hi Dương thẳng hướng Lăng Thiên Thành đi đến...

Lăng Thiên Thành là một tòa thành cổ ở đại lục Cổ Hoa, nghe nói chính là tòa thành cổ năm đó trực tiếp chuyển từ đất Trung Quốc, chỉ có điều trải qua nhiều năm trang sức, tòa thành này sớm đã không có cảm giác già nua rách nát...

Bất quá có lẽ là vì bầu không khí xây dựng tòa thành trì này, mọi người qua lại đều mặc trang phục kiểu cũ, khác hẳn với các loại trang phục thành thị khác nhau...

Lăng Thiên Thành, Lăng Thiên, chính là gia chủ Lăng gia, còn Lăng gia, ngoại trừ Cửu đại gia tộc ra, thì việc làm ăn của bọn họ trải rộng toàn bộ thế giới, gia tộc tài lực cực kỳ phong phú...

Lần này tổ chức tiệc rượu, chính là sinh nhật Lăng Thiên tám trăm tuổi...

Tuy nói binh quân đại lục Cổ Hoa tuổi thọ hơn ba trăm tuổi, nhưng đối với những đại gia tộc có tiền có thế này, cho dù không có công phu tu luyện quá cao thâm, nhưng dựa vào kỹ thuật gen kỹ thuật sống ngàn tuổi căn bản không là gì, càng đừng nói những gia tộc này thường thường đều là cao thủ siêu cấp...

Tám trăm tuổi, thật sự không tính là gì?

Đương nhiên, nếu là ở những tình huống khác, cho dù thực lực Lăng gia hùng hậu, muốn mời thành viên đại gia tộc như Phương gia, đặc biệt là những thiếu gia có hi vọng kế thừa vị trí gia chủ Phương gia, căn bản không có khả năng.

Nhưng bây giờ không giống như trước kia, cao thủ của Phương gia đều bị giết, Phương gia cần dẫn vào lượng lớn máu mới, kết minh với gia tộc Nhị tuyến như Lăng gia chính là lựa chọn tốt nhất.

Mà những gia tộc như Lăng gia tất nhiên cũng cần phải dựa vào đại thụ của Phương gia. Dù sao, Phương Chấn Thiên cũng chưa chết, chỉ cần có một cường giả cấp Tôn thì bọn họ chính là một cây đại thụ chọc trời, cho dù bên trong đã bị đào rỗng...

Vì vậy quan hệ thông gia là lựa chọn tốt nhất của hai gia tộc này.

Phương Cửu Viêm, nhi tử sinh của Phương Chấn Thiên Tam di nương, tuổi không khác Phương Cửu U bao nhiêu, bất quá thực lực lại đạt đến tam trọng thiên, trong thế hệ trẻ tuổi cũng được coi là một nhân vật.

Đương nhiên, những gia tộc này ngoại trừ tu luyện, còn phải hưởng thụ cuộc sống, cộng thêm việc ngày sau bọn họ kế thừa vị trí gia chủ mà nói, có trưởng lão truyền công căn bản là không cần lo lắng về vấn đề tu vi của bản thân, cho nên cũng không giống người như Phương chủ quốc khắc khổ tu luyện, thực lực cũng là bình thường...

Mà lần đi tới Lăng Thiên Thành này, chính là Phương Cửu Viêm đại diện cho Phương gia cầu hôn với Lăng gia, hẳn chuẩn bị đón dâu con gái nhỏ của Lăng Thiên...

Ban ngày mùa hè, Phương Cửu Viêm ngồi trên xe ngựa xa hoa do bảy con thú cơ quan kéo, đi về phía Lăng Thiên Thành, có lẽ là để thưởng thức phong cảnh của lục địa, có lẽ là để khoe khoang uy thế của Phương gia, hẳn không bay lên trời, mà là từ trên đường phố chạy tới, trên đường đi chậm trễ không ít thời gian, khi hắn tới Lăng gia ở Lăng Thiên Thành, vừa vặn là ngày Lăng Thiên tám trăm tuổi...

Phương Cửu Viêm mặc cẩm bào hoa lệ nhảy từ trên xe ngựa xuống. Gia chủ Lăng gia, Lăng Thiên vốn nên là nhân vật chính của ngày hôm nay, lại tự mình suất lĩnh gia chúng Lăng gia đứng ở cửa nghênh đón...

Nhìn thấy thần sắc cung kính của Lăng Thiên, lại nhìn thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi bên cạnh, biết rõ chính là Phương Cửu Viêm lần này mình cưới người đối diện, nở một nụ cười đắc ý...

Hắn chính là Phương gia thiếu gia, cho dù Phương gia chúng ta tồn thất nghiêm trọng cũng không thể nào so sánh với một tiểu gia tộc như các người được. Nếu không phải con gái người có vẻ ngoài không tệ thì sao thiếu gia ta có thể cho người cơ hội vượt mong ngựa được chứ.

“Ha ha ha, Lăng bá phụ, hôm nay là ngày sinh của người, tiểu chất là tới bái thọ cho người, người làm thế nào, không phải tự mình ra nghênh đón vẫn bồi hay sao?” Tuy trong lòng không để Lăng gia trong mắt, nhưng trên mặt Phương Cửu Viêm vẫn nở nụ cười. Hắn hiểu rất rõ ràng, bây giờ Phương gia đã không còn như trước nữa, còn cần lợi dụng những gia tộc này, không thể khiến bọn họ sinh lòng bất mãn...

“Ha ha, Phương thiếu gia sao có thể nói như vậy, Lăng phủ chúng ta thật vinh hạnh, chỉ là Lăng phủ có chút đơn sơ, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, kính mong Phương thiếu gia rộng lòng tha thứ...” Lăng Thiên mang theo khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, có thể kết thành thông gia với Phương gia, cho dù chỉ là phụ thuộc, cũng là phúc khí bọn họ tu luyện được.

“Ha ha, bá phụ nói đùa rồi, lập tức chúng ta chính là người một nhà, còn phân biệt như vậy làm gì? Mau mau, mời vào!” Phương Cửu Viêm cười ha ha, vội vàng tiến lên kéo cánh tay Lăng Thiên, cùng nhau đi vào bên trong, mơ hồ trong ngày hôm nay mọi người đều xem hắn là nhân vật chính...

Cách đó không xa, Diệp Tĩnh Vũ xen lẫn trong đám người, từ xa đã nhìn thấy Phương Cửu Viêm đối trá đến cực điểm của thái tử, khóe miệng hung hăng kìm nén, tên này cũng quá đối trá đi...

“Diệp ca ca, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta cũng nên đi vào thôi!” Lúc này, đã đổi lại là Hi Dương với một thân quần lụa mỏng màu đỏ, cho dù trang phục của nàng đã ngắn gọn

hơn rất nhiều, nhưng vẫn khó có thể che giấu được khí tức nóng bỏng của nàng...

Chương sáu mươi ba khinh thường.

Nhìn dáng người uyển chuyển, tướng mạo bất kê như thế nào cũng đẹp gấp trăm lần ánh mặt trời, Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười, tiến lên ôm eo nàng đi về phía Lăng gia...

Lăng gia chỉ là nhị lưu gia tộc, cho dù thực lực bọn họ có lớn hơn nữa, nhưng vẫn không cách nào so sánh được với Cửu đại gia tộc. Lấy thế lực của Phương chủ quốc và Huyết Minh, nếu không để lộ vài tám thiệp mời còn dễ dàng hơn...

Bị Diệp Tĩnh Vũ ôm eo, mặt Hi Dương nở một nụ cười mê người, nàng rất hưởng thụ cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ che chở, dù đây chỉ là một vở kịch.

Vào Lăng gia, phát hiện đây không ngờ lại là một hội rượu lộ thiên, hơn nữa còn là loại rất tự do, ngoại trừ trang phục kiểu cổ, những loại còn lại hầu như đều là loại rượu cỡ lớn hiện tại...

Nói là để chúc mừng sinh nhật cho Lăng Thiên, thế nhưng mục đích chủ yếu vẫn là mượn cơ hội này để xúc tiến lợi ích giữa các đại gia tộc.

Nhưng dường như lần này ngoại trừ Phương gia ra, Cửu đại gia tộc cũng không có người tới, cũng đúng, loại gia tộc nhị lưu như Lăng gia, ngoại trừ có chút tiền ra, những địa phương khác thật sự không bằng pháp nhãn của mấy đại gia tộc kia...

Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương đi trong đám người, khiến cho vô số người chú ý. Đương nhiên, đoàn người sẽ không cảm thấy bọn họ là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, mà là cảm thấy một đóa hoa tươi cắm trên phân trâu...

Để che giấu tai mắt người khác, lúc này đây Diệp Tĩnh Vũ đã cải biến dung mạo của mình. Khuôn mặt như đao gọt kia có thêm một chút keo, nhìn qua càng mập hơn một chút, trên môi cũng để chòm râu, da thịt trên mặt cũng đen hơn một chút, mái

tóc dài màu trắng cũng nhuộm thành màu đen, hơn nữa nhìn loạn không chịu nổi, nhìn tựa như một con ma men.

Đặc biệt trên người hắn mặc y phục Quang Châu Bảo Khí, trên cổ có từng vòng từng vòng kim hoàn, từng khóa trên châu trên y phục, vừa nhìn đã biết là một hộ buôn tóc bạo phát...

Người như vậy, nào xứng với người tuyệt mỹ như Hi Dương, rất nhiều sinh vật đực đã lộ ra vẻ đổ kỵ, càng là không ngừng nghe ngóng thân phận hai người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng khi bọn hắn biết Diệp Tĩnh Vũ là người của Thiên Long Tài Đoàn, đại đa số người bỏ chủ ý này đi., Thiên Long tài đoàn, là một trong mấy đại tài đoàn lớn nhất đại lục Cổ Hoa, trong đó có ba đại gia tộc Phong gia, Lâm gia, Quân gia ủng hộ, người bình thường nào dám đối nghịch với người của Thiên Long tài đoàn.

Đương nhiên, cũng có một ít người tự nhận gia tộc mình cùng Cửu đại gia tộc tương đối chặt chẽ không muốn buông tha như vậy. Trên thế giới này cho tới bây giờ không thiếu người không sợ phiền toái như vậy, một người mặc trường bào màu tuyết trắng., Trong tay còn cầm một cây quạt, muốn giả bộ tài tử, đáng tiếc nam tử bộ dáng cực kỳ bỉ ổi khi nhìn thấy Hi Dương ánh mắt sáng lên, đặc biệt lúc nhìn thấy bộ ngực cao ngất của Hi Dương, quang mang trong mắt cũng không còn thối lui...

Cho dù Hi Dương không tận lực phát ra cỗ lực lượng kỳ dị kia của mình, nhưng hình dáng và dáng người của nàng cũng đủ để khiến người phạm tội.

Tên nam nhân bỉ ổi lập tức dò xét thân phận Diệp Tĩnh Vũ chung quanh, phát hiện chỉ là một bộ phận quản lý của Thiên Long Tài Đoàn, lập tức yên lòng.

Gia tộc của mình cũng tuyệt đối là ngoại trừ mấy gia tộc lớn nhất trong Cửu đại gia tộc, chỉ cần không phải người của Cửu đại gia tộc, mình cần lo lắng chỗ nào chứ?

Dùng sức lắc lắc cây quạt của mình, rất là tự nhiên đẩy ra một nữ tử đang chào hỏi hắn, trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương...

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, ta là Lĩnh Nam Triệu gia Triệu Tử Di, không biết tại hạ có vinh hạnh mời ngài đến bên hồ nước nói chuyện hay không?” Căn bản không để ý tới Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh, nam tử kia liền vươn tay phải hướng Hi Dương, lại mỉm cười báo ra danh hào của mình...

Hai chữ Triệu gia vừa ra, những người khác đều kinh hô. Triệu gia a, gia chủ của bọn họ chính là một siêu cấp cao thủ Cửu Trọng Thiên, hơn nữa ngoại trừ gia chủ, còn có cao thủ Cửu Trọng Thiên khác, cao thủ thất trọng thiên, cao thủ bát trọng thiên cũng có mấy người. Có thể nói, đây tuyệt đối là gia tộc mạnh nhất ngoại trừ Cửu đại gia tộc, hơn nữa điểm quan trọng nhất là, đại phu nhân đương kim gia chủ Triệu gia, chính là gia tộc lớn ngàn cân của Huyết gia.

Triệu gia cùng Huyết gia có quan hệ liên quan rất sâu, cho dù là Cửu đại gia tộc khác, cũng không muốn không có việc gì trêu chọc Triệu gia...

Nhưng sao bọn họ lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là Lăng Thiên mời tới? Như vậy không phải thực lực Lăng gia đã tăng tới mức này sao?

Bất quá mọi người quan tâm nhất là cái gã bị lạnh rơi đến bên cạnh kia, nghe nói gã là một quản lý quản lý mới nhậm chức của đoàn Thiên Long Tài, còn là kẻ bị khinh rẻ giống như là phó quản lý. Chẳng qua là dựa vào một ít tiền trong nhà mới đi vào, thân phận như vậy của gã tự nhiên không cách nào đối kháng cùng nhân vật như Triệu Tử Di, nhưng nếu gã thật sự phải nhẫn nhục như vậy, có thể làm mất mặt đoàn Thiên Long tài, đoàn Thiên Long sẽ không bỏ qua cho gã...

Rất nhiều người đều lộ ra bộ dạng xem kịch, nhưng không có mấy người sinh ra lòng thông cảm với Diệp Tĩnh Vũ, ai bảo gia hỏa này rõ ràng là một tên nhà giàu mới nổi, còn muốn mang theo mỹ nữ này rêu rao khắp nơi chứ?

Đây không phải là khoe khoang chịu đánh sao? Đương nhiên, cũng không có bao nhiêu người hoan hô khen ngợi cho Triệu Tử, đại đa số mọi người đều hi vọng hai người có thể ra tay đánh nhau, người chết ta sống, cũng làm tăng thêm niềm vui thú cho cái tiệc rượu nặng nề này?

Bất quá rất nhiều người vẫn cho rằng Diệp Tĩnh Vũ sẽ không ra tay, dù sao, lấy một tiểu gia tộc không biết tên làm sao có khả năng đối kháng với một đại gia tộc như Triệu gia chứ?

Những người này nghĩ không sai, Diệp Tĩnh Vũ không xuất thủ, hẳn thậm chí không mở miệng nói một câu, nhưng mà Hi Dương bên cạnh hẳn lại không quan tâm.

Bản thân vất vả lắm mới tìm được cơ hội như vậy mà cũng phải nói chuyện yêu đương với Diệp Tĩnh Vũ, người lại chạy tới quấy rầy lão nương, đây không phải là muốn chết sao?

Bất quá Hi Dương cũng biết nhiệm vụ lần này của Diệp Tĩnh Vũ, trước khi giết chết mục tiêu cũng không thể gây ra chuyện gì quá lớn...

Cho nên nàng chỉ nhẹ nhàng tát vào tai Triệu Tử Di một cái, thật sự là rất nhẹ, tối đa cũng chỉ dùng một phần trăm lực lượng của nàng mà thôi...

Thế nhưng tu vi của Triệu Tử Di tối đa tương đương với Võ Thánh, thậm chí ngay cả gen của bản thân cũng không khai phá, làm sao có thể thừa nhận một chương của Hi Dương, cho dù chỉ là một cái tát nhẹ nhàng...

Lập tức liền nghe một tiếng bộp nhỏ vang lên, thân thể của hắn bị đánh bay ra ngoài, ba mươi hai cái răng trong miệng rơi lộp bộp xuống đất... Nửa bên mặt sưng phù thành đầu heo, cả người giống như một con lợn chết nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích...

Hiện trường lập tức yên tĩnh lại, từng nữ tử trợn mắt há hốc mồm nhìn Hi Dương, tại sao lại có lực lượng lớn như vậy?

Chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hi Dương vô tội xoa xoa đôi bàn tay, chỉ có mỗi Diệp Tĩnh Vũ mới có thể nghe được âm thanh này: “Người ta đã dùng khí lực rất nhỏ, là bản thân hắn không đánh, không thể trách mình được...”

Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, người là đời sau của Chu Tước, người là thần thú tiên thiên a, cho dù Chu Tước không phải lấy lực lượng làm trọng, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là phàm nhân...

“Tốt tốt tốt, cô nương nóng quá, bọn thiếu gia rất thích cô nương này, bọn thiếu gia hôm nay vừa vặn muốn cầu hôn Lăng gia, không bằng ngươi làm tiểu thiếp cùng gả cho bọn thiếu gia đi!” Diệp Tĩnh Vũ đang muốn giải thích với mọi người, một giọng nói có chút cuồng vọng vang lên phía trước...

Chương sáu mươi ba ta rất xấu á?

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào hoa lệ đang ôm một thiếu nữ mười mấy tuổi đi tới, tướng mạo của hắn rất anh tuấn, một khí tức cao quý phát ra từ trên người hắn...

Thần sắc thiếu nữ trong ngực hắn có chút mất tự nhiên, đặc biệt là nghe được nam tử nói, sắc mặt càng trở nên trắng bệch một mảnh, bờ môi màu tím giật giật, tựa hồ muốn nói gì, nhưng không nói gì cả.

Mọi người đều biết thiếu nữ này, chính là thiên kim Lăng gia, còn nam tử bên cạnh nàng tất nhiên chính là mục tiêu lần này của Diệp Tĩnh, Phương Cửu Viêm.

Ngay trước lúc thê tử của mình chưa qua cửa nói muốn cưới tiểu thiếp, bất luận kẻ nào cũng khó có thể chịu đựng được? Nếu không phải kiêng kỵ thân phận của hắn, Lăng Tuyệt đã sớm tát một cái, sau đó phất tay áo rời đi, nhưng đối phương là Phương gia thiếu gia, mình lại có thể làm gì? Chẳng lẽ cuộc sống của mình sau này thê thảm như vậy sao?

Không nói tới tâm tư Lăng Tuyệt Nhiên, nói tất cả mọi người ở đây khi nhìn thấy Phương Cửu Viêm đều nhận ra hắn, có thể ôm thiên kim của Lăng gia mà còn dám nói ra những lời như vậy, cũng chỉ có thể là thiếu gia Phương gia mà thôi.

Hầu như tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc cung kính, mặc kệ là thật tâm hay là giả ý, tóm lại, trước mặt Phương gia thiếu gia, bọn họ đều lộ ra bộ dáng cung kính, giống như trăm thú hành lễ với vua bách thú.

Ngoại trừ cung kính ra, những người này cũng lộ ra thần sắc tiếc hận. Có thiếu gia Phương gia ra mặt, nữ tử nóng bỏng này là dê vào miệng cạp, dám cùng Phương gia thiếu gia đoạt nữ nhân, nơi này còn không có...

Bất quá cũng có hai người ngoại lệ, một người tự nhiên là một bạt tai đưa Triệu Tử Hi Dương bay đi, một người là Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh hắn.

Nhìn thấy Phương Cửu Viêm xuất hiện, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ đã hiện ra một nụ cười quỷ dị. Từ tư liệu mà Phương chủ quốc đưa cho hắn, lần này Phương Cửu Viêm đi ra, đi theo bốn cao thủ ngũ trùng thiên bên cạnh còn có một cao thủ lục trọng thiên., Hơn nữa còn có một đồng lớn người hầu khác, thực lực như vậy đủ để đảm bảo sự an toàn của Phương Cửu Viêm. Dù sao, những hộ vệ này đều là nhân vật giống như tử sĩ, vì bảo vệ an toàn cho Phương Cửu Viêm, bọn hắn có thể không tiếc hi sinh tính mạng của mình.

Cho dù là cao thủ Thất Trọng Thiên, thậm chí là bát trọng thiên, đối mặt với một gã cao thủ Ngũ Trọng Thiên tự bạo, cũng căn bản không chịu nổi, vì lẽ đó Diệp Tĩnh Vũ căn bản không nghĩ tới việc động thủ trên đường.

Tới Lăng gia, những hộ vệ kia tuy cũng ở chung quanh, nhưng không dán sát vào người hắn, bản thân muốn giết hắn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù sao, không ai nghĩ tới có người dám ở chỗ này đánh chết thiếu gia Phương gia...

Nụ cười trên mặt chỉ thoáng qua rồi biến mất, ngay sau đó trên mặt của hắn lộ ra vẻ mờ mịt, tựa hồ còn chưa minh bạch rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bộ dáng kia giống như một đứa trẻ chưa từng trải đời, lần đầu tiên giống như đi lên sân khấu, mờ mịt, không biết phải làm sao.

“Tại sao ta phải giả cho ngươi?” Ngược lại Hi Dương đang nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ cũng lấy lại tinh thần đầu tiên? Nàng lạnh lùng nhìn Phương Cửu Viêm, tràn ngập lửa giận...

“Ha ha, ta là Phương Cửu Viêm của Phương gia, giả cho ta có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, hưởng thụ trường sinh bất tử, so với tên xấu xí ngươi đi theo này thì tốt hơn nhiều...”

Phương Cửu Viêm rất là đặc ý nói., Thậm chí hắn còn không thèm liếc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, dưới thần niệm của hắn, Diệp

Tĩnh Vũ biểu hiện ra chỉ là một cảnh giới miễn cưỡng bước vào Huyền cấp cũng chính là Võ Thánh, nhân vật như vậy trong mắt hắn không phải là con kiến bình thường, hắn làm sao có thể chú ý đến.

Về phần thân phận của hắn? Nực cười, ở đây có ai có thân phận cao quý hơn hắn? Thậm chí hắn còn khinh thường đi nghe ngóng thân phận của Diệp Tĩnh Vũ.

“Thật sự có thể trường sinh bất tử sao?” Nghe được lời nói của Phương Cửu Viêm, trên mặt Hi Dương lộ ra một tia kinh ngạc, trên thực tế lại là vẻ khinh thường?

Trường sinh bất tử? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có người có tuổi thọ hơn mình sao?

“Ha ha, đương nhiên rồi, nàng xinh đẹp như vậy, đương nhiên ta không nỡ để nàng chết rồi. Đến đây đi, bảo bối của ta, đi tới bên cạnh ta, ta sẽ rất thương yêu nàng!” Phương Cửu Viêm cười ha ha, trong lòng đắc ý, với thực lực của gia tộc mình, nếu ngay cả một nữ nhân cũng không giải quyết được thì còn sống gì nữa.

“Nhưng ta đã gả cho hắn a, cho dù Phương thiếu gia coi trọng người ta, cũng phải hỏi ý kiến của hắn một chút chứ!” Hi Dương kiều mị cười một tiếng, rất là thân mật kéo cổ tay Diệp Tĩnh Vũ nói ra.

“Ồ?” Phương Cửu Viêm hơi kinh ngạc, chẳng lẽ cô nàng này còn không biết thân phận của mình đại biểu cho cái gì sao? Bất quá nhìn dáng vẻ nàng ta như vậy hắn là nha đầu đi ra từ phía sau nào đó chứ? Nhất định là được gia hỏa giống tên bạo phát này nhặt được, bất quá một tên nhà giàu mới nổi như vậy, làm sao dám đoạt nữ nhân với mình?

“Ha ha, xấu xí quái vật, hiện tại ta đã nhìn trúng nữ nhân này, ta muốn ngươi lập tức đưa nàng cho ta!” Phương Cửu Viêm ngay trước mặt mọi người, trực tiếp nói ra.

Lời nói như vậy rất là nhục nhã, nhưng dưới cái nhìn của hắn, tên xấu xí này căn bản không dám phản đối.

Những người khác đều làm bộ như xem trò hay, bất quá khác với vừa rồi, hiện tại đều là nhìn Phương gia thiếu gia ngược

đãi tên nhà giàu này thế nào.

“Ha ha, Phương thiếu gia thích nàng, cứ việc cầm đi...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói ra, mọi người ở đây đều lộ ra vẻ khinh bỉ, tuy nói đây là kết quả bọn họ sớm biết, nhưng là một nam nhân cứ như vậy đem nữ nhân của mình ra, cái này cũng quá vô dụng a?

Ngay cả Hi Dương sắc mặt cũng hơi đổi, rất là u oán nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ...

Phương Cửu Viêm đang định cười ha ha thì giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ đã truyền đến lần nữa: “Nhưng ta có một vấn đề, mong Phương thiếu gia có thể giải đáp giúp ta một chút!”

“Ha ha, nể tình ngươi thức thời như vậy, ngươi có vấn đề gì, cứ việc hỏi đi!” Phương Cửu Viêm cười ha ha một tiếng, thậm chí đắc ý.

Có thể trước mặt nhiều người như vậy, một nam nhân đem nữ nhân xinh đẹp như vậy tặng cho mình, điều này làm cho hắn rất vui vẻ...

“Phương thiếu gia mới vừa nói ta là đồ ngốc, ta chỉ là muốn hỏi, ta thật sự rất xấu sao?” Diệp Tĩnh Vũ chỉ vào mặt mình, rất là buồn bực hỏi.

Phương Cửu Viêm sửng sốt, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, bọn họ đều cho rằng gã sẽ hỏi vấn đề gì cao thâm, nào ngờ lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Nhìn bộ trang phục trên người hắn, đây chẳng phải là bày ra vẻ tự lấy nhục sao?

“Ha ha ha ha... Chẳng lẽ ngươi không xấu sao? Một thân châu quang bảo khí, bộ dáng nhà giàu mới nổi, lại còn hèn mọn bỉ ổi như vậy. Ngươi quả thực là nam nhân xấu nhất mà bản thiếu gia từng gặp, không phải xấu xí thì là cái gì?” Phương Cửu Viêm sau khi sửng sốt, liền cười ha hả, giờ phút này, trong mắt hắn, Diệp Tĩnh Vũ tựa như một tên hề...

“Vậy xin Phương thiếu gia nhìn kỹ lại một chút? Ta thật sự rất xấu sao?” Diệp Tĩnh Vũ lau đi dung nhan trên mặt, thân thể

hơi bước ra phía trước một bước, rất nghiêm túc hỏi lại lần
nữa...

Chương sáu mươi ba mệc mội.

Phưõng Cừ Viêĩm sừĩng sớĩt, bộ dặĩng giặĩ hỏĩ nặĩy thỏĩng cặĩ đặĩ thặĩ đốĩ? Hỏĩn nừĩ lặĩ trở nêĩn ặĩn tuấn nừĩ vặĩ? Dườĩng nừĩ còĩn ặĩn tuấn hỏĩn sỏĩ vớĩ thiếĩu giặĩ mộĩt chũĩt? Chĩ lặĩ dặĩng dặĩp củặĩ ặĩn dườĩng nừĩ cớ chũĩt quệĩn thườĩc, tặĩ đặĩ nhĩn thấყ ở đầũ? Phưõng Cừ Viêĩm cặĩng nhĩn cặĩng cặĩm thấყ quệĩn thườĩc, cặĩng nhĩn cặĩng thấყ quỷ dị?

Hặĩn cớ thể khắĩng địnհ chĩnh mĩnh tuyệĩt đốĩ chừặĩ tườĩng gặĩp nặĩm nhậĩn nặĩy, nừĩng hặĩn lặĩ cặĩm thấყ hặĩn quệĩn thườĩc nừĩ vặĩ?

Bỏĩng nhĩn, Phưõng Cừ Viêĩm dườĩng nừĩ nhớ tớĩ lúck chặĩ mĩnh bế quặĩn, nẻĩm chỏ đặĩm ngườĩ mĩnh mộĩt ít tặĩ lặĩu, trỏĩng đốĩ cớ mộĩt nặĩm tữ khiếĩn chỏ Nguyệĩn Lĩnh Giặĩo tồặĩn lựck đặĩnh chệĩt hĩnh nừĩ lặĩ nừĩ vặĩ?

Ngườĩ kĩa tặĩn gặĩ nhĩ? Tặĩn kĩa tặĩn lặĩ gặĩ nhĩ? Đốĩt nhĩn, sắck mặĩt Phưõng Cừ Viêĩm kịck biếĩn...

“Ngườĩ... Ngườĩ lặĩ Diệĩp Tĩnh Vữ?” Phưõng Cừ Viêĩm kĩnh hỏĩ mộĩt tĩếĩng, đặĩ đặĩ sớĩ mộĩi ngườĩ ở đầũ đầũ khỏĩng cớ bắĩt kỳ phắĩn ứĩng gặĩ, chĩ cớ mộĩt sớĩ ít ngườĩ nghe đượck cặĩ tặĩn nặĩy thĩ biếĩn sắck...

Nừĩng trỏĩng nhắყ mắĩt k히려 Phưõng Cừ Viêĩm nỏĩ chừặĩn, thậĩn thể Diệĩp Tĩnh Vữ đặĩ đĩ tớĩ trườĩc ngườĩ gặĩ, cặĩn bắĩn khỏĩng chỏ gặĩ cớ cớ hỏĩi phắĩn ứĩng. Thĩn Phặĩt chườĩng đặĩ đặĩnh rặĩ, hũĩng hắĩng đặĩp vặĩo thĩn lĩnh cặĩ củặĩ gặĩ., Lựck lựợĩng khỏĩng lỏĩ trựck tĩếĩp đặĩp chỏ đầũ Phưõng Cừ Viêĩm nắĩt bắყ, tặĩn nừĩ quặĩ dừặĩ hầũ bị vớĩ vụn rặĩ, óck trắĩng nừĩ nhầũ phụn rặĩ, phụn đầũ mặĩt Lắĩng Tuyệĩt ở bệĩn cặĩnh, mặĩ lựck bá đặĩo củợĩng bá đặĩp nắĩt cả lĩnh hỏĩn lắĩn đầũ hặĩn...

Lắĩng Tuyệĩt Nhĩn cả ngườĩ trắĩng bệĩch, trỏĩng mắĩt trắĩng bệĩch, tặĩn hỏĩ đặĩ bị dặĩ sớĩ...

Biến động như thế khiến mọi người ở đây đều kinh hãi, rất nhiều người thậm chí dùng sức dụi dụi mắt của mình, xác nhận mình có phải là hoa mắt hay là đang nằm mơ hay không...

Tên này là ai? Hắn dám giết người ngay trong quán rượu của Lăng gia, hơn nữa còn giết Phương gia thiếu gia. Chẳng lẽ hắn không biết Phương gia là đại gia tộc gì sao? Cho dù hôm nay Phương gia tổn thất thảm trọng, nhưng chỉ cần Phương Chấn Thiên Bố không chết vẫn là cứu đại gia tộc a, làm sao có người có thể giết hắn chứ?

Lúc này, đám hộ vệ của Phương Cửu Viêm mới phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy thiếu gia nhà mình bị một chương đập cho nát bấy, hồn phi phách tán, từng người đều bị dọa đến hồn phi phách tán, Phương Cửu Viêm chết rồi, bọn hắn đã khó thoát tội, nếu bọn hắn không thể lưu hung thủ lại, vậy thì chờ đợi bọn hắn cũng chỉ có hồn phi phách tán mà thôi.

Mấy tên lục trọng thiên, hộ vệ lục trọng thiên vẫn luôn ẩn núp ở xung quanh, bảo vệ không chết liền phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, định té ra Thiên Tôn đao từ trong cơ thể, trên người Hi Dương bên cạnh đã dấy lên ngọn lửa màu đỏ, một cỗ khí tức kỳ dị tản ra, bao phủ tất cả mọi người ở đây vào trong.

Mặc kệ là nam nhân, hay là nữ nhân, dưới cỗ khí tức này, từng người đều cảm thấy máu huyết của mình hoàn toàn sôi trào, bắt đầu không ngừng thiêu đốt, tinh khí trong cơ thể không thể không chế bắt đầu thiêu đốt, ánh mắt mỗi người đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng...

Cơ hồ chỉ trong chốc lát, thân thể tối thiểu hơn trăm người cứ như vậy khô héo xuống, tựa như cỏ nhỏ khô héo, tinh khí toàn thân bọn họ đều thiêu đốt sạch sẽ, biến thành hỏa lực tinh khiết nhất, dung nhập vào thể nội của Hi Dương.

Chỉ có mấy tên hộ vệ đạt tới ngũ trọng thiên và lục trọng thiên là còn chưa chết đi, thế nhưng tinh khí trên người bọn họ cũng đang không ngừng thiêu đốt, vốn đang chạy về phía Diệp Tĩnh

Vũ chỉ có thể ngừng lại, ngăn cản cơn nóng bỏng này khiến người ta không cách nào kháng cự được...

Diệp Tĩnh Vũ lại không như bọn họ mong muốn, Thiên Tôn Dao từ lòng bàn tay phải hiển hiện, một phát bắt được chuôi đao, một đao xẹt qua, đao mang chói mắt trong nháy mắt sáng lên, trực tiếp chém những người còn lại thành hai nửa...

Biến động như thế, tự nhiên đã kinh động đến mấy vị cao nhân Lăng gia, vài cỗ khí tức cường đại liền hướng bên này trùm tới...

“Đi...” Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, thân thể lại chạy về phương xa, Phương Cửu Viêm đã chết, ở đây người biết thân phận của hắn cũng toàn bộ bị giết, nếu còn không đi, chẳng lẽ còn muốn ở lại chịu chết sao? Tuy nói Lăng gia không có cao thủ Cửu Trọng Thiên, nhưng Lăng Thiên bản thân là một cao thủ thất trọng thiên, đây cũng không phải là thứ hắn có thể tùy ý đối phó được, càng đừng nói là còn cao thủ khác...

Dưới chân chớp động ngân quang, Hư Ảnh Tinh Bộ sử xuất ra, cả người đã nhảy ra mấy ngàn mét, về phần Hi Dương, thân thể càng lóe lên, hóa thành một đạo hỏa quang, đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nàng là hậu duệ Chu Tước, tốc độ tự nhiên cực nhanh, chỉ ít trên cảnh giới cùng đẳng cấp, còn không ai có thể vượt qua tốc độ của nàng.

Diệp Tĩnh Vũ vừa sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ chạy như điên, trong lòng kinh ngạc thần phục loại năng lực này của Hi Dương. Vừa rồi hắn cảm giác được rõ ràng một cỗ lực lượng bao phủ xung quanh, giống như một vực ở trong vực trường bao phủ, trừ phi thực lực so với Hi Dương cường đại, nếu không tinh huyết bản thân đều sẽ bị thiêu đốt sạch sẽ.

Bản thân mình lúc trước không phải cũng vì có chuông cổ màu xanh sao? Thật là đáng sợ, đây chẳng lẽ cũng là một loại thần thông của Chu Tước?

May mà nàng là bằng hữu của mình...

Tốc độ hai người đều cực nhanh, lên xuống mấy vạn thước, cuối cùng rơi vào trên một đỉnh núi...

“Diệp ca ca, sao huynh không đi nữa?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy ngừng lại, Hi Dương rất kinh ngạc hỏi.

“Ta cũng muốn đi, nhưng dường như chúng ta không đi được!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười chua xót.

“Hả?” Hi Dương sững sờ, mà lúc này, một gã tóc hoa râm, bộ dáng như một thiếu niên nam tử, cứ như vậy trống rỗng xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương...

Thấy nam tử đột nhiên xuất hiện này, sắc mặt Hi Dương hơi đổi, làm sao ngay cả chính mình cũng không cảm ứng được? Ngược lại người là Diệp Tĩnh Vũ trước cảm ứng được, thực lực của hắn theo lý thuyết hẳn là không bằng mình à?

“Người là ai?” Nhìn thấy nam tử tóc hoa râm này, màu da trơn trượt, Hi Dương lạnh lùng hỏi.

” Ngoan ngoãn giao ra khỏi chỗ chung kia, ta thả ngươi một hồn phách đầu thai chuyển thế, nếu không ta gọi ngươi hồn phi phách tán!” Nam tử kia căn bản không để ý tới lời nói của Hi Dương, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ nói...

“Ngươi cảm thấy có thể sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh, Thiên Tôn đao trong tay lại nắm chặt hơn, người trước mắt nhất định là Phương gia, hơn nữa còn là tồn tại cùng một cảnh giới với Phong Hành, một mình mình hắn căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ là hiện tại sao?

Diệp Tĩnh Vũ nhìn nhìn Hi Dương bên cạnh, phát hiện trên mặt nàng đã lộ ra đỏ ửng nhàn nhạt, đó là bởi vì tức giận mà ra vầng đỏ...

Nàng là ai, nàng là hậu duệ thần thú Thượng Cổ Chu Tước, cho tới nay đều là tiêu điểm chú ý của vạn chúng, nhưng hiện tại tên này lại hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của mình, điều này làm cho nàng không giận sao được?

Mà hậu quả cực kỳ nghiêm trọng khi bốn tiểu thư tức giận...

Liệt Diễm Phần Thiên vào đợt đợt thứ sáu mươi bốn.

“Nộ diễm phần thiên!” Hi Dương trong cơn giận rồ cuộc cũng khó mà nói thêm gì với nam tử kia, trong miệng oán trách một tiếng, thân thể của nàng trong nháy mắt biến thành một ngọn lửa, một đoàn hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, trực tiếp đốt tới nam tử, cơ hồ là trong nháy mắt công phu., Đã đi tới trước người nam tử, càng là triệt để vây khốn gã, về phần hoa hoa cỏ cỏ chung quanh, đã bị đốt thành tro tàn trước, dù là những nham thạch kia cũng bị cháy đến vang dội, chỉ chốc lát biến thành nham thạch nóng chảy.

Nhiệt độ của ngọn lửa này thật sự quá cao, cao tựa hồ thật sự muốn đốt sạch vạn vật trên thế gian.

Về mặt nam tử vốn rất là lạnh nhạt trong nháy mắt trở nên một mảnh kinh hãi, gã thật sự không nghĩ tới nữ tử nhìn như nóng bỏng này lại là một cao thủ Hỏa thuộc tính, hơn nữa là một cao thủ cảnh giới không kém gì mình...

Bất quá về kinh ngạc trên mặt cũng chỉ thoáng một cái rồi biến mất mà thôi, tại thời điểm hỏa diễm đầy trời kia sắp thiêu đốt đến thân thể của hắn, trước người của hắn đã có thêm một màn nước màu lam, hoàn toàn bao phủ cả người hắn vào trong đó, hỏa diễm vừa mới đụng chạm màn nước màu lam kia, liền bị bốc hơi biến thành một trận hơi nước, lập tức toàn bộ bầu trời đều là sương mù.

“Thật ngại quá, tuy cảnh giới của ngươi không khác ta bao nhiêu, nhưng tâm pháp ta tu luyện lại vừa vặn là khắc tinh của ngươi, các ngươi nhất định phải chết!” Nam tử trong miệng nói ra những lời đắc ý.

“Thật sao?” Hi Dương hừ lạnh một tiếng, trong mắt nhảy lên một ngọn lửa, ngọn lửa đầy trời lại bốc lên, ngọn lửa vốn màu

đỏ vậy mà bắt đầu càng ngày càng sâu, chậm rãi hướng lam tử sắc biến ảo...

“Phốc...” Một tiếng, màn nước màu xanh lam cũng bị ngọn lửa này đốt cháy, đúng vậy, tựa như một tấm vải xanh bị đốt cháy...

Một điểm hỏa tinh rơi lên người nam tử, lập tức giống như rơi vào một thùng dầu, đốt cháy cả người hắn...

“A...” Trong miệng nam tử truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trên người hắn không ngừng xuất hiện hai luồng ánh sáng màu lam, như muốn dập tắt ngọn lửa kia. Thế nhưng hắn càng cố gắng thì ngọn lửa kia càng cháy rực, giống như dầu không ngừng cháy vậy...

“Nước mặc dù là khắc tinh của lửa, nhưng ta quên không nói cho ngươi, tam vị thần hỏa của ta, chính là tiên thiên chi hỏa của ta, nước sau này, ngươi nào có thể dập tắt tiên thiên chi hỏa của ta?” Thanh âm của Hi Dương lạnh lùng truyền đến, nàng căn bản không cần tiếp tục động thủ, cứ như vậy tro mắt nhìn thân thể nam tử bị đốt hết...

Diệp Tĩnh Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn nam tử đã biến thành hỏa nhân, chẳng lẽ mình thật sự không cần động thủ sao? Điều này cũng quá nhẹ nhàng đi?

“Tam Muội Thần Hỏa? Đây chính là hỏa diễm mà Thái Cổ Thần Nhân mới có thể có được, ngươi làm sao có thể có được?” Trong miệng nam tử không ngừng truyền đến tiếng kinh hô, trên tay của hắn, lại xuất hiện một quả hồ lô màu xanh lam, trực tiếp ném vào hư không, một cỗ hấp lực cực lớn truyền đến, sẽ hút hỏa diễm trên người hắn đi...

Không thể dập tắt lửa, thế thì ta hút đi được chứ?

Thế nhưng ngay lúc hắn tế ra hồ lô này, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ sáng lên, cũng không để ý tới hồ lô kia đến phẩm cấp thấp gì, móc ra cổ chung màu xanh, ném về phía hồ lô kia. Đây chính là pháp bảo có thể phá vỡ cực phẩm Tiên khí như của Phương Thiên Tháp, hồ lô này mặc dù cũng là một kiện pháp bảo không tầm thường, nhưng nào có thể so sánh với Phương Thiên Tháp.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, hồ lô cổ đang hấp thu hỏa diễm kia bị chuông cổ màu xanh nện vỡ nát, càn là vì một đạo năng lượng tinh khiết, bị chuông cổ màu xanh thôn phệ sạch sẽ.

“A...” Nhìn thấy hi vọng cuối cùng của mình đều bị phá hư, tiếng kêu thảm thiết trong miệng nam tử càng lớn hơn.

Mà ánh mắt của Hi Dương lại trực tiếp trùng lớn, trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng hồ màu xanh kia, thân thể của nàng vậy mà bắt đầu không ngừng run rẩy, cũng không biết là vì nguyên nhân gì?

“Cứu mạng...” Đúng lúc này, ngọn lửa trên người nam tử nhỏ đi rất nhiều, cổ nén cơn đau đớn đang khoan tâm kia, dựng lên một đạo hào quang, bỏ chạy thực mạng về phương xa...

“Muốn chạy, trốn đi đâu!” Diệp Tĩnh Vũ nào chịu bỏ qua cơ hội như vậy, triệu hồi chiếc chuông cổ màu xanh, cầm Thiên Tôn đao lên đuổi theo hắn.

Cổ chung màu xanh vừa mới biến mất, Hi Dương trên người run rẩy ngừng lại, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đã đuổi theo ra ngoài, lúc này Hi Dương mới hồi phục tinh thần, cũng là dựng lên một đạo hồng quang đuổi theo...

Nam tử tên là Phương Nguyên, thể nhưng là cao thủ thất trọng thiên, nếu như không có Hi Dương xuất hiện, muốn đánh chết Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không có vấn đề quá lớn, nhưng là vừa mới đụng phải loại biến thái như Hi Dương, đặc biệt là dưới sự chủ quan, bị Tam Muội Thần Hỏa của Hi Dương đốt cháy, một thân tu vi đã đi hơn phân nửa, bây giờ tu vi đã tụt xuống cảnh giới lục trọng thiên.

Trên người tổn thất càng nặng nề, còn chưa bay được mấy trăm dặm đã ngã thẳng xuống đất...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương đuổi tới, Phương Nguyên trong lòng hối hận, nếu mình có thể cẩn thận một chút, không bị Tam Muội Thần Hỏa của nàng thiêu đốt, vậy cho dù mình không địch lại cũng không thể chết như vậy a...

Nhìn hỏa diễm vẫn đang thiêu đốt, hắn biết rõ, nếu như mình không nghĩ ra biện pháp, thật sự sẽ chết ở chỗ này sao?

Thế nhưng trên người mình, ngoại trừ kiện pháp bảo tìm được ở một cỗ di chỉ, cũng không còn pháp bảo nào khác. Uy lực của kiện pháp bảo kia rất lớn, nhưng chính bởi vì nó có uy lực quá lớn, bản thân mình mới không dám sử dụng a...

Kiến pháp bảo kia chính là chính mình giấu kín, chính mình còn chưa luyện hóa hoàn toàn nó. Nếu bị gia chủ biết được, vậy mình không chỉ phải giao ra kiện pháp bảo này, còn phải chịu trừng phạt của gia tộc, đây tuyệt đối không phải là kết quả hắn mong muốn.

Nhưng tình huống bây giờ dường như cũng không phải do mình...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương lại một lần nữa nhào về phía mình, Phương Nguyên không nghĩ nhiều nữa, một phát móc ra một đại ấn màu đen kịt, phía trên khắc đầy văn tự nòng nọc, lực lượng trong cơ thể điên cuồng tràn tới đại ấn kia, thậm chí ngay cả một chút Tam Muội Thần Hỏa trên người cũng bị hấp thu khô khốc ngay từ đầu.

Trong nháy mắt, đại ấn màu đen kia nổi lên hào quang, trực tiếp bay vào trong hư không, chớp mắt biến lớn lên trong phạm vi vài dặm, hung hăng hướng Diệp Tĩnh Vũ và Hi Dương ném tới...

Trong nháy mắt khi tể ra đại ấn này, Phương Nguyên đã phun ra một ngụm máu tươi, con mắt chớp một cái liền ngất đi, với tu vi thất trọng thiên của hắn, cũng chỉ miễn cưỡng lắm là có thể thúc giục đại ấn này mà thôi. Hiện tại tu vi của hắn đã bị đốt cháy một cảnh giới, không bị trực tiếp hút thành người khô đã là tốt lắm rồi...

Nhìn thấy đại ấn to lớn đập về phía hai người mình, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Hi Dương, sắc mặt đều kịch biến.

Bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân không ngừng run rẩy, đối mặt cỗ lực lượng thiên uy này, cho dù mạnh như Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết nên ngăn cản thế nào?

Đây là pháp bảo gì? So với Chấn Thiên ấn của mình lúc trước thì cường đại hơn không biết bao nhiêu lần?

Gia tộc thứ sáu mươi ba, thứ năm.

Khí thể cường đại đem hai người triệt để phong tỏa, một khi đại ấn này đập xuống, đừng nói hai người hài cốt không còn, cho dù là trong phạm vi vài dặm này cũng sẽ bị san thành bình địa, trên người gia hỏa này làm sao có thể có pháp bảo cường đại như vậy? Đây tuyệt đối là thứ còn lợi hại hơn cả Phương Thiên Tháp kia?

Đã không kịp ngấm nghĩ kỹ, cũng bất chấp Phương Nguyên làm sao có thể thúc giục được pháp bảo cường đại như vậy. Diệp Tĩnh Vũ một tay nâng lên, chiếc chuông cổ màu xanh lại một lần nữa xuất hiện trong tay hắn, trực tiếp trôi lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn...

“Làm ơn...” Trong lòng yên lặng lắm bả một câu, Diệp Tĩnh Vũ một tay ôm Hi Dương vào lòng, trực tiếp bảo chuông cổ màu xanh ngăn cản một kích to lớn kia...

Hiện tại sinh tử tồn vong, tất cả đều dựa vào cổ chung màu xanh...

Trong lòng Hi Dương cũng sợ hãi một hồi, mặc dù nàng là thần thú Thái Cổ, nhưng bất kể là chuông cổ màu xanh kia, hay là đại ấn màu đen to lớn kia, đều mang đến cho nàng cảm giác áp bách to lớn, đặc biệt là đại ấn màu đen giờ phút này., Là đập tới bọn hắn, cổ uy áp kia cơ hồ triệt để chấn nát trái tim của nàng. Lấy thực lực của nàng bây giờ, căn bản không có khả năng ngăn cản một kích của đại ấn màu đen kia, dưới uy lực như vậy, nàng trừ chờ đợi cái chết, đã không có bất kỳ biện pháp nào.

Trong lòng nàng tràn đầy sợ hãi, tràn ngập tuyệt vọng, nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ ôm nàng vào lòng, trong lòng Hi Dương sợ hãi, tuyệt vọng lại biến mất vô ảnh vô tung...

Toàn bộ thân thể đều tựa vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, nàng cảm giác được một loại an tâm trước nay chưa từng có, đó là một

loại cảm giác hoàn toàn bất đồng với lúc trước nằm trong ngực phụ thân.

Nàng rất thích cảm giác này, giờ phút này đừng nói đập xuống là một khối đại ấn, cho dù trời có sập xuống, nàng cũng không có nửa điểm sợ hãi...

Lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn đôi mắt kiên nghị của hắn, Hi Dương chỉ cảm thấy mình hạnh phúc, cho dù có chết, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, thì có gì đáng sợ chứ?

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đại ấn màu đen to lớn kia hung hăng đập vào trên cổ chung màu xanh, phản lực cực lớn làm cho Diệp Tĩnh Vũ tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, đã thành lập Thanh Chung nhất định liên hệ tâm thần hắn bị thương nặng...

Nếu không phải thần hồn của hắn đã kết hợp chặt chẽ với thân thể, một kích này cũng đủ chấn linh hồn của hắn chấn động đến nát tan...

Bất quá cổ chung màu xanh này cũng thật sự cường hãn, ngạnh kháng cự cự đại ấn to lớn này, mà dư ba do hai kiện pháp bảo sinh ra càng khuếch tán ra bốn phía, trực tiếp đánh nát cây cối, núi đá chung quanh, cơ hồ chỉ trong chốc lát, lấy Diệp Tĩnh Vũ làm trung tâm, chung quanh có thêm một khu vực rộng vài dặm...

Mà dưới va chạm này, bản thể đại ấn vậy mà xuất hiện một vết rách nhỏ bé không đáng kể, bị đẩy ra ngoài, cuối cùng biến thành một thiết ấn to bằng bàn tay, rơi xuống một bên...

Phương Nguyên vốn đã ngất xỉu dưới đất lại phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên một kích vừa rồi đã triệt để chấn nát liên hệ giữa hắn và đại ấn màu đen, thần hồn lại lần nữa bị thương...

Trong lòng Hi Dương cũng căng thẳng, nhưng dưới sự bao phủ của chuông cổ màu xanh, nàng ngoại trừ cảm giác được chấn động cường đại kia, cũng không còn bị nửa điểm tổn thương nào khác, nhìn thấy chuông cổ màu xanh kia trực tiếp chui vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, mà Diệp Tĩnh Vũ thì đồng

thời phun ra máu đen, hai mắt khê đảo, ngất xỉu trong ngực nàng, một cái đầu cực lớn vừa vặn chôn ở giữa hai ngọn núi kia...

Va chạm to lớn như thế tự nhiên khiến cho cường giả trong phạm vi mấy ngàn dặm chú ý, tối thiểu có hơn mười đạo thần niệm ngang ngược kéo tới bên này, thậm chí có mấy cỗ khí tức vượt qua chín tầng khí tức trực tiếp lướt tới bên này, tản ra khí tức cường đại như vậy đủ để khiến cho bất luận kẻ nào điên cuồng.

Hi Dương tuy rằng chân không bước ra khỏi nhà, nhưng không có nghĩa nàng là một kẻ ngu, cảm nhận được thần niệm cường đại, biết mình khẳng định không phải đối thủ, một tay ôm lấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía huyết động của mình, còn thuận tay cầm lấy đại ấn màu đen kia, có thể phát ra pháp bảo khí tức cường đại như thế, nhưng không phải pháp bảo bình thường, nàng làm sao có thể từ bỏ mặc kệ?

Ánh lửa màu đỏ phóng lên tận trời, với tốc độ của Chu Tước, nhân gian này khó có người có thể đuổi kịp, dù cho đối phương là cao thủ cửu trọng thiên, thậm chí là cường giả Tôn cấp.

Ngay khi nàng biến mất không tới một hơi thở, vài bóng người đã xuất hiện tại hiện trường...

“Ồ, mấy vị, trước kia mấy trăm năm chúng ta đều chưa từng gặp mặt một lần, bây giờ tốt rồi, mới qua bao lâu đâu, lại gặp mấy vị, mọi người thật đúng là nhàn rồi!” Một nam tử mặc trường sam màu trắng nhàn nhạt nói ra, ánh mắt của hắn lại dời về phía Phương Nguyên đang nằm trên mặt đất duy nhất ở hiện trường...

“Lâm Tinh Vân, ngươi cũng không cần nghĩ đến việc một mình độc chiếm pháp bảo, vật kia nếu đã bị chúng ta đồng thời phát hiện, vậy nên để chúng ta chia sẻ mới đúng!” Nhìn thấy tên nam tử này hướng Phương Nguyên dời đi, một nam tử mặc trang phục màu sắc rực rỡ trong đó mở miệng nói ra.

“Ha ha, Quân Long nhảy bén nói không sai, hay là chúng ta cùng thăm vãn gia hỏa này đi? Thật không hiểu, Phương gia bọn hấn sao lại có nhiều pháp bảo cường đại như vậy!” Lại một tên nam tử nói.

“Được...” Năm người đồng thời gật đầu. Trong số năm người này chính là gia tộc của Cửu Đại Gia, Quân gia, Hoa gia, Chiến gia, Nguyệt gia...

Lập tức, năm người trực tiếp rơi xuống bên cạnh Phương Nguyên, năm đạo thần niệm ngang ngược trực tiếp hướng thức hải của y trùu tới, đôi mắt nhân vật thất trọng thiên như vậy, bọn họ thậm chí không cần phải rút đi trí nhớ của y, liền có thể dễ dàng tiến nhập thức hải của y, đọc hết tất cả những gì y biết, đương nhiên điều kiện tiên quyết là y không có bất kỳ phòng bị nào, nếu một người có phòng bị, cho dù là đọc một người bình thường trí nhớ cũng rất khó.

Thế nhưng sau khi thần niệm của năm người đảo qua, trên mặt năm người lại lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười, bởi vì bọn họ phát hiện, ba hồn bảy phách của Phương Nguyên đã bị chấn nát hai hồn sáu phách, chỉ còn lại một hồn một phách ở đó, nói cách khác, hấn đã biến thành một tên ngu ngốc, ký ức của hấn đã triệt để tiêu tán, căn bản không thể nào tìm trở về...

Năm người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có chút nghi hoặc, đến mức thấp thì là pháp bảo gì, chỉ phản chấn lực liền chấn nát hồn phách người ta, hơn nữa pháp bảo này lại đi nơi nào? Với thần niệm khổng lồ của bọn họ, vậy mà cũng khó phát hiện khí tức đặc biệt...

“Lâm Tinh Vân, Quân Long Mẫn, Chiến Bá Thiên, Hoa Vô Hối, Nguyệt Trung Thiên, các người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ thật sự cho rằng Phương gia chúng ta dễ bắt nạt sao?” Ngay lúc này, một đạo thần niệm cường đại cùng cảnh giới mấy người quét tới, chính là Phương Chấn Thiên nghe nói con mình đang nhanh chóng chạy tới...

Hạng sáu trăm sáu mươi mốt Thái Nhất.

Không nói Lâm gia cùng mấy đại gia tộc khác như thế nào cùng Phương Chấn Thiên giải thích, cũng không biết Phương Chấn Thiên rốt cuộc phần nọ như thế nào, những thứ này đều không có quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê đã được Hi Dương đưa đến sơn động nơi ở của nàng, đặt nàng lên giường đá màu lửa đỏ...

Chứng kiến mặt Diệp Tĩnh Vũ tái nhợt, bờ môi cũng trắng bệch, toàn thân túa mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run rẩy, trong lòng Hi Dương lo lắng...

Mẹ hẩn luống cuống tay chân, để lại cho mình một ít linh dược cứu mạng rồi đem vào miệng Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ nuốt bao lâu, sắc mặt hẩn đều không chút khởi sắc...

“Diệp ca ca, ngươi đừng có dọa Hi Hi, Hi Hi không muốn ngươi chết, hi hi không cần ngươi chết!” Cầm chặt cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm của Hi Dương nghẹn ngào, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, nhỏ xuống cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ...

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết Hi Dương ở bên ngoài khóc cho hẩn, chỗ sâu trong thức hải của hẩn, chuông cổ màu xanh đã ngừng chuyển động, cứ như vậy lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, trên thân chuông, vậy mà cũng xuất hiện từng tia từng vết rách, hơn nữa toàn bộ chuông cổ màu xanh không nhúc nhích, giống như linh khí bên trong hoàn toàn biến mất...

Một bóng người đang nằm phía trước chuông cổ, không phải Diệp Tĩnh Vũ thì là ai? Chỉ có điều bây giờ thần sắc hẩn đã trở nên mệt mỏi, giống như một người chạy được bảy tám ngàn mét, toàn thân trên dưới không xuất ra một chút khí lực nào...

Bất quá ánh mắt hắn lại gắt gao nhìn chăm chăm chuông cổ màu xanh, trong mắt có chút buồn bực, có chút phiền muộn, còn có thật sâu tiếc hận...

“Ai, bảo bồi tốt như vậy mà cứ vỡ nát như vậy, sau này ta phải làm thế nào đây?” Diệp Tĩnh Vũ ngơ ngác nhìn chuông cổ màu xanh, trong lòng thở dài một hồi. Sở dĩ gã dám lẻ loi một mình tới nơi này, chính là vì có pháp bảo siêu nhất lưu như vậy. Lúc trước Phương Chấn Thiên tháp kia có thể ngăn cản một kích toàn lực của Độc Cô Bá Thần, lại bị chuông cổ này đập vỡ mũi tháp, như vậy cũng đủ để nhìn ra cấp bậc của chuông cổ này cao đến mức nào.

Mặc dù mình không thể phát huy uy lực của cổ chung, thậm chí không thể phát huy một chút uy lực của nó, nhưng cho dù là một kiện vũ khí cũng đủ để bảo vệ tính mạng, giống như lần này, nếu không phải cổ chung, có lẽ mình đã sớm bị nện thành bánh thịt rồi, cho dù Hỗn Độn thể của mình thật sự thiên cổ bất diệt, muốn phục hồi không biết bao nhiêu năm sau mới có thể hoàn toàn phục hồi như cũ...

Nhưng bây giờ, chuông cổ này đã vỡ vụn, nếu như không có nó, mình nên làm gì bây giờ? Nhìn cổ chung màu xanh không nhúc nhích kia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nhớ tới một ca khúc lưu hành kiếp trước...

“Trong cuộc sống không có người, ta nên càng thêm quý trọng chính mình, không có năm tháng của người, ta nên...”

“Hát gì xướng, khó nghe chết rồi!” Diệp Tĩnh Vũ vừa mới hát hai câu, một thanh âm tràn ngập uy nghiêm trực tiếp vang lên trong thức hải của hắn...

“Ai, người là ai?” Nghe được âm thanh to lớn này, cả người Diệp Tĩnh Vũ sợ tới mức nhảy dựng lên, nơi này chính là thức hải của hắn, hắn chính là Thần của thế giới này, nhưng hiện tại lại có người nói chuyện ở đây, mà hắn lại không hề hay biết, điều này làm sao hắn không kinh ngạc chứ?

Lúc này, chuông cổ màu xanh bỗng nhiên lại lần nữa lóe lên ánh sáng màu xanh, một bóng người chậm rãi xuất hiện dưới chuông cổ màu xanh, đó là một nam tử vĩ ngạn mặc đồ bào,

mặc dù chỉ là hình chiếu, nhưng một cỗ uy nghiêm khổng lồ lại là từ trên người nam tử phát ra. Dưới uy áp này, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ, cũng cảm giác rung động một hồi, có một loại xúc động muốn cúng bái...

Bất quá hần giãy dựa đứng lên, gắt gao ngăn cản cỗ uy áp khổng lồ này.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Nhìn thấy nam tử vẫn bình thản xuất hiện trước mặt mình như vậy, hơn nữa còn có thể phát ra uy nghiêm cường đại bậc này trong thức hải của mình, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nhảy loạn một hồi, đây tuyệt đối là một cường giả, một cường giả mạnh mẽ đến cực điểm.

“Ngươi thật sự không có ấn tượng gì với ta sao?” Nam tử kia nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói...

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, trong đầu nghĩ đến huyền tượng lúc trước mình nhìn thấy, cảnh tượng nam tử mặc Đế bào chinh phạt bốn phía kia, nam tử trước mắt kia không phải là nam tử trước mắt này sao?

Nghĩ đến những sinh vật cường hãn chết trong tay hắn, nghĩ tới những sinh vật cường đại đến mức có thể đem một cái tinh cầu coi như đồ chơi chơi đùa trong tay hắn, trái tim Diệp Tĩnh Vũ lại run rẩy một hồi.

“Ngươi... Ngươi là... Ngươi là... Ngươi là...” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc kinh hãi đến cực điểm, trong miệng càng lộ ra vẻ lắp bắp, nhìn thấy bộ dáng Diệp Tĩnh Vũ như thế, trên mặt nam tử kia lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một nụ cười hài lòng, hiển nhiên rất hài lòng với uy danh của mình...

“Nhưng mà ta vẫn không biết ngươi?” Diệp Tĩnh ấp a ấp úng hồi lâu nhưng vẫn không thể thốt ra được gì.

“Ách...” Lần này đổi thành nam tử kia ngậy ngốc một hồi, tựa hồ, hình như, hắn thật không biết thân phận của mình?

“Vậy ngươi nên biết về thần thoại truyền thuyết chứ?” Nam tử kia chưa từ bỏ ý định, luôn cảm thấy với thân phận của mình, nếu không dọa được tên này thì thật quá mất mặt...

“Hả? Thần thoại gì? Người nói là Bàn Cổ khai thiên tích địa? Nữ Oa tạo ra Bồ Thiên? Cuộc chiến Trục Lộc của Hiên Viên và Xi Vưu?” Diệp Tĩnh Vũ tò mò hỏi.

“Ừ...” Nam tử gật đầu một cái “Chính là những thứ này...”

“Nhưng cho dù ta biết, việc này có quan hệ gì với người?”
Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt mờ mịt.

“Đương nhiên là có quan hệ rồi, bởi vì ta chính là những nhân vật trong truyền thuyết, Yêu Hoàng - Đế Tuấn mà người biết, thời điểm nam tử nói tới đây, vẫn còn rất đặc ý ưỡn ngực một cái, hẳn chính là đại nhân vật hùng bá tam giới năm đó, cho dù là Thái Cổ Kim Tiên, Thái Cổ Đại Thần, nhìn thấy hẳn cũng phải cung kính hành lễ.

Nhưng một lúc lâu sau, vẫn không có chuyện vỗ mông ngựa như trước, cũng không có quỳ lạy trong tưởng tượng, Đế Tuấn sững sốt, quay đầu nhìn lại, liền thấy Diệp Tĩnh Vũ ngây ngốc nhìn hắn, tựa hồ mình cũng là một kẻ ngốc...

“Thật xin lỗi, ta muốn hỏi một chút, Đế Tuấn là ai?” Diệp Tĩnh Vũ lật qua tất cả những gì mình biết, cũng không biết Đế Tuấn là ai? Chẳng lẽ là tri thức của mình quá mức nông cạn hay sao?

“Ách...” Sắc mặt Đế Tuấn lúng túng một hồi, tên này nhìn không giống là thật, lẽ nào hắn thật sự không biết Đế Tuấn là ai? Hắn ngay cả Bàn Cổ cũng biết a, tại sao không biết mình chứ? Mình và Bàn Cổ là nhân vật cùng thời đại mà?

“A, ngô quên rồi, đây là tên của ngô, nhưng ngô còn có một danh hào, người hẳn là đã nghe nói qua, đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất!”

Tâm tư thứ sáu trăm bảy mươi một của Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất, bốn chữ lớn vừa mới ra khỏi miệng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền run lên, hẳn có lẽ không biết Đế Tuấn là ai, nhưng tuyệt đối biết Đông Hoàng Thái Nhất là ai, cho dù hẳn không biết Đông Hoàng Thái Nhất là ai cũng biết một kiện pháp bảo làm khiếp sợ Tam Giới, Đông Hoàng Chung...

Đó là thần khí được tôn là mạnh nhất thiên hạ đây, cho dù là một thứ ngu ngốc cũng biết.

Nhìn nam tử tràn ngập uy nghiêm trước mắt, nhìn cổ chung màu xanh kia, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy mình như đang sinh sống trong mộng ảo...

Đông Hoàng Chung à, không ngờ mình lại đạt được thần khí đệ nhất tam giới, mình có được pháp bảo như vậy mà cũng không biết? Trách không được, trách không được chính mình căn bản không cách nào thúc giục Đông Hoàng Chung, chỉ dùng man lực đã có thể dùng nó đập nát Phương Chấn Thiên Thập, trách không được nó có thể ngăn cản đại ấn đủ để mình hồi phi yên diệt, trách không được ngay cả Thiên Tôn đao sau khi tiến hóa cũng khó mà chặt được nó...

Dù cho nó bị người khác đánh hư, dù cho hiện tại nó đã tàn phá không chịu nổi, dù cho nó đã trải qua vô số tuế nguyệt, dù cho mình vẫn không cách nào phát huy được nửa điểm công năng của nó, nhưng dù sao nó cũng là thần khí mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ đều được giải đáp, hẳn cũng minh bạch, nam tử trước mắt này rốt cuộc có uy danh như thế nào.

“Nguyên lai là Đông Hoàng Thái Nhất tiền bối a, không biết người đại giá quang lâm vì chuyện gì à? Có phải người đã vắng lạc, chỉ để lại một tia Chân Linh này muốn tìm người truyền

nhân. Nha nha, Đông Hoàng tiền bối, người có công phu cao thâm gì liền truyền thụ cho tiểu tử đi., Tiểu tử tuy rằng không tính là tuyệt thế thiên tài, nhưng thiên phú cũng không tệ, cái gì võ công học sẽ biết, người tìm ta làm truyền nhân, tuyệt đối là tìm đúng người rồi! ” Vừa biết thân phận của đối phương, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt., Cả người phấn chấn tinh thần, cho dù biết rõ đối phương chỉ là một tia Chân Linh, nhưng dù sao đối phương cũng là Đông Hoàng Thái Nhất a, cũng là đại nhân vật giống như Bàn Cổ nha, tùy tiện làm cho mình một chút lông tơ, cũng đủ để tự tiêu xài rồi!

“Ách...” Đông Hoàng Thái Nhất lại sửng sốt, thế nào là mình đã vẫn lạc? Cái gì mà tự mình muốn tìm truyền nhân? Chẳng lẽ mình xuất hiện thì nhất định phải tìm truyền nhân sao?

Hơn nữa người vừa nói mình không phải thiên tài tuyệt thế, vừa nói mình học võ công gì thì biết, vậy rốt cuộc có phải là thiên tài không?

“Đương nhiên rồi, Đông Hoàng đại thúc, nếu ngài muốn thu ta làm truyền nhân của ngài, vậy ngài còn có pháp bảo gì ở nơi đó, nhất định phải nói cho ta biết a, ta là người không tham lam, ngài tùy tiện cho ta trăm món thần khí là được rồi...” Đông Hoàng Thái Nhất còn đang sửng sờ, Diệp Tĩnh Vũ đã lải nhải nói một tràng dài.

Đông Hoàng Chung là thứ tốt, nhưng có thể vơ vét thêm mấy món thần khí cũng tốt mà không phải sao? Cho dù mình không dùng thì người bên cạnh vẫn cần chứ?

Thứ tốt, luôn luôn càng nhiều càng tốt mà không phải sao?

Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn ngây ngốc, tại sao mình lại biến thành thúc thúc của hắn, lại còn trăm món thần khí? Người tưởng thần khí kia là hàng nhái trên chợ kia, muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu?

Đừng nói hiện tại mình chỉ còn lại một tia Chân Linh, cho dù là bản thân trong thời kỳ toàn thịnh, trên người cũng bắt quá chỉ có Đông Hoàng Chung và một thanh Yêu Hoàng Kiếm thôi. Yêu Hoàng Kiếm của mình còn bị đánh nát trong trận đại

chiến kia, cũng chỉ có Đông Hoàng Chung này còn tồn tại, bây giờ cũng là tàn phá không chịu nổi, muốn chữa trị đến thời kỳ toàn thịnh, còn không biết phải mất bao lâu?

Đối với đại nhân vật như bọn họ mà nói, pháp bảo vũ khí bình thường căn bản chường mắt, mỗi người nhiều nhất là một hai kiện bản mệnh pháp bảo của mình mà thôi, đi đâu tìm trên trăm kiện thần khí đây?

“Dừng lại...” Nhìn thấy miệng Diệp Tĩnh Vũ lại muốn mở ra, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức mở miệng nói.

“Làm sao vậy? Đông Hoàng đại thúc, chẳng lẽ ngươi còn có mỹ thiếp nào chưa hưởng thụ sao? Yên tâm, thân là truyền nhân của ngươi, nếu kế thừa y bát của ngươi, vậy cũng phải thay ngươi thực hiện một ít nghĩa vụ chứ? Tuy rằng ta không phải đồ háo sắc, nhưng được sung hạnh mười mấy mỹ nữ vẫn không thành vấn đề chứ?” Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới mở miệng, Diệp Tĩnh Vũ lập tức nhận lấy.

“Phốc...” Đông Hoàng Thái Đế há miệng phun ra một ngụm máu tươi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn có máu tươi, giờ phút này hắn chỉ là một Linh thể, thân thể cũng bị tức giận đến run rẩy một hồi.

Hắn đã gặp qua vô số cường giả, nhưng hắn đã gặp qua người vô sỉ như vậy từ bao giờ?

Không nói đến việc muốn đạt được truyền thừa và pháp bảo của mình, hiện tại ngay cả nữ nhân của mình cũng không buông tha, hơn nữa còn nói một cách đường hoàng như vậy, đây cũng quá vô sỉ đi?

“Ngươi dừng lại cho ta!” Đông Hoàng quá giận dữ, ông ta biết, nếu Diệp Tĩnh Vũ nói tiếp, không chừng mình sẽ bị tức đến hồn phi phách tán.

Dù sao, điểm chân linh của mình hiện tại cũng không phải bản thể lúc trước.

“Ách, Đông Hoàng đại thúc, ngươi muốn nói gì cứ nói đi!” Diệp Tĩnh Vũ lập tức ngậm miệng lại, hai tay của hắn chấp sau lưng, bắt đầu bấm thủ ấn.

“Hiện tại ta muốn nói rõ cho người biết mấy chuyện, thứ nhất, ta không phải thúc thúc của người, thứ hai, ta cũng không phải tìm truyền nhân, sở dĩ xuất hiện ở chỗ này, chỉ là vì phong ấn Đông Hoàng Chung bị Phiên Thiên Ấn chấn vỡ, Chân Linh của ta đã mất đi sự bảo hộ, nhất định phải xuất hiện, nếu không sẽ hồn phi phách tán.” Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói.

“A, Phiên Thiên ấn? Chính là đại ấn liều mạng một kích với Đông Hoàng Chung?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe thấy Đông Hoàng Thái Nhất nói vậy, trong lòng lại cả kinh.

“Đúng vậy, pháp bảo kia mặc dù không bằng Đông Hoàng Chung, nhưng hư hao bản thân lại nhỏ hơn Đông Hoàng Chung, uy lực cũng cực lớn, nếu không làm sao có thể đánh vỡ phong ấn của ta!” Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất nở một nụ cười khinh thường.

“Ách, hóa ra là bộ dáng này, Đông Hoàng tiền bối kia, người lại không tìm truyền nhân, người phong ấn một tia Chân Linh này trong Đông Hoàng chung làm cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn triệu hồi bản thể của mình bất cứ lúc nào sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại tò mò hỏi.

“Bản thể? Giống như lời người vừa nói, bản tôn của ta đã tìm kiếm từ vạn năm trước, ta lưu lại một tia chân linh này, một mực lưu lại trong Đông Hoàng Chung là để hấp thu thiên địa linh khí, không ngừng lớn mạnh bản thân, sau đó trùng sinh, có thể là ai biết được người là người này., Vậy mà tu vi lại kém như vậy, đều không thể sử dụng Đông Hoàng chung, còn phải dựa vào pháp lực ta tiêu phí nhiều năm để thúc giục Đông Hoàng Chung, hiện tại không chỉ tiêu hao hết lực lượng tích lũy nhiều năm của ta, ngay cả phong ấn cũng bị chấn vỡ, ta cũng không có cách tiếp tục hấp thu lực lượng nữa, hơn nữa lúc nào cũng có thể phá diệt...” Đông Hoàng Thái Nhất có chút phẫn nộ...

“A, vậy bây giờ phải làm sao?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra vẻ không quan tâm...

“Làm sao bây giờ? Biện pháp duy nhất làm cho chân linh của ta bất diệt chỉ có một!” Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói.

“Biện pháp gì?” Diệp Tĩnh Vũ kinh dị hỏi.

“VẬY CHÍNH LÀ ĐỂ CHO TA THÔN PHỆ Ý THỨC CỦA NGƯỜI, CHIẾM CỨ CỔ THÂN THỂ NÀY, HA HA...” Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên nhe răng cười một tiếng, toàn bộ thân ảnh bỗng nhiên hóa thành một con chim lửa thật lớn, đánh tới hướng hình thái mà Diệp Tĩnh Vũ biến thành...

Chương sáu,8 sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Đông Hoàng tiền bối, ngươi làm cái gì vậy? Nếu ngươi cần một bộ thân thể, ta có thể lập tức tìm kiếm cho ngươi!” Nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất vậy mà biến thành một con chim lửa cực lớn dài chừng mấy ngàn trượng, cánh hầu như có thể che khuất bầu trời nhào về phía mình, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc.

“Ha ha ha, giữa thiên địa này còn có ai sánh bằng Hỗn Độn Chi Thể của ngươi, tuy chỉ là một Hỗn Độn Chi Thể chưa thành thực, nhưng cũng tuyệt đối là thể chất tốt nhất, năm đó hắn dùng Hỗn Độn Chi Thể mở ra hư không., Sáng tạo ra thiên địa, càng đạt đến một cảnh giới chúng ta khó có thể đạt tới, chỉ cần ta có bộ thân thể này, ta cũng có thể đạt đến cảnh giới như hắn, ngươi nói ta làm sao có thể không động tâm đây?” Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên, mà thân thể to lớn của hắn đã nhào tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, mở miệng lớn hướng Diệp Tĩnh Vũ nuốt tới.

Mắt thấy đã sắp hoàn toàn thôn phệ ý thức của Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ lại truyền đến một tiếng hét lớn: “Nếu không có đường lui chu toàn, vậy ngươi đi chết đi!” Vừa mới nói xong, trong nháy mắt tay hắn đang nắm chặt bỗng nhiên biến đổi thủ ấn, ngón tay phải trực tiếp điểm ra, một đạo thiểm điện to lớn dài chừng mấy trăm dặm từ trên trời lao xuống, hung hăng đập vào thân thể cực lớn của Đông Hoàng Thái Nhất...

“A... Thất Thái Thần Lô, ngươi... Ngươi làm sao có thể có Thất Thái Thần Lô?” Thân thể to lớn của Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bị chém thành mảnh nhỏ, hỏa diễm phun ra đầy trời, mà thanh âm không cam lòng kia lại truyền khắp không gian thức hải của Diệp Tĩnh Vũ...

“Hắc hắc, bổn thiếu gia kính ngươi là một tiền bối, lúc này mới khách khí tiếp đãi ngươi như thế, nhưng ngươi lại không

biết tốt xấu, còn muốn chiếm cứ thân thể thiếu gia, như vậy làm sao được?” Diệp Tĩnh Vũ cười hắc hắc, một tay bắt đầu véo các loại thủ ấn.

“Tiểu tử, ngô xem thường ngươi, nhưng ngươi cho rằng một đạo Thất Thái Thần Lô có thể tiêu diệt chân linh của ta sao?” Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Đông Hoàng Thái Nhất tiếp tục truyền đến, mà ngọn lửa đầy trời kia dần dần ngưng tụ thành hình người...

“Hắc hắc, một đạo Thất Thái Thần Lô đánh không chết ngươi, đạo tinh quang kia cầm kỳ sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười tà mị, một tay điểm một cái, lại một đạo tinh quang màu bạc từ hư không bắn ra, hung hăng bắn vào trên người Đông Hoàng Thái Nhất sắp thành hình.

“A...” Đông Hoàng Thái Huyền kinh ngạc kêu lên, thân thể vốn đang bắt đầu hình thành cũng trở nên mơ hồ.

“Ngươi phải nhớ kỹ, nơi này chính là thức hải của ta, cho dù năm đó ngươi thần thông quảng đại, nhưng hiện tại ngươi cũng chỉ là một đám Chân Linh mà thôi, nếu ngay cả một tia Chân Linh như ngươi cũng không làm được, vậy ta còn sống cái rắm!” Diệp Tĩnh Vũ cười to, mà đi theo tia lôi quang và tinh quang này., Bầu trời trong thức hải đã xuất hiện hai viên kim đan cực lớn, một viên lóe lên hào quang bảy màu. Chung quanh phủ đầy lôi quang, vô số lôi điện đan chạy chồm, một viên là ngôi sao màu trắng bạc, tựa như mặt trời, phát ra quang mang chói mắt.

Trừ cái đó ra, còn nhiều bảy đạo vụ khí màu sắc bất đồng, trong đó một đạo sương mù màu đỏ đại biểu cho hỏa diễm nồng đậm nhất, tựa hồ hoàn toàn ngưng tụ, sau đó chính là lam sắc vụ khí đại biểu thủy lực.

Mặt khác những đám sương mù còn rất mỏng manh, tựa hồ tùy thời đều có thể tiêu tán.

Đây chính là trạng thái Kim Đan mà Cửu Đạo huyết vị của Diệp Tĩnh Vũ ngưng tụ ra. Trước khi ngưng tụ Kim Đan, căn bản hẳn không cách nào sử dụng những lực lượng thuộc tính bất đồng này. Thế nhưng bây giờ trong thức hải của hắn, hẳn

hoàn toàn có thể không kiêng nể gì mà sử dụng, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là dùng một chút ít.

Nhưng bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất cường hãn như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng bất chấp, Lôi Đình và Tinh Thần chi lực liên tục phát động, đánh cho Chân Linh của hắn điên đảo thần hồn, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Nơi thức hải không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Đông Hoàng Thái Nhất, đáng thương năm đó hắn cũng là một đại Yêu Hoàng, sớm nhất là Thiên Đế của Thiên Đình, chính là Chúa Tể Tam Giới, thế nhưng lại vẫn lạc trong trận tai nạn kia. Bây giờ một tia Chân Linh còn lại, không đến một phần ngàn tỷ của hắn, lại thêm bị Thất Thái Thần Lôi của Diệp Tĩnh Vũ đánh lén, càng đi hơn phân nửa.

Lúc này bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho không hề có lực hoàn thủ, nhưng dù sao hắn cũng là Thái Cổ Yêu Hoàng, cho dù chỉ là một tia Chân Linh cũng thật sự cường hãn, cho dù là thủ đoạn gì của Diệp Tĩnh Vũ cũng sử dụng được, nhưng vẫn chỉ làm hắn bị thương nặng, muốn giết chết hắn cũng rất khó khăn.

Vào lúc này, cho dù là ở bên trong ý thức hải của mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm giác được một trận mệt nhọc, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất lại bắt đầu gây dựng lại thân thể, hắn hạ quyết tâm...

Một tay chỉ vào hư không, đoàn sương mù màu lam kia bắt đầu không ngừng xoay tròn, ngay sau đó hóa thành một đạo lưu quang màu lam, thẳng đến hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Đây là lúc trước Diệp Tĩnh Vũ hấp thu con Giao kia cùng với tất cả Thủy Chi Lực tích lũy được lâu như vậy, hôm nay vì đối phó Đông Hoàng Thái Nhất mà cũng bất chấp.

Vừa rồi Đông Hoàng Thái Nhất bại lộ bản thể của hắn, đây chính là một con chim lửa còn kinh khủng hơn cả Kim Ô, nếu là lửa, vậy đối phó với hắn đương nhiên là nước.

Lực lôi đình và lực lượng tinh thần chỉ làm hắn bị thương nặng, bây giờ nhiều lực lượng thủy hung hăng trút xuống như vậy, từ xa nhìn lại, tựa như nước trong Thiên Hà rơi xuống nhân gian vậy, áp lực cực lớn kia trực tiếp chấn cho Chân Linh

của Đông Hoàng Thái Nhất nát bấy, sau đó bao phủ hoàn toàn nó, tựa như một đoàn hỏa tinh rơi vào trong biển rộng...

“Ta không cam tâm a, ta không cam lòng a...” Trong thức hải, thanh âm không ngừng truyền đến không cam lòng của Đông Hoàng Thái Nhất, ngẫm lại cũng đúng, chờ đợi mấy vạn năm, muốn tụ lại chân thân, thế nhưng phong ấn bị phá vỡ không nói, hôm nay còn bị một tiểu tử ngay cả cảnh giới Thiên Tiên cũng không đạt tới còn đánh cho hồn phi phách tán, điều này làm cho hắn cam tâm thế nào?

Tiên Nhân cảnh giới Thiên Tiên, cũng giống như những võ tôn và thần tiên hiện tại, bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Thiên Tiên mà thôi, mà trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, những Thiên Tiên kia cũng chỉ như sâu kiến mà thôi.

Một cỗ oán niệm cực lớn từ trong ý thức cuối cùng của Đông Hoàng Thái Nhất bay lên, muốn thoát ly thức hải Diệp Tĩnh Vũ mà đi.

“Cái tên nhà ngươi, chết thì đã chết rồi, còn oán niệm lớn như vậy làm gì? Đi đi...” Diệp Tĩnh thấy một đoàn oán niệm sắp bay ra khỏi thức hải, một tay điểm vào thức hải, một luồng hào quang bảy màu từ trong đoàn kim đan lôi đình bắn ra, chính là Thiên Tôn đao vẫn luôn ở trong lôi đình tẩm bổ thân thể...

“Bá...” Một tiếng, Thiên Tôn đao trực tiếp chém nát oán niệm kia, từng luồng lôi quang lóe lên, trực tiếp hấp thu hoàn toàn những oán niệm kia.

Thiên Tôn đao giết không biết bao nhiêu người, oán niệm bản thân đã rất nặng, oán niệm khổng lồ này cũng chỉ là thuốc bổ tốt nhất của hắn mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn, liền thấy Thiên Tôn đao quang mang đại thịnh, tựa hồ ợ một cái thật to giống như thực khách ăn uống no nê...

lễ trưởng thành lần thứ sáu mực ba trăm năm trước đã trở thành đội lễ trưởng thành.

“Ai, vốn còn nói từ cái bộ dáng bí ẩn thời thượng cổ của ngươi, cho dù đối với mình vô dụng, sau này dùng để lừa gạt bọn họ cũng là tốt mà? Nhưng ngươi sao lại muốn ăn mòn thân thể ta? Thôn phệ ý thức hải của ta, là ngươi quá tự đại đó? Hay là quá ngu ngốc?” Diệp Tĩnh Vũ thu hồi đao Thiên Tôn đao?”, Rất là cảm khái thở dài một tiếng, toàn bộ ý thức biến thành hình dạng cũng triệt để tiêu tán, cùng Đông Hoàng Thái Nhất đánh một trận, không chỉ tiêu hao hết tất cả tinh lực của hắn, ngay cả lực lượng nước vát và tích lũy được cũng tiêu hao không còn.

Đại chiến trong thức hải nói đến tiêu hao rất nhiều thời gian, kỳ thật bất quá là một sát na sự tình, hơn nữa đối với mặt trời bên ngoài mà nói, căn bản không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ biết sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ biến ảo một hồi, khi thì thống khổ, khi thì vui sướng, đến cuối cùng, lại không có một chút động tĩnh, thân thể dần dần lạnh buốt...

“Diệp ca ca, ngươi đừng có dọa Hi nhé, Hi Hi không muốn ngươi chết đâu!” Nàng dùng sức lắc lắc thân thể của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Hi Dương đã gấp đến độ không biết nên làm sao bây giờ?

“Không được, ta không thể để ngươi chết được, nghe Phương ca ca đã từng nói với Huyết Minh ca, sau khi người chết, thân thể sẽ trở nên lạnh lẽo, chỉ cần thân thể không lạnh, ngươi nhất định sẽ không chết, ta không để cho ngươi chết!” Hi Dương lầm bầm tự nói, nhưng thân thể của hắn không lạnh lẽo như thế nào đây? Nhìn xung quanh một chút, nhiệt độ nơi này đã rất cao, cho dù có cầm thêm lửa đốt nữa, cũng không có bất kỳ tác dụng gì, mình nên làm thế nào đây?

Bỗng nhiên Hi Dương nhớ tới những câu chuyện tình yêu mà phụ thân từng kể cho mình, nam chính nữ chủ bị nhốt ở một nơi rất lạnh, để sưởi ấm cho đối phương, thân thể hai người dính sát vào nhau.

Chính mình chính là Tiên Thiên Hỏa Thể, nhiệt độ cơ thể của mình còn cao hơn so với nữ nhân bình thường, mình hẳn là có thể làm cho hắn ấm áp chứ?

Nghĩ tới đây, Hi Dương căn bản không suy nghĩ cái khác, đưa tay cởi bỏ váy lụa màu đỏ trên người...

Một đôi cự phong cực lớn đến mức làm cho tất cả nam nhân phải điên cuồng mà lộ ra, ngay sau đó là cái eo liễu không có một tia vướng víu. Kế tiếp là cặp mông thon dài, bắp đùi thon dài tròn trịa, tất cả mọi thứ, đều tạo thành một thân thể cực kỳ hoàn mỹ.

Bất cứ ai nhìn thấy thân thể như vậy đều muốn phát cuồng, bất cứ nam nhân nào cũng khó có thể cự tuyệt được thân thể như vậy, cho dù là Phật chủ còn sống, cũng sẽ vừa tụng niệm: sắc tức là trống rỗng, vừa nhào tới.

Chỉ tiếc là Diệp Tĩnh Vũ của chúng ta mệt mỏi tới cực điểm, ngủ như lợn chết, nào có nửa điểm cảm giác?

Trên mặt Hi Dương nổi lên sắc đỏ nhàn nhạt, cũng không biết là do ánh lửa trong sơn động chiếu vào, hay là vì then thùng, mà bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của nàng cũng đưa tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, chậm rãi cởi quần áo trên người hắn ra.

Khi thân thể mỹ miều của Diệp Vũ hoàn toàn xuất hiện trước mặt Hi Dương, khuôn mặt Hi Dương đã đỏ bừng.

“Diệp ca ca, coi như sau này ca không cần người ta, người ta cũng định tội huynh rồi!” Trong miệng Hi Dương nhẹ giọng lầm bầm một câu, toàn bộ thân thể cứ thế nằm rạp trên người Diệp Tĩnh Vũ, ôm chặt lấy hắn, mà bộ ngực cực lớn kia vừa vận đề lên ngực Diệp Tĩnh Vũ, trên người nàng cũng dấy lên ngọn lửa nhàn nhạt, muốn ấm áp thân thể dần dần lạnh lẽo của Diệp Tĩnh Vũ.

“Xuy xuy xuy xuy...” Thân thể Diệp Tĩnh Vũ lạnh lẽo, là vì thủy lực trong huyết thủy chi kia bị điều động hết sạch, dùng để đánh chết Đông Hoàng Thái Nhất nơi thức hải, bây giờ xuyên thấu qua thân thể tán phát ra, lúc này mới khiến cho cơ thể hắn chợt hạ xuống.

Bây giờ bị Hi Dương ôm chặt như vậy, bị ngọn lửa của nàng thiêu đốt, tốc độ toả ra thủy lực càng nhanh hơn, dần dần, trong sơn động tràn ngập một tầng hơi nước nhàn nhạt.

Tiếp tục phối hợp với hồng quang chung quanh, hết thấy đều có vẻ mỏng lung.

Thời gian dần trôi qua, tạp chất trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ dùng để đánh chết Đông Hoàng Thái Nhất đã hoàn toàn bị tản mát ra ngoài, nhiệt độ cơ thể của hắn cũng từ từ tăng lên, tựa hồ cảm nhận được một loại cảm giác mềm mại đặc biệt nào đó, nơi nào đó cũng dần dần có phản ứng.

Đó là phản ứng bản năng nhất của thân thể, Hi Dương đang nằm nhoài trên người hắn lập tức cảm thấy phản ứng như vậy.

“Tên bại hoại nhà ngươi, người ta còn tưởng ngươi sắp chết, sao bây giờ còn muốn nghĩ tới những thứ này chứ?” Hi Dương đã tỉnh táo lại, miệng nhỏ giọng hờn dỗi một câu, thế nhưng qua nửa ngày vẫn không có hồi âm, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn như thường, những cơ quan kia dường như đã khôi phục bình thường, chỉ có điều vẫn không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại.

“Chẳng lẽ hắn đang trong giấc ngủ?” Hi Dương không biết những thứ này, chẳng qua là cảm thụ được đồ vật phía dưới Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng, trên mặt đỏ ửng cũng càng ngày càng đậm.

“Diệp ca ca...” Hi Dương ra sức lắc lắc Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Chẳng lẽ hắn thật sự không biết? Bất quá như vậy cũng tốt, lần trước dùng Hồng Trần Túy cùng xuân dược cũng không dẫn dụ hắn, lần này không phải đúng lúc như nguyện sao? Chỉ cần mình cưỡng ép bắt hắn, vậy xem hắn còn lời gì để nói?

Nghĩ tới đây, trên mặt Hi Dương lộ ra nụ cười tà mị.

“Diệp ca ca, có phải người muốn nhân gia? Nếu như người không muốn, vậy người cứ nói một tiếng đi? Người ta tuyệt đối sẽ không ép buộc người!” Hi Dương ngẩng đầu lên, mở miệng nói.

“Người không nói gì, vậy chứng tỏ người muốn người ta rồi?”

“Vậy sau này người ta sẽ là người của người?”

“Người lại không nói gì, vậy chứng tỏ người đồng ý?”

Nếu Diệp Tĩnh Vũ có thể nghe được những lời này, không biết là nên hưng phấn hay là buồn bực, có người hỏi như vậy không? Bất quá mặc kệ Hi Dương tiểu thư chúng ta hỏi thế nào, tóm lại sau mấy phen Diệp Tĩnh Vũ không trả lời, bờ môi đỏ mọng của Hi Dương Liệt đã hôn lên môi Diệp Tĩnh Vũ., Càng là mạnh mẽ vụn vụn hàm răng của hắn, cùng với đầu lưỡi của hắn quấn vào nhau, mà bàn tay nhỏ bé của nàng, càng là nắm lấy một điểm cứng nào đó của Diệp Tĩnh Vũ, liền đi tới một thông đạo nào đó của chính mình...

Cũng không biết những bản lĩnh này của Hi Dương là từ đâu tới? Có lẽ là truyền thừa trí nhớ của mẫu thân mình, tóm lại lần đầu tiên làm chuyện này là nàng thuần thục như vậy, ra khỏi khoảnh khắc đi vào lông mày nhú chặt một chút, trên mặt nàng vẫn luôn treo nụ cười hạnh phúc.

Theo thời gian trôi qua, một phong ấn nào đó trên người Hi Dương cũng tan vỡ theo, một cỗ lực lượng cực mạnh từ trong cơ thể nàng tuôn về hướng thân thể Diệp Tĩnh Vũ. Ngay sau đó, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng nổi lên từng vầng đỏ ửng, hai người cứ như vậy bị lửa lớn bao phủ...

Trong ngọn lửa hùng hực kia, thân thể hai người không ngừng quay cuồng, không ngừng giãy dụa, cỗ năng lượng kỳ diệu kia càng không ngừng sinh trưởng, mọc ra, hỏa nhãn chi huyết trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ không ngừng hấp thu cỗ hỏa lực tinh khiết này, mà thân thể của Hi Dương cũng không ngừng hấp thu lực lượng không ngừng tăng trưởng này...

Tu vi của hai người đều là tăng thẳng tắp, đặc biệt là Hi Dương, đó quả thực giống như ngồi hỏa tiễn, thất trọng thiên

đỉnh phong, bát trọng thiên, bát trọng thiên đỉnh phong, cửu trọng thiên...

Ngọn lửa màu trắng luôn luôn nhảy nhót ở cách đó không xa, vào lúc này cũng bay lên, thẳng hướng thân thể Hi Dương vọt tới...

Chương sáu mươi, ngũ say đột phá bình cảnh.

Ly Hỏa màu trắng trong nháy mắt vọt vào thân thể Hi Dương, hỏa diễm màu đỏ bên cạnh hai người cũng trong nháy mắt bị thương diễm màu trắng đốt cháy, biến thành màu trắng bạch, nhiệt độ trong sơn động cũng không ngừng tăng lên, thậm chí ngay cả tấm giường đá bị Địa Tâm Liệt Diễm thiêu đốt không biết bao nhiêu năm kia cũng có xu hướng bị hòa tan.

Bất quá theo cổ ly hỏa nhập thể này, thân thể Hi Dương run rẩy càng lợi hại hơn, hai người giờ phút này đều lâm vào hôn mê, làm hết thảy cơ hồ đều là bản năng, hai người cứ như vậy gắt gao ôm nhau gắt gao., Cổ Ly Hỏa màu trắng kia không ngừng cải thiện thân thể của Hi Dương, thỉnh thoảng có một số ít Ly Hỏa bị Diệp Tĩnh Vũ hút vào trong huyết Hỏa Diễm, sương mù màu đỏ bên trong không ngừng tăng lên, lực lượng hỏa diễm chung quanh điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, hơn nữa trên người Hi Dương không ngừng phát ra đại lượng Tiên Thiên Hỏa chi lực tinh khiết, làm cho tu vi của Diệp Tĩnh Vũ cũng tăng vọt lên.

Theo Ly Hỏa không ngừng thiêu đốt, không ngừng cải tạo thân thể của Hi Dương, tu vi của nàng tăng trưởng càng nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, đã đạt đến cửu trọng thiên đỉnh phong cảnh.

Cũng chính vào lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại run rẩy một trận, Nguyên Dương của hắn trực tiếp bắn vào trong cơ thể của Hi Dương...

Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, Nguyên Dương này chính là do tinh khí của hắn biến thành, trong đó tự nhiên bao hàm Hỗn Độn chi lực nguyên thủy nhất, đây tuyệt đối là lực lượng cao cấp hơn so với Tiên Thiên chi lực.

Phải biết rằng Chu Tước chính là vật của Tiên Thiên, được hình thành từ Hỗn Độn, trong cơ thể đời thứ nhất Chu Tước đã ẩn chứa một tia năng lượng Hỗn Độn, thế nhưng huyết mạch lại mỏng manh theo., Lực lượng Hỗn Độn này cũng càng ngày càng mỏng manh, đã tạo thành loại thần thú Thái Cổ như Chu Tước đời thứ nhất không bằng đời trước, thế nhưng hiện tại đã có lực lượng Hỗn Độn của Diệp Tĩnh Vũ, đủ để bản chất của Hi Dương phát sinh biến hóa cực lớn, chỉ cần nàng không ngừng tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới cảnh giới đời thứ nhất của Chu Tước, thậm chí có điểm vượt qua.

Theo cổ nguyên dương này bắn vào, thân thể Hi Dương lại run rẩy một hồi, đồng dạng có một cỗ năng lượng cực nóng tràn vào thể nội Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp vọt vào hỏa diễm chi huyết trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, lập tức liền nghe được từng trận thanh âm phượng gáy vang lên, thậm chí mơ hồ có một đầu hỏa điều hình dáng giống Chu Tước xuất hiện trong hỏa huyết Diệp Tĩnh.

Mà thân thể Hi Dương cũng từ từ bay lên, toàn bộ Ly Hỏa màu trắng kia chui vào thân thể nàng, từng đạo hồng quang từ trong cơ thể nàng thoát ra, dần dần hình thành một màn sáng to lớn, bao nàng hoàn toàn ở trong đó.

Từ xa nhìn lại, tựa như một quả trứng, cuối cùng biến thành một quả trứng khổng lồ lấp lóe ánh đỏ, càng là rơi vào nơi Ly Hỏa phun ra.

Một khi nàng từ trong quả cầu ánh sáng màu đỏ này đi ra, đó chính là thời điểm thực lực của nàng đạt tới Thiên Tiên, cũng chính là cảnh giới Tôn cấp.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ còn nằm trên giường, thân thể của hắn cũng đang không ngừng biến hóa, bản thân hắn chính là Hỗn Độn Chi Thể, đây chính là thân thể cao cấp hơn so với Tiên Thiên thể, bất quá dù sao cơ thể này cũng không có đại thành, theo hỏa lực chung quanh không ngừng nung khô, hỏa diễm chi huyết trong cơ thể không ngừng ngưng tụ lực lượng Hỏa Diễm.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ càng thêm cường đại, đặc biệt khi cỗ lực lượng kia trong cơ thể Hi Dương vĩnh quang tiến vào thân

thể Diệp Tĩnh Vũ, thì lửa cháy trong huyết Kim Đan đã mơ hồ có dấu hiệu thành hình.

Bất quá giờ phút này hắn còn đang ngủ say, nếu như giờ khắc này hắn có thể tỉnh lại, vậy hắn hoàn toàn có thể khống chế lực lượng bản thân, một lần nữa hấp thu hỏa lực nồng đậm chung quanh ngưng tụ thành kim đan, chỉ tiếc giờ phút này hắn cũng không biết hết thảy.

Sơn động rơi vào yên tĩnh, Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng nằm ở trên giường, quang cầu quanh thân Hi Dương cũng không ngừng hấp thu năng lượng chung quanh, chuyển hóa thành hỏa nguyên tinh khiết nhất đưa vào trong cơ thể của Hi Dương, chậm rãi lột xác tích súc lực lượng.

Qua trọn vẹn bảy ngày, Diệp Tĩnh Vũ mới từ trong hôn mê tỉnh lại...

Mở mắt ra, liền thấy cả người mình trần trụi nằm trên giường đá, bất quá giường đá này đã biến hình, mà thân thể của mình cũng hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, tựa như từng đoàn từng đoàn hỏa diễm, trước ngực của mình, mơ hồ nhiều hơn một cái hình xăm, một hình xăm giống Chu Tước.

Thần niệm quét qua, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện trong huyết Hỏa Diễm của mình lại ẩn chứa một sinh mệnh, một sinh mệnh cực kỳ nhỏ yếu nhưng lại cực kỳ khổng lồ.

Chu Tước? Chẳng lẽ đó chính là Chu Tước sao? Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ kinh hãi, lại nhìn xung quanh một chút, phát hiện nơi nào còn có bóng dáng của Hi Dương?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy? Hi Dương đâu? Lẽ nào không thấy Hi Dương đâu? Lẽ nào con Chu Tước kia chính là nàng sao?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng một trận kinh hoảng, hắn cũng không muốn vì Hi Dương mà hiến sinh mệnh của mình, cuối cùng thật sự biến thành một con Chu Tước.

“Diệp ca ca, cảm ơn người đã giúp ta hoàn thành nghi thức trưởng thành, sau này hi hi sẽ là người của người, người không nên phụ lòng hi hi hi chứ? Hiện tại hi hi cần ba năm, sau ba năm, hi hi sẽ tiêu hóa xong Ly Hỏa mẫu thân lưu lại, đến lúc

đó Hi Hi nhất định sẽ tìm đến Diệp ca ca...” Dường như cảm giác được lo lắng của Diệp Tĩnh Vũ, một đạo thần niệm mật mờ từ trong quang đản màu đỏ kia truyền ra...

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, nghi thức thành niên? Cái gì gọi là nghi thức thành niên? Lúc trước nàng nói lúc nàng thành niên sẽ hấp thu đoàn Ly Hỏa kia? Chẳng lẽ chính là lúc nàng từ thiếu nữ biến thành nữ nhân?

Vừa nhìn thấy nơi này căn bản không có người khác tiến vào, trong đầu không tự chủ được hồi tưởng lại cảm giác say sưa trong giấc ngủ của mình, hắn làm sao còn không rõ đã xảy ra chuyện gì?

Lại cảm nhận được biến hóa của hỏa diễm chi huyết, cảm nhận được hỏa diễm kim đan sắp kết thành, trong lòng hắn có trăm mối cảm xúc ngôn ngang, có chút buồn bực, có chút hưng phấn.

Buồn bực chính mình lại không thể thoát khỏi ma thủ của Hi Dương, hưng phấn vì thực lực của mình lại tăng cao một mảng lớn.

“Ai, nhớ thanh danh của Diệp Đại Thiếu một đời, lần này không ngờ cũng là buổi chiều khó giữ được, ta... Ta làm sao bàn giao với Linh Nhi đây?” Lắc đầu, lại nhìn ánh nắng ban mai được bao phủ trong ánh sáng đỏ, Diệp Tĩnh Vũ thở dài náo nề.

Hắn cũng không phải là người cô hủ, chuyện đã phát sinh, hắn chưa bao giờ đi phàn nàn, cũng sẽ không đi oán giận cái gì, nói thế nào đối phương đều là một hoàng hoa đại khuê nữ, nàng cũng không phàn nàn, mình còn oán giận cái gì?

Về phần Linh Nhi, vẫn nên đi một bước tính một bước đi!

Ba năm sau, ba năm sau nàng sẽ đạt tới cảnh giới Tôn cấp, vậy mình cũng phải nỗ lực rồi, có thể đến lúc đó còn không bằng nữ nhân của mình đúng không?

Quần áo của mình sớm đã bị đại hỏa thiêu sạch sẽ, chỉ có bộ chiến hồn thần giáp kia treo ở một bên, một tay chộp tới bao lấy trên người, chuẩn bị chuẩn bị tiến vào sơn động, nhưng lại

đột nhiên phát hiện một đại ấn màu đen thẫm đặt trên một tảng đá.

Chương 1 Phiên Thiên ấn

Đây không phải là pháp bảo mà Phương Nguyên dùng để đánh giết chính mình lúc trước sao? Nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói, đại ấn này hình như là Phiên Thiên ấn? Nếu như tất cả thần thoại đều là sự thật, vậy nó chính là pháp bảo siêu cấp dùng Bất Chu Sơn để rèn luyện?

Cho dù không bằng Đông Hoàng Chung, cũng không kém quá nhiều, không nghĩ tới nha đầu Hi Dương kia còn biết lấy về.

Một trao quơ qua phiên Thiên Ấn, thần niệm quét vào bên trong, phát hiện bên trong không còn nửa điểm thần niệm nào khác, vì tránh cho Đông Hoàng Thái Nhất xảy ra một lần nữa, hắn thậm chí vận dụng Luân Hồi Chi Nhân, mất sức chín trâu hai hổ., Cũng không phát hiện bên trong còn có phong ấn thứ gì, chỉ có điều ngày đó liều mạng với Đông Hoàng Chung, bản thể xuất hiện một vết rách, hơn nữa hoàn toàn không có linh khí, nhìn qua giống như một tên cổ hủ, không có chút sức lực nào.

Xem ra là bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng a, bất quá Diệp Tĩnh Vũ minh bạch, loại Tiên Thiên Pháp bảo này đều có công năng tự chủ chữa trị, chỉ cần không bị hủy hoàn toàn, chúng đều sẽ hấp thu linh khí giữa thiên địa để chữa trị bản thể.

Đông Hoàng Chung bị Phiên Thiên Ấn đập nát tầng phong ấn kia, Diệp Tĩnh Vũ lại triệt để tiêu diệt tia Chân Linh duy nhất mà Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại. Đông Hoàng Chung đã trở thành vật vô chủ, thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ cũng đã sớm không chế Đông Hoàng Chung dung hợp hoàn toàn với nó.

Bây giờ đã biết hết thảy về Đông Hoàng Chung, cũng biết đặc tính của loại Tiên Thiên chi vật này.

Đương nhiên, bất kể Đông Hoàng Chung, Phiên Thiên Ấn cũng đều bị thương cực kỳ nghiêm trọng, cho dù hiện tại Diệp Tĩnh Vũ có thể không chế Đông Hoàng Chung, cũng căn bản

không thể phát huy lực lượng thời kỳ toàn thịnh của nó, chỉ có thể chậm rãi phục hồi như cũ.

Há mồm chính là một ngưng tinh huyết phun lên Phiên Thiên ấn, thần niệm khổng lồ cũng trực tiếp đánh vào trong cơ thể Phiên Thiên ấn, thu nó vào thức hải của mình, lập tức liền thấy chỗ thức hải mình đại biểu sương mù phong hỏa thủy thổ bắt đầu không ngừng phun ra quang mang dũng mãnh tiến vào trong Phiên Thiên Ấn.

Đương nhiên, Thủy Nguyên lực của hắn đã tiêu hao hết, một đoàn sương mù càng rõ ràng có thể thấy được, nhưng điều này cũng làm cho Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ thuộc tính của Phiên Thiên ấn.

Trong lời đồn đại, Phiên Thiên ấn tề ra tới lúc đó, đất, lửa, gió, nước, tất cả đều lao nhanh, uy lực đủ để hủy thiên diệt địa, dù là Thái Cổ Kim Tiên cũng không chịu nổi một đòn.

Vừa nghĩ đến nếu mình có thể chữa trị toàn diện Phiên Thiên ấn và Đông Hoàng chung, hoàn toàn phát huy uy lực của bọn họ, Trảm Tiên Diệt Thần đối với mình không phải là chuyện bình thường sao?

Cũng bởi vậy, Diệp Tĩnh Vũ không thêm để ý việc lật Thiên Ấn cùng chính mình vất vả lắm mới tích góp được đất, thủy, Phong, Hỏa tứ hành lực.

Nếu là có thể, hắn thậm chí hi vọng lực lôi đình, lực lượng tinh thần có thể dung nhập vào trong Phiên Thiên ấn, pháp bảo này, luôn luôn càng mạnh càng tốt không phải sao?

Thu được Phiên Thiên ấn, lại nhìn thoáng qua Hi Dương bị hồng quang bao phủ, Diệp Tĩnh Vũ xoay người đi ra khỏi sơn động, ba năm sau, nàng phá kén mà ra, khi đó nàng sẽ là cường giả Tôn cấp chân chính, đến lúc đó chính mình cũng đủ để đột phá tầng kia cảnh giới rồi chứ? Phương Chấn Thiên, đến lúc đó, chính mình còn sợ người sao?

Thời điểm Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa xuất hiện ở Cổ Thú thành, cũng không có liên lạc với Phương chủ quốc, ngược lại Huyết Minh lưu lại ở đó chờ hắn, nói toàn bộ chuyện phát sinh mấy ngày qua cho Diệp Tĩnh Vũ biết.

Phương Cửu Viêm bị giết, không chỉ kinh động đến Phương Chấn Thiên đang bế quan, còn kinh động đến Lâm gia, Chiến gia, Quân gia, Nguyệt gia, ngũ đại gia tộc Hoa gia, cũng không biết bọn họ phát điên cái gì, tìm kiếm hung thủ đã đánh chết Phương Cửu Viêm ở khắp nơi.

Bất quá chính mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ đánh chết Phương Cửu Viêm, mặc kệ là linh hồn hay là tinh huyết toàn bộ đều bị thiêu đốt, mà Phương Nguyên lại bị chấn thành ngu ngốc, khiến cho mấy đại gia tộc này cũng không biết hung thủ là ai.

Nói đến đây, Huyết Minh nhìn Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng cảm khái, gia hỏa này mấy ngày liền giải quyết xong Hi Dương, có cao thủ như Hi Dương làm đồng lõa, muốn giết Phương Cửu Viêm còn không phải dễ dàng sao?

Bất quá hẳn vẫn rất hiếu kỳ, một Phương Cửu Viêm chết rồi, làm sao lại khiến mấy đại gia tộc khác chú ý như vậy? Chỉ có Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra, bọn họ, có lẽ là cảm ứng được khí tức cường đại của Phiên Thiên Ấn?

Điểm này, hẳn tự nhiên sẽ không nhiều lời với Huyết Minh, hiện tại hẳn tín nhiệm Huyết Minh cùng Phương chủ quốc như thế, ít nhiều còn bị Hi Dương ảnh hưởng, cho dù là bởi vì quan hệ của bọn họ nên hẳn mới quen biết với Hi Dương.

Hắn chỉ là cảm thấy có thể đối xử tử tế với Hi Dương như vậy, trên thực tế cũng không có quá nhiều tâm cơ của nữ hài, ít nhất cũng là có lương tâm. Ít nhất hẳn nhìn ra được, Phương chủ quốc và Huyết Minh là thật lòng đối đãi với Hi Dương, nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ toàn bộ tin tưởng hai người.

“Nói đi, mục tiêu tiếp theo là ai?” Đại khái hiểu rõ tình huống hiện tại, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Mục tiêu kế tiếp là Phương Cửu Thái, hẳn là nhi tử được Phương Chấn Thiên yêu thương nhất, cũng là nhân tuyển đặc lực nhất của gia chủ kế nhiệm. Chỉ cần có thể giết chết hắn, cũng đủ để khiến cho Phương gia và các thiếu gia khác cực kỳ tranh đấu với nhau. Đến lúc đó cũng không cần người ra tay, chính hắn sẽ giải quyết được chủ quốc!” Huyết Minh từ tốn nói.

“Tốt lắm, cho ta tất cả tư liệu liên quan tới hắc!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, hắc cũng không muốn ở chỗ này quá lâu.

“Phương Cửu Viêm chết rồi, bên cạnh bọn họ đều có một đồng cao thủ hộ vệ, đặc biệt là Phương Cửu Thái, thực lực không tiến vào bản thân đã đạt đến cảnh giới Ngũ Trọng Thiên, bên cạnh hắc còn có tám tên cao thủ cấp Thiên, trong đó có hai gã là cao thủ cấp sáu đỉnh phong, người...”

“Không cần lo lắng cho ta, ta sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc đâu!” Diệp Tĩnh Vũ ngắt lời Huyết Minh.

“Tốt lắm, đây là tư liệu chi tiết của hắc, trong thời gian ngắn, hắc hắc là sẽ không rời khỏi chỗ ở của hắc, người có thể còn phải chờ thêm một thời gian, đúng rồi, Hi Dương đâu?” Lúc này Huyết Minh mới nghĩ đến làm sao không thấy bóng dáng của Hi Dương.

“Nàng muốn hấp thu Ly Hỏa mà mẫu thân nàng để lại, có thể cần bế quan ba năm!” Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận tư liệu Huyết Minh đưa tới, rất là tùy ý nói, thế nhưng lọt vào tai Huyết Minh lại giống như sấm sét giữa trời quang.

Hấp thu Ly Hỏa? Chẳng lẽ nàng đã phá thể? Chẳng lẽ Diệp Tĩnh Vũ thật có thể ngăn cản được Tiên Thiên chi hỏa của nàng? Hắc và Hi Dương quen biết đã lâu như vậy, tự nhiên sẽ biết tất cả mọi thứ về Hi Dương.

Nàng chính là tiên thiên chi thể, thiên thân chính là tiên thiên chi hỏa, không phải ai cũng có thể cùng nàng kết giao? Dù là cao thủ tôn cấp cũng chưa chắc có thể thừa nhận được tiên thiên chi hỏa của nàng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể thừa nhận?

Nhìn thấy mặt đầy hồng quang Diệp Tĩnh Vũ, Huyết Minh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong thanh âm lại bao hàm một cổ vui mừng nhàn nhạt, là mừng rỡ đối với việc Hi Dương sắp đột phá cảnh giới, hoặc là vì hi Dương có thể tìm được người khiến nàng phò thác chung thân mà mừng rỡ...

Chương sáu mươi bốn Phương Cử Thái

Cổ Hoa đại lục, phía Tây Bắc có một tòa sơn mạch linh khí cực kỳ sung túc, Côn Lôn sơn, nơi đây là sản nghiệp thuộc về Phương gia, trên đỉnh Côn Luân sơn còn xây dựng một hành cung thật lớn, trong đó Phương Chấn Thiên bế quan dưỡng thương ngay tại đây.

Lúc này, Cổ thành Ích Châu cách Côn Lôn sơn hơn bốn trăm dặm cũng thuộc quyền quản lý của Phương gia.

Ở ngoại ô Ích Châu có xây dựng một tòa cung điện khổng lồ, đây chính là cung điện mà Phương Chấn Thiên đã đưa cho nhi tử mà mình yêu thương nhất - Cử Thái cung điện.

Cung điện chiếm diện tích mấy vạn mẫu, hậu hoa viên có tự lập, có một ngọn núi cao lớn ngàn trượng, quả thực còn khổng lồ hơn cung điện cổ cung điện lớn nhất trong lịch sử.

Đây là một tòa cung điện, nơi nghỉ ngơi và thoải mái, ở bên trong cũng có hơn vạn hạ nhân phục vụ cho Phương Cử Thái, điều này cũng đủ để nhìn ra Phương Chấn Thiên rất yêu thương đứa con trai này của mình.

Phương Cử Thái thân là con trai của thê tử Phương Chấn Thiên, cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, không chỉ có thực lực bản thân trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, trước mặt cha mẹ mình, hắn cũng là một thanh niên hào hoa lễ độ, làm việc chững chạc đàng hoàng.

Thậm chí trong mắt những hạ nhân kia, thiếu gia nhà mình cũng là một vị thiếu gia tốt, chưa bao giờ tùy tiện mắng chửi hạ nhân, hạ nhân phạm sai lầm, cũng sẽ không chú ý đến tình cảm, hạ nhân làm tốt chuyện, cũng sẽ không keo kiệt khen thưởng, là một chủ nhân thưởng phạt phân minh.

Không phải, trời vừa mới sáng, Phương Cử Thái đã bỏ từ chỗ ngủ dậy, đánh một bộ quyền pháp tổ truyền của Phương gia, sau đó đến phòng ngủ của mẹ mình thỉnh an mẹ của mình,

cùng mẹ của mình ăn xong bữa sáng, lại sắp xếp ổn thỏa một đồng chuyện trong nhà xong, lúc này mới ngồi lên xe ngựa nhà mình, rời khỏi cung điện.

Thân là người thừa kế có lực nhất của gia tộc, hắn không thể cả ngày ở trong nhà, dù một huynh đệ của mình trước đây không lâu mới bị người ám sát, hắn y nguyên không để ý mẫu thân mình phản đối, ra ngoài làm việc, dùng lời nói của mình mà nói không trải qua mưa gió, làm sao có thể trở thành đại thụ che trời?

Hắn không muốn làm một vị đời thứ hai, hắn muốn làm một người đại nhân nhường phụ thân, mẫu thân yên tâm.

Lời như vậy nghe được trong tai mẹ hắn và phụ thân hắn, tự nhiên là một trận vui vẻ, mình có con trai như vậy, sau này Phương gia có hy vọng rồi.

Không thể không nói, Phương Cửu Thái đích thực là một nhân vật, ít nhất là quan hệ đến sản nghiệp giữa gia tộc với nhân tế, hắn có rất nhiều khả năng, cơ hồ rất khó để cho người khác không đi yêu thích hắn?

Nhưng hắn lại có một sở thích không nhận ra người khác, đó chính là thù...

Trên đường đi, liên tục thay đổi ba cỗ xe ngựa, xác định không còn ai biết hành tung của mình, Phương Cửu Thái mang theo tám trái tim của mình xuyên qua một con hẻm, đi tới trước một nhà dân bình thường...

Một lão nhân nhìn qua nửa chân đã bước vào quan tài mở cửa cho Phương Cửu Thái, nhìn thấy là Phương Cửu Thái, lập tức cung kính hướng về phía Phương Cửu Thái hành lễ nói:

“Thiếu gia, ngài đã tới?”

“Ừm, hôm nay có hàng gì tốt không?” Phương Cửu Thái bước vào, tùy ý hỏi.

“Có, thiếu gia xin mời đi theo ta!” Lão già kia ôm đủ thân thể, đi trước dẫn đường cho Phương Cửu Thái, xuyên qua hành lang tầng tầng lớp lớp, đi tới một gian phòng ánh sáng lờ mờ, cuối cùng lại mở ra bờ giường, lộ ra một cầu thang.

Lão nhân đi xuống, Phương chủ quốc phân phó vài tên hộ vệ chờ đợi ở chỗ này, theo lão nhân đi xuống cùng.

Nơi này là căn cứ bí mật của hắn, ông lão này cũng là người mà hắn tín nhiệm nhất, hắn không nghĩ rằng mình đến nơi này rồi sẽ gặp nguy hiểm gì chứ?

Đi xuống cầu thang là một thạch thất cực lớn, không tối tăm như bên trên, thạch thất này khảm đầy các loại bảo thạch có thể phát sáng, làm cho cả thạch thất lộ ra đèn đuốc huy hoàng, trên vách tường thạch thất treo đầy các loại tú phẩm đẹp đẽ.

Không giống với đồ thêu bình thường, những nguyên vật liệu tú phẩm này không phải tơ lụa, cũng không phải là các loại vải đắt tiền, nhìn qua giống như là một loại da chất nào đó. Chẳng qua loại da này rất mỏng, hơn nữa hơi trong suốt, đồ án thêu ra nhìn càng thêm tinh mỹ.

Giờ phút này, tại trung tâm thạch thất này, còn đặt một chiếc giường lớn được làm từ ngọc thạch, một nam tử anh tuấn nửa người trên trần đang bị cột trên giường lớn.

Khi nhìn thấy nam tử này, con mắt Phương Cửu Thái lập tức sáng lên, nam tử hoàn mỹ như vậy, anh tuấn tiêu sái, ngay cả làn da cũng trơn nhẵn như vậy, quả thực so với da của nữ nhân còn muốn mềm mại hơn, hơn nữa trên làn da này còn hiện ra một đạo huỳnh quang nhàn nhạt, làn da như vậy, làn da hoàn mỹ cỡ nào a.

Đặc biệt con Chu Tước ở trên ngực nó trông rất sống động, giống như là sống lại vậy, nếu nó có thể thêu thêm một vài thứ xung quanh thì chắc chắn là một tinh phẩm tuyệt thế.

Từng bước từng bước đi tới trước người nam tử, nhìn thấy một thân da thịt hoàn mỹ đến cực điểm, trên mặt Phương Cửu Thái hiện ra nụ cười hài lòng.

“Làn này vát vả cho người rồi, người lên lĩnh thưởng đi, tài liệu tốt như vậy, ta có thể phải tốn thêm chút thời gian, không có mệnh lệnh của ta, không được xuống đây quấy rầy ta!” Phương Cửu Thái nói một câu.

“Tuân mệnh, thiếu gia!” Lão giả kia cung kính thi lễ với Phương Cửu Thái một cái, thối lui ra khỏi thạch thất, đồng

thời đóng cửa thạch thất lại.

“Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?” Nhìn nam tử anh tuấn không tưởng tượng nổi trước mắt, Phương Cửu Thái cười nhạt nói, đã lâu rồi hẳn không có vui vẻ như vậy, nhất định phải trải qua loại tài liệu tốt nhất này, không phải lúc nào cũng có thể tìm được.

“Diệp Tĩnh Vũ...” Nam tử kia nhàn nhạt nói, một đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng tắp Phương Cửu Thái, không có bất kỳ tình cảm gì, giống như một người gỗ.

“Ồ? Cái tên này không tệ, ngươi biết vì sao ta lại bắt ngươi tới đây không?” Phương Cửu Thái cười nhạt nói.

“Biết!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, nhưng trong mắt lại tràn ngập sát ý.

Khi nhìn thấy hơn một ngàn bức thẻ ở xung quanh, hẳn đã biết, những thứ này đều dùng da người làm nguyên liệu để thẻ lên, tên Phương Cửu Thái trước mắt này, người trẻ tuổi được xưng là người nổi tiếng nhất Phương gia này, thật ra bản chất là một tên biến thái thích dùng da người thẻ hoa.

Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, hẳn bắt đầu ẩn dật hoàn toàn thực lực của mình, chỉ biểu hiện thành một đại tông sư cảnh giới, hẳn là thân thể hỗn độn, nếu hẳn thành tâm muốn che giấu thực lực của mình, cho dù là Võ Tôn cũng căn bản nhìn không ra tu vi của hẳn, huống chi những người bắt hẳn kia?

Đây là phương pháp duy nhất có thể tiếp cận Phương Cửu Thái trong mấy ngày này.

“A? Xem ra ngươi không hề sợ hãi chút nào, hơn nữa trong mắt ngươi tràn đầy sát ý, nói cho ta biết, đây là vì sao?”

Phương Cửu Thái rất hứng thú nhìn nam tử trước mắt, dưới thần niệm quét qua, một đại tông sư, nhân vật như vậy, tại Cổ Hoa đại lục căn bản không là cái gì, nhưng vì sao hẳn còn có thể trấn định như thế chứ?

Đương nhiên, giờ phút này Phương Cửu Thái hoàn toàn quên mất tên Phương Chấn Thiên toàn lực đuổi giết kia cũng tên là Diệp Tĩnh Vũ. Trong gian thạch thất chứa đựng tâm huyết

nhiều năm của hắ, hắ chỉ là một nghệ thuật gia. Ngoại trừ nghệ thuật ra, hắ cũng không bao giờ suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Chương Truy Ngã Tú.

“Bởi vì ta không phải đến để thù cho người, ta đến đây là để báo thù cho những người đã chết!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói.

“Ồ? Báo thù? Bây giờ người cũng chỉ là cảnh giới Hoàng cấp, người làm sao giết được ta đây?” Phương Cửu Thái muốn cất tiếng cười to, nhưng hắn cảm thấy mình là một nghệ thuật gia, một nhà thuật gia làm sao có thể làm ra loại chuyện nhục nhã nhậ nhận này chứ? Cho nên hắn chỉ nhẹ nhàng cười vài tiếng.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy tên của ta rất quen thuộc sao?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, rất là mỉa mai.

Phương Cửu Thái sửng sốt, không phải chỉ là một cái Diệp Tĩnh Vũ thôi sao, tại sao mình lại quen thuộc chứ? Đợi một chút, Diệp Tĩnh Vũ, đây không phải là cái người toàn lực đuổi giết kia sao? Hơn nữa đáng vẻ của hắn...

Bỗng nhiên, Phương Cửu Thái sắc mặt đại biến, hắn đâu có nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện ở đây? Chỉ là không phải nghe nói ngay cả cao thủ Thất Trọng Thiên cũng có thể bị thương sao? Tại sao chỉ có cảnh giới Hoàng cấp?

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng thân thể Phương Cửu Thái đã lui về phía sau, thế nhưng tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ so với gã còn nhanh hơn, Bá Nguyên lực trong cơ thể toàn diện bộc phát, đao khí sắc bén từ trong cơ thể gã thoát ra, dây thừng Ni Long có thể trói Võ Thánh trong nháy mắt đứt gãy, thân thể của gã trực tiếp vọt tới trước người Phương Cửu Thái, hung hăng đánh một quyền vào đầu Phương Cửu Thái.

Phương Cửu Thái mặc niệm khẩu quyết, một đạo hào quang màu thủy lam xuất hiện trước người hắn, trực tiếp ngăn lại nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, kiện chiến giáp Thiên cấp trên người hấn trực tiếp bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đập thành phần vụn, lực lượng thật lớn đánh bay hấn ra ngoài.

Trong lòng Phương Cửu Thái kinh hãi, lực lượng như thế, nào còn là tiêu chuẩn Hoàng cấp? Một tay móc một cái, hai quả cầu ánh sáng bị hấn nắm trong tay, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ném thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, tay phải chộp một cái, Thiên Tôn đao xuất hiện trong tay, trực tiếp chém tới hai quả cầu ánh sáng này.

Dao mang chói mắt chiếu rọi toàn bộ thạch thất, hai quang cầu kia trực tiếp bị Thiên Tôn đao một đao chém nát. Thế nhưng thạch thất này không biết dùng tài liệu gì xây thành, vậy mà không lưu lại chút dấu vết trên mặt đất.

Trái lại, hai quả cầu phát ra ánh sáng chói mắt, trong mơ hồ có hai con quái thú chui ra từ bên trong.

Đó là hai đầu cơ quan thú giống sư tử, một đầu toàn thân trắng như tuyết, một đầu toàn thân đen nhánh, một trái một phải ngăn cản Diệp Tĩnh ở nơi đó.

“Hừ, ta đang tìm ngươi khắp nơi, ngươi lại tự động đưa tới cửa, vậy cũng đừng trách ta, hai con thú này đều là cơ quan có thể đánh chết cao thủ Thiên cấp, cho dù ngươi thân là cao thủ Thiên cấp đỉnh phong, ngươi cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết!” Phương Cửu Thái hô to, thân thể lại muốn di chuyển về hướng cửa ra vào, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ cũng đã ngăn ở nơi đó.

Lúc này, trong lòng Phương Cửu Thái vô cùng lo lắng, mặc dù hấn đã đạt đến cảnh giới Ngũ Trọng Thiên, nhưng lại không cho rằng mình là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ, trừ phi dùng khối đồ thuộc hạ hiến tế cho mình, có điều vật kia đã trải qua rất nhiều năm, đến bây giờ mình vẫn chưa thăm dò được chi tiết của nó, tùy tiện sử dụng sẽ phát sinh cái gì, không biết sẽ xảy ra cái gì? Không đến mức bất đắc dĩ, Phương Cửu Thái thật sự không muốn sử dụng nó...

Tuy nhiên vì an toàn của nơi này, tài liệu đều là tài liệu cực kỳ đặc biệt, cho dù là cao thủ cấp trời toàn lực đánh một kích, căn bản cũng khó có thể làm bị thương được một khối đá trong thạch thất này. Gian thạch thất này, ngoại trừ đại môn, ngoại trừ không còn thông đạo nào khác. Hiện giờ đại môn đã đóng, cho dù bên trong phát sinh tiếng động mạnh mẽ, căn bản bên ngoài cũng nghe không được...

Phương Cửu Thái chỉ hy vọng hai con cơ quan thú của mình có thể kiềm chế Diệp Tĩnh lại, còn mình thì mở cửa cầu cứu.

Thế nhưng đối mặt với con cơ quan thú đập vào mặt, Diệp Tĩnh Vũ căn bản cũng không thèm nhìn, Thiên Tôn đao trong tay toàn lực vạch một cái, một đạo đao mang cực lớn lại một lần nữa chém về phía cơ quan thú màu trắng, lập tức liền nghe được một tiếng soạt, trên thân thể con thú màu trắng kia tóe lên đạo đạo ánh lửa, trừ điều đó ra, làm sao còn có thể thương tổn được hần?

Phương Cửu Thái cười to, đây chính là siêu cấp cơ quan thú dùng tinh kim tinh luyện thời Thái Cổ, hoàn toàn có thể bỏ qua bất kỳ công kích nào của cao thủ thất trọng thiên, thậm chí ngay cả đao mang do đao mang của Diệp Tĩnh Vũ bao trùm cũng khó mà đả thương được hần.

Diệp Tĩnh Vũ cũng giật mình, tốc độ cứng rắn của con thú này cũng quá cường đại đi? Đang định nghĩ có nên tể ra Đông Hoàng chung, trực tiếp dùng Đông Hoàng chung đập nát nó, một con cơ quan thú màu đen khác đã nhào tới trước người hần.

Thiên Tôn đao trong tay vội vàng ngăn cản, cơ quan thú kia cắn Thiên Tôn đao một cái, không thèm để ý chút nào từng đạo lôi quang trên Thiên Tôn đao.

Ngay lúc này, một con cơ quan thú bị Thiên Tôn đao đánh bay cũng nhào tới, hai con thú cơ quan một trái một phải làm cho Diệp Tĩnh Vũ liên tục lui về phía sau, càng vô ý bị ngã nhào trên mặt đất.

Con thú có cơ quan màu trắng mở cái miệng rộng, định tấp thẳng vào cổ Diệp Tĩnh Vũ, mà con thú cơ quan màu đen kia

lại gắt gao cắn lấy Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ, không cho hấn ngăn cản.

Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, Nguyệt Luân ở mi tâm lại lóe ra đạo đạo quang mang, một đạo quang mang màu bạc mang theo lôi điện bắn thẳng ra...

“Xoẹt!” Một tiếng, đạo ngân quang kia trực tiếp bắn thủng đầu con cơ quan thú kia, nhìn đến đây, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, thiêu đốt vàng, hỏa diễm chi huyết trên ngực nhảy lên một hồi, một đạo hào quang màu đỏ lửa phóng lên tận trời, ngọn lửa mà Hi Dương truyền cho hấn toàn bộ bốc cháy...

Đây cũng là loại năng lực duy nhất mà hấn không kết thành kim đan lại có thể sử dụng...

“Xuy xuy xùy...” Đây là một trong những ngọn lửa mạnh nhất Tam Giới, cho dù là Hậu Thiên Chi Thủy cũng sẽ bị châm lửa, chớ đừng nói chi là loại cơ quan thú được chế tạo từ Thái Cổ Tinh Kim này.

Trong nháy mắt, dưới ánh mắt trợn mắt há hốc mồm của Phương Cửu Thái, hai con cơ quan thú liền biến thành bãi nước.

Nhiệt độ cực cao này thậm chí còn khiến mặt đất biến thành một cái hồ to...

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên tăng lên rất nhiều, thậm chí trên người Phương Cửu Thái đã đổ mồ hôi nóng, cũng may những đồ thù ở xung quanh hấn không biết dùng tài liệu gì để bảo hộ, lúc này mới không bị hòa tan hoàn toàn.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ từ trên mặt đất đứng lên, trong lòng Phương Cửu Thái hoảng sợ, rốt cuộc đây là ngọn lửa gì? Làm sao có thể thiêu hủy toàn bộ tinh kim Thái Cổ, đây chính là kim loại có thể ngăn cản hơn vạn độ hỏa diễm?

Bỗng nhiên, Phương Cửu Thái nghĩ tới hiện trường vị huynh đệ của mình bị giết, hình như cũng là do một cao thủ thuộc tính hỏa gây nên?

“Phương Cửu Viêm là người giết?” Phương Cửu Thái kinh hô.

“Hiện tại ngươi mới biết được sao? Bất quá cũng không muộn, ta sẽ đưa tiễn các ngươi một đám xuống địa ngục!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, vừa dứt lời, trong nháy mắt, hắn đã hung hăng vỗ một chưởng về phía Phương Cửu Thái...

Một thủ ấn to lớn mang theo ánh lửa đầy trời hung hăng đánh về phía Phương Cửu Thái, mà trong mắt Phương Cửu Thái cũng lóe lên vẻ hung tàn...

Ảo giác tâm ma thứ sáu⁴⁴.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ thế vọt tới, cảm nhận được khí tức của hắn cường đại hơn xa mình, rốt cuộc Phương Cửu Thái cũng bất chấp, một tay kéo một cái, một lá cờ màu đen rách rưới bị hắn kéo vào trong tay, càng cắn chót lưỡi, một ngụm máu tươi cứ như vậy phun lên trên đại kỳ.

Trong chớp mắt, đại kỳ màu đen kia đại phóng hắc quang, từng đạo ma khí nồng đậm bộc phát ra, bao phủ toàn bộ thạch thất, mơ hồ có một đầu ma ảnh từ trong ma khí màu đen hiển hiện ra, điên cuồng kêu gào, đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Chứng kiến ma đầu kia bỗng nhiên xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi. Ma đầu này hung lệ quá nặng, chỉ là một đầu ma đầu chưa thành hình đã có lệ khí hung sát bức này, vậy một khi thành hình thì còn gì nữa, đây là pháp bảo gì? Sao lại hung tàn như vậy? Chẳng lẽ sau khi Phương Cửu Thái lột da những người kia xuống, những tên khác đều trở thành thức ăn cho ma đầu kia?

Ngay lúc trong lòng hắn xuất hiện ý niệm này, đầu ma đầu kia đã nhào tới trước người hắn, nửa người trên của hắn đã hoàn toàn thành hình, càng là duỗi ra một quyền đập tới nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ.

Đây chẳng qua là một tiểu ma đầu có thực lực nhiều nhất đạt tới nhất trọng thiên, Diệp Tĩnh Vũ đầu để vào mắt, căn bản không cần suy nghĩ, mà trực tiếp dùng nắm đấm nghênh đón ma đầu kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đập vào nắm đấm của tiểu ma đầu kia, lực lượng cực lớn trực tiếp đánh cho nắm đấm của ma đầu nhỏ kia nát bấy, thậm chí thân thể hắn cũng ở dưới lực lượng này từng tắc một mở ra, chỉ trong một hơi thở đã hoàn toàn tiêu tán.

Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường, xem ra pháp bảo này cũng chỉ đến thế mà thôi, thế nhưng nụ cười của hắn mới nở ra một nửa, ma đầu vốn nên vỡ vụn kia lại sinh ra từ trong ma khí màu đen kia.

Hơn nữa hóa thành hai ma đầu, đồng thời đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên toàn lực đánh ra, lại hai quyền đập cho hai ma đầu nát tan.

Lần này không đợi hắn cười to thì ma đầu kia lại lần nữa hình thành, càng biến thành ba con ma đầu, hơn nữa mỗi một con đều có thực lực mạnh mẽ hơn con ma đầu kia.

Diệp Tĩnh Vũ không tin tà ma liên tục đánh ra hơn mười quyền, trong thạch thất đã có hơn mười ma đầu, thực lực mỗi một đầu ma đầu đều lớn gấp mười lần ma đầu thứ nhất, đã mơ hồ đạt đến cảnh giới Nhị Trọng Thiên, hơn nữa thân thể bọn chúng càng cường hãn, cường đại hơn, tuy rằng mỗi một đầu ma đầu đều không hoàn toàn thành hình.

Nhìn thấy hiện tượng như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất khó hiểu, mặc kệ những ma đầu kia tăng trưởng thế nào, hắn đều phải có lực lượng rót vào mới có thể tiếp tục gia tăng số lượng của bọn họ, chẳng lẽ số lượng bản thân oanh tạc ra lại khiến bọn họ không ngừng tăng trưởng?

Đã như vậy, hãy để cho ta triệt để giết chết ngươi đi cho rồi!

Diệp Tĩnh Vũ không tin chính mình không cách nào đánh nát những ma đầu này, trên người bỗng nhiên nổi lên đạo đạo lôi quang bảy màu, từng đạo điện lưu lưu chuyển quanh thân, khí tức hủy diệt từ trên người hắn phát ra.

“Đều chết hết cho ta! Lôi Thần bạo...” Trong miệng hét lớn một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ song quyền đánh ra, một đạo lôi quang chói mắt đột nhiên bộc phát ra, trong lôi quang, còn ẩn chứa tinh quang màu trắng bạc.

Ánh sáng chói mắt trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thạch thất, những nơi đi đến, tất cả mọi thứ đều thành bột phấn, tất cả ma đầu đều biến thành tro bụi, lực lượng khổng lồ không ngừng lao nhanh, tựa như mặt đất cũng bắt đầu chấn động theo...

Rất nhanh, ánh chớp tan đi, ánh sao biến mất, trước mặt Diệp Tĩnh Vũ không còn một ma đầu nào nữa, tất cả đều biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Chứng kiến hiện trường không còn nửa điểm sinh cơ, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng không lộ ra bất kỳ nụ cười nào, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ khí tức cường đại từ trong hư không chậm rãi truyền đến, đó là một cỗ khí tức làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Thiên Tôn đao xuất hiện trong tay, từng luồng hào quang bảy màu không ngừng chớp động, tinh khí thần toàn thân đều đạt đến mức hoàn mỹ nhất, chỉ cần một luồng khí tức kia xuất hiện, chắc chắn sẽ đối mặt với một đao mạnh nhất của hắn.

“Răng rắc...” Một tiếng, tựa hồ là thanh âm của thứ gì đó vỡ tan, ở Diệp Tĩnh Vũ xem ra, đây là thanh âm không gian vỡ vụn. Ngay sau đó, liền thấy một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Khi nhìn thấy bóng người kia, Diệp Tĩnh Vũ vốn đã chuẩn bị xuất đao lại ngăn người, khuôn mặt khô gầy, thân thể gầy còm, đây không phải Độc Cô Bá Thần thì là ai?

“Sư phụ?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ kinh hô, Độc Cô Bá Thần sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ hắn còn chưa chết sao?

Trên mặt Độc Cô Bá Thần lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thân thể của hắn từng bước một đi tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, rất nhanh đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, duỗi ra một bàn tay lớn vỗ tới vai Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt tràn đầy vẻ cưng chiều.

“Không đúng, sư phụ đã chết rồi, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, vàng trắng nơi mi tâm bỗng nhiên chớp động một trận ngân quang, đây nào phải Độc Cô Bá Thần, mà là một đầu quái thú mọc đầy lân phiến.

Nhưng ngay lúc đó, móng vuốt sắc bén của con quái thú kia lại trực tiếp đập vào bả vai của Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng khổng lồ đó vậy mà trực tiếp đập nát xương bả vai của hắn.

Diệp Tĩnh Vũ đau đớn hừ một tiếng, Thiên Tôn đao trong tay run lên, một đao chém rơi đầu quái thú, thế nhưng móng vuốt

sắc bén của con quái thú kia lại cào rách ngực hắn...

hiến huyết không ngừng phun ra, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trắng bệch, thân thể liên tiếp lui về phía sau, nhưng vào lúc này, mỗi người hắn quen thuộc lại không ngừng xuất hiện trước mặt hắn.

Xích Di, Xích Di, Xích Di Thương, Hồ Thương, Cửu Phượng, Hồ Mô Mộng, Lạc Linh Nhi, Lạc Nhược Phong, vân vân...
Giương mặt của bọn họ rất quen thuộc, vẻ mặt ôn hòa, thể nhưng trong tay bọn họ đều nắm một thanh chủy thủ, đánh thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Luân Hồi Chi Nhân lập loè một hồi, thể nhưng giờ khắc này lại tựa hồ như bị cái gì đó quấy nhiễu, cũng khó có thể phân biệt rõ ràng diện mạo thật sự của những người này.

Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy dường như mình đã chui vào trong một cơn ác mộng nào đó, muốn tỉnh lại nhưng sao lại không thể tỉnh lại? Mình có thể xuất đao với những người này sao? Còn chưa nghĩ thông suốt, đao găm trong tay Lạc Linh Nhi đã đâm vào tim hắn, trước ngực đang phun máu lại phun ra một mũi tên máu...

Ngay sau đó vũ khí của đám người Cửu Phượng, Xích Di Đà cũng lần lượt đâm vào thân thể hắn, cơn đau đớn khiến hắn suýt nữa bất tỉnh.

Máu tươi không ngừng chảy ra, thịt tươi trên người không ngừng bị bọn họ cắt đi, loại cảm giác bị người chí thân một đao giết chết khiến trái tim Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn vỡ vụn, một cỗ tuyệt vọng không thể đè nén trong lòng bốc lên.

Tất cả chỉ là một giấc mộng, đây tuyệt đối là một giấc mộng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tự nói với mình, nhưng mộng là thật như vậy, đau đớn trên người cũng rõ ràng như vậy, khiến hắn thật sự khó có thể tin đây chỉ là một giấc mộng.

Chương sáu mươi lăm Mộng Yểm

Ngay lúc này, thân hình Lương Tiểu đã xuất hiện trước mặt hắn, cầm Thiên Tôn đao vốn thuộc về hắn, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, một đao chém tới Diệp Tĩnh Vũ...

“Đừng a...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến tiếng kêu tuyệt vọng, thế nhưng một đao kia lại thật sự chém xuống, đầu hắn phóng lên tận trời, thậm chí có thể nhìn thấy thi thể không đầu của mình chậm rãi ngã xuống...

Chẳng lẽ mình sẽ chết sao?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tuyệt vọng một hồi, nhưng rốt cuộc cũng không có bất kỳ ý niệm nào trong đầu...

Tất cả đều yên tĩnh như vậy, tất cả đều trầm mặc như vậy, hết thảy đều khiến người ta tuyệt vọng...

Chết rồi, thật sự chết rồi sao?

“Ông...” Đúng lúc này, bỗng nhiên một hồi chuông cổ du dương thân chuông cổ xưa truyền đến, toàn bộ thần sắc Diệp Tĩnh Vũ chấn động...

“Vù!” Tiếng chuông tiếp tục vang lên, Diệp Tĩnh Vũ vốn nên chết đi thực sự nghe được thanh âm như vậy.

Chẳng lẽ mình còn chưa chết sao?

Đột nhiên, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một mảnh ánh sáng màu xanh, trước mặt hắn xuất hiện một cái chuông màu xanh cổ xưa thật lớn, thân chuông kia không ngừng xoay tròn, tản mát ra từng đạo hào quang màu xanh, tiếng chuông du dương đã lâu kia, cũng là từ trong chuông cổ này truyền ra.

Chuông này rất quen thuộc, hình như mình từng gặp ở đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, nó tên là Đông Hoàng Chung, nó đã từng là pháp bảo tùy thân của Đông Hoàng Thái Nhất, nó là thần khí đệ nhất của Tam Giới...

Vì sao nó lại xuất hiện ở đây? Là tới cứu mình sao?

Chẳng lẽ mình còn chưa chết?

Không đúng, mình sao có thể chết, mình là Hồn Độn thể, mình làm sao có thể chết được, ảo giác, tất cả đều là ảo giác, tất cả đều là ảo giác...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kêu to một tiếng, toàn thân trên dưới đột nhiên tản mát ra đạo đạo quang mang, lực lượng khổng lồ trực tiếp chấn toàn bộ không gian đến nát bấy...

“A...” Một tiếng rống to, một ngụm máu tươi từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ phun ra, gã cứ như vậy từ trong huyễn cảnh tỉnh lại, một lần nữa xuất hiện trong thạch thất kia.

Thạch thất vẫn là thạch thất vừa rồi, không có bất kỳ tổn hại nào, những bức họa được thêu bằng da người chung quanh vẫn treo ở nơi đó, điểm khác biệt duy nhất chính là Phương Cửu Thái đã chẳng biết đi đâu, chỉ là trên mặt đất còn lưu lại một cây cờ lớn màu đen rách rưới...

Nhìn đến đây, nội tâm Diệp Tĩnh Vũ bừng tỉnh, hết thấy những gì mình vừa trải qua thật sự chỉ là một hồi ảo tưởng, chỉ là Phương Cửu Thái đã đi đâu? Vì sao hắn lại bỏ lại một lá cờ rách này, biến mất không thấy đâu?

Chẳng lẽ đây lại là một ảo cảnh khác, một tay hắn té ra Đông Hoàng chung, cảm thụ được ánh sáng màu xanh liên tục đảo ngược kia, vầng trăng nơi mi tâm hắn lại lần nữa phát ra ánh sáng màu bạc, hắn hiểu rõ đây không phải là một ảo ảnh.

Nhưng chính vào lúc này, phía trên truyền đến tiếng vang cực lớn, trần nhà thạch thất này vậy mà rơi xuống dưới...

Cửa lớn thạch thất đã sớm đóng quan, chứng kiến qua sự cường hãn của thạch thất này, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động mạnh, chẳng lẽ tên Phương Cửu Thái kia muốn giết chết mình sao?

Thân thể lóe lên, đã đi tới bên cạnh lá cờ màu đen kia, một tay nhấc nó lên đặt ở trong ngực, ngay sau đó té ra Đông Hoàng chung rồi ném lên trên đỉnh đầu.

Đông Hoàng Chung lập tức hóa lớn ba trượng, trực tiếp giam Diệp Tĩnh Vũ vào trong đó, trần nhà thạch thất kia lại tiếp tục rơi xuống, hung hăng đập vào chuông Đông Hoàng, phát ra tiếng vang cực lớn.

Toàn bộ mặt đất đều đang run rẩy, toàn bộ thạch thất đều đang sụp đổ. Những bức tranh làm bằng da người, những cái bàn đá, những cái giường bằng ngọc kia đều bị trọng lực khổng lồ trên trần nhà ép cho nát bấy.

Hết thấy trong thạch thất đều bị triệt để vỡ nát, duy nhất còn lại chính là chuông cổ màu xanh kia, hơn nữa theo trần nhà kia ép xuống, chuông cổ màu xanh kia cũng càng ngày càng nhỏ, bị giam ở bên trong Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng càng ngày càng nhỏ.

Khi trần nhà hoàn toàn rơi xuống, lúc khép lại với sàn nhà, chuông cổ màu xanh đã nhỏ hơn hạt vừng, hỗn hợp với những mảnh vụn vỡ vụn kia.

Phòng ốc trên mặt đất đã rơi vào tay giặc, Phương Cửu Thái mặc một bộ trường bào hoa lệ, cả người nằm trên một chiếc giường lớn, sắc mặt hắc tái nhợt, bờ môi nhếch lên, vẻ mặt càng thêm uể oải.

Xung quanh hẳn là tám tên cao thủ Thiên cấp, còn có cao thủ không ngừng từ bốn phương tám hướng chạy tới. Thời gian rất nhanh, xung quanh đã có mấy trăm người, toàn bộ đều là cao thủ.

“Nhanh, các người đào cho ta, nhất định phải đào thi thể của tên kia cho ta. Hắc chính là tên được phụ thân hạ lệnh truy nã, lần này lại bị ta giết chết, phụ thân nhất định sẽ trọng thưởng cho ta!” Phương Cửu Thái nằm trên giường êm, chỉ huy những người xung quanh.

Những người khác không dám chậm trễ, đặc biệt là lão quản gia mang theo Diệp Tĩnh Vũ đến nơi này, càng ra sức đào, mình vậy mà đem nhân vật nguy hiểm như vậy đến trước người thiếu gia, nếu thiếu gia xảy ra chuyện gì không hay, chính mình có thể ngay cả chết cũng không biết?

Bây giờ chỉ hy vọng tên gia hỏa kia có thể bị đè chết, sau đó bị mình tìm được, như vậy thiếu gia cũng dập tắt lửa giận, không chừng sẽ tha cho mình một mạng.

“Nhanh lên, nhớ kỹ, nếu phát hiện có vài vóc rách nát gì đó thì lập tức lấy về đây cho ta!” Phương Cửu Thái căn bản không hề chú ý đến quân gia với vẻ mặt quắc thước kia, hiện tại hắn quan tâm nhất., Kỳ thật còn không phải là sinh tử của Diệp Tĩnh Vũ, dưới cái nhìn của hắn, chính mình không tiếc hủy diệt toàn bộ thạch thất, lấy thể gian nặng đến mấy trăm vạn cân đè ép xuống, cho dù hắn có tu vi lực trọng thiên cũng sẽ bị ép thành một đồng thịt nát, bây giờ hắn quan tâm chính là lá cờ màu đen rơi ở thạch thất kia.

Vừa rồi khi hắn té ra lá cờ kia, liền cảm giác được một cỗ ma khí cực lớn truyền đến, tựa hồ muốn thôn phệ thân thể của hắn. Nếu không phải hắn ném nhanh, khả năng đã bị hút đến không còn cận bã. Hắn thực sự không rõ, mình dùng nhiều huyết thực như vậy nuôi nấng lá cờ kia, vì sao lá cờ kia còn muốn cản trở chính mình.

Bất quá uy lực lá cờ kia cũng thật phối hợp, một vòng ánh sáng màu đen tràn ra, hắn nhìn thấy thân sắc Diệp Tĩnh Vũ ngây ngốc một hồi, bất quá cảm nhận được đoàn hắc quang kia khủng bố đến mức hắn chạy tới cửa đá trước tiên, thậm chí không dám đi nhặt lá cờ kia...

Vừa chạy lên trên, hắn vừa hạ lệnh khởi động cơ quan, đè chết Diệp Tĩnh Vũ, vừa phái người thông tri cao thủ Phương gia. Cao thủ bên cạnh hắn không nhiều, hắn cũng không muốn Diệp Tĩnh Vũ vạn nhất thoát khỏi hắc quang giết tới...

Điểm quan trọng nhất là nơi này đã xảy ra một tiếng động lớn như thế, người nhà mình nhất định sẽ biết rõ, nếu như bị cha mẹ của mình biết mình giết nhiều người như vậy, thù nhiều tác phẩm nghệ thuật như vậy, còn không biết sẽ phát sinh cái gì đây?

Ngay lúc Phương Cửu Thái đang lo lắng, thì bỗng có một bóng người từ trên không trung hạ xuống, lúc nhìn thấy người tới, hàng mày Phương Cửu Thái khẽ cau lại...

Chương Truy6 lo lắng...

“Ngươi tới đây làm gì?” Nhìn thấy một bóng người trước mặt, trên mặt Phương Cửu Thái lộ ra vẻ chán ghét.

“Nghĩa phụ bảo ta phụ trách diệt trừ Diệp Tĩnh Vũ, ta nghe nói hắn xuất hiện ở đây, lại đây nhìn xem!” Người tới không ai khác, chính là Phương chủ quốc.

Tin tức Phương Cửu Thái theo dết da người ở đây cũng là do Phương chủ quốc tiết lộ ra ngoài, cũng chỉ có nhiều năm như vậy hắn vẫn tiềm phục ở trong Phương gia mới biết được bí mật này có lẽ Phương Chấn Thiên cũng không biết.

Thời điểm Diệp Tĩnh Vũ hành động, Phương chủ quốc ở gần đây, vốn nghĩ nếu xảy ra sơ suất gì, có lẽ mình còn có thể giúp một tay, nhưng khi hắn đi vào hiện trường nhìn thấy mặt đất hoàn toàn sụp đổ đi vào, trong mắt là một trận lo lắng.

Trọng lượng cường đại bức này, coi như là mình cũng không chịu nổi a, cho dù lực lượng thân thể của hắn so với chính mình còn cường đại hơn, cũng khó may mắn thoát khỏi chứ? Thời gian đã qua lâu như vậy, vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, có lẽ, hắn thật sự đã đi rồi?

Nếu như hắn chết như vậy thật, mình nên ăn nói thế nào với Hi Dương đây?

Phương chủ quốc có lẽ ở phương diện tâm lý có chút biến thái, nhưng mà đối với loại bằng hữu mà trước giờ Hi Dương và Huyết Minh xem hắn như đồ đệ tiện này, hắn vẫn rất thật lòng, nếu như Diệp Tĩnh Vũ không phải cùng Hi Dương phát sinh quan hệ như vậy, trong một hồi đánh chết Phương Cửu Thái này thân tổn hại, hắn tối đa chỉ tiếc hận một chút mà thôi.

Nhưng hiện tại đã có tầng quan hệ kia, hắn không thể không nghĩ đến.

“Hừ, tiện chủng nhà ngươi còn không biết xấu hổ nói, lúc trước phụ thân để ngươi đi Đấu Hồn Đại Lục đánh chết hung thủ Phương Cửu U, ngươi nói đã hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng kết quả thì sao? Kết quả là ngươi không giết chết hắn, sát hại Phương Cửu U và hung thủ Phương Cửu Viêm đều là cùng một người, đó chính là Diệp Tĩnh Vũ, cái đồ tiện chủng nhà ngươi, đây chính là hiệu suất làm việc của ngươi!” Trên mặt Phương Cửu Thái lộ ra thần sắc trào phúng.

Phương chủ quốc biến sắc, hắn làm sao biết hung thủ sát hại Phương Cửu Viêm là Diệp Tĩnh Vũ?

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn không phục sao? Nếu lúc trước ngươi thật sự giết hắn, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Cửu Viêm chết, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị giết, ngươi nói đi, đây không phải trách nhiệm của ngươi là gì?” Phương Cửu Thái nhìn thấy Phương chủ quốc biến sắc, chỉ cho rằng hắn là vì mình mắng chửi hắn mà phẫn nộ.

“Phương Cửu Thái, lúc trước ta chỉ là phụng mệnh truy sát hung thủ sát hại Cửu U huynh đệ, thông qua tin tức bọn Nguyên Thiên đưa tới, ta xác thực đã giết hung thủ, về phần chuyện Cửu Viêm huynh đệ ngươi nói lại cùng hắn có quan hệ gì? Ai không biết hắn là đệ tử Độc Cô Bá Thần, căn bản không có khả năng là một cao thủ Hỏa thuộc tính!” Phương chủ quốc trấn định lại tâm thần của mình, lạnh lùng nói ra.

“Không có khả năng? Ta nghe được từ miệng của hắn, hơn nữa hai con cơ quan thú bên cạnh ta, chính là bị ngọn lửa trên người của hắn hòa tan. Đây chính là cơ quan thú dùng Thái Cổ Tinh Kim luyện chế a. Cái thứ đồ đồ tiện này, hắn là biết độ kiên cố của Thái Cổ Tinh Kim chứ!” Phương Cửu Thái lạnh lùng nói, lại lần nữa nhục mạ Phương chủ quốc.

Trên mặt Phương chủ quốc biến ảo một trận, nắm đấm của hắn nắm chặt lại, gân xanh trên trán cũng lộ ra, trong mắt cũng tràn ngập lửa giận...

“Sao vậy? Chẳng lẽ tên tiện chủng ngươi còn dám động thủ đánh ta sao?” Thấy sắc mặt Phương chủ quốc cấp tốc biến ảo, Phương Cửu Thái vẫn lạnh lùng nói, mà vài tên cao thủ bên

cạnh hần nhẹ nhàng bước ra phía trước một bước, ngăn trước mặt Phương chủ quốc và Phương Cửu Thái.

Dù rằng bọn họ đều biết Phương chủ quốc cũng là thiếu gia Phương gia, nhưng thiếu gia như thế này, bọn họ nào để vào trong mắt.

“Ta là tiện chủng, vậy ngươi là cái gì? Đừng quên ta và ngươi là phụ thân!” Phương chủ quốc thấp giọng hừ một tiếng với Phương Cửu Thái, cũng không muốn nhiều lời với gia hỏa này nữa, xoay người định đi qua một bên.

“Ngươi đứng lại cho ta, ngươi vừa nói cái gì?” Phương Cửu Thái giận dữ, mặc dù hần cũng biết thân thế của Phương chủ quốc, nhưng ở Phương gia, có ai dám đối đãi hần như con trai ruột của Phương Chấn Thiên đâu, ngay cả Phương Chấn Thiên cũng không chào đón hần, hần nói đến cùng chỉ là một con chó của Phương gia mà thôi.

“Ta không nói gì!” Phương chủ quốc đạm mạc nói, lời vừa nói ra đủ khiến cho đám trưởng bối Phương gia tức giận. Nếu thật sự truyền vào trong tai những lão bất tử kia, cho dù bọn hần không giết chính mình, cũng sẽ trừng phạt bản thân thật nặng.

Hiện tại, còn không phải là thời điểm mình triệt để trở mặt với những lão gia hỏa kia...

Diệp Tĩnh Vũ, hy vọng ngươi có thể hoàn sinh kỳ tích...

Trong lòng trùng trùng điệp điệp thờ dài một tiếng, không hề ý tới Phương Cửu Thái nữa, hóa thành một đạo lưu quang, hướng phương xa bay đi.

“Cái tên tiện chủng này, lại dám chạy, Phương Tinh, Phương Long, Phương Hổ, các ngươi bắt hần lại cho ta, ta muốn dạy dỗ hần thật tốt!” Phương Cửu Thái thấy Phương chủ quốc vậy mà hoàn toàn không để mình vào mắt, lửa giận trong lòng càng lớn hơn, chỉ vào hướng Phương chủ quốc rồi đi, hét lớn.

Bốn hộ vệ thực lực cao nhất bên cạnh hần đồng thời lĩnh mệnh, đứng dậy đuổi theo hướng chủ quốc, bọn hần cũng không ưa loại hung hăng phách phách lối loại con riêng này.

Mà lúc này, đông đảo hộ vệ hiện trường còn đang không ngừng đào bới một mảnh phế tích.

Đây đều là cao thủ, kém nhất cũng là đại tông sư, dùng bọn họ để làm loại khổ công này, tốc độ đó tự nhiên kinh người, so với dùng máy đào đất cỡ lớn còn nhanh hơn mấy lần, ước chừng dùng thời gian một khắc đồng hồ, liền đào sụp toàn bộ thạch thất bị sụp đổ ra, những họa quyền bên trong kia, những thiết bị kia cùng Phương Cửu Thái tượng tượng giống nhau, trực tiếp bị phá hủy, nhưng hiện trường lại không có huyết tương cùng thịt nát như hắc tượng tượng.

Thậm chí ngay cả cây cờ lớn màu đen kia cũng không biết đã bay đi đâu?

Điều này sao có thể? Thạch thất này bốn phía đều bị phong bế, hắc làm sao có thể thoát đi? Cho dù hắc có dị năng thuộc tính Thổ, cũng tuyệt đối không thể đào thoát a?

Ngay thời điểm Phương Cửu Thái nghi hoặc khó hiểu, một đạo hào quang màu xanh từ trước mặt hắc bắn ra, một cái chuông cổ cứ như vậy nhanh chóng sinh trưởng, hầu như chỉ trong nháy mắt đã cao đến một trượng.

“Ông...” Một tiếng chuông cổ bay vút lên, lộ ra một bóng người bên trong chuông cổ, chính là Diệp Tĩnh Vũ với khuôn mặt tươi cười tà ác...

Khi nhìn thấy khuôn mặt này, sắc mặt Phương Cửu Thái kịch biến, mà những hộ vệ kia trong lúc phát sinh dị biến đã chạy tới hướng chủ quốc bên này.

Ngoại trừ bốn gã cao thủ Thiên cấp sơ phẩm còn lại, những hộ vệ khác cách hắc còn không bằng khoảng cách Diệp Tĩnh Vũ và hắc...

“Người có thể đi chết rồi!” Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng hắc truyền ra, thân ảnh của hắc trực tiếp vọt ra ngoài, Thiên Tôn đao trong tay càng bạo bắn ra một đạo ánh đao chói mắt...

Cảm nhận được đạo quang mang cường đại kia, bốn hộ vệ trước người Phương chủ quốc sắc mặt không thay đổi, rút vũ khí của mình ra, toàn lực nghênh đón đạo mang của Diệp Tĩnh

Vũ, bọn họ tuyệt đối không cho phép chủ nhân của mình chịu
nửa điểm tổn thương trước mặt mình...

Con bộ ngựa thứ sáu bốn mươi tám bắt ve.

Nhìn thấy bốn người liều mạng lao về phía mình, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười tà ác, bỗng nhiên chỉ lên bầu trời.

Bốn người sững sờ, đồng thời nhìn lên bầu trời, liền thấy cái chuông cổ màu xanh vốn chỉ cao có một trượng kia trở nên cao chừng mười trượng, thân chuông cực lớn cứ như vậy rơi thẳng xuống...

Bốn người còn chưa phục hồi lại tinh thần, cái chuông màu xanh cổ xưa kia đã trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, đem bọn hắc nhốt cùng một chỗ ở trong đó, thân chuông khổng lồ chấn động làm mặt đất chấn động một hồi, càng là xuất hiện đạo đạo vết rách to lớn.

Phương Cử Thái sững sốt, mình vừa rồi không chú ý pháp bảo này sao? Đây chính là pháp bảo lúc trước đập nát phụ thân Phương Thiên Thập sao? Phụ thân toàn lực đuổi giết hắc cũng là vì pháp bảo này a?

Chỉ tiếc hắc còn chưa kịp lòng tham lam với pháp bảo này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người hắc.

“Tạm biệt, Phương thiếu gia!” Trong miệng niệm nhẹ một tiếng, Thiên Tôn đao trong tay lóe lên, đao mang chói mắt đã trực tiếp chém Phương Cử Thái thành hai nửa.

Huyết vụ đỏ tươi phun ra, thịt nát đầy trời văng tung tóe khắp nơi, linh hồn của Phương Cử Thái sắp bay ra ngoài, nhưng lại bị đao mang theo vô số tia chớp kia quấy cho nát bấy...

Lúc này, những hộ vệ chung quanh mới chạy tới, Diệp Tĩnh Vũ nào dám cùng những người này quần chiến, trực tiếp triệu hồi Đông Hoàng Chung, dưới chân chớp động ngân quang, sử

ra Hư Ảnh Tinh Bộ, chỉ trong vài bước đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn đã sớm bị ảo ảnh kia đả thương tâm thần, mà Đông Hoàng Chung bây giờ đối với hắn mà nói cũng chỉ là một cái vũ khí lớn nhỏ tùy ý huyền hóa ra, cũng không phải là pháp bảo gì, sức chiến đấu của hắn hiện tại căn bản không đủ để hắn giết nhiều người như vậy, cho dù bọn họ cao nhất cũng chỉ mới tứ trọng thiên mà thôi.

Huống hồ nơi này là địa bàn của Phương gia, cách Côn Luân sơn chỉ có mấy trăm dặm. Vạn nhất ở Côn Luân sơn bề quan, Phương Chân Thiên biết tin tức con mình chết thảm chạy đến, mình cũng không thể đi nữa rồi.

Về phần bốn người bị đồng hồ Đông Hoàng bao lại, vốn cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng khi chuông Đông Hoàng biến mất, bọn họ mới phát hiện chính mình vậy mà hoàn hảo không tổn hao gì, ngược lại thiếu gia của mình, bị chém thành bọt thịt.

Vừa nhìn thấy thân thể vỡ vụn cùng máu tươi kia, sắc mặt bốn người trắng bệch một trận, thiếu gia của mình cứ như vậy chết đi, mình sao có thể ăn nói giống gia chủ?

Thế nhưng mặc kệ trong lòng bọn họ lo lắng như thế nào, căn bản không cách nào đuổi kịp Diệp Tĩnh Vũ, dù sao Hư Ảnh Tinh Bộ chính là thần thông có tốc độ nhanh nhất.

Toàn bộ hiện trường là một mảnh đại loạn, lão gia giúp Phương Cửu Thái quản lý nơi này khi nhìn thấy Phương Cửu Thái bị chém chết, là trực tiếp rút ra một thanh chủ thủ, thẳng thắn đâm tới ngực mình, người này là chính mình mang về, hiện tại thiếu gia đều chết, mình làm sao có thể sống sót?

Không nói hiện trường nguy hiểm cỡ nào, chỉ nói Diệp Tĩnh Vũ một đường lao nhanh, chạy ra mấy ngàn dặm, chạy thẳng ra khỏi Cổ Hoa đại lục, trên một hòn đảo nhỏ mới ngừng lại.

Nếu như không phải tâm thần hắn bị hao tổn quá mức nghiêm trọng, hẳn có thể một hơi trốn về Đấu Hồn đại lục.

Lần này có thể chém giết Phương Cửu Thái thành phần có chút vận khí, nếu không phải mình có Đông Hoàng chung, khả

năng đã sớm mất mạng, thế nhưng vận khí này chưa chắc đã tốt hơn, liên tục hai đứa con trai bị giết, hắn cũng không chắc Phương Chấn Thiên có phát điên hay không? Nếu đến lúc đó tất cả cao thủ của Phương gia đuổi giết hắn, cho dù hắn là thân thể Hỗn Độn, không chừng cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Dem khí tức bản thân hoàn toàn che giấu, một đầu ngã vào một mảnh rừng rậm, tìm một gốc đại thụ, cứ như vậy khoanh chân ngồi trên đại thụ, bắt đầu điều tức.

Nhưng bất quá điều tức mấy chu thiên, hắn vẫn như cũ mở hai mắt ra, một nam tử mặc trường sam màu xanh cứ như vậy đứng ở trước người của hắn...

Nhìn thấy nam tử này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ kịch biến một hồi, thân thể theo bản năng muốn nhảy lên chạy trốn, lại bị chính mình đè ép xuống. Nếu gã xuất hiện ở chỗ này, chính mình cho dù trốn, cũng căn bản không có cách nào chạy thoát.

“Phương Chấn Thiên, làm sao... Sao lại là ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ giật mình hỏi, hắn không thể không giật mình, mình đánh chết Phương Cửu Thái là chuyện cực kỳ bí mật, cho dù sau khi biết chuyện Phương Chấn Thiên cũng không có khả năng đuổi kịp mình a.

“Tại sao không phải là ta? Ngươi giết liền ba nhi tử của ta, nếu ta còn không bắt được ngươi, vậy ta còn làm gia chủ Phương gia gì, làm Minh chủ gì chứ?” Mặt Phương Chấn Thiên không chút biểu tình, thanh âm của gã cũng lạnh như băng.

“Thế nhưng... Thế nhưng làm sao ngươi...” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ vẫn tràn đầy khiếp sợ?

“Nhưng mà vì sao ta lại phát hiện ra ngươi nhanh như vậy? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật sự là kẻ ngốc hay sao? Chuyện ngươi hợp tác với tên bất hiếu của Phương chủ quốc kia đánh chết đệ tử Phương gia ta, ngươi cho rằng có thể giấu diếm được ta sao?” Trên mặt lạnh lùng của Phương Chấn Thiên hiện lên một tia trào phúng.

Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa biến sắc, hắn... vậy mà hắn lại biết?

“Lúc Viêm Nhi bị giết, ta nghĩ đến khả năng là ngươi làm, chỉ là một mình ngươi căn bản không cách nào biết được hành

tung của hắn, mà tiện chủng Phương chủ quốc lại vừa đứng đi qua Đẩu Hồn đại lục, ta liền bắt đầu hoài nghi hai người các ngươi có liên hệ gì hay không, ta nghĩ lại xem các ngươi có đúng hay không., Tại sao hắn lại tìm người hợp tác? Lý do duy nhất là hắn cũng muốn có được hết thầy Phương gia, chỉ có người mới có thể ra tay với huynh đệ của hắn. Đã như vậy, kế tiếp hắn có khả năng nhất là trừ bỏ mục tiêu chính là Thái nhi, đương nhiên, đây đều là phỏng đoán của ta, không ngờ người và hắn thật sự trùng hợp xuất hiện ở chỗ Thái nhi!” Phương Chấn Thiên mỉa mai nói.

“Nói như vậy, hết thầy những gì Phương Cửu Thái làm người cũng biết, mà người, cũng một mục tiềm phục ở vùng phụ cận kia?” Diệp Tĩnh Vũ càng nghe càng lạnh, nhanh chóng thông qua tin tức này, hắn liền liên tưởng đến mình và Phương chủ quốc có hợp tác, không hồ là gia chủ Phương gia.

“Ngay cả bí mật mà Phương chủ quốc cũng biết, người cho rằng có thể giấu giếm được ta sao?” Phương Chấn Thiên trào phúng nói.

“Vậy tại sao người không ra tay? Người cứ trơ mắt nhìn hắn chết đi như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ đồng thời nghi hoặc.

“Chuyện xảy ra ở nơi đó khẳng định bị mấy lão gia hỏa kia phát giác được, hiện tại bọn hắn nhất định toàn lực chạy tới chỗ kia, nếu ta ở nơi đó ra tay, món đồ trên người người không phải tiện nghi cho bọn hắn sao?” Phương Chấn Thiên cười lạnh.

Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh buốt một hồi, gấp gáp vì độc chiếm pháp bảo trên người mình, hắn liền trơ mắt nhìn con trai mình bị giết? Tâm của hắn, cứ ác độc như vậy sao?

“Công pháp của người rất đặc biệt, nếu như không phải ta một mục ở phụ cận, căn bản không cách nào khóa chặt người, cho nên bọn hắn cũng không thể phát hiện, càng không có khả năng đuổi tới nơi này. Cho nên, ngoan ngoãn giao món pháp bảo trên người người ra, không chừng ta sẽ thả cho người một con đường sống!” Phương Chấn Thiên không để ý tới sự kinh hãi của Diệp Tĩnh Vũ, lại một lần nữa mở miệng nói.

“Người cho rằng khả năng đó có thể sao?” Diệp Tĩnh Vũ đã đứng thẳng lên, trong mắt quang mang chớp loạn, hắn đang suy tư xem mình làm thế nào thoát đi...

“Đã như vậy, người đi chết đi!” Phương Chấn Thiên cười lạnh, một tay trực tiếp chộp về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Chương sáu mươi bốn, hòn đảo thần bí.

Thấy một chưởng của Phương Chấn Thiên chộp tới mình, dưới chân Diệp Tĩnh Vũ bước chân hư động, tinh bộ lung lay, thân thể đã lướt ngang mấy trăm trượng, thế nhưng không biết tại sao một chưởng kia của Phương Chấn Thiên lại đi tới trước người mình.

“Tốc độ của ngươi xác thực rất nhanh, thế nhưng hiện tại ngươi đã tiến vào khu vực của ta, từng cử động của ngươi đều nằm trong lòng bàn tay của ta, cho nên ngươi căn bản trốn không thoát, vẫn là ngoan ngoãn đầu hàng đi., Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, thân thể của ngươi chính là thân thể tinh quang hiếm thấy, ta sẽ đem ngươi giao cho những tên biến thái kia nghiên cứu thật tốt!” Trên mặt Phương Chấn Thiên lộ ra nụ cười mỉa mai, bàn tay to lớn kia của gã không lưu tình chút nào vỗ tới.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, cái gì mà vực trường? Chẳng lẽ là tồn tại cùng một lĩnh vực sao? Cũng giống như lúc trước Hi Dương lấy sức mạnh kỳ lạ kia để cho những người Lăng gia không tự chủ được thiêu đốt tinh huyết của mình sao?

Trong lòng kinh ngạc đồng thời, Thiên Tôn đao trong tay đã giờ ngang trước ngực, muốn đỡ một cái tát kia...

“Đương lang...” Một tiếng giòn vang, thật giống như hai thanh vũ khí kim loại va chạm. Diệp Tĩnh Vũ bị chấn động đến mức hai tay tê dại một hồi, miệng hồ bị chấn ra một đạo vết rách, mà thân thể của gã cũng bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài, liên tục đụng gãy bảy tám cây đại thụ, cuối cùng mới trùng trùng điệp điệp đánh vào một cây đại thụ cần mấy chục người ôm, trực tiếp khắc lên trên cây đại thụ kia một chữ “Đại”, lúc này mới ngừng lại.

Khí tức trong cơ thể bốc lên, một ngụm máu tươi cứ thế phun ra, cũng may thân thể của hắn đủ cường đại, nếu không đổi

thành người khác, chịu lực lượng lớn như vậy, thân thể thể không thể không triệt để nát bấy.

Từ trong đại thụ chui ra, trên người tất cả đều là vụn gỗ, bên trong cây đại thụ dĩ nhiên bị nguồn lực lượng này chấn thành bột phấn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ quyết đấu với cao thủ cấp Tôn, đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh cường đại của cao thủ cấp Tôn, đây căn bản không phải lực lượng mà hắn có thể đối phó được.

Dù thông qua giao hòa cùng Hi Dương, thực lực của hắn đại tiến, nhưng dù sao hắn cũng không ngưng ra Hỏa Diễm Kim Đan, mặc dù có thể sử dụng lực lượng hỏa diễm, nhưng lại không cách nào đem lực lượng hỏa diễm cùng lực lượng lôi đình, lực lượng tinh thần dung hợp cùng một chỗ, phát huy nhất cộng nhất cộng hiệu quả hơn ba phần.

Có thể nói, Diệp Tĩnh Vũ sở dĩ có thể ngưng luyện ra mỗi viên Kim Đan là có thể vượt qua ba cảnh giới, không phải bởi vì thực lực bản thân hắn đề cao bao nhiêu, mà là mỗi khi thêm ra một loại thuộc tính năng lượng, lực lượng dung hợp sẽ tăng lên nhiều.

Cũng giống như lưu huỳnh cùng ẩm áp, nếu như tách ra, bọn họ đều không có nửa điểm uy lực, thế nhưng một khi trong tình huống có hơi ẩm, lưu huỳnh liền có thể nổ tung, sinh ra uy lực cực lớn.

Đây mới là biểu hiện thực lực chân chính của hắn, cho nên chỉ cần một ngày hắn không cách nào ngưng tụ ra viên chân đan thứ ba, một ngày hắn không cách nào chính diện đánh bại cao thủ Cửu Trọng Thiên.

Bất quá sau khi thân thể hắn bị Ly Hỏa nung khô, đã cường hãn hơn rất nhiều, đủ để ngăn cản cao thủ thất trọng thiên tấn công bình thường, thậm chí có thể bỏ qua một ít lực công kích của lực trọng thiên cao thủ, thế nhưng tối đa cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân đối phó với thất trọng thiên cao thủ mà thôi., Về phần Đông Hoàng chung, Phiên Thiên ấn trên người hắn cùng với Phá kỳ màu đen vừa mới đoạt được

kia, ngoại trừ Đông Hoàng chung miễn cưỡng có thể sử dụng, hẳn căn bản không cách nào sử dụng hai kiện pháp bảo khác.

Cho dù tính cả Đông Hoàng Chung, đôi mặt với một cao thủ bát trọng thiên trở lên hẳn cũng không có phần thắng, chớ đừng nói chỉ là một võ tôn.

Mắt thấy Phương Chấn Thiên đang bước từng bước một về phía mình, thật không biết nên làm cái gì trong lúc nhất thời? Đánh cũng đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, chẳng lẽ lần này mình phải chết ở chỗ này?

“Chẳng lẽ ngươi không tò mò vì sao ta lại xuất hiện ở đại lục Cổ Hoa sao?” Mắt thấy Phương Chấn Thiên sắp đến gần, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Không phải là Phương chủ quốc bắt hiệu tử mời ngươi tới sao?” Phương Chấn Thiên cười lạnh.

“Đúng vậy, là hẳn mời ta tới, nhưng hẳn mời ta đến đây, ra ngoài giết mấy đứa con của ngươi, còn dẫn ta đi gặp một người!” Diệp Tĩnh Vũ muốn kéo dài thời gian, hẳn tuyệt đối không muốn cứ thế chết ở đây.

“Ai?” Phương Chấn Thiên nhướng mày, chẳng lẽ Cổ Hoa đại lục hẳn còn có minh hữu khác sao?

“Phong gia chủ, Phong Viêm!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Phương Chấn Thiên đã bị câu ra hứng thú, miệng tiếp tục nói, đôi mắt chuyển động qua lại, suy tư xem nên làm thế nào để chạy trốn.

“Ồ? Hóa ra là lão già kia, bây giờ ngươi nói xong chưa?” Phương Chấn Thiên gật nhẹ đầu, ra hiệu mình đã hiểu.

“Àn? Ngươi không biết hẳn tìm ta làm gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, nhìn bộ dạng Phương Chấn Thiên như vậy, dường như hẳn không muốn hỏi tiếp nữa?

“Ha ha, còn có thể làm gì? Đơn giản chính là muốn mời chào ngươi? Tiềm lực của ngươi vô hạn, nếu không phải ta và ngươi đã có mâu thuẫn không thể hóa giải, ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc ngươi, nhưng chúng ta đã định trước là phải chết!”

Phương Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một chưởng nữa, đánh thẳng tới Thiên Linh Cái của Diệp Tĩnh Vũ.

Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ vung lên, một vết đao quang sáng lên, chém thẳng về phía thủ ấn rung trời, mà thân thể của hắn lại cấp tốc tránh sang bên kia.

“Răng rắc...” Một tiếng, đao mang sắc bén kia bị một chưởng của Phương Chấn Thiên đánh nát bấy, lực đao cực lớn đánh cho mặt đất mà Diệp Tĩnh Vũ vừa đứng chia năm xẻ bảy, thậm chí ngay cả cây đại thụ xung quanh cũng bị đập thành mảnh vụn gỗ vụn, bay tán loạn khắp nơi. Chỉ chốc lát sau, hiện trường đã có thêm một khoảng trống đường kính hơn trăm mét.

Đây chỉ vền vền là uy lực tùy ý đánh ra một chưởng của Phương Chấn Thiên, trên trán Diệp Tĩnh Vũ đã chạy ra mấy trăm trượng mồ hôi lạnh liên tục, chênh lệch giữa hắn và hắn không phải là một chút, càng không phải dựa vào dũng khí là có thể bù đắp được, trừ phi Ấn Phiến Thiên kia có thể khôi phục như thường, Đông Hoàng Chung cũng là Đông Hoàng Chung thời kỳ toàn thịnh, nếu không mình vẫn là đào tẩu với tốc độ cao nhất!

Trong lòng đã quyết định chủ ý, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ lóe lên, liền chạy vào trong rừng rậm, bây giờ muốn trực tiếp bay lên, khẳng định không cách nào thoát khỏi Phương Chấn Thiên, dù sao, Vực trường kỳ quái kia quá mức quỷ dị, trước khi biết rõ cấu tạo vực trường này, hay là thông qua địa hình nơi này cuốn lấy hắn rồi nói?

Chỉ trong mấy hơi thở, Diệp Tĩnh Vũ đã chạy tới chỗ sâu trong rừng rậm, hắn ẩn dật hoàn toàn khí tức bản thân, thậm chí hắn còn không điều động một tia lực lượng tinh quang, hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể chạy trốn, không ngừng chạy sâu vào trong rừng rậm...

Một chưởng bị Diệp Tĩnh Vũ né tránh, nhìn thấy hắn chạy sâu vào trong rừng rậm, trên mặt Phương Chấn Thiên lộ ra nụ cười hài hước, đó là nụ cười như mèo bắt chuột, thần niệm khổng lồ toả ra ngoài. Thế nhưng chỉ trong chốc lát, sắc mặt hắn đã kịch

biến, bởi vì hắn phát hiện thần niệm của mình vậy mà bị quấy
nhiều...

Lực lượng của Chương bảng số sáu bốn mất đi toàn bộ.

Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chạy trốn phía trước, hắn vẫn cảm giác được một cỗ thần niệm khổng lồ đánh úp về phía mình, biết đây là thần niệm Phương Chấn Thiên, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi cỗ thần niệm này. Theo hắn càng tiến vào rừng rậm, hắn ngạc nhiên phát hiện cỗ thần niệm này càng ngày càng yếu, tựa hồ muốn tiêu tán?

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ hắn bị thương sao? Hay là khu rừng rậm này có thần niệm quấy nhiễu hắn? Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ càng bước nhanh hơn, dùng tốc độ nhanh hơn phóng vào trong rừng, mà sự áp bách của thần niệm càng ngày càng giảm đi.

Nghiệm chứng sự thật như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vui mừng khôn xiết, chỉ cần không bị thần niệm Phương Chấn Thiên phát hiện thì tỷ lệ chạy trốn của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Lại càng liều lĩnh chạy sâu vào trong rừng, dọc theo đường đi thậm chí đụng gãy vài cây đại thụ, nhưng kỳ quái là không khiến cho bất luận dã thú nào kinh hoảng, thậm chí ngay cả một tiếng chim hót cũng không có? Giờ khắc này, Diệp Tĩnh Vũ mới ý thức được nơi này yên tĩnh một mảnh, trừ thanh âm mình chạy trốn, vậy mà ngay cả một tia trùng kêu cũng không có.

Hơn nữa càng chạy vào bên trong, loại khí tức này càng quý dị, coi như là Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy có chút không ổn. Thế nhưng đối mặt với Phương Chấn Thiên cường đại phía sau, gã căn bản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể một mạch chui loạn vào bên trong.

Phương Chấn Thiên cũng không chịu nổi, theo hắn không ngừng dựa vào chỗ sâu trong rừng rậm, thần niệm của hắn đã không cách nào bao phủ ra ngoài, thậm chí còn không có mắt

thường nhìn xa, chỉ có thể dựa vào một ít vết tích lưu lại của Diệp Tĩnh Vũ mà đuổi theo.

Toàn bộ khu rừng im ắng, lông mày Phương Chấn Thiên nhíu chặt lại, hòn đảo này cách Cổ Hoa đại lục bất quá mấy trăm dặm, nếu thật sự có địa phương thần bí như vậy, mình không thể không biết a? Nhưng tại sao lại có loại dị thường này? Một loại cảm giác bất an trong lòng Phương Chấn Thiên tầm bỗ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ ở ngay phía trước, hắn vẫn liều lĩnh đuổi theo.

Lần này thương thế của mình còn chưa khỏi hẳn liền xuất quan, thậm chí tận mắt nhìn thấy nhi tử của mình bị giết, hết thảy làm việc chính là vì lấy được kiện pháp bảo trên người Diệp Tĩnh Vũ kia, nếu cứ như vậy từ bỏ, lại không phải rất có lỗi với chính mình sao?

Cũng không tiếp tục sử dụng bất luận lực lượng gì, dựa vào lực lượng nhục thể chạy như điên về phía trước. Thân thể hiện tại của hắn so với Diệp Tĩnh Vũ cũng không kém chút nào, thậm chí còn cường hãn hơn so với thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Hai người cứ như vậy mà nhanh chóng xuyên qua, khoảng cách bọn họ chỉ có mấy trăm trượng, nếu đổi lại là những nơi khác, cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi, nhưng bây giờ, hai người dường như lại đang trốn tìm.

Chạy như điên suốt ba canh giờ, coi như là Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này mới xuyên qua rừng rậm, xuất hiện trước mặt hắn là một hẻm núi, một hạp cốc nhiều nhất chỉ lớn chừng quả cầu đá vôi, chung quanh không phải núi, mà là mấy gốc đại thụ cao lớn mấy ngàn trượng, cứ như vậy lại với nhau, giống như dãy núi vây quanh hạp cốc này.

Nhìn thấy gốc đại thụ to như ngọn núi kia, da đầu Diệp Tĩnh Vũ run lên, đại thụ cao như vậy, vì sao lúc mình bay vào đảo nhỏ lại không nhìn thấy chứ? Trước khi mình tiến vào, hòn đảo này cao nhất cũng chỉ trăm trượng?

Làm gì có cái nào to lớn như mấy cây này?

Trong lòng chấn kinh, thân ảnh Phương Chấn Thiên đã lướt tới, hắn cũng bị vài gốc đại thụ che trời trước mắt làm chấn

trụ.

Nơi này cách đại lục Cổ Hoa gần như vậy, cây cối không lồ như vậy hẳn không thể không biết? Nhưng vấn đề là hẳn thật sự không biết? Chẳng lẽ nơi này là một không gian phong bế hay sao?

Thấy Phương Chấn Thiên chặn đứng đường đi của mình, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa triệu hồi ra Thiên Tôn đao, xoay người nhìn chăm chú về phía Phương Chấn Thiên.

Nơi đây đã không còn đường ra, những thứ còn lại của bản thân, vẫn chỉ có thể liều mạng.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ bày ra tư thế liều mạng, Phương Chấn Thiên cũng thu hồi tâm thần, nơi này có chỗ quỷ dị gì sau này từ từ nghiên cứu rồi hẵng nói, hiện tại quan trọng nhất, vẫn là lấy được kiện pháp bảo kia rồi hãy nói.

“Không cần giãy giụa cái chết, ngoan ngoãn giao món pháp bảo kia ra, ta đáp ứng ngươi, thả cho một hồn một phách của ngươi đi đầu thai chuyển thế!” Phương Chấn Thiên nhàn nhạt nói, giọng điệu của hắn, tựa như hắn là Thần Linh trên chín tầng trời.

Diệp Tĩnh Vũ phảng phất như nhìn một kẻ ngu ngốc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Thiên, Thiên Tôn Đao trong tay nổi lên đạo đạo quang mang bảy màu, lực lôi đình trong cơ thể, lực lượng tinh thần không ngừng hiện lên.

“Thiên Toái Đao!” Trong miệng hét lớn một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bay lên trời, hai tay nâng đao, hung hăng chém về phía Phương Chấn Thiên.

Một đạo đạo mang to lớn xuất hiện trên bầu trời, không khí cũng bắt đầu phát ra tiếng vang xuy xuy, đao khí sắc bén tràn ngập toàn bộ hạp cốc, thậm chí lưu lại trên thân cây những cây đại thụ kia từng vết đao.

Một đao kinh khủng như thế đủ để chém một tòa núi nhỏ thành bụi phấn, thế nhưng Phương Chấn Thiên lại thờ ơ giờ cổ tay lên, trực tiếp đánh ra một chưởng.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang thật lớn, giống như kết quả vừa rồi, đao mang lực lôi đình kia bị một chưởng đánh nát, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, máu tươi một lần nữa tràn ra khóe miệng.

Phương Chấn Thiên lo lắng lại phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, thân thể trực tiếp vọt ra ngoài, lực lượng trong cơ thể phun trào một trận, trong nháy mắt hóa ra một bàn tay to lớn, liền hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới.

Đôi mắt với bàn tay to lớn kia, Diệp Tĩnh Vũ ngã xuống đất, xoay người lăn ra ngoài, vô cùng mạo hiểm tránh được một chưởng kinh khủng kia, thế nhưng một chưởng kia lại đập cho mặt đất sụp xuống.

Ầm ầm ầm...

Tiếng vang không ngừng truyền đến, toàn bộ mặt đất run rẩy một hồi, một cỗ hấp lực từ nơi sụp đổ truyền đến, vừa mới tránh được một chưởng này của Diệp Tĩnh Vũ không kịp đề phòng bị cỗ hấp lực này hút vào.

Phương Chấn Thiên cũng vô ý, toàn bộ thân thể đều rơi vào, khi hắn muốn bay lên trời, lại phát hiện lực lượng trên người mình bỗng nhiên biến mất, nào còn có thể chạy nhanh.

Vừa cảm giác được tình huống như vậy, trong lòng Phương Chấn Thiên hoảng hốt, nhưng thân thể của gã vẫn như cũ cùng với Diệp Tĩnh Vũ tiến vào trong động...

Địa động này cực sâu, hai người không biết bao lâu, lúc này mới rơi xuống tới đáy, cũng may thân thể hai người cường hãn đến cực điểm, nếu không bọn họ chỉ mất đi lực lượng mà té từ trên cao như vậy cũng đủ để tan xương nát thịt.

Giấy dựa từ dưới đất bò dậy, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Phương Chấn Thiên đều bất chấp đối phương, bắt đầu dò xét chung quanh.

Đây là một cái động cực lớn, tối thiểu tương đương với bảy tám cái sân bóng, chung quanh động có rất nhiều thông đạo, cũng không biết thông đạo nơi nào, mơ hồ có vài cỗ khí tức hung lệ từ trong thông đạo tiết ra ngoài, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Phương Chấn Thiên, đều cảm thấy khiếp đảm.

“Hoan nghênh các người đến!” Ngay lúc này, một đạo già nua tràn ngập uy nghiêm thậm chí mang theo từng trận khí tức bá đạo từ trong động đất vang lên, Diệp Tĩnh Vũ và Phương Chấn Thiên không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chương sáu mươi lăm không mưu mà hợp nhất.

“Ngươi là ai?” Diệp Tĩnh Vũ và Phương Chấn Thiên gần như đồng thời hỏi, lực lượng trên người hai người bọn họ đều đã biến mất, hoặc là nói cách khác, bọn họ căn bản không thể điều động lực lượng bản thân, điều duy nhất có thể dùng chính là lực lượng nhục thể của bản thân, thời khắc này bọn họ không phải chỉ tiện tay là có thể hủy diệt một tuyệt thế cường giả trên một ngọn núi, chỉ là thân thể thực lực người bình thường tương đối biến thái mà thôi.

Đương nhiên, bất kể là Phương Chấn Thiên hay là Diệp Tĩnh Vũ, với lực lượng thân thể bọn họ bây giờ, vẫn có thể dễ dàng giết chết một gã Vũ Thánh, thậm chí là nhất trọng thiên Võ Thần.

Tuy nhiên sức mạnh như vậy, đối với bọn họ mà nói, thực sự quá nhỏ, đặc biệt là Phương Chấn Thiên, vẫn luôn cao cao tại thượng, giờ phút này vẫn như cũ mất đi lực lượng của mình, làm gì có đạo lý không kinh hãi.

Nơi đây hết thảy đều quỷ dị như vậy, tạo thành tất cả nguyên nhân, rất có thể chính là chủ nhân của thanh âm này, một nhân vật có thể làm cho mình mất đi lực lượng, lại có thể khinh thường sao?

“Muốn biết ta là ai? Có thể, giữa hai người các ngươi trước tiên tiến hành một trận quyết đấu sinh tử, cuối cùng người chiến thắng, ta sẽ chính miệng nói cho hắ biết ta là ai, hơn nữa, làm người thắng, sẽ còn đạt được truyền thừa của ta!” Thanh âm của ngươi tiếp tục vang lên, tràn ngập mùi vị không thể cự tuyệt.

“Hừ, ngươi cho chúng ta là kẻ ngu sao? Để cho chúng ta tàn sát lẫn nhau, ngươi có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi đúng

không?” Diệp Tĩnh Vũ cùng Phương Chấn Thiên kêu ngao nói, hai người hầu như đồng thời hừ lạnh.

Sau khi nói xong, hai người đều liếc nhau một cái, trong lòng có chút cảm giác tương kính.

“Thế nào? Hai người chúng ta liên thủ, trước từ nơi này đi ra ngoài rồi tính toán!” Nhìn thấy ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ, Phương Chấn Thiên đầu tiên mở miệng đề nghị.

“Được!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, thân thể hai người từ từ tới gần.

“Bây giờ ngươi còn lại mấy tầng chiến lực?” Khi thân thể hai người cơ hồ tựa vào nhau, Phương Chấn Thiên mở miệng hỏi.

“Không đến một tầng, nhiều nhất chỉ có thực lực Nhất Trọng Thiên!” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đáp.

“Ta cũng chỉ có thực lực Nhất Trọng Thiên, chúng ta chọn một cái thông đạo, cùng nhau giết ra đi!” Phương Chấn Thiên nhỏ giọng nói ra.

“Được, thông đạo phía trước đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu.

“Ta đếm số ba, chúng ta cùng nhau xông vào, một, hai, ba!” Tiếng nói của Phương Chấn Thiên vừa mới rơi xuống, gã liền trực tiếp một chương đánh thẳng vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng dạng một quyền đập về phía ngực Phương Chấn Thiên.

“Àm...” Một tiếng giòn vang, thân thể hai người đồng thời bị đánh bay ra ngoài, ngực Phương Chấn Thiên lõm xuống, xương ngực Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị đập nát bấy, thân thể hai người đồng thời trùng trùng điệp điệp đụng vào vách đá phía sau, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hiển nhiên đều bị trọng thương cực lớn.

“Đồ dê tiện!”

“Ngươi vô sỉ!” Hai người cơ hồ đồng thời mắng to, bọn họ đều là hạng lòng dạ độc ác, mâu thuẫn của bọn họ cũng đã không thể hóa giải, thêm nữa nơi này thực sự quá quý dị, làm sao có thể thật sự hợp tác? Cho dù bọn họ thật sự có thể từ nơi này đi

ra ngoài, cũng sẽ không thực sự hợp tác, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ sẽ không.

Một khi từ nơi này đi ra ngoài, thực lực Phương Chấn Thiên cao hơn hẳn quá nhiều, hẳn còn không phải bị làm thịt, cùng lúc đó đi ra ngoài bị làm thịt, không bằng ở chỗ này cùng hẳn hảo hảo chiến đấu một trận, không chừng vận khí tốt còn có thể dựa vào lực lượng nhục thể giết chết.

Về phần Phương Chấn Thiên, căn bản là không có ý định hợp tác cùng Diệp Tĩnh Vũ, sau khi thanh âm kia đề nghị như vậy, hẳn cũng đã hạ quyết tâm giết chết Diệp Tĩnh Vũ.

Loại nhân vật có thể làm cho lực lượng của mình hoàn toàn mất đi sẽ cường đại đến mức nào, nếu như đạt được truyền thừa của hắn, vậy lực lượng của mình sẽ tăng lên tới một cảnh giới gì chứ? Nói không chừng sẽ một lần hành động đột phá cảnh giới mình nhiều năm qua vẫn không có đột phá.

Có dụ dễ như vậy, Phương Chấn Thiên tự nhiên không có khả năng hợp tác thật với Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha ha, thật sự là hai tiểu tử thú vị, nhưng mà ta rất thích, các ngươi cứ quyết đấu từ từ, đợi sau khi các ngươi phân ra thắng bại, ta sẽ lại xuất hiện lần nữa!” Chủ nhân của giọng nói kia dường như chú ý tới động tác của hai người, cười đắc ý vài tiếng.

Diệp Tĩnh Vũ và Phương Chấn Thiên cũng không quản hắn nữa, mặc kệ lời nói của hắn có phải thật hay không, hai người đã động thủ, cũng không thể nương tay.

Không để ý đến đau đớn trên ngực, cưỡng ép từ dưới đất bò dậy, một tay rút ra Thiên Tôn đao, đánh tới phía Phương Chấn Thiên. Phương Chấn Thiên cũng đồng dạng lấy ra Phương Thiên Họa Kích, hung hãn không sợ chết vọt tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

“Keng keng!” Vũ khí của hai người va chạm vào nhau, không có bất kỳ lực lượng thuộc tính nào, hoàn toàn dựa vào sức mạnh thân thể không ngừng chém giết, thế nhưng sức mạnh khổng lồ kia vẫn chấn động đến mức hư không run rẩy từng trận.

Phương Chấn Thiên Họa Kích từ trên không rơi xuống, Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ kéo một cái, thuận thế đón lấy Phương Thiên Họa Kích, nhẹ nhàng điểm một cái trên thân kích kia, muốn thừa dịp lực phản phệ nhanh chóng lui về. Thế nhưng Phương Chấn Thiên tựa hồ sớm biết gã sẽ làm như vậy, Phương Thiên Họa Kích kia bỗng nhiên đâm tới phía trước, mũi kích xuyên thẳng qua xương vai Diệp Tĩnh Vũ...

“Hừ!” Diệp Tĩnh Vũ kêu lên một tiếng buồn bực, không để ý xương vai đau đớn, Thiên Tôn Đao thuận theo Phương Thiên Họa Kích cứ như vậy quán lên, thẳng đến bàn tay cầm kích của Phương Chấn Thiên.

Phương Chấn Thiên cả kinh, một tay kéo lại, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên tăng tốc, Thiên Tôn Đao bỏ ra nhanh như chớp, hai ngón tay bị một đao của gã chém xuống.

“Hừ” mười ngón tay liên tâm, Phương Chấn Thiên bị chém đầu ngón tay cũng đau đớn kêu lên một tiếng, thân thể bỗng nhiên bạo khởi, toàn lực hướng Diệp Tĩnh Vũ đập tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thể tránh né, chỉ có thể một tay cầm chuôi đao, một tay chống thân đao, hoành ngang Thiên Tôn đao trên đỉnh đầu.

“Ầm ầm!” Phương Thiên Họa kích không biết nặng bao nhiêu nện mạnh vào thân đao của Thiên Tôn đao, lực lượng khổng lồ truyền xuống mặt đất, trực tiếp đập nát mặt đất. Thân thể Diệp Tĩnh Vũ như bị đinh đóng vào, hai tay trực tiếp gãy xương, máu tươi phun ra như điên...

“Đi chết cho ta!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị mình đập đến hai tay gãy xương, Phương Chấn Thiên cười lạnh một tiếng, rút về Phương Thiên Họa Kích, trực tiếp đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Đáng thương cho nửa người dưới của Diệp Tĩnh Vũ bị nhốt trong đất, lúc này nào có thể tránh được, mà hai tay cũng gãy xương, căn bản không cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi kích của Phương Thiên Họa kích đâm về phía mình...

“Xoẹt...” một tiếng, mũi kích của Phương Thiên Họa kích không chút trở ngại đâm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, một đạo huyết tiễn đỏ thẫm bắn ra, trên mặt Phương Chấn Thiên dần dần lộ ra vẻ tươi cười, đó là một loại tươi cười đắc ý, mà khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ cũng hiện ra một tia dữ tợn...

Phân thân thứ Cấu1?

Người bình thường, bị đâm xuyên tim, nhất định khó thoát khỏi cái chết, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, chỉ cần thân thể bất diệt, linh hồn bất diệt, đừng nói trái tim bị đâm thủng, coi như là bị đánh thành bột phấn, chỉ cần có chút thịt vụn lưu lại, chút thịt vụn này cũng sẽ chậm rãi tổ hợp lại, trùng sinh, cuối cùng sống lại, chỉ là tốn thời gian rất dài, thường là mấy chục vạn năm.

Bất quá nếu trái tim bị đâm xuyên, cũng bất quá là để hấn đau nhức kịch liệt, trọng thương mà thôi, còn xa mới tới mức gần chết.

Nhìn Phương Chấn Thiên cười đắc ý, tay phải vốn nên gãy xương của Diệp Tĩnh Vũ lại nắm Thiên Tôn đao lên, chém thẳng về phía Phương Chấn Thiên.

Phương Chấn Thiên hoảng hốt trong lòng, gã nào ngờ tới trái tim Diệp Tĩnh Vũ đã bị đâm thủng, còn có lực phản kích như vậy, thậm chí cánh tay gã vốn nên bị đứt lại vẫn còn lực đạo như vậy?

Đối mặt với một đao gào thét mà đến kia, trong lòng Phương Chấn Thiên đã kinh hãi cực điểm, bất quá dù sao gã cũng là cao thủ Tôn cấp, dù mất đi lực lượng toàn thân, nhưng là tốc độ phản ứng kia, kinh nghiệm ứng chiến đều cực kỳ phong phú, ngay thời khắc sinh tử tồn vong này, thân thể của gã cấp tốc lui về phía sau.

Thậm chí Phương Thiên Họa kích còn chưa kịp rút ra đâm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ cũng chính vì phản ứng của hấn nhanh chóng, khiến hấn tránh khỏi nguy hiểm bị Thiên Tôn đao chém rơi đầu, chỉ có điều để lại một dấu vết rất dài trên cổ.

Thế nhưng vào lúc này, thân thể hấn đã mất đi thăng bằng, mà Diệp Tĩnh Vũ lại không biết sức lực từ đâu mà có thể một tay rút thanh Phương Thiên Họa Kích ra, ngã ngựa trước người

Phương Thiên, lấy ra Đông Hoàng Chung đập vào đầu Phương Chấn Thiên.

Phương Chấn Thiên đáng thương, giờ phút này trong tay không còn thêm vũ khí nào khác, chỉ có thể theo bản năng giờ hai tay lên ngăn cản.

Thân thể của hắn cường hãn, thậm chí so với pháp bảo bình thường còn muốn cường đại hơn, nhưng dù sao Đông Hoàng Chung cũng là đệ nhất thần khí Thái Cổ a, tuy hiện tại không có lực lượng gì, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cách nào thúc giục lực lượng của nó, nhưng cho dù là làm vũ khí, cũng không phải là Phương Chấn Thiên có thể ngăn cản?

Lập tức liền nghe một tiếng rắc giòn vang, hai tay Phương Chấn Thiên lập tức bị đập nát bấy, ngay sau đó Đông Hoàng Chung hung hăng đập vào đầu hắn, giống như một cây thiết bổng thật lớn, hung hăng đập vào trên một khối Đại Tây dừa, toàn bộ đầu của hắn vỡ vụn ra...

Máu tươi và quả đỏ phun ra khắp nơi, thế nhưng Đông Hoàng Chung vẫn tiếp tục rơi xuống, trực tiếp đập nát thân thể Phương Chấn Thiên.

Một đạo hồn phách từ trong cơ thể Phương Chấn Thiên thoát ra, hóa thành một đạo lưu quang, muốn chạy trốn. Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ không có nửa điểm năng lượng, thậm chí Thiên Tôn đạo cũng mất đi lực lôi đình, căn bản không cách nào ngăn cản đạo hồn phách này thoát đi. Mắt thấy đạo hồn phách kia sẽ đào tẩu, một bàn tay lớn lại xuất hiện từ trong hư không, một tay nắm lấy nó, nhẹ nhàng bóp một cái, lập tức bóp nát nó.

Cùng lúc đó, Cổ Hoa đại lục, Côn Luân sơn, một tòa thạch thất chôn sâu dưới đất, Phương Chấn Thiên ngồi xếp bằng trên một bồ đoàn há miệng phun ra một ngụm máu tươi...

“Đại ca, sao vậy?” Thấy Phương Chấn Thiên phun ra một ngụm máu tươi, Phương Chấn Huyết vẫn luôn ngồi hộ pháp bên cạnh hét lên.

“Phân thân kia của ta bị giết!” Phương Chấn Thiên lạnh lùng nói.

“A? Điều này sao có thể? Một bộ phân thân kia của đại ca mặc dù không đột phá cảnh giới Tôn cấp, nhưng đã là Cửu Trọng Thiên đỉnh phong, tăng thêm cảm ngộ của đại ca, cho dù gặp phải cường giả Tôn cấp, cũng có thực lực đánh một trận, làm sao có thể bị tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ kia đánh chết?” Vừa nghe đến phân thân của Phương Chấn Thiên lại bị giết, trong lòng Phương Chấn Huyết càng thêm kinh hãi.

“Hắn tự nhiên không phải là đối thủ của ta, thế nhưng chia tay của ta và hắn đồng thời mất đi một cái động phủ. Nơi đó có một tồn tại cường đại, lực lượng của ta vậy mà hoàn toàn mất đi, chỉ còn lại lực lượng nhục thân., Lại không cẩn thận bị tiểu oa nhi Diệp Tĩnh Vũ kia đánh chết, một tia tàn hồn kia của ta tựa hồ bị tồn tại cường đại kia xóa bỏ, chấn huyết, lập tức điều động chiến đội Thiên Khiển Chi Chiến đội, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hòn đảo kia, điều tra rõ chân tướng cho ta!” Phương Chấn Thiên cơ hồ gào thét lên.

Ngày đó bản thể của hắn cùng Độc Cô Bá Thân, Hiên Viên Tuyết đánh một trận, đã thương nguyên khí, nhưng cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục, làm sao nghĩ tới đoạn thời gian này đại lục Cổ Hoa liên tục chuyện xấu, buộc mình không thể không phái ra một phân thân của mình, đây chính là vương bài trong tay hắn a, nhưng bây giờ, phân thân này lại bị đánh chết, làm sao hắn không giận chứ.

“Ta biết rồi, đại ca!” Nhìn thấy bộ dạng Phương Chấn Thiên, Phương Chấn Huyết vội vàng gật đầu nói.

Hắn là cao thủ mạnh nhất của Phương gia, ngoại trừ Phương Chấn Thiên, lúc trước chính là do hắn một lần hành động đánh bại Hoàng Phủ Vân, nhưng cuối cùng Hoàng Phủ Vân lại được Thiên Long do hắn cứu đi.

“Mặt khác, ngươi tự mình đi bắt tên nghịch tử Phương chủ quốc kia lại cho ta, dựa theo gia quy nặng nhất xử trí!” Phương Chấn Thiên lại mở miệng nói.

“A? Đại ca, đệ thấy đứa nhỏ chủ quốc này...”

“Hắn dám cấu kết với Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Viêm, cái chết của Cửu Thái đều do một tay hắn gây ra, ngươi nói xem một đứa

con trai như vậy ta lấy làm gì?” Phương Chấn Thiên giận dữ hét lên.

“Ta hiểu rồi, đại ca, người hảo hảo dưỡng thương đi, ta lập tức đi làm!” Cảm nhận được nộ khí ngập trời của Phương Chấn Thiên, Phương Chấn Huyết vội vàng mở miệng nói, cũng không dám nói thêm gì nữa.

“Đi thôi!” Phương Chấn Thiên phát phát tay, Phương Chấn Huyết lập tức hành lễ lui ra ngoài, thẳng đến khi thân ảnh Phương Chấn Huyết hoàn toàn biến mất, Phương Chấn Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi.

Tổng cộng có chín phân thân, mỗi phân thân đều áp dụng tinh hoa bản mệnh của hắn. Mỗi lần chết một phân thân, bản mệnh tinh hoa của hắn đều sẽ bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, không có thời gian mấy chục năm là đừng hòng phục hồi như cũ.

“May mà người không có tâm tư phản bội ta, nếu không hôm nay ta sẽ gọi người thật đẹp mặt!” Nhìn phương hướng Phương Chấn Huyết rời đi, Phương Chấn Thiên lạnh lùng nói, ngay sau đó gã từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu điều tức...

Mà trong động kia, Diệp Tĩnh Vũ tận mắt nhìn thấy thân thể Phương Chấn Thiên bị mình đập cho nát bấy, lại nhìn thấy một đám hồn phách của hắn bị bóp nát. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu trống rỗng, lẽ nào hắn chết như vậy sao? Hắn thật sự bị chính mình chém giết như vậy sao? Có phải quá dễ dàng hay không?

Hắn là Minh chủ cao cao tại thượng. Mặc dù đã trải qua một trận náo động, hắn có thể sẽ bị đẩy xuống chỗ ngồi của Minh chủ. Thế nhưng dù sao hắn cũng là gia đình Phương gia a, một cường giả cấp Tôn Giả, cứ như vậy mà chết sao?

“Oa...” Thời gian một khắc trôi qua, Diệp Tĩnh Vũ mới tin tưởng Phương Chấn Chân bị mình giết chết, hai hàng huyết lệ trong mắt bắn ra, thân thể quỳ mạnh xuống: “Sur tôn, đồ nhi rất cực báo thù cho ngài?”

“Báo cái rắm, đây chẳng qua chỉ là một phân thân mà thôi, bản thể của hắn vẫn còn sống rất tốt mà!” Ngay lúc này, thanh âm

vừa rồi lại vang lên, trong lời nói còn tràn đầy vẻ khinh
thường...

Năm trăm hai mươi hai Thiên Vu diệt tuyệt trận trận Thiên Vu.

“Cái gì? Một sợi phân thân?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo hư ảnh chậm rãi xuất hiện ở trước mắt, rất nhanh một đạo thân ảnh kia dần dần rõ ràng, đó là một nam tử mặc trường bào màu đen, khuôn mặt già nua, hai mắt hoàn toàn lờm xuống, nhìn qua giống như quỷ hồn.

“Đương nhiên, nếu như không phải một sợi phân thân, Thập Nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt Trận của ta chỉ còn lại không đến một phần vạn có thể giữ không được hần!” Nam tử từ tốn nói, trên mặt tràn đầy vẻ cảm khái.

“Hả? Mười hai Thiên Vu diệt tuyệt trận gì?” Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, bản thân hần chưa từng nghe qua trận pháp như vậy bao giờ.

“Ha ha, đây chính là sát trận Thái Cổ đệ nhất do năm đó Xi Vưu Ma Tôn và Chiến Thần Hình Thiên hội tụ được từ tinh huyết của Thập Nhị Thiên Vu sáng tạo ra, không biết bao nhiêu Thái Cổ Kim Tiên đã bị vây ở trong đại trận này bị giết!” Nói đến đại trận Thiên Vu này, trên mặt nam tử kia toát ra vẻ đắc ý, mà nghe vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ, lại phảng phất một tiếng sét giữa trời quang.

Xi Vưu? Hình Thiên, những người này đều là siêu cấp trâu bò thời Thái Cổ, trận hình bọn họ sáng chế ra, tự nhiên là uy lực tuyệt luân, trách không được chỉ còn lại một phần vạn không tới sức mạnh cũng đủ để cho mình và phân thân Phương Chấn Thiên mất đi lực lượng.

“Vậy ngươi là ai?” Nghe được bí mật thái cổ như vậy, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ rất hiếu kỳ về thân phận của đối phương.

“Ta là ai? Ta cũng không biết ta là ai, có lẽ ta đã từng là một người, có lẽ là một đầu ma, có lẽ là một đầu yêu, có lẽ không là gì cả, bất quá cái này lại có quan hệ gì chứ? Bây giờ ngươi

chỉ cần nói cho ta biết, người nguyện ý nghe truyền thừa của ta sao?” Trong mắt nam tử kia tựa hồ lóe ra từng trận mơ hồ, càng lúc càng mờ.

“Truyền thừa của người? Người nói cái gì mà thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt trần?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, tên gia hỏa này cái gì mà ngay cả chủng tộc nào cũng không biết?

“Không sai, sở dĩ ta tồn tại, chính là vì truyền bộ pháp trần này xuống mà thôi, đây là mệnh lệnh Xi Vu Ma Tôn giao cho ta, mặc dù người bây giờ xem ra, uy lực bộ pháp trần này không lớn., Bởi vì đã mất đi Xi Vu Kỳ làm mất trần, lực lượng chậm rãi mất đi, chỉ cần một ngày người có thể tìm được Xi Vu kỳ, liền có thể chậm rãi ngưng tụ chân thân Thập Nhị Thiên Vu, đến lúc đó trăm Tiên Diệt Thần còn không phải là chuyện dễ dàng, thế nào, truyền thừa bộ pháp trần này a?” Nam tử kia tiếp tục mở miệng nói.

“Kỳ Xi Vu? Đó là cái gì?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ.

“Hắn là một lá cờ...” Nam tử nói rất chân thành.

“...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, ta còn biết lá cờ đó là cái gì cơ chứ? Nhưng người muốn nói cho ta biết là một lá cờ không phải sao?

“Người không cần hỏi ta bất kỳ vấn đề gì khác, ngay cả chính ta cũng không biết là ai, lại càng không biết vấn đề khác, ngoại trừ liên quan đến bộ pháp trần truyền thừa, những cái khác cũng không cần hỏi ta!” Nam tử rất dứt khoát lắc đầu.

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ lập tức ngậm miệng lại, gia hỏa này nhìn qua tựa hồ là một loại Khôi Lỗi ký ức nhỉ?

“Này, người rốt cuộc có nguyện ý tiếp nhận hay không?” Nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi, nam tử kia lại mở miệng nói.

“Có điều kiện gì không? Ta nói là cần ta làm gì không?” Diệp Tĩnh Vũ tò mò hỏi, hắn vẫn không tin trên thế giới này có bữa trưa miễn phí, tuy rằng hắn đã ăn mấy lần rồi.

“Có, nếu có một ngày người thật sự có thể tìm được Xi Vu kỳ, hơn nữa hoàn thiện toà đại trần này, người phải chiêu mộ người đầu trâu nhất mạch nhiều hơn, bọn hắn đều là hậu duệ

Xi Vưu Ma Tôn, cũng không nên chặt đứt mầm móng Xi Vưu Ma Tôn!” Nam tử nói rất dứt khoát.

“Lỡ như bọn hần đã bị chặt đứt thì sao?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi.

“Cái này... Xi Vưu Ma Tôn cũng không có nói cho ta biết, dù sao tự ngươi xem rồi làm đi!” Nam tử không chịu trách nhiệm giang hai tay ra.

“Ách, vậy được rồi, nếu như không có yêu cầu khác, ta nguyện ý tiếp nhận!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, không phải chỉ là chăm sóc đầu trâu một mạch sao, nếu thật sự có thể hoàn thiện đại trận này, phải cam đoan mạch huyết mạch này tiếp tục kéo dài, còn không phải là vấn đề dễ dàng buông lỏng.

Đây mặc dù không phải bữa trưa miễn phí, nhưng cũng tuyệt đối là bữa trưa rẻ tiền không phải sao? Không ăn không ăn, ăn còn muốn ăn...

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ đáp ứng, nam tử kia bỗng nhiên biến thành một đạo bạch quang, cũng mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ có nguyện ý hay không, trực tiếp bắn vào mi tâm của hần.

Lập tức từng đạo pháp quyết huyền diệu cứ như vậy xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ đến đây, Diệp Tĩnh Vũ gần như xúc động muốn chửi ầm lên, nếu như hần có thể cưỡng ép đem những tâm pháp này đặt vào trong đầu mình, vì sao còn hỏi mình nhiều vấn đề như vậy?

“Tiểu tử, nhớ kỹ lời hứa của ngươi!” Lời này tựa hồ là tin tức cuối cùng của nam tử, sau khi tin tức này hiện lên, Diệp Tĩnh Vũ lại không nghe được nửa điểm khí tức của nam tử, mà hần lại càng cảm thấy chính mình và tòa đại trận này đang liên kết chặt chẽ với nhau.

Hai tay có chút trức trặc bắt tay ấn, trong miệng cũng yên lặng niệm chú ngữ, lập tức thấy mười hai đạo bạch quang bắn ra, trực tiếp bắn đến trước người hần, dĩ nhiên là mười hai cây xương cốt to cỡ chiếc đũa.

Trên xương điêu khắc đồ án, nhưng không biết là vì nguyên nhân nào, hay là đã từng bị phá hủy dạng gì, nhìn qua rất là

mơ hồ, thậm chí ngoại trừ một ít lời lẩm bẩm bình ra, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhìn ra cái gì khác.

Đây là pháp khí Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận sao? Chỉ cần có mười hai khúc xương màu trắng này, chính mình liền có thể bố trí thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bất cứ nơi nào.

Ai, nghe hắn nói phải tìm được cái gì Xi Vưu kỳ mới có thể chậm rãi hoàn thiện bộ trận pháp này, nếu không uy lực bộ trận pháp này sẽ chỉ càng ngày càng mỏng manh, thế nhưng mình đi đâu đó đi tìm Kỳ Vưu đây?

Ngay lúc này, tấm vải rách màu đen hắn giấu trong ngực bỗng nhiên rung động một hồi, phát ra từng đạo ánh sáng màu đen, mười hai cái cốt đũa trong tay cũng đồng thời nổi lên từng đạo ánh sáng màu trắng, vậy mà chiếu cố lẫn nhau, cuối cùng đại kỳ màu đen kia trực tiếp bay ra, lơ lửng giữa không trung, mà mười hai cái cốt đũa thì quần quanh đại kỳ màu đen, không ngừng xoay tròn.

Ánh sáng hai màu trắng đen giao tiếp, tựa như hai bằng hữu thân mật nhất đã nhiều năm không gặp nhau, cuối cùng lại hóa vì một đạo lưu quang, trực tiếp tràn vào trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ, cứ như vậy uống Đông Hoàng Chung lơ lửng ở đó...

Cảm nhận được tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ trợn mắt há hốc mồm, qua hồi lâu, miệng mới chậm rãi phun ra mấy chữ: “Vận khí của mình không phải tốt như vậy chứ? Chẳng lẽ tùy tiện tìm một mặt phá kỳ chính là Xi Vưu kỳ trong truyền thuyết kia?”

Cũng chính vào lúc này, mất đi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, cỗ lực lượng quỷ dị chung quanh đã biến mất, phía trên truyền đến mấy đạo khí tức cường đại, biết chính mình chỉ giết một cỗ phân thân Phương Chấn Thiên Diệp Tĩnh Vũ đoán được đây nhất định là người Phương gia, nào còn ở hiện trường dừng lại, dựng lên một đạo lưu quang chạy về hướng tây...

Người khổng lồ Thiên Lang năm mươi ba đứng ở vị trí thứ sáu mươi ba.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đây đưa ở đại lục Cổ Hoa, đám người Lương Tiểu Hữu cũng gặp một ít phiền toái. Bởi vì nguyên nhân đại chiến đấu hồn, cao thủ thể hệ trẻ của Đấu hồn đại lục đều phải tiến về Ma giới tìm kiếm Ma Lang Vương. Thế nhưng Ma giới rộng lớn vô ngần, mà nơi dễ dàng tìm được Ma Lang Vương nhất chính là thảo nguyên rộng lớn. Cho nên đám người Lương Tiểu Chỉ có thể suy đoán đám cao thủ thể hệ trẻ tuổi đều sẽ tới thảo nguyên Bàn Tư.

Thảo nguyên Bàn Tư Đại Thảo tại khu vực Tây Bắc Ma giới, cách xa vòng tròn Lôi Trạch, muốn đến nơi đó, nhất định phải xuyên qua một rừng rậm Thiên Tuyết thật lớn, đó là một cánh rừng mà người bình thường cũng có thể dễ dàng xuyên qua, bởi vì trong rừng rậm có các loại trái cây dại, thú con, hoàn toàn có thể cho trái cây người bình thường.

Nhưng là một khi nguy hiểm, ngay cả Thất phẩm Ma Quân cũng sẽ đau đầu, cho nên cái tên khởi thiên tuyết địa của khu rừng này, có nguy hiểm tuyệt đối và tuyệt đối an toàn.

Đám người Lương Tiểu Hữu cứ thế đi vào Thiên Tuyết Sâm Lâm, theo lý mà nói thì chiến lực của đội ngũ bọn họ hoàn toàn có thể dễ dàng xuyên qua Thiên Tuyết Sâm Lâm, nhưng mà vận khí của bọn họ lại không tốt, ngày thứ ba tiến vào rừng rậm đã gặp phải sương mù dày đặc ngàn năm khó gặp, hầu như đưa tay ra không thấy được năm ngón, hơn nữa loại sương mù này có thể ngăn cản thần niệm dò xét.

Vừa mới bắt đầu, đoàn người còn có thể đoàn kết chặt chẽ với nhau. Nhưng không ngừng có ma thú tập kích, đội ngũ bị đánh loạn, đoàn người cũng dần dần tản đi. Cuối cùng ba người Xích Di Thương, Hồ Lô, Hồ Mộng đi cùng nhau. Lương Tiểu Thuần và Lâm Hiểu Nghị đi cùng nhau. Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên, Băng Minh Minh ở cùng một chỗ.

Tuy thực lực ba người Xích Di Thương, Hồ Thương, Hồ Mộ Mộng yếu nhất, nhưng lực phòng ngự của Xích Di Thương kinh người, lực công kích của Hồ Thương kinh người, cộng thêm công kích của Hồ Mộ Mộng trong khoảng cách ngắn, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm vượt qua rừng rậm Thiên Tuyết.

Một tổ Hắc Minh Thi Hiên này tuy rằng ngoại trừ Hắc Minh Thi Hiên ra, thực lực đều bình thường, nhưng khí tức Ma tộc cao cấp trên người Hắc Minh Thi Hiên phát ra lại khiến cho đám Ma thú căn bản không dám tới quá gần, bọn chúng căn bản không bị cái gì quá nguy hiểm liên đới qua rừng rậm Thiên Tuyết.

Ngược lại, Lương Tiểu Hữu là người có thực lực mạnh nhất, bị vây khốn trong rừng rậm Thiên Tuyết, không có nguyên nhân nào khác. Tuy rằng thực lực của Lâm Hiểu Nghị đã đạt tới cảnh giới võ thần cấp năm, nhưng dù sao đây cũng không phải là y tu luyện mà đến, trong thời gian ngắn còn khó có thể sử dụng.

Cũng như chưa bao giờ gặp được một người dùng đạn pháo, người lại đột nhiên cho hắn một cái mẫu hạm hàng rào, thế nhưng hắn căn bản là không có cách nào làm được.

Mà đoạn đường này Lương Tiểu Tấn tựa như một người dạy dỗ, không ngừng dạy Lâm Hiểu Nghị thao tác tàu Hàng Mẫu hạm, thuần thực lực lượng trong cơ thể mình.

Cũng chính vì nguyên nhân như vậy nên Lương Tiểu Tứ hầu như không xuất thủ, chỉ có Nhâm Bình Lâm Nghị và ma thú trong rừng rậm chém giết, dọc đường đi tới, thực lực Lâm Hiểu Nghị đang không ngừng tăng lên, sức chiến đấu của hắn cũng tăng lên trực tiếp, thế nhưng không biết là vì Lương Tiểu hay là tùy ý làm vậy, bởi vì vận khí của bọn họ thật sự không tốt. Biên chiến như vậy mà dẫn tới sinh vật nguy hiểm nhất của rừng rậm, Thiên Lang Cự Nhân.

Đây là một loại quái vật thân cao hơn ba trượng, đầu là đầu sói, thân thể lại là hình người khổng lồ, thân thể của bọn chúng cực kỳ cường hãn, lực lượng cũng cực lớn, hơn nữa tốc độ cũng cực nhanh, điểm quan trọng nhất, đây là một loại sinh

vật quần cư, coi như là Cửu phẩm Ma quân gặp phải loại sinh vật này, phản ứng đầu tiên cũng là bỏ trốn mất dạng, không có ai nguyện ý cùng loại sinh vật như vậy đánh nhau.

Nhìn thấy trên trăm con cự nhân Thiên Lang trước mắt, hai mắt của Lương Tiểu Đồng và Lâm Hiểu Nghị đều trở nên to hơn, chẳng lẽ nguyên nhân là vì trước khi xuất phát không có thấp hương sao? Loại cự nhân Thiên Lang cự nhân một vạn lần cũng chưa chắc gặp được đã bị bọn người mình gặp phải?

“Hiểu Nghị, trận này ngươi tiến bộ rất nhanh, hiện tại cho ngươi khảo nghiệm một lần cuối cùng, giết những cự nhân Thiên Lang này, ngươi liền thuận lợi xuất sư, cho nên ngươi không cần khách khí với ta, lên đi!” Lương Tiểu rất là khách khí, vỗ vỗ vào Lâm Hiểu Nghị. Ngay sau đó, trong ánh mắt Lâm Hiểu Nghị rất mờ mịt, một cước đạp mạnh lên mũi của y, thân thể Lâm Hiểu Nghị lập tức giống như mũi tên lửa, bay thẳng về phía cự nhân Thiên Lang.

Còn Lương Tiểu Lương, dưới chân là một vệt dầu, mang theo Công Tôn Lộ chạy ra ngoài...

Nhìn những cự nhân đầu sói thân cao hơn ba trượng, nhìn Lang Nha bổng trong tay bọn họ, nhìn Lương Tiểu Dĩ không nghĩa khí, sắc mặt Lâm Hiểu Nghị lập tức trở nên trắng bệch như nền...

“Thiếu gia, cứu mạng ta với!” Miệng hô to Diệp Tĩnh Vũ, Lâm Hiểu Nghị đã rút thanh chiến đao màu đen của mình ra, đánh về phía cự nhân Thiên Lang. Y đã không còn lựa chọn nào khác.

“Coong...” một tiếng, một đao của Lâm Hiểu Nghị trực tiếp chém lên lang nha bổng của cự nhân Thiên Lang, đao khí sắc bén chém lang nha bổng thành hai nửa, thân đao đen thui hung hăng chém lên vai cự nhân Thiên Lang Cự Nhân.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Thân thể của cự nhân Thiên Lang thực sự quá cường hãn, đao khí của nó sắc bén dị thường, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng phá được da ngoài của cự nhân Thiên Lang mà thôi. Chiến đao màu đen kia thậm chí da thịt của cự nhân

Thiên Lang cũng phát ra âm thanh như kim loại ma sát với nhau.

“Ngao ô ô...” Một cự nhân Thiên Lang bị chém trúng giữa mặt lên trời thét dài, trực tiếp ném đi nửa cây Lang Nha bổng trong tay, một trảo liền đánh về phía thân thể Lâm Hiểu Nghị.

Tốc độ của nó cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt, một trảo kia đã tới trước người Lâm Hiểu Nghị. Trong lòng Lâm Hiểu Nghị kinh hãi, muốn rút chiến đao ra ngăn cản. Thế nhưng chiến đao kia lại kẹt ở xương vai của cự nhân Thiên Lang, trong thời gian ngắn khó mà rút ra được.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể bỏ đao tránh đi, hữu kinh vô hiểm tránh được một trảo của cự nhân Thiên Lang này. Mấy cự nhân không hề khác đã nhào tới.

Thân thể của bọn họ cực lớn, tựa như một bức tường thịt dày đặc, vây Lâm Hiểu Nghị vào giữa. Bốn năm cây Lang Nha bổng to như vạc nước đập xuống đầu Lâm Hiểu Nghị.

Lang Nha Bổng to như vậy nếu thật sự nện lên người Lâm Hiểu Nghị, cho dù võ thần của hắn có ngũ trọng thiên cũng sẽ bị đập tan thành từng mảnh nhỏ.

Nếu đổi lại là Lâm Hiểu Nghị trước kia, chắc chắn khó có thể ngăn cản nhiều công kích như vậy. Thế nhưng sau khi Lương tiểu nhân trải qua đặc huấn kinh khủng kia, trong mắt Lâm Hiểu Nghị lóe lên một tia kiên quyết, đao khí trên người không ngừng phun ra, cả người bỗng nhiên hóa thành một thanh Thiên Đao, chạy về phía cự nhân Thiên Lang vừa bị mình chém trọng thương kia...

“Ầm ầm...” Mấy cây Lang Nha bổng tráng kiện nện mạnh xuống mặt đất tạo thành một cái hố to trên mặt đất. Thân thể Lâm Hiểu Nghị đã đâm vào người cự nhân Thiên Lang, trực tiếp đánh bay gã ra ngoài. Đao khí sắc bén còn lưu lại đao đao vết máu trên người cự nhân...

“Tiểu tử này không tệ, nhanh như vậy đã biết rõ nên bóp chặt thế nào, có thể trong khoảng thời gian này mà phản ứng lại thì nên ra tay với ai, thiên phú thật sự không tệ!” Cách đó không

xa, Lương Tiểu trốn trên một gốc cây cũng rất hài lòng nhẹ gật đầu.

“Thật không?” Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên sau lưng hắn...

Chương Truy Sáu4, quỷ dị...

Thanh âm này xuất hiện đột ngột như thế, nếu như Lương Tiểu Nhân là một người, có thể bây giờ đã bị hù chết ngay rồi. Nhưng cho dù gã là cương thi, cũng bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, thân thể càng nhịn không được mà run rẩy một hồi, bước một bước, đã bước ra mấy trăm bước.

Về phần Công Tôn Lộ, cũng là đánh về phía chỗ hấn vừa đứng, duỗi ra một đôi bàn tay trắng nõn mịn màng, vỗ vào hư không.

“Bốp...” một tiếng, có điều không phải Công Tôn Lộ đánh trúng người khác, mà là nàng bị một chưởng trực tiếp đánh bay, thân thể trực tiếp bay ra ngoài, liên tục đập gãy mấy cây đại thụ, lúc này mới ngừng lại, một thân gân cốt phát ra thanh âm răng rắc rắc rắc, suýt nữa không biết gãy mất bao nhiêu cái xương sườn.

Mà chỗ nàng công kích, lại từ từ xuất hiện một bóng người, một gã nam tử tướng mạo coi như anh tuấn xuất hiện ở đó, chỉ bất quá trên mặt có một cái ma văn thật dài, nhìn rất là yêu dị.

Quanh người hấn không có nửa điểm khí tức, không có sinh khí, cũng không có tử khí, thậm chí không có một điểm ma khí. Nếu không phải mắt thường nhìn thấy, còn tưởng rằng đó chỉ là một không khí, thế nhưng Lương Tiểu lại rõ ràng cảm giác đây không phải là một cái ảo ảnh, mà là tồn tại chân thật.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?” Lương Tiểu Hữu vỗ vỗ ngực của mình, nhìn thoáng qua Công Tôn Lộ đang bò dậy trên mặt đất, từ từ trấn định lại.

“Ta là ai? Ngươi nói xem ta là ai?” Nam tử kia nở nụ cười quỷ bí, thanh âm của hấn hiện ra trung tính...

“Mẹ nó, lão tử làm sao biết ngươi là ai. Chẳng lẽ ngươi là nhi tử thất lạc nhiều năm của lão tử? Nhưng ta nhớ là lão tử không

gieo trồng ở Ma giới a?” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, mắng to.

“Ha ha, tại sao lại là con chứ? Chẳng lẽ không thể là con gái sao?” Nghe Lương Tiểu nhưng mắng, nam tử kia chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười nói.

Nhìn thấy nụ cười không thềm để ý kia của hắn, Lương Tiểu Tứ chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại đi, đây là người nào vậy? Chẳng lẽ là một thằng điên? Thế nhưng tên điên lại có thực lực mạnh như vậy sao?

“Lão tử có thể không sinh ra được nữ nhi xấu xí như ngươi không? Mẹ nó, ngươi nhỏ nhỏ vào, bộ dạng ngươi khó coi như vậy, mẹ ngươi cũng nhất định khó coi, lão tử làm sao có thể xử được, ngoan ngoãn gọi tên ra, ngươi rốt cuộc là ai?” Lương Tiểu hầm hừ.

“Sửu? Ta rất xấu sao?” Vừa nghe Lương Tiểu nói mình xấu, vẻ tươi cười trên mặt nam tử kia lại biến mất, thay vào đó là một bộ dạng rất tức giận, hắn thậm chí không biết từ đâu lấy ra một bảo thạch không khác gì một tấm gương, còn không ngừng xử lý tóc của mình? Tựa hồ như nhìn mình xấu chỗ nào?

Chứng kiến hành động của nam tử này, Lương Tiểu Hữu thâm ác hán trong lòng, xem ra bản thân không chỉ gặp một tên điên, mà còn biến thái.

“Đương nhiên xấu, ta lớn như vậy, con mẹ nó chưa từng thấy người xấu như vậy? Ta thậm chí còn không biết con mẹ ngươi là nam hay nữ, không đúng, mẹ ngươi, nhưng ngươi rốt cuộc là nam hay nữ hả? Ài, ngươi xấu như vậy, là nam nhân sẽ hù chết con bò cái, là nữ nhân sẽ hù chết khủng long, ta để ý tới cái này làm gì?” Lời mắng chửi liên tiếp từ trong miệng Lương Tiểu Nhi phun ra ngoài, không lưu tình chút nào.

Nghe được lời nói độc địa như vậy, sắc mặt nam tử không ngừng biến ảo, hiển nhiên cũng giống như tức muốn nổ phổi.

Hai tay Lương Tiểu Hữu đã nắm chặt lại với nhau, lực lượng trong cơ thể cũng bắt đầu chảy ra không ngừng, gã đã chuẩn bị sẵn tùy thời nam tử sẽ nổi điên lên. Một khi gã xuất hiện sơ

hở, gã sẽ dùng lực lượng mạnh nhất giết chết gã, biến thái như vậy tuyệt đối không thể xem thường được.

Nhưng ngay lúc nam tử gần như muốn phát cuồng, ngay lúc Lương Tiểu Tỳ định ra tay, nam tử kia lại đột nhiên mỉm cười với Lương Tiểu...

“Người ta xấu thật sao?” Một âm thanh mềm mại từ trong miệng nàng truyền ra...

Đúng vậy, thời khắc này, khuôn mặt nàng đã xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, thế nhưng rốt cuộc là thay đổi chỗ nào thì Lương Tiểu Song lại không nhìn ra được. Nhưng gã lại cảm giác rõ ràng được gã đã biến thành nàng, trên mặt vẫn còn một ma văn kia, chẳng qua lúc này nhìn lại thì ma văn này đầy kiêu mị.

Da thịt của nàng trắng nõn mềm mại, ngũ quan của nàng rất là tinh xảo, trên mặt nàng thậm chí không có một chút tỳ vết, nhưng là khuôn mặt như nàng so với vừa rồi cũng không có khác biệt gì quá lớn, nàng vẫn là hắn, bất quá nàng lại hoàn toàn biến thành nàng.

Lúc này Lương Tiểu Hữu mới phát hiện, nàng không có yết hầu, nói cách khác, nàng thật sự là một nữ nhân.

Một nữ nhân có dáng dấp hơi giống nam nhân, nhưng lại vô cùng xinh đẹp...

Lương Tiểu Tứ sửng sờ, rốt cuộc chuyện này là sao? Là ảo giác của mình hay là nàng ta đúng là một nữ? Nhưng vì sao vừa rồi mình lại coi nàng ta như một người đàn ông chứ?

Nói một câu lương tâm, giờ phút này trong mắt Lương Tiểu Tỳ, nàng thật sự là một đại mỹ nữ, khuôn mặt của nàng thậm chí còn xinh đẹp hơn cả yêu thú, nếu như mạnh mẽ muốn nói những khuyết điểm, đó chính là bộ ngực của nàng thực sự quá phẳng.

Ừm, không phải bình thường, quả thực là sàn nhà bóng loáng...

Đúng rồi, sao lại bằng phẳng như vậy? Lương Tiểu Khả trong lòng run lên bần bật, nhưng một bàn tay trắng nõn nhỏ bé đã đi

tới trước ngực mình, một cỗ lực lượng khổng lồ đột nhiên bộc phát...

“Mẹ nó...” Lương Tiểu tức giận, thân hình cấp tốc lui lại, tốc độ thân là cương thi đã đạt đến cực hạn.

Nhưng cứ như vậy, hắn vẫn không thoát khỏi một chương của cô gái kia, một luồng hào quang màu bạc nổ tung ngay trước ngực hắn...

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp chấn hắn bay ra ngoài, cũng không biết đánh gãy bao nhiêu cây đại thụ mới ngừng lại, ngực đã sớm huyết nhục mơ hồ, thậm chí ngay cả xương trắng đều nổ tung.

Thân thể của hắn đã trải qua Cửu U Chi Thủy tôi luyện, so với trước kia cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, bây giờ vậy mà bị tác thành dạng này, đủ để nhìn ra một kích này uy lực lớn bao nhiêu.

“Con mẹ nó, người không tệ, nhưng lão tử chưa từng thấy bộ ngực phẳng như vậy. Không đúng, bộ ngực này con mẹ nó là bộ ngực, quả thực là một cái sân máy bay, hay là một cái máy bay bị nổ ra rồi!” Lương Tiểu Tức giận mắng to một lần nữa, Cửu U khí trong cơ thể điên cuồng phun trào, từng đoàn sương đen quấn quanh lồng ngực, không ngừng chữa trị thương thể của hắn.

Nữ tử kia không biết phi cơ tráng là cái gì, nhưng cũng nghe ra được đây tuyệt đối không phải là một câu hay ho, sắc mặt yêu mị lộ ra thần sắc tức giận, vươn tay ngọc ra, đánh một chương về phía Lương tiểu thư.

“Con mẹ nó, người tưởng ta sợ người chắc?” Lương Tiểu Tức giận hừ một tiếng, lực lượng trong cơ thể lại một lần nữa điên cuồng vận chuyển, giờ tay ra nghênh đón nữ tử kia.

Sục Túc nở nụ cười quỷ quyệt.

Trên đầu quyền của hắn nổi lên đạo đạo quang mang màu xám, đó là tràn ngập thi khí ăn mòn, một ít cây cối chung quanh vừa mới nhiễm phải thi khí như vậy, liền nhanh chóng khô héo xuống. Thế nhưng cái tên kia không biết rốt cuộc là nam nhân hay nữ nhân, nàng lại không thèm để ý chút nào, trên tay của một con Triều Ngọc cũng nổi lên một trận ngân quang, cuối cùng va chạm với một quyền của Lương Tiểu Nhi...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, quang mang màu bạc cùng quang mang màu xám trong nháy mắt nổ tung, Lương Tiểu Nhi bị chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, năm đấm và toàn bộ cánh tay nổ bể ra, huyết nhục hoa trắng kia tựa như máy xay thịt bị ném vào, bị quấy đến nát bấy, lộ ra xương cốt màu vàng nhạt kia...

Về phần nữ tử kia, bất quá chỉ lùi lại một bước, cánh tay có chút run nhẹ mà thôi, chỉ một kích này, cũng đủ để nhìn ra chênh lệch giữa hai người.

Cửu U Chi Khí lại một lần nữa quán quanh cánh tay. Chỉ trong chốc lát, từng vòng huyết nhục đã dài ra, mà trên mặt Lương Tiểu Nhi cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Nữ nhân này, sức mạnh của nữ nhân này thật mạnh, rốt cuộc nàng là ai?

Thế nhưng nhìn Công Tôn Lộ đã đứng dậy, khóe miệng Lương Tiểu Nhi lại một lần nữa lộ ra nụ cười tà ác.

“Đi chết cho ta, Cửu U bạo!” Lương Tiểu Nhi trong miệng hét lớn một tiếng, nắm chặt tay phải, hung hăng đấm ra một quyền, một chùm sáng màu xám đen bắn thẳng ra.

Nhìn thấy chùm sáng bắn thẳng đến, ánh mắt nữ tử lộ ra vẻ khinh thường, thân thể muốn tránh ra, thế nhưng cây cối chung

quanh lại đột nhiên sống lại, vô số dây leo quấn lấy thân thể của nàng, quấn chặt lấy nàng.

Nữ tử kinh hãi, lại một lần nữa trong cơ thể bắn ra đạo đạo quang mang màu bạc, đem vô số dây leo kia quấy nát bấy. Thế nhưng kể từ đó, nàng cũng khó có thể tránh thoát một quyền toàn lực của Lương Tiểu.

Một chùm sáng màu đen không lưu tình chút nào bắn thẳng ngực nàng, xuyên thẳng ngực nàng một lỗ máu lớn chừng quả đấm.

Máu tươi màu bạc nhỏ xuống từng giọt, thân thể của nàng liên tục lui về phía sau.

“Đi chết đi, cái sân phi cơ này!” Lương Tiểu Khả nhẹ nhàng cười, thân thể nhào tới trước mặt nữ tử, bàn tay biến thành móng vuốt sắc bén, chộp thẳng vào Thiên Linh Cái của nữ tử.

Thừa dịp người bệnh, muốn lấy mạng người, đây chính là tôn chỉ của hắn...

“Xoạt...” một tiếng, Lương Tiểu Nhất trực tiếp một trảo phá vỡ thiên linh cái của nữ tử, thi khí không lồ điên cuồng tràn vào thân thể nữ tử.

“A...” Cô gái kêu lên thê thảm.

Lương Tiểu Thuần đang định hấp thu tinh khí của cô gái kia thì đột nhiên thân thể nàng run rẩy một trận, Lương Tiểu kinh hãi, bản năng lui về phía sau nhưng vẫn chậm rãi vỗ một cái. Thân thể kia trực tiếp nổ tung thành ngân quang đầy trời, lực lượng cực lớn lại một lần nữa nổ bay thân thể Lương Tiểu Tỳ ra ngoài, lần này thương tích không chỉ ở ngực., Trên khuôn mặt hắn, bụng dưới, bắp đùi, cánh tay, lồng ngực của hắn, kể cả lồng ngực toàn bộ bị nổ nát bấy, toàn bộ thân thể phía trước huyết nhục mơ hồ, thậm chí nửa bên mặt hắn cũng bị nổ tung xuống, ngay cả xương đầu cũng bị nứt vỡ, óc trắng sáng theo vết nứt kia rơi ra ngoài...

Lấy vị trí nữ tử kia tự bạo làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm trượng rừng rậm trong vụ nổ này biến mất vô tung vô ảnh, hiện trường trực tiếp xuất hiện một hình tròn khu vực chân không...

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu bị tạc thành dạng này, thân thể Công Tôn Lộ đã nhào tới, lực lượng Mộc thuộc về nàng không ngừng tràn vào trong cơ thể Lương Tiểu Nhị.

Cũng chỉ có Lương Tiểu có thể hưởng thụ sinh khí mạnh mẽ như vậy, những cương thi khác nếu đựng một chút sinh khí như vậy thì không khác gì so với Hộ Sương.

Hơn nữa còn có lực lượng của bản thân Lương Tiểu, chỉ trong vài hơi thở, hắn đã khôi phục lại hình dáng ban đầu, chỉ có điều nhìn qua thì đã say sưa hơn nhiều.

“Mẹ nó, lão tử còn tưởng ngươi lợi hại cơ à? Bây giờ còn chưa phải bị lão tử giết chết, chỉ là cái con của ngươi không thể có chút đạo đức, chết cũng chết hết cả rồi, còn muốn nổ lão tử một lần, ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể nổ chết lão tử sao?” Dưới sự nâng đỡ của Công Tôn Lộ, Lương Tiểu Khả từ dưới đất đứng lên, nhìn về phía hư không mắng loạn một hồi.

Trận nổ vừa rồi suýt nữa đã nổ tung đến căn nguyên linh hồn của hắn, sao hắn không tức giận cho được?

“Hi hi, người ta vừa rồi chẳng qua chỉ đùa với ngươi thôi mà, lực lượng của ngươi rất không tồi, làm nam nhân của ta thế nào? Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi!” Nhưng ngay lúc này, thanh âm của nữ tử kia lại lần nữa truyền đến, lần này, so với vừa rồi còn kiêu mị hơn, mà những ngân quang rải rác xung quanh cũng bắt đầu không ngừng hội tụ, cuối cùng lại ngưng tụ thành một nữ tử trần trụi tuyệt mỹ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, bắp đùi thon dài, không có lấy một chút bánh bao, chỉ có điều ngực của nàng vẫn nhỏ như vậy, nhỏ gầy như không đáng kể...

Lương Tiểu Khả trong thời gian ngắn không phản bác được, hắn thật sự khó mà tin nổi, không ngờ nàng vẫn còn sống, tự bạo to lớn như vậy mà nàng vẫn còn có thể sống sót, điều này sao có thể?

Đương nhiên, về phần đề nghị của nữ tử, hắn trực tiếp bị hắn xúc phạm, hắn là thích mỹ nữ không tệ, nhưng hắn đều thích loại mỹ nữ đại mị như vậy sao? Bất kể là yêu kiều cũng tốt,

hay là Lôi Thạc cũng vậy, nữ nhân nào không phải là bộ ngực to lớn, để hấn cùng loại nữ nhân như máy bay này ngủ, hấn sẽ cảm giác mình đang ôm một nam nhân.

Vừa nghĩ tới loại cảm giác này, hấn ta lại đỏ mồm một trận.

“Sao? Chẳng lẽ ngươi không đáp ứng?” Nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Lương tiểu, trên mặt nữ tử lộ ra một tia không kiên nhẫn.

“Lão tử đối với loại nữ nhân không có ngực như ngươi không dám hứng thú!” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, trực tiếp mắng.

“Ngươi...” Cô gái lại tức giận.

“Lão tử thật không hiểu, thân thể của ngươi lại có thể gây dựng lại, nhưng cái con mẹ ngươi không thể làm một bộ ngực lớn một chút thì sao? Chẳng lẽ phi cơ tròng rất thoải mái sao?” Nữ tử đang muốn nổi giận thì đã bị Lương Tiểu Lai cắt ngang.

Cô gái hít một hơi thật sâu, sắc mặt vô cùng khó coi, có người con gái nào mà không muốn bộ ngực mình lớn thế này, thế nhưng mình lại bị tên tử tử chết tiệt kia hạ nguyên rửa, chỉ cần không trừ đi nguyên rửa thì bộ ngực của mình vẫn không thể lớn lên, mà vẫn trên mặt mình cũng sẽ không biến mất., Minh có thể có biện pháp nào chứ? Trừ phi mình có thể cùng một nam nhân hợp hoan, chỉ là Thiên Lang bộ tộc vốn là thân cao lớn, sở dĩ nàng lớn lên nhỏ như vậy, cũng là vì nguyên nhân nguyên rửa, ở trong tộc, nàng căn bản không tìm được nam nhân xứng đôi, hơn nữa phong ấn của nàng không loại trừ được., Một ngày nàng không thể rời khỏi Thiên Tuyệt sâm lâm, nếu không sẽ bạo thể mà chết, cho nên nàng vẫn luôn ở lại Thiên Tuyệt sâm lâm săn bắn, thế nhưng Thiên Tuyệt sâm lâm này lớn như vậy, tộc nhân nàng có thể không chế chỉ có mấy người như vậy, thử hỏi, làm sao nàng có thể tìm được người thích hợp?

Hiện tại thật vất vả mới gặp được một người phù hợp, hấn không đáp ứng cũng thôi đi, còn mắng mình như thế, quả thực là có thể nhin sao mà không thể nhin...

Nữ tử trong cơn phần nộ đột nhiên nghĩ tới điều gì, vốn đang phần nộ nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười quý dị...

Chương Truy Sáu, cường đoạt.

“Ta đánh cược với ngươi, ngươi nhất định có thể trở thành nam nhân của ta, ngươi có tin hay không?” Trên mặt nữ tử bỗng nhiên lộ ra một nụ cười sáng chói.

“Mẹ nó, trừ phi bộ ngực của ngươi có thể lập tức lớn lên, lão tử chỉ thích nữ nhân bộ ngực lớn!” Lương Tiểu Hữu mắng to, một bộ căn bản không có khả năng.

“Thật không? Vậy nếu ta ngăn được mạng của hắc thì sao?” Nữ tử cười quỷ dị, ngón tay ngọc chỉ sang một bên. Lương Tiểu Hữu đưa mắt nhìn qua, liền thấy Lâm Hiểu Nghị vừa rồi vẫn còn sống sờ sờ đã bị đánh cho không còn hình dạng, tựa như một cây kẹo da trâu bị Thiên Lang Cự Nhân xé trong tay.

Về phần chiến đao của hắc, càng là không biết ném ở nơi nào, đến lúc đó cách đó không xa, thấy được vài mảnh sắt vụn...

“Ngươi dùng hắc uy hiếp ta? Ha ha, ngươi cũng quá coi trọng giá trị của hắc rồi. Nói thật cho ngươi biết, hắc chẳng qua chỉ là một tên nô tài của lão tử mà thôi. Ngươi nói xem, lão tử có phải vì một tên gia nô mà khuất phục dưới âm uy của ngươi không?” Lương Tiểu Doãn cười ha hả.

“Không biết sao?” Cô gái cười lạnh, rồi giọng nói rơi xuống, người khổng lồ xách theo Lâm Hiểu Nghị chộp lấy cánh tay Lâm Hiểu Nghị, dùng sức vặn một cái, chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên. Cánh tay phải của Lâm Hiểu Nghị bị kéo đứt, một mảng lớn huyết nhục rớt ra, Lâm Hiểu Nghị vốn đã hôn mê bất tỉnh khẽ hừ một tiếng rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Khóe mắt Lương Tiểu nhưng giật giật, nhưng trên mặt hắc vẫn lộ ra bộ dáng dừng dừng.

“Ta đã nói rồi, ngươi cứ việc hủy hắc đi, đường đường các ông đây, sao lại khuất phục dưới âm uy của ngươi chứ!” Khuôn mặt Lương Tiểu tràn đầy khinh thường.

Thế nhưng lời của hắn vừa mới rơi xuống, Thiên Lang Cự Nhân kia lại dùng sức một hồi, cánh tay khác của Lâm Hiểu Nghị cũng bị chặt đứt.

“Con mẹ ngươi, giết người cũng chỉ là gặt đầu, ngươi tra tấn hắn như vậy có là gì? Hiểu Nghị, đừng trách lão tử lòng dạ độc ác, thay vì để cho bọn chúng tra tấn ngươi như vậy, không bằng lão tử tiễn ngươi một đoạn đường đi!” Lương Tiểu Đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể trực tiếp hướng Lâm Hiểu Nghị và mấy cự nhân Thiên Lang chạy tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã tới trước người cự nhân Thiên Lang, giờ tay đánh ra một quyền về phía đầu của Lâm Hiểu Nghị.

“Ha ha, ngươi muốn cứu hắn, làm sao có thể?” Một âm thanh lạnh như băng từ trong miệng nữ tử kia truyền ra, ngay sau đó thân ảnh của nàng bỗng nhiên đi tới trước người Lương Tiểu Khả, một tay trực tiếp bắt lấy nắm đấm của Lương Tiểu Nhị. Vốn còn định đột nhiên tốc độ nhanh hơn, nhưng Lương Tiểu lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng nắm lấy nắm đấm của mình, quán quanh khí lực lớn như vậy, vậy mà cũng khó mà tránh thoát được.

“Mẹ nó, lão tử muốn giết hắn, cứu hắn làm gì, con mẹ nó ngươi không thể cho hắn thống khoái sao?” Lương Tiểu nổi giận, lập tức rút nắm đấm về, rất là oán giận nói.

“Tại sao ngươi không cho ta một cái thống khoái đi? Chẳng lẽ nam nhân làm ta thật sự rất ủy khuất ngươi? Ngươi phải biết thân phận của ta, ta chính là con gái tộc trưởng Thiên Lang bộ tộc, chộp nhô, lấy thân phận cao quý như ta chẳng lẽ còn không xứng với ngươi sao?” Ma ni thấy loại nam nhân này cũng không muốn làm mình, lửa giận trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

“Ta nói rồi, lão tử không thích nữ nhân không có ngực!” Ý chí của Lương Tiểu rất kiên định, con mẹ nó là cái người gì chứ? Đánh đập, đánh cho cướp nam nhân rồi phải không?

“Nhưng nếu như ta nói cho ngươi biết, một khi ta trở thành nữ nhân, bộ ngực sẽ lớn lên thì sao?” Ma ni đột nhiên cười một

tiếng.

“Hả? Thật sao?” Hai mắt Lương Tiểu Điểm sáng ngời, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ lại phát sinh quan hệ với mình, sẽ mọc ngực sao?

“Ân, đương nhiên là thật, chẳng qua ta từ nhỏ đã bị tỷ tỷ của ta nguyên rửa mà thôi, mà phương thức loại bỏ nguyên rửa chính là giao hảo với một người đàn ông!” Ma ni rất nghiêm túc gật đầu.

“Ồ? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Mắt Lương Tiểu sáng lên.

“Ừ, chỉ đơn giản như vậy thôi!” lướt chai gạt đầu lia lịa.

“Vậy tại sao người không tìm nam nhân nào khác giao hảo? Muốn tìm ta?” Lương Tiểu cũng không cho rằng thiên hạ có chuyện tốt như vậy, mặc dù hẳn cảm giác mình đủ anh tuấn, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ gặp người ta yêu a.

“Những người này chính là tộc nhân của ta, chẳng lẽ người muốn ta cùng bọn họ kết giao sao?” Mâu phổ phẫn nộ chỉ vào những cự nhân Thiên Lang kia quát.

Lương Tiểu nhìn lại thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, lại nhìn những cự nhân Thiên Lang thân cao như ngựa kia, tựa hồ thật sự không có khả năng đi giao hảo? Chẳng lẽ Thiên Lang Cự Nhân không có người nào tương xứng với nàng sao?

“Tộc nhân chúng ta đều cao hơn hai trượng, coi như là nữ tính cũng là hai trượng, ta trúng nguyên rửa mới có thể biến thành dạng này, cho nên ở trong tộc căn bản là tìm không thấy người xứng đôi, hơn nữa nguyên rửa một ngày không diệt trừ, ta liền một ngày không thể rời khỏi Thiên Tuyệt sâm lâm!” Tựa hồ nhìn ra Lương Tiểu Lỗi hoài nghi, chen chúc lại giải thích.

“Thật sao?” Lương Tiểu dường như tinh thần tỉnh táo lại.

“Thật sự, ta có thể thề với Lang Thần!” Ma ni rất nghiêm túc gật đầu.

“Nhưng ta đã có vợ rồi mà!” Lương Tiểu Hữu lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Không sao, ta không ngại làm thiếp!” Cũng không biết có phải thật là chưa từng gặp nam nhân thích hợp hay không, hay là vì nguyên nhân gì khác, giờ phút này ma men giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

“Nhưng ta rất hoa tâm nha, bên ngoài ta có rất nhiều nữ nhân mà!” Lương Tiểu Hữu tiếp tục nói.

“Nam nhân nào có gì không tôn tâm, nữ nhân trong tộc chúng ta đều là phụ thân của phụ thân ta, ta một chút cũng không để ý!” Ma Ni lại thề son sắt nói.

Nhìn thấy mẫu vải rất nghiêm túc, Lương tiểu nhân tỉ mỉ đánh giá bộ ngực bằng phẳng của nàng cùng với vóc người cao gầy kia dường như vẫn còn đang giãy dụa. Chẳng lẽ mình thật sự muốn cùng một nam nhân như vậy lên giường? Sau này có thể lưu lại di chứng gì không?

“Rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không? Nếu ngươi không thích ta, cho dù là ly gián cũng không sao cả, ta không cần ngươi phụ trách với ta...” Ma ni thấy Lương Tiểu vẫn còn do dự, lại một lần nữa mở miệng nói.

“Ách, thì ra ngươi chỉ là vì giải trừ nguyên rủa, nhưng cũng không sao cả. Ta là người tốt tốt nhất trên thế giới này, thích làm việc thiện nhất. Lần này thì giúp ngươi đi, nhưng mà tên gia hỏa này dù sao cũng là gia nô của huynh đệ ta, cứ như vậy lại bị các ngươi vạch trần thành bộ dạng này...” Lương Tiểu Kiệt cố ý kéo dài giọng điệu...

“Các ngươi còn không mau thả hắn ra!” Ma ni thấy Lương Tiểu Hữu đồng ý, trên mặt nở một nụ cười xinh đẹp, trực tiếp hạ lệnh cho những cự nhân Thiên Lang kia.

Người khổng lồ Thiên Lang kia cũng coi như là nghe lời, ma sát vừa mới rơi xuống, tay Lâm Hiểu Nghị nhẹ nhàng đặt xuống, rầm một tiếng, thân thể Lâm Hiểu Nghị nặng nề rơi trên mặt đất, đau đớn kịch liệt lại một lần nữa khiến hắn tỉnh lại.

“Đây là Thiên Lang Nguyên Đan, ngươi cho hắn ăn vào, nhiều nhất là bảy bảy bốn mươi chín ngày, sức mạnh của hắn liền có

thể khôi phục như thường.” Ma Liệt móc ra một đồng lớn
đan được màu bạc, giao cho Lương Tiểu Nhi.

Nàng là Chương sáu trăm sáu mươi?

Lương Tiểu cũng không khách khí, trực tiếp ném cho Công Tôn Lộ, Công Tôn Lộ lĩnh hội, lập tức đi đến bên cạnh Lâm Hiểu Nghị nhặt cổ tay bị đứt lên, nối lại cho gã ăn, lập tức thấy từng đạo ngân quang lập loè, miệng vết thương trên vai Lâm Hiểu Nghị dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn nối lại.

Chỉ có điều tổ chức bên trong còn chưa hoàn toàn khép lại, không thể tự lý lẽ, cần Công Tôn Lộ đỡ mới có thể đứng lên được.

Nhìn thấy bộ dạng này, Lương Tiểu rất là hài lòng nhẹ gật đầu, lúc này mới quay sang lượt nói: “Có thể cho ta nói riêng với hấn một câu không?”

“Ừ...” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lương tiểu nhân, đã nhận định Lương tiểu nhân chính là tấm lượn của nam nhân mình, rất nhu thuận khẽ gật đầu, vẫy vẫy tay với mấy người khổng lồ Thiên Lang, sau đó đoàn người trực tiếp lui ra ngoài mấy trăm trượng, để cho Lương Tiểu Điềm và Lâm Hiểu Nghị lưu lại một không gian lớn.

Nhìn thấy ma ni ngoan ngoãn lui ra ngoài mấy trăm bước, Lương Tiểu Hữu thở dài một tiếng, trực tiếp hướng Công Tôn Lộ sử dụng một phát, nắm lấy thân thể Lâm Hiểu Nghị, tốc độ cao nhất chạy qua bên kia.

Công Tôn Lộ lĩnh hội, cũng không thấy nàng đọc chú ngữ gì, chỉ một tay điềm một cái, những cây cối xung quanh điên cuồng sinh trưởng, không ngừng quán lấy đám người khổng lồ Thiên Lang và Ma Nhiễm.

“Người... người làm cái gì vậy?” Nhìn thấy Lương Tiểu Tâm cõng Lâm Hiểu Nghị lập tức bỏ chạy, ân cần giật mình kêu ầm lên.

“Thật có lỗi, ta thật sự không có hứng thú đối với nữ nhân bằng phẳng. Việc của ngươi ta thật sự không cách nào giúp được, cảm tạ hảo ý của ngươi, sau này sẽ không còn thời gian nữa đâu!” Lương Tiểu Thuần vừa nói, bước chân lại càng nhanh hơn.

Mẫn giận dữ, mái tóc dài không gió mà bay, trong cơ thể lấp lóe từng đạo ngân quang, thân thể hóa thành một đạo ngân quang đuổi theo Lương Tiểu. Thế nhưng cành cây Công Tôn Lộ khổng lồ chế thực sự quá rậm rạp, trong khoảng thời gian ngắn, hại thật sự rất khó xuyên qua.

“Ngươi là của ta, nhất định là của ta!” Ma ni hô to, một thanh dao găm màu bạc xuất hiện trong tay bà ta, điên cuồng chém vào đám cây cối kia. Bà ta ghét nhất là người khác lừa gạt bà ta. Hôm nay Lương Tiểu Nhi dám lừa gạt bà ta, là hoàn toàn chọc giận bà ta.

Nhưng Lương Tiểu Đế đâu để ý nhiều như vậy, công theo Lâm Hiểu Nghị chạy như điên trong rừng, có Công Tôn Lộ yểm hộ, rất nhanh đã kéo được khoảng cách với đám người Ma ni.

“Ha ha, Lương đại ca, nàng trông không tệ, lẽ nào huynh thật sự vì nàng không có ngực mà buông tha sao?” Nhìn thấy Lương Tiểu Nhân mất nhiều thời gian như vậy, chẳng qua là vì cứu mình, trong lòng Lâm Hiểu Nghị cảm động một hồi, nhưng vẫn có chút nghi hoặc, sắc đẹp trước mặt, lòng không loạn, đây không phải tác phong của Lương Tiểu Thuần a?

“Ngươi biết cái gì, nguyên rửa trên người nàng chính là bị cao nhân hạ, một khi ta cùng nàng giao hảo, nguyên rửa kia sắp chuyển dời đến trên người ta, ta thật sự choáng váng sao? Không có việc gì phải gánh một thân nguyên rửa?” Lương Tiểu Hữu liếc mắt, trực tiếp giáo huấn.

Vừa nghe Lương Tiểu Song nói vậy, Lâm Hiểu Nghị mới ngạc nhiên hiểu ra...

Nhưng ngay lúc này, phía sau bọn họ lại truyền đến một hồi tiếng gào rú to lớn, toàn bộ rừng cây cũng truyền đến từng trận thanh âm sói tru, từng đạo ngân quang không ngừng từ sau

lưng bộc phát ra, khí tức cực lớn làm cho Lương Tiểu Đế cũng run rẩy theo.

“Ta đã nói rồi, ngươi là của ta, ngươi không trốn thoát được đâu...” Thanh âm ồm lại một lần nữa truyền tới, mà hào quang màu bạc kia trong nháy mắt tỏa sáng, hoàn toàn bao phủ đám người Lương Tiểu Đức vào bên trong.

Bất kể là Lương Tiểu hay là Lâm Hiểu Nghị đều cảm thấy ánh mắt mình đau đớn, đầu óc mơ hồ, cứ thế dần mất đi tri giác.

Lương Tiểu có thể tỉnh lại một lần nữa, đã là ở trong một sơn động, mà thân thể của hắn lại bị trói ở một cái giường lớn không biết dùng tài liệu gì chế thành.

Quần áo trên người hắn đã sớm được lột sạch sẽ, còn Công Tôn Lộ và Lâm Hiểu Nghị thì không biết đã đi đâu, thậm chí y và Công Tôn Lộ cũng đã mất đi liên lạc.

Khó khăn ngẩng đầu lên, chỉ thấy vóc người bằng phẳng như tờ lụa kia đang ngồi đó, trên gương mặt tuyệt mỹ kia mang theo nụ cười đắc ý.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ngươi cũng đừng có trách ta!” Nhìn thấy Lương Tiểu Tử đang bị trói trên giường, không cách nào nhúc nhích, nụ cười trên gương mặt niết lại xán lạn như vậy.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì ta... Ta nói cho ngươi biết, ta là một cương thi, ngươi cũng đừng có làm loạn...” Nhìn thấy ma văn trên mặt nàng không ngừng vận vẹo, Lương Tiểu da đầu tê dại, hắn cũng không muốn chịu đựng lực lượng nguyên rửa này a. Trớ Chử này chẳng qua chỉ hạn chế đáng người của nàng, nhưng đến trên người mình, ai biết sẽ phát sinh cái gì?

” cương thi thì sao? Ta đã cho ngươi ăn hơn một trăm cân Thuần Dương hoa, cho dù là một cái xác chết, ta cũng muốn tiểu tử ngươi lê lên!” Ma ni đã đi tới trước người Lương Tiểu Nhi, một đôi tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại đã nắm được một cây vũ khí của Lương Tiểu Tỳ...

Lương Tiểu khóc không ra nước mắt, mình là cương thi sắc nhất đẳng trên đời này, cho tới nay chỉ có mình mình bạo ngược người khác, là khi nào mình mới bị người ta cưỡng

hiếp? Minh là một nam nhân a? Mặc dù là một nam nhân đã chết đi...

Muốn giãy dụa, thế nhưng lực lượng toàn thân đều bị chế trụ, căn bản không cách nào thoát ra, chỉ có thể nhìn thấy cả người trần trụi chậm rãi bò lên giường, chậm rãi ngồi xuống chính mình.

“Túc Vũ, cứu mạng a, ta không muốn bị người cưỡng ép a...” Nhìn ma mút muốn ngồi cả xuống, Lương Tiểu Thuần trong miệng sáng sủa phát ra một tiếng kêu thảm thiết như giết heo...

Tiếng kêu xông thẳng lên trời, chấn động đến mức đất rung núi chuyển, nhưng thân thể cuộn băng lại không chút lưu tình ngồi xuống...

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đi vào rừng rậm Thiên Tuyệt, tựa hồ cảm ứng được cái gì, trực tiếp hắt hơi một cái thật to...

“Ta làm sao vậy? Chẳng lẽ có người đang nhớ ta sao?” Lắc lắc đầu, khom người tiến vào rừng rậm Thiên Tuyệt, nếu hắn biết đại ca của mình đang gặp vận mệnh giống mình như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

Một mảnh xuân ý mông lung, một đoạn tình duyên, đang tu trưởng...

Lương Tiểu Thương đáng thương, đây là lần đầu tiên hắn bị bạo ngược từ trước đến nay...

Còn ở một chỗ nào đó trong rừng rậm Thiên Tuyệt, một nữ tử thân cao gần ba trượng, dáng người cực kỳ xinh đẹp đang đi tới đi lui trên người cự nhân Thiên Lang, tựa hồ cảm giác được cái gì đó? Sắc mặt biến đổi một hồi...

“Các ngươi đi đi, nhìn xem có ai dám giải đi lời nguyện trên người muội muội ta, giết hắn cho ta!” Nữ tử điểm một chỉ, từng đạo ngân quang lóe ra, bảy tên cao đồng dạng dưới ba trượng, lại mọc ra một cự nhân khổng lồ đầu người xuất hiện ở phía trước, khom người thi lễ với nữ tử, thân thể lập tức biến mất không thấy gì nữa...

Chương sáu trăm nguyên rửa phá giải nguyên rửa.

Trong thạch động, không ngừng truyền đến tiếng ngáy thở hỗn hển, thân thể nàng không ngừng phập phồng trên người Lương Tiểu Tỳ. Lương Tiểu Thuần vốn rất kháng cự, thế nhưng theo được tính phát huy, theo cảm giác sung sướng không ngừng truyền đến, hắn không biết lực lượng từ đâu mà trực tiếp thoát khỏi xiềng xích vừa rồi, một tay đè cái kén xuống dưới thân...

Bất kể là cương thi, hay là người, vào một thời điểm nào đó, khi nào dục vọng bành trướng thật sự có thể phát huy lực lượng rất mạnh.

Một cỗ lực lượng mịt mờ tràn vào trong cơ thể Lương Tiểu Tắc, thế nhưng Lương Tiểu Phàm đang chìm trong khoái cảm làm gì quan tâm tới điểm này, vẫn liêu lĩnh xông về phía trước...

Có lẽ là ăn hơn trăm cân Thuần Dương hoa, cũng chính là mùa xuân được, Lương Tiểu đúng là thú tính đại phát, tốc độ càng lúc càng nhanh, quả thực nhanh hơn tốc độ chân động động động động động đất. Ma Ni thân là bộ tộc Thiên Lang, thân thể cực kỳ cường hãn, thế nhưng tiếng rên rỉ cũng từ biến thành rên rỉ mềm mại thờ dục, lại từ kiều diễm biến thành tiếng kêu thảm thiết...

Lương Tiểu điên cuồng đến đỏ cả hai mắt, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy phía dưới gã có tia lửa lóng lánh, đó là hỏa diễm ma sát mà ra a. Chuyện này có thể ma sát ra hỏa hoa, hai người này không nói sau này vô lai giả, chí ít cũng là trước nay chưa từng có.

Cuối cùng, ngay lúc tư lự gần như muốn tan vỡ, thân thể Lương Tiểu Hữu run rẩy một trận, cả người cứ như vậy nằm rạp trên thân tháp, không ngừng thờ dục.

Vận động kịch liệt như thế, hầu như tiêu hao lực lượng toàn thân của hắn so với lúc đánh nhau còn muốn tiêu hao thể lực hơn. Chẳng qua hiển nhiên, trong lúc chiến đấu như vậy, Lương Tiểu Hữu đã chiếm được thượng phong tuyệt đối, không thấy cả người Ma Ni nằm sấp trên giường không nhúc nhích sao? Nếu không phải thân thể hơi phập phồng kia, còn tưởng nàng đã chết rồi.

Ma vẫn trên mặt nàng đã biến mất không thấy gì nữa, khuôn mặt vốn xinh đẹp càng thêm rục rờ.

Theo nàng dần dần khôi phục thể lực, hô hấp của nàng cũng dần dần trở nên bình thường, không thể không nói, nhục thể của bộ tộc Thiên Lang thật sự đã cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Tên khốn kiếp nhà ngươi...” Ma ni hờn dỗi nói một câu, định đâm một quyền vào xà nhà, nhưng lại đột nhiên phát hiện ma vẫn luôn luôn xuất hiện trên mặt mình lúc này của Lương Tiểu Hữu, không khỏi kinh ngạc.

“Ngươi... ngươi không sao chứ?” Ma ni chỉ biết là phương pháp giải trừ nguyên rửa, nhưng không biết tiếp xúc với nguyên rửa sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho người giúp nàng giải trừ nguyên rửa.

Giờ phút này Lương Tiểu Hữu đã hết sạch sức mệt mỏi, nghe được lời nói của lượt, chậm rì rì bò lên trên người nàng. Gã nhìn ánh mắt quan tâm của Ma ni thì trợn trắng mắt: “Đừng nói với ta ngươi không biết di chứng giải trừ nguyên rửa này là sao?”

“Ta thật sự không biết sau này sẽ có di chứng gì, càng không biết sẽ truyền vào trong cơ thể ngươi...” Trên mặt Ma ni là vẻ mặt ủy khuất.

“...” Lương Tiểu Nhị không còn gì để nói, nhưng nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia, hắn cũng minh bạch, lời nói của nàng chắc là nói thật.

“Ngươi... Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?” Nhìn thấy ma vẫn trên mặt Lương Tiểu Thố, video lại một lần nữa mở miệng

hỏi. Bất kể nói thế nào, hấn hiện tại đều là nam nhân của mình, bản thân nói thế nào cũng phải bảo vệ hấn phải không?

“Nguyên rửa này vậy khôn người nhiều năm như vậy, người nói xem?” Lương Tiểu lại lần nữa trợn trắng mắt.

“Ta... Ta...”

“Ta cái gì mà ta, ta vì người mà hi sinh lớn như vậy, người làm sao có thể báo đáp ta?”

“Người muốn ta báo đáp thế nào đây?” Ma ni hỏi.

“Từ giờ trở đi, người chính là nữ nhân của ta, tất cả mọi thứ người đều phải nghe theo ta, nghe rõ chưa?” Lương Tiểu Lai quát lớn.

Ma mót muốn phản bác, nhưng thấy những ma văn trên mặt Lương Tiểu Thổ lại không biết vì sao lại nói không nên lời, ngược lại rất ôn nhu gật đầu.

Nhìn thấy chen chúc không chút do dự, ngược lại người là Lương tiểu nhân thì kinh ngạc, nữ nhân này rốt cuộc là ma tộc hay là nhân loại a? Sao nhìn qua lại lương thiện như vậy?

“Vậy người có thể nói cho ta biết người thế nào không? Nguyên rửa này là do tỷ tỷ của ta hạ...” Cuối cùng Ma Dịch không nhịn được hỏi một câu.

“Người cũng biết nguyên rửa này lợi hại không? Ai, nguyên rửa như vậy, quả thực chính là nguyên rửa nhất đẳng trên đời này, tỷ tỷ của người cũng thật lợi hại, không ngờ lại sáng chế ra chú thuật như vậy, một khi trúng phải loại chú thuật này, sẽ vĩnh viễn truyền thừa xuống dưới., Người truyền cho ta, ta chỉ có thể truyền cho người khác, hơn nữa đồng thời uy lực của loại nguyên rửa này cũng sẽ càng ngày càng mạnh. Đến cuối cùng, tất cả lực lượng mà người đã từng bị nguyên rửa đều bị nguyên rửa giết chết, chú thuật thật đáng sợ...” Trên mặt Lương Tiểu Kiệt lộ ra thần sắc nghiêm túc.

“A... Vậy người...” Trên mặt bối rối tràn đầy vẻ kinh ngạc... Dựa theo ý tứ của Lương Tiểu, không phải sau này hấn không thể chạm vào nữ nhân, dù sao, cái này sẽ là truyền sao?

“Ha ha, tuy nguyên rửa này lợi hại, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là chỉ có tác dụng với sinh vật còn sống, ta chính là một con cương thi đấy., Sớm đã chết không biết bao nhiêu năm, sau khi lực lượng nguyên rửa này truyền đến trên người ta thì tự nhiên biến mất không thấy gì nữa. Thậm chí ta còn cần Cửu U Chi Khí hóa giải lực lượng nguyên rửa này, ha ha ha...” Lương Tiểu bỗng nhiên cười ha hả, đây cũng là vấn đề mà chính bản thân hắn cảm nhận được lực lượng nguyên rửa này mới phát hiện ra.

Nghe Lương Tiểu nhưng cuối cùng vẫn bình an vô sự, niết bàn cuối cùng cũng yên lòng, nhưng sau đó, trên mặt của nàng lại nổi giận một trận...

“Tên khốn kiếp nhà ngươi, vừa rồi thiếu chút nữa chọc chết ta...” Nói xong, nắm chặt nắm tay, đập thẳng vào lồng ngực của Lương Tiểu Khả...

“Hắc hắc, cái này không trách ta được, ai bảo ngươi ăn nhiều cân thuốc xuân như vậy chứ? Ai nha, coi rě lại có phản ứng...” Lương Tiểu cười xấu xa nói.

“Tên bại hoại nhà ngươi, nhân gia thì không được rồi!” lướt niêm lại gắng gượng bò dậy, mà Lương Tiểu cũng không phải thật sự muốn tiếp tục, dù sao phía dưới nàng vẫn còn một trận đỏ bừng, cũng bởi vì như thế, Ma Ni trực tiếp nhảy xuống giường, đang định chạy sang một bên, nhưng lại đột nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn... Hai người đồng thời liếc nhau, trong mắt đều là một trận nghi hoặc...

Chương Truy Minh bạo tặc bạo tặc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con Huyết Thi và tên ngốc kia đâu? Người nhốt bọn chúng ở đâu?” Lương Tiểu Thổ dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, túm lấy cánh tay của Ma Ni, mở miệng nói.

“Bọn họ đều ở phía sau, sẽ không có chuyện gì, ngược lại người là thuộc hạ của ta, bọn họ liền canh giữ ở bên ngoài...” Nói tới đây, lại là một hồi tiếng động to lớn, kèm theo từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết kia còn lớn hơn âm thanh phát ra khi Lương tiểu nhân bị cường bạo, vừa nghe thấy âm thanh như vậy, sắc mặt của Ma ni đều thay đổi.

Cũng không kịp nói gì với Lương Tiểu Song, hắn đã mặc bộ quần áo rồi vọt ra ngoài...

Lương Tiểu cũng cả kinh, gã lấy ra một bộ y phục từ trong giới chỉ Càn Khôn Giới, mặc lên người rồi xông ra ngoài. Sau đó, hai người một trước một sau đi ra bên ngoài, lại phát hiện những cự nhân Thiên Lang thân cao như ngựa đã bị băm thành thịt nát. Bảy cự nhân hình người cứ như vậy đứng ở nơi đó, dưới chân bọn hắn còn giẫm lên thi thể nát vụn của cự nhân Thiên Lang.

“Nhị tiểu thư...” Nhìn thấy khó đi ra, bảy tên người khổng lồ thờ ơ nhìn lên giường ngủ kêu lên.

“Thất Sát Lang, các người... Các người vì sao lại giết thuộc hạ của ta?” Nhìn thấy bảy tên đại hán to lớn này, chen chúc gần như muốn nổi điên lên.

“Không có tại sao cả, chúng ta chỉ chấp hành an bài của đại tiểu thư!” Nam tử dẫn đầu nói, ánh mắt của hắn đã xuyên qua lượt tới lượt, rơi vào trên người Lương Tiểu Hữu, trong đôi mắt màu bạc lóe ra sát khí lạnh như băng, đó là không giữ lại

chút nào sát khí, tựa hồ cho thấy bọn họ lần này đến đây chính là vì đánh chết Lương Tiểu Hữu.

Cảm nhận được sát khí mãnh liệt của mấy người này, lòng mày Lương Tiểu Hữu nhảy dựng, mình coi rẻ người nào?

“Vậy tiếp theo các người muốn làm gì?” Nhìn thấy mấy tên đại hán này bộ dáng thờ ơ, chỉ là phát giác phổi của mình sắp nổ tung, nhưng nàng cũng minh bạch thực lực bảy người bọn họ, mỗi người đều là Ma quân lục phẩm, đơn đả độc đấu chính mình cũng chưa chắc là đối thủ, về phần Lương Tiểu, hẳn càng không thể là đối thủ của bọn họ.

“Giết hắn...” Bảy tên nam tử đồng thanh nói.

“Tiểu được, đi mau, để ta ngăn bọn chúng lại!” Ma ni hô to, trong nháy mắt khi âm thanh vừa phát ra, trên người của nàng đã nổi lên từng trận ngân quang, muốn hướng mấy người này giết tới.

“Mẹ nó, ta đường đường nam tử, lại có thể trốn sau lưng nữ nhân sao? Bất quá ta còn có việc, trước tiên không bồi tiếp, người trước tiên chịu đựng!” Lương Tiểu còn nói một câu khi vũ hiên ngang, sau một câu liền triệt để bại lộ thế giới nội tâm của mình, xoay người, co giò bỏ chạy...

Lúc lướt nghe được câu trước, trong lòng còn thấy âm áp, nhưng nghe câu sau thì trong lòng nguội lạnh. Khi thấy Lương Tiểu Hữu trực tiếp bỏ chạy về phía sau, ngay cả phổi cũng muốn nổ tung, người này, sao lại vô sỉ như vậy chứ?

Chẳng qua vừa nghĩ tới Lương Tiểu có thể giải phong ấn của nàng, mà tỷ tỷ của mình hiển nhiên là vì xả giận mà đến, là mình liên lụy hắn, ngăn hắn một trận cũng đáng giá, chỉ là nàng có chút không rõ, nếu lời nguyên này đã đáng sợ như Lương Tiểu vậy, tỷ tỷ của mình cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, chờ nguyên rửa trực tiếp bộc phát lại không phải càng tốt hơn sao?

Nhưng hiển nhiên đám Thất Sát Lang này sẽ không trả lời vấn đề của nàng, trong lúc Lương Tiểu Hữu đang trốn tránh về phía sau, Thất Sát Lang đã đồng thời khê động...

Bảy đạo quyền án trực tiếp chạy về phía ngáy, quyền kinh cường đại đột nhiên bộc phát, thân thể thấp còn chưa tới gần Thất Sát Lang, đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đụng mạnh vào vách tường phía sau, xương cốt trên người cũng không biết gãy mất bao nhiêu cái.

“Thật xin lỗi, Nhị tiểu thư, đắc tội!” Tên hán tử dẫn đầu Thất Sát Lang kia nói với lượt gạo, sau đó mang theo sáu người còn lại đuổi theo Lương Tiểu Thuận.

Thân hình bọn họ cao lớn, nhưng tốc độ vẫn cực nhanh, trên không trung hóa thành từng đạo tàn ảnh, rất nhanh đã đuổi kịp Lương Tiểu Tử.

Lương Tiểu cũng biết mấy người này đến vì mình, cũng không đi tìm Lâm Hiếu Nghi, trực tiếp chạy như điên vào trong rừng rậm Thiên Tuyết, bảy tên Ma quân lục phẩm, thực sự là Ma quân lục phẩm, bây giờ mình có thể miễn cưỡng đối phó nhiều nhất một tên, bảy tên cùng lên, mình tuyệt đối chết không có chỗ chôn, bây giờ không chạy trốn còn chờ gì nữa?

Còn việc có trốn sau lưng nữ nhân có vấn đề gì không?

Tốc độ của hắn cũng cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn Thất Sát Lang. Chặng qua cây cối rậm rạp trong rừng rậm Thiên Tuyết, hắn cũng không rành đường, ngược lại bị Thất Sát Lang càng đuổi càng gần.

Chạy suốt vài phút đồng hồ, cũng không biết chạy được bao xa, hay bị Thất Sát Lang chặn đường...

Nhìn thấy đám Thất Sát Lang còn cao hơn mình rất nhiều, Lương Tiểu Hữu nhú chặt mày, mình trêu chọc phải ai vậy? Vất vả lắm mới khiến muội muội không trêu chọc mình, bây giờ lại bị tỷ tỷ đuổi giết, sao mình lại xui xẻo như vậy chứ?

“Ta nói các vị, bây giờ trên người ta còn có nguyên rửa à? Các ngươi không thể buông tha cho ta sao?” Lương Tiểu Hữu vẻ mặt cầu xin, buồn bực nói.

“Chúng ta đến là để giúp ngươi giải thoát!” Tên nam tử dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiến lên một bước, đánh tới chỗ Lương Tiểu. Lương Tiểu đâu dám ngạnh kháng, thân hình lóe lên, đã tránh được quyền này. Thế nhưng sáu gã kia lại

đồng thời đánh ra một quyền, quyền kinh cuồng bạo đánh lên người Lương Tiểu Tử không giữ lại chút nào, trực tiếp đánh bay ra ngoài, gân cốt toàn thân cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu cái?

“Con mẹ nó, đừng tưởng rằng lão tử thật sự rất ức hiếp!” Bị một quyền của đối phương đánh bay xuống đất, Lương Tiểu Hữu biết mình đã không thể trốn được nữa giận dữ hét lên một tiếng, thân thể không ngừng bành trướng, rất nhanh đã dài ra ba trượng, toàn thân phủ đầy vảy màu đen, trên lân phiến còn có từng đạo ma văn, trên mặt của hắn cũng thoáng hiện ma văn.

“Giết...” Thất Sát Lang cảm nhận được khí tức trên người Lương Tiểu Khả không ngừng bộc phát, đồng thời quát to một tiếng, bảy bóng người vọt tới, lại một quyền đánh về phía Lương Tiểu Nhị.

Lương Tiểu Hữu trên người hắc quang đại phóng, bắt chập tất cả đâm ra một quyền, va chạm với quyền kinh của bảy người...

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cánh tay Lương Tiểu Tắc trực tiếp đứt gãy ra, ngay cả bả vai của gã cũng bị đánh nát. Về phần thân thể gã thì bị oanh bay thẳng ra ngoài, liên tục đụng vào mấy cây đại thụ...

“Coi như ngươi biến thân thì như thế nào, còn không phải là không chịu nổi một quyền của chúng ta...” Tên thủ lĩnh kia cười lạnh một tiếng, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ khinh thường...

“Vậy thêm cả ta nữa?” Nhưng ngay lúc này, trong rừng lại truyền đến một trận thanh âm lạnh lùng, ngay sau đó liền thấy một nam tử dáng người cao gầy, tướng mạo tuấn lãng từ trong rừng cây đi ra...

Chương thứ sáu mươi sáu mươi cường hãn xuất kích.

“Huynh đệ à, ngươi phải báo thù cho ta chứ. Mấy tên trúng phải ngàn đao này vậy mà đánh ta thành bộ dạng này, ngươi xem cánh tay của ta kìa, ngươi xem lồng ngực của ta kìa., Ngươi xem bụng của ta, ruột cũng đã chui ra rồi, ngươi nói sao bọn họ lại tàn nhẫn như vậy? Ta thật đáng thương...” Vừa nhìn thấy người tới là Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu vốn đã nằm hấp hối trên mặt đất, lập tức bò dậy, một tay ôm lấy bụng mình chạy tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nước mắt lưng tròng kêu lên khổ sở...

Nhìn thấy bộ dáng bi thảm của Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ lập tức trợn trắng mắt, cho dù ngươi thật sự bị đánh rất thảm, cũng không cần phải như vậy, chẳng lẽ ta thấy ngươi bị khi dễ còn có thể bỏ mặc sao?

Còn mạnh mẽ kéo ruột của mình ra, cần gì phải vậy chứ?

Một tay chụp lấy Lương Tiểu Trúc, thân thể hần bước về phía trước một bước.

“Cho các ngươi một cơ hội tự sát, ta lưu các ngươi lại toàn thân...” Âm thanh cuồng bá mà lại lạnh như băng từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra.

Thất Sát Lang đồng thời sửng sò tại chỗ, nguyên một đám ngây ngốc nhìn Diệp Tĩnh Vũ, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà chưa lấy lại tinh thần, qua một hồi lâu, tên thủ lĩnh trong đó mới bỗng nhiên cười ha hả.

“Ngươi bảo chúng ta tự sát? Hay là cho chúng ta cơ hội? Ha ha ha ha... Cười chết ta rồi, câu nói này tặng cho ngươi đúng không!” Tên thủ lĩnh kia cười đến không thở nổi, bọn họ là Ma quân lục phẩm, bảy người liên thủ, cho dù là một gã Ma quân thất phẩm cũng không sợ hãi. Tên trước mắt này gầy gò không kém bao nhiêu, nhìn qua còn không bằng đám Cường

thì kia, hắn có tư cách gì gọi mình là tự sát? Chẳng lẽ hắn điên rồi hay sao?

Bảy người đều cười ha hả, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

“Xem ra các người không muốn rồi, đã như vậy, vậy đi chết đi!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên biến thành một đạo tàn ảnh, liền đánh tới người dẫn đầu kia, Thiên Tôn đao đã trực tiếp xuất hiện trong tay của hắn.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bay thẳng đến đám người mình, hơn nữa tốc độ cực nhanh, tên cự nhân cầm đầu hừ lạnh một tiếng, rút ra một cây chiến phủ khổng lồ hơn ba trượng, bổ thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn một đao chém Diệp Tĩnh Vũ thành hai đoạn.

Thấy đối phương một đao bổ tới mình, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không có ý tránh né chút nào, trở tay cầm đao, trực tiếp kéo lên trên.

Đao mang chói mắt soi sáng toàn bộ hư không, thậm chí đâm vào ánh mắt Thất Sát Lang làm hoa cả mắt một trận, bất quá dựa vào lực cảm giác cường đại, tên thủ lĩnh kia vẫn cảm giác được Diệp Tĩnh Vũ muốn ngạnh kháng cùng mình.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười đắc ý, Thiên Lang Cự Nhân nhất tộc là tập hợp đặc điểm của Lang và Cự Nhân, tốc độ nhanh nhẹn, lực lượng cực lớn. Trong cùng cảnh giới, lực lượng của người Thiên Lang nhất tộc hầu như không có chủng tộc nào có thể ngăn cản được, vậy mà tên nhân loại trước mắt này lại liều mạng với mình, đây không phải là chết thì là cái gì?

Dường như hắn thấy được cảnh Diệp Tĩnh Vũ bị mình bổ một búa thành hai nửa huyết tinh...

Sáu gã giết sói còn lại đều không có ý định ra tay, trên mặt bọn chúng cũng lộ ra nụ cười đắc ý, so sánh với lực lượng của thủ lĩnh mình, đây không phải là muốn chết là cái gì? Bọn chúng thậm chí bắt đầu cười nhạo sự không biết tự lượng sức mình của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Thiên Tôn đao va chạm với chiến phủ cực lớn, ngay sau đó liền thấy thân thể cao lớn

của tên thủ lĩnh kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, chiến phủ trong tay cũng bị một đao chém thành hai nửa, đao khí sắc bén còn để lại trên người thủ lĩnh một vết máu thật dài...

Nụ cười của sáu tên giết sói khác đột nhiên dừng lại, càng không tự chủ được mà dụi dụi cặp mắt của mình, đây không phải là nằm mơ chứ? Thủ lĩnh của mình không ngờ lại bại dưới sức mạnh khinh thường của tên nhân loại này? Trong khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ đều không cảm giác được bất cứ lực lượng thuộc tính nào, tựa hồ căn bản chính là thân thể thuần túy mà đánh nhau? Tại sao thủ lĩnh của mình lại thua?

Ngay lúc mấy người còn đang kinh ngạc thì Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ lại bổ ra, một đao đao mang dài hơn trăm trượng bao phủ hoàn toàn Lục Sát Lang.

“Giết...” Cảm nhận được lực lượng cường đại kia của Diệp Tĩnh Vũ, Lục Sát Lang trong lòng rất cuộc không dám chủ quan nữa, đồng thời quát lớn một tiếng, ngay sau đó nhao nhao lấy ra một thanh chiến phủ thật lớn, nghênh đón đao đao mang cực lớn kia của Diệp Tĩnh Vũ.

“Ầm ầm...” Liên tục sáu tiếng nổ, lưỡi búa của sáu người đều bị đao mang chém nát, lực phản chấn cực lớn kia chấn cho sáu người liên tiếp lui về phía sau.

“Vũ khí của các ngươi không tốt, ta cũng không dùng đao bắt nạt các ngươi, có loại tiếp ta một chiêu!” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, trực tiếp thu Thiên Tôn đao vào huyết lôi đình ở lòng bàn tay phải, chạy với tốc độ cao nhất, chạy về phía Thất Sát Lang.

“Ta đến đón ngươi một quyền!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà thu hồi Thiên Tôn đao, ngược lại ngươi cùng bọn người mình liều mạng nắm đấm, cái này triệt để kích phát chiến ý của Thất Sát Lang, vừa rồi tên thủ lĩnh bị Diệp Tĩnh Vũ một đao đánh bay lại một lần nữa đứng lên, nắm chặt nắm đấm nghênh đón Diệp Tĩnh Vũ, hẳn không tin mình thật sự không bằng tên nhân loại gầy yếu này.

Ngay lúc thân ảnh của hắn và Diệp Tĩnh Vũ sắp tới gần, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên lấy ra một cái chuông màu xanh thật lớn,

không chút do dự ném về phía tên thủ lĩnh kia...

Tên thủ lĩnh hoảng hốt trong lòng, không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại lấy ra một vũ khí vào lúc này, hơn nữa còn là một vũ khí quái dị như vậy, căn bản không cần nghĩ nhiều, trực tiếp giơ cánh tay lên ngăn cản chiếc chuông cổ màu xanh kia.

“Răng rắc...” một tiếng, hai tay thủ lĩnh trực tiếp bị nện nát bấy, tiếng kêu thảm thiết càng vang lên trực tiếp, nhưng rất nhanh, thanh âm kia liền im bật đi, không có nguyên nhân, đầu của thủ lĩnh bị chuông cổ màu xanh đập đến nát tan...

Không chỉ như vậy, trước lực lượng không lồ của Diệp Tĩnh Vũ, Đông Hoàng Chung quả thực trở thành hung khí cực lớn, không chỉ đập vỡ đầu thủ lĩnh, ngay cả thân thể cường hãn của hắn cũng bị nện thành thịt nát...

Toàn trường là một mảnh khiếp sợ, đây là cái gì? Sao lại chắc chắn như thế? Vậy mà đập cho thân thể Ma quân cấp sáu nát tan?

“Ngươi là nhân loại hèn hạ? Không phải nói không dùng đao sao?” Một cự nhân Thiên Lang hét lớn.

“Không sai, ta có dùng đao hay không?” Diệp Tĩnh Vũ chẳng hề để ý nói...

Sáu người còn lại sửng sốt, nhìn chiếc chuông cổ cực lớn trong tay hắn, đúng là hắn không dùng đao...

“Một đám ngu ngốc, Tĩnh Vũ kia có vũ khí thì sao có thể đấu tay không với các ngươi chứ? Dùng cái giá nhỏ nhất đạt được lợi nhuận lớn nhất mới là tính cách của hắn... Còn nói đề tiện? Vậy không gọi là hèn hạ, vậy gọi là vô sỉ...” Cách đó không xa, Lương Tiểu nằm dưới một gốc cây khôi phục thương thế, nhìn thấy bộ dáng sáu người Thiên Lang kia, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường...

Lúc này, một thân tinh khí của tên thủ lĩnh kia phun ra, đại kỳ màu đen trong thức hải của Diệp Tĩnh cùng mười hai cây bạch cốt dừa tựa hồ cảm nhận được cái gì đó, chấn động trong thức hải của hắn một hồi...

Pháp bảo sáu mươi một có rất nhiều pháp bảo.

“Ha ha, các người muốn ăn cơm à? Vậy thì đi ra đi...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, một tay vẫy một cái, một đại kỳ màu đen lao nhanh ra, trực tiếp đập vào Đông Hoàng Chung thành thịt nát, nhưng vẫn đang không ngừng tổ hợp lại huyết nhục, không ngừng hấp thu lực lượng huyết nhục kia.

“Lão đại...” Nhìn thấy đại kỳ màu đen kia bắt đầu hấp thu lực lượng huyết nhục, sáu gã khác trong miệng một hồi kinh hô, Ma tộc vốn là người thân thể cường hãn, mà Thiên Lang Cự Nhân nhất tộc thân thể càng cường đại, đạt đến Ma Quân lục phẩm cảnh giới., Đã là cảnh giới huyết nhục trùng sinh, chỉ cần không triệt để xóa bỏ bọn hắn, dù bị nện thành một bãi thịt nát, cũng có thể chậm rãi tổ hợp lại, đây cũng là nguyên nhân vì sao thủ lĩnh của bọn hắn bị giết không lập tức bạo tử.

Nhưng hiện tại vừa nhìn thấy tinh huyết thủ lĩnh của mình đang bị đại kỳ màu đen kia hấp thu không ngừng, sáu người lập tức trở nên sốt ruột, trong miệng rống to một tiếng, thân thể đồng thời đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

“Đến hay lắm...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, trong miệng niệm chú ngữ, mười hai cái cốt dừa bay đến xung quanh Kỳ Vu, vừa vặn bao vây sáu tên cự nhân, trong khoảng thời gian ngắn, hắc quang nổi lên, bao phủ toàn bộ bọn họ vào trong đó.

Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, chính là siêu cấp hung trận vây khốn Tiên Thần Thượng Cổ, Trảm Tiên Diệt Thần không phải nói chơi, tuy nói hiện tại pháp khí bày trận đã tàn phá không chịu nổi, thế nhưng muốn vây được mấy tên Ma quân lục phẩm vẫn là dễ như trở bàn tay, Ma tộc bây giờ cũng không phải là Ma tộc cường đại đối kháng với Đại Thần thời kỳ Thái Cổ.

Xi Vưu Kỳ cũng tàn tạ không chịu nổi, chỉ có thể hóa ra ảo ảnh đơn giản nhất, thế nhưng sau khi kết hợp mười hai cái cốt dừa, lại bắn ra đạo đạo hắc vụ, sương mù màu đen này vừa dung nhập vào trong cơ thể sáu người, liền bắt đầu không ngừng hấp thu tinh huyết của sáu tên cự nhân Thiên Lang, hóa thành lực lượng đại trận.

Sáu tên cự nhân đau đớn kêu lên, toàn bộ lực lượng trong cơ thể bộc phát, muốn xông ra khỏi đại trận, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu cho bọn hắn cơ hội như vậy, thân thể trực tiếp dẫn vào trong đại trận, Thiên Tôn đao trong tay chớp động liên tục, trực tiếp gạt mất đầu sáu người...

Sáu đạo huyết tiễn bắn ra, sương mù màu đen kia tựa như sống lại, điên cuồng tràn vào dòng máu màu bạc nhạt kia, trực tiếp thôn phệ sạch sẽ, căn bản không cho sáu người có cơ hội gây dựng lại.

Rất nhanh, ngay cả cự nhân Thiên Lang khổng lồ ban đầu kia, Thất Sát Lang cứ như vậy bị thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận triệt để xóa bỏ, lực lượng tinh huyết toàn thân đều biến thành đại trận, Xi Vưu kỳ cũng tốt, mười hai cây Bạch Cốt dừa cũng được, đều được chữa trị cực lớn, tuy rằng cách triệt để chữa trị còn cần thời gian rất dài, nhưng mặc kệ nói như vậy, uy lực khẳng định so với vừa rồi còn lớn hơn mấy phần.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không cần tốn nhiều sức liền giải quyết xong bảy tên ma tộc còn cường đại hơn mình, Lương Tiểu Hữu há to miệng, há hốc rõ., Thực lực Diệp Tĩnh Vũ cường đại hơn mình, nhưng còn lâu mới cường đại như vậy? Bảy tên Ma quân lục phẩm, cho dù cuối cùng không địch lại hắn, cũng sẽ không dễ dàng chết đi như vậy? Nhưng bây giờ? Bọn họ vậy mà chết hết, mà tất cả chỉ là vì bộ trận pháp này...

Đây rốt cuộc là trận pháp gì mà kinh khủng như vậy?

“Không cần nhìn, bộ trận pháp này không có mười hai cây cốt dừa và Xi Vưu kỳ, người học không được!” Nhìn thấy bộ dáng Lương Tiểu cộng trông mà thêm kia, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng nói ra.

“Cái gì? Kỳ Xi Vưu? Người nói lá cờ rách nát này là Kỳ Xi Vưu?” Vừa nghe ba chữ Xi Vưu kỳ, Lương Tiểu lại vèo một tiếng nhảy lên, chỉ vào Diệp Tĩnh Vũ liền kêu to lên...

“Đúng vậy, tên truyền thụ cho ta bộ trận pháp này nói, mất trận kỳ chính là Xi Vưu kỳ, lúc đầu ta cũng không biết cờ này là Xi Vưu kỳ, thẳng đến khi hắn giao mười hai cốt dừa cho ta, mới phát hiện tương ứng với cờ đen này, ta mới biết đây là Kỳ Xi Vưu...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu.

“Mẹ nó, như vậy bộ trận pháp này của người lại không phải thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận?” Vừa nghe đến đó, Lương Tiểu Tử lại lần nữa há to miệng!

“Không sai, người biết đại trận này?” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nhìn về phía Lương Tiểu Hữu, theo lý thuyết thì bộ pháp trận này là pháp trận từ thời Thái Cổ, Lương Tiểu Dã làm sao biết được?

“Đương nhiên là biết, nhưng ta năm đó cũng biết trên một vài điển tịch có một bộ trận pháp như vậy, cùng với Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Cực Luân Nghi Trận, đặt ngang hàng với tam đại hung trận, vốn tưởng rằng đây chỉ là truyền thuyết, nhưng không ngờ nó thật sự tồn tại!” Lương Tiểu vẫn còn sợ hãi, khẽ gật đầu.

“Ha ha ha, không chỉ có những tồn tại này, cho người xem thứ này!” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, móc ra đại ấn màu đen, trực tiếp giao cho Lương Tiểu Dã.

“Đây là cái gì? Chẳng lẽ là Chân Thiên ấn của người? Không phải đã bị hủy rồi sao?” Lương Tiểu nhìn đại ấn đen kịt kia, không cảm giác được nửa điểm lực lượng bên trên, rất là nghi hoặc hỏi.

“Hắc hắc, đây cũng là Đồ vật trong truyền thuyết, Phiên Thiên ấn...” Diệp Tĩnh Vũ cười đắc ý...

“Nói nhảm, đi đâu mà tìm nhiều đồ vật trong truyền thuyết như vậy, Phiên Thiên ấn, ta còn... cái gì, người mới vừa nói cái gì, người nói đây là... đây là lật...” Lương Tiểu vốn không thèm để ý, thế nhưng vừa nghe thấy mấy chữ Phiên Thiên ấn, lại kích động một hồi...

” Phiên Thiên ấn, con trai thứ mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo là pháp bảo siêu cấp dùng chung lực va chạm với Bất Chu Sơn Dã Luyện...”

“Mẹ nó, vật này từ đâu mà có? Rốt cuộc chuyện này người đi giết người hay là đoạt bảo? Mặc kệ, ta muốn mua cái Phiên Thiên ấn này...” Lương Tiểu Thi ôm đại ấn màu đen vào trong ngực...

“Đại ca, không phải ta không cho người, chỉ là Phiên Thiên ấn này đã bị Đông Hoàng Chung chấn nát, bây giờ còn cần thổ, Phong, Hỏa, Thủy lực lượng không ngừng chữa trị, trước khi chữa trị, người cũng không thể dùng nó!” Diệp Tĩnh Vũ đưa hai tay ra, rất thẳng thắn nói.

“Người mới vừa nói cái gì, bị cái gì? Bị Đông Hoàng chuông chấn vỡ? Người... người đã thấy cái kia... Cái kia?” Lương Tiểu Tử có chút lắp bắp, một cái Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, một cái Phiên Thiên ấn, bây giờ ngay cả Đông Hoàng Chung cũng đi ra, hắn làm sao không khiếp sợ?

“Không chỉ mình ta gặp, mà người cũng từng gặp rồi, người xem thứ này...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, lại lấy Đông Hoàng chuông ra.

Nhìn thấy chiếc chuông cổ màu xanh trên đỉnh đầu, Lương Tiểu Hữu há to miệng, trách không được, không trách được chiếc chuông cổ này cứng rắn như vậy, chẳng trách chiếc chuông cổ này có thể dễ dàng đập nát thân thể bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân, hóa ra hắn là Đông Hoàng Chung... Đông Hoàng a, trong truyền thuyết là pháp bảo tùy thân của Thái Cổ Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất...

Pháp khí vô thượng trong truyền thuyết có thể mở ra cánh cửa Thiên giới, vậy mà hắn vẫn luôn ở bên cạnh mình, mà chính mình vậy mà vẫn không biết...

Thế này... là sao?

Chương sáu mươi sáu cứu người.

“Hắc hắc, A Vũ, người xem hai huynh đệ chúng ta đấu một trận, Phiên Thiên ấn này, người nói rất đúng, lực lượng trong cơ thể ta căn bản không cách nào chữa trị được nó, tốt nhất người cứ giữ lại cho bản thân dùng đi., Đông Hoàng chung này, nhìn qua có vẻ không cần sửa, người đưa cái này cho ta thì sao? Hắc hắc, không cần nhiều lời, người nhất định sẽ đáp ứng đúng hay không, ta biết ngay người đối với ta rất tốt...” Lương Tiểu cười ha ha, nhưng lại đoạt lấy Đông Hoàng chung của Diệp Tĩnh Vũ, muốn chiếm nó làm của riêng.

“Đại ca, huynh biết vì sao bây giờ ta mới biết nó chính là Đông Hoàng Chung không?” Nhìn thấy bộ dáng Lương Tiểu Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cười khỏ.

“Đúng rồi, sao bây giờ người mới biết?” Lương Tiểu nhưng lúc này mới lộ vẻ hiểu ra, nhưng hai tay lại ôm chặt lấy Đông Hoàng Chung, cứ như một mẫu thân đang ôm con trai mình vậy.

Diệp Tĩnh Vũ cười khỏ một tiếng, thuật lại đấu tranh của mình và một tia Chân Linh của mình với Đông Hoàng Thái Nhất một lần...

Đợi đến khi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, Lương Tiểu Dực mới lộ ra vẻ mặt thống khổ: “Nói như vậy, Đông Hoàng Chung này đã nhận người làm chủ nhân?”

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, Đông Hoàng Chung vẫn luôn được hắn bồi dưỡng trong thức hải, đã sớm thành lập quan hệ nhất định với hắn, Đông Hoàng Thái Nhất chết, Đông Hoàng Chung này đương nhiên lựa chọn hắn làm chủ nhân.

Loại siêu cấp thần khí này, một khi nhận chủ, những người khác sẽ rất khó sử dụng nó, cho dù có thể sử dụng, cũng nhiều nhất cũng chỉ sử dụng một phần nhỏ lực lượng mà thôi...

“Vậy thì đưa thập nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt đại trận cho ta đi...” Rất là lưu luyến đưa Đông Hoàng Chung trả lại cho Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu lại lần nữa đánh chủ ý lên mười hai cốt đũa và Xi Vưu kỳ.

“Được rồi...” Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời, trực tiếp đưa Thiên Tôn đao tới trước người Lương Tiểu Hữu.

“Làm gì, ta không thêm lấy Thiên Tôn đao của ngươi...” Lương Tiểu Nhị buồn bực hỏi.

“Tâm thần của ta đã liên hệ cùng đại trận này, chỉ có giết ta, ngươi mới có thể không chế đại trận này...”

“Ngô...” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, đây là cái gì? Thực lực của hắn mạnh hơn mình nhiều, thần khí trên người cũng có mấy món, chẳng lẽ mình dùng một món cũng không được sao?

“Được rồi, đại ca, lần sau có thứ gì tốt nhất định sẽ giữ lại cho ngươi!” Nhìn thấy gương mặt khóc tang của Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười khuyên giải.

“Ai... Cũng chỉ có thể như thế!” Lương Tiểu Tứ buồn bực gật đầu, vẻ mặt không cam lòng.

“Đúng rồi, làm sao chỉ có mình ngươi chứ? Những người khác đâu?” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện chỉ có một mình Lương Tiểu Hữu, kinh ngạc hỏi.

“Chúng ta đi giải tán rồi...” Lương Tiểu Hữu nhún vai, kể lại chuyện đã xảy ra ở Thiên Tuyệt Sâm Lâm cho Diệp Tĩnh Vũ nghe.

Nghe Lương Tiểu Thuần kể xong, vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ đầy lo lắng, đây chính là Ma giới, ngay cả Lương Tiểu Linh thực lực như vậy cũng có thể gặp phải nguy hiểm khó có thể tưởng tượng được, mấy người bọn họ vạn nhất gặp phải cái gì, thì phải làm sao?

“Ngươi cũng không cần lo lắng quá mức, tiểu nha đầu Ma tộc kia một mực ở cùng Linh Nhi, Tiểu Đào cũng ở bên cạnh nàng, nàng hẳn là sẽ không có chuyện gì!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lo lắng như vậy, Lương Tiểu cũng khuyên giải.

“Vậy Hiểu Nghị thì sao? Hắc hắc đang ở cùng với người nhĩ?”
Diệp Tĩnh Vũ lại hỏi Lâm Hiểu Nghị.

“Ách, đi mau, hắc hắc còn đang ở chỗ bách khổ!” Lúc này Lương Tiểu Hữu mới đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vỗ trán một cái, kéo Diệp Tĩnh Vũ chạy về phía trước.

Diệp Tĩnh Vũ cũng trực tiếp thu hồi thập nhị Thiên Vu đại trận đã diệt tuyệt kia lại, nhanh chóng chạy theo sau lưng hắc hắc.

Khi bọn họ lại một lần nữa đi tới chỗ ở của video, phát hiện hết thảy nơi này đều bị phá hư, thậm chí ngay cả giường đá không thể phá cũng bị hủy triệt để, nơi này chính là nơi mình tước đoạt vị trí đầu tiên của người nào đó, hiện tại lại hủy diệt như vậy?

Đương nhiên, bạn học nhỏ cũng sẽ không vì chuyện này mà khổ sở. Nó chỉ cảm thấy kinh ngạc, cảm thấy không thể lý giải. Mới bao lâu mà nơi này đã bị hủy thành bộ dạng này? Như vậy Lâm Hiểu Nghị và Huyết Thi của mình đâu? Bây giờ nó lại không thể liên lạc với Công Tôn Lộ.

Nhìn thấy chỗ tàn phá này, Diệp Tĩnh Vũ đã đoán ra được điều gì, cố nén lo lắng trong lòng, vỗ vỗ bả vai Lương Tiểu Phàm nói: “Bọn họ nhất định là bị bắt đi, chúng ta mau mau đi cứu bọn họ!”

“Nhưng mà chúng ta không biết bọn họ bị bắt đi đâu rồi?”
Lương Tiểu Uyên bị cưỡng ép kéo tới đây, hắc căn bản không biết địa bàn của bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân.

Diệp Tĩnh Vũ lại không nói gì, Nguyệt Luân trên trán không ngừng lóe ra, từng đạo quang mang màu bạc lập loè, quét nhìn hết thảy chung quanh.

Luân Hồi Chi Nhân, ngoại trừ khám phá ra căn nguyên ra, cảnh giới cao nhất có thể nhìn thấu luân hồi, nhìn thấu kiếp trước kiếp sau. Tuy rằng hiện tại Diệp Tĩnh Vũ còn chưa thể đạt tới tình trạng đó, nhưng chỉ dựa vào Luân Hồi Chi Nhân nhìn ra chút manh mối nào vẫn có thể làm được.

“Đi theo ta!” Dưới Luân Hồi Chi Nhân của hắc quét tới, một con đường mang theo khí tức nhàn nhạt xuất hiện ở trước mắt.

Vỗ bả vai Lương Tiểu Khả, lại một lần nữa chạy ra ngoài, Lương Tiểu không chút nghĩ ngợi, cũng trực tiếp đuổi theo.

Hai người đi xuyên qua rừng rậm rậm, đi tới một cái hạp cốc cực lớn có mười mấy cái sân bóng, trong hạp cốc, vậy mà sinh trưởng một loại cỏ cao tới ba bốn mét, rễ cây sắc bén, đủ để so với Kim Cương bình thường còn sắc bén hơn. Mà ít nhất trên trăm Thiên Lang Cự Nhân sinh sống trong hạp cốc này, thân thể bọn họ xuyên qua bụi cỏ, lại phát ra từng trận ma sát với rễ cỏ, tạo ra từng đạo hỏa hoa.

Ngoài ra, ở cuối hạp cốc còn có thể nhìn thấy một sơn động, chung quanh sơn động có hơn trăm chiến sĩ Thiên Lang mặc áo giáp tinh nhuệ, mỗi một chiến sĩ Thiên Lang đều cao tới ba trượng, nhìn qua cường tráng đến cực điểm.

“Bọn hần hần là bị bắt vào trong sơn động kia!” Diệp Tĩnh Vũ chỉ vào sơn động phía trước nói, đây là dấu vết hần phát hiện trước mắt luân hồi.

” Sơn động kia có nhiều cự nhân Thiên Lang trú đóng như vậy, chúng ta làm sao mà vào được?” Lương Tiểu kinh hãi, nơi này hần là chỗ cư ngụ của bộ tộc Thiên Lang a?

Diệp Tĩnh Vũ cũng nhíu chặt mày, nhiều cự nhân Thiên Lang như vậy, cho dù thực lực của mình mạnh hơn bọn họ, cho dù mình có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, cũng căn bản không có khả năng cưỡng ép giết vào? Còn về phần lên lên vào cứu người, sơn động kia chỉ có nhỏ như vậy, bên ngoài có nhiều người như vậy, làm sao đi vào cứu?

“Ầm ầm...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ làm sao cứu người, từ hướng Tây Bắc bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ vang thật lớn, tựa như thiên quân vạn mã đang lao nhanh.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời nhìn lại, chỉ thấy bụi đất tung bay về hướng Tây Bắc, bụi mù đầy trời gần như che khuất cả bầu trời, mà phía dưới bụi đất lại là một đám người đầu trâu thân cao hơn ba trượng...

Chương sáu sáu ba biến hóa.

Những tên đầu trâu kia không chỉ có thân hình cao lớn, hơn nữa lại cường tráng, toàn thân nổi lên kim quang nhàn nhạt, nhìn qua giống như từng Kim Cương, hơn nữa trận thế của bọn chúng cực kỳ khổng lồ, chừng hơn một ngàn con, cứ như vậy chạy như điên trong hạp cốc...

Những thảo kinh có thể dễ dàng đâm thủng người bọn họ bị đạp nát vô tình dưới chân bọn họ, trên đường đi, bụi bặm đầy trời, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, nếu kéo chiến sĩ đầu trâu này lên chiến trường, đủ để đánh nát một đội quân một trăm vạn người.

Loại khí thể này, căn bản không phải quân đội bình thường có thể ngăn cản được, thậm chí là một tên cứu phẩm Ma quân, về khí thể cũng sẽ bị đè nén mà chết.

Đáng sợ, thật sự rất đáng sợ.

Thân thể hai người không tự chủ được nhích lại phía sau, tựa hồ sẽ lo lắng bị đội quân đầu trâu này phát hiện.

Bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân tự nhiên cũng sớm phát hiện đám người đầu trâu này, thân thể bọn họ mặc dù không lớn bằng đầu trâu, nhưng đối mặt với khí thể cường đại bức này, từng người đều cả kinh thân thể run lên, từng người ngơ ngác nhìn người đầu trâu đang lao nhanh đến, không biết làm sao, dù là những chiến sĩ tinh nhuệ thủ hộ ở cửa hang cũng bị khí thể của đầu trâu đè nén hoàn toàn.

Vào lúc này, tựa hồ người ở trong sơn động cũng cảm ứng được đội quân này đến, một nữ nhân thân cao hơn hai trượng, ưỡn ngực to lớn từ trong sơn động đi ra, phía sau nàng còn đi theo hai cự nhân Thiên Lang thân cao đều đang mở ra bên ngoài.

Lúc nữ nhân này xuất hiện, ánh mắt Lương Tiểu Hữu đã sáng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực còn muốn lớn hơn

so với rỏ, nước miếng trên khóe miệng không ngừng rơi xuống...

“Lớn a, thật sự rất lớn a!”

“Mẹ nó, người không thấy nàng cao lớn như vậy sao, người định sao?” Diệp Tĩnh Vũ khinh thường bĩu môi.

“Hắc hắc, ta cũng thay đổi thân thể a. Nàng ta có dáng người này, sau khi biến thân vừa vặn thích hợp với ta nha. Nữ nhân này vạm vỡ, trắng kiện, ta thích!” Lương Tiểu cười đậm đặng đầy mặt.

“...” Diệp Tĩnh Vũ tròn trắng mắt, không để ý tới Lương tiểu nhân nữa, tên gia hỏa này quả thực là bác ái tới đỉnh điểm, có chủng tộc nào cũng không buông tha a.

“Ồ, không đúng, nữ nhân này có chút quen mặt?” Lương Tiểu Hữu chợt phát hiện ra điều gì đó, đưa mắt nhìn vào mặt nữ tử kia.

“Quen mặt? Người đã gặp qua?” Diệp Tĩnh Vũ sững sốt.

“Không, chưa từng gặp qua, nàng và bối xích rất quen thuộc, chẳng lẽ nàng chính là tỷ tỷ của mẫu ti?” Lương Tiểu Cơ dường như nghĩ tới điều gì.

“Mẹ nó, bây giờ người mới nhìn ra à, may mà người còn biết lần này tới cứu người!” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục tròn trắng mắt, tên này đúng là quá vô nhân tính mà?

Lúc này, đại quân đầu trâu hơn một ngàn người kia chợt ngừng lại, bụi đất đầy trời cũng dần dần tản đi, một người thân cao hơn sáu trượng, đặc biệt cường tráng, thoát nhìn như là một người đầu trâu to lớn từ trong bầy trâu đi ra...

Thê trạng của hắn thực sự quá lớn, mỗi một bước đi đều sẽ làm đại địa chấn động, một cỗ uy áp không gì sánh được khuếch tán ra bốn phía, làm cho những Thiên Lang Cự Nhân kia liên tục lui về phía sau, chỉ có nữ tử kia mới miễn cưỡng ổn định tâm thần, bước ra một bước.

“Thỏ tháp điện hạ, ngài sao lại tự mình đến đây?” Nhìn thân thể to lớn của tên đầu trâu, thấy cơ bắp không ngừng run rẩy,

trên mặt nữ tử hiện ra nụ cười kiều mị, trong con ngươi quang mang chớp động.

Vóc người tốt biết bao, nếu có thể cùng hấn...

Chỉ là vừa nghĩ tới sắc nữ nhân tộc đầu trâu không tốt, thần sắc trên mặt nữ tử lại ảm đạm một hồi.

“Bảy ngày nữa, chính là ngày trọng đại chúng ta tế bái Ma Thần, Bách Bà Tơ, nàng đã đáp ứng ta những tế phẩm kia chưa?” Nữ tử từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường, coi bộ ngực cực lớn của nàng như không nhìn thấy.

“Điện hạ yên tâm, những tế phẩm kia ta đã chuẩn bị từ lâu rồi, chỉ là...” Trên mặt Bách Kiều Lan lộ ra vẻ khó xử.

“Chỉ là cái gì?” Trong hốc tháp hét lớn một tiếng, âm thanh kia giống như sấm sét, chấn động đến mức sắc mặt Bách Nữ trắng bệch, màng nhĩ càng là ong ong rung động.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu ở phía xa cũng bị chấn động đến mức lỗ tai choáng váng...

“Chỉ là muối muối luôn ở bên ngoài của ta, tử ấy... tử ấy...” Bách Nhu không tự nhiên nói.

“Nàng ta làm sao vậy?” Trong hốc tháp nóng nảy, một phát túm lấy cổ Bách Cô, nhắc nàng ta lên, giận dữ hét vào bên tai.

Tia tơ đáng thương của Bách Côn chỉ muốn bán cho bằng được, muốn điều động cảm xúc của Tỳ Hưu Tháp, nhưng nào ngờ tâm trạng của nàng lại tới nhanh như vậy, cứ như thế gào thét bên tai nàng.

Mặc dù đã chuẩn bị từ sớm, màng nhĩ cũng trực tiếp bị đánh rách, hai hàng máu tươi cứ thế chảy ra từ lỗ tai hấn...

“Bà ta... bà ta bị người ta phá thân đấy!” Sợ rằng trong hốc tháp lại tiếp tục rống to, thế mà Bách Mẫn lập tức nói ra?

“Cái gì, nguyên rủa trên người nàng cũng không phải là không còn...” Trong hốc tháp gào thét một hồi...

Nên biết, vì chuẩn bị cái huyết tế này, tộc người đầu trâu đã chuẩn bị rất nhiều năm, bọn họ cần phải chọn lựa mười hai

thiếu nữ thuộc chủng tộc, từ lúc các nàng còn rất nhỏ liền bị nguyên rửa, theo thời gian trưởng thành, sức mạnh nguyên rửa này cũng sẽ từ từ trưởng thành., Đến ngày Huyết tế, bọn họ thông qua mật pháp để cho lực lượng nguyên rửa toàn diện bộc phát, thôn phệ tinh huyết người bị nguyên rửa, lại hóa thành lực lượng cường đại cưỡng ép mở ra thông đạo, nhưng hiện tại nguyên rửa trên người Ma ni lại bị người phá, điều này làm sao hắn không giận chứ?

“Nguyên rửa trên người nàng cũng không có rồi...” Bách Mẫn lập tức kể lại tất cả những gì mình biết, thậm chí nói ra toàn bộ sự tình mà bảy tên Ma quân phái ra, cuối cùng chỉ nói mình đem muội muội cùng hai gã tù binh mang về...

“Ồ? Chỉ cần tên kia không chết thì vẫn còn hi vọng, người lập tức giao người của hắn cho ta, ta lại phái người tìm kiếm hắn, chỉ cần tìm được tên kia, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, chỉ tăng cường sức mạnh của nghi thức hiến tế mà thôi!” Trong hốc tháp lạnh lùng nói.

Hai người đối thoại không hề có kỵ, thanh âm đều lớn, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đương nhiên nghe được rõ ràng, cho đến lúc này, bọn họ mới chân chính minh bạch tác dụng của nguyên rửa này, càng mơ hồ hiểu được vì sao nguyên rửa này lại truyền cho một người, cái này cũng là để tăng cường lực lượng nguyên rửa mà thôi.

Tia tơ của Bách Bành hắn cũng biết tác dụng của nguyên rửa này, cho nên mới phái ra Thất Sát Lang đánh chết Lương Tiểu Tắc, cũng là để lực lượng nguyên rửa hoàn toàn biến mất mà thôi, từ đó ngăn cản trận huyết tế này.

Đương nhiên, trước kia vì sao nàng không xuống tay với ma ni, có lẽ cũng lo lắng sẽ khiến cho tộc người đầu trâu tức giận sao? Bất quá nàng bỏ mặc muội muội của mình câu dẫn nam nhân bên ngoài, lại vì cái gì?

“Ừ...” Bách Lý khẽ gật đầu, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ nhẹ nhàng...

tỷ muội sáu sáu sáu mười chín...

Một đám người đầu trâu cứ thế mang theo Lâm Hiểu Nghi và Công Tôn Lộ trùng trùng điệp điệp rời đi...

“Làm sao bây giờ? Bọn hấn sẽ giết chết tên tiểu Lâm Tử kia sao?” Lương Tiểu Hữu thấy Diệp Tĩnh Vũ không nhúc nhích, mở miệng hỏi.

“Bọn hấn sẽ không...” Diệp Tĩnh Vũ rất bình tĩnh nói.

“Vì sao?” Lương Tiểu Song vẻ mặt khó hiểu.

“Bọn hấn còn cần lực lượng nguyên rửa trên người người giúp bọn hấn mở thông đạo gì nữa, chỉ cần người không xuất hiện, bọn hấn sẽ không giết chết Tiểu Lâm Tử, bất quá sức mạnh nguyên rửa này không phải bị người hóa giải rồi sao?”

“Ta chỉ tạm thời đè nén cỗ lực lượng nguyên rửa này, dựa vào Cửu U chi lực không ngừng luyện hóa nó, hiện tại còn chưa hoàn toàn luyện hóa!” Lương Tiểu thành thật đáp.

“Vậy thì tốt, chúng ta còn bảy ngày nữa, đi theo sau!” Diệp Tĩnh Vũ vẫy vẫy tay, hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía đại quân đầu trâu.

Lương Tiểu Song lại nhìn bộ ngực cực lớn của Bách Nhu, đầu lưỡi liếm liếm môi, chạy theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ...

Mà trong hạp cốc, Bách Mẫn nhìn chiến sĩ đầu trâu dần rời đi, lúc này mới thở dài một hơi, xoay người đi vào trong sơn động.

Trong sơn động, thân thể khô rách bị nhốt trên một chiếc ghế dựa mềm mại, nàng đã tỉnh táo lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ phần nộ.

“Bách Thiển Ti, ta nói cho ngươi biết, tốt nhất là ngươi lập tức giết ta đi, nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi hối hận tất cả những gì ngươi làm với ta!” Nhìn thấy Bách Kiều Lan đi từ bên ngoài vào, Ma Kiệm trực tiếp nổi giận nói.

“Người là muội muội duy nhất của ta, ta làm sao cam lòng giết chết đây?” Nhìn thấy biểu tình phẫn nộ của ma ni, khuôn mặt Bách Xảo Thiên trước nay đều mang bộ dáng xấu xa của tỷ tỷ lại thờ dài một hồi.

“Muội muội? Ha ha ha ha... Muội muội... Trong lòng muội còn có muội muội này của ta? Từ lúc muội đặt nguyên rửa lên người ta, ta đã không còn có tỷ tỷ là muội của muội nữa rồi!” Nghe được Bách Mâu Ti nói ra những lời như vậy, Ma Ni lại cười ha hả, cười đến điên cuồng như thế, cười đến dữ tợn như thế, tựa hồ đây là một trò cười hay nhất.

“Ài... lươn lẹo, con còn nhớ lúc phụ thân qua đời đã từng nói gì không?” Nhìn thấy biểu tình gần như phát điên kia, Bách Kiêu Lan thờ dài một tiếng, trong mắt lại lộ ra sự đau đớn vô cùng.

Vừa nghe thấy lời nói của Bách Lý, trong đầu ma trào lại hiện ra lời nói của phụ thân mình trước khi qua đời, để cho các nàng sống thật tốt, hảo hảo phát dương bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân.

“Phụ thân bảo người chấn hưng Thiên Lang tộc, nhưng hẳn không cho người mưu hại muội muội của mình!” Ma ni nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng vậy, những năm gần đây, người chịu rất nhiều khổ sở, nhưng chẳng lẽ người cho rằng trong lòng ta không có người sao? Chẳng lẽ người cho rằng ta thật sự là loại lòng dạ độc ác? Ngay cả muội muội của mình cũng không buông tha?” Về thống khổ trên mặt Bách Nương càng đậm.

“Chẳng lẽ không phải?” Ma Ni vẻ mặt mỉa mai.

“Người là thân nhân thân nhất của ta, nếu như ngay cả người cũng không thể bảo hộ, vậy thì coi như chấn hưng Thiên Lang tộc có ích lợi gì?” Sắc mặt Bách Nữ trắng bệch, cũng không biết là do âm thanh bị chấn thương khi nãy, hay là do lòng mình quá đau đớn.

Ma ni không nói gì thêm, nàng chỉ dùng con mắt vô thần kia nhìn Bách Tỷ, tựa hồ đối với vị tỷ tỷ này của mình đã tuyệt vọng.

“Phụ thân bị tộc trưởng Huyết Lang tộc giết chết. Sau khi chết, ta trở thành tộc trưởng của bộ tộc Thiên Lang, khi đó thực lực của ta mới đạt tới cảnh giới Tam phẩm, hầu như tất cả cao thủ của bộ tộc Thiên Lang đều bị giết, để có thể kéo dài huyết mạch của bộ tộc Thiên Lang., Ta không thể không dựa dẫm vào dưới trướng Ngưu Nhân tộc, mà yêu cầu của bọn họ là hiến tế một thiếu nữ Thiên Mạch, lượt nhiệt a, bộ tộc chúng ta cũng chỉ có một thiếu nữ Thiên Mạch như ngươi mà thôi!” Lúc nói tới đây, Bách Nương thở dài trùng trùng điệp điệp.

“Cho nên, ngươi đặt nguyên rửa lên người ta, cho nên qua nhiều năm như vậy, ta sống không bằng chết?” Ma ni vẫn nở nụ cười lạnh.

“Đúng vậy, những năm gần đây đã ủy khuất cho ngươi, nhưng sao ta lại không thông khổ chứ? Loại nguyên rửa này tuy có thể truyền cho người có thể kết giao với người, thế nhưng nó chỉ có thể hạ xuống trên người thiếu nữ Thiên Mạch, hơn nữa không đạt tới một thời gian nhất định, không cách nào truyền đi được, những chuyện này ngươi cảm thấy ngươi từ đâu mà biết được?” Bách Túc thận trọng nói, mà sắc mặt mẫu Đơn lần đầu tiên xuất hiện biến hóa.

“Từ sau khi nguyên rửa này thành thực, ta vẫn để cho ngươi ở bên ngoài, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật sự chán ghét ngươi sao?” Nhìn thấy sắc mặt biến hóa của Ma Ni, Bách Kiều Chi Tư tiếp tục nói.

“Ta ác như vậy mang ngươi đi, cũng là không muốn khiến cho Ngưu Đầu Nhân chú ý, ta chỉ là muốn cho bọn hắn một cái ảo giác, ta và ngươi bất hòa., Ngươi ở bên ngoài làm hết thấy đều không có bất kỳ quan hệ gì với Thiên Lang tộc, ta hi vọng ngươi có thể sớm ngày trừ bỏ nguyên rửa, khi cảm ứng được nguyên rửa trên người ngươi bị phá trừ, ta lập tức phái người tới, cũng là diễn một tuồng kịch cho bọn họ xem...” Bách Nương Tư đem toàn bộ lời nói trong lòng mình nói ra hết.

“Vậy vì sao ngươi phải đuổi tận giết tuyệt bằng hữu của ta?” Ngữ khí của ma cảm đã có chút ôn hòa, ngấm lại những năm gần đây thái độ của Bách Nương đối với mình mặc dù ác liệt, nhưng thật sự là chưa từng tận giết tuyệt đối với chính mình,

mà bản thân mình đã nhiều lần biết được một ít bí văn., Đây căn bản không phải lực lượng của mình có thể biết được, cho tới nay, chính mình đều cho rằng có cao nhân tương trợ, hiện tại xem ra, cái này cao nhân chính là cái này một mực mang chính tỷ tỷ của mình.

“Tộc Nhân tộc đầu trâu đã rất cường đại, bọn họ đã là tồn tại bá chủ vùng này, nếu thật sự để bọn họ đã thông một giới diện khác, cho dù Ma Thần Tín Dương bọn họ sẽ không xuất hiện, cũng sẽ đưa tới một cỗ lực lượng cường đại., Phụ thân của hộc tháp này đã là cửu phẩm đỉnh phong, cách cảnh giới Ma Vương cũng là một bước ngắn, nếu như bọn họ thật sự xuất hiện thêm một gã Ma Vương nữa, rất có khả năng sẽ đánh vỡ sự cân bằng của thế lực Ma giới, còn tám đại Vương tộc khác đều cách chúng ta rất xa., Thế nhưng một khi tộc Ngưu Nhân tộc xuất hiện một gã Vương Giả, vậy theo bọn hắn chinh phục vùng đất này, Thiên Lang bộ tộc chúng ta sẽ đứng mũi chịu sào... Đến lúc đó, rất có thể chúng ta cũng bị tiêu diệt theo. Bây giờ bộ tộc Thiên Lang chúng ta vốn dĩ đã không đủ cường thịnh., Căn bản không thể chịu nổi bất cứ tai nạn nào a...”

Bách Mẫn nói đến đây, nước mắt rơi như mưa. Những năm gần đây, nàng một mặt muốn bảo vệ tộc nhân của mình, một mặt lại phải âm thầm bảo vệ muội muội của mình, nhưng biểu hiện bên ngoài lại làm ra bộ dạng hung thần ác sát, nàng là nhân vật như vậy sao?

Nhìn thấy sợi tơ Bách Lý rơi lệ như mưa, cảm thụ sự chân thành trong con ngươi của nàng, chen chúc dường như dần dần minh bạch nỗi khổ sở của tỷ tỷ mình...

“Tỷ tỷ...” Bất tri bất giác, hai người này phun ra từ miệng cái từ, mà thân thể của Bách Mẫn lại chấn động...

Chương sáu trăm sáu mươi bảy lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Người gọi ta là tử tử... Người gọi ta là tử tử, người tha thứ cho ta sao?” Trên mặt Bách Mẫn tràn đầy vẻ vui sướng, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng gọi mình là tử tử, mình có thể không hung phấn sao?

“Người làm cho tộc nhân ta nhiều như vậy, ta làm gì có tư cách chất vấn người chứ, người là người, người có tha thứ cho sự tùy hứng của ta không?” Thấy thần sắc kích động của Bách Túc, thậm chí thấy trái tim mình đau nhói, hóa ra tử tử của mình cũng không phải là không yêu mình, ngược lại, nàng đối với quan tâm của mình nóng bỏng như thế.

Thiên Lang Cự Nhân tộc, mặc dù cũng là một chi nhánh của người Lang tộc, không chỉ có sói hung tàn mà còn có tình cảm của người a...

“Muội muội ngọc của ta, những năm gần đây người chịu nhiều khổ sở như vậy, sao ta còn trách người được chứ?” Bách Tú Nương phát tay, cởi dây thừng trên người tơ lụa ra, hai tay ôm chặt lấy nút ngủ, hai tử muội cứ như vậy ôm nhau, không ngừng nức nở.

“Tử tử, hiện giờ bắt bọn họ đi trong động, ta không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi chịu chết được!” Khóc một hồi lâu, đột nhiên phát khóc lên tiếng, mặc kệ nói thế nào, nàng và Lương Tiểu đã có quan hệ phu thê. Nàng chính là nữ nhân của Lương Tiểu Hữu, đối với bạn của Lương Tiểu Nhất, nàng tất nhiên không thể để mặc kệ.

“Chúng ta có thể như thế nào? Người có biết Ngưu Nhân tộc có bao nhiêu Ma quân cường đại không? Ở trên ta Ma quân tối thiểu cũng có bảy người, còn không nói tộc trưởng của bọn họ, thực lực bây giờ của chúng ta căn bản không có khả năng đối phó bọn họ!” Trên mặt Bách Nương hiện lên một tia bất đắc

đĩ, nàng làm sao không rõ suy nghĩ của muội muội mình, nhưng nàng có thể làm được những gì chứ?

“Tỷ tỷ...” Ma ni suy nghĩ một chút, trong lòng cũng rõ ràng, với lực lượng của một người như mình làm sao có thể cứu người? Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể nhìn thấy bọn họ chịu chết sao? Đến lúc đó Lương Tiểu trở về, mình nên làm gì bây giờ?

Lương Tiểu Nhân sẽ không trở về, không phải không muốn trở về, mà là căn bản không cách nào trở về được...

“Cái gì? Ngươi bảo ta tự chui đầu vào lưới, ta nói Tĩnh Vũ, ta là đại ca của ngươi đấy, vậy mà ngươi vì một tên gia phó mà để cho ta đi chịu chết, ngươi làm như vậy với đại ca ngươi sao?” Sát biên rừng rậm Thiên Tuyết, tới gần thảo nguyên Bàn Tư Đại, bên ngoài nơi tụ cư của Nhân tộc đầu trâu, Lương Tiểu rất là kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh Vũ...

“Đại ca, ngươi cảm thấy ta là người như vậy sao? Kỳ thật mặc kệ là ngươi, hay là Tiểu Lâm Tử, đều là huynh đệ của ta. Ta hy sinh ngươi vì Tiểu Lâm Tử như vậy sao?” Diệp Tĩnh Vũ vốn chỉ muốn cho Lương Tiểu Hữu hiện thân đối lấy Lâm Hiểu Nghi, nhưng vừa mới mở miệng, phản ứng của Lương Tiểu Song lại lớn như vậy.

“Ngươi không giống...” Lương Tiểu Nhu lắc đầu...

“Vậy mà ngươi còn...”

“Ngươi vốn chính là...” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết, Lương Tiểu Hữu đã khinh bỉ nói.

“.....”

“Được rồi, cho dù ta là người như vậy, vậy rốt cuộc ngươi có đi hay không?” Diệp Tĩnh Vũ cũng lười nói thêm gì với hắn, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Đi đi, nhưng ngươi cũng phải nói cho ta biết ngươi có kế hoạch gì chứ?” Lương Tiểu Kỳ kỳ thật cũng không cho rằng Diệp Tĩnh Vũ là người như vậy, hắn chỉ là không hiểu kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ mà thôi.

“Ngươi còn nhớ Kỳ Xi Vưu không?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Nhớ kỹ, ở trên người người... Thế nào?” Lương Tiểu Hữu vẽ mặt nghi hoặc...

” Xi Vưu chính là Thái Cổ Ma Thần, bản thể của hắn chính là đầu trâu, ta hoài nghi những đầu trâu này đều là hậu duệ của hắn...”

“Cho nên người...” Vừa nghe đến đó, Lương Tiểu Hữu lập tức hiểu được suy nghĩ của Diệp Tĩnh Vũ.

“Đúng vậy, chỉ cần là hậu duệ Ma tộc Xi Vưu, khi nhìn thấy cờ xí này, bọn họ nhất định sẽ nhận ra, đến lúc đó...” Diệp Tĩnh Vũ lại kể toàn bộ kế hoạch của mình bên tai Lương Tiểu Lai.

“Nhưng vạn nhất bọn hắn không phải vậy?” Nghe xong kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tức liên tục gật đầu. Đây đúng là kế hoạch tốt nhất, nhưng vấn đề là vạn nhất những người đầu trâu này không phải làm sao bây giờ?

“Nếu không phải, vậy chúng ta chỉ có thể nghe ý trời, đại ca, người rút cuộc có đi hay không?” Diệp Tĩnh Vũ bất đắc dĩ buông tay ra, đây là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra, chỉ là có chút mạo hiểm mà thôi.

“Đi...” Lương Tiểu không chút nghĩ ngợi, mở miệng đáp ứng. Có lẽ gã có chút tham sống sợ chết, nhưng vì huynh đệ của mình, điểm này tính là cái gì chứ? Cùng lắm thì chết thôi...

“Đại ca tốt...” Diệp Tĩnh Vũ dùng sức vỗ vai Lương Tiểu Hữu, trong lòng cảm động vô cùng...

“Mẹ nó, đương nhiên là tốt rồi, nhưng lúc nào đi mới là tốt nhất? Không thể đi ngay bây giờ được chứ?” Lương Tiểu Hữu liếc mắt, bây giờ mới biết được mình có khỏe không?

“Bây giờ không vội, còn bảy ngày nữa, ngày thứ sáu đi, đến lúc đó bọn họ cũng không cần chuẩn bị đầy đủ...” Diệp Tĩnh Vũ đưa ra quyết định...

Ngay sau đó, hai người liền tìm phục tại giao giới giữa thảo nguyên Bàn Nhu và Thiên Tuyệt rừng rậm, thỉnh thoảng chú ý đến động tĩnh nơi người đầu trâu tụ cư.

Thời gian như vậy, chớp mắt đã trôi qua sáu ngày. Sáu ngày này, người đầu trâu tìm kiếm tung tích Lương Tiểu Hữu, hầu như lật tung Thiên Tuyệt Sâm Lâm nhưng vẫn không có tung tích của gã. Đánh chết bọn hắc, bọn hắc cũng không tin Lương Tiểu Tử đã tới nơi tụ cư của mình từ sớm.

Vào lúc này, trên thảo nguyên, hàng ngàn hàng vạn đầu người đầu trâu tụ tập cùng một chỗ, bọn hắc thấp nhất cũng cao một trượng, cao nhất là một gã đầu trâu cao tới chín trượng, cao chừng chín tầng, toàn bộ cơ bắp toàn thân nổi lên, tựa hồ một quyền tùy ý liền có thể phá hủy một ngọn núi lớn.

Giờ phút này, tên đầu trâu này đang ngồi xếp bằng ở chính giữa, chung quanh hắc đều không có một tên đầu trâu nào dám tiến lên, tất cả mọi người đều cung kính đứng ở chung quanh.

Lúc này, một gã đầu trâu từ trên cao sáu trượng vọt vãi chạy tới, đúng là hắc tháp mà lúc trước Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tiểu đã nhìn thấy tại hạ cốc của Thiên Lang tộc.

“Khởi bẩm phụ thân, chúng ta đã lục soát khắp toàn bộ rừng rậm Thiên Tuyệt rồi, vẫn không tìm được người đó...” Nhìn thấy ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong mắt gã giống như một tòa núi cao nam tử tràn đầy vẻ mơ ước.

Nam tử kia không để ý đến lời nói của hắc tháp, chỉ là khẽ thờ dài một tiếng...

Trong hắc tháp ngậm hiếu, khẽ gật đầu, lập tức có hai gã đầu trâu dẫn Lâm Hiếu Nghị và Công Tôn Lộ ra.

“Hôm nay là canh giờ cuối cùng, nếu vị bằng hữu kia của các ngươi còn chưa xuất hiện thì đừng trách chúng ta không khách khí!” Nhìn hai người bị nhắc ra, tên đầu trâu to lớn ngồi dưới đất thản nhiên nói, mặc dù hắc nói rất bình thản, thế nhưng giọng nói của hắc lại như một quả đạn pháo nổ tung trong hư không...

Lâm Hiếu Nghị cùng Công Tôn Lộ liếc nhau một cái, trong mắt đều là một trận bi thương.

Lúc này Lương Tiểu Song lóe sáng lên sân khấu, chợt phát hiện cách đó không xa lại có một trận xôn xao, ngay sau đó lại thấy một gã đầu bò cao chừng bảy trượng vọt vãi chạy tới...

“Tháp Cách mộc, bên kia người thế nào?” Nhìn thấy người đầu trâu này đến, đầu trâu ngồi dưới đất lại một lần nữa mở miệng nói.

“Hồi bẩm phụ thân, ta không tìm được người bị nguyên rửa kia, bắt quá trên thảo nguyên ta bắt được mấy tên nhân loại khác, ta hoài nghi bọn hắn là một nhóm...” Đầu trâu được xưng là bằng gỗ cũng cung kính đáp.

“Mang theo...” Người đầu trâu đang ngồi trực tiếp hạ lệnh, lập tức có vài tên đầu trâu chống đỡ mấy người đi tới. Khi nhìn thấy mấy người này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Doãn đồng thời biến đổi...

Nghi thức tế bái thứ sáu sáu, thứ sáu và nghi thức tế bái.

Tên đầu trâu to lớn ngồi dưới đất ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía ba tên nhân loại do tộc nhân mang tới.

Một gã thân cao gần một trượng, trong nhân loại tính là cao, nhưng mà trong tộc người đầu trâu, lại là người thấp nhất, một gã dáng người thon dài, hai tay cũng rất dài, vừa nhìn đã biết là dùng trường cung, còn có một nữ nhân nữa...

Ba người này, chính là ba người Xích Di Thương, Hồ Thương, Hồ Mô Mộng đã đi qua Thiên Tuyệt Sâm Lâm...

“Cùng mang đi đi, tối nay đêm nay trăng tròn, nếu còn không cách nào tìm tới người nọ, liền đem bọn hắc cùng huyết tế đi!” Người đầu trâu kia rất là tùy ý nói, đầu trâu to lớn làm sao lại dựng lên mù mắt.

Những tên đầu trâu khác cũng không dám nói thêm gì, nhanh chóng mang đám người Xích Di Chử xuống, hơn một ngàn vạn tên đầu trâu cứ thế đứng đó, cùng nhau chờ đến đêm trăng.

Chỉ một lát sau, lại có mấy đội nhân mã chạy trở về, nhưng đều giống như tháp cách mộc và hốc tháp, đều không tìm được Lương Tiểu, điều này làm cho trong lòng tất cả mọi người đầu trâu đều nặng trĩu, bọn họ đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, tối nay thông qua lực lượng nguyên rửa để đả thông không gian của Ma Thần., Hi vọng có thể tiếp dẫn Ma Thần trở về, cho dù không thể tiếp dẫn Ma Thần trở về, cũng hy vọng có thể được lực lượng Ma Thần ban tặng, nhưng hiện tại, lại chỉ kém một cái phong ấn, tộc nhân của mình tìm khắp cả Thiên Tuyệt Sâm Lâm cùng đại bộ phận đại bộ phận thảo nguyên hun hút, hắc đã không có khả năng đào tẩu mới đúng?

Vậy đây chính là sự trừng phạt của Ma Thần đối với tộc nhân của mình, chẳng lẽ tộc nhân của mình còn chưa đủ thành kính sao?

Tên đầu trâu này trong lòng thở dài nặng nề, nhìn vàng trắng tròn màu tím năm đó mới có thể nhìn thấy một lần, thân thể cao lớn chậm rãi đứng lên...

Thân hình cao chín trượng, to lớn như thế, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu vốn một mực trốn ở chỗ bóng râm lập tức có một loại cảm giác, tựa hồ đứng lên không phải là một sinh vật, mà giống như nhô lên một ngọn núi, thân ảnh cao lớn kia kéo trên mặt đất, kéo dài đến lão trưởng lão.

“Huyết tể... Bắt đầu, bày tể đàn...” Cửu Lê Thập tử tôn nói, thể nhưng thanh âm của hắn thật sự quá vang dội, vang dội như sấm sét, làm cho ngọn núi chung quanh chấn động một hồi, thậm chí không ít nham thạch bị chấn động rơi từ phía trên xuống.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều cảm thấy khó chịu, bất quá những tên đầu trâu kia sắc mặt đỏ thẫm, nhiệt tình dâng trào, nhưng không có những người đầu trâu khác tru lên. Từng tên lặng lẽ đứng yên tại đó, có bốn tên đầu trâu thân cao hơn bảy trượng đang khiêng một tòa tể đàn thật lớn. Đúng vậy, đó là tể đàn to bằng cái sân, cứ như vậy bị bọn chúng kéo tới.

Mỗi một bước đi, mặt đất đều rung chuyển một trận. Nguyên nhân tể đàn quá nặng, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất.

Ngoại trừ người đầu trâu cao hơn một trượng, thực lực những người đầu trâu khác đều cao bằng bọn họ, bốn gã đầu trâu này thân cao vượt qua bảy trượng, điều này nói rõ thực lực của bọn họ đều đạt đến cảnh giới Ma Quân thất phẩm, tể đàn này lại cần bốn gã thất phẩm Ma quân, còn là người đầu trâu có lực lượng cường đại nhất trong thất phẩm, tể đàn kia đến cùng là nặng bao nhiêu, ít nhất có mấy ngàn vạn cân?

Thể tích của tể đàn này quả thực rất lớn, thể nhưng cho dù có to lớn đến đâu cũng không nên lớn như vậy mới đúng, đến cùng thì vật liệu chế thành từ đâu đây?

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Tiểu đang nhìn chăm chăm vào tể đàn to lớn kia, ngay khi đám người Xích Di Chử bị bắt lại thì thân hình đã ngừng lại.

Bọn hấn nhất định phải chờ thời cơ tốt nhất.

Bốn gã thất phẩm đầu trâu khiêng tể đàn kia đến trước người tháp Cửu Lê, trong ánh mắt uy nghiêm của tháp Cửu Lê chậm rãi đặt tể đàn xuống, vòng quanh là bọn họ rất cẩn thận. Thế nhưng khi tể đàn rơi trên mặt đất, trong nháy mắt vẫn phát ra tiếng nổ ầm ầm, uy áp cực lớn kia còn khiến cho ngàn tên đầu trâu đồng thời lui về phía sau một bước, một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng từ bên trong tể đàn lan ra.

Tất cả đầu trâu cảm giác được cỗ lực lượng này, trong mắt đều lộ ra vẻ cung kính, giống như tín đồ thành kính nhất nhìn thấy thần quang của mình.

Lúc này, tựa hồ cảm nhận được khí tức tể đàn, lá cờ Xi Vưu chỗ thức hải Diệp Tĩnh chấn động một hồi, cờ đen không gió mà bay, không ngừng phát ra tiếng vù vù, tựa hồ muốn thoát ly thức hải Diệp Tĩnh Vũ, chạy ra ngoài.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, tâm thần tập trung vào Xi Vưu kỳ, đem gã gấu gao khổng lồ chế ở thức hải, lúc này mới tránh khỏi khả năng nó bay ra.

Lại một lần nữa nhìn về phía tể đàn bằng phẳng kia, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, vì sao lực lượng tể đàn này phát ra lại khiến Xi Vưu kỳ hưởng ứng?

Chẳng lẽ tể đàn này có quan hệ gì với Xi Vưu?

Cửu Lê Tháp tựa hồ cũng cảm ứng được cái gì, ánh mắt uy nghiêm kia quét tới bên này, Diệp Tĩnh thấy tình thế không ổn, hung hăng một cước đá vào môn Lương Tiểu Khả, trực tiếp đạp bay gã ra ngoài, còn bản thân gã thì lại hóa lên một đạo lưu quang, cấp tốc tránh qua một bên.

Nhìn thấy Lương Tiểu từ trong tháp Cửu Lê bay ra, trên mặt hấn bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, mà hốc tháp, hốc tháp, bốn con mắt đỏ như máu của tháp đồng thời sáng ngời.

“Trên người hấn có khí tức nguyên rủa, chính là hấn, chính là hấn...” Bốn huynh đệ gần như đồng thời gọi ra, thân thể tháp cách một cao tới bảy trượng kia đã bước ra ngoài, thò tay Chop tới Lương tiểu nhân.

Thế nhưng còn có một bóng người nhanh hơn hắn, đó chính là Cửu Lê Tháp vẫn một mực không nhúc nhích, thân thể như ngọn núi kia lại giống như ảo ảnh xuất hiện trước người Lương Tiểu Khả, bàn tay to lớn kia giống như cái nắp chụp vào Lương Tiểu Nhi.

Lương Tiểu Thuần vốn còn muốn mắng to Diệp Tĩnh Vũ hèn hạ, nhưng lập tức cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại này, lời nói đến bên miệng lập tức nuốt trở vào, lực lượng trong cơ thể không ngừng vận chuyển, cơ bắp trên người không ngừng bành trướng, thế nhưng bình thường hắn chỉ trong chớp mắt liền biến thân thành một nửa, liền bị Cửu Lê Tháp chụp vào trong tay.

Lực lượng toàn thân lập tức bị áp chế, mặc kệ hắn dùng lực thế nào vẫn không cách nào thoát khỏi lực lượng khổng lồ Cửu Lê tháp, thậm chí trong tay Cửu Lê tháp, hắn ngay cả chút sức phản kháng cũng không có...

Đây là cảnh giới của cửu phẩm Ma quân sao? Lương tiểu nhân trong lòng kinh hãi, lại một lần nữa lo lắng về kế hoạch mà Diệp Tĩnh Vũ đưa ra.

“Huyết tể bắt đầu!” Cầm chặt Lương Tiểu Khả trong tay, Cửu Lê Tháp thậm chí không có thói quen nói nhảm với hắn một câu, trực tiếp mở miệng nói.

Lương Tiểu Linh kinh hãi, đây là làm sao vậy, chẳng lẽ hắn không hỏi vì sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này sao?

Những tên đầu trâu khác khi thấy Cửu Lê Tháp tự mình ra tay đã thối lui sang một bên. Thời điểm Cửu Lê Tháp nói ra một câu này, những cao thủ thuộc Nhân tộc đầu trâu kia đã khiêng ra mười một tên chủng tộc toàn thân bị phong tỏa lực lượng.

huyết tể thứ sáu mươi sáu.

Trong đó có nam có nữ, có giống hình người, có giống thú hình, nhưng mặc kệ dạng hình thái gì, trên mặt những Ma tộc này đều lộ ra thần sắc hoảng sợ, hiển nhiên cũng đều là Ma tộc có trí thông minh cao.

Trên tể đàn kia xuất hiện mười hai lỗ khảm, trực tiếp bị mười một gã Ma tộc kia bỏ vào trong lỗ khảm, lập tức có một cỗ lực lượng kỳ quái giam cầm bọn hắn, thậm chí ngay cả nói cũng không được, mà Cửu Lê Tháp cũng trực tiếp đặt Lương Tiểu Tử vào trong lỗ khảm cuối cùng.

Một cỗ lực lượng kỳ dị phong bế toàn thân Lương Tiểu Tỳ, trừ ý thức của mình còn có thể hoạt động, hắn thậm chí nháy mắt một cái cũng không làm được.

Cảm nhận được tình huống như vậy, sắc mặt Lương Tiểu Nhân đại biến. Gã muốn kêu gào, nhưng lực lượng của tể đàn kia thực sự quá lớn, đến mức dù có thực lực gã cũng không thể giãy giụa được.

Trong lòng hắn tràn đầy tuyệt vọng, trong tuyệt vọng chỉ còn lại một tia kỳ vọng cuối cùng. A Vũ, người nhất định phải cứu ta, ta thật sự không muốn chết...

Mười hai tể phẩm được đặt lên tể đàn. Tháp Cách mộc chỉ vào đám người Lâm Hiểu Nghị đã được đưa sang một bên nói: “Phụ thân đại nhân, những nhân loại này phải làm sao bây giờ?”

“Trước tiên cứ ở đó, nếu như lực lượng không đủ, rồi tiếp tục huyết tể!” Cửu Lê Tháp nhàn nhạt nói, ngay sau đó thân thể cao lớn kia lại ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu niệm thần chú.

Ba gã đầu trâu thân cao hơn tám trượng, cùng với bảy gã đầu trâu thân cao hơn bảy trượng, trong miệng bắt đầu nhẹ giọng lầm bầm chú ngữ.

Đây là một loại chú ngữ cổ xưa, một loại chú ngữ lịch sử lâu đời, không phải là ngôn ngữ của Ma tộc, mà là ngôn ngữ của nhân loại, dùng ngôn ngữ của con người mà đọc ra chú ngữ cổ xưa.

Theo tiếng chú ngữ vang lên, tất cả mọi người trên vạn dân đầu bò đều quỳ lạy, từng người một hướng về tế đàn mà mình sùng bái.

Toàn thân tế đàn đen thui nổi lên từng đạo quang mang màu đen, từng đạo ký hiệu giống như nòng nọc từ trên tế đàn trôi nổi lên, ngoại trừ Lương Tiểu Tỳ thì trong miệng mười một tên Ma tộc khác lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, thân thể của bọn họ bắt đầu co quắp, huyết nhục của bọn họ bắt đầu mục nát, linh hồn của bọn họ bắt đầu run rẩy.

Đó là nguyên rủa đang dẫn động sức mạnh của bọn họ, đó là tế đàn đang hấp thu tinh huyết của bọn họ, sức mạnh khổng lồ không ngừng tỏa ra, ánh đen kinh khủng che giấu tất cả mọi thứ xung quanh.

Theo hắc quang này xuất hiện, huyết dịch trong cơ thể tất cả người đầu trâu bắt đầu sôi trào, linh hồn tất cả người đầu trâu đều cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ đến cực điểm từ một giới diện khác không ngừng truyền tới, theo thân thể bọn hắn không ngừng hấp thu hắc quang như vậy, thực lực của bọn hắn cũng không ngừng tăng lên.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc hưởng thụ nhưng lại vô cùng sùng bái, bọn họ tựa hồ thật sự cảm thấy tổ thần của mình sắp giáng lâm.

Lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã bất tri bất giác xuất hiện trên tế đàn, Xi Vưu kỳ một mực trong thức hải hắn rốt cuộc không cách nào không chế, bay thẳng đến đỉnh đầu của hắn, không ngừng hấp thu hắc quang tế đàn thả ra, cũng bởi vì có Kỳ Vưu này bảo hộ, thân thể của hắn mới có thể hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trên tế đàn, mà không có thu được tế đàn công kích.

Lúc tế đàn bắt đầu hấp thu lực lượng trên người mười một gã ma tộc kia, trôi buộc trên người Lương Tiểu Khả cũng đã yếu

bớt, tuy nói hắn đã đem lực lượng nguyên rửa hóa giải rất nhiều, thế nhưng một chút lực lượng còn sót lại thúc đẩy tế đàn hấp thu tinh huyết của hắn, bất quá so với những Ma tộc khác chậm hơn rất nhiều mà thôi.

Diệp Tĩnh Vũ đại phóng hắc quang, xuất hiện ở trên tế đàn, Lương Tiểu Hữu đã bò ra khỏi lỗ khảm, nhưng bị hút đi một bộ phận lực lượng bản nguyên nên rất suy yếu. Nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ một tay kéo Kỳ Vu, có lẽ thực sự sẽ bị nguyên rửa giết chết triệt để.

Giờ phút này tế đàn phát ra quang mang càng ngày càng sáng, người phía dưới tế đàn căn bản không cách nào thấy rõ ràng trên tế đàn, bọn họ đều đắm chìm trong lực lượng tăng trưởng.

Dưới sự yểm hộ của Xi Vu Kỳ, Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu Hữu cứ như vậy ngồi ở chỗ đó, cũng không dám làm gì, tế đàn này thật sự không biết dùng tài liệu gì chế thành., Từng luồng từng luồng từng luồng năng lượng cường đại không ngừng hấp thu từ trong hư không, những lực lượng này bất luận một đạo nào đều đủ để xé nát nhục thể hai người bọn họ, thế nhưng những lực lượng này lại không ngừng bị Xi Vu kỳ hấp thu, thậm chí bọn họ còn nhìn thấy những vết rách trên kỳ Vu đang không ngừng được chữa trị.

“Rống...” Lúc này, trên không tế đàn truyền đến tiếng rống to, một chùm sáng màu đen từ trên tế đàn bắn thẳng ra, trực tiếp bắn lên vàng trắng tròn màu tím trên bầu trời...

Tựa hồ như phá vỡ không gian, một lực lượng lớn hơn từ mặt trăng màu tím bay thẳng xuống, thế nhưng trên không trung dường như bị cái gì đó ngăn trở, làm sao cũng không hạ xuống được.

“Nhanh, sức mạnh huyết tế của tế đàn không đủ, huyết nhục của hắn nồng nặc nhất, ném hắn tới...” Khi nhìn thấy chùm sáng từ trên không trung hạ xuống thì tháp Cửu Lê hét lớn một tiếng.

Trong hốc tháp đang canh giữ đám người Xích Di Chủ bỗng vận thân thể Xích Di Tỳ Hưu lên, trực tiếp ném nó lên trên tế đàn.

“Khà khà...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ thét lên kinh hãi, lực lượng trên tế đàn này ngay cả hắn và Lương Tiểu cũng không thể đối mặt, huống chi Xích Di Côn Bằng đâu?

Diên cuồng thôi động Xi Vưu kỳ, thân thể đánh tới thân thể Xích Di Toan Nghê, thế nhưng một đạo năng lượng cực mạnh vẫn trực tiếp xuyên thủng thân thể Xích Di Chủ Bằng, máu đỏ thẩm cứ như vậy phun ra, phun lên trên tế đàn., Tế đàn vốn tản ra hắc quang kia tựa hồ cảm ứng được cái gì, vậy mà tạo ra từng đợt gợn sóng huyết sắc, lại là một chùm sáng đỏ như máu xông thẳng tới chân trời, vọt tới phía trên vàng trắng tròn màu tím kia, chùm sáng một mực dừng giữa không trung kia bỗng nhiên rơi thẳng xuống, trực tiếp bắn vào thiên linh cái của Xích Di...

“Khà khà...” Nhìn thấy tất cả những thứ này, khóe mắt Diệp Tĩnh khẽ giật giật, lực lượng bình thường ở đây đủ để đánh cho Xích Di Toa tan nát, chớ nói chi là một đạo lực lượng đủ để mở ra một hư không khác, với tu vi của Xích Di Thương, làm sao có thể thừa nhận được.

Bọn người Cửu Lê Thập tự nhiên cũng nghe được tiếng kinh hô của Diệp Tĩnh Vũ, mà hắc quang của tế đàn cũng biến mất không thấy gì nữa, trên mặt bọn họ đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, thế nhưng đối mặt với lực lượng cường đại của tế đàn, bọn họ căn bản không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ lực lượng từ trên Tử Nguyệt dẫn dắt đến đánh lên người Xích Di...

“Hống...” Thật không thể tưởng tượng nổi, huyết nhục bay tứ tung, thậm chí không thể tưởng tượng được đã trực tiếp bị xóa bỏ, trong miệng Xích Di Thương truyền đến một tiếng rống to, mà thân thể của hắn giống như là mặt phẳng đang lên, bắt đầu không ngừng bành trướng, hầu như chỉ trong nháy mắt đã cao tới ba trượng, mắt thấy sẽ bạo thể mà chết...

Sáu trăm sáu mươi chín uy lực của Ma tôn dư lại...

Trên người hấn lại xuất hiện từng sợi xích sắt màu đen, khóa chặt thân thể hấn, không cho tiếp tục tăng trưởng nữa. Mà phía sau hấn, lại hóa thành một bóng người cực lớn, một người thân cao hơn vạn trượng, tay cầm một thanh chiến phủ cực lớn, một bóng người to lớn đầu trâu...

Khi nhìn thấy bóng người này, tất cả người đầu trâu, bất kể là Cửu Lê Tháp, hay là trong tháp gỗ, hoặc là hốc tháp, toàn bộ quỳ lạy, động tác của bọn họ chỉnh tề, hơn vạn đầu ngư đầu ngư đồng thời quỳ xuống, chỉ chấn động khiến mặt đất chấn động, cổ khí thế kia quả thực như trời long đất lở vậy.

Trên mặt của bọn họ tất cả đều là vẻ kính sợ, trong đó lại là vẻ kích động, thậm chí ngay cả trên mặt Cửu Lê Tháp vẫn luôn bình thản, cũng đều là vẻ kích động.

Thân cao vạn trượng, tựa như một tòa núi lớn bóng người không ai khác, chính là đại ma thần Xi Vưu mà bọn họ tôn sùng, từng quét thào Thái Cổ đại nhân vật.

Đó là sự tồn tại vượt qua Ma Vương, Ma Hoàng, cho dù hiện tại chỉ là một ảo ảnh cũng đủ để uy hiếp tất cả người đầu trâu, đây là Thần trong lòng bọn họ, Thần chân chính, Thần duy nhất.

Người đầu trâu tộc, vẫn luôn là một chủng tộc nhỏ yếu trong Ma tộc, thế nhưng theo Ma Thần Xi Vưu ngang trời xuất thế, ở cái thời thái cổ này, người đầu trâu vẫn luôn là chủng tộc cường đại nhất toàn bộ Ma giới, bọn hấn thống trị toàn bộ Ma giới, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Xi Vưu, bọn hấn không biết chém giết bao nhiêu Thiên Thần, thiếu chút nữa chinh phục Nhân Thần Tam Giới, trở thành chúa tể Tam Giới chí cao.

Đó là lịch sử huy hoàng nhất của bọn họ, đó là vinh quang mà bọn họ luôn mong đợi.

Mỗi một người đầu trâu đều nhớ thật kỹ năm tháng màu vàng kim kia, trong mỗi một xương cốt người đầu trâu đều chôn sâu sự sùng kính Xi Vu, mỗi một người đầu trâu đều hướng về có thể một lần nữa quật khởi.

Đời đời bọn họ đều chỉ có một mục tiêu, đó chính là thức tỉnh Ma tôn Xi Vu, bọn họ đều tin tưởng sâu sắc, thần của bọn họ cũng không có chết đi.

Hiện tại, bọn họ lại lần nữa gặp được Ma Thần được truyền thừa từ đời kia, sao bọn họ có thể không kích động được chứ, sao có thể không hưng phấn được chứ?

Trong hư không, Ma Thần uy nghiêm kia lạnh lùng quét mắt xuống mấy vạn đầu ngu ngu đầu nhân phía dưới, ngay sau đó lại rơi vào trên một cây đại kỳ màu đen, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Tĩnh Vũ, cho dù chỉ là một cái bóng hư ảo, nhưng uy áp khổng lồ kia vẫn ép cho Diệp Tĩnh Vũ lộ ra không xuyên qua được.

Đây chính là uy áp của Ma Thần sao? Thân thể hơn vạn trượng, đây là cỡ nào thân thể vĩ đại a? Cho dù tùy tiện đi vài bước, cũng đủ để đạp nát một ngọn núi lớn chứ?

Trong ánh mắt uy nghiêm kia, Diệp Tĩnh Vũ cố nén thân thể run rẩy, mạnh mẽ chống đỡ lấy hắn, không cho hắn quỳ xuống.

Không biết phải chịu bao lâu, cho đến khi mồ hôi lạnh sau lưng Diệp Tĩnh Vũ thấm ướt quần áo trên người mình, ánh mắt hư ảnh kia mới dời đi, trực tiếp biến thành một cỗ lực lượng màu đen như máu, tràn vào trong cơ thể Xích Di.

Lập tức chứng kiến thân thể Xích Di Toan Nghê lại một lần nữa bành trướng lên, mỗi lần tới biên giới sụp đổ, một sợi xích sắt màu đen cứ như vậy xuất hiện, khóa chặt thân thể hắn, không để cho hoàn toàn sụp đổ, mà năng lượng cường đại kia lại không ngừng rèn luyện thân thể của hắn.

Sau khi căng ra, thân thể của hắn đã cao tới năm trượng, đến cuối cùng, ngay cả xích sắt cũng bắt đầu xuất hiện vết rách mới ngừng tăng trưởng. Thế nhưng luồng sức mạnh khổng lồ

kia vẫn không ngừng xoay tròn, cuối cùng hóa thành hai đội sừng trâu cực lớn, xuất hiện trên đỉnh đầu Xích Di Đà...

Nhìn thân thể cao hơn năm trượng, cơ bắp toàn thân nổi lên, ánh mắt còn có chút mơ hồ, trên đỉnh đầu còn có từng đạo hắc quang lấp lóe, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Đặc biệt là đám người đầu trâu Cữu Lê Thập, tên nào tên nấy không rõ ràng, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắn rõ ràng đã trở thành tể phẩm làm sao lại đột nhiên kế thừa lực lượng của Đại Ma Thần? Bọn họ tận mắt nhìn thấy lực lượng do thân ảnh Đại Ma Thần biến thành dung nhập vào trong cơ thể hắn a?

Đại Ma Thần chính là người Nhân tộc đầu trâu bọn họ, làm sao có thể truyền lực lượng của mình cho một tên nhân loại chứ? Không có huyết mạch của hắn, làm sao có thể kế thừa lực lượng của hắn? Rốt cuộc chuyện này là sao?

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu cũng không hiểu ra sao, Xích Di Đà làm sao lại đột nhiên kế thừa lực lượng của hư ảnh kia, hơn nữa lực lượng của hư ảnh kia lại mạnh như vậy, làm sao trong nháy mắt tăng thực lực của hắn lên tới cảnh giới ngũ trọng thiên? Đây là thân thể hắn khó có thể thừa nhận được lực lượng kia? Tại sao lại như vậy?

Trong lúc nghi hoặc, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song cũng lo lắng một hồi. Khi nhìn thấy hư ảnh thân cao hơn vạn trượng kia, bọn hắn đều hiểu được rốt cuộc hắn là ai. Nếu hắn thật sự chiếm được thân thể Xích Di Cương, căn cước linh hồn của hắn, bọn người mình căn bản không có bất cứ biện pháp nào.

Thế nhưng đối mặt với khí thế bề ngễ thiên hạ của hư ảnh kia, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không dám tùy tiện ra tay.

Không biết qua bao lâu, khả năng chỉ là một khắc đồng hồ, cũng có thể là mấy canh giờ, thân ảnh Xích Di Tỳ Hưu một mực mờ mịt kia bỗng nhiên lộ ra đạo đạo tinh quang, cái đầu to lớn nghiêng về phía Diệp Tĩnh Vũ, cái miệng to lớn nhẹ nhàng há ra: “Ta là Xích Di Toàn Nghê...”

Vẫn là trắng trợn như vậy, vẫn đơn giản như vậy, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hưu, thậm chí đám người Hồ Bi dưới tế

đàn đồng thời thở dài một hơi, đây thật sự là Xích Di Thương, hẳn không có việc gì.

Vào lúc này, đám người đầu trâu dưới đài bắt đầu rục rịch, đến giờ bọn họ vẫn còn chưa hiểu tại sao Ma Thần của mình lại chọn một con người như vậy.

“Cửu Lê Tháp, ngươi có biết tại sao sau khi ngươi kế thừa vị trí tộc trưởng, ngươi nhất định phải ở trước dòng họ của mình cộng thêm Cửu Lê không?” Nhìn những chiến sĩ đầu trâu phía dưới bắt đầu xì xào bàn tán, Xích Di bỗng nhiên nhìn về phía Cửu Lê Tháp đứng dưới mặt đất, từ tốn nói.

“Hả?” Cửu Lê tháp sững sốt.

“Bởi vì Cửu Lê là dòng họ của Xi Vưu Đại Ma Tôn, mà Xích Di tộc chúng ta chính là cửu Lê...” Xích Di Chỉ Bằng từ tốn nói.

Nghe được lời Xích Di Chỉ Bằng nói, rất nhiều người đầu trâu vẻ mặt khó hiểu, thế nhưng Cửu Lê Tháp thân là tộc trưởng lại kịch biến, Xích Di tộc vậy mà là đời sau của Cửu Lê nhất tộc. Nói như vậy, ngoại trừ tộc nhân của mình, ở nhân gian, Ma Tôn Xi Vưu để lại một đầu huyết mạch khác của hắn...

Cảm thụ được lực lượng mệnh mông trong cơ thể Xích Di Đà, cảm thụ khí tức cường đại của Ma Tôn Xi Vưu kia, nhìn hắc quang còn không thể hấp thu biến thành sừng trâu của hắn, cái đầu to lớn Cửu Lê Tháp kia lại thấp xuống một lần nữa. Hắn hiểu rõ, mặc kệ Đại Ma Tôn Xi Vưu còn sống hay không, người trước mắt đều là người thừa kế Đại Ma Tôn Xi Vưu.

Nếu đã là người thừa kế của Đại Ma Tôn, vậy hẳn chính là hi vọng mới của tộc Ngưu Đầu Nhân, cho dù hiện tại cảnh giới của hắn chỉ là cấp năm, nhưng khi hắn có thể hoàn toàn tiêu hóa được đôi sừng trâu kia, thực lực của hắn sẽ thuận lợi đột phá cửu phẩm, đạt tới cảnh giới Ma Vương...

Nhìn tộc trưởng của mình quỳ lạy đám Xích Di Đà, tuy rằng tất cả người đầu trâu nghi hoặc khó hiểu, nhưng vẫn quỳ xuống thật sâu, trong lòng bọn họ đồng thời lóe lên ý nghĩ này, chẳng lẽ đây chính là Vương Giả mới của bộ tộc mình sao?

Sứ giả Ma Thần tăng sáu và 6.SuySáu.Su.

Nhìn hơn vạn con người đầu trâu quỳ lạy Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, Lâm Hiểu Nghi, Hồ Thương, Hồ Mộng hoàn toàn sững sờ, chẳng lẽ bọn họ đang thể thần phục hần sao? Chẳng lẽ trong cơ thể hần thật sự chảy xuôi huyết mạch Ma Thần Xi Vưu? Lại thuận lợi kế thừa một bộ phận lực lượng Xi Vưu?

Vừa nghĩ tới chiến lực cường đại của những tên đầu trâu này, tất cả mọi người đều sôi trào nhiệt huyết, nếu như bọn chúng thực sự trung thành với Xích Di Chủ, vậy sau này chẳng phải chiến lực của mình sao?

Bị nhiều người như vậy triều bái, trên mặt Xích Di Thương cũng không có quá nhiều hưng phấn, thậm chí nhìn không ra một điểm kích động, tựa hồ tất cả đều là chuyện đương nhiên.

“Khà khà, rốt cuộc trên người người có chuyện gì xảy ra?”
Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên mở miệng hỏi, hần chỉ biết sức mạnh của Xích Di Toan Nghệ tăng lên nhanh chóng, hơn nữa trong cơ thể của hần còn ẩn giấu một luồng lực lượng không lồ, một khi hần tiêu hóa triệt để những lực lượng kia, tuyệt đối có thể đạt tới cảnh giới Ma Vương.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ kêu gọi, lúc này Xích Di Đà mới như lấy lại tinh thần, đột nhiên xoay người, quỳ lạy Diệp Tĩnh Vũ:
“Ta, Xích Di Thương, dùng mệnh Ma Tôn Xi Vưu tuyên thệ, kiếp này vĩnh viễn trung thành với ngài!”

Thân thể cao lớn của hần cúi đầu như vậy, lập tức cùng tế đàn phát ra tiếng vang thật lớn, mà thanh âm của hần mặc dù trầm thấp, thế nhưng cũng vang vọng toàn bộ hiện trường, tất cả đầu trâu đều nghe được rõ ràng.

Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, gia hỏa này đang làm cái gì vậy?

“Khà khà, ngươi làm cái gì vậy? Cho dù ngươi muốn làm cho những tên đầu trâu này trở thành chiến lực của ta, cũng không cần như vậy a, chỉ cần ngươi không chế tốt bọn chúng là được!” Diệp Tĩnh Vũ không hiểu, dùng phương thức truyền âm nói cho Xích Di Thương nghe, tuy nói cho tới nay vẫn chưa hiểu rõ”, Xích Di cũng giống như hộ vệ của hắn, thế nhưng trong lòng hắn, Xích Di Chử vẫn luôn là thân nhân của hắn a. Không chỉ Xích Di Chử, tất cả tộc nhân của Xích Di Tộc đều là tộc nhân thân thích trên thế giới này của hắn, hắn cũng không muốn giữa hắn và Xích Di Chử có phân chia chủ tớ gì.

Lúc này, tất cả đầu trâu phía dưới tế đàn đều nhìn tình huống trên tế đàn, chính Cửu Lê Thập cũng lẳng lặng nhìn xem hết thấy, trong mắt bọn hắn, Xích Di Côn Bằng nếu là truyền nhân của Ma Thần, như vậy hết thấy mọi thứ hắn làm đều đáng giá, chỉ là bọn hắn khó có thể lý giải chính là, làm truyền nhân Xi Vu, làm sao lại hướng về người khác thuần phục chứ?

Vô số ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn Xích Di, thế nhưng Xích Di Toan Nghê lại không có ý đứng lên chút nào, vẫn lẳng lặng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhìn nam tử không ngừng trưởng thành này.

“Đây là ý chỉ của Ma Tôn Xi Vu...” Qua một lúc lâu, Xích Di Chử Bằng mới chỉ nói ra mấy chữ như vậy.

Lời vừa nói ra, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, ý chỉ của Ma Thần Xi Vu? Điều này sao có thể? Nếu như nói lực lượng hiển tế dâng hiến dẫn tới một tia khí tức Ma Thần Xi Vu hiển hóa, lực lượng cường đại bị Xích Di Cửu lấy đi còn vì trong cơ thể hắn chảy xuôi huyết mạch Ma Thần Xi Vu, như vậy để cho tất cả Ngưu Đầu Nhân thuần phục một nhân loại thuần khiết, đây không phải là nói đùa sao?

Xích Di Toan Nghê không nói gì, bắt quá lá cờ trên người Diệp Tĩnh Vũ có màu đen che phủ, đột nhiên hắc quang đại phóng, trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, phát ra khí tức khổng lồ, đó là một cỗ khí tức bề ngễ thiên hạ., Khí tức giống hệt khí tức phát ra từ hư ảnh cao tới mấy vạn trượng vừa rồi. Khi cảm nhận được cỗ lực lượng này, tất cả người đầu trâu lại

lần nữa quỳ lạy, vẽ nghi hoặc trong mắt bọn họ biến mất vô ảnh vô tung, còn lại chính là trung thành cực nóng.

Không cần ngôn ngữ, càng không cần giải thích, trong lòng tất cả người đầu trâu đều hiểu rõ, đây chính là ý chỉ của Ma Thần Xi Vưu, mặc dù bọn họ có lẽ còn không biết Xi Vưu kỳ, nhưng khí tức khổng lồ kia đã chỉ rõ hết thảy với bọn họ.

Nhìn hơn vạn đầu trâu đang quỳ lạy mình, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có bất cứ biểu tình mừng rỡ gì, không sai, ý định đầu tiên của hắn chính là dựa vào Xi Vưu kỳ làm rung động những ngưu đầu nhân này, chính mình càng có thể hóa thân thành thân côn, lừa gạt những ngưu đầu nhân này., Thế nhưng bây giờ mình căn bản không cần phải lừa, những tên đầu trâu này liền thật sự trở thành tín đồ thành kính nhất của mình, kết quả như vậy, so với dự đoán của hắn, không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng trong lòng hắn vẫn nặng trĩu.

Hết thảy có phải là tới quá dễ dàng hay không? Xi Vưu kỳ này tới quá dễ dàng, có thể nói, chính mình cơ hồ không phí gì thần, ngay sau đó vừa mới lấy được Xi Vưu kỳ, liền gặp thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận., Sau đó chính mình khó hiểu kế thừa trận pháp thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, sau đó nói với hắn là phải chiếu cố nhất mạch người đầu trâu, vốn còn tưởng chủng tộc này không biết biến mất bao nhiêu, thế nhưng vừa mới tới Ma giới liền gặp phải, sau đó chiếu hình Xi Vưu hiển hóa, hết thảy có phải quá trùng hợp rồi không?

Diệp Tĩnh Vũ có một loại cảm giác, tựa hồ hết thảy đều được người an bài, mà người an bài tất cả chuyện này, rất có thể chính là trong thần thoại trong truyền thuyết, vốn nên bị Hiên Viên Hoàng Đế chém giết Xi Vưu, Đại Ma Thần có chiến lược vô địch thiên hạ kia.

Thời đại kia, chênh lệch với hiện tại đâu chỉ vài vạn năm, rốt cuộc trong đó có bao nhiêu năm, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng không thể biết rõ, thế nhưng một người vốn phải chết nhiều năm như vậy thì làm sao sắp xếp tất cả những thứ này đây?

Nghĩ đến khả năng này nếu thật sự tồn tại, trong lòng của hắn lại cảm thấy lạnh lẽo, rốt cuộc những nhân vật trong truyền

thuyết kia đã đi đâu? Nếu bọn họ thật sự an bài tất cả những thứ này, thì vì cái gì?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, bất quá nhìn đám người đầu trâu cuồng nhiệt phía dưới, Diệp Tĩnh Vũ cũng không kháng cự an bài như vậy, bất kể nói thế nào, có chiến lược như vậy, mình ít nhất không đơn độc chiến đấu nữa đi?

Vừa nghĩ tới muốn báo thù cho Độc Cô Bá Thân, vừa nghĩ tới sự cường đại của Phương Chấn Thiên, hắn liền hiểu được con đường của mình còn rất dài, về phần cuối cùng hắn sẽ là cái gì, đó cũng là chuyện sau này.

Vấn đề tiếp theo thì đơn giản rồi, toàn bộ đám người Hồ Tu đã được giải phóng toàn bộ, bọn họ được sự nhiệt tình chiêu đãi của người đầu trâu nhất, vì để có thể hầu hạ tốt Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Lê Tháp thậm chí còn tìm cho hắn mười nữ hài xinh đẹp nhất trong tộc.

Thế nhưng nhìn từng nữ tử thân cao hơn một trượng, đỉnh đầu trâu, lỗ mũi không ngừng thở hỏn hển, chớ nói Diệp Tĩnh Vũ, dù Lương Tiểu Thuần có háo sắc nhất cũng không dám lấy lòng...

Tuy nhiên nếu là khách quý của Nhân tộc đầu trâu, Lương Tiểu Hữu cũng có đặc quyền của mình. Tối hôm đó, gã mang theo một ngàn tên đầu trâu trực tiếp giết đến nơi tụ cư của bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân, muốn tìm Bách Nương để tính sổ. Thế nhưng khi gã nhìn Ma Liễm và Bách Tú Nương dắt tay nhau đi ra, trên mặt một hồi kinh hãi.

Ma ni thấy Lương tiểu nhưng không chết, trong lòng cũng kinh hãi, lập tức hai người kẻ đầu đuôi câu chuyện. Lương Tiểu cũng biết Bách Tiểu Ti một lòng vì lược, sau đó tha thứ cho nàng, lại thêm hắn rất hứng thú với bộ ngực to lớn của nàng, không biết dùng cách gì, lại lừa nàng vào tay...

Chương sáu trăm bảy mươi, Viêm Ma.

Sự tình tiếp theo càng đơn giản, tộc người đầu trâu vẫn luôn sinh hoạt tại thảo nguyên Bàn Thổ Đại Bàn. Diệp Tĩnh Vũ muốn tìm kiếm những thể hệ trẻ lưu lạc tới nơi này đã dễ dàng hơn rất nhiều rồi, bất quá Diệp Tĩnh Vũ vẫn không thông qua người đầu trâu trực tiếp mang bọn họ trở về, dựa theo Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt ý tứ của Độc Cô Bá Thần., Hành trình đến Ma giới lần này chính là muốn rèn luyện bọn họ, không ngừng kích phát tiềm năng của bọn họ, tăng thực lực của bọn họ lên, nếu bản thân tìm được bọn họ như vậy, tất cả cũng không uổng phí.

Hắn chỉ là muốn mau chóng tìm ra Cửu Phượng, hắn không hy vọng Cửu Phượng xuất hiện sơ xuất gì, như vậy cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho mình. Thế nhưng mặc dù tộc người đầu trâu kia tìm được tung tích của rất nhiều nhân loại, nhưng lại không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới Cửu Phượng, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất lo lắng.

Ở Nhân tộc đầu trâu nghỉ ngơi và hồi phục vài ngày, không chỉ không có tin tức của Cửu Phượng, thậm chí ngay cả tin tức Lạc Linh Nhi và Hắc Minh Thi Hiên cũng không có, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất là lo lắng.

Đến cuối cùng, hắn không thể ngồi yên nữa, một mặt để Cửu Lê Thập tiếp tục tìm kiếm người hắn muốn tìm, một mặt mang theo đám người Hồ Thích lên đường, hắn quyết định tự mình tiến về Bàn Tư Đại thảo nguyên xem đến tột cùng.

Thảo nguyên rịch rịch là thảo nguyên lớn nhất ở phía tây bắc Ma giới, thảo nguyên rộng lớn bao nhiêu, không có bất kỳ ai biết, có lẽ tại Ma giới mấy vạn năm trước, có người đi qua chỗ sâu nhất, nhưng những năm gần đây, không có Ma tộc có năng lực tiến vào thảo nguyên.

Cỏ trên thảo nguyên không phải màu xanh, cũng không phải màu xanh lá, mà là một loại màu đỏ như máu, hơn nữa càng đi

vào bên trong thì màu sắc càng đậm. Khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đi được hơn năm ngàn dặm, thì màu sắc thảo nguyên đã biến thành màu đen.

Ma thú sinh hoạt ở đây càng thêm kinh khủng, tùy tiện đi ra một con ma lang đều có thực lực đại tông sư. Nếu không phải thực lực đám người Diệp Tĩnh Vũ quá mạnh mẽ thì làm sao bọn chúng có thể dễ dàng đi tới đây được.

Cảm nhận được sự khủng bố của thảo nguyên Bàn Nhu, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại lo lắng, bên cạnh Lạc Linh Nhi còn có đào nhỏ, nghịch bác, Hắc Minh Thi Hiên, thế nhưng tu vi của Cửu Phượng cao nhất mới chỉ tới cảnh giới đại tông sư, cho dù trước khi đến Ma giới, có được cảnh giới Võ Thánh, đối mặt với hoàn cảnh như vậy, căn bản khó mà sống nổi? Vì sao sư tôn bọn họ cứ yên tâm như vậy?

Mặt ngoài là rèn luyện, nhưng trên thực tế cùng chịu chết có gì khác nhau? Lẽ nào bọn họ không lo lắng truyền thừa của bọn họ sẽ chôn vùi toàn bộ ở đây?

Diệp Tĩnh Vũ làm sao hiểu được, những người được tuyển vào Ma giới đều là thiên tài trong thiên tài, ngoại trừ thực lực bản thân cực kỳ cường hãn, trên người còn có các loại pháp bảo vũ khí của bản môn, mặc dù đánh không lại, nhưng muốn chạy trốn vẫn có thể.

Về phần giết chết Ma Lang Vương, mặc dù độ khó rất lớn, nhưng chỉ cần những người trẻ tuổi này đồng tâm hợp lực, cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá nếu đám người Diệp Tĩnh Vũ gặp phải Ma Lang Vương, đoán chừng ngoại trừ Hồ Mô Mộng thực lực hơi kém một chút, bất luận người nào khác, thậm chí Hồ Bi đều có thể bắn chết hắn.

Giờ phút này, bầu trời màu tím kia đã lờ mờ đi, nguyên bản vốn thảo nguyên có chút âm u, hắc ám hơn, nói đưa tay ra không thấy năm ngón một chút nào.

Nhìn đại thảo nguyên tối đen như mực, Diệp Tĩnh Vũ vẫn quyết định tạm thời nghỉ ngơi hồi phục một chút, bất kể nói như thế nào, đi đường lâu như vậy, cũng cần nghỉ ngơi.

Không để ý tới chuyện đi chung với hai nữ nhân thiên lang tán tỉnh Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ vẫy vẫy tay với hốc tháp đi theo hần.

“Đại nhân, có gì phân phó!” Hiện tại trong hốc tháp rất là kích động, Diệp Tĩnh Vũ chính là nhân vật mà Ma Thần Xi Vu chỉ định thuận phục, đi theo bên cạnh hần, tự nhiên là một chuyện vô cùng vinh quang.

Tộc nhân của mình chỉ có phụ thân mới có tư cách như vậy, nhưng dựa theo một tia thần sắc đại nhân, phụ thân của mình muốn tọa trấn trong tộc, không cách nào đi theo, kế tiếp, chính là mấy huynh đệ của mình. Vốn dĩ, dựa theo thực lực của mình, căn bản không tới lượt Thần sư đại nhân, nhưng lại không nghĩ tới Thần sư đại nhân chỉ đích danh để mình đi theo, điều này làm sao hần không vui?

Trong mắt bọn họ, Diệp Tĩnh Vũ chính là người phát ngôn thay cho Đại Ma Thần Xi Vu, mỗi lời nói của hần đều đại biểu cho Xi Vu.

“Đêm nay nghỉ ngơi và hồi phục ở đây, người chuẩn bị đi!” Diệp Tĩnh Vũ chỉ vào khu vực cực kỳ trống trải xung quanh nói, Xích Di muốn hấp thu lực lượng trong cơ thể, lưu lại tộc nhân tộc đầu trâu tu luyện, nơi này lớn nhất chính là hần, làm việc lao lực tất nhiên rơi vào trên người hần.

“Tuân mệnh, đại nhân!” Trong hốc tháp mừng rỡ như điên, xoay người chạy sang một bên, ngay sau đó liền thấy một quyền hung hăng nện xuống mặt đất, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ bộc phát ra, toàn bộ mặt đất bắt đầu run rẩy, bắt đầu luân hãm, chỉ trong chốc lát công phu, hiện trường liền xuất hiện một cái hố hình tròn đường kính hơn mười trượng, chung quanh bóng loáng, tựa như bị người ta dùng chính khí sắc bén cắt chém vậy.

Một quảng trường hình tròn cứ như vậy mà thành hình, nơi này là nơi mỗi lần bọn người Diệp Tĩnh Vũ nghỉ ngơi, tuy nói thực lực của bọn họ đều rất cường đại, thế nhưng Bàn Thổ này thật sự quá lớn, khó đảm bảo sẽ không gặp phải ma thú cao cấp gì đó, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Trong lúc nghỉ ngơi, bọn họ đều ở trong cái hố này, lại phải thêm một người gác đêm, liền không cần lo lắng bị ma thú từ trong bụi cỏ tập kích.

Nhìn thấy một quyền trong hốc tháp tạo ra một bức tường tự nhiên, đám người Lương Tiểu Hữu cũng không cảm thấy kinh ngạc, nguyên một đám nhảy xuống hố đất, bắt đầu nhóm lửa, tán tỉnh tán tỉnh, tu luyện...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại chậm rãi bay lên, thần niệm không lồ phát ra, bắt đầu tìm kiếm con mồi xung quanh. Tuy nói đến cảnh giới như bọn họ, đã không cần ăn gì, nhưng thực lực chính là một trong thất tinh lục đục của con người, Diệp Tĩnh Vũ cũng không muốn vứt bỏ đồ vật thuộc về nhân loại, dù cho thực lực của hắn trở nên mạnh mẽ, hắn cũng biết, hắn là một con người.

Huống hồ, hiện tại Hồ Tuế Mộng chỉ có tu vi Võ Thánh, còn chưa đạt đến tình trạng tuyệt thực.

Đêm tối của thảo nguyên Bàn Nhu là một màu đen kịt, mắt thường khó có thể nhìn thấy, cho dù là thần niệm cũng không cách nào quét ra quá xa, thần niệm hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ có thể xem xét khoảng cách năm trăm mét mà thôi.

Tìm tòi một vòng, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, ngay cả một con ma thú nhỏ nhất cũng không có, ngay khi hắn định bỏ qua, hướng tây bắc lại đột nhiên sáng lên một đạo quang mang màu đỏ...

“Đó là cái gì?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, những người khác đồng thời nhìn lại, liền thấy đạo hỏa hồng quang mang xông thẳng tới chân trời, tựa hồ đã xảy ra hoá loạn to lớn.

Mà hốc tháp đứng trên mặt đất cũng cao hơn sáu trượng thì sắc mặt hơi đổi, trong miệng kinh ngạc nói: “Đó là chiêu thức của Viêm Thiên, Viêm Ma tộc, tại sao nơi này lại có Viêm Ma?”

Chương 16 Tuyệt Âm Tuyệt Mạch

Viêm Ma là một loại ma tộc cao cấp sinh sống ở sâu trong lòng đất, trong đó lợi hại nhất chính là Tử Viêm tộc, những Viêm Ma khác tuy không có Ma Vương tọa trấn, nhưng ở ma giới cũng là một chủng tộc đáng sợ, không ai nguyện ý trêu chọc Viêm Ma.

Bất quá số lượng Viêm Ma cũng không nhiều, ngoại trừ Tử Viêm tộc sinh sống trong Lôi Trạch Quyển, là quần cư, những Viêm Ma khác, trên cơ bản đều độc lai độc vãng, bọn họ sẽ sinh sống ở các góc ngách Ma giới. Thế nhưng hốc tháp sinh sống ở thảo nguyên to lớn Bàn Tư Đại Bàn nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Viêm Ma ở chỗ này, cho nên rất là kinh ngạc.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lúc nghe đến Viêm Ma, toàn bộ thân thể đã chui ra ngoài, Ma tộc bình thường sẽ không trêu chọc Viêm Ma, nhưng nhân loại thì sao chứ? Bây giờ phát sinh tranh đấu với Viêm Ma ở đây, rất có thể chính là tinh nhuệ của nhân loại đến thảo nguyên to lớn này.

Người khác, hẳn cũng không để ý tới, nhưng vạn nhất là bọn Cửu Phượng thì sao?

Thấy Diệp Tĩnh Vũ chạy vội ra ngoài, đám người Lương Tiểu Hữu cũng nhảy dựng lên, theo sát phía sau hắn mà chạy vội ra ngoài. Bọn người Ma ni, Bách Tú Ti nhìn nhau một cái, tự nhiên cũng đi theo, hai tỷ muội bọn họ đều là người của Lương Tiểu Khả, đương nhiên phải đi theo bên cạnh hắn.

“Thiếu gia, chờ ta với!” Tu vi của Lâm Hiểu Nghị bây giờ cũng là ở cảnh giới Ngũ Trọng Thiên, thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời trực tiếp chạy như điên ra ngoài, đầu còn lưu lại chỗ này, hóa thành một đạo tàn ảnh chạy về phía ánh lửa, cuối cùng chỉ có Hồ Tuế và Hồ Mộng thực lực yếu nhất.

Thuật bắn cung của Hồ Thương kinh người, hẳn có thực lực bắn giết nhì trọng Thiên Ma Quân, thậm chí có thể uy hiếp đến Tam Trọng Thiên Ma Quân, thế nhưng cảnh giới của hắn dù sao còn chưa đạt tới cảnh giới Võ Thần, làm sao có thể đuổi kịp tốc độ của đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Ngay cả Hồ Tư Mộng cũng không ổn định được, rất nhanh liền rút ra một con, nó nhìn thấy tốc độ của hai người rất chậm rãi, hốt tháp liền tóm lấy hai người rồi đặt ở trên vai mình rồi xông thẳng ra ngoài, thể trạng của nó cực lớn, mỗi một bước đi đều rung động ầm ầm...

Không nói đến đoàn người Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng chạy tới địa điểm xảy ra chuyện, nói là tại nơi ánh lửa đầy trời kia, một đầu nam tử thân cao không khác thường nhân bao nhiêu, toàn thân bốc lên lửa nóng hùng hực, đang nhe răng cười nhìn hai nam một nữ cách đó không xa.

Nữ tử có dáng vẻ tuyệt mỹ, mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu hồng, dáng người uyển chuyển, ngọn núi ngọc cực lớn lộ ra, đúng là yêu mị khuynh quốc khuynh thành. Có điều so với vẻ thông dong ngày xưa, giờ phút này nàng có vẻ rất nổi bật, thậm chí trên người nàng còn có một mảng lớn vết bỏng, nhìn rất là bi thảm.

Nam tử đứng bên phải nàng mặc một bộ trường bào màu trắng, chẳng qua áo choàng màu trắng này đã rách nát không chịu nổi, phủ đầy tro bụi, nhìn qua không khác gì tên ăn mày trên đường, nhưng dù vậy trên mặt nam tử vẫn bình tĩnh trấn định, không vì giờ phút này nghèo túng mà nản lòng thoái chí, hẳn chính là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt của Cẩm Long phái.

Nam tử bên trái của Yêu Ngọc mặc một thân áo bào trắng, so với áo choàng của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt còn rách mướp hơn, vị trí bụng dưới bị đốt ra một cái洞 lớn, mảng lớn da thịt bị bỏng, bất quá cũng giống như Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, trên mặt của hắn cũng đều là vẻ thông dong, người này chính là Bạch Đế thành Bạch Phi.

“Bạch Kinh Phi, người thế nào rồi?” Hoàng Phủ Nguyệt lạnh lùng nhìn nam tử tràn ngập hỏa diễm cách đó không xa, trong miệng nhàn nhạt nói ra.

“Giết chết gia hỏa này hẳn là không thành vấn đề!” Bạch Kinh Phi một tay ôm bụng mình, lạnh lùng nói ra.

“Yêu kiều, còn người?” Hoàng Phủ Nguyệt lại hỏi yêu kiều.

“Ta không sao, các người không cần lo lắng cho ta!” Yêu kiều nhẹ nhàng nói, một đôi con ngươi ẩn ẩn có ánh sáng màu lam gắt gao nhìn chăm chăm vào tên Hỏa Diễm Nhân cách đó không xa.

Ba người bọn họ cùng nhau tiến vào thảo nguyên Bàn Tư Đại, một đường hợp tác với nhau, cuối cùng vượt qua tầng tầng lớp lớp cửa ải khó khăn, cũng đánh chết vài đầu ma lang, vốn cho rằng không bao lâu nữa sẽ gặp phải ma lang vương, nhưng không ngờ ma lang vương còn chưa xuất hiện, ngược lại còn gặp một đầu Viêm Ma, còn là một đầu Viêm Ma thực lực cường đại.

Sự xuất hiện của hắn đột ngột như vậy, dù cho thực lực ba người này tiến nhanh, Hoàng Phủ Nguyệt cùng Bạch Kinh Phi đều đạt đến tam trọng thiên, Yêu Bằng cũng thuận lợi tiến vào nhất trọng thiên, nhưng vẫn không phải là đối thủ của tên Viêm Ma này, vừa mới giao thủ, ba người liền toàn bộ thụ thương.

“Các người không phải là đối thủ của ta, ngoan ngoãn giao nữ nhân này ra, ta thả các người đi!” Nhìn ba tên nhân loại này nhiều nhất mới đạt tới tam phẩm, tên Viêm Ma này rất là đắc ý cười nói.

Mình hiện tại đã đạt đến cảnh giới Ma quân lục phẩm, đây là một ranh giới, ở ma giới, không biết có bao nhiêu Ma quân lục phẩm, nhưng có thể đạt tới thất phẩm lại rất ít, bản thân dừng lại ở cảnh giới lục phẩm đã mấy trăm năm rồi., Sớm đã đạt đến cảnh giới lục phẩm đỉnh phong, muốn đột phá, nhất định phải tìm được một loại chí âm chí hàn chi vật dùng, nhưng chí âm chí hàn chi vật, chỗ nào dễ dàng tìm được, chính mình tìm nhiều năm như vậy, cũng không có chút thu hoạch nào.

Hôm nay lại gặp được một nữ tử Tuyệt Âm Tuyệt Mạch, Tuyệt Âm Tuyệt Mạch, trong truyền thuyết bảo thể còn lạnh lẽo chí hàn hơn Cửu Âm Cửu Mạch, chỉ cần có thể giao hảo với nàng,

vật này so với bất luận vật chí âm chí hàn gì đều tốt hơn, hấn nào chịu bỏ qua.

Không phải vậy, hấn thân là Ma tộc, căn bản không cần nói thêm cái gì, trực tiếp ra tay, dưới một kích này, liền trọng thương ba người.

Những lời nói của Xích Viêm Long, cho dù là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hay là Bạch Kinh Phi đều lựa chọn bỏ qua. Trước đây, giữa bọn họ có lẽ không có liên hệ gì, nhưng trong ma giới xa lạ này, bọn họ lại nâng đỡ lẫn nhau mới có thể đi tới hiện tại, đã sớm thành lập tình cảm thâm hậu, làm sao có thể dễ dàng buông tha bất kỳ ai?

“Ai, xem ra các ngươi không chịu, đã như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí, Nộ Diễm Phần Thiên!” Xích Viêm Long thở dài một tiếng, tùy ý đánh ra một chưởng, một ngọn lửa cực lớn phóng lên trời, phảng phất như một cơn sóng lửa, đánh về phía Hoàng Phủ Nguyệt và Bạch Phi Tuyết.

Hoàng Phủ Nguyệt cùng Bạch Kinh Phi nhìn nhau một cái, trong mắt đều là vẻ kiên quyết...

“Thiên Địa Băng...” Bạch Kinh Phi nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, từng vết rách từ hư không thoáng hiện, tất cả hỏa diễm đang lao nhanh đều bị hư không hấp thu...

“Long Khiếu Cửu Thiên Toái Phong Vân...” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hét lớn một tiếng, thân thể bước về phía trước một bước, đã đi tới trước người Xích Viêm Long, không hề có kỵ ngọn lửa nóng rực kia, đập về phía ngực của hấn...

Một cỗ lực lượng cường đại lập tức hình thành, hỏa diễm quanh thân Xích Viêm Long vậy mà trực tiếp bị lực lượng như vậy đánh văng ra, mắt thấy song chưởng Hoàng Phủ Nguyệt sắp đập vào người Xích Viêm Long, khéo miệng Xích Viêm Long lại lộ ra một tia nhe răng cười, một nắm đấm từ sau lưng hấn bắn ra, không lưu tình chút nào đánh vào ngực Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, mà song chưởng của Hoàng Phủ Nguyệt, vẫn còn cách thân thể hấn nửa tấc...

Chương bảy mươi sáu hoang mang.

“Phốc...” Một mũi tên máu trực tiếp từ trong miệng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt phun ra, một đoàn lực lượng hỏa diễm cực lớn trực tiếp tràn vào thân thể Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, lực lượng cuồng bạo chấn cho cả người hắn bay rớt ra ngoài.

Ngọn lửa nóng rực kia bắt đầu nhanh chóng thiêu đốt thân thể của hắn, trong miệng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt truyền đến tiếng kêu thảm thiết to lớn, huyền lực trong cơ thể không ngừng phun trào, muốn dập tắt ngọn lửa này, thế nhưng sức mạnh của ngọn lửa này thực sự quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn nào có thể dập tắt được.

“Son Hà toái...” Lúc này, Bạch Kinh Phi cũng hét lớn một tiếng, trực tiếp đâm ra một quyền, trong chớp mắt đã tới trước người Xích Viêm Long, đối mặt với một quyền toàn lực Kinh Phi Bạch này, trên mặt Xích Viêm Long vẫn nhẹ nhàng cười.

“Phá Diệt Viêm Long bạo!” Một tay Xích Viêm Long kéo về, ngay sau đó đột nhiên đánh ra một chưởng, một chưởng nhìn như đơn giản không chút lưu tình đập vào ngực Bạch Phi...

“Bốp...” một tiếng, ngực Bạch kinh hải đột nhiên nổ tung, một đoàn huyết vụ cứ như vậy phun ra, thân thể của hắn cũng bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất.

Hai người một trước một sau bị đánh bay, trong mắt Xích Viêm Long, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhấc tay nhấc chân mà thôi, không có cách nào, khoảng cách giữa bọn họ chênh lệch thật sự quá lớn, lớn đến mức một người đã không thể dựa vào cảm xúc là có thể bù đắp được.

Thấy Bạch Kinh Phi và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt đồng thời bị đánh bay, ánh mắt yêu kiều lộ ra vẻ tuyệt vọng, hai người bọn họ đều là cao thủ tam trọng thiên, mình bắt quả chỉ là nhất trọng thiên, mình lấy cái gì ra đấu với người này?

Lúc này, Hoàng Phủ Nguyệt và Bạch Kinh Phi đồng thời giãy dụa đứng lên, không để ý tới thương thế trên người, cũng không để ý hỏa diễm vẫn còn đang thiêu đốt kia, nhìn Xích Viêm Long hùng hổ dọa người, trong mắt hai người tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Ngôi sao rơi...” Bạch Kinh Phi là người đầu tiên ra tay, tay phải diễm ra một chỉ, một viên thiên thạch lớn hơn mấy ngàn thước cứ như vậy xuất hiện trên bầu trời, cứ như vậy ném về phía Xích Viêm Long.

So với Bạch Khiếu Đế có thể tiếp dẫn một ngôi sao băng hai trăm dặm thì viên thiên thạch này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khi viên thiên thạch này rơi thẳng xuống, vẫn khiến cho uy áp khổng lồ của Xích Viêm Long, toàn bộ hỏa diễm trên người hần bốc cháy lên., Thân thể bắt đầu bành trướng không ngừng, cơ hồ chỉ trong một cái hô hấp, đã cao đến mức Tam trượng phu cao thấp, toàn thân trên dưới che kín liệt diễm hùng hực, cả người không khác biệt lắm so với một khối cự nhân nham thạch.

“Diệt Viêm Phá!” Xích Viêm Long hét lớn một tiếng, thân thể cao lớn trực tiếp nhảy lên, trực tiếp một quyền đánh tới thiên thạch to lớn kia.

“Ầm ầm...” Tiếng vang cực lớn truyền đến, thiên thạch khổng lồ kia trực tiếp bị một quyền của Xích Viêm Long đập cho nát bấy, đá vụn bay đầy trời, bất quá thân thể Xích Viêm Long cũng bị nện đến hoàn toàn mất đi cân bằng, trực tiếp rơi xuống dưới.

Lúc này, Hoàng Phủ Nguyệt đã chui ra ngoài, huyền lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trong cơ thể càng truyền đến trện trện thanh âm long ngâm, mơ hồ trong đó, tựa hồ thấy được một con thần long màu vàng hình thành sau lưng hần.

“Long - Khiếu - Quyền!” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, tay phải của hần cứ như vậy trực tiếp đánh vào ngực Xích Viêm Long...

Từng đạo hào quang màu vàng không ngừng bốc lên từ trên người hần, long ảnh kia càng ngày càng cường đại, lực lượng

cuồng bạo trực tiếp đánh vào ngực Xích Viêm Long một cái động lớn, vốn thân thể đã mất cân bằng lập tức rơi thẳng xuống mặt đất, trực tiếp nện xuống mặt đất tạo thành một cái hố đường kính vài chục trượng...

Một chiêu này cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ lực lượng của hai người, chỉ có thể miễn cưỡng đứng tại chỗ, lại không ngừng thở hổn hển.

Nhìn thấy hai người liên thủ đánh bay Xích Viêm Long, trong mắt Yêu Giao lóe lên vẻ vui mừng, nhưng nàng còn chưa kịp chạy tới trước mặt hai người chúc mừng, trong hố lớn kia đã truyền đến tiếng gào thét phẫn nộ.

Đó là Viêm Ma gào thét, sóng nhiệt cuồng bạo phả vào mặt, làm cho Hoàng Phủ Nguyệt và Bạch Kinh Phi liên tục lui về phía sau, sắc mặt hai người đều trở nên khó coi, hợp lại một kích mạnh nhất của hai người, lại vẫn không cách nào tiêu diệt được gia hỏa này, chẳng lẽ hai người mình thật sự phải chết ở chỗ này sao?

“Yêu Ngọc, người đi mau, đi tìm Hiên Viên Tĩnh, chỉ có hắn là có thực lực để báo thù cho chúng ta!” Đường như đã biết hai người khó thoát đi, Hoàng Phủ Nguyệt bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Trốn, các người ai cũng đừng hòng trốn, hôm nay các người đều phải chết!” Yêu Viên còn chưa kịp nói gì, âm thanh phẫn nộ của Xích Viêm Long đã truyền đến, ngay sau đó liền thấy ánh lửa ngút trời chiếu rọi toàn bộ thiên địa.

“Cửu Thiên Liệt Diễm!” Xích Viêm Long hét lớn một tiếng, thân hình từ trong hố lớn bắn lên, lao thẳng tới đám người Bạch Kinh Phi.

Cơ hồ là trong nháy mắt, liền tới trước người Bạch Kinh Phi và Hoàng Phủ Nguyệt, rất bạo lực đánh ra một chương...

Bạch Kinh Phi và Hoàng Phủ Nguyệt gần như đồng thời giơ hai tay lên ngăn cản, nhưng giờ phút này Xích Viêm Long đã phát huy toàn bộ lực lượng, bọn họ làm sao có thể ngăn cản được.

“Răng rắc...” một tiếng, cánh tay hai người trực tiếp bị đập nát bấy, ngay sau đó liền thấy hai tay Xích Viêm Long hung hăng đập vào đầu hai người, lập tức nhìn thấy đầu kia cũng trực tiếp nổ bể ra, hỏa diễm màu đỏ trong nháy mắt đem thân thể hai người gần như trong nháy mắt, thân thể của bọn họ đã bị thiêu cháy sạch sẽ, chỉ còn lại hai sợi khói xanh tự động tiêu tán...

“Không...” Chứng kiến những ngày qua Hoàng Phủ Nguyệt và Bạch Kinh Phi kề vai chiến đấu với mình cứ như vậy chết đi, trong miệng yêu thú phát ra tiếng kinh hô thống khổ, nàng thực sự khó có thể tưởng tượng, hai người sống sờ sờ cứ như vậy có thể hóa thành tro bụi.

“Ta liều mạng với ngươi...” Trong miệng yêu kiều hờn dỗi một tiếng, thân thể kia trong nháy mắt nổi lên đạo đạo hào quang màu trắng, bên trong hào quang màu trắng mơ hồ hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, đó là dấu hiệu sắp đột phá tầng thứ hai Võ Thân, dưới kích thích to lớn này, thực lực của nàng lại một lần nữa đột phá.

“Điệp Vũ Thiên Hạ!” Trong miệng Yêu Tiêu quát khê một tiếng, thân ảnh của nàng nhẹ nhàng vặn vẹo, từng con hồ điệp màu trắng từ trên người nàng bay ra, mỗi một đóa bướm đều có lực lượng đánh chết một đại tông sư, chớp mắt đã có hơn trăm con bướm xuất hiện xung quanh nàng, bay về phía Xích Viêm Long...

Cảm nhận được lực lượng của mỗi một con bướm, khóe miệng Xích Viêm Long chỉ lộ ra nụ cười hài hước...

“Ha ha ha, ngươi càng Liệt, ta càng thích, ha ha ha...” Trong miệng Xích Viêm Long truyền đến từng tràng cười to, cứ thế duỗi hai tay ra, một ngọn lửa bắn ra từ trên người hắn, những con bướm muốn tới gần hắn lập tức bị đốt thành tro bụi.

Ngay sau đó hắn tùy ý tung ra một chưởng, một cỗ khoảng cách trực tiếp đụng vào người xinh đẹp, cứ như vậy đánh bay nàng ra ngoài, mà thân thể của nàng ở trên không trung cũng bị chấn động đến nát bấy...

Ngọn núi cực lớn vô cùng, đầy đặn đến mức người ta phải phun máu mũi cứ như vậy mà nhảy ra ngoài. Trong mắt Xích

Viêm Long, ngọn núi trắng nõn mềm mại vô cùng mỹ lệ. Đôi mắt đỏ ngầu của hắn càng thêm đỏ rực, một bộ vị nào đó trên thân thể dường như lập tức cứng ngắc...

Cảm nhận được lực lượng khổng lồ kia của Xích Viêm Long, ánh mắt yêu kiều lộ ra vẻ tuyệt vọng, ngay cả thân thể của nàng rơi trên mặt đất như vậy, cũng không có cảm giác gì...

Lúc này, Xích Viêm Long đã khôi phục nhân sinh đã đi tới trước người yêu kiều, nhìn thân thể kiều mị dưới chân, trên mặt Xích Viêm Long hiện lên từng nụ cười đậm đặc.

Tuyệt Âm Tuyệt Mạch, còn là tấm thân xử nữ, là sự tình hoàn mỹ cỡ nào a, chỉ cần hưởng dụng nàng, mình nhất định có thể đột phá thất phẩm...

Xích Viêm Long cười cười, ma trảo ở sâu trong tay chộp về phía yêu thú...

Nhìn ma trảo đang hướng về phía mình, trong lòng yêu kiều tràn đầy tuyệt vọng, nàng thậm chí đã chuẩn bị xong cần lưỡi tự sát...

Chỉ là trong thời khắc sống còn này, trong đầu nàng lại hiện ra gương mặt xinh đẹp của Diệp Tĩnh Vũ...

Vì sao mình lại nhớ tới hắn nhỉ?

Trong lúc hoảng hốt, một bóng người cứ như vậy xuất hiện trong mắt nàng, một thân trang phục màu đen, mái tóc dài trắng như tuyết đón gió bay lượn...

Ha ha, mình đang nằm mơ phải không? Hắn sao có thể xuất hiện ở đây chứ? Khóe miệng của Yêu Giao Bằng lộ ra nụ cười tự giễu, hàm răng của nàng, đã bắt đầu cắn về phía đầu lưỡi của mình...

Chương 173 phát tiết.

“Yêu Thiên cô nương, đừng sợ, đại gia ta tới cứu ngươi đây!”
Ngay lúc yêu thú muốn cắn lưỡi tự sát, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm quen thuộc nhưng lại thường xuyên bị mình bỏ qua.

Kỳ quái, bản thân hắn xuất hiện ảo giác, nhưng sao lại xuất hiện cái bóng của hắn? Chẳng lẽ đây thực sự chỉ là ảo giác? Yêu thú cẩn thận nhìn về hướng đó, chỉ thấy sau lưng Diệp Tĩnh Vũ còn có một nam tử sắc mặt tái nhợt đi theo...

Đây không phải là Lương tiểu thì là ai? Chẳng lẽ mình không phải ảo giác?

Ngay lúc yêu thú nghi hoặc, trên người Xích Viêm Long đã nổi lên đạo đạo hỏa diễm màu đỏ, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, bay về hướng thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Thấy Xích Viêm Long lại một lần nữa ra tay với Diệp Tĩnh Vũ, Yêu Kiệt hét lên một tiếng kinh hãi: “Công tử đi mau!”
Trong mắt yêu thú, thực lực Xích Viêm Long mạnh mẽ, ngay cả cao thủ như Hoàng Phủ Nguyệt và Bạch Kinh Phi cũng bị chém giết chỉ trong nháy mắt. Thực lực của Diệp Tĩnh Vũ mặc dù trên cả Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng chưa chắc là đối thủ của hắn?

Thế nhưng tiếng kêu kinh ngạc của yêu thú rất nhanh đã ngừng lại...

Thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đi thẳng tới trước người Xích Viêm Long, đôi mắt hỏa diễm quyền nóng rực của Xích Viêm Long, Diệp Tĩnh Vũ cũng không thèm nhìn, trực tiếp đuổi ra một trào, cứ như vậy cầm lấy cổ tay hắn.

Trong ánh mắt kinh hãi của Yêu Cương, cánh tay Xích Viêm Long trực tiếp bị Diệp Tĩnh Vũ bóp nát bậy, một cỗ lực lượng không lồ phá hủy toàn bộ cánh tay Xích Viêm Long.

“A...” Trong miệng Xích Viêm Long truyền đến một tiếng hét thảm, thế nhưng cánh tay kia của Diệp Tĩnh Vũ đã trực tiếp thò vào trong ngực hắn...

“Nghe nói Viêm Ma nhất tộc các ngươi đều có một viên Viêm Tâm, chính là hỏa diễm địa tâm chi hỏa không sai biệt lắm. Hỏa Diễm Kim Đan của ta vừa vặn còn kém một chút hỏa hầu, đừng trách ta không khách khí!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, tựa như thần quyền trên trời tuyên án vận mệnh một phạm nhân vậy.

Một lực hút khổng lồ truyền đến, ngọn lửa đầy trời trên người Viêm Ma trực tiếp bị hấp thu sạch sẽ, Xích Viêm Long muốn giãy dụa, nhưng đối mặt với bạo lực của Diệp Tĩnh Vũ, hắn nào có thể phản kháng?

Chỉ trong chốc lát, Xích Viêm Long vừa rồi còn ngang ngược can rở đã bị hút thành một thân khô, thân thể hắn giống như một tượng đá, hơn nữa còn là một tượng đá gãy còm.

“Bốp...” một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ khê động tay, lực lượng tinh quang trong cơ thể tuôn ra, trực tiếp đánh nát khối tượng đá này.

“Phù...” Hít một hơi thật dài, Diệp Tĩnh Vũ đã hấp thu sạch sẽ tất cả tinh huyết trên người Xích Viêm Long, hỏa diễm huyết chỗ trái tim càng thêm sung mãn, sương mù màu đỏ bên trong không ngừng bốc lên, không ngừng quay cuồng, hơn nữa càng thêm ngưng luyện, chỉ trong nháy mắt công phu., Ở bên trong hình thành một đám mây lửa xoay tròn, đám mây lửa này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng sáng, cuối cùng chậm rãi hình thành một viên Kim Đan màu đỏ như lửa. Chỉ có điều phía trên kim đan này còn mơ hồ chảy xuôi một ngọn lửa màu trắng, đó là Ly Hỏa thuộc về Chu Tước nhất mạch.

Theo hỏa diễm kim đan hình thành, một ngọn lửa nóng rực xông thẳng tới chân trời, còn sáng hơn đạo Cửu Thiên chi viêm vừa rồi của Xích Viêm Long không biết bao nhiêu lần.

Hầu như toàn bộ bầu trời đều bị ngọn lửa này bao trùm, tựa hồ trên đời này chỉ còn lại có một ngọn lửa.

Nhìn toàn thân Diệp Tĩnh Vũ hiện ra đạo đạo hỏa quang, nhìn Diệp Tĩnh Vũ giống như thiên thần kia, yêu kiều hoàn toàn si mê.

Cho tới nay, đối với nam nhân, nàng chỉ xem như đồ chơi của mình, xem như là công cụ, bất kể là Đại Thiếu Chủ đã từng là Đại Thiếu Chủ, hay là nam nhân khác, trong mắt nàng, đều chỉ là công cụ đạt thành nguyện vọng của mình, thậm chí ban đầu, Diệp Tĩnh Vũ trong mắt nàng cũng chỉ là một công cụ thú vị mà thôi, bởi vì nàng nhận được giáo dục từ nhỏ, chính là không nên tin bất kỳ nam nhân nào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, đặc biệt là buổi nói chuyện với Cửu Phượng ngày đó, trái tim của nàng một mực yên tĩnh không gợn sóng kia, mà hình dạng Diệp Tĩnh Vũ thảnh thơi cũng xuất hiện trong đầu mình.

Bất quá dù sao nàng cũng là đệ tử kiệt xuất của Bách Hoa môn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng động tình. Tuy có đôi khi nàng sẽ nhớ tới Diệp Tĩnh Vũ, nhưng vẫn sẽ bị nàng đè nén xuống, người nàng tin nhiệm vẫn là mình.

Nhưng vừa rồi, sự cường đại của Xích Viêm Long khiến cô cảm thấy tuyệt vọng, trong thời khắc sống còn này, điều mà cô nghĩ tới chính là Diệp Tĩnh Vũ.

Vốn cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại dễ dàng giết chết Xích Viêm Long khiến mình cảm thấy tuyệt vọng. Loại tư thái này, chấn động lưu lại trong lòng nàng thật sự quá lớn.

Giờ khắc này, nàng thậm chí chỉ có một ý niệm duy nhất, chỉ cần có thể được hấn bảo vệ trong ngực, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Nam tử như vậy chính là nam tử mình phó thác cả đời.

Giờ khắc này, yêu kiều ngây dại, say, mê ly...

“Oa oa oa, Yêu Huyền cô nương, đừng sợ, ta tới cứu ngươi đây!” Lương Tiểu Hữu ngay khi Diệp Tĩnh chinh đón Xích Viêm Long đã chạy tới trước người của Yêu Viên, nắm lấy

một bộ quần áo khoác lên người nàng ta, sau đó đỡ nàng ta từ dưới đất dậy.

Thế nhưng giờ khắc này trong mắt Yêu Ngọc đâu còn có hấn tồn tại, nàng mang theo một đôi mắt màu lam chỉ là chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ...

Lực lượng cuồng bạo vẫn còn tiếp tục, hỏa diễm vô biên vẫn còn thiêu đốt, theo hỏa diễm kim đan trong vũ trụ của Diệp Tĩnh hình thành, lực lượng tinh thần, lực lôi đình, lực lượng hỏa diễm, ba cỗ lực lượng không ngừng rèn luyện nhục thể của hấn, khí thế càng ngày càng mạnh không ngừng từ trên người hấn truyền đến...

Thực lực của hấn vốn đã có thể đối phó với cao thủ thất trọng thiên không ngừng tăng cường, khí tức phát ra cũng đủ để rung động bất cứ cao thủ nào từ lục trọng thiên trở xuống.

Nếu như hấn toàn lực ra tay, vậy đã đủ để đánh một trận với cao thủ Cửu Trọng Thiên rồi...

Nếu cộng thêm pháp bảo trên người hấn, muốn đánh chết cao thủ Cửu Trọng Thiên cũng không phải việc khó, đương nhiên, đến cùng sức chiến đấu giữa hấn và cao thủ Cửu Trọng Thiên ra sao, còn phải đánh mới biết được.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, thực lực của mình lại đề cao một bậc, hơn nữa hỏa diễm kim đan hình thành, lực lượng hỏa diễm cuộn cuộn về phía phiên thiên ần càng thêm nồng đậm, vết rách vốn bị đông hoàng chuông chấn vỡ cũng bắt đầu chậm rãi phục hồi như cũ...

Chương 16 bất đắc dĩ.

“Yêu Huyền cô nương, cô không sao chứ?” Nhìn thấy xinh đẹp không để ý đến mình, Lương Tiểu Hậu mặt dày hỏi, mà ánh mắt của hắn đã không tự chủ được nhìn vào bộ ngực của nàng, nhưng giờ phút này trên người nàng đã khoác lên người y phục của hắn, nào còn nhìn thấy nửa điểm xuân quang.

Mẹ nó, vừa rồi ông đây làm gì mà thân sĩ như vậy, nơi này lại không lạnh, sao phải phủ thêm quần áo cho bà ấy, cho dù phải khoác, mình cũng nên nhìn đủ rồi mới choàng lại nha...

“A... Ta không sao...” Lúc này, yêu thú mới từ trong si mê phục hồi lại tinh thần.

“Yêu kiều, sao ngươi lại ở chỗ này? Tại sao lại gặp Viêm Ma?” Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng đã kết thúc công việc, trong một bước ngắn, đã đi tới trước người xinh đẹp.

“Ta và Hoàng Phủ Nguyệt, Bạch Kinh Phi cùng một chỗ tiến vào thảo nguyên Bàn Tư, vốn là muốn hợp lực đánh chết một đầu Ma Lang Vương, nhưng ai ngờ lại gặp đầu Viêm Ma này...” Đối mặt với vấn đề Diệp Tĩnh Vũ, cho tới nay tâm cơ đều cực kỳ thâm sâu của Yêu Công vậy mà không hề giữ lại chút nào nói cho Diệp Tĩnh Vũ nghe hết tất cả những chuyện phát sinh, thậm chí ngay cả chính mình chính là Tuyệt Âm Tuyệt Mạch cũng đã nói qua một lần.

Vừa nghe đến Hoàng Phủ Nguyệt cùng Bạch Kinh Phi bị Viêm Ma giết chết, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng tiếc hận một trận, Bạch Kinh Phi cũng thôi đi, giữa hắn và Hoàng Phủ Bộ Nguyệt cũng coi như có giao tình tốt, nhưng bây giờ người chết không thể sống lại, mình lại có thể làm gì đây?

Về phần Lương Tiểu Hữu, khi nghe thấy yêu thú là tuyệt âm tuyệt mạch, một con mắt không thể rời khỏi thân thể của nàng, tuyệt âm tuyệt mạch a, đây chính là nữ tử chí âm trong thiên địa này a.

Mình là cương thi, cương thi vốn là thứ âm hàn, có sở thích độc chuông đối với tất cả đồ vật âm hàn. Trách không được mình tình độc chuông với nàng, hóa ra là vì nguyên nhân này, xem ra trời cao nàng thật sự vì an bài nữ nhân cho mình?

Nghĩ tới đây, thái độ của Lương Tiểu Hữu đối với yêu thú càng thêm ân cần, về phần yêu thú có phải là có ý tứ với Diệp Tĩnh Vũ hay không, gã cũng lười để ý tới, ngược lại còn chinh lý lại Diệp Tĩnh Vũ lại không thích gã. Hơn nữa, cho dù Diệp Tĩnh Vũ thích gã, hai huynh đệ cũng có thể cạnh tranh công bằng nha.

Bất quá mặc kệ Lương Tiểu Hữu ân cần như thế nào, tâm tư bất tri bất giác bị Diệp Tĩnh chinh phục Yêu cương đã khó có thể sinh ra hứng thú với hắn.

Cho đến tận khi Lương Tiểu Hữu đem sự việc đấu hồn đại chiến nói ra, yêu thú mới lại một lần nữa tập trung chú ý trên người hắn.

“Người nói cái gì? Sư phụ bọn họ đều đã chết?” Yêu Giao trợn mắt há hốc mồm nhìn Lương tiểu nhân, các tiền bối Bách Hoa Môn sắp xếp bọn họ đến Ma giới, thế mà chỉ vì bảo vệ bọn họ?

Bên ngoài Đấu Hồn Đại Lục, lại còn có một đại lục khác tồn tại, điều này sao có thể?

“Còn nhớ rõ Nguyên Linh giáo không? Hậu trường của bọn hắn chính là đại lục Cổ Hoa, sư tôn, Hiên Viên Tuyết, Bạch Khiếu đế, Hoàng Phủ Vân, kể cả những tiền bối của Bách Hoa môn các người đều đã đi cả rồi. Bọn hắn vì tự do đại lục Đấu Hồn đã từ bỏ thù hận, buông bỏ ân oán, cuối cùng từ bỏ tính mạng của mình!” Nhìn thấy bộ dạng Yêu Ngọc trợn mắt há hốc mồm, Diệp Tĩnh Vũ cũng mở miệng nói.

Từ trong miệng Lương Tiểu Khả nhận được kỹ càng quá trình, lại được chứng minh từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ, Yêu Ngọc chỉ cảm thấy trái tim của mình như sắp nổ tung, làm sao có thể, tại sao trong vòng mấy tháng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy? Tại sao như vậy?

“Người cũng không cần quá mức thương tâm, mối thù của bọn họ, ta nhất định sẽ báo. Yêu kiều, kế tiếp người tính làm sao bây giờ? Là đi theo chúng ta cùng nhau tiến về phía trước, hay là trở về nhân gian trước?” Nhìn bộ dạng bi thống của Yêu Viên, Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy tim mình như sắp bị xé rách.

Nữ tử xinh đẹp như vậy, nữ tử khuynh quốc khuynh thành như thế, vốn nên là mị hoặc chúng sinh, vốn bảo bồi được nam nhân nâng ở trong lòng bàn tay, nhưng nàng lại giống như bọn mình, ở chỗ này không ngừng chém giết, không ngừng vượt qua cực hạn của bản thân, không ngừng tiến bộ, cuối cùng còn phải chịu sự đả kích của môn phái bị diệt, đây là thê lương cỡ nào chứ?

Đừng nói hắn và Yêu Viên đã sớm quen biết, còn từng cùng làm việc, cho dù bây giờ hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Tuyên Cơ, cũng khó có thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của nàng.

“Sư phụ các nàng đều không còn, ta trở về nhân gian còn có ý nghĩa gì, nếu như có thể, ta hi vọng có thể cùng công tử một đường tiến lên!” Qua một hồi lâu, yêu kiều mới từ trong đả kích như vậy phục hồi tinh thần lại, khóe mắt chẳng biết lúc nào trôi xuống nước mắt, trên mặt nàng, đã khôi phục thần sắc ngày xưa.

Nhìn ánh mắt kiên cường của nàng, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, về phần Lương Tiểu Song đã sớm hoan hô nhảy dựng lên. Hắn hiểu rất rõ đạo lý gần thủy lâu đắc nguyệt, chỉ cần yêu kiều đi theo bên cạnh bọn họ, chẳng lẽ lo lắng không có cơ hội sao?

Vào lúc này, đám người Lâm Hiểu Nghị, hắc tháp, Hồ Thương, Hồ Mộng cũng đã chạy tới, nhìn bầu trời tối đen như mực, Diệp Tĩnh Vũ vẫn quyết định ở lại đây một đêm, trên người xinh đẹp đã bị trọng thương, cần phải chăm sóc tốt mới được.

Ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục một đêm, Hỏa Diễm Kim Đan trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã được củng cố, ngay lúc bọn hắn chuẩn bị lên đường, lại chợt phát hiện, yêu kiều đã không thấy...

Cùng với Yêu Tiêu, còn có hốc tháp thân hình cao lớn, đêm qua, chính là hắc phụ trách canh gác đêm...

Chứng kiến tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ là một hồi nghi hoặc, mặc kệ Yêu Giao Bằng bị người bắt đi, hay là chính mình rời đi, chính mình cũng không có khả năng một chút cảm giác đều không có a? Nhưng tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Trên mặt Lương Tiểu Hữu càng lộ ra thần sắc lo lắng, thật vất vả mới có thể cùng yêu thú thân thiết, nhưng bây giờ người đã không còn, hắc nào có thể vui vẻ.

“A Vũ, làm sao bây giờ? Lão tử thật vất vả mới thích một nữ nhân, sao bây giờ lại không thấy chứ?” Lương Tiểu Thổ xoa xoa hai tay với nhau, cũng không để ý tới hai nữ nhân bên lười ma chước và Bách Tú nữa, trực tiếp mở miệng nói ra.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến hắc lão nhãi, Nguyệt luân ở mi tâm lại một lần nữa phát sáng, từng đạo quang mang màu bạc từ Luân Hồi Chi Nhân bắn ra, truy ngược quá khứ...

Nhìn lướt qua một vòng, ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ dừng ở nơi mà đêm qua đám người Lương tiểu nữ nghi hoặc khó hiểu, hắc đột nhiên xuất một quyền, hung hăng đập xuống mặt đất...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, phảng phất cái gì bị đập nát, ngay sau đó liền thấy một đạo hỏa trụ bay thẳng lên, trực tiếp bao lấy thân thể hắc, cắn nuốt toàn bộ vào...

Ma Long Chương sáu bảy, thứ sáu, bảy...

“Túc Vũ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy bỗng nhiên không thấy, đám người Lương Tiểu Hữu đều kinh hô một hồi, thân ảnh của bọn hắn ngay lập tức hướng Diệp Tĩnh Vũ lao tới, thế nhưng một ngọn lửa kia thực sự quá lợi hại, bọn hắn căn bản không cách nào tới gần, mà khi ngọn lửa tắt, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

“Mọi người không nên gấp gáp, chờ tại chỗ này, hắn nhất định sẽ không có việc gì!” Lương Tiểu Linh chợt nghĩ tới Hồn Độn thể của Diệp Tĩnh Vũ, vừa rồi hắn đã ngưng kết thành hỏa diễm kim đan, trong thân thể còn có Ly Hỏa, hỏa diễm bình thường hắn là không thể làm hắn bị thương mới đúng.

Mấy người Hồ Tư, Hồ Mô Mộng, bao gồm cả ma ni, Bách Tú đều cẩn thận từng li từng tí nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này hết thảy thực sự quá mức quỷ dị.

Lúc này, ngọn lửa bao phủ Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới một thế giới được tạo thành từ hỏa diễm.

Đây là một cái động cực lớn khó có thể tưởng tượng được, từ cái động này nhìn về phía đầu kia, dùng nhãn lực của Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng không thể nhìn thấy, trên vách đá chung quanh đều là ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, phía dưới là một hồ nước thật lớn., Một hồ nước do nham thạch nóng chảy hội tụ thành, ở trung tâm hồ nước, còn có một bãi đất trống lớn chừng quả bóng, đã lâm vào chỗ trống này liền bị vây trên đó, chung quanh nang có một lồng bảo hộ trong suốt, không cho sóng nhiệt bên ngoài xâm nhập vào.

Tuy trải qua nhiều trắc trở như vậy, lại trải qua dốc lòng bồi dưỡng môn chủ Bách Hoa môn, trước khi tiến vào Ma giới đã đạt tới Vũ Thánh, bây giờ tu vi đã tiếp cận Võ Thần Nhị Trọng

Thiên, nhưng căn bản không có khả năng ngăn cản nhiệt độ nóng bức bức này.

Trừ điều đó ra, Diệp Tĩnh Vũ còn chứng kiến từng cái bong bóng khí từ trong dung nham xông ra, thậm chí còn thấy được một ít xương cốt từ bên trong nổi lên.

Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, nơi này là Ma giới, tại sao lại có chỗ nóng như vậy? Mà đầu Viêm Ma bị mình ám sát kia, chẳng lẽ chính là từ nơi này đi ra sao?

Hỏa diễm kim đan trong cơ thể không ngừng vận chuyển, hấp thu hỏa linh khí nồng đậm nơi đây, không ngừng củng cố tu vi bản thân. Mà thân thể của hắn, từng bước từng bước vượt qua hư không, đi đến chỗ yêu kiều trên đất trống kia.

“Vèo...” Đột nhiên, trên mặt hồ dung nham kia nhảy ra một bóng đen, Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt tay, Thiên Tôn đao đã xuất hiện trong tay, cứ thế chém ngang qua không trung.

“Coong...” Một tiếng giòn vang, Thiên Tôn đao chém thẳng vào bóng đen kia, phát ra tiếng vang lạnh lạnh, còn làm tóe lên từng tia lửa, trực tiếp đánh bay bóng đen kia ra ngoài, lực đạo to lớn thậm chí chấn động đến hai tay Diệp Tĩnh Vũ cũng run lên từng hồi.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mới nhìn rõ bóng dáng màu đen kia chính là một cái sừng trâu, một cái sừng trâu thật lớn, hơn nữa cái sừng này quen thuộc như thế, lẽ nào là trong hốc tháp?

Vừa nghĩ tới việc biến mất của tháp trứng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng thêm cẩn thận, tháp Quan Âm đã là Ma quân lục phẩm, vậy mà bây giờ lại bị giết một cách dễ dàng như vậy, đến cùng dưới đáy hồ này cất giấu cái gì?

Trong tay liên tục run run, mười hai cây bạch cốt đưa ném ra ngoài, ẩn vào trong hư không, Xi Vưu kỳ cũng từ thức hải của hắn trôi nổi lên, tiếp tục ẩn vào trong hư không, trong bất tri bất giác, hắn đã bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

“Rống...” Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, mặt hồ vốn đang không ngừng sôi trào kia bỗng nhiên nhảy ra một thân ảnh cực lớn, đó là một con dài chừng mười trượng, sau lưng

mọc ra một đôi cánh dơi cực lớn, đứng đó có một con thần lân cực lớn dài chừng năm sáu trượng, hoặc là nói, rồng...

Toàn thân nó mọc đầy vảy màu đỏ thẫm, trên lân phiến thậm chí đang thiêu đốt hỏa diễm, một cỗ khí tức nóng rực cứ như vậy từ trên người nó phát ra.

Một đôi mắt to như chậu rửa mặt nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, cái miệng khổng lồ khê nhếch lộ ra hàm răng sắc bén.

Nhìn con quái vật khổng lồ này, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, đây chính là một con Ma Long, hơn nữa còn là Liệt Diễm Ma Long hiếm thấy, từ hình thể của nó mà xem, hẳn là một đầu Hoả Diễm Ma Long trưởng thành, thực lực kia tối thiểu cũng ở cảnh giới Ma Quân.

Ma Long tộc không phải chỉ sinh sống ở long cốc sao? Làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ hẳn vẫn luôn sinh sống ở đây, mà bắt đi Yêu Cương cũng là vì Yêu Công chính là Tuyệt Âm Tuyệt Mạch?

“Người bên ngoài, rời khỏi nơi này!” Tựa hồ cảm nhận được khí tức chảy xuôi trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng không tính là nhỏ yếu, trong miệng Ma Long truyền đến một trận thanh âm.

“Ta muốn mang đi bằng hữu của mình!” Diệp Tĩnh Vũ cũng là nhàn nhạt nói, mặc kệ con Ma Long này lợi hại đến cỡ nào, chỉ cần không phải Ma Long Vương trong truyền thuyết, hẳn đều có thực lực chiến một trận.

Đương nhiên, nếu không phải cố kỵ địa hình nơi đây không cẩn thận giết chết yêu thú, khả năng hẳn đã sớm động thủ.

“Người không thể mang nàng đi, nàng là người mà chủ nhân ta cần!” Ma Long lại một mực bác bỏ đề nghị của Diệp Tĩnh Vũ.

“Chủ nhân của ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ giật mình, Ma Long nhất tộc ở Ma giới đều là tồn tại cao cao tại thượng, ai dám trở thành chủ nhân của Ma Long nhất tộc chứ?

Ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng cảm giác được trong hồ dung nham kia truyền đến một cỗ khí tức cường đại, đó là một

khí tức khiến người ta cảm thấy run sợ, chỉ có điều khí tức này như có như không, tựa như một người đang ngủ say.

Cảm nhận được tất cả những điều này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ biến ảo một hồi, có thể làm cho một đầu Ma Long trở thành thú cười, nhân vật như vậy tuyệt đối không đơn giản, mình vẫn lập tức rời đi!

“Được rồi, nếu như đây là thứ chủ nhân vĩ đại của người cần, vậy ta không quấy rầy nữa, ta đi đây!” Rất là thân sĩ hướng về phía Ma Long thi lễ một cái, xem như là xin lỗi.

Mà Ma Long nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xin lỗi, cũng yên tâm đến, trong mắt nó, cho dù Diệp Tĩnh Vũ có mạnh hơn nữa, cũng không thể là đối thủ của chủ nhân, vừa rồi chủ nhân vô tình phát ra khí tức đã đủ để dọa lui hắn.

Ngay lúc Ma Long buông lỏng cảnh giác, dưới chân Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên chớp động ngân quang, thân thể của hắn đã một bước đi tới trước người xinh đẹp, một chương võ nát lòng năng lượng trong suốt kia, ôm nó vào trong ngực, dùng lực lượng tinh thần ngưng tụ thành một lòng năng lượng màu trắng bạc, phóng lên phía trên...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dám ở trước mặt mình cướp đoạt yêu thú, Ma Long đầu tiên sửng sò, ngay sau đó giận tím mặt...

“Người là nhân loại hèn hạ, ta muốn đích thân giết người!” Trong miệng Ma Long phát ra tiếng gào thét to lớn, đôi cánh to lớn vỡ một hồi, thân thể nhìn như công kênh kia vậy mà hóa thành một đạo lưu quang nhào tới Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, kỳ Vu Vu xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng lay động, trong nháy mắt, khí vụ màu đen lao nhanh ra, trực tiếp bao phủ hư không, lắc mình một cái, hắn đã chui vào trong hắc vụ...

Mười hai Thiên Vu phát động toàn diện đại trận diệt tuyệt, từng con ma đầu cứ như vậy xuất hiện trong hư không, ngăn cản đường đi của Ma Long...

Hỏa Linh Châu thứ sáu, thứ sáu, thứ sáu, thứ sáu, thứ sáu.

Trong miệng Ma Long lớn tiếng gào thét, há miệng phun ra một đạo liệt diễm, những ma đầu nhào tới kia trực tiếp bị đốt thành tro tàn, tựa hồ cảm nhận được lực lượng hỏa diễm khổng lồ của Ma Long, trong mười hai cây bạch cốt, một cây bạch cốt bỗng nhiên bạo xạ ra hào quang màu xích hồng, toàn bộ đại trận phát ra tiếng vang âm âm, đã trốn vào trong mắt trận Diệp Tĩnh Vũ nhúu một cái.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra lời nói truyền thụ cho mình bộ Thập Nhị Thiên Vu lúc đó diệt tuyệt đại trận, căn bản không cần nghĩ ngợi, Thiên Tôn đao trực tiếp xuất hiện trong tay mình, cứ như vậy vạch cổ tay một cái.

Một đạo huyết tiễn bắn ra, trực tiếp bị bạch cốt bắn ra hào quang màu đỏ thẫm kia hấp thu, liền thấy phía trên bạch cốt điêu khắc vật gì đó càng ngày càng rõ ràng.

Đó là một quái vật đầu thú thân người mặc váy đỏ, tai đeo Hỏa Xà, chân đạp Hỏa Long, theo Diệp Tĩnh Vũ nhiều tinh huyết như vậy xâm nhập, từng đoàn từng đoàn cổ lão phù chú từ trên bạch cốt trôi nổi ra, mà con mắt quái vật to lớn kia vậy mà bắt đầu nổi lên màu đỏ.

“Rống...” Một tiếng rống to, theo hào quang màu đỏ kia không ngừng ngưng tụ, một đạo thân mang váy đỏ, mang tai hỏa xà, chân đạp hỏa long từ trong hư không chậm rãi hiện hóa ra, đây dĩ nhiên là một đầu cự thú giống pho tượng kia như đúc.

Tuy rằng hiện hóa ra chỉ là một hư ảnh, thế nhưng hư ảnh này lại cao tới mấy trượng, một cỗ cảm giác áp bách nóng rực càng truyền ra, cho dù là đầu Ma Long kia, giờ phút này cũng bị khí tức hư ảnh này đè ép đến sững sờ.

Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này lại thở hồng hộc, vì triệu hồi ra thứ này, hắc cơ hồ phun ra một phần ba bản mệnh tinh huyết của mình a.

Mười hai Thiên Vu này diệt tuyệt đại trận, thật sự không phải người bình thường có thể phát động, trên người mình đã có Xi Vu kỳ, còn cố sức như vậy, nếu không có Xi Vu kỳ, mà không phải để một đầu Ma Thần hiển hóa hư ảnh, cũng đủ để ép khò chính mình?

Cảm nhận được khí tức cường đại của hư ảnh kia, Ma Long trong lúc nhất thời không dám lộn xộn, tăng thêm trong đại trận, sương mù lượn lờ, thỉnh thoảng nhảy ra một hai đầu tiểu ma đầu, Ma Long nào còn có thể tìm được vị trí của Diệp Tĩnh Vũ.

Đầu Ma Thần to lớn kia hiển hóa ra, tựa hồ cũng không có ý ra tay, hắc chỉ là hiếu kỳ nhìn cảnh tượng chung quanh, hư ảnh Hỏa Long dưới chân cùng hư ảnh Hỏa Xà trên lỗ tai hắc thì bắt đầu không ngừng thổ nạp, hấp thu hỏa linh chi khí nồng đậm trong động này.

Bỗng nhiên, hư ảnh kia tựa hồ phát hiện cái gì, một đôi mắt đỏ thẫm trực tiếp rơi vào trên khoảng đất trống trong hồ, trên mặt vậy mà nổi lên vẻ vui mừng.

“Ngao...” tựa hồ cảm nhận được ánh mắt hư ảnh, hỏa long dưới chân hư ảnh phát ra một tiếng long ngâm, vậy mà chạy đến một khối đất trống...

Lúc này, một mực cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Ma Long kia chính là nơi chủ nhân mình ngủ say, hiện tại chủ nhân của mình còn chưa hoàn toàn tỉnh ngộ, làm sao có thể để cho người khác phá hư? Mặc dù không rõ vì sao hư ảnh này lại có lực lượng cường đại như thế, nhưng nó vẫn là đầu tiên phóng đến chỗ đất trống kia.

Tốc độ của Ma Long cực nhanh, thân ảnh không lộ hầu như trong nháy mắt đã tới trước người hư ảnh, mở ra cái miệng to như chậu máu, phun ra một luồng liệt diễm...

“Cút...” Trong miệng hư ảnh bỗng nhiên truyền ra một tiếng gào thét, tựa như tiếng sấm, mà hắc trực tiếp đánh ra một

chưởng, bàn tay hư ảnh kia bỗng nhiên biến thành một bàn tay phủ đầy hỏa diễm, hung hăng đập vào lưng Ma Long, lập tức đập nát thân thể Ma Long kia.

Mà hai con Hỏa Long dưới chân hư ảnh càng như phát điên chạy về phía thân thể bị nghiền nát kia, há cái miệng to như chậu máu ra, liền nuốt sạch tinh huyết và hồn phách của Ma Long...

Diệp Tĩnh Vũ chấn động trong lòng, Ma Thần này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy? Một hư ảnh nhanh chóng xuất hiện, liền một chưởng đập nát một con Ma Long ít nhất cũng đã ngoài ngũ phẩm, nếu thực thể của nó hoàn toàn hóa, sẽ cường đại đến mức nào?

Đương nhiên, tuy nói cảm nhận được sự khủng bố của hư ảnh, thế nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng không có chút mừng rỡ nào, vì để hư ảnh này hiện hóa, bản thân đã tiêu hao một phần ba tinh huyết bản mệnh, đây chính là vật dùng một ít liền thiếu một chút, muốn bổ sung thứ này, không biết phải mất bao lâu.

Hôm nay hư ảnh kia dễ dàng đánh ra một chưởng, thế nhưng một chưởng kia cũng đã rút sạch một nửa lực lượng của hắn, nếu lại đến hai lần, cũng không cần người khác động thủ, cả người hắn sẽ bị đánh cho khô cạn.

Đương nhiên, để cho hắn cảm thấy phiền muộn nhất chính là, hư ảnh kia vậy mà có ý thức tư duy của mình, căn bản không chịu sự khống chế của hắn.

Hư ảnh tựa hồ căn bản không biết Diệp Tĩnh Vũ lo lắng, thân thể khổng lồ đã nhào đến trên một mảnh đất trống, trực tiếp hóa ra một quyền, hướng chỗ đất trống kia đập tới.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, mảnh đất trống kia bị một quyền của hắn nện thành phân vụn. Hồng quang đầy trời bắn thẳng đến chân trời, một viên kim đan to bằng nắm tay từ trong hồng quang phóng lên trời.

Tại thời điểm hư ảnh đánh ra một quyền, lực lượng trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ đã bị điều động sạch sẽ, cả người hắn trợn trắng mắt, thiếu chút nữa ngất đi. Thế nhưng khi hắn thật vất

và ổn định thân hình, mở mắt ra, liền thấy được kim đan màu lửa đỏ bắn ra kia.

Nhìn thấy kim đan không ngừng bắn ra hào quang màu đỏ kia, hào quang xông thẳng lên chín tầng trời, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ sáng rực lên.

“Cái này... Đây... Đây mà là Hỏa Linh Châu? Cần phải ngưng tụ ở Hỏa Tuyệt chi địa mấy vạn năm mới có thể xuất hiện Hỏa Linh Châu, có thể dung nạp tất cả hỏa diễm, có thể hấp thu tất cả hỏa diễm, Tiên Thiên chí bảo Hỏa Linh Châu thuộc tính hỏa?”

Đây chính là Tiên Thiên chi vật a, bình thường người tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính nếu có được viên Hỏa Linh châu này, tốc độ tu luyện của hắn tối thiểu tăng lên không chỉ gấp trăm lần.

Hơn nữa bản thân viên Hỏa Linh Châu này cũng đã là một kiện pháp bảo Tiên Thiên, căn bản không cần phải tinh luyện đặc biệt, có thể phát huy lực lượng cực mạnh. Nếu như mình có được nó, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn cảm thấy mình có thể đánh một trận với cường giả Tôn cấp.

Mặc dù không biết làm sao hư ảnh này lại phát hiện trong mảnh đất trống kia lại ẩn chứa một viên Hỏa Linh Châu, càng không trải qua sự đồng ý của mình liền rút ra một nửa lực lượng của mình, nhưng giờ phút này hắn vẫn mừng rỡ như điên.

Nhưng ngay lúc đó, đáy hồ bỗng truyền đến tiếng gầm gừ to lớn, đó là tiếng gào thét phẫn nộ, tựa như ác ma vẫn luôn ngủ say, bị người khác quấy rầy.

Nghe thanh âm này, Diệp Tĩnh Vũ cũng biết tồn tại cường đại dưới đáy hồ kia tựa hồ đang thức tỉnh, trong lòng chấn động lo lắng, lực lượng mình bây giờ đã tiêu hao không còn, muốn không chế thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đều có chút khó khăn, làm sao ngăn cản được sinh vật cường đại kia công kích chứ?

Ngay lúc hắn suy đoán là lập tức rời đi, hay là trước cầm hỏa linh châu lại lóe lên, đạo hư ảnh to lớn kia đã một phát bắt

được viên hỏa linh châu kia, trực tiếp hướng miệng mình nuốt vào, mà một đạo hỏa quang, càng là từ mặt hồ phóng lên tận trời...

Chương sáu bảy là ai?

Đó là một nam tử được đại hỏa bao bọc, trên người hắn mặc một bộ chiến giáp màu lửa đỏ, mái tóc dài cũng màu đỏ, sắc mặt anh tuấn dị thường, thậm chí anh tuấn có chút tà dị. Ít nhất Diệp Tĩnh Vũ chưa từng gặp qua nam tử tuấn lãng bức này.

Hai mắt của hắn là màu đỏ thắm, tựa như hai luồng liệt diễm hùng hực đang thiêu đốt.

Theo sự xuất hiện của người đàn ông này thì mọi thứ xung quanh tựa như đều ảm đạm phai mờ, toàn bộ đều bị ánh sáng của hắn che lấp, hắn tựa như một vầng thái dương chiếu rọi cả thế giới, thế nhưng lại bỏ qua toàn bộ thế giới.

Trong đôi mắt lửa nóng bắn ra ánh mắt băng lãnh, hắn cứ như vậy thẳng tắp nhìn hư ảnh to lớn gần trong gang tấc...

“Khục ra cho ta!” Nam tử cả người như lửa, trừng mắt lạnh lẽo nói với hư ảnh to lớn kia.

Hư ảnh căn bản không có ý phản ứng với nam tử, chỉ là trong miệng nhàn nhạt đọc ra một cái tự phù mà Diệp Tĩnh Vũ và nam tử nghe không hiểu, ngay sau đó liền thấy Hỏa Linh Châu đã tiến vào trong cơ thể hắn bỗng nhiên nổ bể ra...

Đúng vậy, nổ tung, Hỏa Linh Châu của Tiên Thiên vậy mà cứ nổ tung như vậy, giống như quả cầu thủy tinh vậy, tận mắt thấy Hỏa Linh châu nổ tung như vậy, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ hay là nam tử sáng chói kia đều hãi hùng khiếp vía.

Hỏa Linh Châu, đó là Tiên Thiên chi vật chỉ có Hỏa Tuyệt chi địa mới có thể xuất hiện, đó là một chút hỏa linh chi tinh chậm rãi ngưng tụ hỏa linh lực hình thành, thường thường một viên hỏa linh châu cần mấy vạn năm thời gian, mà mấy vạn năm này, tích lũy được bao nhiêu hỏa linh lực?

Hỏa linh lực ở Hỏa Tuyệt Chi Địa gấp mấy trăm lần so với những nơi khác, mà tốc độ hỏa linh chi tinh bình thường hấp

thu hỏa linh tuyệt đối là gấp trăm lần so với bất kỳ sinh vật nào khác, nó hấp thu hỏa linh lực trong Hỏa Tuyệt Chi Địa sẽ lớn đến mức nào?

Hỏa linh lực khổng lồ cứ như vậy không ngừng ngưng tụ, không ngừng áp súc, cuối cùng tạo thành Hỏa linh châu, một khi nó nổ tung thì sẽ tạo thành phá hoại bao nhiêu?

Đó tuyệt đối là lực lượng kinh khủng nhất so với một võ tôn, thậm chí là mười tên cao thủ Võ Tôn tự bạo, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là tên nam tử kia, cũng tuyệt đối không tin mình dưới uy lực như vậy mà may mắn thoát khỏi tai nạn.

Bất quá bây giờ ngoại trừ kinh hãi hết hồn, bọn họ căn bản không làm được gì, bạo tạc to lớn như thế, dù dùng hư ảnh tinh bộ, căn bản cũng không cách nào chạy trốn, thậm chí phương viên mấy vạn dặm đều bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Mà trong lòng bọn họ, cơ hồ cũng xuất hiện nghi hoặc tương tự, Hỏa Linh Châu ẩn chứa lực lượng cực lớn, mà nó cũng là Tiên Thiên chi vật, mặc kệ là ai, cho dù là cường giả Tôn cấp, thậm chí là Tiên Nhân thời Thái Cổ, cũng căn bản không có biện pháp phá hủy một viên Hỏa Linh Châu a, nhưng vì sao hư ảnh này lại niệm chú ngữ, Hỏa Linh Châu nổ tung toàn bộ, đây là chuyện gì?

Không cần nói về mặt nam tử kia đầy nghi hoặc, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng là một hồi nghi hoặc...

Về phần lực lượng khổng lồ đã bị Diệp Tĩnh Vũ và nam tử trực tiếp lướt qua, dưới uy lực như vậy, căn bản không có khả năng chạy trốn, chỉ có thể không nói gì đối mặt.

Có lẽ, lúc tuyệt vọng cũng biến mất, chính là triệt để ngộ không rồi.

Bất quá hỏa quang kia mặc dù bạo tạc nổ tung ra, thế nhưng cũng không khuếch tán ra bốn phía, thân thể hư ảnh kia tựa như một cái vật chứa, vậy mà vậy lực lượng khổng lồ này vào trong đó.

Từng đạo hỏa quang không ngừng bốc lên, từng đạo hỏa diễm không ngừng chạy loạn, thân thể hư ảnh vậy mà nổi lên từng đạo quang mang màu lửa đỏ, thậm chí hai đầu dưới chân hắn

đã thôn phệ tinh huyết Ma Long, Hỏa Long đã có chút thành hình cũng bắt đầu phát ra tiếng long ngâm vui sướng, hỏa xà treo trên lỗ tai hắn cũng tựa hồ như sống lại, bắt đầu hấp thu lực lượng hỏa linh khổng lồ kia.

Hỏa diễm càng ngày càng vượng, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ và nam tử kia ngoại trừ cảm giác nóng rực một hồi ra, cũng không còn nữa diễm không khôe nào khác, chỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này.

Không biết qua bao lâu, ánh lửa bốc lên kia chậm rãi tán đi, đạo hư ảnh to lớn kia đã rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí có một số nơi đã có thể nhìn thấy rõ ràng lân phiến.

Tựa hồ như cần huyết nhục khổng lồ, hư ảnh một đôi mắt lửa rơi vào trên thân nam tử chiếu rọi ánh sáng kia, trực tiếp đuổi ra bàn tay lớn, chộp tới tên nam tử kia.

Nam tử kia chấn động trong lòng, lúc này mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, đối mặt với một chương mạnh mẽ của hư ảnh kia, cũng trực tiếp trở tay đánh ra một chương...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, bàn tay hai người đụng mạnh vào nhau, bạo khởi ánh sáng màu lửa đỏ, lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh bay nam tử kia ra ngoài, cánh tay của hắn tựa như tinh thể bị đập nát, xuất hiện từng vết rách, dòng máu đỏ thắm từ từ tràn ra.

Mà hư ảnh lại không nhúc nhích chút nào, ngược lại Diệp Tĩnh Vũ ở phía sau hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí ngay cả lỗ mũi, con mắt đều tràn ra huyết dịch.

Hấp thu viên Hỏa Linh châu xong, hư ảnh mặc dù thời điểm rút ra lực lượng đã không cần nhiều như vậy, nhiều nhất cũng chỉ cần một phần mười lực lượng ban đầu là có thể phát huy được uy lực lớn như vừa rồi, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã bị rút khô làm sao còn có thể cung ứng nhiều lực lượng như vậy, thiếu chút nữa đã bị rút thành thân người rồi.

“Nhớ kỹ tên của ta, Viêm Sâm Húc, ta sẽ trở về báo thù!” Lúc này, nam tử bị bóng mờ tát bay kia miệng hô khẽ một tiếng, xoay người chạy sang bên kia.

Hư ảnh kia lộ ra một tia cười khinh thường, đang muốn tiếp tục đánh ra một chiêu, lại phát hiện Diệp Tĩnh Vũ đã thất khiếu chảy máu, toàn bộ thân thể đều rơi xuống phía dưới, nặng nề thở dài một tiếng.

Một tay hướng hư không vạch một cái, trong miệng nhẹ nhàng niệm chú ngữ, trên mặt hồ cứ như vậy dâng lên một tảng đá lớn màu đen, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cùng yêu thú vừa vọt rơi vào trên tảng đá lớn kia, toàn bộ tảng đá cứ như vậy lơ lửng ở trên hồ nước to lớn kia, mà bóng người hư ảnh kia lại biến thành một đạo hồng quang, trực tiếp chui vào trên đoạn xương trắng vừa rồi.

Trong mơ hồ, chỉ nghe một hồi thanh âm tràn ngập cảm khái truyền đến: “Ai, sao bây giờ người lại yếu như vậy? Tùy tiện ra tay một chút, liền rút hết lực lượng của hắc, ai, muốn tận tình chiến đấu một chút cũng không được, xem ra chỉ có thể chờ đợi khôi phục chân thân... Chỉ là không biết hiện tại Hỏa Linh Châu nhiều hay ít, nếu như chỉ dựa vào Hỏa Linh Châu, tôi thiếu cũng cần hơn vạn viên a? Ai, thật đúng là một vấn đề đau đầu...”

Theo thanh âm tiêu tán, trong địa động lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, mà Diệp Tĩnh Vũ nếu nghe được câu cuối cùng kia, không biết có trực tiếp bị hù chết hay không, lực lượng một viên Hỏa Linh Châu cũng đủ để giết chết bất kỳ cường giả Tôn cấp nào, thậm chí những tiên nhân Thái Cổ kia, vậy mà hắc cần thôn phệ hơn vạn viên Hỏa Linh Châu mới có thể, chỉ là có thể khôi phục chân thân, vậy chân thân của hắc cường đại đến cỡ nào?

Đêm, Tiêu Lương...

Đường, xa hề!

Ma lang thứ sáu, khoản sáu, 78

Diệp Tĩnh Vũ một lần nữa tỉnh lại đã là nửa tháng sau. Khi hần mở mắt ra, lần đầu tiên nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt đẹp đến không thể bắt mắt, môi đỏ nhỏ nhắn, mũi hơi nhô lên, còn có đôi mắt màu lam nhàn nhạt kia, trong con ngươi ẩn chứa một vẻ ưu sầu nhàn nhạt.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tỉnh lại, vẻ ưu sầu trong mắt yêu kiều nhanh chóng tiêu tán, thay vào đó là vẻ mặt mừng rỡ.

“Công tử, cuối cùng ngươi đã tỉnh lại, ngươi có cần ăn chút gì không?” Thanh âm nhu mì từ đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia truyền ra, làm cho người ta nghe xong cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên không giác ngộ như vậy, hần chỉ hiếu kỳ, hiếu kỳ chính mình sẽ ở chỗ này?

Ngày đó mình bị cái hư ảnh to lớn kia rút sạch sức mạnh mà ngất đi, mình hần là ở trong hang động kia mới đúng, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Tại sao ta lại ở chỗ này?” Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

“Ngày đó may mắn có công tử liều mình cứu giúp, Yêu Chỉ mới may mắn còn sống, về sau...”

“Về sau lão tử liều mạng đánh nát vỏ dưới đất, cứu ngươi lên. Ta nói huynh đệ, ngươi ở dưới đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao ta cảm giác toàn thân ngươi lúc ấy vô lực, tựa như bị bảy tám nữ nhân cưỡng hiếp đây?” Yêu Tiêu còn chưa nói xong, còn chưa nói hết câu thì ta cảm giác toàn thân ngươi vô lực, giống như bị bảy tám nữ nhân nào đó cưỡng ép vậy?”, Lương Tiểu Song đã bu lại, một cái đầu cứ như vậy đặt sát cạnh yêu kiều, cặp mắt tặc càng liếc về phía ngực yêu kiều, chỉ tiếc hôm nay yêu kiều mặc một bộ quần áo mỏng manh, nào có thể nhìn thấy nửa điểm mỹ sắc.

Nhìn thấy ánh mắt sắc lang của Lương Tiểu Hữu, nghe câu nói cuối cùng kia, Diệp Tĩnh Vũ mắt tròn trắng, đây là cái gì? Cái gì gọi là bị bảy tám nữ tử cưỡng bức? Tốt xấu gì mình cũng là một đại nam nhân., Chuyện bị nữ nhân cưỡng ép như thế nào? Bất quá chuyện phát sinh hôm đó cũng thực sự quá mức không thể tưởng tượng nổi, gia hỏa tên Viêm Sâm Húc kia, thực lực tối thiểu cũng là cao thủ Cửu Trọng Thiên, thế nhưng hắn lại bị một chương của hư ảnh kia đánh bay, vậy rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại có lực lượng cường đại như vậy? Chẳng lẽ đây là sự khủng bố của thập nhị Thiên Vu?

Vừa nghĩ tới lực lượng dồi dào của người nọ, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy khiếp đảm, mình lúc nào mới có thể có được lực lượng cường đại bậc kia?

“Không có gì, chỉ là gặp một con Ma Long và một gã cường giả ở phía dưới, ta tể ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tiêu diệt Ma Long, đánh lui tên Viêm Ma kia, về sau sức mạnh trong cơ thể cũng bị rút sạch, đúng rồi, ta ngủ được bao lâu?” Diệp Tĩnh Vũ đơn giản miêu tả lại chuyện hôm ấy, chợt nhớ tới cái gì đó.

“Không nhiều lắm, nửa tháng mà thôi!” Lương Tiểu Điều bất đắc dĩ nói.

“Cái gì? Nửa tháng? Có tin tức của các nàng sao?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiện lên vẻ lo lắng, bọn họ lúc này mới bao lâu, đã gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, nếu là nửa tháng, sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm?

“Không có...” Nói tới đây, Lương Tiểu Hữu cùng với Yêu thú đồng thời lắc đầu, trên mặt đều lộ vẻ bất đắc dĩ.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Lương Tiểu Kiềm cắt ngang: “Tuy nhiên bọn Lâm Hiểu Nghị phát hiện ra Ma Lang Vương ở thảo nguyên Bàn Tư Đại Bàn, nếu như ta đoán không sai, những người khác cũng sẽ mau chóng chạy tới!”

“Ma Lang Vương? Hai lão bà của ngươi đâu?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ tới Ma Kiềm cùng Bách Xảo Thiên đều là Thiên Lang Cự Nhân tộc, chính là Ma tộc cao cấp, mà Ma

Lang chỉ là một loại ma thú, nếu bọn họ ở chỗ này hẳn là có thể làm rung động những Ma Lang kia sao?

“Hai lão bà cái gì? Đó chẳng qua chỉ là hai thị nữ của ta thôi, các nàng ở chỗ này quá vương bận, ta đã để cho các nàng trở về trước, thuận tiện đem tin tức trong hốc tháp đồng trị Cửu Lê tháp!” Lương Tiểu hung hăng trừng mắt với Diệp Tĩnh Vũ, vội vàng mở miệng nói.

Diệp Tĩnh Vũ tỏ vẻ khinh thường, vì theo đuổi yêu kiều, người cũng không cần phải như vậy chứ? Hai người các nàng một là cao thủ lục phẩm, một là cao thủ thất phẩm, ở đây là trợ lực lớn nhất, làm sao có thể vương bận? Là ngại người tán gái còn không sai biệt lắm.

Tuy nhiên sau khi nghe Lương Tiểu Tỳ nói đến chuyện này, hẳn lại trở nên âm trầm, bất kể nói thế nào thì trong Ân tháp cũng do bản thân gọi ra, xảy ra chuyện như vậy, bản thân hẳn có chút trách nhiệm, không phải sao?

“Ngao ô ô...” Lúc này, xa xa bỗng truyền đến tiếng sói tru cực lớn, đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, Yêu Huyền đồng thời sửng sốt.

“Không tốt, ta để cho Hiểu Nghị cùng Công Tôn Lộ tiến đến tìm hiểu tung tích của Ma Lang Vương. Bọn họ không chừng lại gặp phải ma lang...” Lương Tiểu Hữu đột nhiên mở miệng nói.

“Mẹ nó...” Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, đứng dậy chạy về hướng phát ra âm thanh. Nhưng bọn họ chỉ chạy được vài chục bước đã thấy hai bóng người nhanh chóng chạy tới bên này, chính là Lâm Hiểu Nghị và Công Tôn Lộ mặt mũi tràn đầy kinh hoảng.

Thấy hai người vội vàng chạy tới, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc một hồi, chẳng lẽ bọn họ gặp phải chuyện gì?

“Thiếu gia, không tốt rồi...”

“Mẹ nó, bản thiếu gia hiện tại đang khỏe mạnh, chỗ nào không tốt chứ? Đề là một Võ Thần cao thủ, còn hoảng hốt lo lắng như vậy, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ

trực tiếp đập đầu một búa lên đầu Lâm Hiểu Nghị, phát ra âm thanh leng keng.

Trong đầu không tự chủ nhớ tới chuyện đã từng ở Diệp gia trang.

“Thiếu gia, bọn họ... Bọn họ bị ma lang bao vây...” Trên mặt Lâm Hiểu Nghị hiện lên vẻ khản trương.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?” Diệp Tĩnh Vũ nắm lấy bả vai Lâm Hiểu Nghị, trong lòng luôn hiện ra một cỗ dự cảm bất thường...

“Tình anh của các đại môn phái khác, Cửu Phượng cô nương cũng ở đó...” Lâm Hiểu Nghị lúc này cũng không lấp bấp, một hơi nói ra trọng điểm.

Vừa nghe được hai chữ Cửu Phượng, con mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, “Nhanh, các người đuổi theo!” Trong miệng hét lớn một tiếng, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh một lần nữa chạy tới phía trước.

Hồ Tuế, Hồ Giác Mộng cũng vội vàng đi theo, Lâm Hiểu Nghị đương nhiên sẽ không nói thêm gì, cũng xoay người bỏ chạy, chỉ có Lương Tiểu rất ân cần muốn tiến lên đỡ xinh đẹp cùng nhau chạy trốn, nào ngờ yêu kiều lại uyển chuyển dưới chân, chỉ trong vài bước, người đã ở ngoài ngàn mét.

“Mẹ nó, tốc độ của nàng nhanh như thế nào?” Lương Tiểu Thuần thầm mắng một tiếng, cũng xông ra ngoài...

Diệp Tĩnh Vũ tốc độ nhanh nhất, chỉ tốn không đến một khắc đồng hồ, hắn đã chạy ra khỏi hạp cốc, đi tới thảo nguyên mênh mông, nhưng khi hắn đến nơi này, lại bị hết thảy nơi này chắn trụ, trấn trụ thật sâu...

Chương sáu mươi bảy, nhiều ma lang như vậy.

Dối mắt nhìn lại, thảo nguyên rộng lớn như vậy, ngoại trừ cỏ dại màu tím đen kia, còn lại chính là sói, lít nha lít nhít sói, ma lang, toàn thân đen thùi, bộ lông trên lưng dựng đứng lên, tựa như cương chàm ma lang, ngắn nhất chỉ cỡ con sói bình thường, dài nhất lại dài ba bốn trượng, so với voi bình thường còn muốn cao hơn.

Trên đầu chúng nó đều mọc ra một cái sừng màu đen, mỗi một cái sừng đều lóe ra từng đạo hàn quang, nơi này tối thiểu có mấy chục vạn con ma lang, vô số đạo hàn quang không ngừng bắn ra.

Cách vũ trụ của Diệp Tĩnh khoảng ba, bốn dặm, đạo đạo quang mang sáng chói, đạo khí, kiếm khí, các loại lực lượng không ngừng phóng ra, đó là có người đang tiến hành chém giết với ma lang.

Dọc đường đi, đám người Diệp Tĩnh Vũ không phải là chưa từng gặp ma lang, nhưng một nhóm lớn nhất cũng chỉ có ba mươi mấy con mà thôi, kết quả đám ma lang kia trở thành thức ăn của bọn họ, nhưng nơi này có mấy chục vạn con ma lang, cái này... Cái này... Coi như là Diệp Tĩnh Vũ cường đại, cũng là một hồi khiếp đảm.

Lúc đám người Lương Tiểu Khả đuổi tới cũng bị tình cảnh trước mắt chấn nhiếp, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao vừa rồi Lâm Hiếu Nghị lại hoang mang như vậy, mấy chục vạn con ma lang nha, lít nha lít nhít, thật giống như một vùng biển mênh mông, căn bản không nhìn thấy giới hạn.

“Làm sao bây giờ?” Lương Tiểu Lai hỏi một câu vô nghĩa...

“Giết...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ chỉ phun ra một chữ như vậy, thân thể của hắn đã xông ra ngoài, Thiên Tôn Dao không biết xuất hiện từ lúc nào, trực tiếp chém về phía trước.

Một đạo đao mang chói mắt chiếu rọi toàn bộ bầu trời, mang theo ánh đao dài chừng ngàn trượng chém ra ngoài.

“Xoẹt...” Một tiếng, tối thiểu có hơn một trăm con ma lang bị một đạo này chém thành thịt nát, chỉ có rất ít con tránh được một đạo này.

Một đạo huyết tinh như thế lập tức khiến ma lang chú ý, nhất thời có hơn một ngàn đầu ma lang xoay người hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới.

“Đều đi chết hết cho ta!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, trên Thiên Tôn Đao nổi lên đạo đao quang mang màu tím, hai tay nâng đao, mấy đạo lôi quang lập loè mà ra.

“Cuồng Lôi Luyện Ngục...” Một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó lôi quang tăng vọt, vô số đạo đao mang mang theo tia chớp bạo phát ra, tạo thành một lồng giam cực lớn kéo dài qua mấy trăm trượng.

Vô số ánh sét lóe lên, vô số ánh đao nổ bắn ra. Đối mặt với lực lượng cuồng bạo như vậy, từng con ma lang bị chém thành phần vụn, ngẫu nhiên có hai con ma lang tránh được đao mang, nhưng cũng bị lôi điện kia đốt đến tê liệt.

Lấy Diệp Tĩnh Vũ làm trung tâm, trong vòng mấy trăm trượng xung quanh đều là lôi quang, chằng chịt lôi quang. Bất kể là ma lang dài nửa trượng hay là cự lang dài ba bốn trượng đều bị mảnh lôi quang đốt thành than cốc. Khi lôi quang tán đi, chung quanh đã là một mảnh cháy đen, không còn một con ma lang nào sống sót.

Một đạo kinh khủng như thế không chấn nhiếp được những con ma lang hung tàn kia, ngược lại khơi dậy hung tính của bọn chúng, lập tức lại có mấy ngàn con ma lang lao thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ, so với những con ma lang vừa rồi thì rõ ràng cao hơn rất nhiều, tốc độ của chúng còn nhanh hơn, trong lúc chạy trốn, từng chùm sáng màu đen từ trên trán bọn chúng bạo phát ra, bắn thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Mấy ngàn đạo hắc quang hội tụ cùng một chỗ, cỗ lực lượng kia cũng đủ để miểu sát bất luận võ thần nào từ tam trọng thiên trở xuống, coi như là Diệp Tĩnh Vũ đối mặt hào quang

màu đen như vậy, cũng là một trận kinh hãi., Ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng biến sắc, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đao mang trên đao Thiên Tôn lại một lần nữa đại phóng, một lưỡi đao dài hơn mấy ngàn trượng lại lần nữa phóng ra, chém thẳng vào hắc quang đầy trời kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, tựa như một tiếng sấm rền, trên bầu trời nổ vang, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị lực phản chấn này chấn lui về phía sau liên tục, hai tay tê dại một hồi, huyết khí trong cơ thể cũng bốc lên từng trận, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Về phần mấy ngàn con ma lang kia, đồng thời trong mắt cũng đồng thời tràn ra máu tươi, rất nhiều con ma lang thân dài nhỏ bị chấn động đến mức bạo thể mà chết, ít nhất có hơn năm trăm con ma lang trực tiếp bị đánh chết.

Lúc này, thân ảnh của Lương Tiểu Nhi đã vọt vào trong đàn ma lang, thân thể của hắn đã hoàn toàn hóa thú, căn bản không cần chiêu thức tinh diệu gì cả., Trực tiếp dùng móng vuốt sắc bén chộp tới đám ma lang, những con ma lang này mặc dù hung hãn, nhưng chúng nào có thể chống lại thân thể của Lương Tiểu. Ngoại trừ một số rất ít ma lang có thể tạo thành uy hiếp nhất định cho Lương Tiểu, còn lại đại đa số ma lang chỉ cần đụng một cái là vỡ nát.

Một trảo chộp vào đỉnh đầu một con ma lang, một cỗ cự lực truyền đến, trực tiếp hút sạch toàn bộ tinh khí toàn thân của nó, từng đạo hào quang màu đen từ trên người nó phát ra, thậm chí những con ma lang kia còn chưa kịp phát ra hắc quang đã bị hắc khí quấn quanh., Đây chính là Cửu U Chi Khí, phạm là ma lang bị quấn trên, sau một lát thất khiếu sẽ chảy máu mà chết, sau đó thân thể hóa thành một bãi máu loãng, một thân lực lượng đều bị dung nhập vào trong hắc vụ, cuối cùng lại bị Lương Tiểu Kiềm hấp thu hoàn toàn.

Chỉ trong vài hơi thở, ma lang chết trong tay Lương Tiểu Khả đã hơn một ngàn.

Mặc dù Lâm Hiểu Nghị có chút nhát gan, nhưng dù sao bây giờ cũng là cao thủ cấp năm Võ Thần, những con ma lang này cao nhất cũng chỉ là tam trọng thiên mà thôi. Hơn nữa đại đa

số chúng chỉ lợi hại hơn đám sói bình thường một chút, đâu phải đối thủ của Lâm Hiểu Nghị, chỉ nhìn thấy ánh đao của hắn lấp lóe, cứ như vậy một con ma lang chết dưới đao của hắn.

Về phần Hồ Thương, lại là một tay cầm cung, một tay kéo dây, căn bản không cần mũi tên, cứ như vậy không ngừng buông lỏng, kéo dây...

Từng đạo tiễn khí kinh khủng phá không bắn ra, từng con ma lang cứ như vậy bị bắn chết, mỗi một con ma lang đều nổ đầu một lỗ máu.

Xạ Nhật Quyết đã tu luyện tới tầng sáu, hắn đã có thể cách không bắn tên...

Linh cung trong tay Hồ Mộng cũng không ngừng bắn ra bằng tiễn, tuy nói thuật bắn cung của nàng không bằng hồ ly, nhưng muốn bắn chết những ma lang bình thường này vẫn là dễ như trở bàn tay.

Về phần Công Tôn Lộ, vẫn luôn đứng bên cạnh yêu thú, cùng với yêu thú xông vào đàn sói.

Mà vào lúc này, trong vòng vây của đàn sói, có hơn mười bóng người vẫn còn chém giết không dứt, đối mặt với mấy chục con ma lang này, bọn chúng chỉ có thể không ngừng giết chóc, giết cho chúng sợ hãi, giết tới chúng rút lui.

“Những con ma lang này đều bị ma lang vương khống chế, chúng ta nhất định phải giết ma lang vương! Mới có thể thoát khốn!” Trong đám người, một thân huyết y quý thấy ưu sầu che chở bên người Cửu Phượng, vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Không sai, chỉ là không biết rốt cuộc Ma Lang Vương trốn ở đâu?” Cách đó không xa, trực tiếp một kiếm chém chết mấy con Ma Lang thành hai nửa Độc Cô Thiên mở miệng nói, trong mắt lại tất cả đều là vẻ sầu lo...

Nhiều ma lang như vậy, muốn giết tới khi nào?

Chương sáu mươi tám, huyết nhục bay tứ tung.

Ngay lúc đó, xa xa bỗng nhiên sáng lên lôi quang chói mắt, không biết bao nhiêu con ma lang đã bị lôi quang này đánh thành bột phấn...

“Đó là cái gì?” Một gã mặc y phục sắc sỡ, không biết là nam tử của môn phái nào mở miệng hỏi, mà kết quả phân tâm của hắn chính là bị một con ma lang hung hăng cắn mất một khối huyết nhục...

“Đó là Cuồng Lôi Luyện Ngục, hấn đến rồi!” Độc Cô Thiên Thiên mặc áo đen tiện tay hất bay một con ma lang dài đến hai trượng, lạnh lùng nói.

Ở bên cạnh nàng, Độc Cô Nhược Lan cũng mặc áo đen quay đầu lại nhìn về phía ánh chớp kia, thiết kiếm trong tay lại nhẹ nhàng rung lên, tạo thành từng đóa kiếm hoa, nhất thời lại có mười mấy con ma lang bị chém chết.

Hắn đã tới, chỉ nói đơn giản một câu, nhưng cũng mang đến cho mọi người một loại phản ứng khác nhau. Quý thấy sâu là nhượng mảy, chiến ý trong cơ thể lại càng thêm nồng đậm, Cửu Phượng là một trận mừng rỡ, một đôi mắt màu nâu không ngừng nhìn về phía lôi quang, những người khác thì vẻ mặt mờ mịt, bọn họ còn không biết hắn là ai?

Về phần Hiên Viên Tĩnh mặc một thân chiến bào màu vàng nhạt lại căn bản không nghe thấy, ánh mắt thâm thúy của gã một mực ở trên thân đàn sói, tựa hồ bởi vì một đạo lôi quang kia, đàn sói xảy ra biến hóa gì đó, thân thể của gã trực tiếp chui ra ngoài.

Ngay trong khoảnh khắc ánh chớp kia, hắn đã cảm ứng được biến hóa của đàn sói, từ đó đoán ra vị trí của ma lang vương.

Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh cứ như vậy liều lĩnh chạy ra ngoài, những người khác đều kinh hô một hồi. Trong những người này, trừ quỷ thấy sâu, Hiên Viên Tĩnh là tồn tại cường đại nhất, nhưng cho dù hắn có cường đại như thế nào, nếu tùy tiện xông vào trong bầy sói như vậy, cũng là chịu chết a?

Bất quá sau khi nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh chạy ra ngoài, quỷ thấy phiền cũng tựa hồ ý thức được cái gì, nhìn Cửu Phượng nói một câu cẩn thận, thân thể cũng đã chui ra ngoài.

Hắn tin rằng, Hiên Viên Tĩnh nhất định đã phát hiện ra sự tồn tại của Ma Lang Vương, mới liều lĩnh nhảy vào đàn sói.

Ai giết Ma Lang Vương chính là người chiến thắng trong cuộc chiến đấu hồn lằn này, có thể sẽ đạt được linh đan vô thượng cao thủ. Đây chính là thứ mà bao nhiêu võ giả đều tha thiết ước mơ, bản thân không ngừng tu luyện, chẳng phải là để có thể trở thành cường giả Tôn cấp sao? dù hoặc như vậy vốn không phải thứ quỷ thấy có thể lo lắng cho sự an toàn của Cửu Phượng, cho dù trong lòng có chút lo lắng cho sự an toàn của Cửu Phượng, nhưng hắn vẫn là người đầu tiên lao ra ngoài.

Độc Cô Thiên, Độc Cô Nhược Lan, cùng một nam tử khác của Độc Cô gia Độc Cô Lăng Thiên cũng liếc mắt nhìn nhau, trận hình hình tam giác cứ như vậy xông ra ngoài, theo đuôi Hiên Viên Tĩnh mà đi. Bọn họ là người của Độc Cô gia, sao lại lần nữa thua dưới tay Hiên Viên gia?

Mấy đại cao thủ vừa đi, hiện trường chỉ còn lại lợi hại nhất chính là Cửu Phượng, lúc tiến vào Ma giới, nàng bất quá chỉ là một cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư, thế nhưng từ sau khi tiến vào Ma Giới, thực lực của nàng tăng lên rất nhanh, không có phục dụng bất kỳ Linh Dược nào đã đạt đến Võ Thần Nhị Trọng Thiên, bây giờ lại tiến quân tam trọng thiên.

Tốc độ như vậy làm cho đám người quỷ thấy sâu đều sợ hãi thán phục một hồi, vì sao đến Ma giới, thực lực Cửu Phượng tăng lên nhanh hơn mấy lần so với người khác không chỉ? Bất quá hiện tại nàng đã có được tu vi Nhị Trọng Thiên, mất đi yểm hộ của mấy đại cao thủ như quỷ thấy sâu, những ma lang hung hãn nhất đều tập kích nàng.

Đại đa số ma lang thực lực đều không mạnh, có thể đạt tới ma thú cấp tám, trừ ma lang vương cũng không có bao nhiêu ma lang có thể đạt tới. Nhưng vấn đề là đám ma lang này thật sự quá nhiều., Cứ coi như là Ma Lang cấp bảy tương đương với võ thánh đi, đám người vây quanh Cửu Phượng chí ít cũng có trên trăm con, mấy đại cao thủ vừa đi, những con ma lang này không kịp đánh giết những cao thủ kia, cứ như vậy cùng nhau vây công, đoàn người làm sao còn có thể ngăn cản.

Lập tức có ba cao thủ trẻ tuổi thực lực đã tăng lên tới Võ Thánh bị ma lang phá vỡ lồng ngực, đi đời nhà ma, còn có hơn mười người trẻ tuổi bị thương, cho dù là Cửu Phượng, cũng bị hơn mười con ma lang vây quanh, lấy tu vi Võ Thần Nhị Trọng Thiên của nàng, giờ phút này cũng cảm thấy khó chịu.

Nếu như không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ đã đến, nếu như bên cạnh nàng không có một đầu nửa anh chiêu, khả năng nàng khó mà chống đỡ, lực lượng trong cơ thể không ngừng tuôn ra, loạn đao trong tay không ngừng lập loè, từng đạo đao khí sắc bén ngang trời hóa ra, phạm là bị đao khí chém trúng ma lang, không một đầu nào có thể chạy thoát.

Trên người anh chiêu đã hiện đầy máu tươi, có có của riêng mình, cũng có ma lang, cánh của nó đã bị cắn đứt thành từng miếng thịt lớn, chân sau cũng bị cắn ra vết máu thật dài, trọn vẹn có thịt dài hơn một thước bị xé rách xuống, nhìn qua rất khủng bố.

Lúc này, lại một con ma lang nhào tới, tránh được cú trao của anh chiêu, há miệng tấp tới đầu vai Cửu Phượng. Cửu Phượng hừ lạnh một tiếng, loạn đao trong tay run lên, một đạo đao mang hình bán nguyệt thoáng hiện, chém thẳng vào đầu ma lang...

Ngay lúc đao mang sắp chém nát đầu ma lang, một đạo hắc quang từ độc giác trên trán ma lang bắn ra, cứ như vậy trên đầu vai Cửu Phượng lưu lại một lỗ máu. Cửu Phượng kêu lên một tiếng đau đớn, lại có bảy tám con ma lang trực tiếp đánh tới.

Cửu Phượng cố nén đau đớn trên người, nhưng bảy tám con ma lang đồng thời bắn ra hắc quang trên đầu, rất nhanh hội tụ

lại một chỗ, bắn về phía trái tim Cửu Phượng.

Loan đao trong tay Cửu Phượng trực tiếp dờn về phía ngực của mình, chặn lại mấy đạo hắc quang kia, thế nhưng lực lượng to lớn lại trực tiếp chấn loan đao của nàng chấn động đến nát bấy, thân thể của nàng cũng bị chấn động rơi từ trên lưng anh chiêu xuống dưới.

Bảy tám con ma lang kia trực tiếp đánh tới, mà Anh chiêu tựa hồ cảm nhận được chủ nhân của mình nguy hiểm, cánh bị thương kia dùng sức vỗ một cái, thân thể màu trắng trực tiếp đứng lên, miệng hồ mở lớn, một đạo bạch quang bắn ra, trực tiếp xuyên thủng bảy tám con ma lang này, nhưng tựa hồ đã tiêu hao hết lực lượng bản thân, thân thể anh chiêu lại lần nữa khó mà chống đỡ, cứ như vậy ngã trên mặt đất.

“Tiêu chiêu!” Cửu Phượng chứng kiến anh chiêu liều mạng cứu mình một mạng, trong miệng kinh hô một tiếng, huyền lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, muốn giãy dụa bò lên, thế nhưng càng có nhiều ma lang đã xông tới.

Nhìn thấy đám ma lang không ngừng vây quanh này, khóe miệng Cửu Phượng nở một nụ cười đắng chát. Vị sư huynh luôn nói muốn bảo vệ mình đã rời đi ngay từ lúc phát hiện ra ma lang vương, còn nam tử mà mình vẫn luôn yêu mến thì sao?

Tựa hồ cũng không ở đây? Tới cuối cùng, đi theo bản thân lại là anh chiêu này...

Ngay khi Cửu Phượng cho rằng mình sắp bị đám ma lang này xé tan thành từng mảnh, thì một đạo hào quang bảy màu xuất hiện trước mắt nàng. Lúc hào quang tản đi, hiện trường chỉ còn lại mấy chục con xác sói bị cắt thành mấy khối, cùng với một bóng người đang hướng về mình...

Khi nhìn thấy đạo thân ảnh này, ánh mắt Cửu Phượng ướt đẫm, cuối cùng hần cũng tới, lúc mình cần nhất, hần vẫn tới. Đúng vậy, hần cũng không quên mình, thật sự không quên mình, thật sự... không có...

U Minh điên cuồng gào thét ở tầng thứ sáu trăm sáu mươi một...

“A Vũ...” Trong miệng Cửu Phụng không tự chủ được mà thốt lên mấy chữ này, nỗi đau đớn trong lòng, mọi gánh nặng trong lòng dường như đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại hạnh phúc ngọt ngào nhất.

Bất cứ nữ nhân nào, trong lúc tuyệt vọng, hi vọng nhất chính là nam nhân mà mình yêu có thể xuất hiện, mà khi nam nhân này thật sự xuất hiện, trải qua tuyệt vọng nàng sẽ càng bất chấp tất cả mà đi thương tiếc nam tử này.

Yêu kiều như thế, Cửu Phụng một mực yêu thương Diệp Tĩnh Vũ càng thêm như thế.

Nghe được thanh âm Cửu Phụng, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại cười khoan tâm, nàng cuối cùng cũng không có xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc này, một con ma lang cảnh giới cao nhất có cảnh giới Ma quân từ trong bầy sói xông ra ngoài, dùng tốc độ mắt thường không thể thấy được nhào về phía Cửu Phụng, độc giác của nó bắn ra một đạo hắc quang to bằng nắm tay, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Cửu Phụng...

“Cút...” Thanh âm lạnh lùng từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, thân thể của hắn đã tới trước Cửu Phụng, đưa tay ngăn đạo hắc quang kia lại, ngay sau đó lật tay một cái, Thiên Tôn đao trong tay dùng sức chém ra, một đạo đao mang hiện lên, đầu ma lang dài hơn bốn trượng bị chém thành hai nửa, mảng lớn máu phun ra, ngũ sắc lục sắc nội tạng phun ra khắp nơi...

Nhưng Cửu Phụng đã sớm không để ý tất cả những việc này, đôi mắt màu nâu của nàng hoàn toàn rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ.

Phong thái của hắn, thân thủ của hắn, sự cường đại của hắn...

Giờ khắc này Diệp Tĩnh Vũ, quả thực giống như thần thánh tồn tại, không chỉ Cửu Phượng vốn đã yêu thương hắn, cho dù là một nữ tử chưa từng gặp mặt, cũng sẽ bị sự cường đại của hắn chấn trụ thật sâu.

Một tay kéo vòng eo mảnh khảnh của Cửu Phượng, một tay nắm chặt Thiên Tôn Dao, trực tiếp quay về chém giết...

Dao mang bảy màu soi sáng toàn bộ bầu trời, đao khí sắc bén không ngừng xé rách thân thể những con ma lang kia. Từng con ma lang bị chém chết, máu tươi đỏ thẫm đã nhuộm đỏ cả thảo nguyên.

Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ cường thế, những con ma lang không sợ chết đã bắt đầu nảy sinh sợ hãi, không còn hung hãn không sợ chết xông tới như vừa rồi nữa.

Anh chiêu vốn đã hấp hối tựa hồ cảm nhận được hi vọng sống, hoặc là dưới cảm triệu của Cửu Phượng, từ từ bò dậy, đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, đi ra bên ngoài...

Dao mang của Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ bao phủ toàn bộ phương viên mây trượng, cho dù những con ma lang kia bắn ra hắc quang, cũng bị hắn chém bay toàn bộ, cả người giống như Ma Thần, ôm Cửu Phượng từng bước một đi ra ngoài, đạp lên thi thể ma lang đi tới...

“A Vũ, Hiên Viên Tĩnh bọn hắn đã phát hiện tung tích của Ma Lang Vương, ngươi không đi chém giết Ma Lang Vương sao? Chỉ cần ai giết được Ma Lang Vương là có thể thu được linh dược trở thành Võ Tôn, ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có ý định giết Ma Lang Vương., Tới nơi này chỉ là vì cứu mình, trong lòng Cửu Phượng ngọt ngào một trận, bất quá nàng thật sự không hy vọng Diệp Tĩnh Vũ vì vậy mà bỏ lỡ cơ hội trở thành Võ Tôn, bởi vậy mở miệng nhắc nhở, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt đứt.

“Năm đó vì đạt thành tựu Võ Tôn, đã mất đi nữ nhân mà hắn ta yêu thương nhất. Hắn ta hối hận cả đời, ta không muốn để cho mình phải hối hận...” Diệp Tĩnh Vũ thần sắc nghiêm túc nói, lúc nói tới đây, trong mắt Cửu Phượng đã tràn đầy nước

mắt, lời nói cảm động đến mức nào. Hắn đang thổ lộ với mình sao? Là đang kể rõ những lời trong lòng mình sao?

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phương trong khoảng thời gian ngắn vậy mà có chút si ngốc...

“Huống hồ, Diệp Tĩnh Vũ ta nếu cần thành tựu cảnh giới Tôn cấp, chẳng lẽ còn cần đan dược gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ chuyển chủ đề, thanh âm tràn ngập khí phách truyền đến, Thiên Tôn đao trong tay lại trực tiếp chém ra, đao mang chói mắt lại lấy đi hơn trăm con ma lang tính mạng.

Cảm nhận được sự bá đạo không ai bì nổi của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phương say khướt, nàng cũng không bao giờ để ý tới đám ma lang điên cuồng kia nữa, nàng chỉ chăm chú dựa vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ. Nàng là nữ nhân của hắn, từ rất sớm trước kia chính là nàng. Có hắn ở đây, nàng không cần làm gì, không cần làm gì cả, chỉ cần lẳng lặng ở bên cạnh hắn là được rồi...

Một đao, hai đao, ba đao...

Mười con, trăm con, ngàn con, vạn con...

Ma lang chết trong tay Diệp Tĩnh Vũ không biết bao nhiêu, toàn bộ thảo nguyên đều bị máu tươi nhuộm đỏ, xác vụn chất đầy, cũng bởi vì số lượng ma lang quá nhiều, nên diện tích bao trùm quá rộng, Diệp Tĩnh Vũ đã mất đi liên hệ với đám người Lương Tiểu Trúc, hắn chỉ đi từng bước một về phía trước với Cửu Phương, sau lưng còn có một anh chiêu trọng thương.

Tay của hắn đã giết đến mềm nhũn, trên trán hắn đã đầy mồ hôi, Bá Nguyên lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao không sai biệt lắm, nhưng trong mắt của hắn, vẫn là một mảnh kiên nghị.

Lúc này, ít nhất có hơn một vạn con ma lang xông tới, có thể nói là một mình Diệp Tĩnh Vũ, cơ hồ hấp dẫn được một phần ba ma lang.

Đối mặt với đàn ma lang dày đặc, đối mặt với đám người không biết ở phương nào, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

“Cửu Phương, sợ chết sao?” Đem Cửu Phương đặt trên mặt đất, nhìn ma lang không nhìn thấy điểm cuối, Diệp Tĩnh Vũ

bỗng nhiên mở miệng cười nói.

“Chỉ cần ở bên cạnh ngươi, ta cái gì cũng không sợ!” Nhìn nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thần sắc mệt mỏi không chịu nổi của hắn, Cửu Phượng kiên định nói.

“Kỳ thực ta sợ chết, ta sợ sau khi chết sẽ không còn gặp lại các ngươi nữa...”

“Hả?” Cửu Phượng sửng sốt, trong lòng lại cảm động...

“Cho nên chúng ta sẽ không chết, ngươi lui về phía sau một chút, bịt tai lại, xem ta giết đám súc sinh này như thế nào!”
Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục mỉm cười nói, xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt bóng loáng của Cửu Phượng.

Cửu Phượng nhu thuận gật đầu, đứng cùng Anh chiêu, dựa theo phân phó của Diệp Tĩnh Vũ bịt tai lại...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại đưa mắt nhìn những con ma lang với hung quang rực rỡ kia, bỗng nhiên bước tới một bước, trực tiếp đâm một quyền vào ngực mình...

“U Minh điên cuồng hét...”

“A...”

Nháy mắt khi nắm đấm đánh lên ngực, trong nháy mắt miệng hắn mở ra, trong nháy mắt, một cỗ sóng âm cực mạnh từ trong miệng hắn chạy ra, tiếng vang thật lớn chấn động toàn bộ thiên địa...

Từng vết rách xuất hiện trên mặt đất, từ hư không, những cái đầu ma lang đi đâu kia trực tiếp vỡ ra, ngay sau đó là thân thể...

Trong mơ hồ, vô số đạo lôi đình, tinh mang, hỏa diễm từ hư không vỡ vụn kia lao ra, hợp thành từng lưới lửa to lớn, đánh tới vô số ma lang...

“Ngao ô ô...” Trong sóng âm chói tai kia, những con ma lang may mắn không bị đánh vỡ đầu lâu còn chưa kịp chạy trốn đã bị vô số lôi đình, hỏa diễm, ánh sao chiếu rọi, thân thể bị xé thành phần vụn...

Hiên Viên tĩnh tầng thứ sáu trăm hai mươi hai.

Mặt đất cũng nứt ra từng khúc, từng ngọn lửa từ lòng đất bốc lên, nuốt chửng những con ma lang kia vào. Mấy ngàn trượng phía trước Diệp Tĩnh Vũ, toàn bộ đều là hỏa diễm, lôi quang, tinh mang, còn có sóng siêu cấp đình tai nhưc óc kia.

Chỉ trong chốc lát, hơn ba vạn con ma lang đã bị chém giết hoàn toàn, toàn bộ đại địa một mảnh huyết hồng, một kích kinh khủng như thế đã hoàn toàn chấn nhiếp tất cả ma lang.

Nhìn một mảng lớn mặt đất bị tàn phá không chịu nổi phía trước, nhìn những xác sói không còn nguyên vẹn kia, Cửu Phượng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây chính là thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ sao?

Hơn vạn con ma lang, trong số đó đạt tới cấp tám cũng có vài con, trong tay hắn vậy mà không có chút sức chống cự nào, thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới gì rồi?

Đây chính là lực lượng một kích toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ, đủ để giết chết cao thủ chín tầng trời...

Không chỉ có Cửu Phượng rung động, kể cả là Hiên Viên Tĩnh trong bầy sói, đám người Độc Cô Thiên cũng bị tiếng gào thét to lớn này chấn trụ toàn bộ. Bọn hắn mặc dù không cách nào nhìn thấy một kích này tạo thành phá hoại, nhưng vừa rồi nhìn thấy lôi đình, ánh lửa, thấy ánh sao, cũng đều cho thấy một kích kinh khủng này, đặc biệt là sau một kích này, vậy mà ma lang cũng không tiến lên.

Điều này có thể tưởng tượng hắn sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn cho đàn ma lang.

Sắc mặt quỷ thấy buồn bã trở nên tái nhợt một mảnh, hắn tự nhiên biết kẻ phát ra một kích này là ai, là gia hỏa từng một chiêu đánh bại mình kia.

Vì có thể đánh bại Diệp Tĩnh Vũ, mấy năm nay, thấy quỷ sào cơ hồ là liều mạng tu luyện, thực lực của hắn cũng không ngừng tăng lên, lúc tiến vào Ma giới cũng đã đạt tới tam trọng thiên Võ Thần, hôm nay lại đột phá đến tam trọng thiên, vốn cho là tu vi như vậy đã đủ để ngạo thị bạn cùng lứa, nhưng hiện tại hắn biết, nếu như mình đối mặt với một kích vừa rồi, tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ.

Đó tối thiểu cũng là thất trọng thiên cao thủ mới có thể phát ra một kích a, chẳng lẽ thực lực của hắn đã đạt đến thất trọng thiên sao?

Nghĩ tới đây, chiến ý của Quỷ Sào lại một lần nữa được kích phát, mình là một thiên tài, là hy vọng chấn hưng La Sát môn của mình, mình nhất định phải đánh bại hắn, triệt để đánh bại hắn.

Bây giờ mình phải giết chết Ma Lang Vương, chính mình phải trở thành Võ Tôn trước khi đột phá Võ Tôn, nghĩ tới đây, loan đao Huyết Nguyệt trong tay quỷ thấy lo âu run lên, hóa thành một đạo huyết mang chói mắt, chém giết hai con ma lang đang muốn nhào tới., Mà thân thể của hắn đã hóa thành một đạo tàn ảnh, toàn thân màu trắng bạc, chỉ bằng một đàn sói bình thường mà chạy tới. Bọn họ đều phát hiện, con ma lang màu trắng bạc này chính là ma lang vương trong đám ma lang này.

Theo quỷ thấy buồn bực lần nữa gia tốc, trường kiếm trong tay đám Độc Cô Thiên cũng liên tục run run, kiếm khí sắc bén hợp thành từng đạo vòng kiếm bảo vệ bản thân đồng thời cũng xé nát ma lang đang chạy tới.

Với tốc độ không kém quỷ dạ buồn phiền chạy về phía lang vương.

Chỉ có Hiên Viên Tĩnh không lập tức hành động, con người tuần lãng của gã nhìn về phía bầu trời xa xa, nhìn lời quang hỏa quang chậm rãi tán đi kia, trong miệng nhẹ thở dài một tiếng.

“Diệp Tĩnh Vũ, không ngờ ngươi đã tiến bộ đến trình độ này, đây ít nhất cũng là lực lượng cảnh giới Cửu Trọng Thiên, xem ra ta vẫn tụt lại phía sau ngươi a!” Âm thanh thờ dài vừa rơi

xuống, thân thể của hắn đã tự biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới trước người thót Ma Lang Vương kia.

Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh trống rỗng xuất hiện, đầu lang vương vốn đang chờ đợi quỷ thấy ưu sầu, đám người Độc Cô Thiên bỗng nhiên vọt lên, bộ lông màu bạc trực tiếp phun ra, hóa thành mấy ngàn cây ngân châm bắn về phía Hiên Viên Tĩnh.

Nhìn thấy thân ảnh ma lang vương trong nháy mắt bạo khởi, quỷ thấy buồn, đám người Độc Cô Thiên đều kinh hãi, tốc độ ma lang vương sao lại nhanh như vậy? Tốc độ mau lẹ như thế, tối thiểu có thực lực ngũ phẩm trở lên, mà khi lông toàn thân nó bắn thẳng ra, mặc kệ là quỷ thấy sầu, hay là Độc Cô Thiên Đô đều tin tưởng, nếu như mình tới gần, tuyệt đối sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ ngay lập tức.

Thực lực của ma lang vương này mạnh như vậy sao? Ít nhất cũng đạt tới ma quân lục phẩm?

Dưới công kích như vậy, Hiên Viên Tĩnh làm sao có thể tồn tại? Trong lý giải quỷ không thấy, Hiên Viên Tĩnh tuyệt đối là tồn tại cùng cảnh giới với mình, nhiều nhất so với mình mạnh hơn một chút mà thôi, hắn căn bản không có khả năng tránh né tiến công dày đặc như vậy.

Thế nhưng lại làm cho đám người Quỷ Kiến sầu muộn, thậm chí cả Độc Cô Thiên giật mình phát sinh chuyện. Bọn hắn chỉ thấy thân ảnh Hiên Viên Tĩnh ở trong hư không lóe lên, vô số đạo ngân châm cứ như vậy bắn xuyên qua thân thể Hiên Viên Tĩnh, thế nhưng lại không làm gã bị thương mảy may, tựa hồ vừa rồi chỉ là hư ảnh.

Mà kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay Hiên Viên tĩnh lại không chút do dự đâm về phía lang vương màu bạc...

Trong mắt đầu ma lang vương kia lại lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ nhân loại này lại có thể né tránh chính mình tiến công, bất quá nó dù sao cũng là một đầu ma thú đạt tới Ma Quân Lục phẩm, đối mặt với một kiếm tốc độ nhanh như vậy của Hiên Viên Tĩnh, thân thể của nó cũng run lên một hồi...

“Vèo...” Một tiếng, Hiên Viên Tĩnh đâm thủng bất quá chỉ là một cái ảo ảnh.

Hư không ngoài trăm trượng run run một hồi, ngay sau đó liền thấy thân thể Ma Lang Vương xuất hiện ở nơi đó, mà những ma lang chung quanh lại như phát điên nhào về phía Hiên Viên Tĩnh, tựa hồ đều hiểu, nhân loại này chính là uy hiếp lớn nhất của mình.

Đôi mắt với mấy chục con ma lang to lớn dài bốn năm trượng, thân thể Hiên Viên Tĩnh trôi nổi lên, kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay gã bạo bắn ra đạo đạo sáng chói đến quang mang...

“Thiên Tuyệt Kiếm...” Hiên Viên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, một đạo kiếm quang cực lớn chém thẳng xuống, kiếm ý cường đại trực tiếp chấn vỡ không biết bao nhiêu thần hồn của ma lang, kiếm khí sắc bén càng là chém giết toàn bộ ma lang phía trước...

Thân thể ma lang vương lại một lần nữa chạy trốn ra ngoài. Thế nhưng ngay khi nó vừa mới hiện thân, thân thể Hiên Viên Tĩnh đã xuất hiện trước mặt nó, Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay thuận thế đâm ra, trực tiếp đâm vào đầu ma lang vương. Kiếm khí kinh khủng trực tiếp khuấy nát nội tạng trong cơ thể nó, triệt để diệt sạch sinh cơ của nó...

Một kiếm chém bay đầu ma lang vương, tay trái cầm theo cái đầu này, thân thể Hiên Viên Tĩnh phóng lên trời...

“Diệp Tĩnh Vũ, hy vọng lần gặp mặt tiếp theo có thể cùng ngươi hảo hảo đứng lên một trận...” Thân ảnh Hiên Viên Tĩnh đã biến mất trên thảo nguyên, thế nhưng thanh âm trầm thấp kia lại vang vọng toàn bộ thảo nguyên...

Đối với Hiên Viên Tĩnh khiêu chiến giống như tuyên thệ, quỷ thấy quỷ sầu là tức giận, nguyên lai trong mắt Hiên Viên Tĩnh mình lại chẳng là cái gì cả?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại khinh thường bĩu môi, căn bản không để lời thề này vào trong mắt...

Nói giỡn, mục tiêu hiện tại của mình là phải đánh chết nhân vật như Phương Chấn Thiên, nào có tâm tư cùng loại tôm tép

như người luận võ?

rừng rất huyết vụ bắt đầu xuất hiện ở tầng sáu trăm huyết vụ.

Nếu Hiên Viên Tĩnh biết trong mắt mình ở Diệp Tĩnh Vũ cũng là một con tôm nhỏ, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Bất quá theo tử vong của ma lang vương, ma lang tựa như mất đi chủ tâm, cũng khó mà hình thành ưu thế, đặc biệt là một kích vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ, đã triệt để chấn nát đảm thức của ma lang, ma lang vương vừa chết, từng con bỏ chạy tứ tán.

Đàn ma lang lúc đầu còn là lít nha lít nhít, chỉ sau mấy hơi thở đã bỏ chạy sạch sẽ, thảo nguyên to như vậy lại là một mảnh lặng lẽ.

Nhìn thi thể đầy đất kia, đứng tại chỗ, cần Cửu Phượng đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ, nhìn mấy người đang dần xúm lại gần Diệp Tĩnh Vũ, quý thấy quý sâu hừ lạnh một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, chạy về phía xa.

Thực lực của hắn không chỉ tụt sau Diệp Tĩnh Vũ, còn tụt lại phía sau Hiên Viên Tĩnh, chính mình cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, làm sao có thể bị bọn họ kéo xuống khoảng cách xa như vậy, mình còn phải cố gắng hơn mới đúng?

Về phần Cửu Phượng, Quý Sầu tựa hồ cũng minh bạch, lúc chính mình không để ý đến an toàn của nàng tập sát Ma Lang Vương, cũng đã không có cách nào vấn hồi lòng nàng a?

Đã như vậy, vậy thì quên đi...

Theo quý thấy buồn rời đi, Độc Cô Thiên, Độc Cô Như Lan, Độc Cô Lăng Thiên cũng chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị thanh âm của Diệp Tĩnh Vũ gọi lại.

“Bây giờ các ngươi muốn đi đâu vậy?” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ không lớn, nhưng hiện giờ trống trải, cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Trở về nhân gian!” Độc Cô Thiên hờ hững nói.

“Sư tôn đã đi rồi, bây giờ các người trở về người ta thì có thể làm được gì?” Diệp Tĩnh Vũ rất bi thương nói...

“Cái gì?” Lời này vừa nói ra, ba người Độc Cô gia đều kinh hãi, đi? Cái gì gọi là đi? Chẳng lẽ Độc Cô Bá Thần cường đại lại có chuyện sao?

Không để ý đến sự kinh ngạc của ba người, tất cả mọi chuyện phát sinh ở đại lục Diệp Tĩnh Vũ Đấu Hồn đều nói ra toàn bộ, đến khi chân tướng rõ ràng, mặc kệ là đám người Độc Cô Thiên, hay là Cửu Phượng đều là một hồi kinh hãi, nguyên lai cái gọi là đấu hồn đại chiến, mục đích chân chính dĩ nhiên là như vậy?

Độc Cô Bá Thần là tồn tại cường đại bậc này, vậy mà cũng sẽ vẫn lạc, còn có Hiên Viên Tuyệt như thần thoại kia...

Mấy người đắm chìm thật lâu trong khiếp sợ, tựa hồ căn bản khó có thể tiêu hóa được tin tức như vậy, ước chừng qua khoảng một khắc, đôi môi Độc Cô Như Lan khẽ giật giật.

“Lão nhân gia người đã đi rồi, chúng ta vẫn phải trở về nhân gian. Truyền thừa của Độc Cô gia không thể cắt đứt, chúng ta nhất định phải truyền thừa lại kiếm pháp của Độc Cô gia!”

Nhìn Độc Cô Nhược Lan vẻ mặt trầm tĩnh, Độc Cô Thiên cùng với Độc Cô Lăng Thiên bá đạo mười phần, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu. Mỗi người trong bọn họ đều có lựa chọn riêng, mình không cách nào ngăn cản bọn họ, cũng không thể nào ngăn cản.

“Nếu có một ngày, ngươi muốn báo thù, nhớ phải báo cho chúng ta!” Lúc Độc Cô Thiên Lâm đi, bà ta bỏ lại một câu như vậy, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ gật đầu đáp ứng. Độc Cô Bá Thần là sự phụ của mình, nhưng cũng là tiền bối Độc Cô gia bọn họ, nếu thật sự báo thù, sao có thể không gọi bọn họ chứ?

Rất nhanh, thảo nguyên Bàn Tư rộng lớn như vậy chỉ còn lại đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thi thể sói đầy đất, Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lông mày, vì sao xảy ra động tĩnh lớn như vậy, đều không phát hiện bọn Lạc Linh Nhi, Gia Cát bắt đầu đâu? Lẽ nào bọn họ thật sự xảy ra bất trắc gì sao?

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ chém giết ma lang, cách khu vực này không đến ngàn dặm, có một hạp cốc, trong hạp cốc mọc đầy cây cối màu đỏ như máu, chung quanh tràn ngập huyết vụ nồng đậm, một nam một nữ cứ như vậy đi lại trong đoàn huyết vụ này.

Nam rất nhã nhặn, mặc một bộ trường bào màu trắng, chỉ có điều áo choàng đã rách nát, nữ cũng vô cùng xinh đẹp, tựa như tiên nữ trên trời khi xuống trần gian, nếu bị loại ác liệt này ảnh hưởng, trên người nữ tử vẫn không có chút suy bại nào.

Hai người này, chính là Chư Cát ban đầu tiến vào thảo nguyên Bàn Tư Đại Kiềm và Gia Cát Tư Huyền, chỉ là không nghĩ tới lại bị một đám ma lang dẫn vào trong khu rừng kỳ quái này.

Lúc ở bên ngoài nhìn vào, khu rừng này cũng không lớn, thế nhưng khi bọn hắn tiến vào bên trong, mới phát hiện ra khu rừng này lớn đến đáng sợ. Bọn hắn đã đi đủ ba ngày ba đêm, vẫn chưa đi ra khỏi khu rừng rậm này, hơn nữa huyết vụ xung quanh cũng càng ngày càng dày đặc, thần niệm của bọn hắn cũng bị quấy nhiễu hoàn toàn, căn bản không cách nào kéo dài ra được.

“Tỷ tỷ, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, ta cảm thấy khu rừng này chính là một tòa pháp trận, nếu cứ mù quáng đi như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị kiệt sức mà chết!” Gia Cát đi trước, bỗng nhiên ngừng lại, nói với tỷ tỷ của mình.

Gia Cát Tư Minh liếc nhìn bốn phía xung quanh một cái, khẽ gật đầu.

Lập tức, Chư Cát ức bắt đầu tiện tay nắm mấy cái thủ ấn, từng đoàn từng đoàn ánh sáng màu trắng xuất hiện trước người hắn, rất nhanh dẫn vào trong hư không.

Còn Gia Cát Tư Nột, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu điều tức.

Gia Cát Thủy bận bịu trong chốc lát, phát hiện hồn thuật của mình bị quấy nhiễu một cách cực kỳ mạnh mẽ ở chỗ này, không khỏi chau mày, nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi gặp phải nguy hiểm gì, mình nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ phải phóng thích nó ra ngoài sao?

Ngay khi hắn còn đang lo lắng cho nguy hiểm, bỗng nhiên trong rừng truyền đến âm thanh xào xạc, lỗ tai của hai người lập tức dựng thẳng lên...

Gia Cát Tư Nột cũng từ dưới đất đứng dậy, trong tay bà đã có thêm một thanh trường kiếm hơi mờ, trên thân kiếm lóe lên từng đạo ánh sáng màu trắng, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm về phía giọng nói truyền tới.

“Bá... Bá...” Đó là tiếng lá cây khi người đi đường kéo căng, theo thanh âm này càng ngày càng gần, tay của Gia Cát Tư Nột và Gia Cát Thủy cũng càng ngày càng chặt.

Đột nhiên, một bóng người từ trong rừng vọt ra, Gia Cát Tư Nột không chút nghĩ ngợi, trường kiếm trong tay trực tiếp đâm ra, một đạo kiếm quang chói mắt sáng lên trước người nàng, mà Gia Cát ban đầu cũng chỉ tay một cái, một tia chớp từ hư không hình thành, hung hăng bắn về phía bóng người kia.

Nhưng mắt thấy công kích của hai người sẽ bắn lên thân ảnh kia, liền thấy một vòng đao mang màu tím từ hư không sáng lên, mang theo đao khí sắc bén không gì sánh được đánh tan kiếm quang của Gia Cát Tư Tuyền, đánh nát lôi điện của Gia Cát ức, không chút lưu tình chém về phía hai người bọn họ...

Thiên Long Tỏa Thiên Long Chương thứ Cầu 1 bị khóa.

Nhìn thấy đao mang màu tím sáng chói kia, sắc mặt Gia Cát thủy và Gia Cát Tư Nột đều tái nhợt, lực lượng của người này tuyệt đối hơn xa bọn họ.

Đối mặt với một đao sáng chói này, hai người căn bản không cách nào tránh né, càng không thể ngăn cản, Gia Cát đang định phóng thích vật kia, lại nghe một âm thanh quen thuộc vang lên: “Nguyệt Hiền, dừng...”

Trong nháy mắt khi âm thanh này vừa dừng lại, đao mang đủ để chém hai người thành hai nửa đã biến mất vô tung vô ảnh, mà thân ảnh kia cũng dần dần rõ ràng lên, dĩ nhiên là một tiểu cô nương thoát nhìn chỉ mười mấy tuổi.

Một đầu tóc ngắn màu tím, đôi mắt to, nhìn qua rất đáng yêu, căn bản khiến người ta khó có thể tin được đao đao quang đoạt mệnh vừa rồi là nàng phát ra.

Bất quá Gia Cát bắt đầu liếc mắt đã nhận ra cô bé này, đây không phải Hắc Minh Thi Hiền lúc trước đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ sao? Sao nàng lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ nàng là một ma tộc sao?

Nếu không làm sao trong tuổi nhỏ như vậy mà đã có thực lực như vậy?

Lúc này, sau lưng tiểu nữ hài, còn đi ra một nữ tử mặc váy dài màu trắng, một đôi mắt to, không phải Lạc Linh Nhi thì là người phương nào?

“Công chúa điện hạ, sao người lại ở đây?” Nhìn ra ngoài là Lạc Linh Nhi, Gia Cát bắt đầu kinh ngạc.

“Ta tới tìm các người!” Lạc Linh Nhi nhìn thấy Chư Cát bắt đầu từ ức, lúc này mới để Hắc Minh Thi Hiền kịp thời thu đao,

nếu không một đao này cũng đủ chém Gia Cát Thủy và Gia Cát Hành thành hai nửa.

“Tìm chúng ta?” Gia Cát bắt đầu sững sờ, sao mình lại cần đám người Vĩnh Nhạc công chúa tự mình tìm tới?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Gia Cát ức, Lạc Linh Nhi lại kể lại tình huống thực tế của trận đại chiến đấu hồn cùng với việc bọn họ tiến về thảo nguyên Bàn Nhu tìm kiếm bọn họ một lần nữa. Chỉ có điều lúc bọn họ xuyên qua Thiên Tuyệt sâm lâm, đã tản đi khắp nơi, mà sau khi đến thảo nguyên Bàn Tư Đại, càng không gặp phải bất kỳ người quen nào khác., Nếu không phải có thực lực cường hãn của Hắc Minh Thi Hiên, sự hung tàn của Thao Thiết cùng với thân tốc phản đối thì nàng đã sớm bị tổn hại thân thể, ngay cả Băng Minh đứng bên cạnh cũng vì yểm hộ các nàng, hiện giờ tung tích không rõ.

Sau khi biết được tình huống thực sự của đấu hồn, Gia Cát Thủy và Gia Cát Tư Nột đều kinh ngạc, nếu không phải không biết Lạc Linh Nhi không nói đùa, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin sự thật như vậy, ngay cả Độc Cô Bá Thần và Hiên Tuyệt trước sau vẫn lạc, vậy những tiền bối của Gia Cát gia thì sao? Sư phụ của Gia Cát Huyền lãnh nguyệt oánh Nhi thì sao?

Căn bản không cần phải suy đoán cái gì, bọn họ đều đã tin tưởng, những người này khẳng định đã mất mạng.

Hai tử đệ cùng quỳ xuống, trùng trùng điệp điệp dập đầu về hướng đông ba cái để biểu đạt tâm trạng nặng nề nhất của mình.

“Gia Cát tiên sinh, người có biết nơi này là đâu không?” Đợi đến lúc Gia Cát Thủy và Gia Cát Tư Tuyên đứng lên, Lạc Linh Nhi mới mở miệng nói lần nữa.

“Không rõ lắm, nơi này rất quỷ dị, thần niệm của chúng ta căn bản không cách nào dò xét ra, công chúa, các người có đầu mối gì không?” Gia Cát bắt đầu lắc đầu, vừa rồi hẳn vốn định điều tra tìm tình huống nơi này, lại không ngờ tới ngênh đón tập kích của Hắc Minh Thi Hiên.

“Lần này xong đời rồi, chúng ta đã ở chỗ này qua bảy ngày bảy đêm rồi, đến bây giờ còn không biết đường ra ở đâu!” Vừa

nghe đến Gia Cát ước cũng không biết rời đi như thế nào, về lo âu trên mặt Lạc Linh Nhi càng đậm.

Vừa nghe thấy đám người Lạc Linh Nhi ở đây xoay chuyển bảy ngày bảy đêm, về âu lo trên mặt Gia Cát Tư Nột và Gia Cát Huyền càng đậm, rõ ràng không phải là một nơi rất lớn, nhưng xoay chuyển nhiều ngày như vậy cũng đủ để chứng minh nơi này rất quý dị.

Vào lúc này, một trận tiếng kêu thê thảm truyền đến, thanh âm kia tựa như nhân loại kêu thảm thiết, lại tựa như dã thú gào khóc, tất cả mọi người đều sửng sốt, ở chỗ này loanh quanh lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe được tiếng kêu thê thảm như vậy.

“Thi Hiên muội muội, ngươi có biết đây là thanh âm gì không?” Sau khi Băng Minh rời đi, Lạc Linh Nhi không còn chủ kiến nữa, ở ma giới này, thậm chí nàng còn không quen thuộc bằng Hắc Minh Thi Hiên.

Đầu của Hắc Minh Thi Hiên khẽ lắc, giọng nói non nớt vang lên: “Ta cũng không biết, ta chưa từng tới nơi này!”

“Ngao ô ô, Toan Nghê...” Lúc này, con Thao Thiết vẫn nằm trên vai Lạc Linh Nhi lại đột nhiên mở mắt, trong miệng phát ra từng tiếng kêu hung tàn, không chỉ có nó mà ngay cả Lạc Linh Nhi chở hai người tránh né hết đợt tai nạn này đến đợt khác cũng không ngừng đập lên bốn vó, tựa hồ cảm ứng được nguy hiểm to lớn gì đó.

“Vèo...” Một tiếng, Đào nhỏ bỗng nhiên từ trên vai Lạc Linh Nhi vọt ra ngoài, ngay sau đó nghịch bác bốn vó dưới chân cũng đồng thời bốc lên liệt diễm, hóa thành một bóng đen, nhào tới.

Nhìn thấy hai dị thú này bỗng nhiên gấp gáp như thế, Lạc Linh Nhi lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhanh, chúng ta cùng qua xem thử!” Gia Cát Thủy cũng biết Tiểu Đào bất phàm, mắt thấy chúng vội vàng như vậy, biết chắc chắn có đại sự gì đó phát sinh, không hề có mục đích chạy tán loạn ở đây, còn không bằng đi qua xem thử chuyện gì đã xảy ra.

Những người khác cũng gật đầu, một hàng người cứ thế đi theo, Tiểu Thi Hiên nửa bước cũng không rời Lạc Linh Nhi, cô hiểu được Lạc Linh Nhi quan trọng tới đại ca của mình, đương nhiên không thể để cô ta xảy ra chuyện.

Đoàn người theo hướng âm thanh đi xuyên qua rừng rậm trùng trùng điệp điệp, vậy mà đi tới một sơn động cực lớn, bên trong sơn động hiện ra hào quang màu đỏ như máu, thân thể Thao Thiết và nghịch chuyển đã sớm không thấy bóng dáng, lo lắng an toàn của hai con thú Lạc Linh Nhi cũng vọt đầu vào, mấy người khác tự nóng cũng không nói thêm gì, lần lượt vọt vào.

Thế nhưng càng đi vào bên trong, sương mù màu máu càng đậm đặc hơn. Sau khi bọn hắn đi được hai khắc, lại đi tới một thiên địa khác, nơi này vậy mà là một cái hẻm núi thật lớn, bầu trời không còn nồng đậm màu tím, mà là bầu trời xanh lam, đám mây trắng trắng, ánh mặt trời màu vàng vung xuống, làm cho mấy người đã lâu không thấy mặt trời đều có một loại cảm giác choáng váng, đó là một loại cảm giác vui sướng đến choáng váng.

Thế nhưng rất nhanh chóng, bọn họ liền phục hồi lại tinh thần rất nhanh, ánh mắt của bọn họ đều bị hút trong hạp cốc làm cho chấn động.

Hạp cốc rất lớn, nhìn không thấy giới hạn, trong hạp cốc có một hồ nước cực lớn, ở giữa hồ là một hòn đảo lớn chừng cái sân bóng. Trên đảo có một cột trụ sắt cao chừng ngàn trượng, có khắc đầy phù chú kỳ quái trên Thiết Trụ, một con rồng dài hơn trăm trượng đang bị xích sắt trói trên đó...

Đúng vậy, đó là Thiên Long chân chính, sừng hươu, thân rắn, móng vuốt chim ưng, vây cá, rồng trong truyền thuyết, còn là một con Ngũ Trảo Kim Long.

Cao nhân thứ sáu trăm sáu mươi sáu?

Đây vốn nên là tiêu dao cửu thiên, chủng tộc cao cao tại thượng, đây vốn là thần thú được vạn người kính ngưỡng. Thế nhưng giờ phút này toàn thân nó đều bị xích sắt xuyên thủng, một mực khóa trên cây thiết trụ kia, thân thể khổng lồ không ngừng gãy dựa. Thế nhưng mỗi một lần gãy dựa, đều có mảng lớn huyết dịch màu vàng chảy xuống, nhuộm cả hòn đảo nhỏ, thậm chí cả hồ nước thành màu vàng.

Trong miệng Thiên Long không ngừng phát ra tiếng kêu bi thảm, cũng chính là tiếng kêu của nó đã gọi con Thao Thiết và phản bác lại.

Thao Thiết là một trong những Long Tử, tự nhiên thân cận với Long tộc, trên người nghịch bác cũng chảy xuôi huyết mạch của Long, lúc này nhìn thấy một con Thiên Long thật giá thật bị trói ở nơi đó, tất cả đều giận tím mặt, thế nhưng xung quanh hồ nước kia lại tựa hồ như có một tầng kết giới gì đó, bất luận chúng nó cố gắng thế nào cũng khó có thể bài trừ kết giới, đi tới trên đảo nhỏ kia cứu con Thiên Long bị trói...

Nhìn thấy Thiên Long không ngừng gãy dựa, nhìn điên cuồng gào thét, đã hóa thân thành Thao Thiết to lớn, còn có ngọn lửa màu đen nổi lên toàn thân, Gia Cát ức bắt đầu, Gia Cát Tư Tuyền, Lạc Linh Nhi, thậm chí Hắc Minh Thi Hiên đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả.

Rồng a, đây chính là chân chính Long a, Bát Bộ Long Vương đã là bát cấp hoang thú, hơn nữa còn là cấp bậc cực cao hoang thú, chớ đừng nói chi là con thiên long này, thực lực của nó đạt đến cảnh giới nào, không có ai biết, nhưng bọn họ đều rõ ràng, có thể đem một cái Thiên Long Tỏa ở đây tuyệt đối không phải là thứ bọn họ có thể trêu chọc vào.

“Tiểu Đào, Tiểu Hắc, không cần ở đây nữa, chúng ta đi mau!” Lạc Linh Nhi phản ứng đầu tiên, Thiên Long, thứ vốn nên tồn tại trong truyền thuyết không ngờ lại xuất hiện ở đây, như vậy

nơi này nhất định là một nơi cực kỳ nguy hiểm, bọn họ sớm rời đi thì tốt hơn.

Thế nhưng Tiểu Đào và nghịch bác dường như không nghe thấy Lạc Linh Nhi gọi mình, lục quang trong mắt Đào Đào nhỏ sáng rực, từng đạo hào quang chói mắt bắn về kết giới trên mặt hồ, trái ngược cũng là điên cuồng lao về phía kết giới trong suốt kia., Cái sừng trên trán nó không ngừng va chạm với kết giới kia, tạo nên từng trận gợn sóng, thế nhưng nào có thể tổn hại kết giới chút nào, ngược lại ngược lại là trên sừng của nó xuất hiện từng vết rách, máu đỏ bạc trên trán tràn ra ngoài.

Nhưng ngay cả như vậy, nghịch phản vẫn điên cuồng công kích kết giới kia, nghĩ lại cũng đúng, bọn họ đều là dị chủng hồng hoang, đều chảy xuôi huyết mạch Long tộc, hôm nay thật vất vả gặp được thân thích của mình, lại nhìn thấy thân thích của mình chịu khổ như vậy, có lý gì không cứu giúp.

Vào lúc này, con Thiên Long bị khóa lại kia tựa hồ cũng chú ý tới sự tồn tại của Tiểu Đào và nghịch chuyển, thân thể vốn còn đang giãy dụa kia liền ngừng lại.

“Ngao...” Thiên Long ngửa mặt lên trời hét dài, từng trận âm thanh rỗng ngâm vang lên, từng đoàn từng đoàn gợn sóng màu vàng từ trong miệng nó truyền ra, tràn vào trong đầu Tiểu Đào và nghịch bác.

Trong mắt nó ứa ra giọt nước mắt vàng kim, trong mắt đám người Gia Cát Thủy thấy thật bi thương, tựa hồ như đã nghe được tiếng Thiên Long kêu gọi, Tiểu Đào và nghịch bác đều dừng lại, chúng nó cứ như vậy nhìn thẳng tắp vào Thiên Long, miệng thấp giọng kêu gọi, trong mắt cũng chảy xuôi lệ quang nhàn nhạt.

Đôi mắt thâm lương, nhìn nhau bi tình, còn có tiếng kêu dài kia, đó là ngôn ngữ đặc thù của Long tộc, ngoại trừ Tiểu Đào và Nghịch bác ra, không ai có thể nghe hiểu con Thiên Long này đang nói cái gì.

Qua một hồi lâu, tiếng huýt gió của Thiên Long mới chậm rãi ngừng lại, nó và Tiểu Đào cũng ngừng giãy dụa vô dụng.

Chúng nó rất là thâm tình thi lễ với Thiên Long đang vây khốn kia, rồi xoay người chạy về phía đám người Lạc Linh Nhi.

“Mau rời khỏi nơi này!” Đào nhỏ trực tiếp mở miệng nói tiếng người, hướng về đám người Lạc Linh Nhi nói, mà trong mắt của nó còn bao hàm trong suốt lệ quang.

Đám người Lạc Linh Nhi mặc dù không biết Thiên Long và Tiểu Đào Đào nói gì, nhưng nhìn thấy mắt Tiểu Đào tràn ra lệ quang, trong lòng cũng là một trận bi thống, nhưng nàng cũng hiểu bây giờ không phải là lúc bi thống, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cũng không hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, xoay người chạy về phía bọn họ. Nhưng bọn họ chỉ chạy được vài chục bước đã phát hiện dị thường. Sơn động bọn họ đi tới đã biến mất không thấy gì nữa, chung quanh đều là nham thạch kiên cố.

Cảm nhận được tất cả những điều này, đám người Lạc Linh Nhi đều cả kinh, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là một loại pháp trận nào đó sao?

“Ngao...” Giống như biết tiểu Đào Đào chờ gặp phải nguy hiểm, Thiên Long bị nhốt trên cột đá kia ra sức quát to một tiếng, thân thể to lớn không ngừng quay cuồng, tựa hồ muốn tránh thoát ra.

Có lẽ cảm nhận được Thiên Long giãy dụa, các loại phù chú trên cột kia trôi nổi lên, vậy mà hóa thành đạo đạo lôi quang, không ngừng bổ vào trên người Thiên Long, quần lấy vảy của Thiên Long kiên cố đến cực điểm, giờ phút này cũng bị Thiên Lôi này bổ cho thương tích đầy mình.

Nhưng có lẽ Thiên Long hấp dẫn lực chú ý chủ yếu của đại trận, sơn động vừa rồi còn không nhìn thấy lại một lần nữa xuất hiện trước mắt đám người Lạc Linh Nhi. Nhìn sơn động tản ra sương mù màu máu, đám người Lạc Linh Nhi biết rõ đây là tin tức Thiên Long liệu lĩnh dẫn dắt uy lực đại trận thu được, làm sao chịu lãng phí.

Lực lượng trong cơ thể vận chuyển toàn diện, thân thể biến thành mây đạo tàn ảnh chạy về phía sơn động kia. Nơi này

mặc dù có ánh mặt trời, nhưng lại mang đến cho bọn họ cảm giác nguy hiểm gấp trăm lần so với Ma giới, ngàn lần.

Ngay lúc mọi người sắp đến sơn động, một bóng người trống rỗng xuất hiện ở cửa sơn động kia.

Đó là một lão nhân trên đầu chỉ còn lại mấy sợi tóc, khuôn mặt rất gầy gò, tựa như một bộ xương khô khoác lên một tấm da người, rất là khủng bố. Thế nhưng đôi mắt lão lại lấp lánh có thần, bất kể là ai, khi nhìn thấy đôi mắt này đều cảm nhận được một cỗ uy áp khổng lồ.

Đó là một loại uy áp đến từ linh hồn.

“Nếu đã đến rồi, cần gì phải rời đi chứ?” Nhìn mọi người hoang mang, gương mặt khô gầy của lão nhân kia bỗng nhiên khẽ run run, tựa hồ đang mỉm cười, mà một thanh âm trầm ngập tang thương từ trong miệng của lão truyền ra...

“Vào...” Hắc Minh Thi Hiên căn bản không nói thêm gì, thân thể nhỏ bé xuất hiện trước người hắn, Tử Nguyệt đao trong tay hóa thành một đường vòng cung màu tím đẹp đẽ, chém thẳng vào thân thể hắn...

“Ai, Tử Viêm Ma tộc, ta đang muốn tới Ma giới tìm Tử Viêm Ma tộc để nghiên cứu Tử Viêm các ngươi, bây giờ ngươi tự đưa mình tới cửa, cũng đừng trách ta không khách khí!” Nhìn thấy đao mang hình bán nguyệt màu tím kia, nam tử nở nụ cười hờ hững, một tay nhẹ nhàng trao về phía trước, đao mang sắc bén đã bị bóp nát, mà bàn tay khô gầy của hắn lại hờ hững chộp tới đầu vai Hắc Minh Thi Hiên...

“Nhanh...” Nhìn thấy đối phương dễ dàng đánh tan đao khí Hắc Minh Thi Hiên, mặc kệ là Lạc Linh Nhi, hay là Gia Cát ức, đều minh bạch đơn đả độc đấu căn bản không thể nào là đối thủ của người này, căn bản không cần thương lượng, trực tiếp té ra pháp bảo của mình, đồng thời hướng nam tử ném tới...

Lạc Linh Nhi là một thanh huyết văn trường kiếm, Gia Cát bắt đầu là một bàn tính màu đen, một bàn tính không có bất kỳ ánh sáng nào...

Đan dược Thiên Kiếp thứ sáu,88.

Huyết Văn kiếm gần như trong nháy mắt đã tới cổ người nọ, thế nhưng người nọ lại không thềm nhìn, tiện tay điểm một cái, một chỉ vào trên thân Huyết Văn kiếm, lập tức nghe một tiếng leng keng giòn vang, thanh Huyết Văn kiếm kia trực tiếp vỡ tan ra, hóa thành mảnh vỡ đầy trời, Lạc Linh Nhi lập tức phun ra một ngụm máu tươi...

Mà bàn tính màu đen của Gia Cát bắt đầu xuất hiện trên trán người nọ.

“Keng keng...” Một tiếng, bàn tính màu đen hung hăng đập mạnh lên trán nam tử kia. Trán nam tử bị nện thành từng mảnh vụn, thế nhưng đám người Gia Cát từ trước đến nay còn chưa kịp kinh hãi, đã thấy đầu lâu bị nghiền nát kia khép lại rất nhanh, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Xem ra vận khí của ta cũng không tệ lắm, Viêm Ma đã tới rồi, hiện tại ngay cả thân thể thuần linh cũng xuất hiện, lại thêm thần hồn Thao Thiết, ha ha ha, muốn hoàn thành Thiên Kiếp đan thì không thành vấn đề, ha ha ha...” Tay phải chộp một cái, nam tử đã nắm bàn tính màu đen kia trong tay, nhẹ nhàng bóp một cái, bàn tính nhìn như kiên cố bị bóp nát bấy, Gia Cát ức vốn tâm thần tương liên cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Tên nam tử kia hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng, một cỗ lực trùng trùng điệp điệp vỗ vào trên người Gia Cát ức, trực tiếp đập hẳn ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, xương ngực bị gãy không biết bao nhiêu cây.

Nhìn thấy Gia Cát Thủy bị một chưởng đánh trọng thương, sắc mặt Gia Cát Tư Kỳ kịch biến, trường kiếm trong tay thuận thế vẩy một cái, một luồng kiếm quang chói mắt bắn về phía nam tử.

“Ha ha, người sinh trưởng không tòi, hãy ở lại giúp ta đi!” Đối mặt với kiếm quang chói mắt kia, nam tử vẫn như cũ không thêm nhìn, tiện tay bóp một cái, kiếm quang sắc bén cứ như vậy bị bóp nát vô tình.

Vào lúc này, Thao Thiết, phản bác đồng thời phát ra tiếng gào thét to lớn, trực tiếp xông về phía nam tử kia, trong mắt phản bác là hào quang tỏa sáng, răng nanh nơi khóe miệng dài đến một thước, hung lệ chi khí mãnh liệt bộc phát ra.

Nghịch bác trên người cũng bộc lên một trận liệt diễm, cuồng vọng nghịch thiên kia hiện ra không sót chút nào...

“Tiểu Hắc, đi mau, đi báo cho tiểu Diệp Tử!” Lạc Linh Nhi cảm nhận rõ ràng nam tử khủng bố kia, bọn hắn căn bản không phải đối thủ của hắn, hiện tại thậm chí muốn chạy trốn cũng không thể, hi vọng duy nhất chính là có tốc độ nhanh nhất nghịch bác, cũng chỉ có nó mới có thể chạy ra khỏi nam tử bắt, báo cho Diệp Tình Vũ biết tất cả những chuyện đã xảy ra.

“Các người ai cũng đừng hòng đi được!” Trên gương mặt khô gầy của nam tử lộ ra nụ cười dữ tợn, thân thể gầy gò kia cứ thế hướng về phía nghịch chuyển và Thao Thiết chớp tới.

Trong giây lát này, trong mắt Tiểu Đào bỗng nhiên hiện lên một đạo kim quang, một đạo gợn sóng màu vàng kịch liệt vọt ra, nhưng sóng chiến Long Văn cường bạo như thế căn bản không cách nào làm nam tử bị thương mảy may, hắn tựa như con cá bơi trong nước, từng bước một dựa vào Thao Thiết phản bác.

“Ngao...” Thiên Long bị nhốt trên đảo kia bỗng nhiên phát ra một tiếng hú to lớn, một viên châu màu vàng từ trong miệng nó phun ra, trực tiếp phóng tới nam tử.

Tựa hồ cảm nhận được lực lượng cường đại của hạt châu kia, nam tử biến sắc, vốn đang nhanh chóng lui về phía sau, hai tay bảo hộ trước ngực, thế nhưng hạt châu kia vẫn không lưu tình chút nào đập vào trên cánh tay của hắn.

“Răng rắc...” Một tiếng vang nhỏ, toàn bộ cánh tay của hắn đứt gãy ra, hạt châu đâm thẳng vào trên ngực của hắn, đánh

hắn bay ra ngoài trùng điệp.

“Phụp...” Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, bộ ngực của hắn đã lõm xuống, hạt châu kia lại lần nữa quay trở về trong miệng Thiên Long, nhưng mà thân thể của Thiên Long dường như bị điều động một bộ phận lực lượng, toàn bộ yên tâm.

Mà ngay lúc này, hắc viêm nghịch chuyển dưới chân càng thêm thịnh vượng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đám Tiểu Đào, Lạc Linh Nhi đương nhiên cũng muốn xông tới, thế nhưng nam tử kia lại nhảy dựng lên, lại ngăn cản đường đi của bọn họ.

Uy áp khổng lồ phát ra, trên mặt hắn hiện đầy vẻ giận dữ, trùng mắt nhìn Thiên Long đang bị khóa chặt trên cột đá, nam tử phần nộ nói: “Vì một tên tạp chủng có huyết mạch Long tộc, ngươi không tiếc hao phí sức mạnh Long châu của mình, ngươi thật đúng là làm được mà!”

Không biết là bởi vì đòn vừa rồi tiêu hao quá nhiều sức mạnh của bản thân, hay là bởi vì căn bản không thèm nói chuyện với nam tử này, Thiên Long căn bản không thèm để ý tới hắn.

Nam tử dường như cũng quen với việc này, chẳng qua là ánh mắt một lần nữa rơi trở về đám người Lạc Linh Nhi, một tay phát lên, một cổ cự lực truyền đến, đánh đám người bay ra ngoài, ngay cả Tiểu Đào cũng hôn mê bất tỉnh.

“Chỉ cần bọn họ còn sống, ta liền có thể luyện thành Thiên Kiếp Đan, có thiên kiếp kiếp nạn, ta sẽ vượt qua một lần lôi kiếp cuối cùng, đến lúc đó, ta sẽ tươi sống róc thịt ngươi!” Hừ lạnh một tiếng về phía Thiên Long trên hòn đảo kia, tay áo nam tử cuốn một cái, thân thể của hắn và thân thể mọi người trên mặt đất đã biến mất không thấy gì nữa.

Chẳng qua thân thể Gia Cát Thủy trực tiếp bị ném vào trong hồ nước kia, mà những người khác thì được hắn dẫn tới một chỗ.

Lúc này, nam tử đi tới một hang đá thật lớn, chừng mười mấy tên nam tử mặc trường bào cung kính đứng ở trong đó. Trên

người những người này đều tản ra chấn động hồn lực cường đại, từng tên đều là cao thủ siêu cấp cảnh giới Hồn Tiên, thậm chí có vài tên đã vượt qua lôi kiếp mấy lần, trở thành cao thủ Chân Tiên.

Thấy nam tử đến, đám Hồn Tiên Chân Tiên có thực lực cường đại trực tiếp quỳ lạy, miệng hô thẳng: “Đệ tử bái kiến sư tôn!”

“Tất cả đứng lên đi!” Nam tử không thèm để ý phát phát tay, toàn bộ hơn mười người ở đây đều đứng lên.

“Mưa...” Đợi tất cả mọi người đều đứng lên, nam tử trong miệng hô lên.

“Sư tôn, có đệ tử!” Một nam tử mặc trường bào màu xanh từ trong đội ngũ đi ra, cung kính thi lễ một cái, nhìn kỹ lại, không ngờ hẳn lại là Vũ tiên sinh lúc trước đã cứu Hiên Viên Nhược Tinh ra.

“Nói cho đồ đệ ngươi biết, trong vòng ba ngày, gom đủ chín nghìn chín trăm chín mươi đôi nam đồng nữ, ta cần luyện chế Thiên Kiếp Đan!” Trong miệng nam tử truyền đến âm thanh lạnh lùng.

“Sư phụ, những tài liệu khác ngài đều tìm đủ rồi!” Nghe được nam tử nói vậy, mọi người ở đây đều kinh ngạc.

“Không sai, thân thể thuần linh, máu tử viêm, hồn Thao Thiết, những thứ này ta đều tìm đủ cả rồi, bây giờ ta cần trái tim của những đứa trẻ con kia!” Nam tử hờ hững nói, thế nhưng gương mặt lạnh lùng của hắn lại lộ ra vẻ vui mừng nhàn nhạt.

Bản thân hắn đã là cao thủ chín lần lôi kiếp, cho dù là những võ tôn kia cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Chỉ cần vượt qua được một lần lôi kiếp cuối cùng, trở thành Thần Tiên, vậy thì hắn sẽ vô địch thiên hạ. Đến lúc đó, Đấu Hồn đại lục cũng được, Cổ Hoa đại lục cũng sẽ run rẩy vì sự tồn tại của mình...

Nghĩ tới việc mình chịu nhục nhiều năm như vậy, nụ cười trên mặt nam tử càng thêm đặc ý...

Chương sáu87 cứu người?

Sau khi giết chết Ma Lang Vương, vẫn không có tin tức của đám người Lạc Linh Nhi, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ lo lắng không thôi, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm trên thảo nguyên Bàn Tư Đại Thảo.

Trong nháy mắt đã trôi qua ba ngày, mọi người đã đi về hướng tây bắc được mấy trăm dặm, một lần nữa lại ngừng lại. Lần này, nhìn đại thảo nguyên mênh mông bát ngát, lông mày Diệp Tĩnh nhíu chặt lại.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ ngừng lại, Yêu Huyền đang muốn tiến lên nói vài lời với hắn, thân thể Cửu Phượng đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, ôn nhu nói: “A Vũ, có chuyện gì vậy?”

Diệp Tĩnh Vũ không trả lời, chỉ lắc đầu, lẳng lặng đứng ở trên sườn đất nhô ra, chỗ mi tâm Nguyệt Luân tản mát ra trận trận quang mang màu bạc, muốn tìm hiểu một chút gì đó?

Nhưng hắn nhìn qua trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, vẫn y nguyên không phát hiện bất luận cái gì, trên trán hiện đầy mồ hôi.

“A Vũ, không cần lo lắng, nàng nhất định sẽ không có việc gì!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lo lắng như thế, trên mặt Cửu Phượng cũng là một trận lo âu, càng là lấy ra khăn tay của mình, lau mồ hôi trên trán Diệp Tĩnh Vũ, động tác mềm mại, thanh âm ôn nhu.

“Cửu Phượng, liên quan tới Linh Nhi...” Nhìn thấy Cửu Phượng không có chút nào trách cứ mình vì chuyện mình đã làm trước đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy áy náy, muốn giải thích chuyện về Lạc Linh Nhi, lại trực tiếp bị Cửu Phượng cắt ngang.

“Người không cần nói thêm gì, ta cái gì cũng hiểu, chỉ cần có thể đi theo bên cạnh ngươi, ta liền thỏa mãn!” Thanh âm Cửu Phượng là ôn nhu như vậy, nếu là những người ở Kính Yên

Lâu ở đây, tuyệt đối sẽ không tin đây là cửu cô nương khiến người ta nghe tin sợ vỡ mật.

Coi như là xinh đẹp, cho dù sớm biết tình nghĩa Cửu Phượng đối với Diệp Tĩnh Vũ, lúc này nghe được thanh âm như vậy cũng có chút không thể tin.

Nhìn thấy đôi mắt màu nâu chân thành của Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng âm thầm thề, bất kể thế nào, mình tuyệt đối không thể phụ lòng nữ tình cảm sâu đậm này nữa.

Không cần phải nhiều lời, một tay duỗi hai tay ra, ôm chặt Cửu Phượng vào trong lòng. Cảm nhận được vòng tay ấm áp của Diệp Tổ, trong lòng Cửu Phượng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Nhìn thấy hai người cứ như vậy ôm nhau, thần sắc xinh đẹp nhất thời có chút ngây đại, không biết vì sao, nguyện vọng lớn nhất hiện tại của nàng chính là có thể có một đôi cánh tay kiên cường, ôm chặt lấy mình vào trong ngực.

Rất nhanh, nguyện vọng của nàng ta đã được thực hiện. Trước mặt nàng ta quả thật xuất hiện một đôi cánh tay, chỉ có điều hai cánh tay này có chút gầy còm.

“Yêu Thiên cô nương, nếu như ngươi nguyện ý, vậy hãy để ta trở thành cánh tay đắc lực nhất của ngươi đi!” Lương Tiểu Hữu ẩn chứa tình mạch nói.

Nhìn thấy ánh mắt Lương Tiểu Hữu tình mạch, nhìn cánh tay đang dần vươn về phía mình, mắt yêu kiều trợn lên, xoay người đi qua một bên...

“Này, Yêu Huyền cô nương, có chuyện gì từ từ nói, ta thật sự yêu cô nương, ta... Mẹ nó, đó là cái gì?” Lương Tiểu nhìn thấy Yêu Công cứ như vậy rời đi, lập tức nhảy dựng lên, định đuổi theo Yêu Tiêu, nhưng chợt phát hiện xa xa có một bóng đen bắn thẳng đến, không khỏi kinh hô lên.

Lương Tiểu Lặn kinh hô lên, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một ánh lửa màu đen đánh thẳng tới bên này.

“Tiểu Hắc...” Vàng trắng chỗ mi tâm Diệp Tĩnh sáng lên một trận, buông Cửu Phượng ra, thân thể chạy về phía hắc quang,

trong vài bước, hắn đã ngăn trước hắc quang, kéo hắc quang lại, dĩ nhiên là nghịch bác chạy trốn.

Giờ phút này, trên người nghịch bác hiện đầy vết máu, dòng máu màu vàng nhạt không ngừng chảy xuống, làm cho thân thể đen thui của hắn mang theo màu vàng nhạt.

Vẻ mặt nó mỗi một, khóe miệng còn tràn ra huyết dịch màu vàng nhạt, hiển nhiên vì chạy ra từ trong rừng rậm huyết vụ kia, hao tổn rất nhiều tinh lực, nhìn thấy chính mình là Diệp Tĩnh Vũ, vẻ khản trương trong mắt nghịch bác dần dần thối lui, cũng không nói lời nào, trực tiếp một đạo tinh thần ba ản đi ra ngoài.

Vừa mới tiếp xúc với tin tức phản bác truyền lại, Diệp Tĩnh Vũ liền biến sắc, bọn Lạc Linh Nhi vậy mà bị người bắt được, thậm chí ngay cả Hắc Minh Thi Hiên cũng bị bắt, điều này làm cho hắn không sợ hãi?

“Đại ca, các người chiếu cố Tiểu Hắc trước đi, chờ hắn tỉnh lại rồi hãy tính toán. Cứu Phượng, người đi theo đại ca ta, mọi người cẩn thận, ta đi trước đây!” Tiểu Hắc trốn khỏi rừng Huyết Vụ đã tốn một ngày, những tin tức này cũng truyền vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ. Hắn thực sự không biết đám người Lạc Linh Nhi hiện tại thế nào rồi?

Vừa nói xong, dưới chân Diệp Tĩnh Vũ chớp động ngân quang, thân thể đã biến mất không thấy gì nữa, đám người Lương Tiểu Trúc muốn đuổi theo nhưng không thể nào so được với tốc độ của gã. Sau khi tin tức bị phản bác truyền đi, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi, hiển nhiên là lực lượng đã hao hết, ngất đi.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã sớm biến mất, mặc kệ bây giờ bọn họ lo lắng như thế nào, giờ phút này cũng phải chờ tỉnh lại mới nói tiếp, từ trong ngực móc ra một ít Linh Dược, trực tiếp hướng trong miệng nghịch bác đưa đi.

Diệp Tĩnh Vũ một đường chạy như điên, dựa theo trí nhớ nghịch chuyên, hao tổn khoảng một canh giờ, đã đi tới bên ngoài rừng huyết vụ. Nhìn rừng rậm bị huyết vụ màu đỏ bao

phủ, gã khê chau mày, ngay sau đó cũng không suy nghĩ gì, cả người trực tiếp chui vào trong đó.

Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù gặp phải cường giả cấp Tôn cũng sẽ không bị giết ngay tức khắc, hắn căn bản không cần lo lắng điều gì, điểm quan trọng nhất là Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi hiên, Thao Thiết đều bị bắt, bất kỳ ai bị tổn thương hắn cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Thế nhưng cái huyết vụ này cực kỳ quý dị, người bình thường cho dù đi vào trong, muốn tìm được cái sơn động kia cũng cực kỳ khó khăn. Thế nhưng dưới tác dụng của Luân Hồi Chi Nhân, hết thảy đều có vẻ không đáng kể.

Hầu như không phí quá nhiều công phu, Diệp Tĩnh Vũ liền tìm được sơn động nghịch bác truyền lại kia, biến mất thân hình, cấp tốc chạy vào trong sơn động.

Ước chừng thời gian mấy nhịp thở, hắn rõ ràng cảm giác được mình đã đi tới một giới diện khác, ngay sau đó dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài, rất nhanh đã tới trong một hẻm núi cực lớn.

Khi hắn tới nơi này, lại phát hiện cả hẻm núi đều bị một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ, mấy chục đạo bảy đạo cường đại tràn ngập chung quanh, trong đó còn có một đạo khí tức mạnh nhất tọa lạc trên hòn đảo nhỏ kia...

Nhìn cột đá to lớn kia, nhìn Thiên Long cực lớn bị khóa trên cột đá, cùng với phía dưới cột đá, Thao Thiết, Hắc Minh Thi Hiên, Lạc Linh Nhi các loại, Diệp Tĩnh Vũ rất là cẩn thận lặn xuống hồ nước kia...

Chương sáu tám vương vực yếu ớt.

Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, đây là bảo thể phù hợp nhất với thiên địa, hắn thậm chí không cần che giấu cái gì, khí tức của hắn có thể hoàn toàn dung nhập giữa thiên địa, hiện giờ sau khi hắn tận lực che giấu khí tức của mình, trừ phi cảnh giới cao hơn hắn quá nhiều, nếu không căn bản rất khó phát hiện tung tích của hắn.

Trong hạp cốc mặc dù có mấy chục cỗ khí tức cường đại, nhưng lực chú ý của mọi người cơ hồ đều đặt trên hòn đảo nhỏ trong hồ.

Trên hòn đảo, con Thiên Long cực lớn kia đã đình chỉ giãy giụa, toàn bộ thân thể hấp hối quấn quanh cột đá. Nếu không phải thân thể nó hơi phập phồng, còn tưởng chỉ là một pho tượng, ở phía dưới cột đá. Lại là một cái lồng sắt to lớn, trong lồng giam nhốt lít nha lít nhít hơn vạn đồng nam đồng nữ, rất nhiều người đang không ngừng la hét, trên mặt bọn họ lộ ra thần sắc hoảng sợ, càng nhiều người hoàn toàn chết lặng, tựa hồ đã triệt để thất vọng với cuộc sống của mình.

Ngoài ra, Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên, Thao Thiết cũng đều bị xích sắt khắc đầy phù chú phong ấn tất cả lực lượng của bọn họ. Lúc này, mặc kệ là Thao Thiết hay Hắc Minh Thi Hiên đều đang hấp hối, cứ như là ngủ say vậy.

Phía dưới cột đá kia còn đặt một cái vạc ba chân cực lớn, được đỉnh nhìn qua rất là cổ xưa, phía trên điêu khắc rất nhiều sinh vật Diệp Tĩnh Vũ chưa từng thấy qua, lúc này phía trên đỉnh thuốc đang bốc lên từng đạo bạch khí.

Chung quanh được đỉnh có chừng mười tám tên cao thủ Chân Tiên cảnh, dựa theo trận hình cổ xưa đứng ở nơi đó, vây đám người Dược Đỉnh và Lạc Linh Nhi vào giữa. Lúc này một nam tử gầy gò như da bọc xương đang lơ lửng giữa không trung.

Giờ phút này, trên người hắn không có nửa điểm khí tức, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra, người này tuyệt đối là người mạnh nhất trong tất cả mọi người, cho dù không phải cường giả Tôn cấp, cũng tuyệt đối cách biệt không xa.

Rốt cuộc là ai? Làm sao có thể có được lực lượng mạnh mẽ như vậy? Mà bản thân mình lại không biết chút tin tức nào?

“Chín ngàn chín trăm chín mươi chín đầu với đồng nam đồng nữ, được được, Hiên Viên Nhược Tinh, người làm không tệ, trong vòng ba ngày có thể tìm đủ nhiều đồng nam đồng nữ như vậy, thật sự không tồi chút nào., Chỉ cần lần này luyện thành Thiên Kiếp Đan, giúp ta vượt qua lôi kiếp lần cuối cùng, trở thành Thần Tiên. Ta sẽ tự mình tái tạo thân thể cho ngươi, càng giúp ngươi thống nhất đại lục, trở thành chúa tể đại lục Đâu Hồn.” Nhìn đồng nam đồng nữ rậm rạp chằng chịt phía dưới, khoe miệng nam tử gầy gò hiện ra nụ cười dữ tợn.

“Đa tạ sư tổ!” Một nam tử mặc trường bào hoa lệ, thân ảnh có chút mờ lung từ trong đám người bên cạnh đi ra, cung kính quỳ xuống lạy nam tử kia.

Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới phát hiện, đây lại là Hiên Viên Nhược Tinh mà lúc trước hắn vốn nên bị chính mình giết chết, vậy mà không chết, lúc trước hắn thật sự là một hồn phách a, còn xa mới đạt tới cảnh giới Hồn Tiên, nhục thể đã tử vong, làm sao có thể còn sống?

Diệp Tĩnh Vũ đè nén khiếp sợ trong lòng, thân thể chậm rãi hướng hồ nước dời đi.

Giờ phút này, dưới hồ nước, một nam tử cũng ngồi xếp bằng dưới đáy hồ, chính là lúc trước hắn bị nam tử gầy gò kia dùng một chương vỗ vào Gia Cát ức trong hồ.

Bên cạnh hắn chất đồng một đồng kim loại rách nát, cái này tựa hồ là cơ quan thú mất đi lực lượng bị nước ép phá, sắc mặt của hắn hồng nhuận phơn phớt, thỉnh thoảng lộ ra vẻ thống khổ.

Hôm đó hắn bị bắt vào trong hồ, trong thời khắc sinh tử tồn vong, hắn lấy ra vương bài của mình, đó là một con cơ quan thú đã truyền thừa nhiều năm không biết gia tộc Gia Cát

không biết bao nhiêu năm., Sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể tuyệt đối có thể đánh chết một cao thủ Cửu Trọng Thiên, nhưng con thú cơ quan này không biết là vì nguyên nhân sinh mệnh Gia Cát Thủy sắp tiêu vong hay là nguyên nhân vì quá lâu không có di chuyển, cũng không có dựa theo ý nguyện ban đầu của Gia Cát Sơn lao ra khỏi mặt hồ đánh chết nam tử kia, mà là truyền lại toàn bộ sức mạnh của bản thân cho Gia Cát ức.

Đây là một con thú cơ quan Thủy thuộc tính, sức mạnh trong cơ thể nó khổng lồ biết dường nào, mà thực lực của Gia Cát từ trước đến nay chỉ là một Hồn Tiên, hắn làm sao có thể chịu đựng được lực lượng này.

Tuy nhiên không biết có phải là tổ tiên của Gia Cát gia đã sớm tính toán được như vậy hay không, cơ quan thú kia vậy mà có thể lấy nguồn lực lượng này không ngừng rèn luyện thân thể của Gia Cát Thủy, càng là không ngừng làm lớn mạnh thân hồn của hắn, sau đó từng bước từng bước truyền lực lượng vào.

Theo thân thể của hắn càng ngày càng cường tráng, tốc độ truyền tống cũng càng lúc càng nhanh, nhưng cho dù như vậy, trong ba ngày này, cơ hồ Gia Cát từ trong đau đớn đã vượt qua.

Luôn luôn bị đau đến ngất đi, sau đó lại đau đớn tỉnh lại, tiếp theo lại hôn mê bất tỉnh, tình huống như vậy không biết kéo dài bao lâu, hiện tại mới biết cuối cùng cũng hòa hoãn lại.

Tất cả lực lượng trong cơ thể cơ quan thú đã truyền tới cơ thể của Gia Cát ức, thân thể của hắn tối thiểu đã đạt tới tiêu chuẩn tam trọng thiên Võ Thần, thân hồn của hắn lại đạt tới tiêu chuẩn ngũ kiếp Chân Tiên, chỉ cần hắn có thể thuận lợi vượt qua năm lần lôi kiếp, tuyệt đối là một ngũ kiếp Chân Tiên hàng thật giá thật.

Ngũ Kiếp Chân Tiên, tuyệt đối là cao thủ siêu cấp có thể bảo vệ Lục Trọng Thiên Võ Thần, thậm chí với sự minh ngộ của hắn, có thể trực tiếp vượt qua sáu lần lôi kiếp cũng không phải việc khó.

Theo thời gian trôi qua, Gia Cát bắt đầu từ từ mở mắt, một cỗ thần niệm rất nhỏ dung hợp trong nước, chậm rãi kéo dài ra phía trên, thân thể của hắn đã được cải tạo thành thân thể Thủy Linh, mặc dù không phải thân thể Tiên Thiên Thủy Linh, nhưng độ phù hợp cũng cực cao, hôm nay lại chỉ bám vào một điểm thần niệm, ở trên toàn bộ Cửu Kiếp Chân Tiên mới nhập vào luyện đan, Cổ U sao có thể chú ý tới.

Lúc Gia Cát ức nhìn thấy phía trên phát sinh hết thảy, sắc mặt cũng biến ảo một hồi. Phương Cổ U đang làm phép, hơn mười cao thủ từ Hồn Tiên trở lên đều thủ hộ ở nơi nào, đặc biệt là mười tám cao thủ Chân Tiên, cứ như vậy bảo hộ ở nơi nào, muốn cứu người căn bản là không có khả năng.

Tỷ tỷ của mình mặc dù không bị trói trên bình đài giống như đám Lạc Linh Nhi, nhưng lúc này cũng bị phong bế lực lượng toàn thân, cột vào một cái ghế, nhìn dáng vẻ của nàng, tựa hồ cũng không bị thương tổn quá lớn.

Thần niệm cảm giác tất cả mọi thứ phía trên, trong tay của hắn lại lấy ra một lá cờ màu đen, nhìn lá cờ nhìn như bình thường này, Gia Cát từ từ thở dài một tiếng.

Đây là pháp bảo cuối cùng gia gia lưu lại cho mình, hi vọng nó có thể phát huy tác dụng.

Chính vào lúc này, trên mặt hồ, Phương Cổ U đang lơ lửng giữa không trung nhìn con Thiên Long đã bị mình tra tấn không ra hình dạng gì, khóe miệng càng thêm đắc ý...

Con Thiên Long này chính là con Thiên Long, người sáng lập ra Cầm Long Đại Lục Đầu Hồn Phủ Vân, từ lúc nó còn rất nhỏ đã bị Hoàng Phủ Vân thực lực đạt tới cảnh giới Võ Thần bắt giữ, trở thành đồng bọn của Hoàng Phủ Vân.

Tế tâm chương sáu chín ngàn.

Bây giờ nó đã trưởng thành, bất quá không biết nguyên nhân gì, thực lực vậy mà không đạt tới cảnh giới tôn cấp, Thiên Long tộc chính là bộ tộc cường đại nhất, nói như vậy, căn bản không cần tu luyện, chỉ cần thuận lợi trưởng thành Long tộc, liền có thể đạt tới tôn cấp.

Con Thiên Long này vẫn chưa đạt tới cấp bậc tôn, nhưng thực lực lại tiếp cận cấp bậc vô hạn, nếu không phải trong trận chiến đấu hồn bị người Phương Chấn Thiên kế thừa trọng thương, mình làm sao có cơ hội dễ dàng bắt lấy nó như vậy.

Đây là cơ hội trời ban cho bản thân, năm đó mình bị Phương Chấn Thiên hãm hại, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, hôm nay chính mình lại vì Phương Chấn Thiên mà bắt được con Thiên Long duy nhất còn sót lại này, tất cả những thứ này không phải thiên ý thì là gì?

Nhục thân của mình sớm đã bị hủy, lúc trước chính như vậy một tia tàn hồn trốn thoát ra, bắt đắc dĩ tu luyện tâm pháp Quỷ Tiên Thái Cổ lưu truyền xuống, bởi vì không có nhục thể, không cách nào đạt được Âm Dương tương bồi, chính mình âm khí quá lớn, mỗi một lần độ kiếp, độ khó đều gấp mấy lần Chân Tiên khác, chính mình độ chín lần lôi kiếp, mỗi một lần suýt chút nữa hồn phi phách tán.

Lần cuối cùng chính là Hợp Phương Thiên Kiếp, độ khó sẽ tăng gấp mấy trăm lần so với chín lần lôi kiếp khác, cho dù những năm gần đây mình tích lũy được rất nhiều pháp bảo, hắn cũng không có bất kỳ lòng tin nào vượt qua được Hợp Phương Thiên Kiếp lần này.

Tuy nói vì độ lôi kiếp có độ khó rất lớn, khiến thực lực của hắn cao hơn rất nhiều so với Cửu Kiếp Chân Tiên khác, thậm chí hắn có thực lực đánh một trận với cường giả Tôn cấp, thế nhưng chỉ cần không vượt qua Hợp Phương Thiên Kiếp, thành tựu Thần Tiên vị trí, hắn vĩnh viễn cũng không có khả năng

đánh chết Phương Chấn Thiên, đoạt lại tất cả những thứ thuộc về mình.

Thần tiên a, đây chính là thần thoại trong thần thoại Thái Cổ, tồn tại như tiên nhân, hô phong hoán vũ, dời non lấp biển cũng là chuyện chỉ là chuyện nhắc tay.

Vì có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp, thành tựu Thần Tiên, những năm gần đây Phương Cổ u là đi khắp toàn bộ thế giới, cuối cùng phát hiện tại một động phủ cổ có một phương thuốc luyện chế Thiên Kiếp đan, trên phương viên có rất nhiều linh dược hẳn đều có., Chỉ có mấy vị chủ dược quan trọng nhất là rất khó tìm kiếm, nhưng nào có nghĩ tới mình vừa mới đạt được Thiên Long không lâu, những Tử Viêm Chi Huyết khác, thần hồn Thao Thiết, thân thể thuần linh vậy mà lại có thể dùng hết trong một lần, đây không phải ông trời đang tác thành cho bản thân thì là gì?

Có lẽ, mấy ngàn năm qua mình sẽ trở thành thần tiên đầu tiên vượt qua lôi kiếp chín lần.

Vừa nghĩ đến lực lượng cường đại sau khi mình thành tựu Thần Tiên, nụ cười trên mặt Phương Cổ càng thêm đắc ý.

“Thời gian không sai biệt lắm, khai lò...” Nhìn ánh mặt trời chói chang trên bầu trời, Phương Cổ đột nhiên mở miệng nói.

Vừa nói xong, một ngón tay lão điểm ra, một đạo hỏa quang bắn ra, phía dưới dược đỉnh bỗng nhiên dâng lên một ngọn lửa màu lam.

Dược đỉnh vốn đang bốc lên từng làn sương mù dày đặc càng thêm sôi trào, những người khác cũng chăm chú nhìn mọi thứ, từng người dựa theo phân phó của Phương Cổ, đánh ra từng thủ ấn kỳ quái.

Chỉ có Hiên Viên Nhược Tinh cực kỳ thống khổ trốn ở một góc, tuy được Vũ tiên sinh trợ giúp, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, đã có thể thành hình, nhưng dù sao thời gian tu luyện còn thấp, muốn dùng hình thái hồn phách trực tiếp tồn tại dưới ánh mặt trời, còn có chút khó khăn.

Đặc biệt vào lúc này, thời điểm dương khí nặng nhất lại càng gian nan. Nếu không phải vừa rồi Phương Cổ u tối ban cho

hắn một viên Ngưng Thần đan, có lẽ lúc này đã sớm bị phơi đến hồn phi phách tán.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa tu luyện quý tiên và tu luyện hồn tiên.

Từng đạo hào quang từ trong tay mười tám tên Chân Tiên kia bắn ra, toàn bộ chui vào trong được đỉnh to lớn kia. Toàn bộ được đỉnh bắt đầu xoay tròn không ngừng, càng bạo xạ ra đạo đạo hào quang màu xanh.

“Tề tâm!” Phương Cổ khẽ quát một tiếng, một tay bỗng nhiên chộp ra, một cỗ lực lượng khổng lồ trong nháy mắt truyền đến...

“Phốc...” Chín ngàn chín trăm chín mươi chín va vào ngực nam đồng nữ đồng thời tuôn ra một đoàn huyết vụ, một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi tám khóa Hồng Tâm lớn chừng quả đấm cứ như vậy mà chạy ra, mà thân thể nhiều đồng nam đồng nữ lại chậm rãi ngã xuống...

Bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là cảm giác được hết thảy mọi chuyện trong hồ, Gia Cát ban đầu đều chấn động trong lòng, một vạn chín ngàn chín trăm tám mươi tám nhân mạng a, vậy mà trong chớp mắt đã bị móc trái tim ra, thậm chí bọn họ còn không kịp phát ra một tiếng hét thảm a.

Hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đỏ bừng, trong lòng hắn ta tràn ngập tự trách. Mặc dù hắn ta không phải là một người tốt, nhưng nhìn thấy nhiều đồng nam nữ chết trước mặt mình như vậy, khoản trách phạt lương tâm này cũng làm cho lòng hắn ta khó an.

Nhưng hắn biết, hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm ra tay, thực lực Phương Cổ thật sự quá mạnh, không có mười phần nắm chắc, chính mình tuyệt đối không thể ra tay, nếu không không chỉ dựa vào tính mạng của mình, mấy người Lạc Linh Nhi cũng nhất định khó thoát chết.

Nhẫn, chính mình nhất định phải nhịn, chính mình nhất định phải nhẫn...

Xin lỗi, trong lòng yên lặng nói một tiếng tạ lỗi với những đồng nam đồng nữ đã chết kia, khí tức trên người Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa lắng xuống.

Cái kia gần hai vạn khóa hồng tâm cứ như vậy hội tụ vào trong bầu trời, toàn bộ rơi vào trong được đỉnh, cái kia thoát nhìn chỉ có hơn ba triệu được đỉnh, lúc này lại phảng phất một cái động không đáy, đem nhiều đồ tâm toàn bộ nuốt hết.

Được đỉnh vốn tản ra sương mù màu trắng, theo gần hai vạn trái tim đỏ tiến vào, trực tiếp biến thành màu đỏ như máu, nồng đậm huyết vụ cứ như vậy tản ra, Luân Hồi chi nhãn của Diệp Tĩnh Vũ thậm chí có thể nhìn thấy vô số oan hồn đang lao nhanh trong huyết vụ...

Thân thể Phương Cổ âm u đã ngồi xếp bằng, cứ như vậy trôi nổi trong hư không, trong miệng không ngừng niệm các loại khẩu quyết, mười tám tên Chân Tiên kia cũng không ngừng vỗ tay ấn dấu, hồn lực trong cơ thể không ngừng tràn vào được đỉnh, trên trán bọn họ dần dần xuất hiện mô hôi...

“Oanh...” Vào lúc này, bên trong được đỉnh truyền đến một tiếng vang thật lớn, một đoàn hồng quang từ trong được đỉnh truyền ra, trong mắt Phương Cổ loé lên tinh mang, trong miệng khẽ quát một tiếng: Tế đan!

Ngay sau đó, một trảo bỗng nhiên xuất ra, trực tiếp cào rách thân thể Thiên Long, lấy ra một viên Long Đan màu vàng.

“Ngao Ngao Ngao...” Tựa hồ nhận lấy đau đớn to lớn, Thiên Long vốn đã hấp hối lập tức phát ra tiếng hống to, thân thể to lớn kia điên cuồng giãy dụa, giãy dụa, tựa hồ muốn thoát khỏi tất cả.

Mà mấy người Thao Thiết, Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên, Chư Cát Huyền đều bị tiếng kêu của Thiên Long này làm cho bừng tỉnh, tựa hồ cảm nhận được vận mệnh sắp đến, từng người đều ra sức giãy dụa, cũng chính vào lúc này, núp trong bóng tối là Diệp Tĩnh Vũ và Gia Cát Hằng Thủy trong hồ, thân ảnh đồng thời chạy ra ngoài...

Chương sáu mươi, Thao Thiết tiên hóa.

Thân thể Gia Cát mới vừa lao ra khỏi mặt nước, lá cờ màu đen trong tay liền dùng sức vung lên, một đạo sóng nước cực lớn từ trong hồ phóng lên trời, phóng tới bình đài trên đảo nhỏ.

Nhìn thấy sóng lớn cao chừng trăm trượng, Phương Cổ U cùng với đệ tử của hắn đều kinh hãi, đây không phải là gia hỏa lúc trước bị mình một tát đập chết sao? Hắn chẳng những không chết, sao còn có Hồn Lực cường đại như vậy? Sóng lớn như thế, không phải một Hồn Tiên bình thường có thể không chế được à?

Phương Cổ U vừa mới cướp lấy Long châu, giờ phút này còn đang tranh đấu với Thiên Long, đối mặt sóng lớn như thế, nào có thể phân tâm ngăn cản, mười tám tên Chân Tiên kia giờ phút này cũng mệt mỏi một hồi, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể vận dụng Hồn Thuật, chỉ có thể trơ mắt nhìn thao thiên cự lãng đánh tới mình.

Vũ tiên sinh, cùng với mười mấy tên Hồn Tiên, Chân Tiên khác, đều cảm ứng được cơn sóng lớn này cường đại, hơn mười người đồng thời niệm chú ngữ, từng đạo ánh sáng màu lam chói mắt từ trong cơ thể bọn họ thoát ra, tạo thành một màn sáng màu lam to lớn, bao phủ toàn bộ mọi người vào trong. Tựa hồ muốn dùng ánh sáng màu lam này ngăn cản sóng nước to lớn kia.

“Soạt...” Một tiếng vang thật lớn, sóng nước ngập trời kia hung hăng đập vào phía trên màn sáng màu xanh lam, áp lực cực lớn chấn động đến màn sáng ảm đạm một hồi, suýt nữa bị ép đến vỡ tan ra., Bất quá tốt xấu cũng là một kích do hơn mười người hợp lực phát ra, ngạnh kháng cỗ sóng lớn ngập trời này, bọt nước đầy trời bắn ra bốn phía, hơi nước khổng lồ che phủ bên trong ngoại trừ lam sắc quang mang phá thành mảnh nhỏ, toàn bộ hòn đảo đều bị cỗ thủy áp này ép đến phá vỡ rất nhiều.

Lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã chạy tới trên đảo nhỏ, đối mặt với màn sáng màu xanh lam kia, trực tiếp đâm ra một quyền, nguyên lực cuồng bạo toàn diện bộc phát, màn sáng màu lam do hơn mười người hợp lực ngưng tụ kia bị đánh cho nát bầy.

Những Hồn Tiên này, Chân Tiên đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không tự chủ lui về sau mấy bước, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Vào lúc này, mười tám tên Chân Tiên có thực lực mạnh nhất đã bắt đầu chậm lại, chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ cường thế mà đến, mười tám người đồng thời niệm chú ngữ, trực tiếp điểm ra một chỉ, trong nháy mắt, lôi quang, phong nhận, băng tiễn, hỏa diễm, tảng đá lớn toàn bộ không lưu tình chút nào đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không thêm nhìn, để mặc những loại lực lượng thuộc tính này đánh lên người mình, biến thái của Hồn Độn Chi Thể tại thời khắc này hoàn toàn phát huy ra, đủ để đánh một gã thất trọng thiên Võ Thần, thậm chí bát trọng võ thần thành bả các loại lực lượng bị thân thể của hắn hấp thu hoàn toàn, không chỉ không thương tổn hắn mấy may, ngược lại còn trở thành bổ phẩm tốt nhất của hắn.

Mọi người chứng kiến tất cả những điều này đều kinh hãi, đây là cái gì? Chẳng lẽ tất cả Hồn Thuật đều vô hiệu với hắn sao?

Diệp Tĩnh Vũ như ợ một cái, trong cơ thể có một đạo hào quang tràn ra, chỉ trong một bước, thân thể đã đi tới trước người Hồn Tiên gần nhất, Thiên Tôn Dao trong tay chém ra không chút lưu tình, dao mang chói mắt chiếu rọi toàn bộ bầu trời, khiến cho Hồn Tiên ở Đâu Hồn Đại Lục nổi danh khắp bốn biển cứ như vậy bị một đao chém thành hai nửa, thậm chí hồn phách cường đại của hắn cũng bị chém thành mảnh nhỏ.

Máu tươi vẩy ra, thân thể Diệp Tĩnh Vũ tựa như một Ma Thần, thẳng hướng đám người Hắc Minh Thi Hiên trên bình đài phóng tới.

Mười tám tên Chân Tiên đồng thời lấy lại tinh thần, mười tám đạo thần niệm không lồ đột nhiên hội tụ cùng một chỗ, hóa

thành một bàn tay to lớn vỗ về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một quyền, trên người hắn nổi lên từng đạo hào quang màu vàng, Bá Nguyên lực khổng lồ không ngừng vận chuyển, uy áp khủng bố bao phủ toàn bộ trời đất.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, mười tám tên Chân Tiên ngưng tụ thân niệm kia bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, lực phản chấn to lớn chấn động làm thân thể mười tám tên Chân Tiên đảo lộn một cái, suýt nữa té ngã trên đất, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Mà Diệp Tĩnh Vũ cũng bị một chiêu này đánh cho toàn thân run lên, chỗ yết hầu lại phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn đè nén trở về.

Vào lúc này, Phương Cổ đã cảm thấy không ổn, thân thể gầy gò kia bỗng nhiên bắt đầu bành trướng, một thanh trường kiếm màu đen xuất hiện trong tay hắn, một tay điểm một cái, một đạo hắc quang bắn ra, trường kiếm màu đen kia hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía đầu lâu Thiên Long, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất chém giết Thiên Long này, sau đó mới có thể ra tay giết chết hai kẻ quấy rối này.

“Xoẹt...” một tiếng, một mũi tên máu màu vàng từ trên đầu Thiên Long phun ra, thanh trường kiếm màu đen kia cứ như vậy đâm vào đầu Thiên Long, đây là Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm mà nhiều năm qua Phương Cổ không biết đã luyện, vừa mới nhiễm máu của Thiên Long, cả thanh kiếm liền bộc phát ra hào quang màu đen sẫm, một cỗ hấp lực cực mạnh không ngừng hút lấy tinh huyết của Thiên Long.

“Chậm...” Trong miệng Thiên Long phát ra tiếng gào thét thống khổ, thân thể cực lớn giãy dụa điên cuồng, thế nhưng xích sắt kia cũng phát ra từng luồng kim quang, từng luồng phù chú không ngừng từ bên trong sợi xích truyền ra, gắt gao khóa chặt thân thể của Thiên Long.

Tựa hồ cảm nhận được lực lượng của chính mình sớm muộn sẽ bị Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm hút sạch sẽ, trong mắt Thiên Long lóe ra một tia giác ngộ.

“Suy Long có hối hận!” Một tiếng gào thét từ trong miệng Thiên Long truyền ra, thân thể cực lớn kia bỗng nhiên nổi lên đạo đạo hào quang màu vàng, một đầu long ảnh màu vàng từ trong cơ thể hắt bay ra, vậy mà trực tiếp tránh thoát dây xích trói buộc, phóng tới Phương Cổ.

Phương Cổ biến sắc, ngón tay liên tục điểm ra, từng đóa hoa sen màu trắng hình thành trước người hắn, ngăn cản đạo long ảnh kia tập kích.

“Ầm ầm...” Trong hư không không ngừng truyền đến tiếng nổ, đó là tiếng hoa sen bị đánh nát, mỗi một đóa hoa sen bị nghiền nát, thân thể Phương Cổ U sẽ bị chấn động lui về phía sau một bước, dù sao, Thiên Long này chính là tồn tại cường đại gần như cấp Tôn, mặc dù sức mạnh bị suy yếu rất nhiều, nhưng một kích sắp chết vẫn có uy lực mười phần.

Đương nhiên, nếu Phương Cổ không phân ra sức trấn áp Long Châu mà nói, cũng sẽ không bị đánh chật vật như vậy, chỉ trấn áp Long Châu, cũng đã tiêu hao hơn phân nửa lực lượng của hắn.

“Vèo...” Đột nhiên, viên long châu đang rực rạch kia tỏa ra kim quang rực rỡ, thoát khỏi sự trói buộc của Phương Cổ, lao về phía Thao Thiết đang bị nhốt trên bình đài.

Nhìn thấy viên Long châu bỗng nhiên tỏa sáng hào quang kia, Phương Cổ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Kết cục ngươi liều mạng hồn phi phách tán, chẳng lẽ chính là vì truyền lực lượng của mình cho con Thao Thiết nhỏ kia sao? Đã như vậy, ta làm sao cho ngươi được như ý nguyện!” Vừa mới dứt lời, trong nháy mắt thanh Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm cắm trên đầu Thiên Long kia lại hóa thành một đạo hắc quang, trong nháy mắt ngăn trước Long châu, trực tiếp một kiếm bổ tới Long Châu kia...

Chương sáu mươi chín Thiên Long vẫn lạc.

“Ầm...” Một tiếng vang thật lớn, viên long châu màu vàng kia vậy mà bị Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm này một kiếm chém thành hai nửa, một đoàn hào quang màu vàng nổ bắn ra, sức mạnh kinh khủng quét sạch chung quanh, trực tiếp chấn bạch cốt kiếm bay ngược ra ngoài, trên thân kiếm xuất hiện đạo vết nứt.

“Phụp...” Một tiếng, Phương Cổ phun ra một ngụm máu tươi, thanh Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm này chính là do hắn hao tổn không biết bao nhiêu năm, thu thập không biết bao nhiêu pháp bảo hồn đã luyện, chính là một trong những pháp bảo đại bản danh của hắn, bây giờ bị hao tổn, tâm thần của hắn tự nhiên cũng bị tổn hại.

“Ngao ô ô...” Tựa hồ cảm nhận được tuyệt ý trước khi chết của Thiên Long, trên thân Tiểu Đào nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, một đoàn âm ảnh cực lớn từ trong cơ thể hắn thoát ra, trực tiếp tránh thoát phù chú trên bình đài kia khôn trối, phóng lên tận trời, trực tiếp đánh tới long châu đã bị chém vỡ kia.

Đây là cơ hội Thiên Long liều mạng hồn phi phách tán mới tranh thủ được, mình sao có thể không nắm chắc? Con mắt màu xanh lá phun ra nước mắt đỏ máu, thân thể màu trắng cũng bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Ác thú đã xông về phía hai nửa long châu, vào lúc này, hiện trường trở nên hỗn loạn, không có bất kỳ ai có thể kịp ngăn cản ác thú, cho dù là Phương Cổ trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể làm được.

“Ngao ô ô...” Một nửa thân ảnh ác thú vọt tới trước một nửa trong số đó, há to miệng, một ngụm liền đem cái kia còn tản ra hào quang màu vàng, không ngừng mất đi lực lượng nuốt vào nửa viên Long Châu.

“Ngao ô ô...” Thân ảnh màu đen lập tức bị kim quang bao phủ, càng bị kim quang kia không ngừng bành trướng, tựa như một quả bóng bay.

Trong miệng ác thú phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, mặc dù chỉ có nửa viên Long châu, nhưng dù sao Thiên Long cũng là tồn tại tiếp cận Tôn cấp vô hạn, thậm chí sức mạnh của nó giống hết cường giả Tôn cấp, duy nhất chỉ kém cảnh giới mà thôi., Mà Long Châu lại ngưng tụ tối thiểu tám phần sức mạnh của Thiên Long, tuy rằng trong mấy ngày qua đã hao tổn một ít, nhưng cũng là một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ, dù cho nửa viên Long Châu này chỉ còn dư lại ba thành lực lượng của Thiên Long, cũng đủ để làm nổ tung một gã bát trọng Thiên Võ Thân, chớ đừng nói chi là thực lực của Tiểu Đào Đào hiện tại cũng chưa đạt tới một bước này.

Đương nhiên, nếu như bản thể của Tiểu Đào nuốt viên Long châu này vào, mặc dù trong thời gian ngắn cũng không cách nào tiêu hóa được, nhưng đặc điểm lớn nhất của hắn chính là thôn phệ, bất cứ thứ gì, bất cứ lực lượng cường đại nào, hắn đều có thể dung nạp, bất quá nhiều nhất là bị no ngủ một hồi sẽ không có việc gì.

Nhưng bây giờ người nuốt viên Long châu này lại là ác thú, đây chính là linh thể, làm sao có thể thừa nhận luồng sức mạnh khổng lồ này.

“Gào...” Bản thể của Thao Thiết rút cuộc cũng từ trong trời buộc vọt ra, nhanh chóng vọt tới bên cạnh ác thú rồi nuốt chửng lấy nó.

Từng đoàn từng đoàn kim quang từ trên thân Thao Thiết sáng lên, trên mặt hắn hiện đầy vẻ thống khổ, hiển nhiên là nửa viên long châu này gây cho hắn áp lực quá lớn, vì ngủ say mới có thể nhanh chóng hấp thu lực lượng mạnh mẽ như vậy, thế nhưng nhìn nửa viên long châu còn lại cách đó không xa, cố nén đau đớn do sức mạnh của long châu trùng kích, liền lĩnh vọt tới.

Thế nhưng một bóng người lại đi tới trước mặt Thao Thiết nửa khỏa long châu kia, dĩ nhiên là Hiên Viên Nhược Tinh một mực trốn ở chỗ bóng tối, một tay nắm lấy nửa viên long châu

tản ra hào quang màu vàng kia, biết rõ đây có thể là Hiên Viên Nhược Tinh mà mình gặp tốt nhất há to miệng, vậy mà không thèm để ý kết cục có khả năng bạo thể mà chết, một tay nuốt hết nửa viên long châu này...

“Gào...” Thấy Hiên Viên Nhược Tinh vậy mà nuốt xuống nửa viên long châu mà Thiên Long liều chết tranh thủ được, Thao Thiết giận tím mặt, trong miệng hét lớn một tiếng, thân ảnh màu trắng liền đánh về phía Hiên Viên Nhược Tinh.

Hiên Viên Nhược Tinh đương nhiên không phải đối thủ của Thao Thiết, thấy Thao Thiết nhào tới mình thì lập tức quay người bay về phía xa, thể nhưng vừa mới bay được mấy trăm bước đã ngã thẳng xuống đất, năng lượng cuồng bạo của Long châu đang xông vào trong cơ thể hắn, cho dù thân thể máu thịt của hắn cũng khó mà ngăn cản được xung kích của lực lượng này, huống chi là hồn thể?

“Rất tốt...” Ngay lúc hồn thể của Hiên Viên Nhược Tinh gần như muốn nổ tung, thân thể Phương Cổ u lại đi tới trước người hắn, một chương võ lên đỉnh đầu Phương Cổ, một lực lượng khổng lồ chạy ra, trực tiếp đè nén lực lượng Long châu cuồng bạo trong cơ thể Hiên Viên Như Tinh.

“Người đã có can đảm nuốt nửa viên Long châu này, ta sẽ một lần tác thành cho người!” Phương Cổ u vốn còn muốn dựa vào Long châu luyện thành Thiên Kiếp đan, thể nhưng nào nghĩ đến một kích của Thiên Long trước khi chết đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn, từ lúc Thao Thiết nuốt nửa viên Long châu kia vào, hắn đã biết Thiên Kiếp đan của mình tuyên bố phá sản.

Sức mạnh còn lại của nửa viên long châu tuy rằng rất lớn, thể nhưng đối với hắn mà nói lại không có tác dụng lớn, đã như vậy, còn không bằng thành toàn cho đồ tôn này đi, bất luận thế nào, hắn nuốt xuống nửa viên long châu, để Thiên Long muốn truyền một thân lực lượng này cho Thao Thiết phá hồng tâm nguyên, cũng coi như là giúp mình báo thù đi.

Ở trước mặt lực lượng khổng lồ của Phương Cổ, Hiên Viên Nhược trong cơ thể không ngừng đè nén, thân thể hắn vốn có

chút mơ hồ càng ngày càng rõ ràng, Phương Cổ vậy mà dùng lực lượng của Long châu trực tiếp tái tạo thân thể cho hắn.

Một tay trao vào hư không, cách đó không xa thì thể Thiên Long đã không còn chút sinh cơ lập tức bắn ra một đoàn huyết nhục, trực tiếp dung nhập vào trong thân thể Hiên Viên Nhược Tinh.

Tuy nói một thân tinh huyết của Thiên Long đã bị Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm hấp thu không sai biệt lắm, thế nhưng chút huyết nhục còn lại này cũng không phải là thân thể bình thường có thể so sánh được, thêm nữa Hiên Viên Nhược Tinh hấp thu một nửa lực lượng của Long châu, hắn hoàn toàn có thể không chế cỗ huyết nhục này.

Hết thảy nhìn như rất lâu, kỳ thật bất quá là trong chớp mắt. Lúc này, thân thể Tiểu Đào còn nhào tới một nửa, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh đã thành hình.

Nhìn đào nhỏ đang bay nhanh đến, Phương Cổ cười lạnh một tiếng, đưa tay chụp tới Đào Đào nhỏ.

“Đồ tôn ngoan, xem hôm nay sư tổ chế tạo một bộ bảo thể tuyệt thế cho ngươi như thế nào...” Khóe miệng Phương Cổ nhếch lên cười, mắt thấy sẽ dùng móng vuốt chụp vỡ đầu Thao Thiết, nhưng một bóng người lại chắn trước người hắn.

Chính là Diệp Tĩnh Vũ bay nhanh đến, chỉ thấy hai tay hắn nâng đao, trực tiếp chém về phía Phương Cổ, đao mang sáng chói chiếu rọi cả bầu trời, coi như là mặt trời trên bầu trời, dưới ánh đao bảy màu này cũng có vẻ ảm đạm thất sắc.

Cảm nhận được đao mang này ẩn chứa lực lượng cường đại, sắc mặt Phương Cổ khẽ biến, ngón tay điểm một cái, một đóa hoa sen màu trắng lại một lần nữa xuất hiện trước ngực, ngăn đao mang cực lớn kia lại...

“Rầm...” Một tiếng vang thật lớn, hoa sen bị một đao chém thành hai nửa, ánh sáng màu trắng chói mắt chiếu rọi cả bầu trời.

Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này chụp lấy thân thể Thao Thiết chạy xuống phía dưới, thế nhưng Phương Cổ lại hừ lạnh một

tiếng, một tay nâng lên, một cốt ắn màu trắng xuất hiện trong tay, trực tiếp phóng lên trời...

Hồn trận Thiên Cương thứ sáu mươi hai, thứ sáu mươi hai.

Trong nháy mắt, trong hư không âm phong mờ mịt, sương mù màu đen vô biên từ trong cốt ấn màu trắng của hắc bộc phát ra, càng có vô số u hồn từ trong sương mù màu đen xuất hiện, theo đại ấn màu trắng đồng thời đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Miếng cốt ấn màu trắng này chính là của Phương Cổ trải qua nhiều năm như vậy, lấy chín ngàn chín trăm chín mươi chín đầu người cốt đã luyện mà thành, mặc dù không bằng Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm, chính là pháp bảo tên của hắc, nhưng cũng tuyệt đối là pháp bảo Thiên cấp trở lên, Võ Thần bình thường tuyệt đối là một kích liền chết, tuyệt đối không có nửa điểm khả năng may mắn.

Lông mày Diệp Tĩnh Vũ cũng nhảy một cái, còn chưa kịp phản ứng, miếng cốt ấn màu trắng kia đã đi tới đỉnh đầu của gã, vô số u hồn càng đánh tới thân thể gã.

Nếu là bình thường, Tiểu Đào khẳng định sẽ lấy ác thú đem những u hồn này nuốt sạch sẽ, nhưng lúc này hắc đã bị long châu lực lượng làm cho khó chịu, căn bản không thể lấy hình thái ác thú ra nữa.

Diệp Tĩnh Vũ dùng sức ném mạnh, trực tiếp ném Thao Thiết ra ngoài, mà bản thân hắc lại đứng tại chỗ chống lại cốt ấn màu trắng kia.

“Răng rắc...” Một tiếng, khối cốt ấn màu trắng kia nặng nề đập lên vai hắc, trực tiếp nện cho hắc lão đảo, suýt nữa té rớt xuống. Bất quá cũng chỉ như vậy, khối cốt ấn màu trắng kia thậm chí không lưu lại nửa điểm vết thương trên người hắc, ngược lại ấn thân xuất hiện vết rách.

Chứng kiến thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường đại bậc này, Phương Cổ uể oải kinh hãi, lực lượng thân thể gia hỏa này chẳng lẽ còn cường hãn hơn Long tộc?

“Người cho ta một ấn, ta trả lại người một ấn!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Phương Cổ đang sững sờ, trong miệng quát to một tiếng, cổ tay lật một cái, Phiên Thiên ấn đã chữa trị được không sai biệt lắm xuất hiện trong tay, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp té ra ngoài.

Bất quá không biết có phải do chưa hoàn toàn chữa trị được hay không, cái Phiên Thiên ấn kia bất quá chỉ lớn mấy trượng, mơ hồ mang theo đạo đạo hỏa quang phóng tới Phương Cổ.

Nhìn thấy thiết ấn chỉ có phạm vi mấy trượng kia, trên mặt Phương Cổ u buồn lộ ra nụ cười châm chọc, căn bản không thèm né tránh, trực tiếp chỉ một cái liền điếm tới cái ấn lật thiên kia. Gã đang định dùng một ngón tay điếm nát cái thiết ấn màu đen này, để cho Diệp Tĩnh Vũ biết sự lợi hại của mình.

Nhưng là phiên thiên ấn vừa mới tiếp xúc với ngón tay Phương Cổ, liền nghe một tiếng răng rắc giòn vang, toàn bộ ngón trở của hắn vỡ vụn ra, đau nhức kịch liệt khó tả truyền đến, Phương Cổ trong U Tín hoảng hốt, thân thể cấp tốc tránh qua một bên, thế nhưng Phiên Thiên Ấn vẫn chấn toàn bộ cánh tay hắn vỡ nát.

Đây chỉ vụn vụn là do Phiên Thiên Ấn chưa hoàn toàn chữa trị hết, chỉ phát huy không đến một phần ngàn lực lượng mà thôi. Nếu Phiên Thiên ấn không bị Đông Hoàng Chung chấn nhiếp bản thể, có thể một kích này cũng đủ chấn cho Phương Cổ u chấn đến nát bấy, cái giá phải trả chỉ là rút sạch lực lượng trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ mà thôi.

Phương Cổ chạy thoát, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thậm chí theo bản năng vỗ vỗ ngực mình, một bộ dạng vẫn còn sợ hãi.

Hắn sống đã không biết bao nhiêu năm, trừ năm đó bị Phương Chấn Thiên đánh lén, thiếu chút nữa hồn phi phách tán ra, đã rất lâu rồi hắn không tiếp cận tử vong như vậy, cho dù mỗi lần độ kiếp, hắn cũng nắm chắc mười phần. Thế nhưng vừa rồi, hắn thật sự cảm nhận được tồn tại tử vong.

Muốn nhìn rõ đại ấn vừa rồi đến cùng là vật gì, Diệp Tĩnh Vũ đã thu nó về, bản thể phiên thiên ấn còn chưa hoàn toàn chữa trị, bây giờ dùng một lần hồng, cũng không thể cưỡng ép sử

dụng, nếu không chắc chắn sẽ hủy đi một khối chí bảo Tiên Thiên này.

Vào lúc này, Gia Cát bắt đầu đại loạn, cứu được đám người Lạc Linh Nhi, Hắc Minh Thi Hiên và Gia Cát Tư Nột ra ngoài, tuy nhiên đám đệ tử của Phương Cổ U cũng đã phục hồi tinh thần toàn bộ, mười mấy tên Hồn Tiên, Chân Tiên bao vây mấy người lại, bất quá tựa hồ cảm nhận được sự lợi hại của đại ấn màu đen của Diệp Tĩnh Vũ, trong khoảng thời gian ngắn không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tiểu tử, vừa rồi ngươi là pháp bảo gì? Chỉ cần ngươi giao món pháp bảo này ra, ta có thể để toàn bộ các ngươi bình yên rời đi!” Phương Cổ nhìn Diệp Tĩnh Vũ, rất là cẩn thận hỏi.

Hiện giờ Long Châu đã không còn nữa, muốn Dã Luyện Thiên Kiếp Đan đã không có khả năng rồi, muốn vượt qua một lần lôi kiếp cuối cùng cũng rất khó khăn, bất quá nếu có thể có được kiện pháp bảo vừa rồi kia, nghĩ đến độ lôi kiếp hẳn không phải là vấn đề mới đúng.

“Ngươi chắc chắn ta sẽ tin tưởng ngươi sao?” Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới bên cạnh đám người Lạc Linh Nhi, phát hiện trên người Lạc Linh Nhi không có gì đáng ngại, lúc này mới mở miệng nói.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể lựa chọn được sao?” Nghe khẩu khí khinh thường của Diệp Tĩnh Vũ, Phương Cổ lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối phương ngoại trừ thực lực Diệp Tĩnh Vũ ra, mấy người khác đều không chịu nổi một kích, cho dù không cần mình ra tay, đệ tử của mình cũng đủ để lưu bọn họ lại, chẳng lẽ bọn họ còn cho rằng dựa vào một kiện pháp bảo là có thể bình yên rời đi hay sao?

“Ta đương nhiên có lựa chọn!” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, vừa dứt lời đã móc ra mười hai cái bạch cốt dưa, ném thẳng vào hư không.

Mười hai đạo bạch quang hiện lên, những bạch cốt dưa kia đã triệt để biến mất trong hư không, Xi Vưu kỳ tàn phá xuất hiện trong tay Diệp Tĩnh Vũ, cứ như vậy vung lên, lập tức cảm thấy

vô số hắc vụ từ trong hư không sinh ra, nguyên bản bầu trời còn sáng sửa lập tức mây đen dày đặc, mây đen dày đặc cứ như vậy ép xuống, trong nháy mắt, bầu trời đã toàn bộ tối xuống.

Ma khí nồng đậm bộc phát ra, từng đợt gào thét từ trong hắc vụ kia truyền ra, vô số ma đầu thoáng hiện trong hư không, một hư ảnh to lớn màu lửa đỏ như ẩn như hiện trong hư không, tựa hồ tùy thời đều có thể phá không ra, đánh giết mọi người.

Cảm nhận được ma khí nồng đậm chung quanh, cảm nhận được lực lượng cường đại của hư ảnh kia, Phương Cổ lại lần nữa biến sắc, rốt cuộc đây là pháp trận gì mà có uy lực cường hãn như vậy?

“Thiên Cương Hồn Trận, Liệt!” Vừa rồi trên mặt không còn tự tin, Phương Cổ trong miệng quát to một tiếng, lập tức thấy mười tám tên Chân Tiên bay lên trời, có mười tám tên cao thủ thực lực từ Hồn Tiên đến Chân Tiên khác bay lên, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ nghiêm túc, hai tay không ngừng nắm lấy các loại thủ ấn, trong miệng lầm bầm các loại chú ngữ kỳ quái.

Từng đạo kinh phong hình thành, tựa hồ muốn thổi tan sương mù dày đặc màu đen kia, trong mơ hồ còn có mấy đạo lôi quang cực mạnh thoáng hiện trong đại trận...

“Lui...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có một tia tử chiến với Phương Cổ U Lục, đại kỳ màu đen trong tay vung lên, mấy chục con ma đầu từ hư không lao ra, đánh về phía những Hồn Tiên, Chân Tiên này, từng luồng khói đen càng không ngừng sinh ra, mà chính hắn lại mang theo đám người Lạc Linh Nhi chạy trốn ra ngoài, thế nhưng Phương Cổ U tựa hồ đã sớm đoán được những thứ này, thân thể lóe lên, đã rời khỏi đại trận, ngăn cản đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung ác, một ngụm tinh huyết phun lên trên Kỳ Vu Vưu, trong miệng lầm bầm một tiếng, một đạo thân ảnh khổng lồ màu lửa đỏ từ trong hư không bước ra, đánh tới Phương Cổ...

Chương sáu mươi ba đã vẫn lạc.

Nhìn thấy trên dưới toàn thân hiện ra đạo đạo hồng mang, thân cao mấy trượng, cự hán chân đạp hai đầu Hỏa Long cứ như vậy đánh tới mình, sắc mặt Phương Cổ U đại biến, đặc biệt là cảm nhận được uy áp kinh khủng trên thân đại hán càng là kinh hồn táng đảm., Còn chưa kịp phản ứng, hư ảnh khổng lồ kia đã đánh ra một chương, trực tiếp đánh bay Phương Cổ ra ngoài, trong miệng điên cuồng phun máu tươi, trên người phát ra tiếng lách cách giòn vang, cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu cái xương.

Thân thể này chính là thân thể của Phương Cổ sau khi trải qua chín lần lôi kiếp, đã hao tổn không biết bao nhiêu tinh lực và tâm huyết của hắn, thậm chí có thể so được với thân thể của một vị Cửu Trọng Thiên Võ Thần, nhưng hiện tại vẫn không thể chịu nổi một chương của hư ảnh to lớn này.

Một tiếng gào thét to lớn, bóng người màu đỏ lửa kia tiếp tục đánh tới Phương Cổ, cũng không để ý tới sắc mặt trắng bệch của Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ hắn lấy lực lượng rút sạch Diệp Tĩnh Vũ làm vui.

Thấy thân ảnh màu lửa đỏ lại một lần nữa đánh về phía mình, Phương Cổ một tay nâng lên, một tòa bảo tháp màu lam nhạt xuất hiện ở trong tay, cứ như vậy lấy ra, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn, bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

“Rống...” Thế nhưng cự ảnh màu lửa đỏ kia dường như căn bản không để ý, lại một chương đánh ra, lực lượng hỏa diễm cực lớn cũng lao nhanh ra.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một tòa bảo tháp được phóng chế từ Phương Cổ Dĩ Luyện của Phương Thiên Tháp bị đập thành phần vụn, cả người hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, không chỉ có thế, ngay cả con mắt, lỗ tai, lỗ mũi cũng không ngừng chảy máu.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ so với hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, mặc dù lực lượng mà cự ảnh màu đỏ rút ra so với lúc đầu ít hơn rất nhiều, nhưng liên tục hai chương này, cơ hồ đã tiêu hao hết một nửa lực lượng của hắn, hơn nữa còn điều động nhiều như vậy, quán quanh thân thể của hắn cường đại đến cực điểm, cũng là một trận khó chịu.

Cũng như dùng một máy xay nước công cao công suất đi mức nước kho nước, mà ống ống ống chỉ lớn cỡ nắm tay, có thể mang đến tỷ lệ rút nước.

Bất quá cự ảnh màu lửa đỏ căn bản không bị Diệp Tĩnh Vũ không chế, một chương không đập chết Phương Cổ U, lại một lần nữa vọt tới, toàn thân trên dưới hỏa diễm càng không ngừng bốc lên, so với vừa rồi nồng đậm không biết gấp bao nhiêu lần.

Mà lần này, hắn không còn đánh ra một chương nữa, mà nắm chặt nắm đấm, từng đoàn từng đoàn hồng quang từ trên nắm tay hắn không ngừng lập loè trên nắm tay, nửa còn lại trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ lúc này bị điều động hết sạch, thân thể cự ảnh cũng rõ ràng một hồi.

“Phân thiên liệt quyền!” Trong miệng cự ảnh truyền đến một tiếng rống to, toàn thân hỏa diễm gào thét một hồi, cả người trực tiếp đánh ra một quyền.

Thân thể của hắn to lớn như vậy, một quyền của hắn tựa như một ngọn núi nhỏ, mang theo hỏa diễm đầy trời hung hăng đánh về phía Phương Cổ u, nắm đấm còn chưa đập trúng Phương Cổ, sóng nhiệt cực lớn kia suýt chút nữa đã hất tung Phương Cổ ngất đi, đối mặt với một quyền cường thế này, Phương Cổ cũng không dám giữ lại nữa, hai tay hợp lại, trong miệng niệm thần chú, lại là một tòa bảo tháp cực lớn từ trong cơ thể hắn bay ra.

Đó là một tòa bảo tháp toàn thân trắng như tuyết, chỉ có điều thân tháp rách nát, tựa hồ nhận lấy trọng thương gì đó, rất nhiều chỗ thậm chí xuất hiện vết rách, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan ra.

Nhưng bảo tháp bị nghiền nát này lại xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Phương Cổ, hoàn toàn bao phủ hấn vào bên trong...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cự ảnh kia khủng bố một quyền hung hăng đập vào phía trên bảo tháp màu trắng, tạo ra đạo đạo quang mang màu lửa đỏ, phản chấn cực lớn làm Phương Cổ chấn động liên tục phun máu, một thân tinh huyết cơ hồ muốn phun hết.

Bảo tháp nổi lên hào quang màu trắng nhàn nhạt, chính là những ánh sáng màu trắng này, triệt để triệt để triệt tiêu một kích cực lớn của hỏa ảnh kia.

Hỏa diễm đầy trời bị đánh nát vô tình, cự ảnh màu lửa đỏ ngăn người, hiển nhiên không nghĩ tới một quyền của mình lại bị phá tháp này ngăn lại, cẩn thận nhìn bảo tháp rách nát không chịu nổi kia, trong miệng thì thào thở dài một tiếng: “Thì ra là cái đồ chơi này, nếu chân thân ta không vẫn, thực lực có lẽ còn có thể phá vỡ nó, nhưng bây giờ... Ai...”

Thân thể hóa thành một đạo lưu quang, đã biến mất trong bạch cốt đũa kia, về phần Diệp Tĩnh Vũ, cả người cứ như vậy bất tỉnh.

Theo Diệp Tĩnh Vũ hôn mê, đại trận mất đi chủ trì, khói đen chung quanh cũng chậm chậm tán đi, đám người Gia Cát từ từ thấy tình thế không ổn, một tay nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ chạy như điên ra phía ngoài.

Nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ chạy trốn, Phương Cổ u sắc mặt giận dữ, nhưng vừa rồi hấn cũng bị chấn động đến hồn phi phách tán, trong khoảng thời gian ngắn nào có thể đuổi kịp.

“Các ngươi đều đi đi, nếu ai giết bọn họ, ta sẽ truyền thụ cho hấn toàn bộ phương pháp tu tiên!” Phương Cổ trong miệng hét lớn một tiếng, thân ảnh mấy chục người bên cạnh hấn lóe lên, toàn bộ đã biến mất không thấy gì nữa.

“Sư tổ, thương thế của người là?” Tất cả mọi người đều đi truy sát Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có Hiên Viên Nhược Tĩnh đi tới bên người Phương Cổ U, rất ân cần hỏi thăm, một đôi mắt lại

không ngừng đánh giá khối tháp bị phá tan ra đạo đạo bạch quang kia.

“Ta không ngại, ngươi cũng đi đi, nhất định không được để cho bọn họ rời đi!” Phương Cổ khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn Hiên Viên Nhược Tinh, rất là vui mừng, một đứa trẻ tốt như vậy, còn biết quan tâm mình, những đệ tử kia của mình đâu giống, vừa nghe nói phương pháp tu tiên, liền toàn bộ đều xông ra ngoài, trong lòng làm gì có sư tôn của mình.

“Vâng...” Hiên Viên Nhược Tinh ra sức gật đầu, đang định đứng dậy bay đi, lại bị Phương Cổ gọi lại.

“Trên người của ngươi không có pháp bảo gì tốt, đây là cổ kiếm ta lấy được từ một di tích, tuy nói ta cũng không biết đẳng cấp của nó, nhưng tuyệt đối không kém Thiên cấp, ban cho ngươi đi!” Phương Cổ nói, lấy ra một thanh cổ kiếm toàn thân đen nhánh, trên thân kiếm điêu khắc rất nhiều đường vân và phù chú.

Mới nhìn qua, cổ kiếm không có bất kỳ khí tức năng lượng nào, ngược lại ngươi như là một tên cổ hủ, nhưng Hiên Viên Nhược Tinh lại biết, đây tuyệt đối không phải là một thanh cổ kiếm bình thường.

“Sư tổ, đây không phải là một kiện phạm phẩm sao? Ngài... Vì sao vừa rồi ngài không dùng thanh cổ kiếm này giết bọn họ?” Nhìn thấy Phương Cổ U vậy mà truyền thụ cho mình một kiện pháp bảo như vậy, Hiên Viên Nhược Tinh rất là kinh ngạc.

“Cổ kiếm này mặc dù không phải là vật phạm, nhưng dù sao cũng không phải là pháp bảo ta tự luyện, làm gì có Cửu Âm Bạch Cốt Kiếm của ta dùng thuận tay, cứ nói là tháp này, vừa rồi cơ hồ rút hết lực lượng trong cơ thể ta, trước khi ta luyện hóa hoàn toàn, không đến lúc bất đắc dĩ ta sẽ không dễ dàng sử dụng!” Phương Cổ U lắc đầu, rất là bất đắc dĩ, mặc dù những pháp bảo này tốt, nhưng lại không phải mình có thể tùy ý sử dụng.

“Ngươi nói là vừa rồi tháp này cơ hồ rút sạch lực lượng của ngài?” Nghe được Phương Cổ nói như vậy, trong mắt Hiên

Viên Nhược Tinh hiện lên một trận dị sắc.

“Ân... A...” Phương Cổ vừa mới gật đầu đáp ứng, lập tức hét thảm một tiếng, sắc mặt kịch biến...

Chương 14 không có độc, trượng phu không có trượng phu...

Ngay khi Phương Cổ vừa trả lời xong, Hiên Viên Viên Tinh đã dùng thanh cổ kiếm trong tay đâm vào thân thể Phương Cổ, nhìn đồ tôn của mình vậy mà lại dùng bảo kiếm mà mình đưa ra ám sát chính mình, sắc mặt Phương Cổ biến đổi kịch liệt.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...” Trên mặt Phương Cổ lộ ra vẻ kinh hãi, hắn nào có nghĩ đến tên đồ tôn mình vừa rồi có thể tiện tay bóp chết người này, vậy mà lại ra tay với chính mình.

“Xin lỗi sư tổ, ta phải làm hoàng đế, một hoàng đế sao có thể không có lực lượng chứ?” Khoé miệng Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra một tràng cười gằn...

“Đồ bất hiếu này, cho dù hiện tại hồn lực của ta hao hết, nhưng ngươi cho rằng ngươi có thể giết chết được ta sao? Ta... A, thôn phệ càn khôn?” Lời nói của Phương Cổ U vừa mới nói ra được một nửa, lại lần nữa biến sắc, bởi vì không có hắc, một tay Hiên Viên Nhược Tinh đã đặt trên Thiên Linh Cái của hắc, lực lượng trên người mình cứ như vậy mà không tự chủ được mà bị hút đi.

“Sư tổ, ngài chớ quên, ta cũng là Quỷ Tiên duy nhất dùng hồn phách thể tu luyện, thôn phệ càn khôn này là ngài tự mình giao cho ta đấy!” Khoé miệng Hiên Viên Nhược Tinh nhe răng cười không thôi, mà hấp lực trong tay lại càng lúc càng lớn.

“Ngươi... Ngươi...” Phương Cổ U Tâm phần nộ không thôi, nhưng giờ phút này căn bản không có nửa điểm ý niệm phản kháng, hồn lực của mình vừa rồi bị phá tháp này rút sạch sẽ, không có mấy hơi thở làm sao có thể khôi phục, mà Thôn Thực Càn Khôn lại là một môn công pháp độc ác đến cực điểm., Trong nháy mắt xuất thủ cũng đã khóa lại hồn phách của mình, đừng nói mình vốn bị trọng thương, coi như là mình

thời kỳ toàn thịnh, nếu là không cẩn thận trúng chiêu này, cũng khó mà phản kháng.

Mình lúc trước dựa vào một chiêu này hấp thu không biết bao nhiêu hồn tiên cường đại hơn mình, lực lượng Chân Tiên mới đạt tới tiêu chuẩn hiện tại, nhưng bây giờ, mình cũng trúng chiêu này, đây chính là nhân quả báo ứng sao?

Phương Cổ u oán không cam lòng, mình vất vả nhiều năm như vậy, bản thân thật vất vả mới có ngày hôm nay, mình sao có thể chết như vậy chứ?

Hắn ra sức giãy dụa, nhưng lại đột nhiên phát hiện, không chỉ Hiên Viên Nhược Tinh hấp thu lực lượng của mình, mà ngay cả thanh cổ kiếm kia cũng đang hấp thu tinh huyết và lực lượng của mình.

Chỉ trong chốc lát, một thân tinh huyết của Phương Cổ u u đã bị thanh cổ kiếm và Hiên Viên Nhược Tinh hấp thu sạch sẽ, sau khi hoàn toàn thôn phệ lực lượng của Phương Cổ, thực lực Hiên Viên Nhược Tinh không ngừng tăng lên, hắn chẳng những kế thừa lực lượng của Phương Cổ, còn kế thừa tất cả trí nhớ, cùng cảm ngộ đối với thiên đạo.

Cảm ngộ, đó là cơ sở tăng lên cảnh giới, đây cũng là điểm khủng bố thôn phệ càn khôn, nếu chỉ hấp thu lực lượng bình thường, như vậy tối đa có thể thôn phệ tồn tại mạnh hơn mình một chút, nếu không cảnh giới tương ứng, kết quả cuối cùng chỉ có một, đó chính là bạo thể mà chết.

Nhưng sau khi hắn tiếp nhận ký ức và cảm ngộ của Phương Cổ, hắn lập tức có cảnh giới của Phương Cổ U, hoàn toàn có thể khống chế nguồn lực lượng này, nói cách khác, hắn chính là Phương Cổ U, một gã Cửu Kiếp Chân Tiên thứ hai.

Cảm nhận được lực lượng dồi dào trong cơ thể, khoe miệng Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra nụ cười đắc ý, sức mạnh đó a, đây mới là lực lượng chân chính a, đây chính là lực lượng mà mình tha thiết ước mơ.

“Yên tâm đi, sư tổ, lúc trước chất nhĩ của người mưu hại người, ta sẽ lấy lại công đạo cho người, ta không chỉ muốn làm chúa tể đại lục Đấu Hồn, mà còn muốn trở thành chúa tể

toàn bộ thế giới... Ha ha ha...” Hiên Viên Nhược Tĩnh tiếp nhận ký ức âm u của Phương Cổ đương nhiên biết rõ tất cả mọi chuyện của Phương Cổ, nhìn thấy thân thể Phương Cổ dần dần tiêu tán, trong miệng hắt lộ ra nụ cười đắc ý.

Một tay thu hồi tòa Phá Thập màu trắng cùng trường kiếm phong cách cổ xưa, thân thể Phương Cổ u buồn hóa thành một đạo lưu quang, chạy về hướng bọn người Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy.

Hiện tại, là cơ hội tốt nhất để đánh chết Diệp Tĩnh Vũ, hắn nào chịu buông tha, về phần Phương Cổ u, mặc dù trong lòng tràn đầy phần nộ, tràn đầy không cam lòng, nhưng đối mặt với công pháp độc ác như thôn phệ càn khôn, ngay cả ba hồn bảy vía của mình cũng đều biến thành lực lượng Hiên Viên Nhược Tĩnh, còn có thể làm gì?

Lúc này, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã bị ba mươi sáu tên Chân Tiên mạnh nhất ngăn lại, mà lực lượng hao tổn của Diệp Tĩnh Vũ cũng tởn táo lại, cảm thụ được áp lực linh hồn khủng bố chung quanh, sắc mặt mấy người đều rất khó coi.

Đây chính là Thiên Cương Hồn Trận, là đại trận tổ hợp từ ba mươi sáu tên Hồn Tiên Chân Tiên, cho dù Diệp Tĩnh Vũ là ở thời kỳ toàn thịnh cũng không có bất kỳ nắm chắc xông phá đại trận này, chớ đừng nói chi là hiện tại.

Nhìn qua bụng Lạc Linh Nhi bên cạnh đã hơi nhô ra, nhìn Hắc Minh Thi Hiên trong mắt không ngừng lóe ra hào quang ngậy thơ, nhìn Gia Cát Tư Nộ bắt đầu diu Gia Cát Côn Bằng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm thở dài một tiếng.

Tựa hồ cảm ứng được Diệp Tĩnh Vũ thở dài, Đông Hoàng Chung trong thức hải bắn ra đạo đạo quang mang màu xanh, không ngừng bổ sung lực lượng vừa rồi hắn bị hư ảnh to lớn rút sạch.

“Sáu triệu bắt đầu, nếu có cơ hội, dẫn các nàng lập tức lao ra!” Bá Nguyên Quyết không tự chủ được vận chuyển, không ngừng khôi phục sức mạnh trong cơ thể, lại dùng một đường truyền âm thông báo cho Gia Cát bắt đầu.

Gia Cát ức xoay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu, trong tay của hắn còn nắm một lá cờ màu đen.

“Phá cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng hét lớn một tiếng, thân thể hắn trực tiếp lửng không bay lên, hai tay nắm chặt Thiên Tôn đao, huyết Lôì Đình trong lòng bàn tay phải điên cuồng phun ra lôì quang bảy màu, thất thải quang mang thật lớn chiếu rọi cả bầu trời, tựa hồ dưới một đao này sẽ phách toái một mảnh trời.

Không hề do dự, không hề giữ lại gì, không hề cố kỵ, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy toàn lực bổ về phía một gã Hồn Tiên thực lực yếu nhất trong đó.

Nhìn thấy đao hào quang sáng chói kia, sắc mặt tên Hồn Tiên kia biến đổi, bất quá Chân Tiên Chân Tiên chung quanh, Hồn Tiên đồng thời niệm khẩu quyết, một đao thần niệm khổng lồ cứ như vậy vọt ra, hóa thành một thanh trường kiếm, nghênh đón đao đao mang sáng chói kia.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ thần sắc nghiêm túc, Nguyệt Luân chỗ mi tâm bỗng nhiên bắn ra đao đao quang mang gai mắt, lôì quang, tinh quang, hỏa quang đan vào một chỗ, bộc phát ra một chùm sáng kinh khủng, tiếp tục vọt tới Hồn Tiên kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thần niệm biến thành trường kiếm va chạm với đao mang của Diệp Tĩnh Vũ, đồng thời vỡ tan ra. Thế nhưng trong lúc những Hồn Tiên này còn chưa kịp tạo thành đao công kích thứ hai, quang mang bắn ra từ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ đã xuyên thủng thân thể Hồn Tiên.

Lực lôì đình cuồng bạo trực tiếp đánh nát thân thể hắn, mà toàn bộ hồn trận cũng run rẩy một hồi, một vết nứt cứ như vậy từ hư không xuất hiện...

“Đi...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Linh Nhi chạy về phía khe hở kia...

Chương sáu trăm sáu mươi tám một rồi?

Gia Cát ức cũng là người đầu tiên kéo Gia Cát Tư Nột vọt ra ngoài, còn Tiểu Đào lại hóa thành con mèo nhỏ, đang được Lạc Linh Nhi ôm trong ngực. Còn Hắc Minh Thi Hiên thì vừa lao ra khỏi đại trận, thuận tay chém chết một hồn tiên khác.

Thực lực của cô tuyệt đối từ năm tầng trời trở lên, đừng nói một gã Hồn Tiên, cho dù là Chân Tiên cũng không thể chịu nổi một đao của cô.

Chỉ trong vài bước, thân ảnh đám người Diệp Tĩnh Vũ đã biến mất không thấy gì nữa, mất đi hai gã Hồn Tiên, những đệ tử Phương Cổ U này lại khó có thể hợp thành Thiên Cương Hồn Trận, để có thể tu luyện đến toàn bộ phương pháp tu tiên, bọn họ vẫn liệu lĩnh xông lên.

Thấy những Hồn Tiên này đuổi theo đám người mình, Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, tuy Đông Hoàng Chung đang không ngừng bổ sung lực lượng trong cơ thể hắn, nhưng vừa rồi hắn tiêu hao thật sự quá lớn, lực lượng Đông Hoàng Chung bổ sung tựa như một chén nước trong sa mạc, làm gì có hiệu quả.

“Các ngươi đi trước đi, ta cản phía sau!” Tựa hồ là biết tình huống của Diệp Tĩnh Vũ, Gia Cát Tổ bắt đầu đưa cho Chư Cát Tích, lớn tiếng nói.

” ức bắt đầu ngươi...”

“Yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì!” Trong miệng Gia Cát bắt đầu hô lên, lá cờ màu đen trong tay dùng sức lay động, lập tức bắn ra đạo đạo quang mang màu đen, hắc quang kia không giống ma khí, cũng không giống U Minh khí, mà mang theo hàn ý băng lãnh.

Trong mơ hồ, mấy đầu long ảnh màu đen liên đánh tới hơn ba mươi canh giờ, mặc kệ là mười tám tên Chân Tiên mạnh nhất, hay là Hồn Tiên bình thường, Chân Tiên, đều cảm nhận được

long ảnh màu đen ẩn chứa sức mạnh to lớn, từng người không thể không dừng lại ngăn cản nguồn lực lượng này.

Thế nhưng Hồn Tiên bình thường nào có thể ngăn cản, cơ hồ là trong nháy mắt, thân thể đã bị long ảnh màu đen này xuyên qua, toàn thân từ trên xuống dưới, kể cả hồn phách đều bị đông thành băng côn, cuối cùng lại triệt để vỡ vụn ra.

Ngay sau đòn này, đã có bảy tên Hồn Tiên thân tổn hại, chín tên Chân Tiên chỉ vượt qua lôi kiếp một lần cũng bị đông lạnh đến hồn phi phách tán, trong đó còn có Vũ tiên sinh.

Giờ phút này, chỉ còn lại mười tám tên Chân Tiên thực lực mạnh nhất kia, thực lực một người trong đó không sai biệt lắm với Gia Cát ức, đều đạt đến tiêu chuẩn năm lần lôi kiếp., Hơn nữa hắn đã chân chính vượt qua năm lần lôi kiếp, có thể so với cảnh giới ban đầu của Gia Cát ức, nhưng không có vượt qua lôi kiếp cao minh hơn nhiều. Hơn nữa mười bảy người khác từ lôi kiếp thứ hai đến lần lôi kiếp thứ hai đến Chân Tiên khác, sức mạnh như vậy tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết Gia Cát ức.

Nhưng đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, trên mặt Gia Cát ức không chút sợ hãi, cờ đen trong tay không ngừng lay động, từng đoàn từng đoàn hắc quang thoáng hiện.

Những Chân Tiên này cũng không ở lại đây nữa, miệng bóp động ấn, từng đạo thiểm điện, hỏa quang, phi thạch, không ngừng từ trên không trung rơi xuống, hung hăng đánh về phía Chư Cát bắt đầu, nhưng toàn bộ đều bị hào quang màu đen trước người gã ngăn trở.

Thấy Gia Cát Thủy thực sự ngăn cản mười tám tên Chân Tiên, Diệp Tĩnh Vũ cũng yên lòng, mang theo vài nữ tử chạy như điên ra ngoài.

Mắt thấy bọn hắn sắp chạy ra khỏi phiến thiên địa này, lúc trốn về Ma giới, một bóng người lại xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Nhìn nam tử mặc cẩm bào trước mặt, cảm nhận được lực lượng khổng lồ trong cơ thể, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại.

“Người... Người như thế nào lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ không thể tin được, vừa rồi Hiên Viên Viên Viên Viên Tinh suýt chút nữa chết đi, giờ phút này lại giống như biến thành một người khác, khí tức trên người hắt phát ra không hề kém Phương Cổ vừa rồi.

“Ha ha, rất đơn giản, ta cần nuốt lực lượng của hắn!” Hiên Viên như sao mà chật vật không chịu nổi Diệp Tĩnh Vũ, nụ cười trên mặt rực rỡ như vậy, lúc trước mình suýt chút nữa bị tên này giết chết, nhưng bây giờ sao? Với lực lượng của mình hiện tại, hắn làm sao có thể là đối thủ của mình được chứ?

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên minh bạch hắn là ai, chỉ bất quá mặc dù mới vừa rồi đã đoán được, nhưng hôm nay được chứng thực vẫn là một hồi kinh hãi, một gã Chân Tiên chín kiếp a, cũng là nhân vật có thể rời khỏi tay cường giả Tôn cấp a., Đây là tồn tại cường đại cỡ nào, vậy mà lại bị một tiểu nhân vật hấp thu hết sạch lực lượng? Điều này sao có thể? Cho dù hắn sơ ý, cho dù hắn bị trọng thương, bị hắn đánh lén, nhưng bằng vào sức mạnh trong cơ thể hắn, cũng đủ để chống đỡ bạo nổ Hiên Viên Nhược Tinh?

Nhưng vì sao hắn lại không có chuyện gì, hơn nữa lại có thể tiêu hóa sức mạnh của hắn nhanh như vậy, chuyện này đúng là khó mà tin nổi?

“Thì Hiên, có cơ hội dẫn các nàng đi trước!” Diệp Tĩnh Vũ bước lên trước một bước, Thiên Tôn Dao lại một lần nữa xuất hiện trong tay, cho dù hắn hầu như không có chút sức lực nào, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép Hiên Viên Nhược Tinh đả thương Lạc Linh Nhi cùng với bảo bối trong lòng nàng.

Đây là hắn và đứa nhỏ của nàng, hắn nào có thể tha thứ cho nàng nửa điểm tổn thương.

Còn có Gia Cát Tư Kỳ mặc áo trắng, lúc trước chính miệng mình đã đáp ứng Độc Cô Bá Thần, mình sao có thể không giữ lời?

Đông Hoàng Chung không ngừng xoay quanh chỗ thức hải, từng đạo ánh sáng màu xanh không ngừng bắn ra, tẩm bổ thân thể của hắn, đây chính là vương bài cuối cùng của hắn.

“Ừ...” Hắc Minh Thi Hiên khẽ gật đầu, cô thích đại ca ca mình, mặc kệ đại ca ca muốn cô làm gì, cô cũng sẽ làm.

Tuy nhiên Lạc Linh Nhi lại dường như không có ý định rời đi, một bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt bàn tay Diệp Tĩnh Vũ, một bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của mình, tựa hồ đang nói gì đó với con mình.

Về phần Gia Cát ức, trong tay cũng là nắm chặt thanh trường kiếm trong suốt kia, mặc dù biết rõ mình ở trong dạng chiến đấu như vậy không giúp đỡ được cái gì, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, chỉ có Tiểu Đào nằm nhàoai trên vai Lạc Linh Nhi, ngáy o o, lực lượng nửa viên Long châu, cũng đủ để hấp thu rất lâu rồi.

Đối với câu chuyện của Diệp Tĩnh Vũ và Hắc Minh Thi Hiên, Hiên Viên Nhược Tinh chỉ cười cười, với thực lực của hắn bây giờ, bọn họ có thể chạy thoát được không? Ánh mắt đảo qua đám người Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng dừng lại trên người Gia Cát Tư Nộ, nhìn Gia Cát Tư Huyền mặc áo trắng, không dính chút bụi bặm, nụ cười trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh càng thêm xán lạn.

Có lẽ, có thể lưu lại một mạng của nàng, chính mình sau này trở thành Hoàng đế, cũng cần một Hoàng Hậu không phải sao? Nữ tử xinh đẹp như vậy, chẳng phải là Hoàng Hậu chính mình xứng sao?

“Ông...” Ngay lúc Hiên Viên Nhược như sao xuất thần, trong hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng chuông, ngay sau đó liền thấy một khối chuông cổ màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu của gã, mang theo tiếng gió vù vù đánh tới chính mình.

Khóe miệng Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra nụ cười khinh thường, thậm chí còn không tề ra bất kỳ pháp bảo nào, đưa tay vỗ về chuông cổ trên đỉnh đầu kia...

Chương sáu mươi ba phá Huyết Mâu.

Trong mắt Hiên Viên Nhược Tinh, mình đã có được lực lượng của cao thủ lôi kiếp chín lần, có thể tiếp cận cường giả Tôn cấp vô hạn, thế gian này làm gì còn pháp bảo nào có thể làm mình bị thương? Hơn nữa chuông cổ này nhìn qua không hề có lực lượng đáng nói, quả thực chỉ là một vũ khí công kênh hơn một chút mà thôi, mình chỉ cần một chưởng là có thể đập cho nó nát bấy.

Hắn dường như đã quên mất chuyện Phương Cổ vừa rồi bị một khối thiết ấn đen kịt đập vỡ cánh tay, một chưởng kia vừa mới vỗ lên trên thân chuông Đông Hoàng, liền cảm giác được bàn tay của mình đau nhức kịch liệt, còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của mình đã vỡ vụn ra, tựa như dùng một cây củ cải dùng sức đập một khối bánh sắt, nào có đạo lý củ cải đập hỏng bánh sắt.

Trong miệng hét thảm một tiếng, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh nhanh chóng tránh xuống phía dưới, thật vất vả mới tránh được Đông Hoàng chung, thế nhưng thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người hắn.

“Cuồng Lôi Luyện Ngục!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, hai tay nắm chặt Thiên Tôn Dao, nhanh như chớp chém ra một đao.

“Vèo...” Một tiếng, một đạo đao mang không tới năm trượng hung hăng chém về phía Hiên Viên Nhược Tinh, Hiên Viên Nhược Tinh hừ lạnh một tiếng, một tay liên tục diễm ra, từng đạo màn sáng màu thủy lam xuất hiện ở trước người, thế nhưng đao mang dài năm trượng kia lại sắc bén như thế, mặc kệ dày bao nhiêu màn nước đều là đụng một cái là vỡ nát.

Hiên Viên Nhược Tinh lại một lần nữa kinh hãi, muốn tránh né đã không kịp, toàn bộ cánh tay đều bị cắt xuống, lôi quang cực lớn kia càng đốt cháy thân thể tinh huyết Thiên Long hắn

thành một mảnh cháy đen, ngăn trở đại chương ngại thời gian phục hồi như cũ.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng đã sớm đến đường cùng, dầu hết đèn tắt, chém ra một đao này xong sẽ không cách nào tiếp tục phát động tiến công, toàn bộ thân thể liền rơi xuống phía dưới.

“Lá cây nhỏ!” Lạc Linh Nhi thét lên kinh hãi, thoát khỏi bàn tay nhỏ bé của Hắc Minh Thi Hiên, chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ. Cô không muốn Diệp Tĩnh Vũ vì mình mà mất mạng.

Trong cơ thể Hiên Viên Nhược Tinh đau đớn một hồi, nhưng dù sao hắc cũng có thực lực Cửu Kiếp Chân Tiên, hơn nữa trên người cũng có hai kiện trọng bảo, bây giờ bị Diệp Tĩnh Vũ một đao chém đứt cánh tay, trong lòng giận dữ một trận.

Một tay vạch vào hư không, Hồn Lực khổng lồ kinh sợ hiện ra, hóa thành một nắm đấm to lớn ném về phía Diệp Tĩnh Vũ. Mặc dù hắc không biết Diệp Tĩnh Vũ là Hồn Độn Chi Thể, nhưng cũng minh bạch Hồn Thuật bình thường đối với hắc không có hiệu quả gì, chỉ có thể dùng lực lượng niệm lực khổng lồ công kích.

Thân ảnh Hắc Minh Thi Hiên đã trực tiếp xuất hiện phía trước Diệp Tĩnh Vũ, đối mặt với bàn tay to lớn này, lần đầu tiên trên khuôn mặt cười hì hì của nàng xuất hiện vẻ giận dữ, ai muốn thương tổn Diệp Tĩnh Vũ, quả thực làm nàng tức giận hơn.

Tử Nguyệt đao trong tay phát ra âm thanh ông ông, cổ tay khê đao, một đao đao mang hình bán nguyệt màu tím phá không bay ra.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang màu tím bổ mạnh vào bàn tay khổng lồ kia, trực tiếp chém đại thủ do thần niệm biến thành thành thành thành hai nửa, đao quang chói mắt không chút lưu tình chém về phía Hiên Viên Nhược Tinh. Thế nhưng Hiên Viên Nhược Tinh đã tránh đi đầu tiên, một tay điểm ra, một đao quang mang màu bạc bắn ra, xuyên thủng ngực Hắc Minh Thi Hiên.

Huyết dịch màu tím chảy ra, Hắc Minh Thi Hiên kêu lên một tiếng đau đớn.

“Tiểu Thi Hiên!” Diệp Tĩnh Vũ kinh hô một tiếng, mà thân thể của hắn cũng được Lạc Linh Nhi tiếp được, thân thể cường hãn kia đã xuất hiện vết rách, đó là dấu vết sau khi sức mạnh hao hết cưỡng ép sử dụng Bá Nguyên lực lưu lại.

Hiển máu từ từ thẩm thấu ra, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm vào Hắc Minh Thi Hiên từ trên bầu trời rơi xuống, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Lúc này, thân thể Gia Cát Tư Kỳ đã bay lên, đỡ lấy Hắc Minh Thi Hiên rơi từ trên không trung, một luồng sáng trắng từ lòng bàn tay bà bắn ra, lỗ máu nơi ngực Hắc Minh Thi Hiên cứ như vậy hồi phục lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong nháy mắt, lỗ máu kia đã hoàn toàn khôi phục, nếu không phải trên người nàng vẩy xuống vài giọt máu màu tím vàng, căn bản sẽ không tin nàng đã bị xuyên thủng tim.

Lại nhìn thấy đạo bạch quang này, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ đến tình cảnh lúc trước Gia Cát Tư Nột trợ giúp mình trị liệu vết thương, mà con mắt Bạch Hiên Viên Nhược Tĩnh lại sáng lên.

Y sư à, đây là một chữa bệnh sư còn ít hơn cả Hồn Sư đấy. Nếu bên cạnh mình có một người như vậy, cho dù mình bị thương có nặng cũng có thể chữa lành nhanh chóng. Nàng quả nhiên là nữ nhân trời ban cho mình, chỉ có nữ nhân như vậy mới xứng với mình được chứ?

Sắc mặt Gia Cát Tư Nột có chút tái nhợt, vịn Hắc Minh Thi Hiên đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, bước chân lão đạo, hiển nhiên vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều linh lực để chữa thương cho Hắc Minh Thi Hiên.

Nhìn thấy ngực mình hoàn hảo không tổn hao gì, trong mắt Hắc Minh Thi Hiên cũng hiện lên một tia kinh hãi. Nàng là Ma tộc, nàng tự trọng lực cực mạnh, nhưng trái tim là chỗ yếu của Ma tộc các nàng, tuy nói bị đâm xuyên qua cũng không thể lập tức chết đi, nhưng muốn phục hồi không biết bao lâu, hiện tại chỉ nửa hơi thở đã hoàn hảo như lúc ban đầu, làm sao không khiến nàng kinh ngạc.

“Cảm ơn tử tử!” Hắc Minh Thi Hiên rất biết điều cảm ơn Gia Cát Tư Minh, Gia Cát Tư Tuyên chỉ khẽ mỉm cười, đôi mắt

màu đen lại rơi trên người Diệp Tĩnh Vũ, dường như đang nói với Diệp Tĩnh Vũ là nàng đã không có việc gì.

Nhìn thấy Gia Cát Tư Nột căn bản không chú ý tới mình, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Diệp Tĩnh Vũ, lửa giận trong lòng Hiên Viên Nhược Tinh lập tức bốc lên, không để ý tới thương thế trên tay mình, một tay lại lần nữa vạch ra hư không, một cây trường mâu màu đen dần dần huyền hóa ra, từng đạo khí tức tràn ngập ăn mòn từ trên trường mâu phát ra.

“Diệp Tĩnh Vũ, cho ngươi kiến thức tuyệt kỹ ta tự nghĩ ra, Nghịch Minh Phá Huyết Mâu!” Trong miệng phát ra một trận nhe răng cười, Hiên Viên Nhược Tinh chỉ một cái, trường mâu màu đen kia trực tiếp hóa thành một đạo lưu tinh màu đen, vọt tới đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Cảm nhận được trường mâu kia ẩn chứa lực lượng cường đại, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc.

“Đi mau...” Một phát đẩy Lạc Linh Nhi ra, thân thể hần liền đánh về phía trường mâu màu đen kia. Trường mâu này do oán niệm của con người biến thành, có thể trực tiếp chấn nhiếp thần hồn người khác, làm sao bọn Lạc Linh Nhi có thể ngăn cản được.

“Lá cây...” Lạc Linh Nhi không cẩn thận, cứ thế bị Diệp Tĩnh Vũ đẩy ra, tro mắt nhìn thân thể Diệp Tĩnh Vũ hướng trường mâu màu đen kia cười, chỉ cảm thấy trái tim mình như bị xé rách, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Xoẹt...” một tiếng, trường mâu màu đen kia trực tiếp đâm vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, ngay sau đó toàn bộ nổ tung, trực tiếp nổ tung tại bụng dưới của Diệp Tĩnh Vũ thành một lỗ máu, vô số đạo hắc khí quán quanh Diệp Tĩnh Vũ, oán niệm cường đại càng chui vào thân thể của hắn, bắt đầu cắn nuốt huyết nhục của hắn...

Huyết chú thứ sáu ngàn bảy.

“A...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thống khổ, từng đạo ánh lửa từ trong cơ thể hắn nhảy ra, muốn đốt sạch những oán niệm này. Thế nhưng có lẽ nguyên nhân là do hắn quá mệt mỏi, tuy ánh lửa lóe sáng nhưng cũng không có lực bùng gì, trong khoảng thời gian ngắn làm sao có thể thanh trừ những oán niệm này.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thống khổ như vậy, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy trái tim mình nát bét, vì sao mình lại vô dụng như vậy? Vì sao mình lại không thể giúp hắn chút gì? Vì sao mình chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn vì mình bị thương tổn?

Tựa hồ cho tới nay, tất cả khổ sở đều là một mình hắn gánh chịu, mình chính là thê tử của hắn, nhưng mình đã làm gì giúp hắn?

Có lẽ, chuyện mình làm vì hắn, thậm chí không bằng một tên xinh đẹp?

Thân thể Lạc Linh Nhi đã đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nàng duỗi hai tay ra ôm thật chặt Diệp Tĩnh Vũ vào trong ngực, nước mắt từ khóe mắt không ngừng chảy xuống, trong miệng nghẹn ngào cái tên Diệp Tĩnh Vũ.

Tựa hồ là đang kêu gọi, tựa hồ đang kể lại, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ bị vô số oán niệm tập kích gây ra đau đớn bên ngoài cũng không có bất kỳ cảm giác gì khác.

Đây chính là điểm kinh khủng của Nghịch Minh Phá Huyết Mâu, mặc kệ ngươi có sức mạnh cỡ nào, một khi bị đâm trúng cũng chỉ có thể chịu đựng được cơn đau đớn do oán niệm cắn nuốt mà thôi.

Lúc này, trên bầu trời Hiên Viên Nhược Tinh lại một lần nữa bắt đầu niệm chú ngữ, một tay càng không ngừng vẽ vẽ cái gì đó trên hư không, hắn nhất định phải giết chết Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối không thể cho hắn nửa điểm cơ hội.

Về phần có giết được mỹ nữ như Lạc Linh Nhi hay không thì hẳn tuyệt đối không để ý, một nữ nhân đã bụng đầy bụng lại không thể hấp dẫn được hẳn.

Cảm nhận được uy áp cường đại không ngừng ngưng tụ trên bầu trời, sắc mặt mấy người đều biến hóa, đôi mắt to tròn của Lạc Linh Nhi nhìn sắc mặt tái nhợt của Gia Cát Tư Nộ, lại nhìn Hắc Minh Thi Hiên vẫn còn thờ hớn hớn, sau đó lại nhìn con Thao Thiết vẫn còn đang ngủ say, cuối cùng rơi vào người Diệp Tĩnh Vũ đang không ngừng co giật.

Hiên Viên Nhược Tinh quyết tâm muốn giết Diệp Tĩnh Vũ, hẳn đã luân phiên đại chiến, căn bản không có lực lượng đối kháng Hiên Viên Nhược Tinh, hẳn vì mình đã làm quá nhiều, mình không thể bắt hắn trả giá tiếp.

“Lá cây nhỏ, ngươi đã trả giá quá nhiều cho Linh Nhi, vì Linh Nhi làm quá nhiều chuyện, lần này, cứ để Linh Nhi làm cho ngươi một việc!” Nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, Lạc Linh Nhi đưa đào đào nhỏ trên vai cho Hắc Minh Thi Hiên.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ run lên, giãy dụa nhìn Lạc Linh Nhi một cái, liền thấy cặp mắt tinh khiết không có bất kỳ tạp chất nào của nàng giờ phút này đang lóe ra hào quang kiên quyết.

“Không được...” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên ý thức được điều gì, vươn tay phải chộp tới thân thể Lạc Linh Nhi, thế nhưng thân thể Lạc Linh Nhi đã bay lên bầu trời.

“Lấy máu tươi của ta làm vật dẫn, mở ra cửa vực sâu, dùng linh hồn của ta hiến tế, dẫn dắt lực lượng hàng lâm...” Trong miệng Lạc Linh Nhi vang lên liên tiếp chú ngữ, mà Hiên Viên Nhược Tinh nghe được lời chú ngữ này thì sắc mặt kịch biến.

Đây chính là tuyệt mật huyết chú lưu truyền trong tam đại gia tộc, trong truyền thuyết khởi động huyết chú này, liền có thể từ Ác Ma Thâm Uyên thu được lực lượng thuộc về ác ma, từ đó đối phó với đối thủ của mình, thế nhưng một khi đã dùng qua, linh hồn của mình bị ác ma mang đi, vĩnh viễn bị ác ma nô dịch từ xa, mãi cho đến khi tro bụi tán, còn thống khổ hơn cả hồn phi phách tán gấp trăm lần, thậm chí còn thê thảm hơn lúc lên vào mười tám tầng địa ngục...

Ác Ma, đó không phải ma tộc của ma giới, theo lời đồn ác ma mỗi con đều có năng lượng hủy thiên diệt địa, chỉ có những Thiên Thần trong truyền thuyết thái cổ mới có thể đối phó với bọn chúng.

Bất quá huyết chú như vậy chỉ có gia tộc Hiên Viên, gia tộc Nam Phong và ba đại gia tộc Thác Bạt mới biết được, sao nàng có thể biết được? Đúng rồi, dư nghiệt của gia tộc Nam Phong sinh sống ở Nam Vân đế quốc, tất nhiên là dư nghiệt của gia tộc Nam Phong nói cho nàng biết.

Sau một lát kinh ngạc, Hiên Viên Nhượng Tinh liền trấn định lại, không nói huyết chú này rốt cuộc có thật hay không, coi như là thật, lấy Lạc Linh Nhi còn chưa vượt qua một lần lôi kiếp cảnh giới, lực lượng nàng triệu hoán đến có bao nhiêu? Tôi đã so với bản thân nàng thực lực nhiều hơn hai ba cảnh giới mà thôi, chẳng lẽ chính mình còn e ngại một Chân Tiên Tam Kiếp hoặc là bốn kiếp sao?

Nhưng theo thanh âm Lạc Linh Nhi rơi xuống, một khe hở màu đen thật sự từ hư không xuất hiện, một cỗ hắc quang bàng bạc trực tiếp bắn vào trên người Lạc Linh Nhi, lập tức cảm giác được khí tức trên người Lạc Linh Nhi không ngừng biến hóa.

Một kiếp, hai kiếp, ba kiếp, bốn kiếp...

Năm kiếp, sáu kiếp...

Khi đạt tới cảnh giới Lục Kiếp Chân Tiên, sắc mặt Hiên Viên Nhượng Tinh đã hoàn toàn thay đổi, làm sao nàng có thể triệu hồi ra lực lượng cường đại bậc này? Nàng chỉ là một Hồn Tiên? Không phải đồn đãi rằng làm cho lực lượng của mình tăng lên nhiều nhất ba bốn cảnh giới sao?

Hiên Viên Nhượng Tinh làm sao biết được, tuy Lạc Linh Nhi chỉ là một Hồn Tiên bình thường, nhưng nàng lại là thân thể thuần linh, đừng nói nàng là một Hồn Tiên, cho dù nàng là một người bình thường, dùng linh hồn và ác ma của mình trao đổi cũng đủ để đổi lấy sức mạnh giết chết bất kỳ cao thủ Võ Thần nào.

Dù sao, Thuần Linh thân thể tựa như kim cương, mà linh hồn bình thường chỉ là một khối sắt vụn, dù là một khối kim cương cực nhỏ cũng đủ để đổi lấy phế thiết to lớn.

Rất nhanh, khí tức Lạc Linh Nhi tản ra đã tiếp cận Cửu Kiếp Chân Tiên, Hiên Viên Nhược Tinh rốt cuộc ngồi không yên, một tay điểm một cái, thanh cổ kiếm kia bắn thẳng ra, trong nháy mắt xuyên thấu thân thể Lạc Linh Nhi...

“Ừm...” Lạc Linh Nhi chỉ đau đớn hừ một tiếng, miệng tiếp tục niệm chú ngữ, lực lượng trong cơ thể nàng tiếp tục tăng lên, thậm chí thân thể nàng đã bắt đầu tan vỡ. Đây là kết quả của lực lượng dẫn dắt bảo vệ nhục thể, nếu không đã sớm tổn hại.

Nhìn thấy Lạc Linh Nhi điên cuồng tiếp nhận lực lượng từ một giới diện khác, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng biến đổi từng trận, liêu lĩnh thúc giục huyết Lôì Đình, huyết ngôi sao, huyết Hỏa Nhân, thậm chí ba viên Kim Đan này đều có dấu hiệu nổ tung.

Hỏa diễm vô biên bùng nổ, lôì đình kinh khủng trào ra, tinh quang màu bạc cũng vung ra bốn phía, không ngừng loại bỏ oán niệm màu đen kia.

Lúc này thực lực Lạc Linh Nhi đã đạt đến cửu kiếp, thậm chí đã đạt đến cấp bậc tôn, thân thể của nàng đã xuất hiện vết rách đạo đạo, lượng lớn máu đỏ tươi cứ như vậy thẩm thấu ra, còn thê thảm hơn cả Diệp Tĩnh Vũ, nhưng trên mặt nàng lại lộ ra nụ cười hạnh phúc tuyệt mỹ.

Cuối cùng có một lần như vậy, mình có thể làm chút chuyện cho hắn.

“Dùng đại địa chi khí làm cung.

Lực lượng Hóa Thương Thiên làm dây cung.

Tinh mang đúc vạn dặm làm mũi tên! Thiên địa Tinh Linh tiến!”

Lạc Linh Nhi nhẹ nhàng niệm chú ngữ, đây chính là đạo Hồn Thuật đầu tiên mà Diệp Tĩnh Vũ dạy nàng, cũng là một chiêu nàng thuần thục nhất.

Sức mạnh bàng bạc tạo thành một cây cung lớn màu đen giữa hư không, một mũi tên ánh sáng màu đen cứ thế xuất hiện trên dây cung, đây không phải là mũi tên ánh sáng do ánh sao ngưng tụ mà thành, đó chính là mũi tên ánh sáng được ngưng tụ từ sức mạnh của ác ma.

Căn bản không cần bắn ra một mũi tên ánh sáng này, uy áp khổng lồ đã khiến Hiên Viên Nhược Bàn tuyệt vọng...

Thần hồn thứ sáu, chín phần mười vỡ nát.

Đây tuyệt đối là một mũi tên có thể bắn chết cường giả cấp Tôn, không cần nói đến mình, cho dù Phương Cổ U vẫn còn ở nơi này, cũng tuyệt đối khó có thể ngăn cản một mũi tên như vậy.

Căn bản không nghĩ tới chuyện ngăn cản như thế nào, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh hóa thành một đạo lưu quang, chạy về phía sau.

“Vèo...” Cơ hồ thời điểm Hiên Viên Nhược Tinh di chuyển ra xa mấy ngàn trượng, dây cung trong tay Lạc Linh Nhi buông lỏng, mũi tên ánh sáng màu đen kia bắn thẳng ra, gần như trong nháy mắt đã tới sau lưng Phương Cổ, đối mặt với mũi tên ánh sáng khiến người ta tuyệt vọng kia, Phương Cổ U liều lĩnh té ra tòa bảo tháp màu trắng kia.

“Ầm ầm...” Mũi tên ánh sáng màu đen cứ thế đâm vào bảo tháp màu trắng. Bảo tháp chẳng những bắn ra ánh sáng trắng ngăn cản lực lượng của quang tiễn màu đen, thế nhưng mũi tên ánh sáng màu đen kia lại như một hạt đạn hạt nhân., Phía trên bảo tháp màu trắng không ngừng bạo tạc, hai đạo quang mang đen trắng không ngừng thoáng hiện, Hiên Viên Nhược Tinh trong miệng không ngừng phun ra rất nhiều máu tươi, thậm chí hồn lực trong cơ thể gã giống như nước chảy bị bảo tháp màu trắng hấp thu.

Bạo tạc cực lớn chấn động toàn bộ thiên địa run rẩy, những ngọn núi chung quanh bị quang mang hai màu trắng đen đan vào hóa thành bột phấn, bất quá trong nháy mắt công phu, nơi hai đạo quang mang trắng đen đi đến, chỉ còn lại một mảnh bột phấn.

Bạo tạc vẫn còn tiếp tục, ngay cả trên mặt đất cũng bị nổ ra một cái hố to, không phải mấy chục trượng, cũng không phải

mấy trăm trượng. Mà là hố sâu đến mấy ngàn trượng, dung nham trong lòng đất đã toát ra, thế nhưng còn chưa kịp phun ra, đã bị lực lượng quang mang đen trắng này chấn động đến mức vỡ nát.

Tiêu tán hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, đám người Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cách nơi phát nổ khá xa, thế nhưng cũng bị năng lượng cuồng bạo này hất bay, tai, lỗ mũi, toàn bộ con mắt chảy ra máu tươi, Gia Cát Tư Tuyền cũng bị chấn động đến ngất xỉu, nếu không phải bị Hắc Minh Thi Hiên kéo đi, có lẽ đã sớm bị dư âm của vụ nổ này xóa sổ.

Bạo tạc kéo dài chừng một khắc đồng hồ, trong bầu trời đã không còn thân ảnh Hiên Viên Nhược Tĩnh, chung quanh ngoại trừ một hố to sâu đến mấy ngàn trượng thì không còn bất kỳ thứ gì khác, tất cả mọi thứ, bất kể là hoa cỏ, hay là cây cối, hoặc là nham thạch dưới vụ nổ này hóa thành tro tàn, không có bất kỳ ngoại lệ.

Nhìn một kích kinh khủng này, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Hắc Minh Thi Hiên, hoặc là Gia Cát Tư Nột, đều trợn mắt há hốc mồm, đây là lực lượng của Lạc Linh Nhi sao? Đây chính là lực lượng nòng từ thời không tiếp dẫn tới sao?

“Vèo...” Trên bầu trời, thân ảnh Lạc Linh Nhi trực tiếp rơi xuống.

“Linh Nhi!” Diệp Tĩnh Vũ thét lên kinh hãi, thân thể vọt thẳng ra ngoài, tóm lấy thân thể Linh Nhi.

Nhìn toàn thân nàng che kín vết thương, nhìn toàn thân không còn chỗ nào hoàn hảo, nhìn nàng bị máu tươi làm ướt, khóe mắt Diệp Tĩnh Vũ nhảy ra hai hàng huyết lệ, hắn cảm giác tim mình tựa hồ bị thứ gì đó đập nát, đau nhức kịch liệt.

“Lá cây...” Trên mặt Lạc Linh Nhi không có vẻ đau đớn, không bi thương, không tuyệt vọng, chỉ có nụ cười thản nhiên đó là một nụ cười hạnh phúc.

“Ừ...” Diệp Tĩnh Vũ có chút chết lặng, nước mắt không ngừng chảy ra, hai tay ôm chặt Lạc Linh Nhi, không biết nên nói gì.

“Ngươi là nam tử hán... Đừng khóc, nhìn ngươi khóc, ta rất khó chịu, đáp ứng Linh Nhi, đừng khóc, được không?” Lạc Linh Nhi duỗi ra đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Tĩnh Vũ, lau đi giọt máu ở khóe mắt.

“Ân...” Diệp Tĩnh Vũ cắn chặt môi mình, không để cho mình khóc, càng cố nén nước mắt ở trong mắt.

“Ta biết ngươi đối với ta rất tốt, Tiểu Diệp, biết không? Ta không muốn rời khỏi ngươi, ta thật sự rất muốn ở bên cạnh ngươi, nấu cơm cho ngươi, may áo cho ngươi, đâm lưng cho ngươi, lại sinh đứa trẻ cho ngươi, sau đó cả nhà bình thường sống một cuộc đời bình phàm, không có phân tranh, không có võ đấu, không có hồn thuật, cho dù chỉ có vài chục năm, ta cũng nguyện ý!” Lạc Linh Nhi nhẹ nhàng nói, mỗi một câu nói rơi vào trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, đều là sự chua xót.

“Ta biết rõ...” Diệp Tĩnh Vũ gạt đầu lia lia, đây chẳng phải nguyện vọng lớn nhất của hắn.

“Ha ha, nhưng mà ta biết, cuộc sống bình thường như thế này vĩnh viễn không thể xuất hiện trên người ngươi, từ khi ngươi xuất hiện thì ta đã biết ngươi không phải là một người bình thường, cuộc đời của ngươi chắc chắn sẽ không tầm thường., Vì thế, ta chỉ có thể lựa chọn không để cho mình bình thường, cho nên ta lén lút xin Tiểu Đào về dạy hồn thuật, ta muốn để cho mình trở nên mạnh mẽ, ta muốn làm chút chuyện cho ngươi, ta đã rất cố gắng rồi, nhưng mà ta thật sự rất vô dụng., Chưa từng giúp ngươi cái gì không nói, còn luôn gây phiền toái cho ngươi, ta thật sự là một thê tử không hợp cách!” Lạc Linh Nhi mỉm cười nói, nụ cười của nàng, vào thời khắc này là đẹp thê lương, thê lương mỹ lệ, đó là mỹ lệ nhất thế gian.

“Không, ngươi là người tốt...” Diệp Tĩnh Vũ muốn phản bác, nhưng môi lại bị bàn tay nhỏ bé của Lạc Linh Nhi che lại.

“Ngươi không cần nói cái gì, ta đều hiểu, kỳ thật ta chính là một gánh nặng, Cứu Phượng cô nương vì ngươi có thể bất chấp tất cả, Tư Dục tử tử cũng từng cứu ngươi., Nàng cung cấp rất nhiều tình báo cho ngươi, thậm chí Hi Dương cô nương cũng vì ngươi ngưng tụ Hỏa Diễm đan mà công hiến rất lớn,

nhưng ta thì sao? Thê tử của ngươi, cô gái mà ngươi yêu nhất của ta, lại không làm bất cứ chuyện gì cho ngươi! Tiểu Diệp Tử, ngươi biết không? Trong lòng ta thật sự rất đau đớn...”

“Ngươi cũng không nên trách cứ đại ca, là ta buộc hắn nói tất cả những chuyện này, hắn là một đại ca tốt, thật đấy, mặc dù hắn rất háo sắc, rất hèn hạ, rất vô sỉ, rất lưu manh, nhưng hắn thật sự là một người tốt, không đúng, hắn là một cương thi tốt...” Lạc Linh Nhi tiếp tục nói, thanh âm của nàng đã càng ngày càng thấp.

“Lá cây nhỏ, ngươi không nên khổ sở như vậy, biết không? Lần này, ta thực sự rất vui vẻ, cuối cùng ta cũng làm chút gì cho ngươi, rốt cuộc ta không còn là một bình hoa nữa, đây là nguyện vọng của ta từ trước tới nay, cho nên không nên khó chịu, biết không? Như vậy ta sẽ đau lòng đấy...”

Nước mắt vẫn luôn đè nén trong mắt Diệp Tĩnh Vũ không nhìn được nữa, cứ tí tách nước mắt chảy xuống, treo đầy mặt, thấm ướt quần áo.

“Ta không buồn, chỉ cần ngươi khỏe lên, ta không có một chút khổ sở nào...” Hai tay ôm thật chặt Lạc Linh Nhi, vừa nói vừa không ngừng rơi nước mắt.

“Lá cây nhỏ, ngươi lại khóc...”

“Ta không khóc, ta không khóc, ta thật sự không khóc...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ muốn ngừng nước mắt của mình lại, nhưng nước mắt kia lại không nghe sai sử như thế, vẫn không ngừng chảy thẳng xuống dưới, hơn nữa càng trôi càng nhiều, càng chảy càng nhanh.

“Đồ ngốc, hảo hảo chiêu cố chính mình, hảo hảo đối đãi Cửu Phượng tỷ tỷ, Hi Dương tỷ tỷ, Tư Kính tỷ, còn có xinh đẹp, các nàng đều là hảo cô nương...” Lạc Linh Nhi không ngừng dùng hai tay của mình lau chùi nước mắt Diệp Tĩnh Vũ, mà trong mắt nàng cũng chảy xuống nước mắt óng ánh, ở trong hư không vô tận này, sáng chói như thế, chói mắt như thế.

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại tựa hồ như không nghe thấy nàng nói, khóc òa lên...

“Ta phải đi rồi. Trước khi đi, tiếc nuối lớn nhất chính là không thể sinh hạ một đứa bé cho ngươi. Lá cây nhỏ, ngươi sẽ trách ta sao?” Nói tới đây, ánh mắt Lạc Linh Nhi còn liếc qua bụng mình, lúc này bụng dưới vốn nhô ra đã sớm rơi xuống.

“Không, ngươi đừng đi, Linh Nhi, ngươi đừng đi, cháu không còn có thể sống lại, nhưng ngươi đừng rời khỏi ta, ta van xin ngươi đừng rời khỏi ta...” Diệp Tĩnh Vũ ôm chặt Lạc Linh Nhi, đầu đặt trên vai Lạc Linh Nhi, cả người như một đứa bé, là thương tâm và bi thương như vậy.

“Ta cũng không muốn, ta cũng không muốn rời khỏi ngươi, ta thật sự không muốn... Không muốn... Không muốn...” Trong mắt Lạc Linh Nhi tràn đầy nước mắt, môi nàng nhẹ nhàng mấp máy, cuối cùng từ từ khép lại...

Mà nhịp tim của nàng cũng tại thời khắc này mất đi sự nhảy lên, một đạo hư ảnh từ trong cơ thể nàng thoát ra, trực tiếp chui vào trong cái khe màu đen kia, cái khe kia cũng biến mất vô ảnh vô tung...

“Linh Nhi...” Cảm nhận được nhịp tim của Lạc Linh Nhi đình chỉ, cảm nhận được khí tức trong cơ thể nàng tiêu tán, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trái tim vỡ vụn của mình hoàn toàn tê dại, huyết lệ trong mắt như suối phun tuôn ra, tiếng rống to chấn động toàn bộ thiên địa...

Tình, không hối hận!

Lệ, Vô Ngân!

Tâm thần vỡ nát, trời long đất lở!

Chương thứ sáu99 bi thương.

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy ôm chặt lấy thân thể dần dần lạnh lẽo của Lạc Linh Nhi, nước mắt đã sớm thấm ướt quần áo trên người, trong miệng hắn không ngừng vang lên những tiếng kêu bi thương, thanh âm kia tan nát cõi lòng, đau thấu tim gan.

Bầu trời không biết lúc nào xuất hiện từng đám mây đen, đạo đạo lôi quang hiện lên, ngay sau đó mưa tầm tã cứ như vậy trải xuống, nước mưa lớn như vậy, thế nhưng âm thanh khó có thể che giấu được.

Là Thương Thiên cũng đang khóc vì hắn sao?

Chư Cát Tư Tuyên không biết tỉnh lại từ lúc nào, đứng song song với Hắc Minh Thi Hiên, nhìn bóng lưng đìu hiu của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt hai người tràn đầy nước mắt.

Nước mưa thấm ướt xiêm y của các nàng, nhưng mà phảng phất như không có trực giác, cứ lẳng lặng đứng ở nơi đó, làm bạn với Diệp Tĩnh Vũ, làm bạn với nam nhân đau lòng này.

Tiếng gào bi thương không ngừng quanh quẩn trong thiên địa, thậm chí thanh âm Diệp Tĩnh Vũ bắt đầu khàn khàn, mái tóc dài màu trắng dưới hoàn cảnh đen kịt này bắt mắt đến thế.

Không biết qua bao lâu, khi mưa to đã lấp đầy hố sâu kia đến một nửa, Diệp Tĩnh Vũ mới bỗng nhiên đình chỉ tiếng hú, mà thân thể của hắn lại chậm rãi ngã xuống.

“Đại ca ca...” Hắc Minh Thi Hiên kinh hô, thân thể lập tức đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn kiệt sức, thế nhưng toàn thân Diệp Tĩnh Vũ đã lâm vào hôn mê.

Người tốt không dám dừng lại lâu, mặc dù trong lòng thương tâm khổ sở, nhưng vẫn đỡ Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Mệnh của bọn họ là Lạc Linh Nhi dùng tính

mạng đời lấy, tuyệt đối không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm nào.

Mưa to tiếp tục rơi xuống, hiện trường đã dần dần khôi phục yên tĩnh, mãi đến khi Hắc Minh Thi Hiên rời khỏi mấy khúc đồng hồ, cái kia đã bị mưa to bao trùm hơn phân nửa hố đất, một cỗ thân thể trôi nổi lên.

Đó là một thân thể như thủy tinh vỡ nát, từ đầu đến dưới chân, không có chỗ nào là hoàn hảo, nhìn rất kinh khủng.

Nhìn hố đất to lớn chung quanh, nhìn mây đen không ngừng phun trào trên bầu trời, trong mắt Hiên Viên Viên Nhược Tinh lóe ra đạo đạo quang mang hung tàn.

“Diệp Tĩnh Vũ, coi như ngươi may mắn đi, bên cạnh còn có một nữ nhân biết rõ huyết chú, hơn nữa còn nguyện ý sử dụng huyết chú cho ngươi, lần sau vận khí của ngươi cũng không tốt như vậy đâu!” Khóe miệng Hiên Viên Nhược Tinh lạnh lùng nói., Thân thể từng bước từng bước bò lên hố đất, tuy nói có tòa bảo tháp màu trắng hộ thể, thế nhưng lực phản chấn cực lớn kia vẫn như cũ thiếu chút nữa chấn nát thân thể và thần hồn của hắn. Giờ phút này lực lượng của hắn hầu như không còn, coi như là một Võ Thánh, cũng đủ để giết chết hắn.

Bất quá trên mặt Hiên Viên Viên Nhược Tinh cũng không có quá nhiều uể oải, ngược lại một hồi vui vẻ, tuy nói vừa rồi nguy hiểm trùng trùng, nhưng cũng khiến hắn thấy được lực phòng ngự siêu cường của tòa bảo tháp kia, dưới lực lượng cuồng bạo bức này, lại vẫn có thể bảo vệ thần hồn của mình bất diệt, đây tuyệt đối là pháp bảo siêu việt Thiên cấp a.

Thật sự là không ngờ trên người Phương Cổ lại còn có pháp bảo nghịch thiên như vậy, còn có thanh cổ kiếm kia, cũng tuyệt đối không phải là một kiện phẩm phạm, chỉ là không biết lúc nào mới có thể phát huy được uy lực to lớn của nó đây.

Rất là đặc ý lấy từ trong ngực ra một thủy tinh cầu hơi mờ, bên trong tựa hồ bao lấy một đạo hư ảnh, nhìn kỹ lại, không ngờ thật sự là một bóng người, một bóng người mờ ảo.

Nhìn bóng người không ngừng giãy dụa kia, Hiên Viên như sao thần nhiên cười: “Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, tuy thần hồn của

người được Thiên Long cứu, nhưng người không thể ngờ rằng Thiên Long nhà người bị bắt long phái sẽ bị người ta bắt được chứ? Người càng không phải muốn đến cuối cùng người sẽ rơi vào trong tay ta đấy chứ?, Vốn định trực tiếp giết chết hồn phách của người, nhưng dù sao người cũng là nam nhân muội muội ta thích, ta đây làm ca ca, luôn phải tính toán vì muội muội của mình, người nói xem?”

Bóng người trong thủy tinh chính là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bị đánh chết, chỉ có điều hiện tại hắc chỉ là một tàn hồn, thậm chí không có ý thức hoàn chỉnh của mình.

“Ha ha, thôi, tam hồn thất phách của người chỉ còn lại một hồn một phách như vậy, ta nói nhiều như vậy người còn có thể biết cái gì? Yên tâm, ta sẽ giúp người bổ sung thân hồn người, chẳng qua là thân hồn ta cần mà thôi., Thân thể của người cũng sẽ giúp người bổ sung hoàn toàn, đến lúc đó người sẽ trở thành thanh kiếm đặc lực nhất của ta, Diệp Tĩnh Vũ, người hắc là sẽ không nghĩ tới những thứ này chứ!” Hiên Viên Nhược như sao thần nhiên cười cười, nhưng lại đem thủy tinh cầu kia đặt ở trong ngực, thân thể bị tàn phá chậm rãi bò lên, từng bước một đi về phương xa...

Hiện tại hắc nhất định phải tìm một chỗ khôi phục thương thế của mình, sau đó lại nghĩ biện pháp vượt qua lần lôi kiếp cuối cùng, ngay sau đó toàn diện tiếp nhận Phương Cổ tích lũy nhiều thế lực như vậy, sau đó sẽ là chuyện nhất thống thiên hạ...

Không thể không nói, suy nghĩ của Hiên Viên Nhược Tĩnh là đúng, mà hiện tại hắc cũng có thực lực và tiềm lực như vậy, về phần hắc làm thế nào để phục sinh Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, đó cũng là chuyện của hắc...

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã trôi qua ba tháng. Tại giao giới giữa Ma giới, Bàn Bàn Đại Nguyên và Thiên Tuyệt Sâm Lâm, cũng chính là nơi tụ tập của Ngu Nhân tộc.

Bên trong biển hoa đặt một cỗ quan tài thủy tinh màu xanh nước biển. Quan tài thủy tinh Ly, một nữ tử mặc váy cung đình đang nằm, chính là Lạc Linh Nhi hiến tế linh hồn của mình.

Thân thể của nàng tuy rằng đã tan vỡ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ dựa vào thần thông của chính mình, đúc lại thân thể cho nàng, bất quá thân thể không có linh hồn, cuối cùng cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Bên cạnh quan tài thủy tinh, Diệp Tĩnh Vũ mặc một thân áo đen cứ thế ngồi đó, mái tóc trắng của hắn rối tung sau đầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, mặt mũi mọc đầy râu ria, một đôi mắt màu đen cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Lạc Linh Nhi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng yêu của nàng.

Duy trì tư thế này đã bảy ngày bảy đêm, trên người hắn thậm chí phủ một tầng tro bụi, nhưng hắn tựa hồ lại không biết.

Cách Diệp Tĩnh Vũ không xa, yêu kiều mặc quần lụa mỏng màu lam, Cửu Phượng Nghê Thường màu đen, Gia Cát Tư Huyền mặc sa y màu trắng đều lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Tiêu Sát của Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt ba người đều lóe lên một loại thần tình thương tiếc nuôi, tiếc nuôi thân thể của hắn và Lạc Linh Nhi.

Các nàng cũng không nói thêm gì, cũng không có đi khuyên giải cái gì, các nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, lẳng lặng bồi tiếp hắn, cùng bồi tiếp nam tử thâm tình này.

Xích Di Cương thực lực đã đạt tới thất phẩm Ma quân cũng ngồi xếp bằng ở chỗ đó, thân thể của lão đã cao tới bảy trượng, nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang trầm mặc, trong miệng nhẹ giọng thở dài một tiếng.

Hồ Ly, Hồ Mộng cũng ở cách đó không xa, cùng nhau quan sát Diệp Tĩnh Vũ.

Hắc Minh Thi Hiên ôm Lạc Linh Nhi còn đang ngủ say, rất nhu thuận đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, không nói một câu, không nói một chữ nào, nàng biết, đại ca ca của mình cần yên tĩnh một chút.

Chương bàng hoàng bề ngỗ thiên hạ....

Trên một gò núi nhỏ cách đó không xa, Lương Tiểu Tỳ lén lén lút lút trốn sau mấy cây đại thụ không biết tên, trong miệng ngậm một cây quạt ba hoa tự chế của mình, hít vài ngụm thật sâu rồi phun ra vài ngụm khói đặc, híp mắt nhìn cô gái đáng yêu trong quan tài thủy tinh.

“Ai, cô nương tốt như vậy, sao lại ngậy thơ như vậy chứ? Đệ muội à, chẳng lẽ muội thật sự yên tâm tên khốn kia sao? Nếu như muội đi, hẳn nhất định sẽ đi cám dỗ yêu kiều của ta, sao muội có thể yên tâm đi như vậy chứ?” Nói xong hai hàng huyết lệ từ khóe mắt Lương tiểu nhân chảy xuống, hai má chậm rãi trượt xuống, lúc khóe miệng hẳn còn đang chảy, thì lại bị hắn nhanh chóng thò đầu lưỡi vào trong miệng...

“Ai, tại sao cương thi chảy chính là huyết lệ? Đây chính là tinh huyết của ta, cũng không nên lãng phí, ai, sao ngay cả khóc ta cũng mệt vậy?”

Hắn run rẩy một cái, lại không biết từ chỗ nào lấy ra một bình rượu trắng, cứ như vậy ực ực ực vào trong miệng.

Hít một hơi thật sâu, sau khi hút hết bình rượu kia vào trong bụng, bỗng nhiên hắn ngã mạnh xuống đất.

“Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó Hống. Chẳng lẽ trong mắt trời, chúng ta thật sự chỉ có thể trở thành con sâu cái kiến sao?”

“Không, lão tử không làm con sâu cái kiến kia, lão tử càng không nên nhìn thấy người bên cạnh lão tử chết. Lão tử vị này đã một lần rồi, loại tư vị này rất khó chịu. Lão tử không cần người bên cạnh mình chết đi., Thiên Đạo vô tình, vậy thì để lão tử giẫm người dưới chân đi!” Tiếng gào thét trầm thấp từ trong miệng của Lương Tiểu Nhị truyền ra, trên người hắn bắt đầu không ngừng mở rộng ra, hai răng nanh thật dài từ khóe miệng hắn thò ra, từng miếng từng miếng vẩy xuất hiện trên

người hấn, từng đạo ma văn cũng xuất hiện trên mặt của hấn, từng đạo hào quang màu đen không ngừng quán quanh người hấn.

Thi đan trong cơ thể hấn bắt đầu xoay tròn điên cuồng, một luồng lệ khí khó có thể kiềm chế từ trong cơ thể hấn không ngừng toát ra, cảnh giới của hấn không ngừng tăng lên, Thi Đế Cửu Trọng Thiên, Thi Đế Thập Trọng Thiên, Thi Đế Thập Nhất Trọng Thiên, Thi Đế Thập Nhị Trọng Thiên...

Chỉ trong nháy mắt, cảnh giới của hấn đã đạt đến tầng mười hai Thi Đế, đây chính là cảnh giới tương đương với Võ Thần Cửu Trọng Thiên.

Các loại khí u ám trong thiên địa không ngừng tụ tập đến, lần trước hấp thu Cửu U Chi Thủy bị hấn hấp thu tại Lôi Trạch quyền cũng tại thời khắc này nhanh chóng phân giải, nhanh chóng bị hấn hấp thu, lấp vào chỗ trống tăng lên cảnh giới của hấn.

Chỉ trong chốc lát, lực lượng của hấn đã vững vàng đạt đến tầng mười Thi Đế, lúc giọt Cửu U Chi Thủy cuối cùng cũng bị hấp thu, lực lượng của hấn đã đạt đến tầng mười một Thi Đế.

Đây chính là sức mạnh giống như Võ Thần Bát Trọng Thiên, hơn nữa cảnh giới của hấn đã đạt đến mười hai tầng, chỉ cần tích lũy đầy đủ lực lượng, hấn liền có thể chân chính trở thành cao thủ của Thi Đế tầng mười hai, đến lúc đó dựa vào tốc độ cùng cường độ thân thể của hấn, đủ để đánh bại bất luận cao thủ Cửu Trọng Thiên nào.

Tựa hồ là nghe tiếng gào thét của Lương Tiểu được, Diệp Tĩnh Vũ bảy ngày bảy đêm trầm mặc lần thứ nhất giật giật, hấn cứ như vậy chậm rãi quay người, mắt Luân Hồi chỗ mi tâm rõ ràng thấy được trên thân Lương Tiểu Khả phát sinh biến hóa.

Cảm nhận được sự phẫn nộ của Lương tiểu nhân, cảm nhận được nỗi đau lòng từ trần đối với Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ cũng đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, nơi mi tâm có một đạo quang mang bắn thẳng tới chân trời, toàn thân từ trên xuống dưới đều bắn ra đạo đạo đạo quang mang chói mắt.

Huyệt Lôi Đình, huyệt ngôi sao, huyệt Hỏa Nhân Chi Huyệt, ba khóa Kim Đan điên cuồng vận chuyển, từng đạo năng lượng cực mạnh không ngừng hiện ra, rèn luyện nhục thể của hắn.

Trong thiên địa các loại năng lượng cũng điên cuồng tụ tập trong cơ thể hắn, thực lực của hắn cũng không ngừng tăng lên, bây giờ chỉ dựa vào lực lượng nhục thể hắn đã đủ để đối kháng cao thủ Cửu Trọng Thiên.

Càng đừng nói đến sức mạnh của ba khóa kim đan, hơn nữa pháp bảo trên người thậm chí đối mặt với cường giả Tôn cấp hắn cũng có lòng tin cao thấp một phen.

Mái tóc dài màu trắng không gió mà bay, trường bào màu đen phát ra tiếng boong boong, thân thể của hắn chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đang tản ra hào quang màu tím kia...

“Trời nếu vô tình, bỏ đời ngày đó, đất mà vô nghĩa, đập nát mảnh đất đó, chúng ta khi sinh ra đã tự do, ai dám cao cao tại thượng, đại ca, chúng ta phải nghịch thiên...”

Miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến tiếng gào thét to lớn, khí tức khủng bố càng là toàn diện bộc phát, lôi quang màu tím, ánh sao màu bạc, ánh lửa màu đỏ phóng lên tận trời, đạo Thiên Tôn càng là xuất hiện trong tay hắn, đạo khí sắc bén phá không mà ra, nham thạch chung quanh bắt đầu vỡ vụn từng trận, mặt đất bắt đầu lõm vào, khí tức cuồng bạo trực tiếp xé nát những gò núi chung quanh.

“Đúng vậy, thiên địa bất nhân, vậy chúng ta liền đánh vỡ cái ngày đó, đập nát cái này, chúng ta phải nghịch thiên, nghịch thiên, nghịch thiên...” Lương Tiểu cũng điên cuồng gào thét, toàn bộ lực lượng trong cơ thể cũng được phóng thích ra.

Theo hai người gào thét, đám người Xích Di Thương, Hồ Thương, Cửu Lê Tháp, Lâm Hiểu Nghị cũng không giữ lại chút nào phóng thích lực lượng của mình ra, còn có mấy vạn người đầu trâu tụ lại một chỗ, điên cuồng gào thét.

Vô số đạo lực lượng khổng lồ không ngừng bộc phát, núi xung quanh bắt đầu sụp xuống. Sông xung quanh bắt đầu đổ, rừng

cây chung quanh bắt đầu bị hủy diệt, mặt đất chung quanh bắt đầu đóng băng...

Cảm nhận được khí tức cuồng bạo của mọi người, Gia Cát Tư Huyền, Cửu Phượng, Yêu Phượng, Hồ Mộng, con mắt của đám người đều ướt át, các nàng ngơ ngác nhìn Diệp Tĩnh Vũ, nhìn Diệp Tĩnh Vũ không ngừng bộc phát lực lượng cường đại, trong mắt ướt át là một mảnh mê ly.

Đây mới là Diệp Tĩnh Vũ trong lòng các nàng, đây mới là cuồng ngạo không ràng buộc, Diệp Tĩnh ngạo thị thiên hạ kia.

Mặc kệ khó khăn cỡ nào, dù có thất bại bao nhiêu, cũng khó có thể đè nén ngạo khí của hắn.

Lạnh lùng nhìn lướt qua Ngưu Đầu Nhân phía dưới, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa dời ánh mắt về phía xa, trong miệng thì thào nói: “Linh Nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ còn sống, vì ngươi, ta nhất định sẽ sống tốt! Không chỉ có ta muốn sống thật tốt, những người bên cạnh ta đều còn sống, còn sống, chính là hạnh phúc lớn nhất...”

Một vệt huyết lệ từ khóe mắt hắn trượt xuống, còn chưa rơi xuống, đã bị ngọn lửa trong cơ thể hắn bốc hơi, mà trên mặt của hắn, cũng không tìm được nửa điểm bi thương, chỉ có ngạo khí bề ngễ thiên hạ, cùng chiến ý vô tận...

Hương hồn lướt qua, Chiến hồn khởi!

Đúng lúc này, một chiếc xe xa hoa do hai mươi bốn con Địa Liệt Thú toàn thân đen nhánh kéo từ xa chạy tới, phía trên cỗ xe có đánh dấu một con sói trắng bạc toàn thân...

Chương Lâm một, hoàng tử Lang tộc – Vương tử Lang tộc thứ bảy mươi một

Phía sau xe ngựa còn đi theo không ít đội ngũ hơn năm trăm người, mỗi người đều cao hơn một trượng, cơ bắp phát triển, trên mặt mọc đầy lông lá, nhìn rất là dũng mãnh, mà trên người bọn họ cũng mặc áo giáp màu bạc, coi trọng quang mang vạn trượng, trước khi đi nhanh như tia chớp, vừa nhìn đã biết là cao thủ nhất lưu.

Cỗ xe ngựa này nhanh chóng dừng lại cách đám người Diệp Tĩnh Vũ không xa, cửa xe ngựa mở ra, một nam tử cao lớn mặc áo giáp hoa mỹ từ trong xe ngựa đi ra.

Hắn có cao một trượng, không tính là anh tuấn, bất quá lại làm cho người ta có loại cảm giác cực kỳ vạm vỡ, đặc biệt là râu quai nón nơi cằm hắn, nhìn rất là thô lỗ.

Lúc hắn ra khỏi xe ngựa, một đôi mắt nóng bỏng lập tức rơi vào trên thân đám người Yêu Khuyết, Cửu Phượng, Gia Cát Tư Tuyên, Hồ Mộng, lập tức bắn ra đạo đạo lục quang.

“Đại nhân, hắn là ngôi ngôi vương tử của loài sói, hắn là đại biểu cho Ma Vương của loài sói đến đây điều tra lãnh địa...”
Lúc này, tháp Cửu Lê đã đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, dùng phương thức truyền âm giới thiệu với Diệp Tĩnh Vũ về nam tử này.

“Điều tra lãnh địa? Chẳng lẽ nơi này cũng là lãnh địa của bộ tộc người sói?” Long mày Diệp Tĩnh Vũ nhướn lên.

“Chỉ cần có địa phương có sói sinh sống, chính là lãnh địa của người sói, người không lồ Thiên Lang nhất tộc, cũng coi như là huyết mạch của người sói, cho nên cách một đoạn thời gian bọn họ đều đi dò xét nơi này một phen, bất quá bọn họ chưa bao giờ để ý tới sự tình của bộ tộc Thiên Lang Cự Nhân., Chỉ là cướp đoạt một ít tài nguyên mà bọn họ cần, không chỉ như vậy, rất nhiều lần cũng nhân cơ hội này vơ vét chúng ta,

chúng ta không có Ma Vương tọa trấn, căn bản không có cách nào chống lại bọn họ, cũng chỉ đủ để bọn họ bóc lột!” Cửu Lê Tháp có chút oán giận nói, hiển nhiên những năm gần đây không ít bị tộc lang người bóc lột.

“Ta biết phải làm như thế nào!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, hiện tại tộc người đầu trâu chính là người một nhà, nếu những tên này đã khi dễ người mình, vậy thì cho bọn chúng một bài học khắc sâu đi.

“Cửu Lê Tháp, nói cho ta biết, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?” ngói Cương Cương trực tiếp mở miệng hỏi, thế nhưng ánh mắt của gã lại chưa từng rời khỏi chúng nữ xinh đẹp, mà gã hỏi chính là những núi non sông ngòi, rừng rậm xung quanh bị tàn phá.

“Con mẹ nó người không có mắt à? Mình không nhìn thấy?” Nhìn con mắt màu sắc của ngói Cương Cương không ngừng đảo quanh người yêu thú. Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói xong, Lương Tiểu Tử đã giận dữ.

Lúc này Tàng Cương mới sững sốt, ánh mắt rơi xuống người Lương Tiểu Hữu. Lúc này gã mới phát hiện ra nơi này vẫn còn có một con quái vật toàn thân đầy lân phiến nữa.

“Tiểu được, cứu ta!” ngói Cương Tư đang muốn hỏi cái gì đó, thì bên trong cỗ xe ngựa cực lớn kia truyền đến một thanh âm cầu cứu.

Lương Tiểu Thổ sững sốt, đây chính là thanh âm lượn lượt, làm sao nàng lại ở trong xe ngựa?

“Người bắt tơ lụa?” Lương Tiểu Diễm dữ tợn, thân thể của hắn nặng nề bước ra một bước, phát ra hung lệ chi khí cuồng bạo, bức về phía góc Cương.

“Ma ni? Ha ha ha ha, người nói là cô nàng của bộ tộc Thiên Lang kia sao? Nàng bị ta nhìn trúng rồi, nàng sẽ trở thành sủng thiếp của ta, đây là vinh quang ta ban cho nàng!” ngói Cương Cương Tư Tư nở nụ cười ha ha, không thèm để ý chút nào đến khí tức hung lệ của Lương tiểu nhân.

Đây là Ma giới, mình là vương tử của bộ tộc người sói, trên thế giới này có ai dám động thủ với mình, người đầu trâu

cường đại chứ? Nhưng trước mặt mình, bọn họ cũng không phải là con dê non ngoan ngoãn, tên này cũng không biết là chủng tộc gì, thực lực không tồi, chẳng lẽ hắn còn dám thương tổn mình sao?

“Lập tức thả hắn đi!” Lương Tiểu Doãn rống giận, cả người lại bước về phía trước một bước.

Dường như cảm nhận được khí tức cuồng bạo trên người Lương Tiểu Hữu, bốn tên nam tử vẫn luôn đi theo sau ngồi Cương đồng thời bước lên một bước, bao vây lấy ngồi Cương.

“Ha ha ha, ngươi thật sự là một người đáng yêu, lại dám ra lệnh cho ta, ngươi biết ta là ai không? Ta là vương tử của Nhân tộc ngồi Cương, ta là vương tử có thân phận cao quý nhất, ta mặc kệ ngươi thuộc chủng tộc gì., Xem thực lực của ngươi cũng không tệ, cho ngươi một cơ hội, Mã Sơn quỳ xuống cầu xin ta, sau đó trở thành nô lệ của ta, ta sẽ đại phát từ bi tha cho ngươi một mạng!” Tựa hồ là có cao thủ bảo vệ, thái độ của ngồi Cương Cương lại càng thêm kiêu ngạo.

Bốn người này đều là siêu cấp hộ vệ do cha mình bố trí cho mình lần tuần tra này, một gã cửu phẩm Ma quân, ba gã bát phẩm Ma quân, thực lực như vậy trừ phi là gặp phải người cấp bậc Ma Vương, nếu không nơi nào có người có thể làm mình bị thương.

Bộ tộc nhân đầu trâu này cũng chỉ có một Cử Lê Tháp miễn cưỡng đạt tới cảnh giới cửu phẩm đúng không?

Nghe được lời nói kiêu ngạo của đám người Bảo Cương, nhìn thấy thần sắc cuồng vọng của hắn, đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu đều trợn trắng mắt, vẻ mặt như nhìn một kẻ ngu ngốc, tên này chẳng lẽ thật sự cho rằng một tên Nhân tộc có thể uy hiếp đến mình sao?

Lạc Linh Nhi từ trần, đã kích thích hai huynh đệ này rất sâu. Giờ phút này bọn họ đã không còn đem ánh mắt đặt trên người những ma tộc phổ thông này nữa, mục tiêu của bọn họ là giẫm thiên địa ở dưới chân, cho dù là ma vương thực lực cao cường thì như thế nào?

“Vèo!” Thân hình Lương Tiểu Hữu trực tiếp bay vọt ra ngoài, tay phải nắm chặt, hung hăng đánh một quyền về phía góc Cương.

Trong đó có một gã bát phẩm Ma quân bước ra, đi tới trước mặt ngôi Cương Cương, đối mặt với một quyền oanh kích kia của Lương Tiểu Tỳ, vẻ mặt đầy khinh thường cũng đồng dạng đánh ra một quyền. Bát phẩm Ma quân, ở Ma giới cũng là cao thủ nhất đẳng, hẳn không tin gia hỏa tướng mạo khó coi này cũng là một bát phẩm Ma quân.

Lương Tiểu Thuần cười lạnh một tiếng, ngay lúc nắm tay muốn va chạm với tên Ma quân kia, đột nhiên hóa quyền thành trảo, tóm lấy cổ tay tên Ma quân kia, thuận thế kéo một phát, thân thể tên Ma quân kia trực tiếp mất đi cân bằng, mà một móng vuốt khác của Lương Tiểu Nhi đã nhanh như chớp chớp tới ngực tên Ma quân này...

Tên Ma quân này hoảng hốt trong lòng, thân thể lại mạnh mẽ vặn vẹo, muốn tránh né một trảo này, thế nhưng tốc độ của Lương Tiểu đúng là quá nhanh, ngay tại ngực của hắn lưu lại một dấu vết thật dài, dòng máu màu vàng nhạt chậm rãi chảy ra.

“Ngươi là đồ dê tiện!” Tên Ma quân kia nổi giận nói, chiến đấu giữa Ma tộc đều là quyết đấu cứng đối cứng, làm gì có biến chiêu như Lương Tiểu Lai?

“Ta ti tiện lão mẫu ngươi...” Lương Tiểu Tỳ đâu nói nhiều với hắn, lại đâm ra một quyền, khí tức hung lệ cuồng bạo chạy chồm mà ra, hung hăng đánh vào ngực tên Ma quân kia, lập tức đập nát ngực hắn, thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Chứng kiến thuộc hạ của mình bị gia hỏa xấu xí này dùng thủ đoạn hèn hạ đánh bay, cả người ngôi Cương hoàn toàn giận dữ, trong miệng truyền đến một tiếng gào to: “Giết hắn cho ta! Giết hắn đi!”

Chương thứ bảy mươi hai quần ấu.

Trong nháy mắt, hai gã bát phẩm Ma quân còn lại đồng thời xông về hướng Lương tiểu nhân, chỉ còn lại tên cử phẩm Ma quân đang bảo vệ ở bên cạnh.

Đối mặt với hai gã bát phẩm Ma quân, Lương Tiểu Tứ vui vẻ không sợ hãi, trên người quán quanh hắc quang, quần chiến với hai gã Ma quân, thậm chí tên Ma quân bị đánh bay lúc đầu gia nhập chiến cuộc, sau đó hắn cũng không rơi xuống hạ phong.

Nhìn thấy Lương Tiểu có thể một mình đối kháng với ba gã Ma quân bát phẩm, sắc mặt của Xương Cương và tên cử phẩm Ma quân kia đều biến đổi, rốt cuộc tên này là ai? Rốt cuộc là ai mà có thực lực cường đại bậc này?

” Y Long, ngươi...” Tên Ma quân bên cạnh ngồi Cương muốn gọi mình ra tay, lại chợt phát hiện thân thể Diệp Tĩnh Vũ bước ra phía trước một bước, một cỗ khí tức như có như không đánh úp về phía hắn, lời đến khóe miệng lập tức nuốt trở vào.

Cảm nhận được khí tức không ngừng tăng vọt của Diệp Tĩnh Vũ, Ma quân cử phẩm tên là Y Long cũng chau mày, thân thể đứng ở trước người ngồi Cương, nghiêm túc nói với ngồi Cương: “Vương tử điện hạ, kính xin người tránh ra phía sau, gia hỏa này không đơn giản!”

Tuy rằng Đồ Cương cuồng vọng, nhưng gã cũng biết người có thể làm cho Y Long nói không đơn giản tuyệt đối không đơn giản. Gã lập tức không nói nhiều, xoay người đi về phía sau. Những hộ vệ kia cũng nhanh chóng xông tới bao vây gã lại.

“Bằng hữu, có thể nói cho ta biết tên họ và chủng tộc của ngươi không?” Y Long nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, giọng nói rất bình thản. Ma quân cử phẩm, ở Ma giới cũng là cao thủ siêu cấp, bất kỳ cao thủ cử phẩm nào mình cũng có quen biết mới

đúng, nhưng vì sao chính bản thân người này lại không có chút ấn tượng nào?

“Một kẻ sắp chết, có cần biết tên ta không?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên vẻ khinh thường.

“Người... Người... Người quá cuồng vọng, ta lấy danh nghĩa Lục- Lang Thần Y Long khiêu chiến ngươi, khiêu chiến không chết không thôi!” Người sói bộ tộc vốn là một chủng tộc cuồng bạo, Y Long có thể khách khí nói chuyện với Diệp Tĩnh Vũ, cũng không muốn trêu chọc một cao thủ cửu phẩm, nhưng bây giờ hắn lại không để mình vào mắt như thế, hắn làm sao còn có tâm tư nhần nại.

Thân thể cứ thế bước về phía trước một bước, không biết từ đâu tìm được một con dao găm, trực tiếp ném tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Khiêu chiến, còn là khiêu chiến không chết không thôi, đây chính là sự thần thánh nhất trong Ma tộc, một trong những khiêu chiến nghiêm túc nhất, nếu không có một người ngã xuống thì tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Bất kỳ Ma tộc nào cũng sẽ đối đãi thần thánh khiêu chiến như vậy, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ không phải là Ma tộc.

“Ta chọn cái đầu mẹ ngươi, các huynh đệ, cùng lên, chém cái tên này cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, rút Thiên Tôn đao ra bỏ về phía Y Long.

Dao mang gai mắt trực tiếp bao phủ lấy Y Long, lực lượng cường đại kia tuyệt đối có thể oanh sát bất cứ Ma quân cửu phẩm nào. Sắc mặt Y Long hơi đổi, trong tay đã có thêm một thanh thiết xoa cực lớn, thuận thế nghênh đón Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ.

Thế nhưng lúc này thân thể Xích Di Cương đã vọt ra, trực tiếp giơ lên chiến phủ kia bỏ tới Y Long, tuy hiện tại thực lực của y chỉ là Thất phẩm Ma quân, nhưng lực lượng thân thể của y thật sự quá cường hãn, lập tức đánh nát hư không, lực lượng cường đại chém thẳng về phía Y Long.

Y Long thật vất vả mới đánh nát đao mang cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, bất thành lình nhìn thấy một cái búa thật lớn bỏ tới

mình, sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, thuận tay kéo một cái, thiết xoa trong tay lại bỏ về phía cái búa lớn kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Y Long bị một búa chấn cho liên tục lui về phía sau, bất quá thân thể Xích Di Cương cũng bị đánh bay ra ngoài, Liệt Thiên chiến phủ trong tay bắt đầu không chịu nổi lực lượng của hắn bắt đầu vỡ vụn, mà hai tay của hắn cũng run lên từng trận, dù sao, đối phương cũng là một cao thủ cứu phẩm.

Bất quá ác mộng của Y Long cũng chưa chấm dứt, Hồ Tu đã chuẩn bị sẵn từ sớm, móc ra Lạc Nhật Cung, còn thuận thế đặt tên Lạc Nhật.

Căn bản không cần ngắm chuẩn, tay phải nắm dây cung buông lỏng, một đạo lưu quang màu đen bắn thẳng ra, cơ hồ trong nháy mắt đã tới ngực Y Long.

Y Long trong lòng kinh hãi, hắn hoàn toàn không cảm giác được khí tức cường đại trên người Hồ Tu, trong mắt hắn, Hồ Bi nhiều nhất là một vị nhất phẩm Ma quân, thế nhưng mũi tên hắn bắn ra lại ẩn chứa một cỗ lực lượng đủ để đả thương mình, thậm chí làm trọng thương chính mình.

Đây rốt cuộc là mũi tên gì?

Thiết xoa trong tay cơ hồ là ngăn trước ngực của mình, con vũ tiễn màu đen kia cũng bắn lên thiết xoa, toàn bộ nổ tung ra, bắn ra một đạo ánh lửa to lớn, lực lượng cuồng bạo nổ bay cả người Y Long ra ngoài., Ngực hắn còn bị nổ ra một cái hố máu thật lớn, máu tươi màu vàng không cần tiên chạy như điên ra. Về phần thiết xoa trong tay hắn, lại không biết vật liệu luyện chế thể nào, chỉ có thể ngăn cản lực lượng cuồng bạo bực này.

Lúc này, Cửu Lê tháp một mực do dự tựa hồ đã hạ quyết tâm gì đó, thân thể giống như tháp cao sải bước ra, đi tới trước người Y Long, trong tay nắm chặt một cái búa thật lớn, không chút lưu tình bỏ về phía Y Long.

Giờ phút này Y Long vừa bị một mũi tên của hồ ly chấn động tâm huyết chập chùng, căn bản không kịp điều tức khí tức của

mình, liền thấy chiến phủ khổng lồ này bỏ về phía mình, sắc mặt không khỏi kịch biến.

“Cửu Lê Tháp, người tốt xấu gì cũng là Cửu phẩm Ma Quân, Ngưu Nhân tộc tộc tộc trưởng, không ngờ cũng làm ra loại chuyện ý đồ hiếp ít này, người quả thực làm mất mặt Đại Ma Thần các ngươi!” Y Long vừa mắng to, vừa cảm thiết xoa trong tay hướng cự phủ ngăn cản.

“Hừ!” Cửu Lê Tháp căn bản không để ý tới hắn, chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ là sứ giả của Đại Ma Thần, hắn đã nói như vậy, hắn tự nhiên có đạo lý của mình, Đại Ma Thần thì sao nói được?

Hai tay càng thêm dùng sức, chiến phủ cực lớn kia vẽ thành một đạo hắc mang trong hư không, hung hăng bỏ vào trên thiết xoa của Y Long.

Y hàng thật giá thật là cửu phẩm Ma quân, lực lượng mạnh hơn Xích Di Cương ngày nay quá nhiều, mà Y Long lại vội vàng đối mặt, nào có thể ngăn cản?

Lập tức liền thấy hai tay Y Long vỡ vụn ra, thịt nát không ngừng phun ra, lộ ra xương cốt màu vàng. Mà mặt đất dưới chân y trực tiếp bị đánh ra một khe hở sâu đến mấy trăm trượng, dài đến mấy ngàn trượng, đó là hậu quả cuối cùng của việc y đem phần lớn lực lượng của Cửu Lê Tháp chặt xuống dưới chân...

Cho dù như vậy, thân thể của hắn cũng lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Cũng chính vào lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đi tới trước người hắn, Thiên Tôn đao trong tay nổi lên một đạo lôi quang bảy màu, hung hăng bỏ về phía Y Long, một đạo hỏa quang, một đạo tinh mang, một đạo lôi quang từ trong cơ thể hắn bay thẳng ra, ba cỗ lực lượng hội tụ cùng một chỗ, hung hăng bắn về phía ngực Y Long...

Cảm nhận được lực lượng của ba loại thuộc tính hội tụ, sắc mặt Y Long hoàn toàn thay đổi...

Chương thứ 703 diệt sát.

Nguồn lực lượng này cường đại như thế, đây tuyệt đối là lực lượng vượt xa bản thân, Y Long không chút nghi ngờ, cho dù là thời kỳ toàn thịnh mình cũng khó có thể ngăn cản lực lượng cường đại này, mình tối đa cũng có thể tránh được đao đao mang này mà thôi.

Hắn đã cường đại đến mức độ này sao? Đây tuyệt đối là thực lực tiếp cận Ma Vương vô hạn a? Cảm nhận được lực lượng cường đại này, Y Long trong lòng không sợ hãi, không tuyệt vọng, hắn là cửu phẩm Ma quân, tuyệt đối không thể không e ngại tử vong, trong mắt hắn, chỉ có thất vọng thật sâu.

Vì sao, vì sao hắn rõ ràng có lực lượng giết chết mình, lại còn muốn để cho nhiều người cùng vây công mình như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn không để ý tới tôn nghiêm của mình sao?

Trả lời hắn là một đao đao mang chói mắt của Diệp Tĩnh Vũ, đao mang xinh đẹp trực tiếp trảm lên áo giáp trên người hắn, áo giáp không biết từ tài liệu gì chế thành vỡ vụn ra toàn bộ, lực lượng kinh khủng trên người hắn càng kéo lê một vết máu thật dài, mà lực lôi đình thì lại có lực lượng lôi đình., Lực lượng tinh thần, lực lượng hỏa diễm hội tụ lại hung hăng đánh vào lồng ngực của hắn, lập tức đánh cho tim hắn nát bấy, thân thể của hắn xuất hiện từng vết rách, máu tươi màu vàng phun ra.

Linh thức của hắn cơ hồ trong nháy mắt bị chấn động đến nát bấy, nhục thể của hắn cũng tại thời khắc này bắt đầu triệt để sụp đổ, từ Diệp Tĩnh Vũ phát động lần thứ nhất tiến công, mặc dù nhìn qua rất lâu, nhưng trong lúc cao thủ loại này quyết đấu, cũng bất quá là chuyện trong nháy mắt.

Nhìn thấy cao thủ mạnh nhất bên cạnh mình trong nháy mắt liền bị miểu sát, con người của ngói Cương Cảnh nhanh như chớp mở to ra, đây không phải là đang nằm mơ chứ? Y Long,

hắn là một trong thập đại cao thủ bên người phụ vương của mình a, vậy mà lại bị giết như vậy, điều này sao có thể?

Không chỉ có là ở ngôi mà còn khó tin nổi, cho dù là mấy trăm tên thị vệ kia cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những thứ này, đại đa số bọn họ đều là do Y Long một tay dạy dỗ ra, trong suy nghĩ của bọn họ, ngoại trừ Ma Vương của chính mình, Y Long chính là tồn tại cường đại nhất, nam tử bình thường như vậy mà lại bị sát hại dễ dàng như vậy, điều này làm sao bọn họ không sợ hãi cho được?

Thế nhưng càng làm cho bọn họ kinh hãi ở phía sau, chỉ thấy Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vươn hai tay ra, một ngọn lửa màu trắng bỗng nhiên bay lên, bao trùm toàn bộ thân thể Y Long, lập tức liền thấy thân thể Y Long nhanh chóng tan ra, những dòng máu màu vàng óng kia vậy mà bắt đầu không ngừng ngưng tụ, một thân lực lượng cũng chậm rãi hội tụ cùng một chỗ.

Chỉ chốc lát sau, một viên kim đan mang theo màu máu cứ như vậy xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, đó là ngưng tụ lực lượng toàn thân của Y Long, tuy rằng trong đó có hao tổn, nhưng ít nhất cũng có lực lượng của Y Long tăng bảy.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong viên kim đan này, mọi người ở đây lại kinh hãi một hồi, bọn họ thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Vũ trong thời gian ngắn như vậy đã luyện hóa tinh huyết của Y Long.

“Đại ca, bắt lấy!” Diệp Tĩnh Vũ hô to một tiếng, trực tiếp ném viên Kim Đan kia về phía Lương Tiểu Hữu. Lương Tiểu Hữu vừa mới xé cánh tay một tên bát phẩm Ma quân đã gào thét lên một tiếng, cả người bay lên trời, há to cái miệng như chậu máu, nuốt viên Kim Đan kia xuống.

Cảnh giới của hắn ta, cảm ngộ của hắn ta cũng đã đạt đến tầng cao nhất của Thi Đế. Bây giờ thứ thiếu sót duy nhất chính là sức mạnh mà thôi. Viên kim đan này tiến vào thân thể của hắn ta, tựa như một trận mưa to, lập tức rót nước vào hồ nước khô héo của hắn ta. Tuy vẫn còn chưa thể rót đầy hoàn toàn, nhưng tối thiểu cũng có thể rót vào một nửa ao nước.

Thực lực của hắn đâu chỉ tăng lên gấp đôi.

Chứng kiến Y Long dễ dàng bị chém giết như vậy, tám ma quân cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không dám đánh về phía Lương Tiểu, mà là trước tiên đi tới bên cạnh ngôi Cương.

“Vương thất điện hạ, chúng ta đi mau!” Trong miệng kêu to, đã cầm lên ngôi ngôi kinh ngạc, chạy về phía sau.

“Muốn đi đâu, dễ dàng như vậy chứ!” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, mười hai cái cốt dừa lao nhanh ra, lá cờ màu đen của Xi Vưu lay động một hồi, vô số đạo ma đầu từ hư không thoáng hiện, trực tiếp bao phủ lấy ngôi Cương, kể cả hơn năm trăm chiến sĩ của Thương Nhân tộc vào trong đó.

Khói đen mê man khắp bầu trời, toàn bộ người sói đều cảm giác mình như đi tới một thế giới khác, vô số u hồn điên cuồng nhào về phía thân thể của bọn họ, hút lấy tinh huyết của bọn họ, bọn họ tựa như lợn béo bị nhốt trong lò mổ, chờ đợi đồ tể đồ tể.

Những chiến sĩ của người Lang tộc này điên cuồng gào thét, thân thể của bọn họ bắt đầu cấp tốc bành trướng, rất nhanh liền biến thành từng con cự lang màu bạc to lớn, dùng tốc độ cao nhất lao nhanh ra ngoài, bọn họ dùng sức mạnh mạnh mẽ nhất của mình oanh kích thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

“Các huynh đệ, còn nhớ lúc trước bọn người này khi dễ các người như thế nào không? Còn nhớ bọn họ cướp đoạt tài sản của các người như thế nào không? Còn nhớ bọn họ tàn sát vợ con các người như thế nào không? Bây giờ, thời điểm báo thù đã đến, dùng búa trong tay các người, chém chết những người này đi!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ thở phì phò., Kỳ Vưu Vưu trong tay liên tục lay động, trực tiếp buông ra một đầu thông đạo, dưới thanh âm của hắn mê hoặc, hơn vạn đầu ngư đầu ngư nhân nhất thời đỏ hai mắt, tay nâng chiến phủ, cứ như vậy điên cuồng vọt vào trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Dưới sự điều khiển của Diệp Tĩnh Vũ, sức mạnh trong cơ thể bọn họ không ngừng tăng lên, mà thực lực của người sói tộc

lại bị suy yếu cực lớn, dù cho năm trăm binh sĩ người sói này đều là cao thủ nhất lưu, nhưng giờ phút này sức mạnh cũng bị áp chế triệt để., Một tên đầu trâu thực lực nhất phẩm trực tiếp xuất quyền đánh về phía một lang nhân nhị phẩm, tên lang sói nhị phẩm kia lại hóa ra móng vuốt sắc bén, liền đánh tới nắm đấm của người đầu trâu, vốn lấy tốc độ của đầu trâu, lúc đối mặt với người sói cảnh giới còn cao hơn mình một chút., Căn bản không thể đánh trúng một tên sói, thế nhưng tên sói này lại bị đại trận ảnh hưởng, tốc độ so với bình thường chậm hơn gấp ba lần, sơ sẩy một chút, trực tiếp bị tên đầu trâu kia một quyền đánh bay ra ngoài, xương cốt toàn thân cũng không biết gãy vỡ bao nhiêu cái.

Tuy móng vuốt sắc bén của hắn lưu lại một vết tích xương sâu tới tận tim của tên đầu trâu, thế nhưng dưới sự trợ giúp của sương mù màu đen, thương thế nơi miệng của tên đầu trâu lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được phục hồi lại như cũ, mà miệng vết thương của tên sói kia khi đụng phải làn khói đen lại giống như bị một thùng muối, không ngừng ăn mòn thân thể của hắn.

Trong miệng sói sói phát ra tiếng gào không cam lòng, muốn đứng lên một lần nữa chiến đấu, thế nhưng một tên đầu trâu thực lực đạt tới tam phẩm khác đã bước tới một bước, trực tiếp một cước giẫm lên người tên sói kia, thân thể to lớn trực tiếp đập thân thể sói sói thành thịt nát...

Thảm kịch như vậy không ngừng phát sinh, thường thường một gã sói phải đối mặt với mấy chục đầu Ngưu Đầu Nhân tiến công, cho dù ở bên ngoài, cũng căn bản không có khả năng là đối thủ của những tên đầu trâu này, huống chi là thập nhị Thiên Vu điều khiển ở bên trong đại trận tuyệt diệt?

Đối mặt với tiến công của hơn một vạn đầu trâu, hơn năm trăm tên người sói này tựa như một chiếc thuyền lá trong biển rộng, trong nháy mắt bị lật đổ.

Điểm bảy trăm bốn mươi tám của Thi Hiên là cực điểm của thứ nhất.

Mà người đầu trâu trả giá chỉ là hơn một trăm người bị đồng bạn của mình đâm thương mà thôi, hơn nữa trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, một chút thương thế của bọn họ cũng rất nhanh được trị hết.

Về phần thi thể những sói lang này lại bị đập đến nát tan, tinh huyết của bọn họ cũng toàn bộ bị thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận hấp thu, trở thành bổ sung tốt nhất cho thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Hư ảnh điêu khắc trên mười hai cột đũa tựa hồ sống lại, phát ra trận trận thanh âm gào thét, bắt đầu tranh đoạt những tinh huyết này.

“Mẹ nó, tên quỷ chết tiệt nhà ngươi, ngươi cũng sắp hóa ra chân thân rồi, ngươi còn tranh giành cùng bọn ta làm gì?” Trong lúc mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ nghe được thanh âm nào đó, ngay sau đó liền thấy bạch cốt đũa đang bao phủ với hồng quang lập tức mờ đi.

Chỉ trong chốc lát, hơn năm trăm chiến sĩ của lang tộc liền biến mất vô tung vô ảnh, toàn bộ mặt đất sạch sẽ, ngoại trừ những dấu vết đánh nhau ra, cũng không nhìn thấy nửa điểm vết máu, thậm chí ngay cả một cọng lông cũng không rơi xuống.

Nhìn mặt đất còn sạch sẽ hơn so với máy xay hút qua, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm cứng lưỡi, rốt cuộc trong bạch cốt đũa này là tồn tại như thế nào? Tại sao lại có cảm giác giống như một con quỷ đói? Máy chục năm chưa ăn cơm hay là cái gì? Sao lại không lãng phí một chút nào?

Ngay cả một cọng lông cũng bị thôn phệ sạch sẽ. Tuy nhiên cũng may những tồn tại này mặc dù cường hãn, nhưng vẫn

luôn bị mình khống chế, ít nhất là khu vườn mà Diệp Tĩnh Vũ muốn lưu lại cũng không có chết đi.

Giờ phút này ở ngôi Cương không còn vẻ ngang ngược vừa rồi nữa, cũng không có sự kiêu ngạo ngang ngược như vừa rồi. Giờ phút này hắn thật giống như một con chó hoang, thân thể nằm rạp trên mặt đất, co rút lại một chỗ, không ngừng run rẩy. Hắn nhảy xuống, thậm chí còn chảy ra một bãi chất lỏng khó ngửi.

Nhìn thấy bộ dạng này của ngôi Cương, đám người đầu trâu Cừu Lê Tháp khinh thường, tốt xấu gì người cũng là vương tử của tộc người sói, không ngờ lại bị dọa thành ra thế này, thật sự là ném vào mặt Ma vương của người sói.

Lúc này Lương Tiểu đang ở trên giường ngủ, đã được Lương Tiểu được cứu ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy cả người đầy ô thanh ma truyền, thực lực đã vững vàng đạt tới cảnh giới Vô Thần Cừu Trọng Thiên bình thường, hắn liền tức giận, trực tiếp tiến lên, hung hăng đập mạnh một cước xuống mái ngôi nhà.

Sức mạnh của hắn to lớn như thế, vậy âm cước của hắn lại tàn nhẫn như thế, mà nghĩ tới áp bức có khả năng gặp phải, giờ phút này hắn căn bản không có ý hạ thủ lưu tình gì.

Mọi người lập tức nghe thấy một tiếng lạch cạch, giống như tiếng viên cầu nổ tung, ngay sau đó liền thấy thân thể của nó phảng phất như bóng với bóng, bay lên trời, qua ba giây, tiếng kêu đau đớn từ trên không trung truyền xuống.

Lúc này, trong khu vực ngôi chỉ còn lại một điểm đen.

Một lúc lâu sau, thân thể của nó lại xuất hiện trước mắt mọi người, cả người giống như một quả đạn pháo, rơi thẳng xuống mặt đất, hung hăng đập lên mặt đất tạo thành một cái hố thật lớn.

Thân thể hắn cường hãn, lúc này cũng biết đã có bao nhiêu xương cốt vỡ vụn. Thế nhưng chỗ ngôi đang đau nhức vẫn gắt gao giữ chặt bước chân của mình, hai chân càng thêm gắt gao kẹp chặt lấy nhau.

Nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, hầu như tất cả nam nhân ở đây đều đồng thời xiết chặt hai chân của mình, từng người

từng người nhìn về phía Lương Tiểu Kiệt, ánh mắt tràn đầy quái dị.

“Tiểu nhân, tỷ tỷ vì bảo hộ mà bị hấn hành hạ đến chết rồi!” Nhìn thấy ngôi vườn kêu la thảm thiết không ngừng, xâu thối lệ rơi đầy mặt Lương Tiểu Hữu có thể kể cho mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây.

Đúng là đến tuần tra ở đây, còn ma ni và Bách Thiên đứng trong tộc Thiên Lang Cự Nhân, bị góc đầu nhìn trúng, muốn mạnh mẽ chiếm lấy bọn họ.

Ma ni tự nhiên không nghe, nhưng đối mặt với ngôi cương cường thế, các nàng căn bản không có ý niệm phản kháng trong đầu, mắt thấy muội muội của mình sẽ bị góc đầu mà chiếm lấy, Bách Mẫn nhanh nhẹn động thân, nàng đưa ra ý nguyện phục thị ngôi, nhất định sẽ làm cho ngôi trại hài lòng.

Đồ Cương rất tự nhiên là vui vẻ, tạm thời bỏ qua chuyện liêm ngủ, mà sợi tơ của Bách Lý lại dùng máu huyết của bản thân làm môi giới, gieo xuống nguyên rửa cực kỳ ác độc trên người nó, nguyên rửa nó một khi giao hòa với nữ nhân sẽ bạo thể mà chết.

Lúc ngôi Cương phát hiện thì đã trễ, cũng trong nháy mắt hiểu ra Bách Xảo Nhu muốn bảo vệ nhôm kén, nhưng trời sinh tính cách tàn nhẫn, hấn nào có thể tha thứ cho chuyện Bách Mẫn đạt được mong muốn, trực tiếp cuồng ngược tơ Bách Mẫn mà chết.

Hơn nữa trước khi chết còn nói với Bách Lý, chờ sau khi nguyên rửa của mình được giải trừ, hấn nhất định sẽ hưởng dụng thân thể tháp nhỏ.

Nghe Lương Tiểu Điềm nói xong, hai mắt Lương Tiểu Điềm lập tức đỏ lên, mặc dù cảm tình của Bách Thiên không sâu với hấn, thậm chí không có tình cảm gì, nhưng nói thế nào thì cũng là nữ nhân của mình? Người này không ngờ lại là nữ nhân của mình? Cái này quả thực chính là tát vào mặt hấn một cái.

Lương Tiểu tức giận xông tới, không biết hấn móc từ chỗ nào ra một thanh dao mổ rỉ sắt, hung hăng đâm vào bụng heo.

Không biết thanh đao này được chế từ tài liệu gì mà có thể đâm rách thân thể ngói. Có điều, mũi đao hơi bị chậm lại, lúc đâm vào lại giống như một lưỡi cưa.

Trong miệng Bảo Cương lại lần nữa phát ra tiếng kêu bi thảm, Lương Tiểu Hữu dường như căn bản không quan tâm, trực tiếp thò hai ngón tay vào trong hốc mắt của Nguyên Anh, dùng sức kéo một phát, không ngờ lại trực tiếp móc con mắt của Hoắc Uyên ra.

Ngay sau đó, hắn dùng man lực bẻ gãy cái miệng của ngói, móc ra một cái chùy sắt màu đen, đập xuống từng cái răng của ngói sáng...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, lại là đám người Gia Cát Tư Nột, Cửu Phượng, Yêu Thích, Hồ Mô Mộng đã quen nhìn thế sự, chạy tới một bên không ngừng nôn mửa, chỉ có đôi mắt to tròn của Hắc Minh Thi Hiên nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tất cả những thứ này...

Nhìn thấy bộ dáng tò mò của bảo bảo của Hắc Minh Thi Hiên, miệng Diệp Tĩnh Vũ thì trào thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đi đến trước người nàng, che hai mắt nàng lại, nhưng không ngờ Hắc Minh Thi Hiên lại dùng sức lắc đầu, tránh thoát hai tay Diệp Tĩnh Vũ, vẫn nhìn chằm chằm vào tất cả chuyện này...

Lương Tiểu có thể tiếp tục hung ác với ngói Cương trong hai canh giờ, xương cốt trên người ngói Cương cơ hồ toàn bộ đều vỡ vụn, một phần là bị ngã vỡ nát, tuyệt đại đa số là bị Lương Tiểu đánh nát từng miếng, thân thể của người Lang Tộc thực sự quá mức cường hãn, sinh mệnh lực của bọn họ lại càng cường hãn như thế., Dù cho toàn thân trên dưới đều là vết thương, dù cho toàn thân không có chỗ nào tốt, nhưng mà ngói Cương vẫn không có dấu hiệu chết đi, không thể không nói, lúc này, sinh mệnh lực quá mạnh cũng là một loại bi ai lớn lao...

Liếc nhìn cái đã thoi thóp, nhưng trên thực tế sẽ không có cái ngói ngói chết đi, Lương Tiểu Tứ đang phát tiết lửa giận cũng đã có sát ý...

Cũng chính vào lúc này, Hắc Minh Thi Hiên vẫn luôn nhu thuận bước ra một bước, Tử Nguyệt Dao trong tay một phen, một vòng đao mang hỏa diễm màu tím chém thẳng vào thân thể ngói Cương, thân thể của hắn bị ngọn lửa màu tím bao trùm, rất nhanh liền biến thành một bãi tro tàn, một bóng sói màu bạc phóng lên trời...

Chim sặc sỡ cổ xưa thứ bảy bảy mươi lăm.

Nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên đột nhiên ra tay chém giết ngóc Cương, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Thi đều sững sờ. Chẳng lẽ tiểu nha đầu này có thù hận gì với ngôi nhà mình sao? Tại sao nàng ta lại đột nhiên ra tay? Hơn nữa nàng ta vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy, căn bản không để cho ngóc Cương tí cơ hội sống sót nào.

“Thân thể trước kia của ta chính là bị hấn phá hủy!” Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, Hắc Minh Thi Hiên mở miệng giải thích, đôi mắt màu tím to lớn chớp chớp.

Mọi người tự nhiên, nguyên lai còn có trải nghiệm như vậy, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên, tựa hồ nàng chính là một hồn phách, hay là tỷ tỷ của nàng Hắc Minh Anh thuần khiết giúp nàng đúc lại nhục thể, vào lúc ấy bọn họ đã gặp được vị tiểu nhân thần bí kia.

Đi tới trước mặt Hắc Minh Thi Hiên, sờ sờ đầu cô, dùng giọng nói dịu dàng hỏi: “Nói cho ca ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kỳ thật cũng không có gì, năm đó ta theo đại tỷ đi tham gia thịnh hội của lục đại vương tộc trẻ tuổi Ma giới, hấn đùa giỡn đại tỷ, bị đại tỷ hung hăng giáo huấn một trận, trong lòng hấn vẫn canh cánh trong lòng, về sau lúc ở Huyền Ma sâm lâm, hấn cố ý dẫn tới một đám Thiên Tinh thú, còn mình lại bỏ trốn mất dạng., Ta và đại tỷ liều mạng chém giết, lúc này mới giết ra một con đường máu, lúc ấy ta còn nhỏ, thân thể bị triệt để đánh tàn phế, căn bản không thể khôi phục, vẫn là phụ vương dùng Thiên Ma phân thân đại pháp hút hồn phách của ta từ trong bộ thân thể kia ra ngoài, lúc này mới bảo trụ được tính mạng của ta!” Hắc Minh Thi Hiên lẩm bẩm nhỏ bé, nhẹ giọng nói.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, đại đa số hồn phách Ma tộc dung hợp với thân thể, thân thể chết, thần hồn vỡ nát. Khi hắn biết Hắc Minh Thi Hiên là Ma tộc, hắn vẫn rất tò mò vì sao hồn phách của nàng lại tồn tại độc lập, nguyên lai là cao thủ cấp bậc Ma Vương dùng phân thân đại pháp tách ra.

Sức mạnh mà cao thủ cảnh giới Ma Vương sở hữu quả nhiên không thể tùy ý phỏng đoán được.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của Hắc Minh Thi Hiên, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, đây có lẽ là lý do nàng muốn giết ngóc Cương Cương, nhưng tuyệt đối không phải là lý do duy nhất.

“Thi Hiên, nói cho ca ca biết, người giết ngóc Cương sẽ mang tới hậu quả gì?”

“Hậu quả gì? Có hậu quả gì không?” Hắc Minh Thi Hiên tò mò nhìn về phía Diệp Tĩnh.

“Ca ca thích thành thật là Thi Hiên, nói cho ca ca biết, giết hắn, rốt cuộc sẽ gặp phiền toái gì?” Nhìn thấy đôi mắt không ngừng lấp lóe của Hắc Minh Thi Hiên, Diệp Tĩnh Vũ càng thêm xác định nàng có nguyên nhân khác.

“Thật sự không có phiền toái gì cả, không phải chỉ là giết một cái ngóc thôi sao, lúc trước nếu không phải hắn chạy rất nhanh, ta đã sớm giết hắn rồi!” Hắc Minh Thi Hiên lại ra sức lắc đầu.

“Thi Thi không nghe lời, người còn không nói thật, ca ca muốn tức giận!” Nhìn thấy Hắc Minh Thi Hiên có chết cũng không thừa nhận, mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức đen lại.

Chứng kiến bộ dạng Diệp Tĩnh Vũ tức giận, trên mặt Hắc Minh Thi Hiên lộ ra vẻ ủy khuất, đôi tay nhỏ bé càng dùng sức nắm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, lắc lắc mạnh.

“Đại ca ca, ca đừng tức giận mà, Thi Thi nói cho huynh là được mà...”

“Ha ha, lúc này mới ngoan, nhanh nói cho ca ca...” Diệp Tĩnh Vũ cung chiêu cái mũi của Hắc Minh Thi Hiên, ra vẻ đang lắng nghe. Đám người Lương Tiểu Song cũng dựng thẳng lỗ

tai lên, bọn họ đều rất muốn biết Hắc Minh Thi Hiên còn có nguyên nhân gì mà giết ngóc đầu lên.

“Kỳ thật trên người của ngóc Cương có lạc ấn của Ma Vương Áo Cổ Thác Đình, chính là Lang Ảnh màu bạc vừa rồi, một khi ngóc phòng bị giết, đạo lạc ấn kia mặc dù không thể cứu được hắn, nhưng lại có thể ghi chép tất cả sự tình phát sinh, Ma Vương Áo Cổ Thứ Đình cũng biết ai giết hung sát của con trai hắn, không chỉ trong cơ thể hắn có lạc ấn, phàm là người trực hệ của Bát Đại Vương tộc đều có!” Hắc Minh Thi Hiên nhỏ giọng nói.

Nghe xong lời nói của Hắc Minh Thi Hiên, tất cả mọi người đều cảm động, nàng sở dĩ đánh giết ngóc Cương Cương, cũng chỉ muốn nói cho Áo Cổ Uyên Đình biết hung thủ sát hại con mình là nàng ta mà thôi, không có bất kỳ quan hệ gì với những người khác.

“Nha đầu ngóc, như vậy không phải ngươi đem phiền toái mò lên người người sao?” Diệp Tĩnh Vũ rất cưng chiều vuốt vuốt tóc Hắc Minh Thi Hiên, nhưng trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Lương Tiểu bên cạnh cũng cảm động, không nghĩ tới bình thường tiểu nha đầu này tùy tiện như vậy, nhưng trong những chuyện này lại cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Chẳng qua vừa nghĩ tới chuyện vốn nên là của mình lại rơi vào tay một cô bé, trong lòng của hắn lại cảm thấy khó chịu.

“Cha ta cũng là Ma Vương, cho dù có biết ta giết tên khốn kia cũng sẽ không dễ dàng gây sự với ta đâu!” Khóe miệng Hắc Minh Thi Hiên hơi nhếch lên, nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng nhỏ trắng tinh.

Nhìn thấy nụ cười của Hắc Minh Thi Hiên ngày đó, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Lương Tiểu, hoặc là những người khác, đều là một trận cảm thán, ai nói Ma tộc vô tình, ai nói Ma tộc vô nghĩa? Trẻ con như vậy, đã hiểu làm sao bảo vệ người bên cạnh.

“Thơ Thi, nhớ kỹ một câu của ca ca, từ nay về sau, ngươi không chỉ có phụ vương bảo vệ ngươi, ngươi còn có đại ca ca,

chỉ cần có ca ca ở đây, không có bất kỳ người nào có thể thương tổn đến ngươi, coi như là Âu Cổ Ất Đình tự mình đến đây, ca ca cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hấn làm tổn thương ngươi!” Nhanh chóng ôm Tiểu Thi Hiên vào lòng, hai tay vuốt mái tóc nàng, Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc nói.

Đây là lời thề của hấn, không chỉ phát ra lời thề với Tiểu Thi Hiên, mà còn là thề với tất cả mọi người bên cạnh hấn. Hấn muốn trở nên cường đại hơn, hấn phải bảo vệ bọn họ, bảo vệ bọn họ thật tốt, tuyệt đối sẽ khiến người bên cạnh bị thương nửa điểm...

Hắc Minh Thi Hiên chôn đầu mình trong ngực Diệp Tĩnh Vũ, rất hưởng thụ vuốt ve Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt nàng cũng nở ra nụ cười xán lạn.

Đại ca ca, Tiểu Thi Hiên cũng không cho phép bất cứ ai thương tổn huynh.

Trong lòng Hắc Minh Thi Hiên cũng thề thốt.

Lúc Diệp Tĩnh Vũ đang ôm Hắc Minh Thi Hiên, trong vòng tròn Lôi Trạch ở khu vực trung tâm Ma tộc, thuộc về lãnh địa Lang tộc, có một ngọn núi cao cực lớn tản ra ánh sáng bạc, đứng sừng sững trên một pho tượng Ngân Lang cực lớn cao hơn ngàn trượng.

Trong miệng pho tượng Ngân Lang cực lớn, một nam tử tướng mạo nhả nhặn, dáng người mỏng manh đang vận động trên người một nữ tử tuyệt mỹ dáng người ngạo mạn, kết quả chỉ kéo dài chưa tới một phút, thân thể nam tử đã run rẩy một trận.

Nữ tử kia rất là kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía nam tử, vì sao ngày thường ở phương diện này cường đại đến cực điểm bệ hạ hôm nay lại không chịu nổi như vậy chứ? Người ta còn vừa mới có chút cảm giác chứ?

Nữ tử muốn đặt câu hỏi, nhưng chợt phát hiện hai mắt nam tử là một mảnh huyết hồng, một cỗ khí tức hung lệ tàn bạo từ trên người hấn phát ra...

Lần thứ bảy trăm sáu mươi, Ma quân thứ mười.

“Bệ hạ? Làm sao vậy?” Nữ tử cẩn thận hỏi một câu.

“Vưu Cương đã chết rồi...” Nam tử gần như là nghiêng rằng nghiêng lợi thốt ra mấy chữ này...

“A...” Trong mắt nữ tử hiện lên vẻ kinh hãi, sao có thể như vậy được?

“Bệ hạ, chuyện này sao có thể chứ? Con trai mà bệ hạ ưa thích nhất là ở Ma giới này, có ai dám mạo hiểm đắc tội với bệ hạ giết hại ngọc Cương đâu?” Khuôn mặt nữ tử tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Là tiểu nha đầu Hắc Minh gia kia!” Nam tử chính là Ma Vương của Lang tộc Cổ Hồng Đình, tiếp nhận đạo lạc ấn kia, hẳn rất là phần nộ nói.

“Nàng? Tuy rằng nàng rất thần bí, thực lực rất có thể còn trên cả tỷ tỷ của nàng, nhưng tuyệt đối không có khả năng đạt tới cửu phẩm. Bên cạnh ngôi Cương còn có Y Long, hẳn là một trong thập đại Ma quân trong tay bệ hạ, nha đầu của Hắc Minh gia kia làm sao có thể gây tổn thương cho Phàm Uyên điện hạ?”

“Ta cũng rất nghi hoặc, có điều người cuối cùng đánh chết tiểu nha đầu kia chính là Viêm Hủy Diệt của Bảo Viên, Hắc Minh Bá. Lần trước con của ta chỉ là để cho con gái ngươi chịu chút ủy khuất, ngươi đã bảo ta bồi thường ngươi nhiều như vậy, lần này con gái ngươi giết con trai ta rồi., Ta thấy ngươi nói thế nào với ta!” Âu Cổ Hồng Đình lạnh lùng hừ một tiếng, lại nhắc nữ tử lên rồi bay lên không trung, mà lúc này pho tượng Ngân Lang kia cũng bắt đầu rạn nứt, mấy nén bạc đáng giá không chỉ rơi từ trên người Ngân Lang xuống, cuối cùng lộ ra một con Ngân Lang thật sự dài chừng một ngàn trượng, một con Ngân Sắc Cự Lang cao tới tám trăm trượng.

Âu Cổ Ất cứ thế vịn nữ tử kia lên đầu Ngân Lang, con Ngân Lang này thật sự quá lớn, thân thể của Âu Cổ Ất Đinh rơi ở phía trên, giống như rơi vào một mảnh thảo nguyên lông tơ.

“Ngao ô ô...” Ngân Lang cực lớn ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể hóa thành một đạo lưu quang màu bạc, phóng lên tận trời, bay thẳng về lãnh địa của Tử Viêm Ma tộc phương Bắc.

Ở phía dưới ngọn núi lớn này, vô số sói tru tận mắt thấy sói lớn màu bạc phóng lên trời, từng con đều lộ vẻ kinh hãi, chuyện này là như thế nào? Đó không phải là thần tượng của Lang Thần Sơn sao? Tại sao đột nhiên sống lại?

Chỉ có những người sói kia tuổi tương đối lớn mới biết rõ, con sói bạc này chính là tọa kỵ của bộ hạ, bất quá cũng là từng người lộ ra vẻ kinh hãi. Đã nhiều năm như vậy, con sói bạc này vẫn chưa hề di chuyển, vẫn luôn hóa thành pho tượng bảo hộ núi Lang Thâm, hôm nay sao lại đột nhiên phá không mà đi, chẳng lẽ bộ hạ của mình đã xuất hành rồi sao?

Chín tên Ma quân cứu phẩm còn lại của Lang Thần Sơn cơ hồ là tụ tập đầu tiên trên đỉnh núi Lang Thần Sơn, nhìn cự lang màu bạc đã phá không đi xa, trong mắt từng người đều là vẻ mờ mịt.

“Các ngươi có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Khiến bộ hạ tức giận như vậy?” Trong đó Ma quân Cứu phẩm Long Tử là người có thực lực mạnh nhất, Long Tử mở miệng nói.

Hắn là người mạnh nhất trong tộc lang tộc, ngoại trừ Ma Vương Áo Cổ Điều Đinh ra, bản thân đã có thực lực vô hạn tiếp cận Ma Vương.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, bọn họ đều đang tu luyện ở lãnh địa của mình, bỗng nhiên cảm nhận được cự lang phóng lên trời, lập tức chạy tới, nhưng bộ hạ của mình đã sớm mất tung tích, nào biết xảy ra chuyện gì.

“Tử Nhi, ngươi đang trầm tư gì đó?” Long Tử Mộc bỗng nhiên chú ý tới một nữ tử mặc quần lụa màu tím bên cạnh.

Nàng gọi Tử Nhi là cao thủ thứ hai dưới trướng Ngao Cổ Lạp, thực lực chỉ dưới Long Tử Mộc, thậm chí nếu hắn toàn lực xuất thủ, cho dù là Long Tử Mộc cũng phải nhượng bộ lui

binh. Bởi vì mẫu thân của nàng chính là người của Tử Viêm tộc, nàng không chỉ có huyết mạch của người sói, mà còn có huyết mạch của Tử Viêm tộc, cho nên ngoại trừ đặc thù của Lang tộc, hẳn còn có loại Viêm Ma tộc hủy diệt.

Cũng bởi vì huyết mạch của nàng không đủ thuần khiết, ngoại trừ Long Tử và Ma quân khác ở bên ngoài đều xem thường nàng, nếu không phải thực lực của nàng quá mạnh, lại được áo nghĩa Cổ Điều Đình trọng dụng, sớm bị Ma quân khác đánh chết.

“Phương hướng bệ hạ đi hẳn là hướng Tử Viêm tộc!” Tử Nhi không để ý đến ánh mắt khác thường của những người khác, lạnh lùng nói.

“Tử Viêm tộc? Bệ hạ tới Tử Viêm tộc làm gì?” Long Tử Mộc nghi hoặc. Tuy nói giữa Bát Đại Vương tộc Ma giới và Bát Đại Vương tộc đều có qua lại với nhau, thế nhưng giữa Bát Đại Ma Vương lại rất ít khi gặp mặt, mỗi người trong bọn họ càng không thể không đi tới lãnh địa của Ma Vương khác.

“Người nên đi hỏi bệ hạ!” Tử Nhi hừ lạnh một tiếng.

“Tử Nhi, chú ý ngữ khí của người!” Vừa nghe Tử Nhi nói với Long Tử Mộc lạnh như băng như vậy, Ma Quân thứ năm đứng hàng thứ năm Sương lạnh lùng cười lạnh một tiếng, nàng là nữ ma quân duy nhất trong số mười đại ma quân dưới trướng Âu Cổ Điều Đình, khác với Tử Nhi, trong cơ thể nàng là huyết mạch Lang tộc thuần túy nhất, quan hệ với những Ma quân khác vẫn luôn rất tốt.

“Hừ...” Đôi mắt với tiếng quát tháo như bụi phấn quát tháo, Tử Nhi hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó quay người bay xuống dưới, căn bản mặc kệ mấy đại Ma quân khác.

“Tử nhi, người định đi đâu?” Nhìn thấy Tử Nhi cứ như vậy bay đi, Long Tử Mộc lại mở miệng kêu lên.

“Bệ hạ nếu như không triệu kiến ta, vậy sẽ không còn chuyện của ta nữa, ta còn ở lại chỗ này làm gì?” Thanh âm Tử Nhi truyền tới, mà thân ảnh của nàng cũng đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

“Ha ha, con tiện nhân kia vốn là bất đồng với chúng ta? Long Tử Mộc, người hà tất phải nói gì với cô ta?” Thấy dáng vẻ Long Tử Mộc Dục Ngôn lại thôi, Hồng Phong xếp hạng ba lại cười lạnh một tiếng.

Vốn dĩ hắn là cao thủ xếp thứ hai trong tộc người sói, nhưng vì Tử Nhi xuất hiện, hắn lại chỉ có thể lui thứ ba, điều này làm cho trong lòng hắn vẫn canh cánh trong lòng đối với Tử Nhi.

Long Tử Mộc nhìn vẻ mặt đồ kỵ của Hồng Phong, lại nhìn vẻ mặt khinh bỉ của người khác, nhẹ nhàng lắc đầu, muốn đứng dậy rời đi, một bóng người lại từ trên trời bay xuống, dĩ nhiên là nữ tử tuyệt mỹ vừa rồi giao hòa với Âu Cổ Điều Đình.

“Bái kiến Thanh Nhã Lâm đại nhân!” Nhìn thấy nữ tử này xuất hiện, tám vị Ma quân ở đây đồng thời quỳ xuống lạy, đây chính là nữ tử mà bộ hạ yêu thương nhất, thực lực bản thân vô hạn tiếp cận Ma Vương, bọn họ không thể không tôn kính.

“Các người đứng dậy hết đi, Long Tử - Mộc, Hồng Phong, phần rơi, Lam Nguyệt, bốn người các người nhanh chóng tiến về thảo nguyên riu rít, bắt tiểu công chúa Hắc Minh Thi Hiên của gia tộc Hắc Minh về!” Thanh Nhã Lâm gật đầu nhẹ, từ tốn nói.

“A... Đại nhân, nàg...” Đám người Long Tử Mộc sửng sốt, đang định đặt câu hỏi thì bị Thanh Nhã Lâm ngắt lời.

“Đây là mệnh lệnh của bộ hạ, mau đến đó!” Thanh Nhã Lâm lạnh lùng hừ một tiếng, đám người Long Tử Mộc không dám nói thêm gì nữa, lĩnh mệnh mà đi...

Giao dịch lần thứ bảy mươi bảy của Ma Vương.

Phía bắc vòng tâm Ma giới là một địa phương mà tất cả Ma tộc đều không muốn tới gần, nguyên nhân không có gì khác, nơi này khắp nơi đều là nham thạch nóng chảy không ngừng phun trào, thỉnh thoảng lại có ngọn lửa từ trong đất bốc lên, còn có thiên hỏa màu tím từ trên trời rơi xuống, rơi vào trên vùng đất này.

Nơi này không có ngọn núi dư thừa, chỉ có một ngọn núi được nói là ngọn núi cao nhất Ma giới, Cô Thiên Phong.

Cả ngọn núi đều bị ngọn lửa màu tím bao trùm, mà ngọn núi này nham thạch cũng cực kỳ kiên cố, bị ngọn lửa màu tím cao mấy vạn độ này thiêu đốt mấy ngàn vạn năm, vậy mà không có chút dấu hiệu tan rã nào.

Từ xa nhìn lại, cả tòa Cô Thiên Phong chính là một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, nhuộm toàn bộ bầu trời thành một mảnh màu tím, lời đồn cổ xưa, bầu trời Ma giới sở dĩ là màu tím, cũng là vì bị ngọn lửa trên ngọn núi này soi sáng.

Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn đại, dù sao ma giới cũng có lúc trời tối, mà ngọn lửa trên Cô Thiên Phong vẫn không dừng lại.

Cũng bởi vì ngọn núi này mà khiến cho vùng đất này trở thành nơi duy nhất trong Ma giới không có bóng tối, quanh năm suốt tháng đều bị ánh sáng tím chiếu rọi.

Cũng bởi vì ngọn núi lửa này, cùng với dung nham nóng chảy xung quanh, làm nhiệt độ nơi này tăng lên gấp trăm lần so với các nơi khác, khắp nơi đều là hỏa diễm không ngừng phun trào, cho dù thân thể Ma tộc cường hãn, cũng không cách nào thừa nhận nhiệt độ cao như vậy.

Nhưng ở đây lại là Tử Viêm tộc, một trong những chủng tộc cường đại nhất Ma giới.

Vô số Tử Viêm Ma tộc sinh hoạt trên một mảnh đất lớn vĩnh viễn không bao giờ tối.

Giờ phút này, phía dưới Cô Thiên Phong, có một sơn động thật lớn được nhân công đào boring, nói là sơn động, kỳ thật rất không thỏa đáng, bởi vì bất kể kích thước hang động này, hay là đồ trang trí chung quanh đều không có nửa điểm quan hệ với sơn động.

Nơi này là cung điện Hắc Minh Bá của Tử Viêm Ma Vương Hắc Ám, cả tòa Cô Thiên Phong đều là cung điện của hắn, cửa lớn cung điện chính là nơi điêu khắc vô số Ma Thần chung quanh, tất cả đều bị lửa tím bao phủ.

Đi vào, sẽ phát hiện toàn bộ vách núi đều phun ra ngọn lửa màu tím, cho dù là mặt đất cũng không ngừng bốc lên ngọn lửa, căn bản không cần phải tận lực điêu khắc cái gì, những ngọn lửa này liền hóa thành đồ án đẹp nhất thế gian.

Nơi đây, chính là tồn tại giống như đang mơ của quốc gia, điều kiện tiên quyết là thân thể của người có thể chịu được nhiệt độ này.

Chỉ là nhiệt độ ở cửa lớn đã hơn mười vạn độ, càng đi vào bên trong, nhiệt độ càng cao. Đến cuối cùng, coi như là người của Tử Viêm tộc, không đạt tới thực lực nhất định cũng đừng hòng tiến vào, đừng nói tới những Ma tộc khác. Cho nên, Tử Viêm Ma Cung cũng là nơi người của toàn bộ Ma giới không muốn bước vào nhất.

Giờ phút này, trong ma cung, Hắc Minh Bá mặc một bộ đồ bào màu tím, trên đồ bào thêu đầy hỏa diễm cứ như vậy ngồi trên bảo tọa phun ra hỏa diễm màu tím.

Phía dưới gã còn đứng một nam tử toàn thân mặc chiến giáp màu lửa đỏ, gã có một đầu màu đỏ lửa, toàn bộ dựng thẳng lên, giống như một đoàn liệt diễm hùng hực thiêu đốt, nam tử khuôn mặt cũng rất anh tuấn, anh tuấn tà dị.

Đúng vậy, người này chính là Viêm Sâm Húc, kẻ đã bị thập nhị Thiên Vu của Diệp Tĩnh Vũ diệt sạch đại trận lúc trước.

Cho dù đối mặt với Tử Viêm Ma Vương cường đại nhất Ma giới, khuôn mặt của Viêm Sâm Húc vẫn giữ nguyên nét mặt

lãnh đạm, căn bản không có nửa điểm sợ hãi cùng với tối thiểu là tôn kính.

“Những gì người nói đều là thật?” Tử Viêm Ma Vương Hắc Minh Bá căn bản không để ý tới thái độ của Viêm Sâm Húc, chỉ là trong mắt lóe lên thần sắc khó tin.

“Đương nhiên là thật, nếu không người cho rằng sẽ tới vào lúc này sao?” Viêm Sâm Húc nhàn nhạt nói, ngay vừa rồi, hắn đem toàn bộ những gì mình gặp phải nói cho Hắc Minh Bá nghe, đặc biệt là tình huống viên hỏa linh châu kia bị cắn nuốt tử mị.

Hắc Minh Bá Vương nhẹ gật đầu, Viêm Sâm Húc chính là thiên tài hiếm có trong vạn năm khó gặp của Viêm Ma tộc, cũng là tồn tại có khả năng thăng cấp lên Ma Vương nhất, thực lực của hắn đã tiếp cận Ma Vương vô hạn, chỉ cần chờ Hỏa Linh châu hoàn toàn thành hình là được., Luyện hóa nó thành pháp bảo thật sự của mình, không quá ba năm đã có thể trở thành Ma Vương, theo lý thuyết hắn phải một tác cũng không rời Hỏa Linh châu mới đúng, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện ở chỗ này, chỉ có thể nói rõ Hỏa Linh châu thật sự bị đoạt mất.

“Ta cần sự giúp đỡ của người!” Thấy Hắc Minh Bá gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, Viêm Sâm Húc cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp chứng minh mục đích lần này của mình.

“Hỏa Linh Châu đã bị hủy, cho dù ta ra tay, cũng không có cách nào giúp người lập tức trở thành Ma Vương!” Hắc Minh Bá lắc đầu, cũng không lập tức đáp ứng lời của Viêm Sâm Húc.

“Không, Hỏa Linh châu mặc dù bị hủy, nhưng toàn bộ đã biến thành lực lượng của thứ kia. Chỉ cần người giúp ta đánh tan nó, ta có thể thừa cơ hấp thu lực lượng của Hỏa Linh châu, từ đó trở thành Ma Vương!” Viêm Sâm Húc tiếp tục nói.

“Người vừa mới nói, hắn một tát liền có thể đánh bại người, đây rõ ràng là tồn tại cấp bậc Ma Vương, ta cũng không nắm chắc có thể đánh bại hắn!” Hắc Minh Bá tiếp tục nói.

“Tuy thực lực của hắn rất mạnh, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một con quái vật được pháp trận triệu hồi ra, tuy nói lực lượng

một đòn có tiêu chuẩn Ma Vương, nhưng tuyệt đối không có lực lượng ẩn chứa của Ma Vương, nếu không ngày đó hẳn đã đủ để giết chết ta rồi!” Viêm Sâm Húc từ tốn nói.

“Ý của ngươi là?” Hắc Minh Bá lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý.

“Ta hoài nghi lực lượng của hắc hoàn toàn là người điều khiển đại trận, mặc dù ta không thấy rõ thực lực của hắc, nhưng tuyệt đối không thể đạt tới cảnh giới Ma Vương, cho nên chỉ cần ngươi ra tay, nhất định có thể đánh tan quái vật kia!” Viêm Sâm Húc khẳng định nói.

“Được rồi, nếu như vậy, ta sẽ thay ngươi ra tay một lần, bất quá nhớ kỹ chuyện ngươi đã hứa với ta!” Hắc Minh Bá gật đầu nhẹ.

“Yên tâm, chỉ cần ta thành tựu vị trí Ma Vương, ta lập tức cưới Hắc Minh Anh Dung trở thành thê tử của ta! Nếu như ngươi không ngại, ta thậm chí có thể cưới cả tiểu nữ nhi của ngươi về nhà!” Viêm Sâm Húc thản nhiên nói, trong mắt hắc không hề có chút cảm tình nào, thậm chí không có chút tham niệm nào.

“Ha ha, tương lai của nha đầu Thi Hiên kia ngay cả ta cũng không thấy rõ, ngươi cưới nàng? Ha ha, Viêm Sâm Húc, ngươi đừng quá đánh giá cao mình, anh tuấn có lẽ không bằng ngươi, nhưng thành tựu sau này của Thi Hiên tất sẽ hơn ngươi!” Hắc Minh Bá không tức giận, chỉ cười khinh thường.

“Hừ...” Đôi mắt với sự cười nhạo của Hắc Minh Bá, Viêm Sâm Húc chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Hắc Minh Bá, tên khốn kiếp nhà ngươi, mau ra đây cho ta!” Ngay lúc này, một âm thanh cực lớn từ bên ngoài truyền vào, khiến ngọn lửa xung quanh nhộn nhạo một hồi.

Hắc Minh Bá và Viêm Sâm Húc sững sờ, có ai dám gọi thẳng tục danh Hắc Minh Bá như vậy?

“Ha ha, hóa ra là con sói con kia, hắc chính là người đầu tiên mà ngươi muốn giết sau khi trở thành Ma Vương, ngươi không ngại cùng ta ra ngoài gặp hắc chứ?” Nhưng sau đó, trên mặt Hắc Minh Bá hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

“Đương nhiên không ngại!” Viêm Sâm Húc lạnh lùng nói, một luồng chiến ý đã bộc phát từ trên người hắn...

Chương thứ 778 gặp mặt Ma Vương.

Bên ngoài Cô Thiên Phong, con Ngân Lang to lớn đang chiến đấu trong hư không, đôi mắt với Thương Diễm màu tím cao tới mấy vạn độ, nó vốn dĩ sợ lửa lại vui vẻ không sợ hãi.

Âm Uyên Đình một thân trường bào màu bạc đứng trên chóp mũi của nó, đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Hắc Minh Bá và Viêm Sâm Húc đi ra từ Tử Viêm Ma Cung và đi theo bên cạnh Hắc Minh Bá.

“Ha ha, Âu Cổ Điều Đình, tên tiểu tử nhà ngươi không ở lại lãnh địa của mình làm gì?” Hắc Minh Bá nở nụ cười ha ha, không thèm để Âu Cổ Điều Đình trước mắt vào mắt chút nào.

Tuy rằng tất cả mọi người đều là Ma Vương, thế nhưng giữa Ma Vương cũng có chênh lệch thực lực, thời điểm Âu Cổ Hồng Đình trở thành Ma Vương, Hắc Minh Bá đã làm Ma Vương mấy ngàn năm, Âu Cổ Hồng Đình ở trước mặt hẳn tự nhiên tính là vẫn bối.

“Hắc Minh lão đầu, tiểu nữ nhi ngươi giết con trai của ta, món nợ này nên tính như thế nào?” Rất nhanh liền nhìn về phía Hắc Minh Bá, Âu Cổ Uyên Đình lạnh lùng nói ra.

“A? Giết con trai của ngươi?” Hắc Minh Bá đầu tiên là sửng sốt, nhưng sau đó lại lộ ra một nụ cười thú vị: “Con của ngươi nhiều như vậy, chết bao nhiêu người có quan hệ gì?”

“Ngươi...” Âu Cổ Điều Đình tức giận, cái gì mà con mình nhiều như vậy, chết bao nhiêu người có quan hệ? Không sai, bởi vì quan hệ tình yêu của mình, con trai mình có nhiều hơn một chút, nếu như thật sự chết là con trai khác, mình cũng sẽ không tức giận như vậy, thế nhưng người bị giết lại là ngòi mà mình yêu nhất, hẳn chính là tồn tại có khả năng tấn thăng Ma Vương nhất trong Lang tộc, bây giờ lại bị giết, hẳn làm sao không giận chứ.

“Ta cái gì mà ta? Chẳng lẽ không phải như vậy sao?” Hắc Minh Bá thản nhiên cười cười, lại không có chút ý tứ mời Âu Cổ Điều Đình tiến cung điện của mình ngồi một chút.

Tên này chết con trai, đúng là thời điểm tức giận ngất trời, mặc dù bản thân không sợ hấn, thế nhưng vạn nhất trong chốc lát đánh nhau phá hỏng cung điện của mình, tổn thất này có thể tìm ai bồi thường đây?

“Cô ta đang chém giết ở góc Cương, Hắc Minh Bá, đó chính là đứa con mà ta yêu thương nhất!” Âu Cổ Hồng gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

“A? Thì ra là hấn, đúng là đáng tiếc, đáng tiếc, nghe nói trong cơ thể hấn có phong ấn một đầu Lang Thần tinh huyết, chỉ cần thực lực của hấn đạt tới cửu phẩm, liền có thể thuận lợi cởi bỏ phong ấn, tấn thăng lên cảnh giới Ma Vương, hiện tại cứ như vậy mà chết, đúng là đáng tiếc, nhưng lần trước hấn suýt chút nữa hại con gái ta vẫn lạc, hiện tại con gái ta giết chết, cũng không phải là báo ứng nhân quả sao?” Hắc Minh Bá cười nhạt một tiếng.

“Ngươi...” Vốn lúc nghe được mấy câu trước của Hắc Minh Bá chủ, lửa giận của Âu Cổ Điều Đình đã dập tắt rất nhiều, tuy nói là con mình, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không vì một đứa con trai khai chiến toàn diện với Tử Viêm tộc, chỉ cần Hắc Minh Bá chịu nhận sai, sau đó bồi thường cho mình một tài nguyên cực lớn, như vậy điểm này cũng không tính là gì, nhưng câu nói cuối cùng của Hắc Minh Bá đã hoàn toàn chọc giận hấn.

“Đúng rồi, con gái lớn của ta một mực tu luyện trên Cô Thiên Phong, con gái nhỏ cũng một mực du lịch ở bên ngoài, hiện tại hấn là tại thảo nguyên rét riu rít lớn, ta không rõ, nàng làm sao lại chạy tới Lang tộc các ngươi để giết con trai của ngươi đây?” Không đợi Ân Cổ Uyên Đình phát tiết ra lửa giận, Hắc Minh Bá lại lần nữa nói.

“Hừ, nhi tử của ta thay ta đi tuần tra Thiên Lang Cự Nhân trong rừng rậm Thiên Tuyết, không biết vì nguyên nhân gì mà lại bị con gái ngươi mai phục, cuối cùng bị nữ nhi của ngươi giết chết!” Âu Uế Túc Đình tiếp tục hừ lạnh nói.

“A? Chẳng lẽ con trai ngươi ra ngoài tuần tra, ngươi lại phái cao thủ bảo vệ sao? Tiểu tử của ngói Cương kia mặc dù rất có thiên phú, lại nhận được tinh huyết của Lang Thần, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một Ma quân cấp sáu mà thôi? Ngươi yên tâm để nó đi tuần tra vậy sao?” Trên mặt Hắc Minh Bá hiện ra ý cười như có như không.

“Hừ, ai nói ta không phái cao thủ, thậm chí ta còn phái Y Long bên cạnh ra nữa!” Âu Cổ Hồng tiếp tục hừ lạnh.

“Y Long là một ma quân cứu phẩm hàng thật giá thật a, ngươi cảm thấy con gái nhỏ của ta có thực lực đánh chết một ma quân cứu phẩm, sau đó lại diệt trừ con ngươi?” Hắc Minh Bá cười nhạt nói.

“Cái này...” Trong Bát đại Vương tộc, cao thủ trẻ tuổi có thể đạt tới cấp sáu đã có thiên phú tương đương, ngẫu nhiên có vài người đạt tới cấp bảy, là thiên tài trong thiên tài. Có lẽ ngoại trừ Tu La tộc hoặc Ma Long nhất tộc, những Vương tộc khác có lẽ không thể có cao thủ cấp chín trở lên mới đúng, Hắc Minh Thi Hiên kia cũng tuyệt đối không có khả năng.

Đây là điều hắn nghi hoặc, nhưng rõ ràng hắn chứng kiến Hắc Minh Thi Hiên ra tay chém giết ngóc Cương Cương, tin tức mà lạc ấn truyền về tuyệt đối không phải giả, làm sao giải thích đây?

Chẳng lẽ Y Long không có ở bên cạnh cái ngói nhà này? Nhưng chuyện này không có khả năng a, mình đã từng ra lệnh, bất kể là tình huống gì, hắn cũng tuyệt đối không thể rời khỏi bên người của khu vực ngói này, trừ phi hắn chết, nếu không tuyệt đối không có khả năng bỏ lại một mình của khu vực này.

“Ha ha, Âu Cổ Điều Đình, ta nghĩ đây chỉ là một hiểu lầm, ngươi cảm thấy thế nào?” Nhìn thấy bộ dáng của áo nghĩa Cổ Uẩn Đình, Hắc Minh Bá lại cười cười lần nữa.

“Hiểu lầm? Đó là tin tức ta lưu lại dấu ấn tinh thần trong cơ thể con trai ta truyền về, điều này sao có thể là hiểu lầm? Hắc Minh Bá, bất kể thế nào, ngươi cũng phải cho ta một câu trả lời rõ ràng!” Áo Cổ Sâm Đình nghĩ không ra, dứt khoát không

nghĩ nữa, ngược lại điều mình thấy chính là Hắc Minh Thi Hiên một đao chém chết con trai của mình, đây là không sai.

“Công đạo? Người muốn ta cho người một câu trả lời nào?” Giọng nói của Hắc Minh Bá vẫn vang vọng khắp nơi...

“Đưa tiêu nữ nhi của người cho ta, tùy ý để ta xử lý!” Thái độ của Âu Cổ Ất Đình cứng rắn nói.

“Người cảm thấy có thể sao?” Hắc Minh Bá tràn đầy nụ cười lạnh, gia hỏa này không phải bị sốt đấy chứ? Đừng nói chỉ là một cái áo nghĩa cổ, cho dù Tu La Vương đến đây, cũng đừng mơ tưởng ra mệnh lệnh cho mình làm chút chuyện gì.

“Có gì mà không thể chứ, ta đã phái tứ đại Ma quân của ta tới thảo nguyên Bàn La Đại Bàn rồi, ta nghĩ không bao lâu nữa, con gái người sẽ rơi vào tay của ta mất!” Khuôn mặt luôn căng cứng của Âu Cổ Ất Đình bỗng nhiên nở nụ cười nhạt.

“Ân Cổ Ất Đình, người muốn chết phải không?” Vừa nghe thấy Úc Cổ Điều Đình vậy mà đã phái người đến bắt con gái của mình, thanh âm Hắc Minh Bá lập tức lạnh xuống, thậm chí theo thanh âm của hắn lạnh như băng, Tử Viêm của Cô Thiên Phong cũng nhỏ đi một chút, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống không ít.

“Ha ha ha, người cho rằng ta lại sợ người chắc?” Cảm nhận được sự tức giận của Hắc Minh Bá, Âm Cổ Hồng lập tức cười ha ha, cười đến đắc ý như vậy.

Nhìn thấy nụ cười ngông cuồng của Âu Cổ Lạc, ngọn lửa trên người Hắc Minh Bá bỗng phun ra, trực tiếp cách không đánh một chiêu về phía Âu Cổ Hồng Đình...

Chương thứ bảy mươi chín xuất chinh.

Khóe miệng của Âu Cổ Ất Đình vẫn nhếch lên nụ cười, đối mặt với một chưởng toàn lực của Hắc Minh Bá, hắn cũng đánh ra một chưởng, ma lực trong cơ thể bộc phát toàn diện, mà con cự lang kia tựa hồ cảm nhận được tâm ý của Âu Cổ Ất Đình, bộ lông toàn thân cũng lập tức dựng đứng lên.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, tử sắc hỏa diễm cùng ngân sắc quang mang trùng trùng điệp điệp va chạm vào nhau, vậy mà phát ra bạo tạc to lớn, lực lượng cuồng bạo thổi cho hỏa diễm chung quanh không ngừng lay động, nhưng là trừ điều đó ra, cũng không tạo thành bất luận phá hư hiện trường nào.

Mà Âu Cổ Điều bị một chưởng đánh bay ra ngoài, Hắc Minh Bá cũng bị chấn động liên tục lui về phía sau, hai người thoát nhìn thế lực ngang nhau.

“Ta đã nói rồi mà, tại sao ngươi lại can rờ như thế chứ, thì ra là tu vi đã tiến nhanh mà, thế nhưng ngươi cảm thấy như thế thì ngươi có thể can rờ trước mặt ta sao?” Hắc Minh Bá cười lạnh một tiếng.

Nhìn thấy Hắc Minh Bá Vương cũng bị mình chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, trong mắt Âu Cổ Điều Đình hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, chênh lệch của mình và hắn cuối cùng đã rút nhỏ đi rất nhiều, lại phối hợp với phân thân này của mình, hắn là có thể vững vàng đè nén hắn đi, cho dù không thể đè nén, chí ít cũng có thể đánh ngang với hắn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Âu Cổ càng lộ ra nụ cười đắc ý, không ai biết rõ, con cự lang màu bạc này thật ra là một phân thân của mình, một phân thân đã ngưng tụ từ mấy vạn năm trước.

“Hắc Minh Bá, ta không phải làm can ở trước mặt ngươi, ta chỉ tới đòi lại công đạo cho con trai ta mà thôi...” Áo Cổ Ất

Đinh cười lạnh.

“Muốn đòi lại công đạo? Trên đời này làm gì có công đạo gì, Viêm Sâm Húc, ngươi lập tức tới thảo nguyên rắc rắc rắc, mang tiểu nha đầu về cho ta, ta sẽ đáp ứng chuyện của ngươi!” Hắc Minh Bá cười lạnh, nói với Viêm Sâm Húc.

“Được!” Viêm Sâm Húc đáp ứng, thân thể hóa thành một ánh lửa bay thẳng về hướng tây bắc.

“Muốn đi, làm sao có thể?” Nhìn thấy tên này rõ ràng không có thực lực Ma Vương, lại không để mình vào mắt, trong lòng Âu Cổ Hồng tức giận, giơ tay chộp tới Viêm Sâm Húc.

Nhìn thấy Âu Cổ Hồng Đỉnh động thủ, Hắc Minh Bá cũng không có ý định động thủ, Viêm Sâm Húc đã tiếp cận cảnh giới Ma Vương vô hạn, nếu như hắn chạy trốn trước mặt Âm Cổ Hồng Đỉnh còn không được, vậy thì còn tư cách gì để thăng cấp lên Ma Vương đây?

Đôi mắt với bàn tay khổng lồ do ảo ảnh của Âu Cổ Điều Đỉnh huyền hóa ra, Viêm Sâm Húc lại không thèm nhìn, ma lực trong cơ thể bộc phát toàn diện, ánh lửa màu đỏ phóng lên tận trời, gần như chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, mà một trảo của Âu Cổ Ất Đỉnh kia lại chỉ bắt được một ngọn lửa sắp tiêu tán.

Hắn ngơ ngác nhìn thân ảnh Viêm Sâm Húc đi xa, ảo ảnh của hắn trầm mặc trọn vẹn một khắc đồng hồ rồi mới hồi phục lại tinh thần.

“Tốt tốt tốt, Hắc Minh Bá, không nghĩ tới Viêm Ma tộc các ngươi còn có cao thủ trẻ tuổi cường đại như vậy, thế nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng dựa vào hắn liền có thể bắt về Hắc Minh Thi Hiên sao? Nói thật cho ngươi biết đi, ta chính là phái tên Long Tử Mộc Tử kia ra ngoài!” Âu Cổ Uẩn hừ lạnh một tiếng, nhưng tâm niệm vừa động, con Ngân Lang to lớn mà hắn ngồi xuống xoay người lại, chạy về phía lãnh địa của người Lang tộc.

Về phần Hắc Minh Bá, khi nghe đến Long Tử Mộc, sắc mặt hắn hơi đổi, nhìn theo hướng Viêm Sâm Húc rời đi, một bàn

tay nhẹ nhàng vẫy vẫy, ngay sau đó lại thấy một bóng dáng già nua xuất hiện bên cạnh hắn.

Đó là một gã tóc toàn bộ rơi ánh sáng, răng cũng mất sạch, một đôi mắt lõm sâu, trên mặt đầy nếp nhăn, nhìn không khác gì một tên khô lâu nam tử.

“Giết chết Long Tử Mộc, sau đó người tự do!” Giọng nói lạnh như băng từ trong miệng Hắc Minh Bá truyền ra.

Về phần nam tử kia, lúc nghe thấy hai chữ tự do, thân ảnh Tỳ Hưu kia bỗng nhiên thẳng tắp, một cỗ lực lượng ngạo thị thiên hạ trực tiếp phát ra, bất quá chỉ trong nháy mắt, cỗ lực lượng này liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Ta sẽ trở lại!” Người đàn ông thân nhiên nói một câu.

“Cho dù người trở về, người cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, nhưng mà, nếu như người thật sự muốn khiêu chiến ta, ta nhất định sẽ cho người cơ hội như vậy!” Hắc Minh Bá từ tốn nói.

Nam tử không nói thêm gì nữa, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, đã biến mất ở phía chân trời, nhìn phương hướng nam tử bay đi, trong miệng Hắc Minh Bá lẩm bẩm nói: “Ngọc La Sát, thể nhân đều cho rằng người chết trong tay tiểu tử Hiên Viên Tuyệt kia, nhưng ai biết người cũng không chết a, ba trăm năm chịu nhục, người lại tiến bộ bao nhiêu? Thật là mỗi mắt chờ mong!”

Sau khi thì thào nói xong câu này, Hắc Minh Bá quay người trở về ma cung của mình...

Vù vù đại thảo nguyên, nơi ở của người đầu trâu.

Diệp Tinh Vũ mặc một bộ trang phục màu đen, cười trên lưng nghịch bác, giương mắt nhìn về phía chân trời xa xăm, mà Hắc Minh Thi Hiên đang ngồi trước mặt hắn, được hắn ôm cả vào trong ngực.

Một con hổ màu trắng, sau lưng mọc lên hai cánh đang đứng ở bên cạnh nghịch phản, đúng là anh chiêu tọa kỵ của Cửu Phượng, mà Cửu Phượng mặc quần lụa màu đen cũng ngồi

trên lưng anh chiêu, toàn bộ đôi mắt đều rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ.

Lương Tiểu nhưng lại không biết từ đâu ra một con toàn thân đen kịt như con tê giác, nhưng lại có bảy con ma thú một sừng trở thành tọa kỵ, trên người cũng mặc một kiện áo giáp màu đen, đúng là có vài phần tư thể hiên ngang, a, không đúng, hẳn là dáng vẻ oai hùng bất phàm.

Mà Công Tôn Lộ đứng ở phía sau hẳn rất là cung kính, một đôi mắt vốn không chút sắc thái tình cảm lại ngẫu nhiên lóe ra đạo đạo dị dạng.

Rột xoạt cũng cười một con cự lang toàn thân màu đen, tựa hồ chỉ khi tới gần gã nam nhân này, nàng mới an toàn như vậy...

Sau lưng bọn họ, Hồ Bi, cùng Hồ Mê Mộng đều cười một đầu ma thú giống tuần mã, mỗi người đều mặc trên người áo giáp.

Thậm chí Lâm Hiểu Nghị cũng khoác lên một bộ áo giáp, cười một con Báo Long thú đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, chẳng qua ánh mắt hắn luôn nhìn về phía Công Tôn Lộ.

Mà mấy ngàn đầu trâu, hơn một ngàn cự nhân Thiên Lang, lại chính tề xếp hàng phía sau bọn hắn, một cỗ khí giết người không nói gì tản ra...

Lần này, bọn họ suất lĩnh người đầu trâu xuất chinh, dựa theo suy nghĩ của Diệp Tĩnh Vũ, trong thời gian ngắn nhất là muốn thống trị toàn bộ thảo nguyên Bàn Tư Đại Sở và Thiên Tuyệt Sâm Lâm trong tay, hẳn nhất định phải có một lực lượng thuộc về chính mình., Dựa sát vào người đầu trâu là tuyệt đối không được, bất kể là Âu Cổ Điều Đình, hay là Phương Chấn Thiên, đều không phải là thứ hắn có thể đối phó được, hẳn nhất định phải nhanh chóng thành lập thế lực thuộc về mình, một thế lực có thể chống lại những cường giả này...

Chương bảy mươi, thảo phạt đợt thứ mười.

Về phần Gia Cát bắt đầu từ ức, ba ngày trước Gia Cát Côn Bằng đã cáo biệt Diệp Tĩnh Vũ, trở về nhân gian. Các tiền bối của Gia Cát gia gần như bị diệt sạch, bọn họ nhất định phải trở về thu thập tàn cuộc.

Mà Yêu Ngọc mặc dù muốn ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Bách Hoa Môn toàn diệt, với tư cách Bách Hoa Môn hiện giờ bối phận cao nhất, thực lực mạnh nhất bây giờ, nàng nhất định phải trở về trọng chấn Bách Hoa Môn.

Về phần Băng Minh, đến bây giờ vẫn không có nửa điểm tin tức của hắn, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù lo lắng không thôi, nhưng cũng không có nửa điểm biện pháp, chỉ có thể cầu nguyện hắn không có việc gì.

Nhìn thảo nguyên mênh mông bát ngát, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại, hướng Cửu Lê Tháp cao quá chín trượng nói: “Người lưu thủ nơi này đi, ta sẽ mang theo bọn họ đem toàn bộ mảnh đất này đánh xuống, kiến tạo vương quốc thuộc về chúng ta., Từ hôm nay trở đi, không có bất kỳ thế lực nào có thể ức hiếp chúng ta, có thể tổn hại chúng ta, có thể tổn hại nửa điểm lợi ích của chúng ta! Năm đó Xi Vưu Ma Tôn có thể đấu với trời, chúng ta thân là truyền nhân của hắn cũng có thể!” Nói đến cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ đã quát lên với mấy ngàn chiến sĩ đầu trâu cùng Thiên Lang Cự Nhân ở hậu phương.

Một cổ chiến ý mãnh liệt từ trong cơ thể hắn phát ra, bất kể là đầu trâu hay là cự nhân Thiên Lang, cảm nhận được chiến ý cường đại phát ra từ trên người Diệp Tĩnh Vũ, từng người đều nhiệt huyết sôi trào., Mấy ngàn đầu trâu đầu trâu đập lên hai chân chửi tề như vậy, trong những người này kẻ kém cỏi nhất đều là cảnh giới nhất phẩm Ma quân, mặc dù không vận dụng ma lực của mình, thế nhưng vền vẹn thân thể cường đại kia

cũng đủ để chấn động mặt đất một trận run rẩy, tựa như địa chấn tiến đến.

Về phần ngày cùng người đầu trâu không thua kém ngày nào, Lang Cự Nhân cũng điên cuồng gào thét, tộc trưởng Bách Bách âm đàm bị giết, bọn họ đã triệt để xóa bỏ huyết mạch tình cảm của người Lang tộc, bây giờ bọn họ đã triệt để dung nhập vào trong tộc người đầu trâu, lợi ích tộc người đầu trâu, lợi ích chính là lợi ích của bọn họ.

“Đại nhân, ta hiểu, chỉ là mấy đứa con không nên thân này của ta, đã phiền người rồi!” Cửu Lê Thập rất cung kính thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn chiếc ô tháp bên cạnh tháp Cửu Lê, ba người tháp cách, tháp cách vũ, thì thào thở dài một tiếng: “Trong hốc tháp hẩn...”

“Đại nhân, trong hốc tháp hẩn chết cũng là vì Đại Ma Thần vĩ đại, hẩn chết cũng vinh quang, hẩn là niềm kiêu hãnh của tất cả các tháp của chúng ta!” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, tháp Cửu Lê đã vỗ ngực đảm bảo.

Nhìn thấy biểu lộ tự hào trong mắt tháp Cửu Lê, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

“Được rồi, chỉ cần bọn hẩn có thể sống sót trở về, bọn hẩn sẽ là chiến sĩ cường đại nhất Cửu Lê Thập, Xích Di hẩn hiện tại còn đang bế quan, an toàn của hẩn liền nhờ cậy người rồi!” Diệp Tĩnh Vũ lại nói với Cửu Lê Thập.

“Đại nhân yên tâm, trừ phi ta chết, nếu không ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến đại nhân Xích Di Chử!” Cửu Lê Thập cung kính nói.

“Tốt!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía mấy ngàn tên đầu trâu kia, trong này có phân nửa là tinh nhuệ của tộc người đầu trâu, còn lại đều là những người rất có thiên phú, Diệp Tĩnh Vũ cần một nhóm chiến sĩ cường đại, mà chiến tranh sẽ là nơi rèn luyện tốt nhất.

“Tất cả mọi người nghe hiệu lệnh của ta, xuất phát!”

Theo tiếng nói của Diệp Tĩnh Vũ rơi xuống, đã nghịch chuyển hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp thoát ra ngoài, những người khác cũng chỉ vèn vện đi theo phía sau hần, cùng nhau chạy về hướng thảo nguyên Bàn Tư Đại.

Tại thảo nguyên rịch rịch này, ngoại trừ tộc người đầu trâu, còn sinh sống mấy trăm chủng tộc, trong đó mạnh nhất có bảy đại chủng tộc, cao thủ của bọn hần cũng không kém tộc người đầu trâu.

Hiện tại việc Diệp Tĩnh Vũ cần phải làm chính là thu phục toàn bộ bảy đại chủng tộc này, đặc biệt là những cao thủ đạt tới bát phẩm trở lên, đó chính là lực lượng trung kiên sau này của Diệp Tĩnh Vũ.

Cách Ngưu Đầu Nhân gần nhất là Huyết Nhân tộc, đây là một chủng tộc không sai biệt lắm so với nhân loại, chỉ bất quá con mắt của bọn họ có màu đỏ như máu, mà thiên phú của bọn họ cũng tuyệt đối siêu nhất lưu, thậm chí không dưới Bát Đại Vương tộc, ngoại trừ không có cao thủ cảnh giới Ma Vương, Cửu phẩm Ma Quân của bọn họ là chủng tộc nhiều nhất ngoại trừ Bát Đại Vương tộc, có trọn vẹn ba tên cửu phẩm cao thủ.

Chỉ có điều nhân khẩu Huyết Nhân tộc thật sự quá ít, toàn bộ chủng tộc chưa tới một ngàn người, cho nên phạm vi thế lực của bọn họ vẫn luôn không lớn.

Ước chừng hai ngày, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã tới lãnh địa của Huyết Nhân tộc, mà đại quân với quy mô như thế tự nhiên cũng khiến cho Huyết Nhân tộc chú ý.

Khi cách nơi tụ cư của Huyết tộc còn khoảng ba trăm dặm, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã bị mười vạn tên Huyết Nhân tộc dẫn theo hơn vạn binh sĩ Thú tộc ngăn lại.

Thú Tộc, trí lực thấp kém, xen giữa ma thú và ma tộc cao cấp, thân thể cường hãn, chỉ tiếc rất khó xuất hiện cao thủ nhất lưu, cho nên vẫn phụ thuộc dưới trướng Huyết Nhân tộc, là chủng tộc nô bộc của Huyết Nhân tộc.

Nhìn thấy rậm rạp chằng chịt đại quân Thú Tộc, nhìn mười tên nam tử Huyết Nhân Tộc đứng đầu tiên đều có tướng mạo không tồi, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng phát phát tay, đội ngũ gần

một vạn người lập tức ngừng lại, động tác chỉnh tề kia chỉ chấn động đại địa một hồi, lại càng tạo nên trận trận bụi bặm.

“Các người là ai? Vì sao lại tới đây?” Một nam tử dáng người thon dài, trên trán còn có một đạo ma văn cười một bộ lông màu đỏ như máu, giống như báo, lạnh lùng hỏi đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Trong mắt của hắn hiện lên từng trận nghi hoặc, tộc người đầu trâu tộc đầu trâu luôn luôn ôn hòa, chỉ cần người không phạm hắn, bọn họ tuyệt đối sẽ không chủ động tiến công chủng tộc khác, nhưng hôm nay vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa mấy người dẫn đầu kia tựa hồ là nhân loại.

Nhìn mười tên nam tử trẻ tuổi trước mắt này đều là Ma quân lục phẩm trở lên, Diệp Tĩnh Vũ đối với Huyết Nhân tộc hiểu biết lại cao hơn một bậc, đây là một chủng tộc thiên phú cực tốt, cũng là một chủng tộc có trí tuệ cao cấp, tuyệt đối không thể dùng bạo lực chinh phục.

“Ta gọi là Diệp Tĩnh Vũ, chính là thần sứ đại nhân của Tháp Thổ tộc (Trụ Nhân tộc ở Ma giới), hôm nay là đại biểu cho ba vị thủ lĩnh các người đến thăm hỏi hữu hảo với các người về quốc sự!” Diệp Tĩnh Vũ vỗ một cái ngồi xuống nghịch nghị, đi ra khỏi hàng ngũ, rất lễ phép nói.

Quan hệ tốt với quốc sự? Đây là Đông Đông cái gì? Trên mặt mười tên nam tử Huyết Nhân Tộc đều lộ vẻ nghi hoặc...

Lương Tiểu Tử đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ đã ôm bụng cười ha hả. Chẳng lẽ tên gia hỏa này còn tưởng Quốc sự Trung Nhật thăm vấn hay sao? Rõ ràng là đến chinh phục người ta, còn khách sáo như vậy làm gì?

“Ý của hắn là ba tên thủ lĩnh của các người lập tức lăn ra đây!” Lương Tiểu Tử sau khi cười to lên trực tiếp hét ra...

Thanh âm to lớn, chấn động đến mấy vạn tên chiến sĩ Thú Tộc sau lưng nam tử Huyết Nhân Tộc liên tục lui về phía sau, rất nhiều kẻ thực lực thấp kém đã bị chấn động đến mức thất khiếu chảy ra máu, nhìn thấy Lương Tiểu tùy tiện hồng một cái đã có uy lực bức này, mười tên nam tử Huyết Nhân Tộc kia

đều biến sắc, mà ba đạo huyết ảnh từ trên trời rơi xuống, rơi thẳng xuống trước đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Chương bảy mươi một không oán không hối hận.

Đây là ba nam tử giống nhau như đúc, màu da cũng màu da, khuôn mặt cũng giống nhau, thân cao giống nhau, cũng là hai con người màu máu. Điểm khác biệt duy nhất chính là thần sắc trên mặt ba người.

Thần sắc người bên trái lạnh nhạt, tựa như một vị cổ Phật, tựa hồ đối với chuyện gì cũng không có oán hận!

Người ở giữa thần sắc kiên quyết, dường như bất kể làm chuyện gì cũng không hối hận.

Người bên phải vẻ mặt lạnh lùng, cả người tựa như một ngọn núi băng, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Ba người này, chính là ba cao thủ cửu phẩm Huyết Nhãn tộc, không oán, không hối, vô tình.

Vừa cảm nhận được khí tức cường đại kia của ba người, coi như là Lương Tiểu nhưng cũng bị dọa lui về phía sau một bước. Về phần những người khác càng không tự chủ được lui về phía sau, bao gồm cả mấy ngàn đầu trâu kia.

Toàn bộ hiện trường duy nhất không có động đậy, cũng chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ, có thể nói như vậy, trong nháy mắt ba người này xuất hiện, đồng thời cảm nhận được cỗ khí tức cường đại kia, thân thể nghịch bác cũng không tự chủ được lui về phía sau, nhưng bị khí phách trên người Diệp Tĩnh Vũ bộc phát ra đè ép.

Về phần Hắc Minh Thi Hiên, đã sớm bị Diệp Tĩnh Vũ đưa đến bên cạnh Cửu Phượng, cười ở trên lưng anh chiêu.

Chứng kiến ba người mình liên thủ với khí tức cường đại, Diệp Tĩnh Vũ vẫn có thể bảo trì được vẻ thờ ơ, trên mặt ba người vẫn như cũ không có bất kỳ biểu tình biến hóa nào, tựa

hồ ngoại trừ ba loại biểu tình này, bọn họ cũng không còn bất kỳ biểu lộ gì khác nữa.

“Người bên ngoài nói cho chúng ta biết, các người tới nơi này làm gì?” Nam tử bên trái lạnh nhạt mở miệng nói.

“Ha ha, không phải mới vừa rồi đã nói rồi sao? Tới đây để thăm hỏi hữu hảo quốc sự à!” Cảm nhận được khí tức cường đại của ba người kia, Diệp Tĩnh Vũ không những không sợ hãi, ngược lại rất hưng phấn, thực lực của bọn họ càng mạnh, sau khi thu phục, vậy chẳng phải thực lực của mình cũng càng mạnh sao?

“Bá...” Một tiếng, thanh trường kiếm đỏ như máu ở bên trái vô tình đã rút ra, con ngươi lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Diệp Tĩnh Vũ, ý tứ người nếu không nói thật sẽ động thủ.

Mà hai người Vô oán không hồi cũng căn bản không có ý ngăn cản hẳn, thậm chí vẻ kiên quyết trên mặt Vô Hối cũng càng đậm, tựa như huynh đệ của mình vừa động thủ chính mình cũng sẽ lập tức động thủ.

“Được rồi, ta nói thật, mục đích ta tới nơi này chỉ có một, chính là... chinh phục các người!” Diệp Tĩnh Vũ nói xong câu cuối cùng, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, còn có khí phách cuồng ngạo thiên hạ.

“Vèo...” Nghe được lời nói cuồng vọng của Diệp Tĩnh Vũ như thế, trường kiếm trong tay vô tình đã vèo một tiếng đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, hầu như không trải qua bất kỳ thời gian nào, liền đi tới ngực của hắn.

Đối mặt với một kiếm nhanh hơn tia chớp này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có một tia biến hóa, hắn chỉ hờ hững vươn tay phải ra, đúng vậy, thật là thờ ơ, giống như tùy ý giơ tay lên vậy.

Rất là chậm chạp, thậm chí mọi người chung quanh đều có thể thấy rõ hắn duỗi ra hai ngón tay, cứ như vậy kẹp lấy bản kiếm nhỏ đâm vào ngực hắn.

“Xoẹt...” một tiếng, giữa hai ngón tay và trường kiếm đỏ như máu vậy mà ma sát ra đạo đạo hỏa hoa, càng là phát ra tiếng

chối tai. Ngay lúc mũi kiếm sắp đâm rách y phục trên người Diệp Tĩnh Vũ, nó bỗng nhiên dừng lại.

Vô tình nắm chặt trường kiếm màu đỏ máu, muốn đâm vào trái tim Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng mặc kệ hấn cố gắng thế nào, thanh kiếm kia cũng khó mà đâm vào được.

Ngẩng đầu nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, nhìn ý cười tràn đầy mặt Diệp Tĩnh Vũ, con người vốn lạnh như băng lại càng thêm băng lãnh. Sau lưng hấn, Vô Hối cũng hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó nhìn thấy thân ảnh của hấn đi thẳng tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, cũng rút ra một thanh trường kiếm đỏ như máu đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Chiêu kiếm này còn nhanh hơn sự vô tình, chuẩn hơn, sắc bén hơn. Thậm chí mọi người còn không nhìn thấy động tác xuất kiếm của hấn, thanh kiếm kia đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đâm vào không chút trở ngại.

Một kiếm xuyên tim!

“A...” Cửu Phượng ở bên cạnh phát ra một tiếng thét kinh hãi, càng không tự chủ được dùng bàn tay nhỏ che miệng lại, đám người Hắc Minh Thi Hiên, Hồ Thích đều giật mình, lẽ nào Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy bị đâm trúng sao?

Chỉ có Lương Tiểu Hữu vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí còn có tâm tư ôm Ma Liễm này hung hăng hôn một cái. Nếu Diệp Tĩnh Vũ cứ dễ dàng bị đâm trúng như vậy, gã làm sao có thể thu phục được Huyết Nhân tộc chứ?

Nhìn hấn ngạo mạn bậc này, hiển nhiên căn bản không cần đám người mình ra tay nữa chứ? Phải tận hưởng thụ mới phải, trong lòng nghĩ, Lương Tiểu Hữu đã sờ tới bộ ngực rất là to lớn...

Về phần không oán không nhúc nhích, sau khi Diệp Tĩnh Vũ bị một kiếm xuyên tim, thân thể đột nhiên bắn lên, mà một vòng đao mang bảy màu xinh đẹp đã từ hư không hiện lên, nếu như hấn chậm một bước, có thể đã bị chém thành hai nửa.

Mà thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy xuất hiện trong hư không, thân ảnh bị Vô Hối đâm thủng tim kia mới từ từ tiêu

tán, mọi người lúc này mới phát hiện, đó lại chỉ là một đạo tàn ảnh.

“Không ngờ nhân loại cũng xuất hiện cao thủ như vậy...”
Thiếu chút nữa bị Diệp Tĩnh Vũ một đao chém thành hai nửa nhân nhật nói, trong tay hắn cũng xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ như máu, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trường kiếm của ba người giống nhau như đúc, cũng không biết là dùng thứ gì chế thành.

Diệp Tĩnh Vũ không có lập tức nói chuyện, chỉ là rung rung Dao Thiên Tôn, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba người Vô oán vô tình.

“Ba người các ngươi cũng không tệ, bất quá so với ta còn kém một chút, đầu hàng đi, chỉ cần các ngươi chịu đầu hàng, ta nghĩ Huyết Nhân Tộc các ngươi còn có thể sống sót, nếu không...” Diệp Tĩnh Vũ không nói ra sau đó sẽ có cái gì, nhưng sát khí cường đại phát ra trên người gã cùng mấy ngàn tên đầu trâu đồng thời bước ra phía trước một bước lại nói rõ với ba người Vô oán vô tình có đủ thực lực tẩy sạch Huyết Nhân Tộc.

“Muốn chúng ta đầu hàng, ngươi là người si nói mộng?” Đối mặt với cường thế của Diệp Tĩnh Vũ, lạnh lùng vô tình nói.

“Hiện giờ Huyết Nhân Tộc các ngươi còn có tám trăm ba mươi sáu cái nhân khẩu, chẳng lẽ các ngươi thật sự không lo lắng ta sẽ hạ lệnh tàn sát toàn bộ Huyết Nhân Tộc sao?” Nghe được lời nói vô tình kia, lông mày Diệp Tĩnh Vũ có ý nhíu lại.

“Mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì để chinh phục chúng ta, ta cũng nói cho ngươi biết, muốn để Huyết Nhân Tộc chúng ta đầu hàng, căn bản không có khả năng, về phần diệt tộc? Hừ hừ, coi như tiêu diệt chúng ta, ngươi cho rằng bọn hắn còn có thể còn lại mấy người?” Nghe xong lời Diệp Tĩnh Vũ nói, không hồi hận cũng là lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương bảy mươi hai vô tình.

Tuy nhân số Huyết Nhân tộc không nhiều, nhưng người nào không phải kỳ tài ngút trời. Nếu như bọn họ muốn phụ thuộc vào chủng tộc nào đó, bất kỳ Ma Vương nào trong Bát Đại Vương tộc đều sẽ mở hai tay hoan nghênh bọn họ, bọn họ cần gì phải đầu hàng với gia hỏa mới xuất hiện này?

“Ha ha, thật không?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, lại lấy ra mười hai cây bạch cốt đũa, trực tiếp ném vào trong hư không, vô số âm phong bay thẳng lên, ma khí màu đen lại bộc phát toàn diện, không chỉ vây khốn mười ba cao thủ Huyết Nhân tộc, thậm chí ngay cả hơn một vạn Thú tộc kia cũng toàn bộ vây lại.

Sương mù màu đen nồng đậm chạy vào trong cơ thể những người này, mười ba tên Huyết Nhân tộc còn tốt, thực lực của bọn họ kém cỏi nhất đều đạt đến cảnh giới lục phẩm, còn có thể ngăn cản hắc vụ xâm lấn., Thế nhưng những Thú Nhân tộc kia bất quá chỉ là một đám ma tướng tối đa, tuyệt đại đa số chỉ tương đương với một võ sư, nào có thể ngăn cản hắc vụ xâm nhập, cơ hồ trong nháy mắt liền thấy hơn một ngàn Thú tộc lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Làn da của bọn họ bắt đầu thối rửa, tinh huyết của bọn họ bắt đầu bị nuốt chửng, thân thể bắt đầu héo rút, từng người gãy giữa thống khổ ngã trên mặt đất.

Lại có từng trận âm thanh gào rú oan hồn truyền ra, ngẫu nhiên có một đầu ma đầu thoáng hiện, lại có mười hai đạo hư ảnh to lớn thỉnh thoảng thoáng hiện tại hư không, tùy ý nắm lấy những Thú tộc bị khói đen thấm vào trong miệng, toàn bộ tinh khí một thân Thú tộc đều biến thành mười hai đạo hư ảnh này.

Tuy nói lực lượng của một Thú Nhân tộc thực sự quá ít, thế nhưng nhiều, luôn luôn có chút tác dụng đúng không? Lập tức mười ba người Huyết Nhân tộc chỉ thấy mười hai hư ảnh này

phảng phất tranh đoạt đồ ăn, cướp đoạt thân thể những Thú tộc này.

Lúc này, một thân ảnh màu lửa đỏ rõ ràng nhất bỗng nhiên ngừng lại, quay qua thân thể to lớn kia, ánh mắt nhìn về phía bên này, dưới chân hắn giẫm lên hai đầu Hỏa Long phát ra trận trận gào thét, tựa hồ muốn xông tới thôn phệ mười ba tên Huyết Nhân Tộc này.

Cảm nhận được uy áp kinh khủng của cự ảnh kia, kể cả oán không hồi vô tình bên trong, mười ba tên Huyết Nhân tộc đều cảm giác được linh hồn của mình đang run rẩy.

Đặc biệt là ba người không oán không hồi vô tình, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng của hư ảnh tuyệt đối sẽ không vượt quá bọn họ, thậm chí rất có thể còn không bằng bọn họ. Thế nhưng khí tức trên người hắn tỏa ra lại tràn ngập áp lực, dưới áp lực này, đám người mình tựa như ba con kiến đối đầu với voi.

Cảm giác như vậy khiến ba người chấn động thật sâu, cho dù đối mặt với Ma Vương, bọn họ tuyệt đối sẽ không có cảm giác như vậy, nhưng tại sao lại xuất hiện trên thân một hư ảnh?

Diệp Tĩnh Vũ cũng chú ý tới ý đồ của thân ảnh màu lửa đỏ kia, vội vàng lay Xi Vưu kỳ một cái, sương mù màu đen trong nháy mắt cuốn đi cự ảnh màu đỏ, nếu để cho hắn tiếp tục xem xét như vậy, ai biết có thể đột nhiên huyết tính đại phát, trực tiếp xông tới đánh một quyền cho ba người.

Không nói đến việc lực lượng của mình có bị rút sạch hay không, lỡ như hắn thật sự đem ba tên gia hỏa này phế đi, vậy chuyển đi tới Huyết Nhân Tộc này của mình không phải là uổng công sao?

Phải biết rằng, hư ảnh hơi mờ hôm nay của Thiên Vu là do uy lực của một viên Hỏa Linh Châu ngưng tụ mà thành, tuy nói đại bộ phận lực lượng đều dùng để làm cho thân thể của hắn càng thêm hiển hóa.

Chỉ có một phần rất nhỏ lưu lại trong cơ thể, nhưng cỗ lực lượng này cũng có cửu phẩm a, hơn nữa hắn sẽ không bị chính mình khống chế rút lấy lực lượng của chính mình, mỗi một lần

tiền công cơ hồ đều là Tôn cấp công kích, kết quả cuối cùng rất có thể chính là diệt trừ toàn bộ những người này, sau đó chính mình cũng một lần nữa hôn mê.

Loại cảm giác bị rút khô lực lượng này thực sự quá khó chịu, Diệp Tĩnh Vũ cũng không muốn lại thử thêm mấy lần nữa, tuy rằng mỗi lần bị rút khô, thực lực của hắn đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Bất quá nhìn thấy thân ảnh màu lửa đỏ vậy mà cũng trấn trụ ba người Vô oán vô tình, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cũng hoan hô một hồi, như vậy, mình muốn thu phục bọn họ không phải là càng dễ dàng hơn một chút sao?

Cũng chính là trong chốc lát này, hơn vạn tên chiến sĩ Thú tộc kia đã bị toàn bộ ngã trên mặt đất. Tồi thiểu hơn một nửa số người đã không còn hài cốt, toàn bộ tinh huyết, linh hồn, lực lượng của bọn hắn đều hóa thành lực lượng thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Nhìn thấy mặt đất trống rỗng chung quanh, nhìn phần đông những chiến sĩ Thú Tộc đang không ngừng càn quét cùng mười hai hư ảnh to lớn, không oán không hối, sắc mặt ba người trở nên trắng bệch như tuyết.

“Hiện tại, các người cảm thấy tiêu diệt Huyết Nhân Tộc các người, ta còn cần phải trả giá lớn thế nào?” Nhìn thấy sắc mặt thảm biến của ba người, Diệp Tĩnh Vũ rất là đắc ý cười cười, trong mắt hắn tràn đầy tự tin cường đại.

Cảm nhận được khí tức cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt ba người Vô oán vô tình cũng trở nên khó coi, không thể không nói, Huyết Nhân tộc đúng là rất xuất chúng đối với sức chiến đấu của cá nhân, nhưng trên phương diện trận pháp lại không có chút tạo nghệ nào, thậm chí toàn bộ Ma tộc trên phương diện trận pháp cũng không có mấy người có thành tựu., Tuy trận pháp này không thể trói được bọn người mình, thế nhưng trong đại trận này, những tên tộc phó kia căn bản không chịu nổi đả kích gì, nếu phối hợp thêm mấy ngàn tên người đầu trâu và Thiên Lang Cự Nhân kia, coi như là tộc nhân của mình một khi bị vây khốn, cũng tuyệt đối lánh ít dữ nhiều, tổn thất của đối phương cũng sẽ không lớn.

Có lẽ đến cuối cùng, thật sự chỉ có ba người mình có thể chạy thoát.

Chẳng lẽ Huyết Nhân tộc đã đi tới bước đường cùng rồi sao?
Chẳng lẽ Huyết Nhân tộc mạnh mẽ đã từng huy hoàng toàn bộ
Ma giới thật sự đã đến bước đường cùng?

Cho đến bây giờ, trong mắt ba người đều không có bất kỳ ý tứ khuất phục nào, bất quá trong lòng bọn họ bản khoả lại càng ngày càng nặng.

Ma Đế cuối cùng của Ma giới xuất thân từ Huyết Nhân tộc, thế nhưng sau khi vị Ma Đế kia rời đi, Huyết Nhân tộc bị các đại chủng tộc khác liên thủ công kích., Cơ hồ đã đến tình trạng diệt tộc, cuối cùng chỉ có mấy người tránh được trận kiếp nạn kia, đến bây giờ bất quá sinh sôi nảy nở mấy trăm người mà thôi, bọn hắn làm sao chịu tâm huyết Nhân tộc thật sự bị diệt, thế nhưng Huyết Nhân tộc cao ngạo sao lại không chiến mà chịu khuất phục? Trở thành người phụ thuộc người khác?

“Kỳ thật ta cũng không muốn tuyệt diệt Huyết Nhân Tộc các ngươi, không bằng như vậy, chúng ta đánh cược đi?” Nhìn thấy ánh mắt không ngừng lóe sáng của ba người, Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười, cười xán lạn như vậy, cười đến mức tà mị như thế...

Chương bảy mươi ba ta rất vô tội.

“Đánh cuộc?” Ba người đồng thời sửng sốt, bọn họ thực sự không rõ trong hồ lô của Diệp Tĩnh Vũ bán thuốc gì? Chẳng lẽ hấn hao hết tâm tư bày ra một bộ dáng như vậy, muốn cùng bọn người mình đánh cuộc sao?

“Đúng vậy, dựa theo cách nói của Nhân tộc chúng ta, đây là đánh cuộc, nhưng dựa theo quy củ của Ma giới các người, ta vẫn trực tiếp khiêu chiến với ba người các người, nếu ta thua, ta..., Tất cả mọi người, kể cả Nhân Bình các người xử trí, có nhiều chiến sĩ thắp cách tộc như vậy, Huyết tộc các người hẳn là có thể làm rất nhiều chuyện, bọn hấn mạnh hơn nhiều so với Thú tộc không có tác dụng. Đương nhiên, nếu các người thua, ba người các người từ nay về sau sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta, thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

Kỳ thật hấn đã sớm nghĩ đến việc trực tiếp khiêu chiến với ba người, nhưng như vậy ba người chưa chắc sẽ đồng ý, dù sao quan hệ này cũng là toàn bộ an nguy của Huyết Nhân Tộc, ba người thân là thủ lĩnh mạnh nhất Huyết Nhân Tộc, nhất định sẽ cân nhắc cho tộc nhân của mình, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đáp ứng khiêu chiến của mình, hơn nữa cho dù bọn họ có đồng ý, hấn cũng không nắm chắc mười phần chiến thắng.

Thế nhưng bây giờ lại khác, mình té ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, điều này đã làm cho bọn họ chấn động, càng nói rõ ràng mình có đủ thực lực để diệt sát toàn bộ Huyết Nhân tộc, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác., Hơn nữa lấy uy thế lớn như Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, cũng đủ để chấn phá tự tin của bọn hấn, đến cảnh giới như bọn hấn, chú ý nhất chính là một thể, chỉ cần có đủ cường thể, rất có thể chiến thắng đối thủ mạnh hơn mình.

Hiện tại Diệp Tĩnh Vũ đang dựa thế, mượn uy thế thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, lưu lại một đạo ám ảnh trong lòng ba người, dù cho hấn sẽ không vận dụng lực lượng đại trận,

nhưng một khi trong lòng ba người có bóng ma như vậy, muốn tiêu trừ cũng rất khó khăn.

“Chỉ có một mình ngươi?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, vô oán lại mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, chính là bản thân ta, hơn nữa ta sẽ không sử dụng lực lượng của đại trận này, ba người các ngươi có dám không?” Diệp Tĩnh Vũ trên mặt lộ ra một tia cười nhạo, ý tứ tựa hồ là đang nói cho ba người biết, ta không cần đại trận, nếu ba người các ngươi đều không dám nghe khiêu chiến của ta, vậy không bằng trực tiếp đầu hàng cho tốt!

Nhìn thấy thần sắc trào phúng của Diệp Tĩnh Vũ, tay phải cầm kiếm vô tình muốn xuất động, lại bị Vô oán nắm lấy, thân thể của gã cũng bước ra một bước.

“Lời ngươi nói là thật?” Vô oán từ tốn nói, ánh mắt của hắn lại gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ xem xét một câu nói này của hắn là thật hay giả.

“Đương nhiên là thật, ta có thể lấy danh nghĩa Đại Ma Thần để thề!” Diệp Tĩnh Vũ kiên định gật đầu.

“Vậy được, bọn ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!” Không oán không suy nghĩ thêm, trực tiếp mở miệng nói.

“Đại ca, hắn đang cố ý khích chúng ta sao?” Nghe được đại ca của mình tiếp nhận khiêu chiến, Vô Hối mở miệng nói.

“Đúng vậy, hắn đang khích chúng ta, nhưng là chúng ta có lựa chọn sao?” Không oán cứ nhàn nhạt nói, trên mặt đạm mạc lại hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Diệp Tĩnh Vũ có thể trực tiếp khiêu chiến ba người bọn họ, thực lực của bản thân chắc chắn không tầm thường, nếu cộng thêm đại trận khủng bố này, cho dù bọn họ có thể chạy thoát, vậy tộc nhân của mình sao? Có thể chạy thoát được mấy người? Coi như cuối cùng bọn họ thoát khỏi đại trận này, đối mặt với nhiều chiến sĩ thấp cách tộc như vậy, còn lại bao nhiêu người?

Không đến bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không đem tộc nhân của mình tiếp tục nói đùa. Huyết Nhân Tộc cao quý, bọn họ sẽ

không khuất phục bất cứ ai, bọn họ sẽ không đầu hàng bất cứ ai, nhưng nếu như đối mặt với chủng tộc của mình có thể sẽ gặp tai họa ngập đầu, vì chủng tộc của mình, cho dù có một tia hi vọng, bọn họ cũng sẽ phấn đấu phấn đấu.

Nói cho cùng, Diệp Tĩnh Vũ đúng là nhìn trúng điểm này, bày ra một dương mưu mà người không thể không nhảy, cho dù bọn họ biết rõ đây là phép khích tướng, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Nghe xong không oán giận, Vô Hối và vô tình đều lựa chọn trầm mặc. Hiện tại bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ lựa chọn nào khác, trường kiếm trong tay hai người không ngừng lay động, tựa hồ tràn đầy phần nộ đối với Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói thêm gì, trực tiếp thu hồi thập thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, xiết chặt Thiên Tôn đao trong tay, Lương Tiểu ở cách đó không xa có thể nhìn thấy một cái, có chút lo lắng, không cần thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, đồng thời đối mặt với ba tên cửu phẩm Ma quân, đây có phải quá nguy hiểm rồi không?

Đám người Cửu Phượng cũng lo lắng, lực lượng một người đối kháng tam đại Ma quân, còn không có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, phần thắng này cũng không lớn a? Bất quá bọn họ đều thấy được nụ cười tự tin trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, cũng không nói thêm gì.

Bọn họ hẳn là tin tưởng hẳn, không phải sao?

“Chúng ta bắt đầu đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, thân ảnh đã bay lên...

Thân thể ba người gần như đồng thời bay lên, không oán, không hối hận, vô tình ba người thành thế sừng cá vây Diệp Tĩnh Vũ vào giữa, ba thanh trường kiếm đỏ như máu chỉ thẳng Diệp Tĩnh Vũ.

Ba cỗ khí tức sắc bén bộc phát ra, tạo thành một cỗ uy áp khổng lồ hung hăng hướng về phía vũ trụ của Diệp Tĩnh mà đè ép xuống. Đó là một loại khí tức không thuộc về cường giả cấp Tôn, cảm nhận được cỗ khí tức cường đại này, sắc mặt

mọi người đều biến đổi, coi như là Lương Tiểu nhưng cũng là một trận kinh hãi.

Nếu như có một khi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hẳn có thể chống lại một cường giả Tôn cấp, nhưng nếu không có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hẳn làm sao đối phó được với từng tên cường giả?

Thật sự là không nghĩ tới, ba người vô oán vô tình lại có thể liên hợp toàn bộ tinh khí thần của bản thân lại với nhau, đây tuyệt đối không phải là một cộng một bằng ba lực lượng.

Thế nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn lộ ra nụ cười tự tin, tựa hồ cũng không bởi vì ba người liên hợp phát ra khí tức mà hù dọa.

“Đi chết đi, Huyết Sát Ma Kiếm!” Vô oán, Vô Hối, Vô tình ba người đồng thời thốt ra mấy chữ này, thân thể ba người hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp xông về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác được ba cỗ khí tức cường đại chạy về phía mình, thế nhưng hắn càng cảm giác được ba cỗ khí tức này vậy mà giống nhau như đúc, hoặc có thể nói ba cỗ khí tức này đã triệt để nối liền với nhau, tuy hai mà một.

Ba cỗ, không đúng, là một cỗ, một cỗ cường đại đến cực điểm, tràn đầy kiếm khí tức sát từ trên đỉnh đầu hắn bắn thẳng đến.

Đó tuyệt đối là một kích của cao thủ cấp Ma Vương, chỉ ít ở phương diện khí thế đã không thua kém bất kỳ cao thủ Ma Vương nào, đối mặt với một kiếm kinh khủng này, bất luận một tên cao thủ cửu phẩm nào đều khó mà chống đỡ, thậm chí căn bản không có nổi ý niệm chống cự.

Thế nhưng nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng xán lạn, thậm chí gã không để ý đến đạo kiếm quang sáng chói kia, mà cầm Thiên Tôn đao trong tay, chém về phía trước...

Chương bảy mươi tư ta rất ủy khuất.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bất chấp tất cả đánh úp về phía mình, trong mắt vô oán không có chút thần thái nào, chỉ là thanh kiếm nhỏ trong tay hắn bỗng nhiên bắn ra đạo đạo quang mang sáng chói, thanh huyết sắc kiếm mang trên đầu Diệp Tĩnh Vũ tại thời khắc này cũng càng thêm lộng lẫy...

Gần như trong nháy mắt, đạo kiếm quang này đã tới đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này, chớ nói Diệp Tĩnh Vũ không ngăn cản, dù hắn toàn lực ngăn cản cũng không kịp.

Trên khuôn mặt không oán thậm chí còn lộ ra một tia cười lạnh như vô tình, gia hỏa này chẳng lẽ lại tự đại đến mức này sao? Thực lực của hắn còn chưa đạt tới cảnh giới Ma Vương, hắn dựa vào cái gì mà ngăn cản một kích liên thủ của ba người mình?

Kỳ thật không oán ban đầu đáp ứng khiêu chiến của Diệp Tĩnh Vũ, sao lại không có chút lòng dạ hẹp hòi của mình ở bên trong, ba huynh đệ mình đều là cửu phẩm Ma Quân, nếu đơn độc chống lại Diệp Tĩnh Vũ, hắn là không có phần thắng gì, nếu như ba người cùng lên, tình huống hoàn toàn thay đổi, thực lực ba người bọn họ gộp lại tuyệt đối không phải đơn giản như ba tên cửu phẩm Ma Quân.

Ba người bọn họ nếu liên thủ, đủ để đối kháng một gã Ma Vương, đây cũng là nguyên nhân vì sao Bát Đại Vương tộc đều muốn chinh phục Huyết Nhân tộc, nhưng lại không dám động thủ.

Nếu chỉ là một gã Cửu phẩm Ma Quân, thậm chí là mấy tên cửu phẩm Ma Quân, chỉ cần không có cao thủ Ma Vương, đều không chịu nổi một kích, dù sao, đạt đến cảnh giới Ma Vương, đó chính là một cảnh giới hoàn toàn khác, không phải dựa vào số lượng có thể bù đắp được.

Ba người liên thủ có thể đối kháng Ma Vương, cho dù không cách nào triệt để đánh bại bất kỳ Ma Vương nào, thế nhưng cũng không có Ma Vương nào chạy đến đây tranh đấu với bọn hắn một phen, vạn nhất cuối cùng bị thương, bị những Ma Vương khác thừa dịp này làm sao bây giờ?

Cũng bởi vì có bảo đảm như vậy, khi Diệp Tĩnh Vũ đề xuất không cần đại trận, hắn vui vẻ tiếp nhận khiêu chiến, không có đại trận kinh khủng kia, hắn lấy cái gì ra đấu với cao thủ cảnh giới Ma Vương?

Cho nên, giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ chắc chắn phải chết, trừ phi hắn té ra đại trận, mà một khi té ra đại trận cũng coi như là hắn thất tín, vậy nếu hắn thất bại cũng không có lý do gì gây khó dễ cho bộ tộc mình?

Ngay lúc kiếm quang sắp đâm rách đầu Diệp Tĩnh Vũ, một chiếc chuông lớn màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ.

“Ông ông...” Một đạo kiếm quang sáng chói như vậy đâm thẳng vào cổ chung màu xanh, lập tức toàn bộ nổ tung lên, năng lượng khổng lồ khuếch tán ra chung quanh, trực tiếp chấn động làm hư không vỡ vụn từng trận, năng lượng cuồng bạo xé rách hết thủy chung quanh.

Huyết sắc hồng mang đã chiếu rọi cả bầu trời, bắn thẳng về bốn phương tám hướng. Đám người Lương Tiểu Hữu nhìn thấy lực lượng như vậy cũng kinh hãi, thân thể bay lên trời, liên tục đánh ra mấy thủ ấn, trực tiếp đánh cho hư không xuất hiện từng vết rách, lúc này mới đem cỗ lực lượng cuồng bạo này hấp thu, tránh khỏi tai ương vô vọng của người mình.

Đám người Cửu Phượng đều không chú ý tới Diệp Tĩnh Vũ té ra Đông Hoàng chung, các nàng cảm nhận được cỗ lực lượng này thì sắc mặt kịch biến, dưới lực lượng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ làm sao may mắn thoát khỏi được?

Cùng trên không trung, ba người Vô oán vô tình cũng biến sắc, bất quá bọn họ cũng sẽ không vì lo lắng cho Diệp Tĩnh Vũ mà biến sắc, mà bởi vì bọn họ rõ ràng thấy được cái chuông cổ màu xanh đột nhiên xuất hiện kia hoàn toàn ngăn cản được lực

lượng của một kích này, đây là pháp bảo gì? Làm sao có khả năng chống lại một kích của cao thủ cấp Ma Vương?

Kỳ thật Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, tuy rằng Đông Hoàng Chung là pháp bảo vô thượng, nhưng dù sao hắn cũng chưa hoàn toàn khôi phục lại, Diệp Tĩnh Vũ cũng không đủ lực điều khiển Đông Hoàng Chung, hôm nay quả thật đã ngăn được một kiếm này, thế nhưng cũng làm cho huyết mạch Diệp Tĩnh Vũ bay lên, suýt nữa phun ra một ngụm tinh huyết.

Bất quá hắn nhìn được một hơi, vọt tới trước người Vô oán, Thiên Tôn đao trong tay nổ bắn ra đao đao quang mang bảy màu, trực tiếp chém tới Vô oán.

Nó biết, đây là cơ hội tốt nhất của mình, ba người này liên thủ, thực sự quá mức khủng bố, nếu như mình không thể nhân cơ hội này đẩy lùi một người, vậy mình sẽ không có phần thắng.

Lúc này Vô Oanh mới kịp phản ứng, nhìn thấy đao mang đang bay nhanh đến, thân hình nhanh chóng lùi lại, trường kiếm đỏ như máu trong tay không chút lưu tình đâm tới ngực Diệp Tĩnh.

Hắn hiểu rõ, bây giờ muốn ngăn cản một đao này đã không kịp, dù ngăn được một đao này cũng sẽ bị lực lượng khổng lồ này chấn mất đi sức chiến đấu, đến lúc đó hai huynh đệ của mình có khả năng thật sự sẽ thua.

Cho nên, hắn không để ý sinh tử của mình hướng Diệp Tĩnh Vũ đâm một kiếm này.

Diệp Tĩnh Vũ cũng giật mình, hắn đâu có nghĩ tới vô oán mà không để ý tới sinh tử của mình cũng muốn đâm chính mình một kiếm, hiện tại bày ở trước mặt hắn chỉ có hai lựa chọn, một là tiếp tục một đao chém tới, sau đó bị Vô oán đâm xuyên tim, một người lập tức thu đao, ngăn cản một kiếm này, sau đó chính mình lại lần nữa bị ba người vây công, tiếp nhận công kích tương đương với Ma Vương.

Bọn họ đã biết trên người mình có Đông Hoàng chung, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm tương tự, mà chính mình cũng bị chấn thương, nếu lại bị bọn họ liên thủ, cho dù mình có

Đông Hoàng chung, cũng không nhất định có phần thắng, trừ phi chính mình tể ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Diệp Tĩnh Vũ không có khả năng tể ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hắn muốn chính là một Huyết Nhân tộc hoàn toàn trung tâm, chứ không phải một Huyết Nhân tộc dựa vào vũ lực để chinh phục.

Đôi mắt với một kiếm vô oán này, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ hiện lên trăm ngàn ý niệm, nhưng cuối cùng, Thiên Tôn đao trong tay hắn vẫn không chút lưu tình chém xuống.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến một kiếm này của mình mà cũng muốn chém giết chính mình, ánh mắt không oán không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, sau khi kinh ngạc là tuyệt vọng thật sâu, một đao kinh khủng như vậy đủ để xé nát chính mình, mình vẫn quá coi thường hắn rồi?

Bất quá cũng không có gì, coi như mình chết đi, hắn chịu một kiếm này của mình, chẳng lẽ còn có thể sống sót được hay sao, hi vọng không hối hận, vô tình có thể hảo hảo suất lĩnh Huyết Nhân tộc a.

Ánh mắt không oán không cừu và vô tình đảo qua, nhìn thấy hai người kia kinh hô, hắn nhàn nhạt cười cười, trên mặt cũng không có bất kỳ oán hận gì...

Không oán...

“Bá!” Một tiếng, một đao của Diệp Tĩnh Vũ đã bao phủ hoàn toàn Vô oán...

“Đại ca!” Vô oán và Vô Hối phát ra tiếng kêu bi thống, bọn họ thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại ngăn cản một kích toàn lực của đám người mình, cũng sẽ không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ lại nắm lấy cơ hội như vậy mà toàn lực đánh chết đại ca của mình, thân thể bọn họ như điên phóng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Xoẹt...” một tiếng, một đao không oán không chút trở ngại đâm thẳng vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, đâm rách chiến hồn thần giáp của hắn, đâm thủng bề ngoài của hắn, cuối cùng đâm xuyên tim hắn...

Mà trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có...

Chương bảy mươi lăm vui vẻ phục tùng.

Không hồi hận, thân ảnh vô tình gần như ngay từ đầu đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, bọn hắn căn bản không để ý tới những thứ khác, trực tiếp dùng một kiếm mạnh nhất của mình đâm tới thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Hai thanh huyết sắc trường kiếm bộc phát ra huyết mang chói mắt, hai đạo huyết mang một trước một sau ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có ý tránh né.

Trên thực tế Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý tránh né, hắn chỉ giờ một ngón tay ra, một đạo hào quang màu trắng bạc bắn thẳng tới ngực Vô Hối.

Cơ hồ là trong nháy mắt, đạo hào quang màu bạc cứ như vậy xuyên thủng ngực Vô Hối, một cỗ hào quang màu lửa đỏ cường đại nổ bắn ra, trực tiếp bao phủ lấy Vô Hối, mà trường kiếm không hồi hận cũng lại đâm vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, trên thân kiếm lại kèm theo lực lượng không ngừng phá hủy thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

Liền là thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn, giờ phút này cũng đã bị hai kiếm này đả thương đến không còn da thịt, nhưng lúc này, một kiếm hung hiểm nhất đã từ trên bầu trời chém xuống, một kiếm này lạnh lùng như thế, sắc bén như thế, càng bất cận nhân tình. Nếu thật bị một kiếm này chém trúng, Diệp Tĩnh Vũ có thể sẽ bị đánh cho nát bấy đầu tiên, cho dù cuối cùng không chết, nhưng muốn khôi phục không biết lúc nào.

Vàng trắng nơi mi tâm bỗng hiện ra, tròng mắt nhìn vô tình, một luồng hào quang bảy màu lóe lên rồi biến mất, trực tiếp bắn vào bộ ngực vô tình của hắn, xuyên thủng ngực hắn một lỗ máu... Một mũi tên máu đỏ như máu từ ngực vô tình chảy ra, thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài, đạo kiếm quang màu máu cực lớn kia cũng theo đó tiêu tán...

Thế nhưng ánh mắt hắn càng thêm băng lãnh, đặc biệt là hai ca ca của mình đều bị đao mang cùng hỏa diễm của đối phương bao phủ, nhất định lạnh ít dữ nhiều, con người huyết sắc của hắn càng thêm đỏ máu...

“A...” Một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng vô tình truyền ra, một luồng khí huyết tinh cường đại từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, hai tay đẩy tới trước ngực, ngay sau đó giờ tay phải lên, muốn thi triển chiêu thức mạnh nhất của mình...

Theo cánh tay phải vô tình giờ lên, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm thấy thời khắc này thế giới này đã đình chỉ, mà thân thể của mình cũng giống như không bị khống chế, một cỗ áp bách tự vô tình từ trong cơ thể phát ra, đặc biệt là cánh tay phải kia của hắn, tựa như một thanh ma đao hủy thiên diệt địa, xa xa chỉ về phía mình.

Bá Nguyên lực trong cơ thể lại một lần nữa điên cuồng vận chuyển, lực lượng tinh thần, lực lôi đình, hỏa diễm từ trong cơ thể bộc phát ra, tạo thành một cỗ đao mang cực mạnh, muốn vô tình chém tới.

“Vô tình, dừng tay...” Nhưng ngay lúc này, thanh âm vô oán từ trong đao mang bảy màu truyền ra, vốn còn muốn tiếp tục liều mạng nhưng đột nhiên ngừng chiêu thức của mình, khí tức cường đại phát ra kia lại biến mất vô ảnh vô tung trong nháy mắt.

“Đại ca...” Vô tình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy đại ca của mình đã từ trong đao mang đi ra, mà ngọn lửa trên người nhị ca của mình cũng biến mất vô ảnh vô tung, không khỏi kinh ngạc một hồi. Lẽ nào bọn họ không có việc gì sao?

“Chúng ta thua...” Vô oán triều vô tình nhìn thoáng qua, lại quay đầu nói với Diệp Tĩnh Vũ.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức khiếp sợ, chớ nói vô tình, cho dù là đám người Lương Tiểu nhưng cũng phải kinh ngạc một hồi, làm sao bọn họ vừa mới bắt đầu đã nhận thua rồi?

“Đại ca, hắn đã bị chúng ta đánh trọng thương, chúng ta làm sao lại thua chứ?” Sau khi kinh ngạc qua đi, trực tiếp hét lớn

lên.

“Vô tình, ngực của người bị đâm trúng, đến hiện tại còn có mười phần chiến lực, người không cảm thấy kỳ quái sao?” Vô oán lại liếc mắt vô tình, từ tốn nói.

Vô tình sửng sốt, lúc này mới sờ tới ngực mình, phát hiện ngực mình đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mà bên trong cũng đau nhức kịch liệt một hồi, bất quá trái tim của mình vậy mà không bị nửa điểm tổn thương. Nói cách khác, đạo ngân mang vừa rồi chỉ là suýt qua trái tim mình, nhưng không làm tổn thương trái tim mình chút nào.

Ma tộc, bất kể Ma tộc nào, bất kể là Ma tộc cao cấp hay là Ma tộc cấp thấp, thân thể của bọn họ đều mạnh mẽ hơn nhân loại, trọng điểm của bọn họ đều ở trên trái tim, trái tim là nguồn gốc lực lượng của bọn họ, chỉ cần trái tim không chết, bọn họ gần như chính là tồn tại bất tử bất diệt.

Nhìn lại ngực nhị ca mình, tuy cũng có một lỗ máu, nhưng tuyệt đối không làm tổn thương trái tim mình. Còn về phần đại ca của mình, tuy trên người đầy vết đao, thế nhưng lại không có một đao trí mạng, coi như có hai vết chém vạch ra một chữ thập tự trên ngực hắn, vết đao kia cũng chỉ mới tới gần trái tim, không làm tổn thương nửa điểm trái tim.

Chứng kiến tất cả những điều này, Vô tình bỗng nhiên minh bạch điều gì, không ngờ hắn lại hạ thủ lưu tình...

Nếu như nói chỉ có một người, rất có thể là trùng hợp, nhưng miệng vết thương mà ba người bọn họ nhận đều là tới gần trái tim, lại không có trái tim nào bị tổn thương, đây không phải hạ thủ lưu tình là cái gì? Hắn nắm chắc lực lượng đã đến loại tồn tại đỉnh cao này rồi sao?

Nghe được đám người không oán thừa nhận mình thất bại, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười xán lạn, thế nhưng sắc mặt của hắn lại là một trận khó coi, trên người cầm hai thanh kiếm, trong đó còn có một thanh kiếm xuyên qua tim, mặc cho ai cũng đều không chịu nổi.

“Chúng ta thua, chúng ta nguyện ý tuân thủ ước định của chúng ta!” Hai mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, không oán rất nghiêm

túc nói, hấn thua tâm phục khẩu phục.

“Ha ha, yên tâm, ta sẽ không đưa Huyết Nhân tộc vào tuyệt cảnh. Ngược lại, ta sẽ để Huyết Nhân tộc ở toàn bộ Ma giới, thậm chí ở những giới diện khác, phát dương quang đại! Tin ta, chỉ cần đi theo ta, sau này các ngươi nhất định sẽ không oán không hối hận!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói, lại hơi hốt rút hai thanh trường kiếm trên người ra, phân biệt ném cho hai người.

Khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ rút kiếm, Cửu Phương chỉ cảm thấy trái tim của mình cũng đau đớn một hồi, tựa hồ hai thanh kiếm kia đâm trúng chính trái tim mình.

Về phần ba người không oán, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thong dong rút trường kiếm trong cơ thể ra như thế, trong mắt cũng là một trận sợ hãi thán phục, lực cứng cỏi của hấn thật sự khủng bố sao?

Nhìn thấy vẻ chân thành trong mắt hấn, trong lòng ba người đều có quyết định, cùng hấn một mực yên lặng như vậy, cầu thả sống sót, không bằng cùng hấn, sáng tạo ra một mảnh thiên địa...

Trong lòng đã có quyết định, ba người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời bước ra một bước, ngay sau đó liền quỳ xuống lạy Diệp Tĩnh Vũ...

Chương bảy mươi sáu tuyên thệ thần phục.

“Máu ta (Vô Hối, vô tình), huynh đệ ba người, hôm nay lập lời thề, chỉ cần người có thể lưu ta nhất mạch Huyết Nhân tộc, huynh đệ ba người ta nguyện ý vĩnh viễn trung thành với người...”

Thấy thần sắc ba người nghiêm túc, Diệp Tĩnh Vũ cũng kinh ngạc, hắn cảm thấy chỉ cần có thể tạo mối quan hệ tốt với ba người, sau đó trợ giúp mình cái gì cũng đã thỏa mãn, nào ngờ bọn họ lại thần phục nhanh như vậy?

Hơn nữa hắn cũng hiểu được, loại thần phục này không phải là thần phục mà người đưa tin trong Nhân tộc nói, đối với Ma tộc mà nói, một khi tuyên thệ thần phục, chính là sự thần phục bất tử bất diệt, trừ phi bọn họ chết, nếu không tuyệt đối sẽ không phản bội.

Rất ít người của Ma tộc vi phạm lời thề của mình.

“Diệp Tĩnh Vũ ta cũng thề ở đây, chỉ cần ta ở đây một ngày, tuyệt đối sẽ không để Huyết Nhân tộc gặp phải tai ương ngập đầu nào!” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ba người, Diệp Tĩnh Vũ cũng mở miệng nói, một tay nâng ba người từ dưới đất lên...

Trên mặt ba người đều lộ vẻ cảm kích, vốn dĩ bọn họ đã bại dưới tay Diệp Tĩnh Vũ, cũng chính là nô lệ của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ thần phục Diệp Tĩnh Vũ là chuyện đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cần hứa hẹn gì với bọn họ, nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ cũng hứa hẹn như vậy với bọn họ, điều này làm sao không kêu bọn họ cảm kích.

Sau khi ba người đứng lên trên mặt đất, cứ cung kính đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ như vậy, từ nay về sau, hắn chính là đối tượng bọn họ thần phục.

Nhìn thấy biểu lộ thần phục trong mắt ba người, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, hai mắt khẽ đảo, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Tú Vũ...” Bọn người Cửu Phượng kinh hô một trận, thân thể lóe lên, liền đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, mà không oán không hận ba người cũng là một trận kinh ngạc, làm sao hắn nhìn rất bình thường, bỗng nhiên té xỉu đây? Bọn họ làm sao biết được, thân thể Diệp Tĩnh Vũ tuy mạnh mẽ, thế nhưng trái tim bị đâm thủng, cũng không chịu nổi.

Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa tỉnh lại đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, Lương Tiểu Thuần có thể mang theo ba huynh đệ Huyết Vô oán, cùng nhau càn quét toàn bộ các bộ lạc chung quanh. Toàn bộ thảo nguyên Bàn Nhu Bàn đã không còn bất cứ thế lực nào có thể đối kháng cùng Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ đã trở thành thủ lĩnh duy nhất của thế lực này.

Ngoại trừ Huyết Nhân tộc có ba huynh đệ Vô oán Vô Hối là cao thủ cửu phẩm, Nguyệt Ngân của Nguyệt tộc cũng là một ma quân cửu phẩm, bát phẩm Ma quân khác cũng có mười hai vị, lại thêm Cửu Lê Tháp và ba gã bát phẩm ma quân trong đám đầu trâu, lực lượng cao cấp bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ đã là một thế lực đáng sợ.

Hắn, Lương Tiểu, Cửu Lê tháp, không oán, không hối hận, vô tình, Nguyệt Ngân đều là cao thủ cảnh giới cửu phẩm, Xích Di Ngô cùng Lâm Hiểu Nghị đạt tới cửu phẩm cũng là vấn đề thời gian, lại thêm mười lăm tên bát phẩm Ma quân, cũng đủ để cho bọn họ đối kháng với bất cứ thế lực nào ngoại trừ bát đại Vương tộc.

Cũng tại thời điểm đám người Diệp Tĩnh Vũ tiến hành càn quét các thế lực của thảo nguyên Bàn Nhu Đại Lục, ở phía tây Đẩu Hồn Đại Lục, gần Thiên Đãng Sơn Mạch, có một tòa cung điện bị tàn phá, nơi này, trước kia chính là tổng đường của La Sát Môn.

Giờ phút này, ở chính giữa cung điện, quý thấy một thân hắc y ngơ ngác nhìn bảo tọa trước cung điện kia, nơi đó, từng là chỗ ở của sư tôn mình, là nàng nuôi dưỡng chính mình, là nàng dạy võ công của mình, cũng là nàng mang về?

Nhưng bây giờ, nàng đi rồi, nàng cũng sẽ không trở lại bên cạnh mình, mà mình lại chỉ là một Võ Thần cấp bốn, Võ Thần cấp bốn, nếu gọi là trước kia, hẳn nhất định sẽ cảm thấy mình là thiên tài trong thiên tài, nhưng hiện tại, gặp được Hiên Viên Tĩnh cường đại, sau khi cảm nhận được khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn cảm giác mình quả thực chính là một thứ rác rưởi.

Đúng là rác rưởi, một rác rưởi hoàn toàn không có chỗ nào.

Quý thấy buồn muốn khóc, nhưng như thế nào cũng khóc không ra, nó chỉ có thể mờ mịt nhìn bảo tọa bị tàn phá kia, trong lúc hoảng hốt, hẳn nhìn thấy trên bảo tọa có thêm một người.

Là sư phụ của mình sao? Ha ha, có thể là mình quá nhớ nàng rồi, vậy mà xuất hiện ảo giác? Không đúng, sư phụ của mình thường xuyên mặc một chiếc quần lụa mỏng màu đỏ, chưa từng thấy nàng mặc áo trắng, sao đây lại là một bóng trắng?

Quý thấy buồn bã sửng sốt, lúc này mới cẩn thận nhìn lại, phát hiện trên bảo tọa thật sự có một người ngồi, một lão nhân khoác một bộ áo dài màu trắng, đủ ôm thân thể.

Hắn lại dùng sức dụi dụi con mắt, phát hiện thứ mình nhìn thấy không phải ảo giác, thân thể quý thấy quý sâu mãnh liệt đứng lên.

“Người là ai?” Huyết Nguyệt Dao lập tức xuất hiện trong tay, mũi đao chỉ thẳng nam tử trên bảo tọa, trong mắt tràn đầy tức giận, cho dù mình vô dụng nhưng dù sao mình cũng là đệ tử La Sát môn, mình sao cũng không thể bỏ họ tôn hiệu La Sát môn.

Cái chỗ ngồi này chỉ có môn chủ La Sát môn mới có thể ngồi, bất kỳ người nào cũng không có tư cách, nếu không phải cố kỵ đối phương bỗng dưng xuất hiện ở đây, thực lực nhất định không kém, có lẽ hẳn đã vọt tới trước rồi.

Nam tử già nua kia không để ý tới lời nói quý thấy sâu, hẳn chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bảo tọa bị tàn phá kia, đôi mắt hăm sâu chậm rãi đánh giá hết thảy chung quanh, trên mặt tràn đầy sâu

não, tràn đầy hoài niệm, tựa như một lão nhân đã lâu không về nhà bỗng nhiên về nhà, nhìn thấy gia cảnh mình biến hóa.

Nhìn thấy nam tử không để ý đến lời nói của mình, quý thấy sâu trong lòng lửa giận càng lớn, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp phóng tới nam tử, Huyết Nguyệt loan đao bắn ra một đạo đao mang hình bán nguyệt, chém về phía nam tử trên bảo tọa.

Đôi mắt với một đao đủ để khai sơn liệt thạch này, nam tử chẳng qua búng ngón tay một cái, đao mang hình bán nguyệt kia vậy mà toàn bộ vỡ vụn tiêu tán, ngay sau đó cũng không thấy nam tử có động tác gì, chỉ là tùy ý vung tay áo lên một cái., Quý thấy sâu não liền cảm giác một cỗ cự lực đánh vào ngực của mình, thân thể không không chế được bay ngược ra sau, đâm thẳng vào trên một cây cột đá, đụng vào cây cột đá kia tạo ra một vết rách dài nhỏ, lúc này mới chậm rãi trượt xuống.

Trong miệng tràn ra vết máu đỏ thẫm, trong mắt quý sâu tràn đầy vẻ kinh hãi, đây là lực lượng gì? Không ngờ lại khủng bố như thế? Trước lực lượng như vậy, mình lại không có năng lực chống cự? Rốt cuộc hắn là ai?

Lúc này nam tử đã đứng lên, bước một bước đi tới trước người quý thấy u sầu, một cước giẫm lên ngực của quý thấy, rất là dữ tợn gào thét: “Ta là ai? Ta là ai? Chỗ này là ta lựa chọn, cung điện này được xây dựng dưới mệnh lệnh của ta, tất cả nơi này đều thuộc về ta, ngươi nói ta là ai? Ngươi nói xem ta là ai?”

Cảm nhận được lực lượng to lớn dưới chân nam tử, nghe được trong miệng nam tử truyền đến thanh âm gào thét, mặt quý thấy quý sâu, trở nên một mảnh tái nhợt...

Chương bảy mươi một – Ngọc La Sát (một)

“Ngươi là... Ngươi là tổ sư của La Sát môn chúng ta, Ngọc La Sát?” Chẳng lẽ là nhân vật có quỷ thấy u sầu cũng là thiên tài, tố chất tâm lý mạnh mẽ hơn xa người thường, lúc này nghe được tin tức như vậy cũng biến sắc.

“Hừ...” Nghe quỷ thấy quỷ sầu gọi mình là tổ sư, lửa giận của Ngọc La Sát dường như đã tắt đi rất nhiều, hừ lạnh một tiếng, thân thể lại lần nữa quay trở lại trên bảo tọa bị tàn phá kia.

Thấy Ngọc La Sát im lặng thừa nhận, trong lòng Quỷ thấy buồn rầu càng thêm khiếp sợ, bất quá trên mặt cũng từ từ bình tĩnh trở lại, chỉ là trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Khi hừ trở về nhân gian, đã ở chỗ tiểu nhân màu trắng kia biết hết thấy, dựa theo cách nói của tiểu nhân, tổ sư của mình không phải được Phương Chấn Thiên cứu lên, trở thành trợ thủ của Phương Chấn Thiên sao? Làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Như thế nào? Ngươi còn không tin sao?” Ngọc La Sát là nhân vật lợi hại cỡ nào, mặc dù trong mắt quỷ thấy quỷ thấy vậy lóe lên dị sắc, nhưng làm sao chạy thoát được con mắt của hắn?

“Tổ sư, ta...” Quỷ thấy buồn bức sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi, cả người không tự chủ được quỳ xuống lạy, trực tiếp mở miệng muốn giải thích.

“Nói ra nghi hoặc trong lòng ngươi đi, ngươi là đệ tử duy nhất còn sót lại của La Sát môn ta, ta sẽ không giết ngươi!” Ngọc La Sát lại trực tiếp cắt đứt lời nói của quỷ thấy phiền lòng, dùng một giọng điệu tang thương đã lâu, bất đắc dĩ nói.

Hắn khẽ ngảng đầu, len lén nhìn thoáng qua Ngọc La Sát, xác định hẳn thật sự muốn nói ra hết thấy những gì mình biết từ tiểu nhân.

Nghe xong lời nói của quý thấy buồn, Ngọc La Sát cũng không có nổi giận, một đôi mắt hăm sâu lại nhìn về phía mái vòm cung điện, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Quý thấy buồn không dám nói gì, chỉ lẳng lặng quỳ trên mặt đất.

“Hắn...có khỏe không?” Qua trọn vẹn một khắc, Ngọc La Sát mới mở miệng nói ra.

“Hắn? Ừm, hẳn còn tốt...” Quý thấy quý sầu đầu tiên là sừng sốt, bất quá sau đó liền phản ứng lại hẳn là ai, dám mở miệng nói ra.

“Hắn có một tấm gương, có thể nhìn thấy một số đồ vật khác, lời nói của hắn hẳn là đúng!” Ngọc La Sát nhàn nhạt nói ra, tựa hồ đang nói cho quý thấy buồn gì đó, lại tựa hồ đang nói với mình điều gì đó?

Quý Sầu sừng sốt, nếu như lời hắn nói đúng, vậy người đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có hai Ngọc La Sát? Hơn nữa đều là Ngọc La Sát chết cách đây ba trăm năm trước?

“Người có biết vì sao môn phái ta sáng lập tên là La Sát môn không?” Ngọc La Sát lại không để ý tới tâm tư ma quỷ, mà đột nhiên mở miệng hỏi.

“Đệ tử ngu muội, không biết cao kiến của tổ sư!” Quý thấy quý sầu hướng Ngọc La Sát dập đầu một cái thật to, mở miệng nói ra.

“La Sát, đó là một chủng tộc bị chúng thần đồ kỵ, bọn họ trời sinh đã có sức mạnh đánh nhau với Thần, cũng bởi vì bọn họ quá mạnh, tất cả những chủng tộc khác liên thủ công kích, mấy vạn năm gần như đã bị diệt sạch, chỉ có một La Sát nữ còn sống sót, vì kéo dài huyết mạch La Sát tộc., Nàng cùng một tên nhân loại giao lưu, sinh được một trai, nhưng có lẽ là La Sát thật sự gặp phải sự đồ kỵ của trời cao. Nàng sinh được đứa con trai kia liền chết đi, mà đứa bé kia cũng chỉ kế thừa

một nửa sức mạnh của mẫu thân mình, bắt quá nàng lại nhớ kỹ ức mẫu thân mình truyền thừa cho nàng. Đó chính là chân hưng tộc nhân La Sát, nàng cứ thế hệ này truyền thừa xuống, một mực truyền thừa đến đời này của ta., Thời điểm ta vừa sinh ra đã kế thừa khoảng cách hùng vĩ như vậy, huyết mạch La Sát tộc trên người ta đã mỏng manh như vậy rồi, ta rốt cuộc là một La Sát tộc hay là một Nhân tộc, chính ta cũng không biết, nhưng mặc kệ nói như vậy, đây là nguyện vọng duy nhất của vị La Sát Nữ kia, là người có huyết mạch La Sát tộc trên thế giới này., Ta nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của bọn họ, cho nên, ta sáng lập môn quy, đồng thời lập môn quy, bất kỳ một môn chủ nào của La Sát môn đều phải từ bỏ tính mạng của mình, lấy họ La Sát làm họ, chính là muốn nói cho thế nhân biết, đã từng là chủng tộc La Sát!” Ngọc La Sát nói, tựa hồ như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

Quý thấy sâu sâu trong lòng khiếp sợ, bắt quá lại một trận nghi hoặc, cái này cùng Ngọc La Sát xuất hiện bên người Phương Chấn Thiên có quan hệ gì? Bất quá nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của Ngọc La Sát, hắn nào dám cắt ngang.

“La Sát tộc, không chỉ có trời sinh thực lực cường đại, bọn họ còn có tuyệt chiêu luôn luôn là phân thân đại pháp, bọn họ có thể chia thân thể của mình thành mấy phân thân, sau đó cùng nhau tu luyện., Mỗi một phân thân đều là của mình, năm đó nữ La Sát kia chính là thông qua phương pháp như vậy mà còn sống sót. Mặc dù ta không kế thừa quá nhiều thiên phú của La Sát tộc, nhưng thiên phú này lại bị ta kế thừa, chỉ có điều nếu so sánh với ngàn vạn phân thân của La Sát tộc thì ta chỉ có thể phân ra hai, hơn nữa một khi tách ra, phân thân kia cũng khó mà khống chế được ta.

Ba trăm năm trước, ta bị Hiên Viên Tuyệt đánh bại, trong khoảnh khắc sống chết đã phân ra một phân thân chạy trốn về phía đông, mà ta lại chạy trốn tới Ma giới, đến đó tìm kiếm đủ lực lượng!” Ngọc La Sát từ tốn nói, thế nhưng ánh mắt lại không thể quay đầu lại.

Nghe xong thuật lại như vậy, quý thấy sâu cuối cùng minh bạch, bất quá trong lòng cũng là một hồi kinh hãi, nguyên lai

trên người hấn lại còn có cổ sự như vậy.

“Bây giờ ngươi có hiểu ý nghĩa tồn tại của La Sát môn không?” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Quỷ thấy vậy, Ngọc La Sát từ tốn nói.

“Hiểu rồi, chấn hưng La Sát tộc!” Quỷ Diện u sầu gật đầu, mặc dù hấn là một con người, nhưng từ nhỏ đến lớn, hấn đều sinh sống ở La Sát môn, là sư tôn của hấn nuôi dưỡng hấn, dạy dỗ hấn, tất cả những thứ hấn đều thuộc về La Sát môn.

“Thật ra vào thời khắc La Sát chết đi, La Sát tộc đã biến mất khỏi giới diện này, hưng thịnh bằng cách nào đây? Ta cũng không cần Chấn Hưng La Sát tộc của ngươi, ngươi chỉ cần biết rằng, đã từng có một chủng tộc có can đảm chiến đấu với Thiên Đấu như La Sát là được rồi, đây chính là ý nghĩa tồn tại của La Sát môn, mà ngươi lại gánh vác sứ mạng như vậy, ngươi có chịu nổi không?” Ngọc La Sát nói một cách nghiêm túc.

“Nguyên ý...” Quỷ thấy buồn nghĩ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp lễ bái xuống.

“Tốt lắm, từ giờ trở đi, ngươi chính là môn chủ đời thứ bảy của La Sát môn! Từng lời nói sau này của ngươi đều đại biểu cho toàn bộ La Sát môn...” Ngọc La Sát đột nhiên đổi giọng, nghiêm túc nói.

Vẻ mặt quỷ thấy buồn rầu cả kinh, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng ngẩng đầu lên, một đôi mắt tràn ngập khiếp sợ nhìn chằm chằm Ngọc La Sát...

Ngọc La Sát căn bản không buồn nhiều lời vô nghĩa với quỷ thấy, đột nhiên điềm ra một tiếng, một giọt máu từ đầu ngón tay của lão bắn ra, trực tiếp bắn vào mi tâm quỷ thấy buồn, quỷ thấy sâu chỉ cảm giác bị thứ gì đánh một cái.

Ngọc La Sát tăng bảy mươi hai (2)

“Một giọt máu này là ta cô đọng toàn bộ huyết mạch của bản thân thuộc về tộc La Sát mà thành, bên trong không chỉ ghi chép một ít thiên phú của tộc La Sát mà còn ghi chép lại cảm ngộ cả đời của ta, ngoan ngoãn tu luyện ở chỗ này. Không tới mấy năm nữa, ngươi có thể đạt tới cảnh giới mà cả đời ngươi cũng không đánh được!” Ngọc La Sát thần sắc vẫn nghiêm túc nói, nhưng trong lòng đang sầu muộn lại có sóng lớn ngập trời?

Dĩ nhiên giọt máu này là toàn bộ ấn ký của La Sát tộc trong cơ thể hắc, hắc truyền cho mình, vậy còn bản thân hắc thì sao?

“Tổ sư, ngài...”

“Ta còn có việc ta muốn làm, về sau La Sát môn không còn quan hệ gì với ta nữa!” Ngọc La Sát thần nhiên nói xong câu này, thân thể lóe lên, biến mất vô ảnh vô tung.

Quý kiến sầu muộn không ngừng dụi dụi con mắt, tựa hồ muốn nhìn xem đây có phải là nằm mơ hay không, thế nhưng nhìn thấy vết tích đứt gãy kia, cùng với một ngụm máu tươi mình vừa mới phun ra, còn có trí nhớ nhiều hơn trong đầu kia, hắc hiểu được, tất cả đều không phải là nằm mơ?

Mình đã trở thành môn chủ La Sát môn, bản thân còn nhận được truyền thừa của tổ sư Ngọc La Sát, lại còn nhận được tinh huyết của tộc La Sát, vậy sau này mình sẽ cường đại đến trình độ nào?

Cửu Phượng, ngươi chờ đó, ngươi là của ta, ta nhất định sẽ đoạt lại ngươi từ bên cạnh hắc! Thân thể quý trên mặt đất đứng lên, theo những niềm tin kia nhập vào cơ thể, lòng tự tin không ra hình dạng của hắc lại một lần nữa tìm trở về.

Ma giới, khu vực biên giới giữa thảo nguyên Bàn Nhu và rừng rậm Thiên Tuyệt, nơi tụ tập của tộc người đầu trâu.

Xích Di Côn đang ở trần, không ngừng dùng thân thể của chính mình đi đụng vào tòa tế đàn màu đen kia. Tòa tế đàn màu đen kia cũng không biết được chế tạo từ tài liệu gì, nếu lấy cường độ thân thể của Xích Di Toan Nghê hiện tại, căn bản không cách nào tổn thương mấy may, ngược lại trên người hắn bị đâm ra từng vết thương.

Nhưng hắn tựa hồ không cảm giác được đau đớn, y nguyên một lần lại một lần đụng vào tòa tế đàn kia, mỗi một lần va chạm tế đàn, mỗi một lần bị thương, hai cái sừng trâu trên đầu hắn sẽ biến mất một chút, chuyển hóa thành một cỗ lực lượng chữa trị nhục thể của hắn, thực lực của hắn cũng sẽ tăng trưởng nhanh hơn.

Đây hoàn toàn là một phương thức tự ngược tự ngược, nhưng Xích Di Cương có thể nhanh chóng tăng thực lực của mình lên lại tuyệt đối không quan tâm.

Cửu Lê Tháp đứng ở cách đó không xa, con mắt nhìn về phía này, nhìn thấy Xích Di Thương liên tiếp đụng vào tế đàn, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quả nhiên không hổ là người Ma Tôn coi trọng, chỉ bằng phần nghị lực này, muốn đạt tới cảnh giới Ma Vương cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thế nhưng đột nhiên, tháp Cửu Lê tựa hồ cảm nhận được cái gì, thần sắc trên mặt hơi đổi, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy bốn điểm đen từ trên trời rơi xuống.

“Bá...” một tiếng, không mang theo nửa điểm bụi bặm, bốn đạo nhân ảnh trực tiếp rơi vào trước người Cửu Lê Tháp, bọn họ đều lớn cỡ thường nhân, so sánh với Cửu Lê Tháp cao chín trượng, quả thực là bốn tiểu nhân bé nhỏ không đáng kể, thế nhưng khí tức cường đại phát ra từ trên người bọn họ lại làm cho Cửu Lê Tháp một hồi kinh ngạc.

Xích Di Cương đang không ngừng tự bạo tăng lên, cũng bị khí tức bốn người này chấn trụ, không tự chủ được ngừng tay, quay đầu nhìn về phía bên này.

“Cửu Lê Tháp, đã lâu không gặp!” Một nam tử dẫn đầu mặc một bộ trường bào màu trắng, tay áo rất dài, che hai tay lại, nhìn rất là phiêu dật.

“Long Tử Mộc? Người... Các người tới đây làm gì?” Lúc này Cửu Lê Tháp mới nhìn rõ người tới là bốn vị trong thập đại Ma quân của người Lang tộc.

Long Tử Mộc thứ nhất, Hồng Phong thứ ba, phần thứ năm, vàng trắng thứ bảy, bất kỳ người nào trong này, thực lực đều không dưới mình, đặc biệt là Long Tử Mộc, thực lực tuyệt đối vượt qua mình, bốn người bọn họ hầu như chưa bao giờ hành động cùng nhau, bây giờ sao có thể cùng xuất hiện ở đây?

Đạt tới cảnh giới cửu phẩm, ở Ma giới đều có danh vọng nhất định. Giữa bọn họ và nhau ít nhiều cũng đã gặp qua mấy lần, cho nên Cửu Lê Tháp toàn bộ nhận thức bọn họ.

“Chúng ta tới tìm người!” Long Tử Mộc mở miệng nói, lời nói không chút khinh thường, đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua Xích Di Cương cách đó không xa.

“Tìm người?” Cửu Lê Tháp sững sốt.

“Không sai, chắc hẳn người đã gặp nàng rồi, chính là Hắc Minh tiểu công chúa của Tử Viêm tộc!” Long Tử Mộc nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tháp Cửu Lê, tựa hồ đang điều tra những tin tức mà hắn biết.

Vừa nghe tới mấy chữ tiểu công chúa tên đen, sắc mặt Cửu Lê Tháp biến đổi, thân thể Xích Di Tỳ Hưu càng xiết chặt, theo bản năng muốn rút vũ khí ra liều mạng. Người Lang tộc và Tử Viêm tộc là đối thủ một mất một còn, chẳng lẽ bọn họ tìm Hắc Minh Thi Hiên còn có chuyện tốt sao?

“Ha ha, nói cho ta biết, bây giờ nàng đang ở đâu?” Thấy vẻ mặt như Cửu Lê Tháp, đương nhiên Long Tử Mộc Tử hiểu rõ hắn từng gặp tiểu công chúa của Hắc Minh gia. Dù sao, nơi này có phải địa bàn của bọn họ không?

“Ta không biết!” Tháp Cửu Lê không chút nghĩ ngợi, đầu trâu lắc lư liên tục.

“Ha ha, tháp Cửu Lê, vị cách tộc các người sinh sống ở đây coi như yên bình đi, chắc người không muốn tộc tháp bị tổn thất không cần thiết gì chứ?” Nghe tháp Cửu Lê nói không biết, thanh âm Long Tử Mộc lại hơi lạnh xuống.

“Ta thật sự không biết!” Cửu Lê tháp vẫn phủ định như cũ.

“Cửu Lê Tháp, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy đừng trách chúng ta!” Thấy Cửu Lê Tháp vẫn không định mở miệng nói chuyện, Long Tử Mộc hừ lạnh nói, trong tay áo đột nhiên vươn ra một cánh tay, một bàn tay tái nhợt!

Bàn tay tái nhợt, ngón tay tái nhợt...

Trên ngón tay tái nhợt còn kẹp một thanh kiếm trắng bệch, so với tuyết càng mỏng hơn, so với tuyết càng sáng hơn...

Hàn Ý Sương Chỉ Kiếm!

Cảm nhận được hàn khí lạnh như băng ẩn chứa trên thanh kiếm mỏng kia, sắc mặt Cửu Lê Tháp lại một lần nữa biến hóa, thân thể không tự chủ được lui về sau một bước.

Còn ba người bên cạnh Long Tử Mộc lại lui về phía sau một bước, tỏ rõ lập trường của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào...

Về phần Xích Di Thương cách đó không xa, không ai để hấn vào mắt, một gã Ma quân chưa đạt tới bát phẩm, nào bị bọn họ để vào mắt... Những tên đầu trâu kia không ngừng tụ tập ở đây càng không để trong mắt...

“Cửu Lê Tháp, cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói ra tung tích của nàng, chúng ta lập tức rời đi, các ngươi sẽ được sống yên ổn ở đây... Nếu không...” Nói tới đây, Long Tử Mộc đầu ngón tay mỏng kiếm một phen, một đạo kiếm quang chói mắt đâm thẳng vào hai mắt Cửu Lê Tháp...

Ánh mắt Cửu Lê Tháp chớp động, thân thể bước về phía trước một bước, thanh âm hùng vĩ từ trong miệng hấn vang lên: “Ta — Không biết ———— Đạo!”

Theo thanh âm của hấn rơi xuống, một vòng kiếm quang chói mắt bắn thẳng lên...

Chương bảy mươi chín chết chắc.

Một đạo kiếm quang này đến nhanh như vậy, hơn nữa góc độ xảo trá như vậy, chỉ là vọt tới con mắt Cửu Lê Tháp, lấy thân thể cao lớn của Cửu Lê Tháp thật sự khó có thể tránh né. Bất quá Cửu Lê Tháp cũng không có tránh né, gã chỉ giơ tay phải lên, nâng lên cánh tay phải to bằng đầu xe lửa kia.

“Xoẹt...” một tiếng, đạo kiếm quang sắc bén kia bắn lên trên cánh tay của hắn, phát ra âm thanh chói tai, giống như bọt biển xung đột với nhau, mà cánh tay của hắn lại chắc chắn như vậy, kiếm quang nhìn như sắc bén này cũng chỉ để lại một vết mờ mờ, làm sao có thể làm hắn bị thương được?

Bất quá thân thể Long Tử Mộc đã bay lên trời, đầu ngón tay khẽ run liên tục, từng đạo kiếm khí không ngừng bắn ra, kiếm khí sắc bén bao phủ toàn bộ tháp Cửu Lê vào trong.

Cửu Lê Tháp căn bản không cách nào tránh né kiếm khí nhanh như vậy, hắn chỉ có thể dùng cánh tay của mình không ngừng bảo vệ chỗ yếu của mình.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...” Không biết đã chém ra bao nhiêu kiếm, thân thể cao lớn của Cửu Lê tháp đã đầy vết thương, ít nhất cũng có hơn ngàn vết thương, thế nhưng không một vết nào là trọng thương, một kiếm nặng nhất cũng chỉ đâm ra một lỗ sâu hơn một tấc, đối với người bình thường có lẽ đã bị thương khá nặng, thế nhưng đối với Cửu Lê Tháp mà nói, cũng chỉ là ngoại thương mà thôi, vẫn là vết thương ngoài da thôi.

“Không ngờ cường độ thân thể của ngươi vậy mà đã tu luyện tới cảnh giới như vậy, xem ra những năm gần đây ngươi tiến bộ rất nhiều nha!” Long Tử Mộc đã ngừng công kích, thân thể lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Cửu Lê Tháp đứng trên mặt đất, nhưng có thể ngang hàng với hắn.

Cửu Lê Tháp không nói gì, hắn chỉ nhìn Long Tử Mộc, ma lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, một luồng sát khí không ngừng bộc phát từ trên người hắn.

“Thế nhưng cho dù người da dày thịt béo, vừa rồi ta cũng đã phát hiện trên người người có ba chỗ yếu hại, người cho rằng người còn có thể chống đỡ được kiếm khí của ta sao?” Không đề ý đến sát khí không ngừng bộc phát ở tháp Cửu Lê, Long Tử Mộc Mộc nhàn nhạt nói ra.

“Tại sao ta nhất định phải ngăn cản! Ma Thần quyền...” Trong miệng Cửu Lê Tháp bỗng phát ra một tiếng rít, ngay sau đó liền thấy hắn đột nhiên giơ cánh tay phải lên, hung hăng đánh một quyền về phía Long Tử Mộc.

Đây là quyền thẳng đơn giản nhất, không có bất kỳ kỹ xảo gì, cũng không có bất kỳ kỹ xảo nào, tựa như một tên man hán trực tiếp đánh ra. Thế nhưng quyền này lại ẩn chứa lực lượng khổng lồ như thế, chỉ thấy từng trận hắc quang lấp lóe, hư không kia đã không chịu nổi lực lượng một quyền này bắt đầu vỡ vụn, mà quyền ý cuồng bạo càng khóa chặt hoàn toàn Long Tử Mộc, tựa hồ bất luận hắn trốn tới đâu cũng không thể né tránh quyền này.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong cú đấm này, Long Tử Mộc cũng biến sắc. Tuy nói thực lực của y trên Cửu Lê Tháp, nhưng nếu đơn thuần so sức mạnh, tuyệt đối không phải đối thủ của Cửu Lê Tháp, đối mặt với một quyền kinh khủng này, cho dù y có thể ngăn cản được, cũng tất nhiên sẽ bị chấn thương, đến lúc đó muốn đối phó Cửu Lê Tháp cũng không dễ dàng gì.

Hắn muốn né tránh, nhưng căn bản không thể tránh né. Không biết làm sao, thân thể Long Tử Mộc không lùi mà tiến, thanh kiếm mỏng đầu ngón tay hắn lại bắn ra, thẳng đến mặt quyền tháp Cửu Lê.

“Xoẹt...” một tiếng, thanh kiếm mỏng cứ thế bắn lên mặt quyền của tháp Cửu Lê, nếu là vũ khí hạng nặng thì tháp Cửu Lê hoàn toàn có thể dựa vào thân thể cường đại của mình mà đối kháng, thế nhưng thanh kiếm mỏng manh này lại như một tờ giấy mỏng., Cộng thêm sức mạnh của Long Tử Mộc bám

vào phía trên tháp Cửu Lê, vậy mà cứ như vậy đâm vào trên nắm đấm. Nhưng thanh kiếm này quá nhỏ, đối với tháp Cửu Lê mà nói thì giống như một cây châm lớn đâm vào mình, căn bản không thể tạo thành nửa điểm tổn thương, nhưng vấn đề là một kiếm này tuy không làm hấn bị thương, nhưng lại đâm rách quyền cương hoàn mỹ của hấn.

Cứ như một quả cầu bị đâm vào một lỗ, rất nhanh liền bình tĩnh lại, chỉ một nhát đâm này, lực lượng của cú đấm đã suy yếu chín tầng.

Tầng còn lại đánh thẳng vào hai tay Long Tử Mộc, khiến thân thể Long Tử Mộc bay thẳng ra ngoài. Thế nhưng ngoại trừ cảm thấy cánh tay mình tê dại ra thì làm sao còn chút thương tổn nào.

Hấn vẫy tay một cái, thanh kiếm mỏng manh đã về tay mình, thân thể Long Tử Mộc đã biến mất không thấy đâu.

Cửu Lê Tháp kinh hãi, trên dưới toàn thân bỗng nhiên bắn ra từng đạo hào quang màu đen, bao phủ hoàn toàn bản thân y. Mà trên sừng trâu của y cũng nổi lên từng đạo hắc mang.

“Vèo...” Một tiếng, thân thể Long Tử Mộc bỗng nhiên đi tới vai Cửu Lê Tháp, kiếm mỏng trong tay run lên, một đạo kiếm quang đâm tới lỗ tai Cửu Lê Tháp.

Cửu Lê Tháp hoảng sợ, vội vàng giơ một tay vỗ lên bả vai, thế nhưng thân thể Long Tử Mộc lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa, lại xuất hiện ở một bên khác của hấn. Cửu Lê Tháp tiếp tục đánh tới, nhưng như thể đang vỗ một con ruồi giảo hoạt, không thể đánh trúng.

Bất quá chỉ là mấy cái giao phong, lỗ tai Cửu Lê Tháp, khoe mắt đã tràn ra máu tươi. Những thứ này đều là chỗ yếu ớt của hấn, làm sao chịu nổi một kiếm của Long Tử Mộc.

Xích Di Cương cách đó không xa thấy Cửu Lê Tháp bị Long Tử Mộc đùa nghịch như vậy, trong lòng nổi giận, thân ảnh lóe lên, đã phóng tới, nâng cánh tay lên, vỗ về phía Long Tử Mộc đang bay nhanh.

“Cút...” Đối mặt với một chương nhanh chóng lao tới, Long Tử Mộc hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, một luồng sức mạnh

không lồ hình thành, trực tiếp đánh bay Xích Di Cương ra ngoài. Tuy về mặt sức mạnh của hắc không bằng Cửu Lê tháp, nhưng dù sao cũng là Ma quân cứu phẩm, mạnh hơn Xích Di Cương chỉ đạt tới thất phẩm quá nhiều.

Lập tức nhìn thấy thân thể cực lớn của Xích Di Toan Nghê giống như một cái máy bay, bay thẳng ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra như suối...

Đây chỉ là một kích tùy ý của Long Tử Mộc, cũng chỉ một đòn này cũng đủ thấy chênh lệch giữa hai cảnh giới.

Nhìn thấy Xích Di Thương bị đánh bay, rơi âm âm trên mặt đất, không rõ sống chết thế nào. Trong lòng Cửu Lê Tháp nổi giận, hắc đã đáp ứng Diệp Tinh Vũ phải bảo vệ Xích Di thật tốt, hơn nữa Xích Di Chử càng là hi vọng của bọn họ, rất có thể nó đã trưởng thành thành Ma Vương, sao có thể bị người khác ức hiếp như vậy được?

Hắc quang trong cơ thể lóe lên, lồng ngực của hắc bỗng phình to ra, giống như một quả cầu khí lập tức tràn đầy khí tức, nhìn thấy bộ dạng này của Cửu Lê tháp, Long Tử Mộc, Hồng Phong, phấn rời, sắc mặt bốn người Lam Nguyệt đồng thời biến đổi.

Trong đó lấy tốc độ của Hồng Phong tốc độ nhanh nhất, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thân ảnh đã cách đó ngàn trượng, ngay sau đó là phấn rời và Lam Nguyệt, cũng là biến mất sau đó...

Chỉ có Long Tử Mộc không trốn, trên người hắc nổ bắn ra đạo đạo quang mang màu bạc chói mắt, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu không ngừng bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã bành trướng đến cao như Cửu Lê Tháp, quần áo trên người đã sớm nứt vỡ, bộ lông hoa lệ màu bạc dài ra, đầu cũng hóa thành một đầu sói to như vậy...

Chương bảy mươi chạy trốn.

“Hô hô thiên hoán địa! Hồng!” Cửu Lê Tháp bỗng nhiên một quyền đâm tới bộ ngực bành trướng của mình, trong nháy mắt mở ra cái miệng khổng lồ kia.

Trong chớp mắt, một luồng sóng âm cực mạnh từ miệng hăn truyền ra, trực tiếp chạy về phía Long Tử Mộc. Theo tiếng rống này, thiên địa biến sắc, bầu trời vốn trong xanh lập tức bị mây đen thổi qua, từng luồng sấm sét không ngừng lóe lên trên bầu trời.

Dãy núi chung quanh cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, mặt đất càng là chấn động không ngừng, tựa như địa chấn tiến đến, những cây cối, hoa cỏ kia, trực tiếp bạo liệt ra, coi như là chung quanh những đầu bò kia cũng đều nằm rạp trên mặt đất, dùng hai tay che lỗ tai của mình lại.

Đây chỉ vẻn vẻ là dư âm công kích, tại Cửu Lê tháp phía trước, hư không kiên cố hoàn toàn vỡ vụn ra, không gian năng lượng cuồng bạo lao nhanh ra, lại bị sóng âm chấn động đến vỡ nát.

Trên thân Long Tử Mộc đứng mũi chịu sào đã nổi lên từng luồng hào quang màu bạc, đối mặt với loại công kích sóng âm không khác gì nhau này, ngoại trừ mấy tên Ma quân nhanh nhất chạy trốn như các đại ma quân khác, chỉ còn lại có thể ngăn cản.

Thế nhưng hăn đang chiến đấu với Cửu Lê tháp, có thể né tránh, làm sao có thể chạy trốn? Như vậy không phải là yếu hơn uy phong của người sói tộc mình sao? Nhưng với thân thể của hăn thật sự khó có thể chống lại công kích cuồng bạo như thế, cho nên hăn đã hóa ra hình thái chiến đấu của mình.

Con cự lang chín trượng này...

Trận trận ánh sáng bạc trước người vỡ vụn, tựa như từng cái bong bóng nước, nhẹ nhàng đụng vào liền vỡ nát, trên người

của hấn nổi lên từng đạo huyền văn màu bạc, đó là một bộ áo giáp cực phẩm, nhưng khi thân thể của hấn bị sóng âm bao vây, bộ áo giáp cực phẩm đã hao tổn bao nhiêu năm của hấn vậy mà bắt đầu vỡ vụn ra từng khúc.

Mà khoe miệng, lỗ mũi, tai, khoe mắt của hấn cũng bắt đầu tràn ra huyết dịch màu bạc, thân thể cực lớn vậy mà cũng bị chấn động đến liên tục lui về phía sau...

Không biết qua bao lâu, thân thể to lớn của Long Tử Mộc bị chấn ra hơn một ngàn trượng, để lại trên mặt đất một vết tích thật dài, áo giáp trên người lão triệt để vỡ vụn ra, trên mặt tất cả đều là huyết dịch màu bạc, thậm chí thân thể cũng xuất hiện rất nhiều vết rách.

Đó là vết nứt trực tiếp bị chấn ra, giống như vết rách trên người pho tượng, máu tươi màu bạc không ngừng phun ra, sắc mặt Long Tử Mộc khó coi một hồi.

“Phù...” Cửu Lê Tháp hít một hơi thật dài, nhìn Long Tử Mộc bị đánh bay hơn một ngàn trượng, nhìn những ngọn núi sụp đổ chung quanh, nhìn những vết rách thật dài trên mặt đất, trong mắt hấn không chút đắc ý, tuy rằng chiêu này có vẻ làm trọng thương Long Tử Mộc, nhưng cũng không có xóa bỏ.

“Gào...” Long Tử Mộc tựa hồ nhận lấy kích thích cực lớn, ngửa mặt lên trời hét dài, không để ý thương thế trên người, thân thể khổng lồ hóa thành một tia chớp màu bạc vọt tới.

“Xoẹt...” một tiếng, móng vuốt vung ra, trực tiếp để lại một dấu vết dài ngay phần bụng Cửu Lê tháp. Cửu Lê tháp bị đau, muốn lui về phía sau, thế nhưng trào thứ hai, trào thứ ba, trào thứ ba, đã trước sau bắt tới.

Cửu Lê Tháp vội vàng vung tay ngăn cản, nhưng tốc độ của hấn đâu bằng Long Tử Mộc. Long Tử và Mộc Mộc vung ra hơn trăm trào. Trong đó Cửu Lê Tháp chỉ đỡ được năm mươi móng vuốt, năm mươi móng vuốt còn lại đều lưu lại dấu vết thật sâu trên người hấn.

Đúng lúc này, thân thể Long Tử Mộc đột nhiên lui về phía sau một bước, thanh Hàn Ý Thương Chỉ Kiếm cực mỏng bỗng xuất

hiện trong tay hắn, hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ, mũi kiếm chỉ thẳng Cửu Lê Tháp.

“Đi chết đi, ý kiến ma ý huyết...” Long Tử Mộc hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay liên tục run rẩy, mấy đạo kiếm khí bắn thẳng ra. Đây gần như là một kiếm ngưng tụ tất cả lực lượng của hắn, mỗi một kiếm đều đủ để đánh nát một ngọn núi lớn. Kiếm khí kinh khủng như vậy ngưng tụ cùng một chỗ, đủ để tưởng tượng uy lực của kiếm khí này lớn đến mức nào?

Cửu Lê Tháp kinh hãi, biết mình không cách nào tránh né, trực tiếp dùng hai tay bảo vệ đầu cùng ngực, tùy ý để những kiếm khí này vạch ra từng đạo vết tích trên người mình.

Vừa lúc đó, thân thể Long Tử Mộc bước về phía trước, đi tới trước người Cửu Lê Tháp, trực tiếp một kiếm đâm tới tim Cửu Lê Tháp...

Thân hình tháp Cửu Lê lóe lên, định tránh chiêu kiếm này, thế nhưng cánh tay còn lại của Long Tử và Mộc Mộc đã không chút lưu tình đánh thẳng vào ngực tháp Cửu Lê.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một đoàn ngân quang tại ngực Cửu Lê Tháp bạo tạc, quang mang chói mắt chiếu rọi cả bầu trời, thân thể khổng lồ Cửu Lê Tháp vậy mà bị đánh bay ra sau, đập ầm ầm trên một gò núi, lập tức làm gò núi vỡ nát, mà ngực của hắn cũng bị nện ra một cái lỗ máu thật lớn.

Trong miệng truyền đến tiếng kêu thống khổ, nhưng hắn cũng bò dậy ngay, chỉ vì công kích của Long Tử Mộc đã tới.

Lần này, Long Tử Mộc vẫn dùng thanh kiếm mỏng trong tay đâm về phía ngực Cửu Lê Tháp. Thân thể Cửu Lê Tháp lóe lên, tránh được chiêu kiếm này, đang định vùng quỳ ném về phía Long Tử Mộc, lại chợt phát hiện Long Tử Mộc giờ một ngón tay, một ngón tay tái nhợt.

“Lãnh ý chí...”

Nhất thời Cửu Lê tháp cảm giác một luồng hàn ý đánh úp tới, nhưng đã không kịp phản ứng hắn liền thấy một luồng ngân quang từ đầu ngón tay bắn ra.

Đây là một chỉ tuyệt đối có thể làm bản thân bị thương nặng, trong lòng Cửu Lê Tháp hoảng hốt, thân thể liều mạng tránh sang một bên, nhưng tốc độ một chỉ này thật sự quá nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã bắn trúng lồng ngực của mình, thân thể cường hãn của mình dưới một chỉ này quả thực yếu ớt như đậu hũ.

Một dòng máu chảy như suối phun từ trong ngực tháp Cửu Lê phun ra, cách đó không xa chứng kiến hết thấy mọi chuyện Xích Di Cương cùng những người đầu trâu kia, từng con mắt nổ tung, hai mắt trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu.

Bọn hãn đều cho rằng Cửu Lê tháp bị hãn đâm trúng tim, rất có thể lành ít dữ nhiều, tất cả mọi người gần như phát ra tiếng gào thét điên cuồng. Tuy rằng có phân nửa tinh nhuệ bị Diệp Tĩnh Vũ mang đi, nhưng cao thủ lưu lại vẫn không ít, ít nhất ba gã bát phẩm Ma quân cũng ở trong đó.

Nhìn thấy tộc trưởng của mình bị đối phương gây thương tích, từng người hai mắt đỏ bừng, trong miệng hô to, muốn liều lĩnh phóng tới chỗ Long Tử Mộc và Mộc Mộc.

Cho dù biết bọn họ không phải là đối thủ của Long Tử Mộc, nhưng bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn tộc trưởng của mình toi mạng...

Tuy nhiên bọn họ tuy rằng phần nộ, thế nhưng Long Tử Mộc lại không thêm để ý chút nào, mặc dù người đầu trâu tương đối cường đại, nhưng so với người sói của mình, bọn họ tính là cái thá gì chứ? Tháp Cửu Lê này nếu không biết tốt xấu, còn làm bị thương chính mình, vậy giết thì cứ giết, không cần lưu tình?

Móng vuốt sói to lớn giơ lên, trực tiếp chộp tới ngực Cửu Lê Tháp, chỉ có triệt để chấn vỡ trái tim của hãn mới có thể triệt để giết chết hãn...

Những tên đầu trâu kia, bao gồm cả Xích Di tĩnh lại mặc dù đều muốn cứu Cửu Lê Tháp, thậm chí có thể vì Cửu Lê Tháp mà đi chết. Thế nhưng bọn chúng cách xa hãn như vậy, làm sao kịp, cũng chính vào lúc này, một bóng người đơn bạc xuất hiện trước người Cửu Lê Tháp...

Chương bảy mươi hai, cao thủ tập hợp.

Người tới có mái tóc dài trắng bắt mắt, trên người mặc một bộ trường sam màu đen, không phải Diệp Tĩnh Vũ thì là ai?

Theo một quyền này của Long Tử Mộc, một cỗ kinh phong đánh tới, thổi bay tóc trắng của Diệp Tĩnh Vũ, mà một trảo to lớn kia lại không hề ngừng chảy chộp tới phía trước, giờ phút này thân hình Diệp Tĩnh Vũ tựa như một con ruồi trước mặt hắn.

Thế nhưng dù vậy, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không chút lưu tình vung ra một quyền, một đấm thẳng, một quyền mang theo ngọn lửa hùng hực.

Trong mắt người ngoài, hành động này của Diệp Tĩnh Vũ như một con ruồi giơ một bàn chân lên đập nó ra. Thế nhưng trong mắt Long Tử Mộc, quyền này lại có một lực chấn động thần hồn người khác, đặc biệt là hỏa diễm bộc phát trên nắm tay kia, quả thực không thua gì lửa hủy diệt của Tử Viêm tộc.

Thế nhưng bây giờ muốn thu quyền đã không kịp, Long Tử Mộc có thể làm chính là dùng tất cả lực lượng của mình diệt trừ cùng một chỗ.

Ánh sáng màu bạc từ móng vuốt to lớn của hắn bộc phát ra, tốc độ chộp về phía trước còn nhanh hơn...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đánh vào móng vuốt của Long Tử Mộc, ngọn lửa màu đỏ lập tức bao phủ lấy móng vuốt sói của hắn., Cũng may trên cánh tay Long Tử Mộc bộc phát ra đạo đạo quang mang màu bạc, lúc này mới tránh khỏi khả năng bị hỏa diễm thiêu đốt. Thế nhưng trên nắm tay Diệp Tĩnh Vũ lại ẩn chứa lực lượng cường đại trực tiếp chấn động làm cánh tay hắn run rẩy, thân thể hắn càng bị cỗ cự lực này đánh bay ra ngoài...

Tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt vào tất cả, nguyên một đám miệng mở thật to, đặc biệt là ba Ma quân Hồng

Phong, Hồng Phong, Lam Nguyệt đã trở về đều không thể tưởng tượng nổi, vẻ mặt của bọn họ giống như nhìn thấy một con ruồi bỗng nhiên oanh bay một tên nam tử trưởng thành.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thân thể khổng lồ của Long Tử và Mộc Mộc nện mạnh xuống đất, cũng tạo thành một hố đất cực lớn, tạo nên từng trận bụi bặm.

Từng đạo ngân mang hiện lên, thân thể Long Tử Mộc chậm rãi thu nhỏ lại, biến thành người thường, một đôi mắt của hắn đã rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng xuyên thấu qua thân thể Diệp Tĩnh Vũ, nhìn về phía một tiểu nữ hài tóc tím khoảng mười mấy tuổi phía sau hắn, Hắc Minh Thi Hiên.

Không chỉ Long Tử Mộc chú ý tới sự tồn tại của Hắc Minh Thi Hiên, Hồng Phong, phần rơi, Lam Nguyệt, gần như cũng chú ý tới sự xuất hiện của Hắc Minh Thi Hiên, đây mới là mục tiêu chủ yếu mà bọn họ phải tới lần này.

“Các người là ai?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh nói.

“Long Tử Mộc của loài sói!” Long Tử Mộc đứng lên, trên người không biết từ lúc nào đã mặc lại một bộ áo dài màu trắng, đôi bàn tay tái nhợt đã rút vào trong tay áo.

Hồng phong, phần bụi rơi xuống, Lam Nguyệt tựa hồ cũng cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ cường đại, bốn người vây kín thành thế, mơ hồ vây kín Diệp Tĩnh Vũ.

“Ồ? Hóa ra là người của Lang tộc, thế nhưng ta không biết các người? Các người tới nơi này làm gì?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý chút nào khí thế của bốn người vây kín, mà lời nói của hắn càng khiến cho tứ đại Ma quân trợn trắng mắt.

Bọn họ là ai? Bọn họ là Thập Đại Ma Quân của Lang Nhân, nhưng đều là cao thủ cấp chín à? Danh hiệu ở Ma giới là vang dội đấy, đừng nói nơi này vẫn là thảo nguyên rộng lớn, cho dù là địa phương hẻo lánh, những Ma tộc kia cũng biết danh hiệu của bọn họ, vậy mà bây giờ tên này lại nói không biết? Đây không phải là đã kích người quá đáng sao?

“Chúng ta tới là để mang nàng đi!” Nhưng bất kể nói thế nào thì thực lực Diệp Tĩnh Vũ vẫn đặt ở đó, khiến đám người Long

Tử Mộc cũng không dám khinh thường, chỉ dè nén lửa giận trong lòng, từ tốn nói.

“Ha ha, nàng là muội muội của ta, các người ở trước mặt ta mà cũng mang nàng đi, các người có phải quá kiêu ngạo rồi không?” Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt một tiếng.

“Lẽ nào người cho rằng bằng vào sức một mình người còn có thể ngăn trở chúng ta hay sao?” Tứ đại Ma quân đồng thời bước về phía trước một bước, một cỗ uy áp khổng lồ phát ra.

“Ha ha, ai nói ta là sức một mình?” Diệp Tĩnh Vũ lại cười nhạt, thực lực bốn người này đều rất mạnh, nếu bốn người liên thủ, mình cũng hoàn toàn không có biện pháp thủ thắng, dù tể ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận cũng có chút khó khăn, thế nhưng mình cần gì phải một mình đấu với bọn họ? Lấy cái giá nhỏ nhất đổi lấy thành quả lớn nhất mới là ý nghĩ của hắn.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, không oán không hận, không hối hận, ba huynh đệ vô tình đi ra, Lương Tiểu cũng chậm rãi đi ra, thân ảnh của Nguyệt Ngân cũng theo đó hiện ra, năm luồng đều đạt tới khí tức cường đại của cửu phẩm Ma quân bộc phát toàn diện.

Ngay cả thân thể Hồ Thương cũng nhảy lên một ngọn núi, Lạc Nhật tiến khoác lên Lạc Nhật cung, một cỗ lực lượng cường đại nhắm thẳng ngực Long Tử Mộc...

Cảm nhận được mấy cỗ lực lượng cường đại này, sắc mặt bốn người đều biến đổi, bọn họ nào nghĩ tới nơi này sẽ ngưng tụ nhiều Ma quân cửu phẩm như vậy?

“Huyết Vô oán, Nguyệt Ngân, các người làm gì ở đây? Chẳng lẽ muốn đối địch với bộ tộc lang nhân chúng ta hay sao?”

Sương phản hồng nhạt trên người mặc sa y nhìn thấy mấy tên cửu phẩm Ma quân đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, hừ lạnh một tiếng.

Ba huynh đệ Vô oán không hối vô tình cùng Nguyệt Ngân đồng thời nhìn nhau một cái, thân thể đồng thời bước về phía trước một bước, trong miệng đồng thanh nói: “Chúng ta đã

tuyên thệ thần phục Diệp đại nhân, chuyện của hắn chính là chuyện của chúng ta!”

Giọng nói của bốn người to lớn, hơn nữa giọng điệu kiên định, nghe được bốn người Long Tử Mộc sửng sốt, Diệp đại nhân? Đây là một con người sao? Bọn họ lại trung thành với một nhân loại?

Cẩn thận quan sát thể cục hiện trường, nếu là bình thường, bốn người Long Tử, Mộc Mộc đối phó bốn người bọn họ không thành vấn đề, nhưng bây giờ còn nhiều hơn một tên Diệp Tĩnh Vũ thực lực sâu không lường được, cùng tên gia hỏa sắc mặt tái nhợt kia, độ khó thực sự quá lớn, thế nhưng chỉ dẫn của bệ hạ, sao bọn người mình có thể không hoàn thành được?

Long Tử Mộc Tử nhìn ba người khác một cái, trong mắt đều có một hồi minh ngộ...

“Vèo...” Một tiếng, thân ảnh Long Tử Mộc vọt thẳng ra ngoài, trong ống tay áo của y còn vươn ra bàn tay tái nhợt, thanh kiếm mỏng manh kia xuất hiện ở đầu ngón tay, đâm thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Mà phấn bụi bỗng nhiên mọc ra một thứ giống như vỏ ốc biển, đôi mắt màu bạc hiện lên một vòng phản quang, cứ như vậy thổi một cái, một trận sóng to gió lớn nổi lên, đám người Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác thanh âm sấm sét kia ở bên tai ông ông tác hưởng, trước mắt càng là sao băng thẳng tắp, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không phân rõ Đông Nam Tây Bắc.

Đúng lúc này, Lam Nguyệt và Hồng Phong trực tiếp lao về phía Hắc Minh Thi Hiên, bây giờ đã không phải là lúc truy cứu Diệp Tĩnh Vũ làm sao tụ tập lại cùng một chỗ, bây giờ quan trọng nhất chính là bắt đi Hắc Minh Thi Hiên...

Đệ nhị nhị thiên giết chết.

Diệp Tĩnh Vũ là người đầu tiên phục hồi tinh thần, lúc này thân thể Hầu Hồng Phong và Lam Nguyệt đã chạy tới bên cạnh hắn. Y muốn quay người, thế nhưng thân thể Long Tử Mộc đã đi tới trước người, thanh kiếm mỏng manh kia đã tới cổ họng của y...

Một vòng kiếm khí sắc bén lao nhanh ra, đâm thẳng tới cổ họng Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên rút đao, Thiên Tôn đao gần như lập tức xuất hiện trước người, trực tiếp ngăn cản một kiếm cực nhanh kia, nhưng Long Tử Mộc đã chỉ ra một chỉ, lạnh lùng chỉ...

“Xoẹt...” một tiếng, một ngón tay Long Tử Mộc điểm thẳng lên ngực trái của Diệp Tĩnh Vũ, một mũi tên máu bắn ra, còn thanh Hàn Ý Sương Chỉ Kiếm của lão lại thuận thế vẩy một cái, đã chọc thủng thanh Thiên Tôn đao ngăn cản, tiếp tục tới gần cổ Diệp Tĩnh Vũ.

Thời khắc này, Diệp Tĩnh Vũ mới ý thức được sự cường đại của vị Ma quân này, về mặt lực lượng, có thể hai người bọn họ không chênh lệch nhiều lắm, nhưng về mặt kỹ xảo chiêu thức, hẳn cao hơn mình nhiều lắm lắm sao?

Không phải đã nói Ma tộc am hiểu nhất chính là đối nghịch lực lượng sao? Chiến kỹ hoa lệ như vậy học được từ đâu?

Hắn đâu có hiểu được, tuy rằng đa số Ma tộc đánh nhau đều dựa vào lực lượng định thắng thua, thế nhưng Ma tộc cao cấp sống không biết bao nhiêu năm như Long Tử, đối với chiến kỹ của bản thân cũng tu luyện rất nhiều, muốn đạt tới vị trí Ma Vương, chỉ dựa vào thực lực là không đủ, còn cần phải có cảm ngộ cực sâu.

Những thứ này, cũng đều là Ma quân đạt tới cấp độ nhất định mới có thể có cảm ngộ...

Tuy nói trong lòng có chút kinh ngạc với chiến kỹ của Long Tử Mộc, thế nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại không có chút sợ hãi nào. Có lẽ, sức mạnh của hắn còn không bằng Long Tử Mộc, có lẽ về mặt chiến kỹ hắn không bằng Long Tử Mộc, thế nhưng có một điểm hắn tuyệt đối là Long Tử Mộc vô vọng ngựa cũng không đuổi kịp, đó chính là tốc độ.

Đúng, tốc độ cực nhanh, đó là tốc độ ánh sáng...

“Vèo...” Một tiếng, Hàn Ý Sương Chỉ Kiếm của Long Tử Mộc vạch ra một vết tích thật dài trong hư không, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã thối lui mấy chục bước, cứ như vậy tránh được một kiếm sắc bén này. Mà khi hắn lùi lại, vòng trắng nơi mi tâm lại bắn ra một luồng hào quang màu bạc, cũng để lại một vết máu ngay trước ngực trái của Long Tử Mộc.

Long Tử Mộc bị đau, nhưng hắn làm sao có thể dung túng Diệp Tĩnh Vũ đi ngăn trở Hồng Phong và Lam Nguyệt bắt được Hắc Minh Thi Hiên, trên người đại phóng ngân quang, thân thể của hắn cũng sải bước ra, một lần nữa đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ.

Người sói bộ tộc, ngoại trừ thân thể cường hãn, tốc độ cũng cực nhanh, một bóng sói từ trong cơ thể hắn thoát ra, đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Lúc này Lương Tiểu không oán, không oán, không hối, vô tình, Nguyệt Ngân cũng từ trong sóng âm chói tai hồi phục tinh thần lại, thế nhưng Lam Nguyệt và Hồng Phong đã lướt tới trước người Hắc Minh Thi Hiên, thò tay chụp tới Hắc Minh Thi Hiên.

Giờ khắc này, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không kịp ngăn cản.

Từ khoảnh khắc giết chết vương tử Lang tộc ngồi Cương, Hắc Minh Thi Hiên đã biết rất có thể tộc lang người sẽ tìm đến gây sự với mình, đối với tình huống như vậy nàng đã mô phỏng không biết bao nhiêu lần trong lòng mình?

Nhưng mà nàng chưa từng nghĩ tới người sói tộc lại xuất động nhiều Ma quân cứu phẩm như vậy, hiện tại lại có hai người đang đuổi bắt mình, mình làm sao chống lại được?

Còn chưa nghĩ ra đối sách, một đạo hắc quang từ bên người nàng bắn ra, trực tiếp hướng hồng phong thực lực mạnh mẽ nhất vọt tới.

Mà mạnh như gió đỏ, đối mặt đạo hắc quang này vậy mà cũng không thể không lùi về sau, lóe lên, tránh được mũi tên này...

Thừa dịp này, bàn tay nhỏ bé Hắc Minh Thi Hiên lật một cái, Tử Nguyệt Dao đã xuất hiện trong tay, một vòng đao mang màu tím sáng chói lập tức sáng lên.

Đó là một đạo đao mang mang theo ngọn lửa màu tím, trong mắt mọi người, đạo đao mang này quả thật xinh đẹp, xinh đẹp vô cùng.

Thế nhưng trong mắt cao thủ cửu phẩm, đao mang như vậy căn bản không đáng để lo, thế nhưng Lam Nguyệt đã lướt đến trước người Hắc Minh Thi Hiên lại không thể không lùi về phía sau một vòng đao mang mà mình căn bản không để vào mắt.

Chỉ vì Hắc Minh Thi Hiên vốn không cao, một đao này có thể đánh thẳng về phía Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt là một nam ma, thân thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng cũng không muốn bảo bối của mình bị đánh bị thương phải không? Đây là muốn đoạn tử tuyệt tôn?

Ngay lúc Lam Nguyệt thối lui, tất cả mọi người đều cho rằng Hắc Minh Thi Hiên sẽ lập tức rút lui, nhưng không ngờ nàng không lùi mà tiến tới, bàn tay nhỏ bé trắng mịn hất lên trên, thanh Tử Nguyệt đao sắc bén lại bổ tới phía dưới Lam Nguyệt với góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Lam Nguyệt giận dữ, thế nhưng đối mặt với một đao cực nhanh này, cũng chỉ có thể tiếp tục lùi về phía sau, trong lòng càng thêm phiền muộn, tiểu nha đầu này sao lại ác độc như vậy?

Hồng phong một bên cuối cùng không tránh được một mũi tên kia, thế nhưng là dựa vào thân thể cường đại của mình cùng Lang Nha Nguyệt trong tay ngăn mũi tên này lại, bắt quá máu trong cơ thể bị chấn động dâng lên.

Chúng kiến Lam Nguyệt bị một tiểu nha đầu ép cho liên tục lui về phía sau, chạt vật không chịu nổi, hắt hừ lạnh một tiếng, định lao về phía Hắc Minh Thi Hiên, nhưng lại có một đạo hắc mang bắn thẳng tới.

Hơn nữa đạo hắc mang này lực lượng càng lớn hơn đạo hắc mang kia, Hồng Phong nổi giận, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy cách đó không xa Hồ Bi đã bắt đầu một lần nữa dựng tên...

“Khà khà...” Bốn ngôi sao băng màu đen liên tục bắn ra, bốn mũi tên Lạc Nhật hoàn toàn phong tỏa toàn bộ đường lui của gió đỏ.

Hồng Phong giận dữ, gã nào nghĩ đến gia hỏa chỉ một cái tát của hồ ly mà có thể đập chết một đồng lớn người như mình, lại có thể dựa vào cung tên trong tay liên tục ngăn trở mình.

Lang Nha Nguyệt trong tay run lên, ma lực trong cơ thể bộc phát toàn diện, trực tiếp một đạo chém tới bốn mũi tên...

Tàn Dương ngăn Nguyệt!

Một đạo hồng sắc nguyệt nha thê thảm tự hư không hình thành, lập tức liền nghe oanh long long long vang nhẹ bốn tiếng, bốn cánh tên kia cứ như vậy bị một đạo này chém rụng.

Mà Hồ Tư sau khi bắn ra bốn mũi tên này, cả người đã thoát lực, cứ như vậy ngã ngồi trên mặt đất.

Hồng Phong cười lạnh một tiếng, Lang Nha Nguyệt trong tay lại bổ ra một lần nữa, một đạo đao mang hình bán nguyệt liền chém tới Hồ Bi, lực lượng đã hao hết, Hồ Tư nào có thể né tránh...

Hồ Tư Mộng, Xích Di Tỳ Hưu, đều là những con cáo phần đầu quên mình đánh tới, bọn họ tuyệt đối không muốn ngồi nhìn Hồ Tư bị giết, thế nhưng một bóng người lại nhanh hơn bọn họ, cứ như vậy bỗng dưng xuất hiện trước người...

“Ngự Lôi Phá Không...” Trong miệng Lâm Hiên Nghị truyền đến tiếng rống to, trên gương mặt vẫn luôn khiếp đảm kia lộ ra dũng cảm trước nay chưa từng có, hắc không thể làm thêm một tên nhát gan nữa, hắc phải làm chút chuyện cho đồng bọn của mình...

Hai tay hắn nắm chặt chiến đao màu đen, một tia chớp cực lớn từ trên trời lao nhanh xuống, cứ như vậy biến thành một vòng đao mang xinh đẹp, hung hăng chém về phía đạo nửa tháng kia...

Chương bảy mươi ba, Long Tử Mộc.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao đao mang khổng lồ kia vậy mà bị ánh trăng màu đỏ nhìn như yếu ớt kia đánh cho nát bấy. Dù sao, Lâm Hiểu Nghị bây giờ còn xa mới đạt tới cảnh giới Cửu Trọng Thiên, thế nhưng một đao này cũng làm cho đao hồng mang kia ảm đạm đi một chút, mà lúc này Hồ Vân Mộng đã bắn ra Linh Cung trong tay Linh Cung., Một đao băng tiễn bắn thẳng tới, trực tiếp bắn vào trên nguyệt mang, lại một lần nữa làm cho nguyệt mang ảm đạm rất nhiều, mà thân thể Xích Di Cương đã đứng trước người Hồ Dung, trong miệng hét lớn một tiếng, vậy mà trực tiếp một quyền đánh tới ánh trăng này.

“Răng rắc...” Một tiếng, ánh trăng đã bị tiêu hao liên tục, không ngờ lại bị một quyền của Xích Di Thiên đánh cho nát bấy. Thế nhưng đao khí sắc bén kia vẫn đâm rách thân thể cường hãn của Xích Di, đặc biệt là thịt trên mặt quyền của hắn, gần như bị xé rách toàn bộ, lộ ra xương trắng dày đặc.

Lại càng có mấy đao đao khí lưu lại trên người hắn vết tích thật dài, thế nhưng trước mặt thân ảnh cao lớn của hắn, Hồ Thương, Hồ Mộng, Lâm Hiểu Nghị lại nhận được sự bảo hộ hoàn mỹ.

Chứng kiến đao của mình bị mấy người này hóa giải thực lực còn kém xa mình, Hồng Phong trong lòng phần nộ, muốn một lần nữa phát động tiến công, một bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Ta nói rồi, không bắt nạt người như vậy!” Lương Tiểu Thuận quát mắng, đánh một quyền về phía luồng gió đỏ.

Đối mặt với một quyền kinh khủng này của Lương Tiểu, Hồng Phong hừ lạnh một tiếng, Lang Nha Nguyệt trong tay vẽ thành một đóa đao hoa, tránh được một quyền cực nhanh kia của Lương Tiểu, thân thể bước về phía trước một bước, tới gần

Lương Tiểu, Lang Nha Nguyệt trong tay nhanh như chớp đâm tới.

“Xoẹt...” một tiếng, thanh đoản nhận kia không chút trở ngại đâm vào ngực Lương Tiểu Khả...

“A... Ta chết rồi...” Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, ngã xuống như vậy...

Chứng kiến tình huống như vậy, không cần nói những người khác, cho dù là Hồng Phong cũng là một trận kinh ngạc, gia hỏa này biểu hiện ra thực lực cũng là cửu phẩm a, sao lại dễ dàng bị chính mình đâm trúng? Lẽ nào thực lực của mình đã đề cao đến mức này?

“A, ta sống lại rồi...” Ngay lúc Hồng Phong còn đang kinh ngạc, Lương Tiểu Tỳ đã nhảy dựng lên, trực tiếp đâm một quyền vào Hồng Phong vẫn còn đang sững sờ.

Hồng Phong làm sao ngờ rằng gia hỏa này miệng lưỡi mình lại đâm một đao vào người mình, không cẩn thận bị một quyền này đánh trúng, bị đánh trúng một quyền cũng không sao, quan trọng hơn là lực lượng gia hỏa này lại to lớn như thế, hơn nữa một cỗ thi khí tràn ngập ăn mòn không ngừng xông vào thân thể mình, phá hư sinh cơ của mình.

Hồng Phong trong lòng giận dữ, thế nhưng thân thể gã đã bay lên, triệt để mất đi cân bằng, Lương Tiểu sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy, thân thể sải bước ra, cứ như vậy đuổi theo Hồng Phong, tay phải hoa ra trảo, trực tiếp một trảo chụp tới ngực Hồng Phong.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong một trảo kia, sắc mặt Hồng Phong kịch biến, thân thể bỗng nhiên bắn ra hào quang màu đỏ bạc, một cơn lốc màu đỏ hình thành trước người gã, trực tiếp quán lấy Lương tiểu.

Lương Tiểu như rụng mảy, thân ảnh lóe lên, tránh được vòi rồng chứa vô số phong nhận, thế nhưng gã thừa dịp này đứng trên mặt đất, nắm giữ được sự cân bằng.

Một tay che bụng mình, một tay nắm chặt Lang Nha Nguyệt, trong đôi mắt màu bạc tràn đầy tức giận.

“Ta muốn giết ngươi...” Trong miệng Hồng Phong giận dữ, đã quên mất mục đích mình đến đây lần này, một lòng muốn chém giết Lương Tiểu Tử.

“Chẳng lẽ lão tử còn sợ ngươi sao? Có gan thì tới đây!” Lương Tiểu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh ở cách đó không xa, nói thật, tuy đã đạt đến mười hai trọng cảnh giới Thi Đế, hoàn toàn có thể đánh một trận với Cửu phẩm Ma Quân, nhưng Hồng Phong biểu hiện ra thực lực thật sự là quá mạnh, hắn cũng không có nửa điểm tin tưởng, bây giờ thứ duy nhất có thể làm chính là cố hết sức ngăn chặn Hồng Phong.

Lúc này, Lam Nguyệt bị Hắc Minh Thi Hiên không ngừng bổ xuống phía dưới đã có xung động muốn khóc, tiểu nha đầu này thân cao chưa quá một nửa so với mình, lực lượng của nàng tuy không cường đại bằng mình, nhưng đao pháp này lại tinh xảo như vậy, hơn nữa tốc độ xuất đao lại xảo trá như thế, góc độ xuất đao, căn bản không cho mình bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Nhưng dù sao hắn cũng là Cửu phẩm Ma Quân, sau khi liên tục bị Hắc Minh Thi Hiên bức ra năm ba bước, trên lưng hắn bỗng nhiên bắn ra một thanh trường kiếm màu bạc, Chu Kiếm...

Cả thân kiếm hóa thành một đạo kiếm quang, trực tiếp bắn về phía Hắc Minh Thi Hiên, đối mặt với một kiếm cấp tốc kia, Hắc Minh Thi Hiên căn bản không thể tránh né, nhưng một bóng người đã đi tới trước người hắn.

Nguyệt Ngân, vị đệ nhất cao thủ Nguyệt tộc này, một tay kéo một cái, một cây cung ngắn màu bạc xuất hiện trong tay hắn, cổ tay khê đảo, cây cung ngắn màu bạc này vậy mà biến thành một thanh loan đao tinh xảo, cứ như vậy đã chém bay một kiếm của Lam Nguyệt.

Bất quá thân thể của hắn cũng bị bức liên tục lui về phía sau mấy bước, hiển nhiên thực lực vẫn kém Lam Nguyệt một chút.

Nhìn thấy gia hỏa này vậy mà đến đây ngăn cản mình, Lam Nguyệt hừ lạnh một tiếng, vẫy tay một cái, thanh Chu Kiếm kia đã xuất hiện trong tay, trong miệng hét dài một tiếng,

trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang màu trắng bạc phóng lên trời, gần như nháy mắt đã tới trước ngực Nguyệt Ngân.

Trên mặt Nguyệt Ngân lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể lui về sau một bước, đoản cung trong tay xuất hiện trước ngực, ngăn cản đạo kiếm quang kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đạo kiếm quang kia hung hăng đánh lên trên cây cung ngắn màu bạc, kiếm khí sắc bén bộc phát ra, trực tiếp lưu lại vết thương ở ngực Nguyệt Ngân, mà thân thể Lam Nguyệt lại một lần nữa bước ra, lại một kiếm chém tới Nguyệt Ngân.

Trong lòng Nguyệt Ngân mới gọi là phiền muộn, hẳn là người mạnh nhất Nguyệt tộc, thật ra am hiểu nhất là bắn thuật, nếu cho mình khoảng cách nhất định, muốn đánh bại Lam Nguyệt hẳn không phải là không thể, nhưng vấn đề hiện tại là đối phương không cho mình cơ hội bắn tên.

Thân hình tiếp tục nhanh chóng lui lại, trong tay lật lại cây cung ngắn, một đạo lưu quang bắn nhanh ra.

Đối mặt với đạo lưu quang bắn nhanh đến kia, Lam Nguyệt cũng không thém nhìn, thanh chuỷ thủ trong tay run lên, trực tiếp chắn cho nó nát bấy, mà thân thể của hắn đã biến thành một đạo tàn ảnh, cơ hồ trong nháy mắt liền đi tới trước mặt Nguyệt Ngân, trực tiếp một kiếm đâm tới tim Nguyệt Ngân.

“Bá...” một tiếng, lại một đạo tử mang sáng lên, Hắc Minh Thi Hiên vẫn luôn trốn sau lưng Nguyệt Ngân lại bỏ ra một đạo, mục tiêu của một đạo này vẫn là Lam Nguyệt vượt qua.

Cảm nhận được đạo khí sắc bén kia, Lam Nguyệt chỉ cảm thấy giữa hai chân mình như có gió lạnh thổi vào, một kiếm vốn đâm ra không thể không kéo lại, đỡ được một đạo này.

Hỏa diễm trong lòng hắn đã sắp thiêu đốt thân thể hắn, sao tiểu nha đầu này lại độc ác như vậy chứ?

Chương bảy mươi hai Hắc Minh Thi Hiên.

Hiên nhiên Hắc Minh Thi Hiên muốn tiến hành độc tính đến cùng, bàn tay nhỏ bé trắng mịn tiếp tục lật lên, Tử Nguyệt đao lại một lần nữa đánh về phía phía Lam Nguyệt phía dưới, mà cây cung ngắn trong tay Nguyệt Ngân cũng bắn ra một đạo ngân mang, tiếp tục vọt tới ngực Lam Nguyệt.

Lấy thân thể Lam Nguyệt, trừ cái chỗ đó ra, ở bất kỳ địa phương nào khác đều đủ để chống lại đao khí của Hắc Minh Thi Hiên, nhưng trước ngực hắn lại không chịu nổi một mũi tên màu bạc này a, đối mặt với đao khí cùng tiễn khí này, hắn có thể làm chính là lui, cấp tốc lui lại...

Lam nguyệt vừa mới lui được ba bước thì hắn liền hồi hận, bởi vì hắn phát hiện đoản cung trong tay Nguyệt Ngân đã hoàn toàn phát sáng lên, giống như một vàng trắng khuyết, từng mũi tên màu bạc kinh khủng không ngừng bắn ra, dường như phong kín tất cả đường đi của chính mình...

Đối mặt với từng mũi tên này, hắn có thể làm chính là không ngừng dùng kiếm lớn trong tay chặn lại.

“Oanh oanh oanh oanh...” Tiếng nổ không ngừng vang lên, thân thể Lam Nguyệt bị chấn động đến mức liên tiếp lui về phía sau, vốn đang chiếm thế thượng phong cũng bởi vì nàng mà hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Bên kia, vừa rồi công kích bằng sóng âm công kích đám người bột phấn đã bị ba huynh đệ không oán giận vây quanh, đơn đả độc đấu. Ba người có lẽ không ai là đối thủ của nàng, thế nhưng sau khi ba người liên thủ, phấn rơi hoàn toàn xuống hạ phong.

Giờ khắc này, nàng mới biết được vì sao lúc trước bệ hạ phủ quyết một vị đại thần chinh phục Huyết Nhân tộc, chỉ cần ba

người bọn họ liên thủ, bất kỳ Ma quân nào cũng căn bản không thể là đối thủ.

Chiến đấu kịch liệt nhất vẫn là bên Diệp Tĩnh Vũ và Long Tử Mộc, trên thực lực, Long Tử Mộc chiếm thượng phong tuyệt đối, nhiều năm tích góp như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không thể so sánh được, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại dựa vào tốc độ cực nhanh của mình không ngừng tránh né.

Đôi mắt với đối thủ mạnh nhất mà hắn từng gặp, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn không có ý tế ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hắn hoàn toàn coi Long Tử Mộc là bồi luyện tốt nhất của mình.

Thiên Tôn đao trong tay không ngừng chém ra, từng đao đao mang chói mắt bao phủ hoàn toàn quanh thân, thế nhưng một đao Hàn Ý Sương Chỉ Kiếm của Long Tử vẫn thảnh thơi tới gần thân thể hắn, trên dưới toàn bộ vẫn bị vạch ra mấy vết thương.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại phảng phất như không có chuyện gì, ngược lại càng đánh càng khích lệ.

Tựa hồ nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ coi mình là bồi luyện, đặc biệt thấy đao pháp Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng tinh xảo, thực lực không ngừng tăng lên, Long Tử Mộc trong lòng kinh hãi, kinh hãi lĩnh ngộ tuyệt cường kia của Diệp Tĩnh Vũ, kinh hãi đồng thời lại một trận phấn nộ.

Bất quá mặc kệ là kinh ngạc hay phấn nộ, Long Tử Mộc cũng biết mình không thể kéo dài như vậy nữa, nếu không đám người mình đừng nói là bắt Hắc Minh Thi Hiên đi, nói không chừng sẽ bị bọn họ kéo chết ở chỗ này.

“Ngao ô...” Trong miệng bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to, thân thể Long Tử Mộc đột nhiên lui về phía sau mấy trăm trượng, hàn ý sương kiếm trong tay run lên, đột nhiên đâm tới tim mình...

“Xoẹt...” một tiếng, thanh Hàn Ý Sương Chỉ Kiếm mỏng manh kia trực tiếp đâm vào ngực mình, một mũi tên máu bắn ra, động tác tự hại như thế, thấy Diệp Tĩnh Vũ liên tục sợ hãi than, thế nhưng hắn còn chưa kịp phát ra âm thanh đã cảm

thấy một luồng sức mạnh cường đại bộc phát từ trong cơ thể Long Tử Mộc.

Đó là một lực lượng cường đại hơn Long Tử Mộc hiện tại ít nhất mấy chục lần, tuy còn chưa đạt tới cấp bậc Ma Vương, nhưng chắc chắn cách biệt không xa, đây mới là lực lượng chân chính của y sao?

Cảm nhận được cỗ lực lượng không ngừng gia tăng này, Diệp Tinh Vũ trong lòng kinh hãi. Cho tới nay, hắn đều cho rằng mình dựa vào thực lực bản thân, đủ để đối kháng bất luận ma quân cỡ phẩm gì, đặc biệt là sau khi đối kháng với ba người không oán không hận, hắn càng thêm tự tin. Thế nhưng giờ phút này, đối mặt với lực lượng đột nhiên bộc phát của Long Tử Mộc, hắn mới biết cho dù là cứu phẩm ma quân, chênh lệch thực lực này cũng là cách biệt một trời một vực.

Sức mạnh mà Long Tử Mộc biểu hiện ra thậm chí còn hơn một đòn mà ba huynh đệ không oán không thù không vô tình lúc trước liên thủ, đó là sức mạnh của Ma Vương, hoặc có thể nói đó là lực lượng gần với vô hạn của Ma Vương.

“Đi chết đi, chỉ phá càn khôn!” Long Tử Mộc hét lớn một tiếng, thân thể bước về phía trước một bước, đang định điểm ra một chỉ...

Một cỗ lực lượng bàng bạc đã bộc phát ra, Diệp Tinh Vũ trong lòng hoảng hốt, hắn biết, dưới một chỉ này, mình tuyệt đối không có năng lực ngăn cản, sẽ té ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận cùng Đông Hoàng Chung bảo vệ mình, lại nhìn thấy sau lưng Long Tử Mộc, bỗng nhiên xuất hiện một nam tử mặc trường bào màu trắng, dáng người gầy còm, con mắt hoàn toàn lờm vào.

Nam tử kia xuất hiện đột ngột như vậy, cho dù là Long Tử Mộc cũng không phát hiện được gì, hắn vẫn không chút lưu tình chỉ ra.

Còn nam tử kia trực tiếp xuất chiêu đánh ra, đập mạnh lên đỉnh đầu Long Tử Mộc, lập tức đập nát Thiên Linh Cái của hắn, một luồng sức mạnh cực lớn từ trong cơ thể nam tử kia tuôn ra, trực tiếp đập nát thân thể Long Tử Mộc.

Vô số huyết nhục bắn ra, máu tươi màu bạc càng tràn ngập toàn bộ bầu trời, một chỉ đã điểm ra kia lại nổ tung lên toàn bộ, năng lượng cuồng bạo quét qua hết thảy chung quanh.

Một màn này phát sinh quá mức đột ngột, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là những người khác, đều không phục hồi tinh thần lại, mà nam tử kia sau một chiêu đánh chết Long Tử Mộc, chỉ nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa...

Thi thể Long Tử Mộc cứ thế rơi trên mặt đất, năng lượng cuồng bạo không ngừng khuếch tán ra chung quanh, bụi phấn, trắng xanh lam vẫn không ngừng rơi xuống đất., Hồng Phong kinh hãi, Long Tử và Mộc Mộc đã chết? Không ngờ lại bị đánh thành thịt nát, điều này sao có thể? Người vừa rồi rốt cuộc là ai? Sao lại có lực lượng cường đại như vậy? Một chiêu đánh chết một cao thủ cửu phẩm, tiếp cận cao thủ Ma Vương vô hạn, cho dù là bệ hạ cũng chưa chắc làm được?

“Rút lui...” Nhưng cuối cùng bọn họ cũng biết Long Tử và Mộc Tử vừa chết, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của những người này, hiện tại quan trọng nhất vẫn nên rút lui là tốt nhất.

“Muốn đi, có chỗ nào dễ dàng như vậy?” Diệp Tĩnh Vũ hiện tại đã triệt để đắc tội với người sói bộ tộc, tự nhiên là địch nhân không chết không thôi, thả địch nhân rời đi, vậy không thể nghi ngờ là thả hổ về rừng, chỉ cần để mấy người này ở lại chỗ này, bộ tộc sói nhất định tổn thất thảm trọng, cho dù muốn tìm mình phiền phức, cũng phải cân nhắc sức mạnh trong tay.

Tạm thời dè xuống nghi hoặc đối với tên nam tử kia, một phát bước ra mười hai cây cột dừa, ném về phía hư không, trong nháy mắt, giữa bầu trời mây đen giăng đầy, vô số u hồn, ma đầu vọt ra, khói đen dày đặc bao trùm lấy đám người Lam Nguyệt.

Trong lòng bọn người Lam Nguyệt hoảng hốt, bọn họ đều cảm giác được uy lực của đại trận này, nhưng lúc này ngoại trừ dùng sức mạnh mạnh mẽ để phá vỡ thì bọn họ không còn biện pháp nào khác.

Thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã lướt tới bên cạnh hồng phong, Thiên Tôn đao trong tay trực tiếp chém về phía hồng phong, một hư ảnh thật lớn xuất hiện bên cạnh hồng phong, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, hướng về phía hồng phong mà thôn phệ...

Lương Tiểu vốn vẫn luôn phòng thủ, mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ đến đây viện trợ, nào còn lưu thủ, cũng hét lớn một tiếng, Cửu U chi lực toàn diện bộc phát, một quyền trùng trùng điệp điệp đánh tới Hồng Phong...

Chương bảy mươi lăm giết chết Ma hồn.

Hồng Phong lúc đầu hoàn toàn chiếm thể thượng phong, thế nhưng đột nhiên cảm nhận được sau lưng hàn ý đánh tới, cũng không dám quay người ngăn cản, chỉ là tránh sang một bên, thế nhưng đao quang của Diệp Tĩnh Vũ lại tựa như mọc mắt, theo sát hần.

Mà Lương Tiểu Tỳ vừa rồi còn bị áp lực hoàn thủ của mình làm cho dường như đã ăn thuốc bổ rất nhiều, lực lượng của cú đâm này vậy mà lớn hơn gấp mấy lần so với vừa rồi.

Càng quan trọng hơn là hư ảnh to lớn phía sau lưng, mặc dù không có lực lượng nhưng khí tức phát ra lại khiến cho Hồng Phong khiếp đảm.

Đôi mắt với tình huống như vậy, Hồng Phong cơ hồ là vọng động muốn chửi mề nó, mình tốt xấu gì cũng là một trong mười đại ma quân dưới trướng của Âu Cổ Điều Đình, tung hoành Ma giới nhiều năm như vậy, lần nào lại thê thảm như vậy.

Ma lực trong cơ thể không ngừng phun trào, nhưng lại bị cổ đại trận này đè nén, nhiều nhất chỉ tương đương với lực lượng bình thường của chín tầng, đây là cảnh giới của hần đạt đến cửu phẩm đỉnh phong, có thể ngăn cản đại trận áp chế mình.

Lang Nha Nguyệt lật một cái, liền chém xuống nắm đấm của Lương Tiểu Khả, mà thân thể của hần lại càng bị bẻ ngoặt, đánh về phía Lương Tiểu Phàm. Hiện tại hần có cảm giác người này là yếu nhất, muốn đột phá cũng phải đột phá từ nơi này mới đúng!

“Hắc hắc...” Ngay khi Hồng Phong tưởng mình có thể dễ dàng đột phá phòng ngự của Lương Tiểu Tỳ, bỗng nhiên lại phát hiện khóe miệng gã nở nụ cười quỷ dị, thân thể gã bỗng nhiên mọc ra từng mảng vảy màu đen, hai tay của gã lập tức

phủ đầy vảy, càng là hóa quyền thành thảo, một tay bắt lấy Lang Nha Nguyệt của Hồng Phong.

“Xoẹt...”. Lang Nha Nguyệt sắc bén lưu lại dấu vết thật sâu trên móng vuốt sắc bén của Lương Tiểu Tiểu. Thế nhưng Lương Tiểu vẫn chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt, một tay chụp lấy cổ tay Hồng Phong.

Đúng lúc này, Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện phía sau lưng Hồng Phong, Hồng Phong chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, thân thể mạnh mẽ uốn éo, cuối cùng tránh được một đao trí mạng kia. Thế nhưng cánh tay trái của mình lại bị toàn bộ cánh tay trái của gã cắt xuống, máu tươi phun ra, một hư ảnh to lớn tựa như nhìn thấy mỹ nữ mỹ nữ sắc lang, trực tiếp nhào tới.

Tinh huyết của cửu phẩm Ma quân, đây chính là đại bồ a, không thấy còn có mấy hư ảnh to lớn ngồi chồm hổm trên mặt đất thôn phệ thi thể của Long Tử Mộc sao? Cánh tay kia ít nhất cũng tương đương với một phần mười lực lượng của Hồng Phong a?

Trực tiếp há miệng ra, hư ảnh kia đã cắn nuốt toàn bộ cánh tay kia, đám người Diệp Tĩnh Vũ thậm chí có thể nhìn thấy cánh tay kia trực tiếp biến thành một cỗ lực lượng liền biến thành một bộ phận hư ảnh, trong lúc mơ hồ, hư ảnh tựa hồ rõ ràng hơn một ít.

Nhìn thấy cánh tay của mình bị hư ảnh này một ngụm nuốt mất, Hồng Phong trong mắt kinh hãi, hiện tại liên tiếp trở về cũng không có, cái này tương đương với chính mình bao nhiêu năm khổ tu a?

Cũng không dám ham chiến nữa, xoay người bỏ chạy, thế nhưng một đại ấn màu đen đã lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn. Tuy nói Phiên Thiên ấn còn chưa hoàn toàn chữa trị, căn bản không cách nào phát huy được sức mạnh thời kỳ toàn thịnh, thế nhưng muốn đập một tên cửu phẩm Ma quân vẫn là dễ như trở bàn tay.

Hồng Phong chỉ lo chạy trời chết, nào chú ý tới Ấn Phiên Thiên ấn trong hắc vụ, lập tức bị nện đầu văng tung tóe, suýt

nữa bị đập nát.

Lương Tiểu Hữu đã nhào tới, khoe miệng chìa ra hai cái răng nanh thật dài, cắn vào cổ Hồng Phong...

“A...” Đầu Hồng Phong tuy bị đánh thủng một lỗ máu, thế nhưng cũng không lập tức chết đi, lúc này nó bị Lương Tiểu cắn chặt cổ, một thân tinh huyết không ngừng bị Lương Tiểu hấp thu, trong miệng phát ra tiếng kêu thống khổ thảm thiết, cánh tay còn lại nắm chặt nắm đấm, đập tới bụng dưới.

Lực lượng khổng lồ kia nện thẳng vào bụng Lương Tiểu Tỳ, đập bay Lương Tiểu Tỳ ra ngoài. Thế nhưng lực lượng của hắn đã đi được một tầng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đi tới trước người hắn, tay cầm Đông Hoàng Chung, hung hăng đập xuống...

Hồng Phong ra sức chống đỡ, thế nhưng đối mặt với Đông Hoàng Chung, cánh tay y tựa như đậu hũ, đầu bị nện thành lỗ máu nát bầy, não tương đầy trời phun ra.

Ma tộc sinh mệnh lực cường hãn tại thời khắc này triển lộ không sót, dù đầu bị đập nát, nhưng thân thể của hắn vẫn ra sức giãy dụa, muốn thoát đi.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã điểm ra một chỉ, một đạo kim quang bắn ra, trực tiếp xuyên thủng ngực Hồng Phong, một đạo huyết tiễn màu bạc từ trong ngực phun ra.

“Oa oa oa, không nên lãng phí...” Vừa nhìn thấy một mũi tên máu như suối phun, Lương Tiểu Tỳ đã nhào tới, há to miệng đón lấy mũi tên máu kia, há to cái miệng rộng nuốt vào bụng mình.

Đây là tinh huyết của cửu phẩm Ma Quân, đối với hắn mà nói tuyệt đối là thuốc bổ lớn nhất, làm gì có đạo lý lãng phí.

Hư ảnh to lớn kia cũng nhìn thấy tinh huyết không ngừng phun ra này, muốn nhào tới tranh đoạt cùng Lương Tiểu Phàm một phen, thế nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ kịp thời khống chế.

Hắn không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng, hư ảnh thật lớn này xoay người đánh tới Ma quân khác, giờ phút này, dưới sự liên thủ vô oán vô tình của ba người, phần rơi đã bị đánh

trọng thương, thậm chí ngay cả năng lực chạy trốn cũng không có, ít nhất ba hư ảnh to lớn không ngừng chạy tán loạn bên người nàng, thỉnh thoảng phun ra máu tươi sạch sẽ.

Những hư ảnh này không có cơ duyên đầu hỏa hồng hư ảnh kia, gặp một viên hỏa linh châu thuộc tính giống mình, cũng chỉ có thể không ngừng thôn phệ những tinh huyết này, làm cho mình nhanh chóng hóa hình.

Cho nên bọn họ tranh cường, quả thực so với mấy ngày chưa ăn cơm còn đói khát hơn.

Về phần Lam Nguyệt, lúc Diệp Tĩnh Vũ tế ra thập nhị Thiên Vu đại trận diệt tuyệt còn có thể ngăn cản được Nguyệt Ngân công kích, thế nhưng trong lúc ma khí đầy trời bộc phát, lực lượng trên người hắn bị áp lực đè nén, lại bị Nguyệt Ngân liên tiếp bắn trúng hai mũi tên., Cũng là tai ương ngập đầu do hai mũi tên này mang đến cho hắn, bốn hư ảnh to lớn đánh tới, không ngừng quần quanh hắn, mặc dù những hư ảnh này không có lực công kích trên thực tế gì, thế nhưng khí tức mà bọn họ phát ra đủ để rung động Lam Nguyệt.

Lại thêm công kích của Nguyệt Ngân, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới Lương Tiểu Nhị đang hút hồng phong tinh huyết nữa, thân thể lóe lên, đã đi tới trước người Lam Nguyệt, đối mặt với Lam Nguyệt đã có thêm vài lỗ thủng, Thiên Tôn đao trong tay chém thẳng xuống.

Lam Nguyệt đã bị tấn công đến mức kiệt sức, làm sao có thể ngăn cản được một đao mạnh mẽ như vậy, thậm chí còn chưa kịp giơ thanh Chu Kiếm trong tay lên đã bị một đao này chém chết, máu của hắn phun ra ngoài, khiến bốn hư ảnh lập tức nhào tới, bắt đầu điên cuồng tranh đoạt...

Chứng kiến Lam Nguyệt cũng bị chém giết, bột phấn rơi xuống bị ba người vô oán vô tình vây khốn trong con người bỗng nhiên sáng lên từng đạo quang mang hồng nhạt, quần áo trên người nàng cũng tại thời khắc này tuột xuống, một cổ thân thể hoàn mỹ đến cực điểm xuất hiện trước mắt mọi người...

Bình cảnh thứ bảy mươi sáu.

Nhìn thấy thân thể hoàn mỹ này, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, một đạo sương mù màu hồng phấn từ trên người nàng phiêu tán đi ra, ba người vô oán vô tình nghe đạo khí tức này đều như rụng mảy, cái này tựa hồ là tuyệt chiêu dục thiên vụ a?

Nếu như đổi lại là người bình thường, cho dù là cửu phẩm Ma quân, ở dưới sương đỏ này cũng khó có thể bảo trì sự thanh minh của mình, nhất định sẽ mất đi chính mình, triệt để rơi vào mảnh thế giới phấn hồng này, thế nhưng không oán không oán không thương cảm ba người lại như cùng bọn họ tên, không oán, không hối, vô tình.

Tâm cảnh lạnh lùng đã sớm định trước ý chí của bọn họ, làm sao có thể bị cái này, thân thể ba người đồng thời hướng về phía trước, trường kiếm màu đỏ trong tay trực tiếp đâm về phía cơ thể hoàn mỹ kia.

“Xoạt...”, ba thanh trường kiếm đâm thẳng vào trong cơ thể, thế nhưng lông mày của ba người lại không giãn ra chút nào.

“Khanh khách khách khanh khách, các vị soái ca, tạm biệt nha...” Trong bầu trời vậy mà truyền đến tiếng cười như phấn rơi vào chuông bạc kia, mà một vệt phấn quang phóng lên tận trời, trực tiếp đột phá thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận này, biến mất ở phía chân trời.

Nhìn thấy phấn rơi vốn đã trọng thương, theo lý thuyết là phấn rơi không có sức chống cự nhất không ngờ lại chạy trốn như vậy. Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, đám người đều là một trận kinh ngạc.

“Đây là đòn pháp gì?” Nhìn qua đã sớm biến mất không thấy bụi phấn, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi.

Không oán, không hối, vô tình, bao gồm Nguyệt Ngân đều lắc lắc đầu với nhau, bọn họ cũng chỉ là làm quen mà thôi, nào

biết được nàng còn có cách chạy trốn như vậy.

“Đây là Xá Thân Độn Pháp, lúc lâm vào tuyệt cảnh, bắn tới tu vi tầng chín của mình, hóa thành phân thân, để chân thân của mình bỏ chạy, đây chính là bí mật bất truyền của Ma Vương áo đen Cổ Hồng Đình, không ngờ nàng vậy mà cũng biết, xem ra quan hệ giữa nàng và Ma Vương Áo Cổ Tỳ Hưu Đình không đơn giản a!” Thời Hầu, bị Long Tử Mộc đánh trọng thương, mở miệng nói ra.

Đối với lời nói của hắn, đám người Vô oán không có bất kỳ hoài nghi nào, tuy thực lực Thập Cách tộc không bằng Bát Đại Vương tộc, nhưng tuyệt đối là một trong những chủng tộc lâu đời nhất Ma giới, thân là tộc trưởng của Thập Cách tộc, biết một chút cũng không có gì là lạ.

“Bỏ tu vi tầng chín của mình đi, nữ nhân này thật đúng là cam lòng, sau này gặp lại nữ nhân này nhất định phải cẩn thận lại!” Vừa nghe được muốn bỏ đi tu vi tầng chín, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng run lên, muốn tu luyện đến cảnh giới phân bụi rơi, không biết phải tu luyện bao nhiêu năm, bây giờ nàng lại nói buông tha liền từ bỏ, phần lựa chọn này thật sự làm cho người ta sợ hãi thán phục.

Tất cả mọi người đều gật đầu, chỉ có Lương Tiểu Tại ợ một cái, miệng quát mắng: “Cẩn thận làm gì? Nếu lần tới gặp nàng, lão tử nhất định toàn diện chinh phục nàng trên thân thể và tinh thần!”

Đối với lời nói của Lương Tiểu Khả, mọi người đều lựa chọn bỏ qua.

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã thu hồi thập thập nhị Thiên Vu đại trận, tinh huyết của ba gã Ma quân đã bị Lương Tiểu Thiên và mười hai hư ảnh kia hút sạch sẽ, trên mặt đất chỉ còn lại một thanh đoản đao màu trắng bạc, cùng một thanh trường kiếm màu bạc.

Đó chính là Hồng Phong và Lam Nguyệt, Lang Nha Nguyệt và Chu Chùy Kiếm.

Diệp Tĩnh Vũ vẫy tay một cái, hai thanh vũ khí đã tới tay hắn, nhìn hai thanh vũ khí có phẩm chất bất phàm này, lông mày

Diệp Tĩnh Vũ nhú chặt lại!

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nhú mày, Lương Tiểu Hữu mở miệng hỏi.

“Các người nhìn lỗ khảm trên thân kiếm và hình dạng của Lang Nha Nguyệt này!” Diệp Tĩnh Vũ giơ hai vũ khí lên trước mặt, để mọi người quan sát.

Mọi người nhìn kỹ, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, “Sao lại giống nhau như đúc?” Lương Tiểu Thuần kinh hô.

“Mọi người lui ra...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, trên người hắn lập tức nổi lên đạo đạo lôi quang bảy màu, đó là chiến hồn thần giáp phát ra quang mang.

Những người khác cũng trực tiếp lui ra mấy trăm trượng, bất quá khoảng cách như vậy đối với bọn họ mà nói lại không có ảnh hưởng gì, một tay Diệp Tĩnh Vũ cầm Lang Nha Nguyệt, một tay cầm đạo kiếm, trực tiếp bỏ Lang Nha Nguyệt vào lỗ khảm của Chuẩn Kiếm...

“Bá...” Một tiếng, một đạo ngân mang bắn thẳng lên bầu trời, cả thân kiếm phát ra hào quang màu bạc chói mắt, hơn nữa bắt đầu không ngừng chấn động, nếu không phải lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ rất lớn, không chừng đã thoát khôn bay ra.

Nhìn thân kiếm không ngừng run rẩy, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh ra một chuồng, lực lượng tinh thần cường đại trực tiếp xông tới, hung hăng đánh lên thân kiếm, thân kiếm vốn còn đang chấn động lập tức an tĩnh lại, ngay cả ánh sáng màu bạc kia cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Còn thanh đao găm Lang Nha Nguyệt kia lại thật sự giống như một cái răng sói, nạm trên kiếm môi, cả thanh đao chu sa mờ hồ tản ra một cỗ uy áp khổng lồ không thua gì đao Thiên Tôn.

Tiện tay vung lên, một đạo kiếm quang bắn ra, trực tiếp đánh nát một ngọn núi cách đó không xa, chứng kiến một kiếm này bộc phát lực lượng, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, cái này so với vừa rồi phát huy được lực lượng cường đại hơn nhiều a? Hai món vũ khí này hóa ra là một cái vũ khí.

“Lang Nha Nguyệt đại biểu cho sức mạnh, mà cướp kiếm thì là tốc độ, hai kiện đồ vật này tổ hợp lại tuyệt thế thần binh, thật không hiểu, vì sao hai người bọn họ không sát nhập vào vũ khí này? Thậm chí đến chết cũng không có ý sát nhập vào?” Diệp Tinh Vũ lắc đầu, lại tiện tay ném vũ khí này cho Lương Tiểu Hữu. Cho đến bây giờ, Lương Tiểu vẫn là tay không tác sắt, quả thực có chút chua xót.

“Ha ha ha, người mặc kệ bọn chúng vì sao không dùng. Tóm lại, thanh kiếm này về sau chính là bảo bối của ta, sau này ta sẽ cho người khát máu ma kiếm a!” Lương Tiểu Thuần đã được chứng kiến uy lực của thanh kiếm này, cười ha ha. Thần niệm không lồ quét ra, trực tiếp phá hủy toàn bộ lạc ấn bên trong thân kiếm, ngay sau đó phun ra một ngụm tinh huyết, đã luyện hóa hoàn toàn thanh trường kiếm này.

Cũng chính vào lúc này, tại một khu rừng Ma Huyền mà Ma quân cửu phẩm cũng không muốn đặt chân tới từ phía Đông Ma giới, một nam tử toàn thân khoác bộ lông màu bạc đang nằm ngủ trên một tảng đá bằng nhiên ngồi dậy.

“Là ai? Là ai xóa đi ấn ký trên đó? Chẳng lẽ là Áo Cổ Điều Đình? Không đúng? Hồng Phong và Lam Nguyệt hẳn là rất được hân tín nhiệm mới đúng? Âu Cổ Hồng không thể động thủ với bọn họ? Nhưng vì sao dấu ấn ta để lại trên đó lại bị người ta xóa đi? Chẳng lẽ bọn họ phản bội ta sao?” Nam tử tựa hồ đang lẩm bẩm, lại tựa hồ đang kể rõ với người khác.

“Bệ hạ, Lam Nguyệt và Hồng Phong sẽ không làm chuyện phản bội, có lẽ bọn họ thật sự gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn?” Lúc này, một hư ảnh từ phía sau nam tử hiện ra.

“Thật sao? Vậy cũng không phải là toàn bộ tiền bố cục của ta hao tổn công sức nhiều năm như vậy?” Thần sắc nam tử lộ ra một tia tức giận.

“Không nhất định, nếu như bọn họ bị người khác giết chết, như vậy người có thể giết bọn họ, cũng có thực lực uy hiếp được Cổ Điều Đình, nói không chừng đây cũng không phải là chuyện tốt đối với bệ hạ...” Hư ảnh kia từ tốn nói.

“Chuyện tốt?” Khóe miệng nam tử lộ ra vẻ hài hước, ngay sau đó nhàn nhạt nở nụ cười...

Chương bảy mươi bảy Kim Lao Quân.

Ma giới, thánh địa của bộ tộc Lang Lang, trên núi Lang Thần, thân hình to lớn Ngân Lang cuộn ở nơi đó, không nhúc nhích, giống như một pho tượng, mà áo choàng đen cổ xưa của một thân trường bào màu bạc ngồi ở dưới Ngân Lang, trên người chỉ khoác một kiện lụa mỏng, toàn bộ bộ vị trọng yếu trên người đều bại lộ, nằm nhoài bên chân hắn, cung kính hầu hạ hắn!

Còn có hai cô gái xinh đẹp khác cũng quần trên người của Âu Cổ Diêu Đình, bàn tay trắng mịn mềm mại vuốt ve trên người hắn.

Âu Cổ ma rất là hưởng thụ cảm giác này, con mắt hơi nhắm lại, hai bàn tay to rất tự nhiên di chuyển trên người hai nàng!

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh núi, Thanh Nhã Lâm chờ mấy cô gái lại không có ý định dừng lại chút nào, vẫn đang dùng mị lực lớn nhất của mình khiêu khích Ân Cổ Diêu Đình.

“Bệ hạ, bột phấn trở về rồi!” Người tới chính là con Côn Bằng bài danh thứ chín của thập đại Ma quân bên cạnh Âu Cổ Diêu Đình, nhìn thấy bệ hạ của mình đang ở chuyện tốt, cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Trong Bát Đại Vương tộc, ngoại trừ Ngân Xà nhất tộc, người phóng đảng nhất chính là Lang tộc, thậm chí ở một số phương diện, tộc người Lang tộc còn mở rộng hơn cả Ngân Xà tộc.

“Ừm, để bọn họ nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ khen thưởng cho bọn họ thật tốt!” Âu Âu Mông Cổ Diêu thờ ơ nói.

“Nhưng bệ hạ, chỉ có một mình người phấn rơi trở về, hơn nữa nàng còn dùng đòn pháp bỏ mình mới trốn về được!” Nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Âu Cổ Át Đình, Lam lại nhấn mạnh một lần nữa.

“Ừm, một người trở về thì cứ trở về đi, để...” Trong khoảng thời gian ngắn, Âu Cổ Điều Đình còn chưa phục hồi tinh thần, vừa nói được một nửa, bỗng nhiên hiểu ra, toàn bộ thân thể đứng lên, lực đạo cực lớn trực tiếp đánh bay hai nữ tử bên cạnh hắn, xương cốt toàn thân hoàn toàn vỡ vụn, huyết nhục toàn thân cũng bị uy áp khó tả kia chấn động đến nát bấy, cho dù Thanh Nhã Lâm cũng bị khí thế của hắn chấn bay ra ngoài, trong miệng chảy ra một ngụm máu tươi.

“Người nói cái gì? Một mình nàng trở về rồi? Còn sử dụng Xá Thân Độn Pháp?” Ánh mắt của Âu Cổ Hồng Đình lộ ra vẻ kinh hãi, bốn người hắn phái đi, tuyệt đối là mấy người lợi hại nhất bên cạnh mình, đó chính là tứ đại Ma quân., Đặc biệt là Long Tử Mộc, đã tiếp cận Ma Vương vô hạn, nhân vật như vậy làm sao có thể bị giết được? Trừ phi là cao thủ cảnh giới Ma Vương ra tay, nếu không không không ai có thể giết chết được Long Tử Mộc, nhưng bây giờ chỉ có một mình bột phấn trốn về được? Chẳng lẽ là Hắc Minh Bá tự mình ra tay?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, nếu Hắc Minh Bá rời khỏi Cô Thiên Phong, chắc chắn hắn cũng biết, hắn cũng không thể tự mình ra tay đánh chết Long Tử Mộc, vậy rốt cuộc là ai?

“Phân rơi thì sao? Lập tức gọi nàng tới đây cho ta?” Âu Cổ Điều phẫn nộ tru lên, bên cạnh hắn chỉ có mười tên cửu phẩm Ma quân, bây giờ đã chết bốn người, điều này sao hắn không giận chứ?

“Tu vi của nàng bây giờ khó mà leo lên được Lang Thần Sơn, bệ hạ!” Tỳ Hưu rất cẩn thận nói.

“Vào...” Âu Cổ Hồng không nói thêm câu nào, thân ảnh lóe lên, đã biến mất trên núi Lang Thần, còn Tỳ Hưu có chút tham lam nhìn thoáng qua Thanh Nhã Lâm ngã trên mặt đất, quay người bay xuống.

Nhìn thấy ảo ảnh của Âu Cổ Tâm Đình cứ như vậy mà rời đi, trong đôi mắt thanh nhã Lâm hiện lên từng trận hung quang: “Tả thân độn pháp, xả thân độn pháp, bệ hạ, ngài đối phân rơi thật đúng là không tệ!” Lạnh lùng nhìn lướt qua hai thi thể bị

ảo cổ ma công chấn cho nát bấy, thân thể của nàng cũng hóa thành một đạo lưu quang, biến mất vô ảnh vô tung.

Lang Thần Sơn, bởi vì có Lang Thần thần lực gia trì, trừ phi là do Âu Cổ Hồng Đình tự mình mang lên, nếu không người không đạt tới Ma quân cửu phẩm căn bản không cách nào lên đến đỉnh núi.

Âu Cổ Át Đình ở giữa sườn núi tiếp kiến bột phấn không còn chút thực lực nào của mình, nhìn thấy phấn rơi sắc mặt tái nhợt, bàn tay lớn của Âu Cổ càng nắm chặt lấy phấn rơi xuống trước người mình, cũng mặc kệ ba bảy hai một, xé quần áo của nàng ra, cứ thế mà leo lên...

Qua trọn vẹn nửa canh giờ, thân thể của hắn mới run rẩy một hồi, mà màu phấn rơi nguyên bản tái nhợt sắc mặt cũng một trận đỏ ửng, cái kia tổn thất chín tầng sức mạnh đi qua Âu Cổ Điều Đình không tiếc dư lực truyền công, tối thiểu khôi phục một nửa.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy sắc mặt phấn sắc tốt hơn một chút, lúc này Âm Uyên Đình mới mở miệng hỏi.

Cảm nhận được tinh nguyên không lồ của Âu Cổ Hồng Đình, phấn rơi trong lòng vui vẻ, nhưng lại giả bộ bi thảm, kể lại toàn bộ những chuyện mình gặp phải.

Khi biết bên cạnh Hắc Minh Thi Hiên xuất hiện cao thủ như Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt của Âu Cổ La Đình trở nên khó coi, Ma giới từ lúc nào lại xuất hiện cao thủ như vậy? Vậy mà có thể chinh phục toàn bộ Huyết Nhân tộc, Nguyệt tộc, Tỳ Hưu tộc.

Hắn hiểu rõ, ba gã cao thủ cửu phẩm của Huyết Nhân tộc một mình chống lưng không tính là gì, nhưng nếu liên hợp lại, cho dù là bản thân cũng có chút đau đầu, hơn nữa bọn họ trời sinh tính tình cao quý, sẽ không dễ dàng phục bất cứ ai? Làm sao cũng phải tuyên thệ thần phục người nọ?

Rốt cuộc hắn đã dùng thủ đoạn gì?

Lửa giận đã dần dần từ trong lòng của Úc Côn Bằng đã tắt, thay vào đó là vô tận lo lắng. Hắn là Vương của loài sói, cũng

không phải kẻ chỉ biết giết chóc, hiện giờ bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ có ít nhất mấy tên cao thủ cửu phẩm, còn có một bộ trận pháp cực kỳ lợi hại, điều này khiến hắn không thể không coi trọng, càng không nói sau lưng còn có người đánh chết Long Tử Mộc sẽ là ai?

Chẳng lẽ là những Ma vương khác ra tay? Nếu như là những Ma vương khác ra tay, vậy tộc người sói của mình có thể nguy hiểm sao? Tuy nói chỉ cần có mình mình ở đây, những Ma Vương khác cho dù mười phần tin tưởng đánh bại mình, cũng không có khả năng mạo hiểm bị thương, quyết một trận tử chiến với Lang Nhân tộc, nhưng chính mình hiện tại cũng không dám tùy tiện xuất kích a?

Người có thể giết chết Long Tử Mộc, trừ mình ra, người sói bộ tộc nào có thể chống lại? Nhưng nếu như mình không ra tay, uy nghiêm của người sói kia sẽ đặt ở đâu? Sau này làm sao có thể đặt chân ở ma giới?

Trong khoảng thời gian ngắn, một cái đầu của Âu Cổ Ấn Định, hai cái lớn.

Mà lúc này Thanh Nhã Lâm bị hắn đánh rơi lại xuất hiện trong một khu rừng cách núi Lang Thần mấy trăm dặm, cũng không thấy nàng niệm chú ngữ gì, phía trước nàng liền xuất hiện một đạo truyền tống, Thanh Nhã Lâm không chút nghĩ ngợi, thân thể trực tiếp bước vào, khi nàng lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới rừng rậm Huyền Ma.

Trước mặt nàng có một tảng đá cực lớn, phía trên tảng đá đang nằm một nam tử vĩ đại, người mặc áo lông màu bạc...

Nhìn nam tử này, thân thể thanh nhã xinh đẹp của Lâm Tú chậm rãi quỳ xuống lạy...

Chương bảy mươi hai của Chiến nghĩa nổ.

“Thanh Nhã Lâm bái kiến bệ hạ!” Cái đầu Thanh Nhã Lâm đặt trên mặt đất, rất cung kính nói.

“Ha ha, Thanh Nhã Lâm, bệ hạ của người không phải là Áo Cổ Điều Đình sao?” Nam tử căn bản không có ý đứng dậy, vẫn nằm trên tảng đá, mang theo thanh âm mĩa mai vang lên.

“Trong lòng Thanh Nhã Lâm, bệ hạ chỉ có một, đó chính là ngài, Kim Lư Quân Đại Ma Vương vĩ đại!” Thanh Nhã Lâm không có chút ý tứ tức giận nào, chỉ cung kính dập đầu một cái với nam tử, mà ngữ khí của nàng cũng nhu hòa cung kính như vậy.

“Thật không? Ta còn tưởng người sẽ không tới tìm ta chứ!” Nam tử vẫn không có ý định đứng dậy, giọng điệu cũng trào phúng như vậy.

“Ta ở đây Thanh Nhã Lâm dùng danh nghĩa Lang Thần thề, bắt đầu từ bây giờ, cả đời thuần phục Kim Trát Quân Ma Vương bệ hạ, nếu vi phạm lời hứa này, thiên lôi đánh, không chết tử tế được!” Thanh Nhã Lâm lại quỳ rạp người, cắn một cái vào đầu lưỡi mình, phun ra một ngụm tinh huyết, trực tiếp phát hiện lời thề Ma Thần.

Đây chính là lời thề lấy tinh huyết của Ma tộc phát ra, một khi phát hiện, chỉ cần vi phạm lời hứa, tuyệt đối sẽ ứng nghiệm, nhìn thấy Thanh Nhã Lâm vậy mà phát ra lời thề ác độc như vậy, thân thể Kim Nhiễm Quân chậm rãi ngồi lên hòn đá, nhìn nữ tử trước mắt mang theo vô tận quyến rũ, vũ mị lại mang theo ưu nhã vô thượng, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Nói cho ta biết, tại sao đột nhiên nghĩ thông?” Nam tử cười rất ôn hòa, nhìn qua giống như một gã Linh Sư truyền giáo.

“Không ngờ hắc lại truyền Xá Thân Độn Pháp cho tên tiện nhân kia!” Nói đến hai chữ phản rơi kia, trong mắt Thanh Nhã Lâm cơ hồ phun ra lửa.

Kim Ung Quân sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiểu ra, cho tới nay, Thanh Nhã Lâm đều là nữ nhân thân cận nhất bên cạnh Âu Cổ Điều Đình., Cũng là nữ nhân có địa vị tối cao nhất, mặc kệ là chính nàng hay là Cửu phẩm Ma quân khác cũng đều cho là như vậy, nhưng bỗng nhiên có một ngày, nàng phát hiện trong lòng mình địa vị của mình tại Áo Cổ ma đình còn không bằng một nữ nhân bình thường cung kính với chính mình, oán hận trong lòng tự nhiên toàn diện bộc phát ra.

đồ kỵ, đây là bản tính của loài sói, thậm chí là bản tính.

Kim Thượng Quân nhẹ nhàng gật đầu, mà thân thể của hắc lại chậm rãi nằm trên tảng đá, bộ lông màu bạc trên người dần dần biến mất, cuối cùng lộ ra một thân thể hoàn mỹ không chút khuyết điểm.

Mà Thanh Nhã Lâm tựa hồ cũng hiểu ra cái gì đó, cởi bỏ khinh sa trên người vốn không có gì, rất là cẩn thận bò lên trên thân Kim Ung Quân, từng đạo quang mang màu ngân hồng từ trong cơ thể nàng tán phát ra, dần dần bị thân thể Kim Trảm Quân hấp thu, mà một cỗ quang mang màu vàng thì là từ trong cơ thể Kim Ngao Quân bắn ra, dung nhập vào thân thể Thanh Nhã Lâm.

Không biết qua bao lâu, thân thể hai người không ngừng run rẩy, Thanh Nhã Lâm rất mệt mỏi nằm sấp trên người Kim Ân Quân, mà Kim Ân Quân lại tựa như vuốt ve con chó con, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bạc của Thanh Nhã Lâm.

“Nhớ kỹ lời dạy vừa rồi của ta, ngươi sẽ không hề phát giác ra hấp thu sức mạnh của hắc. Khi sức mạnh của ngươi vượt qua hắc, ngươi muốn đối phó hắc thể nào cũng là chuyện của ngươi!” Giọng nói mờ ảo của Kim Ung Quân từ trong miệng hắc truyền ra.

“Ta hiểu rồi, Ma Vương bệ hạ vĩ đại!” Thanh Nhã lâm thấp giọng lầm bầm một câu...

“Đi đi...” Kim Ung Quân phất một tay lên, thân thể Thanh Nhã Lâm bị đánh bay, mà trên người của hắn lại một lần nữa mọc ra bộ lông màu bạc.

Thanh Nhã Lâm rất cung kính thi lễ với Kim Lư Quân một cái, sau đó quay người bước vào bên trong Truyền Tống Trận.

Khi thân ảnh nàng biến mất, một bóng đen lại một lần nữa từ phía sau Kim Lư Quân nổi lên, nhìn Thanh Nhã Lâm đã biến mất không thấy đâu, bóng đen từ tốn nói: “Bệ hạ.”, Người cứ như vậy truyền thụ bộ Thiên Hương Nhiếp Tâm Pháp này cho nàng ta, người không lo nàng ta phản bội người sao? Nàng ta lấy danh nghĩa Lang Thần phát ra lời thề à? Bây giờ áo nghĩa của nàng ta có Thánh khí của Lang Thần, đủ để giúp nàng giải trừ lời thề! Cho dù là Âu Cổ Ất Đình cũng không biết, nhưng vạn nhất có một ngày nàng ta lấy được Thánh khí Lang Thần, vậy chẳng phải cũng có thể tự giải trừ lời thề sao? Đến lúc đó...”

“Ha ha, chỉ cần cô ta có lòng đồ kỵ, cô ta sẽ không phản bội ta, về phần thực lực của cô ta muốn vượt qua áo nghĩa Cổ Điều Đình? Vậy cũng không biết phải mất bao lâu, cô ta hấp thu lực lượng của áo nghĩa cổ ma, có chín tầng chuyển hóa nội thể của ta., Mà nàng tối đa cũng phải đi một tầng trong đó, cho dù cuối cùng nàng hút khô được áo nghĩa Cổ La Đình, chẳng lẽ nàng còn có thể vượt qua ta sao? Năm đó áo nghĩa Cổ Hồng tính toán ta, thay thế ta trở thành Ma Vương của tộc người sói, nhưng dù sao hắn cũng quá non, lần này xem hắn chết như thế nào!” Kim Trinh Quân nở nụ cười xán lạn.

Nghe Kim Ung Quân nói vậy, bóng đen kia nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, thân ảnh lại một lần nữa biến mất trong hư không.

Vào lúc này, trung tâm Lôi Trạch, trong Tử Viêm Ma Cung, Tử Viêm Ma Vương Hắc Minh Bá ngồi trên bảo tọa của mình, phía dưới đại điện còn đặt hai bảo tọa hoa mỹ, một nam một nữ đang ngồi trên bảo tọa.

Nam mặc một bộ áo lông đuôi chim yến màu đen, tóc dài màu vàng xõa sau đầu, khuôn mặt rất nhọn, sắc mặt tái nhợt đến

cực điểm, nhìn qua rất là nhu nhược, thế nhưng trên người hắn lại tản ra một vẻ đẹp, một vẻ đẹp yêu dị.

Người này, đương nhiên là Ma Vương của Huyết tộc, tên là Chiêm Đồ, Thập Lục.

Về phần nữ tử kia, dáng người tuyệt mỹ, tướng mạo tuyệt mỹ, đặc biệt là cặp mắt màu nâu của nàng, quả thực tản ra một cỗ mị lực đặc biệt, mị lực mà bất kỳ nam nhân nào cũng khó có thể ngăn cản, cũng chỉ có Hắc Minh Bá và Chiến Hạng Tư Nguyệt không bị cỗ mị lực này dụ dỗ.

Nàng, đương nhiên là Ma Vương của bộ tộc Ngân Xà, là nữ giới duy nhất trong bát đại Ma Vương, mỹ yêu Đồ Toa.

“Hắc Minh Bá, lần này ngươi gọi bọn ta tới đây là có chuyện gì vậy? Ta còn bận phát triển huyết duệ đây...” Nhìn thấy Hắc Minh Bá ngồi trên bảo tọa, Thố Tư Khuê, Na Tra trực tiếp mở miệng hỏi.

“Ha ha, một chút huyết duệ mà ngươi phát triển ở Đấu Hồn đại lục kia tính là cái gì, cuối cùng không phải bị bọn chúng bắt đi làm thí nghiệm sao, thì có chỗ tốt gì chứ, lần này ta tìm các ngươi có chuyện cực lớn đây!” Hắc Minh Bá cười nhạt nói.

“Ồ? Chuyện tốt gì?” Chiến Khải mở miệng hỏi.

“Chia sẻ địa bàn của người sói, có tính là chuyện tốt không?” Hắc Minh Bá từ tốn nói.

“Chuyện tốt cái rắm, tên nhóc Âu Cổ Tầm Đình kia mặc dù không có tài cán gì, nhưng nếu ba người chúng ta thật sự ra tay, ngươi cho rằng mấy tên khác sẽ không ra tay sao? Đến lúc đó còn không phải là một trận đại loạn, tất cả mọi người đều tổn thất thảm trọng!” Vừa nghe thấy là chia sẻ lãnh địa của bộ tộc Lang Nhân, Chiến Cẩm lại trợn trắng mắt lên, trực tiếp quát mắng.

“Thập đại Ma quân dưới trướng Âu Cổ La Đình đã ngã xuống bốn người, ngươi cảm thấy còn cần chúng ta ra tay nữa sao?” Hắc Minh Bá cười nhạt nói, khi Hắc Minh Bá Đế nghe đến đó thì cặp mắt đã sáng lên...

Chương bảy mươi hai, Ma Vương tính toán.

Không cần nói đến con mắt của chiếc nổ chiến sáng rực lên, cho dù là sắc mặt của Đỗ La cũng biến hóa một hồi, Long Tử Mộc chết rồi, cái tên gần như cùng Ma Vương Ma quân kia lại chết? Ai có thể giết chết hắn? Nhìn thấy nụ cười xán lạn của Hắc Minh Bá, Đỗ Sát hiểu rõ, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan tới Hắc Minh Bá, cho dù không phải hắn tự mình ra tay thì cũng có thể do hắn sai người làm.

Loại sinh hoạt như Hắc Minh Bá lão ma vương đã không biết bao nhiêu vạn năm, rốt cuộc có bao nhiêu con bài chưa lật, chỉ có chính hắn mới biết được.

Nhưng dù sao đi nữa, mấy tên Ma quân Long Tử là Mộc Tử vừa chết, đúng là đã gây ra tổn thất cực lớn cho Lang Nhân tộc, thật ra bên cạnh mỗi Ma Vương đều có mười Ma quân, đương nhiên, trong tay bọn họ có bao nhiêu Ma quân, thậm chí có thể có cao thủ cấp Ma Vương, vậy cũng chỉ có những Ma Vương này mới biết?

Nhưng mà Âu Cổ Điều là một Ma Vương trẻ tuổi nhất trong bát đại Ma Vương, thời gian hắn tấn chức Ma Vương cũng chỉ một ngàn năm mà thôi, đối với nhân loại mà nói, một ngàn năm có lẽ là quá lâu, nhưng mà đối với Ma tộc, đặc biệt là những Ma tộc sống không biết bao nhiêu năm tháng mà nói, căn bản không là cái gì cả?

Ma Vương như Âu Cổ Không Đình, cao thủ cử phẩm bên cạnh tuyệt đối sẽ không quá nhiều, một lần chết mất tứ đại Ma quân, đối với hắn mà nói tuyệt đối là một tổn thất cực lớn, lúc này cũng không cần đại binh cảnh giới áp đảo., Chỉ cần phái cao thủ cướp đoạt lãnh địa của bọn họ là được, trong tình huống không có cao thủ tọa trấn, Âu Cổ La Đình ngoại trừ nhần nhện ra thì không còn cách nào khác, trừ phi hắn liều lĩnh trả thù, nhưng như vậy cho dù có trọng thương bất kỳ phe nào

của bọn họ, bộ tộc sói kia cũng tuyệt đối sẽ biến mất khỏi giới diện này.

Cho nên chỉ cần đám người mình không quá đáng là cướp đoạt địa bàn của người sói, thì áo khoác Cổ Ất cũng chỉ có thể chịu đựng được.

Đừng nhìn Ma giới địa vực rộng lớn, nhưng tuyệt đại đa số đều là vùng đất cằn cỗi, ngoại trừ khu vực trong Lôi Trạch Quyền tương đối giàu có, chỉ còn lại những địa vực nguy hiểm như Ma Huyền Sâm Lâm tương đối giàu có, nhưng những địa phương này đều có rất nhiều ma thú cao cấp sinh sống, thậm chí có hung thú tồn tại từ thời Thái Cổ, đừng nói là ma tộc bình thường, ngay cả Ma Vương cũng không nguyện ý trêu chọc.

Vì vậy, tám đại Vương tộc trong Lôi Trạch giới, bất kể là ai muốn chủng tộc của mình trở nên cường đại hơn, chỉ có thể đi cướp đoạt địa bàn của những Vương tộc khác.

Thế nhưng cho tới nay, Tu La tộc và Ma Long tộc không hỏi thế sự, sáu đại Vương tộc còn lại chia làm hai phe ước hẹn với nhau, cho tới nay đều là trạng thái cân bằng, bất kể là ai, dẫn đầu phát động tiến công trước tiên., Cuối cùng có thể trở thành tổn thất nặng nề nhất, cho nên qua nhiều năm như vậy, Bát Đại Vương tộc mặc dù không ngừng tư đấu, nhưng đều xem như là tiểu đả tiểu nháo, căn bản không dám phát động tấn công quy mô lớn, mà như vậy, muốn thôn phệ địa bàn của những người khác cơ hồ không có khả năng.

Bây giờ bên cạnh Âu Cổ Không Định bỗng nhiên có bốn gã Ma quân chết, điều này thật giống như là chém đứt một tay của hắn, sự cân bằng này cũng bị đánh vỡ, tuy rằng chỉ đánh vỡ một chút nhưng cũng đủ để bọn họ giành lấy lợi ích cực lớn.

Cũng bởi vì như vậy, lúc chiến khoang, tay em gái vừa nghe được tin tức này, hai mắt lập tức sáng lên.

Khác với Tử Viêm Ma tộc, cho dù Tử Viêm tộc không thể tranh đoạt địa bàn khác, nhưng dựa vào ưu thế địa lý đặc biệt của bọn họ, cũng có thể không để cho địa bàn của mình bị

những Ma tộc khác chiếm cứ, Huyết tộc bọn họ nếu không bị Vương tộc khác nuốt chửng, nhất định phải càng cường đại hơn, đặc biệt là có thể thừa cơ làm suy yếu thực lực của Lang tộc đối đầu, tuyệt đối là sức hấp dẫn lớn nhất đối với chiến nỗ.

“Nói đi, lúc nào động thủ?” Chiến Thố Tư Hành đã cảm giác được máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào, nếu có thể nhân cơ hội này, để cho Áo Cổ Sầm Đình trọn đời không thể xoay người, đây chính là tâm nguyện lớn nhất của hắn.

“Ha ha, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, bây giờ chắc chắn là ở trong cơn sốt đầu chấy trán, người chỉ cần phái Ma quân bên cạnh ra là được, để bọn hắn chú ý kích thích, hắn là sẽ không có vấn đề gì!” Hắc Minh Bá nhàn nhạt nói ra.

“Được, vậy ta lập tức trở về, để các binh sĩ tiến công, chúng ta có cần bàn bạc chiến thuật gì không?” Chiến Cẩm Tư Tư nói xong đã đứng lên.

“Ha ha, đây chẳng qua chỉ là cướp đoạt một ít tài nguyên, cần chiến thuật gì, thiếu mất hai cao thủ Long Tử và Hồng Phong, Ma Quân mà hắn có thể ra tay bên cạnh cũng chỉ có một mình Tử Nhi, nàng không ra tay thì thôi, nếu nàng ta ra tay, ta cũng có thể thanh lý môn hộ, cho nên người trực tiếp phái người đi là được!” Hắc Minh Bá không thêm để ý chút nào phát phát tay.

“Nếu đơn giản như vậy, người trực tiếp phái người thông tri cho chúng ta là được rồi, cần gì phải để chúng ta tự mình chạy tới, người, nơi này nóng đến không chịu được!” Vừa nghe Hắc Minh Bá phân tích, Chiến Cẩm oán giận nói.

“Chuyện cướp đoạt địa bàn cứ để bọn nhi lang làm đi, ta tìm hai vị đến đây là hi vọng hai vị có thể giúp ta một chuyện!” Hắc Minh Bá nói đến đây thì thần sắc có chút nghiêm túc.

“Hả? Cái gì?” Lúc này đây, Chiến Thố Tư cùng Đỗ La đều sững sờ, Hắc Minh Bá là người lớn tuổi nhất trong số bọn họ, cũng tuyệt đối là người có thực lực mạnh nhất, hắn cần bọn họ hỗ trợ cái gì chứ?

Hắc Minh Bá cũng không nói thêm gì, kể lại chuyện Viêm Sâm Húc gặp phải trên thảo nguyên rộng lớn, đương nhiên

trong đó không thiếu chuyện Viêm Sâm Húc có khả năng thăng cấp lên Ma Vương.

Nghe Hắc Minh Bá nói xong, Đỗ Toa và Chiêm Đỗ Chiến Ứng đều sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới ở thảo nguyên Bàn Nhu còn có người cường đại như vậy.

Hiện tại bọn họ còn chưa biết người giao thủ với Viêm Sâm Húc chính là Diệp Tĩnh Vũ.

“Ý của ngươi là để bọn ta ra tay giúp ngươi đánh chết kẻ đó!” Đỗ Toa cau mày.

“Không sai, thực lực người kia không mạnh, thế nhưng đại trận của hắn quả thực có chút cổ quái, ta cần các ngươi giúp ta phá trận, như vậy nắm chắc cũng lớn hơn một chút!” Hắc Minh Bá từ tốn nói.

Hắn sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc, mặc dù hắn tự tin muốn đối phó Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có vấn đề gì, nhưng có thể kéo theo hai gã Ma Vương cùng một chỗ, vậy nắm chắc một chút cũng không phải, điểm quan trọng nhất, hắn cũng không muốn dễ dàng bại lộ lá bài tẩy của mình.

“Được, ta cũng muốn mở mang kiến thức với người thần bí này, ta đáp ứng ngươi!” Đỗ Toa chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu đáp ứng.

Thấy Đỗ La Thú vui vẻ đáp ứng như vậy, đầu tiên Chiến Thố Tư Nhất sững sốt, nhưng sau đó cũng gật đầu, giữa ba người bọn họ luôn luôn cùng tiến cùng lui, ngay cả Đỗ La cũng đồng ý, mình làm sao có đạo lý không đáp ứng.

Nhìn thấy hai người gật đầu, trên mặt Hắc Minh Bá cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt...

Chương bảy mươi ba lại tới khiêu chiến.

Vùng giao giới giữa thảo nguyên rịch rịch và rừng rậm Thiên Tuyết hiện tại không chỉ có lãnh địa của người đầu trâu, huyết nhân tộc, cự nhân thiên lang, huyết nhân tộc, nguyệt tộc, linh tộc, đủ các chủng tộc sinh sống ở đây., Dưới sự cai trị của Diệp Tĩnh Vũ, Ngưu Đầu Nhân cường đại, Thiên Lang Cự Nhân nhạy bén, Linh tộc nhạy cảm, Nguyệt tộc đêm tối, Huyết Nhân tộc cường hãn, hơn mười chủng tộc thiên phú hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, xây dựng mảnh địa vực này vững như thành canh vàng.

Xích Di Côn Bằng vẫn một lần lại một lần đánh tới tể đàn kia, sừng trâu trên đầu hắn càng lúc càng nhỏ, thân thể của hắn cũng càng lúc càng lớn, đã cao tới tám trượng, Cửu Lê Tháp thỉnh thoảng đứng bên cạnh hắn, chỉ điểm cho hắn một chút.

Lâm Hiểu Nghị cũng cầm chiến đao trong tay, không ngừng múa chiến đao trên một mảnh đất trống. Mỗi một đao đều đem huyền lực của bản thân hoàn toàn chém ra, căn bản không để lại chút dấu vết nào. Tu luyện liêu mạng như thế cũng khiến tốc độ của y tăng lên nhanh chóng.

Hồ Tu cũng một tay cầm cung, trốn trong một sơn cốc khổ tu, hắn biết, bây giờ mình có thể còn lại bộ Xạ Nhật Quyết này, thành tựu sau này của mình cũng ở trên Trát Nhật Quyết này.

Mà Hồ Cô Mộng, không biết vì sao, lần đầu tiên Nguyệt Ngân nhìn thấy nàng, liền đặc biệt thích nàng, đương nhiên không phải loại yêu thích nam nữ, mà là một loại thích vui sướng khi nhìn thấy một vật liệu tốt muốn chế tạo, sau khi được Diệp Tĩnh Vũ đồng ý, liền thu Hồ Dục Mộng làm đồ đệ, lúc này đang ở sâu trong rừng rậm Thiên Tuyết truyền thụ Tiên thuật của Nguyệt tộc.

Hắc Minh Thi Hiên cũng và đào nhỏ tỉnh lại, còn có đi ngược lẽ vào thảo nguyên sì rịch tìm linh dược. Gia hỏa này có nghịch bác, mấy ngày nay đã bị bọn họ phát hiện vô số linh

được, một ma hai thú hoàn toàn đem linh được mà thường nhân cả đời cũng không cách nào nhìn thấy trở thành linh thực để ăn.

Về phần Cửu Phượng, cũng vẫn luôn ở trong lãnh địa khổ tu, hiện giờ thực lực của nàng là yếu nhất, nàng tuyệt đối không thể kéo chân Diệp Tĩnh.

Bất quá cũng không biết vì sao, từ khi tiến vào Ma giới, tu vi của nàng luôn luôn tăng lên, nhưng mấy ngày nay tu vi lại chậm hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn đang tiến bộ, nhưng tốc độ tiến bộ thậm chí còn không bằng lúc ở nhân gian, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều đang cố gắng tăng cao tu vi của mình, chỉ có Lương Tiểu Thuận cả ngày không có việc gì, hoặc là cùng nhau lẫn lộn trong sơn động, hoặc là chạy đi khiêu khích những muội muội Linh tộc kia, cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ Linh tộc bị gã lừa gạt đi trinh tiết.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, chính là ngôi xếp bằng trên một ngọn núi cao nhất vùng này, ngọn núi này, trọn vẹn bảy ngày bảy đêm.

Tu vi thân thể của hắn, đã đạt đến cảnh giới Cửu phẩm Ma Quân, lực lượng thân thể không thua kém Cửu phẩm Ma Quân, tăng thêm lực lượng tinh thần, lực lượng hỏa diễm, lực lôi đình trong cơ thể, không cần dựa vào thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận cùng Đông Hoàng Chung, Phiên Thiên Ấn dạng pháp bảo như vậy cũng có thể đối kháng Cửu phẩm Ma Quân bình thường.

Thế nhưng hắn lại minh bạch, nếu chính mình gặp phải cao thủ Ma Vương, tỷ lệ chiến thắng cũng không lớn, dù mình bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, muốn đánh bại một gã Ma Vương cũng cực kỳ khó khăn, chênh lệch giữa cửu phẩm Ma Quân cùng Ma Vương, cũng không phải dùng số lượng có thể chồng chất lên.

Thế nhưng muốn ngưng tụ ra một viên Kim Đan trong cơ thể mình cũng không dễ dàng. Tinh Thần Kim Đan là bởi vì bên trong chiếc nhẫn kia tụ tập vô số tinh quang chi lực, càng bởi

vậy mà hủy đi chiếc nhẫn kia, tấm kia lộ ra thân thể giới chỉ của mình. Lực lôi đình là cơ duyên xảo hợp rơi xuống lôi trạch., Về phần hỏa diễm kim đan, nếu không phải gặp mặt Hi Dương, chính mình còn không biết bao lâu mới có thể ngưng tụ thành. Có thể nói, mỗi một viên kim đan ngưng tụ đều là cơ duyên xảo hợp, đó là thứ chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Trong thời gian ngắn, mình căn bản không cách nào ngưng tụ ra một viên Kim Đan nữa. Cảnh giới của mình rất khó tăng lên, như vậy chỉ có thể tăng thực lực của mình lên là thần thông của mình trở nên cường đại.

Cao thủ Ma Quân đối phó bình thường, với đao kỹ và chiến kỹ của hắn đã đủ để ứng phó, thế nhưng nếu thật sự gặp phải Ma Vương, những chiêu thức này căn bản không đủ xem.

Mấy ngày gần đây, thần thông hắn một mực mình tưởng chính là mắt Luân Hồi của hắn. Hắn vẫn nhớ rõ ràng, năm đó ở Thiên Đãng sơn mạch, tiểu nhân thần bí kia đã từng nói với hắn Luân Hồi chi nhãn còn lợi hại hơn Cửu U Thông Thiên Mục nhiều.

Lúc trước hắn đã nhớ rõ lão nhân thần bí kia chỉ một cái liếc mắt đã quét bay Hắc Minh Anh, tu vi hiện tại của mình cũng không tính là yếu, đặc biệt là thân thể của mình, mỗi ngày đều bị ba loại lực lượng lôi đình, hỏa diễm, tinh thần rèn luyện, so với trước kia cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, cũng đã đến lúc cường hóa Luân Hồi chi nhãn.

Bảy ngày sau, lúc tia sáng tím đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở hai mắt ra, Nguyệt Luân ở mi tâm hắn lại càng xuất hiện ở đó, ở trên bầu trời lơ lửng có vẻ chói mắt như vậy.

Một đạo quang mang màu bạc hiện lên, trực tiếp bắn trúng một gốc cây nhỏ duy nhất trên ngọn núi, nhìn qua, tựa hồ cái gì cũng không phát sinh, nhưng nếu là ai ở chỗ này, sẽ tận mắt nhìn thấy hư không chung quanh cây nhỏ kia bắt đầu vỡ vụn từng trận, bắt đầu đổ sụp, sau khi ngân mang hiện lên, cây nhỏ kia đã biến thành bột phấn, tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

Đây mới là uy lực chân chính của Luân Hồi Chi Nhân? Chỉ là quét qua thôi, hư không cũng bắt đầu vỡ vụn, công kích như vậy, hẳn là có thể uy hiếp đến tồn tại cảnh giới Ma Vương?

Diệp Tĩnh Vũ có chút khó chịu xoa xoa mồ hôi trên trán, tập trung toàn bộ tinh khí thần bản thân lại mới có thể làm được điều này, muốn xuất kỳ bất ngờ, còn phải càng thêm khắc khổ tu luyện mới đúng.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, có thể làm được điểm này, Diệp Tĩnh Vũ đã rất hài lòng, thân thể của hắn chậm rãi đứng lên, muốn đi xuống dưới núi, nhưng là một bóng người, lại trống rỗng xuất hiện trước người hắn...

Nhìn nam tử anh tuấn trước mắt, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Viêm Sâm Húc đúng không? Nhanh như vậy ngươi đã chạy về rồi? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình nắm chắc mười phần có thể đánh bại ta sao?”

“Ngươi có dám đánh một trận công bằng với ta không?” Viêm Sâm Húc lạnh lùng nói.

“Một trận chiến công bằng? Đây không phải vấn đề mà là vì sao ta phải đánh một trận công bằng với ngươi?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười mỉa mai, tên này bị văng đầu rồi sao? Lần trước bị nó tát một cái cho chật vật chạy trốn, lần này sao lại có lá gan lớn như vậy trở về? Hơn nữa vừa về đã quyết đấu công bằng với mình, đây không phải là thẳng ngốc thì là gì?

“Không vì sao cả, bởi vì ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chiến, hoặc là chết...” Người nói câu này không phải là Viêm Sâm Húc, mà là một giọng nói tràn ngập uy nghiêm. Nghe giọng nói này, Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng cảm nhận được một luồng uy áp khó tả ập tới, mà cảnh tượng xung quanh cũng biến hóa theo...

Chương bảy mươi ba, Chiến Hồn Thần Quyền.

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có cảm giác gì, liền phát hiện mình đã đi tới một địa phương khác, chung quanh vẫn là cỏ còn cứng hơn so với kim cương, điều này nói rõ vẫn là ở thảo nguyên Bàn Tư Đại Bàn, thế nhưng lại không có bóng dáng một cánh rừng nào, nghĩ đến cách rừng rậm Thiên Tuyệt đã rất xa.

Mà trước mắt hắn, ngoại trừ Viêm Sâm Húc còn có ba bóng người, hai nam một nữ, trong đó có một nam một tóc tím, nhưng không nhìn rõ dáng vẻ, chỉ thấy toàn thân tràn ngập uy nghiêm. Một người khác sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ trang phục đuôi chim yến, nhìn qua rất lạnh lùng.

Về phần nữ tử kia, lại là nữ tử mà Diệp Tĩnh Vũ quen biết, Đỗ Khuyết xinh đẹp, lúc nhìn thấy nàng, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc, khi Đỗ Khuyết xinh đẹp nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, rõ ràng cũng ngẩn người.

Thần sắc hai người tự nhiên rơi vào trong mắt Hắc Minh Bá, thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt mỹ nhân Đỗ Toa, Hắc Minh Bá có chút tò mò hỏi: “Người tựa hồ biết hắn?”

“Ừ, gặp rồi, là đệ tử của Độc Cô Bá Thần!” Đỗ La nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thân hình mềm mại của nàng lùi về sau một bước, lại mở miệng nói tiếp: “Ta và Độc Cô Bá Thần có chút quan hệ sâu xa, nếu đã là đệ tử của hắn, ta không thể quản chuyện này nữa!”

“Ồ? Hắn chính là đồ đệ của tên tiểu tử Độc Cô Bá Thần kia? Ha ha, không ngờ lại là hắn, tiểu nha đầu nhà ta vẫn luôn nhớ mãi không quên hắn, bây giờ đang muốn xem hắn dựa vào cái gì để khiến tiểu nha đầu nhà ta nhớ mãi không quên, Viêm Sâm Húc, ngươi cứ việc ra tay là được!” Hắc Minh Bá sau khi

biết thân phận của Diệp Tĩnh Vũ lại nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không phải vì quen biết mà lưu thủ.

Đối thoại của bọn họ tự nhiên được Diệp Tĩnh Vũ nghe thấy, lại liên tưởng đến hắn và Đỗ La đứng chung một chỗ, mái tóc tím, Diệp Tĩnh Vũ đã đoán ra thân phận của hắn, Ma Vương của Tử Viêm Ma tộc Hắc Minh Bá, phụ thân của Hắc Minh Thi Hiên.

Một Ma Vương khác đứng song song với bọn họ, chắc cũng là một vị Ma Vương khác, còn có quan hệ tốt với Tử Viêm Ma tộc và bộ tộc Ngân Xà, vậy đương nhiên là Huyết tộc rồi.

Tam đại Ma Vương tề tụ, không ngờ là vì đối phó với mình?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng nghĩ vậy, nhưng trong mắt không có nửa điểm sợ hãi. Mỹ Đỗ La đã biểu lộ lập trường của mình, nàng sẽ không ra tay. Hắc Minh Bá nếu là phụ thân của Hắc Minh Thi Hiên, mặc kệ hắn vì sao phải đối phó mình, hắn cũng sẽ không hạ độc thủ, hơn nữa cho dù hắn hạ độc thủ, chẳng lẽ mình còn sợ hắn hay sao?

Đương nhiên, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, bất kể là Hắc Minh Bá hay là Đỗ Toa xinh đẹp, hoặc là vị Ma Vương bên cạnh đều tự kiểm chế thân phận, tuyệt đối sẽ không xuống tay với mình.

Tam Đại Ma Vương đích xác không có ý định ra tay, ít nhất trước khi Diệp Tĩnh Vũ té ra thập nhị Thiên Vu đại trận diệt tuyệt bọn hắn sẽ không ra tay, thế nhưng Viêm Sâm Húc đã hành động, trong tay hắn có thêm một thanh liệt điểm trường thương đỏ thẫm, khuôn mặt tuấn tã kia hiện ra nụ cười lãnh khốc, thân thể nhoáng một cái đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một thương đâm thẳng vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên, đã ở ngoài ngàn trượng, thế nhưng không biết vì sao mũi thương của Viêm Sâm Húc lại dính sát vào ngực hắn.

“Quên nói cho người biết, xung quanh này đều bị bọn ta hạ cấm chế, người không thể đào thoát!” Lúc này, thanh âm Hắc Minh Bá truyền tới.

Mà mũi thương kia đã đâm rách quần áo trên người Diệp Tĩnh Vũ, còn đâm trúng Thần Hồn Chiến Giáp, một đóa thương hoa

nở rộ trên mũi thương, ngay sau đó toàn bộ lực đạo cực lớn nổ tung tán loạn, cho dù là Viêm Sâm Húc cũng bị tia năng lượng này đánh văng ra sau.

Chiến Hồn Thần giáp trên người Diệp Tĩnh Vũ không ngừng tán mát ra hào quang bảy màu, triệt tiêu lực lượng khổng lồ này, bổ sung lực phản chấn kia nhưng cũng chấn bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, huyết dịch trong cơ thể cũng dâng lên một hồi.

Viêm Sâm Húc một kích không trúng, thân thể bước lên trước một bước, lại một lần nữa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ. Trường thương trong tay hắn nhẹ nhàng vung lên, một đóa thương hoa xinh đẹp xuất hiện trên mũi thương, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, đóa thương hoa này thật chói mắt.

Thế nhưng còn chưa kịp thưởng thức một đóa thương hoa này, thanh trường thương màu đỏ thẫm kia đã phảng phất như hỏa xà, đi tới mi tâm của hắn, trực tiếp đâm tới mi tâm hắn.

Mũi thương còn chưa đâm trúng mi tâm, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm thấy trên trán đau nhói, nếu thật sự bị đâm trúng, đầu của mình phỏng chừng sẽ bị quấy cho nát bầy.

Cũng không mở Luân Hồi Chi Nhãn ra, bỗng nhiên đưa tay phải ra, bắt lấy cường thân đang đâm thẳng đến kia...

“Ngươi tưởng có thể bắt được ngươi chắc?” Viêm Sâm Húc hừ lạnh một tiếng, thanh trường thương kia đột nhiên bắn ra hỏa diễm nóng rực, mà thân thương đỏ bừng, cả thân thương trong suốt, bóng loáng vô cùng, căn bản không hề có chút ma sát nào.

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không e ngại ngọn lửa kia, thế nhưng thân thương này bỗng nhiên trở nên trơn trượt như cá chạch, trong khoảng thời gian ngắn làm sao còn nắm được, liền thấy thân thương kia trực tiếp đâm tới...

“Vèo...” một tiếng, mũi thương đâm thẳng qua trán Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Viêm Sâm Húc không hề nở nụ cười, cho dù là Hắc Minh Bá và Đỗ Du Du xinh đẹp cũng lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ hắn lại trốn qua? Hắn làm sao tránh được?

“Thương là thương tốt, đáng tiếc thương pháp của người quá kém rồi!” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ vang lên sau lưng Viêm Sâm Húc, Viêm Sâm Húc kinh hãi tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên kéo một thương về, một chiêu hồi mã thương hoàn mỹ đâm ra, thế nhưng sau khi đâm ra lại phát hiện Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có ở sau lưng...

“Chịu chết đi, Chiến Hồn Thần Quyền!” Lúc này, thanh âm Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa truyền từ trên đỉnh đầu hất ra, Duyên Sâm ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy cả người Diệp Tĩnh Vũ bay thẳng xuống, hữu quyền nắm chặt, đánh thẳng về phía mình...

Ở đây có tam đại Ma Vương nhân lực tinh nhuệ cỡ nào, nhưng bọn hắn đều không phát hiện Diệp Tĩnh Vũ làm thế nào đi tới trên đỉnh đầu Viêm Sâm Húc, vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm.

Thế nhưng khi một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ đánh ra, vẻ kinh ngạc trên mặt bọn họ đã biến thành kinh hãi...

Viêm Sâm Húc càng cảm thấy một luồng áp lực khó tả ập thẳng tới, hư không xung quanh bắt đầu vỡ vụn, bắt đầu đổ sụp, bắt đầu áp súc, hắn chỉ cảm thấy thân thể mình như bị đè bẹp.

Đây là quyền gì? Chỉ là quyền ý đã có uy lực như vậy, nếu một quyền này nện xuống, vậy mình làm sao còn có khả năng sống sót?

Trong mắt Viêm Sâm Húc đột nhiên bộc phát chiến ý mạnh mẽ, thân thể hắn lập tức nổi lên từng ngọn lửa đỏ rực như lửa, trường thương đỏ trong tay còn vì một cơn rồng lửa mà vọt thẳng vào thân thể hắn, còn hắn nắm chặt nắm tay phải, cũng nghênh đón một quyền đơn giản như vậy...

Viêm Long bạo liệt quyền!

Chương bảy mươi ba.

Theo một quyền này của Viêm Sâm Húc, toàn bộ hư không đều bị ngọn lửa màu đỏ bao trùm, những không gian sụp đổ kia cũng bị ngọn lửa thiêu đốt, một luồng lực lượng hỏa diễm bùng phát từ trong cơ thể hắn phóng ra, cuối cùng phá tan quyền ý của Diệp Tĩnh Vũ.

Trong mơ hồ, một đạo hỏa long từ trong cơ thể hắn thoát ra, lực lượng khổng lồ bộc phát ra, hóa thành biển lửa đầy trời trùm tới Diệp Tĩnh Vũ.

Nhưng đôi mắt biển lửa như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có chút nào e ngại, trong mắt hắn vẫn tràn đầy chấp nhất, đó là tín niệm bách chiến bách thắng.

Chiến Hồn Thần Quyền, quyền ý càng thêm nồng đậm, trên mặt quyền của hắn đã bộc phát ra đạo đạo quang mang màu vàng.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, quyền của Diệp Tĩnh Vũ và Viêm Sâm Húc va chạm vào nhau, lập tức nghe thấy tiếng vang thật lớn truyền đến. Ba đại Ma Vương nhìn thấy nắm đấm của Viêm Sâm Húc, cánh tay bắt đầu vỡ vụn thành từng khúc, mà thân thể của hắn cũng bị một luồng lực ép ép lõm xuống đất, giống như cái đỉnh trực tiếp bị búa đập vào.

Thất khiếu của hắn đồng thời phun ra máu tươi màu xích kim, sắc mặt càng trắng bệch một mảnh, về phần Diệp Tĩnh Vũ, bất quá bị lực phản chấn làm bay ngược ra ngoài mà thôi.

Hắc Minh Bá Chiến Tư Tư, Nữ còn tốt hơn một chút, chưa từng gặp qua Diệp Tĩnh Vũ, chỉ là kinh hãi vì sức mạnh một quyền kia của hắn có thể đánh nát hư không, sức mạnh như vậy đã có thể đả thương thân thể Ma Vương, đây tuyệt đối là lực lượng tiếp cận vô hạn với Ma Vương, nhân gian lúc nào lại nhiều thêm một cao thủ như vậy?

Mà mỹ Đỗ La và Viêm Sâm Húc, khiếp sợ càng lớn là khiếp sợ tốc độ tăng cường lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ. Lần đầu tiên thấy Diệp Tĩnh Vũ, hẳn nhiên nhất chỉ có thể đối kháng với Lục phẩm Ma quân, nhưng bây giờ lại có thể phát huy uy lực một quyền cường đại như vậy, tốc độ tăng lên cũng quá nhanh đi?

Đương nhiên Viêm Sâm Húc không cần nhiều lời, lần trước đánh nhau với Diệp Tĩnh Vũ hẳn có thể đơn giản giết chết Diệp Tĩnh Vũ. Nếu lúc đó không phải hắn té ra đại trận gì đó, lúc ấy đã giết chết hắn rồi, nhưng bây giờ mới qua bao lâu, thực lực của hắn đã đề cao tới mức này, không chỉ dựa vào đại trận có thể đối kháng với mình, còn đánh mình trọng thương, làm sao có thể?

Mới có mấy tháng thôi mà, cho dù tốc độ tu luyện của nhân loại nhanh hơn Ma tộc một chút, nhưng trong mấy tháng ngắn ngủi cũng không thể đề cao nhiều như vậy?

Đặc biệt là thân thể Diệp Tĩnh Vũ, thân thể đó quả thực là Cửu phẩm Ma Quân, cho dù hắn mỗi ngày không ngừng tự ngược, cũng không chịu đem thân thể rèn luyện trong thời gian ngắn như vậy rèn luyện thành loại cảnh giới này sao?

Hắn làm sao hiểu được, dù Diệp Tĩnh Vũ không tu luyện, lực lôi đình, lực lượng tinh thần, hỏa diễm trong cơ thể hắn cũng sẽ không ngừng rèn luyện thân thể hắn, có thể nói, mỗi thời mỗi khắc hắn đều không ngừng tăng cường độ thân thể của mình lên, đây cũng là chỗ kinh khủng của Bá Nguyên Quyết.

Hắn đứng vững vàng trên một khối đất bằng cách đó không xa, lắc lắc cánh tay có chút tê dại, Diệp Tĩnh Vũ đưa ánh mắt nhìn về phía Hắc Minh Bá, có lẽ, tìm một Ma Vương giao thủ cũng là một chuyện không tồi.

Cảm nhận được ánh mắt mang theo khiêu chiến của Diệp Tĩnh Vũ, Hắc Minh Bá chỉ cười cười, cũng không có ý ra tay, hắn ta là Tử Viêm Ma Vương, hắn ta là phụ thân của Hắc Minh Thi Hiên, hắn ta là một trong những Ma Vương lớn tuổi nhất Ma giới, tâm thái đã sớm đạt tới tình trạng giềng cổ không gợn sóng, như thế nào vì một ánh mắt của Diệp Tĩnh Vũ mà ra tay?

Nhưng Hắc Minh Bá không hề ra tay, Viêm Sâm Húc đã không chịu nổi nữa, hắn cảm thấy một cảm giác bị coi rẻ, cho dù người có lực lượng đã thương Ma Vương, chẳng lẽ người có thể đột nhiên gây khó dễ cho ta sao? Tốt xấu gì ta cũng là cao thủ tiếp cận với Ma Vương vô hạn, sức mạnh mà người có vẫn có.

“A...” Viêm Sâm Húc hét lớn một tiếng, ngọn lửa trên người lại bùng lên, ngọn lửa đỏ thắm bao phủ cả bầu trời, đám thảo kinh xung quanh còn cứng rắn hơn sắt thép bị nung chảy, cuối cùng hóa thành một đồng tro tàn, mặt đất cũng bắt đầu tan chảy, thậm chí đối mặt với nhiệt độ cực cao này, hư không cũng bắt đầu có dấu hiệu bị châm lửa. Ít nhất Diệp Tĩnh Vũ đã thấy khuôn mặt của Viêm Sâm Húc bắt đầu vặn vẹo.

Nếu như Ma quân bình thường gặp phải nhiệt độ này, đừng nói động thủ, ngay cả gần Viêm Sâm Húc cũng không thể. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là ai, thân thể hắn là Hồn Độn thể, chỉ cần không vượt quá giới hạn dung nạp của hắn, hắn hoàn toàn có thể bỏ qua bất cứ công kích nào.

Hắn không để ý tới ngọn lửa mà Viêm Sâm Húc không ngừng phun ra kia, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lại rơi vào trên người chiến nô, đó vẫn là ánh mắt đầy khinh thường.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bỏ qua mình, Viêm Sâm Húc không nhịn được nữa, toàn bộ lực lượng trong cơ thể bộc phát, không ngừng tụ tập trên tả quyền, lập tức thấy tả quyền của hắn bộc phát ra ánh lửa chói mắt, tựa như một vầng mặt trời nhỏ.

“Đi chết cho ta, Dương Thiên Liệt Quyền!” Viêm Sâm Húc hét lớn một tiếng, thân thể của hắn trực tiếp bước thẳng ra ngoài, chỉ một bước đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, tựa như không gian bị không giới hạn kia rút ngắn lại, mà nắm tay phải của hắn cũng không chút do dự đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Nắm đấm còn chưa tới trên người Diệp Tĩnh Vũ, nhiệt độ cao phát ra đã thiêu đốt hư không sắp tan chảy, toàn bộ hư không cũng bắt đầu vặn vẹo kỳ quái. Quần áo trên người Diệp Tĩnh Vũ hầu như bị đốt thành tro bụi đầu tiên, ngược lại chiến hồn

thần giáp trên người hắn phát ra ánh sáng bảy màu, bảo vệ toàn thân hắn, lúc này mới tránh khỏi kết cục bị đốt sạch.

Nhưng từ đầu đến cuối, trên mặt hắn luôn giữ vẻ lạnh nhạt, mà ánh mắt lại chưa từng nhìn qua Viêm Sâm Húc, cho dù có cũng là khinh thường...

Đúng, tuy cảnh giới của Diệp Tĩnh Vũ và Viêm Sâm Húc không khác gì nhau, thậm chí rất nhiều phương diện, tu vi của Viêm Sâm Húc còn tinh xảo hơn hắn nhiều. Thế nhưng hỏa diễm của thân thể Hỗn Độn khiến Viêm Sâm Húc gần như vô dụng đối với hắn, trừ phi Viêm Sâm Húc cao hơn hắn quá nhiều, nếu không căn bản không thể nào làm hắn bị thương được. Hắn đã ở thế bất bại, làm sao còn để Viêm Sâm Húc vào mắt.

Hơn nữa từ trước tới nay, hắn luôn luôn không ngừng khiêu chiến đối thủ thực lực cao cường hơn mình, cho tới nay đều đứng ở đỉnh cao trong cùng giai. Sau khi giao thủ với Viêm Sâm Húc lần đầu, hắn hiểu rõ, thực lực Viêm Sâm Húc bộc phát ra không thể nào là đối thủ của hắn, hắn có thể coi rẻ đối thủ mạnh hơn mình, huống chi là Viêm Sâm Húc?

Liên tục khinh thường, không ngừng coi thường, chính là muốn cho Viêm Sâm Húc hoàn toàn phần nộ, đối với người khác mà nói, phần nộ có lẽ mất đi lý trí, thế nhưng đối với một Ma tộc mà nói, phần nộ lại là kích phát lực lượng của bọn họ, hiện tại Diệp Tĩnh Vũ cần phải hoàn toàn chọc giận Viêm Sâm Húc, để hắn phát huy lực lượng lớn nhất, sau đó lại triệt để đánh bại hắn...

Chương bảy mươi ba...

Đây có lẽ là sự thay đổi sau khi tu luyện Bá Nguyên Quyết, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã dưỡng thành một cỗ tâm thái coi rẻ hết thảy, đó là một loại bá đạo, một loại bá đạo thiên hạ duy ngã độc tôn.

Đây cũng là nguyên nhân hắn có can đảm hướng Hắc Minh Bá, ném ánh mắt khiêu chiến về phía chiến khoang. Người bình thường, cho dù là Cửu phẩm Ma quân, khi đối mặt với Ma Vương, có người nào mà không kinh hãi run rẩy, có lẽ Viêm Sâm Húc là ngoại lệ, nhưng người dám khinh thường hai đại Ma Vương, phỏng chừng Diệp Tĩnh Vũ cũng là người đầu tiên từ trước tới nay.

Giờ phút này, đối mặt với công kích kinh thiên của Viêm Sâm Húc, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí không định né tránh, cũng không có ý định ngăn cản, hắn đứng đó, mặc cho nắm đấm của Viêm Sâm Húc đánh lên người mình.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không tránh không né, mặc kệ là tam đại Ma Vương hay là Viêm Sâm Húc đều sửng sốt? Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ một kích vừa rồi đã tiêu hao hắn quá nhiều lực lượng sao? Bây giờ căn bản không cách nào tránh được một kích này?

Bất quá chỉ sau một lát, trong mắt Hắc Minh Bá hiện lên vẻ mỉm cười, đó là một loại nhìn thấy chuyện vui rồi mới xuất hiện.

Mà Đỗ La cùng với chiếc khăn cá vằn tràn đầy vẻ khó hiểu, không hiểu ngọn lửa Diệp Tĩnh Vũ hay không tránh không né, thậm chí trong mắt Đỗ Khư xinh đẹp còn hiện lên vẻ lo lắng, mặc dù là mờ nhạt nhưng cũng không giống như không có.

“Rào...” Viêm Sâm Húc cuồng bạo đấm thẳng vào ngực phải Diệp Tĩnh Vũ, ngọn lửa đủ để nướng chín cả hư không, tràn vào ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Toàn thân Diệp Tĩnh Vũ lập tức bốc lên quang mang màu lửa đỏ, bất quá ngực hấn lại như một lỗ đen thật lớn, không ngừng thôn phệ hỏa diễm từ trên nắm tay Viêm Sâm Húc vọt tới.

Đây chính là ma diễm của Viêm Ma tộc, uy lực tuyệt luân, tuyệt đại đa số người, dù là ma quân thực lực mạnh hơn Viêm Sâm Húc một chút cũng khó có thể ngăn cản ma diễm như vậy. Thậm chí thân thể cường hãn của Diệp Tĩnh Vũ hôm nay, đối mặt với ma diễm này cũng cảm giác một hồi khô nóng, tựa hồ có dấu hiệu bị hòa tan.

Nếu một quyền này của Viêm Sâm Húc đánh vào các bộ phận khác trên thân thể Diệp Tĩnh Vũ, nói không chừng sẽ thật sự làm Diệp Tĩnh Vũ bị thương, nhưng hấn lại đánh vào ngực phải của Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó chính là vị trí trái tim, cũng là Hỏa Nhãn Chi huyết.

Lúc hỏa diễm kinh khủng này vừa đánh vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, hỏa nhãn chi huyết liền triệt để mở ra, bất kể ba bảy hai một đem toàn bộ hỏa diễm tràn vào thôn phệ.

Hỏa diễm kim đan điên cuồng xoay tròn, không ngừng hút lấy lực lượng hỏa diễm này, nhưng lực lượng hỏa diễm của Viêm Sâm Húc thật sự quá lớn, hơn nữa thật sự quá nhanh, nhanh chóng hấp thu toàn bộ hỏa nhãn chi huyết của Diệp Tĩnh Vũ, chẳng qua cũng chỉ có một phần cực ít thẩm thấu ra ngoài, hóa thành hồng quang đầy trời kia...

Viêm Sâm Húc biến sắc, tuy nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ bị một quyền của mình đánh trúng, nhưng không có chiến quả trong tưởng tượng, ít nhất thân thể Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn, không bị một quyền của mình đánh cho nát bấy, hơn nữa hình như, có lẽ, lực lượng của mình đã bị hấp thu một phần?

Nhưng chỉ trong chốc lát, khuôn mặt Viêm Sâm Húc biến sắc, vì hấn phát hiện con người Diệp Tĩnh Vũ đã biến thành hai vầng mặt trời, đúng vậy, hai vầng mặt trời nhỏ tỏa ra ánh sáng nóng rực, mà một luồng càng thêm cuồng bạo, cường đại, lực lượng nóng bỏng đang bộc phát toàn diện trong cơ thể hấn...

“Phượng Tường Cửu Thiên...” Toàn thân Diệp Tĩnh Vũ bị ngọn lửa bao phủ, hai tay vạch một cái trước người, trực tiếp

xuất chương đánh về phía Viêm Sâm Húc. Viêm Sâm Húc kinh hãi, chỉ có thể tránh sang một bên với tốc độ cao nhất, vất vả lắm mới tránh được một chương trí mạng này phát hiện một cước của Diệp Tĩnh Vũ đã quét tới.

Đó là một cái chân hỏa diễm đỏ thẫm, tựa như đuôi phượng hoàng, không chút lưu tình quét qua bụng Viêm Sâm Húc, lực đạo cực lớn trực tiếp quét bay Viêm Sâm Húc ra ngoài, một ngọn lửa màu trắng thừa dịp này tràn vào trong cơ thể Viêm Sâm Húc.

“A...” bụng của Viêm Sâm Húc nổ tung, miệng vết thương cháy đen, miệng hét thảm.

Đường đường Viêm Ma, Viêm Ma rất có thể đã thăng cấp lên Ma Vương, bây giờ lại bị ngọn lửa làm bỏng, chuyện này nếu như truyền đi, tuyệt đối không có ai tin tưởng, cho dù là chính mắt thấy tất cả tam đại Ma Vương cũng khó có thể tin.

“Ly Hỏa, đây lại là Ly Hỏa?” Bất quá chỉ là trong nháy mắt, Hắc Minh Bá liền kịp phản ứng, hấn dù sao cũng là cao thủ Ma Vương của Hủy Diệt Chi Viêm, sống không biết bao nhiêu năm tháng, biết cũng tự nhiên nhiều hơn người khác.

Viêm hủy diệt chính là ngọn lửa cuối cùng, hủy diệt tất cả hỏa diễm, mà Ly Hỏa lại là ngọn nguồn của tất cả ngọn lửa, mà ngọn lửa cũng là một trong những yếu tố tạo thành sinh mệnh, có thể nói, đây là hai ngọn lửa cực đoan nhất.

“Nhanh, đây là kỳ ngộ của ngươi!” Hắc Minh Bá điếm ra một chỉ, cũng không thấy hấn có động tác gì, thế nhưng một chỉ kia lại trực tiếp điếm lên trán của Viêm Sâm Húc, một ngọn lửa màu tím trực tiếp tràn vào trong cơ thể hấn, vừa lúc quán cùng với Ly Hỏa màu trắng kia.

Viêm Sâm Húc như thể hồ quán đỉnh, đương nhiên hấn hiểu được kỳ ngộ này là gì, một bên là nguồn suối lửa, một bên là ngọn lửa chung cực, nếu bản thân có thể ngăn cản được hai loại hỏa diễm này thiêu đốt, hóa thành tu vi của mình., Vậy không chừng chính mình sẽ lập tức thăng cấp thành Ma Vương, bất quá hấn cũng minh bạch, chỗ tốt lớn đến cỡ nào, liền nguy hiểm cỡ nào, nếu mình không thể ngăn cản hai loại

hỏa diễm này, chính mình tất nhiên sẽ bị đốt đến hài cốt không còn.

Nếu chỉ là một loại hỏa diễm, bất kể là Ly Hỏa, hay là Hủy Diệt Viêm hấn đều tuyệt đối không thể ngăn cản bây giờ? Thế nhưng một đạo Hủy Diệt Chi Viêm mà Hắc Minh Bá đưa cho vừa vặn tương đương với một luồng Ly Hỏa, hai loại hỏa diễm hoàn toàn khác nhau vừa vặn chống đỡ lẫn nhau, hấn chỉ cần hảo hảo khống chế hai đạo hỏa diễm này ở trong cơ thể mình, chậm rãi đem luyện hóa là được.

Không để ý tới bất cứ chuyện gì xung quanh, cả người Viêm Sâm Húc hóa thành một ngọn lửa, bắt đầu hấp thu Ly Hỏa và Hủy Diệt chi viêm.

Thấy Viêm Sâm Húc định hấp thu luồng Ly Hỏa kia, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ biết nếu hấn thật sự hấp thu, rất có thể sẽ có thêm một đối thủ cảnh giới Ma Vương nữa, đâu có bằng hấn, bước chân khẽ động, nhào tới chỗ Viêm Sâm Húc.

Mỹ Đỗ Toa đương nhiên sẽ không ngăn cản hấn, Chiến Thố Tư Nhiên nhìn thấy Viêm Sâm Húc đang hấp thu hai loại hỏa diễm, cũng mơ hồ hiểu rõ hậu quả sau khi hấn hấp thu xong, tuy nói Huyết tộc và Tử Viêm tộc có quan hệ đồng minh, nhưng là minh hữu như vậy cũng được xây dựng dưới tình huống thực lực hai phe không chênh lệch bao nhiêu., Ít nhất bề ngoài là như thế, nhưng nếu Viêm Sâm Húc tấn chức Ma Vương, Viêm Ma tộc có thể có hai Ma Vương, điều này tuyệt đối không phải thứ hấn muốn nhìn thấy. Hấn không ra tay phá hư Viêm Sâm Húc đã là không tệ rồi, đâu còn có khả năng ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ có Hắc Minh Bá biến sắc, thân thể khẽ động, cứ như vậy xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ...

Chương bảy mươi bảy.

Nhìn thấy trước mắt có một nam tử tóc dài màu tím, dáng người uy vũ, hình dạng lại rất mơ hồ, bước chân Diệp Tĩnh Vũ đi về phía trước ngừng lại, Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, Thiên Tôn đao càng xuất hiện trên tay phải, thậm chí Đông Hoàng Hồ Phiên Thiên ẩn một mực trong thức hải cũng mơ hồ có dấu hiệu phá thể mà ra.

Dù cho Hắc Minh Bá không hề nhúc nhích thế nhưng lại cho hắn cảm giác tựa như là một hành tinh vậy, trực tiếp ngã xuống, luồng uy thế kia thực sự quá lớn, không thể không cẩn thận ứng phó.

Hắc Minh Bá vẫn không nhúc nhích, nó chỉ lẳng lặng đứng đó, trên gương mặt có chút mơ hồ mang theo nụ cười như có như không, Diệp Tĩnh Vũ rất là nghi hoặc, vì sao mình không thấy rõ mặt nó, nhưng lại cảm thấy nó đang cười vậy? Cảm giác như vậy rất kỳ diệu, nhưng cũng rất quý dị.

Lúc này, ánh lửa trên người Viêm Sâm Húc cách đó không xa càng ngày càng sáng, Ly Hỏa và Tử sắc hủy diệt chi viêm cũng dần ảm đạm. Hai loại hỏa diễm này tuy đều là hỏa diễm cực đoan, nhưng phẩm cấp cao nhất trong tam giới là hai loại hỏa diễm, nhưng số lượng quá ít, tự nhiên không cần quá nhiều thời gian.

Mà ánh mắt xinh đẹp Đỗ Tư Tư An và bé gái nhìn về phía Viêm Sâm Húc rất là khó chịu, nhưng cũng không có bất kỳ ý định ra tay nào, tuy rằng bọn họ đều không muốn có thêm một vị Ma Vương khác trong Viêm Ma tộc, thế nhưng cũng không muốn vì vậy mà đắc tội với Hắc Minh Bá, dù sao Hắc Minh Bá sống quá lâu, rốt cuộc hắn có bao nhiêu lá bài tẩy, ở Ma giới cơ bản là không có ai biết.

Nhìn Ly Hỏa và Hủy Diệt chi viêm không ngừng bị hấp thu, bị cắn nuốt, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nóng vội, lúc trước hắn đã đoạt Hỏa Linh châu của Viêm Sâm Húc, mặc

kệ có phải ý định của mình hay không., Nói chung hỏa linh châu đã hoàn toàn bị thôn tính, bây giờ mình còn có thể không để Viêm Sâm Húc vào mắt, thế nhưng nếu hắn thật sự đột phá cảnh giới Ma Vương, vậy tuyệt đối là một phiền phức lớn, cho dù mình không e ngại, nhưng là người bên cạnh mình à?

Hắn cũng không giống như Hắc Minh Bá, những Ma Vương này tự giữ thân phận sẽ không dễ dàng ra tay. Vạn nhất đối với người bên cạnh mình ra tay, những người khác làm sao có thể ngăn cản?

“Bá...” Không chờ đợi nữa, hai tay cầm đao chém thẳng về phía Hắc Minh Bá, một vết đao mang chói mắt lập tức sáng lên, trong nháy mắt đi tới trước người Hắc Minh Bá.

Trên mặt Hắc Minh Bá Vương vẫn nở một nụ cười như có như không, tùy ý phát tay, một vết đao mang chói mắt trực tiếp vỡ tan ra, thậm chí đao khí bên ngoài đao mang cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Thế nhưng đao thứ hai của Diệp Tĩnh Vũ đã tiếp tục chém tới, đao này còn mạnh hơn đao vừa rồi, càng chuẩn hơn, gần như là trong nháy mắt đã tới trán Hắc Minh Bá, Hắc Minh Bá chỉ tùy ý nâng tay phải lên, nhẹ nhàng bắt ra, đao mang kia lại một lần nữa vỡ tan.

Tại đao thứ ba của Diệp Tĩnh Vũ, đao thứ tư, đao thứ năm, đao thứ sáu, đao thứ bảy toàn bộ chém ra, sau đó thân thể Hắc Minh Bá cũng không nhúc nhích chút nào, mà hắn cơ hồ toàn bộ đều là một ngón tay bắt phá, không cảm thấy khó khăn gì.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị vung ra đao thứ tám, Hắc Minh Bá tựa hồ có chút không kiên nhẫn, vậy mà trực tiếp chop tới đao đao mang kia.

Vào lúc này, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh, Nguyệt Luân bỗng nhiên lóe ra quang mang màu bạc, trực tiếp nhìn lướt qua Hắc Minh Bá, lập tức liền thấy không gian chung quanh Hắc Minh Bá bắt đầu vỡ vụn, bắt đầu đổ sụp, không gian cuồng bạo tuôn ra năng lượng mãnh liệt, một cỗ lực lượng bàng bạc áp thẳng tới Hắc Minh Bá.

Hắc Minh Bá vẫn luôn hờ hững, sắc mặt khế biến, hiển nhiên cũng không ngờ Diệp Tĩnh Vũ vừa liếc mắt đã có uy lực cường thế bức này, uy lực như vậy đủ để đả thương cao thủ cảnh giới Ma Vương, bất quá hắn cũng chỉ hơi đổi mà thôi.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ thấy hắn dễ dàng vung quyền về phía trước như vậy, uy lực của Diệp Tĩnh Vũ Luân Hồi Chi Nhãn lập tức bị đánh nát bấy, cũng không nghe được tiếng vang gì lớn., Thế nhưng ở đây mấy người đều cảm giác màng nhĩ của mình choáng váng, đó là thanh âm sụp đổ hoàn toàn bị nổ nát, đã vượt qua cực hạn, nếu như không phải mấy người ở đây có tu vi cao thâm, đổi lại là người bình thường thì sớm đã bị chấn động đến nát bấy rồi.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã lướt tới trước người Hắc Minh Bá, Đông Hoàng Chung đã vô thanh vô tức xuất hiện trên tay phải của hắn, tựa như một cái chùy sắt lớn đập tới Hắc Minh Bá.

Hắc Minh Bá vốn chỉ hơi giật mình về sức mạnh của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ té ra Đông Hoàng chung, cảm nhận được khí tức cổ xưa của Đông Hoàng Chung, hắn khiếp sợ không ngậm miệng lại được.

Vốn một chương đánh về hướng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên thu trở về, thân thể vốn luôn bình tĩnh lại cấp tốc lui về phía sau, Huyền Chi lại tránh né một kích của Đông Hoàng Chung, trên trán hắn đã tất cả mồ hôi.

“Người... người... người từ đâu ra thứ này?” Giọng nói của Hắc Minh Bá có chút run rẩy, cũng không biết là vì kích động hay là vì sợ hãi.

Hắc Minh Bá nhìn thấy một con đèn bình tĩnh tự nhiên lại thất thố như thế, mỹ Đồ Toa và chiến kim đèn nghi hoặc, ánh mắt càng không tự chủ được nhìn về phía chiếc chuông cổ màu xanh trong tay Diệp Tĩnh Vũ.

Tuy nói nhìn qua Đông Hoàng Chung chẳng hề có hào quang gì, nhưng đồ vật có thể khiến Hắc Minh Bá thất thố như vậy tuyệt đối không phải là thứ bình thường.

Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới vẻ khiếp sợ của Hắc Minh Bá, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mắt thấy hắn cũng sợ hãi Đông Hoàng Chung trong tay mình, một tay ném ra, Đông Hoàng Chung bay lên không, liền đánh tới Hắc Minh Bá.

Nhìn thấy Đông Hoàng Chung đang bay nhanh đến, Hắc Minh Bá cuối cùng cũng khôi phục trấn định.

“Hừ, mặc dù ngươi có trọng bảo như vậy, nhưng với tu vi hiện tại của ngươi làm sao có thể sử dụng trọng bảo này, mau chóng nói cho ta biết lai lịch của cái chuông này, ta vòng qua ngươi không chết!” Trong miệng Hắc Minh Bá đã tràn ngập khí tức tức sát, hiển nhiên rất để ý tới lai lịch của Đông Hoàng Chung.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu có nghe La Tiểu hân, tiếp tục không chế Đông Hoàng Chung ném về phía Hắc Minh Bá, hắn ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không e ngại, chẳng lẽ lại sợ một tên Ma Vương như ngươi sao?

“Không biết tự lượng sức mình...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không thêm để ý tới mình, Hắc Minh Bá cuối cùng phát ra một tiếng tức giận, bàn tay bỗng nhiên toát ra ngọn lửa màu tím, trực tiếp vỗ một chuông về phía Đông Hoàng Chung...

“Vù...” một tiếng vang nhỏ, Hắc Minh Bá vỗ mạnh lên trên đồng hồ Đông Hoàng, chuông lớn chấn động đến Đỗ La cùng chiến khoảng đều là một trận kim hoa bốc lên, mặt đất xuất hiện đạo đạo vết rách, mà ngọn lửa màu tím kia cũng nhanh chóng phủ kín Đông Hoàng Chung, tựa hồ muốn hủy diệt hết thảy liên hệ giữa Đông Hoàng Chung và Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được dụng ý của Hắc Minh Bá, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh sợ, đây chính là bảo mệnh của hắn, nào có thể để cho hắn đoạt đi...

Chương bảy mươi ba...

Hắn vẩy tay một cái, cưỡng ép thu hồi Đông Hoàng Chung về thức hải, kết quả là thất khiếu đồng thời phun ra máu, dù sao lực lượng ẩn chứa trong một chương kia của Hắc Minh Bá thực sự quá lớn, mặc dù không làm Đông Hoàng Chung bị thương, thế nhưng tâm thần đã liên hệ mật thiết với Đông Hoàng Chung lại bị chấn thương thần hồn.

“Đưa nó cho ta, nể mặt tiểu nha đầu, ta quán người không chết!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp triệu hồi Đông Hoàng Chung, Hắc Minh Bá hừ lạnh nói.

Vào lúc này, mặc kệ là đẹp Đồ Toa, hay là nỏ cá đều hiệu, chuông cổ màu xanh này tuyệt đối là một kiện trọng bảo, toàn bộ Ma giới, đồ vật có thể làm cho Hắc Minh Bá Tâm động cũng không nhiều, chớ đừng nói chi là đồ vật khiến hắn thất thố như vậy?

Mỹ Đồ Toa còn tốt hơn một chút, trong mắt Chiến Thổ đã lộ ra ánh sáng tham lam, nếu không phải kiêng kỵ Hắc Minh Bá, khả năng hắn đã xông lên đoạt bảo trước tiên.

“Hừ...” Đối mặt với lời nói bá chủ Hắc Minh, Diệp Tĩnh Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều, trực tiếp móc ra mười hai cái cốt đũa, ném vào trong hư không.

Muốn hắn giao ra Đông Hoàng chung, vậy còn không bằng giết hắn cho sướng khoái. Lúc trước vì cướp đoạt Đông Hoàng Chung, hắn đã dám xoá bỏ một tia nguyên linh của Đông Hoàng Thái Nhất, sao có thể bị một câu nói của Hắc Minh Bá hù dọa được.

Bất quá hắn cũng minh bạch Hắc Minh Bá khủng bố, coi như mình ngộ ra Chiến Hồn Thần Quyền, Luân Hồi Chi Nhãn tuyệt học như vậy, cũng tuyệt đối không thể chém giết được Hắc Minh Bá, bây giờ chỉ có thể tể ra át chủ bài của mình.

Mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Trong nháy mắt, giữa thiên địa âm phong mịt mờ, mười hai cái cốt dừa bộc phát ra đạo đạo quang mang màu xám, từng đạo hư ảnh từ trong bạch cốt dừa kia vọt ra, càng có vô số ma đầu từ trong hư không lóe ra, nhào về phía Hắc Minh Bá.

Cảm nhận được khí tức kinh khủng chung quanh, Hắc Minh Bá Hội nhìn chiến không một cái, Chiến Cẩm Tư Tâm lĩnh thần hội, biết nên tự mình ra tay, thân ảnh lóe lên, đã vọt vào đại trận, mà Đỗ Toa xinh đẹp đã sớm có câu trả lời, Hắc Minh Bá cũng không cưỡng cầu.

Bất quá hai đại Ma Vương đồng thời xuất thủ, bọn hắn cũng không để Thập Nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt đại trận vào trong mắt, bọn hắn chờ chính là lúc này, đều muốn nhìn một chút Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, phát huy đại trận này bao nhiêu uy lực.

Tất cả ma đầu chui ra từ hư không, so với lần đầu tiên, thực lực của những ma đầu này đều cao hơn rất nhiều, hơn nữa hầu như đều là thực thể hóa, không còn là hư ảnh, cho dù là Ma quân cửu phẩm đối mặt với nhiều ma đầu như vậy, tất nhiên cũng sẽ đau đầu không thôi. Thế nhưng trong mắt Hắc Minh Bá và Chiến Cẩm, những ma đầu này căn bản không phải thứ gì.

Một ngọn lửa màu tím từ trong cơ thể Hắc Minh Bá chui ra, một tay phát về phía trước, ngọn lửa màu tím kia bay thẳng ra, đến đâu, bất kể sương mù màu đen kia, hay là những ma đầu này toàn bộ bị đốt thành tro bụi, mà thân thể của hắn cứ như vậy từng bước một trốn đi về hướng Diệp Tĩnh Vũ đã bị đại trận che khuất thân hình.

Một bên, mặc dù Chiến Cẩm Tư không có Tử Viêm khủng bố như Hắc Minh Bá, nhưng sức mạnh của y cũng cực kỳ cường hãn, liền thấy từng đạo huyết quang phóng lên tận trời, hễ là huyết quang đi đến đâu, những ma đầu kia đều bị hút khô tinh huyết, biến thành từng bộ thây khô, những sương mù màu đen kia cũng bị ép khai, làm sao làm y bị thương được?

Vào lúc này, mười hai hư ảnh cực lớn kia đã xuất hiện, trong đó bốn đầu nhào về phía chiến không, mỗi một đầu hư ảnh đều tỏa ra khí tức cường đại làm cho chiến không cũng chấn

động, thế nhưng lực lượng mà bọn hắn biểu hiện ra chẳng qua chỉ là một ngũ lục phẩm ma quân bình thường, chiến khoang sau khi ngậy người mấy cái, liền phục hồi tinh thần lại tinh thần., Liên tục đánh ra mấy quyền, liền đánh bay những hư ảnh này, những hư ảnh này đều là nhân vật uy chấn Tam Giới, bây giờ bị một Ma Vương nhỏ nhỏ đánh bay, từng người tự nhiên giận tím mặt, nhưng thực lực bọn hắn bây giờ thực sự quá yếu, chỉ có thể ở trong đại trận kia không ngừng gào thét.

Bất quá những hư ảnh này mặc dù cầm nỗ chiến không biết làm sao, nhưng là chiến khoang cũng vô pháp tạo thành tổn thương thực chất đối với những hư ảnh này, bất quá toàn bộ đại trận tràn ngập hắc vụ, hắn không tìm thấy thân hình Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể chạy loạn trong trận, dựa vào thực lực tuyệt cường đánh giết từng đầu ma đầu.

Thấy Hắc Minh Bá liên tục đánh bay mấy hư ảnh, từng bước từng bước đi về phía mình, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng khó coi, thập nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt Đại Trận này là lá chắn cuối cùng của hắn, đây cũng là lá bài tẩy lớn nhất mà hắn dám khiêu chiến với Ma Vương. Dưới cái nhìn của hắn, cho dù không thể đánh chết Ma Vương, thế nhưng dựa vào đại trận, đối phương cũng không cách nào phát hiện ra mình, mình cũng có thể đứng ở thế bất bại đúng không?

Thế nhưng nhìn loại thần thái Hắc Minh Bá này, rõ ràng là phát hiện ra chỗ của mình sao? Hắn làm sao có thể phát hiện ra mình? Hắn làm sao có thể phát hiện ra chứ?

Kỳ thật Diệp Tĩnh Vũ làm sao hiểu được, mặc dù thập nhị Thiên Vu này còn chưa thể phát huy toàn bộ uy lực, thậm chí thân thể mười hai hư ảnh đều chưa hoàn toàn ngưng tụ, thế nhưng muốn vây khốn hai gã Ma Vương cũng không khó, cho dù Hắc Minh Bá sống không biết bao nhiêu năm tháng cũng không cách nào thấy rõ ràng hết thủy đại trận, nếu muốn phá trận nhất định phải cường lực bài trừ.

Hiện giờ sở dĩ Hắc Minh Bá biết vị trí của hắn, là vì ngọn lửa hủy diệt màu tím trên Đông Hoàng Chung của hắn cũng không bị Diệp Tĩnh Vũ toàn bộ dập tắt, bây giờ hắn dựa vào sợi cảm ứng này là biết vị trí của Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Hắc Minh Bá càng ngày càng gần, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cũng bắt đầu nhanh chóng thối lui, thế nhưng mặc kệ hấn lui như thế nào, làm sao tránh, khoảng cách giữa hấn và Hắc Minh Bá càng ngày càng gần, mắt thấy Hắc Minh Bá càng ngày càng gần., Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nóng vội, Đông Hoàng Chung đã không dám dùng nữa, tuy đã chữa trị xong ấn thân, nhưng chỉ chữa trị mặt ngoài, dùng để nện bình thường Ma quân còn được, dùng để đập Ma Vương căn bản không được, không chừng còn không đập trọng thương Ma Vương lần nữa.

Hôm nay hấn còn có thể dựa vào, cũng chỉ có đầu hư ảnh màu lửa đỏ một mực không có xuất thủ kia, hấn là người rõ ràng nhất trong mười hai hư ảnh, cũng là người có thực lực mạnh nhất, có thể ngăn cản được công kích của Hắc Minh Bá hay không, nhìn xem hấn, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí đã có ý định rút lực lượng ra nhất lại một lần nữa.

Lúc này, hấn đã ngừng lại, Xi Vưu kỳ trong tay liên tục lay động, mười hai hư ảnh đều bị hấn triệu hoán đến trước mặt, cứ như vậy vây gã lại, mà hắc vụ trong đại trận càng thêm nồng đậm.

Xa xa, Chiến Thố Tư Nột đã bắt đầu dùng man lực phá trận, mỗi lần xung kích đều khiến Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy khó chịu, nhưng hấn vẫn không chế gặt gao đại trận. Hấn hiểu rõ, một khi đại trận bị phá, hấn sẽ mất đi chỗ dựa cuối cùng.

Lúc này, Hắc Minh Bá đã đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ, vốn cho là hấn sẽ trực tiếp hạ sát thủ giết chết mình, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại chợt phát hiện, ánh mắt của hấn hoàn toàn rơi vào hư ảnh màu lửa đỏ bên cạnh mình, thật lâu không cách nào rời đi...

Chương bảy mươi ba.

Mười hai hư ảnh này đều không hoàn toàn ngưng tụ thân hình, mười một bóng người khác thậm chí chỉ là một khái niệm mơ hồ, ngay cả cái gì cũng không thấy rõ, bất quá một hư ảnh màu đỏ lửa kia đã có thể thấy rõ hình dáng của hắn.

Thân mang vậy lửa màu đỏ, chân đạp hai đầu Hỏa Long, tai mang Hỏa Xà, bộ dáng dữ tợn đáng sợ, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại từ trên người hắn phát ra, chấn động đến Hắc Minh Bá sửng sốt.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, điều này sao có thể?” Trong miệng Hắc Minh Bá không ngừng lầm bầm, tựa như đang lầm bầm lâu bầu, hoặc như đang kể gì đó với Diệp Tĩnh Vũ?

Diệp Tĩnh Vũ không nhúc nhích, hắn chỉ tò mò nhìn Hắc Minh Bá, không rõ vì sao đột nhiên hắn lại thất thố như thế? Một thân ảnh màu đỏ lửa kia không có mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, cũng không nhúc nhích, hắn đồng dạng đánh giá Hắc Minh Bá trước mắt, đặc biệt cảm nhận được lửa hủy diệt trong cơ thể hắn, trên mặt Hư Phù vậy mà lộ ra nụ cười khi nhìn thấy mỹ vị, tựa như Hắc Minh Bá trước mắt hắn chỉ là một món ăn ngon miệng vậy.

Trạng thái như vậy kéo dài trọn vẹn một khắc đồng hồ, Hắc Minh Bá mới phục hồi tinh thần, khiếp sợ đôi mắt dần dần khôi phục bình tĩnh.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng là thật, Chúc Dung Thần Tôn đã sớm bỏ mình, người vậy mà dùng huyền thuật hóa ra hình dạng Chúc Dung Thần Tôn, người đáng chết!” Hắc Minh Bá lại một lần nữa đem ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng gầm thét một tiếng, bỗng nhiên một chương vỗ tới Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ sững sốt, Chúc Dung Thần Tôn? Bản thân dùng huyền hóa ra Chúc Dung Thần Tôn? Đây là ý gì? Còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một bàn tay khổng lồ phủ đầy tử sắc hỏa diễm chụp tới mình.

Ngọn lửa này mặc kệ uy lực hay là phẩm cấp đều vượt xa ngọn lửa của Viêm Sâm Húc. Cho dù Diệp Tĩnh Vũ thân là thân thể Hỗn Độn, cho dù huyết Hỏa Diễm của hắn có thể hấp thu ngọn lửa hủy diệt này, nhưng cũng tuyệt đối không thể ngăn cản một chương như vậy. Đây cũng giống như một mình người có thể ăn một cân cơm, lại cho người một trăm cân thịt bò, tuy nhiên ăn ngon, nhưng người có thể nuốt trôi sao?

Thân ảnh muốn né tránh, nhưng là hắn phát hiện đối mặt một chương cực nhanh này vậy mà không cách nào tránh né, bởi vì thân thể của mình đã bị biển lửa màu tím bao phủ.

Cảm nhận được năng lượng nóng rực của Hủy Diệt Chi Viêm, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trở nên khó coi, chiến hồn thần giáp trên người hắn bắt đầu phát ra thanh âm lộp bộp, tựa như sắp mở ra, làn da hắn cũng phát ra mùi khét khó ngửi, hiển nhiên có chút không chịu nổi nhiệt độ như vậy.

Về phần huyết Hỏa Diễm trong cơ thể điên cuồng hấp thu ngọn lửa như vậy, chẳng qua chỉ hấp thu một phần cực nhỏ mà thôi.

Mắt thấy tử sắc hỏa diễm muốn bao trùm Diệp Tĩnh Vũ, đầu kia cự đại hư ảnh đã lớn tiếng gào thét một tiếng, mở ra miệng lớn, mãnh lực hút một cái, vậy mà đem tử sắc hỏa diễm này toàn bộ hút vào trong miệng mình.

Tốc độ của hắn cực nhanh, tựa như cá voi hút nước, vừa rồi Thương Diễm màu tím còn bao vây hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ đã bị hút sạch sẽ.

Nhưng không biết có phải là do bản thể quá mức yếu ớt hay không, ngọn lửa màu tím kia mặc dù bị hắn hút vào thân thể, nhưng lại không ngừng thiêu đốt bên ngoài cơ thể hắn, tựa như muốn thiêu hủy hoàn toàn hư ảnh này.

Trên mặt hư ảnh rõ ràng lộ ra một tia kinh ngạc, bất quá cũng không kinh hoảng, trong miệng lẩm bẩm một cái phù chú kỳ

quái. Thương điểm màu tím vốn thẩm thấu ra kia trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, mà hấn tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn ngẩng đầu lên., Hấn quay sang Hắc Minh Bá nói một câu: “Tiểu oa nhi, không tệ nha, ngươi tu luyện Diệt Viêm Thần Quyết thuần khiết, Diệt Viêm Chi Viêm này cũng coi như có chút hỏa hầu, bất quá một điểm vừa rồi vẫn hơi ít, lại tới mấy lần!”

Tiểu oa nhi, ba chữ này vừa nói ra, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ hay Hắc Minh Bá đều là một trận kinh ngạc. Nó chính là Đại Ma Vương sống không biết bao nhiêu năm tháng, vậy mà được người gọi là tiểu oa nhi, cái này so với Độc Cô Bá Thần Tiểu Oa còn muốn làm cho Diệp Tĩnh Vũ khiếp sợ hơn.

Bất quá khiếp sợ so với Diệp Tĩnh Vũ, Hắc Minh Bá lại kích động, kích động không gì sánh nổi. Diệp Tĩnh Vũ thậm chí nhìn thấy trong mắt hấn tràn ra mấy giọt nước mắt màu tím, bất quá khác với nước mắt của những người khác, nước mắt của hấn vậy mà cũng là hình dạng hỏa điểm.

Vốn là nghi hoặc, vốn là phần nộ, vẻ mặt vốn kinh ngạc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là kích động thật sâu, tựa như hải tử thất lạc nhiều năm bỗng nhiên nhìn thấy cha mẹ ruột của mình.

“Phù phù...” Hắc Minh Bá với thân thể tràn ngập uy nghiêm, thân thể ẩn chứa không biết bao nhiêu lực lượng cường đại kia phải quỳ thẳng xuống.

“Con cháu đời thứ ba trăm chín mươi bảy của gia tộc Hắc Minh, Hắc Minh Bá, bái kiến Chúc Dung Thần Tôn!” Trong miệng Hắc Minh Bá truyền đến thanh âm nghiêm túc, mà gã lại cung kính bái lạy bóng người khổng lồ màu đỏ lửa.

Lần này, Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không đúng, không phải ngây ngẩn mà là ngây ngốc. Hắc Minh Bá, một trong Bát Đại Ma Vương của Ma giới này, hơn nữa rất có thể là Ma Vương tư lịch sớm nhất, tùy tiện ra lệnh cũng có thể tạo thành trăm vạn Ma Vương Phục Thi, bây giờ lại quỳ xuống trước hư ảnh này.

Hơn nữa hấn vừa rồi tên gì? Chúc Dung Thần Tôn? Chúc Dung? Chúc Dung? Hấn lại là Chúc Dung? Ngẩng đầu nhìn

một bóng mờ to lớn màu lửa đỏ, phát hiện trên mặt hắc cũng là một trận mờ mịt.

“Thần Tôn, tiểu tử vô lễ, vừa nãy đã đắc tội với Thần Tôn, mong rằng Thần Tôn phải chuộc tội!” Nhìn thấy bóng người khổng lồ màu đỏ lửa kia không hề phản ứng với mình, Hắc Minh Bá lại đập đầu liên tục mấy cái.

Trong lòng của hắc trần đầy kính sợ, vậy mà động thủ với Chúc Dung Thần Tôn, đây chính là tội lớn đáng chết vạn lần a. Ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy bóng lớn màu đỏ lửa, hắc đã bị hình dáng cự ảnh màu đỏ kia trấn trụ.

Hỏa Xà, người mang vảy đỏ, chân đạp Hỏa Long, đây không phải Hỏa Thần Chúc Dung là ai? Có lẽ người khác không biết, nhưng hắc không chỉ nhận ra, hơn nữa tuyệt đối sẽ không nhận sai. Bởi vì lúc hắc còn rất nhỏ, hắc từng theo cha mình tiếp kiến Hỏa Thần Chúc Dung, Diệt Viêm Thần Quyết của Hắc Minh gia bọn họ chính là Hỏa Thần Chúc Dung, tự mình truyền xuống, sao hắc có thể không nhận ra?

Bất quá hắc biết, Hỏa Thần Chúc Dung đã sớm vắng mặt, cho nên lúc đầu mới không tin, chính là sau khi hư ảnh thôn phệ toàn bộ hủy diệt chi viêm mà hắc đánh ra, lúc hư ảnh nói ra bốn chữ lớn của Diệt Viêm Thần Quyết, hắc triệt để tin tưởng hư ảnh trước mắt này chính là Hỏa Thần Chúc Dung thời kỳ Thái Cổ.

Ngoại trừ Hắc Minh gia, biết Diệt Viêm thần quyết cũng chỉ có Hỏa Thần Chúc Dung, hình dạng của hắc có thể biến ảo, thế nhưng những bí ẩn mà hắc nói ra này, cùng với thần chú thôn phệ một đoàn Thương Diễm màu tím kia, làm sao có thể biến ảo?

Cũng bởi vậy, Hắc Minh Bá rất kiên định, hư ảnh trước mắt tuyệt đối là Hỏa Thần Chúc Dung, cho dù không phải Chúc Dung, cũng là phân thân của hắc...

Chương bảy mươi bảy.

Diệp Tĩnh Vũ mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía hư ảnh, hư ảnh cũng rất mờ mịt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ cũng không rõ vì sao gia hỏa vừa rồi còn khí thế hung hăng kia lại đột nhiên quỳ xuống?

“Ngươi là Hỏa Thần Chúc Dung?” Thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp truyền vào trong cơ thể hư ảnh màu lửa đỏ.

“Ta cũng không biết, hiện tại ta chưa ngưng tụ ra chân thân, đã mất đi rất nhiều ký ức, ngoại trừ bản năng chiến đấu và một ít công pháp, những cái khác đều không nhớ được!” Thần niệm của hư ảnh màu lửa đỏ kia truyền vào thức hải của Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ tròn tròn hai mắt, cơ hồ muốn ngất đi, đây là cái gì? Không biết? Một câu không biết chẳng lẽ có thể đánh cho Hắc Minh Bá? Bất quá trong đầu của hắn nhanh chóng nhớ lại sợi thần thức lúc trước truyền thụ cho mình mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận kia, tựa hồ, tựa hồ, hắn đã từng nói, thập nhị Thiên Vu này diệt tuyệt đại trận chính là Ma Tôn Xi Vưu ngưng tụ tinh khí của mười hai vị đại thần diễn biến thành?

Nếu như nói là tinh khí của Chúc Dung trong đó tuyệt không có gì kỳ quái a? Có lẽ nguyên thân của gã thật sự là Chúc Dung đại thần thì sao?

Vừa nghĩ đến hư ảnh màu lửa đỏ này rất có thể là Hỏa Thần Chúc Dung trong truyền thuyết, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thật sự hưng phấn, nơi này có mười hai hư ảnh, nếu bọn họ toàn bộ ngưng tụ chân thân, không phải đều là mười hai Thái Cổ đại thần sao?

Mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, phải gọi là thập nhị Cổ Thần Diệt Tuyệt đại trận mới đúng.

Có đội hình siêu cường như vậy làm hậu thuẫn, lực lượng Diệp Tĩnh Vũ lập tức tăng lên rất nhiều, lại một lần nữa nhìn

về phía Hắc Minh Bá cũng không thấy đáng sợ như vậy.

“Làm sao người biết hắc là Hỏa Thần Chúc Dung?” Thân thể bất động, trực tiếp hướng Hắc Minh bá đạo hỏi đến.

Hắc Minh Bá ngẩng đầu liếc Diệp Tĩnh Vũ một cái, rất muốn đánh hắc một trận, nhưng khi nhìn thấy hư ảnh của Chúc Dung cứ như vậy đứng trước người lão, cũng không nói thêm gì. Mặc dù không rõ tại sao Hỏa Thần cường đại như vậy lại nghe theo mệnh lệnh của một gia hỏa chưa tới cảnh giới Ma Vương, nhưng vẫn mở miệng nói ra.

Hình dạng của hư ảnh giống hệt Chúc Dung, khí tức của hắc cũng giống hệt như Chúc Dung trong trí nhớ của Hắc Minh Bá, chỉ có điều là yếu đi một chút, quan trọng nhất là vừa rồi hắc vừa mới niệm chú ngữ kia, lực lượng hiện tại của hắc cùng lắm cũng tương đương với thực lực của một gã Cửu Trọng Thiên Ma Quân, nhưng lại dựa vào một bộ thần quyết., Ngọn lửa hủy diệt đủ để đốt Cửu Trọng Thiên Ma Quân thành tro bụi thôn phệ sạch sẽ, năng lực điều khiển ngọn lửa bực này, ngoại trừ Hỏa Thần Chúc Dung ra cũng không tìm được người thứ hai, hơn nữa Diệt Viêm Thần Quyết kia, cũng chỉ có hắc và người Hắc Minh gia mới biết được, cho dù muốn giả mạo cũng căn bản không thể nào giả mạo.

Nghe Hắc Minh Bá nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ càng thêm tin tưởng vào hư ảnh màu đỏ lửa này chính là Chúc Dung, nhưng hắc lại không hiểu, Chúc Dung chính là Hỏa Thần trong truyền thuyết Thái Cổ, có quan hệ gì với Ma tộc Tử Viêm Ma tộc?

Hắc Minh Bá mặc dù rất xem thường Diệp Tĩnh Vũ, nhưng mà sự tôn kính của gã trong lòng đối với Hỏa Thần lại đạt đến mức làm cho Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút xấu hổ, dù cho đã biết rõ cỗ hư ảnh trước mắt này chỉ là tinh khí Chúc Dung biến thành, cũng không phải là Chúc Dung Chân Thân, gã vẫn cung kính như vậy, giải đáp cho Diệp Tĩnh Vũ một ít nghi hoặc.

Thời Thái Cổ, yêu ma hoành hành, dị thú hung tàn, nhân loại sinh hoạt gian nan vô cùng, thời thời khắc khắc đều phải chịu nguy hiểm diệt tộc, một ít đại trí tuệ, nghị lực nhân loại dũng cảm tiến lên., Dẫn dắt nhân loại cùng thiên nhiên tranh đấu, những

thứ này vì tăng cường thực lực của chính mình, không tiếc lấy thân mạo hiểm, thử nghiệm các loại lực lượng dung hợp, rất nhiều người bọn họ đã thất bại, hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử, nhưng lại có một bộ phận người thành công dung hợp những lực lượng này, trở thành đại thần thông giả chân chính.

Mọi người gọi bọn họ là Vu...

Chúc Dung, chính là một trong số những người này. Hắn vốn tên là Trọng Lê, lúc còn rất nhỏ, cha mẹ mình đã bị Yêu tộc hành hạ giết chết, rất nhiều tộc nhân cũng trở thành thức ăn cho các loại hung thú. Vì thay đổi vận mệnh tộc nhân, Trọng Lê khi còn rất nhỏ đã bước lên con đường truy tìm lực lượng., Bước cuối cùng đi khắp Cửu Châu đại địa, càng đến được Nam Hải chi địa, tại một chỗ tên là Chúc Dung trên ngọn núi, hấp thụ Thái Dương Chân Hỏa, càng là lĩnh ngộ chân lý ngọn lửa, bất quá hình thể của hắn cũng phát sinh biến hóa to lớn, hắn cũng bởi vậy đổi tên thành Chúc Dung.

Sau khi trở về, Chúc Dung dựa vào thực lực cường đại của bản thân, cùng với mười mấy tên Vu khác cùng một chỗ bảo hộ nhân loại, càng dạy người ta khống hỏa như thế nào, Diệt Viêm Thần Quyết của gia tộc Hắc Minh Bá chính là công pháp mà hắn sáng chế ra.

Sau đó, dưới sự trợ giúp của những Thiên Vu cường đại này, nhân loại và Yêu tộc đã xảy ra một hồi đại chiến, xưng là Vu Yêu đại chiến, cuối cùng lấy sự thắng toàn thắng của các Thiên Vu mà kết thúc, từ đó về sau, nhân loại trở thành chúa tể trong thiên địa.

Bất quá tiệc vui chóng tàn, một đám ác ma đến từ vực sâu lại giáng lâm ở nhân gian. Thực lực của bọn chúng không chênh lệch bao nhiêu so với Yêu tộc, nhưng số lượng lại vượt xa Yêu tộc. Hơn nữa bọn chúng còn khát máu hơn cả Yêu tộc, càng tàn bạo hơn. Đám Thiên Vu vì cứu nhân loại mà hăng hái quên mình tham gia chiến đấu, vô số Thiên Vu chết trong trận đại chiến Thần Ma kia.

Mà ác ma lại đại bại, không thể không rời khỏi nhân gian, đi tới ma giới hiện tại...

Vì trăm thảo trừ căn, lúc đó tất cả Đại Thiên Vu, Phục Hy, Nữ Oa, Thần nông, Chúc Dung, Cộng Công, Đế Giang, chờ các Vu một đường đuổi giết đến Ma giới, Hắc Minh Bá chính là lúc đi tới Ma giới.

Chẳng qua khi đó hắn còn rất nhỏ, chỉ đi theo cha mình, theo Chúc Dung một đường chinh phạt, trận chiến kia không biết chết bao nhiêu Thiên Vu, cũng không biết bao nhiêu ác ma chết, hiến máu cơ hồ nhuộm đỏ toàn bộ Ma giới, phụ thân của Hắc Minh Bá, ca ca của hắn, tộc nhân của hắn đều chết trong trận chiến đó, thậm chí ngay cả Chúc Dung Thiên Vu cường đại, cũng vẫn lạc trong trận chiến đó.

Mà đám ác ma cũng gần như bị đám Thiên Vu giết chết, cuối cùng không thể không lui vào trong vực sâu, ba tên Thiên Vu mạnh nhất Thần nông, Phục Hy, Nữ Oa đồng thời ra tay, liên thủ phong ấn vực sâu.

Bây giờ Ma tộc sinh sống ở Ma giới, đã không còn là ác ma như ý nghĩa vốn có, rất nhiều người trong bọn họ cũng giống như Hắc Minh Bá, từng là Vu tộc, cũng có hậu duệ của những ác ma kia lưu lại, một phần còn lại là Ác Ma kết hợp thể với một ít Vu tộc...

Mà một phần lớn nguyện vọng lớn nhất của hậu duệ Vu tộc trong đó chính là trở lại nhân gian, thế nhưng khi đó thông đạo đi thông tới nhân gian đã bị phong tỏa, những người đã mất đi lực lượng đỉnh cấp, bọn họ cũng khó mà phá mở được thông đạo, đến khi bọn họ có đủ lực lượng để mở thông đạo, rất nhiều người đã quên cả Vu, bọn họ chỉ biết Tiên., Nhân loại ở nhân gian coi bọn họ là Ma tộc, tiến hành tàn sát bọn họ, tựa như cách làm của Vu đối với ác ma lúc trước, mà Ma giới sau lại xuất hiện một vị thiên tài kinh tài tuyệt diệu, hắn chính là Ma thần của Thập tộc, Xi Vưu...

Chương bảy tám.

Từ bối phận mà nói, Ma Thần Xi Vưu vẫn là vẫn bối Hắc Minh Bá, thế nhưng thiên phú của hắn lại tuyệt đối không phải Hắc Minh Bá có thể so sánh, thậm chí thiên phú của Xi Vưu còn trên cả những Thiên Vu thời Thái Cổ kia, một lòng muốn quay về nhân gian Ma Thần Xi Vưu thống lĩnh lúc ấy cường công nhân gian, lại bị nhân loại đạo vi tà ma, một cuộc chiến tranh trực lộc bắt đầu.

Hắc Minh Bá Lúc ấy chỉ là một tiểu nhân vật, mặc dù cũng tham gia chiến đấu như vậy, nhưng căn bản không có tư cách tham gia chiến đấu ở tầng cao, càng không biết thập nhị Thiên Vu đại trận Ma Thần Xi Luyện đã đã luyện, mãi cho đến sau này Xi Vưu tan tác, những Ma tộc này lui về Ma giới mới thôi.

Khi đó hầu như toàn bộ cao thủ cảnh giới Ma Đế trở lên đều bị chém giết, cho dù ngẫu nhiên còn lại cuối cùng cũng không biết tung tích, cuối cùng lưu lại Ma giới đều là một ít nhân vật nhỏ như tôm, trải qua hơn mười vạn năm phát triển, cao thủ cảnh giới Ma giới Ma Vương cũng xuất hiện rất nhiều, thế nhưng bọn họ trước sau vẫn lạc, cho đến sau chỉ còn lại Bát Đại Vương tộc hôm nay.

Mà Hắc Minh Bá, cũng từ một Vu nho nhỏ biến thành Tử Viêm Ma Vương uy chấn Ma giới hiện tại, bất quá những năm gần đây, hắn vẫn chưa đi qua nhân gian, đối với nhân gian rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ ràng lắm.

Nghe Hắc Minh Bá trình bày xong, lông mày Chúc Dung khẽ nhíu lại, tựa hồ đang nhớ lại cái gì? Mà trên Diệp Tĩnh Vũ Liên lại toàn bộ bị kinh ngạc thay thế.

Bây giờ Ma tộc sinh sống ở Ma giới, vậy mà có rất nhiều người đều là hậu duệ của Vu tộc? Tổ tiên của bọn họ vì nhân loại sinh sôi nảy nở, không tiếc hi sinh mình đem ác ma đến vực sâu, bây giờ bọn họ muốn trở về quê cũ, lại được nhân loại gọi là tà ma.

Đây là một loại bi ai? Hay là một loại bi thương?

Diệp Tĩnh Vũ biết Hắc Minh Bá tuyệt đối sẽ không lừa gạt mình, không cần thiết như vậy cũng không có tâm tình. Đối với cái tên Tiểu Vu, Đại Ma Vương vẫn còn sống sót từ thời Thái Cổ, hẳn đâu có tâm tư đi lừa gạt mình?

Ma tộc sở dĩ có một chút khác biệt với nhân loại, chắc hẳn cũng là những Thái Cổ Thiên Vu kia vì tăng lên di chứng do sức mạnh của mình lưu lại, Nữ Oa và Phục Hi trong truyền thuyết không phải là đầu người thân rắn sao? Bọn họ trưởng thành cũng không thấy kỳ quái như vậy.

“Ai...” Trong miệng trùng trùng điệp điệp thờ dài một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ bất đắc dĩ ra, cũng không biết nên làm gì.

“Bây giờ ngươi còn muốn trở về nhân gian không?” Qua một hồi lâu, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ha ha, với thực lực hiện tại của ta, muốn đi nhân gian cũng không phải là chuyện dễ dàng, bất quá cho dù có trở về thì có làm sao chứ., Cái đó đã không còn là nhân gian trong trí nhớ của ta, có trở về hay không thì có quan hệ gì? Bất quá hiện tại những thanh niên Ma tộc kia chính là một lòng muốn tới nhân gian, mặc dù mục đích bọn họ muốn trở lại nhân gian cùng trước kia đã có bản chất khác nhau!” Hắc Minh Bá nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc nhìn qua vẫn lạnh nhạt như vậy.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, mặc kệ là ai, sống lâu như vậy, chắc hẳn tâm tính cũng sẽ rất bình tĩnh. Lúc hắn nhìn thấy Đông Hoàng Chung, kích động nghĩ đến lúc còn nhỏ, hẳn đã lưu lại ấn tượng quá sâu trong lòng Yêu tộc sao? Lúc nhìn thấy Chúc Dung thất thố, hắn cũng là Chúc Dung có địa vị quá mức cao thượng trong lòng hắn rồi? Về phần những chuyện khác, sao có thể kích động tâm hồn hắn chứ?

“Nhưng có một điểm ngươi cần chú ý, phong ấn vực sâu đã bắt đầu lỏng lẻo, những ác ma sống ở vực sâu kia đã bắt đầu rục rịch, có lẽ không bao lâu nữa, bọn chúng sẽ lại ngóc đầu trở lại, những ác ma kia mới là ma thật sự., Hoàn toàn không có nửa điểm nhân tính, bọn hắn chỉ biết thiêu giết cướp bóc,

chỉ là đến lúc đó, mất đi Thiên Vu, mất đi những nhân loại Đại Tiên kia, còn có thể ngăn cản những ác ma này xâm nhập sao?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ gật đầu, Hắc Minh Bá lại mở miệng nói.

Diệp Tĩnh Vũ nhất thời không phản bác được, hắn không phải là người từ bi lớn lao, càng không phải là chúa cứu thế. Nhưng đúng như Hắc Minh Bá từng nói, nếu những ác ma có thể đối kháng với tiên thần Thái Cổ thật sự lại một lần nữa giáng lâm, với thực lực hiện tại của Tam Giới làm sao ngăn cản được? Hắn không có tâm tư cứu vớt toàn bộ nhân loại, nhưng hắn muốn bảo vệ người bên cạnh hắn, hắn không thể nhìn người bên cạnh mình cứ như vậy mà chết đi sao?

Ác ma, ác ma vực sâu, ma thực thụ.

“A...” Vào lúc này, bên ngoài đại trận bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết thống khổ, Hắc Minh Bá và Diệp Tĩnh Vũ biến sắc.

“Nhanh, mở đại trận ra, để ta ra ngoài, Viêm Sâm Húc gặp nguy hiểm rồi!” Hắc Minh Bá quát to một tiếng.

Nếu là vừa rồi, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối sẽ không mở đại trận ra, Viêm Sâm Húc gặp phải nguy hiểm có liên quan gì tới hắn, thậm chí hắn còn ước gì Viêm Sâm Húc gặp phải nguy hiểm, cuối cùng bị nổ chết? Nhưng sau khi nghe Hắc Minh Bá nói vậy, hắn thậm chí còn nói không chừng., Hắn đã dần dần hiểu rõ, những Ma tộc khác tạm thời không nói đến, ít nhất Viêm Ma tộc nhất định là hậu đại của Vu tộc, nghĩ tới truyền thuyết Thái Cổ, những Thiên Vu kia vì nhân loại sinh tồn mà không để ý sinh tử và tranh đấu với yêu ma, trong lòng của hắn chính là một hồi cảm xúc.

Bọn họ là tiên phong, bọn họ là đại hiền, bọn họ là vĩ nhân, hậu duệ của bọn họ đã bị quá nhiều bất công, chẳng lẽ mình còn phải tiếp tục làm khó bọn họ sao? Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, cho dù mình không mở đại trận, với thực lực của Hắc Minh Bá cũng nhất định có thể xông ra, một Ma Vương sống mấy vạn năm, tuyệt đối không chỉ có chút lực lượng mà hắn biểu hiện ra.

Kỳ Vu màu đen lay động một hồi, bầu trời vốn còn mây đen dày đặc bỗng nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, quang mang màu tím vung xuống, thân thể Hắc Minh Bá đã trực tiếp thoát ra ngoài...

“Chiến Chiêu, ngươi làm cái gì vậy?” Hắc Minh Bá vừa mới chạy ra đại trận, liền thấy không biết từ lúc nào trong đại trận xông ra chiến hạm đang tấn công Viêm Sâm Húc, mà Đỗ La ở phía xa lạnh lùng nhìn mọi thứ, không có ra tay giúp đỡ, cũng không có ý ra tay ngăn cản.

Nhìn thấy Hắc Minh Bá xông ra từ trong đại trận, trên đầu Chiến Thổ Tư Liên hiện lên một tia kinh sợ, bắt quá trong mắt của hắn lại lộ lên huyết mang, một tay nắm quyền, một đạo huyết sắc quang mang từ nắm tay thoáng hiện ra, trực tiếp đánh tới Viêm Sâm Húc.

“Chiến Thổ Tư Tư, ngươi muốn chết!” Thấy chiếc khăn găm không ngờ lại toàn lực ra tay với Viêm Sâm Húc, Hắc Minh Bá giận dữ, đột nhiên vung ống tay áo, một luồng sức mạnh mãnh mẽ lập tức hình thành, hầu như không có thời gian, cứ thế đánh thẳng vào người của hắn, lực lượng cực lớn trực tiếp oanh nổ bay chiếc khăn rết ra xa mấy ngàn trượng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân không biết đã gãy vỡ bao nhiêu cái.

Uy áp kinh khủng như vậy khiến Đỗ Dịch và Chiến Cương đều kinh hãi, đây là lực lượng chân chính của Hắc Minh Bá sao? Vậy mà lại cường đại như thế, cũng là Ma Vương, thế nhưng đám người mình ở trước mặt hắn lại không có một chút lực chống đỡ nào? Hắn giấu giếm quá sâu phải không? Nếu sớm biết hắn có lực lượng cường đại như vậy, mình tội gì phải mạo hiểm đi đánh chết Viêm Sâm Húc? Thế nhưng giờ hối hận đã vô dụng rồi...

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ, một đôi cánh màu huyết kim tự mở rộng ra sau lưng Cẩm Lan, cứ như vậy vỗ một cái, hóa thành một đạo huyết quang bỏ chạy về phía xa. Hắn biết rõ mình đã triệt để đắc tội Hắc Minh Bá, tuyệt đối không có khả năng tốt hơn, tốt nhất là sớm thoát đi thật tốt...

“Giúp ta giết hắn, người muốn cái gì ta ta cũng đáp ứng người!” Trong miệng Hắc Minh Bá hét lớn một tiếng, thân thể đã chạy ra ngoài, mà lời nói của hắn giống như đang kể cho Diệp Tĩnh Vũ nghe, lại tựa như đang giảng đạt với xinh đẹp Đỗ La, bất quá mặc kệ là Mỹ Đỗ La, hay là Diệp Tĩnh Vũ, trước tiên đã chạy ra ngoài...

Chương bảy bảy mươi ba...

Suy nghĩ của Mỹ Đỗ Toa rất đơn giản, Hắc Minh Bá thực lực quá mạnh mẽ, chỉ với một kích vừa rồi cũng đủ khiến bản thân trọng thương, một đồng minh như vậy không được tốt cho lắm., Chẳng lẽ còn muốn trở thành địch nhân với hắn sao? Trước khi biết thực lực của Hắc Minh Bá, bọn họ còn có thể đoán được thực lực của Hắc Minh Bá không chênh lệch quá nhiều so với đám người mình, chỉ cần Viêm Ma tộc không xuất hiện Ma Vương thứ hai, cân bằng này sẽ không bị phá vỡ, như vậy cho dù đám người mình phá hủy cơ hội trở thành Ma Vương của Viêm Sâm Húc, Hắc Minh Bá cũng sẽ không nói gì.

Dù sao, nếu hắn liều lĩnh động thủ, cũng hắn là lưỡng bại câu thương, nhưng hiện tại, thực lực Hắc Minh Bá rõ ràng cao hơn bọn họ rất nhiều, cân bằng này sớm đã bị phá vỡ, điều này không thể không bắt cần đối phó với Đỗ Toa.

Dù biết rõ sau này Ngân Xà nhất tộc rất có thể sẽ trở thành phụ thuộc của Tử Viêm Ma tộc, lúc này nàng cũng chỉ có thể kiên trì mà thôi. Nếu thật sự đắc tội Hắc Minh Bá, vậy không phải vấn đề phụ thuộc, rất có thể chính là diệt tộc, cho nên nàng vọt tới trước tiên.

Nàng còn nhớ rõ câu nói kia của Hắc Minh Bá, cái gì cũng đáp ứng người, nếu mình có thể giết chết Cẩm Lan của chiến thú, chẳng phải có thể vì tộc nhân của mình đưa ra một yêu cầu sao?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng lại cảm khái sự tích của Thái Cổ Thiên Vu, hắn chỉ muốn làm chút gì đó cho những vị vu có khả năng ca tụng mà thôi.

Huyết tộc chính là chủng tộc có tốc độ nhanh nhất trong Bát Đại Vương tộc, Chiến Tuấn Tuấn Tuấn Hùng thân là Ma Vương, tốc độ của hắn đã đạt đến cực hạn, nói là chớp mắt đi ngàn dặm, cũng không đủ quá đáng, cho dù thực lực của Hắc

Minh Bá nhanh hơn hẳn rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà đuổi kịp, trừ phi hẳn liều lĩnh bộc phát toàn bộ lực lượng của mình.

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại khác, dù cho Chiến Hạng Tư thân là Ma Vương, thực lực cường hãn hơn mình, trên phương diện tốc độ hẳn cũng không có nửa điểm ý tứ lùi bước, toàn diện vận chuyển Tinh Thần Chi Đan dưới lòng bàn chân, Tinh Thần Chi Lực trong cơ thể bộc phát toàn diện., Cả người cứ như vậy biến thành một đạo ngân quang, trong nháy mắt bắn ra ngoài, hầu như chỉ trong nháy mắt đã đi tới phía trước chiến nỗ, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Trên bầu trời âm phong bập bùng, vài ma đầu nhảy ra từ hư không, lao thẳng về phía nỗ chiến.

“Đại trận của ngươi không vây được ta, rút nhanh lên, không được uống công mất mạng!” Chiến Cẩm cảm nhận được bản thân mình lại một lần nữa đi vào trong đại trận, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Diệp Tĩnh Vũ lại không như hẳn mong muốn, tiếp tục huy động Xi Vưu kỳ, hắc vụ càng đen hơn ép tới.

“Ngươi đã không biết điều thì cũng đừng trách ta không khách khí!” Chiến Hạng chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý thoái lui, giận tím mặt, lực lượng trong cơ thể cũng lập tức tăng lên tới một trình độ cực kỳ khủng bố, cánh màu vàng sau lưng không ngừng vỗ, trực tiếp một quyền đánh tới sương đen.

Ánh sáng đỏ như máu bộc phát ra, lực lượng kinh khủng chấn động hư không liên tục, Diệp Tĩnh Vũ càng bị lực phản chấn này chấn đến mức hiển máu cuồng phún.

Cao thủ cảnh giới Ma Vương quả nhiên không tầm thường, dù Thập Nhị Thiên Vu có thể vây khốn bọn họ, nhưng muốn dễ dàng đánh chết hẳn cũng là khó khăn.

Sau khi tập trung tinh thần lại mười hai phần, Diệp Tĩnh Vũ thao túng đại trận, tiếp tục vây khốn La Bàn, hẳn căn bản không cần phải quyết đấu với Chiến Thố, hẳn chỉ cần ngăn

chặn hấn là được, chỉ cần Hắc Minh Bá vừa đến, chẳng lẽ hấn còn có khả năng thoát đi sao?

Chiến khoang cũng biết chỉ cần Hắc Minh Bá đến, mình tuyệt đối không có khả năng chạy trốn, lập tức cũng không giữ lại nữa, lực lượng hắc ám trong cơ thể không ngừng tuôn ra, một quyền lại một quyền hướng hư không đập tới, lực phản chấn cường đại làm cho Diệp Tĩnh Vũ tâm huyết sôi trào, tâm thần bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng hấn lại đánh chết cũng không buông tay.

Ngay lúc hấn chuẩn bị tể ra mười hai hư ảnh, thân thể Hắc Minh Bá đã chạy tới, căn bản không nói thêm cái gì, một đầu cắm vào trong đại trận, mà Diệp Tĩnh Vũ Vưu Kỳ lay động, hấn cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt chiến khoang.

Nhìn thấy thân ảnh Hắc Minh Bá cứ như vậy xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt Chiến Cẩm Tư biến đổi, đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

“Hắc Minh huynh hình như hiểu lắm rồi...”

“Hiểu lắm? Người cảm thấy đây chỉ là hiểu lắm thôi sao?”

Hắc Minh Bá lại trực tiếp cắt đứt lời nói của chiến kìm, sát khí trên người càng gắt gao khóa chặt chiến nổ.

“Xem ra người thị phi giết ta là không thể? Nhưng một khi ta chết rồi, các người sẽ mất đi minh hữu Huyết tộc này, đến lúc đó người đối kháng bọn hấn như thế nào?” Cảm nhận được sát khí lạnh như băng của Hắc Minh Bá, Chiến Cẩm Tư vẫn chưa từ bỏ ý định, nói.

“Người cảm thấy ta cần phải e ngại bọn họ sao?” Hắc Minh Bá lại lạnh lùng nói, trong ánh mắt tràn ngập cuồng bạo, tràn ngập vẻ khinh thường, tràn ngập không ai bì nổi.

Ở thời Thái Cổ, hấn chỉ là một tên vu nho nhỏ, nhưng hiện tại hấn lại là Tử Viêm Ma Vương uy chấn Ma giới.

Cảm nhận được khí tức cường đại của Hắc Minh Bá, khoe miệng của Chiêm Đỗ, cùng với đó là một nụ cười khổ. Đúng vậy, không nói đến Viêm Sâm Húc sắp tấn cấp Ma Vương, mà nói thực lực của bản thân Hắc Minh Bá Vương cũng không phải là Ma Vương bình thường có thể chống cự lại được., Cho

dù mấy đại Ma Vương khác liên hợp lại với nhau cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, hắn cần gì phải e ngại? Chỉ là Chiến Chiêu Tư Không hiểu, Hắc Minh Bá rõ ràng có thực lực cường đại bậc này, vì sao vẫn luôn ẩn mình như vậy?

Chẳng lẽ Ma giới còn có tồn tại cường đại hơn sao? Chẳng lẽ mình trở thành Ma Vương cũng đã mấy ngàn năm rồi, Ma giới còn có thứ gì mình không biết hay sao? Lắc lắc đầu, đem những nghi hoặc này vứt ra khỏi đầu, chiến khoang tiếp tục mở miệng nói: “Viêm Sâm Húc không chết, lẽ nào không còn đường xoay chuyển sao?”

“Người cảm thấy sau này ta còn có thể tin tưởng người sao?” Hắc Minh Bá không trực tiếp trả lời vấn đề của Chiến Dục, mà hỏi ngược lại một câu.

Chiến Khải bưng tỉnh, nhẹ nhàng gật đầu, mình đã phản bội một lần, liền có thể phản bội lần thứ hai, bất kỳ Ma tộc nào cũng khó có thể tiếp nhận đồng minh phản bội, đã như vậy, cứ để cho mình lĩnh giáo Ma Vương này đi, nghe nói là sống lâu nhất, nhìn thấy thật sự là thần thoại bất bại của Ma giới hay không...

Hai cái răng nanh sắc nhọn lộ ra khoe miệng Cẩm Lan, đôi cánh màu vàng càng vỗ mạnh, khí tức đen kịt cường đại bộc phát toàn diện trong cơ thể hắn, trên trán hắn xuất hiện từng đạo ma văn...

Chương bảy mươi bảy giết chết Ma Vương.

Cảm nhận được lực lượng đen tối không ngừng bộc phát của Chiến Thổ, Diệp Tĩnh Vũ giật mình, xem ra khoảng cách giữa Ma Vương và Ma quân thật sự không phải chỉ là nửa điểm, Hắc Minh Bá thì không nói, tên gia hỏa này sống mấy vạn năm, thực lực của hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào thì chính bản thân hắn cũng không biết, nhưng chỉ là chiếc khăn này, giờ phút này biểu hiện ra lực lượng đủ khiến người ta kinh hãi.

Liên tục lay động Xi Vưu kỳ, ẩn mình trong đại trận, hắn cũng không muốn dùng thân thể của mình đi liều chết phản kích Ma Vương, chuyện như vậy hay là để Hắc Minh Bá đi làm? Chính mình chỉ cần lắc lắc cờ, hô mấy tiếng cổ vũ không phải cần sao? Ai bảo hắn là lão quái vật sống mấy vạn năm chứ?

Diệp Tĩnh Vũ sợ hãi với lực lượng của nó chiến, nhưng Hắc Minh Bá lại không để vào mắt chút nào, khóe miệng nở một nụ cười lạnh như băng, trực tiếp dùng móng vuốt chộp tới thân thể của nó Chiến.

Thấy Hắc Minh Bá Vương đang chộp về phía mình, trên mặt Chiến Cẩm nở một nụ cười dữ tợn, một đôi móng vuốt trắng bệch bỗng nhiên bắn ra mười móng tay đen dài một tấc, trên móng tay tản ra đạo đạo hàn mang, Dạ đồng dạng chộp tới ngực Hắc Minh Bá.

Không thể không nói, tốc độ phóng ra toàn diện chính xác đã đạt đến một trình độ kinh người, hắn vậy mà trực tiếp tránh được một trào của Hắc Minh Bá, mà lợi trào của hắn lại không lưu tình chút nào, chộp vào ngực Hắc Minh Bá, một cỗ khí tức hắc ám bàng bạc bộc phát ra toàn diện, lực lượng cực lớn trực tiếp nổ tung tại ngực Hắc Minh Bá.

Nhưng trên mặt Chiến Cẩm không có chút thần sắc mừng rỡ nào, thậm chí một tia dữ tợn vừa rồi giờ đã biến thành hoảng

sợ, chỉ vì phía sau gã bỗng nhiên xuất hiện một người, một gã nam tử tóc dài màu tím, chính là Hắc Minh Bá, mà bị gã xé rách tim, bất quá chỉ là một tàn ảnh.

“Người cho rằng mình rất mạnh à, thế nhưng ta lại nói cho người biết, trước mặt ta người chẳng hề có ý nghĩa gì cả!” Âm thanh đầy cay nghiệt của Hắc Minh Bá truyền tới, ngay sau đó lại thấy hắn duỗi hai tay ra,, Một đôi cánh màu vàng kéo lại, trực tiếp xé rách một cái, liền nghe “Vèo” một tiếng, đôi cánh nhìn như cứng cỏi của chiến khoang kia trực tiếp bị Hắc Minh Bá Vương xé rách, dòng máu màu vàng tựa như suối phun tự phun ra sau lưng mình.

Miệng của chiến nô phát ra tiếng kêu bi thảm, dòng suối sinh mệnh của Huyết tộc tại trái tim, chỉ cần trái tim không bị hủy, bọn họ có thể không ngừng trùng sinh, nhưng lực lượng nguyên tuyền của bọn họ lại ở trên đôi cánh màu máu, hôm nay huyết sí của hắn bị Hắc Minh bá chủ xé mở, tựa như bị người ta xé đứt hai tay, đau đớn như vậy có thể chịu đựng được sao?

Tiếng kêu đau đớn không ngừng truyền ra, nhưng theo dòng máu vàng phun ra, mười hai hư ảnh đã sớm âm thầm nhìn trộm trực tiếp nhào tới, tinh huyết cảnh giới Ma Vương, đây chính là đại bổ.

Trong đó có một cái hư ảnh lóe ra nhanh nhất, trong nháy mắt đã đi tới trước người Chiến Cẩm Tư, mở cái miệng rộng ra liền hút những dòng máu màu vàng kim kia vào trong cơ thể.

“Nhanh, tiểu oa nhi của Hắc Minh gia, giết hắn, đoạt lấy hạch tâm của hắn, đây chính là đại bổ, ngày sau chờ ta khôi phục chân thân rồi., Không thiếu chỗ tốt cho người đâu!” Hư ảnh kia vừa nhai từng ngụm từng ngụm máu lớn của chiến nô, vừa nói với Hắc Minh bá đạo, những hư ảnh này tuy chỉ còn lại bản năng chiến đấu, rất nhiều ký ức đã mất đi, thế nhưng tư duy vẫn còn đó, lúc Hắc Minh Bá giảng giải đoạn thần thoại kia, những hư ảnh này đều nghe rất rõ ràng.

Những hư ảnh này đều là tồn tại cùng cảnh giới với Chúc Dung, tự nhiên cũng gọi là Hắc Minh Bá tiểu oa oa.

Nghe được thanh âm này, mặc kệ là Diệp Tĩnh Vũ hay Hắc Minh Bá đều sững sờ, đây lại là một vị nữ tử, trong thời kỳ Thái Cổ, có ai là nữ giới? Chẳng lẽ là Nữ Oa sao? Không phải Nữ Oa đã đi vục sâu rồi sao? Sinh tử không rõ? Mà thập nhị Thiên Vu Ma Thần Đã luyện Diệt Tuyệt đại trận, ngưng tụ từ mười hai vị Thiên Vu bị hại thân thể tại Ma giới a.

Nhưng khi Chiến Cẩm nghe được câu này, đã sắp khóc đến nơi, bị dọa đến mức sắp khóc rồi?

Vậy mà nàng lại muốn ăn trái tim mình, thôn phệ tinh huyết của mình cũng không tính, hiện tại lại muốn ăn tâm hạch của mình, toàn bộ Tam Giới, chuyên môn ăn tâm hạch bộ tộc mình, chỉ có bộ tộc Cương Thi thôi.

Khí tức phát tán trên thân hư ảnh này lại không phải là khí tức âm lãnh của cương thi, ngược lại còn có một cỗ khí tức thuần dương. Thế nhưng cảm giác nàng cho mình cái nỏ này còn khủng bố hơn so với cương thi, đó là một loại cảm giác sợ hãi khi gặp phải thiên địch? Trong đại trận này sao lại có thứ này? Tại sao mình không sớm gặp phải, nếu mình sớm gặp phải thì sao lại xông ra đánh chết Viêm Sâm Húc?

Trong lòng Chiến Cẩm Tư mới gọi là hồi hận, mình cơ hồ đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Hắc Minh Bá, điều này chứng tỏ Hắc Minh Bá cường đại đến trình độ nào?

Vào lúc này, Đỗ Toa cũng xông thẳng vào trong đại trận, vừa hay nghe được lời nói của hư ảnh kia, mặc dù không hiểu tại sao hư ảnh này lại nói ra lời như vậy, nhưng nàng hiểu rõ mình đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để đánh chết nỏ chiến, nếu không thể hiện thái độ của mình, vạn nhất Hắc Minh Bá trong chốc lát truy cứu thì phải làm sao bây giờ?

Thân ảnh lóe lên, cứ như vậy đi tới trước người Chiến Cẩm Tư, trực tiếp duỗi tay phải ra, duỗi ra cánh tay phải còn trơn mềm hơn Hán Bạch Ngọc kia, cứ như vậy khắc vào ngực của Chiến Cẩm Tư Tư.

Một bàn tay nhỏ bé rất yếu ớt lại dễ dàng thò vào ngực của Chiến Cẩm Tư, tựa như cắm vào đậu hũ, một phát móc ra trái

tim màu vàng của chiếc nỏ.

“Người...” Nhìn thấy mỹ Đỗ Toa cũng động thủ với mình ngay lúc này, trong mắt Chiến Thố Tư lộ ra thần sắc kinh hãi, hẳn thật sự không ngờ, ngay cả Đỗ La cũng cầm một cước, thật đúng là đau đớn đánh rơi một con chó nước mà.

Thế nhưng cánh của hắn bị hắc minh bá chiếm, sức mạnh toàn thân đã mất đi hơn nửa, lúc này nào có thể chống lại móng vuốt của Đỗ Toa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đỗ La móc trái tim của mình ra.

Nhìn thấy trái tim vàng rực rỡ kia, một đạo hư ảnh kia đã nổi điên nhào tới, một ngụm liền nuốt trái tim màu vàng xuống, thế nhưng lại không thương tổn được một chút nào tới Đỗ La, mà những hư ảnh khác cũng không có ý định tiến lên tranh đoạt, chỉ là một mực cướp lấy tinh huyết phun ra từ trên người chiếc nỏ của mình...

Về phần Chúc Dung đã có thể thấy rõ thân hình, ánh mắt rơi vào trên thân thể của Chiến Cẩm, tựa như đang nghĩ cách một ngụm nuốt gã vào.

“Hắn là của ta, các ngươi không được phép tranh đoạt với ta!”
Dường như hắn chú ý tới ánh mắt của Chúc Dung, hư ảnh đã nuốt lấy tâm hạch kia hét lớn một tiếng, từng đạo hào quang màu vàng như máu không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể nàng, mà thân ảnh của nàng cũng từ từ trở nên rõ ràng...

Chương bảy mươi bốn hiện ra.

Nghe được tiếng rống của hư ảnh này, toàn thân mọi người ở đây đều run lên...

Ông ấy là của ta sao? Nhìn qua vị đại tử này rất là dũng mãnh, lời nói lại cường thế như vậy, nhưng không ai cho rằng cô ta sẽ đem ông ta xoay vòng, chỉ biến nó thành món ăn của chính mình.

Chúc Dung vốn đang nhìn chăm chăm vào bàn thoả mái, sau khi nghe được câu này, lại run rẩy cười cười, quay đầu sang bên kia, không hề chú ý tới thân thể Cẩm Lan nữa, bất quá nhìn dáng vẻ của gã, tựa hồ cũng phải chịu đựng một sức hấp dẫn to lớn.

Bị những hư ảnh này nhìn chăm chăm như vậy, còn không vì trái tim bị móc đi tính mệnh của mình, chỉ cảm thấy hiện tại mình tựa như dê con bị một bầy sói đói vây quanh, vẫn là một đầu cừu non không còn hành động, chỉ có vận mệnh bị thôn phệ này.

Nghĩ đến mình đường đường là Ma Vương của Huyết tộc, bất kỳ Ma tộc nào nhìn thấy đều phải sợ hãi ba phần, hiện tại lại lưu lạc tới mức trở thành người khác ăn uống, trong lòng của hắn cũng tràn ngập sự không cam lòng.

Nhưng lực lượng nguyên tuyền của hắn bị Hắc Minh Bá dễ dàng xé nát như vậy, tâm hạc của hắn lại bị mỹ nhân Đỗ Toa móc ra, lúc này đừng nói phản kháng, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, làm sao còn có thể làm được gì khác.

“Đỗ Du xinh đẹp, Hắc Minh Bá, Chiến Thố của ta ở đây phát thệ, tất cả Huyết tộc sẽ cùng các ngươi không chết không thôi!” Trong miệng Chiến Cẩm Tư Nhận phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, mà oán khí và không cam lòng trong lòng của hắn lại hóa thành một đạo huyết quang, phóng lên trời.

Hắn cảm nhận được oán niệm cuối cùng sinh ra trong sinh mệnh của mình sắp biến mất. Oán niệm này kế thừa tất cả đau đớn trong lòng hắn, toàn bộ tín niệm bay thẳng về lãnh địa Huyết tộc.

Nhìn thấy một đạo oán niệm này, bất kể Hắc Minh Bá, hay là Đỗ Toa xinh đẹp, hoặc là Diệp Tĩnh Vũ đều không cách nào ngăn lại, dù sao đây cũng là ý niệm thuần túy nhất.

Tuy nhiên, hiển nhiên cái bóng mờ đã không thêm để ý tới về oán hận độc trong đầu Chiến Cẩm Tư Nột nữa, mà đã cắn nuốt tâm hạch của đối phương, lập tức đánh về phía thân thể của mình, thân thể của nàng liền biến thành một làn khói xanh, bao phủ hoàn toàn thân thể của hắn, mọi người liền thấy thân thể của mình giống như khí cầu đã để lộ ra ngoài, nhanh chóng rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt, không ngờ chỉ còn lại có một tấm da tái nhợt, máu huyết toàn thân, thậm chí ngay cả xương cũng bị hư ảnh này hấp thu hoàn toàn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, Chiến Thố chính là Ma Vương a, mặc dù trong tay Hắc Minh Bá, hắn ngay cả khí lực phản kháng cũng không có, nhưng dù sao hắn cũng là một Ma Vương a., Đó là Ma Vương có thể tùy ý gạt bỏ bất kỳ Ma quân nào, sức mạnh trong cơ thể hắn khổng lồ đến cỡ nào, dù cho cánh của hắn bị xé rách, tâm hạch bị móc xuống, trong thân thể ẩn chứa sức mạnh cũng đủ để xóa bỏ bất kỳ Ma quân nào, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã bị hư ảnh này thôn phệ sạch sẽ? Rốt cuộc nàng đã bao lâu rồi không ăn uống?

Hư ảnh phát ra tiếng rên rỉ thống khoái, thân ảnh mơ hồ kia bắt đầu từ từ rõ ràng, hơn nữa hư ảnh cũng bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, càng thu nhỏ lại càng rõ ràng.

Khi nàng đã thu nhỏ lại bằng người thường thì đã hoàn toàn thực thể, đây là một cô gái, cả người trần trụi, còn mỹ nữ hơn cả Đỗ La Lai.

Khuôn mặt hình trứng ngỗng, miệng anh đào hồng nhuận phơn phớt, mũi xinh xắn cực điểm khả ái, còn có đôi mắt đen kịt như bảo thạch, cho người ta cảm giác thanh thuần đáng yêu. Bất cứ kẻ nào nhìn thấy khuôn mặt như vậy, đều nhìn không được muốn ôm nó vào trong ngực, yêu thương một phen.

Về phần vóc người của nàng, cũng không thể dùng từ mỹ để hình dung, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Hắc Minh Bá, khi nhìn thấy điểm hoàn mỹ đến cực điểm này, khi không tìm được một chút tí vết thân thể, cảm giác huyết dịch trong cơ thể mình đang sôi trào, bất cứ lúc nào đều có thể phá thể mà ra.

Diệp Tĩnh Vũ còn tốt hơn một chút, khi hắn cảm giác tinh huyết trong cơ thể mình muốn phun ra, Đông Hoàng Chung trong thức hải phát ra một tiếng vang nhỏ, một cỗ quang mang màu xanh bắn ra, dập tắt ngọn lửa trong lòng hắn. Thế nhưng Hắc Minh Bá không có pháp bảo cường thế như vậy, nữ tử kia chỉ ném cho hắn một cái mị nhãn, tinh huyết trong cơ thể hắn liền không chịu nổi chế phun ra, trực tiếp hướng nữ tử mà đi.

Bất quá Hắc Minh Bá ít nhiều cũng là lão ma đầu sống mấy vạn năm, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục tinh thần, một tay in trên trán mình, triệt để đánh thức mình từ sự mị hoặc của nữ tử kia.

Cho dù như vậy, hắn tối thiểu trăm năm tích lũy công lực đã bị nữ tử nuốt vào, kiến thức nữ tử khủng bố, Hắc Minh Bá chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, mị thuật như vậy, quả thực đáng sợ một chút? Đây tựa hồ là nguyên nhân thực lực nữ tử không bằng mình, nếu là thực lực của nàng không bằng mình, thậm chí so với mình mạnh hơn, vậy mình tuyệt đối khó có thể ngăn cản mị thuật như vậy?

Mỹ Đồ Toa bên cạnh cũng kinh hãi không thôi, mị thuật của mình đã là quan tuyệt thiên hạ, thế nhưng nàng phát hiện nếu so với nữ tử trước mắt này thì mình chẳng là cái thá gì cả.

Nữ tử trước mắt này căn bản không cần phải làm gì, chỉ là nhất cử nhất động đều mị hoặc, cái này đã đạt đến mị thuật cảnh giới cao nhất, không phải mị thuật thuật thuật.

“Khanh khách... Chúc Dung, tinh huyết của tiểu oa nhi các người không tệt, người có muốn hay không?” Hấp thu lực lượng tối thiểu phải trăm năm mới có thể ngưng tụ, trong miệng nữ tử phát ra tiếng cười như chuông bạc.

“Hừ!” Chúc Dung chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên đối với nữ tử này ngay cả một tên văn bối như Hắc Minh Bá cũng rất khinh thường.

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại kinh ngạc một hồi, dường như, so với Chúc Dung, nữ tử này có thể nhớ ra rất nhiều chuyện?

“Vị tiền bối này, không biết xưng hô thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ đã biết mười hai vị Thiên Vu này đều là Đại hiền giả thời Thái Cổ, nào dám thất lễ, tiến lên hành lễ nói.

“Tiền bối? Khó ta quá già sao? Tiểu tử kia, về sau người lại gọi ta là tiền bối, cho dù người cầm kỳ Xi Vu, ta cũng đánh mộng người, về sau phải gọi ta tử tử biết không? Hạng Tịch tử tử...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi tới trước người mình, nữ tử kia mở miệng nói.

Diệp Tĩnh Vũ tròn trắng mắt, người đã gọi là thằng nhóc Đại Ma Vương như Hắc Minh Bá, sao còn không già đi? Mình gọi người tiền bối sai sao? Nhưng khi nghe bốn chữ cuối cùng, mắt trắng lại biến thành một con mắt đen...

Hạng Ly? Con mẹ nó, đây chẳng phải là lão tổ tông của cương thi sao? Hạng Thần trong truyền thuyết sao? Một tên Chúc Dung đã đủ chấn động rồi, hiện tại lại có thêm một tên Hạng Thần, vậy mười hư ảnh khác thì sao? Lai lịch của hắn là gì? Đầu của Diệp Tĩnh Vũ, một tên là... hai tên...

Chương bảy mươi bảy, vạn năm thi thể già cả vạn năm.

“Khanh khách, làm sao vậy, có phải cảm thấy tử tử rất xinh đẹp hay không? Nể tình ngươi vì tử tử làm nhiều chuyện như vậy, tử tử ngủ cùng ngươi một đêm nhé?” Nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Diệp Tĩnh Vũ, thân thể Hạng Tịch cứ như vậy đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, một tay đặt lên vai Diệp Tĩnh Vũ, mà thanh âm kiều mị kia càng truyền vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Hạng Huyền xinh đẹp vô cùng, lại nhìn Hắc Minh Bá đầu đầy mồ hôi, lại nhìn chiếc khăn da trên mặt đất, lắc đầu dứt khoát.

Nói đùa, để nàng ngủ cùng mình một đêm, ngày hôm sau chính mình còn không thành Mộc thậm Y hay sao?

“Ha ha ha, yên tâm đi, tử tử mượn mười hai tòa Thiên Vu này diệt tuyệt đại trận mới có thể hóa hình, ngươi là chủ nhân của Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận này, tử tử không nỡ hút khô ngươi sao? Tôi đã chỉ hút một chút huyết dịch bé nhỏ không đáng kể mà thôi!, Ngươi xem, thân thể này của tử tử vừa mới hóa hình, còn chưa có nam nhân chạm vào hay sao? Tử tử đem lần thứ nhất cho ngươi, còn không được sao?” Lúc Hạng Tiêu nói tới đây, còn rất tự nhiên run lên bộ ngực của mình...

Diệp Tĩnh Vũ vẫn kiên định lắc đầu, một chút tinh huyết? Ngươi tùy tiện hấp thu một chút tinh huyết đã có tu vi Hắc Minh Bá trăm năm, hẳn sống mấy chục vạn năm, một trăm năm tu vi với hẳn không đáng là gì, nhưng mình thì khác a? Tu vi một trăm năm, đủ để hút mình thành một phế vật.

“Ta nói trước...Hạo Dục tử tử, tại sao Chúc Dung Thần Tôn lão nhân gia người hấp thu một viên hỏa linh châu cũng không thể hóa hình, mà ngươi lại trực tiếp ngưng tụ ra nhục thân?”

Mắt thấy thân thể Hạng Dận lại một lần nữa quán tới mình, mà nàng lại muốn nói gì đó, Diệp Tĩnh Vũ vội vàng lui về phía sau một bước, trong miệng hỏi.

“Hi hi, người không thấy vừa rồi hấn đối với thân thể tiểu oa nhi kia cũng hứng thú như vậy sao? Chúng ta muốn hóa hình, đều phải mượn rất nhiều tinh huyết, lấy thân thể tiểu oa nhi này, cũng căn bản không có cách nào khiến chúng ta hóa hình., Thân thể này chẳng qua là do ta dùng máu huyết của hấn luyện hóa mà thành, còn không phải là chân thân của ta đâu? Tiểu đệ đệ, muốn xem chân thân của tỷ tỷ, sau này người có thể cố gắng nhiều hơn không?” Hạng Dận nở nụ cười khanh khách, mà thân thể của nàng tiếp tục nhích lại gần Diệp Tĩnh Vũ.

“Ách? Ta phải cố gắng thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ không vì nhìn thấy chân thân của Hạng Khuyết mà cố gắng, hấn muốn nhanh chóng ngưng tụ ra chân thân mười hai hư ảnh, đến lúc đó thập nhị Thiên Vu phải diệt tuyệt đại trận mới có thể phát huy được uy lực chân chính của hấn.

“Rất đơn giản, giết người, giết càng nhiều, tốc độ chúng ta ngưng tụ càng nhanh, người càng cường đại, càng tốt!” Hạng Khuyết cười hi hi nói, không để chuyện giết người vào mắt chút nào, tựa như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Nhìn thấy một nữ tử yêu kiều treo sát nhân lên miệng không chớp mắt một cái, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại đi.

Hỏi thêm một ít sự tình thời thái cổ, nhưng cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ phát hiện, Hạng Khuyết ngoại trừ nhớ kỹ tên mình bên ngoài., Tựa hồ cũng không nhớ nhiều hơn Chúc Dung? Bất quá ngược lại nàng một môn tâm tư muốn cùng Diệp Tĩnh Vũ phát sinh cái gì? Vì phòng ngừa hấn hấn dây dưa, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể đem thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận thu vào, thế nhưng sau khi hấn thu hồi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận lại phát hiện Hạng Huyền vẫn đứng tại chỗ, cười khanh khách nhìn mình.

“Người... Người... Người...” Ngón tay Diệp Tĩnh Vũ Hạng Trù đã không biết nói gì, nàng sao còn ở nơi này?

“Người là oan gia nhỏ nhỏ, tỷ tỷ đã không biết bao nhiêu vạn năm không gặp ánh mặt trời rồi, làm khó người còn muốn giam tỷ tỷ trong đại trận sao?” Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Diệp Tĩnh Vũ, Hạng Khuyết làm ra bộ dạng ủy khuất, nhìn vẻ mặt như vậy của nàng, ngay cả nữ tính xinh đẹp Đỗ Toa cũng cảm thấy nàng bị ủy khuất quá nhiều.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lại cười khổ một hồi, bây giờ người còn chưa đi vào, mình còn có thể nói gì nữa chứ?

Rất là cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định với Hạng Tiêu, Diệp Tĩnh Vũ hướng Hắc Minh Bá hỏi: “Chiến Khải Tư là minh hữu của người, hiện tại người giết đồng minh của người, cân bằng của Ma giới đã bị phá vỡ, người dự định làm như thế nào?”

“Làm sao bây giờ? Chuyện này nên hỏi người mới đúng, Chiến Thổ Tư Không phải ta giết!” Hắc Minh Bá nhàn nhạt nói, nhưng có lẽ là vì Hỏa Thần Chúc Dung, đã không còn lạnh lùng như trước nữa với giọng điệu của Diệp Tĩnh Vũ.

“Chiến Khải Tư cũng không phải do ta giết, liên quan gì đến ta?” Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát mở hai tay ra, ánh mắt nhìn về phía mỹ Đỗ La.

“Ha ha, Huyết tộc đã mất đi một tên Ma Vương, bọn hán sẽ không tùy tiện ra tay với Ngân Xà tộc và Tử Viêm tộc chúng ta, oán niệm của Chiến Chiêu đã truyền lại toàn bộ tin tức của chúng ta về, để lại cho Huyết tộc chỉ còn lại hai con đường, một con đường., Ba đại Vương tộc khác tìm đến nương tựa, sau đó cùng nhau đối phó chúng ta. Một tộc, trực tiếp điều động toàn tộc, đuổi giết toàn tộc người và mọi người xung quanh!” Thấy Diệp Tĩnh Vũ không chịu trách nhiệm đem vấn đề giao cho mình như vậy, Đỗ La chẳng qua chỉ thản nhiên cười một tiếng, không để lại dấu vết, lại ném vấn đề này cho Diệp Tĩnh Vũ.

“Ách...” Diệp Tĩnh Vũ nhất thời nghẹn lời. Nàng nói một chút cũng không sai, nếu là tình huống thứ nhất, những Tam Đại Vương tộc khác tuyệt đối sẽ không vì một Ma Vương đã chết mà khai chiến với Ngân Xà tộc cùng với Tử Viêm ma tộc và Ngân Xà tộc., Ít nhất trước khi bọn hán thăm dò rõ thực lực

Hắc Minh Bá, tuyệt đối sẽ không động thủ. Về phần tình huống thứ hai, Huyết tộc mất đi Ma Vương tuyệt đối sẽ không trực tiếp tìm tới Ngân Xà tộc và Tử Viêm tộc, bọn hắn sẽ chỉ tìm đến phiền toái của mình.

Mình mặc dù không sợ, nhưng nhiều Huyết tộc cùng tiến lên như vậy, lấy thực lực của mình bây giờ cũng chưa chắc có thể ứng phó được, hơn nữa vạn nhất làm bị thương người bên cạnh mình thì phải làm sao bây giờ?

“Tiểu đệ đừng lo lắng, nếu như Huyết tộc các người nói chính là gia hỏa giống như con dơi lớn kia, vậy bao nhiêu tỷ tỷ ta hút bao nhiêu, tâm hạc của bọn hắn quả thực chính là thuốc bổ tốt nhất cho tỷ tỷ, nói không chừng tỷ tỷ có thể mượn tâm hạc của bọn hắn ngưng tụ chân thân cũng không chừng?” Nghe được mấy người đối thoại, Hạng Dung bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói.

Đúng vậy, bên cạnh mình có Hạng Trù, vị này là lão tổ tông của cương thi cơ mà? Đám huyết tộc kia chẳng phải sợ cương thi nhất sao? Huyết tộc cùng cảnh giới mà còn không có dũng khí khiêu chiến với cương thi à? Với thực lực của nàng, cho dù không đạt tới cảnh giới Ma Vương chắc cũng có Ma quân cử phẩm?

“Hắc hắc, bình tới tướng ngăn thủy, có Hạng Huyền tỷ tỷ ở đây, ta còn sợ bọn họ sao?” Lần đầu tiên trong lòng Diệp Tĩnh Vũ phát hiện ra, thì ra Hạng Tĩnh cũng có một mặt đáng yêu như thế.

Mà nghe Diệp Tĩnh Vũ nói những lời này, Hạng Khuyết lại nở nụ cười xinh đẹp, nụ cười này, thật giống như gió xuân ba tháng, giống như là sự ấm áp thổi đi tất cả ưu sầu trong lòng hắn.

Ngay lúc này, tại hướng mà đám người Diệp Tĩnh Vũ đuổi theo, bỗng nhiên bốc lên một đạo hỏa quang đỏ thẫm, đạo hỏa quang kia xông thẳng tới chân trời, vậy mà đem bầu trời màu tím biến thành một biển lửa...

Diệp Tĩnh Vũ, Hắc Minh Bá, mỹ Đỗ Toa đám người đồng thời sửng sốt, ngay sau đó liền thấy ánh mắt Hắc Minh Bá lộ ra vẻ

vui mừng, mà thân thể của hắn đã chạy về hướng cũ...

Chương bảy mươi ba, tổ sư Hạng Trù.

Tại thảo nguyên hiểm nghèo, bọn người Hắc Minh Bá liên truyền tông Diệp Tĩnh Vũ đến chỗ quân địch, hôm nay đã bị liệt hỏa hùng hực bao trùm, phạm vi hơn mười dặm đều là hỏa diễm, lửa cháy hùng hực, ngọn lửa cao nhất vậy mà cao đến mấy ngàn trượng, toàn bộ bầu trời đều bị chiếu đến đỏ bừng, nhiệt độ chung quanh tăng lên cực nhanh, không khí cũng bị nhiệt độ cao này nướng đến xuất hiện từng trận gợn sóng, giống như nhìn vào ảo giác.

Ngọn lửa khổng lồ như thế đã hấp dẫn sự chú ý của các loại sinh vật xung quanh, chỉ là đối mặt với ngọn lửa như vậy thì làm gì có ai dám tới gần, nguyên một đám đều trốn ở phía xa để quan sát bên này, bất quá tộc nhân thuộc tộc Tháp cách đó không xa lại chú ý tới những thứ này.

Hắc Minh Thi Hiên vừa mới từ sâu trong thảo nguyên trở về cũng chú ý tới hỏa diễm đầy trời này, cười Nghịch bác cứ như vậy vọt tới, Lương Tiểu Hữu, Cửu Lê tháp, chờ mấy tên thực lực đạt tới cửu phẩm cũng nhanh chóng chạy tới bên này, bất quá lúc đến nơi này, cũng không dám tới gần hỏa diễm đầy trời kia.

Ngược lại Hắc Minh Thi Hiên và thỉnh thoảng lại xông vào trong ngọn lửa đầy trời, nhưng bọn họ căn bản không thể tiến vào trung tâm của ngọn lửa này, rất nhanh liền lui ra.

Cũng bởi vậy, khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, liền thấy đám người Lương Tiểu Dã, Hắc Minh Thi Hiên, Cửu Lê tháp, không oán không hận, vô tình, tam huynh đệ cùng với Nguyệt Ngân đứng ở bên ngoài, mắt không chớp nhìn ngọn lửa ngập trời kia.

Nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, mọi người đều sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại có thêm ba người, đặc biệt là cổ uy áp do Hắc Minh Bá phát ra khiến Cửu Lê Tháp không oán không hận không hận., Đám người Nguyệt

Ngân khiếp sợ một hồi, căn bản không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Hắc Minh Bá. Còn về phần Lương Tiểu Hữu, lúc đám người Diệp Tình Vũ xuất hiện, ánh mắt đã rất nhanh đảo qua đám người Đỗ Hàng và Hạng Kiềm, không ngừng dò xét trên người hai người., Cuối cùng rơi vào Hạng Trù, dù sao Đỗ La xinh đẹp chính là ma vương của bộ tộc Ngân Xà, Lương Tiểu mặc dù rất muốn ôm nó vào trong ngực, nhưng hắn cũng minh bạch, bây giờ mình còn không có thực lực như vậy, về phần Hạng Khuyết đột nhiên xuất hiện, đây tự nhiên trở thành đối tượng săn bắn tốt nhất của hắn...

Lúc này Hạng Khuyết trên người hóa ra một bộ váy dài màu đỏ đậm, đem tư thái hoàn mỹ của nàng che dấu đi, nhưng cái này càng tăng thêm mị lực của nàng, hơn nữa nhìn qua khuôn mặt cực kỳ thanh thuần đáng yêu thỉnh thoảng ném ra một đôi mắt quyến rũ, quả thực chính là mục tiêu cuối cùng của nam nhân.

Đám người Cửu Lê tháp nếu không bị cổ khí tức cường đại của Hắc Minh Bá kia áp bách, cũng đã sớm bị dáng vẻ hạn hán hấp dẫn, chỉ có con cương thi lông màu này hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Hắc Minh Bá, một đôi mắt không nhúc nhích, nước bọt khòe miệng chảy xuống càng thêm ào ào, đã thành dòng suối nhỏ, chảy thành dòng sông lớn, chảy thành sông lớn...

Đến lúc đó Hắc Minh Thi Hiên nhìn thấy một đoàn người, đôi mắt đột nhiên sáng ngời, thân thể nhỏ bé xinh xắn trực tiếp đánh tới Hắc Minh Bá.

“Phụ vương, sao ngài lại tới đây?” Hắc Minh Thi Hiên nở nụ cười ngây thơ nhất, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đã vọt tới bên cạnh Hắc Minh Bá, trực tiếp nhảy lên. Mà Hắc Minh Bá cũng đã sớm giang hai tay ra, ôm thật chặt Hắc Minh Thi Hiên vào trong ngực. Lúc này, Diệp Tình Vũ mới lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt Hắc Minh Bá, đó là một khuôn mặt anh tuấn tràn ngập uy nghiêm vô tận, giống như đế vương nhân gian.

Bất quá đây vốn nên là một khuôn mặt lạnh lùng, thế nhưng lúc này lại tràn đầy nụ cười hiền từ. Đó là nụ cười còn hiền lành hơn cả cha mẹ của rất nhiều người trên thế gian.

Nhìn thấy nụ cười như vậy, sẽ không ai tưởng tượng ra Tử Viêm Ma Vương, một trong Bát Đại Vương tộc.

Giờ phút này hắn tựa như một phụ thân giản dị nhất, nhìn thấy con gái mình ra ngoài trở về.

“Ha ha, nữ nhi của ta ra ngoài lâu như vậy, ta ra ngoài thăm ngươi một chút còn không được sao?” Hắc Minh Bá rất cung chiều cái mũi của Hắc Minh Thi Hiên, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Cho dù là ai nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng khó mà tin được, cách đây không lâu, hắn còn xé nát cái nỏ Ma Vương của Huyết tộc.

“Thật sao? Lần này ta ra ngoài mới có mấy tháng, ngươi đã nghĩ đến ta rồi sao? Trước kia đi ra lâu như vậy cũng không thấy ngươi tới tìm ta sao?” Trong đôi mắt to của Hắc Minh Thi Hiên lộ ra thần sắc giao hoạt, hiển nhiên không tin phụ thân của mình lại tốt bụng như vậy.

“Ha ha, nha đầu nhà ngươi, luôn luôn tinh quái cổ linh như vậy, chẳng lẽ phụ vương ngay cả nhớ ngươi cũng không được sao?” Nghe được tiếng nói của con gái mình, Hắc Minh Bá lại cười ha ha một tiếng.

“Hừ, ai biết được? Bất quá nếu phụ vương không ra tay, đoán chừng vị kia sẽ bạo thể bỏ mình!” Hắc Minh Thi Hiên lại nhẹ nhàng hừ một tiếng, lăm bằm cái miệng nhỏ nhắn.

Lúc này Hắc Minh Bá mới phục hồi tinh thần lại, đặt Hắc Minh Thi Hiên trên mặt đất, thân ảnh lóe lên, vọt vào trong biển lửa, lập tức mọi người liền thấy một ngọn lửa màu tím to lớn phóng lên trời, trong nháy mắt che lấp ngọn lửa màu đỏ thẫm kia lại.

Nghe Hắc Minh Thi Hiên xưng hô, lại thấy được ngọn lửa màu tím kia, đám người Cửu Lê Tháp đã đoán ra thân phận Hắc Minh Bá, trong mắt từng người là kinh hãi, lại kinh ngạc, sợ hãi Hắc Minh Bá, Hắc Minh Bá kinh ngạc làm sao lại ở cùng Diệp Tình Vũ.

Chỉ có Lương Tiểu hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Hắc Minh Bá, hắn đã một bước đi tới trước người Tịch Cốc,

phất tay áo một cái, lau đi nước bọt thật dài nơi khóe miệng, rất là phong tao vẩy nhẹ tóc của mình, bày ra một cái tự cho là đẹp trai nhất., Sau đó rất là tao nhã nói với Hạng Trù: “Tiểu thư xinh đẹp, ta là đại ca Lương Tiểu Hữu của Diệp Tỉnh Vũ, đến nay độc thân, mặc dù không phải ngọc thụ lâm phong, tiêu sái phóng khoáng, nhưng lại rộng lớn lòng dạ và cánh tay, tiểu thư nguyện ý để ta trở thành người bảo hộ vĩnh viễn của người sao?”

Lương Tiểu nói rất sâu sắc, vẻ mặt cũng rất động, cho dù là Thái Ảnh Đế so sánh với hắn cũng là chênh lệch giữa trời với đất, nếu như là nữ hài bình thường, phỏng chừng sớm đã bị hắn làm cho thần hồn điên đảo rồi, nhưng mà Trì Văn Ngưng là ai, cho dù nàng đã mất đi rất nhiều ký ức, cho dù nàng đã quên đi rất nhiều thứ, nhưng dù sao nàng cũng là khí tử của cương thi cơ mà?

Nhìn thấy tiểu cương thi còn chưa đạt tới phi thiên dạ xoa trước mắt này, không tệ. Trong mắt nàng, Lương Tiểu chính là một cương thi nho nhỏ, lại dám lớn mật cấu kết với mình như vậy, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên.

Hạng Khuết, đối với cương thi mà nói, thật giống như Phật chủ đối với giáo đồ Phật giáo thần thánh, bất luận kẻ nào cũng có thể quyến rũ nàng, tỏ tình cảm với nàng, nhưng người là một cương thi bé nhỏ, tuyệt đối không được? Thử hỏi, Phật đồ có thể nào tỏ tình với Phật chủ?

Hạng Tiêu tức giận nhảy ra một chữ “Cút!”, sau đó rất dứt khoát duỗi một chương ra, trực tiếp đập thẳng vào mặt Lương Tiểu Khả, lập tức đánh bay Lương Tiểu Hữu ra ngoài.

Chương bảy mươi tám mới của Ma Vương mới...

Rắc rắc một tiếng, đám người Diệp Tĩnh Vũ thậm chí còn thấy được dưới một cái tát này, cái đầu Lương Tiểu Tỳ trực tiếp xoay tròn một trăm tám mươi độ, phần lưng đập ầm ầm trên mặt đất, khuôn mặt cũng bị vùi trong đất...

Nhìn thấy thân thể đám người Cửu Lê Tháp hung ác như thế đồng thời run lên, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, nào còn dám liếc mắt nhìn Hạng Dục.

Lương Tiểu Song lại hô một tiếng rồi ngồi dậy, nhô một ngum bùn đất trong miệng ra, hai tay ôm lấy đầu mình, xoay tròn một trăm tám mươi độ, trở về vị trí cũ, rầm một tiếng nhảy lên, nhảy lên một cái, đi tới trước người Hạng Dận.

“Tục ngữ nói hay lắm, cái tên đánh là thân, mắng là yêu, không đánh có mắng hay không yêu đây, tiểu thư xinh đẹp, bây giờ nàng đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, chúng ta có nên động phòng hay không?” Lương Tiểu có nói, một bàn tay đã chộp tới bàn tay trắng nõn của Hạng Tỳ...

Nghe được lời như vậy, toàn trường lại một lần nữa yên tĩnh, gia hỏa này cũng quá nói bậy đi? Người ta không phải chỉ là cho hắn một cái tát, mắng hắn một chữ Cút thôi, làm sao sắp động phòng rồi?

Trong mắt Hạng Khuyết lại một lần nữa phun ra lửa cháy hừng hực, trong ngọn lửa thậm chí thiêu đốt sát ý mãnh liệt, một cương thi nho nhỏ, không biết là bao nhiêu đời đời hậu duệ của mình, lại dám có chủ ý với mình, chẳng lẽ mình vừa rồi ra tay quá nhẹ?

Cảm nhận được sự tức giận cường đại trong lòng Hạng Khuyết, thân thể Diệp Tĩnh Vũ hơi bước về phía trước một bước, rất là nhỏ giọng hướng Lương Tiểu có thể giới thiệu: “Đại ca, vị này

chính là một vị Thiên Vu, Hạng Khuyết tiểu thư trong thập nhị Thiên Vu đã diệt tuyệt đại trận!”

“Ha ha, nguyên lai là Hạng Khuyết tiểu thư a, cái kia... Hạng Khuyết?” Lương Tiểu Nhân đã tới trước người Hạng Dân, chỉ thiếu chút nữa đã bắt được Hạng Khuyết, bỗng nhiên nghe thấy hai chữ Diệp Tĩnh Vũ nói, lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt đã đại biến.

Hạng Khuyết, chính là lão tổ tông của mình sao? Trong truyền thuyết, Hạng Khuyết cũng thuộc Vu tộc thời Thái Cổ, hẳn mặc dù không biết mười hai vị Thiên Vu trong đại trận bị thập nhị Thiên Vu diệt sạch chính là thần thánh phương nào, nhưng nếu là Hạng Thương cũng ở trong đó, vậy tuyệt đối sẽ không kinh ngạc.

“Người nói nà...” Lương Tiểu có chút không tin được nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn bức thiết biết chân tướng.

“Đúng vậy, chính là tổ tông bộ tộc cương thi các người, Hạng Khuyết, Thiên Vu, Hạng Khuyết! Hạng Thần, Hạng Khuyết!” Diệp Tĩnh Tuyên nhấn mạnh lại lần nữa.

Lập tức hắn nhìn thấy sắc mặt Từ nhợt nhạt trở nên trắng bệch, từ trắng bệch trở thành xám, đây mới chính thức là màu sắc của thi thể.

Nàng là Hạng Trù, chính là Hạng Huyền? Hạng Huyền trong truyền thuyết, là Cương thi ngày đầu tiên biến thành, sự phụ của mình không ngừng lâm bảm vào tai mình.

Trời ạ, mình vậy mà gặp lão tổ tông Hạng Cương, bản thân lại còn định dụ dỗ nàng? Không đúng, là nàng dụ dỗ mình mới đúng? Nàng xinh đẹp như vậy, không phải chỉ là để dụ dỗ nam nhân làm cái gì đó sao?

Lương Tiểu Khả rất nhanh đã tìm được một cái cớ cho mình, nhưng thân thể của hắn bỗng nhiên nhào tới Hạng Trù.

“Bà cô của ta, lão tổ tông của ta, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không biết là lão nhân gia ngài, ta không nên mạo phạm ngài. Ta thật sự sai rồi, ta cầu xin ngài, tha thứ cho ta đi!” Lương Tiểu nhưng miệng vừa hô to mình sai rồi, vừa cọ cọ đầu của mình vào bộ ngực của Hạng Tỷ Hưu.

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu nước mắt lưng tròng, lại nghĩ tới hắc đầu sao cũng là đại ca Diệp Tĩnh Vũ, sát ý trong lòng Hạng Khuyết rõ ràng ít đi rất nhiều, sao lại là hậu duệ của mình? Minh mới vừa ra khỏi đại trận, cũng chỉ gặp phải một hậu duệ như vậy, sau này bên cạnh cũng cần một người đi làm việc vặt phải không?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hạng Chân Huyền dễ nhìn hơn một chút, vỗ vỗ bả vai Lương Tiểu Khả, lời nói thâm thúy: “Biết sai là tốt rồi, biết sai là tốt rồi, sau này ngươi phải hầu hạ ta thật tốt, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi đâu!”

Chứng kiến tất cả những điều này, mắt Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng, người này, thật sự là sắc tính không đổi, ngay cả nhận sai cũng không quên ăn đậu phụ, thấy Hạng Tiêu vậy mà cũng không có ý giáo huấn hắc nữa, hắc cũng coi như yên lòng.

Thế nhưng Lương Tiểu Nhi trời sinh đã không khiến người ta yên tĩnh, khi nghe được hai chữ Hạng Khuyết hầu hạ, ánh mắt lập tức sáng ngời, lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn về phía Hạng Khuyết, ngữ khí rất kiên định nói: “Lão tổ tông yên tâm, ta nhất định sẽ hầu hạ Chu Chu Đạo., Bất kể là lão hán đẩy xe, hay là Quan Âm Tọa Liên, hoặc là toàn thân phục vụ xoa bóp, ta đều rất am hiểu. Đương nhiên, ta am hiểu nhất vẫn là bóp bóp vuốt rồng, nhất định có thể làm cho lão tổ tông hài lòng đến cực điểm...”

“Cút...” Lương tiểu nhị có thể nói lúc lão đẩy xe, Diệp Tĩnh Vũ đã nhắm mắt lại, mà Hạng Huyền hiển nhiên còn chưa hiểu lão già đẩy xe là có ý gì? Nhưng khi hắc nói đến cuối cùng, cho dù là người ngu cũng biết ý tứ của hắc.

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, kèm theo một quyền nặng nề, thân thể Lương Tiểu Hữu lại một lần nữa giống như bóng tối bị đập bay ra ngoài. Lần này gã còn ngưng tụ toàn bộ lực lượng của Hạng Thương, đó là lực lượng gần với Ma Vương vô hạn, có thể trực tiếp nện Lương Tiểu ra xa mấy ngàn trượng, ở bụng còn đập ra một cái lỗ máu cực lớn, cái bụng xanh như hoa nở, thế nhưng hiện tại đã không còn ai quan tâm đến gã nữa rồi.

Khi Diệp Tĩnh Vũ mở mắt, ngọn lửa đầy trời kia đã tắt đi rất nhiều, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống một ít, liền thấy một nam tử toàn thân bốc lên hỏa diễm đứng thẳng trong hư không, chính là Viêm Sâm Húc đã hấp thu Ly Hỏa và Hủy Diệt Viêm đã bị nổ chiến đánh lén.

Giờ phút này khí tức hắc biểu hiện ra tuyệt đối cường đại hơn bất luận Ma quân cửu phẩm nào ở đây, đó là một loại khí tức vượt qua cả Ma quân.

Ma Vương, đúng vậy, bây giờ hắc đã thành công thắng cấp cảnh giới Ma Vương, thế nhưng không biết có phải nguyên nhân hắc bị Cẩm Lan của Chiến Khải Tư đánh lén hay không, trên mặt tên tuấn tà kia lại có thêm một vết sẹo thật dài, một vết sẹo đỏ như máu, nhìn qua dữ tợn như thế, đáng sợ đến vậy.

Mà ngọn lửa trên người hắc tựa hồ có dấu hiệu không khống chế được, căn bản không giống như Hắc Minh Bá có thể hoàn toàn thu nạp nó vào trong cơ thể, đạt tới tình trạng phóng thích tự nhiên.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, Viêm Ma tộc lại một lần nữa xuất hiện một vị Ma Vương, một vị Ma Vương trẻ tuổi nhất, trong bầu trời, không biết từ lúc nào đã ngưng tụ mây đen dày đặc, trong mây đen càng có đạo đạo lôi quang chớp động, một dòng điện trắng kiêu xuyên thẳng qua tầng mây, tựa như con thần long khổng lồ kia ngao du phía chân trời...

Cảm nhận được uy áp từ trên bầu trời truyền tới, trong lòng mọi người tại đây đồng thời lóe lên ý niệm như vậy – thiên kiếp!

Chương bảy mươi lăm Hàn Băng Lôi Kiếp.

Kiếp vân càng ngày càng dày, cổ uy áp kia cũng càng lúc càng lớn, đám người Cửu Lê Thập Lương Tiểu Tỳ căn bản không cần nghĩ nhiều, xoay người chạy về phía xa. Bọn hắn còn chưa đạt tới cảnh giới Ma Vương, nhưng không có cách nào ngăn cản kiếp vân cường hãn này.

Hắc Minh Thi Hiên cũng được Hắc Minh Bá đưa đến trên lưng nghịch nghị, để cho hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này, thiên kiếp chi uy, cho dù lấy tu vi của hắn cũng không dám khinh thường, hắn có lẽ không sợ, nhưng là khó có thể cam đoan ở dưới kiếp vân còn có thể tự chăm sóc con gái của mình.

Tuy rằng Mỹ Đỗ Toa không có trốn thoát, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ kính sợ, thiên kiếp, thiên địa chi uy, mà người bình thường có thể bỏ qua sao?

Hiện trường duy nhất không biến sắc chính là Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy tầng mây càng ngày càng dày, nhìn thấy tia chớp càng ngày càng to lớn kia, trên mặt hắn thậm chí lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lại một lần đại ngộ, lôi kiếp, đối với người khác mà nói, có lẽ là chuyện khó khăn nhất, nhưng đối với hắn mà nói, tuyệt đối là thuốc bổ tốt nhất.

Chỉ cần thân thể hắn có thể chịu đựng nhiều năng lượng như vậy, hắn có thể không ngừng hấp thu uy lực thiên kiếp, dù cho thiên kiếp này căn bản không phải nhằm vào hắn.

Hơn nữa hắn tu luyện công pháp, căn bản cũng sẽ không gặp thiên kiếp gì, đây là Hỗn Độn Chi Thể, thân thể kỳ diệu nhất trong thiên địa, đã sớm siêu thoát ngoài tam giới ngũ hành, làm gì có thiên kiếp gì?

Bất quá Viêm Sâm Húc vừa thăng cấp Ma Vương không có tâm tư tốt như Diệp Tĩnh Vũ, hắn thật vất vả mới hút được lửa

hủy diệt và Ly Hỏa vào trong cơ thể, sau đó dẫn dắt ngọn lửa tụ tập trong cơ thể mình nhiều năm như vậy phát sinh biến chất, trở thành thân thể Ma Vương, nhưng lại đánh lên nỏ của hắn một lần, suýt nữa mất mạng., Hôm nay thật vất vả mới bức được cỗ lực lượng kia ra khỏi cơ thể, nhưng vẫn không cách nào khống chế được cỗ lực lượng hỏa diễm tảo bạo kia, bây giờ lại phải đối mặt Thiên kiếp này, hắn nào còn có thể cười được, nếu như không phải Hắc Minh Bá đang ở bên cạnh, với loại trạng thái này của hắn căn bản không có lòng tin vượt qua lần thiên kiếp này.

“Bá...” Bỗng nhiên, mây đen dày đặc nứt ra một lỗ hồng, một tia chớp lớn chừng hơn mười trượng từ trên trời rơi thẳng xuống, giống như một thác nước, hung hăng đánh về phía Viêm Sâm Húc.

Nhìn thấy tia chớp to như thác nước, Hắc Minh Bá, xinh đẹp Đồ Toa, ba người Viêm Sâm Húc sắc mặt đều trở nên khó coi cỡ nào.

Này...đây không ngờ không phải thiên lôi bình thường, đây lại là Hàn Băng Lôi Kiếp, thiên lôi này là thiên lôi thuộc tính hàn băng, đây là khắc tinh tuyệt đối của Viêm Ma tộc sao?

Coi như trong lúc nhất thời Hắc Minh Bá cũng do dự không biết mình có nên giúp Viêm Sâm Húc ngăn đạo thiên lôi này lại hay không, dù sao, uy lực của đạo thiên lôi này thực sự quá lớn, hơn nữa còn là Hàn Băng Lôi Kiếp, vừa vặn khắc chế thuộc tính của hắn.

Bất quá ngay thời điểm Hắc Minh Bá do dự, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã xông ra ngoài, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà liều chết chạy ra ngoài, Hạo Dục đứng bên cạnh gã cũng kinh hô một trận, muốn giữ chặt Diệp Tĩnh Vũ đã không kịp.

Hắc Minh Bá, Đồ Toa xinh đẹp, Viêm Sâm Húc mặt mũi đầy vẻ khó tin nhìn Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ thật sự không hiểu tu vi của hắn ở lại chỗ này còn chưa tính, vì sao còn phải tiến lên giúp Viêm Sâm Húc ngăn cản thiên kiếp? Chẳng lẽ hắn không biết đây là tự tìm đường chết?

“Bá...” một tiếng, một đạo thiên lôi màu lam to bằng thác nước bổ thẳng vào người Diệp Tĩnh Vũ. Mọi người lập tức nhìn thấy hắn bị đạo tia chớp kia bao phủ, mà đạo tia chớp kia vậy mà nhanh chóng vì hàn băng, tựa như Băng Lăng quỷ đem Diệp Tĩnh Vũ vây ở trong đó.

Dù cho tia chớp băng hàn kia còn cách đám người Hắc Minh Bá một khoảng khá xa, bọn họ cũng cảm giác được hàn ý của tia chớp hàn băng này, đây tuyệt đối là gần như không có giới hạn, thậm chí đạt tới nhiệt độ tuyệt đối, đừng nói bọn họ là Viêm Ma nhất tộc, cho dù là Hàn Băng nhất tộc sinh sống ở Ma giới, cũng chưa chắc có thể ngăn cản nhiệt độ trầm thấp như vậy, Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một nhân loại, làm sao có thể ngăn cản được?

Sắc mặt Hạng Khuyết thậm chí trở nên khó coi hơn so với ba vị Ma Vương, nếu Diệp Tĩnh Vũ chết rồi, linh trí của bọn họ cũng sẽ trực tiếp bị xóa đi, một lần nữa trở lại trong đại trận, chờ đại trận mở ra một lần nữa., Diệp Tĩnh Vũ có thể nói là người thừa kế cuối cùng của thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hắn còn chưa truyền thụ khẩu quyết khởi động đại trận cho những người khác, rất có thể đại trận vĩnh viễn không cách nào mở ra được. Nói cách khác, rất có thể nàng vĩnh viễn không cách nào nhìn thấy ánh mặt trời, nàng sao có thể không sợ?

Nhưng rất nhanh sau đó, thần sắc trên mặt đám người Hạng Khuyết, Đồ Dịch, Hắc Minh Bá, Viêm Sâm Húc đã bị kinh hãi thay thế, bởi vì bọn họ nhìn thấy một tia chớp hàn băng với tốc độ vô hạn tiếp cận tuyệt đối vậy mà nhanh chóng tan rã, không đúng, không phải tan rã mà là bị Diệp Tĩnh Vũ hấp thu.

Hấp thu hàn băng thiểm điện? Tia chớp âm áp như vậy mà có thể hấp thu không cần thấy, mấy người thậm chí chưa từng nghe qua? Cho dù là những đại thần thông giả thời Thái Cổ kia, cũng chỉ là dùng một ít pháp bảo thu thập mà thôi, nào có thể trực tiếp hấp thu như Diệp Tĩnh Vũ?

Kỳ thật Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, thiên kiếp cảnh giới Ma Vương này không phải là loại thiên kiếp lần trước giúp Lương tiểu nhân ngăn cản, nhiệt độ của tia chớp hàn băng

này đã đạt đến mức độ tuyệt đối, đây là tia chớp lạnh lẽo nhất, cho dù hắc thân là Hỗn Độn thể, trong lúc nhất thời toàn thân cũng bị lạnh đến run rẩy, giống như đem toàn thân một người trần trụi nhét vào hầm băng vậy.

Đương nhiên, cũng là vì hắc thân là Hỗn Độn Chi Thể, cho nên mới có cảm giác như vậy, nếu những thân thể khác đoán chừng lập tức bị đông cứng đến nát bấy, thì làm sao còn cảm giác gì nữa?

Huyết băng thủy trong cơ thể thân bộ không ngừng xoay quanh, lấy năng lượng nhanh nhất hấp thu tia chớp lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống này. Đây chính là vài loại lực lượng rét lạnh nhất trong thiên địa a, trong thời gian ngắn nhất mình có thể ngưng tụ ra băng thủy chi đan.

Theo lực lượng những thiên lôi này không ngừng tiến vào trong cơ thể hắc thân, sương mù màu xanh nước trong huyết kia cũng càng ngày càng nồng đậm, khi đạo thiên lôi này bị hắc thân hấp thu hoàn toàn, sương mù màu thủy lam kia đã bao trùm năm phần trăm không gian của huyết nước này.

Nếu như hắc thân tu luyện đơn độc, tối thiểu phải mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Vừa cảm nhận được lực lượng Băng Thủy nồng đậm kia, Diệp Tĩnh Vũ gần như muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Mà vào lúc này, đạo lôi kiếp thứ hai trên bầu trời đã hoàn toàn thành hình, khi nhìn thấy đạo lôi quang kia, Diệp Tĩnh Vũ vốn còn đang ngửa mặt lên trời hét dài cũng trực tiếp ngậm miệng lại, quay người bỏ chạy sang một bên...

Pháp trận quy tắc bảy trăm sáu mươi ba.

Đây là đạo lôi kiếp thứ hai của Viêm Sâm Húc, nhưng xuất hiện không phải là một tia chớp mà là một ngọn núi. Một ngọn núi băng khổng lồ lớn chừng vài ngàn dặm. Toàn thân ngọn núi băng này có màu lam thẫm, xung quanh núi băng còn có lôi điện Hàn Băng màu lam không ngừng tán loạn, vẫn còn ở trên bầu trời, mọi người đều cảm thấy hàn ý rét buốt thấu xương.

Tia chớp băng lạnh cần bao nhiêu mới có thể ngưng tụ ra núi băng lớn như vậy, hơn nữa còn làm cho tia chớp hàn băng sinh động đông cứng lại thành băng sơn, cái này cần nhiệt độ thấp đến mức nào? Tuyệt đối là linh độ? Hay là vượt qua mức độ tuyệt đối?

Tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ cực nhanh, nhưng không biết có phải vì vừa rồi hắn trợ giúp Viêm Sâm Húc ngăn cản lôi kiếp lần thứ nhất hay không. Một đạo lôi kiếp này cũng bao phủ hắn vào bên trong, mặc kệ hắn chạy tới đâu, vẫn luôn bị lôi kiếp bao phủ.

“Mẹ nó, lão tử không phải chỉ nuốt một ít tia chớp lạnh lẽo thôi sao, người cần phải làm một tên gia hỏa lớn như vậy sao?” Miệng mở miệng mắng to, Diệp Tĩnh Vũ đã nhanh chóng lao tới bên cạnh Viêm Sâm Húc, hắn mới là người chủ yếu độ kiếp, cho dù người muốn gây sự với ta, ít nhất cũng phải tìm hắn gây phiền toái trước chứ?

Vào lúc này, Hắc Minh Bá, Đỗ Toa xinh đẹp, hoặc là Viêm Sâm Húc đều ngơ ngác nhìn ngọn núi băng khổng lồ kia. Viêm Sâm Húc khiếp sợ không biết nên nói gì, cũng không biết nên làm gì? Đương nhiên, hắn nhiều nhất vẫn là sợ hãi, hắn rất tự tin đây là lần đầu tiên hắn biết cái gì gọi là sợ hãi.

Còn chưa hoàn toàn rơi xuống, ngay lập tức luồng uy áp kia đã khiến hắn cảm thấy sợ hãi, sợ hãi từ sâu trong linh hồn mình.

Về phần Hắc Minh Bá và Mỹ Đỗ Toa, toàn bộ đều khiếp sợ. Bọn họ đều là Ma Vương, bọn họ cũng từng trải qua lôi kiếp, nhưng nào có thiên kiếp như bây giờ, Hàn Băng Lôi Kiếp hoàn toàn không phù hợp với thuộc tính của Viêm Sâm Húc thì thôi đi, bây giờ còn một tảng băng to lớn như vậy, đây chẳng phải là đòi mạng người sao?

Chẳng lẽ bởi vì Ma giới đã lâu không xuất hiện cao thủ Ma Vương, những lôi kiếp đã qua nhiều năm như vậy đều ngưng tụ sao? Nếu không làm sao có thể lợi hại như vậy?

“Ta nói các vị, các vị đừng có ngớ ngẩn nữa được không? Khối băng sơn này đã khóa chặt chúng ta, hay là nghĩ biện pháp đi!” Nhìn thấy ba người vẫn ngây ngốc đứng ở nơi đó, nhìn lên bầu trời, Diệp Tĩnh Vũ rất lo lắng nói.

Nghe được lời Diệp Tĩnh Vũ nói, ba người mới khôi phục tinh thần, mặc kệ là mỹ Đỗ Toa hay là Viêm Sâm Húc cũng được, đều tập trung ánh mắt lên người Hắc Minh Bá, hiển nhiên giờ phút này bọn họ đều không có chủ ý, đối mặt kiếp nạn khủng bố bức này, cũng chỉ có thể dựa vào Hắc Minh Bá.

Hai mắt Hắc Minh Bá bỗng nhiên sáng lên, giống như hai ngọn lửa màu tím, một cỗ khí tức khổng lồ từ trên người hắn bộc phát ra.

“Muốn sống thì hãy cùng ta đánh nát lôi kiếp băng sơn này, nếu không chúng ta đều phải chết!” Hắc Minh Bá nói rất nghiêm túc, trên mặt của lão cũng tràn đầy vẻ lạnh lùng, hiển nhiên rất thận trọng với đạo thiên kiếp này.

Nghe Hắc Minh Bá nói vậy, Viêm Sâm Húc và Đỗ La đồng thời phóng thích khí tức của hai người, Viêm Sâm Húc còn phải dựa vào Bá Nguyên Quyết trong cơ thể, Diệp Tĩnh Vũ còn có thể ngăn cản khí tức của hắn, đó là thời điểm khí tức của Đỗ Du toàn diện bộc phát., Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy không gian như đang bị áp súc, một luồng áp lực khổng lồ từ trên người Đỗ Toa truyền tới, mà thân thể của nàng lại phát sinh biến hóa cực lớn, không ngờ lại biến thành một con rắn, một con dài đến mấy ngàn trượng, thân rắn lại càng như một ngọn núi.

Uy áp kinh khủng này từ trên người cự xà điên cuồng áp xuống, dù là tu vi hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, tâm cảnh đều đạt tới đỉnh điểm, cũng thiếu chút nữa bị khí tức này ép đến quỳ rạp xuống đất.

Nhưng, sức mạnh Bá Nguyên trong cơ thể hắn không ngừng xoay tròn, một luồng khí tức bá đạo phát ra từ trong cơ thể hắn, tuy nói khí tức như vậy không khổng lồ như Đồ La Di truyền tới, nhưng lại ngăn cản khí tức khổng lồ của Đồ Toa.

Nhìn thấy chân thân của Đồ La đã hiện ra, Hắc Minh Bá nhẹ nhàng gật đầu, thân thể của hắn cũng lập tức xông lên, lao thẳng về phía băng sơn đang rơi xuống kia.

Theo tốc độ của hắn, trên người dần dần toát ra ngọn lửa màu tím, ngọn lửa kia càng ngày càng sáng, càng ngày càng vượng, rất nhanh, vậy mà bao phủ bầu trời.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Hắc Minh Bá một quyền trùng điệp đập vào băng sơn phía trên, tử sắc hỏa diễm đầy trời trong nháy mắt hướng băng sơn dũng mãnh lao tới.

Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ nghe được một tiếng răng rắc, tựa như thủy tinh vỡ vụn, còn chưa phục hồi tinh thần, liền thấy thân thể Hắc Minh Bá tựa như đạn pháo rơi thẳng xuống đất, đập ầm ầm trên mặt đất, đập ra một cái hố to sâu hơn trăm trượng, sâu hơn mười trượng, bùn đất trên mặt đất kia đều bị lực lượng bộc phát trên người hắn chấn động đến nát bấy, hóa thành tro bụi.

Đúng lúc này, thân rắn khổng lồ của Đồ Toa xoạt một tiếng, cũng bay vọt ra ngoài, không ngờ cô dùng đầu của mình đâm thẳng về phía ngọn núi băng đã xuất hiện vết rách kia.

“Ầm ầm...” Lại một tiếng vang thật lớn, Đồ Toa xinh đẹp bị núi băng nện rơi xuống, trên đầu của nàng xuất hiện một vết nứt thật dài, máu tươi màu bạc tựa như nước suối phun ra, thân rắn to lớn không ngừng lăn lộn trên mặt đất, hiển nhiên bị thương rất nặng.

Vào lúc này, một vết nứt của núi băng đã có thể thấy rõ ràng, mà thân thể của Viêm Sâm Húc đã biến thành một ánh lửa, nhằm về phía một ngọn núi băng to lớn kia.

Nhìn thấy ba vị Ma Vương đều phấn đấu quên mình phóng tới ngọn núi băng kia, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy buồn bực một hồi, rốt cuộc đây là độ kiếp, hay là đang đấu với ông trời?

Về phần Hạng Thương đứng một bên, tò mò nhìn ngọn băng sơn to lớn trên bầu trời kia, tựa hồ đang suy nghĩ tại sao lại có thiên kiếp.

Nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Hạng Khuyết, Diệp Tĩnh Vũ dùng sức kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, rất là sốt ruột hỏi: “Ta nói cái kia... Tỷ tỷ, tỷ kiên thức rộng rãi, tỷ xem chúng ta làm sao vượt qua kiếp nạn lần này?”

“Ta là kiên thức rộng rãi, nhưng mà ta đã mất đi rất nhiều ký ức, bất quá ta sao lại có cảm giác lúc đó căn bản không có cái thiên kiếp này chứ?” Rất là ngơ ngác lắc đầu, Hạng Dân vẫn mở hai mắt, nhìn khối băng càng lúc càng lớn kia.

Thấy vẻ mặt không sao cả của Hạng Kiềm, Diệp Tĩnh Vũ biết mình hỏi cũng là vô dụng, liền vận toàn lực, học đám người Hắc Minh Bá trực tiếp hướng băng sơn kia đánh tới, lại nghe thanh âm Hạng Khuyết lại một lần nữa vang lên: “Bất quá thiên kiếp hẳn là một loại quy tắc pháp trận nào đó mà những tiên nhân lưu lại, nếu là pháp trận tự nhiên có phương pháp phá giải, người xem...” Hạng Huyền vừa nói vừa chỉ vào một đám mây đen trên bầu trời nói.

Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi sửng sò...

Chương bảy mươi bốn, Hạo Thiên Châu

Vừa rồi mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ nhìn thế nào, đó đều là mây đen kịt, nhưng hôm nay dưới sự chỉ điểm của Hạo Thương, hắn phát hiện trong mây đen kia vậy mà lộ ra một con mắt, một con mắt to đen như mực, lúc này một con mắt đang nhìn chăm chăm hắn, nhìn chăm chăm vào hắn.

“Mẹ nó, ý của ngươi là?” Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu ý Hạo Khuyết, cái gọi là Thiên Kiếp này, rất có thể là một loại quy tắc trận pháp nào đó mà người có mặt giới diện cao cấp khác bố trí, phạm là đạt tới cấp độ lực lượng nhất định, đều sẽ tiếp nhận khảo nghiệm quy tắc này.

Một khi khảo nghiệm thất bại, tự nhiên sẽ là hồn phi phách tán. Nhưng nói như vậy, loại quy tắc này cũng không quá khó khăn, lần này khủng bố như vậy, rất có thể bởi vì quá lâu không có ai độ kiếp, mà bên trên cũng không có người chủ trì trận pháp, lúc này mới tạo thành năng lượng không ngừng tụ tập.

“Đúng vậy, đó chính là mắt trận, chỉ cần phá được con mắt đó, thiên kiếp tự nhiên sẽ tan thành mây khói!” Hạo Huyền gật đầu.

“Thế nhưng là không đúng, đã là thiên kiếp, nếu là khảo nghiệm, cho dù phía trên không có người chủ trì bộ pháp trận này, cũng không thể để cho chúng ta thấy được? Nếu là thật sự như thế, mà không phải chỉ cần tìm đúng mắt trận này, liền có thể dễ dàng vượt qua thiên kiếp?” Nhìn Hạo Tĩnh Vũ gật đầu, nghi hoặc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại tới.

“Ngươi cho rằng người khác thấy được sao? Đừng nói là người độ kiếp, cho dù là bất kỳ người nào khác cũng không nhìn thấy, ngươi bởi vì có Luân Hồi chi nhãn, có thể khám phá bản nguyên, hơn nữa công pháp ngươi tu luyện cũng nằm ngoài tam giới ngũ hành, cho nên có thể nhìn thấy, về phần ta, trước khi bọn hắn định ra thiên kiếp này còn sống, nơi nào

cũng không tính kể ta!” Hạng Tĩnh Vũ mở miệng giải thích cho Diệp Tĩnh Vũ.

“A, thì ra là bộ dạng này!” Diệp Tĩnh Vũ cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

“Bây giờ ngươi vẫn chưa định ra tay sao? Nếu còn không có ý định ra tay, có lẽ sẽ không còn cơ hội ra tay!” Thấy Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn suy nghĩ vấn đề này, Hạng Khuyết khẽ cười nói.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, thân thể Viêm Sâm Húc lại lần nữa bị đánh bay, cả người nằm rạp trên mặt đất, không ngừng phun máu tươi. Từng luồng điện xanh nước biển không ngừng chạy thục mạng trên người hắn, rất nhiều nơi trên cơ thể hắn đã bị đông cứng, vết tích dài hẹp.

Mà khối băng sơn cực lớn trên bầu trời kia cũng bị đánh nát, bất quá lại biến thành vô số tia chớp màu thủy lam đánh xuống, lít nha lít nhít, quả thực giống như nước Bát, nhỏ nhất cũng cỡ vạc nước, lớn nhất lại hơn mười trượng, toàn bộ bầu trời đều là tia chớp.

Mỹ Đỗ La đã khôi phục lại hình dáng bình thường, trên người nàng nổi lên từng luồng hào quang màu bạc, ngăn cản lôi kiếp tập kích, chỉ thấy ánh sáng bạc trên người nàng càng lúc càng yếu.

Trên người Hắc Minh Bá cũng dấy lên ngọn lửa màu tím, ngọn lửa hùng hực kia ở trong lôi điện màu thủy lam bất mắt như thế, tuy phạm vi không lớn, thế nhưng lại không có chút dấu hiệu bị đánh nát, nhìn qua tổn thương hắn cũng không nghiêm trọng lắm.

Bất quá vừa nghĩ đến kia không biết lúc nào mới đến điểm cuối tia chớp, Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, sớm muộn gì hắn cũng sẽ cảm thấy khó khăn, bất quá khi đó đoán chừng đám người mình sớm đã bị hàn băng thiểm điện này đánh chết.

Nhiều tia chớp như vậy, cho dù bản thân có toàn lực hấp thu, căn bản cũng không thể hấp thu được, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết cục bạo thể bỏ mình.

Không bao giờ nghĩ nhiều, lực lượng tinh quang trong cơ thể bắt đầu khởi động, trên đầu đội Đông Hoàng Chung, thân thể

của hắn trực tiếp phóng lên trời, chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa vọt lên, hai đại Ma Vương Hắc Minh Bá Hạo Đồ Toa đều sửng sốt, rốt cuộc tên này muốn làm gì?

Hắn xông lên như vậy không phải muốn chết sao? Nhưng hiện tại hai người đều không có tâm tư đi cố kỵ Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể cực lực bảo trì tình huống hôm nay.

Đông Hoàng Chung chặn đại bộ phận tia chớp, phần cực ít cũng bị huyết Thủy Nguyên của Diệp Tĩnh Vũ hấp thu, gần như không bị ngăn cản gì, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới phía trên kiếp vân, nhìn qua con mắt to lớn kia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm thấy mình nhỏ bé như vậy, nhỏ bé tựa như con sâu cái kiến trên mặt đất.

Chẳng lẽ đây là thiên uy sao?

Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó Hống, chẳng lẽ dưới thiên uy, mình thật có thể làm một con giun con dế sao?

Không, bản thân không phải là giun dế, mình là một người sống sờ sờ, một người đàn ông bên cạnh muốn bảo vệ, thiên đạo bất công, vậy thì tự mình đập nát trời à?

Một cỗ khoái cảm chưa bao giờ có từ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ phóng thích ra, giờ khắc này hắn tựa như người bị nhốt trong gian đen nhiều năm thấy ánh mặt trời, loại cảm giác này căn bản không cách nào hình dung.

Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, năng lượng xung quanh, bất kể tia chớp hay là gió lốc, hoặc là hàn băng, thậm chí là ma khí dày đặc trên bầu trời kia, đều không ngừng tiến vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ cọ rửa kinh mạch của hắn, thân thể của hắn không ngừng cường hóa, sự minh ngộ trong lòng khiến hắn tựa hồ thấy được một thế giới khác.

“Phá cho ta, Chiến Hồn Thần Quyền...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, hắn cứ thế đâm một quyền về phía con mắt kia, một quyền này chính là quyền mạnh nhất của hắn đến nay. Lực lượng trong cơ thể hắn, năng lượng xung quanh đều theo quyền này mà đánh ra ngoài, đây tuyệt đối là một kích của cường giả cấp Tôn, không phải tiếp cận, cũng không phải tiếp cận vô hạn, mà là một quyền thật sự của cường giả cấp Tôn.

Hư không bắt đầu trận trận võ vụn, từng đạo năng lượng màu đen không ngừng từ trong hư không chạy ra, cuối cùng cũng bị hấp thu toàn bộ đánh về phía con mắt kia.

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ, tựa như cái gì vỡ tan, một con mắt kia lại trực tiếp bị một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy.

Trong nháy mắt, mọi người liền thấy một luồng ánh sáng màu vàng chiếu xuống. Đúng vậy, trên bầu trời Ma giới chưa từng xuất hiện ánh sáng, nhưng mọi người lại cảm nhận được rất rõ ràng một luồng ánh sáng màu vàng từ trong mây đen bay lên, tản ra hào quang màu vàng.

Tia sáng kia vô cùng chói mắt, vô cùng chói mắt, cho dù là Hắc Minh Bá cũng không cách nào mở mắt ra nhìn rõ ánh sáng màu vàng này.

Chỉ có Luân Hồi Chi Nhãn của Diệp Tĩnh Vũ lóe ra đạo đạo ngân mang, dựa vào Luân Hồi Chi Nhãn, hắn thấy rõ ánh sáng màu vàng này, đó là một hạt châu màu vàng, lớn cỡ nắm tay, lại ẩn chứa hạt châu màu vàng cực lớn.

Mà Hạng Thương bên dưới cũng ghen ngạo kêu lên...

“Hạo Thiên châu!”

Hạo Thiên Châu, ba chữ này đối với Đỗ Toa, Viêm Sâm Húc, hai người có lẽ còn rất xa lạ, nhưng sắc mặt Hắc Minh Bá đã kịch biến...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, tuy rằng không rõ đây rốt cuộc là pháp bảo đẳng cấp gì, bất quá hắn lại biết ở Thái Cổ Tiên giới có một vị lãnh tụ Tiên giới, gọi là Hạo Thiên Đại Đế, mà hắn, tựa hồ có ba kiện pháp bảo tùy thân, Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Kính, còn có, Hạo Thiên Châu...

Chương bảy mươi bốn bay về phương xa.

Vừa nghĩ tới hạt châu này rất có thể là pháp bảo tùy thân của Hạo Thiên Đại Đế trong truyền thuyết, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy như trúng năm trăm vạn.

Tuy trong cơ thể hắn có chí bảo Tiên Thiên như Đông Hoàng Chung, Phiên Thiên ấn, nhưng Đông Hoàng Chung còn đỡ một chút, ít nhất còn có thể lấy ra nên người, Phiên Thiên ấn kia chỉ chữa trị bề ngoài, dùng để đối phó Ma quân cũng được, căn bản không có khả năng đối phó Ma Vương.

Chẳng khác gì nói hắn không có hai kiện chí bảo nhưng lại không cách nào sử dụng, thế nhưng Hạo Thiên Châu này lại khác, những năm gần đây vẫn luôn là mắt trận của Thiên kiếp đại trận này, không ngừng hấp thu các loại linh khí giữa thiên địa, không chỉ không hư hao nửa điểm, còn hấp thu không biết năng lượng, quả thực có thể trực tiếp sử dụng.

Không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thân thủ chộp tới Hạo Thiên Châu.

Trọng bảo như vậy, vẫn là rơi vào trong tay mình tương đối vững vàng, thế nhưng tay Diệp Tĩnh Vũ vừa mới vươn ra một nửa, Hạo Thiên Châu kia bỗng nhiên bắn ra một ngọn lửa màu vàng, rơi vào trên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, lập tức liền nghe được “Xoẹt...” một tiếng, cánh tay Diệp Tĩnh Vũ tựa như khối băng gặp phải hỏa diễm, trực tiếp bị thiêu đốt, ngọn lửa màu vàng kia càng theo cánh tay của hắn hướng thân thể hắn bay tới.

Một cổ đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng đối mặt với ngọn lửa màu vàng đang bay nhanh đến, hắn lại không có chút biện pháp nào. Lúc này, Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu hắn tựa hồ cảm nhận được sinh mệnh của hắn bị uy hiếp, lập tức phát ra một tiếng vang nhỏ vù vù., Một đạo thanh quang bắn ra, trực tiếp rơi vào trên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, tựa như một đạo hộ vệ màu xanh gắt gao

bảo vệ cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, mà ngọn lửa màu vàng kia lại điên cuồng thiêu đốt, tựa hồ không đốt sạch sẽ Diệp Tĩnh Vũ.

“A...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng truyền đến tiếng kêu thống khổ thảm thiết, mà tiếng chuông Đông Hoàng Chung cũng càng ngày càng vang dội.

“Vù, ông, Ông...” Toàn bộ bầu trời đều là tiếng chuông, mây đen dày đặc cũng đã tản đi từ lâu, ngoại trừ Viêm Sâm Húc bị đánh tới hôn mê bất tỉnh, Hắc Minh Bá và Đỗ Toa cũng đã khôi phục tinh thần, khi nhìn thấy hạt châu màu vàng kia bắn ra ngọn lửa màu vàng đốt cháy Diệp Tĩnh Vũ, thân thể Hắc Minh Bá đã bay lên trời, giơ tay đánh ra một chưởng ấn về phía hạt châu.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Hắc Minh Bá ở mặt ngoài hạt châu màu vàng bạo phát ra đạo đạo quang mang, mà hạt châu kia tựa hồ cũng ảm đạm một chút, bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng tới chân trời.

Tốc độ của nó cực nhanh, hiện trường duy nhất có thể ngăn cản nó chỉ có Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã bị ngọn lửa màu vàng này thiêu mất tri giác, toàn bộ thân thể cứ như vậy từ trên cao rơi xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, mà hạt châu màu vàng kia lại biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn thấy Hạo Thiên Châu cứ như vậy biến mất không thấy đâu nữa, Hắc Minh Bá, Hạo Bá trong mắt đều là một trận tiếc hận, bất quá ngoại trừ tiếc hận ra, bọn họ cũng không thể làm được gì, loại Tiên Thiên chí bảo này đều là người có duyên đạt được, không cưỡng cầu được.

Lúc này, đám người Lương Tiểu Hữu nhìn thấy kiếp vận tán đi bèn chạy vội tới, kẻ chạy đầu tiên chính là Hắc Minh Thi Hiên. Khi nàng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy nằm trên mặt đất, một tay phải bị đốt cháy chỉ còn lại nửa đoạn xương, cặp mắt to tròn kia lập tức hiện đầy nước mắt.

“Đại ca ca... Người mau tỉnh lại a, đại ca ca, người làm sao vậy? Phụ vương, đại ca ca sẽ không sao chứ?” Tiểu Thi Hiên cứ như vậy nằm nhoài trên ngực Diệp Tĩnh Vũ, thương tâm khóc rống lên.

Nàng đi theo Diệp Tĩnh Vũ lâu như vậy, đã sớm biết thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn đến trình độ nào, dù bị thương nặng thế nào, cũng sẽ rất nhanh phục hồi như cũ, nhưng hiện tại nửa cánh tay kia của hắn, nào có nửa điểm dấu hiệu phục hồi như cũ, nếu không phải một đạo quang mang màu xanh bao trùm ở nơi đó, đoán chừng thương thế còn muốn tiếp tục lan tràn ra.

Nhìn thấy con gái mình khóc đến thương tâm như vậy, Hắc Minh Bá rõ ràng sững sờ, hắn chưa từng thấy nha đầu này khóc hay sao? Lễ nào tình cảm của nàng với hắn đã thâm hậu đến trình độ như vậy?

“Tiểu nha đầu, ngươi không cần thương tâm, hắn chẳng qua chỉ bị bỏng một chút, chỉ cần khu trừ lực lượng còn sót lại này, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ!” Hắc Minh Bá đang muốn trả lời, Hạng Giao bên cạnh đã mở miệng nói ra.

Nghe vậy, Hắc Minh Thi Hiên ngẩng đầu nhìn phụ vương của mình, mãi đến khi Hắc Minh Bá nhẹ nhàng gật đầu, nàng mới ngừng khóc, nhưng đôi mắt to tròn vẫn nhìn thẳng về phía phụ vương của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt này của nữ nhi mình, Hắc Minh Bá sao còn không biết nàng muốn mình làm gì? Trên mặt lộ ra một nụ cười đắng chát: “Trước tiên trở về Cô Thiên Phong đi, ta sẽ giúp hắn khu trừ cỗ lực lượng này!”

“Tại sao không khu trừ lực lượng rồi quay về Cô Thiên Phong trước?” Hắc Minh Thi Hiên lầm bầm.

“Bởi vì có người muốn đối phó chúng ta, nếu như trở về muộn, có thể tỷ tỷ của ngươi sẽ gặp bất hạnh!” Hắc Minh Bá từ tốn nói, ánh mắt lại nhìn về phía Lôi Trạch Hoàn.

Nghe liên lụy tới tỷ tỷ của mình, mặc dù Hắc Minh Thi Hiên không rõ, nhưng vẫn gật đầu nhẹ, nàng biết, phụ vương của mình sẽ không lừa gạt mình.

Ngay khi đoàn người Hắc Minh Bá chuẩn bị rời khỏi đại thảo nguyên Bàn Nhu trở lại Lôi Trạch Quyền, thì ở một địa phương bí mật ở nhân gian, cũng chính là hạp cốc mà đám người Diệp Tĩnh Vũ lúc trước đi xuyên qua huyết vụ ở Ma giới, Thiên Long đang khóa lại.

Bởi vì linh hồn Lạc Linh Nhi đã dẫn tới lực lượng của ác ma vực sâu, dư âm trực tiếp chấn vỡ thông đạo kia, cho nên Hiên Viên Nhược Tinh rất an tâm đóng quân ở đây.

Dựa vào hấp thu lực lượng âm u của Phương Cổ, dựa vào thân thể được Thiên Long ngưng tụ, hắn tiếp nhận toàn bộ thể lực của Phương Cổ u, phàm là kẻ nào dám phản kháng đều bị hắn đánh chết.

Bây giờ, hắn đã trở thành chủ nhân chân chính của nơi này, qua nhiều ngày như vậy, hắn rốt cục hấp thu toàn bộ lực lượng và ký ức của Phương Cổ u, nhục thể cũng triệt để ngưng luyện, mặc dù vẫn dừng lại ở mức chín kiếp Chân Tiên, thế nhưng là cách cảnh giới Thần Tiên kia cũng chỉ một bước ngắn.

Chỉ cần vượt qua một lần lôi kiếp cuối cùng, hắn liền có thể thăng cấp thành thần tiên, mà hiện giờ, hắn đang nghiên cứu tòa bảo tháp mà Phương Cổ lưu lại kia.

Hắn cảm thấy, nếu mình có thể khống chế tòa bảo tháp này, độ thiên kiếp một lần quả thực quá dễ dàng.

Cả người cứ như vậy khoanh chân ngồi trên một ngọn núi, tòa bảo tháp màu trắng cứ như vậy lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, từng đạo ánh sáng màu trắng vung xuống, trở thành thứ ánh sáng duy nhất trong đêm tối này...

Phía dưới ngọn núi này còn có hơn hai mươi Hồn Tiên, Chân Tiên đang bảo vệ, nhưng không ai dám tiến lên quấy rầy hắn.

Đúng lúc này, bầu trời phương xa bỗng nhiên sáng lên một đạo kim quang chói mắt, kim quang kia càng ngày càng sáng, tựa như một vầng mặt trời chậm chậm mọc lên, mà bảo tháp màu trắng một mực lơ lửng trên đỉnh đầu Hiên Viên Nhược Bàn như sao, lại tựa hồ cảm ứng được cái gì, bắt đầu cấp tốc xoay tròn, hai mắt Hiên Viên Nhược Tinh vốn nhắm chặt cũng trong nháy mắt mở ra...

Cảnh giới Thần Tiên số bảy ngàn

Chương Thần Tiên.

Vừa mở hai mắt ra, liền thấy hạt châu màu vàng kia bắn thẳng về phía mình, còn chưa phục hồi lại tinh thần, hạt châu màu vàng kia đã trực tiếp bắn vào thể nội Hiên Viên Nhượng Tinh.

Một đạo hỏa diễm màu vàng rờn rọc trực tiếp bốc lên, trên mặt Hiên Viên Nhượng Tinh lập tức lộ ra thần sắc thống khổ, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết to lớn, hỏa diễm này ngay cả Hỗn Độn Thể Diệt Tinh Vũ cũng không thể kháng cự, chớ đừng nói chi là thân thể Hiên Viên Nhượng Tinh. Bất quá khi mắt thấy thân thể gã sắp sụp đổ, bảo tháp màu trắng kia lại bắn ra từng đạo quang mang màu trắng, để cho thân thể của gã không ngừng chữa trị.

Mỗi một lần chữa trị, nhục thể của hắn so với trước kia càng thêm tinh luyện, càng thêm cường đại, bất quá sau mỗi lần chữa trị lại bị ngọn lửa màu vàng kia thiêu đốt, lặp đi lặp lại không ngừng., Tiếng kêu thảm thiết của hắn vẫn chưa dừng lại. Vốn thân kinh của hắn đã sớm chết lặng, nhưng mỗi lần cơ thể hắn chữa trị, đau đớn cũng càng đau đớn, cứ mỗi thời mỗi khắc hắn đều chịu thống khổ do Xích Viêm màu vàng thiêu đốt.

Những Hồn Tiên, Chân Tiên phía dưới chỉ ngơ ngác nhìn tất cả, đối mặt với ngọn lửa màu vàng nóng rực, không có bất kỳ ai dám tới gần.

Bất quá chỉ cần Hiên Viên Nhượng Tinh không chết, những người khác cũng không dám tự tiện rời khỏi nơi này, chỉ lẳng lặng nhìn Hiên Viên Nhượng Tinh, cũng không biết trong lòng từng người có chủ ý gì.

Tình huống như vậy kéo dài trọn vẹn bảy ngày bảy đêm, cổ họng Hiên Viên Nhượng Tinh cũng không biết đã câm đi bao

nhiều lần, ngọn lửa màu vàng kia mới chậm rãi biến mất, bị ngọn lửa màu vàng này thiêu đốt bảy ngày bảy đêm, tạp chất trong cơ thể gã đã sớm trừ đi, bất kể là độ cứng cõi, hay là độ cường hãn, hoặc là tốc độ nhanh nhẹn của bản thân so với trước đây đâu chỉ tăng gấp trăm lần?

Nếu như nói nhục thể trước kia của hắn là một khối ngoan thạch, như vậy hiện tại nhục thể của hắn chính là một khối cực phẩm mỹ ngọc, chênh lệch cũng không phải nửa điểm.

Về phần thần hồn Hiên Viên Nhược Tinh, trải qua bảy ngày bảy đêm thống khổ dày vò, cũng bị tôi luyện đến một cảnh giới cực kỳ cường hãn. Hiện tại đối với hắn mà nói, muốn độ kiếp quả thực là chuyện dễ dàng.

Bất quá không biết có phải do pháp trận thiên kiếp kia đã bị Diệp Tĩnh Vũ phá hủy hay không, trên bầu trời cũng không có đạo đạo kiếp vân, ngược lại Hạo Thiên Châu phun ra đạo đạo lôi điện, một lần nữa gột rửa thân thể và thần hồn Hiên Viên Nhược Tinh.

Đó là lôi kiếp thiên kiếp, trải qua một vòng lôi kiếp này tẩy rửa, Hiên Viên Nhược Tinh chân chính bước vào cảnh giới Thần Tiên, hơn nữa không giống với những Chân Tiên khác, thân thể của gã cũng là cao thủ cấp Tôn tại đỉnh phong, nói cách khác, nhục thể cùng thần hồn của gã đều đã đạt đến nhân gian đỉnh phong nhất.

Một cỗ tâm pháp huyền diệu từ trong đầu Hiên Viên Nhược Tinh của Hạo Thiên Châu tràn vào, khi tiếp nhận bộ tâm pháp này, sắc mặt Hiên Viên Nhược Tinh mừng như điên.

Một bộ tâm pháp này, so với tất cả tâm pháp hắn tu luyện, đâu chỉ cao minh gấp trăm lần, nếu như nói trước kia hắn tu luyện tâm pháp mạnh nhất là một khối sắt vụn, như vậy hiện tại hắn biết bộ tâm pháp này chính là một khối kim cương, một khối kim cương không có bất kỳ tí vết.

Bởi vì đây chính là công pháp tu luyện của Hạo Thiên Đại Đế năm xưa.

Thời Thái Cổ, Thiên Đế đứng đầu Thiên Đình đương nhiên là Yêu Hoàng Đế tuần kiệt, sau đó Yêu tộc bị Vu tộc đánh bại,

đuổi khỏi Thiên Đình. Yêu tộc sa sút, Vu tộc hưng thịnh, nhưng lại gặp phải ác ma Thâm Uyên tập kích., Vu tộc tổn thất nặng nề, tiên nhân Đạo gia bắt đầu dẫn dắt thế nhân, mà Hạo Thiên Đại Đế chính là hậu duệ của Thiên Vu, lại tu luyện tiên pháp Đạo gia, cùng thân thể cường hãn cùng với tiên pháp nhất thống tam giới uy lực tuyệt luân, trở thành chủ nhân đời thứ hai của Thiên Đình, mãi cho đến trận chiến Phong Thần mới đột nhiên mai danh ẩn tích.

Chuyện Hạo Thiên Đại Đế biến mất vẫn luôn là một bí ẩn, có người nói là đi tới một giới diện khác, có người nói hắn bị Tam Thanh Thánh Nhân đuổi xuống đài, cũng có người nói hắn chính là Ngọc Hoàng Đại Đế, chẳng qua chỉ thay đổi một thân phận mà thôi, bất kể nói thế nào, hắn tuyệt đối là người duy nhất trong Tam Giới tu luyện tiên pháp, hơn nữa còn tu luyện tiên pháp tới cảnh giới cực cao.

Vu coi trọng chính là thân thể của mình, lực lượng của chính mình, mà Tiên chú trọng là nguyên thần của mình, dựa vào nguyên thần cường đại khống chế các loại lực lượng trong thiên địa, lúc một người thông hiểu hai loại tâm pháp này, đó quả thực là tồn tại vô địch.

Tâm pháp của Hạo Thiên Đại Đế chính là một bộ công pháp tuyệt diệu hồn thể song tu, thử hỏi, Hiên Viên Nhượng Tinh biết rõ bộ tâm pháp này không thích như thế nào, làm sao không vui cho được.

Trải qua sự gột rửa của Hạo Thiên Châu, cùng với sự cường hãn của huyết nhục Thiên Long, hiện tại hắn đã miễn cưỡng có thể tu luyện được bộ tâm pháp này.

Hơn nữa hắn cũng biết, tòa bảo tháp màu trắng này chính là Hạo Thiên tháp uy chấn tam giới, Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào Đông Hoàng Chung trấn áp tam giới, mà Hạo Thiên Đại Đế thì dựa vào Hạo Thiên tháp thống soái tam giới, đây tuyệt đối là hai pháp bảo siêu cấp có cùng cảnh giới.

Vừa nghĩ tới mình lại nhận được truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế, Hiên Viên Nhượng Tinh mừng như điên.

Một cái cắn vào đầu lưỡi của mình, một ngụm phun lên trên Hạo Thiên Châu và Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Châu trực tiếp bay lên trên đỉnh của Hạo Thiên Tháp, cuối cùng toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể Hiên Viên Nhược Tinh., Một cỗ uy áp cường đại từ trong cơ thể Hiên Viên Nhược Tinh lan ra, ở phía dưới hơn hai mươi Hồn Tiên và Chân Tiên cảm nhận được khí tức như vậy, thân thể không tự chủ được quỳ xuống lạy, đó là một loại quỳ lạy hoàn toàn phát ra từ nội tâm, thật giống Hiên Viên Nhược Tinh chính là đế vương trời sinh.

Nhìn thấy tất cả Hồn Tiên, Chân Tiên, Hiên Viên Nhược Tinh thỏa mãn quỳ xuống gật đầu, bây giờ, bọn họ mới thật sự phục tùng mình? Không để cho những người này lập tức đứng dậy., Hắn vẫy tay một cái, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay mình, nhìn đường vân kỳ quái trên thanh cổ kiếm này, Hiên Viên Nhược Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, hắn chỉ là đã nhận được tâm pháp truyền thừa tâm pháp của Hạo Thiên Đại Đế mà thôi., Nhưng không có kế thừa ký ức của Hạo Thiên Đại Đế, kiến thức vẫn là kiến thức của hắn, căn bản không biết thanh kiếm này đến cùng là kiếm gì, bất quá theo tu vi tinh tiến, hắn đã có thể cảm nhận được trong thanh cổ kiếm này ẩn chứa khí tức hung lệ, biết rõ đây tuyệt đối không phải một thanh trường kiếm bình thường, thậm chí phẩm cấp không kém Hạo Thiên tháp Hạo Thiên châu.

Có Hạo Thiên tháp hộ thể, có Hạo Thiên Châu cung cấp năng lượng cuộn cuộn không ngừng, có thanh hung kiếm này trong tay, thế gian này, mình còn sợ ai? Nghĩ tới đây, Hiên Viên Nhược Tinh liền cười ha hả, cười đến đắc ý như thế, càn rỡ như thế, không kiêng nể gì cả.

Nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh không kiêng nể gì cười to như vậy, hơn hai mươi người phía dưới không ai dám kêu lên một tiếng, từng người quỳ rạp trên mặt đất, cử động cũng không dám nhúc nhích.

Chương bảy mươi lăm bắt đầu náo động.

Thấy Hồn Tiên cao cao tại thượng kính nề mình như vậy, vẻ tươi cười trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh càng không kiêng nể gì: “Bộ Nguyệt, ngươi nói xem, bây giờ lấy thực lực của ta thống nhất thiên hạ, có làm được không?”

Theo thanh âm rơi xuống, một nam tử mặc cẩm bào màu trắng, tướng mạo giống Hoàng Phủ Bộ Nguyệt như đúc, bất quá thần sắc lại có chút khô khan từ trong hư không đi ra...

Người này, chính là thần hồn hầu như bị nghiền nát, lại bị Thiên Long cứu đi một sợi tàn hồn, cuối cùng lại rơi vào trong tay Hiên Viên Nhược Tinh, bị hắn dùng thần thông lớn lao tái tạo thân thể Hoàng Phủ Bộ Nguyệt.

Nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, trong miệng Hoàng Phủ Nguyệt chỉ nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: “Rất dễ dàng!”

“Dễ dàng? Ha ha ha ha ha, đúng vậy, bây giờ ta là Thần Tiên cảnh, lại có pháp bảo bậc này trong người, thống nhất một thiên hạ còn không phải dễ dàng sao? Đi, chúng ta bây giờ trở về Thiên Nguyên thành, ta muốn nhìn xem lão già Hiên Viên Tiêu chiến kia ủng hộ cháu của ta, hay là ủng hộ ta, ha ha ha ha...” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha, một tay cuốn lên hơn hai mươi hồn tiên, tính cả Hoàng Phủ Nguyệt, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay lúc thần công Hiên Viên Nhược Tinh đại thành, lúc tới nhân gian, Ma giới đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì Ma Vương Huyết tộc đã chết nỏ chiến, cục diện vốn cân bằng lập tức bị đánh vỡ, bộ tộc Tử Viêm vốn đang ở cùng Ngân Xà tộc bỗng nhiên liên hợp với Huyết tộc phát động tấn công Ma tộc Lang tộc., Không sợ chết tấn công Tử Viêm tộc và Ngân Xà tộc, Ngân Xà tộc và Tử Viêm tộc chết ngay tại chỗ, trong đó còn có một tên là Ma quân cửu phẩm, nhưng

Huyết tộc tổn thất thảm trọng, mất đi Ma Vương tọa trấn Huyết tộc., Trước tiên trở thành mục tiêu của mấy đại chủng tộc khác, ngoại trừ mất đi vài người Cửu phẩm Ma quân, Lam Ma nhất tộc, Ác Yểm nhất tộc cùng nhau phát động tấn công Huyết tộc, bọn họ đã cắn nuốt đại bộ phận lãnh địa của Huyết tộc., Đại lượng tộc nhân bắt được Huyết tộc, nhưng những Huyết tộc này lại không ghét hai đại chủng tộc này, vẫn hung hãn không sợ chết phát động tấn công cường đại Tử Viêm tộc và Ngân Xà, đặc biệt là bọn chúng nhắm vào Tử Viêm tộc, hầu như là không tiếc sức lực.

Lúc này, trong địa phương mà Tử Viêm Ma tộc sinh sống, hàng ngàn hàng vạn con dơi Huyết tộc vỗ cánh vọt tới bọn họ, bọn họ mạnh nhất đã đạt đến cảnh giới Ma quân cửu phẩm, yếu nhất lại không quá thực lực võ sư, đối mặt với Tử Viêm Ma tộc cường đại đến cực điểm, những Huyết tộc này đã sớm từ bỏ tính mạng của mình.

Bọn họ vốn không muốn chạm trán với Tử Viêm Ma tộc, bọn họ vừa xông tới trước mặt Tử Viêm Ma tộc liền trực tiếp tự bạo, một gã Huyết tộc cảnh giới Ma tướng tự bạo, đủ để xóa sổ hoàn toàn một gã Ma quân Nhất phẩm, chớ đừng nói chi là hàng ngàn hàng vạn Huyết tộc đồng thời lựa chọn tự bạo, uy lực kinh khủng như vậy quả thực so với hơn ngàn khẩu bom hạt nhân còn muốn lợi hại hơn.

Cũng may là địa chất Ma giới tương đối kiên cố, đặc biệt là bên trong vòng Lôi Trạch, kết cấu của vỏ trái đất vô cùng chắc chắn, hơn nữa địa vực rất lớn, cho nên mới không bị những Huyết tộc này tự bạo làm cho mặt đất sụp đổ.

Nhưng dù như vậy, lãnh địa của Tử Viêm Ma tộc vẫn có một phần ba bị những Huyết tộc này tự bạo phá hủy sạch sẽ, tộc nhân Tử Viêm tộc sinh hoạt ở đó cũng bị đánh chết sạch sẽ.

Khi Hắc Minh Bá mang theo đám người Diệp Tĩnh Vũ trở lại Cô Thiên Phong, liền thấy hơn một vạn tên Huyết tộc vỗ cánh, nhanh chóng đánh về phía Hắc Minh Anh Dung đang suất lĩnh Tử Viêm Ma tộc.

Nhìn thấy mặt đất đã hoàn toàn lún vào, cảm nhận được vô số tàn niệm tộc nhân trong hư không, Hắc Minh Bá giận tím mặt,

tay áo vung lên, ngọn lửa màu tím đầy trời bay thẳng lên, trực tiếp bao phủ hơn một vạn tên Huyết tộc kia, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, những Huyết tộc này đã bị đốt thành tro tàn.

Nhìn thấy phụ vương trở về, Hắc Minh Anh thuần khiết trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, càng có loại buông bỏ gánh nặng nhẹ nhõm.

Mà thấy tất cả những chuyện này Đỗ Toa không còn ý định tiếp tục theo Hắc Minh Bá tiến về Cô Thiên Phong, Tử Viêm tộc đã biến thành bộ dáng này, vậy Ngân Xà tộc của mình thì sao?

Triều Hắc Minh Bá cáo lên Hắc Minh Bá một tiếng, Đỗ Toa hóa thành một đạo tàn ảnh chạy về phía bộ tộc của mình, trong lòng đang lo lắng cho tộc nhân của mình đã đạt tới mức kinh người. Bất quá khi Đỗ Mạn sắp đi, lại liếc mắt nhìn Cửu Phượng vẫn một mực thủ hộ bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt rất là thân thiết, trong ánh mắt thân thiết cũng có một loại thương cảm không hiểu được, chỉ thấy Cửu Phượng không giải thích được.

Bất quá tâm tư Cửu Phượng đều rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, đi đâu chú ý những thứ này?

Một đoàn người Hắc Minh Bá tự mình dẫn xuống Tử Viêm ma cung. Có Hắc Minh Bá ở đây, ngọn lửa của ngọn núi Cô Thiên này căn bản sẽ không làm mọi người bị thương, bất quá nhìn thấy phụ thân của mình mang về nhiều Cửu phẩm Ma quân như vậy, trong lòng Hắc Minh Anh Dung tràn ngập nghi hoặc. Khi gã từ trong miệng muội muội biết được những người này đều là thuộc hạ của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt càng lộ ra thần sắc kinh hãi.

Lúc nào thì, tên gia hỏa bị mình bóp chết đã cường đại đến mức như vậy? Lần trước chỉ lợi hại hơn mình một chút mà thôi, bây giờ lại bỏ rơi mình nhiều như vậy sao?

Một đôi mắt màu tím vẫn luôn đặt trên người Diệp Tĩnh Vũ, đâu thềm để ý tới Viêm Sâm Húc đang hôn mê, cho dù giờ phút này hắn cũng là cao thủ cảnh giới Ma Vương.

Từ trong miệng Hắc Minh Anh Dung đã biết tình huống hiện tại của Tử Viêm tộc, mặc dù Hắc Minh Bá phần nộ, nhưng cũng hơi yên lòng. Tuy nói tộc nhân tổn thất một phần, bất quá đều là tộc nhân khu vực ngoại vi, thực lực đều không quá mạnh, tổn thất như vậy hẳn vẫn có thể tiếp nhận được.

Việc cần làm bây giờ là ứng phó với sự tấn công của mấy đại Vương tộc khác, nhưng trong lòng hắn lại không có quá nhiều lo lắng. Người sói bộ tộc tổn thất mấy tên Ma quân cứu phẩm, cho dù Chiến Cẩm Tư đã chết cũng sẽ không có động tác gì quá lớn, về phần Lam Ma tộc, bên trong vẫn không đoàn kết lắm, chỉ có bộ tộc ác yểm mới có thể liều lĩnh phát động tấn công Tử Viêm tộc.

Bất quá không nói thực lực của mình, nói tới người bên cạnh mình, Viêm Sâm Húc không cần phải nói, đó là cao thủ Ma Vương chân chính, về phần Diệp Tĩnh Vũ., Lại càng là nhân vật có thể một quyền đánh tan kiếp vãn, mặc kệ hắn làm thế nào, bằng vào phần thực lực này cũng tuyệt đối có thể đối phó được cao thủ Ma Vương, nếu như Ác Yểm tộc không đến cũng không sao. Nếu bọn hắn thật sự đến, Hắc Minh Bá không ngại nhân cơ hội này diệt sát triệt để.

Chẳng qua vì vậy mà thời gian bản thân đi tới cái giới diện kia phải dừng lại thật lâu à? Vốn nghĩ tới việc Viêm Sâm Húc tấn công Ma Vương, mình có thể bình yên rời đi, nhưng hiện tại xem ra...

Ai, thở dài trùng trùng điệp điệp một tiếng, ánh mắt Hắc Minh Bá lại lần nữa rơi vào Diệp Tĩnh Vũ, bây giờ trước tiên vẫn là giúp hắn khu trừ lực lượng còn sót lại này đi, bất kể nói thế nào, có thể bình yên vượt qua kiếp nạn lần này, luôn là công lao của hắn, Hắc Minh Bá đối với Diệp Tĩnh Vũ, đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Một tay hắn nắm lấy Diệp Tĩnh Vũ, sau khi phân phó Hắc Minh Anh thuận phận cho mọi người, thân thể Hắc Minh Bá cứ thế biến mất không thấy đâu...

Mà vào lúc này, sự náo động của ma giới mới chính thức bắt đầu...

Chương bảy một tính toán Ma Vương.

Ma giới, lãnh địa của Lang tộc, dưới Lang Thần sơn, Thần sắc Áo Cổ Ất Đình mệt mỏi ngồi trên bảo tọa của mình, Thanh Nhã lâm rất là ôn nhu đứng ở phía sau hắn, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho hắn, trong đôi mắt màu bạc không ngừng lóe ra quang mang khác thường., Mấy ngày nay, nàng lấy công pháp Kim Ngao Quân truyền thụ cho hắn, tối thiểu đã hấp thu lực lượng ba tầng áo nghĩa Cổ Ất, thế nhưng Úc Cổ Ất Đình căn bản không có chút dấu hiệu phát hiện nào, thực lực bản thân nàng cũng tăng nhanh như gió, có lẽ không bao lâu nữa, mình sẽ có thể vượt lên trên hắn?

Nhìn phía dưới là bụi phấn đang đứng, khóe miệng Thanh Nhã Lâm lộ ra nụ cười khinh thường, người không phải là một tiện nhân sao? Đến lúc đó sẽ tự có hậu thuẫn.

Giờ phút này, phía dưới áo khoác Cổ Điều Đình, ngoại trừ năm tên Ma quân còn lại bên cạnh hắn, còn đứng bảy tên nam tử, bảy tên sắc mặt tái nhợt, mặc áo đuôi yển.

Những người này đương nhiên là bảy tên cửu phẩm Ma quân còn lại của Huyết tộc. Sau khi tiến hành công kích tự sát với Tử Viêm tộc, đã có bốn tên cửu phẩm của Huyết tộc vẫn lạc. Bọn họ bây giờ đã là bảy người mạnh nhất Huyết tộc.

Nhìn thấy bảy vị Ma quân trước mặt, trong mắt của Áo Cổ Khổng Đình đồng dạng lóe lên nụ cười không dễ phát hiện, đây thật đúng là phong thủy luân chuyển a, nhớ năm đó Huyết tộc vẫn luôn ức hiếp người Lang tộc, bây giờ thì hay rồi, mấy tên này vậy mà chủ động tới quy hàng., Còn dâng tinh thần của mình cho mình không chế, ha ha, bảy tên cửu phẩm Ma quân, còn có một tên gia hỏa thậm chí không khác Long Tử Mộc là bao, đây là lực lượng cường đại cỡ nào a, hiện tại, thực lực của mình đã xa xa vượt qua mấy đại Vương tộc khác rồi nhỉ?

Hắc Minh Bá, bất kể thế nào, nữ nhi của người giết nhiều người như vậy, hiện tại cũng đã đến lúc báo thù rồi. Chẳng qua là mình có cần liên hệ với những người khác không?

Âu Cổ Ất Đình trời sinh tính cách cuồng vọng, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Trải qua mấy ngày nay, Huyết tộc không ngừng chịu công kích của mấy đại Vương tộc khác, tổn thất nặng nề, chỉ có nguyên nhân nhân nhân nhân nhân thủ không đủ mới không tấn công, cũng bởi vì như vậy, bảy người bọn họ mới đến quy hàng, để cho mình có đủ thực lực cùng mấy đại Vương tộc khác đối kháng.

Có điều phải dựa vào bọn họ quyết đấu với Tử Viêm tộc, cuối cùng nhất định sẽ lưỡng bại câu thương. Xem ra mình còn phải bàn bạc kỹ hơn, tốt nhất vẫn nên kéo Lam Ma nhất tộc và tộc Ác Yểm, nếu như Tam Đại Vương tộc đồng thời ra tay, cho dù Hắc Minh Bá lão gia kia che giấu sâu đến đâu, cũng không làm gì được chứ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Âu Cổ Khổng Đình dừng lại trên người bảy tên nam tử gần nhất của Ma quân Huyết tộc.

“Xa Tư, vừa rồi ngươi cũng đã nói rồi, bên cạnh Hắc Minh Bá kia còn có ít nhất mười tên Ma quân cửu phẩm, hiện tại nhân số chúng ta cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế, cho dù bản vương dốc toàn bộ lực lượng, cuối cùng cũng sẽ lưỡng bại câu thương. Bản vương xem không bằng kéo cả bộ tộc Lam Ma tộc và bộ tộc ác Yểm đi? Tuy rằng bọn họ và các ngươi có chút hiểu lầm đấy?” Giọng nói của Âu Cổ Thác Đình rất nhạt.

“Chúng ta đã tuyên thệ thân phục bệ hạ, bệ hạ quyết định như thế nào, chúng ta phải làm thế nào?” Nam tử được gọi là Đoàn Tư lại nhàn nhạt nói, oán niệm Ma Vương chiến hạm của bọn họ đã truyền tới oán hận đối với Tử Viêm tộc, đương nhiên bọn họ phải dùng hết mọi thủ đoạn để báo thù cho Ma Vương của mình.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn rồi, ta sẽ báo cho Vũ Huyết Thiên và đám người Lộc Mạn Đức yên tâm, chỉ cần ba đại Vương tộc chúng ta đồng loạt ra tay, Tử Viêm tộc tuyệt đối không thể chống cự, cho dù nữ nhân Đồ Toa kia đứng về phía hắn, chẳng lẽ hai người bọn Ma Vương bọn họ

còn có thể đối phó được với tam đại Ma Vương chúng ta sao?”
Áo Cổ Trọc Đình đắc ý nói, hiển nhiên rất có hứng thú với việc thừa dịp này công chiếm lãnh địa Tử Viêm tộc.

Nghe được lời nói của Âu Cổ U Ấn, bảy tên cửu phẩm Ma Quân của Huyết tộc đều không nói một câu, chiến nỗ của bọn họ đã chết, Huyết tộc bọn họ mất đi sự tọa trấn của một vị Ma Vương, hôm nay không thể không cúi đầu, nếu nhân cơ hội này kéo mấy vị Ma Vương khác của Đại Vương tộc cùng xuống nước, vậy tự nhiên là chuyện tốt nhất rồi?

Rất nhanh, dưới sự khuyên bảo của Âu Cổ ma tộc Lam Vũ tộc, Ma Vương Vũ Huyết Thiên, Ác Yểm tộc Ma Vương Loan Đức rất nhanh đã đạt thành nhận thức chung, nhân cơ hội này nhất cử tấn công Tử Viêm tộc, chia đoạt lãnh địa của Tử Viêm Ma tộc.

Hắc Minh Bá là Ma Vương sống lâu nhất trong bọn họ, bọn họ sớm đã không quen nhìn Hắc Minh Bá, chỉ tiếc thực lực Hắc Minh Bá thâm tàng bất lộ, không có người nào dám nói đơn độc đánh nhau là đối thủ của Hắc Minh Bá. Bây giờ vất vả lắm mới có chiến hạm bỏ mình, Huyết tộc càng rời khỏi liên minh của bọn họ, tam đại Vương tộc liên thủ với nhau., Muốn đối phó với một Tử Viêm tộc còn không phải là mười năm chắc, vì vậy hai đại Ma Vương hầu như không suy nghĩ nhiều, liền hứa hẹn. Đặc biệt là Ma Vương Ác Yểm tộc, còn có một đoạn cừ hận cực sâu với Hắc Minh Bá. Bây giờ có cơ hội như vậy, bọn họ trực tiếp suất lĩnh đại quân Ác Yểm tộc từ sào huyệt của mình đánh tới.

Tin tức Tam Đại Vương tộc hành động tự nhiên truyền đến tai Hắc Minh Bá, giờ phút này hắn đã khu trừ lực lượng mà Hạo Thiên Châu lưu lại trong cơ thể hắn, Viêm Sâm Húc cũng đã tỉnh lại, cao thủ Ma Vương bên cạnh hắn đã đạt tới ba người., Đây là chuyện căn bản không biết, cho nên khi nghe được Tam Đại Vương tộc lại muốn tiến công Tử Viêm tộc, trên mặt của hắn chỉ là từng trận cười lạnh, có lẽ nhân cơ hội này một lưới bắt hết bọn họ đúng không?

Nếu như thiếu bọn họ, bản thân càng có thể yên tâm mà đi tới kẻ địch, nghĩ tới đây, Hắc Minh Bá Lập lập tức phái người báo

tin cho Đỗ Toa, hy vọng nàng có thể ra tay tương trợ.

Sau khi biết rõ sức mạnh của Hắc Minh Bá, Đỗ La lập tức đưa ra quyết định, phát động tất cả nhân mã của bộ tộc Ngân Xà trợ giúp Tử Viêm tộc.

Nhưng tám trưởng lão của bộ tộc Ngân Xà không ai đồng ý với quyết định của Đỗ La, bọn họ đều là những đại ma quân lớn tuổi nhất của bộ tộc Ngân Xà, bồi phận của bọn họ thậm chí còn cao hơn cả Đỗ Toa, chỉ có điều thiên phú không bằng cả mỹ Đỗ Toa, vẫn chưa tu luyện tới cảnh giới Ma Vương mà thôi.

Nhưng bọn họ cũng không trực tiếp ngăn cản, mà là lừa Đỗ Toa xinh đẹp tới cấm địa Ngân Xà tộc, đột nhiên phát động Tỏa Long đại trận của bộ tộc Ngân Xà vây lấy Đỗ Toa.

Nhìn thấy tám tên trưởng lão điều khiển đại trận, sắc mặt xinh đẹp của Đỗ Toa khó coi đến cỡ nào.

“Bệ hạ, xin thứ cho chúng ta mạo phạm bệ hạ, chỉ là bây giờ Ma giới đại loạn, Tam đại Vương tộc cùng nhau vây giết Tử Viêm tộc, cho dù chúng ta đứng về phía Tử Viêm tộc, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Tam Vương tộc, cuối cùng chỉ trở thành Táng phẩm của Tử Viêm tộc, chúng ta không thể bỏ mặc lợi ích của tộc nhân ngài được!” Đại trưởng lão Tác Long nhìn Đỗ La Thú bị nhốt trong đại trận, nhàn nhạt nói.

Thấy vẻ mặt cô chấp của tám người, nghe lời của Tác Long, trên khuôn mặt xinh đẹp của Đỗ La lộ ra một nụ cười chua xót, bởi vì sở thích của mình chẳng lẽ bọn họ còn cho rằng mình thích Hắc Minh Bá sao? Thật sự là một đám gia hỏa có tầm nhìn hạn hẹp.

Chương bảy mươi hai chim hoàng tước ở phía sau.

“Chẳng lẽ các người cho rằng chúng ta không ra tay, sau khi tam đại Vương tộc tiêu diệt Tử Viêm tộc sẽ buông tha chúng ta sao?” Đỗ La không giải thích sự cường đại của Hắc Minh Bá, nàng chỉ phân tích được hậu quả của chuyện này.

“Bệ hạ yên tâm, Ma Vương của Lam Vũ tộc, Ma Vương của Ác Yểm tộc, bao gồm cả Ma Vương Lang tộc đều đã hứa hẹn với chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể hiệp trợ bọn họ trong một lần chiến đấu này cùng nhau đối phó với Tử Viêm tộc, ân oán xưa nay sẽ bỏ qua, bọn họ lấy danh nghĩa Ma Thần lập lời thề, cho nên rất tin tưởng!” Đại trưởng lão Tác Long thần nhiên nói.

“Cái gì? Sao các người cũng muốn tham gia tiến công Tử Viêm tộc?” Vừa nghe thấy đám người Tác Long sau lưng mình và ba đại Vương tộc khác đã đạt thành hiệp nghị, Đỗ La lập tức nổi giận.

“Bệ hạ, mặc dù những năm gần đây quan hệ giữa chúng ta và Tử Viêm tộc không tệ, nhưng bây giờ không đợi ta, chúng ta không thể lựa chọn chính xác được. Hơn nữa cả Chiến Thố Tư đều bị Hắc Minh Bá giết cả rồi, Huyết Tộc tập thể đầu phục Lang Tộc, khó đảm bảo chúng ta sẽ không bước lên vết xe đổ của Huyết Tộc, Hắc Minh Bá không thể tin! Bệ hạ, hay là người tỉnh lại đi?” Lời nói của Tác Long vẫn lãnh đạm như vậy.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của tám vị trưởng lão, nhìn bọn họ đã sớm đưa ra quyết định, Đỗ Toa không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng biết mặc kệ mình nói cái gì cũng vô dụng, bọn họ bây giờ đã nhận định chính mình bởi vì sở thích của mình mới muốn trợ giúp Hắc Minh Bá., Nhưng bọn họ làm sao biết được, Chiến Thố là tự mình giết? Thực lực bản thân Hắc Minh Bá đã đạt tới tiêu chuẩn Ma Vương có thể miêu sát bình

thường, cho dù tam đại Ma Vương đồng loạt ra tay, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, càng đừng nói bên cạnh hắn còn có Viêm Sâm Húc, một Ma Vương và một thể lực tuyệt đối không phải là Diệp Tĩnh Vũ có thực lực dưới Ma Vương.

Có hai người bọn họ ở đây, thực lực của Tử Viêm tộc đã đủ để đối kháng với Tam Vương tộc, thậm chí còn vượt qua, nhưng cho dù mình có nói, bọn họ sẽ tin sao?

Mỹ Đỗ La từ từ ngồi xuống, không hề để ý tới tám người. Nếu bọn họ đã lựa chọn thì cứ để bọn họ tự chọn đi? Chỉ hy vọng Hắc Minh Bá Hội sẽ nể mặt mình, lưu lại một đường lui cho Ngân Xà tộc.

“Bệ hạ yên tâm, sau chuyện này, ngài vẫn là bệ hạ của chúng ta, đến lúc đó mặc kệ bệ hạ muốn xử trí chúng ta thế nào, chúng ta đều cam tâm tình nguyện!” Nhìn thấy mỹ Đỗ La không nói thêm gì, đám người Tác Long còn cho rằng bà ta ngầm thừa nhận cách làm của đám người mình, lập tức thi lễ với Đỗ La một cái, từng người đều đi ra ngoài.

Còn trong miệng Đỗ Toa xinh đẹp lại khẽ thở dài một tiếng, các người còn sống trở về được bao nhiêu người?

Mà thôi thôi, các người có thể một lần phản bội ta, đã có lần thứ hai, ta còn bận tâm cho các người làm gì?

Nghĩ tới đây, nàng dứt khoát nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận công điều tức.

Rất nhanh, ở tây bắc Ma giới, trong một hạp cốc cách Tử Viêm tộc hơn hai vạn dặm, đã đổi thành một bộ trường bào màu bạc, cung kính đứng ở trên một ngọn núi, hai mắt nhìn lên bầu trời Tây Bắc., Lúc này, một ánh lửa màu tím chiếu rọi cả bầu trời, ngay sau đó liền thấy một nam tử dáng người uy vũ, tản ra khí tức cường đại trong nháy mắt đi tới trước người Tác Long, cổ uy áp khổng lồ kia ép cho hắn liên tục lui về phía sau.

“Tác Long, bệ hạ của các người đâu? Vì sao không thấy nàng?” Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Hắc Minh Bá vang lên, chỉ ép cho Tác Long lui về phía sau lần nữa.

“Hắc Minh Bá Bệ hạ, bệ hạ của chúng ta nhờ ta chuyển lời tới người, thân thể nàng khó chịu, có phải lần này không thể trợ giúp người?” Cố gắng chống đỡ thân thể của mình, dứt khoát mở miệng nói ra.

“A? Thân thể không khỏe?” Khóe miệng Hắc Minh Bá hiện ra một nụ cười quỷ dị, bỗng nhiên duỗi tay phải ra, chộp về phía Tác Long, đối mặt với uy áp cường đại của Hắc Minh Bá, Tác Long ngay cả khí lực né tránh cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa màu tím bao trùm đang chộp tới mình, giờ khắc này, hắn mới chợt nhớ tới đánh giá Ma Vương đối với Hắc Minh Bá.

Ngay lúc Tác Long cho rằng mình chắc chắn phải chết, một thân ảnh màu lam xuất hiện trước người Tác Long, đồng dạng vồ một chưởng nghênh đón Hắc Minh Bá.

“Bốp...” một tiếng, hai bàn tay đánh vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, tựa như một người đang vỗ tay, cũng không có bất kỳ biến hóa gì, thế nhưng đầu mắt của Tác Long, lại thấy rõ ràng hư không giữa hai chưởng va chạm lóe ra một vết rách, hai cổ lực lượng cuồng bá cơ hồ toàn bộ tràn vào vết nứt kia.

Đây là thực lực của cao thủ Ma Vương sao? Đối với lực lượng đã nắm chắc đến trình độ như vậy sao?

Tác Long kinh hãi, mà trên mặt Hắc Minh Bá cũng lộ ra thần tình kinh hãi, hơn nữa vẻ kinh ngạc nồng đậm như thế.

“Vũ Huyết Thiên, vì sao người lại ở chỗ này?” Hắc Minh Bá kinh hô.

“Ha ha, Hắc Minh Bá, chúng ta đã lâu không gặp, ta đến xem người có trả lại không?” Ma Vương Vũ Vũ tộc Huyết Thiên trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn giống như là bạn cũ gặp mặt vậy.

Nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của Vũ Huyết Thiên, Hắc Minh Bá tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Người có ý dẫn ta tới đây?” Trong miệng Hắc Minh Bá lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Ha ha ha ha, không hổ là lão ma sống vô số năm, vậy mà từng chút một thông suốt, không sai, ta cố ý dụ ngươi tới đây, hiện tại những hài nhi kia của ta phỏng chừng đã sắp công chiếm lãnh địa của ngươi rồi?” Vũ Huyết Thiên lộ ra nụ cười đắc ý, hiển nhiên để cho nhân vật như Hắc Minh Bá giật mình là một chuyện rất có thành tựu.

“Hèn hạ...” Hắc Minh Bá mắng to một tiếng, thân thể muốn rời đi, nhưng trong hư không bỗng nhiên hiện lên hai đạo thân ảnh.

“Hắc Minh Bá, muốn đi, ngươi cảm thấy hôm nay ngươi có thể đi được sao?” Trong miệng y cũng phát ra một tiếng cười lạnh, một ngọn lửa màu đen từ trên người y bộc phát ra, vậy mà uy lực của ngọn lửa kia không hề thua kém gì Hủy Diệt Chi Viêm của Hắc Minh Bá.

Nhìn thấy ba gã Ma Vương trước mắt, trên mặt Hắc Minh Bá không ngừng lóe lên vẻ kinh ngạc, hấn càng kinh ngạc, tam đại Ma Vương lại càng đắc ý.

“Tựa hồ, các ngươi đã sớm tính xong hết thảy?” Nhìn thấy tam đại Ma Vương đã tính trước, Hắc Minh Bá tựa hồ dần dần bình tĩnh lại.

“Đúng vậy, Hắc Minh Bá, chúng ta đã sớm tính toán xong hết thảy, lúc này đây cho dù ba người chúng ta liên thủ không thể giết ngươi, cũng đủ để vây khốn ngươi rồi, sau đó bốn mươi tên Ma quân cứu phẩm của tứ đại Vương tộc chúng ta toàn bộ xuất động, đủ để tiêu diệt Tử Viêm tộc không còn ngươi trấn thủ, Tử Viêm tộc của ngươi, xong rồi!” Thảm Cổ Uế Đình lạnh lùng nói, trên mặt càng hiện lên vẻ giận dữ, hiển nhiên còn đang phẫn nộ vì con trai của mình.

“Thật sao?” Vốn tam đại Ma Vương cho rằng sau khi Hắc Minh Bá nghe được những lời như vậy nhất định sẽ phẫn nộ không thôi, nói không chừng sẽ lập tức ra tay, nhưng nào ngờ Hắc Minh Bá lại cười cười phản đối nhàn nhạt, trên mặt đều là một bộ dạng người ngoài cuộc, chẳng lẽ hắn còn có lá bài tẩy nào hay sao?

Chương bảy mươi ba của Ma Vương có khí tức.

Phía tây bắc Ma giới Lôi Trạch, địa vực sinh hoạt của Tử Viêm Ma tộc lúc này đã bị hàng ngàn hàng vạn Ma tộc vây quanh, Huyết tộc, Lang tộc, Lam Vũ tộc, tộc Ác Yểm, còn có rất nhiều chủng tộc thuộc Tam Vương tộc bao vây lấy lãnh địa của Tử Viêm tộc.

Tử Nhi, phần rơi, huyết ngưng, Thanh Nghi, Hoàng Tà, Tỳ Hưu còn lại sáu tên cửu phẩm Ma quân Lang tộc, cả Ma quân của bảy tên Huyết tộc như Đoàn Tư đứng ở phía trước đại quân của Huyết tộc và Lang tộc.

Anh Không chiến, Anh Tiêu, Đông Vi Minh, Nguyên Vi Phong, Sở Tịch Lâu, Lạc Minh Tinh, Mộc Tử Đạo Kiệt, Thất Đại Ma Quân của Lam Vũ tộc cũng đứng đầu trong bộ tộc Lam Ma. Lam Ma nhất tộc tuy chỉ có bảy tên cửu phẩm Ma quân, nhưng thực lực mỗi người bọn họ đều tiếp cận cảnh giới Ma Vương vô hạn, kém cỏi nhất cũng là cao thủ giống như Long Tử, Mộc, vì vậy ngoại trừ Tử Ma tộc ra, thực lực những chủng tộc khác đều kém xa Lam Ma tộc.

Cung Trường Dương, Cung Trường Trí Hào, Cung Trường Sĩ Đông, Cung Trường Vô Danh, Cung Trường Long, Ác Yểm tộc năm vị Ma quân có thực lực mạnh nhất, suất lĩnh ba vị Cửu phẩm Ma Quân khác cũng xuất hiện ở phía trước Ác Yểm tộc. Ác Yểm tộc trên cơ bản đều không khác gì thường nhân, chỉ có điều trên người bọn họ không ngừng bốc lên ngọn lửa màu đen, đây là chênh lệch lớn nhất giữa bọn họ và người bình thường.

Mặt khác, bộ tộc Ngân Xà, ngoại trừ Tác Long, Ma quân cửu phẩm khác cũng đồng dạng suất lĩnh một nhóm lớn chiến sĩ Ngân Xà tộc xuất hiện tại hiện trường, lại thêm một ít Ma quân chủng tộc phụ thuộc, cửu phẩm Ma quân nhân số đã gần 50 người, mặt khác, thất phẩm Ma quân càng đạt đến hơn trăm

người, mà những Ma quân cấp thấp kia càng là hơn ngàn vạn, ma tướng hơn vạn, ma tướng trở xuống càng nhiều đến ngàn vạn.

Nhiều ma tộc tụ tập cùng một chỗ, ma khí khổng lồ kia xông thẳng tới chân trời, tạo thành một đạo ma vân thật dày trên bầu trời.

Nhìn ma tộc lít nha lít nhít kia, con mắt Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả đều sắp trừng ra, bọn họ cũng là người dẫn binh đánh giặc, quy mô mấy chục vạn người cũng đã từng thấy qua, nhưng chiến tranh bọn họ trải qua so với một trận chiến như vậy, quả thực giống như một tiểu hài tử độc nhất vô nhị, căn bản không cách nào so sánh.

Hơn một ngàn vạn, đó là khái niệm gì? Đừng nói người bình thường, cho dù dùng nhãn lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ cũng không nhìn thấy giới hạn.

Bọn hắn có thù hận lớn như vậy với Tử Viêm tộc sao? Chẳng lẽ bọn hắn không sợ đánh tan lực lượng của mình sao? Hay là nói bọn hắn muốn dựa vào ưu thế nhân số hoàn toàn bao phủ Tử Viêm tộc?

Sự khiếp sợ trong lòng đã chiếm cứ hết thảy, bọn họ ngoại trừ kinh ngạc ra, cũng không biết nên nói cái gì, nhưng là cùng Diệp Tĩnh Vũ cùng đến Cửu Lê Tháp bọn người tựa hồ đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc, cùng nhân gian bất đồng, tại Ma giới., Mặc kệ là nam nữ già trẻ, đều là binh lính toàn dân, một khi khai chiến, toàn tộc xuất động không ít, cơ hồ mỗi một chiến tranh quy mô lớn đều có rất nhiều chủng tộc của các chủng tộc bị tiêu diệt, ngay sau đó lại có rất nhiều chủng tộc mới ra đời.

Đây là sự tàn khốc của ma giới, một khi khai chiến thì không còn tình cảm gì để nói.

Coi như là tranh đấu giữa các Ma tộc bình thường, cũng là mấy vạn người cùng tham gia, chứ đừng nói chi là trận chiến này cơ hồ liên quan đến Ma giới lục đại Vương tộc.

Nhìn thấy rậm rạp chằng chịt ma tộc kia, Diệp Tĩnh Vũ có chút bờ môi khô khốc nói: “Hắc Minh Bá lão đầu thật sự

muốn chúng ta cùng nhiều người chiến đấu như vậy?” Trong suy nghĩ của hắn, bản thân không phải chỉ cần ứng phó với đám cướp phạm Ma quân là được rồi, lấy bản lĩnh hiện tại của mình mà nói. “, Hắn đang tìm thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, muốn đối phó với mười tên Ma quân cũng không thành vấn đề, Viêm Sâm Húc cũng có thể đối phó với mười tên Ma quân, dù sao hắn cũng đã là cao thủ Ma Vương., Lại thêm mười hai Ma quân của Tử Viêm tộc và đám người Lương Tiểu Lê Thập, đối phó với Ma quân cướp phạm chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng hiện tại lại có nhiều Ma tộc như vậy, cho dù thực lực của đám người mình mạnh hơn nữa cũng sẽ bị hao tổn đến sức mà chết à?

“Nhân số của bọn chúng có nhiều bao nhiêu thì sao chứ? Chiến đấu giữa Ma tộc thường quyết định nhân tố quyết định thắng bại vẫn là chiến đấu ở cấp độ cao nhất, chỉ cần chúng ta đánh chết cao tầng Ma quân của bọn họ, những Ma tộc này tự nhiên sẽ tan tác!” Viêm Sâm Húc khinh thường nói, hiển nhiên vừa mới trở thành cao thủ Ma Vương, lòng tự tin cực độ bành trướng.

“Hi hi, có đệ đệ, có tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi còn lo lắng cái gì, chỉ cần ngươi không ngại tỷ tỷ đi cảm dỗ nam nhân khác, một lát nữa đến bao nhiêu, tỷ tỷ hút khô bao nhiêu?” Hạng Huyên không biết từ lúc nào đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một tay cứ thế khoác lên vai Diệp Tĩnh Vũ, rất là kiêu mị nói, thần thái kia, ánh mắt kia, ngôn ngữ kia, còn có tư thái mê người kia, khiến Lương Tiểu ở một bên thấy mà nước miếng chảy ròng ròng.

Hắn đang hận không thể thay đổi vị trí với Diệp Tĩnh Vũ, chỉ là một chương kia của Hạng Thương hắn còn rõ mòn một trước mắt, lúc này nào còn dám nói gì nữa.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, nghe xong câu nói của Hạng Khuyết, lại là mắt tròn trắng, ta để ý cái gì? Ngươi muốn cảm dỗ nam nhân khác thì ngươi cứ việc lên đi, nói với ta cái gì? Chẳng lẽ ta bảo ngươi không đi thì ngươi không đi sao?

Đối với những lời này của Hạng Tiêu, Diệp Tĩnh Vũ lựa chọn trầm mặc, mà thân thể của hắn theo bản năng lui về sau một

bước, tránh được sự dụ dỗ của Hạng Chấn Huyền.

Ngay lúc Hạng Kiềm còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để dụ dỗ Diệp Tĩnh Vũ thì hơn một ngàn vạn đại quân Ma tộc đã bắt đầu tấn công, người đầu tiên không phải tộc lang sói, cũng không phải Huyết tộc, càng không phải là bộ tộc có thâm cừu đại hận với Tử Viêm tộc, mà là Lam Vũ tộc.

Bát Đại Vương tộc Ma giới, A Tu La tộc có thực lực cường hãn nhất, bình thường không để ý tới chuyện Ma giới, Ma Long nhất tộc càng là số lượng thừa thớt, chưa bao giờ tham dự đấu tranh ở Ma giới. Những Vương tộc khác lần lượt lấy Tử Viêm tộc và Lam Vũ tộc làm thủ lĩnh hai thế lực lớn, hôm nay đối phó Tử Viêm tộc, Lam Vũ tộc tự nhiên xông lên phía trước.

Có ít nhất hơn mười vạn Lam Vũ tộc lần lượt triển khai cánh chim màu lam bay lên bầu trời, trên người bọn họ đồng thời nổi lên hào quang màu lam, ngăn cản địa viêm vùng này thương tổn bọn họ, cứ như vậy xông về phía Tử Viêm Ma tộc.

Vốn bầu trời màu tím bị ánh sáng màu lam trên thân những Lam Vũ tộc này chiếu thành màu lam, vô số đạo hào quang màu lam từ trên trời rơi xuống.

Nhìn thấy nhiều Lam Vũ tộc xông tới như vậy, khóe miệng Viêm Sâm Húc nở nụ cười lạnh như băng: “Bọn chúng lại vội đi chịu chết như vậy, vậy để ta tiễn bọn chúng đi chết trước!” Vừa dứt lời, thân thể Viêm Sâm Húc đã hóa thành một ánh lửa, bay thẳng lên trời, xuất hiện ngay phía trước mười vạn tên Lam Vũ tộc...

Nhìn những người này nhiều nhất cũng chỉ là Ma quân cấp sáu Lam Vũ tộc, Viêm Sâm Húc trực tiếp phóng thích khí tức mạnh nhất của mình, một ánh lửa cực lớn phóng lên trời, tạo thành một biển lửa lớn chừng vài chục dặm trước người, bao phủ toàn bộ mười vạn chiến sĩ Lam Vũ tộc vào bên trong...

Chương bảy mươi bốn bắt đầu đồ sát.

“Cảnh giới Ma Vương?” Cảm nhận được khí tức kinh khủng của Viêm Sâm Húc, khí tức cường đại tới mức khiến người ta tuyệt vọng, hơn bốn mươi Ma quân đang xem cuộc chiến phía dưới đồng thời kinh hô lên? Khác với nhân gian, địa vực Ma giới thật sự quá rộng lớn, nơi Viêm Sâm Húc độ kiếp thật sự cách xa vòng Lôi Trạch quá xa?, Cộng thêm có nguyên nhân của vòng Lôi Trạch, Ma tộc trong vòng Lôi Trạch căn bản không cảm ứng được kiếp vận xuất hiện, cho dù oán niệm của Chiến Thổ Tư, cũng chỉ là biểu đạt sự không cam lòng cùng oán hận cường đại của hắn bị giết mà thôi, nào có thể truyền đạt tin tức gì khác, cho nên bọn họ căn bản không biết Viêm Ma tộc lại có thêm một vị Ma Vương.

Bây giờ biết sự tồn tại của Viêm Sâm Húc đã không kịp nữa rồi, đối mặt với cao thủ cảnh giới Ma Vương, cho dù là Ma quân cứu phẩm cũng chưa chắc có thể ngăn cản được một kích, chứ đừng nói tới đám Ma quân lục phẩm này, lúc này số lượng đã không cách nào tạo thành uy hiếp, đối mặt với hỏa diễm nóng rực của cảnh giới Ma Vương kia., Không có bất kỳ chiến sĩ Lam Vũ tộc nào có thể ngăn cản, cơ hồ là trong nháy mắt, mười vạn chiến sĩ Lam Vũ tộc liền tử thương bảy tám vạn, còn lại hai ba vạn coi như may mắn chạy ra khỏi trận đại hỏa này, cũng vết thương chồng chất, nào còn nửa điểm chiến lực.

Uy lực một kích đã tạo thành mấy vạn thương vong, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa cảnh giới Ma Vương và Ma quân, đối phó Ma quân cứu phẩm, cho dù là Ma quân cứu phẩm tiếp cận cảnh giới Ma Vương vô hạn, số lượng cũng có thể tiêu hao chết hẳn, thế nhưng đối với Ma Vương, số lượng nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

Lúc này, Anh Tinh không chiến, Hoàng Tiêu Tiêu, Đông Vi Minh, Nguyên Đỗ Phong, Sở Tịch lâu, Lạc Minh Tinh, Mộc

Tử Đạo Kiệt, bảy Ma quân mạnh nhất trực tiếp phá không mà ra.

Bọn họ biết, đối phó với một Ma Vương, cho dù chỉ là Ma Vương vừa mới tấn chức, bình thường Ma tộc dù có nhiều người hơn nữa cũng không cách nào ngăn cản, cho dù là bảy người bọn họ tiếp cận Ma Vương vô hạn, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được một vị Ma Vương.

Nếu sớm biết Viêm Ma tộc lại có một vị cao thủ cảnh giới Ma Vương như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không phát động toàn diện tấn công Tử Viêm tộc.

Nhưng hiện tại, hồi hận đã không còn kịp nữa rồi, việc bọn họ có thể làm chính là đoàn kết trước nay chưa từng có, gạt bỏ hấn đi, nếu không đối mặt với một cao thủ Ma Vương, cho dù là mấy ngàn vạn đại quân cũng rất có thể sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Gần như ngay lúc Anh Không chiến bộc phát, cung dài của bộ tộc Ác Yểm giương lên, cung Trường Trí Hào, cung trường sĩ đông, cung trường vô danh, Cung Trường Vô Danh, Cung Trường Long, Ngũ Đại Ma Quân mạnh nhất cũng bay lên trước tiên., Giống như suy nghĩ của đám người Anh Không, một gã Ma Vương tuyệt đối không phải ma quân bình thường có thể ngăn cản, cho dù là Ma quân cứu phẩm bình thường cũng chỉ có thể miểu sát, chỉ có mấy người bọn họ tiếp cận Ma Vương là có lẽ dựa vào ưu thế nhân số có thể đánh bại hắn.

Nhưng cho dù mười hai Ma quân mạnh nhất đồng loạt ra tay, bọn họ cũng không chắc chắn mình có thể đánh bại Viêm Sâm Húc hay không, dù sao trong bọn họ không có ai từng giao thủ với Ma Vương, không ai biết thực lực của Ma Vương mạnh tới mức nào?

“Hắc hắc, mười hai cao thủ tiếp cận vô hạn, tiểu tử kia có thể đối phó được sao?” Nhìn thấy mười hai đạo khí tức cường đại thẳng hướng Viêm Sâm Húc mà đi, trên mặt Lương tiểu tử lộ ra nụ cười hả hê.

“Hắc hắc, mặc kệ hắc có đủ đối phó hay không, hay là người suy nghĩ xem làm thế nào đối mặt với ngàn vạn đại quân đi?” Diệp Tĩnh Vũ không hề lo lắng an nguy của Viêm Sâm Húc, cho dù hắc thật sự không đối phó được mười hai tên Ma quân, nhưng muốn giữ được tính mạng của mình thì không thành vấn đề, nếu cuối cùng hắc bị mười hai tên cửu phẩm Ma quân đánh chết, cũng là hắc đáng đời.

Vào lúc này, nhìn thấy Ma Vương của Tử Viêm tộc đã bị mười hai Ma quân vây khốn, biết trong thời gian ngắn bọn họ chiến đấu không phân được thắng bại, những Ma quân còn lại đã phát động tấn công đối phó cao thủ Ma Vương, có lẽ những Ma tộc này không quản tác dụng, nhưng đối phó với Ma quân, cho dù là Ma quân cửu phẩm, chỉ cần số lượng nhiều, cũng có thể tiêu diệt bọn họ.

Trong chớp mắt, Huyết tộc, Lang tộc, Huyết Lang tộc, còn lại Lam Vũ tộc, Ác Yểm tộc, Ngân Xà tộc, cùng với mấy trăm vạn năm Vương tộc phụ thuộc vào nhau, cùng nhau xông về phía Tử Viêm tộc, nhìn lít nha lít nhít chiến sĩ Ma tộc như nước lũ lao tới, Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu hầu như đồng thời nuốt một ngụm nước miếng.

“Thôi, các người đã muốn đi chịu chết như vậy, vậy ta sẽ thành toàn cho các người. Phượng Nhi, Mộng, Mộng Tuyên, Lân Lân, Lân Lân, Hiểu Nghị, các người hãy theo ta giết địch đi!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thân thể trực tiếp xông ra ngoài, mà đám người Cửu Phượng, cũng trực tiếp xông theo bên cạnh hắc.

Cửu Phượng chỉ có tu vi Võ Thần tam trọng thiên, trên chiến trường hiện tại Ma quân tam phẩm nhiều như chó, quả thực là tồn tại yếu đuối nhất, Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ bảo vệ nàng thật tốt.

Tu vi của Hồ Dục Mộng cũng không mạnh, bất quá trải qua điều dạy bảo của Nguyệt Ngân, thực lực đã đề cao đến cảnh giới nhất định, đã có thể giúp đỡ Diệp Tĩnh Vũ rồi.

Mặc dù thân thể Hồ Tu còn chưa đủ mạnh, nhưng phối hợp với Xích Di Tỳ Hưu, đủ để uy hiếp cao thủ Ma quân cửu phẩm.

Về phần Xích Di Thương, sừng trâu trên đầu đã chỉ còn lại có một chút xíu, mà thực lực của hắn cũng đã đạt đến cửu phẩm, thân thể cao lớn và thân thể còn cường hãn hơn cả Diệp Tĩnh Vũ, đủ để bảo vệ Hồ Tế Mộng cùng với Cửu Phượng Hoàng và Lâm Hiểu Nghị.

Nhiều người theo Diệp Tĩnh Vũ cùng nhau xông ra, phản bác, Thao Thiết cũng trực tiếp xông ra ngoài, phản bác còn tốt hơn một chút, lần trước con Thao Thiết hấp thu nửa viên long đan bây giờ đã trở thành thú hoang cấp tám, còn là thú hoang cao cấp đỉnh cấp., Coi như là đối mặt với cửu phẩm Ma Quân cũng là vui mừng không sợ hãi, trực tiếp hóa thành một đầu cao ba trượng, giống như sơn dương, quái thú vung vuốt hồ liền đánh tới những Ma tộc kia, ă, là phương thức tấn cấp tốt nhất của hắn, đã rất lâu rồi hắn không thấy nhiều huyết thực như vậy?

“Mẹ nó, chờ ta với!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không kêu mình lao ra, Lương Tiểu Tế mắng to một tiếng, cũng trực tiếp chạy ra ngoài. Hắc Minh Thi Hiên phía sau hắn cũng muốn xông ra, lại bị Hắc Minh Anh Dung kéo lại.

Mà mười hai tên Cửu phẩm Ma Quân của Tử Viêm tộc, không oán không hối vô tình, đám người Nguyệt Ngân, Cửu Lê Tháp cũng không có ý động thủ, ánh mắt của bọn họ đều rơi vào trên người những Ma quân cửu phẩm kia, bọn họ đang xem một cuộc vui, một hồi lại để cho những Ma quân này kinh ngạc không thôi.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới phía trước, mà chiến sĩ Tử Viêm Ma tộc cũng không có ý định phát động tấn công, bọn Tử Nhi, Thập Thất thấy đối phương lại hai ba tên cao thủ cửu phẩm vọt tới., Trên mặt đều lộ ra nụ cười khinh thường, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng cửu phẩm Ma quân là Ma Vương sao? Có thể vung tay áo liền mang đi mạng lớn tính mạng, rõ ràng cao thủ cửu phẩm bọn họ ít hơn so với bọn mình, còn tiêu hao như vậy, đây không phải là muốn chết sao?

Thế nhưng rất nhanh, nụ cười khinh thường của bọn họ liền lập tức giăng co...

Chương bảy mươi lăm giết không tha.

Thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới phía trước, nhìn ngàn vạn chiến sĩ Ma tộc hình dạng đang vọt tới mình, khóe miệng cười lạnh một tiếng, rút ra mười hai cái cốt đũa, trực tiếp ném ra ngoài, trong nháy mắt., Giữa thiên địa biến sắc, mây đen dày đặc dày đặc, sương mù màu đen nồng đậm càng tràn ngập, lúc này, Diệp Tĩnh Vũ mở rộng phạm vi đại trận ra hơn trăm dặm, đây đã là hạn chế lớn nhất mà hắn có thể làm, trọn vẹn mấy chục vạn binh sĩ Ma tộc bị nhốt trong đại trận.

Vô số ma đầu chui ra từ hư không, những ma đầu này có lẽ không thể tạo thành uy hiếp đối với cửu phẩm ma quân, mà là đối với những ma tộc cao nhất không tới lục phẩm này, thấp nhất ngay cả ma tướng cũng không tới quả thực là đả kích trí mạng.

Thân hình Hạng Chấn Huyền cũng trực tiếp chui vào trong đại trận, thân thể ả trực tiếp biến ảo thành một cái hư ảnh cực lớn lao về phía đám ma tộc, những nơi ả đi qua, tất cả ma tộc đều bị hút khô tinh huyết, bỏ mình.

Mà mười một đầu hư ảnh khác cũng chạy ra, tuy hiện giờ Chúc Dung còn chưa hoàn toàn ngưng tụ thân hình, nhưng đã một mình phát huy chiến lực nhất định, cũng không rút ra lực lượng Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp hóa thành hỏa diễm đầy trời nhào về phía những Ma tộc này, đến nơi, đều biến thành tro bụi, mà tinh huyết những Ma tộc kia cũng bị gã hấp thu sạch sẽ, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy chứng kiến thân thể Chúc Dung và Hạng Kiềm càng ngày càng rõ ràng.

Còn về phần mười hư ảnh khác, tuy rằng vẫn chưa hình thành lực sát thương quá lớn, nhưng bọn hắn đi theo sau lưng những ma đầu kia, phạm là những Ma tộc kia bị giết, hoặc là bị đâm thương, chỉ cần xuất hiện một vết thương nhỏ, cho dù chỉ là một vết thương trên đầu ngón tay, bọn hắn cũng sẽ trực tiếp nhào tới cắn nuốt chúng.

Bất quá mặc dù số lượng những ma đầu này cũng rất nhiều, nhưng so với mấy chục vạn thì ít hơn một chút, tốc độ thôn phệ huyết thực của mấy hư ảnh này cũng chậm hơn rất nhiều, ít nhất so với Hạng Tịch cùng Chúc Dung thì chậm hơn rất nhiều.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới đại trận, vừa lay động Xi Vu kỳ bảo vệ bên người Cửu Phượng, vừa cầm Thiên Tôn Dao trong tay xông ra ngoài, từng đạo đao mang chói mắt không ngừng phun ra, đao mang to lớn lại càng dễ dàng chém giết những Ma tộc, Huyết tộc cũng tốt., Lang tộc cũng được, không một ai có thể chịu nổi một đao của hắn, thường thường dưới một đao, liền có mấy chục người, thậm chí mấy trăm người bị giết, mà có yểm hộ thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, những Ma tộc này nào có thể làm hắn bị thương?

Cho dù là Cửu Phượng, cũng có thể dễ dàng chém giết những Ma tộc này.

Có sự gia nhập của hắn, những Ma tộc này tàn sát càng nhanh hơn, mà Đào Đào nhỏ cũng trực tiếp đánh về phía những Ma tộc này, miệng lớn há ra, dùng sức hút một cái, thường thường một ngụm liền có thể nuốt mấy tên Ma tộc.

Thực lực của hắn đã đạt đến trạng thái đỉnh phong của hoang thú cấp tám, chỉ cần thực lực không bằng hắn toàn bộ bị nuốt vào, tính cả hồn phách của hắn cũng triệt để vì lực lượng của hắn.

Bây giờ năng lực tiêu hóa của hắn cũng rất mạnh, những Ma tộc bình thường căn bản không đủ để hắn nhét kẽ răng.

Nghịch bác cũng là bốn vó hỏa diễm dưới chân vẩy ra, nghịch bác bảy bước không ngừng bước ra, lúc bước ra bước thứ bảy, toàn bộ hư không đều bắt đầu vỡ vụn, liền thấy thân thể hơn trăm tên chiến sĩ Ma tộc trực tiếp vỡ vụn ra, đầy trời huyết vụ phun ra, trở thành huyết thực mười đạo hư ảnh kia.

Chiến đao trong tay Lâm Hiếu Nghị cũng phát ra đạo đạo quang mang gai mắt, thực lực của hắn đã đạt tới Võ Thần thất trọng thiên, bây giờ rốt cục đã có năng lực độc đương một

phương. Đối mặt với những Ma quân có thực lực tối đa lục phẩm này, hắc căn bản không quan tâm tất cả xông tới.

Về phần Hồ Tư cùng với Hồ Hi Mộng, bao gồm cả Xích Di tổ hợp lại với nhau, càng trở thành tồn tại vô địch. Hồ Thương cho dù không sử dụng Lạc Nhật tiền, uy lực mỗi một mũi tên của gã cũng rất kinh người, hầu như đều có thể cướp đi tính mạng của mấy tên Ma tộc. Dưới sự dạy bảo của Nguyệt Ngân, uy lực của Linh Cung càng thêm cường đại, những chiến sĩ Ma tộc này quả thực trở thành bồi luyện tốt nhất của bọn họ.

Về phần Lương Tiểu Uyên, chỉ tìm được huyết tộc bị nhốt trong đại trận, thân thể của gã đã biến lớn thành một trượng, lân phiến toàn thân mở rộng ra, khoe miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn, những Ma tộc kia tấn công căn bản khó có thể làm gã bị thương mấy may, tốc độ của gã lại đạt đến cực hạn, không một gã Huyết tộc nào có thể thoát khỏi sự săn giết của gã.

Đúng vậy, bây giờ hắc đang săn giết, móng vuốt sắc bén không ngừng vung ra, mỗi một trào là có thể tóm được tâm hạch của một gã Huyết tộc, trực tiếp ném thẳng vào miệng mình, miệng há ra, nhanh hơn ăn đậu phộng.

Không đến một khắc thời gian, Huyết tộc chết trong tay hắc đã vượt qua một ngàn người, trong đó tối thiểu có trên trăm tên cao thủ cảnh giới Ma Quân.

Những tâm hạch này đối với hắc mà nói quả thực chính là thuốc bổ tốt nhất, thực lực của hắc cũng tăng lên rất nhanh, mà lượt nhiều cũng đi theo bên cạnh hắc, tận tình tàn sát những Ma tộc kia.

Trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, thực lực những Ma tộc này bị suy yếu cực lớn, làm sao có thể tạo thành nửa điểm tổn thương với đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, Lương Tiểu Tứ đã đánh chết toàn bộ Huyết tộc xung quanh mình, hắc định giết những Ma tộc khác, nhưng một bóng người xinh đẹp lại xuất hiện ngay trước mắt hắc.

“Lôi thuận?” Lương Tiểu ngon miệng kinh hô, hắc đâu có nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy một nữ nhân Lôi Nga của

mình, thân ảnh lóe lên, đã đi tới bên cạnh Lôi Nga, một tay xé nát mấy đầu ma đầu đang công kích Lôi Nga, bảo hộ Lôi Nga ở bên người.

“A, khả năng nhỏ, ô ô, tiểu nhân, ngươi phải báo thù cho ta a, ô ô...” Thực lực Lôi thuận không mạnh, trong chiến đấu như vậy còn không tính là pháo hôi, vài ma đầu liên tục tấn công, nàng đã đến tình trạng sắp chết, vốn cho rằng mình chắc chắn phải chết, ai ngờ lại gặp phải nam nhân của mình ở đây.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lương Tiểu Hữu tỏ ra khí tức không lờ, bức lui toàn bộ Ma tộc muốn tới gần hắn, hai tay nắm lấy bả vai Lôi Nga, phần nộ hỏi.

“Bệ hạ bị Bát Đại trưởng lão nhốt rồi, phụ thân ta không nghe theo phân phó của bọn họ mà cũng bị giết, thực lực của ta vừa thấp vừa thấp, còn bị bọn họ phái tới chịu chết, hu hu hu, tiểu nhân, ta rất sợ a...” Vài ngày sau, Ngân Xà tộc phát sinh kịch biến, Lôi Ngao tựa hồ rất lao碌, bây giờ nhìn thấy Lương tiểu, không kiên trì được nữa, trực tiếp khóc lớn lên.

Nhìn thấy Lôi Nga lẫn lộn thê thảm như vậy, Lương Tiểu Nhị lập tức giận tím mặt. Trong mắt hắn, bất kể là Lôi Mâu hay là Lôi Dịch, ngày cũng được, đều là nữ nhân của mình, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng bảo vệ không tốt, mình còn tính là nam nhân sao?

Cũng chính vào lúc này, phát hiện Cửu phẩm Ma Quân khủng bố của đại trận Diệp Tinh Vũ đã phân công ra, bảy Ma quân của bộ tộc Ngân Xà trực tiếp vọt vào, ý đồ gạt bỏ toàn bộ đại trận do Diệp Tinh Vũ bố trí, nếu không đại trận này sẽ tiêu hao quá nhiều binh lực của bọn họ...

“Đại ca, bảy tên trưởng lão của bộ tộc Ngân Xà đã ra trận, ra tay đi!” Lúc này, Diệp Tinh Vũ đã cảm giác được hết thấy tin tức truyền đến như vậy.

Nghe được tin tức này, ánh mắt Lương Tiểu Khả lập tức đỏ lên...

Chương bảy mươi sáu, cường hãn xấp xỉ.

“Xích, đây là tử tử của ngươi, chăm sóc tử tử cho tốt, mẹ nó, một đám tạp chủng, dám động đến nữ nhân của lão tử, không muốn sống nữa phải không?” Lương Tiểu ngon miệng mắng to, một tay đẩy Lôi Mâu cho lướt, thân thể trực tiếp xông ra ngoài.

“He he, xem kỹ bọn họ!” Diệp Tĩnh Vũ cũng liên tục lay động Xi Vưu kỳ, cuối cùng bao phủ Kỳ Vưu Vưu vào trên thân Cửu Phượng, sau đó cũng trực tiếp xông ra ngoài.

Kỳ Xi Vưu chính là mắt trận của thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, cũng là vị trí của mệnh môn, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ ra, những người khác căn bản không cách nào tìm được vị trí trận nhãn, điểm này ngay cả Hắc Minh Bá và Chiến Cẩm Tư lúc ấy cũng không còn cách nào khác.

Bây giờ bao phủ Kỳ Vưu, chính là vì bảo hộ tốt cho nàng, có Kỳ Xi Vưu tại, nàng có thể qua lại tự nhiên trong đại trận, trừ phi trận phá, nếu không cho dù là cao thủ cấp bậc Ma Vương cũng đừng hòng bắt được nàng.

Mà Ma Ni và Lôi Dịch lúc này cũng bị truyền tống đến bên cạnh nàng, trên cơ bản coi như là an toàn.

Chỉ vài bước đã tới bên cạnh Lương Tiểu Phàm, vồ vai Lương Tiểu Hữu, đưa ánh mắt nhìn Lương Tiểu Hữu, rồi thân thể gã trực tiếp chạy ra ngoài.

Khóe miệng Lương Tiểu Hữu nhếch lên cười lạnh, đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ xuyên qua đại trận.

Lúc này, mấy tên trưởng lão Ngân Xà tộc cũng không ý thức thực lực của mình trực tiếp giết vào đại trận, mà là chặt chẽ liên hệ cùng một chỗ, không ngừng đánh giết những ma đầu kia, không ngừng tìm tòi kết cấu thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Thế nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện khói đen đại trận càng ngày càng đậm, không chỉ hạn chế tốc độ mắt thường của hân mà ngay cả thần niệm cũng bị ảnh hưởng, thậm chí phạm vi thần niệm nhìn quét còn không bằng mắt thường nhìn thấy.

Trong mơ hồ, bảy vị trưởng lão chỉ cảm thấy có người tới gần.

Bảy tên trưởng lão dùng bí pháp của bộ tộc Ngân Xà liên hệ thần niệm với nhau, tạo thành một cái lưới lớn, bao phủ hoàn toàn khoảng cách mười trượng trước người mình lại. Lúc này, bọn hân bỗng nhiên cảm nhận được trước mặt bọn hân xuất hiện một cỗ khí tức.

Mấy người đồng thời ra tay, đánh chết cỗ khí tức kia, chợt phát hiện đứng ở nơi đó là một nữ tử, một nữ tử tuyệt mỹ mặc váy cung đình hơi mờ, ngực sữa trần trụi.

Vừa nhìn thấy nữ tử này, đặc biệt là khuôn mặt hồn nhiên mang theo vô tận quyến rũ của nàng, bảy tên trưởng lão chỉ cảm thấy máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào.

Bộ tộc Ngân Xà trời sinh là dâm tặc, chính là bộ tộc nổi tiếng của Ma tộc, có hy vọng mạnh mẽ hơn những Ma tộc khác không biết bao nhiêu lần. Đột nhiên thấy thân thể mê người như vậy, làm sao có thể không chế được dục vọng trong cơ thể mình.

“Mấy vị lão gia gia, chẳng lẽ các ngươi nhẫn tâm giết nô gia sao?” Trên mặt Hận Khuyết được Diệp Tĩnh Vũ triệu hoán ra hiện lên vẻ đáng thương, đứng đưa cặp mắt đầy đặn, từng bước từng bước đi về phía bảy vị trưởng lão. Theo bước đi của nàng, bắp đùi thon dài kia cũng xuyên qua váy cung, nhoáng một cái trước mặt bảy vị trưởng lão.

Nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, bảy tên trưởng lão quên đi một nửa mục đích mình tiến vào đại trận. Cả đám si ngốc nhìn Hận Khuyết đang đi tới, nước miếng chảy đầy cằm, so với Lương Tiểu còn bỉ ổi hơn gấp trăm lần.

Lúc Hận Ly đi tới trước mặt bọn họ, ngửi thấy hương thơm tỏa ra từ trên người Hận Dận, một nửa còn lại của bọn họ cũng biến mất vô ảnh vô tung, đôi mắt híp lại nhìn vào bộ ngực của Hận Dận...

“Mấy vị lão gia thấy nô gia xinh đẹp không?” Hạng Khuyết giả bộ xấu hổ đáp, dịu dàng nói.

“Đẹp, xinh đẹp, ta chưa từng gặp qua người xinh đẹp như vậy!” Bảy vị trưởng lão không hẹn mà cùng trả lời, đẹp trai như Đỗ Toa đã đủ đẹp, nhưng so với cô gái trước mắt này, cũng là ảm đạm thất sắc.

“Vậy các người có muốn quan hệ tốt đẹp với nô gia hay không?” Thanh âm Hạng Khuyết càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yêu kiều, đừng nói bảy tên trưởng lão đến Ngân Xà tộc, cho dù là người bình thường, nghe được thanh âm như vậy cũng khó mà không chế.

Bảy người con mắt đã là một mảnh phấn hồng, dục vọng của bộ tộc Ngân Xà triệt để chiếm cứ lý trí của bọn hắn, cơ hồ không hẹn mà cùng gật đầu nhẹ.

“Thế nhưng nô gia chỉ có một người, chỉ có thể hầu hạ một người?” Hạng Khuyết lại quăng một cái mị nhãn, càng là dùng tay sửa sang góc váy của mình, để lộ ra bộ vị đã đầy đặn kia, ả ả còn có thể nhìn thấy điểm điểm phấn hồng.

Vừa mới dứt lời, bảy tên trưởng lão vừa rồi còn vô cùng đoàn kết cùng một chỗ đồng thời ra tay với đồng bạn bên cạnh mình, hơn nữa còn không tiếc sức lực xuất thủ, mỗi người đều nhắm vào hai người, mà mỗi người cũng đồng dạng chịu đựng lực lượng của hai người, lập tức nghe được thanh âm dùng dùng truyền đến., Ngực bảy người đồng thời tuôn ra một đoàn huyết vụ, máu tươi màu bạc phun ra khắp nơi, thực lực kém cỏi nhất trực tiếp bị một chương phá vỡ trái tim, cả người trực tiếp bay ra ngoài, máu màu bạc phun ra điên cuồng, hiển nhiên là không sống nổi.

Lúc này, bảy tên trưởng lão mới đột nhiên tỉnh ngộ, thế nhưng thân thể Hạng Dận đã biến thành một cái bóng mờ, trực tiếp hút sạch máu bọn họ phun ra, trực tiếp đảo qua thân thể các trưởng lão.

Mấy tên trưởng lão trong lòng hoảng hốt, từng người vận khởi toàn bộ lực lượng ngăn cản sự hút của Hạng Chấn Huyền, nhưng bọn họ cũng đã bị trọng thương, ngoại trừ một gã có

thực lực mạnh nhất miễn cưỡng thoát khỏi hút của Hạng Tiêu ra ngoài., Mấy người còn lại trong nháy mắt bị Hạng Khuyết hút khô tinh huyết toàn thân, khí tức sinh mệnh cũng biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí hư ảnh do Hạng Dận biến thành còn đảo qua bóng người đã mất của Mãng Nhiên, hút sạch một thân lực lượng của hắn.

Trong lòng Tác Khắc chấn động mãnh liệt, nữ nhân này là ai, làm sao có thể có mị công cường hãn hơn cả Ngân Xà tộc của mình chứ? Chứng kiến vài tên trưởng lão sống cùng mình không biết bao nhiêu năm, vậy mà trong nháy mắt đã bị hút sạch không còn chút cặn bã nào, sau lưng gã là một trận mồ hôi lạnh ứa ra, đối mặt với đại trận kinh khủng này, gã nào còn dũng khí tiếp tục đi tới.

Nhìn tinh huyết của huynh đệ mình tiêu hóa trong lúc nhất thời không cách nào đối phó với Hạng Kiềm, Tác Khắc ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, quay người bỏ chạy về phía sau.

Thế nhưng đây là thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hắn vừa mới xoay người, liền thấy một nắm đấm màu lửa đỏ to lớn đập về phía mình, kiềm chế bản năng nâng quyền ngăn cản. Nếu là trong tình huống khác, hắn còn có thể ngăn cản một quyền như vậy, thế nhưng bây giờ hắn đã bị trọng thương, làm sao còn có thể ứng phó với một quyền như vậy.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, liền thấy toàn bộ cánh tay hắn vỡ vụn ra, sương máu màu bạc lại phun ra lần nữa, mà một ngọn lửa màu đỏ lửa thuận theo cánh tay bao trùm toàn bộ cánh tay hắn.

Trong lòng Tác Khắc hoảng hốt, ma lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, muốn triệt tiêu những ngọn lửa này, thế nhưng một hỏa ảnh cực lớn kia đã lần nữa chạy tới, lại một quyền đánh ra, không giữ lại chút nào oanh kích lên lồng ngực bị đồng bọn của mình đánh nát còn chưa kịp phục hồi, lại có một đạo hỏa diễm nóng rực vọt vào thân thể gã, xông vào trái tim gã, bao phủ toàn bộ trái tim gã.

Bảy chương bảy mươi ba Thi Thần quyết.

Đau đớn kịch liệt khiến Tác Khắc phát ra tiếng kêu thảm tuyệt vọng, nhưng hiển nhiên Chúc Dung sẽ không cho gã cơ hội cầu xin tha thứ, lại một quyền đánh từ trên không xuống, không chút lưu tình nện thẳng vào đầu gã. Lập tức đầu gã nổ tung như quả dưa hấu, mà ngọn lửa đầy trời cũng lập tức bao trùm lấy gã.

Khi Diệp Tĩnh, Vũ Lương Tiểu đã đuổi tới nơi, vừa hay nhìn thấy một màn này.

Đường đường là bảy cao thủ cửu phẩm, vậy mà lại bị hai người này giết chết nhanh như vậy, chuyện này... thật quá khoa trương đi?

“Cái này, các ngươi không thể giữ lại cho ta một người sao?” Nhìn thấy bảy tên Ma quân ngay cả cận vệ cũng không chừa lại một chút nào, Lương Tiểu Tứ hầu như là đưa đám, mình còn nói phải giáo huấn đám gia hỏa này sao? Nhưng bây giờ, mình còn chưa nhìn thấy bọn họ đã bị giết, cái này... Cái này làm cho một bụng của hắn cháy chỗ nào a?

Hạn Chân Huyền đang bận rộn tính thực lực của sáu tên Ma quân, đâu có tâm tư đáp lời hắn, Chúc Dung nhanh chóng hấp thu sạch sẽ tinh huyết đang Tác Nhân kia, xoay người chạy đến địa phương khác, hắn không có bản lĩnh như Hạn Khuyết, có thể dụ bảy tên cửu phẩm Ma quân tự giết lẫn nhau, không cách nào hấp thu nhiều năng lượng tinh thuần như vậy, vậy thì dùng số lượng bổ sung đi.

Toàn bộ thân thể biến thành hỏa diễm đầy trời, tiếp tục đánh về phía vô số đại quân Ma tộc.

Nhìn thấy hai đại cự đầu này cũng không phản ứng với mình, Lương Tiểu Tỳ càng buồn bực, muốn hóa thành một đạo tàn

quang nhào về phía những ma tộc kia, lại nghe được thanh âm Hạng Chấn Huyền vang lên.

“Tiểu cương thi, mau tới đây, vừa rồi bà cô hấp thu quá nhiều huyết thực, hiện tại thần niệm còn không có biện pháp hoàn toàn hấp thu, lần này tiện nghi cho người kéo!”

“A, tiện nghi cho ta? Hạng Kỳ tổ sư, ngài quả thực chính là vị tổ sư tốt nhất trên thế giới này!” Vừa nghe thấy Hạng Dục muốn tặng một phần tinh khí cho mình, Lương Tiểu tức giận vừa rồi đã bị quét sạch sành sanh.

Một bước liền chạy tới trước người Hạng Cừ, mặt mũi tràn đầy nịnh nọt cười nói.

“Người còn cười ngây ngô làm cái gì? Còn không mau cởi quần áo ra!” Nhìn thấy Lương tiểu nhân vẫn đứng đó cười ngây ngô, Hạng Dận bỗng nhiên nói một câu.

“A? cởi quần áo?” Lương Tiểu Thi trước tiên sửng sốt, sau đó vui mừng điên cuồng, chẳng lẽ tổ sư muốn truyền thụ cho mình phương thức song tu sao? Cũng đúng, lần đầu tiên nàng hấp thu nhiều tinh huyết như vậy, quả thực khó có thể tiêu hóa, hình như chỉ có thể truyền cho mình bằng cách này thôi.

Vừa nghĩ tới có thể phát triển một đoạn quan hệ hữu nghị hơn xa bà cô này, Lương Tiểu Tỳ lập tức hưng phấn, sớm quên sạch nỗi khuất nhục Lôi Nga đã nhận được, xé quần áo của mình ra, cứ như vậy trần truồng đứng trước người Hạng Dận.

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu thậm chí cởi cả quần, đặc biệt là khi nhìn thấy một thứ mà nam nhân đều có ở trước mặt mình, lập tức hiểu rõ ý nghĩ xấu xa trong đầu của tên này, trên mặt hiện lên một tia tức giận, rất muốn tát chết nha đầu này. Thế nhưng cố lực lượng trong cơ thể lại dần dần bành trướng lên, biết rõ nếu không truyền nó cho Lương Tiểu Muội, chính mình rất có thể sẽ bạo thể bỏ mình.

Một khi năng lượng này bị nàng biến thành, liền nhiễm phải thi khí của nàng, căn bản không cách nào truyền cho người khác, cũng chỉ có Lương Tiểu Thân là cương thi nhất mạch mới có thể chịu được lực lượng của nàng, nếu không làm sao nàng lại truyền cho Lương Tiểu Nhi được?

Cố nén cảm giác muốn đánh Lương tiểu nhân một trận, trong miệng lạnh lùng quát to một tiếng: “Còn không mau nằm xuống!”

“À à à à, thì ra Hạng Kỳ tỏ sự ngại thích ở bên trên à? Không sao cả, ta cũng thích ở phía dưới!” Lương Tiểu Bà không chú ý tới vẻ mặt giận dữ của Hạng Kỳ, trực tiếp nằm lăn ra đất, trên mặt treo dáng tươi cười bỉ ổi và hèn mọn đến cỡ nào.

Càng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này, Hạng Dận lại càng tức giận, bỗng nhiên một cước hung hăng đạp lên trên cái mặt nạ của Lương Tiểu Đế.

“Ngao ô...” Lương Tiểu Thuần trong miệng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết của người, nhưng còn chưa kịp phản ứng, một ngón tay của Hạng Chấn Huyền đã đâm vào ngực của hắn.

Mà cách đó không xa, Diệp Tĩnh Vũ tận mắt nhìn thấy tất cả, chỉ cảm thấy giữa hai chân mình như có một trận gió lạnh thổi vào. Nữ nhân buh hãn như thế, ai dám lấy về nhà?

Từng dòng máu đỏ bạc từ đầu ngón tay Hạng Huyền chảy ra, trực tiếp chui vào ngực Lương Tiểu Khả, mà Hạng Dận cũng vẽ cái gì đó trước ngực hắn, rất nhanh liền vẽ ra một đạo phù chú kỳ quái, ngay sau đó liền thấy trên đạo phù chú kia lấp lánh huyết quang, máu tươi màu đỏ bạc trên đầu ngón tay Hạng Tỳ Hưu có thể cứ như vậy điên cuồng tràn vào thân thể Lương Tiểu Nhi.

Khi cỗ lực lượng này không ngừng tiến vào, Lương Tiểu Hữu chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân mình đều mở ra, toàn thân từ trên xuống dưới lại càng ẩm áp, thậm chí vị trí bị Hạng Tiêu giẫm phải cũng là lấy tốc độ cực nhanh phục hồi như cũ.

Thế nhưng theo nguồn lực lượng này không ngừng tiến vào, Lương Tiểu Khả đã bắt đầu không cách nào thừa nhận được nhiều lực lượng như vậy, tựa như một con quỷ đói, bỗng nhiên ăn mười ngày phân lượng, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình đã sắp giống như sắp nổ tung.

Nhưng Hạng Thương tựa hồ cũng không có ý dừng lại, vẫn như cũ không nghe không hỏi, vận chuyển cỗ lực lượng cường đại kia.

Thời gian dần trôi qua, trên người Lương Tiểu Nhi đã xuất hiện từng vết rạn, trên mặt hắn càng lộ vẻ thống khổ, muốn thoát khỏi sự điều khiển của Hạng Thương, nhưng lại cảm giác thân thể của mình căn bản không chịu sự khống chế của chính mình.

Ngay lúc Lương Tiểu Nhi có thể vì chính mình bạo thể mà chết, thì một mảnh tâm pháp cao thâm từ trong thần niệm Hạng Văn Ngưng truyền tới.

Sau khi hiểu rõ bản tâm pháp này, Lương Tiểu Nhi mừng như điên một trận, cái này lại là Tam Thi Thần Quyết, nàng thật sự truyền Tam Thi Thần Quyết cho mình? Trong truyền thuyết có thể khiến mình luyện thành Phi Thiên Dạ Xoa, thậm chí là Tam Thi Thần Quyết của cương thần cũng chưa từng thấy qua a?

Nghĩ đến thành tựu ngày sau của mình, trong lòng hắn như mở cờ trong bụng.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau tu luyện tam thi thần quyết, người thật muốn bạo thể mà chết sao?” Nhìn thấy thân thể Lương Tiểu Nhi đã xuất hiện vết rách lớn bằng cổ tay, hắn vẫn còn đang cười ngây ngô, Hạng Khuyết tức giận quát mắng một tiếng.

Lương Tiểu Nhi tỉnh ngộ, lập tức vận khởi Tam Thi Thần Quyết, lập tức liền thấy lực lượng bành trướng kia biến thành một đạo huyết quang, xuất hiện trên đỉnh đầu của gã, loáng thoáng, hình thành một cái huyết ảnh giống như đúc gã...

Mà Công Tôn Lộ đang đánh giết Ma tộc, cũng cảm ứng được huyết năng khổng lồ kia của tộc nhân mình, cũng lập tức vọt tới. Lương Tiểu Nhi vốn đang muốn hóa ra đạo huyết ảnh thứ hai bỗng nhiên điềm ra một chỉ, một đạo huyết mang trực tiếp chui vào trán Công Tôn Lộ...

Chương bảy mươi tám của Anh Ma Vương Không.

Công Tôn Lộ là Huyết Thi, theo cảnh giới của Lương Tiểu Tiểu có thể tăng lên, cảnh giới của nàng cũng theo đó tăng lên, thiếu sót duy nhất chính là năng lượng mà thôi. Hôm nay Lương Tiểu có thể trực tiếp truyền máu của mình cho nàng tam thi, lập tức làm cho thực lực bản thân nàng tăng lên tương đương với cảnh giới cửu phẩm của Ma quân.

Cũng chính vào lúc này, một đám Lam Vũ tộc lại đột phá trùng điệp vây quanh, trực tiếp vọt tới, những tên này đều là Ma quân thất phẩm, bát phẩm, trong đó mang đầu là thực lực chỉ có thất phẩm Anh Không giải.

Ánh mắt Anh Không giải tự nhiên rơi vào đám người Lương Tiểu Dĩ đang tiêu hóa huyết năng kia. Hắn biết rõ, bây giờ là thời điểm tốt nhất để giết chết những người này, thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đứng trước người Lương Tiểu Viêm, tuy không hiểu rõ vì sao Hạng Tiêu lại truyền máu cho Lương Tiểu Dĩ ngay lúc này., Nhưng hắn cũng minh bạch, hiện tại không phải thời điểm bọn họ quấy rầy bọn họ, Xi Vu kỳ không ở bên cạnh mình, mặc dù mình có thể qua lại tự nhiên trong đại trận, nhưng lại không có biện pháp tiếp tục không chế đại trận.

Cũng may lần này xông tới đều là Ma quân thất phẩm, bát phẩm, với thực lực hiện tại của mình có ứng phó cũng sẽ không quá cố gắng mới đúng.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngăn cản trước đám người Lương Tiểu Hữu, hai mắt Đào Không lóe lên từng đạo ánh sáng màu lam, lạnh lùng quét qua Diệp Tĩnh Vũ, lạnh lùng nói: “Không ngờ chúng ta lại gặp nhau!”

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, trước khi chiến đấu, hắn rất ít thói quen nói nhảm.

“Lần may mắn trước đã được người chiến thắng, lần này người nhất định phải chết!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ không có phản ứng gì với mình, trên mặt anh đào thoải mái hiện ra vẻ khinh thường lạnh nhạt.

Bây giờ Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra thực lực chính là cảnh giới của một Ma quân cửu phẩm, hơn nữa còn có chút bất ổn, thực lực như vậy đối phó Ma quân hoàn toàn chính xác là đủ, nhưng mình là Ma quân bình thường sao?

Anh đào giải âm thanh rơi xuống, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy hắc bổng nhiên điểm một ngón tay lên trán mình, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu lam bay thẳng tới chân trời, một cỗ khí tức khổng lồ trong nháy mắt bộc phát ra.

Cảnh giới của hắn lại tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bát phẩm, cửu phẩm, cửu phẩm đỉnh phong, Ma Vương...

Khí tức cuồng bạo chấn cho những ma đầu muốn tới gần hắn nát bấy, thậm chí ngay cả những Lam Vũ tộc phía sau hắn cũng bị khí tức này chấn động đến mức liên tục lui về phía sau.

Chứng kiến Anh Không Thích phóng xuất ra khí tức Ma Vương cảnh, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc kinh hãi, hắn làm sao có thể là Ma Vương? Hắn làm sao có thể đạt tới Ma Vương?

“Ha ha, không nghĩ tới, thế nhân đều cho rằng Anh gia chúng ta sắp tấn thăng Ma Vương chính là phụ thân của ta, nhưng mà các người biết đâu, muốn thăng cấp Ma Vương chính là ta, mà bắt được thân thể thuần linh cũng chỉ là che giấu tai mắt người khác mà thôi., Đem sự chú ý của người khác chuyển sang vỗ kịch trên người phụ thân, ba tháng trước ta vụng trộm vượt qua thiên kiếp, thành tựu vị trí Ma Vương, Diệp Tĩnh Vũ, người không nghĩ tới chứ?” Nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt Anh Không thoải mái lộ ra nụ cười đắc ý.

Thiên tài không chỉ có mỗi Viêm Sâm Húc, mình mới là thiên tài chân chính trong thế hệ trẻ tuổi của Ma tộc, chỉ dựa vào

thực lực của bản thân để tiến vào cảnh giới mà rất nhiều Ma tộc đều tha thiết ước mơ.

Cho tới nay, Anh Không Không chiến đấu chỉ là nguy trang, mà thực lực của hắn đã sớm đạt tới cửu phẩm đỉnh phong. Chẳng qua để che giấu tài năng người khác, hắn lại thiết lập từng đạo phong ấn trên người mình., Để cho lực lượng của mình chỉ biểu hiện ở tiêu chuẩn thiên tài trẻ tuổi, thậm chí không bằng ca ca của mình, coi như luân phiên bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bại, hắn cũng không cởi bỏ phong ấn của mình, đó là bởi vì hắn không muốn ẩn nhẫn nhiều năm sự tình bị bại lộ.

Sau lần bắt được Lạc Linh Nhi thất bại trước đó, mọi người đều cho rằng Anh Không chiến đã mất đi cơ hội tốt nhất để trở thành Ma Vương. Có điều có rất nhiều người vẫn đặt ánh mắt lên người Anh Không chiến, không ai chú ý tới việc giải thoát cho nàng.

Cho nên cho dù hắn lén lút ra ngoài, vượt qua thiên kiếp, cũng không ai biết.

Vốn dĩ sau khi hắn tiến vào cảnh giới Ma Vương, Anh gia đã có thể tự thành một Vương tộc, nhưng hắn không lập tức bại lộ thực lực của mình. Bởi vì hắn có dã tâm, hắn không chỉ muốn biến Anh Vô gia thành một Vương tộc mà còn muốn thống nhất toàn bộ Ma giới.

Lần này náo loạn đã cho Anh Không giải, chỉ cần trong một lần chiến đấu này, tình nguyện mấy Vương tộc đều bị tiêu diệt, Anh Không gia có đầy đủ thực lực nhất thống Ma giới, không ngờ Viêm Ma nhất tộc cũng xuất hiện một Ma Vương, hơn nữa còn có gã Diệp Tĩnh Vũ kia.

Hai người này đã làm rối loạn kế hoạch Anh Không Không giải thích của mình, hắn không thể không sớm phóng thích khí tức của mình, trước chém giết Diệp Tĩnh Vũ.

Một Ma Vương, đối phó với Ma quân có nhiều hơn nữa cũng có ưu thế áp đảo. Điểm này là Viêm Sâm Húc, kẻ bị cha mình vây công cũng có thể nhìn ra được.

Bây giờ Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí thực lực mấy người bên cạnh hắn cũng không khác nhiều lắm so với Ma Quân Cửu Phẩm,

nơi đó có thể là đối thủ của mình không?

Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn chính xác không nghĩ tới Anh Không giải dĩ nhiên đã thành tựu Ma Vương, đương nhiên, phỏng chừng cũng không ai có thể ngờ được, hắn chỉ ngây ngốc nhìn Anh Không Giải, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

“Thật ra ta thấy ngươi cũng là một nhân tài, không bằng tuyên thệ thân phục ta? Ta có thể tha cho ngươi một mạng!” Anh Không thoải mái nhìn Diệp Tĩnh Vũ, thản nhiên nói, bây giờ trong mắt hắn, cao thủ cảnh giới cửu phẩm không phải bình thường, nhiều nhất chỉ là giun dế, không cần thận bị cắn một cái có chút đau đớn, nhưng cũng chỉ là có chút đau đớn mà thôi.

“Ngươi cảm thấy có thể sao?” Diệp Tĩnh Vũ không ngờ Anh Không Thích lại nói ra lời như vậy, theo bản năng trả lời một câu.

“Nếu đã không có khả năng, vậy ngươi đi chết đi!” Nghe Diệp Tĩnh Vũ trả lời, Anh Không nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, phóng thẳng đến hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Hầu như không trải qua bất kỳ thời gian nào, hắn liền xuất hiện trước người Diệp Tĩnh Vũ, một quyền trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới.

Dưới cái nhìn của hắn, đối phó với một cao thủ cửu phẩm, chẳng lẽ mình còn cần dùng vũ khí sao?

Chứng kiến một quyền như thiểm điện của Anh Không Thích đánh tới, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa dấy lên ngọn lửa hừng hực. Đó là dự cảm trong chiến đấu, Bá Nguyên lực trong cơ thể khẽ động, bước ra phía trước một bước, trực tiếp đánh ra một quyền, cho dù ngươi là Ma Vương, ta cũng phải đập ngươi ở dưới chân...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không tránh không né, ngược lại vùng quyền nghênh đón mình, trên mặt anh đào cười mở lộ ra nụ cười khinh thường, tựa hồ đang cười nhạo Diệp Tĩnh Vũ không biết lượng sức mình.

Thế nhưng khi hai nắm đấm va chạm, nụ cười trên mặt hắn lập tức cứng đờ...

Cuộc chiến hư không thứ bảy mươi chín...

“Ầm ầm...” Mọi người chỉ nghe thấy một hồi tiếng vang thật lớn, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu vàng cùng một đạo hào quang màu lam trong nháy mắt sáng lên, va chạm cực lớn trực tiếp xé rách hư không, năng lượng cuồng bạo trực tiếp vọt tới hư không, lúc này mới tránh cho người chung quanh bị bọn hắn ngộ sát.

Mà Diệp Tĩnh Vũ bị lực đạo to lớn này chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, thối lui bảy bước mới ngừng lại, toàn bộ cánh tay tê dại một hồi, mặt quyền có vết nứt, mơ hồ có thể nhìn thấy dòng máu màu vàng tràn ra.

Về phần Anh Không giải, lại bị chấn lui ra sau hơn hai mươi trượng, toàn bộ hữu quyền của hắn vỡ vụn, ngay cả cánh tay phải cũng bị chấn động lộ ra một đoàn huyết vụ, nhìn qua rất dọa người.

“Làm sao có thể?” Anh Không giải trong mắt tràn đầy kinh hãi, như vậy so với người ngoài hành tinh nhìn thấy còn kinh hãi hơn, mình trước kia một mực phong ấn lực lượng của mình, nhưng rõ ràng hắn là thực lực chân chính à? Lần trước hắn vẫn là lục phẩm, bây giờ sao có thể ngăn cản một quyền toàn lực của mình? Bây giờ mình là Ma Vương sao? Trong thời gian ngắn như vậy, hắn làm sao có thể đề cao nhiều như vậy?

Sự chấn động trong lòng Anh Không đã khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, nhưng rất nhanh, hắn đã từ trong khiếp sợ này đi ra, nếu hắn cũng có thực lực cảnh giới ngang nhau, vậy dứt khoát chiến một trận đi.

Trên cánh tay phải của hắn chớp động ánh sáng màu lam, cánh tay vừa rồi còn vô cùng thâm hiểm kia nhanh chóng chữa trị, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã chữa trị hoàn hảo như lúc ban đầu,

một thanh trường thương màu lam toàn thân xuất hiện trong tay hắn, khí tức bàng bạc từ trên người hắn toàn bộ bộc phát ra.

Cảm nhận được chiến ý trên người Anh Không giải, Diệp Tĩnh Vũ cũng bay lên chiến ý, đã thật lâu rồi hắn không có dục vọng chiến đấu như vậy, chiến hồn thần giáp trên người chảy xuôi hào quang bảy màu, Thiên Tôn đao cũng từ thể nội nổi lên, thân thể hóa thành một đạo đao mang chém tới Anh Không Thích.

“Đến hay lắm...” Anh Lý Thích hét lớn một tiếng, trường thương trong tay vẩy một cái, mũi thương nhấc lên một đóa thương hoa, ngay sau đó hóa ra vô số thương ảnh đâm tới đao mang do Diệp Tĩnh Vũ biến thành.

“Đương...” Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, liền thấy thân thể hai người phân ra nhanh như tia chớp, đứng thẳng tắp ra ngoài trăm trượng.

Ngực phải Diệp Tĩnh Vũ nhiều thêm một lỗ máu, mà dưới bụng lại cũng có một vết máu thật dài. Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ chỉ dùng một chiêu, nhưng bọn họ nào biết chỉ trong nháy mắt như vậy, Diệp Tĩnh Vũ bỏ ra hơn vạn đao, Anh Không Thích cũng đâm ra hơn vạn thương, chỉ là vì tốc độ của bọn họ quá nhanh, tất cả thanh âm chạm vào nhau đều tụ tập cùng một chỗ, lúc này mới chỉ có một tiếng.

Hai người hiển nhiên không có ý định đi giải thích cho người khác, vừa mới chia tay, liền quay người đánh về phía đối phương, hai tay Diệp Tĩnh Vũ đã nâng đao, vô số đạo lôi điện từ trên trời rơi xuống, hóa thành một đạo tia chớp đao mang to lớn, hung hăng chém về phía Anh Không Thích, mà Anh Không Thích cũng run lên trường thương, giống như một đầu Cự Long màu lam, đón đao mà lên.

“Keng keng...” Lại là một tiếng vang thật lớn, đao mang và cự long màu lam kia lại bộc phát ra một lần nữa ánh sáng chói mắt, hư không lần nữa bị đánh nát, cả tòa đại trận đều run rẩy một hồi, thậm chí ngay cả sương mù màu đen kia cũng có dấu hiệu bị đánh bay.

Thấy tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lo lắng thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bị phá vỡ hừ lạnh một tiếng, thân thể vọt thẳng vào trong đạo hư không kia, Anh Không Thích cũng không chút do dự vọt vào, chiến đi, vậy thì chiến đi.

Lúc ánh sáng chói mắt tán đi, mọi người cũng không còn nhìn thấy thân ảnh của hai người, ngược lại vết rách hư không kia bắt đầu từ từ khép lại.

Mặc dù không rõ hai người đã đi đến nơi nào, nhưng người của Lam Vũ Tộc cũng biết chủng tộc của mình lại nhiều hơn một tên Ma Vương, đặc biệt là những chiến sĩ Anh gia kia, sau khi cảm thụ qua lực lượng của Anh Hùng, cả đám hưng phấn giờ vũ khí trong tay lên đánh tới mấy người Lương Tiểu. Hiện tại bọn họ tựa hồ còn đang vận công, không giết bọn họ còn đợi đến khi nào?

Chúng kiến toàn bộ đám gia hỏa mình có thể dễ dàng bị xóa bỏ này, sắc mặt Lương Tiểu Khả lập tức trở nên khó coi thế nào, trong lòng mắng Diệp Tĩnh Vũ là thủ lĩnh cầu huyết, còn nói là huynh đệ đây, vì chiến đấu mà an toàn của mình cũng không qua, cho dù người muốn đánh nhau với người ta, cũng phải tự chăm sóc bản thân trước chứ?

Lực lượng trong cơ thể vẫn đang tiếp tục tăng trưởng, lực lượng khổng lồ như vậy sao bản thân có thể tiêu hóa hoàn toàn trong một thời gian ngắn? Cho dù là Công Tôn Lộ, trong thời gian ngắn nàng cũng không cách nào tiêu hóa được năng lượng lớn như vậy?

Ngay lúc Lương Tiểu Dã đang lo lắng, Hạng Khuyết đã đánh ra một chương, trực tiếp đập bay một gã Ma quân thất phẩm mạnh nhất ra ngoài, lập tức thấy thân thể tên Ma quân kia nổ tung thành một đám sương máu, trực tiếp bị Hạng Tiêu hấp thu sạch sẽ.

“Các ngươi thật sự cho rằng bà cô của ta dễ ức hiếp sao? Nói thật cho các ngươi biết, nếu không phải vì muốn giúp đỡ em ngoan của ta, đừng nói sáu tên cửu phẩm Ma quân, cho dù là sức mạnh của sáu tên Ma Vương, bà cô cũng có thể hoàn toàn tiêu hóa...” Lại là một luồng năng lượng khổng lồ tràn vào thân thể Lương Tiểu Dã, thân thể Hạng Bi đã bay lên.

Lương Tiểu nhưng nhất thời im lặng, hẳn tuyệt đối tin tưởng lời nói của Hạng Thương, với cảnh giới của nàng, hoàn toàn chính xác có thể thôn phệ hết năng lượng của sáu gã Ma Vương, chỉ là cần có thời gian nhất định mà thôi.

Coi như là vài tên cửu phẩm Ma quân lúc này, Hạng Khuyết cũng hoàn toàn có thể dùng bí pháp tạm thời phong ấn lực lượng của bọn họ, chỉ có điều như vậy, nàng sẽ không còn chút sức chiến đấu nào, chỉ có thể trốn về lại cốt đũa từ từ tiêu hóa những giọt máu này.

Cô nàng chính là vì Diệp Tĩnh Vũ? Nghĩ tới đây, Lương Tiểu Hữu chua xót, sao mình lại là hậu duệ của người được? Chẳng lẽ người không thể đối xử tốt với mình một chút sao?

“Lập tức luyện hóa huyết năng của tứ đại Ma quân, lại có cửu phẩm Ma quân xông vào!” Lúc này, giọng nói của Hạng Tĩnh Tuyên lại truyền tới, tâm thần Lương Tiểu chấn động, liều mạng vận khởi tam thi thần quyết, chuẩn bị tiếp tục luyện ra đệ nhị thi.

Về phần Hạng Thương, cũng đã biến thành từng đạo lưu quang, thẳng hướng những ma tộc kia vọt tới, không có bất kỳ kẻ nào có thể ngăn cản.

Mà vào lúc này, trong hư không, trên thân Diệp Tĩnh Vũ không ngừng lấp lánh hào quang bảy màu, Thiên Tôn Dao trong tay càng tản mát ra hào quang mỹ lệ, một đầu tóc dài màu trắng bị năng lượng trong hư không thổi đến toàn bộ phiêu tán ra.

Không gian nơi đây cực kỳ không ổn định, nếu như không có thân thể hai người cường đại này, vền vẹn những năng lượng này cũng đủ để xé nát chúng thành từng mảnh.

Nhìn trên dưới cách đó không xa, Anh Không toàn thân không ngừng tỏa ra lam sắc quang mang, khí tức trên thân Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh, mà đạo mang trên Thiên Tôn Dao cũng trong nháy mắt ảm đạm thất sắc, tựa như đèn tắt điện, mà thân thể của hắn đã vô thanh vô tức đi tới trước người anh đào không tiêu tan...

Chương bảy mươi sáu ngàn nguy hiểm khôn cùng sinh.

Đây là một mảnh hư không đen kịt, không có thời gian, không có không gian, chung quanh ngoại trừ năng lượng hư không cuồng bạo kia, cũng không có thứ gì khác, khi Diệp Tĩnh Vũ biến mất khí tức cùng quang mang Thiên Tôn đao đã thu liễm, cơ hồ như biến mất.

Mà tốc độ của hắn cũng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước mặt anh đào không giải thích, Thiên Tôn đao trong tay không chút lưu tình chém về phía Anh Không, một đao này thậm chí không bộc phát ra một chút đao mang, nhìn qua rất bình thản, thậm chí không có chút xú đao khí nào.

Thế nhưng Anh Không Thích lại bỗng nhiên cảm thấy một cổ áp bách khó nói nên lời, gã tuyệt không hoài nghi, nếu như mình thật sự bị một đao này bổ trúng, tuyệt đối sẽ bị một đao chém thành hai đoạn, đây đã là cực hạn, áp lực toàn bộ đao khí cùng đao mang hoàn toàn.

Thân ảnh lóe lên, lam quang trên người hắn cũng biến mất vô tung vô ảnh, trường thương trong tay cũng bỗng nhiên trở nên âm đạm vô quang, nhìn qua rất là tùy ý vén một cái thương hoa, thanh trường thương kia cứ như vậy trống rỗng xuất hiện trước ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hơi kinh hãi, hắn bỗng nhiên có cảm giác như vậy, Anh Không Thích thương cùng Anh Không Thích không có thương quả thực là hai người, cho dù đều là thực lực cảnh giới Ma Vương, nhưng cho hắn cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Không dùng thương mà Anh Không Thích còn đặc ý, hắn còn biết hung hăng, còn có thể ngông cuồng, ngoại trừ thực lực đạt tới cảnh giới Ma Vương thì không có gì đáng sợ. Thế nhưng khi tay hắn nắm chặt một thanh trường thương, tất cả cảm xúc

đều biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là một Ma Vương hết sức chăm chú, rốt cuộc không tìm ra chút sơ hở nào.

Điều này thật giống như cho một quân đội cái gì cũng có một cơ hội chiến đấu, chiến xa thậm chí là hàng mẫu, sức chiến đấu đâu chỉ tăng lên mấy lần? Chỉ là thương thương đã mang đến cho hắn biến hóa lớn như vậy.

Đôi mắt với một thương trông rồng xuất hiện này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có hai lựa chọn, một là tùy ý một thương này đâm thủng trái tim mình, sau đó bị lực lượng kèm theo trên thương quấy nát tan, mà Thiên Tôn đao của mình cũng chém nó thành hai nửa, một người thì lập tức né tránh, từ bỏ lần tấn công này.

Đương nhiên, hắn còn có thể triệu hồi ra Đông Hoàng chung, thế nhưng bây giờ không có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Đông Hoàng chung là át chủ bài cuối cùng của hắn, hắn cũng không muốn sớm xuất ra lá bài tẩy của mình như vậy, ai biết ẩn giấu sâu như vậy Anh Không Thích sẽ có hậu chiêu gì.

Thân thể cấp tốc tránh sang bên trái, Thiên Tôn đao trong tay cũng không hoàn toàn từ bỏ tiến công, mà lại kéo về bên trái một chút, chém thẳng về phía cánh tay trái đang mất đi của Anh Thái.

Anh Không Thích tựa hồ đã sớm đoán được hết thảy, thân thể lóe lên, cứ như vậy tránh được một đao của Diệp Tĩnh Vũ, mà trường thương trong tay gã lại tựa như sống lại, vậy mà vòng một vòng lớn xuất hiện ở hậu tâm Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy rất kinh ngạc, rõ ràng thấy hắn đâm ra một thương trước mặt, hơn nữa thân thương cũng không có dấu hiệu uốn lượn, làm sao lại xuất hiện ở hậu tâm của mình chứ?

Trong lúc kinh ngạc, thân thể của hắn chỉ có thể hướng phía trước đi tới, liền thấy thanh trường thương trong tay Anh Không Thích lần nữa run run, mũi thương kia lại xuất hiện trước ngực của mình.

Tựa hồ thương này cho tới bây giờ vẫn không hề động đậy, cuối cùng lại tự mình đụng vào.

Quý dị, cực kỳ quý dị, chẳng lẽ đây là thương hồn của hắc sao? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng kinh hãi, hắc biết, bất kể là người, hay là ma, ở một cảnh giới cực cao nào đó chỉ có đạt tới một cảnh giới mới có thể chân chính làm được tùy tâm sở dục, tựa như Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết, đao và kiếm đối với bọn họ chính là một bộ phận của thân thể, đó là một bộ phận chân chính, hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục.

Cho dù thực lực của mình bây giờ đã giống Độc Cô Bá Thần, thậm chí có chỗ siêu việt, nhưng chênh lệch về mặt tạo nghệ đao pháp giữa hắc và Độc Cô Bá Thần vẫn là khoảng cách giữa trời và đất, dù sao, chân chính để hắc trưởng thành chính là Bá Nguyên Quyết, hắc am hiểu nhất vẫn là lực lượng thân thể.

Mà Ma tộc đều theo đuổi lực lượng cường đại, đối với chiêu thức căn bản không quá để ý, cho dù ngẫu nhiên có Ma tộc tinh thông một ít vũ khí, một ít chiêu thức, cũng chỉ là tinh thông mà thôi., Thế nhưng tuyệt đối không có Ma tộc nào nguyện ý tiêu phí quá nhiều thời gian để lĩnh ngộ hắc trên một loại chiêu thức, thật giống như anh đào không giải thích vậy. Trình độ thương pháp của hắc đối với Độc Cô Bá Thần đã đạt đến cảnh giới Độc Cô Bá Thần đấu đao, Hiên Viên Tuyết Kiếm, đó là một cảnh giới hoàn toàn tùy tâm sở dục.

Lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ nhìn anh đào không giải thích, nói như vậy có lẽ có chút không đúng với Anh Không giải thích. Thế nhưng mặc kệ là lần đầu tiên hắc đối mặt với Anh Không giải quyết một cách cường đại hơn mình, hay là một lần gặp nhau tại Ma giới, hắc cũng chưa từng để người này vào trong mắt. Hắc tin rằng mình thiếu hắc chỉ là thời gian mà thôi, chỉ cần đầy đủ thời gian, lực lượng của mình đủ để vượt qua bất cứ kẻ nào.

Đối với lực lượng này, hắc vẫn luôn cảm thấy, chỉ cần có thiên phú nhất định, chỉ cần có công pháp cao thâm, chỉ cần có cố gắng nhất định đều có thể đạt tới, thậm chí có chút cơ duyên xảo hợp, một lần cơ hội gặp gỡ có thể làm cho lực lượng của mình tăng lên nhiều, thế nhưng như Anh Không Thích đã dung nạp hoàn toàn thương pháp vào bản thân, làm được tới cảnh giới tùy tâm sở dục, lại không phải kỳ ngộ có thể rèn.

Cơ hội của hắn đủ tốt, Lâm Hiểu Nghị cơ hội cũng không tệ, nhưng tạo nghệ về đao pháp của bọn họ còn không ảm đạm như vậy, cho dù là lực lượng đạt đến, thế nhưng chiêu thức bọn họ lại cách biệt khá xa, muốn đạt tới loại tình trạng tùy tâm sở dục này., Trừ cần có đủ thiên phú, còn phải có quyết tâm kiên trì bền bỉ, bình thường nỗ lực là không đủ, người nhất định phải nỗ lực gấp trăm lần so với người bình thường, nghìn lần, vạn lần, mới có thể đạt tới trình độ như vậy.

Lần rèn luyện này không chỉ là thực lực bản thân mà còn là một trái tim, một cái cũng sẽ không bao giờ phiến chán, vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ ý chí cố chấp.

Thân là một Ma tộc, một Ma tộc chỉ theo đuổi lực lượng, có trình độ về thương pháp như vậy khiến Diệp Tĩnh Vũ không thể không tán phục, chẳng trách hắn có thể trẻ như vậy mà dựa vào thực lực của mình để trở thành Ma Vương, xem ra thế gian này hết thảy đều không có may mắn.

Trong lòng sợ hãi tán phục, Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ đã rời khỏi tay, mũi đao đâm thẳng tới ngực Anh Không giải. Thiên Tôn đao không có Ma Thương Trường của Anh Không giải, hắn chỉ có thể ném mạnh Thiên Tôn đao trong tay ra, mà nắm tay phải của hắn lại trực tiếp chộp tới mũi thương kia...

“Hừ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngay lúc khẩn yếu còn định đánh chết mình, Anh Không thoải mái hừ lạnh một tiếng, thân thể lệch sang một bên, tránh được một đao kia của Diệp Tĩnh Vũ, mà ma thương trong tay hắn lại khẽ rung lên, tạo thành một đóa thương hoa, một đóa thương hoa xinh đẹp đoạt lấy người, cứ như vậy tiếp tục bay tới trước ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, đóa quang mang chói mắt tới cực điểm này...

Chương 1 A Tu La Vương.71

“Xoẹt...” một tiếng, đó là âm thanh vũ khí đâm vào huyết nhục, thế nhưng trên gương mặt không hề nở nụ cười, ngược lại lộ ra một tia kinh sợ, bởi vì hắn biết trường thương của mình cũng không có đâm vào ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Hoa thương tiêu tán, Anh Dung liền thấy tay trái Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt mũi thương của mình, mũi thương sắc bén đã vạch phá bàn tay của hắn, máu tươi đỏ tươi thuận theo cánh tay chảy xuống, thế thương này lại bị một trảo này phá giải hoàn toàn.

Anh Không Thích muốn tiếp tục đâm ra, nhưng lại cảm giác phía trước có một ngọn núi lớn, căn bản không đâm vào được. Thậm chí hắn muốn kéo về, cũng cảm giác như bị kim sắt kẹp lại, đâu còn lùi về được.

Giờ khắc này, Anh Thích cũng thực sự cảm nhận được lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ, đó là lực lượng thân thể thuần túy, vậy mà cũng đạt tới trình độ như vậy, hắn rốt cuộc tu luyện như thế nào? Nhục thể của hắn sao lại cường hãn như thế?

Diệp Tĩnh Vũ lúc này cũng không chịu nổi, tay trái của mình mặc dù bắt được đầu thương, thế nhưng đầu thương lại dễ dàng đâm rách da thịt của mình, thậm chí còn bị thương, đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân hắn, thế nhưng tay của hắn vẫn nắm chặt, thậm chí trên cánh tay hắn đã lộ ra từng sợi gân xanh.

Trên mặt của hắn lại không có chút thống khổ nào, thậm chí mang theo nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại nụ cười tự đắc, không có phần nộ, không có oán hận, tựa như nhìn thấy hảo bằng hữu của mình vậy.

“Người rất mạnh, nhưng người vẫn không phải đối thủ của ta!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ, ánh mắt hắn đầy tự tin.

Thấy vẻ mặt tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, Anh Dung đang định phản bác, đột nhiên cảm nhận được sau lưng một trận hàn ý kéo tới, trong lòng kinh hãi, hắn đột nhiên nhớ tới thanh Thiên Tôn đao mà Diệp Tĩnh Vũ ném ra lúc nãy.

Lúc này hoặc là hắn buông Phệ Thiên Ma Thương ra, tránh được một đao kia, hoặc là tùy ý để một đao kia đâm rách thân thể của mình.

Thế nhưng một khi mình buông tay, muốn đoạt lại Phệ Thiên Ma Thương sẽ rất khó, đến lúc đó làm sao có thể là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ?

Huống hồ...

Thương là sinh mệnh của hắn ta, thương là linh hồn của đồng bọn của hắn ta, làm sao có thể từ bỏ chứ...

Trong mắt Anh Không Thích lóe lên vẻ kiên quyết, tay phải của gã nắm chặt thân thương, thân thể bỗng nhiên bước ra ngoài, lực lượng của gã không bằng Diệp Tĩnh Vũ lớn, tay phải xẹt qua chuôi thương, cứ như vậy đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một quyền đánh thẳng tới Diệp Tĩnh Vũ.

Thấy Anh Không Thích bất chấp tất cả đánh về phía mình, Diệp Tĩnh Vũ giật mình, hắn thật không ngờ Anh Không Thích lại không để ý tới nguy hiểm bị Thiên Tôn đao bổ trúng.

Bất quá giật mình thì giật mình, đối mặt quyền này của Anh Không giải, Diệp Tĩnh Vũ đồng dạng đánh ra một quyền...

Nắm đấm của hai người va chạm với nhau, bùng phát ra năng lượng cực lớn, thế nhưng nơi đây là hư không, ngoại trừ nhìn thấy một luồng ánh sáng to lớn sáng lên thì thậm chí bọn họ còn không nghe được âm thanh gì cả.

Thân thể hai người đồng thời chấn động, tay trái bắt lấy mũi thương của Diệp Tĩnh Vũ cũng buông lỏng một chút, mà lúc này, Anh Không Thích lại không có ý định thu thương, ngược lại dùng sức đâm ra, tiếp tục đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ xiết chặt, thân thể ngửa ra sau tránh được một thương trí mạng này. Thế nhưng lưỡi thương sắc bén kia lại vạch ra một vết máu thật dài trên đầu vai hắn.

Sau khi đâm ra thương này, thân thể Anh Không giải thích cũng bắt đầu vụn vẹo, thế nhưng Thiên Tôn đao đã phản xạ trở về, tuy rằng hắn cố hết sức tránh đi, thế nhưng bên trái thân thể vẫn bị vạch ra một vết thương sâu chừng một tấc, lôi điện trên thân Thiên Tôn đao lại càng khiến miệng vết thương của hắn mơ hồ, nhìn không dọa người.

Thân thể hai người nhanh chóng văng ra, Diệp Tĩnh Vũ một tay che đầu vai của mình, Anh Không Thích cũng là một tay che kín bên trái của mình, trong mắt hai người đều lộ ra thần sắc yêu mến.

Đặc biệt là trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, càng tràn đầy vẻ tán thưởng, dưới tình huống như vậy còn có thể tránh được một đao trí mạng kia, hơn nữa tổn thương chính mình, chiến kỹ của hắn thật sự đã đạt đến mức đẳng phong tạo cực...

Người như vậy, nếu là bằng hữu thì tốt biết bao? Nhưng hắn lại biết, bọn họ căn bản không cách nào trở thành bằng hữu, bắt đầu từ lúc Anh Không bắt được Lạc Linh Nhi, bọn họ chính là kẻ địch không chết không thôi của kẻ địch.

Đối với một địch nhân cường đại như vậy, phương thức tốt nhất chính là xóa sổ hoàn toàn thế gian này.

“Giết...” Trong miệng hét lớn một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ biến thành một đạo lưu quang, tiếp tục phóng tới Anh Không giải, mà Anh Không Thích cũng hừ lạnh một tiếng, cầm trong tay Phệ Thiên Ma Thương, cùng Diệp Tĩnh Vũ giao chiến một chỗ.

Hai người đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm, thực lực cũng tương đối cường hãn, dù cho Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngưng tụ ra viên thứ tư kim đan, thế nhưng lấy thực lực của hắn bây giờ cũng là thật sự đạt tới cảnh giới Ma Vương, cũng chính là Tôn cấp cảnh giới, dựa vào lực lượng ba viên kim đan thể nội, thực lực thậm chí so với Anh Không Thích vừa mới tấn thăng Ma Vương không lâu còn cường đại hơn, tự nhiên không sợ hết thầy chung quanh.

Trong hư không không có thời gian, không có không gian, sức mạnh của hai người lại to lớn như thế, cứ không ngừng chém

giết, không ngừng chiến đấu, căn bản không biết đã qua bao lâu.

Ma giới, chiến đấu đã diễn ra bảy ngày bảy đêm, mấy ngàn vạn Ma tộc đã tử thương vượt qua hơn sáu trăm vạn, tứ đại Vương tộc còn có chừng mấy trăm vạn đại quân, mà Tử Viêm tộc, thậm chí Viêm Ma tộc thì chỉ còn lại không tới trăm vạn người.

Thậm chí ngay cả mười hai Ma quân cứu phẩm của Tử Viêm Ma tộc để bảo vệ Hắc Minh Anh Dung và Hắc Minh Thi Hiên cũng chỉ còn lại bảy người. Ác Yểm tộc, mười hai Ma quân cứu phẩm của Lam Vũ tộc cũng bị Viêm Sâm Húc giết chết ba người, Ma quân cứu phẩm của Lang tộc Thanh Nghi cũng bị Lương Tiểu Thuần điều tức xong, giết chết.

Chúc Dung, Hạng Dung, bây giờ đều không thể ly khai thập nhị Thiên Vu đại trận, mất đi sự điều khiển của Diệp Tĩnh Vũ, đại trận này chỉ là tử trận, chỉ cần những Ma tộc kia không xông vào, căn bản không thể làm bọn hắn bị thương.

Đám người Cửu Phượng đương nhiên vẫn còn trong đại trận. Đã có đại trận bảo hộ, trong chốc lát nữa bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm. Xích Di Cương và Lương Tiểu Từ lại lao ra khỏi đại trận., Đã gia nhập vào cuộc chém giết của đại quân, đặc biệt là Lương Tiểu Dã đã luyện thành Tam Thi Thần Quyết, dựa vào thực lực của mình và Công Tôn Lộ cùng một chỗ ngăn chặn mấy tên cứu phẩm Ma quân còn lại của Lang tộc, trong thời gian ngắn chiến đấu đã lâm vào cục diện bế tắc, nhưng bọn họ vẫn không ngừng chém giết...

Ngay trong trận đại chiến gần như bao phủ toàn bộ Ma giới này còn đang diễn ra, Ma giới Lôi Trạch đã ở cực đông chi địa, lệ thuộc vào lãnh địa Tu La tộc.

Xưa nay Tu La A Tu La chưa bao giờ hỏi thế sự bỗng nhiên đi ra khỏi Tu La cung của mình, nhìn phương hướng chiến tranh, A Tu La thần nhiên nói: “Ma giới, đã lâu không náo loạn, các người cứ chém giết lẫn nhau đi, tộc nhân của ta cũng nên xuất hiện lại mảnh đất này thôi!” Vừa dứt lời, thân thể A Tu La trực tiếp phá không bay thẳng về phía đông Ma giới...

Hắc Minh Bá đang đối đầu với tam đại Ma Vương sắc mặt hơi đổi, ngẩng đầu nhìn về phía đông, chau mày: “Ba vị, nếu như các người còn muốn tiếp tục làm Ma Vương hiện tại, vậy thì dừng tay đi?”

Chương thứ bảy bảy mươi hai, bí văn sau lưng bí ẩn.

Nghe Hắc Minh Bá bỗng nhiên nói như vậy, Vũ Huyết Thiên, Áo Cổ Điều Đình, bao gồm cả Khôn Mạn Đức đều sững sờ, tên này xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn sắp nhận thua hay sao? Nhưng cho dù hắn thật sự muốn nhận thua, cũng không nên có giọng điệu như vậy a.

“Hắc Minh Bá, đến bây giờ ngươi còn cuồng vọng như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng chúng ta không dám động thủ sao?” Cùng Hắc Minh Bá có cừ oán với Loạn Đức trực tiếp hừ lạnh một tiếng, chiến đấu địa khu Tử Viêm Ma tộc diễn ra bảy ngày bảy đêm, bọn họ đã ở chỗ này bảy ngày bảy đêm, bất quá cũng không có ý tứ động thủ.

Bảy ngày bảy đêm, đối với sinh mệnh dài đằng dặc của Ma Vương, căn bản là chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Nhìn thấy bộ dáng của y, Hắc Minh Bá thở dài lắc đầu, sau đó chậm rãi nói: “Các ngươi cho rằng lần này nhất định các ngươi sẽ đạt được toàn thắng, ta liền nói cho các ngươi biết vậy., Viêm Sâm Húc đã thắng cấp lên Ma Vương, hơn nữa bên cạnh ta còn có một nhân loại còn đáng sợ hơn cả Viêm Sâm Húc, cho dù các ngươi tụ tập hơn bốn mươi cửu phẩm Ma quân, chẳng lẽ các ngươi cho rằng bọn họ có cơ hội chiến thắng sao?” Thấy sắp có chuyện gì phát sinh, Hắc Minh Bá trực tiếp nói ra tình huống chiến đấu lần này.

Vốn hắn định nhân cơ hội này làm suy yếu hoàn toàn mấy đại Vương tộc, nào ngờ A Tu La vẫn luôn không xuất thế lại đột nhiên đi về phía cực đông.

Cực Đông Chi Địa là cái gì, những Ma Vương khác có thể không biết, nhưng hắn lại rõ ràng, đó là địch nhân của ác ma phong ấn vực sâu. A Tu La tộc không phải Vu tộc, cũng không giống với Lang Nhân tộc, Huyết tộc, những ma tộc này hỗn

tạp huyết mạch nhân loại, bọn chúng là bộ tộc ác ma thuần khiết nhất vực sâu nhất.

Nếu như trong mấy Vương tộc đó có ai còn muốn ác ma trong vực sâu sống lại, như vậy cũng chỉ có Tu La tộc thôi.

Thế nhưng tin tức như vậy, ba người trước mắt căn bản không biết, bọn họ chỉ nghe Hắc Minh Bá nói Viêm Ma tộc lại nhiều thêm một vị Ma Vương, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, bất kể là Âu Cổ Sào Đình, hay là Vũ Huyết Thiên, cũng không biết Anh Không Thích là cao thủ cảnh giới Ma Vương, cho nên vừa nghe nói Tử Viêm Ma tộc có hai gã cao thủ đạt tới cảnh giới Ma Vương, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi.

Đừng nhìn số lượng Cửu phẩm Ma Quân của bọn họ có ưu thế áp đảo, thế nhưng trước mặt Ma Vương, cho dù là Ma quân cảnh giới cửu phẩm đỉnh phong cũng không đáng để lo. Nếu chỉ có một gã Ma Vương, dựa vào bảy tên Ma quân của Lam Vũ tộc và chín tên Ma quân cửu phẩm Ma quân tiếp cận cảnh giới Ma Vương có lẽ còn có thể ứng phó được. Thế nhưng một khi có hai gã Ma Vương, ưu thế của bọn họ sẽ không còn sót lại chút nào, hơn nữa còn ở vào hoàn cảnh tuyệt đối xấu.

Tình huống như vậy khiến bọn họ không khỏi kinh ngạc?

“Hừ, cứ như vậy thì đã sao? Chỉ cần chúng ta liên thủ xoá bỏ người, đến lúc đó lại đi đánh chết bọn hắn, cuối cùng thắng lợi không phải là chúng ta?” Bất quá chỉ là rất nhanh, tam đại Ma Vương liền đồng thời phục hồi tinh thần, trong đó Húc Mạn Đức càng hừ lạnh nói.

Đôi phương có hai đại Ma Vương, như vậy càng không thể để cho Hắc Minh Bá còn sống trở về, nếu không bọn họ đã không còn là đối thủ của Tử Viêm Ma tộc, biện pháp duy nhất bây giờ chính là diệt trừ Hắc Minh Bá, sau đó lại nghĩ biện pháp giết chết hai người kia.

“Các người có biết ác ma vực sâu không?” Nhìn thấy ba người không hề có chút ý giác ngộ nào, Hắc Minh bá đạo thở dài một tiếng.

“Hả?” Ba đại Ma vương đều sửng sốt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Đương nhiên bọn họ biết ác ma Thâm Uyên, nhưng bọn

họ không hiểu, Hắc Minh Bá lúc này nhắc tới ác ma vực sâu làm gì?

“Ta không có thời gian giải thích với các ngươi, hiện tại ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, nếu như muốn tiếp tục làm Ma Vương của mình, chiến đấu lần này sẽ kết thúc ở đây, nếu không đợi đến lúc đám ác ma kia tiến vào Ma giới, có lẽ các ngươi cũng không phải là pháo hôi!” Hắc Minh Bá từ tốn nói.

“Hắc Minh Bá, ngươi bốt ở chỗ này ăn nói lung tung đi, pháo hôi cũng không phải là ta không tin chúng ta đường đường là Ma Vương, làm sao có thể ngay cả pháo hôi cũng không bằng? Hơn nữa Thâm Uyên Ác Ma là thứ trong truyền thuyết, ta còn có thể nói ta là Thâm Uyên ác ma!” Âu Cổ Uâm Đình lại tỏ vẻ khinh thường, hiển nhiên không tin lời nói của Hắc Minh Bá, Vũ Huyết Thiên và Húc Phi Đức đều là cảm nhận như vậy.

Thấy vẻ mặt lãnh đạm của ba người, Hắc Minh Bá thở dài lắc đầu, hẳn biết, mình có nói thêm nữa cũng vô dụng, đã như vậy, vậy thì hủy diệt bọn họ đi!

“Ngọc La Sát, ngươi muốn tìm ai động thủ cứ việc ra tay!” Hắc Minh Bá Đế nhẹ giọng nói.

Tam Đại Ma Vương đều sửng sốt, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu trắng xuất hiện trong hư không, sắc mặt hắn rất khô gầy, chính là Ngọc La Sát từ nhân gian trở về, một người đã đem toàn bộ tinh lực của bản thân tập trung vào truy cầu lực lượng cực hạn.

Ngọc La Sát không nói gì thêm, ánh mắt hắn nhìn về phía Vũ Huyết Thiên, nhìn về phía người mạnh nhất trong ba người, ý tứ của hắn cũng rất rõ ràng, ta đã tìm hắn.

Nhìn thấy Ngọc La Sát tìm tới Vũ Huyết Thiên, trên gương mặt Hắc Minh Bá lộ ra một nụ cười khổ, tên này quả thực là một kẻ cuồng chiến đấu, chuyên chọn quả hồng cứng rắn nhất, nhưng cũng do hắn., Với thực lực của hắn, cho dù không phải đối thủ của Vũ Huyết Thiên, trong thời gian ngắn Vũ Huyết Thiên cũng không có biện pháp gì với hắn, vậy mình có đủ thời gian đối phó với hai người còn lại rồi, chỉ hy vọng tên

Long Chiến Thiên kia có thể ngăn cản được A Tu La, chờ mình đến cứu viện.

Nhìn thấy bên cạnh Hắc Minh Bá, không ngờ lại ẩn nấp một nhân loại cảnh giới ngang hàng như mình, sắc mặt tam đại Ma Vương đều biến đổi, bảy ngày bảy đêm rồi mà bọn họ lại không phát hiện ra điều gì, điều này nói rõ rằng thực lực của người này tuyệt đối không dưới bọn họ, ít nhất công phu ẩn dật của hắn đã vượt qua tam đại Ma Vương bọn họ.

Nhưng thấy Ngọc La Sát không ngờ lại hướng ánh mắt về phía mình, Vũ Huyết Thiên không những không giận mà còn cười rộ lên, cho dù thực lực của hắn không bằng mình, nhưng muốn một mình đối phó mình, cũng không phải chuyện dễ dàng. Đã như vậy, cứ đánh đi, chỉ cần chờ khi Âu Cổ Tầm Đình và Húc Mạn Đức đánh bại Hắc Minh Bá, sẽ có đủ thời gian để trợ giúp mình. Huống hồ, thực lực chân chính của mình lại như thế?

Nghĩ tới đây, Vũ Huyết Thiên sau lưng bộp một tiếng, mở rộng ra một đôi cánh màu lam cực lớn, khí tức khổng lồ bộc phát toàn diện, cảm nhận được sức mạnh cường đại của Vũ Huyết Thiên, Âu Cổ Điêu Đình., Khương Mạn Đức biến sắc, mặc dù bọn hắn là Ma Vương, nhưng nhiều năm qua vẫn luôn dừng lại ở cảnh giới sơ cấp của Ma Vương, nào ngờ Vũ Huyết Thiên vậy mà đã đạt đến cảnh giới Ma Vương trung cấp. Gia hỏa này ẩn tàng thật sâu, xem ra sau khi đối phó Hắc Minh Bá phải chữa mâu vào hắn mới đúng.

Nhưng Ngọc La Sát cảm nhận được lực lượng cường đại của Vũ Huyết Thiên, ánh mắt lại dấy lên hưng phấn...

Hạng bảy chương ba, Tử Viêm Ma Đế.

“Bá...” một tiếng, thân ảnh Ngọc La Sát trực tiếp vọt ra ngoài, người vẫn còn ở trên không trung, trực tiếp chộp về phía Vũ Huyết Thiên, chỉ thấy một bàn tay to lớn hư ảo lập tức ngưng tụ, đi thẳng tới trước ngực Vũ Huyết Thiên, chính là Cửu U Minh Không của La Sát môn.

Vũ Huyết Thiên cười lạnh một tiếng, giờ tay xuất thương, đúng vậy, vốn trong tay của hắn không có vật gì, nhưng khi hắn giờ tay, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh thập tự trường thương màu vàng, đâm thẳng vào thân thể Ngọc La Sát, căn bản không để ý tới một trào của Ngọc La Sát.

Vẻ hung phần trên mặt Ngọc La Sát càng đậm, vậy mà trực tiếp thu hồi tay phải, hai tay vạch trước ngực một cái, trực tiếp đánh ra tuyệt học của La Sát môn: Ma Thiên Sinh Tử Luân.

Nhất thời mọi người liền thấy một cái huyết luân thật lớn xuất hiện trước người hắn, thanh thập tự trường thương của Vũ Huyết Thiên vừa lúc đâm vào bên trong huyết luân, lại phảng phất bị hút vào trong hắc động, Vũ Huyết Thiên biến sắc, bất quá cũng không có ý thu thương, ngược lại lực đạo đâm ra, phía trên trường thương màu vàng kim bắn ra đạo đạo quang mang.

Tựa hồ muốn đem huyết luân hoàn toàn đâm thủng.

“Xoẹt...” một tiếng, Thập Tự Trường Thương cuối cùng cũng đâm vào trong huyết luân, mơ hồ có dấu hiệu đâm trúng nhục thể. Thế nhưng Vũ Huyết Thiên sắc mặt lại kịch biến một hồi, bởi vì hắn cảm giác được mũi thương của mình vậy mà đâm trúng hậu tâm của mình.

Trên mặt Âu Cổ Ất và Loan Mạn Đức đều lộ vẻ kinh ngạc, cả đám không thể tin nổi nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Bọn họ chỉ thấy thập tự trường thương của Vũ Huyết Thiên đâm vào trong huyết luân, sau đó liền thấy mũi thương kia

xuất hiện sau lưng Vũ Huyết Thiên, có lẽ thương này là vũ khí của Vũ Huyết Thiên, khí tức giống hệt hắc, hắc căn bản không phòng bị gì, thanh trường thương này cứ thế đâm vào sau lưng hắc.

Nhìn qua, không gian kia tựa như xếp chồng lên nhau.

Quý dị, cực kỳ quý dị, đây rốt cuộc là công pháp gì? Sinh tử Ma Thiên Luân? Lẽ nào sinh tử thật sự chỉ trong một ý niệm?

Trong miệng Vũ Huyết Thiên quát lớn một tiếng, rút trường thương về, chịu đựng đau đớn sau lưng, Thập Tự Trường Thương biến thành đâm nhọn, quét về phía Ngọc La Sát, gã cũng không tin, mình còn không bằng nhân loại này.

Ma thiên sinh tử luân biến thái của ngươi, vậy bản thân sẽ không đâm vào huyết luân kia, xem ngươi có cách nào?

Nhìn thấy trường thương từ thập tự do Vũ Huyết Thiên quét thẳng đến, thân ảnh Ngọc La Sát nhanh chóng lùi lại, mà Vũ Huyết Thiên lại trực tiếp đuổi theo.

Vào lúc này, Âu Cổ Điều và Không Xuyên Đức đều tập trung lực chú ý lên người Hắc Minh Bá, trong mắt đều lộ ra vẻ may mắn, may mắn, may mắn tên kia lựa chọn Vũ Huyết Thiên, nếu không cho dù thực lực của hắc không tốt lắm, nhưng có loại công pháp biến thái như vậy thì mình cũng sẽ phải chịu khổ.

Hắc Minh Bá Vương tuy rằng cường đại, nhưng dù sao hắc cũng là một người, chẳng lẽ một mình hắc còn có thể đối phó với hai người mình sao?

Nghĩ tới đây, thân thể hai người trực tiếp vọt ra ngoài, đối mặt với lão quái vật Hắc Minh Bá này, bọn họ chỉ có thể liên thủ.

Thế nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện một chút may mắn trong lòng mình biến mất vô tung vô ảnh, thậm chí biến thành hoảng sợ. Chỉ vì trên người Hắc Minh Bá đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại không thể ngăn cản.

Đó là Ma Vương đỉnh phong, tuyệt đối là khí tức của Ma Vương đỉnh phong, so với Vũ Huyết Thiên thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Ma Vương đỉnh phong, hấn vậy mà đạt đến Ma Vương đỉnh phong? Làm sao hấn có thể đạt tới Ma Vương đỉnh phong? Hấn đã đạt đến Ma Vương đỉnh phong, vì sao những năm gần đây đều không có hành động gì lớn? Cảnh giới Ma Vương đỉnh phong, so với cảnh giới sơ cấp của Ma Vương có khác biệt rất lớn, người có thể đạt tới Ma Vương đỉnh phong tuyệt đối có thực lực thống nhất Ma giới, vì sao hấn qua nhiều năm như vậy vẫn luôn ở chung hòa bình với đám người mình chứ?

Hơn nữa trong lúc mơ hồ, bọn họ cảm thấy thực lực của Hắc Minh Bá cũng không hoàn toàn hiển lộ ra, lẽ nào...

Trong lòng hai người tràn đầy nghi hoặc, thế nhưng Hắc Minh Bá căn bản không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào đặt câu hỏi, thân thể của hấn cứ như vậy đi tới trước người của Âu Cổ Điều Đình, nhìn Ma Vương mới thăng cấp một ngàn năm gần đây, trên mặt lộ ra thần sắc tiếc hận.

“Thiên phú của ngươi không tệ, đáng tiếc lại quá háo sắc, ngay cả lực lượng bị người ta hút đi một nửa cũng không phát hiện, là người của lão gia hỏa Kim Uế Quân kia sao?” Vừa nói chuyện, Hắc Minh Bá vừa đánh ra một chương.

Trong lòng Âu Cổ Át Đình hoảng hốt, vậy mà mình lại bị hút đi một nửa công lực, chẳng trách gần đây lão cảm thấy mệt mỏi như vậy, hóa ra là bị người ta hút mất sức lực? Chẳng lẽ là Thanh Nhã Lâm? Con tiện nhân kia không ngờ lại một lần nữa đầu nhập vào tên phế vật bị mình đuổi xuống đài kia sao?

Trong lòng Âu Cổ Điều Đình tràn đầy phẫn nộ, nhưng hiển nhiên hiện tại hấn đã không có biện pháp nào để tìm Thanh Nhã Lâm hoặc là Kim Lưu Quân gây phiền phức, chỉ vì áp lực mà Hắc Minh Bá tạo cho hấn một chương kia thật sự quá lớn.

Hấn ra sức giơ hai tay lên, ma lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, toàn bộ tụ tập đến giữa hai tay. Chỉ thấy cánh tay của hấn nổi lên từng đạo quang mang màu bạc, quang mang màu bạc kia vậy mà tạo thành một vòng tay thực chất.

“Răng rắc...” Một tiếng, quang mang màu bạc kia ngưng tụ ra hộ oản trực tiếp vỡ vụn ra, ngay sau đó một tay Hắc Minh Bá hung hăng bổ vào trên hai cánh tay của Âu Cổ Shê Đình.

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cánh tay của Âu Cổ Điều Đình vỡ vụn ra, bắt quả vào lúc này, một bên đạo lữ đã vọt tới, hấn rất rõ ràng, lấy thực lực hiện tại của Hắc Minh Bá, đơn đả độc đấu bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ, tuyệt đối không thể để cho Âu Cổ Điều Đình bị thương tổn.

“Phá Hư Toái Viêm Quyền!” Trong miệng Kiều Lan Đức hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền, trên cánh tay phải của hắn dấy lên ngọn lửa màu đen, tựa như lưu tinh đánh về phía Hắc Minh Bá.

Hắc Minh Bá nhanh chóng thu tay lại, đồng dạng một quyền đánh tới hướng Lang Mạn Đức, Thương Diễm màu tím lập tức xông ra, trực tiếp đâm một quyền vào nắm tay phải của y.

Lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh nát tả quyền của y, thương diễm màu tím càng cắn nuốt sạch sẽ ngọn lửa màu đen kia, mà thân thể của y cũng bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng mà Âu Cổ Khổng Đình nhân cơ hội này lui ra ngoài, trên cánh tay hiện ra ánh bạc, vừa chữa trị cánh tay của mình vừa ngửa mặt lên trời thét dài.

Theo tiếng cười của hắn, một bóng người to lớn như núi nhanh chóng lao đến, chính là tọa kỵ của hắn, Ngân Sắc Thiên Lang Vương...

Cảm nhận được đạo thân ảnh kia cấp tốc tới gần, Hắc Minh Bá sắc mặt hơi đổi, hắn biết, nếu thật sự để cho áo nghĩa Cổ Uyên Đình và tọa kỵ của hắn hội hợp, muốn giết hắn sẽ không dễ dàng như vậy, sự tình đã phát triển thành như vậy, đã không thể giải quyết hậu quả, tuyệt đối không thể để cho hắn rời đi như vậy...

Sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa tăng vọt, Thương Diễm màu tím bắt đầu bốc cháy toàn diện, một luồng khí tức khiến cho cả Úc Thái Uyên Đình và Kiều Lan Đức gần như tuyệt vọng bốc lên - Ma Đế...

Chương bảy mươi sáu, phong ấn ác ma.

Ma Đế là Ma Đế chân chính, khí tức đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện? Cho dù đã đạt đến cảnh giới Ma Vương, nhưng dưới cổ khí tức này, bọn họ cũng chỉ run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không có chút ý niệm chống cự nào.

Nếu như nói Hắc Minh Bá chỉ là Ma Vương đỉnh phong, hai người bọn họ còn có thực lực của trận chiến này, đặc biệt là bên cạnh Âu Cổ Hồng Đình còn có một con Thiên Lang Vương màu bạc, đây chính là ma thú đạt cấp chín, đó là tương đương với tồn tại của Ma Vương, chẳng khác gì ba gã Ma Vương liên thủ, cho dù không thể đánh bại hắn, nhưng tuyệt đối có thể duy trì sự bất bại.

Nhưng bây giờ hắn lại là Ma Đế, vậy mà lại là Ma Đế trong truyền thuyết, vậy đã hoàn toàn vượt qua giới diện này rồi, Ma giới đã bao lâu rồi không xuất hiện Ma Đế rồi? Chênh lệch giữa Ma Đế và Ma Vương, quả thật chính là chênh lệch cửu phẩm Ma Quân và Ma Vương.

Đừng nói bọn họ chỉ là Ma Vương sơ cấp, cho dù thật sự đạt đến Ma Vương đỉnh phong, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Âu Cổ Trọc Đình có Ngân Sắc Thiên Lang Vương, có lẽ còn có khả năng đào thoát, nhưng chắc chắn mình sẽ không may mắn thoát khỏi. Trong lòng lão tràn ngập tuyệt vọng, lão thực sự không rõ, Hắc Minh Bá có lực lượng cường đại bậc này vì sao vẫn cam tâm làm Tử Viêm Ma Vương của mình?

Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù là Tu La Vương cũng không nhất định là đối thủ của hắn a? Vì sao hắn phải ẩn giấu mãi như vậy?

Trong ánh mắt kinh hãi của Kiều Lan Đức, Hắc Minh Bá đã bước một bước đến trước người Âu Cổ Vũ Đình, giơ tay đánh

một quyền về phía đầu của Âu Cổ Điều Đình.

Diệt Thần Quyền.

Thương diễm màu tím nổ bắn ra, nắm đấm còn chưa rơi vào trên người của Âu Cổ Điều Đình, trong lòng Âu Cổ Hồng Đình đã tràn ngập tuyệt vọng, hấn thậm chí ngay cả ý niệm vung tay ngăn cản cũng không có.

Ma Đế đó, không ngờ hấn lại là Ma Đế.

“Bốp...” một tiếng, Hắc Minh Bá vỗ mạnh lên trán của Âu Cổ Điều Đình, lập tức đập đầu hấn nát bấy, một luồng Thương Diễm màu tím bao trùm lấy thân thể của Âu Cổ Điều Đình.

Thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng hét thảm đã bị một chưởng của Hắc Minh Bá giết chết.

Mà theo sự vẫn lạc của ảo cổ ma, con cự lang to như ngọn núi kia bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng rít vang tận trời, bộ lông toàn thân dựng đứng lên, lực lượng bàng bạc không ngừng bộc phát ra, đôi mắt một mảnh huyết hồng, muốn liêu mạng hướng Hắc Minh bá chủ, lại nhìn thấy một bóng người xuất hiện trước người con cự lang kia.

Đó là một nam tử khoác bộ lông màu bạc, hấn chỉ hướng mi tâm Thiên Lang Vương màu bạc kia điểm một cái, Ngân Sắc Thiên Lang Vương vốn còn đang xao động bất an lập tức an tĩnh lại.

“Hắc Minh Bá, phiền người giúp ta thanh lý môn hộ, thật là đa tạ. Ta cũng muốn giúp người ngăn cản tên A Tu La kia, nhưng thực lực của ta không được tốt, cho nên ta xin cáo từ trước, sau này còn gặp lại!” Kim Ân Quân đứng giữa hư không, cười nói với Hắc Minh Bá Đạo, cuối cùng trực tiếp cười lên đầu Ngân Sắc Thiên Lang Vương, hóa thành một đạo ngân quang xông thẳng tới chân trời, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Kim Ung Quân, trong lòng Hắc Minh Bá Đế hiện lên một chút bất an, nhưng bây giờ trong lòng hấn lại đang bị phong ấn ác ma, cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp xoay người phóng về phía Ngao Mạn Đức.

Nếu đã động thủ, vậy không thể lưu thủ, ngược lại bọn họ cũng không phải hậu duệ của Vu tộc thuần khiết, vậy thì cùng nhau giết đi!

“Diệt Viêm Phần Thiên!” Hắc Minh Bá Sát trong miệng khẽ quát một tiếng, thân thể của hắn lập tức xuất hiện trước người y, vung nắm đấm đánh tới hướng Húc Mạn Đức.

Tốc độ của hắn cực nhanh, tốc độ nhanh đến nỗi căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, liền cảm thấy trên người mình tối thiểu trúng hơn vạn quyền.

Mỗi tấc xương cốt toàn thân đều đã vỡ vụn, cơ bắp trên người cũng nhao nhao bạo liệt ra, mà Thương Diễm màu tím kia lại thiêu đốt thân thể hắn, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội chữa trị nào.

Đây là thực lực cảnh giới Ma Đế sao? Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu của Kiều Lan Đức, hủy diệt chi viêm, ma giới hủy diệt chi viêm, căn bản hắn không thể cấp bậc.

Sau khi giết chết hai đại Ma Vương, Hắc Minh Bá lạnh lùng nhìn về phía Vũ Huyết Thiên đang chiến đấu với Ngọc La Sát.

Vũ Huyết Thiên đương nhiên cũng cảm nhận được khí tức cường đại của Hắc Minh Bá, trong lòng đang bồn chồn, đang định dốc toàn lực đào tẩu, lại nghe thanh âm của Ngọc La Sát vang lên: “Hắn là của ta, ngươi cứ việc đi đi!”

Nghe được thanh âm cổ chấp của Ngọc La Sát, Hắc Minh Bá nhẹ nhàng gật đầu, thân thể cứ như vậy tiêu thất trong hư không, thời điểm xuất hiện lại lần nữa, đã ở ngoài vạn dặm, đây chính là trong nháy mắt cảnh giới Ma Đế dời đi.

Thấy Hắc Minh Bá cứ như vậy rời đi, cuối cùng trong lòng Vũ Huyết Thiên cũng buông lỏng xuống, nhìn thấy Ngọc La Sát tựa hồ đã cứu mình một mạng, khóe miệng hiện ra nụ cười tàn nhẫn, ngươi là tên không biết tự lượng sức mình, ta không phải đối thủ của Hắc Minh Bá, chẳng lẽ còn không giết được ngươi sao?

Thân thể hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, tốc độ cao nhất lao về phía Ngọc La Sát.

Giờ phút này, tại cực đông của Ma giới, cách vòng Lôi Trạch tối thiểu hơn ngàn vạn dặm là một mảnh màu đen thâm thúy. Vốn bầu trời màu tím đã đến nơi này mờ đi rất nhiều, nơi này cơ hồ đã đến biên giới Ma giới.

Một ngọn núi khổng lồ nằm ngang trên mặt đất, từ trên bầu trời nhìn xuống, ngọn núi này thật giống như một cây đàn cổ cực lớn.

Trên núi không có một thân cây, càng không có nửa con sinh vật còn sống. Cả ngọn núi đều là nham thạch, nham thạch đen như mực, không có nham thạch sáng bóng, lại làm cho người ta có loại cảm giác nặng nề.

Một bóng người cứ như vậy từ hư không xuất hiện phía trước ngọn núi này, dĩ nhiên là Tu La La tộc, A Tu La.

Nhìn thấy ngọn Hoành Sơn to lớn này, trên mặt A Tu La lộ ra thần sắc kiên quyết: “Cầm Sơn, Thần Sơn do Phục Hy Cầm biến thành, phong ấn tộc ta ở trong vực sâu sơn mạch, hôm nay để ta tới đánh nát ngươi đi!”

A Tu La thần nhiên nói, trên người hắn lại nổi lên từng đợt huyết sắc quang mang, lực lượng tràn đầy cũng bộc phát ra toàn diện...

Thế nhưng một bóng người khác lại xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là một nam tử dáng người khôi ngô, khuôn mặt chữ quốc, trên mặt hắn không có bất kỳ biểu lộ gì, trên người hắn cũng không phát ra bất kỳ khí tức gì, thế nhưng A Tu La vốn đang toàn diện tăng lên lực lượng lại dừng lại.

“Long Chiến Thiên, Hắc Minh Bá bị những tiểu gia hỏa kia cuốn lấy, trong thời gian ngắn không đuổi kịp, một mình ngươi không phải là đối thủ của ta, lui ra đi, không nên tiễn đưa huyết duệ cuối cùng của Ứng Long Nhất mạch các ngươi!” Nhìn đại hán trước mắt, A Tu La thần nhiên nói, trong lời nói tràn đầy tự tin...

Nam tử được gọi là Long Chiến Thiên lại không nói gì, chỉ một bước bước về phía trước, một cỗ khí tức bộc phát trong nháy mắt, từng mảng vẩy rồng màu đen từ trên người hắn xông ra...

Năm bảy chín chín chín chín, Vương của Ma Long.

Chỉ trong nháy mắt, trên người Long Chiến Thiên đã phủ đầy vảy rồng màu đen, trên trán của hắn ta mọc ra hai cái sừng rồng, đầu đã biến thành đầu rồng, nhìn qua giống như một con rồng đứng thẳng.

Thế nhưng kỳ quái chính là, trên lưng của hắn vậy mà mọc ra một đôi cánh to lớn, đó là cánh của Ma Long có cánh, Long Chiến Thiên, chính là Ma Long Vương của Ma Long nhất tộc, mà hắn lại là hậu duệ của Ứng Long, không biết khi đám người Diệp Tĩnh Vũ biết tin tức như vậy liệu có kinh ngạc không khép miệng lại được.

Bất quá giờ phút này A Tu La hiển nhiên không có bất kỳ ý tứ kinh dị nào, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Long Chiến Thiên, tựa hồ không ngại tăng thực lực của mình lên đến đỉnh phong.

Rất nhanh, Long Chiến Thiên đã biểu hiện ra thực lực của mình đã đạt đến Ma Vương đỉnh phong, cho dù như vậy, A Tu La vẫn không có ý ngăn cản, khi Long Chiến Thiên đột phá cảnh giới Ma Đế, trên mặt A Tu La mới có chút biến đổi.

“Không nghĩ tới a, nhiều năm như vậy, cuối cùng ngươi cũng đột phá cảnh giới này, bất quá, đáng tiếc, đáng tiếc!” Nhìn thấy Long Chiến Thiên vậy mà thật sự đạt đến cảnh giới Ma Đế, A Tu La trên mặt không có kinh ngạc, không có sợ hãi, ngược lại là quá nhiều tiếc hận, tựa hồ tại tiếc hận Long Chiến Thiên không nên đột phá cảnh giới Ma Đế.

“Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng vào hiện tại mà ngươi vẫn có thể giết được ta sao? Ngươi hắn là minh bạch, phạm là đạt đến cảnh giới như vậy, trừ phi trong nháy mắt gạt bỏ hắn, nếu không ngươi vĩnh viễn cũng không thể giết chết được ta, cho dù ta không địch lại ngươi, nhưng muốn ngăn cản Hắc Minh Bá các ngươi lại là đủ rồi!” Nhìn

thấy thần sắc tiếc hận trên mặt A Tu La, Long Chiến Thiên lại nhàn nhạt nói ra.

“Ta chính là muốn nói đáng tiếc là hiện tại ngươi mới tiến vào cảnh giới Ma Đế, nếu ngươi có thể sớm tiến vào cảnh giới Ma Đế, với thực lực của ngươi và Hắc Minh Bá, đủ để xóa bỏ ta, thế nhưng hiện tại sao?” Nói tới đây, A Tu La bỗng nhiên bước ra phía trước, đã đi tới trước Long Chiến Thiên, trực tiếp một quyền đánh tới ngực Long Chiến Thiên.

Long Chiến Thiên chỉ cảm thấy đập tới không phải là một nắm đấm, mà là toàn bộ thiên địa đều đang đập về phía mình, mình dưới một quyền này giống như một chiếc thuyền con trên biển lớn, lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt, chẳng lẽ thực lực của hắn lại thăng cấp sao?

Trong lòng Long Chiến Thiên suy nghĩ, nhưng hắn vẫn bảo hộ hai tay của mình trước ngực mình, Ma Long lực khổng lồ tạo thành một màn hào quang màu đen thật lớn trước người hắn, tựa hồ muốn ngăn cản một quyền của A Tu La.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, màn hào quang màu đen trước người Long Chiến Thiên trực tiếp vỡ tan, ngay sau đó liền thấy một quyền của A Tu La hung hăng nện lên trên cánh tay của Long Chiến Thiên, lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh cho Long Chiến Thiên bay ngược ra ngoài, tựa như một viên đạn pháo, bắn ra xa mấy trăm trượng, cuối cùng nặng nề đập vào ngọn núi đàn kia.

Lực lượng khổng lồ như vậy mà không chấn động cả Cầm Sơn, thậm chí ngay cả một khối nham thạch cũng không rơi xuống, ngược lại Long Chiến Thiên bị chấn động đến mức máu tươi sôi trào. Bất quá thân thể của hắn rất nhanh rơi trên mặt đất, vung vẩy cánh tay của mình, nhìn qua cũng không có nửa điểm vết thương.

Chứng kiến tình huống như vậy, A Tu La trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Long Chiến Thiên thân thể lại cường hãn như vậy, chịu đựng một kích toàn lực của mình, vậy mà cũng không có nửa điểm vết thương, hắn chỉ là một Ma Đế sơ cấp sao?

Lần đầu tiên giao thủ với A Tu La, lần đầu tiên hắn cảm giác được khí tức A Tu La so với mình còn cường đại hơn rất nhiều lần. Thế nhưng kết quả cuối cùng chỉ khiến cánh tay của mình hơi tê dại đi mà thôi, trong lòng Long Chiến Thiên lập tức đẩy lên sự tự tin cường đại.

Cho dù A Tu La của người mạnh hơn thì như thế nào, cho dù đạt đến cảnh giới Ma Đế đỉnh phong thì đã sao? Chẳng lẽ người vẫn có thể đạt tới cảnh giới Ma Hoàng hay sao? Phương pháp Thử Tu của mình chính là tâm pháp do Long Tổ Sư tự mình truyền xuống, chẳng lẽ người thật sự có thể phá được hay sao?

Nhưng Long Chiến Thiên cũng không có ý định chủ động xuất kích, thân thể của hắn quả thật cường hãn, có lẽ ăn một hai quyền cũng không tính là gì, nhưng hắn lại hiểu rõ, giữa mình và A Tu La còn có chênh lệch không nhỏ, mình muốn ngăn cản hắn nhưng muốn chính diện đánh bại hắn lại gần như không có khả năng?

Tìm lại tự tin, lại không có nghĩa là hắn rất tự đại, thân thể di động về phía trước, ma lực trong cơ thể càng là không ngừng vận chuyển, làm xong một bức tử thủ tính toán.

Thấy Long Chiến Thiên không hề có ý định chủ động tấn công, khoe miệng A Tu La hiện ra nụ cười tàn nhẫn, người đã không chủ động tiến công, vậy thì đừng trách mình vô tình.

Khí tức toàn diện bộc phát, khuôn mặt hắn vốn không tệ giờ trở nên cực kỳ dữ tợn, thân thể cứ như vậy biến thành một đoàn huyết quang, không ngừng phóng tới Long Chiến Thiên.

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Lập tức liền thấy thân thể A Tu La hóa thành mấy ngàn, không ngừng tấn công về phía Long Chiến Thiên, đó là tốc độ của hắn quá nhanh, đã sắp đến một cảnh giới người thường khó có thể tưởng tượng.

Trong nháy mắt, A Tu La đã đánh ra mấy vạn quyền, toàn bộ quyền ý cuồng bạo đều rơi vào trên người Long Chiến Thiên, với thực lực và tốc độ của hắn căn bản không thể tránh khỏi

những năm đêm này, chỉ có thể vận khởi ma lực trong cơ thể để ngăn cản.

Thân thể Long Chiến Thiên cường hãn, nhưng hãn căn bản không thể tránh né, chỉ có thể bị động bị đánh, có một câu thành ngữ gọi là giọt nước xuyên đá, nước còn có thể nhỏ vào tảng đá, huống chi thực lực của A Tu La còn trên hãn?

Khi thân thể A Tu La lại lần nữa lui ra, liền thấy lân phiến chắc chắn trên người Long Chiến Thiên đã xuất hiện rất nhiều vết rách, rất nhiều lân phiến bị phá vỡ, máu tím đen cứ như vậy chảy ra ngoài.

Thậm chí Long giác kiên cố nhất của hãn, vậy mà cũng bị A Tu La đập gãy một cây, trên trán đang có một cổ lớn huyết dịch màu tím đen bốc lên.

Nhưng cho dù bị thương thể to lớn như vậy, Long Chiến Thiên vẫn không hừ một tiếng, trên mặt của hãn ta lộ vẻ kiên quyết, tuy hãn ta không có nhiệm vụ trấn thủ nơi này, nhưng nếu hãn ta là hậu duệ của Ứng Long Đại Thần., Mà Ứng Long Đại Thần cũng là một trong Vu tộc, nếu huyết mạch của Vu tộc chảy xuôi, hãn tuyệt đối không cho phép các tổ tiên tử thương thảm trọng mới đuổi đi một lần nữa, đây là nhận thức từ rất sớm đạt thành với Hắc Minh Bá, vì đồng cảm như vậy, thậm chí hãn còn không tiếc hi sinh tính mạng của mình.

Những năm gần đây, Long Chiến Thiên vẫn luôn sinh hoạt ở chỗ này, chính là muốn phòng ngừa bất luận kẻ nào tới gần chỗ này, mà Hắc Minh Bá lại đứng ở trong vòng Lôi Trạch, theo dõi nhất cử nhất động của A Tu La.

Bọn họ đều hiểu rõ, A Tu La mới là hậu duệ thuần khiết nhất của bộ tộc ác ma, cũng là hậu duệ duy nhất của bộ tộc này, nếu toàn bộ Ma giới ai nguyện ý cởi bỏ phong ấn mà nói thì cũng chỉ còn lại bọn họ mà thôi.

Vương tọa thứ bảy mươi sáu, thứ sáu và thứ sáu.

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, Long Chiến Thiên và Hắc Minh Bá vốn tưởng rằng A Tu La đã quên mất phong ấn ác ma, đặc biệt là địa vị của Tu La tộc hiện tại ở ma giới rất cao. A Tu La Vương nói là đệ nhất nhân của toàn bộ ma giới cũng không quá đáng, sao phải đi giải khai phong ấn chứ?

Chuyện A Tu La đạt tới cảnh giới Ma Đế, những người khác có lẽ không biết, nhưng Long Chiến Thiên và Hắc Minh Bá lại hiểu rõ, Ma Đế hôm nay ở ma giới, tuyệt đối là cường giả nhất đẳng, nhưng khi những ác ma kia thật sự giáng lâm, hẳn có tính là gì đâu chứ?

Phải biết rằng, thời kì Thái Cổ, ác ma giáng lâm, những đại vu mạnh hơn Ma Đế không biết bao nhiêu lần chính là chết trong tay những ác ma kia, lực lượng của những ác ma kia cực kỳ khủng bố, đừng nói là Ma Đế, bất định thực lực của Ma Hoàng ở chỗ bọn họ cũng là một nắm lớn.

Bọn họ đều không cho rằng A Tu La sẽ không có địa vị hiện tại của mình, cũng muốn coi bỏ phong ấn, hẳn căn bản không cần thiết phải như vậy sao?

Mà Hắc Minh Bá vẫn luôn cố gắng bảo trì thực lực cân bằng của Ma giới, chính là để tránh sinh sự, ai biết một khi chiến đấu nổ ra, A Tu La sẽ làm gì?

Thế nhưng lần này, bởi vì sự chướng ngại của Chiến Cẩm mà dẫn phát trận chiến này, Hắc Minh Bá vốn cũng không cho rằng A Tu La đối với việc cởi bỏ phong ấn chấp nhất như thế, cho nên mới ngầm đồng ý trận chiến này, nhưng mà không ngờ tới, hẳn vẫn đánh giá thấp khát vọng của A Tu La đối với việc cởi bỏ phong ấn.

Long Chiến Thiên và Hắc Minh Bá đều khó mà hiểu rõ, A Tu La, người này ở thời kỳ Thái Cổ căn bản còn chưa ra đời, cuối

cùng chỉ là một con ác ma xui xẻo ở Ma giới sinh ra đời sau, cuối cùng dựa vào thực lực của mình từng bước một trở thành Tu La Vương, vậy mà chỉ để cõi bỏ phong ấn? Hắc làm sao phải khổ chứ?

Trong lòng không hiểu, trong lòng không hiểu, nhưng trong đầu hắc lại vô cùng rõ ràng, đó là vô luận thế nào cũng phải ngăn cản A Tu La.

Nhìn thấy Long Chiến Thiên toàn thân đầm máu, A Tu La bỗng nhiên mở miệng nói: “Long Chiến Thiên, qua nhiều năm như vậy, ta và ngươi cũng coi như là có chút giao tình, ta thật sự không muốn ra tay giết chết ngươi, ngươi hãy tránh ra đi, ta có thể cam đoan với ngươi, cho dù đại quân tộc ta giáng lâm Ma giới, ngươi và Hắc Minh Bá cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào!”

“Ha ha, không nghĩ tới tàn khốc vô tình của A Tu La lại có một mặt nhân tính như vậy, A Tu La, ngươi còn để ý tới sinh tử của ta và lão già đen, chứng tỏ trong lòng ngươi còn có tình ý., Điều này chứng tỏ ngươi đã có cảm tình của con người. Đã như vậy, ngươi đã không còn là một ác ma nữa, vì sao ngươi còn muốn cõi bỏ phong ấn?” Nghe được lời A Tu La nói, Long Chiến Thiên không hề có vẻ kinh ngạc, ngược lại mọi chuyện đều đương nhiên như vậy.

Ma tộc bây giờ tuy rằng tàn khốc hơn nhân loại rất nhiều, thế nhưng bọn họ vẫn có tình cảm thuộc về nhân loại, đó là bởi vì rất nhiều người của bọn họ chảy xuôi huyết mạch của Vu tộc, cũng không phải là hoàn toàn hoàn toàn không có ma.

Cũng chỉ có ác ma trong truyền thuyết mới không có bất cứ tình cảm gì, hoàn toàn dựa vào bản năng và dục vọng để làm việc.

“Đây là sứ mệnh của ta, ta không thể nào cự tuyệt, Long Chiến Thiên, ngươi hãy tránh ra, ta thật sự không muốn giết ngươi!” Thanh âm của A Tu La bắt đầu dần dần trở nên lạnh lẽo, tựa hồ rất phiền muộn với hai chữ tình cảm này, tuy nhiên trong lòng của hắc lại thật sự không đành lòng giết chết Long Chiến Thiên., Hắc là A Tu La tộc, cô đơn ở ma giới như vậy, mà Hắc Minh Bá và Long Chiến Thiên mặc dù cùng hắc là đối địch,

nhưng dù sao đã ở chung mấy vạn năm, sớm đã là tri kỷ tâm yêu nhau, là người duy nhất hiểu rõ hắc, thử hỏi hắc làm sao nhẫn tâm giết chết tri kỷ như vậy?

Cũng bởi vì không đành lòng, nhiều năm qua, A Tu La vẫn không bao giờ muốn liều mạng sống người chết với Hắc Minh Bá và Long Chiến Thiên, thậm chí nhiều lúc, hắc đều để tay lên ngực tự hỏi, bản thân có bỏ phong ấn thật sự là chuyện tốt sao?

Thế nhưng cổ ký ức trong xương cốt truyền thừa lại khiến hắc không thể không cởi bỏ phong ấn, hắc là ác ma, tộc nhân của hắc mới là chủ nhân chân chính của mảnh đất này, hắc nhất định phải giải cứu bọn họ.

“A Tu La, nếu như ngươi thật sự muốn cởi bỏ phong ấn, vậy hãy bước qua thân thể của ta đi!” Chứng kiến vẻ không đành lòng trong mắt A Tu La, Long Chiến Thiên cũng có chút cảm thán, người có sứ mệnh của người, ta sao lại không có nỗi khổ của ta chứ?

Một khi ác ma hàng lâm Ma giới, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất quét sạch toàn bộ Ma giới, với thực lực hiện tại của bọn chúng làm sao ngăn cản được xâm lấn của ác ma? Một khi bọn chúng chiếm được toàn bộ Ma giới, chúng sẽ chữa đầu mâu xuống nhân gian., Sau khi đám người Ứng Long Đại Thần lần lượt biến mất, sau khi những tiên nhân kia cũng biến mất, nhân gian hiện tại càng không có ai là đối thủ của ác ma, đến lúc đó có thể toàn bộ Tam Giới đều sẽ luân lạc, đây là điều hắc tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Vu, là tiên phong của nhân loại, Vu, là thần thủ hộ của nhân loại, hắc là hậu duệ của Vu, dù cho nhân loại đã sớm quên đi Vu, thậm chí còn tiến hành đuổi tận giết tuyệt bọn họ, thế nhưng hắc vẫn không thể nhìn nhân loại bị tàn sát, bởi vì đó là sứ mệnh của Vu...

Cho dù phải chết hắc cũng phải ngăn cản hành vi của A Tu La.

Thấy Long Chiến Thiên cũng lộ ra vẻ kiên quyết, A Tu La khẽ thở dài một tiếng: “Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí!”

Trong lúc nói chuyện, trong tay A Tu La dần dần sáng lên một đạo hào quang màu đỏ như máu, ngay sau đó liền thấy một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay hắn, đó là một thanh trường kiếm toàn thân đen nhánh, lại tản ra hào quang đỏ như máu.

chuôi kiếm là ảnh chân dung của một ác ma, khi nhìn thấy thanh kiếm kia, sắc mặt Long Chiến Thiên hơi đổi.

A Tì kiếm.

Đây lại là A Tì kiếm, không biết đã chém chết bao nhiêu Đại Vu trong truyền thuyết a tân kiếm? Nghe nói năm đó chính là Vương của bộ tộc ác ma, bảo kiếm tùy thân của A Tì Vương, làm sao lại ở trong tay hắn?

Trong lòng Long Chiến Thiên tràn đầy khiếp sợ, đây tuyệt đối là ma kiếm nổi danh cùng những thần khí Thái Cổ kia, ma kiếm chân chính mà? Đây không phải là loại ma kiếm bọn họ tự chế tạo sao?

Chứng kiến thanh ma kiếm này hồi thế, Long Chiến Thiên biết rõ, có lẽ mình lần này thật sự là dữ nhiều lành ít, luận thực lực, mình đã không bằng A Tu La rồi, mình có thể dựa vào chính là thân thể của mình, nhưng thân thể mình có cường hãn, dưới kiếm của A Tì, cũng không khác đậu hũ, mình lấy cái gì đi ngăn cản a?

Nhưng cho dù như vậy, trên mặt Long Chiến Thiên vẫn không hề có ý lùi bước, cho dù chết, hắn cũng không thể để A Tu La tới gần Cẩm Sơn nửa bước...

“Ngao...” Một tiếng rống ngâm, từ Long Chiến Thiên trong miệng truyền ra, ngay sau đó liền thấy trên người hắn nổi lên đạo đạo quang mang màu đen, mà thân thể của hắn lại bắt đầu cấp tốc bành trướng, trong nháy mắt, đã bành trướng thành một đầu Cự Tích dài hơn một ngàn trượng, giống như Đại Tích Dịch, nhưng sau lưng mọc lên bốn đôi cánh to lớn của Ma Long...

Chương bảy bảy, Long Chiến Thiên Nộ.

Sau khi Long Chiến Thiên hiện ra chân thân, khí tức bên ngoài thân hắn ta đã tăng cường không biết bao nhiêu lần, tuy vẫn còn dừng lại ở cảnh giới sơ cấp của Ma Đế, nhưng lại giống như hỏa dược, ban đầu chỉ có một thông hỏa dược, bây giờ lại có hỏa dược một xe, uy lực đương nhiên tăng cường rất nhiều.

Mà chân thân của hắn lại to lớn như thế, tựa như một tòa núi lớn, dù là cự lang màu bạc của Nhân tộc cùng hắn so sánh cũng giống như con chuột trước mặt voi.

Chứng kiến Long Chiến Thiên hóa ra chân thân, A Tu La cũng biết hắn muốn liều mạng, cho dù mình có A Tì kiếm, muốn giết hắn cũng có chút khó khăn, dù sao A Tì kiếm tuy sắc bén, nhưng so với chân thân hắn thì nhỏ hơn rất nhiều, đừng nói là cả thanh A Tì kiếm, cho dù là bản thân, so với chân thân Long Chiến Thiên cũng giống như một mũi châm a? Còn A Tì kiếm lại đơn giản bằng một sợi tóc.

“Ngao...” Long Chiến Thiên cực lớn miệng rộng thét dài một tiếng, miệng rộng mở ra, một đạo long viêm màu đen trực tiếp phun ra, mặc dù đối với hắn chỉ là một ngụm long viêm, thế nhưng đối với A Tu La mà nói lại giống như hỏa diễm đầy trời đánh tới mình, căn bản không thể nào tránh né.

Chẳng qua A Tu La cũng không có ý tránh né, trên người hắn nổi lên đạo đạo huyết sắc quang mang, trực tiếp phóng lên cao.

“Xoẹt...” Huyết mang cực lớn va chạm với Long Viêm, phát ra tiếng xèo xèo, ngay sau đó liền thấy tia máu kia nhanh chóng tan rã, rất nhanh đã bị Long Viêm cắn nuốt hoàn toàn. Long viêm màu đen nóng rực lưu lại một vết cháy lớn trên người A Tu La, nhưng A Tu La lại tựa như không thèm để ý, trực tiếp vọt tới phía trước thân hình to nhỏ của Long Chiến Thiên, trực tiếp đâm ra một kiếm.

“Xoạt...” một tiếng, kiếm A Tì không chút trở ngại đâm thủng vảy của Long Chiến Thiên, thân kiếm trực tiếp chui vào trong cơ thể Long Chiến Thiên.

“Ngao...” A Tì kiếm vừa mới đâm vào trong cơ thể, trong miệng khổng lồ của Long Chiến Thiên liền truyền đến tiếng kêu đau đớn to lớn. Theo lý thuyết thân thể to lớn như vậy của hắn, A Tì kiếm giống như bị thứ gì đó chích một cái, chớ nói gân cốt bị thương tổn, dù là da ngoài cũng chưa chắc sẽ bị đâm rách, hắn căn bản sẽ không phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy mới đúng.

Nhưng ai biết được, A Tì kiếm không chỉ có thương thể, hơn nữa thương hồn, nếu đổi thành người bình thường, thậm chí là những tiên nhân trong truyền thuyết kia, một khi bị A Tì kiếm đâm trúng, nguyên thần cũng sẽ bị hút vào bên trong kiếm trước tiên, trở thành thuốc bổ tốt nhất cho A Tì kiếm, cũng chỉ có linh hồn cùng thân thể hoàn toàn dung hợp mới có thể miễn cưỡng ngăn cản A Tì kiếm.

Nhưng cho dù như vậy, A Tì kiếm vẫn mang đến thống khổ cho Long Chiến Thiên, hắn chỉ cảm thấy linh hồn của mình tựa hồ bị người ta hung hăng đâm một cái, loại đau đớn này cũng không phải đau đớn của thân thể có thể so sánh được.

Ma lực trong cơ thể không ngừng tuôn về phía A Tì kiếm, năng lượng nóng nảy trực tiếp bức A Tì kiếm ra khỏi cơ thể, thân thể khổng lồ nhanh chóng xoay tròn, không ngờ chỉ một trào đã chớp tới A Tu La.

Thân thể của hắn to lớn như thế, thế nhưng tốc độ của hắn vậy mà còn nhanh hơn so với thân người, hầu như là trong nháy mắt, cái vuốt rồng có chừng vài chục cái phòng bằng phẳng đã đi tới trước người A Tu La.

Một trào này còn chưa chụp xuống, lực trường cường đại kia đã khiến xương cốt A Tu La bắt đầu vỡ vụn, thực lực của hắn so với Long Chiến Thiên cường đại hơn rất nhiều, nhưng mà thân thể của hắn lại xa xa không cường hãn bằng Long Chiến Thiên.

Cảm nhận được thân thể giống như sắp vỡ vụn, trong cơ thể A Tu La lại lần nữa bắn ra huyết sắc quang mang, A Tì kiếm trong tay run lên, đâm tới long chảo của Long Chiến Thiên.

Đối với Long Chiến Thiên, kiếm mũi nhỏ bé như vậy, tựa hồ chính là một vũ khí còn tinh tế hơn kim, thế nhưng Long Chiến Thiên từng ném qua uy lực của kiếm A Tì lại cảm nhận được lực lượng của kiếm A Tì, lập tức thu hồi vuốt rồng, thân rồng cực lớn lắc lư một hồi, cái đuôi như sao chổi trực tiếp quét tới.

A Tu La trong lòng lại một trận, lập tức dùng A Tì kiếm đâm tới, đối mặt với cái đuôi to lớn như vậy, hắn không có mười phần lực lượng ngăn cản, chỉ có thể khiến Long Chiến Thiên sợ ném chuột vỡ bình.

Nhưng Long Chiến Thiên dường như không định kết thúc, cái đuôi khổng lồ kia vẫn quét thẳng tới.

“Xoẹt...” A Tì kiếm đâm chính xác vào Long Chiến Thiên đuôi, giống như bị ong mật đâm một cái, thậm chí nhìn không ra thân kiếm của A Tì, mà cái đuôi to lớn kia lại toàn bộ đập vào trên người A Tu La.

Đáng thương cho A Tu La, so sánh với Ma Long Vương, thân thể của hắn giống như một con kiến, còn là một con kiến mới sinh, nhưng thân thể Ma Long Vương lại giống như một con voi, không đúng, hắn là một con Bá Vương Long, đối mặt với một kích toàn lực của Bá Vương Long, hắn làm sao có thể ngăn cản?

Lập tức liền thấy thân thể của hắn bị văng ra ngoài, tựa như đạn pháo, bay xa mấy trăm dặm, đâm vào một ngọn núi ngoài mấy trăm dặm, đập nát ngọn núi kia mới ngừng lại.

Xương cốt toàn thân hắn cơ hồ toàn bộ vỡ vụn, huyết nhục toàn thân mơ hồ một hồi, thậm chí ngay cả A Tì Kiếm cũng khảm vào trong cơ thể Long Chiến Thiên.

“Ngao...” Lúc này, tiếng gào thét cực lớn của Long Chiến Thiên vẫn truyền ra mấy trăm dặm, chấn động khiến cho ngọn núi xung quanh đều run rẩy, mà năng lượng đỏ như máu trong cơ thể A Tu La cũng không ngừng chảy ra, chữa khỏi vết

thương. Nếu đổi lại là người bình thường thì thương thế như vậy đã sớm chết rồi, nhưng hắc là ai? Hắc là A Tu La, thực lực đạt tới cảnh giới Ma Đế, A Tu La.

Chỉ qua mấy hơi thở, thân thể của hắc đã khôi phục hơn phân nửa, mà hắc cũng trực tiếp bay lên, lại một lần nữa hướng Long Chiến Thiên bay đi. Lấy cảnh giới bây giờ của hắc, khoảng cách mấy trăm dặm bất quá chỉ là một cái hít thở.

Chỉ vài bước, lại một lần nữa đi tới dưới chân đàn sơn, mà Long Chiến Thiên lại vừa vặn bức A Tì kiếm ra khỏi cơ thể.

Một tay cầm lấy A Tì kiếm, trên mặt A Tu La đã phủ đầy sương lạnh, hắc thật sự đã động sát khí.

“Long Chiến Thiên, hỏi ngươi lần cuối thật sự phải ngăn cản ta sao?” A Tu La hoàn toàn nổi giận, sát khí trong cơ thể cũng được phóng thích ra không hề giữ lại chút nào.

Trả lời hắc là một tiếng long ngâm to lớn, ngay sau đó liền thấy một tia chớp màu đen từ trên trán Long Chiến Thiên lóe lên, trực tiếp bổ về phía hắc, mà một cỗ long viêm càng lớn hơn cũng từ trong miệng Long Chiến Thiên phun ra.

Đôi cánh khổng lồ của hắc vỗ toàn lực, toàn lực lao về phía A Tu La.

“Ngươi đã muốn tìm đường chết, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Nhìn thấy Long Chiến Thiên liều mạng như vậy, A Tu La cuối cùng cũng hạ quyết tâm, thân thể bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết mang, mà một thanh A Tì kiếm trong tay hắc lại càng tỏa sáng hào quang, trực tiếp hóa thành một thanh cự kiếm lớn, một thanh cự kiếm che trời dài chừng mấy trăm trượng, tựa như kiếm phong đâm thẳng tới Long Chiến Thiên...

Chương bảy mươi sáu dốc toàn bộ lực lượng mà ra.

Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong A Tì kiếm, trên đầu rồng to lớn của Long Chiến Thiên cũng không có vẻ gì sợ hãi, trong mắt hắn ngược lại đang thiêu đốt ngọn lửa nóng rực, đó là một loại chấp nhất đối với tín ngưỡng trong lòng, trên người hắn cũng trực tiếp bắn ra từng ngọn lửa màu đen, uy lực của ngọn lửa thật lớn, toàn bộ không gian liền thấy hư tượng đạo, tựa như cái gì bị hòa tan.

Nhìn thấy Long Chiến Thiên liều mạng tăng thực lực của mình lên, trên mặt A Tu La cũng lộ ra vẻ kiên quyết, hắn biết rõ, Long Chiến Thiên hiện tại thật sự đã bắt đầu liều mạng rồi.

Ma lực trong cơ thể cũng không ngừng vận chuyển, hết sức chăm chú thao túng A Tì kiếm chém tới Long Chiến Thiên, cả thanh kiếm A Tì bạo bắn ra từng đạo hào quang màu đỏ như máu, trên chuôi kiếm cũng hóa thành một con ác ma cực lớn ảnh hưởng, vùng trảo chém về phía thân rồng to lớn của Long Chiến Thiên.

Đối mặt với thanh A Tì kiếm to lớn kia, Long Chiến Thiên bỗng nhiên mở miệng rồng ra, một ngọn lửa màu đen to lớn phun thẳng ra, nghênh đón A Tì kiếm kia.

Nhìn như biển lửa màu đen kia đánh về phía A Tì kiếm, A Tu La bỗng nhiên mở miệng nói ra: “Long Chiến Thiên, chẳng lẽ ngươi cho rằng Long Viêm của ngươi có thể ngăn cản được A Tì kiếm sao?”

“Xoẹt...” A Tì kiếm không chút trở ngại bổ thẳng vào bên trong ngọn lửa hùng hục kia, nhưng lại không giống như A Tu La tưởng tượng trực tiếp bổ vào, ngược lại như chịu một trở ngại cực lớn.

Một lực phản chấn cực lớn chấn động khiến A Tu La tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, chăm chú nhìn lại, nhưng lại thấy

trong ngọn lửa màu đen kia có một quả cầu cực lớn toàn thân đen thui, đó... đó chính là Long Đan của Long Chiến Thiên.

“Long Chiến Thiên, ngươi điên rồi sao?” A Tu La trong miệng hô to, hắn đâu nghĩ tới Long Chiến Thiên lại liều mạng như vậy, ngay cả nội đan của mình cũng phun ra.

“A Tu La, ta là hậu đại của Vu, dù cho tổ tiên của ta cũng không để cho ta làm những gì, thế nhưng huyết dịch trong cơ thể ta chảy xuôi theo dòng máu của bọn họ, ta phải hoàn thành những chuyện mà bọn họ nên làm, A Tu La, cùng chết đi...” Câu nói cuối cùng của Long Chiến Thiên gần như là gào thét lên, sau khi lời nói của hắn rơi xuống, viên Long Đan cực lớn đột nhiên bộc phát ra đạo đạo ánh sáng màu đen chói mắt, sức mạnh cuồng bạo quét qua tất cả.

Sắc mặt A Tu La thay đổi tại chỗ, hắn... Hắn lại muốn tự bạo Long Đan? Thân thể muốn lập tức lui về phía sau, nhưng trong hư không đã truyền đến tiếng vang thật lớn, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang to lớn bao phủ hết thảy chung quanh.

Năng lượng vô cùng mạnh mẽ xông tới, trên người A Tu La không ngừng nổi lên từng đạo ánh sáng màu đỏ như máu, ma lực trong cơ thể gần như không giữ lại chút nào phóng thích ra, đối mặt với một gã cường giả Ma Đế tự bạo, cho dù là hắn cũng không dám cam đoan mình có thể may mắn sống sót.

Trên người hắn tạo thành từng lồng năng lượng dày đặc, A Tì kiếm cũng đã được bảo vệ trước người, nhưng luồng năng lượng khổng lồ kia vẫn khiến cho lồng năng lượng trước người hắn vỡ tan, người ở trong đó hắn nghe thấy tiếng đùng đùng.

Miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi, xương cốt trên người cũng bị chấn động đến mức không ngừng nghiền nát, thậm chí ngay cả thất khiếu của hắn cũng phun ra toàn bộ máu tươi.

Da thịt trên người bắt đầu bị xé nát, huyết nhục càng là không ngừng vẩy ra, dù cho hắn chữa trị lực mạnh mẽ như thế, nhưng là lúc này cũng khó có thể ngăn cản dạng năng lượng này.

Dần dần lộ ra xương cốt, cái xương kia cũng bắt đầu bị năng lượng này phá hủy.

Mắt thấy thân thể A Tu La sắp bị phá hủy hoàn toàn, A Tì kiểm đột nhiên bắn ra một đạo quang mang màu lửa đỏ, dung nhập vào trong xương cốt A Tu La, nhất thời liền thấy xương cốt kia biến thành màu đỏ như máu, nhìn qua óng ánh long lanh, so với trước tựa hồ cường đại hơn rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, nguồn năng lượng này dần dần tiêu tán, cuối cùng A Tu Lộ vẫn còn sống, huyết nhục trên người hắn toàn bộ đã bị phá hủy, bây giờ chỉ còn lại một bộ xương cốt toàn thân màu kim hồng, thậm chí ngay cả đầu cũng trở thành một cái đầu lâu, trong mắt chỉ có hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Vào lúc này, toàn bộ mặt đất đã bị oanh tạc thành một cái hố to dài mấy trăm dặm, giống như một ngôi sao chổi rơi xuống, ngoài ra không còn gì khác, thân thể tàn tạ của Long Chiến Thiên đã rơi vào trong hố sâu, rất miễn cưỡng nâng đầu rồng to lớn kia lên, nhìn thoáng qua Tu La toàn thân màu vàng đỏ, trong mắt hắn hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Ứng Long Thượng Tôn, ta thật sự đã tận lực...” Trong miệng thì thào nói ra một câu này, đầu Long Chiến Thiên rũ xuống, mà thân thể của hắn vậy mà bắt đầu vỡ vụn từng khúc, tiêu tán từng khúc.

Ngay khi hắn vừa chết, thì xa xa trong vòng Lôi Trạch, nơi Ma Long tộc tụ cư, đây là một cái long cốc cực lớn, bên trong có ít nhất mấy vạn con Ma Long sinh sống, những Ma Long trời sinh thân thể cường hãn này chúa tể hết thảy nơi này.

Nhưng chính vào lúc này, bọn họ tựa hồ cảm ứng được cái gì, từng người từng người đưa ánh mắt nhìn về phía chân trời phía đông.

“Bệ hạ... Bệ hạ ngài ấy... ông ấy đi rồi!” Một con Ma Long thể tích lớn nhất, trong miệng bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, mà trong mắt ông ta lại bắn ra hai hàng huyết lệ.

“Ngao Ngao...” Tất cả Ma Long, hơn vạn con Ma Long sau khi nghe được tin tức này, từng con ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiếng gào của bọn họ bị thương thê lương như thế, tiếng kêu của bọn họ ta ta ta tang thương như thế, lại càng bắt đặc dĩ như thế...

Tiếng gào to lớn vang vọng toàn bộ Long cốc, quanh quần giữa long cốc, càng truyền ra ngoài, tựa hồ trong toàn bộ Lôi Trạch Quyền đều có thể nghe được tiếng long khiếu này.

Cho dù đám Ma tộc chiến đấu xa hơn Tử Viêm Ma tộc, giờ phút này cũng đã nghe được tiếng kêu như vậy.

Qua trọn vẹn một khắc đồng hồ, những Ma Long này mới ngừng thét dài bị thương kia, từng con đều lông lánh lệ quang nhìn về phía đầu Ma Long thể tích lớn nhất kia, hẳn ngoại trừ Long Chiến Thiên là người mạnh nhất Ma Long tộc, Long Phách!

“Toàn bộ xuất phát, không phải tộc ta, giết không tha!” Long Bá hét lớn một tiếng, vỗ mạnh vào cánh của chính mình, thân thể bay lên trời.

Tất cả Ma Long đương nhiên biết rõ hẳn không phải tộc ta nói tới, cũng không phải là Ma Long tộc, mà là Vu tộc, Long Chiến Thiên đã định ra di chí từ rất lâu, nếu có một ngày chính mình bỏ mình, Ma Long bộ tộc kia sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra, trừ bỏ tất cả hỗn hợp huyết mạch Ma tộc A Tu La giới...

Hơn vạn con Ma Long giương đôi cánh thật lớn, bay lên trời, chạy theo những Vương tộc khác sau lưng Long Phách, bọn họ mạnh nhất có thực lực của Cửu phẩm Ma quân, kém nhất cũng là nhất phẩm Ma quân, thực lực như vậy đủ để càn quét toàn bộ Ma giới, đây mới là thực lực cường hãn của Ma Long nhất tộc...

Lãnh địa của Ác Yểm tộc là lãnh địa gần nhất của Ma Long tộc, lúc đám Ác Yểm tộc canh giữ tại đất tộc thấy hơn vạn con Ma Long bao phủ toàn bộ bầu trời, sắc mặt từng tên trở nên khó coi thế nào, Ma Long tộc chưa bao giờ hỏi thế sự sao lại dốc toàn bộ lực lượng?

Chương thứ bảy mươi chín hỗn chiến đến cuối cùng.

Thế nhưng đám Ma Long căn bản không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, tựa như chiến cơ lao xuống, vô số long viêm phụt ra, hoặc là dùng thân thể cường đại kia xé nát những Ác Yểm tộc lưu thủ này thành từng mảnh.

Ác Yểm tộc mất đi cao thủ tọa trấn sao có thể là đối thủ của đám Ma Long cường hãn được. Thời gian rất nhanh, toàn bộ Ác Yểm tộc đã bị diệt tộc.

Ngay sau đó là Lang Nhân tộc, Huyết tộc, Ngân xà nhất tộc, Lam Vũ tộc, tuy nhiên kỳ quái là tại thời điểm bọn họ đánh giết Lam Vũ tộc chỉ là đánh chết Vương tộc của Lam Vũ tộc, ngược lại buông tha cho thất đại Ma quân gia tộc khác.

Mà bộ tộc Ngân Xà vốn có thể chống cự, thế nhưng bát đại trưởng lão lần lượt rời đi, Đỗ Toa lại bị nhốt trong đại trận, toàn bộ Ngân Xà nhất tộc không còn cao thủ, cũng bị Ma Long tộc giết sạch.

Thực lực của bọn họ thật sự quá mạnh mẽ, ngay cả Ma quân cửu phẩm cũng có tới mười tám người, đây tuyệt đối là chủng tộc cao thủ nhiều nhất trong tất cả các chủng tộc có Ma quân cửu phẩm, thực lực khủng khiếp như thế thì những chủng tộc này căn bản không cách nào hình thành được chống cự, đồ sát trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Khi bọn họ tàn sát toàn bộ chủng tộc, Ma Long tộc đã không còn lại đến hai vạn con, nhưng bọn họ vẫn hung hãn không sợ chết xông về chiến trường cuối cùng.

Vào lúc này, toàn bộ chiến trường đã là hải cốt thành sơn, máu chảy thành biển, Viêm Ma tộc mất đi thập nhị Thiên Vu bảo vệ, dần dần rơi xuống hạ phong, đặc biệt là Ma quân cửu phẩm của bọn họ sau khi bị vây khốn, càng không phải là đối

thủ của những đại quân Ma tộc liên hợp này, có rất nhiều Viêm Ma tộc bị chém giết vô tình.

Thời điểm bọn họ sắp bại vong, đám Ma Long xuất hiện, những sinh vật cường hãn này vừa mới xuất hiện đã xông vào trong trăm vạn đại quân, thân thể bọn họ to lớn như thế, thân thể bọn họ cường hãn như thế, căn bản không cần công kích gì khác, gắt gao là công kích vật lý thuần túy nhất, đã xé nát những Ma tộc kia thành từng mảnh.

Tùy tiện và càn quét cũng đủ để quét bay mấy trăm người, phạm là ai bị trúng phải đều bị đánh tan xương nát thịt, vết thương chồng chất.

Chứng kiến những Ma Long này liều lĩnh xung phong liều chết lao tới, Anh Không chiến vốn đang cùng Viêm Sâm Húc run rẩy đã đi thẳng tới trước mặt Ma Long, rất là phần nộ nói: “Long Phách, ngươi làm cái gì vậy? Ma Long nhất tộc các ngươi từ lúc nào muốn tham gia vào cuộc phân tranh của chúng ta vậy? Rốt cuộc lão già Hắc Minh Bá kia đã cho ngươi chỗ tốt gì?”

Tiếng Anh Không chiến tràn đầy phần nộ, trong phần nộ lại càng kinh ngạc.

“Bệ hạ của chúng ta, người đã chết, người đã chết vì trấn thủ Cầm Sơn của chúng ta!” Trong mắt Long Bá còn vương đầy huyết lệ, giọng nói của hắn càng thê lương hơn.

Chết rồi, Ma Long Vương cường đại đã chết, tin tức như vậy truyền khắp toàn bộ chiến trường, khiến cho tất cả Ma tộc đều chấn động trong lòng, điều này sao có thể chứ? Ma Long Vương làm sao có khả năng sẽ chết chứ?

Nhưng những Ma tộc khác thì không nói, Anh Không Chiến, Hoàng Tiêu, Đông Vi Minh, Nguyên Đồ Phong, Sở Tịch Lâu, Lạc Minh Tinh đều không bị Viêm Sâm Húc giết Ma quân hiện lên vẻ kinh ngạc, những Ma tộc khác có lẽ không biết Cầm Sơn đại biểu cho cái gì? Nhưng bọn họ tuyệt đối biết., Mặc dù bọn họ không sống lâu như Hắc Minh Bá, thế nhưng bọn họ cũng biết rất nhiều chuyện của Thái Cổ, bởi vì bọn họ cũng là hậu duệ của Vu, hơn nữa còn là hậu duệ thuần túy

nhất, còn thuần túy hơn cả hậu duệ thuần túy của Ma Vương Vũ Vũ tộc Vũ Huyết Thiên, chuyện Vũ Huyết Thiên không biết, bọn họ lại biết rất rõ ràng, chỉ vì trong lòng bọn họ có ấn ký của Vu.

Ma Long Vương vẫn luôn trấn thủ ở Cầm Sơn, điều này đối với bọn họ mà nói đã không còn là bí mật nữa rồi, Ma giới có thể đối phó với hắn, phỏng chừng cũng chỉ có Vương A Tu La của Tu La tộc thôi, nhưng bây giờ hắn chết rồi, chỉ có thể nói rõ A Tu La đã xuất động.

Nó ra tay là để phá giải phong ấn của ác ma, nghĩ tới nếu là ác ma trong truyền thuyết, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ có thể cùng Viêm Ma tộc tiến hành chiến đấu bất tử bất diệt, bọn họ có thể vì lợi ích của chủng tộc mình mà chém giết tận đáy trời, thế nhưng khi đối mặt với toàn bộ đại địch Tam Giới, trong đầu của bọn họ chỉ có một câu nói tổ tiên lưu lại kia, không phải tộc loại của ta, giết không tha.

Năm tên Ma quân vốn còn đang quần chiến với Viêm Sâm Húc bỗng hừ lạnh một tiếng, xoay người nhào về phía mấy tên Ma quân của Ác Yểm tộc.

Ác Yểm tộc vốn đã bị giết chết hai tên Ma quân cứu phẩm, bây giờ đang toàn lực ngăn cản tiến công của Viêm Sâm Húc, thế nhưng chỉ trong chớp mắt vốn phải cùng bọn mình ngăn cản đám người Viêm Sâm Húc tiến công lại đột nhiên ra tay với mình, bọn chúng làm gì còn kịp phản ứng? Còn chưa phục hồi tinh thần đã bị xóa sổ hoàn toàn.

Nhìn thấy ma quân cứu phẩm của Lam ma bắt đầu ra tay với đám người của Ác Yểm tộc, Viêm Sâm Húc kinh ngạc, thế nhưng chuyện càng khiến hắn kinh ngạc hơn đã xảy ra, dưới sự dẫn dắt của Anh Không, đám ma này phát động tấn công Vương tộc của mình, ngay sau đó phản công đám người Lang tộc, Huyết tộc, Ngân Xà tộc và Ác Yểm tộc.

Đây là vì sao?

“Không phải tộc ta, giết không tha!” Vào lúc này, thanh âm của Long Bá vang vọng toàn bộ chiến trường, từng tên Ma

Long ngửa mặt lên trời thét dài, không ngừng phóng thích sức mạnh của bản thân, gia nhập vào cuộc chiến.

Trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Hạng Dung đã hấp thu không biết bao nhiêu huyết thực, có chút sững sờ nhìn những Ma Long kia, nhìn đám Lam Ma đồng bọn ra tay, trong miệng bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Bọn hắc, hắc là hậu duệ Ứng Long và cường lương?” Hiên nhiên, trí nhớ của nàng đã bắt đầu khôi phục...

Một thân ảnh thật lớn màu lửa đỏ xuất hiện trước mặt nàng, đúng là Hỏa Thần Chúc Dung đã ngưng tụ ra đầu.

“Ân...” Chúc Dung nhẹ nhàng gật đầu, mà trong thập nhị Thiên Vu đang diệt tuyệt đại trận, một hư ảnh cực lớn dường như cảm nhận được tín niệm liễu chết của đám ma vật Lam Ma, bắt đầu điên cuồng gào thét, giống như muốn phá vỡ đại trận.

“Mạnh mẽ, là người sao?” Thanh âm Hạng Khuyết và Chúc Dung đồng thời vang lên!

Ngay tại thời điểm đại chiến hỗn chiến, thân thể Hắc Minh Bá đã nhanh chóng đi tới dưới đàn, lúc này A Tu La đã mọc ra một thân huyết nhục, đang đứng dưới đàn sơn, nhìn tòa cầm sơn cao lớn vạn trượng kia, khoe miệng A Tu La lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong vẻ tươi cười có chút giải thoát, lại có chút bi thương, có quá nhiều bất đắc dĩ.

“Hy vọng sau khi các người tới, đừng để cho mảnh đất này trở thành mối nguy hại quá lớn!” Sau khi nói xong, A Tu La kiếm đâm vào ngực mình, ngay sau đó liền thấy vô số tia máu từ trong cơ thể hắc xông ra ngoài., Tinh khí toàn thân hắc nhanh chóng bị A Tì kiếm hấp thu, từng đạo phù chú không ngừng đánh lên A Tì kiếm, để phát huy uy lực lớn nhất của A Tì kiếm, phá vỡ phong ấn, không ngờ lại cần tinh huyết toàn thân một gã cao thủ Ma Đế cảnh để hiến tế, điều này... Điều này đủ để chứng minh sự cường đại của đạo phong ấn này.

“Tu La Kiếm Đại Phá Diệt!” A Tu La khẽ hừ một tiếng, thân thể hắc cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang, dung nhập

vào trong A Tì kiếm, toàn bộ A Tì kiếm quang đại phóng, trực tiếp hướng Cầm Sơn chém tới...

Hắc Minh Bá vừa lúc nhìn thấy hết thấy, sắc mặt không khỏi đại biến...

Chương bảy trăm bảy mươi, Ma giới võ vụn.

“A Tu La, ngươi cần gì phải khổ sở như vậy?” Thấy A Tu La thiêu đốt tất cả linh hồn và tinh huyết của mình kích phát toàn bộ lực lượng của A Tì kiếm, Hắc Minh Bá nở một nụ cười khổ.

Trên đường tới đây, hắn đã cảm nhận được khí tức Long Chiến Thiên vẫn lạc. Hôm nay nhìn thấy A Tu La cũng là liều mạng thiêu đốt sinh mệnh của mình, hắn biết rõ, đến bây giờ, đã không có đường vãn hồi.

A Tu La một lòng muốn đề tộc nhân của mình trở lại nhân gian này, mà sao hắn có thể ngồi nhìn không quan tâm chứ?

Vốn còn định tới chỗ đó xem thử, bây giờ xem ra mình không có cơ hội làm vậy rồi, ánh mắt nhìn về phía vòng Lôi Trạch: “Anh hùng, Thi Hiên., Phụ vương có lỗi với các ngươi, bắt quá hấn hấn là người mà Phục Hy Đại Thần đã tiên đoán? Có hấn, hai nữ nhi của mình chắc sẽ không có việc gì chứ?” Hắc Minh Bá lẩm bẩm thở dài một tiếng, thân thể của hắn cũng trong nháy mắt biến thành một đoàn hỏa ảnh, trực tiếp xuất hiện dưới Cẩm Sơn.

Giờ phút này A Tì kiếm quang đại phóng, kiếm khí sắc bén đã đâm rách hư không, vô số năng lượng đang không ngừng hội tụ trên thân kiếm, thanh kiếm này lại lần nữa không ngừng bành trướng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, trong nháy mắt đã cao đến ngàn trượng.

Khí tức của A Tu La đã hoàn toàn biến mất, hoặc có thể nói khí tức của hắn đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong A Tì kiếm, trên bầu trời bắt đầu có tiếng sấm chớp động, mây đen nghìn nghịt cuốn tới, vô số lôi quang lập loè, tràn ngập khí tức hủy diệt.

Kiểm A Tì to lớn còn chưa hạ xuống, hư không đã triệt để vỡ vụn ra, cảm sơn bị Long Chiến Thiên hung hăng va chạm một cái cũng không rơi nửa hòn đá bắt đầu chấn động, tựa hồ cảm nhận được A Tì kiếm cường đại.

Hắc Minh Bá toàn thân phủ đầy Thương Diễm màu tím xuất hiện ở phía trước A Tì kiếm, thân thể của nó cũng bành trướng cao đến ngàn trượng, cứ như vậy toàn lực đánh một quyền về phía A Tì kiếm.

Hư không hoàn toàn vỡ vụn, vô số năng lượng không gian bay thẳng ra, lúc đầu Diệp Tĩnh Vũ và Anh Không Thích còn đang chiến đấu trong hư không cũng bị lực hút cực lớn kéo tới, vừa bước vào ma giới, bọn họ đã cảm nhận được hai cỗ lực lượng khổng lồ đang va chạm.

Nhìn thấy người khổng lồ cao hơn ngàn trượng, cảm nhận được khí tức Tử Viêm quen thuộc kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh hãi, đây là Hắc Minh Bá? Thực lực của hắn lại là cảnh giới như vậy? Tuyệt đối vượt qua Ma Vương chứ? Mà thanh kiếm kia cho hắn khí tức càng thêm hùng vĩ, coi như chính mình, dưới khí tức này cũng không có ý nghĩ chống cự.

Thương diễm màu tím che kín toàn bộ bầu trời, huyết mang bàng bạc bao phủ toàn bộ thể giới.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, A Tì kiếm cùng nắm tay Hắc Minh Bá trực tiếp đụng vào nhau, tựa như hai quả hũ nổ tung, một đóa mây nắm to lớn bay lên, lực lượng kinh khủng càng khuếch tán ra bốn phía.

Đó là lực lượng có thể đơn giản diệt sát bất luận cao thủ Ma Vương nào, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, từng chiêu từng chiêu ra Đông Hoàng Chung, cứ như vậy trù lên đầu mình, vô số ánh sáng màu xanh vung xuống, bao vây hắn lại.

Mà Anh Không Thích hiển nhiên cũng cảm nhận được năng lượng cuồng bạo như vậy, nào dám khinh thường, một tay nắm một cái, cũng không biết từ chỗ nào lấy được một cái đỉnh lớn màu tím, cứ như vậy bao bọc bản thân mình vào trong, nhất thời liền thấy toàn bộ đỉnh lớn nổi lên từng đạo lôi quang màu

tím lam, mỗi một đạo lôi quang đều mãnh liệt như thế, tựa như bên trong đỉnh lớn này ẩn chứa lực lôi đình cường đại.

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn cảm nhận được trong đỉnh lớn kia ẩn chứa lực lôi đình, là khí tức mình cảm nhận được khi ngưng tụ Lôi Đình Chi Đan sao?

Nhưng hiển nhiên Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp suy nghĩ vấn đề như vậy, năng lượng cuồng bạo kia đã quét tới, ánh sáng màu xanh do Đông Hoàng Chung phát ra đã bị luồng năng lượng này đánh tan, ngay sau đó luồng năng lượng kia trùng trùng điệp điệp đánh lên Đông Hoàng Chung, đồng hồ phát ra tiếng vang vù vù, thân chuồng chỉ run rẩy một hồi., Không xuất hiện một vết rách, điều này đủ để nhìn ra sự cường đại của Đông Hoàng Chung, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó, thất khiếu đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, cả người rất là đứt khoát hôn mê bất tỉnh, một kích vừa rồi, đã đánh hấn trọng thương.

Về phần Anh Không bên kia, hấn té ra đại đỉnh cũng là bạo xạ ra lôi quang to lớn, vậy mà đẩy ra toàn bộ năng lượng cuốn tới. Bất quá hấn cũng bị lực phản chấn cực lớn này chấn đến thất khiếu chảy máu, cả người mềm nhũn trong đại đỉnh, cũng không biết là sống hay chết.

Xa xa, Hắc Minh Bá thân cao to tựa hồ cảm nhận được nơi này, nhìn thấy đỉnh lớn do Anh Không Thích té ra, trong miệng lẩm bẩm một câu: “Không ngờ Tụ Lôi đỉnh vậy mà ở trong tay tên ở Anh Không chiến kia, có Tụ Lôi đỉnh này, Anh Không gia bọn hấn lúc nào cũng có thể vượt qua thiên kiếp bất cứ lúc nào., Chỉ là không nghĩ tới nhiều năm như vậy, tiểu oa nhi này chỉ xuất hiện một Ma Vương mà thôi, ha ha, Chúc Dung Thần Tôn, có lẽ tiền đặt cược năm đó của ngài và cường Lương Thần Tôn, là ngài thắng đấy!”

Hắc Minh Bá thân nhiên cười, mà thân thể của gã bỗng nhiên biến thành một ngọn lửa khổng lồ, cuối cùng ngưng tụ thành một viên hỏa châu màu tím, hung hăng chạy về phía A Tì kiếm bị một quyền của mình đánh trượt.

Thần hồn A Tu La đã bị mình đánh trọng thương, bản thân tuy không thể hủy diệt A Tì kiếm, nhưng chỉ cần xóa sạch thần

hồn A Tu La, vậy thanh A Tì kiếm này cũng chỉ là một vật chết mà thôi.

Hỏa châu màu tím to lớn tản ra hào quang màu tím chói mắt, cuối cùng hung hăng đánh lên trên A Tì kiếm, lại triệt để nổ tung ra, một kích này năng lượng so với vừa rồi càng mạnh hơn, càng mạnh, hư không đã triệt để vỡ vụn, vô số không gian năng lượng vọt tới, tử sắc hỏa quang to lớn càng bao phủ phương viên mấy trăm dặm.

Ngoại trừ tòa cầm sơn cực lớn và Diệp Tĩnh Vũ được Đông Hoàng Chung và Tụ Lôi đỉnh bảo vệ, còn lại đều bị hóa thành hư vô.

Thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị thương diễm màu tím này hủy diệt, ở chỗ này tạo thành một cái hố sâu to lớn, một cái hố sâu không biết bao nhiêu mét.

Mà thanh A Tì kiếm lại như mất đi chủ tâm, trực tiếp đâm vào một góc của Cầm Sơn.

Nhưng lại không tạo nên chút gợn sóng nào...

Một vòng khí tức tùy thời đều có thể tiêu tán dũng mãnh tiến vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ đã lâm vào hôn mê, mà Đông Hoàng Chung cứ như vậy lẳng lặng lơ lửng ở đó.

Không biết có phải nguyên nhân tại ngọn núi cầm này hay không, những năng lượng cuồng bạo kia bị hấp thu rất nhanh, ngay cả Hắc Minh Bá lựa chọn Thương Diễm màu tím tự bạo cũng nhanh chóng tiêu tán, không gian vốn hỗn loạn lại nhanh chóng bình ổn lại.

Ba ngày sau đó, nơi này đã khôi phục bình tĩnh, thậm chí ngay cả mặt đất bị hủy kia cũng mọc ra, vẫn đen tối như vậy, không khác gì trước kia.

Duy nhất không giống với trước kia chính là trên đàn có thêm một thanh huyết sắc trường kiếm cực lớn, mà phía dưới trường kiếm lại nhiều thêm một vết nứt nhỏ...

Chương bảy một Tự Lôỉ đỉnh.

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tỉnh lại, liền cảm nhận được trong đầu mình có thêm một ít tin tức. Những tin tức này đều do Hắc Minh Bá để lại cho hắn, vừa nghe được tin tức như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ ảm đạm, chẳng lẽ Hắc Minh Bá cường đại cũng sẽ vẫn lạc sao? Hắn vì ngăn cản A Tu La Tài tự bạo, hắn là vì ngăn cản ác ma Thâm Uyên giáng lâm mới cam tâm hiến sinh mệnh của mình.

Hắn là Tử Viêm Ma Vương, là Tử Viêm Ma Vương bị thể nhân hiện nay gọi là hóa thân tà ác, thể nhưng lại là Đại Ma Vương như vậy, lại vì bảo vệ những người thể nhân hiểu lầm hắn mà cam nguyện hiến sinh mệnh của mình ra.

Đây là một loại trào phúng? Hay là một loại bi thương?

Lần đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ đấu Vu, đối với thời kỳ Thái Cổ, những đại hiền giả, đại năng giả kia càng hiểu rõ hơn một bước.

Bọn họ, mới thật sự là Thánh Nhân. Vì nhân loại, không chỉ hi sinh tính mạng của mình, mà ngay cả hậu duệ của mình cũng cam tâm tình nguyện cống hiến sức mệnh như vậy.

Vu!

Lúc này, Anh Không giải cũng đã tỉnh lại, hắn cũng nhận được một ít trí nhớ đến từ Hắc Minh Bá, đó là ký ức liên quan đến Vu tộc Thái Cổ, liên tưởng đến một ít sự tình gia tộc mình lưu truyền, Anh Không giải trong nháy mắt hiểu ra rất nhiều.

Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn qua tòa cầm sơn to lớn kia, trong mắt tràn đầy vẻ nghiêm túc, rất là cung kính khom ba cái về hướng Cầm Sơn, sau đó nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Hôm nay Cầm Sơn bị chém ra một cái khe, ai cũng không biết phong ấn rốt cuộc đã buông lỏng bao nhiêu, ân oán giữa chúng ta có nên hay không sau lại tính?” Trong cơ thể của hắn

chảy xuôi huyết mạch Vu, bây giờ lại tiếp nhận tin tức Hắc Minh Bá, hẳn biết mình nên làm gì, không nên làm gì.

Diệp Tĩnh Vũ cũng từ dưới đất đứng dậy, nhìn Anh Không mặt mũi lạnh lùng, nhẹ nhàng gật đầu, trước uy hiếp của đám ác ma, mình và ân oán kia có đáng là gì?

“Vây cáo từ...” Anh Không Thích nói xong lập tức quay người rời đi.

“Chờ một chút...” Diệp Tĩnh Vũ lại gọi nàng lại.

“Còn chuyện gì nữa không?” Anh Không lạnh lùng hỏi.

“Người đã đạt tới cảnh giới Ma Vương, có thể vượt qua thiên kiếp không?” Diệp Tĩnh Vũ rất tò mò, lúc Viêm Sâm Húc đạt tới cảnh giới Ma Vương, thiên kiếp kia rất đáng sợ, cho dù mình không cẩn thận chọc giận thiên kiếp, cũng không thể mạnh mẽ như vậy mới đúng chứ?

“Đương nhiên, bất luận kẻ nào muốn thành tựu vị trí Ma Vương đều phải tiếp nhận sự tẩy lễ của Thiên kiếp. Bất quá có nó, ta căn bản không cần độ kiếp giữa thiên địa!” Anh Không Thích chỉ Tự Lôi đỉnh bên cạnh mình, ngay sau đó cũng không giải thích nhiều, thân thể hóa thành một đạo lam mang, bay thẳng lên bầu trời.

Mặc dù Anh Không Thích không giải thích quá nhiều, nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn hiểu được, đại đỉnh này chính là Tự Lôi đỉnh, chính là pháp bảo Thái Cổ Thiên Vu cường lương truyền xuống, tuy không bằng Tiên Thiên chí bảo như Đông Hoàng Chung, nhưng tuyệt đối là pháp bảo đỉnh cấp, đặc biệt là bản thân nó có thể ngưng tụ thiên lôi, có lẽ những năm gần đây ở Lôi Trạch ngưng tụ không biết bao nhiêu thiên lôi, hấp thu bao nhiêu năng lượng.

Uy lực tự nhiên lớn hơn thiên kiếp rất nhiều, sau khi Anh Không giải thích cảnh giới như vậy, hoàn toàn có thể vượt qua thiên kiếp bên trong Tự Lôi đỉnh.

Lực lôi đỉnh của Tự Lôi đỉnh hoàn toàn đến từ thiên lôi, không khác gì thiên lôi mà thiên kiếp hạ xuống. Hơn nữa thiên lôi là do thiên đạo quy tắc khống chế, uy lực lôi kiếp bên trong Tự Lôi đỉnh hoàn toàn có thể do bản thân bọn họ khống chế.

Dùng lực lượng lôi điện của thiên kiếp, lấy tâm ý của mình rèn luyện thân thể, để chân chính đạt tới cảnh giới Ma Vương, có lẽ hiệu quả kém hơn thiên kiếp chân chính, dù sao thiên kiếp không chỉ là thân thể, còn có sự gột rửa tâm linh, nhưng bất kể nói thế nào, cái này cũng đảm bảo rất nhiều, căn bản không cần lo lắng bị hóa thành tro bụi.

Đây tuyệt đối là một kiện pháp bảo nghịch thiên, trách không được hấn có thể bất tri bất giác vượt qua thiên kiếp, thì ra là như thế.

Nhìn thấy Anh Không giải đã đi xa, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn tòa cầm sơn to lớn, lại nhìn thanh A Tì kiếm to lớn kia, thở dài một tiếng, dưới chân lóe ra đạo đạo ngân quang, cũng chạy về phương xa, bất quá có lẽ là do thần hồn gã bị chấn thương, lúc này tốc độ cũng không nhanh.

Hơn nữa nếu không phải tiếp nhận ký ức của Hắc Minh Bá, hấn và Anh Không Thích đều không biết mình lại bị năng lượng hư không cuốn tới đây, cuốn tới cực Đông này.

Cực Đông chi địa, cách Lôi Trạch mấy vạn dặm, cho dù là cao thủ Ma Đế như Hắc Minh Bá có thể lập tức di chuyển cũng phải mất thời gian rất lâu, chứ đừng nói là Diệp Tĩnh Vũ và Anh Vô Không giải thích.

Thần hồn của bọn hấn đều bị tổn thương nhất định, vừa di chuyển vừa chữa trị thương thế cho mình. Thời điểm bọn hấn trở lại Lôi Trạch Quyền đã là hơn ba tháng sau.

Thương thế của hai người cũng đã hồi phục, mà chiến đấu trong vòng Lôi Trạch vẫn chưa kết thúc, Ma tộc, Huyết tộc, các chủng tộc gần như đã bị diệt sạch, Tử Viêm Ma tộc, cùng với Ma Long, cùng với Thất đại gia tộc của Lam Ma tộc đồng thời phát động tấn công Tu La tộc, rất nhiều cửu phẩm Ma quân trước sau vẫn lạc.

Lam Ma tộc chỉ còn lại Anh Không chiến đấu, cùng hai gã Ma quân cửu phẩm Hoàng Tiêu, mười hai Ma quân cửu phẩm của Tử Viêm Ma tộc cũng chỉ còn lại ba người.

Thậm chí là Nguyệt Ngân bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ vì bảo hộ Hồ Mộng cũng đang rơi vào chiến đấu tàn khốc, không oán và

vô tình vì cứu hai đệ đệ của mình mà bị chém giết. Tinh khí toàn thân bọn họ đều truyền ra vô tình, không chỉ bảo vệ được tính mạng vô tình mà còn giúp thực lực của hắn tăng lên nhiều.

Bất quá đối mặt với Tu La tộc hung tàn, đối mặt với những kẻ còn cường đại hơn cả Ma Long tộc, nhưng Tu La tộc cũng không tổn thất bao nhiêu, bọn họ tổn thất vẫn rất nghiêm trọng.

Nếu như không có Ma Vương như Viêm Sâm Húc chống đỡ, có lẽ bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Tu La tộc, dù sao sức mạnh của bọn họ đối phó với người Lang tộc và Huyết tộc đã tiêu hao quá nhiều, đặc biệt là Ma Long tộc, mười tám tên cao thủ cửu phẩm còn không tới năm người, ngay cả Long Bá cường đại nhất trong Long Chiến Thiên cũng đồng quy vu tận với một gã Ma quân của Tu La tộc.

Lúc Diệp Tình Vũ và anh đào chạy tới, đã thấy ba tên cửu phẩm Ma quân của Tu La tộc đang vây quanh Viêm Sâm Húc, có thể mấy ngày chiến đấu đã sớm tiêu hao lực lượng của hắn, bây giờ đối mặt với ba tên cửu phẩm Ma quân, vậy mà cũng có chút cố hết sức.

Bọn Anh Không chiến bất quá cũng miễn cưỡng ngăn chặn được Tu La tộc tiến công, bất quá dù bọn họ đã kiệt sức, vẫn gắt gao ngăn chặn Tu La tộc, căn bản không để cho bọn họ rời khỏi nơi này một bước.

Không phải tộc chúng ta, giết không tha...

Mà lúc này, Diệp Tình Vũ đang chứng kiến một tên Cửu phẩm Ma Quân của Tu La tộc một đao chém về phía Cửu Lê Tháp đã bị trọng thương, Cửu Lê Tháp hình thể cao lớn làm sao còn có thể tránh được một đao như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đao chém tới mình...

Thương tích của Thi Hiên thứ bảy bảy mười hai.

Toàn thân Cửu Lê Tháp căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đao kia chém tới mình, đây là một kích toàn lực của Cửu phẩm Ma Quân, dù cho thân thể của hắn có lực lượng cường hãn, cũng tuyệt đối không cách nào ngăn cản một đao này.

Quay đầu nhìn thoáng qua Xích Di đang đánh tới bên này, nhìn thân thể khổng lồ của hắn đã gần cao mười trượng, trên mặt hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Ma Vương a, hắn sắp đạt đến Ma Vương cảnh, ha ha, Xi Vưu Ma Tôn, tộc nhân đầu trâu chúng ta sắp chấn hưng.

Trong lòng nghĩ vậy, tháp Cửu Lê đã dự định tiếp cận vận mệnh, ngay khi hắn nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, một bóng người xuất hiện trước người hắn, chính là Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy thực lực tên cao thủ cửu phẩm đỉnh phong trước mắt, nhìn ma đao đủ chém Cửu Lê tháp thành hai nửa kia, Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi vươn một ngón tay, chỉ một cái đơn giản, một chỉ này dưới đao mang cuồng bạo như vậy có vẻ yếu ớt như thế, nhưng không ai cho rằng chỉ này là một chỉ đơn giản, cho dù là ma quân cửu phẩm xuất đao kia cũng hơi đổi sắc.

Diệp Tĩnh Vũ đến thật sự quá đột ngột, cho dù hắn muốn thu đao cũng không kịp, chỉ có thể tiếp tục thúc giục ma lực trong cơ thể hướng một chỉ của Diệp Tĩnh Vũ chém tới, lập tức đao mang lại sáng lên thêm vài phần.

“Coong...” Một tiếng vang lên, âm thanh như kim loại va chạm, lập tức liền nhìn thấy toàn bộ thanh ma đao của hắn vỡ vụn ra.

Tên cửu phẩm Ma Quân của Tu La tộc này còn chưa kịp phục hồi tinh thần, Diệp Tĩnh Vũ đã bước ra phía trước một bước,

trực tiếp một chưởng đánh vào ngực hắn.

“Bốp...” Tên Tu La cứu phẩm này bị đánh bay ra ngoài, nơi ngực của hắn tuôn ra một chùm mưa máu đầy kiêu diễm.

Diệp Tinh Vũ đang muốn tiến lên triệt để xoá bỏ, một bóng người màu lam đã bay thẳng lên trời, trực tiếp một thương đâm thủng trán của hắn, thực lực cảnh giới Ma Vương toàn diện bộc phát, tên Tu La cứu phẩm trực tiếp bị đánh thành bột phấn.

Thấy Anh Không giải ra tay, Diệp Tinh Vũ hơi ngần ra, nhưng cũng không có ý cảm ơn, mà xoay người tránh sang một bên khác. Thiên Tôn đao xuất hiện trong tay, một vòng đao mang chói mắt xé rách toàn bộ bầu trời, trực tiếp chém một tên Cửu phẩm Ma Quân đang giao thủ với Anh Không trung thành mảnh vỡ.

Hai cao thủ gia nhập lập tức đánh vỡ cục diện giằng co, dưới sự công kích toàn lực của hai người, những Ma quân cứu phẩm còn lại của Tu La tộc nhanh chóng bị chém giết, những chiến sĩ của Tu La tộc khác cũng không còn chút uy hiếp nào nữa.

Một cuộc đại chiến kéo dài mấy tháng cuối cùng cũng kết thúc, thế nhưng bất kể là Anh Không không giải thích, hay là đám người Diệp Tinh Vũ, hoặc là Viêm Sâm Húc đều không có chút ý tứ hài lòng nào. Trước khi chết Hắc Minh Bá đã nói ra toàn bộ nguy hiểm mà bọn họ gặp phải, đối mặt với những ác ma trong truyền thuyết kia, không ai dám thả lỏng.

Không ai ngờ được mấy đại Vương tộc nhắm vào Tử Viêm Ma tộc lại kết thúc theo hình thức như vậy, không ai nghĩ tới, Tử Viêm tộc và Lam Ma tộc vốn thủy hỏa bất dung cuối cùng lại liên thủ trừ khử những Vương tộc khác, thậm chí dưới sự trợ giúp của Ma Long đã đuổi tận giết tuyệt Tu La tộc.

Đây là một vấn đề mà bọn họ từng nghĩ tới nhưng hiện tại không chỉ làm mà còn làm được, chẳng qua tâm trạng của họ vẫn rất nặng nề.

Khắp nơi trên chiến trường đều là những thi thể, đâu đâu cũng có huyết dịch màu sắc, mùi tanh nồng nặc tỏa ra toàn bộ bầu

trời, nội tạng, những phần chân tay cụt thì đâu đâu cũng có, Ma tộc có thể đứng lên nhìn qua rợn rợn rợn rợn rợn rợn rợn, cũng không biết còn lại bao nhiêu nữa.

Tháp Cửu Lê, Xích Di Toan Nghê, đám người đều mệt mỏi ngã xuống mặt đất, từng người từng người hít thở không khí khó ngửi này, liên tục chinh chiến lâu như vậy, cho dù với nghị lực của bọn họ cũng khó mà kiên trì được, cũng là may mắn của bọn họ.

Nhìn vài tên cửu phẩm Ma quân còn lại không nhiều lắm, nhìn vẻ mặt tràn đầy bi phần vô tình, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ trầm trọng như vậy.

Nếu là trước đây, những Ma tộc này tự giết lẫn nhau, chắc hẳn sẽ không đau lòng chút nào, nói không chừng còn có thể dòi một cái ghế đầu sang một bên vỗ tay khen hay, nhưng hiện tại, sau khi biết bọn chúng đều là hậu duệ của Vu, hẳn chỉ cảm thấy đau lòng không nói nên lời.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, bọn họ còn tàn sát nữa không?

Chuyện quét dọn chiến trường giao cho Viêm Sâm Húc và Anh Không giải thích. Sau khi nhận được tin tức truyền đạt tới Hắc Minh Bá, bọn họ hẳn phải biết tiếp theo nên làm gì.

Bọn người Lương Tiểu Thuần mang theo Xích Di Thương, có thể dẫn đầu đám người trở về lãnh địa của Tử Viêm Ma tộc. Cuộc chiến nơi này đã kết thúc từ lâu, nhưng thập nhị Thiên Vu vẫn còn ở đó. Có đại trận này bảo vệ, ngoại trừ Nguyệt Ngân không oán không hận bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cơ bản tất cả đều còn sống.

Một phát thu thập thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy Hắc Minh Thi Hiên đang được Hắc Minh Anh Dung ôm trong ngực, mà vẻ mặt đám người Cửu Phượng cũng tràn đầy lo lắng.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trở về, Hắc Minh Thi Hiên từ trong ngực Hắc Minh Anh Dung nhảy ra, đi thẳng tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay nhỏ bắt lấy bàn tay Diệp Tĩnh Vũ, cặp mắt màu tím kia nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ.

“Đại ca ca, phụ vương ngài chết rồi sao?”

Trong miệng Hắc Minh Thi Hiên phun ra một chữ rõ ràng, Diệp Tĩnh Vũ mở to, không biết nên nói thế nào? Đặc biệt là nhìn thấy đôi mắt màu tím to lớn của Hắc Minh Thi Hiên, mình nên mở miệng như thế nào?

Nói là? Hắc chết rồi, vì toàn bộ Ma giới an bình, vì ngăn cản ác ma từ vực sâu đi ra, cho nên hắc chết?

Hắc nói được ra miệng sao?

Đó là phụ thân của nàng à? Đó là phụ thân yêu thương nàng nhất sao?

Một tay hắc ôm lấy Hắc Minh Thi Hiên, chôn đầu nàng trước ngực, dùng tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng Hắc Minh Thi Hiên, ôn nhu nói: “Thơ hiên ngoan, sau này để ca ca đến yêu thương ngươi, bảo vệ ngươi được không?”

“Đại ca ca, người nói cho Thi Hiên, phụ vương đâu? Có phải huynh ấy đã không còn hay không?” Tiểu Thi Hiên không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ mà hỏi một cách lưu loát.

Nhìn đôi mắt hồn nhiên của Hắc Minh Thi Hiên, Diệp Tĩnh Vũ thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, mà hắc cũng đã chuẩn bị tốt khóc lóc cho Thi Hiên rồi.

Nhưng rất kỳ quái chính là Hắc Minh Thi Hiên cũng không khóc, thậm chí nàng còn không có chút dấu hiệu nào khóc, nàng chỉ lẳng lẳng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, không nói gì, không có roi lệ, mà con ngươi vốn rất linh động của nàng lại từ từ trở nên lạnh lẽo, dần dần mất đi sự hồn nhiên của đứa trẻ...

Nhìn thấy Tiểu Thi Hiên biến hóa, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tim như đao cắt, nàng chỉ là một đứa bé a, nàng chỉ là một đứa bé cần phụ thân yêu thương, phụ vương của nàng đã từng cường đại như vậy, nhưng bây giờ đã vẫn lạc, nàng còn có thể tin tưởng ai đây?

“Hắc Minh Bá đâu?” Ngay lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện ở phía trước mọi người, thanh âm đậm đặc từ trong miệng hắc truyền ra...

Hạng bảy nghìn ba Chương khiến La Sát đáng thương.

“A...” Hắc Minh Thi Hiên vốn còn đang ở trong lòng ngực Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghe thấy có người hỏi phụ vương của mình, thân thể cứ thế chạy ra ngoài, Tử Nguyệt đao trong nháy mắt xuất hiện trên bàn tay nhỏ bé của mình, trực tiếp chém thẳng tới tên áo trắng kia.

“Tiểu nha đầu, ngươi điên rồi sao?” Nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, búng một ngón tay lên Tử Nguyệt Đao của Hắc Minh Thi Hiên, cả thân đao phát ra tiếng ong ong, lực phản chấn cực lớn đánh Hắc Minh Thi Hiên bay ra ngoài.

Thế nhưng Hắc Minh Thi Hiên lại giống như phát điên, một lần nữa nhào về phía nam tử áo trắng. Hai con ngươi của nàng được ngọn lửa màu tím thay thế, Tử Nguyệt đao trong tay cũng bắn ra một đạo đao mang hình bán nguyệt chém về phía nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, cong ngón tay búng ra, trực tiếp chấn vỡ đao mang này, bất quá tốc độ Hắc Minh Thi Hiên quá nhanh, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đã đi tới trước người hắn, Tử Nguyệt đao trong tay với một góc độ sắc bén bổ xuống phía dưới.

“Mẹ... Hắc Minh Bá rốt cuộc đã dạy ngươi như vậy sao?...” Nhìn thấy nha đầu nhỏ như vậy không ngờ lại ra tay ác độc như vậy, nam tử áo trắng cũng không nhịn được quát mắng một tiếng. Hắn không mắng còn đỡ, hắn mắng Hắc Minh Bá ba chữ, Tiểu Thi Hiên ra tay càng nhanh, còn ác hơn, ngọn lửa trong mắt cô ta cũng càng đậm.

Bất quá bạch y nam tử lại hữu kinh vô hiểm tránh thoát, nhưng Tiểu Thi Hiên vẫn truy sát không tha, lại một đao bổ vào giữa hai chân hắn.

Rốt cuộc nam tử áo trắng bị đánh ra hỏa khí, thân thể lóc lên, tránh được một chiêu của Hắc Minh Thi Hiên, trực tiếp vỗ một cái vào ngực Tiểu Thi Hiên, lập tức đánh bay Tiểu Thi Hiên ra ngoài.

“Thơ Hiên...” Thấy Hắc Minh Thi Hiên bị đánh bay, Diệp Tĩnh Vũ và Hắc Minh Anh Dung đồng thời kinh hô một tiếng. Hắc Minh Anh Ca tron trượt dang hai tay ôm Hắc Minh Thi Hiên vào lòng, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã chạy ra ngoài, Thiên Tôn Kiếm xuất hiện trong tay, chém về phía nam tử áo trắng.

Hắc Minh Bá muốn ngăn cản ác ma tiến vào Ma giới, đưa ra tính mạng của mình. Hôm nay Hắc Minh Thi Hiên chính là muội muội ruột của nó nhất, nó làm sao có thể nhìn thấy muội muội của mình bị người khác ức hiếp như vậy. Cho dù biết rõ kẻ trước mắt chính là tên áo trắng đã từng giết chết Long Tử Mộc, nhưng nó vẫn không chút lưu tình chém ra ngoài.

“Tiểu tử, ngươi...” Người áo trắng đang chiến đấu với Vũ Huyết Thiên, cuối cùng chém giết Ngọc La Sát, đang định nói Diệp Tĩnh Vũ không phải đối thủ của mình, lại đột nhiên cảm nhận được uy áp cực lớn truyền từ trên thân đao của hắn, sắc mặt kịch biến, ngay cả lời nói cũng thu về, thân thể cấp tốc lui về phía sau, nhưng hắn lại cảm giác mình bị một đạo đao mang này bao phủ.

Thần sắc hắn lúc đầu vốn có chút khinh thị đã hoàn toàn bị kinh ngạc thay thế, ngay sau đó chính là một trận hưng phấn, đó là một loại hưng phấn tìm kiếm đối thủ.

Những năm gần đây, hắn một mực không ngừng chiến đấu, càng là ở trong tay Hắc Minh Bá chịu thiệt rất nhiều lần, lần này chính mình thật vất vả chém giết Vũ Huyết Thiên, chính là vì tiếp tục hướng Hắc Minh bá giáo, nếu như bây giờ hắn không có ở đây, vậy tìm cái thằng này liên tục cũng không tệ.

Nên biết, sau khi giết chết Vũ Huyết Thiên thì bản thân hắn cũng bị trọng thương, tự mình trốn tới một nơi để chữa thương thể nhưng không cách nào cảm ứng được Hắc Minh Bá rời đi.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh loan đao to bằng lòng bàn tay, nó nhẹ nhàng xuất hiện ở trước người rồi nghênh đón một đao của Diệp Tĩnh Vũ. Ý định của hắn là cùng Diệp Tĩnh Vũ hảo hảo hơn vài chiêu.

Thế nhưng mọi người chung quanh nào chịu bỏ qua cho hắn, đặc biệt là cảm thụ được vẻ bi thương trong lòng Hắc Minh Thi Hiên, tất cả mọi người đều cảm thấy lửa giận không tìm được chỗ phát tiết, bây giờ có người đưa tới cửa, làm sao còn bỏ qua.

Lương Tiểu Hữu là người đầu tiên động thủ, hắn trực tiếp rút ra một thanh ma kiếm khát máu của mình, rất là phong tao kéo một cái kiếm hoa đâm tới sau lưng Ngọc La Sát. Công Tôn Lộ theo sát bên cạnh hắn cũng đánh ra thủ ấn của mình, đánh về phía eo Ngọc La Sát.

Lâm Hiểu Nghị không biết đã chạy tới bên cạnh Ngọc La Sát từ lúc nào, một chiêu Tuyệt Đao phá không trực tiếp chém tới. Hắc Minh Anh Dung cũng rút ra Tàn Tinh kiếm của mình, xuất kiếm đâm tới.

Ngay cả Cửu Phượng, Hồ Mộng cũng không chút do dự phát động tấn công, dù cho thực lực của các nàng bây giờ vẫn không cách nào tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với Ngọc La Sát.

Về phần tâm tình cực kỳ buồn bực vô tình, lại toàn lực xuất thủ, trực tiếp một kiếm đâm về phía Ngọc La Sát, chỉ có Hồ Tư cùng Xích Di Thiên và Cửu Lê tháp là vì bản thân tiêu hao lực lượng quá lớn nên không động thủ.

Chỉ trong chốc lát, Ngọc La Sát đã bị công kích của mọi người bao bọc.

Cảm nhận được nhiều mạnh yếu như vậy có tiến công khác, vẻ mặt Ngọc La Sát buồn bực, bản thân không phải là đến tìm Hắc Minh Bá luận bàn sao? Không phải đáng để quần ẩu như vậy sao? Mình trêu chọc ai chứ?

Tuy trong lòng phiền muộn, nhưng hắn cũng tương đối là cường giả cấp Tôn, đối mặt nhiều người tiến công như vậy, thân thể vận vẹo một cái, đã biến mất tại chỗ, người lại một

lần nữa xuất hiện tại ngoài trăm trượng, nhưng Ngọc La Sát còn chưa kịp đắc ý, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới, Thiên Tôn đao trong tay vẫn không lưu tình chút nào chém xuống.

Ngọc La Sát vô thức dùng thanh loan đao ngăn cản, nhưng vừa mới tiếp xúc, hắn đã bắt đầu hối hận vì sức mạnh của một đao này của Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá lớn, quá mạnh mẽ, hơn nữa quan trọng nhất là quá mức quý dị.

Lôi điện, hỏa diễm, lực lượng tinh thần gần như đồng thời hiện ra, cứ là thực lực Ngọc La Sát cường đại, lúc này cũng bị đánh trở tay không kịp, loan đao mặc dù không bị chấn động, thế nhưng cánh tay lại bị chấn động đến mức run lên từng trận.

Mà lúc này, một trận hàn ý từ dưới chân của mình truyền đến, Ngọc La Sát cúi đầu xem xét, liền thấy một móng vuốt sắc bén chộp thẳng vào dưới háng của mình.

“Mẹ kiếp...” Ngọc La Sát mắng to, thân thể bay lên trời, ông thật sự không ngờ bọn chúng lại tấn công từ mặt đất, hơn nữa còn công kích hạ bàn của mình, sao những văn bối này lại vô sỉ như vậy?

Thế nhưng vừa mới bay lên trời, Ngọc La Sát liền cảm thấy không ổn, bởi vì toàn bộ bầu trời đều bị mây đen che phủ, bốn phía tản ra ma khí dày đặc, mơ hồ trong đó, dường như có mấy đạo khí tức cường đại đang tập trung vào mình.

Bất tri bất giác, Diệp Tĩnh Vũ đã bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

“Thực lực của hắn miễn cưỡng đủ để ta ngưng tụ chân thân, Hạng Huyền nha đầu, ngươi cũng không nên tranh đoạt với ta!” Một trận đại trận đầy uy nghiêm vang lên, Ngọc La Sát nghe mà tê cả da đầu, mà Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lại có chút vui vẻ, uống nhiều máu như vậy, chỉ cần hấp thu lực lượng của hắn nữa là có thể hóa thành chân thân sao? Đã như vậy, tuyệt đối không thể để cho hắn dễ dàng rời đi a...

“Hừ hừ...” Hạng Kỳ dường như hừ nhẹ vài tiếng, cũng không có nửa điểm phản ứng, mà thân hình cao lớn của Chúc Dung từ trong sương mù màu đen hiện ra, uy áp khổng lồ hướng Ngọc La nháy mắt đè xuống...

Hạng bảy Chương Vương lừa dối.

Nhìn thấy hư ảnh cao lớn của Chúc Dung, cảm nhận được mặc dù lực lượng không bằng mình, nhưng khí tức lại cường đại vô cùng như Chúc Dung. Sắc mặt Ngọc La Sát lại lần nữa biến đổi, mà đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu cũng lần lượt tiến vào trận, vây gã lại.

Nhìn đám người trẻ tuổi trước mắt, Ngọc La Sát quả thực có xung động muốn khóc, mình trêu chọc ai vậy chứ? Không phải mình tới tìm Hắc Minh Bá sao? Tại sao nói đánh là đánh? Đặc biệt là cái gã da mịn thịt mềm, sao thực lực lại mạnh như vậy? Mặc dù chiêu thức của hắn không phải là chiêu thức của hắn., Kinh nghiệm chiến đấu rất thô ráp, ít nhất trong mắt hắn rất thô ráp, thế nhưng sức mạnh của hắn lại rất cường đại, đặc biệt trong cơ thể hắn lại ẩn chứa một luồng năng lượng kỳ lạ như thế, quả thực khó lòng phòng bị.

Có hắn ứng phó với mình, những người khác cùng nhau vây công, hơn nữa đại trận quỷ dị này nói không chừng hắn thật sự có thể ăn nói ở chỗ này.

“Ta là Ngọc La Sát, đến tìm Hắc Minh Bá là có chuyện quan trọng, còn nữa, lần trước khi ta giết Long Tử Mộc, chính là chủ ý của Hắc Minh Bá!” Nhìn thấy mọi người đều muốn tiếp tục tấn công, Ngọc La Sát rốt cuộc không nhịn được há to miệng kêu lên.

hiếu chiến không phải là lỗi của hắn, nếu vì hiếu chiến mà chết trong tay đám tiểu bối này thì quả thật hắn chính là cường giả cấp Tôn bị chết oan khuất nhất từ trước tới nay.

Vừa nghe Ngọc La Sát báo ra tên của mình, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều sửng sốt, cái tên này sao quen thuộc vậy? Còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, Cửu Phượng ở bên cạnh đã kinh hô.

“Ngài là Ngọc La Sát? Tổ sư khai sơn của La Sát môn, Ngọc La Sát?”

“Không sai, ta chính là Ngọc La Sát kia, tiểu nữ oa nhi kia, trên người ngươi cũng có khí tức của La Sát công, chẳng lẽ ngươi là đồ đệ của nha đầu Huyết La Sát kia hay sao?” Ngọc La Sát cũng nhìn về phía Cửu Phượng, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

“Ân, đệ tử Cửu Phượng, bái kiến tổ sư!” Nghe Ngọc La Sát thừa nhận thân phận của mình, Cửu Phượng lập tức quỳ xuống lạy, Huyết La Sát có ân với mình, còn Ngọc La Sát là trưởng bối Huyết La Sát, đương nhiên phải hành lễ.

Nhưng hắn không biết rốt cuộc Huyết La Sát là đồ đệ của Ngọc La Sát, hay là đồ tôn, dứt khoát cũng xưng hô đệ tử là được rồi.

Nhìn thấy Cửu Phượng cứ như vậy quỳ xuống, mọi người ở đây lập tức choáng váng, Cửu Phượng là ai? Cửu Phượng chính là nữ nhân Diệp Tĩnh Vũ, mà gia hỏa này là trưởng bối sư môn Cửu Phượng, cũng chính là trưởng bối của Diệp Tĩnh Vũ, vậy đám người mình còn muốn động thủ sao?

Đặc biệt là Chúc Dung, trên khuôn mặt đã hoàn toàn thành hình kia mới gọi là một phiền muộn, hắn rất rõ ràng tính nết của Diệp Tĩnh Vũ, nếu như Ngọc La Sát không có quan hệ gì với bọn họ còn tốt hơn., Với tâm trạng của mọi người bây giờ đều đang ở trên lửa, nếu đem diệt trừ không thành vấn đề, như vậy mình cũng có thể miễn cưỡng ngưng tụ ra chân thân rồi. Thế nhưng sao bây giờ hắn lại biến thành trưởng bối của Tiểu Tĩnh Tử? Vậy mình còn phải ngưng tụ ra chân thân, còn phải đợi đến khi nào nữa?

Phải biết rằng, hiện tại thế giới này, đạt tới cảnh giới Tôn cấp cũng không nhiều.

“Ha ha, nguyên lai là Ngọc La Sát, Ngọc tiền bối a, ha ha ha, hiểu lầm, hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm thôi...” Diệp Tĩnh Vũ càng là du côn, trực tiếp tiến lên, một tay khoác lên vai Ngọc La Sát, cười ha ha, giải thích rất nhanh nhân quả của sự việc

một lần, xem ra làm sao coi Ngọc La Sát như tiền bối, giống như mình là hồ bằng cầu hữu vậy.

Bất quá hiển nhiên Ngọc La Sát không có tâm tư để ý những thứ này, sau khi hắn nghe được tin tức Hắc Minh Bá đã qua đời, trên mặt đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hắn không biết Hắc Minh Bá rốt cuộc mạnh như thế nào, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng Hắc Minh Bá thực lực vượt xa mình, cũng bởi vậy, những năm gần đây hắn cam tâm tình nguyện làm chuyện cho Hắc Minh Bá, chính là vì có thể lĩnh giáo hắn một chút, nhưng bây giờ một tuyệt thế cường giả vậy mà đi, cái này không phải là làm cho hắn kinh hãi sao?

Bất quá rất nhanh, trong miệng đám người Diệp Tĩnh Vũ lại biết sự tồn tại của Cầm Sơn và phong ấn ác ma, mặc dù so với đám người Diệp Tĩnh Vũ, hắn cũng coi như là một lão quái vật., Thế nhưng dù sao thọ mệnh cũng chỉ hơn ba trăm năm, so sánh với loại quái vật sống không biết bao nhiêu vạn năm như Hắc Minh Bá này, quả thực giống như một đứa bé chẳng biết gì cả. Ít nhất đối với thần thoại Thái Cổ, hắn biết có lẽ còn không có hai kẻ ngoại lai như Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Thuần.

Trải qua một phen giới thiệu đơn giản về Diệp Tĩnh Vũ, Ngọc La Sát cuối cùng cũng hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà tâm tình của hắn cũng lập tức trầm trọng xuống.

Ác ma vực sâu có thể khiến Hắc Minh Bá cảm thấy vô lực, thật sự có giống loài cường đại như vậy sao? Còn có những Thần Nhân trong truyền thuyết kia, là thật sao? Nếu là thật, vậy không phải chính mình cũng có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy sao?

Vừa nghĩ đến giờ tay nhắc chân đều có thể ngắt sao ngấm trắng, trái tim Ngọc La Sát lập tức trở nên sôi nổi. Từ sau khi truyền thừa huyết mạch La Sát trong cơ thể mình cho quỷ thấy buồn, tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên võ đạo. Mục đích lớn nhất của hắn chính là luyện võ đạo của mình tới cảnh giới đỉnh cao.

“Ngọc tiền bối, chắc người cũng biết, những ác ma thâm uyên kia khủng bố, thực lực hiện tại của chúng ta căn bản không thể là đối thủ của bọn chúng, thừa dịp bây giờ phong ấn còn chưa bị bài trừ, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, hơn nữa còn phải làm cho tất cả Ma tộc và nhân loại đoàn kết lại!” Nhìn vẻ mặt kích động của Ngọc La Sát, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn.

“Ừ...” Ngọc La Sát gật đầu, ý bảo mình biết chuyện nên chậm rãi và nhẹ nhàng. Hai người lại tụ lại một chỗ, miệng ục ục nói một tràng dài. Ngọc La Sát tiện tay giao một quyển bí tịch cho Cửu Phượng, sau đó thân thể hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phía đông.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, đến cùng hắn và Ngọc La Sát nói cái gì? Vì sao Ngọc La Sát không quay đầu lại mà rời đi chứ?

“Ta nói phong ấn ác ma có lẽ đã nứt ra, nói không chừng có một vài tiểu ác ma đã phá vỡ phong ấn đi tới giới diện này, sau đó hắn sẽ tự cao hứng trấn thủ ở Cầm Sơn!” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên cười cười, có một cường giả cấp Tôn đang trấn thủ ở đó, dù sao cũng tốt hơn không?

Dù sao, không ai biết phong ấn kia còn có thể kiên trì bao lâu, cho dù Ngọc La Sát có thể đánh không lại những ác ma cường đại kia, nhưng ít nhất có thể biết có ác ma giáng lâm đúng không?

Thấy tổ sư của mình cứ thế rời đi, lại còn bị nam nhân mình yêu thích nhất hấp dẫn. Cửu Phượng cười khổ không thôi, cái tên A Vũ này, thật đúng là biết người ta giỏi mà?

Mà lúc này Tiểu Thi Hiên lại từ trong đau thương đi ra, đáng thương đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo góc áo Diệp Tĩnh Vũ, nhỏ giọng nói: “Đại ca ca, thật xin lỗi, vừa rồi Tiểu Thi Hiên không nên tùy ý!”

Nhìn thấy đôi mắt ngây thơ của Tiểu Thi Hiên lại lần nữa khôi phục, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, một tay ôm lấy nàng, rất nghiêm túc nói: “Người là muội muội của ta, mặc kệ người

đã làm sai chuyện gì, đều do ca ca thay người ngăn cản! Chỉ cần có ca ca ở đây, sẽ không ai có thể khi dễ người!”

Hương thứ bảy, thứ bảy, thứ bảy, thứ hai, thứ hai.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, mọi người đều cảm nhận được sự cung chiều của hắn đối với Hắc Minh Thi Hiên, nhưng không ai nói thêm gì, bảo vệ khuyết điểm, cũng không phải là tư cách chỉ có những người thế hệ trước, bọn họ vẫn có thể bảo vệ khuyết điểm.

Nhìn thoáng qua đám người, lại nhìn Hắc Minh Thi Hiên trong ngực, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại từ từ ảm đạm xuống, đặc biệt là lông mày của hắn, gắt gao nhăn lại.

“Làm sao vậy?” Lương Tiểu hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ nhất, thấy Diệp Tĩnh Vũ như vậy, mở miệng hỏi.

“Trước khi hắn đi, hãy để ta về nhân gian nhìn xem, nói có đại sự phát sinh!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, giọng điệu lại nặng nề.

“Hả?” Vừa nghe được tin tức này, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

“Chúng ta còn chờ gì nữa? Bây giờ lập tức trở về nhân gian? Xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lấy thực lực của chúng ta bây giờ, nhân gian còn có ai là đối thủ của chúng ta?” Lương Tiểu Thiềm lập tức kêu gào, trên thực tế, với thực lực hiện tại của bọn họ, hoàn toàn không e ngại bất cứ kẻ nào.

Cho dù là siêu cấp cường giả như Phương Chấn Thiên, bọn họ cũng có lòng tin đánh một trận, nói cho cùng, thực lực đại lục Cổ Hoa cùng Ma giới không sai biệt lắm, thậm chí đám người Phương Chấn Thiên căn bản không cách nào so sánh với Hắc Minh Bá, nhưng bọn họ có thể làm cho Ma giới trở nên như vậy, đối mặt với những Ma Vương kia cũng có thể ứng phó tự nhiên, bọn họ còn lo lắng cái gì nữa?

“Nhưng bây giờ Băng Minh và Hương Di vẫn chưa có hạ lạc, hơn nữa Ma giới lại rung chuyển như thế, ta thật sự không yên lòng...” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ rất là buồn bã.

“A Vũ, để ta ở lại chỗ này đi, tuy rằng Ma giới rất là rung chuyển, thế nhưng cao thủ Ma giới ở trong trận chiến này cơ hồ chết hết, muốn thống nhất Ma giới cũng không quá khó!” Xích Di Thương lúc này mở miệng nói ra, bây giờ thực lực của hắn đã đạt đến cửu phẩm Ma quân đỉnh phong, chỉ cần đôi sừng trâu trên đầu hắn hoàn toàn biến mất, hắn có thể trở thành Ma Vương cảnh giới.

Dù sao, hắn kế thừa đại bộ phận lực lượng Ma Thần Xi Vưu.

Nghe xong lời Xích Di, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, hiện tại cũng đúng là như vậy, Xích Di Thương cao như vậy cũng có chút không ổn trong lúc tiến về nhân gian. Bây giờ Ma giới náo loạn, nhưng có Viêm Sâm Húc và Anh Không Thích ở đây, chắc muốn thống nhất nhanh hơn cũng không khó, Ma Vương duy nhất chính là Đỗ La, bộ tộc Ngân Xà gần như bị diệt sạch, nàng lại không biết tung tích, đây là một chuyện khiến hắn không yên lòng.

Bất kể nói như thế nào, hiện tại cũng chỉ có thể đưa ra quyết định như vậy. Xích Di Cư ở lại, chủ yếu không phải vì thống nhất Ma giới, chủ yếu vẫn là tìm hiểu tin tức của Công Tôn Hương và Băng Minh. Dù sao, bọn họ đã mất tích ở Ma giới, tuy rằng Ma giới nguy cơ trùng trùng, nhưng hắn thực sự không muốn tin bọn họ có thể gặp nạn.

Cho dù chỉ là một chút hi vọng bé nhỏ không đáng kể, hắn cũng sẽ không bỏ qua...

Lương Tiểu, Hồ Thương, Hồ Mô Mộng, Cửu Phượng, Hắc Minh Thi Hiên, vô tình, đều lựa chọn đi theo Diệp Tĩnh Vũ tiến về nhân gian, mà đám người Cửu Lê Thập, Hắc Minh Anh Dung thì ở lại, cả đám đều bắt đầu liều mạng tu luyện, cố gắng tăng lên tu vi của mình.

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ đi tới nhân gian, tại một ngọn núi hoang cách xa chỗ biên giới rừng rậm của Thiên Tuyệt Ma giới, một nữ tử áo xanh đang nằm sấp trên một vách

đá, cẩn thận từng li từng tí hái một ít đóa hoa đủ mọi màu sắc, tốn rất nhiều tâm tư, nữ tử mới hái được một quả màu lửa đỏ., Bỏ cái gùi sau lưng mình vào, ngay sau đó liền thấy nàng huyết sáo một cái, một con măng xà cực lớn dài đến mười trượng, toàn thân có rất nhiều điểm hoa từ trên vách núi bơi tới. Vách núi cao ngất đối với con măng xà này tựa như đất bằng, ngạc nhiên không nói nên lời.

Nữ tử cũng không vì sự xuất hiện của măng xà mà sợ hãi, ngược lại lộ ra một tia vui mừng. Cụ xà kia cũng không có ý định tập kích nữ tử, mà đuổi cái đuôi thật lớn của mình ra, cuốn lấy nữ tử kia. Sau đó nó cứ thế cuốn lấy nữ tử đi xuống khỏi vách núi, đi tới một cái hạp cốc.

“Nào, Tiểu Hoa, đây là phần thưởng dành cho ngươi...” Cô gái mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược màu đen, ném cho con trăn lớn. Con trăn khổng lồ rất có linh tính há to miệng, nuốt viên đan dược vào trong bụng, ánh mắt lại lộ ra ý cười thỏa mãn.

“Phù phù...” một tiếng, ngay lúc đó, một bóng người từ trên trời hạ xuống, nện thẳng xuống cách bọn họ nhiều nhất khoảng mười trượng, không ngờ lại tạo thành một cái hố to trên mặt đất.

Nữ tử sững sờ, mà Cụ Mãng bên cạnh nàng thì cả người run rẩy, thân thể cực lớn vậy mà theo bản năng co rút lại một chỗ, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Nhìn thấy con cụ măng này sợ hãi như thế, trong mắt nữ tử cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Đây chính là một đầu ma thú đạt tới bát cấp a, lúc trước chính mình được nó cứu ra khỏi một đám sói đói, làm sao bây giờ nó lại sợ hãi như thế?

Nhẹ nhàng vỗ trán cụ măng, nữ tử cẩn thận đi tới trước người đạo nhân ảnh kia, phát hiện người này là một nữ tử, còn là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ. Dù nàng thân là một nữ nhân, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nữ nhân này và khuôn mặt mê người, nàng cũng nhịn không được mà tán thưởng một hồi, thế gian làm sao có thể có nữ nhân xinh đẹp như vậy?

Chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy tay sờ sờ thân thể nữ tử, phát hiện kinh mạch toàn thân nàng cơ hồ đã vỡ vụn, xương cốt toàn thân cũng vỡ không sai biệt lắm, thế nhưng hơi thở của nàng vẫn ổn định như cũ, tựa như một người bình thường.

Sinh mệnh lực của nàng cũng quá cường hãn đi?

Trong lòng nữ tử kinh ngạc, lại gọi đầu Cự Mãng kia tới giúp nàng đưa nữ nhân này vào trong sơn động của mình, nhưng mà cự mãng ngày thường nói gì nàng nghe nấy, lại sống chết không chịu tới, phảng phất như rất sợ hãi cái gì.

Nữ tử bất đắc dĩ đành phải tự mình dìu nữ nhân xinh đẹp này vào trong sơn động. Nàng ta vừa mới đặt nữ tử vào chỗ mình ngủ, thì nữ nhân xinh đẹp vốn đang hôn mê bất tỉnh bỗng nhiên tỉnh lại.

“Người là ai?” Câu đầu tiên của nữ nhân sau khi tỉnh lại là câu nói như vậy, một luồng khí tức cường đại phát ra từ trên người nàng. Tuy luồng khí tức này rất lộn xộn, nhưng vẫn làm cho cô gái áo lục liên tục lui về phía sau, cuối cùng đặt mông ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch. Hiện tại, nàng đã hiểu vì sao Tiểu Hoa lại sợ hãi nữ tử trước mắt này.

“Ta là Công Tôn Hương Di, không có ác ý với tỷ!” Cô gái áo lục nhỏ giọng nói ra tên mình, đối mặt với một cường giả như vậy, nàng căn bản không có năng lực phản kháng...

“Công Tôn Hương? Người có biết Diệp Tĩnh Vũ không?” Vừa nghe thấy nữ tử áo xanh xưng hô, trên gương mặt tuyệt mỹ kia lại lộ ra vẻ kinh ngạc, mà Công Tôn Di khi nghe được ba chữ Diệp Tĩnh Vũ, thân thể lại không nhịn được khẽ run lên...

Chương bảy mươi sáu nhất thống thiên hạ.

“Ngươi... Ngươi biết hắc?” Thanh âm Công Tôn Hương Di có chút khàn khàn, lúc trước nàng vốn ở Nam Hoang Man Lâm trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ luyện đan, về sau không biết thông qua phương pháp gì, một thân một mình lặn lẽ đi tới Ma giới, nhưng sau đó nàng liền hối hận, bởi vì Ma giới cũng không phải đơn giản như nàng tưởng tượng, nếu không phải bị đầu ma xà bên ngoài cứu chữa, có lẽ đã sớm tổn hại.

Có lẽ do nhớ Tiểu Hoa, Công Tôn Hương Di lấy Ma Xà kia tên là Tiểu Hoa, còn nàng cũng cực kỳ tưởng niệm đám người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Ma giới khắp nơi đều là nguy cơ, mà tu vi bản thân nàng cũng cao hơn, cho nên căn bản không cách nào đi lại xung quanh, chỉ có thể trốn ở đây, dựa vào con Cự Mãng này làm bạn, vừa tu luyện, vừa thu thập các loại linh dược luyện đan, tăng lên tu vi của mình.

Vốn cho là muốn gặp lại Diệp Tĩnh Vũ còn cần thời gian thật lâu, nhưng nào ngờ tùy tiện một người hạ xuống đều biết sự tồn tại của Diệp Tĩnh Vũ.

“Không sai...” Nữ tử nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức lặn lẽ nói ra chuyện Diệp Tĩnh Vũ nhờ nàng.

Trước khi đi tới Ma giới, Diệp Tĩnh Vũ đã từng sai đám người Lương Tiểu Hữu đi tới Ma giới, nhưng Công Tôn Hương lại ở lại Nam Hoang Man lâm. Khi hắc từ Cổ Hoa đại lục trở về, mới phát hiện Công Tôn Di vậy mà cũng một mình đi tới Ma giới.

Ma giới nguy cơ trùng trùng, Diệp Tĩnh Vũ tự nóng khắp nơi nghe ngóng tung tích nàng, chỉ tiếc một mực tra xét tin tức vô âm mà thôi.

Nghe được tin tức Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đi vào Ma giới, vậy mà lại hỏi thăm khắp nơi về mình, Công Tôn Lộ trong lòng

cảm động, nghĩ đến những xúc động lúc trước của mình, trong lòng cũng thấy áy náy.

“VẬY... Vậy hiện tại hắn đang ở đâu?” Công Tôn Lộ cẩn thận hỏi, trong lúc bất tri bất giác, nàng đã có chút kính ý đối với nữ tử này, nếu nàng quen biết Diệp Tĩnh Vũ, vậy nhất định là bằng hữu của Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ là thiếu gia của mình, đối với thiếu gia của mình tất nhiên phải khách khí một chút.

“Hắn? Ta cũng không biết, có lẽ vẫn còn tại vòng Lôi Trạch, có lẽ đã về tới nhân gian...” Nữ tử nói tới đây, trong ánh mắt cũng là một trận hoang mang.

“Trở lại nhân gian?” Công Tôn Hương Di cũng là một trận nghi hoặc.

“Ừ...” Cô gái khẽ gật đầu, kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra ở Ma giới trong mấy ngày gần đây.

Sau khi nghe Đỗ Toa hoàn mỹ kể lại, Công Tôn Hương Di mở to miệng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi, có chút không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Nói như vậy, người... người...”

“Ma vương Ngân Xà tộc, xinh đẹp Đỗ La!” Đỗ Lăng Ngưng tiếp lời Công Tôn Di.

Công Tôn Hương Di tuy không biết Ma Vương đại biểu cho cái gì, nhưng ở Ma giới nàng đã gặp quá nhiều sinh vật cường hãn, mà những thứ này chỉ là khu vực biên giới, căn cứ theo lời nói của Đỗ La, Ma tộc chân chính sinh sống trong vòng Lôi Trạch, đó mới là lực lượng đỉnh cao nhất của Ma giới, mà nàng chính là nhân vật đứng đầu, điều này sao không khiến nàng giật mình?

Cũng không trách được Tiểu Hoa sợ hãi như thế, nói cho cùng nó chỉ là một đầu ma thú phẩm cấp tương đối cao, đối với bộ tộc Ngân Xà có trời sinh sợ hãi, chớ đừng nói chi là nữ vương xinh đẹp của Đỗ Toa.

“Đỗ Toa tốt, vậy vì sao ngài lại...” Sau khi biết thân phận của đối phương, Công Tôn Hương Di càng thêm cung kính.

“Tại sao lại chật vật như vậy?” Đỗ Toa lại cười ha hả, không có chút ý trách cứ Công Tôn Hương.

Công Tôn Hương có chút xấu hổ, nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu.

“Bởi vì đầu tiên ta bị tộc nhân phản bội, cuối cùng lại bị Ma Vương Kim Lưu Quân đòi trước của bộ tộc sói bắt giữ, ta không nghĩ tới năm đó hắn không chỉ không chết, mà còn có thực lực cường đại bậc này, nếu không phải ta liều chết chống cự, có thể đã trở thành đỉnh lô của hắn!” Đỗ Toa lại kể lại chuyện mình gặp phải.

“Đỉnh lô...” Công Tôn Hương Di vẻ mặt đầy khó hiểu, đây là cái gì?

“Àn, chính là trở thành công cụ giúp hắn tiết dục và trợ giúp hắn tăng cường công lực!” Mỹ Đỗ Toa nói rất đơn giản.

Công Tôn Hương Di lập tức hiểu ra, vừa nghĩ tới thế gian này lại có người hung tàn như thế, trong lòng nàng tức giận một trận, nhưng nghĩ đến ngay cả cao thủ Ma Vương như Đỗ La cũng không phải là đối thủ của tên quý kia, vậy nếu mình rơi vào trong tay hắn thì sẽ làm sao đây?

“Vậy bây giờ ngươi có tính toán gì không?” Biết Đỗ La bị tộc nhân của mình phản bội, sau đó phản bội tộc nhân của mình lại bị giết sạch toàn bộ, trong lòng nàng nhất định rất khó chịu, cho nên Công Tôn Hương lúc hỏi câu này rất là cẩn thận.

“Đi nhân gian, đã rất lâu rồi ta chưa đi tới chỗ đó, rất muốn đi xem thử!” Đỗ La Di nhàn nhạt nói, trên mặt lại lộ vẻ mơ màng, tựa hồ đang nhớ lại điều gì.

Vừa nghe thấy mỹ nhân Đỗ Toa cũng muốn đi nhân gian, Công Tôn Hương Di sắc mặt vui vẻ, nếu như nàng có thể đi cùng nàng, có một cao thủ Ma Vương, vậy mình muốn trở lại nhân gian, chắc hắn sẽ không quá khó khăn mới đúng, thật hy vọng Thiếu gia đã trở lại nhân gian.

“Ha ha, chờ sau khi thương thế của ta tốt hơn một chút, ngươi đi cùng ta nhé!” Nhìn thấy thần sắc trên mặt Công Tôn Hương Di, Đỗ Toa xinh đẹp làm sao còn chưa rõ tâm tư của nàng.

Đối với chuyện mình gặp phải Ngân Xà tộc, nàng đã không cách nào vặn hỏi, những người kia đã phản bội nàng, nên có hậu quả, coi như không bị người khác giết, nàng cũng sẽ đích thân động thủ.

Nhưng nàng cũng đoán được vì sao cuối cùng Tử Viêm Ma tộc và Lam Ma tộc liên thủ càn quét toàn bộ Ma giới chỉ vì vấn đề huyết mạch.

Tuy nói nàng không biết rõ cuộc nguyên nhân gì, nhưng nàng biết huyết mạch của mình khác bọn họ, mặc dù mình và đám người Diệp Tĩnh Vũ có chút giao tình, nhưng đối mặt với những vấn đề này, ai biết bọn họ sẽ như thế nào? Đồ La cũng không cho rằng mị lực của mình đã lớn đến mức như vậy, nàng vẫn nhớ rõ ràng tư thái Hạng Dục.

Bây giờ có Công Tôn Hương ở đây, nếu mình có thể thuận lợi mang nàng về bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nói thế nào tiểu tử kia cũng thiếu mình một ân tình, nghĩ đến cũng sẽ không nhằm vào mình.

Hai đại mỹ nữ đều có tâm tư riêng, nhưng cùng chuẩn bị khởi hành trở về nhân gian, mà nhân gian lúc này đã không còn là nhân gian năm xưa.

Bởi vì Hiên Viên Nhược Tinh là cao thủ cảnh giới Thần Tiên cường thế xâm nhập, tiểu Hoàng Đế của Thiên Nguyên đế quốc trực tiếp thoái vị, Chiến Thần Hiên Viên Tiêu Chiến cũng bị bức phải dưỡng lão, trước thực lực cường đại của Hiên Viên Nhược Tinh, hết thảy âm mưu quỷ kế đều có vẻ như là tái nhợt.

Thiên Nguyên đế quốc phát quân trên Bắc thượng, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã thống nhất phương Bắc, thậm chí là đối thủ nhiều năm của bọn họ, Thác Bạt gia tộc cũng bị Hồn Tiên bên cạnh hấn xóa sổ hoàn toàn, không chỉ thu hồi đất đai mất đi của mình trở về, thu toàn bộ bản đồ của Mông Đột đế quốc vào trong.

Hơn nữa còn phái Hoàng Phủ Nguyệt đi tới Tây Sở đế quốc, hoàng thất bị bắt long phái nâng đỡ đương nhiên không cách

nào ngăn cản đại quân của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, cuối cùng
trực tiếp đầu hàng.

Cuộc chiến ở 77 Chương Vân Kinh diễn ra ở cuộc chiến Vân Kinh.

Thời gian mấy tháng, Thiên Nguyên đế quốc cũng đã hoàn thành hành động vĩ đại mà mấy đời gia tộc Hiên Viên trước kia còn chưa hoàn thành, ngoại trừ một cái kinh đô nhỏ nhoi ra, toàn bộ đều bị xếp vào bản đồ của Thiên Nguyên đế quốc.

Mà Vân Kinh, sở dĩ có thể ngăn cản xâm lược của trăm vạn đại quân Thiên Nguyên Đế Quốc, quan trọng nhất chính là dựa vào đám người Gia Cát Côn Bằng, Gia Cát Côn Bằng từ Ma giới trở về, Gia Cát Côn Bằng, cùng với đám người xinh đẹp.

Đặc biệt là từ Gia Cát bắt đầu, tu vi bản thân đã đạt tới trình độ Lục Kiếp Chân Tiên, bên cạnh Hiên Viên Nhược Tinh, ngoại trừ Hoàng Phủ Nguyệt, Hiên Viên Tĩnh và bản thân hắn, vậy mà không có một gã Chân Tiên nào là đối thủ của Gia Cát Thủy.

Hiên Viên Tĩnh không rõ tung tích, cho dù Hiên Viên Nhược Tinh hiện tại là Hoàng Đế của Thiên Nguyên Đế, cũng không thể sai khiến hắn.

Mà sau khi Hoàng Phủ Nguyệt từ Tây Sở đế quốc chạy tới, vẫn bị đại kỳ màu đen của Gia Cát ức bắt đầu ngăn ở ngoài thành, hơn mười hồn tiên chân tiên liên thủ công kích, dĩ nhiên không thể làm gì được đại kỳ màu đen này.

Hiên Viên Nhược Tinh thống trị toàn bộ Cửu Châu và Mông Toàn bộ đế quốc nhỏ và tiểu quốc xung quanh chỉ mất mấy tháng, thế nhưng một cái kinh thành nhỏ nhỏ lại đủ để ngăn cản đại quân Thiên Nguyên Đế Quốc trong một tháng.

Ở Thiên Nguyên thành, Hiên Viên Nhược Tinh hưởng thụ được, trong lòng giận dữ, cuối cùng tự mình suất lĩnh ba tên Chân Tiên mạnh nhất bên cạnh đến kinh thành Vân Vân. Vừa mới đến kinh thành, hắn đã cảm nhận được phía trên Vân Kinh tựa hồ bị một đám hơi nước bao phủ., Cho dù là thần niệm của

mình cũng không cách nào kéo dài đi vào, mơ hồ trong đó, càng có một đạo hào quang màu đen bao phủ toàn bộ Vân Kinh, chỉ có người có tu vi dưới Tông Sư mới có thể tiến vào nơi hắc quang bao phủ này., Tông sư trở lên đều không thể tới gần, phàm là tới gần, chân nguyên lực toàn thân đều bị hút sạch, coi như là Hoàng Phủ Nguyệt tiến vào bên trong, huyền lực trong cơ thể cũng không bị hấp thu, thậm chí thực lực hắc ở bên trong không bằng yêu kiều.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắc bị một vị tướng quân tên là Nam Cung Thương của Yêu Côn Bằng và Gia Cát Tư Nột và Nam Vân Đế Quốc đánh lui, không thể không nói, chuyện này đối với Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mà nói quả thực là sỉ nhục lớn nhất.

Tuy nói thần trí của hắc không được đầy đủ, nhưng sự cao ngạo trong xương cốt vẫn còn, bị một ít người kém xa mình đánh lui, trong lòng hắc làm sao thoải mái được.

Cùng Hiên Viên Nhược Tinh đứng trên đỉnh núi cách Kinh Vân mười dặm, đưa mắt nhìn Vân Kinh thành bị hơi nước màu đen bao phủ, sắc mặt trở nên khó coi.

“Người nói tất cả những thứ này đều là một lá cờ trong tay Gia Cát ức ban đầu biến thành?” Hiên Viên Nhược Tinh quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Ừ, đó là một lá cờ màu đen, khi hắc vận dụng lá cờ này, trên mặt cờ sẽ xuất hiện rất nhiều phù chú kỳ quái, ta chưa từng thấy qua những phù chú kia, hơn nữa mỗi lần vận dụng lại càng thêm kỳ quái., Tất cả nguyên tố nước nồng đậm từ trên cờ đen chạy ra, mặc dù lực công kích không mạnh lắm nhưng lực phòng ngự thì nhất đẳng, cho dù ta dùng toàn lực cũng khó mà rung chuyển được!” Hoàng Phủ Bộ Nguyệt rất nghiêm túc nói, trong mắt hắc lóe lên ánh sáng cố chấp.

“A? Chắc hắc cũng là một kiện Tiên Thiên pháp khí, những pháp bảo này cực kỳ thần diệu, các ngươi không làm gì được nó cũng không sao. Hôm nay xem trầm phá cái đại trận này của hắc, nhất cử công phá Vân Kinh thành này...” Hiên Viên Nhược Tinh rất tự tin nói, một cỗ khí phách vô hình lan ra.

“Có người tự nhiên dễ dàng ra tay!” Hoàng Phủ Nguyệt cung kính nói.

“Ha ha ha, trăm nghe nói yêu kiều còn ở trong loại thành này?” Hiên Viên Nhược Tinh vẫn nhớ rõ nữ tử áo lam quyến rũ động lòng người hồi ở Lam thành năm xưa, lúc đó hắn đã chuẩn bị lấy được nữ nhân này., Ai mà biết được lại bị Diệp Tinh Vũ và Lương Tiểu có thể cùng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt phá hư, hiện giờ Hoàng Phủ Nguyệt đã trở thành chó săn trung thành nhất của mình, Diệp Tinh Vũ kia cũng không biết đã đi đâu, cho dù có ở đây, chẳng lẽ hắn còn là đối thủ của mình?

Lúc này đây, không còn ai có thể ngăn cản mình đạt được yêu thú, vừa nghĩ tới tư thái động lòng người của yêu thú, máu huyết trong cơ thể hắn sôi trào một hồi.

“Để cho đại quân lui ra sau mười dặm, trăm muốn đích thân phá vỡ thành này!” Hai mắt Hiên Viên Nhược Tinh đã lộ ra hào quang màu hồng, trong lòng đã bắt đầu không chờ nổi muốn công phá Vân Kinh.

“Vâng...” Hoàng Phủ Nguyệt lập tức phân phó lại mệnh lệnh Hiên Viên Nhược Tinh, vốn mấy trăm vạn đại quân vây khốn kinh thành bắt đầu cấp tốc lui về phía sau.

Trên tường thành, Gia Cát bắt đầu mặc một bộ áo trắng, tay nắm một cây quạt lông, lẳng lẳng đứng đó, Nam Cung bị thương, biệt ly, Diệp Long Nghị, Ảnh Tiêu Tiêu đám người đứng bên cạnh hắn, cùng nhìn quân đội Thiên Nguyên đế quốc đột nhiên rút lui.

“Kỳ quái? Sao bọn họ lại đột nhiên rút lui?” Nhìn thấy đại quân Thiên Nguyên đế quốc chiếm hết ưu thế đột nhiên rút lui, Ảnh Tiêu Tiêu mở miệng hỏi.

“Bởi vì hắn đã đến...” Giọng nói của Gia Cát ức rất là lo lắng.

“Hắn?” Đám người Biệt Ly đều sùng sốt.

“Đương kim Hoàng Đế của Thiên Nguyên đế quốc, Hiên Viên Nhược Tinh!” Gia Cát bắt đầu từ đầu nhàn nhạt nói, cho tới nay trên mặt đều cực kỳ bình tĩnh lộ ra từng trận lo lắng, ngày đó hắn tận mắt nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh thăng cấp, vốn cho rằng hắn đã bị giết, nhưng nào ngờ rằng hắn

không chỉ còn sống, hơn nữa thực lực so với trước đó mạnh hơn mấy lần, một khi hấn xuất thủ, mình có thể ngăn cản sao?

Có lẽ chính mình cho dù có nó ở đây, cũng căn bản không có khả năng ngăn cản hấn? Tĩnh Vũ, lúc nào các người mới có thể trở về? Ta thật sự đã tận lực...

Nhìn về phía Nam Man Lâm, trong lòng Gia Cát thở dài nặng nề.

Cũng chính vào lúc này, một bóng người trực tiếp bay lên trời, hấn ta mặc một thân đồ bào màu vàng óng, đầu đội mũoan màu vàng tím, trên thân tản ra một cỗ khí tức Vương Giả không gì sánh kịp, bất luận kẻ nào nhìn thấy hấn ta, đều có một loại xúc động quỳ lạy, chính là Hiên Viên Nhượng Tinh.

“Gia Cát ức, trăm tới rồi, người còn chuẩn bị đối kháng trăm sao?” Con mắt Hiên Viên Nhượng Tinh nhìn chăm chăm vào Gia Cát khai thủy, hấn biết, sở dĩ Vân Kinh có thể chống cự đến bây giờ, toàn bộ đều là vì nam tử trước mắt này, vừa nghĩ tới ở một đại lục khác còn có rất nhiều cường giả, hấn đã sinh ra tâm tư chiêu lãm Chư Cát ức.

Đối với lời nói của Hiên Viên Nhượng Tinh, Gia Cát Thủy cũng không phản ứng, mà bỗng nhiên quay đầu nói với đám người Nam Cung bị thương: “Nơi này giao cho ta, các người mau chóng trở về Hoàng Cung, bảo hộ bệ hạ rời khỏi Vân Kinh, nhất định phải tìm được Diệp Tĩnh Vũ, nói hết tất cả những chuyện xảy ra ở đây cho hấn biết!”

“Gia Cát tiên sinh...” Vừa nghe Gia Cát Thủy nói ra những lời như vậy, mọi người ở đây đều sửng sốt, lẽ nào Vân Kinh thật sự không giữ được nữa sao? Chẳng lẽ Hiên Viên Nhượng Tinh cường đại đến thế sao?

“Ta sẽ tận hết cố gắng lớn nhất của ta trời hấn lại, bệ hạ còn an nguy của tỷ tỷ liền nhờ cậy các người!” Thế nhưng bọn họ còn chưa nói hết, Gia Cát ức đã cắt ngang nói, mà thân thể của hấn thì trực tiếp bay lên...

Năm thứ bảy bảy, thứ tám, Gia Cát tán loạn.

Gia Cát ban đầu mặc một thân áo trắng, cứ như vậy bay lên bầu trời. Hắn hiểu rõ, đối mặt với cường giả Hiên Viên Nhược Tinh, kể cả bọn người Yêu Viên đạt đến cảnh giới Võ Thần, cũng chỉ là vô bổ, ở lại nơi này cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi, trừ phi là Diệp Tĩnh Vũ trở về, nếu không bọn hắn tuyệt đối khó có thể thoát khỏi kết cục bị diệt vong.

Mình kiên trì lâu như vậy, cũng coi như đã có trách nhiệm của mình, bây giờ có thể làm chính là ngăn cản hắn một chút thời gian mà thôi.

“Gia Cát bắt đầu từ ức, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi có thể ngăn cản được ta hay sao?” Nhìn thấy hàng tỷ áo trắng của Gia Cát tung bay, vẻ mặt kiên quyết, Hiên Viên Nhược Tinh nở một nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại khinh thường, một loại cuồng vọng, một loại kiêu ngạo.

Thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới Thần Tiên, thực lực bản thân đã vượt qua cường giả Tôn cấp bình thường, lại có Hạo Thiên tháp, Hạo Thiên châu, còn có một thanh hung kiếm tuyệt thế trong tay, đừng nói ban đầu Gia Cát chỉ là một gã Lục Kiếp Chân Tiên, cho dù hắn đã đạt tới cảnh giới Thần Tiên, hắn cũng có lòng tin đánh bại được.

“Nam nhi sống trên đời, có việc làm, có việc không làm, Hiên Viên Nhược Tinh, ngươi muốn ta đầu hàng, tốt nhất nên bỏ qua phần tâm này!” Gia Cát ức từ đầu đã lạnh nhạt nói, dù biết rõ mình không cách nào ngăn cản Hiên Viên Nhược Tinh, hắn vẫn lựa chọn đánh một trận, đó là chuyện mà nam nhân nên làm.

“Ha ha ha ha, Gia Cát bắt đầu, ngươi không khỏi cũng quá coi trọng chính ngươi rồi, nếu không phải nể mặt tỷ tỷ ngươi, trăm làm sao cho ngươi cơ hội đi chịu chết như vậy. Nhưng nếu

ngươi đã khăng khăng muốn chết, vậy đừng trách trẫm không khách khí!” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha một tiếng, lại đột nhiên chỉ về phía trước, một đạo thiên lôi thô to như thủy quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ về phía Gia Cát úc.

Đó là một kích do cảnh giới Thần Tiên phát ra, chỉ là Gia Cát mới đạt đến cảnh giới Lục Kiếp Chân Tiên, hắn cũng không có năng lực ngăn cản một kích như vậy, hắn căn bản sẽ không ngạnh kháng, một tay phát lên., Một lá cờ màu đen xuất hiện trong tay hắn, nhẹ nhàng lay động, từng lá cờ ánh sáng màu đen lao ra bao phủ hoàn toàn hắn lại, tia chớp đủ để đánh cho cao thủ chín tầng trời thành vô số mảnh vỡ kia như bổ thẳng vào một vùng biển mênh mông, trực tiếp bị ánh sáng màu đen này triệt tiêu.

Nhìn lá cờ màu đen trong tay Gia Cát úc, con mắt Hiên Viên Nhược Tinh lập tức sáng lên, đây quả nhiên là một kiện Tiên Thiên chí bảo, hơn nữa còn là một kiện Tiên Thiên chí bảo đẳng cấp không thấp, xem ra vận khí của mình không tệ, vậy mà có thể lần nữa gặp được pháp bảo như vậy, vậy thì đừng trách chính mình không khách khí!

Trong lòng nghĩ vậy, Hiên Viên Nhược Tinh lại niệm khẩu quyết một lần nữa, lập tức cảm giác nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, từng trận gió lạnh thổi qua, trên bầu trời cũng không biết từ lúc nào đã dè xuống mảng lớn mây đen, một cơn mưa đá cực lớn đang chậm rãi hình thành, đó là một cơn mưa băng to lớn ước chừng to bằng cái sân bóng.

“Hôm nay trẫm muốn xem xem pháp bảo này của ngươi lợi hại đến mức nào!” Hiên Viên Nhược Tinh hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên điểm ra một chỉ, mưa đá cực lớn kia trực tiếp đập tới Gia Cát úc.

Tựa như một ngôi sao băng trong nháy mắt đi tới đỉnh đầu của Gia Cát Hàng tử, cảm nhận được lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong trận mưa băng này, Gia Cát Thủy nào dám khinh thường, hồn lực trong cơ thể không ngừng hiện lên, hào quang màu đen trên đại kỳ màu đen lại một lần nữa tỏa sáng hào quang, bao hấn lại.

“Bốp...” Lại như một tảng đá rơi vào trong hồ nước, toàn bộ mưa đá vỡ vụn ra, thế nhưng hào quang màu đen kia cũng bị chấn động tạo nên từng gợn sóng, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

Khỏe miệng Gia Cát bắt đầu tràn ra một tia huyết dịch, hiển nhiên bị chấn động đến mức bị thương, thế nhưng vào lúc này, càng ngày càng nhiều mưa đá không ngừng rơi xuống, mặc dù không lớn như vậy đầu tiên, thế nhưng số lượng lại nhiều như thế, tựa như binh khí quét toàn bộ lên người Gia Cát Vạn Thủy đang bị bao phủ trong hắc quang.

Tuy pháp bảo trong tay Gia Cát bắt đầu cường hãn, thế nhưng thực lực bản thân Gia Cát mới bắt đầu kém một chút, tuy rằng ánh sáng đen kia không bị chấn động đến vỡ nát, thế nhưng trong miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi, khả năng không chế cờ xí cũng càng lúc càng yếu.

Thế nhưng hắn không thể từ bỏ như vậy, càng không thể chạy trốn, có lá cờ này, nếu mình thật sự chạy trốn, cho dù Hiên Viên Nhược Tinh cũng không làm gì được mình, nhưng mình là một nam nhân, sao có thể chạy trốn trong thời điểm này?

Dù cho biết rõ chính mình đang chờ đợi cái chết, hắn cũng muốn tiếp tục kiên trì, chỉ vì để cho đám người Nam Cung Thương phía dưới có đủ thời gian đổi lấy.

Hiên Viên Nhược Tinh cũng muốn nhìn xem đại kỳ màu đen này rốt cuộc cường đại cỡ nào, cũng không có ý sử dụng pháp bảo, chỉ là không ngừng dùng hồn thuật công kích Gia Cát ức thủy, mưa đá, phong nhận, hỏa diễm, toàn bộ đều đập tới, kéo dài trọn vẹn nửa canh giờ.

Giờ phút này, Gia Cát Thủy Hồn Lực hầu như đã sớm tiêu hao hết, mái tóc đen dài của hắn cũng trở nên trắng như tuyết, trên mặt đầy những nếp nhăn, đâu còn chút anh tuấn tiêu sái như vừa rồi.

Mà cờ đen phát ra hào quang màu đen cũng mờ đi rất nhiều, tựa hồ tùy thời đều có thể phá diệt nguy hiểm.

Đây chính là chênh lệch giữa cảnh giới Thần Tiên và Chân Tiên, cho dù không dùng pháp bảo gì, dựa vào hồn lực cường

đại cũng đủ để tiêu hao mạng Gia Cát úc.

Nhìn thấy bộ dạng của Gia Cát úc, Hiên Viên Nhược Tinh cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên chỉ tay một cái, ngọn núi cao ngàn trượng bên ngoài Vân Kinh vậy mà phát ra tiếng nổ âm âm, trong ánh mắt hoảng sợ của mấy trăm vạn người phía dưới, ngọn núi này vậy mà đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đây chính là lực lượng của Thần Tiên sao? Di Sơn Đảo Hải, chẳng lẽ chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Nhìn thấy ngọn núi cao chừng ngàn trượng kia vậy mà bị Hiên Viên Nhược Nhược Tinh nhổ lên, những binh sĩ Thiên Nguyên đế quốc kia sùng bái Hoàng Đế của mình lại đạt đến độ cao trước nay chưa từng có, Đế Vương như vậy, bệ hạ như vậy mới thật sự là thiên hạ cộng chủ a.

Đây đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù con người, dưới sự suất lĩnh của bệ hạ, đừng nói một mình Cửu Châu, cho dù là nhất thống đầu hồn đại lục cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Nhìn thấy ngọn núi khổng lồ kia, trên mặt Gia Cát bắt đầu lộ ra vẻ tuyệt vọng, đôi mắt nhìn về phía nam, miệng thì thảo nói: “Tĩnh Vũ, ta thật sự đã cố hết sức!”

Trong nháy mắt vừa nói xong, Gia Cát bắt đầu dùng đại kỳ màu đen bao quanh thân thể mình, toàn bộ thân thể lại bộc phát ra ánh sáng màu đen chói mắt, vậy mà trực tiếp vọt tới Hiên Viên Nhược Tinh.

“Muốn đồng quy vu tận với trăm? Ha ha, Gia Cát bắt đầu, người cũng quá coi trọng bản thân mình rồi! Hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là bất lực...” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha, lại giơ ngón tay điểm về phía Gia Cát úc, lập tức thấy một ngọn núi khổng lồ đập thẳng về phía Gia Cát Hàng tử.

Chương thứ bảy bảy mươi chín coi rỏ con sâu cái kiến.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Gia Cát Thủy đâm đầu vào ngọn núi khổng lồ kia, hắc quang trên người hắn gần như lập tức bị nghiền nát, ngọn núi khổng lồ cũng bị hắn đụng nát, hóa thành hòn đá đầy trời rơi xuống, một ngọn núi to lớn như thế., Ước chừng có hơn mười dặm, tiền thuê hóa thành hòn đá to to nhỏ nhỏ từ trên trời rơi xuống, dù binh sĩ Thiên Nguyên đế quốc đã lui ra hơn mười dặm, vẫn không cách nào tránh né phạm vi những đá vụn này, không biết có bao nhiêu người bị nện đến đầu rơi máu chảy, nện đến đầu vỡ nát, nện đến hài cốt không còn.

Thế nhưng Hiên Viên Nhược Tinh lại căn bản không để ý tới thương vong của những binh lính này, hắn thậm chí không có ý ra tay giải cứu bọn họ, những binh sĩ này, đối với hắn mà nói, giống như con sâu cái kiến, chẳng lẽ ngươi sẽ đi cứu một con kiến sao?

Hắn chỉ vẫy tay một cái, bắt Gia Cát ức vào trong tay, đoạt lấy đại kỳ màu đen trong tay Gia Cát ức, nhưng không có ý lập tức giết hắn, chỉ là hạ lệnh tổng công.

Về phần những binh sĩ lưu lại trên tường thành, đặc biệt là Diệp Long Nghị sau khi lưu lại điện, khi nhìn thấy thân tích bức này, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, đây là lực lượng Thần Tiên sao? Nếu hắn thật sự muốn công phá Vân Kinh, chỉ là nện ngọn núi này xuống, thử hỏi, cả Vân Kinh này còn có mấy người còn có thể sống sót?

Chẳng trách khi Gia Cát tiên sinh biết hắn đã lập tức an bài mọi thứ, chỉ hy vọng bề hạ có thể bình yên rời đi.

Tướng quân, khi nào ngươi mới có thể trở về?

Diệp Long Nghị cũng liếc mắt nhìn về phía nam, rồi lại nhìn Gia Cát như đạn pháo bị oanh kích văng ra ngoài, cuối cùng

rút thiết côn của mình ra, trực tiếp nhảy xuống tường thành, xông về phía quân đội Thiên Nguyên để quốc đang bắt đầu phát động tấn công.

Đôi mắt với Hiên Viên Nhược Tinh cường đại, trong lòng hấn ta đã tuyệt vọng, nhưng hấn ta là một quân nhân, một quân nhân đã đáng chết trên chiến trường, cho dù biết rõ chiến cuộc không cách nào cứu vãn, cũng quyết không lùi bước.

Bàn Long Côn trong tay nổi lên đạo đạo kim quang, tựa như từng đầu Thần Long phục sinh, mà đại quân Thiên Nguyên để quốc cũng vọt tới.

“Bộp bộp bộp...” Liên tục đập vỡ đầu mấy tên binh sĩ Thiên Nguyên để quốc, cuối cùng là chém giết một gã Đại Tông Sư, lúc định đánh tới một gã Hồn Tiên, lại bị một mũi tên Huyền Băng của Hồn Tiên đâm rách lồng ngực, máu đỏ thẩm phun ra, trong mắt Diệp Long Nghị tràn đầy kiên quyết.

Trong đầu của hấn càng không tự chủ hiện ra một màn từng đi theo Diệp Tĩnh Vũ, lần đầu tiên tử thí võ, lần đầu tiên xuất chinh, lần thứ nhất...

Có quá nhiều lần đầu tiên, chỉ là, sau này sẽ không còn nữa...

Tướng quân, Long Nghị không thể làm bạn với người nữa rồi...

Thân thể Diệp Long Nghị chậm rãi ngã xuống, trong mắt hấn, lại là một mảnh cực nóng. Chỉ có điều sinh mệnh theo sinh mệnh biến mất, sức nóng như vậy cũng chậm rãi dập tắt.

Dưới uy lực cường đại của Hiên Viên Nhược Tinh, thủ vệ Vân Kinh cũng không còn ý niệm chống cự, ngoại trừ một số người chết trận cùng với Diệp Long Nghị, những người khác đều lựa chọn đầu hàng.

Mà đám người Lạc Nhược Phong vốn nên rời đi lại bị quân đoàn bao vây, Tiểu Mộc Tử, Nam Cung Thương, Y Nhược Thủy, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu, Gia Cát Huyền, bao vây hấn và con trai Lạc Ly Hiên. Ngoài ra, những người khác đều lựa chọn đầu hàng.

Nhìn thấy lút nha lút nhút binh sĩ Thiên Nguyên, lại nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt đứng ở đầu tường nói cười nói nói nói nói nói, nhưng hoàn toàn không nhìn thẳng Hiên Viên Nhược Tinh của mình, hấn biết, lần này mình thật sự dữ nhiều lành ít.

“Ly Hiên, ngươi có sợ không?” Nhìn đứa con trai đã cao gần bằng mình, Lạc Nhược Phong đột nhiên mở miệng hỏi.

“Sư phụ từng nói với ta, nam nhi sống trên đời, sinh coi như nhân kiệt, chết cũng là quỷ hùng, cho nên con không sợ!” Lạc Ly Hiên kiên định lắc đầu, trên mặt đầy vẻ kiên định, không hề sợ hãi vì kẻ địch trước mắt.

“Sống coi là nhân kiệt, chết cũng là quỷ hùng ha ha ha. Ta chưa từng nghe tên kia nói qua câu này, nhưng hấn nói không sai, nam nhân trên đời, nên sống rầm rộ, cho dù chết cũng phải oanh oanh liệt liệt!” Lạc Nhược Phong cười lớn, nhưng lại xoay một tiếng rút bội kiếm của mình ra.

“Các vị, để trẫm cùng các người chiến đấu đi!” Trong mắt Lạc Nhược Phong lộ ra quang mang nóng rực trước nay chưa từng có, từ lúc hấn gặp Diệp Tĩnh Vũ, tất cả mọi thứ của hấn đều hoàn thành dưới sự trợ giúp của Diệp Tĩnh Vũ. Hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ không ở đây, như vậy mình cũng nhất định phải đứng ra.

Cảm nhận được chiến ý của Lạc Nhược Phong, vẻ mặt của đám người Nam Cung Thương đều chấn động. Bọn họ đều hiểu, hôm nay đám người mình chắc chắn phải chết, nhưng cho dù chết thì đã sao? Người sống trên đời, đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại như nước, Nam Cung Thương trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một loại tươi cười.

Trên mặt hai người Yêu Ngọc, Gia Cát Tư Nột đều là vẻ mặt lạnh nhạt, tuy nói các nàng cùng Nam Vân đế quốc không có quan hệ gì quá lớn, đặc biệt là Yêu Ngọc, nhưng nhìn thấy ở mặt nam tử kia, nàng lại nghĩa vô phản cố đứng về phía Nam Vân đế quốc, nếu không nàng thật không biết mình phải làm sao đối mặt với nam tử kia.

Đối mặt với Hiên Viên Nhược Tinh cường đại, trong lòng các nàng thậm chí đã sinh ra tâm tư muốn tự sát một thời gian dài, cho dù là chết, các nàng cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho việc Hiên Viên Nhược làm bản thân thể mình.

“Còn chờ cái gì nữa? Giết bọn chúng cho ta!” Không biết có phải cảm ứng được ý nghĩ trong lòng hai nàng hay không, Hiên Viên Nhược Tinh trên tường thành đột nhiên hừ lạnh một tiếng, theo thanh âm của hắn vang lên, Yêu Thương, Gia ức, thậm chí ngay cả Y Như Thủy cũng cảm thấy thân thể mình như không thể khống chế bay lên, toàn thân từ trên xuống dưới không thể nhúc nhích.

“Như Thủy...” Trong vết thương Nam Cung Uyển kinh hô, một tay chụp về phía Y Nhược Thủy.

“Hừ...” Hiên Viên Nhược Tinh hừ lạnh một tiếng, một cổ cự lực trực tiếp đánh vào ngực Nam Cung Thương, lập tức đánh hắn bay ra ngoài...

Một đạo máu tươi từ vết thương Nam Cung phun ra, hầu như toàn bộ ngực của hắn lõm xuống, đây là một kích tùy ý của cảnh giới Thần Tiên, nếu như không phải thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Võ Thần, thế nhưng chỉ một kích này cũng đủ để xóa bỏ hắn.

Dù như vậy, chịu một kích nghiêm trọng như vậy, Nam Cung Thương cơ hồ triệt để mất đi sức chiến đấu, mà Hoàng Phủ Nguyệt càng đi tới trước người hắn, khí thế cường đại phát ra, gắt gao khóa chặt thương Nam Cung, căn bản không để cho hắn nhúc nhích mảy may.

Lúc này, Hiên Viên Nhược Tinh không còn ý định ra tay nữa, hắn chỉ muốn bắt lấy cả Yêu sủng, Gia Cát Tư Nột và Y Nhược Thủy đã khôi phục dung mạo của mình, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Chương bảy mươi tám, sinh tử mà thôi.

“Động thủ đi, ai giết hắn, ta liền phong cho ai đó là Vương Giả khác họ Lạc Nhược Phong!” Hiên Viên Tinh chỉ vào Lạc Nhược Phong nói một câu, rồi không để ý tới cuộc chiến bên dưới nữa, những người có chút thực lực của bọn họ đều bị chính mình chấn thương, chỉ còn lại vài tên Đại Tông Sư mà thôi, có lẽ đối với người bình thường mà nói, Đại Tông Sư cũng là cao thủ nhất đẳng, nhưng đối với hắn mà nói lại chẳng khác gì con sâu cái kiến, cứ để cho đám sâu cái kiến này đến giết bọn chúng đi?

Giờ phút này hắn tựa như Thần Vương nhìn xuống chúng sinh, xem tất cả những thứ này như một vở kịch, một màn kịch tàn nhẫn.

Nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, mặc kệ là những tướng quân kia, hay là những binh sĩ kia, từng người một hai mắt đỏ như máu, rút vũ khí của mình ra giết về phía Lạc Nhược Phong ở chính giữa. Dĩ tính Vương à, đó là địa vị cao quý cỡ nào chứ, vinh hoa phú quý, nhưng lại ngay một lần hành động này.

Kỳ thật những người này đều hiểu, lấy thực lực Hiên Viên Nhược Tinh, muốn giết mấy người này cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sở dĩ lưu bọn hắn lại cũng chỉ là xem trò vui mà thôi.

Vô số người xông về phía đám người Lạc Nhược Phong, Biệt Ly, Ảnh Tiêu Tiêu rút vũ khí che trước người Lạc Nhược Phong, cho dù biết kết cục cuối cùng là tử vong, nhưng bọn họ cũng không thể để bị hạ chết trước mặt mình được.

Cho dù có chết cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của bộ hạ.

Khí tức trên người Biệt Biệt không ngừng tăng vọt, mơ hồ đã đột phá Võ Thánh, Vũ Thánh, trước kia tuyệt đối là nhân vật uy chấn một phương, nhưng bây giờ ở đây, Võ Thánh cái gì

cũng không tính, lập tức có bảy tám tên Đại Tông Sư vây quanh hắn, điên cuồng triển khai tấn công.

Vô tình chưởng, tuyệt tình chỉ, thương tâm kiếm, đừng có liên tục đánh ra tuyệt học của Vô Thương môn, trực tiếp chém chết ba tên đại tông sư, thế nhưng trên người hắn cũng hiện đầy vết thương, ít nhất có bốn đạo kiếm khí đâm vào thân thể hắn.

Nhưng hắn vẫn chẳng thèm để ý, múa trường kiếm trong tay, kiếm khí sắc bén xé gió lao ra, xóa sổ toàn bộ binh sĩ xung quanh.

Về phần Ảnh Tiêu Tiêu, am hiểu nhất là khinh công, bảo hắn trốn chạy là tuyệt thế. Thế nhưng bây giờ phải bảo vệ bệ hạ thật tốt, căn bản không thể né tránh, chỉ có thể dùng thân thể của mình ngăn cản vô số kiếm mang, trên người không biết đã để lại bao nhiêu vết thương, coi như là cây gậy nhỏ, lúc này cũng liệu mạng che chở cho Lạc Nhược Phong.

Vài tên Hồn Tiên bên cạnh Hiên Viên Viên Nhược Tinh muốn ra tay, lại bị Hiên Viên Nhược Tinh ngăn cản, trên mặt của hắn ta mang theo nụ cười nhàn nhạt, rất ưu nhã đi tới trước mặt yêu kiều, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của yêu kiều kia, Hiên Viên Nhược Tinh rất là đặc ý cười nói: “Người cảm thấy bọn họ có thể kiên trì được bao lâu?”

Nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tinh vốn có thể dễ dàng giết chết đám người Lạc Nhược Phong, lại nhất định phải phái nhiều người như vậy tiến lên chịu chết, cứ thế mài chết mấy người bọn họ, Yêu Viên chỉ cảm thấy ngực mình lạnh đi một trận.

Hắn vẫn chỉ có một người ư?

Nếu hắn ở đây thì tốt. Có hắn ở đây, nhất định có thể ngăn cản ác hành như hắn. Đối với câu nói của Hiên Viên Nhược Tinh, nàng cũng lựa chọn trầm mặc.

“Ha ha, có phải người cảm thấy ta quá nhàm chán hay không? Rõ ràng có thể một ngón tay điểm chết bọn hắn, lại còn muốn làm cho những binh sĩ này chậm chậm tiêu diệt bọn hắn?”
Nhìn thấy yêu liên không nói lời nào, Hiên Viên Nhược Tinh không thèm để ý chút nào, vẫn thản nhiên nói.

“Ha ha, đích xác rất nhàm chán, nhưng hiện tại ngươi còn chưa đạt tới cảnh giới của ta, cho nên ngươi không cách nào hiểu được suy nghĩ hiện tại của ta. Bất quá không sao, chỉ cần ngươi đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta cam đoan ngươi có thể giống ta, trở thành Thần Vĩnh Hằng Bất Diệt, thế nào?” Hiên Viên Nhược Tinh nhàn nhạt nói, thậm chí còn không tự xưng là trẫm.

“Si tâm vọng tưởng!” Nghe được lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, yêu kiều hừ lạnh một tiếng.

“Si tâm vọng tưởng? Ha ha ha ha ha... Nếu là trước kia, có lẽ ngươi có thể nói như vậy, nhưng hiện tại, đây đã không gọi vọng tưởng nữa, đây gọi là sự thật, không ai có thể ngăn cản ngươi và nàng trở thành nữ nhân của ta, ha ha ha ha...” Hiên Viên Nhược Tinh điên cuồng cười to, hẳn hiện tại hoàn toàn có thể nói ra những lời như vậy, bây giờ thực lực của hắn thật sự quá mạnh mẽ, đám người Yêu Cương thậm chí ngay cả biện pháp tự sát cũng không có.

Lúc này toàn thân hắn đều là máu tươi tiêu sái bị một tên Đại Tông Sư đỉnh phong dùng một quyền đánh nát đầu vai, lập tức có bảy tám thanh vũ khí đâm vào thân thể hắn, mấy dòng suối máu cứ thế bắn ra, mà trong mắt của hắn lại tràn ngập bi thương...

“Ảnh tương quân...” Thấy Ảnh Tiêu Tiêu cứ thế chết trước mặt mình, Lạc Nhược Phong tuy đã biết kết quả như vậy nhưng trong lòng vẫn đau buồn.

Mà trong mắt Lạc Ly Hiên lại tràn đầy nước mắt, những người này cũng vì muốn giữ gìn tôn nghiêm của cha con họ mà chết.

“Giết...” Lúc này Biệt Ly cũng hét lớn một tiếng, trên người hắn đã cắm đầy vũ tiễn, máu tươi đã nhuộm đỏ hết thấy, lại thấy đông đảo binh sĩ điên cuồng xông tới, trong mắt Biệt Ly cũng lóe lên thần sắc tuyệt nhiên, thân thể của hắn bỗng nhiên bắn ra đạo đạo kim quang., Ngay sau đó phịch một tiếng, toàn bộ nổ tung ra, năng lượng khổng lồ bao phủ hết thấy chung quanh, tối thiểu có hơn mười tên đại tông sư, cùng mấy trăm tên binh sĩ bị uy lực tự bạo này phá thành mảnh nhỏ, mà thân thể biệt ly cũng hóa thành huyết nhục đầy trời kia...

“Đừng ly chức tướng quân...” Lạc Nhược Phong giờ phút này ngoại trừ gào thét thì không còn cách nào khác, những người này đều là bộ hạ trung thành nhất của hắn, nhưng bây giờ bọn họ lại vì tôn nghiêm của mình mà chết đi từng người một trước mặt mình, điều này sao không khiến hắn đau lòng, sao không khiến hắn đau lòng...

Đế vương vô tình, nhưng giờ phút này Lạc Nhược Phong lại cảm thấy đau đớn trong lòng, trong mắt mơ hồ có lệ quang chớp động.

Thế nhưng sao hắn có thể khóc, hắn là đế vương một đời, hắn là hoàng đế cao cao tại thượng, sao có thể rơi lệ?

“Bệ hạ, chúng ta không thể chiếu cố người nữa, chúng ta đi trước một bước!” Lúc này, quân địch lại lần nữa vọt tới, trong mắt Mộc công công cũng lộ ra thần sắc kiên quyết, cung kính thi lễ một cái, xoay người phóng về hướng đại quân đông nghìn nghịt kia.

“Xuy xuy xuy...” Không biết có bao nhiêu vũ khí, đâm rách thân thể Tiểu Mộc Tử, cuối cùng trực tiếp đánh cho nó nát bầy, hài cốt cũng không còn...

Nước mắt, cuối cùng từ trong mắt Lạc Nhược Phong rơi xuống, nhìn nửa thái giám từ nhỏ đã chăm sóc mình, nhìn cô bé trước giờ không oán không hối này, hắn cảm giác tim mình như bị cái gì xé nát.

Tại sao lại khó chịu như vậy? Vì sao lại như vậy?

Đây là tình sao?

Ai nói đế vương vô tình? Ai nói nam nhi không có lệ? Tất cả những thứ này chỉ là chưa tới chỗ thương tâm mà thôi...

Nhìn binh sĩ quân địch ùn ùn kéo đến, lại nhìn Lạc Ly Hiên đã lệ rơi đầy mặt, Lạc Nhược Phong lấy từ trong lòng ra một con dao găm, một con dao găm màu vàng kim. Hắn là vua của một nước, có tử pháp tôn nghiêm của mình.

Ngay lúc Lạc Nhược Phong chuẩn bị giết chết con trai mình, lại có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn. Đó là một bóng người hơi gầy yếu, thế nhưng mái tóc dài trắng bắt mắt,

còn có một gương mặt anh tuấn, trên gương mặt, đôi mắt màu
đen vốn đang lập lòe giờ phút này đã đỏ như máu...

Chương 1 bức tới ký ức.

Nhìn bóng dáng Tiêu Tiêu đã ngã trong vũng máu vẫn không nhúc nhích, nhìn thân thể nhỏ bé của Tiểu Mộc Tử bị nghiền nát, nhìn huyết vụ đầy trời sau khi Biệt Ly tự bạo, nghĩ đến Diệp Long Nghị đã rời đi từ lúc nào không biết, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đâm mạnh một cái, hai mắt lồi ra hai hàng huyết lệ.

Đây đều là bộ hạ sớm nhất đi theo chính mình, những người này đều là huynh đệ cả đời giao phó cho mình, hiện tại bọn họ vậy mà chết, vậy mà toàn bộ đều đã chết.

Hình dạng của bọn họ vẫn còn hiển hiện trong đầu mình, lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của bọn họ trên lôi đài vẫn rất rõ ràng, thế nhưng hôm nay tất cả đều trở nên quá quen mắt.

Đây là mệnh sao? Vì sao mình lại chạy về với tốc độ cao nhất, nhưng vẫn không giải cứu bọn họ?

Tại sao? Vì sao? Mình đã sớm thề, phải bảo vệ tốt người bên cạnh mình, nhưng vì sao trời không cho mình cơ hội như vậy?

Sát ý trong lòng phóng thích ra không hề giữ lại, hai mắt huyết hồng gắt gao nhìn chằm chằm Hiên Viên Nhược Tĩnh cách đó không xa, là gã hại chết Linh Nhi, hôm nay lại có nhiều người chết trong tay gã, hôm nay không giết gã, chính mình thề không làm người.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đột nhiên xuất hiện, Lạc Nhược Phong và thái tử Lạc Ly Hiên đều sửng sốt, sau đó trong lòng hết sức vui mừng.

“Túc Vũ (sư phụ)...” Hai người gần như đồng thời mở miệng kêu lên, trong giọng nói tràn ngập sự nhung nhớ nặng nề, còn có cảm xúc nói không rõ ràng kia. Diệp Tĩnh Vũ tới, bọn họ tựa như ăn vào Định Tâm hoàn, không bao giờ e ngại bất cứ thứ gì.

“Bệ hạ yên tâm, có ta ở đây, không có bất kỳ ai có thể làm các người bị thương!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, thế nhưng gân xanh trên người hắn lại bốc lên, hiển nhiên phần nộ trong lòng hắn đã đạt đến đỉnh điểm.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, hai cha con Lạc Nhược Phong càng cảm thấy yên lòng. Hắn thu hồi con dao găm màu vàng óng, một lần nữa cảm bội kiếm của mình trong tay.

Hiên Viên Nhược Tĩnh cũng chú ý tới sự xuất hiện của Diệp Tĩnh Vũ, nhìn nam tử tóc trắng này, Hiên Viên Nhược Tĩnh trên mặt không có chút lo lắng nào, sợ hãi. Bây giờ hắn đã là Thần Tiên chi cảnh, hắn có dị bảo thượng cổ trong tay, hắn là đệ nhất nhân trên đời này, hắn còn sợ ai nữa?

“Ha ha ha, nguyên lai là gia hỏa dựa vào nữ nhân người mới có thể sống sót a, lần trước may mắn giúp người chạy thoát, lần này người lại đưa tới cửa, người thật đúng là phụ lòng hảo ý Linh Nhi công chúa à?” Hiên Viên Nhược Tĩnh cười ha ha, trong lời nói tràn đầy đắc ý.

Hắn không nói còn đỡ, nhắc tới Lạc Linh Nhi, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ càng đỏ máu, lửa giận trong lòng càng thịnh, Lạc Nhược Phong cách đó không xa nghe được câu này cũng hơi đổi sắc, chẳng lẽ Linh Nhi xảy ra chuyện gì à?

Lúc trước hai người Gia Cát từ trước trở về cũng không nói cho hắn biết chuyện về Linh Nhi, nhưng dưới tình huống như vậy, hắn cũng không tiện hỏi thêm điều gì.

“Thả các nàng ra, người và ta đánh một trận công bằng...” Diệp Tĩnh Vũ đè nén lửa giận trong lòng xuống, nhàn nhạt nói ra.

“Thả các nàng ra? Một trận chiến công bằng? Ha ha ha, người cảm thấy người xứng đánh một trận công bằng với ta không? Giết bọn chúng cho ta đi...” Hiên Viên Nhược Tĩnh cười ha ha, còn ra lệnh tiến công, những binh sĩ vừa rồi vì Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện lại một lần nữa giơ vũ khí trong tay xông về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Người này cho dù có chút cường đại thì như thế nào, hắn bất quá chỉ là một người mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đối phó với

nhiều người như vậy sao?

Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên bọn họ căn bản không có nửa điểm sợ hãi, đặc biệt là chỉ cần giết chết Lạc Nhược Phong là có thể được phong làm Vương khác họ, vinh hoa phú quý như vậy lại là người bình thường có thể cự tuyệt ư?

Mấy ngàn người như thủy triều vọt tới đám người Diệp Tĩnh Vũ. Giờ phút này ba người Diệp Tĩnh Vũ dưới làn sóng màu đen này tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ trên biển lớn, tùy thời đều có thể bị hủy diệt. Thế nhưng bất kể là Lạc Nhược Phong hay Lạc Ly Hiên, trong lòng đều rất ổn, không còn nửa điểm lo lắng.

“Sao ngươi lại phải khổ như vậy, không công cho bọn chúng cái mạng họ?” Diệp Tĩnh Vũ thương hại nhìn thoáng qua những binh sĩ chen chúc tiến đến này, ngay sau đó trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Phá...”

Phá...

Một chữ đơn giản, lại tựa như phù chú tử thần, vừa mới rơi xuống, liền thấy toàn bộ đầu lâu mấy chục người xông lên đầu tiên vỡ tan ra, sau đó tình huống như tia chớp nhanh chóng truyền khắp toàn bộ đội ngũ, trọn vẹn mấy ngàn người, thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được vỡ tan, nhìn qua tựa như khí cầu tràn ngập khí kia bị người ta dùng kim đâm thủng.

Tất cả chỉ có thời gian một hơi thở, đó là mấy ngàn quân nhân muốn cướp lấy tính mạng Lạc Nhược Phong, cho dù là tướng quân hay binh sĩ, cho dù là võ sĩ bình thường, hay là Đại tông sư, thân thể toàn bộ vỡ vụn ra, không ai may mắn thoát khỏi.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ra, phạm vi vài dặm đều bị huyết vụ này bao phủ, uy lực kinh khủng như thế làm cho những binh sĩ đang quan sát ở rất xa kinh hãi, đây là lực lượng gì? Đây chính là lực lượng Ma Thần sao? Chẳng lẽ hẳn là ma quỷ sao? Mấy ngàn người, vậy mà nhanh như vậy đã chết toàn bộ, thậm chí ngay cả một kẻ may mắn cũng không có, đây còn là lực lượng của con người sao?

Vốn bọn họ còn đang hối hận vì đám người mình quá kém, không thể tranh công lại đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn. Nam tử tóc trắng kia căn bản là một ác ma đến từ địa ngục, căn bản không phải kẻ có sức chống cự, đi nhiều hơn nữa cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Có lẽ chỉ có Đại Đế của mình mới có thể đối phó được hẳn?

Đừng nói tới những binh sĩ này, coi như Lạc Nhược Phong và Lạc Ly Hiên thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ hừ nhẹ một tiếng, đã giết sạch mấy ngàn người, trong lòng cũng kinh hãi, đặc biệt là tròng cảnh đám binh sĩ bỏ mình, càng khiến bọn họ chấn động sâu sắc, nếu hai người không phải tâm thần kiên định, có lẽ đã sớm bị dọa ngất xỉu.

Bất quá nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cường đại như thế, tâm hai người càng thêm an tâm.

Còn yêu kiều, Gia Cát Tư Tuyền, thậm chí là theo Nhược Thủy khi nhìn thấy thực lực cường hãn của Diệp Tĩnh Vũ, cũng là một hồi kinh ngạc, nhưng trái tim luôn lo lắng của các nàng đã sớm thả lỏng, nam tử này cũng đã tới, mình còn lo gì nữa?

“Hiện tại, người cảm thấy ta đủ tư cách sao?” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ đã lạnh như băng đến cực điểm.

“Ha ha, người sốt ruột làm gì? Nếu người thật sự muốn chiến đấu, ta đã an bài tốt cho người một đối thủ, Bộ Nguyệt, thay ta giết hẳn!” Hiên Viên Viên Tinh cười ha ha một tiếng, không để Diệp Tĩnh Vũ vào trong mắt chút nào.

Hiên Viên Nhược Tinh lời nói hạ xuống, cách đó không xa là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trông coi vết thương của Nam Cung, đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ. Ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ rất là xa lạ, tựa như hai người chưa từng gặp mặt vậy, bây giờ hắn muốn giết Diệp Tĩnh Vũ, bất quá chỉ tuân theo mệnh lệnh Hiên Viên Nhược Tinh mà thôi.

Quyết đấu thứ tám mươi hai đỉnh phong quyết đấu.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trước mắt, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy kinh ngạc, vừa rồi bởi bị phần huynh đệ mình tử vong, tất cả tinh lực đều rơi vào trên người Hiên Viên Nhượng Tinh, trong khoảng thời gian ngắn còn không nhìn thấy Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, hôm nay nhìn kỹ, lại thật sự là Hoàng Phủ Bộ Nguyệt mà mình biết.

Nhưng vì sao ánh mắt hắn lại xa lạ như vậy?

“Ngươi đã làm gì hắn?” Diệp Tĩnh Vũ nổi giận nói.

“Làm cái gì? Hắn ngày đó thiếu chút nữa hồn phi phách tán, ta không chỉ cứu hắn, còn giúp hắn tăng lên tới Võ Thần Cửu Trọng Thiên cảnh, ngươi nói xem ta làm gì với hắn?” Trên mặt Hiên Viên Nhượng Tinh lộ vẻ châm chọc.

Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, Luân Hồi Chi Nhân ở mi tâm bắn ra từng đạo quang mang màu bạc, bao phủ trên người Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, ngay sau đó một đạo khí tức kỳ dị truyền vào trong đầu hắn.

“Ngươi, ngươi vậy mà xóa đi ký ức của hắn, còn thêm cho hắn một ít trí nhớ không thuộc về hắn...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên biến sắc.

Ngày đó Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bỏ mình, chỉ để lại một tàn hồn được Thiên Long cứu, nhưng một khi được cứu sống, hồn phách của hắn cũng sẽ từ từ bổ sung, chỉ cần ba hồn bảy vía đều ở đây, như vậy trí nhớ của hắn cũng sẽ khôi phục. Thế nhưng Hoàng Phủ Bộ Nguyệt hôm nay tuy đã tìm đủ ba hồn bảy vía, nhưng lúc hắn chữa trị ba hồn bảy vía, Hiên Viên Nhượng Tinh đã động tay chân, tạo thành hắn hôm nay.

Vừa nghĩ tới Hiên Viên Nhượng Tinh dùng bằng hữu của mình đối phó mình, lửa giận trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng tăng

lên...

“Ha ha, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể nhìn ra hết thấy, bất quá cũng chỉ thế thôi, Bộ Nguyệt, ngươi còn chờ gì nữa?” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha một tiếng, bất quá trên mặt vẫn như cũ không thêm để ý chút nào.

“Vèo...” Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, thân thể Hoàng Phủ Bộ Nguyệt trong nháy mắt xuất hiện trước người Diệp Tinh Vũ, trực tiếp một trào chớp tới ngực Diệp Tinh Vũ.

“Hạo Khuyết tử tử, nhờ tử rồi...” Thân thể Diệp Tinh Vũ lóe lên, đã tránh được một trào của Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, trực tiếp rút ra Hạo Kiệt, mà thân thể của hắn đã cực nhanh chạy về phía Hiên Viên Nhược Tinh.

Hắn thực sự không muốn động thủ với Hoàng Phủ Nguyệt, để cho Hạo Dân xuất thủ, lấy thực lực hiện tại của Hạo Huyền, muốn bắt sống Hoàng Phủ Nguyệt hắn là không thành vấn đề mới đúng.

Hạo Chân Huyền vừa mới xuất hiện, huyết vụ dày đặc trên bầu trời đã bị ả hút sạch sẽ, mà một quyền của Hoàng Phủ Nguyệt lại càng dễ dàng bị ả hóa giải.

Hiên Viên Nhược Tinh còn đang sợ hãi thán phục Diệp Tinh Vũ làm sao bỗng nhiên gọi ra một nữ tử xinh đẹp, vẫn là một nữ tử xinh đẹp như vậy, thân thể Diệp Tinh Vũ đã đi tới trước người hắn.

“Hôm nay không giết ngươi, ta thề không làm người!” Trong miệng Diệp Tinh Vũ hét lớn một tiếng, trực tiếp một quyền đánh tới tim Hiên Viên Nhược Tinh.

Chứng kiến một quyền của Diệp Tinh Vũ bay nhanh mà đến, Hiên Viên Nhược Tinh lộ ra nụ cười khinh thường: “Chỉ bằng ngươi? Ngươi cho rằng trẫm vẫn là trẫm trước kia sao? Trẫm nói cho ngươi biết, hiện tại trẫm không chỉ là cảnh giới Thần Tiên, thân thể cũng đạt đến trình độ cao cấp, ngươi lấy cái gì...?”

Trong lúc Hiên Viên Nhược Tinh nói chuyện, đồng thời một quyền đánh về phía Diệp Tinh Vũ, theo hắn, cho dù Diệp Tinh

Vũ đạt được Võ Thần Cửu Trọng Thiên, cũng căn bản không thể nào là đối thủ của mình được.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã hung hăng đập vào trên nắm đấm của hắn, một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến, trong nháy mắt đánh cho nắm đấm của hắn nát bấy, lời nói của hắn cũng im bật dừng lại.

Trong lòng Hiên Viên Nhược Tinh hoảng hốt một hồi, thân thể của mình đã bị Hạo Thiên Tháp và Hạo Thiên Châu cải tạo, cho dù là cường giả Tôn cấp bình thường cũng chưa chắc có thân thể cường đại như vậy, thế nhưng tên này làm sao có thể một quyền đập vỡ nát nắm đấm của mình, cho dù hắn đạt đến cảnh giới Võ Tôn, cũng căn bản là không thể nào a?

Hiên Viên Nhược Tinh còn đang kinh hãi, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới trước người hắn, không vận dụng bất luận lực lượng gì, trực tiếp lấy lực lượng thân thể thuần túy nhất đánh về phía Hiên Viên Nhược Tinh.

Một quyền đánh vào bụng hắn, há miệng phun ra một đạo máu tươi, một quyền khác đánh vào ngực hắn, xương ngực trực tiếp vỡ vụn, lại một quyền nện vào xương sườn trái của hắn, xương sườn cũng bị cắt thành mấy đoạn, ngay sau đó một quyền đập vào vai hắn, bả vai của hắn lập tức lồm xồm xuống...

Tốc độ của hắn cực nhanh, đã nhanh đến hạn chế của thời gian, người ngoài xem ra, mỗi một quyền của hắn đều rõ ràng như thế, thật sự...

Mỗi một quyền cơ hồ đều ngưng tụ tất cả lực lượng Diệp Tĩnh Vũ, mà hắn lại không chế lực lượng hoàn toàn trên nắm tay, không tiết ra ngoài mảy may.

Hiên Viên Nhược Tinh đáng thương, còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, đã bị Diệp Tĩnh Vũ đá văng ra mấy trăm dặm, toàn thân trên dưới hắn cứng rắn không có chỗ nào hoàn hảo.

Binh lính Thiên Nguyên đế quốc phía dưới nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ giống như thiên thần của mình bị người đánh đến điên cuồng như vậy, cả đám đều lộ ra thần sắc kinh hãi, chẳng lẽ ma quỷ này còn lợi hại hơn cả bệ hạ của mình sao?

Đám Chân Tiên vốn còn muốn tiến lên hỗ trợ lập tức bỏ ý định đó đi, nói đùa, Hiên Viên Viên Tinh có thực lực cường đại như vậy cũng chỉ có thể bị đánh, đám người mình nếu đi lên còn không phải bị hấn dùng một ngón tay đâm chết sao...

Loại chiến đấu ở cấp bậc này, bọn họ không thể tham dự được.

Hiên Viên Viên Viên Tinh lúc này mới lấy lại tinh thần, hấn thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Vũ cũng mạnh mẽ đến vậy, hàm răng bị nhổ ra, thân ảnh lóe lên đã biến mất trước mắt, lúc xuất hiện lại đã ra ngoài ngàn trượng.

Hạo Thiên tháp màu trắng xuất hiện trên đỉnh đầu, bảo vệ hấn, từng đạo ánh sáng màu trắng chiếu xuống, chữa trị thân thể gần như bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho vỡ vụn. Hạo Thiên Châu màu vàng cứ như vậy lơ lửng trên đỉnh tháp, không ngừng tăng lên lực lượng của hấn.

Nhìn thấy Hạo Thiên châu màu vàng kia, Diệp Tĩnh Vũ hét lên một tiếng kinh hãi: “Hạo Thiên châu? Sao lại ở chỗ người?”

“Người cũng biết Hạo Thiên Châu? Đã như vậy, người hấn phải biết Hạo Thiên Đại Đế rồi, hấn chính là người kế thừa Tam Giới, mà ta chính là người kế thừa của Hạo Thiên Đại Đế, ha ha ha ha, Diệp Tĩnh Vũ, cho dù người có lực lượng thân thể mạnh hơn ta thì sao? Chẳng lẽ người cho rằng bây giờ người là đối thủ của ta sao?” Hiên Viên Nhược Tinh đầu tiên là sững sờ, bất quá lập tức cười ha hả.

“Hừ...” Diệp Tĩnh Vũ cũng không muốn nói thêm điều gì với Hiên Viên Nhược Tinh nữa, thân thể trực tiếp hướng Hiên Viên Nhược Tinh chạy tới.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa nhào về phía mình, hóa ra vừa rồi bị đánh tới mức không còn hình người, Hiên Viên Nhược Tinh vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, có Hạo Thiên Tháp ở đây, chẳng lẽ hấn còn có thể làm mình bị thương hay sao?

Thế nhưng ngay thời điểm Hiên Viên Nhược Tinh định xem trò hay, hấn chợt phát hiện một khối chuông cổ màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh tới Hạo Thiên tháp...

Thuật nhỏ sơn đệ bát tam!

Nếu là pháp bảo bình thường thì không nói, nhưng Hiên Viên Nhược Tinh lại cảm nhận rõ ràng, phẩm cấp của chuông cổ này tuyệt đối không thua Hạo Thiên tháp, thậm chí còn trên cả Hạo Thiên tháp, sắc mặt không khỏi kịch biến...

Chiếc chuông cổ này của hắn lại có khí tức như vậy sao? Vì sao trước đây mình không hề phát hiện ra chứ?

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Đông Hoàng Chung không khách khí đâm vào Hạo Thiên tháp, lập tức bắn ra từng đạo hào quang hai màu xanh trắng, giống như mây nắm bay lên, hư không càng trực tiếp bị chấn nát, năng lượng cuồng bạo kia trực tiếp vọt vào trong hư không, xa xa nhìn lại, tựa như là bầu trời bị bổ ra một vết rách thật lớn...

Mà Hiên Viên Nhược Tinh trực tiếp bị chấn động đến thất khiếu phun máu, kim hoa trước mắt trực tiếp phun ra, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ, về phần Diệp Tĩnh Vũ, cũng không dễ chịu gì, cũng bị lực phản chấn đã thương thân hồn.

Hai món này đều là Tiên Thiên chí bảo, lấy thực lực hai người bây giờ còn không cách nào hoàn toàn phát huy lực lượng của chúng, mà Diệp Tĩnh Vũ vừa rồi lại toàn lực ra tay, điên cuồng đụng chạm như vậy, tự nhiên phải chịu chút tổn thương.

Nhìn thấy Đông Hoàng Chung lơ lửng trên đầu Diệp Tĩnh Vũ, Hiên Viên Nhược Tinh một lần nữa sắc mặt đại biến, trong ánh mắt càng tràn đầy phiền muộn, chính mình vất vả lắm mới tu thành Thần Tiên cảnh, vốn cho là thực lực của mình khẳng định vượt qua Diệp Tĩnh Vũ quá nhiều, nhưng vừa mới giao thủ đã phát hiện lực lượng nhục thể của hắn so với mình còn cường hãn hơn.

Cái này cũng thôi đi, mình có Hạo Thiên tháp ở đây, chỉ cần dùng Hạo Thiên tháp bảo vệ bản thân, mặc kệ tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, đều không thể làm tổn thương chính mình,

mà mình lại có thể dùng Hồn Thuật giết hắn, nhưng hiện tại, trên người hắn vậy mà cũng có một món chí bảo không kém chút nào so với Hạo Thiên tháp?

Điều này sao có thể? Mình là người thừa kế của Hạo Thiên Đại Đế sao? Bản thân mình mới là nhân vật chính mà? Tại sao vận khí của hắn nhìn qua còn tốt hơn cả mình chứ?

“Hiên Viên Nhược Tinh, đây hắn là Hạo Thiên tháp? Hôm nay đừng nói ngươi có Hạo Thiên tháp, cho dù Hạo Thiên Đại Đế đích thân hàng lâm, ta cũng nhất định muốn giết ngươi...” Ôn định thân hình của mình, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ nói, hắn và Hiên Viên Nhược Tinh thù hận không đội trời chung với nhau, hôm nay không giết hắn, hắn vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho mình.

“Ha ha ha, chuyện cười, Diệp Tĩnh Vũ, hôm nay ai thắng ai bại, còn chưa biết được đâu? Ngươi muốn giết trẫm, hãy xuất ra chút thực lực đi!” Hiên Viên Nhược Tinh cười to, thân thể của mình có lẽ còn kém Diệp Tĩnh Vũ, nhưng mình là một thần tiên, làm sao có thể nhìn thấy thần tiên và người khác đo sức chứ?

Trong miệng cười lớn, hắn đã nâng tay phải lên, lập tức thấy trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống mấy đạo thiểm điện, tựa như mưa rào đổ về phía Diệp Tĩnh Vũ, dù hắn có Đông Hoàng Chung này, chẳng lẽ còn có thể thừa nhận tất cả tiến công của mình sao?

Nhìn thấy lôi điện chạy nhanh đến kia, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ ngược lại nhe răng cười một hồi, vậy mà thu hồi Đông Hoàng chung, tùy ý để những lôi điện kia đổ vào trên người mình.

Bản thân hắn là Hồn Độn Chi Thể, có thể hấp thu tất cả lực lượng trên thế gian, trừ phi thực lực của đối phương cường đại gấp mười lần mình, nếu không những Hồn Thuật này hoặc là tiên thuật đưa tới lôi điện, cũng chỉ là thuốc bổ tốt nhất của bản thân mà thôi.

“Xuy xuy xuy xuy...” Trong ánh mắt kinh hãi của Hiên Viên Nhược Tinh, tia chớp đủ để đánh cho Võ Thần của Cửu Trọng

Thiên hồn phi phách tán, đủ để chém cường giả cấp Tôn Giả bình thường thành một tia chớp trọng thương, lại tựa như bùn vào biển rộng, bị thân thể Diệp Tĩnh Vũ hấp thu triệt để.

“Cái này... Điều này sao có thể?” Hiên Viên như sao có chút không dám tin nhìn tất cả những thứ này, đây chính là lõi điện chi thuật mà hắn kiêu ngạo nhất sao?

Hiên Viên Nhược Tinh không tin lại lần nữa tăng thêm lực lượng tia chớp, thế nhưng những tia chớp này vẫn không cách nào tạo thành nửa điểm tổn thương với Diệp Tĩnh Vũ.

Hiên Viên Nhược Tinh phần nộ lại một lần nữa niệm khẩu quyết, giữa bầu trời mây đen giăng đầy, một ngọn núi băng to lớn xuất hiện trên bầu trời, đập thẳng xuống Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy núi băng lớn nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, thân thể bay lên trời, trực tiếp một quyền đánh nát những băng sơn này.

Hàn khí khổng lồ bộc phát ra, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng giảm xuống, huyết Thủy Nguyên trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng nhanh chóng xoay tròn, nhanh chóng hấp thu số lượng lớn hàn khí này, hắn có lẽ không cách nào trực tiếp hấp thu mưa băng, nhưng những hàn khí này, cũng sẽ không khách khí.

Hiên Viên Nhược Tinh không ngừng triệu tới từng khối băng sơn to lớn, những băng sơn có thể dễ dàng phá nát phòng ngự của Gia Cát ức nhưng căn bản không làm gì được Diệp Tĩnh Vũ.

Chứng kiến lực lượng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đạt đến tình trạng như vậy, Hiên Viên Nhược Tinh lại một lần nữa niệm khẩu quyết niệm động, bỗng nhiên một ngón tay điểm một cái, một đạo hoàng quang bắn ra, ngay sau đó liền cảm nhận được mặt đất phát ra tiếng động âm âm, cách đó không xa một ngọn núi lớn cao gấp đôi so với ngọn núi bên ngoài Vân Kinh thành bắt đầu bị rút ra, tựa như một thanh cự kiếm bị rút ra vậy.

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hiển nhiên đã biết Hiên Viên Nhược Tinh muốn làm gì, sắc mặt không khỏi hơi đổi, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Hiên Viên Nhược Tinh.

“Không kịp rồi, ngươi đi chết cho ta!” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha, một ngón tay điểm về phía Diệp Tĩnh Vũ, cự sơn cao chừng hai ngàn trượng kia trực tiếp bay lên trời, giống như một viên sao băng trực tiếp đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, ngọn núi khổng lồ đập mạnh lên người Diệp Tĩnh Vũ, ngọn núi to lớn kia trực tiếp đập xuống toàn bộ thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

“Ầm ầm...” Lại là một hồi âm thanh cực lớn vang lên, ngọn núi khổng lồ hung hăng đè Diệp Tĩnh Vũ xuống chân núi. Vô số hòn đá rơi xuống, chấn động khiến mặt đất chung quanh cũng run rẩy một hồi. Về phần cây cối, động vật, động vật trên ngọn núi lớn kia, sớm đã bị khí lưu năng lượng cường đại kia chấn động đến nát bấy...

Chứng kiến thuật bạt sơn của mình trấn áp Diệp Tĩnh Vũ, Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha.

“Diệp Tĩnh Vũ, cho dù thực lực siêu cường, cho dù thân thể ngươi cường đại, nhưng dù sao ngươi cũng là thân thể máu thịt a, chẳng lẽ ngươi còn có thể đối kháng uy lực của tự nhiên hay sao? Ngươi không đạt tới cảnh giới Thần Tiên, ngươi vĩnh viễn không cách nào minh bạch lực lượng của ta, ha ha ha ha... Hôm nay a..., Ta đem ngươi hoàn toàn trấn áp ở chỗ này... Ha ha ha ha...” Hiên Viên Nhược Tinh cuồng vọng cười, liên tục niệm khẩu quyết, một đạo thủ ấn đánh xuống, gã không cho rằng Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng chết đi như vậy, thế nhưng theo bản thân đánh xuống Thái Sơn quyết, trọng lượng của ngọn núi này sẽ càng ngày càng nặng, gã cũng không tin thân thể máu thịt có thể gánh vác được trọng lượng vô hạn...

“Lão tử không phải Tôn Hầu Tử, con mẹ nó, ngươi cũng không phải Như Lai Phật, ngươi dựa vào cái gì mà trấn áp lão tử...” Ai ngờ lúc này, đáy núi lại truyền đến tiếng hô của Diệp Tĩnh Vũ...

“Chiến Hồn Thần Quyền, phá cho ta...” Thanh âm to lớn của Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục truyền đến, mà một cỗ lực lượng làm cho Hiên Viên Nhược Tinh cảm thấy tim đập nhanh ở đáy núi bùng phát...

Thần thể Hồn Độn thứ 74...

“Phá cho ta...” Theo tiếng rống to của Diệp Tĩnh Vũ, từng đạo kim sắc quang mang chói mắt từ dưới ngọn núi khổng lồ kia tản ra, mà ngọn núi cao chừng hai ngàn trượng kia càng là liệt kê đạo vết tích, tựa như một tác phẩm nghệ thuật võ vụn, mà bên trong nó ẩn giấu một ngọn đèn thật lớn.

“Ầm ầm...” Bỗng nhiên, toàn bộ ngọn núi nổ tung, những nham thạch kia bắn thẳng ra ngoài như đạn pháo, có khối to bằng nắm tay, có đường kính hơn mười trượng, tựa như từng khối thiên thạch nho nhỏ.

Những nham thạch này bị ma sát trong không khí phát ra đạo đạo hỏa hoa, xa xa nhìn lại tựa như một trận lưu tinh vũ, rất nhiều nham thạch còn chưa rơi xuống đất, liền đã bị ma sát hết, có lớn hơn thì trực tiếp đập trên mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Toàn bộ bầu trời đều là đá vụn nhiều vô số, diện tích bao trùm đến hơn trăm dặm, may mắn Diệp Tĩnh Vũ và Hiên Viên Nhược Tinh đã cách xa kinh thành Vân Kinh, nếu không dừng nói toàn bộ kinh thành, coi như trăm vạn đại quân bên ngoài Vân Kinh cũng bị những đá vụn này đập thành thịt nát.

Đây căn bản không phải sức người có thể chống lại, mặt đất cũng bị chấn động đến mức run rẩy một hồi, giống như đại địa chấn tiến đến.

Bên trong vô số đá vụn, một bóng người phá không mà ra, quần áo trên người hắn đã hóa thành tro tàn, lúc này trước người hắn là một bộ chiến giáp thần hồn tỏa ra hào quang bảy màu.

Tóc dài màu trắng không gió mà bay, khí tức cuồng bá phát ra toàn diện.

Những đá vụn từ trên trời rơi xuống kia, mặc kệ lớn nhỏ, còn chưa tới gần Diệp Tĩnh Vũ, đã bị khí trường trước người hắn

đánh nát bấy. Xa xa nhìn lại, trước người hấn tựa như một lỗ đen.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ phá không mà ra nhanh như vậy, Hiên Viên Nhược Tinh trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa rồi mình rút ra một ngọn núi lớn a, không thấy mặt đất đã có thêm một cái hố to sao? Thế nhưng sao hấn lại không bị gì cả vậy?

“Đi chết đi...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cách không đánh ra một quyền. Một quyền này ngưng tụ toàn bộ tinh hoa, khí, thần, lực, không có bất kỳ hào quang lóng lánh nào, cũng không có bất kỳ chấn động năng lượng nào, đó là quyền pháp thuần túy nhất. Thế nhưng Hiên Viên Nhược Tinh lại cảm giác được hư không xung quanh mình vỡ vụn, hoặc có thể nói là không gian xung quanh bắt đầu bị đè ép, bởi vì đè ép mà vỡ vụn, mà thân thể của mình tựa hồ cũng bị lao lực đè nén, căn bản không thể làm ra bất kỳ phản ứng gì, liền cảm giác lồng ngực của mình đau nhức kịch liệt, ngay sau đó liền nghe được thanh âm vỡ vụn của xương ngực mình, mà một đoàn sương máu tự bắn ra từ lồng ngực mình.

Đau đớn, khó có thể đè nén nổi đau, không chỉ có thân thể mình bị cú đấm này đánh đau đớn không thôi, ngay cả linh hồn của mình cũng tựa hồ bị một quyền này đánh nát.

Quyền ý của hấn vậy mà đã đạt tới trình độ như vậy sao? Còn cách xa như vậy mà có thể cách không đả thương mình, đây rốt cuộc là quyền pháp gì?

Hiên Viên Nhược Tinh kinh hãi, lại tể ra Hạo Thiên tháp, lập tức thấy đạo đạo ánh sáng màu trắng chiếu xuống, không chỉ chữa trị thân thể và linh hồn của hấn, cho dù vỡ vụn hư không cũng bị Hạo Thiên tháp này chữa trị.

Dù sao, đây từng là pháp bảo Hạo Thiên Đại Đế dùng để trấn áp tam giới, tuy nói còn chưa hoàn toàn chữa trị, tuy Hiên Viên Nhược Tinh còn không thể chữa trị hết tất cả lực lượng của nó, thế nhưng muốn chữa trị một chút không gian như vậy, còn không phải là chuyện dễ dàng hay sao.

Diệp Tĩnh Vũ nào có thể để cho Hiên Viên Nhược Tinh dễ dàng chữa trị thân thể như thế, trực tiếp rút ra Thiên Tôn Dao,

tiện tay múa thành một đóa đao, ngay sau đó một đao bổ ra, một đao đao mang sáng chói xuất hiện trên bầu trời, đao khí sắc bén không ngừng nổ bắn ra, dù là không khí chung quanh cũng bị đao khí này chém nát.

Cơ hồ trong nháy mắt, đao đao mang kia đã tới trước người Hiên Viên Viên Viên Nhược Tinh, Hiên Viên Tinh tranh thủ thời gian vạch một cái, một đao quang thuần màu trắng xuất hiện trước người hắn, trực tiếp ngăn đao mang lại.

“Ầm ầm...” Lại là một tiếng vang thật lớn, quang thuần màu trắng kia trực tiếp bị đao mang chém thành hai nửa, thế nhưng Hiên Viên Nhược Tinh cũng nhân cơ hội này, lui lại hơn mười dặm, mà đao đao mang kia thuận thế chém xuống, trực tiếp vạch ra một cái hố to dài mấy ngàn trượng, sâu đến mấy trăm trượng.

Chứng kiến Diệp Tinh Vũ hung mãnh như thế, Hiên Viên Nhược Tinh không dám khinh thường nữa, thực lực gia hỏa này tựa hồ cường đại hơn mình rất nhiều, đặc biệt là nhục thể của gã, quả thực không phải là thân thể nhân loại nên có.

Trong miệng không ngừng niệm chú ngữ, pháp lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, bỗng nhiên há miệng phun ra một đạo huyết tiễn, trên không trung vẽ ra một đạo phù chú kỳ quái, một ngón tay điểm hướng mặt đất...

“Lên...” Hiên Viên Nhược Tinh hét lớn một tiếng, ngay sau đó liền thấy mặt đất vốn bằng phẳng trong nháy mắt bay lên cao, hóa thành một thanh thổ kiếm to lớn từ phía dưới đâm về phía Diệp Tinh Vũ.

Diệp Tinh Vũ căn bản không có ý né tránh, trực tiếp một cước đạp tới cự kiếm.

“Ầm ầm...” Diệp Tinh Vũ một cước giẫm nát cự kiếm, hóa thành bụi đất đầy trời. Thế nhưng một dòng dung nham đỏ rực phun ra từ lòng đất, đó là dung nham còn kinh khủng hơn cả núi lửa phun trào., Vốn dĩ không khí còn lạnh giá bắt đầu nhanh chóng nóng lên, nháy mắt đã vượt qua mấy trăm độ, thậm chí còn tiếp tục tăng lên, chỉ chớp lát công phu đã vượt qua một ngàn độ., Cách nơi này mấy chục dặm, thậm chí mấy

trăm dặm bên ngoài những thực vật kia đã bắt đầu khô héo, những phi cầm tẩu thú kia càng như nổi điên chạy về phía xa, ngẫu nhiên có một hai thôn tên thôn xóm cũng bị nhiệt độ cao đột nhiên không biết phải làm sao.

Những thứ này vẫn chỉ là nhiệt độ không khí, nhiệt độ của dung nham càng cao tới mấy vạn độ, thậm chí mấy trăm vạn độ, đừng nói một người, chỉ tán là sắt thép, phòng chừng cũng sẽ bị bốc hơi trong nháy mắt.

Đối mặt nhiệt độ như vậy, đối mặt với dung nham nóng chảy như thủy triều vọt tới kia, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có ý tránh né, thân thể của hắn cơ hồ trong nháy mắt bị dung nham bao phủ.

Nhiệt độ cao như vậy đủ để đốt bất luận cường giả cấp Tôn nào, thậm chí những cường giả thân thể cực kỳ cường hãn cũng bị đốt thành tro bụi. Cho dù là Hiên Viên Viên Viên Viên Tinh hộ thể của Hạo Thiên tháp cũng đồ mồ hôi đầm đìa, nhưng gã vẫn không dám khinh thường, chỉ vì chuyện kinh hi mà Diệp Tĩnh Vũ cho gã thật sự là quá nhiều.

Nếu đổi lại là người bình thường, như vậy trực tiếp rút lấy công kích của Địa Tương Dung Nham hoàn toàn có thể tạo thành uy hiếp cực lớn, một khi bị dung nham dung nham này bao vây, cho dù là Võ Tôn đoán chừng cũng khó thoát khỏi cái chết, dù sao huyền lực của bọn hắn cũng khó có thể ngăn cản nhiệt độ cao như vậy., Thế nhưng Hỗn Độn Chi Thể của Diệp Tĩnh Vũ lại không phải là thân thể bình thường, đó là thân thể có thể chứa đựng hết thảy, trừ phi thực lực đối phương cao hơn hắn gấp mười lần, nếu không năng lượng công kích như vậy đối với hắn mà nói, cũng chỉ là bổ dưỡng mà thôi.

Cho dù là ở trong dung nham, hắn vẫn có thể qua lại tự nhiên, hắn thậm chí không ngừng hấp thu hỏa quang của dung nham...

Biển lửa nước bất xâm nhập chương bảy trăm sáu mươi.

Giờ phút này, phía dưới đã biến thành một biển lửa, mặt đất vốn đã tàn phá không chịu nổi lại bị dung nham đỏ rực này bao trùm, phạm vi mấy chục dặm không còn một sinh vật nào sinh sống, trở thành một thế giới lửa.

Ánh sáng màu lửa đỏ chiếu lên bầu trời, Hiên Viên Nhược Tinh cứ như vậy hoành ngang trong hư không, chậm rãi đùa giỡn, mà thần niệm của gã lại dò xét biển lửa phía dưới, phát hiện Diệp Tĩnh Vũ vậy mà ở trong biển lửa hấp thu lực lượng hỏa diễm, sắc mặt gã kịch biến một hồi.

Tên này không sợ lôi điện, không sợ hàn khí, hiện tại ngay cả hỏa diễm cũng không sợ, rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì? Làm sao có thể dung nạp nhiều năng lượng thuộc tính như vậy?

Hiên Viên Nhược Tinh nghĩ tới, lại một lần nữa niệm khẩu quyết, lập tức cảm nhận được không khí giữa thiên địa bắt đầu cấp tốc xoay tròn, ngay sau đó trong bầu trời nổi lên gió lớn, tiếng gió vù vù như hổ gầm, trong gió lớn, càn quét lấy băng chùy cực lớn., Trong lúc mơ hồ, một vòi rồng khổng lồ hình thành giữa không trung, từ xa nhìn lại, tựa như một con Cự Long, phía trên là băng trùy màu thủy lam, phía dưới là dung nham nóng chảy màu hỏa hồng, hai cổ lực lượng cực đoan nhất dưới sự bao bọc của vòi rồng này bắt đầu cấp tốc xoay tròn.

Đối mặt với vòi rồng khổng lồ đường kính mấy trăm dặm này, đừng nói là một người, ngay cả một thớt hàng không mẫu hạm cũng sẽ bị xé tan thành từng mảnh, thân thể Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng bị một mối đi vào, những dòng dung nham kia không cách nào thương tổn hắn, phong nhận có thể xé kim liệt thạch cũng vô pháp thương tổn hắn, thậm chí những cây băng

truyền kia sau khi gia tốc cũng chỉ làm trên người hắn nổi lên từng đám vụn băng mà thôi.

Thân thể của hắn cường hãn như vậy, thủy hỏa bất xâm, phong lôi không thể tổn thương.

Cả người hắn mặc dù đang ở trong cơn lốc, nhưng vẫn bình yên tự nhiên, mặc cho vòi rồng kia gào thét, mà huyết vị đại biểu cho gió cũng bắt đầu nhanh chóng hấp thu những lực lượng gió này, mơ hồ có thể thấy được sương mù màu xanh lá ở huyết Phong ở lòng bàn chân trái của hắn càng ngày càng nhiều.

Thời khắc này, Hiên Viên Nhược Tinh đã hoàn toàn minh bạch, phạm là lực lượng thuộc tính thiên nhiên đối với Diệp Tinh Vũ mà nói cơ hồ là vô hiệu, mặc kệ mình cố gắng thế nào, cũng căn bản không cách nào thương tổn hắn.

“Đã như vậy, vậy nhìn xem Phần Hồn Quyết của ta!” Hiên Viên Nhược Tinh hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền thấy trong mắt của hắn lóe ra đạo đạo quang mang màu bạc, trực tiếp điểm một chỉ về phía Diệp Tinh Vũ.

Trong chớp mắt, thân thể Diệp Tinh Vũ bị ngọn lửa màu xám trắng bao phủ, đây là tử minh chi hỏa chuyên đả thương hồn phách người, chính là một loại thủ pháp tu luyện cực kỳ quý dị của Phương Cổ U, một khi bị tử minh chi hỏa này thiêu đốt, đừng nói một võ tôn, dù là đối thủ Thần Tiên cũng khó mà ngăn cản được ngọn lửa như vậy, dù sao thì chỗ hắn bị thương chính là hồn phách.

Nhưng Diệp Tinh Vũ không phải là võ tôn bình thường, lại càng không phải thần tiên, linh hồn của hắn đã sớm dung hợp chặt chẽ cùng một chỗ, thân thể không vỡ, linh hồn bất diệt, như vậy đối với người khác mà nói quý dị tới cực điểm, công pháp cực kỳ ác độc đối với hắn mà nói giống như dùng một cây đuốc đốt một khối Hàn Thiết lớn ngàn năm, không có một chút tác dụng nào.

Nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ của Diệp Tinh Vũ trong cơn lốc quay cuồng, Hiên Viên Tinh trong lòng toát mồ hôi, gia hỏa này thật sự không phải một người., Những pháp thuật này của

mình đối với hắn mà nói vậy mà không có nửa điểm tác dụng, chẳng lẽ thật sự chỉ có tiến công vật lý có thể thương tổn hắn sao? Nhưng cho dù mình nhổ lên một ngọn núi, cũng chỉ là nện cho hắn phun ra mấy ngụm máu mà thôi, những băng trùy này căn bản không cách nào tạo thành nửa điểm uy hiếp a.

Rút lên một ngọn núi đối với Hiên Viên Nhược Tinh mà nói cũng không phải việc khó, thế nhưng muốn ném một ngọn như ném bóng tối về hướng Diệp Tĩnh Vũ, vậy thì phải phí sức rồi, dù sao, hắn chỉ là một người có cảnh giới Thần Tiên mà thôi, ở thời kỳ Thái Cổ, cũng chỉ là Tiên Nhân vừa mới bước vào mà thôi.

Hồn Lực của hắn, hoặc là tiên lực của hắn còn chưa đủ để thường xuyên bạt sơn.

Nghĩ tới đây, Hiên Viên Nhược Tinh chỉ có thể tể ra thanh cổ kiếm tràn ngập hung lệ kia, còn chưa hoàn toàn bị mình luyện hóa.

Một tay hắn phát lên, một đạo hào quang lóe lên, thanh cổ kiếm màu đen đã biến mất vô ảnh vô tung.

Đang ở trong cơn lốc hấp thu lực lượng hỏa diễm, Hàn Băng chi khí, Phong chi lực Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm giác sau lưng mình túa mồ hôi lạnh, một loại nguy cơ mãnh liệt xuất hiện ở trong lòng, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy tim mình đau xót.

Một đạo cổ kiếm đã đâm thủng trái tim của mình, một cổ lực lượng kỳ dị tràn vào thân thể của mình, ngăn trở miệng vết thương phục hồi như cũ, mảng lớn tinh huyết phun ra, ở trong hư không như thể hoá mất.

Chứng kiến thanh cổ kiếm hung hãn như vậy, Hiên Viên như sao đại hỉ, có bảo kiếm như vậy, chẳng lẽ mình còn sợ hắn hay sao? Chỉ huy cổ kiếm một lần nữa bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ giật mình, cổ nén đau đớn nơi ngực, Thiên Tôn đao xuất hiện trong tay, chém về phía thanh cổ kiếm.

“Đương lang...” Một tiếng, Thiên Tôn đao trực tiếp va chạm với thanh cổ kiếm kia, Thiên Tôn đao đã thẳng cấp vậy mà bị

đụng phải đao đao vết rách, nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ thu đao tới kịp, rất có thể đã bị cổ kiếm này chấn vỡ.

Đây là bảo kiếm gì? Sao lại sắc bén như thế? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hoảng hốt, Thiên Tôn đao đã không cách nào tiếp tục sử dụng, chỉ có thể thu hồi trong huyết Lôi Đình ở lòng bàn tay phải.

Mà ngực hắn vẫn đang không ngừng phun ra máu tươi, Hiên Viên Nhược Tĩnh thấy uy lực của cổ kiếm này lớn như vậy, trong lòng càng vui sướng, lại một lần nữa khổng chế cổ kiếm phóng về hướng Diệp Tĩnh.

Lần này, lại vọt tới mi tâm Diệp Tĩnh Vũ, kiếm khí sắc bén phá không bắn ra, còn chưa bắn đến trước người Diệp Tĩnh Vũ, đã đâm vào trán hắn một trận đau nhức. Hắn tuyệt không hoài nghi, nếu thật bị thanh cổ kiếm này bắn trúng, chính mình có thể sẽ bị chém thành mảnh nhỏ, không nói đến lúc đó mình có chết hay không, coi như không chết, muốn phục hồi không biết bao nhiêu năm sau.

Đến lúc đó Thương Hải Tang Điền đã sớm đáp ứng, hắn làm sao chịu đáp ứng.

“Oanh...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cách nào tránh né một kiếm cực nhanh này, hơn nữa cho dù tránh được một kiếm này, cũng có thể đối mặt với kiếm thứ hai. Kiếm thứ ba, hắn cũng không muốn bị thanh cổ kiếm này bức lui về phía sau không thôi, trực tiếp té ra Đông Hoàng Chung...

Một thanh cổ kiếm trực tiếp đâm vào chuông Đông Hoàng, phát ra tiếng ong ong, phản lực cực lớn chấn động làm Diệp Tĩnh Vũ đầu váng mắt hoa, khóe miệng tràn ra từng tia từng tia vết máu, thế nhưng bất kể là Đông Hoàng Chung, hay là thanh cổ kiếm kia đều không có nửa điểm dấu hiệu vỡ vụn.

Bởi vậy có thể thấy được, đây tuyệt đối là một thanh cổ kiếm cùng cấp bậc với Đông Hoàng Chung, phải biết rằng, cho dù là Phiên Thiên ấn lúc trước cũng bị Đông Hoàng Chung chấn vỡ, đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ?

Bất quá Hiên Viên khổng chế thanh cổ kiếm này như sao cũng không dễ chịu gì, bất quá thanh kiếm này dù sao cũng không

hoàn toàn bị hấp luyện hóa, cho nên lực phản chấn cũng không lớn bằng Diệp Tĩnh Vũ, bất quá hấp khổng chế thanh kiếm này lại yếu hơn một chút, bất quá nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa bị chấn ra đạo đạo máu tươi, Hiên Viên Nhược Tĩnh lại đại hỉ.

Cờ trống thứ tám trăm sáu.

Cho dù lão tử không giết chết người, nhưng đánh chết người cũng được a? Lại một lần nữa dùng thần niệm không chế thanh cổ kiếm kia, hướng Diệp Tĩnh Vũ đâm tới.

Lỗ máu nơi ngực Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa hồi phục như cũ, thấy thanh cổ kiếm này lại lần nữa phóng về phía mình, biết cho dù có Đông Hoàng Chung hộ thể, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị thần hồn phá nát, trong lòng lo lắng một hồi, chẳng lẽ mình ngay cả một cái Hiên Viên Nhược Tinh cũng không đối phó được sao?

Ngay lúc hấn bối rồi, một đạo tin tức từ Đông Hoàng Chung truyền đến trong đầu hắn, Diệp Tĩnh Vũ vừa tiếp nhận đạo ký ức này trong lòng mừng rỡ như điên, bởi vì đây là một đầu phát huy tác dụng chính thức của Đông Hoàng Chung.

Cho dù hiện tại chỉ có một tác dụng, mà tác dụng này cũng chỉ đủ phát huy một phần nhỏ một phần uy lực, thế nhưng một phần nhỏ này lại đủ để trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ rất bận rộn rồi.

“Bàn Cổ khai thiên địa, Đông Hoàng định càn khôn, định cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ hô to một tiếng, ngay sau đó điểm ra một chỉ, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tràn vào trong Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Chung vốn chỉ tản ra thanh mang yếu ớt trong nháy mắt tỏa sáng rực rỡ, thân chuông càng nhanh chóng xoay tròn, phát ra tiếng vang ong ong, ngay sau đó một vòng thanh quang bỗng nhiên phóng ra, trực tiếp bắn vào trên cổ kiếm đang bay nhanh tới.

Cổ kiếm vốn nhanh như thiểm điện, thậm chí nhanh như quang ảnh vậy mà trực tiếp bị định trụ, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

Thế nhưng trên cổ kiếm lại bạo phát ra đạo đạo quang mang màu đen, khí tức hung lệ càng không ngừng phun ra, tựa hồ muốn chém vỡ quang mang màu xanh.

“Thu cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, thanh mang kia một lần nữa đại phóng, vậy mà trực tiếp chặt đứt liên hệ giữa cổ kiếm cùng Hiên Viên Nhược Tinh, một tay thu cổ kiếm vào, sau đó cùng trốn vào trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ.

Hiên Viên Nhược Tinh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt càng lộ ra vẻ kinh hãi, hẳn thật sự không nghĩ tới món cổ chung kia của Diệp Tĩnh Vũ lại khủng bố như thế, trực tiếp chặt đứt liên hệ giữa mình và cổ kiếm, dù cho mình chưa luyện hóa hoàn toàn nó, cũng không thể dễ dàng như vậy?

Mà vào lúc này, cổ kiếm trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ cũng phát ra đạo đạo kiếm khí cường đại, vẫn muốn phá không bay ra ngoài.

Vào lúc này, Đông Hoàng Chung tựa hồ cũng đối đầu với thanh cổ kiếm này, không ngừng phun ra thanh quang, khóa chặt cổ kiếm, không cho nó bay ra ngoài.

Nhưng thật ra trong thức hải Diệp Tĩnh, khi Cổ Kiếm tiến vào thì nó lập tức rời đi thật xa, tựa hồ rất e ngại thanh cổ kiếm này.

Diệp Tĩnh Vũ rất là kinh ngạc, rốt cuộc đây là kiếm gì? Ngay cả Phiên Thiên ấn đã sinh ra linh tính cũng sợ hãi? Hơn nữa Đông Hoàng Chung còn dễ đối phó như vậy.

Trong lúc kinh ngạc, Đông Hoàng Chung cũng truyền đến một tin tức, đó chính là: bây giờ ông đây đang bận bịu trấn áp thứ này, không có thời gian giúp người, có chuyện gì tự mình giải quyết!

Sau khi tin tức này xong, cũng không quan tâm tới việc Diệp Tĩnh Vũ triệu hoán, một mực tranh đấu với cổ kiếm kia.

Cảm nhận được tin tức của Đông Hoàng Chung cực giàu có, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy một cái đầu to hai cái, thẳng này, sao lại giống như một đứa trẻ tùy hứng vậy?

Nếu không có Đông Hoàng chung giúp đỡ, mình lấy gì ra đối phó với Hạo Thiên tháp của Hiên Viên Nhược Tinh? Đó chính là pháp bảo của Hạo Thiên Đại Đế sao?

Thôi thôi, chẳng lẽ Thiếu gia không có việc gì mà người không làm được sao? Ta cũng không tin rời khỏi chỗ của lão tử người là có thể giết chết được tên khốn kia.

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, nhưng cũng bỏ đi ý niệm tiếp tục sử dụng Đông Hoàng Chung, chính mình còn có Phiên Thiên ấn, mặc dù bây giờ bảo bối này còn chưa được chữa trị triệt để, nhưng ngẫu nhiên dùng để nện người vẫn được., Không được nhất, chính mình còn có Kỳ Xi Vưu đây, chỉ cần mình triệu hồi ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, dù không cách nào công phá Hạo Thiên Tháp, nhưng cũng có thể hao tổn chết hấn sao? Hấn còn không tin lực lượng một mình Hiên Viên Nhược Tinh có thể chống đỡ một đại trận.

Lạnh lùng nhìn lướt qua Hiên Viên Nhược Tinh trên bầu trời, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp xông tới, cơ hồ là trong nháy mắt, hấn liền đi tới trước Hiên Viên Nhược Tinh, toàn thân Bá Nguyên lực tụ ở trên hữu quyền, như thiểm điện hướng Hiên Viên Nhược Tinh ném tới.

Hiên Viên Nhược Tinh trong lòng hoảng hốt, vội vàng tề ra Hạo Thiên tháp, từng đạo bạch quang vẩy xuống, trước người hấn tạo thành từng đạo hộ thuẫn, Diệp Tĩnh Vũ lại tựa như không nhìn thấy, tiếp tục đập ra.

“Ầm ầm...” Liên tục truyền đến mấy tiếng động, những ánh sáng màu trắng kia trực tiếp bị chấn động đến nát bấy, lực phản chấn cực lớn cũng đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, cánh tay tê dại một hồi, mà Hiên Viên Nhược Tinh cũng bị tâm thần chấn động, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Bất quá nhục thể Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá cường hấn, mặc dù có chút tê dại, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại, dưới chân chớp động ngân quang, một lần nữa xông về phía Hiên Viên Nhược Tinh, trên nắm tay nổi lên đạo đạo quang mang màu bạc.

Tinh quang chi quyền...

Một đạo quyền quang màu bạc thoáng hiện, trực tiếp đánh lên Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Tháp lại nổi lên đạo đạo quang

mang màu trắng, bảo vệ toàn thân Hiên Viên Nhược Tinh, thế nhưng Hiên Viên Nhược Tinh vẫn bị chấn đến đầu choáng váng, ngay cả lỗ mũi cũng phun ra máu tươi.

Nhìn thấy lực lượng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ to lớn như thế, Hiên Viên Nhược Tinh càng thêm kinh hãi, biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng bị chấn động đến thần hồn bị hao tổn, chỉ có điều khi đó Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không dễ chịu nữa đúng không?

Thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa lao về phía mình, Hiên Viên Nhược Tinh hừ lạnh một tiếng, Hạo Thiên Châu đang lơ lửng trên Hạo Thiên tháp bỗng nhiên bắn thẳng tới, hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới.

Đây là pháp bảo mà Hạo Thiên Đại Đế dùng để chế tạo quy tắc thiên đạo, hẳn không tin thân thể Diệp Tĩnh Vũ có thể chống lại công kích của Hạo Thiên Châu.

Nhìn thấy Hạo Thiên Châu đập về phía mình, phía trên mơ hồ có ánh chớp, ánh lửa lấp lóe, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng hơi đổi, hẳn biết, năng lượng ẩn chứa bên trong Hạo Thiên Châu này đủ để làm nổ tung thân thể của mình bây giờ, nếu mình bị đập trúng, cũng tuyệt đối không dễ chịu gì., Dưới tình huống như vậy cũng không giữ lại nữa, một tay khẽ vẩy, Xi Vưu kỳ xuất hiện trong tay, mười hai cây cốt đũa càn chui vào trong hư không, ngay sau đó liền thấy mười một hư ảnh đi ra, ở Ma giới thôn phệ nhiều tinh huyết như vậy, những Thiên Vu này đều rõ ràng hơn rất nhiều, mà Chúc Dung càng mơ hồ có dấu hiệu ngưng tụ ra chân thân.

Đôi mắt Hạo Thiên Châu đang bay nhanh đến, lá cờ Xi Vưu trong tay Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nghênh đón, vậy mà một tay nắm chặt lấy Hạo Thiên Châu...

Xi Vưu kỳ còn chưa hoàn toàn chữa trị, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận cũng chưa hoàn thiện, bây giờ Hạo Nguyệt còn chưa trở về, uy lực không đủ một phần vạn thời kỳ toàn thịnh., Mà Hạo Thiên Châu lại ngưng tụ lực lượng nhiều năm như vậy, cho dù Hiên Viên Nhược Tinh còn không cách nào phát huy hoàn toàn lực lượng của nó, cũng căn bản không phải bây giờ Kỳ Xi Vưu có thể bao phủ được, thế nhưng Chúc Dung ở

trong đó lại là người đầu tiên vọt tới trước người Kỳ Vuuru., Dùng thân ảnh hư ảo của mình gắt gao ngăn chặn Hạo Thiên châu, không chỉ có hắn, thậm chí mười mấy hư ảnh khác cũng toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, thậm chí Xi Vuuru kỳ cũng bạo xạ ra đạo đạo quang mang màu đen, gắt gao bao lấy Hạo Thiên châu...

Nhìn thấy thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp một viên Hạo Thiên Châu, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ và Hiên Viên Nhược Tinh đều biến đổi, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ đánh lui không biết bao nhiêu kẻ địch, càng không biết giúp hắn bao nhiêu, bây giờ lại chỉ có thể trấn áp một viên Hạo Thiên Châu, điều này khiến hắn không sợ hãi sao?

Mà Hiên Viên Nhược Tinh lại cho rằng Hạo Thiên Châu là pháp bảo hoàn thiện nhất hiện giờ của hắn, cũng là pháp bảo uy lực mạnh nhất, hiện tại lại bị đại trận mà Diệp Tĩnh Vũ tế ra này bao lấy, điều này cũng làm cho hắn kinh hãi, không có Hạo Thiên Châu ở đây, Hạo Thiên tháp không cách nào đạt tới lực lượng cuộn cuộn không ngừng bổ sung., Bất kể là uy lực hay là lực phòng ngự đều giảm đi rất nhiều, điểm quan trọng nhất hiện tại chính mình cũng không có cách nào chủ động tấn công, dù sao, công kích pháp thuật bình thường đối với Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ là vô hiệu sao?

Bất quá nghĩ đến gặp Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ cũng không cách nào vận dụng đại trận này cùng cổ chung màu xanh kia, Hiên Viên Nhược Tinh cũng hơi yên lòng, mình ít nhất còn có một kiện Hạo Thiên tháp, mà hắn lại không có pháp bảo đối kháng với mình, vậy mình cần gì phải sợ hắn?

Coi như trong khoảng thời gian ngắn mình không cách nào giết chết hắn, nhưng mình còn có bọn hắn a. Nghĩ đến lời hứa hẹn của bọn hắn, trên mặt Hiên Viên Nhược Tinh lại lần nữa lộ ra nụ cười, mà hắn cũng bóp nát hai cái ngọc giản trong tay, ngay sau đó bất quá là mấy hơi thở, trong hư không liền xuất hiện hai đạo nhân ảnh, hai đạo thực lực tuyệt đối đạt tới cường giả Tôn cấp...

Chương bảy nghìn, Phượng Vũ chín tầng trời.

Hai người này, một gã mặc cẩm bào hoa mỹ, đầu đội mào, tướng mạo anh tuấn, thần sắc tiêu sái, chính là Hiên Viên Tĩnh lúc trước rời Ma giới.

Tên nam tử còn lại sắc mặt có chút trắng bệch, trên trán mồ hôi phát ra khí tức hung lệ, đúng là quỷ khóc đã hấp thu huyết mạch La Sát.

Nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện này, Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng sửng sốt, Hiên Viên Tĩnh cũng thôi đi, đây là đối thủ chân chính bội phục Diệp Tĩnh Vũ, có thể đạt tới Vô Tôn cảnh cũng không ngạc nhiên, thế nhưng quỷ thấy gia hỏa này sao cũng đạt đến cảnh giới như vậy?

“Hiên Viên Tĩnh, quỷ thấy buồn, ngày đó ta giúp hai người các ngươi độ kiếp, các ngươi từng đáp ứng làm một việc cho ta, hôm nay, ta muốn các ngươi giúp ta giết hắn!” Hiên Viên Nhược Tĩnh trên bầu trời lạnh lùng nói ra, đối mặt với thể cường của Diệp Tĩnh Vũ., Hắn đã hết cách, ít nhất hắn không có biện pháp giết chết Diệp Tĩnh Vũ, nhưng là có hai đại cường giả cấp bậc Đại Tôn ở đây, mà chính mình lại ở một bên hiệp trợ, muốn giết Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ là chuyện đơn giản, dù sao, pháp bảo trên người hắn đã dùng gần hết rồi.

“Tốt...” Quỷ thấy buồn nghĩ không nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng đáp, cho dù Hiên Viên Nhược Tĩnh không để cho hắn làm như vậy, hắn cũng sẽ đi tìm Diệp Tĩnh Vũ gây phiền phức, chớ đừng nói chi là trả lại Hiên Viên Nhược Tĩnh một cái nhân tình.

Hiên Viên Tĩnh nhìn Diệp Tĩnh Vũ, hơi suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới gật đầu nhẹ, trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Ngày đó khi hắn đạt tới cảnh giới Vô Tôn, thế nhưng Thiên kiếp lại chưa từng xuất hiện, tuy rằng cảnh giới đã đạt tới

cường giả cấp Tôn, thế nhưng hấn chưa được lôi kiếp gột rửa thì vĩnh viễn cũng không phải là Võ Tôn chân chính, mà Hiên Viên Nhược Tinh lại tế ra Hạo Thiên Châu, trợ giúp hấn vượt qua lôi kiếp, trở thành Võ Tôn chân chính, liền đáp ứng làm một việc cho Hiên Viên Nhược Tinh.

Giờ phút này, hấn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nhìn thấy hai người đều đáp ứng lời nói của Hiên Viên Nhược Tinh, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ đoán được một chút gì đó, ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên Châu bị Thập Nhị Thiên Vu bao vây trong đại trận, hạt châu này có thể giúp người vượt qua lôi kiếp, lần này vô luận như thế nào cũng phải lấy được một hạt châu này.

Bá Nguyên lực trong cơ thể không ngừng tuôn ra, chữa trị vết thương ở ngực, trên người cũng nổi lên từng trận hào quang, kiện Chiến Hồn Thần Giáp bị nghiền nát kia cũng lại một lần nữa phát ra ánh sáng bảy màu, nó mặc dù còn không cách nào ngăn cản uy lực của thanh cổ kiếm kia, thế nhưng vẫn có thể ngăn cản tiến vào.

“Lên...” Hiên Viên Nhược Tinh bỗng nhiên rống to một tiếng, ngón tay điểm một cái, lại nhô lên một ngọn núi lớn, ném về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Chứng kiến Hiên Viên Nhược Tinh dễ dàng nhô lên một ngọn núi lớn như vậy, sắc mặt Hiên Viên Tĩnh cùng Quỷ Kiến sầu đều chấn động, hiển nhiên lần đầu tiên thấy được lực lượng Thần Tiên, bất quá lúc một tòa núi lớn đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, thân thể bọn họ đồng thời khẽ động.

Nếu Hiên Viên Nhược Tinh triệu hoán bọn họ tới, như vậy chứng minh tiến công như vậy không thể làm Diệp Tĩnh Vũ bị thương, đây chỉ là khởi xướng lệnh tiến công mà thôi.

Đổi mặt ngọn núi lớn gào thét mà đến, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ chớp động quang mang, một hồi vận chuyển Bá Nguyên lực trong cơ thể, trực tiếp một quyền đánh ra.

Một đạo hào quang màu trắng bạc ở trên nắm tay của hấn bộc phát ra, không lưu tình chút nào đánh lên ngọn núi to lớn kia. Một cỗ cự lực trong nháy mắt bộc phát, ngọn núi kia trực tiếp

bị đánh thành đá vụn, đá vụn đầy trời bay tung tóe ra, tựa như tận thế vậy.

Tuy nói một quyền đánh nát núi lớn, thế nhưng lực phản chấn cực lớn cũng chấn cho thân thể Diệp Tĩnh Vũ run lên, còn chưa ổn định thân hình, thân thể Hiên Viên Tĩnh đã xuất hiện trước người mình, trực tiếp một kiếm đâm tới mi tâm mình.

Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, như thiểm điện vươn hai ngón tay ra, một đạo quang mang màu vàng thoáng hiện, lập tức liền thấy đầu ngón tay của hắn sáng lên một đạo kim quang, tạo thành một thanh trường kiếm màu vàng, trực tiếp ngăn trên thanh kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành của Hiên Viên Viên.

“Đinh lang...” Một tiếng giòn vang, Linh Tê Kiếm Chỉ trong tay Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp vỡ tan ra, mà Lạc Diệp Khuynh Thành Kiếm trong tay Hiên Viên Tĩnh cũng bị chấn động đến mức run run một hồi. Lúc này, một vòng quang mang chói mắt lại từ hư không hiện ra, hung hăng bổ về phía cổ Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ lúc này căn bản không kịp né tránh, thậm chí ngăn cản cũng không kịp, mắt thấy một vòng hào quang màu đỏ như máu kia sẽ chém trúng cổ Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên thấy hắn quay đầu lại, hai mắt trừng lên, Nguyệt Luân chỗ mi tâm trong nháy mắt bộc phát ra hào quang màu bạc chói mắt, một đạo ngân quang bắn thẳng ra...

“Coong lang...” Cực Quang Chi Nhãn trực tiếp đánh vào trên thanh loan đao huyết sắc thấy quỷ sầu kia, chấn động đến mức loan đao ong ong rung động, tay phải đang buồn phiền cầm đao cũng bị chấn động một hồi.

Vào lúc này, miệng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét dài, thân thể hóa thành một đạo ngân quang phóng lên trời.

Hiên Viên Tĩnh, quỷ thấy buồn đều sững sờ, bọn hắn thực sự không biết Diệp Tĩnh Vũ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng rất nhanh, bọn hắn đã thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ vậy mà lơ lửng giữa bầu trời, hai tay mở ra, Nguyệt Luân chỗ mi tâm lóe lên,

hai tia chớp quấn trên cánh tay của hắn, tựa như hai đầu Lôi Long, mà mái tóc dài màu trắng kia của hắn càng không gió mà tự động, cả người tựa như Ma Thần hàng lâm.

“Lôi Khiếu Long Phá Quyển...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ thờ nhẹ một tiếng, hai tay đột nhiên vung ra, hai con Điện Long kia trực tiếp lao nhanh ra, phát ra trện trện tiếng long khiếu, bắn thẳng đến Quỷ thấy u sầu cùng Hiên Viên Tĩnh.

Đôi mắt lôi long đang bay nhanh đến này, Hiên Viên Tĩnh cùng quỷ khóc cũng không dám khinh thường. Kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay Hiên Viên Tĩnh đại phóng kiếm mang, một thanh thiên kiếm cực lớn xuất hiện trên bầu trời, chính là Thiên Tuyệt Kiếm.

Huyết Nguyệt loan đao trong tay Quỷ Sầu cũng là vì một đạo huyết sắc nửa tháng, trực tiếp chém về phía Điện Long trong đó.

“Ầm ầm...” Cơ hồ trong nháy mắt, hai con Điện Long bị kiếm quang và đao mang của hai người bổ cho nát bấy, hóa thành tia chớp đầy trời. Thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa bay lên không, giờ khắc này toàn thân hắn đều bị hỏa diễm bao phủ, hai tay hắn vũ động liên tục, tựa như một con Phượng Hoàng trên chín tầng trời đang vỗ cánh của mình.

Trong mơ hồ có một đầu hỏa ảnh to lớn xuất hiện sau lưng hắn, đó thật sự là một đầu Phượng Hoàng, một đầu Phượng Hoàng toàn thân đều bị hỏa diễm bao trùm.

“Phượng Vũ Cứu Thiên...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói, hai tay bỗng diễm xuống dưới một cái, con Phượng Hoàng màu lửa đỏ cực lớn kia trực tiếp đáp xuống, tốc độ của nó cực nhanh, hầu như trong nháy mắt đã tới bên cạnh Hiên Viên Tĩnh và Quỷ Diện.

Hai người đều là cường giả cấp Tôn, nhưng hai người không có thân thể Hỗn Độn biến thái như Diệp Tĩnh Vũ, nào dám cứng đối cứng với nhiệt độ cao như vậy, huyền lực trong cơ thể Hiên Viên Tĩnh không ngừng phóng thích, tạo thành một đạo quang mang màu trắng bảo vệ thân thể mình, mà Lạc Diệp Khuynh Thành Kiếm trong tay hắn cũng liên tục vũ động,

tùng đạo kiếm khí phá không mà ra, tạo thành một lưới kiếm thật lớn, trùm tới con Hỏa Phượng này.

Chương bảy tám nhìn Phá Hồng Trần.

Trên thân quỷ thấy buồn bã cũng nổi lên hào quang màu đỏ như máu, bảo vệ thân thể mình, loan đao Huyết Nguyệt trong tay cũng dùng sức vung lên, một đạo nguyệt nha màu máu dài chừng trăm trượng phá không mà ra, trực tiếp chém đầu Hỏa Phượng kia thành hai nửa, hai nửa còn lại cũng bị kiếm quang của Hiên Viên Tĩnh quấy cho nát bấy, hóa thành hỏa diễm đầy trời.

Thế nhưng vào lúc này, hai tay Diệp Tĩnh Vũ đã đặt ở trước ngực, một vầng mặt trời cứ như vậy đột nhiên xuất hiện giữa hai tay của hắn.

Đó chính là một mặt trời nhỏ, một vầng mặt trời nhỏ không ngừng tỏa ra ánh sáng và nóng, theo lực lượng tinh thần trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ truyền vào, vầng mặt trời nhỏ này cũng càng lúc càng lớn, rất nhanh đã lớn bằng bóng bóng, ngay sau đó là to như bóng rổ, ngay sau đó...

Cảm nhận được uy áp tiêu thái dương càng ngày càng mạnh kia, Hiên Viên Tĩnh cùng quỷ thấy mà sàu đều kịch biến, nếu để cho hắn tiếp tục uống nữa, hai người mình nơi nào còn là đối thủ?

Ngay cả Hiên Viên Viên Nhược Tinh cách đó không xa sắc mặt cũng hơi đổi, đây mới là chiến lực chân chính của y sao? Vậy mà cường đại đến mức này?

“Vèo...” Thân thể Hiên Viên Tĩnh dẫn đầu vọt ra ngoài, đi thẳng tới trước người Diệp Tĩnh Vũ không đến trăm trượng, kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành trong tay cũng bắt đầu nhẹ nhàng vũ động, nhìn qua nhẹ nhàng mềm mại như thế, thế nhưng các loại năng lượng chung quanh lại điên cuồng xoay tròn, nếu là ở phía dưới, những kiến trúc kia nhất định sẽ lập tức bị chỗ năng lượng này quấy cho nát bấy.

Đây chính là thức mở đầu của Lạc Diệp Khuynh Thành.

“Hiên Viên Tĩnh, hôm nay ngươi muốn nổi giáo vi ác liệt cũng đừng trách ta không khách khí!” Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh không giữ lại chút nào vận khởi Lạc Diệp Khuynh Thành Kiếm, Diệp Tĩnh Vũ lạnh nhạt nói.

“Hành động hôm nay quả thật là bất đắc dĩ, Diệp huynh cứ việc ra tay là được!” Hiên Viên Tĩnh cũng thản nhiên nói, khí tràng chung quanh gã cũng bắt đầu run rẩy, vô số đạo kiếm khí không ngừng phun ra từ trên người gã, tựa hồ toàn bộ bầu trời đều còn lại kiếm khí của gã.

“Đã như vậy, vậy tiếp chiêu đi, ngôi sao bạo...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, vầng mặt trời trong tay trực tiếp đẩy ra ngoài, giống như một ngôi sao băng, cấp tốc bắn về phía Hiên Viên Tĩnh.

Cảm nhận được quang cầu vô cùng cường đại này, Hiên Viên Tĩnh trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc chưa bao giờ có, trường kiếm trong tay gã cũng là chém xuống đầu tiên, lập tức một đạo kiếm mang chùng hơn vạn trượng, tựa như một tòa núi lớn chém thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ, đừng nói là Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm, dưới một kiếm này, coi như là một vương quốc cũng lập tức bị hủy diệt.

Đây mới là uy lực chân chính của Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm hiện ra, bất quá một kiếm này uy lực tuy rằng to lớn, thế nhưng uy lực tinh thần Diệp Tĩnh Vũ bạo phát cũng không thể khinh thường.

Khi kiếm quang cực lớn kia trực tiếp chém vào trên quang cầu to lớn kia, cũng không có tiếng vang to lớn như trong tưởng tượng, đó là bởi vì va chạm này uy lực quá lớn, thanh âm cũng quá mức to lớn, đã đạt đến một cảnh giới khác.

Kiểm quang dài vạn trượng bắt đầu vỡ vụn ra, hóa thành vô số kiếm khí, mà quang cầu kia cũng trực tiếp bị chém thành hai nửa, ngay sau đó toàn bộ nổ tung, hóa thành đầy trời ánh sao, chiếu rọi toàn bộ phía chân trời.

Tại nơi bạo tạc, mơ hồ còn xuất hiện một vòng xoáy màu đen, đó là lực lượng va chạm thực sự quá cường đại, tạo thành một

lỗ đen cỡ nhỏ. Bất quá lỗ đen này thật sự là quá nhỏ, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Toàn bộ bầu trời đều bị kiếm khí cùng tinh mang bao phủ, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ, hay là Hiên Viên Tĩnh, hay là Hiên Viên Nhược Tĩnh và quỷ sâu, hai mắt đều trống rỗng, cuối cùng không nhìn thấy thứ gì khác.

Hiên Viên Nhược Tĩnh càng thêm dứt khoát, trực tiếp tề ra Hạo Thiên Tháp, mặc kệ những kiếm khí, tinh mang bổ vào phía trên, cũng không để ý tới những thứ khác, mà Hiên Viên Tĩnh cũng vận khởi huyền lực bảo vệ thân thể, không để tinh mang của Diệp Tĩnh Vũ bắn bị thương chính mình.

Ngược lại quỷ sâu sâu, lại không để ý tới sự tiến công của kiếm khí và ánh sáng kia, đi thẳng tới phía sau Diệp Tĩnh Vũ, tay cầm loan đao màu máu, chém thẳng tới.

Đao này nhanh hơn bất cứ đao nào vừa rồi, đều sắc bén hơn, hơn nữa xuất hiện tinh diệu như thế, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không kịp né tránh, sau lưng hắn bốc lên từng trận mồ hôi lạnh, không có Đông Hoàng Chung, không có Xi Vưu kỳ hắn chỉ có thể bay về phía trước với tốc độ cao nhất.

Nhưng đao kia vẫn ở sau lưng hắn tạo thành một vết thương dài hơn tấc, một luồng lực lượng kỳ quái tràn vào trong cơ thể hắn, thôn phệ máu huyết của hắn.

Lúc này, Hiên Viên Tĩnh phía trước gã tựa hồ cũng cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ chạy về phía mình, biết gã nhất định là bị quỷ thấy quỷ thấy đánh lén, vốn định để cho gã rời đi, thế nhưng thanh âm Hiên Viên Như Tĩnh lại bỗng nhiên truyền đến.

“Hiên Viên Tĩnh, mau xuất thủ, giết hắn!” Nghĩ đến yêu cầu của Hiên Viên Nhược Tĩnh, Hiên Viên Tĩnh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại một lần nữa nắm chặt Lạc Diệp Khuynh Thành Kiếm đâm thẳng tới ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Tinh quang đầy trời, kiếm khí trải đất, trước có quỷ thấy buồn, sau có Hiên Viên Tĩnh, Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ bị buộc vào tuyệt lộ, đối mặt với tình huống nguy hiểm bậc này, trong mắt hắn không có sợ hãi, không có lo lắng, không có chần chọc,

không có khinh thường, có chỉ có chiến ý, chiến ý mãnh liệt, chiến ý không gì không thắng...

Bá Nguyên lực trong cơ thể lại một lần nữa điên cuồng vận chuyển, tay phải nắm chặt lại, từng đạo hào quang màu vàng bắt đầu từ trên tay phải không ngừng bộc phát ra.

Đôi mắt với một kiếm của Hiên Viên Tĩnh bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp một quyền nghênh đón...

“Toái Tinh quyền...”

“Răng rắc...” Một tiếng, một quyền của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đập vào kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành của Hiên Viên Tĩnh, lưỡi kiếm sắc bén trực tiếp phá vỡ mặt quyền của hắn, kiếm khí sắc bén càng quấy nát cánh tay phải của hắn, lộ ra xương trắng hếu, thậm chí xương cốt cũng bị vạch ra một vết tích thật dài. Thế nhưng kiếm Lạc Diệp Khuynh Thành của Hiên Viên Tĩnh cũng bị một quyền này của hắn đánh cho nát bấy...

Chứng kiến tình huống như vậy, Hiên Viên Tĩnh kinh hãi một hồi, đây chính là bảo kiếm Hiên Viên Tuyệt lưu lại, đây tuyệt đối là một kiện thần binh lợi khí, làm sao lại bị một quyền của gã đánh nát?

Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý tới Hiên Viên Tĩnh khiếp sợ, ngược lại thân thể nhoáng một cái, trực tiếp quét chân trùng điệp đập vào ngực Hiên Viên Tĩnh, lực đạo to lớn trực tiếp đập nát xương ngực gã, lại đập bay cả người gã ra ngoài, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Mà Huyết Nguyệt loan đao thấy quỷ sâu, cũng nhân cơ hội này một lần nữa đi tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, lần này, lại chém về phía ngực phải của hắn...

Cánh tay phải đã bị kiếm khí quấy nát, sau lưng còn bị trọng thương, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng mất đi cân bằng đầu còn có thể né tránh một đao như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao này bổ tới mình, tuy nhiên chỗ mi tâm của hắn cũng đồng dạng lóe lên hào quang màu bạc., Quỷ thấy thiệt thòi thì làm sao chịu thiệt chứ, loan đao Huyết Nguyệt bổ ra còn nhanh

hơn, ác hơn, hắc nhất định phải chém chết hắc trước khi Diệp
Tĩnh Vũ bắn ra một cái...

“Xoẹt...” Huyết Nguyệt loan đao không hề trở ngại bổ thẳng
vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, mà trong miệng Diệp Tĩnh Vũ lại nhẹ
nhàng truyền đến ba chữ...

“Phá Hồng Trần...”

Chương bảy tám mười chín phá diệt hết thầy.

Phá hồng trần, khám phá hồng trần, chính là tuyệt học vô thượng mà Diệp Tĩnh Vũ dùng Luân Hồi chi nhãn lĩnh ngộ.

Đó là một loại tuyệt học siêu thoát, một loại tuyệt học vô vọng, một loại tuyệt học có thể nhìn thấu tất cả.

Giờ phút này, quỷ sầu lo liên cảm giác mình giống như cõi sạch y phục trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, không còn nửa điểm giấu diếm, hẳn thậm chí cảm thấy, Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này đã không còn là một người, cũng không phải là một Thần, mà là một mảnh thiên địa vô vọng, bản thân hẳn đại biểu cho thiên đạo.

Huyết Nguyệt loan đao bỏ ra của hắn rất tự nhiên ngừng lại, dù sao, đối mặt với Thiên Đạo, cho dù mình mạnh hơn nữa thì đã sao? Chẳng lẽ còn có thể đối kháng được cả một thế giới sao?

Một vầng hào quang màu trắng từ chỗ mi tâm Diệp Tĩnh bắn vào trong đầu quỷ thấy quỷ sầu, trong đầu lập tức hiện ra đủ loại chuyện trong đời, được sự phụ thu dưỡng từ nhỏ, được truyền thụ võ công tuyệt học, sau đó là Cửu Phượng sư muội xuất hiện, ngay sau đó...

Toàn bộ sự bi hoan ly hợp lại hiện lên trong đầu, cuối cùng hắn đột nhiên cảm giác được tất cả những thứ này đều trống rỗng, tựa như không tồn tại.

Huyền diệt sao? Lỗ hồng sao? Hết thầy đều trống rỗng sao?

Đi đến không trung trống trơn, đây chính là vận mệnh của mình sao?

Trong lúc mơ hồ, lực lượng toàn thân quỷ thấy u sầu bắt đầu chậm rãi tán đi, tựa như nước trong ao, chậm rãi bị thả đi,

không cần người khác hấp thu, không cần người khác đi làm gì, chỉ như vậy mở ra miệng của hắn, rồi sẽ từ từ tán đi.

Lúc mắt thấy lực lượng hắn càng tán càng nhanh, chỗ mi tâm của hắn bỗng nhiên lóe ra huyết sắc quang mang, cả người thần sắc chấn động.

“Không... Minh đến không sai, nhưng mình không muốn trống không, mình còn phải truy cầu lực lượng cường đại, mình còn phải có được trái tim của Cửu Phượng sư muội, mình tuyệt đối không thể rời đi như vậy được!” Quỷ thấy quỷ sầu lập tức lấy lại tinh thần.

Thế nhưng một chương của Diệp Tĩnh Vũ đã in vào ngực hắn...

“Mọi việc đều trống rỗng!”

“Bốp...” một tiếng, một chương của Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đánh vào ngực của quỷ thấy quỷ thấy ưu sầu, lập tức liền nghe được tiếng xương vỡ vụn, mà thân thể quỷ thấy sầu của gã cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng cũng tuôn ra như suối máu.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trong chớp mắt đã đánh bay Hiên Viên Tĩnh cùng quỷ thấy buồn phiền, khuôn mặt Hiên Viên Nhược Tinh cũng lộ ra vẻ kinh hãi, gã nào nghĩ đến thực lực bản thân Diệp Tĩnh Vũ lại cường đại như thế?

Bất quá giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ cũng không chịu nổi, bị thanh cổ kiếm xuyên thủng tim, thương thế còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, lại bị quỷ thấy quỷ thấy thế một đao đánh trúng sau lưng, lộ ra mảng lớn huyết nhục. Bây giờ cánh tay phải bị quấy nát, tim lại bị vạch ra một vết thương, toàn thân đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Bất quá tuy thương thế thảm trọng, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười tự tin. Cho tới nay, mình chưa từng gặp đối thủ nào, hoặc so với mình cường đại hơn nhiều., Hoặc là nhỏ yếu hơn mình quá nhiều, cho dù không khác mình là mấy, cũng là cường giả dựa vào Đông Hoàng Chung và Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận dễ dàng thủ thắng, hiện giờ đã không còn hai kiện pháp bảo này, chính mình vẫn dựa vào lực lượng của

mình đánh bại Hiên Viên Tĩnh cùng Quỷ Kiến sầu muộn hai cảnh giới này.

Lần đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ biểu diễn lực lượng của mình cho mọi người thấy, lực lượng chân chính, Lôi Khiếu Long phá quyền, Phượng Vũ Cửu Thiên, các ngôi sao bạo nổ đều là tuyệt học do chính bản thân hắn ngộ ra, là lực lượng chân chính của hắn.

Nhìn Hiên Viên Tĩnh và quỷ thấy mình trọng thương đi ra ngoài, quang mang trong mắt Diệp Tĩnh Vũ mãnh liệt như vậy, mình mới là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Lại một lần nữa đem ánh mắt rơi vào trên người Hiên Viên Nhược Tĩnh, hiện tại Hiên Viên Tĩnh cùng Quỷ Kiến trong thời gian ngắn không cách nào đối phó mình nữa, chính mình nhất định phải nhân cơ hội này xóa bỏ hoàn toàn Hiên Viên Nhược Tĩnh đi, nếu như đợi Hiên Viên Tĩnh cùng Quỷ Kiến khôi phục thương thế, chính mình sẽ không còn cơ hội nữa.

Lấy thân thể hiện tại của hắn, thực sự kiên trì không được quá lâu.

Hai tay hắn từ từ hợp lại, hỏa diễm kim đan, lôi đình kim đan, tinh thần kim đan trong cơ thể bắt đầu xoay tròn không ngừng, từng đạo lôi đình bảy màu, hỏa diễm màu đỏ lửa, tinh mang màu bạc trắng phát ra, ở phía trên hắn mơ hồ hình thành một thanh đao lớn, một thanh hội tụ ba loại quang đao lực lượng trong cơ thể hắn.

Lôi quang lóng lánh, ánh lửa nổ rộ, ánh sao bắn ra bốn phía, uy áp kinh khủng không ngừng phát ra, hắn đang rút tất cả lực lượng của mình.

Cảm nhận được thực lực không ngừng tăng lên trên người Diệp Tĩnh Vũ, Hiên Viên Nhược Tĩnh biến sắc, vội vàng té ra Hạo Thiên tháp, lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đó lấy tâm thần câu thông Hạo Thiên châu, muốn thu hồi Hạo Thiên châu.

Đối với Hạo Thiên tháp mà nói, Hạo Thiên Châu chính là cội nguồn của sức mạnh, chỉ ít trước khi Hạo Thiên tháp hoàn toàn khôi phục, nhất định phải có Hạo Thiên Châu cuộn cuộn

không ngừng cung cấp sức mạnh, giờ phút này không có Hạo Thiên Châu ở đây, trong lòng hẳn thật sự không an tâm.

Thế nhưng thập nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt Đại Trận của Diệp Tinh Vũ cũng không phải là ăn chay, đặc biệt là Chúc Dung đã sắp ngưng tụ ra chân thân, bây giờ toàn lực đối phó một Hạo Thiên Châu, trong chốc lát, Hiên Viên Nhược Tinh nào thu về được.

“Bàn Cổ khai thiên địa, Đông Hoàng định càn khôn, hôm nay ta sẽ cho ngươi thử tuyệt học mạnh nhất của ta, Hỗn Nguyên Diệt - Trảm!” Lúc này Diệp Tinh Vũ bỗng nhiên hét lớn một tiếng, ngay sau đó một ngón tay chỉ tới, trực tiếp điểm tới Hiên Viên Nhược Tinh, liền thấy đao mang to lớn hội tụ thành tiếng gió vù vù, chém về phía Hiên Viên Nhược Tinh.

Đó là một thanh đao, nhìn như hư ảo nhưng lại thật sự tồn tại một thanh đao. Ánh chớp, ánh lửa, ánh sao, thanh đao ngưng tụ thành. Dưới một đao này, hư không vỡ vụn, thời gian ngừng lại, tựa như toàn bộ thế giới đều sắp bị hủy diệt.

Lực lượng mãnh liệt trên không trung mang theo một vòng khí lãng màu trắng cực lớn, đó là khí lãng đủ để quấy Cửu Trọng Thiên Võ Thần thành bột phấn, thậm chí cảm nhận được đao khí cuồng bá bức này, ngay cả bầu trời cũng biến thành mây đen dày đặc, tựa hồ là sợ hãi.

Hiên Viên Nhược Tinh cũng dốc sức liều mạng thôi động tiên lực trong cơ thể mình, Hạo Thiên Tháp phát ra đao đao quang mang màu trắng, bạch quang này càng ngày càng đậm, ước chừng có hơn chín ngàn tầng, cuối cùng bao phủ Hiên Viên Nhược Tinh vào...

“Ầm ầm...” Ánh đao to lớn kia trực tiếp chém lên trên Hạo Thiên tháp, ánh sáng màu trắng kia không ngừng vỡ vụn, mỗi một lần vỡ vụn đều mang theo một trận nổ tung của hư không, vô số năng lượng hư không không ngừng lao nhanh ra, phá hủy hết thảy chung quanh vốn không tồn tại.

Sức mạnh của lôi quang, ánh sao, ánh lửa tụ lại một chỗ lớn gấp chín lần sức mạnh đơn nhất, đây là sức mạnh gần với cảnh giới khác.

Nếu như Hiên Viên Nhược Tinh không có Hạo Thiên Tháp, có thể một trăm này cũng đã hóa thành tro bụi, bây giờ cho dù có Hạo Thiên Tháp, cũng bị chấn động đến mức máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra... “Ầm ầm...” Cuối cùng lại là một tiếng vang thật lớn, Bạch quang do Hạo Thiên tháp phát ra trực tiếp bị chấn nát, đao mang cực lớn lại một lần nữa chém lên trên Hạo Thiên Tháp, ba đạo hào quang nổ tung ra, đó là tối thiểu tương đương với uy lực của mấy chục khóa bom hạt nhân phát nổ.

Chương bảy mươi bảy Nhược Tinh chết thảm.

Từng đám mây hình nấm không ngừng bay lên, cấm chế trên Hạo Thiên tháp cũng bị nổ liên tục tan vỡ, Hạo Thiên tháp này là pháp bảo tùy thân của Hạo Thiên Đại Đế, phía trên không biết đã bị Hạo Thiên Đại Đế hạ xuống bao nhiêu đạo cấm chế, thế nhưng thời kỳ thượng cổ cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc Phương Cổ đạt được Hạo Thiên tháp này đã tàn phá không chịu nổi rồi., Trải qua sự chữa trị của hắn, mới miễn cưỡng có thể vận dụng một hai, về sau đến Hiên Viên Nhược Tinh, đặc biệt là sau khi có được Hạo Thiên Châu, tốc độ chữa trị của Hạo Thiên tháp còn nhanh hơn. Nhưng cho dù như vậy, thời gian cũng quá ngắn đi, căn bản không có khả năng hoàn toàn chữa trị hoàn thiện.

Hôm nay bị một kích toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ đánh trúng, cơ hồ muốn vỡ vụn.

Nhưng dù sao đây cũng là Hạo Thiên tháp, cho dù phẩm cấp không bằng Đông Hoàng chung, cũng tuyệt đối chênh lệch không xa, cho dù Hiên Viên Nhược Tinh căn bản không cách nào phát huy toàn bộ lực lượng của nó, cuối cùng vẫn chặn được một kích mạnh nhất của Diệp Tĩnh Vũ.

Hiên Viên Nhược Tinh bây giờ đã bị chấn động đến thất khiếu tất cả đều là máu tươi, thế nhưng chứng kiến một kích mạnh nhất của Diệp Tĩnh Vũ cũng không giết chết được mình, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười, đó là một loại tươi cười sống sót sau tai nạn, rất là may mắn, trong đó may mắn, càng nhiều là đắc ý.

“Ha ha ha ha... Diệp Tĩnh Vũ, ngươi vẫn không giết được ta. Có Hạo Thiên tháp ở đây, ngươi căn bản không giết chết được ta. Lần này, nhất định là ngươi thất bại, ha ha, ta mới là nhân vật chính của thế giới này...” Hiên Viên Nhược Tinh cười ha ha, cười đến ngông cuồng như vậy, kiêu ngạo như vậy, chỉ vì

thương thế của Hiên Viên Tĩnh và quý thấy ưu sầu trước ngực đã sắp khôi phục như cũ.

Một khi bọn họ phục hồi như cũ, với thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có khả năng ngăn cản, đến lúc đó đừng nói thu hồi Hạo Thiên Châu của mình, coi như hai kiện pháp bảo trên người hắn cũng sẽ trở thành vật trong túi của mình, Hiên Viên Nhược Tĩnh làm sao không bắt đắc dĩ, làm sao không kiêu ngạo?

Pháp bảo cấp bậc giống như Hạo Thiên tháp này, thậm chí còn phải lợi hại hơn một chút, đương nhiên càng nhiều càng tốt.

“Lật Thiên ấn, hôm nay có đủ để lật trời hay không, phải xem ngươi rồi!” Nhìn thấy Hiên Viên Nhược Tĩnh kiêu ngạo đến cực điểm kia, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp tế ra kiện pháp bảo cuối cùng trong cơ thể, một kiện pháp bảo còn chưa hoàn toàn chữa trị, Phiên Thiên ấn.

Há mồm chính là một đạo tinh huyết phun lên trên Phiên Thiên ấn, nhất thời này một đại ấn màu đen toả sáng hào quang, trực tiếp bay lên hư không, hóa thành ngọn núi nhỏ, trùng trùng điệp điệp đập xuống.

“Ầm ầm ầm...” Phiên Thiên ấn lại một lần nữa đứng ở trên Hạo Thiên tháp, bản thể được chế tạo từ Bất Chu sơn vỡ vụn ra. Trong lúc mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ phảng phất nghe được nó rên rỉ.

Pháp bảo siêu cấp này từng khiến tam giới khiếp sợ, pháp bảo nghịch thiên được xưng là dưới Thánh Nhân, không ai có thể chống lại này, sau khi trải qua va chạm giữa Đông Hoàng Chung và Hạo Thiên tháp, toàn bộ mảnh vỡ đều hiện ra.

Diệp Tĩnh Vũ đã có chút liên hệ với Phiên Thiên ấn lại há miệng phun ra một đạo huyết tiễn, mà sắc mặt của gã cũng trở nên trắng bệch một mảnh, đầu càng là một trận lóa mắt, suýt nữa ngất đi.

Năng lượng cuồng bạo lại một lần nữa đánh lên Hạo Thiên tháp, Hạo Thiên tháp đã gần vỡ nát kia cũng không ngăn cản nổi oanh kích mãnh liệt như vậy nữa, cũng theo đó vỡ tan ra,

thân tháp triệt để tan vỡ, cùng với căn bã của Phiên Thiên ấn quán vào cùng một chỗ...

Diệp Tĩnh Vũ cố nén đau đớn, trong miệng niệm chú ngữ, ngón tay liên tục điểm ra, từng đạo phù chú kỳ quái từ đầu ngón tay của hắn sáng lên, trong nháy mắt sáp nhập vào trên Phiên Thiên Ấn đã vỡ tan trên hư không.

Lập tức liền thấy một khối sương mù màu đen bao phủ nó, không chỉ bao phủ Phiên Thiên ấn, còn bao phủ cả căn bã Hạo Thiên tháp vào trong.

Không chỉ như vậy, còn có mấy đạo lôi quang từ trên trời rơi xuống, sáp nhập vào trong đoàn sương mù màu đen kia. Diệp Tĩnh Vũ không muốn loại pháp bảo nghịch thiên như Phiên Thiên ấn hoàn toàn tiêu tán như vậy, địch nhân sau này của hắn sẽ rất cường đại, hắn còn cần nó.

Từng đạo phù chú như con giun chạy loạn trên bầu trời, mà Hiên Viên Nhược Tinh lại bị chấn đến đầu choáng váng hoa mắt, thân thể cứ như vậy từ trên trời rơi xuống.

Khi hắn cách mặt đất một trăm năm mươi mét, mới ngạc nhiên phát hiện, Hạo Thiên tháp của mình lại bị chấn vỡ? Trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, Hạo Thiên tháp của Hạo Thiên Đại Đế lại bị đập nát, điều này sao có thể? Pháp bảo hắn dùng là pháp bảo gì? Làm sao có thể phá vỡ pháp bảo của Hạo Thiên Đại Đế?

Nhưng ngay lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới, Thiên Tôn đao tàn phá không chịu nổi xuất hiện trong tay hắn, trực tiếp một đao chém xuống, đao mang chói mắt chiếu rọi cả thế giới, lưỡi đao hoa lệ xẹt qua đầu Hiên Viên Nhược Tinh, một dòng suối máu từ trên cổ hắn phun ra, mà đầu của hắn lại phóng lên trời.

Bất quá không biết có phải là tiếp nhận lực lượng quá mạnh của Diệp Tĩnh Vũ hay không, Thiên Tôn Đao vậy mà cũng bắt đầu vỡ vụn ra, vô số lôi quang lóng lánh, vậy mà toàn bộ rơi vào trong khối đen trên bầu trời kia.

Phiên Thiên ấn đang trùng tụ, thân thể Hiên Viên Nhược Tinh cũng rơi xuống, một đạo hư ảnh từ trong cơ thể gã thoát ra, bỏ

chạy về hướng đông.

Đó là linh hồn của Hiên Viên Nhược Tĩnh, đó là nguyên thần cảnh giới Thần Tiên, chỉ cần nguyên thần này bất diệt, hắn có thể tái tạo thân thể bất cứ lúc nào, Diệp Tĩnh Vũ nào chịu để hắn rời đi, nhưng hiện tại hắn không chỉ bị thương nặng, hơn nữa lực lượng cơ hồ hao hết, làm sao còn có thể ngăn cản Hiên Viên Nhược Tĩnh?

“Mặc kệ...” Diệp Tĩnh Vũ hét lớn, không để ý tới Hạo Thiên Châu kia có phá không mà đi hay không, trực tiếp gọi ra Chúc Dung, toàn lực diệt sát Hiên Viên Nhược Tĩnh.

Hư ảnh cực lớn của Chúc Dung kia vừa mới từ trong thập nhị Thiên Vu tuyệt diệt đại trận lao ra, một tay nuốt lấy thân thể Hiên Viên Nhược Tĩnh, ngay sau đó nắm chặt tay phải của mình, trực tiếp đập vào hồn phách của Hiên Viên Nhược Tĩnh vừa bay ra.

Lập tức đánh cho nguyên thần của Hiên Viên Nhược Tĩnh nát bấy.

“Ha ha ha... Người cho rằng như vậy là có thể giết chết được ta sao? Nói cho người biết, linh hồn của ta đã vượt qua chín lần luân kiếp, nguyên thần của ta cũng vĩnh hằng bất diệt, người không giết chết được ta!” Thế nhưng giọng nói của Hiên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên lại từ trên không trung truyền ra, mà Hạo Thiên Châu được Xi Vưu kỳ vây quanh kia lại tựa hồ tiếp nhận được tiếng kêu của hắn, trực tiếp phá không mà ra.

“Nhóc con, nguyên thần nhỏ yếu như ngươi, năm đó lão tử nuốt không biết bao nhiêu cái, chẳng lẽ ngươi còn tưởng ngươi có thể sống sót sao?” Giọng nói tràn ngập uy nghiêm kia của Chúc Dung lại truyền ra, ngay sau đó liền thấy thân thể của hắn biến thành một biển lửa, trực tiếp bao trùm lấy hồn phách Hiên Viên Nhược Tĩnh bị đập nát...

“A...” Chúc Dung chính là tổ tông không hỏa, bây giờ trong cơ thể còn có một chút ly hỏa, đó là ngọn lửa siêu thoát khỏi Tam Giới, cho dù nguyên thần của Hiên Viên Nhược Tĩnh đã vượt qua thiên kiếp, không e ngại hỏa diễm bình thường, thậm

chí Thái Dương Chân Hỏa cũng không e ngại, nhưng vẫn bị Ly Hỏa này làm cho kêu thảm không ngừng., Mà Chúc Dung lại càng không biết đã đánh ra thủ ấn gì, vậy mà phong ấn hoàn toàn mảnh vỡ linh hồn của hắn, không có một tia chạy trốn ra ngoài, chỉ trong chốc lát đã không còn chút âm thanh nào nữa, mà viên Hạo Thiên Châu kia lại đột nhiên như con chó con mất chủ nhân, mờ mịt, không biết đi đâu?

Chương bảy mươi mốt, quỷ thấy buồn trốn chạy.

Lúc này, Quỷ sầu đã khôi phục lại, dù sao, thương thể của gã là nhẹ nhất, tuy rằng thiếu chút nữa công lực toàn thân đã triệt để tiêu tán.

Giờ phút này, nhìn thấy Hạo Thiên Châu lơ lửng giữa không trung kia, trong mắt chớp loạn quang mang. Hắn hiểu rõ, ngày đó mình kế thừa huyết mạch La Sát Ngọc La Sát, thực lực đột nhiên tăng mạnh., Đã đến gần cảnh giới Tôn cấp, nhưng chính Hạo Thiên Châu này đã trợ giúp mình vượt qua lời kiếp, trở thành cường giả cấp Tôn, cũng bởi vậy, bản thân mới nợ Hiên Viên Nhược Tinh một lời hứa, hiện giờ Hiên Viên Nhược Tinh đã chết, hứa hẹn tự nhiên sẽ bị phế bỏ.

Thế nhưng Hạo Thiên Châu này không thể lại một lần rơi vào tay Diệp Tĩnh Vũ a, nếu không về sau chính mình làm sao đối phó hắn đây? Nghĩ tới đây, quỷ thấy thân thể u sầu hóa thành một đạo huyết quang, thẳng hướng Hạo Thiên Châu kia đánh tới, tốc độ của hắn đã đạt đến cực hạn, thành tựu sau này của mình ở trên Hạo Thiên Châu này.

Lúc này, thương thể của Diệp Tĩnh Vũ cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa sức mạnh cơ hồ đã tiêu hao hết, nào còn có thể ngăn cản quỷ thấy quỷ thấy sầu, chớ nói quỷ thấy quỷ sầu chỉ cướp đoạt một viên Hạo Thiên Châu, coi như là muốn giết hắn, hắn cũng không có biện pháp, căn bản vô lực ngăn cản quỷ thấy sầu.

Hiện tại Chúc Dung đang vội vàng tiêu hóa lực lượng của Hiên Viên Nhược Nhược Tinh, ngưng tụ ra chân thân, càng không rảnh phân thân. Bây giờ người duy nhất có thể ngăn cản quỷ thấy phiền muộn chính là Hiên Viên Tĩnh, thế nhưng lúc này Hiên Viên Tĩnh lại dường như cảm giác có cái gì đó đang triệu hoán mình, một đôi mắt đã nhìn về phía đoàn hắc vụ trên

bầu trời kia. Nơi đó, chính là địa phương mà Phiên Thiên ẩn một lần nữa hình thành.

Kể từ đó, không còn ai có thể ngăn cản quý thầy ưu sầu, mắt thầy hẳn sẽ thu Hạo Thiên Châu kia vào trong tay, một bóng người lại trực tiếp xuất hiện bên cạnh Hạo Thiên Châu, một tay bắt lấy.

Quý sâu muộn nhìn qua, dĩ nhiên là một tên nam tử sắc mặt tái nhợt không có một điểm huyết sắc, đó là người nhìn còn giống cương thi hơn cả mình, không đúng, hoặc có thể nói đây chính là một con cương thi.

Mà khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy người tới, rõ ràng là tinh thần phấn chấn, cuối cùng bọn họ cũng chạy tới...

“Không muốn chết thì đưa nó cho ta!” Quý Kiến tức giận hừ một tiếng, gia hỏa này rõ ràng không đạt tới cảnh giới tôn cấp, căn bản không tạo ra chút uy hiếp nào cho mình cả.

“Mẹ nó, đây chính là bảo bối mà lão tử liều chết làm lão tử, người bảo ta đưa là được, mà không phải là mất mặt sao?” Lương Tiểu lật mắt nói, lần trước hấp thu nhiều tinh huyết như vậy, thực lực của hắn cũng đã đạt tới đỉnh điểm, chỉ cần vượt qua một lần lôi kiếp, liền có thể trở thành Phi Thiên Dạ Xoa, thứ này chính là thứ tốt nhất lúc trước bố trí Thiên Kiếp trận pháp, sao có thể để cho gia hỏa này cầm đi được.

“Người đã muốn mất mũi của người, vậy thì người đi chết đi!” Quý thấy lo lắng giận dữ gầm lên một tiếng, lại trực tiếp một đao chém về phía Lương Tiểu. Lương Tiểu Hữu trợn trắng mắt, móc ra Thị Huyết Ma Kiếm nghênh đón thanh loan đao kia.

“Chanh leng keng...” Một tiếng vang nhỏ vang lên, thanh Xích Huyết ma kiếm trong tay hắn phát ra âm thanh ong ong, huyết nguyệt loan đao trong tay cũng là một hồi run run, hai thanh vũ khí vậy mà không phân thắng bại. Thế nhưng lực lượng của Lương Tiểu có thể yếu hơn quý thầy, thân thể trực tiếp bị chấn động bay rót ra ngoài, miệng hồ cũng bị chấn động vỡ tan tành, ma kiếm khát máu trong tay cũng không cầm được, toàn bộ rơi xuống.

Nhưng cánh tay còn lại của hắn nắm chặt lấy Hạo Thiên châu, không hề có ý buông tay.

Quý thấy buồn phiền giận dữ, bước chân chuyển động, tiếp tục đánh tới Lương Tiểu. Trong mắt nó bây giờ chỉ có một viên Hạo Thiên Châu, có cảm giác không thể dừng tay.

Lúc này, thân ảnh Huyết Vô Tình cũng xuất hiện trong hư không, hắn kế thừa lực lượng hai ca ca của mình, thực lực đã đạt tới một ma quân cửu phẩm đỉnh phong, cách cảnh giới ma vương kia bất quá chỉ một bước ngắn.

Đối mặt với cao thủ đã đạt tới cấp bậc Tôn, trên mặt hắn tràn ngập vẻ không sợ hãi, trường kiếm màu đỏ trong tay nhẹ nhàng run lên, lập tức tạo nên một đóa kiếm hoa xinh đẹp. Thế nhưng đối mặt với một đao quỷ kiến sầu khổ này, một đóa kiếm hoa lại trực tiếp vỡ vụn ra, mà quý thấy sầu càng thừa cơ đánh ra một chương, trực tiếp đánh bay nó bay ra ngoài.

Đây chính là chênh lệch giữa cửu phẩm Ma Quân và tôn cấp, cho dù hắn đã tiếp cận vô hạn nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới như vậy, chênh lệch vẫn là vạn dặm, dù người có nhiều hơn nữa thì cũng vô ích.

Quý thấy lo sợ sẽ bị một chương của mình đánh bay vô tình, thân thể tiếp tục hướng Lương tiểu có thể lao tới, hắn nhất định phải đoạt được Hạo Thiên Châu, nhìn thấy quý thấy ưu sầu lại một lần nữa đánh về phía mình. Sắc mặt Lương Tiểu biến ảo, thực lực của hắn bây giờ mặc dù có thể bỏ qua một cao thủ cửu phẩm bình thường, nhưng nếu so sánh cùng cường giả Tôn cấp, vẫn kém một chút, chống lại khẳng định là không có khả năng, nhưng mà muốn chạy trốn, chính mình chạy thoát được sao?

“Tiểu cương thi kia, cho ngươi cái này!” Ngay lúc Lương Tiểu còn không biết làm sao, Chúc Dung đang ngưng tụ chân thân bỗng nhiên quát to một tiếng, lấy ra một lá cờ màu đen, ném thẳng cho Lương Tiểu Dã., Đây chính là cờ xí mà Hiên Viên Nhược Tinh lấy được từ Gia Cát úc, thân thể và linh hồn của Hiên Viên Nhược Tinh đều bị hắn thôn phệ, đồ vật trên người hắn đương nhiên cũng rơi vào trong tay Chúc Dung. Chỉ có điều pháp bảo Hiên Viên Viên Nhược Tinh rất nhiều, ngoại trừ

mấy thứ trên bầu trời đập vào mắt hắn, cũng chỉ có lá cờ màu đen này.

Lương Tiểu Tiểu vừa cầm lá cờ màu đen, cảm giác trong cờ cờ có một cỗ lực lượng kéo dài không dứt, mà thần niệm phía trên cũng đã sớm bị Hiên Viên Nhược Tinh xóa sạch, mà chính y lại càng không kịp luyện hóa lá cờ này, coi như kịp thời., Lúc này thần hồn của hắn đã vỡ nát, trở thành vật vô chủ. Lương Tiểu Nhân biết đây là một kiện chí bảo đỉnh cấp, có thể phun ra một ngưng tinh huyết, lá cờ màu đen lập tức tỏa ra hắc quang, tạo thành từng gợn sóng màu đen trước người hắn.

Lúc này, một đao của Quỷ Sâu vừa vẩy bỏ tới, chém mạnh lên trên gợn sóng màu đen kia, ngoại trừ tạo nên từng gợn sóng ra, cũng không còn nửa điểm tác dụng, nhưng bản thân Lương Tiểu cũng bị chấn động làm tâm thần rung động, ngoài ra, không còn nửa điểm không ổn.

Đây là bảo bối a, bảo bối chân chính a? Mà Diệp Tĩnh Vũ cách đó không xa, khi nhìn thấy hắc kỳ này, sắc mặt đã hơi đổi, đây tựa hồ là pháp bảo tùy thân của Gia Cát úc? Tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện gì sao?

Thời điểm Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện trên chiến trường, cũng không phát hiện thân ảnh Gia Cát bắt đầu, cho nên cũng không biết tình huống ban đầu của Gia Cát úc ra sao? Bất quá nhìn thấy pháp bảo tùy thân của hắn đều ở nơi này, trong lòng tự nhiên lo lắng không thôi.

Vào lúc này, hắn cũng khôi phục một chút lực lượng, mà Xi Vu kỳ không cần phong bế Hạo Thiên Châu, cũng trở lại trong tay của hắn, một tay rung lên, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận một lần nữa phát động...

Lập tức cảm giác đạo đạo mây đen bao phủ xuống, vốn còn muốn tiếp tục tấn công, quỷ thấy quỷ thấy quỷ khóc nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ khôi phục chiến lực, lại nhìn Lương Tiểu được bao bọc bởi hắc sắc quang mang, trong miệng không cam lòng hừ một tiếng, lại là một đạo huyết quang, độn ra chân trời...

Đệ bát bảy mươi hai một kiếm Tru Tiên cảnh.

Lúc này, thân thể Chúc Dung đã dần dần trở nên rõ ràng, chỉ ít phần eo trở lên của gã đã hoàn toàn thành hình, bất quá khác với tưởng tượng của Diệp Tĩnh Vũ, lúc này gã cũng không phải loại chân đạp hai con rồng lửa kia., Hình dáng của hỏa xà, mà là một gã đại hán mặt đỏ, đương nhiên, trên lỗ tai vẫn còn mang theo hai đầu hỏa xà, bất quá khi hai chân của gã hoàn toàn thành hình lại không thấy hai đầu hỏa long kia, bất quá trên cánh tay của gã có thêm hai hình xăm Thần Long màu lửa đỏ.

Nhìn thấy Chúc Dung rút cục ngưng tụ ra chân thân, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vẻ tươi cười, cuối cùng cuối cùng cũng ngưng tụ chân thân chân chính, Hỏa Thần chúc dung a.

Thần niệm đảo qua, phát hiện thực lực Chúc Dung chân thân vững vàng trên bậc tôn cấp, Diệp Tĩnh Vũ lại càng mừng rỡ trong lòng, hắn còn chưa hoàn toàn ngưng tụ chân thân, đã có thể đối phó cao thủ cấp Tôn, bây giờ sau khi ngưng tụ ra chân thân thực lại không phải thực lực tăng nhiều, ít nhất cũng không cần điều động lực lượng của mình nữa?

” yếu a, quá yếu a, thân thể này sao lại yếu như vậy?” Chúc Dung nhìn lướt qua thân thể của mình, rất không hài lòng phàn nàn. Bộ thân thể này so với chân thân trước kia quả thực là chênh lệch bùn với đám mây, căn bản không thể so sánh nha, thực sự quá yếu ớt, xem ra mình muốn khôi phục thực lực chân chính, còn phải không ngừng khổ tu a.

Bất quá câu thân thể này tuy rằng đã đạt tới cảnh giới Tôn cấp, nhưng lại không có bất kỳ thiên kiếp nào, chỉ vì Chúc Dung chính là nhân vật thời thái cổ, càng là tiền bối Thiên Hạo quốc của ông ta, đừng nói pháp trận thiên đạo quy tắc đã bị phá, cho dù vẫn còn, căn bản cũng sẽ không tìm tới hắn. Mà bản thân

hắn chính là quy tắc tối cao của hỏa diễm, càng không cần sự rèn luyện của thiên kiếp.

Đối với lời nói của Chúc Dung, Lương Tiểu và Diệp Tĩnh có thể trực tiếp lựa chọn bỏ qua, lực lượng Tôn cấp còn yếu sao? Vậy những người khác còn sống như thế nào? Đương nhiên, nghĩ đến uy danh Chúc Dung từ thời Thái Cổ, bọn họ cũng thoải mái, nhưng chính bởi vì thế, hai người đều mơ ước một hồi, nếu bọn họ thật sự khôi phục thực lực bản thân, vậy lực lượng của bọn họ sẽ mạnh đến mức nào?

Lúc này, Hiên Viên Tĩnh cũng không có ý rời đi, thậm chí gã còn không chú ý tới cỗ uy áp do chân thân Chúc Dung ngưng tụ ra, ánh mắt của gã vẫn rơi vào phía trên đoàn hắc vụ kia.

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng một lần nữa đem ánh mắt rơi vào phía trên đoàn hắc vụ kia, liền thấy các loại phù ấn phía trên phát ra quang mang kim sắc, biết Phiên Thiên ấn là lần nữa tinh luyện, chỉ bất quá tựa hồ gặp cái gì ngăn trở, một mực không cách nào thành hình, không khỏi nghi hoặc một hồi.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị tiến lên lấy tinh huyết thôi động, một đạo hào quang màu tím bỗng nhiên vạch phá bầu trời, từ trong sương mù màu đen vọt ra, đi thẳng tới tay Hiên Viên Tĩnh.

Đó là một thanh trường kiếm màu tím phong cách cổ xưa hoa lệ, một cỗ khí tức tuyệt cường từ trên thân kiếm kia phát ra, tuyệt đối là khí tức cùng cấp bậc với Đông Hoàng Chung.

Diệp Tĩnh Vũ, Lương tiểu được, huyết vô tình, kể cả Chúc Dung đều sáng mắt lên, thanh kiếm này chính là chí bảo Tiên Thiên a? Đây hẳn là bảo kiếm chạy ra từ Hạo Thiên tháp, chưa từng nghe nói Hạo Thiên Đại Đế sử dụng kiếm sao? Chẳng lẽ là bội kiếm tùy thân của hắn? Nhưng mà khí tức mà thanh kiếm này phát ra, căn bản không giống như bội kiếm bình thường có thể có được.

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn cảm thấy Hạo Thiên tháp cường đại như vậy cũng là vì bên trong có thanh bảo kiếm này.

Bất quá hiển nhiên Hiên Viên Tĩnh biết nơi đây không thích hợp ở lâu, lúc lấy được thanh bảo kiếm này, cả người biến

thành một đạo tử quang, biến mất vô tung vô ảnh.

“Cái kia... Cái kia tựa hồ là... Hiên Viên Kiếm...” thẳng đến khi thân thể Hiên Viên Tĩnh biến mất không thấy gì nữa, trong miệng Chúc Dung mới thì thào nói ra, theo chân thân gã ngưng tụ, trí nhớ của gã cũng khôi phục rất nhiều. Mà khi gã nói ra mấy chữ này, sắc mặt Lương Tiểu Thuần và Diệp Tĩnh Vũ đều kịch biến.

Hiên Viên Kiếm...

Thời Thái Cổ, lợi kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế? Hiên Viên Kiếm đại biểu cho lực lượng mạnh nhất?

Hiên Viên Kiếm này sao có thể ở trong Hạo Thiên tháp? Chẳng lẽ...

Một ý nghĩ cực kỳ hoang đường và lớn mật được hình thành trong đầu Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhị, chẳng lẽ Hiên Viên Hoàng Đế chính là Hạo Thiên Đại Đế hay sao?

Càng nghĩ như vậy, hai người càng cảm thấy khả năng này rất mạnh, thời kỳ Thái Cổ, Công Tôn Hiên Viên trong Trục Lộ nhất cử đánh bại Xi Vưu, trở thành Tam Giới cộng chủ, nhưng sau đó lại không có tin tức của hắn, ngược lại xuất hiện một vị Hạo Thiên Đại Đế.

Mà Hạo Thiên Đại Đế vốn là Vu tộc lại tu luyện tiên pháp, đây không phải chính là chứng tỏ Hiên Viên Hoàng Đế sao? Bản thân hắn cũng là Vu tộc, về sau bái làm môn hạ rộng rãi, tu luyện tiên pháp, hơn nữa khi đó Vu tộc còn có rất nhiều lưu lại nhân gian, do xuất thân Vu tộc hắn, người tu luyện tiên pháp trở thành chủ chung tam giới quả thật là lựa chọn tốt nhất.

Đem tất cả những điều này liên hệ, hầu như đã suy đoán ra chân tướng sự thật, bất quá bọn hắn lại không cách nào minh bạch, nếu Hiên Viên Hoàng Đế đã là Hạo Thiên Đại Đế, như vậy đến cuối cùng, hắn đi nơi nào? Tựa hồ từ sau khi Phong Thần đánh nhau, hắn đã biến mất không thấy gì nữa?

Nghi hoặc cực lớn xuất hiện trong đầu đám người Diệp Tĩnh Vũ, bất quá bây giờ không phải lúc suy nghĩ những vấn đề này, Hiên Viên Kiếm từ trong hắc vụ phun ra, tốc độ Phiên Thiên Ấn ngưng tụ nhanh hơn, đã sắp sửa thành hình.

Vốn lấy đẳng cấp Hiên Viên Kiếm, đủ để hấp thu cạn bã của Phiên Thiên Ấn và Hạo Thiên Tháp, nhưng không biết có phải cảm ứng được đây là pháp bảo tùy thân Quảng Thành Tử, bởi vậy không hấp thu những thứ này, bất quá cái này lại tiện nghi cho Diệp Tĩnh Vũ, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, một đoàn Ly Hỏa từ đầu ngón tay hần bốc lên, đốt triệt để Phiên Thiên Ấn một lần nữa.

Lôi quang trên bầu trời chớp động, vô số tia chớp rơi thẳng xuống, bổ vào trong đoàn hắc vụ kia, cuối cùng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ. Bốn loại lực lượng Phong, Thủy, Hỏa, Địa, cùng với lực lượng lôi đình không ngừng hội tụ ở trong đó, qua thời gian một khắc, một đại ấn quanh thân lóe lên điện quang xuất hiện trước mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Đại ấn này vừa mới thành hình, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy một cỗ huyết mạch tương liên, đây mới thật sự là pháp bảo của mình.

Lần này phá rồi mới lập, không chỉ khiến vết rách trước đây của Phiên Thiên ấn hoàn toàn tiêu tán, thậm chí còn dung nhập nguyên tố lôi đình, uy lực của nó đâu chỉ tăng lên gấp đôi, Diệp Tĩnh Vũ cũng có thể to gan sử dụng pháp bảo nghịch thiên này...

Cũng chính vào lúc này, trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa truyền đến tiếng vang ong ong, vậy cỗ kiếm vẫn luôn bài xích với Đông Hoàng Chung cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, một đạo khí tức mịt mờ truyền vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ kịch biến một hồi, nó... nó lại là thanh kiếm kia?

Thanh tuyệt thế hung kiếm trong truyền thuyết kia, thanh siêu cấp hung kiếm không biết đã chém chết bao nhiêu tiên thần - Tru Tiên Kiếm!

Chương Vọng Thất Tam, ta đã cố gắng hết sức.

Tru Tiên Kiếm, đây không ngờ lại là Tru Tiên Kiếm trong truyền thuyết? Thời kì Thái Cổ, Tru Tiên Kiếm hung lệ nhất, pháp bảo tùy thân của Thông Thiên giáo chủ.

Trong truyền thuyết, chỉ cần tìm được ba thanh hung kiếm cùng nổi danh với Tru Tiên Kiếm, phối hợp với Tru Tiên Kiếm Đồ là có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, đó chính là một trong ba đại hung trận Thái Cổ không kém chút nào so với thập nhị Thiên Vu đã diệt tuyệt đại trận Thái Cổ a, không nghĩ tới chính mình vậy mà nhận được hung kiếm như vậy.

“Bất quá bốn thiếu gia không thích dùng kiếm a, bốn thiếu gia vẫn là ưa thích Thiên Tôn Dao!” Cảm ứng một chút tại trong huyết lõi đình đã trở thành bãi nước thép, Thiên Tôn đao đang một lần nữa cô đọng, Diệp Tĩnh Vũ rất là buồn bực cảm khái một câu.

Nếu như một câu của hắn bị nghe được, đặc biệt là vị chủ nhân chân chính của Tru Tiên Kiếm kia nghe được, không biết có tức giận đến hộc máu ba trượng hay không, câu nói này của người cũng nói ra được? Thanh kiếm này hiện tại đừng nói nhân gian, coi như là thời kỳ Thái Cổ, không biết bao nhiêu tiên thần vì nó mà bỏ qua tất cả, hiện tại bị người chiếm tiện nghi, tiểu tử người lại nói mình thích dùng đao? Đây không phải là tìm đao đánh sao?

“Đại ca, thanh kiếm này tặng cho người!” Trên người Diệp Tĩnh Vũ bây giờ có Đông Hoàng Chung, Xi Vưu kỳ, còn có Phiêu Thiên ấn, Thiên Tôn đao cũng đang chậm chậm chữa trị, cũng không cần một kiện pháp bảo như vậy, nhất thời gọi nó ra khỏi thức hải, giao cho Lương Tiểu.

“Được rồi, lão tử đang nghiên cứu Hạo Thiên Châu này à? Phá Kiếm gì đó người cứ giữ lại cho mình dùng đi?” Lương Tiểu

Thuận giờ phút này đang ngồi xổm giữa không trung, tay vuốt vuốt viên Hạo Thiên Châu màu vàng, nào có ý để ý tới Diệp Tĩnh Vũ.

“Được rồi, ngươi đã không cần thanh Tru Tiên Kiếm này, vậy tự ta giữ lại đi, bất kể nói thế nào cũng là tứ đại hung kiếm Thái Cổ đúng không?” Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên một phen, vừa nói, vừa chậm rãi trả Tru Tiên Kiếm lại thức hải của mình.

“Ân, ngươi tự giữ lại... Ồ? Ngươi vừa mới nói cái gì? Tru Tiên Kiếm?” Lương Tiểu Nhân vốn còn không quá để ý, nhưng đột nhiên nghe được hai chữ Tru Tiên, cả người ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào thanh cổ kiếm màu đen trong tay Diệp Tĩnh Vũ.

“Đúng vậy a, Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Kiếm vô số! Ngươi nhìn không tới, ta chỉ có thể tự mình thu lấy thôi...” Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ rất cảm khái, dường như trong mắt người Tru Tiên Kiếm cũng chỉ như vậy mà thôi.

“Mẹ nó, mau cho ta, mau cho ta. Huynh đệ tốt của ta, Diệp ca ca, cầu xin ngươi đem bảo bối này cho ta đi...” Lương Tiểu Hữu lập tức nhảy đến bên người Diệp Tĩnh Vũ, kích động nói, thậm chí hai tay của gã cũng đang run rẩy.

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của Lương Tiểu Hữu, Diệp Tĩnh Vũ ngay cả ý muốn trêu chọc hắn cũng không có, một tay điểm một cái, thanh Tru Tiên Kiếm kia trực tiếp bắn ra, nhắm thẳng Lương Tiểu Khả.

Lương Tiểu kinh hãi, móc xích huyết ma kiếm của mình ra, trực tiếp ngăn cản, chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, thanh xích huyết ma kiếm có thể ngăn cản một đao toàn lực của quý thấy ưu sầu, trực tiếp bị chặt thành hai nửa, mà Tru Tiên Kiếm thì dừng lại ở mi tâm của gã, cả kinh cả người đổ mồ hôi lạnh.

Một phát bắt được Tru Tiên Kiếm, sắc mặt tái nhợt của Lương tiểu nhân lại nổi lên một hồi đỏ ửng, đó là một hồi đỏ ửng hưng phấn.

Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm trong truyền thuyết à? Trước kia lúc mình tu đạo, có một hai kiện pháp bảo đều vô cùng

hung phấn, về phần những tiên khí, thần khí kia càng không dám nghĩ tới, nhưng hiện tại mình không chỉ có được thần khí, còn là hai kiện thần khí đỉnh cấp.

Vốn tưởng rằng có thể đoạt được thần khí như Hạo Thiên Châu cũng đã là tạo hóa của mình, hiện tại lại có thể đạt được pháp bảo nghịch thiên như Tru Tiên Kiếm, đây chính là chí bảo Tiên Thiên chân chính à? Thời kỳ Thái Cổ, ai mà không biết vị kia chứ? Đó tuyệt đối là tồn tại đứng đầu tam giới kim tự tháp, nếu như Hạo Thiên Đại Đế thật sự là Hiên Viên Hoàng Đế, vậy còn là đồ tôn của hắn thì sao?

Nếu như nói Hạo Thiên Châu là một kiện pháp bảo dự trữ, có thể chứa đựng lượng lớn năng lượng, như vậy Tru Tiên Kiếm tuyệt đối là một kiện pháp bảo có lực công kích cực mạnh, không thấy loại binh khí siêu nhất lưu như Xích Huyết ma kiếm cũng bị một kiếm của nó chém thành hai nửa sao?

Chúc Dung ở xa xa nhìn thấy Tru Tiên Kiếm trong tay Lương Tiểu Hữu, khẽ cau mày, dường như nghĩ tới điều gì đó, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ đã nhìn thấu hết thảy, trong lòng mơ hồ hiểu ra điều gì đó? Chủ nhân của Tru Tiên Kiếm và đám đại nhân vật của nó tuyệt đối là cùng thời kỳ với nhau, rốt cuộc giữa bọn chúng có ân oán gì, không phải là thứ mà hắn có thể hiểu rõ được.

Nhưng bất kể nói như thế nào, lần này xem như đạt được toàn thắng, không chỉ chém giết Hiên Viên Nhược Tinh, báo thù cho Linh Nhi, còn chiếm được mấy món pháp bảo nghịch thiên này, nếu như bị ác ma phong ấn thật sự phá vỡ, như vậy thực lực của đám người mình cũng có một trận chiến?

Nhưng bây giờ còn có một chuyện lớn muốn đi làm, đó chính là chém giết Phương Chấn Thiên, thống nhất nhân gian, đối mặt với ác ma vực sâu sắp tiến đến, hắn nhất định phải thống nhất tất cả lực lượng.

Thu hồi thập nhị Thiên Vu đại trận diệt tuyệt, Lương Tiểu lại không có ý thu hồi Hạo Thiên Châu và Tru Tiên Kiếm, để trong tay không ngừng đùa bỡn. Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý tới hắn, một tay điểm một cái, mây đen dày đặc trên bầu trời, lập tức rơi xuống từng trận mưa to, từng giọt mưa lạnh như

băng rơi xuống dung nham, tạo thành từng trận sương trắng, toàn bộ bầu trời đều bị sương trắng bao phủ.

Nơi này bị bọn họ phá hoại quá mức lợi hại, ít nhất cũng phải hạ nhiệt độ ở đây xuống chứ?

Bọn người Lương Tiểu Từ mang theo tâm lý bạo phát trở lại Vân Kinh, Hoàng Phủ Nguyệt không địch lại Hạng Cương đã rút đi, cũng không biết trốn đi đâu, mà theo đám người Hồ Thương, Hắc Minh Thi Hiên, Cửu Phượng đến, những Chân Tiên như Hiên Viên Nhược Tinh lưu thủ căn bản không chịu nổi một kích, ít nhất dưới công kích của Hồ Thương và đao của Hắc Minh Thi Hiên căn bản không có một ai có thể tránh thoát.

Về phần trăm vạn đại quân khác, ở trước mặt những cao thủ này thì chiến đấu đã sớm chấm dứt, Diệp Tĩnh Vũ không lập tức xử lý chuyện Hoàng Phủ Bộ Nguyệt ngay, mà đi tới bên cạnh Gia Cát Tư Nột, bởi vì giờ phút này mặt mũi hằn trận đầy nước mắt đang ôm một lão nhân tóc trắng xóa...

Hai cha con Lạc Nhược Phong cũng vây quanh nơi đó, trong mắt hiện đầy bi thống...

Nhìn lão nhân tóc trắng xóa này, trên mặt đầy nếp nhăn, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức kịch liệt...

”ức ức bắt đầu...” Không cần người khác giới thiệu, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng hô lên, người này chính là vì bảo hộ Vân Kinh, không tiếc thiêu đốt linh hồn Gia Cát của mình.

Dường như nghe được thanh âm của Diệp Tĩnh Vũ, con mắt vốn đóng chặt của Gia Cát từ từ mở ra, nhìn Diệp Tĩnh Vũ gần trong gang tấc, ánh mắt hằn lộ ra vẻ trấn an, môi già nua khẽ giật: “Diệp huynh, ta đã cố gắng hết sức, ta thật sự đã tận lực...”

Tin tức về Linh Nhi thứ bảy mươi bốn, Linh Nhi đưa tới.

“Ừ... Cảm ơn người, ước bắt đầu...” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu lia lịa, đương nhiên hắn biết rõ Gia Cát đã tận lực từ trước tới nay, nếu hắn không cố gắng hết sức, làm sao có thể biến thành bộ dáng này?

Lúc này, Gia Cát Tư Tuyền đã quay đầu lại, đôi mắt biết nói chuyện nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn đầy cầu xin.

Nhìn đôi mắt động lòng người của Gia Cát Tư Kỳ, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại đắng chát, hắn đâu có muốn cứu Gia Cát ư? Dù thân thể hắn già nua thế nào, bản thân cũng có biện pháp phục hồi như cũ, nhưng bây giờ hắn đang thiêu đốt linh hồn của mình.

Linh hồn, đó là căn bản của một người, với thần thông hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, cho dù linh hồn bị xé nát, bị xé nát thành từng mảnh, hắn có thể ngưng tụ hoàn toàn, tựa như lúc trước Hiên Viên Nhược Tinh đối với Hoàng Phủ Nguyệt làm ra vậy, dù sao, linh hồn tuy rằng vỡ vụn, thế nhưng mảnh vỡ luôn ở trong hư không, chỉ cần có thần thông to lớn, đều có thể tổ hợp lại, chậm rãi ngưng tụ. Hoàng Phủ Nguyệt là như vậy, Thập Nhị Thiên Vu cũng là như thế.

Nhưng bây giờ đầu tiên Gia Cát ước lại triệt để thiêu đốt linh hồn của mình, ít nhất chín phần mười linh hồn đã cháy hết, biến thành hư vô, cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên cũng không thể làm gì được.

Trừ phi hắn đạt tới cảnh giới như Bàn Cổ Đại Thần trong truyền thuyết, có thể tạo ra vật hư không mới có thể sáng tạo ra một bộ phận linh hồn của Gia Cát đã bị thiêu hủy từ trước, nếu không cho dù người cường đại hơn nữa cũng không cách nào khiến cho Gia Cát bắt đầu được tái sinh.

“Tỷ tỷ, ngươi không cần làm khó Diệp huynh nữa, tình huống của ta ta thì ta biết...” Gia Cát từ đầu đến cuối cười cười nhàn nhạt, dường như không chút lo lắng cho tình huống của mình.

Nước mắt vốn vẫn cố nén lại của Gia Cát Tư Nộ cuối cùng cũng không khống chế nổi, cứ như vậy chảy xuống.

Chư Cát ức cũng không biết nên an ủi tỷ tỷ mình như thế nào, ngược lại quay đầu nhìn về phía lá cờ màu đen mà Lương Tiểu Lai đưa tới, tiếp tục nói: “Lương huynh, lá cờ này là pháp bảo mà tổ tiên chúng ta tìm được trong di tích, chính là chỉ bảo Thủy thuộc tính., Nó còn có một cái tên nữa, có lẽ ngươi và Diệp huynh đều đã nghe nói qua, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ...” Gia Cát Hàng tử từ đầu nhàn nhạt nói, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu lại một lần nữa kinh hãi, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ? Đây lại là Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ trong truyền thuyết? Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ đại biểu cho lực lượng Thủy Nguyên phương bắc?

Chẳng trách với thực lực của Gia Cát Thủy Lục Kiếp Chân Tiên có thể ngăn cản được Hoàng Phủ Nguyệt tiến công, trách không được cho dù Hiên Viên Nhược Tinh tự mình ra tay, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể hạ được Vân Kinh thành.

Bất quá kinh hãi của hai người chỉ thoáng qua, bọn họ hiện tại lo lắng nhất là tình trạng cơ thể của Gia Cát ức.

“Hiện tại ta một thân tu vi phó thác cho Đông Lưu, sau này không cách nào làm bạn với Diệp huynh nữa, Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ này để Diệp huynh phân chia đi!” Gia Cát bắt đầu nhàn nhạt nói, thanh âm của hắn đã càng ngày càng nhỏ.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ đều mờ đi, đặc biệt là Lạc Nhược Phong, hắn hiểu rõ, Gia Cát vốn là vì bảo vệ mình mới biến thành bộ dạng này, nếu không với bản lĩnh của hắn, lại có pháp bảo như vậy, muốn rời đi chẳng phải quá dễ dàng sao.

Hiện trường lâm vào trầm mặc một hồi, một cỗ bi thương khó tả ở trong lòng mọi người tầm bỗ.

Nhìn thấy bộ dáng mọi người như vậy, Gia Cát từ đầu tới cuối bỗng nhiên cười nhạt nói: “Các người cũng không cần khổ sở, ta hiện tại chỉ mất đi lực lượng, một lát cũng không chết được, bây giờ vừa vặn thừa dịp thời gian này làm một số việc mình muốn!”

Nghe Gia Cát ước nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ thở dài một tiếng, điểm một chỉ vào mi tâm của Gia Cát ước, Bá Nguyên lực trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng tràn vào thân thể hắn, không ngừng chữa trị thân thể hắn, khiến thân thể hắn nhanh chóng hồi phục hình dạng thanh xuân, chỉ có điều tuy đã chữa trị xong, nhưng linh hồn của hắn vẫn suy yếu như vậy, thậm chí cần được Chư Cát Tư Tuyên đỡ mới có thể đứng lên được.

Nhưng Gia Cát thủy vốn không để ý tới điều này, vẫn không ngừng an ủi đám người Diệp Tĩnh Vũ, còn cổ vũ cho bọn họ. Cuối cùng, Gia Cát Minh và Gia Cát Tư Tuyên cùng nhau rời khỏi Vân Kinh thành. Hắn có quyết định của mình, Diệp Tĩnh Vũ không giữ lại, Lạc Nhược Phong cũng không giữ lại.

Về phần Yêu Ngọc, lại là bị Hạng Giác thu làm đồ đệ, điều này làm cho Lương Tiểu vui như nở hoa trong bụng, cái gì mà gần thủy lâu đài đặc nguyệt, bây giờ đây chính là cơ hội? Thừa dịp Ma Ni và Lô Dịch không có ở bên cạnh, vừa vặn mang con Yêu Công lên giường của mình mới là chính lý, đây chính là mục tiêu vĩ đại lần đầu tiên hắn nhìn thấy con Yêu Giao kia bộc phát.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến Lương tiểu Thiên, sau khi đưa tiễn Gia Cát ước, hắn lấy huyền nguyên khổng thủy kỳ, giao cho Cửu Phượng. Bây giờ tu vi của Cửu Phượng kém nhất, Tiên Thiên chí bảo như vậy vừa vặn thích hợp với nàng, còn hắn và Lạc Nhược Phong đi tới hoàng cung gần như đã bị hủy hoại.

Trên cung điện to lớn chỉ có hai người Lạc Nhược Phong và Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí ngay cả Lạc Ly Hiên cũng không có đi theo.

Nhìn nam tử tóc trắng mà chỉ giờ tay nhắc chân đã đánh bại Hiên Viên Nhược Tinh, trong lòng Lạc Nhược Phong thầm cảm thán. Hắn chỉ là một thiếu niên ăn chơi trác táng, bởi vì

báo thù tới Vân Kinh, cuối cùng từng bước một đi tới hiện tại, trở thành người đứng đầu nhân gian. Đây là vận mệnh an bài, hay vốn là biến số của hắn trong vận mệnh?

“A Vũ, nói cho ta biết, Linh Nhi là chuyện gì?” Trong lòng nặng nề thở dài một tiếng, Lạc Nhược Phong lại mở miệng hỏi lần nữa.

Mặc kệ nam tử trước mắt bây giờ thực lực ra sao, hắn đều là huynh đệ của mình, đều là em rể của mình, nhưng hôm nay muối muối của mình không thấy, người làm ca ca như mình tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

Vừa nghe Lạc Nhược Phong hỏi vấn đề như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ vẻ đau đớn, im lặng trọn vẹn một khắc đồng hồ. Diệp Tĩnh Vũ kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra khi mình tiến về Ma giới...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ kể lại xong, trên mặt Lạc Nhược Phong cũng hiện lên từng trận bi thống, nhưng cũng chỉ là bi thống mà thôi, không có chút tuyệt vọng nào.

“A Vũ, với thực lực của ngươi bây giờ, ngươi cảm thấy ngươi có thể đối phó với những ác ma vực sâu kia không?” Lạc Nhược Phong đột nhiên mở miệng hỏi.

“Ta không biết lực lượng những ác ma kia rốt cuộc ra sao, nhưng ta tin tưởng, chỉ cần thực lực của ta tiếp tục tăng cao, cho dù đám ác ma kia có mạnh hơn nữa, ta cũng có thể đánh bại chúng!” Diệp Tĩnh Vũ rất tự tin nói.

Hiện tại hắn đã ngưng tụ ba viên kim đan, sức mạnh thân thể cũng đã đạt đến cảnh giới Tôn cấp, cường giả cấp Tôn bình thường, dựa vào sức mạnh bản thân có thể đối phó mấy cái, nếu thêm mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Đông Hoàng Chung, còn có Phiên Thiên ấn, coi như là tồn tại cao hơn mình một cảnh giới, hắn cũng có lòng tin đánh một trận.

Tới khi hắn ngưng tụ ra khóa thứ tư, khóa thứ năm, khóa thứ sáu cho đến khi thiên chiến kỹ đại thành, hắn cũng không biết thực lực của mình sẽ đạt tới cảnh giới gì, bất quá có thể khẳng định một điểm, so với hiện tại cường đại gấp trăm ngàn lần không thôi.

“Được, nếu người thật sự tự tin như vậy, có lẽ, Linh Nhi nàng còn có thể cứu...” Nhìn ánh mắt tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong nói rất nghiêm túc, mà thần sắc Diệp Tĩnh Vũ lại vì đó mà chấn động...

Đốt thám hiểm thứ bảy mươi lăm của Phương gia.

“Người nói thật chứ? Linh Nhi thật sự có cứu?” Trên mặt Diệp Tình Vũ nở một nụ cười vui sướng, đó là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, từ sau khi Lạc Linh Nhi rời đi, hắn chưa từng cười chân chính như bây giờ.

“Ta cũng không dám chắc, nhưng nếu Linh Nhi thật sự sử dụng huyết chú, như vậy linh hồn của nàng chỉ bị ác ma nô dịch, nhưng cũng không hồn phi phách tán hoàn toàn!” Lạc Nhược Phong mở miệng nói, tiếp đó thuật lại chuyện về huyết chú.

Thật lâu trước kia, lúc gia tộc Hiên Viên, gia tộc Nam Phong, Thác Bạt gia tộc còn chưa phải là đại gia tộc, tổ tiên của ba đại gia tộc đã từng là bạn bè tốt nhất, lúc tìm kiếm lực lượng rơi vào trong một sơn cốc, từ Thượng Cổ, bọn họ gặp một ác ma không biết làm sao từ vực sâu chạy ra, một ác ma liên tiếp tử vong.

Ác ma kia trước khi chết đã truyền thừa lại huyết chú kia, còn nói chỉ cần phát động huyết chú là có thể dẫn tới lực lượng của ác ma, năng lực linh hồn càng mạnh, lực lượng mang tới cũng càng lớn., Sau đó tam đại gia tộc trở mặt thành thù, Nam Phong gia càng bị diệt tộc, Nam Phong Vân đem tin tức này báo cho Lạc Tiêu Phong, mà Lạc Tiêu Phong tự nhiên đem huyết chú này nói cho đời sau của mình, dù sao, bất cứ một Hoàng tộc nào đều có thể liều mạng sống sót.

Không ngờ Lạc Linh Nhi lại sử dụng loại huyết chú này, như vậy linh hồn của nàng và Gia Cát bắt đầu thiêu đốt linh hồn của mình khác hẳn, linh hồn của nàng vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là vẫn còn trong tay đám ác ma mà thôi, còn rốt cuộc ra sao thì lại là chuyện khác.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, này đối Diệp Tĩnh Vũ đối là một tin tức tốt, chí ít, làm cho hấn trong lòng tuyệt vọng nhiều hơn một tia hi vọng, dù là hi vọng như thế xa vời, nhưng dù sao hấn cũng là một cái hi vọng a.

Vừa nghĩ tới Lạc Linh Nhi còn có thể cứu giúp, tâm tư Diệp Tĩnh Vũ lập tức lại trở nên sôi sục, mặc kệ nói như thế nào, cho dù chỉ có một chút hi vọng, hấn cũng phải tận hết sức lực cứu sống Lạc Linh Nhi.

Nhưng nghĩ đến những ác ma kinh khủng kia, Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ, hiện tại tuyệt đối không phải lúc kích động, đừng nói mình không mở ra năng lực phong ấn, cho dù thật sự có năng lực như vậy, hiện tại cũng không phải lúc mở phong ấn tiến vào vực sâu, ít nhất trước khi mình ngưng ra viên thứ tư kim đan, ít nhất trước khi mình tiêu diệt đám người Phương Chấn Thiên, tuyệt đối không thể đủ kích động.

Cổ nén xúc động muốn lập tức tiến về vực sâu giải cứu Lạc Linh Nhi. Diệp Tĩnh Vũ kể lại khủng bố của ác ma Thâm Uyên, sau đó nói kế hoạch chuẩn bị thống nhất đại lục của mình ra. Lạc Nhược Phong đương nhiên là lựa chọn tốt nhất cho đế vương trên toàn bộ đại lục.

Lạc Nhược Phong bị kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ ném ra dọa cho giật nảy mình, toàn bộ Đấu Hồn đại lục, thậm chí cả đế vương của Cổ Hoa đại lục, chuyện này... Không phải là mình đang nằm mơ đấy chứ? Không lâu trước đây, mình còn thiếu chút nữa trở thành quốc nô mất nước, bây giờ lại muốn mình trở thành đế vương của cả nhân gian, cảm giác từ địa ngục đến thiên đường này cũng quá kích thích a?

Nhưng vừa nghĩ tới chiến lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Lạc Nhược Phong lại thoải mái một hồi, ngay cả Ma giới cũng bị hấn quấy cho huyết vũ tinh phong, hiện tại nhân gian tính là cái gì chứ.

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ và Lạc Nhược Phong thương thảo làm thế nào để không chế Đấu Hồn đại lục, ở nhân gian, trên Đông Hải, còn phía đông Cổ Hoa đại lục, quanh năm bị mây mù bao phủ, thỉnh thoảng lại có một ít dị thú thời kì Thái Cổ lưu lại, đừng nói là người bình thường, cho dù là cao thủ cảnh giới Võ

Thần, đến nơi này, nếu không cẩn thận cũng có khả năng bị thương tổn.

Mà tại nơi sương mù dày đặc bao phủ này, lại có một hòn đảo nhỏ, trên đảo nhỏ có một ngọn núi, tựa như một thanh cự kiếm đứng sừng sững trên hòn đảo nhỏ này.

Trên đảo nhỏ, có rất nhiều đại thụ chọc trời, cũng có đủ loại hoa cỏ. Thế nhưng kỳ quái là một hòn đảo to lớn như vậy lại không có một sinh vật nào. Đừng nói là chim bay cá nhảy, cho dù là sâu bọ thấp bé cũng không tìm được.

Nhưng vào lúc này, lại có một đám nam nữ xuất hiện trên hòn đảo nhỏ này, dẫn đầu là một nam tử trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, phía sau hắn là bảy tám lão giả tóc trắng xoá, ngay sau đó là một đám nam nữ trẻ tuổi.

“Cửu Nguyên, hòn đảo mà ngươi nói chính là hòn đảo này?” Vào lúc này, tên nam tử trung niên dẫn đầu kia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Đúng vậy, phụ thân, đầu cơ quan thú rêu quai nón người đưa cho chính là ở chỗ này bị thôn phệ, lúc ấy hòn đảo này liền tản ra kiếm khí mãnh liệt, nếu như không phải ta trốn vào biển, có thể bây giờ đã không thể nhìn thấy phụ thân rồi!” Một gã nam tử mặt trắng rất tuấn tú, tựa như nam tử trẻ tuổi mặt trắng đi ra, rất cung kính nói.

Người này, chính là một nhân vật khác của thế hệ trẻ tuổi Phương gia, Phương Cửu Nguyên, mà người đàn ông trung niên này, tự nhiên là gia chủ Phương gia, Phương Chấn Thiên.

Hơn một tháng trước, khi con hắn đi ngang qua nơi đây, Phương Cửu Nguyên thiếu chút nữa đã bị kiếm khí tự phát ra từ trên đảo giết chết. Hắn nhanh chóng sống sót sau tai nạn, đem hết thấy mọi chuyện ở đây nói cho Phương Chấn Thiên biết, một hòn đảo có thể tự chủ phun ra kiếm khí., Không cần nói cũng biết trong đó tất có trọng bảo, nếu là lúc khác, Phương Chấn Thiên tuyệt đối không muốn tự mình đến đây, dù sao cũng có trọng bảo., Pháp bảo tốt hơn nữa cũng có hưởng dụng mệnh mới đúng, Phương gia bọn họ vẫn chưa từng gián đoạn những di tích thượng cổ này, mặc dù đạt được

rất nhiều chỗ tốt, thế nhưng cũng tổn thất rất nhiều tinh nhuệ., Thân là gia chủ, hẳn thật sự sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn, chỉ là trải qua một trận náo động lần trước, Phương gia tổn thất thảm trọng, ngay cả Phương Thiên Tháp cũng bị trọng thương, đến bây giờ cũng không có hoàn toàn chữa trị, hẳn nhất định phải mau chóng tăng thực lực gia tộc của mình lên, mà tìm kiếm những dị bảo có khả năng Thái Cổ này chính là sự tình lửa sém lông mày.

Cũng bởi vì như thế, vừa nghe dị tượng nơi này, hẳn tự mình dẫn theo vài tên trưởng lão bát trọng thiên còn sót lại của Phương gia chạy tới.

“Ừm, người làm không tệ, hòn đảo này cách đại lục Cổ Hoa chưa tới ngàn dặm, thế nhưng vẫn không bị người phát hiện, điều này đủ để chứng minh nơi này không tầm thường, nếu bên trong thật sự không có gì cổ quái, ta thật đúng là không tin, chủ quốc...” Phương Chấn Thiên nhàn nhạt nói, nhưng trong miệng lại đột nhiên đọc tên Phương chủ quốc.

“Có hài nhi!” Mặc dù đối phương rất bất mãn, mặc dù thực lực của mình cũng đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thiên, thế nhưng Phương chủ quốc vẫn không dám phản kháng Phương Chấn Thiên, ít nhất mặt ngoài không dám.

“Tu vi của người ở đây cao nhất, hiện tại người liền dẫn chủ ngọc, Tỳ Hưu, Thiên Nhai mấy huynh đệ vào đảo xem đi, có cái gì khác thường, lập tức báo cáo với ta...” Trong mắt Phương Chấn Thiên tràn đầy vẻ tán thưởng, tựa hồ bởi vì để mắt tới Phương chủ quốc mới bảo gã đi.

Phương Chủ Quốc trực tiếp có xúc động chửi má nó, con mẹ nó vẫn là lão tử đây? Rõ ràng tu vi của người là cao nhất, vậy mà nói như vậy? Hòn đảo này bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra kiếm khí trình độ này, nếu thật sự có dị thường, ta làm sao có cơ hội báo cáo cho người?

Huyền ký bảy mươi sáu, huyền diệt sinh tử.

Vốn tâm đôi phương rung trời đã lạnh lẽo, càng thêm lạnh lẽo. Đi vào hòn đảo này lâu như vậy, hắn không cảm nhận được bất cứ dấu hiệu nào của sinh mệnh, một hòn đảo như vậy có thể không có gì cổ quái sao? Nhưng hiện tại, Phương Chấn Thiên, vị nghĩa phụ nổi tiếng là cha ruột của hắn, trên thực tế lại để cho hắn đi thăm dò tình huống hòn đảo nhỏ này, đây không phải đẩy hắn vào đồng lửa sao?

Mấy người hắn tên gọi kia, cũng đều là người giống như Phương chủ quốc, xem ra, đám người mình ở trong mắt hắn, thật sự chỉ là pháo hôi sao?

Trong lòng vô cùng bi thương thở dài một tiếng, Phương chủ quốc lĩnh mệnh mà đi, dù trong lòng có nhiều hơn nữa không cam lòng, dù cho trong lòng có nhiều bất đắc dĩ hơn nữa, nhưng trước khi thực lực của mình vượt qua Phương Chấn Thiên, mình nhất định phải chịu đựng.

Thấy Phương chủ quốc suất lĩnh mấy huynh đệ bay thẳng vào trong đảo nhỏ, Phương Cửu Nguyên rất là nghi hoặc nhìn về phía phụ thân mình.

“Phụ thân, sao người có thể để bọn chúng đi? Vạn nhất thật sự có dị bảo gì đó bị bọn chúng âm thầm chiếm đoạt thì làm sao bây giờ?”

“Tư độc? Ha ha, dị bảo lớn nhất đang ở chỗ đó, bọn hắn đã chiếm được rồi sao?” Phương Chấn Thiên lại cười ha ha, không thêm để ý lời nói của nhi tử mình.

Nơi đó Phương Cửu Nguyên cùng với những người trẻ tuổi khác đều mờ mịt nhìn theo hướng ngón tay Phương Chấn Thiên chỉ. Nơi đó, ngoại trừ một ngọn núi lớn ra thì không còn thứ gì khác nữa, ở đâu có dị bảo gì? Lẽ nào phụ thân của mình có thể phát hiện được pháp bảo quan trọng từ xa như vậy?

“Các người nhìn thấy đó là một ngọn núi, một ngọn núi tương tự kiếm, nhưng mà các người lại không biết, đó chính là một thanh kiếm, một thanh hung kiếm tuyệt thế, Cửu Nguyên, kiếm khí mà các người gặp được ngày ấy chính là thanh kiếm mà các người phát ra đấy!” Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc của mọi người, Phương Chấn Thiên khẽ cười nói.

“A...” Lời này vừa nói ra, những người trẻ tuổi ở đây đều kinh hô, vậy mà lại là một thanh kiếm, thật sự là một thanh kiếm, trên thế giới này có kiếm lớn như vậy sao? Cho dù thật sự có kiếm lớn như vậy, nhưng ai có thể cầm được?

“Nhưng phụ thân, nếu người đã biết đây là một thanh kiếm, vì sao còn muốn để bọn hắn đi?” Phương Cửu Nguyên mặc dù trong lòng kinh hãi, nhưng hắn vẫn tin lời phụ thân mình nói, hiện giờ duy nhất hắn không rõ chính là phụ thân mình rõ ràng đã biết bí mật tiểu đảo này, vì sao còn phái đám người Phương chủ quốc tiến vào chỗ sâu trong hòn đảo.

“Đảo này có quá nhiều thứ quý dị, không điều tra ra chân tướng, ta sao có thể yên tâm lấy kiếm, các người không cần nóng vội, cho dù trên đảo này thật sự còn có pháp bảo gì, mấy người chủ quốc cũng phải có mệnh hưởng dụng mới được. Các người..., Phương Chấn Thiên mới thật sự là nhi tử của Phương Chấn Thiên!” Trong mắt Phương Chấn Thiên lóe lên ánh sáng lãnh khốc, hiển nhiên là rất bất mãn đối với chuyện Phương chủ quốc và Diệp Tĩnh Vũ âm thầm cấu kết, mà những người khác khi nghe được những lời này của Phương Chấn Thiên lại rất đặc ý, bọn họ mới là con của hắn, con trai thật sự của các người, đám tạp chủng kia, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa thì sao, các người chẳng qua chỉ là một con chó do Phương gia chúng ta nuôi mà thôi.

Bên kia, đám người Phương chủ quốc rất là buồn bực cất bước trong rừng cây, rừng cây nhìn như không lớn, mấy người đi hồi lâu cũng không thấy điểm cuối, hơn nữa càng đi vào bên trong, càng yên tĩnh, dù là mấy người này đều không phải hạng người hời hợt, giờ phút này cũng cảm thấy sờn hết cả gai ốc.

“Chủ quốc, ta cảm thấy phụ thân muốn chúng ta tới đây chịu chết, nơi này thật sự rất quý dị!” Lúc này, nam tử tên gọi chủ ngọc có chút lo lắng mở miệng nói.

“Hừ, ngươi còn gọi phụ thân hử? Hửn chưa từng đối đãi với chúng ta như con trai, chúng ta chẳng qua là hửn không cần thận bản ra một viên tinh châu mà thôi!” Nam tử tên Phương Chuyên kia rất là tức giận oán trách một câu.

“Giao Bằng, chớ có lớn tiếng nói chuyện, với thực lực của hửn, có thể vẫn luôn giám thị chúng ta!” Nghe Phương Chuyên phàn nàn như vậy, Phương Thiên Nhai lại một lần nữa mở miệng nói.

“Hừ...” Phương Chuyên lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là đem ánh mắt rơi vào trên người Phương chủ quốc, mà ánh mắt những người khác cũng toàn bộ rơi vào trên người Phương chủ quốc, trong đám người, thực lực của gã mạnh nhất, mơ hồ lấy gã cầm đầu.

“Nơi này đích xác rất quý dị, phụ thân bảo chúng ta đến điều tra tình huống nơi này, nói là chịu chết cũng không phải không có lý, thế nhưng nơi này vậy mà có thể phun ra kiếm khí sắc bén bức kia, liên nhất định có dị bảo gì đó., Chuyện này đối với chúng ta mà nói, chẳng lẽ không phải là một lần kỳ ngộ? Các huynh đệ, hãy tập trung tinh thần, mặc kệ chúng ta muốn làm gì, đầu tiên là phải sống sót!” Nhìn thấy ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người mình, Phương chủ quốc rất là nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, chúng ta phải sống sót, nhất định phải sống sót, không chỉ phải sống sót mà còn phải để bản thân trở nên mạnh hơn, chỉ có mạnh hơn, chúng ta mới có thể đòi lại công đạo cho hửn!” Nghe xong lời Phương chủ quốc, Phương chủ Ngọc cũng mở miệng quát.

“Các ngươi xem, nơi đó có một cái sơn động!” Ngay lúc này, Phương Thiên Nhai đi bên phải nhất bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Mọi người đang bàn luận quay đầu nhìn lại, liền thấy phía trước cách đó không xa thật có một cái sơn động, không chỉ

như thế, bọn họ không biết lúc nào đã đi tới một mảnh đất trống, chung quanh nào còn có cây cối?

Nhìn đến đây, bốn người ở đây đều đổ mồ hôi lạnh sau lưng? Đây là chuyện gì? Lẽ nào bọn họ tiến nhập vào trong trận pháp nào đó? Nhưng mà bọn họ căn bản không có cảm giác được bất kỳ sóng năng lượng dao động nào a?

“Nếu có, thì An Chi!” Phương chủ quốc cố nén rung động trong lòng, đầu tiên bước ra một bước, đi về phía sơn động kia. Ba người khác nhìn nhau, cũng chỉ vèn vèn đi theo sau Phương chủ quốc, đi vào sơn động. Bất kể nói thế nào, Phương chủ quốc cũng là người có thực lực mạnh nhất trong bọn họ, hơn nữa còn là một cao thủ cửu phẩm, bên cạnh hắn cũng an toàn hơn một chút.

Sơn động rất tối, chớ nói mắt thường không nhìn thấy, coi như là thần niệm cũng giống như bị cái gì đó quấy nhiễu, căn bản không cách nào phóng ra ngoài, ngoại trừ mơ hồ có thể nhìn thấy đồ vật trong vòng ba mét bên ngoài, rốt cuộc cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì khác.

Phương chủ quốc đi đầu cơ hồ dựa vào bản năng đi tới phía trước, mà ba người khác theo sát phía sau hắn, khoảng cách không quá một bước.

Thế nhưng cứ đi tới đi lui, Phương chủ quốc bỗng nhiên phát hiện phía sau mình không có nửa điểm tiếng bước chân? Không khỏi ngừng lại.

“Chủ ngọc? Tỳ Hưu? Thiên Nhai?” Phương chủ quốc kêu gọi, nhưng mà làm gì có nửa điểm phản ứng?

Đột nhiên xoay người, sau lưng vẫn không có lấy một bóng người.

“Chủ Ngọc, các người có ở đây không?” Phương chủ quốc tăng thêm lượng lớn âm lượng, thế nhưng sơn động yên tĩnh vẫn không có nửa điểm đáp lại.

“Bóp...” Bỗng nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên bả vai Phương chủ quốc, lông tóc toàn thân Phương chủ quốc lập tức dựng đứng lên...

“Chủ Ngọc, là người sao?” Phương chủ quốc cố nén kích động vỗ ra một chưởng, thân thể bước ra phía trước một bước, sau đó nhanh chóng xoay người, thế nhưng lúc này trước mắt của hắn nào có nửa bóng người?

“Bốp...” Lại một bàn tay đặt lên bả vai Phương chủ quốc, lần này Phương chủ quốc không tiếp tục do dự nữa, trở tay một chưởng liền đánh ra phía sau...

Chương bảy bảy, kỳ ngộ chủ quốc đột thứ bảy mươi chín.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, Phương chủ quốc một chương vững chắc đập vào ngực đối phương, thậm chí hắn còn nghe được tiếng xương vỡ vụn, mà một đạo máu tươi phun tới mặt hắn đều là, bóng người kia càng là thẳng tắp bay ngược ra ngoài.

“Chủ quốc, người... Người vì sao lại công kích ta?” Trong mơ hồ, Phương chủ quốc tựa hồ nghe được thanh âm của Thiên Nhai, nhưng thanh âm đó lại vô cùng suy yếu.

“Thiên Nhai...” Phương chủ quốc kinh hãi, thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện trước người người nọ, một tay chụp lấy bóng người đang bay ngược kia, thế nhưng thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới cứu trọng thiên, mà Phương Thiên Nhai cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới tam trọng thiên, làm sao có thể chịu được một kích toàn lực của hắn.

Không chỉ xương ngực vỡ nát, toàn bộ ngực đã bị phá ra một cái lỗ lớn, máu tươi không ngừng điên cuồng phun ra, cả người chỉ có thể trút giận, làm sao còn có thể hít thở được?

Nhìn thấy mình vậy mà một chương đập chết huynh đệ đồng mệnh mình, trong lòng Phương chủ quốc cảm thấy khó chịu, dù cho hắn căn bản không có cố ý.

Nhưng ngay lúc này, Phương Thiên Nhai vốn nên chết bỗng nhiên mở hai mắt ra, mà da đầu của hắn cũng nhanh chóng tan rã, tựa như bị người ta bóc ra toàn bộ, mùi máu tanh nồng nặc tràn ra, dọa Phương chủ quốc liên tục lui về phía sau.

Phương Thiên Nhai cứ thế đứng dậy, khuôn mặt đầy huyết nhục, trong mắt đầy tia máu màu đỏ, bỗng nhiên từng bước một đi về phía Phương chủ quốc.

Tốc độ của hắn rất chậm, cho dù là một người bình thường cũng có thể nhanh hơn hắn, nhưng không biết vì sao, Phương chủ quốc lại không khỏi cảm thấy khiếp đảm.

Rõ ràng mới vừa rồi còn là huynh đệ của mình, trong nháy mắt đã biến thành cái dạng này, cho dù là ai cũng sẽ không dễ chịu.

“Chủ... Quốc...” Bỗng nhiên, một trận thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Phương chủ quốc, Phương chủ quốc quay đầu nhìn lại, lập tức liền thấy một cái đầu người đầm đìa máu đặt trên vai mình, không phải chủ ngọc thì là ai?

“Mẹ kiếp...” Không ngờ Phương chủ quốc gan lớn hơn người khác, lúc này cũng bị dọa đến mức toàn thân đầy mồ hôi, không còn cố kỵ đây là đầu huynh đệ của mình nữa, trên người lập tức bốc lên từng luồng hào quang màu lam, đó là tâm pháp độc môn của Phương gia.

Sức mạnh dồi dào bộc phát toàn diện trong cơ thể hắn, bất kể là đầu người kia, hay là cổ thân thể đầm máu kia, đều bị một quyền của Phương chủ quốc đánh cho nát bấy.

Tu vi của Cửu Trọng Thiên Võ Thần vào thời khắc này đã được phóng thích toàn diện, thậm chí còn không giống với Võ Thần của Cửu Trọng Thiên, năng lượng linh hồn của Phương Chủ Quốc cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Ánh sáng màu lam thoáng hiện, Phương chủ quốc chỉ thấy bất tri bất giác đã đi tới một sơn động thật lớn, trong sơn động không có ánh sáng, thế nhưng theo ánh sáng màu lam trên người hắn bắn ra, toàn bộ sơn động cũng phát sáng lên, hơn nữa còn sáng chói lên.

Sơn động trống trơn không có vật gì, chỉ là phía trước có một cái bàn, trên bàn đặt một tấm gương rách rưới rưới rưới, ngoài ra, không còn vật gì khác.

Nhìn thấy một mặt gương như vậy, Phương chủ quốc rõ ràng cảm giác tim mình đập mạnh một cái. Ở nơi như vậy, nhìn thấy một tấm gương, nghĩ đến ai cũng sẽ giống như hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng là một cao thủ Cửu Trọng Thiên, hơn nữa trải qua nhiều chuyện như vậy nên tâm tính của hắn càng

hắn vượt xa thường nhân, từng bước từng bước đi tới phía trước bàn, tỉ mỉ quan sát tấm gương kia.

Có lẽ bởi vì do quan hệ quá lâu, tấm gương này nhìn không ra được chế tạo từ tài liệu gì, mà phía trên cũng tích đầy tro bụi thật dày, căn bản nhìn không rõ mặt gương, sở dĩ nói nó là một tấm gương, bởi vì ngoại hình của nó rất giống gương đồng thời cổ.

Ngay lúc Phương chủ quốc dự định cầm lấy tấm gương, sơn động vốn tản ra lam mang bỗng nhiên tối sầm lại, dù trên người hắn có lam mang đại phóng, cũng là vô bổ.

Trong lúc mơ hồ, một cỗ hàn ý từ sau lưng của hắn truyền đến, Phương chủ quốc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một chưởng vỗ ra, chưởng phong cường đại gào thét mà qua, thế nhưng là không đập trúng bất kỳ vật gì, ngược lại vỗ vào trên một vách tường.

Lập tức liền nghe một tiếng nổ mạnh ầm ầm, tựa như cái gì nổ tung, ngay sau đó Phương chủ quốc liền cảm thấy mặt đất lay động một hồi, giống như địa chấn tiến đến.

Chính vào lúc này, một đạo hắc quang bỗng nhiên bắn ra, chui vào trong đầu Phương chủ quốc. Phương chủ quốc chỉ cảm thấy đầu lóa mắt một hồi, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Mà ở mấy chỗ khác, thi thể mấy huynh đệ Phương chủ quốc lại nằm ở chỗ đó, máu tươi không ngừng phun ra, xâm nhập vào mặt đất, mơ hồ có mấy đạo quang mang thoáng hiện...

Cũng chính vào lúc này, cả hòn đảo bỗng nhiên run rẩy, đặc biệt là ngọn núi cực lớn kia, không ngừng lay động. Vô số núi đá từ trên ngọn núi Kiếm kia không ngừng rơi xuống, đám người Phương Chấn Thiên một mực chờ đợi bên rìa hòn đảo đều biến sắc.

“Mau lui lại!” Cảm nhận được uy áp do ngọn Kiếm phát ra, Phương Chấn Thiên quát lớn.

Mấy tên trưởng lão kia cùng với một đám người trẻ tuổi nào chịu ở lại, từng người từng người xoay người chạy ra ngoài hòn đảo, nhưng vào lúc này, mấy đạo kiếm khí lại phá không mà ra, thẳng hướng bọn họ phóng tới.

Những thứ này đều là một ít tinh nhuệ của Phương gia, Phương Chấn Thiên tự nhiên không thể để cho bọn họ bị giết, một tay nâng lên, một góc Đông Hoàng Chung đập vỡ của Phương Thiên Tháp hiện ra, bảo vệ mọi người, còn thân thể Phương Chấn Thiên thì bay lên trời, bỗng nhiên biến thành trăm trượng, trực tiếp vỡ một đường về phía Kiếm Phong.

“Ầm ầm...” Kiếm khí sắc bén xé nát lam quang xung quanh tòa Thiên tháp kia, mắt thấy sẽ xé nát tòa tháp này ra, đám người đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của kiếm khí, mà trên người Phương Chấn Thiên lại bị vạch ra mấy trăm vết thương to to nhỏ nhỏ, nhưng dường như hắn lại không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía tòa Kiếm Phong kia, bởi vì hắn nhìn thấy tòa Kiếm Phong kia đã bắt đầu rạn nứt...

Mơ hồ trong đó, có thể nhìn thấy một thanh hắc sắc kiếm thân hiện lộ ra, trong bầu trời không biết lúc nào đã hiện đầy mây đen, từng đạo lôi quang không ngừng rơi xuống, đánh cho hoa cỏ cây cối trên đảo vỡ nát, đồng dạng tăng nhanh tốc độ vỡ vụn của tòa Kiếm Phong kia.

Chỉ trong chốc lát, tòa Kiếm Phong kia đã hoàn toàn vỡ vụn, mà một đạo lưu tinh màu đen lại phóng lên trời trong thời loạn thế.

Phương Chấn Thiên biến sắc, toàn bộ lực lượng trong cơ thể vận chuyển, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, chạy thẳng về phía đạo lưu quang kia, gã đã mơ hồ cảm nhận được đạo lưu quang kia là thứ gì, đó là một thanh cổ kiếm, một thanh cổ kiếm phẩm cấp tuyệt đối không thấp, hôm nay bị mình bắt gặp, làm sao có thể bỏ qua?

“Khà khà...” Tốc độ Phương Chấn Thiên đạt tới cực hạn, thậm chí đã sử dụng bản lĩnh thuần di, cuối cùng cũng ngăn được đạo lưu quang màu đen ngoài trăm dặm kia lại. Đó lại là một thanh hung kiếm tuyệt thế toàn thân đen nhánh...

Mà vào lúc này, bên trong hòn đảo nhỏ kia, một cỗ khí tức cực kỳ hung lệ bộc phát ra toàn bộ, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì đã biến mất vô ảnh vô tung, một đạo hư ảnh, lại chui vào trong cơ thể Phương chủ quốc...

Chương bảy tám, đợt sóng nhiệt dò xét bảo vật thứ bảy mươi tám.

Phương Chấn Thiên nắm chặt thanh hung kiếm màu đen trong tay, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, một thanh bảo kiếm tốt, loại tài liệu này, quả thực chưa từng nhìn thấy qua, đẳng cấp của thanh kiếm này tuyệt đối cao hơn Phương Thiên Tháp của hắn, xem ra lần này thật sự không uổng công.

Nhìn hòn đảo phía xa gần như trở thành một mảnh phế tích, Phương Chấn Thiên khẽ thở dài một tiếng, có thể đạt được một thanh bảo kiếm như vậy, tổn thất mấy tên nhi tử không quá trung thành với mình, tính là cái gì chứ?

Bất quá hắn lại có một tia nghi hoặc, bảo kiếm này ở chỗ này nhìn như là đang trấn áp cái gì? Hôm nay bị chính mình rút thanh kiếm này lên, có thể hay không cho thứ này phá ấn ra? Bất quá cho dù phá ấn xuất ra có quan hệ gì, nếu là thật sự có cái gì, thanh kiếm này có thể phong ấn hắn một lần, liền có thể phong ấn hắn lần thứ hai, chỉ cần mình có thanh kiếm này, chẳng lẽ còn lo lắng cái gì?

Nghĩ tới đây, Phương Chấn Thiên gọi mấy nhi tử của mình cùng mấy tên trưởng lão hóa thành mấy đạo lưu quang, cứ như vậy hướng Cổ Hoa đại lục chạy đến, không có chút ý tứ nào muốn lên đảo xem vài tên con trai của mình một chút.

Rất lâu sau, cả hòn đảo đã trở thành một vùng phế tích. Cả người Phương chủ quốc toàn là máu tươi chậm rãi bò ra khỏi phế tích. Nhìn hòn đảo đã không còn tồn tại nữa, trên mặt Phương chủ quốc lộ ra nụ cười đắng chát.

“Phương Chấn Thiên, ngươi đối xử với nhi tử của ngươi như vậy sao?” Phương chủ quốc ngửa mặt lên trời thét dài, trong mắt hắn càng lộ ra đạo đạo huyết mang, vốn không tính là anh tuấn trên mặt lại càng là một mảnh dữ tợn.

Trong mơ hồ còn có một cỗ khí tức hung lệ tràn ra, đó là một cỗ khí tức hoàn toàn không thuộc về nhân loại.

Phương Chủ Quốc không nhận thấy được, trong lòng của hắn chỉ tràn ngập phần hận, một tia tình nghĩa phụ tử cuối cùng rung trời của đôi phương cũng mới triệt để chặt đứt, nhìn tấm gương rách rưới rưới rưới ở trong tay, trên mặt của hắn lại một lần nữa hiện ra một tia cười lạnh.

“Người đã vô nghĩa với ta, cũng đừng trách ta vô tình với người. Có Huyền Diệt Sinh Tử Kính này, người còn có thể là đối thủ của ta sao?” Trong miệng hừ lạnh một tiếng, dựng lên một đạo lưu quang, lung la lung lay bay về hướng Cổ Hoa đại lục.

Tin tức Phương Chấn Thiên lây được từ trên một hòn đảo rất nhanh truyền ra ngoài, Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt và các đại gia tộc khác bắt đầu điên cuồng tìm kiếm di tích. Trong thời gian ngắn, gió cổ của Tầm Cổ lan tràn khắp đại lục Cổ Hoa, có gia tộc giống Phương Chấn Thiên cũng nhận được một ít Thái Cổ dị bảo, có người tay không mà về, thế nhưng mặc kệ có đoạt được dị bảo hay tay không cũng đều tổn thất một lượng lớn tinh nhuệ.

Ngay lúc các đại gia tộc của đại lục Cổ Hoa đang bận rộn tìm kiếm dị bảo Thượng Cổ, thì ở Đấu Hồn đại lục phía Tây, đám người Diệp Tĩnh Vũ lại bắt đầu chinh phạt toàn bộ Đấu Hồn đại lục, có cao thủ siêu cấp như Diệp Tĩnh Vũ tọa trấn, lại có cả Lương Tiểu Dã., Huyết Vô Tình, những yêu ma quỷ quái này trợ uy, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Lạc Nhược Phong đã trở thành đế vương của toàn bộ Cửu Châu, hoàn thành hành động vĩ đại mà Lạc Tiêu Phong muốn hoàn thành vẫn không thể hoàn thành.

Không chỉ có vậy, mấy quốc gia phụ thuộc ở phía tây Thiên Đãng sơn mạch cũng là lựa chọn đầu hàng ngay từ đầu, đối mặt với những cường giả không thể làm kia, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị suất lĩnh đại quân từ phía nam Thiên Đãng sơn mạch, tiến vào Phạm Long đế quốc, thực lực của Lương Tiểu Nhi tiến thêm một bước, sắp trở thành Phi

Thiên Dạ Xoa. Nhưng Hạo Thiên Châu ở trong tay hắn, thế nào là độ kiếp cũng là vấn đề của hắn, Diệp Tĩnh Vũ cũng tuyệt đối không lo lắng.

Hắn duy nhất lo lắng là vấn đề Lạc Linh Nhi, nhưng trong lòng lo lắng thế nào, có gấp thế nào hắn cũng hiểu, bây giờ không phải lúc kích động.

Có cao thủ cường đại như Diệp Tĩnh Vũ ở đây, có Tiểu Đào, hung thú đã hoàn toàn trưởng thành. Thiên Đãng sơn mạch đối với đại quân Nam Vân đế quốc mà nói tựa như đất bằng, một đường trùng trùng điệp điệp đi về hướng Phạm Long đế quốc.

Phạm Long đế quốc, chính là một trong tam đại đế quốc nổi danh cùng Thiên Nguyên đế quốc năm đó, tọa lạc phía nam đại lục Đầu Hồn, bởi vì cách nhau một cái ý tứ Nam Hoang Man lâm cùng Thiên Lam sơn mạch, giữa hai quốc gia một vực không có lui tới.

Hơn nữa Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ, phía sau Phạm Long đế quốc có bóng dáng của đại lục cổ phi, cổ phi đại lục, chẳng lẽ từng là châu châu trên thế gian sao?

Ngay khi đại quân từng bước tiến tới gần đế quốc Phạm Long, hoàng cung của Phạm Long đế quốc chính là một tòa cung điện được xây dựng trên núi.

Cả tòa cung điện, đều là dùng đá lớn màu đen kiến tạo, xa xa nhìn lại, tựa như một đầu quái thú, nằm nhoài tại ngọn núi, cho người ta một loại yên lặng áp bách.

Lúc này, trong hoàng cung rộng lớn này, hoàng đế Phạm Long đang ngồi trên bảo tọa của mình, hắn có mái tóc màu nâu, màu da không phải màu đen thuần khiết, mà là có màu xú mại, dáng người có chút mập mạp, bắt quá lại cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm, đó là uy nghiêm của đế vương.

Ở phía dưới hắn, không có văn võ đại thần khắp triều, chỉ có một nam một nữ hai người trẻ tuổi, nam tướng mạo dữ tợn, trên đầu còn có một cái sừng, con mắt hiện ra màu đỏ nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ khủng bố.

Khuôn mặt nữ nhân cũng đầy dữ tợn, nửa bên mặt còn phủ đầy lân phiến, bất quá đáng người kia lại thướt tha mềm mại, cực kỳ mê người, con mắt của nàng cũng là một mảnh huyết hồng, đầu lưỡi đỏ tươi thảnh thảng lại liếm liếm môi mình.

“Mục, Lâm, hiện tại bên phía Cửu Châu đang có trăm vạn đại quân đến nước ta, bọn họ chỉ tốn nửa tháng đã vượt qua dãy núi Thiên Thương, nhất định nơi đó có cao nhân, lo lắng...”

“Ha ha ha, bộ hạ, ngài không cần lo lắng, có ta và Lâm tại đây, đừng nói trăm vạn đại quân, cho dù là ngàn vạn đại quân, ta cũng có thể tùy tiện gạt bỏ nó!” Nam tử một sừng trên đầu kia cười ha ha nói, không để trăm vạn đại quân sắp đến vào trong mắt.

“Nhưng mà...” Thái Dịch vẫn rất lo lắng, những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây còn nhiều hơn chuyện phát sinh cả đời hắn.

Đầu tiên là hai gã sát thần tới Hoàng cung tự dung, phá hủy hoàn toàn Phạm Thiên giáo vẫn điều khiển mình, thậm chí ngay cả người điều khiển phía sau bọn họ cũng không nói thêm gì, chính mình mới biết được, nguyên lai ở bên ngoài Đấu Hồn đại lục, còn có một đại lục cổ thị khác, Phạm Thiên giáo vẫn chỉ là công cụ trong tay bọn họ mà thôi, cũng bởi vì như vậy, khiến cho Thái Ất cảm nhận được sự cường đại của hai người này.

“Không có nhưng là, trừ phi bọn họ có cao thủ cấp Tôn trở lên, nếu không bao nhiêu ta với Lâm cũng không đơn giản như giết người, cho dù thật sự bọn họ có cao thủ Tôn cấp đến đây, còn có đại nhân ở đây, chỉ cần đại nhân ra tay, nhân gian này có ai là đối thủ của hắn!” Thái Dịch đang muốn nói chuyện, lại bị nữ tử có lân phiến che kín thân thể kia cắt ngang.

“Đại nhân?” Thái Trừng sửng sốt, bọn họ đều đã cường đại như vậy, lẽ nào phía sau bọn họ còn có người mạnh hơn?

Ác ma thứ bảy mươi chín lâm thế.

“Bệ hạ, có một số việc người không nên hỏi nhiều thì không nên hỏi nhiều. Tóm lại, người chỉ cần nhớ kỹ một câu, làm theo phân phó của chúng ta, người không chỉ có thể vĩnh viễn hưởng thụ vinh hoa phú quý, thậm chí có thể trở thành Đại Đế nhất thống toàn bộ Đấu Hồn đại lục, thậm chí là cả Đại Đế nhân gian!” Lâm mím cười nói, nhưng trong ánh mắt nàng nào có nửa điểm ý cười.

Thái Dịch đâu còn dám nhiều lời? Bản thân mình là vua của một nước không tòi, nhưng đối mặt với hai ác ma mạnh mẽ này, đúng, bọn chúng chính là ác ma, bọn chúng tự xưng cũng là ác ma, mình nào có lực phản kháng? Vẫn là thuận theo bọn chúng, không phải là tìm ra mười vạn thiếu nữ mười sáu tuổi sao? Lẽ nào quốc gia của mình lớn như vậy, còn không tìm được sao?

Nhìn thấy thần sắc trên mặt Thái Dịch, một nam một nữ kia rất là hài lòng nhẹ gật đầu, thân thể bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc quang, cứ như vậy biến mất trước mặt Thái Dịch, đối với việc hai người đến vô ảnh, đi vô tung, Thái Dịch đã sớm quen rồi, đâu còn kinh ngạc nhiều nữa.

Sau một lát, trong tâm cung của Hoàng cung, Thái Dịch và Hoàng hậu, thân ảnh Mục Hòa Lâm trực tiếp xuất hiện ở đây, mà một nam tử vóc người cao ráo, tướng mạo không thể nghi ngờ đang nằm sấp trên người Hoàng hậu Phạm Long đế quốc, kịp thời Mục Hòa chạy tới, nam tử kia cũng không có ý dừng lại chút nào.

“A ha ha, Nguyên đại nhân, ngài quá tuyệt vời, ngô ha ha...” Dưới thân nam tử truyền đến tiếng rên rỉ không ngừng của Hoàng hậu, còn các cung nữ xung quanh cũng có sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, trong mắt hồng hào liên tục, không ngừng vuốt ve phía dưới của mình, thậm chí sắc mặt của những thái

giám kia cũng ửng hồng như gà trống ăn vô số cây xuân, cũng không biết lát nữa bọn họ nên làm thế nào để phát tiết.

Ước chừng thời gian trôi qua một khắc đồng hồ, nam tử này run rẩy một hồi, Hoàng hậu cả người mềm nhũn nằm trên giường, thân thể cùng nhau nằm sấp, phía dưới đã sớm tràn lan...

Nam tử lúc này vẫn chưa thỏa mãn từ trên giường bò dậy, cũng không khoác lên một cái áo khoác, cứ như vậy đứng ở trước người Mục Hòa Lâm.

“Có tin tức gì không?” Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng nam tử truyền ra, thực sự làm cho người ta khó mà tin được đây chính là người vừa nãy còn tìm kiếm lạc thú trên người Hoàng hậu.

Mục Hòa Lâm có chút sợ hãi liếc nhìn nam tử trước mặt, cung kính mở miệng nói: “Đại nhân, phương hướng Cửu Châu có dị động...” Ngay sau đó, nàng cẩn thận thuật lại tin tức mình lấy được từ Thái Dịch ra một lần.

“Ha ha, vậy còn chờ gì nữa, để Thái Ất chuẩn bị chiến đấu, để người chết càng nhiều, càng có lợi cho chúng ta nha!” Nam tử vừa rồi vẫn còn lạnh như băng kia bỗng nhiên cười ha hả. Mà theo tiếng cười to của hắn, những cung nữ xung quanh kia cũng tựa hồ đạt đến Đoản điểm, toàn thân đều đang run rẩy, loáng thoáng nhìn thấy từng đoàn từng đoàn phản quang từ trên người các nàng chảy vào trong cơ thể nam tử.

“Đại nhân, thuộc hạ có một chuyện không rõ sao?” Mục có chút hâm mộ nhìn những phản quang kia, lại rất khiêm tốn hỏi.

“Ngươi có nghi ngờ gì?” Nguyên Sát hừ nhẹ một tiếng.

“Đại nhân, với thực lực của chúng ta, tại nhân gian này căn bản không có đối thủ, hoàn toàn có thể thống trị nhân gian một cách dễ dàng, sau đó để cho hắn tìm kiếm Nguyên Đồ Kiếm, không phải dễ dàng hơn sao? Cần gì phải cẩn thận từng li từng tí làm việc như vậy?” Mục rất khó hiểu hỏi.

“Ha ha ha, Mục, ngươi quá coi thường đám nhân loại hèn mọn này rồi, ác ma bộ tộc chúng ta chỉ có một lần đại bại là đã thua

trong tay những nhân loại này., Lúc này, tiểu tử A Tu La kia đã tiêu hao hết toàn bộ tinh huyết toàn thân của mình, mới dựa vào A Tì kiếm chém vỡ một chút phong ấn, tộc nhân vì để cho ba người chúng ta đến nhân gian này đã hao phí bao nhiêu lực lượng? Ước chừng chín mươi vạn tộc nhân hy sinh mạng của mình mới có thể từ trong một khe hở truyền tống ba người chúng ta tới đây, nếu như chúng ta không cẩn thận một chút nào thì đã phải hao phí rất nhiều lực lượng?, Có một chuyện gì không hay xảy ra, bản thân tổn hại là chuyện nhỏ, đã làm chậm trễ bộ pháp tái nhập nhân gian của bộ tộc ta, đó mới là đại sự! A Tì kiếm hiện tại tạm thời không thể sử dụng, chúng ta phải tìm được Nguyên Đồ Kiếm mới có thể một lần nữa phá vỡ phong ấn, các ngươi có hiểu trách nhiệm của chúng ta trọng đại đến mức nào không?” Nghe được lời nói của Mục, Nguyên Sát cười lạnh một tiếng.

“Thế nhưng mà...”

“Không có nhưng là, tiểu nha đầu kia trí nhớ hẳn là biết, hiện tại nhân gian mặc dù không có quá nhiều cường giả, nhưng là lại có rất nhiều chỗ quỷ dị, đặc biệt là phía đông Thiên Đãng sơn mạch, ta luôn cảm giác nơi đó có nguy hiểm cực lớn, thậm chí là tòa Thiên Đãng sơn kia, ta luôn cảm thấy đó là một sinh vật sống!” Mục còn chưa nói xong, trực tiếp cắt ngang nói, mà lông mày của hắn cũng nhíu chặt lại.

“Sinh vật sống?” Lần này đến lượt Mục và Lâm kinh ngạc, từ trong trí nhớ linh hồn cô bé bị đại thống lĩnh nô dịch của mình làm nô dịch bọn hắn hiểu được, Thiên Lam sơn mạch chính là một dãy núi tồn tại mấy vạn năm ở Đâu Hồn đại lục, làm sao có thể là một sinh vật sống được? Thế nhưng đối với loại cảm giác này của đại nhân, bọn hắn không thể không tin.

“Đây chỉ là một loại cảm giác của ta, có lẽ, ở trong núi rừng kia còn có sinh vật cường đại nào đó sinh sống cũng không chừng. Tóm lại, các ngươi nhất định phải cẩn thận cho ta một chút!” Nguyên Lãnh Âm quát lên.

“Đã rõ, đại nhân!” Hai người thấy Nguyên Cảnh nghiêm túc như vậy, sao còn dám nói gì nữa?

Ngay lúc này, trên Nam Hải, vài đạo khí tức cường đại cấp tốc bay đến, mắt Nguyên Liệt lập tức sáng lên.

“Không ngờ lại có vài tên cấp Tôn đến đây, ha ha, thật sự là buồn cười, một nhân vật Thiên cấp nho nhỏ mà cũng dám xưng tôn, xem ra nhân gian này quả thực cũng không kém bao nhiêu, hôm nay bôn tọa tự mình ra tay, nhất cử bất giữ những người này đi!” Nguyên Lãnh cười một tiếng, thân thể đã hóa thành một đạo lưu quang phóng lên trời, mà Mục Hòa Lâm cũng liếc mắt nhìn nhau, thân thể cũng trực tiếp xông ra ngoài.

Trong bộ tộc ác ma của bọn họ, cấp bậc chia thành Hồng Hoang vũ trụ, thiên địa huyền hoàng.

Ác ma vừa sinh ra đã có tu vi cấp vàng, đây tương đương với tiêu chuẩn của đại tông sư, còn cấp bậc Thiên chính là cảnh giới Tôn cấp, là ác ma bình thường, chỉ cần cố gắng tu luyện đều có thể đạt tới tu vi cấp Thiên, Mục Hòa chính là cao thủ như vậy.

Chỉ có đạt tới cấp Hoang, ở trong bộ tộc ác ma mới được coi là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ lót đáy, bản thân có tu vi cấp Hồng, ở trong vực sâu cũng là nhân vật thiên tài, phụ thân của hắn là một trong thất đại lãnh chúa của ác ma vực sâu, cũng bởi vậy, hắn mới có tư cách được chọn vào nhân gian. Đương nhiên, phong ấn mặc dù xuất hiện buông lỏng, thế nhưng ước thúc đối với ác ma tộc vẫn không giảm bớt bao nhiêu, đặc biệt lực lượng càng mạnh, lực ước thúc càng lớn, bằng không, truyền tống tới chính là một gã cấp Côn Bằng, thậm chí trực tiếp đạt tới một trong thất đại lãnh chúa Vũ cấp.

Nhưng cho dù là hắn truyền tống, tộc ác ma cũng phải trả một cái giá nặng nề, dù sao Phục Hy Đại Thần dùng Phục Hi Cầm của mình bày ra phong ấn lại dễ dàng phá vỡ như vậy sao?

Bất quá trong quá trình truyền tống, lực lượng của hắn tiêu hao hơn chín thành, bây giờ chỉ có tiêu chuẩn Hoang cấp, nếu Hắc Minh Bá còn chưa chết, thậm chí có thể chiến một trận chính diện với hắn, thế nhưng sau khi mấy tên cao thủ duy nhất đạt tới Ma Đế rời đi, mặc kệ là Ma giới hay là nhân gian, thật đúng là không có người đơn đả độc đấu đối thủ của hắn.

Nhưng Nguyên cũng hiểu rõ, đó là đơn đả độc đấu, nếu những cao thủ kia thật sự chen chúc mà lên, hẳn cũng căn bản ăn không tiêu, đặc biệt là bọn họ đã lâu rồi không có giáng lâm nhân gian, ai biết nhân gian này có hay không có lão quái vật biến thái tồn tại?

Chương tám ngàn sau khi sống lại...

Ít nhất lúc hấn từ ma giới lạng lẽ tiến về nhân gian, đã từng cảm thụ qua một đạo khí tức cường đại, nếu như không phải sợ kinh động cổ khí tức kia, hai nữ tử đáng người uyển chuyển kia làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của mình, cho nên Nguyên rất là điệu thấp, hấn nhất định phải khiêm tốn, mặc kệ là vì mình, hay là vì tộc nhân của mình, hấn đều phải khiêm tốn.

Bất quá bây giờ sao, có vài tên nhân loại Thiên cấp đưa tới cửa, hấn không ngại trước tiên ăn một chút, hảo hảo hấp thu lực lượng những cao thủ này, mau chóng chữa trị năng lượng tiêu hao trong quá trình truyền tống.

Ngay lúc cao thủ cấp bậc vốn bận rộn tiêu diệt Cổ Bất Lão đại lục, nằm trong Nam Hoang Man lâm phía nam Lam Mộng Trạch, thân thể khổng lồ Trọc Long nằm ngang ở đó, chung quanh sương mù màu lam tràn ngập, nhìn qua hết thấy đều như mộng như ảo.

Còn một con hồ trắng khổng lồ cũng nằm dưới đất, con hồ này tương đương với thú hoang cấp sáu, nhưng đối mặt với uy áp khổng lồ của Trọc Long nó lại không hề để ý.

Trên lưng hồ đang ngồi một người nho nhỏ, một người tí hon có lông trắng.

Ngoài ra, bên trái Bạch Hồ còn có hai cô gái tuyệt mỹ đang lẳng lặng ngồi, chính là Công Tôn Hương, và Đỗ La.

“Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp!” Công Tôn Hương cùng Đỗ La Di đồng thời mở miệng nói, trên mặt đều là một bộ dạng chưa ổn định tâm thần, đặc biệt là Công Tôn Hương Di, vốn tưởng rằng có một cao thủ như Ma Vương đi theo., An toàn của mình có lẽ không còn vấn đề gì mới đúng, nhưng nào nghĩ tới trên đường đi lại gặp phải một nhân vật cường hấn như vậy? Mạnh mẽ như Đỗ Toa đang ở trong tay hấn mà không thể

đi được một chiêu? Nếu như không phải các nàng trốn nhanh, nếu không phải các nàng được vị tiên bối này trực tiếp đưa tới đây, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Nhân gian, từ khi nào lại xuất hiện nhân vật mạnh mẽ như vậy?

“Các ngươi có biết người tập kích các ngươi là ai không?”

Tiểu nhân không để ý hai người nói lời cảm tạ, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Xin thứ cho vấn bối ngu muội, không biết người kia là ai? Chỉ là vấn bối rất là nghi hoặc, nhân gian, từ lúc nào lại có nhân vật mạnh mẽ như vậy?” Người mở miệng nói chính là Đỗ Tọa?

“Người kia không phải đến từ nhân gian!” Người tí hon màu trắng nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt đều lộ vẻ lo âu.

“Thế nhưng Ma giới cũng không có nhân vật như vậy sao?” Mỹ Đỗ Toa kinh ngạc.

“Hắn cũng không phải đến từ Ma giới, nếu như ta đoán không sai, hắn hẳn là đến từ nơi đó...” Tiểu nhân nhẹ giọng nói, thế nhưng nghe được câu nói này là kinh ngạc, nơi đó? Chẳng lẽ là vực sâu ư?

Chẳng lẽ ác ma trong vực sâu thật sự đã giáng lâm giới diện này rồi sao?

“Nữ vương xinh đẹp Đỗ Toa, ta cần ngươi đem tin tức này nói cho tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ kia, nói cho hắn biết cẩn thận một chút!” Tiểu nhân nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía Đỗ La lại nhiều thêm một chút khác thường.

Nhìn thấy vẻ khác lạ trong mắt tiểu nhân, mỹ Đỗ Toa làm sao còn không rõ ý nghĩ của hắn, đơn giản là trong cơ thể mình có huyết dịch ác ma mà thôi, căn bản không cách nào tin tưởng toàn bộ chính mình mà thôi, nhưng tất cả những điều này đều do mình có thể lựa chọn sao? Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Đỗ La đứng lên, thi lễ với tiểu nhân một cái, xoay người rời khỏi nơi này.

Bất kể nói thế nào, mình vẫn là chính mình, mình chỉ cần dựa vào bản tâm của mình để đi làm việc là được rồi.

“Tiền bối, vậy ta thì sao?” Thấy Đồ La Thú xinh đẹp cứ như vậy rời đi, Công Tôn Hương vẫn luôn nhớ thương Diệp Tĩnh Vũ có chút lo lắng mở miệng hỏi.

Nàng biết vị tiểu nhân trước mắt này là cao nhân, mà có thể trực tiếp chỉ ra tên Diệp Tĩnh Vũ, cùng Diệp Tĩnh Vũ khẳng định có quan hệ sâu xa gì đó, mình sao có thể không tôn kính?

“Ta biết hiện tại ngươi rất hi vọng có thể nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, nhưng với tu vi hiện tại của ngươi, ngươi cảm thấy ngươi đến bên cạnh hắn có thể trợ giúp hắn sao?” Tiểu nhân hai mắt nhìn Công Tôn Hương Di, lời nói thâm thía.

Vừa nghe đến đó, ánh mắt Công Tôn Hương Di lập tức ảm đạm xuống, là Nha, bằng vào thực lực của mình bây giờ, mình lấy cái gì đi trợ giúp thiếu gia đây, mình đến bên cạnh hắn cũng chỉ là gánh nặng mà thôi.

“Nếu như ngươi muốn giúp hắn, an tâm ở lại chỗ này đi, ta sẽ giúp ngươi trở thành trợ lực lớn nhất bên cạnh hắn, ngươi... có bằng lòng hay không?” Tiểu nhân nhẹ nhàng nhắc nhở.

Công Tôn Hương vui mừng ngẩng đầu nhìn tiểu nhân, thấy ánh mắt hắn lóe sáng, gật đầu lia lịa, dù trong lòng mình có nhớ thương thiếu gia, nhưng mình không thể trợ giúp hắn, vậy trở lại bên cạnh hắn thì có ích lợi gì? Vị tiền bối trước mắt thần thông quảng đại, hắn đã nói như vậy, vậy nhất định có đạo lý của hắn.

Thấy Công Tôn Hương vui vẻ gật đầu, tiểu nhân hài lòng gật đầu, cũng không biết từ đâu lấy ra một bức tranh, phun ra một hơi về phía bức tranh kia, vốn là một bức tranh bất động lập tức cử động, giống như đặt một bộ phim ở trước mặt Công Tôn Hương hiện ra một bức thiên địa khác.

Một đạo thanh quang bắn ra, rơi vào trên người Công Tôn Hương, ngay sau đó trong ánh mắt kinh hãi của Công Tôn Di, nàng liền đi về phía bức tranh kia.

“Ngươi tại lĩnh vực được vật có thiên phú cực cao, ta sẽ truyền thụ cho ngươi Thiên Nguyên Đan Kinh, chờ đến ngày ngươi

đại thành, ta sẽ thả ngươi ra...” Thanh âm tiểu nhân vào lúc này truyền đến, theo đó còn có một phần Công Tôn Di trước kia cũng chưa xem qua đan kinh, một phần đan kinh huyền ảo tới cực điểm.

Mà theo Công Tôn Hương tiến vào trong bức họa kia, hai đạo nhân ảnh cũng từ trong bức tranh đi ra, nếu là Diệp Tĩnh Vũ ở chỗ này, nhất định sẽ kinh ngạc không ngậm miệng lại được, bởi vì hai người này vốn là Độc Cô Bá Thần đáng lẽ phải chết đi cùng Hiên Viên Tuyết, chỉ có điều giờ phút này hai người đều là tóc trắng, sắc mặt cũng cực kỳ già nua, nhìn qua giống như lão nhân sắp vào mộ.

“Lão sư...” Hai người bước ra, cung kính hành lễ với tiểu nhân.

Nhìn thấy hai người già nua kia, tiểu nhân thở dài trùng điệp, dù cho hẳn có thần thông ngất trời, nhưng ngày đó Hiên Viên Tuyết và Độc Cô Bá Thần đều thiêu đốt linh hồn của mình, tuy rằng chỉ thiêu đốt một phần, thế nhưng mình vẫn không thể cứu được hoàn chỉnh.

“Thế gian một ngày, trong một năm, trong địa đồ tu luyện mấy trăm năm, tu vi của các ngươi cuối cùng cũng hồi phục tiêu chuẩn ngày đó, thế nhưng mà...” Tiểu nhân lại không chịu nổi nữa...

Linh hồn không hoàn chỉnh, dù là hai người đều là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, dù cho trong bức tranh kia linh khí sung túc, ngay cả ngày thường ăn đều là linh dược linh vị, cũng nhiều nhất là tăng tu vi của bọn họ lên tới cảnh giới ngày đó mà thôi, muốn tiến thêm một bước nữa, căn bản là không có khả năng, trừ phi có thể bù đắp toàn bộ linh hồn của bọn họ.

“Lão sư không cần để ý, đây đối với chúng ta mà nói đã là tình huống tốt nhất rồi!” Độc Cô Bá Thần đồng thời mở miệng nói, có thể trùng sinh đã là thiên đại may mắn, có thể khôi phục tu vi trước kia của mình càng là may mắn trong hoàn cảnh, bọn họ làm sao còn có thể cầu xin nhiều hơn?

“Ai, thôi bỏ đi, hết thảy trên thế gian đều là số mệnh, đây có lẽ là một trận mệnh. Chuyện xảy ra hôm nay ta cũng đã nói cho

các người biết, làm thế nào, vẫn là chính các người quyết định đi?” Tiểu nhân trùng điệp thở dài một cái.

“Chúng ta đều dự định đi Cẩm Sơn ở Ma giới!” Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đều không có nửa điểm do dự, trực tiếp mở miệng nói ra.

Nghe thấy hai người nói vậy, trong mắt tiểu nhân hiện lên một tia kinh ngạc, dù sao, bọn họ mới sinh sống hơn ba trăm năm, bọn họ căn bản không biết một số sự tình thời kỳ Thái Cổ, bọn họ cả đời đều phấn đấu phấn đấu vì Đấu Hồn Đại Lục, nhưng hôm nay lại phát hiện, tự do của Đấu Hồn Đại Lục so với sinh tử tồn vong của toàn bộ nhân loại, quả thực không đáng kể chút nào.

Bọn họ đột nhiên buông bỏ tín ngưỡng ban đầu của mình, bản thân đã là một việc khó xử, ai ngờ hai người lại nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy.

“Vậy đi thôi, chỉ hy vọng Ngọc La Sát không có gì ngoài ý muốn, có ba người các người trấn thủ nơi đó, trong thời gian ngắn, bọn họ hẳn là không cách nào lại đây!” Tiểu nhân nhẹ giọng thở dài.

Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên tuyết đối nhìn nhau một cái, đều gật đầu nhẹ, nhưng khi bọn họ sắp rời đi, Độc Cô Bá Thần lại đột nhiên mở miệng hỏi: “Lão sư, trước khi chúng ta đi, có thể nói cho chúng ta biết thân phận của ngài không?”

Nghe Độc Cô Bá Thần nói vậy, tiểu nhân rõ ràng ngẩn người, Trọc Long bên cạnh cũng ngẩn người...

Chương tám mươi một, mới gặp ác ma.

“Ta bất quá chỉ là một đầu hầu tử lạc tại nhân gian mà thôi!”
Tiểu nhân dừng lại hồi lâu, qua trọn vẹn một khắc đồng hồ, trong miệng của hắn mới thì thào thở dài một câu.

Hầu tử lưu lạc nhân gian? Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đều sững sốt, một con khi có thể trở nên cường hãn như vậy sao?

Ngay sau đó, tiểu nhân lại kể cho hắn nghe một ít chuyện xưa, sau khi Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết nghe xong, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, hóa ra sự phụ của bọn hắn, lại thật sự là một con khi, còn là một con khi đột đến từ Tiên giới.

Bất quá dưới cơ duyên xảo hợp mở ra linh trí, tu được một thân bản sự, lại đạt được rất nhiều pháp bảo trong di tích, trong đó kiện bảo đồ có thể trộm thiên hoán nhật chính là pháp bảo cao cấp nhất trong tay hắn.

Nhưng bởi vì lúc còn ở Thiên giới, hắn còn chưa khai mở linh trí nên cũng không biết những tiên nhân thời thái cổ kia đã đi đâu? Cuối cùng khiến cho toàn bộ Thiên giới đều trống rỗng, còn truyền thừa tiên pháp thì chặt đứt bọn Miêu Du, chuyện hắn biết cũng là chuyện sau khi hắn khai mở linh trí.

Nghe được tiểu nhân nói trong miệng một cái tràn ngập tiên khí, nghĩ tới tiên nhân trong truyền thuyết, Độc Cô Bá Thần cùng Hiên Viên Tuyết trên mặt đều lộ ra vẻ ngóng trông, nhưng bọn hắn cũng minh bạch, có lẽ kiếp này mình đều không thể tiến vào.

Rất là nghiêm túc thi lễ với tiểu nhân, hai người dựng lên hai đạo quang mang, thẳng hướng Ma giới mà đi, bọn họ nhất định phải hội hợp cùng Ngọc La Sát, tuyệt đối không thể để ác ma từ trong phong ấn thoát ra nữa, chí ít cũng phải ngăn cản ác ma một đoạn thời gian, bọn họ nhất định phải tranh thủ càng nhiều thời gian cho cả nhân loại.

Nhìn thấy thân ảnh hai người đi xa, tiểu nhân than thở một tiếng, người, có lẽ thật là năng lực càng lớn, áp lực càng lớn a? Ác ma vực sâu, còn có không gian thần bí kia, rốt cuộc đợi ở phía trước là cái gì vậy? Tĩnh Vũ, người có thể để cho ta nhìn thấy ngày đó không?

Tiểu nhân thở dài một tiếng, hắn cũng không biết tiên đoán Phục Hy là cái gì, cũng không biết vận mệnh an bài thế nào, hắn chỉ mơ hồ cảm thấy mọi chuyện đều liên hệ với tên thiếu niên Diệp Tĩnh Vũ kia, lại liên tưởng đến tốc độ biến thái tăng cường thực lực của hắn, hắn mơ hồ cảm thấy, có lẽ mình muốn hiểu rõ lúc trước Tiên giới đã xảy ra chuyện gì, nên vẫn luôn đứng về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Biên cảnh của Phạm Long đế quốc là một hoang mạc cực lớn, hành quân trong hoang mạc này, quả thực không khác gì tự sát, nhưng có cao thủ như Diệp Tĩnh Vũ ở đây, còn lo lắng cái gì?

Diệp Tĩnh Vũ sẽ không hô mưa gọi gió, ít nhất bây giờ hắn còn chưa biết, nhưng khi hắn toàn lực vận chuyển Hỏa Diễm Kim Đan, hỏa linh khí giữa thiên địa không ngừng hướng vào trong cơ thể của hắn, sa mạc vốn nóng bức trong nháy mắt lạnh xuống, Huyền Nguyên khổng thủy kỳ trong tay Cửu Phượng ở bên cạnh hắn lay động, từng trận hơi nước cứ như vậy tràn ra, không khí cũng ướt át, làm gì còn có cảm giác khô ráo.

Trải qua nửa tháng hành quân, Diệp Tĩnh Vũ tự mình suất lĩnh trăm vạn đại quân cuối cùng cũng đi tới biên giới của Phạm Long đế quốc, mà Lương Tiểu cũng thuận lợi vượt qua thiên kiếp, trở thành Phi Thiên Dạ Xoa.

Giờ phút này, một đội ngũ ba mươi vạn người ngăn cản phía trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, dẫn đầu là một đại hán thân cao hơn tám thước, thần niệm Diệp Tĩnh Vũ quét qua, lập tức bị dọa một cái, đây không ngờ là một tên Võ Thần? Mặc dù chỉ là Võ Thần Nhất Trọng Thiên, nhưng thực lực bản thân gã thực sự đạt đến Võ Thần cảnh giới a?

Không chỉ như vậy, những binh sĩ kia kém cỏi nhất cũng đều đạt đến cảnh giới võ sư, chỉ cần là quan quân hơi có chút địa

vị, cho dù là quan quân nhỏ nhất cũng là cảnh giới võ sư Tiên Thiên trở lên, tông sư, đại tông sư nào cũng đến mấy trăm đến hơn ngàn người?

Phạm Long đế quốc từ khi nào mà cường đại như vậy? Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ mặt không thể tin được? Chẳng lẽ thực lực của bọn họ tăng lên có liên quan tới người mà Đỗ La đã nói?

Lúc này Đỗ Toa đang khoác một chiếc khăn che mặt bước ra khỏi đại trận, cảm nhận được khí tức cường đại trên người đối phương, sắc mặt cô hơi đổi.

“Trên người bọn họ quả thật tản ra khí tức của người kia, rất là hung ác!” Đỗ Toa kinh hô.

Với tư cách là cao thủ cảnh giới Ma Vương, nàng cũng có năng lực tăng lên tu vi của những người khác, nhưng muốn tu vi của nàng tăng lên mấy chục vạn người, đừng nói là nàng, đoán chừng cho dù là Hắc Minh Bá cũng không làm được đúng không?

“Vốn tưởng rằng lấy thực lực bây giờ của chúng ta chinh phục Phạm Long đế quốc chẳng qua là bóp một quả hồng mềm mà thôi, nào ngờ lại gặm được một cái xương cứng, khà khà...” Vừa nghe thấy quả nhiên là tên ác ma có thể dễ dàng đánh thương Đỗ Du kia, Lương Tiểu lại cười hắc hắc, trong mắt hắc không có chút ý lùi bước nào., Có thể trở thành Phi Thiên Dạ Xoa, tốc độ, thân thể hắc cường hãn, lực lượng bản thân đều tăng lên gấp bội, lòng tự tin cực độ, hắc đang muốn tìm đối thủ hảo hảo hơn mấy chiêu, nào đem những người khác để vào trong mắt.

“Lệnh cho toàn quân chinh đồn!” Diệp Tĩnh Vũ hạ lệnh, tuy nói dưới sự thao luyện của hắc, thực lực những binh sĩ này đều tăng lên một cách nhất định, nhưng so với ba mươi vạn võ sư trở lên căn bản là không đủ, giống như dùng một đám tiểu hài tử ba bốn tuổi đánh nhau với mấy tên khác, tuy nhân số chiếm ưu thế, nhưng kết quả vẫn không thay đổi.

Trăm vạn đại quân đồng loạt ngừng lại, Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời, trực tiếp bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại

trận, lập tức bao phủ toàn bộ trăm vạn đại quân vào trong. Đây chính là đội quân mà toàn bộ Cửu Châu vất vả lắm mới góp được, nào có thể chứa được chút tổn thất, về sau còn phải dựa vào những quân đội thống trị toàn bộ Đẩu Hồn đại lục này.

“Người Nam Vân lai, Phạm Long đế quốc ta cho tới nay đều là quốc thái bình, cùng với Cửu Châu đại lục của người vẫn là quốc gia bạn bè, hôm nay các người lại phạm ta Phạm Long? Chẳng lẽ là muốn khơi mào chiến tranh giữa hai nước sao?” Vào lúc này, tên đại hán dẫn đầu của Phạm Long đế quốc trực tiếp hô to một tiếng, thanh âm vang vọng toàn bộ chiến trường.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, đúng vậy, trong Cửu Châu mặc kệ ai thống trị, cho tới nay đều cùng Phạm Long đế quốc không có tranh chấp gì, lần này lại vô duyên vô cớ xâm phạm đế quốc? Chỉ một câu nói này đã khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ lâm vào cử chỉ bất nghĩa.

Nếu không biết trên người những người này có khí tức của ác ma, đám người Diệp Tĩnh Vũ không chừng còn đỏ mặt một chút, dù sao, bọn họ đích thật là xuất vô danh, hơn nữa dựa theo kế hoạch trước kia của bọn họ, chỉ cần đại quân áp cảnh, sau đó lại biểu diễn thực lực cường đại của đám người mình., Phạm Long đế quốc nhất định sẽ đầu hàng, nhưng nào nghĩ đến sinh ra những biến cố này, Phạm Long đế quốc vậy mà cũng xuất hiện nhiều cường giả như vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng tựa hồ đã sớm bị ác ma hàng lâm nhân gian điều khiển, chỉ là Diệp Tĩnh Vũ rất không rõ, lấy tâm tính ác ma, vì sao còn muốn đi điều khiển một quốc gia?

Mà tên ác ma kia đến nhân gian, rốt cuộc có mục đích gì?

Mục thứ tám mươi hai của ác ma.

“Khí tử kia, nếu nước ngươi thật sự là quốc thái dân an, triều đình thượng quốc chúng ta nào dám đến đây khô cằn ngươi triều chính, chỉ là quốc gia ngươi mỗi năm đều có quốc dân đói chết rét, khát chết rét, cũng có rất nhiều người chết vì các loại tai nạn chết đi, Nam Vân đế quốc ta chính là Thiên triều thượng quốc., Lần này không tiếc khắc phục trùng điệp khổ nạn, đập khắp thiên sơn vạn thủy, trải qua vạn tầng trắc trở, nơi đây chính là để cứu ngươi tương đương nước sôi lửa bỏng. Ngươi không biết tốt xấu ngăn cản chúng ta cũng thôi đi, lại còn nói chúng ta cố ý khơi mào tranh đấu giữa hai nước, ngươi còn không để bụng sao?” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói gì, nhưng Lương Tiểu Đế đã nhảy ra, chỉ vào hán tử kia chửi ầm lên.

Trong thanh âm của hắn còn kèm theo âm thanh của Thiên Ma, yên lặng quấy nhiễu thần trí của binh sĩ bình thường, để bọn họ tin tưởng lời nói của hắn.

Tên hán tử kia khi nghe được những lời này của Lương Tiểu Tỳ thì tức giận đến mức suýt nữa đã phun máu tươi, đây là lời gì? Cái gì mà nếu thật sự là quốc thái dân an, chẳng lẽ đế quốc của mình rất náo loạn sao? Về phần cái gọi là chết đói, chết còng chết còng., Một quốc gia có đến mấy trăm triệu người, làm sao có thể làm được một quốc gia không chết đói chết rét? Về phần những thiên tai nhân họa kia, lại càng khó lòng phòng bị, làm sao có thể ngăn chặn được chứ? Chẳng lẽ Nam Vân đế quốc của ngươi không có ai chết còng sao? Những lời ngươi nói cũng có chút vô sỉ chứ?

Hán tử tức giận mắng chửi trong lòng, thế nhưng binh lính bình thường nhận được Thiên Ma âm quấy nhiễu lại giờ Lương Tiểu Nhi lên chính xác như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không phải là đáng ghét.

“Tướng quân, không nên nhiều lời, trực tiếp giết chết hắn là tốt rồi!” Lúc này, một nam tử đầu đội mũ giáp đi tới bên người tên hán tử kia, nhẹ giọng nói.

Hán tử có chút sợ hãi liếc nhìn nam tử này, nhẹ nhàng gật đầu.

Người này chính là tên Mục bên cạnh Nguyên Cảnh, bọn họ ước gì những con người này càng liều càng hung càng tốt, chết càng nhiều càng tốt, bây giờ thấy hai bên tranh đấu mồm mép với nhau, nào còn nhìn thấy nữa.

Theo chỉ thị của Mục, đại tướng quân của Phạm Long đế quốc trực tiếp phát động tấn công, đương nhiên, trước khi tiến công cũng nói một vài lời đường hoàng nhưng từ trước đến nay trên chiến trường vẫn có thực lực quyết định thắng bại tuyệt đối.

Nhìn thấy Phạm Long đế quốc vậy mà chủ động tấn công, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều sửng sốt, bọn họ rõ ràng có địa thế vô cùng tốt, dựa vào địa thế như vậy mà muốn bảo vệ mình thì phải dễ dàng hơn một trăm vạn người mới đúng, thật sự không cần thiết phải phát động tấn công đầu tiên a.

“Đại ca, không biết người có nhìn thấy người vừa rồi không? Hình như hắn nói gì đó bên tai đại soái đối phương? Ta hoài nghi hắn cũng là một đầu ác ma?” Diệp Tĩnh Vũ đã bày ra mười hai Thiên Vu đại trận diệt tuyệt, đương nhiên không sợ đối phương tiến công. Đại trận lúc trước là cả trăm vạn đại quân Ma tộc đều có thể vây khốn, làm sao có thể lo lắng chút ít nhân mã này.

“Người nói người kia không giống người, quỷ không ra quỷ?” Lương Tiểu Hữu liếc mắt nhìn thấy nam tử bên cạnh hán tử kia, trầm giọng hỏi.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Lương tiểu hữu, bởi vì lân phiến tiến hóa thành Phi Thiên Dạ Xoa còn chưa thối lui, còn có đôi cánh cơ bắp sau lưng mơ hồ nhô ra, trực tiếp trợn trắng mắt, còn nói người nhà không giống người quỷ không ra quỷ đấy? Chẳng lẽ người rất giống người hay sao?

Bất quá hắn nhẹ nhàng gật đầu.

“Vừa rồi âm thanh Thiên Ma của lão tử có hiệu quả không lớn, nhất định là bọn gia hỏa này động tay động chân lên người

binh sĩ bình thường, lão tử sẽ bắt hấn ngay!” Lương Tiểu tức giận cười một tiếng, cánh thịt sau lưng bỗng nhiên dang rộng ra, dùng sức vỗ một cái, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang phóng tới đại trận địa phương.

Tốc độ của hấn cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã tới trước soái tọa của quân địch, không biết từ chỗ nào lấy ra một cái thiết chùy cực lớn, cứ thế ném về phía tên nam tử kia, tiện thể đập tên hấn tử kia, nếu có thể một phát giết chết tướng lĩnh của đối phương, vậy chẳng phải mình muốn chiến thắng dễ dàng hơn sao?

“Hắc hắc, đến hay lắm...” Mục cười lạnh một tiếng, một tay hướng hư không một trảo, một thanh liêm đao màu đen đã xuất hiện trong tay hấn, trực tiếp một đao chém tới chùy sắt của Lương Tiểu.

“Xoẹt...” một tiếng, liêm đao kia tựa như cắt đậu hũ trực tiếp chém chùy sắt của Lương Tiểu Tỳ thành hai nửa. Nếu không phải Lương Tiểu tránh kịp, đoán chừng thân thể cũng bị cắt thành hai nửa.

“Mẹ kiếp, đây là loại vũ khí gì? Lợi hại như vậy?” Lương Tiểu Thuần vừa la mắng vừa nhanh chóng bay lên bầu trời, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Nếu đã tới, vậy lưu lại đi?” Một đao của Mục chém nát thiết chùy của Lương tiểu thừa, cũng là sừng sốt, hiển nhiên không ngờ tốc độ của tên này lại nhanh như vậy, vũ khí trong tay lại không chịu nổi một kích, lẽ nào nhân loại bây giờ thật sự đã không còn đến trình độ như vậy?

Căn bản không có trải qua suy nghĩ gì cả, thân thể của hấn cứ như vậy phóng lên trời, thẳng hướng Lương Tiểu Hữu đuổi theo.

Trong nháy mắt, hai người đã đi tới bầu trời, Lương Tiểu nhìn thấy Mục đuổi theo quá chặt, lại không biết từ đâu lấy ra một cây Bàn Long Côn, hung hăng quét về phía Mục, nhưng Mục vẫn cười lạnh một tiếng, một đao bổ tới, cây Bàn Long Côn nhìn như kiên cố kia trực tiếp vỡ vụn.

Lương Tiểu không cam lòng, lại lấy ra một thanh Phương Thiên Họa Kích, cũng dùng một đao chém tới, nhưng kết quả vẫn thê thảm như vậy? Hắn cố chấp không ngừng lấy ra một thanh vũ khí, đao gươm đó., Kiếm, bổng cơ hồ là mười tám loại vũ khí đều lấy ra, thế nhưng giống như lúc ban đầu, toàn bộ những vũ khí kia đều không chịu nổi một đao liên đao trong tay Mục. Mà mỗi một lần vũ khí bị nghiền nát, Lương Tiểu đều là hiểm mà tránh được một đao của Mục.

Nhìn thấy vũ khí trong tay Lương Tiểu Khả toàn là loại này, trên mặt Mục lộ vẻ đắc ý, trong lòng càng trầm tĩnh lại, ngay cả một vũ khí tốt cũng không có, hắn lấy cái gì đấu với mình sao? Chẳng lẽ dựa vào tốc độ của hắn sao?

Ngay thời điểm Mục chuẩn bị tăng tốc chém chết Lương Tiểu Nhị, Lương Tiểu Hữu lại lần nữa móc ra một thanh cổ kiếm màu đen, trên mặt hắn vẫn đầy chấp nhất, tựa như không đạt được mục đích nào cả.

Mục Ân ân cảm giác được trên cổ kiếm có một tia hung lệ khí, nhưng vừa rồi liên hệ chặt đứt Lương Tiểu nhưng hắn căn bản không nghĩ tới vũ khí này cùng vũ khí khác có cái gì khác nhau?

Lòng tự tin cực độ, hắn thậm chí không muốn dùng đao, chỉ bằng vào những binh khí kia, làm sao thương tổn được thân thể của mình?

Hắn trực tiếp giơ liên đao trong tay lên, nhưng không bỏ xuống. Hắn quyết định, chờ khi vũ khí của Lương Tiểu Hữu chém lên người mình, chính mình sẽ một đao bổ tới, hoàn toàn giết chết gia hỏa này.

Ngay lúc thân thể Lương Tiểu Hữu sắp cận kề, liên đao trong tay Mục chuẩn bị chém xuống, thanh cổ kiếm màu đen đột nhiên từ trong tay Lương Tiểu Nhị rời khỏi tay, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, nhanh như tia chớp bắn về phía trái tim của Mục...

Chương tám mươi ba, Khả Khả thần uy.

“Xoẹt...” Trong ánh mắt tự tin của Mục Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm không chút lưu tình xuyên thấu trái tim Mục, mang theo một mảng lớn huyết nhục đen kịt.

“A...” Trong miệng Mục truyền đến một tiếng kêu đau đớn, trong mắt tràn ngập thần sắc khó tin, hắn thực sự không hiểu, vừa rồi những phạm binh bị mình một đao chém nát này làm sao có thể bị thương đến thân thể của mình?

Còn chưa lấy lại tinh thần, Tru Tiên Kiếm đã lại bắn tới, lần này lại là mi tâm của hắn, Mục không dám khinh thường, giờ liền đao trong tay lên đỡ.

“Coong...” Một tiếng giòn vang, liên đao vừa rồi còn gọt sắt như bùn bị chém thành hai đoạn, ánh kiếm màu đen tiếp tục đâm tới mi tâm của hắn.

Mục sợ tới mức toàn thân đầy mồ hôi, đầu dùng sức lệch đi, cuối cùng tránh được một kiếm kinh khủng kia, thế nhưng toàn bộ tai trái của hắn lại bị Tru Tiên Kiếm chém rơi xuống.

Đau đớn kịch liệt làm cho Mục phát ra tiếng kêu thảm thiết, giờ khắc này hắn mới hiểu được sự khủng bố của thanh kiếm này, đặc biệt là cảm nhận được khí tức hung lệ kèm theo từ thanh kiếm kia đang không ngừng cắn nuốt huyết nhục và nguyên thần của mình, trong lòng hắn lại càng khủng hoảng?

Đây rốt cuộc là kiếm gì?

Lực lượng của ác ma trong cơ thể không ngừng phun ra, muốn bức khí tức hung lệ trên thân kiếm ra ngoài cơ thể, thế nhưng Lương Tiểu Phàm đã lao tới, trực tiếp nắm chặt nắm đấm, điên cuồng đập xuống người hắn.

Thực lực của Phi Thiên Dạ Xoa lúc này đã hoàn toàn nở rộ, mỗi một quyền đều giống như một viên đạn pháo đánh lên người Mục, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Tuy thân thể của Ác Ma

tộc cường hãn hơn người bình thường, nhưng lúc này cũng bị đánh đến thủng trăm ngàn lỗ, suýt nữa bị nện thành thịt nát.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng gã không ngừng truyền ra, trong lòng gã tràn đầy hối hận, tràn đầy không cam lòng, rõ ràng lực lượng của Lương Tiểu Tiểu không bằng gã, nhưng bởi vì gã chủ quan, hôm nay lại bị người ta đánh đến không kịp tay, nếu chuyện này truyền ra ngoài, gã còn có mặt mũi nào gặp người nữa?

Trong cơn bi phẫn, Mục triệt để bộc phát lực lượng ác ma của mình, khí tức hủy diệt tràn đầy lan ra, áo giáp trên người vỡ nát, mũ giáp cũng nổ tung, một cái sừng dài ra khỏi trán, vảy đen cũng phủ kín toàn thân, thân thể không ngừng lớn lên, cuối cùng dài đến cao một trượng, sau lưng xuất hiện một đôi cánh do ngọn lửa đen ngưng tụ thành.

Khí tức của hắn đang không ngừng tăng vọt, trong nháy mắt đã đạt đến Thiên cấp đỉnh phong, mà Lương Tiểu chẳng qua chỉ là sơ cấp cảnh giới, theo lý thuyết căn bản không thể nào là đối thủ Thiên cấp đỉnh phong, thế nhưng đối mặt với khí tức cường đại của Mục, hắn lại không có ý lui lại chút nào.

Thân thể lắc một cái, một gã nam tử mặc đạo bào giống hệt Lương Tiểu Tỷ đi ra từ trên người hắn, ngay sau đó lại lần nữa lay động xá lợi, một gã đầu trọc lóc, nhưng cũng giống như Lương Tiểu Tử theo sát đi ra.

Không chỉ có như thế, Công Tôn Lộ cũng trải qua lôi điện tẩy lễ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên bầu trời, tổng cộng có bốn người, bao vây toàn bộ Mục đoàn lại.

Chứng kiến thần kinh Tam Thi của Lương Tiểu Lữ đã đại thành, Diệp Tĩnh Vũ cũng hơi kinh hãi, tốc độ tiến bộ của gia hỏa này cũng rất nhanh sao?

Thân ảnh Hạng Khuyết không biết từ lúc nào đã đi tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn Tam Thi do Lương Tiểu Kiềm chém ra, lông mày nhíu chặt lại.

“Nha này trăm tam thi gì chứ? Vậy mà hóa ra một đạo sĩ và một hòa thượng? Con mẹ nó có phải là cố ý chọc lão nương tức chết không?”

Nghe thấy Hạng Huyền quát mắng, Diệp Tĩnh Vũ liên tục lui về phía sau, không phải chỉ là hóa ra một đạo sĩ và một hòa thượng sao? Cái này có gì đáng mắng chứ?

Diệp Tĩnh Vũ lại hiểu ra sao, Vu tộc Thái Cổ và đạo sĩ, hòa thượng tuy không phải kẻ thù sinh tử, nhưng cũng là kẻ thù không đội trời chung, người tu luyện thần kinh Tam Thi cuối cùng đều hóa ra thân thể Huyết Thần., Ba thi cuối cùng hợp nhất, thành tựu Thiên Vu thể, nào ngờ Lương Tiểu Nhân chỉ dựa vào hứng thú của mình, hóa ra hai tên gia hỏa không ra gì này, sau này hắn còn hợp nhất kiểu gì? Chẳng lẽ còn phải khổ tu tâm pháp của Đạo gia và Phật gia hay sao?

Đạo gia còn dễ nói, nhiều năm như vậy chưa từng thấy một hòa thượng, hắn đi đâu mà tìm tâm pháp chứ?

Không nói tới sự phẫn nộ của Hạng Chân Huyền, Lương Tiểu Tỳ một hơi hóa ra tam thi, trực tiếp xông tới, ra sức đâm chân đá một trận về phía Mục.

Mỗi một phân thân đều có tu vi cảnh giới Thiên Tiên, lại thêm Công Tôn Lộ ở bên trong, chính là bốn gã cao thủ cảnh giới Thiên Tiên, lại thêm một thanh Tru Tiên Kiếm không ngừng xuyên thẳng qua hư không, Mục làm sao có thể phản kháng?

Nếu như hắn không bị thương, nếu như không có Tru Tiên Kiếm, có lẽ lấy thực lực của hắn đối phó bốn tên Thiên Tiên sơ cấp cao thủ hắn không vấn đề gì, nhưng trên thế gian làm sao có nhiều nếu như như vậy?

Mục tức giận chửi ầm lên, thế nhưng lại không có biện pháp, đối mặt Lương Tiểu Tỳ tựa như binh khí công kích dày đặc, hắn nào còn đường sống để hoàn thủ.

“Lâm, giúp ta...” Mục bị đánh đến mức không có sức hoàn thủ, giận dữ hét lên một tiếng, ngay sau đó liền thấy bầu trời chấn động, một bóng người trực tiếp xuất hiện trong hư không, đâm một quyền vào hậu tâm của Lương Tiểu Tử.

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, Lương Tiểu vốn đang rất vui vẻ lại bị một quyền này đánh xuyên tim, thân thể bay ngược ra sau mấy ngàn trượng mới dừng lại.

Mà tên đạo sĩ hèn hạ mà hấn biến ra kia, hòa thượng hèn hạ, cộng thêm sự chất phác của Công Tôn Lộ cũng gần như bị đánh bay đầu tiên.

Cảm nhận được lực lượng cường đại bức này, đám người Diệp Tĩnh Vũ phía dưới đều biến sắc.

“Lại là một cường giả cấp Tôn, vũ bão xinh đẹp, người đã thương người ngày đó là bọn chúng sao?” Diệp Tĩnh Vũ cau mày, lần này vực sâu vậy mà có hai cao thủ tuyệt đối đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, Ngọc La Sát ở lại trong Cầm Sơn có phải đã gặp nạn hay không?

“Không, cổ khí tức kia còn mạnh hơn cả bọn họ!” Đỗ La rất dứt khoát lắc đầu, vẻ lo lắng cũng hiện rõ giữa hai hàng mi?

Ngày đó người nọ một chiêu đánh lui mình, vốn cho rằng người nọ nhiều nhất là Ma Vương đỉnh phong, nhưng hiện tại xem ra, người nọ hẳn vẫn còn ở đỉnh phong, chẳng lẽ hẳn...

Không chỉ có khả năng như Đỗ La nghĩ tới khả năng như vậy, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng sự lo lắng này không giống với Đỗ La Di, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại tràn ngập chiến ý, cao thủ Hoang cấp, đó chính là tồn tại giống như Hắc Minh Bá, với năng lực hiện tại của mình có thể đối phó được với một gã cao thủ Hoang cấp đúng không?

Sau khi Phiên Thiên ẩn một lần nữa được rèn luyện thành công, hẳn rất muốn thử pháp bảo siêu cấp thời kỳ Thái Cổ uy chấn tam giới này.

“Đã như vậy, ép người nọ ra đi!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, mà Đào Đào nhỏ vẫn một mực ghé vào đầu vai hẳn nghe thấy những lời này, thân thể đã biến thành một đạo lưu quang lao ra ngoài, Hồ Ly ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ cũng không chút do dự rút Lạc Nhật Cung, dựng Lạc Nhật Tiễn, mũi tên, nhắm ngay Mục trong hư không...

Sông suối nguyên nguồn lực lượng tám mười bốn...

Mục còn chưa kịp cười nhạo Lương Tiểu Nhất không chịu nổi một kích, liền cảm ứng được một đạo hư ảnh phóng về phía mình, đó là một gia hỏa nhìn qua chỉ bằng một con mèo nhỏ, toàn thân lông trắng, đầy lông, rất là đáng yêu, thế nhưng chính tiểu miêu nhỏ này bỗng nhiên há miệng ra., Gia hỏa nhỏ như vậy, cho dù há miệng muốn cắn chính mình, phỏng chừng ngay cả đầu ngón tay của mình cũng không cắn được. Thế nhưng không biết vì sao, cái miệng kia lại đột nhiên biến lớn, biến thành cái miệng to như chậu máu, lại muốn nuốt cả người mình vào.

Dưới cái miệng rộng này, Mục bỗng nhiên cảm thấy chính mình như vậy coi rẻ tiểu nhân, tựa như mình thật sự chỉ xứng làm đồ ăn của hắn? Đây là có chuyện gì? Rõ ràng là một tiểu gia hỏa, sao có thể có cái miệng lớn như vậy?

Mục tuy không rõ, nhưng dù sao lão cũng không phải là một tên gà mờ, ngược lại, có thể bầu bạn tới nhân gian cũng đủ nói rõ thực lực của bản thân lão.

Đôi mắt với cái miệng rộng kia, trên người Mục bỗng nhiên mọc ra hai cái móng vuốt thật lớn, trực tiếp chộp tới đôi môi trên dưới của mình.

Đào Đào nhỏ trong lòng cả kinh, thân thể nhanh chóng lóe lên, đã tránh được một trảo của Mục, nhưng lúc này, hồ ly phía dưới đã sớm nhắm chuẩn, lại trực tiếp bắn ra Lạc Nhật Thần tiễn trong tay.

Gần như là trong nháy mắt, Lạc Nhật Thần tiễn màu đen đã tới trước người Mục, tinh thần Mục căng thẳng, giơ tay lên chính là một đạo hắc mang vạch ra, trước người mình hình thành một đạo bình chương màu đen.

Mũi tên màu đen trực tiếp bắn lên trên tấm chắn màu đen này, ngay sau đó toàn bộ nổ tung, năng lượng khổng lồ trực tiếp phá tan hào quang màu đen kia, cuối cùng nổ nát trái tim Mục, máu thịt đen như mực cứ thế phun ra, xem thương thế, so với thương thế do Lương Tiểu Nhi tạo thành còn nghiêm trọng hơn.

“A...” Mục hét to một tiếng, bản thân bị tên khôn kiếp Lương Tiểu Tiểu Vô sỉ này đánh thương còn chưa tính, dù sao, nói thế nào thì hắn cũng là cao thủ cảnh giới Thiên Tiên, thế nhưng bắn ra mũi tên này Hồ Thương, hắn nào có đạt đến cảnh giới Thiên Tiên? Chính mình lại bị một gã thực lực thấp kém như vậy đả thương, đối với hắn mà nói quả thực chính là sỉ nhục lớn nhất.

Trong cơn giận dữ, Mục Chính biến thành một đoàn hắc quang, đánh thẳng xuống hồ ly phía dưới, hắn nhất định phải triệt để chém giết con sâu cái kiến hèn mọn này.

Nhìn thấy thân ảnh Mục bỗng lao xuống phía dưới, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia cười gằn, cảnh giới bản thân mình có lẽ còn kém Mục, thế nhưng sức chiến đấu của mình đâu phải thứ hắn có thể so sánh?

Đang muốn nghênh đón, bỗng một đạo ngân mang từ trước người hắn vọt ra ngoài, không ngờ lại là Đồ Toa xinh đẹp, có lẽ là muốn chứng minh lòng thành của mình, có lẽ là muốn bức người mà lúc trước một chiêu đánh bại mình, giờ phút này mỹ Đồ La cơ hồ bộc phát toàn bộ lực lượng của mình.

Trên bầu trời, Lương Tiểu bị tổn thương nặng nề, lúc này cũng liều lĩnh phát động tấn công về hướng Lâm, Tru Tiên Kiếm lại thỉnh thoảng lập loè trong hư không, chỉ cần không cẩn thận bị Tru Tiên Kiếm đâm bị thương.

Vốn dĩ, thực lực Lương Tiểu Nhi không bằng Lâm, chênh lệch giữa hai người giống như một gã Quyền Vương và người thường, cho dù ngươi có bốn người, nhưng nếu là tay không tranh đấu, bốn người trưởng thành cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một gã Quyền Vương, nhưng hắn có Tru Tiên Kiếm a? Cái này cũng giống cầm một cây súng sủng, Quyền

Quyền của người có lợi hại hơn nữa, nhưng dù sao người vẫn là thân thể máu thịt cơ mà?

Trong khoảng thời gian ngắn, thực lực vượt xa Lương tiểu thừa nhưng bị bức phải liên tục lui về phía sau. Giờ khắc này, cuối cùng nàng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Mục sư, cũng càng hiểu rõ tại sao đại nhân của mình lại gọi đám người mình phải cẩn thận như vậy.

Nhân gian này, quả nhiên là ngọa hổ tàng long, nói những bảo kiếm khó hiểu này, mà bản thân bọn họ căn bản không thể ngăn cản?

Tuy rằng Mỹ Đỗ Toa cũng là cảnh giới sơ cấp của Ma Vương, nhưng dù sao Mục cũng đã bị thương, sức chiến đấu giảm nhiều, trong thời gian ngắn thế mà ngang ngửa với địa thế Mục Chiến.

Nhìn thấy chiến cuộc như vậy, Diệp Tĩnh Vũ từ bỏ ý định ra tay, đối phương còn có cao thủ chưa xuất hiện, mình vẫn nên lưu lại chút tinh lực đối phó người nọ mới tốt.

Một kích không trúng, thân thể liền biến thành một đạo lưu quang về tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt xanh biếc đã nhìn về phía những binh sĩ Phạm Long đế quốc vọt tới hướng đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Sức chiến đấu của những binh lính này cực kỳ cường hãn, ít nhất đối mặt với binh sĩ Nam Vân đế quốc chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng khi bọn hắn xông vào thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận lại phát hiện thực lực của mình không ngừng giảm xuống, vậy mà trực tiếp giảm xuống một cảnh giới.

Kể từ đó, không có cao hơn Nam Vân đế quốc binh lính quá nhiều tiêu chuẩn, lại có Hắc Minh Thi Hiên, Lâm Hiểu Nghị, hồ ly mơ cao thủ như vậy, bọn họ muốn chiếm tiện nghi còn gần như không có khả năng?

Trừ Chúc Dung và Hạng Dung, mười đạo hư ảnh khác đều hiển hóa ra, gia nhập chém giết với những binh sĩ bình thường này, bất quá có một đạo hư ảnh đi ngang qua bên cạnh Hồ Dung, lại nhìn Lạc Nhật Thần Cung trong tay gã một cái, ngay sau đó lại tiếp tục gia nhập giết chóc.

Trong đại trận, tiếng la giết chấn động thiên địa, âm thanh binh khí va chạm, tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét, đan xen vào nhau, tạo thành một khúc nhạc chương tử vong, đao quang, kiếm ảnh khắp nơi, chỗ nào cũng có người bị giết, nơi nào cũng có người tử vong.

Có đám cao thủ như Lâm Hiểu Nghị tọa trấn, chém giết cơ hồ là hình thức nghiêng về một bên, thế nhưng dù là như thế, binh sĩ Phạm Long đế quốc vẫn hung hãn không sợ chết vọt vào trong đại trận.

Từng đạo huyết quang phóng lên tận trời, đó là oán khí, tức giận của đám binh lính, còn có các loại cảm xúc tiêu điều trước khi chết, thập nhị Thiên Vu diệt sạch đại trận chủ yếu là hấp thu tinh huyết của bọn họ, thế nhưng những cảm xúc tiêu điều này lại bắn ra đại trận, trực tiếp chui vào thể nội Lâm cùng Mục đang chiến đấu.

Chiến lực của hai người không ngừng tăng lên, tốc độ của hai người cũng càng lúc càng nhanh, Lương Tiểu có lẽ còn tốt hơn, lúc này còn miễn cưỡng lắm, lúc này Đỗ La đã bị đánh cho liên tục lui về phía sau.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ hơi đổi, trách không được những ác ma này muốn âm thầm điều khiển một quốc gia, cho dù đối mặt với trăm vạn đại quân, cũng liều lĩnh phát động chiến tranh. Hóa ra lực lượng nguyên thủy của bọn họ đến từ các loại cảm xúc tiêu cực trước khi chết.

Nếu như lại để cho bọn họ tiếp tục như vậy, ai biết cuối cùng sẽ trưởng thành đến bước nào? Về phần dừng chiến tranh, hiện tại binh sĩ Phạm Long đế quốc rõ ràng đã giết đỏ mắt, còn dừng lại được sao?

“Hạo Khuyết tử tử, làm phiên tử!” Diệp Tĩnh Vũ hướng Hạng Huyền đứng bên cạnh nói một tiếng, thực lực đã miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Ma Vương lập tức phóng lên trời, chạy thẳng lên không trung.

Thế nhưng thân ảnh của nàng vừa mới bay chưa đến một trăm trượng, một bóng người trực tiếp xuất hiện trước người nàng, một kích đơn giản đánh thẳng ra, cứ như vậy đánh vào trên

thân thể Hạng Dục, lập tức nhìn thấy toàn bộ thân thể Hạng Giao
vỡ vụn ra...

Nguyên thứ tám mươi lăm, cường đại vô cùng.

Khóe mắt Diệp Tĩnh Vũ giật giật, gia hỏa này là ai? Chẳng lẽ chính là người trong lời nói của Đỗ Toa sao?

“Tiểu Tĩnh Tử, tỷ tỷ không phải là đối thủ của hắc, người lên!” Thân thể vỡ vụn của Hạng Khuyết ở trong hư không thành hình, đã trực tiếp tiến vào thập nhị Thiên Vu trong đại trận. Nói đùa, hiện tại nàng chưa hoàn toàn ngưng tụ ra chân thân, chỉ có thể miễn cưỡng mượn năng lượng huyết nhục hóa hình, bây giờ bị một quyền như vậy liên đánh nát, nếu mình đến mấy lần ngay cả hóa hình cũng không được, vậy còn được gì nữa?

Nam tử kia chính là đại nhân nguyên trong miệng Mục Hòa và Lâm Nguyên, một quyền đánh nát Hạng Khuyết, thân ảnh lao nhanh về phía Mỹ Đỗ Toa, hắc cảm thấy rất hứng thú với nữ nhân đã từng chạy trốn khỏi tay mình.

Cơ hồ trong nháy mắt, thậm chí chỉ mới tới một nửa, hắc đã tới trước người Đỗ La, vẫn dễ dàng đánh ra một quyền.

Diệp Tĩnh Vũ muốn nghĩ cách cứu viện đã không còn kịp nữa, lập tức nhìn thấy một quyền của hắc trực tiếp đập vào ngực của Đỗ La Bàn xinh đẹp, đường đường là cảnh giới Ma Vương Đỗ Khư xinh đẹp không kịp hừ một tiếng đã bị đánh bay ra ngoài, ngực nổ ra một đoàn huyết vụ., Một lỗ máu to như vậy xuất hiện trước ngực. Lỗ máu này cực lớn, hầu như chỉ còn lại da thịt hai bên. Nếu không phải nhờ vào lực lượng duy trì trong cơ thể nàng, có lẽ nửa người dưới đã rớt xuống rồi.

Diệp Vưu Kỳ trong tay Diệp Tĩnh Vũ lay động, một đạo hắc quang phóng lên tận trời, trực tiếp cuốn Đỗ La Bàn đẹp đẽ đến bên người, sớm đã có Cửu Phượng nhào tới, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ trong tay lay động, Thủy Nguyên lực mãnh

liệt chạy vào thân thể Đỗ La, chậm rãi chữa trị thân thể của nàng.

Tuy nói lực lượng nước không tràn ngập sinh khí bằng một lực, thế nhưng cũng có thể tạo ra tác dụng chữa thương nhất định, mà yêu thú còn lấy ra rất nhiều đan dược đổ vào miệng của Đỗ Toa, thương thế nặng như vậy, cho dù nàng là Ma Vương cũng không chịu nổi bao nhiêu lần a?

Một quyền oanh bay Mỹ Đỗ Toa, nguyên cũng không lập tức tiến công, mà là hướng Mục phát phát tay, mục đích, thân thể hướng Lương Tiểu có thể đánh tới, mà bản thân hắn lại xoay người nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt đảo qua Kỳ Vu Vương và Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trong tay Cửu Phượng, hiển nhiên cũng nhìn ra hai lá cờ này bất phàm.

“Thiên cấp thân thể cường độ, tu vi Thiên cấp, Thiên cấp...Ồ? Người vậy mà không có linh hồn, không đúng, linh hồn của người vậy mà hoàn toàn tương dung với thân thể người, người là... Người là Vu?” Nguyên nhìn lướt qua Diệp Tĩnh Vũ, liền nhìn ra thực lực chân thật của Diệp Tĩnh Vũ, vốn cho là hắn có nguyên thần cường đại, lại nghĩ tới linh hồn của hắn vậy mà dung hợp hoàn toàn với thân thể, đây chính là ác ma từ thời Thái Cổ đã đẩy tộc nhân mình vào vực sâu.

“Tuy nhiên cho dù người là Vu, bất quá cũng chỉ là một vu thể Thiên cấp mà thôi, hơn nữa còn là một Vu vừa mới tiến vào Thiên cấp không lâu, người làm sao có thể là đối thủ của ta, nghịch lại Tuyệt Diệt Chiến Quyền!” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa trả lời, nam tử đã lần nữa mở miệng nói ra, trên mặt càng lộ ra thần sắc đắc ý, không phải chỉ là một gã Vu vừa mới đạt tới Thiên cấp thôi sao? Mình có gì đáng lo lắng chứ?

Cứ như vậy cách không đánh ra một quyền, cũng không thấy có quang mang chớp động, càng không thấy lực lượng gì phát tiết, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm thấy lồng ngực của mình bỗng nhiên đau nhức kịch liệt, ngay sau đó vậy mà lồm vào trong với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Răng rắc răng rắc...” Lúc này mới nghe được âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên, một đoàn huyết vụ cũng chính là

lúc này từ ngực hắn phun ra, hiển nhiên là đoạn xương gãy kia đâm vào trái tim.

“Hừ...” Diệp Tĩnh Vũ đau đón hừ một tiếng, suýt nữa đau đến ngất đi, mà hắn còn có cảm giác một cỗ lực lượng đang không ngừng phá hoại thân thể mình, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, lực lôi đình, lực lượng tinh thần, lực lượng hỏa diễm toàn diện tuôn ra, thậm chí ngay cả Đông Hoàng Chung cũng không ngừng phun ra thanh quang bảo vệ tâm mạch hắn, lúc này mới không bị một quyền này triệt để gạt bỏ.

Bất quá thân thể của hắn bị cú đâm này đánh bay ra mấy trăm trượng, ven đường phàm đụng phải thân thể những binh sĩ kia của hắn đều nổ thành mảnh nhỏ, cuối cùng đập ầm ầm trên mặt đất, tạo ra một cái hố to.

“A Vũ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị đánh bay, trong miệng Cửu Phượng kinh hô một tiếng, định chạy về hướng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ lung lay đứng lên, không khỏi yên lòng.

Bất quá nguyên nhân trên bầu trời lại lộ ra vẻ kinh hãi, một quyền vừa rồi của mình đủ đập nát thân thể hắn, làm sao ngoại trừ phun ra mấy ngụm máu tươi thì không còn vấn đề gì khác? Chẳng lẽ lực lượng của mình đã thoái hóa đến trình độ như vậy? Hay là nhục thể của hắn cường đại như vậy?

Nguyên thân có chút không tin tà tiếp tục đánh xuống, vọt thẳng vào trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, muốn nhào tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một bóng người màu đỏ lửa đã ngăn trước mặt hắn.

Nhìn thấy một người trống rỗng xuất hiện trước mắt này, nguyên thân trên mặt kinh hãi một hồi, gia hỏa này làm sao lúc nhỏ chính mình nhìn thấy trong bí họa kia có một vị Vu nào đó rất giống? Thậm chí ngay cả khí tức này cũng giống như đúc phụ thân vẽ, thân thể vốn tiến lên lại ngừng lại.

“Giết chết hắn cho ta!” Cũng ngay lúc hắn dừng lại, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã một lần nữa đứng lên, hai tay lau trước ngực mình, liền thấy miệng vết thương của hắn không ngừng khô

phục, có Đông Hoàng Chung bảo vệ tâm mạch, lực lượng nguyên thần làm sao có thể hủy diệt hẳn?

Trong lúc nói chuyện, trong tay Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện một đại ấn màu đen, chính là Phiên Thiên ấn.

Nguyên còn đang sững sờ, Phiên Thiên ấn kia đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, hơn nữa còn to bằng ngọn núi nhỏ, phía trên phong hỏa đan xen, thủy thổ giao hòa, càng có vô số lôi quang chớp động, bộc phát ra uy áp cường đại.

Uy lực kinh khủng như thế khiến nguyên tâm run lên, hắn thậm chí một điểm cũng không hoài nghi, nếu mình thật sự bị phiên thiên ấn này đập trúng, cho dù lấy thân thể mình cũng sẽ bị đập cho nát nhừ.

Nhân gian, quả thật còn có báu vật như vậy?

Thân thể hóa thành một đạo lưu quang, muốn tránh sang một bên, thế nhưng thân thể Chúc Dung lại vừa lúc xuất hiện ngay vị trí gã muốn chạy trốn, căn bản không cần do dự, trực tiếp đánh ra một quyền.

Diệp Tĩnh Vũ muốn hắn chết, hắn nhất định phải chết...

Ngọn lửa cuồng bạo ở trên nắm tay hắn lập tức bộc phát ra, làm cho người ta cảm giác tựa như một mặt trời nhỏ bạo tạc, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng tăng cao, ánh lửa chói mắt càng chiếu rọi tất cả.

Nguyên trong lòng tức giận, hóa ra tên này chỉ có vẻ bề ngoài, sức mạnh của hắn cũng bất quá chỉ là Thiên cấp cảnh giới mà thôi, ta còn tưởng rằng thực lực của hắn mạnh hơn ta chứ? Bất quá sức lực của hắn hoàn toàn chính xác không bằng chính mình, thế nhưng nhiệt độ của ngọn lửa này cũng quá cao đi?

Đây là nguyên nhân khiến Nguyên nhân, bất quá mặc kệ kinh ngạc hay phẫn nộ, hắn cũng đồng dạng đánh ra một quyền...

“Ầm ầm...” Một tiếng, toàn bộ hư không bị chấn nát, một đoàn hào quang màu đen lập tức bộc phát ra, khuếch tán ra chung quanh. Cảm nhận được lực bạo tạc cường đại như vậy, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, trong miệng kinh hô một hồi: “Mau lui lại...”

Chương tám mươi sáu, cao thủ cấp Hoang.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ tiến lên nắm lấy Cửu Phượng cùng Yêu Ngọc cùng Đỗ La xinh đẹp, một cước đá vào cái mônghịch chuyển của nàng, để nàng cống Hắc Minh Thi Hiên cùng đám người Lâm Hiểu Nghị chạy như điên về phía xa.

Vừa trốn, còn vừa không chế đại trận, tận lực di dời lực lượng một kích này bộc phát ra ngoài, nhưng dù vậy, năng lượng cuồng bạo kia vẫn đánh cho nát bấy mọi thứ trong vòng vài dặm chung quanh. Mặc kệ là những binh sĩ kia đang chiến đấu, hay là những nham thạch thảo mộc kia toàn bộ hóa thành tro bụi, thậm chí áo giáp của bọn hắn cũng không lưu lại một vết tích.

Ít nhất có hơn mười vạn binh sĩ Nam Vân đế quốc trong trùng kích năng lượng như vậy biến mất vô tung vô ảnh, tựa như bọn họ chưa bao giờ xuất hiện qua.

Đây vẫn là trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, về phần bảy mươi phần trăm lực lượng bị Diệp Tĩnh chuyển dời ra ngoài càng là phá hủy toàn bộ quân sĩ Phạm Long đế quốc còn sót lại, hắc mang mãnh liệt càng là đảo qua hơn trăm dặm, phòng ốc trong hơn trăm dặm này, thôn làng, rừng cây, cây, súc vật, nham thạch, tất cả đều bị xóa sạch dấu vết, tất cả dấu vết cuộc sống của bọn họ đã từng trải qua.

Lúc đạo hắc mang này biến mất, còn lại chính là một mảnh hư không trống rỗng, không có gì cả?

Thân thể Chúc Dung tự nhiên bị đánh bay ngược ra sau, cánh tay của gã cũng biến mất không thấy gì nữa, không phun ra một giọt máu tươi, cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

Tuy nhiên cũng nhờ có hắn mà trở ngại này, Nguyên Chính không hoàn toàn né tránh được Phúc Thiên ấn. Một góc của

Phiên Thiên ấn hung hăng đập vào đầu vai của hắn, lập tức liền nhìn thấy toàn bộ bả vai của hắn vỡ vụn ra, máu tươi màu đen không ngừng phun ra, Thủy Phong Hỏa cùng với lực lôi đình tràn vào thân thể hắn, phá hư cơ hội của hắn.

Nguyên Quái kêu lên một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh, mà Mục và Lâm đang cùng Lương Tiểu Bác bác đấu cũng đồng thời hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong hư không này.

“Mẹ nó, hai con tiện nhân các ngươi không phải rất lợi hại sao? Còn không phải bị lão tử đánh người không ra người quỷ không ra quỷ sao? Con mẹ nó bây giờ chứng kiến sự lợi hại của lão tử, liền biết chạy trốn? Có loại khác...” Lương Tiểu chính đang bị hai người liên tiếp bức lui về phía sau, hóa ra hai cổ phân thân bị đánh cho tàn phế., Một người bị đánh phế, Huyết Thi Công Tôn Lộ cũng bị đánh đến mức cơ hồ văng tung tóe. Ngay lúc gã đang nghẹn được một bụng lửa, chuẩn bị té ra Hạo Thiên Châu thì hai người bỗng nhiên bỏ chạy.

Điều này làm cho hắn rất là phẫn nộ, không khỏi chửi ầm lên, nhưng hắn chỉ mới mắng một nửa đã ngừng lại, bởi vì mảnh đất vừa rồi còn tồn tại giờ phút này đã biến mất vô tung vô ảnh, đặc biệt là mấy chục vạn người kia, vừa rồi còn la oanh mấy chục vạn binh sĩ Phạm Long đế quốc cứ như vậy biến mất vô ảnh vô tung?

Trước mặt hắn chính là một mảnh hư không, một mảnh hư không dài đến trăm dặm, trừ cái đó ra, cũng không có bất kỳ điều gì khác.

“Cái này... Cái này... Cái này xảy ra là sao? Ta... Ta không phải đang nằm mơ chứ?” Lương Tiểu Hữu hít sâu một hơi, có chút không dám tin hỏi.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ từ trong đại trận đi ra, nhìn phía trước một mảnh hư không, sắc mặt cũng khó coi đến mức nào? Đây là lực lượng của hắn sao? Chỉ là dư chấn mà có uy lực như vậy, nếu hắn toàn lực ra tay thì sẽ mạnh đến mức nào? Quay đầu nhìn tay phải của Chúc Dung biến mất, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại càng khó coi., Chúc Dung ngưng tụ ra chân thân sau lưng, mặc dù thực lực của hắn còn xa mới bằng thời kỳ

toàn thịnh, nhưng bất kể là vận dụng hỏa diễm, vận dụng chiến kỹ đều vượt qua tiêu chuẩn nhất lưu., Nếu không mượn bất cứ pháp bảo nào đơn độc đánh nhau, hẳn tuyệt đối có thể dễ dàng gạt bỏ chính mình, thế nhưng hiện tại, vậy mà cũng bị người hủy mất một cánh tay, hơn nữa nhìn bộ dạng này của hắn, cánh tay này trong thời gian ngắn còn không cách nào phục hồi như cũ.

Vốn hắn còn nghĩ tới tính cách tự tin nhất chiến với cao thủ cấp Hoang tại thời khắc này bị đánh cho tan nát.

Có lẽ mình có thể dùng Phiên Thiên ấn đối phó hắn, nhưng là vậy cũng cần chính mình Phiên Thiên ấn mỗi lần có thể đập trúng?

Uy lực của Phiên Thiên ấn này rất lớn, thế nhưng người khác không thể đứng ngay ngóc ở đó chờ người nện xuống được chứ? Lần này chính mình thừa dịp hắn còn chưa chuẩn bị mà té ra Phiên Thiên ấn, hay là bị Chúc Dung ngăn cản mới đánh trúng, lần kế tiếp thì sao?

Nếu như mình không bị hắn đánh trúng, mình có Đông Hoàng chung còn có cơ hội đào tẩu, nhưng những người khác thì sao? Ngay cả thực lực của Chúc Dung bây giờ cũng bị hắn một quyền đánh rơi cánh tay, những người khác làm sao chịu đựng nổi?

Nghĩ đến đây, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu ra, mình còn chưa phải là thời điểm đắc ý, dù cho hiện tại mình có pháp bảo mạnh nhất Tam Giới.

“Đại ca, không phải ngươi đang nằm mơ đâu, mà là bị dư ba của ác ma kia tạo thành!” Diệp Tĩnh Vũ nói với Lương Tiểu Tỳ trong hư không một lần, mà trên trán Lương Tiểu Hữu đã toát ra từng trận mồ hôi lạnh.

Sự ngoan ngoãn của ta, dư âm chỉ là dư âm, dư âm đã hoàn toàn biến thành hư không trên trăm dặm, ngay cả cận cũng không còn một chút, nếu như hắn toàn lực ra tay thì sẽ lợi hại đến mức nào?

Đoán chừng cả tòa đại lục cũng bị hắn đánh chìm đúng không? Cái này không phải sức người có thể đối kháng sao?

Không đúng, đám người mình đã sớm không phải người bình thường, căn bản không cách nào đối phó a? Chẳng trách, trách không được trong truyền thuyết, những Thái Cổ Thiên Vu cường đại kia cũng là phương thức gần như đồng quy vu tận mới phong ấn những ác ma này tại vực sâu.

Trở thành Phi Thiên Dạ Xoa, Lương Tiểu Ty đang chuẩn bị diễu võ dương oai, lúc này cũng giống như quả bóng xì hơi kia, không nâng nổi nửa điểm tinh thần.

Còn lại mấy chục vạn đại quân, mặc dù bị thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bao phủ, càng chuyển dời phần lớn lực lượng, lại triệt tiêu một phần lực lượng, thế nhưng vẫn tồn thất thảm trọng, ngoại trừ mười vạn người hoàn toàn biến mất kia, những người khác đều bị một kích mãnh liệt như vậy dọa cho vỡ mật, trong thời gian ngắn, đâu còn nửa điểm chiến ý.

Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu, những đội quân này mặc dù là quân tinh nhuệ, nhưng dù sao cũng là người bình thường, đối mặt với loại giao thủ trình độ này căn bản không có năng lực chống cự, sở dĩ triệu tập bọn họ đến đây, vốn cũng là nghĩ cách thông qua bọn họ thống trị mảnh đất này mà thôi. Bây giờ có loại ác ma cường đại như vậy ở đây, bọn họ ở lại chỗ này cũng vô dụng, vẫn là nên trở về trước thì tốt hơn.

Giao nộp trăm vạn đại quân cho Lâm Hiểu Nghị, để cho hắn dẫn dắt trăm vạn đại quân trở về Cửu Châu, còn hắn và Lương Tiểu Tiểu vẫn có thể ở lại cùng một chỗ, dù biết rõ đối thủ cường đại, bọn họ cũng minh bạch bây giờ là cơ hội tốt nhất để đánh chết Nguyên, nếu không đợi thương thế của hắn phục hồi như cũ, bọn họ sẽ không còn cơ hội...

Lúc này, chiến lực của Đỗ La vốn là tốt nhất, thế nhưng đám người Diệp Tĩnh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện, sinh cơ trên người nàng đang không ngừng biến mất, cho dù có Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ của Cửu Phượng không ngừng đưa Thủy Nguyên lực vào, cũng khó có thể ngăn cản lực lượng hủy diệt đang ở trong cơ thể nàng.

Chương tám mươi bảy thần bí sách quý thần bí.

Nhìn thấy ngực của Đỗ La không ngừng biến mất, mọi người đều cảm thấy khó chịu, bởi vì nguyên nhân Hắc Minh Bá là vì máu ác ma chảy ra từ trong cơ thể mỹ Đỗ Toa, bọn họ không quá tín nhiệm nàng. Nhưng bây giờ, nàng vì bản thân mình bị trọng thương, hơn nữa khó mà khép miệng lại được, chuyện này làm sao chịu nổi mấy nhân tình?

Nhưng vào lúc này, trên gương mặt xinh đẹp của Đỗ Toa lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không hề lo lắng chút nào vì sắp đến nơi hủy diệt. Đôi mắt màu nâu của nàng lại nhìn về phía Cửu Phượng ở bên cạnh chăm sóc nàng, nhìn đôi mắt màu nâu của nàng.

Bị ánh mắt nhu hòa của Đỗ Toa nhìn như vậy, Cửu Phượng đột nhiên cảm thấy mình như đang tìm được người thân của mình.

Nhưng rõ ràng nàng biết rõ phụ thân của mình chính là người của Xích Di tộc, mẫu thân của mình cũng là nữ nhân mà phụ thân của mình đoạt được, mình không có khả năng có thân thích cấp bậc Ma Vương như Đỗ La sao?

“Không cần suy nghĩ nhiều, ta với ngươi không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, đã khiến cho ta thấy được bản thân khi còn trẻ!” Mỹ Đỗ Toa liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Cửu Phượng, khẽ cười nói.

Đám người Lương tiểu thư đều sửng sốt, chẳng lẽ lúc còn trẻ vị Đỗ La Toa này còn có bí văn gì sao?

Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, hẳn biết rõ Đỗ La Thú nhận ra sự tôn Độc Cô Bá Thần của mình, chẳng lẽ giữa hai người có điều gì mờ ám?

Bất quá hiển nhiên Đỗ Toa không có yêu thích nhiều chuyện, chỉ duỗi đôi tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn

mặt Cửu Phượng.

“Quen biết chính là một loại duyên phận, cái này, tặng cho người đi!” Không có nhiều lời nói, Đỗ Toa chỉ nói nhẹ nhàng như vậy, ngay sau đó trong miệng liền phun ra một hạt châu màu bạc, lúc nhìn thấy hạt châu kia..., Mấy người Diệp Tĩnh Vũ đều biến sắc, đây là nội đan của nàng, nàng lại muốn giao nội đan của mình cho Cửu Phượng, chẳng lẽ nàng không biết một khi phun nội đan của mình ra, nàng sẽ không còn cách nào bức lực lượng hủy diệt nguyên ra khỏi cơ thể, như vậy chờ đợi nàng chỉ có thể hủy diệt.

Diệp Tĩnh Vũ muốn ngăn cản, mặc dù hẳn hi vọng lực lượng của Cửu Phượng tăng lên rất nhiều, nhưng lại không hy vọng cái giá phải trả bằng sinh mệnh của Đỗ Đỗ Toa. Dù sao, nàng vì được bọn người mình tin nhiệm mới bị thương thể nghiêm trọng như thế.

Nhưng không đợi Diệp Tĩnh Vũ xuất thủ, Đỗ La đã trực tiếp điểm nội đan màu bạc vào trán Cửu Phượng, nhất thời thấy trên người Cửu Phượng nổi lên đạo đạo quang mang màu bạc.

Có lẽ lực lượng của viên nội đan này thực sự quá cường đại, Cửu Phượng thậm chí còn chưa kịp nói gì đã hôn mê bất tỉnh, bị Diệp Tĩnh Vũ một tay đỡ lấy.

“Đỗ Toa đẹp đẽ, ngài...” Đối với quyết định của Đỗ Cơ, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều tràn đầy kinh ngạc, tuy nói bây giờ nhìn lại, lực lượng hủy diệt kia chiếm ưu thế tuyệt đối, tiếp tục phá hủy sinh cơ của nàng, nhưng chỉ cần nàng dốc toàn lực, mà đám người mình cũng hỗ trợ, không phải không có khả năng bức ra cỗ lực lượng kia? Nhưng hiện tại nàng đã làm vậy, tất cả sinh cơ của mình đều bị đứt đoạn.

“Ha ha, khi một người không có gì để luyến tiếc, chết mới là đường ra tốt nhất!” Một câu nói của Đỗ La Cơ trực tiếp chặn đứng tất cả lời nói đằng sau của Diệp Tĩnh Vũ.

“Nhanh tìm một chỗ giúp nàng thuận theo sức mạnh trong cơ thể đi, thân thể nàng hiện tại còn không chịu nổi lực lượng của ta!” Đối mặt với mọi người đang kinh ngạc, Đỗ La tiếp tục mở miệng nói, trong lời nói tràn ngập cưng chiều với Cửu

Phượng, không chút để ý đến thân thể dần dần biến mất của mình.

Nghe thấy mỹ nữ Đỗ Toa nói vậy, Diệp Tĩnh Vũ đứng lên, nhìn ánh mắt trống rỗng trong mắt nàng, nhẹ nhàng gật đầu, lúc một người không có gì để luyến tiếc, có lẽ, tử vong thật sự là một loại giải thoát?

Rất là cung kính cúi người cúi đầu chào Đỗ Toa, ôm lấy Cửu Phượng phóng lên trời, những người khác cũng rời đi theo sau Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có Lương Tiểu Hữu là rớt xuống cuối cùng, nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ tới cực điểm của Đỗ Toa, trong ánh mắt tràn đầy sự thờ dài.

Ài, trước kia thì sao, lão tử không có bản lãnh tán người, hiện tại thật vất vả mới có bản lãnh như vậy, người sao lại không muốn sống nữa? Chẳng lẽ có đại gia anh tuần hoàn mỹ như vậy theo đuổi người, còn không có chút lạc thú nào sao?

Rất là buồn bực thờ dài một tiếng, thân ảnh Lương Tiểu Hữu cũng dần dần biến mất, mãi đến khi Lương Tiểu Hữu hoàn toàn biến mất, lúc này chỉ còn lại một cái đầu của Đỗ La mới nhìn lên bầu trời, miệng thì thảo: “Mẫu nương, huyết dịch của Phượng Lý Huyền Tộc cuối cùng cũng được lưu truyền xuống dưới, người không cần lo lắng nữa!” Nói xong câu cuối cùng này, thân thể xinh đẹp của Đỗ Tọa hoàn toàn tiêu tán trong mảnh hư không này.

Mà theo sự biến mất của Đỗ Toa, một đoạn ký ức truyền thừa mấy đời dần dần hiển hiện trong đầu Cửu Phượng, chẳng qua giờ phút này hoàn toàn hôn mê, nàng căn bản không biết gì hết.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa phái người trở về Cửu Châu, vừa điều trị thân thể cho Cửu Phượng, toàn thân trong hoàng cung Phạm Long đế quốc đều bị hắc huyết bao trùm, nguyên nhân nằm nghiêng trên một cái ghế, Mục Hòa Lâm đều cung kính đứng trước người hắn, nhìn từng miếng thịt vụn trên vai, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Hiện tại các người đã biết sự lợi hại của nhân gian chưa?”
Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt hai người, Nguyên Lãnh hừ

lạnh nói, vừa rồi vô ý bị pháp bảo kia đập nát cả đầu vai, đau đớn như vậy suýt nữa khiến hắn ngất đi.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh chóng, chạy trốn đầu tiên, không chừng hiện tại đã bị nện thành thịt nát rồi.

“Chúng ta biết rồi, đại nhân!” Bản thân đã tự mình trải qua sự cường đại của đám người Diệp Tinh Vũ, giờ lại nhìn thấy đại nhân của mình bị nện thành dạng này, nếu hai người còn không rõ, chi bằng đi chết luôn cho rồi.

“Biết là tốt rồi, mặc dù ở nhân gian này không có cường giả nào nhưng đồ tốt được lưu truyền từ thời Thái Cổ rất nhiều, trừ phi chúng ta có thể tu luyện đến cảnh giới Vũ cấp, nếu không có thể làm tổn thương quá nhiều đồ vật của chúng ta, ngàn vạn lần không thể chủ quan, ta cần bế quan tu dưỡng, các ngươi lui ra đi, nhớ kỹ, trước khi thương thế của ta tốt, chớ chủ động xuất kích!”

“Vâng!” Mục Hòa và Lâm gật đầu nhẹ, thân ảnh cứ như vậy từ từ biến mất không thấy gì nữa.

“Kim Thượng Quân, ngươi ra đi!” Đợi sau khi thân thể hai người hoàn toàn biến mất, Nguyên bỗng nhiên hướng về phía không trung nhẹ hừ một tiếng, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu bạc từ trong hư không chợt hiện ra.

“Ha ha, Nguyên đại nhân, lần trước ta đề nghị với ngài, ngài cảm thấy thế nào?” Nhìn thấy bọt thịt trên đầu vai Nguyên Tùng Quân, Kim Xán Quân rất thèm miệng liếm liếm đầu lưỡi của mình, khẽ cười nói.

“Ta có thể giúp ngươi trở thành Ma Đế, nhưng ngươi nhất định phải tìm giúp ta một kiện đồ vật đủ để chống lại kiện pháp bảo kia!” Nguyên rất không cam lòng nói, sớm biết như thế, lúc trước chính mình nên đáp ứng hắn, hôm nay sao có thể bị một người thực lực không bằng mình gây thương tích?

“Ha ha, điều này đương nhiên không có vấn đề, đại nhân mời xem...” Kim Lư Quân mỉm cười, tay phải nắm chặt buồng lòng, một quyển sách màu vàng óng cứ như vậy trống rỗng xuất hiện trong tay hắn...

Chương tám mươi tám... Tính kế Vô Nhai...

Cổ Hoa đại lục, trên đỉnh núi Côn Luân ở phía tây, có một quảng trường khổng lồ, mặt đất quảng trường là dùng ngọc thạch xây thành, chung quanh còn trang trí rất nhiều pho tượng xa hoa rực rỡ, nhìn tựa như tiên cảnh.

Giờ phút này, ở giữa quảng trường, đang có chín đạo quang mang không ngừng chớp động, lúc quang mang tán đi, lúc này mới phát hiện nguyên lai là chín đạo nhân ảnh.

Mỗi một bóng người đều lơ lửng giữa không trung, dưới chân bọn họ hoặc có một cái bồ đoàn, hoặc một đài sen, từ khí tức phát ra, dĩ nhiên đều không phải là vật phàm.

Ngồi ở đầu tiên chính là gia chủ Phương gia Phương Chấn Thiên, mà toàn bộ đại lục Cổ Hoa có thể đứng ngang hàng với hắn cũng chỉ có gia chủ các đại gia tộc mà thôi.

“Phương huynh, ngươi nóng lòng mời mọi người đến như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Người hỏi thăm là gia chủ Phong gia, bởi vì lần trước chiêu lãm Diệp Tĩnh Vũ không có kết quả, hắn đã sớm đi cùng Phương Chấn Thiên, trong lòng cũng đã sớm rõ mục đích triệu tập Cửu Đại Gia tộc lần này của Phương Chấn Thiên, hôm nay thấy hiện trường trầm mặc, vì vậy mở miệng hỏi trước.

“Ha ha, còn có thể nói chuyện gì, chắc hẳn các vị cũng đã rõ ràng chuyện phát sinh ở Đấu Hồn đại lục hiện nay. Bây giờ toàn bộ Cửu Châu, thế lực của Nguyên Linh giáo cơ hồ bị nhỏ tận gốc., Chúng ta đã hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Nguyên Linh giáo, không chỉ như vậy, mấy vị ở đại lục Cổ Phi kia cũng bất tri bất giác bị người ta đánh rơi, bây giờ toàn bộ đại lục Cổ Phi cũng hỗn loạn tung bừa, ta thật sự hoài nghi tất cả những thứ này đều là do tiểu oa nhi kia làm!” Phương Chấn Thiên nhanh chóng kể lại một lần chuyện xảy ra trong

khoảng thời gian gần đây, sau đó lại truyền ra một ít tư liệu chi tiết.

Đương nhiên, đến cấp bậc như bọn họ tự nhiên không phải là tài liệu giấy mà là tám khối vũ tiễn, ở đây mấy người thần niệm đảo qua, nhất thời từng cái từng cái hơi biến sắc.

Ngọc giản ghi chép lại tất cả những chuyện phát sinh ở Cửu Châu sau khi Hiên Viên Nhược Tinh từ Ma giới trở về, về sau Diệp Tĩnh Vũ thay đổi toàn cục, thế lực của bọn họ ở Cửu Châu dần dần bị thanh trừ, cuối cùng mấy tên cường giả cấp Tôn Giả của đại lục bị chém giết đều có ghi chép lại toàn bộ tin tức.

Đương nhiên, Phương Chấn Thiên cũng không biết là ai giết đám cường giả cấp Tôn Giả cổ mà không phải đại lục kia, thế nhưng toàn bộ vu oan lên đầu Diệp Tĩnh Vũ lại không tốn chút sức lực nào, tuy rằng mấy tên cường giả cấp Tôn Giả của đại lục cổ xưa kia đều là ngụy Tôn Tôn Giả., So sánh với bọn mình căn bản không cùng một đẳng cấp tồn tại, nhưng bất kể thế nào, luôn là thế lực mạnh nhất kia, hôm nay bị người không lưu lại dấu vết, điều này không thể không khiến bọn họ coi trọng.

Điều này chứng tỏ trên thế giới này đã xuất hiện lực lượng có thể uy hiếp đến quyền lực, thậm chí cả lực lượng sinh mệnh của bọn họ.

“Phương huynh, tin tức này của ngươi có thật không?” Sau khi xem xong nội dung biểu đạt của ngọc giản, người lên tiếng đầu tiên vẫn là gia chủ Phong gia Phong Viêm.

“Ngoại trừ mấy gia hỏa Cổ Hoặc Đại Lục kia bị tổn hại thân không dám xác định, những thứ khác tuyệt đối là thật!” Phương Chấn Thiên thề son sắt nói ra.

“Như thế xem ra, cho dù cái chết của mấy tên kia không phải là nguyên nhân của hấn, chúng ta cũng quyết không thể buông tha tiểu gia hỏa kia, nếu không hấn tuyệt đối là tai nạn của toàn bộ đại lục Cổ Hoa chúng ta!” Lúc này Phong Viêm tiếp lời Phương Chấn Thiên.

Những bảy đại gia tộc khác châu mày, tựa hồ đang suy tư xem nên xử lý những chuyện này thế nào, bất quá không có một người nào nói chuyện, hiện trường ngoại trừ Phương Chấn Thiên và Phong Viêm một xướng một họa, đều là một mảnh trầm mặc.

Tình huống như vậy khiến Phương Chấn Thiên nhìn mà chửi ầm lên trong lòng, các người không phải muốn có chỗ tốt lớn nhất sao? Một đám giả bộ như vậy làm gì mà không để ý? Ta cũng không tin nếu tiểu tử kia thật sự đánh tới, các người sẽ giơ tay hoan nghênh sao?

“Đương nhiên, bất kể nói như thế nào, Nguyên Linh giáo hủy diệt Phương gia chúng ta cần trách nhiệm rất lớn, cho nên lần này nhằm vào hành động của hắn, Phương gia chúng ta nguyện ý lấy thân phận chủ lực xuất chiến., Ta cũng sẽ đích thân ra tay, chỉ là vì để tránh ngoài ý muốn, hi vọng các vị nhân huynh có thể ở bên cạnh giúp đỡ ta, một khi sự tình thành công, Phương gia ta tất nhiên sẽ có một nhóm hậu lễ đưa lên!” Phương Chấn Thiên biết rõ nếu mình lại không đưa ra điều kiện, bọn người này sẽ luôn luôn mặc cả với mình.

“Phương huynh nghiêm trọng rồi, Cửu Châu vốn là địa phương chúng ta điều khiển, muốn thu hồi tự nhiên là thuận lý thành chương, Phương huynh đều nhiệt tình như thế, chúng ta làm sao khoanh tay đứng nhìn chứ? Các vị, lần này chúng ta sẽ do Phương huynh cầm đầu., Cùng nhau tiêu diệt tiểu tử kia đi! Để cho những người này biết, xúc động chúng ta là chuyện không sáng suốt đến cỡ nào!” Lúc này, người mở miệng nói chuyện chính là Huyết gia chủ Huyết Hải Vô Nhai, hắn cũng là gia tộc thần bí nhất trong Cửu Đại Gia tộc, cho dù là giờ phút này, chung quanh hắn cũng quần quanh đạo đạo huyệt mang, căn bản không thấy rõ dung mạo của hắn.

“Đa tạ Huyết huynh!” Phương Chấn Thiên thật không ngờ người đầu tiên đứng ra nói chuyện với mình lại là tên gia hỏa này, lập tức chấp tay chào Huyết Hải Vô Nhai.

Những gia chủ khác thấy có người ra mặt, tự nhiên cũng gật đầu đáp ứng. Dù sao, người đánh chủ lực chính là người của Phương gia a, cho dù tiêu hao lớn hơn nữa, cũng là người của

Phương gia ra mặt trước a, bọn họ chỉ cần ở một bên hò hét trợ uy là được rồi.

Nếu tiểu gia hỏa Cửu Châu kia không mạnh cũng không sao, trực tiếp bị Phương Chấn Thiên chém giết, bọn người mình cũng không cần phí sức gì thân, nếu hấn thật sự đã cường đại như vậy, như vậy bọn hấn cũng không ngại chờ hấn lưỡng bại câu thương với Phương Chấn Thiên rồi mới ra tay.

Chẳng lẽ liên hợp lực tám người, còn không đối phó được với một tiểu gia hỏa sống mấy chục năm sao? Cho dù hấn là thiên tài xuất thế thì đã sao? Mọi người cơ hồ đều có tâm tư như vậy, có lẽ trong lòng Phong Viêm còn có chút lo lắng, bất quá nhìn thấy dáng vẻ tự tin tràn đầy của mấy vị đại lão kia, mọi chuyện đều quyết định như vậy.

Cáo biệt trời quang, thân ảnh mấy vị gia chủ khác hóa thành tám đạo lưu quang bay về tám hướng, nếu muốn động thủ với người của Đấu Hồn đại lục, như vậy phải trở về chuẩn bị phải không?

Nửa canh giờ sau, Huyết Hải Vô Nhai trở lại hang ổ của mình, trên một ngọn núi hoang mà người thân thiết nhất bên cạnh hấn cũng không biết.

Một tay hấn liên tục run run, bấm các loại thủ ấn, chỉ thấy từng đạo huyết mang đánh ra, sơn mạch vốn hoang vu bỗng nhiên xuất hiện một chỗ trống, thân thể Vô Nhai của Huyết Hải nhoáng một cái liền chui vào.

Sau khi tiến vào, nơi này dĩ nhiên là một mảnh thiên địa khác, chung quanh cây cối nồng đậm, chim bay cá nhảy chạy trong rừng, linh khí dày đặc phát ra trên không trung, cơ hồ muốn ngưng tụ thành chất lỏng.

Nếu như không lo lắng tại đây một rừng cây có một tòa huyết trì, nơi đây đúng là một cái động thiên phúc địa, vừa về đến nơi đây, thần tình Huyết Hải Vô Nhai lập tức trầm tĩnh lại, đến nơi này, chính mình căn bản không cần lo lắng bất luận kẻ nào tập kích mình.

Nhưng đúng lúc này, hấn chợt phát hiện bên cạnh huyết trì có một người đang đứng, không khỏi kinh hãi...

Chương thứ tám mươi chín vô cùng bất đắc dĩ.

“Huyết Minh, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người tới, Huyết Hải Vô Nhai biến sắc, nơi này ngay cả nhi tử thân thiết nhất của mình cũng không biết, ngày thường con trai mà mình chưa từng gặp qua làm sao có thể biết được? Hơn nữa cho dù hắn có biết, làm sao có can đảm tiến vào nơi này?

“Phụ thân đại nhân, phúc địa này vốn là của ta, vì sao ta không thể tới nơi này?” Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Vô Nhai Huyết Hải, Huyết Minh lại khẽ cười nói.

“Ngươi tìm được?” Huyết Hải Vô Nhai sửng sốt, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh lúc trước mình tìm được chỗ này, ngày đó chính mình đang xử lý sự tình gia tộc, Huyết Minh đột nhiên xông vào nói cho mình biết phát hiện một con dị thú, còn nói thực lực con dị thú kia cường đại, cần tự mình ra tay.

Lúc ấy chính mình cũng tin lời hắn, quả nhiên phát hiện một con Huyền Long Thú, còn là một đầu Huyền Long Thú đẳng cấp không thấp, chính mình lúc đánh chết Huyền Long Thú đã phát hiện ra nơi này, chẳng lẽ nó đã sớm biết tất cả những thứ này?

“Phụ thân đại nhân, ta biết cá tính của ngài, dục vọng của ngài luôn mãnh liệt như vậy. Một khi phát hiện ra chỗ tốt như vậy, ngài tuyệt đối không muốn có quá nhiều người cùng ngài chia sẻ, cho nên ngày đó ta cũng không có nói ra trước mặt các trưởng lão trong tộc., Vốn tưởng sau khi ngài phát hiện ra nơi này sẽ đối tốt với ta, nhưng nhiều năm qua thái độ của ngài với ta vẫn lạnh lùng như vậy, phụ thân đại nhân, ta thật sự rất muốn hỏi ngài, ngài thật sự cho rằng ta là con trai ngài sao?” Huyết Minh rất là tự giễu nói.

“Làm càn...” Bị Huyết Minh nói như vậy, Huyết Hải Vô Nhai lại giận tím mặt, nói thế nào thì mình cũng là phụ thân của ngươi, có chỗ nào mà nhi tử dạy dỗ phụ thân? Cho dù ngươi không phải là giáo huấn cũng không được! Ý chí của mình chính là toàn bộ ý chí Huyết gia, chẳng lẽ ngươi còn có thể lật trời hay sao?

Cách không chính là đánh ra một chương, hấn cũng không có ý lập tức giết hấn, dù sao, hấn vẫn là nhi tử của mình, chỉ là muốn giáo huấn, cho nên một chương này hấn chỉ dùng chưa đến một phần trăm lực lượng, vốn cho là có thể dễ dàng đánh bay nhi tử của mình trên mặt đất, lại không nghĩ tới thân ảnh Huyết Minh lóe lên, vậy mà tránh thoát.

Huyết Hải Vô Nhai trong lòng hoảng hốt, trừ phi là cao thủ Cửu Trọng Thiên, nếu không căn bản không có khả năng né tránh một chương này của mình, chẳng lẽ con trai mình đã đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thiên rồi sao? Thần niệm khổng lồ trực tiếp quét ra ngoài, muốn tra rõ tình huống của nhi tử mình., Nhưng vừa nhìn qua, sắc mặt vốn kinh ngạc đã trở nên đen thui, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi, chỉ vì mấy đạo nhân ảnh, dưới thần niệm của hấn đều lộ ra thân hình.

Đây là ba nam tử, trong đó có một người mà mình biết, chính là Phương chủ quốc có giao tình tốt với nhi tử của mình, nhưng tên này không phải thân bị tổn hại sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Hai người còn lại sắc mặt tái nhợt, dáng người khô gầy, so với con trai mình còn giống cương thi hơn, người còn lại anh tuấn tiêu sái, đặc biệt là mái tóc dài màu trắng, nhìn qua tràn đầy khí phách, một đôi mắt như ngôi sao đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Huyết Minh, ngươi... Ngươi, tên súc sinh này, ngươi... Ngươi tới đây một mình cũng chưa tính, vậy mà ngươi lại mang người ngoài tới đây, ngươi...” Huyết Hải Vô Nhai tức giận tại chỗ, nơi này chính là nơi tu hành bí mật của mình, bản thân thường ở chỗ này bế quan, nào ngờ một mình Huyết Minh biết cũng thôi đi, bây giờ còn mang đến nhiều người như vậy, ai biết gã còn có người khác không?

“Huyết bá phụ, người không cần tức giận, chúng con tới đây cũng là mang ý tốt đến cho người!” Huyết Hải Vô Nhai còn chưa nói hết lời, Phương chủ quốc đã mở miệng nói.

“Ý tốt? Người có tư cách này sao?” Huyết Hải Vô Nhai lạnh lùng hừ một tiếng, thân là gia chủ Huyết gia, cho dù là Phương Chấn Thiên cũng không dám dễ dàng ngắt lời mình, tên này dựa vào cái gì mà có tư cách nói những lời như vậy?

Trực tiếp nâng lên một quyền đánh tới Phương chủ quốc, không phải người chết rồi sao? Ngay cả tên Phương Chấn Thiên cũng không thương yêu người, vậy giết người thì tính là cái gì?

Một quyền này, Huyết Hải Vô Nhai gần như đã sử dụng được năm phần sức mạnh của mình, cho dù Phương chủ quốc đạt tới cảnh giới cửu trọng thiên cũng không có khả năng ngăn cản một quyền này.

Nhưng một bóng người lại bước lên trước một bước, cứ thế xuất hiện trước mặt Phương chủ quốc, đối mặt với một quyền khủng khiếp của Huyết Hải Vô Nhai, trực tiếp xuất quyền nghênh đón.

Một đạo hào quang màu vàng chói mắt trong nháy mắt sáng lên, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh vào trên cánh tay phải của Vô Nhai Huyết Hải, lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh bay Huyết Hải Vô Nhai ra ngoài, toàn bộ cánh tay vỡ vụn ra, bay trợn vụn hơn một trăm dặm mới ngừng lại.

Lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ không bằng Vô Nhai Huyết Hải, hắn bị chấn ra xa hơn ba trăm dặm, nhưng thân thể hắn mạnh mẽ hơn Vô Nhai nhiều, chẳng qua là nắm đầm hơi tê dại mà thôi, tùy ý vung vẩy cánh tay của mình, tựa như không có việc gì bay trở về.

Nhìn thấy người trẻ tuổi trước mắt có thể tiếp được một quyền của mình, Huyết Hải Vô Nhai biến sắc, đây tới thiểu cũng là cường giả Tôn cấp, tuổi còn trẻ như vậy, làm sao có thể trở thành cường giả Tôn cấp? Chẳng lẽ là tên trong miệng Phương Chấn Thiên kia sao?

“Người tên là Diệp Tĩnh Vũ?” Huyết Hải Vô Nhai kinh hô.

“Không sai, không nghĩ tới Huyết bá phụ vậy mà có thể nhận biết tại hạ!” Diệp Tĩnh Vũ rất là khiêm tốn gật gật đầu, trên mặt lại là vẻ mặt không thêm để ý.

Sau khi Phạm Long đế quốc không phát hiện ra khí tức của nguyên, hắn hiểu rõ, đối với ác ma, hắn nhất định phải liên hợp tất cả lực lượng, mà bây giờ thứ có thể miễn cưỡng chống lại nguyên, chính là những đại lão ở đại lục Cổ Hoa này rồi, mà hắn vốn định nhất thống đại lục, kế hoạch tái bình áp đảo đại lục Cổ Hoa cũng không thể không thay đổi.

“Tốt tốt tốt, anh hùng xuất thiếu niên a, trách không được nhi tử không nên thân mật như vậy dám lớn mật, hóa ra là tìm chỗ dựa, nhưng chẳng lẽ người cho rằng một mình người là có thể đối phó được ta sao?” Huyết Hải Vô Nhai lại lạnh lùng hừ một tiếng, cánh tay bị đập nát kia cũng bắt đầu cấp tốc phục hồi như cũ, bất quá chỉ trong nháy mắt công phu đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Ha ha, vẫn bồi cùng bá phụ không thù không oán, căn bản cũng không nghĩ tới đối phó với bá phụ. Lần này không mời mà tới, cũng là muốn hợp tác với bá phụ một chút mà thôi!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Hợp tác? Người xứng sao?” Huyết Hải Vô Nhai lạnh lùng hừ một tiếng, định phát động tấn công lần nữa, nhưng lại phát hiện nam tử tái nhợt đứng cạnh Diệp Tĩnh Vũ cũng bộc phát ra khí tức cường đại, đó là khí tức không kém gì tôn cấp., Đáng sợ hơn chính là, trong thân thể của hắn vậy mà đi ra một đạo nhất tầng, khí tức trên thân mỗi người đều ngang hàng với hắn, hơn nữa một thiếu nữ nhìn qua chỉ hơn mười tuổi lại càng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, khí tức trên thân đồng dạng cũng là Tôn cấp.

Chương tám mươi, Quốc Hưng vui vẻ.

Huyết Hải Vô Nhai đầu lâu lập tức lớn hơn, từ khi nào mà cường giả cấp Tôn lại tràn lan như vậy? Nói sơ qua là năm người?

Nhưng càng làm cho Huyết Hải Vô Nhai tuyệt vọng chính là, một thân ảnh màu đỏ thật lớn từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ chui ra, đó là một gã đại hán thân cao hơn một trượng, trên người gã mọc đầy hỏa điểm màu đỏ., Từng luồng từng luồng sóng nhiệt đập vào mặt, làm nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt tăng lên rất nhiều, ít nhất những cây cối kia bắt đầu khô héo, những đóa hoa kia bắt đầu tàn lụi, ngay cả Huyết Trì tinh lực hơn phân nửa cũng bắt đầu sôi trào dưới nhiệt độ cao này.

“Nói đi, các ngươi muốn hợp tác như thế nào?” Huyết Hải Vô Nhai vẻ mặt khinh thường, lập tức không còn tính tình, thực lực của hắn hẳn là cường đại hơn Diệp Tĩnh Vũ, dù sao mình đắm chìm tại cảnh giới này nhiều năm như vậy, nếu chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ, hắn còn có thể nhẹ nhàng thu thập (có thể coi là như vậy), cho dù thêm một Lương tiểu nhân nữa, hắn cũng có lòng tin cùng thu thập, dù sao, trên người mình còn có pháp bảo lần trước lấy được.

Thế nhưng thoáng cái đã xuất hiện ba người, mỗi người đều là cảnh giới Tôn cấp, cho dù mình có những pháp bảo kia cũng chưa chắc có thể thủ thắng chứ? Được rồi, cho dù như vậy, ta đánh không lại, vậy chạy còn không được sao?

Thế nhưng khi Chúc Dung xuất hiện, cỗ khí tức siêu cường trên người gã phát ra, Huyết Hải Vô Nhai rất sáng suốt lựa chọn hợp tác.

Thực lực tên gia hỏa này biểu hiện ra có lẽ cũng chỉ là cấp Tôn, thế nhưng khí tức trên người hắn lại cường đại gấp mấy trăm lần so với bản thân, mấy ngàn lần, đó là một loại khí tức khiến người ta tuyệt vọng. Dưới khí tức như vậy, Huyết Hải

Vô Nhai căn bản không có nửa điểm ý niệm chống cự trong đầu.

Trách không được bọn hắn có thể nhanh chóng nhổ tận gốc thế lực Nguyên Linh giáo ở Đâu Hồn đại lục, chẳng trách mấy tên gia hỏa cổ phi đại lục kia lại bị người ta giết chết một cách khó hiểu, hóa ra bên cạnh hắn đã ngưng tụ lực lượng cường đại bậc này.

Giờ phút này Huyết Hải Vô Nhai đã tin rằng mấy vị cường giả cấp cao của đại lục đã bị tên này giết chết.

“Ha ha, bá phụ là người hiểu chuyện, đã như vậy, tiểu chắt cũng không nhiều lời vô nghĩa!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, ngay sau đó nói lại mục đích lần này mình đến đây, đương nhiên, chuyện liên quan tới ác ma cũng nói rõ ràng ra.

Nghe xong lời Diệp Tĩnh Vũ nói, sắc mặt Huyết Hải Vô Nhai kịch biến một hồi, lần này là thay đổi thật sự, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi. Điều này sao có thể? Nhân gian làm sao có thể xuất hiện tồn tại vượt qua cảnh giới Thiên Tiên chứ?

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng...” Vô Nhai lắc đầu liên tục, cho dù bên người có mấy vị cường giả Tôn cấp cường đại, hắn vẫn ghen ngào nói.

“Tại sao lại không thể?” Nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của Vô Nhai Huyết Hải, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều đầu đầy sương mù, không phải là cường giả vượt qua cảnh giới Thiên Tiên sao? Tại sao lại không thể chứ? Hắc Minh Bá lúc trước không phải chỉ là một gã Ma Đế thôi sao?

“Bởi vì...” Vô Nhai muốn thốt ra, nhưng dường như phát hiện ra điều gì đó, lập tức chuyển đề tài.

“Bởi vì qua nhiều năm như vậy, chúng ta cũng chưa từng xuất hiện một gã cường giả vượt qua cấp bậc Tôn giả a, thế gian này làm sao có khả năng xuất hiện nhân vật như vậy?”

“Ta vừa mới nói rồi, tên kia đến từ vực sâu!” Diệp Tĩnh Vũ lần nữa mở miệng nói ra, bất quá bọn người Lương Tiểu Lai đều hiểu rõ, trong lòng tên này nhất định có bí mật gì đó không muốn cho mấy người biết.

“Ha ha ha, thì ra là có chuyện như vậy, ta hiểu rồi, ý của người là muốn nghĩ biện pháp liên hợp gia chủ khác, cùng đối phó với ác ma kia đúng không?” Huyết Hải Vô Nhai lộ ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, nhìn qua giống như thật sự hiểu được.

“Không sai, bất quá Phương Chấn Thiên và Phong Viêm nhất định phải chết!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói ra.

“Cái này ta không có ý kiến gì, tên Phương Chấn Thiên kia đã bá chiếm Minh chủ của Nhan Minh lâu như vậy, chết cũng không sao cả!” Huyết Hải Vô Nhai ra vẻ thờ ơ, thậm chí mơ hồ còn có chút hưng phấn, tựa hồ sau khi Phương Chấn Thiên chết đi, sẽ mang đến cho gã bao nhiêu chỗ tốt.

Nhìn thấy bộ dạng Huyết Hải Vô Nhai, đám người Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đều lắc đầu, xem ra tên gia hỏa này không thành tâm, đã như vậy, chỉ có thể chấp hành kế hoạch thứ hai.

“Bá phụ, dường như người đang tu luyện Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Àn? Làm sao người biết? Là do Tiểu Minh nói cho người!” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra pháp quyết mình tu luyện, sắc mặt Vô Nhai của Huyết Hải lại lần nữa biến đổi, nhưng không kinh hãi như vừa rồi, mà xung hô Huyết Minh cũng nhu hòa hơn nhiều.

“Ha ha, đúng là huyết huynh nói cho tiểu chất. bá phụ, lần này làm phiền người hao tâm tổn trí rồi, đây là một chút tâm ý của tiểu chất!” Diệp Tĩnh Vũ nói xong, từ trong ngực móc ra một viên huyết đan màu đỏ vàng, sau đó tiếp tục nói: “Đây là một viên huyết đan đoạt được từ trong tay Huyết Nhãn tộc, đối với người tu luyện tâm pháp Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết có lẽ rất có diệu dụng!” Vừa cầm Huyết Đan, Diệp Tĩnh Vũ vừa giới thiệu với Vô Nhai Huyết Hải.

Lúc Diệp Tĩnh Vũ lấy đan dược ra, hai mắt Vô Nhai đã sáng rực lên. Loại sói lông dài mấy chục năm chưa từng chạm vào nữ nhân kia bỗng nhiên nhìn thấy một mỹ nữ trần trụi cứ như vậy dang hai chân trước mặt mình.

Mà khi Diệp Tĩnh Vũ nói đây là lúc lấy được từ Huyết Nhân tộc, Huyết Hải Vô Nhai đã hận không thể nhào tới cướp nó vào trong ngực.

Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết, chính là dựa vào một bộ tâm pháp hấp thu huyết khí, cùng cương thi dựa vào huyết thực tăng lên thực lực của mình không sai biệt lắm, cần đại lượng huyết khí, mà viên huyết đan này ẩn chứa huyết khí, tối thiểu tương đương với Huyết Hải Vô Nhai tu luyện mấy ngàn năm hấp thu huyết khí, hơn nữa huyết khí này tinh thuần như thế, hẳn thậm chí không cần các chương trình khác, trực tiếp phục dụng là được.

Chỉ cần mình phục dụng viên huyết đan này, thực lực của mình tối thiểu tăng lên gấp đôi.

Giữa thiên địa sao có thể có loại huyết đan cực kỳ nồng đậm này? Huyết Hải Vô Nhai gần như nửa cướp nửa đoạt lấy huyết đan kia, thần niệm không lồ quét qua huyết đan, phát hiện ngoại trừ huyết khí nồng đậm tràn ra ngoài, không có bất kỳ cấm chế, thậm chí không có bất kỳ tạp chất nào.

“Sự tình mà ngươi nói, toàn bộ bao ở trên người ta!” Vào lúc này, Huyết Hải Vô Nhai hào phóng như thế, một viên Huyết đan này có sức hấp dẫn rất lớn đối với hắn, giống như một túi tạp hóa, giống như một tên nghiện độc phát tác, nói với đám người Diệp Tĩnh Vũ một câu như vậy, đã một ngụm nuốt Huyết đan kia vào.

Loại huyết đan thuần túy khiến người ta tức lộn ruột này, căn bản không cần vận công điều tức, cũng không cần bế quan, giống như ăn cơm bình thường là có thể hút năng lượng của nó, hoàn toàn không cần lo lắng có người nhân cơ hội này động thủ với hắn...

Giờ phút này Huyết Hải Vô Nhai nhìn về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ ánh mắt hiền lành như thế, giờ khắc này, hắn thậm chí thật sự có tâm tư hợp tác với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng mà, hết thấy tựa hồ cũng đã quá muộn, ít nhất trong mắt đám người Diệp Tĩnh Vũ, đã quá muộn.

“Hạo Khuyết tỷ tỷ, nhìn người rồi...” Thanh âm Diệp Tĩnh
Vũ, thản nhiên nói...

Bí ẩn của Chương tám mươi mốt Huyền Tiên.

“Hạo Khuyết tỷ tỷ? Người đang nói chuyện với ai đây?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên nói vậy, đang hưởng thụ cảm giác máu huyết có thể mang tới cho mình cảm giác sáng khoái của Vô Nhai hỏi.

“Đương nhiên là hắn đang nói chuyện với bà cô rồi...” Một thanh âm kiều mị từ trong cơ thể Huyết Hải Vô Nhai truyền đến, sắc mặt Huyết Hải Vô Nhai lại kịch biến một hồi, trong miệng lắp bắp nói...

“Người... Người là ai? Sao người lại ở trong cơ thể ta?”

“Người vừa rồi không phải ăn một cái huyết đan sao? Ta tự nhiên là ở trong cơ thể người rồi?” Thanh âm hồ hững của Hạo Chấn Huyền vọng ra, tựa hồ nói một chuyện không liên quan chút nào.

Nghe đến đó, Vô Nhai lập tức biến sắc, vừa rồi hắn dùng Thần Niệm Tử của mình cẩn thận quét nhìn Huyết Đan kia mấy lần mà vẫn không phát hiện được chút dị thường nào, lúc này mới yên tâm nuốt vào, nhưng sao bây giờ lại vì miếng Huyết Đan kia?

Kỳ thật cái này căn bản không thể trách được Huyết Hải Vô Nhai, Hạo Bì bây giờ còn chưa hoàn toàn ngưng tụ ra chân thân, nàng có thể hóa hình tất cả đều là huyết năng, thân thể của nàng chính là huyết năng, thời điểm khi chính nàng ngưng tụ thành một viên huyết năng., Chính là năng lượng tinh khiết nhất, về phần thần thức, buồn cười của nàng, nàng chính là Thái Cổ hạn thân, cho dù hiện tại thần thức của nàng chưa hoàn toàn chữa trị, cũng không phải một cao thủ Thiên Tiên cảnh giới nhỏ nhỏ như người có thể cảm ứng được sao?

“Diệp hiền chất, ta thành tâm hợp tác với người, người làm như vậy là vì sao?” Huyết Hải Vô Nhai lúc này không dám lộn

xộn, lần nữa đem ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt có chút ý tứ bất mãn tức giận.

“Ha ha, thật sự là thành tâm sao? Tiểu chất kia có chút nghi hoặc, kính xin bá phụ giải đáp giúp ta một chút, vì sao nhân gian này nhiều năm thực lực mạnh nhất cũng chỉ ở cảnh giới Võ Tôn? Lấy tu vi đám người bá phụ, chẳng lẽ nhiều năm như vậy vẫn dừng ở cảnh giới này?” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

“Trên con đường tu luyện, tiền đồ mênh mông, tu vi chúng ta có thể đạt tới hôm nay là do may mắn, làm sao có thể tiến thêm một bước!” Huyết Hải Vô Nhai vẫn không chịu nói ra bí mật trong lòng.

“Xem ra bá phụ không chịu phối hợp, Hạng Huyền tử tử, nhìn tử rồi!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, một bộ dáng thờ dãi.

Sắc mặt Huyết Hải Vô Nhai kịch biến, đang muốn rống to, thì Hạng Giao đã hóa thành máu có thể dung nhập vào trong cơ thể hắn bỗng nhiên cười yêu kiều một tiếng, ngay sau đó liền nghe thấy một tràng chú ngữ kỳ quái phát ra, trên mặt Huyết Hải Vô Nhai lộ ra thần sắc thống khổ giãy dụa.

“Ha ha ha, nếu ngươi tu luyện công pháp khác, với lực lượng hiện tại của ta thật đúng là khó mà đối phó được ngươi. Có điều nếu ngươi đã tu luyện Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết, vậy đừng trách cô nãi nãi ta không khách khí., Thiên Thần khôi lỗi chú, cho ta nguyên rửa!” Thanh âm của Hạng Thương lại vang lên lần nữa, ngay sau đó liền thấy trên trán của Huyết Hải Vô Nhai bỗng nhiên bắn ra từng đạo phù chú màu đỏ như máu, trên mặt hắn không ngừng giãy dụa tựa hồ đang chống lại loại huyết chú này.

Thế nhưng Hạng Khuyết chính là lão tổ tông dựa vào huyết khí có thể tăng thực lực lên, Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết này mặc dù không phải do nàng sáng tạo ra, nhưng trong mắt nàng lại thô lậu không chịu nổi, muốn tìm ra lỗ hổng của Cửu Chuyển Huyết Thần Quyết quả thực là dễ như trở bàn tay.

Không mất bao lâu, Vô Nhai thần sắc vốn dữ tợn của Huyết Hải Vô Nhai nhanh chóng ảm đạm, bởi vì hắn phát hiện thần hồn của mình dường như thiếu đi một thứ gì đó.

Rất là tự nhiên há miệng ra, một đạo huyết ảnh từ trong cơ thể hắt chui ra, trực tiếp hóa ra bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, chính là Hạng Thương mặc váy cung trang màu đỏ như máu.

“Được rồi, đệ đệ ngoan của ta, bây giờ hắt chính là nô bộc trung thành nhất của ngươi, còn giữ lại tất cả ý thức của mình, ngươi muốn hắt làm gì cũng được!” Một tay Hạng Nguyệt nắm lấy bả vai Diệp Tĩnh Vũ, cả người đều tựa vào hắt, mà ngực của váy cung đình rất thấp, hơn phân nửa thịt cầu trắng lộ ra trước mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Cho dù tâm thần Diệp Tĩnh Vũ kiên định, lúc này cũng nhìn không được mà hãi hùng khiếp vía một trận, nàng còn không buông tha cho mình như vậy sao? Rất cẩn thận đẩy thân thể Hạng Tĩnh Tuyên ra, thân thể bước sang bên cạnh mấy bước, lúc này mới phát ra mệnh lệnh đầu tiên cho Huyết Hải Vô Nhai, cường giả liên quan tới nhân gian rốt cuộc còn có bí ẩn gì?

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Vô Nhai Huyết Hải, chỉ có một mình Lương Tiểu Hữu nhìn chằm chằm vào bụng Hạng Chân Huyền, nước miếng chảy ròng ròng.

Vô Nhai muốn phản kháng, muốn cự tuyệt, thế nhưng không biết vì sao, đầu của hắt lại không nghe theo sai khiến, hơn nữa một hồi đau đớn từ sâu trong linh hồn truyền đến, khiến cho hắt căn bản không thể nổi ý niệm chống cự, bất đắc dĩ, chỉ có thể nói ra sự tình mà mình biết.

Nguyên lai, không biết bao nhiêu vạn năm trước, bởi vì khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, toàn bộ nhân loại cơ hồ bị hủy ở trong tay của mình, về sau hạn chế vũ khí nóng, một lòng nghiên cứu gen của bản thân, để sức mạnh của bản thân nhân loại không ngừng tiến hóa, đặc biệt là một ít đoạn thời kỳ Thái Cổ lưu truyền xuống liên quan tới tu tiên, càng trở thành mục tiêu cuối cùng của nhân loại tiến hóa.

Cuối cùng, nhân loại thông qua nỗ lực của bản thân, đã đạt đến một cực hạn, cũng chính là cảnh giới Thiên Tiên, tiến vào Tiên giới trong truyền thuyết. Chỉ có điều Tiên giới kia không tìm được một Tiên Nhân nào, ngoại trừ các loại Tiên thú, Linh

Được, những thứ khác không khác gì nhân gian, hơn nữa khi đó mọi người tiến vào Tiên giới còn có thể lui tới tự nhiên.

Về sau, bởi vì Ma tộc xâm chiếm Ma giới, những nhân loại thực lực cao cường kia lui về nhân gian đại chiến với Ma tộc, tử thương cực kỳ nghiêm trọng, phạm là cao thủ đạt tới cảnh giới Thiên Tiên trở lên hầu như bị diệt sạch, khi đó Ma Đế, Ma Vương cũng tử thương hơn phân nửa.

Bất kể là Ma giới cũng thế, hay là nhân gian đều tồn thất nặng nề, về sau Ma giới thối lui, mọi người cũng không cách nào đến được Tiên giới, cho dù lại một lần nữa đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, vượt qua Thiên kiếp trở thành nhân vật tầm thường của Thiên Tiên cũng căn bản không thể phá vỡ hư không, đến Tiên giới.

Vào lúc ấy gen của bản thân con người đã đạt tới đỉnh điểm, rất nhiều người đạt tới cảnh giới phi thăng nhưng không cách nào đến được Tiên giới, hấp thu tiên linh khí của Tiên giới cũng giảm bớt đi nhiều. Vốn dĩ con người cho rằng bản thân không thể tiến hóa, nhưng cuối cùng cũng có một nhóm người đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Chỉ có điều tin tức như vậy chỉ có Cửu đại gia chủ mới biết, chẳng qua sau khi đám người này đột phá cảnh giới Thiên Tiên, lại dẫn tới Huyền Tiên kiếp còn kinh khủng hơn so với lần Thiên kiếp đầu tiên. Nếu nói xác suất thành công vượt qua Thiên Tiên kiếp là chín mươi phần trăm, như vậy tỷ lệ vượt qua Huyền Tiên kiếp chỉ có một phần vạn, bởi vậy có thể thấy được sự khủng bố của Huyền Tiên kiếp kia.

Cho dù Huyền Tiên một phần vạn may mắn còn sống sót kia, cũng không dừng lại ở nhân gian nữa khắc, trực tiếp phi thăng, về phần bọn hắn rốt cuộc phi thăng đến nơi nào, lại không có bất luận kẻ nào biết.

Qua nhiều năm như vậy, những Huyền Tiên khả năng phi thăng kia đều không có chút tung tích. Về sau, phạm là người của cửu đại gia tộc sắp đạt tới cảnh giới Huyền Tiên đều bắt đầu dốc sức liều mạng áp súc tu vi của bản thân. Bọn hắn không muốn đi độ cái gì gọi là Huyền Tiên kiếp, càng không nguyện ý phi thăng đến một không gian khác.

Hạng tám mươi hai, Hi Dương xuất thế.

Thế nhưng mặc kệ bọn họ áp súc thế nào, đến cuối cùng vẫn sẽ cảm ứng được tồn tại của Huyền Tiên kiếp, hoặc là bị Huyền Tiên kiếp đánh hồn phi phách tán, hoặc là bị cưỡng ép dẫn tới một giới diện khác.

Điều này cũng tạo thành nguyên nhân vì sao đại lục Cổ Hoa trải qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có chín cường giả cấp bậc Thiên Tiên.

Nghe xong Huyết Hải Vô Nhai kể lại, lúc này đám người Diệp Tĩnh Vũ mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai trên thiên kiếp còn có một cái Huyền Tiên kiếp, xem ra trận nhãn mình hủy đi hẳn chỉ là trận pháp của Thiên Tiên Giới?

Về phần vì sao Hắc Minh Bá đạt tới cảnh giới Ma Đế, lại bởi vì bản thân hắn là thân thể Vu tộc, trước khi các tiên nhân chế định ra quy tắc Thiên Đạo cũng đã tồn tại, đương nhiên không bị Thiên Đạo ước thúc, đừng nói đạt tới Ma Đế giống như Huyền Tiên, cho dù là thành tựu Ma Hoàng, Ma Thần, Ma Tôn, Thiên Đạo Quy Tắc cũng không thể làm gì hắn?

Nhưng bản thân Diệp Tĩnh Vũ Nguyên đã đạt tới cấp Hoang, cũng giống như cảnh giới Huyền Tiên tồn tại, cũng là vì hắn là ác ma, căn bản không phải sinh vật ở giới diện này, nhưng điều khiến Huyết Hải Vô Nhai khó hiểu là một gã cao thủ thực lực đã đạt tới cấp Hoang, làm sao có thể đạt tới giới diện này? Chẳng lẽ giới diện này có thể chịu đựng được lực lượng của hắn?

Quy tắc không gian của nhân gian còn yếu ớt hơn cả Ma giới, Ma giới vẫn có thể chịu đựng được sức mạnh cấp độ Ma Đế, thế nhưng nhân gian căn bản không thể chịu đựng nổi? Mọi người đều không hiểu.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, muốn đối phó một cường giả như vậy, nhất định phải tập hợp lực lượng tất cả, Diệp Tĩnh Vũ

trực tiếp hạ một mệnh lệnh cho Vô Nhai Huyết Hải, chính là tận hết thủ đoạn, ngoại trừ Phương gia và gia chủ ra thì còn lại đều khuyên can nhau.

Đối với mệnh lệnh như vậy, cho dù Vô Nhai muốn kháng cự, nhưng chỉ cần thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ vừa động, hắn liền cảm giác thân thể của mình, thậm chí tư duy của mình cũng không bị mình khống chế, Thiên Thần khôi lỗi chú này thật quá kinh khủng.

Sau khi giải quyết xong Huyết Hải Vô Nhai, đám người Diệp Tĩnh Vũ sẽ rời đi, Hạng Côn Bằng nhìn thoáng qua huyết trì đang sôi trào kia, miệng cười duyên một tiếng, thân thể hóa thành một đạo huyết mang nhào vào trong huyết trì., Cứ như vậy cuốn một cái, huyết trì dày đặc kia đã bị nàng hấp thu triệt để, chứng kiến mình tích lũy nhiều năm như vậy bị quét sạch không còn, Huyết Hải Vô Nhai cơ hồ là có xúc động muốn hộc máu, vị cô nương này rốt cuộc là ai a, làm sao hấp thu máu có thể so với mình còn lợi hại hơn nhiều như vậy? Thực lực mà nàng biểu hiện ra tựa hồ cũng không mạnh bằng mình a?

Huyết hải Vô Nhai không biết, Phương chủ quốc và Huyết Minh đồng dạng không biết, giờ phút này bọn họ còn khiếp sợ thủ đoạn của Diệp Tĩnh, cơ hội của người này thực sự quá tốt sao? Hai người bọn họ coi như là thiên tài khó gặp, hơn nữa cố gắng tu luyện, thế nhưng kết quả lại không nhanh bằng hắn tiến triển?

May mắn là hắn đã là bằng hữu, nếu không có kẻ địch như vậy quả thực là một ác mộng.

Để Vô Nhai Huyết Hải xử lý chuyện của mình, Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, Huyết Minh, Phương chủ quốc cùng nhau đến Cổ Thú thành, Diệp Tĩnh Vũ cũng không quên ở đây hắn còn có một vị hồng nhan tri kỷ.

Vừa mới tiến vào sơn cốc, liền cảm giác như sóng nhiệt thật sự đánh úp tới, đừng nói Huyết Minh và Phương chủ quốc, cho dù Lương Tiểu Hữu đã thành tựu Phi Thiên Dạ Xoa cũng có chút e ngại nhiệt độ cao như vậy, bất quá chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, Hạo Thiên Châu đã xuất hiện trên đỉnh đầu, rải xuống

mảng lớn kim quang, cứ như vậy bảo vệ thân thể hần, theo Diệp Tĩnh Vũ nghênh ngang đi vào.

Phương chủ quốc cùng Huyết Minh liếc nhau, cũng trực tiếp té ra pháp bảo của mình. Phương chủ quốc là một tấm gương trắng đen xen kẽ, Huyết Minh thì là một cái chén nhỏ màu đỏ như máu, tản ra quang mang bảo vệ hai người.

Nhìn thấy mọi người đều có pháp bảo hộ thể, Diệp Tĩnh Vũ yên lòng, một người đi trước dẫn đầu tiến vào trong sơn động mà người thường căn bản không thể tiến vào.

Ly biệt Hi Dương đã gần ba năm, lại một lần trở về nơi này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không tự chủ được nhớ tới ôn tồn ngày ấy, nhớ tới nữ tử nóng bỏng như lửa kia.

Vừa mới đi vào sơn động, Chúc Dung ở trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp vọt ra.

“Hỏa nguyên lực thật nồng đậm, không nghĩ tới nơi này lại là một chỗ hỏa tuyệt, diệu thay, diệu thay!” Chúc Dung cười to, lại mở miệng rộng, giống như cá voi nuốt nước cọ một ngụm thật sâu, lập tức cảm nhận được hỏa nguyên lực chung quanh tựa như hồng thủy xông vào trong cơ thể của gã.

Lực lượng hỏa nguyên nồng đậm như thế đủ để làm nổ tung những cao thủ Thiên Tiên bình thường, thế nhưng Chúc Dung cũng chỉ là ợ lên một cái no nê.

Tựa hồ cảm nhận được lực lượng hỏa nguyên chung quanh giảm xuống rất nhiều, bên trong sơn động truyền đến một trận thanh âm hừ nhẹ.

“Ai quấy rối ở địa bàn của bọn tiểu thư thế?”

Ngay sau đó liền thấy một đạo thân ảnh màu lửa đỏ trực tiếp vọt ra, chính là một thân quần lụa mỏng màu đỏ, trước ngực khoác một cái yếm Hi Dương.

Vừa nhìn thấy Hi Dương, ánh mắt Lương Tiểu Hữu lập tức sáng bừng lên, không tự chủ được nhìn về phía ngực của Hi Dương. Thế nhưng bỗng nhiên nghĩ tới đây đã là nữ nhân của huynh đệ mình, gã lập tức liếc mắt sang một bên, làm ra một bộ dạng đạo mạo dạt dào, còn không ngừng trong lòng nhắc

nhỏ mình, lão tử là chính nhân quân tử, lão tử là thuần tình nam tử.

Nếu như bị Diệp Tĩnh Vũ biết được suy nghĩ trong lòng của hần, không biết có phải sẽ nhờ cả đồ ăn cách đêm ra không.

Sau khi Hi Dương chạy ra ngoài, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy chính là thân hình cao lớn của Chúc Dung, còn chưa kịp nổi giận đã thấy Huyết Minh và Phương chủ quốc cách đó không xa, không khỏi sững sờ, ngay sau đó sắc mặt gã vui vẻ, đang muốn hoan hô, chợt thấy Diệp Tĩnh Vũ đứng ở một bên.

Trên mặt ngẩn người, càng không tự chủ được vuốt vuốt con mắt của mình, tựa hồ đang xác định có phải mình hoa mắt hay không.

Mình vừa mới xuất quan, đang muốn nói đi tìm Diệp ca ca, thì huynh ấy đã đến rồi, không phải là mình đang nằm mơ chứ?

“Hi...” Nhìn thấy nữ tử kiều diễm trước mắt này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một đêm phu thê Bách Dạ ân, mặc kệ nói như thế nào, mình và nàng đều giống nhau, cũng phải chịu trách nhiệm với nàng sao?

Nghe Diệp Tĩnh Vũ kêu gọi, Hi Dương mới biết mình không phải đang nằm mơ, trong lòng cuồn cuộn một trận, cả người trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Còn Lương Tiểu Tỳ đứng bên cạnh, lúc này không ngừng quan sát hoàn cảnh xung quanh, trong mắt lóe lên hào quang màu đỏ lửa.

Hỏa Tuyệt chi địa, không phải nói mình có thể lại luyện thành Huyết Thi? Bây giờ mình đã tu thành Tam Thi Thần Quyết, bản thân có thể hóa ra ba phân thân, nếu là gom đủ năm huyết thi, bày ra Ngũ Hành Huyết Thi đại trận, thực lực hần là đại tiên? Khi đó cho dù là cao thủ Huyền Tiên cảnh, mình cũng có thực lực đánh một trận a?

Nghĩ tới đây, Lương Tiểu Hắc cười vài tiếng, cũng không chào hỏi đám người Diệp Tĩnh Vũ, liền bỏ chạy ra ngoài, bắt một Hỏa Linh thân thể, chắc không khó lắm nhỉ?

Băng Minh giới thứ tám mươi ba...

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ đang thương thảo cách đối phó với ác ma ở đại lục Cổ Hoa, rời xa thảo nguyên La Bàn Đại Bắc, nơi này quanh năm đều bị bóng tối bao phủ, ngay cả đám người Diệp Tĩnh Vũ lúc trước cũng chưa từng tới nơi này.

Thảo nguyên vẫn là như vậy, cỏ mọc rộng cũng là một mảnh đen kịt, nhiệt độ chung quanh càng lạnh đến cực điểm, nếu có người tới đây, không chỉ cảm giác được nhục thân của mình rất lạnh, coi như là linh hồn cũng cảm thấy từ đáy lòng rét lạnh.

Bởi vì nơi này có một hồ nước, là một hồ nước quanh năm tỏa ra tử thi chi khí.

Giờ phút này, bên cạnh hồ nước, một nam tử toàn thân trần trụi đang ngồi đó, ngơ ngác nhìn một mảnh nước hồ tản ra tia sáng màu vàng, cùng bên cạnh hồ nước, một nam nhân đã trở thành pho tượng.

Người này không phải ai khác, chính là Băng Minh ngày đó cùng đám người Diệp Tĩnh Vũ mất tích, mà tên nam nhân đã biến thành pho tượng kia chính là người duy nhất mà Lương Tiểu Quả thu làm đồ đệ, Mục Phi, hai người cũng không biết chuyện gì xảy ra, vậy mà đồng thời bị cuốn tới nơi này.

Băng Minh có thể cảm nhận được, nước trong hồ này không phải là bình thường, mà là không biết bị chìm bao nhiêu thi thể hóa thành nước Hoàng Tuyền. Người bình thường, cho dù là thân thể cường hãn của Ma tộc, đừng nói là rơi vào trong nước., Cho dù là dính một chút nước Hoàng Tuyền, trong nháy mắt thân thể cũng sẽ bị ăn mòn sạch sẽ, thậm chí ngay cả linh hồn cũng sẽ bị ăn mòn, thế nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là sau khi hắn và Mục Phi rơi vào trong hồ không bị ăn mòn, ngược lại bị một cỗ lực lượng kỳ quái bao phủ, lúc ấy hắn đã mất đi tri giác, khi hắn tỉnh lại một lần nữa bộ dáng này chính là hiện tại.

Mục Phi đã trở thành pho tượng không còn sinh khí, mà thân thể của mình cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trên người không có nửa điểm sinh khí, thế nhưng hắn lại có ý thức của mình., Hơn nữa thân thể của mình so với sắt thép còn kiên cố hơn, tùy ý một quyền cũng có thể dễ dàng đập nát những Hoa Cương nham thạch kia, mà đáng sợ hơn chính là, trong thân thể của hắn ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại đã từng để chính hắn tuyệt vọng, đó tuyệt đối không thua gì lực lượng mà võ tôn cường giả bình thường có.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Băng Minh rất là nghi hoặc, có chút ngẩn ngơ giơ hai tay lên, nhìn thoáng qua bàn tay vàng óng không giống nhân loại kia, trong lòng của hắn đắng chát, muốn bật cười, thế nhưng lại phát hiện cơ mặt mình vậy mà cứng ngắc như thế, ngay cả nụ cười đơn giản nhất cũng không làm ra được, mình còn tính là một người sao?

Phần lớn nghi hoặc hiện lên trong lòng hắn, nhưng hắn vẫn chậm rãi đứng thẳng, bất kể nói thế nào, mình vẫn còn sống, chỉ cần còn sống, liền có hi vọng, đem nghi hoặc trong đầu vứt ra ngoài, thân thể vừa nhảy về phía trước, liền nhảy ra mấy ngàn trượng, một cỗ minh khí nồng đậm bộc phát ra, thật lâu không cách nào tán đi.

Sau khi thân ảnh hắn biến mất, mười đạo thân ảnh xuất hiện trên vị trí hắn đứng, đây là mười tên nam tử Đông Phương Đông mặc vương bào, trên thân mỗi người đều tản ra âm khí mãnh liệt, minh khí, tử khí. Thế nhưng trừ điều đó ra, trong cơ thể bọn hắn còn ẩn chứa sinh cơ cường đại, sự tình khác thường như vậy chỉ khiến người ta kinh ngạc không thôi, chính là đáng sợ hơn, khí tức mười người này phát ra vậy mà đều trên cảnh giới Ma Vương.

“Thiên Địa Nhân Tam Giới, Thiên Đường Tiên Giới đã sớm sụp đổ, nhân gian cũng hầu như biến dạng, bây giờ chỉ còn lại Địa Phủ chúng ta Minh Giới, lần này chúng ta xuất thủ, thật sự thích hợp sao?” Một hán tử râu quai nón đứng hàng đầu quay đầu nhìn một hán tử mặt đen có một cái trăng lưỡi liềm trên trán nói ra.

“Có gì khó chịu, năm đó cũng không biết Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì, Đông Nhạc Đại Đế bị triệu hoán về Thiên giới, một đi không trở lại. Từ nay về sau, Thiên giới hầu như ngăn cách với nhân gian., Chúng ta càng hoàn toàn mất đi bất cứ tin tức gì của Thiên Đình, khi đó tu vi chúng ta thấp kém, không cách nào cưỡng ép phá vỡ hư không đến Thiên Đình, cũng không cách nào biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khi chúng ta có tu vi Thiên Tiên, cũng chỉ đến được một Thiên giới tàn phá không chịu nổi., Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết, nhưng bất kể nói thế nào, chúng ta cũng là một thành viên của Thiên Đình, bây giờ ác ma vực sâu lại xâm lấn, Thiên Đình không ở đây, chúng ta đã trở thành chiến lực mạnh nhất, chẳng lẽ còn không vì ngàn vạn sinh linh làm chút gì sao?” Hán tử mặt đen rất là cảm khái nói.

“Diêm La nói không sai, Tàn Quảng, chuyện này chúng ta không nên bàn nữa. Sau khi Đông Nhạc Đại Đế rời đi, Minh giới của Địa Phủ cũng dần dần hỗn loạn, nếu chúng ta không làm gì nữa, đến lúc đó đừng nói hoàn toàn thay đổi nhân gian này, cho dù là Địa Phủ Minh giới cũng sẽ bị ác ma Thâm Uyên kia phá hủy, khát vọng của bọn chúng đối với linh hồn còn mãnh liệt hơn cả vực ngoại ma nhân!” Một nam tử khác cũng mở miệng nói.

“Ai... Chỉ hy vọng chịu đựng được một phần mười lực lượng của mỗi người chúng ta, hẳn không nên để chúng ta quá thất vọng...” Hán tử lên tiếng đầu tiên thở dài một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Những người khác cũng chỉ nhìn về phía Băng Minh rời đi, trong ánh mắt tràn đầy hi vọng cùng chờ mong.

Mà Thiên Đình Thượng Cổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Thiên Đình vô cùng cường đại lại biến mất trong một đêm, vẫn luôn là một bí ẩn, một sự mai táng vĩnh viễn trong lòng mười người.

Cổ Hoa đại lục, Lương Tiểu mất sức chín trâu hai hổ cuối cùng cũng tìm được một thân thể hỏa linh, không nói hai lời, trực tiếp đem đánh chết chôn ở Hỏa Tuyệt chi địa, bất quá lại phải bảy bảy bốn mươi chín ngày mới hoàn toàn thành hình.

Mà lúc này, ở phía tây Cổ Hoa Đại Lục, trong địa bàn Phương Thiên Thành của Phương gia, đang cử hành một buổi dạ hội cực lớn, một buổi tiệc lớn do Cửu đại gia tộc liên hợp tổ chức.

Mục đích của dạ hội chính là lựa chọn nhân tài. Dù sao, đại lục Cổ Hoa ngoại trừ Cửu Đại Gia tộc, còn có rất nhiều đại gia tộc khác. Mặc dù không có cao thủ cảnh giới Thiên Tiên tọa trấn, nhưng cũng không có cao thủ cảnh giới Thiên Tiên tọa trấn., Thế nhưng cao thủ của Cửu Trọng Thiên lại có rất nhiều, những thứ này đều là chiến lực cường đại à? Cao thủ Cửu Trọng Thiên Phương gia lần trước náo loạn đã tổn thất thảm trọng, đến bây giờ còn chưa bổ sung, hôm nay phải đối phó với những nhân vật nguy hiểm như Diệp Tĩnh Vũ, không tìm chút thủ đoạn sao được?

Để có thể hấp dẫn những đại gia tộc kia đến tham gia dạ hội, Phương Chấn Thiên thậm chí tuyên bố, nếu ai có thể đoạt giải quán quân trong lần tranh đấu này, liền gả con gái của mình cho hắn?

Việc cưới Phương Chấn Thiên là chuyện nhỏ, nhưng nếu có quan hệ với Phương gia hay quan hệ thông gia thì đối với các tiểu gia tộc có lực hấp dẫn rất lớn. Bởi vậy, mặc kệ thực lực mạnh hay yếu, cả đám đều chạy tới tham gia náo nhiệt. Trong suy nghĩ của bọn họ, có bao nhiêu cao thủ ở Cửu Châu vẫn luôn được đại lục Cổ Hoa không chế chứ?

Cũng bởi vì như vậy, toàn bộ Phương Thiên Thành hầu như kín người hết chỗ, vì chăm sóc mọi người, Phương Chấn Thiên càng là dời địa điểm dạ dày đến bình nguyên bên ngoài thành, từng khối từng khối thảo nguyên đầy cỏ trăn...

Chương tám mươi bốn, ăn chơi trác táng Cửu Nguyên.

Ánh trắng cực kỳ sáng ngời, hơn nữa phía trên lại rung trời trực tiếp tể ra Phương Thiên tháp, một đạo hào quang màu thủy lam từ trên tháp Phương Thiên cao phát ra, chiếu sáng toàn bộ bình nguyên.

Dùng cực phẩm tiên khí chiếu sáng, phỏng chừng từ xưa đến nay, Phương Chấn Thiên cũng là người đứng đầu. Phôi y thảo màu tím dưới lam sắc quang mang chiếu rọi càng lộ ra mộng ảo, đi trên bình nguyên này, nghĩ đến y thảo đặc biệt kia, tựa như đi tới mộng cảnh vậy.

Chín đại gia tộc đến từ chín đại gia tộc ở toàn bộ đại lục Cổ Hoa, ba trăm sáu mươi lăm gia tộc khá nổi danh đều có đại biểu tham gia buổi tiệc khai sinh này, có rất nhiều người trẻ tuổi tụ tập cùng một chỗ., Kể chuyện gì với nhau? Đề tài của các nam nhân về cơ bản là vây quanh nữ nhân, nhưng chủ đề của các nữ nhân cũng đang chuyển hướng quanh quẩn về phía nữ nhân, chỉ có điều là nữ nhân nào đó đang công trọng phụ đi ra khỏi quỹ đạo, kết cục cuối cùng thì như thế nào.

Trung tâm bình nguyên có một sườn núi nhỏ nhô ra, đại khái có một sân bóng lớn chừng quả bóng, dòng chính của Cửu đại gia tộc đứng ở trên sườn núi nhỏ này, khác với những người của các tiểu gia tộc, những người trẻ tuổi này phải dè dặt hơn rất nhiều, dù sao, bọn hắn cũng hiểu rõ được bao nhiêu phân lượng của người ở Đâu Hồn đại lục hiện nay.

Tần Vũ Đình mặc một chiếc váy mỏng màu xanh lá, trên đầu còn mặc một chiếc khăn che mặt cứ thế lẳng lặng ngồi ở một bên sườn núi, đôi mắt sáng ngời nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, lông mày nhíu chặt lại cùng một chỗ, có chút vui vẻ và buồn...

Nàng biết, lần này tổ chức yến hội chính là vì đối phó với hắc trong lòng nàng, có thể khiến những đại nhân vật ở Cổ Hoa đại lục coi trọng như vậy, đủ để chứng minh hắc đã trưởng thành đến bước nào, đây là chuyện đáng vui vẻ, nhưng nàng cũng biết rõ., Để đối phó được hắc, phụ thân của mình lần này đã vận dụng lực lượng cường đại đến mức nào. Cửu đại gia tộc liên thủ, chín vị cao thủ Thiên Tiên đều lui tới, còn có những tử sĩ cửu trùng thiên ẩn giấu trong gia tộc, bọn họ hoàn toàn nghe theo con rối phụ thân của mình, cho dù Diệp Tĩnh Vũ có cường đại hơn nữa, hắc cũng chỉ là một người a?

Tần Vũ Đình rất lo lắng, nhưng nàng lại minh bạch, cho dù lo lắng như thế nào, chính mình cũng không có bất kỳ biện pháp nào, thực lực hiện tại của nàng miễn cưỡng đạt đến Võ Thần, đây là do Phong Viêm hao tổn rất nhiều công phu, một Võ Thần, nếu là trước kia, không chừng còn là nhân vật hùng bá một phương, nhưng bây giờ, đối mặt với cấp độ này, chiến đấu cũng không tính là pháo hôi.

“Vị này hắc là Vũ Đình tiểu thư, không biết tại hạ có vinh hạnh mời ngài uống một chén không?” Ngay lúc Tần Vũ Đình đang phiền muộn, một nam tử tướng mạo nhã nhặn đi tới, rất là thân sĩ nói.

Tần Vũ Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đây hắc là Phương Cửu Nguyên của Phương gia? Nghe nói lần này hắc lập công lớn, được Phương Chấn Thiên ban cho một viên Thần Nguyên đan, thực lực trực tiếp tăng lên tới cảnh giới Cửu Trọng Thiên.

Thần Nguyên đan, chính là thần đan mà Cửu đại gia tộc nghiên cứu nhiều năm như vậy, một gia tộc, trong vòng một trăm năm cũng chỉ luyện được một viên mà thôi, thật sự không nghĩ tới Phương Chấn Thiên lại hào phóng như vậy.

Tuổi còn trẻ như vậy đã đạt đến cảnh giới cửu trọng thiên, mặc kệ có phải là nỗ lực của bản thân hay không, đều là một chuyện đáng để kiêu ngạo. Ít nhất, trong mắt Phương Cửu Nguyên, Tần Vũ Đình thấy được sự kiêu ngạo, một loại kiêu ngạo đối với thế nhân đều khinh thường.

Thân thể đứng lên, không nói một câu, xoay người đi sang một bên, nàng dùng hành động của mình nói cho Phương Cửu

Nguyên biết thái độ của nàng với hắn.

Nhìn thấy Tần Vũ Đình cự tuyệt mình ngay trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt Phương Cửu Thái lập tức đỏ lên, mình có thể nói là cao thủ đầu tiên đạt tới Cửu Trọng Thiên trong đám người trẻ tuổi này? Lại càng là cao thủ Cửu Trọng Thiên duy nhất của Phương gia hiện giờ ngoại trừ đám khô lồi ra, chính là cao thủ Cửu Trọng Thiên duy nhất của Phương gia., Sau này mình sẽ là gia chủ Phương gia, không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn nịnh bợ mình. Thế nhưng cô nàng này lại khinh thường mình? Nàng là cái thá gì? Chẳng lẽ bởi vì nàng là con gái của gia chủ Phong gia sao? Hay là do con gái nhân thể thân?

Nắm đấm Phương Cửu Nguyên nắm chặt lại, muốn biểu diễn thực lực của mình với Tần Vũ Đình một chút, ngoài sân bỗng nhiên vang lên một hồi bạo động.

Nam nam nữ nữ xung quanh cơ hồ cùng lúc nhìn về cùng một hướng, hắn cũng không tự chủ được quay đầu nhìn lại, lập tức liền thấy một gã mặc váy dài màu đỏ lửa, dáng người nóng bỏng, còn có một nữ tử tuyệt mỹ mang bờ môi đỏ rực kéo cổ tay một gã nam tử bước từng bước tới.

Tên nam tử kia nếu như mình nhớ không lầm, hắn là huyết minh giao hảo với tiện chủng Phương chủ quốc chứ? Hắn hắn là tiện chủng Huyết gia? Huyết bá phụ sao lại để loại người này tham gia dạ hội như vậy? Điểm quan trọng nhất là loại tiện chủng này ở đâu ra tìm nữ nhân xinh đẹp như vậy?

Nữ nhân như lửa? Không biết tại sao, Phương Cửu Nguyên chỉ nhìn lướt qua Huyết Minh, liền hoàn toàn không để ý đến hắn, hết thấy sự chú ý của hắn đều rơi vào trên người nữ tử bên cạnh kia, nữ nhân hoàn mỹ như vậy, cũng chỉ có thiên tài như mình mới có thể có được?

Vừa rồi vì sự phẫn nộ của Tần Vũ Đình mà giờ phút này biến mất vô ảnh vô tung, hắn bùng lên hai chén rượu tinh xảo, rất là ưu nhã đi về phía Huyết Minh.

Vài bước, Phương Cửu Nguyên đã đi tới phía trước Huyết Minh, nhưng lại không liếc Huyết Minh một cái, dùng tay phải

đưa ra một chén rượu, rất là thân sĩ nói: “Tiểu thư xinh đẹp, tại hạ là Phương Cửu Nguyên của Phương gia, không biết có vinh hạnh nào mời người uống một chén không?”

Lúc này chung quanh đã sớm vây kín người, bọn họ sớm bị dáng vẻ của Hi Dương hấp dẫn vô cùng, bây giờ nhìn thấy Phương Cửu Nguyên từ bỏ phong gia tiểu thư theo đuổi vị nữ tử xinh đẹp động lòng người này, đều là vẻ mặt hiếu kỳ.

Đôi mắt với thiếu gia của đôi phương, rất có thể là nhân vật của gia chủ Phương gia trong tương lai, nữ tử xa lạ này sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào đây?

Phương Cửu Nguyên thậm chí còn tin tưởng, với thân phận của mình, nữ tử không biết tên này nhất định sẽ đáp ứng lời mời của mình, dù sao bất kể là gia thế, hay là thực lực bản thân, hoặc là tướng mạo của mình, đều tốt hơn rất nhiều so với Huyết Minh trước mắt này.

Hi Dương không lập tức đáp ứng Phương Cửu Nguyên, nhưng cũng không lập tức cự tuyệt, nàng chỉ là khó hiểu nhìn Phương Cửu Nguyên, lại nhìn chén rượu hắn đưa tới, dùng một giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói: “Người muốn ngâm ta sao?”

Vẻ mặt mọi người lập tức cứng đờ.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên càng thêm “Bá” đỏ lên...

Người muốn ngâm ta sao? Một câu nói đơn giản không thể đơn giản hơn, lại làm cho Phương Cửu Nguyên xúc động gần như muốn rút kiếm tự vẫn.

Không sai, chính mình thật sự muốn tán người, đây là tình huống mà tất cả mọi người đều nhìn ra được, thế nhưng mặc kệ người có nguyện ý đồng ý cho ta ngâm mình hay không, người cũng không nên nói ra chứ?

Nơi này chính là yến hội long trọng, ngồi đây đều là người có thân phận, người cứ thế mà nói thẳng thừng như vậy, sau này ta làm sao lẩn lộn đây?

Chương tám mươi lăm bắt đầu tập sát.

Hiện giờ trong lòng Phương Cửu Nguyên mới gọi là hối hận, vốn cho rằng mình đã đạt tới cảnh giới Cửu Trọng Thiên, có thể đi cầu kết với mỹ nhân lạnh như Tần Vũ Đình, nhưng không ngờ mình lại bị đóng cửa bế cửa?

Nhưng dù sao Tần Vũ Đình cũng là con gái của Phong gia, hôm nay phụ thân của mình còn phải dựa vào tên Phong Viêm kia, bản thân không dễ phát tác thì thôi, hiện tại vất vả lắm mới nhìn qua không có thân phận địa vị, lại có nữ nhân xinh đẹp, vốn cho là cơ hội của mình đến, thế nhưng nào nghĩ tới cô nàng này còn đáng ghét hơn Tần Vũ Đình?

Cho dù nàng nói ngây thơ như vậy, cho dù nàng vô tâm như vậy, nhưng trong lòng Phương Cửu Nguyên vẫn phần nộ như vậy.

“Huyết Minh, nữ nhân hoang dã ngươi tìm ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ ngay cả rụt rè cũng không hiểu sao?” Phương Cửu Nguyên trong cơn thịnh nộ trực tiếp đem lửa giận ném về phía Huyết Minh, giờ phút này, cuối cùng hắn cũng vang lên một người như vậy.

“Ngươi vừa mới nói ta là dã nữ nhân?” Huyết Minh còn chưa nói gì, Hi Dương đã kéo lấy y phục Phương Cửu Nguyên hỏi, mà trong mắt của nàng lại mơ hồ có hỏa diễm lóng lánh.

Phương Cửu Nguyên vốn không muốn đem lửa giận đổ lên người nữ nhân này, dù sao hắn vẫn còn muốn chiếm hữu nàng, nhưng lúc này lại dám trước mặt nhiều người như vậy hỏi cầu y phục của mình, trong lòng cũng là lửa giận, không chút nghĩ ngợi liền mở miệng mắng: “Nếu như ngươi không phải dã nữ nhân..... Nhưng nếu ngươi không phải là dã nữ nhân....., Kéo quần áo của ta làm cái gì? Đương nhiên, nếu ngươi thích bổn thiếu gia, bổn thiếu gia không ngại cho ngươi một cơ hội, lập tức quỳ xuống cầu xin bổn thiếu gia tha thứ, bổn thiếu gia

có lẽ sẽ tha thứ cho người vô lý gây rối!” Phương Cửu Nguyên đã dự định cướp đoạt Hi Dương...

“Người lại mắng bà cô là dã nữ? Ta...” Nghe thấy Phương Cửu Nguyên lại nói mình như vậy, vốn dĩ Hi Dương xinh đẹp động lòng người bỗng nhiên mở miệng mắng to, lại trực tiếp tát một cái vào mặt Phương Cửu Nguyên, lực đạo cực lớn trực tiếp đẩy Phương Cửu Nguyên bay ra ngoài, một cỗ hỏa nguyên lực nóng rực tràn vào trong cơ thể Phương Cửu Nguyên, nửa bên mặt y sưng vù lên.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nữ nhân này, nữ nhân này lại dám đánh thiếu gia Phương gia?

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, trong lúc nhất thời vậy mà mọi người không biết nên làm gì?

Trên bầu trời, trên một đám mây đen kịt, Lương Tiểu Hữu dùng sức vỗ vỗ bộ ngực của mình, bộ dạng sợ hãi: “Ai ya, ta còn nói đệ muội này ôn nhu đáng yêu, sáng suốt động lòng người, nào ngờ tính tình lại nóng nảy như vậy, xem ra nữ nhân hỏa thuộc tính đều là cộc cái, không thể động vào được!”

“Người nói cái gì?” Lương Tiểu Kiệt vừa mới nói xong, Hạng Bi bên cạnh đã trừng mắt.

“A, ta nói này Hạng Hộc tổ sư phong thái động lòng người, vũ mị xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành, so với Hằng Nga, tỷ thí Tây Thi, cái kia...”

“Cút...” Không đợi Lương Tiểu Tử nói nhảm xong, Hạng Khuyết đã trực tiếp đá ra một cước, đập bay hắn ra ngoài, khiến Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nữ nhân có hỏa thuộc tính nóng tính, người biết là tốt rồi, còn muốn nói ra làm gì? Lắc đầu, không để ý tới tình huống của Lương Tiểu, tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Cho đến bây giờ, hắn vẫn không cảm ứng được khí tức đám người Phương Chấn Thiên.

Vào lúc này, những người trẻ tuổi phía dưới cuối cùng cũng kịp phản ứng, đặc biệt là Phương Cửu Nguyên đang nằm rạp trên mặt đất, gần như là một con thỏ nhảy dựng lên, chỉ vào mặt trời chính là chửi ầm lên: “Người cái nữ nhân hoang dã

này, lại dám đánh ta, hôm nay ta không phải để cho người biết sự lợi hại của ta sao?, Ta... ” Phương Cửu Nguyên còn chưa nói hết lời, thân ảnh của Hi Dương đã xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, lại vung ra một chưởng, tát thẳng vào mặt bên kia của hắn. Lập tức khuôn mặt hắn trở nên hoàn toàn đối xứng, biến thành đầu heo thật sự, còn là cái loại đầu heo trên mặt bốc bọt kia nữa.

Phương Cửu Nguyên liên tục bị Hi Dương đánh bay, trong đầu đã hoàn toàn trống rỗng, thậm chí quên mất mình đã là cao thủ Cửu Trọng Thiên, người bình thường làm sao có thể đánh trúng mình?

Giấy dựa bò lên, muốn hướng Hi Dương động thủ, lại bị vài tên trẻ tuổi Phương gia giữ lại.

Phương Cửu Nguyên hôn mê bất tỉnh, bọn họ cũng không có hôn mê, bạt tai thứ nhất thì thôi, nhưng lỗ tai thứ hai lại trực tiếp bước đến trước mặt Phương Cửu Nguyên. Với bản lĩnh của một cao thủ Cửu Trọng Thiên như gã, vậy mà cũng không làm ra bất cứ phản ứng gì, như vậy tu vi của cô gái này cao bao nhiêu? Cho dù nàng chưa đạt tới cảnh giới như vậy, cũng tuyệt đối không phải là người mà Phương Cửu Nguyên hiện tại có thể đối kháng.

Bây giờ người Phương gia mới điêu linh, thực lực càng uể oải không phân chấn, một cao thủ Cửu Trọng Thiên cũng không dễ dàng tồn thất.

Vốn dĩ đệ tử Phương gia lục đục với nhau, thời khắc này lại đoàn kết như thế, nếu Phương Chấn Thiên biết được, không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Hiện trường đã hoàn toàn hỗn loạn, những người trẻ tuổi kinh diễm hi quang kia càng nhanh chóng lui về phía sau, chỉ một cái giờ tay liền đánh Phương gia thiếu gia thành đầu heo, bạo lực nữ cũng không phải bọn họ có thể hưởng thụ.

Mà xa xa, cảm nhận được bên này hỗn loạn vài tên đại lão, cũng nhanh chóng chạy tới.

Người đầu tiên chạy tới chính là Phương Chấn Thiên, nhìn thấy đầu heo của con trai gã Na Nặc, lại cảm nhận được khí

tức nóng rực trên người Hi Dương, sắc mặt Phương Chấn Thiên trở nên âm u.

“Huyết Minh hiền chất, người nói cho ta biết, rốt cuộc yêu nữ này là ai?”

“Thật xin lỗi, Phương bá phụ, nàng không phải là yêu nữ gì cả, mà là muội muội của ta, Hi Dương!” Đối mặt với khí tức cường đại chấn thiên kia, Huyết Minh lại không nhú mày một cái, trực tiếp mở miệng nói ra.

“Hi Dương? Nghe kỹ tên người, xem bộ dạng này của người, hẳn là còn có thể cứu được. Như vậy đi, lão phu cho người một cơ hội, đáp ứng gả cho con trai của ta, ta liền vòng qua người không chết!” Phương Chấn Thiên nói rất bá đạo.

Hắn đã nhìn ra, Hi Dương tuyệt đối không phải là cao thủ Cửu Trọng Thiên bình thường, rất có thể đã là một cường giả cấp bậc Thiên Tiên, cường giả như vậy, đã đủ để uy hiếp bọn hắn tồn tại, nếu không thể nạp hắn làm của riêng, như vậy chỉ có thể đủ hủy diệt.

Sở dĩ hắn nói như vậy, đơn giản là vì muốn mình xuất thủ tìm một bậc thang mà thôi, dù sao, mỗi một tên cao thủ Thiên Tiên đều có tôn nghiêm của mình, hắn không tin nàng thật sự sẽ gả cho con mình.

“Hi hi, vị đại thúc này, người nói chuyện nghiêm túc như vậy làm gì? Kỳ thật mặc dù nhi tử của người vô năng, nhưng đáng đáp coi như không tệ, gả cho hắn kỳ thật cũng coi như không tệ!” Ai ngờ Hi Dương lại cười hi hi.

Lời này vừa nói ra, Phương Cửu Nguyên vừa rồi còn tràn đầy lửa giận, cả người sững sờ, nếu có thể cưới được một nữ tử như vậy, coi như mình vừa rồi trúng hai bạt tai thì như thế nào?

Cho dù là Phương Chấn Thiên cũng sững sờ.

“Người thật sự muốn gả cho con trai ta?” Phương Chấn Thiên không tin, một cường giả cấp bậc Thiên Tiên làm sao có thể dễ dàng khuất phục như vậy?

“Gả cho hắn thì đương nhiên có thể, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Phương Chấn Thiên cùng Phương Cửu Nguyên cơ hồ đồng thời hỏi, nếu thật sự có thể mời Hi Dương vào gia môn, nhà đối phương chính là một đại hỉ sự a?

“Nhưng hắn... còn chưa chết...” Hi Dương bỗng nhiên biến sắc, ngay sau đó một hỏa diễm chưởng đánh về phía Phương Cửu Nguyên.

Phương Chấn Thiên giận dữ, thân ảnh lóe lên, đã ngăn trước người Phương Cửu Nguyên, liên ngăn một chưởng hỏa diễm kia lại, nhưng một bàn tay khác lại từ sau lưng Phương Cửu Nguyên thò ra...

Chương tám mươi sáu ầu đả rung trời.

“Xoẹt...” một tiếng, bàn tay không lồ kia cắm thẳng vào hậu tâm Phương Cửu Nguyên, nắm lấy trái tim y. Sắc mặt Phương Cửu Nguyên kịch biến, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, một cổ đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân y, thậm chí là cả linh hồn.

Hắn muốn hét lên, thế nhưng lời còn chưa nói ra, một cánh tay tái nhợt khác đã túm được cổ của hắn, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, cổ của hắn vậy mà bị vặn gãy toàn bộ, mà trái tim của hắn cũng bị bắt đi ra.

Đường đường là cao thủ cửu trọng thiên mà lại bị người khác đánh lén sau lưng tới chết, nếu chuyện này truyền đi chắc chắn sẽ dọa chết người, thế nhưng hiện trường lại có nhiều người tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này.

Lương Tiểu Hữu sau khi móc trái tim Phương Cửu Nguyên ra, vậy mà trực tiếp nhét vào trong miệng, cắn một cái vào tim, rắc rắc rắc rắc vài cái, phát ra thanh âm bẹp bẹp. Phương Cửu Nguyên hiển nhiên đã không cách nào nghe được âm thanh như vậy, thế nhưng những người chung quanh giờ phút này lại có cảm giác sờn hết cả gai ốc, trong mắt đều bị vẻ kinh hãi thay thế.

Vào lúc này, Phương Chấn Thiên một quyền oanh kích mặt trời cũng cảm ứng được dị dạng sau lưng mình, quay đầu nhìn lại, liền thấy thân thể nhi tử của mình chậm rãi ngã xuống, mà một gã nam tử sắc mặt tái nhợt đang há to miệng ăn trái tim của con mình.

Trong nháy mắt, hai mắt Phương Chấn Thiên trở thành một mảnh huyết hồng, không nói Phương Cửu Nguyên là một trong những đứa con mà mình thương yêu nhất, mà nói mấy tên này chém giết con mình ngay trước mặt mình, còn nuốt trái tim của hắn nữa, giống như là đập vào mặt mình mấy cái vậy.

Chính mình là gia chủ Phương gia a, mình là cao thủ cảnh giới Thiên Tiên a, hiện tại ngay cả con trai mình cũng không bảo hộ được, về sau làm sao bảo hộ được toàn bộ Phương gia?

Phương Chấn Thiên nổi giận quay người lại, thân thể lập tức đi tới trước người Lương Tiểu Phàm, một quyền đánh thẳng tới tim hắn...

“Ầm ầm...” Một tiếng, một quyền ẩn chứa lực lượng toàn lực của Phương Chấn Thiên trực tiếp đánh thủng trái tim Lương Tiểu Phàm, thậm chí trái tim gã cũng bị đánh cho nát bấy, nắm đấm của Phương Chấn Thiên đã xuyên thấu qua toàn bộ.

Những người ở hiện trường lại là một hồi kinh hô, hiển nhiên bị Phương Chấn Thiên cường đại trấn trụ, Phương Cửu Nguyên là một cao thủ Cửu Trọng Thiên, thế nhưng nam tử sắc mặt tái nhợt này lại trong nháy mắt đánh giết hắn, có thể đánh chết một tên cao thủ Cửu Trọng Thiên, thực lực của hắn tối thiểu cũng ở Cửu Trọng Thiên, nhưng người như vậy ở trong tay Phương Chấn Thiên căn bản không qua được một chiêu.

Quả nhiên không hổ là gia chủ Phương gia, thực lực bực này...

Phương Chấn Thiên cũng sửng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng người giết chết con mình sẽ bị một quyền đánh nát ngực, thần niệm khổng lồ quét tới, càng cảm giác trên người người này không có chút sinh cơ nào, vậy mà thật sự bị một quyền của mình đánh chết? Chẳng lẽ thực lực của mình lại được đề cao sao?

Trong lòng Phương Chấn Thiên rất là nghi hoặc, muốn rút ra nắm đấm của mình, nhưng gã lại ngạc nhiên phát hiện, cánh tay của mình tựa hồ bị cái gì đó kẹp.

Lại lần nữa nhìn về phía Lương Tiểu Song, lại thấy Lương Tiểu Hữu đang trợn trừng hai mắt, mặt mày nhe răng cười nhìn mình.

“Hắc hắc, lão bất tử, ngươi cũng tiếp ta một quyền thử xem!” Lương Tiểu Thuần cười to, đồng thời vung ra một quyền, tốc độ của quyền này còn nhanh hơn một quyền vừa rồi của

Phương Chấn Thiên, trên không trung thậm chí còn không thấy được quyền ảnh.

Phương Chấn Thiên đang kinh ngạc lập tức lấy lại tinh thần, muốn tránh né, thế nhưng cánh tay của mình lại kẹt lại toàn bộ trong cơ thể Lương Tiểu Nhị, làm sao tránh được?

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, Lương Tiểu Phàm trực tiếp đâm vào ngực Phương Chấn Thiên, còn chưa kịp dùng lực phòng ngự, Phương Chấn Thiên đã bị đánh gãy mấy cái xương ngực.

Mà thân thể của hắn cũng nhanh chóng lui về phía sau, thế nhưng một đạo hắc quang từ lòng bàn chân của hắn bắn ra, bay thẳng xuống dưới.

Phương Chấn Thiên trong lòng chấn động mạnh, hắn thật sự không ngờ lực lượng của một quyền này mà lại lớn như vậy? Tên này vậy mà cũng là một cao thủ cảnh giới Thiên Tiên? Là hắn điên rồi hay là thế giới này điên rồi? Từ lúc nào mà cao thủ Thiên Tiên lại không đáng giá nữa? Vậy mà một chiêu lại có hai?

Thế nhưng hiển nhiên không có thời gian để ngẫm nghĩ vấn đề như vậy, tiếng gió vù vù từ dưới quá trình truyền tới khiến cho Phương Chấn Thiên chấn động thần sắc khẩn trương.

Một tay vừa nắm chặt, một thanh cổ kiếm cũng màu đen xuất hiện trong tay, trực tiếp hướng đạo hắc quang kia chém tới.

“Coong...” Một tiếng, đạo hắc mang kia bị chém bay, Phương Chấn Thiên bị chấn đến mức lòng bàn tay tê rần, mà Lương Tiểu bị chấn đến trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Phương Chấn Thiên sửng sốt, giương mắt nhìn cổ kiếm trong tay Lương Tiểu Tử, trong miệng kinh hô: “Thanh kiếm này từ đâu mà có?”

Hắn thật sự khó mà tin được, trường kiếm trong tay người trẻ tuổi này lại có sự tương tự với trường kiếm của mình như thế?

Lương Tiểu nhưng cũng chú ý tới trường kiếm trong tay Phương Chấn Thiên, cùng Tru Tiên Kiếm của mình dĩ nhiên là đồng nguyên, cổ sát khí hung lệ kia, là ngạo khí coi rẻ hết thảy

tiên thần, cái này... Cái này chẳng lẽ là một trong bốn thanh kiếm khác? Nhìn kỹ lại, tại vị trí chuôi kiếm, lại có một chữ “Lục” theo phong cách cổ xưa!” Ánh mắt Lương Tiểu Hữu lập tức sáng lên. Đây chính là Lục Tiên Kiếm Đồng Nguyên của Tru Tiên Kiếm.

Tru Tiên Kiếm chính là hung kiếm danh chấn tam giới. Trảm Tiên Diệt Thần không thành vấn đề, thế nhưng chỗ lợi hại chân chính của hắc là tập hợp đủ bốn thanh kiếm phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Hiện tại mình đã có Tru Tiên Kiếm, nếu lại lấy được thanh hung kiếm này, không phải đã cách Tru Tiên Kiếm Trận bố trí không xa rồi sao?

Từ trước tới nay, Lương Tiểu đều rất hâm mộ Diệt Tinh, trên người hắc có pháp bảo hộ thân như Đông Hoàng Chung, còn có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận Thái Cổ, bây giờ mình có cơ hội như vậy, nào chịu buông tha.

Cũng không để ý tới vấn đề Phương Chấn Thiên, thân thể lay động, một nam tử mặc đạo bào đi ra, trong tay nắm chặt một cây phát trần, trực tiếp hướng phía phương chấn thiên quét tới.

Phương Chấn Thiên sửng sốt, sao lại xuất hiện thêm một cường giả cảnh giới Thiên Tiên? Lục Tiên Kiếm trong tay vung lên, chém về phía tên đạo nhân kia. phát trần của đạo nhân lập tức vỡ tan, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, lúc này mới tránh được Lục Tiên Kiếm.

Bất quá không đợi Phương Chấn Thiên tiếp tục đâm ra, trong cơ thể Lương Tiểu Hữu đã có một gã tăng nhân đi ra, tay gã cầm Hàng Ma Trượng, nâng lên liền đánh tới phía Phương Chấn Thiên.

Sự kinh ngạc trong lòng Phương Chấn Thiên đã khó có thể dùng từ ngữ để hình dung, chẳng lẽ những thứ này đều là phân thân của tiểu tử này? Lúc trước mình chỉ dựa vào nhân bản thể làm phân thân, hao phí bao nhiêu công phu mới tu luyện phân thân kia tới cửu trọng thiên đỉnh phong, nhưng bây giờ khí tức phân thân của tên này vậy mà cũng giống hắc, đều là cảnh giới Thiên Tiên, điều này... sao có thể?

Trong lòng Phương Chấn Thiên cực độ khiếp sợ khẽ vẫy tay,
đã thu tòi Phương Thiên Tháp dùng chiếu sáng cách đó không
xa về, trực tiếp bảo vệ thân thể của mình.

Chương tám trăm bảy của Phương Thiên tháp vỡ nát.

Hàng ma trượng trùng trùng điệp điệp nện vào phía trên lam quang của Phương Thiên Tháp, tạo nên từng trận rung động, nhưng nào có thể đả thương được Phương Chấn Thiên mấy may.

Phương Chấn Thiên đang định đắc ý, Công Tôn Lộ mặc áo xanh cũng từ trong thức hải Lương Tiểu Khả đi ra, đồng thời đưa tay đánh ra một quyền rung trời về phía Phương Chấn Thiên...

“Mẹ nó...” Cảm nhận được khí tức Thiên Tiên cảnh giới phát tán trên người Công Tôn Lộ, dù Phương Chấn Thiên tu dưỡng cũng nhịn không được chửi ầm lên.

Thiên Tiên cao thủ a, Cổ Hoa đại lục nhiều năm như vậy cũng chỉ có chín gia chủ mà thôi, Đấu Hồn đại lục năm đó cũng chỉ có Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đạt tới võ tôn, miễn cưỡng có thể đối kháng với cao thủ Thiên Tiên, nhưng mà hiện tại, vừa đến đã có năm người?

Đặc biệt là người trước mắt này, rốt cuộc tu luyện công pháp gì, dĩ nhiên một người liền hóa ra ba người, mà nữ oa này thoát nhìn cũng có thể là khôi lỗi của hắn.

Khôi lỗi đều có tu vi Thiên Tiên, những năm gần đây chẳng lẽ mình thật sự sống trong bụng heo sao?

Phương Thiên Tháp trên đỉnh đầu phát ra từng đạo hào quang màu lam, vây quanh hắn, mà Lục Tiên Kiếm trong tay hắn lại không ngừng chém ra, có lẽ nguyên nhân không hoàn toàn luyện hóa Lục Tiên Kiếm, Phương Chấn Thiên chỉ có thể coi hắn như bảo kiếm.

Cho dù như vậy, kiếm khí sắc bén kia cũng đâm vào hư không rung động, kể cả đám người Lương Tiểu Tỳ cũng không dám

tùy tiện xông lên, về phần một số phát thư công kích lại bị Phương Thiên tháp ngăn trở.

Nhìn thấy Phương Chấn Thiên một công một thủ như vậy, Lương Tiểu tức giận, tay cầm Tru Tiên Kiếm, trực tiếp xông tới. Đạo nhân, tăng nhân, Công Tôn Lộ cũng là tâm hữu linh tê vọt tới, thậm chí ngay cả Hi Dương cũng vung một tay lên. Một con Hỏa Phượng cực lớn từ trên người nàng nổ bắn ra, đánh về phía Phương Chấn Thiên.

Nhìn thấy đám người Lương Tiểu Hữu liêu lĩnh vọt về phía mình, Phương Chấn Thiên cười lạnh một tiếng, có Phương Thiên tháp ở đây, bọn hắn muốn tay không đánh tới mình dễ dàng như vậy sao? Về phần cổ kiếm trong tay thẳng nhai này, mình càng muốn toàn lực đoạt lại...

Giờ khắc này, hắn thật không ngờ những gia chủ khác nhanh chóng đến đây, những người này mặc dù đều đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, nhưng bất quá chỉ là mới tiến vào Thiên Tiên cảnh mà thôi, nào có thể là đối thủ của mình?

Lục Tiên Kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Lương Tiểu Tử. Lương Tiểu Hữu cầm Tru Tiên Kiếm trong tay, dũng cảm nghênh đón.

“Keng keng...” Một tiếng vang nhỏ, hai thanh cổ kiếm lại một lần nữa va chạm vào nhau, kiếm khí sắc bén nổ bắn ra, trực tiếp đâm cho mặt đất chung quanh thủng trăm ngàn lỗ. Về phần những người chung quanh, dù cho bọn họ đã lui ra mấy trăm trượng, vẫn bị kiếm khí này xé nát, chỉ có ngẫu nhiên có mấy người thực lực cao cường miễn cưỡng tránh được kiếm khí kinh khủng này...

Đây là kết quả hai người tận lực áp súc kiếm khí, nếu không chỉ bằng vào hai thanh hung kiếm này phát ra kiếm khí cũng đủ đem chung quanh san thành bình địa.

Một kiếm chạm vào nhau, thân thể Lương Tiểu Tỳ tự nhiên bị đánh bay, dù sao thực lực của hắn còn xa mới bằng Phương Chấn Thiên, nhưng khi thân thể bay ngược ra sau, trong tay

hắn lại có thêm một hạt châu màu vàng, căn bản không chút do dự, trực tiếp giống như trứng gà bị đập bay ra ngoài...

Coi Hạo Thiên Châu như quả trứng gà, không biết nếu Hạo Thiên Đại Đế còn sống có tức giận đến hộc máu ba lần mà chết hay không, nhưng mọi người ở đây lập tức thấy được một vàng mặt trời nhỏ trực tiếp đánh về phía Phương Chấn Thiên...

“Ầm ầm...” Hạo Thiên Châu trực tiếp đánh lên trên Phương Thiên Tháp, mới vừa rồi Phương Thiên Tháp có thể ngăn cản rất nhiều công kích, lập tức ánh sáng màu lam đại phóng, tựa hồ muốn toàn lực bảo vệ Phương Chấn Thiên, nhưng dù sao trước mặt nó cũng là pháp bảo tùy thân của Hạo Thiên Đại Đế, đâu phải thứ nó có thể ngăn cản được.

Bất quá kiên trì được nửa hơi thở, quang sáng màu lam của Phương Thiên Tháp liền vỡ vụn ra, ngay sau đó Hạo Thiên Châu liền bộc phát ra đạo đạo lôi quang, trực tiếp đánh lên trên Phương Thiên Tháp, mảnh vỡ vốn đã bị Đông Hoàng Chung đập vỡ một góc, toàn bộ...

Năng lượng khổng lồ quét ra, những người đã chạy rất xa kia lập tức cảm giác đầu mình như bị thiên lôi bổ trúng, rung động ong ong, thất khiếu đồng thời phun ra máu. Còn những kẻ có tu vi tương đối thấp thì trực tiếp vỡ vụn, bị tiếng sóng này chấn động đến hồn phi phách tán.

Ở đây có mấy ngàn người, nhưng chưa tới trăm người có thể thoát được dư âm của đạo dư âm này...

Mà có thể liên tục bị chí bảo Tiên Thiên như Đông Hoàng Chung và Hạo Thiên tháp đập như vậy, Phương Thiên tháp cũng đủ vinh hạnh rồi, bất quá Phương Chấn Thiên cũng không có vận khí tốt như vậy, Phương Thiên tháp bị hủy, hắn tương liên với tâm mạch của Phương Thiên tháp trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, tâm thần càng thêm xao động.

Mà vào lúc này, hai vị đạo tăng mà Lương Tiểu biến thành, ngay cả Công Tôn Lộ công kích cũng vừa vụn đánh tới, toàn bộ đều rơi lên người Phương Chấn Thiên, dù cho lực lượng của bọn họ không bằng Phương Chấn Thiên, thế nhưng dù sao

cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, toàn bộ đều nện lên trên người hắn, khiến hắn vẫn không dễ chịu chút nào.

Vốn dĩ máu tươi đã phun ra lại phun ra thêm vài ngụm nữa...

Quan trọng hơn chính là, con Hỏa Phượng của Hi Dương cũng đánh vào sau lưng hắn, ngọn lửa mang theo một tia Ly Hỏa kia đốt cho Phương Chấn Thiên đau nhức kịch liệt, ngay cả linh hồn dường như cũng bị đốt cháy.

Cũng may Phương gia tu luyện công pháp mang theo thủy thuộc tính, cảm nhận được cổ hỏa diễm này, Phương Chấn Thiên toàn lực vận khởi lực lượng thể nội, lúc này mới triệt tiêu được, thế nhưng sau lưng hắn đã bị đốt đến một mảnh mờ hồ...

Chỉ trong chốc lát, Phương Chấn Thiên cơ hồ đã bị trọng thương, khuôn mặt gã dữ tợn một hồi. Gã thực sự rất buồn bực, rõ ràng thực lực của mình cao hơn tất cả bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn dựa vào nhân số và pháp bảo đánh mình thành bộ dạng này, đây quả thực là một chuyện biệt khuất đến cực điểm...

“Phong Viêm, Lâm Tinh Vân, Chiến Bá Thiên, Hoa Vô Hối, Tuyết Nguyên Vân, Nguyệt Trung Thiên, Quân Long Mẫn, Huyết Hải Vô Nhai các người còn đợi cái gì nữa? Có phải chờ ta bị giết mới có thể ra mặt không?” Nhìn thấy mọi người vây quanh mình, biết mình đã mất Phương Thiên Tháp, Phương Chấn Thiên rất khó chiếm được tiện nghi, cũng không thể bảo trì sự rụt rè của gia chủ Phương gia, trực tiếp hét lên...

Theo thanh âm của hắn hạ xuống, trong hư không lập tức hiện ra tám đạo thân ảnh, chính là bát đại gia tộc chủ Huyết Hải Vô Nhai.

Chứng kiến bộ dạng chật vật đến cực điểm của Phương Chấn Thiên, trên mặt từng người đều lộ ra nụ cười như có như không, có thể làm cho Phương Chấn Thiên phải chịu thiệt, thật sự là không dễ dàng à? Bất quá bọn hắn cũng đều đem ánh mắt rơi vào trên người Lương Tiểu Nhị, trừ Lương Tiểu đã sớm chứng kiến qua Huyết Hải Vô Nhai của Tam Thi Thần Quyết ra, những người khác đều có sắc mặt khác nhau...

Có người tựa hồ rất kinh ngạc, có người lại như đang suy nghĩ điều gì đó, thỉnh thoảng đảo qua Huyết Hải Vô Nhai, tựa hồ như đang cân nhắc một ít tin tức mà hần truyền lại...

Ngay lúc này, một bóng người màu đen từ trên trời hạ xuống, rơi thẳng xuống trước mặt Phương Chấn Thiên, chính là Diệp Tĩnh một mực ẩn dật trên không trung...

Đại trận thứ tám mươi tám mới bắt đầu.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy trắng trợn xuất hiện trước mắt mình, Phương Chấn Thiên sững sờ, hiển nhiên không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện vào lúc này, nhưng sau khi nhìn thấy mấy đại gia chủ chung quanh, gã lại yên lòng.

“Diệp Tĩnh Vũ, lá gan của ngươi cũng thật lớn, dám xuất hiện ở đây vào lúc này, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng mình đã vô địch thiên hạ hay sao?”

“Vô địch thiên hạ không dám nhận, bất quá muốn giết ngươi vẫn dễ dàng!” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn Phương Chấn Thiên, tràn đầy phần hận, nếu như không phải có hắn, sự tồn của mình sao có thể chết được? Hôm nay nếu không giết hắn, mình thì không làm người.

“Ha ha ha, giết ta, ngươi không phải đang nằm mơ chứ?” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ nói muốn giết mình, Phương Chấn Thiên lập tức cười ha hả, cho dù hiện tại mình đang bị trọng thương, dù cho Phương Thiên Tháp của mình bị hủy, nhưng bây giờ có Cửu Đại Gia tộc, hắn làm sao giết được mình? Cho dù lui một vạn bước, những gia chủ khác không giúp mình, chẳng lẽ dựa vào bản lĩnh của mình còn không thể thoát đi sao?

Phương Chấn Thiên cũng không tin, nếu như hắn cứ khăng khăng muốn chạy trốn, ở đây có người có thể ngăn được hắn...

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng không nghĩ tới việc chạy trốn. Nơi này là địa bàn của mình, những con khôi lỗi của gia tộc mình còn chưa xuất động, lá bài tẩy của hắn còn có một đồng lớn nữa sao?

“Có phải nằm mơ sắp tới ngươi sẽ biết!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, lại té ra Thiên Tôn đao, trải qua huyết Lôi Đình không ngừng chữa trị, Thiên Tôn đao đã một lần nữa

thành hình., Bây giờ so với trước kia sắc bén hơn nhiều, tuy rằng không cách nào so sánh với Tru Tiên Kiếm, nhưng đã không thua gì cực phẩm Tiên Khí, nếu Phương Thiên Tháp còn ở đây, tối thiểu đã có thể công phá phòng ngự của Phương Thiên Tháp.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ rút Thiên Tôn đao ra, bản thể Lương Tiểu Hữu và phân thân của hắn, còn có Công Tôn Lộ, Hi Dương đồng thời bước về phía trước một bước, sát khí trong cơ thể phóng thích ra không hề giữ lại, vây Phương Chấn Thiên lại.

Cảm nhận được khí tức của sáu cường giả Thiên Tiên, sắc mặt Phương Chấn Thiên lại một lần nữa biến đổi.

“Các vị, chẳng lẽ các người nhìn đám tiểu tử này khi dễ tới cửa sao?” Phương Chấn Thiên ngẩng đầu lên, nói với tám đại gia chủ chung quanh.

Phương Chấn Thiên vừa dứt lời, Phong Viêm không chút do dự đứng dậy. Vừa rồi gã cũng nhìn thấy chiến lực của đám người Lương Tiểu Thuần và Hi Dương, mặc dù đều là cảnh giới Thiên Tiên, nhưng so với bọn họ vẫn có khoảng cách nhất định. Nếu như không có pháp bảo siêu cấp, hoặc Phương Chấn Thiên một mình đối phó được với mấy người này, chẳng lẽ mình còn phải lo lắng nhiều người như vậy sao?

Mà gia chủ Lâm gia Lâm Tinh Vân, chiến gia chủ Chiến Phách Thiên, gia chủ Hoa gia Hoa Vô Hối, gia chủ Tuyết gia Tuyết Nguyên Vân hơi do dự một chút, cũng trực tiếp bước ra, bất kể nói như thế nào, Phương Chấn Thiên cũng đại biểu cho Cổ Hoa đại lục, chẳng lẽ bọn hắn còn bị người đến từ Đâu Hồn đại lục như Diệp Tĩnh Vũ chèn ép nữa hay sao?

Về phần gia chủ Quân gia Quân Long Mẫn, gia chủ Nguyệt Trung Thiên của Nguyệt gia nhìn về phía Huyết Hải Vô Nhai, quan hệ giữa bọn họ và Vô Nhai Huyết Hải không tệ, đương nhiên từ Huyết Hải Vô Nhai cũng biết một ít chuyện liên quan tới Diệp Tĩnh Vũ, hôm nay đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ cường thế, cũng không có ý tứ xuất đầu lộ diện.

Phương Chấn Thiên nhìn thấy tình huống như vậy, cơ mặt co rút, mà gia chủ năm đại gia tộc khác cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ đám người Huyết Hải Vô Nhai thật sự không tham dự vào chuyện này...

Nhìn thấy có trưởng bối năm đại gia tộc đứng bên cạnh Phương Chấn Thiên, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra nụ cười lạnh lùng.

“Chắc các vị cũng biết chuyện ác ma giáng lâm, ta và các vị cũng là không thù không oán, lần này tới đây chỉ là muốn tìm Phương Chấn Thiên và Phong Viêm kết thúc ân oán cá nhân, mong các vị không nhúng tay vào việc này, miễn cho uổng mạng...” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, dù đối mặt với gia chủ sáu đại gia tộc, hắn vẫn không chút sợ hãi.

“Ha ha, nhóc con, hơi thở này của ngươi cũng quá cuồng vọng đi? Mấy người các ngươi đấu chẳng qua cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới này mà thôi, chẳng lẽ còn cho rằng thật sự có thể lật trời à?” Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, gia chủ Chiến gia chiến phách thiên lại cười lạnh một tiếng, những ngày qua, Huyết Hải Vô Nhai mặc dù đã đi tìm bọn họ, nhưng bọn họ đâu để lời nói của Huyết Hải Vô Nhai ở trong lòng.

Tuy rằng giữa Cửu đại gia tộc vẫn luôn cạnh tranh, nhưng đến lúc quan hệ đến lợi ích của Cổ Hoa đại lục, bọn họ đều sẽ đoàn kết với nhau chặt chẽ. Hôm nay Diệp Tĩnh Vũ vậy mà vi phạm nhiều người tức giận, nên bị liên thủ xử quyết tử, bọn họ như thế nào lại vì mấy chữ Vô Nhai mà không ra tay?

“Ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ cười cười, lại là từng chiêu từng chiêu Kỳ Xi Vưu, ngay sau đó mười hai cây cột dũa cũng đi ra ngoài, thập nhị Thiên Vu toàn diện khởi động đại trận diệt tuyệt.

Trong chớp mắt, giữa thiên địa phong vân biến sắc, mây đen dày đặc ép tới, đạo đạo lôi quang càng không ngừng lấp lóe, từng trận âm khí phiêu tán ra, phạm là lục đại gia chủ bị thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đều biến sắc.

Đặc biệt là Phương Chấn Thiên, sắc mặt của hắn càng trở nên khó coi. Loại đại trận này, lúc trước phân thân của hắn đuổi

giết Diệp Tĩnh Vũ đã tự mình thử nghiệm qua? Khi đó lực lượng phân thân của hắn đã biến mất toàn bộ, bây giờ tu vi bản thể của mình tuy rằng cường đại hơn xa phân thân, nhưng sau khi bị đại trận này bao phủ, vậy mà trực tiếp giảm xuống một cảnh giới...

Vốn là cảnh giới thượng đẳng Thiên cấp, bây giờ hắn chỉ có tu vi trung đẳng, về phần những gia chủ khác, cũng hạ xuống một cảnh giới, ngoại trừ phong viêm từ thượng đẳng rơi xuống trung đẳng, mấy người khác đều từ đó rơi xuống cảnh giới sơ đẳng như đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Cảm nhận được biến hóa của lực lượng bản thân, sắc mặt sáu người ở đây đều khó coi đến cỡ nào?

Mà lúc này, thân ảnh màu lửa đỏ của Chúc Dung kia cũng đã hiển hóa ra, khí tức khổng lồ kia toàn diện phóng thích, ngay sau đó không ngừng phát ra tiếng cười khanh khách, Hạng Khuyết cũng từ bên người Diệp Tĩnh Vũ đi ra, một đôi mắt đẹp không ngừng chớp động trên người vài tên gia chủ, tựa hồ đang cân nhắc nên hấp thu lực lượng của ai mới phải...

Nhìn thấy thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận cực kỳ quý dị này, Quân Long Mẫn cùng Nguyệt Trung Thiên đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, may mắn, may mà bọn hắn tin lời nói của Huyết Hải Vô Nhai, nếu không không chừng sẽ lật thuyền ở mương này...

Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn sắc mặt sáu người liên tục biến hóa, khẽ cười cười, thập nhị Thiên Vu diệt sát đại trận đối phó Ma tộc đối phó ác ma có lẽ không có tác dụng quá lớn, nhưng đối phó với nửa số Tiên pháp các người tu luyện còn không có tác dụng sao? Hắn nhớ rõ, lúc trước Xi Vưu bố trí thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận này chính là vì đánh giết những Thái Cổ Tiên Nhân kia đấy...

“Các vị tiên bối, hiện tại các vị còn định thay Phương Chân Thiên xuất đầu sao?” Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra...

Bốn người Lâm Tinh Vân, Chiến Bá Thiên, Tuyết Nguyên Vân, Hoa Vô Hối không chút nghĩ ngợi, đồng thời lui về sau

một bước...

Nói đùa, đại trận này quý dị như thế, vậy mà khiến thực lực của mình trực tiếp giảm xuống một cảnh giới, bây giờ thực lực không chênh lệch nhiều so với bọn họ, nhưng nhân số lại không bằng bọn họ, tiếp tục chiến đấu không phải là tìm đường chết sao?

Lợi ích chung của mọi người là rất quan trọng, nhưng cũng phải có mạng để hưởng thụ mới đúng.

Nhìn thấy bốn người chĩnh tề bước chân, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm rạng rỡ, còn sắc mặt Phương Chấn Thiên và Phong Viêm trở nên khó coi đến cỡ nào...

Đại trận thứ tám mươi chín diệt sát đại trận.

Thực lực hai người bọn họ đều đạt đến cảnh giới Thiên Tiên Thượng đẳng, vốn cho dù không dựa vào những gia chủ khác, muốn đối phó với đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng không phải không có khả năng, thế nhưng một khi bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tu vi của bọn họ vậy mà trực tiếp giảm xuống một cảnh giới, điều này sao không khiến bọn họ kinh hãi?

Hiện tại, bốn đại gia chủ khác đã rời khỏi trận tranh đấu này, hai người bọn hắn phải đối mặt tối thiểu tám cao thủ đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, cho dù đại đa số bọn hắn chỉ có cảnh giới Thiên Tiên sơ cấp, nhưng trong đại trận này, vẫn không phải hai người bọn hắn có thể đối phó.

Đặc biệt thời khắc này, Chúc Dung phát ra khí tức cường đại, đó là không kém khí tức của hai người bọn họ chút nào. Bọn họ thậm chí còn hoài nghi, tu vi của bản thân Chúc Dung cũng đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên cao cấp.

Thậm chí trong lòng hai người đều có ý nghĩ như vậy, có nên toàn lực đột phá vòng vây hay không?

Nhưng lúc này Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng hai người, không ngừng lay động Xi Vưu kỳ, trong đại trận âm phong càng tăng lên, mười hư ảnh không ngừng gào rú, bao vây hai người lại.

Lương Tiểu, Hi Dương, Diệp Tĩnh Vũ, Chúc Dung, Hạng Gia, đám người cũng toàn bộ vây quanh hai người, căn bản không cho hai người có bất cứ cơ hội nào thoát đi...

“Phương Chấn Thiên, Phong Viêm, hôm nay các ngươi chết chắc rồi sao?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn Phương Chấn Thiên, lạnh lùng nói, giờ phút này bọn người mình cuối cùng

cũng chiếm được thượng phong tuyệt đối, cuối cùng hẳn cũng có thể bảo thù cho sư tôn của mình.

Chứng kiến trận thế như vậy, Phương Chấn Thiên và Phong Viêm đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ, hiện tại nói thêm cái gì cũng vô nghĩa, đột phá vòng vây như thế nào mới là chính đạo.

Trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài, chung quanh lập tức bộc phát ra mấy đạo khí tức cường đại, ước chừng có trên trăm thân ảnh thực lực từ thất trọng thiên đến cửu trọng thiên thoáng hiện trong hư không, liền vọt tới bọn người Diệp Tĩnh Vũ.

Trên mặt những người này không có biểu cảm gì, thậm chí trên người còn không nhìn thấy quá nhiều sinh khí, bọn họ đều là khôôi lõi của Phương gia, một đám khôôi lõi chỉ biết chiến đấu.

Một đám khôôi lõi vừa xuất hiện, Lâm gia, Chiến gia, Tuyệt gia, Quân gia, Hoa gia, gia chủ Nguyệt gia đồng thời lui ra ngoài. Thế nhưng Huyết Hải Vô Nhai lại cầm trong tay một thanh trường kiếm màu đỏ như máu, ngăn trước mặt đám khôôi lõi này. Không chỉ có vậy, thân ảnh Huyết Minh cũng trôi nổi ở giữa không trung, đứng ở sau lưng Huyết Hải Vô Nhai, bên cạnh y còn xuất hiện một nam tử có chút xấu xí, chính là Phương chủ quốc.

Nhìn thấy con mình không chết, còn đứng ở bên địch nhân của mình, Phương Chấn Thiên tức giận đến lông mày run rẩy. Những khôôi lõi này chỉ có ba bốn tên đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thiên, đó đã là con át chủ bài cuối cùng của mình rồi., Vốn có thể dựa vào những khôôi lõi này để phá vòng vây, nhưng nào ngờ đến cái tên Huyết Hải Vô Nhai này không muốn trợ giúp mình thì thôi đi, lại còn muốn cầm thêm một cước nữa, hơn nữa chủ quốc phía trên là thằng ranh con đạt tới cửu trọng thiên, đám khôôi lõi này làm sao có thể giúp được cho mình chứ?

Chẳng lẽ mình phải chết ở chỗ này sao?

“Lâm Tinh Vân, Chiến Bá Thiên, Hoa Vô Hối, Tuyết Nguyên Vân, tiểu tử này đã có được thực lực cường đại như vậy, chẳng lẽ các ngươi không lo lắng hắn giết ta rồi mới đối phó các ngươi sao? Cho dù hắn không đối phó các ngươi, chẳng lẽ các ngươi cho rằng các ngươi vẫn có thể bảo trì địa vị siêu nhiên như trước kia của mình sao?” Phương Chấn Thiên buồn bực trong lòng bỗng nhiên hướng tới mấy người Huyết Lâm Tinh Vân.

Lâm Tinh Vân, Chiến Bá Thiên, Hoa Vô Hối, Tuyết Nguyên Vân, thậm chí là Nguyệt Trung Thiên và Quân Long Mẫn đều liếc nhau, trong mắt đồng thời hiện lên một tia do dự.

Đúng vậy, bây giờ bên cạnh tiểu tử này có lực lượng cường đại như vậy, nếu thật sự để cho hắn trưởng thành, vậy đám người mình làm sao có thể có địa vị siêu nhiên như vậy?

Hiện giờ mặc dù Cửu đại gia tộc có công kích lẫn nhau, nhưng dù sao vẫn giữ được cân bằng nhất định, đó là bởi vì thực lực của Cửu đại gia tộc chênh lệch không nhiều. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện ra lực lượng lại vượt xa thực lực của từng gia tộc bọn họ. Nếu thật sự để cho hắn giết Phương Chấn Thiên, ai biết có thể đối phó với mình hay không?

“Các vị tiền bối cứ yên tâm, Diệp Tĩnh Vũ ta ở chỗ này thề với trời, chỉ cần các vị không gây phiền toái cho ta, ta tuyệt đối sẽ không tìm các vị gây phiền phức, các vị vẫn là gia chủ gia tộc các vị, ta tuyệt đối sẽ không để ý đến các vị!” Ngay lúc này Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói.

Hắn và những người khác không oán không thù, hoàn toàn không cần thiết phải tạo thành kẻ địch như vậy, đặc biệt là bây giờ ác ma giáng lâm, đại lục Cổ Hoa có sức chiến đấu cường đại nhất, sao hắn có thể vì tư lợi của bản thân mà liều mạng với cỗ lực lượng này?

Nghe được lời thề Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn thân hình cao lớn của Chúc Dung, gia chủ sáu đại gia tộc đồng thời lui về phía sau một bước, bọn họ dùng hành động của mình biểu đạt quan điểm của mình, trận chiến này, bọn họ sẽ không tham gia...

Nhìn thấy những gia chủ này thật sự cực tuyệt mình viện trợ, khỏe mắt Phương Chấn Thiên hầu như nứt toác, đã như vậy, vậy liệu mạng thôi?

Trong miệng thét dài một tiếng, thân thể Phương Chấn Thiên bắn thẳng ra, hai tay đánh ra các loại thủ ấn, nhưng gã lại ngạc nhiên phát hiện, một ít pháp thuật gã biết được tại trong đại trận này vậy mà không có nửa điểm phản ứng?

Pháp lực trên người hắn cũng biến mất vô ảnh vô tung? Điều này... Đây là có chuyện gì?

Không chỉ như vậy, Phong Viêm cũng cảm thấy tình huống này, ngoại trừ thực lực hai người giảm xuống một cảnh giới bên ngoài, ngay cả pháp thuật cũng không thể sử dụng, ít nhất bọn họ không cách nào điều động các loại năng lượng trong thiên địa.

Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, là sát trận chuyên môn nhắm vào tiên nhân, tác dụng lớn nhất chính là ngăn cách tiên nhân mượn dùng thiên địa chi lực, trừ phi tu vi bản thân cao hơn Diệp Tĩnh Vũ một cảnh giới, nếu không đều sẽ bị đại trận ảnh hưởng.

Một khi tiên nhân không cách nào mượn dùng thiên địa chi địa, dựa vào thực lực bản thân làm sao có thể là đối thủ của những Đại Vu thời thượng cổ? Ngoại trừ một ít tiên nhân Thái Cổ có pháp bảo cực mạnh, những tiên nhân bình thường một khi rơi vào trong đại trận, cơ hồ cũng chỉ có vận mệnh bị đồ sát...

Phương Chấn Thiên mặc dù thực lực lợi hại hơn đám người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng dù sao còn chưa đạt tới cảnh giới Huyền Tiên, làm sao có thể phá được đại trận?

Trong đại trận này, bọn họ cũng chỉ đủ lực lượng của bản thân mà thôi.

Bất quá cũng may Phương Chấn Thiên và Phong Viêm không phải người tu tiên thuần túy, bọn họ bất quá chỉ tu luyện một ít tiên pháp, thực lực bản thân chủ yếu là đến từ biến đổi gen, tuy lực lượng thân thể không bằng Đại Vu, nhưng so với Tiên Nhân bình thường thì cường đại hơn rất nhiều, hôm nay thấy

không cách nào mượn lực thiên địa, thân thể hai người trực tiếp nhảy ra.

Nếu đã không thể sử dụng pháp thuật, vậy thì chiến thôi!

Lục Tiên Kiếm trực tiếp xuất hiện trong tay Phương Chấn Thiên, giơ tay lên chính là một kiếm, kiếm khí bắn thẳng ra, đâm thẳng tới ngực Diệp Tĩnh Vũ. Hắn hiểu rõ, bọn người mình muốn chạy trốn ra ngoài, biện pháp tốt nhất chính là giết chết gia hỏa này...

Trước mặt đôi phương là Lục Tiên Kiếm rung trời đâm tới, Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên phía sau, đã tránh đi, mà Lương Tiểu Thuần cầm Tru Tiên Kiếm trong tay đã tiến lên nghênh đón.

Chương tám mươi một, quyền đấm cước đá.

“Coong...” một tiếng, hai thanh hung kiếm lại một lần nữa va chạm vào nhau, nhưng Lương Tiểu vẫn bị chấn ngược ra sau, tuy nhiên lại không khó chịu như vừa rồi, dù sao lực lượng mà Phương Chấn Thiên phát huy lúc này đã kém xa so với lúc trước?

Một kiếm đánh lui Lương Tiểu, Phương Chấn Thiên tiếp tục đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Hi Dương, Huyết Thi Công Tôn Lộ, đạo phân thân tăng nhân kia thì đồng thời đánh ra một quyền rung trời về phía Phương Chấn Thiên.

Cho dù là cách không vung ra, thế nhưng quyền kinh cuồng bạo vẫn làm cho hư không run rẩy. Mất đi sự bảo hộ của Phương Thiên Tháp, nhục thân cũng không biến thái như Diệp Tĩnh Vũ. Phương Chấn Thiên dám ngăn cản, thân thể không ngừng lấp lóe, tránh được quyền kinh này. Nhưng vừa mới tránh được, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước người hắn, tay cầm một thanh chiến đao tỏa ra hào quang bảy màu, hung hăng bổ về phía hắn...

Phương Chấn Thiên cười lạnh, chẳng lẽ thanh đao này của ngươi còn có thể sánh bằng Lục Tiên Kiếm của mình hay sao? Không chút nghĩ ngợi, Lục Tiên Kiếm trong tay trực tiếp nghênh đón.

Thế nhưng một cái chuông màu xanh trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu, ngay sau đó trực tiếp hướng phía Phương Chấn Thiên trùm tới.

Vừa nhìn thấy cổ chung màu xanh này, sắc mặt Phương Chấn Thiên kịch biến một hồi, hắn nhớ rất rõ ràng, lúc trước chính cổ chung này phá vỡ Phương Thiên tháp của mình, một mục không có chữa trị.

Trường kiếm vốn đã đâm ra lập tức thu hồi, toàn lực chém về phía Đông Hoàng Chung trên bầu trời, bản thân nhanh chóng tránh qua một bên, thế nhưng cho dù tốc độ của hắn nhanh như vậy vẫn bị đao mang của Thiên Tôn đao chém trúng, toàn bộ cánh tay trái bị cắt xuống một khối huyết nhục cực lớn...

Phương Chấn Thiên đau đớn, thế nhưng càng làm cho gã thống khổ hơn chính là cái chuông cổ màu xanh kia. Khi đụng vào trường kiếm của gã, lực lượng khổng lồ kia vậy mà thật sự làm cho cánh tay của gã run lên, cổ kiếm trong tay suýt nữa không cầm được...

Vào lúc này, một đạo lưu quang màu đen trực tiếp bắn tới, cơ hồ trong nháy mắt đã tới tim Phương Chấn Thiên...

Phương Chấn Thiên hoảng hốt, Lục Tiên Kiếm trong tay lập tức chém tới trước ngực mình...

“Coong...” Lại một tiếng giòn vang, Lục Tiên Kiếm vốn còn chưa cầm chắc đã trực tiếp bị đánh bay...

“Định cho ta...” Chứng kiến tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ làm sao chịu bỏ qua, trong miệng hô to một tiếng, Đông Hoàng Chung lập tức tỏa ra thanh quang, vô số đạo thanh quang vung vẩy ra, bao vây toàn bộ Lục Tiên Kiếm.

Sau đó cũng đợi Phương Chấn Thiên phản ứng, trực tiếp quay trở về trong thức hải của Diệp Tĩnh Vũ...

Chứng kiến bảo kiếm đặc ý nhất của mình vậy mà bị thu lại, Phương Chấn Thiên trong lòng giận dữ, nhưng gã còn chưa kịp nổi giận, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã nhào tới trước người gã...

Lần này, hắn không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, cũng không sử dụng bất kỳ vũ khí nào, chỉ là hướng về phía Phương Chấn Thiên đánh ra một quyền...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không biết sống chết muốn cùng mình so đấu lực lượng, Phương Chấn Thiên đang nổi giận cũng không chút nghĩ ngợi, lực lượng toàn diện trong cơ thể bộc phát ra, đồng dạng một quyền nghênh tiếp...

Chỉ thấy một lam một kim hai đạo quyền mang thoáng hiện trong hư không, ngay sau đó liền thấy hai đạo quyền mang trùng trùng điệp điệp đánh vào nhau...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, xương ngón tay Phương Chấn Thiên trực tiếp vỡ vụn ra, mà bắp thịt trên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ cũng bị lực lượng trên cánh tay Phương Chấn Thiên quấy cho nát bầy, lực lượng khổng lồ chấn bay ra ngoài...

Thế nhưng thân thể của hắn vẫn còn bay ngược ra sau, trên cánh tay của hắn đã lóe lên đạo đạo hào quang màu vàng, liền thấy thương thể nghiêm trọng như vậy nhanh chóng phục hồi như cũ...

Phương Chấn Thiên giờ phút này cơ hồ xúc động muốn phun máu, tu vi Diệp Tĩnh Vũ rõ ràng không bằng hắn, thế nhưng thân thể của hắn lại cường hãn hơn mình, hơn nữa lực lượng nhục thể của hắn vậy mà cũng khủng bố như vậy?

Nguyên lực trong cơ thể cũng không ngừng vận chuyển, muốn chữa trị thương thể của mình, thế nhưng thân ảnh của Lương Tiểu Hữu lại một lần nữa đến, khác với Diệp Tĩnh Vũ, gia hỏa này căn bản không có giác ngộ thân là một chiến sĩ, dù đám người mình rõ ràng đã chiếm thượng phong, nhưng gã vẫn rất vô sỉ quăng Tru Tiên Kiếm ra, một kiếm vừa rồi đã hướng về phía Phương Chấn Thiên điên cuồng bổ xuống...

Phương Chấn Thiên đáng thương, trên người mặc dù còn có rất nhiều pháp bảo, thế nhưng hai kiện pháp bảo mạnh nhất là Phương Thiên Tháp bị hủy, Lục Tiên Kiếm bị đoạt, bây giờ lấy cái gì ngăn cản Tru Tiên Kiếm? Hắn chỉ có thể dựa vào tu vi cường đại hơn cả Lương Tiểu, không ngừng tránh né Tru Tiên Kiếm?

Từ khi hắn xuất thủ đến giờ, Phong Viêm vẫn không nhúc nhích, không phải hắn không muốn động mà là ánh mắt sáng như lửa của Chúc Dung rơi vào trên người hắn, khí tức cường đại càng một mực khóa chặt hắn. Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình khẽ động, tên đại hán này sẽ lập tức công kích mình như gió bão mưa sa, còn có một nữ tử thực lực hắn là ở cảnh giới Thiên Tiên nhìn chăm chăm, hắn có thể đối phó sao?

Vào lúc này, trên người Phương Chấn Thiên đã bị kéo lê hơn trăm vết thương, ngoại trừ kiếm thương, còn có vết lửa của Hi Dương, bộ dáng của hắn có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu?

Nhìn thấy bộ dạng gia chủ Phương gia bị đánh thành như vậy, những đại gia chủ khác đều là Hàn Thiên như cầm, may mắn... May là bọn họ không ra tay, nếu không phỏng chừng hiện tại cũng không khá hơn chút nào.

Lúc này, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa chạy tới bên người Phương Chấn Thiên, đồng thời vung song quyền đánh về phía Phương Chấn Thiên...

Lập tức liền thấy hai con Điện Long từ trên hai tay hắn lao nhanh ra, mang theo thanh âm xuy xuy tấn công về phía ngực Phương Chấn Thiên...

Chính là Lôi Khiếu Long phá quyền...

Nguyên lực trong cơ thể Phương Chấn Thiên không ngừng vận chuyển, từng đạo hào quang màu lam xuất hiện trên người mình, bảo vệ thân thể của mình, thế nhưng tiếng long hồng cực lớn kia lại chấn động làm cho quang mang màu lam bên ngoài thân gã sụp đổ một hồi, ngay sau đó hai con Điện Long không lưu tình chút nào đánh lên trên người gã, mảng lớn huyết nhục không ngừng phun ra ngoài...

Phương Chấn Thiên lấy ra một viên đan dược màu xanh lam, trực tiếp nuốt vào trong miệng, lập tức chỉ thấy thương thể bên ngoài cơ thể hắn nhanh chóng khôi phục...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cho hắn thời gian quá lâu, ngọn lửa trong cơ thể lập tức bốc lên, một con Hỏa Phượng xuất hiện sau lưng, hai tay vung về phía trước, trực tiếp nhào về phía Phương Chấn Thiên, chính là Phượng Vũ...

Thân thể Phương Chấn Thiên liên tục lui về phía sau, từng đạo ánh sáng màu lam từ trên người gã bộc phát ra, ngăn cản Hỏa Phượng kia tấn công...

Hỏa phượng còn chưa biến mất, Diệp Tĩnh Vũ đã lại giơ tay phải lên, cứ như vậy cách không đánh ra một chiêu, dĩ nhiên là tuyệt học của Bạch gia, thiên địa võ...

Hư không chung quanh Phương Chấn Thiên bắt đầu vỡ vụn từng trận, lỗ tai, tai của hắn, ngón tay, bả vai của hắn, cũng bị lực lượng cuồng bạo này đánh nát, lần này, Phương Chấn Thiên lại trực tiếp nhét bình ngọc kia vào trong miệng, cắn một cái, phun ra mảnh vỡ, nuốt toàn bộ đan dược của lực lượng vào...

Thương thế trên người hắn nhanh chóng được chữa trị, lực lượng tiêu hao không sai biệt lắm cũng không ngừng khôi phục, thế nhưng chiêu thứ hai của Diệp Tĩnh Vũ đã đến, vẫn là sơn hà tuyệt học của Bạch gia vỡ nát...

Hạng tám mươi hai Chương Thất Bảo Diệu Thụ.

Hắn cứ như vậy đâm ra một quyền, quyền kinh mãnh liệt xé rách hư không, trong nháy mắt đi tới trước ngực Phương Chấn Thiên, trực tiếp đánh cho toàn bộ lồng ngực hắn lồm xuống.

Tốc độ khôi phục của hắn cực nhanh, nhưng vẫn không thể đuổi kịp tốc độ phá hư của Diệp Tĩnh Vũ. Giờ phút này hắn đã bị Diệp Tĩnh Vũ làm cho choáng váng, vậy mà không biết tránh né, chỉ có thể không ngừng móc đan dược ra, nhét vào miệng mình...

Diệp Tĩnh Vũ lại điểm ra một chỉ, một đạo hào quang màu vàng bắn ra, lập tức xuyên thủng đầu vai Phương Chấn Thiên, đúng là Kinh Thiên Chỉ...

Ngay sau đó, các loại tuyệt học như Chiến Hồn Thần Quyền, Tinh Thần bạo, Linh Tê Kiếm Chỉ rơi vào trên người Phương Chấn Thiên, nếu như không phải trong tay Phương Chấn Thiên có nhiều đan dược cải tử hồi sinh như vậy, thân thể của bọn hắn đã sớm bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát nát, nhưng cho dù như thế nào đi nữa thì thân thể cũng đã sớm nát nát. Giờ phút này Phương Chấn Thiên cũng bị đánh đến thâm vô cùng, quần áo toàn thân rách tung to nhỏ, trên thân có mấy trăm vết thương lớn nhỏ, rất nhiều chỗ lồm xuống, có chỗ lại trực tiếp đứt gãy, nhìn tựa như bị người dùng sức vặn vẹo.

Bây giờ nhìn qua hắn đâu còn là một người, phân biệt chính là một động vật thể mềm không xương cốt...

Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này cũng mệt đến thở hổn hển, công kích vừa rồi không ngừng, cơ hồ tiêu hao toàn bộ lực lượng của hắn, nhưng trong lòng hắn lại không khỏi sảng khoái một trận. Người này, giết sư tôn tốt nhất của mình, bây giờ cuối cùng cũng xả được cơn giận này ra ngoài...

Đến nỗi những người khác, giờ phút này cũng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, bọn họ thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại cường hãn như thế, tu vi của hắn rõ ràng không cao bằng Phương Chấn Thiên, nhưng ở trong tay của hắn, Phương Chấn Thiên không có chút ý niệm phản kháng nào...

Tấn công như bão táp, hàng loạt chiêu thức khiến người ta hoa cả mắt kia, quả thực khiến mọi người mở rộng tầm mắt...

Ngay cả Tần Vũ Đình may mắn không chết bên ngoài đại trận cũng bị công kích cuồng bạo của Diệp Tĩnh Vũ trấn trụ, tuy nàng không cách nào thấy rõ tốc độ xuất chiêu của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng nhìn thấy Phương Chấn Thiên đang nằm sấp trên mặt đất không ngừng giãy dụa, nàng lại minh bạch hiện nay Diệp Tĩnh Vũ cường đại cỡ nào...

Hắn cường đại như vậy, dù là phụ thân tiện nghi kia của mình cũng không cách nào thương tổn được hắn? Đã như vậy, chính mình ở chỗ này còn có tác dụng gì chứ?

Ngay lúc Tần Vũ Đình chuẩn bị lặng yên rời đi, Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị tể ra Phiến Thiên ấn triệt để chém giết Phương Chấn Thiên, Phong Viêm một mực không nhúc nhích bỗng nhiên động dậy...

Hắn bắt động thì thôi, vừa động, liền giống như một luồng gió mát, nháy mắt đi tới bên người Phương Chấn Thiên, tốc độ của hắn cực nhanh, coi như là hạn hán và Chúc Dung đều chưa kịp phản ứng...

“Đi...” Phong Viêm đỡ Phương Chấn Thiên dậy, thân thể bay lên trời.

Hắn hiểu rõ, mình bây giờ cùng Phương Chấn Thiên là một vinh cùng vinh, một tồn câu tồn, nếu không có Phương Chấn Thiên, mình tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của đám người Diệp Tĩnh Vũ.

Cho nên hắn nhất định phải cứu Phương Chấn Thiên, ít nhất trước khi phá vỡ đại trận, hắn tuyệt đối không thể chết được...

“Muốn đi đâu dễ vậy?” Nhìn thấy Phong Viêm vậy mà trực tiếp tránh khỏi sự tập trung của Chúc Dung, đi tới bên cạnh Phương Chấn Thiên, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hơi kinh hãi,

bất quá cũng chỉ là một tia kinh ngạc mà thôi, lật tay một cái, lật lại Thiên Ấn xuất hiện trong tay, trực tiếp đánh về phía hai người...

Lương Tiểu cũng động tâm, không chế Tru Tiên Kiếm đâm về phía Phong Viêm. Hắn biết Diệp Tĩnh Vũ căm hận hai người bọn họ, tuyệt đối không thể để bọn họ trốn thoát...

Trong nháy mắt, Phiên Thiên Ấn đã biến thành một ngọn núi nhỏ, bốn loại nguyên lực Địa Thủy Phong Hỏa phối hợp với Lôi Điện Chi Lực không ngừng quay cuồng, mang theo uy áp hủy thiên diệt địa đánh về phía Phương Chấn Thiên và Phong Viêm.

Cảm nhận được uy lực cường đại của Phiên Thiên ấn, cho dù là mấy đại gia chủ ngoài trận cũng liên tục biến sắc, bọn họ lúc trước đều cảm thụ được khí tức như vậy, đây tuyệt đối là pháp bảo có thể dễ dàng đánh bọn họ thành bột phấn...

Thời khắc này Phong Viêm vừa mới kéo Phương Chấn Thiên phóng lên trời, gần như là hất tung Thiên Ấn, làm sao tránh được? Mắt thấy Thiên Ấn sắp đập hai người thành bụi phấn, lại thấy Phong Viêm đột nhiên lấy ra một cây thủ trượng, một cây thủ trượng tỏa ra hào quang bảy màu...

Trực tiếp đánh thẳng tới ấn lật thiên kia...

“Bá...” Một tiếng, hào quang bảy màu phóng lên tận trời, trực tiếp quét mạnh uy lực cực lớn của Ấn Phiên Thiên đến bên cạnh hắn...

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác mình liên hệ với Phiên Thiên ấn đứt đoạn, sắc mặt không khỏi đại biến...

Còn lúc này Tru Tiên Kiếm cũng đi tới trước người Phong Viêm, Phong Viêm vẫn dùng cây trượng trong tay quét tới, nhưng lại trực tiếp đỡ được Tru Tiên Kiếm...

Mọi người tại đây đều biến sắc, đây là pháp bảo gì? Tại sao lại có uy lực kinh khủng như vậy? Ngay cả Phiên Thiên ấn cũng biến mất? Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

“Túc Vũ, cản hấn lại, mẹ nó, dù gì cũng là Thất Bảo Diệu Thụ, ta làm sao mà loại pháp bảo biến thái này lại ở trong tay hấn?” Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu gần như đồng thời phản ứng lại, Lương Tiểu Kiểm trực tiếp chửi ầm lên...

Thất Bảo Diệu Thụ, Chuẩn Đề đạo nhân, vật chứng đạo, được xưng có thể tiến vào vạn vật, bất kỳ pháp bảo nào bị cây quý này quét qua, cũng sẽ mất đi uy lực...

Chuẩn Đề đạo nhân là ai, chính là Thánh Nhân nổi danh với Tam Thanh...

Đương nhiên, tên nổi danh nhất của hấn ở Tam Giới không phải là thân phận của mình, mà là bởi vì hấn thu nhận một đệ tử là một gã khi, một con khi đột quấy cho Thiên Đình long trời lở đất...

Diệp Tĩnh Vũ đã xông ra ngoài trước tiên, cho dù hiện giờ hấn đã sức cùng lực kiệt, cũng tuyệt đối không thể để Phong Viêm rời khỏi. Không nói Thất Bảo Diệu Thụ là pháp bảo nghịch thiên, mà ngay cả Phiến Thiên ấn của mình cũng tuyệt đối không thể rơi vào tay hấn. Đây chính là pháp bảo mà mình đã hao phí rất nhiều công sức mới thành công, hôm nay chỉ có một Thái Cổ dị bảo mới có thể phát huy được uy lực chân chính a...

Cùng lúc đó, Lương tiểu nhân cũng xông ra, cùng với hai phân thân của hấn, đặc biệt là tăng nhân kia, lúc nhìn thấy Thất Bảo diệu thụ hai mắt đã là một mảnh quang mang, nước miếng ào ào chảy xuống, tựa như bản thể Lương Tiểu Nhi nhìn thấy mỹ nữ vậy...

Thất Bảo Diệu Thụ, Thất Bảo Diệu Thụ, nếu có pháp bảo như vậy, mình còn sợ cái gì?

“Phương huynh, đến bây giờ ngươi còn chưa phá trận sao?” Nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ vọt về phía mình, Phong Viêm đã tóm được Phương Chấn Thiên, quát lên một tiếng...

Phương Chấn Thiên vốn đã ở trạng thái hôn mê nghe được một câu như vậy, hai mắt trong nháy mắt trở nên một mảnh huyết hồng...

“Trời! Máu! Bạo!” Trong miệng hắn truyền đến một tiếng thở nhẹ, ngay sau đó một đạo sóng gợn cực mạnh lan ra, đám khôi lồ bị đám người Huyết Hải Vô Nhai ngăn lại bỗng nhiên như trâu đực ăn thuốc xuân, nổi điên nhào về phía đại trận Thập Nhị Thiên Vu.

Trên người bọn họ đồng thời nổi lên đạo đạo huyết mang, lực lượng trong cơ thể bọn họ không ngừng bành trướng, khí tức cuồng bạo không ngừng phát ra...

Sắc mặt Huyết Hải Vô Nhai kịch biến, miệng thét lên một tiếng kinh hãi: “Mau lui lại, bọn hắn muốn tự bạo? Tên điên Phương Chân Thiên này, hắn không sợ hủy diệt toàn bộ đại lục Cổ Hoa sao?” Vừa kêu to, Huyết Hải Vô Nhai vừa té ra huyết kiếm trong tay, những đại gia chủ khác cũng biến sắc, xoay người bỏ chạy...

Phương Chủ Quốc lại càng biết rõ sức mạnh của những con rối này sau khi tự bạo, một phát lấy ra Huyền Diệt Sinh Tử Kính, bao phủ cả Huyết Minh và mình ở trong đó chạy về phía xa...

Còn những người may mắn còn sống, kể cả Tàn Vũ Đình cũng ngơ ngác nhìn tất cả những chuyện này...

Áo xanh bay phấp phới thứ tám mươi hai...

Trộn vện trên trăm con rối, kém nhất đều là thất trọng thiên, mạnh nhất cũng là cao thủ cửu trọng thiên, cũng không biết Phương Chấn Thiên huấn luyện ra nhiều khôi lỗi như thế nào, tuy nhiên những khôi lỗi này tuy rằng có rất nhiều phương diện không bằng cao thủ chân chính., Thế nhưng bọn họ lại có một cao thủ khác, cho dù là cao thủ của Cửu Trọng Thiên cũng không vội vàng làm gì, đó là bọn họ không có ý thức của mình, chỉ cần Phương Chấn Thiên nguyện ý, bọn họ có thể bất chấp tất cả mà tự bạo.

Tự bạo, đó là cùng lúc linh hồn của mình nổ tung, một khi nổ tung, sẽ xóa đi tất cả nhân vật trên thế gian này, không còn khả năng sống sót, thậm chí không cách nào vào luân hồi...

Đây là thủ đoạn kinh khủng nhất, cũng là thủ đoạn uy lực mạnh nhất.

Một người tự bạo không tính là gì, cho dù hắn là một cao thủ Cửu Trọng Thiên, uy lực tự bạo trong mắt những đại nhân vật này cũng chỉ có thể hình thành uy hiếp mà thôi. Thế nhưng nơi này lại có trên trăm người a, bọn hắn đồng thời tự bạo uy lực cũng không phải đơn giản bằng hai cộng hai, tuyệt đối là phản ứng dây chuyền, so với tỷ lệ tự bạo của một tên cao thủ Cửu Trọng Thiên thì lớn hơn ít nhất ngàn lần...

Đó không phải là uy hiếp, mà là tuyệt đối hủy diệt...

Phương Chấn Thiên và Phong Viêm đều hiểu, nếu dựa vào thực lực của bọn họ cưỡng ép phá vỡ thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tất nhiên sẽ tiêu hao lực lượng thật lớn, đến lúc đó đừng nói đối phó với đám người Diệp Tinh Vũ, cho dù chạy trốn đoán chừng cũng khó.

Hôm nay dựa vào uy lực tự bạo của đám khôi lỗi này mà nổ tung đại trận, khiến cho bọn họ có cơ hội chạy trốn như vậy...

Một bên lôi kéo Phương Chấn Thiên chạy lên phía trên, một bên cầm phiến thiên ấn trong tay, một bên lấy ra một viên kim chuyên, ném về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Kim chuyên kia ban đầu chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, thế nhưng vừa mới rời tay liền có phương viên mấy trượng, trong nháy mắt đã đi tới mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Bây giờ Đông Hoàng Chung của Diệp Tĩnh Vũ còn đang chế ngự Lục Tiên Kiếm, giống như lúc trước chế ngự Tru Tiên Kiếm, căn bản té ra. Bất quá Diệp Tĩnh Vũ cũng thật sự ngoan độc, chỉ là nghiêng đầu sang một bên, dùng bả vai của mình đánh tới chỗ kim chuyên kia...

“Răng rắc...” Một tiếng, xương vai cường đại của Diệp Tĩnh Vũ trong nháy mắt vỡ vụn, một cổ đau nhức kịch liệt truyền đến, thân thể bay lên kia trực tiếp bị đập xuống, thế nhưng kim chuyên kia cũng bị hấn đánh bay.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dựa vào nhục thể chống lại kim chuyên của mình, trên mặt Phong Viêm rõ ràng hiện lên một tia kinh ngạc, đây không phải là kim chuyên hấn đã luyện, mà là hấn tìm được từ di tích Thái Cổ. Ít nhất cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù đẳng cấp không bằng phiến thiên ấn vừa rời của Diệp Tĩnh Vũ té ra, nhưng tuyệt đối không phải Tiên Khí bình thường có thể cấp thấp, hấn làm sao có thể ngăn cản được? Chẳng lẽ nhục thể của hấn thực sự đã cường đại đến trình độ này?

Bất quá lúc này hấn không kinh ngạc nữa, thu hồi khối kim chuyên kia tiếp tục phóng lên trên...

Lúc này, những khôi lỗi kia đã vọt tới biên giới đại trận, toàn bộ thân thể đều nổ tung...

“Ầm ầm ầm...” Liên tục truyền đến mấy tiếng giòn vang, từng đạo hào quang không ngừng trùng kích ra, hung hăng đánh vào trên Thập Nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt đại trận...

Năng lượng cuồng bạo vô tình phá hủy mọi thứ xung quanh, đại trận bị nổ liên tục, mây đen dày đặc cũng bị nổ tung...

Không chỉ như vậy, năng lượng cuồng bạo khuếch tán ra chung quanh đại trận, Huỳnh Y Thảo trên mặt đất trực tiếp bị

bồi nát bấy, ngẫu nhiên những đồi núi nhỏ kia cũng bị san bằng, từng đóa mây nắm không ngừng bay lên, tựa như từng khóa đạn hạt nhân đồng thời nổ tung.

Tốc độ năng lượng này quét tới cực nhanh, những người may mắn thoát khỏi dư ba của đám Phương Chấn Thiên lúc này căn bản không kịp né tránh, liền thấy ánh sáng mãnh liệt này đánh tới bên này.

Bị một viên gạch vàng đập xuống đất làm cho Diệp Tĩnh Vũ gian nan bò dậy, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đã bị nổ nứt, toàn bộ đại trận đều là một trận địa chấn rung núi chuyển, Chúc Dung, hạn hẹp, bao gồm mười hư ảnh kia trong khoảng thời gian ngắn đều liên tục lay động. Lương Tiểu được, đám người Hi Dương cũng bị vụ nổ này đột nhiên làm cho chật vật không chịu nổi, cũng may có đại trận, nếu không uy lực bạo tạc này đủ để xóa bỏ bọn họ, thậm chí là bị xóa bỏ...

Thương thế trên vai Diệp Tĩnh Vũ không ngừng khôi phục, nhìn thấy Phong Viêm và Phương Chấn Thiên lao ra khỏi đại trận, cơ mặt hắn run rẩy, hắn tuyệt đối không thể để hai người này rời đi như vậy được...

Nhưng lực lượng trong cơ thể hắn tiêu hao quá nhiều, hiện tại làm sao còn có thể truy kích...

“Túc Vũ... Xin dừng...” Âm thanh của Lương Tiểu Hữu truyền đến, đã thấy hắn trực tiếp đem Hạo Thiên Châu tế ra...

Từng đạo lực lượng tinh khiết không ngừng tràn vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, lập tức Diệp Tĩnh Vũ cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng...

Trả Hạo Thiên Châu lại cho Lương tiểu bối, dưới chân ngân quang chớp động, thân thể hóa thành một đạo quang mang phóng lên tận trời, tốc độ của gió là biểu tượng, có thể nhanh hơn gió, có lẽ chỉ có ánh sáng...

Không có bất kỳ thời gian dừng lại nào, Diệp Tĩnh Vũ đã xông ra đại trận, muốn ngăn cản phong viêm, thế nhưng ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía xa xa có một vòng xanh biếc...

Đó là một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu xanh, không phải là Tần Vũ Đình thì là ai? Đang lúc khản yếu, đôi mắt như trắng sáng của nàng nhìn thẳng vào mình, trên mặt nàng treo một nụ cười thần nhiên, có chút vui mừng, có chút bất đắc dĩ, còn có vẻ bàng hoàng...

Trong đầu không tự chủ được hồi tưởng lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Tần Vũ Đình, nghĩ tới từng cảnh tượng ở Bạch Vân sơn trang, lại nghĩ tới những năm gần đây giữa hai người từng chút từng li từng tí...

Vì sao? Vì sao mình lại nhìn thấy ngay vào lúc này?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đau xót không thôi, trong đau nhức lại càng phần nộ, phần nộ với Phong Viêm, hận vì chạy trốn mà hoàn toàn không để ý tới sinh tử con gái mình...

Thân mình vừa chuyển, đã chạy về phía Tần Vũ Đình, cho dù hận không có quá nhiều tình cảm với nàng, nhưng hận cũng không muốn trơ mắt nhìn cô gái quyến luyến mình này tan biến...

Tần Vũ Đình tựa hồ nhìn ra tâm ý Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt nàng bỗng nhiên lộ ra nụ cười xán lạn, đó là một loại nụ cười hạnh phúc...

Hóa ra, hóa ra trong lòng hắn, mình vẫn có một tia địa vị, ít nhất hắn có thể vì mình mà tạm thời từ bỏ cơ hội báo thù, có điểm này, không phải là đủ rồi sao?

“Tiểu sư đệ, cảm tạ ý tốt của ngươi, ngươi có tấm lòng này, ta đã rất thỏa mãn...” Đôi môi Tần Vũ Đình mấp máy nhẹ, mà thân ảnh của nàng lại trực tiếp nghênh đón năng lượng cuồng bạo đang ập tới kia...

Nàng không muốn vì nguyên nhân của mình mà để cho Diệp Tĩnh Vũ bỏ lỡ cơ hội này...

“Không...” Diệp Tĩnh Vũ rống to một tiếng, nhưng thân thể Tần Vũ Đình đã lập tức bị sóng năng lượng kia bao phủ, căn bản không để cho Diệp Tĩnh Vũ có cơ hội cứu nàng...

Áo lục bay lên, tóc đen bay múa, đôi mắt sáng nhắm lại, tơ bạc cắt...

Chương thứ tám mươi ba càng đánh càng mạnh.

Đối với Tần Vũ Đình vẫn luôn ở trong tình nhân của cha mình mà nói, có lẽ biến mất mới là lối thoát tốt nhất của nàng.

Trơ mắt nhìn Tần Vũ Đình bị năng lượng cuồng triều bao phủ, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ phẫn nộ, hai mắt lập tức đỏ lên, giơ chân đuổi theo hai người Phong Viêm, hấn nhất định phải giết chết bọn họ, nếu không hấn tuyệt đối không thể tha thứ cho mình...

Phong Viêm vốn dĩ khi thấy Diệp Tĩnh Vũ định cứu con gái mình, trong lòng đã mừng thầm một trận. Chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ đi cứu con gái mình, hai người mình muốn chạy trốn tuyệt đối hi vọng tăng nhiều, nhưng hấn đâu ngờ rằng Tần Vũ Đình thà tự sát cũng không cần Diệp Tĩnh Vũ cứu.

Trong lòng mắng to một câu, lại một tay móc ra viên kim chuyên kia, một lần nữa hướng Diệp Tĩnh Vũ ném tới...

Đối mặt với gạch vàng rơi thẳng xuống này, Diệp Tĩnh Vũ nổi giận trực tiếp bộc phát tất cả lực lượng trong cơ thể, lôi đình, tinh thần, hỏa diễm, phối hợp với Bá Nguyên lực trực tiếp oanh kích ra ngoài...

“Chiến Hồn Thần Quyền...”

Một quyền này có lực lượng to lớn như thế, hấn vừa mới vung ra nắm đấm, hư không đã bắt đầu vỡ vụn, vô số năng lượng không gian càng tuôn ra, khi một quyền của hấn nện lên trên kim chuyên, mọi người cảm giác như thiên địa đang run rẩy, toàn bộ bầu trời đều truyền đến tiếng vang ầm ầm...

Kim chuyên kia bị hấn nện bay ngược ra sau, đem một đám thần niệm bám vào trên kim chuyên, lập tức phun ra một ngụm máu tươi...

Mà vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã cầm Thiên Tôn đao trong tay, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn...

“Đi chết cho ta, Cuồng Lôi Luyện Ngục!” Diệp Tĩnh Vũ rống to một tiếng, hai tay cầm đao chém mạnh xuống...

Trong chớp mắt, tất cả lôi đình chi lực trong thiên địa cơ hồ hội tụ cùng một chỗ, hợp thành một lưỡi đao mang to lớn, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa chém về phía Phong Viêm và Phương Chấn Thiên...

Đó là một đao tuyệt đối có thể diệt sát Thiên Tiên. Cảm nhận được uy lực của đao này, Phong Viêm và Phương Chấn Thiên đều biến sắc...

Thất Bảo Diệu Thụ hoàn toàn chính xác có thể xoát lạc vạn vật, thế nhưng một đao này của Diệp Tĩnh Vũ không phải là pháp bảo công kích, đây là công kích thuần túy nhất, cho dù là Thất Bảo Diệu Thụ cũng không cách nào xóa bỏ a...

“Phương Thiên Liệt Trảm!” Phương Chấn Thiên đã khôi phục một chút khí lực, từ hư không lấy ra một thanh Phương Thiên Họa Kích, toàn lực nghênh đón một đao của Diệp Tĩnh Vũ.

Phong Viêm cũng lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, dùng sức rung lên, một đạo kiếm quang màu xanh quét ra, nghênh đón ánh đao của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ầm ầm...” Ba cổ lực lượng va chạm vào nhau, Phương Chấn Thiên trong tay cầm Phương Thiên Họa Kích, trường kiếm màu xanh trong tay Phong Viêm theo âm thanh vỡ vụn, thân thể hai người đồng thời bị đánh bay ra ngoài, bất quá đao mang của Diệp Tĩnh Vũ cũng bị hai người liên thủ chấn vỡ...

Đường đường là hai cao thủ Thiên Tiên đạt tới cảnh giới trung đẳng, liên thủ mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được một đao tức giận này của Diệp Tĩnh Vũ, cảnh tượng này trực tiếp chấn động tất cả mọi người...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không chịu bỏ qua, thân ảnh lại một lần nữa nhào tới, tu vi của hắn hoàn toàn chính xác chỉ có cảnh giới Thiên Tiên sơ đẳng, thế nhưng chiến lực của hắn tuyệt đối không kém gì Phương Chấn Thiên và Phong Viêm,

dù sao, lúc trước hắn đánh đến mức quỷ kiến sầu cùng Hiên Viên Tĩnh đã không còn tay...

“Tiểu tử, ngươi bức người quá đáng như thế, hôm nay lão tử liều mạng với ngươi!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đánh tới, Phương Chấn Thiên giận tím mặt, trên thân bỗng nhiên toát ra đạo đạo hào quang màu lam., Thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, trong chớp mắt đã bành trướng đến cao mấy trượng, quần áo trên người đã sớm vỡ nát. Khi hắn cao đến trăm trượng, cả người đã biến thành một quái vật hình người toàn thân che kín vảy, trên đầu mọc một sừng.

Nhìn thấy vậy Phương Chấn Thiên biến thành bộ dạng này, khí tức của gã còn kinh khủng hơn lúc đối phó Độc Cô Bá Thần, nhưng chiến ý trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại càng thêm nồng đậm.

Đám người Phương Chấn Thiên vì theo đuổi lực lượng, không ngừng cải tạo gen của mình, giống như Vu thời Thái Cổ, chỉ có điều bọn họ lại tu luyện tiên pháp, cho nên để cho mình có chút không ra cái gì?

Ít nhất giờ khắc này trên người Phương Chấn Thiên đã không còn cảm giác được chút khí tức nào nữa...

Về phần Phong Viêm, cũng đã bay đến phía trên Phương Chấn Thiên, một tay khế vẩy, một vòi rồng khổng lồ cuốn về hướng Diệp Tĩnh Vũ, bây giờ đã ly khai thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bọn họ đã có thể sử dụng pháp thuật...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, mà thực lực của Phong Viêm rõ ràng không đạt tới cảnh giới Huyền Tiên, công kích của hắn đâu để vào trong mắt...

Miệng hét lên một tiếng, cứ thế xông tới...

Lúc này, thân thể to lớn của Chúc Dung đã lao đến, dù không có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, người đã ngưng tụ ra chân thân hắn cũng có thể tùy ý ra ngoài đại trận...

Tiềm tu tại địa phương của Hi Dương một thời gian ngắn, cơ hồ sau khi một mẻ bắt hết hỏa linh chi khí nơi đó, sức mạnh chân chính của Chúc Dung đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên trung đẳng, tăng thêm cường độ thân thể cùng đối với hỏa

diễm vận dụng, cho dù Phương Chấn Thiên lúc toàn thịnh cũng sẽ không rơi xuống hạ phong, huống chi lúc này Phương Chấn Thiên đâu?

Thân ảnh của hắn đang lao nhanh về phía trước, mà thân thể của hắn đã bắt đầu bành trướng nhanh chóng, lúc hắn đi tới trước mặt Phương Chấn Thiên, đã khôi phục hình thái của mình, chân đạp hai đầu Hỏa Long, mang tai hai đầu Hỏa Xà, thân cao vượt qua trăm trượng, quanh thân liệt diễm thiêu đốt, nhìn không dọa người...

Nhìn thấy lực lượng hỏa diễm khủng bố của Chúc Dung, coi như là trong mắt Hi Dương cũng là một trận hâm mộ. Thái Cổ Hỏa Thần, tạo nghệ về mặt hỏa diễm trên người thật sự so với chính mình mạnh hơn rất nhiều...

“Tiếp nhận một quyền của bản tôn!” Trên mặt Chúc Dung Thần Tôn lộ ra nụ cười cuồng ngạo, năm đấm kia còn to lớn hơn đầu xe lửa trực tiếp đánh về phía Phương Chấn Thiên...

Phương Chấn Thiên đã nổi giận, đồng dạng đánh ra một quyền, trên mặt quyền của gã nổi lên từng đạo ánh sáng màu lam...

“Ầm ầm...” Năm đấm hai người chạm vào nhau, năm đấm chấn thiên trực tiếp vỡ vụn, lân phiến trên cánh tay trắng kiện kia cũng bị một quyền này đánh nát, hỏa diễm nóng rực tràn vào trong cơ thể hắn...

Mặc dù thân thể Chúc Dung bây giờ so với bản thể lúc trước chênh lệch quá xa, cho dù lực lượng hiện tại của hắn biểu hiện chỉ có cảnh giới Thiên Tiên trung đẳng, nhưng dù sao hắn cũng là Thái Cổ Hỏa Thần, tỷ lệ vận dụng sức mạnh so với Phương Chấn Thiên mạnh hơn rất nhiều.

Nếu nói tỷ lệ vận dụng lực lượng của Phương Chấn Thiên đạt tới bảy mươi phần trăm, như vậy tỷ lệ vận dụng của Chúc Dung gần như đạt tới chín mươi chín phần trăm.

Phương Chấn Thiên vốn đã bị thương, giờ phút này mặc dù thoát ly thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, thế nhưng thực lực bản thân hắn nhiều nhất cũng chỉ đạt tới cảnh giới Thiên Tiên trung đẳng mà thôi, hơn nữa nhục thể của hắn vốn không

cách nào so sánh với Chúc Dung, kể từ đó, hẳn sao có thể là đối thủ của Chúc Dung?

Lúc này bản thể của Lương Tiểu Nhi cũng đã tăng vọt lên cao đến trăm trọng, toàn thân phủ đầy lân phiến, hai cái răng nanh duỗi ra, đôi cánh thịt cực lớn xuất hiện sau lưng. Lúc Chúc Dung tung một quyền đánh nát cánh tay Phương Chấn Thiên, hẳn đã đi tới sau lưng Phương Chấn Thiên...

Chương Thiên thứ tám mươi hai võ vụn.

So với lực lượng, hiện tại hắn còn không bằng Phương Chấn Thiên, thế nhưng hắn lại trực tiếp hóa ra móng vuốt sắc bén chộp tới hậu tâm của Phương Chấn Thiên, cùng lúc đó, hắn còn thao túng Tru Tiên Kiếm từ dưới lên trên rồi đâm mạnh xuống phía dưới của Phương Chấn Thiên...

Phương Chấn Thiên vừa mới bị Chúc Dung một quyền đánh bay, nguyên lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, chữa trị thương thế trên cánh tay, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn thân thể gã vẫn không cách nào bảo trì cân bằng, liền cảm nhận được mát lạnh dưới háng, cúi đầu nhìn, một đạo hào quang màu đen bắn thẳng đến, dĩ nhiên là thanh hung kiếm giống như Lục Tiên Kiếm của mình, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra...

Tuy nói thân thể của mình đã biến thành lớn trăm trọng, chuyện kia cũng trở nên tương đối lớn, thế nhưng nếu bị hung kiếm này chém lên mấy kiếm, cũng tuyệt đối không dễ chịu gì.

Trong lòng Lương Tiểu Thuần mắng to nhưng vô si, hắn vừa vận vận lách người tránh sang một bên, thế nhưng tốc độ của Tru Tiên Kiếm thật sự quá nhanh, trên đùi của hắn vẫn còn lưu lại một vết máu thật dài, còn Lương Tiểu Tử đánh một quyền vào vai phải của hắn, mang theo Cửu U chi khí ăn mòn mãnh liệt tràn vào trong cơ thể hắn, không ngừng phá hủy sinh cơ của hắn...

Nhưng dù sao Phương Chấn Thiên cũng là cao thủ cỡ như Thiên Tiên, nguyên lực trong cơ thể khẽ động, bức Cửu U Chi Khí đang tràn vào ra ngoài...

Thế nhưng thân ảnh to lớn của Chúc Dung kia đã đi tới phía trước Phương Chấn Thiên, hai tay mở ra liền ôm lấy Phương Chấn Thiên, gã vậy mà muốn trực tiếp xé nát thân thể Phương Chấn Thiên.

Nhìn thấy ngọn lửa nóng rực trên người Chúc Dung, Phương Chấn Thiên dám cùng Chúc Dung tiếp xúc thân mật, thân thể cực lớn như muốn tránh ra, nhưng hai con hỏa long dưới chân Chúc Dung đã trực tiếp thoát ra, gắt gao cuốn lấy hai chân Phương Chấn Thiên...

Cứ như vậy, một khoảng thời gian dừng lại, thân thể Chúc Dung đã đi tới trước người Phương Chấn Thiên, hai tay mở ra, một phát kéo lấy đầu vai Phương Chấn Thiên. Hỏa nhãn khổng lồ màu đỏ lửa bay thẳng ra, trong nháy mắt bao trùm Phương Chấn Thiên, ngay sau đó trong tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của Phương Chấn Thiên, một phát xé đứt một cánh tay của gã...

Không có chút do dự nào, Chúc Dung mở miệng rộng, nuốt vào cánh tay này, căn bản không cho Phương Chấn Thiên có cơ hội phục hồi như cũ...

Phương Chấn Thiên trong miệng không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nhưng Chúc Dung đã toàn lực xuất thủ, căn bản không biết cái gì là khách khí. Gã đột nhiên vươn một trảo chộp vào bụng Phương Chấn Thiên, toàn bộ lực lượng hỏa diễm trong cơ thể tuôn ra ngoài...

Phương Chấn Thiên kêu to, thân thể của hắn không ngừng vặn vẹo, tựa hồ muốn tránh thoát trói buộc của Chúc Dung, thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trên đỉnh đầu của hắn...

“Phương Chấn Thiên, đi... Chết đi!” Lời nói lạnh như băng từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, ngay sau đó liền thấy trên người hắn đột nhiên nổi lên từng đạo hào quang bảy màu, từng đạo lôi điện không ngừng từ trên người hắn xông ra, trực tiếp bao phủ toàn thân hắn, mà bản thân hắn lại hóa thành một cây đao, một thanh bảo đao tản ra lôi quang bảy màu, rơi thẳng xuống...

Độc Cô Bá Thần là bị Phương Chấn Thiên giết chết, hôm nay, hắn ta đã lấy tuyệt học vô thượng của Độc Cô Bá Thần, giết chết hắn ta...

Bản thân hắn vốn là một cây đao, mà vạn vật thiên địa cũng đã biến thành đao. Trong mắt Phương Chấn Thiên, tựa như thiên

địa là một thanh đao, một thanh đao không gì không xuyên thủng...

Đôi mắt với đao này, trong lòng của hắn ngoại trừ tuyệt vọng, còn tuyệt vọng, dù là cường đại như hắn, tại thời khắc này vậy mà cũng không có nửa điểm ý niệm chống cự.

Chẳng lẽ mình thật sự phải chết sao? Trong đầu Phương Chấn Thiên, chỉ hiện lên ý niệm như vậy trong đầu, thậm chí ngay cả đau đớn do bị hỏa diễm của Chúc Dung thiêu đốt...

Đao! Đao! Đao!

Đao vỡ hư không!

Toái! To! Toái, tất cả đều vỡ!

Đao mang chói mắt trực tiếp chém vào đầu Phương Chấn Thiên, tựa như cắt đậu hũ, trực tiếp cắt xuống, một đao chém thân thể Phương Chấn Thiên thành hai nửa, đao khí sắc bén không ngừng từ trên người Diệp Tĩnh Vũ phun ra, chân nát nội tạng, xương cốt của hắn...

Huyết nhục đầy trời tuôn ra, thân thể Hạng Thương cũng đã chạy tới, cả người trực tiếp biến thành một bãi huyết vụ, chỉ cần có thể ăn mòn những huyết nhục này, là nàng có thể triệt để ngưng tụ ra chân thân kéo, không cần phải giống như bây giờ, hoàn toàn có thể dùng máu huyết ngưng tụ thân thể, đến lúc đó càng có thể tự chủ tu luyện, mà không cần hoàn toàn cắn nuốt huyết nhục...

Chúc Dung tựa hồ không có ý định tranh đoạt với Hạng Thương nữa, chỉ cần hai con Hỏa Long dưới chân mình cắn nuốt đui Phương Chấn Thiên là có thể ngưng tụ ra thân thể, những con khác hẳn tuyệt đối không để ý...

Nhìn thấy cường đại như Phương Chấn Thiên bị một kiếm của Diệp Tĩnh Vũ bổ nát bấy, sắc mặt mấy đại gia chủ đã chạy trốn đều trắng bệch, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Huyết Hải Vô Nhai lại không chút do dự đứng về phía Diệp Tĩnh Vũ, chiến lực cường đại bậc này, cho dù là bọn họ cũng khó mà ngăn cản, thậm chí là bọn họ liên thủ cũng chưa chắc có thể đánh bại đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, cho dù thật sự bị đánh bại, cũng tuyệt đối là thảm thắng...

Đao khí kinh khủng còn đang không ngừng khuếch tán ra chung quanh, sắc mặt Phong Viêm đã trở nên khó coi thế nào, Phương Chấn Thiên chết, mình nào còn là đối thủ?

Thế nhưng Phương Chấn Chân ngây thơ chết rồi sao?

Dù cho tất cả mọi người thấy Phương Chấn Thiên bị một đao chém thành mảnh vỡ, nhưng không ai dám khẳng định hắn đã chết thật rồi...

Cũng chính vào lúc này, trong màn sương máu đầy trời kia, một vệt thần quang phóng lên tận trời, đó chính là nguyên thần của Phương Chấn Thiên...

Lúc này thân thể bị phá, thần hồn của hắn đã bị trọng thương, bây giờ vừa mới thoát ra khỏi cơ thể, liền liều lĩnh bỏ chạy về phương xa, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ sớm đoán được sẽ để hắn cứ như vậy rời đi, một mực lơ lửng tại huyết Lôi Đình Thiên Tôn đao rời khỏi tay, hóa thành một đạo đao mang, trực tiếp chém nguyên thần kia bay ra thành hai nửa...

Ngay sau đó liền thấy đạo đạo lôi quang lóe ra, cuốn nguyên thần của hắn vào trong thân đao, mơ hồ nghe được tiếng kêu thê thảm của Phương Chấn Thiên...

Cẩn nuốt linh hồn một cường giả Tôn cấp, đủ để nâng cấp phẩm cấp của Thiên Tôn đao...

Một tay bắt lấy Thiên Tôn đao, cảm nhận được linh hồn chân thiên bên trong thân đao dần dần tiêu tán, khóe mắt Diệp Tĩnh Vũ nháy ra hai hàng huyết lệ, bỗng nhiên cả người quỳ xuống lạy Nam Hoang Man Lâm, càng là trùng trùng điệp điệp dập đầu ba cái...

“Sư phụ, đồ nhi báo thù cho ngài...”

Sư phụ, đồ nhi báo thù cho người...

Mấy chữ ngắn gọn lại biểu lộ hết sự chấp nhất trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, phần kính trọng đối với Độc Cô Bá Thần...

Trải qua thiên tân vạn khổ, đã phải chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, gặp không biết bao nhiêu trắc trở, thậm chí ngay cả người mình yêu mến nhất cũng rời đi, chỉ vì một đao hôm nay, báo thù một đao...

Một ngày là thầy cả đời là cha, cha chịu nhục, con nhất định trả lại! Diệp Tĩnh Vũ dùng hành động của mình, giải thích một câu nói hoàn mỹ này...

Kế hoạch Phong Viêm thứ tám mươi lăm...

Hết thấy nhìn như rất lâu, bất quá cao thủ so chiêu chỉ trong vài hơi thở, thậm chí uy lực những Khôi Lỗi tự bạo kia còn chưa triệt để tản ra, bất quá trên mặt đất đã có thêm một cái hố lớn rộng hơn mười dặm, bên trong hố lớn, không còn bất cứ thứ gì tồn tại nữa.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ từ hư không chậm rãi đứng lên, một đôi mắt đầm đìa huyết lệ nhìn về phía Phong Viêm đang bị mọi người vây quanh. Ân oán của hắn và Phương Chấn Thiên đã rõ ràng, hiện giờ muốn tính là ân oán với Phong Viêm.

Lúc này Phong Viêm cũng là một trận kinh hãi. Tuy nói Phương Chấn Thiên bởi vì sơ suất nên đã bị trọng thương, nhưng dù sao gã cũng là gia chủ Phương gia, Minh chủ của Mỹ Minh a. Gã đang dựa vào Phương Thiên Tháp ngồi lên vị trí minh chủ., Nhiều năm qua, hắn đã nhận được bao nhiêu chỗ tốt ở vị trí minh chủ ở vị trí này chỉ có chính bản thân hắn mới biết được, ít nhất thực lực của hắn tăng lên so với đám người mình nhanh chóng trốn tránh đã chứng minh điều này. Thế nhưng một nhân vật như bây giờ lại bị một đao chém giết, hơn nữa trực tiếp hồn phi phách tán, cái này... Cái này cũng thật không thể tin nổi a?

Nhìn Diệp Tĩnh Vũ tóc trắng bay múa, sắc mặt Phong Viêm biến ảo một hồi, chẳng lẽ cái mạng già này của mình cũng phải đặt ở chỗ này sao?

Vào lúc này, Chúc Dung, Lương Tiểu, Hi Dương, cùng với Tịch Cốc đã ngưng tụ ra chân thân, thậm chí ngay cả Phương chủ quốc tay cầm Huyền Diệt Sinh Kính xuất hiện ở trên bầu trời, ngược lại Huyết Minh xa xa độn khai, tu vi của hắn không cao, lại không có pháp bảo hộ thân, nào dám ở chỗ này? Ít nhất những Khôi Lỗi kia tự bạo, nếu không có Phương chủ quốc, khả năng hắn đã hồn phi yên diệt.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đẩy ta vào chỗ chết?” Phong Viêm ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, nhàn nhạt nói ra.

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Phong Viêm, nhưng không có ý lập tức ra tay. Trên người hắn có Thất Bảo Diệu Thủ, chính mình Phiên Thiên ấn còn ở trong tay hắn, muốn chiến thắng không khó khăn gì., Thế nhưng muốn ngăn hắn lại lại có chút khó khăn, trừ phi có Đông Hoàng Chung, hôm nay Đông Hoàng Chung và Lục Tiên Kiếm giao phong đã đến hồi kết thúc, chỉ cần đợi thêm một lát là có thể cao định lục tiên kiếm, đến lúc đó có Đông Hoàng Chung và Lục Tiên Kiếm vây giết Phong Viêm, tỷ lệ kia tự nhiên tăng nhiều.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, cũng không lập tức động thủ, Phong Viêm tựa hồ nghĩ tới điều gì, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng: “Hóa ra là như vậy!” Vừa dứt lời, thân thể của hắn đã hóa thành một đạo thanh quang phóng thẳng về phía chân trời...

“Có bản tôn ở đây, chẳng lẽ ngươi còn muốn rời đi sao?” Nhìn thấy Phong Viêm muốn chạy trốn, Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên vươn bàn tay lớn ra phía trước, vỗ nhẹ xuống. Lập tức mọi người thấy trên bầu trời xuất hiện một bàn tay màu đỏ rực cực lớn, tựa như nửa bầu trời, vỗ thẳng về phía ánh sáng xanh kia...

“Bốp...” Một tiếng, cả người Phong Viêm trực tiếp bị đánh bay xuống, Lương Tiểu Hữu đã sớm chờ đợi, trong nháy mắt xông tới, nắm đấm to lớn trực tiếp hướng Phong Viêm đánh tới, Phong Viêm bị một chương của Chúc Dung vỗ đến đầu choáng váng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã thấy một nắm đấm nhỏ như ngọn núi đập tới, sắc mặt kịch biến, còn chưa kịp phản ứng đã bị nắm đấm này đập bay ra ngoài, thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, tạo nên từng trận bụi bặm.

Lúc này, hai cỗ phân thân Hạng Thương, Hi Dương, Lương Tiểu Lân cũng xông lên, đặc biệt là tên tăng lữ mặc cà sa kia, hai mắt đỏ ngầu, lại phát ra quang mang xanh biếc, đơn giản không khác gì một con quỷ đói...

Đáng thương cho Phong Viêm Không có pháp bảo đỉnh cao Thất Bảo Diệu Thụ, thế nhưng tu vi bản thân căn bản không cách nào phát huy tác dụng của cây này, miễn cưỡng có thể dùng để quét sạch pháp bảo, lại không cách nào dùng để phòng ngự, càng không cách nào dùng để công kích.

Đám người đã ném mùi đau khổ cũng không sử dụng pháp bảo, trực tiếp dùng vũ lực tấn công, Hi Dương còn tốt hơn, bản thân Hạng Hưu chính là Thiên Vu, nhục thể của nàng cũng cường hãn, lại thêm Lương tiểu nhân hai cổ phân thân, cứ như vậy đánh vào người Phong Viêm, vòng quanh tu vi Phong Viêm cao thâm, nguyên lực hộ thân trên người cũng bị đánh cho tan nát, về phần sử dụng pháp thuật, bây giờ hẳn nào có thời gian sử dụng pháp thuật?

Thân thể lại rơi xuống đất, xương cốt toàn thân cơ hồ đều bị nổ nát, mà hẳn nhiên cũng không có nhiều linh dược như Phương Chân Thiên tích lũy, thân thể rốt cuộc không chịu nổi lực lượng như vậy, bắt đầu trần trụi vỡ vụn...

“Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ các ngươi chỉ biết lấy nhiều ức hiếp ít như vậy sao?” Phong Viêm miễn cưỡng vận khởi nguyên lực bản thân, kiệt lực bảo vệ nhục thân của mình, không để cho nó triệt để sụp đổ, trong miệng rất là phẫn nộ nói.

Nghĩ đến cảnh giới Thiên Tiên cao cấp của mình, không cần thận bị vị kia đánh một chương, ngay sau đó liền đối mặt một trận quần ẩu, nếu cứ như vậy bị ẩu đả chết, vậy mình so với Phương Chân Thiên chết còn oan uổng hơn...

“Con mẹ nó chính là một câu nói nhảm, đây cũng không phải quyết đấu luận võ, chẳng lẽ muốn cùng ngươi một đấu sao?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời, Lương Tiểu Hưu đã mắng ra ngoài, thân thể của hắn cũng khôi phục lại như thường nhân, cùng với hai phân thân của mình đánh về phía Phong Viêm, hẳn nhất định phải có được bảo thụ kia!

Nhìn thấy Lương Tiểu Hưu lại vội vàng lao đến, Phong Viêm trong lòng buồn bực, gia hỏa này bất quá chỉ là cảnh giới Thiên Tiên sơ phẩm, cho dù có thể hóa ra hai phân thân, nhưng trong tình huống bình thường tuyệt đối không phải là

đối thủ của mình, thế nhưng bây giờ bản thân lại bị trọng thương, căn bản không thể nào là đối thủ của gã được.

Đặc biệt là kiện hung kiếm trong tay hắn, cây bảo thụ trong tay cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản mà thôi, nhìn lại Hạng Khuyết đang hướng về phía mình cách đó không xa, cùng với Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn trầm mặc bất động, Phong Viêm bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ hôm nay mình thật sự là lành ít dữ nhiều.

Thế nhưng mình thật sự không cam lòng...

Nhìn Lương Tiểu đã sắp đến trước mặt mình, Phong Viêm bỗng nhiên hét lớn một tiếng, toàn bộ thân thể đã sắp sụp đổ kia vỡ vụn ra, từng đạo hào quang màu vàng bắn thẳng ra bốn phương tám hướng...

Những kim quang kia tất cả đều là các loại pháp bảo, cái gì Phiên Thiên ấn, Kim Chuyên, Thất Bảo Diệu Thụ, Linh Lung cây, trâm cài tóc, Hàng Ma xử, Thiên Tinh Kính, Huyết Nguyên Chùy, các loại pháp bảo bình thường mà hắn tự nhiên luyện đến đỉnh cấp nhất, là cái gì cũng có.

Từng pháp bảo, mặc kệ tốt hay xấu, đều tản ra quang mang sáng chói, khí tức căn bản không phân chia quá nhiều mạnh yếu, cứ như vậy biến thành một mảnh sao băng màu vàng, thẳng hướng bốn phương tám hướng vọt tới...

Lương Tiểu có thể thấy được Thất Bảo Diệu Thụ bay ra, sắc mặt vui mừng điên cuồng, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, đánh tới Thất Bảo Diệu Thụ. Đạo nhân, tăng nhân cũng theo sát bên cạnh gã, thậm chí ngay cả Công Tôn Lộ cũng đi theo sau gã, đề phòng xảy ra biến cố gì...

Điều này cũng đủ để nhìn ra quyết tâm của hắn đối với Thất Bảo Diệu Thụ.

“Tên khốn nhà ngươi, đã biết Thất Bảo Diệu Thụ, nguyên thần của tên kia bám vào trên những pháp bảo này, muốn nhân cơ hội này thoát đi, một kiện pháp bảo cũng không được rơi xuống...” Nhìn thấy Lương Tiểu vậy mà toàn bộ đều đánh tới Thất Bảo Diệu Thụ, Hạng Dung trực tiếp mắng to...

Đan dược Phong thứ tám mươi hai?

Vừa mắng to, thân thể của nàng đã đánh về phía những pháp bảo kia...

Nghe thấy những lời của Hạng Lập, Lương tiểu mới chợt hiểu ra, ngoại trừ tăng nhân chạy tới Thất Bảo Diệu Thụ, bản thể và những phân thân khác đều hướng pháp bảo xung quanh chớp tới, Hi Dương lúc này cũng phóng lên cao, hóa thành đạo đạo hỏa quang, muốn ngăn cản những pháp bảo này rời đi, thế nhưng những pháp bảo này thật sự là quá nhiều, mặt hướng bốn phương tám hướng, nào có thể hoàn toàn ngăn trở.

Lúc này, coi như là Chúc Dung cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng hết sức mình ngăn chặn một ít pháp bảo, thế nhưng những pháp bảo bình thường làm sao chịu nổi hỏa diễm trên người gã, vừa tiếp xúc đã bị đốt thành tro tàn.

Vào lúc này, chỉ có Diệp Tĩnh Vũ lẳng lặng đứng trong hư không, nhìn pháp bảo bay loạn khắp trời, chỗ mi tâm Nguyệt Luân tản mát ra đạo đạo quang mang chói mắt...

“Phong Viêm, ngươi trốn không thoát đâu!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, bước lên trước một bước, cách không một chương vỡ tới một vật giống như ngọc bội...

Có Luân Hồi chi nhãn, hần tự nhiên có thể thấy rõ nguyên thần Phong Viêm bám vào trên kiện pháp bảo kia...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ liếc mắt đã tìm được mình, nguyên thần Phong Viêm kinh ngạc một hồi, miếng ngọc bội màu xanh kia bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ, tốc độ tăng lên mấy lần, trực tiếp tránh được một chương của Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ đâu chịu thả phong viêm rời đi, dưới chân chớp động ngân mang trực tiếp đuổi theo.

Không thể không nói, sau khi mất đi thân thể, tốc độ của Phong Viêm đã nhanh đến cực hạn, gần như trong nháy mắt đã chạy ra hơn mười dặm. Ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ có thể miễn cưỡng đuổi theo, những người khác không ai có thể đuổi kịp.

Một đuổi một chạy, chạy tròn vẹn mấy vạn dặm, đã đi tới trên biển rộng, phong viêm biến thành thanh quang lúc này mới chậm rãi ngừng lại.

Giờ phút này hẳn là một hư ảnh có chút mơ hồ, chẳng qua so với đám người Chúc Dung chưa hóa hình trước đó mà nói lại rõ ràng hơn không ít. Miếng ngọc bội màu xanh kia lơ lửng bên hông hắn, từng đạo phong lực cực mạnh từ trong ngọc bội truyền ra, khiến nguyên thần Phong Viêm có vẻ càng thêm không lồ...

“Ha ha ha ha, thực không nghĩ tới, ngươi lại dám một mình đuổi theo, chẳng lẽ ngươi không biết một mình ngươi căn bản không có khả năng là đối thủ của ta sao?” Giờ phút này Phong Viêm không còn chán chường như vừa rồi nữa, trên mặt vậy mà lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhìn thấy Phong viêm chỉ còn lại nguyên thần mà còn có thể cuồng vọng cười to như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng cười lạnh một tiếng: “Cơ thể của ngươi đã bị hủy, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi chạy thoát được sao?”

“Ha ha ha... Nhục thân bị hủy? Không sai, thân thể kia của ta bị hủy diệt rồi, nhưng ngươi hẳn là biết nhân bản thân thể đúng không? Ta nếu có thể nhân bản Tàn Viêm, chẳng lẽ ta không thể nhân bản những thứ khác sao?” Trên mặt Phong Viêm lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, ngay sau đó liền thấy bên cạnh hắn xuất hiện một cỗ thân thể, mà nguyên thần của hắn cứ như vậy trực tiếp bước vào...

Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ hơi đổi, nhưng càng làm sắc mặt hắn đại biến chính là khô lồi, một cỗ, hai cỗ, ba cỗ, bốn cỗ...

Trong nháy mắt, trước mặt hắn vậy mà xuất hiện hơn trăm khô lồi, kém nhất cũng là thất trọng thiên, có ba người đạt đến cửu trọng thiên.

“Người... Người vậy mà mang theo đám khói lỏi này?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ rơi vào khối ngọc bội màu xanh trong tay Phong Viêm, nếu như mình đoán không sai, ngọc bội kia hẳn là tự thành một mảnh thiên địa, nếu không làm sao có thể để cho những người còn sống này ở bên trong?

“Hắc hắc, bây giờ người mới hiểu ra, chẳng lẽ người không cảm thấy đã chậm một chút sao?” Khóe miệng Phong Viêm lộ ra một tia nhe răng cười, nhẹ nhàng phát phát tay, toàn bộ hơn trăm khói lỏi kia phóng về hướng Diệp Tĩnh Vũ, mà chính gã lại chỉ vào miếng ngọc bội màu xanh kia, lập tức liền thấy miếng ngọc bội kia tỏa ra ánh sáng màu xanh...

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên không để những con khói lỏi này vào mắt, nhưng chỉ một thoáng đã xông tới nhiều như vậy, cũng là một loại phiền phức. Cũng may Phong Viêm tựa hồ không có ý định bỏ chạy, vậy mình có cơ hội.

Tê ra Thiên Tôn Dao, nắm thật chặt trong tay, phóng thẳng về phía hơn một trăm khói lỏi, đao khí tản ra khắp nơi, cả người hẳn đều bị đao quang bao trùm, những khói lỏi này làm sao có thể là đối thủ của hắn, cho dù là thực lực của Cửu Trọng Thiên, ở trước mặt hắn cũng không thể đi được một chiêu, nhưng ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ thuận lợi chém chết con khói lỏi thứ ba của Cửu Trọng Thiên, miếng ngọc bội kia lại biến thành đĩa bay, rơi thẳng xuống.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng cả kinh, muốn chạy trốn, thế nhưng ngọc bội kia lại truyền đến một cỗ hấp lực cực mạnh, trực tiếp hút cả người hắn vào, trong mơ hồ nghe được tiếng cười to ha ha của Phong Viêm...

Thân thể hạ xuống bên trong ngọc bội, Diệp Tĩnh Vũ quả thật đã thấy được một thế giới, một thế giới hoàn toàn do gió tạo thành, xung quanh đều là cuồng phong, cương phong, lốc xoáy, Hắc Sa Phong, Hồng Phong, Địa Phong, U Minh Phong, mỗi một loại phong bạo đều đủ để xé nát cao thủ Thiên Tiên bình thường.

Bất quá trên mặt hắn cũng không có nửa điểm kinh hoảng, ngược lại lộ ra một trận cuồng hi, trong thế giới này không biết đã ngưng tụ bao nhiêu phong nguyên lực, người bình

thường nếu rơi vào trong ngọc bội này, cho dù là Vu thân thể cường hãn, chỉ cần không đạt tới cảnh giới Ma Đế, cũng sẽ bị xé thành nát bấy. Thế nhưng chính mình thì khác, mình chính là Hỗn Độn Chi Thể, Phong Nguyên lực nơi này vừa vận trợ giúp mình luyện thành Phong Chi Đan.

Từ sau khi luyện thành hỏa điểm kim đan, đã rất lâu rồi hấn không gặp cơ hội như vậy, lúc này không hảo hảo nắm bắt, làm sao xứng với chính mình?

Không bao giờ suy nghĩ vấn đề khác nữa, cả người ngồi xếp bằng xuống, toàn lực vận Bá Nguyên Quyết, mặc cho cuồng phong chung quanh vù vù thổi qua.

Phong chi huyết trong cơ thể vận chuyển, Phong Nguyên lực trong ngọc bội như nổi điên tràn vào thân thể hấn, tiến nhập vào trong Phong chi huyết, liền thấy hào quang màu xanh lục kia càng ngày càng đậm, càng ngày càng sáng, tựa hồ không bao lâu nữa sẽ ngưng ra Phong Chi Đan...

Phong Viêm bên ngoài vẫn lộ ra nụ cười đắc ý, ngọc bội này chính là ngọc bội Thiên Phong, chính là một kiện thần khí mang thuộc tính phong Thượng Cổ, trong truyền thuyết, gia chủ đời thứ nhất của Phong gia chính là vì chiếm được miếng ngọc bội này nên mới sáng lập ra Phong gia, mà trong ngọc bội này bao hàm các loại phong bạo, đừng nói tu vi Diệp Tĩnh Vũ còn không bằng mình, cho dù hấn đạt đến một cảnh giới khác, cũng đủ để làm cho nó nát bấy...

Hấn tuyệt đối không tin, sau khi bị ngọc bội thu vào, hấn còn có thể sống sót...

Nghĩ đến mình vứt bỏ nhiều pháp bảo như vậy, mới đổi được cơ hội như vậy, Phong Viêm lại là một cơn tức giận, bất quá cuối cùng mình cũng giữ được một cái mạng, có miếng ngọc bội này ở đây, không bao lâu nữa mình sẽ có thể nhân bản thân thể này đạt tới bản thể, đến lúc đó tìm trở về cũng không coi vào đâu, bọn họ không có Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ còn có thể là đối thủ của mình sao?

Chương tám mươi bảy đột nhiên thay đổi.

Lúc này, ở ngoài Cổ Hoa đại lục Phương Thiên Thành, đám người Chúc Dung biết rõ đám người mình không thể đuổi kịp Diệp Tĩnh Vũ và Phong Viêm, cũng không tiếp tục đuổi theo, dù sao trong mắt bọn họ, một Phong Viêm mất đi nhục thân tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ.

Sau khi bắt pháp bảo đầy trời kia vào trong tay, phát hiện ngoại trừ thất bảo diệu thụ cùng khối kim chuyên kia, cũng chỉ còn lại có Phiên Thiên ấn của Diệp Tĩnh Vũ. Những pháp bảo khác đều là một ít thứ phẩm, thậm chí khó có thể ngăn cản hoá diễm của Chúc Dung.

Lương Tiểu tràn đầy hứng thú nhìn Thất Bảo Diệu Thụ tỏa ra hào quang bảy màu trong tay, trong mắt chớp động hào quang, có cây bảo thụ này, sau này mình cũng không cần sợ pháp bảo gì nữa...

Nhưng ngay thời điểm Lương Tiểu đắc ý, Hạng Giao cách hần không xa bỗng nhiên kêu lên đau đớn, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả thân ảnh Chúc Dung cũng mơ hồ một trận, ngay sau đó liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nhìn thấy hai trợ thủ cường đại cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa, đám người Lương Tiểu Hữu biến sắc, đặc biệt là Lương Tiểu, hần biết rõ, Chúc Dung, Hạng Dung tuy nói không mượn lực lượng của đại trận cũng có thể hóa hình, nhưng bọn họ đều là liên hệ chặt chẽ với Diệp Tĩnh Vũ.

Bây giờ đột nhiên biến mất, như vậy chỉ có hai khả năng, một là Diệp Tĩnh Vũ bị giết, hai người triệt để tan thành mây khói, hai là Diệp Tĩnh Vũ đi tới một giới diện khác, hai người đều không thể dừng lại tại giới diện này, cưỡng ép được mang về đại trận.

“A Vũ, ngươi không cần làm gì sao?” Lương Tiểu Hữu đặt hai tay lên ngực, mắt nhìn về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ vừa rời đi.

Hi Dương, Phương chủ quốc, thân ảnh Huyết Minh đã lướt tới, trong tay Hi Dương còn nắm chặt Diệp Tĩnh Vũ Phiên Thiên ấn, nhìn thấy thần sắc lo lắng của Lương Tiểu, mấy người đều cảm giác được cái gì đó...

“Lương đại ca, xảy ra chuyện gì vậy? Có phải Diệp đại ca đã xảy ra chuyện gì hay không?” Mặt mũi Hi Dương tràn đầy vẻ lo lắng hỏi.

“Có lẽ không có chuyện gì, chúng ta mau rời khỏi nơi đây...” Lương Tiểu Hữu lắc đầu. Bây giờ không phải là lúc truy vấn Diệp Tĩnh Vũ, nếu như Diệp Tĩnh Vũ thật sự gặp bất trắc gì, bọn hắn ở lại chỗ này cũng vô dụng. Nếu Diệp Tĩnh Vũ chỉ đi vào những không gian khác, như vậy bọn hắn ở lại đây càng vô dụng.

Thế nhưng vào lúc này, bảy tên gia chủ Huyết Hải Vô Nhai đã đi tới, ánh mắt bọn họ đều tập trung vào hai phân thân Hi Dương của Lương Tiểu Tỳ, uy lực của Phiên Thiên ấn bọn họ đã được thấy qua, nhưng có thể quét sạch loại bảo bối nghịch thiên như Phiên Thiên ấn này càng là đối tượng mà bọn họ thèm thuồng hơn. Còn có khối kim chuyên kia, uy lực tựa hồ cũng không kém a?

Ở đây có ai không phải nhân vật kiêu hùng, vừa rồi không ra tay, chủ yếu là sợ Diệp Tĩnh Vũ bày ra thập nhị Thiên Vu đại trận, thế nhưng đại trận bị phá, bây giờ ngay cả hai vị cường giả còn lại cũng biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại mấy tiểu oa nhi này, còn lo lắng cái gì? Đặc biệt là huyết hải Vô Nhai., Bởi vì Hạng Cửu đột nhiên biến mất, huyết chú trên người lão cũng biến mất vô ảnh vô tung, không còn bị huyết chú khống chế, những ngày qua oán khí bị bộc phát toàn diện, không nói đến đoạt bảo, cho dù chỉ để phát tiết oán khí trong lòng, lão cũng sẽ không bỏ qua.

Nhìn thấy những gia chủ này giống như đám sói đói xông tới, đám người Lương Tiểu Hữu đều chau mày, không có Chúc

Dung và Hạng Kiềm, muốn bọn họ chống đỡ những gia chủ này, căn bản là không có khả năng.

“Các vị tiền bối, các vị muốn làm gì đây?” Lương Tiểu cầm Tru Tiên Kiếm trong tay, Hạo Thiên Châu trên đỉnh đầu, tăng nhân nắm chặt Thất Bảo Diệu Thụ, toàn thân phóng ra kim quang như một vị Phật đà, đạo nhân cũng cầm trong tay Kim chuyên, đạo mạo dạt dào toàn bộ cảnh giới.

Huyết Thi Công Tôn Lộ đứng bên cạnh hần vền vền, bộ dáng trung thành làm chủ. Ngoài ra, Hi Dương, Phương chủ quốc, Huyết Minh cũng đứng cùng một chỗ, mặt mũi tràn đầy cảnh giác nhìn mấy vị đại gia chủ chung quanh.

“Ha ha, tiểu huynh đệ, chúng ta không có ý khác, chỉ là chưa từng gặp qua pháp bảo thần diệu bậc này, không biết tiểu huynh đệ có thể cho chúng ta mượn quan sát tỉ mỉ quan sát không?” Người nói chuyện là gia chủ Lâm gia Lâm Tinh Vân, giờ phút này trên mặt hần chắt đầy nụ cười hiền lành, nhìn bộ dạng kia thật sự chỉ muốn kiến thức mà thôi.

Mẹ nó, quan sát? Cướp ở trên người từ từ quan sát à? Ông đây nếu thật sự giao thứ này cho các người, không chừng người đầu tiên muốn trừ bỏ chính là ông đây, người thật sự cho rằng ông đây là đứa trẻ ba tuổi sao?

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Tinh Vân, Lương Tiểu Khả thầm mắng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc: “Các người thật sự chỉ là muốn xem thôi sao?”

“Đương nhiên, chúng ta đều là minh hữu mà, chẳng lẽ chúng ta còn biết cướp đồ của đồng minh hay sao?” Lâm Tinh Vân rất hiền lành nhẹ gật đầu, trên mặt đã lộ ra vẻ hài lòng, mà mấy người khác cũng khẽ gật đầu...

Đồng minh? Vừa rồi có thấy mấy người các người ra tay đâu? Còn là minh hữu nữa...

Lương Tiểu Hữu tức giận mắng chửi một trận, trên mặt cũng hiện lên dáng tươi cười yên tâm, miệng mỉm cười nói: “Đã như vậy, vậy các vị cứ hảo hảo quan sát, chẳng qua ta phải cho ai trước?” Lương Tiểu có thể làm ra bộ dạng trầm tư...

“Ha ha, tiểu huynh đệ, hay là cho ta trước đi!” Vừa nghe Lương Tiểu Đồng đáp ứng, vài tên gia chủ gần như đồng thời mở miệng nói, trên mặt cũng lộ ra nụ cười an tâm, chỉ cần bọn họ đưa pháp bảo này tới, lập tức hạ sát thủ, tiêu diệt bọn họ...

Sau khi nói xong, mấy người nhìn nhau, trong mắt mơ hồ có hỏa diễm đang thiêu đốt. Tuy rằng trong lòng mấy người đều có chủ ý giống nhau, thế nhưng rốt cuộc pháp bảo này phân phối thế nào, cũng không có nói qua. Loại pháp bảo cấp bậc này, rơi vào tay người nào cũng không làm cho người ta yên tâm, dù sao, thực lực của bọn họ chênh lệch không lớn, nếu đột nhiên có pháp bảo cường đại như vậy, đủ để thay đổi cân bằng giữa bọn họ, dù là ai cũng không nguyện ý...

Nhìn thấy trong mắt mấy người đều lộ ra ngọn lửa tham lam, Lương Tiểu Tỳ cười lạnh trong lòng, nhìn thoáng qua Phương chủ quốc, một đạo thần niệm trực tiếp vang lên trong đầu Phương chủ quốc: “Phương huynh, chốc nữa nếu như khai chiến, ta ở lại ngăn bọn họ lại, người nhất định phải nghĩ hết biện pháp mang Hi Dương rời đi...”

“Hả?” Phương chủ quốc tất nhiên biết mấy tên gia chủ trong lòng đang có chủ ý gì đó, đang suy nghĩ nên làm cái gì thì đột nhiên nghe thấy tiếng truyền âm của Lương Tiểu Lai, không khỏi ngẩn người.

“Hi Dương là em dâu ta, huynh đệ của ta không có ở đây, ta đây đương nhiên phải bảo vệ nàng. Nhớ kỹ, một khi động thủ, không tiếc bất cứ giá nào rời khỏi nơi đây!” Lương Tiểu lại một lần nữa cẩn thận truyền đạt suy nghĩ của mình, trong đầu hắn lại hiện ra đôi mắt hồn nhiên của Lạc Linh Nhi.

Mình đã mất đi một em dâu, sao lại mất đi người thứ hai?

Chương thứ tám mươi hai thẻ sống chết bảo vệ.

Hắn sợ chết, hắn rất nhát gan, nhưng đôi khi, rất nhiều thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Phương chủ quốc vốn muốn nói gì đó, thế nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Lương tiểu nhân thì lại bí mật gật gật đầu, có Huyền Diệt Sinh Tử Kính, bản thân muốn mang hai người rời đi hẳn là không khó.

“Các vị tiền bối, các vị đã thương lượng xong chưa? Những pháp bảo này, rốt cuộc ta đưa cho ai trước đây?” Lương Tiểu thấy trong mắt mấy người đều nổi lên ngọn lửa tham lam, lại lần nữa đổ thêm dầu vào.

“Tiểu huynh đệ, người không cần cho bọn ta, người chỉ cần đem mấy cái pháp bảo này đặt ở không trung là tốt rồi...” Bảy người này cuối cùng cũng không phải ngu ngốc, cũng không có Lương tiểu lại mắc lừa, mà âm thầm đưa ra quyết định, ai cướp được thì là của người đó...

“Được rồi, đã như vậy, các vị tiền bối, các vị cứ hảo hảo quan sát mà xem sao...” Lương Tiểu Hữu gật gật đầu, làm ra một bộ dạng không để ý gì cả, Tru Tiên kiếm trong tay, trên đầu Hạo Thiên Châu, gạch vàng trong tay đạo nhân, Thất Bảo Diệu thụ trong tay tăng nhân từ từ bay ra ngoài, mà ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người những pháp bảo này...

Ngay lúc hắn chuẩn bị đem Phiên Thiên ấn trong tay Hi Dương cũng đưa ra, thì viên Hạo Thiên Châu kia bỗng nhiên bộc phát ra hào quang màu vàng chói mắt...

“Đi...” Lương Tiểu hừ lạnh một tiếng, Hạo Thiên Châu lần nữa tỏa sáng hào quang, kim quang mãnh liệt bắn thẳng ra, giống như từng mũi tên, bắn về phía bảy người chung quanh.

Mà Phương chủ quốc cùng Huyết Minh sớm đã có sự chuẩn bị bắt lấy cánh tay của Hi Dương, Huyền Diệt Sinh Tử Kính lại càng xuất hiện trên đỉnh đầu, thả ra hai đạo quang mang hắc bạch, bao vây lấy ba người rồi bỏ chạy về phía xa.

Bảy tên gia chủ vẫn luôn phòng bị, bất quá bọn họ phòng bị chính mình, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy Hạo Thiên Châu kim quang đại phóng, từng tên trong lòng biết không ổn, lập tức vận khởi nguyên lực ngăn cản, thế nhưng kim quang kia thực sự quá chói mắt, nguyên lực cũng bất quá làm suy yếu uy lực của kim quang kia mà thôi.

Trong lúc nhất thời, hai mắt bọn họ đều lâm vào khu vực mù mịt. Bất quá thần niệm cường đại của bọn họ phát ra, tự nhiên cảm giác được khí tức đám người Phương chủ quốc bỏ chạy...

“Các ngươi hôm nay đi chỗ nào cũng đừng hòng đi?” Lâm Tinh Vân tức giận hừ một tiếng, một tay hướng hư không một trao, một thanh trường kiếm lóe ra ngân sắc quang mang xuất hiện trong tay của hắn, nếu đã xé rách da mặt, vậy còn gì để nói nữa?

Đối với đám người Phương chủ quốc giờ tay đánh ra một kiếm, thế nhưng Phương chủ quốc tốc độ cực nhanh, tránh được một kiếm này. Nhưng Hoa gia chủ Hoa Vô Hối lại xuất hiện ngay trước mặt Phương chủ quốc, duỗi ra một đôi bàn tay trắng nõn còn trắng trẻo hơn cả nữ nhân chộp về phía ba người đang bị Sinh Tử quang bao bọc...

“Nhân yêu Hoa gia, chịu chết đi!” Ai ngờ Lương Tiểu Khả lại lao tới trước tiên, song quyền nắm chặt, trên mặt quyền nổi lên từng trận u quang màu đen, đó là Cửu U Chi Khí phát ra hào quang, oanh thẳng xuống dưới Hoa Vô Hối...

Vừa nghe đến hai chữ nhân yêu, sắc mặt Hoa Vô Hối lập tức trở nên khó coi đến cỡ nào, còn chưa kịp bộc phát đã cảm thấy hai chân mình khí lạnh, bàn tay vốn chộp tới đám người Phương chủ quốc lập tức thu trở về, bảo vệ bước chân của mình, chặn một quyền của Lương Tiểu Lai.

Nhưng thân ảnh tăng nhân đã đánh tới, trong tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, trở tay chính là một trận, đồng dạng hướng

Hoa Vô Hối đập xuống.

Hoa Vô Hối mắng to trong lòng, chẳng lẽ người chỉ biết dùng loại thủ đoạn này hay sao? Nhưng hai tay lại không hạ xuống, biết rõ cây bảo thụ này không phải là một vật phàm, một thanh loan đao xuất hiện trong tay, ngăn trước gốc bảo thụ.

“Răng rắc...” Một tiếng, thanh loan đao kia trực tiếp bị bảo thụ đánh thành mảnh nhỏ, bất quá Hoa Vô Hối nhân cơ hội này tránh được một kích của bảo thụ.

Thế nhưng vẻ mặt đạo nhân nhìn như dạt dào đạo mạo kia giờ phút này lại đầy vẻ hèn mọn hèn mọn, tay cầm kim chuyên, từ trên xuống dưới vỗ xuống Hoa Vô Hối...

“Mẹ nó...” Tuy Hoa Vô Hối tu dưỡng tính nhiều năm, nhưng Lương Tiểu Hữu cũng bị loại đấu pháp vô sỉ tới cực điểm này đánh ra một thân hỏa khí.

Một lần dùng nắm đấm công kích, bản thân cũng nhin, lần thứ hai dùng bảo thụ quét qua, cũng có thể tha thứ. Thế nhưng hiện tại, kim chuyên này rõ ràng là dùng để đập đầu người khác, vậy mà người cũng dùng nó để đập vào mặt mình, chẳng lẽ thật sự muốn để mình đoạn tử tuyệt tôn hay sao?

Trên người nổi giận Hoa Vô Hối bỗng nhiên toát ra rất nhiều hoa văn màu xanh, từng đạo quang mang ngũ sắc thoáng hiện trên người gã, trong nháy mắt hợp thành một vòng bảo hộ năm màu ở phía dưới gã.

“Coong lang...” Một tiếng, gạch vàng kia nện lên trên hộ thuẫn, vậy mà phát ra thanh âm kim loại đan vào nhau, hộ thuẫn kia tự nhiên theo âm thanh mà vỡ nát.

Hoa Vô Hối gào thét, nhân cơ hội này giơ tay đánh một quyền về phía đạo nhân kia...

Thế nhưng một luồng hào quang màu đen trong nháy mắt xuất hiện dưới chân hắn, lại một lần nữa vọt tới Mệnh căn của Hoa Vô Hối...

Cảm nhận được gió lạnh vù vù phía dưới, Hoa Vô Hối đã xuất động muốn khóc rồi, ta nói huynh đệ, làm người có thể vô sỉ, nhưng người không thể vô sỉ như vậy chứ? Mọi người đều là

nam nhân, làm người luôn phải lưu lại đường sống, không có ai không lưu lại đường sống giống người a?

Bàn tay vừa đánh ra lại một lần nữa thu trở về, một thanh bảo kiếm mà hắn đã tinh luyện nhiều năm xuất hiện trong tay, muốn ngăn lại đạo hắc quang kia, thế nhưng chỉ nghe một tiếng xoẹt, thanh bảo kiếm hắn tự nhận là rất mạnh kia trực tiếp đứt thành hai đoạn, ngay sau đó hắn liền cảm giác được giữa hai chân mình đau nhức kịch liệt...

Cảm giác nóng rát kịch liệt đau nhức, đau nhức kịch liệt khó tả trong nháy mắt làm cho sắc mặt hắn kịch biến, hai chân không tự chủ được kẹp ở một chỗ, thân thể vậy mà lay động một cái, vậy mà từ trên trời rơi xuống, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, té ra một cái hố to, lại càng tạo nên từng trận bụi bặm.

Đạt đến cảnh giới Thiên Tiên mà còn từ trên không trung suy sụp, đoán chừng Hoa Vô Hối cũng là đệ nhất từ trước tới nay.

Thấy Hoa Vô Hối ngã xuống đất, hai tay che lấy mạng của mình, mấy người khác đều không tự chủ được xiết chặt hai chân của mình, nguyên một đám sắc mặt cổ quái nhìn về phía Lương Tiểu Nhị, tên gia hỏa này sao lại vô sỉ như vậy? Lát nữa nhất định phải cẩn thận lại càng thêm cẩn thận.

Cũng chính vào lúc này, ba người được Huyền Diệt Sinh Tử Kính bao bọc đã lao ra khỏi thần niệm bao phủ của mọi người, muốn chạy trốn.

“Con trai ngoan của ta, ngươi định chạy đi đâu thế?” Nhưng thân thể Vô Nhai của Huyết Hải lại biến thành một tia máu, đang đuổi theo đám người Huyết Minh. Hắn hiểu rất rõ, trong tay Hi Dương còn có một kiện pháp bảo uy lực cường đại, Phiên Thiên ấn...

Nhưng là đã thế nhất định phải bảo hộ tốt cho Hi Dương, Lương Tiểu đầu chịu đáp ứng, bản thể, hai cỗ phân thân, Huyết Thi Công Tôn Lộ đồng thời xuất hiện ở trước mặt Huyết Hải Vô Nhai...

Căn bản không do dự quá nhiều, lực lượng toàn diện trong cơ thể bộc phát, đồng thời đánh về phía Huyết Hải Vô Nhai, trong

lòng của hắn chỉ có một suy nghĩ, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến Hi Dương...

Phân thân thứ tám mươi hai vỡ nát phân thân.

“Muốn chết...” Thấy Lương tiểu nhân không có bất cứ điều tức nào xuất hiện trước mặt mình, Vô Nhai hừ lạnh một tiếng, đặc biệt là nghĩ đến ngày đó bị đám người kia tính toán, lửa giận trong lòng hắn càng tăng lên, trường kiếm đỏ như máu trong tay run lên, một tia máu cực lớn bắn thẳng về phía Lương Tiểu Hữu.

Lương Tiểu Hữu cầm Tru Tiên Kiếm trong tay trực tiếp nghênh đón, hắn không tin thanh kiếm trong tay tên này có thể ngăn cản được sự sắc bén của Tru Tiên Kiếm.

“Keng keng...” Một tiếng giòn vang, Tru Tiên Kiếm vậy mà trực tiếp bị đánh bay, bàn tay cầm kiếm của Lương Tiểu cũng bị lực phản chấn cực lớn chấn cho vỡ ra, còn chưa kịp nghĩ rõ vì sao bảo kiếm của Huyết Hải Vô Nhai lại lợi hại như thế., Một chân Vô Nhai của Huyết Hải quét tới, nặng nề đá vào bụng của hắn, một đoàn máu có thể nổ tung lên toàn bộ bụng dưới của hắn, năng lượng cực lớn đánh bay hắn ra xa, bụng dưới cũng bị nổ thành một lỗ máu...

Lúc này, mấy đại gia chủ khác cũng vọt tới, nếu đã động thủ, bọn họ tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai rời đi.

Lâm Tinh Vân trực tiếp chạy về phía tăng nhân, Chiến Bá Thiên lại cầm trong tay một thanh búa lớn chừng vài trượng, cũng chạy về phía tăng nhân, bọn họ đều nhìn ra Thất Bảo Diệu Thụ trong tay tăng nhân cường đại.

Gia chủ Tuyết gia Tuyết Nguyên Vân chỉ tay một cái, một đạo bạch quang bắn ra, lập tức chui vào bầu trời. Ngay sau đó liền thấy bầu trời bỗng nhiên xuất hiện tuyết lớn, nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống, đám người Phương chủ quốc vốn trong gió mạnh đã bị nhiệt độ này đông cứng lại...

“Phá cho ta...” Không ngờ Lương Tiểu vẫn còn hộc máu trong miệng lại hét lớn một tiếng, Hạo Thiên Châu bay lên, phát ra hào quang vạn trượng, hòa tan toàn bộ tuyết bay đầy trời kia. Thế nhưng vào lúc này..., Gia chủ Nguyệt gia - Nguyệt Trung Thiên, thân ảnh của gia chủ Quân gia Quân Long Mẫn nhào tới trước mặt hắn, Nguyệt Trung Thiên cầm một thanh trường kiếm cực mỏng trong tay, trực tiếp một kiếm xuyên thủng thân thể hắn, kiếm khí sắc bén kia càng là vô tình phá hủy thân thể của hắn.

Quân Long Mẫn trực tiếp đâm một quyền vào vai phải của hắn, bả vai của hắn vỡ vụn, bắn ra từng đạo huyết vụ. Lực lượng kinh khủng làm cho hắn bay ra mấy ngàn trượng, trực tiếp đập vào một đỉnh núi, khiến đỉnh núi ầm ầm vỡ vụn, lúc này mới ngừng lại...

“Rồng!” Một tiếng rồng to từ trong miệng Lương Tiểu Khả truyền ra, trên người gã nổi lên từng đạo hào quang màu đen, vị trí bị thương kia bắt đầu nhanh chóng khôi phục như cũ, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn chữa trị xong., Ngay sau đó liền thấy trên làn da tái nhợt của hắn mọc ra từng mảng vảy màu đen, trên mặt của hắn cũng hiện đầy ma văn, hai cái răng nanh lộ ra từ khóe miệng, một đôi cánh thịt màu đen mọc ra từ sau lưng, cứ như vậy vỗ mạnh một cái, lại một lần nữa bay lên bầu trời...

Đạo nhân, tăng nhân, Công Tôn Lộ, hắn, bốn người đồng thời ngăn trước mặt mấy tên gia chủ, căn bản không cho bọn họ vượt qua một bước lùi.

Nhìn thấy Lương Tiểu không thèm để ý đến thương thế của mình, gã chỉ muốn yểm hộ đám người mình thoát đi. Trong lòng Phương chủ quốc cảm động, gã thậm chí còn có một loại xúc động muốn ở lại chiến đấu với Lương Tiểu. Thế nhưng gã vẫn nhớ kỹ lời nói của Lương Tiểu Nhị, không tiếc bất cứ giá nào, đều muốn mang theo Hi Dương rời đi, chỉ vì nàng là nữ nhân của huynh đệ mình.

Lúc huynh đệ không ở đây, đương nhiên làm đại ca phải gánh vác trách nhiệm như vậy.

Đúng, Diệp Tĩnh Vũ không chỉ là huynh đệ của Lương Tiểu Thuần, mà còn là huynh đệ của hắn...

Hai tay nắm chặt lấy cánh tay của Hi Dương, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về phương xa, mà lúc này Hi Dương lại có chút không rõ, vì sao Lương đại ca liều mạng ở đây, mà đám người mình lại muốn chạy trốn? Nàng muốn lưu lại, thế nhưng một luồng thần niệm của Lương Tiểu Hữu lại xuất hiện trong đầu nàng.

“Rời khỏi đây, tìm được Tĩnh Vũ, nói cho hắn biết, bọn hắn không thể tin!”

Cũng bởi vì một câu nói như vậy, Hi Dương cố nén kích động trong lòng, mặc cho hai người Phương chủ quốc mang theo mình rời đi với tốc độ cao nhất, mình bắt quá vừa mới đạt tới Thiên Tiên cảnh, cho dù mình lưu lại thì có ích lợi gì? Bất quá là tăng thêm thương vong mà thôi, lại lãng phí một phen tâm ý của Lương đại ca, hiện tại việc cần phải làm là toàn lực sống sót, nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây.

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu không tự lượng sức ngăn cản trước mặt đám người mình, trên mặt vài tên gia chủ đều lộ ra nụ cười càn rỡ, thậm chí Hoa Vô Hối bị Tru Tiên Kiếm ăn tươi nuốt sống cũng giãy dụa bay lên, đến cấp độ như bọn họ, thương thế gì mà không chữa được? Chỉ có điều vật kia bị chém rụng, thực sự quá đau đớn, hơn nữa còn rất tổn thương mặt mũi mà thôi.

Sau khi liên tục nuốt vào rất nhiều linh dược, sắc mặt hắn đã khôi phục một chút, nhìn Lương Tiểu Tỳ tràn đầy oán độc. Trước mặt nhiều người như vậy, hắn đã chém mất mệnh căn của mình, chuyện này quả thực còn xúc phạm hơn so với lúc hắn tát qua mặt mình, trong lòng hắn thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ dùng thủ đoạn gì để tra tấn Lương Tiểu Dã.

“Các vị, chúng ta cùng động thủ, trước tiên giết chết tiểu tử này rồi cướp đoạt pháp bảo trên người hắn!” Nhìn thấy bảy người ánh mắt đều lấp lóe nhìn Lương tiểu nhân, Huyết Hải Vô Nhai lạnh lùng nói. Thật vất vả mới có cơ hội trút giận như vậy, hắn nào chịu bỏ qua.

“Được...” Sáu người khác, kể cả Hoa Vô Hối đều nặng nề gật đầu.

Giết người trước rồi đoạt bảo, việc này rất phù hợp với tâm tư của bọn họ.

Vừa dứt lời, bảy người gần như đồng thời ra tay, lập tức thấy bảy đạo hào quang bắn thẳng về phía Lương Tiểu Tử. Hiển nhiên bọn họ đã nhìn ra, Lương Tiểu mới là bản thể, chỉ cần giết bản thể, những thứ khác tự nhiên sẽ vỡ vụn.

Lương Tiểu có thể một ngụm nuốt lấy Hạo Thiên Châu, một tấm thuẫn màu vàng xuất hiện trước người hắn, thể nhưng phủ ảnh to lớn, đao ảnh, kiếm ảnh, côn ảnh toàn bộ đều nện lên trên hộ thuẫn màu vàng này, dù là hộ thuẫn màu vàng này chính là năng lượng do Hạo Thiên Châu phóng thích ra, cũng bị đánh cho nát bấy trong nháy mắt.

Mấy đạo lực lượng cuồng bạo đánh lên người Lương Tiểu Tử, trực tiếp đánh bay gã ra ngoài, lân phiến cứng rắn của gã vỡ vụn từng trận, máu tươi màu vàng phun ra không ngừng, thịt tươi kiên cố kia cũng bị xé rách rách tả tơi, thậm chí đầu của gã cũng bị bổ ra một vết máu lớn...

Đau đớn khó tả xuất hiện trong lòng Lương Tiểu Song, đã bao lâu rồi hắn không cảm thấy đau? Hắn là cương thi, ngoại trừ tổn thương đến linh hồn, hắn sao có thể cảm thấy đau đớn?

Nhưng mà hiện giờ, rõ ràng hắn cảm thấy đau đớn, vẫn là loại đau nhức khó có thể chịu đựng này.

Cửu U Chi Khí không ngừng xông ra, chữa trị thân thể của hắn, hai cỗ phân thân, Huyết Thi Công Tôn Lộ đều xuất hiện ở trước người hắn, bao vây hắn lại, nhưng đối mặt với thất đại gia chủ tiên công, bọn hắn nào có thể chống cự.

Người thứ nhất bị nổ tung chính là tăng nhân, chỉ vì trong tay hắn cầm Thất Bảo Diệu Thụ, chịu nhiều công kích nhất, bất quá kéo dài nửa khắc thời gian, nhục thể của hắn liền triệt để sụp đổ, thất bảo diệu thụ trong tay càng bốc lên, thân thể Huyết Hải Vô Nhai và Lâm Tinh Vân trước tiên thoát ra ngoài, liền chộp tới Thất Bảo Diệu Thụ...

Chương tám mươi, Phong Bá Thiên Ngô, thứ tám mươi.

Tuy nói giết trước rồi đoạt bảo, nhưng nếu có thể giành được báu vật bậc này, vậy tự nhiên là chuyện không thể tốt hơn rồi?

Mà ngay khi tăng nhân tan vỡ, trong nháy mắt, Lương Tiểu bị phun ra ba ngụm tinh huyết to bằng cái bát, cả người suýt nữa bất tỉnh.

Hai phân thân này, đều là phân thân do nguyên thần của hắn và tinh huyết của bản thân biến thành, có một phần ba lực lượng và nguyên thần của hắn, bây giờ bị hủy, nguyên thần của hắn tự nhiên bị hao tổn, điều này cũng may mà hắn không phân tách linh hồn bản nguyên ra, nếu không bộ phân thân này bị hủy, cũng đủ xóa bỏ cả bản thể của hắn.

Mấy người khác thấy thân thể hai người đã chui ra ngoài, biết mình lại đi cơ hội cũng không lớn, buồn bực tiếp tục tấn công Lương Tiểu. Đạo nhân cầm gạch vàng trong tay tự nhiên cũng không chịu nổi nhiều cao thủ tấn công như vậy, bất quá kiên trì được mấy hơi thở, thân thể liền bị đánh nát, kim chuyên trong tay tự nhiên cũng rơi vào tay Hoa Vô Hối.

Mấy người khác thấy kim chuyên bị đoạt, lại một lần nữa nhào về phía Lương Tiểu Đồng và Công Tôn Lộ, bất quá có lẽ là do trong tay Công Tôn Lộ không có pháp bảo gì, bọn họ ngoại trừ quét năng bay ra ngoài, cũng không có quá nhiều công kích đánh lên người năng.

Lúc này Lương Tiểu Tử đã uể oải, lực lượng trong cơ thể hắn đã biến mất hai phần ba, cảnh giới thụt lùi tới mười hai trọng cảnh giới Thi Đế, nguyên thần cũng bị thương nặng, đâu có khả năng là đối thủ của mấy người này.

Trong lúc mọi người đang đánh nhau quyết liệt với Lương Tiểu thì trên một ngọn núi cách xa mấy vạn dặm, Phong Viêm ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, miếng ngọc bội trước ngực không

ngừng tỏa ra hào quang màu xanh lục, Phong Nguyên lực xung quanh điên cuồng tuôn về phía ngọc bội.

Lông mày hấn nhíu chặt lại, theo lý thuyết Diệp Tĩnh Vũ bị thu vào ngọc bội, trước tiên phải bị các loại phong bạo bên trong ngọc bội xé nát mới đúng, nhưng vì sao đã qua lâu như vậy mà hấn còn chưa chết? Mà Phong Nguyên lực trong ngọc bội vậy mà càng ngày càng ít.

Chẳng lẽ hấn đang hấp thu Phong Nguyên lực trong ngọc bội? Nghĩ tới đây, Phong Viêm biến sắc.

“Ta cũng không tin ngươi không chết!” Trong miệng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cắn chót lưỡi, một ngụm tinh huyết cứ như vậy phun ra ngoài, một tay huy động trong hư không, từng đạo thủ ấn trực tiếp đánh vào ngọc bội, nhất thời thấy ngọc bội kia lại một lần nữa thanh quang đại phóng, mơ hồ có vài đạo long ảnh màu xanh lá đang lóe lên...

Trong ngọc bội, Diệp Tĩnh Vũ đang liều mạng hấp thu phong nguyên lực nồng đậm đã sắp hình thành thực chất, lúc khí tức Chúc Dung cùng Hận Dục bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hấn, trong lòng của hấn liền xuất hiện một loại cảm giác bất an.

Nguyên bản hấn cho rằng ngọc bội này chính là một kiện pháp bảo không gian, tuy rằng bên trong thành một cái không gian, thế nhưng bất kể nói thế nào, cũng không thoát ly được hư không chỗ mình, thế nhưng khi hận liền cùng Chúc Dung xuất hiện trong ý thức hải của hấn, hấn liền hiểu được, ngọc bội này không chỉ tự thành một cái không gian, mà tự thành một giới diện, một thế giới hoàn toàn không có liên hệ với thế giới của mình.

Đã không có Chúc Dung và Hận Dục tọa trấn, ai cũng không biết bảy tên gia chủ của đại lục Cổ Hoa kia sẽ làm gì? Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ để cho Hận Tĩnh Tuyên dùng huyết chú điều khiển Huyết Hải Vô Nhai cũng không làm được.

Lúc ấy hấn cũng muốn đi ra ngoài, nhưng mặc kệ cố gắng thế nào, đều khó có thể phá vỡ không gian này, ngược lại là Chúc Dung nói cho hấn biết, đây là một thế giới gió, trừ phi lực

lượng bản thân mạnh hơn vùng trời đất này, nếu không căn bản không thể phá vỡ giới diện này.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể liều mạng hấp thu phong nguyên lực, một mặt tăng lên tu vi của mình, một mặt giảm bớt lực lượng vùng trời này.

Hắn cơ hồ đã liều mạng, tốc độ hấp thu Phong Nguyên lực càng nhanh đến cực hạn, thế nhưng Phong Nguyên lực thế giới này thật sự quá nhiều, theo Phong Chi Đan chậm rãi hình thành, tốc độ hấp thu của hắn cũng càng ngày càng chậm.

Ngay lúc hắn sắp kết xuất Phong Chi Đan, hắn bỗng nhiên cảm giác được uy lực cuồng phong càng lớn, thậm chí ngay cả nhục thể của hắn cũng có chút chống đỡ không nổi, có cảm giác như bị xé rách.

Mà loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, uy lực cuồng phong kia cũng không ngừng tăng lên.

“Không tốt, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì ta cũng sẽ không duy trì được!” Diệp Tĩnh Vũ hoảng hốt, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở chỗ này?

“Nhanh, tề ra đại trận!” Trong thức hải bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu của Hạng Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ nào dám do dự, trực tiếp tề ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tuy nói đại trận bị những khôi lỗi kia tự bạo công phá, uy lực giảm xuống rất nhiều, thế nhưng dù sao cũng là một đại trận, so với bản thân Diệp Tĩnh Vũ lại cường đại hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, uy lực những cuồng phong kia nhỏ đi rất nhiều, nhưng nghe được tiếng gió vù vù, cảm nhận được vô số phong nhận bổ vào đại trận. Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu được, đại trận này không nhất định có thể kéo dài quá lâu.

Thân thể lơ lửng giữa không trung, tiếp tục liều mạng hấp thu phong nguyên lực đang tràn vào, hắn nhất định phải nắm chặt toàn bộ thời gian tu luyện.

Rất nhanh, Phong Nguyên lực không ngừng ngưng tụ, một Kim Đan màu xanh lá chậm rãi hình thành trong lòng bàn chân trái của hắn. Theo huyết Phong Chi thành hình, chỉ thấy trên người hắn đại phóng lực lượng, từng đạo cuồng phong

xuất hiện trước người hấn, thế nhưng lại bị phong nhận đang bay nhanh đến xé nát bấy.

Lập tức đánh tan nửa điểm tự tin mà Diệp Tĩnh Vũ vất vả tranh thủ được, chẳng lẽ sau khi mình hình thành phong huyết, vẫn không cách nào đối kháng với cuồng phong chi lực trong không gian này sao?

Ngay lúc này, một hư ảnh trong đại trận bước ra, chỉ thấy ngón tay hấn liên tục điểm, từng đạo phù chú kỳ quái không ngừng xuất hiện, liền thấy chung quanh là tốc độ cao nhất ngưng tụ về phía hấn.

“Độ dẻo ngoan của ta, không cần lo lắng, có Thiên Ngô ở đây, những Phong Nguyên lực này vừa lúc trở thành thuốc bổ cho hấn đâu?” Thanh âm kiều mỹ của Hạng Tỳ Hưu vang lên bên tai Diệp Tĩnh Vũ, mà thân thể uyển chuyển của nàng lại xuất hiện bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, một tay khoác lên đầu vai Diệp Tĩnh Vũ, cho dù trong thời điểm này, nàng cũng không quên dụ dỗ Diệp Tĩnh Vũ.

Thiên Ngô? Thượng Cổ Phong Thần Thiên Ngô? Phong Bá Thiên Ngô trong truyền thuyết kia? Diệp Tĩnh Vũ trong lòng mừng như điên, hấn thật sự không ngờ, trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận lại còn có vị này tồn tại, đã có vị lão tổ tông khổng chế gió này ở đây, mình còn lo lắng cái gì?

Cũng không tránh khỏi thân thể mê người của Hạng Khuyết, vừa điều trị viên Phong Chi Đan vừa mới hình thành trong cơ thể mình, vừa quan sát đạo hư ảnh kia chậm rãi thành hình, theo gió chi lực không ngừng tràn vào, thân thể Thiên Ngô từ từ hiện ra rõ ràng, đó là một con bát thú mặt người, thân hồ thân mười đuôi to lớn., Khi nhìn thấy thân thể Thiên Ngô từ mơ hồ trở nên rõ ràng, từ hư ảo biến thành thực thể, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ đã lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lần này mình không chỉ ngưng tụ ra Phong Chi Đan, làm cho tu vi của mình đạt đến cảnh giới Thiên Tiên trung đẳng, càng ngưng tụ ra Phong Bá Thiên Ngô, vậy chiến lực của mình sẽ tăng lên bao nhiêu?

Nhưng nụ cười của hấn còn chưa hoàn toàn nở rộ thì đã đọng lại, chỉ vì một câu nói của Phong bá...

“Không được, Phong Nguyên lực ở nơi này quá nồng đậm, với thực lực hiện tại của ta, căn bản không thể điều khiển hoàn toàn được, thật có lỗi...”

Thật có lỗi? Một câu xin lỗi đã xong rồi? Diệp Tĩnh Vũ thậm chí khuôn mặt Hận Thương đều lộ vẻ kinh ngạc...

Chương tám một Phong Long tập kích.

“Này, ta nói Thiên Ngô đại thúc, ngươi đừng nói đùa có được không? Ngươi chính là Phong bá đấy? Thời kỳ Thái Cổ, cho dù là Thiên Cương thần phong ba mươi ba ngày, cũng bị ngươi cầm ở trong tay chơi đùa, bây giờ nơi này phong bạo bình thường ngươi lại nói là không cách nào thao túng, cái này một chút đùa cũng không buồn cười a!”

Thanh âm kiều mị của Hạng Khuyết đã vang lên, nói đùa, nàng thật vất vả mới ngưng tụ ra chân thân, trí nhớ của mình cũng khôi phục từng chút từng chút một, nếu thật sự chết như vậy, vậy oan khuất bao nhiêu a?

“Hạng Khuyết nha đầu, ngươi mới vừa rồi cũng đã nói rồi, đó là ở thời kỳ Thái Cổ, khi đó bản thể của ta đều ở đó, nhưng là hiện tại ta không có nhục thân, chính là thần niệm này cũng không đến một phần vạn thời Thái Cổ, ngươi để cho ta điều khiển thế nào?” Thiên Ngô rất là đương nhiên nói, không có chút nào bởi vì chính mình thân là Phong bá mà không thể điều khiển những phong bạo này mà xấu hổ.

....

Đối mặt với lời giải thích của Thiên Ngô, Diệp Tĩnh Vũ và Hạng Huyền đồng thời im lặng, ngay cả Phong bá cũng không có cách nào, lẽ nào lần này phải chết thật sao?

“Ô ô ô ô... Nô gia không muốn chết đây? Nô gia mười tám tuổi, còn là một hoàng hoa đại khuê nữ, nô gia không muốn chết đây? Ô ô ô ô... Thiên Ngô đại thúc, ngươi không thể làm như vậy a! Ô ô ô ô...” Diệp Tĩnh Vũ còn đang kinh ngạc, Diệp Dục Vũ ở bên cạnh đã bi thống khóc, tiếng khóc của nàng quả nhiên bi thương, người nghe nước mắt cũng rơi xuống, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng bị tiếng khóc này làm động đậy, nhìn không được vươn tay phải vỗ vỗ sống lưng gây yếu của nàng.

Nhưng Thiên Ngô hiển nhiên không sợ cái trò này, Hoàng Hoa đại khuê nữ? Không sai, bộ thân thể này của người xác thực vẫn là Hoàng Hoa đại khuê nữ, nhưng nha đầu người đều là lão cương thi sống không biết bao nhiêu năm rồi, còn nói mình là Diệp Linh Thập Bát? Thật không biết xấu hổ.

Không để ý tới tiếng khóc của Hạng Chấn Huyền, cùng Chúc Dung liếc mắt nhìn nhau, thân thể hóa thành một đạo thanh quang, chạy về phía khác. Thân hình gã vừa mới ngưng tụ, còn chưa mượn máu thịt ngưng tụ chân thân, lại càng không muốn tiêu tán như vậy, nhất định phải nghĩ cách mới đúng...

“Hu hu hu... Đệ đệ nghe lời, người nói tử tử sao lại phải chịu khổ như vậy? Đợi vạn năm rồi mới được người giúp đỡ lần nữa, vốn tưởng rằng cuộc sống vô ưu vô lự, thế nhưng lúc này mới bao lâu, lại muốn một lần nữa phá diệt.. Người nói ta đáng thương không đáng thương à?” Hạng Dục đã thuận theo cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, bám sát vào ngực Diệp Tĩnh Vũ, tiếng khóc càng lúc càng bi thương, nước mắt cũng càng ngày càng nhiều, thân thể dựa sát càng lúc càng chặt, cánh tay bất tri bất giác quấn lấy cổ Diệp Tĩnh Vũ...

“Ân, đáng thương, thực sự quá đáng thương!” Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ còn chưa hoàn toàn phục hồi lại sự thật hi vọng bị phá hủy, nhìn thấy bộ dạng động lòng người của Hạng Ngọc, không tự chủ được trả lời.

“Đúng vậy a, nô gia chính là một nữ tử mệnh khổ, có thể dò xét được sự trong sạch của gia nô a, ô ô ô, đệ đệ ngoan, trước khi tử tử chết, người có thể thỏa mãn một nguyện vọng của tử tử không?” bờ môi Hạng Tĩnh Vũ đã tiến đến bên tai Diệp Tĩnh Vũ, một luồng hơi nóng phun ra ngoài, khiến cho cả người Diệp Tĩnh Vũ tê dại, ngay cả hồn phách cũng muốn bay ra ngoài...

“Nguyện vọng? Bỏ qua nguyện vọng?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên xuất hiện một dự cảm bất thường, cái gì gọi là trước khi chết, chỉ cần mình chưa chết, sao người có thể chết được? Cho dù có chết thì cũng là tự mình chết trước? Nhưng trong miệng hắn vẫn vô thức đáp.

“Tỷ tỷ vẫn là con gái, trước khi chết, ngươi hãy để tỷ tỷ làm nữ nhân một lần đi nha...” Nói xong câu này, môi hồng của Hạng Dận đã dán vào trên khuôn mặt của Diệp Tĩnh Vũ.

“Làm nữ nhân một lần?” Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên là sửng sốt, bất quá lập tức nghĩ tới chuyện gì xảy ra, trong đầu bỗng nhiên vang lên những nam tử lúc trước bị Hạng Khuyết hút thành thây khô, cả người rung mình một cái, một tay đẩy Hạng Dung ra, trong miệng lớn tiếng nói ra:

“Tỷ tỷ yên tâm, chúng ta sẽ không chết, nếu tỷ thật sự chết trước ta, ta sẽ giúp tỷ hoàn thành nguyện vọng này!”

“Tên tiểu tử thôi nhà ngươi, lẽ nào bà cô thật sự khó coi như vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đẩy mình ra, làm ra bộ dạng cự nhân ngàn dặm, Hạng gò tức giận, trong miệng hờn dỗi nói.

Diệp Tĩnh Vũ đang muốn trả lời, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận lại rung động một hồi, mây đen nồng đậm kia chỉ là bị cuồng phong bên ngoài xé rách một lỗ hổng thật lớn, thân thể Chúc Dung và Thiên Ngô đã xuất hiện ở trên bầu trời, dốc hết toàn lực ngăn cản những cuồng phong vô biên vô tận này.

Uy lực cuồng phong càng lúc càng lớn, bây giờ tối thiểu đã đạt tới gấp vạn lần lúc Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tiến vào, cho dù tu vi mấy người cao thâm, thực lực cường đại, lúc này cũng căn bản không cách nào ngăn cản cuồng phong tập kích cỡ này...

Chứng kiến cuồng phong càng ngày càng nồng đậm, nhìn phong bạo có thể dễ dàng xé tan sắt thép thành bột phấn, Diệp Tĩnh Vũ, hạng nạp, Thiên Ngô, Chúc Dung sắc mặt đều khó như vậy...

“Ầm ầm ầm...” Trên không đại trận lại truyền đến âm thanh ầm ầm cực lớn, lỗ hổng kia bị xé càng lúc càng lớn, mơ hồ trong đó, đám người Diệp Tĩnh Vũ thấy được trên trăm đầu Phong Long dài đến mấy trăm trượng đang chạy tới, mỗi một đầu Phong Long đều có tu vi cảnh giới Thiên Tiên.

Sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn thay đổi, bọn họ thật sự không nghĩ tới Phong Viêm lại có thể phát huy được uy lực như vậy, nơi này là thế giới gió, tất cả quy tắc nơi này đều

là quy tắc của gió, mà Phong viêm cầm ngọc bội trong tay hiển nhiên là không chế quy tắc nơi này.

Nếu không thu được miếng ngọc bội này còn tốt hơn một chút, như vậy miếng ngọc bội này chẳng qua chỉ là một món pháp bảo dự trữ tốt một chút mà thôi, nhưng một khi được thu vào miếng ngọc bội này, như vậy Phong Viêm chính là chúa tể duy nhất trong không gian này, hắn muốn hóa rồng thành rồng., Có thể hóa rồng, hắn muốn sáng lập phượng thì có thể sáng lập phượng, chỉ cần tu vi của hắn đủ, thậm chí hắn có thể sáng chế ra vô số sinh vật năng lượng có tu vi hoàn toàn do Phong Nguyên lực ngưng tụ thành.

Đương nhiên, muốn sáng tạo ra một sinh vật năng lượng tu vi giống như hắn, trả giá lớn còn cần tinh huyết của bản thân làm dẫn...

Hôm nay nơi đây xuất hiện hơn một trăm con Phong Long, đủ để xóa bỏ đám người Diệp Tĩnh Vũ, Phong Viêm không tiếc sức lực.

Nhìn thấy hơn trăm con rồng gió, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy hối hận, tại sao mình lại một mình đuổi theo chứ? Nếu có một đồng bọn ở bên cạnh, cho dù hắn thật sự thu mình vào trong ngọc bội, thì làm sao có thời gian để thúc giục ngọc bội chứ?

“Vù vù vù...” Phong Long trực tiếp vọt tới, những sinh vật không có ý thức này căn bản không biết cái gì gọi là e ngại, như nôi điên xông về phía bốn người...

Chúc Dung và Thiên Ngô đồng thời ra tay, dựa vào thực lực cường hãn, bọn họ dễ dàng phá hủy con rồng gió thứ nhất, dù sao những rồng gió này tuy rằng có cảnh giới Thiên Tiên, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ ý thức chiến đấu nào, tựa như một người đàn ông thô lỗ, chỉ biết cuồng bạo xông lên phía trước, làm sao có thể là đối thủ của hai người...

Thế nhưng theo đầu thứ hai, sát theo đó là đầu thứ ba, thứ tư, đầu thứ năm, mấy chục đầu Phong Long trùng kích mà đến, vòng lại là tu vi hai người cao thâm, chiến kỹ lợi hại, thân thể hai người đã bắt đầu không chịu nổi...

Chương tám mươi hai phá ngọc mà ra.

“Răng rắc...” Đầu tiên thân thể Phong bá vỡ vụn, mặc dù ông ta là lão tổ tông của Phong, nhưng thân thể hiện tại của ông ta dù sao cũng là thần niệm tụ tập phong nguyên lực biến thành, làm sao chịu nổi công kích như vậy. Tám mặt đầu người, thân hồ mười đuôi từ từ tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó là cánh tay trắng kiện của Chúc Dung, sau đó là hai đầu Hỏa Long dưới chân hắn, thân thể của hắn cũng chậm rãi vỡ vụn dưới công kích của Phong Long.

Nhìn thấy thân thể của Chúc Dung và Thiên Ngô hoàn toàn tiêu tán, sắc mặt Hạng Tĩnh mặc dù rất khó coi, nhưng nàng vẫn có thể trực tiếp xông lên, bất kể thế nào, nàng cũng phải tranh thủ một chút thời gian cho Diệp Tĩnh Vũ, dù chút ít thời gian đó không có ý nghĩa, phạm là có một chút hi vọng, nàng sẽ không buông tha, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ không chết, bọn họ có thể tùy thời huyền hóa ra...

Thế nhưng nàng bắt quá chỉ phá hủy bảy tám đầu Phong Long xong, bắt đầu không chịu nổi, thân thể bắt đầu dần dần tiêu tán.

Nhìn thân ảnh Hạng Nguyệt kia cũng bắt đầu chậm rãi vỡ vụn, Diệp Tĩnh Vũ cũng không chút do dự xông tới, các loại tuyệt học không ngừng dùng ra, nhưng phong bạo chung quanh thực sự quá mạnh, những phong long này ở trong cuồng phong tựa như cá ở trong nước, thực lực tăng nhiều, Diệp Tĩnh Vũ nào có thể thừa nhận.

“Xoẹt...” Bả vai của hắn bị xé ra một cái lỗ thật dài, bụng của hắn cũng bị xé ra một vết máu, thậm chí nửa bên lỗ tai của hắn bị xé xuống, hiện máu nhuộm đỏ quần áo, sức mạnh của hắn đang dần dần tiêu hao.

Nhìn mười hai cơn rồng gió lần nữa nhào về phía mình, Diệp Tĩnh Vũ gần như đã tuyệt vọng, mình sắp chết rồi sao? Mình

còn chưa cứu được Lạc Linh Nhi, lẽ nào đã chết rồi sao? Mình sao có thể làm loại nam nhân vô dụng như vậy được?

Không, bản thân hắn không thể chết, bản thân tuyệt đối không thể chết, Phong Nguyên lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, trên người hắn nổi lên từng trận quang mang màu xanh, tay phải của hắn lại càng chậm rãi nhấc lên.

Các ngươi đã là rồng gió, ta đây liền dùng sức mạnh gió đánh nát các ngươi, Phong Linh xòe đuôi!

Thân thể bước về phía trước một bước, điểm ra một chỉ, ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu xanh lá không ngừng xoay quanh, trong nháy mắt chui vào thân thể một con rồng gió trước nhất. Toàn bộ rồng gió vỡ vụn, biến thành vô số phong nguyên lực, lại bị uy lực một ngón tay kia hấp thu.

Lại cuốn về phía phong long bên cạnh, trong nháy mắt liền xuyên thủng đầu phong long kia, mà đạo hào quang màu xanh lá kia đã càng ngày càng sáng, cơ hồ trong nháy mắt, một chỉ này đã trực tiếp xuyên thủng thân thể mười hai đầu phong long, quang mang màu xanh lục do phong nguyên lực hình thành kia cơ hồ đã hình thành thực chất, tại thời khắc sinh tử tồn vong, hắn vậy mà sáng chế ra tuyệt học bực này.

Chùm sáng màu xanh xoay tròn phóng lên trời, theo phong nguyên lực không ngừng tràn vào, uy lực một chỉ này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, ngón tay Diệp Tĩnh Vũ đã khó có thể chịu nổi, toàn bộ vỡ vụn ra...

Một đạo hào quang màu xanh lục trực tiếp chui vào bầu trời, ngay sau đó liền nghe một hồi tiếng nổ mạnh ầm ầm...

Phong Viêm đang toàn lực thúc giục ngọc bội ở bên ngoài lại phun ra một ngụm máu tươi, ngọc bội kia lại càng chấn động, tựa như muốn vỡ tan...

Phong Viêm kinh hãi, không để ý tinh huyết của bản thân đã hao tổn đi quá nửa, há miệng phun ra một ngụm, liên tục thôi động ngọc bội...

Trong không gian ngọc bội, Diệp Tĩnh Vũ chỉ nhìn thấy bầu trời bị một chỉ của mình đánh ra một lỗ thủng, đang muốn toàn lực phi thẳng ra ngoài, lại phát hiện một đầu Phong Long

không lồ từ trong lỗ thủng chui ra, mở cái miệng lớn cắn về phía hắn, đó là một đầu Phong Long dài đến mấy ngàn trượng, khí tức trên người nồng đậm như thế...

Một chỉ vừa rời cơ hồ làm hao hết phong nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, nào có khả năng phát ra chỉ thứ hai, nhìn thấy phong long đang bay nhanh đến kia, Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ tuyệt vọng...

Ngay lúc này, Đông Hoàng Chung vẫn luôn lơ lửng trong thức hải của mình đột nhiên truyền đến một tin tức, đã triệt để xóa đi cấm chế trong Lục Tiên Kiếm...

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng mừng rỡ, vẫy tay một cái, Đông Hoàng Chung cứ như vậy xuất hiện trên đỉnh đầu...

“Bàn Cổ khai thiên lập địa, Đông Hoàng định càn khôn, định cho ta!”

Từng đạo ánh sáng màu xanh không ngừng từ trong đồng hồ Đông Hoàng chiếu ra, chỉ thấy phong bạo chung chung quanh bắt đầu lắng xuống, ngay cả cơn rồng gió dài mấy ngàn trượng cũng bị thanh quang này định trụ.

Đông Hoàng Chung nắm đó ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất có thể định trụ toàn bộ thiên địa, trấn áp tam giới, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó, nhưng muốn định trụ một tiểu phong chi thể giới như vậy vẫn là dễ như trở bàn tay.

Đông Hoàng Chung định không phải cuồng phong, mà là toàn bộ thế giới, nói cách khác, không gian ngọc bội này đã hoàn toàn bị ngăn cản.

Nhân cơ hội này, Diệp Tĩnh Vũ té ra Lục Tiên Kiếm vừa mới chế ngự, phóng lên trời...

Lục Tiên Kiếm là một trong tứ đại hung kiếm thời Thái Cổ, muốn xé rách một không gian đã bị Đông Hoàng Chung định trụ còn không phải dễ như trở bàn tay, chỉ thấy hào quang lóe lên, bầu trời đã xuất hiện một lỗ thủng lớn...

Diệp Tĩnh Vũ nhân cơ hội này, trực tiếp xông ra ngoài...

Phong Viêm đang trấn áp ngọc bội, bỗng nhiên nhìn thấy quang mang của ngọc bội bỗng nhiên ảm đạm, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy ngọc bội bỗng nhiên vỡ ra một cái lỗ, ngay sau đó một đạo hắc quang bắn thẳng ra, trong nháy mắt xuyên thủng trán của gã, mà một đạo thân ảnh ngay sau đó xuyên qua, chính là Diệp Tĩnh Vũ...

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, hắn thực sự khó mà tin được, Diệp Tĩnh Vũ làm sao có thể từ bên trong Phong Linh giới lao ra? Đặc biệt là hắn lại trực tiếp đánh nát khối ngọc bội này từ bên trong? Điều này sao có thể? Không đạt tới cảnh giới Huyền Tiên, căn bản không có khả năng chui ra từ bên trong?

Hiển nhiên Diệp Tĩnh Vũ không trả lời vấn đề của hắn, Đông Hoàng Chung trực tiếp chấn động đi ra, hung hăng đâm vào người hắn, lập tức đánh cho thân thể hắn nát bấy, kể cả linh hồn cũng bị đụng nát, hồn phi phách tán...

Nhìn thấy thân thể Phong Viêm dần dần tan biến, nhìn hồn phách hoàn toàn tiêu tán kia, Diệp Tĩnh Vũ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hắn cũng chết, thù này cuối cùng cũng báo...

Nhìn thoáng qua ngọc bội màu xanh lá đã bắt đầu chậm rãi vỡ vụn, Diệp Tĩnh Vũ thu hồi Lục Tiên Kiếm, dựng lên một đạo lưu quang, chạy thẳng về hướng Cổ Hoa đại lục, một pháp bảo sắp phá toái không thể hấp dẫn hắn, hiện tại quan trọng nhất là chạy tới Cổ Hoa đại lục...

Cổ Hoa Đại Lục, ngoài Phương Thiên Thành, thân thể Lương Tiểu Hữu đã bắt đầu tan vỡ, dù cho thân thể hắn cường hãn, nhưng đối mặt với mấy tên thực lực cao cường như hắn, vẫn khó có thể chịu đựng được...

Cảm nhận được sinh mệnh của mình không ngừng tan biến, Lương Tiểu Khả cảm thán trong lòng...

”Tĩnh Vũ, đại ca không thể làm bạn với người nữa, người bảo trọng, hảo hảo quý trọng người bên cạnh, hảo hảo giúp ta chiếu cố mấy người vợ kia, mặt khác, cô gái xinh đẹp kia đại ca ta từ bỏ rồi., Cho người vậy, nước phì phì không chảy ruộng người ngoài nha, người không nên khách khí...” Trong lòng

thì ào ào dài một tiếng, nhìn cây búa khổng lồ của Chiến Bá Thiên rơi thẳng xuống, Lương Tiểu chậm rãi nhắm hai mắt lại. Nhưng ngay lúc hắn sắp nhắm hết lại, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một vệt sáng bạc từ phía chân trời phóng tới...

Chương Truy3, đánh đầu thắng đó, trận nào cũng thắng.

Khi Diệp Tĩnh Vũ đến ngoài Phương Thiên Thành, đã nhìn thấy Huyết Hải Vô Nhai đang đánh nhau với Lâm Tinh Vân, cướp đoạt cây Thất Bảo Diệu Thụ kia. Hoa Vô Hối đang đứng một bên chữa thương, chiến đấu Bá Thiên, Tuyết Nguyên Vân, Quân Long Mẫn đang vây quanh Lương tiểu thừa, thanh búa lớn Chiến Bá Thiên đang giơ cao chém tới Lương tiểu nhân.

Nhìn thấy mặt đất tàn tạ không chịu nổi, Công Tôn Lộ nhìn thấy thân thể gần như hoàn toàn vỡ vụn, thấy thần sắc uể oải đã không còn nửa điểm chống cự, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức khó hiểu, những người này, vậy mà bọn họ thật sự động thủ, còn có Huyết Hải Vô Nhai, hẳn thật sự phản bội? Chẳng lẽ hẳn không sợ chết sao?

Diệp Tĩnh Vũ muốn gọi Diêu Khuyết ra để không chế Huyết Hải Vô Nhai, nhưng trong thức hải của hắn lại truyền đến một hồi tin tức suy yếu, Hạng Khuyết, Chúc Dung, thậm chí là Thiên Ngô ở trong ngọc bội kia bị nổ nát, thần thức bị thương, tối thiểu cần bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể một lần nữa ngưng tụ chân thân, trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn đều không thể xuất hiện, bất quá vừa đến để cho khẩu quyết Huyết Hải Vô Nhai tự bạo lại xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Nếu người dám phản bội, vậy thì đi chết đi! Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phát động huyết chú, Huyết Hải Vô Nhai đang cùng Lâm Tinh Vân tranh đoạt Thất Bảo Diệu Thụ lập tức biến sắc, thân thể không tự chủ được ngừng lại., Lâm Tinh Vân vui mừng, vươn tay phải chộp lấy Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng hắn vừa mới bắt được Thất Bảo Diệu Thụ, liền thấy trên người Huyết Hải Vô Nhai nổi lên đạo quang mang huyết sắc, ngay sau đó toàn bộ thân thể của hắn nổ tung...

“Huyết Hải Vô Nhai, con mẹ nó người điên rồi hả?” Lâm Tinh Vân tức giận mắng, nhưng năng lượng cuồng bạo kia đã cuốn tới, khoảng cách gần như vậy đừng nói một gã cao thủ Thiên Tiên, cho dù là cao thủ Cửu Trọng Thiên tự bạo cũng đủ để trọng thương hẳn, gần như chỉ trong nháy mắt, Lâm Tinh Vân còn chưa kịp vận dụng Nguyên lực hộ thân thì cả người đã trực tiếp bị cỗ cuồng triều kia xé nát bấy, tia máu chói mắt chiếu rọi cả bầu trời.

Mà thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới trước người Chiến Bá Thiên, Lục Tiên Kiếm trực tiếp bắn ra, vậy mà biến thành một đạo hào quang màu xanh đen, trong nháy mắt bắn về phía trái tim Chiến Bá Thiên.

Trong lòng Chiến Bá Thiên chấn động mạnh, thân thể không tự chủ được lui về sau, chiến phủ khổng lồ trong tay thay đổi phương hướng, bảo hộ tâm mạch của mình.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, chiến phủ cực lớn của hắn vậy mà bị xuyên thủng một lỗ lớn, Lục Tiên Kiếm không cần chờ chút nào xuyên thấu nửa lồng ngực của hắn, máu tươi phun ra như mưa, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại càng đi tới trước người hắn, trực tiếp đâm một quyền vào ngực bị Lục Tiên Kiếm xuyên thủng, một đạo quang mang màu bạc lập loè, đúng là ngôi sao bạo phát.

“Ầm ầm...” Chiến Bá Thiên còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, đã bị vụ nổ cực lớn này nổ tung thành một lỗ máu to bằng chậu rửa mặt, thân thể triệt để sụp đổ, một đạo nguyên thần phóng lên trời, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ sớm đã chuẩn bị đã tể ra Thiên Tôn Dao, một đao chém nó thành hai đoạn.

Thiên Tôn đao cần tiến hóa liên tục, không ngừng cắn nuốt năng lượng nguyên thần của những cường giả này.

Trên không trung truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Chiến Bá Thiên, lúc này, ba người khác mới kịp phản ứng, đặc biệt là uy lực Vô Nhai tự bạo của Huyết Hải Vô Nhai trên bầu trời đã truyền tới, sắc mặt ba người đều rất khó coi, bọn họ thật sự không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy?

Ba người trước tiên vận khởi nguyên lực hộ thân, Hoa Vô Hối xoay người bỏ chạy về phương xa, Tuyết Nguyên Vân và Quân Long Mẫn lại là đang bay lên bầu trời chỗ cây Thất Bảo Diệu Thụ và một thanh trường kiếm màu đỏ như máu, hai thanh pháp bảo này có thể tồn tại dưới uy lực cực lớn như vậy, đủ để nhìn ra đẳng cấp của bọn họ.

Đương nhiên, trong lòng bọn họ cũng rất động tâm với pháp bảo trên người Lương Tiểu Hữu, nhưng người không thấy sát tinh Diệp Tĩnh Vũ đã trở về sao.

Chứng kiến hai người này vì đoạt bảo mà ngay cả tính mạng mình cũng không để ý, chạy thẳng về phía trung tâm vụ nổ kia, Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý đuổi theo, mà một bước đi tới trước Lương Tiểu Khả, té ra Đông Hoàng chung, từng đạo thanh quang rơi xuống, chữa trị thương thế cho Lương Tiểu Lai...

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi quá không phúc hậu rồi, muốn ta giao yêu thú cho ngươi mới tới cứu ta...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sau mấy hơi thở đã giết chết Chiến Bá Thiên, trong lòng Lương Tiểu có chút kinh hãi, bất quá trong miệng lại cười mắng.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ bị Lương Tiểu Khả nói một câu này làm cho không hiểu ra làm sao, cái gì mà ngươi nhường nàng ta? Ta có bao giờ nói muốn nàng xinh đẹp không?

“Được rồi, không có chuyện gì, coi như ta chưa nói gì, vừa rồi ba tên gia hỏa kia khi dễ ta thật thê thảm, hai phân thân của ta đều bị bọn hần giết chết, bây giờ lực lượng toàn thân còn chưa tới một phần ba, ngươi giúp ta bắt sống, ta muốn hút khô máu của bọn hần!” Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu cũng lười giải thích.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, dùng Đông Hoàng Chung bảo vệ Lương Tiểu Thuần, đoạt Tru Tiên Kiếm từ chỗ Lương Tiểu Đế ra, thân thể bay lên trời, đuổi theo Hoa Vô Hối. Tốc độ của hần cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã đuổi kịp Hoa Vô Hối, cũng không té Tru Tiên Kiếm ra, hai tay cầm Tru Tiên Kiếm, một đao chém thẳng vào sống lưng Hoa Vô Hối.

Sau lưng Hoa Vô Hối gió lạnh buốt, chỉ cảm thấy hàn ý mãnh liệt bao phủ toàn thân, không dám khinh thường, một ngón tay điểm một cái, từng luồng hào quang năm màu thoáng hiện sau lưng hắn, ngay sau đó liền thấy một con bướm do nguyên lực ngưng tụ xuất hiện sau lưng hắn, chặn một đao kia của Diệp Tĩnh Vũ.

Hồ điệp bị một đao chém thành hai nửa, Hoa Vô Hối nhân cơ hội này đi tới bên cạnh Tuyết Nguyên Vân và Quân Long Mẫn, nghĩ đến hắn cũng minh bạch, nếu đơn đả độc đấu căn bản không thể nào là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ, mà muốn chạy trốn, đối mặt với tốc độ còn nhanh hơn cả Phong Viêm, mình cũng trốn không thoát.

“Chúng ta liên thủ đi!” Hoa Vô Hối trực tiếp nói với Tuyết Nguyên Vân và Quân Long.

Hai người đã chứng kiến tốc độ kinh khủng của Diệp Tĩnh Vũ, đồng thời gạt đầu nhẹ, đối mặt với tốc độ như vậy, bọn họ muốn trốn cũng trốn không thoát?

Hơn nữa trên người bọn họ có Thất Bảo Diệu Thụ cùng thanh trường kiếm màu đỏ như máu này, chẳng lẽ còn không thể đối phó một mình hắn sao?

Nhìn thấy ba người đều không có ý định chạy trốn, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng ngừng lại, bây giờ đám người Chúc Dung, Hạng Gia, Thiên Ngô đều không thể ngưng tụ ra chân thân, thập nhị Thiên Vu đại trận bị tàn phá liên tục hai lần, Xi Vu kỳ cũng bị hao tổn nghiêm trọng, căn bản không thể té ra đại trận lần nữa, chính mình chỉ có thể dựa vào bản thân bản thân đối phó ba người này.

Lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, Thiên Tôn đao xuất hiện trong tay, một cỗ chiến ý nóng rực từ trong mắt hắn bộc phát ra.

Nếu đã không còn lựa chọn nào khác, vậy thì chiến đi...

Hít một hơi thật sâu, Phong Nguyên lực, Hỏa Nguyên lực, lực lôi đình, lực lượng tinh thần điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, mà thân thể của hắn cũng đã thoát ra ngoài...

Hạng 8, ngoại lai giả...834...

“Ngự Lôi Phá Không...” Hai tay Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt Thiên Tôn Dao, vạch ra một đao, mục tiêu trực chỉ Hoa Vô Hối, đao mang cực lớn hoàn toàn bao phủ Hoa Vô Hối vào trong đó.

Hoa Vô Hối hừ lạnh một tiếng, một tay trao, một bàn tay không lồ xuất hiện giữa bầu trời, nghênh đón đao đao mang không lồ kia, mà Tuyết Nguyên Vân và Quân Long Mẫn cũng đồng thời xuất thủ.

Tuyết Nguyên Vân té ra một hạt châu màu trắng như tuyết, trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ, mà Quân Long Mẫn thì trực tiếp nắm chặt trường kiếm vừa mới lấy được, nghênh đón Diệp Tĩnh Vũ.

“Răng rắc...” Một tiếng vang nhỏ, bàn tay Hoa Vô Hối biến thành kia bị một đao chém nát, đao mang cực lớn tiếp tục chém xuống dưới. Thế nhưng một đao kiếm quang màu máu đã kích xạ ra, lại một lần nữa va chạm cùng đao mang, toàn bộ vỡ vụn ra.

Đao khí sắc bén khuếch tán ra bốn phương tám hướng, nhưng những đao khí này có thể đơn giản chém giết Võ Thần căn bản không đủ thương được bất kỳ người nào ở đây.

Bất quá sắc mặt bọn người Tuyết Nguyên Vân đều biến đổi, bởi vì bọn họ bỗng nhiên mất đi bóng dáng Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là Tuyết Nguyên Vân, rõ ràng mắt thấy Tuyết Thần Châu của mình sẽ đập trúng Diệp Tĩnh Vũ, nhưng thân ảnh của hắn bỗng nhiên biến mất, lại để cho mình đập vào khoảng không, điều này...

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Một người sống sờ sờ, làm sao có thể đột nhiên biến mất, ngay cả khí tức cũng biến mất vô ảnh vô tung, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Nếu như nói Diệp Tĩnh Vũ đã tiến vào hư không, thế nhưng bọn họ đều không cảm nhận được bất kỳ chấn động không gian nào, nói là hẫc lập tức di chuyển, cũng không có cảm giác được bất kỳ sóng pháp lực nào, đây là bỗng nhiên biến mất...

Thân thể ba người không tự chủ được muốn dựa vào, đối mặt Diệp Tĩnh Vũ quý dị như thế, dù ba người thân là tam đại gia chủ cũng không thể không cẩn thận.

Nhưng ngay khi ba người xúm lại, một bóng người mơ hồ xuất hiện trước người Hoa Vô Hối, trực tiếp đâm ra một quyền...

Hoa Vô Hối vung cánh tay ngăn cản, kim chuyên còn chưa hoàn toàn luyện hóa đã rời tay, đập thẳng về phía bóng người kia...

“Phanh!” Một tiếng, kim chuyên nện mạnh vào thân thể Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà phát ra thân ảnh kim loại va chạm, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ một chút lão đảo bên ngoài, lại không có nửa điểm thương thế. Trải qua vô số cuồng phong tập kích từ ngọc bội màu xanh lá của Phong Viêm, cường độ thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp tăng vọt lên một cảnh giới, kim chuyên này làm sao có thể làm bị thương bản thể của hãc.

Mà một quyền kia của hãc lại đánh vào trên cánh tay của Hoa Vô Hối.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang, cánh tay Hoa Vô Hối trực tiếp bị đánh nát, quyền kinh cuồng bạo tràn vào ngực Hoa Vô Hối, lập tức đánh cho hãc lồm vào trong...

Hoa Vô Hối trong lòng hoảng hốt, hãc nào ngờ tới lực lượng thân thể Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đã cường đại đến trình độ này? Rõ ràng tu vi của hãc còn không bằng mình a? Cho dù hãc tu luyện công pháp là thể tu, cũng không thể có lực lượng cường đại như vậy?

Lúc này Tuyết Nguyên Vân và Quân Long Mãn cũng đồng thời ra tay, bọn họ tuyệt đối không thể để Diệp Tĩnh Vũ giết chết Hoa Vô Hối, nếu không dựa vào hai người bọn họ thực sự khó mà đối phó được với Diệp Tĩnh Vũ.

Một bên cảm khái thực lực Diệp Tĩnh Vũ tiến bộ thần tốc, một bên lấy pháp bảo của mình từ bên trong những di tích thượng

cổ luyện hóa ra ném về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Tuyết Nguyên Vân chính là viên Tuyết Thần Châu vừa rồi, Quân Long Mẫn là một thanh trường tiên quần quanh Kim Long, nhưng đối mặt với hai kiện tiên khí không phải đỉnh cấp này, lại tuyệt đối là pháp bảo cực phẩm Tiên khí. Diệp Tĩnh Vũ nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn như cũ đánh ra quyền thứ hai với Hoa Vô Hối, Chiến Hồn Thần Quyền...

Hắn vừa mới đánh ra một quyền này, toàn bộ không gian đều bắt đầu đè ép, năm đám còn chưa đánh lên người Hoa Vô Hối, Hoa Vô Hối đã cảm giác bả vai của mình bắt đầu vỡ vụn, không dám bảo lưu gì nữa, một tay trao, đã tể ra một kiện pháp bảo mà mình thật vất vả mới có được, một chiếc giỏ hoa đựng đầy các đóa hoa...

“Ầm ầm ầm...” Năm đám Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đánh lên trên hoa lam kia, hoa lam kia vậy mà chặn lại được quyền này của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Hoa Vô Hối lại phun ra một ngụm máu tươi, trong đầu một trận huyên lệ.

Mà khóa Tuyết Thần Châu kia cũng trùng trùng điệp điệp nện lên đầu vai Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng ngoại trừ đập cho thân thể Diệp Tĩnh Vũ nhoáng một cái, thậm chí ngay cả bề ngoài của hắn cũng không có bị vỡ nát, về phần hàn khí từ bên trong Tuyết Thần Châu phun ra, đi Ách cũng bắt quá trên người hắn bao trùm một tầng sương trắng thật dày.

Về phần cây Long Tiên kia, lại nện vào trên đầu Diệp Tĩnh Vũ, bất quá cây roi này có thể biến Thiên Tiên bình thường thành bột phấn, bất quá trên trán Diệp Tĩnh Vũ tóe lên đạo đạo hỏa hoa, cũng không có nửa điểm uy lực.

Đây là thân thể Diệp Tĩnh Vũ hiện tại, trừ phi là Tiên khí cao thủ cảnh giới Huyền Tiên đã luyện, nếu không đừng nói giết hắn, dù có tổn thương hắn cũng rất gian nan.

Hai người đều không nghĩ tới thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại biến thái như thế, lúc này đã không kịp phản ứng, Diệp Tĩnh Vũ thừa dịp Hoa Vô Hối chấn động đến mức choáng váng đầu óc, trực tiếp tể ra Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, một tay đánh vào trái tim hắn, một tay từ trên xuống dưới bắn về phía hắn...

Cảm nhận được hàn ý xâm nhập giữa hai chân, bị trăm thương Mệnh căn tử theo bản năng kẹp chặt hai chân, thế nhưng ngực lại mất đi phòng ngự, Tru Tiên Kiếm không ngừng chút nào xuyên thủng ngực hắn, mà một chương của Diệp Tĩnh Vũ lại vỡ lên thiên linh cái của hắn.

“A...” Hoa Vô Hối phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, một chương của Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để chấn thương linh hồn của hắn, lại còn dùng lực lượng của mình phong bế tất cả kinh mạch, thậm chí phong bế nguyên thần của hắn vào trong cơ thể, ngay sau đó một tay nắm lấy cổ hắn, ném thẳng cho Lương Tiểu Dã phía dưới.

Lương Tiểu Hữu thấy vậy liền nhào về phía mình, làm gì còn khách khí, một tay trao, đã tóm được Hoa Vô Hối, giờ hai cái răng nanh cắn về phía cổ Hoa Vô Hối...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bất chấp tất cả chém giết hoa vô hối hận như thế, Tuyết Nguyên Vân và Quân Long Mẫn đều cảm thấy sau lưng một trận hàn ý trùng thiên linh cái, gia hỏa này mạnh mẽ như thế, mình hai người làm sao là đối thủ?

Trong lòng lại một lần nữa hiện lên ý lùi bước, thế nhưng bản thân Diệp Tĩnh Vũ đã lại một lần nữa đánh tới, một tay trực tiếp chụp vào Tuyết Nguyên Vân, hai thanh hung kiếm bắn thẳng ra, bắn về phía hậu tâm và Thiên Linh Cái của Tuyết Nguyên Vân.

Phải áp dụng biện pháp đối phó với Hoa Vô Hối cũng như vậy, trước tiên cứ chém giết một người rồi nói sau...

Thấy tình huống như vậy, Tuyết Nguyên Vân tự nhiên là toàn lực ngăn cản và tránh né, mà Quân Long Mẫn nhân cơ hội này, hóa thành một đạo lưu quang, muốn bỏ chạy về phương xa, lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?

“A...” Nhưng thân thể Quân Long Mẫn vừa mới bay ra mấy trăm trượng, liền truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó toàn bộ thân thể của hắn vỡ vụn ra, hóa thành huyết vụ đầy trời...

Mà Diệp Tĩnh Vũ và Tuyết Nguyên Vân cũng đồng thời cảm giác được một lực lượng kinh khủng đánh về phía hai người

bọn họ, sắc mặt đồng thời biến đổi...

Hạng tám mươi ba, Nguyên Đồ Kiểm hiện...

Lực lượng kia đến bất ngờ như thế, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay Tuyết Nguyên Vân đều không kịp phản ứng, đã bị cỗ lực lượng kỳ diệu này đánh trúng ngực.

Cả người Diệp Tĩnh Vũ tựa như một viên thiên thạch, rơi thẳng xuống, nặng nề đập lên trên mặt đất, đập cho bụi đất tung tóe, tảng đá bay loạn, ngực bị phá ra một cái động lớn, xương ngực có thể ngăn cản tiên khí công kích vậy mà cũng vỡ vụn từng trận, rất nhiều nơi hiện ra xương cốt vỡ nát, đau nhức kịch liệt khó nói suýt nữa khiến Diệp Tĩnh Vũ hôn mê.

Về phần Tuyết Nguyên Vân cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ, thậm chí còn chưa sử dụng tới kiện pháp bảo nổi danh Tam Giới này, đã bị nguồn lực lượng này đánh cho tan thành bột phấn. Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng cường độ thân thể của hắn so với Diệp Tĩnh Vũ lại chênh lệch quá xa, làm sao có thể ngăn cản được lực lượng kinh khủng bậc này...

Một tia nguyên thần trực tiếp phá thể mà ra, nhưng một nam tử đầu tiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, há to miệng, nuốt nguyên thần của hắn xuống, loáng thoáng chỉ nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng không cam lòng của Tuyết Nguyên Vân.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngoại trừ gia hỏa có sừng trên đầu còn xuất hiện một nam một nữ, nam có chút anh tuấn, chính là Ác Ma Nguyên mà đám người Diệp Tĩnh Vũ gặp ở Phạm Long đế quốc ngày đó.

Nhìn thấy ba người này xuất hiện, cảm nhận được khí tức cường đại trên nguyên thân, Diệp Tĩnh Vũ không nói hai lời, đè nén đau nhức nơi ngực, bước lên một bước, nắm lấy thân thể Lương Tiểu Nhi bay về phương xa., Nói đùa, tên này là

cao thủ cấp Hoang, vậy có thể so với mình cao hơn một cảnh giới, cho dù thân thể của mình có cường hãn cũng không thể chịu nổi đả kích của hắc a? Một kích vừa rồi tuyệt đối là hành động của hắc a? Không có Phiên Thiên Ấn trong tay, không có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cho rằng mình cường đại đến mức có thể khiêu chiến cao thủ cấp Hoang.

Lúc phi độn, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không quên thu kim chuyên đang lơ lửng giữa không trung vào tay, dù sao đây cũng là một kiện pháp bảo của Hải Hội Đại Thần Na Tra năm đó, ném đi không khỏi đáng tiếc, về phần cây Thất Bảo Diệu Thụ kia, hắc cũng minh bạch, lần này là không có cơ hội rồi.

Lương Tiểu cũng trơ mắt nhìn Mục Truyền Thất Bảo Diệu Thụ thu vào trong tay, rất không cam lòng thu Công Tôn Lộ vào thức hải, theo Diệp Tĩnh Vũ phi độn về phương xa.

Thứ tốt như vậy, cũng chỉ có thể sau này tìm cơ hội đoạt về...

Mục Nhất một phát bắt được Thất Bảo Diệu Thụ, thân thể muốn truy kích, lại bị Nguyên Thanh ngăn lại.

“Đại nhân, tiểu tử này vừa mới trải qua một trận đại chiến, đúng là lúc sức cùng lực kiệt, vì sao chúng ta không nhân cơ hội này chém giết, miễn trừ hậu hoạn?” Mục rất là nghi hoặc nhìn về hướng bọn người Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy, không cam lòng nói.

“Lẽ nào ngươi không nhìn thấy cái chuông cổ màu xanh trên người hắc a sao, món pháp bảo kia có lực phòng ngự kinh người, cho dù ta cũng không có mười phần tin tưởng bài trừ, chúng ta cùng hắc a tiêu hao thời gian, không bằng mau chóng chạy tới Cầm Sơn, phá vỡ phong ấn mới là...” Nguyên nhật giọng nói, mà thanh trường kiếm màu đỏ như máu kia đã bị hắc nắm chặt trong tay.

Thanh huyết kiếm có thể ngăn cản Tru Tiên Kiếm này chính là một thanh Thánh Kiếm khác của ác ma tộc, Nguyên Đồ Kiếm.

Nghe Nguyên Lôi nói, Mục Trọng trùng điệp thở dài một tiếng, mà một bên khác Lâm lại từ đầu đến cuối cũng không

nói một câu, ánh mắt của hắn lại một mực rơi vào trên mặt Nguyên, tựa hồ muốn thấy rõ ràng cái gì.

Mà ánh mắt Nguyên Thiên lại nhìn về phía chân trời, ngay vừa rồi khi hắn chuẩn bị ra tay chặn đường Diệp Tĩnh Vũ, một cỗ khí tức tử vong tràn ngập Minh giới lại từ chỗ đó truyền đến, mặc dù khí tức như vậy còn xa xa không phải là đối thủ của mình, nhưng tuyệt đối đủ để làm trọng thương bản thân, đây cũng là nguyên nhân hắn chân chính để mặc kệ đám người Diệp Tĩnh Vũ rời đi.

Nguyên Đồ Kiếm trong tay, đã đạt tới tâm mất, cần gì phải sinh thêm thị phi?

Thân ảnh ba người cũng dần dần biến mất không thấy gì nữa, mà đại lục Cổ Hoa, từ giờ phút này bắt đầu triệt để hỗn loạn, dù sao, Cửu đại gia tộc, kể cả những gia chủ cường đại kia đều đã vấp lạc trong trận chiến này, toàn bộ Cổ Hoa đại lục cũng không tìm ra bất kỳ cao thủ nào, có lẽ, Phương chủ quốc cùng Huyết Minh chính là người mạnh nhất của Cổ Hoa đại lục.

Diệp Tĩnh Vũ mang theo Lương Tiểu Hữu có thể trực tiếp quay trở về Cửu Châu. Phương chủ quốc, Huyết Minh, mang theo Hi Dương cũng tới Cửu Châu. Khi bọn họ nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bình an trở về, ai nấy đều vui mừng không thôi. Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không có vui mừng như tưởng tượng, Nguyên xuất hiện khiến hắn có một cảm giác không tốt.

Phương chủ quốc và Huyết Minh quay trở về đại lục Cổ Hoa, cái chết của bảy đại gia chủ hoàn toàn là ngoài ý muốn, đều là tham lam rước lấy họa, Diệp Tĩnh Vũ sẽ không cảm khái, hắn chỉ cảm thấy nhân gian thoáng cái tổn thất nhiều cao thủ Thiên cấp như vậy, là một tổn thất cực lớn.

Bất quá đây cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất từ nay về sau, mặc kệ là Cửu Châu, hay là Cổ Hoa đại lục, đều là một lòng. Lấy thực lực hiện tại của Phương chủ quốc và Huyết Minh, muốn nhất thống hỗn loạn đại lục Cổ Hoa căn bản không phải là việc khó, hiện tại điều duy nhất bọn họ cần làm là không ngừng tăng lên thực lực của mình...

Trận chiến này tổn thất rất nặng nề, đặc biệt là Lương Tiểu, cả người gần như bị phế bỏ, nếu không phải cuối cùng hấp thu toàn bộ tinh huyết của Hoa Vô Hối, có lẽ thực lực sẽ triệt để lui khỏi cảnh giới Thi Đế, khi đó khó mà tiến thêm được nữa.

Hôm nay mặc dù có thể miễn cưỡng duy trì cảnh giới Phi Thiên Dạ Xoa, nhưng muốn một lần nữa hóa ra hai cỗ phân thân không biết phải mất bao lâu, bất quá khi Diệp Tĩnh Vũ giao Lục Tiên Kiếm cho hắn, tâm tình kia của hắn cuối cùng cũng được an ủi một chút.

Tất cả mọi người dừng lại nghỉ ngơi lấy sức, không ngừng tăng cường thực lực của mình, không biết Nguyên Đồ Kiếm đã được giải khai phong ấn của ác ma...

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, Nam Vân Đế Quốc thừa dịp thời gian này không ngừng khuếch trương ra ngoài, không biết có phải Ác Ma Nguyên đã rời đi hay không, Phạm Long đế quốc rốt cuộc không thể nào ngăn cản đại quân của Nam Vân đế quốc nữa, rất nhanh bị quân đội do Nam Cung Vân suất lĩnh tấn công chiếm cứ, thậm chí ngay cả Cực Tây chi địa Duyên Lan đế quốc cũng bị đầu nhập vào Lạc Nhược Phong thống lĩnh quân số Phương Du Du.

Rốt cuộc Lạc Nhược Phong đã trở thành Đế vương đầu tiên thống nhất toàn bộ đại lục trên Đâu Hồn đại lục. Đương nhiên, trong đó có bao nhiêu cao thủ trợ giúp thì không biết được...

Ít nhất tại thời điểm công chiếm đế quốc Thâm Uyên, Phương chủ quốc đã mang đến rất nhiều vũ khí năng lượng cao cấp từ đại lục Cổ Hoa. Về phần cao thủ đại lục Cổ Âu Vũ sau lưng đế quốc Viêm Mộc cũng đã bị đám người Diệp Tĩnh Vũ liên thủ đánh bại...

Tu vi của Cửu Phượng một năm sau khi củng cố nội đan của Đồ Toa, đã tiếp cận cảnh giới Thiên Tiên vô hạn, thậm chí thực lực của hắn không khác biệt lắm so với cao thủ cấp Thiên bình thường, chỉ cần nàng ngộ ra tầng một, như vậy nàng có thể thành tựu thân thể Ma Vương bất cứ lúc nào.

Chương tám mươi sáu Sơn Hà Xã Tắc.

Bây giờ trên người nàng có Huyền Nguyên Không Thủy kỳ cùng Kim chuyên Diệp Tĩnh Vũ cho nàng, dù gặp phải cao thủ Thiên Tiên, nàng cũng có thực lực đánh một trận.

Lúc này tu vi của Lâm Hiểu Nghị cũng đã đạt đến cảnh giới Cửu Trọng Thiên, hấn gần như hoàn toàn kế thừa đao pháp Độc Cô Bá Thần, mỗi ngày tu luyện mỗi đêm, cầu sớm ngày đạt tới cảnh giới Võ Tôn.

Thực lực của Hồ Tuế, Hồ Mộng cũng đạt đến cảnh giới cửu trọng thiên, dựa vào thần công trong tay bọn họ, cho dù là cao thủ Thiên Tiên cũng phải thật cẩn thận, nếu không chắc chắn sẽ bị bọn họ trực tiếp gạt bỏ.

Coi như là xinh đẹp, dựa vào thiên phú Cửu Âm Tuyệt Mạch của bản thân, dưới sự dạy dỗ của Hạng Dận vậy mà cũng đạt tới cảnh giới bát trọng thiên, mà mị thuật của nàng lại có thể xưng là tuyệt luân, cho dù là cao thủ Thiên Tiên, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng sẽ bị nàng mê hoặc tâm trí.

Nhưng tiến bộ nhanh nhất lại là Hắc Minh Thi Hiên, không mượn lực lượng bên ngoài mà đạt tới cảnh giới Ma Vương trong vòng một năm ngắn ngủi. Sau khi mượn Hạo Thiên Châu rèn luyện thân thể, Hắc Minh Thi Hiên trở thành vị Ma Vương thứ hai của Viêm Ma tộc sau Viêm Sâm Húc.

Tuổi nhỏ xinh xắn như thế, đã trở thành một đời Ma Vương, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, bất quá làm cho Diệp Tĩnh Vũ càng thêm kinh ngạc chính là trong cơ thể Hắc Minh Thi Hiên, lại còn có một đạo phong ấn, một đạo vừa nhìn đã biết là Hắc Minh Bá tự mình bày ra phong ấn, đến cùng, trong cơ thể của nàng ẩn chứa lực lượng cường đại cỡ nào? Vì sao Hắc Minh Bá lại bày ra nhiều đạo phong ấn như vậy? Sự thân thể cùng hồn phách của nàng không cách nào thừa nhận sao?

Lương Tiểu Linh trong thời gian một năm này cũng cố tu vi bản thân, lại một lần nữa hóa ra hai cỗ phân thân, chỉ có điều không biết là vì nhớ mãi không quên Thất Bảo Diệu Thụ hay gì đó, gã không nghe hạn hán đốc thúc khuyến, lại một lần nữa hóa ra một đạo tăng, tính cả ba người gã, thường xuyên cùng nhau hỏi đạo, cùng nhau tu luyện, cùng tiến lên nữ nhân. Tóm lại, ba cỗ thân thể đồng thời tu luyện với tốc độ gấp ba người khác.

Mà Huyết Mộc Thi Công Tôn Lộ, Huyết Hỏa Thi Lâm Lâm Nguyên Mộc, cũng đều miễn cưỡng đạt đến Thiên Tiên cảnh, tương đương với một mình hẳn liền có sức chiến đấu của năm người.

Trong vòng một năm nay Phương chủ quốc cũng đạt được vị trí Thiên Tiên, Huyết Minh vẫn dừng lại ở cảnh giới cửu trọng thiên, dù sao muốn đạt tới cảnh giới Thiên Tiên cũng không phải việc dễ dàng.

Điểm này, từ Huyết Vô Tình lâu như vậy cũng không đột phá cảnh giới Ma Vương là có thể nhìn ra được.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, thực lực bản thân đã vững chắc ở cảnh giới Thiên cấp Thượng đẳng, chỉ cần ngưng tụ ra một viên Kim Đan là có thể đột phá Thiên cấp, đạt tới cảnh giới Hoang cấp.

Hơn nữa dựa vào mấy trận đại chiến nuốt tinh huyết mấy trăm vạn người, Thiên Ngô cũng ngưng tụ ra chân thân giống như Chúc Dung, một khi ngưng tụ ra chân thân, thực lực Thiên Ngô sẽ đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh đạt đến Thiên cấp đỉnh phong.

Khi hẳn đạt tới Thiên cấp điểm phong, uy lực tuyệt diệt đại trận Thiên Vu lại tăng gấp mấy lần, giờ phút này nếu đối mặt với Nguyên, hẳn tin tưởng mình có thể đánh một trận.

Hơn một năm nay, nhân gian yên bình đến lạ thường. Lạc Nhược Phong thậm chí đã xây một phủ Bình Thiên Vương ở chỗ của Bạch Vân sơn trang cho Diệp Tĩnh Sơn Trang, ngụ ý rất rõ ràng, ngang hàng với thiên tử.

Ngày hôm nay, Diệp Tĩnh Vũ đang tu luyện khắc khổ sâu ba trăm trượng dưới lòng đất tại Vương phủ. Nơi này liên thông sâu trong đáy biển Nam Hải, Thổ Nguyên lực nồng đậm không ngừng vọt tới, hắn nhất định phải nhanh chóng kết ra viên thứ năm Kim Đan, để mình đột phá Thiên cấp cảnh giới, đạt tới Hoang cấp, chỉ có đạt đến Hoang cấp, hắn mới có thể bước vào vực sâu, cứu viện Lạc Linh Nhi.

Hơn một năm trôi qua, hắn không biết đã tìm kiếm bao nhiêu linh đan diệu dược cho hắn nữa. Thế nhưng trời ạ, năng lượng ngưng tụ ra kim đan thực sự quá khổng lồ, không có kỳ ngộ nhất định thực sự khó mà ngưng tụ được. Hiện giờ toàn bộ huyết đất trên người hắn đều đã bị sương mù màu vàng bao phủ., Những sương mù này đã sắp ngưng tụ thành thực chất, chỉ cần Thổ Nguyên lực ở nơi này cuộn cuộn không ngừng, nhiều nhất chỉ mất nửa năm, hắn đã có thể ngưng ra Kim Đan Thổ Chi Tiên, sau đó nhất cử đột phá Thiên cấp cảnh giới.

Chỉ cần nửa năm, chỉ cần nửa năm là đủ. Linh Nhi, con nhất định phải đợi ta, nhất định phải chờ ta...

Diệp Tĩnh Vũ không ngừng hò hét trong lòng, tốc độ hấp thu Thổ Nguyên lực cũng nhanh hơn, sương mù màu vàng trong huyết Thổ Thủy càng ngày càng đậm.

Chính vào lúc này, thần niệm của Lương Tiểu Khả lại truyền xuống, bảo hắn lập tức đi...

Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hơn một năm nay, không có chuyện gì trọng đại, bọn họ tuyệt đối sẽ không quấy rầy mình, đây là chuyện gì? Không suy nghĩ nhiều, thân thể trực tiếp chui ra ngoài, đi tới trong đại sảnh vương phủ. Vừa mới xuất hiện trong đại sảnh, một bóng người màu xanh cứ như vậy hiện ra trước mắt hắn, nhìn kỹ lại, không ngờ lại là Công Tôn Hương.

“Hương Di, là ngươi?” Diệp Tĩnh Vũ có chút không dám tin, thần niệm quét qua, phát hiện cảnh giới Công Tôn Hương Di đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, hơn nữa khác với đám người Cửu Phượng, Lương Tiểu Nhị, trong cơ thể nàng phát ra khí tức Tiên Linh Chi Khí thuần khiết, công pháp năng tu luyện không ngờ lại là phương pháp tu tiên tinh khiết nhất?

“Thiếu gia...” Công Tôn Hương Di nhìn thấy mái tóc bạc bắt mắt của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cảm thấy hai mắt cay cay, không nhìn được khóc lên, đã bao lâu rồi, từ sau lần từ biệt lần trước đến nay., Mình đã bao lâu rồi không nhìn thấy thiếu gia? Nhân gian bất quá một năm trôi qua nửa năm, thế nhưng mình ở trong pháp bảo của vị tiên bối kia đã vượt qua ước chừng trăm năm, thời gian trăm năm, thực lực của mình đã đạt tới một cảnh giới mà trước kia mình chưa bao giờ dám nghĩ tới, thế nhưng mình vẫn còn nhớ thiếu gia đấy chứ?

Hơn trăm năm qua khổ sở trong lòng mình, có bao nhiêu người biết được đây?

“Ha ha, hương vui, thật sự là người, lúc đầu nghe thấy Đỗ La nói người học nghệ của vị tiên bối kia, không ngờ hơn một năm không gặp, người lại tu luyện đến cảnh giới này, xem ra vị tiên bối kia thật sự là cao nhân a!” Nghe được tiếng kêu của Công Tôn Hương Di, Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha một tiếng, đưa tay lau đi giọt nước mắt ở khóe mắt của Công Tôn Hương, dịu dàng nói.

“Thiếu gia, lão sư hẩn... Lão sư hẩn...” Vừa nhắc tới vị tiên bối kia, nước mắt trong mắt Công Tôn Hương Di càng thêm tràn ngập, thanh âm cũng nghẹn ngào.

“Tiên bối sao vậy?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hiện lên một loại dự cảm bất thường, loại cảm giác này vẫn tồn tại từ một năm trước khi nhìn thấy Nguyên, chẳng qua thời khắc này lại mãnh liệt như thế...

“Lão sư đã chết...” Công Tôn Hương Di không biết dừng khí từ đâu mà có, trong miệng đau đớn kêu lên...

“Cái gì?” Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ kịch biến, vị cao nhân kia chính là sư tôn của Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyệt, sao hẩn có thể chết được?

“Lão sư trước khi chết bảo ta giao cái này cho người... Những lời hẩn muốn nói đều ở trong miếng ngọc giản này...” Công Tôn Hương Di vừa khóc vừa móc từ trong ngực ra một bức họa và một miếng ngọc giản, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ.

Mà lúc bức họa này xuất hiện, một mực trong thức hải của Diệp Tĩnh Vũ Chúc Dung, Hạng Khuyết, Thiên Ngô thì đồng thời thét lên một tiếng kinh hãi: “Sơn Hà Xã Tắc Đồ!”

Đan dược thần hồn thứ tám trăm bảy mươi chín.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bên trong tự thành một thiên địa, đây là pháp bảo của Nữ Oa Thánh Nhân, Nữ Oa chính là nhân vật đầu tiên của Nhân tộc, một thân tu vi thông thiên thông địa, cho dù là nhân vật cấp bậc Thần Tôn như Chúc Dung Thiên Ngô, đối với nàng cũng rất tôn sùng, làm sao không biết pháp bảo của nàng?

Bọn họ thật sự không ngờ kiện pháp bảo này lại xuất hiện ở nhân gian, chẳng lẽ Nữ Oa Thánh Nhân năm đó không mang theo kiện pháp bảo này sao?

Diệp Tĩnh Vũ có chút run rẩy kết thúc bức xã tắc đồ này, cũng không phải vì pháp bảo này đối với hắn mà nói nó trân quý như thế nào, có thần khí đệ nhất tam giới như Đông Hoàng Chung trong tay, bất luận là pháp bảo gì đều không khiến hắn cảm thấy kích động, sở dĩ run rẩy là hắn hiểu rõ, khi mình tiếp nhận Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, liền kế thừa tất cả mọi thứ của vị tiên bối kia.

Tu vi vị tiên bối kia thông thiên thông địa, bây giờ hắn đã chết, như vậy tất nhiên có đại sự phát sinh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Sơn Hà Xã Tắc, hay là, ngày sau mình gánh vác trọng trách bốn chữ này đi.

“Hương Di, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi từ từ giải thích đi!” Diệp Tĩnh Vũ cất Sơn Hà Xã Tắc Đồ vào trong thức hải, đỡ Công Tôn Di đến bên ghế ngồi xuống, ôn nhu nói.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ có gánh nặng gì, tự mình tiếp lấy là tốt rồi. Dù cho bản ý của hắn chỉ muốn cuộc sống tiêu dao với người mình yêu, nhưng khi hắn đi tới tình trạng như vậy, hắn hiểu rõ, có một số việc mình phải làm, mặc kệ mình có nguyện ý hay không.

Lời nói của Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ có tác dụng, cảm xúc của Công Tôn Hương Di chậm rãi lắng xuống, kể lại toàn bộ chuyện phát sinh hơn một năm qua, đương nhiên hết thảy đều do vị tiểu nhân tiền bối kia nói cho nàng biết.

Hơn một năm trước, sau khi lấy được Nguyên Đồ Kiếm, hắn liền chạy thẳng tới Ma giới, nhưng đây là lần đầu tiên tiểu nhân tự mình ra tay ngăn cản Nguyên. Bây giờ bất kể là Ma giới hay là lực lượng nhân gian đều khó có thể ngăn cản ác ma xâm lấn. Mà đám người Cầm Sơn bảo vệ Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết, Ngọc La Sát rõ ràng cũng không phải là đối thủ của Nguyên. Trừ hắn ra, có lẽ nhân gian đã không tìm thấy người ngăn cản Nguyên.

Tu vi tiểu nhân còn trên Nguyên, bất quá trên người hắn ngoại trừ Sơn Hà Xã Tắc Đồ đỉnh cấp pháp bảo này, cũng không có bất luận pháp bảo nào tốt hơn. Mà bản thân Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại không có lực công kích quá mạnh, cùng lực phòng ngự cùng lực phòng ngự., Nguyên sau khi thu được Nguyên Đồ Kiếm, thực lực tăng nhiều, mà trong tay của hắn còn có một cuốn sách có lực phòng ngự rất mạnh, chặn đại bộ phận công kích của tiểu nhân, liền dựa vào hai kiện pháp bảo này., Nguyên và tiểu nhân vẫn luôn kịch chiến, trận chiến này giằng co trọn vẹn một năm, thời khắc cuối cùng, Kim Lư Quân đã thẳng cấp lên Ma Đế lại đột nhiên xuất hiện, sau lưng đánh lên tiểu nhân, mà Mục và Lâm đi theo bên cạnh Nguyên Thiên đồng thời lựa chọn tự bạo, trực tiếp làm tiểu nhân bị thương nặng.

Mà Nguyên càng nhân cơ hội này, dùng Nguyên Đồ Kiếm đâm trúng tiểu nhân, làm cho thương thế của hắn tiến thêm chuyển biến xấu, thực lực tiểu nhân bạo giảm rốt cuộc cũng không cách nào ngăn cản Nguyên. Nguyên đã nắm Nguyên Đồ Kiếm chạy về phía Cầm Sơn Ma giới, ở nơi đó, còn có Độc Cô Bá Thần ba người trấn thủ, bất quá dựa theo phỏng đoán của tiểu nhân, lúc này Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết, Ngọc La Sát, rất có thể đã vẫn lạc.

Mà Nguyên càng có thể đã dùng Nguyên Đồ Kiếm phá vỡ phong ấn...

Vừa nghe Độc Cô Bá Thần vẫn còn sống, cả người Diệp Tĩnh Vũ đều kinh ngạc, thế nhưng khi nghe nói Độc Cô Bá Thần có khả năng đã trúng độc, trái tim vừa sôi sục của hắn lại lạnh xuống.

“Hương Di, người nói cho ta biết, sư tôn của ta, bọn họ rốt cuộc là chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ tâm tình có chút kích động đỡ lấy vai Công Tôn Di, mở miệng hỏi.

Công Tôn Hương Dương khẽ cau mày, nhưng vẫn kể lại chuyện Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết vì sao trùng sinh một lần nữa. Khi nói đến nguyên nhân bọn họ cho dù trùng sinh, thực lực bản thân cũng không cách nào tiến thêm, Diệp Tĩnh Vũ lập tức nghĩ tới Chư Cát ức, lúc trước Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết đều thiêu đốt bốn nguyên linh hồn của mình, nghĩ đến việc có thể khôi phục thực lực của mình đã là không tệ rồi.

Nhưng chẳng lẽ trên thế giới này ngoài trừ vị kia ra, thật sự không cách nào khiến cho người ta có linh hồn bốn nguyên chữa trị sao?

“Thiếu gia, những năm gần đây Hương Di được lão sư chỉ đạo, đã có thể tinh luyện một ít linh dược để cứu trợ linh hồn bản nguyên, nhưng nếu bị hao tổn nghiêm trọng thì cũng không có cách nào...” Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Công Tôn Di lại mở miệng nói lần nữa.

Nàng tinh thông các loại tế thuốc, được tiểu nhân thu làm môn hạ. Trăm năm tu luyện trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ không phải là kỹ xảo chiến đấu gì, cũng không phải kỹ xảo giết người, mà là luyện chế các loại đan dược. Linh đan cứu người, chữa trị thần hồn đan bản nguyên linh hồn, còn có Cửu Chuyển Nguyên Đan tăng cường công lực, nàng đều có thể đã luyện.

Vừa nghe Công Tôn Hương có thể luyện chế ra linh dược bực này, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ mừng như điên, nói như thế, lại không phải linh hồn của Gia Cát ức cũng có thể chữa trị? Như vậy căn nguyên linh hồn của bọn Độc Cô Bá Thần cũng có thể chữa trị.

“Nhanh, đại ca, chúng ta đi Ma giới!” Độc Cô Bá Thần có thể gặp nạn, chỉ là suy đoán của tiểu nhân, cho dù có một chút hi vọng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng tuyệt đối không thể buông tha? Lúc trước hấn mất đi tư vị của Độc Cô Bá, hấn cũng không muốn ném thử lại lần nữa.

Lương Tiểu đương nhiên minh bạch tâm tư của Diệp Tĩnh Vũ, hôm nay đừng nói linh hồn bản nguyên cứu giúp của đám người Độc Cô Bá Thần, cho dù là bọn họ vĩnh viễn cũng không thể chữa trị được, Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ chạy tới Ma giới ngay lập tức., Chỉ cần người còn, tu vi cao thấp thì tính là gì? Công Tôn Hương Di cũng hiểu rõ địa vị Độc Cô Bá Thần ở trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, vội vàng móc ra hai viên đan dược màu vàng óng, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ, đây chính là Thần Hồn Đan có thể chữa trị bản nguyên.

Ngoài ra, Công Tôn Hương Di còn đem những linh dược tăng trưởng tu vi trong những năm gần đây tăng trưởng cho Diệp Tĩnh Vũ. Có những đan dược này, bên người Diệp Tĩnh Vũ lại có thêm một nhóm chiến lực., Đặc biệt là một loại đồ tốt gọi là “Thiên Ngộ Đan”, có thể làm cho người đạt tới bình cảnh càng thêm cảm ngộ Thiên Đạo, từ đó đột phá bình cảnh, mặc dù xác xuất thành công chỉ có mười phần trăm, nhưng đối với những người một mực chìm đắm tại biên giới bình cảnh mà nói, tổng cộng hơn mười phần trăm hy vọng.

Bây giờ đám người Cửu Phượng, Lâm Hiểu Nghị, Huyết Minh, Hồ Thương, Hồ Tuế, Hồ Mộng Nam Cung đều ở cảnh giới cửu trọng thiên, nếu phục dụng viên Thiên Ngộ Đan này, không chừng có thể bước vào Thiên cấp cảnh giới.

Hấn không dừng lại quá lâu, triệu tập toàn bộ những người bên cạnh, trực tiếp phát những đan dược này xuống dưới. Thậm chí Lạc Nhược Phong còn nhận được một viên Cửu Chuyển Nguyên Đan và Thiên Ngộ Đan tăng cường công lực.

Ăn vào những đan dược này, tất cả mọi người bắt đầu bế quan đột phá, người đột phá đầu tiên lại là Cửu Phượng, có lẽ là vì một lòng nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ. Ăn Thiên Ngộ Đan vào chưa đầy nửa ngày, Cửu Phượng đã thành công tấn thăng lên cảnh

giới Ma Vương, có Hạo Thiên Châu ở đây, các loại thiên kiếp
gì đó tự nhiên dễ dàng.

Chương tám hăm hở thứ tám mươi ba.

Đột phá thứ hai là Lâm Hiểu Nghị, dưới sự trợ giúp của Thiên Ngộ Đan, truyền thừa Độc Cô Bá Thần cho hấn kinh nghiệm nháy mắt minh ngộ ra, trực tiếp đột phá cảnh giới Vô Tôn, trở thành cao thủ Thiên cấp.

Hồ Tư Mộng, Huyết Vô Tình trước sau cũng trở thành cao thủ Thiên cấp, ngược lại Diệp Tĩnh Vũ gửi gắm hi vọng rất lớn vào mắt Hồ Bi vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới Cửu Trọng Thiên, tuy nhiên trên mặt hấn lại không có vẻ uể oải chút nào.

Huyết Minh cũng không đột phá, mà tu vi Nam Cung Thương kém cỏi, sau khi phục dụng Cửu Chuyển Nguyên Đan, hấn còn cần thời gian nhất định tiêu hóa cỗ dược lực này, một khi hấn tiêu hóa hoàn toàn dược lực, hấn sẽ đạt tới cảnh giới Cửu Trọng Thiên, về phần có thể đột phá tầng kia hay không còn phải xem hấn.

Bất quá Cửu Chuyển Nguyên Đan này dù sao cũng không phải là đường bán gậy, muốn bao nhiêu thì bấy nhiêu, Công Tôn Hương qua nhiều năm như vậy cũng bất quá đã luyện bảy viên.

Lạc Nhược Phong một viên, một viên Nam Cung Thương, một viên như nước, một viên yêu kiều, ba viên còn lại, toàn bộ Diệp Tĩnh Vũ đều giao cho Lạc Nhược Phong. Hiện tại Lạc Nhược Phong là đế vương của toàn bộ nhân gian, hấn cũng cần lực lượng của bản thân.

Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng hấn, giống như hấn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ.

Đợi sau khi thực lực mọi người tăng cao, Diệp Tĩnh Vũ lại đưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho Lạc Nhược Phong, Sơn Hà Xã Tắc, hấn rất hi vọng Lạc Nhược Phong có thể lấy Sơn Hà Xã Tắc làm trọng.

Hành động vĩ đại bậc này khiến Lạc Nhược Phong rất cảm động, không hề khách khí, chỉ vịn vịn ôm Diệp Tĩnh Vũ một lần...

Lần này đi tới Ma giới, bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể đi theo Lương Tiểu, Cửu Phượng, Hồ Mộng, Hồ Thương, Huyết Vô Tình năm người, Lâm Hiểu Nghị tuy cũng đạt tới Thiên cấp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn thực sự quá kém, lại không có pháp bảo hộ thân, đi cũng chỉ là chịu chết mà thôi, còn không bằng ở bên cạnh Lạc Nhược Phong huấn luyện một nhóm cao thủ thực lực.

Thực lực của đám ác ma cực kỳ cường đại, đám người Diệp Tĩnh Vũ nhất định phải xây dựng một đội quân có thể chống lại những cường giả này.

Trước kia có lẽ điều kiện chưa thành thực, nhưng hiện tại đã có vị Luyện dược sư cảnh giới Tiên nhân như Công Tôn Hương Di này, có Sơn Hà Xã Tắc Đồ là loại pháp bảo nghịch thiên có thể thay đổi thời gian, chỉ cần cho bọn họ một khoảng thời gian nhất định, bọn họ đủ để xây dựng một nhánh do Võ Thần, thậm chí là quân đội do Võ Tôn tạo thành...

Bất quá mặc kệ là Lạc Nhược Phong hay là Diệp Tĩnh Vũ đều không thể làm cho thời gian Sơn Hà Xã Tắc Đồ tăng nhanh gấp trăm lần. Với lực lượng của bọn họ bây giờ nhiều nhất có thể làm cho thời gian so với bên ngoài nhanh hơn ba mươi lần mà thôi. Thời gian ba mươi lần, lại phối hợp với đan dược của Công Tôn Hương, muốn tạo ra một đội quân cường hãn, cũng không phải là không có khả năng.

Lạc Nhược Phong trực tiếp hạ lệnh cho cả nước, chọn lựa ra người có thiên phú, bất kể là tu võ hay là tu hồn, thậm chí trực tiếp có thể tu luyện tiên pháp. Mà Phương chủ quốc cũng từ Cổ Hoa đại lục đưa tới hai vạn thiếu niên cực kỳ có thiên phú, làm hơn một tháng sau, Tổng cộng mười vạn thiếu niên dưới mười hai tuổi đã tiến nhập vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mà đám người Công Tôn Hương Di, Lâm Hiểu Nghị, Yêu Kiệt ở lại nhân gian cũng toàn bộ tiến vào bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Dù sao, tu luyện ở bên trong, thế nhưng là ba mươi lần

ngoại giới trở lên, thậm chí là Lạc Nhược Phong thỉnh thoảng cũng phải tiến vào trong đó tu luyện.

Con trai Lạc Tiêu Viễn cũng thuận lợi nhận được một viên Thiên Ngộ Đan và Cửu Chuyển Nguyên Đan, khổ tu luyện trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Mà ngay lúc này, đám người Diệp Tĩnh Vũ đã đi lại trên vùng đất Ma giới, đám người Diệp Tĩnh Vũ thì một bên triệu tập đám người Xích Di Chử, một bên dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía Cẩm Sơn...

Cẩm Sơn Ma giới, Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết, quý kiến sâu đám người này ai nấy đều chồng chất vết thương, thế nhưng trên mặt bọn họ vẫn là vẻ mặt kiên nghị, đối mặt với đám người thực lực cao hơn mình, trong mắt bọn họ tràn đầy chiến ý.

Đặc biệt là Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên Tuyết, thực lực của bọn họ đã khôi phục bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng vì nguyên nhân linh hồn bản nguyên bị hao tổn, đã không cách nào tiến thêm được nữa. Thế nhưng sau khi đến Cẩm Sơn này, lại phát hiện lúc bọn họ tu luyện, bốn nguyên linh hồn cũng đang chậm rãi chữa trị, phát hiện ra điều này làm cho bọn họ vui mừng khôn xiết., Hai người đều là hạng người kinh tài tuyệt diệu, có kỳ ngộ như vậy, tự nhiên là toàn tâm tu luyện, tăng thêm một cái lấy võ làm nguyên đám người phá ấn mà ra, Ngọc La Sát may mắn không chết, ba người luận bàn với nhau, thực lực đột nhiên tăng mạnh, mơ hồ có xu thế đột phá Thiên cấp, đạt tới Hoang cấp.

Đặc biệt là Ngọc La Sát, vốn dĩ thực lực của hắn yếu nhất trong ba người, nhưng dù sao Độc Cô Bá Thần và Hiên Viên đã chết một lần, ngược lại thực lực của hắn mạnh nhất, đặc biệt là sau khi Ác Ma bị phá ấn trọng thương, thực lực của hắn lại tăng nhanh như gió, đã mơ hồ đột phá cảnh giới mà hắn luôn theo đuổi, cảnh giới cấp Hoang.

Nhưng lúc này Ác Ma Nguyên lại quay về, đối mặt với cường thế nguyên, cho dù ba người liên thủ cũng không phải đối thủ.

Bất quá lúc này Nguyên quả nhiên là một bụng phiền muộn, bản thân thật vất vả mới có được Nguyên Đồ Kiếm, vốn cho rằng muốn phá vỡ phong ấn đã rất dễ dàng, nào ngờ gặp phải một tên biến thái ở giới diện yếu ớt như vậy mà cũng xuất hiện cường giả cấp độ này., Nếu không phải tên Kim Trọc Quân kia đột nhiên xuất hiện giúp mình một tay, có lẽ bây giờ hắn còn chưa thể tới nơi này, mà cái giá hắn phải trả chính là trả lại quyển sách quý mà Kim Ung Quân đưa cho mình. Nhưng nếu là như vậy thì cũng thôi đi, chỉ cần có thể phá vỡ phong ấn, đọit tộc nhân của mình phủ xuống, những vật ngoài thân kia tính là cái gì chứ?

Vốn cho rằng có thể trực tiếp phá ấn, nhưng lại gặp phải ba người này.

Ba gã gia hỏa thực lực đều ở Thiên cấp, nếu như là bản thân trong thời kỳ toàn thịnh, cho dù là mình lúc tiến vào giới diện này, cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn hắn, chớ đừng nói chi là chính mình sau khi có được Nguyên Đồ Kiếm., Chính mình và tên biến thái kia kịch chiến hơn một năm thời gian, lực lượng tiêu hao hơn phân nửa, còn chưa kịp điều tức đã chạy tới nơi này, bây giờ lại bị ba người này ngăn lại, chẳng lẽ tộc nhân mình muốn tái nhập giới diện này thật sự khó khăn như thế sao?

Nhìn ba tên gia hỏa hung hãn không sợ chết trước mặt, ánh mắt Nguyên Thiên càng ngày càng lạnh lẽo, chẳng lẽ mình thật sự phải nuốt vào thứ đó?

“Mà thôi, cho dù nàng không thích bộ dáng kia của ta, nhưng vì tộc nhân, ta cũng bất chấp!” Trong lòng Nguyên Tâm trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng, trong đầu không tự chủ hiện ra một đôi mắt hồn nhiên không có nửa điểm tạp chất, không có ai biết, vị Nguyên trong vực sâu được xưng là hủy diệt ác ma chi tử này lại thích một nhân loại mà phụ thân mình nô dịch.

Thở dài một tiếng, Nguyên Chính lấy từ trong ngực của mình ra một thứ hình tam giác, một ngum nuốt xuống, ngay sau đó nhìn thấy làn da vốn trơn mềm của hắn nhanh chóng trở nên thô ráp, từng miếng lân phiến từ trên người hắn mọc ra.,

Khuôn mặt hấn cơ bắp cũng không ngừng co rút, vậy mà biến thành một con mắt, mỗi con mắt đều to bằng nắm tay, quái vật khủng bố, đáng sợ hơn chính là, một cỗ khí tức hủy diệt từ trên người hấn truyền ra...

“Ta thật sự không muốn như vậy...” Nguyên Thiên thì thảo thở dài một tiếng, một tay hướng hư không chộp tới...

Chương tám chín bị phong ấn tan vỡ.

Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyệt, Ngọc La Sát đồng thời cảm giác được toàn bộ không gian đều bị đè ép, một cỗ áp bách khó nói nên lời từ hư không truyền đến, đối mặt với áp bách như vậy, bọn hắn giống như một con giun dế dưới núi lớn, tùy thời đều có thể bị đè nát.

Thân thể của bọn họ không cách nào nhúc nhích, thậm chí nháy mắt một cái cũng khó khăn, lực lượng của tên khốn này sao lại mạnh mẽ như vậy? Đây mới là thực lực chân chính của hắn sao?

Ngọc La Sát, Hiên Viên Tuyệt, Độc Cô Bá Thần trong mắt đồng thời dấy lên chiến ý nóng rực, dù cho biết rõ thực lực của đối phương hơn xa mình, bọn họ vẫn không có nửa điểm lùi bước.

“Ma thiên sinh tử luân!” Ngọc La Sát hừ lạnh một tiếng, thân ảnh gầy còm của hắn đột nhiên ưỡn thẳng đứng lên, nguyên lực trong cơ thể bộc phát toàn diện, từng đạo hào quang đỏ như máu từ trên người hắn phát ra, hai tay hắn khó khăn không ngừng huy động ở phía trước, một vòng tròn từ hai tay hắn chậm rãi hình thành, một cỗ năng lượng không ngừng phát ra giữa sinh tử...

“Chút tài mọn...” Cảm nhận được lực lượng của viên luân, Nguyên Thiên hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hóa trở thành quyền, trực tiếp đâm ra một quyền, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ quyền ý cực mạnh bộc phát ra. Ngay sau đó, ma sát Tử luân mà Ngọc La Sát còn chưa hoàn thành, đã bị đánh cho nát bấy, lực lượng cuồng bạo đánh vào ngực hắn, lập tức nhìn thấy thân thể hắn vỡ vụn từng trận.

Hiên Viên Tuyệt và Độc Cô Bá Thần đã bất chấp Ngọc La Sát, chỉ vì luồng quyền ý kia đã bao phủ bọn họ ở trong đó.

Trong tay Hiên Viên Tuyết nhiều thêm một thanh trường kiếm, một thanh trường kiếm hoàn toàn do nguyên lực ngưng tụ thành, bất quá thực lực của hắn thật sự quá cao, thanh trường kiếm này đã gần bằng bảo kiếm thực chất.

Rất là gian nan giờ trường kiếm trong tay lên, một cổ kiếm khí sắc bén lập tức phá không mà ra, một đạo kiếm quang chói mắt càng chiếu rọi toàn bộ phía chân trời...

“Thiên Toái Kiếm...” Kiếm quang thật dài tựa như có thể chém vỡ thiên địa, chém thẳng về phía Nguyên, kiếm ý cường đại kia cũng vất vả khóa Nguyên, triệt để phong tỏa tất cả không gian tránh né của hắn.

Cùng lúc đó, trong tay Độc Cô Bá Thần cũng có thêm một thanh đao ngưng tụ nguyên lực, đao mang càng thêm sáng chói từ trên trời rơi xuống, dưới một đao này, toàn bộ thiên địa đều đang run rẩy, tựa như muốn nổ ra hỗn độn, tái tạo thiên địa.

Sáng Thế đao!

Đối mặt với công kích mạnh nhất của hai đại cường giả, Nguyên Nhược Y cũng không có ý định tránh né. Hắn chỉ chậm rãi giờ hai tay lên, nhìn như không chút để ý, nhẹ nhàng búng ra. Đúng vậy, nhẹ nhàng búng ra, tựa như một yên dân bắn rơi làn khói trong tay...

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ, đao mang Độc Cô Bá Thần cùng kiếm mang Hiên Viên Tuyết đồng thời vỡ vụn, đao và kiếm trong tay hai người đồng thời vỡ ra, phản chấn cực lớn đánh bay hai người ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra không tổn tiền.

Nguyên Lãnh hừ lạnh một tiếng, muốn tiếp tục ra tay, bỗng nhiên trong bầu trời xuất hiện một tên nam tử mặc cẩm bào, một tên nam tử anh tuấn mặc cẩm bào, tay cầm một thanh trường kiếm màu tím, chính là Hiên Viên Tĩnh ngày đó đoạt được Hiên Viên Kiếm.

Hắn cứ như vậy trực tiếp xuất hiện bên cạnh Hiên Viên Tuyết, đỡ lấy Hiên Viên Tuyết đang lung lay sắp đổ, thân thể bay lên trời.

“Hiện tại các ngươi còn muốn đi sao?” Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh vậy mà lại muốn dưới mí mắt mình cứu đi, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay chộp tới Hiên Viên Tĩnh cùng Hiên Viên Tuyết, trong bầu trời xuất hiện một cự chưởng, tựa như bắt con ruồi vô xuồng.

Đôi mắt cự chưởng có thể đơn giản đập cho Hiên Viên Tuyết thành trọng thương này, Hiên Viên Tĩnh nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, trực tiếp một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang màu tím chói mắt phóng lên tận trời, giờ tay nhắc chân cường đại kia bị xé nát thành vụn phấn, Hiên Viên Tĩnh càng đỡ Hiên Viên Tuyết hóa thành một đạo tử mang, phóng lên trời, trong nháy mắt biến mất vô tung...

“Đó là kiếm gì?” Nguyên Tâm sững sờ, vừa nãy hẳn cảm giác được bên trong thanh bảo kiếm kia vậy mà ẩn chứa một luồng sức mạnh cực lớn.

Bất quá công phu cũng ngậy người như vậy, Hiên Viên Tĩnh và Hiên Viên Tuyết đã biến mất vô tung vô ảnh.

Phần nộ trong lòng càng tăng lên, quay đầu nhìn Ngọc La Sát, cũng không nói thêm gì, đưa tay vỗ một chưởng vào Ngọc La Sát. Tu vi Ngọc La Sát cao thâm nhất, thương thế cũng là nặng nhất, hôm nay nào có thể ngăn cản một chưởng như vậy, chỉ trong nháy mắt thân thể đã bị đập cho nát bấy, linh hồn cũng bị xoắn giết hoàn toàn.

Một chưởng đánh chết Ngọc La Sát, nguyên một lần nữa lại rơi ánh mắt lên người Độc Cô Bá Thần. Thế nhưng Độc Cô Bá Thần đã gãy dựa đứng lên, thân thể khô gầy của hắn thẳng tắp, tựa như một cây tùng cổ, nhân sinh bất quá là vừa chết, đã chết một lần tự nhiên biết cảm giác tử vong, cho dù hắn không muốn chết, nhưng có đôi khi lại là một loại bất đắc dĩ.

Nguyên lực trong cơ thể lại một lần nữa bắt đầu vận chuyển, trong tay lại xuất hiện một thanh chiến đao bán trong suốt, đao khí sắc bén bắt đầu không ngừng chớp động, trực tiếp hướng bốn phương tám hướng bão táp mà đi.

Cho dù chết cũng phải dùng cảm chiến tử...

Trên mặt Nguyên Nguyên nở một nụ cười dữ tợn, nhìn Độc Cô Bá Thần đang không ngừng tăng thực lực, muốn ra tay giết chết, bỗng nhiên cảm thấy giống như vậy, sắc mặt hơi đổi...

“Vèo...” Một đạo huyết mang phóng lên tận trời, hóa thành một đạo lưu quang thẳng hướng Nhạc Sơn cao lớn kia, một bàn tay lớn khác lại hướng Độc Cô Bá Thần đánh tới...

Độc Cô Bá Thần cả người hóa thành một cây đao, một thanh bảo đao tuyệt thế đứng sừng sững giữa thiên địa, đối mặt với một chưởng đang bay nhanh tới vậy mà chẳng hề để ý, ngược lại phóng tới đạo huyết mang kia...

Đó là Nguyên Đồ Kiếm, Nguyên Đồ Kiếm có thể phá vỡ phong ấn, hãn tuyệt đối không thể để thanh kiếm này phá vỡ phong ấn. Đây là sứ mạng của lão sư dành cho đám người mình, cho dù có chết, hãn cũng phải hoàn thành sứ mạng như vậy. Ít nhất trước khi chết hãn tuyệt đối không cho phép người khác phá vỡ phong ấn này...

Tốc độ của hãn cực nhanh, đao mang trên người sắc bén như thế, chỉ trong nháy mắt đã tới bên cạnh Nguyên Đồ Kiếm, hung hăng đánh tới thân kiếm của Nguyên Đồ Kiếm...

“Không biết tự lượng sức mình...” Thấy Độc Cô Bá Thần hung hãn không sợ chết vọt về phía Nguyên Đồ Kiếm của mình như vậy, Nguyên Thiên hừ lạnh một tiếng, Nguyên Đồ Kiếm trong nháy mắt tỏa sáng...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, bảo đao do Độc Cô Bá Thần biến thành trực tiếp đâm vào trên Nguyên Đồ Kiếm, thế nhưng lại giống như một người đâm vào một chiếc xe lửa bay nhanh. Nguyên Đồ Kiếm thậm chí không cải biến nửa điểm phương hướng, mà thân thể Độc Cô Bá Thần lại trực tiếp bị phản chấn ra ngoài...

“Xoẹt...” một tiếng, ngay lúc này, Nguyên Đồ Kiếm đã cắm thẳng vào một ngọn núi, kiếm quang trên thân kiếm càng sáng hơn, một mùi máu tanh tràn ngập, tràn ngập thô bạo, trên thân kiếm tràn ngập khí tức hủy diệt, toàn diện bộc phát...

Vô số đạo kiếm khí điên cuồng chuyển động, trên ngọn cầm sơn kia truyền đến từng trận thanh âm bạo liệt...

Chương tám mươi một đi sâu vào vực sâu.

Mà A Tì kiếm vẫn cắm trên Cầm Sơn tựa hồ như cảm nhận được cái gì đó, vậy mà cũng bắt đầu bạo phát ra đạo đạo kiếm khí sắc bén, hai cổ kiếm khí đan vào nhau một lần nữa, lại bộc phát ra uy lực cực mạnh...

“Ầm ầm...” Tiếng vang thật lớn không ngừng truyền đến, Cầm Sơn mấy vạn năm chưa từng biến hóa kia vậy mà xuất hiện đạo đạo vết rách, một khối đá nhanh một cái lại từ đỉnh núi rơi xuống, nện trên mặt đất, mặt đất bắt đầu chấn động ầm ầm, bầu trời kia vậy mà cũng giống như bị xé rách, từng đạo hư không thoáng hiện trên không trung, vô số đạo năng lượng không gian cường đại cuốn tới...

Độc Cô Bá Thần còn đang bay ngược ra sau nhìn Cầm Sơn chắc chắn kia bắt đầu vỡ vụn từng đợt, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, chẳng lẽ đại kiếp nạn của nhân loại thật sự sắp xảy ra sao? Sức mạnh trong cơ thể hắn đã tiêu hao không sai biệt lắm, thân thể gần như vỡ vụn hoàn toàn, hôm nay hoàn toàn dựa vào nguyên lực để giữ lấy một hơi cuối cùng kia, làm sao có thể ngăn cản?

Thậm chí cho dù hắn ở thời kỳ toàn thịnh, đến tình huống như vậy cũng không thể làm gì, dù sao, đó là Phục Hy đã bày ra phong ấn, hắn sao có thể có sức mạnh như vậy.

Ngay lúc Độc Cô Bá Thần cho rằng mình phải chết, trong vết nứt trên cầm sơn lại bắn ra một đạo hào quang màu đen, lập tức cuốn cả người hắn vào trong.

Lúc này, phía chân trời xa bỗng nhiên sáng lên một đạo quang mang màu bạc, ngay sau đó liền thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện tại hiện trường, nhìn Cầm Sơn vỡ vụn từng trận, nhìn Ngọc La Sát vỡ vụn thân thể, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ trong

nháy mắt một mảnh huyết hồng, chẳng lẽ chính mình lại lần nữa mất đi sư tôn sao?

“Nguyên...” Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, hẳn tự nhận sư tôn của mình tất nhiên là bị người này giết chết.

Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ gào thét, nguyên chỉ lạnh lùng cười cười: “Người gọi là Diệp Tĩnh Vũ đúng không, người là đối thủ tốt, bất quá bây giờ người không phải là đối thủ của ta, hay là chờ lần sau cùng người giao thủ đi!” Nguyên Thiên nói xong, thân ảnh trực tiếp biến thành một đạo lưu quang, bắn vào trong vực sâu kia.

Phá vỡ phong ấn không đơn giản như vậy, vì để Nguyên Đồ Kiếm phát huy lực lượng bản thân, hẳn cơ hồ đã tiêu hao hết lực lượng chín tầng của mình. Lấy bộ thân thể hình chiến đấu này của hắn, lực lượng còn lại cũng không nhiều, căn bản không thể nào là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ.

Bây giờ phong ấn đã nứt ra, cũng không còn khả năng chữa trị, không lâu sau tộc nhân của mình sẽ quang lâm giới này, đến lúc đó chính mình cũng có thể phát huy chiến lực mạnh nhất của mình, mình cần gì phải ở chỗ này cùng hắn hao tổn?

Tốc độ Nguyên lực cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, mà lúc này hư không lại bắt đầu không ngừng vỡ vụn ra.

Chứng kiến nguyên lực cứ như vậy vọt vào trong vực sâu, lửa giận trong lòng Diệp Tĩnh Vũ khó nhịn được, nhìn đám người Lương Tiểu Nhị một cái, rồi quay người vọt vào...

Chẳng lẽ vực sâu chính mình còn e ngại cái gì sao? Trên tay Lạc Nhược Phong có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, bọn hắn có thể trốn vào bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bản thân căn bản không cần lo lắng gì.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đều vọt vào, đám người Lương Tiểu Ty không chút nghĩ ngợi, cũng vọt thẳng vào. Bởi vậy, ngoại trừ đi tới vùng đất huyết vô tình bên ngoài thảo nguyên Bàn Nhu, Cửu Phượng, Hồ Thương, Hồ Mộng, Lương Tiểu đều xông vào trong vực sâu.

Thân ảnh bọn hắn vừa mới xông vào vực sâu, một đạo toàn thân hiện ra kim hoàng, lại tản ra tử khí mãnh liệt, cũng như vậy xuất hiện tại hiện trường, nhìn đám người Diệp Tĩnh Vũ xông thẳng vào, lắc đầu, trong miệng trùng điệp thở dài một tiếng, thân thể nhoáng một cái, cũng vọt vào...

Hư không tiếp tục vỡ vụn ra, Cầm Sơn tiếp tục đổ sụp, vết nứt vực sâu kia cũng càng lúc càng lớn, mà hai đạo nhân ảnh lại xuất hiện ở nơi này.

Một nam tử có mái tóc dài màu bạc, chính là Kim Lưu Quân đã thăng cấp lên Ma Đế, mà người còn lại, đúng là quỷ thấy sâu.

“Thấy sư tổ của mình bị giết, có cảm thụ gì không?” Nhìn ngọn núi non dần dần vỡ vụn kia, Kim Lưu Quân thì thào nói, trong tay ông ta còn cầm quyển sách đổi lại từ Nguyên Đô, trên mặt mờ hồ hiện lên nụ cười mỉa mai.

“Có thể có cảm thụ gì? Ngược lại là lãng phí một thân tinh khí của hắn!” Quỷ thấy quỷ thấy sâu lạnh lùng nói ra, không biết có phải là nguyên nhân giọt máu La Sát trong cơ thể kia hay không, tính cách của hắn đã càng ngày càng lạnh.

“Ha ha, huyết mạch La Sát quả nhiên là băng lãnh vô tình a, người đã để ý một thân tinh huyết của hắn như vậy, như vậy thừa dịp những tinh huyết này còn chưa triệt để tiêu tán, ta liền giúp người đi, có thể hấp thu bao nhiêu thì phải xem người rồi!” Kim Mạch Quân mỉm cười nói.

“Người có biện pháp?” Quỷ thấy buồn bã sửng sốt, hiện tại nó đã đạt đến cảnh giới Võ Tôn, nếu có thể hấp thu một thân tinh khí Ngọc La Sát, như vậy đủ để mình đạt tới cảnh giới Võ Tôn Thượng đẳng, cho dù không thể hoàn toàn hấp thu, như vậy để cho mình đạt tới cảnh giới trung đẳng cũng không thành vấn đề mới đúng.

“Ha ha, đương nhiên ta có biện pháp, nhìn ta đây!” Kim Lưu Quân mỉm cười nhàn nhạt, lại lật giở quyển sách trong tay, ngay sau đó liền thấy từng đạo hào quang màu vàng vung vẩy ra, liền thấy chung quanh những năng lượng phiêu tán vậy mà

bắt đầu chậm rãi ngưng tụ, không chỉ như vậy, ngay cả một ít năng lượng âm u trong không gian cũng dần dần ngưng tụ.

Nhìn thấy những năng lượng này ngưng tụ, quỷ thấy mà mừng rỡ, trong cơ thể nó có một giọt huyết mạch La Sát, mà huyết mạch này ngoại trừ làm cho sức mạnh của nó tăng lên, còn dành cho nó một thiên phú mới, đó chính là thôn phệ nó.

Đó là thiên phú kích phát mà ngay cả Ngọc La Sát cũng không có, đó là thiên phú của La Sát tộc cổ xưa. Dựa vào thiên phú như vậy, hắn có thể không ngừng cắn nuốt các loại năng lượng khác, tăng cường tu vi bản thân, thôn tính càng nhiều thì lực lượng của hắn càng mạnh, điều này còn nhanh hơn nhiều so với việc hắn đau khổ tu luyện.

Nhìn thấy nhiều năng lượng ngưng tụ như vậy, quỷ sâu thấy một tay vạch một cái, một cái cối xay xuất hiện trước người hắn, vậy mà hấp thu toàn bộ những năng lượng này, ngay sau đó hóa thành một đạo năng lượng tràn vào trong cơ thể của hắn.

Nhìn thấy quỷ thấy ưu sầu không ngừng hấp thu những năng lượng này, cảm nhận được thực lực của hắn không ngừng tăng lên, lại nhìn thấy ngay cả năng lượng âm u kia cũng đồng thời hấp thu, nụ cười trên mặt Kim Ung Quân càng ngày càng xán lạn.

Ác Ma tộc sắp đến, Nhân Ma lưỡng giới cũng sắp đại loạn, làm sao để đổi lấy lợi ích lớn nhất mới là thứ hắn theo đuổi.

Ác Ma Thâm Uyên, theo truyền thuyết, đám ác ma sau khi bị đuổi ra khỏi Ma giới đã không gian. Trong tưởng tượng của tất cả mọi người, nơi này hắn là một nơi vô cùng ác liệt, thậm chí còn kinh khủng hơn cả Địa Ngục, còn dơ bẩn hơn nữa. Thế nhưng khi đám người Diệp Tinh Vũ bị đuổi ra khỏi vực sâu rồi xông thẳng xuống vực sâu., Mới phát hiện nơi này cũng không giống như mọi người tưởng tượng, ít nhất, nơi này không phải một mảnh đen kịt, chỉ ít nơi này cũng không phải dơ bẩn như bãi rác, ít nhất, nơi này còn có không khí, bọn họ còn có thể dùng cái này hô hấp...

Kỳ ngộ của Chương tám mươi bốn Bá Thần

Bất quá bầu trời nơi này giống với Ma giới là màu tím, hơn nữa còn là loại màu đỏ tím, đồng dạng không có mặt trời, mà khí áp nơi này cũng gấp mấy lần nhân gian, tối thiểu gấp trăm lần, mọi người vừa mới tiến vào nơi này, cảm giác trên lưng phảng phất đè ép một ngọn núi.

Bất quá cũng may thực lực mọi người đều đạt đến cảnh giới nhất định, lúc này mới không bị khí áp nơi này trực tiếp đập nát thân thể, cảm thụ được khí áp cường đại như thế, Diệp Tinh Vũ cũng mơ hồ minh bạch, vì sao ác ma từ vực sâu đi ra đều cường đại như thế, có thể sinh tồn dưới khí áp như vậy, cho dù không cần tu luyện, chỉ là nhục thể lực đều là gấp trăm lần người bình thường trở lên.

Tùy ý đánh ra một quyền, phát hiện kết cấu không gian nơi này cũng dị thường kiên cố, một quyền của mình ngoại trừ mang theo tiếng gió rít, cũng không cách nào phá tan không gian. Ngắm lại, nơi này là địa phương phong ấn ác ma, nếu không gian không đủ vững chắc, dùng lực lượng của ác ma đủ để nghiền nát nơi này, bỏ trốn mất dạng.

Thân thể muốn bay lên trời, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, lực lượng tiêu hao lại gấp trăm lần lúc bình thường, thậm chí bay lên độ cao cũng bất quá chỉ mấy trượng...

Nơi này chính là Ác Ma Thâm Uyên sao? Linh Nhi, người chờ ta, ta đã đến rồi, còn có sư phụ, xin hãy phù hộ ta sớm ngày tìm được Linh Nhi, sớm ngày tìm được Hung Thủ Nguyên giết người...

Trong lòng thầm nghĩ, hắn xoay người lại, phát hiện đám người Lương Tiểu Hữu cũng đang đi theo, cũng không phải vì khe hở không gian mà bỏ chạy, điều này không thể không nói

là may mắn, nhưng khí tức Nguyên Sát lại biến mất vô ảnh vô tung, cũng không biết đã đi đâu.

“Con mẹ nó, cái chỗ chết tiệt này, đi một bước lại khó khăn như vậy sao?” Lương Tiểu Tử bò dậy, vừa định đi về phía Diệp Tĩnh Vũ, lại phát hiện nhắc chân tựa như nhắc một tảng đá lớn, rất là gian nan, suýt nữa té ngã trên đất, không khỏi trực tiếp mắng to.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến tiếng mắng chửi của Lương Tiểu Khả, hắn chỉ đi tới Cửa Phượng nhìn Cửa Phượng, phát hiện Cửa Phượng cũng đang mỉm cười với hắn, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Đi thôi, nơi này chính là vực sâu trong truyền thuyết rồi, nếu chúng ta đã tới, vậy đi xem một chút đi!” Diệp Tĩnh Vũ tiến lên nắm tay Cửa Phượng, đi tới phía trước.

Hồ Tư cùng Hồ Vân Mộng cũng không nói gì thêm, gắt gao đi theo bên người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến mình, Lương Tiểu Nhị thấp giọng mắng một tiếng trọng sắc khinh bạn, liền theo đuôi đi tới, nơi này thực sự quá quỷ dị, cứ như vậy lưu lại cũng không tốt.

Nơi này là một khu rừng rậm, cây cối nơi này đều có màu đỏ sậm, nhìn qua giống như máu người, hơn nữa cây cối cực cao, mỗi góc vậy mà đều cao tới mấy trăm trượng, dưới áp lực mạnh mẽ như thế, còn có thể lớn lên như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ thật sự có chút sợ hãi, thần phục lực sinh mệnh cường hãn của những cây này.

Mà trong rừng cây, thỉnh thoảng lại truyền đến âm thanh riu rít, tựa như chim nhỏ đang kêu, lại giống như một con mãnh thú đang kêu nhỏ, làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ căn bản không dám khinh thường, Lương Tiểu thậm chí triệu hoán ra Huyết Thi Công Tôn Lộ và Lâm Nguyên Mộc che chở ở phía sau mình, nói như thế nào cũng là sinh mệnh của mình quan trọng hơn không phải sao?

Trong lúc mọi người cẩn thận đi về phía trước, ở một nơi khác trong Ác Ma Thâm Uyên, đó là một địa phương mà ngay cả ác ma cấp cao cũng không dám tùy tiện đặt chân. Trong truyền

thuyết, một vị Thái Cổ Đại Thần giết vào vực sâu vắng lạc ở chỗ này, sau khi hấn chết, oán khí của hấn đủ để đánh giết bất kỳ ác ma từ Vũ cấp trở xuống, ngoại trừ bảy lãnh chúa, không có bất kỳ ác ma nào có thể tới gần nơi này.

Nhưng dù là bảy đại lãnh chúa, không có việc gì cũng không tùy tiện chạy tới đây gây sự, năm xưa những vị Đại Thần có thể tiến vào Ác Ma Thâm Uyên có ai mà chẳng là nhân vật kinh thiên động địa, những vị tiền bối của bọn họ cũng không phải là đối thủ, sao bọn họ có thể là đối thủ được?

Lúc này, trong hẻm núi tử khí âm trầm này có một người đang nằm, một nam tử dáng người gầy gò, toàn thân đầy vết thương, đúng là Độc Cô Bá Thần.

Bị đạo hắc quang kia cuốn vào Thâm Uyên, hấn liền trực tiếp đi tới nơi này, vốn cho là mình hấn phải chết không thể nghi ngờ, dù sao, thân thể của hấn cơ hồ hoàn toàn sụp đổ, nhưng khi hấn tới nơi này, phát hiện thân thể của mình bắt đầu nhanh chóng chữa trị, tốc độ chữa trị kia dĩ nhiên là gấp trăm lần so với lúc bình thường, bất quá chỉ qua mấy hơi thở, thương thế gần như đã hoàn toàn chữa trị xong.

Không chỉ như vậy, hấn thậm chí cảm giác linh hồn bản nguyên của mình cũng đã được chữa trị rất nhiều, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Độc Cô Bá Thần rất nghi hoặc muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện thân thể hấn nặng như núi Thái Sơn, dù muốn động một ngón tay cũng rất khó khăn.

Thương thế của mình đã lành, sao mình còn không đứng lên được? Độc Cô Bá Thần không tin, cưỡng ép vận khởi nguyên lực trong cơ thể, giãy dụa đứng lên, đường đường là cao thủ cấp Võ Tôn, hôm nay chỉ mới đứng lên một chút mà cũng khó khăn như vậy.

Khí thế của nơi này ít nhất phải gấp vạn lần ngoại giới, mà ngoại giới lại gấp trăm lần nhân gian, như vậy áp lực nơi này cũng chính là gấp trăm vạn lần nhân gian, nếu không phải tu vi Độc Cô Bá Thần tinh xảo, thân thể mãi giữa lợi hại, lúc này khả năng đã bị ép thành một bãi thịt nát.

Áp lực cường đại như vậy, trách không được ác ma bình thường sẽ không dễ dàng tới đây...

Quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện nơi này là một hẻm núi không lớn, vách núi chung quanh hẻm núi đều bóng loáng như gương, tựa như bị người trực tiếp một đao bổ ra.

Ngoài ra, trong phạm vi vài dặm không có một ngọn cỏ, ngược lại cách mình khoảng một trăm trượng có cắm một thanh đao, một thanh thạch đao đen kịt.

Vừa nhìn thấy thanh đao này, con mắt Độc Cô Bá Thần lập tức sáng lên, một thân đều làm bạn với đao, hắn không thể nhìn ra rốt cuộc thanh đao đá này được chế tạo từ vật liệu gì.

Hắn bước từng bước một, thế nhưng mỗi bước đi đều gian nan như vậy, tựa như một người leo lên đỉnh núi cao ba ngàn mét, thế nhưng thanh đao kia tựa hồ như đang kêu gọi hắn, làm cho hắn không tự kìm hãm được muốn lập tức nắm lấy thanh đao này, không để ý gian nan đi đến thanh đao đá kia, bỏ ra trọn vẹn một canh giờ, lúc này mới đi ra được mấy trăm trượng, gian nan đi tới trước thanh đao đá kia, mà trên người hắn đã toàn bị mồ hôi ướt đầm...

Liếc lại sợi tóc nơi khóe mắt, Độc Cô Bá Thần chậm rãi vươn tay phải ra, nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm, trong nháy mắt, thanh Thạch đao nhìn có phong cách cổ xưa kia vậy mà bộc phát ra từng đạo hào quang sáng chói, đao khí sắc bén phá không mà ra, trực tiếp lưu lại đạo đạo vết tích trên vách đá bóng loáng kia.

Độc Cô Bá Thần hiểu rõ, áp lực nơi này cường đại như thế, như vậy vách đá nơi đây cũng đủ kiên cố, tối thiểu là thạch bích nhân gian gấp trăm vạn lần trở lên, dù là một kích toàn lực của mình, cũng chưa chắc có thể lưu lại nửa điểm vết tích, thế nhưng đao khí do thạch đao này phát ra lại dễ dàng như cắt đậu hũ, đao khí sao có thể sắc bén như thế?

Mà khi hắn ngẩng đầu nhìn về phía vách đá, lại bị cảnh tượng trên vách đá chấn trụ, đó... dĩ nhiên là một thiên đao quyết...

Linh chương thứ tám, thứ tư.

Ác Ma Thâm Uyên, chính là một không gian độc lập, không gian này kéo dài mấy vạn dặm, mặc dù không bằng Ma giới, vô biên vô hạn, nhưng tối thiểu là gấp mấy vạn lần Đấu Hồn đại lục, một không gian khổng lồ như thế, theo lý thuyết hẳn là có thể sinh sống rất nhiều sinh vật mới đúng. Thế nhưng đây dù sao cũng là nơi phong ấn ác ma, không phải để bọn chúng tới hưởng phúc, tuy có ánh sáng, có không khí, cũng không phải dơ bẩn như vậy, thế nhưng hoàn cảnh nơi này quả thực rất ác liệt.

Có thể dễ dàng xé nát cương phong bằng sắt thép, có kích thước như bóng, lại nặng tới mấy ngàn cân mưa, có thể dễ dàng bắn thủng từng giọt như thép dày mười đĩnh, thêm nữa thỉnh thoảng từ dưới nền đất chui lên, có thể đem hồn phách và cơ thể người đốt cháy thành tro tàn, làm cho cả vực sâu chân chính ít lại càng thêm ít.

Dù sao, cho dù đám ác ma cường đại hơn người bình thường, cũng không thể vừa sinh ra đã có cảnh giới Thiên cấp, có thể ngăn cản những tự nhiên tai họa này.

Toàn bộ vực sâu, địa vực thật sự có thể sinh hoạt, không ngoài một trăm cái. Những địa vực này đều rải rác khắp nơi dưới vực sâu, đại đa số bị một số ác ma có thực lực cường đại chiếm cứ. Ác ma bình thường muốn sinh tồn cũng chỉ có thể bám vào dưới trướng những ác ma cường đại kia.

Trong đó có bảy ác ma có thực lực mạnh nhất chiếm cứ bảy vực sâu giàu có nhất, rộng nhất là bảy khu vực. Mỗi khu vực đều có kích thước của Đấu Hồn đại lục, được gọi là bảy vực lớn của vực sâu Ác Ma.

Lần lượt là Thâm Uyên Hủy Diệt phá hoại vực sâu, cuồng nộ Thâm Uyên, Tham Lam Thâm Uyên, Tai Ách Thâm Uyên, Mộng Yểm Thâm Uyên, nuốt chửng vực sâu.

Giờ phút này, ở trung tâm vực sâu hủy diệt, có một tòa cung điện khổng lồ, đó là một tòa cung điện màu đen không biết dùng tài liệu gì chế thành, cả tòa cung điện tựa như một con cự thú nằm ở nơi đó, bao quát hết thấy sinh linh trong vực sâu hủy diệt.

Chủ nhân của cung điện bị hủy diệt, chính là Thần Hủy Diệt của lĩnh vực này, ý chí của hắn đại biểu cho tất cả nơi này.

Lúc này, trong cung điện này có một con Ác ma hủy diệt một thân áo đen, khuôn mặt anh tuấn đang ngồi trên bảo tọa của mình. Phía dưới hắn là bảy con mắt mọc đầy trên đầu, toàn thân phủ đầy lân phiến.

Nhìn chân nguyên hóa thành, Ác Ma Hủy Diệt thở dài một tiếng.

“Con trai của ta, ngươi làm rất tốt, vì tộc nhân mà ngươi hy sinh nhiều như vậy. Nói đi, ngươi muốn cái gì, là sức mạnh? Là mỹ nữ? Hay là những thứ khác? Mặc kệ ngươi muốn cái gì, ta đều sẽ ban cho ngươi...” Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Hủy Diệt ác ma vang lên trong đại điện.

“Phụ thân đại nhân tôn quý!” Nghe được lời cha mình nói, Nguyên rất dũng cảm ngẩng đầu lên, bảy con mắt trực tiếp rơi vào trên người hủy diệt ác ma.

“Ta hy vọng ngài có thể ban Linh Tứ cho ta!” Giọng nói kiên định vang lên trong đại điện.

hủy diệt sắc mặt vốn còn mang theo nụ cười biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là băng lãnh, lạnh lẽo vô tình, đó là một loại lạnh lùng hủy diệt hết thấy mọi thứ...

Đối mặt với uy áp cường đại của phụ thân, đối diện với ánh mắt sắc bén kia, thân thể nguyên đang không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh từ sau lưng hắn không ngừng tuôn ra, nhưng bảy con mắt của hắn vẫn kiên định nhìn phụ thân của mình.

Nơi đó, chỉ có người cố chấp nhất!

“Bộp bộp bộp bộp...” Liên tục năm tiếng vang nhẹ, dưới uy áp cường đại hủy diệt kia, năm con mắt trên mặt Nguyên Minh vậy mà trực tiếp vỡ tan, đau đớn cực lớn khiến hắn suýt ngất

đi, nhưng hai con mắt hắn vẫn kiên định nhìn phụ thân của mình, không có ý lùi bước chút nào.

“Người có biết nàng chính là thân thể thuần linh?” Nhìn thấy ánh mắt cố chấp của con trai mình, thần sắc hủy diệt hơi động một chút, nhưng trong miệng hắn vẫn truyền đến âm thanh lạnh như băng.

“Hài nhi biết!” Giọng nói Nguyên rất là cung kính, nó tự nhiên minh bạch linh hồn Lạc Linh Nhi đối với phụ thân mình trọng yếu cỡ nào. Thế nhưng nó thật sự yêu nữ tử này, nó không cách nào thấy nàng dần trưởng thành bên cạnh phụ thân mình, cuối cùng lại bị phụ thân của mình nuốt trọn.

“Nếu đã biết, vậy người có hiểu, nàng chính là điểm mấu chốt để ta đột phá Vũ cấp không?” Nhìn thấy ánh mắt chấp nhất của Nguyên Thiên, trong lòng hủy diệt trùng trùng điệp điệp thờ dài một hơi.

Thân là một ác ma, làm sao có thể có tình cảm? Đó là tình cảm của nhân loại nhu nhược.

“Nhưng phụ thân, con...” Nguyên sao lại không rõ? Nhưng trong lòng của hắn thật sự không muốn linh vật cứ như vậy bị nhốt lại, cuối cùng triệt để tiêu tán.

“Không có gì nhưng mà, nàng là của ta, không thể ban thưởng cho người, nếu người thật sự muốn đoạt được nàng, vậy người dùng lực lượng của mình để khiêu chiến ta đi, chỉ cần người có thể đánh bại ta, mọi thứ của ta đều sẽ trở thành của người., Trong đó bao gồm cả nàng ta!” Không đợi Nguyên Thiên phản bác, Hủy Diệt đã trực tiếp ngắt lời, ngay sau đó lại thấy một bàn tay hủy diệt trong chốc lát, một luồng sáng tím đen chui vào trong cơ thể Nguyên Thiên, ngay sau đó liền thấy lân phiến trên nguyên thân nhanh chóng tiêu tán, thương thể trên mặt hắn cũng nhanh chóng phục hồi như cũ, bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

“Thực lực của người năm phần đã khôi phục đến trình độ đỉnh phong trước khi người tiến về nhân gian rồi, đi xuống đi, việc này không thể lại nghị luận!” Hủy Diệt lại mở miệng nói ra, trong lúc nói chuyện, lại vung vẩy ống tay áo, thân thể nguyên

nhân trực tiếp bị cuốn bay ra ngoài., Đối mặt với lực lượng cường đại như vậy, trong lòng Nguyên Thiên cảm thấy bi thương, phụ thân của mình sớm đã đạt đến Vũ cấp đỉnh phong, mà thực lực của mình cũng bất quá chỉ là Hồng cấp, muốn vượt qua hẳn thì nói dễ vậy sao, chẳng lẽ mình thật sự không thể đạt được nàng sao?

Nguyên Thanh có chút nản lòng thoái chí, đi ở trong cung điện, xuyên qua trùng trùng điệp điệp hành lang, trong lúc bất tri bất giác vậy mà đi tới một hậu hoa viên.

Nơi này, là toàn bộ cung điện, thậm chí là nơi đẹp nhất toàn bộ vực sâu, tất cả mọi thứ đều bởi vì một cô bé tên là Linh.

Vì để cho nàng cuộc sống vui vẻ, cha mình vậy mà lấy lực lượng lớn lao trong hư không tạo ra một mặt trời nhỏ, giờ phút này, mặt trời nhỏ kia đang tản ra quang mang ấm áp, tắm rửa trong hoa viên chừng hơn trăm cái sân bóng.

Trong hoa viên trồng đủ loại hoa tươi, dưới sức mạnh cường đại hủy diệt, những đóa hoa này đang mở ra tranh nhau, quả thật là một cảnh sắc vạn hoa đua diễm.

Giờ phút này, tại trung tâm biển hoa, một thiếu nữ mặc váy hoa màu vàng nhạt, dưới chân là một đôi giày vải hoa đang ngồi đó, hết sức chăm sóc một đóa hoa tên là Đàm Hoa.

Nghe nói loại hoa này chỉ mở ra trong khoảnh khắc vào buổi sáng sớm, bất quá dưới lực lượng của phụ thân mình, đóa Đàm Đàm Hoa xinh đẹp vẫn một mực nở rộ.

Chẳng lẽ lực lượng thật sự có thể thay đổi tất cả sao?

Nhìn đôi mắt tinh khiết không chút tạp chất của thiếu nữ kia, nhìn nàng ngày đó thật không có một chút tí vết nụ cười, Nguyên Thiên lúc ấy bị đả kích đến tâm tình cũng dần dần sinh động đi qua.

Mình muốn trở nên cường đại, trở nên đủ cường đại, so với phụ thân mình còn cường đại hơn, mình muốn có được nàng, nhất định phải đoạt được nàng.

Ác ma thứ tám mươi bốn xâm lấn.

Nguyên Thiên không ngừng gào thét trong lòng, một cỗ sát khí theo bản năng phát ra, trực tiếp đem những cánh hoa đã trải qua hủy diệt ngưng tụ thành kia xé nát bấy.

Linh quang đang chăm sóc hoa dung đang ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên thân thể nguyên nhân không ngừng phun ra sát khí, thanh âm rất là hồn nhiên vang lên từ trong miệng nàng:
“Nguyên ca ca, ca sao thế?”

Linh hồn của nàng bị hủy diệt nô dịch, thân thể này của nàng cũng bị hủy diệt tái tạo, tất cả những thứ hủy diệt làm chính là khiến nàng trưởng thành tự nhiên, trưởng thành càng nhanh càng tốt, hần cần linh hồn tinh khiết., Cần một thân thể thuần linh cường đại. Giờ phút này Lạc Linh Nhi hiển nhiên còn chưa đạt được nhu cầu hủy diệt, mà ký ức trước kia của nàng cũng bị hủy diệt triệt để xóa đi, nàng có thể nhớ được chỉ có nam tử, Nguyên này thường xuyên xuất hiện bên cạnh mình.

Chỉ bất quá một lần cơ hội ngẫu nhiên, nàng thấy được nguyên thần chân thân, đặc biệt là bảy con mắt kia, làm nàng sợ hãi thật sâu, cho nên giờ phút này trong mắt nàng có chút khiếp sợ.

“Thật xin lỗi, ta không cẩn thận tiết lộ sức mạnh của mình, thật xin lỗi!” Nhìn thấy vẻ sợ hãi trong linh nhãn, nguyên chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nếu không phải lực lượng của mình lần đó mất khống chế, lộ ra bản thể của mình, sao nàng có thể e ngại mình như vậy?

Hiện tại chính mình muốn tiến lên nói mấy lời với nàng cũng không được sao? Liền hướng Lạc Linh Nhi nói một câu khiêm tốn, xoay người đi đến bên cạnh, hần muốn nhanh chóng tăng lên sức mạnh của mình, nhanh chóng giải cứu nàng ra.

Về phần bản thân từng lưu lại ấn tượng khủng bố trong lòng nàng, nghĩ tới đây, miệng Nguyên Chi lộ ra một tia đắng chát,

đưa tay sờ sờ khuôn mặt của mình. May mắn, may mắn phụ thân đã giúp mình khôi phục lại, nếu không, có lẽ chính mình cũng không dám nhìn nàng a?

Giờ phút này, trong cung điện của Ác Ma Hủy Diệt lại tụ tập hơn mười ác ma hình dạng khác nhau, nhưng mỗi ác ma đều tỏa ra lực lượng cực mạnh, bọn chúng đều là chiến tướng dựa vào dưới trướng Ác Ma.

“Đại nhân, mười vạn đại quân đã được triệu tập xong, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Ma giới!” Lúc này, trong đó có một tên đầu bò cạp, thân người, còn có một con ác ma đuôi rắn rất cung kính nói với người đang ngồi trên bảo tọa.

Hắn đúng là chiến tướng thứ ba và Tiểu của đám đệ tam chiến tướng dưới trướng hủy diệt.

“Được, Ngô nhi truyền tin tức về, hiện giờ cao thủ mạnh nhất nhân gian cũng bất quá chỉ là Hoang cấp, người suất lĩnh mười vạn đại quân giết vào Ma giới trước đi, ta ở chỗ này chờ tin tức tốt của ngươi!” Hủy Diệt nói rất là lạnh nhạt.

“Vâng! Tôn kính đại nhân!” Tiểu rất cung kính hành lễ quỳ xuống hủy diệt, xoay người đi ra ngoài, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn.

Tu vi mạnh nhất nhân gian là Thiên cấp sao? Với thực lực cấp bậc Côn Bằng của mình, không phải đã vô địch rồi sao? Loại việc tốt này vậy mà rơi lên đầu mình, trong lòng hắn sao không hưng phấn chứ...

Mười mấy ác ma khác nhìn Tiểu Ngử với ánh mắt đồ kỵ, ánh mắt hận không thể nuốt trọn cả người hắn.

Chưa nói tới nhân gian trong truyền thuyết kia, cho dù là Ma giới cũng có vô số sản vật a, hơn nữa bọn họ mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Thiên cấp, đây quả thực là thịt cá được đưa đến bên miệng, việc tốt như vậy sao không có phần của mình chứ?

Nếu không phải uy áp hủy diệt thì khi mười một ác ma bị phong ấn phá hủy, bọn chúng đã bắt chấp tất cả vọt tới...

Nhìn thấy thần sắc trên mặt mười một ác ma, hủy diệt nào không biết suy nghĩ trong lòng bọn chúng, lập tức cười lạnh

một tiếng.

“Năm đó tổ tiên của chúng ta có thể bị những nhân loại kia ép đến loại địa phương này, liền nói rõ những nhân loại hèn mọn kia khủng bố, bộ tộc ác ma chúng ta mặc dù không sợ bất kỳ thế lực nào, nhưng là cũng không thể kiêu ngạo.

Cảnh giới cao nhất chính là Thiên cấp? Hắc hắc, nếu thật sự là như vậy, ác ma bộ tộc ta đã sớm thống nhất Tam Giới rồi!”
Lạnh lùng bỏ lại một câu nói, thân ảnh hủy diệt trực tiếp biến mất trong đại điện.

Mà mười một ác ma khác liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu nhẹ. Đúng vậy, nếu nhân gian thật sự chỉ có cao thủ Thiên cấp, vậy không phải ác ma tộc của mình đã thống nhất Tam Giới từ lâu rồi sao? Cần gì phải đợi tới bây giờ? Xem ra người đầu tiên tới nhân gian không phải chuyện tốt nha, không chừng không cần thận sẽ bị giết chết cũng không chừng.

Ác ma ích kỷ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn ở đây, không ngờ từng con đều bắt đầu nguyên rửa Tiểu Tổ trong lòng.

Ngoại trừ vực sâu hủy diệt, sáu vực sâu khác cũng đồng thời phái quân đội tấn công Ma giới, mạnh nhất đều là nhân vật đạt tới cấp Sa Bì, yếu nhất cũng là ác ma Huyền cấp như Vũ Thánh.

Trọn vẹn sáu mươi vạn đại quân từ Cầm Sơn liệt khẩu thẳng hướng Ma giới, trong lòng bọn họ mang theo chờ mong, mang theo ước mơ, mang theo nguyện vọng tốt đẹp không gì sánh kịp một lần nữa tiến vào Ma giới mà tổ tiên bọn họ đã từng sinh sống.

Từ lúc bắt đầu chém giết, Ma giới đã trở nên náo loạn đầu tiên...

Bất quá không ở Ma Giới Diệt Tình Vũ tự nhiên không biết hết thảy, lúc đến Cầm Sơn, hắn đã để Huyết Vô Tình nói rõ cho Xích Di, nếu thật sự không đánh lại ác ma, vậy thì trốn đi, nếu thật sự không trốn được, liền trốn về nhân gian, trốn vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hắn còn không tin những ác ma này sẽ trực tiếp đuổi tới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ...

Cho nên Diệp Tĩnh Vũ đối với tình huống nhân gian cùng Ma giới cũng không quá lo lắng, dù sao lo lắng cũng không có bất kỳ tác dụng gì, nếu như hắn đã đi tới vực sâu, hẳn là nên hảo hảo hiểu rõ tình huống nơi này chứ?

Bất kể là cứu người cũng tốt, báo thù cũng được, thậm chí là gánh nặng cứu vớt toàn bộ nhân loại, đều không thể rời bỏ tình báo? Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng nha.

Giờ phút này, đoàn người cứ như vậy đi ra khỏi một mảnh rừng rậm, qua mấy ngày đi lại, bọn họ đã quen với khí áp nơi này, thậm chí dưới áp bách của khí áp này, vậy mà mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Còn bây giờ, trước mặt bọn họ là một thôn xóm nhỏ. Nói là thôn xóm, có lẽ có chút khoa trương, nơi này cũng không có một gian phòng ốc, cũng không có một mảnh ruộng, chỉ có hơn ba trăm con giống như con cóc, lại có kích thước cỡ thường nhân, hơn nữa ác ma trên người còn mọc đầy lân giáp tụ tập ở nơi đó, hô to gọi nhỏ sắp xếp cái gì đó.

Tựa hồ chú ý tới đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, những ác ma này nhanh chóng tụ tập lại, tốc độ của bọn chúng cực nhanh, nhanh tới mức Diệp Tĩnh Vũ cũng không kịp phản ứng, đã bao vây bọn chúng lại...

“Các ngươi là ai, vì sao lại đến tộc chúng ta?” Con mắt khổng lồ của một con cóc cao hơn một trượng năm tuổi lấp lóe, một đạo thần niệm trực tiếp truyền tới... Những con ác ma này đều sinh sống ở khu vực biên giới, nhưng đều đã quên mất hình dáng con người, chỉ cho rằng bọn chúng là ác ma của những tộc khác.

Tốt lắm, trực tiếp dùng thần niệm trao đổi, phiên dịch liên tục thế này còn đỡ...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ phỉ báng, một đạo thần niệm trực tiếp truyền tới: “Chúng ta chỉ đi ngang qua đây! Cũng không có ác ý gì!”

“Các ngươi qua đường?” Con cóc to lớn kia ngăn người...

“Ừ...” Đám người Diệp Tĩnh Vũ đồng thời gật đầu...

“Ha ha ha, không nghĩ tới còn có người đi ngang qua nơi này, thực sự quá tốt, các huynh đệ, mau tới, có dê béo mắc câu rồi!”

Đám người Diệp Tĩnh Vũ đồng thời sửng sốt, cái gì gọi là dê béo câu lên rồi? dê béo lớn như vậy, chẳng lẽ người còn có thể dùng câu cá câu được hay sao? Nhưng còn chưa chờ bọn họ hoàn toàn phục hồi tinh thần, đạo thần niệm con cóc lớn kia đã hoàn toàn chế trụ bọn họ...

Cây này mở ra cho ta gốc Bát Thiến

Chương này.

“Mấy người các người nghe cho kỹ đây, cây này là ta trồng, núi này là ta mở, muốn qua núi này, lưu lại tiền mua đồ!” Thân thể to lớn của con cóc lớn liền thẳng tắp đứng ở trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, thần niệm cường đại trực tiếp phát ra.

Diệp Tĩnh Vũ yên lặng, Cửu Phượng yên lặng, Hồ Tu cùng Hồ Mi mơ đồng thời im lặng, gia hỏa này học được những lời này từ đâu?

Chỉ có tròng mắt Lương Tiểu Hữu không ngừng xoay chuyển, chung quanh vô cùng bằng phẳng, đừng nói một ngọn núi, coi như là một sườn núi cũng không tìm thấy một ngọn, về phần cây? Ách, Tiểu Thảo có mấy gốc?

“Cái kia...Cây ở đâu? Núi ở đâu?” Lương Tiểu Tử rất nghiêm túc hỏi, thần niệm trực tiếp truyền tới, trên mặt đầy ánh mắt cầu học, tựa như hẳn vẫn luôn là một học sinh không hiểu liên hỏi.

Con cóc khổng lồ kia bị Lương Tiểu hỏi đến mức ngây ngẩn cả người, con mắt lớn bằng nắm đấm xoay chuyển, chung quanh mênh mông bát ngát, đích xác không có núi lớn gì a? Lần này mình trả lời thế nào đây?

“Ta nói huynh đệ này, làm giặc cướp cũng phải chuyên nghiệp một chút có được không? Nơi này không có cây, người trực tiếp nhảy ra nói nơi này là do người mở, người nói xem, cái này ai tin chứ?” Lương Tiểu Tử vừa nói, thần niệm vừa truyền ra ngoài...

“Vậy ta nên làm gì?” Con cóc lớn kia ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập vẻ mờ mịt, tộc họ của bọn họ đã bao nhiêu năm rồi chưa từng làm những nghề nghiệp có tiền đồ như cường đạo, ông nhớ được câu nói kia chính là lúc ông cố của mình kể chuyện cho mình.

“Làm sao bây giờ? Làm cường đạo, ít nhất phải có khí thế của cường đạo, người nhìn người xem, trên người mập mập không khác gì một con heo, bộ dáng cũng đáng yêu như thế., Hoàn toàn không hợp với cường đạo, muốn làm cường đạo, tối thiểu phải đội khăn che đầu trên đầu, nếu có điều kiện đeo bịt mắt cũng không tệ, tốt nhất là thêu mấy hình xăm lên người., Sau đó nói chuyện ác độc hơn...” Lương Tiểu lú rú nói ra toàn bộ hình ảnh của hải tặc, ngón tay không ngừng đâm tới đâm lui trên người con cóc lớn kia, hiển nhiên đã từ học sinh tốt thẳng hoa đến Nghiêm Sư, tất cả ác ma của con cóc lớn kia đều nghe say sưa, thậm chí có mấy người đã hiểu hình xăm là đồ án gì mà đã bắt đầu hỏi đến nhìn mặt?

“Bây giờ, các người hiểu không?” Nhìn những đại gia hỏa này, Lương Tiểu Hữu bỗng nhiên tăng cao âm lượng, có thể từ thần niệm trao đổi trực tiếp đến ngôn ngữ giao lưu. Không thể không nói, hắc đích xác có thiên phú của lão sư, ít nhất trong thời gian ngắn như vậy đã giao tiếp qua với đám ác ma này một câu, chính là chứng minh...

“Hiểu rồi!” Hơn ba trăm con ác ma trực tiếp mở miệng nói.

“Rất tốt, cái cần chính là loại khí thế này...” Lương Tiểu gật đầu hài lòng.

Ngay sau đó liền thấy con cóc lớn nhất kia bỗng nhiên bước lên trước một bước, toàn bộ chân sau đứng thẳng lên, đầu cóc kia bỗng nhiên vặn vẹo, vậy mà vặn vẹo, vậy mà vặn ra một cái cổ, đầu cũng không khác người thường bao nhiêu, trên đầu vậy mà thật xuất hiện một cái khăn đầu và độc nhãn trảo., Thậm chí trên môi hắc còn để lại một chòm râu, đang có vẻ gấp gáp hơn hải tặc, mà chân trước của hắc thò ra phía trước, vậy mà hóa thành bàn tay nhân loại, trong tay còn xuất hiện một con dao găm, trực tiếp đâm vào ngực Lương Tiểu Doãn.

“Bây giờ, cướp bóc, đem tất cả những thứ đáng giá trên người người lấy ra toàn bộ! Nếu không đừng trách lão tử huynh đệ không khách khí!” Thanh âm của hắc hùng hậu, tràn đầy hung ác chí khí, so với vừa rồi đến đâu chỉ gấp mấy lần?

Thấy học sinh của mình lợi hại như vậy, Lương Tiểu Hữu hài lòng nhẹ gật đầu, vỗ vỗ vai hắc, khích lệ nói: “Không tệ,

không tệ, chính là bộ dáng này, thật sự rất không tồi!”

“Nếu đã không tệ, vậy lấy thứ đáng giá ra, nếu không lão tử chọc chết ngươi!” Con cóc kia nói xong, dao găm sắc bén đã đâm vào da thịt Lương Tiểu Khả.

“Ha ha ha ha... Cái tên giương oai kia... ngươi không phải thật sự muốn cướp của ta đấy chứ?” Lương Tiểu Song nở một nụ cười có chút xấu hổ, đùa quá lộ rồi, tốc độ trở mặt của đám người này cũng quá nhanh đi? Vừa rồi còn ra vẻ là một học sinh tốt, bây giờ trở mặt mà không nhận người, vậy không phải là nói không công rồi chứ?

“Con mẹ nó, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì, còn không giao ra ta lập tức chọc chết ngươi!” Đại Cáp Mô hung tợn nói, chủy thủ trong tay dùng sức dí vào ngực của Lương Tiểu Kiềm...

Cảm nhận được sự sắc bén của thanh chủy thủ này, Lương Tiểu Tỳ biến sắc. Thanh chủy thủ này rõ ràng là thứ hắc vừa mới hiển hóa ra, thế nhưng bây giờ lại có thể làm mình bị thương. Từ sau khi tấn chức phi thiên dạ xoa, lực lượng thân thể của gã đầu chỉ cường đại gấp mấy lần, cho dù là tiên kiếm bình thường cũng chưa chắc có thể làm tổn thương chính mình, nhưng vì sao dao găm mà gã biến thành có thể dễ dàng đâm rách da mình?

Diệp Tinh Vũ bên cạnh cũng chú ý tới biến hóa này, thực lực những con cóc này nhiều nhất cũng chỉ ở cảnh giới Địa cấp, không có một con đạt tới Thiên cấp, thế nhưng lân phiến trên người bọn họ, bao gồm con dao găm đã hóa ra, đều cứng cỏi như thế, quả thực so với Tiên khí bình thường cũng chỉ là Pháp bảo Thiên cấp còn sắc bén hơn, cái này cũng thật không thể tin nổi a?

“Cái này... Ta nói xong, tốt xấu ta cũng là lão sư của ngươi, dạy các ngươi như thế nào cướp bóc, chẳng lẽ các ngươi trở mặt không nhận người sao?” Cảm nhận được hàn ý của chủy thủ, Lương Tiểu Kiềm liền mở miệng nói.

“Vừa rồi ngươi dạy chúng ta, làm cường đạo, chính là muốn học hành sự tàn nhẫn, cho nên không thể trách chúng ta được!

Trách quái phải giao tất cả những thứ liên quan đến kim loại trên người người ra, nếu không...” Trên mặt con cóc kia lộ ra nụ cười dữ tợn, tựa hồ rất hưởng thụ loại lạc thú cướp bóc này.

“Các người muốn kim loại làm cái gì?” Lương Tiểu kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là ăn...” Con cóc lớn kia nói rất là đương nhiên.

Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song đồng thời liếc mắt nhìn nhau, lẽ nào bọn họ đụng phải ác ma ăn kim loại trong truyền thuyết? Dựa vào việc ăn kim loại mà sống, nhưng lại có thể hóa ra ác ma ăn kim loại còn kiên cố hơn bản thân kim loại? Nếu là thật sự như vậy..., Lần này hai người kia kiếm tiền phát tài, trên người bọn họ tự nhiên không thiếu vũ khí pháp bảo, thế những người bị chọn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì sao? Trong tay bọn họ thế nhưng không có vũ khí gì tốt? Nếu có thể phối chế một vũ khí cấp Thiên, vậy sức chiến đấu hẳn là tăng lên mấy lần a?

Nghĩ tới đây, trong mắt hai người đều tràn đầy hào quang màu xanh lá, ánh mắt nhìn đám ác ma ăn kim càng thêm hiên lành...

“Cái này, ta có nên nói cho người biết, thân là một cường đạo, còn có một điểm quan trọng nữa, đó chính là lượng sức mà làm hay không?” Lương Tiểu Doãn mỉm cười nói...

Pháp quyết đạo tặc thứ tám mươi lăm...

Con cóc lớn kia sững sờ, trong miệng vậy mà không tự chủ được hỏi: “Cái gì gọi là lượng mà đi?”

“Đơn giản một chút, chính là không nên đi cướp đoạt người mạnh hơn mình!” Lương Tiểu Đế hừ lạnh một tiếng, thân là Phi Thiên Dạ Xoa, khí tức đạt tới Thiên cấp tỏa ra toàn diện, hơn ba trăm con Ác Ma Kim ở đây ngoại trừ con kia mạnh nhất đạt tới Địa cấp, những con khác đều là Huyền cấp, làm sao có thể ngăn cản khí tức cường đại bậc này?

Lương Tiểu có thể phóng thích khí tức theo, hơn ba trăm con ác ma quỷ bạch bạch xuống, thân thể từng con không ngừng run rẩy.

“Đại nhân, tha thứ cho sự vô lễ của chúng ta, tha thứ cho sự lỗ mẫn của chúng ta. Chúng ta nguyện ý dùng tính mạng ti tiện nhất của chúng ta làm việc cho chó ngựa của đại nhân!” Con cóc lớn nhất đã hóa thành hình người kia run giọng nói.

Nhìn thấy nhiều con cóc như vậy không ngờ lại quỷ xuống dứt khoát như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều kinh ngạc một hồi, những người này, cũng quá nhát gan đi? Lẽ nào ác ma đều bất nạt kẻ yếu như thế?

Nhìn thấy những tên gia hỏa này nhát gan như vậy, Lương Tiểu cộng với Diệp Tĩnh Vũ nào có thể khách khí, lập tức có một số chú ngữ khống chế người khác, mỗi một con ác ma đều hạ xuống một con, những con này đều là người chế tạo vũ khí có thể di chuyển, chỉ cần mang bọn chúng trở về, như vậy những vũ khí kia không phải là không cần lo lắng sao?

Trong quá trình tiếp xúc kế tiếp, đám người Diệp Tĩnh Vũ còn phát hiện một vấn đề, những con ác ma ăn kim này phân chia theo chủng tộc của bọn chúng, bọn chúng hẳn là tiểu tộc dưới trưởng Thôn Phệ Ác Ma lưu lạc ở bên ngoài, toàn tộc chỉ có không đến một ngàn người, những con ăn kim ác ma này

không chỉ sản xuất vũ khí, còn có một con ác ma khác tuyệt đối không có đặc điểm, đó chính là hiếu học.

Đúng vậy, bọn họ rất dễ học, điểm này chỉ cần chuyên tâm dạy dỗ Lương Tiểu Ty là có thể nhìn ra. Bọn họ rất nhanh đã nắm giữ ngôn ngữ của đám người Lương Tiểu Lai, thậm chí bọn họ còn biến toàn bộ thân thể của mình thành nhân loại, chỉ có điều trên người còn có lân phiến dày đặc mà thôi.

Từ miệng những Ác Ma Kim này, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu rõ trạng thái đại thể hiện giờ của Ác Ma Thâm Uyên, bất quá khi hắn hỏi có nghe qua có ác ma nào nô dịch linh hồn con người hay không, đám Ác Ma ăn kim này lại chính tề lắc đầu.

Chuyện hủy diệt ác ma, bọn họ còn chưa có tư cách biết.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ định làm thế nào mang những ác ma này đi, một đôi có hai ngàn ác ma quân nhanh chóng vây quanh nơi này.

Người dẫn đầu là một nam tử xấu xí, thân cao không sai biệt lắm so với người thường nhưng lại mọc ra bốn cánh tay, hơn nữa miệng còn chiếm nửa khuôn mặt, trên người gã cũng không mặc y phục, chỉ là bị một tầng lông dài màu vàng thật dày bao phủ.

Đội quân này từ xa đã vây quanh đám ác ma ăn kim này, một tiếng kêu the thé vang lên từ miệng ác ma.

Ăn thịt Kim Ác Ma đã bị Diệp Tĩnh Vũ không chế tính mạng nên rất cẩn thận truyền lại lời nói của ác ma: “Xin tôn đại nhân, vị này là một tiểu đội trưởng dưới trướng Thôn Phệ Ác Ma, hắn nói Thôn Phệ Ác đã tập hợp một đội quân mười vạn quy mô tới Ma giới, muốn chúng ta tham chiến toàn bộ!”

“A? Nói như vậy là chiêu binh?” Diệp Tĩnh Vũ hiểu ra nhưng trong lòng lại rất lo lắng, hoàn cảnh sinh tồn nơi vực sâu ác liệt như vậy, điều này khiến đám ác ma này vừa sinh ra đã có thực lực cực mạnh, mười vạn đại quân., Một lãnh chúa xuất động mười vạn đại quân, bảy lãnh chúa chính là bảy mươi vạn, bảy mươi vạn thực lực kém cỏi nhất đều là cao thủ cảnh giới Huyền cấp, hiện giờ nhân gian sao có thể ngăn cản? Không

biết Xích Di Thương, mấy người bọn họ có thể tụ tập bao nhiêu Ma tộc?

“Đúng vậy thưa đại nhân...” Hắc rất cẩn thận trả lời.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, đang nghĩ có nên tiêu diệt những ác ma này hay không, tên ác ma đầu lĩnh kia tựa như mới nghĩ đến đám người Diệp Tĩnh Vũ, một đôi mắt màu sắc híp lại trực tiếp rơi vào trên người Cửu Phượng cùng Hồ Mộng.

“Ha ha, những người này là ai?” Tiểu đội trưởng tên là Ác ma hỏi thẳng.

Ha ha ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ, lộ ra một bộ dáng rất là khó xử: “Bọn họ... Là... Là khách nhân của ta!”

Thực lực cắn nuốt ác ma là vũ cấp, đây tuyệt đối là lực lượng cường đại gấp mấy lần đám người Diệp Tĩnh Vũ, nếu trước đó đám người Diệp Tĩnh Vũ không hạ được loại thần chú này, bọn họ sẽ không chút do dự đứng bên cạnh cắn nuốt ác ma, nhưng bây giờ sinh mệnh của bọn họ đều nằm trong tay Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ không thể không nghiêm túc đối đãi.

“Khách nhân? Bây giờ theo lệnh của đại nhân, toàn bộ tộc các ngươi đều phải đi theo chúng ta xuất chinh Ma giới. Khách của các ngươi cứ để ta tiếp đãi. Người đâu, bắt hai nữ nhân kia lại cho ta, hai nam nhân này trực tiếp giết chết!” Cả hai căn bản không cho đám người họ có cơ hội giải thích, trực tiếp hạ lệnh.

Thực lực ác ma ở vực sâu là tất cả, thực lực của người mạnh, người là nô lệ chủ, người có thể bắt nạt tất cả những kẻ yếu hơn người, có thể chiếm đoạt tất cả của bọn chúng.

Nếu thực lực của người không đủ mạnh, như vậy người chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của cường giả, đây là truyền thống của ác ma truyền thừa nhiều năm, không có ác ma sẽ cảm thấy không ổn.

Ngay sau đó, có bốn ác ma thực lực Địa cấp vọt tới đám người Diệp Tĩnh Vũ, trong tay bọn chúng đều nắm một thanh trường thương toàn thân đen nhánh, nhìn khí tức những trường thương này, Diệp Tĩnh Vũ lại nhìn một cái.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, gã rất lo lắng khẽ gật đầu. Những vũ khí này đúng là do bọn họ hóa ra, bọn họ tham quân, mục đích chủ yếu cũng chính là vì đám ác ma này mà hóa ra vũ khí. Nói cho cùng, ác ma không có cường giả trấn giữ sẽ là vũ khí mà đám ác ma cường đại này nuôi nhốt để chế tạo kho.

Nhìn thấy những người này ngang ngược không nói lý mà muốn bắt người, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười lạnh lùng, mà trên trán cáp lại đổ mồ hôi lạnh.

Hắn biết rõ mấy vị đại nhân này đều là cao thủ Thiên cấp, muốn đối phó với chỉ có một cao thủ Thiên cấp, những người khác đều là Huyền cấp, quân đội Địa cấp ác ma căn bản không nói chơi. Nhưng chính vì vậy hắn mới lo lắng không thôi, dù sao, những người này đều là thuần phục Thôn Phệ Ác Ma à?

Dưới tay Thôn Phệ ác ma còn có bảy tên cao thủ cấp Tỳ Hưu, cao thủ cấp Hồng thì có tới mấy chục người, còn cao thủ cấp Hoang thì nhiều gấp mấy lần, cao thủ cấp Thiên, trong mắt bọn chúng căn bản không đáng để vào mắt?

Nếu như hắn thật sự ra tay giết những người này, như vậy chắc chắn bọn họ chết chắc, hay là trốn đi?

Cáp rất muốn kêu to, hắn cũng không quan tâm sống chết của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng sinh mệnh của mình đang nắm trong tay Diệp Tĩnh Vũ, hắn không thể không lo lắng.

Ngay lúc hắn định nhắc nhở Diệp Tĩnh Vũ là tốt nhất chạy trốn, thì một ngôi sao băng màu đen đã phá không mà ra...

Kế hoạch điên cuồng thứ tám mươi sáu.

Dưới sự hướng dẫn của Diệp Tĩnh Vũ, Hồ Tư không chút do dự bắn ra Lạc Nhật tiễn, một đạo lưu tinh màu đen cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người ác ma Thiên cấp, căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị xuyên thủng thân thể, toàn bộ lực lượng cường đại nổ tung, trong miệng truyền ra một trận gào rú, thân thể bị đập nát kia liền phóng lên tận trời, một đại ấn màu đen đã xuất hiện trên đỉnh đầu của gã.

Phiên Thiên ấn còn khó mà đối kháng, huống chi chỉ có tu vi Thiên cấp? Chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, bị trọng thương trực tiếp nổ tan tành, chỉ thấy vô số tàn hồn bay ra bốn phía.

Mà Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ lại quét ra, đảo qua từng cái tàn hồn này, trí nhớ đời đời này, thậm chí toàn bộ ngôn ngữ âm phù thân là Ác Ma tộc cũng bị Diệp Tĩnh Vũ biết được...

Tiên tay bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Chúc Dung, Thiên Ngô, hạn hán, chín hư ảnh còn lại từ hư không bước ra ngoài, vô số ma đầu nhỏ lao ra, trực tiếp giết tới hai ngàn ác ma kia.

Có Thần Nhân như Chúc Dung đã tiếp cận vô hạn cao thủ cấp Hoang tọa trấn, những binh sĩ còn lại làm sao là đối thủ, bất quá chỉ trong mấy hơi thở, những ác ma này đã bị triệt để chém giết, mà tinh khí của bọn chúng cũng bị đại trận thôn phệ sạch sẽ, liền thấy hư ảnh chín đầu kia càng ngày càng rõ ràng.

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn phát hiện ra lực lượng tinh khí của hai ngàn ác ma này tương đương với lực lượng tinh khí của hai mươi vạn binh sĩ bình thường, đây chính là thực lực của ác ma sao? Quả nhiên là chênh lệch gấp trăm lần.

Bảy mươi vạn đại quân, vậy ít nhất cũng tương đương với bảy ngàn vạn đại quân, Ma giới hiện giờ và nhân gian đâu mà tìm được nhiều lực lượng như vậy?

Không được, nếu đám người mình đã đến nơi này, tuyệt đối không thể làm gì cả, ít nhất cũng phải làm xáo trộn kế hoạch của những lãnh chúa ác ma này.

Một kế hoạch cực kỳ to gan lại cực kỳ nguy hiểm hình thành trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, lấy phương thức thân niệm kể lại kế hoạch của mình, đám người Lương Tiểu Hữu, Hồ Thương, Cửu Phượng, Hồ Mộng đều gật đầu nhẹ.

Về phần đám người Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh thấy vậy dễ dàng chém giết sạch sẽ hai ngàn người này như vậy, cả đám kinh ngạc không ngậm miệng lại được, bọn họ không phải chỉ có tu vi Thiên cấp thôi sao? Làm sao mà động thủ lại hung hãn như thế? Cùng là Thiên cấp khởi xướng lại không thể đánh một chiêu trong tay bọn họ?

Tại bộ tộc ác ma, cao thủ cấp Thiên cấp chỉ có thể trở thành tiểu đội trưởng, đến cấp Hoang, có thể trở thành một đại đội trưởng, cao thủ cấp Hồng có thể thống lĩnh một quân đoàn, trở thành một đoàn trưởng, bởi vì nguyên nhân số lượng Ác Ma tộc ít hơn, một quân đoàn cũng chỉ có ba vạn đến bốn vạn người, sau đó chính là chiến tướng.

Có thể trở thành một tiểu đội trưởng đã có thực lực không tầm thường, nhưng bây giờ tiểu đội trưởng này lại bị chém giết vô tình, bất quá càng làm cho sự tình kinh ngạc phát sinh, hẳn cứ như vậy nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ vậy mà chậm rãi biến hình, chỉ trong chốc lát công phu., Liền biến thành giống như đúc tiểu đội trưởng kia, không chỉ như thế, vừa rồi đám tiểu ma đầu kia sau khi hấp thu tinh huyết những binh sĩ kia, dĩ nhiên cũng biến thành bộ dạng những binh sĩ kia. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy hết thảy, Cáp Tuyệt không muốn tin tưởng một tiểu đội hai ngàn người vừa mới đến đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, muốn thay đổi dung mạo của mình không quá dễ dàng, thậm chí khí tức trên người hắn cũng giống như đúc. Về phần đám người Lương Tiểu Tỳ,

mặc dù không có bản lĩnh như vậy, nhưng đội ngũ hai ngàn người kia chính là tập hợp đủ loại ác ma, thêm mấy gương mặt xa lạ có đáng là gì?

Trong đại trận kia hóa ra tiểu ma đầu, chỉ cần không rời khỏi phạm vi mười dặm Diệp Tĩnh Vũ, sẽ không cần lo lắng bọn họ biến mất.

Con cóc cùng với tộc nhân của hắn đi theo bên cạnh đám người mình, Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh đội ngũ hai ngàn người dựa theo trí nhớ đi về hướng đại quân Thôn Phệ tộc. Kế hoạch của hắn rất đơn giản, cũng rất điên cuồng, chính là ám sát một quân đoàn trưởng đạt tới Hồng cấp, đồng thời giá họa cho những ác ma khác...

Vũ, chính là đại đội trưởng đại đội ba dưới trướng đệ tam chiến tướng dưới trướng ác ma, cũng là tâm phúc của quân đoàn trưởng đệ nhất quân đoàn Miện, lần này, chính là chủ lực đầu tiên phụng mệnh tấn công Ma giới.

Thực lực hắn đã đạt tới tu vi Hoang cấp, lúc này đây tiến công Ma giới tràn ngập lòng tin, vừa nghĩ tới chiến sĩ mạnh nhất ở đó cũng chỉ có tu vi Thiên cấp, trong lòng hắn lại sôi trào một trận.

Ở đâu có thổ địa rộng lớn hơn vực sâu chứ, nào có giống cái còn xinh đẹp hơn cả ác mộng, chỉ cần đến nơi nào, với thực lực của mình có thể muốn làm gì thì làm.

Càng nhiều thực vật, càng nhiều tài phú, càng nhiều nữ nhân, nói không chừng chính mình còn có thể thành công tấn chức lên cảnh giới Hồng cấp ở đâu đây?

Thôn phệ ác ma tộc chủ yếu dựa vào năng lượng khác để tiến hóa, thế nhưng địa vực của ác ma vực sâu có hạn, vật chất cũng có hạn, bất kể là năng lượng gì cũng không quá nhiều, bọn chúng căn bản không thể không hạn chế năng lượng thôn tính, những ác ma khác cũng không thể cho phép, phân phối năng lượng của tộc Thôn Phệ Ác thì căn bản không quá nhiều., Bọn họ chỉ có thể dựa theo quân công được lãnh chúa đại nhân phân phối đạt được Âm Thạch, mà trên mặt bọn họ còn có đoàn quân đoàn trưởng, chiến tướng, lãnh chúa, cho dù quân

công của bọn họ cao đến đâu, sau khi trải qua tầng tầng cắt xén, có thể chia được bao nhiêu trong tay bọn họ?

Thế nhưng nghe những ác ma thế hệ trước nói, Ma giới là một khu vực rộng lớn vô ngần, đến nơi đó, mình không phải có thể không ngừng cắn nuốt sao? Cứ như vậy, đạt tới cấp Hồng, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Vũ lại muốn bật cười, đặc biệt là bên người lại có thêm vài nữ nhân xinh đẹp còn xinh đẹp hơn cả Mộng Yêm tộc thì càng tốt hơn.

Vũ vẫn đang ngồi trong giấc mộng ban ngày của mình, tới chỗ Ác Ma Kim gọi Kim Ác Ma tới “Lên” đã trở về.

“Tôn kính đại nhân Vũ, thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh, đã hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó!” Diệp Tĩnh Vũ biến thành “Lên” rất cung kính thi lễ với mưa, mở miệng nói.

“Ừ... Bọn đại nhân sẽ nhớ kỹ công lao của ngươi, ngươi lui xuống đi...” Bị người quấy rầy giấc mộng đẹp của mình, trong lòng Vũ Tâm có chút khó chịu.

“Đại nhân, trên đường trở về thuộc hạ phát hiện ra cái này...” Diệp Tĩnh Vũ không để lại dấu vết, lấy ra một viên bảo thạch lóe lên hào quang màu đỏ sậm đưa tới.

Vốn dĩ mưa đã không kiên nhẫn được nữa, khi nhìn thấy viên bảo thạch màu đỏ sậm này hai mắt sáng rực lên, không ngờ... đây lại là một viên đá ngầm, thứ mà bọn chúng ẩn chứa trong đó là năng lực ám sát thích thú nhất trong tộc Thôn Phệ Ác Ma.

Loại đá ngầm này đối với thôn phệ ác ma hấp dẫn thật giống như chi nhân sâm mê hoặc đối với nhân loại, tuyệt đối là thuốc bổ lớn nha.

Mà loại đá ngầm mà bộ tộc thôn phệ ác ma này coi là trân phẩm, trong mắt đám người Diệp Tĩnh Vũ chẳng qua chỉ là một ít bảo thạch bình thường mà thôi, Lương Tiểu tham tài háo sắc, bên trong nhãn trữ vật không biết cất giấu bao nhiêu lần, hôm nay vừa vận dùng để dụ dỗ mưa...

“Nói mau, người phát hiện ra chỗ này?” Cơ hồ là cướp của hồng ngọc, rất có chút kích động nói.

“Một rừng cây cách đây ba mươi dặm...” Nhìn bộ dạng kích động của Vũ, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt, tư liệu trong trí nhớ quả nhiên không sai...

Tội nguyên thứ tám bốn mươi chín tham lam...

Tham Lam là tội lỗi của con người, mà thân là ác ma, ác ma không có nhân tính, như vậy dục vọng tham lam càng thêm mãnh liệt.

Giờ phút này, tại một chỗ trong rừng cây cách đại quân Ly Vũ ba mươi dặm, đang chồng chất các loại bảo thạch giống như ngọn núi nhỏ, màu đỏ, màu đen, màu xanh lá, màu lam. Tóm lại, ở trên bầu trời có hào quang màu đỏ tím chiếu rọi, những bảo thạch này phát ra hào quang sáng chói.

Mà Vũ mặc giáp đen cứ thế ngơ ngác đứng trước đồng bảo thạch này, trong hai mắt chỉ có ánh sáng, khóe miệng của hắn cũng chảy ra nước miếng thật dài, đầu lưỡi dài chừng một xích cũng sắp rơi xuống đất.

Nơi này có nhiều đá ngầm như vậy, làm sao lại có nhiều đá ngầm như vậy? Nhiều đá ngầm như vậy, tối thiểu tương đương với năng lượng mình được phân phối ngàn năm, nếu mình hấp thu toàn bộ những đá ngầm này, vậy thực lực của mình sẽ đột phá đến cảnh giới Hồng cấp sao?

Vũ cũng không đưa bất cứ ai đến đây, thậm chí ngay cả thân tín của mình cũng không mang đến, dù sao, đồ tốt chia sẻ so với một người thì tốt hơn là hai người chứ gì?

Nhìn thấy vẻ mặt tham lam nhìn các loại bảo thạch, Diệp Tĩnh Vũ thở dài một tiếng, loại bảo thạch này bất kể là Ma giới hay nhân gian đều có thể dễ dàng tìm ra, ở trong mắt mưa lại có sức hấp dẫn lớn như thế.

Từ trong những ký ức vụn vặt kia, hắn hiểu rõ, loại bảo thạch này ở Ác Ma Thâm Uyên cơ hồ đã tuyệt tích, bởi vậy có thể thấy được hoàn cảnh Ác Ma Thâm Uyên ác liệt đến mức nào?

Phiên Thiên Ấn không một tiếng động xuất hiện trên tay phải, nhìn mưa vẫn còn si ngốc, Diệp Tĩnh Vũ dùng sức đập vào sau ót hắn...

Mưa chính là cao thủ cấp Hoang, thực lực cao hơn một cảnh giới so với đám người Diệp Tĩnh Vũ, nếu là chính diện giao thủ, cho dù trên người bọn họ có nhiều vũ khí pháp bảo, muốn đánh bại hắn cũng rất khó khăn, chớ đừng nói chi là gạt bỏ.

Nhưng khoảng cách gần như thế, mà toàn bộ sự chú ý của mưa đều rơi vào trên những bảo thạch kia, hắn căn bản sẽ không nghĩ tới tiểu đội trưởng nhỏ của mình sẽ tập kích mình sau lưng.

Dù sao, nếu như hắn thật sự muốn một mình nuốt những viên Âm thạch này thì cần gì phải thông báo cho mình đây? Đang lúc nghĩ đến việc thưởng cho tên tiểu đội trưởng này thì bỗng nhiên cảm giác được tiếng gió vù vù ở sau lưng, bản năng của tên cao thủ cấp Hoang lập tức bộc phát.

Cái ót kia theo bản năng mọc ra từng mảnh vảy màu đen, thân thể theo bản năng bỏ chạy về phía trước, muốn tránh né hàn ý kinh khủng này. Thế nhưng hai thanh trường kiếm lại từ trong đồng đá ngầm kia bắn thẳng ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hai đạo quang mang một đen một đen trực tiếp xuyên thủng thân thể mưa, mà Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy Phiên Thiên Ấn lại đập vào sau ót của hắn.

Toàn bộ lân phiến nhìn như kiên cố kia vỡ vụn ra, Địa Thủy Phong Hỏa cùng năm cổ lực lượng lôi đình càn quét vào, làm toàn bộ đầu hắn nổ bể ra.

Ngay sau đó, Hạo Thiên Châu và Đông Hoàng đồng hồ bay thẳng ra ngoài, một trước một sau đánh lên trên người mưa, quanh quần tu vi Vũ Linh kinh người, thân thể cường hãn, đối mặt với pháp bảo nổi danh Tam Giới này cũng phải tan xương nát thịt, thậm chí hắn còn không kịp phát ra một tiếng hét thảm., Toàn bộ thân thể đã vỡ vụn, mà đám người Hạng Thương, Chúc Dung Thiên Ngô đã sớm xông lên, thôn phệ sạch sẽ tinh huyết đầy trời kia. Sức mạnh của một cao thủ cấp

Hoang đủ để giúp bọn họ bước ra một bước dài, cắn nuốt, không chỉ bản lĩnh cắn nuốt ác ma.

Mưa đáng thương, rõ ràng có thực lực đối phó với đám người Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có đã bị tập sát, quả nhiên là một ác ma cao cấp chết oan nhất.

Bất quá nếu là Tru Tiên Kiếm, Đông Hoàng Chung, chủ nhân trước kia của Hạo Thiên Châu biết Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu nhưng hai người lại dùng nhiều pháp bảo như vậy để đánh lén một con ác ma thực lực bé nhỏ không đáng kể với bọn họ, không biết có tức giận đến hộc máu ba lần hay không.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Song cũng không để ý tới những chuyện này, thấy đám người mình thật sự diệt sát một gã cao thủ cấp Hoang, lòng tự tin của mỗi người đều tăng lên nhiều, càng thêm tin tưởng đối với việc giết chết quân đoàn trưởng quân đoàn số một của Mục.

Chẳng phải chỉ là một cao thủ cấp Hồng thôi sao, lẽ nào hắn còn có thể chống lại sự sắc bén của Tru Tiên Kiếm? Có mấy món trọng bảo trong tay, chỉ cần vận dụng thoả đáng, muốn đánh chết ác ma có tu vi cao hơn mình cũng không phải là không thể.

Đặc biệt sau khi Chúc Dung hấp thu lực lượng của mưa, khí tức của hắn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, thực lực của hắn vậy mà đang tới gần cấp Hoang.

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị dựa theo kế hoạch của mình tính toán đoàn trường cương đệ nhất quân đoàn, thì ở một chỗ khác trong hạp cốc, Độc Cô Bá Thần ở.

Độc Cô Thần cả đời giao tiếp với đao, đương nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra trên vách tường kia khắc một bộ đao quyết, còn là một bộ đao quyết cao thâm đến cực điểm. Ít nhất hắn không cho rằng mình có thể sáng chế ra đao pháp như vậy, ngoại trừ bộ đao quyết này, còn có một số người sáng chế ra bộ đao quyết này đơn giản là giới thiệu.

Đương nhiên, những văn tự này đều là Thượng Cổ triện văn, thế nhưng kỳ quái chính là Độc Cô Bá Thần cũng hiểu.

Tên của người này chính là đao, chính là một gã chiến tướng bên cạnh Phục Hy Đại Thần thời Thái Cổ, đó mới thật sự là chiến tướng sinh ra để chiến đấu, đó là chiến tướng có thực lực tuyệt đối đạt tới cảnh giới Thần Tôn, nếu bàn về sức chiến đấu, vẫn còn trên những Thiên Vu như Thiên Ngô, bằng không lúc trước cũng không có tư cách làm bạn cùng mấy Thánh Nhân như Phục Hi Nữ Oa Thần Nông tiến vào trong vực sâu này.

Đại thần thông giả thời thượng cổ nhiều vô số kể, có thể được thế nhân biết bất quá mấy chục người kia, mà đao chuyên chức chiến đấu, bảo hộ Phục Hy, cũng không giống như đám Thiên Vu Chúc Dung, còn phải dạy mọi người vận dụng hỏa diễm khắp nơi, ngoại trừ thực lực cao cường, những người khác nào biết được? Không bị người khác biết cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc đó ác ma đã bị Vu tộc giết gần hết, chỉ còn lại mấy ác ma thực lực cao cường cuối cùng, đối mặt với mấy vị Đại Thần tiên công, mấy con ác ma kia lại lựa chọn tự bạo, để bảo vệ Phục Hy bị trọng thương trong lần tự nổ kia.

Cuối cùng vẫn lạc tại một sơn cốc này, sau khi hấn ngã xuống, tinh khí trên nhục thể, toàn bộ tinh khí của hấn đều biến thành vô tận đao khí, tụ tập trong hẻm núi này, đối mặt với loại đại nhân vật mạnh mẽ sau khi chết biến thành đao khí này., Những ác ma may mắn sống sót kia nào dám tới gần, kể cả những cao thủ Vũ cấp mới xuất hiện sau này, cũng chỉ đi một vòng quanh rìa hạp cốc này, dù sao, bọn chúng thật vất vả mới tu luyện đến cảnh giới đó, cũng không muốn đi vào mạo hiểm.

Trước khi chết, đao đã dung nhập toàn bộ cảm giác chiến đấu cùng với đao quyết mà bản thân sáng tạo ra vào trong thanh đao đá kia, chẳng qua là chờ đợi người hữu duyên đến mà thôi., Đem toàn tâm toàn ý của Độc Cô Bá Thần đều vùi đầu vào đao hiển nhiên là người hữu duyên như vậy. Không thể không nói, Thượng Cổ những Thiên Vu này đều là đại thần thông giả, cho dù là đao chuyên chức chiến đấu vậy mà cũng có thể đoán trước được sớm muộn sẽ có một ngày có nhân loại tiến vào trong vực sâu này.

Thần đao thứ tám, thứ tám, thứ tư, Thái Cổ Đao Thần.

Khi Độc Cô Bá Thần dựa theo đao quyết trên vách tường tu luyện, liền phát hiện các loại đao khí trong khe núi này điên cuồng tràn vào trong cơ thể mình, không phải tự mình hấp thu mà là những đao khí này tự mình xông vào.

Không chỉ như vậy, linh hồn bản nguyên của hắn vậy mà bắt đầu không bị khống chế lớn mạnh, theo linh hồn bản nguyên lớn mạnh, tốc độ những đao khí kia tràn vào trong cơ thể hắn cũng càng lúc càng nhanh. Rất nhanh, thân thể của hắn đã không chịu nổi, thế nhưng những đao khí này lại bắt đầu ngưng luyện thân thể của hắn.

Độc Cô Bá Thần chỉ cảm thấy có ngàn vạn thanh đao không ngừng chém loạn trong cơ thể mình, vòng quanh là ý chí kiên định của hắn, lúc này cũng đau đến chau mày.

Thực lực của hắn càng đột nhiên tăng mạnh, Thiên cấp trung đẳng, Thiên cấp thượng đẳng, Thiên cấp đỉnh phong, Hoang cấp trung đẳng, Hoang cấp thượng đẳng, Hoang cấp cao đẳng, Hoang cấp đỉnh cấp, Hồng cấp...

Thực lực của hắn càng nâng cao thì đao khí tràn vào trong cơ thể hắn càng nồng đậm, thần thông của Thái Cổ Thiên Vu quả thật không thể kinh thường.

Đối với thực lực điên cuồng tăng trưởng, Độc Cô Bá Thần lúc đầu hoảng sợ đã biến thành chết lặng như hiện tại, ngược lại mấy lần chinh đốn thiếu chút nữa bạo thể mà chết đến cuối cùng cũng không có nửa chuyện, hắn còn lo lắng cái gì?

Thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, thế nhưng đao khí trong hạp cốt lại không có chút dấu hiệu giảm bớt nào, chỉ vì thanh thạch đao kia chuyển hóa các loại năng lượng trên không trung thành đao khí, cung cấp Độc Cô Bá Thần hấp thu, hắn cứ như vậy hoàn toàn đắm chìm trong thực lực tăng lên...

Từng nhánh đại quân của ác ma tràn vào ma giới, còn Anh Không giải, Viêm Sâm Húc, Xích Di các đại ma vương của ma giới đang ngăn cản đại quân xâm lấn, bọn chúng gần như ngưng tụ tất cả lực lượng của ma giới, nhưng vẫn không phải là đối thủ của đại quân ác ma.

Mà cái gã Kim Trạm Quân này lại không biết đi đâu, toàn bộ Ma giới đã hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này, đoàn quân đoàn trưởng của đệ tam quân đoàn chiến tướng dưới trướng Thôn Phệ Ma Vương đã nhận được lệnh tiến vào Ma giới, tin tức từ phía trước truyền về, đồng bọn của mình đã chiếm cứ rất nhiều tài nguyên trên một vùng đất rộng lớn vô ngần, những địch nhân chống cự đại quân ma vương đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, bọn người mình chỉ cần đi phục là được.

Giao Bằng rất thỏa mãn, ác ma bộ tộc, chờ đợi vạn năm thời gian, cuối cùng cũng coi như trở lại nơi tổ tiên mình từng sinh sống.

Rất là cẩn thận lấy từ trong ngực ra một viên bảo thạch màu xanh lam lớn chừng quả đấm, trong đó còn có một số viên đá quý tạp chất, đây còn là viên đá ngậm mà lúc trước đại nhân ban thưởng cho mình, chính mình một mực không nỡ nuốt vào, dù sao hiện tại mình chỉ còn lại một khối như vậy, phải chịu đựng đến lần phân phối tiếp theo, còn không biết phải mất bao lâu nữa đây.

Thế nhưng bây giờ sao, ha ha, vừa nghĩ tới ma giới rộng lớn, Côn Bằng rất là hưởng thụ một ngụm nuốt khối ám thạch kia xuống.

Vừa lúc đó, một bóng người nhanh chóng lao tới, hạ xuống trước người Tỳ Hưu.

“Mưa, sắp tiến công Ma giới rồi, ngươi tới đây làm gì?” Nhìn thấy Vũ thuộc hạ của mình là một trong bốn đại đội trưởng, Tỳ Hưu có chút nghi hoặc hỏi.

“Đại nhân, ngài xem...” Diệp Tĩnh Vũ biến thành “Vũ” không để lại dấu vết, lấy ra một khối bảo thạch to bằng nắm tay, toàn thân trong suốt đưa tới trước người Tỳ Hưu.

“Người... Người từ đâu tới vậy?” Tuy nói viên đá ngậm này chỉ to bằng nắm tay, không khác gì mình vừa mới nuốt vào, nhưng viên đá ngậm này tinh khiết như vậy, phẩm cấp của nó ít nhất phải gấp ngàn lần lần lần lần lần trước mình nuốt vào, cho nên mới biết bọn người mình sắp tới Ma giới, có càng nhiều viên đá ngậm đang chờ mình, trái tim Tỳ Hưu vẫn không nhịn được nhảy nhót.

Diệp Tĩnh Vũ đem những lời nói dối với Vũ nói ra, mà về sau giống như Diệp Tĩnh Vũ dự liệu, Tỳ Hưu quả nhiên một thân một mình đi theo hấn rời khỏi quân đoàn.

Xem ra, Âm thạch này có sức hấp dẫn rất lớn đối với ác ma.

Chỉ cần có thể thuận lợi giết chết Giao Bằng, như vậy tổn thất của một quân đoàn trưởng, đủ để khiến hậu phương của bộ tộc ác ma hỗn loạn một phen chứ?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng nghĩ vậy, thân thể cung kính đứng ở sau lưng Tỳ Hưu, mà ánh mắt Tỳ Hưu đã hoàn toàn rơi vào trên đồng bảo thạch ngũ sắc sắc sỡ kia.

Nhiều bảo thạch như vậy, nhiều đá ngậm phẩm chất cao như vậy, chẳng lẽ thật sự nguyên nhân phải đến Ma giới sao? Cho nên nơi này xuất hiện nhiều đá ngậm như vậy?

Không đúng, nơi này không phải ma giới, nếu thật sự có nhiều đá ngậm như vậy, không thể không bị người phát hiện, hơn nữa toàn bộ những đá ngậm này chồng chất ở chỗ này, vừa nhìn liền biết là bị nhân tạo chồng chất, hơn nữa còn là cố ý chất ở chỗ này, lẽ nào...

Dù sao Giao Bằng cũng là cao thủ cấp Hồng, cho dù đối mặt đá ngậm mê người như vậy, sức chống cự cũng sẽ không thảm như mưa. Ngay lúc hấn nghi hoặc, Diệp Tĩnh Vũ cầm trong tay Phiên Thiên ấn đã thẳng tắp đập tới...

Đầu Tỳ Hưu khẽ nghiêng, tránh được một kích của Phiên Thiên Ấn, thế nhưng Phiên Thiên Ấn lại trực tiếp đập vào đầu vai của gã, lập tức đập vỡ tan đầu vai gã.

Nhưng thân thể hấn đã nhân cơ hội này phóng lên tận trời...

“Người không phải Vũ, người là ai?” Thần niệm khổng lồ từ trong cơ thể Tỳ Hưu bộc phát ra, một tay che vết thương của mình, từng đạo hào quang màu đen tán loạn trên người hắn, không ngừng chữa trị thương thể của hắn.

Trong lòng của hắn đã tràn ngập kinh ngạc, đây là vật gì, lại có thể phá nát thân thể của mình?

Chứng kiến một kích toàn lực của đám người mình vậy mà chỉ bất quá đập vỡ đầu vai Tỳ Hưu, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều biến sắc, đối phương là cao thủ Hồng cấp a?

Không có một kích mất mạng, đám người mình có thể ngăn cản sao? Cũng không giữ lại, Xi Vưu kỳ lay động, mười hai Thiên Vu đã sớm bố trí đại trận diệt tuyệt trong nháy mắt khởi động, mấy đạo gió lạnh nổi lên, Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Khuyết đồng thời xuất thủ, không chỉ như vậy, còn ẩn giấu trong trận hồ ly., Cửu Phượng, Hồ Mộng cũng đồng thời xuất thủ, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hạo Thiên Châu, Đông Hoàng Chung đồng loạt bay ra ngoài, đánh thẳng về phía Tỳ Hưu, đối mặt với hai người Lam cảnh giới cao hơn hai người bọn họ, bọn họ hiểu rõ, có lẽ bọn họ chỉ có một cơ hội xuất thủ...

“Hừ...” Chứng kiến mấy tên gia hỏa tầm thường như con kiến hôi này lại dám ra tay với mình, hừ lạnh một tiếng, giơ tay đánh ra một quyền, Hạng Khuyết, Thiên Ngô, thậm chí đã muốn đột phá đến Hoang cấp Chúc Dung trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chúc Dung, Hạng Dung, Thiên Ngô đều là giận dữ, bọn họ tốt xấu gì cũng từng là cao thủ Thần Tôn (Vũ cấp), bây giờ lại bị một tên nhóc cấp Hoang đánh bay ra ngoài, điều này làm sao để cho bọn họ về sau có thể sống sót?

Cả đám nổi giận đùng đùng xông tới, liền thấy toàn bộ pháp bảo công kích hắn đều bị Côn Bằng quét bay, bất quá trên người có hai vết kiếm, gãy mất mấy khúc xương, quay người bay trở về thức hải Diệp Tĩnh Vũ, da mặt xác thực rất trọng yếu., Thế nhưng nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, vậy mặt ngoài còn có tác dụng gì? Lương tiêu lại càng đứt khoát, lúc hắn toàn lực tề ra Hạo Thiên Châu cũng bất quá chỉ nện

gãy một khúc xương của Giao Bằng, hấn thu hồi Hạo Thiên Châu cùng hai thanh hung kiếm, xoay người bỏ chạy... Khi đám người Chúc Dung độn về thức hải của Diệp Tĩnh, hấn đã sớm chạy mất vô ảnh vô tung...

Chương tám bốn hung hăng càn quấy, hung hăng càn quấy.

“Mẹ nó, gia hỏa không nghĩa khí...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ mắng một tiếng, lá cờ Xi Vưu cuốn một cái, cuốn đám người Hồ Dung lên, xoay người bỏ chạy...

Nói đùa sao, vừa rồi mình cũng toàn lực vận chuyển Đông Hoàng Chung lên, thế nhưng cũng chỉ đập vỡ mấy cái xương của hắn, nhìn qua thương thế ngược lại còn nhẹ hơn so với mình bị phản chấn, thực lực như vậy sao mình có thể ngăn cản?

Đương nhiên, cũng không phải Đông Hoàng Chung không đủ cường hãn, mà là thực lực Diệp Tĩnh Vũ kém một chút, chỉ có thể phát huy một chút lực lượng như Đông Hoàng Chung.

Muốn đối phó cao thủ cấp Hoang thì đã đủ rồi, thế nhưng muốn đối phó cao thủ cấp Hồng thì còn kém một chút, hiện giờ ngay cả vài món pháp bảo mạnh nhất của hắn cũng không thể giết chết Toan Nghê, vậy chẳng lẽ còn lưu lại chịu chết hay sao?

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, thậm chí lúc đi còn không quên quét một đồng bảo thạch vào trong ngực, nói thế nào mà những thứ này đều có thể tăng thực lực cắn nuốt ác ma, không thể tiện nghi cho hắn được?

Chứng kiến mấy người đánh lên mình lập tức biến mất vô ảnh vô tung, Tỳ Hưu đầu tiên ngăn người, sau khi nhìn thấy ám thạch như ngọn núi nhỏ kia đều bị cuốn đi, cả người giận tím mặt, thân thể hóa thành một đạo lưu quang chạy về hướng bọn người Diệp Tĩnh Vũ bỏ chạy.

Đương nhiên, hắn không chỉ vì những đá ngăm kia, còn có vấn đề mặt mũi của mình, chính mình bị mấy người thực lực xa xa không bằng mình đánh lên thành dạng này, đây chính là đại

chọc giận hắn, bắt quá khiến hắn quyết định đuổi theo nhất định, hơn nữa còn là nguyên nhân một mình đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ dùng để làm bị thương pháp bảo của hắn.

Thứ thiếu nhất của bộ tộc ác ma không phải lương thực, không phải nữ nhân, không phải tài nguyên, mà là vũ khí. Bộ tộc ác ma chỉ biết giết chóc, hủy diệt, phá hoại, nuốt chửng, bọn chúng sẽ không chế tạo vũ khí, không nói chế tạo một thần binh lợi khí, chỉ riêng cây gậy sắt bọn chúng cũng không làm ra được?

Đại đa số ác ma đều là hai tay trống trơn, thỉnh thoảng có một số ác ma có vũ khí, nhưng đa số vũ khí bọn chúng sử dụng là dùng một số vị trí thân thể của ác ma khác, có răng nanh, có móng vuốt, có đứt khoát là xương cốt., Đương nhiên, có sự tồn tại của ác ma kim, một số ác ma cường đại cũng có vũ khí do ác ma kim ăn thịt biến thành, nhưng số lượng ác ma ăn vàng rất ít, cũng không phải là nơi nào cũng có, hơn nữa bọn chúng cần phải nuốt một lượng lớn kim loại mới có thể hóa ra một hai thanh vũ khí, không giống như dự tính của Diệp Tĩnh Vũ.

Điểm quan trọng nhất là, thực lực những con ác ma ăn Kim kia đại đa số đều ở Huyền cấp, Địa cấp, ngay cả Thiên cấp cũng cực ít, chớ nói chi là Hoang cấp, cho dù ngẫu nhiên có hai con Thôn Kim Ác Ma cấp Hoang cũng bị cực đại chiến tướng của lãnh chúa bắt đi nuôi dưỡng, bọn chúng cũng cần vũ khí phải không? Dù sao, thực vật cấp Hoang cấp Kim Ác Ma có thể hóa ra vũ khí cấp Hồng, cũng tương đương với thần khí thượng đẳng.

Về phần cấp bậc Côn Bằng, những pháp bảo cấp Vũ kia, lại chỉ có bảy lãnh chúa, hoặc là dòng chính của bảy đại lãnh chúa, đại đa số những vũ khí này đến từ thời Thái Cổ.

Loại ác ma đạt tới cấp Hồng như Giao Bằng, vũ khí bình thường rất chóng mất, vũ khí quá lợi hại lại không tới phiên mình, bây giờ thấy vũ khí có thể làm bản thể mình bị thương, nào có đạo lý buông tha, chỉ cần có vũ khí như vậy, thực lực của mình tối thiểu tăng lên một bậc, nói không chừng mình có cơ hội khiêu chiến một chút chiến tướng bài danh thứ bảy?

Có thể làm vũ khí thương tổn thân thể hắn, hơn nữa còn là một vũ khí thực lực kém xa người sử dụng của hắn. Đây tuyệt đối là vũ khí từ cấp Côn Bằng trở lên, tác dụng đối với Côn Bằng, tựa như một tên Man nhân trong xã hội nguyên thủy nắm giữ công kích vậy.

Không thể không nói, thân là cao thủ cấp Hồng không chỉ có lực lượng cường đại, tốc độ này cũng là cực nhanh, đặc biệt dưới trọng áp cực lớn của vực sâu, cho dù là tốc độ của Diệp Tinh Vũ cũng giảm đi rất nhiều.

Mặc kệ là Ma giới hay là nhân gian, hắn đều có thể hấp thu tinh quang, sử ra Hư Ảnh Tinh Bộ, thế nhưng ở nơi này, thần thông mà hắn luôn kiêu ngạo này lại không cách nào sử dụng ra được, chỉ có thể dựa vào tốc độ của mình không ngừng chạy trốn, nếu không phải ngưng tụ ra Phong huyết, khiến cho thân thể hắn trở nên cực nhẹ, không chừng tốc độ của hắn còn không bằng Lương Tiểu Phi giương cánh bay đi.

Nhìn thấy Toan Nghê càng ngày càng gần, sắc mặt Diệp Tinh Vũ và Lương Tiểu Khả càng ngày càng khó coi. Muốn ám sát một người có đẳng cấp cao hơn hai cảnh giới so với bọn họ, bản thân đã có một kế hoạch cực kỳ điên cuồng. Đây giống như một tiểu hài tử ba tuổi cầm con dao găm đi đối phó Bá Vương Long vẫn luôn mọc đầy lân giáp, một đao chém xuống, phát hiện lân giáp chỉ có thể vạch thương Bá Vương Long, đối mặt với Bá Vương Long điên cuồng, bọn họ có thể làm gì?

Ngoại trừ liều mạng chạy ra, còn liều mạng chạy...

Khoảng cách Tỳ Hưu càng ngày càng gần, nhìn đám người phía trước chạy vội, y trực tiếp cách không đánh ra một quyền...

Một cỗ quyền kinh cực mạnh phá không mà ra, trong nháy mắt đi tới sau lưng Diệp Tinh Vũ, trong lòng Diệp Tinh Vũ hoảng hốt, đang muốn gọi Đông Hoàng Chung ra chống cự, Cửu Phượng bên cạnh hắn đã cầm Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ trong tay lay động, từng đạo thủy mang màu đen hiện lên, bảo vệ mọi người.

Cổ quyền kinh kia hung hăng đánh vào phía trên hắc sắc thủy mang, tạo nên trận trận gợn sóng, thế nhưng lực lượng Côn Bằng thực sự vượt qua Cửu Phượng quá nhiều, đạo hắc mang kia bất quá kiên trì mấy hơi thở, lần này liền vỡ vụn.

Cửu Phượng đang không chế đại kỳ lại phun ra một ngụm máu.

Đây là tu vi của cao thủ cấp Hồng sao? Ngay cả Huyền Nguyên Không Thủy Không Thủy Kỳ chí bảo như vậy mà cũng chỉ kiên trì được một thời gian ngắn?

Chứng kiến Côn Bằng lại một lần nữa đánh ra một quyền, Diệp Tĩnh Vũ ôm lấy eo nhỏ của Cửu Phượng, một tay nâng Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu, từng đạo thanh quang rơi xuống, bảo vệ mấy người bên cạnh bọn họ.

Mà Hồ Tư bên cạnh cũng vừa chạy, vừa cầm trường cung trong tay, nhắc lên Lạc Nhật Thần Tiễn...

“Khà khà...” Bảy tiếng nhẹ vang lên liên tiếp, Thất Tinh mỹ lệ bắn ra ngoài, đây đã là cực hạn của hồ ly... Sau khi bắn ra bảy mũi tên này, thân thể Hồ Bi liền mất đi lực lượng, toàn bộ giường êm rơi xuống, may mắn là được Hồ Dục Mộng đỡ lấy...

Mà ngay lúc này, quyền kinh cuồng bạo của Giao Bằng vẫn đánh lên trên Đông Hoàng Chung.

“Phốc...” Diệp Tĩnh Vũ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, hào quang màu xanh trên Đông Hoàng Chung càng ảm đạm, mấy người bảo hộ Đông Hoàng Chung đều bị đánh bay ra ngoài...

Giao Bằng cười ha ha, quả nhiên mình đoán không sai, những vũ khí này tuy đều từ cấp Côn Bằng trở lên, nhưng mấy tên nhóc này rõ ràng không thể phát huy toàn bộ tác dụng của những vũ khí này, chính mình muốn giết bọn họ cũng không phải là dễ như trở bàn tay., Đang muốn tiếp tục cách không đánh ra một quyền, lại chợt phát hiện bảy ngôi sao băng thẳng hướng mình phóng tới, trong miệng hừ lạnh một tiếng, trong mắt hẩn, loại mũi tên trình độ này làm sao có thể làm bị

thương chính mình? Đưa tay đánh tới hào quang màu đen này...

Cốc đao thứ tám mươi lăm...

“Ầm ầm...” Một tiếng, mũi tên thứ nhất bắn thẳng vào nắm đấm của Giao Bằng, thế nhưng lại khiến cho nắm đấm của nó hơi chấn động một chút.

Ngay sau đó là mũi tên thứ hai, Tỳ Hưu chợt phát hiện ra mũi tên này lại có thể khiến nắm đấm của mình đau nhức, ngay sau đó là mũi tên thứ ba, mũi thứ tư...

Khi mũi tên thứ năm bắn vào nắm đấm Côn Bằng, nắm đấm Toan Nghê đã bị nổ tan tành...

Đau đớn kịch liệt làm cho Tỳ Hưu trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn. Đối mặt với mũi tên thứ sáu uy lực càng ngày càng mạnh kia, gã không thể không xuất ra toàn bộ lực lượng của mình ngăn cản, trên người gã nổi lên từng đạo hào quang màu đen., Trên cánh tay hắn lập tức hiện đầy vảy màu đen, thế nhưng mũi tên thứ sáu trực tiếp bắn nát hào quang màu đen trước người hắn, mũi tên thứ bảy lại trực tiếp chui vào bên trong lớp vảy chắc chắn của hắn, xuyên thẳng qua cánh tay và tim của hắn, sau đó một luồng năng lượng cường đại lập tức bộc phát ra...

Trong miệng Tỳ Hưu truyền đến một trận lửa giận, ngực nó vậy mà trực tiếp bị đánh ra một cái lỗ máu thật lớn, dòng máu màu đỏ sậm không ngừng chảy ra, thương tổn do mũi tên này mang đến cho nó thậm chí còn vượt qua cả Phiên Thiên Ấn.

Nhìn thấy Lạc Nhật Thần tiễn của Hồ Thương vậy mà đã tu luyện tới cảnh giới này, đám người Diệp Tĩnh Vũ trong lòng sợ hãi thán phục, nếu chỉ luận lực công kích, lực công kích của hắn tuyệt đối vượt qua tất cả mọi người ở đây, dù sao, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cho rằng dựa vào lực lượng của mình có thể đả thương cao thủ cấp Hồng.

Bất quá cho dù Hồ Tư dốc hết tất cả lực lượng bản thân, cũng bất quá chỉ thương tổn Lam mà thôi, mặc dù là thương thế khá

nặng, nhưng khi nhìn thấy trên người gã tản mát ra đạo đạo quang mang màu đen, những vết thương kia bắt đầu cấp tốc phục hồi như cũ.

Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Dã, vèo một tiếng bò dậy, túm người bên cạnh chạy như điên về phía xa. Hồ Tư đã tiêu hao hết tất cả sức mạnh của bản thân cũng chỉ có thể làm được một chút như vậy, bọn họ còn làm được gì chứ?

“Các ngươi đều muốn chết...” Tỳ Hưu giờ phút này hoàn toàn nổi giận, nếu như vừa rồi mình bị đám người Diệp Tĩnh Vũ đả thương hay là bởi vì trong tay đối phương có pháp bảo lợi hại, như vậy hiện tại lại một lần nữa bị thương, chính là vũ nhục lớn nhất với chính mình, một thực lực xa xa không bằng người của mình, vậy mà cũng có thể làm bị thương chính mình, điều này làm sao hắn không giận chứ?

Tỳ Hưu trong cơn nổi giận căn bản không quan tâm mọi thứ, lập tức đuổi theo đám người Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí hắn còn quên mất mình còn là quân đoàn trưởng một quân đoàn.

Một đám người một đuổi một chạy, chạy trọn vẹn mấy trăm dặm. Đi ở địa phương như vực sâu này, đi lại cực kỳ gian nan, chính là mấy trăm dặm địa phương cũng đủ cho mọi người mệt mỏi chết người.

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ Thất khiếu đều đang phun máu, hắn không chỉ muốn dùng Đông Hoàng Chung bảo vệ chính mình, còn phải bảo vệ người bên cạnh, hơn nữa thỉnh thoảng lại dùng Phiến Thiên ấn quấy rầy, lực lượng trong cơ thể đã hao hết bảy tám phần, mà những người khác lại càng thâm vô cùng, thậm chí Hạo Thiên Châu trên người Lương Tiểu Hưu cũng bị hắn rút đi đại bộ phận lực lượng, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không cách nào tái xuất lực lượng.

Giờ phút này Hồ Côn Bằng mệt mỏi đến thở hổn hển, dựa vào Nguyệt Linh Thần Cung trong tay, nàng mặc dù không thể mang đến tổn thương trí mạng gì cho Tỳ Hưu, nhưng lại trì hoãn tốc độ của Tỳ Hưu, cũng bởi vì như vậy, bọn họ mới có thể chạy ra xa như vậy.

Thế nhưng lúc này tất cả mọi người đã không còn lực lượng tiếp tục chạy nữa, bọn họ đã bất tri bất giác đi tới một miệng hẻm núi, từ trong hẻm núi truyền đến từng trận gió lạnh, mơ hồ còn kèm theo một ít đao khí, đám người Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, một đầu vọt vào trong hẻm núi, hiện tại, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Giao Bằng cũng vọt tới trong hẻm núi này, cái thân thể cực lớn tám chân bốn đầu của nó đã ngừng lại, cảm nhận được đao khí nhàn nhạt truyền ra từ khe núi này, trong mắt lóe lên thần sắc thận trọng.

Đoạn hạp cốc này hắn đã từng tới, cũng biết trong hẻm núi này đến cùng là có cái gì? Đó chính là nơi có thể chém giết cao thủ cấp Côn Bằng, thậm chí đánh chết cao thủ cấp Vũ, mình còn muốn đi vào nữa sao? Lửa giận trong lòng đã theo những đao khí phát ra kia rút đi hơn phân nửa.

Bất quá nghĩ đến những vũ khí trên người đám người Diệp Tĩnh Vũ, ánh mắt hắn lại sáng lên, thần niệm khổng lồ quét ra ngoài, phát hiện đao khí nơi này đã mỏng manh rất nhiều, không khỏi tinh thần chấn động, lần trước tới đây vẫn là trăm năm trước, chẳng lẽ theo thời gian trôi qua, lực lượng nơi này đã suy yếu sao?

Đã như vậy, vậy vào xem một chút đi, vì những pháp bảo nghịch thiên kia, khó khăn đã triệt để đánh bạc ra ngoài, chỉ cần có thể đạt được những pháp bảo kia, vậy thực lực của mình tuyệt đối sẽ tăng lên gấp bội.

Lân phiến trên người nổi lên đạo đạo quang mang màu đen, tạo thành một vòng bảo hộ năng lượng to lớn, bao phủ nó vào trong, thân thể của hắn đã biến thành một đạo lưu quang, cứ như vậy vọt vào.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ vừa mới xông vào hạp cốc liền cảm thấy hối hận, bởi vì nơi này khắp nơi đều là đao khí, đao khí sắc bén đến cực điểm, coi như là Diệp Tĩnh Vũ té ra Đông Hoàng chung, Cửu Phượng té ra Huyền Nguyên Không Thủy kỳ, cũng khó có thể ngăn cản đao khí kinh khủng bậc này.

Từng đạo từng đạo sắc bén giống như vậy, nhanh nhẹn như vậy, nhanh như vậy, ánh sáng xanh do Đông Hoàng Chung phát ra bị từng trận bị đánh nát, sau đó là hắc mang của Huyền Nguyên Không Thủy Không Thủy Kỳ...

Ngay lúc bọn hắn thực sự không chịu nổi đao khí chuẩn bị quay về lao ra, thân thể cực lớn của Tỳ Hưu kia đã vọt vào, nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ không dám xâm nhập bên trong, khoe miệng Tỳ Hưu lộ ra nụ cười dữ tợn, tám cánh tay đồng thời nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đánh tới đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“Bộp bộp bộp bộp...” Đám người Diệp Tĩnh Vũ nào có thể chịu đựng được lực lượng như vậy, thân thể trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nặng nề nện lên vách tường một bên, xương cốt toàn thân cơ hồ vỡ vụn.

Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ, vì bảo vệ người bên cạnh mà không bị tổn thương, cơ hồ một người gánh chịu sức mạnh của bảy quyền, giờ phút này trên người hắn cũng không còn chỗ nào hoàn hảo.

Dù cho Bá Nguyên lực trong cơ thể đã trải qua bá đạo, dù cho hắn có tự chữa khỏi cường hãn cỡ nào, giờ phút này cũng không có chút sức chiến đấu nào.

Cửu Phượng đã nhào tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, trong tay nắm chặt Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ, liều mạng đưa ma lực vào thể nội, để nó tản mát ra đạo đạo quang mang màu đen, bảo hộ hai người, hiện tại, nàng đã vô lực cứu trợ những người khác...

Chứng kiến mấy người bị mình đánh cho chia năm xẻ bảy, khoe miệng nhe răng cười càng thêm dữ tợn, bọn phế vật này, bọn chúng yếu đuối như vậy, lại làm thương tổn thân thể tôn quý của ta, thật sự là tội không thể tha, giương mắt nhìn lướt qua hồ ly đã hôn mê bất tỉnh, một tay gắt gao nắm chặt, hắn muốn giết chết người này trước, để cho bọn chúng hiểu, thương tổn thân thể cao quý của mình là một chuyện ngu xuẩn cỡ nào...

Quyền kinh cường đại ngưng tụ trên nắm tay hắn, ngay lúc
hắn muốn đánh ra một quyền, một âm thanh cực kỳ bá đạo từ
trong hẻm núi vang lên: “Ai dám đả thương đồ nhi của ta!”

Chương 1 Cường thế xuất kích.

Vừa nghe thấy âm thanh cực lớn này, cả người Diệp Tĩnh Vũ lập tức sững sờ, đôi mắt trong nháy mắt mở to, tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, trong đầu không tự chủ được nhìn lại phía sau, liền thấy một thân ảnh gầy gò ngay cả thần niệm nồng đậm cũng không thể dò xét ra bên trong đao khí.

Dáng người của hắn khô gầy như vậy, nhưng giờ phút này trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại cao lớn như thế, vĩ ngạn, trong tay của hắn cầm một thanh đao, một thanh đao nhìn như tảng đá. Hắn cứ như vậy nhẹ nhàng đi ra, một bước đã tới trước đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy khuôn mặt khô héo kia, nhìn vào một đầu tóc dài ngổn ngang, Diệp Tĩnh Vũ gần như sắp khóc đến nơi...

Hung hăng tát một cái vào mặt mình, phát hiện mình không phải là nằm mơ, Diệp Tĩnh Vũ thật sự khóc lên...

“Sư phụ, ngài còn chưa chết à!” Diệp Tĩnh Vũ đè nén khiếp sợ trong lòng, kích động, cả người cứ thế xông tới.

Độc Cô Bá Thần trợn trắng mắt, đây là lời gì vậy? Chẳng lẽ mình đáng chết sao?

“Cút ngay, lão tử còn chưa khổng chế lực lượng trên người!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đánh về phía mình, Độc Cô Bá Thần lạnh lùng hừ một tiếng, một tay phát lên, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị văng ra ngoài, xương cốt vừa mới khép lại lại lại lần nữa vỡ vụn ra, đau đến mức hắn gào thét liên hồi.

Độc Cô Bá Thần hiển nhiên không để ý đến Diệp Tĩnh Vũ kêu to, thạch đao trong tay run lên, một đao đao khí phá vỡ ra, trực tiếp bỏ một quyền về phía Hồ Tu.

Thấy gia hỏa mới xuất hiện này, trên mặt Tỳ Hưu nổi lên thần sắc phẫn nộ.

“Lão già đến từ nơi nào vậy, không muốn sống nữa phải không?” Giao Bằng khẩu khẩu lạnh hừ một tiếng, tám cánh tay toàn bộ vung lên, đưa tay vọt tới Độc Cô Bá Thần.

Thân thể của hắn trên không trung hóa thành từng đạo tàn ảnh, thậm chí rất nhanh, liền thấy trên không trung xuất hiện hơn trăm người, đó là tốc độ của hắn đã sắp đạt đến một mức khủng bố, tám cánh tay của hắn cũng huyền hóa thành hơn một ngàn, từng đạo quyền kinh, chưởng phong không ngừng từ trong cơ thể hắn bắn ra, uy áp của cao thủ cấp Hồng toàn diện bộc phát ra.

Ngay sau đó liền thấy những quyền kinh này cùng chưởng phong ngưng tụ cùng một chỗ, biến thành một chùm sáng màu đen, bắn về phía ngực Độc Cô Bá Thần.

Chùm sáng này tốc độ nhanh như vậy, lực lượng cũng lớn như thế, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, nếu vừa rồi hắn sử dụng một chiêu này, cho dù đám người mình có Đông Hoàng Chung cũng tuyệt đối bị đánh cho nát bấy, hóa ra vừa rồi hắn đang đùa bỡn đám người mình sao?

“Sự phụ, cẩn thận, gia hỏa này...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ tới tu vi Độc Cô Bá Thần không chênh lệch nhiều so với mình, đang định mở miệng nhắc nhở, nhưng mới nói được một nửa, thì đã ngậy cả người.

Chỉ thấy Độc Cô Bá Thần tiện tay chém ra một đao, chùm sáng màu đen nhìn như khủng bố kia trực tiếp bị bổ thành mảnh nhỏ, ngay sau đó liền thấy Độc Cô Bá Thần đi tới trước người Tỳ Hưu, thạch đao nhìn như triu mến cũng thẳng tắp rơi xuống.

Không có bất kỳ huyết sáo hoa lệ nào, không có bất kỳ kỹ xảo nào đáng nói, chỉ đơn giản là chém xuống, tốc độ kia nhìn như chậm chạp vô cùng., Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy cho dù là một người bình thường cũng có thể dễ dàng né tránh, chuyện này đã xảy ra khiến cho hắn kể cả đám người Lương Tiểu Tỳ kinh ngạc, vừa rồi tựa như mèo vờn chuột đuổi đến đám người chật vật không chịu nổi như bị ngóc, tùy ý cầm thạch đao bổ lên người mình.

Thạch đao kia nhìn qua có vẻ chậm chạp như vậy, thế nhưng lân phiến chắc chắn trên người Tỳ Hưu tựa như đậu hũ bị cắt ra, dưới một đao này, một phần ba thân thể Toan Nghê bị tước mất...

Trong miệng Tỳ Hưu truyền ra một tiếng kêu đau đớn. Ánh mắt của nó tràn ngập sợ hãi, thân thể còn lại hai phần ba đã quay người chạy trốn. Thế nhưng Thạch đao Độc Cô Bá Thần lại nhẹ nhàng xẹt qua, thân thể còn lại của nó cũng bị một đao chém thành hai đoạn.

Thân thể nguyên bản nguyên bản đã biến thành ba đoạn, cứ như vậy ngã trên mặt đất, không ngừng co giật, thế nhưng khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ kinh ngạc là hẳn lại không chết, thân thể đứt gãy kia vậy mà nổi lên từng trận hào quang màu đen, tựa hồ đang chữa trị những thương thế kia.

Thân thể Độc Cô Bá Thần có chút lay động, lực lượng trong cơ thể hẳn không ngừng lao nhanh, cơ bắp trên cánh tay thỉnh thoảng lại nổi lên, giống như có vật gì muốn phá vỡ.

Nhìn thấy ba bộ thân thể không ngừng nhúc nhích nằm trên mặt đất, Độc Cô Bá Thần lại lần nữa giơ lên thạch đao trong tay, hẳn chuẩn bị thừa dịp lực lượng trong cơ thể mình không khống chế được mà gạt bỏ đi tên này.

Tựa hồ cảm nhận được sinh mệnh sắp biến mất, trong lòng Tỳ Hưu tràn đầy sợ hãi, bộ tộc Ác Ma vốn không có tình cảm gì đáng nói, lại càng không có lòng trung thành gì cả., Mạnh được yếu thua chính là lời giải thích tốt nhất của bộ tộc ác ma. Bây giờ lực lượng Độc Cô Bá Thần mạnh hơn Toan Nghê quá nhiều, hẳn ở trong tay hắn căn bản không chịu nổi nửa điểm sức chống cự. Lúc này cảm nhận được sát ý trong lòng Độc Cô Bá Thần, thân thể đã bị chém thành ba đoạn, thân thể run rẩy càng thêm dữ dội...

“Đừng giết ta, van xin người đừng giết ta, ta nguyện ý trở thành nô lệ của ngài, cầu xin ngài đừng giết ta?” Thần niệm Tỳ Hưu truyền ra ngoài, trong thần niệm tràn đầy khủng hoảng, tràn đầy cầu khẩn.

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần lại không để ý tới điều này, người này thiếu chút nữa đã giết đồ nhi của hắn, dựa vào điểm này thì tuyệt đối không thể tha thứ, trên tảng đá bộc phát ra từng đạo ánh đao chói mắt, đao khí trong cơ thể hắn càng không ngừng phát ra, đó là một loại đao khí khủng bố đủ để xé Toan Nghê thành phần vụn.

“Sư phụ, hạ thủ lưu tình!” Cho dù không rõ vì sao Độc Cô Bá Thần không chết, ngược lại còn có lực lượng cường đại bức này, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không để cho hắn dễ dàng giết chết Giao Bằng như vậy.

Nó còn phải tìm kiếm tung tích Linh Nhi. Tu vi Vũ mà bọn chúng đánh chết còn kém một chút, căn bản không biết chuyện một số ác ma thượng tầng, mà đẳng cấp của Toan Nghê rõ ràng cao hơn một chút, không chừng có thể từ trong miệng nó biết được một ít. Điểm quan trọng nhất là nó là cao thủ cấp Hồng, thân thể này đều là năng lượng a, nếu có thể luyện hóa nó, vậy bất kể là chính mình, hay là người bên cạnh mình đều có thể thực lực đại tiến.

Đặc biệt là bây giờ Thập Nhị Thiên Vu mới hóa ra ba người, còn có chín người hiện tại bởi vì lực lượng không đủ lớn mà không cách nào hóa hình, nếu như có lực lượng của người này dung nhập vào thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, như vậy chín người khác hắn là có thể ngưng tụ ra chân thân, cho dù mỗi người bọn họ mỗi người chỉ có cảnh giới Thiên cấp, uy lực của đại trận cũng sẽ tăng lên gấp bội, thuộc tốt như vậy sao có thể dễ dàng xóa bỏ được?

“A? Hắn thương các người thành bộ dạng này, chẳng lẽ ngươi còn muốn giữ hắn lại hay sao?” Độc Cô Bá Thần chau mày, lực lượng trong cơ thể hắn càng ngày càng có dấu hiệu không khống chế được, cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

“Cái đó không phải, chỉ là một thân lực lượng của hắn không nên lãng phí...” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tàn khốc còn muốn tàn khốc hơn so với Giao Bằng lúc này. Nhìn nụ cười tàn khốc của Diệp Tĩnh Vũ, bản năng thân thể Tam Đoạn run run...

Chương một trăm sáu mươi hai trở về nhân gian.

Sau khi Diệp Tĩnh Vũ dùng phương thức nhanh nhất tìm tòi trí nhớ của Tỳ Hưu, trên mặt hắn lộ ra vẻ thất vọng, đạt đến đẳng cấp như vậy cũng không có nửa điểm tin tức liên quan tới Linh Nhi, chẳng lẽ linh hồn của nàng thực sự đã tiêu tán rồi sao?

Mạnh mẽ đè nén thất vọng trong lòng, dưới sự trợ giúp của Độc Cô Bá Thần, bắt đầu luyện hóa thân thể của Giao Bằng, vốn cho rằng có lực lượng cường đại như vậy, đủ để chín vị Thiên Vu kia ngưng tụ chân thân, thế nhưng khiến cho Diệp Tĩnh Vũ thất vọng lại là bọn họ không tìm được lực lượng bản nguyên của mình, căn bản không cách nào ngưng tụ ra chân thân.

Tựa như Chúc Dung và Thiên Ngô, cũng thật sự dưới cơ duyên xảo hợp đạt được lực lượng bản nguyên của mình, Chúc Dung là Hỏa Linh Châu, Thiên Ngô là thế giới tràn ngập gió kia, lúc này mới ngưng tụ ra chân thân, mà hiện tại, năng lượng mặc dù đã đầy đủ, nhưng dù sao không có bản nguyên, lại không cách nào hóa ra chân thân.

Bất quá năng lượng trên người Tỳ Hưu cũng bị Xi Vưu kỳ hấp thu một phần, làm cho uy lực đại trận tăng lên mấy lần, Lương Tiểu, Hạng Khuyết, Chúc Dung, Thiên Ngô cũng đạt được lợi ích to lớn, ít nhất ngày đó Chúc Dung hấp thu cổ lực lượng này đã đột phá Thiên cấp, đạt đến Hoang cấp...

Trong hạp cốc, Độc Cô Thần ngồi xếp bằng trước thạch đạo, cố gắng khống chế lực lượng tăng vọt kia. Lương Tiểu Dã, Hạng Khuyết, Thiên Ngô, cũng đều tiêu hóa lực lượng ở xung quanh, bọn họ bây giờ đâu chỉ là Thiên cấp, chỉ cần có thể triệt để tiêu hóa lực lượng này, đạt tới Hoang cấp căn bản là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cửu Phương, Hồ Mộ, Hồ Thương cũng đứng ở trong góc, khôi phục thương thế, chỉ có Diệp Tĩnh Vũ ngồi trước Độc Cô Bá Thần, mặc kệ những đao khí sắc bén kia bổ vào thân thể mình, hắn chính là đang dùng những đao khí này rèn luyện thân thể của mình.

Hắn cũng từ trong miệng Độc Cô Bá Thần biết được kỳ ngộ của hắn, chẳng qua thực lực của hắn tăng vọt quá nhanh, dù có vị tiền bối kia lĩnh ngộ, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể tiêu hóa hết những đao khí này, càng không cách nào khống chế được những lực lượng này, cũng may bản thân hắn có lĩnh ngộ đặc biệt với đao, cho nên lúc trước có thể miễn cưỡng khống chế lực lượng trong cơ thể giết chết Giao Bằng.

Ở trong hạp cốc đả tọa chính là ba năm, trong ba năm này, chỗ bọn họ đều không có đi, lúc Diệp Tĩnh Vũ hấp thu ký ức của Côn Bằng, bọn họ cũng đã minh bạch bây giờ ác ma cường đại, cho dù là những ác ma tấn công Ma giới, đều có bảy tên cao thủ cấp Côn Bằng, lấy lực lượng khi đó của bọn họ, đi ra ngoài cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Ba năm qua, Độc Cô Bá Thần cuối cùng cũng đã thôn phệ sạch sẽ đao khí trong hạp cốc này, hơn nữa dựa vào thiên phú cực mạnh của hắn, triệt để khống chế cỗ lực lượng này, thực lực của hắn rốt cuộc đạt đến cảnh giới gì, ngay chính hắn cũng không biết.

Diệp Tĩnh Vũ dựa vào Hỗn Độn Chi Thể biến thái của mình, thuận lợi chuyển hóa một phần lực lượng của Giao Bằng thành Thổ Chi Kim Đan, thành công ngưng tụ ra Thổ Chi Kim Đan, tu vi thành công đột phá đến Hoang cấp, mà nhục thể của hắn dưới sự tôi luyện của vô số đao khí kia, cũng đạt đến tiêu chuẩn cấp Hoang, thậm chí là một kích toàn lực của cao thủ cấp Hoang, cũng khó có thể đánh tan nhục thể của hắn.

Lương Tiểu, Hạng Khuyết, Thiên Ngô đều thuận lợi đạt đến cấp Hoang, dù sao tinh huyết Toan Nghê cường đại như thế, bất quá có lẽ là nguyên nhân ở vực sâu, cho dù là Lương Tiểu cũng không gặp phải Huyền Tiên kiếp như lời Huyết Hải Vô Nhai đã nói.

Về phần Hồ Turu, từ ngày đó toàn lực bắn ra bảy mũi tên, trực tiếp ngô ra cái gì, thực lực đột nhiên tăng mạnh, thậm chí thời gian ba năm, lão đã có thể bắn ra Cửu Tinh Liên Châu.

Từ khi hắn có thể bắn ra chín mũi tên, hắn phảng phất mở ra một mảnh thiên địa khác, thực lực đột nhiên tăng mạnh, mặc dù không đạt tới cảnh giới Hoang cấp, nhưng đám người Diệp Tinh Vũ không chút nghi ngờ, nếu cho hắn một cái chuẩn bị, đám người mình không ai có thể ngăn cản uy lực chín mũi tên kia, thậm chí ngay cả Độc Cô Bá Thần hôm nay cũng không có lòng tin tiếp được chín mũi tên này.

Lạc Nhật thân tiền, tiền quyết có thể bắn rơi mặt trời lại là hư danh?

Cửu Phương, Hồ Thương mặc dù không tiến bộ quá nhiều, nhưng dưới sự biết rõ của Độc Cô Bá Thần, lực lượng bọn họ vận dụng so với trước kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, sức chiến đấu đâu chỉ cường đại gấp mấy lần.

Có cường giả như Độc Cô Bá Thần suất lĩnh, đoàn người trực tiếp rời khỏi hẻm núi này, bọn họ cũng không tiếp tục ở dưới vực sâu nữa, dù trong lòng Diệp Tinh Vũ vẫn luôn nhớ nhung Linh Nhi của hắn, nhưng hắn lại minh bạch, ba năm chưa trở về, cũng không biết nhân gian cùng Ma giới rốt cuộc như thế nào, chỉ hy vọng Lạc Nhược Phong bọn họ không có việc gì mới tốt.

Ba năm trước đây, bởi vì Toan Nghê của Thôn Phệ tộc biến mất, quả thật đã mang đến phiền phức nhất định cho đám ác ma. Dù sao, nói thế nào thì hắn cũng là một quân đoàn trưởng, có thể khống chế bốn vạn đại quân, trong bộ tộc ác ma nhân dân cư thưa thớt, xem ra đã được xem như là quan lớn rồi. Chiến tướng thứ ba cắn nuốt ác ma càng giận tím mặt, nếu không phải đã hạ lệnh thôn tính lãnh chúa, có lẽ đã bắt đầu truy xét khắp nơi hung thủ sát hại Toan Nghê.

Cũng bởi vì chuyện này mà khiến đại quân ác ma trì hoãn mất một tháng, cũng chính vì thời gian một tháng này mà đám người Diệp Tinh Vũ vẫn còn kịp.

Một đường đi trong vực sâu, từ khe nứt ngày đó tới Ma giới, phát hiện trên đường đi đều chất đầy thi thể, có ác ma, có Ma tộc, đủ loại huyết dịch đan vào cùng một chỗ, nhìn qua rất là khủng bố.

Chiến tranh kéo dài ba năm, để ngăn cản đại quân ác ma xâm lấn, Ma giới gần như đã dốc hết lực lượng. Thế nhưng thực lực của bọn họ kém xa ác ma, nhân số nhiều hơn nữa cũng là uổng công. Chiến đấu kịch liệt hơn một năm, Ma tộc của Ma giới gần như một nửa bị tàn sát, một phần còn lại trốn về bốn phương tám hướng, một bộ phận lại lựa chọn đầu hàng ác ma.

Mà ác ma cũng thuận lợi khống chế ma giới, nhưng bởi vì vấn đề địa bàn của ma giới dẫn phát một hồi nội chiến của ác ma, kéo dài suốt một năm nội chiến, cuối cùng thất bại lãnh chúa đồng thời khô khốc, đám ác ma này mới nhận được một cái chung, chia ma giới thành tám hướng, ngoại trừ chính đông, còn lại bị bảy đại ác ma khác đồng thời chia cắt.

Cuối cùng, ác ma lại một lần nữa liên thủ tấn công nhân gian, nhân gian không có cao thủ trấn giữ sao có thể là đối thủ của những ác ma này, thậm chí bảy đại chiến tướng đến từ bảy lãnh chúa đều ở lại ma giới, chỉ để quân đoàn trưởng dưới trướng đánh vào nhân gian, liền đánh cho nhân gian liên tục bại lui.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ chạy như điên, chỉ thấy thi thể, ngẫu nhiên đụng phải một số ác ma, bị lực lượng cường đại của Độc Cô Bá Thần xé nát thành từng mảnh.

Mọi người không để ý tới đám ác ma chia cắt ma giới như thế nào, thấy bộ dáng thê thảm này bọn họ chỉ một lòng nghĩ tới nhân gian.

Khi đám người Diệp Tĩnh Vũ tiến vào nhân gian, cảm giác đầu tiên là kết cấu nhân gian này tựa hồ ổn định hơn nhiều, dù cho hiện tại dùng lực lượng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể đánh nát...

Chẳng lẽ quy tắc thiên đạo lại xuất hiện biến hóa gì sao?

Bang Bang3 Chương Bạo Phong Thành

Từ khi đám ác ma từ lối vào Ma giới tiến vào nhân gian, nhân gian mất đi cao thủ trấn giữ căn bản không cách nào ngăn cản, đất đai của đế quốc Mộ Lan cùng đế quốc Phạm Long đầu tiên bị luân hãm, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đám ác ma cũng không tới gần Man lâm Nam Hoang, cũng không dám tấn công Cửu Châu từ Nam Hoang Man Lâm, thậm chí không tiếc vạn dặm bồn ba, toàn bộ tụ đến Bạo Thành phía bắc Nam Vân Đế Quốc hiện giờ.

Thảo nguyên rộng lớn đã bị ác ma công hãm, thậm chí ngoại trừ phía đông Thiên Cương sơn mạch, toàn bộ đều trở thành lãnh địa của ác ma, phàm là bị chiếm địa bàn, nhân loại sống cuộc sống không bằng gia súc.

Mà kỳ quái nhất là toàn bộ Cửu Châu lại đột nhiên xuất hiện một kết giới, khiến ác ma căn bản không thể tiến vào những nơi khác. Thành Bạo Phong Thành chính là lối vào duy nhất này, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, nhân loại còn lại còn có thể miễn cưỡng ngăn cản được công kích của đám ác ma.

Giờ phút này, trên Hồng Nguyên bên ngoài Bạo Phong Thành, tập trung quân đoàn đệ nhất quân đoàn Hạt Ma trong tay chiến tướng số ba dưới trướng lãnh chúa hủy diệt Tiểu, đây là một quân đoàn hoàn toàn do đầu bò cạp thân người tạo thành, nhân số tổng cộng có bốn vạn người, có thể nói là quân đoàn mạnh nhất trong tay Tiểu.

Mỗi một tên binh lính đều cao hơn một trượng, trên người là lớp vỏ cứng, loại vỏ cứng này làm cho bọn họ hoàn toàn có thể bỏ qua cung tên trong tay binh sĩ nhân loại, ít nhất thì cung tên bình thường căn bản không cách nào làm bọn họ bị thương, chỉ có cung nỏ khổng lồ trên tường thành mới có thể làm bị thương những binh sĩ bộ cạp bình thường này.

Phía dưới tường thành Bạo Phong Thành, đệ nhất quân đoàn trưởng “Tà” lạnh lùng nhìn tường thành to lớn cao năm mươi

trường, không biết tường thành này rốt cuộc là dùng tài liệu gì chế thành, lại chắc chắn như thế. Ngay cả mấy tên quân đoàn trưởng cùng cấp bậc với mình cũng chỉ lưu lại một vết tích sâu hoắm trên tường thành mà thôi, nhân loại làm sao có thể sáng chế kiến trúc kiên cố như vậy?

Phải biết rằng bản thân tà là cao thủ cấp Hồng, vũ trụ Hồng Hoang, thiên địa Huyền Hoàng, đó là tồn tại cường đại còn mạnh hơn cả cao thủ cấp Thiên bình thường, đó là tồn tại đã hoàn toàn lĩnh ngộ sức mạnh quy tắc, bây giờ không ngờ lại khó có thể phá vỡ tường thành bình thường này, điều này thật sự có quá nhiều điều quý dị.

Liên tưởng đến kết giới cường đại phía trên mảnh đất này không biết xuất hiện từ lúc nào, cho dù bảy tên cao thủ cấp Hồng toàn lực ra tay cũng không cách nào công phá, điều này càng khiến cho trong lòng tà kinh ngạc.

Bây giờ, bọn họ đã phát hiện, nơi này là chỗ yếu nhất của kết giới, Thất đại chiến tướng không có ở đây, bọn họ có lẽ chỉ có thể đánh vào nơi đây, bảy đại lãnh chúa, mỗi một lãnh chúa đều có một quân đoàn bốn vạn người trú đóng ở đây, bất quá quân đoàn trưởng đệ nhất chiến tướng đệ tam tộc, Vô có mất tích, vị trí của hắn bị một cao thủ cấp Hồng khác thay thế.

Thất đại quân đoàn, mỗi chi quân đoàn đều tự chiến đấu, kỳ hạn công thành là một ngày, nếu không đánh hạ được tường thành, như vậy đến phiên bên dưới. Bây giờ, sáu ngày đã qua, sáu quân đoàn khác cũng không công phá tường thành, chỉ còn lại quân đoàn trong tay tà.

Nếu bọn họ có thể công phá tường thành, như vậy bọn họ sẽ nắm giữ quyền khống chế mảnh đất này, nếu không thể đánh hạ, như vậy thất đại quân đoàn sẽ cùng nhau phát động tiến công, đến lúc đó tất cả mọi thứ nơi đây đều do thất đại quân đoàn chia cắt.

Hắn đã sớm phái người thông báo cho tướng quân Tiểu, tin tức Tiểu Na lấy được, nơi này gọi là Cửu Châu đã có kết giới thái cổ lưu lại, như vậy bên trong nhất định có rất nhiều trọng bảo lưu lại từ thời thái cổ, đối với những con ác ma thiếu hụt vũ khí nghiêm trọng mà nói, lực hấp dẫn của những trọng bảo kia

tự nhiên khó có thể đè nén, ý tứ của Tiêu Chiến Tướng là không tiếc bất cứ thủ đoạn nào, nhất định phải độc chiếm địa bàn này.

Cho nên trong lòng hắn rất nặng nề, hắn nhất định phải cố gắng hết sức mình, trong hôm nay công phá tường thành, như vậy dựa theo ước định giữa bọn họ, hủy diệt tộc sẽ hưởng thụ hết thảy nơi này.

Nhưng sáu chi quân đoàn khác đều tiến công đoạn tường thành này, thậm chí tổn thất một phần lớn binh sĩ, đều khó công phá, mình có thể làm được sao?

Nhìn những binh sĩ sĩ khí cao vút dưới trướng, tà xuống mệnh lệnh, hắn, nhất định phải hoàn thành mệnh lệnh của Tiêu tướng quân.

Trên tường thành, Lạc Nhược Phong mặc một bộ đồ bào, bên hông dắt một thanh trường kiếm, mái tóc đen buông xõa sau đầu, trông hắn đã đạt tới tu vi Thiên cấp, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào bộ cạp phía trước, thực lực hơn vạn con.

Sau lưng hắn là Nam Cung Thương mặc áo giáp, có Công Tôn Hương liên tục không ngừng cung cấp đan dược, hơn nữa khổ tu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ một đoạn thời gian, tu vi của hắn cũng đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, mặc dù không có Hạo Thiên Châu, nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tự thành một giới diện, vậy mà có thể độ kiếp ở bên trong, mà phía sau hắn, còn đứng một trăm tên thực lực đều trên cả Võ Thần, toàn thân tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Những thứ này, chính là nhóm thiếu niên thiên tài đầu tiên tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Nhân gian đã qua ba năm, bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã qua vội vã trăm năm, vội vàng trăm năm, dựa vào đan dược của Công Tôn Hương Di, thực lực muốn đạt tới Địa cấp (Võ Thần) cảnh giới cũng không khó khăn.

Nhóm thứ nhất đạt tới cảnh giới Võ Thần có hơn một ngàn người, nhưng trong mấy ngày trước, những cao thủ này cơ hồ đều bị chém giết, hôm nay còn thừa lại một trăm người, lại là một trăm người có thực lực mạnh nhất, trong số bọn họ cũng

đã lĩnh ngộ ra tầng cuối cùng, nếu lần chiến đấu này không chết, rất có thể bọn họ sẽ đạt tới cảnh giới Thiên cấp.

Nhưng bọn chúng lại hiểu, đám ác ma phía trước có sức chiến đấu cực kỳ cường hãn, cho dù bọn chúng thực sự đạt tới Thiên cấp cũng chưa chắc đã có thể sống sót, càng không nói tới thực lực bây giờ, nhưng không ai trong mắt lộ vẻ sợ hãi, dường như bọn chúng không để ý tới nguy hiểm sắp xảy ra.

Ngoài ra, trên tường thành rộng lớn còn có những binh sĩ khác, bất quá những binh lính này cũng không phải là binh sĩ bình thường, những người này đều dựa vào đan dược để cường ép tăng lên võ sư Tiên Thiên, hoặc là tông sư, binh sĩ cảnh giới Đại Tông Sư, cũng chỉ có bọn họ mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được sự tấn công của đám ác ma này. Đương nhiên, đám Ma tộc từ Ma giới lui về lúc này cũng đứng trên tường thành.

Trong mắt mọi người, bọn họ từng là Ma tộc hung tàn, nhưng hiện tại bọn họ là người mạnh nhất bảo vệ Thần, cũng may nhờ có thân thể cường hãn của những Ma tộc này, mới có thể tiếp tục bảo vệ một đoạn tường thành này.

Xích Di đang ngồi trên tường thành, bản thân lực lượng đã đạt tới Thiên cấp hẳn đã có thể khống chế thân hình của mình, thân cao bây giờ cũng chỉ có một trượng mà thôi.

Bên cạnh hắn còn có hai nam tử đang ngồi, không ngờ lại là Anh Không Thích và Viêm Sâm Húc. Bọn họ tổ chức đại quân Ma tộc chém giết với ác ma ở Ma giới hơn một năm, nhưng cuối cùng vẫn bại trận. Hai gã tân sinh Ma Vương giờ phút này mặt mũi tràn đầy mệt mỏi.

Con át chủ bài bằng bạc là Bang Bang4?

Chiến đấu không ngừng khiến thực lực của bọn họ mơ hồ muốn đột phá Thiên cấp, nhưng mà không biết là quy tắc Thiên Đạo hay nguyên nhân khác, vẫn luôn không thể đột phá...

Lúc này, bò cạp ma lại tấn công, nhìn đại quân ác ma như thủy triều vọt tới, Lạc Nhược Phong nhìn ba người Xích Di Chủ đang ngồi nghỉ ngơi dưới đất, lại nhìn một nam tử anh tuấn mặc cẩm y cách đó không xa cùng với mười hai tên mặc giáp vàng phía sau hắn trông như binh sĩ thiên tướng, nhẹ nhàng phát tay.

Sớm đã có binh sĩ kéo hơn mười nỏ lớn, cứ như vậy bắn về phía bò cạp ma, mũi tên này to bằng bắp đùi, còn dài hơn trường mâu bình thường, toàn thân đen nhánh, trọng lượng cực lớn, chỉ nghe vài tiếng ông ông, mấy chục ngôi sao băng phá tan bầu trời, lao thẳng tới trước mặt đám ác ma.

Những con bò cạp ma này cũng thật mạnh mẽ, đối mặt với tên nỏ đang bay nhanh tới này, vậy mà lại huy động cái càng cực lớn của bọn chúng, đập về phía mũi tên.

“Răng rắc...” Một tiếng, lực lượng khổng lồ trực tiếp bắn nát bảy cái càng kiên cố nhất của bò cạp ma, ngay sau đó bắn lên ngực một gã bò cạp ma phía trước, cái vỏ cứng nhìn như chắc chắn kia của hắn cũng trong nháy mắt vỡ tan, nỏ tiễn bắn thẳng vào, lực lượng cực lớn bắn ngược cả người hắn ra ngoài, không biết đụng phải bao nhiêu đồng bọn của hắn, cuối cùng toàn bộ đóng đinh trên mặt đất.

Thân thể không thể động đậy, nhưng cũng chỉ thế thôi, những Hạt Ma khác căn bản không để ý tới bò cạp ma này, tiếp tục lao về phía trước.

“Nguyên Linh pháo bắn ra!” Lạc Nhược Phong nhẹ nhàng phát tay, mười hai tên Chân Tiên đã chuẩn bị sẵn trên cửa

thành. Không tệ, bây giờ không chế Nguyên Linh pháo chính là mười hai tên Chân Tiên, những người này đều là thiên tài tu luyện trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nghe được mệnh lệnh của Lạc Nhược Phong, bọn họ bắt chấp hồn lực của mình, lập tức thấy mười hai khẩu pháo kim loại cực lớn trên tường thành phát ra hào quang bảy màu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bắn ra mười hai chùm sáng.

Gần như trong nháy mắt, những luồng hào quang này đã tới đại quân của Hạt Ma, đối mặt với năng lượng mạnh mẽ như vậy, mặc kệ những Hạt Ma này ngăn cản thế nào, thân thể đều lập tức bị xé thành từng mảnh nhỏ, chỉ có những con Hạt Ma thực lực đạt tới Thiên cấp đang ở trước người mình ngưng tụ ra năng lượng hộ thân, lúc này mới có thể ngăn cản được sự tấn công của Nguyên Linh pháo.

Mười hai nguyên linh pháo được phát đủ, dẫn theo trăm tên ác ma thương vong. Nhưng những ác ma này dường như đã sớm thông minh, không có xông tới như trước, kéo giãn khoảng cách với nhau rất lớn. Chính vì vậy bọn chúng mới chỉ tổn thương không tới trăm người mà thôi.

Nhìn thấy vũ khí nguyên linh pháo mạnh nhất trong tay mình đánh ra một đòn, nhưng mang đi tính mạng trăm con bò cạp ma. Lạc Nhược Phong khẽ lắc đầu, đối mặt với trận chiến này, cho dù là vũ khí chiến tranh mạnh nhất trên đại lục., Cũng căn bản không có tác dụng quá lớn a, vừa sai người tiếp tục phóng Nguyên Linh pháo, vừa sai người dùng cường nỏ công kích. Bất kể thế nào, có thể giết thêm một người thì giết thêm một người, có thể ngăn cản bọn họ một khắc là đã xong.

Tốc độ của bò cạp ma cực nhanh, chỉ trong vài nhịp thở đã từ xa hơn mười dặm vọt tới tường thành phía dưới, mà Lạc Nhược Phong cũng chỉ mới phóng ra ba lần Nguyên Linh pháo mà thôi.

Tường thành cao tới năm mươi trượng, đối với những con bò cạp có thực lực cường đại này mà nói căn bản không là gì, bọn họ thường dựa vào hai chân dùng sức nhảy mạnh, là có thể nhảy được mấy chục trượng, thậm chí có thể trực tiếp nhảy lên tường thành, nhìn thấy phía dưới đã có bò cạp ma, Lạc Nhược

Phong xoay người lại, nhẹ nhàng nói với nam tử mặc cẩm y kia: “Thiên Nguyên điện hạ, xin nhờ cậy!”

Người này không phải ai khác, chính là Hiên Viên Tĩnh, lúc đối mặt đại quân ác ma xâm lấn quy mô lớn, là một thành viên của nhân loại, Hiên Viên Tĩnh tạm thời buông xuống tất cả kẻ thù của nước, gia nhập đại quân của Nam Vân Đế Quốc.

Còn được Lạc Nhượng Phong phong làm Thiên Nguyên Vương, có địa vị cao thượng như Diệp Tĩnh Vũ, nhưng đến cấp độ Hiên Viên Tĩnh thì những danh xưng này làm sao có thể quan tâm.

Nghe Lạc Nhượng Phong nói vậy, Hiên Viên Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với mười hai võ sĩ mặc kim giáp phía sau. Mười hai võ sĩ giáp vàng đồng thời cầm mười hai thanh trường thương toàn thân vàng óng, ngay sau đó đồng thời hừ lạnh một tiếng, thân thể hóa thành mười hai luồng sáng vọt thẳng xuống.

Người của bọn họ còn đang trên không trung, trường thương trong tay đã liên tục run run, từng đạo thương ảnh màu vàng phá không bắn ra, đi thẳng tới trước người những Hạt Ma kia, có thể vọt tới đây đều là hạng người có thực lực cao cường, vô cùng trên người vô cùng cứng rắn, thế nhưng đối mặt thương ảnh màu vàng này, lại tựa như giấy mỏng bị đâm xuyên thẳng.

Nhìn thấy mười hai võ sĩ giáp vàng, đám người Lạc Nhượng Phong đều kinh hãi, đây tối thiểu cũng là tu vi Thiên cấp, Hiên Viên Tĩnh đâu phải đi tìm nhiều cao thủ Thiên cấp như vậy?

Phải biết rằng, có pháp bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và linh đan diệu dược không ngừng cuộn cuộn không ngừng của Công Tôn Hương, bên cạnh Lạc Nhượng Phong cũng chỉ có vài tên cao thủ Thiên cấp mà thôi, mà Hiên Viên Tĩnh biến mất một thời gian ngắn trở về đã có nhiều cao thủ như vậy, hẳn sao có thể không sợ hãi cho được?

Mười hai võ sĩ giáp vàng tựa như Thiên Binh trực tiếp xông vào trong bầy bò cạp, lực lượng của bọn họ cường đại như thế, kim giáp trên người bọn họ lại kiên cố như thế, thường thường một gã bò cạp toàn lực đánh ra cũng chỉ là đánh cho kim

quang trên người những võ sĩ giáp vàng này âm thầm một chút, làm sao có thể làm bọn họ bị thương được.

Bọn họ như sói vào bầy dê, chém giết tận gốc những ác ma có thể khiến Vũ Thánh phải tuyệt vọng.

Đám bò cạp ma tự nhiên cũng chú ý tới mười hai bóng người này, hai mươi tiểu đội trưởng thực lực đạt tới Thiên cấp nhanh chóng lao tới mười hai võ sĩ mặc kim giáp, bọn họ cũng không muốn mười hai tên này chém giết hết tộc nhân của mình.

Thấy hai mươi tên đối phương đạt tới Thiên cấp khí tức nhanh chóng tới gần mười hai võ sĩ giáp vàng, Lạc Nhược Phong nhìn thoáng qua đám người Xích Di Chử, Xích Di cũng không nói thêm gì, cầm chiến phủ bên cạnh lên, nhảy thẳng từ trên tường thành năm mươi trượng xuống, giẫm nát bảy một tà ma vừa mới xông tới đây., Tiếp đó, những cao thủ cấp Thiên đang vùng riu xông về phía mình. Nam Cung bị thương, Lâm Hiểu Nghi cũng đồng thời bay lên, chỉ có bọn họ mới có thể ngăn cản những cao thủ cấp Thiên này.

Anh Không Thích và Viêm Sâm Húc nhìn nhau một cái, cũng bất chấp mệt mỏi của bản thân, cầm vũ khí của mình gia nhập vào chiến cuộc. Có bọn họ gia nhập, mười hai võ sĩ giáp vàng đã có thể ngăn cản được hai mươi cao thủ Thiên cấp của đối phương, thậm chí dựa vào thực lực cường đại của bản thân, còn áp chế hai mươi ác ma Thiên cấp này.

Xa xa quân đoàn trưởng “Tà” nhìn thấy nhân loại xuất hiện nhiều cao thủ Thiên cấp như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, “Âm, hiểm, xảo trá, bốn người các ngươi đi đi, nhân gian đã đủ ổn định, không cần lo về quy tắc Thiên Đạo gì đó, dốc toàn lực ra tay chém giết là được! “Theo lời nói của tà âm rơi xuống, bốn đại đội trưởng cấp Hoang bên cạnh hắn trực tiếp chạy ra ngoài...

Thiên Địa bất nhân, thiên địa bất nhân...

Cảm nhận được khí tức cực mạnh từ trong đại quân ác ma bộc phát ra, sắc mặt Lạc Nhược Phong lập tức biến ảo. Trận chiến sáu ngày trước, ác ma ngay cả ác ma cấp Thiên cũng rất hiếm thấy, nhiều nhất cũng chỉ phái ra mười cao thủ cấp Thiên mà thôi, nhưng bây giờ thì..., Không chỉ phái ra hai mươi cao thủ Thiên cấp, còn phái ra bốn gã cao thủ Hoang cấp, đây chính là cao thủ cảnh giới Huyền Tiên a, phe mình mạnh nhất cũng bắt quá chỉ đạt tới Thiên cấp đỉnh phong, cho dù là một gã cũng khó có thể chịu đựng, chớ đừng nói là bốn gã cao thủ Hoang cấp, như vậy phải làm sao bây giờ?

Lạc Nhược Phong thậm chí còn muốn hét lên câu nào đó mà Thao Thiết và phản bác luôn ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Trải qua nhiều năm tiềm tu như vậy, thực lực hai con Hoang Thú này có lẽ không kém?

Nhưng cho dù bọn họ xuất hiện, chẳng lẽ có thể đối phó được bốn tên cao thủ Hoang cấp sao? Lạc Nhược Phong thầm thở dài trong lòng nhưng ánh mắt lại hướng về phía Hiên Viên Tĩnh, có lẽ hẳn có thể nghĩ ra biện pháp?

Dường như chú ý tới ánh mắt Lạc Nhược Phong, gương mặt anh tuấn Hiên Viên Tĩnh vậy mà lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quay đầu sang nói với Lạc Nhược Phong: “Bệ hạ yên tâm, mấy tên này cứ giao cho ta đi! Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ Phong, nói: “Bệ hạ yên tâm, mấy tên này cứ giao cho ta đi! Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ.”, Đến lượt các ngươi!” Theo thanh âm Hiên Viên Tĩnh rơi xuống, sau đầu của hắn bỗng nhiên bắn ra bốn đạo quang mang xanh, đỏ, trắng, đen, ngay sau đó liền thấy bốn đạo thân ảnh phóng lên trời, khi bọn hắn lộ ra thân hình thì..., Lại là ba nam một nữ, ba nam tử đều cao hơn một trượng, bắp thịt trên người nhô cao, nhìn qua rất dọa người, cho dù nữ nhân duy nhất kia cao hơn một bậc so với tất cả mọi người ở đây, cơ bắp trên người

cũng hiện lên mảnh khảnh, toàn thân trên dưới còn tản ra hỏa diễm cực mạnh.

Không nói thêm câu nào, bốn người này trực tiếp xông ra ngoài, liền phóng về phía bốn gã đại đội trưởng, khí tức cuồng bạo kia vậy mà cũng không kém gì Hoang cấp.

Nhìn tới đây, sắc mặt Lạc Nhược Phong đã biến đổi kịch liệt, bốn cao thủ cấp Hoang, bên cạnh hẳn lại có bốn cao thủ cấp Hoang, hẳn tìm đâu ra bốn tên cao thủ cấp Hoang?

Lạc Nhược Phong chỉ chấn động cực độ, còn Hi Dương luôn tiềm tu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cảm nhận được khí tức trên người nữ tử kia, thân ảnh đã vọt ra, một thân gấm đỏ, nhìn như một đoàn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt.

“Khí tức Chu Tước? Chẳng lẽ nàng cũng là hậu duệ Chu Tước?” Nhìn thấy nữ tử đánh thẳng về phía đại đội trưởng ác ma kia, trong miệng Hi Dương thì trào nói ra.

Hiên Viên Tĩnh bên cạnh quay đầu nhìn sang Hi Dương bỗng xuất hiện bên cạnh Lạc Nhược Phong, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, nhưng không nói gì thêm.

Huyết mạch Chu Tước, ít ỏi biết bao, nàng chỉ tu luyện tâm pháp Liệt Diễm của Chu Tước mà thôi, tuy nhiên trên người của người lại có khí tức Chu Tước thuần khiết nhất, không biết bọn họ có biết hay không, có lập tức hạ giới bắt người!

Trong lòng thở dài một tiếng, lại một lần nữa đưa mắt nhìn chiến trường phía trước.

Tám tên cao thủ cấp Hoang toàn diện xuất thủ, tự nhiên là kinh thiên động địa, bất quá không biết là nguyên nhân gì, nguyên bản không gian kết cấu rất là yếu ớt nhân gian, hiện giờ đã trở nên kiên cố dị thường, thậm chí Hoang cấp cao thủ toàn diện ra tay cũng khó có thể đánh nát không gian.

Nhìn thấy trong nhân loại vậy mà cũng có cường giả đạt tới cấp Hoang, sắc mặt Tà hoàn toàn thay đổi, lẽ nào thật sự giống như lời lãnh chúa đại nhân nói, nhân gian thật sự còn có rất nhiều cao thủ ẩn giấu sao?

Trong đầu của hắn không tự chủ được nghĩ tới lời nói kia của tướng quân với mình.

“Tà, người nhớ kỹ cho lão tử, nhân gian cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, năm đó đại quân của bộ tộc ta vượt qua mấy trăm triệu, cao thủ càng là vô số, thế nhưng cũng khó có thể xâm chiếm nhân gian, hiện giờ nhân gian tuy rằng xuống dốc, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, bất quá người cũng không cần lo lắng, yên tâm ra tay chính là, cái gì cao thủ cấp Hoang không thể tại nhân gian xuất thủ quy tắc, đều bị lão tử vứt bỏ!”

Lẽ nào lãnh chúa Hủy Diệt đã dự liệu được điều gì rồi?

Mà bên trên Hồng Nguyên, những đại tà ma khác đóng quân ở đó, nhìn vài tên cao thủ cấp Hoang trong tay Tà toàn bộ ra tay, nhưng không chịu nửa điểm tổn thương của quy tắc Thiên Đạo, đều là một trận kinh ngạc. Sớm biết như vậy, tại sao bọn hắn không phái cao thủ trong tay xuất chiến, nếu là như vậy, không phải đã sớm công phá đoạn tường thành này rồi sao?

Thế nhưng khi nhìn thấy Thanh Long cùng tứ đại chiến tướng có thể đánh ngang ngửa với đại đội trưởng đội ngũ trong tay tà, đám ác ma này lại ngậm chặt miệng lại.

Không nghĩ tới, nhân gian thật sự còn có cường giả như vậy? Cho dù hiện tại bọn họ muốn ra tay, cũng không dám dễ dàng phái người xuất chiến, có thể xuất hiện bốn tên Hoang cấp cao thủ, ai biết được có nhiều hơn hay không?

Bọn họ thậm chí đã bắt đầu phái người tới Ma giới, thông báo cho đại nhân của mình...

Ngay tại thời điểm chiến đấu dưới Bạo Phong Thành không ngừng, ở một chỗ khác trong hư không, một chỗ xem như là Thiên cấp, thậm chí là cao thủ Hoang cấp cũng khó mà đến được trong hư không, có mấy ngàn vạn hòn đảo lớn nhỏ lơ lửng giữa không trung, mỗi một hòn đảo đều lớn như Đẩu Hồn đại lục, trong đó có một hòn đảo lớn nhất là diện tích gấp mấy trăm lần Đẩu Hồn đại lục.

Trên hòn đảo này, có một ngọn núi không biết cao bao nhiêu, núi đá nơi này không phải là đá bình thường, mà hoàn toàn do

bạch ngọc tinh khiết nhất.

Bên trong bạch ngọc lại càng ẩn chứa nồng đậm linh khí, đó là linh khí đủ để cho tu sĩ phổ thông nổi điên, dù là một khối đá to bằng nắm tay, ẩn chứa linh khí tối thiểu tương đương với linh khí do một gã tu tiên giả tu luyện mấy vạn năm ngưng tụ ra.

Chung quanh ngọn núi, Phượng Hoàng, Thiên Long, Kỳ Lân, Tỳ Hưu, các loại thần thú trong truyền thuyết bay tới bay lui, thỉnh thoảng có một ít nam nữ tuấn mỹ đến cực điểm đạp trên đám mây bay qua, nơi này, vậy mà giống như Tiên Cảnh trong truyền thuyết.

Lúc này, trên đỉnh núi, coi như là những nam nữ Đạp Vân kia cũng cần bay lên đỉnh thời gian mấy ngày, không có cung điện cao lớn gì, cũng không có cung điện xa hoa gì, kiến trúc duy nhất chính là một toà đình đài lớn chùng quả bóng râm, dùng một loại cây trúc tỏa ra ánh sáng bảy màu dựng lên.

Mà phía dưới đình đặt năm cái bồ đoàn, năm lão giả mặc trường bào, vẻ mặt hiền lành đang ngồi xếp bằng trên năm cái bồ đoàn này...

“Huyền Hư đạo huynh, người thực sự định làm như vậy sao?”
Lúc này, một lão giả mặc trường bào màu xanh ngồi ở bên trái mở miệng nói với lão giả mặc áo bào trắng đang ngồi ở chính giữa.

“Không sai, chỉ có như vậy, mới có thể triệt để tiêu diệt bọn hắn...” Lão giả áo trắng kia cũng thần nhiên nói.

“Nhưng mà từ trước tới nay, ngàn vạn sinh linh nhân gian...”

“Thanh Hư đạo huynh, đây là ý chỉ do ba vị tổ sư để lại, chẳng lẽ người muốn chống lại sao?” Không đợi lão giả kia nói xong, lão giả mặc bạch bào kia đã hừ lạnh một tiếng...

“Ai...” Nghe được lời nói của Huyền Hư đạo nhân, Thanh Hư đạo nhân thở dài một hơi, không nói thêm gì...

Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó Hổ, trong mắt ba vị tổ sư kia, cho dù bọn mình cũng chỉ là con sâu cái kiến, huống chi là ngàn vạn sinh linh phía dưới kia?

Chỉ là, vì đối phó với mấy vị Thánh Nhân kia, tất cả những chuyện này đều đáng giá sao? Trong lòng Thanh Hư trầm nghĩ...

Chương 16 cường thế trở về.

Dưới Bạo Phong Thành, chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Tuy cao thủ của tộc ác ma bị vây khốn, nhưng những Hạt Ma khác đều là hạng người có thực lực cực kỳ cường hãn, vẫn có rất nhiều Hạt Ma bò lên tới tường thành. Lúc này, thường thường phải cần bảy tám binh lính thực lực mạnh mẽ tăng lên mới có thể ngăn cản được một gã Hạt Ma tấn công.

Cũng may trên tường thành, ngoại trừ binh sĩ nhân loại, còn có ba đại chủng tộc Ngưu Đầu Nhân Ma, Viêm Ma, Lam Ma, tuy nói nhân số bọn họ thưa thớt, nhưng lực chiến đấu của bản thân lại cực kỳ cường hãn, thêm cả Hi Dương, Yêu Minh Thi Hiên, đều từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi ra, có những cao thủ này tọa trấn, vẫn ngăn cản được sự tiến công của Hạt Ma.

Nhưng mọi người không nhìn thấy bóng dáng Cửu Lê tháp đầu nữa, lúc trước ác ma xâm lấn ma giới hắc đã thân tổn thất.

Hiên Viên Tĩnh không có ý định ra tay, hắc chỉ lẳng lặng đứng ở đầu tường, xung quanh hắc ta càng tạo thành một khí tràng đặc biệt, bò cạp ma binh thường căn bản khó có thể tiến vào loại khí tràng này.

Ngay cả Lạc Nhược Phong cũng không ra tay, hắc thân là đế vương của một nước, làm gì có đạo lý tự mình ra tay, thế nhưng hơn một trăm cao thủ phía sau lại gia nhập chiến cuộc.

Số lượng bò cạp ma không nhiều, nhưng sức chiến đấu của mỗi người bọn họ thực sự quá cường hãn, cho dù là một đao toàn lực của những Võ Thần kia, cũng khó có thể gây ra thương thế nghiêm trọng cho những Hạt Ma này, chỉ có vài cao thủ đạt tới Thiên cấp như Hắc Minh Thi hiên mới có thể mang đến trọng thương cho đám bò cạp binh thường này.

Thời điểm này, Hạt Ma càng ngày càng nhiều, binh lính trên tường thành đã tử thương hơn phân nửa, máu tươi nhuộm đỏ cả một đoạn tường thành, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa ra,

toàn bộ tường thành còn có thể ngăn cản mấy ngàn tên Hạt Ma này cùng một ít cao thủ còn sót lại., Chiến đấu vẫn đang không ngừng chém giết, tiếng vũ khí va chạm với nhau, tiếng nổ của năng lượng không ngừng vang lên, không ai phát hiện, những dòng máu đỏ sẫm đang từ từ bị tường thành hấp thu.

Mà đại quân của bộ cạp chẳng qua chỉ tổn thương hơn một vạn người, còn có hơn hai vạn người tiếp tục kéo tới Bạo Phong thành. Chứng kiến những con bộ cạp hung hãn không sợ chết này, sắc mặt Lạc Nhược Phong trở nên khó coi bao nhiêu, chẳng lẽ thật sự muốn thiết quân do chủ quốc suất lĩnh cũng xuất hiện ư? Thế nhưng đó là lực lượng cuối cùng của mình, không phải bất đắc dĩ thì sao có thể sử dụng?

Ngay lúc Lạc Nhược Phong không biết nên làm gì thì Hiên Viên Tĩnh vẫn không nhúc nhích bỗng nhiên hành động. Trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu tím, một thanh trường kiếm tản ra quang mang cực mạnh, không hề do dự., Trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm quang cực lớn phá không mà ra, lập tức chém hơn mười con Hạt Ma phía trước thành hai nửa, cho dù là Hạt Ma bị cường nỏ bắn xuyên qua thân thể cũng sẽ không bị kiếm quang này đụng vào, cơ hồ bị quấy cho nát bầy.

Một khi ra tay, Hiên Viên Tĩnh cũng không còn lưu tình nữa, thân thể trực tiếp nhảy xuống phía dưới, Hiên Viên Kiếm trong tay liên tục run run, từng đạo kiếm khí sắc bén giống như mũi khoan bắn loạn xạ bốn phương tám hướng, một con Hạt Ma vô tình bị chém giết, khí tức hắn phát ra chỉ là Thiên cấp cảnh giới, nhưng kiếm khí của hắn lại đủ để đánh chết bất kỳ cao thủ Hoang cấp nào, càng không nên nói những Hạt Ma bình thường này.

Tà nhìn thấy Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên Tĩnh, con mắt lập tức sáng lên, đây tuyệt đối là một thanh bảo kiếm cực phẩm, nếu mình có thể có được một thanh bảo kiếm như vậy, vậy thực lực của mình sẽ tăng bao nhiêu?

Nhìn Hiên Viên Tĩnh đại sát tứ phương trong quân mình, ánh mắt lập tức đỏ lên, thôi, tự mình ra tay đi, dù cho người căn

bản không phải đối thủ của ta, nhưng vì thanh kiếm trong tay người, ta cố hết sức xuất thủ đi?

Có thể chết trong tay ta cũng là vinh hạnh của người...

Tà Lãnh cười lạnh, thân thể bay lên trời, muốn đánh tới Hiên Viên Tỉnh.

Thế nhưng hắn vừa mới bay lên, liền thấy một đạo đao mang to lớn bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, dưới tình huống mình còn chưa kịp phản ứng gì đã bổ vào trên đầu vai của mình.

Tu vi bản thân hắn đã đạt đến cấp Hồng, thân thể của hắn càng cường đại, hắn tự tin, ở nhân gian này tuyệt đối không có người nào có thể dựa vào lực lượng đả thương chính mình. Thế nhưng lúc đối mặt với đạo đao mang này, hắn bỗng nhiên phát hiện tựa như heo béo bị người trời buộc, ngoại trừ chờ chết, cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Xoẹt...” Vèo, vỏ cứng của mình bị đánh nát đầu tiên, không hề phát ra chút tiếng động nào, ngược lại đạo mang này chém sạch thân thể chính mình phun ra máu tươi âm thanh.

Máu tươi màu vàng sậm phun ra, trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, thân thể của hắn bị chia làm hai nửa...

Hơn nữa không chỉ như vậy, đạt tới cảnh giới như hắn, coi như thân thể bị xé nát, chỉ cần ý thức bất diệt, cũng có thể phục sinh, nhưng giờ phút này hắn lại cảm giác ý thức của mình cũng bị trùng trùng điệp điệp chặt đứt ý thức, chớ nói không chế thân thể vỡ vụn kia, có thể tận lực để những ý thức này không cần tiêu tán đã là khó khăn rồi.

Trong mơ hồ, Tà thấy được một thân ảnh khô gầy từ giữa bầu trời xông ra, trong tay của lão nắm một thanh thạch đao cũ kỹ, không cho mình bất kỳ cơ hội biện giải nào. Thanh thạch đao kia gào thét bay đến, lại một lần nữa chém thân thể vỡ vụn của lão thành bốn mảnh.

Ý thức của hắn lúc này rốt cuộc không chịu nổi đạo năng lượng kỳ lạ kia nữa, bắt đầu chậm rãi vỡ vụn, bắt đầu chậm rãi tiêu tán. Vào thời khắc cuối cùng, tà thấy được ngoại trừ nam tử khô gầy kia., Hư không còn đi ra ba nam một nữ, trong đó có một nam tử trong tay nắm một lá cờ màu đen, cứ thế lay

động liên tục, lập tức hiện trường là một mảnh âm phong
mông lung, vô số đạo sương mù màu đen tản ra, tựa hồ có mấy
đạo hư ảnh cũng theo sương mù màu đen tràn ra...

Những người này là ai?

Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới tà tâm, ôm nguyên tắc không
lãng phí, trực tiếp tế ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận,
hấp thu toàn bộ tinh khí một thân tà dị vào, mà đám người
Lương Tiểu Tỳ càng kêu to đánh về phía ác ma phía dưới...

Còn Độc Cô Bá Thần thì lạnh lùng liếc mắt nhìn đám ác ma
đang trú đóng ở Hồng Nguyên, thạch đao trong tay run lên,
từng luồng đao khí phá không bắn ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều bị đao khí thay
thế, từng đạo đao khí như mưa bao trùm tất cả khu vực phía
tây tường thành.

Bất kể là ác ma bình thường hay ác ma cấp Thiên, thậm chí là
ác ma cấp Hoang, dưới đao khí như vậy cũng chỉ có chờ chết,
chỉ có sáu cao thủ cấp Hồng đốc toàn lực tế ra lực lượng của
bản thân ngăn cản đao khí.

Bọn họ bất chấp Độc Cô Bá Thần là ai, càng không để ý tới
sinh tử của ác ma dưới tay mình, dựng lên một đạo lưu quang
bỏ chạy về hướng viễn phòng, đối mặt với địch nhân cường
đại bậc này, bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ...

Chương bảng Niễn lại là một cường giả.

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần đâu chịu để cho bọn hắc ròi đi, thạch đao trong tay lần nữa run run, hóa thành một thanh đao mang cực lớn, rộng chừng một dặm, đao mang cực lớn dài đến mấy ngàn dặm, hung hăng chém xuống...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, đao mang cực lớn triệt để bao phủ sáu tên cao thủ Hồng cấp, ngay sau đó sáu tên cao thủ Hồng cấp này liền cảm giác mình đã đi vào một thế giới đao.

Một thế giới hoàn toàn do đao tạo thành, mà một thanh đao to lớn đồng thời chém về phía sáu người bọn họ, cho dù sáu ác ma vị trí cũng không trên một đường thẳng, dù khoảng cách giữa bọn họ mấy trăm trượng, nhưng bọn họ lại cảm giác thanh đao này xuất hiện trên đỉnh đầu mình.

Sáu tên cao thủ thực lực đạt tới cấp Hồng đồng thời lấy ra vũ khí của mình, đó là vũ khí có hình dáng kỳ lạ của Lưu Lăng, những vũ khí này đều là vũ khí cướp được ở Ma giới, tuy rằng đẳng cấp vẫn kém một chút., Nhưng đối với bọn họ mà nói đã là vũ khí tốt nhất rồi, dưới sự thúc giục của lực lượng ngầm trong cơ thể, hai thanh vũ khí này bộc phát ra hắc mang chói mắt, nhưng vũ khí này còn chưa cùng đao lớn kia tiếp xúc mà đã bắt đầu hoàn toàn vỡ vụn.

Ánh mắt sáu con ác ma lộ ra vẻ tuyệt vọng, tính cách ức hiếp yếu đuối của bọn chúng diễn ra vô cùng nhuần nhuyễn, bọn chúng định quỳ xuống đầu hàng, thế nhưng một đao của Độc Cô Bá Thần đã không chút lưu tình chém xuống.

Rõ ràng là một thanh đao, nhưng lại chém giết cả sáu ác ma khác nhau.

Lực phục hồi cường đại của đám ác ma tại thời khắc này không cách nào cứu bọn họ, bọn họ thậm chí không kịp hét thảm một tiếng, đã bị đao này chém chết triệt để.

Đao khí bay ngang, mọi người trên tường thành thấy vô số ác ma tranh nhau tránh né hàng loạt đao khí, đao mang, ánh đao.

Chưa tới một khắc thời gian, chiến trường mới rồi còn oanh động yên tĩnh trở lại, toàn bộ trên hồng nguyên đều bị huyết dịch màu ám kim bao phủ, đó là huyết dịch ác ma.

Tất cả mọi người đều ngây dại, bất kể là Lạc Nhược Phong hay là Hiên Viên Tĩnh, hoặc là những binh sĩ bình thường kia, đều ngơ ngác nhìn nam tử khô gầy trong hư không không không nhúc nhích kia, khiến bọn chúng lo sợ nhiều ngày, những ác ma cường đại đến làm người tuyệt vọng kia, vậy mà trong thời gian ngắn đã bị toàn bộ chém giết.

Đây là sức mạnh cỡ nào? Sức mạnh vượt qua cả Thần sao?

Nhưng rất nhanh sau đó, trên mặt Lạc Nhược Phong nở nụ cười hưng phấn, người này đi theo Diệp Tĩnh Vũ, như vậy coi như là cường viện của mình, như vậy, mình còn lo lắng cái gì?

Đến lúc đó Hiên Viên Tĩnh ở bên cạnh, sau khi chứng kiến ác ma phía dưới bị chém giết hoàn toàn, Độc Cô Bá Thần trong hư không liếc mắt một cái, mang theo mười hai tên võ sĩ giáp vàng của mình cùng bốn tên cao thủ cấp Hoang rời khỏi tường thành, chỉ vài bước đã biến mất vô tung vô ảnh.

Độc Cô Bá Thần cũng không đuổi theo, hắn chỉ như có điều suy nghĩ, nhìn theo phương hướng Hiên Viên Tĩnh rời đi. Dưới thần niệm khổng lồ của hắn, Hiên Viên Tĩnh chỉ có tu vi Thiên cấp triển lộ ra vô sót, nhưng tại sao bên cạnh hắn lại có nhiều cao thủ Thiên cấp như vậy muốn bồi tiếp? Thậm chí còn có bốn tên cao thủ Hoang cấp?

Hiên Viên Tuyệt đâu? Hắn ta lại đi đâu?

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, đây đối với binh lính trên Bạo Phong Thành mà nói, đây là một trận đại thắng, một trận đại thắng gian nan. Sau khi bọn hắn từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, từng người từng người reo hò, còn có rất nhiều binh sĩ đã kích động rơi lệ, nhân loại bọn hắn rốt cục đi ra một cường giả, một người có thể độc đương một phía cường giả.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không thu hồi thập thập thập nhị Thiên Vu đại trận, hắn đặt đại trận lên phía trên Hồng Nguyên, tùy ý để

đại trận này hấp thu sát khí bốn phía, mà hắn lại mang theo đám người Lương Tiểu Khả đi tới trên tường thành.

“Bệ hạ, vị này chính là sư tôn của ta, Độc Cô Bá Thần...”
Nhìn thấy Lạc Nhượng Phong đứng trên tường, Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười nói.

Mà Độc Cô Bá Thần giống như một cây đao đứng bên cạnh hắn...

“Văn bối Lạc Nhượng Phong, bái kiến tiên bối!” Nhìn thấy vị cao nhân đại phát thần uy cứu vớt toàn bộ Bạo Phong thành, Lạc Nhượng Phong rất dè dặt bái xuống.

Độc Cô Bá Thần nhẹ gật đầu, không nói gì thêm, thân thể hóa thành một đạo quang mang, cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

Lạc Nhượng Phong biết cao nhân như vậy có tính cách của mình, nào dám nói gì, còn Hắc Minh Thi Hiên ở bên cạnh Lạc Nhượng Phong đã sớm chứng kiến người đàn áp mình vừa đi, gương mặt nở nụ cười xán lạn, thân thể nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Đại ca ca...” Giọng nói của Hắc Minh Thi Hiên vẫn mềm mại như vậy, hình dạng cũng thật là đáng yêu. Thế nhưng tu luyện trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ lâu như vậy, thân thể của nàng cũng đã sớm lớn lên, đặc biệt là bộ ngực vốn bình thản không có gì lạ kia, lúc này quả thực là liêu một phen với yêu kiều.

Cả người cứ như vậy khi còn bé nhào vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ, vị trí đây đây vừa vặn đặt trước ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Bị Hắc Minh Thi Hiên ôm như vậy, Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp hiểu biến hóa của tiểu nha đầu, Hi Dương ở bên cạnh cũng đã bay nhào tới, thân ảnh đỏ hồng trực tiếp treo trên người Diệp Tĩnh Vũ, một cỗ hương thơm càng nhào vào lỗ mũi Diệp Tĩnh Vũ... Ngay sau đó, Công Tôn Hương Di từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi ra...

Gần như chỉ trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ đã bị mấy vị mỹ nữ ôm lấy...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ được hoan nghênh như thế, Lương Tiểu Hữu bên cạnh cũng dựng mặt lên, đang muốn phàn nàn điều gì, chợt thấy tư thái yêu kiều mê người kia từng bước từng bước đi tới, trên mặt lập tức thả ra đạo đạo tinh quang...

“Ha ha ha, tiểu thư xinh đẹp, đã lâu không gặp, chúng ta cũng tới ôm một chút đi!” Vừa nói, hai tay vừa giang ra đánh về phía yêu kiều, thế nhưng một bóng người màu đen xuất hiện trước người yêu kiều, ngăn cản đường đi của nó.

Nhìn thấy toàn thân gã này đều là màu đen, hình dạng cũng không tệ lắm, Lương Tiểu khinh thường hừ một tiếng, đưa tay tung một quyền về phía nam tử...

Lương Tiểu Khả đánh ra một quyền, trong mắt nam tử áo đen lóe ra chiến ý nóng rực, cũng giơ tay đánh một quyền về phía nắm đấm của Lương Tiểu Tử...

“Ầm...” một tiếng, nắm đấm hai người va chạm mạnh vào nhau, toàn bộ cánh tay của Lương Tiểu Tỳ vỡ vụn, cả người bị chấn động bay rớt ra ngoài, mà tên nam tử kia bất quá chỉ bị chấn lui ba bốn bước mà thôi...

Nhìn thấy Lương Tiểu Tỳ bị một quyền đánh lui, còn bị thương, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đầy kinh ngạc, hai mắt nhìn sang, liền thấy tên nam tử áo đen kia cũng đang nhìn mình, trên mặt vậy mà hiện ra nụ cười nhàn nhạt, không phải châm chọc, không phải đùa cợt, mà là vui sướng, tựa như nhìn thấy thân nhân vậy...

Mà đám người Lạc Nhược Phong ở bên cạnh, Nam Cung Thương, Lâm Hiểu Nghị khi chứng kiến nam tử áo đen này đánh bay Lương Tiểu Tắc cũng mang vẻ mặt vui mừng...

“Ngươi là...” Diệp Tĩnh Vũ có chút không tin được, Luân Hồi Chi Nhân chỗ mi tâm chớp động liên tục, ngay sau đó cuồn hỉ một trận...

Thần thông nghịch bác rót cuộc là bàng chương +8.

Lương Tiểu Tứ giận dữ, người này vậy mà lại đánh bay mình trước mặt yêu thú, đây chẳng phải là làm mình mất mặt sao? Cánh tay bị đánh nát kia không ngừng bốc lên từng luồng khí đen, chỉ thấy thương thể của hắn nhanh chóng phục hồi như cũ, thân thể đã nhảy lên, lại lần nữa đánh về phía nam tử áo đen.

Đối mặt với công kích nhanh chóng của Lương Tiểu Tiều, nam tử áo đen chậm rãi nâng tay phải lên, nhìn như rất chậm chạp. Thế nhưng ngay lập tức, tay phải của gã đã nâng lên hoàn toàn, cách không liền bổ tới Lương Tiểu Phàm. Lập tức, Lương Tiểu Chi cảm thấy toàn bộ hư không như bị chém thành hai nửa.

Thế nhưng còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, hắc y nam tử kia đã hóa chưởng thành quyền, lại một đạo năng lượng vô hình trùng kích đến, thân thể nam tử áo đen đã hướng lên trên không bước ra hai bước...

Uy áp càng ngày càng mạnh cuốn tới, một lòng muốn lộ mặt trước mặt Yêu Giao, gã nào chịu bỏ qua. Cửu U chi lực trong cơ thể không ngừng bộc phát ra, cũng không có ý gọi ra phân thân, chỉ thấy trên nắm tay của gã vậy mà bạo phát ra hào quang màu vàng nhạt.

“Phá cho lão tử...” Lương Tiểu Thuần gầm lên giận dữ, cách không đánh ra một quyền, mơ hồ nghe thấy một tiếng ầm vang, luồng uy áp kia tựa hồ bị một quyền đánh nát.

Nhưng đúng lúc này, nam tử áo đen đã bước ra bước thứ ba, uy áp càng cường đại đánh úp tới. Hư không tựa hồ bị uy áp đè ép nghiêm trọng, thậm chí Lương Tiểu Hữu còn cảm thấy toàn thân bị trói buộc, căn bản không cách nào hành động.

Khi nam tử áo đen đi ra bước thứ tư, thời điểm một chân quét ra, thân thể Lương Tiểu Khả lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài. Nhưng gã là cương thi, hôm nay lại là Phi Thiên Dạ Xoa, năng lực kháng kích cực kỳ cường hãn, xoay người một cái liền bò dậy, đôi cánh thịt sau lưng đang rộng, thân ảnh của gã biến thành một đạo tàn quang, trực tiếp đi tới trước mặt nam tử áo đen.

Giờ phút này, tốc độ của hắn đã nhanh đến cực hạn, coi như là Hắc y nam tử cũng không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh như vậy, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi. Bước thứ năm, bước ra ngoài, mà hai tay của hắn thì liên tục lắc lư trong hư không, nhưng Lương Tiểu lại cảm giác được hai cổ quyền kinh đánh thẳng về phía hắn...

Hai cánh tay hoành ngang trước ngực, toàn thân toả sáng hào quang, đó là hộ thân Cửu U chi lực. Thế nhưng là cơ hồ trong nháy mắt, hộ thân quang mang trước người gã trực tiếp bị vỡ nát, mà lúc này, hắc y nam tử vừa vặn đạp ra bước thứ sáu, một đạo hào quang màu vàng lóe ra, hung hăng đánh vào ngực Lương Tiểu Hữu. Đáng thương cho Lương Tiểu Tiểu được, lại một lần nữa bị đạo kim quang này đánh bay ra ngoài.

Trong mơ hồ, càng nghe được thanh âm xương ngực vỡ vụn.

Lương Tiểu tức giận, giận tím mặt, mình bây giờ nói thế nào cũng là cao thủ Hoang cấp, chẳng lẽ hôm nay trở lại nhân gian còn không thể vô địch hay sao? Liền muốn gọi ra phân thân cùng Huyết Thi, cùng với Tru Tiên Kiếm, nam tử áo đen cùng người sống ta chết, lại nghe được thanh âm Diệp Tĩnh Vũ vang lên.

“Được rồi, đại ca, hắn không phải kẻ địch!”

“Đậu xanh, đánh lão tử thành bộ dạng này, không phải địch nhân thì là cái gì? Các ngươi đừng quản, hôm nay lão tử không phá hủy hắn thì không được!” Lương Tiểu Nhị mắng to, tuy vừa rồi liên tục đánh bay mình, thoát nhìn thực lực tựa hồ mạnh hơn mình một chút, nhưng nếu mình gọi ra phân thân và huyết thi, hắn tuyệt đối không đi quá mười chiêu trong tay mình.

Hôm nay Lương Tiểu Thuần đã nổi giận đùng đùng, không dám nghe Diệp Tĩnh Vũ nói gì, một tay trao, Tru Tiên Kiếm đã xuất hiện trong tay.

“Đại ca, vừa rồi hấn dùng chính là nghịch bác bảy bước, huynh còn muốn tiếp tục đánh nữa không?” Nhìn thấy Lương Tiểu còn té ra Tru Tiên Kiếm, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa mở miệng nói.

“Nghịch bác bảy bước? Sao lại quen thuộc như vậy? Đây không phải là...” Lương Tiểu sững sờ, tiếp theo là đôi mắt mở thật to nhìn chăm chăm vào nam tử áo đen.

“Hắc hắc, Lương đại ca, vừa rồi Tiểu Hắc nhiều mạo phạm, xin đừng trách!” Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lương tiểu nhị, nam tử áo đen khẽ cười nói.

“Ngươi... Ngươi là người nghịch phản Tiểu Hắc?” Nhìn thấy nam tử áo đen tươi cười thân thiện như vậy, Lương Tiểu chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng lớn, tên kia không phải là một con súc sinh sao? Làm sao lại biến thành người rồi?

“Ân...” Tiểu Hắc phản bác gật đầu nhẹ, ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải qua nhiều năm khổ tu, cùng với ăn nhiều linh dược từ thời Thái Cổ lưu lại trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ như vậy, thực lực của nó đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã bước vào cảnh giới Hoang cấp, càng có thể hóa thành hình người.

Mà chiến kỹ của hấn thì cả thế gian vô song, sơ sẩy một cái là ngay cả Lương Tiểu Thuần cũng nói theo.

“Ha ha ha, không ngờ chúng ta lại có thêm một cao thủ Huyền Tiên (Hoa cấp), Tiểu Hắc, ngươi tiến vào tầng này lúc nào vậy?” Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh cười ha ha, xem ra lúc trước không mang theo Tiểu Hắc đi ra ngoài, đúng là chính xác., Thiên phú của hấn không bằng Thao Thiết, thế nhưng khắc khổ của hấn lại là ngay cả mình cũng không thể so lên được, ở bên ngoài chỉ mới qua ba năm, nhưng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại trăm năm đã qua, dựa vào linh khí nồng đậm bên trong, hấn muốn đạt tới Hoang cấp cũng không khó khăn gì.

“Ngay hơn một tháng trước!” Tiểu Hắc mở miệng đáp.

“Vậy người có cảm thấy thiên kiếp triệu hoán gì đó không?”
Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi, hẳn hiểu rõ Sơn Hà Xã Tắc Đồ tự thành một thế giới, bên trong cũng có lôi kiếp, bất quá lôi kiếp như vậy chỉ nhằm vào cao thủ Thiên cấp, mà từ Thiên cấp thăng cấp lên Hoang cấp., Cũng giống như Thiên Tiên tấn chức Huyền Tiên, lôi kiếp bên trong căn bản không đáng chú ý, lúc trước trong miệng Vô Nhai Huyết Hải đã biết được, mỗi một người đạt tới cảnh giới Huyền Tiên đều rất khó vượt qua Huyền Tiên kiếp, Tiểu Hắc nếu đã đạt đến cảnh giới như vậy, cũng có thể cảm ứng được lôi kiếp mới đúng.

Nếu hẳn thật sự độ kiếp, bọn họ có nhiều pháp bảo như vậy, muốn thuận lợi vượt qua Huyền Tiên kiếp hẳn không thành vấn đề mới đúng.

Nhưng mà để cho Diệp Tĩnh Vũ thất vọng lại là Tiểu Hắc lắc đầu, nói thẳng: “Không có, chỉ là lúc ta tấn thăng Thiên Tiên thì có loại cảm ứng này, bất quá đã vượt qua bên trong rồi, hiện tại một chút cảm ứng cũng không có!”

Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, Huyền Tiên kiếp cường đại hơn Thiên Tiên kiếp không biết bao nhiêu lần, làm sao lại không có cảm ứng chứ?

Hắn làm sao hiểu được, mấy vị đại lão của Tiên giới kia vì muốn thúc đẩy kế hoạch của tổ sư, vì để cho người ta có thể có càng nhiều cao thủ đối phó với bộ tộc ác ma, đã cải biến tất cả quy tắc Thiên Đạo, chớ nói tới Huyền Tiên Nhân., Cho dù đạt tới Kim Tiên, tuyệt Tiên cũng sẽ không có bất kỳ lôi kiếp nào giáng lâm, nói cách khác, bọn họ về sau chỉ cần không ngừng tăng lên lực lượng của mình, đề cao cảnh giới của mình là được, không cần phải lo lắng sẽ bị lôi kiếp đánh cho hôi phi phách tán.

Đương nhiên, không có Huyền Tiên kiếp, không có Kim Tiên kiếp, không có tuyệt kiếp, cũng không phải nói những lôi kiếp này hoàn toàn biến mất, mà là toàn bộ lưu lại đến cuối cùng, Tiên Thánh kiếp, đến lúc đó bất kể là ai, nếu có thể đạt tới tầng kia, thì kiếp nạn cũng sẽ vượt qua mấy lần, tất cả những thứ này đều là kế hoạch của mấy vị đại thần thông giả kia, hiện tại Diệp Tĩnh Vũ căn bản không thể nào biết được...

Minh Vương chết vào tim, là loại năm trăm năm.

Đương nhiên, loại quy tắc này cũng không phải nhằm vào tất cả mọi người, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ cũng không bị quy tắc của Thiên Đạo hạn chế, Chúc Dung, Hạng Dung, thậm chí là Độc Cô Bá Thần kế thừa Thái Cổ Dao Thần cũng không phải ở đây, dù sao, bọn họ cũng có thể là Thái Cổ Vu Thể, hoặc là tu luyện Thái Cổ Dao Pháp, đều là do quy tắc Thiên Đạo chế định trước đó đã tồn tại tâm pháp, đâu chịu sự ước thúc của Thiên Đạo.

“Đào đào nhỏ đâu?” Nhìn thấy đã có tu vi phản bác như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lại nghĩ tới Thao Thiết, tên kia tuy rằng lười biếng, thế nhưng thiên phú của hắn quả thật rất cao, chỉ cần không ngừng ăn uống là có thể tiến hóa không ngừng, hiện giờ đã có tu vi cấp Hoang, vậy đào đào nhỏ chắc hẳn cũng không quá kém đâu nhỉ?

“Hắn còn đang ngủ say, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại, đến lúc đó ta nhất định tìm hắn hảo hảo đấu một trận!” Trong mắt Tiểu Hắc lóe ra chiến ý nóng rực.

Nhìn thấy chiến ý trong mắt Tiểu Hắc, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trong đầu lại nghĩ tới tình cảnh lúc trước khi Tiểu Hắc gặp mặt Tiểu Đào Đào...

Thời gian như vậy, còn trôi qua thật nhanh...

Anh Không Thích và Viêm Sâm Húc cách đó không xa nhìn thấy biến hóa nghịch bác phát sinh trên người, lại như cảm ứng được cái gì, tiến lên bắt chuyện với Diệp Tĩnh Vũ, cũng quay người lui ra ngoài.

Còn Lạc Nhược Phong đương nhiên lôi kéo Diệp Tĩnh Vũ đi về phía cung điện của mình ở Bạo Phong Thành, thuận tiện thuật lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Đặc biệt là tầng kết giới trên không Cửu Châu, lúc đại quân ác ma xâm lấn, tầng kết giới này đột nhiên xuất hiện, mặc kệ đám ác ma xuất động bao nhiêu quân đội cũng khó công phá tầng cảnh giới này, nhược điểm duy nhất của tầng kết giới này chính là Bạo Phong Thành này.

Nghe được tất cả những điều này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm thấy không đúng, thế nhưng có chỗ nào không đúng lại không nói ra được. Thậm chí gã còn té ra đôi mắt Luân Hồi của mình, nhìn lên kết giới vô hình trên bầu trời kia, thế nhưng tu vi hiện tại của gã cũng không cao, làm sao có thể nhìn ra cái gì.

Nhưng nghe Lạc Nhược Phong nói, trải qua mấy năm kinh doanh, trong tay bọn họ đã có một nhóm lực lượng tương đối cường hãn, đặc biệt là thiết quân do Phương chủ quốc huấn luyện ra, thực lực đã đạt tới một cảnh giới người thường khó mà tưởng tượng nổi, nhưng đây đều là con bài tẩy của bọn họ, Lạc Nhược Phong sẽ không dễ dàng sử dụng.

Cuối cùng hẳn hỏi chuyện của Gia Cát ức thậm chí là Anh Dung Hắc Minh, thế nhưng Hắc Minh Anh Dung không theo đám người Viêm Sâm Húc tới nhân gian, cũng không biết sống hay chết, mà từ đầu đến cuối Gia Cát Hằng vẫn luôn tìm không thấy, cho dù với thể lực hiện tại của Lạc Nhược Phong cũng không có tin tức gì.

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ tiến vào Bạo Phong Thành, trên Hồng Nguyên, bên ngoài Thập Nhị Thiên Vu đã diệt tuyệt đại trận, một bóng người toàn thân màu vàng óng đang ngồi xếp bằng ở chỗ đó, không ngừng hấp thu u hồn trôi nổi giữa thiên địa, tử khí, sát khí, huyết khí.

Con người của hắn lạnh lẽo tuyệt đối, chỉ có ngẫu nhiên nhìn về Bạo Phong Thành lộ ra một tia ôn tình. Người này chính là Băng Minh một mực âm thầm đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cũng chính là ngày đó tại Cổ Hoa đại lục đánh giết những gia chủ kia, âm thầm thủ hộ người Diệp Tĩnh Vũ. Nếu như hắn không có ở đây, cuối cùng chạy tới có lẽ đã ra tay đánh chết Diệp Tĩnh Vũ.

Sau đó một mực theo Diệp Tĩnh Vũ tiến vào vực sâu, vốn định xuất hiện ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ bị sinh mệnh uy hiếp, thế nhưng ngày ấy bị Côn Bằng đuổi giết, hắn đang định ra tay, Độc Cô Bá Thần lại xuất hiện.

Thực lực của hắn bây giờ mặc dù cường hãn, nhưng so với Độc Cô Bá Thần còn kém rất nhiều, tự nhiên sẽ không cưỡng ép xuất đầu, bất quá dựa vào tâm pháp đặc biệt của hắn, coi như là lấy cảnh giới hiện tại của Độc Cô Bá Thần, cũng khó có thể phát hiện sự hiện hữu của hắn.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, hắn mới có thể một mực đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Bây giờ trên chiến trường chết nhiều người như vậy, thập nhị Thiên Vu tuyệt diệt đại trận cũng không thể nào hấp thu hết oán khí, huyết khí, sát khí, hắn kế thừa một phần mười lực lượng của thập đại Minh Vương, tất nhiên phải hấp thu thật tốt, nỗ lực tăng lên tu vi của mình...

Nhưng ngay lúc này, ngực hắn bỗng nhiên đau đớn một hồi, tựa như cái gì bị xé nát ra, mà lực lượng trong cơ thể hắn cũng đồng dạng rục rịch, loại cảm giác này làm hắn rất là khó chịu, một loại dự cảm bất tường cũng thoáng hiện trong lòng hắn.

Minh giới, bởi vì Thiên Đình biến mất, Địa Phủ Minh Giới đã mất đi Thiên Đình khống chế, đã sớm hỗn loạn không chịu nổi. Trong truyền thuyết thập đại Minh Vương là thập điện Diêm La miễn cưỡng duy trì trật tự Minh giới, thế nhưng theo hai sát tinh đến, Minh giới vốn hỗn loạn đã triệt để đại loạn...

Điện thứ mười, trong cung điện Luân Chuyển Vương, Luân Chuyển Vương mặc áo đen đang quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng không ngừng có huyết dịch màu vàng óng, sắc mặt trắng bệch.

Ngồi trên bảo tọa của hắn là một nam tử trung niên mặc áo bạc, tóc bạc, trong tay của hắn còn cầm một quyển sách đang tỏa ra hào quang màu đỏ như máu. Người này đúng là Kim Nhiễm Quân đã tấn chức Ma Đế.

Mà bên trái hắn, còn đứng một nam tử sắc mặt tái nhợt, mặt mũi âm trầm, đúng là quỷ thấy sầu. Giờ phút này, trong tay

của hắn còn cầm một thanh pháp luân màu vàng, phía trên pháp luân mơ hồ có huyết quang tràn ra, từng đạo phù chú kỳ quái không ngừng chảy xuôi trên pháp luân...

“Đây là Sinh Tử luân sao?” Nhìn pháp luân trong tay, quỷ thấy thể lo lắng nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy, linh hồn con người chuyển thế, đều phải thông qua pháp luân này... Có pháp luân này, uy lực của tử luân của người trời sinh sẽ tăng vọt mấy lần...” Trên mặt Kim Ung Quân mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Người là Ma tộc, người nói người trước kia chưa từng rời khỏi Ma giới, làm sao người biết những chuyện này?” Quỷ Kiến sầu muộn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con mắt băng lãnh nhìn về phía Kim Ung Quân.

“Bởi vì vậy...” Kim Thượng Quân chỉ chỉ bản huyết thư trong tay.

“Được rồi, vậy hắn xử trí như thế nào?” Quỷ Diện khế gật đầu, chỉ vào Luân Chuyển Vương trên mặt đất nói.

“Ha ha, người đã giết chín người, cần gì phải quan tâm một người này. Giết đi, thôn phệ lực lượng của hắn, thực lực của người sẽ đạt tới một cảnh giới khủng bố...” Kim Ung Quân chẳng hề để ý nói.

“Người không sợ sau khi ta thôn phệ lực lượng của hắn thì thực lực vượt qua người sao?” Nhìn thấy Kim Lưu Quân đã tính trước như thế, quỷ thấy sầu muộn lại hỏi.

“Ha ha ha... Giết người xác thực có thể đạt được chỗ tốt nhất định. Thế nhưng không giết ta, người đạt được chỗ tốt càng nhiều. Người là người thông minh, cho nên ta tin tưởng người sẽ không làm chuyện điên rồ. Hơn nữa, người cho rằng người thật sự giết được ta sao?” Trên mặt Kim Ân Quân vẫn lạnh nhạt như vậy, không hề để ý chút nào lời nói quỷ thấy quỷ thấy bất kính...

Quỷ thấy buồn rầu cẩn thận nhìn Kim Ngao Quân, không nói thêm gì nữa, quay người đi về phía Luân Chuyển Vương đang bị phong ấn, nhìn Minh Vương trong truyền thuyết khổng lồ

nhân sinh tử, quý thấy sâu khóe miệng, nở ra một nụ cười dữ
tợn...

Chương tám mươi sáu, sinh tử luân.

Chúng kiến ánh mắt đầy sát khí của quỷ thấy vậy, Luân Chuyển Vương chậm rãi nhắm hai mắt lại, hắn biết, đối mặt với hai tên đột nhiên xông vào Minh giới này, hắn căn bản không có thực lực chống cự, may mắn, may mắn mười người bọn chúng lưu hắn lại.

May mắn là trong cơ thể hắn kế thừa hạt giống lực lượng của đám người mình, dù cho hắn kế thừa sức mạnh chỉ bằng một phần mười số người mình, thế nhưng hạt giống có lực lượng kia, tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn gấp mấy lần so với người bình thường, hy vọng ngày sau hắn có thể báo thù cho đám người mình...

Mà quỷ thấy sâu tựa hồ cũng không có thói quen nói nhảm, hai tay của hắn xuất hiện ở ngực, một huyết luân trống rỗng xuất hiện, trực tiếp quay về hướng Luân Chuyển Vương.

“Xoẹt...” Một tiếng vang nhỏ, liền thấy thân thể Luân Chuyển Vương trực tiếp vỡ nát, biến thành một đạo huyết mang, tràn vào trong cơ thể quỷ thấy sâu.

“A...” Tựa hồ như bị cỗ lực lượng này kích thích, trong miệng quỷ sâu phát ra một tiếng kêu to, pháp luân trong tay hắn càng phát ra đạo đạo quang mang màu huyết kim, chiếu rọi toàn bộ đại điện thành một mảnh kim hồng, một cỗ huyết khí khổng lồ từ trên người hắn bộc phát ra...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, tòa Luân Hồi điện không biết đã tu kiến bao nhiêu năm tháng này trực tiếp bị khí lưu cường đại này đánh cho nát bấy, ngay sau đó liền thấy một huyết luân to lớn xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Quỷ Kiến sâu muện, nhìn huyết luân to lớn kia, ngòi trên bảo tọa, trên mặt Kim Ngao Quân vẫn luôn bình tĩnh dị thường cũng hiện lên một tia kinh ngạc...

Quý Sầu không để ý tới những thứ này, thân thể của nó trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, không ngừng vận chuyển tâm pháp truyền thừa từ Ngọc La Sát kia, hấp thu nguồn năng lượng khổng lồ này. Vừa ngồi xuống, không biết là bao lâu, mà Kim Ung Quân hiển nhiên cũng không có ý chờ đợi nó ở đây, thân thể lóe lên, đã vọt ra ngoài. Minh giới, ngoại trừ thập đại Minh Vương, còn có cao thủ khác, nó còn muốn thu phục một nhóm cao thủ và cao thủ trung thành của mình...

Trung tâm Ma giới, bảy tên chiến tướng dưới trướng bảy đại lãnh chúa của ác ma tề tụ một chỗ, quân đội số một của bọn họ đã bị tiêu diệt toàn bộ, điều này đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là tổn thất cực lớn, đặc biệt là bảy đại quân đoàn, tám tên quân đoàn trưởng bỏ mình đã đưa tới sự bất mãn của lãnh chúa.

Càng là cho bọn họ mệnh lệnh cuối cùng, nếu trong vòng một tháng, bọn họ còn không thể chiếm lĩnh nhân gian, bảy đại lãnh chúa sẽ tự mình xuất thủ.

Nếu như bảy đại lãnh chúa tự mình ra tay, vậy cho dù bọn họ không bị trừng phạt, cũng không có bất cứ công lao gì, cho dù bây giờ bọn họ xuống đất, đến lúc đó cũng hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với mình, nghĩ tới đây, bảy con chiến tướng ác ma chính là một hồi buồn bực, càng âm thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, tuyệt đối phải trong vòng một tháng hoàn toàn công chiếm nhân gian, chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể dập tắt lửa giận của bảy đại lãnh chúa.

Đương nhiên, nghe nói nhân gian còn có những đại thần thông giả Thái Cổ lưu lại linh dược, nguyên bản những ác ma này còn không tin, thế nhưng kiến thức Cửu Châu thượng không kết giới lợi hại bọn họ lại tin tưởng không thôi, nếu vận khí tốt đạt được một ít thần đan trong truyền thuyết, không chừng có thể làm cho thực lực của bọn họ tiến thêm một bước?

Ác Ma tộc đều là chủng tộc ích kỷ, căn bản không có độ trung thành gì, sở dĩ bọn họ nghe theo mệnh lệnh của thất đại lãnh chúa, chính là bởi vì thực lực kém xa bảy đại lãnh chúa, nếu có cơ hội vượt qua bảy đại lãnh chúa, sao bọn họ có thể không động tâm?

Đây có lẽ là cơ hội bọn họ có thể thăng cấp lên cấp độ Vũ Vũ, cũng là cơ hội thoát khỏi trói buộc của bảy đại lãnh chúa, bảy người làm sao chịu bỏ qua.

Chỉ là trải qua thương lượng ngắn ngủi, để lại một bộ phận ác ma sau khi khống chế ma giới, bảy tên chiến tướng từ vực sâu tụ tập đến, tổng số ác ma đạt tới trăm vạn xông về nhân gian.

Nhân gian, Bao Phong thành, bởi vì ngăn cản ác ma, Lạc Nhược Phong đã dời Đế đến đây. Bây giờ toàn bộ Cửu Châu đều động, gần như tất cả mọi người bắt đầu tu luyện võ kỹ, tu luyện tiên pháp. Phạm là người có thiên phú đều được đưa vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng ở trên một ngọn núi trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nơi này linh khí dồi dào như thế, cho dù có nhiều người ở bên trong tu luyện, cũng không có chút dấu hiệu khô kiệt nào.

Cách hắc không xa, Đào Đào nhỏ nằm sắp ở đó ngủ say như chết, toàn thân được hào quang màu vàng bao phủ, tựa như một cái kén lớn. Diệp Tĩnh Vũ biết, khi hắc tỉnh lại, cũng là lúc hắc đột phá đẳng cấp.

Ba người Xích Di, Lâm Hiểu Nghị đều cực lực khống chế lực lượng của mình, nhưng bọn họ ra tay không hề nương tay, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng tăng cường lực lượng của bản thân.

Mỗi người đều đang toàn lực đề thăng thực lực của mình, Diệp Tĩnh Vũ thấy vậy nhưng lo lắng trong lòng cũng không có thối lui.

Những ác ma kia rốt cuộc cường đại đến mức nào, hắc có thể tự mình trải nghiệm, nếu không phải Độc Cô Bá Thần, bọn chúng căn bản không thể là đối thủ, còn có Hiên Viên Tĩnh, sao bên cạnh hắc bỗng nhiên lại có nhiều cao thủ như vậy?

Trong cơ thể, Hỏa Chi Kim Đan, Tinh Thần Kim Đan, Lô Đình Kim Đan, Thổ Chi Kim Đan không ngừng xoay tròn, điên cuồng hấp thu linh khí nồng đậm chung quanh. Tốc độ hấp thu của hắc nhanh như thế, tối thiểu gấp trăm lần người

bình thường, nhưng đối với hắn mà nói, vẫn quá chậm chạp, lúc nào mới có thể kết ra viên Kim Đan thứ năm đây?

Còn có Linh Nhi, hiện tại chính nàng cũng không có chút tin tức nào liên quan đến nàng, lẽ nào nàng thật sự đã đi rồi sao?

“Ta nói huynh đệ, ngươi cả ngày mặt mày ủ rũ làm gì?” Lúc này, Lương Tiểu Hữu với thân thể gầy yếu từ dưới đất chui lên, miệng ngậm một cọng thuốc khói, trên tay cầm một bình rượu trắng, trên vai còn đặt một cái yếm không biết trộm từ đâu ra.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lương Tiểu Khả, hai mắt Diệp Tĩnh Vũ tròn trố.

“Đại ca, tốt xấu gì huynh bây giờ cũng là cao thủ cảnh giới Huyền Tiên, lại còn trộm yếm người khác. Đệ nói huynh cũng quá không truy cầu a?”

“Ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là nhân sinh đắc ý tận hi, thừa dịp bây giờ còn sống, tranh thủ thời gian hưởng thụ mới là chính lý!” Lương Tiểu nhưng lại vừa uống rượu ngon vào miệng, vừa mở miệng nói.

Nhân sinh đắc ý, đắc chí vô cùng, đúng vậy, đời người đắc ý, có phải mình đã nghĩ quá nhiều rồi không?

Mặc kệ những ác ma kia cường đại như thế nào, bây giờ bọn chúng đã tới, cho dù mình sâu khổ nữa thì có ích lợi gì? Có thể đánh bại bọn chúng, tự nhiên có thể đánh bại, không thể đánh bại, cũng chỉ là một cái chết mà thôi, chẳng lẽ mình còn sợ chết sao?

Lập tức, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ liền lộ ra vẻ tươi cười, nhân sinh tại thế, bất quá chỉ là sống một cái cao hứng, cần gì phải quan tâm những sâu khổ kia?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ định hỏi Lương tiểu cần bình rượu ngon, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Nhược Phong...

“Túc Vũ, mau ra đây, ác ma tấn công!” Nghe thấy âm thanh như vậy, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều biến sắc, không

ngờ tới nhanh như vậy? Mà những người còn đang tu luyện
kia cũng đều dừng lại trong tay...

Hạng tám, tám một đại Chiến Tướng.

Trên tường thành Bạo Phong, Diệp Tĩnh Vũ cùng Lạc Nhược Phong đứng trên tường thành, nhìn đại quân ác ma rậm rạp chằng chịt phía trước, đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Liếc nhìn lại, không nhìn thấy giới hạn, những ác ma này càng là thiên kì bách quái, cái gì mọc ra ba cái đầu trâu, toàn thân phủ đầy lân phiến, có tám con mắt, toàn thân bao phủ bởi hỏa diễm, cái gì mà toàn thân đều là một đoàn hắc vụ nhìn qua không biết là người hay quỷ.

Nói chung, chỉ nhìn thấy mấy cái dáng vẻ này cũng đủ khiến người ta sợ hãi, chớ đừng nói chi là nhiều như vậy.

Ác ma nhỏ nhất chỉ to bằng gà con, nhưng đám ác ma kia cao hơn mười trượng, thậm chí có một số ác ma thân cao hơn trăm trượng.

Bọn họ đều là thân người đầu hổ, sau lưng còn có một đôi cánh dài cực lớn, toàn thân trên dưới là một tầng lân phiến thật dày, nhìn chỉ đứng ở nơi đó, giống như là mấy ngọn núi vậy, binh sĩ bình thường, cho dù là những binh sĩ kia thực lực đã đạt đến cấp Tông Sư, nhìn thấy dạng người khổng lồ này, trong lòng đều tràn đầy sợ hãi, toàn thân trên dưới đều đang không ngừng run run, nào còn có dũng khí chiến đấu.

Đặc biệt ở phía trước đám ác ma này có bảy bóng người đang đứng, đó là bảy bóng người thân cao hơn ngàn trượng, toàn thân đều được sương mù màu đen bao phủ, nhìn qua giống như trên người được bao phủ bởi một ngọn lửa màu đen vậy.

Bảy cỗ khí tức cường đại khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng từ trên bảy đạo thân ảnh này phát ra, đừng nói là binh sĩ bình thường, cho dù đám người Lâm Hiểu Nghị ở dưới uy áp này cũng cảm giác được lòng run sợ.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Nhị đồng thời thoải mái, trong đám cao thủ cấp Côn Bằng này, chiến tướng trong

ác ma đã có bảy vị tới, sư phụ có thể ngăn cản sao?

Hiên Viên Tĩnh vốn nên xuất hiện cũng không xuất hiện, thân ảnh Anh Không Thích và Viêm Sâm Húc cũng vô ảnh vô tung. Hôm nay, tất cả những người trên tường thành đều là đội ngũ dòng chính nhất của Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy đại quân mệnh mông này, lông mày mọi người đều nhíu chặt lại.

Lúc này, bảy tên ác ma thân cao vượt qua ngàn trượng bước lên trước một bước, tuy hấn đạp trong hư không, nhưng tất cả mọi người vẫn cảm giác như toàn bộ không gian đều rung chuyển.

“Bốn tướng chính là chiến tướng đệ tam chiến tướng dưới trướng lãnh chúa Hủy Diệt, hôm nay bản tướng cho các người một cơ hội sống sót, thần phục chúng ta, nếu không, chết!” Ác ma kia bây giờ thân cao ngàn trượng, chính là thân thể của bò cạp, đầu người, phía sau còn có một cái đuôi bò cạp vô cùng sắc bén, nhìn cực kỳ khủng bố.

Đối mặt với uy áp như vậy, người bình thường căn bản không cách nào ngăn cản, thân thể nhao nhao quỳ xuống, nhìn thấy những binh sĩ kia còn chưa khai chiến đã quỳ xuống. Lạc Nhượng Phong nhướn mày, định phát tay đánh chết những binh sĩ này, lại bị Diệp Tĩnh Vũ ngăn lại.

“Chiến đấu đến trình độ này, bọn hấn căn bản không có sức chống cự...”

“Có cần để chủ quốc mang theo thiết quân ra đây không!” Lạc Nhượng Phong cắn chặt hàm răng, nghiêm túc nói.

Diệp Tĩnh Vũ muốn gật đầu, nhưng mi tâm của hấn bỗng nhiên nhảy một cái, vầng trăng bạc kia vậy mà lóe lên, mơ hồ thấy được hình ảnh nào đó bị tàn phá, tâm thần không khỏi nhảy dựng lên.

“Không, vô luận như thế nào, không được để cho bọn họ đi ra!” Một loại cảm giác kỳ quái xuất hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, hấn cảm thấy, lưu lại đám người Phương chủ quốc, sau này nhất định sẽ có trọng dụng.

Lạc Nhược Phong nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, một bóng người khô gầy chậm rãi xuất hiện phía trên tường thành. Trong tay của gã nắm chặt một thanh đao đá, tựa như dùng đá điêu khắc thành đao đá, không có bất kỳ quang mang chớp động. Mà thân thể gầy gò của gã so với thân hình cao tới mấy ngàn trượng kia nhỏ bé như thế, thậm chí ngay cả con kiến cũng không bằng con kiến., Thế nhưng không biết vì sao, khi hắn xuất hiện, cổ uy áp khiến mọi người tuyệt vọng hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi người trên tường thành đều có một loại cảm giác, hắn chính là một ngọn núi cao, một ngọn núi vĩnh viễn cũng không sụp đổ, chỉ cần có hắn, bọn họ tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Sự xuất hiện của Độc Cô Bá Thần càng làm cho Thất Đại Chiến Tướng kinh ngạc. Lúc đầu bọn hắn biết rõ tám tên quân đoàn trưởng bị giết, mặc dù cũng đoán được đối phương có khả năng tồn tại cùng một cảnh giới với đám người mình, thế nhưng từ lúc Độc Cô Bá Thần xuất hiện đột ngột, mà bọn hắn lại không có chút cảm ứng nào, thực lực của hắn tuyệt đối ở trên đám người mình, đơn đả độc đấu, bảy người mình không ai là đối thủ.

Bảy đại ác ma nhìn nhau, thân thể cao lớn của bọn họ từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ to bằng người thường, hình thành một thế vây kín, mơ hồ vây quanh Độc Cô Bá Thần, nhưng bảy tên chiến tướng đều không có ý định lập tức động thủ.

Bọn họ không muốn uống công mất mạng...

“Không ngờ nhân gian còn có cao thủ bậc này, tà bọn chúng là do các hạ giết?” Đợi bảy người hoàn toàn vây quanh Độc Cô Bá Thần, Tiểu rất cẩn thận nói.

Độc Cô Bá Thần đâu để ý tới lời nói của Tiểu, hắn chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng rơi vào người Tiểu, thạch đao trong tay run lên, một đạo đao mang chói mắt lập tức sáng lên, trùm lên người Tiểu...

Cảm nhận được khí tức đao mang, bảy đại ác ma đồng thời biến sắc, bất kể Tiểu, hay sáu đại ác ma khác đều nhanh chóng

thối lui.

Khí tức như vậy, bọn họ không thể quen thuộc, trong vực sâu, có rất nhiều nơi hung hiểm, trong đó hẻm núi mà Độc Cô Thần kế thừa đao lực lượng, tuyệt đối là một cấm địa, cho dù là thất đại ác ma lãnh chúa cũng không nguyện ý đặt chân vào khu vực kia, bọn họ càng sẽ không dễ dàng tiến vào, thế nhưng đao khí khu vực đó, bọn họ lại không quen thuộc.

Bây giờ thấy trên người Độc Cô Bá Thần vậy mà tản ra khí tức như vậy, làm gì có đạo lý không lùi, thậm chí bọn họ còn suy đoán, chủ nhân của hung địa kia chính là Độc Cô Bá Thần...

Đao quang chói mắt soi sáng toàn bộ thiên địa, Tiểu đã lấy ra một thanh trường thương màu bạc mà Hủy Diệt lãnh chúa ban tặng cho mình, toàn lực nghênh đón ánh đao kia, chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, trường thương màu bạc của lão trực tiếp bị chém thành hai đoạn, mà đao mang cực lớn kia lại lướt sát qua thân thể của hắn.

Tiểu kinh sợ đổ mồ hôi lạnh...

Nhưng hắn còn chưa hoàn toàn ổn định thân hình, một đao đao mang khác đã trên đỉnh đầu hắn sáng lên, không chỉ như vậy, sáu đại chiến tướng ác ma khác cũng bị đao quang này bao phủ, còn chưa kịp phản ứng, đã bị đao mang cuốn vào...

Những ác ma khác nhìn thấy Thất Đại Chiến Tướng mạnh nhất của mình trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa, trong lòng mỗi người đều kinh hãi, mà trong lòng đám người Diệt Tinh Vũ lại càng vui sướng, hắn thật sự không ngờ thực lực Độc Cô Bá Thần lại đạt đến tình trạng như vậy, thế nhưng nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở rộ đã nghe được thanh âm Độc Cô Bá Thần vang lên trong thức hải của hắn.

“Bây giờ ta chỉ có thể cuốn lấy bảy người này, những ác ma khác giao cho các ngươi...”

Quy tắc chỉ lực thứ tám tám mươi hai...

Giao cho chúng ta? Dưới trướng một gã chiến tướng có ba quân đoàn trưởng, tổng cộng có hai mươi một người, tính cả người trong vực sâu kia, tổng cộng đã bị Độc Cô Bá Thần giết hết tám người, hôm nay còn lại mười ba người, mười ba cao thủ cấp Hồng, cùng với mấy chục cao thủ cấp Hoang, điều này làm sao ngăn cản được nhóm người mình?

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã bắt chấp những thứ khác, một tay run lên, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đã bày ra, trực tiếp bao phủ phía dưới bình nguyên Bạo Phong Thành, hấp thu nhiều tinh khí như vậy, uy lực đại trận càng ngày càng cường đại, so với lúc đại chiến Ma giới lúc trước đâu chỉ cường đại gấp mấy lần?

Nhất thời mọi người liền thấy từng tầng từng tầng mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, vô số âm lôi lóe lên trong tầng mây, mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh, trong nháy mắt đã tối xuống.

Đây là cảnh tượng mà đám người Lạc Nhược Phong chứng kiến, đối với những ác ma bên dưới mà nói, cảnh tượng nhìn thấy lại là một tầng khác, bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt một hồi mơ hồ, tường thành vừa rồi còn rõ ràng đã biến mất không thấy gì nữa, xung quanh núi non xanh biếc xung quanh cũng biến mất vô tung vô ảnh, còn lại chính là một vùng tăm tối.

Trong bóng tối, sát khí đằng đằng, càng mơ hồ có thiên quân vạn mã lao nhanh tới, cỗ uy thế này thật không dọa người, thậm chí một số ác ma bị uy thế này dọa sợ liên tục rút lui, hành động này chọc giận những quan quân ác ma kia, trực tiếp ra tay chém giết đám ác ma đang rút lui này.

Đáng sợ hơn chính là, trong đại trận, tựa như có một hoặc vài con hung thú cực lớn đang ngồi xổm ở đó, chỉ chờ đám ác ma này tiến vào, liền tưởng tới mấy vị chiến tướng của mình đột nhiên biến mất, ác ma còn lại nào dám lộn xộn.

Hạ lệnh tất cả ác ma ở tại chỗ chờ lệnh, tựa hồ muốn nhìn xem tướng quân của mình đi chỗ nào.

Vào lúc này, kể cả Thất Đại Chiến Tướng ở bên trong, chỉ cảm thấy mình đi tới một thế giới khác, một thế giới hoàn toàn do đao khí, đao mang, đao quang tạo thành, ở thế giới này, tất cả mọi thứ đều là đao.

Đó là quy tắc của đao, ở trong thế giới như vậy, bọn họ không hài hòa, vô số đao khí không ngừng lao tới, đao khí rậm rạp chẳng chịt chém lên người bọn họ. Ban đầu, những đao khí này không chịu nổi một kích, bọn họ thậm chí không cần nhúc nhích, những đao khí kia căn bản không thể làm bọn họ bị thương, nhưng những đao khí này lại càng ngày càng mạnh, dần dần bọn họ đã cảm giác được nguy cơ.

Bảy con ác ma muốn chạy trốn, nhưng bất kể bọn chúng trốn tới chỗ nào, đều phải đối mặt với loại đao khí vô cùng vô tận, đao mang, đao quang, hơn nữa là đao mang càng ngày càng mạnh, đao khí càng ngày càng sắc bén.

“Xoạt...” một tiếng, chiến tướng tham lam có sức mạnh thân thể hơi yếu đầu tiên bị đao mang chém nát đầu vai, máu tươi màu ám kim phun ra, ngay sau đó là Mộng Yểm chiến tướng “Nguyệt”, là một nữ tử đáng người thương tha mềm mại, chỉ có điều khuôn mặt bị lân phiến bao phủ, nhìn không rõ dung mạo của nàng.

Khi bụng dưới của nàng bị một đao khí cắt đứt, trong miệng nàng truyền đến một trận tiếng hừ nhẹ, thanh âm kia mềm mại như thế, bất luận người nào nghe được thanh âm như vậy đều sẽ nhìn không được quan ái, đi quan hoài, khổng chế Độc Cô Bá Thần của thế giới này cũng không ngoại lệ.

Lập tức liền thấy đao mang càng to lớn chém tới mặt trăng.

Trong miệng Nguyệt thét lên một tiếng kinh hãi, hào quang trên người chớp động, đã xuất hiện một bộ áo giáp màu đen, bao bọc hoàn toàn thân thể nàng lại, một thanh hắc kiếm dài nhỏ xuất hiện trong tay nàng, nghênh đón đao đao mang to lớn kia.

“Coong...” một tiếng, người bị chém trúng chính là đao mang thể nhưng lại truyền tới âm thanh kim loại đan xen, một luồng đao mang kia bị một kiếm của Nguyệt chém nát bảy, tuy nhiên cũng chấn động đến nỗi cánh tay của nàng tê dại.

Nhân cơ hội này, thân ảnh Nguyệt đã tránh ra, trong miệng quát khẽ một tiếng: “Các vị, hắc đã lĩnh ngộ được sức mạnh quy tắc, đã có thể tự thành một thể giới, tuy nói còn kém rất nhiều so với các lãnh chúa đại nhân, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể đối kháng, nếu muốn sống sót, chúng ta vẫn nên cùng bắt tay đi!” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng lại truyền khắp thể giới đao.

Mấy đại Chiến Tướng bị vây khốn trong thể giới này đều liên tục gật đầu, toàn bộ lực lượng trong cơ thể bọn họ bộc phát, thân thể của bọn họ biến thành bảy đạo lưu quang, trong nháy mắt tụ tập cùng một chỗ.

Rất nhanh, bảy gã chiến tướng toàn bộ tụ lại một chỗ, trừ Tiểu chính là đầu người, sáu ác ma khác đều là thân người, nhưng chỉ có thân hình Nguyệt không khác gì thường nhân, còn lại hoặc là có bảy tám cánh tay, hoặc là cái đuôi dài, hoặc là trên đầu mọc ra một cái sừng dài.

Bảy con ác ma cứ thế tụ tập lại với nhau, đối mặt với đao mang vô cùng vô tận, thân ảnh Nguyệt là người đầu tiên bước ra, chỉ thấy hai tay nàng vung về phía trước, từng gợn sóng phiêu đảng trước người nàng.

“Đệ tam chiến tướng dưới trướng Mộng Yểm lãnh chúa, ban thưởng cho người ác mộng...” Theo thanh âm của nàng vang lên, Độc Cô Bá Thần ẩn trong thể giới chỉ cảm thấy đầu choáng váng, từng cảnh tượng từng xảy ra không ngừng hiện hiện trong đầu hắc, những chuyện đó đều là chuyện đau đớn nhất đối với hắc mà nói, đặc biệt là sinh tử trắng lạnh, trong đầu hắc chân thực như thế...

Cứ như vậy ngay người, đao khí chung quanh yếu đi rất nhiều, một ác ma trên đầu mọc một cái sừng, toàn thân phủ kín một màu xanh lá, hắc cứ thế đâm một quyền về phía trước, sau đó một trận thanh âm âm âm trầm từ trong miệng hắc bay ra.

“Chiến tướng thứ ba sợ hãi ác ma, ban cho người tuyệt vọng!” Giọng nói vừa vang lên, Độc Cô Bá Thần đã cảm thấy như bản thân trở lại thời điểm mình bị Phương Chấn Thiên đánh chết, cho dù mình đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không cách nào bảo vệ được người mình yêu thích, khi đó mình tuyệt vọng như vậy, bất lực như vậy...

Ngay sau đó, những chiến tướng khác lần lượt đi ra, từng đạo năng lượng kỳ dị gộp vào Độc Cô Bá Thần, cảm xúc Độc Cô Bá Thần không ngừng biến ảo, toàn bộ bí mật bị phủ kín sâu trong đáy lòng hắn được đào bới ra.

Trên trán hắn không ngừng toát mồ hôi hột, thân thể bắt đầu run lên nhè nhẹ, đặc biệt là tay phải cầm đao kia, run rẩy chính là lợi hại như vậy, thế giới đao vốn vững chắc không thể phá kia lại yếu hơn rất nhiều.

Đặc biệt khi chiến tướng đệ tam chiến tướng dưới trướng lãnh chúa dùng sức mạnh đánh ra, thế giới mà đao này tạo thành đã xuất hiện nhiều vết rách như vậy...

Lúc này Tiểu thân hình người bước một bước ra ngoài, nhìn vết nứt trên bầu trời, âm thanh lạnh như băng từ trong miệng lão truyền ra.

“Chiến tướng thứ ba dưới trướng Hủy Diệt lãnh chúa ban cho người chôn vùi!”

Ngay sau đó lại thấy một cỗ lực lượng khổng lồ từ năm đầm của hắn phun ra ngoài, hung hăng đập vào bầu trời do đao mang tạo thành này, sau đó toàn bộ nổ tung lên, trong nháy mắt khuếch tán ra bốn phía, khổng chế Độc Cô Bá Thần trong mảnh thế giới này, ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ thế giới cũng theo đó vỡ tan...

Chiến tướng thứ tám tám ba đánh giết...

Đang dựa vào thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận hù dọa vô số ác ma, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên thấy bầu trời chớp động hào quang, ngay sau đó một bóng người khô gầy trực tiếp hiển hiện ra, một dòng máu đỏ thẫm từ trong miệng bóng người kia phun ra.

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trái tim của mình đau đớn một hồi, Độc Cô Bá Thần vậy mà bị thương? Theo sát phía sau, bảy bóng người thoáng hiện trong hư không, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ không rõ vừa rồi bọn họ đi đến đâu, nhưng cũng biết sự tôn của mình đã bị thương.

Thừa dịp những ác ma kia còn chưa phát hiện bảy tên chiến tướng này, thập nhị Thiên Vu đã khởi động toàn diện đại trận, vô số mây đen mãnh liệt bay lên, trong nháy mắt bao phủ bảy đại chiến tướng và sự tôn của mình vào trong.

Nhưng khí tức của Thất Đại Chiến Tướng vẫn bị những ác ma phía dưới cảm ứng được, thấy tướng quân của mình không sao, lũ ác ma này đã vượt qua sợ hãi trong lòng, ai nấy kêu gào lao về phía Bạo Phong Thành.

Chẳng phải chỉ là một cái phá trận thôi sao? Chẳng lẽ tộc nhân của mình cường đại như vậy còn không cách nào ngăn cản sao?

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã đạt tới tu vi cấp Hoang, uy lực thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận càng tăng gấp bội, bây giờ những ác ma này vừa mới xông vào đại trận, Diệp Tĩnh Vũ liền lay lá cờ Xi Vưu trong tay, một trận gió lớn thổi lên, lập tức xé nát mấy ngàn con ác ma xông lên đầu tiên. Thế nhưng đám ác ma dường như đã mở rộng cõi lòng, không biết sợ hãi vì sao, vẫn hung hãn không sợ chết vọt vào.

Kỳ Xi Vưu trong tay lại một lần nữa rung động, từng đạo đại trận liệt diễm trong trận bay lên, dưới cuồng phong thổi, thế

lửa đại vương, lập tức lại có mấy ngàn đầu ác ma bị liệt diễm này đốt thành tro tàn.

Thấy còn chưa giao thủ, thuộc hạ của mình đã bị đại trận kỳ quái này diệt sát nhiều người như vậy. Thất đại chiến tướng hừ lạnh một tiếng, muốn toàn lực ra tay công phá đại trận. Thế nhưng Độc Cô Bá Thần đã quay người lại đầu chịu để cho bọn hắn đạt được, thạch đao trong tay run lên., Một đạo đao mang xé rách bầu trời, lại một lần nữa bao phủ bảy người vào trong. Nhưng bảy ác ma đã ném mùi vị thua thiệt làm sao chịu bỏ qua, lực lượng âm u trong cơ thể không ngừng phun trào, vừa chống đỡ đao mang sắc bén này, vừa bay về phía Độc Cô Bá Thần.

Bọn họ dường như cũng hiểu rõ, có Độc Cô Bá Thần ở đây, bọn họ muốn toàn lực phá trận căn bản không có khả năng, bất quá cũng may bọn họ còn có hơn mười cao thủ cấp Hồng cùng hơn mười tên cao thủ cấp Hoang, có bọn họ ở đây, muốn phá trận này cũng không phải là không có khả năng.

Bảy người vây quanh Độc Cô Bá Thần, bảy loại lực lượng kỳ lạ không ngừng đánh lên người Độc Cô Bá Thần, thực lực của bọn họ không bằng Độc Cô Bá Thần, nhưng Độc Cô Bá Thần còn chưa đột phá được một tầng cảnh giới kia, bọn họ đã có cơ hội.

Đối mặt với công kích điên cuồng của bảy người, Độc Cô Bá Thần cũng không phân tâm, chỉ có thể cầm thạch đao trong tay không ngừng ngăn cản công kích của bảy người.

Trong khoảng thời gian ngắn, tám người vây mà chiến đấu thành thế hòa.

Lúc này, vài tên quân đoàn trưởng đã mang theo đám ác ma xông vào đại trận, theo bọn chúng ra tay, cương phong cũng tốt, liệt diễm cũng được, trực tiếp bị đánh nát, không cách nào hình thành hiệu quả vừa rồi.

Tuy nói sau khi tiến vào đại trận, lực lượng của bọn họ đã suy yếu rất nhiều, nhưng vẫn dừng lại ở cảnh giới Hồng cấp, đám người Diệp Tĩnh Vũ tính toán đầy mình cũng chỉ là cao thủ Hoang cấp, nếu đối mặt với một hai gã cao thủ Hồng cấp, dựa

vào pháp bảo trong tay có lẽ còn có thể đánh chết hắn, thế nhưng đồng thời xuất hiện mười ba người, sao bọn họ có thể là đối thủ?

Nhìn bảy đại chiến tướng kịch chiến với Độc Cô Bá Thần, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh không ngừng lóe lên Nguyệt Luân, hắn đã mơ hồ nhìn ra, bảy con ác ma sở dĩ có thể cùng Độc Cô Bá Thần đại chiến thành bình cục, thậm chí còn ẩn ẩn áp chế Độc Cô Bá Thần, không phải dựa vào lực lượng của bản thân, mà là bọn chúng ẩn ẩn hình thành một bộ trận thế.

Sức mạnh của bọn họ tăng lên gấp bội, chỉ cần có thể đánh chết hoặc đánh trọng thương một tên ác ma thì đủ để đánh vỡ thế cân bằng này, đến lúc đó Độc Cô Bá Thần muốn đánh chết bọn họ cũng không khó nữa.

Đây cũng là sự khủng bố của Luân Hồi Chi Nhãn, dù tu vi kém xa những người này, hắn cũng có thể nhìn ra những ảo diệu khác...

Tinh quang trong mắt chợt lóe, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên kêu lên một tiếng: “Hạn Khuyết, không tiếc bất cứ giá nào, vây khốn những ác ma này cho ta, những người khác theo ta trợ giúp một tay...”

“Mẹ kiếp, thực lực cô nãi nãi bây giờ bất quá khôi phục đến hoang cấp, đối phương có mười ba tên hồng cấp, người làm sao cho bà cô đi khốn được?” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Hạn Tĩnh Vũ liền quát mắng ngay tại chỗ...

“Đó là chuyện của người!” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, thân ảnh lao nhanh về phía bảy đại chiến tướng đang kịch chiến với Độc Cô Bá Thần.

Hạn Tiêu tức giận, đang muốn phản bác, nhưng không biết tại sao, bỗng nhiên cảm ứng được cỗ khí tức bá đạo trên người Diệp Tĩnh Vũ, vốn lời nói đến bên miệng lại thu trở về, trong miệng niệm thần chú, trên người hồng mang đại phóng, từng đạo thân ảnh mềm mại thướt tha từ trên người nàng phát ra, đó lại là một thiếu nữ tuyệt mỹ trần trụi...

Cứ như vậy, những ác ma bay thẳng tới, nhìn thấy những cô gái tuyệt vời này, đôi mắt Lương Tiểu Nhi sắp mở to ra, nhưng

khi nhìn thấy một nữ tử quần quanh người một con ác ma, lập tức toàn bộ nổ tung, đánh cho đầu ác ma thực lực đạt tới Thiên cấp kia nát bấy, hấn lau nước bọt trên khóe miệng, gọi ra hai phân thân chạy lên bầu trời...

Hạ Tiêu bất chấp tất cả thôi động huyết năng của bản thân, lại thêm sức mạnh của đại trận, khiến cho nàng liên tục hóa ra những nữ tử xinh đẹp này, cho dù những ác ma này không có tình cảm, nhưng bọn họ lại có dục vọng, nào chịu được dụ hoặc như vậy, cho dù là mười ba quân đoàn đạt tới Hồng cấp, cũng bị vô số nữ tử quần lấy cùng một chỗ...

Trong khoảng thời gian ngắn thần hồn có chút điên đảo, làm sao còn nhớ được mình phải làm gì?

Bên kia, thời điểm Diệp Tình Vũ muốn trợ giúp Độc Cô Bá Thần một tay thì thân thể đã xông ra ngoài, hầu như chỉ trong nháy mắt đã tới chiến trường đệ tam chiến trường dưới trướng Ác Ma Tham Lam (Đàm), nhìn ác ma trước mặt, nghịch phản không chút do dự, trực tiếp bước ra Nghịch bác bảy bước.

Từng đạo hào quang thoáng hiện trong tay hấn, từng tầng từng tầng sóng ánh sáng chồng chất lên nhau, một cỗ lực lượng còn cường đại hơn so với lúc đánh bay Lương Tiểu gấp trăm lần cứ như vậy mà hình thành, hung hăng đánh về phía Đàm Đàm.

Đối mặt với một kích phản bác này cơ hồ dốc hết toàn lực, Đàm chỉ không thèm để ý chút nào phát phát tay, lập tức liền thấy hào quang màu vàng kia vỡ nát từng trận, một cỗ cự lực đánh vào thể nội nghịch bác, trực tiếp đánh gã bay ra ngoài...

Đây là chênh lệch cảnh giới, căn bản không phải dốc sức liều mạng là có thể bù đắp được...

Nhìn thấy Tiểu Hắc không chịu nổi một kích, trong lòng Diệp Tình Vũ hơi lạnh, hấn bỗng nhiên minh bạch, chênh lệch quá lớn, căn bản số lượng không thể bù đắp.

Lập tức quát lên đám người Lâm Hiểu Nghị xông thẳng tới, còn hấn thì tiếp tục chạy về phía dung nhan.

Đàm một chiêu quét bay nghịch lý, vốn cho rằng loại thực lực này ở con sâu cái kiến cấp Hoang sẽ tan xương nát thịt, nào ngờ chỉ bay ra ngoài, tựa hồ chỉ bị trọng thương, đang muốn

tiếp tục đánh ra chương thứ hai., Lại nhìn thấy một gia hỏa không biết sống chết nhào về phía mình, khóe miệng lộ ra một tia khinh miệt, mình tuy là một trong bảy đại chiến tướng có thực lực kém cỏi nhất, thế nhưng mình cũng là cao thủ cấp Côn Bằng, nào phải loại sâu kiến như người có thể đối kháng?

Sắp thuận tay diệt sát Diệp Tĩnh Vũ, lại chợt thấy trong tay đối phương xuất hiện một cái thiết ấn màu đen, ngay sau đó liền thấy con dấu đang không bay lên, trong nháy mắt đã tới trên đỉnh đầu của mình...

Sinh linh thứ tám, thứ tư, thứ tám, thứ ba, thứ tám, thứ tư, kinh khủng...

Địa Thủy phong hỏa, cộng thêm lực lôi đình, toàn diện phun trào, đã hóa thành ngọn núi nhỏ mang theo thanh âm phiên thiên ầm ỹ đánh về phía Đàm Đàm, cảm nhận được uy lực cường đại của Phiên Thiên ầm, sắc mặt vui vẻ kịch biến, một gia hỏa thực lực nhiều nhất dừng lại ở cấp Hoang sao có thể có pháp bảo lợi hại như vậy?

Trong lòng kinh hãi, nhưng đồng thời Đàm vận dụng tất cả âm lực trong cơ thể, hung hăng một quyền hướng về phía Vạn Thiên Án kia đập tới. Y đã không kịp né tránh, biện pháp duy nhất chính là ngạnh kháng, thậm chí vì ngăn cản công kích của Thâu Thiên Án, y đã tạm thời buông tha cho việc vây công Độc Cô Bá Thần.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, một quyền Đàm đánh thẳng lên trên Phiên Thiên ầm, không có bất kỳ tiếng nổ nào, liền nghe thanh âm xương gãy vang lên, mà cánh tay Đàm lại càng vỡ vụn ra, ngay sau đó liền thấy Địa Thủy Phong Hỏa Lôi trực tiếp xông tới, chôn vùi toàn bộ cánh tay của gã.

Lực lượng khổng lồ nện Đàm Đàm xuống dưới, bất quá Phiên Thiên ầm lại bị một quyền toàn lực này của hắn đánh bay ra ngoài, ngay tại chỗ Diệt Tinh Vũ vốn tâm thần tương liên với Phiên Thiên ầm điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi...

Cả người Đàm Nhiên giận tím mặt, gã chính là chiến tướng thứ ba dưới trướng Ác Ma Tham Lam, thực lực của gã đã đạt đến trình độ cao nhất của Giao Bằng, bây giờ lại bị một tên nhóc chỉ cấp Hoang gây thương tích thành bộ dạng này, điều này đối với gã mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

Rửa đi sỉ nhục chỉ có thể dùng máu tươi, hoặc là máu tươi của mình, hoặc là máu của kẻ địch.

Không còn cố kỵ liên thủ đối phó Độc Cô Bá Thần nữa, xoay người lao về phía vũ trụ của Diệp Tĩnh, mà cánh tay bị mai một kia cũng bắt đầu từ từ khôi phục lại, thậm chí thân thể hắn bắt đầu biến hóa cấp tốc, trên đầu sỏi ban đầu vậy mà chậm rãi mọc ra ba cái sừng., Trên người cũng mọc ra một tầng áo giáp dày đặc, đó là áo giáp hoàn toàn mọc trên người, một thanh đao lớn xuất hiện trên tay hắn, đó là vũ khí mà Tham lãnh chúa ban cho hắn, một thanh đã đạt đến vũ khí cấp Tỳ Hưu.

Đối với loài ác ma có vũ khí thừa thớt mà nói, có được vũ khí cấp Côn Bằng tuyệt đối là chuyện không thể có được.

“Người đi chết cho ta! Tham sinh niệm trăm trong miệng hô to một tiếng, thanh đại đao kia lẳng không chém xuống, một đạo đao mang vô hình bắn thẳng ra, trong nháy mắt đi tới trước Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí không kịp té ra Đông Hoàng chung, cảm giác thức hải của mình tựa hồ bị bỏ ra một cái khe thật lớn, thần niệm của mình vậy mà không thể không chế được điên cuồng trút ra ngoài.

Đây là công kích gì? Tham sinh niệm trăm? Chẳng lẽ có thể chém nát thần niệm người khác sao? Diệp Tĩnh Vũ không kịp suy nghĩ vấn đề như vậy, Đông Hoàng Chung đã tản mát ra quang mang màu xanh, định trụ thức hải bị chém vỡ kia, ngay sau đó từng đạo lực lượng cường đại vọt tới, bắt đầu chữa trị thức hải to lớn kia.

Cũng may Diệp Tĩnh Vũ có thần khí đệ nhất tam giới như Đông Hoàng Chung, nếu không một kích vừa rồi của Đàm Đàm đủ chém nát thức hải của hắn, cho dù cuối cùng hắn không chết, cũng sẽ biến thành một phế nhân, thậm chí là ngu ngốc...

Ý thức hải, không phải là ý thức hải con người sao?

Bất quá cho dù như thế, thất khiếu của Diệp Tĩnh Vũ đồng thời phun ra máu đen, trên mặt của hắn càng lộ ra thần sắc thống khổ, thức hải bị chém nát, liền mất đi không chế đối với thân thể, toàn bộ thân thể thẳng tắp rơi xuống dưới, cuối cùng nặng nề rơi vào trên tường thành, Cửu Phượng cùng Công Tôn Hương sớm đã nhào tới.

Nhưng khi nhìn thấy thần sắc thống khổ của Diệp Tĩnh Vũ, cảm nhận được thần niệm của hắn đang ngổn ngang, coi như là Công Tôn Hương Di cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Khóe miệng Đàm lộ ra một tia cười gằn, tham sinh niệm trảm, đây chính là tuyệt kỹ của mình, dù là cao thủ cấp Côn Bằng khác, cũng chưa chắc có thể ngăn cản một chiêu này của mình, huống chi là một tiểu gia hỏa cấp Hoang.

Ngay lúc dung nham chuẩn bị tiếp tục phát động tấn công Độc Cô Bá Thần, thân thể Lương Tiểu Hữu đã đánh tới, tốc độ của hắn cực nhanh, trên không trung thậm chí thấy được vô số tàn ảnh, hơn nữa mỗi một đạo tàn ảnh đều chân thật như thế, giống như thật sự tồn tại vậy.

Nhìn thấy lại một tên gia hỏa không biết sống chết lao về phía mình, trên mặt Đàm tất cả đều là một trận cười lạnh, những gia hỏa này chẳng lẽ đều là đồ ngốc hay sao? Rõ ràng chỉ có tu vi Hoang cấp, cũng dám đến gây sự với mình.

Không sai, tốc độ của tên này đích xác rất nhanh, thậm chí đã đạt tới trình độ ngàn vạn phân thân, thế nhưng tất cả phân thân của hắn cũng chỉ là tàn ảnh mà thôi, tốc độ như vậy quả thực có thể mê hoặc rất nhiều người, nhưng mà hắn cho rằng tàn ảnh như vậy có thể mê hoặc được mình sao?

Chứng kiến ngàn vạn thân ảnh kia, Đàm cười lạnh một tiếng, không tiếp tục sử dụng đại đao nữa, mà trực tiếp một ngón tay điểm ra...

“Phốc...” một tiếng, trái tim của Lương Tiểu Nhị bị một chỉ này đâm xuyên, thân thể gã bị một lực lượng cực lớn đánh bay ra ngoài, lỗ máu nơi ngực càng lúc càng lớn, mà khi gã bị văng ra ngoài, những tàn ảnh kia cũng từ từ tiêu tán.

Mặt Đàm rất đắc ý, nhìn gia hỏa bị mình điểm bay ra ngoài, trong mắt tràn đầy khinh thường, trúng dục tâm của ta, người còn có khả năng sống sót sao?

Về phần những tàn ảnh kia dần dần tiêu tán, hắn lại không để ý tới, bản thể cũng đã bị mình kích thương, chẳng lẽ tàn ảnh còn có thể đả thương người khác?

Thế nhưng vào lúc này, hai đạo tàn ảnh cũng không theo Lương Tiểu Tỳ bị thương mà biến mất. Bọn họ ở ngay trước mặt Đàm Đàm, trong tay hai đạo tàn ảnh này đều nắm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, ngay lúc bàn tay Đàm chỉ vào Phi Lương Tiểu Tử, trường kiếm trong tay bọn họ không chút lưu tình đâm về phía Đàm Phong.

Đàm tưởng rằng mình đã đánh chết bản thể của đối phương, không nghĩ tới tàn ảnh của đối phương lại là hai phân thân thật sự, một khi không cẩn thận liền bị hai thanh tể kiếm này đâm vào thân thể...

Hai đạo huyết dịch màu ám kim trực tiếp bắn ra, trong mắt Đàm lộ ra vẻ kinh hãi, cảm nhận được lực lượng của chính mình bị hai thanh cổ kiếm không ngừng hấp thụ, lại nhìn hai bóng người chân thật, trong miệng lão truyền đến một trận gào thét...

“Vèo...” Một tiếng, Đàm Đàm nổi giận lập tức đánh ra hai chưởng, trực tiếp đánh vào ngực hai phân thân của Lương Tiểu Tỳ, lập tức đánh bay hai phân thân ra ngoài.

Lực lượng của hắn to lớn như thế, hai cổ phân thân nào có thể ngăn cản, liền thấy trái tim bọn họ tuôn ra hai đoàn huyết vụ, cổ quang mang ám kim cấp tốc thôn phệ thân thể bọn họ.

Lỗ máu nơi ngực vẫn còn đang không ngừng khuếch tán, Lương Tiểu ở tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, vội vàng triệu hồi hai phân thân vào trong cơ thể. Hạo Thiên Châu cũng xuất hiện trên đỉnh đầu, từng đạo năng lượng cường đại tuôn xuống, ngăn cản lực lượng âm u của Đàm.

Thân thể Lương Tiểu Hữu đã từ thân thể Phi Thiên Dạ Xoa tiến hóa thành Thiên Ma Chi Khu, cơ hồ bất tử chi thân, dù bị thương nặng thế nào trong nháy mắt cũng có thể phục hồi như cũ. Hôm nay lỗ máu kia càng lúc càng lớn, cũng là lực lượng ám lực của Đàm dung mà thôi, chỉ cần bức ra cổ ám lực này, tự nhiên có thể khôi phục như lúc ban đầu...

Mà Lương Tiểu có thể lực lượng của bản thân tự nhiên không bằng Đàm, cũng may hắn có pháp bảo đỉnh cấp như Hạo

Thiên Châu, lúc này mới có thể tự chủ lực lượng phát ra bức loại lực lượng ám giác.

Nhưng cho dù như vậy, phân thân bị trọng thương, bản thể cũng bị trọng thương, nhưng Lương Tiểu Tứ cũng gần như mất đi toàn bộ sức chiến đấu...

Diệp Tĩnh Vũ, cũng là phản bác...

Hồ ly tầng thứ tám, tầng thứ năm.

Nhìn thấy chỉ trong nháy mắt, ba người mạnh nhất trong trận doanh của mình đã bị đối phương đánh trọng thương, tất cả những người khác đều kinh hãi, đây chính là Côn Bằng thực lực sao?

Lại nhìn lại mất đi dung nhan kiêu ché, Độc Cô Bá Thần đã từ bị động hoàn toàn biến thành chủ động, thạch đao của hắn thậm chí lưu lại trên thân mấy đại ác ma khác vết thương đao, mọi người lập tức minh bạch tâm tư Diệp Tĩnh Vũ.

Độc Cô Bá Thần là chiến lực mạnh nhất trong trận doanh của bọn họ, thực lực thậm chí vượt xa bảy đại chiến tướng này, sở dĩ bị bảy đại chiến tướng áp chế hoàn toàn là do bọn họ hợp lực lại, bảy loại năng lượng thuộc tính khác nhau trộn lẫn cùng một chỗ, khiến cho lực lượng của bọn họ tăng lên mấy lần, lúc này mới vững vàng ngăn chặn Độc Cô Bá Thần một đầu.

Chỉ cần phá vỡ loại cân bằng này, cũng đủ để Độc Cô Bá Thần chuyển bại thành thắng, chỉ cần có Độc Cô Bá Thần ở đó, cho dù phía dưới có nhiều ác ma thì tính là gì?

Chênh lệch cảnh giới không phải số lượng có thể bù đắp được, tất cả mọi người đều hiểu đạo lý như vậy, nhưng bọn họ mất đi Diệp Tĩnh Vũ và Lương tiểu bối sao có thể tạo thành uy hiếp với thất đại chiến tướng lần nữa?

Lúc này, Hồ Tư đã leo lên tường thành, một đôi mắt lão già nhìn chằm chằm đánh đấm người Diệp Tĩnh Vũ trọng thương, sau khi lão gia nhập chiến cuộc, ưu thế Độc Cô Bá Thần lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, một lần nữa bị bảy người áp chế.

Trái tim hắn, tập trung cùng một chỗ...

Vào lúc này, bởi vì thức hải Diệp Tĩnh Vũ bị chém nát, không thể lập tức liền chữa trị, đám người Hạng Dung, Chúc Dung, Thiên Ngô đều suy yếu một hồi, đặc biệt là Hạng Khuyết, toàn

lực vũ động Thiên Ma Chi Diễm, mà ngọn lửa do Chúc Dung biến thành cũng nhỏ hơn so với phong bạo do Thiên Ngô biến thành, càng ngày càng có nhiều ác ma xông qua đại trận Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đi tới phía dưới tường thành.

Dưới mệnh lệnh của Lạc Nhược Phong, các chiến sĩ trên tường thành đã lao tới giao chiến với những ác ma này. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, ác ma đã bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Ít nhất, Hồ Tu liên thấy được Xích Di Tỳ Hưu bị bảy tên cao thủ Thiên cấp vây khốn, dù cho thân thể của hắn mạnh mẽ như thể nhưng lúc này vẫn chông chênh vết thương, thế nhưng hắn vẫn đau khổ chống đỡ.

Nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn đang hôn mê cực độ, nhìn thương thế trầm trọng vẫn còn nghịch chuyển trong chiến đấu, Lương Tiểu Hưu nhìn Lương Tiểu Thuần toàn lực bức ra lực lượng âm giác, trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng.

Với thực lực hiện tại của mình muốn đả thương một gã cao thủ cấp Tỳ Hưu không phải là không có khả năng. Khi hắn bắn ra Lạc Nhật Cửu Tiễn, thậm chí còn có thể uy hiếp được Độc Cô Bá Thần, thế nhưng muốn bắn chết một cao thủ cấp Tỳ Hưu lại khó khăn như vậy, trừ phi...

Nghĩ tới đây, trong mắt Hồ Tu chậm rãi lộ ra thần sắc kiên quyết, chính mình không cần tiếp tục do dự nữa, một bước tiến lên, đạp trên thành ngói xồm, thân thể uốn lượn, hơi cong, tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung... Từng luồng từng luồng lực lượng lao nhanh không ngừng chạy tán loạn trên người Hồ Tu, đó là một loại lực lượng không thuộc về hắn...

“Khà khà...” Cảm nhận được biến hoá trên người Hồ Ly, trong miệng Hồ Tư Mộng hô lên.

“Mộng, mang ta đi chiếu cố chủ nhân!” Trong miệng Hồ Tư nói nhàn nhạt, ánh mắt của gã đã tập trung vào giữa bầu trời, thân ảnh không ngừng chạy tán loạn.

Tốc độ bắn của hắn rất kinh người, nhưng trong mắt hắn lại càng kinh người, cũng chỉ có hắn mới có thể thông qua mắt thường này nhìn thấu dung nham trong đại trận.

Nghe được lời nói của Hồ Tuu, Hồ Tư Mộng làm sao còn không biết hẳn muốn làm gì, môi nàng mím thật chặt, muốn nói gì đó, thế nhưng nhìn thấy những ác ma kia đã nhào xuống tường thành, lại trùng điệp nhẹ gập đầu.

Hai hàng nước mắt từ khóe mắt nàng chậm rãi rơi xuống, ánh trắng trong tay nàng lại không ngừng bắn ra đạo đạo quang mang màu bạc, bắn giết tất cả ác ma muốn tới gần Hồ Thương.

Toàn bộ sự chú ý của Hồ Thương đều rơi vào Lạc Nhật Cung trong tay, một mũi tên đen sì xuất hiện ở tay phải của hắn, nắm thật chặt mũi tên đen kia, trong mắt hắn tràn đầy kiên quyết.

Trong đại trận, một hư ảnh to lớn cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, một đôi mắt nhìn Hồ Ly trên tường thành, nhẹ nhàng thở dài một tiếng...

Đang kịch chiến cùng Độc Cô Bá Thần, Đàm đột nhiên cảm giác được một cỗ nguy cơ khó tả đang hướng về phía mình, cỗ hàn ý không hiểu kia bao phủ trái tim mình, chuyện này rất cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ những nhân loại phía dưới kia còn có thể uy hiếp đến mình sao?

Còn chưa hiểu rõ đã thấy một đạo sao băng màu đen phóng tới mình, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, trước tiên thu hồi lực lượng đối phó Độc Cô Bá Thần, trước người mình bày ra một quang thuẫn màu đen.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, lưu tinh màu đen kia bắn lên trên quang thuẫn trước người, đó là một mũi tên màu đen, theo sự vỡ nát của mũi tên lông vũ, quang thuẫn trước người gã bị chấn động đến mức ảm đạm đi một hồi., Lực phản chấn cực lớn trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, ngay sau đó đạo sao băng màu đen thứ hai đã bắn tới, cảm ứng được uy lực cường đại của mũi tên đen này, nào dám khinh thường, lực lượng trong cơ thể bộc phát ra không cần tiền, hợp thành đạo quang thuẫn cực mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bày ra trên vạn đạo quang thuẫn trước người mình...

“Ầm ầm...” Lại là một tiếng vang thật lớn, lực lượng một mũi tên tối thiểu hơn gấp mười lần vừa rồi, trực tiếp đánh cho mấy

đạo quang thuần ở tí ngoài cùng nát bấy.

Ngay sau đó, mũi tên thứ ba, mũi tên này gấp mười lần mũi thứ hai, lập tức lại có thêm mấy chục đạo quang thuần bị bắn phá...

Ngay sau đó, chi thứ tư, chi thứ sáu...

Khi mũi tên thứ bảy bắn tới, quang thuần trước người đã bị đánh nát hoàn toàn, trên mặt hấn càng lộ ra vẻ kinh hãi, hấn thật sự không nghĩ tới nhân loại phía dưới lại có lực công kích cường đại như vậy...

Khi mũi tên thứ tám bắn tới, Đàm đã không thể ngưng tụ hộ thuần trước người, gã chỉ có thể dùng hai tay của mình chụp lấy mũi tên...

“Xoẹt...” một tiếng, bàn tay Đàm bắt lấy mũi tên. Thế nhưng toàn bộ mũi tên này nổ tung, uy lực của vụ nổ cực lớn. Cánh tay Đàm bị nổ làm cho vỡ vụn, cánh tay vừa rồi còn chưa hồi phục lại đã lại bị chôn vùi...

Tiếng gào thét thống khổ từ trong miệng truyền ra, thế nhưng mũi tên thứ chín đã bay nhanh đến, Đàm không chút nghi ngờ, dù là một ngôi sao cũng nhất định sẽ bị lực lượng của mũi tên này phá hủy, lực lượng của mũi tên này cũng đủ để làm trọng thương bản thân, không chút nghi ngờ, thanh đại đao kia xuất hiện trong tay, cứ như vậy chắn ngang trước ngực...

“Xoẹt...” Một tiếng, mũi tên lông vũ không chút lưu tình bắn thủng thân đao của hấn, đánh thẳng vào ngực hấn, vết thương bị Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm đâm trúng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, cứ như vậy lại lần nữa bị mũi tên này bắn trúng, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Đường đường là cao thủ cấp bề nghệ, chiến tướng của ác ma lại bị thương tới mức này, hấn cũng thật là thê thảm.

Bất quá, cũng chỉ là thê thảm mà thôi, ít nhất Đàm Đàm còn chưa tử vong, dù cho mũi tên cuối cùng xuyên thủng ngực hấn một lỗ máu lớn chừng quả bóng, cũng không đủ để giết chết hấn.

Hắn là ác ma, là ác ma đạt tới cấp Toan Nghê, chỉ cần ý thức bất diệt, cho dù bị đánh trúng chia năm xẻ bảy cũng có thể chữa trị từ từ.

Hạng tám, thứ sáu, sau đại thần là Tỳ Hưu.

Nhìn thấy phía dưới không còn sao băng phóng tới, không ngờ lại thờ phào nhẹ nhõm, một người chỉ có tu vi Thiên cấp, vậy mà thiếu chút nữa đã giết chết mình? Trách không được lãnh chúa trước khi xuất chinh nói cho bọn họ biết không được khinh thường, nhất định không được khinh thường, nguyên lai nhân gian này thật sự không thể khinh thường.

Ngay lúc dung nhan chuẩn bị động thủ đánh chết nhân loại mang lại uy hiếp rất lớn kia, bỗng nhiên thấy được một đạo ánh sáng màu đen ở phía dưới sáng lên, còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, mũi tên thứ mười đã đến trước mặt.

Một mũi tên chậm chạp như vậy, so với mấy mũi tên vừa rồi tựa như sao băng kia tựa như ốc sên, Đàm thậm chí cảm thấy, cho dù là người bình thường cũng có thể dễ dàng tránh được mũi tên này, thế nhưng rất nhanh, gã liền phát hiện, mình vậy mà không cách nào tránh được mũi tên này, hoặc là nói mình rõ ràng muốn tránh đi, thế nhưng thân thể mình lại không thể không chế được.

Một mũi tên cứ thế chậm rãi bay tới, mà thân thể của mình cũng như đang tránh né, thế nhưng tốc độ né tránh này quá chậm, cho dù mình đã sử dụng lực lượng mạnh nhất, nhưng tốc độ này vẫn chậm tới mức có thể.

Loại cảm giác trở mắt nhìn mưa tên bắn về phía mình, mà chính mình lại không cách nào tránh né khiến cho Đàm Đàm rất khó chịu, hần cơ hồ có cảm giác phát cuồng.

Vừa lúc đó, một mũi tên cuối cùng đã tới mi tâm của Đàm Đàm, mà tựa hồ chỉ tránh né không đến một bích mà thôi.

Mũi tên này thuận lợi đâm vào mi tâm của mình, Đàm thậm chí cảm giác được mi tâm của mình truyền đến đau nhức kịch liệt, nhưng y vẫn không cách nào né tránh, y thậm chí có thể

cảm giác được mũi tên này dễ dàng đâm thủng từng tế bào của mình.

“Ầm ầm...” Một lực lượng tuyệt vọng làm cho phù dung cũng cảm giác được trong đầu hắn nổ tung lên, hắn chỉ cảm thấy một đoàn hắc quang vọt tới, ngay sau đó triệt để nuốt chửng chính mình, mà ý thức của hắn tại thời khắc này cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Một cao thủ cấp Cường, một trong bảy đại thống soái của Ma giới lần này, chiến tướng bài danh thứ ba dưới trướng Tham Lam Ác Ma, giơ tay lên liền đánh bay cao thủ siêu cấp Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu, cường giả phản bác, vậy mà lại bị một cường giả cấp Thiên như Hồ Thương bắn chết, hơn nữa là xóa bỏ hoàn toàn, kết quả như vậy làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Cho dù sáu con ác ma khác đang kịch đấu với đám người Độc Cô Bá Thần cũng tràn đầy kinh hãi, phù, vậy mà chết rồi, gia hỏa cùng bọn mình sống không biết bao nhiêu năm tháng, hơn nữa hoàn toàn biến mất, chuyện này... Đây là thật sao?

Trên tường thành, đám người Lạc Nhược Phong kinh hỉ một hồi, bọn họ thật sự không ngờ Hồ Ly lại có thực lực như vậy, đang định hy vọng Hồ Bi có thể tiếp tục bắn giết đầu chiến tướng thứ hai, lại phát hiện toàn bộ thân thể Hồ Bi ngã xuống.

Cũng may tốc độ Hồ Tư Mộng cực nhanh, đỡ lấy nòng, thế nhưng thân thể của hắn lại bắt đầu chậm rãi vỡ vụn, ánh mắt của hắn cũng chậm rãi tan rã như vậy...

“Hồ Tu huynh đệ...” Hồ Miêu không có phong hào, cũng không có bất kỳ chức vị nào, vẫn luôn là hộ vệ bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Nhược Phong chỉ có thể gọi tên của hắn, mắt thấy hắn bị thương nặng như vậy, trong lòng khẽ động.

Hồ Tư không nói gì, lão đã không còn lực lượng nói chuyện, mũi tên cuối cùng kia đã rút hết tất cả lực lượng của lão, bao gồm cả lực lượng sinh mệnh, lão chỉ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía chỗ Diệp Tĩnh Vũ rơi xuống, nơi đó, Diệp Tĩnh Vũ đã dưới sự diu dắt của Cửu Phượng và Công Tôn Hương chậm rãi đứng lên.

Đầu óc của hắn vẫn đau đớn một hồi, giống như bị người ta dùng búa chặt đầu thành hai nửa, tuy rằng đã bị khâu lại, nhưng vẫn đau đớn như vậy.

Thế nhưng trong lòng hắn càng đau hơn, khoảnh khắc hắn thanh tỉnh lại, hắn đã thấy được một mũi tên cuối cùng của hồ ly bắn ra, tên sinh mệnh, cũng chính uy lực của mũi tên đó mới có thể xóa sạch hoàn toàn không gian này.

Có thể nói, với tu vi Thiên cấp, bắn chết một cao thủ cấp Côn Bằng, cho dù lấy tính mạng của mình làm giá trị, chiến tích như vậy cũng đủ để ngạo thị toàn bộ tam giới rồi, Diệp Tĩnh Vũ nên tự hào mới đúng, nhưng trong lòng hắn không có chút ý tứ tự hào, trong lòng hắn chỉ có hận, hận vô năng, hận chính mình vô dụng...

Nếu như mình đủ mạnh, Hồ Tuế làm sao có thể bỏ qua tính mạng của mình chứ? Làm sao có thể bắn ra mũi tên kinh thiên kia chứ?

Hắn rõ ràng cảm giác được sinh mệnh Hồ Ly mất đi, cùng Lương tiểu nhân, nghịch bác thậm chí chính mình chịu trọng thương bất đồng, sinh mệnh của hắn thật sự đang biến mất, dù cho Công Tôn Hương Di có thể luyện chế đan dược tốt nhất, cũng căn bản không cách nào cứu trợ thương thế của hắn...

Thân thể loạn choạng đi tới phía trước Hồ Tu, nhìn nam tử vẫn một mực đi theo mình từ Nam Hoang Man Lâm tới giờ, hắn thật sự không biết nên nói cái gì.

Không nói gì, im lặng...

Trầm mặc không nói gì...

Ánh mắt Hồ Tu rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn bộ dáng bị thương của Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng của hắn vậy mà nhẹ nhàng giật giật, đó là đang cười sao? Nụ cười an ủi, hay vẫn là...

“Hắn không cần chết...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ thực sự không biết nên nói gì, ngay lúc hồ ly gần như muốn nhắm mắt lại, một âm thanh vang dội truyền tới. Ngay sau đó, đám người Diệp Tĩnh Vũ liền thấy một hư ảnh to lớn đứng sừng sững phía trên mọi người.

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, đây chính là hư ảnh của thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận a, nhìn thân thể của hắn cơ hồ đã hoàn toàn ngưng tụ thành, thiếu sót chính là một tia cơ duyên mà thôi, thế nhưng cho dù như vậy, tại sao hắn lại chủ động giao lưu với mình?

Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn kinh ngạc, một đạo thần niệm đã tràn vào thức hải của hắn, đó là tin tức mà hư ảnh kia truyền cho hắn, đó là phương pháp duy nhất có thể giải cứu hồ ly, hoặc là nói, chỉ có một cách duy nhất có thể ngẫu nhiên giữ lại ý thức của hắn.

Nhìn hư ảnh kia một chút, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Hồ Tu.

“Lân Lân, ngươi có nguyện ý đi theo ta cả đời không? Cho dù là lấy hình thức của bọn chúng...” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên chỉ vào đám người Chúc Dung đang tư đấu với ác ma trong đại trận, nói.

Hồ Tu ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt lóe ra ánh mắt kiên định...

“Vậy thì tốt... Ngươi đi đi...” Diệp Tĩnh Vũ lại quay đầu nói với hư ảnh kia một câu, mà hư ảnh kia cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, tràn vào thân thể Hồ Tu.

Lập tức dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Hồ Thương nhanh chóng chữa trị thân thể gần như đã hoàn toàn bị phá nát kia, mà sinh mệnh lực yếu ớt kia không ngừng trở nên mạnh mẽ, càng ngày càng mạnh, thậm chí khí tức hắn phát ra cũng càng ngày càng mạnh, càng lúc càng lớn...

Khi thân thể của hắn được chữa trị hoàn toàn, ánh mắt của hắn bắn ra hai luồng tinh quang, thân thể mạnh mẽ kia trực tiếp đứng lên, một âm thanh vang dội từ trong miệng hắn truyền ra: “Ta lại sống rồi, các ngươi có thể gọi ta là hồ ly, đương nhiên, cũng có thể xưng hô ta bề nghễ!”

Đánh cờ, Đại Thần phía sau bề nghễ!

Hạng tám, tám, tám, bảy, tất cả đều hòa hợp lại với lửa giận.

Đại Thần hậu Côn Bằng, thời thái cổ Đại Thần sau khi rơi xuống chín cái mặt trời...

Người khác không biết còn chưa tính là gì, vừa mới từ dưới đất bò dậy, Lương Tiểu miễn cưỡng có thể dùng lực lượng của Hạo Thiên Châu ngăn cản lực lượng âm u, thiếu chút nữa là trợn trắng mắt liền hôn mê bất tỉnh, gia hỏa này... Gia hỏa này vậy mà cũng là một trong Thập Nhị Thiên Vu?

Một người Chúc Dung, một người Hạng Khuyết, một người Thiên Ngô, hiện tại còn xuất hiện một người sau lưng, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận này cũng quá biến thái đi?

Lương Tiểu u oán nhìn Diệp Tĩnh Vũ, vì sao vận khí của hắn lại tốt như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ tất nhiên không biết tâm tư của Lương tiểu nhân, cho dù có biết cũng không để ý tới hắn, những người khác có lẽ không rõ Hồ Thương hoặc là nói một câu sau lưng kia là có ý gì, nhưng hắn lại rõ ràng được.

Lúc trước Chúc Dung có thể ngưng tụ chân thân, chính là dựa vào một Hỏa Linh Châu kia cơ duyên, Thiên Ngô lại hấp thu rất nhiều phong nguyên lực, về phần Hạng hán, chỉ cần có đầy đủ huyết thực liền có thể làm cho lão ngưng tụ ra chân thân, sau đó cơ duyên liền ở Hồ Ly này.

Vậy Nhật Quyết mà Hồ Kính tu luyện chính là một phần tàn thiên mà Hậu Khuyết sáng chế ra Xạ Nhật Quyết, cũng không biết những sư tôn lúc trước từ đâu mà tìm được, tuy nói là bản thiếu, nhưng chuỗi Lạc Nhật Cung này lại thực sự là thần khí của ngày xưa.

Chẳng qua sau này trong đại chiến với ác ma, hậu cung vẫn lạc, cây cung này cũng gần như bị phá hủy, linh khí hầu như

tiêu tán hết, lực lượng còn lại không tới một phần ngàn vạn vốn có, lúc này mới trở thành một cây cung tên nhìn như bình thường nhưng lại rất cổ quái.

Tuy nhiên sau khi Hồ Ly lấy được cung tên, bắt đầu tu luyện Xạ Nhật Quyết, cây cung này cũng bắt đầu chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí, chậm rãi chữa trị, theo tốc độ tinh tiến của Xạ Nhật Quyết, tốc độ khôi phục của cây cung này cũng càng lúc càng nhanh, lúc này mới làm cho hắn có khả năng vượt cấp bắn chết đối thủ., Cũng bởi vì thân cung dần dần chữa trị, khí tức phong cách cổ xưa kia cũng bắt đầu càng ngày càng nồng đậm, rất lâu sau, thập nhị Thiên Vu trong đại trận diệt tuyệt liền cảm giác được khí tức trường cung này, bất quá ngày đó hắn hấp thu tinh khí còn yếu ớt, ý thức cũng rất yếu ớt, căn bản không thể nhớ lại cái gì.

Bây giờ, hắn cơ hồ đã có thể hóa hình, tự nhiên có thể nhớ lại rất nhiều chuyện, sau khi Hồ Tu dùng lực lượng sinh mệnh bắn ra mũi tên kia, vì cứu vớt Hồ Tu, hắn dứt khoát hướng Diệp Tĩnh Vũ đưa ra lực lượng sinh mệnh mà mình thật vất vả tích góp được.

Kể từ đó, ý thức mờ lung cùng ý thức hồ ly dung hợp hoàn mỹ như vậy, hắn chính là hồ ly, hồ ly chính là hắn.

Đối với Hậu Côn Bằng, trải qua vạn năm, hắn lại một lần nữa sống lại, đối với hồ ly mà nói, hắn vốn phải chết nhưng vẫn còn sống, cho nên hắn mới nói một câu như vậy, ta lại sống lại.

Sau khi thương thế trên người Hậu Thương khôi phục, thực lực của hắn cũng tăng lên nhanh chóng, bây giờ vậy mà trực tiếp đột phá Hoang cấp, dù sao, mấy ngày nay hắn ở trong đại trận hấp thu quá nhiều lực lượng, cũng không ít như lúc bọn Chúc Dung hóa hình có lực lượng ít ỏi như vậy...

Lạc Nhật Thần Cung lại một lần nữa xuất hiện trong tay hắn, nhất thời bắn ra đạo đạo hắc sắc quang mang chói mắt, một cỗ tuyệt đỉnh tức sát chi khí vọt ra trước mặt...

Sau khi ngẩng đầu nhìn lên trời, hắn phát hiện những chiến tướng đã mất đi Đàm Bá Thần rốt cuộc cũng khó mà ngăn cản

được thể công của Độc Cô Bá Thần, Độc Cô Bá Thần đã hoàn toàn chiếm thể chủ động, mà chiến đấu bên dưới, Chúc Dung, Hạng Dung, đám người Lâm Hiểu Nghị rút cuộc cũng khó có thể ngăn cản đại quân ác ma điên cuồng lao đến kia...

Không do dự quá nhiều, đánh giết ác ma, chính là sứ mạng của Côn Bằng sau này, bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ, đó là sứ mệnh của hồ ly, bất kể thể nào, hiện tại quan trọng nhất chính là ngăn cản đám ác ma chen chúc đến kia.

Tay trái cầm cung, tay phải cài tên, nhắm vào một tên ác ma cấp Hoang, tay trái nhẹ nhàng buông lỏng, một đạo càn thêm thuần phác, càng nhanh chóng xuyên qua bầu trời, chớp mắt đã tới trước ngực tên ác ma kia, lực lượng khổng lồ trực tiếp nổ tung, năng lượng hủy diệt hư không lập tức chém giết tên ác ma cấp Hoang này.

Thấy ác ma có thể trực tiếp miêu sát cùng cảnh giới với mình, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, chẳng lẽ đây là uy lực của Lạc Nhật Thần Cung, uy lực chân chính?

Mà Chúc Dung trong đại trận lại lạnh lùng hừ một tiếng, tựa hồ như muốn tỷ thí với Ô Huyền, bỗng nhiên một tay nắm một cái, một cự chưởng to lớn che kín ngọn lửa màu đỏ xuất hiện trên bầu trời, chớp tới một ác ma cấp Hồng.

Trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bản thân ác ma này có tên là “Tuyệt” đã bị áp súc miễn cưỡng đạt tới cấp Hồng, đối mặt với một chưởng uy lực bạo tăng này của Chúc Dung, trong lòng hắn tức giận trực tiếp đánh tới một quyền, vốn dựa vào sức lực của hắn hoàn toàn có thể đánh nát một chưởng này, thế nhưng năng lực điều khiển hỏa diễm của Chúc Dung lại vượt xa dự liệu của tên ác ma này.

Chỉ thấy Chúc Dung vẫy tay một cái, nắm đám trên bầu trời bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, một nắm đám khác được tạo thành từ hỏa diễm trông rõ ràng xuất hiện sau lưng Tuyệt, dưới tình huống tuyết rơi không có bất kỳ phản ứng nào trực tiếp đánh vào hậu tâm của gã.

Ngọn lửa ẩn chứa một tia ly hỏa lập tức đốt lên thân thể tuyết, trong miệng tuyết phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, Ly Hỏa, đó là một trong những ngọn lửa mạnh nhất của tam giới, đừng nói thân thể ác ma của nó, cho dù là linh hồn của nó, ý thức của nó cũng sẽ trực tiếp bị đốt nát bấy.

Cũng may tu vi Chúc Dung bây giờ còn không bằng hắc, nếu không chỉ như vậy một chút ly hỏa, cũng đủ đốt hắc thành tro bụi.

Lực lượng u ám trong cơ thể không ngừng tuôn ra, muốn ngăn cản lực lượng hỏa diễm này ra ngoài, thế nhưng bàn tay biến mất trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện, dưới ánh mắt kinh ngạc của tuyết, hung hăng vỗ lên người hắc...

“Phốc...” Một dòng máu màu vàng sậm phun mạnh ra từ trong miệng, hắc thật sự không nghĩ tới bản thân lại bị một người chỉ có thực lực Hoàng cấp đánh bị thương.

Mà lúc này, Chúc Dung đã đi tới trước người gã, toàn thân trên dưới bao phủ lửa cháy hùng hực, thậm chí ngay cả con mắt của gã cũng có hai luồng hỏa diễm đang thiêu đốt...

“Phệ Thiên Hỏa!” Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng Chúc Dung truyền ra, ngay sau đó liền thấy Chúc Dung trực tiếp tung ra một quyền đánh về phía ác ma tuyết, lực lượng xung quanh bị gã hấp thu như cá voi nuốt nước, thân thể gã bây giờ căn bản không thể thừa nhận được lực lượng như vậy, vậy mà bắt đầu vỡ vụn từng trận, thậm chí những ngọn lửa trên người gã cũng âm đạm rất nhiều, thế nhưng gã vẫn bất chấp tất cả đánh ra một quyền này...

“Rắc rắc...” Một tiếng, Chúc Dung hung hăng đánh một quyền vào trên người tuyết, lập tức Diệp Tĩnh Vũ thấy được một ngọn lửa màu đen trực tiếp từ trên người Chúc Dung tràn vào thân tuyết, thân thể tuyết lập tức bị nhen lửa, dù hắc đã tiến vào toàn bộ ám lực ngăn cản ngọn lửa, nhưng thân thể của hắc vẫn nhanh chóng biến mất...

Sắc mặt hắc trắng bệch một mảnh...

Sức mạnh của Luân Hồi Thế Giới thứ tám, thứ tám.

“Không thể nào, không thể nào, thực lực của ngươi rõ ràng không bằng ta, ngươi làm sao có thể làm ta bị thương?” Trong miệng Tuyết truyền đến âm thanh hoảng sợ, hắn cảm giác được dưới sức mạnh này, thân thể của mình đang không ngừng biến mất, hoàn toàn biến mất, tựa như tờ giấy bị ngọn lửa thiêu đốt rơi xuống.

Chúc Dung không nói gì, hắn đã không có thời gian nói chuyện, vừa rồi hắn đã điều động lực lượng đại trận, làm cho lực lượng của hắn tăng nhiều, nhưng mà tu vi hiện tại của hắn dù sao cũng chỉ là Hoang cấp, căn bản không thể khống chế lực lượng như vậy, thân thể lập tức xuất hiện vết rách, cuối cùng trực tiếp biến thành một ngọn lửa, biến mất trong đại trận, hiển nhiên đã không cách nào xuất chiến nữa.

Ngẫm lại cũng đúng, tuy rằng hắn từng có tu vi thần tôn, mặc kệ là kiến thức cũng tốt, vận dụng lực lượng cũng tốt, đều đạt đến mức đẳng phong tạo cực. Bây giờ mượn lực lượng đại trận vận dụng vượt qua lực lượng Hoang cấp, nhưng dù sao nhục thể của hắn cũng chịu không nổi.

Điều này thật giống như một nhà khoa học quân sự, đối với một thanh tập kích thương có cấu tạo đặc biệt hiểu rõ, cũng biết cách vận dụng thanh tập kích thương này, nhưng thân thể của hắn thực sự quá yếu, mặc dù miễn cưỡng dùng thanh đoản thương đánh lên giết chết địch nhân, nhưng cũng bởi vì lực phản kích của thương quá mạnh, tự đập hỏng chính mình.

Chứng kiến Chúc Dung không để ý bản thân bị hao tổn mà mạnh mẽ diệt sát một gã cao thủ cấp Hồng, sau khi dựa vào thân thể Hồ Dung phục sinh trực tiếp giơ ngón tay cái lên...

“Không ngờ Chúc Dung Thần Tôn vẫn dũng mãnh như năm đó a, ta tự cảm thán không bằng!” Vừa nói, còn vừa dùng sức

lắc đầu, tựa hồ rất kính nể, thế nhưng vì sao trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, lại cảm thấy gia hỏa này đang cười trên nỗi đau của người khác?

Chẳng lẽ ở thời kỳ Thái Cổ, giữa Lam và Chúc Dung còn có ân oán gì hay sao?

Bất quá bây giờ hiển nhiên không phải lúc thảo luận bát quái, bởi vì tuyết đã bị nhao thôn phệ kia đốt thành tro bụi...

Mà những ác ma khác hình như cũng biết đại trận này không dễ dàng như tưởng tượng, dẫu có người xông qua đại trận nhưng đại trận không bị phá, vẫn có uy hiếp rất lớn.

Mười hai cao thủ cấp Hồng còn lại không dám khinh thường, bọn họ đều hiểu, thực lực của đám người mình rõ ràng cao hơn đối phương, chỉ cần đám người mình cẩn thận từng li từng tí, muốn đánh vào tòa thành trì này cũng không có khả năng.

Mười hai người rất nhanh tụ lại một chỗ, mặc dù thập nhị Thiên Vu có thể mê hoặc tâm trí của người khác, thế nhưng muốn vây khốn mười hai cao thủ cấp Hồng này cũng có chút khó khăn. Khi mười hai cao thủ cấp Hồng tụ lại một chỗ, toàn lực ra tay với đại trận, cỗ lực lượng cuồng bạo này trực tiếp chấn Diệp Tĩnh Vũ đến mức máu tươi phun ra như điên...

Tất cả những điều này đều lọt vào trong mắt Hồ Tư, chậm rãi giờ trường cung trong tay lên, bắt đầu tìm kiếm con mồi của mình, có lẽ, bây giờ người có thể làm bị thương những cao thủ Hồng cấp này chỉ có trường cung trong tay mình, chỉ là lấy lực lượng của mình bây giờ lại có thể bắn ra mấy mũi tên đây?

Vào lúc này, chiến đấu giữa bầu trời đã bắt đầu trở nên gay cấn tột độ, Độc Cô Bá Thần không hổ là truyền nhân đao, sau khi thoát khỏi vây công của Thất Đại Chiến Tướng, tốc độ của hắn bỗng nhiên tăng lên một bậc, cũng không có đồng thời tấn công sáu người, mà là tìm đúng một người, toàn lực xuất thủ...

Thạch đao trong tay liên tục run run, đao đao đao mang hiện ra, phong tỏa những ác ma khác tấn công, ngay sau đó thân thể bước ra phía trước, đã tới trước người Tiểu.

Thân là chiến tướng thứ ba dưới trướng lãnh chúa Hủy Diệt, thực lực của Tiểu còn cường đại hơn mấy con ác ma khác, nhưng không nghĩa là hắn có thể một mình đối phó Độc Cô Bá Thần?

Đôi mắt với ác ma vừa rồi làm mình bị thương, ánh mắt Độc Cô Bá Thần lóe sáng, thạch đao trong tay run rẩy liên tục, chỉ trong nháy mắt hắn đã chém ra hơn vạn đao.

Hơn vạn đao khí bao phủ hoàn toàn Tiểu Tiểu, tu vi Tiểu Kinh người, căn bản không cách nào hoàn toàn ngăn cản được.

“Xuy xuy xuy...” Không biết trên người có bao nhiêu máu tươi phun ra, cả người giống như suối phun ngàn lỗ, phun ra vô số suối máu màu ám kim.

Bất quá hiển nhiên đao khí bình thường không cách nào làm hắn bị thương nặng, thậm chí tại thời điểm đao khí còn chưa hoàn toàn biến mất, thương thế trên người hắn đã bắt đầu khôi phục nhanh chóng.

Mà trong tay hắn cũng nhiều ra một thanh vũ khí tựa như kim sắt, đây là một thanh vũ khí toàn thân trắng bệch, mơ hồ tỏa ra ánh sáng màu đen. Khi thanh vũ khí này xuất hiện, thạch đao trong tay Độc Cô Bá Thần vậy mà phát ra run rẩy rất nhỏ.

Này... lại là một cái cốt khí, một cái Thái Cổ Đại Thần, cũng chính là vũ khí được luyện chế từ xương cốt của Vu.

Nhận được đao bát, nói thế nào thì Độc Cô Bá Thần cũng coi như là người thừa kế Thái Cổ đại thần, khi phát hiện ra tên này vậy mà lại sử dụng xương cốt Đại Vu Thái Cổ làm vũ khí, tâm cảnh một mực bình tĩnh là hoàn toàn nổi giận.

Sát khí trên người lập tức bộc phát, năng lượng cuồng bạo trực tiếp bức lui công kích của đám ác ma, hai tay nắm chặt đao đá, bất chấp tất cả chém về phía Tiểu.

Tiểu sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt với cường giả thực lực rõ ràng hơn bọn mình, lão không có chút khinh thường nào.

Hai tay nắm chặt cốt khí trong tay, thân thể lui về sau một bước, trực tiếp nghênh đón một đao của Độc Cô Bá Thần.

“Đương...” một tiếng, thạch đao trực tiếp chém lên cốt khí, vậy mà bộc phát ra một đoàn quang mang hai màu trắng đen, tựa hồ năng lượng cực lớn chôn vùi hư không.

Mà Tiểu lại bị lực đao to lớn này chấn bay ngược ra sau, hai tay chết lặng một hồi, thế nhưng thân ảnh Độc Cô Bá Thần theo sát phía sau, đã bỏ ra đao thứ hai.

Đao này còn ác hơn đao thứ nhất, góc độ càng thêm xảo trá, gần như trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu Tiểu.

Mồ hôi lạnh túa ra từ trán Tiểu Tiêu, thân thể cấp tốc lui về phía sau, vừa vận khởi lực lượng toàn thân ngăn cản đao thứ hai của Độc Cô Bá Thần.

Lúc này, những ác ma khác mới khôi phục tinh thần, thấy Độc Cô Bá Thần bất chấp tất cả chém về phía Tiểu, bọn họ cũng đồng thời ra tay, tấn công Độc Cô Bá Thần.

Dù là trong lòng bọn họ ước gì Tiểu chết ngay tại chỗ, nhưng bọn họ cũng hiểu, một khi Tiểu diệt vong, kế tiếp sẽ đến lượt bọn họ, ít nhất, trước khi bọn họ lại lần nữa phá hủy thế giới này, tuyệt đối không thể để một người chết nữa.

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần căn bản không để ý tới lực lượng đang bay nhanh đến, ngược lại đao trong tay hắn còn nhanh hơn.

“Ầm ầm...” Lại một đao nữa, đao này lại bổ vào cốt khí trong tay Tiểu, một luồng đao khí khổng lồ quét tới, Tiểu đã chuẩn bị sẵn, hai cánh tay của lão vẫn bị đao khí xé nát...

Máu tươi màu ám kim không ngừng phun ra, từng khối thịt nát rơi xuống, mà lực phản chấn của Thiên Tôn đao đánh lên cốt khí lại một lần nữa đánh bay hắn ra ngoài, bay tiếp mấy ngàn dặm...

Độc Cô Bá Thần bước lên trước một bước, rất đơn giản một bước ngắn, chỉ một bước ngắn như vậy, hắn đã hoàn toàn tránh được sự tiến công của mấy con ác ma khác, lần nữa đi tới trước người Tiểu.

Lãnh chúa thứ tám tám chín đưa tới.

Nơi này là thế giới của hắn, là thế giới mà hắn hóa thành, tất cả mọi thứ nơi này đều biến hóa theo ý chí của hắn, hắn chính là Thần ở nơi này, trừ phi sức mạnh vượt qua hắn, nếu không công kích bình thường căn bản không cách nào thương tổn tới hắn.

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần lại một lần nữa xuất hiện trước người mình, Tiểu đã sắp khóc, ta nói này đại ca, không phải vừa rồi ta đã hoàn thành một kích cuối cùng sao, huynh dùng đến ta như vậy sao? Vừa rồi không phải tình thế này rồi sao?

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần hiển nhiên không nghe được lời kêu gọi trong lòng của hắn, cho dù là nghe thấy, đoán chừng cũng sẽ không lưu tình chút nào chém xuống đao thứ ba này.

Đao thứ ba, một đao tuyệt mỹ, đây tuyệt đối là một đao hoàn mỹ nhất mà Tiểu từng thấy, bất luận là tốc độ đao, lực lượng của đao, độ chính xác của đao đều đạt tới một mức độ hoàn mỹ.

Thậm chí dưới một đao này, không có nửa điểm đao khí lộ ra, không có một tia đao mang lập loè, nhìn tựa như thạch đao kia chỉ là một thanh thạch đao bình thường.

Nhưng Tiểu lại hiểu, đây mới là một đao kinh khủng nhất, đối mặt với một đao gào thét mà đến này, nó thậm chí còn có một loại cảm giác, đứt khoát chính mình cứ như vậy bị chém giết là được, nếu không sao cứ phải chịu đau đớn và tra tấn mãi như vậy?

Thế nhưng hắn nhanh chóng tự nói với mình, mình là chiến tướng dưới trướng hủy diệt ác ma, tuyệt đối không thể chết, cho dù có chết cũng không thể uất ức như vậy...

Nếu không thể hóa giải, vậy liều mạng thôi...

“Diệt cho ta...” Trong miệng Tiểuếu truyền đến một tiếng thờ nhẹ, trên người lão bộc phát ra một đoàn hào quang màu đen, bao trùm cả cốt khí trong tay. Độc Cô Bá Thần thậm chí nhìn thấy cốt khí trong tay lão bắt đầu vỡ vụn, bắt đầu biến mất, bắt đầu diệt vong...

“Ồ?” Trong miệng Độc Cô Bá Thần truyền đến một âm thanh kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện một chiêu này của người này vậy mà mang theo một chút sức mạnh phép tắc, đại biểu quy tắc hủy diệt...

Khi Tiểu hoàn toàn tế ra một đao này, trên mặt Độc Cô Bá Thần lộ ra thần sắc ngưng trọng, hiện tại hắn cũng chỉ mơ hồ lĩnh ngộ được quy tắc thế giới, miễn cưỡng có thể hóa ra thế giới này, thế nhưng hắn cũng không thể chân chính tùy tâm sở dục được.

Đối phương chỉ là năng lượng công kích bình thường, cho dù là công kích bằng năng lượng như hắn, hắn cũng sẽ không quá để trong lòng, dù sao, nơi này là thế giới do hắn hóa ra, hắn hoàn toàn có thể tiêu trừ những công kích này, chỉ cần hắn nguyện ý, thế nhưng khi xuất hiện quy tắc lực lượng giống nhau, liền đủ để chống cự với quy tắc không hoàn thiện này.

Tựa như bảy con ác ma liên thủ, liền mơ hồ sinh ra một cỗ quy tắc chi lực, cỗ quy tắc chi lực kia gắt gao áp chế quy tắc mà Độc Cô Bá Thần lĩnh ngộ được, hoặc có thể nói là lực lượng của thế giới.

Thế giới của đao.

“Răng rắc...” Chỉ nghe một trận thanh âm thanh thúy, liền thấy cốt khí trong tay Tiểuếu vỡ vụn ra, ngay sau đó triệt để mai một. Mà Độc Cô Bá Thần một đao xuyên qua mảnh hào quang màu đen kia, hung hăng bổ vào người Tiểuếu., Thạch đao có uy lực to lớn như thế, thiếu chút nữa đem thân thể Tiểuếu chém thành hai đoạn, vô số đao khí kia càng là thoả thích xé rách thân thể Tiểuếu, mặc dù thân thể hắn cường hãn như thế, lúc này cũng bị những đao khí này bổ cho vết thương chồng chất...

Cũng may nhục thể của hắn thật sự cường hãn, tự lực tự lành càng kinh người, khi hắn toàn lực lui về phía sau, từng đạo hắc mang không ngừng chạy ra, liền thấy thương thể của hắn nhanh chóng phục hồi như cũ...

Mà một kích liều mạng của hắn vẫn lưu lại trên vai Độc Cô Bá Thần một lỗ máu. Hơn nữa lỗ máu kia không lập tức khôi phục, ngược lại càng lúc càng lớn, tựa hồ muốn hủy diệt hoàn toàn Độc Cô Bá Thần.

Đây chính là sức mạnh hủy diệt sao? Coi thường tất cả sao? Độc Cô Bá Thần không dám khinh thường, lực lượng trong cơ thể không ngừng tuôn ra, vô số đao khí càng tràn về vết thương này, ngăn cản sức mạnh như vậy...

Cũng chính vào lúc này, phiên thể giới này lại xuất hiện thêm một khe hở nữa, cũng chỉ vền vền là một tia mà thôi. Dù sao Tiểu tuy đã sử dụng ra lực lượng phép tắc, nhưng lực lượng của lão so với lực lượng hiện tại của Độc Cô Bá Thần vẫn nhỏ hơn một chút.

Bất quá một khe hở này đã đủ, Tiểu cũng được, mấy con ác ma khác cũng được, nhìn thế giới này cuối cùng cũng đánh ra một lối ra, không ngờ lại trực tiếp dùng tốc độ cao nhất phóng tới cái khe này.

Bọn họ đều hiểu rõ, mất đi một người thì bọn họ cũng khó có thể tạo nên uy hiếp đối với Độc Cô Bá Thần, cùng lưu lại cái chết, không bằng trước tiên rời đi, chờ đợi các lãnh chúa đại nhân đến mới là lẽ phải.

Về phần sau tường thành này có thể khiến thực lực đám người mình đại tiến Thần Đan, nhưng không có suy nghĩ lại, nếu như ngay cả tính mạng cũng không có, nào còn cơ hội gì đáng nói?

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã lao ra khỏi khe hở, lao ra khỏi thế giới Độc Cô Bá Thần, sau đó không để ý tới đám ác ma liều mạng phía dưới, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía tây.

Thế nhưng Độc Cô Bá Thần nào có thể bỏ qua dễ dàng như vậy, nhìn sáu con ác ma đang chạy trốn, trong miệng hắn hừ

lạnh một tiếng: “Muốn đi, không dễ vậy đâu, Hư Không trăm!”

“Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá!” Theo thanh âm của hấn rơi xuống, liên tục chín đạo đao mang bắn thẳng ra, cứ như vậy xuyên qua không gian trực tiếp đi tới phía sau Tiểu.

Tiểu trong lòng hoảng hốt, chỉ có thể một lần nữa liều mạng thúc dục âm lực trong cơ thể, nhưng cho dù như thế, hiển nhiên cũng không cách nào ngăn cản đao mang sáng chói này...

“Xoẹt...” Một đao chém vào cánh tay hấn. Toàn bộ cánh tay của hấn rơi xuống, vậy mà bị đao khí kinh khủng kia quấy thành thịt nát. Ngay sau đó là đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư...

Khi đao thứ bảy chém xuống, trong mắt Tiểuếu chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng, giờ phút này lão chỉ còn một cái đầu vẫn còn nguyên vẹn, những bộ vị khác đều bị tám đao kia chém thành mảnh nhỏ...

Khi cảm nhận được thanh đao thứ chín có uy lực mạnh nhất chém về phía mình, Tiểu biết, mình lần này thật sự khó thoát khỏi cái chết. Không nghĩ tới, mình dưới hoàn cảnh ác liệt ở vực sâu có thể sống đến bây giờ, còn từng bước một đi tới hôm nay, cuối cùng lại chết trong tay đám nhân loại nhu nhược này, không phải nói nhân loại mạnh nhất cũng chỉ là Thiên cấp sao?

Trong lòng của hấn tràn đầy không cam lòng, ngay khi hấn hoàn toàn tuyệt vọng, cơ hồ buông tha, một thân ảnh xuất hiện trước mặt hấn. Nàng mặc một bộ áo giáp tinh mỹ màu đỏ, lộ ra vóc người nóng bỏng hoàn mỹ. Đối mặt với đao mang gào thét mà đến, nữ tử này tùy ý bắn ra, đao mang đủ để tiêu diệt Tiểu triệt để vỡ vụn toàn bộ, biến thành vô số đao quang biến mất...

Nhìn thấy người tới, trên mặt Tiểuếu lộ ra thần sắc kinh hãi, thế nhưng câu nói tiếp theo của đối phương lại ném lão vào hầm băng.

“Lãnh chúa đại nhân đến rồi, hấn rất không hài lòng với biểu hiện của ngươi...”

Lãnh chúa đại nhân đến? Đối với biểu hiện của mình rất không hài lòng? Vừa nghĩ tới vị lãnh chúa khủng bố kia, mồ hôi trên trán Tiểu đại nhân cứ như vậy rơi thẳng xuống...

Thằng bé đầu tám trăm bảy mươi?

Ác ma đều là sinh vật ích kỷ, tham sống sợ chết, đặc biệt là ác ma cao cấp như Tiểu, có thể đạt tới cảnh giới Côn Bằng, có thể miễn cưỡng lĩnh ngộ sức mạnh phép tắc, cho dù là ở địa phương biến thái như vực sâu, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Khác với nhân gian, đám ác ma trời sinh đã tràn đầy khát máu, thậm chí đồ ăn của bọn chúng chính là đồng loại của bọn chúng, vì sinh tồn, vì để sống sót dưới vực sâu tàn khốc tàn khốc này, bọn chúng gần như vừa sinh ra đã đi theo giết chóc.

Vì một con mồi, vì ý kiến khoáng sản, thậm chí vì một câu nói, bọn họ đều sẽ liều lĩnh chém giết, đó là một thế giới không văn minh, không có đạo lý, đạo lý duy nhất, chính là sức mạnh.

Tiểu có thể từ trong ngàn vạn ác ma trở hết tài năng, tu luyện tới cảnh giới như vậy, đạt tới thân phận hiện tại, không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm chém giết.

Hắn làm sao có thể nguyện ý chết đi, hóa thành tro bụi? Cho nên, lúc Minh biết mình không phải Độc Cô Bá Thần, hắn liều mạng một kích bắn ra một cái khe, vọt ra chính là vì mạng sống...

Cho nên, hắn sợ chết, rất sợ, nhưng đối với hắn mà nói, còn có một thứ còn đáng sợ hơn so với chết với hắn, đó chính là phần nô vì hủy diệt lãnh chúa.

Đám ác ma bị phong ấn dưới vực sâu đã có không biết bao nhiêu vạn năm lịch sử rồi, trong hoàn cảnh ác liệt đó, dưới quy tắc tàn nhẫn không có một tia cảm tình khôn khéo khôn sống, thì nhiều năm qua không chỉ có một chút cao thủ cấp Sắc., ít nhất là một vị tiền bối của Tiểu, một người từng là thiên tài khiếp sợ thế giới của ác ma, một ác ma siêu cấp cường đại, lúc

ông ta còn rất trẻ đã đạt đến cấp Tỳ Hưu, trở thành chiến tướng mạnh nhất dưới trướng lãnh chúa hủy diệt.

Nhưng bởi vì hắn quá kiêu ngạo, thậm chí hắn đã chạm đến biên giới quy tắc, đã sắp đạt đến cảnh giới Vũ cấp, cho nên hắn y vào thực lực của mình, y vào sự sùng tín của Hủy Diệt lãnh chúa đối với mình, làm một số chuyện khiến cho lãnh chúa khó chịu, kết quả chọc giận đến lãnh chúa Hủy Diệt, chờ đợi hắn chính là trừng phạt của lãnh chúa Hủy Diệt.

Lãnh chúa cũng không giết hắn, thậm chí hiện tại, nghe nói vị chiến tướng kia còn sống, nhưng hắn sống sót còn thống khổ hơn cả tử vong.

Hắn bị lãnh chúa khóa tại một hẻm núi đáng sợ nhất vực sâu, bên trong Loan Băng Tuyệt cốc, mỗi trang trang đều bị Cửu U Hàn Khí cùng Cửu Thiên Liệt Diễm thiêu đốt, mọi nơi đều biết, Cửu U Hàn Khí cùng Cửu Thiên Liệt Diễm chính là một trong hai loại lực lượng cực đoan nhất, bất luận loại lực lượng nào đều có khả năng diệt sát cao thủ cấp Tỳ Hưu.

Thế nhưng lãnh chúa lại dùng lực lượng cường đại của bản thân, luôn kéo hắn trở lại vào lúc hắn sắp phải chết...

Khi hai loại lực lượng này không ngừng luân chuyển, giống như một người đang không ngừng thiêu đốt và ở trong băng sơn, đó là một loại dẫn vật tàn khốc đối với thân thể, thậm chí linh hồn...

Ác ma sợ chết, ác ma ích kỷ, ác ma sợ bị giày vò vô cùng vô tận, cho nên khi nghe được lãnh chúa không hài lòng, Tiểu Tâm đã lạnh lùng tới băng cốc, chẳng lẽ mình lập được công lớn như vậy cũng không chống nổi lần thất bại này?

Hắn thậm chí còn suy nghĩ, sớm biết như vậy, mình lúc đó còn không bằng cùng nhân loại kia đồng quy vu tận, không phải là sức mạnh quy tắc sao? Nhưng hiển nhiên, hiện tại đã không còn đường hồi hận, bởi vì Tiểu biết, cho dù mình xếp thứ ba dưới trướng chúa tể hủy diệt, ở trước mặt vị đệ nhất chiến tướng này, mình không có bất kỳ lực chống cự, thậm chí ngay cả khả năng tự sát cũng không có.

Cũng là cấp bậc Côn Bằng, nhưng chênh lệch đó lại giống như vực sâu, thật giống như chênh lệch giữa bọn họ và Độc Cô Bá Thần...

Lúc này, Độc Cô Bá Thần trên bầu trời đột nhiên run lên, bởi vì hắn biết rõ bản thân đã bị người ta nhẹ nhàng đánh nát đao mang mà tên ác ma kia đã chém giết, lẽ nào Ác Ma Thâm Uyên lại lần nữa có người tới sao?

Hiện tại bản thân mình cũng chỉ miễn cưỡng có thể đối phó với đám chiến tướng này, thế mà lại có thêm vài tên chiến tướng cường đại nữa, cho dù bản thân hắn bất chấp tính mạng của bản thân cũng căn bản không có cách nào ngăn cản a, chẳng lẽ nhân loại thật sự bị diệt sạch sao?

Lúc này, dưới tình huống đám người Diệp Tĩnh Vũ toàn lực ra tay, dựa vào những pháp bảo nghịch thiên trong tay, bọn họ miễn cưỡng ngăn cản đại quân ác ma tấn công, nhưng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Mười hai cao thủ cấp Hồng, mười mấy tên cao thủ cấp Hoang, còn có không biết bao nhiêu cao thủ cấp Thiên, đây căn bản không phải thứ mà bọn hắn có thể ngăn cản, cho dù là thần khí đệ nhất Tam Giới của Diệp Tĩnh Vũ, cho dù trên người Lương Tiểu Nhi còn có Tru Tiên Kiếm, hung kiếm Thái Cổ như Lục Tiên Kiếm, nhưng bọn hắn vẫn không cách nào ngăn cản, chỉ có thể đau khổ chống đỡ...

Ngay lúc Độc Cô Bá Thần lấy lại tinh thần, chuẩn bị ra tay với những ác ma bên dưới, đám ác ma này lại đột nhiên cảm ứng được cái gì, không ngờ lại như thủy triều lui về phía sau.

Bọn họ lui đột ngột như thế, lùi rất nhanh, thậm chí là vì lùi bước, ngay cả tiến công mà đám người Diệp Tĩnh Vũ phát ra cũng không thêm đề ý?

Lẽ nào chuyện Thất đại chiến tướng bỏ trốn khiến đám ác ma mất đi chiến ý? Lẽ nào đám ác ma này nhát gan đến vậy?

Căn bản không mất quá nhiều thời gian, ác ma mấy chục vạn kia đã rời khỏi thập nhị Thiên Vu đại trận tuyệt diệt, bọn họ lui lại trên hồng nguyên, cách Bạo Phong Thành chừng ba mươi dặm mới ngừng lại.

Nhìn thấy bình nguyên trống rỗng, đám người Diệp Tĩnh Vũ thậm chí còn cảm thấy đám người mình đang nằm mơ, một cuộc chiến gian nan cứ như vậy mà kết thúc sao? Dựa vào việc Hồ Tu bắn chết một gã chiến tướng, bọn họ đã giành được thắng lợi cuối cùng?

Điều này có thể sao? Diệp Tĩnh Vũ không tin, tất cả mọi người trên tường thành đều không tin, bởi vì một cỗ khí tức kinh khủng từ đằng xa truyền tới, đó là một loại khí tức khiến người ta tuyệt vọng, triệt để tuyệt vọng.

Thậm chí rất nhiều binh lính thực lực thấp kém khi cảm nhận được cỗ khí tức này, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu sôi trào, cuối cùng cả người trực tiếp bạo thể mà chết...

Độc Cô Bá Thần muốn phóng thích khí tức của mình bảo vệ những binh sĩ trên tường thành kia, thế nhưng hắn vừa mới phóng thích thế giới của mình, liền nghe được một tiếng răng rắc, toàn bộ thế giới đao vô kiên bất tồi kia vỡ vụn ra, cả người hắn ta rơi từ trên trời xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, tạo thành một cái hố to...

“Sự phụ...” Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, đang định tiến lên đỡ Độc Cô Bá Thần, lại thấy Độc Cô Bá Thần đứng dậy từ hố đất, khoe miệng của hắn còn chảy ra một tia máu đỏ thẫm, mà con mắt của hắn lại nhìn về phía phương xa, nhìn về phía hướng ác ma vừa rút lui...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ở chân trời, hình như xuất hiện một bóng người, vừa rồi còn ở phía chân trời xa xôi kia, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã đi tới ngoài ngàn trượng, trong nháy mắt, cứ như vậy đi tới khoảng cách tường thành chưa tới trăm trượng...

Vậy... vậy mà lại là một đứa bé trai...

Chương tám mươi một, năm đại tiên thánh thánh.

Nhìn đứa bé cao không tới một mét năm này, khuôn mặt nhỏ nhắn, mi thanh mục tú, môi hồng, coi trọng đứa bé cực kỳ đáng yêu. Mọi người đều có một loại ảo giác, đứa trẻ này thế gian sao lại đáng yêu như vậy...

Bất quá đám người Diệp Tĩnh Vũ, Độc Cô Bá Thần, Lương Tiểu Hữu lập tức cảm giác sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, da gà toàn thân đều nổi lên, bọn hắn vậy mà không biết tiểu nam hài này làm sao tới?

Đúng vậy, hắn đi từ phía chân trời, nhưng làm sao tới được đây? Ai thấy được? Ai cảm thấy được...

Trên mặt tiểu nam hài lộ ra nụ cười xán lạn, đó là một loại tươi cười khiến bất luận kẻ nào nhìn thấy đều cảm thấy thư thái, thế nhưng đám người Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác nụ cười này quỷ dị vô cùng, tà mị như thế...

Hơn nữa theo nụ cười của hắn, các loại năng lượng trong hư không không ngừng tuôn vào trong cơ thể hắn, bất kể là thiên địa linh khí, hay là các loại nguyên lực, hoặc là các loại sát khí, tử khí, huyết khí, các loại năng lượng phụ diện, hắn tựa như một cái máy xay thật lớn, hút tất cả đồ vật vào trong cơ thể...

Thậm chí trước mắt luân hồi của Diệp Tĩnh Vũ, hắn thấy được con mắt của tiểu nam hài, tựa như hai cái lỗ đen, có thể thôn phệ tất cả...

“Vị đại thúc này, ngươi là người mạnh nhất trong bọn họ sao?” Vào lúc này, trong miệng tiểu nam hài bỗng nhiên truyền đến thanh âm non nớt, đối tượng nói chuyện, chính là Độc Cô Bá Thần đứng lên từ mặt đất...

Độc Cô Bá Thần không nói gì, hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, bản thân hiện tại hắn là mạnh nhất à? Nhưng tất cả sự chú ý của hắn lại rơi toàn bộ lên trên người tiểu nam hài, tiểu nam hài này cho hắn một loại bất an, cực kỳ bất an mãnh liệt...

“Hi hi, vậy có phải chỉ cần đánh bại ngươi, ta liền có thể đạt được hết thầy các ngươi?” Tiểu nam hài một lần nữa mở miệng nói ra, trên mặt của nó thậm chí còn lộ ra một tia nụ cười thẹn thùng.

Độc Cô Bá Thần sửng sò, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ ở phía sau đã kinh hô: “Sự phụ, cẩn thận...”

Vừa hô to, Diệp Tĩnh Vũ vừa dùng tốc độ cao nhất phóng về phía Độc Cô Bá Thần, Đông Hoàng Chung lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu, nhưng mà tu vi của đứa bé trai này thật sự quá mạnh mẽ, trong mắt hắn chỉ lóe lên hai đạo hào quang mà thôi., Diệp Tĩnh Vũ cảm giác không gian trước người mình bị vạch ra một vết tích, mặc kệ mình như thế nào đều không thể đến bên cạnh Độc Cô Bá Thần, cho dù mình có tốc độ nhanh nhất, nhưng tốc độ ánh sáng có thể xuyên qua không gian sao?

Cho nên dù hắn có Luân Hồi chi nhãn, dù cho hắn có Tinh Thần chi lực, nhưng tốc độ hiện tại của hắn vẫn không cách nào khiến hắn trực tiếp vượt qua không gian, đặc biệt là không gian sau khi bị tiểu nam hài kia cải biến...

Rõ ràng chỉ là một bước, lại cách xa nhau vạn dặm, căn bản không thể bước qua, trừ phi Diệp Tĩnh Vũ có thể đột phá giới hạn quy tắc.

Tối thiểu đó là thứ mà cao thủ cấp cao chót vót mới có thể lĩnh ngộ, lấy tu vi hiện tại của hắn làm gì mình bạch, chỉ có thể trở mắt nhìn tiểu nam hài một đạo ánh mắt bắn về phía Độc Cô Bá Thần.

Bất quá sự chú ý của Độc Cô Bá Thần vẫn luôn đặt trên người đứa bé trai, thậm chí trước khi Diệp Tĩnh Vũ kinh hô, hắn đã cảm nhận được chùm sáng màu đen kia.

Thạch đạo trong tay không lập tức xuất hiện trước ngực, nghênh đón chùm sáng màu đen kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, chùm sáng màu đen bắn thẳng lên trên thanh đao đá, toàn bộ nổ tung ra, lực lượng cực lớn chấn cho Độc Cô Bá Thần bay rớt ra ngoài, hai tay của hắn, lồng ngực của hắn cũng bắt đầu vỡ vụn, máu tươi trong miệng càng điên cuồng phun ra như suối, thế nhưng thân thể của hắn cũng không vỡ vụn hoàn toàn...

“Ồ?” Trong miệng tiểu nam hài bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc, con mắt hắn giống như một hố đen thẳng tắp rơi vào trên thanh đao trong tay Độc Cô Bá Thần.

“Đao tốt...” Tiểu nam hài tựa hồ đang lẩm bẩm, lại tựa hồ đang kể lại với đám người Diệt Tinh Vũ.

“Đương nhiên là đao tốt, đây chính là sản phẩm của Thiên Dao cốc!” Một giọng nam hùng vĩ vang lên bên cạnh tiểu nam hài, ngay sau đó liền thấy một nam tử tướng mạo anh tuấn, mặc một bộ cẩm bào màu đen từ hư không xuất hiện bên cạnh tiểu nam hài.

Theo sự xuất hiện của hắn, một cỗ khí tức tràn ngập hủy diệt bộc phát ra...

Ngay sau đó, năm bóng người khác cũng lục tục xuất hiện bên cạnh tiểu nam hài, bất quá so với hai người này, năm người khác tựa hồ căn bản không có ý định hiện thân, từ xa nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy năm bóng ma, nhưng khí tức bọn họ phát ra vẫn cường đại như vậy.

Hủy Diệt, cuồng nộ, sợ hãi, tham lam, Mộng Yểm cộng thêm thân là tiểu nam hài thôn phệ cùng với sự hủy diệt của nam tử anh tuấn này, vậy mà thất đại ác ma đồng thời xuất hiện trên chiến trường...

“Khà khà...” Vô số tia sáng màu đen thoáng hiện sau lưng bảy người này, lóe lên, không ngờ lại là mấy chục luồng, mỗi một luồng đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ giống như của bảy đại chiến tướng vừa rồi.

Bảy lãnh chúa, kể cả chiến tướng dưới trướng bọn họ, vậy mà toàn bộ đều xuất hiện...

Cảm nhận được khí tức như vậy, mặc kệ là binh lính bình thường hay là tướng lĩnh các loại thương thế của Nam Cung,

thậm chí đám người Diệp Tĩnh Vũ đều cảm thấy tuyệt vọng. Phải biết rằng, Độc Cô Bá Thần mạnh nhất trong bọn họ căn bản không thể chịu nổi một kích của lãnh chúa.

Thậm chí không cần thất đại lãnh chúa ra tay, cho dù là một chiến tướng cường đại hơn một chút cũng đủ để đánh bại Độc Cô Bá Thần, về phần những người khác, bọn họ có thể đối phó với quân đoàn trưởng dưới trướng những chiến tướng kia đã là không tệ rồi...

Lẽ nào nhân loại thật sự phải tuyệt diệt rồi sao?

Lúc này, trong hư không vô tận, trên ngọn núi cao vút trong mây, dưới cái đình đơn giản đến lạ thường kia, năm lão đạo ngồi nhìn nhau, tựa hồ cảm nhận được khí tức cường đại ở hạ giới, trên mặt năm lão đạo đều lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Ta nghĩ, hiện tại hẳn là thời điểm rồi!” Lão giả mặc đạo bào màu trắng mở miệng nói trước.

“Nhưng thật sự phải phái toàn bộ Long tộc nhất mạch ra ngoài sao?” Lão giả mặc trường bào màu xanh lộ ra ánh mắt không đành lòng.

“Ừm, chỉ có máu của Long tộc mới có thể thức tỉnh hắc hắc ra tay, chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều công phu. Các vị, người phải biết rằng, bây giờ Tiên giới đã không còn là Tiên giới trước kia nữa., Tổ sư bọn họ rời đi, những tiên nhân Thái Cổ kia cũng rời đi hết, bây giờ chiến lực Thiên giới chúng ta làm sao có thể so sánh với lúc trước. Lấy thực lực bây giờ của chúng ta, nói không chừng còn không phải là đối thủ của những ác ma kia. Nếu không phải năm đó Tổ sư lưu lại hậu chiêu này, không chừng ngay cả địa phương hiện tại chúng ta sinh tồn cũng bị chiếm lĩnh triệt để!” Lão giả áo trắng nói rất là đậm mật.

“Nhưng cứ như vậy, rất có thể Long tộc...” Trên mặt Thanh Hư đạo nhân hiện lên vẻ không đành lòng.

“Thanh Hư đạo huynh, sứ mạng Long tộc chính là thủ hộ Thiên giới, bây giờ ba mươi ba ngày đã chỉ còn lại có một tầng trời này, chẳng lẽ ngươi muốn ngay cả tầng trời cuối cùng này cũng bị phá hủy hoàn toàn sao?” Thanh Hư đạo nhân còn chưa

nói xong, Viêm Hư đạo nhân mặc đạo bào đỏ đã mở miệng cắt ngang nói...

Tộc thứ tám ngàn hai thiên long nhất tộc.

“Không sai, hắc vốn là hậu chiêu do Tổ sư lưu lại, trải qua nhiều năm tích lũy như vậy, lực lượng của hắc đã đạt tới cực hạn, cũng đã đến lúc đi ra rồi!” Một Nguyên Hư đạo nhân mặc đạo bào màu tím khác cũng mở miệng đồng thời nói...

Nhìn thần sắc mấy vị đạo hữu, Thanh Hư đạo nhân thì thảo thở dài một tiếng, thiên mệnh không thể làm trái, đây có lẽ chính là vận mệnh của Long tộc...

“Hạ chỉ đi...” Huyền Hư đạo nhân mặc áo trắng cuối cùng quyết định...

Những người khác đều gật đầu nhẹ, ngoại trừ trên mặt Thanh Hư đạo nhân hiện lên một tia không đành lòng, bốn người khác đều vẻ mặt đạm mạc, đồng thời chỉ lên bầu trời. Ngay sau đó năm đạo hào quang bắn thẳng ra, trực tiếp chui vào trong bầu trời, ngay sau đó liền thấy bầu trời tỏa sáng rực rỡ...

“Ngao Ngao Ngao Ngao cực lớn trong nháy mắt vang lên tiếng long ngâm to lớn, lập tức liền nhìn thấy phía dưới ngọn núi, đã sớm tụ tập ngàn vạn con Thiên Long ở chỗ này đồng thời ngửa mặt lên trời thét dài...”

Đó là cảnh tượng tráng lệ cỡ nào, hàng ngàn hàng vạn cự long a, ngắn nhất cũng có vài chục trượng, dài nhất lại dài đến vạn trượng. Thân thể kia tựa như tường thành, một đầu cự long cường tráng như vậy, trong mắt bọn họ đều nổi lên quang mang nóng rực nhất...

Từng gợn sóng màu vàng lan ra, cho dù là những thần thú, Phượng Hoàng, Kỳ Lân cũng được, cảm nhận được khí tức khổng lồ của Long tộc như vậy, thân thể cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Thậm chí những tiên nhân áo quần bông bênh kia, giờ phút này cũng xa xa tránh được uy áp như vậy...

Vào lúc này, một Thiên Long toàn thân dài hơn mười vạn trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến màu vàng từ trong đàn rồng bay ra, thân thể của hắn lập tức bộc phát ra một vầng hào quang màu vàng, biến thành một nam tử đáng người khôi ngô, tướng mạo tuấn lãng đạp trên đám mây...

Trên người hắn tuyệt đối tản ra khí tức cường đại của cảnh giới Tuyệt Tiên, đây là tồn tại cường đại có cảnh giới cao thủ cấp Côn Bằng...

“Long tộc trưởng Ngạo Phong lĩnh mệnh!” Không nói nhảm nhiều, nam tử này biên tập một hồi về phía đỉnh núi, ngay sau đó trong tay xuất hiện một thanh Phương Thiên Họa Kích màu vàng, vạch lên hư không một cái, một khe hở cực lớn xuất hiện trước người hắn, cả người trực tiếp bước vào...

Hơn vạn con Thiên Long ở phía sau hắn cũng xông thẳng vào, căn bản không có nửa điểm do dự, bọn họ đã ngây ngốc ở Thiên giới quá lâu, thời gian dài thái bình đã để cho bọn họ cảm giác nhàm chán như vậy, hiện giờ tiếp nhận được chỉ ý, có ác ma bị đuổi ra lại một lần nữa xuất hiện ở nhân gian, bọn họ cần hạ giới trừ ma, những chiến sĩ Long tộc này làm gì có đạo lý không hưng phấn.

Phía sau hơn vạn Long tộc, còn có vô số võ sĩ mặc kim giáp đang đứng lít nha lít nhít. Những thứ này, chính là những võ sĩ kim giáp lúc trước đi theo bên cạnh Hiên Viên Tĩnh, mỗi người đều có tu vi Thiên cấp, liếc mắt nhìn qua, vậy mà có tới mấy vạn người.

Mấy vạn Thiên Tiên, đây là lực lượng khủng bố cỡ nào? suất lĩnh kim giáp võ sĩ không phải ai khác, chính là Hiên Viên Tĩnh mặc một bộ áo giáp màu tím, còn bốn tên cao thủ cấp Hoang vẫn đứng bên cạnh hắn.

Tu vi của hắn vẫn chỉ là Thiên cấp, cách Hoang cấp còn có một chút xíu mà thôi, thế nhưng Hiên Viên Kiếm trong tay hắn lại tản mát ra khí tức cường đại, chăm chú dựa vào khí tức như vậy, toàn diện đè nén khí tức mấy vạn người bộc phát...

Nhìn những chiến sĩ Long tộc xông tới kia, trong mắt Hiên Viên Tĩnh lóe ra quang mang dị dạng, hai tay của gã nhẹ

nhàng vuốt ve bộ cảm bào màu tím trên người mình, đây là sự phụ của mình, một trong những lãnh tụ tối cao của Thiên giới, Nguyên Hư đạo nhân ban cho hắc pháp y, đây chính là bản mệnh pháp y của Nguyên Hư đạo nhân...

Lực lượng của sự phụ cường đại đến mức nào, Hiên Viên Tĩnh hiểu rất rõ, lão tổ Hiên Viên của mình tuyệt đối chịu thương thể nặng như vậy, lại chữa trị nhẹ nhàng cho sự phụ, trở thành người hầu bên cạnh sự phụ, còn mình, lại bị sự phụ nhận được môn hạ...

Vừa nghĩ tới cơ duyên lần trước của mình, vừa nghĩ tới cảnh tượng Thiên giới nhìn thấy mấy ngày nay, Hiên Viên Tĩnh lại khiếp đảm, tất cả những thứ này, thật giống như một giấc mộng.

Bất quá, giấc mộng này, tựa hồ sắp tỉnh lại...

Trong lúc mơ hồ, hắc cảm thấy nhiều Long tộc xuất động đối phó những ác ma Thâm Uyên kia như vậy là một âm mưu to lớn, thế nhưng hắc biết là thật sự quá ít, dù có cảm giác như vậy, lại không cách nào làm được gì.

Hắc nhớ kỹ lời dặn dò cuối cùng của Nguyên Hư đạo nhân: “Tình thế không ổn, lập tức rời đi!”

Nhìn Hiên Viên Kiếm trong tay, Hiên Viên Tĩnh đã biết lai lịch của nó, thở dài trùng trùng điệp điệp, theo sát sau lưng Long tộc, vọt vào trong khe nứt kia. Ý hiểu rõ nhiệm vụ lần này của mình, diễn một tuồng kịch mà thôi, chẳng qua những võ sĩ khô lồi không ý thức phía sau mình đã hoàn toàn bị hủy diệt...

Theo Long tộc và võ sĩ kim giáp dần dần rời đi, trên mặt những tiên nhân đằng vân giá vũ, tiêu điều tự tại kia đều lộ vẻ kỳ dị, đã rất lâu rồi Tiên giới không xuất hiện tình huống như vậy, chẳng lẽ hạ giới xảy ra chuyện gì sao?

Mở ra thông đạo, đoàn người Hiên Viên Tĩnh đi tới một chỗ linh khí sung túc, nhưng không có nửa điểm nhân tể, bất quá lại có một đám Long tộc đang chờ ở nơi đó, tụ hợp lại một đám Long quân, phóng tới hạ giới với tốc độ nhanh nhất.

Nơi này, chính là Thiên giới mà các tiên nhân ở đại lục Cổ Hoa đã từng phát hiện, chỉ có điều Thiên giới đã từng có ba mươi ba tầng trời, đây chẳng qua chỉ là tầng thứ nhất mà thôi...

Dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng Long tộc Ngạo Phong, đám Long tộc cường hãn đạp hư không, cứ như vậy đi tới nhân gian...

Trước Bạo Phong Thành, trên mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, đối mặt với bảy gã ác ma lãnh chúa, bọn họ căn bản không có khả năng thủ thắng, cho dù trên người hắn có Đông Hoàng Chung, dù trên người hắn có Kỳ Vu, dù trên người hắn có Ấn Phiên Thiên.

Trước mặt lực lượng chênh lệch tuyệt đối không có bất kỳ biện pháp nào thủ đoạn, đối mặt với bảy đại lãnh chúa, cho dù bọn họ cùng lên, căn bản cũng không thể đả thương một người...

Đây là trực giác của hắn ta, hắn ta tin vào trực giác của mình.

Nhưng mà, lẽ nào đám người mình phải từ bỏ sao?

Ngay lúc này, tiếng long ngâm cực lớn vang vọng toàn bộ phía chân trời, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều sững sờ, ngay sau đó theo âm thanh nhìn lại, liền thấy một long ảnh màu vàng to lớn từ trong bầu trời xuyên ra, đúng vậy, tựa như người từ bên trong đi ra, cứ như vậy xuyên ra, tiếp theo là đầu thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Vô số Thiên Long, từng con xuất hiện trên bầu trời, phảng phất như một đám mây màu vàng dày đặc...

Diệp Tĩnh Vũ choáng váng, Lương Tiểu Tức ngây người, Lạc Nhược Phong ngây ngốc...

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này, Long, Long tộc trong truyền thuyết?

Long tộc chân chính, là Long tộc thuần khiết nhất...

Chương tám mươi ba của tộc trưởng Long tộc.

Trên tường thành, những binh lính bình thường, những tướng quân kia, cho dù là một ít đan dược của Công Tôn Hương, thậm chí là chiến sĩ của Võ Thần, khi nhìn thấy nhiều Thiên Long như vậy cũng đã hoàn toàn ngốc đi. Thiên Long, thứ này bọn họ chỉ mới nghe qua truyền thuyết, đây là thần thú còn cường đại hơn cả Cửu cấp hoang thú, trước kia cũng đã từng nghe qua nhiều rồi.

Nghe nói năm đó Hoàng Phủ Vân bị bắt giữ một đầu thực lực còn chưa tới Thiên Long cấp Thiên đã oanh động một thời, hiện tại mới đến đã nhiều như vậy...

Hơn vạn con a, ước chừng hơn vạn con, lít nha lít nhít, tầng tầng lại tầng tầng, hơn nữa thể tích của bọn chúng to lớn như thế, cho dù là con Thiên Long nhỏ nhất, ở trước mặt nhân loại cũng là quái vật khổng lồ, bọn chúng không chút nghi ngờ, một con Thiên Long ngẫu nhiên cũng có thể xé nát bọn chúng...

Rất nhiều người không tự chủ được mà vứt bỏ vũ khí trong tay, sau khi trải qua uy áp của ác ma lãnh chúa và những Thiên Long này chân động, ý chí của bọn họ đã triệt để tan vỡ, rất nhiều người đã ngã nhào trên tường thành, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Đừng nói những con người bình thường này, cho dù là ác ma thực lực cường đại cũng phải trợn mắt há hốc mồm nhìn bầu trời, nhìn thấy vô số kim sắc...

Bảy đại lãnh chúa cũng đồng thời nhìn lên bầu trời, thần sắc trên mặt khác nhau, đặc biệt là đứa bé trai đánh bại Độc Cô Bá Thần, lại càng tò mò hỏi: “Đây là rồng sao? Nhìn qua tựa hồ rất uy phong, hi hi, ta nghĩ ta nên nuôi thú cưng một chút!”

“Người muốn con nào?” Thôn Diệt lãnh chúa khẽ mỉm cười, dường như cũng không vì hơn vạ con Long tộc đến mà sốt sắng.

“Đương nhiên là cái đầu lớn nhất rồi, xem ra uy phong cỡ nào, hủy diệt ca ca, người không nên tranh giành với ta đấy chứ?” Tiểu nam hài nở nụ cười quỷ bí...

“Ha ha, nếu người thích thì cứ đi lấy là được rồi!” Hủy Diệt lắc đầu không để ý gì cả, Long tộc sao? Chúng tộc mạnh nhất trong truyền thuyết về thế giới nhân loại ư? Nhìn qua cũng chỉ đến thế này thôi sao? Chỉ là không nghĩ tới nhân gian còn có loại sinh vật này sinh tồn, ta còn tưởng rằng toàn bộ đều bị diệt sạch rồi chứ?

Theo những Long tộc này xuất hiện, từng đội từng đội võ sĩ giáp vàng cũng xuất hiện theo, thậm chí còn có một số tiên nhân mặc đạo bào cũng xuất hiện chung quanh, chỉ có điều sắc mặt những tiên nhân này đều có chút mất tự nhiên...

Nhìn thấy những võ sĩ kim giáp kia, nhìn thấy tiên nhân thần sắc mất tự nhiên, lông mày Diệt Tĩnh nhanh chóng nhảy lên. Tiên nhân, không ngờ những người này thật sự còn ở đó, chỉ là bọn họ trốn ở đâu? Vì sao nhiều ngày như vậy vẫn không xuất hiện, mà hiện tại vừa xuất hiện đã xuất hiện nhiều như vậy?

Hắn làm sao hiểu được, những tiên nhân này cũng tốt, những Long tộc này cũng thế, đều là pháo hôi do mấy vị tiên thánh nào đó phái tới mà thôi.

Hiên Viên Tĩnh bước ra từ đám đông, nhưng dường như là vì tu vi của hắn quá kém. Hắn và võ sĩ kim giáp đều hạ xuống sau lưng Long tộc. Thân thể cao lớn của Long tộc, ngạo phong ngang trời, đầu rồng to như ngọn núi nhìn xuống phía dưới, liếc mắt nhìn nhân loại của Bạo Phong Thành, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người ác ma.

“Ác ma ác ma ác độc, mau chóng lui về chỗ các ngươi tới, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Long uy khổng lồ không ngừng bộc phát ra, hơn vạ con Long tộc phát ra khí tức khổng lồ như vậy, vòng quanh là bọn chúng không có Tiên

Thánh cũng chỉ là cao thủ Vũ cấp, nhưng khí tức này lại áp chế hoàn toàn ác ma...

Long tộc tộc trưởng, cùng với hơn mười tên trưởng lão, đều đạt đến cảnh giới tuyệt tiên (cấp Tuyệt), bọn họ xếp thành một hàng bên cạnh Long tộc trưởng, từng cái thân thể khổng lồ kia tựa như từng toà sơn mạch to lớn...

Nghe xong lời nói của tộc trưởng Long tộc, bảy đại lãnh chúa đều sùng sốt, ngay sau đó bắt đầu cười ha hả, một đám người thực lực nhiều nhất chỉ dừng lại ở sơ cấp đỉnh phong, dựa vào cái gì để cho bọn họ lui về phía sau? Chẳng lẽ bọn họ không biết cường giả vi tôn sao?

“Con giun lớn này thật sự rất thú vị, không tệ không tệ, quá biết hài hước đi, ngoan ngoãn làm sủng vật của ta đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi... Ngươi muốn ăn thịt, ta cho ngươi ăn thịt, ngươi muốn gặm xương, ta cũng cho ngươi ăn xương, ngươi thấy thế nào? Điều kiện này hậu đã tốt lắm chưa?” Trên mặt tiểu nam hài lộ ra nụ cười vui sướng, tựa như tìm được món đồ chơi mình yêu thích.

Nhưng lời này vừa nói ra, mấy vạn Long tộc trên bầu trời đều là vẻ mặt kinh ngạc, tên này nói cái gì vậy? Mấy khối thịt? Mấy khúc xương muốn thu tộc trưởng của mình làm sủng vật, đây cũng quá cuồng vọng đi? Đối với Long tộc mà nói, đây quả thực là vũ nhục lớn nhất...

“Ngao Ngao Ngao Ngao...” Vô số Long tộc ngửa mặt lên trời hét dài, nếu không phải tộc trưởng của mình không có hạ lệnh, bọn họ đã liều lĩnh lao ra, xé những gia hỏa tà ác này thành phần vụn.

Bọn họ là Long tộc cao ngạo, cho dù là những Tiên Nhân kia, thậm chí là Ngũ Đại Tiên Thánh của Tiên giới cũng phải khách khí với Long tộc, những ác ma này là cái thá gì? Chẳng qua là những bại tướng dưới tay Vu tộc Thái Cổ mà thôi, còn Vu tộc Thái Cổ cũng là bại tướng của bọn họ...

Ngao Phong mãnh liệt đè nén lửa giận của mình, tuy rằng gã rất muốn đi lên một ngụm nuốt trọn tiểu gia hỏa này, thế nhưng đã đến cảnh giới này của gã, tuy rằng đối phương đã

hoàn toàn thu liễm khí tức của bản thân, nhưng gã vẫn cảm giác được bảy người này không đơn giản, cảnh giới của gã tuyệt đối vượt qua mình, có lẽ đã đạt đến tiêu chuẩn của Ngũ Đại Tiên Thánh...

Đám ác ma này sao có thể mạnh mẽ như vậy? Nghe nói cảnh vật phong ấn bọn họ năm xưa rất ác liệt, linh khí lại càng mỏng manh lợi hại, sao bọn chúng còn có thể tiến hóa mạnh mẽ như vậy?

Nhưng cho dù biết rõ sự cường đại của đám ác ma này, trong mắt Ngạo Phong cũng không có nửa điểm sợ hãi. Sau khi đám tiên nhân kia lần lượt rời đi, trên cơ bản bọn họ đã là sức chiến đấu mạnh nhất Thiên giới. Các tiên thánh phái bọn họ xuất chiến là vinh quang của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không sợ hãi như vậy...

Vào lúc này, tiểu nam hài nhìn thấy mấy vạn con Thiên Long gào thét, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, hắn cứ như vậy một bước tiến về phía trước, người đã đi tới giữa không trung...

“Con giun lớn? Sao ngươi lại trầm mặc như thế? Chẳng lẽ đối với đề nghị của ta không dám hứng thú sao?” Tiểu nam hài cười, hơn nữa nó cười rất hồn nhiên, thế nhưng không biết vì sao, ở trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, nụ cười này lại tà ác như thế...

Đôi mắt to lớn của Ngạo Phong nhìn chăm chăm vào đứa bé trai, thần niệm không hề quét ra ngoài, thế nhưng nó lại cảm thấy trước người rỗng tuếch, loại cảm giác này khiến nó rất là khó sở.

Rõ ràng đối thủ đang ở trước mắt mình, mắt thường có thể thấy rõ ràng, thế nhưng lừa gạt hết lần này đến lần khác đều không cảm giác được, loại tình huống này chỉ có hai loại, một là ảo ảnh, một là thực lực của đối phương đã đạt đến tầng kia.

Từ lời nói của đối phương, Ngạo Phong biết đây không phải là ảo giác, điều này nói rõ thực lực của đối phương đã vượt qua mình...

Chương tám mươi tư đại chiến Vạn Long

Hắn bỗng nhiên có một loại ảo giác, có lẽ, chính mình đem tất cả chiến sĩ trong tộc đều mang ra ngoài, cũng không phải là chuyện tốt...

Long tộc trưởng tranh cường háo thắng, giờ phút này, trong lòng vậy mà xuất hiện một tia hồi hận...

Thế nhưng cho dù hồi hận thì sao? Thân là thủ hộ giả của Thiên giới, khi “Bọn họ” rời đi, bộ tộc mình cũng đã gánh chịu trách nhiệm như vậy, chỉ còn lại một tầng trời cuối cùng, bọn họ tuyệt đối không thể để những ác ma này triệt để chiếm lĩnh nhân gian, nếu không ngay cả tầng trời cuối cùng cũng bị đám ác ma này quấy nhiễu, đến lúc đó, tộc nhân của mình sẽ không còn nơi nào để sinh tồn...

“Thiên Long Thần trận, lên...” Không nói nhiều lời vô nghĩa, tộc trưởng Long tộc ngạo phong bỗng nhiên hét dài một tiếng, ngay sau đó liền thấy trên người ông ta lập tức tỏa sáng.

Mà hơn vạn đầu Thiên Long cũng đồng thời bộc phát ra uy thế mạnh nhất của bản thân, mỗi một đầu Thiên Long đều đại phóng kim quang, mọi người nhìn thấy trên bầu trời quang mang vạn trượng, tựa như vô số mặt trời bay lên.

Tiếng rống ngâm to lớn càng vang vọng toàn bộ chân trời, vô số hoang thú Thiên Đãng sơn mạch đối mặt long uy như vậy, từng con sợ tới mức toàn thân run rẩy, nằm rạp trên mặt đất, càng nhiều phi cầm cảm nhận được long uy như vậy, trực tiếp từ trên trời rơi xuống.

Mấy trăm triệu dân chúng trong Cửu Châu lúc này cũng sợ tới mức trốn vào trong chốn của mình, thân thể run lẩy bẩy, đó là một loại rung động đến từ sâu trong linh hồn...

Nghịch bác, thậm chí ngay cả Tiểu Đào đã ngủ say trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dưới long uy to lớn này vậy mà cũng tỉnh lại,

từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ chui ra, nhìn lên bầu trời hơn vạn con Thiên Long ngẩn người...

Đám người Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tiêu đôi mắt long uy cường đại như vậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, Bá Nguyên lực trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ không tự chủ được vận chuyển lên, khí tức bá đạo đến cực điểm phát ra, ngăn cản lại long uy vô cùng vô tận này...

Những ác ma kia, đôi mắt với long uy cường đại như vậy, không tự chủ được bắt đầu lui về phía sau, chỉ có bảy lãnh chúa vẫn lẳng lẳng đứng đó, không để ý đến uy thế như vậy. Những chiến tướng khác, thậm chí những chiến tướng kia cũng đều vận khởi lực lượng của bản thân ngăn cản uy thế này...

“Thiên Long gào thét...” Tộc trưởng Long tộc ngạo phong bỗng nhiên gầm lên một tiếng, vạn đạo kim quang trong nháy mắt hội tụ trên người hắn, lập tức liền thấy lực lượng của hắn không ngừng tăng lên, một cỗ vực trường vô hình càng hình thành xung quanh hắn, đó là một thế giới tự thành thế giới, một thế giới tự tạo thành...

“Ồ...” Nhìn thấy Long tộc trưởng vậy mà hóa ra một thế giới như vậy, hoặc là nói một cái vực trường, trong miệng tiểu nam hài phát ra một tiếng kinh dị, thực lực Long tộc trưởng này còn chưa đạt đến Vũ cấp, nhiều nhất cũng chỉ là Tuyên Cơ đỉnh phong, không sai biệt lắm với Độc Cô Bá Thần. Thế nhưng mượn uy thế của hơn vạn con Long tộc này, vậy mà biến ra vực trường này cường đại như thế, hơn nữa vực trường này nhìn qua lại vững chắc như thế, vậy mà bức thẳng đến Vũ cấp...

Một vệt kim quang huy động xuống, trực tiếp bao phủ tiểu nam hài vào bên trong, ngay sau đó tiểu nam hài này liền thấy một long ảnh thật lớn bay thẳng đến hắn...

Đó là long khí không lồ mà hơn vạn con Long tộc ngưng tụ thành, đó là lực lượng tuyệt đối vượt qua cấp Toan Nghê. Đạo long ảnh này hầu như chỉ trong nháy mắt liền tới trước người đứa trẻ, dù sao, nơi này là thế giới do ngạo phong hóa thành, tất cả mọi thứ ở đây đều bị nó khống chế...

Nhìn thấy một đạo long ảnh như vậy nhào về phía mình, trên mặt tiểu nam hài lộ ra thần sắc hưng phấn, tựa như một hài tử tìm được một người bạn chơi đùa cùng mình vậy...

Hắn rất tùy ý đánh ra một quyền, nắm đấm của hắn nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, hơn nữa đừng nói tới nắm đấm của hắn, coi như là thân thể của hắn, trước Long ảnh to lớn này cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi, thế nhưng khi hắn đánh ra quyền này, trên mặt Long ảnh kia bỗng nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ...

Đúng, rõ ràng là một long ảnh do long khí ngưng tụ thành, nhưng lại lộ ra vẻ chân thực, thật giống như một con chuột nhìn thấy mèo...

Ngay sau đó, liền thấy long ảnh to lớn kia bắt đầu vỡ vụn, hóa thành kim quang đầy trời, biến mất không thấy gì nữa...

Mà sau lưng Ngạo Phong, hầu như tất cả thân thể Long tộc đều chấn động, còn có vài Long tộc thực lực thấp kém phun ra một ngụm máu vàng, thân thể suýt nữa rơi xuống dưới...

Bất quá vào lúc này, thân thể khổng lồ của Ngạo Phong đã đi tới trước người tiểu nam hài, cự trảo còn trắng kiết hơn Tiểu Sơn trực tiếp vỡ xuống.

Đối mặt với vuốt rồng màu vàng to lớn kia, đứa bé trai tựa như một con kiến hôi, thậm chí so với con sâu cái kiến còn nhỏ hơn. Thế nhưng đối mặt với một trảo như vậy, trên mặt đứa bé trai vẫn lộ ra nụ cười xán lạn.

Hắn cũng vung ra một quyền, nhìn qua giống như một em bé mới vài tuổi học tập quyền thuật lần đầu tiên, không biết là thế nào, một quyền như vậy sẽ có uy lực dạng gì?

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, giữa bọn hắn vậy mà bộc phát ra một đoàn hào quang màu vàng, thân thể cực lớn của ngạo phong càng chấn động, vuốt rồng của hắn tựa như thủy tinh xuất hiện vết nứt, máu tươi màu vàng phun ra, trên mặt tràn đầy khiếp sợ...

Chẳng lẽ tập hợp lực lượng của tất cả tộc nhân, cũng không cách nào đối phó một người trong số bọn họ sao? Nhìn tiểu nam hài vẫn đứng ở hư không không nhúc nhích, trên mặt vẫn

treo dáng tươi cười xán lạn, trong mắt ngạo phong tràn đầy khiếp sợ...

Nhưng dù sao hắn cũng là tộc trưởng Long tộc, dù sao cũng là tồn tại tiếp cận Tiên Thánh vô hạn, thậm chí thân thể và lực lượng của hắn đã đạt đến cấp độ như vậy, thiếu sót duy nhất chính là lĩnh ngộ một chút mà thôi, lĩnh ngộ quy tắc...

“Bá...” một tiếng, cuồng phong biến thành một bóng người, một thân ảnh cao lớn, cánh tay của hắn cũng đã khôi phục hoàn toàn, tay nắm một thanh Phương Thiên Họa Kích, trực tiếp chém lên đỉnh đầu tiểu nam hài...

Trong nháy mắt, vạn con thiên long trên bầu trời lại một lần nữa kim quang đại phóng, long khí khổng lồ toàn bộ bạo phát ra...

Vạn Long chiến kích...

Vô số đạo long ảnh xông ra, trực tiếp hội tụ trên Phương Thiên Họa Kích này, chỉ thấy quang mang trên Phương Thiên Họa Kích bắn ra bốn phía, uy lực kia tăng gấp vạn lần...

Theo Phương Thiên Họa kích rơi xuống, đạo đạo vết nứt đã xuất hiện trong hư không, vết rách kia là do dư âm của Phương Thiên Họa kích tạo thành ảnh hưởng...

Nhìn thấy một màn như vậy, tiểu nam hài vẫn như trước không thèm để ý chút nào, hắn nhìn như hờ hững giơ tay phải lên, tiện tay điểm về hướng Phương Thiên Họa Kích kia...

“Răng rắc...” Một tiếng, tựa như cái gì đó vỡ vụn...

Thanh Phương Thiên Họa kích của tộc trưởng Long tộc Ngạo Phong vậy mà cũng xuất hiện vết rách, cuối cùng toàn bộ vỡ vụn ra, mà thân thể ngạo phong cũng bị bắn bay ngược ra ngoài...

Thế nhưng nụ cười trên mặt tiểu nam hài lại biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vẻ mặt âm lãnh, bởi vì trên tay của hắn, vậy mà bị bỏ ra một vết thương nhàn nhạt...

Một dòng máu màu vàng sậm chậm rãi chảy ra...

Chương tám bảy đã hoàn toàn phần nộ.

Vết thương này nhỏ bé đến mức không đáng kể, tựa như một học sinh nhỏ nhỏ đang bê bút, không cẩn thận gọt đến ngón tay của mình. Thế nhưng đối với đứa bé trai mà nói, lại giống như một hình phạt không thể tha thứ...

“Người làm ta bị thương...” Giọng nói lạnh như băng từ trong miệng đứa bé trai truyền ra, phảng phất hàn khí đến từ Cửu U, lạnh như băng...

Vẻ kinh hãi trong mắt Ngạo Phong càng đậm, chính mình tập hợp lực lượng tộc nhân, thậm chí ngay cả trấn tộc chi bảo của mình cũng lấy ra, thế nhưng kết quả hiện tại lại chỉ là một chút thương thế nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Lẽ nào cảnh giới này thật sự cường đại như vậy sao? Vậy mà hấn lại mạnh mẽ như thế, vì sao mấy người bọn họ không tự mình đến đây, mà để cho mình suất lĩnh chiến sĩ Long tộc chạy tới đây?

Trong đầu kiều phong chỉ nhớ tới lời nói hôm đó của Nhật Huyền Hư đạo nhân với mình: “Toàn lực xuất thủ, tự có đường lui!”

Tự có đường lui, đến bây giờ đã hiểu rõ ngạo phong cường đại của đối phương có chút mờ mịt, đường lui ở đâu? Chẳng lẽ bọn họ để cho đám người mình đi chịu chết sao?

Vào lúc này, khí tức âm lãnh của tiểu nam hài kia đã bao phủ ngạo phong vào trong đó, liền thấy ngạo phong phóng thích ra toàn bộ vực trường võ vụn, khí tức này chăm chỉ, liền bức cho rất nhiều Long tộc thổ huyết, thân thể lay động một hồi...

Đây chính là chênh lệch cảnh giới, dù cho số lượng những Long tộc này đông đảo, dù cho thực lực những Long tộc này đều không yếu, thậm chí rất nhiều người đạt đến cấp Kim Tiên (Hồng), tuyệt Tiên (Cảnh giới) Cấp Tuyệt Tiên), thế nhưng

vẫn không cách nào ngăn cản khí tức âm lãnh của tiểu nam hài này...

Nó là ác ma, theo nó toàn lực phóng thích khí tức của mình, năng lượng xung quanh bắt đầu không thể khống chế chảy vào trong cơ thể nó, thậm chí ngay cả Ngạo Phong cũng cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình không ngừng chảy ra ngoài...

Cái này... đây là lực lượng của hắc sao? Mình đã đi vào trong thế giới của hắc sao?

Bầu trời biến ảo, hơn vạn con Long tộc đều bị triệt để bao phủ...

Trong thế giới như vậy, bọn họ không thể khống chế lực lượng của bản thân...

Sắc mặt ngạo phong đã hoàn toàn thay đổi, tu vi của đối phương mạnh hơn bọn họ, lực lượng của đối phương lại càng quỷ dị...

Cẩn nuốt tất cả...

“Ngạo Ngạo...” Trong miệng truyền đến tiếng long ngâm to lớn, kiêu phong biết rõ, bây giờ là lúc liều mạng, nếu không rất có thể bọn hắc đều sẽ chết ở chỗ này...

Long tộc, ngoại trừ chiến kỹ thân thể cường đại, còn có pháp thuật cao thâm, lập tức lấy Ngạo Phong cầm đầu mấy tên chiến sĩ Long tộc có thực lực mạnh nhất phân ra một bộ phận, theo ngạo phong hóa thành hình người, liền đánh tới tiểu nam hài, mà một bộ phận khác thì lui về sau một bước, cùng hơn vạn con Long tộc đồng thời phát động pháp thuật mạnh nhất của mình...

Thiên Long Thần Lôi...

Thần niệm khổng lồ hội tụ cùng một chỗ, vòng quanh là tiểu nam hài đạt đến Vũ cấp, thế nhưng đối mặt thần niệm như vậy, vực trường của hắc cũng không có biện pháp ngăn cản.

Mây đen dày đặc từ trên trời hình thành, một cỗ uy áp vô tận phát ra, đó là thiên uy... Mà giờ khắc này bầu trời đã hoàn toàn tối đen...

Chúng kiến những Long tộc này vậy mà có thể ở trong vực trường của mình sử dụng tiên thuật, trên mặt tiểu nam hài hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá tựa hồ cũng không có ý ngăn cản, hẳn chỉ là cùng với mấy tên chiến sĩ mạnh nhất Long tộc quần chiến, ở trong vực trường của hắn, hắn cơ hồ chính là tồn tại vô địch, dù bọn người Ngạo Phong tận hết khả năng, cũng khó có thể làm thương tổn đến hắn.

Lúc này, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ phía dưới đã trắng bệch một mảnh, uy áp tầng mây kia ép xuống, từng đạo lôi quang xuất hiện trong tầng mây kia., Uy áp kinh khủng như thế, tùy ý hạ xuống một đạo thiên lôi, đều đủ để san bằng toàn bộ Bạo Phong thành. Bất quá không biết có phải cảm nhận được uy lực như vậy hay không, phía trên Bạo Phong Thành một đạo kết giới vậy mà tản mát ra ánh sáng bảy màu, nhìn tựa như kiên cố hơn rất nhiều...

Cũng bởi vì do ảnh hưởng của kết giới này, cho nên mới không có trực tiếp đè chết nhân loại trên tường thành...

Nhưng đám ác ma phía sau không có may mắn như vậy, đối mặt với thiên uy khủng khiếp như vậy, rất nhiều ác ma thực lực thấp kém trực tiếp bạo thể mà chết, sáu lãnh chúa khác cũng không có ý chiếu cố bọn họ, mặc cho thân thể bọn họ vỡ vụn từng mảnh...

Đây chính là ác ma tàn nhẫn, không cách nào hạ thấp thiên uy như vậy, có rất nhiều ác ma không ngừng thối lui về phía sau, chỉ có những ác ma thực lực cao cường, toàn diện phóng thích sức mạnh của bản thân, chống lại thiên uy kinh khủng này...

“Soạt...” mây đen màu đen chợt nóng ra một vết rách, một đạo thiểm điện to như nước đánh xuống, bổ vào trên một thể giới tiểu nam hài biến thành, liền thấy từng đạo lôi quang chớp động...

Đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Lôi điện càng ngày càng nhiều, càng lúc càng to, đến cuối cùng, mỗi một tia chớp đều có đến mấy ngàn trượng, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ, nếu bị lôi điện bổ trúng, hắn cũng minh bạch, chỉ có một hậu quả, đó chính là bạo thể mà chết...

Dù sao, thân thể hắc hiện tại căn bản không thể chứa đựng lực lượng cường đại như vậy...

Mà vực trường của tiểu nam hài tựa hồ dưới sự công kích của lôi điện đã bị phá diệt, chỉ ít có rất nhiều đạo lôi điện đã trực tiếp đánh vào vực trường, rơi vào trên người tiểu nam hài...

Thằng bé trai không ngừng huy động năm đốm nhỏ nhắn của hắc, một quyền một quyền đánh nát những lôi điện kia, hiển nhiên cho dù là hắc cũng khó có thể hấp thu lực lượng cuồng bạo trong thời gian ngắn như vậy...

Thời gian dần trôi qua, tiểu nam hài dường như đã chán ghét việc đánh nhau như vậy. Nhìn đám người Ngạo Phong tiếp tục đánh tới mình, nó bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, hóa quyền thành chưởng. Một đạo hào quang màu đen thoáng hiện lên., Một chiến sĩ Long tộc xông tới đầu tiên cảnh giới cao nhất trực tiếp bị hắc mang này chém thành hai đoạn, mà dòng máu màu vàng phun ra, một đạo chỉ lớn bằng tóc, cũng đã biến thành tia chớp màu ám kim ẩn nấp bổ xuống, vừa vọt rơi vào trên đỉnh đầu của tiểu nam hài...

“A...” Tựa hồ lôi điện này mang đến đau đớn cực lớn cho tiểu nam hài, trên mặt của nó lộ ra thần sắc giãy dụa, thân thể của nó thậm chí lao đảo một cái, suýt nữa rơi xuống dưới...

Vực trường mà hắc biến ra càng là toàn bộ vỡ vụn, ngay sau đó càng ngày càng nhiều lôi quang không ngừng rơi xuống, không ngừng bổ vào trên người hắc, lôi quang màu vàng triệt để bao phủ hắc...

Đây mới là thân lôi, có thể trực tiếp diệt sát thần thức thân lôi, mặc kệ tiểu nam hài đạt tới cảnh giới gì, chỉ cần hắc có ý thức, liền không cách nào ngăn cản lôi điện như vậy...

Nhìn đến đây, trên mặt Ngạo Phong cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, dù cho hơn vạn Long tộc phía sau mình, một nửa đã mất đi sức chiến đấu, nhưng có thể bổ trúng một ác ma Vũ cấp, chiến quả như vậy, gã vẫn rất thỏa mãn...

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt hắc hoàn toàn biến mất, bởi vì hắc phát hiện, khi ánh chớp kia tán đi, đứa bé trai kia vẫn

còn đứng ở đó, mà trên mặt của hắn, đã trở nên một mảnh dữ
tợn...

Ban nãy hắn chỉ tức giận, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn nổi
giận...

Thi thể rồng Chương thứ tám mươi sáu...

“Con giun lớn này, ta muốn giết ngươi, ta nhất định phải giết ngươi, còn muốn diệt toàn tộc!” Thằng bé trai nổi giận triệt để, nó là ai, nó là một trong thất đại ác ma lãnh chúa cắn nuốt, từ rất nhiều năm trước nó đã đạt đến Vũ cấp, trở thành lãnh chúa.

Là người đứng trên đỉnh kim tự tháp, tộc trưởng Long tộc Ngạo Phong tuy thực lực cường hãn, nhưng trong mắt ông ta, cũng chỉ là sủng vật mà thôi, nhưng bây giờ thú cưng trong lòng ông ta không chỉ làm ông ta bị thương, hại khiến ông ta bị thương nặng như vậy, sao ông ta không giận?

Như thể ngươi đã cho một con chó ăn, nếu như không cẩn thận bị hàm răng của nó cắt đứt ngón tay, có lẽ ngươi sẽ không tức giận, nhưng khi con chó này liều lĩnh muốn cắn chết ngươi, hơn nữa còn cắn ngươi trọng thương, sau đó ngươi còn không tức giận sao? Vậy không chỉ là tức giận, mà là triệt để phần nộ...

Sắc mặt tiểu nam hài dữ tợn, một tay trao về phía trước, bàn tay nhỏ bé nhìn như bắt được cổ của Ngạo Phong...

“Tộc trưởng...” Mấy tên Long tộc khác trong miệng truyền đến tiếng kinh hô to lớn...

Thế nhưng bọn họ vừa mới nghĩ được một nửa âm thanh đã nghe được một tiếng rắc rắc giòn vang, toàn bộ cổ của Ngạo Phong bị vặn gãy, mà tay đứa bé trai kia đã duỗi tới, rõ ràng nhìn qua bọn họ cách nhau còn rất xa, thế nhưng một cánh tay của nó vẫn thò vào ngực của Ngạo Phong...

Thân thể Long tộc tỏ ra kiêu ngạo, trong tay đứa bé trai này lại không chịu nổi một kích, hầu như không tốn chút sức lực nào, cứ thế cào nát ngực ngạo phong, móc lấy trái tim còn chưa hoàn toàn dừng đập kia của nó...

Huyết dịch màu vàng không ngừng phun ra, tiểu nam hài tựa hồ còn chưa tận hứng, hai tay dùng sức xé một cái, thân thể ngạo phong vậy mà bị xé nát toàn bộ...

“Ngao...” Một đạo long hồn không cam lòng từ trong cơ thể thoát ra, nhưng miệng tiểu nam hài lại mở ra, một đạo hấp lực cứ như vậy truyền đến, trực tiếp hút đạo long hồn kia vào trong miệng...

Thôn phệ, triệt để thôn phệ...

Trơ mắt nhìn tộc trưởng của mình bị người xé nát thân thể, nuốt sống Long hồn, mặt mũi những Long tộc khác đều tràn đầy khiếp sợ, sau khi khiếp sợ là phần nộ cực độ. Bọn họ là chủng tộc cao quý, bọn họ không sợ chết, thế nhưng bọn họ lại khó có thể tiếp nhận tộc trưởng của mình bị người ta xé nát như vậy...

Hơn mười con Thiên Long thực lực đạt đến cảnh giới Tuyệt Tiên điên cuồng gào thét xông về phía đứa bé trai, hơn vạn con Long tộc kia cũng liền lĩnh vọt tới...

Khoé miệng tiểu nam hài lộ ra nụ cười dữ tợn, cũng không thấy nó có động tác gì quá lớn, chỉ là không ngừng vung nắm đấm lên, lập tức liền thấy từng cái đầu của những Long tộc cường đại kia vỡ tung ra...

Máu tươi màu vàng không ngừng phun ra, từng thân ảnh cứ như vậy bị nổ nát, từng đầu long hồn chạy chồm ra, ngoại trừ những con rồng đã hóa thành hình người kia, những con Thiên Long khác đều là chân thân của chính mình, chân thân của bọn chúng to lớn như thế, lập tức, từng đầu long thi cực lớn từ trên trời rơi xuống...

Cũng may phía dưới những con Thiên Long này không phải là Bạo Phong Thành, mà là Thiên Lam sơn mạch cùng toàn bộ Hồng Nguyên...

“Ầm ầm...” Thanh âm không ngừng vang lên, từng cái long thi rơi đập trên mặt đất, trực tiếp đập nát những ngọn núi ở Thiên Đãng sơn mạch. Những cây cối, hoa cỏ, dã thú nằm rạp trên mặt đất không dám lộn xộn, toàn bộ đều bị nện nát báy,

khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết, khắp nơi đều là tiếng oanh minh...

Toàn bộ Thiên Đãng sơn mạch hoàn toàn chấn động, toàn bộ đại địa đều chấn động theo, chấn động như vậy, nếu đổi thành những tường thành khác, có khả năng đã sớm sụp đổ. Thậm chí rất nhiều phòng xá bên trong Bạo Phong Thành đã bắt đầu sụp đổ, chỉ có tường thành Bạo Phong Thành vẫn vững vàng đứng yên ở đó...

Bất quá trên tường thành có thể đứng đây lại không có mấy người...

“Ôi trời ơi Thiên Long lớn như vậy, có nhiều long huyết như vậy, nếu hấp thu hết toàn bộ cho ta, ta có thể tiến hóa đến trình độ nào? Thi Hoàng sao? Thi Tổ ư?” Có Hạo Thiên Châu ở đây, dù Lương Tiểu có thực lực kém thế nhưng vẫn có thể ngăn cản được uy áp như vậy.

Nhìn thấy trên trời cao có từng cái chén Thiên Long thật lớn đang tàn sát, khoe miệng của hắn dính đầy nước miếng, máu, máu rồng a...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến hắn, hai con ngươi của hắn rơi vào trên người Hiên Viên Tĩnh, đến bây giờ, hắn đã mơ hồ đoán được những Thiên Long này cùng Hiên Viên Tĩnh đều là đi tới cùng một chỗ, rất có thể chính là Tiên giới biến mất không thấy gì nữa, nếu như không có bảy đại lãnh chúa ở đây, những Thiên Long này hoàn toàn có thể xoay chuyển càn khôn, nhưng hiện tại có bảy đại lãnh chúa, bọn họ tới nhiều hơn nữa cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Nếu như Tiên giới vẫn còn tồn tại, vậy nhất định có tiên nhân cao cường, Diệp Tĩnh Vũ cũng không tin Long tộc có thực lực cao cường như vậy, chưa từng có một tiên nhân đạt tới Vũ cấp, nhưng hiện tại sao những tiên nhân kia không tới?

Chẳng lẽ chính là muốn cho Long tộc chịu chết sao?

Hai mắt Tiểu Đào đã đỏ ngầu phản bác, trong cơ thể bọn họ đều chảy xuôi huyết mạch của rồng. Bây giờ nhìn thấy nhiều chén Thiên Long tàn sát như vậy, bọn họ đã sớm phần nộ

không thôi. Nếu không phải Diệp Tĩnh Vũ hện bọn họ, khả năng đã liều lĩnh xông lên...

Đám người Cửu Phượng, Yêu Huyền, Công Tôn Di, Công Tôn Di đều trợn mắt há hốc mồm. Chuyện xảy ra hôm nay thực sự quá kinh hãi, dù tu vi của các nàng đều đạt đến một cảnh giới nhưng vẫn khó có thể đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng...

Giờ khắc này, mọi người thậm chí quên mất sự khủng bố của bảy đại lãnh chúa, thậm chí quên mất những chén Thiên Long này sau khi tàn sát, bọn họ sẽ phải chịu cảnh chết thảm...

Thi thể rồng còn đang không ngừng rơi xuống, long huyết màu vàng rơi thẳng xuống như mưa, nhuộm toàn bộ Thiên Lam sơn mạch thành màu vàng...

Không ai chú ý tới, những dòng máu vàng kim này bị nham thạch sơn mạch hấp thu rất nhanh, thậm chí tinh khí lưu lại sau khi Thiên Long chết cũng bị thôn phệ toàn bộ.

Vào lúc này, trên bầu trời, Thiên Long đã còn lại không đến một ngàn con, lửa giận của tiểu nam hài đã lắng xuống, cũng không có tiếp tục động thủ với những Thiên Long còn lại, thế nhưng Thất Đại Chiến Tướng dưới trướng hấn lại xông lên, bắt đầu tàn sát những Thiên Long còn lại, chỉ vì lãnh chúa của bọn họ đã nói muốn tiêu diệt những Thiên Long tộc này...

Nhìn thấy đứa bé không ra tay nữa, trong mắt Hiên Viên An trên bầu trời hiện lên từng trận quang mang dị sắc, những võ sĩ giáp vàng phía sau hấn vẫn không nhúc nhích, cứ trơ mắt nhìn đám ác ma tàn sát Thiên Long...

Thậm chí những tiên nhân đi cùng nhau xuống cũng không có ý định ra tay, cũng không biết là vì sợ hãi hay là bởi vì cái gì...

Nhưng ngay lúc này, đám ác ma như mất đi hứng thú chơi đùa, không ngờ lại trực tiếp phát động tổng tấn công, ngoại trừ bảy đại lãnh chúa ra, tất cả ác ma đều nổi điên xông về Bạo Phong Thành...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, lông mày Hiên Viên Tĩnh hung hăng nhảy lên, tay phải đại biểu cho mệnh lệnh cuối cùng cũng buông xuống...

Chương tám bảy, thiên địa võ vụn.

Theo mệnh lệnh của hắn, hơn vạn võ sĩ mặc kim giáp phía sau hắn trực tiếp phóng xuống dưới. Bọn hắn không rút vũ khí của mình ra, mà trực tiếp đốt lên linh hồn của mình, vậy mà từng người một lựa chọn tự bạo...

Đúng, tự bạo, liều lĩnh tự bạo, tự bạo không có bất cứ lý do gì...

Hơn vạn Thiên Binh đạt tới cảnh giới Thiên Tiên tự bạo, đó là uy lực khủng bố cỡ nào...

Ngay lúc võ sĩ kim giáp số một tự bạo, Diệp Tĩnh Vũ vung kỳ Xi Vưu lên, trực tiếp cuốn đám người bên cạnh chạy về phía sau, tốc độ của hắn cực nhanh, cơ hồ đạt tới cực hạn...

Vừa chạy như điên, hắn vừa chửi ầm lên, rớt cuộc những tên trên trời kia muốn làm gì? Hơn vạn tên cao thủ Thiên cấp tự bạo, đừng nói nhân gian, cho dù Thiên giới cũng bị nổ tan, vậy bọn chúng định hủy diệt nhân gian hay sao? Lúc tuyên bố mệnh lệnh xong, Hiên Viên Tĩnh cũng đã mang theo tiên nhân phá vỡ hư không bỏ chạy theo rồi...

Những võ sĩ giáp vàng này chỉ là con rối, chẳng qua là năm đại tiên thánh dùng để khống chế khôi lỗi của Tiên giới nhiều năm như vậy để bọn họ tự bạo, cũng là ý tứ của Ngũ Đại Tiên Thánh. Mặc dù không rõ vì sao bọn hắn lại làm như vậy, nhưng Hiên Viên Tĩnh lại không chút do dự chấp hành.

Hơn vạn cao thủ Thiên cấp tự nổ, cho dù là lãnh chúa của bảy đại ác ma cũng khó mà chống lại được? Đám ác ma kia sẽ chết bao nhiêu?

Về phần có thể tạo thành tổn thất cho nhân gian hay không, Hiên Viên Tĩnh cũng không suy nghĩ sâu xa, y chỉ biết, mình chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.

“Bạo nổ bung...” Tiếng nổ không ngừng vang lên, từng đạo hào quang màu vàng cường đại bộc phát ra, một đóa lại một đóa mây năm màu vàng càng là bay lên...

Ánh sáng mãnh liệt bao phủ tất cả mọi thứ xung quanh...

Hơn vạn tên Thiên Tiên tự bạo, đây cũng không phải đơn giản chỉ là một hai, năng lượng nổ tung không ngừng chồng chất lên nhau, uy lực bộc phát ra không ngừng mạnh hơn, uy lực tăng lên gấp mấy lần...

Uy lực như vậy, cho dù là bảy lãnh chúa cũng đồng thời thay đổi sắc mặt. Ngay từ đầu bọn họ đã ra lệnh rút lui, nhưng những Thiên Binh này tự bạo thực sự quá nhanh, thậm chí bọn họ còn không giao thủ với ác ma mà chọn tự bạo...

Ánh sáng vàng kim trực tiếp chôn vùi mấy vạn tên ác ma phía trước, trong đó có ác ma huyền cấp, ác ma thiên cấp, còn có ác ma cấp hoang cấp, ác ma cấp Hồng, thậm chí còn có mấy tên chiến tướng không kịp lùi lại...

Khắp nơi đều có năng lượng cuồng bạo, đâu đâu cũng có hào quang màu vàng, sóng xung kích cường đại hướng bốn phương tám hướng lao nhanh tới, những nơi đến tất cả đều thành bột phấn, tất cả đều là tro tàn...

Mất thấy thủ hạ của mình sẽ bị quang mang màu vàng này bao phủ triệt để, bảy đại lãnh chúa không thể không tự mình xuất thủ, bày ra một đạo lại một đạo kết giới, nhưng cho dù bọn họ bày kết giới, cũng khó có thể ngăn cản uy lực tự bạo như vậy...

Nhưng dưới sự trợ giúp của bọn chúng, cuối cùng cũng có một phần ba ác ma trốn thoát kịp thời...

Mặt đất bắt đầu nứt ra, bầu trời bắt đầu vỡ vụn, tất cả đều đang vỡ vụn...

Toái! To! To! To! To!

Toàn bộ Đấu Hồn đại lục đã hoàn toàn vỡ nát, thậm chí toàn bộ Phàm gian cũng bắt đầu vỡ vụn...

Ánh sáng vàng kim đánh lên kết giới trên không trung Cửu Châu, kết giới ngăn cản vô số ác ma công kích bắt đầu lung

lay, không ngừng bộc phát ra ánh sáng bảy màu, nhưng vẫn khó có thể chống lại uy lực bạo tạc như vậy...

Uy lực dây xích nổ tung thực sự quá lớn, đặc biệt còn có nhiều ác ma như vậy, mấy vạn tên võ sĩ giáp vàng tự bạo như một bó đuốc, mà những ác ma tập trung cùng một chỗ kia, tựa như hỏa dược, bây giờ bị mối lửa này thiêu đốt, tự nhiên sẽ nổ tung toàn bộ...

Hư không hoàn toàn vỡ vụn, không phải là vỡ vụn từng chút một mà là toàn bộ vỡ vụn...

Trên bầu trời không ngừng có tia sét đánh xuống, vỏ trái đất không ngừng phun ra hỏa diễm, đây chẳng khác nào ngày tận thế...

Đúng vậy, ngày tận thế của nhân gian, uy lực to lớn như vậy đủ để nổ tung toàn bộ Đấu Hồn đại lục, thậm chí phản ứng dây chuyền cũng đủ để hủy diệt toàn bộ nhân gian...

Trên đại lục, trên mặt những con người bình thường kia lộ ra thần sắc hoảng sợ, bọn hắn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn hắn chỉ thấy bầu trời không ngừng lóe lên lôi điện, bọn hắn chỉ cảm giác mặt đất không ngừng run rẩy, phòng ốc không ngừng sụp đổ, từng đạo khe hở xuất hiện dưới chân của mình, một đoàn địa hỏa không ngừng phun ra từ dưới đất, trong nháy mắt đốt bọn hắn thành tro bụi...

Đại phá diệt, đại phá diệt triệt để...

Cho dù là bảy lãnh chúa cũng không ngờ, sau khi tới nhân gian, những tiên nhân kia vì tiêu diệt lực lượng sinh mệnh của bọn họ, lại chọn phương thức đồng quy vu tận như vậy...

Long tộc trên bầu trời đã hoàn toàn tuyệt diệt, kể cả những chiến tướng kia cũng bị hào quang màu vàng này bao phủ, sau đó không còn chút dấu hiệu nào còn sống...

Toàn bộ thế giới đều trở thành một mảnh kim sắc...

Ngay khi mọi người tưởng rằng mình sắp chết đến nơi, thì trong lúc toàn bộ nhân gian sắp sụp đổ, trong hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm...

Tiếng rống ngâm này trầm thấp, tang thương vô cùng, thật là cổ xưa, tựa như lúc khai thiên tích địa cũng đã tồn tại như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ đang chạy trốn bỗng ngậy ngẩn cả người, dường như hẳn cảm giác được điều gì đó...

Cửu Châu, thế thì mặt đất rạn nứt cũng bắt đầu rạn nứt, những ngọn núi lửa đang phun trào kia cũng dừng lại toàn bộ, thậm chí ngay cả sấm sét trên bầu trời cũng ít đi rất nhiều...

Xi Vưu kỳ vung lên, đám người Cửu Phượng hiện ra...

“Sư phụ, hiện tại người thế nào rồi?” Nhìn sắc mặt Độc Cô Bá Thần tái nhợt, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng hỏi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Ta không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một lát sẽ không sao, nơi đây không thích hợp ở lâu, mau mau rời đi...” Độc Cô Bá Thần nhíu chặt lông mày, tuy nói bây giờ chấn động đã giảm đi rất nhiều, thế nhưng trong lòng của hắn vẫn có một loại dự cảm không lành...

“Ừ, mọi người mau tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chúng ta lập tức rời khỏi nơi đây!” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, cảm giác bất an trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt...

Kiến thức sự cường đại của lãnh chúa, sau khi chứng kiến uy lực tự bạo của những võ sĩ giáp vàng kia, bất kể là Lương Tiểu hay Hi Dương cũng vậy, cũng không nói thêm gì, từng người hóa thành mấy đạo lưu quang, chui vào bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngay cả Độc Cô Bá Thần cũng vọt vào...

Nhưng cuối cùng lại không có ý định đi vào phản bác Tiểu Đào, nhìn thấy hai người này còn không ngừng nhìn về phía Thiên Đãng Sơn Mạch sừng sờ, Diệp Tĩnh Vũ không khỏi quát: “Các người còn không mau vào? Đang đứng ngậy ra đó làm gì?”

“Ta luôn cảm giác ở đó dường như có thứ gì đó đang gọi chúng ta...” Tiểu Đào và nghịch bác đều là vẻ mặt nghi hoặc...

“Bây giờ còn nói cái gì triệu hoán, nhanh đi vào...” Diệp Tĩnh Vũ đã phát hỏa, đã lúc nào rồi, còn bày trò xiếc này nữa...

“Chúng ta phải đi xem một chút...” Thế nhưng mặc kệ Diệp Tĩnh Vũ nổi giận thế nào, vẻ mặt nghịch bác cùng đào đào nhỏ là cố chấp, vậy mà không đợi Diệp Tĩnh Vũ phản ứng, quay người chạy ngược trở lại, vừa thấy như vậy, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại biến đổi...

Chương tám, Thiên Cương Thiên Long Tôn.

“Tĩnh Vũ, bây giờ phải làm sao bây giờ?” Chúng kiến hai con hoang thú liều lĩnh chạy về phía Thiên Lam sơn mạch, thần sắc Lạc Nhược Phong cũng trở nên lo lắng...

“Bệ hạ, người toàn lực tể ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, rồi đi trước, ta đi bắt hai người bọn họ lại...” Mặc dù trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất phần nộ hai tên này còn muốn hồ nháo trong thời điểm này, đặc biệt là Nghịch bác, rõ ràng còn bị thương thể nặng như vậy còn không nghe sai sử, nhưng hắn vẫn không muốn buông tha bọn chúng, chỉ vì bọn chúng đều là đồng bọn tốt nhất của hắn...

Thế nhưng hắn cũng biết vừa rồi uy lực bạo tạc, tuy rằng hiện tại tạm thời ổn định, nhưng là ai cũng không biết sau một khắc sẽ phát sinh cái gì, hắn không thể để cho tất cả mọi người ở chỗ này chờ hai người bọn họ...

Lạc Nhược Phong nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, nặng nề gật đầu, một tay nắm lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cả người cũng không có đi vào, ngay sau đó liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, chạy về phía đông...

Diệp Tĩnh Vũ cắn chặt răng, xoay người chạy trở lại, hắn tuyệt đối không cho phép hai tiểu tử này gặp chuyện không may...

Tốc độ của hắn cực nhanh, ít nhất nhanh hơn Nghịch bác và Đào nhỏ rất nhiều, cho nên, chỉ qua một lát, hắn đã đuổi kịp hai con thú hoang, đang muốn thi triển sở trường bắt giữ hai gia hỏa, lại phát hiện hai tên này đột nhiên dừng lại...

Đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời...

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy bầu trời vốn mây đen dày đặc giờ đã tản đi từ lúc

nào, mà bầu trời trong xanh kia lại xuất hiện một cái đầu rồng...

Đúng vậy, đó là một cái đầu rồng, một cái đầu rồng lớn đến không cách nào tưởng tượng nổi...

Thân thể tộc trưởng Long tộc kiêu phong to lớn, đầu của ông cũng rất lớn, thế nhưng đầu của ông lại kém xa cái đầu rồng này, giống như hạt vừng và dưa hấu vậy...

Cho dù là một sợi râu trên đầu rồng này, vậy mà dài đến mấy ngàn trượng, còn dài hơn cả Thiên Long bình thường...

Về phần đầu con rồng này rồi cuộc lớn đến cỡ nào, đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung...

Tiếng rồng ngâm trầm thấp đúng là từ trên đầu rồng to lớn này truyền ra, Diệp Tĩnh Vũ thuận theo đầu rồng này nhìn lại, liền phát hiện đầu rồng này vậy mà từ phía bắc đuổi tới, theo mây đen tản đi, Diệp Tĩnh Vũ dần dần thấy rõ toàn cảnh con rồng này...

Đầu rồng của hắn, dĩ nhiên là từ phía bắc Thiên Đãng sơn mạch vươn ra, ngay tại địa phương cách Bạo Phong Thành hơn một trăm dặm, mà thân thể của hắn lại dài, càng không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Cổ hắn vươn ra, liền có mấy trăm dặm...

Con mắt của hắn vậy mà còn lớn hơn Bạo Phong Thành...

Khổng lồ, to lớn, vĩ đại khủng bố...

“Ngao...” Lại là một tiếng long ngâm thanh thúy, đầu rồng cực lớn kia bắt đầu chậm rãi di động, mặc dù nhìn như chậm chạp, thế nhưng mỗi một lần di động đều cách mấy vạn trượng, bất quá khoảng cách như vậy đối với nó vẫn quá nhỏ...

Theo đầu rồng di chuyển, cả tòa Thiên Đãng Sơn Mạch cũng bắt đầu chấn động, núi đá bắt đầu rạn nứt, cây cối bắt đầu sụp đổ. Về phần những hoang thú may mắn không chết, giờ phút này cũng nhao nhao bị nham thạch rơi xuống đánh trúng...

Theo từng đoạn sơn mạch rạn nứt, Diệp Tĩnh Vũ mới ngạc nhiên phát hiện, thân thể Cự Long này, vậy mà là ở dưới sơn

mạch này, hoặc là nói, toàn bộ Thiên Lam sơn mạch, chính là thân thể Cự Long này...

Vừa nhìn đến đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy rung động, từ phía bắc của Thiên Lam sơn mạch tự đầu hồn đại lục, một mực kéo dài đến Nam Hoang Man Lâm, dài đến mấy vạn dặm, chẳng lẽ thân thể cự long này có mấy vạn dặm sao?

Thế nhưng rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ phát hiện ra mình sai rồi, bây giờ mặc dù chỉ nhìn thấy một bộ phận thân thể Cự Long này, thế nhưng trong đầu của hắn lại đột nhiên hiện ra một bức cảnh tượng.

Toàn bộ Cửu Châu đều bị một luồng năng lượng trong suốt bao trùm, tạo thành một quả cầu, mà thân thể con Cự Long này vậy mà cuốn lấy hoàn toàn quả cầu này, tựa như là vật bảo vệ thần...

Cảnh tượng như vậy cứ như vậy rõ ràng chiếu vào trong đầu của hắn, Cự Long cuốn lấy hình cầu kia cùng Cự Long trước mắt giống nhau như đúc...

Diệp Tĩnh Vũ không biết tại sao trong đầu mình lại xuất hiện tình cảnh như vậy, cũng bất chấp việc bất trái với đạo đạo nhỏ, thân thể bay lên trời, nhảy một cái đã nhảy lên bầu trời, không ngờ lại trực tiếp vượt ra khỏi kết giới kia...

Lúc này, dưới uy lực tự bạo của hơn vạn võ sĩ giáp vàng, dưới tình huống nhiều ác ma đồng thời bị tiêu diệt, toàn bộ nhân gian đã hoàn toàn bị hủy diệt, biến thành một vùng hư không hỗn loạn, vô số năng lượng không gian cuốn tới, khiến cho hắn không thể không té ra Đông Hoàng Chung mới có thể bảo trụ thân thể mình...

Vào lúc này, hắn chăm chú nhìn lại, toàn bộ Cửu Châu quả thật là bị một tầng năng lượng bao phủ, trở thành vùng cảnh sắc duy nhất của vùng hư không này...

Lẽ nào... Chẳng lẽ Cửu Châu chính là nơi vui vẻ cuối cùng của nhân gian sao? Diệp Tĩnh Vũ khó mà hiểu được, hiện giờ địa hình nhân gian có một phần rất lớn là do tổ tiên của Phương chủ quốc dựa vào sức mạnh cường đại để cải tạo, nhưng vì sao Cửu Châu mới là nơi vui vẻ cuối cùng? Hơn nữa kết giới ở

trên này hoàn toàn không phải do tổ tiên của bọn họ bày ra, lẽ nào lúc trước bọn họ không phát hiện ra sao?

Diệp Tĩnh Vũ làm sao hiểu được, hôm nay vị trí Cửu Châu Đẩu Hồn Đại Lục chính là trung tâm nhân gian, mà Cự Long này chính là Long thủ hộ nhân gian... Tôn...

Hắn chính là người thủ hộ mạnh nhất mà hắn lưu lại sau khi các vị tiên nhân Thiên Đình rời khỏi Tam Giới lúc trước...

Ngay cả kết giới này, cũng do long khí trên người hắn biến thành. Chỉ có điều vô số năm qua hắn vẫn luôn chìm trong giấc ngủ say, chỉ cần không làm hắn bị thương, không tổn thương đến căn cơ cửu châu, hắn căn bản sẽ không tỉnh lại...

Trong lúc hắn ngủ say, hắn chỉ là một ngọn núi mà thôi, cho dù tu vi đạt đến cảnh giới như thế nào cũng khó có thể phát hiện...

Mà bây giờ, ác ma xâm lấn đầu tiên dẫn phát kết giới Cửu Châu, ngay sau đó là vô số huyết mạch Thiên Long dung nhập vào thân thể hắn, khiến hắn bắt đầu từ từ tỉnh lại từ giấc ngủ say, cuối cùng là hơn vạn võ sĩ giáp vàng tự bạo, triệt để xúc động Cửu Châu, nếu như hắn còn không tỉnh lại, ngay cả Cửu Châu cũng sẽ bị chôn vùi...

Đầu rồng to lớn còn có chút buồn ngủ mông lung, mà bảy lãnh chúa may mắn còn sống sót từ trong hư không, khi nhìn thấy thân thể khổng lồ của Cự Long đang không ngừng phá vỡ chui ra từ trong lòng núi, thần sắc trên mặt không ngừng biến ảo, đặc biệt là Thôn Phệ Ác Ma, vừa rồi, hắn đã giết rất nhiều Thiên Long...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, sau khi nhìn rõ hết thảy mọi chuyện, đã trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng, lắc mình một cái, đi tới bên người nghịch phản cùng Tiểu Đào Đào, muốn cưỡng ép bắt hai người đi, dù sao, loại cấp độ chiến đấu này hắn cũng không thể nhúng tay vào được...

“Nếu đã đến rồi, vậy thì ở lại đi... Để ta cho hai tiểu tử này lên lớp đi...” Thế nhưng một thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai Diệp Tĩnh Vũ...

Chương tám mươi chín đại chiến cuối đời (một)

Thanh âm như vậy không lớn, thậm chí nghe rất hiền lành, nhưng lại có một cỗ uy lực khó hiểu ở bên trong, làm cho người ta không sinh ra được bất kỳ tâm tư kháng cự nào. Diệp Tĩnh Vũ chỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút, liền thấy đầu rồng to lớn kia đang nhìn mình, tựa hồ hắn còn đang cười cười với mình.

Lúc này, bảy lãnh chúa của ác ma vực sâu đã xuất hiện ở phía trước, đối mặt với con rồng khổng lồ kỳ cục này, cho dù là bảy lãnh chúa cũng nhú chặt lông mày, đặc biệt là thôn phệ ác ma, trên mặt không còn vẻ hồn nhiên vừa rồi nữa, thay vào đó là vẻ mặt nặng nề, phảng phất như có gánh nặng to lớn nào đó đang đè lên người mình.

“Hủy Diệt, gia hỏa này hình như khó đối phó!” Lúc này, một bóng người đứng bên cạnh lãnh chúa Hủy Diệt lại mở miệng nói trước, hào quang trên người nàng cũng từ từ tán đi, để cho Diệp Tĩnh Vũ thấy rõ toàn cảnh của nàng, đó là một nữ tử., Một cô gái xinh đẹp như mộng như ảo, cô gái như vậy giống như bước ra từ tranh, đúng là không thực tế. Nhưng tất cả những điều này đều không thực tế, cô cũng là cô gái duy nhất trong thất đại lãnh chúa, Mộng Yểm Ác Ma.

“Không chỉ không khó đối phó, thật sự là không nghĩ tới, nhân gian lại tồn tại loại tồn tại cổ xưa này!” Một ác ma khác cũng dần dần lộ ra chân thân, hắn cũng không khác nhân loại bình thường, lớn lên không tính là anh tuấn, nhưng ngũ quan lại rất đoan chính, sắc mặt có chút tái nhợt, cả người cho người một loại cảm giác băng lãnh.

Người này chính là lãnh chúa sợ hãi một trong thất đại lãnh chúa...

“Cổ xưa thì thế nào? Hắn tối đa cũng chỉ đạt tới Vũ cấp mà thôi, chẳng lẽ hắn còn có thể đột phá Vũ cấp sao? Chỉ cần bảy chúng ta liên thủ, còn không phải là có thể cường ngạnh xé hắn!” Một tên khác thân hình cao lớn, hình dạng thô kệch, trên đầu còn mọc ra hai hán tử giác gào thét một tiếng, hắn chính là lãnh chúa cuồng nộ một trong Thất đại lãnh chúa, tính nóng nảy nhất...

“Cuồng nộ nói không sai, hủy diệt, cùng nhau động thủ đi, chẳng lẽ bảy đại lãnh chúa cùng chúng ta động thủ còn không phải là đối thủ của hắn sao?” Phá hư lãnh chúa cũng mở miệng nói, hắn cũng là thân người, bất quá trên mặt của hắn lại lưu lại một vết sẹo thật dài, lấy tu vi hiện tại của hắn, theo lý thuyết có thể dễ dàng xóa đi vết sẹo gì, lại không biết vì sao một mình hắn lưu lại một vết sẹo như vậy.

Mặt khác mấy tên trên mặt đều ngưng trọng, bất quá từ trong ánh mắt bọn họ đã thấy được đáp án.

Lãnh chúa Hủy Diệt không nói gì, hắn chỉ nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, một ánh mắt thâm thúy nhìn vào thân thể khổng lồ của Cự Long...

Lúc này, trên thân Cự Long nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, thân thể của nó to lớn như thế, kết quả cuối cùng là toàn bộ hư không đã vỡ vụn đều bị kim quang này bao phủ, tựa như giữa thiên địa còn lại toàn bộ màu vàng óng.

Kim quang này chói mắt như thế, ngay cả Diệt Tinh Vũ cũng không mở được hai mắt, cả người cứ như vậy đắm chìm trong kim quang, Tiểu Đào và Nghịch bác đã hoàn toàn ngây ngốc. Bọn họ chỉ lẳng lặng đứng ở đó, cảm nhận được sự áp đảo của kim quang này, rất nhiều kim quang thậm chí trực tiếp tràn vào trong cơ thể bọn họ, nhất thời bọn họ cảm giác được thực lực của mình không ngừng tăng lên.

Thời gian dần trôi qua, khi Nghịch bác và Tiểu Đào đều cảm thấy lực lượng của mình tựa hồ muốn thăng cấp, kim quang kia mới dần tán đi, thân thể khổng lồ của Cự Long đã biến mất không thấy gì nữa. Trước mặt mọi người, xuất hiện một lão nhân đầu đầy tóc trắng, đúng vậy, một người đáng người khô

gầy, trên mặt đầy nếp nhăn, nhìn qua bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Thế nhưng bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay thất đại ác ma lãnh chúa, sắc mặt đều đồng thời thay đổi, bọn họ đều cảm giác được lực lượng ẩn chứa trong cơ thể lão nhân lúc nào cũng có thể phun ra.

“Không ngờ tu vi của các hạ đã đạt đến cảnh giới cường đại như thế, chỉ sợ cách bước cuối cùng kia không xa rồi?” Thôn Diệt lãnh chúa lại tiến lên một bước, rất là hàm thụ nói.

“Không xa? Còn xa lắm? Bước đó nhìn thì đơn giản nhưng thực tế cách nhau rất xa, ta còn chưa đạt tới cảnh giới như vậy, cho nên các ngươi có thể yên tâm ra tay!” Ông lão nhàn nhạt cười cười, nụ cười của ông cũng hiền lành như vậy, tựa như một sư phụ đã lớn tuổi đang nói chuyện với đồ đệ của mình.

Nghe lão Long nói vậy, lãnh chúa Hủy Diệt gật đầu nhẹ, mấy vạn năm trước bản thân đã đạt đến cảnh giới bây giờ, vẫn luôn theo đuổi bước cuối cùng kia, thế nhưng kết quả lại một chút đầu mối cũng không có. Bước đi kia quả thật nhìn như đơn giản, thế nhưng muốn vượt qua, lại khó khăn hơn một cái hào rộng ngàn lần, vạn lần.

“Đã như vậy, chúng ta cũng không khách khí, xin mời...” Sát hại lãnh chúa vừa mới dứt lời, thân thể của hắn cứ như vậy xông ra ngoài, đi thẳng tới trước người lão Long, một quyền thẳng đến tim lão nhân.

Đạt đến cấp độ như bọn họ, cũng không hội đối phương nói cái gì phí lời, tên, đối với bọn họ mà nói đã mất đi ý nghĩa.

Đối mặt với một quyền đột nhiên xuất hiện của lãnh chúa Hủy Diệt, trên mặt lão long không có chút biến hóa nào, hắn từ từ đưa tay phải ra, nhẹ nhàng đẩy về phía sau, lập tức Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy Cửu Châu bị tầng hào quang bao bọc như quả bóng trực tiếp bị đẩy ra ngoài, cứ như vậy biến mất trong hư không, cũng không biết bị lão Long giấu ở đâu...

Mà Diệp Tĩnh Vũ, nghịch bác, Đào nhỏ cũng bị một cỗ lực lượng kỳ dị bao bọc. Tuy rằng cứ đứng ở nơi đó, thế nhưng

Diệp Tĩnh Vũ lại có một loại cảm giác, mặc kệ đối phương khích lệ cỡ nào, cũng sẽ không thương tổn tới mình.

Hiện tại hắn giống như một người xem phim ở phim điện ảnh vậy, mặc kệ tình tiết trong phim khích lệ cỡ nào, khủng bố cỡ nào, cũng sẽ không làm bản thân hắn bị thương...

Làm xong hết thấy, lão Long mới một lần nữa nhìn về phía hủy diệt, lúc này, hủy diệt một quyền nhìn như cực nhanh cách ngực lão long còn có một tác thì sao?

Nhưng mà ngay lúc này, một tác này, tựa như chân trời vậy, rốt cuộc không cách nào đến được...

Bởi vì lão long đã đánh ra một quyền, vẫn là một quyền đơn giản nhất, nhưng một quyền này tuyệt đối là một quyền hoàn mỹ nhất mà Diệp Tĩnh Vũ từng thấy từ trước tới nay...

Nhanh, chuẩn, độc...

Một quyền này hầu như không có bất kỳ sơ hở nào, quỹ tích xuất quyền thậm chí là ưu mỹ như thế, một quyền này cứ như vậy đánh vào trên ngực hủy diệt.

Đúng vậy, trong tình huống bất luận kẻ nào cũng chưa kịp phản ứng, một quyền của lão Long đã hung hăng đánh vào ngực hủy diệt...

Một đạo kim quang sáng lên...

Đạo kim quang kia trực tiếp đánh vào hủy diệt trong cơ thể, ngay sau đó liền thấy toàn bộ thân thể hủy diệt vỡ vụn ra, xa xa nhìn lại, tựa như trong cơ thể hắn lấp đặt một nguồn ánh sáng, nguồn sáng kia liền từ khe hở kia bắn ra ngoài...

Chương tám mươi tám mươi phần cuối cùng đại chiến (2)

Mọi người giật mình, lẽ nào hủy diệt ác ma cường đại lại bị một quyền đánh nát? Rất nhanh, cách lão long chỉ có mười bước, một bóng người từ từ hiện ra, đây vốn là Hủy Diệt, Ác Ma...

“Phốc...” Một dòng máu vàng sậm phun ra từ trong miệng hủy diệt ác ma, hiển nhiên nó đã bị trọng thương...

“Không ngờ tu vi của các hạ lại hiểu rõ như vậy, mọi người cũng không cần do dự nữa, cùng lên đi!” Lãnh chúa Hủy Diệt nhàn nhạt nói, con người bình tĩnh của hắn lại đẩy lên một loại quang mang nóng rực...

Đó là một loại chiến ý, một loại chiến ý đã lâu không xuất hiện, thất đại ác ma lãnh chúa vực sâu, tuy rằng đều đạt đến vũ cấp, thế nhưng tu vi của hủy diệt ác ma lại cao hơn một bậc, cho nên, cho dù là lãnh chúa khác cũng khó có thể kích thích chiến ý của hắn, nhưng bỗng nhiên ở nhân gian xuất hiện một đối thủ còn cường đại hơn mình, nào có đạo lý không hưng phấn.

Ác ma không có đạo đức để giảng, vì vậy giờ phút này chiến ý lâm liệt của hắn cũng không có ý đơn đả độc đấu, hắn hiểu rõ, lão long trước mắt này tuyệt đối không phải một mình hắn đối phó được.

Theo thanh âm hủy diệt vang lên, trong mắt mấy người khác cũng đều nổi lên quang mang nóng rực, trên người lại càng bắn ra đạo đạo quang mang màu đen, thôn phệ, sợ hãi, cuồng nộ, mộng yểm, phá hư tham lam, hủy diệt bảy loại năng lượng khác...

Trời, đã sớm không phải ngày vừa rồi, đất, cũng không còn như vậy...

Toàn bộ thế giới này chỉ còn lại bóng tối vô tận, đây là một vùng hư không tối tăm, không có ánh sáng, không có nóng, không có sinh mệnh, không có tất cả...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại có thể thấy rõ ràng tất cả mọi thứ giữa bảy đại ác ma và lão Long...

“Mấy tên tiêu tử các ngươi, hảo hảo xem xét!” Đối mặt với khí tức cường đại của thất đại ác ma, lão long quay đầu nói với bọn người Diệp Tĩnh Vũ trong hư không một câu, sau đó thân thể cứ thế bước về phía trước...

Trong mảnh không gian hỗn loạn này, đã không còn thời gian trôi qua, cũng không có không gian xoay tròn, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy lão Long đã đi tới giữa bảy đại lãnh chúa...

Hắn nâng tay phải lên, bỏ một chương về phía ác ma sắc mặt âm lãnh sợ hãi, lập tức Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy trong hư không đen kịt kia tựa hồ sáng lên một đoàn kim quang, đoàn kim quang này tựa như một thanh đao chém mảnh hư không màu đen thành hai nửa.

Trong miệng Ác Ma truyền đến tiếng kêu đau đớn, ngay sau đó chỉ thấy thân thể nó bị chém thành hai nửa...

Những ác ma khác đang định ra tay, nhưng lão rồng đã lập tức chém ra sáu thức, quyền, chưởng, trảo, đập, đá, đập...

Mấy chiêu rất đơn giản, cho dù là một người bình thường cũng có thể dễ dàng sử dụng mấy chiêu này, thế nhưng tuyệt đối không có ai làm ra được hoàn mỹ như lão Long...

Hoàn mỹ chân chính, hoàn mỹ không chút tì vết...

Thôn phệ ác ma, ác ma, ác ma, ác ma, ác ma đồng thời bị đánh bay ra ngoài, ngoại trừ sức mạnh hủy diệt đánh vào đầu vai của lão long thì công kích của mấy ác ma khác thậm chí còn chưa hoàn toàn phóng thích...

Nhìn thấy một màn như vậy, Diệp Tĩnh Vũ không biết nói gì nữa? Đó chính là bảy gã lãnh chúa ác ma a, đạt tới Vũ cấp đỉnh phong a, mỗi một lãnh chúa đều đủ để tiêu diệt toàn bộ nhân gian, nhưng hiện tại, bảy con ác ma cường đại như vậy lại bị lão Long dùng một chiêu đánh lui...

Rốt cuộc thực lực của hắc mạch tới mức nào?

Hai mắt Tiểu Đào và nghịch phản đã nhìn chăm chăm vào lão Long, đặc biệt là mấy chiêu vừa rồi của lão long khiến bọn họ tựa hồ ngộ ra điều gì đó.

Đó là chiến kỹ Long tộc, chiến kỹ chân chính thuộc về Long tộc, Đào nhỏ thì không nói, nhưng hắc mạch hiểu các loại thần thông không hứng thú lắm với những chiến kỹ này, thế nhưng hai mắt lại phản bác dấy lên hào quang nóng rực như hủy diệt mấy tên lãnh chúa ác ma...

Động tác của lão long trong mắt hắc mạch giống như một lão sư tỉ mỉ, từng chiêu từng chiêu dạy dỗ hắc mạch...

Chiến kỹ Long tộc, trời đánh thất tuyệt...

Tựa hồ là bị lão Long dùng một chiêu đánh lui, sắc mặt thất đại ác ma đều rất khó coi, cũng may ở đây ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ bọn họ đều không thể công kích, không còn ai khác, nếu không bảy ác ma này nhất định sẽ ra tay diệt khẩu trước...

“Phá hỏng mâu...” Phá hoại lãnh chúa tức giận hừ một tiếng, trong tay của gã lập tức nhiều ra một cây trường mâu màu đen, đó hoàn toàn là năng lượng bị phá hư ngưng tụ thành trường mâu, bất luận đồ vật gì cũng khó mà ngăn cản lực lượng như vậy...

Một tay ném mạnh về phía trước, lập tức trường mâu màu đen kia tựa như lưu tinh, trực tiếp bắn về phía thân thể lão long, lão long nhàn nhạt cười cười, đưa tay điểm tới trường mâu màu đen kia...

“Xoẹt...” một tiếng, ngón tay hắc mạch điểm lên trường mâu, lập tức nhìn thấy trường mâu màu đen vỡ vụn ra, năng lượng phá hoại vô biên vô tận hướng bốn phương tám hướng mà đi, thế nhưng nơi này đều là hư không, còn có cái gì có thể phá hư...

Về phần thân thể lão long, làm sao có thể bị thương mảy may...

Tuy nhiên trên mặt lãnh chúa tựa hồ cũng không có thất vọng, bởi vì một cây trường mâu màu đen không ngừng xuất hiện trong tay hắc mạch, cứ thế không ngừng phóng về phía lão long...

Mà vẻ mặt của hắn dữ tợn như vậy, đặc biệt là vết sẹo thật dài kia, giống như con giun uốn éo...

Sao băng, lập tức biến thành sao băng, thần sắc lão long cuối cùng cũng biến đổi, bất quá cũng chỉ nhú mày một chút mà thôi...

Một tay vạch vào hư không một cái, một đạo quang thuần màu vàng xuất hiện trên người của hắn, đem hắn hoàn toàn bao phủ lại, trường mâu màu đen cứ như vậy không cần tiên oanh kích lên quang thuần màu vàng...

“Ầm ầm...” Lực lượng khổng lồ không ngừng va chạm vào quang thuần màu vàng, quang thuần bị rung động, nhưng lại không có chút dấu hiệu phá hư nào, ngược lại lực phản chấn thân thể lão long bay ngược ra ngoài...

Thôn Phệ ác ma cũng ra tay, trong tay đứa bé trai xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu đen, nó dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình đẩy thẳng về phía trước...

Quang cầu màu đen trực tiếp nhảy ra, trong nháy mắt đánh lên quang thuần màu vàng kia, không bạo liệt giống như phá hư trường mâu, quang cầu này tựa như một bãi keo dính trên quang thuần...

Ánh sáng màu đen không ngừng lóe lên, mơ hồ có thể thấy từng tầng năng lượng không ngừng bị hút vào bên trong quả cầu ánh sáng màu đen kia...

Cẩn nuốt, nuốt chừng sức mạnh.

Lông mày lão Long càng nhíu chặt hơn, bỗng nhiên nâng tay phải lên, muốn điểm tới tiểu nam hài. Thế nhưng một thân ảnh to lớn đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn...

Đó chính là ác ma thân hình cao lớn cuồng nộ, chỉ thấy hắn mặt mũi tràn đầy tức giận, hai tay nắm chặt, cả người từ trên trời rơi xuống, hung hăng vọt tới lão Long, năng lượng cuồng bạo không ngừng chạy trốn trước người hắn...

Lão long không thể không đem cánh tay đánh về phía tiểu nam hài tử, nhắm ngay từ trên trời rơi xuống cuồng nộ ác ma...

Chương tám một đại chiến cuối đời (3)

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, lãnh chúa cuồng nộ bị một quyền của lão Long đánh bay ra ngoài, thân thể lại lần nữa bị nổ nát, bất quá chỉ trong nháy mắt liền khôi phục như thường...

Mà thân thể lão long cũng bị lực lượng to lớn này đánh rớt xuống dưới, tầng quang thuần màu vàng trên người rớt cuộc không chịu đựng được lực lượng như vậy nữa, toàn bộ vỡ vụn ra, hóa thành kim quang đầy trời...

Vào lúc này, sợ ác ma đã ra tay, hắn không dùng vũ khí gì, chỉ vung trảo với lão long, rất là âm lãnh, Diệp Tĩnh Vũ lập tức có cảm giác, toàn bộ hư không đều vỡ vụn dưới trảo này, cho dù là lão Long, khi cảm nhận được một trảo như vậy, thân thể của hắn cũng không tự chủ được mà tránh sang một bên...

Nhưng trảo kia vẫn quỷ dị như trước, vẫn giữ chặt lấy vai hắn, thân thể lão long run lên, đẩy ra một trảo của Ác Ma, nhưng quần áo trên vai hắn lại bị một trảo này đánh tan.

Chiến đấu đến bây giờ, lão Long vẫn là lần đầu tiên bị người ta công kích, mặc dù chỉ là cào nát quần áo...

Lúc này, ác ma tham lam ra tay, dáng vẻ của hắn cũng là nhân loại, nhưng lại rất gầy gò, bộ dáng hèn mọn, ánh mắt lộ ra ánh sáng xanh biếc, không dùng quyền, cũng không dùng chân, mà dùng thân thể của hắn.

Đúng vậy, chính là hắn dùng thân thể của mình tựa như cầu vòng, toàn bộ đánh tới lão long, thân thể của hắn gầy yếu như thế, nhưng thời điểm xuất hiện trước người lão long, lực lượng bàng bạc kia đã bộc phát ra toàn bộ.

Thần sắc trên mặt lão long lại biến đổi, hai tay đan vào trước ngực, muốn ngăn cản tham lam va chạm...

“Ầm ầm...” Một tiếng, tham lam tựa như đầu xe lửa đụng vào thân thể lão long, thân thể của lão trực tiếp bạo liệt ra, năng lượng cực lớn cũng đụng lão long bay ngược ra ngoài, trước người của lão thậm chí xuất hiện từng đạo vết tích màu trắng, đó là một mảnh hư không bị chấn vỡ...

Y phục trên người hắn hoàn toàn nát bấy dưới va chạm như vậy, thậm chí khoe miệng của hắn còn tràn ra một tia máu, một vết máu màu vàng...

Vào lúc này, thân thể Tham Lam lãnh chúa lại lần nữa hiển hóa ra, bất quá so với lão Long, thương thế của hắn càng nặng, đặc biệt là đầu vai của hắn, toàn bộ lõm xuống, dù cho lấy lực lượng của hắn bây giờ, vậy mà cũng khó có thể chữa trị triệt để.

Thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm, thế nhưng chiêu này của Tham Lam lại tự tổn tám ngàn...

“Không ngờ lãnh chúa tham lam ích kỷ nhất lại sáng tạo ra tuyệt học liều mạng như vậy, thật khiến ta bất ngờ sao?” Trong miệng lão long lộ ra nụ cười lạnh nhè nhẹ...

“Ha ha, quyết đấu với cường giả như ngài mà không lấy ra tuyệt học của bản thân thì làm sao được đây?” Ác ma Tham Lam cười một cách quỷ dị, thân thể lại lui về phía sau, tuy thanh thế của đòn vừa rồi không lớn lắm, nhưng hắn lại biết, lão Long tuyệt đối không bình tĩnh như biểu hiện, hắn cũng sẽ bị thương, hơn nữa tuyệt đối không nhẹ, về phần hiện tại, mình vẫn phải nhanh chóng chữa trị thương thế cho tốt.

Thấy ác ma tham lam sử dụng tuyệt học tham lam của mình, sắc mặt những lãnh chúa khác rõ ràng cũng ngần ngại, không ngờ người liều mạng đầu tiên lại là tham lam, hơn nữa còn rất sớm.

Thấy Tham Lam lùi lại phía sau một bước, bọn họ cũng không nói thêm gì, một kích vừa rồi đã làm lão Long bị thương, vậy mọi người cũng đừng lưu thủ nữa đi...

Trong tay Mộng Yểm lãnh chúa xuất hiện một cây cung ngắn tinh xảo, một mũi tên màu vàng sậm đặt lên đoản cung của nàng, khuôn mặt như mộng kia lộ ra nụ cười kiêu mị.

“Các hạ, xin hãy ném thử tên ác mộng của ta đi!” Vừa mới dứt lời, mũi tên đã xé gió bắn ra...

Mà vào lúc này, một mực không có ra tay hủy diệt, thân thể của hắn bay lên phía trên, trực tiếp hướng lão long đánh ra một chương...

Một cổ tức sát chi ý bộc phát ra, tràn đầy tuyệt nhiên, tràn đầy bá đạo, tràn đầy không ai bì nổi...

Diệt Tuyệt Chương...

Lông mày của lão long đã nhăn thành chữ Xuyên, cảm nhận được thân thể vừa bị ác ma Tham Lam đụng phải, trong mắt bắn ra một đoàn tinh quang...

Đồng thời duỗi hai tay ra, một tay chộp về phía mũi tên ác mộng đang lao tới, một tay nghênh đón một chương của ác ma hủy diệt, cùng lúc đó, từng đạo long ảnh từ trên người hắn thoát ra, chạy về phía thanh mâu to lớn có giá trị vô tận trên bầu trời...

“Ầm ầm...” Xung quanh người hắn sáng lên từng luồng hào quang màu vàng kim, hào quang màu ám kim mãnh liệt phủ kín lão long. Không chỉ có vậy, khi luồng ánh sáng này bộc phát ra, hư không này không ngừng run rẩy, rất nhanh, luồng ánh sáng này đã bao phủ bảy đại ác ma vào bên trong.

Diệp Tĩnh Vũ lập tức cảm giác trước mắt mình hoàn toàn mờ hồ, cho dù hắn có Luân Hồi chi nhãn, cũng căn bản không thấy rõ ràng nửa điểm cảnh tượng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lão Long cường đại kia cứ như vậy bị tàn sát sao?

Rất nhanh, quang mang cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa nhìn lại, phát hiện đám người mình đã đi tới một tinh không, chung quanh còn có rất nhiều ngôi sao, cả người mình ở trong một mảnh tinh hải này.

Lực lượng tinh quang khổng lồ không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn, không ngừng rèn luyện thân thể hắn, mà Tinh Thần Kim Đan dưới lòng bàn chân hắn thì không ngừng xoay tròn...

Lúc này, lão long vẫn chấp tay đứng trong hư không, chỉ có điều tóc của nó có chút lộn xộn, khóe miệng cũng nhiều tơ

máu hơn một chút, thậm chí, trên mặt của nó còn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ giữa bọn họ đã có vô số giao thủ sao?

Lại nhìn thất đại ác ma, sắc mặt mỗi người đều khó coi như vậy, giống như đã chết cha mẹ vậy, vẻ mệt mỏi của họ so với lão long càng thêm nồng đậm...

Thậm chí trên người Mộng Yểm Ác Ma và ác ma hủy diệt cũng xuất hiện một vết thương khó mà khép lại...

Nhìn một vết thương trên bụng mình, lại nhìn Hư Không lão long đứng, Ác Ma Hủy Diệt bỗng nở nụ cười, hắc cười đắc ý vô cùng, cười vui vẻ như vậy, cười tới mức càn rỡ...

“Ha ha ha ha ha...” Tiếng cười to lớn vang vọng toàn bộ tinh không, ngay sau đó liền thấy thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, không ngừng bành trướng, quần áo trên người căng phồng, từng đoàn từng đoàn cơ bắp cứ như vậy xông ra, trên cơ thịt mọc ra từng mảnh từng mảnh lân phiến đen kịt...

Đầu của hắn cũng bắt đầu lớn lên, trên mặt mọc ra từng con mắt, chỉ trong chốc lát, lãnh chúa hủy diệt đã biến thành một con quái vật to lớn, thân hình cao hơn một trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến, lưng mọc lên một đôi cánh màu đen, trên đầu mọc ra mười tám con mắt...

Một đoàn quang vụ màu đen mờ hồ quần quanh ở trước người hắn, đó là một cỗ khí tức tràn ngập hủy diệt.

Thấy hủy diệt ác ma đã hóa thành chân thân của mình, những ác ma khác không giữ lại nữa, ai nấy phóng thích khí tức của bản thân, hóa thành chân thân của mình...

Chương tám mươi tư đại chiến tận thế (4)

Chân thân của lãnh chúa Tham Lam là một con chuột, chỉ có điều con chuột này đứng thẳng như một con voi, hơn nữa trên người nó cũng phủ đầy lân giáp dày đặc, nhìn qua rất giống như xuyên sơn giáp, chỉ có đôi mắt nhỏ kia lại tràn ngập hào quang hèn mọn, lạnh lẽo, chân trước của nó cũng đã hóa thành móng tay sắc bén, nhìn qua rất đáng sợ...

Phá hoại lãnh chúa vẫn là thân người, bất quá trên người cũng phủ đầy lân giáp, hơn nữa trên bờ vai mọc ra hai chân trước sắc bén, mà trên tay hắn lúc đầu lại nắm một thanh trường mâu màu đen, về phần vết sẹo trên mặt hắn, vậy mà hơi nứt ra, mơ hồ có thể nhìn thấy màu đỏ sẫm bên trong, một ít xúc tu từ trong khe hở này vươn ra, ở trong hư không nhẹ nhàng thổi, Diệp Tĩnh Vũ thấy được thiếu chút nữa phun ra...

Sự sợ hãi lãnh chúa đã hóa thành nửa người dưới là thân ngựa, nửa người trên còn là thân người quái vật, hơn nữa ngoại trừ bốn vó và hai cánh tay, ở phần eo còn mọc ra một đôi vuốt rồng màu xanh đậm, mà trên cánh tay mạnh mẽ của hắn cũng có thêm một cây trường cung màu đen, nhìn thấy cảnh này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến một trong mười hai cung nga nhân mã...

Cơ thể cuồng nộ của ác ma cũng bành trướng gấp ba lần, cơ bắp trên người không ngừng nổi lên, tạo thành từng cục đất, cuối cùng từng cục u to bằng nắm tay hiện ra hình tam giác chùy, nhìn qua rất chắc chắn, từ xa nhìn lại giống như một ngọn núi nhỏ được dựng bằng đá.

Thôn phệ lãnh chúa vốn chỉ là một đứa bé trai, khí tức trong cơ thể phóng thích ra, chỉ thấy trên mặt nó bỗng nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, cái bụng của nó phình to như quả bóng, trong nháy mắt bành trướng còn to hơn cả voi, đầu của nó cũng chậm rãi vỡ vụn ra., Cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, cả

người chính là một hình cầu cực lớn, chỉ bắt quá ở phía trên cầu lộ ra một con mắt, cùng một cái miệng to lớn, trong miệng tất cả đều là màu đen, khiến Diệp Tĩnh Vũ cảm giác tựa như một lỗ đen, một lỗ đen cỡ nhỏ.

Bất quá tất cả đều không tính là gì, lúc Mộng Yểm lãnh chúa hóa ra chân thân, miệng Diệp Tĩnh Vũ đã há to, nhân mã ngồi, hắc động, những thứ này cũng thôi đi, dù sao đều là hình tượng quái vật kỳ quái quái., Lời nói rất tương xứng với ác ma này, thế nhưng là Mộng Yểm sao? Trên người của nàng vậy mà nổi lên từng trận hào quang màu trắng sữa, toàn thân bao trùm một tầng áo giáp tinh mỹ, sau lưng nàng duỗi ra một đôi cánh màu trắng, hình dạng càng thêm thần thánh dị thường, cái này... Cái này... Cái này lại giống như Thiên Sứ trong truyền thuyết vậy sao? Không, không phải tương tự, quả thực giống nhau như đúc...

Lão Long cũng lẳng lẳng nhìn thất đại ác ma lãnh chúa hóa ra chân thân, ánh mắt đục ngầu lóe ra đạo đạo quang mang...

Lúc này thất đại lãnh chúa đồng thời xuất thủ, cung ngắn trong tay Mộng Yểm biến thành một thanh loan đao như ảo mộng, loan đao trong tay bổ về phía lão long.

Một đạo đạo quang sáng lên như vàng trắng lưỡi liềm, khi ra tay đạo đạo quang này chỉ lớn cỡ vài tấc, thế nhưng lúc đến trước người lão long, đao mang này đã có mấy vạn trượng, lực lượng kinh khủng làm cho vị trí Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh quan sát cũng phải trở mắt.

Trên mặt lão long cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, thân thể của hắn hơi lóe lên, cứ như vậy tránh được một đao sáng chói kia, đao mang chói mắt trực tiếp chém lên một ngôi sao sau lưng lão long, ngôi sao to lớn kia trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa, năng lượng cuồng bạo quét sạch bốn phương tám hướng...

Thân thể lão long đã trốn xa mấy vạn dặm, vốn cho là mình đã tránh được một đao này, nhưng chợt phát hiện, đạo đạo mang vừa rồi rõ ràng đã tiêu tán xuất hiện trên đỉnh đầu mình...

“Đây là có chuyện gì?” Bất kể là lão Long, hay là trong đầu Diệp Tĩnh Vũ đều hiện lên nghi hoặc như vậy, cũng không thấy Mộng Yểm tiếp tục xuất đao, làm sao lại có đao mang như vậy...

“Huyền Diệt Đao!”

Đây chính là tuyệt sát của Mộng Yểm lãnh chúa, mặc kệ người tránh né như thế nào, một khi né tránh thì một đao kia đều là ảo giác, một đao nhắm trúng mục tiêu mới là một đao thật sự.

Mất đi cảnh giác, lão long đã không cách nào tiếp tục tránh né, hắn chỉ có thể giơ hai tay lên, cánh tay khô gầy kia trong nháy mắt phủ đầy lân phiến màu vàng, tựa như khoác lên một tầng hộ giáp, nghênh đón một đao kia...

“Xoẹt...” một tiếng, đao mang trùng trùng điệp điệp chém lên hai tay của lão long, liền thấy đao mang kia bắt đầu chậm rãi vỡ vụn, mà lân phiến kiên cố trên cánh tay lão long vậy mà cũng bị chém vỡ, thậm chí có thể nhìn thấy một ít dòng máu màu vàng thẩm thấu ra...

Hắn ta lại bị thương?

Lúc này phá hoại ác ma đã cầm đại phá hoại mâu đi tới trước người lão Long, hắn không chút do dự, lông dài màu đen trong tay trực tiếp đâm về phía ngực của lão long...

Không chỉ có vậy, ác ma cuồng nộ, tay cầm một thanh chiến phủ khổng lồ, chém thẳng xuống lão long... Ác ma sợ hãi cũng bắn trường cung trong tay, một ngôi sao băng màu đen lao thẳng tới mi tâm của lão long.

Thôn phệ ác ma càng không cam lòng rút lại phía sau, không ngờ trong miệng nó phun ra một đoàn hắc vụ, bao phủ hoàn toàn thân thể lão long, lão long lập tức cảm giác tâm thần của mình có chút không ổn định, thậm chí, sức mạnh của nó cũng có cảm giác bị hút ra...

Ác ma hủy diệt đáng sợ nhất đánh ra một quyền toàn lực, một luồng quyền ý có thể hủy diệt tất cả bạo phát ra, ép cho hư không chung quanh vỡ vụn từng đợt, thậm chí rất nhiều ngôi sao bị uy áp như vậy phá diệt từng cái một...

Hủy Diệt, hủy diệt chân chính...

Đôi mắt với tình huống như vậy, trên mặt lão long nghiêm túc trước nay chưa từng có, hắn bỗng nhiên hướng Diệp Tĩnh Vũ xa xa hô một tiếng: “Các tiểu tử, ta đã nhìn rõ rồi, cái gì mới là chiến kỹ chân chính của Long tộc...”

Đôi mắt với quyền ý bay nhanh đến, trên thân lão long lại bộc phát ra hào quang màu vàng. Thân thể khô gầy của lão bắt đầu bành trướng cấp tốc, rất nhanh đã biến thành một nam tử thân hình cường tráng, thương thể trên cánh tay cũng khôi phục như thế...

Trong mắt hắn ta lóe lên chiến ý mạnh nhất, từng luồng long uy cực lớn phát ra từ trên người hắn ta...

Ngay sau đó lồng ngực của hắn tựa như quả cầu căng phồng lên, mà bờ môi của hắn lại nhúc nhích nhẹ nhẹ...

“Thần Long hồng...” Lão Long bỗng thét dài một tiếng, từ trong cơ thể hắn phát ra một đạo ánh sáng màu vàng, giống như một đoàn gợn sóng màu vàng, không phân biệt phương hướng khuếch tán ra xung quanh...

Mặc kệ là trường mâu màu đen hay là chiến phủ cực lớn, hoặc là sương mù màu đen kia đều bị ánh sáng màu vàng này đánh tan, không một công kích nào có thể đánh lên trên người hắn...

Chương tám ba cuối cùng đại chiến (5)

Lực phản chấn cực lớn làm thân thể mấy con ác ma kia lão đảo một cái, trong mắt từng con đều tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên không ngờ sức chiến đấu của lão Long lại khủng bố như thế? Bọn người mình toàn lực ra tay, vậy mà bị hấn gầm lên một tiếng liền hóa giải, cái này... Cái này cũng thật không thể tin được a?

Thế nhưng kinh hãi vẫn chưa chấm dứt, thân thể lão long bước về phía trước một bước, một bước này chính là khoảng cách giữa biển và trời, hấn cứ như vậy đi tới bên cạnh phá hoại ác ma, tay phải tràn ngập lực bạo tạc của hấn đã chậm rãi nhấc lên...

“Nhớ kỹ, Chiến kỹ Long tộc Thương Long ấn!” Lời nói của lão Long truyền tới trong tai Tiểu Đào, bọn Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy nó từ từ đánh ra một chưởng kia...

Thương Long ấn, tựa hồ có mấy đạo long ảnh theo một chưởng kia của hấn chậm rãi rơi xuống, trước mắt luân hồi Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí hấn còn thấy được những long ảnh kia quần trên cánh tay của hấn...

Lão Long tốc độ cực nhanh, khi phá hủy ác ma kịp phản ứng, một chưởng kia đã đi tới trên đỉnh đầu của mình, phá hoại trong lòng ác ma hoảng hốt, trên người trực tiếp bộc phát lực lượng mạnh nhất, muốn né tránh một chưởng này, nhưng hấn chợt phát hiện, thân thể của mình vậy mà không cách nào nhúc nhích, chỉ vì lúc sử dụng chiến kỹ này, lão Long đã sử dụng một thần thông Long tộc, giam cầm...

Kết hợp hoàn mỹ thần thông với chiến kỹ, một chưởng này không chút lo lắng vỗ lên đỉnh đầu phá hủy ác ma, lập tức thấy vô số long ảnh điên cuồng tràn vào đầu ác ma...

“Bóp...” một tiếng, đầu của ác ma vỡ vụn như quả dưa hấu, ngay sau đó là cổ của nó, sau đó là thân thể của nó...

Phá hoại vậy mà phát ra tiếng gầm rú phẫn nộ, thân thể của hắn ra sức giãy dụa, đến cảnh giới như bọn hắn, trên cơ bản đã không tử vong, nhưng giờ khắc này, hắn lại cảm thấy uy hiếp tử vong...

Lực lượng phá hoại không ngừng phun trào ra, cuối cùng nửa người trên của hắn cũng bị hủy diệt, thời điểm sắp sửa hủy diệt nửa người dưới, hắn ra sức giãy giụa thoát khỏi sự giam cầm của lão Long, thân thể nhanh chóng lui ra ngoài...

Lực lượng tối trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động điên cuồng, chỉ thấy cơ thể hắn không ngừng tăng trưởng. Lúc này, những ác ma khác cũng đã khôi phục tinh thần, lại tấn công về phía lão long, thế nhưng thân thể lão long lại tiếp tục đập phá phá ác ma bay tới, vẫn vô tới một chương...

Phá hoại ác ma muốn né tránh, thế nhưng một chương kia lại khắc thẳng vào ngực tâm sinh của hắn, ngay sau đó là chương thứ hai, chương thứ ba, chương thứ tư...

Chỉ trong chốc lát, lão long đã vô lên người hắn hơn vạn chương...

Thương Long ấn, vô số năng lượng đánh vào phá hủy thân thể ác ma, chỉ thấy phá hoại thân thể ác ma bị hào quang màu vàng bao phủ hoàn toàn, thân thể hắn không ngừng vỡ vụn, ngay sau đó lại không ngừng tăng trưởng, thế nhưng tốc độ vỡ vụn lại vượt xa tốc độ mới sinh ra của hắn...

Cảm nhận được tình huống như vậy, từ trong cơ thể ác ma truyền ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn...

Lúc này, công kích của bảy tên ác ma đã đánh lên người lão long, nhưng lão long lại dựa vào thân thể mình để đỡ lấy đòn tấn công này, chỉ có điều trong miệng phun ra một ngụm máu tươi...

Mà hắn đã không để ý tới việc phá hủy ác ma, thân thể của hắn lóe lên, đã xuất hiện trước người ác ma cuồng nộ, đối mặt với chiến phủ khổng lồ của ác ma cuồng nộ kia, trong mắt lão long vẫn nghiêm túc như vậy...

“Nhìn cho kỹ, tuyệt chỉ của chiến kỹ Long tộc!” Giọng nói của lão rồng vang lên, còn tay phải của lão đã điểm ra một chỉ.

Tốc độ chỉ này cực nhanh, cho dù là ác ma cũng không nhìn thấy dấu hiệu chỉ này, thế nhưng không biết vì sao Diệp Tĩnh Vũ, Tiểu Đào lại nghịch phản rõ ràng thấy được quỹ tích xuất thủ của hắn.

Trong mắt đám người Diệp Tĩnh Vũ, hình ảnh này thật giống như ống kính chậm rãi, nhìn ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm lên trên lưỡi búa cuồng nô ác ma, trong nháy mắt đã điểm ra hơn trăm lần, thế nhưng động tác cuồng nô ác ma lại chậm chạp như vậy, mà cự phủ kia càng bắt đầu vỡ vụn từng trận, ngay cả tốc độ vỡ vụn cũng chậm chạp như vậy.

Mà ngón tay lão Long lại chỉ về phía trước, cứ như vậy điểm vào ngực cuồng nô ác ma, nhìn như chỉ có một ngón tay, nhưng lại chỉ ra hơn vạn chỉ, loáng thoáng, mỗi một chỉ đều có quỹ tích đặc biệt, vậy mà mơ hồ hình thành hình dạng một con rồng...

“Vỡ...” Trong miệng lão long trùng điệp hô lên một tiếng, ngay sau đó liền thấy thân thể cuồng nô ác ma bắt đầu vỡ vụn ra toàn bộ từ ngực...

Trong miệng ác ma cuồng nô truyền đến tiếng kêu bi thảm, nó dốc sức liều mạng thúc giục lực lượng trong cơ thể mình, muốn ngăn cản lực lượng này của lão long. Thế nhưng lực lượng một chỉ này thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến chính bản thân nó cũng khó mà đề nén được...

Một chiêu đắc thủ, thân thể lão long đã xuất hiện ở sau lưng Mộng Yểm, hắn nhìn như chậm rãi vươn hai tay ra, trong miệng nhẹ nhàng hô một tiếng: “Chiến kỹ Long tộc xé rách không gian!”

Ngay sau đó liền thấy hư không tựa hồ tại thời khắc này vỡ vụn, mà cánh sau lưng Mộng Yểm lại bị xé toang toàn bộ, ngay cả thân thể của nàng cũng giống như bị một cỗ đại lực xé rách, vậy mà cứ như vậy kéo ra một vết rách, từng đạo năng lượng không ngừng tuôn ra, trong miệng nàng càng truyền đến tiếng kêu đau đớn...

Thế nhưng lão Long không để ý tới, thân thể của lão lại một lần nữa xuất hiện trước người Thôn Phệ Ác Ma, không hề

dừng lại, năm ngón tay của lão siết chặt, bắn về phía trước...

“Long Khiếu Phá của chiến kỹ Long tộc!” Quyền ý mãnh liệt bộc phát ra, trong ánh mắt kinh hãi cắn nuốt ác ma, một quyền của lão long hung hăng đánh vào miệng lỗ đen.

Thôn phệ ác ma điên cuồng thôn tính lực lượng của năm đấm này, thế nhưng lực lượng như vậy thật sự quá mạnh mẽ, chỉ nhìn thấy thân thể to lớn kia lại một lần nữa điên cuồng bành trướng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng khủng bố, bất quá chỉ trong chốc lát đã bành trướng đến cỡ tinh cầu bình thường, thế nhưng thân thể như vậy mà vẫn đang bành trướng...

“Phá cho ta!” Lúc này, lão Long hừ lạnh một tiếng, tay phải của lão đảo một cái, liền nghe một hồi tiếng long ngâm tự thôn phệ cơ thể ác ma truyền ra, ngay sau đó một đạo long ảnh màu vàng từ trong cơ thể lão xuyên thấu ra, toàn bộ thân hình cực lớn kia nổ tung...

Nhìn thấy lão long chỉ trong chớp mắt đã đánh trọng thương tứ đại ác ma, gần như diệt sát hoàn toàn. Trên mặt hủy diệt ác ma lộ ra vẻ kinh hãi muốn chết, hai gã ác ma khác cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi chuyện, thực lực của hắn sao lại cường đại đến mức này?

Một cỗ khí tức từ trên người hủy diệt ác ma bộc phát ra, mười tám con mắt trên đầu nó như mặt trời đồng thời sáng lên, từng đạo hào quang màu ám kim từ trong mắt nó phun ra, mỗi một đạo quang mang bắn ra, con mắt kia của nó liền tuôn ra một đoàn huyết lệ...

Đây chính là chiêu thức mạnh nhất của hắn, diệt tuyệt Ma Quang...

Chương tám tư đại chiến tận thế (6)

Diệt tuyệt ma quang vừa ra, toàn bộ hư không đều tràn ngập khí tức hủy diệt, ngay cả Diệp Tình Vũ cũng cảm nhận được rõ ràng khí tức như vậy, thậm chí rất nhiều ngôi sao cứ như vậy bắt đầu trực tiếp hủy diệt, hủy diệt hoàn toàn.

Thần tình trên mặt lão long lúc này đã hoàn toàn thay đổi, không chỉ là trở nên nghiêm túc, mà còn ngưng trọng như thế. Đối mặt với mười tám đạo hào quang màu đen bắn nhanh đến, hắn đành chỉ ý nghĩ tấn công ác ma kế tiếp, một tay vạch hư không một cái, liền thấy một vết nứt xuất hiện trong hư không...

“Thần thông Long tộc, Thuần Chi Thuần!” Thanh âm rõ ràng từ trong miệng lão Long truyền ra, liền thấy đạo Diệt Tuyệt Ma Quang thứ nhất bắn vào trong hư không bị vạch ra kia...

Tựa hồ trực tiếp bị dẫn đến một hư không khác, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Sau khi lão Long dùng thần thông cường đại thi triển hư yểm chi thuần, Diệt Tuyệt Ma Quang kinh khủng này trực tiếp tràn vào một tầng không gian khác...

Thế nhưng ngay khi đạo Diệt Tuyệt Ma Quang thứ mười lăm bắn ra, sắc mặt lão long lại một lần nữa thay đổi, bởi vì hắn phát hiện Ma Quang bị mình dẫn dụ vừa rồi vậy mà lại từ bốn phương tám hướng bắn ngược trở về...

Ma Quang đi đến đâu, hư không vỡ vụn, ngôi sao hủy diệt, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản được chùm sáng như vậy, những chùm sáng này cứ thế bắn thẳng lên người lão long.

“Tu vi các hạ thực sự khiến ta sợ hãi thán phục, thế nhưng Diệt Tuyệt Ma Quang này của ta có thể diệt sạch tất cả, cho dù là không gian cũng có thể diệt tuyệt...” Lúc này, thanh âm hủy diệt ác ma truyền tới, trong lời nói tràn ngập vô tận suy yếu,

hiển nhiên một lần sử dụng Tuyệt Tuyệt Ma Quang, đối với hắn mà nói cũng là một loại tiêu hao to lớn.

“Xuy xuy xuy xuy...” Mười tám đạo Ma Quang gần như đồng thời bắn lên thân thể lão long, thân thể chắc chắn của lão dưới hào quang này tựa như đậu hũ, mười tám lỗ máu xuất hiện trên người, máu tươi màu vàng không ngừng phun ra...

Nhìn thấy tình huống như vậy, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ đều kịch biến. Từ lúc khai triển đến nay, lão long vẫn là lần đầu tiên bị thương thể nghiêm trọng bậc này, hơn nữa càng đáng sợ hơn là mặc kệ lão Long thúc giục lực lượng của mình như thế nào, cũng khó có thể khép miệng hổ bị diệt tuyệt ma quang kia lại.

Thậm chí vì ngăn cản Tuyệt Diệt Ma Quang ăn mòn, hắn còn phải liều mạng sử dụng lực lượng của mình, ngăn cản công kích như vậy.

“Sợ hãi, tham lam, các người còn chờ gì nữa?” Nhìn bộ dạng của lão Long, hủy diệt ác ma rống to một tiếng...

Ác ma và ác ma tham lam vẫn còn ngơ ngác đồng thời tỉnh lại, nhìn mấy tên ma vật bị thương nặng, không ngừng dùng sức mạnh của bản thân ngăn cản sức mạnh của bốn ác ma của lão long, thân ảnh của bọn chúng đồng thời lao về phía lão long.

Tuyệt đối không thể để cho tên này có cơ hội thở dốc, nếu không rất có thể đám người mình cũng sẽ bị đánh trọng thương...

“U Ma Huyết Trảm!” Trong miệng Ác Ma sợ hãi phát ra một tiếng rống to, trường cung trong tay nó cũng hóa thành một thanh loan đao cực lớn, hai tay cầm đao chém thẳng về phía lão long, mà thân thể của nó cũng theo sát phía sau, đánh về phía lão long...

Ác ma Tham Lam cũng dốc toàn lực xuất thủ, trên người trực tiếp toát ra vô số dùi nhọn, thân chuột khổng lồ kia lao thẳng tới lão long...

Lão long vung tay một quyền, chém nát đao đao mang sắc bén kia, nhưng vì lực lượng trong cơ thể dùng để ngăn cản Tuyệt Ma Quang nên cánh tay bị chém thành một vết thương, mà lúc

này, thân thể tham lam và sợ hãi một trước một sau va chạm, cứ như là thực lực của hắn mạnh mẽ, lúc này cũng là bị hai con ác ma tông ngã...

“Phốc...” Hai con ác ma gần như liều mạng, va chạm như thế trực tiếp đè nát thân thể lão Long, ma quang màu đen kia càng rực rỡ, thế nhưng lực phản chấn cực lớn cũng là đánh cho hai con ác ma bay ngược ra ngoài, xương cốt trên người cũng không biết gãy bao nhiêu cái, thương thể chưa chắc đã nhẹ hơn lão long.

Nhưng dù sao hai con ác ma này cũng không bị thương nặng, sức mạnh trong cơ thể không ngừng vận chuyển, thương thể trên người khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mà lão long vẫn phải ngăn cản Tuyệt Ma Quang, nào có thể thúc giục lực lượng của bản thân chữa trị thương thể của mình...

Lúc này, tam đại ác ma chiến thành ba hướng, bọn chúng không lập tức ra tay mà lại bắt đầu niệm thần chú, lập tức nhìn thấy những ngôi sao gần đó nổ tung, thế nhưng năng lượng nổ tung kia không ngừng ngưng tụ lại, nhìn thấy ba ác ma liều mạng thúc giục lực lượng trong cơ thể, dốc sức liều mạng niệm chú ngữ cổ xưa khó hiểu kia, lần đầu tiên trong mắt lão long lộ vẻ hoảng sợ.

Cái kia... Cái kia tựa hồ Diệt Thế Ma Quang, so với Diệt Tuyệt Ma Quang khủng bố hơn so với Diệt Tuyệt Ma Quang, một khi như vậy Ma Quang nổ tung lên, mảnh hư không này đều muốn triệt để bị hủy diệt, đến lúc đó cho dù là nguyên nhân chính mình bảo hộ cũng bị triệt để bị phá hủy, đó là căn bản của nhân loại a...

Vì sao đến bây giờ, những tên gia hỏa ở Thiên giới đều không tới đây? Lẽ nào bọn họ đã hoàn toàn buông tha cho nhân gian giới rồi sao?

Trên mặt lão long lộ ra vẻ thất vọng, hắn thật sự không nghĩ tới, trong thời khắc quan hệ tới vận mệnh tam giới này, mấy vị trên bầu trời lại lựa chọn trầm mặc...

Đã như vậy, vậy chỉ có thể như vậy, cho dù thế nào, hấn cũng không thể để những ác ma này triệt để hủy diệt căn cơ nhân loại...

“Bàn Long Sáng Thế Quyết!” Lão Long không để ý tới Diệt Tuyệt Ma Quang trong cơ thể ăn mòn, mặc kệ những Ma Quang này loạn lên trong cơ thể mình, diệt sạch sinh cơ của mình, mà thân thể của hấn đã nổi lên từng trận kim quang, bắt đầu không ngừng bành trướng, chậm rãi hóa thành thân rồng to lớn kia., Hơn nữa thân rồng càng lúc càng lớn, so với lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy còn muốn lớn hơn. Giờ phút này, không cần nói một người, coi như là một viên tinh cầu, ở trước mặt hấn cũng là một sự coi rẻ nhỏ...

Uy áp càng ngày càng mạnh từ trong cơ thể hấn truyền ra, đám đại ác ma hủy diệt đang niệm chú ngữ cũng đều cảm thấy luồng uy áp kinh khủng này, từng người sắc mặt kịch biến, càng là thân chú nhanh hơn...

Một quả cầu ánh sáng màu vàng từ trong cơ thể lão long không ngừng phóng ra, hào quang màu vàng này càng ngày càng sáng, càng lúc càng lớn...

Mà quang cầu màu ám kim mà hủy diệt ác ma ngưng tụ càng lúc càng lớn, càng lúc càng đen...

Rốt cuộc, khi hai quang cầu này đều đạt tới cực hạn, lập tức giống như nam châm thẳng hướng đối phương hút tới...

Đối mặt với hai quang cầu cực lớn một sáng một tối kia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên có một cảm giác, dưới quang cầu như vậy, mình thật nhỏ bé, dù trong lòng hấn tràn đầy chiến ý, dù hấn có khí tức bá đạo không gì sánh kịp, giờ phút này chính mình vẫn như cũ không có ý nghĩa, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể chôn vùi...

“Xoẹt...” một tiếng, hai quả cầu ánh sáng va chạm vào nhau, nhưng lại không phát ra tiếng vang cực lớn, trái lại giống như có thứ gì rơi xuống nước...

Hai quang cầu vậy mà dung hợp lại với nhau, thế nhưng mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, quang cầu dung hợp lại với nhau đã nổ tung...

Chương tám mươi lăm sáng và diệt vong.

Ánh sáng màu đen đại biểu cho diệt thế, ánh sáng màu trắng lại đại biểu cho việc sáng tạo thế gian, một lần chết, một khi bị diệt thì hai lực lượng cực đoan nhất lại đụng vào nhau, lập tức bộc phát ra một luồng năng lượng cường đại khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Bất kể là ác ma Ách Diệt hay là lãnh chúa ác ma khác, chỉ trong chớp mắt đã bị năng lượng này bao phủ, hủy diệt ác ma, sợ ác ma, tham lam còn tốt hơn một chút, bọn chúng đều là cao thủ cấp Vũ, đều là cường giả đã chạm tới bước cuối cùng, thương thế trên người cũng không nghiêm trọng như vậy, dưới năng lượng như vậy, bọn chúng liều mạng xuất ra lực lượng của mình ngăn cản xung kích của luồng năng lượng này.

Thế nhưng bốn ác ma khác, bốn ác ma bị lão Long đánh trọng thương, làm sao có thể ngăn cản được năng lượng như vậy, cho dù bọn chúng là cao thủ Vũ cấp, cho dù bọn chúng là cường giả nhất lưu, nhưng đối mặt với năng lượng như vậy, bọn chúng vẫn không có sức chống cự, gần như chỉ trong nháy mắt, thân niệm của bọn chúng, tất cả bọn chúng đều bị xóa sạch.

Lau đi tất cả vết tích tồn tại trên thế gian này, thậm chí trong trí nhớ của đám hủy diệt ác ma, thân ảnh của bọn chúng cũng từ từ tiêu tán...

Rõ ràng biết là như vậy, nhưng thế nào cũng không nhớ ra được...

Toàn bộ đều bị hai loại quang mang một đen một trắng bao phủ, toàn bộ hư không chỉ còn lại hai màu sắc cực đoan, màu đen, màu trắng...

Thân thể khổng lồ của lão long dưới ánh sáng cực hạn của hai đạo ánh sáng này, vậy mà cũng bắt đầu chậm rãi mơ hồ, đó là

đang biến mất, đó là đang tiêu tán, hiển nhiên giờ phút này lão cũng không thể thừa nhận được sức mạnh như vậy...

Đầu rồng cực lớn kia của hắn quay đầu lại nhìn ba người Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt lại mang theo nụ cười mỉm, đó là một loại nụ cười hiền lành cỡ nào, tựa như tổ phụ nhìn thấy cháu trai mình vui vẻ trưởng thành vậy.

Nhìn thấy nụ cười như vậy, Diệp Tĩnh Vũ, nghịch phản, Đào Tiểu lại cười không nổi, nhìn thấy thân ảnh dần dần mờ hồ của lão Long, bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng mình đau xót, biến mất, cường đại như hắn vậy mà cũng sẽ biến mất sao? Thực lực của hắn cường hãn như thế, tu vi của hắn cao thâm như thế, với năng lực của hắn chẳng lẽ còn không thể đào thoát kiếp nạn này hay sao?

Không, không phải, không phải như thế, hắn đang bảo vệ nguồn gốc của hắn. Đúng vậy, hắn là vì bảo vệ ngàn vạn sinh linh sinh sống ở Cửu Châu, bảo vệ căn cơ cuối cùng của nhân loại...

Vì sao đến bây giờ Thiên giới vẫn chưa xuất hiện cao thủ cùng cảnh giới? Vì sao đến bây giờ vẫn không ai xuất hiện đối phó với đám ác ma này? Tại sao?

Một cỗ khí tức mịt mờ truyền vào trong đầu đám người Diệp Tĩnh Vũ, để bọn hắn minh bạch đây là một âm mưu to lớn.

Nhưng rốt cuộc là âm mưu gì, ngay cả lão Long cũng không biết, chỉ là thời khắc cuối cùng tính mạng của hắn biến mất, hắn bảo đám người Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận với những tiên nhân Tiên giới kia.

Hai đạo kim quang bắn ra, cứ như vậy chui vào trong cơ thể của Tiểu Đào và nghịch bác, đó là cảm ngộ một tiếng của lão Long, đó cũng là vật mà hắn để lại cho hai tiểu tử kia thứ cuối cùng trên thế gian này.

Hạt giống sức mạnh...

Nước mắt phản bác và mắt Tiểu Đào không ngừng chảy ra, trong miệng bọn họ phát ra tiếng kêu bi thiết, bọn họ không ngừng huy động năm đấm của mình, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn lão Long biến mất.

Thậm chí đến cuối cùng, bọn họ còn không biết tôn hiệu của lão Long.

Đây là một loại bi ai? Hay là một loại may mắn?

Thế nhưng hiển nhiên là không có thời gian để bọn họ bi ai, để bọn họ đau lòng, để bọn họ đau buồn, năng lượng mạnh mẽ kia đã cuốn tới, hộ thuẫn cường đại trước người bọn họ trực tiếp bị xé nát, năng lượng khủng bố triệt để chôn vùi ba người bọn họ...

Phản bác và Đào Tiểu kế thừa hạt giống sức mạnh của lão long, một cỗ lực lượng sáng thế sinh sôi trong cơ thể bọn họ, lao lực bảo vệ thân thể bọn họ, thậm chí không ngừng có hào quang màu trắng tuôn vào thân thể bọn họ, cùng nhau đối kháng hào quang màu đen kia.

Cũng bởi vì như vậy, dưới năng lượng tràn ngập như vậy, bọn họ có thể bình an vô sự, nhưng hai tiểu gia hỏa kia cũng lập tức hiểu được, lão Long vậy mà cho bọn họ cơ hội sống sót cuối cùng của mình? Chỉ cần trong cơ thể hấn có hạt giống sức mạnh như vậy, cho dù hấn bị thương có nặng, hấn cũng có thể sống sót, sống sót tốt...

Nhưng hiện tại, hấn cứ thế tiêu tán, tiêu tán hoàn toàn...

Nghịch bác và đào đào nhỏ trong lòng phát ra bi thương kêu gọi. Chỉ chớp lát, bọn họ liền nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ tới trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ cũng không có hạt giống sức mạnh như vậy, dù sao, có thể chia hạt giống này thành hai phần, đã là thật không dễ, đối mặt với năng lượng như vậy, hấn phải làm sao bây giờ?

Thế nhưng trong lòng bọn họ vừa mới tuôn ra lo lắng như vậy, một cỗ đau đớn thấu tim đã khiến bọn họ bất tỉnh, đó là hai cỗ lực lượng không ngừng xé rách trong cơ thể bọn họ tạo thành kết quả...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, đối mặt với lực lượng kinh khủng như vậy, hấn căn bản không có ý định chống cự, hấn hiểu được, mình tuyệt đối không thể ngăn cản được năng lượng như vậy.

Thậm chí hấn còn nhắm chặt hai mắt chờ đợi cái chết giáng lâm, chỉ là bản thân còn rất nhiều chuyện chưa làm a.

Linh Nhi, người đang ở đâu? Phượng nhi, thật xin lỗi, không thể đi cùng người mãi được, Hi, ta bỏ người lại, người sẽ không trách ta chứ?

Trong lòng của hắn đã hoàn toàn yên tĩnh, thế nhưng mảnh im lặng này, ngược lại khiến hắn đạt đến một cảnh giới vô niệm vô cầu...

Hồn Độn Chi Thể biến thái tại thời khắc này triệt để bày ra, cái kia có thể đem Vũ cấp cao thủ trọng thương thậm chí xóa bỏ hào quang vậy mà bị thân thể của hắn hấp thu...

Đúng vậy, là hấp thu...

Cũng giống như hắn hấp thu năng lượng khác vậy...

Bất quá hai cỡ lực lượng này cường đại như thế, dù cho nhục thể của hắn có thể hấp thu, thế nhưng là số lượng quá lớn, cũng đủ để làm nổ tung hắn.

Năng lượng khổng lồ tràn ngập thân thể hắn, một cảm giác đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân, thậm chí linh hồn hắn đau đớn như vậy cũng bắt đầu run rẩy...

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân thể của hắn đã bị hai cỡ lực lượng này xông tới bão hòa, mắt thấy sẽ phá thể mà chết, nhưng Nguyệt Luân chỗ mi tâm của hắn bỗng nhiên lóe lên một cái, mơ hồ trong đó, hắn tựa hồ thấy được một thiếu nữ mặc váy hoa nát đang đứng trong một mảnh biển hoa, ngắt lấy từng đóa hoa xinh đẹp, mà chung quanh đóa hoa này lại là một mảnh hắc ám...

“Linh Nhi?” Diệp Tĩnh Vũ hét lên kinh hãi...

Ngay sau đó hình ảnh lóe lên, hắn nhìn thấy Cửu Phượng một thân hắc y, lúc này nàng vết thương chồng chất, một nam tử sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt nàng, dùng một ánh mắt từ trên cao nhìn chằm chằm Cửu Phượng, trong miệng tựa hồ đang không ngừng hét lớn: “Người là của ta, người là của ta...”

Mà Cửu Phượng trong mắt lại ngoan cố như vậy...

“Quý thầy buồn?” Diệp Tĩnh Vũ trong lòng lại cả kinh, lẽ nào... chẳng lẽ tại thời khắc cuối cùng này, mình lại có thể

thấy được tương lai sao?

Mình không thể chết a...

Tưởng tượng đến cô độc Lạc Linh Nhi gặp phải, nghĩ tới cảnh
Cửu Phượng có thể sẽ phải chịu nhục...

Trái tim Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn sôi trào...

Chương thứ tám, thứ sáu lại xuyên qua?

Mặc dù không biết tại sao lúc này mắt Luân Hồi lại có thể nhìn thấy những hình ảnh kỳ quái kia, nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác tất cả đều là sự thật, hết thảy rất có thể đều sắp xảy ra, hắn không thể dễ dàng chết đi như vậy, hắn tuyệt đối không thể cứ như vậy mà chết đi...

Cố nén hai cỗ năng lượng cực đoan xông tới, muốn khống chế hai cỗ lực lượng này, thế nhưng hai cỗ lực lượng này thật sự quá mạnh, đầu phải hắn có thể khống chế...

“Ầm ầm...” Một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, dường như có thứ gì đó vỡ vụn ra. Ngay sau đó gã cảm thấy đầu óc choáng váng, hoàn toàn mất đi tri giác, mà thân thể của gã thì bị bao phủ trong ánh sáng này...

Bất quá hai cỗ năng lượng này lại không ngừng gột rửa thân thể của hắn, thân thể của hắn ở trong hủy diệt cùng tân sinh không ngừng hủy diệt, không ngừng tổ hợp lại...

Nhục thân bất diệt, thần hồn bất diệt...

Vào lúc này, ở giữa hai luồng năng lượng nổ tung kia, hai luồng hào quang một đen một trắng vẫn đang không ngừng khuếch tán ra bốn phía, hai luồng sức mạnh này không ai có thể áp chế được ai, cứ như vậy không ngừng va chạm vào nhau...

Cuối cùng, hai cỗ năng lượng kia bắt đầu xoay tròn xung quanh một cái trung tâm cực nhỏ, theo hai cỗ lực lượng này xoay tròn, càng ngày càng nhiều năng lượng phóng ra, từ xa nhìn lại, tựa như một cái cực kỳ giống nhau...

Toàn bộ hư không đều bị năng lượng như vậy tràn ngập, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Tiểu Đào và phản bác, cùng với ba vị lãnh chúa ác ma may mắn sinh tồn, thậm chí cả chín ngàn vạn sinh linh Cửu Châu ẩn nấp trong hư không đều bị màn hào quang này bao phủ...

Tựa như thiên địa sơ khai...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, Diệp Tĩnh Vũ trong hôn mê lại lần nữa có cảm giác, hắn chỉ cảm thấy đầu mình đau nhức kịch liệt như vậy, tựa như lúc nào cũng có thể nổ tung, muốn mở mắt ra, nhưng lại phát hiện toàn thân không có chút khí lực nào.

Mình sao vậy? Chẳng lẽ chết rồi sao? Không đúng, người chết rồi, làm sao có thể còn có tri giác, còn có cảm giác? Ta có lẽ không chết, nhưng bây giờ ta đang ở đâu?

Diệp Tĩnh Vũ cố gắng giữ cho mình bình tĩnh lại, hồi tưởng lại tất cả những gì mình nhớ được, hình như đó là một lần đại hủy diệt đúng không? Không biết ngàn vạn sinh linh bị lão Long ẩn nấp trong hư không có thể trốn tránh kiếp nạn như vậy hay không...

Lại nghĩ tới tất cả những gì mình nhìn thấy khi bị cỗ năng lượng này bao phủ trong Luân Hồi chi nhãn lúc trước, Diệp Tĩnh Vũ lại cảm thấy dường như tất cả đều là sự thật, nói như vậy, bọn họ hẳn là không có việc gì mới đúng...

Chậm rãi đè nén các loại ý nghĩ trong lòng xuống, lẳng lặng như vậy, cảm thụ được từng tia lực lượng hồi phục trong cơ thể mình, lại không biết qua bao lâu, khi Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy đầu mình đã không còn đau như vậy, trong cơ thể cũng không phải là lúc vô lực như vừa rồi, hắn chậm rãi mở hai mắt ra...

Chung quanh vẫn là một mảnh đen kịt, hơn nữa không khí rất ít, rất là nặng nề, điều động thần niệm quét qua, trong lòng hắn không khỏi cả kinh, chính mình... không ngờ mình lại ở trong đất...

Chuyện gì thế này? Sao mình lại bị chôn trong đất? Lẽ nào mình chết thật rồi sau đó bị người ta chôn sống sao?

Nhưng không đúng, lúc ấy nhân gian đã triệt để hủy diệt, mảnh đất Cửu Châu kia cũng không biết đi nơi nào, ai có thể che giấu chính mình đây?

Thần niệm không lồ lại một lần nữa đảo qua thân thể của hắn, sắc mặt hắn càng kịch biến, bởi vì không có cách nào, hắn

phát hiện trong cơ thể của mình vậy mà phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lấy thần niệm của hắn hiện tại, vậy mà không cách nào hiểu được thân thể của hắn mạnh mẽ đến đâu, nếu nói thân thể trước kia của hắn là sắt thép, như vậy hiện tại thân thể hắn chính là thép, hơn nữa còn là tinh cương bách luyện thành, chắc chắn không biết gấp bao nhiêu lần?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nhục thể của mình bỗng nhiên trở nên cường đại như thế? Trong đầu Diệp Tĩnh Vũ găt gao nhớ lại chuyện xảy ra lúc hôn mê, chẳng lẽ là hai cỗ năng lượng kia?

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, trong cơ thể mình chỉ có năm viên kim đan kia, nhưng lực lượng bản thân hắn tăng lên đâu chỉ gấp đôi. Rốt cuộc hiện tại hắn đạt tới cảnh giới gì, ngay chính hắn cũng không biết...

Cảm nhận được hoàn cảnh nặng nề bốn phía, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đánh thẳng lên trên một quyền...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, bùn đất phía trên trực tiếp bị nổ nát, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bước ra ngoài...

Lập tức cảm thấy ánh mắt đau nhói, không tự chủ được mà nhắm lại, nhưng hắn lại cảm giác được một cảm giác ấm áp, đó là cảm giác ánh mặt trời chiếu lên người.

Chậm rãi mở mắt, từ từ thích ứng với ánh mặt trời đã lâu không gặp này...

Theo hắn dần thích ứng quang mang này, cuối cùng hắn cũng thấy rõ ràng hoàn cảnh hiện tại của mình...

Đây là một sườn núi nhỏ, trên sườn núi nhỏ còn có một rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng có vài con vật nhỏ từ trong rừng cây phóng ra, thần niệm Diệp Tĩnh Vũ đảo qua, không khỏi biến sắc, trong cơ thể những động vật nhỏ này đều có lực lượng nồng đậm...

Lúc này, hắn mới phát hiện linh khí chung quanh đầy đủ đáng sợ. Dưới linh khí như vậy, cho dù là thỏ trắng nhỏ yếu nhất,

đoán chừng không bao lâu nữa cũng có thể khai mở linh trí, biến thành yêu.

Ngẩng đầu nhìn xuống dưới sườn núi, phát hiện đó là một bình nguyên, trên bình nguyên, không ngờ còn xây dựng một tòa thành trì cực lớn. Tòa thành trì đó to lớn như thế, còn to lớn hơn cả Bạo Phong Thành mà Diệp Tĩnh Vũ đã từng thấy qua...

Đây rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ là Cửu Châu sao? Nhưng Cửu Châu không thể có linh khí dồi dào như vậy a? Càng không có thành trì lớn như vậy a? Chẳng lẽ mình đang nằm mơ? Hay là chính mình lại xuyên việt nữa?

Trong lòng trăm mối vẫn không có cách giải, bước chân khẽ động, liền chạy về hướng thành trì kia, hắn cũng muốn nhìn xem, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới cửa thành, phát hiện cửa thành không có binh lính canh gác, cứ như vậy thuận lợi đi vào trong thành, phát hiện hoàn cảnh nơi này không khác mấy thành thị mà mình đã gặp qua.

Cửa hàng, tửu lâu, khách sạn, cái gì cũng có, duy nhất có chút bất đồng chính là đám người đi trên đường, dưới thần niệm khổng lồ của Diệp Tĩnh Vũ, thể chất những người này đều mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người bình thường trong trí nhớ của mình, kém cỏi nhất không ngờ cũng tương đương với Tông sư Cửu Châu...

Điều này sao có thể? Chẳng lẽ mình lại xuyên qua nữa sao?

Ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, trên đường phố bỗng nhiên vang lên một trận tiếng quát to, ngay sau đó liền nghe một hồi tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mà những bách tính bình thường trên đường phố kia càng tranh nhau chen lấn tránh ra hai bên, ngay sau đó liền thấy một thiếu niên mặc cẩm y cười một con Long Mã màu tuyết trắng từ đầu đường xông thẳng tới, vừa chạy vội, vừa hô to: “Tránh ra, tránh ra!”

Phía sau hắn, còn đi theo một đội võ sĩ giáp vàng...

Tốc độ long mã cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Diệp Tĩnh Vũ...

Chương tám tám tám vuông? Thiết quân?

“Tiểu tử kia, cút nhanh lên...” Thiếu niên này từ xa đã thấy Diệp Tĩnh Vũ đứng ở giữa đường, miệng quát lớn, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ còn có chút mờ mịt chính mình đến cùng là nơi nào, nào chú ý tới điểm này, dù là chú ý tới, với tính cách của hắn cũng không tránh ra...

Tên thiếu niên này tên là Phương Vân, là con trai độc nhất của thành chủ Tuyết Nguyên thành, ngày thường bị kiêu ngạo bao phủ, vẫn luôn là tiểu bá vương của toàn bộ Tuyết Nguyên thành. Mà tọa kỵ của hắn ngàn dặm chọn một Long Mã, lực chân rất lớn, chết dưới long mã loạn vó này không biết bao nhiêu người.

Hôm nay Phương Vân phụng mệnh phụ thân ra khỏi thành nghênh đón cha của mình, càng lộ ra vẻ ngang ngược, thấy Diệp Tĩnh Vũ một mình không biết tốt xấu đứng ở trung tâm, vậy mà trực tiếp quát Long Mã, đánh tới Diệp Tĩnh Vũ...

Thấy tình huống như vậy, bách tính chung quanh đều lộ ra thần sắc tiếc hận, vì người ngoại lai Diệp Tĩnh Vũ sắp chết dưới vó long mã mà tiếc hận.

Rất nhiều người thậm chí không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, mọi người không nhìn được mở mắt ra nhìn, vốn cho rằng sẽ thấy mặt đất đầy huyết nhục, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ vốn nên biến thành thịt nát lại vẫn ung dung đứng ở nơi đó, ngược lại là Long Mã do Phương thiếu gia cưỡi ngã về một bên, toàn bộ đầu ngựa đều nổ tung, mà Phương thiếu gia lại nằm ở phía trước Long Mã, thân thể co rút lại không biết là sống hay chết...

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Những người nhắm mắt lại coi như không sao, nhưng những người mở mắt ra kia vẫn không

rõ chuyện gì xảy ra, điều duy nhất bọn họ thấy chính là Phương thiếu gia đã cưỡi Long Mã đâm vào người tên nam tử kia, mà tên nam tử kia tựa như một ngọn núi không nhúc nhích, thế nhưng toàn bộ Long Mã của Phương thiếu gia lại bị đụng bay ra ngoài, Phương thiếu gia càng bị té rớt xuống...

Hắn chỉ là một người bình thường, trong cơ thể hắn thậm chí không có chút tiên lực nào? Hắn làm sao có thể không có chuyện gì?

Rất nhiều người đều tròn mắt há mồm nhìn tất cả, bọn họ thật sự không thể tin một người nhìn qua không chút lực lượng có thể ngăn cản được Long Mã toàn lực xung kích...

“Thiếu gia...” Tên thị vệ đi sau lưng Phương thiếu gia thấy thiếu gia của mình xuống ngựa, cả đám sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đây là con trai duy nhất của thành chủ đại nhân, nếu xảy ra chuyện gì thì bọn họ phải làm sao trả lời đây?

Lúc này đã có một nửa thị vệ dừng mãnh lao về phía Phương thiếu gia, còn lại bình thường nhanh chóng bao vây lấy Diệp Tĩnh Vũ...

Những binh lính này cưỡi cũng không phải ngựa bình thường, vậy mà đều đạt tới Độc Giác Thú cấp Thánh? Mà lực lượng của những thị vệ này lại càng cường đại, người yếu nhất cũng có Địa cấp đỉnh phong, người dẫn đội kia vậy mà đạt đến Thiên cấp...

Đây chẳng qua là tất cả hộ vệ mà thôi, một đám thị vệ hoàn mỹ thiếu niên mà thôi, làm sao có thể có được lực lượng mạnh mẽ như vậy?

Dưới sự diu dặt của đám thị vệ này, Phương thiếu gia dần dần bò dậy, tu vi của gã cũng không yếu, vậy mà đều đạt đến Thiên cấp, thân thể cũng tương đối cường hãn, ngoại trừ cái mũi bị văng ra một tia máu, toàn thân trên dưới không có một vết thương, bất quá giờ phút này trên mặt gã lại tràn ngập phần nộ...

Mình là ai, mình đường đường là con trai độc nhất vô nhị của thành chủ Tuyệt Nguyên, tổ phụ của mình là thống soái quân đội thiết quân đệ nhất dưới trướng Thiên Minh, quản lý trăm

vạn thiết quân, toàn bộ Thiên Minh từ nhỏ đến lớn không ai dám trêu chọc mình, thế nhưng bây giờ, người này vậy mà lại đánh mình bay từ trên ngựa, đây không phải là chết hay sao?

“Giết hần cho ta, giết hần cho ta!” Phương Vân đưa một tay chỉ vào Diệp Tĩnh Vũ, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe được mệnh lệnh của thiếu gia, những thị vệ này trên mặt đều lộ ra thần sắc khó xử, thành chủ trị quân nghiêm cẩn, càng là trọng yêu quý bách tính, cũng không cho phép bọn họ tùy ý thương tổn bách tính phổ thông. Thế nhưng hiện tại thiếu gia lại để cho bọn họ giết người này, như thế này làm sao bàn giao với thành chủ đây? Nhưng nếu như không động thủ, vậy đặc tội Thiếu gia cũng không dễ chịu gì?

Thôi thôi, nhìn bộ dạng mặt ngây ngốc của tên này, cũng không biết có phải là đầu có vấn đề hay không, hay là bắt hần trước, đợi lửa giận của thiếu gia dập tắt rồi mới xử trí đi?

Thủ lĩnh thị vệ nghĩ thầm trong lòng, giơ tay vẫy về phía thủ hạ của mình, lập tức có tám tên thị vệ rút trường thương của mình ra, vây quanh Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy kỵ binh phi nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ phục hồi tinh thần lại, những người này là muốn đối phó mình, trên mặt không tự chủ được lộ ra một tia nhe răng cười, mấy tên gia hỏa thực lực ngay cả Thiên cấp cũng không đạt tới, liền dám động thủ với mình, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

Rất là dễ dàng điểm ra một chỉ, lập tức liền thấy toàn bộ độc giác của tám con Độc Giác Thú vỡ vụn ra, mà trái tim của tám tên thị vệ trong nháy mắt lại lộ ra một đoàn huyết vụ, tên thủ lĩnh thị vệ kia còn chưa phục hồi tinh thần, tám gã thuộc hạ của mình đã rơi trên mặt đất, triệt để mất đi sinh cơ...

Nhìn thấy một màn như vậy, tất cả mọi người phảng phất nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong cơ thể hần không có nửa điểm tiên lực, thậm chí ngay cả Chân nguyên lực cũng không có, làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?

Một ngón tay tùy ý điểm giết tám người, Diệp Tĩnh Vũ từng bước một đi về phía thiếu niên ngã trên mặt đất. Thân phận

người thiếu niên này tương đối cao, có lẽ hẳn biết được một ít chuyện.

Ví dụ như, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Người trẻ tuổi nhìn thấy thực lực sâu không lường được từng bước từng bước đi về phía thiếu gia của mình, sắc mặt tên thủ lĩnh kia hoàn toàn thay đổi. Từ thủ đoạn hẳn xuất thủ có thể thấy được, thực lực người này tuyệt đối cao hơn mình mấy lần, coi như bọn hắn cùng lên cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Thế nhưng chức trách bảo hộ thiếu gia, lại để cho hắn căn bản không thể rời đi.

Lúc này, Phương Vân cũng bị lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ dọa cho ngây người, nào còn dám hô to gọi nhỏ như vừa rồi...

“Nhanh, dẫn thiếu gia rời đi, lập tức thông báo cho thành chủ!” Thủ lĩnh nhanh chóng hạ lệnh, mà thân thể của hắn lại hóa lên một đạo lưu quang, thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ vọt tới, cho dù chết cũng phải bảo vệ cho tốt trách nhiệm của thiếu gia...

Đối mặt với thủ lĩnh hộ vệ đang chạy vội đến, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ căn bản không có ý định ra tay, chỉ là Nguyệt Luân trên trán quét qua một chút, một cỗ man lực hung hăng đánh lên người thủ lĩnh, lập tức đánh gã bay ra ngoài...

Chỉ một bước, Diệp Tĩnh Vũ đi tới trước người Phương Vân, những hộ vệ kia đều bị cỗ lực lượng bên ngoài thân hắn đánh bay, không còn ai bò lên được nữa...

Một chân đạp vào ngực Phương Vân, giọng nói lạnh như băng từ trong miệng hắn vang lên: “Nói, nơi này là đâu?”

Tận mắt nhìn thấy hộ vệ của mình còn chưa tới gần đã bị người này đánh bay ra ngoài, Phương Vân đã sớm bị dọa đến ngây người, làm sao có thể nghe được vấn đề của Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy Phương Vân trầm mặc, Diệp Tĩnh Vũ định tát một cái, lại chợt phát hiện bộ dạng Phương Vân có chút quen mặt...

Chương tám tám bao che khuyết điểm.

Nhìn kỹ lại, tên này làn da trắng nõn, môi mỏng mấp máy, coi như không tệ, tựa hồ trước kia căn bản chưa từng gặp qua.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, cuối cùng Phương Vân cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ngăn người tại chỗ, còn tưởng rằng gã kiêng kỵ thân phận của mình, không dám động thủ với mình, lập tức dũng khí lại bốc lên.

“Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất thả ta ra ngay, thành chủ Tuyệt Nguyên thành này chính là cha ta!”

Diệp Tĩnh Vũ vốn còn đang sờ nghe được câu này, lửa giận lập tức bốc lên, cha ngươi là thành chủ thì sao? Ông đây còn làm cả hoàng đế, một thành chủ nho nhỏ thì tính là gì?

Bàn tay hắn giơ lên trực tiếp hạ xuống, liền nghe một tiếng bộp vang lên, toàn bộ thân thể Phương Vân bị đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, nửa bên mặt lập tức sưng lên...

Đám người chung quanh thấy cảnh này đã lui ra thật xa, nơi này ai mà không biết Phương Vân tiểu bá vương tồn tại, nhưng hiện tại, gia hỏa bên ngoài này vậy mà trực tiếp đánh bay hắn, loại tai họa này nên tránh càng xa càng tốt.

Mà lúc này Phương Vân mới thật sự ngây ngốc, tên này lại dám đánh mình, hắn thật sự động thủ rồi, hắn đã biết thân phận của mình mà còn dám động thủ?

Thế nhưng không đợi hắn nghĩ rõ được vì sao động thủ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã một lần nữa đi tới trước người hắn, một phát tóm lấy cổ áo hắn, tựa như xách theo gà con nhấc lên. Đối mặt với lực lượng cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, Phương Vân bỗng nhiên tuyệt đối không có sức phản kháng.

Ngay lúc này, xa xa bỗng nhiên vang lên một trận thanh âm xe ngựa dồn dập, mọi người liền thấy một đội xe ngựa xa hoa chạy nhanh đến, phía trước còn có một đám kỵ binh tướng mạo cổ quái mở đường.

Phương Vân vừa lúc nhìn thấy một cặp xe ngựa lại đây, biết đây là xe ngựa của Lương bá phụ, trong lòng không khỏi vui vẻ, Lương bá phụ của mình đã đạt đến đỉnh cấp hoang vu, có hấn, mình còn lo lắng cái gì...

“Lương bá phụ, cứu mạng a!” Phương Vân gần như xé họng hô lên...

“Bốp...” Người trả lời hấn là Diệp Tĩnh Vũ tát mạnh một cái, nửa bên mặt còn lại của hấn cũng sưng phù lên, răng trong miệng ào ào rơi xuống, cái đầu hệt như đầu heo dựng đứng lên, đầu còn ngang ngược như vừa rồi.

Tựa hồ nghe được gã kêu to, trong xe ngựa đã chui ra một bóng người, cơ hồ trong vài bước, một bóng người liền đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ.

Đây là một nam tử sắc mặt tái nhợt, vóc người có chút đơn bạc, nhìn qua chỉ chừng ba mươi tuổi, trong cơ thể mơ hồ tản ra một loại thi khí quen thuộc ở Diệp Tĩnh Vũ.

Bất quá ngoại trừ thi khí này, còn có thêm một phần tiên khí thuần khiết, hơn nữa tựa hồ tiên khí hoàn toàn bao phủ thi khí kia, nếu không phải thần niệm Diệp Tĩnh Vũ khổng lồ, làm sao có thể cảm ứng được.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ một tay vịn Phương Vân, mà toàn bộ cái đầu Phương Vân đều sưng lên, trong mắt nam tử hiện lên từng trận lửa giận. Hấn tên là Lương Hưng, cùng phụ thân Phương Vân Phương Vô chính là bạn tri kỉ. Tuy rằng tiểu tử này đôi khi tương đối nghịch ngợm, nhưng nói thế nào cũng là cháu mình không phải? Muốn giáo huấn cũng không tới phiên người là ngoại nhân a?

Phương gia và Lương gia chính là hai đại gia tộc dưới trướng Thiên Minh, ai dám động vào người của hai đại gia tộc chứ?

“Mặc kệ các hạ là ai, kính xin các hạ thả hấn ra!” Lương Hưng hít mắt, nhàn nhạt nói, lời nói khách khí, nhưng giọng lạnh

như băng, không có chút ý tứ khách khí nào.

Nhìn thấy người nam tử có vẻ bệnh tật này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đầu mình có chút mơ hồ, sao hôm nay người mình nhìn thấy đều quen thuộc, thế nhưng mình chưa từng thấy? Hơn nữa từ thần thái của đối phương xem ra, hình như căn bản không nhận ra mình? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất quá lúc này nghe được ý tứ băng lãnh của Lương Hưng, Diệp Tĩnh Vũ lại nhàn nhạt cười cười.

“Người nói hần?” Một tay vịn Phương Vân, một tay chỉ vào hần nói.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ biết rõ còn hỏi, Lương Hưng đã nổi giận đùng đùng, thế nhưng gã không dám động thủ với Phương Vân, chỉ có thể cố nén tức giận gật đầu.

“Người đã nói thả, vậy ta sẽ thả ra!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, lại là một tay ném cửa hàng bên cạnh Phương Vân đi. Hần ra tay cực nhanh, hơn nữa sức lực cực lớn, lúc Lương Hưng còn chưa kịp phản ứng, thân thể Phương Vân đã đụng mạnh vào tường, trực tiếp đập vách tường cắm chế thành phần vụn, thân thể nổ tung thành một đám sương máu, xương cốt toàn thân gần như vỡ vụn.

Thấy vậy, Lương Hưng trong lòng nổi giận, nhưng bất chấp Diệp Tĩnh Vũ, thân ảnh lóe lên, đã đi tới bên cạnh Phương Vân, một tay đỡ gã đứng lên, móc từ trong ngực ra rất nhiều đan dược, nhét vào trong miệng Phương Vân, dùng lực lượng toàn lực bảo vệ tâm mạch của Phương Vân.

Nhờ có Diệp Tĩnh Vũ không sử dụng bất cứ lực lượng nào khác, cho nên vừa rồi Phương Vân không bị ngã chết. Lúc này thương thế gã bị rất nặng mà thôi, với tu vi Thiên Tiên của gã, chết cũng không chết được.

Động tĩnh nơi này to lớn như thế, tự nhiên đã sớm kinh động thành chủ Tuyết Nguyên thành, một nam tử mặc trường bào màu lam gần như phá không mà đến, vài bước đã tới hiện trường, nhìn thấy hộ vệ của mình tử thương trên đất, nhi tử của mình cũng trọng thương hôn mê bất tỉnh, trên mặt Phương Vô Kiệt cũng đồng dạng là một trận tức giận.

“Lương huynh, con ta hấn...” Phương Vô Kiệt đi tới bên cạnh Phương Vân, nhìn thấy Lương Hưng đang cứu chữa cho con trai mình, không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có nguy hiểm đến tính mạng!” Lương Hưng thân nhiên nói, rồi đặt Phương Vân ở đó, cùng Phương Vô Kiệt đứng lên, nhìn về phía Diệp Tĩnh.

Thực lực hai người bọn họ đều đạt đến Hoang cấp, cảm nhận được lực lượng dâng trào trong cơ thể hai người, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Thú vị, thú vị, không nghĩ tới chính mình sau khi tỉnh lại, lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, tùy tiện đến hai người đều là cao thủ Hoang cấp, còn là Hoang cấp đỉnh phong, không gian này so với trước kia cũng vững chắc không biết gấp bao nhiêu lần, đặc biệt là thành thị này, vậy mà gia cố nhiều cấm chế như vậy, cho dù toàn lực ra tay, muốn làm hỏng thành trì này cũng phải phí không ít công phu a, xem ra chính mình thật sự mơ hồ rồi.

“Các hạ đả thương Vân nhi, xin hãy cho ta một câu giải thích hợp lý!” Phương Vô lạnh lùng nói, mặc dù y biết nhi tử của mình có chút ngang ngược ngang ngược, nhưng nói thế nào cũng là con của mình, bây giờ bị người ngoài đánh trọng thương, y cũng sẽ không dễ dàng nuốt vào cục tức này, bao che khuyết điểm, nhưng truyền thống quang vinh từ chỗ cha y đã truyền xuống.

“Ha ha, các ngươi muốn thuyết pháp gì?” Diệp Tĩnh Vũ cười rất hiền lành, hấn đang muốn nhìn xem rốt cuộc thực lực của mình đã tiến triển đến cảnh giới gì...

Phương Vô Kiệt và Lương Hưng liếc mắt nhìn nhau, thân thể đồng thời hướng Diệp Tĩnh Vũ vọt tới...

Chương thứ tám mươi chín bùng nổ.

Nhìn thấy hai người bay thẳng về phía mình, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, rất là chậm rãi nâng tay phải lên, ngay sau đó hung hăng đánh ra một quyền, cách không oanh ra, trực tiếp đánh vào giữa hai người. Thế nhưng hai người lại cảm giác có một cỗ lực lượng khổng lồ đồng thời đè xuống mình, không khỏi biến sắc, thực lực tên này vậy mà trên cả hai người mình?

Thế nhưng hiện tại bọn họ đã không kịp hối hận, Phương Vô Kiệt vẫy tay một cái, một lá cờ màu thủy lam xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng lay động, lập tức liền sáng lên đạo đạo quang mang thủy lam, bao phủ cả y và Lương Hưng vào trong đó...

Đây chính là cực phẩm Thủy Nguyên kỳ, một vị cao thủ tuyệt tiền dã luyện, cao thủ tuyệt phẩm Thủy Nguyên kỳ, dù đối thủ có thực lực cao hơn mình một chút cũng chưa chắc có thể đánh bại lá cờ phòng ngự này.

Lương Hưng ở bên cạnh vung tay lên, một cốt ấn màu trắng từ trong tay gã phá không bay ra, lập tức nhìn thấy từng trận âm phong thổi qua. Ngàn vạn u hồn gào thét chung quanh bạch cốt ấn, mang theo uy lực cực mạnh đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Quyền kinh của Diệp Tĩnh Vũ bị sóng ánh sáng của Thủy Nguyên kỳ chấn vỡ, một màn như vậy khiến Phương Vô Hòa Hưng vô cùng vui vẻ, hai người bọn họ có lẽ thực lực không bằng hắn, nhưng có những pháp bảo cực phẩm này ở đây, chẳng lẽ không đối phó được hắn hay sao?

Bất quá rất nhanh, sắc mặt vui mừng của bọn họ liền biến mất vô tung vô ảnh. Đối mặt với cốt ấn màu trắng gào thét mà đến, Diệp Tĩnh Vũ không có ý tránh né chút nào, trực tiếp một quyền đánh tới.

Vẫn không sử dụng bất cứ năng lượng thuộc tính nào, hoàn toàn dựa vào thân thể của mình đánh ra một quyền như vậy.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đập vào trên cốt ần màu trắng kia, lập tức liền thấy cốt ần màu trắng kia xuất hiện vết nứt, cuối cùng toàn bộ mảnh vỡ vỡ ra, vô số u hồn bị giam cầm ở bên trong lại càng chạy về bốn phương tám hướng.

Cốt ần bị hủy, Lương Hưng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt đầy vẻ kinh hãi. Gã thật sự không nghĩ tới pháp bảo có thể chống lại cao thủ cấp Hồng lại bị đối phương một quyền đánh nát, chẳng lẽ thực lực của gã đã đạt tới cấp Hồng? Thậm chí cấp? Thế nhưng không đúng, thực lực gã biểu hiện ra rõ ràng chỉ có cấp Hoang.

Diệp Tĩnh Vũ không để ý tới Lương Hưng, lại một lần nữa bước ra, tới trước mặt hai người, lại một quyền đánh ra.

Đối mặt với một quyền nhanh chóng của Diệp Tĩnh Vũ, Phương Vô độc sức liều mạng thúc giục tiên lực trong cơ thể, trên Thủy Nguyên kỳ lập tức đại phóng lam quang, còn có đạo đạo gọn sóng chảy xuôi.

Mà một quyền của Diệp Tĩnh Vũ cũng vừa vắn đập vào hào quang màu lam kia, lập tức gọn sóng kia bị chấn động đến mức không ngừng lập lòe, giống như muốn nhấc lên một cơn sóng lớn, cuối cùng bốp một tiếng, toàn bộ vỡ vụn ra, mà Thủy Nguyên kỳ trong tay Phương Không cũng vỡ thành hai nửa.

Miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đánh ra một quyền, nhanh chóng đánh một quyền, nhưng đồng thời đập vào ngực hai người, lực lượng thật lớn lập tức đánh bay hai người ra ngoài.

Cảm nhận được sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, vẻ kinh hãi trong mắt Phương Vô Kiệt lại đậm đặc như vậy, đối phương tựa hồ căn bản không sử dụng lực lượng gì, chỉ bằng vào lực lượng nhục thân mà đánh bại hai người, điều này cũng thật không thể tin nổi a?

Đặc biệt là Lương Hưng, cơ thể hắn cường đại hơn Phương Vô Lai không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này xương ngực vẫn nát bấy...

Hai người nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều hiểu, cho dù hai người bọn họ toàn lực ra tay cũng không phải là đối thủ của người này sao?

Từ lúc nào mà Thiên Minh lại xuất hiện cao thủ như vậy?
Chẳng lẽ bên phía Địa Minh có người tới sao?

Cũng chỉ có đám Địa Minh kia mới có thân thể biến thái như thế, không được, phải lập tức thông tri cho phụ thân của mình, nếu không ai cũng không biết tên gia hỏa này muốn đến đây làm gì.

Hai người gần như đồng thời lấy ra một quả ngọc giản, trực tiếp bóp nát, lập tức thấy hai đạo hào quang phá không mà ra.

“A? Chẳng lẽ là muốn gọi viện binh sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhật cười cười, lại không để trong lòng chút nào, bất quá trong lòng của hắn vẫn tràn đầy nghi hoặc, nghi hoặc thật sâu, nơi này, rốt cuộc là nơi nào.

Phương Vô Kiệt và Lương Hưng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ ung dung thả ra tín hiệu cho hai người mình như thế, trong lòng càng trầm xuống, đối phương rõ ràng không sợ hãi sao? Đạo đối phương kia thật sự đã cường đại đến mức này sao?

Nhìn sắc mặt hai người không ngừng biến ảo, Diệp Tĩnh Vũ cười cười, thân thể từng bước một đi về phía trước, hắn ngược lại muốn hỏi hai người này đến cùng đây là nơi nào, tại sao không gian nơi này lại hoàn toàn khác với trí nhớ của mình lúc trước?

Nếu như mình thật bất hạnh xuyên không lần nữa, vậy còn phải nghĩ biện pháp xuyên trở về hay sao?

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi về phía hai người, hai người còn tưởng rằng đối phương muốn đối phó mình, cả đám cường tráng tinh thần chuẩn bị liều mạng, lại nghe được trên không trung bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang thật lớn.

“Con mẹ nó tên gia hỏa nào không có mắt mà dám bắt nạt con trai lão tử, không muốn sống nữa sao?” Theo thanh âm này vang lên, một bóng người đã xuất hiện trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ đập tới.

Thấy bóng người kia đến, Phương Vô Kiệt và Lương Hưng đều vui mừng, không nghĩ tới phụ thân mình lại tới nhanh như vậy.

Mà Diệp Tĩnh Vũ nghe được thanh âm này thì biến sắc, khi nhìn thấy bộ dáng đối phương thì mặt biến sắc, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, một quyền của đối phương đã đánh tới.

Khóe miệng hần lộ ra một tia cười nhàn nhạt, cũng không có hướng nắm đấm đối phương nghênh đón mà thân thể lộn một cái về phía sau, trực tiếp tránh thoát một quyền này. Mà một đạo lưu quang màu đen từ chỗ hần vừa đứng phá không mà ra, nếu như vừa rồi hần không né tránh, như vậy dưới khổ của mình nhất định sẽ bị uy hiếp.

“Ồ...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà tránh được tuyệt chiêu độc môn của mình, trong miệng người tới phát ra một tiếng kinh ngạc, dù sao, loại này mặt ngoài giả bộ công kích, chủ công âm hiểm chiêu thức không biết bao nhiêu cao thủ, nhưng gia hỏa này lại tựa như sớm biết.

Trong lòng cũng không tức giận, một tay điểm một cái, đạo kiếm quang màu đen kia một lần nữa bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ, mà một viên kim chuyên càng là xuất hiện trên tay kia của hần, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ đập tới...

Đối mặt với kiếm mang bay nhanh đến này cùng với kim chuyên từ trên trời rơi xuống kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ mang theo vẻ tươi cười, thân ảnh lóe lên, tránh được một kiếm kia, ngay sau đó lấy bả vai chính mình hung hăng đâm vào khối kim chuyên kia.

“Đương đương...” Trong hư không vậy mà truyền đến âm thanh kim loại va chạm, mà kim chuyên thì bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại có thể ngạnh kháng với kim chuyên của mình, người tới là triệt để nổi giận,

trước mặt vãn bối của mình, liên tục xuất thủ hai lần đều là vô công mà lui, mặt mũi mình để ở đâu?

Thân thể lắc một cái, một tảng một đạo từ trong cơ thể hắt đi ra...

Huynh đệ thứ tám mươi chín gặp mặt.

Trên thân tăng lữ chỉ khoác một bộ cà sa, nửa bên vai lộ ra ngoài, phía trên còn xăm một mỹ nữ trần trụi, trên mặt của hắn tràn đầy vẻ từ bi, trong tay cầm một cây Hàng Ma Xử, một bàn tay không ngừng vuốt ve đầu tóc của mình, nhìn rất là hiền lành, bất quá trong mắt ngẫu nhiên lóe lên sát ý hiển lộ tâm tình của hắn lúc này.

Đạo nhân kia cũng là đạo mạo dạt dào, trong tay cầm một cây phát trần, trong mắt cũng tỏa ra sát khí.

Về phần bản thể của người tới, trên đỉnh đầu lại xuất hiện một viên bảo châu màu vàng, trước người lại lơ lửng bốn thanh bảo kiếm màu trắng, xanh, lam, kiếm khí sắc bén nổ bắn ra.

Nhìn thấy đôi phương có bốn thanh hung kiếm, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, gia hỏa này vậy mà tập hợp đủ Tru Tiên Tứ Kiếm?

Mắt thấy Lương Tiểu Tiêu sắp động thủ, Diệp Tĩnh Vũ lại không có ý mở miệng, không biết có phải vì hai cỗ năng lượng gột rửa thân thể hắn hay không, hiện tại hình dáng của hắn cùng trước kia phát sinh biến hóa cực lớn, ngay cả mái tóc trắng cũng biến thành màu đen, khác hoàn toàn hình dạng trước kia của hắn, Lương Tiểu Tỳ trong khoảng thời gian ngắn căn bản không nhận ra.

Có ý định muốn nhìn thấy tu vi hiện tại của Lương tiểu nhân, hắn không chờ Lương tiểu nhân động thủ lần nữa, thân thể đã hóa thành một đạo lưu quang, đánh tới hướng Lương Tiểu Hữu.

Lương Tiểu Nhược nhướng mày, bốn đạo kiếm quang bắn thẳng ra, bao quanh bản thể gã, mà hai cỗ phân thân của gã lại đồng thời công về phía Diệp Tĩnh Vũ, Hàng Ma Xử và phát trần hướng lên người Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ không lấy ra Đông Hoàng Chung, cũng không có ý sử dụng Thiên Tôn Dao, vẫn dựa vào thân thể cường đại

ngheh đón.

Một phát bắt được phát trần của đạo nhân, dùng sức kéo một cái, thân thể đạo nhân lao đảo một cái, một chân Diệp Tĩnh Vũ đã quét ra ngoài, hung hăng đập vào ngực đạo nhân, lực lượng khổng lồ trực tiếp đập bay đạo nhân ra ngoài.

Mà hàng ma xử của tầng lầu đã đi tới trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà Diệp Tĩnh Vũ lại không có ý định né tránh chút nào, tùy ý để thanh hàng ma xử kia nện trên đỉnh đầu mình.

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, cây Hàng Ma Xử do năng lượng hóa thành vậy mà vỡ vụn ra, mà đầu Diệp Tĩnh Vũ lại nào có nửa điểm vết thương.

“Mẹ nó, đầu tên này sao cứng như vậy?” Lương Tiểu Thuần kinh hô một tiếng, bốn thanh trường kiếm vây quanh thân thể hắn bắn thẳng tới hướng Diệp Tĩnh Vũ với tốc độ nhanh nhất.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, đây chính là bốn thanh hung kiếm danh chấn tam giới, cho dù Diệp Tĩnh Vũ cực kỳ tự tin với thân thể hiện tại của mình cũng không có tâm tư thử nghiệm, muốn tránh né, nhưng bốn thanh trường kiếm này lại phong tỏa tất cả đường lui của mình, căn bản không thể nào tránh né.

Không còn do dự gì nữa, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp té ra Đông Hoàng Chung vẫn một mực lơ lửng trong thức hải của mình...

Thân chuông phong cách cổ xưa vừa mới xuất hiện trên đỉnh đầu gã, liền huy sái ra đạo đạo quang mang màu xanh, bảo hộ Diệp Tĩnh Vũ đoàn vào trong đó, bốn thanh hung kiếm không ngừng bắn vào quang mang màu xanh, chấn động đến mức thanh quang loạn thiểm một trận, càng tạo ra trận trận tiếng chuông vang, nhưng làm sao có thể công phá phòng ngự của thân chuông.

Lương Tiểu Từ vốn định té ra Tru Tiên Trận Đồ, nhưng khi nhìn thấy cái chuông cổ màu xanh này, cả người đã hoàn toàn ngẩn ra.

Đông Hoàng Chung, đây mà là Đông Hoàng Chung? Con mẹ nó là Đông Hoàng Chung... Đây là pháp bảo tùy thân của huynh đệ mình, sao lại ở trong tay người này?

“Rốt cuộc ngươi là ai, tại sao Đông Hoàng Chung lại ở trong tay ngươi!” Ánh mắt Lương Tiểu Thuần nhìn chăm chăm vào Diệp Tĩnh Vũ, bấy lâu nay vẫn không có tin tức về Diệp Tĩnh Vũ, hắn sao lại không lo lắng cho được.

“Đại ca, chẳng lẽ ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng, hắn thật sự không ngờ, mình vừa mới tới nơi này mà đã gặp phải Lương Tiểu Dã, như vậy hết thảy nghi hoặc cũng sẽ được giải đáp.

“Ngươi là A Vũ?” Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, thấy vẻ mặt của hắn giống Diệp Tĩnh Vũ trong trí nhớ của mình như vậy, nhưng vì sao hình dáng của hắn lại phát sinh biến hóa lớn như vậy, thậm chí khí tức trên người hắn cũng khác nhau như thế.

Diệp Tĩnh Vũ không giải thích nhiều mà trực tiếp tế ra Phiên Thiên ấn, tế ra Kinh Lôi đao quyết, Chiến Hồn thần quyền, các loại tuyệt kỹ không ngừng thi triển theo chiêu thức mà Diệp Tĩnh Vũ thi triển, miệng Lương Tiểu Hữu càng lúc càng lớn, thân thể hắn bắt đầu không nhịn được run rẩy...

“A Vũ, a Vũ, ngươi thật sự là A Vũ. Mẹ nó, lão tử còn tưởng ngươi chết rồi chứ, con mẹ nó, ngươi tại sao không chết a?” Lương Tiểu Thuần trong miệng phát ra tiếng kêu vui mừng, hai cánh tay giang rộng phóng tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha ha, ngươi còn chưa chết, ta sao có thể chết được?” Diệp Tĩnh Vũ cũng cười ha ha, ôm chặt lấy Lương Tiểu Hữu.

“Mẹ nó, lão tử khi nào là còn sống?” Lương Tiểu nhưng lại mở miệng mắng to...

Diệp Tĩnh Vũ lập tức im lặng, mình tựa hồ nói một câu vô nghĩa?

“Ha ha ha... Ta đã biết tiểu tử ngươi sẽ không chết, cho dù qua bao lâu, ngươi cũng sẽ không chết. Nhất định ngươi sẽ không chết...” Lương Tiểu Hữu khoát một tay lên vai Diệp Tĩnh Vũ, cười ha ha nói, thế nhưng trong mắt gã lại không ngừng lóe ra lệ quang.

Đã bao lâu rồi, từ đó sau một lần nổ lớn, liền không còn nhìn thấy tin tức Diệp Tĩnh Vũ nữa, nhaoáng một cái, tối thiểu cũng mấy ngàn năm rồi nhỉ?

Nhân gian bị hủy, mất đi điểm chống đỡ của nhân gian, Tiên giới, Ma giới, Minh giới, cũng gần như bị ảnh hưởng, suýt chút nữa hủy diệt triệt để. Đến cuối cùng, vẫn là hai luồng lực lượng hỗn độn bộc phát ra kia tái tạo thế giới, bây giờ giới diện này được bọn họ gọi là Thiên giới, Thiên giới chân chính, chỉ vì từng là Tiên giới, Ma giới, Minh giới, thậm chí là vực sâu cũng hoàn toàn dung nhập vào trong một giới diện như vậy...

“Cha, hắc là lão tương của người sao? Người có hứng thú với nam phong từ khi nào vậy?” Thấy hai người vừa rồi còn đánh nhau, không ngờ giờ lại ôm nhau thân mật như vậy, Lương Hưng ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi.

“Chết tiệt, đây là nhị thúc Diệp Tĩnh Vũ của ngươi, đây là huynh đệ của ta, ngươi còn không mau đi chuẩn bị tiệc rượu với tên tiểu tử Phương tiểu tử kia, thuận biến bảo tên khốn Phương chủ quốc cũng tới đây...” Lương Tiểu Thuần nghe xong tức giận, trực tiếp đá một cước vào mông Lương Hưng, lập tức đá bay gã ra ngoài.

“Ngươi không để ý tới mẹ ta sao lại có thể có ta?” Bị Lương Tiểu Đế đập bay, Lương Hưng hạ giọng phàn nàn một câu, nhưng lại không dám chạy về, cùng Phương Vô Kiệt chạy về phủ thành chủ. Diệp Tĩnh Vũ, hắc chính là thúc thúc Diệp Tĩnh Vũ mà các bậc cha chú luôn nhắc tới? Ai ya, lại là hắc?

“Đi đi, Diệp Tĩnh Vũ, chúng ta ngồi đây trước đã...” Lương Tiểu Hữu kéo Diệp Tĩnh đi tới.

“Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Tĩnh Vũ vừa đi vừa hỏi, hắc luôn cảm giác nơi này hoàn toàn khác với trí nhớ của mình.

“Ài, để ta từ từ nói cho ngươi nghe!” Lương Tiểu Tứ thở dài nặng nề, rồi bắt đầu chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra sau khi nổ tung lần đó...

Truyện thuyết Luân Hồi Thiên giới thứ tám trăm một.

Dưới sự giảng giải của Lương Tiểu Hữu, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng biết chuyện gì đã xảy ra vào ngày đó.

Ngày đó ba ác ma lãnh chúa liên thủ phát động Diệt Thế Ma Quang, mà vị Thiên Cương Long Tôn kia lại dùng sức mạnh của bản thân phát động thần quang sáng tạo, tuy nói thần quang như vậy cũng không thể chân chính sáng tạo ra thế giới, tuy nhiên nguồn sức mạnh này lại mang theo một tia sức mạnh sáng tạo, cũng chính là sức mạnh sinh mệnh, nguồn sức mạnh này và sức mạnh hủy diệt dung hợp lẫn nhau, không ngờ lại sản sinh ra năng lượng Hỗn Độn...

Cỗ lực lượng này bao phủ Tiên giới, Ma giới, Minh giới, vì bảo vệ Tiên giới, Ngũ Đại Tiên Thánh toàn lực ra tay, lúc này mới tránh khỏi kết cục Tiên giới bị hủy diệt triệt để. Bất quá về sau, cỗ lực lượng Hỗn Độn này lấy Cửu Châu làm trung tâm, chậm rãi khuếch tán ra, vậy mà hình thành một thế giới mới, đồng thời đã từng là Ma giới, Tiên giới, Tiên giới, đất đai Minh giới cũng toàn bộ dung hợp, hình thành một Thiên giới mới như vậy.

Có lẽ là Hỗn Độn sơ khai, giống như khai thiên tích địa, linh khí ở Thiên giới này dồi dào như vậy, cho dù là một tiên giới tầng cuối cùng còn lại cũng khó có thể sánh bằng.

Hơn nữa thế giới này to lớn như thế, căn bản chính là vô biên vô hạn. Với tu vi hiện tại của Lương Tiểu, bay lên được vài chục năm cũng không cách nào nhìn thấy biên cảnh.

Sau khi xuất hiện một thế giới mới như vậy, những người Cửu Châu may mắn sống sót tự nhiên sinh sôi trên mảnh đất này, mà ác ma đi qua trận chiến kia tổn thất nặng nề, đặc biệt là lãnh chúa tam đại ác ma đều bị thương nặng, đâu còn tâm tư xâm lấn Ma giới, chỉ có thể lui tới địa vực vốn là Ma giới. Giờ

phút này, mảnh địa vực cực tây tại Thiên giới, do tam đại ác ma thủ lĩnh tạo thành một cái địa minh.

Ngoại trừ những ác ma kia, còn có rất nhiều ma tộc vốn sinh sống ở ma giới, bây giờ tất cả bọn họ đều gọi là ma, đều lệ thuộc địa minh.

Tam đại ác ma lãnh chúa trọng thương, vẫn luôn bế quan, hầu như để ý tới sự vụ của Địa Minh, mà những chiến tướng đạt tới cấp Côn Bằng lúc trước còn bị lão Long liêu chết phản kích đánh chết hơn phân nửa, thi thoảng còn sống sót cũng bị trọng thương, cùng bế quan với mấy đại lãnh chúa.

Dù sao, đến cảnh giới như bọn hắn, nếu như chỉ là thương thế bình thường, chỉ mấy hơi thở là có thể khỏi hẳn, thế nhưng là gặp phải thương thế cơ hồ là mất mạng, ngay cả thần thức bản nguyên nhất cũng bị trọng thương, điều này không thể trong một thời gian ngắn có thể chữa trị được.

Phải biết rằng, con đường tu luyện, càng về sau càng khó, dù sao, không phải ai cũng giống Diệp Tĩnh Vũ, có kỳ ngộ như vậy.

Đặc biệt là khi tu luyện thần thức, không chỉ hấp thu lực lượng là có thể đạt được, mà còn cần phải tự mình thể ngộ, có thể nói, không tu luyện một cảnh giới, đều phải đi cảm ngộ tâm cảnh bất đồng, có đôi khi, có lẽ mấy trăm năm đều không có một chút lĩnh ngộ nào.

Bọn họ có thể tu luyện đến Vũ cấp cảnh giới, không biết đã tích lũy bao nhiêu vạn năm, mới có thần thức bản nguyên cường đại như vậy, bây giờ bị lão Long hủy đi hơn phân nửa, muốn chữa trị cũng không phải trong thời gian ngắn không thể hoàn thành.

Nếu không thể chữa trị căn nguyên thần thức này, tu vi của bọn họ sẽ khó có thể tiến thêm, cũng chính vì nguyên nhân này, càng đến phía sau cường giả càng không muốn động thủ, cho dù động thủ, cũng sẽ không liêu mạng. Dù sao, có thể tu luyện tới cảnh giới như vậy cũng không dễ dàng, cho dù là tổn thương một chút thần thức bản nguyên, cũng không có lợi a.

Lúc trước, nếu không phải thực lực lão Long quá mạnh, hơn nữa trong lúc nhìn thấy thắng lợi, bảy đại lãnh chúa cũng tuyệt đối không liều mạng, về phần lão Long, vì sao liều mạng như vậy, có lẽ là vì hấn ngộ ra cái gì đó.

Cho nên bây giờ Minh chủ của Địa Minh không phải là tam đại lãnh chúa, mà là con trai của hủy diệt lãnh chúa, Nguyên...

Nguyên trước kia cũng có tu vi Hồng cấp, chỉ là bởi vì lúc đi nhân gian tu vi giảm đi hơn phân nửa mới biến thành Hoang cấp, về sau lại được phụ thân của mình tăng lên đến Hồng cấp. Trải qua mấy ngàn năm cố gắng này, đã đạt đến Cấp Cường, cơ hồ trở thành đệ nhất cao thủ Địa Minh hiện nay.

Ngoại trừ Địa Minh, thế lực lớn nhất Thiên Giới chính là Thiên Minh, Thiên Minh cường đại nhất tự nhiên là Ngũ Đại Tiên Thánh, bất quá lúc trước vì bảo vệ Tiên Giới, Ngũ Đại Tiên Thánh cũng bị trọng thương, mặc dù không nghiêm trọng như ba lãnh chúa, nhưng cũng sẽ không quá nhẹ nhàng.

Hơn nữa trải qua trận hạo kiếp kia, những Tiên Thánh này cũng không muốn người sống chết với ác ma lãnh chúa, giữa mấy vị đại lão này còn lập ra một ước định, dù là cao thủ đạt tới Vũ cấp tuyệt đối không thể dễ dàng ra tay, càng không thể ra tay với người phía dưới, cũng bởi vì như vậy, thực ra sức chiến đấu mạnh nhất của Thiên giới là cao thủ cấp Tỳ Hưu.

Chẳng qua trải qua trận hạo kiếp kia, có mấy người đạt tới cấp bậc Côn Bằng?

Tính đầy đủ sẽ không vượt qua trăm người.

Địa Minh ngoại trừ Nguyên ra, thì bên ngoài mặt ngoài có sáu người mạnh nhất đạt đến trình độ Hồng cấp đỉnh phong, được xưng là Thất Sát của Minh. Về phần Thiên Minh, đạt đến Tuyền Cơ đỉnh phong lại phải nhiều hơn một chút, lại thêm Lương Tiểu, bên ngoài có tới mười người, được xưng là Thiên Minh thập đại Thiên Quân...

Cũng chính bởi vì có Thập Thiên Quân ở đây, thế lực Thiên Minh vững vàng đè ép Địa Minh, bất quá cũng chỉ là vượt qua mà thôi, muốn triệt để tiêu diệt Địa Minh lại gần như không có khả năng.

Bất quá đây đều là cao thủ nhất lưu được đại hội tán thành, còn có rất nhiều cao thủ cấp Côn Bằng còn lại, ít nhất, không được đưa vào trong băng minh chính là một người, mà Lương Tiểu có thể thuận lợi tiến vào cấp Côn Bằng, nguyên nhân rất lớn là vì Băng Minh tìm đến cây Hoàng Tuyền cho hắn, chính là bởi vì hắn đạt được cây hoàng tuyền khổng lồ thì khí kia mới có thể đột phá cấp Côn Bằng.

“Vậy bây giờ Băng Minh kia đang ở đâu?” Vừa nghe Lương Tiểu có thể nói là băng minh, Diệp Tĩnh Vũ lập tức hỏi đến.

“Làm sao ta biết được tiêu tử kia luôn xuất quỷ nhập thần, lần trước tới tìm ta là hơn một trăm năm trước, nhưng ta đoán tiêu tử kia hẳn là đang tìm kiếm phiên toái quỷ kiến!” Lương Tiểu có thể khoác một tay lên vai Diệp Tĩnh Vũ, nghênh ngang đi trên đường phố của Tuyết Nguyên thành, ánh mắt không ngừng quan sát nữ tử đi ngang qua, hiển nhiên trải qua nhiều năm như vậy, bản tính của hắn không có chút biến hóa nào.

“Quỷ thấy buồn?” Nhắc tới quỷ kiến sầu, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiện ra một ít cảnh tượng mắt luân hồi ngày đó...

“Đúng vậy, nghe Băng Minh kia nói mười đại Minh Vương, cũng chính là mười tên Diêm La Địa Phủ kia, người có biết Diêm La không?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, Lương Tiểu lại tiếp tục nói: “Thập Đại Diêm La kia chính là bị quỷ thấy mà giết chết, bọn hắn có ân tái tạo với Băng Minh, cho nên Băng Minh tìm quỷ kiến sầu lo khắp nơi, bất quá ta phỏng chừng tên quỷ kiến kia vận khí luôn luôn không tệ, có khả năng cũng đạt tới cấp Giao Bằng...” Lương Tiểu tùy tiện nói ra.

“Vậy đám Phượng Nhi thì sao?” Vừa nghĩ tới quỷ thấy quỷ sầu dĩ nhiên đều đạt đến cảnh giới sơ cấp, tâm tình Diệp Tĩnh Vũ căng thẳng...

“Ách...” Khi nhắc tới Cửu Phượng, Lương Tiểu Hữu lại yên lặng một hồi, Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy trong lòng nhảy dựng lên, một phát bắt được cánh tay Lương Tiểu Khả, rất khẩn trương nói...

“Nàng và Hi Hi thì sao?”

Chương thứ tám chín mươi hai đều có khỏe không?

“Mẹ nó, nếu ta không thấy người cũng không lo lắng như vậy sao? Các nàng không thể có chuyện gì được, trừ phi tám vị kia ra tay...” Bị Diệp Tĩnh Vũ nắm lấy cánh tay, Lương Tiểu Hữu trực tiếp trợn trắng mắt lên, tránh thoát khỏi cánh tay của Diệp Tĩnh Vũ, mở miệng nói ra.

“Tại sao?” Diệp Tĩnh Vũ nghi hoặc, chẳng lẽ thực lực Cửu Phượng đã cường đại đến trình độ đó sao?

“Hắc hắc, đương nhiên là sư tôn của ngươi rồi, hai đệ muội hiện giờ đều ở bên cạnh hắn sao?” Lương Tiểu Hữu mỉm cười nói.

“Vậy bây giờ sư tôn ta đang ở đâu?” Diệp Tĩnh Vũ yên lòng, Độc Cô Bá Thần năm đó cũng đã đạt tới cảnh giới như vậy, bây giờ chắc hắn cũng có thể đột phá Vũ cấp? Thương thế lúc trước của hắn đâu có trí mạng như vậy.

“Ta cũng không biết, lão nhân gia người thường là thần long thấy đầu không thấy đuôi...” Lương Tiểu Hữu lắc đầu, ngay sau đó nói cho Diệp Tĩnh nghe bố cục của Thiên Minh.

Thiên Minh chính là một thể thống nhất cực lớn, dưới Thiên Minh vẫn còn mấy quốc gia, trong đó hai quốc gia lớn nhất chính là Thiên Nguyên đế quốc và Nam Vân Đế Quốc.

Hoàng đế của Thiên Nguyên đế quốc chính là Hiên Viên Tĩnh, hắn được ngũ đại tiên thánh thu làm đệ tử, tăng thêm thiên phú của bản thân, dựa vào nỗ lực của chính mình trong nhiều năm qua đạt đến cảnh giới cao nhất của sơ cấp đỉnh phong., Bên cạnh hắn, còn tụ tập đệ tử của bốn vị Ngũ Đại Tiên Thánh khác đạt tới sơ cấp đỉnh phong, trong mười đại Thiên Quân, bọn họ đều có ngũ đại Thiên Quân., Mà hoàng đế của Nam Vân đế quốc đương nhiên vẫn là Lạc Nhược Phong, nhưng thực lực của hắn vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Hồng cấp, có

điều lại thêm Lương Tiểu, Viêm Sâm Húc., Ba vị cao thủ cấp sơ đỉnh Anh Không Thích này cùng với Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay hắn cùng với một nhóm lớn đệ tử lúc trước thu nạp được. Nam Vân Đế Quốc ngồi vững vàng ở vị trí thứ hai, mà hai tiểu quốc còn lại thì lần lượt là hai vị tiên nhân cảnh giới đỉnh phong từng sinh sống ở Tiên giới (Duyên cấp) đang tọa trấn ở tiểu quốc, nhân số của bọn họ mặc dù không nhiều bằng Nam Vân Đế Quốc và Thiên Nguyên Đế Quốc, nhưng hầu như tất cả con dân của bọn họ đều là Tiên Nhân tạo thành.

Nói cách khác, trong nước bọn họ thực lực kém cỏi nhất đều là cao thủ cảnh giới Thiên Tiên...

Còn về phía Nam Vân đế quốc, người quen cũ của Diệp Tĩnh Vũ là Nam Cung Thương, Phương chủ quốc, đám người Huyết Vô Tình đều đã đạt đến cấp Tỳ Hưu, chỉ có điều cấp bậc Côn Bằng vẫn có sự chênh lệch không nhỏ với cấp bề ngẩng đỉnh phong, cho nên bọn họ không cách nào được liệt vào danh sách thập đại Thiên Quân...

Còn Viêm Sâm Húc và Anh Không tuy đang ở trong liên minh, nhưng bọn họ không thật sự nghe lệnh Lạc Nhược Phong, cũng là người giống như khách khanh.

Mà những năm gần đây Công Tôn Hương Di vẫn luôn khổ sở nghiên cứu thuật luyện, cơ hồ đều ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ... Lúc trước Hoàng Phủ Bộ Nguyệt bị Hiên Viên Bàn Bàn nghiền nát ký ức do nàng trợ giúp khôi phục trí nhớ, bắt quả hắn tựa hồ nhìn thấu trần thế, vậy mà rời đi một mình, không còn xuất hiện nữa...

Còn Tiểu Thi Hiên đi theo Viêm Sâm Húc, thực lực đạt tới cảnh giới nào thì ngay cả Lương Tiểu Song cũng không biết...

Hồ Tư Nột Mộng cũng dốc sức liều mạng tu luyện tiến quyết của bản thân, về phần yêu kiều, nói tới đây, Lương Tiểu Hữu mặt như đưa đám, vốn cho là dựa vào bản lĩnh của mình, qua nhiều năm như vậy, mình làm sao có thể thắng được trái tim xinh đẹp, nhưng không ai ngờ tới yêu thú lại căn bản không thèm để ý đến gã.

Nghe Lương Tiểu Thuần giới thiệu xong, Diệp Tĩnh Vũ lập tức yên lòng, dù nói thế nào, bằng hữu trước kia cũng vẫn còn. Lúc này, hai người đã tới phủ thành chủ Tuyết Nguyên thành, hôm nay Phương Vô và Lương Hưng đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn, đợi hai vị đại nhân vật này đến...

Tựa hồ là muốn cùng Diệp Tĩnh Vũ ôn chuyện một hồi, Lương Tiểu Hữu có thể trực tiếp đuổi đám người Phương Ngũ ra ngoài, cầm lấy một vò rượu ngon, một chưởng vỗ mở phong ấn, cứ như vậy ném cho Diệp Tĩnh Vũ: “Đến đến đến đến đến, đây là hương vị tiên khẩu thuần túy do cô nương kia tự mình ủ, mùi vị rất ngon, so với rượu ngon do tiên nhân cao cao tại thượng ủ thì tốt hơn rất nhiều!”

Diệp Tĩnh Vũ tiếp nhận vò rượu, nhìn một bàn thức ăn đầy trên bàn, lại mở miệng hỏi: “Đại ca, đã nhiều năm như vậy rồi, huynh có tin tức Linh Nhi không?”

Lương Tiểu Hữu vừa mới mở vò rượu thứ hai, bỗng nhiên nghe được vấn đề như vậy, động tác trong tay lập tức ngừng lại, một đôi mắt đậm dục giờ phút này lại thanh minh như thế, cứ thế nhìn thẳng tắp Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy ánh mắt như vậy của Lương Tiểu Song, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ có một cảm giác không ổn, một trái tim không tự chủ được nhanh hơn.

“Đại ca, người nói đi, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều đã chuẩn bị tốt tâm lý!” Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc nói.

“Linh Nhi nàng... Còn sống...” Qua một hồi lâu, Lương Tiểu Hữu lại nói ra mấy chữ này, đây vốn là một chuyện vui vẻ, nhưng hắn lại nói trầm trọng như vậy.

Diệp Tĩnh Vũ đang muốn cao hứng, nhưng câu nói tiếp theo của Lương Tiểu Song đã phá vỡ niềm vui của hắn...

“Thế nhưng nàng đã không còn là nàng?”

“Hả?” Lòng mày Diệp Tĩnh Vũ nhú chặt, cái gì mà nàng đã không còn là nàng?

“Mỗi một trăm năm, cao tăng Thiên Minh và Địa Minh sẽ tổ chức một lần Thiên Địa Thánh Hội, thực tế tác dụng chính là

giữa Thiên Minh và cao tăng của Địa Minh đến tỷ thí một lần, tranh đoạt một ít tài nguyên, Thiên Địa Thánh Hội một lần lên trời., Bên cạnh người khổng chế nguyên của Địa Minh hôm nay liền xuất hiện một nữ tử, lúc đó lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử kia ta đã biết nàng là Linh Nhi, mặc dù hình dáng của nàng đã thay đổi rất nhiều, nhưng đôi mắt kia vẫn không thay đổi, ta biết nhất định là nàng., Thế nhưng nàng tựa như không nhận ra ta, không chỉ không quen biết ta, mà ngay cả những người khác cũng đều không nhận ra, bất luận ta dùng cách gì, đều không có tác dụng., Ngay khi bọn họ trở về đã động thủ đoạt lấy, thế nhưng lại bị Thất Sát của Địa Minh liên thủ đánh lui, thậm chí ngay cả lãnh chúa Hủy Diệt cũng tự mình đứng ra cảnh cáo bản thân một cách nghiêm trọng. Trừ phi Linh Nhi tự mình nguyện ý, nếu không sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể bắt được nàng!” Lương Tiểu rất là ảo não nói, hiển nhiên gã rất hối hận vì chuyện lúc trước mình không thể cứu Lạc Linh Nhi trở về.

“Đại ca, ngươi không cần hối hận, việc này không trách được ngươi, ta xem trong đó nhất định có ẩn tình gì đó!” Diệp Tĩnh Vũ vỗ vỗ bả vai Lương Tiểu Phàm, nhưng lại ôm lấy vò rượu ngon kia, điên cuồng hét lên ừng ực.

Linh Nhi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ mang nàng trở về... Nhất định...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nặng nề phát ra lời thề như vậy, Lương Tiểu Tứ cũng không nói thêm gì nữa, nhắc vò rượu lên, cùng hấn dốc sức liều mạng uống...

Lần này, hai huynh đệ đều uống thoải mái, uống đến say mềm, uống đến bất tỉnh nhân sự. Khi trời sáng ngày thứ hai hùng đông, Diệp Tĩnh Vũ đã rời đi, hấn lặng lẽ đi ra, lặng lẽ rời đi, không làm kinh động bất luận kẻ nào, ngoại trừ Lương Tiểu Tỳ, cũng không còn ai biết hấn đã thức tỉnh...

Con thứ tám chín ngàn ba... Thôn Long Thú...

Địa hình Thiên giới rộng lớn, cực Đông chi địa chính là lãnh địa của Thiên Minh, nơi đây có mấy trăm triệu nhân loại sinh sống, Tiên Nhân, cực Tây chi địa chính là lĩnh vực Địa Minh, vô số ác ma, Ma tộc sinh sống trong mảnh địa ngục kia, mà vùng cực bắc lại là nơi vô số oan hồn quỷ quái thích nhất, thậm chí chỉ cần nơi đó xuất hiện một gã cao thủ Vũ cấp, là có thể thành lập một Quỷ Minh.

Về phần Cực Nam, lại là một nơi hoang vắng vắng vẻ, hơn nữa nơi đó nguy cơ trùng trùng, nghe nói dù là cao thủ Vũ cấp cũng không cách nào dễ dàng bước vào. Nghe nói, nơi đó đi thông tới một con đường cao tầng khác...

Mà ở giữa Thiên giới lại có một khu rừng rậm cực lớn, nơi đây được mọi người gọi là Thiên giới Man lâm, cũng chính là khu rừng rậm này đã phân cách Thiên Minh và Địa Minh ra.

Man lâm này cực kỳ rộng lớn, bên trong không biết có bao nhiêu tiên thú, hung thú Thái Cổ sinh sống, trừ phi là cao thủ cấp Côn Bằng trở lên, nếu không cho dù là cao thủ cấp Hồng, đi tới nơi này, cũng có thể tùy thời vẫn lạc.

Giờ phút này, ở phía đông Man Lâm, Diệp Tĩnh Vũ một thân trường bào màu đen lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn đại thụ che trời cao vút trong mây phía trước, ánh mắt dò ra một trận. Mỗi một gốc cây nơi đây đều cao mấy ngàn trượng, thân cây lại càng to mấy trăm người mới có thể ôm hết, bởi vậy có thể nhìn ra mảnh Man Lâm này đến cùng là bao nhiêu.

Lắc đầu, Diệp Tĩnh Vũ cất bước đi vào Man Lâm...

Để tìm Linh Nhi, đêm qua hắn đã thỏa thuận xong xuôi với Lương Tiểu Doãn, không được tiết lộ bất cứ tin tức gì về hắn, tốt nhất là đừng nói cho đám người Lạc Nhược Phong, Phương

chủ quốc biết càng ít càng tốt. Đám người Phương Vô Kiệt đương nhiên cũng bị hạ mệnh lệnh niêm phong.

Trước khi đi, Diệp Tĩnh Vũ đã nói nhất định không nên tin những tiên nhân cao cao tại thượng kia, nhất định phải cố gắng tích sức lực lượng của mình. Lời nói của lão Long lúc trước còn rõ mồn một trước mắt, hắn cũng không muốn dựa vào vết xe đổ của lão Long.

Hơn nữa ý nguyện lúc trước của Ngũ Đại Tiên Thánh là muốn hủy diệt hoàn toàn nhân gian, để toàn bộ nhân gian cùng những ác ma kia đồng quy vu tận. Nếu không phải lão Long liều mạng bảo vệ Cửu Châu, cho dù có bọn Sơn Hà Xã Tắc Đồ Lạc Nhược Phong cũng chưa chắc có thể toàn mạng. Cho nên từ điểm này mà nói, bọn hắn và Ngũ Đại Tiên Thánh còn có thù hận không đội trời chung, chẳng qua bây giờ thực lực bọn hắn còn chưa đủ mạnh, còn không thể khiêu chiến Ngũ Đại Tiên Thánh.

Hiện tại hắn phải làm là thừa dịp cao thủ Vũ cấp không có khả năng ra tay, tận hết khả năng tăng lên lực lượng của mình, tận khả năng tích sức thể lực của mình.

Lần này, hắn chính là muốn tiến về Địa Minh, điều tra rõ Linh Nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại không nhớ rõ Lương tiểu nhân, hắn thậm chí dự định lên vào Địa Minh, cam tâm làm ma.

Nếu có thể nhân cơ hội này khơi mào đại chiến giữa Địa Minh và Thiên Minh, để mấy lão già kia toàn bộ ra tay, liều mạng người chết ta sống vậy càng tốt.

Bất quá không biết có phải do quy tắc không gian hay không, muốn tiến về Địa Minh lại không cách nào bay qua không trung, chỉ có thể đi qua mảnh rừng hoang này.

Man lâm sinh sống không biết bao nhiêu tiên cầm tiên thú, càng có không biết bao nhiêu hung thú ẩn núp trong đó, muốn đi qua nói chuyện thì dễ dàng.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại tuyệt không lo lắng chút nào, tuy nói tu vi của hắn giờ phút này vẫn ở cấp Hoang, nhưng lực lượng thân thể, cường độ thân thể của hắn đã sớm được hai cỗ

lực lượng gột rửa đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, dù cho Lương Tiểu Hữu có toàn lực ra tay, cũng chưa chắc có thể làm hắn bị thương.

Đi cả nửa ngày cũng không gặp phải bất kỳ hung thú nào, ngược lại nhìn thấy không ít Kỳ Lân, Côn Bằng ở trong rừng xuyên qua, thỉnh thoảng có một ít Phượng Hoàng, Thanh Loan, từ trong rừng bay lên, thật sự là một mảnh Tiên Cảnh giống như tồn tại.

Ngay khi hắn cảm giác có thể bình an xuyên qua Man lâm, trong Man lâm bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm to lớn, hơn nữa tiếng long ngâm kia tựa hồ như đang cầu cứu...

“Long? Năm đó Long tộc cũng không bị diệt vong?” Diệp Tĩnh Vũ nhướn mày, thân thể đã vọt ra ngoài, lúc trước lão long liều mạng bảo vệ Cửu Châu, còn truyền lại sức mạnh hạt giống của mình cho Thao Thiết nghịch bác, tương đương với cứu bọn họ một mạng, đối với đám người Diệp Tĩnh Vũ đều có ân cứu mạng, Diệp Tĩnh Vũ cũng coi Long tộc thành người mình, bây giờ nghe được tiếng long ngâm bi thảm này, tự nhiên phải đến xem...

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã tới một cái hồ thật lớn, liền thấy một đám cự long thân dài hơn trăm trượng đang bị một đám gai nhọn cao hơn ba trượng, từ xa nhìn lại giống như một con Tinh Tinh từ trong hồ thoát ra...

“Đây là quái vật gì? Sao lại dám đối phó với rồng như vậy?” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hoảng hốt, rồng sinh sống trên đỉnh dây xích sinh vật, thiên phú của bọn họ cực kỳ cường hãn, chỉ cần là Long tộc trưởng thành, mặc kệ tu luyện hay không tu luyện đều có tu vi Thiên cấp, hoang thú bình thường vừa nhìn thấy rồng đều run rẩy theo bản năng, nhưng bây giờ đám người này vậy mà còn sống sờ sờ kéo một con rồng từ đáy hồ lên...

Cái này cũng thật không thể tin nổi?

Diệp Tĩnh Vũ không dừng lại lâu, thân thể đã trực tiếp chạy ra ngoài, đưa tay đập vào đám quái vật màu đen này...

Con Thiên Long này có tu vi Thiên cấp, những quái vật giống như Tinh Tinh này cũng có tu vi Thiên cấp, hơn nữa số lượng lên tới hơn mười con, lúc này Thiên Long hiển nhiên đã không còn sức lực, vài con quái vật đã nhe răng nanh, cứ như vậy bắt đầu cắn xé huyết nhục Thiên Long, mà sự xuất hiện của Diệp Tinh Vũ lại bị những quái thú này đả kích trầm trọng.

Cơ hồ là một chương, phạm là những quái thú bị hấn vỡ trúng thân thể đều nổ tung, không có một con nào có thể bảo trì hoàn chỉnh, bất quá chỉ trong chốc lát, nhiều quái thú như vậy đã bị hấn chém giết toàn bộ.

Thế nhưng con Thiên Long kia lại hấp hối, đặc biệt những vết cắn xé trên người lại chảy ra máu mủ màu đen, hiển nhiên đã trúng độc không ít, thậm chí rất nhiều nơi đã bắt đầu biến thành màu đen, thương thế nghiêm trọng như vậy, cho dù là Diệp Tinh Vũ giờ phút này cũng không có biện pháp nào...

Ngay tại thời điểm Diệp Tinh Vũ không biết phải làm sao, trong rừng bỗng nhiên truyền đến từng tiếng kêu to, đó là tiếng kêu tương tự với tiếng vượn gầm, mỗi tiếng kêu đều to lớn như thế, Diệp Tinh Vũ chỉ cảm thấy như vậy chói tai, coi như là bịt kín lỗ tai của mình, âm thanh kia vẫn như cũ thẳng tắp đánh vào trong đầu mình...

“Nhân loại, mau đi đi, bọn chúng đến rồi, người không phải là đối thủ của bọn chúng, đi mau!” Vào lúc này, khi Thiên Long kia đang hấp hối nghe được âm thanh này đã tuyệt vọng, nhìn nhân loại cứu mình mà còn ngây ngốc đứng đó, lập tức mở miệng khuyên nhủ.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?” Diệp Tinh Vũ trong lòng thậm chí tò mò, lại có quái thú nào có thể làm cho Long tộc kiêng kỵ như thế...

“Thôn Long Thú... Bọn chúng là Thôn Long Thú...” Con Thiên Long kia cơ hồ cắn răng nói ra mấy chữ này, ngay sau đó Diệp Tinh Vũ liền nghe được một tiếng nổ vang ầm ầm, một gốc cây cực lớn cao ba ngàn trượng sau lưng nó bị gãy đổ hoàn toàn, cứ như vậy ngã xuống hẳn.

Thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ lóe lên, tránh được cây cối kia, thế
nhưng một thân ảnh to lớn xuất hiện trước người hắn...

giết Hạng Tam buu kiện?

Đó là một quái thú cao đến trăm trượng, giống như một con khi đột. Răng nanh của nó dài hơn cả ngà voi bình thường, còn sắc bén hơn, giống như hai thanh kiếm màu đen. Trên trán của nó còn có một cái sừng cực lớn, dưới ánh mặt trời tỏa ra từng trận hàn quang. Trên dưới toàn thân nó mọc ra rất nhiều gai ngược, mỗi cái gai đều giống như một cây dùi nhọn, tản ra từng đạo hàn mang...

Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, hấn thậm chí không cần động thủ, chỉ cần thân thể đổ xuống, những gai ngược trên người hấn cũng đủ để đâm nát sinh vật bình thường.

Hai mắt con quái thú này là một mảnh huyết hồng, giờ phút này đang gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó tràn đầy sát ý, sát ý mãnh liệt...

“Vèo...” Quái vật không làm nhiều động tác khác, bỗng nhiên giơ lên bàn tay to lớn kia vỗ xuống hướng Diệp Tĩnh Vũ. Cánh tay của nó trắng kiện như vậy, động tác lại rất nhanh, hầu như trong nháy mắt, bàn tay cực lớn kia đã đi tới đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như thế, bước chân Diệp Tĩnh Vũ khẽ động, thân ảnh đã vọt ra ngoài, mà một cái tát kia cũng đập mạnh lên trên mặt đất, lập tức đập cho toàn bộ mặt đất nát bấy, tạo nên vô số cát đá, khí kinh cuồng bạo thậm chí xé nát hai cây đại thụ xung quanh...

Khi hấn giơ tay lên, mặt đất đã xuất hiện một khe hở cực lớn dài hơn mười trượng...

Mất thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà tránh được công kích của mình, con quái thú kia ngửa mặt lên trời thét dài, bỗng nhiên há to miệng, một chất lỏng màu đen cứ như vậy phun ra...

Nhìn chất lỏng màu đen giống như hồng thủy phun tới, Diệp Tĩnh Vũ lập tức nghĩ tới những vết thương trên người Thiên

Long màu đen kia, biết đây tuyệt đối là một loại kịch độc, mặc dù tự tin nhục thể của mình có thể ngăn cản nọc độc như vậy, nhưng hắn cũng không muốn tắm ở chỗ này.

Lực lượng tinh thần trong cơ thể, lực lượng gió khê động, thân thể của hắn cấp tốc lui về phía sau, hữu kinh vô hiểm tránh thoát công kích của chất lỏng màu đen này, mà chất lỏng màu đen kia phun vào trong hồ, lập tức liền thấy nước hồ vốn trong suốt nhanh chóng nhuộm đen, chỉ trong chốc lát, ít nhất một phần ba nước hồ đã bị nhuộm đen, mà thân thể các loại sinh vật thủy sinh cứ như vậy trôi nổi lên.

Thậm chí rất nhiều thi thể còn lại bộ bạch cốt, chứng kiến tình cảnh như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng cả kinh, vật này cũng quá độc ác đi?

Vào lúc này, trong miệng quái vật kia lại phát ra một trận rồng to, trên người bỗng nhiên đại phóng hắc quang, lập tức liền thấy vô số gai nhọn màu đen bắn thẳng ra, tựa như ngàn vạn mũi tên...

Cảm nhận được năng lượng cường đại ẩn chứa trong cái gai ngược màu đen kia, Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, muốn tránh né nhiều công kích như vậy, dù có lấy tốc độ của hắn cũng căn bản không làm nổi.

Nếu như đã không thể tránh né, vậy thì ngạnh kháng đi, trên người bộc phát ra hào quang màu vàng, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, trực tiếp một quyền đánh tới một cây châm gần mình nhất...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cây gai ngược kia vậy mà nổ tung như một quả bom, lập tức bạo phát ra khói đen đầy trời, mà càng ngày càng nhiều gai ngược tựa như tìm được viên đạn tuần tra, toàn bộ bắn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ không ngừng vung nắm đấm, từng đạo quyền kinh phá không bắn ra, từng cây gai ngược bị đánh cho nát bấy...

Toàn bộ không gian đều bị sương mù dày đặc màu đen bao phủ, uy lực khổng lồ cũng đánh cho đại thụ che trời chung quanh nát bấy...

Vào lúc này, ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đem một khối màu đen châm phá tan, một bàn tay to lớn đã lần nữa đi tới đỉnh đầu của gã. Lần này, tốc độ nhanh hơn, lực lượng lớn hơn, Diệp Tĩnh Vũ căn bản là không cách nào né tránh...

Chứng kiến bàn tay còn lớn hơn mình mấy lần kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một tia kiên quyết, không tránh né nữa, toàn lực vùng nắm tay phải đánh tới bàn tay kia...

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, bàn tay kia trực tiếp bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh ra một cái động lớn, thế nhưng lực lượng khổng lồ kia vậy mà cũng đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, liên tục đụng xuyên không biết bao nhiêu cây đại thụ che trời...

“Rống...” Dường như vì bị đau, trong miệng quái vật truyền đến tiếng rống to, càng là ôm cánh tay của chính mình đau đớn nhảy nhót. Thân thể của nó to lớn như thế, mặc dù so với mấy cây đại thụ cao mấy ngàn trượng kia vẫn nhỏ hơn một chút, thế nhưng vẫn làm cho mặt đất run rẩy một hồi.

Diệp Tĩnh Vũ thật vất vả ổn định thân thể của mình, phát hiện trừ nắm đấm có chút tê dại ra thì không có nửa điểm thương thế, nhìn thấy quái thú đang không ngừng tru lên, thân thể lóc lên, một lần nữa đi tới đỉnh đầu quái vật...

Không có chút do dự, hung hăng đá một cước về phía quái thú. Quái thú còn đang phát sầu vì tay mình, nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ bị mình đập bay ra ngoài cũng không có việc gì, lúc này làm sao có thể tránh được...

“Răng rắc...” Một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ một cước nặng nề đập lên cái sừng mà hắn đã trộm. Cái sừng còn lớn hơn Diệp Tĩnh Vũ gấp ba lần. Thế nhưng khi đối mặt với một cước này của Diệp Tĩnh Vũ, cái sừng này lại vỡ vụn ra như thủy tinh vỡ vụn., Không chỉ như vậy, ngay cả thân thể cực lớn của quái vật cũng bị một cước của Diệp Tĩnh Vũ đá bay, hung hăng đụng vào một cây đại thụ ở phía sau, lập tức làm cho đại thụ kia bị thủng một lỗ to, mà cả gốc đại thụ rốt cuộc không chịu nổi lực lượng của bản thân, toàn bộ sụp đổ xuống...

“Khà khà...” Tiếng kêu của quái thú lúc này so với vừa rồi mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần, trên đầu càng không ngừng phun ra huyết dịch màu ám kim, chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ một lần nữa nhào tới mình, thân thể cực lớn vậy mà nhanh chóng bò lên, quay người chạy vào chỗ sâu trong rừng rậm...

Nhìn thấy quái thú chạy với tốc độ cao nhất, Diệp Tĩnh Vũ nào chịu bỏ qua, liền cất bước đuổi theo tên này, Thôn Long thú? Hắn muốn nhìn xem đám người này có cường đại như thế hay không...

Man Lâm rất lớn, trong Man Lâm có rất nhiều tuyệt cốc, trong đó có một sơn cốc gọi là tử vong, là hoang thú, tiên thú, hung thú khác, đều tuyệt đối không dám bước vào nơi này, chỉ vì nơi này là một trong những sinh vật kinh khủng nhất sinh sống ở Man Lâm, Thôn Long Thú...

Giờ phút này, trong hạp cốc này, hơn một trăm đầu Thôn Long Thú cao hơn trăm trượng đang vây quanh hai nam tử kia, hai gã nam tử mặc áo đen, trên mặt tràn đầy vẻ kiên quyết, một gã nam tử khác lại mặc áo khoác da trắng, trên mặt là một bức uể oải, tựa hồ căn bản không để những Thôn Long Thú này vào mắt...

Bất quá mặc kệ là nam tử áo trắng, hay là nam tử áo đen, ánh mắt bọn họ đều mơ hồ rơi vào một đỉnh núi cách đó không xa, chỉ vì nơi đó, một đầu Thôn Long Thú màu trắng toàn thân hiện ra chỉ bằng người thường...

Năm trăm năm mươi tư quyền trên bầu trời.

Cùng với Thôn Long Thú khác, trong mắt Thôn Long Thú này tràn đầy quang mang trí tuệ, xem ra chính là sinh vật rất có linh tính, mà trên người của nó lại không có những cái gai nhọn hoắt, ngược lại là một tầng áo giáp thật dày, tựa như một cái áo giáp, trên đầu của nó cũng có một cái sừng, ngoài ra, những thứ khác cũng không khác biệt lắm so với một người.

Giờ phút này, cặp mắt cơ trí của con Thôn Long Thú này đang nhìn chăm chăm vào hai nam tử đang bị một đám Thôn Long Thú bao vây...

“Lão gia hỏa, ta muốn quyết đấu với ngươi!” Đôi mắt với ánh mắt cơ trí của Thôn Long Thú, tên nam tử áo đen mở miệng nói trước.

“Ha ha, phản bác Vương, tốt xấu ngươi cũng là chư hầu một phương của Man Lâm, chẳng lẽ chỉ biết đánh đánh giết giết sao? Ngày thường ngươi cũng coi như thông minh, hôm nay sao lại ngốc như vậy chứ? Mang theo một người lại dám đến Tử Vong tuyệt cốc của ta tìm phiền toái, có phải lần trước giáo huấn còn chưa đủ nghiêm trọng hay không?” Thôn Long Thú đứng trên núi cao nghe được lời tuyên ngôn nghịch bác lại cười ha ha lên, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng.

“Lão gia hỏa, ngươi không giữ lời hứa, lúc trước ngươi và ta đã hạ hiệp nghị, tộc của các ngươi không được phép tàn sát Long tộc nữa, thế nhưng mấy ngày nay, đã có bao nhiêu Long tộc chết dưới sự vây công của các ngươi...” Nam tử được xưng là phản bác của Vương chính là sự phản bác của hạt giống sức mạnh mà ngày đó lão Long gieo xuống.

Sau khi Thiên giới tân sinh, hắc vẫn sinh tồn trong mảnh Man lâm này, dựa vào chiến ý cường đại, khiêu chiến từng đối thủ

một, giết chết từng đầu ác thú ở Tiên giới thậm chí là cả Thâm Uyên kia, trở thành Thú Vương một phương thống soái.

Mà Thôn Long Thú giống như loài người kia cũng chính là Vương của những Thôn Long Thú này, Thôn Long Thú vốn gọi là Tạp Mễ Đa Thú, chính là một loại ác thú Thái Cổ sinh sống ở vực sâu, cũng là một loại ác thú cao cấp đến ác ma cũng không dám tùy tiện trêu chọc., Sau khi Thiên giới tân sinh, loại ác thú này luôn có hứng thú đặc biệt với thần thú có quan hệ với huyết mạch Long tộc, bọn họ đơn độc lực lượng không đủ để đối kháng với Thiên Long bình thường, nhưng số lượng của bọn họ lại nhiều như thế., Mỗi lần điều động đều là một Thôn Long thú có thực lực cao cường suất lĩnh một nhóm lớn Thôn Long thú phổ thông xuất động, bất kể là Kỳ Lân, Tỳ Hưu, Thiên Long các loại thần thú, cơ hồ đều là đối tượng săn mồi của bọn họ.

Nghịch bác nhận truyền thừa của lão Long, tự nhiên không có khả năng nhìn Thiên Long nhất mạch triệt để diệt tuyệt, Thôn Long Thú chết trong tay hắn cũng không biết có bao nhiêu.

Tuy nhiên sau đó, con Thôn Long Thú Vương này đã xuất hiện, thực lực của nó hơn xa so với nghịch bác, bất quá phản bác chính là dựa vào chiến ý cường đại của mình, trọng thương Thôn Long Thú Vương, lúc này mới ký một hiệp nghị với nó, chính là Thôn Long Thú có thể săn giết những con thần thú khác, nhưng tuyệt đối không thể động thủ với Thiên Long tộc.

Bất quá huyết mạch trong cơ thể Thiên Long dù sao cũng là thuần khiết nhất, cũng là đồ ăn mà Thôn Long Thú thích nhất, bất quá nhẫn nại một thời gian, lại bắt đầu săn bắt Thiên Long.

Bây giờ, bác bỏ liền tìm tới cửa, hướng về Thôn Long Thú Vương này một lời giải thích, đương nhiên, hắn cũng biết, một mình mình tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Thôn Long Thú Vương, bất quá mình còn có một huynh đệ, những năm gần đây một mực ngủ say như chết.

Khác với phương thức tiến hóa không ngừng so sánh với khiêu chiến, phương thức tiến hóa của Tiểu Đào Đào chính là ăn, ăn

xong ngủ, ăn thì ăn càng nhiều, ngủ càng lâu, tiến hóa càng mạnh.

Nhưng nói như vậy, lấy huyết mạch Thao Thiết, sau khi trưởng thành có thể có tu vi Hồng cấp đã là không tệ rồi, thế nhưng có hạt giống sức mạnh của lão Long, có những cảm ngộ của lão Long, chỉ cần đào nhỏ tìm hiểu thật tốt, tiến hóa đến Vũ cấp cũng không phải là việc khó.

“Hắc hắc, Nghịch bác Vương, ngươi cũng không thể trách ta a, lần trước ta bị ngươi đánh trọng thương, mấy ngày nay ta một mực bế quan, rốt cuộc những tên tiểu tử kia làm cái gì ta cũng không biết?” Thôn Long Thú Vương bỗng nhiên cười hắc hắc...

“Ngươi...” Nghịch bác nhất thời nổi giận, lần trước chiến đấu mình cơ hồ phải liều chết mới làm trọng thương hắn, thương thế của hắn nào có nghiêm trọng bằng mình?

“Ha ha ha, ngươi cũng không cần cái gì ngươi ngươi, ngươi không phải là muốn tới tìm ta phiền toái sao, vừa vặn hôm nay coi như là ngứa tay, ta chơi đùa với ngươi một chút, bất quá nói trước, nếu trong chốc lát không cần thận lấy mạng ngươi, ngươi cũng đừng hối hận!” Thôn Long Thú Vương kia cười ha ha một tiếng, thân thể lóe lên, nhưng đã đi tới trước người nghịch bác, trực tiếp một chưởng đập tới trái lời.

Bàn tay của hắn còn đang ở trên không trung, đã hóa thành một đôi móng vuốt sắc bén, hầu như trong nháy mắt liền đi tới ngực trái ngược...

Thế nhưng kỹ xảo chiến đấu nghịch phản lại trải qua muôn vàn thử thách mà đến, một chân lùi lại phía sau, thân thể lệch ra, dễ dàng tránh được một trảo này, mà quyền phải của hắn từ dưới đánh vào dưới nách con Thôn Long Thú Vương kia.

Không thể không nói, kỹ xảo chiến đấu phản bác thật tinh xảo, dù cho thực lực con Thôn Long Thú Vương này trên hắn, đối mặt một quyền như vậy cũng không thể tránh né, chỉ có thể theo bản năng xiết chặt cánh tay...

“Cạch...” Móng vuốt Thôn Long Thú Vương là xoa qua quần áo nghịch chuyển, mà một quyền phản bác lại là thật sự đánh

vào trên bả vai Thôn Long Thú Vương, lập tức nện cho nó liên tục lui về phía sau, không đợi Thôn Long Thú Vương phản ứng, thân thể đã phóng ra ngoài, trực tiếp đánh ra một chưởng...

Thương Long ấn...

Lập tức liền nghe được trập trập thanh âm long ngâm vang lên, từng đạo long ảnh màu vàng từ trên bàn tay của hắn bộc phát ra, một cỗ long uy tuyệt cường hung hăng đánh về phía Thôn Long Thú Vương.

Nhưng hiển nhiên Thôn Long Thú Vương không hề có hứng thú với long uy như vậy, hắn chỉ giơ tay lên, hung hăng đối mặt với một chưởng phản bác...

Sức mạnh khổng lồ lập tức bị chấn bay ngược ra ngoài, tuy nhiên Thôn Long Thú Vương vẫn bị chấn động phải liên tiếp lui về phía sau, thân thể gần như mất thăng bằng, mà vốn nên bay ngược ra ngoài lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, cứ như vậy quét ra một chân về phía hắn, Thần Long vẩy đuôi...

Trong lúc mơ hồ, hai chân nghịch chuyển tựa hồ hóa thành đuôi rồng màu vàng, mang theo lực lượng cường đại quét về phía Thôn Long Thú Vương, Thôn Long Thú Vương đã triệt để mất đi cân bằng, làm sao có thể ngăn cản được...

“Ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Thôn Long Thú Vương bị một chân này quét trúng, thân thể của nó lập tức mất cân bằng, cả người ngã về phía sau.

Mà thân ảnh nghịch chuyển đã bắt đầu vọt lên, cánh tay biến thành chữ “Vèo”, trực tiếp lấy khuỷu tay ném về phía bụng của Thôn Long Thú Vương...

Từng đạo hào quang màu vàng không ngừng xuất hiện trên cánh tay của hắn, toàn bộ lực lượng toàn thân hắn đều tụ tập ở đây, lúc Thôn Long Thú Vương hoàn toàn không cách nào phản ứng kịp, đã hung hăng đánh lên phía trên...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, bụng dưới Thôn Long Thú Vương thậm chí truyền đến thanh âm bạo tạc, lực lượng cuồng bạo đập cho toàn bộ Thôn Long Thú Vương rơi xuống, đập ầm ầm trên mặt đất, trực tiếp nện xuống mặt đất tạo ra một

cái hố to, mà dưới bụng của nó còn tuôn ra một đoàn huyết vụ...

Bất quá cho dù như vậy, phản bác y như cũ không có ý dừng tay, thân thể của hắn đã nhảy lên cao, hai chân hướng lên trời, hai tay giao nhau, vắt ngang trước ngực, cứ như vậy rơi thẳng xuống...

Nghịch Thiên Không Thập Tự Quyền!

Bản tôn thứ tám chín mươi sáu.

Thời khắc này chuyện nghịch phản không giống như một bóng người, mà là một con Thần Long, một con Thần Long cao cao tại thượng trong cửu thiên, mang theo một cỗ khí phách không ai bì nổi lao thẳng xuống, tựa hồ ở trước mặt hắn, không còn gì có thể ngăn cản...

Tốc độ của hắn nhanh như thế, những con Thôn Long Thú khác căn bản không cách nào phản ứng kịp, mà Thôn Long Thú Vương cũng giống như bị lừa, làm sao còn có thể tránh né, trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều Thôn Long Thú Vương, nghịch chuyển được chữ thập trên trời đập mạnh vào ngực hắn...

Răng rắc... Một tiếng, ngực Thôn Long Thú Vương lập tức bị đánh nát bấy, ngay sau đó nó dẫn đầu, thân thể nó cũng bị đánh cho nát bấy...

Toàn bộ thân thể hóa thành một đoàn lưu quang, biến mất vô tung vô ảnh...

Thân thể nghịch phản đã đứng ở trên mặt đất, nhìn thấy Thôn Long Thú Vương bị mình đánh cho tan nát, trên mặt hắn không có nửa điểm vui mừng, ngược lại tràn ngập lo lắng, bởi vì hiện tại hắn mới phát hiện, đó lại là một hư ảnh của Thôn Long Thú Vương...

Chỉ là một hư ảnh của hắn lại có lực lượng như vậy, vậy bản thể của hắn mạnh tới mức nào? Chẳng lẽ lúc trước chính mình gặp phải hư ảnh của hắn? Hoặc là phân thân?

“Ha ha ha ha ha ha... Nghịch bác Vương, tốc độ tiến bộ của ngươi thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt a, hiện tại lại dễ dàng đánh chết một cái hình chiếu như vậy, xem ra thật sự không thể dung cho ngươi tiếp tục sống sót., Nếu không sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ thật sự tổn thương bản thể của ta...” Vào lúc này, trong hẻm núi cực lớn kia bỗng nhiên

truyền đến một tràng thanh âm to lớn, thanh âm này từ bốn phương tám hướng truyền đến, ngay cả nghịch phản và Thao Thiết cũng không cảm ứng được rốt cuộc là từ đâu.

“Lão gia hỏa, ngươi có dám hiện ra chân thân, cùng ta đánh một trận không?” Nghịch bác hét lớn một tiếng, trên người bộc phát ra chiến ý cường đại, một thân áo đen càng thổi phồng rung động.

“Ha ha, muốn đánh một trận với ta, trước đánh bại những đứa con cháu của ta rồi nói!” Giọng nói kia tràn đầy đùa cợt, ngay sau đó mấy trăm con Thôn Long Thú đã bắt đầu phản bác, phản bác với việc vọt tới Tiểu Đào, mỗi con bọn chúng đều to lớn như thế, thế nhưng tốc độ lại tuyệt đối không chậm, tuy rằng chỉ có mấy trăm con, nhưng thanh thế kia so với trăm vạn hùng sư còn muốn kinh khủng hơn.

Vào lúc này, một mực không có ra tay, khóe miệng Tiểu Đào đã hóa thân thành người lại lộ ra một tia cười lạnh, cũng không thấy hắn có động tác gì, trong miệng nhẹ nhàng đọc lên hai chữ: “Giám cầm...” Nhất thời, toàn bộ hư không tựa hồ cũng bị giam cầm, những Thôn Long Thú kia toàn bộ đều bị giam cầm, không nhúc nhích.

Cũng chính vào lúc này, thân thể nghịch chuyển, cơ hồ trong nháy mắt, gã liền đi tới trước mặt một con Thôn Long Thú, hung hăng đạp một cước lên. Con Thôn Long Thú kia còn chưa bay ra ngoài, thân thể của gã đã đi tới phía trước cái đầu thứ hai...

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy hắn giống như hóa ra hơn trăm phân thân, toàn bộ đánh lên trên người những con Thôn Long Thú này... Lấy thần thông hiện tại của Thao Thiết, tự nhiên không đủ để giam cầm quá lâu, thế nhưng dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, cũng đủ...

Lúc thuật giam cầm tiêu tán, hơn trăm con thân thể khổng lồ như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, rất nhiều Thôn Long thú thậm chí không làm ra bất kỳ phản ứng gì, thân thể bị đánh nát, cơ hồ mỗi một con Thôn Long Thú đều là đầu bị trực tiếp nổ nát...

Thấy tộc nhân của mình không chịu nổi một kích như thế, trong hạp cốc kia vậy mà mơ hồ truyền đến một trận thanh âm giận dữ...

“Nghịch bác vương, rất tốt, thật sự rất tốt, các người chết chắc rồi, các người chết chắc rồi!” Vừa dứt lời, xung quanh đã xuất hiện mấy chục bóng người lớn nhỏ phản bác như Thao Thiết, vậy mà toàn bộ bọn họ đều là hình chiếu của Thôn Long Thú Vương, mỗi một người đều có bản lĩnh phản nghịch.

Lúc này có tới mấy chục người vọt tới với tốc độ nghịch chuyển nhanh nhất như vậy...

“Long văn chiến gọn...” Thao Thiết lại hừ nhẹ một tiếng, mà thân thể của nó cũng trực tiếp vọt ra ngoài, lập tức liền thấy một gọn sóng màu vàng từ dưới chân nó truyền ra, trực tiếp quét về phía mười bóng người kia...

Hơn mười người này dù sao cũng là hình chiếu của Thôn Long Thú Vương, thực lực đều không yếu, đối mặt với đạo ánh sáng màu vàng này, mười người đồng thời đánh ra một quyền, ngay sau đó liền thấy được toàn bộ màn sáng màu vàng óng vỡ vụn ra...

Thế nhưng vào lúc này, bóng người nghịch chuyển đã đi tới phía trước một cái hình chiếu, trực tiếp hướng hấn đánh ra Thương Long ấn...

Hình chiếu kia đang muốn ngăn cản, nhưng trong mắt Thao Thiết đã hiện lên một đạo quang mang, hấn chỉ cảm thấy thân thể của mình tựa hồ đã mất đi không chế...

Chính là thuật giam cầm bách trúng, tuy tu vi của Thao Thiết hiện tại nhiều nhất cũng chỉ trong nháy mắt là có thể giam cầm hình chiếu, nhưng thời gian chớp mắt này đã đủ...

Hấn vận sức chuẩn bị phản bác cơ hồ là liều mạng vung ra một chiêu mạnh nhất của mình, trời long đất lở...

Bảy quyền liên tục hung hăng đánh lên thân một đạo hư ảnh kia, lập tức đánh bay đạo hư ảnh này ra ngoài, thân thể gần như sụp đổ, mà một đạo hư ảnh từ trong cơ thể Thao Thiết thoát ra, há to miệng, một ngụm liền nuốt trọn cả đạo hư ảnh này...

Mà lúc này, mấy cái bóng mờ khác đã công tới, bọn họ gần như đồng thời xuất ra một quyền phản nghịch với Thao Thiết...

Quyền kinh cuồng bạo như muốn xé rách không gian này, vừa mới đánh ra một quyền, ở vào lực cũ đã mất, lực phản nghịch chưa sinh căn bản không cách nào ngăn cản công kích như vậy. Thế nhưng thân ảnh của Thao Thiết đã tới bên cạnh hắn, trực tiếp vạch vào hư không, liền thấy một vết nứt màu đen hình thành, đây chính là Thuần Thuần thần thông của Long tộc.

Quyền kinh cuồng bạo của mấy người không đủ để oanh phá hư không, toàn bộ đều chui vào trong hư không vô tận kia, mà sau khi trì hoãn được một hơi thì đã một lần nữa xông tới...

Đào tiên nhỏ cũng không khách khí một lần nữa sử dụng ra thuật giam cầm...

Hai người phối hợp không chê vào đâu được, một người kế thừa chiến kỹ của lão Long, một người kế thừa thần thông của lão Long, bây giờ bắt đầu vận chuyển, tựa như lão Long sống lại vậy, dù cho thực lực mười đạo hư ảnh này đều không dưới hai người, nhưng toàn bộ đều bị hai người đánh bại...

Ngay lúc hai người sắp đánh chết ba gã hư ảnh cuối cùng, trong hạp cốc lại một lần nữa truyền đến tiếng gào thét cực lớn của Thôn Long Thú Vương, ngay sau đó liền cảm giác mặt đất rung chuyển một hồi, giống như địa chấn tràn đến, thậm chí rất nhiều nơi còn xuất hiện rất nhiều vết rách...

Ba hư ảnh kia không còn dây dưa với Thao Thiết nữa, cả người hóa thành một đạo lưu quang, cứ như vậy chui vào trong lòng đất, ngay sau đó trong ánh mắt nghịch phản của Thao Thiết và kinh hãi kia, một bóng người to lớn từ mặt đất chậm rãi giãy dụa bò lên...

Đó là một bóng người khổng lồ, một bóng người chừng hơn vạn trượng, toàn bộ hạp cốc đều là một phần của bóng người này. Theo hắn đứng lên, toàn bộ mặt đất trong hạp cốc bắt đầu vỡ vụn, còn có vô số cát đá rơi từ trên người hắn xuống...

Đây mới là bản thể của hắn sao?

Chương tám trăm tám mươi bảy, sinh tử cộng tử.

Nhìn thấy thân thể khổng lồ của Thôn Long Thú Vương, nghịch bác và cả người Thao Thiết đều sững sờ tại đó, cảm nhận được sức mạnh tràn đầy áp bức của Thôn Long Thú Vương, trong lòng hai người đồng thời nổi lên một loại cảm giác như vậy, có lẽ, lần này đến sai rồi...

“Đi...” Tiểu Đào không giống như việc nghịch bác, biết rõ không có khả năng là đối thủ của Thôn Long Thú Vương, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, quay người hướng hậu phương thối lui. Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, đây chính là lời chí lý mà Diệp Tịnh Vũ dạy bảo lúc trước...

Nghịch bác cũng không phải là kẻ ngu, chiến ý của hắn mặc dù cường đại, nhưng dù khiêu chiến cũng chỉ là khiêu chiến mạnh hơn mình không có nhiều đối thủ, giống như lúc trước Thôn Long Thú Vương chiếu ảnh, nhưng bây giờ Thôn Long Thú Vương rõ ràng đã xuất hiện bản thể, biểu hiện ra khí thế to lớn như thế, so với bản thân hắn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, hắn biết đi đâu khiêu chiến? Nếu hắn thật sự đi, vậy cũng không gọi là khiêu chiến, vậy thì gọi là chịu chết...

Về mặt hai người tràn đầy tự tin, bây giờ chạy trốn tốc độ cũng không chậm, gần như trong nháy mắt đã chạy ra mấy ngàn trượng...

“Các ngươi đã chọc giận ta, chẳng lẽ còn muốn rời đi sao?” Giọng nói to lớn của Thôn Long Thú truyền đến, giống như tiếng sấm rền trên bầu trời.

Đào Đào và Tiểu Hắc nghe xong đều cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung ra. Không chỉ có vậy, Thôn Long Thú kia bước về phía trước một bước, bước này dĩ nhiên là hơn vạn trượng. Những cây cối cao ngàn trượng ở dưới chân nó giống như ngọn cỏ nhỏ bị giẫm nát báy, toàn bộ mặt đất đều chấn

động theo, các loại chim bay thú chạy trong rừng cũng bị uy thế này làm cho hoảng sợ bay loạn bốn phía...

Cảm nhận được uy thế như vậy, Nghịch bác và Tiểu Đào càng nhanh hơn. Thế nhưng Thôn Long Thú Vương đã giơ cánh tay còn trắng kiện hơn cả những cây đại thụ che trời lên, hung hăng vỗ xuống...

Thời khắc này nghịch phản cùng Thao Thiết ở trong mắt hắc không cần nói là một con sâu cái kiến, đơn giản không khác gì một hạt cát, bàn tay kia còn chưa hạ xuống, một cỗ lực lượng kinh khủng đã đè ép toàn bộ không gian, ngay sau đó một cỗ cự lực cứ như vậy hung hăng đập vào trên người nghịch bác và Thao Thiết.

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, thân thể hai người giống như quả bóng lông vũ bị đập trúng, toàn bộ ngã xuống, nặng nề đập trên mặt đất, tạo thành một cái hố cực lớn...

Vào lúc này, Thôn Long Thú Vương lại chạy về phía trước mấy bước, giẫm gãy không biết bao nhiêu cây cối, đi tới trước mặt Nghịch bác và Thao Thiết, trực tiếp giơ cái chân trắng kiện lên, cứ như vậy đập lên phản bác và đào đào nhỏ...

“Ngao...” Đôi mắt loại uy thế cường đại này, nghịch bác và đào đào nhỏ cũng không thể không liêu mạng, đương nhiên, không phải liêu mạng với Thôn Long Thú Vương, mà là liêu mạng chạy trốn.

Một trận tiếng long ngâm vang dội từ trong miệng bọn họ truyền ra, liền thấy trên người bọn họ nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, ngay sau đó liền thấy nghịch bác đã hóa ra chân thân, bây giờ hắn đã cao đến mấy trượng, toàn thân trên dưới che phủ một tầng lân phiến thật dày, bốn vó dưới chân dấy lên ngọn lửa màu đen, tựa như một đầu Độc Giác Kỳ Lân.

Đào tiên nhỏ lại hóa thành một con dị thú nho nhỏ, bò thẳng lên trên sống lưng nghịch chuyển, bốn vó dưới chân khễ động, đã dùng tốc độ cao nhất chạy về phương xa...

Có kinh vô hiềm tránh được một cước kia của Thôn Long Thú Vương, mặt đất đã bị giẫm ra một cái hố to, Thôn Long Thú Vương ngửa mặt lên trời thét dài, một lần nữa đuổi theo.

“Thiên Long Thủy Văn...” Giờ phút này tốc độ nghịch chuyển đã đạt đến cực hạn, thế nhưng thân thể Thôn Long Thú Vương lại đang đuổi theo gắt gao, mắt thấy sắp đuổi kịp hai con thú, móng vuốt nhỏ nhỏ của Tiểu Đào bỗng nhiên duỗi ra phía sau, sau đó dùng sức trảo một cái., Liền thấy trước mặt bọn chúng xuất hiện một gợn sóng màu thủy lam, giống như đụng vào tường, thân thể khổng lồ của Thôn Long Thú Vương đụng mạnh vào tường thành, lập tức giống như đụng vào trên lò xo, trực tiếp bị bắn ngược trở về...

“Loảng xoảng” Trong miệng Thôn Long Thú Vương phát ra tiếng kêu phẫn nộ, thân thể khổng lồ kia lại một lần nữa vọt tới, giờ khắc này, đối mặt với lực lượng cường đại của nó, gợn nước Thiên Long kia trực tiếp vỡ tan ra, Thôn Long Thú Vương tựa như xuyên qua một bức tường nước...

Mắt thấy Nghịch nghị cùng Thao Thiết đã chạy ra rất xa, độc giác cực lớn trên trán Thôn Long Thú Vương lại đột nhiên bắn ra một đạo hào quang màu đen, tốc độ hắc quang kia cực nhanh, hầu như trong nháy mắt đã tới sau lưng Tiểu Đào và Tiểu Hắc...

Cảm nhận được uy hiếp trí mạng, trên thân Tiểu Đào lập tức toả sáng hào quang, con mắt xanh biếc lóe ra từng đạo hỏa diễm, từng đợt âm thanh long ngâm mãnh liệt từ trong cơ thể hân truyền ra, lại một lần nữa sử ra Long tộc thần thông che chắn chi thuẫn...

Nhưng lần này, cho dù là Thao Thiết toàn lực sử dụng ra hư thuẫn cũng khó có thể ngăn cản tiến công như vậy, hầu như chỉ trong nháy mắt, vết sáng kia đã xuyên thủng không gian rồi.

Nhìn đến đây, Tiểu Đào đang một mực nghịch bác trên người bỗng nhiên trong mắt lóe ra thần sắc kiên quyết...

“Tiểu Hắc, chạy mau, để ta ngăn nó lại...” Vừa nói xong, trong nháy mắt thân thể nó đã hóa thành chân thân Thao Thiết, là một con ác thú cao ba trượng, giống như sơn dương nhưng lại có vuốt hổ khủng bố, há cái miệng to như chậu máu đỏp chùm sáng màu đen kia...

“Đừng...” Nhìn thấy Tiểu Đào vậy mà không để ý tới sinh tử của mình, vì yểm hộ chính mình thoát đi mà mạnh mẽ cắn nuốt cỗ lực lượng này, trong miệng Tiểu Hắc truyền đến một trận thanh âm tê tâm liệt phế, thân thể hắn vốn đang phi nước đại chuyển hướng, đã ngừng lại, ngay sau đó lấy tốc độ còn nhanh hơn ánh sáng xông về phía hào quang màu đen...

Đào nhỏ vì hắn mà có thể mang tính mạng của mình ra, sao hắn không thể chứ?

Ngay lúc chùm sáng màu đen chuẩn bị bắn vào trong miệng Thao Thiết, ngược lại thân thể khổng lồ kia đã đánh bay thân thể của Thao Thiết ra ngoài, mà vết sáng đen kia lại vừa vọt bắn vào người nó...

Lân phiến trên người hắn nhìn như kiên cố, dưới đạo hắc quang này tựa như giấy, dễ dàng bị xuyên thủng, trực tiếp xuyên thủng toàn bộ thân thể hắn...

Lỗ máu to bằng nắm tay cứ như vậy xuất hiện ở nơi đó, từng dòng máu màu vàng không ngừng phun ra, toàn bộ thân thể cực lớn kia ngã xuống...

“Tên hỗn đản nhà ngươi, lão tử không phải bảo ngươi rời đi sao?” Tiểu Đào mất thấy Tiểu Hắc vậy mà trực tiếp bị xuyên thủng thân thể, chỉ cảm thấy trái tim của mình bị cái gì đó xé nát ra, bất chấp tất cả vọt tới trước người Tiểu Hắc, trực tiếp chửi ầm lên, mà trong mắt của nó, lại có hai mảnh huyết lệ phun ra...

Uy lực của vết sáng này thật sự quá lớn, dù với lực chữa trị hiện tại của Tiểu Hắc cũng khó có thể phục hồi như cũ, lực lượng trong cơ thể hắn thậm chí còn không đủ để ngăn cản luồng lực lượng này thôn phệ...

Thân thể của hắn đang hấp hối, nhưng lại không để ý thương thế của mình, cũng không để ý thao thiết nhục mạ, mà lo lắng kêu lên: “Chạy mau, ngươi chạy mau...”

Chương tám chín, thân thể có thể vỡ nát.

Thấy phản bác chính mình sắp chết, Tiểu Đào càng khổ sở, bất quá trong miệng hắn vẫn mở miệng mắng to: “Con mẹ nó, ngươi muốn chết, có thể làm anh hùng. Thế nhưng lại để cho lão tử một mình lẻ loi cô đơn, trong lòng lại vĩnh viễn phải cống một nhân tình. Ngươi cảm thấy có khả năng này sao?” Tiểu Đào vừa mở miệng mắng to, vừa truyền lực lượng của mình vào, trợ giúp nghịch bác chống lại lực cắn nuốt của đạo hắc mang kia.

“Nhưng mà...” Tiểu Hắc còn muốn nói gì đó thế nhưng lại bị âm thanh của Thao Thiết cắt ngang.

“Không có gì là, con mẹ nó nhớ kỹ cho ta, chúng ta là huynh đệ, huynh đệ biết là có ý gì không? Được rồi, gia hỏa nhà ngươi mỗi ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, nào biết những thứ này, lão tử hiện tại nói cho ngươi biết, ý nghĩa huynh đệ, huynh đệ là... Ồ? Cái gì gọi là huynh đệ chứ? Ta nhớ rõ lúc trước Tiểu Đào Tiểu Thụ từng nói qua...” Tiểu Đào nói nửa ngày, lại đột nhiên nhớ không nổi những lời Diệp Tĩnh Vũ nói lúc trước...

“Thân có thể vỡ, đầu có thể đứt, tình nghĩa huynh đệ không thể diệt, huynh đệ, đó là đồng bọn sinh tử nương tựa vào nhau, huynh đệ, đó là bằng hữu sinh tử cộng đồng, huynh đệ, đó chính là chí giao có thể cắt lia đầu lâu của nhau!” Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Tiểu Hắc truyền ra...

“Đúng đúng đúng đúng, chính là câu này, ồ, sao ngươi nhớ rõ còn hơn cả ta, ta cảm thấy ngươi chỉ biết đánh đánh giết giết thôi?” Tiểu Đào gật đầu lia lịa, lại là một bộ dạng hiếu kỳ...

“Ta chém chém giết giết so với ngày nào ngươi cũng chỉ biết ăn uống ngủ ngon hơn!” Trong lòng nghịch bác nghĩ, nhưng không nói ra, bất quá mặc kệ là hắn và Tiểu Đào đều từ trong mắt đối phương thấy được hết thấy, hiểu rõ hết thấy....

Dưới sự dìu dờ của Đào Đào nhỏ, hấn đang vùng vẫy đứng lên, nhìn Thôn Long Thú Vương đã đi tới trước mặt mình, trong mắt hai người đều nổi lên chiến ý nóng rực nhất...

Chẳng phải là chết sao, trước khi chết có thể chiến đấu với huynh đệ như vậy, cho dù sau khi thật sự chết, cũng sẽ không cô độc...

“Hai người các bà bà, bây giờ nói xong chưa,!” Thôn Long Thú dường như căn bản không quan tâm hai người ồn ào bao lâu, cho đến khi hai người không nói gì, nó mới mở miệng nói lần nữa, thân thể khổng lồ kia tựa như một tòa thần sơn, đứng sừng sững trước mặt hai người, trong ánh mắt tràn đầy trào phúng...

Tình nghĩa huynh đệ chó má gì chứ, chỉ có nhân loại nhỏ yếu mới có tình cảm như vậy, hai người các ngươi là hoang thú, hoang thú thì lấy những thứ này làm gì?

Tiểu Hắc và nghịch bác đều không nói gì, cùng ngẩng đầu nhìn về phía Thôn Long Thú Vương cao lớn. Bọn hấn đều hiểu, hôm nay khả năng là đã chết, bất quá trong mắt hai người cũng không còn nửa điểm ý tứ lùi bước, nếu đã trốn không thoát, vậy thì chiến đi...

Sinh mệnh đáng quý, giá cả tình yêu càng cao, hai người không có tình yêu, lại có tình nghĩa huynh đệ sinh tử, cho dù chết, thì cũng có gì phải sợ...

Từng ngọn lửa màu đen tự nghịch chuyển bốc cháy lên, hấn thậm chí không để ý tới thân thể bị xuyên thủng kia, Thao Thiết ở một bên cũng không ngừng bộc phát lực lượng của mình, từng đoàn từng đoàn hào quang màu vàng không ngừng thoáng hiện trên người hấn, thân thể của hấn đã hóa thành bản thể, tất cả lực lượng hầu như là toàn diện phóng thích...

“Nghịch! Long! Tuyệt! Bài!” Thân thể hai con thú trực tiếp biến thành hai đạo tuyết mang, trực tiếp dung hợp lại với nhau, không ngờ lại hóa thành một long ảnh cực lớn dài đến mấy vạn trượng, hung hăng đánh về phía Thôn Long Thú Vương...

Đối mặt với một kích liều chết của hai con thú, vẻ đùa cợt trên mặt Thôn Long Thú Vương cũng biến mất theo, thay vào đó là

vẻ mặt ngưng trọng, trên người của nó bộc phát ra hào quang màu đen, mà hai cánh tay trắng kiện của nó cũng nằm ngang ở trước ngực, muốn ngăn cản long ảnh to lớn kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, long ảnh cực lớn đâm mạnh vào hộ thân Ma Quang trước người Thôn Long Thú Vương, ma quang màu đen kia trực tiếp bị đụng nát bấy, ngay sau đó liền thấy long ảnh đâm vào trên cánh tay của nó...

Đầu rồng của Long ảnh trực tiếp vỡ vụn, ngay sau đó là thân thể, thể nhưng thân thể của Thôn Long Thú Vương cũng bị chấn động đến mức liên tục lui về phía sau., Áo giáp trên cánh tay gãy tróc ra từng trận, ngay sau đó là huyết nhục còn cứng hơn Huyền thiết không biết bao nhiêu lần bị nổ nát, ngay sau đó xương cốt gãy cũng bị lực lượng này đánh nát... Lực lượng cuồng bá đánh bay thân thể gãy mấy chục dặm, không biết đụng vỡ bao nhiêu đại thụ che trời mới rớt xuống...

Thế nhưng long ảnh màu vàng cũng vỡ vụn toàn bộ, hai bóng người cứ như vậy từ trên trời rơi thẳng xuống, hung hăng ngã trên mặt đất, tạo nên từng trận bụi bặm... Chính là sức mạnh của Thao Thiết đã bị tiêu hao hết và phản bác...

Thân thể hai con thú rơi trên mặt đất, toàn thân đều cơ hồ vỡ ra, đạo đạo huyết dịch màu vàng chảy ra, khí tức sinh mệnh tựa hồ đang dần dần trôi qua...

“Người nói hấn đã chết chưa?” Hai con mắt của hai con thú nhìn nhau, Tiểu Đào Đào lại còn có tâm tư mở miệng hỏi...

“Chính người nghe...” Con mắt nghịch bác lấp lóe, nhưng lại ra hiệu cho Thao Thiết nghe, ngay sau đó liền nghe được từng tiếng gào thét thảm thiết...

Trên mặt hai con thú đồng thời lộ ra nụ cười đắng chát, bọn chúng đều hiểu, mặc dù một kích liêu chết của bọn chúng làm Thôn Long Thú Vương trọng thương, nhưng lại không đủ để tiêu diệt nó, chỉ cần cho nó chút thời gian là có thể khôi phục, chờ đợi hai con đường tử vong của mình cũng chỉ có một mà thôi.

“Ai, không nghĩ tới lần đầu tiên chúng ta toàn lực hợp tác mà chết, thật sự là không cam lòng a, thật là nhớ thịt nướng lá nhỏ

nha, không biết bây giờ tên kia ở đâu...” Tiểu Đào vừa nói, khòe miệng vừa chảy nước miếng, chỉ có điều trong nước bọt kia lại có huyết dịch màu vàng nhạt...

“Xin lỗi...” Nghe Tiểu Đào nói ra những lời nghịch bác, trong lòng cảm thấy chua xót, trong lòng không kìm được mà thốt ra một câu như vậy...

“Sao lại nói xin lỗi?” Đào nhỏ đảo cặp mắt trắng dã, nước miếng trên khòe miệng chảy càng ngày càng nhiều, hiển nhiên đang hồi tưởng tới thịt nướng của Diệp Tĩnh Vũ...

“Nếu như không phải ta gọi ngươi tới, cũng sẽ không chết...” Thanh âm phản bác trầm thấp, trong đó càng tràn ngập ảo não, nếu như hắn không phải tự tin như vậy, bọn họ sao có thể có chuyện như vậy?

“Tiểu Hắc...” Tiểu Đào đột nhiên nhìn thẳng vào Tiểu Hắc, hét rất nghiêm túc...

“Hả?” Trong mắt Tiểu Hắc hiện lên một tia nghi hoặc...

“Chúng ta là cái gì?” Tiểu Đào tiếp tục hỏi...

“Huynh đệ...” Tiểu Hắc có chút nghi hoặc vì sao Tiểu Đào lại hỏi những điều này, nhưng vẫn buột miệng thốt ra...

“Nếu là huynh đệ, vậy không cần phải nói xin lỗi?” Tiểu Đào lại thận trọng nói.

“Ha ha, đúng vậy, chúng ta là huynh đệ...” Nghịch bác trùng điệp nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy kiên nghị...

Đào nhỏ không nói gì thêm, trong mắt của hắn đồng dạng cũng là vẻ kiên định, có thể cùng huynh đệ chết chung một chỗ, tính là cái gì chứ?

Chương tám mươi chín phần nội tình vũ.

Hiện trường lâm vào một mảnh trầm mặc, xa xa đã vang lên tiếng bước chân to lớn của Thôn Long Thú Vương, hai thú mơ hồ hiểu được, lần này mình chết chắc rồi...

“Tiểu Hắc...” Tiểu Đào lại đột nhiên mở miệng nói, nhưng giọng nói của hắn đã suy yếu rất nhiều so với vừa rồi...

“Hả?” Nghịch bác gật đầu...

“Nếu như ngươi là mẹ thì tốt quá!” Tiếng đào nhỏ càng lúc càng nhỏ...

“Vì sao?” Tiểu Hắc cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, nhưng hắn vẫn giữ vững tinh thần, mở miệng hỏi...

“Như vậy ta có thể cười ngươi, ha ha ha ha...”

“...” Tiểu Hắc không còn gì để nói, nhưng sau đó lại nói thêm một câu: “Tại sao không phải ngươi là con cái, ta cười ngươi?”

“Bởi vì ta mạnh hơn ngươi, ngươi chưa từng thắng được ta, ha ha ha...” Tiểu Đào cười ha ha, hắn lại nhớ tới tình cảnh hai thú lần đầu tiên gặp mặt...

“...” Đối với lý luận về Tiểu Đào Đào, Tiểu Hắc lại một lần nữa lựa chọn trầm mặc...

“Tiểu Hắc...” Lại một lát sau, Thao Thiết lại mở miệng nói... Thanh âm so với lúc này còn nhỏ hơn, gần như giống như tiếng muỗi...

“Hả?” Vừa rồi Tiểu Hắc thiếu chút nữa đã ngủ, nghe thấy thanh âm yếu ớt của Tiểu Đào, lại cố gắng giữ vững tinh thần nói.

“Kỳ thật ta biết, thực lực của ngươi đã sớm vượt qua ta, những năm gần đây ngươi vẫn luôn để cho ta đứng không...”

“Ách...” Tiểu Hắc không nói gì, nhưng xem như đồng ý...

“Ta nhớ lúc trước ngươi nhất định phải thề phải đánh bại ta, nếu không ngươi cũng chỉ có thể nghe theo lời của ta, nhưng rõ ràng ngươi có thực lực đánh bại ta, lại còn cố ý để cho ta biết ý tứ của Tiểu Hắc, một lần nữa mở miệng hỏi...”

“Ngươi thích làm đại ca không, vậy ta cứ gọi ngươi là đại ca, cứ nghe lời ngươi mãi là được, ai thắng ai bại thì có quan hệ!” Đôi mắt với vấn đề của Thao Thiết, Tiểu Hắc lại cười nhạt một tiếng...

Tiểu Đào lại một lần nữa lựa chọn trầm mặc, trong mắt của hắn lại chảy ra nước mắt óng ánh, bản thân lười biếng, mà phản bác lại rất khắc khổ. Tuy nói mình có thiên phú, nhưng thiên phú có tốt đến đâu, bản thân không cố gắng vẫn khó có thể làm được gì.

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn liêu mạng tu luyện, khắc khổ của hắn là mình không biết gấp bao nhiêu lần? Mà chính mình thì sao? Lại chỉ biết ăn và ngủ, mặc dù như vậy mình cũng có thể tăng cường thực lực bản thân, thế nhưng tốc độ lại chậm rất nhiều, vì có thể nhanh chóng tăng lên lực lượng của mình., Những năm gần đây hắn đã tìm bao nhiêu linh đan diệu dược, cơ hồ hơn phân nửa đều cho mình, cũng bởi vì như vậy, tu vi của mình và hắn mới miễn cưỡng bảo trì cân bằng mà thôi. Cũng chỉ vẹn vẹn là miễn cưỡng, chiến đấu thực sự của hắn đã sớm vượt qua chính mình.

Nhưng hắn lại âm thầm bảo vệ bên cạnh mình, tùy ý để mình ăn, để bản thân ngủ, còn tự mình tìm nhiều linh dược như vậy...

Đây chính là huynh đệ, xưa nay vì huynh đệ của mình mà kính dâng tất cả mọi thứ của hắn...

“Tiểu Hắc, có phải chúng ta sắp chết rồi hay không?” Qua một hồi lâu, Tiểu Đào lại một lần nữa mở miệng nói...

“Có lẽ là vậy...” Đôi môi Tiểu Hắc giật giật, tựa hồ nói một câu như vậy cũng phí rất nhiều khí lực của nó...

“Trước khi chết, ngươi nghĩ là ai nhất? Không phải là con Kỳ Lân mẹ ta nhìn thấy lần trước chứ? Ha ha ha...” Khuôn mặt

Tiểu Đào nở nụ cười, nhưng nước mắt trong mắt hắn lại không nghe sai khiến mà chảy xuống...

“Cút đi, ta không có hứng thú với nàng ta, bây giờ ta chỉ đang suy nghĩ về Tiểu Diệp Tử, đang nghĩ xem hiện tại hắn đang ở đâu...” Tiểu Hắc trợn trắng mắt...

“Hắc hắc, ta cũng nhớ hắn, nhớ hắn nướng thịt cho ta. Ai, thật là thơm a, ồ, Tiểu Hắc, hình như ta nhìn thấy ảo giác của hắn, hắn ở trước mặt chúng ta... Hắc hắc, không nghĩ tới trước khi chết thật sự xuất hiện ảo giác như vậy...”

Lúc này, Tiểu Hắc cũng nhìn thấy một bóng người, một người bất luận dáng người hay là khí tức đều giống Diệp Tĩnh Vũ như đúc...

Khác với đám người Lương Tiểu Khả, loại hoang thú như đào nhỏ này, xác định được một người, không phải dựa vào con mắt mà là cảm giác của khí tức. Giờ phút này hắn rõ ràng cảm giác được một nam tử giống như đúc khí tức Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện trước người bọn họ...

“Tiểu Đào, hình như ta cũng nhìn thấy hắn, nhưng hình như đây không phải ảo giác, ta thực sự cảm giác được hắn!” Hai mắt Tiểu Hắc sáng lên...

“Thật sao?” Đào nhỏ có chút khốn cùng, ánh mắt của hắn sắp không mở ra được, nhưng nghe Tiểu Hắc nói, hắn lại ép buộc chính mình mở hai mắt ra, nhìn về phía sau, lập tức nhìn thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cấp tốc chạy tới bên này...

“Oa, thật sự là chiếc lá nhỏ, chúng ta được cứu rồi...” Trong mắt Thao Thiết lóe lên ánh sáng, nhưng cũng không chịu nổi cơn buồn ngủ đó nữa, toàn bộ hôn mê bất tỉnh...

Diệp Tĩnh Vũ bị con Thôn Long Thú kia dẫn tới phụ cận mảnh Man Lâm này, vừa mới đánh chết, liền nghe bên này truyền đến thanh âm động tĩnh, không hề do dự, trực tiếp chạy vội tới. Thế nhưng khi hắn chạy tới, lại phát hiện hai thân ảnh quen thuộc nằm trên mặt đất, xa xa một đầu Thôn Long Thú to lớn đang từng bước một đi tới bên này...

“Tiểu Đào, Tiểu Hắc...” Bóng dáng Diệp Tĩnh Vũ gần như lập tức đi tới bên cạnh Tiểu Đào và Tiểu Hắc, hắn vươn hai tay ra

đặt lên đỉnh đầu hai người, Bá Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thậm chí một tia lực lượng Hỗn Độn đến từ Diệt Thế Ma Quang và Sáng Thế Thần Quang cũng liều lĩnh xông vào thân thể hai con thú, bảo vệ lấy tâm mạch của bọn họ...

“Chúng ta không có việc gì, cẩn thận cái tên khổng lồ kia...” Cảm giác được trong cơ thể mình có thêm một cỗ lực lượng mới, cuối cùng lại có thêm một tia khí lực nữa, rất là khó khăn nói ra...

“Không cần lo lắng, hảo hảo điều tức, đợi ta giết hấn báo thù cho các ngươi...” Diệp Tĩnh Vũ hung hăng nói, lại là một tay vẫy một cái, Xi Vưu kỳ đã xuất hiện trong tay, trực tiếp cuốn nghịch phản cùng Thao Thiết vào, mà thân thể của hấn lại chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Thôn Long Thú Vương đã đi tới trước mặt...

“Oa oa oa, lâu rồi chưa từng ném qua huyết thực, không nghĩ tới vừa ra đã gặp phải một tên to con như vậy, thật sự là quá tốt...” Lúc này, thân ảnh Hận Tĩnh Tuyên lại phiêu đảng đi ra, thậm chí là Chúc Dung, Thiên Ngô, sau lưng Tỳ Hưu, Hồ Miếu cũng chạy ra theo, trên mặt từng người đều lộ vẻ hưng phấn...

Quái vật này mặc dù thoát nhìn rất cường đại nhưng hiện tại Diệp Tĩnh Vũ lại càng cường đại, muốn giết chết dạng quái vật như vậy căn bản không phải việc khó, chỉ cần giết chết thứ này, bọn họ lại có thể bồi bổ một lần cực lớn, mấy ngàn năm, thân thể Diệp Tĩnh Vũ còn có thể được gột rửa, bọn họ một chút tu vi cũng không có tăng trưởng a, bây giờ không được tốt bồi bổ một phen, như thế nào xứng đáng với bản thân...

“Các ngươi cũng không nên ra tay, ta muốn tự tay giải quyết nó...” Lúc này, thanh âm băng lãnh lại từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, Tiểu Đào và thương thế nghịch chuyển làm cho hấn rất là phần nộ, vô cùng phần nộ...

Chương thứ chín ngàn Minh Huy.

“Hi hi, đệ đệ ngoan, quái vật này tôi thiếu cũng đạt đến cảnh giới sơ cấp, sức mạnh trong cơ thể càng hùng hậu, tuy rằng bị trọng thương, nhưng thực lực bây giờ cũng không phải là mấy người tỷ tỷ có thể đối phó a, mấy người chúng ta không có ý định động thủ đây? Cố gắng lên, tỷ tỷ còn phải chờ hút máu của hắc đấy!” Hạng Dận cười kiêu mị, thân thể lùi xa, làm ra bộ dạng xem kịch vui.

Chúc Dung, Thiên Ngô cũng đồng thời thối lui ra sau thật xa, xem ra đã sớm dự định khoanh tay đứng nhìn.

Diệp Tĩnh Vũ im lặng, xem ra mình nói không công, bất quá ngẫm lại cũng đúng, tu vi của mình cũng không tăng lên, những năm gần đây đều ở trong ý thức hải của mình, căn bản không thể có được tiếp tế, thực lực hiện tại còn dừng lại ở cảnh giới lúc trước, đối mặt với một quái vật như vậy, muốn nhúng tay cũng không có khả năng.

Vào lúc này, Thôn Long Thú Vương đã đi tới trước mặt, phát hiện hai con Hoang Thú vừa nãy đã không thấy đâu nữa, thay vào đó là một nam tử áo đen, không khỏi tức giận...

“Nhân loại ở đâu ra vậy? Người đem bọn chúng trốn đi đâu vậy?” Tiếng gào thét cực lớn từ miệng Thôn Long Thú Vương truyền ra, áp lực tràn ngập uy hiếp áp lực đè xuống...

Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến Thôn Long Thú Vương đang gào thét, một tay nâng lên, lật Thiên ấn trực tiếp xuất hiện trong tay, thân thể Thôn Long Thú Vương to lớn như vậy, quả thực giống như một bia ngắm lớn để sống vậy., Nếu không lợi dụng thần khí Thái Cổ này để đối phó với mình, cơ hồ là trong nháy mắt, Phiên Thiên ấn đã đi tới đỉnh đầu Thôn Long Thú Vương, hóa thành một ngọn núi lớn hơn trăm dặm, hung hăng đập xuống đầu Thôn Long Thú Vương...

Trong lòng Thôn Long Thú Vương chấn động mạnh, nào ngờ trên người tên gia hỏa này nhìn như rất yếu lại còn có pháp bảo uy lực to lớn như vậy, đối mặt với cái ấn thiên gào thét kia, thân thể cực lớn kia căn bản không thể nào tránh né, chỉ có thể miễn cưỡng giơ cánh tay vừa mới khôi phục một chút lên nghênh đón cái ấn lật thiên kia.

“Răng rắc...” Một tiếng vang thật lớn, Phiên Thiên ấn trùng điệp đập vào xương tay của hắn, xương tay mới mọc ra kia lại lần nữa vỡ vụn ra, hơn nữa so với vừa rồi còn muốn triệt để hơn, Địa Thủy Phong Hỏa cùng với lực lôi đình càng là toàn diện bộc phát, Thôn Long Thú Vương cảm giác giống như toàn bộ thiên địa đều đặt ở trên người của mình.

Răng rắc... Trừ cánh tay của hắn ra, xương cốt trên người hắn vậy mà cũng bị ép nát, hắn kỳ quặc càng đồng thời phun ra huyết dịch...

Trong miệng Thôn Long Thú Vương truyền đến tiếng gầm gừ to lớn, từng đạo hào quang màu đen từ trên người nó không ngừng phát ra, chống lại áp lực của Phiên Thiên Ấn.

Nhưng dù sao Phiên Thiên ấn cũng là Thái Cổ Thần Khí, năm đó người có thể bị Phiên Thiên ấn đập trúng mà không tổn hại, cũng chỉ có một Đa Bảo đạo nhân mà thôi, những người khác thần phật đầy trời, ai dám đối đầu với Phiên Thiên ấn chứ?

Rắc rắc rắc... âm thanh không ngừng vang lên, thân thể Thôn Long Thú Vương gần như hoàn toàn vỡ vụn. Lúc này, uy lực Phiên Thiên ấn mới từ từ giảm xuống, bất quá thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã thoát ra ngoài, toàn thân trên dưới nổi lên từng đạo hào quang màu vàng, vậy mà cả người phóng tới Thôn Long Thú Vương, tốc độ của hắn cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Thôn Long Thú Vương.

Thôn Long Thú Vương đang toàn lực ngăn cản áp lực của Phiên Thiên Ấn, làm sao có thể tránh được, thân thể chắc chắn của hắn lại bị Diệp Tĩnh Vũ đánh bay ra ngoài...

Lần này, hắn bay ra thật xa, trọn vẹn bay ra gần trăm dặm, xương cốt toàn thân cơ hồ triệt để vỡ vụn...

Một mảng lớn huyết dịch từ trên người hắn chảy ra, thân thể cực lớn không ngừng co giật, hiển nhiên đã bị thương nặng.

Thao Thiết và phản nghịch bị Diệp Tĩnh Vũ cuốn vào kỳ Vưu Kỳ tự nhiên cũng thấy được hết thấy, khi bọn họ phát hiện lực lượng Diệp Tĩnh Vũ to lớn như thế, trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, vì sao mỗi lần hắn xuất hiện đều mang đến niềm vui vô tận?

Phiên Thiên ẩn đã thu lại, Diệp Tĩnh Vũ không dừng lại chút nào, thân thể cấp tốc bay về phía trước, trên người hắn bộc phát ra sát ý mãnh liệt, Thôn Long Thú Vương nhất định phải chết!

Thân thể khổng lồ của Thôn Long Thú Vương nằm trên mặt đất, tựa như một tòa núi lớn, có khả năng xương cốt trên người đã vỡ vụn quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà khó mà bò dậy được, lúc này nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa nhào về phía mình, miệng rộng ngoác ra, một viên bảo châu màu đen từ trong miệng nó phun ra, đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đó là một viên Bảo Châu toàn thân biến thành màu đen, tản ra oán khí to lớn, mơ hồ có thể thấy phía trên có vô số u hồn đang giãy dụa, đang tru lên, đang thống khổ., Thậm chí có rất nhiều bóng dáng U Hồn là rồng, đây là thứ mà mỗi sinh linh mà Thôn Long Thú Vương giết được trong những năm gần đây rút ra hồn phách của mình để dã luyện Đoạt Hồn Châu, đương nhiên, một đầu ác thú căn bản không có khả năng đi dã luyện pháp bảo, hạt châu này hoàn toàn là hình thành tự nhiên trong cơ thể hắn, tựa như loại Thôn Kim Thú mà Diệp Tĩnh Vũ gặp lúc trước vậy.

Nhìn thấy Đoạt Hồn Châu đang bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ không chút do dự, trực tiếp đánh ra một quyền, toàn lực đập tới...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dùng tay không đánh về phía Đoạt Hồn Châu, cho dù toàn thân Thôn Long Thú Vương đau đớn không thôi, trên mặt vậy mà cũng hiện lên một tia trào phúng, cây Đoạt Hồn Châu này tựa như một quả bom, người dùng sức

công kích một quả bom, đây không phải là trực tiếp nổ tung sao?

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, toàn bộ viên Đoạn Hồn Châu nổ tung ra, lập tức thấy một ngọn lửa màu đen bộc phát ra ngoài, lập tức bao phủ toàn bộ Diệp Tĩnh Vũ lại, ngay tại hiện trường dâng lên một đám mây nấm cao hơn vạn trượng, cây cối trong phạm vi mấy trăm dặm dưới uy lực của ngọn lửa này bị san thành bình địa.

Hết thấy đều biến thành tro tàn, toàn bộ thế giới tựa hồ dưới vụ nổ bất động, Thôn Long Thú Vương vẫn nằm trên mặt đất, những ngọn lửa màu đen kia căn bản không cách nào thương tổn thân thể hắn, thậm chí bị thân thể của hắn hấp thu, trở thành thuốc bổ tốt nhất của hắn, liền nhìn thấy những vết thương trên người hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ...

Thế nhưng rất nhanh, Thôn Long Thú liền cảm thấy không ổn, bởi vì nó phát hiện ra còn có một cỗ lực lượng đang không ngừng hấp thu những ngọn lửa đã hóa thành Minh Huy này, thậm chí tốc độ hấp thu của đối phương nhanh hơn mình nhiều lắm, chuyện này là sao? Chẳng lẽ nó còn chưa chết sao?

Lúc ngọn lửa màu đen kia dần tán đi, Thôn Long Thú Vương bỗng nhiên phát hiện, Diệp Tĩnh Vũ vốn nên bị đánh thành tro tàn vẫn đứng ở nơi đó, trên người nó không chỉ bị thương, thậm chí ngay cả tóc gáy cũng không rơi một cọng, hơn nữa mơ hồ trong đó, trên người của nó lại chảy xuôi một cỗ Minh Khuyết, một cỗ dẫn phát vô số oan hồn biến thành Minh Du...

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắn là một con người, chẳng lẽ cũng có thể thôn tính được lực lượng như vậy sao?

Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, lập tức Thôn Long Thú Vương nhìn thấy mắt phải của nó lóe ra đạo đạo lôi quang, mà mắt trái của nó lại có một ngọn lửa màu đen đang cháy hừng hực...

Đó, thật sự là Minh Huy...

Chương Q901 đầu hàng.

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy mình tự mình đi Địa Phủ một chuyến, lĩnh hội một lần sinh tử luân hồi, trong cơ thể của hắn càng nhiều ra một cỗ lực lượng, U Minh chi lực.

Không sai, sau khi hấp thu Minh Khuyết khổng lồ kia, U Minh Kim Đan trong lòng bàn tay trái của hắn cuối cùng đã ngưng tụ thành, tu vi của hắn càng trực tiếp tăng mạnh, đạt đến Hồng cấp, tu vi Thần Niệm nâng cao một bước, về phần thân thể của hắn? Ách, nhục thể của hắn trải qua hai loại lực lượng cực đoan rèn luyện, đã cường đại có chút biến thái, lại trải qua U Minh chi lực gột rửa, cũng sẽ không có biến hóa quá lớn.

Bất quá bản thân hắn ngoại trừ lực lượng nhục thể, lực lượng khác theo cảnh giới tăng lên, đâu chỉ tăng lên gấp đôi, chỉ cần không đối mặt cao thủ cấp Côn Bằng, cũng không cần mỗi người đều tiến lên vật lộn, dù sao, đây là chuyện tiêu hao thể lực không phải sao?

Hơn nữa theo U Minh Kim Đan ngưng tụ, thần thông Luân Hồi Chi Nhân của hắn càng tăng lên nhiều, thậm chí có thể cuốn một ít người vào luân hồi, lại từ đầu...

Cảm nhận được biến hoá trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, Thôn Long Thú Vương có chút khó khăn nuốt nuốt nước miếng, tựa hồ cuối cùng cũng ý thức được sự đáng sợ của con người này.

Kỳ thật cũng trách chính hắn không may, hiện tại tu vi Diệp Tĩnh Vũ không cao, thân thể lực lượng mặc dù cường đại, nhưng có thể phát huy chiến lực cũng không đủ để đánh bại hắn., Cho dù bị đánh bại cũng sẽ không chật vật như vậy, nhưng ai bảo trước khi hắn gặp phải chuyện Diệp Tĩnh Vũ đã bị Thao Thiết và nghịch bác đánh trọng thương, cuối cùng lại trúng một kích hoàn chinh của Phiên Thiên ấn, tương đương với việc hoàn toàn thừa nhận uy lực của Phiên Thiên ấn, cũng không phải đơn giản đánh một đòn như vậy.

Không bị lật Thiên Ân trực tiếp đánh chết, đã là lực lượng của hắc quá cường đại. Dù vậy, hắc vẫn có cơ hội tuyệt đối chuyển bại thành thắng., Dù sao lực lượng bạo tạc do hạt Đoạn Hồn Châu kia phát ra đủ để khiến cao thủ cấp Tỳ Hưu bị thương nặng, thế nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ chính là Hồn Độn Chi Thể, ngay cả Diệt Thế Ma Quang và Sáng Thế Ma Quang lúc trước cũng không giết chết, cùng lắm là cho hắc ngủ say mấy ngàn năm mà thôi, chớ nói chi là lực lượng như vậy.

Trải qua rèn luyện, nhục thể hoàn toàn có thể thừa nhận được lực lượng như vậy, U Minh chi huyết dễ dàng hấp thu hoàn toàn những Minh Huy này.

Kể từ đó, hi vọng cuối cùng của Thôn Long Thú Vương cũng tan biến theo, giờ phút này, thương thế trên người nó thật sự quá nặng, cho dù muốn chạy trốn cũng không có khả năng.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bước từng bước một về phía mình, Thôn Long Thú Vương bỗng nhiên cảm thấy mình có chút ủy khuất, nhân loại này, lực lượng cũng không cường hãn, theo lý thuyết mình hắc là có thể dễ dàng gạt bỏ hắc mới đúng, nhưng vì sao bây giờ đợi làm thịt ngược lại là mình?

Cảm nhận được sát ý không chút che giấu trên người Diệp Tĩnh Vũ, Thôn Long Thú Vương bỗng nhiên hiểu ra, hắc thật sự muốn giết mình, nhưng mà mình thật sự không muốn chết sao?

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên sẽ không để ý tới vấn đề hắc có muốn chết hay không, thân thể của hắc đã xuất hiện trên đỉnh đầu Thôn Long Thú Vương, thể tích Thôn Long Thú Vương to lớn như thế, đầu của hắc cũng giống như một tòa núi nhỏ, Diệp Tĩnh Vũ đứng ở phía trên, thật giống như một con kiến coi rẻ, nhưng uy áp của Thôn Long Thú Vương lại giống như Thái Cổ Thần Vương...

Trên tay nổi lên đạo đạo kim quang, trực tiếp một quyền đánh tới xương mũi Thôn Long Thú Vương, toàn bộ sống mũi to lớn vỡ vụn, Thôn Long Thú Vương lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn. Ngay sau đó Diệp Tĩnh Vũ phi thân một cái đá xoáy, lực lượng to lớn rất tàn nhẫn đập

lên độc giác cực lớn của Thôn Long Thú Vương, độc giác nhìn như kiên cố kia giống như thủy tinh hoàn toàn vỡ vụn...

“Khà khà... Lân Bằng...” Thôn Long Thú Vương nào chịu nổi đau đớn như vậy, tiếng kêu thảm thiết trong miệng càng lúc càng lớn, thế nhưng tốc độ ra tay của Diệp Tĩnh Vũ càng lúc càng nhanh...

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ tựa như một đại vương phá hư, trong tay có vô số thuốc nổ, mà Thôn Long Thú Vương tựa như một tòa núi lớn, bị hấn phát nổ từng chút từng chút một...

Đừng nhìn thân thể Diệp Tĩnh Vũ nhỏ bé như vậy, nhưng mỗi lần hấn xuất quyền đều nặng như Thái Sơn, lực lượng lôi đình, lực lượng tinh thần, lực lượng tinh thần, lực lượng gió, Thổ chi lực, cùng với U Minh chi lực không ngừng phá hủy trên người Thôn Long Thú Vương, dù thân thể Thôn Long Thú Vương cường hãn thế nào cũng không chịu nổi công kích của Diệp Tĩnh Vũ...

Từng mảng lớn huyết nhục từ trên người hấn rơi xuống, Hạng Gia, Chúc Dung, Thiên Ngô, đã sớm đánh tới, từng ngum từng ngum cắn nuốt lấy những huyết nhục cường đại kia, thực lực của bọn hấn tựa như ngòi hỏa tiễn, dù sao, Thôn Long Thú Vương mặc dù chỉ là cấp bậc Tỳ Hưu, nhưng bản thể của hấn thực sự quá lớn, năng lực tụ tập cũng thực sự quá lớn...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ gần như muốn hủy đi Thôn Long Thú Vương thì Thôn Long Thú Vương thực sự nhận không được mà gào lên...

“Đại Thần, Đại Thần, Đại Thần kính ngưỡng, cầu xin ngài tha cho ta đi, ta biết sai rồi, sau này ta sẽ không bao giờ tìm Thiên Long gây phiền phức nữa, ta thề sau này nếu có con Thôn Long Thú nào dám gây sự với Thiên Long, ta sẽ xé xác hấn, cầu xin ngài tha cho Đại Thần, tha cho ta một mạng đi, chỉ cần ngài tha cho ta, ta muốn ta đều có thể...” Linh hồn của Thôn Long Thú Vương phát ra tiếng cầu xin bi thảm, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ tựa như không nghe thấy...

Tiếp tục quơ nắm đấm của mình!

Rốt cuộc, toàn bộ thân thể khổng lồ của Thôn Long Thú Vương cơ hồ đều bị dỡ xuống, Diệp Tĩnh Vũ mới dừng lại, mà lúc này, Thôn Long Thú Vương đã hấp hối, so với phản nghịch vừa rồi còn bi thảm hơn so với Thao Thiết...

“Àn? Người vừa mới nói cái gì? Chỉ cần ta tha cho người làm cái gì ta cũng có thể làm?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như vừa mới nghe được vậy...

Ô ô ô... Trong lòng Thôn Long Thú Vương dường như sắp khóc đến nơi, đây là cái gì nhỉ? Mình đã nói từ lâu rồi mà, sao bây giờ mới hỏi vậy? Tuy nhiên trong miệng nó đâu dám nói gì, nhanh chóng gật đầu đáp ứng, nếu như Diệp Tĩnh Vũ còn tiếp tục đánh nữa, thì nó thật sự sẽ chết mất...

“Thế nhưng ta phát hiện ra người căn bản không cần người làm gì sao?” Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đập trên cái lỗ to trên mũi Thôn Long Thú Vương, nhàn nhạt nói...

“Ta có thể làm thú cưỡi của ngài, làm chó giữ nhà cho ngài, ta có thể...” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, Thôn Long Thú Vương liền nói ra tất cả ưu điểm của mình, còn âm thầm thể có thể làm bất cứ chuyện gì.

“Nhưng mấy vị này cần phải thôn phệ lượng lớn năng lượng mới có thể khôi phục thực lực, không giết người, ta biết tìm đồ cho bọn chúng ăn ở đâu đây?” Diệp Tĩnh Vũ cũng không vì điều kiện của Thôn Long Thú Vương mà động tâm, ngược lại chỉ vào đám người Hạng Dung bên cạnh nói.

Nhìn thấy hung thần ác sát, kiêu mị động lòng người, lãnh khốc lạnh lùng, bốn tổ Chư Hạng Thiên Ngô, Thôn Long Thú Vương có chút gian nan nuốt nước miếng, trong lòng buồn bực, lẽ nào bọn chúng nuốt chưa đủ nhiều sao?

Bất quá nói như vậy thì hẳn nào dám nói ra miệng...

Chương dứt thứ chín mươi hai, Thông Thiên Kiến Mộc

“Chủ nhân, chỉ cần người không giết ta, ta có thể mang người đi một nơi, bốn vị bằng hữu của ngài nhất định có thể đạt được năng lượng tinh khiết nhất mà bọn họ cần nhất...” Trong miệng Thôn Long Thú Vương truyền đến thanh âm thấp bé...

“Người uy hiếp ta?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, một cước hung hăng đạp xuống, một đoàn hào quang màu vàng sáng lên dưới chân hắn, trong nháy mắt tuôn ra một đoàn huyết vụ...

“Ô ô...” Thôn Long Thú Vương cơ hồ sắp khóc rống lên, đến bây giờ loại tình huống này, chính mình nào còn dám uy hiếp người a, bất quá là vì mình tìm một con đường sống mà thôi, mắt thấy chân thứ hai của Diệp Tĩnh Vũ sắp đạp xuống, hắn vội vàng mở miệng nói: “Chủ nhân, người đừng giết ta, người đừng giết ta, ta lập tức dẫn các người đi, đến đó, thậm chí nghịch bác Vương cũng có thể rất nhanh khôi phục lực lượng của bản thân hắn...”

“Đó là nơi nào vậy?” Diệp Tĩnh Vũ biết rõ thương thế đảo ngược sẽ nghiêm trọng đến mức nào, nếu có thể chữa trị tốt thân thể của hắn thì không còn gì tốt hơn...

“Ngay trong Thiên Vãn Tuyệt cốc, trừ ta ra, đạo tuyệt cốc kia không còn ai khác biết rõ, chủ nhân, ngài không cần tức giận, ta lập tức mang các ngài đi!” Lúc này Thôn Long Thú Vương đã bị đánh cho hoàn toàn không còn tính tình, ngữ khí khiêm tốn nói.

Diệp Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm đảo qua thân ảnh Thôn Long Thú Vương, nhìn ra nó không giống như là nói dối, sau đó nhàn nhạt gật đầu.

“Còn không đi mau...” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng...

Lập tức Thôn Long Thú Vương giống như được đại xá, toàn thân buông lỏng, thân thể to lớn gồng gượng bò dậy. Đám người Diệp Tĩnh Vũ đứng trên đỉnh đầu nó, thân thể nặng nề đi về phía nam Man Lâm...

Thế tích của hắn to lớn như thế, dù thương thế trên người nặng nề như thế, thế nhưng chỉ cần không trải qua đả kích của Diệp Tĩnh Vũ, cũng sẽ từ từ khôi phục, mà khí tức của hắn càng là khắc tinh của hoang thú khác, trên đường đi cũng không gặp phải hoang thú cường đại gì...

Bất quá vì có thể điều khiển Thôn Long Thú Vương, phòng ngừa hắn làm ra âm mưu gì đó, Diệp Tĩnh Vũ đã dùng vu thuật thái cổ giam cầm linh hồn của hắn trên người hắn.

Một đường đi về phía nam, với tốc độ của Thôn Long Thú Vương, mọi người đã đi được chừng nửa ngày, xuyên qua sương mù vội vã, cuối cùng cũng đi tới một hạp cốc màu xanh lá khác.

Vừa tiến vào hạp cốc, Diệp Tĩnh Vũ, Chúc Dung, Hạng Tỳ Hưu, Thiên Ngô, đám người Tỳ Hưu phía sau lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, bởi vì tại một mảnh hạp cốc này trung tâm., Một gốc đại thụ sừng sững, một gốc đại thụ cao hơn những cây đại thụ che trời ở bên ngoài không biết bao nhiêu lần, thân thể Thôn Long Thú Vương đã cao lớn vạn trượng, thế nhưng trước cây đại thụ này, đám người Diệp Tĩnh Vũ cũng rất nhỏ bé, đứng trên đầu Thôn Long Thú Vương, vậy mà đều không thể thấy rõ toàn cảnh cây này...

Rốt cuộc gốc cây này cao bao nhiêu, dùng thị lực của Diệp Tĩnh Vũ vậy mà cũng không nhìn thấy đỉnh, thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một vài tán cây lộ ra từ trong tầng mây. Đây mới thực sự là đại thụ che trời, chân chính cao vút trong mây...

Về phần thân cây thô to bao nhiêu, không chỉ nói đám người Diệp Tĩnh Vũ, cho dù Thôn Long Thú Vương có mấy trăm đầu cũng căn bản không cách nào ôm hết được, đường kính cây khô ít nhất phải đến mấy trăm dặm, toàn thân thân cây kia hiện ra màu đen, không biết có phải do niên đại quá lâu hay không, trong màu đen lại mang theo chút ánh sáng kim loại, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một ít phù chú...

Cây đại thụ này to lớn như thế, linh khí nơi đây càng dồi dào đáng sợ, đặc biệt là linh khí Mộc thuộc tính, quả thực là gấp ngàn vạn lần ngoại giới, thậm chí không cần Diệp Tĩnh Vũ hấp thu, hẳn cảm giác được huyết Mộc Chi trong cơ thể mình bắt đầu điên cuồng hấp thu Mộc Linh khí nồng đậm... Hẳn thậm chí có một loại ảo giác, không chừng trong chốc lát mình đã có thể ngưng tụ ra được Kim Đan Mộc Chi.

Bất quá hẳn cũng có một tia nghi hoặc, cây cối cao như vậy, vì sao ở bên ngoài lại hoàn toàn không nhìn thấy? Chẳng lẽ nơi này có kết giới nào đó?

Bất quá hẳn vẫn chỉ khiếp sợ cây to lớn này cùng với linh khí nồng đậm chung quanh, chính là đám người Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Khuyết, thậm chí đám người Khâu Bằng trên mặt tựa hồ cũng không có ở đây, cảm giác tựa như một người sống ở hiện đại đang chạy xe chạy trên đường, lại chợt thấy một con Mã Môn Khê Long từ trước mặt đi qua giống như kinh ngạc...

“Cái này... Cái cây này... Cái cây này...”

“Chúc Dung đại tôn, ngươi cũng đã nhìn ra chưa?” Thiên Ngô thản nhiên nói một câu, thế nhưng Diệp Tĩnh lại rõ ràng chứng kiến vẻ kích động trong mắt hắn...

“Àn, thật không nghĩ tới, thật không nghĩ tới...” Chúc Dung thì thào nói...

“Không ngờ? Cái gì mà không ngờ tới?” Về mặt Diệp Tĩnh Vũ lúc này đầy nghi hoặc, không phải chỉ là một cây đại thụ thôi sao? Mặc dù lớn hơn một chút, nhưng cũng không cần kinh ngạc thành bộ dáng này a...

“Nếu như chúng ta đoán không sai, cây này hẳn là kiến mộc...” Sau khi một mực không mở miệng nói ra, có lẽ là kế thừa ý thức của hồ ly, thái độ của hắn đối với Diệp Tĩnh Vũ phải cung kính hơn rất nhiều...

“Xây mộc? Kiến mộc sao lại nhỏ? Chẳng lẽ rất kỳ lạ sao?” Diệp Tĩnh Vũ về mặt nghi hoặc, vốn là dùng để kiến tạo phòng ốc, cái này có gì đáng ngạc nhiên chứ? Nhưng đột nhiên, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt kịch biến...

“Ý của các người là nói hấn xây dựng cái kia? Cái thang trời câu thông với Thiên Địa Nhân Thần kia?”

Giờ phút này, miệng của hấn mở ra đủ để nhét một quả trứng người...

“Vâng...” Bốn người Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Bạt, Hậu Kỳ đều đồng thời gật đầu...

“.....”

Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn không còn gì để nói, kiến mộc, trong truyền thuyết không phải là bị Thiên Đế chém đứt rồi sao? Ngay cả căn cơ cũng không có, làm sao có thể sinh tồn? Hiện tại, cuối cùng hấn cũng hiểu được, vì sao đám người Chúc Dung lại kinh hãi như thế...

Kiến mộc a, Thái Cổ thần mộc kiến mộc a, nếu thật sự là vật này, vậy đừng nói là bản thân kiến mộc này, cho dù là một mảnh lá cây, cũng tuyệt đối là bảo bối hiếm có chứ?

Vừa nhìn thấy thân thể to lớn kiến mộc này, nhìn thấy rậm rạp chằng chịt tán cây chỉ hiển lộ ra từng điểm, con mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, nếu như mình chém đứt gốc cây này, có thể chế tạo bao nhiêu thần binh lợi khí?

Đao Thiên Tôn đã xuất hiện trong tay không biết từ lúc nào, bước chân khẽ động, chạy về hướng này.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lấy Thiên Tôn đao ra, làm ra một bộ dạng tiểu phụ, đám người Chúc Dung lập tức minh bạch ý nghĩ của hấn, từng người không khỏi biến sắc mặt...

“Đừng mà...” Bốn người gần như đồng thời hô lên, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đang thầm nghĩ muốn chế tạo cho thuộc hạ mình một ít thần binh lợi khí thì lại vung mạnh Thiên Tôn đao của mình chém mạnh xuống...

Một đạo đao mang dài chừng ngàn trượng cắt ngang bầu trời, dùng uy thế cường đại hung hăng chém về phía thân cây khổng lồ kia. Diệp Tĩnh Vũ nghĩ cũng đơn giản, một đao của mình khẳng định không cách nào chặt đứt cây này, thế nhưng mình có thể bỏ chút tài liệu a., Cho dù không cách nào lấy được gỗ bên trong, vỏ cây này cũng không tệ lắm, thế nhưng

đao mang của hắn còn chưa rơi vào trên Kiến Mộc đã bị một đạo hào quang màu trắng đánh cho nát bấy, ngay sau đó liền nghe một tiếng rống to vang vọng toàn bộ hạp cốc...

Chúc Dung, Thiên Ngô, Hậu Kỳ, Hạng Thương nghe thấy tiếng kêu này, sắc mặt trở nên trắng bệch...

Chương Khai Minh thứ chín mươi ba mở đầu.

“Nhanh, mau, tên kia...” Hạng Dung kêu lên, hai người Chúc Dung, Thiên Ngô bắt đầu giơ tay chụp lấy Diệp Tĩnh Vũ, nhìn bộ dáng bọn họ vẫn như cũ muốn mang theo Diệp Tĩnh Vũ mau chóng thoát đi, nhưng một thân ảnh to lớn đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một quái thú giống như hổ nhưng lại có chín cái đầu người, thân cao còn cao lớn hơn cả Thôn Long Thú. Nó cứ như vậy ngồi xổm dưới Thông Thiên thấy tận mắt, mười tám con mắt nhìn chăm chăm vào đám người Diệp Tĩnh Vũ...

Không biết vì sao, dưới ánh mắt như vậy, đám người Diệp Tĩnh Vũ đều cảm giác mình bị khóa chặt, tựa hồ mặc kệ bọn họ đến đâu, đều khó có thể tránh né ánh mắt như vậy, lại tựa như bọn họ đã đi tới một thế giới khác...

Lẽ nào người này đã nắm giữ sức mạnh quy tắc? Có thể tự hóa ra một thế giới?

“Không ngờ thật sự là hần, xem ra hôm nay chúng ta dữ nhiều lành ít rồi!” Nhìn thấy gia hỏa to lớn kia, Hạng Gia Lộc lộ ra thần sắc tuyệt vọng, coi như là Chúc Dung, Thiên Ngô, Hậu Thiên Ngô, đám người Hậu Thương đều có vẻ mặt trầm trọng, về phần Thôn Long Thú Vương lại có chút mờ mịt nhìn con quái vật này, lần trước mình đến cũng không gặp nó a? Từ lúc nào mà dưới gốc cây này còn có dị thú kinh khủng như thế?

“Nó là cái gì?” Nhìn sắc mặt đám người Hạng Tĩnh Vũ, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy có chút không ổn, với tu vi của mấy người bọn họ, cho dù là lúc đối mặt với đám ác ma Vũ cấp cũng không có sợ hãi như vậy? Bây giờ con quái thú này chưa chắc đạt đến Vũ cấp, làm sao bọn họ lại sợ hãi như thế?

“Cây này đã xác định, đích thật là Thông Thiên Kiến Mộc, Thông Thiên Kiến Mộc chính là thông đạo liên hệ với Thiên

Địa Nhân Thần, hấn trấn thủ thông đạo này, ngươi nói nó là cái gì?” Hạng Khuyết tức giận lườm, lần này đều là tại ngươi, ngày thường cũng không thấy ngươi tham lam như vậy? Sao hôm nay vừa nhìn thấy Thông Thiên Kiến Mộc liền động thủ chém giết đây? Chẳng lẽ ngươi không biết là thứ càng quý giá, muốn đạt được càng nguy hiểm sao?

Nhưng nàng làm sao hiểu được áp lực trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, sau khi gặp mặt Lương Tiểu Vũ, hấn rất lo lắng về lực lượng của mình, chỉ cần có thể tăng thực lực của mình lên, hấn cũng không chịu bỏ qua.

Nghe được lời này của Hạng Tịch Huyền, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến thần thú trấn thủ Thông Thiên Kiến Mộc trong truyền thuyết, sắc mặt cũng hơi đổi, không thể tưởng tượng nổi quay đầu nhìn về phía bọn người Hạng Ngọc, trong miệng có chút không dám khẳng định nói: “Các ngươi nói nó... Nó là Khai Minh Thú?”

Chúc Dung, Thiên Ngô, Hậu Kỳ, Hạng Kiên đồng thời nhẹ gật đầu, mà sắc mặt của bọn họ lại không hề chuyển biến chút nào...

“Ta nói các vị, tốt xấu gì các vị cũng là nhân vật tung hoành một phương từ thời thái cổ, chẳng lẽ còn sợ một con súc sinh sao?” Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc khinh bỉ, Khai Minh Thú chẳng qua chỉ là một con chó giữ nhà, các ngươi đều là đại nhân vật uy chấn một phương, làm sao lại sợ một con chó giữ nhà chứ? Cho dù thực lực người này hôm nay đích xác rất cường đại, nhưng cũng không cần sợ hãi lắm như vậy chứ?

“Ngươi thì biết cái gì, nếu như thật sự ở những địa phương khác, chúng ta tự nhiên không sợ gia hỏa này, nhưng ở bên cạnh Kiến Mộc, Khai Minh Thú có thể hoàn toàn hấp thu lực lượng của Kiến Mộc, cơ hồ ngang ngửa với bất tử, coi như là năm đó, ngoại trừ năm đó, Phục Hi, Nữ Oa, Thần Nông, đả bại mấy vị Thánh Hoàng, không có bất kỳ Vu nào có thể ở dưới Kiến Mộc chế ngự Minh Thú...” Hạng Dục rất là tức giận trừng mắt nhìn Diệp Tĩnh Vũ một cái.

Khai Minh thú, đó cũng không phải là một con thần thú lương thiện, thời Thái Cổ, không biết bao nhiêu người bị hấn nuốt,

mặc dù rất nhiều Vu đều muốn đánh chết hắn, thế nhưng chung quanh Thông Thiên Kiến Mộc, ngay cả Thánh Hoàng Phục Hi, Nữ Oa, Thần nông, Bại người cũng chỉ có thể đủ chế ngự, không cách nào triệt để giết chết hắn.

“Ách...” Nghe thấy Hạng Huyền nói vậy, lại nhìn vẻ tái nhợt trên khuôn mặt Hạng Huyền, Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ cảm thấy mình đã chọc phải đại phiền toái, mấy vị Thánh Hoàng năm đó cũng dám đơn thương độc mã tiến vào vực sâu truy sát những tên Thái Cổ ác ma kia, thực lực của bọn họ cường đại cỡ nào, vậy mà cũng không cách nào đánh chết con thần thú này, huống chi là bọn họ? Chẳng lẽ mình cũng muốn trở thành món ăn trong bụng của tên này?

“Thế nhưng năm đó việc xây mộc không phải bị chặt đứt sao? Nếu như việc chặt cây, vậy Khai Minh Thú cũng phải chết đi mới đúng, tại sao nó còn xuất hiện ở đây?” Diệp Tĩnh Vũ không muốn chết, hoặc là nói, hắn không muốn ngủ say thêm mấy ngàn năm nữa, có chút không cam lòng hỏi.

Nhưng ai ngờ được khi nghe được câu này, đám người Chúc Dung đồng thời lườm hắn một cái, tựa như hắn đang hỏi một vấn đề rất ngu ngốc...

“Được rồi, ta hiểu rồi, ta hỏi một câu nhằm nhí, nhưng chúng ta không thể cứ thế chờ chết đi, các vị, cùng động thủ, phá tan thế giới này, chạy đi!” Diệp Tĩnh Vũ rất là buồn bực nói một câu, một tay nắm vào hư không một cái, Thiên Tôn đao đã xuất hiện trong tay, từng đạo quang mang bảy màu từ trên Thiên Tôn đao tán phát ra, một cỗ bá ý quân lâm thiên hạ lại bộc phát từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ.

Không phải chỉ là một con Minh Thú thôi sao? Chẳng lẽ mình còn sợ sao?

Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Khuyết, Hậu Tỳ Hưu liếc nhau một cái, đều đồng thời phóng thích khí tức của mình, nếu đã không còn chỗ nào có thể trốn, vậy thì thôi, mặc kệ gia hỏa này vì sao còn sống, vì sao còn sinh tồn ở đây, đều phải triệt để đánh bại hắn.

Bốn người thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng, dù là liều mạng với toàn bộ lực lượng của bản thân, cũng phải yểm hộ Diệp Tĩnh Vũ thoát ra ngoài, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ không chết, bọn họ có thể không ngừng phục sinh...

“Hu hu hu...” Vào lúc này, chín tên Khai Minh Thú đột nhiên há to miệng, phát ra từng đợt thanh âm giống như tiếng khóc, đám người Diệp Tĩnh Vũ, Chúc Dung cảm giác từng đạo sóng âm mãnh liệt đánh tới đám người mình, sắc mặt đều hơi đổi...

“Bá...” Thân thể Chúc Dung dẫn đầu chạy ra ngoài, gã đã hóa thành ngọn lửa màu đỏ lớn mấy vạn trượng, toàn thân bốc cháy, cả người liền đánh tới Khai Minh Thú.

Năm xưa khi hắn theo Thánh Hoàng Thần Nông tới Thiên giới, từng quen biết với người này...

Thân thể Thiên Ngô cũng biến thành một cơn gió lốc, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Chúc Dung, lập tức cảm giác được uy lực hỏa diễm bên ngoài thân thể Chúc Dung càng lớn, quả nhiên là gió trợ thế lửa, hơn nữa làm cho tốc độ Chúc Dung nhanh không biết bao nhiêu lần, hầu như trong nháy mắt đã tới trước người Khai Minh Thú...

Thân ảnh Hạng Khuyết cũng biến thành một đoàn huyết vụ, thẳng hướng Khai Minh Thú bao phủ mà đi, sau đó Tỳ Hưu đã sớm lui về sau một bước, trong Thái Cổ Đại Vu, thân thể của hắn là yếu nhất, cũng là không thích hợp cận chiến nhất...

Lạc Nhật Thần Cung cứ như vậy xuất hiện trong tay, mũi tên màu đen kéo căng dây cung, từng đạo lưu quang màu đen chảy xuôi trên trường cung, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể làm nổ tung một cỗ lực lượng kinh khủng...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, cũng là toàn diện phóng thích khí tức của mình...

Thu hoạch chín mươi bốn thu phục Minh Thú.

“Ngự lôi phá không...” Cơ hồ là trong nháy mắt, hai tay giơ đao lên Diệp Tĩnh Vũ đã chém tới toàn bộ Khai Minh Thú. Một đạo thiểm điện to lớn vượt qua vạn trượng phá toái bầu trời, hợp thành một thanh đao mang tản ra lôi quang bảy màu chém về phía Khai Minh Thú...

Đối mặt với sự tiến công của mọi người, Khai Minh thú tựa hồ căn bản không có cảm giác gì, chỉ bất quá lúc thân thể Chúc Dung sắp nhào tới trước mặt gã, mới nhìn thấy một trong hai cái đầu của gã nhoáng lên một cái, ngay sau đó liền thấy phía trên gỗ phía sau gã đột nhiên vươn ra từng đám dây leo màu đen., Trước mắt hắn tạo thành một vách tường thật dày, kiến mộc chính là con đường đi tới Thiên giới, độ cứng của hắn so với những thiên địa trọng bảo khác còn muốn kiên cố hơn, dù Chúc Dung ở thời kỳ toàn thịnh cũng khó có thể thiêu hủy được gỗ xây, huống chi là hiện tại? Đã thấy toàn bộ thân thể hắn đâm vào trên một bức tường gỗ kia.

Không chỉ có thế, Huyết vụ do Hạng Khuyết biến thành cũng bị bức tường gỗ này ngăn trở, thậm chí Ngự Lôi Phá Không mà Diệp Tĩnh Vũ toàn lực thi triển cũng bị bức tường gỗ này ngăn lại hoàn toàn, đao mang uy lực cực lớn kia vậy mà bị chấn động đến vỡ nát, vô số lôi quang tán loạn trên không trung, làm sao có thể làm cho khai minh thú bị thương mấy may.

“Gia hỏa này càng ngày càng tiến bộ, vậy mà biết lợi dụng lực lượng của Kiến Mộc, với lực lượng chúng ta bây giờ căn bản không cách nào phá được phòng ngự của Kiến Mộc!” Thân thể bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài Thiên Ngô rất là không cam lòng, nổi giận gầm lên một tiếng...

Cũng chính vào lúc này, một bức tường gỗ bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, một đạo thần quang màu trắng bỗng nhiên từ trên đầu Minh Thú bắn thẳng ra, cơ hồ trong nháy

mắt quét lên trên người Thiên Ngô, lập tức quét bay cả Thiên Ngô ra ngoài...

Ngay sau đó liền thấy hơn mười đạo thần quang trong nháy mắt bắn ra, chúc Dung, Hạng Khuyết, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ đồng thời bị quét bay ra ngoài, lúc này, sau khi một mực không ra tay, bỗng nhiên bắn ra thần tiễn trong tay, chỉ nghe thanh âm Tỳ Hưu vang lên, liền thấy chín đạo lưu quang phá không mà ra, hóa thành một đường thẳng tắp, hung hăng bắn về phía thân thể Khai Minh Thú...

Khai Minh Thú đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể cực lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, hầu như trong nháy mắt đã thu nhỏ lại bằng một con nghé con bình thường, thế nhưng chín mũi tên của Giao Bằng lại giống như có linh tính bám theo hắn...

Khai Minh Thú tựa hồ cũng minh bạch sự khủng bố của vũ tiễn này, vừa triệu hoán gỗ xây vì mình ngăn cản, vừa quơ chân trước hỗ trợ chín cái đầu của mình...

Tốc độ của mũi tên cực nhanh, những bức tường gỗ kia còn chưa kịp hình thành. Mũi tên đã xuyên qua tường gỗ, đi tới phía trước Khai Minh Thú...

“Hu hu hu...” Trong miệng Khai Minh thú truyền đến thanh âm nghẹn ngào, lập tức liền thấy không gian trước người nó xếp chồng, tựa như bị đứt gãy...

Tất cả mọi người đều ở trong thế giới do hắn biến thành, hắn tự nhiên có thể tùy ý thay đổi tất cả quy tắc của thế giới này, làm ra một không gian trùng điệp hoặc là không gian đứt đoạn mà nói căn bản không phải là việc khó.

Thế nhưng chín mũi tên sau lưng Tỳ Hưu có thể bắn chết Kim Ô năm đó, tuy rằng uy lực bây giờ không bằng trước kia, nhưng cũng không phải là không gian trùng điệp có thể ngăn cản, liền nghe thanh âm đùng đùng vang lên, từng đạo không gian bị vũ tiễn này xuyên thủng, thậm chí ngay cả không gian đứt gãy cũng bị những mũi tên này xuyên thủng... Cuối cùng có ba thanh vũ tiễn đột phá tầng tầng hư không trước người Khai Minh Thú...

“Phanh...” một tiếng, mũi tên thứ nhất nổ tung ngay phía trên móng vuốt của hắn, làm mặt ngoài của hắn xuất hiện một vết máu. Ngay sau đó, mũi tên thứ hai trực tiếp xuyên qua chân trước của hắn, một dòng máu màu vàng phun ra. Khi mũi tên thứ ba bắn tới, đã bắn trúng một con mắt của hắn...

“Hu hu hu hu...” Trong miệng Khai Minh Thú lại lần nữa truyền đến tiếng gào thét thương xót, bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại cảm thấy thanh âm này giống như đang rất phần nộ...

“Khà khà...” Chín đạo thần quang liên tục bắn ra, cơ hồ trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân Hậu Bằng, ở phía sau Lam căn bản không cách nào tránh né chuẩn xác bắn trúng thân thể của Giao Bằng...

“Xuy xuy...” Chín đạo huyết tuyến đồng thời bắn ra, toàn bộ thân thể cùng xuống phía sau, thần quang kinh khủng như vậy, đủ để làm trọng thương chúng, dù sao, thân thể của hắn cũng không mạnh mẽ như những người khác...

“Khà khà...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ thét lên một tiếng kinh hãi, Kỳ Vưu trong tay cuốn một cái, đã cuốn vào sau lưng Côn Bằng, thế nhưng vô số đạo thần quang trên đầu Minh Thú lại một lần nữa bắn tới...

Cảm nhận được uy lực cường đại của thần quang kia, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghi ngờ, ngay cả thân thể mình hiện tại cũng chưa chắc có thể ngăn cản được thần quang lợi hại như vậy...

“Mẹ ngươi, lão tử liều mạng với ngươi!” Biết mình căn bản không cách nào tránh né, cũng khó mà ngăn cản, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung ác, Đông Hoàng Chung đã xuất hiện trên đỉnh đầu, giúp đỡ thân thể mình với tốc độ cao nhất đánh về phía con Minh Thú.

Khí tức thể lương cổ xưa phát ra từ trên đồng hồ Đông Hoàng, uy thế đến từ Thiên Đế Đông Hoàng Thái Nhất càng bộc phát toàn diện, vốn đang muốn bắn ra thần quang khai Minh Thú bỗng nhiên dừng sờ, mặc cho Diệp Tĩnh Vũ đụng tới...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thân thể Diệp Tĩnh Vũ trùng trùng điệp điệp đâm vào thân thể Khai Minh Thú, lập tức

đánh bay thân thể nó ra ngoài, huyết nhục trên người vỡ vụn từng trận, máu tươi màu vàng không ngừng phun ra, thân thể cuối cùng đung vào trên thân kiến mộc to lớn kia, lúc này mới ngừng lại...

Diệp Tĩnh Vũ không có chút do dự nào, thân thể đã chạy tới phía trước Khai Minh Thú, cứ như một lưu manh đối với con Minh Thú thực quyền đâm cước đá...

“Hu hu hu...” Khai Minh thú cũng không vì bị Diệp Tĩnh Vũ đung phải mà tức giận, ngược lại toàn bộ nằm sấp trên cây gỗ, dùng song trảo gắt gao che chín cái đầu của mình, tùy ý để Diệp Tĩnh Vũ phát tiết oán khí trong lòng.

Nhìn dáng vẻ của hấn, thật giống như một con chó nhỏ bị chủ nhân của mình giáo huấn, tràn đầy vẻ đáng thương...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ có lực lượng rất lớn, mỗi một quyền đều đánh vào trên người Khai Minh Thú, trực tiếp đánh cho thân thể của nó vỡ vụn từng trận, bất quá linh khí trên thân thể nó cuộn cuộn không ngừng tràn vào, tốc độ nhanh nhất chữa trị thương thể của nó.

Tốc độ khôi phục thậm chí vượt qua tốc độ lưu lại vết thương của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng không biết vì sao, bất luận Diệp Tĩnh Vũ đánh nhau như thế nào, nó cũng không có nửa điểm ý niệm phản kháng, chỉ là tiếp nhận sự thô bạo của Diệp Tĩnh Vũ...

“Này này này, ngươi đừng đánh nữa, nó tựa hồ sẽ không công kích ngươi đâu!” Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của con thú Khai Minh, ngay cả Hạng Tiêu cũng có chút không nhìn nổi nữa...

“Hả?” Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới khôi phục lại tinh thần, nhìn về phía con Minh Thú, phát hiện nó thật giống như một con chó con nằm sấp ở đó, tùy ý quyền đâm cước đá, nơi đó còn có một chút hung tướng như vừa rồi?

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ vương bá khí trên người mình vừa bộc phát đã thu hút được gia hỏa này sao?

Hạng chín mươi lăm, Vu Sinh.

Lúc nào thì bản thân trở nên cường đại như thế? Dựa vào khí tức mà cũng có thể chế ngự được một con thần thú có thực lực cao siêu chứ? Bất quá gia hỏa này cũng thật kiên nhẫn, trên người vậy mà không nhìn thấy nửa điểm thương thế, xem ra bọn họ đều nói đúng, chỉ cần ở bên cạnh Kiến Mộc, gia hỏa này gần như là bất tử...

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương trên mặt Khai Minh thú, nghe được thanh âm thương xót kia, lông mày Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng nhíu chặt...

Lúc này, mấy người Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Khuyết đã vây lại, thấy mới rồi còn điều võ dương oai Khai Minh Thú giống như một con chó con đáng thương, ánh mắt không ngừng đánh giá trên người Diệp Tĩnh Vũ và Khai Minh Thú, trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh hãi?

“Đệ đệ ngoan của ta, ngươi là người công khai sao?” Đôi mắt đẹp của Hạng Bi rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm kiều mị từ trong miệng của nàng vang lên...

Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, cái gì mà mình lại là người công khai? Đang muốn mở miệng phản bác, thanh âm Hạng Bi đã tiếp tục vang lên: “Tên này năm đó cũng là một con đực, lẽ nào bây giờ con này lại biến thành mẹ? Cho nên mới bị ngươi mê hoặc?”

Hạng Trù vừa nói, đôi mắt đẹp vừa nhìn giữa hai chân con Minh Thú, phát hiện nơi đó có một vật thật dài đang rơi ở đâu, vẻ nghi hoặc trên mặt càng đậm.

Thế nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra hai vệt màu đen, lời này là có ý gì đây? Chẳng lẽ chính mình lại dựa vào tướng mạo để kiểm com sao? Cho dù mình thật sự đẹp trai đến loại cảnh giới đó, nhưng cũng không cần phải dụ dỗ một con súc

sinh chứ? Hay là một con súc sinh tướng mạo khó coi như vậy?

“Xem ra gia hỏa này sợ người rồi!” Ngược lại Chúc Dung bên cạnh, chỉ chỉ cái Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thoải mái, thời kỳ Thái Cổ, Chưởng Thiên, Vu tộc khổng địa, Đông Hoàng Thái Nhất chính là Thiên Đế của Thiên giới, mà khai Minh thú lại là thần thú trông coi Thiên giới, nói trắng ra là chó giữ cửa của Đông Hoàng Thái Nhất, giờ phút này cảm nhận được khí tức của Đông Hoàng Chung, tự nhiên là sợ hãi không thôi...

Để chứng thực suy đoán của Chúc Dung, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên thu Đông Hoàng chung vào, lập tức thấy sắc mặt Khai Minh Thú giận dữ, mấy đạo thần quang bắn thẳng ra, Diệp Tĩnh Vũ sợ hãi lập tức té ra Đông Hoàng chung, ngăn cản thần quang như vậy, bảo vệ Chúc Dung và Thiên Ngô Đô ở trong đó, lại duy chỉ có Hạng Cương...

Lập tức thấy thân thể của nàng bị quét bay ra ngoài, tiếng kêu thê thảm từ trong miệng nàng truyền ra, mơ hồ còn nghe được tiếng nàng tức giận mắng chửi? Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ đâu để ý, ai bảo vừa rồi người ví von bản thân mình vậy? Về phần Khai Minh Thú bên cạnh, lại thật sự yên tĩnh trở lại...

Nhìn đến đây, đám người Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng yên lòng, trong lòng lại đồng thời tuôn ra một trận may mắn, may mắn là trên người Diệp Tĩnh Vũ có pháp bảo như vậy, mới khiến cho bọn họ không cần tốn nhiều sức thu phục con Minh Thú này...

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, thông qua sự uy hiếp của Đông Hoàng Chung, trực tiếp bố trí một cấm chú linh hồn trong đầu con Minh Thú, hoàn toàn không chế Khai Minh Thú, đối mặt với một con thần thú có thực lực đã đạt tới cấp Côn Bằng., Câu thông tự nhiên không phải việc khó, từ miệng Khai Minh thú, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu rõ cây này chính là hạt giống được tạo ra từ cây gỗ được xây dựng từ thời Thái Cổ, một mục sinh tồn ở Tiên giới, chỉ có điều sau này Tiên giới đã dung nhập vào bên trong giới diện như vậy., Mà hán cũng không phải là con khai Minh thú thời thái cổ kia, chỉ là hậu duệ của con khai

Minh thú kia, bắt quá qua nhiều năm qua, nuốt hơn một số tiên nhân nó đã hoàn toàn trưởng thành, nó từ chín cái đầu của nó có thể nhìn ra, hơn nữa mượn lực lượng của kiến mộc, khai Minh thú chính là có thể phát huy tiêu chuẩn cao thủ Vũ cấp.

Nghe đến đó, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí có ý định đem kiến mộc dời đi. Kể từ đó, bên cạnh mình lại không có thêm một tay chân Vũ cấp, nhưng nhìn một chút thân thể to lớn của Kiến Mộc kia, hắn rất nhanh liền bỏ qua ý định như vậy.

Đùa à, nếu như bây giờ mình có thực lực di dời đi xây mộc thì mình còn lo lắng cái gì chứ?

“Chúng ta có nên lên xem thử không?” Hỏi rõ lai lịch gốc cây này, Thiên Ngô ở một bên mở miệng nói.

Thời kỳ Thượng Cổ kiến mộc thông tới Thiên giới, bây giờ kiến mộc này sinh trưởng ở trên Thiên giới, nó lại thông hướng nơi nào đây? Cho dù lấy tâm tính của đám người Thiên Ngô cũng khó có thể đề nén được mê hoặc như vậy.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn thoáng qua ngọn cây cao không nhìn thấy đỉnh kia, suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu. Tuy nói hắn cũng muốn biết ngọn cây này đi đến đâu, nhưng hiện tại hắn muốn nhất định phải cứu Linh Nhi ra, sau đó cả nhà đoàn tụ với nhau.

“Chúng ta cứ như vậy rời đi sao?” Có thanh mộc linh khí nồng đậm xung quanh, thương thế trên người Hạng Tĩnh Vũ đã khôi phục hoàn toàn. Lúc này nàng biết Diệp Tĩnh Vũ đã thu phục được Minh Thú nên không muốn chọc giận Diệp Tĩnh Vũ nữa. Huống hồ, nhìn thân cây to lớn kia, trong mắt nàng lóe ra đạo đạo quang, đây chính là đồ tốt tuyệt đối. Nếu có thể thông qua tay của Diệp Tĩnh Vũ mà mở Minh Thú ra được một ít thì thật tốt biết bao.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Kiến Mộc, lại nhìn bộ dạng đáng thương của Minh Thú, ra sức gật đầu, dù sao hiện tại Oánh Oánh, thậm chí thân thể Tiểu Đào và nghịch bác cũng được Thanh Mộc linh khí chữa khỏi, hơn nữa mọi người cũng đạt được chỗ tốt cực lớn từ Khai Minh Thú, cần gì phải ở lại chỗ này?

Bây giờ Khai Minh Thú đã trở thành sủng vật của mình, thứ nó bảo vệ chính là đồ của mình, Diệp Tĩnh Vũ đã xem Kiến Mộc trở thành vật riêng của mình, nào còn tâm tư phá hư...

Về phần có hay không có những người khác tới đây? Nói đùa, ở đây có một cao thủ Vũ cấp gần như bất tử, những người khác đến thì như thế nào?

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, sắc mặt Hạng Thương lập tức tối sầm lại, tựa hồ ngoại trừ tu vi của mình đạt đến Hồng cấp ra, cũng không thu được nhiều chỗ tốt a? Đây chính là kiến trúc a? Ai, đi như vậy, có phải rất đáng tiếc hay không?

Bất quá nghĩ tới đây dù sao cũng đã trở thành lãnh địa riêng của Diệp Tĩnh Vũ, sau này có đến cũng không sao, trái tim nàng lại có chút sinh động hơn một chút...

Ngay lúc đám người Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị rời đi, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên vang lên một hồi thanh âm, Diệp Tĩnh Vũ vốn định rời đi bỗng nhiên thần sắc biến đổi, quay đầu nhìn về phía Khai Minh Thú...

“Ta cần một đoạn gỗ xây...” Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp mở miệng nói ra.

“Ô ô...” Nghe được yêu cầu của Diệp Tĩnh Vũ, trên mặt Khai Minh Thú lộ ra thần sắc khó xử...

Hạng Tĩnh Tuyên ở bên cạnh cũng vui vẻ, chẳng lẽ hẳn nghĩ thông suốt, muốn tặng mình một chút hay sao? Bản thân mình không có vũ khí gì cả, bây giờ vừa vặn dùng kiến mộc này chế tạo một kiện?

“Cần một vạn trượng...” Diệp Tĩnh Vũ lần nữa nói ra.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ kiên quyết như thế, Khai Minh Thú đã được Diệp Tĩnh Vũ bố trí cấm chế linh hồn, chỉ có thể dùng song trao đau lòng, một khối vừa vặn kiến mộc dài một vạn trượng từ trong thân cây rơi xuống...

Nhìn thấy con Minh Thú nhỏ bé phóng khoáng như vậy, miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia cười khở, thế nhưng Hạng Tĩnh Vũ bên cạnh cũng đã hoan hô vọt lên, một khối thân mộc khổng lồ như vậy, đủ cho mình luyện chế bao nhiêu vũ khí rồi?

“Hạo Khuyết tiểu nha đầu, tránh ra...” Nhưng vào lúc này, một thanh âm vang dội từ thức hải Diệp Tĩnh Vũ truyền đến, ngay sau đó liền thấy một hư ảnh thật lớn vọt ra, trực tiếp dung nhập vào thân mộc to lớn kia...

khâu thứ chín mươi sáu, Mang Thần Tôn là câu Mang Thần Tôn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Hạng Khuyết, liền thấy Thần mộc chính diện bắt đầu không ngừng biến hóa, dần dần hình thành một con chim lớn, chỉ có điều cái đầu kia là người, hơn nữa dần dần xuất hiện hình dáng, cuối cùng, đoạn Thần mộc này hoàn toàn hóa thành một cái mặt chim thần nhân, chân đạp hai con rồng thật lớn...

Nhìn thấy thân ảnh to lớn này, Hạng Gia, Chúc Dung, thậm chí là Hậu Giác cùng Thiên Ngô đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ, xây dựng thân thể, so với nhục thể của bọn họ thì mạnh mẽ hơn rất nhiều., Tuy nhiên ngoại trừ hâm mộ ra, bọn họ cũng không còn cách nào khác. Dù sao, tuy Kiến Mộc rất cứng cỏi, nhưng lại không phù hợp với thuộc tính của bọn họ. Trong tay bọn họ, Kiến Mộc cũng chỉ có thể chế thành một vũ khí có điểm lợi hại mà thôi, không thể hòa tan thần niệm của mình vào được...

Thiên hạ có thể làm điều này, cũng chỉ có một người, hoặc có thể nói là một vị Thần mà thôi...

Mộc Thần, câu mang...

Sinh khí khổng lồ không ngừng phát ra từ trên thân một câu mang, cổ xưa, hùng hoang, thể lượng càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng chấn động, đây chính là Thái Cổ Mộc Thần sao?

Một câu mang hóa thành chân thân trong chớp lát, một đạo khí kinh bắn ra, trực tiếp chui vào tán cây cao vút trong mây. Ngay sau đó liền thấy hai mảnh lá cây rụng bằng gỗ rơi xuống, khoác lên người của hắn, trực tiếp hóa thành một kiện giáp nhẹ màu xanh nhạt, mà trong tay của hắn lại còn tổ hợp thành một thanh đại đao, cứ như vậy công ở sau đầu...

Cho đến giờ phút này, bản thể của hắn mới hoàn toàn ngưng tụ...

“Câu Mang đại thúc, ngài không thể chơi như vậy được, thần mộc lớn như vậy, ngài chia cho ta một chút đi!” Hạng Kỳ trông rất thèm thuồng nhìn thân hình cao lớn của câu Mang kia, thật hung ác không dám cắn một cái.

“Ngươi là thuộc tính âm hàn, chính là tử khí âm trầm, kiến mộc này ở trong tay ngươi phát huy lực lượng chưa đủ một tầng, ngươi dùng kiến mộc này làm vũ khí có tác dụng gì?” Câu Mang nhàn nhạt hừ một tiếng, quay người cười cười với Diệp Tĩnh Vũ, xem như chào hỏi.

Trong mấy người, hắn là người may mắn nhất, bất kể là Chúc Dung hay Hạng Dung, hay là Thiên Ngô Ngô Ngô sau đó, thân thể bọn họ đều là huyết nhục ngưng tụ, nhưng câu mang thì là Thái Cổ Thần Mộc, về bản chất thì đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa Mộc Linh khí xung quanh nồng đậm như thế, hắn hoàn toàn có thể tăng thực lực của mình lên trong thời gian ngắn nhất...

Bất quá không biết tại sao, bây giờ tu vi Diệp Tĩnh Vũ dừng lại ở Hồng cấp, bọn họ mặc kệ tu luyện thể nào, thực lực cũng nhiều nhất dừng lại ở Hồng cấp, có lẽ so với Diệp Tĩnh Vũ cao hơn, nhưng dù thể nào cũng không cách nào đột phá Hồng cấp...

Một lòng nghĩ cách cứu Lạc Linh Nhi ra Diệp Tĩnh Vũ cũng không dừng lại ở đây quá lâu, chờ đợi câu mang hoàn toàn thích ứng với thân thể của mình, đoàn người bọn họ liền rời khỏi hạp cốc, mà Khai Minh Thú tự nhiên lưu lại nơi này trấn thủ cây cối. Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy, một ngày nào đó hắn sẽ trở về, mà kiến tạo cây này cũng nhất định thông tới một giới diện khác.

Đi ra hạp cốc, Diệp Tĩnh Vũ cũng thu hồi Kỳ Xi Vưu, đám người Chúc Dung đã quay trở về trong thức hải của hắn, bên người chỉ còn lại Tiểu Đào và Nghịch bác cùng với Thôn Long Thú Vương đã hoàn toàn thân phục...

“Tiểu Đào, Tiểu Hắc, ta dự định đến Địa Minh, các người có muốn...”

“Đương nhiên là muốn rồi, Tiểu Diệp Tử, ta biết ngươi là đi cứu Linh Nhi, chúng ta ở chỗ này cũng không có việc gì làm, đương nhiên muốn cùng ngươi đi...” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết lời, Tiểu Đào đã mở miệng cắt ngang.

“Ừm...” Nghịch bác cũng là nhẹ gật đầu, Thôn Long Thú Vương mạnh nhất trong Man Lâm đã bị Diệp Tĩnh Vũ thu phục, rốt cuộc khó có thể tìm ra người chống lại hắn, hắn cũng muốn đi ra ngoài một chút.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn hai tên kia, lại nhìn Thôn Long Thú Vương đang ủ rũ, đáp ứng.

Để Thôn Long Thú Vương ở lại Man Lâm âm thầm phát triển thực lực, Diệp Tĩnh Vũ mang theo Nghịch bác và Thao Thiết cùng đi về phía Địa Minh, có lẽ là bởi vì có hai con Hoang Thú cao cấp, trên đường đi cũng không có hoang thú nào khác đến gây phiền toái, bọn hắn cứ như vậy tốn một tháng đã đi tới biên giới Man Lâm, mắt thấy sắp đi ra khỏi Man Lâm, lại nghe được một trận tiếng kêu thê thảm...

Một người hai thú liếc mắt nhìn nhau, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía âm thanh. Lúc bọn chúng đi tới hiện trường, lại bị cảnh tượng trước mắt chấn trụ...

Đây là một thôn trang không nhỏ, nằm ngay sát biên giới khu vực Man Lâm, tất cả sinh hoạt đều là nhân loại, giờ phút này, quân đội ác ma đang tiến hành huyết tẩy thôn trang nhân loại này.

Nam nhân kia, lão nhân cơ hồ toàn bộ bị giết chết, đứa bé gái, toàn bộ đều bị bắt giữ, những nữ nhân kia bị các loại ác ma kỳ quái đè ở dưới thân, không ngừng co rúm lại, thậm chí có một con ác ma bình đầu báo thân người đang đè một nữ tử dưới thân, vừa vận động hoạt bát, vừa dùng móng vuốt xé rách huyết nhục trên người nữ tử, cứ như vậy nhét vào trong miệng... sau đó lượng lớn máu tươi nhỏ xuống trên người nữ tử...

Thế nhưng hôm nay thiên giới linh khí sung túc, cho dù là những nhân loại bình thường nhất này thân thể tổ chất đều cường đại hơn nhiều so với trước kia, chỉ cần không phải là thương thế trí mạng, trong thời gian ngắn căn bản không chết được, chỉ có thể không ngừng chịu đau đớn không gì sánh kịp này...

Nơi này? Tại sao có thể có nhân loại? Diệp Tĩnh Vũ biết, nơi này hẳn là lãnh địa của ác ma, làm sao có thể có nhân loại?

“Những người này đều là tội dân đến từ Thiên Minh. Rất nhiều người trong bọn họ là hoàng thất chiến bại một vài quý tộc của Thiên Minh, hoặc là một số quý tộc, hoặc là một số người phạm vào tội lớn, bị toàn bộ Thiên Minh vứt bỏ, bắt đắ dĩ mới xuyên qua trùng điệp rừng rậm sinh tồn tới địa minh.

Mà dân số của Địa Minh vẫn luôn ít ỏi, đặc biệt là lực lượng sinh sản của đám ác ma kia lại không cường đại bằng nhân loại, dân cư vẫn luôn không đi, cho nên rất nhiều ác ma chỉ mặc cảm với sự xuất hiện của đám nhân loại này, trải qua mấy ngàn năm sinh sôi nảy nở., Những nhân loại này đã tạo thành quy mô rất lớn, ít nhất tỷ lệ nhân khẩu cũng rất lớn. Nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của đám ác ma, đại đa số nhân loại không được bảo vệ hữu hiệu, rất nhiều nhân loại đã trở thành nô lệ của đám ác ma, mặc cho đám ác ma này lăng nhục chém giết.

Có thể nói, bọn họ đã phải chịu đả ngộ so với ở Thiên Minh còn bi thảm gấp mấy lần? Bất quá bọn họ cũng không có loại lực lượng cường đại như tổ tiên bọn họ, có thể dễ dàng xuyên qua Man Lâm trở lại Thiên Minh, cho dù có, đến Thiên Minh cũng là không có hộ khẩu, dứt khoát toàn bộ đứng ở nơi này.

Một phần nhân loại dựa vào sự mạnh mẽ của mình nhận được sự tán thưởng của ác ma lãnh chúa, trở thành quan viên cao cấp, ngay cả thân thích của hắn, tộc nhân của hắn đều được che chở rất nhiều, nhưng lại có rất nhiều thôn xóm không xuất hiện cường giả như vậy, vận mệnh của bọn họ chính là tùy thời đều có thể bị tàn sát...” Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, dùng phương thức nghịch bác trực tiếp nói cho Diệp Tĩnh Vũ phương thức thần niệm...

Vòng khiêu vũ tàn sát thứ chín mươi bảy...

Đương nhiên, những nhân loại này có thể sinh hoạt trên mảnh đất này, có lẽ còn có một phần nguyên nhân là vì Linh Nhi...

Thôn xóm trước mắt này, đơn giản chỉ là một thôn xóm nhỏ bé yếu ớt, lúc này tựa hồ đã đạt đến cực hạn nào đó, thân thể ác ma đầu báo thân người kia run rẩy một hồi, mà một trảo của hắn lại là một trảo phá vỡ đầu nữ tử, móc ra tủy não hoa râm kia trực tiếp nhét vào trong miệng của mình...

Hai mắt Diệp Tĩnh Vũ đã đỏ như máu, đây mới chỉ là chớp mắt, nữ tử này đã bị tàn sát như vậy, những ác ma này tàn nhẫn vượt qua cực hạn hắn phải chịu, cơ hồ trong nháy mắt, thân thể đã đi tới sau lưng tên đầu báo kia, cứ như vậy một cái tát vỗ xuống...

“Bốp...” Một tiếng giòn vang, đầu con ác ma kia tựa như trái dưa hấu bị chùy sắt đập mạnh, toàn bộ vỡ vụn ra, thân thể cường tráng cứ như vậy chậm rãi ngã xuống, ngã lên trên người nữ tử...

Trên người nữ tử đã bị xé ra rất nhiều vết thương, cho dù không bị móng vuốt kia cào nát đầu cũng khó thoát khỏi cái chết. Tính mạng của nàng đã dần dần tiêu tán. Vào thời khắc cuối cùng này, ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy khẩn cầu?

khẩn cầu cái gì? Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn theo ánh mắt nữ tử kia, chỉ thấy một thiếu nữ đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, đáng đáp lại rất xinh đẹp đang bị một đám ác ma nanh múa vuốt như móng vuốt kéo đi một chiếc xe tù khổng lồ...

“Ngươi an tâm đi đi, ta sẽ không để bọn họ làm tổn thương nữ nhi của ngươi!” Mặc dù nữ tử không nói một câu nào, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại đọc hiểu hết tất cả mọi chuyện trong lòng nàng...

Thân ảnh của hắn lập tức biến mất, lại một lần nữa xuất hiện, đã đi tới trước chiếc xe chở tù nhân, không ngừng vung quyền. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đánh ra mấy trăm quyền, những tên thủ hộ bên cạnh xe chở tù cùng với mấy tên ác ma bị đánh bay ra ngoài, thân thể bọn chúng vẫn còn ở trên không trung, đã bị nổ tung, quyền kinh cuồng bạo quấy nát bấy bọn chúng...

Thiếu nữ môi hồng răng trắng, bởi vì quá nhiều sợ hãi sắc mặt trắng bệch một mảnh, trong mắt càng treo đầy nước mắt, trong mắt càng là vẻ tuyệt vọng, khi nàng bị những ác ma này bắt được..., Cô đã hiểu chuyện của mình, vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng đột nhiên lại phát hiện mấy con ác ma đang nắm lấy thân thể mình bay ngược ra ngoài, không khỏi ngẩn đầu nhìn lên, liền thấy một nam tử tướng mạo anh tuấn cứ như vậy đứng trước mặt mình...

Hắn có một khuôn mặt như đao gọt, có lông mày rậm rạp, còn có sống mũi thẳng tắp và đôi môi đỏ tươi đẹp hơn cả mình. Tất cả đều đẹp mắt như vậy, bất quá càng làm cho thiếu nữ khó quên là đôi mắt kỳ lạ kia...

Mắt phải hắn lóe lên ánh sáng bảy màu, tựa như có một tia chớp chạy chồm trong mắt hắn. Mắt trái của hắn lại đang bốc cháy lên một ngọn lửa, dường như có thể cuốn cả linh hồn của người khác vào trong, một người sao lại có con mắt kỳ dị như vậy?

“Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?” Một tiếng nói dịu dàng vang lên trong tai thiếu nữ...

Thiếu nữ không hề do dự, thậm chí không hề có suy nghĩ gì, thanh âm có chút sợ hãi từ trong miệng vang lên: “Tuyệt Linh!”

Tuyệt Linh, linh động như tuyết...

Một cái tên thật tốt, một thiếu nữ tốt như vậy lại phải chịu vận mệnh như vậy. Trái tim Diệp Tĩnh Vũ, nặng nề thở dài một tiếng...

“Ngươi nguyện ý đi theo ta chứ?” Hai mắt nhìn đôi mắt thanh tịnh của Tuyệt Linh, Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói.

Thiếu nữ lúc này không trả lời ngay, nàng quay đầu lại nhìn thi thể nữ tử kia, trong mắt lộ ra một tia bi thương, nhưng rất nhanh, vẻ bi thương kia đã bị nàng che đi rất tốt...

“Nguyện ý...” Trong miệng Tuyết Linh vang lên thanh âm thanh thúy, ngay sau đó nàng liền cảm thấy một bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của mình...

Đó là một bàn tay vô cùng to lớn ấm áp, bị bàn tay như vậy nắm chặt, Tuyết Linh chỉ cảm thấy một cỗ chưa từng có an toàn xuất hiện trong lòng. Tựa hồ chỉ cần có chủ nhân của bàn tay này ở đây, cho dù trời có sập xuống, nàng cũng không cần lo lắng, không tự chủ được, Tuyết Linh nắm chặt lấy tay này...

Lúc này, đám ác ma xung quanh phát hiện ra điểm dị thường, bọn chúng buông việc đang làm xuống, nắm lấy vũ khí của mình chạy về phía này, rất nhanh đã vây kín Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn đám ác ma càng ngày càng nhiều, nhìn đám gia hỏa đang phát rồ này, gương mặt Diệp Tĩnh Vũ lạnh lẽo, sát ý lạnh lẽo bùng phát toàn diện...

Tay trái nắm chặt bàn tay nhỏ bé Tuyết Linh, tay phải nắm chặt Thiên Tôn đao, cứ thế bước từng bước về phía trước...

Cảm nhận được khí thế cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, ác ma xung quanh đều lộ ra một tia sợ hãi, nhưng không biết là ai hô lên một câu, những ác ma này đột nhiên như nổi điên xông về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Vèo...” Một đạo đao mang chói mắt sáng lên, chiếu sáng gương mặt Tuyết Linh, đâm đau hai mắt của nàng. Thế nhưng nàng lại mở to mắt, nhìn một vệt đao mang xẹt qua đầu một con ác ma, cái đầu cứ như vậy bay lên, máu tươi màu ám kim phun ra như suối, phun lên người nàng. Trên mặt nàng...

Mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra, làm cho nàng cảm giác khó chịu như vậy, phảng phất ăn thứ gì ghê tởm nhất. Thế nhưng nàng cố nhịn xuống cảm thụ buồn nôn, nắm chặt bàn tay Diệp Tĩnh Vũ, một đao lại một đao cắt đầu từng con ác ma...

Nàng muốn nhìn cho rõ ràng những ác ma đã sát hại thân nhân mình này đã chết thống khổ...

Tay cầm đao chém xuống, Diệp Tĩnh Vũ cứ thế bước từng bước một về phía trước, Thiên Tôn đao trong tay hắn không hề ngừng lại, vô số ánh đao sáng lên, tất cả ác ma muốn tiến lên đều bị một đao của hắn chém thành hai nửa, không có một con ác ma nào có thể ngăn cản một đao của hắn...

Thân đao đã bị máu tươi màu vàng đậm nhuộm đỏ, trên người Tuyết Linh cũng toàn bộ là huyết dịch ẩm áp, sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, nhưng trong mắt nàng lại dấy lên thần sắc hưng phấn, đó là một loại chứng kiến kẻ thù bị giết, tâm tình vui sướng...

Thời gian dần trôi qua, ác ma chết dưới đao Diệp Tĩnh Vũ đã vượt qua mấy trăm con, khi vài tên ác ma cấp cao đạt tới Hoang cấp cũng bị chém giết, đã không còn ác ma nào dám xông lên chém giết, bọn chúng đã bị sự khủng bố của Diệp Tĩnh Vũ phá vỡ mật gan, từng tên một quay đầu bỏ chạy...

Nhưng mà vào lúc này, giết chóc thật sự mới chính thức bắt đầu, vẫn không hề có sự nghịch nghị và Thao Thiết xuất thủ cuối cùng cũng đã xuất thủ...

Mà Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ cũng vung vẩy càng nhanh, đao mang trên thân đao càng lớn, càng sáng, càng... sắc bén...

Một bước, hai bước, ba bước...

Khi bàn tay nhỏ bé của Diệp Tĩnh nắm chặt Tuyết Linh đi tới cổng thôn, ba ngàn hai trăm ba mươi ác ma của thôn xóm này đều mất mạng...

Mặt trời chiều thứ chín mươi tám ngả về tây.

Mặt trời ngả về tây, ánh mặt trời màu đỏ vàng chiếu rọi cả đại địa, huyết dịch màu ám kim của ác ma hỗn tạp cùng máu tươi đỏ tươi của con người, dưới ánh mặt trời đỏ như máu này càng lộ vẻ diêm lệ, đó là do diêm lệ được viết ra khi dùng tính mạng...

Diệp Tĩnh Vũ nắm bàn tay nhỏ bé của Tuyết Linh, cứ lặng lặng đứng ở cửa thôn, thân ảnh nghịch bác và Thao Thiết đứng ở sau lưng hắn. Phía trước bọn họ, còn đứng hơn hai trăm nhân loại may mắn còn sống sót, đại đa số bọn họ đều là những đứa trẻ, thiếu nữ, chỉ có hơn hai mươi nam tử trưởng thành...

Giờ phút này, trên mặt những người này cũng không có vui sướng vì sống sót sau tai nạn, cũng không có đại cừu vui sướng, chỉ có bi phẫn, bi phẫn cùng với vô tận khuất nhục kia.

Đúng vậy, khuất nhục. Tổ tiên của bọn họ không xa ngàn dặm, từ Thiên Minh phồn hoa đi tới nơi này, vốn cho rằng có thể sống một cuộc sống tự do tự tại, thế nhưng bọn họ lại phải chịu đựng thống khổ hơn trước kia. Bị giết chóc vô tình, trở mất nhìn thân nhân của mình bị bắt đi, đòi đòi kiếp kiếp kiếp, tất cả đều như thế...

Đó là một loại bất đắc dĩ cùng dằn vặt như thế nào, càng là một loại khổ sở cùng bi thương vô tận...

Chung quanh tràn đầy máu tươi, càng chất đầy những mảnh tay vỡ, hết thấy tựa như máy móc, ghi nhớ hết thấy những chuyện mới phát sinh vừa rồi...

Hơn trăm đứa trẻ, trên mặt thiếu nữ đều tràn đầy vẻ hoảng sợ, thậm chí rất nhiều người còn đang không ngừng khóc thút thít nỉ non. Thế nhưng lúc này không có ai phản ứng với bọn họ, cũng không có ai đi an ủi bọn họ, hơn hai mươi người trưởng

thành còn lại đều nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, dưới vẻ bi thương bất đắc dĩ, bọn họ còn tràn ngập khát vọng, khát vọng báo thù, khát vọng sinh tồn, khát vọng trở nên mạnh mẽ...

Nhìn đôi mắt khát vọng kia, Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, vẫn câu nói kia, hắn không phải Thần, càng không phải chúa cứu thế, hắn sẽ không ở lại bảo hộ những người này, dạy bảo những người này, hắn còn có việc mình cần làm.

“Nàng ta, ta mang đi, các người tốt nhất là rời khỏi nơi này, tìm một thôn xóm lớn một chút để sống thật tốt đi!” Diệp Tĩnh Vũ bỏ lại một câu như vậy, sau đó trực tiếp kéo bàn tay nhỏ bé Tuyết Linh đi về phía tây thôn...

Nghịch bác và Tiêu Đào nhìn những nam tử trưởng thành kia một chút, nhìn khát vọng trong mắt bọn họ theo Diệp Tĩnh Vũ rời đi chậm rãi tiêu tán, khẽ thở dài một tiếng, cũng quay người đi ra ngoài.

Dưới ánh nắng chiều, thân ảnh ba người kéo dài lão trưởng lão, trong mắt người sống sót cứ như vậy chậm rãi rời đi xa, dần dần biến mất...

Trên đường đi, Tuyết Linh đều không nói thêm một câu, nàng cũng không có thỉnh cầu Diệp Tĩnh Vũ cái gì, mặc dù nàng vẫn không rõ tại sao Diệp Tĩnh Vũ chỉ mang nàng đi nhưng không mang đi những đồng bọn kia, nhưng nàng lại biết rất nhiều thứ, mình tốt nhất không nên hỏi.

Dùng cước lực ba người, không lâu sau liền ra khỏi Man Lâm, cuối cùng đi tới phía trên mặt đất Địa Minh, nhìn mảnh đất màu đỏ sậm kia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến đã từng là Hồng Nguyên bên ngoài Bạo Phong Nguyên, nơi này, rốt cuộc lại chảy qua bao nhiêu huyết dịch nhân loại? Rốt cuộc đã chết bao nhiêu người, mới có thể nhuộm đỏ cả mảnh đất này như vậy?

Hắn không suy nghĩ nhiều, mà cứ kéo bàn tay nhỏ bé của Tuyết Linh đi từng bước trên mặt đất màu đỏ sậm kia, thỉnh thoảng có vài con thú con từ phía trước chạy qua, nhưng rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm...

Bình nguyên ban đêm có chút lạnh lẽo, bất quá loại giá rét này đối với Diệp Tĩnh Vũ, Thao Thiết mà nói tự nhiên không tính là gì, nhưng khi gió lạnh thổi lên, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Tuyết Linh lại run lẩy bẩy, nhưng nàng không nói nhiều một câu, chỉ cắn răng đi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, một mực yên lặng chịu đựng...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý phản ứng với nàng, phảng phất như không chú ý tới tình huống của nàng, chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, không để nàng té ngã...

Về phần nghịch phản và Thao Thiết ở phía sau, một người là cuồng chiến đấu, trong lòng ngoại trừ chiến đấu thì không còn suy nghĩ gì khác, cái gì đồng cảm, thương cảm với hắn đều không có nửa điểm quan hệ, dù sao, hắn cũng không phải là nhân loại, tuy rằng hiểu được một ít tình cảm của nhân loại, nhưng không thể có được toàn bộ tình cảm của nhân loại.

Về phần một cái khác, lúc đi ra mang theo rất nhiều Linh quả, dọc theo đường đi ăn không ngừng, càng không có khả năng để ý tới tình huống của Tuyết Linh...

Đi theo con đường cả đêm, Tuyết Linh nhận được cái rét lạnh một đêm. Lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, bọn họ đã tới Thiên Man Thành, một trong Cửu Đại Hùng Thành của Địa Minh...

Đó là một tòa thành trì khổng lồ khó có thể tưởng tượng, còn to lớn hơn cả Tuyết Nguyên thành, toàn bộ màu đen, chính là tường thành cao trăm trượng, coi như là quái thú khổng lồ như Thôn Long Thú công thành, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể công phá thành lâu, trừ phi là gia hỏa Thôn Long Thú Vương cao tới vạn trượng...

Tòa thành trì này chính là trọng thành quân sự mà Địa Minh đề phòng các loại hoang thú ở Man Lâm xây dựng, bởi vậy trong thành quân đội ác ma đóng quân, thậm chí trên bình nguyên còn có từng trận pháp huấn luyện khắc khổ, ác ma lúc nào cũng có kỷ luật rõ ràng như vậy?

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn Tuyết Linh, phát hiện trải qua một đêm giá rét, sắc mặt nàng trắng bệch, bờ môi phát xanh,

đầu tóc rối bời không chịu nổi, dưới chân nàng càng có vết máu, nhìn qua hẳn là lòng bàn chân đã bị mài rách, sau đó đáy bàn chân được mài ra bột máu.

Bất quá trong mắt của nàng lại không có nửa điểm thống khổ, si ngốc nhìn tòa tường thành to lớn phía xa xa, nơi đó lóe ra một loại mê ly...

“Đau không?” Diệp Tĩnh Vũ ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi một câu...

“Không đau...” Tuyết Linh lắc đầu, sau đó lại gật đầu...

Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi ngồi xổm xuống, nhắc chân phải Tuyết Linh lên, phát hiện dưới bàn chân không chỉ có bong bóng máu mà còn có một ít cát đá đâm vào. Dọc con đường này không biết đau đến mức nào, thế nhưng nàng ngay cả rên cũng không hừ một tiếng.

“Tại sao không nói?” Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tuyết Linh nhú chặt lông mày, rất là đậm mặc hỏi một câu...

“Ta... Ta... Ta không muốn làm một kẻ yếu!” Tuyết Linh chống đỡ nửa ngày, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt long lanh như nước nhìn chăm chăm Diệp Tĩnh Vũ, rất kiên định nói.

Nghe xong lời nói của Tuyết Linh, nhìn vẻ kiên định của nàng, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười, đó là nụ cười hiểu ý...

Nhẹ nhàng sờ lên đầu Tuyết Linh, sau đó một tay đè chặt bàn chân của nàng, một luồng sức mạnh khổng lồ vọt tới, chỉ thấy vết thương trên chân nàng nhanh chóng phục hồi như cũ, chỉ trong chốc lát sau, một đôi chân nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại lại xuất hiện lần nữa...

“Chúng ta đi...” Diệp Tĩnh Vũ một tay bế Tuyết Linh lên, mang theo Nghịch bác và Thao Thiết đi về phía Thiên Man thành không lồ kia...

Thiếu gia đứng thứ chín mươi chín?

Thiên Man thành, là một thành Cửu Đại Hùng trong Địa Minh, lại tới gần Man Lâm Thiên giới, địa vị không quan trọng, thành chủ chính là ác ma mà Địa Minh chủ tín nhiệm nhất, Mộ Mộ Dung., Thực lực cũng đạt đến cấp bậc Côn Bằng, tuy rằng không đạt đến cấp bậc bảy sát như Địa Minh, nhưng hiện tại cao thủ Vũ cấp không thể ra tay, cũng tuyệt đối là nhân vật ngang đầu một phương, điều quan trọng nhất, ca ca Mục của hắn chính là một trong hai ác ma năm đó làm bạn tiến vào nhân gian...

Giờ phút này, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đi trên đường lớn của Thiên Man thành, giống như những thành thị của Thiên Minh, hôm nay đám Ma tộc cũng học được kinh thương, cũng học xong các ngành kinh doanh, đương nhiên, trong đó thỉnh thoảng cũng xen kẽ một ít nhân loại, chỉ có điều nhân loại có thể đặt chân ở đây, không yếu nhược như Tuyết Linh ở thôn xóm, rất nhiều nhân loại thực lực đều đạt đến Thiên cấp, thậm chí là cấp Hoang...

Những người này đều là đối tượng bị Thiên Minh truy nã, không làm gì được mới đến Địa Minh...

Nhìn những giao dịch xung quanh, tuy nói còn tràn ngập rất nhiều vũ lực, tử như một ác ma mọc ba cái đầu muốn mua một gốc linh dược với mái tóc trắng xóa của ông chủ cò kè mặc cả một phen., Kết quả ông chủ sống chết không chịu nhượng bộ, ba ác ma trong cơn giận dữ trực tiếp đập bay ông chủ kia, ngay sau đó một đàn sói lập tức từ trong cửa hàng vọt ra, xé ba con quái dị kia thành mảnh nhỏ...

Thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, Địa Minh bây giờ đã có quy mô thương nghiệp, tuy rằng rất không chính quy, nhưng chung quy vẫn là bước lên con đường này.

Nhân loại không sợ ác ma tàn nhẫn, không sợ ác ma khủng bố, không sợ ác ma dã man. Điều bọn họ sợ nhất chính là ác ma

học được văn minh nhân loại, có kỷ luật của nhân loại...

Nếu ác ma thật sự học được hết tất cả của loài người, xây dựng quốc gia, vậy nếu dựa vào sức chiến đấu cường đại của bọn họ, con người căn bản không phải đối thủ.

Chứng kiến tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tâm sự nặng nề, có lẽ mình nên làm gì đó ở đây?

“Vị khách nhân này, thiếu gia nhà chúng ta muốn mua vị nữ nô này của ngài, không biết ngài nguyện ý ra giá bao nhiêu?” Ngay lúc này, một vị nam tử trung niên bộ dạng quàng gia bỗng nhiên ngăn lại đường đi của Diệp Tĩnh Vũ, rất là khách khí hỏi một câu.

Nữ nô? Diệp Tĩnh Vũ ngẩn người, quay đầu lại nhìn Tuyết Linh đã thay một bộ quần áo mới đi phía sau mình, nàng ăn mặc không kém, thậm chí còn tốt hơn so với mình ăn mặc, làm sao lại là nữ nô chứ?

“Người nói nàng?” Diệp Tĩnh Vũ rất là nghi hoặc chỉ vào Tuyết Linh, hắn sao lại nhận ra nàng là nữ nô chứ?

“Ừ...” Nam tử kia mỉm cười gật đầu.

“Sao người lại nhìn ra nàng ta là nữ nô?” Diệp Tĩnh Vũ hỏi, trong lòng lại càng buồn bực, chẳng lẽ mình có chút dáng vẻ nô lệ chủ sao?

“Ha ha, vị khách nhân này, ngài thật sự biết nói đùa, ngài tối thiểu đã là cường giả từ Hoang cấp trở lên, nàng chỉ là một người bình thường, chẳng lẽ không phải nữ nô ngài sao?” Người bộ dáng quàng gia kia rất hiền lành cười nói.

Địa Minh cùng Thiên Minh bất đồng, hết thấy đều lấy thực lực vi tôn, một cường giả, bất kể đi đến chỗ nào, đều sẽ được thế lực khắp nơi hoan nghênh, hơn nữa bạn bè bên cạnh cường giả gì đó đều là cường giả, cho dù có chút chênh lệch, chênh lệch cũng sẽ không quá lớn, giống như bên cạnh một cường giả cấp Hoang, tuyệt đối không có khả năng đi theo một người không có lực lượng, trừ phi người đó là nô lệ vui chơi...

“Nàng không phải nô lệ...” Ân ân hiểu được một ít tình huống của Địa Minh, Diệp Tĩnh thanh âm lạnh xuống, nói xong câu

đó, liền kéo bàn tay nhỏ bé Tuyết Linh đi qua một bên, xem ra hẳn là nhân loại, nên tha cho hẳn một mạng...

“Quý khách, ngài nghe ta nói xem, thiếu gia nhà ta thật sự rất thích nữ nô này, mặc kệ ngài đưa ra điều kiện gì, thiếu gia chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn ngài!” Thế nhưng tên quản gia kia lại tựa hồ không có giác ngộ như vậy, bước lên phía trước một bước, tiếp tục ngăn trước đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“Ta đã nói rồi, nàng không phải là nữ nô, nàng là muội muội của ta...” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ đã tràn đầy tức giận...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói mình là muội muội của hắn, cái đầu luôn vùi trong kia của Tuyết Linh ngẩng lên, nhìn thấy khuôn mặt gọt dao của hắn, tràn đầy cảm động... Mình chỉ là một nữ hài bình thường không thể bình thường hơn nữa, lại bị một cường giả như hắn coi là muội muội, điều này làm sao nàng không dám động đây?

Giờ khắc này, nàng thậm chí nguyện ý vì Diệp Tĩnh Vũ mà làm bất cứ chuyện gì, mặc dù nàng hiểu được, hiện tại nàng căn bản không thể vì hắn mà làm gì...

“Muội muội?” Hiên nhiên vị quản gia kia ngăn người, làm gì có một cường giả cấp Hoang mang theo một người muội muội nào đó không có sức mạnh chứ? Với thủ đoạn của một cường giả cấp Hoang, muốn tạo ra một cao thủ cũng không phải là chuyện dễ dàng sao?

“Khách nhân, ta...” Quản gia còn muốn nói gì đó, lại nghe thấy tiếng Diệp Tĩnh Vũ phẫn nộ gầm lên...

“Cút...”

Gợn sóng cực lớn trực tiếp đánh vào trong đầu quản gia, quản gia chỉ cảm thấy đầu mình như muốn vỡ vụn, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi, thân thể lão đảo lui về phía sau, đặt móng ngồi dưới đất, một tấm huy chương hình lá nơi ngực hắn lại vỡ vụn toàn bộ...

“Khách nhân, ta cũng là vì tốt người, mặc kệ nàng là muội muội người, hay là nữ nô của người, hi vọng người đều bán nàng cho ta, nếu không sẽ rước lấy phiền toái cực lớn cho

ngươi!” Dù đã bị thương nặng, quân gia kia vậy mà cũng giãy dụa đứng lên, quát với Diệp Tĩnh Vũ...

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến những thứ này, bàn tay nhỏ bé kéo Tuyết Linh tiếp tục đi tới phía trước, chứng kiến hết thấy chuyện này, quân gia thì thảo thờ dài một hơi...

Vào lúc này, trong một tòa tử lâu ba tầng bên đường, một nam tử mặc cẩm bào, trên đầu có một cái sừng nửa nằm nửa ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là bốn gã cao lớn, hình dạng xấu xí.

“Thực lực ba người bọn họ thế nào?” Ánh mắt nam tử kia nhìn chằm chằm vào Diệp Tĩnh Vũ, thanh âm trầm thấp từ trong miệng hắn vang lên...

“Chắc đều từ cấp Hoang trở lên...” Một người đàn ông trông rất giống mã, bước lên trước một bước, nhìn một cái huy chương hình lá trong tay, mở miệng nói...

“Ồ? Các người có nắm chắc có thể đối phó với mấy người bọn họ không?” Nam tử vẫn thản nhiên nói.

“Có...” Lần này, lại là bốn gã đại hán đồng thời mở miệng nói ra...

“Đã như vậy, các người hãy động thủ đoạt lấy tiểu cô nương kia cho ta. Nhớ kỹ, ta muốn nàng hoàn hảo một chút!” Nam tử lạnh lùng nói...

“Vâng...” Bốn gã đại hán cung kính thi lễ một cái, ngay sau đó trực tiếp biến mất không thấy gì nữa...

Lại một lần nữa xuất hiện, đã ngăn trước đám người Diệp Tĩnh Vũ, chứng kiến đám người Diệp Tĩnh Vũ bị thuộc hạ của mình vây quanh, khóe miệng nam tử lộ ra nụ cười dữ tợn: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người đừng trách ta nhé?”

Chương chín mươi, cao thủ cấp Tỳ Hưu tầng thứ chín mươi.

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đi được mấy chục bước đã cảm nhận được bốn luồng khí tức cực mạnh lập tức xuất hiện trước mặt mình, ngăn cản đường đi của đám người mình. Ngắc đầu nhìn lên, liền thấy bốn gã cao hơn một trượng, hình dạng cực kỳ xấu xí, thậm chí nhìn không ra một hán tử nửa dáng người đứng sừng sững ở đó, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ tàn nhẫn...

Lúc này, nam tử bộ dáng quân gia kia đã biến sắc, dám vào đệm mông chạy tới, không ngừng nháy mắt với đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“Khách nhân, nghe theo lời khuyên của ta, đem tiểu cô nương này giao cho ta, nếu không bọn hán sẽ giết các ngươi!” Tựa hồ cảm nhận được khí tức bốn tên đại hán kia, quân gia cũng không dám tới quá gần Diệp Tĩnh Vũ, nhưng vẫn không chịu buông tha khuyên bảo Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn quân gia, lại nhìn bốn gã hán tử kia, có thể cảm giác được khí tức nhân loại thuần khiết trên người quân gia, mà bốn gã đại hán này hiển nhiên không phải là nhân loại.

Bốn gã đại hán này hẳn là hộ vệ của vị thiếu gia đứng sau quân gia kia, bây giờ nhìn thấy quân gia không thể mua được, cho nên mới đến đây động thủ cướp đoạt, đây không phải là chuyện đám ác ma tự xưng phải làm người văn minh hay sao? Chỉ là đã thành ra thế này rồi, vì sao tên này còn không ngừng khuyên giải mình?

Cũng không nghĩ kỹ nam tử này rốt cuộc có tâm tư gì, Diệp Tĩnh Vũ lại quay đầu nhìn về phía Tuyết Linh, phát hiện trên mặt nàng không có nửa điểm sợ hãi, chỉ là nắm tay của mình dùng một chút lực đạo...

Một thiếu nữ hơn mười tuổi, hình dáng thuần khiết xinh đẹp, hơn nữa ánh mắt này rất là quật cường, đích xác rất hấp dẫn người ta, trách không được đối phương lại xuất động trận thế lớn như vậy để cướp đoạt nàng, bốn gã cao thủ Hồng cấp a, cho dù là tại Địa Minh, đây cũng là cao thủ nhất đẳng, thiếu gia trong miệng người nọ rốt cuộc là người như thế nào đây?

Diệp Tĩnh Vũ có chút tò mò, nhưng trong mắt hắn lại không có nửa điểm ý tứ lùi bước. Cao thủ cấp Hồng đúng là cao thủ số một, nhưng thật sự còn chưa lọt vào mắt hắn...

Nghịch bác phía sau hắn đã bắt đầu xoa tay, đang lo không có đánh nhau, bây giờ có bốn bao cát, điều này làm sao hắn không hưng phấn cho được? Về phần Tiểu Đào, rõ ràng đã là một người lớn như vậy rồi, nhưng lại đem những quả Linh quả kia như đường hồ lô, không ngừng đưa vào miệng, một đôi mắt xanh lè không ngừng nhìn các loại mỹ vị xung quanh, nào có người đem mấy người trước mặt để vào trong mắt...

Ngẫm lại cũng đúng, bọn họ cũng đã đạt tới cấp Côn Bằng, tuy không thể đối đầu với cao thủ cấp cao nhất cấp cao như Thập Đại Thiên Quân, nhưng những cao thủ cấp Côn Bằng bình thường chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ, chứ đừng nói tới những tên lâu la còn chưa đạt tới cấp Côn Bằng này...

Chênh lệch một cảnh giới, đó chính là chênh lệch giữa trời với đất, dù sao, cũng không phải mỗi người đều có nhục thể biến thái như Diệp Tĩnh Vũ...

“Nhân loại, ngoan ngoãn nghe lời đồng bọn của ngươi, đem tiểu cô nương này giao cho chúng ta, có lẽ, thiếu gia chúng ta từ bi, còn có thể tha cho ngươi một cái mạng...” Lúc này, một tên đại hán trong đó nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trầm mặc, tưởng rằng hắn sợ, mở miệng nói ra, hắn rõ ràng ghi nhớ dặn dò của thiếu gia của mình, nhất định phải mang cô gái này về thật hoàn hảo...

Nếu như có thể không động thủ là tốt nhất, thực lực đạt đến cảnh giới như bọn họ, một nhân loại không có chút lực lượng thực sự không chịu nổi một kích, vạn nhất không cẩn thận không khống chế tốt lực lượng của mình, đã thương cô gái này thì thế nào?

“Oa oa...” Đôi mắt với lời nói của đối phương, Diệp Tĩnh Vũ chỉ nói ra một câu như vậy, liền kéo bàn tay nhỏ bé của Tuyết Linh đi về phía trước, căn bản không để mấy người bọn họ vào mắt...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không để đám người mình vào mắt như thế, trên mặt bốn gã đại hán đồng thời lộ ra thần sắc phẫn nộ, tên kia mở miệng hét to một tiếng, trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ đánh tới, mà hai gã hán tử khác lại hướng phía sau Diệp Tĩnh Vũ phản bác cùng Tiểu Đào đánh tới, tên cuối cùng là chạy về phía Tuyết Linh, hắn cũng không muốn đồng bạn của mình bởi vì phẫn nộ mà thương tổn tiểu cô nương...

Chứng kiến một màn như vậy, tên quản gia kia không nhịn được nhắm hai mắt lại, hắn biết, tứ đại ma vệ bên người thiếu gia ra tay tuyệt đối không có khả năng lưu lại người sống...

Về phần những khách qua đường xung quanh, bọn họ sớm đã trốn thật xa, hiển nhiên bọn họ đều biết sự khủng bố của mấy tên ma vệ này, trong mắt một ít người có gương mặt nhân loại mơ hồ lộ ra thần sắc không đành lòng, nhưng lại không có ai dám ra ngăn cản.

Ở Địa Minh, nhân loại là chủng tộc không có địa vị nhất, cho dù bọn họ có rất nhiều người có thực lực không tầm thường, nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng vận mệnh bất công này mà thôi...

Về phần nam tử trên tử lâu kia, trong tay lại nắm một chén rượu do thanh đồng chế thành, rất có phẩm vị bỏ vào trong miệng của mình, nhẹ nhàng nhấp một ngụm...

“Giết chóc, mới là...” Nam tử kia dường như muốn ngâm một bài thơ để biểu đạt tâm tình hiện tại của mình, thế nhưng hắn mới nói được nửa câu đã hoàn toàn kẹt ở đó, thân thể đột nhiên đứng lên, một đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước, sắp sửa trừng ra ngoài...

Bốn gã đại hán tuy đồng thời hành động, nhưng Diệp Tĩnh Vũ vẫn không để vào mắt, dường như bọn họ căn bản không tồn tại, chẳng qua là kéo Tuyết Linh đi về phía trước, mà Tuyết Linh trong lòng rất sợ hãi, nhưng cánh tay nhỏ của nàng bị

Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt, lại cảm giác được ấm áp như vậy, đối mặt với hai người đang gào thét mà đến, trên mặt nàng cũng không có nửa điểm sợ hãi.

Đào nhỏ cũng không có ý định ra tay, vẫn ở đó hưởng thụ linh quả hồ lô, loại đối thủ rác rưởi này, giao cho tiểu đệ của hắn nghịch bác là đủ để hoàn thành...

Đầu tiên thân thể nghịch chuyển đi tới trước người tên đại hán muốn công kích Diệp Tĩnh Vũ kia, trực tiếp đâm một quyền vào ngực tên đại hán kia, ngay sau đó liền xuất hiện trước mặt đại hán muốn đánh về phía cô bé, đồng dạng đánh ra một quyền, cuối cùng mới trở lại chỗ cũ, liên tục đánh ra hai quyền, phân biệt đập vào ngực hai tên đại hán kia...

Tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, nhanh đến nỗi chỉ thấy bốn đạo tàn ảnh. Khi quyền cuối cùng của hắn đánh ra, thân thể gã đệ nhất đại hán mới bay ngược ra sau, ngực trực tiếp phun ra hai luồng huyết vụ màu ám kim, hơn phân nửa thân thể bị quyền kinh cuồng bạo này phá hủy, tiếp theo là đệ nhị, thứ ba, thứ tư...

Từ xa nhìn lại, bốn gã đại hán cơ hồ đồng thời bị đập bay ra ngoài, cuối cùng đồng thời rơi trên mặt đất, ngực mỗi người đều có một lỗ máu cực lớn...

Thân thể run rẩy một hồi...

Hết thấy đầu đá chỉ trong nháy mắt, tên nam tử trên tử lâu kia hoàn toàn ngây dại, tên quản gia kia sau khi nghe được tiếng thân thể nện trên mặt đất, cũng không tự chủ được mở hai mắt ra, nhưng sau khi nhìn thấy tình huống hiện trường, gã cũng triệt để ngây người, giống như thiếu gia của mình, trong đầu của gã chỉ có một ý niệm duy nhất...

Cao thủ cấp Côn Bằng!

Chương 11, thành chủ đại nhân đại nhân.

Cao thủ cấp Côn Bằng, dưới tình huống cao thủ cấp Vũ không thể ra tay, cao thủ cấp Toan Nghê gần như là đỉnh kim tự tháp, mặc kệ là Thiên Minh hay là Địa Minh, cao thủ cấp Côn Bằng đều là cao thủ siêu nhất lưu, bất cứ thế lực nào cũng đều không thể khinh thường...

Thiên Minh cũng vậy, Địa Minh cũng vậy, có thể đạt tới cấp Côn Bằng đều là nhân vật nổi danh, Thiên Minh có mười đại Thiên Quân, còn Địa Minh có bảy sát, bọn họ đều là đại nhân vật danh chấn một phương, tuyệt đối không thể chạy tới đây tản bộ...

Như vậy người trước mắt này rốt cuộc là ai? Tuy nói ngoại trừ mười bảy người này, toàn bộ Thiên giới còn có cao thủ cấp Côn Bằng khác, nhưng những cao thủ cấp Côn Bằng này nếu đã mai danh ẩn tích, thì cũng không thể nào xuất hiện ở trong thành Thiên Man như vậy, chẳng lẽ đây là cao thủ cấp Côn Bằng mới tấn chức?

Tên Tỳ Hưu này trong lòng tràn đầy rung động, trong cơn rung động, lại mơ hồ có một cỗ hi vọng hỏa diễm đang thiêu đốt, người áo đen ra tay có phải là nhân loại hay không thì hẳn không biết, nhưng người cầm tay thiếu nữ kia tuyệt đối là một nhân loại, người áo đen này hiển nhiên là tùy tùng của nhân loại, có thể vừa ra tay đã đánh bại bốn ma vệ đạt cấp Hồng, đây đã là cao thủ cấp Tỳ Hưu không thể nghi ngờ.

Một cao thủ cấp triện, vậy nhân loại này rốt cuộc mạnh đến mức nào? Những năm gần đây, sở dĩ nhân loại sinh hoạt tại Địa Minh địa vị thấp kém, ngoại trừ nguyên nhân bọn họ từ Thiên Minh tiềm ẩn trốn tới đây, nguyên nhân lớn nhất chính là vì trong bọn họ không có cao thủ đỉnh phong nào, cho dù là rất nhiều người trong bọn họ có thực lực không tầm thường., Nhưng đối mặt với cao thủ cấp Côn Bằng vẫn không có bất cứ năng lực phản kháng nào, tựa như bốn ác ma trước mặt, cũng

bởi vì như vậy, bọn họ chỉ có thể trở thành thuộc hạ của đám ác ma, người hầu, thậm chí là nô lệ...

Tựa như chính mình, rõ ràng có tu vi Hoang cấp, nhưng cũng chỉ đủ dựa vào trí tuệ của mình trở thành quản gia của Thiếu thành chủ...

Nếu là ở trong những đại gia tộc của Thiên Minh, địa vị của một quản gia tự nhiên rất cao, nhưng ở chỗ này, lấy thân phận nhân loại của hắn, lại không khác gì chó...

Trong số những ác ma quý tộc này, có một nhân loại thực lực cao cường làm quản gia của chính mình, đó là tượng trưng cho thân phận, tựa như người có tiền thích nuôi chó quý...

Cho tới nay, trong lòng đều tràn đầy khuất nhục, thế nhưng tổ tiên của ông ta là một đại gia tộc của Thiên Minh, chỉ vì đắc tội quyền quý bị tàn sát nên chạy trốn tới nơi này, vì báo thù, vì sinh tồn, ông ta chỉ có thể sống cuộc sống khuất nhục như vậy trên lưng sứ mạng của gia tộc mình...

Trong bóng tối, có rất nhiều cường giả nhân loại gặp phải chuyện như hắn tạo thành một Âm Minh, bọn hắn cứ như vậy trải qua cuộc sống khuất nhục, chậm rãi tích súc thực lực của mình, hi vọng có một ngày có thể trở về Thiên Minh...

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước hắn biết Diệp Tĩnh Vũ là cường giả hoang cấp trở lên muốn bảo vệ tính mạng hắn. Tuy Âm Minh có vô số cao thủ, nhưng lại không có cao thủ đạt tới cấp Côn Bằng, thậm chí là cao thủ cấp Hồng cũng không có mấy. Dù sao, chân chính đạt tới cấp Côn Bằng hoặc cao thủ cấp Hồng, chính là đối tượng được các thế lực lớn lôi kéo, cho dù phạm phải sai lầm lớn nào, Thiên Minh cũng sẽ không trách tội bọn họ...

Về phần dựa vào nỗ lực của mình chậm rãi tiềm tu, nói giỡn, không có gia tộc bồi dưỡng, không có tâm pháp cao thâm, không có linh dược cao cấp, muốn tu luyện đến cảnh giới như vậy nói dễ vậy sao?

Hôm nay gặp được một cao thủ đạt cấp Tỳ Hưu tại Thiên Man thành, nếu có thể mời hắn gia nhập Âm Minh, như vậy Âm

Minh rải rác cho tới nay có cao thủ tọa trấn, bọn hắc muốn làm gì cũng sẽ lớn mật hơn rất nhiều...

Sau này khi trở về Thiên Minh cũng càng nắm chắc thêm. Nghĩ đến khả năng này, hi vọng ẩn giấu trong lòng Lam kia lại lóe lên trong mắt...

Về phần nam tử trên tử lâu kia, sau khi nhìn thấy tứ đại ma vệ của mình bị đối phương dùng một chiêu đánh lui, đã quay người chạy ra phía ngoài. Cường giả có thể một chiêu đánh bại ma vệ mình, tuyệt đối là cao thủ cấp Côn Bằng. Cao thủ như vậy xuất hiện ở Thiên Man thành, nhất định phải thông báo cho phụ thân mình trước tiên...

Mặc kệ là địch hay là bạn, cường giả như vậy cũng tuyệt đối không thể để mặc kệ...

Vào lúc này, bốn tên ma vệ nằm trên mặt đất đã hóa ra thân hình của mình, bản thể của bốn người này đều là quái vật đầu ngựa thân người, cực kỳ giống Mã Diện trong truyền thuyết...

Ngược bọn hắc đều có thêm một lỗ máu thật lớn, trên mặt là một trận khó coi, từ đối phương ra tay xem ra, thực lực người này vượt xa bọn hắc, không chừng đã đạt đến cấp Cường, bọn hắc căn bản không có khả năng là đối thủ, nhưng thiếu chủ mình lại hạ lệnh, hơn nữa bọn hắc cũng cam đoan có thể hoàn thành nhiệm vụ, nếu bây giờ cứ như vậy mà lui đi, vậy thì chờ đợi bọn hắc cũng chỉ có tử vong...

Hơn nữa nếu làm như vậy, rất có thể tộc nhân của mình sẽ phải chịu sự tàn sát của thành chủ đại nhân, đây cũng là một loại bi ai của bộ tộc ác ma...

Bốn người đã không còn đường lui đồng thời bộc phát lực lượng mạnh nhất của mình, dùng tốc độ cao nhất đánh ngược lại...

“Hắc hắc, cái này còn có chút ý tứ, ta...” Cảm nhận được khí tức không ngừng tăng cường trên thân bốn người, trên mặt nghịch bác cuối cùng lộ ra vẻ mỉm cười, đang muốn cùng những ác ma này vui đùa một chút, lại nghe thanh âm Diệp Tĩnh Vũ vang lên...

“Đừng lãng phí thời gian nữa, giết đi!”

Lão đại lên tiếng, làm tiểu đệ làm sao có thể phản bác được, mặc dù trong lòng vẫn còn hơi ngửa ngáy, thế nhưng phản bác vẫn là ra tay trước tiên...

Vừa ra tay chính là phong vân biến sắc, nghịch bác vậy mà trực tiếp bước ra bảy bước nghịch bác...

Bước đầu tiên, bốn ác ma chỉ cảm thấy một ngọn núi lớn ép xuống, khiến bọn chúng căn bản không thể tránh né, xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn...

Bước thứ hai bước ra, âm thanh xương vỡ vụn đã từ trong cơ thể ác ma truyền ra, liền nghe được trong miệng bốn người truyền đến tiếng kêu đau đớn thảm thiết...

Khi bước ra bước thứ ba nghịch chuyển, toàn bộ thân thể bốn con ác ma đã nổ tung, máu tươi màu ám kim phun khắp nơi...

Những người qua đường né ra xa, bất kể là ác ma hay là nhân loại đều bị cảnh tượng này áp chế cực kỳ...

Bộ pháp gì thế này, chỉ là bước ra phía trước vài bước, thân thể bất quá cách mặt đất vài tấc cao thấp, vậy mà bốn ma vệ đạt tới Hồng cấp này lại bị ép thành nát bấy, cái này cũng thật không thể tin nổi a?

Mà tác giả vẫn luôn không chịu đi, giờ khắc này, hắn đã xác định, thực lực nghịch phản tuyệt đối đạt đến cấp Côn Bằng... Cao thủ như vậy, nhất định không thể buông tha...

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy tên nam tử áo đen vừa mới động thủ kia vẻ mặt đều là vẻ chưa thỏa mãn, rất bất mãn đi theo sau tên nam tử cầm cô gái kia, đang muốn rời đi...

Vắt vả lẩm mẩm mới gặp được cao thủ như vậy, Giảng Huyền làm sao chịu từ bỏ dễ dàng, liền muốn tiến lên mời đám người Diệp Tĩnh Vũ gia nhập Âm Minh, liền thấy một cỗ xe ngựa siêu cấp xa hoa xuất hiện cuối đường phố, một đội mặc long giáp màu đen, tay cầm Thiên Long côn, toàn bộ thân cao hơn hai trượng, đều là ác ma đầu hổ thân người bước chân chinh tề chạy tới...

Nữ hài kiên cường đạt chương thứ chín mười hai...

Đội xe này cứ như vậy dừng lại trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, những Long Giáp Hồ Vệ kia chia làm hai đội, đứng ở hai bên đường phố, ngăn cách toàn bộ những người tập nhạp kia. Những hộ vệ này mỗi người đều tản ra tu vi Thiên cấp, mấy ngàn người tụ tập cùng một chỗ, cỗ khí trường kia đủ để rung động những cao thủ đạt tới cấp Hoang thậm chí cấp Hồng...

Mà chiếc xe ngựa to lớn xa hoa cứ như vậy dừng trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, người kéo xe lại là bốn năm đầu Thiên Mã, ngay sau đó liền thấy một người diện mạo coi như không tệ, trên đầu mọc ra một nam tử một sừng từ trên xe ngựa đi xuống, rất là cung kính đứng ở một bên...

Khi nhìn thấy nam tử này, tác giả phía xa đã ngăn cả người. Thiếu gia, có thể làm cho thiếu gia khiêm tốn như thế, toàn bộ thành Thiên Man cũng chỉ có một người mà thôi, dù trong lòng còn có rất nhiều điều muốn nói với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng hiện tại hẳn cũng là lần đầu tiên chạy tới, trực tiếp quỳ bên cạnh xe ngựa...

“Khà khà, bá kiến thành chủ đại nhân!”

Rèm xe ngựa bị hai cánh tay nhỏ bé kéo ra từ hai bên, ngay sau đó liền thấy một nam tử trung niên mặc cẩm bào, tướng mạo giống y bảy phần đi ra, so với nam tử trẻ tuổi kia thì cái sừng trên đầu nam tử này nhỏ hơn rất nhiều...

Theo sự xuất hiện của nam tử này, những người dân bị cách ly ra bên ngoài, bất kể là ác ma hay là nhân loại, tất cả đều quỳ xuống lạy, trong miệng hô to thành chủ đại nhân...

Trong tiếng hô to của mọi người, tên nam tử kia từng bước một đi xuống xe ngựa, cứ như vậy đi tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ. chiều cao của gã không khác biệt lắm so với Diệp Tĩnh Vũ, dáng người so với Diệp Tĩnh Vũ còn có vẻ gầy gò hơn

một chút, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác rất trầm ổn, không chỉ là lực lượng ẩn chứa trong cơ thể gã, còn có hào quang cơ trí trong mắt gã...

Đúng vậy, lần đầu tiên, Diệp Tĩnh Vũ thấy được ánh mắt cơ trí trong mắt một tên ác ma. Nhìn thấy ánh mắt như vậy, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ có chút kích động, liệu lĩnh giết chết kẻ này...

Bất quá hắn cũng minh bạch, cho dù mình thật sự giết gia hỏa này, sau này mình cũng không thể sống yên trong Địa Minh này. Đến lúc đó không cần nói đến việc cứu Lạc Linh Nhi ra, có thể còn sống rời khỏi nơi này hay không cũng là một vấn đề lớn.

Điểm quan trọng nhất, cho dù bản thân thật sự giết chết hắn, chẳng lẽ những ác ma khác không có trí tuệ sao? Ít nhất Diệp Tĩnh Vũ dám khẳng định, bây giờ người khống chế Địa Minh thực tế, Nguyên, tuyệt đối không phải một ác ma chỉ biết giết chóc...

“Tại hạ là thành chủ Thiên Man thành Mộ, vừa rồi con ta có nhiều chỗ mạo phạm, kính xin các hạ thông cảm, hy vọng các hạ có thể cho con ta một cơ hội bồi tội, theo ta về phủ thành chủ một chuyến, không biết ý các hạ như thế nào?” Trên mặt Mộ Vấn mang theo nụ cười nhẹ nhàng, nếu như không phải là cái sừng trên đầu của hắn, thật sự khó có thể tin tưởng rằng hắn cùng ác ma liên hệ được...

Lúc nói chuyện, tên nam tử vừa nãy đã đi tới, rất cung kính cúi người với Diệp Tĩnh Vũ, ở Địa Minh, hết thấy đều lấy cường giả vi tôn, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù không có ra tay, nhưng bên cạnh hắn có cao thủ cấp sơ cấp, như vậy hắn cũng có đủ vốn liếng để thừa nhận khom người của mình...

Diệp Tĩnh Vũ nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Mộ, lại nhìn những Long Giáp Hộ Vệ võ trang xung quanh, trên mặt thần nhiên cười nói: “Mục thành chủ nói gì vậy? Ta và quý công tử chưa từng gặp mặt, sao lại mạo phạm?”

Hắn cũng đã rõ ràng, nam tử bộ dáng quân gia vừa rồi cùng với mấy tên ma vệ kia, chắc đều là người của Thiếu thành chủ này, bây giờ biết thực lực của mình, vậy mà lập tức buông

xuống tất cả thành kiến, khiêm tốn nói với mình, những ác ma này thật sự là...

Cường giả vi tôn, đây chính là đãi ngộ của cường giả sao?

“Ha ha ha ha ha, các hạ nói đùa, vừa rồi mấy tên gia hỏa không có mắt kia chính là thuộc hạ của khuyến nhi, chủ ý bất kính vừa rồi cũng là khuyến nhi đưa ra, tất cả đều là khuyến nhi không phải, kính xin các hạ bất kể hiềm khích lúc trước...” Mộ Ha ha cười rộ lên, cười đến chân thành như thế, tỷ lệ thẳng tắp như thế...

Nghe được lời này của Mộ, dù biết rõ đối phương là thế lực đối địch, Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể sinh ra hảo cảm với Mộ, loại chuyện này, vậy mà cũng trực tiếp chọn mình bạch, tuyệt đối không làm bộ, không giống như thế giới của con người, cho dù muốn kết giao với mình, cũng không biết phải tìm bao nhiêu lý do...

“Ta có thể cự tuyệt sao?” Nhìn thấy dáng tươi cười của Mộ, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một nụ cười ngây ngô, đối mặt với chủ đề trực tiếp như vậy, hẳn thật đúng là khó có thể cự tuyệt...

“Ha ha ha, mời...” Nhìn dáng vẻ của Diệp Tĩnh Vũ, Mộ đương nhiên biết hắn đã đáp ứng, lập tức làm ra một thủ thế hư mời. Con của hắn, cũng chính là tên “Trùng” đã có chủ ý với Tuyết Linh đứng ở một bên cung kính, bày ra một bộ dạng văn bối, thậm chí từ đầu đến cuối không hề để ý tới Tuyết Linh...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không khách khí, kéo bàn tay nhỏ bé Tuyết Linh đi về phía xe ngựa, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nắm một thiếu nữ trối gà không chặt bước lên xe ngựa của thành chủ mình, những Hồ Vệ xung quanh đều lộ ra thần sắc phần nộ., Bản thân Diệp Tĩnh Vũ vốn là một cường giả, nhưng một người không có lực lượng như người, không chừng còn là một nữ nô, có tư cách gì mà bước lên xe ngựa của thành chủ? Nhưng dưới uy nghiêm tuyệt đối của Mộ Tĩnh Vũ, không ai dám nói một câu...

Lúc này Tuyết Linh chỉ cảm thấy có hơn ngàn ánh mắt đang nhìn mình, phảng phất như có hơn ngàn lưỡi đao đâm vào người mình, khó chịu như vậy...

Thân thể của nàng thậm chí có chút run rẩy, dù sao, nàng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi mà thôi, có thể đứng trước mặt nhiều ác ma thực lực cường đại như vậy mà không sợ tới mức không dám đi đường, đúng là không dễ...

Cảm nhận được Tuyết Linh run rẩy, Diệp Tĩnh Vũ nắm chặt tay nàng lại...

“Nhớ kỹ, đây là xe ngựa của thành chủ Thiên Man thành, cho dù đám ác ma tàn sát tộc nhân ngươi cũng không có tư cách tới gần xe ngựa này, chớ đừng nói tới ngồi!” Một âm thanh ôn nhu truyền vào trong tai Tuyết Linh, thân thể Tuyết Linh vẫn còn đang run rẩy lập tức yên tĩnh trở lại...

Đúng vậy a, đây chính là xe ngựa của thành chủ Thiên Man thành a. Thôn xóm của bọn họ chỉ là một thôn xóm nhỏ sát biên giới lãnh địa thành chủ Thiên Man thành, trước kia không cần nói xe ngựa tọa thành chủ, cho dù là một ác ma bình thường nhất cũng có thể dễ dàng giết chết bọn họ. Thế nhưng hiện tại, nhiều ác ma cao cấp như vậy lại chỉ có thể trở mắt nhìn mình đi lên xe ngựa của thành chủ bọn họ, đây là khoái hoạt cỡ nào, tất cả đều nhờ có hắn...

Nghĩ tới đây, Tuyết Linh lại không nhịn được nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ, đang nhìn hắn cúi đầu nhìn mình, bên kia là lôi quang, một bên là hỏa diễm trong hai con ngươi đang lóe ra hào quang cổ vũ và biểu dương...

Nhìn thấy thần sắc như vậy, Tuyết Linh chỉ cảm thấy trong lòng mình ngọt ngào như vậy...

Lai lịch của Chương Cửu Thập Tam lần thứ chín mươi ba...

Diệp Tĩnh Vũ đã lên xe ngựa, còn Tiểu Đào đương nhiên cũng không khách khí, trực tiếp nhảy lên cỗ xe ngựa xa hoa tới cực điểm kia, tựa như cảm nhận được khí tức của Tiểu Đào, mười sáu con thiên mã kéo xe lộ ra tâm tình bất an, chẳng qua chỉ nhìn lướt qua, những con thiên mã này lại nhanh chóng yên tĩnh trở lại...

“Vị tiểu huynh đệ này, mời...” Nhìn thấy phản bác cũng không định lên xe, Mộ lại làm một cái thủ thế xin lỗi...

“Không cần, tự ta có thể tự mình đi!” Nghịch bác lại lắc đầu, hắn cũng không có thói quen hưởng thụ, điểm quan trọng nhất là xe ngựa này nhìn qua xa hoa đến cực điểm, nhưng ai biết có phải lao tù hay không, vạn nhất xảy ra chuyện gì, mình ở bên ngoài cũng có thể chăm sóc lẫn nhau...

“Thành chủ đại nhân, huynh đệ này của ta thích đi bộ, người không cần quan tâm hắn!” Nhìn thấy Mộ tựa hồ còn muốn mời tiếp tục nghịch bác, Diệp Tĩnh Vũ đứng ở trên xe ngựa mở miệng nói...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, đương nhiên Mộ sẽ không nói thêm gì nữa, quay người đi lên xe ngựa, con của hắn lại liếc nhìn nghịch bác, đi lên xe ngựa, ánh mắt đầy hận thù, như muốn mình có một thuộc hạ như vậy thì tốt biết bao.

Trên xe ngựa, Mộ cùng Diệp Tĩnh Vũ chia ra ngồi đối diện nhau, Tuyết Linh đang ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, khuôn mặt non nớt tràn đầy hiếu kỳ, hiển nhiên rất hiếu kỳ với xa hoa xa hoa trên xe, ngấm lại cũng đúng, với tuổi tác và thân phận của nàng, rất có thể cả đời cũng chưa từng thấy thứ như vậy...

“Ha ha, vị tiểu thư này thích cái gì? Nếu như coi trọng cái gì cứ việc cầm đi, nếu ta cảm thấy không đủ, ta có thể để khuyến nghị chuẩn bị nhiều hơn nữa!” Mộ cũng là lão thành tinh, biết

rõ nguyên nhân chủ yếu của chuyện này là xuất phát từ Tuyết Linh, nếu chăm sóc tốt Tuyết Linh, mọi thứ đều dễ dàng nói như vậy, con của hắn trung cũng liên tục gật đầu.

Ai biết được Tuyết Linh lại lắc đầu, không đánh giá những thứ xa hoa kia nữa, mà xoay người đem đầu chôn xuống, nhìn thẳng mặt bàn. Nàng biết rõ, những ác ma này chính là nguyên thủ chủ yếu sát hại thân nhân mình, mặc dù hai ác ma trước mắt nhìn qua tốt hơn rất nhiều.

Đối với phản ứng của Tuyết Linh, Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối không cảm thấy bất ngờ, đã trải qua quá trình thảm thiết, cho dù ngây thơ tâm tình cũng sẽ phát sinh biến hóa, nhẹ nhàng sờ đầu Tuyết Linh, ra hiệu cung chiêu...

Mà Thao Thiết đứng bên cạnh không hề để ý tới những thứ xa xỉ xung quanh, mà là nắm lấy một miếng lớn rượu ngon trên bàn, nó cũng không biết cái gì gọi là khách khí...

“Tuyết Linh ngoan, cùng với Đào ca ca ăn một chút gì đó...” Nhìn thấy Tiểu Đào Đào phối hợp ăn uống, Diệp Tĩnh Vũ bất mãn hừ một tiếng.

“Ừm...” Tuyết Linh vừa rồi đã có hứng thú với một ít mỹ thực trên bàn, chỉ có điều nàng không tùy tiện như Thao Thiết, bây giờ nghe thấy thanh âm Diệp Tĩnh Vũ, lúc này mới cầm lấy một trái cây màu đỏ tím trên bàn lên ăn, dù sao, nàng cũng đã một đêm không ăn gì...

“Mộ thành chủ, tại hạ Diệp Tĩnh Vũ, đây là muội muội ta Tuyết Linh, đây là anh em đào của ta, người bên ngoài cũng là huynh đệ ta hắc chiến, không biết thành chủ mời chúng ta đi phủ thành chủ đến là vì chuyện gì...” Sau khi nhìn thấy Tuyết Linh bắt đầu ăn, Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới quay đầu nhìn về phía Mộ...

Mộ cả người sững sốt, lúc đầu hắn dự định trên đường đi sẽ có quan hệ tốt với Diệp Tĩnh Vũ, đợi đến lúc đến phủ thành chủ lại nói ra suy nghĩ của mình, ai ngờ đối phương lại trực tiếp như vậy, vừa đến đã báo ra thân phận của mình., Hơn nữa còn hiểu rõ như vậy, nhưng đối với cái tên Diệp Tĩnh Vũ này, có lẽ hắn đã có chút ấn tượng, thế nhưng mấy ngàn năm trôi qua,

hắn đã sớm quên sạch sẽ, căn bản sẽ không nghĩ tới là nhân loại năm đó từng từng quen biết với ca ca mình...

“Là như vậy, ba huynh đệ Diệp huynh đệ chính là kỳ nhân dị sĩ, nếu đã đến Địa Minh, tự nhiên là muốn làm ra một phen sự nghiệp, không biết tại hạ suy đoán có chính xác hay không!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp như vậy, Mộ cũng không quanh co lòng vòng.

“Đúng vậy, năm đó tổ phụ của ta chính là Diệp Vân Thiên của Thiên Minh Diệp gia, chỉ vì đắc tội với thống soái thiết quân của Thiên Minh Phương chủ quốc, sau đó toàn bộ gia tộc bị phá hủy, ta may mắn chạy thoát khỏi ma chương của bọn họ., Trốn ở trong Man Lâm, lại cũng có một phen kỳ ngộ của mình, càng nhận ra hai vị huynh đệ này, vốn định trực tiếp phản hồi Thiên Minh báo thù, nhưng cũng minh bạch thực lực của mình mặc dù không tầm thường., Muốn đối phó Phương gia đã đủ rồi, thế nhưng bên cạnh Phương gia còn có một Lương gia, lão cương thi kia được liệt vào thập đại Thiên Quân, cho dù với bản lĩnh của ba huynh đệ chúng ta cũng chưa chắc có thể đối phó được với lão cương thi kia, cho nên mới nghĩ đến Địa Minh., Chính là muốn làm ra một phen, để báo thù cho tộc nhân của mình “Diệp Tĩnh Vũ nói những lời này có vẻ lạnh lùng dị thường, nhưng trong lạnh như băng cũng có một cỗ phần nộ khó có thể kiềm chế, bất luận kẻ nào nhìn cũng sẽ cho rằng hắn là chịu nhục nhiều năm, chỉ cầu báo thù rửa hận người...”

Về phần Diệp Vân Thiên mà hắn nói cũng thật sự có người, năm đó đúng là bị Phương Chủ Quốc hạ lệnh diệt sát toàn bộ, chỉ có điều nguyên nhân là Diệp Vân Thiên là kẻ gian trá, bắt nạt kẻ yếu, làm xằng làm bậy, hơn nữa còn âm thầm qua lại với ác ma, bị Phương chủ quốc hạ lệnh xử quyết.

Tộc nhân của gã phản kháng, kết quả bị Đồ tộc, mà một đứa con trai của gã đích xác trốn vào trong Man Lâm, chuyện này rất nhiều người đều biết, chỉ có điều sau này bị Lương Tiểu hất khô máu huyết, chỉ có một mình Lương Tiểu Tiểu là biết được...

Nghe xong lời Diệp Tĩnh Vũ nói, trên mặt Mộ Tĩnh Vũ quả nhiên thay đổi sắc mặt, nguyên nhân không có gì khác, mấy trăm năm trước, hắn từng quen biết người của Diệp gia, có thể nói, những tin tức liên quan tới Thiên Minh hắn muốn biết đều là từ Diệp gia buôn bán tới, Diệp gia sở dĩ bị tàn sát tộc, cũng có ít nhiều nhân tố ở bên trong.

Vừa nghĩ tới hắn lại là hậu đại của Diệp Vân Thiên, một tia nghi hoặc trong nội tâm lại biến mất hơn phân nửa, hôm nay người của Địa Minh sinh hoạt, có không ít tao ngộ như vậy, chỉ bất quá gặp gỡ loại cảnh ngộ này của Diệp Tĩnh Vũ đã ít lại càng ít, về phần hắn gặp phải loại sự tình gì., Mộ cũng không có khả năng hỏi tỉ mỉ, dù sao, mặc kệ đối phương thực lực như thế nào, nếu đối phương đã có cao thủ cấp Côn Bằng làm huynh đệ, vậy tất nhiên cũng là một cường giả, giữa cường giả, hắn là phải tôn trọng lẫn nhau...

Về phần tất cả những điều này cũng không phải là do Diệp Tĩnh Vũ bịa ra, Mộ lại không quá tin tưởng, dù sao đối với nhân loại mà nói, nơi tu luyện thích hợp nhất vẫn là Thiên Minh địa vực, dù sao nơi đó linh khí sung túc nhất, một người có cao thủ cấp khuyết thường đều một lòng truy cầu lực lượng lớn nhất, nếu như không có lựa chọn khác, làm sao có thể chạy tới địa minh chịu tội.

Phải biết rằng, ở Địa Minh làm nội ứng không phải là không có, nhưng là muốn để một gã cao thủ sơ cấp chạy đi làm nội ứng, tuyệt đối không có khả năng, dù sao, cao thủ sơ cấp có thể đếm trên đầu ngón tay, bất kỳ một thế lực nào cũng khó có thể tiếp nhận một gã cao thủ sơ cấp bị tổn thất, cao thủ cấp khuyết là lực lượng chính diện nhất, làm sao có thể chạy đến hang ổ của đối phương làm nội gián...

Chương Cửu Thập Tứ Vô Gian thứ chín mười bốn.

“Đã như vậy, không biết Diệp huynh có hứng thú dốc sức vì Thiếu minh chủ không? Với bản lĩnh của Diệp huynh, tùy tiện làm thành chủ một chút cũng không có vấn đề...” Hoi cân nhắc trong chốc lát, Mộ trực tiếp mở miệng nói ra, mặc dù trong lòng còn có chút nghi ngờ, nhưng so với việc mời chào một nhóm cao thủ, cũng không tính là gì cả?

Đạt tới cao thủ cấp Côn Bằng, mỗi người đều rất ngạo mạn, nếu để cho hắn cảm thấy phản cảm, không chừng sẽ lập tức quay đầu rời đi, nói không chừng còn ngược lại đối phó mình, cái được không bù nổi cái mất.

Về phần rốt cuộc lời nói của hắn là thật hay là giả, về sau tự nhiên sẽ từ từ điều tra minh bạch...

“Thành chủ? Ha ha, Mộ thành chủ cũng quá đề mắt đến tại hạ, mặc dù tại Man Lâm ta có chút kỳ ngộ, đơn đả độc đấu còn không có vấn đề gì, nhưng lại để cho ta quản lý một thành, như vậy cũng quá coi trọng tại hạ rồi!” Diệp Tịnh Vũ cười nhạt nói.

“Vậy ý của Diệp huynh...” Mộ chau mày, bên phía địa minh hiện giờ dùng chế độ ác ma vực sâu lúc trước, lãnh chúa chính là thành chủ, chỉ có điều thành chủ căn cứ vào kích thước lớn nhỏ của thành trì của mình để cân đo đong đếm.

Tựa như Thất Sát của Địa Minh, thực lực đều đạt đến cấp Xuất, ngoại trừ Nguyên khổng chế Địa Sát thành, Lục Sát khác cũng chiếm cứ Lục Hùng Thành của Địa Minh, mà chính mình sở dĩ có thể ngồi lên vị trí thành chủ Man thành, nguyên nhân lớn nhất vẫn là nguyên nhân ban thưởng...

“Ba huynh đệ chúng ta cũng không muốn tách ra, ta cũng không có tâm tư đi làm một thành chủ, nếu Mộ thành chủ không chê, để chúng ta ở chỗ này mưu cầu một chút quan nã

là tốt rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, đương nhiên, hẳn cũng không thật sự muốn sống ở chỗ này, đây chẳng qua chỉ là một câu khách sáo mà thôi.

“Diệp huynh nói vậy là sao, lấy thực lực của Diệp huynh, ở chỗ của ta lại không phải ủy khuất Diệp huynh, nếu Diệp huynh thật sự không muốn đảm nhiệm thành chủ, vậy không bằng như vậy đi., Nguyên đại nhân dự định xây dựng một Huyết Ma quân, chức thống soái vẫn chưa chọn được người nào, với bản lĩnh của Diệp huynh, đảm nhiệm chức thống soái này có lẽ không có vấn đề gì!” Không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói xong, Mộ đã trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn., Nói đùa, nếu mình thật sự thu nhận mấy người các ngươi, không nói các ngươi là thật hay không, cho dù các ngươi thật sự là thật, nếu để Nguyên đại nhân biết bên cạnh mình có ba tên cấp bậc Côn Bằng (hắn đã cho rằng ba người Diệp Tĩnh Vũ đều đang ở chung cảnh giới, còn không nghi ngờ chính mình tạo phản hay sao...

“A?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, lộ ra thần sắc tò mò...

“Chỉ có điều chuyện này có lẽ phải ủy khuất Diệp huynh rồi?” Nhìn thấy bộ dạng cảm thấy hứng thú của Diệp Tĩnh Vũ, vẻ mặt Mộ Dung lộ ra vẻ khó xử.

“Làm sao mà biết?”

“Diệp huynh không biết, Huyết Ma quân này mặc dù do Nguyên đại nhân đề xuất, nhưng vài tên thành chủ khác đều muốn để cho dòng chính mình đảm nhiệm thống soái của đội quân này. Hôm nay mặc dù Nguyên đại nhân là thiếu minh chủ, nhưng cũng không thể trực tiếp ra lệnh cho mấy đại thành chủ., Rất nhiều chuyện cần thương nghị với mấy đại thành chủ, cuối cùng quyết định tổ chức thống soái Huyết Ma quân được cử đi tuyển chọn, bất kỳ một thành chủ nào cũng có thể phái thuộc hạ của mình tham gia quyết đấu, người thắng cuối cùng sẽ trở thành thống soái của đội quân này...” Nói tới đây, trên mặt Mộ Cừ lộ ra nụ cười chua xót.

Địa Minh chỉ là một liên minh, còn không phải là một quốc gia, Nguyên cũng không phải là Độc tài, mà cùng tình huống Thiên Minh không sai biệt lắm...

“Ha ha, thú vị, quyết định thú vị, như vậy cũng tốt, ta cũng không muốn để người khác nói lời vô nghĩa của ta với người, lần quyết đấu này ta nhất định sẽ tham gia. Mộ huynh yên tâm, nếu như tại hạ may mắn trở thành thống soái của Huyết Ma quân này, tất nhiên sẽ không quên ân huệ của Mộ huynh hôm nay, tại hạ thậm chí có thể tuyên thệ, vĩnh viễn trung thành Nguyên đại nhân!” Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói, từ Mộ thành chủ biến thành Mộ huynh, đã tiếp cận khoảng cách hai người...

Đến lúc đó thề ư? Khả khả, đám tiên nhân kia, nếu đám ác ma kia phát ra lời thề đều sẽ bị lời thề trói buộc, thế nhưng mình sợ cái gì? Mình chính là Hỗn Độn Chi Thể, phép tắc thiên đạo không thể quản được mình...

“Ha ha ha, với bản lĩnh của Diệp huynh đương nhiên không có vấn đề. Đến đây, vì tương phùng của ta và người uống một chén...” Nghe thấy Diệp Tĩnh Vũ gọi mình là Mộ huynh, còn tuyên bố thần phục Nguyên đại nhân, trên mặt Mộ Dung lộ ra nụ cười xán lạn.

Có thể vì Nguyên đại nhân mà mời chào ba gã cao thủ cấp Côn Bằng thì công lao đó sẽ lớn đến mức nào?

Những ngày kế tiếp rất dễ dàng, cách tranh đấu với thống soái Huyết Ma còn hơn một tháng, Diệp Tĩnh Vũ ở lại phủ thành chủ Thiên Man thành, vừa từ trong miệng Mộ biết được một ít tình huống của Địa Minh, vừa dạy phương pháp tu luyện Tuyệt Linh. Đương nhiên, Bá Thiên Quyết không cách nào truyền thụ cho nàng ta được., Thế nhưng bất kể là Chúc Dung, hay là Hậu Kiền, hoặc là Hận Thương, Thiên Ngô, câu mang đều thích nha đầu kiên cường này không thôi, những Vu pháp đến từ Thái Cổ toàn bộ báo cho Tuyệt Linh, mà Diệp Tĩnh Vũ lại càng đem những Vu pháp này dung hợp lại, sáng chế ra một bộ U Linh quyết U Tuyệt U Linh chuyên chế cho Tuyệt Linh.

Mà Mộ nhi tử trung vì lấy lòng Diệp Tĩnh Vũ, còn phái người tìm kiếm các loại linh dược tăng cường công lực, lại thêm Tuyệt Linh dốc sức liêu mạng tu luyện, ngán ngủ một tháng,

thực lực của nàng đã đạt đến Thiên cấp... Tốc độ như vậy quả thực có thể dùng từ phi tốc để hình dung...

Mà bây giờ, cũng không có cái gọi là thiên kiếp, tu luyện tự nhiên rất nhanh...

Có điều có mấy cao thủ cấp Côn Bằng như Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh hộ pháp truyền công, đạt tới Thiên cấp thật đúng là không coi vào đâu? Nếu như không phải sợ tu vi tăng trưởng quá nhanh ảnh hưởng tu vi Tuyệt Linh sau này, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ có thể cưỡng ép tăng nàng lên tới Hoang cấp...

Một tháng, Mộ cũng âm thầm điều tra rất nhiều tin tức liên quan tới Diệp gia, cuối cùng phát hiện ngoại trừ danh tự bất đồng, tất cả tập tính của Diệp Tĩnh Vũ khác với vị Diệp gia công tử mấy trăm năm trước kia giống nhau như đúc. Đương nhiên, nếu là đối tượng bị Thiên Minh truy nã, đổi cái tên khác cũng là chuyện bình thường...

Mà Diệp Tĩnh Vũ ở Thiên Man thành hơn một tháng, ngoại trừ dạy bảo Tuyệt Linh, cũng không có cử động gì khác thường. Hai huynh đệ của hắn, một chỉ biết ăn, một lại là cuồng chiến đấu, không ngừng tìm người khiêu chiến, đánh cho tướng lĩnh dưới trướng mình mấy lần. Trừ điểm này làm cho Mộ có chút khổ não, những thứ khác cũng không còn gì...

Hắn đối với sự cảnh giác của Diệp Tĩnh Vũ cũng cơ bản buông bỏ toàn bộ, mà sau khi hắn báo tình huống của Diệp Tĩnh Vũ cho Nguyên, Nguyên cũng là biểu lộ thật lớn đối với hắn...

Có thể mời chào ba cao thủ cấp Côn Bằng, đây tuyệt đối là công đầu nha...

Thời gian trôi qua cực nhanh, thời điểm quyết đấu sắp đến rồi, địa điểm là địa sát thành địa liên cử hành, thành chủ thành Cửu Đại Hùng cùng với hơn trăm thành chủ khác đều phải trình diện, sớm đã đi tới chỗ ở của Diệp Tĩnh Vũ, nói cho hắn biết tin tức như vậy...

Khi biết được sắp tới Địa Sát thành, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng trong lòng hắn lại không

nhìn được kích động, bởi vì ở nơi đó, có người hấn yêu nhất,
Lạc Linh Nhi...

Chương Cửu Thập Ngũ, Thành Địa Sát thứ chín mươi lăm

Địa Sát thành, tọa lạc tại bình nguyên Địa Liên Đại Lạp, bình nguyên Lạp đại nguyên, chính là bình nguyên lớn nhất Địa Minh, cũng là bình nguyên sản vật sản vật phong phú nhất, diện tích tương đương với toàn bộ Đẩu Hồn đại lục trước kia, mà Địa Sát thành nằm ở trung tâm bình nguyên này...

Với tư cách là thành trì lớn nhất của Địa Minh, thành Địa Sát thật sự xứng đáng với hai chữ này lớn nhất. Tường thành dài hơn ba ngàn dặm, nhìn không thấy điểm cuối, thành cao ngàn trượng, trực tiếp cao vút trong mây., Tường thành dùng một loại đá gọi là Tử Vân Thiên La Thiết cất thành, toàn thân có màu tím nhàn nhạt. Loại sắt này cực kỳ chắc chắn, một khối sắt lớn bằng nắm tay đã có thể thừa nhận một kích toàn lực của cao thủ cấp Hoang. Tường thành dày như vậy, cho dù cao thủ cấp Tỳ Hưu toàn lực ra tay cũng khó mà phá hủy được...

Thành trì hùng tráng khủng bố như vậy cũng chỉ có những ác ma thực lực cao cường mới có thể kiến tạo, nếu là người bình thường căn bản không thể sáng tạo kỳ tích như vậy.

Bốn mặt thành trì mở ra bốn cửa thành cực lớn, có lẽ là để chiếu cố một ít ác ma thân cao, những cửa thành này cao trăm trượng, lại dùng băng diễm cứng cỏi gấp trăm lần so với La Thiết chế thành, không chỉ chắc chắn, mà còn có thể tự chủ hấp thu các loại năng lượng khác, ngoại trừ công kích vật lý, cơ hồ có thể bỏ qua bất luận cái gì khác công kích năng lượng.

Một tòa thành trì như vậy, gần như đại biểu cho sự kiên cố vĩnh hằng. Trừ phi là cao thủ Vũ cấp ra tay, bằng không thì khó có thể công phá được...

Giờ phút này, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đi tới trước tòa thành trì cao lớn này, nhìn tòa thành trì giống như một ngọn núi khổng lồ này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm khái

rất nhiều, nàng sinh hoạt trong thành trì như vậy sao? Tòa thành trì này quả thật rất lớn, thế nhưng cũng chỉ là một cái lồng giam mà thôi, Linh Nhi, người qua được không?

Mộ chính là dòng chính Nguyên, vừa mới đến Địa Sát thành đã được người mang đi gặp Nguyên, thuận biến báo cáo tình huống của đám người Nguyên gia. Mà trùng nhĩ tử của nó lại đi cùng đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đi dạo trong Địa Sát thành.

Không thể không nói, thương mậu Địa Sát thành đã nhìn ra quy mô, ít nhất Diệp Tĩnh Vũ không nhìn thấy loại tình cảnh động một chút là rút đao đối mặt, hơn nữa trình độ phồn hoa so với rất nhiều thành trì của Thiên Minh cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ mộ hiển nhiên không phải là lần đầu tiên đi vào Địa Sát thành, đã trở thành hướng dẫn tốt nhất cho Diệp Tĩnh Vũ, dọc theo đường đi không ngừng giới thiệu các đặc sản Địa Sát thành cho Diệp Tĩnh Vũ, mà quản gia Tác Nhân của gã thì ngoan ngoãn đi theo sau lưng, trên mặt mơ hồ hiện lên thần sắc lo lắng, những ngày qua đến đây., Hắn đều muốn tiếp cận Diệp Tĩnh Vũ, nhưng cho tới nay đều không có nửa điểm cơ hội, sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ đã không thể nghi ngờ, cường giả như vậy vô luận như thế nào đều phải hấp thu vào Âm Minh, hắn hiện tại chỉ nghĩ thiếu gia nhà mình có thể tạm thời rời đi...

Lúc này, đoàn người đi tới phía trước một người gọi là phản trạch, cửa ra vào có hơn mười thiếu nữ mặc lụa mỏng, lộ ra mảng lớn da thịt các tộc đứng ở nơi đó, vẻ mặt tươi cười chào hỏi vị khách vắng lai, những nữ tử này mặc dù không xinh đẹp bằng tuyết linh, nhưng tư thái kia lại quyến rũ đến cực điểm, rất dễ dẫn đến một loại phản ứng nào đó của sinh vật đực.

Thính mộ nhìn những cô gái trang điểm hoa chi, lại nhìn bộ dáng Tuyết Linh bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt tò mò, nhin xuống muốn mang Diệp Tĩnh Vũ đi dạo một vòng. Mấy ngày nay, hắn biết rõ cô gái này đã trở thành tồn tại nghịch lân như Diệp Tĩnh Vũ, nếu mang theo làm hồng nàng, đó cũng không phải là chuyện tốt...

trúng không muốn đi vào, thế nhưng lúc này luôn có vài người không nên xuất hiện...

“Ồ, đây không phải là mộ Thiếu thành chủ Thiên Man Thành sao? trúng huynh hôm nay là sao? Đến phần trách này cũng không vào xem thử? Chẳng lẽ gần đây bị lão tử ngươi ép cung lợi hại, ngay cả tiền đi vào chơi cũng không có sao?” Ngay lúc trúng muốn mang theo đám người Diệp Tĩnh Vũ rời đi, một tràng thanh âm trào phúng vang lên tràn ngập...

Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy một gã nam tử nửa người đầy lân phiến ôm thân thể hai người hầu như trần trụi, phía sau mông lại kéo theo một thiếu nữ đi ra, ánh mắt nhìn về phía trúng, nhưng rất nhanh, ánh mắt của gã đã rơi vào trên người Tuyết Linh...

Tuy rằng Tuyết Linh không xinh đẹp bằng tuyệt sắc của Yêu Lệ Hận Dân, nhưng tướng mạo nàng trong sáng, so với những son phấn thô tục này thì đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, mà dáng người nàng nhỏ nhắn xinh xắn, rõ ràng nhìn qua là gây yếu., Thế nhưng trong mắt nàng lại toát ra vẻ quật cường, có phong cách khác. Những ác ma ngày thường quen chơi đùa với nữ nhân này đâu có gặp loại nữ nhân này. Lần đầu tiên nam tử này thấy Tuyết Linh, lại rất thích nha đầu này...

“Ta còn tưởng ngươi nghèo đến phát điên rồi, bây giờ xem ra đã tìm được một hàng tốt, trúng huynh, tốt xấu gì chúng ta cũng là huynh đệ cùng chơi với nhau đến đại gia tộc, thiếu nữ này chơi đủ rồi, tặng cho huynh đệ ta chơi mấy ngày được không?” Trên mặt nam tử kia lộ ra nụ cười thâm uế, nhưng căn bản không để Diệp Tĩnh Vũ vào trong mắt...

Sắc mặt của trúng giận tới xanh trắng, cái gì mà huynh đệ chơi chung tới lớn, mấy năm qua con mẹ nó đều đối nghịch với mình, còn con mẹ nó huynh đệ...

Bất quá hiện tại lo lắng nhất không phải là làm sao tìm nam tử này gây phiền phức mà là lo lắng cho an toàn của hắn, bởi vì hắn đã cảm nhận được một luồng sát ý trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ...

Rồng có vẩy ngược, chạm vào ắt vong...

Tuyết Linh chính là nghịch lân của hắc a...

“Hắc là nhi tử của thành chủ Âm Âm Thành, Thụy...” Tuy nói Kiếm Trung mong mỏi nhờ Diệp Tĩnh Vũ giúp mình giáo huấn kẻ này một phen, thế nhưng hắc lại không muốn Diệp Tĩnh Vũ thật sự giết chết kẻ này. Dù sao, tuy giữa Cửu Đại Thành chủ có phân tranh, thế hệ trẻ tuổi cũng thường xuyên đánh nhau, thế nhưng lại không tạo thành tử vong, đặc biệt là con cháu dòng chính...

Nếu Diệp Tĩnh Vũ tức giận, trực tiếp xóa bỏ gia hỏa này, vậy thù này có thể kết lớn rồi...

Vì vậy, trung bèn nói ra thân phận của người này, hy vọng Diệp Tĩnh Vũ có thể cố kỵ thân phận của đối phương, nhẹ tay một chút...

“Hừ...” Diệp Tĩnh Vũ liếc nhìn mộ, lạnh lùng hừ một tiếng, kéo bàn tay nhỏ nhắn của Tuyết Linh xoay người đi về phía trước...

Thấy Diệp Tĩnh Vũ không có ý định động thủ, mộ khu cũng yên lòng, nhưng nào ngờ nam tử vừa rồi gây khó dễ là Thụy Chân thật không buông tha, nhìn thấy con người Diệp Tĩnh Vũ lại dám không để mình vào mắt như vậy, cả người đều giận tím mặt...

“Tên khốn kiếp nào lại dám làm càn ở đây. Khu mộ, nếu ngươi không dám giáo dục người hầu của mình, hôm nay làm huynh đệ liền giúp ngươi giáo huấn hắc...” Thụy lạnh lùng hừ một tiếng, bốn tên ma vệ luôn luôn theo sau hắc chạy ra ngoài, thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ mà đi. Chứng kiến tất cả chuyện này, toàn bộ khu mộ trực tiếp thay đổi, trong miệng càng kinh hô một hồi: “Không được...”

Chương Vọng Cửu Thập Lục, ngại ngùng...

Đương nhiên, tiếng kinh hô của hắn là vì thụ mà phát ra, chỉ vì trong nháy mắt khi bốn tên ma vệ kia hành động, bóng người đã phản bác chạy ra ngoài, mà Diệp Tĩnh Vũ vốn đang kéo cánh tay nhỏ của tuyết linh, thân thể cũng đã động, đây là lần đầu tiên ở trung thất Diệp Tĩnh Vũ ra tay, thậm chí hắn còn không thấy rõ Diệp Tĩnh Vũ động đậy thể nào, đã đi tới trước mặt thụ...

Thành chủ thành Hắc Ám Diệp Tĩnh Vũ cũng biết, chính là một gã chiến tướng cao nhất dưới trướng lãnh chúa Tham Ma tộc năm xưa, bản thân cũng là một trong Thất Sát của Địa Minh, có thể nói bây giờ tồn tại đứng đầu Địa Minh, quan hệ với Nguyên cũng không hòa thuận. Con hắn, Thụ Tự nhiên cũng thường xuyên đối nghịch với khu mộ.

Thế nhưng thế hệ trước có quy định, mặc kệ phía dưới bọn họ cạnh tranh như thế nào, đều không được phép làm tổn thương đến tính mạng đối phương, nếu không rất có thể sẽ dẫn đến toàn diện đại chiến, ảnh hưởng đến sự đoàn kết của toàn bộ Địa Minh, nhưng tất cả điều này có quan hệ gì với Diệp Tĩnh Vũ chứ?

Hắn tới nơi này là quấy rối, nếu có thể thuận lợi khơi mào nội chiến Địa Minh, đó là tốt nhất. Dù không thể khơi mào nội chiến, giữa hai đại thành chủ gieo xuống một hạt giống cừu hận to lớn, cũng là lựa chọn không tồi.

Lúc trước, lúc Thụ nói Tuyết Linh, hắn cũng chỉ muốn giáo huấn kẻ này một chút. Dù sao hắn cũng không phải cuồng ma khát máu, gặp người là giết, nhưng khi hắn biết thân phận của đối phương cũng đã động sát cơ, sở dĩ hắn hừ lạnh một tiếng, là hắn đã đoán chắc đối phương sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Kể từ đó, mình đã thấy nể mặt người bỏ qua cho hắn một

lần, hiện tại hấn còn muốn khinh thường, cũng không trách mình được?

Mặc kệ là làm chuyện gì, mình dù sao cũng phải chiếm lấy chữ Lý à?

Lúc ở trung phát ra tiếng kinh hô, thụy mặt lộ ra nụ cười đắc ý, không muốn? Người coi như đang cầu xin ta sao? Nhưng nụ cười của hấn chẳng qua chỉ mới cười được một nửa, trong nháy mắt đã khựng lại, chỉ vì bốn đại ma vệ từ sau lưng hấn bay ra trực tiếp dùng động tác vừa rồi bay ngược trở về., Liên tiếp nện xuống bên cạnh hấn, xương cốt trên người hầu như vỡ nát hoàn toàn, thậm chí trên người còn không tìm ra chỗ nào hoàn hảo, sinh cơ của bọn hấn cơ hồ đều bị xóa bỏ, hôm nay bất quá chỉ còn một hơi thở mà thôi.

Điều này sao có thể? Bọn họ đều là cao thủ cấp Hồng, là chiến lực mạnh nhất mà phụ thân mình phái cho mình, làm sao có thể không chịu nổi một kích như vậy? Đây mới chỉ là nháy mắt thôi sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào., Lan rất bất khả tư nghị dụi dụi con mắt của chính mình. Đến khi hấn lại lần nữa nhìn rõ ràng, đã phát hiện tên nam tử vừa rồi mình chửi mắng xuất hiện trước mặt mình, không đợi mình có bất kỳ phản ứng gì, hấn đã nắm lấy cổ mình...

Khí lạnh muốn phản kháng, thế nhưng hấn lại phát hiện toàn thân mình toàn bộ lực lượng đều bị khóa lại, một cỗ lực lượng khổng lồ khiến cho mình sắp ngạt thở.

Gia hỏa này mạnh tới mức nào?

“Không cần, Diệp đại nhân, không cần...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp nắm lấy cổ thụy, mộ trung gần như sợ muốn khóc. Quan hệ giữa hai nhà vốn chẳng ra sao, nếu thật sự giết con trai duy nhất của Âm Thành Chủ, chẳng phải sẽ trực tiếp khơi mào đại chiến giữa hai nhà sao?

“Trung, vừa rồi ta đã cho ngươi mặt mũi, nhưng hấn luôn luôn khinh thường ta, chẳng lẽ ta tùy ý để hấn khinh thường hay sao? Tôn nghiêm của ta ở đâu?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói.

trung yên lặng, Diệp Tĩnh Vũ chính là cường giả cấp Sa Bì, ở Địa Minh, cường giả đều có tôn nghiêm của cường giả, hơn

nữa đối phương đích xác nể mặt mình, vừa rồi đã chuẩn bị rời đi, nhưng toàn bộ đều là Thụy lão già này không biết tốt xấu.

Trong khoảng thời gian ngắn, khu mộ chỉ cảm thấy mình uất ức như vậy, rõ ràng là kẻ thù không đội trời chung, bản thân còn muốn nói giúp hắn, thế này là sao?

“Thôi thôi, mấy ngày nay hai cha con ngươi đối với ta cũng coi như không tệ, ta nể mặt ngươi, cho hắn một cơ hội. Ta không cần dùng bất kỳ lực lượng nào, chỉ dùng lực lượng thân thể thuần túy nhất công kích hắn, nếu hắn có thể chịu được lực lượng của ta, ta sẽ buông tha hắn!” Nhìn vẻ mặt khó coi của trung, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ mặt rộng lượng.

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra những lời như vậy, trên mặt trung vui mừng, tuy nói Diệp Tĩnh Vũ đạt tới cấp Côn Bằng, nhưng không sử dụng bất cứ lực lượng nào, chỉ dựa vào lực lượng nhục thể, như vậy có bao nhiêu khí lạnh cũng có thể ngăn cản được? Người này là cao thủ cấp Hồng, có lẽ không cách nào thừa nhận một kích toàn lực của cao thủ cấp Tỳ Hưu, nhưng chỉ là lực lượng thân thể cũng có thể chịu đựng được?

“Đa tạ Diệp tiên sinh!” Trung lộ ra thần sắc cảm kích, bất kể nói như thế nào thì Diệp Tĩnh Vũ đều cho hắn mặt mũi cực lớn...

Cao thủ cấp Côn Bằng, cho dù là ác ma, mạnh nhất cũng không phải lực lượng thân thể, mà là lực lượng tu vi, nhưng hắn đâu hiểu được, lực lượng tu vi của Diệp Tĩnh Vũ nhiều nhất đạt tới cấp Hồng, ngược lại là nhục thể của hắn vượt xa cấp Hồng...

thụy bị Diệp Tĩnh Vũ giữ chặt cổ đã nhìn ra thân phận khác biệt của Diệp Tĩnh Vũ, biết mình trêu chọc phải một cường giả cường đại, vốn cho mình phải chết, lại nghe được trung cầu tình cho mình, không ngờ lần đầu tiên này sinh hảo cảm với người này.

Cho dù ngươi là cao thủ cấp Côn Bằng thì như thế nào? Không sử dụng lực lượng bản nguyên, chẳng lẽ lại có thể giết chết được mình hay sao? Nói thế nào thì mình cũng là cao thủ cấp Hồng không phải? Trong lòng thụy tâm nghĩ, đã bắt đầu nổi

lực tăng cường lực lượng của mình, muốn đỡ một kích này của Diệp Tĩnh Vũ...

Diệp Tĩnh Vũ liếc nhìn thụy một cái, cười lạnh một tiếng, ném ra sau, ngay sau đó thân thể trực tiếp bước về phía trước, hung hăng đánh một quyền về phía thụy...

Khí lạnh không cảm nhận được bất kỳ chấn động năng lượng nào, chỉ là nhìn thấy quyền đánh ra này của Diệp Tĩnh Vũ, hấn cuối cùng buông bỏ. Xem ra tên này hoàn toàn không dám giết mình, chẳng qua là muốn tìm một bậc thang để hạ xuống mà thôi, mình chỉ cần ngăn cản một quyền này là được rồi.

Hai tay che trước ngực, toàn bộ Âm lực trong cơ thể bộc phát, tạo thành một vòng bảo vệ màu đen trước người mình...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, những hộ thuẫn trước người hấn bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, lực lượng cường đại trực tiếp đánh vào trên hai tay của hấn, lập tức liền nghe được từng trận thanh âm xương cốt vỡ vụn, ngay sau đó là xương ngực của hấn, sau đó là toàn bộ thân thể của hấn, cuối cùng bộp một tiếng nổ tung thành một đồng mảnh nhỏ...

Sức mạnh của một quyền không hề sử dụng bất cứ lực lượng nào khác, hoàn toàn dựa vào lực lượng nhục thể mà đánh nát bấy một gã cao thủ cấp Hồng, điều này... đây không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Tất cả mọi người ở đây đều choáng váng, trũng cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả chuyện này...

“Ngại quá, đã lâu rồi không động thủ, lực lượng không chế không tốt lắm...” Nhìn thoáng qua mộ mộ ngậy ngốc, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói một câu, sau đó cũng không để ý tới phản ứng của trũng, tiến lên kéo Tuyết Linh đi về phía trước.

Vẻ kinh ngạc trên mặt mộ càng đậm, ngại ngần? Đã lâu rồi không động thủ, lực lượng không chế không tốt lắm?

Đại ca à, ngươi là cao thủ cấp Côn Bằng đấy, lẽ nào cũng biết lực lượng không tốt? Nội tâm của trũng thật sự đã khóc lớn...

Chương dốt thứ chín trăm bảy, thành chủ Hắc Ám thành chủ tối đen...

Sắc mặt của trùng khó coi tới mức nào, nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang ngênh ngang rời đi, trong lòng cực kỳ ảo não, tại sao mình phải dẫn bọn họ đi con đường này, nếu đi những con đường khác thì không có chuyện như vậy chứ? Còn cái tên Thụy chết tiệt nhà ngươi nữa, rảnh rồi không có việc gì lại chạy tới đây tiêu dao làm cái gì? Bây giờ là ban ngày rồi mà?

Thính mộ lại không đi nghĩ tới thời điểm mỗi lần mình tới Địa Sát thành, cũng thường xuyên tới nơi này, nếu không hôm nay cũng sẽ không tự chủ đi tới con đường này.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không phải đã chết mất một người sao? Chẳng lẽ cha hấn thật sự tới tìm chúng ta liều mạng hay sao? Hấn có tư cách gì tìm chúng ta liều mạng?” Nghịch bác đi tới bên cạnh trùng, vỗ nhẹ lên bả vai trùng, từ tốn nói.

Ngay sau đó cũng không để ý tới ý nghĩ của trùng, cứ như vậy đi theo sau lưng Diệp Tĩnh Vũ. Về phần Tiểu Đào, một đôi mắt xanh mượt lại xoay chuyển, như đang suy nghĩ vì sao quần áo những nữ nhân kia ít như vậy?

trùng ngán người, đúng vậy, cũng đã giết rồi, chẳng lẽ còn có thể cứu trở về hay sao? Chẳng lẽ thành chủ Ám Ám Thành còn dám liều mạng với đám người mình? Cho dù hấn là Tuyên Cơ đỉnh phong, cho dù hấn là một trong Thất Sát của Địa Minh, nhưng chẳng lẽ hấn lại liều lĩnh bất chấp tất cả mà động thủ với đám người mình hay sao?

Không nói đến việc bản thân Nguyên đại nhân vốn là tồn tại cấp bậc đỉnh phong, chỉ riêng Diệp tiên sinh này hoàn toàn có thể dùng sức mạnh cơ thể của hấn tiêu diệt một tên cao thủ cấp hồng, thực lực bản thân hấn mạnh bao nhiêu? Chắc cũng đạt đến cấp bậc đỉnh? Ít nhất những tên Địa Minh Thất Sát khác

cũng chưa chắc có thể dùng sức mạnh cơ thể một quyền giết chết một gã cao thủ cấp hồng.

Hơn nữa bên cạnh hắn còn có hai cao thủ cấp Côn Bằng cùng với phụ thân của mình, thực lực như vậy, chẳng lẽ thành chủ Âm Thành còn dám tới gây sự?

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt của trủng lại dễ nhìn hơn nhiều, đám ác ma vốn chính là mạnh được yếu thua. Sở dĩ bọn chúng không gây tổn thương đến tính mạng, chủ yếu nhất là thực lực của mấy bên đều không sai biệt lắm, lúc này mới giữ được cân bằng, không muốn phá vỡ cân bằng như vậy, cuối cùng liều mạng sống người chết. Thế nhưng nếu thực lực một phương đã cao hơn xa đối phương, vậy cần gì phải quan tâm?

“Diệp tiên sinh, chờ ta với người một chút, ta dẫn người đi Thiên Hương Viên xem...” Nhìn thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ sắp biến mất ở đầu đường bên kia, mộ không để ý tới đá vụn thuy, vội vàng cất bước đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ, bất quá lại bảo Huyền Huyền lập tức đi tìm phụ thân, nói hết mọi chuyện phát sinh ở đây cho phụ thân của mình.

Bất kể thế nào, dù sao cũng phải tiến hành lễ hậu binh chứ không phải?

Ánh mắt âm đạm lộ ra vẻ kích động, trước mắt chính là Thiếu thành chủ của Hắc Âm thành a, đầu nhọn thành chủ Hắc Âm thành cũng chỉ có một đứa con trai bảo bối như vậy, bây giờ còn không phải bị Diệp Tĩnh Vũ nói giết liền giết, đây là khí phách cỡ nào, nhân loại xuất hiện một cường giả như vậy, hi vọng của bọn người mình không phải tăng nhiều lắm sao?

Hắn hưng phấn nhanh chóng chạy về phía phủ đệ Nguyên của mình...

Tin tức Thiếu thành chủ Hắc Âm thành bị đánh chết nhanh chóng lan truyền ra ngoài, vị trí thống soái của Huyết Ma quân đoàn lần này đối với bất kỳ thành chủ nào mà nói đều vô cùng quan trọng, Cửu đại thành chủ cùng với hơn trăm thành chủ khác cũng đều tập trung về đây, khi tin tức này truyền đến tai các đại lão, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ,

đương nhiên, trên mặt đen tối thành chủ lại tràn đầy sự phần nộ.

Trong quán rượu, toàn thân áo đen, toàn thân đều được lớp vảy màu đen bao phủ lạnh lùng ngồi tại vị trí của mình, hắc huyền thạch trà bên cạnh hắn bị một bàn tay đập nát bấy. Dưới sự ra tay của hắn, bảy tám tên thuộc hạ đứng nhìn thấy đại nhân mình phần nộ như vậy, cả đám đều là rùng mình, căn bản không dám nói thêm gì...

Trong lòng tràn ngập phần nộ. Khi hắn biết được con mình bị giết, lập tức muốn đi báo thù cho con mình. Thế nhưng khi hắn biết đối phương là một cao thủ sơ cấp bèn cố nén phần nộ trong lòng, ở Địa Minh., Cao thủ sơ cấp chính là giai cấp đặc quyền, cho dù hắn thấy nhi tử mình không vừa mắt, trực tiếp giết con mình, cũng sẽ không có chuyện gì, chớ đừng nói chi là nhi tử của mình một hai lần, lại thêm ba lần khinh thường ở trước.

Có thể nói con trai mình chết cũng đáng đời, thế nhưng dù có đáng đời thế nào đi nữa cũng là con trai của mình a?

“Các người đều nói cho ta biết, rốt cuộc ta phải làm gì mới có thể nuốt xuống cục tức này?” Nhìn thấy mấy tên thuộc hạ Hàn Thiên như cầm ở phía dưới, mũi nhọn cơ hồ là rít gào đi ra...

Hiện trường một mảnh trầm mặc, bọn hắn đều hiểu, nếu như là cường giả bình thường, lấy thân phận cùng thực lực của đại nhân, trực tiếp tìm nguyên nhân là được. Dù sao, muốn củng cố địa vị mình, không thể dễ dàng đắc tội đại nhân của mình, nhưng đối phương lại là một cao thủ cấp sơ cấp a, có thể chỉ dựa vào lực lượng thân thể mà đánh vỡ Thiếu thành chủ của mình, thực lực tuyệt đối sẽ không thấp.

Hơn nữa bên người hắn tựa hồ còn có hai gã cao thủ cấp Côn Bằng, thế lực như vậy, Nguyên Tuyết không thể giao cho đại nhân của mình, thậm chí có thể vì ba người bọn họ mà trực tiếp khai chiến với Âm Thành.

Có thể được một cao thủ sơ cấp thuần phục, thì phải trả một cái giá tuyệt đối cỡ nào cũng đáng giá...

Chúng kiến thuộc hạ kế tiếp không nói lời nào của mình, chỉ cảm thấy lửa nóng trong lòng, sao bên cạnh mình lại có một đám phế vật như vậy?

Sắp sửa lại một lần nữa chửi ầm lên, nhưng lại nghe được một tên nhân loại đáng người gầy gò đứng ở cuối cùng đang mở miệng nói...

“Đại nhân, nếu như ta đoán không sai, người nọ hẳn là nhân tuyển hữu lực mà thành chủ thành Thiên Man tìm đến tranh đoạt thống soái Huyết Ma quân đoàn...”

“Bây giờ đã là lúc nào rồi, người còn nói việc này? Chẳng lẽ trong mắt người, chỉ nghĩ tới chức vị thống soái quân đoàn kia?” Nghe tên này còn nói mấy câu này, mấy tên ác ma khác đã châm chọc khiêu khích...

Người này tên là Chung Thiên Thụy, là một nhân loại thuần chủng, thiên phú cực tốt, thực lực đã vững vàng đạt đến Hồng cấp, hơn nữa tâm tư cẩn thận, luôn luôn là náo nang bén nhọn. Chẳng qua bởi vì có mối quan hệ huyết thống nên bị những ác ma khác gạt bỏ...

“Đại nhân, Nguyên Nhất ra mặt, chúng ta tự nhiên không cách nào tìm hấn báo thù, nhưng nếu là lúc quyết đấu không cẩn thận ngộ sát hấn thì sao? Khi đó cho dù là mấy vị lãnh chúa đại nhân xuất quan, cũng không cách nào trách cứ ngài!” Chung Thiên Thụy lại không để ý tới những người khác châm chọc khiêu khích, nói ra suy nghĩ của mình...

Lời này vừa nói ra, ác ma ở đây lập tức yên tĩnh lại. Đây đúng là một ý kiến hay, nếu không cẩn thận mà gây ra sự kiện ngộ sát, không phải chỉ có người khác làm chứ? Nếu thật sự quyết đấu giết hấn, coi như là nguyên cũng không có cách nào a...

“Chỉ là thực lực hấn biểu hiện ra tuyệt đối đạt đến cấp Tỳ Hưu, ai lại nắm chắc có thể giết chết hấn chứ?” Long mày nhíu chặt lại...

Vẻ hưng phấn trên mặt những người khác vừa mới lộ ra lập tức ảm đạm xuống, trong bọn họ, không có ai đạt tới cấp bậc Tuyển Cơ, căn bản không có khả năng là đối thủ của Diệp

Tĩnh Vũ, nếu mạo muội xin chiến đấu, cũng chỉ là chịu chết mà thôi...

“Đại nhân, Thiên Man thành có thể mời khách khanh tọa trấn, tại sao chúng ta lại không thể chứ? Lẽ nào ngài đã quên vị kia rồi sao?” Chung Thiên Thụy nở một nụ cười thần bí, lúc nghe thấy câu này ánh mắt sáng ngời...

Chương Cửu Thập Bát Địa Sát thần đấu với Địa Sát Thần.

Quân đoàn Huyết Ma mặc dù là một nhánh quân đội mới xây dựng, nhưng dù sao cũng là quân đội mà Cửu Đại thành chủ đồng ý chế tạo, trở thành thống soái của nhánh quân đội này, giống như những chiến tướng lúc trước, thân phận của bọn họ ở Địa Minh sẽ được đề cao rất nhiều, đây chính là chức vị không thua kém thành chủ chút nào, hơn nữa quyền lợi nắm giữ trong tay cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Không nói cái khác, chỉ cần nói mười vạn binh sĩ của Huyết Ma quân đoàn kia, đây tuyệt đối là một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, dù sao nhân khẩu của Địa Minh cũng không nhiều, mười vạn người đủ trấn áp một phương rồi.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, các tộc nhân tham gia quyết đấu lần này hơn trăm người, trong đó thành chủ thành Cửu Đại Hùng đều phái người tham gia, những tiểu thành chủ khác cũng phái tâm phúc của mình tham gia.

Mà khi tin tức Diệp Tĩnh Vũ loại cao thủ cấp khuyết cũng muốn tham gia lan truyền ra ngoài, số người tham gia quyết đấu chẳng những không giảm mà ngược lại còn tăng lên gấp mấy lần.

Cảnh tượng như vậy khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ không thể tưởng tượng được, bất quá khi Diệp Tĩnh Vũ đứng trên Giác Đấu Tràng, hần lập tức hiểu rõ nguyên nhân nhân nhân nhân số người tăng vọt...

Giác Đấu Tràng tọa lạc ở phía bắc thành Địa Sát, là một sân giác đấu khổng lồ có thể chứa hơn mấy chục vạn người, diện tích đài thi đấu trong đó lớn chừng mấy cái sân bóng, hơn nữa tài liệu này lại được chế tạo từ Tử Vân La Thiết, phía trên bố

trí không biết bao nhiêu tầng cấm chế, cho dù là cao thủ cấp Giao Bằng ra tay, cũng chưa chắc có thể đánh vỡ nó.

Xung quanh đài quyết đấu cũng hiện đầy kết giới cực lớn, nghe nói tầng kết giới kia chính là kết giới do tam đại lãnh chúa của Địa Minh liên thủ bày ra, căn bản không cần lo lắng ảnh hưởng đến khán giả trên khán đài.

Đây là đấu trường sừng lớn nhất của toàn bộ Địa Minh, cũng là đấu trường xa hoa nhất, kiên cố nhất, mỗi một năm ở chỗ này cử hành các loại quyết đấu nhiều vô số kể...

Hiện tại Diệp Tĩnh Vũ đang đứng trên đài đấu này, chung quanh hắn là hơn sáu trăm cao thủ tham gia quyết đấu, người mạnh nhất đã đạt đến cấp Côn Bằng, nhưng chỉ có lúc đặc vài người, kém nhất cũng là cấp Hồng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào hắn, trong mắt tràn đầy sát ý...

Cách nghĩ của bọn họ rất đơn giản, người là cao thủ cấp Côn Bằng, vậy trước tiên liên thủ giải quyết người, sau đó những người còn lại tiếp tục tính toán.

Diệp Tĩnh Vũ thậm chí còn hoài nghi, sau khi biết tin tức của mình, những vị thành chủ nhìn chăm chăm như hổ đói với vị trí thống soái lại thêm rất nhiều cao thủ ra trận, chính là vì tiêu hao lực lượng của mình.

Dù sao, dựa theo tiêu chuẩn của trận quyết đấu lần này, không có trận thi đấu dự bị, không có thi đấu loại, càng không có cái gọi là trận chung kết, chính là tất cả tuyển thủ dự thi cùng nhau lên lôi đài, cuối cùng người đứng chính là người thắng, cũng chính là thống soái của Huyết Ma quân đoàn...

Nhưng cho dù như vậy, trong mắt hắn vẫn không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại người tràn ngập hưng phấn, không phải chỉ là một đám ác ma thôi sao? Chẳng lẽ mình còn sợ bọn chúng sao?

Lúc này, trên khán đài đã có hơn mười vạn người, phần lớn đều là ác ma mà trước đây Diệp Tĩnh Vũ chưa từng gặp qua, có ác ma kéo cái đuôi thật dài, có cái đầu bảy tám cái, nhìn qua giống như bò cạp, nhưng trên thực tế lại không khác là mấy con cua là bao., Có người rất giống nhân loại, thậm chí

hắn còn thấy được nơi đây, còn có một đám nữ tử mặc lụa mỏng, tướng mạo quyến rũ, phía sau kéo theo một cái đuôi dài. Đây là chủng tộc Tuyết Hồ nhất trong tộc, mỗi thiếu nữ Tuyết Hồ tộc đều là nữ sủng cực phẩm.

Nhiều thiếu nữ Tuyết Hồ tộc đứng ở sân như vậy, tự nhiên là đóng vai trò kéo dài đội ngũ.

Vừa nghĩ tới lúc thật sự chém giết nhau, những thiếu nữ Tuyết Hồ tộc này ở đây vừa hát vừa hát, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm thấy rất quý dị.

Ngoại trừ mấy chục vạn người xem này, hầu như tất cả cao tầng của Địa Minh đều đã đến nơi, chỉ có điều bọn họ đều đứng trong một gian sương phòng đặc chế dành riêng cho bọn họ. Giờ phút này, nguyên nhân một thân áo đen cứ như vậy mà ngồi trong một gian phòng xa hoa ở phía bắc khán đài.

So với trước đây, hình dạng của hắn cũng không phát sinh biến hóa lớn, vẫn anh tuấn như vậy, chỉ bất quá so với lúc trước ngây thơ, hôm nay hắn nhiều hơn một phần trầm ổn, trừ điều đó ra, còn nhiều thêm một phần khí phách, một phần không chế hết thảy khí tức bá đạo.

Bên cạnh Nguyên Thiên có một thiếu nữ mặc váy hoa nát đang ngồi, dung mạo thiếu nữ không quá xinh đẹp, thế nhưng lại khiến người ta có cảm giác như tập hợp thiên địa linh khí vào thân thể, đặc biệt là đôi mắt to tròn của nàng, tựa như một chiếc gương sáng, có thể chiếu rọi tất cả dơ bẩn thế gian.

Bất cứ ai, cho dù là ác ma hay con người, nhìn thấy một đôi mắt như vậy cũng khó mà không sinh lòng ái mộ.

Giờ phút này, đôi mắt tinh khiết của thiếu nữ nhìn tuyên thủ đăng đăng sát khí phía dưới, lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hiển nhiên rất phản cảm với loại chém giết tàn khốc này.

Thần sắc thiếu nữ tự nhiên rơi vào trong mắt Nguyên, nhìn ánh mắt tràn ngập chán ghét của thiếu nữ kia, trong lòng của hắn trùng trùng điệp điệp thờ dài một tiếng.

Mấy ngàn năm, vì sao tính cách của nàng không thay đổi chút nào? Lẽ nào bản sắc của ác ma tộc không thay đổi được một người sao?

Nàng còn thiện lương như vậy, lại hồn nhiên như vậy, nếu như nàng sống ở thời đại hòa bình như vậy đương nhiên rất tốt. Thế nhưng nàng lại sinh hoạt ở Địa Minh a, sinh sống chung quanh đều là ác ma phá hoại Địa Minh a. Bọn họ là chủng tộc lấy giết chóc làm chủ, thiện lương như vậy sẽ mang đến thương tổn cực lớn cho nàng mà thôi.

Nguyên thủy vẫn muốn thay đổi nàng, thế nhưng những năm gần đây, bản thân lại không hề thay đổi nàng, ngược lại bản tính của nàng lại bị nàng cải biến bất tri bất giác.

“Linh, nếu như ngươi không thích, ta sẽ phái người đưa ngươi trở về!” Nhìn thấy bộ dáng nhú mày của Linh Nhi, Nguyên mở miệng nói ra.

Nếu không cách nào thay đổi, vậy thuận theo tự nhiên đi?

“Không, ta muốn ở đây nhìn xem!” Lạc Linh Nhi đã trùng sinh, mất đi trí nhớ kiếp trước, nàng lắc đầu nói, không hiểu vì sao, tuy rằng rất căm ghét giết chóc, nhưng nàng lại không muốn rời đi, nàng cảm thấy hôm nay có chuyện gì sắp xảy ra...

Nghe thấy Linh Thạch cự tuyệt đề nghị của mình, trên mặt Nguyên Dao hiện lên một tia kinh ngạc, nếu trước kia mình đưa ra đề nghị như vậy, nàng nhất định sẽ không nghĩ ngợi đáp ứng, hôm nay là làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng bắt đầu chuyển biến sao?

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, một thân áo giáp màu đen Mộ mộ đi đến...

Rất là cung kính thi lễ với Nguyên cùng Linh một cái, Mộ mở miệng nói: “Đại nhân, sự tình hình như có chút không đúng!”

“Ừm? Người nói là chuyện tuyển thủ bạo tăng thực lực?” Nguyên không quay đầu lại, từ tốn nói.

“Ân...”

“Không sao, người mà ngươi mang đến không phải cao thủ cấp Côn Bằng, vậy đối phó những lâu la phía dưới hẳn là không vấn đề mới đúng. Nếu ngay cả khảo nghiệm như vậy cũng không thể thông qua, vậy giữ lại có ý gì!” Nguyên Vô

cùng không thềm để ý phát phát tay, ý nghĩ của hắn rất đơn giản., Nếu thật sự là cao thủ cấp Côn Bằng, như vậy tuyệt đối có thể chiến thắng trong trận quyết đấu này, cho dù không thể thắng lợi, nhưng muốn bảo vệ tính mạng cũng không thành vấn đề, nếu ngay cả việc bảo vệ tính mạng còn không được, vậy người như vậy lấy ra có tác dụng gì chứ.

Chương Phái, Vương bài thứ chín mươi chín.

Nhìn thấy bộ dạng thờ ơ của Nguyên Nhất, trên mặt Mộ nở một nụ cười khổ, trong số những người hẳn biết có bảy cao thủ cấp Côn Bằng, bảy tên cao thủ cấp Tỳ Hưu, từ khi nào mà thành chủ lại hào phóng như vậy? Không ngờ lại phái nhiều cao thủ xuất chiến như vậy? Chẳng lẽ bọn họ thật sự để ý đến chức thống soái quân đoàn này như vậy? Điểm quan trọng nhất là, bọn họ đi đâu tìm nhiều cao thủ cấp Tỳ Hưu như vậy?

Trong lòng mặc dù đắng chát, nhưng Nguyên Đô đã nói như vậy, Mộ chỗ nào có thể nói thêm gì, chỉ là hướng Nguyên Nhất Hành thi lễ một cái rồi lui ra khỏi sương phòng, về tới trong sương phòng của mình.

Giờ phút này, Tiểu Đào và Nghịch bác đều ngồi trong phòng, Tiểu Đào tay trái ôm một vò rượu ngon cực phẩm do Thiên Minh vận chuyển tới, tay phải đang cầm một cái chân của Độc Giác Thú gặm chín đến không còn gì để nói, mà Tiểu Hắc thì lẳng lặng đứng đó, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía lôi đài phía dưới, tràn đầy chiến ý.

Tại sao, vì sao không để cho mình cũng xuất chiến? Nhiều cao thủ như vậy, cũng đủ để cho mình một trận sống tốt rồi chứ, qua một trận nghiệm rồi.

Nắm đấm của hắn nắm chặt lại, thật tàn nhẫn không thể lập tức lao ra ngoài...

Ngoài ra, Mộ nhi tử của Mộ Dung Đông thậm chí ngay cả Quân gia hầu hạ của hắn cũng có cơ hội đứng ở góc phòng, lẳng lặng thưởng thức đại chiến sắp bắt đầu.

Ngoài ra, những thành chủ khác cũng tự mình ngồi trong phòng mình, thưởng thức mọi thứ phía dưới, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ mặt thắng lợi nắm chặt, tựa hồ tràn đầy lòng tin đối với trận chiến sắp bắt đầu.

Vào lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng trống cực lớn, đó là hiệu lệnh quyết đấu bắt đầu, hơn sáu trăm ác ma nhân tộc, Ma tộc cơ hồ cùng lúc nhắm chuẩn Diệp Tĩnh vũ toàn thân hắc y...

Cảm nhận được ánh mắt giết người kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nắm tay phải từ từ nắm lại với nhau, một cỗ khí tức bá đạo không ai bì nổi lan ra...

“Giết...” Không biết là ai hô một câu, mười mấy ác ma đầu tiên không hẹn mà cùng xông về phía Diệp Tĩnh Vũ, bọn chúng đều không sử dụng vũ khí, nhưng thân thể bọn chúng chính là vũ khí tốt nhất, móng vuốt sắc bén mang theo từng trận hàn quang, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước mặt Diệp Tĩnh Vũ.

Chứng kiến những nhân vật như pháo hôi này, Diệp Tĩnh Vũ căn bản không cân nhắc quá nhiều, thân thể trực tiếp nhào tới phía trước, không sử dụng bất luận lực lượng gì, hoàn toàn dựa vào nhục thể vọt tới...

“Huyền Ảnh Thần Quyền...” Trong miệng của hắn thờnh một tiếng, lập tức đánh ra năm đả của mình, lập tức liên thấy hơn vạn đạo quyền ảnh thoảg hiện trước người hắn, những ác ma kia muốn tới gần hắn đều bị đánh bay ra ngoài, ngực mỗi người đều bị bắn ra một lỗ máu, thực lực cao cường một điểm, còn có thể miễn cưỡng ngăn cản quyền kinh cuồng bạo kia, thực lực kém một chút, trực tiếp bị quyền kinh quấy nát bấy.

Người xem trên khán đài chỉ thấy huyết dịch màu ám kim không ngừng phun ra, tựa như hạt mưa rơi thẳng xuống, nhuộm vàng lồi đài, nhuộm vàng một nam tử áo đen kia.

Tốc độ của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nhanh, hắn giống như bị sói vào bày dê, triển khai chém giết với đả ác ma này. Đây hoàn toàn là một trận đồ sát đơn phương.

Nhìn thấy chiến lực cường đại của Diệp Tĩnh Vũ như vậy, tất cả mọi người đều chấn kinh, thật sự chấn kinh, rất nhiều ác ma thậm chí không tự chủ được đứng lên từ chỗ ngồi của mình, nhìn một màn này không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là những thành chủ kia, thậm chí là mấy thành chủ hùng thành cũng không nhịn được đứng lên, thực lực gia hỏa này như thế nào lại cường đại như vậy? Xem bộ dạng này, tối thiểu cũng là sơ cấp trung đẳng, thậm chí là sơ cấp cao đẳng.

Mình phải những người kia căn bản không thể đối phó hẳn sao? May mắn, may mắn là gia hỏa mũi nhọn kia sớm thông báo cho bọn mình, trước tiên liên thủ giết chết hẳn, mấy người lại tiến hành tranh đoạt, thật không nghĩ tới tên Mộ kia vậy mà tìm đến cường giả như vậy...

Một giờ phút này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, mặc dù hẳn biết Diệp Tĩnh Vũ rất mạnh, dù sao, ngay cả cao thủ cấp thấp như Tiểu Hắc cũng phải nghe hẳn phân phó, nhưng hẳn thật không ngờ hẳn lại cường đại đến trình độ này? Lúc này mới qua một lúc, đã có mấy chục tên cao thủ cấp Hồng bị đánh bại.

Khuôn mặt nguyên thần ngồi cùng một chỗ với linh tọa cũng thay đổi, trong suy nghĩ của hẳn, Mộ sở mời chào cao thủ cấp Toan Nghê, rất có thể là giả mạo, cho dù không phải giả mạo, cũng chỉ là cao thủ sơ cấp bình thường, cũng bởi vì nguyên nhân này, để đảm bảo vị trí thống soái của Huyết Ma quân đoàn không bị người khác cướp đi, hẳn ngay cả vị trí đó cũng phải ra ngoài, nhưng bây giờ xem ra, bản thân tựa hồ là dư thừa.

Nghĩ tới tính tình nóng nảy của tên gia hỏa kia, Nguyên Thiên cười khổ, bây giờ mình muốn triệu hồi hẳn cũng không được.

Về phần linh hồn bên cạnh hẳn, lúc nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ xuất thủ, trái tim lại đập thành thịch một cách khó hiểu, nam tử áo đen kia thật lạ lắm, nàng thậm chí có thể biết rõ, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy hẳn, nhưng tại sao mình lại cảm thấy quen thuộc như vậy, hơn nữa còn khâm trọng vì nhất cử nhất động của hẳn chứ?

Tay của nàng nắm chặt mép váy của mình, không để ý tới dòng máu màu ám kim đang không ngừng vậy ra kia nữa, cũng không để ý tới phần tay chân cụt bay khắp nơi kia. Giờ phút này, trong mắt nàng, chỉ có một vị áo quần bay tung bay, phong độ nhẹ nhàng, giết người như một nghệ thuật.

Trong lúc vô ý quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Linh một cách vô cùng hoảng sợ, từ khi nào mà Linh Nhi lại có hứng thú với chém giết nồng đậm như vậy chứ?

Hắn cũng không biết linh là vì Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, bởi vì trong nội tâm có một điểm Linh Tê.

Hiện giờ hình dạng của Diệp Tĩnh Vũ đã phát sinh biến hóa rất lớn so với trước kia, hơn nữa phương thức chiến đấu cũng không giống như trước kia, cho dù là Lương Tiểu Tỳ lúc ấy cũng không nhận ra, đừng nói là chỉ có mấy lần giao lưu với Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ không té ra pháp bảo như Đông Hoàng Chung, căn bản không có khả năng bị người nhận ra thân phận của mình...

Mà trên lôi đài, tất cả ác ma đều nổi điên hướng Diệp Tĩnh Vũ phóng tới, hiện tại bọn chúng không cảm thấy mình đang trên lôi đài quyết đấu, trong lòng bọn chúng chỉ có mệnh lệnh bên trên, không tiếc bất cứ giá nào để đánh chết người kia...

Nhưng có mấy người cố ý ẩn nấp trong bầy ác ma, cũng không có ý tứ lập tức ra tay, bọn họ đều lẳng lặng quan sát động tác xuất thủ của Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng xuất thủ, suy nghĩ xem sơ hở của hắn ở đâu.

Trong đó có một bóng người cứ như vậy đứng ở góc, trên người hắn khoác một bộ trường bào, bao phủ toàn thân vào bên trong, căn bản không thấy rõ dáng vẻ của hắn, chỉ có điều từ bên trong áo choàng mơ hồ hiện lên hai đạo tinh quang...

Cho tới tận bây giờ, hắn cũng không có ý định ra tay, chỉ tùy ý để những ác ma cấp Hồng chạy qua bên cạnh mình, giết về phía Diệp Tĩnh Vũ mặc quần áo màu đen...

Chương 920, tuyệt đối.

Ngoại trừ tên nam tử áo đen này, ở một góc khác, một gã nửa thân trên trần, trên thân quần rất nhiều xích sắt, nam tử tóc tai bù xù cũng cứ như vậy tùy ý ngồi dưới đất, tóc của gã quá dài, hơn nữa rất là rối loạn, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, đồng dạng thấy không rõ toàn cảnh của gã.

Cho tới bây giờ, hắn tựa như không ở trên lôi đài này, toàn bộ lôi đài phát sinh hết thảy đều không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Mà trên người hắn cũng tản ra một luồng khí tức thô bạo, không một con ác ma nào nguyện ý tới gần hắn, thậm chí vài tên cao thủ thực lực đạt tới cấp Côn Bằng cũng không muốn nhìn sang bên này, dường như chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể chọc giận một con mãnh thú như vậy.

Lúc này, những ác ma công kích Diệp Tĩnh Vũ kia đã ngã xuống hơn phân nửa, còn đứng chưa tới hai trăm, mà cả người Diệp Tĩnh Vũ lại giống như không có việc gì, thậm chí ngay cả tiếng thở dốc cũng bình tĩnh như vậy.

Thực lực của hắn thật sự đã cường đại đến mức độ này sao? Trong lòng mấy tên cao thủ cấp Tỳ Hưu đều hiện lên ý nghĩ như vậy...

Lúc này, hai trăm con ác ma còn lại hai mắt đỏ máu xông về phía Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí bọn chúng còn bắt đầu thiêu đốt linh hồn của mình, lựa chọn tự bạo.

Hơn trăm cao thủ cấp Hồng lựa chọn tự bạo, đó là uy lực khủng bố cỡ nào, dù cho kết giới chung quanh là tam đại lãnh chúa tự mình bố trí, cho dù lôi đài phía dưới là do Tử Vân La Thiết chế tạo, cũng tuyệt đối không chịu nổi uy lực như vậy, những người điên này rốt cuộc là ai phái đến? Chẳng lẽ hắn không sợ triệt để hủy diệt nơi này sao?

Mấy tên cao thủ cấp Côn Bằng ở đây rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên, vì sự an toàn của bản thân mà bọn họ đồng loạt ra tay, chỉ trong nháy mắt đã cảm giác được sáu cổ khí tức khổng lồ chạy như điên về bốn phương tám hướng, trực tiếp đánh bay những cao thủ cấp Hồng đang muốn tự bạo kia ra khỏi lôi đài.

Tu vi càng về sau, thực lực cảnh giới chênh lệch càng lớn, cho dù rất nhiều ác ma đã đạt đến Hồng cấp đỉnh phong, nhưng trước mặt cao thủ sơ cấp vẫn như con sâu cái kiến tồn tại.

Lúc một mình Diệp Tĩnh Vũ ra tay còn không làm gì, khi những cao thủ sơ cấp này đồng loạt ra tay, những ác ma này giống như tờ giấy bị đánh văng ra khỏi lôi đài.

Một màn như vậy làm cho những người xem, thậm chí mấy đại thành chủ ở đây đều kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới người của mình lại ra tay sớm như vậy, trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ đánh những con kiến hôi kia ra khỏi lôi đài, bất quá bọn họ càng kinh ngạc hơn là những người kia làm sao lại lựa chọn tự bạo? Bọn họ đều là cao thủ Hồng cấp, cũng là lực lượng cao cấp hiếm có, ai lại để nhiều người lựa chọn tự bạo như vậy?

Chỉ có gương mặt Nguyên mới nở ra một nụ cười chua xót. Ánh mắt của lão xuyên qua cửa sổ pha lê nhìn về phía nam tử tóc tai bù xù đang ngồi trên lôi đài.

“Tuyệt, người hiện tại cũng đã không nhịn được muốn ra tay sao? Nhưng cho dù như thế, người cũng không cần khống chế tâm trí những người này chứ? Nhiều người như vậy nếu thật sự tự bạo, tuyệt đối sẽ hủy diệt hết thảy nơi này, phụ thân tuyệt đối không tha cho ta được!” Trong lòng Nguyên Thiên, nhớ tới cảm thán như vậy.

Trên lôi đài mọi người hiển nhiên không có giác ngộ như hắn, sau khi những cao thủ cấp Hồng bị bọn họ thanh trừ xong, trên lôi đài chỉ còn chín người.

Diệp Tĩnh Vũ có chút thở hổn hển đứng ở chính giữa, hiển nhiên vừa rồi đánh nhau cũng đã tiêu hao lực lượng của hắn nhất định, mà sáu đầu ác ma kia và cả nam tử áo đen kia đều mơ hồ vây quanh Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có tên nam tử tóc tai bù xù kia vẫn ngồi dưới đất, không có chút ý tứ nào đứng dậy,

một đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào hai chân mình, tựa hồ phía trên có vật gì đó đang bò qua.

Chẳng qua không biết là cố ý hay vô tình, mấy con ác ma khác đều không có ý tìm hấn gây phiền phức, bọn chúng chỉ tập trung mục tiêu trên người Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ trong mắt bọn chúng, chỉ có một đối thủ như Diệp Tĩnh Vũ mà thôi.

Nhìn đám người trước mắt như hổ rình mồi này, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, chân chính chiến đấu chỉ mới bắt đầu, những người này đều là cao thủ cấp Côn Bằng, nếu mình có thể nhân cơ hội này diệt sát bọn họ, như vậy tổn thất Địa Minh nhất định rất nghiêm trọng a. Chỉ là thực lực những người này không yếu, muốn thủ thắng cũng không khó, nhưng muốn triệt để đánh chết bọn họ, lại có chút khó khăn.

Đặc biệt là tên nam tử toàn thân được bao phủ trong áo đen kia, luôn cho Diệp Tĩnh Vũ một loại cảm giác âm lãnh quen thuộc, tựa như bọn hắn đã từng gặp qua, bất quá càng làm cho Diệp Tĩnh Vũ để ý là tên nam tử ngồi dưới đất, mặt mũi đầy căn bã, tóc tai rối bời kia.

Xuất phát từ bản năng, hắn biết rõ, tên nam tử kia mới là cường địch chân chính của mình.

Ở đây sáu gã cao thủ cấp Tỳ Hưu đều là cao thủ Thất Sát mời chào, địa vị bọn họ bên cạnh Thất Sát, thật giống như khách tình cao cao, vốn Thất Sát mời bọn họ trên lôi đài liên hợp xuất thủ đánh chết Diệp Tĩnh Vũ., Những cao thủ này còn có chút không tình nguyện, nói thế nào thì bọn họ cũng là cường giả cấp Côn Bằng, cường giả đều có tự tôn của mình, nếu nhiều người đi quần ẩu một cường giả cùng cảnh giới với mình như vậy chẳng phải là tự sát vào mặt mình sao?

Thế nhưng sau khi chứng kiến sức mạnh cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ vẫn một mực đồng ý ý kiến của Thất Sát, người trước mắt thực sự quá mạnh mẽ, tuy vẫn còn là cấp Côn Bằng, nhưng giữa cấp Côn Bằng cũng có ba sáu, chín phần, thực lực của gia hỏa này rõ ràng cao hơn rất nhiều so với bọn mình, đơn đả độc đấu tuyệt đối không ai là đối thủ.

“Giết...” Một ác ma tên là Thân trong đó kinh hô lên đầu tiên, thân thể của hắn đã vọt ra ngoài trước, hai tay huy động liên tục trong hư không, một cỗ lực lượng tràn ngập sợ hãi bộc phát toàn diện từ trong cơ thể hắn, cơ hồ là trong nháy mắt, hắn đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, đưa tay chụp tới vai Diệp Tĩnh Vũ.

Không chỉ có vậy, năm ác ma khác, thân thể cũng là vọt tới trước người Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên, có người vung nắm đấm của mình ra, có người đạp ra chân của mình. Bọn chúng tấn công mạnh mẽ như thế, gần như phong tỏa toàn bộ đường lui của Diệp Tĩnh Vũ.

Mà sức mạnh của bọn họ cũng khủng khiếp như thế, dưới sức mạnh như vậy thì hư không gần như bị xé rách, dù cho chỉ là tiến công thăm dò thế nhưng sức mạnh như thế cũng đủ khiến cho cao thủ cấp Côn Bằng bị thương nặng.

Dù sao, trong tình huống không thể lui lại chỉ có thể ngăn cản, nhưng cảnh giới đồng dạng, một người làm sao có thể ngăn cản được công kích của sáu người?

Mắt thấy sáu người đều phát động tiến công, tên nam tử bị hắc bào bao lấy ở bên cạnh cũng đã động, bất quá gã cũng không có ra tay, chỉ là thân thể cấp tốc hướng Diệp Tĩnh Vũ đang bị vây khốn chạy tới, thân hình kia giống như một con báo săn, đang chờ thời cơ cho một kích trí mạng nhất của con mồi...

Nhìn thấy nhiều cao thủ cấp Giao Bằng đồng thời xuất thủ như vậy, người xem ở hiện trường đã ngừng thở, từng người mở to hai mắt, tỉ mỉ nhìn chăm chăm hết thấy, sợ bỏ lỡ cái gì, ngay cả tên nam tử kia một mực đối với cái gì cũng không để ý kia, lúc này cũng ngẩng đầu lên, cặp mắt đục ngầu kia nhìn về phía trước...

Chương thứ chín mươi hai mang theo chiến ý tuyệt đối.

Trong mắt nam tử lóe ra đạo đạo tinh mang, tựa hồ muốn hoàn toàn nhìn thấu Diệp Tĩnh Vũ, đối mặt công kích của mấy người, lông mày Diệp Tĩnh Vũ cũng nhú chặt cùng một chỗ, những người này đều là cao thủ sơ cấp, không phải dựa vào lực lượng nhục thể của chính mình có thể tùy tiện đánh chết, lấy thân thể bây giờ của mình cũng không nhất định có thể thừa nhận lực lượng của bọn hắn.

Hai mắt rơi vào thân thể phát động tiến công đầu tiên, lúc này lợi trao của Hầu hấn đã đi tới đầu vai của mình, đầu vai hơi nghiêng xuống phía dưới, vừa vặn tránh được một trao kia của Thân, tay phải nhanh như thiểm điện vươn ra, nắm lấy lợi trao Thân, thân thể hơi phóng ra phía trước, một tay kéo Thân Nhất lui về phía sau, đã kéo tới bên trái của mình, vừa vặn nghênh đón một tên gia hỏa đầu hình tam giác xà khác.

Thân Không ngờ tốc độ nhanh như vậy mà mình lại bị Diệp Tĩnh Vũ né tránh, còn chưa lấy lại tinh thần, thân thể mình đã mất đi cân bằng, lúc kịp phản ứng đã bị Diệp Tĩnh Vũ kéo đến bên cạnh, trở thành hộ thuẫn, trong miệng không khỏi kinh hô một tiếng, một cái móng vuốt khác liền hướng tim mình bảo hộ.

Tên ác ma đầu tam giác kia tên là Giác, một gã chiến tướng dưới trướng Tham Lam lãnh chúa, cũng là huynh đệ giao hoạt của thành chủ Thiên xạ thành một trong Cửu Đại Thành, lấy xuất thủ tàn nhẫn nổi tiếng, vừa ra tay đã ra tay gần như dùng toàn lực. Vốn trong mắt hắn, coi như không thể giết chết Diệp Tĩnh Vũ cũng được., Cũng có thể thừa dịp loạn đả thương hắn, nhưng nào nghĩ đến thân ảnh Thân xuất hiện trước mặt mình, nếu là trong tình huống khác, Giác Tuyệt đối nhân cơ hội này diệt sát Thân triệt để, nhưng hiện tại hắn lại minh bạch, nếu

mất đi thân, bọn hắc căn bản không có khả năng chiến thắng nhân loại trước mắt này.

Hắn đã đáp ứng đại ca của mình, muốn đoạt được vị trí thống soái quân đoàn Huyết Ma, như vậy hiện tại tuyệt đối không thể dễ dàng giết chết Thân, vốn một quyền đã đánh ra lại nhanh chóng kéo trở về, lực phản chấn cực lớn kia càng chấn động khiến huyết mạch trong cơ thể hắn cuộn cuộn một hồi, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, thật không dễ chịu chút nào...

Cũng chính vào lúc này, một bóng người bay ra, nhìn như thể là bị người ta đánh bay ra, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước góc, vừa nhìn đã biết là Diệp Tĩnh Vũ đang bị đám người mình vây kín, hắn làm sao có thể bay ra nhanh như vậy được? Chẳng lẽ thực lực của hắn như vậy? Giác cũng không rõ chuyện gì xảy ra, Diệp Tĩnh Vũ đã đánh ra một quyền...

Điều này sao có thể? Hắn không phải bị đánh bay ra ngoài sao? Làm sao còn có thể xuất quyền dưới tình huống như vậy? Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, bất quá xuất phát từ bản năng, hai cánh tay của hắn đã tiến về phía trước ngăn cản, nhưng hắn vừa mới cường ép thu hồi lực lượng của chính mình, lúc này huyết mạch trong cơ thể vẫn đang dâng lên, vừa vặn là lực lượng cũ tiêu tán, lực mới chưa sinh, nào có thể ngăn cản một quyền như vậy.

Hai cánh tay của hắn vừa nhấc lên được một nửa, một quyền kia của Diệp Tĩnh Vũ đã đánh vào trên ngực hắn, lập tức, cái sừng cảm giác như có một viên đạn hạt nhân nổ tung ngay ngực mình, một cỗ lực lượng cực lớn xông vào thân thể của mình., Thân thể của mình cứ như vậy không bị khống chế bay ngược ra sau, vị trí ngực bị quyền kinh cuồng bạo kia nện ra một đoàn huyết vụ to lớn, âm lực trong cơ thể bản năng xông tới, bảo vệ thương thể nghiêm trọng kia, thế nhưng lại không cách nào rút ra lực lượng khống chế thân thể của mình...

“Ầm ầm...” Một tiếng, toàn bộ thân thể của hắn đâm vào phía trên tầng kết giới ở bên ngoài kia, cuối cùng nặng nề rơi trên mặt đất, hạ xuống dưới lôi đài...

Thua? Bản thân lại thua như vậy sao? Trong đầu sừng trống rỗng, quyết đấu chỉ mới bắt đầu mà mình đã bị đánh xuống lôi đài? Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải mình đang nằm mơ đấy chứ? Thực lực của mình chắc còn trên những người khác, tại sao mình lại là người đầu tiên rơi xuống lôi đài?

Giác không có lập tức đứng lên, hắn chỉ đang nằm rạp trên mặt đất, trong mắt tất cả đều là vẻ mờ mịt, mà trên khán đài, trong sương phòng của Thiên xạ thành, thành chủ Thiên xạ thành nhìn thấy huynh đệ của mình bị đánh bay đầu tiên, đã đứng dậy trước mặt chỗ ngồi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, bất quá cũng không phải là kinh hãi huynh đệ mình bị đánh bay, mà là nắm chắc kinh hãi khi Diệp Tĩnh Vũ đối chiến.

Người khác có lẽ không nhìn ra, thế nhưng là một trong Thất Sát Địa Minh Giao lại rõ ràng thấy rõ ràng hết thảy mọi chuyện phát sinh trong sân, từ lúc Thân Sự bắt đầu phát động tiên công, Diệp Tĩnh Vũ đã đem hết thảy mưu kế ra., Đối mặt với sáu đại cao thủ giáp công, với sức mạnh của hắn thì hắn có rất nhiều biện pháp để tan rã thế nhưng mặc kệ là tan rã thì cũng không cách nào gây thương tổn tới sáu cao thủ cấp Côn Bằng, thậm chí cuối cùng còn phải đối mặt với một đòn trí mạng của tên nam tử áo đen kia.

Thế nhưng hiện tại, hắn bất quá chỉ hơi di động thân thể một chút, chỉ là ra tay với thân, liền liền lĩnh từ lỗ hồng này vọt ra, đối với một kích mạnh nhất vừa mới thu hồi lực lượng, hết thảy hết thảy, hắn đều tính được chuẩn xác như thế, hắn thậm chí đã đoán được đợt công kích thứ nhất, những người khác căn bản không có khả năng toàn lực xuất thủ...

Điểm này, từ việc hắn bị mấy đại cường giả vây công nhưng không bị thương chút nào là có thể nhìn ra được, mà hắn hiển nhiên cũng sớm đoán được giác sẽ thu hồi lực lượng của mình, lúc mấu chốt nhất mới xuất hiện trước người, hoàn thành một kích cuối cùng kia, loại chiến cuộc này, quả thực đã chuẩn xác đến một bước đáng sợ...

Nhìn thấy thân thủ như Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí còn có chút hoài nghi, cho dù mình tự mình lên đài, đoán chừng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Không chỉ có xảo ngộ như vậy, mấy đại thành chủ trên khán đài khác cũng có giác ngộ như vậy, rung động trong lòng bọn họ cũng không ít hơn so với giáo hoạt một chút, ngay cả thân thể Nguyên cũng nhin không được đứng lên khỏi chỗ ngồi, trên mặt tất cả đều là vẻ kinh hãi, lực lượng của hắn có lẽ so với Diệp Tĩnh Vũ trên lôi đài cường đại hơn, nhưng hắn tuyệt đối không có khả năng nắm chắc chiến cuộc chính xác như Diệp Tĩnh Vũ.

Nhưng bọn hắn làm sao hiểu được, cũng không phải Diệp Tĩnh Vũ nắm chắc chiến cuộc chính xác như thế, mà là trước mắt hắn luân hồi, có thể nhìn thấu một ít quỹ tích vận mệnh, hoặc là nói, hắn có thể nhìn thấu một ít chuyện sắp xảy ra, mặc dù không rõ ràng như vậy, thậm chí rất là mơ hồ, nhưng chiến thuật đối với hắn đã hoàn toàn đầy đủ.

Đương nhiên, cũng không phải hắn có thể nhìn thấu tất cả, hoàn toàn biết bước tiếp theo đối phương muốn làm gì, chỉ có điều đại khái có đại khái mà thôi...

Giờ phút này trên lôi đài, trên mặt năm đại ác ma còn lại đều lộ vẻ ngưng trọng, nam tử toàn thân đều bị hắc bào bao phủ cũng dừng lại, trong mắt lóe lên một vòng tinh quang, hiển nhiên cũng không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại dùng phương thức này phá vỡ vòng vây của mấy người.

Còn tên gia hỏa toàn thân bị xích sắt khóa chặt kia, giờ phút này trong mắt cũng lộ ra đạo đạo quang mang, có tán thưởng, có thoả mãn, còn có nồng đậm chiến ý...

Tĩnh Vũ khóa thứ chín mươi hai cường thể.

Đúng vậy, ánh mắt thô bạo của hắn lúc này cháy lên vẻ khát vọng chiến đấu, bất quá thân thể hắn vẫn không nhúc nhích, ngược lại xích sát trên người hắn thỉnh thoảng nhúc nhích, tựa như cảm nhận được tâm tình của hắn...

Lúc này, năm ác ma cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, bọn chúng không muốn không cẩn thận sẽ bị đánh xuống lôi đài, tay phải của Thân đã hóa thành móng vuốt sắc bén, đen thui., Đại đao mang theo ngọn lửa màu đen xuất hiện trong tay của hắn, mơ hồ có một cỗ khí tức âm trầm nồng đậm phát ra. Thanh đao này chính là Thiên Âm Tuyệt Tình Thiết, hắn thu thập từ Minh Vực cực bắc, hao tốn mấy trăm năm chế tạo ra một thanh ma đao cực phẩm, chế tạo thành công từ thanh đao này., Hắn cũng chỉ dùng qua lần thứ hai, lần thứ nhất là khiêu chiến thành chủ Huyết Sát thành Băng. Lần đó, hắn dựa vào đao trong tay bức một trong Thất Sát băng tới đường cùng, chỉ có điều cuối cùng bởi vì chênh lệch lực lượng mà thua, trở thành trợ thủ đắc lực bên người Băng.

Lần thứ hai là hắn tại Thiên giới Man lâm gặp phải một đám Côn Bằng (một loại hoang thú cực kỳ hung tàn), đó chính là hoang thú chủng tộc ngay cả cao thủ sơ cấp bậc cao cũng không dám dễ dàng đắc tội, hắn kiên quyết dựa vào thanh đao trong tay này giết ra khỏi vòng vây.

Bây giờ, đối mặt với sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, Thân Thứ ba đã vận dụng Tuyệt Tình Ma Đao này.

Thân đao nổi lên một trận hắc quang thăm thẳm, mà thân ảnh của hắn đã lảng không bước ra, cứ như vậy đi tới phía trên Diệp Tĩnh Vũ, hai tay nâng đao, một đao chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Một vết đao mang màu đen như sơn đen phẳng phất từ trong hư không bắn ra, trong nháy mắt đi tới trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với một chiêu như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ chỉ có một con đường, đó chính là lui. Thế nhưng mấy tên cường giả cấp Côn Bằng khác đã vây quanh, tuy rằng bọn chúng không ra tay, thế nhưng bọn chúng lại hoàn toàn phong tỏa đường lui của Diệp Tĩnh Vũ. Chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ lùi lại, bọn chúng tuyệt đối sẽ phát động công kích như gió bão mưa rào.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ chỉ có thể tể ra vũ khí của mình ngăn cản, thậm chí ngay bản thân hắn còn muốn dùng Thiên Tôn đao ngăn cản. Thế nhưng hắn chợt nhớ tới tên mình có lẽ không tính là gì, dù sao cùng họ với hắn quá nhiều, nhưng nếu một khi mình tể ra Thiên Tôn đao, tuyệt đối sẽ bị nhận ra ngay, thậm chí hắn không cách nào tể ra được mấy loại pháp bảo như Đông Hoàng Chung.

Nhìn thấy đao mang cơ hồ đã bổ tới trên đỉnh đầu mình, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn, Bá Nguyên lực toàn thân bỗng nhiên ngưng tụ trên nắm tay phải, cứ như vậy trực tiếp dùng nắm đấm đánh về phía một vòng đao mang sáng chói kia...

Nhìn thấy hành động của Diệp Tĩnh Vũ như vậy, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh hãi, ngay cả Linh đang ngồi ở bên người Nguyên cũng không tự chủ được, từ chỗ ngồi đứng lên, hai tay gắt gao che miệng của mình lại, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng, tựa như nhìn thấy người mình yêu nhất sắp bị chém đầu vậy.

Nguyên Thiên đứng bên cạnh có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn linh thú, nhưng lại không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nàng đột nhiên hứng thú với trận quyết đấu này, nhìn thấy trận quyết đấu đặc sắc như vậy, khó tránh khỏi có chút kích động.

Về phần mộ chỗ ngồi trong phòng, Tiểu Đào vẫn ăn uống thả cửa, phản bác lại là trong mắt bạo xạ ra đạo đạo đao tinh mang, hiển nhiên rất hưng phấn với một kích như vậy của Diệp Tĩnh Vũ, Mộ cùng mộ cùng trùng phụ tử lại lộ ra vẻ kinh

ngạc, trong vẻ kinh ngạc mơ hồ có chút lo lắng, hẳn không phải là đang tìm chết chứ?

Mà Tuyết Linh vẫn ngồi bên cạnh, đôi tay nhỏ bé cũng nắm thật chặt, mặc dù nàng không thấy rõ động tác của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng cũng biết chiến đấu trong sân là nguy hiểm tới cỡ nào, tuy nhiên trên mặt nàng tràn đầy tự tin, đó là tuyệt đối tự tin với Diệp Tĩnh Vũ, nàng tin tưởng, nam nhân bình thường như thân này nhất định sẽ giành được phần thắng cuối cùng.

Về phần những người xem khác, cho dù là vài tên thành chủ vừa rồi còn đánh giá cao Diệp Tĩnh Vũ, lúc này đều là vẻ mặt khó hiểu, bọn họ thực sự không rõ, tại sao đến bây giờ, tên này còn không té ra vũ khí của mình? Chẳng lẽ hắn đối với nhục thể của mình thật sự tự tin như thế?

Đương nhiên, những ác ma nhìn không ra danh đường kia, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tay không tác sát nghênh đón ma đao Hướng Thân, đều lộ ra ánh mắt giống như nhìn kẻ ngu ngốc, tên này không phải là đầu óc bị hư rồi chứ?

“Răng rắc...” Một tiếng, nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ nặng nề đập vào phía trên đao đao mang kia, đao mang sáng chói vậy mà trực tiếp bị nổ nát, mà nắm đấm Diệp Tĩnh Vũ cũng bị đánh ra một đạo huyết ngân sâu thấy cả xương, máu đỏ tươi phun ra, nhưng hắn không có ý định thu hồi nắm đấm, vẫn hướng thẳng đến ma đao trong tay Thân Thân đánh tới...

Từng đạo hào quang hắc bạch từ trên người hắn không ngừng phát ra, đó là lực lượng sinh và tử, đó là lực lượng hủy diệt và sáng tạo, đó là lực lượng còn sót lại trong cơ thể hắn lúc trước, cũng chỉ có Hỗn Độn Chi Thể của hắn mới có thể chịu đựng được lực lượng như vậy, bất cứ thân thể nào khác, cho dù là tiên nhân tu luyện thân thể, ác ma thân thể cường đại cũng khó có thể thừa nhận hai luồng lực lượng tràn ngập này.

Hai luồng hào quang nhanh chóng dung hợp lại với nhau tạo thành một đường vân trắng đen đan xen vào nhau, giống như một cái bao tay vậy, cứ thế đánh lên trên thanh ma đao kia...

“Coong...” Âm thanh trong trẻo vang vọng toàn bộ Giác Đấu Tràng, đó là âm thanh thủy tinh vỡ vụn, đó là âm thanh vỡ vụn

của bảo thạch, đó là âm thanh sắt thép vỡ vụn...

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, Tuyệt Tình Ma Đao trong tay Thân toàn bộ vỡ vụn ra, lưỡi đao màu đen kia bay tung tóe khắp nơi, cỗ lực lượng khổng lồ kia càng chấn động làm cánh tay của hắn tê dại một hồi, miệng hở càng trực tiếp mở ra, dòng máu màu vàng sậm chảy ra.

“Phù...” Cơ hồ tất cả khán giả đều hít một hơi khí lạnh, ở đây đại đa số đều là ác ma, ác ma cường hãn nhất chính là thân thể của bọn họ, đây cũng là bọn họ tự hào về vốn liếng.

Nhưng cho dù bọn họ tự hào đến mức nào cũng không dám dùng thân thể của mình đối kháng với một thanh tuyệt thế ma đao, nhưng bây giờ nhân loại này thoát nhìn rất yếu đuối, nhưng lại dùng thân thể huyết nhục của chính mình chống đỡ ma đao, hơn nữa còn đem thanh ma đao kia đánh nát...

Hắn thật sự là một con người sao? Một con người sao có thể có thân thể mạnh mẽ như vậy?

Tất cả mọi người đều chấn kinh, cho dù hôm nay Diệp Tĩnh Vũ gây cho bọn hắn quá nhiều khiếp sợ, nhưng hiện tại vẫn như cũ chấn kinh không thôi...

Đương nhiên, rung động nhất chính là thân, vì Dĩ Luyện thanh ma đao này, một mình hắn xông vào Minh Vực phương bắc, hao phí không biết bao nhiêu kinh lịch mới thu thập được một chút tài liệu như vậy, lại hao phí mấy trăm năm mới đem thanh ma đao này chế tạo thành, nhưng bây giờ, lại bị một quyền của đối phương đánh nát...

Rung động! Tuyệt đối là rung động...

Trong khoảng thời gian ngắn, Thân thậm chí quên mất mình đang ở trên lôi đài, hắn chỉ ngơ ngác nhìn chuôi đao kia...

Chương thứ 9.23 đấu đá

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, thân thể của hắn bước lên phía trước một bước, tay trái nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đấm một quyền vào ngực Thân Thân, Thân trong lúc kinh ngạc nào có thể ngăn cản, trực tiếp bị một quyền này đánh ra lồi dài, giống như sừng, thẳng đến dưới dài, trên mặt của hắn đều là thần sắc không thể tin.

Thời khắc này, toàn trường sôi trào, tất cả mọi người bắt đầu hô to, ủng hộ sự cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, không sợ chết hô hào cho Diệp Tĩnh Vũ. Thân thể máu thịt đối kháng ma đao, còn chấn vỡ ma đao, đây tuyệt đối là chiến đấu danh lưu thiên cổ...

Tất cả ác ma đều không biết tên Diệp Tĩnh Vũ là gì, bọn chúng chỉ hô to danh hiệu Diệp Tĩnh Vũ tham gia quyết đấu, Tĩnh!

Từng tiếng hoan hô cao hơn một đợt sóng, chỉ dựa vào một kích vừa rồi, hắn đã có được quá nhiều nhân khí, thậm chí rất nhiều ác ma mẫu hệ có thực lực cao đã xé rách quần áo của chính mình, lộ ra khí quan nào đó, hô to nói nhỏ với Diệp Tĩnh Vũ các nàng vốn là nguyên ý cùng Diệp Tĩnh Vũ ngủ mấy giấc, hơn nữa không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì.

Khác với tất cả mọi người điên cuồng, Linh Linh bên người Nguyên không biết vì sao trái tim mình bị đập mạnh một cái, nàng chỉ cảm thấy khó chịu, bởi vì ánh mắt của nàng đã rơi vào trên cánh tay phải đang run rẩy của Diệp Tĩnh Vũ.

Nơi đó, từng giọt máu đỏ tươi đang từ từ chảy xuống đầu ngón tay của hắn, từng giọt từng giọt, rất tươi đẹp, như vậy huyết hồng...

Mấy tên cường giả còn lại đã triệt để minh bạch, Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá mạnh mẽ, cường đại đến mức khiến cho bọn họ có chút tuyệt vọng.

“Giết...” Bốn người còn lại gần như đồng thời hô lên, bốn thân ảnh ác ma đồng thời vọt ra, bọn họ lập tức thi triển ra tuyệt kỹ của mình.

Tinh không chiến diệt!

Tuyệt Bá Ma Quyền!

Ác ma gào thét điên cuồng!

Cùng với Toái Hư Phá Nguyên!

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác như mình đi vào một hư không vô tận, vô số ngôi sao đập về phía hắn, dưới tinh không kia, mình thật nhỏ bé.

Không chỉ như vậy, từng luồng quyền kinh bá tuyệt thiên hạ đánh về phía hắn, ngay sau đó một luồng ma âm chói tai vang dội bên tai, cuối cùng lại cảm giác một luồng năng lượng xé rách hư không đánh vào ngực mình...

“Phốc phốc...” Một ngụm máu đỏ tươi từ trong miệng hắn phun ra điên cuồng, thân thể hắn tựa như điều đứt dây, không đứng, thân thể hắn tựa như cánh cơ bị dỡ xuống máy bay, từ trên trời rơi thẳng xuống, nặng nề đập lên lôi đài.

Ngay sau đó vô số đạo quang mang màu bạc không ngừng đánh lên thân thể hắn, từ xa nhìn lại, liền thấy chung quanh hắn tất cả đều chớp động quang mang, tiếng nổ vang lên không ngừng.

Trong mắt những cường giả kia, liền thấy bốn đại cường giả không ngừng oanh kích Diệp Tĩnh Vũ, mà Diệp Tĩnh Vũ lại tựa hồ không có nửa điểm phản kháng.

Cứ tiếp tục như vậy trọn vẹn một khắc đồng hồ, thân ảnh tứ đại cường giả mới tách ra, lôi đài kiên cố kia bị bốn người nổ ra một cái hố to gần một trượng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã bị chôn ở trong hố, không biết là sống hay chết?

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vừa rồi một quyền đánh nát thân thể kia đã tiêu hao hết tất cả lực lượng của hắn sao? Sao vừa rồi cường đại như thế mà hắn lại không chịu nổi một kích? Bất quá nghĩ lại cũng đúng, vừa rồi hắn đã bị thương, hôm nay đối

mặt với tứ đại cường giả vây công, bị đánh điên cuồng cũng là bình thường.

Thế nhưng khác với những người trên đài kia, tất cả mọi người trên lôi đài đều nhìn chăm chăm vào cái hố lớn bị xé rách kia. Bọn hắn cũng không cho rằng Diệp Tĩnh Vũ thật sự bị đánh chết như vậy, nhiều nhất cũng chỉ làm trọng thương hắn mà thôi.

Cường giả cấp Côn Bằng lại dễ dàng bị xoá bỏ như vậy sao?

Nhưng đợi ước chừng nửa khắc đồng hồ, trong hố vẫn không có chút động tĩnh nào? Chẳng lẽ công kích vừa rồi thực sự đã tiêu hao hết toàn bộ lực lượng của hắn? Cho nên hiện tại hắn vô lực phản kháng?

Thậm chí ngay cả tên gia hỏa trên người quán lấy khóa sắt kia, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng không tin gia hỏa làm cho hắn quá nhiều kinh hỉ này lại dễ dàng chết như vậy.

Về phần Linh trên khán đài, trái tim lại càng thất chung một chỗ, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chậm chạp không lộ diện, thật hung ác không được tiến lên xem rốt cuộc là như thế nào.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ đã mất đi sức chiến đấu, bỗng nhiên hố kia vang lên một tiếng động, ngay sau đó liền thấy một bóng người lung la lung lay đứng lên.

Thất khiếu của hắn còn phun máu tươi, hắn là bị sóng âm vừa rồi chấn thương, khóe miệng của hắn cũng tràn ra tơ máu đỏ tươi, nghĩ đến là nội tạng cũng bị thương nặng, cánh tay phải của hắn còn chảy máu tươi, bàn tay phải có một vết tích thật sâu, ngay cả xương cũng thấy được, mơ hồ có một đoàn ánh sáng màu đen bao trùm ở nơi đó, ngăn cản hắn phục hồi như cũ, đó là vết thương do thân lưu lại cho hắn.

Nhưng cho dù bị thương nặng như vậy, ánh mắt hắn vẫn sáng ngời như cũ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, đó là một loại nụ cười tự tin.

“Ta nói huynh đệ, ngươi muốn quyết đấu với ta, chẳng lẽ nhìn những người này từng người một hủy ta sao?” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến bốn người vừa rồi công kích mình, ngược lại

nhìn về phía tên gia hỏa đang ngồi trên người xích sắt cách đó không xa kia, nói.

Tên gia hỏa kia chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đục ngầu từ trong loạn tóc bắn ra, bờ môi nhẹ nhàng giật giật.

“Nếu như người ngay cả bọn họ đều không bại, thì có gì để làm đối thủ của ta?” Âm thanh rất khinh bỉ, thế nhưng kỳ quái chính là, không một ai ở đây cảm thấy không ổn cả.

Thậm chí ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ cười nhàn nhạt.

“Đã như vậy, sớm chấm dứt đi!” Vừa dứt lời, Diệp Tĩnh Vũ đã hóa thành một luồng sáng, một luồng cực quang tựa hồ có thể xuyên qua thời không xuất hiện trước mặt bốn gã cường giả cấp triệu. Đúng vậy, rõ ràng là một người, nhưng lại trực tiếp xuất hiện trước mặt bốn gã ác ma, cứ như vậy đánh ra một quyền về phía bốn đại cường giả.

Cũng không có tiếng vang gì to lớn, liền thấy thân thể bốn tên ác ma lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, bất quá khác với thân thể vừa rồi, bốn người này hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, dù thân thể đã bay ra ngoài., Chính là cố hết sức điều chỉnh thân thể của mình, không để cho mình bay ra khỏi lôi đài, cũng chính vào lúc này, tên nam tử toàn thân bị hắc bào bao phủ kia đã một bước tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, một vệt đao mang màu đen càng là từ trong tay áo hất sáng lên, bổ về phía cổ Diệp Tĩnh Vũ...

“Hừ...” Diệp Tĩnh Vũ lại lạnh lùng hừ một tiếng, hai con ngươi hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, một đạo lôi quang cùng u quang bắn thẳng ra, đánh vào thân thể người nọ. Người nọ hiển nhiên không ngờ Diệp Tĩnh Vũ còn có công kích như vậy, đao mang vốn bổ ra lập tức thu hồi, muốn ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ công kích.

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại nhân cơ hội này, chạy thẳng về phía bốn người đang bay ngược kia, vừa ra tay, chính là nghịch chuyển chiến kỹ —— Nghịch bác bảy bước...

Chương bằng thứ chín mươi hai, quỷ thấy sắp hiện sâu.

Bước đầu tiên, đập lên!

Tứ đại ác ma cấp Giao Bằng cảm giác ngực mình như bị người ta đập mạnh, mơ hồ xương ngực như bị nứt ra.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả nam tử bị hắc bào bao phủ kia, vừa mới chặn được một chiêu của Diệp Tĩnh Vũ, cũng cảm thấy tim mình trở nên phiền muộn...

Bước thứ hai, vây khốn!

Tứ đại ác ma lập tức cảm thấy thân thể mình như bị giam cầm, căn bản không cách nào nhúc nhích, thậm chí muốn tăng sức mạnh của mình lên cũng có chút khó khăn.

Về phần tên nam tử áo đen kia, ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ bước ra bước thứ nhất, gã đã nhanh chóng thoái lui khỏi phạm vi công kích của bảy bước, không ngừng thở dốc, hiển nhiên một kích vừa rồi cũng không chịu nổi.

Bước thứ ba, ép!

Lập tức bọn họ liền cảm giác giống như một tòa núi lớn đè xuống, ngực cảm thấy phiền muộn, càng mơ hồ cảm thấy huyết nhục của mình đều bị đè ép, xương cốt cũng muốn vỡ vụn, bọn họ chỉ có thể lấy lực lượng bản thân ngăn cản cỗ áp lực này, làm sao có thể hoàn toàn không chế thân thể của mình.

Bước thứ tư, nổ!

Huyết dịch của bốn con ác ma bắt đầu sôi trào, càng bắt đầu bành trướng, tựa như muốn căng phồng lên, không chỉ như vậy, thậm chí bọn chúng còn cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều muốn nổ tung, cũng may tu vi của bọn chúng cao thâm, thân thể cường đại, nếu không chỉ bước thứ tư này, thân thể của bọn chúng đã nổ tung.

Bước thứ năm, vỡ!

Lúc này, kim quang dưới chân Diệp Tĩnh Vũ đã chói mắt như vậy, thân thể bốn con ác ma rút cuộc khó có thể chống lại lực lượng như vậy, thân thể bắt đầu vỡ vụn, từng dòng máu màu ám kim từ thể nội thẩm thấu ra ngoài.

Cảm nhận được lực lượng kinh khủng như vậy, bốn con ác ma nào còn nghĩ tiếp tục chiến đấu, toàn bộ lực lượng trong cơ thể dùng để ngăn cản cổ uy áp kinh khủng này, mà thân thể của bọn chúng cũng hoàn toàn mất đi không chế, bay thẳng ra ngoài, nặng nề đập xuống lôi đài.

Hiện trường lại một lần nữa phát ra tiếng hoan hô, đây mới là cường giả mà bọn họ hi vọng nhìn thấy, chỉ có cường giả như vậy mới có tư cách trở thành thống soái của quân đoàn Huyết Ma.

Trong miệng từng người hô to tên tuổi Tịnh Tĩnh, tiếng hô vang vọng toàn bộ Giác Đấu Trường, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là đang lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên mặt cũng không có nhiều nụ cười, tuy nói nhục thể của hắn tương đối cường hãn, nhưng cũng không có quá nhiều., Thế nhưng vừa rồi bị mấy đại cường giả cấp Giao Bằng liên thủ công kích cũng không hề dễ chịu gì, mà bảy bước nghịch chuyển vừa rồi cũng tiêu hao hắn quá nhiều lực lượng, đây là hắn không đuổi tận giết tuyệt, chỉ là khiến bốn con ác ma tạm thời mất đi sự khống chế đối với thân thể mà thôi.

Cao thủ cấp Côn Bằng tuyệt đối không phải là hư danh.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là nam tử toàn thân bị xích sắt khóa lại kia đã từ từ đứng lên, không biết tại sao, khi hắn đứng lên, Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, thân thể của hắn không cao lớn, thậm chí còn thấp hơn mình một chút, nhưng hắn lại cho mình một loại cảm giác rất áp bách.

Không chỉ mỗi Diệp Tĩnh Vũ, mà ngay cả nam tử toàn thân cũng bị hắc bào bao phủ, lúc này cũng cảm thấy một cổ áp bách, giống như có một đầu hung thú bị nhốt mấy vạn năm đột nhiên thoát khỏi, thô bạo, cuồng bạo, áp bách, giống như một ngọn núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

Cảm nhận được một cỗ khí tức như vậy, lông mày Diệp Tĩnh đã nhíu chặt lại, hai mắt cẩn thận nhìn kỹ nam tử, lúc này mới phát hiện, sợi xích sắt kia không quán trên người gã, mà là xuyên qua xương qua người gã, tựa như toàn bộ xích sắt từ trong cơ thể gã mọc ra.

Mà xích sắt này tựa như vàng mà không phải vàng, giống như gỗ mà không phải gỗ cũng không biết do tài liệu gì chế thành, phía trên còn điêu khắc rất nhiều phù chú, toàn bộ xích sắt tựa như một cái phong ấn, phong ấn lực lượng của nam tử này.

Rốt cuộc hắn là ai? Sao lại biến thành phong ấn hắn như vậy?

Lúc này, không chỉ Diệp Tĩnh Vũ và hắc bào nam tử rất là kinh hãi, ngay cả những người xem trên khán đài kia cũng nín thở, tựa hồ bọn họ cũng cảm thấy áp lực như vậy.

Những thành chủ khác thì thôi đi, khi những thành chủ hùng thành cảm nhận được khí tức mà nam tử này tỏa ra, đều không nhìn được đưa mắt nhìn về phía sương phòng nguyên, trong đầu bọn họ thậm chí nghĩ đến một số tồn tại trong truyền thuyết. Đó là mấy ngàn năm trước, khi đám ác ma còn sống ở vực sâu cũng đã có truyền thuyết rồi sao? Truyền thuyết nói rằng một gã ác ma thiên phú cực tốt sắp đột phá cấp Côn Bằng?, Đạt tới Vũ cấp nhưng lại không muốn nghe lệnh của lãnh chúa Hủy Diệt nữa, kết quả bị lãnh chúa Hủy Diệt nhốt lại, một con ác ma thực lực cao cường, thiên phú cực tốt, thế nhưng rất có thể sẽ đột phá tới tồn tại cấp Tỳ Hưu.

Chẳng lẽ là hắn? Từ chất liệu của xích sắt, từ những phù chú kỳ quái kia, cũng chỉ có thể là một vị kia? Nhưng là nguyên nhân vì sao thả quái vật này ra? Chẳng lẽ hắn đã có thể không chế một con quái vật như vậy sao?

Ấn ấn đoán được là vị kia, những thành chủ Hùng Thành này đã hiểu, lúc đưa ra đề nghị xây dựng Huyết Ma quân đoàn, cũng đã tốt nhất là chờ đám người mình nhảy ra đề nghị quyết đấu, sau đó hắn phái ra một vị, danh chính ngôn thuận đạt được một nhánh quân đoàn mới.

Tâm cơ thật thâm sâu, mưu kế thật lợi hại, tất cả mọi người đều minh bạch, dù cho không ngang trời giết ra một cái Diệp

Tĩnh Vũ, trận quyết đấu này cũng mất đi ý nghĩa., Nếu thật sự là vị kia, như vậy những cường giả mà bọn họ phải ra căn bản không có khả năng là đối thủ của hắn. Dù trên người hắn còn có phong ấn, nhưng lực lượng của hắn vẫn không phải là cao thủ cấp Côn Bằng bình thường có thể ngăn cản, dù sao, lúc trước dù là lãnh chúa Hủy Diệt cường đại đánh bại hắn cũng hao phí rất nhiều công phu.

Thành chủ thành Hắc Âm thậm chí còn có ý định muốn cho mình có một vị Khách khanh, dù sao, quyết đấu với một con quái vật như vậy thuần túy là để tìm chết.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, cũng không cần tự mình ra tay, dưới cái nhìn của hắn, hắn chết chắc rồi.

“Là chính ngươi đi xuống sao? Hay là ta đưa ngươi xuống?” Vào lúc này, nam tử tóc tai bù xù này bỗng nhiên mở miệng nói ra, hắn mặc dù nói chuyện với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng là ai cũng hiểu, đối tượng hắn nói chuyện là bị nam tử áo đen bao phủ.

“Chẳng lẽ trong mắt các hạ, ngay cả tư cách so chiêu với các hạ ta cũng không có sao?” Mũi nhọn là ước gì hắn có thể nhân cơ hội này, nhưng ai ngờ một trận thanh âm trầm thấp lại từ trong hắc bào truyền ra.

“Hừ...” Nam tử tóc tai bù xù lạnh lùng hừ một tiếng, xích sắt trên người hắn tựa như rắn, vọt thẳng về phía nam tử áo đen, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người nam tử áo đen, căn bản không cho nam tử áo đen có cơ hội phản ứng, đã đánh vào trong áo bào đen của y...

“Coong lang...” Một tiếng vang thanh thúy vang lên, ngay sau đó liền thấy nam tử áo đen giống như bị gậy bóng đập trúng, bay ra ngoài.

Vốn dĩ mọi người cho rằng hắn sẽ trực tiếp bay ra khỏi lôi đài, nào nghĩ tới thời điểm cuối cùng hắn dừng lại ở lôi đài...

Chương Truy Cửu Thập Ngũ bị loại?

“Phốc phốc...” Một ngụm máu tươi từ trong áo choàng của hắn phun ra ngoài, bộ áo choàng đen trên người hắn cũng bị đánh cho nát bầy, hóa thành mảnh vỡ đầy trời, mà hình dáng của hắn cũng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Một thân thon dài, sắc mặt tái nhợt, tựa như thời gian rất lâu không có phơi nắng, nhìn qua giống như cương thi trăm niên, lại là một nhân loại? Từ lúc nào Địa Minh lại xuất hiện nhiều cao thủ nhân loại như vậy? Đây là ý nghĩ của tất cả ác ma, nhưng khi Diệp Tĩnh Vũ nhìn thấy bóng người này, lông mày lại dựng lên, trong mắt loé lên sát cơ rồi biến mất.

Quý thấy buồn rầu, hắn sao lại tới Địa Minh? Hắn vì sao lại tham gia quyết đấu như vậy? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ là một lòng muốn giết chết mình mới đúng? Theo lý thuyết hắn không nên nhận ra mình mới đúng à? Chẳng lẽ chỉ tra được tên mình đã đoán được thân phận của mình? Cho nên hắn muốn tận giết tuyệt mình?

Thế nhưng không đúng, từ ánh mắt của hắn đến xem, tựa hồ cũng không phải nhận ra mình, sở dĩ muốn giết mình tựa hồ cũng chỉ là vì nguyên nhân khác?

Cố gắng đè nén kinh hãi trong lòng, Diệp Tĩnh Vũ trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, bất kể nói thế nào, thân phận của hắn đều không thể bại lộ, chỉ cần mình không thừa nhận, những người khác căn bản không thể nghĩ đến mình, mấy ngàn năm, lại có bao nhiêu người còn nhớ đến chuyện mấy ngàn năm trước, có lẽ, ở trong mắt bọn họ chính mình đã sớm chết rồi?

Hiện tại, ngoại trừ thành chủ Mộ mộ Thiên Man thành, những người khác không biết tên thật của hắn, cho dù là Nguyên, hắn cũng sẽ không biết.

“Người đã có thể ngăn cản một kích của ta, vậy thì cùng lưu lại đi, nhớ kỹ tên của ta, tuyệt, các ngươi đồng loạt ra tay đi!”

Tuyệt Kích không trúng, tự nhiên không tiện ra tay, lập tức lạnh lùng nói một câu, mà xích sắt trên người hắn lại tựa như sống lại, vũ động quanh người hắn, từ xa nhìn lại, giống như là xúc tu trên người hắn vậy.

Diệp Tĩnh Vũ hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn thoáng qua Quỷ Kiến sào đứng bên lối đi, lại cường chế sát ý trong lòng, bắt đầu vận Bá Nguyên lực, bắt đầu bức ra cỗ ám lực lưu lại trên cánh tay của hắn.

Từng đạo hào quang màu vàng sáng lên, cánh tay lộ ra xương trắng bắt đầu dần khôi phục như cũ, một bên khác quỷ thấy buồn cũng không có ý tứ lập tức động thủ, một kích vừa rồi mặc dù không đánh ra khỏi lối đi nhưng một kích kia cũng không đánh ra được., Thế nhưng lực lượng khổng lồ kia cũng khiến hắn khó chịu, đến bây giờ, tay phải cầm đao của hắn vẫn còn tê dại một hồi, huyết mạch trong cơ thể cũng bị chấn động đến mức liên tục lảo đảo, bây giờ thật vất vả mới đè ép được cỗ lực đạo kia xuống.

Nhìn thấy hai người đều không có ý động thủ, tuyệt nhiên lại lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó liền thấy những xích sắt trên người hắn trực tiếp kéo dài ra ngoài, cơ hồ là trong nháy mắt đi tới phía trước Diệp Tĩnh Vũ cùng quỷ thấy buồn, tựa như thần long quét về phía hai người.

Đối mặt với xích sắt đang bay nhanh đến, thân thể Diệp Tĩnh Vũ và Quỷ Sào đồng thời bay lên, bước chân khê động, đã nhanh chóng tránh được xích sắt như thiểm điện kia. Thế nhưng càng ngày càng có nhiều xích sắt từ trong cơ thể gã chui ra, không ngừng quét về phía Diệp Tĩnh Vũ và Quỷ Diện.

Không biết là tuyệt cố ý hay vô tình, đối mặt với càng ngày càng nhiều xích sắt, dù cho thực lực Diệp Tĩnh Vũ cùng quỷ thấy buồn đều rất cường hãn, nhưng lúc này cũng bị đánh cho chật vật không chịu nổi. Quỷ thấy buồn đã rút thanh loan đao màu đỏ của mình ra, liều mạng ngăn cản những xích sắt này, nhưng mỗi một lần va chạm, huyết mạch của hắn đều bị chấn động đến mức dâng lên.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, cũng không chịu nổi, thậm chí hắn còn dùng thân thể của mình chống lại mấy cái khóa sắt. Thế nhưng

đổi mặt với lực đạo to lớn kia, hấn đã khiến thân thể của hấn đau đớn một hồi, thậm chí ngay cả xương cốt cũng bị rút đi vài cọng. Nếu không phải năng lực chữa trị của Hồn Động thân thể của hấn rất mạnh, có lẽ đã sớm bị rút thành một đồng bột phấn rồi.

Chậm rãi, dưới sự quấy nhiễu của xích sắt, thân thể hai người không tự chủ được trồn cùng một chỗ, mà tuyệt tựa hồ cũng không có ý định tiếp tục dùng xích sắt công kích nữa, mà cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, đi thẳng tới trước người Diệp Tĩnh Vũ cùng quý thấy buồn, tựa như điều hâu chụp lấy gà con trực tiếp vươn ra hai trảo, chớp tới Diệp Tĩnh Vũ cùng quý thấy u sầu.

Bàn tay của hấn là nhân loại, nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ và quý sâu lại giống như sắt thép, thậm chí bọn họ có ảo giác, dưới một trảo này, đầu mình yếu ớt như đậu hũ.

Quý thấy buồn rầu căn bản không dám ngăn cản, thân thể lóc lên, một đạo huyết ảnh đã xuất hiện trước mặt hấn, mà bản thân hấn lại chạy ra, về phần Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không thể nào tránh né, cũng không có quý thấy huyết ảnh như vậy thay thế, chỉ có thể toàn lực nghênh đón một trảo kia.

“Bốp...” Một tiếng, quý thấy lo lắng hóa thành một huyết ảnh trực tiếp bị chụp nát bấy, quý thấy quý khóc há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mà một quyền của Diệp Tĩnh Vũ cũng trùng trùng điệp điệp nện lên trên móng vuốt kia, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cảm giác như đập vào một ngọn cương sơn, quyền cốt còn không đau đớn, mà tuyệt thế móng vuốt nắm chặt cổ tay của gã, ngay sau đó dưới tình huống gã không có bất kỳ phản ứng nào đã vỗ vào ngực...

Lại “Đùng” một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ tựa như đạn pháo bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra như suối máu, từng trận thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên.

Nhìn thấy một màn như vậy, hiện trường náo nhiệt vừa rồi đã hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn xem hết thấy, cho dù là đám người trên khán đài nghịch

bác, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ lo âu, quái vật này thực sự quá mạnh mẽ, thực lực của hắn hẳn không chỉ là cấp Côn Bằng mới đúng.

Trên mặt Nguyên Thiên cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy mà sức mạnh tuyệt đối không giảm mà còn tăng lên, tuy rằng hiện tại hắn đang bị phong ấn, không cách nào sử dụng sức mạnh quy tắc thì cũng không cách nào hóa thành một thế giới của riêng mình, thế nhưng cấp độ sức mạnh của hắn tuyệt đối đạt đến Vũ cấp.

Trừ phi đối phương có thể nhìn trộm sức mạnh quy tắc, nếu không tuyệt đối không thể là đối thủ của hắn, chỉ hy vọng tên gia hỏa này không quá độc ác, giết chết tên được đề cử này.

Một nhân tài mạnh mẽ như vậy, là không thể có được?

Về phần linh hồn bên cạnh hắn, thấy một màn như vậy, sắc mặt đã tái nhợt một mảnh, trên trán tràn ra từng giọt mồ hôi, hai tay nắm chặt cùng một chỗ, trong mắt lộ vẻ lo âu, ngay cả chính nàng cũng không rõ, vì sao chính mình lại lo lắng, thậm chí trong lòng cảm thấy đau đớn như thế?

Vì sao, vì sao chính mình còn có cảm giác như vậy?

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đang bay ngược lại chỉ cảm thấy rất khó chịu, xương ngực của hắn đã hoàn toàn vỡ vụn, trong máu tươi phun ra thậm chí còn mang theo rất nhiều thịt nát, lực lượng trong cơ thể cũng hỗn loạn một hồi, căn bản không cách nào không chế được thân thể của mình...

Con át chủ bài thứ 9 thuộc tính thứ 2 là cái gì?

Người này thật mạnh, đây chỉ là ý niệm duy nhất trong đầu hắn hiện giờ, nhưng ngay lúc này, kẻ vừa rồi dựa vào một tia huyết ảnh của chính mình né tránh một kích quỷ thấy ưu sầu lại đã đi tới bên cạnh hắn, thanh loan đao màu đỏ càng là xuất hiện trong tay hắn.

“Thật xin lỗi, là nhân loại, đáng lẽ ta phải cùng người đối kháng quái vật này, nhưng ta được người khác nhờ vả, phải giết người, sau khi người chết cũng không nên oán ta...” Quỷ thấy quỷ sầu lạnh lùng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng nhẹ nhàng cười, loan đao Huyết Nguyệt trong tay chém thẳng xuống.

Một vòng đao mang sáng chói từ trên thân đao của hắn sáng lên. Trên lôi đài, một vết đao mang này thật sự chói mắt. Đối mặt với đao khí lạnh như băng kia, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ lại hoàn toàn bình tĩnh, xem ra, đến bây giờ, hắn thật không biết thân phận của mình.

Cơ hồ là trong nháy mắt, một vết đao mang kia đã xuất hiện trên cổ Diệp Tĩnh Vũ, đao khí sắc bén thậm chí phá vỡ cổ của gã, mắt thấy sẽ chém rớt đầu gã xuống, lại nghe được một trận thanh âm phần nộ gầm thét.

“Làm càn...” Từ trong miệng Tuyệt phát ra một tiếng rống to lớn, một cỗ lực lượng không tên trong nháy mắt bắn ra, trực tiếp đánh cho đao mang sắc bén kia nát bấy. Ngay sau đó toàn bộ lực lượng cuồng bạo oanh kích lên thân thể quỷ thấy ưu sầu của hắn, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, đụng mạnh vào kết giới dày đặc kia, toàn bộ xương cốt toàn thân cơ hồ vỡ vụn ra, cả người giống như một bãi bùn nhão rơi trên mặt đất.

“Ta tuyệt đối là người bại, mà là người có thể nhúng tay vào?” Xích sắt trên người tuyệt thân đã hoàn toàn thu về, cứ như vậy

quấn trên người hắn, mà cả người hắn lại trôi nổi, tóc tai bù xù không gió mà bay, con mắt lạnh như băng nhìn quỷ không nhúc nhích trên lôi đài, không hề nhúc nhích.

Nhìn thấy một màn như vậy, mũi nhọn trên khán đài cơ hồ có xúc động muốn khóc, đây chính là khách khanh hắn thật vất vả mời chào, bây giờ lại bị đánh thành bộ dạng này, sau này khi đối mặt với các thành chủ khác, chính mình phải làm sao bây giờ?

Bất quá rất nhanh, hắn phát hiện, quỷ thấy sâu trên mặt đất giật giật, ngay sau đó chậm rãi bò dậy, mà tuyệt trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ con người này bị trọng kích của mình, còn chưa chết đi.

Bất quá hắn tự giữ thân phận, sẽ không tiếp tục ra tay, trừ phi ma xui quỷ thấy lo sợ không muốn sống lại xông lên lôi đài đánh nhau với hắn.

Quỷ thấy sâu không phải là người ngu, gã phun ra một ngụm máu lớn, phun ra một đồng thịt nát, quay đầu lại lạnh lùng nhìn tuyệt cảnh, lại nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ nằm rạp trên mặt đất, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, bất quá ánh mắt gã lại rõ ràng nói tuyệt đối, gã sẽ trở về...

Nhưng bộ pháp của hắn hỗn loạn, loạng choạng, vừa nhìn đã biết là bị trọng thương.

Hiện trường đã không có ai nói chuyện, ai cũng không ngờ tới tình huống diễn ra cuộc chiến tranh đoạt thống soái Huyết Ma quân đoàn lại xuất hiện như vậy, không chỉ xuất hiện nhiều cao thủ cấp Côn Bằng mà còn xuất hiện ba vị cao thủ cấp Tỳ Hưu cường đại như vậy., Thực lực của bọn họ không hề yếu hơn Địa Minh Thất Sát, đặc biệt là tên toàn thân đều là xích sắt, thực lực của hắn biểu hiện ra đã khiến cho Địa Minh Thất Sát cảm thấy chần động? Đây chỉ là một trận đấu nho nhỏ, làm sao lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy? Chẳng lẽ Địa Minh thực sự là nhân tài đông đúc? Cao thủ cấp Tỳ Hưu tăng tăng lớp lớp?

Tuyệt đối không để ánh mắt u sầu của quỷ vào mắt, tuy nói quỷ thấy sâu cũng coi như là thiên tài hiếm thấy, nhưng thật sự

là thiên tài chết trong tay hắn quá nhiều? Nếu không phải hắn sinh ra quá muộn, nếu không phải lúc trước hắn có một lãnh chúa Hủy Diệt, có lẽ bây giờ tình huống ác ma đã không còn như vậy.

Thân thể chậm rãi trở lại trên mặt đất, nhìn Diệp Tĩnh Vũ nằm rạp trên mặt đất, tuyệt nhật nói một câu: “Hiện tại đám người tạp nhạp đã dọn dẹp xong, người có thể đứng dậy rồi., Lấy thực lực chân chính của ngươi ra đi!” Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng quả thật tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng kỳ quái, từng người từng người trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ., Chẳng lẽ vừa rồi hắn vẫn chưa dùng toàn lực? Coi như là Nguyên cũng lộ ra vẻ kinh hãi, trong mắt hắn, Diệp Tĩnh Vũ có thể đạt được biểu hiện như vậy đã nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng nghe tuyệt lời nói, hắn tựa hồ còn chưa vận dụng toàn lực? Chẳng lẽ thực lực của hắn đã đạt đến tình trạng như vậy?

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, sau khi nghe được lời nói tuyệt tình, lại giãy dụa đứng lên, thể nhưng khóe miệng lại cười khổ một hồi, tu vi hiện tại của hắn chỉ có cấp Hồng, nếu không phải thân thể trải qua sự gột rửa cùng diệt hai cổ lực lượng, thậm chí đối mặt với cường giả sơ cấp bình thường thì hắn rất khó giải quyết, bây giờ mặc dù có thể đối phó cường giả cấp Côn Bằng bình thường, nhưng cũng không phải cường đại như lời nói.

Quả thật hắn không dùng toàn lực, nếu sử dụng Đông Hoàng Chung và thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, hắn hoàn toàn có hi vọng đánh bại tuyệt đối. Nhưng vấn đề là hiện tại hắn có thể sử dụng những thứ này sao? Chỉ cần Đông Hoàng Chung hiện lên, Nguyên Tuyệt sẽ nhớ ra mình là ai, đến lúc đó đừng nói là cứu Lạc Linh Nhi, kế hoạch mà hắn và Lương Tiểu Hà vạch kế hoạch cũng sẽ hoàn toàn tan vỡ, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bại lộ thân phận của mình.

“Dùng toàn lực của ngươi đi, nếu không ngươi căn bản không thể nào là đối thủ của ta!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đứng lên, tuyệt đối lạnh lùng nói ra.

Hai cỗ lực lượng sáng tạo và diệt vong trong cơ thể không ngừng xoay tròn, thương thế trong cơ thể đã tốt hơn phân nửa, sau khi nghe được câu nói này, Diệp Tĩnh Vũ thu hồi ý nghĩ trong lòng, một đôi mắt lóe ra lói quang cùng với Cửu U Chi Hỏa nhìn về phía tuyệt đối.

Một cỗ chiến ý chậm rãi từ trên người hắn phát ra, bất khuất, không tha, không sợ, không lùi...

Cảm nhận được chiến ý trên người Diệp Tĩnh Vũ, gã cười nhạt một tiếng, ngay sau đó thân ảnh của gã bỗng nhiên biến mất tại chỗ, hoàn toàn biến mất. Ngay sau đó, gã cứ như vậy xuất hiện ở sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, không chút do dự, trực tiếp đánh một quyền về phía hậu tâm Diệp Tĩnh Vũ...

Ánh sáng màu đen trong nháy mắt lan ra, không khí chung quanh vậy mà phát ra thanh âm lộp bộp, đó là thanh âm bị quyền kinh cuồng bạo đè ép.

Đối mặt với một quyền bất thành linh này, Diệp Tĩnh Vũ không có ý tránh né, hắn trực tiếp vung chân sau của mình ra, Thần Long vẩy đuôi...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một chân Diệp Tĩnh Vũ quét qua phần bụng, trực tiếp chấn động đến tuyệt chấn lui lại phía sau. Thế nhưng lực lượng cường đại của gã cũng trực tiếp đánh bay Diệp Tĩnh Vũ ra ngoài, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngực còn chưa kịp chữa trị lại vỡ vụn một trận, cuối cùng rơi ầm ầm trên mặt đất.

Lúc này, lui ra vài bước tuyệt đối đã ổn định thân hình, một chân bước ra phía trước, cứ như vậy lẳng không xuất hiện phía trên thân thể Diệp Tĩnh Vũ.

“Ngươi đã không chịu xuất toàn lực, vậy để ta tiễn ngươi một đoạn đường a, tuyệt quang lấp lánh!” Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng truyền ra, ngay sau đó liền thấy trên nắm tay của hắn nổi lên một đạo quang mang chói mắt, dưới quang mang như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy lòng không được mà nhắm mắt lại...

Chương thứ chín mươi bảy, tuyệt quang lóa lên.

Luồng ánh sáng màu bạc này vô cùng chói mắt, bắt mắt vô cùng, bất cứ sinh vật nào, bất kể là ác ma bình thường hay là mấy đại thành chủ, hoặc là những nhân loại có thể tới nơi này, không ai có thể mở mắt ra được., Thậm chí ngay cả nguyên do cũng không tự chủ được nhắm hai mắt lại, hấn hiểu rõ, năm đó phụ thân của mình, trên một chiêu này đã ăn thiệt thòi rất lớn, nếu như không phải phụ thân của mình tu vi cao hơn hấn, lực lượng mạnh hơn hấn, nói không chừng thất bại chính là phụ thân của mình.

Trong lúc mọi người nhắm mắt, trên lôi đài truyền đến một hồi tiếng nổ cực lớn, tựa hồ là do bị đánh trúng phát ra.

Nghe được thanh âm này, linh hồn chỉ cảm thấy tâm của mình xoắn xuýt cùng một chỗ, nàng thậm chí không dám mở mắt ra nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tựa hồ rất sợ hãi một kết cục như vậy mà thôi.

Thế nhưng theo ánh sáng tản đi, tất cả mọi người đều mở hai mắt ra, khi bọn họ nhìn thấy lôi đài, rất nhiều người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Giờ phút này, lôi đài vốn bằng phẳng kia đã xuất hiện một cái hố to, thậm chí toàn bộ lôi đài cũng có chút vết rạn, đây chính là Tử Vân La Thiết a, coi như là cao thủ cấp Côn Bằng, cho dù là cao thủ cấp Côn Bằng cũng khó mà đánh vỡ được nó a, hiện tại cảm giác như đập hũ vậy?

Điểm quan trọng nhất chính là, tên nhân loại kia đã đi nơi nào? Trên lôi đài, ngoại trừ đứng ở tuyệt bên cạnh cái hố, không còn một bóng người nào khác, trống rỗng, thậm chí ngay cả trong hố to kia cũng không có nửa điểm thân ảnh? Đừng nói là thân ảnh, ngay cả một mảnh thịt vụn cũng không có, chẳng lẽ

hắn đã bị một kích vừa rồi đánh thành mảnh vỡ, ngay cả căn cũng không còn?

Rất nhiều người bắt đầu dụi dụi con mắt của mình, xác định mình có nhìn hoa mắt hay không, nhưng mà qua một hồi lâu, hiện trường vẫn rỗng tuếch, không tìm thấy bóng người thứ hai, chẳng lẽ đấu thật sự kết thúc như vậy?

Thậm chí ngay cả những người đối với Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập tin tưởng nghịch bác cũng đứng lên, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn lên đài rỗng tuếch kia. Trong miệng Tiểu Đào còn ngậm một miếng thịt nướng, cứ như vậy nhìn thẳng tắp lên đài, đã quên cả cắn xé.

Mà đứng trên đài tuyệt đối, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đúng vậy, dưới mái tóc rối loạn của hắn, khuôn mặt có chút chán chường kia lộ ra ý cười nhàn nhạt, cũng không phải bởi vì thắng lợi mà thỏa mãn ý cười, mà là vì tìm được sự hưng phấn của đối thủ, chỉ có hắn biết, một kích vừa rồi của mình căn bản không hề tổn thương được Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí còn không đánh trúng đối phương.

Trên thế giới này đã từng ngăn cản được Tuyệt Quang lấp lóe của mình, đó chính là Hủy Diệt lãnh chúa, nhưng cho tới bây giờ người có thể hoàn toàn né tránh tuyệt quang lấp lánh này chưa bao giờ xảy ra, nhưng hiện tại người này, tu vi rõ ràng thấp kém như vậy, nhưng hắn lại tránh né một kích này của mình.

Chuyện này khiến hắn không vui sao lại không vui?

Đúng lúc này, trên bầu trời, trên đỉnh đài tuyệt đỉnh của hắn bỗng nhiên xuất hiện một điểm sáng, giống như một ngôi sao sáng, từ từ rơi thẳng xuống.

Ánh mắt mọi người tại đây đều sáng lên, chẳng lẽ hắn còn chưa chết? Chẳng lẽ hắn đã tránh thoát tuyệt quang lấp lóe?

Đúng vậy, tuyệt quang lấp lóe kia cơ hồ là công kích không khác nhau, không chỉ phạm vi công kích cực lớn, hơn nữa lực lượng mỗi một chỗ đều hùng hậu như thế, dù thân thể hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể hoàn toàn chống lại.

Điểm quan trọng nhất chính là tốc độ chớp lóe tuyệt quang cực nhanh, cho dù là cao thủ Vũ cấp cũng khó có thể tránh đi hoàn toàn, dù sao đó cũng là tốc độ ánh sáng.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ là ai, viên thứ nhất mà hấn ngưng tụ ra chính là Kim Đan Tinh Thần, từ đó trở đi, hấn đang giao lưu với quang cầu, nhiều năm qua, tốc độ của hấn đã đạt tới cực hạn, chỉ cần không tiến vào thế giới quy tắc của người khác, tốc độ của hấn thậm chí có thể vượt qua tốc độ ánh sáng.

Khi hấn cảm giác được chính mình không thể ngăn cản tuyệt quang lấp lánh, trước tiên, hấn sử dụng hư ảnh tinh bộ. Đương nhiên, dưới uy lực cường đại của tuyệt quang, cũng không ai có thể nhận ra chiêu thức như vậy của hấn, có lẽ tuyệt đối có thể nhìn ra chiêu này, nhưng hấn và hấn chưa từng gặp mặt qua, nào biết hấn là ai.

Một bước đi ra mấy ngàn trượng, xuất hiện ở trên bầu trời, cũng may kết giới kia cũng không phải hoàn toàn phong bế, lúc này mới để cho hấn bay lên không trung.

Lấy tốc độ tự do hạ thể không ngừng hạ xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, trên thân nổi lên đạo đạo quang mang, xa xa nhìn lại, thật giống một viên lưu tinh, hung hăng đập xuống.

“Tiếp một chiêu của ta, Thương Sinh ấn!” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến tiếng hô to lớn, ngay sau đó liền thấy hấn chậm rãi giơ tay phải lên, năm ngón tay tách ra, hung hăng từ trên trời đập xuống.

Thương Sinh ấn, đó là một trong những tuyệt kỹ hấn cảm ngộ được từ thương sinh, đó là chiêu mà trước nay hấn chưa từng sử dụng. Khi hấn sử dụng chiêu này, những người xem khác còn không cảm thấy, thế nhưng người ở trong đó tuyệt đối cảm giác mình không phải đối mặt một người, mà là thiên hạ thương sinh.

Thiên hạ ngàn vạn sinh linh, niệm lực mà thương sinh trong thiên hạ ngưng tụ đến cùng là bao nhiêu? Tuyệt không biết, hấn cũng không thể nào biết được, hấn chỉ cảm giác được một chương này ẩn chứa lực lượng khủng bố như thế nào mà lại khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Chẳng qua xưa nay hấn chưa bao giờ tuyệt vọng, bởi vì hấn là tuyệt đối, một chương uy hiếp như vậy cũng chỉ khiến huyết dịch trong cơ thể hấn triệt để bay lên mà thôi.

Không có ý định tránh né, thân thể cứ như vậy đứng ở nơi đó, trực tiếp đánh ra một quyền về phía Diệp Tĩnh Vũ đang rơi thẳng xuống, một quyền cực nhanh, một quyền tuyệt cường, một quyền tuyệt sát.

Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt!

Mọi người chỉ thấy một cỗ chiến ý cuồng bạo phóng lên tận trời, mơ hồ trong đó có một quyền ảnh khổng lồ phá không mà ra, tựa như một con giao long, bay lên trời.

Mà Thương Sinh ấn của Diệp Tĩnh Vũ cũng hóa thành một bàn tay khổng lồ, đập mạnh xuống, đối mặt với một chương như vậy, cho dù là một ngọn núi lớn cũng sẽ bị đập cho nát bấy.

Rốt cuộc, quyền ảnh khổng lồ cùng cự chương đụng vào nhau, lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn, tựa như sấm sét, lại tựa như vạn cổ tề phát.

Một đạo sóng ánh sáng cường đại từ giữa quyền ảnh cùng cự chương bộc phát ra, khuếch tán ra chung quanh, không ngừng trùng kích lên kết giới mây đại lãnh chúa bày ra kết giới, kết giới kiên cố kia không ngừng lóe ra đạo đạo quang mang, tựa như sóng nước, rung lên một vòng lại một vòng, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Tâm của rất nhiều người đã nhảy lên đến cổ họng. Đối mặt với trùng kích cuồng bạo bức này, bọn họ đều có một loại ảo giác, giống như mình là một chiếc thuyền con trong biển cả, tùy thời đều có thể bị nhấn chìm.

Không chỉ như vậy, tại nơi cự chương và quyền ảnh va chạm, mơ hồ xuất hiện từng vết rạn màu đen, đó là dấu hiệu không gian Thiên giới bị xé rách. Bây giờ kết cấu Thiên giới vững chắc bậc nào, cho dù là cao thủ Vũ cấp ra tay cũng chưa chắc có thể xé rách được, nhưng bây giờ lại bị xé rách như vậy? Trong lòng tất cả mọi người, lại một lần nữa kinh hãi...

Chương thứ chín mươi hai lóe lên tuyệt quang.

Rốt cuộc, quyền ảnh khổng lồ kia vỡ vụn ra, biến thành quyền ảnh đầy trời, vẩy ra bốn phía, mà bàn tay khổng lồ kia cũng xuất hiện từng vết rách, thế nhưng cũng không hoàn toàn vỡ vụn, vẫn mang theo uy áp không thể phai mờ ép xuống.

Nhìn đến đây, rất nhiều người kinh hãi đã đọng lại trên mặt, đặc biệt là mấy đại thành chủ, bọn họ đều đoán được thân phận của hắn, biết hắn là một quái vật cường đại khủng bố, nhưng bây giờ xem ra, hắn dĩ nhiên không phải là đối thủ của nhân loại này, quyền ảnh của hắn lại bị đánh nát, nhân loại này thật sự mạnh đến vậy sao? Trên mặt Nguyên Thiên cũng là một trận kinh ngạc, đánh chết hắn cũng không tin tuyệt không phải là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ.

Không cần nói người khác, ngay cả trên mặt tuyệt lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ quyền ảnh của mình lại bị thương sinh ấn của Diệp Tĩnh Vũ phá hủy, trong lúc kinh ngạc, bàn tay khổng lồ hung hăng đè xuống.

“Răng rắc...” Một tiếng, bàn tay khổng lồ kia hung hăng đập vào trên cánh tay của gã, lập tức liền nghe thanh âm xương vỡ vụn của tay gã vang lên, mà lực lượng cực lớn lại hoàn toàn đè ép xuống, tựa như một tòa núi lớn, cuối cùng là toàn bộ nổ tung...

Quang mang chói mắt phát sáng, lôi đài cực lớn bị vỡ một cái, phát ra tiếng vang ầm ầm như động đất tiến đến, bụi mù đầy trời lan ra, che khuất hai mắt mọi người, ngay cả thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ cũng rơi vào trong bụi bặm kia.

Hiện trường lại một lần nữa lâm vào hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt nhìn vỡ đài kết giới kia, con quái vật mạnh mẽ kia cứ như vậy mà thua sao?

Thời gian dần trôi qua, bụi bặm đầy trời kia cũng dần dần tản đi, mọi người cuối cùng cũng thấy rõ ràng mọi chuyện phát sinh bên trong.

Lôi đài lúc này đã không còn là lôi đài kiên cố dị thường như lúc trước nữa, chẳng qua chỉ là một đôi phế tích, Tử Vân La Thiết chắc chắn kia cơ hồ toàn bộ bị hủy diệt, chỉ còn lại khu vực biên giới rơi xuống một ít, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to hơn trăm trượng, hố lớn sâu chừng vài chục trượng, mặt đất lại càng thêm nhiều vết nứt sâu không thấy đáy.

Quang mang do tam đại lãnh chúa liên thủ bố trí kết giới cũng mờ đi rất nhiều, rất nhiều người thậm chí đang suy nghĩ, kết giới này rốt cuộc có thể ngăn cản được công kích tiếp theo của hai người.

Hai bóng người cứ như vậy đứng ở hai đầu hố to kia, quần áo trên người Diệp Tĩnh Vũ đã rách tả tơi, mảng lớn da thịt lộ ra, mặc dù hắn đứng ở nơi đó, nhưng một tay lại che ngực của mình, không ngừng thở dốc, xem ra một kích vừa rồi cơ hồ tiêu hao hắn quá nhiều lực lượng.

Mà bộ dáng tựa hồ cũng không tốt, toàn bộ cánh tay phải của hắn rũ xuống, xem ra vừa rồi quả thật là gãy xương, bất quá không biết bởi vì nguyên nhân gì, hắn cũng không vận dụng lực lượng của chính mình chữa trị cánh tay phải, mà tùy ý để nó rũ xuống như vậy.

Đầu của hắn càng thêm rối loạn, xích sắt trên người cũng toàn bộ rơi trên mặt đất, khóe miệng còn tràn ra một tia huyết dịch màu đỏ sậm, không giống với huyết dịch màu ám kim của ác ma bình thường, mà là màu đỏ sậm.

Đôi mắt vốn đục ngầu giờ phút này lại lóe ra quang mang xinh đẹp, giống như một đứa trẻ ba tuổi tìm được món đồ chơi mình yêu.

Mà khí tức trong cơ thể hắn vốn rất thô bạo càng ngày càng nồng đậm, càng ngày càng mạnh.

“Bá...” Tuyệt đột nhiên thè cái lưỡi đỏ thẫm ra liếm liếm tơ máu nơi khóe miệng, sau đó cứ thế nhìn thẳng Diệp Tĩnh Vũ,

trong miệng thản nhiên nói: “Thế nào, người còn đánh được không?”

“Hắc hắc, còn chưa bại người, sao có thể không đánh?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia nhe răng cười, nhưng là ai cũng nhìn ra được, hắn hiện tại đã đến tình trạng dầu hết đèn tắt.

“Đã như vậy, ta cũng sẽ không lưu thủ nữa, người cẩn thận!” Tuyệt lời vừa mới rơi xuống, thân ảnh của hắn đã biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đâm ra một quyền.

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên nhìn ra quỹ tích xuất quyền của hắn, muốn trở tay giữ chặt cánh tay tuyệt thủ lại. Thế nhưng cánh tay của mình đã giờ lên được một nửa, nắm đấm đánh vào ngực hắn. Một đoàn huyết vụ phun ra, toàn bộ ngực bị nổ ra một lỗ máu thật lớn.

Không đợi Diệp Tĩnh Vũ đau đón hừ ra, quyền thứ hai đã đập vào đầu vai của hắn, thân thể cường hãn kia của hắn giờ phút này cũng không chịu nổi lực lượng như vậy nữa, lại lần nữa bạo liệt ra, lộ ra bạch cốt rậm rạp, thậm chí xương cốt kiên cố cũng xuất hiện đạo đạo vết rách.

“Ầm...” Lại một tiếng vang thật lớn, bả vai bên kia của Diệp Tĩnh Vũ bị nổ nát, thân thể của hắn bay ngược ra sau, nặng nề rơi trên mặt đất.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo của hắn, chính mình thệt nát dính vào trên tóc của hắn, sắc mặt hắn càng là trắng bệch một mảnh...

Thấy một màn như vậy, trái tim đám người Tiêu Đào, Huyết Linh hoàn toàn bị buộc chặt lại. Về phần Linh, cảm giác bị đánh là mình, trái tim của nàng đau đón, đầu cũng đau đón như vậy, nước mắt không tự chủ được mà chảy ra.

Vì sao, vì sao tim mình lại đau như vậy? Vì sao mình lại khó chịu như vậy? Minh rõ ràng không nhận ra hắn, nhưng vì sao mình lại có cảm giác như vậy? Đây rốt cuộc là vì sao? Linh đang đau nhức trong lòng bỗng nhiên có một loại xúc động, đó là chạy đến bên cạnh hắn, ôm chặt lấy hắn...

Không nói thêm gì, Linh xoay người chạy ra ngoài, nàng không biết mình sẽ có ý nghĩ như vậy, nàng chỉ biết, mình nhất định phải làm như vậy.

Giờ phút này sự chú ý của Nguyên cũng hoàn toàn rơi vào trên lôi đài, còn chấn động bởi một chương vừa rồi của Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không có chú ý tới Linh đã chạy ra sương phòng...

Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này cảm giác thân thể mình tựa như hoàn toàn vỡ vụn ra, không giống như vậy, đúng là đã hoàn toàn vỡ vụn. Thậm chí nhiều lần, hắn nhận không được muốn té ra Phiên Thiên ấn và Đông Hoàng Chung, nhưng vừa nghĩ tới Linh Nhi còn đang chờ hắn, hắn liền cố nén xúc động này xuống.

Đau đớn khó tả truyền khắp toàn thân, so với hai cỗ năng lượng bị diệt thể và sáng tạo lúc trước xông vào trong cơ thể mình còn khó chịu hơn.

Lực lượng trong cơ thể cơ hồ tiêu hao hết, bây giờ ngay cả giờ tay lên cũng rất khó khăn, chớ đừng nói chi là đứng lên.

Chẳng lẽ mình thật sự thất bại như vậy sao? Chẳng lẽ mình đã cố gắng hết sức, cũng không cách nào chiến thắng chức vị thống soái quân đoàn này, đánh vào nội bộ Địa Minh, thành lập nội bộ Địa Minh chính là cơ hội tốt nhất, đối với việc cứu Linh Nhi ra cũng là một bước tốt nhất, mình sao có thể buông tha như vậy?

Nhưng cho dù mình không muốn từ bỏ thì thế nào? Một đòn mạnh nhất của mình cũng chỉ là làm cánh tay của hắn bị thương mà thôi, thương thế như vậy đối với hắn mà nói căn bản không là gì, bây giờ sức lực hoàn toàn hao hết, sao mình có thể đánh bại hắn?

Diệp Tĩnh Vũ rất muốn cứ ngủ ngon lành như vậy một giấc, nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng ngay lúc hắn muốn nhắm hai mắt lại, một bóng người thuần chất xuất hiện trong tầm mắt của hắn...

Chương thứ chín mươi hai, ngàn năm chờ đợi.

Một bộ váy dài đơn giản, tóc dài đen nhánh, tùy ý khoác lên hai vai, khuôn mặt đáng yêu tinh xảo, còn có hai con ngươi màu đen động lòng người, tất cả đều quen thuộc như thế, tất cả những thứ này đã xuất hiện trong giấc mơ của mình bao nhiêu lần?

Trái tim Diệp Tĩnh Vũ thời khắc này bắt đầu sôi nổi lên, tựa như một lão nhân sắp chết bỗng nhiên nhìn thấy một hạt tiên đan có thể khiến mình sống lâu trăm tuổi, lại tựa như một lữ khách sa mạc sắp chết khát chết nhìn thấy một ốc đảo, vốn ý chí đã không còn, giờ phút này lại tràn đầy sức sống.

Đúng, chính là hắc khổ sở chờ đợi ngàn năm, khổ sở tìm kiếm Lạc Linh Nhi ngàn năm.

Hình dạng của nàng hoàn toàn khác trước kia, nhưng lần đầu tiên Diệp Tĩnh Vũ đã nhận ra nàng, đó chính là Lạc Linh Nhi mà hắc muốn tìm, tâm địa thiện lương kia., Thuần phác, không nỡ giẫm chết một con kiến nhưng có thể vì chính mình mà sinh ra thành tính, cô bé kia tư tưởng đơn thuần không chút tâm cơ lại có thể vì mình mà lục đục với người khác. Cô bé kia cho tới nay đều nói mình vô dụng, nhưng cuối cùng lại dùng tính mạng của mình làm trả giá để giải cứu cô bé của mình.

Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên tràn ra nước mắt óng ánh, nước mắt mơ hồ, toàn bộ thế giới đều bị mơ hồ, thế nhưng đôi mắt thuần thực kia lại tựa như một tòa tháp đèn, chiếu sáng con đường phía trước.

Giờ khắc này Lạc Linh Nhi cứ như vậy xuất hiện tại biên giới Giác Đấu Tràng, thân thể của nàng bị kết giới trong suốt kia gắt gao ngăn trở, bất luận nàng cố gắng thế nào cũng khó có thể xuyên thấu tầng kết giới trong suốt kia. Trong mắt nàng

tràn đầy nước mắt, trên mặt nàng tràn ngập lo lắng, lo lắng cho người nam tử nằm trên mặt đất kia, nhưng hoàn toàn xa lạ.

Bản thân mình không thể ngã xuống, mình nhất định không thể ngã xuống, bản thân tuyệt đối không thể ngã xuống, bản thân tới nơi này là vì cứu nàng, vì xây dựng thế lực đủ cường đại, mình tuyệt đối không thể lãng phí một cơ hội như vậy.

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, Lạc Linh Nhi chính là người mà Hủy Diệt lãnh chúa coi là trân quý nhất, trừ phi thực lực của hắn hoàn toàn vượt qua lãnh chúa Hủy Diệt, nếu không hắn căn bản không thể mang Lạc Linh Nhi ra khỏi Địa Minh.

Cho nên hắn phải lấy một thân phận mới đứng bên cạnh Lạc Linh Nhi, vừa chậm rãi tích súc thế lực của mình vừa bảo vệ nàng.

Giờ phút này hắn giống như trâu đực được ăn thuốc kích thích, dù cho toàn thân đau đớn không thôi, dù cho trong cơ thể không còn chút sức lực nào, nhưng hắn vẫn cố gắng đứng lên, trong đôi mắt mỗi một cái lại lần nữa bắn ra chiến ý cường đại.

Nam nhi chiến đấu, vì ai mà chiến đấu?

Nam nhi tự cường, vì ai mà mạnh?

Không phải là vì người mình yêu nhất sao? Bây giờ nàng ở trước mắt mình, lẽ nào mình có thể dễ dàng nói bại?

Đông Hoàng chung trong thức hải phun ra lượng lớn quang mang màu xanh chữa trị thân thể của hắn, Bá Nguyên Quyết trong cơ thể cũng không tự chủ được vận chuyển lên, thậm chí mấy viên kim đan trong cơ thể cũng không ngừng tuôn ra lượng lớn năng lượng, không ngừng chữa trị thân thể của hắn, khôi phục lực lượng của hắn.

Thế nhưng thương thế của hắn quá nặng, sức lực của hắn cũng hao tổn quá nhiều, lực lượng tràn vào này quả thực chỉ như muối bỏ biển, căn bản không có khả năng làm cho hắn như thùng chứa đầy điện.

Nhưng hắn vẫn đứng lên như cũ, tựa như người không hề đứng lên.

“Xem ra ngươi vẫn chưa xuất toàn lực!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lại lần nữa đứng lên, trong mắt tuyệt không có nửa điểm thần sắc, thanh âm của hắn vẫn đậm đặc như vậy, vừa dứt lời, thân thể của hắn lại một lần nữa vọt ra ngoài.

“Ba ba ba!” Vô số nắm đấm không tốn tiền đập lên người Diệp Tĩnh Vũ, thân thể vừa mới chữa trị một chút kia lại lần nữa bị nghiền nát, thân thể lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

Thế nhưng cổ chiến ý chấp nhất trong lòng vẫn duy trì được, hắn một lần nữa đứng lên, nam nhân, tuyệt đối không thể để nữ nhân mình yêu thương ngã xuống trước mặt, tuyệt đối không thể đủ, cho dù là chết, cũng không thể ngã xuống.

Thân thể của lão đã không còn hình dạng con người, rất nhiều chỗ đã lõm xuống, thậm chí ngay cả y phục trên người lão cũng hõm vào trong thịt, máu đỏ tươi dính dính lại, đặc biệt là ngực lão, toàn bộ lõm vào không nói, còn có một lỗ máu lớn chùng quả đấm, ngay cả trái tim lão cũng bị trọng thương.

Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Tĩnh Vũ, lông mày nhíu chặt lại, lực lượng vừa rồi của hắn đủ để oanh kích cao thủ sơ cấp Côn Bằng thành bột phấn, cho dù là thân thể cao thủ Vũ cấp cũng không nhất định có thể chịu đựng hoàn toàn lực đạo như vậy, nhưng thân thể người này vậy mà có thể chịu đựng hoàn toàn? Mặc dù bị thương rất nghiêm trọng, nhưng thân thể của hắn lại không bị lực lượng của chính mình đánh nát?

Tuyệt tà không tin lại một lần nữa bước ra ngoài, trực tiếp một cước đá vào bụng Diệp Tĩnh Vũ, lập tức Diệp Tĩnh Vũ cảm giác bụng mình như có một viên đạn hạt nhân nổ tung, một cỗ lực lượng hủy diệt hết thảy toàn bộ bộc phát ra.

Thân thể của hắn bị nổ bay ra ngoài, từng khối cơ bắp dưới bụng rớt xuống, là bị vụ nổ rơi xuống, một cỗ lực lượng hủy diệt không kiêng nể gì phá hư thân thể hắn vốn đã tàn phá không chịu nổi.

Linh Sư đứng bên cạnh đã khóc đỏ cả hai mắt, thậm chí đến bây giờ nàng cũng không hiểu vì sao mình lại khóc, chỉ cảm thấy người đàn ông xa lạ kia bị quái vật tóc rối bởi hành hạ như vậy, trong lòng nàng khó chịu, chua xót khổ sở như vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng thực sự tồn tại rất rõ ràng.

Rốt cuộc, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lại một lần rơi trên mặt đất, vị trí bụng của hắn đã hoàn toàn không ra hình thù gì, thậm chí có thể thấy được một xương cổ đang duy trì thân thể hắn, ngay cả xương cổ kia, cũng mơ hồ có chút vết rách.

Đau không? Diệp Tĩnh Vũ đã không cách nào cảm thấy đau đớn, hắn chưa từng bị thương nặng như vậy, thậm chí hắn thật sự muốn cứ như vậy nhắm mắt ngủ một giấc.

“Tên ngu ngốc này, người còn tiếp tục như vậy sẽ chết đấy!” Trong thức hải của hắn, truyền đến thanh âm Hạng Giao lo lắng.

Mấy người bọn họ vốn đã muốn liều mạng lao ra thức hải Diệp Tĩnh Vũ trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ, nhưng giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ lại hoàn toàn phong tỏa thức hải của mình, khiến cho bọn họ căn bản không cách nào ra vào tự do như trước, điều này làm cho Hạng Tĩnh Vũ rất nóng vội, dù sao, nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự xảy ra chuyện gì không hay, không phải là bọn họ vẫn tiếp tục ngủ say?

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý tới, một tay đè trên mặt đất, dùng sức chèo chống thân thể của mình, lại lão đảo đứng lên như vậy, tốc độ chữa trị của thân thể hắn kém xa tốc độ bị phá hư, giờ phút này nhìn qua tựa như một cái đầu lâu bị treo đầy máu thịt.

“Tiểu tử, ta biết, thực lực của người không chỉ như vậy, chẳng lẽ đến bây giờ người còn không chịu xuất ra thực lực của mình sao?” Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt thanh một lần nữa vang lên...

Chương kép thứ 9.30. Sau khi thắng lợi.

Giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ hoàn hảo duy nhất là khuôn mặt của hắn, giờ phút này, khuôn mặt đầy vết máu này lại nhàn nhạt cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn không chỉ không thể ngã xuống ở chỗ này, còn không thể xuất ra át chủ bài của mình, hắn tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình, tuyệt đối không thể đủ.

Chậm rãi điều động Bá Nguyên lực không nhiều kia, trong đầu hiện ra thức mở đầu của Thương Sinh ấn, đó là một chương mà thương sinh nghĩ ra. Hiện tại hắn muốn tiếp tục xuất ra một chương như vậy, nếu không sử dụng các loại pháp bảo như Đông Hoàng chung, chiêu thức mà hắn biết tựa hồ cũng chỉ có Thương Sinh ấn mới có thể thương tổn đến tuyệt cảnh.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi giơ tay phải lên, từng ý niệm không ngừng hội tụ về phía thân thể của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ có lẽ có thể làm hắn bị thương, nhưng bây giờ cho dù hắn ngưng tụ niệm lực, không có lực lượng bản thân duy trì, làm sao lại bị thương? Không chừng còn chưa sử dụng một chương này, đã bị niệm lực cường đại làm cho nứt vỡ thân thể.

Cứ lắc đầu như vậy, bước từng bước một về phía Diệp Tĩnh Vũ, hắn đi thông thả như vậy giống như người thường đang tản bộ vậy, hiển nhiên là đang ngưng tụ niệm lực cho Diệp Tĩnh Vũ đủ nhiều thời gian. Mặc dù không rõ vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại cố chấp như vậy, nhưng hắn vẫn cho hắn một cơ hội, một cơ hội nữa khiến mình bị thương.

Khi đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay Diệp Tĩnh Vũ đã nổi lên từng trận quang mang chói mắt, một cỗ lực lượng khổng lồ ngưng tụ trên tay phải của hắn, nhưng giống như phỏng đoán của tuyệt đối, muốn sử dụng Thương Sinh ấn này, cần phải dùng thân thể cường hãn cheo chống, lấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ nguyên bản cường hãn, hoàn toàn có thể dùng

tới, nhưng bây giờ thân thể của hắn cơ hồ hoàn toàn bị nghiền nát, làm sao còn có thể tiếp nhận lực lượng như vậy.

Thậm chí tuyệt đối còn nhìn thấy những khúc xương lộ ra của hắn bắt đầu tiếp tục vỡ vụn, tựa như muốn triệt để sụp đổ, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dốc sức liều mạng thi triển chiêu này, trên mặt tuyệt lộ ra một tia thờ dài, chậm rãi giơ tay trái lên, muốn vỗ về cái đầu duy nhất còn nguyên vẹn của Diệp Tĩnh Vũ, hắn đã tính toán kết thúc thống khổ của hắn.

“Chờ một chút...” Nhưng ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng nói ra.

“Như thế nào? Người tính xuất ra toàn lực sao?” Tuyệt nhạt giọng nói.

“Không phải, mà là ta có một yêu cầu, người không được đánh mặt ta...”

“Vì sao?” Trong mắt Tuyệt Vô lộ vẻ nghi hoặc.

“Người không nghĩ rằng ta đẹp trai như vậy, nếu bị một quyền của người hủy dung, sẽ có rất nhiều thiếu nữ thương tâm khổ sở sao? Giết một mình ta không gây khó dễ, nếu đả thương ngàn vạn thiếu nữ, đó chính là tội lớn!” Diệp Tĩnh Vũ lý lẽ thẳng thừng nói, nào còn có một chút hấp hối vừa rồi.

“...” Liền là tuyệt sinh tính băng lãnh, nhưng là dưới tình huống như vậy còn nghe được Diệp Tĩnh Vũ nói ra lời như vậy, trên trán hắn tuyến cũng là từng sợi từng sợi bốc lên, rốt cuộc là đầu óc mình có vấn đề, hay là đầu óc tên này có vấn đề vậy?

“Kỳ thật ta hi vọng nàng có thể đẹp trai trước mặt ta một chút, ta không muốn nàng nhìn thấy bộ dạng ta hủy dung!” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ thấp xuống.

Tuyệt trực tiếp trợn trắng mắt lên, trên người người bây giờ không còn chỗ nào hoàn hảo, so với cương thi còn muốn dọa người hơn, cùng hủy dung có gì khác nhau? Bất quá nhìn thấy thần sắc ảm đạm của Diệp Tĩnh Vũ, cùng với một thiếu nữ tản ra khí tức thuần túy bên cạnh, trong lòng của hắn thì thì thảo thờ dài một tiếng...

“Nàng là gì của người?” Hiếm khi thấy không ra tay, người mở miệng hỏi ngược lại.

“Người yêu, khô sở tìm kiếm người yêu ngàn năm!” Diệp Tĩnh Vũ không hề giữ lại điều gì, hấn tin tưởng nam tử trước mắt tuyệt đối sẽ không nói ra bí mật của mình. Tuy đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, thậm chí còn lấy thân phận đối thủ gặp hấn, nhưng hấn lại có cảm giác như vậy, hấn cũng tin tưởng cảm giác của mình.

“Người biết thân phận hiện tại của nàng ta!” Tuyệt đối tiếp tục mở miệng hỏi.

“Biết, nghĩa nữ của Địa Minh hủy diệt lãnh chúa, là nghĩa muội của người nắm giữ Địa Chích, bị lãnh chúa và Nguyên coi là cấm, phạm là sinh vật dám có ý đồ với nàng, mặc kệ là ác ma hay là nhân loại đều bị giết cả!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Đã như vậy, người còn dám trêu chọc nàng? Người không sợ bị hủy diệt lãnh chúa hoàn toàn diệt trừ sao?”

“Một người nam nhân, nếu ngay cả nữ nhân mình yêu mến nhất cũng không bảo hộ được, còn sống còn có ý nghĩa gì, hơn nữa, mặc dù lãnh chúa Hủy Diệt cường đại, nhưng hấn cũng không phải là không thể chiến thắng! Sớm muộn sẽ có một ngày ta giẫm hấn ở dưới chân...” Trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lóe ra quang mang kiên định, đó là chấp nhất trong lòng hấn.

“Được, được, được. Hay lắm, sớm muộn gì cũng có ngày ta giẫm hấn dưới chân. Dám nói ra chuyện như vậy, ngoại trừ ta ra, ác ma đã chết trong tay hấn rồi., Nhưng không ngờ hôm nay lại gặp phải một tên khác, ta không giết người, người muốn là người đứng đầu quyết đấu, ta cũng nhường cho người, người muốn làm gì ta cũng mặc kệ người., Ta chỉ muốn nhìn xem người có thể sống tới bao giờ?” Tuyệt lạnh lùng nói xong câu này, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác tay phải của mình không thể khống chế vung lên, trực tiếp xuất chiêu vào ngực hấn, lập tức đánh bay thân thể gầy yếu còn yếu hơn mình ra ngoài, trực tiếp đập lên trên kết giới, cuối cùng rơi ầm ầm trên mặt đất.

Ngay sau đó lại thấy bóng dáng hắc lão đảo đứng lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng khách, lúc này mới từng bước một đi ra ngoài...

Hắn lại để mình chiến thắng? Hắn lại có thể không chế một chương của mình? Câu nói kia của hắn là có ý gì? Hắn chỉ muốn xem mình có thể sống đến bao giờ?

Trong đầu Diệp Tĩnh Vũ trống rỗng, hắn thật sự không nghĩ tới mình lại đạt được thắng lợi như vậy, bất quá nhìn thấy tuyệt cảnh sắp đi xa, một cỗ thần niệm lại trực tiếp tuôn về hướng tuyệt diệu.

“Hôm nay đa tạ người xuất thủ nhường nhịn, bất quá sẽ có một ngày, ta sẽ đích thân chính diện đánh bại người, triệt để đánh bại người...” Thần niệm truyền ra thật xa, thế nhưng tuyệt không có quay đầu lại, thậm chí không có trả lời một câu, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, hắn nhất định nghe được.

Hiện trường yên tĩnh tại thời khắc này lại náo nhiệt lên, mặc dù bọn hắn đều nhìn ra Diệp Tĩnh Vũ đạt được thắng lợi có chút kỳ quặc sau cùng, nhưng không ai dám phủ định lực lượng của hắn.

Mấy vị thành chủ đoán được thân phận tuyệt đối kia cũng là một nghi hoặc khó hiểu, bọn họ thật sự không rõ tuyệt đối người sống chưa bao giờ lưu lại Diệp Tĩnh một mạng, rốt cuộc bọn họ đã nói gì?

Mà trong mắt Nguyên cũng hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sẽ là kết cục như vậy, tuyệt nhiên lựa chọn buông tha, chẳng lẽ lão không muốn rời khỏi nơi này, sinh sống ở bên ngoài một năm nửa năm sao?

Bất quá vào lúc này, hắn mới phát hiện linh không biết lúc nào đều chạy đến bên sân, vội vàng chạy ra ngoài, mà giữa sân Diệp Tĩnh Vũ, sau khi nghe thanh âm sục sôi ở hiện trường kia, ánh mắt lại nhìn về phía bóng hình xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh, một luồng ử rữ ập tới, thân thể trực tiếp hôn mê bất tỉnh, hắn thật sự là quá mệt mỏi...

Quân đoàn Huyết Ma đợt thứ 9. Hòa đoàn Huyết Ma.

Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa tỉnh lại, đã là nửa tháng sau. Khi hần mở mắt ra, liền thấy Tuyết Linh mặc một thân váy trắng đang ngồi bên giường của hần, trong tay cầm một cái khăn lông nóng, đang lau chùi thân thể của hần.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ có thể tỉnh lại, ánh mắt Tuyết Linh lộ ra thần sắc vui mừng, trong miệng càn càn kinh hô: “Ca ca, cuối cùng ngươi đã tỉnh, hiện tại cảm giác như thế nào? Có muốn ta lập tức thông báo cho thành chủ đại nhân không?”

Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, vốn tưởng rằng lần đầu tiên nhìn thấy là nàng, bất quá rất nhanh hần liền thoái mái, lấy thân phận hiện tại của nàng, làm sao có khả năng chiếu cố chính mình, cho dù chính nàng đồng ý, Nguyên Tuyết cũng tuyệt đối không có khả năng đáp ứng.

Dường như nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt Tuyết Linh hiện lên vẻ ảm đạm.

Nhìn thấy vẻ ảm đạm trong mắt Tuyết Linh, Diệp Tĩnh Vũ lập tức nở nụ cười: “Được rồi, cô nương, chẳng lẽ ca ca tỉnh lại còn không vui vẻ sao? Khuôn mặt như đưa đám làm cái gì? Có phải không muốn ca ca ta tỉnh lại rồi? Nếu không muốn, vậy ta ngủ thêm một giấc là được rồi!”

“Không không không không, không phải ca ca có thể tỉnh lại, tuyết linh thật là vui vẻ, thật là vui vẻ...” Vừa nghe Diệp Tĩnh nói như vậy, gương mặt Tuyết Linh lộ ra vẻ lo lắng, vội vàng giải thích, nhưng có lẽ bởi vì nguyên nhân quá mức khẩn trương, càng giải thích càng cảm thấy mơ hồ.

“Ha ha, được rồi, nói cho ta biết, ta hôn mê bao lâu rồi?” Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Tuyết Linh, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt nói.

Hắn cảm giác thương thể của mình đã khôi phục hơn phân nửa, lực lượng trong cơ thể cũng khôi phục rất nhiều, bất quá hắn hiểu rất rõ tình huống cơ thể mình, biết thương thể càng nặng, chính mình hôn mê càng lâu, lần này bị thương thể nghiêm trọng như vậy, hẳn là đã ngủ rất lâu rồi mới phải.

“Ca ca đã hôn mê nửa tháng rồi...”

“Hả? Nửa tháng? Mới nửa tháng?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, hắn bảo thủ nhất phỏng chừng đều đã ngoài ba tháng, hiện tại mới chỉ nửa tháng? Chẳng lẽ thân thể của mình trong bất tri bất giác đã tăng lên rất nhiều?

“Ừm...”

Thấy Tuyết Linh gật đầu nhẹ, Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới xác định, thần niệm khổng lồ quét tới thân thể của mình, phát hiện ngoại trừ trong ngực còn có chút đau đớn, thật sự đã hoàn toàn phục hồi như cũ, không khỏi mừng rỡ trong lòng, xem ra mỗi một lần thân thể của mình bị phá hư, tái tạo lại, đều sẽ làm cho thân thể của mình càng thêm cường đại.

Nếu thương thể nặng như vậy kéo dài thêm mấy lần, mà không phải thực lực của mình cũng sẽ tăng nhanh như vậy sao? Phi phi, mình làm sao vậy? Đây không phải tự mình tìm ngược à? Mình cũng không có thói quen tự ngược đãi mình.

Dưới sự trợ giúp của Tuyết Linh, Diệp Tĩnh Vũ bò từ trên giường lên, mặc quần áo xong, mà Mộ đã sớm nhận được tin tức đã chạy tới, sau khi xác nhận thân thể Diệp Tĩnh Vũ không có gì đáng ngại, liền mang theo cung điện Diệp Tĩnh Vũ hướng Nguyên chạy đi, theo lời của hắn mà nói, Diệp Tĩnh Vũ lấy được thắng lợi trận quyết đấu kia, đã là thống soái của Huyết Ma quân đoàn, chỉ có điều trước khi nhậm chức, thân là đề nghị của quân đoàn này, đương nhiên phải gặp hắn một lần.

Trên đường đi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ rất thấp thỏm, dù sao mấy ngàn năm trước hắn đã từng giao tiếp với Nguyên, ngộ nhờ Nguyên Chân nhận ra hắn thì phải làm sao bây giờ?

Mang theo một trái tim thấp thỏm, Diệp Tĩnh Vũ đi theo Mộ đi vào trong cung điện.

Đây là một cung điện màu tím đậm, trên sàn nhà đen kịt, bầu trời màu tím, chung quanh không có trang trí hoa lệ gì, chỉ có điều trên vách tường và cột đá có khắc rất nhiều đồ án sống động, tựa hồ ghi chép lại lịch sử phấn đấu của bộ tộc ác ma.

Mà Nguyên Quan mặc cẩm bào màu trắng cứ như vậy ngồi ở trên bảo tọa phía trước cung điện, một đôi mắt thâm thúy cứ như vậy rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ.

Cảm nhận được ánh mắt thẳng tắp của Nguyên kia, mặc dù trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thấp thỏm, nhưng mặt ngoài lại biểu hiện một bộ dạng không thèm để ý chút nào, học theo bộ dạng mộ đạo thi lễ với Nguyên Nhất.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thấy mình cũng không biểu hiện ra thần sắc khẩn trương kích động, ánh mắt Nguyên Thiên lộ ra vẻ tán thưởng, quả nhiên không hổ là siêu nhất lưu cường giả có thể đánh lui tuyệt đối, cho dù là phần định lực này, cũng tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được.

Đối với Diệp Tĩnh Vũ, hẳn thật không ngờ là người kia, dù sao mấy ngàn năm trước đã qua, Diệp Tĩnh Vũ cũng chưa từng xuất hiện qua, trừ người bên cạnh hẳn ra., Những người khác ở bên ngoài hoặc là kẻ thù sinh tử làm sao mà nhớ được? Lúc trước cùng hẳn cũng chỉ là có chút va chạm mà thôi, hơn nữa khi đó Diệp Tĩnh Vũ trong mắt Nguyên cũng chỉ là một tiểu nhân vật, hẳn nào có thể nhớ được. Cho dù hẳn thật sự nhớ rõ, cũng không thể nào liên tưởng cùng một chỗ với Diệp Tĩnh Vũ trước kia, dù sao, khí tức của bọn họ chênh lệch quá lớn.

Về phần quyết đấu ngày đó, linh đối với Diệp Tĩnh Vũ lo lắng như thế, hẳn cũng không nghĩ nhiều, dù sao linh thú vốn rất thiện lương, ở chỗ này cũng khó có được một nhân loại, nhìn thấy nhân loại bị tổn thương như thế, lo lắng cũng là bình thường, ngày đó hẳn đã hỏi qua linh, mà câu trả lời của linh cũng là như thế, hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ tới giữa gương mặt và linh nguyên gì của Diệp Tĩnh Vũ mới xuất hiện này.

“Dừng, chúc mừng ngươi, giành được thắng lợi của quyết đấu, chúc mừng ngươi, trở thành thống soái số một của Huyết Ma quân đoàn!” Giữa đám ác ma không hề nói nhảm, sau khi đánh giá xong Diệp Tĩnh Vũ liền trực tiếp mở miệng nói.

“Đa tạ đại nhân cho ta cơ hội lần này!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có vẻ gì cười, ra vẻ lãnh đạm, nhưng là khẽ khom người với Nguyên Phụng.

“Ha ha, cơ hội này không phải là ta cho ngươi, mà là chính ngươi có được, tư liệu của ngươi ta cũng xem qua, ta rất hài lòng với thân thể của ngươi, bất kể nói thế nào, chi Huyết Ma quân đoàn này là ta đưa ra, cho nên... Ta cần sự trung thành của ngươi!” Nguyên Lai nói đến đây, hơi dừng lại một chút, mà đôi mắt của hắn lại gắt gao nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ không chút sợ hãi đón lấy ánh mắt nguyên nhân, vẻ mặt hơi ngẩn ra, tựa hồ có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh, hắn liền lộ ra một bức vẻ hoảng sợ, nắm chặt tay phải, đặt ở ngực mình, sau đó âm thanh trong miệng kiên định vang lên: “Dùng Âm Chi Linh thể, Tịnh Kim Kiếp ta chỉ thuận phục Nguyên đại nhân, nếu vi phạm lời hứa này, khiến cho ta gặp thiên lôi tai, hồn phi phách tán, hóa thành tro bụi!”

Chứng kiến thân sắc kiên định trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, nghe được lời thề kiên định kia của hắn, trên mặt Nguyên Thiên lộ ra nụ cười thỏa mãn. Không biết hiện tại Thiên giới có phải vì bị quy tắc của Thiên Đạo hay không, bất luận kẻ nào, bất luận là ác ma, hay là tiên nhân, một khi phát ra lời thề, đều phải tuân thủ, những kẻ vi phạm lời thề đều không ngoại lệ, toàn bộ bị thiên kiếp chém thành tro bụi...

Cũng vì vậy, bất kể là ác ma tộc hay tiên nhân đều không dễ gì thề thốt, một khi thề sẽ tuân thủ tuyệt đối...

Hoa viên ký ức thứ chín mươi ba, ký ức...

“Ha ha ha, người yên tâm, chỉ cần người làm tốt việc cho ta, người tất nhiên sẽ đạt được tâm nguyện của người, giúp người báo được huyết hải thâm cừu!” Tiếp nhận lời thề của Diệp Tĩnh Vũ, Nguyên Ha ha cười lên, bên cạnh mình lại thêm một cường giả cấp trích, hơn nữa rất có thể còn là tồn tại cấp bề ngễ đỉnh phong, đến lúc đó mấy tên kia còn lấy cái gì ra đấu với mình?

“Đa tạ đại nhân!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ làm ra bộ dáng lãnh khốc, lại thi lễ với Nguyên Thiên, nhưng trong lòng lại cười lạnh một trận, lời thề, thứ phát thệ này có thể làm cơm ăn sao? Cho dù thề phải chịu sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng nó có quan hệ gì với mình? Cho dù ngày sau có liên quan, vậy thì đã sao? Thiên Đạo, thiên đạo, sớm muộn gì cũng có một ngày mình phải giẫm Thiên Đạo dưới chân.

“Ha ha, đây là chuyện nên làm. Đúng rồi, người lập tức sẽ đảm nhiệm Huyết Ma quân đoàn, tình huống của Huyết Ma quân đoàn này có chút đặc thù, chắc hẳn người cũng không biết, hiện tại ta sẽ nói cho người một chút, thời điểm người tiếp quản cũng nên chuẩn bị tâm lý một chút!” Nhìn thái độ cung kính của Diệp Tĩnh Vũ, Nguyên Vô cùng hài lòng gật đầu, dưới cái nhìn của hắn, có thể đạt được sự thuận phục của một cao thủ sơ cấp đỉnh, đây chính là chuyện vui vẻ nhất.

Sau đó, kể lại tình huống đại thể của Huyết Ma quân đoàn cho Diệp Tĩnh Vũ, từ đầu đến cuối, Diệp Tĩnh Vũ vẫn duy trì vẻ mặt lãnh khốc.

Quân đoàn Huyết Ma mặc dù là quân đoàn mới xây, thế nhưng kết cấu của quân đoàn này lại là phức tạp nhất.

Nói chung, các đại thành chủ Địa Minh đều có quân đoàn của riêng mình, bên cạnh tượng Nguyên có một quân đoàn

Nguyên Diệt, quân đoàn này toàn bộ đều do Hủy Diệt bộ tộc tạo thành, lực chiến đấu cực mạnh, cũng là đoàn kết nhất, dù sao đối tượng mà bọn họ thuần phục chính là bộ tộc Hủy Diệt.

Bây giờ, ba quân đoàn cường đại nhất Địa Minh chính là quân đoàn Nguyên Diệt do ác ma Hủy Diệt tạo thành, quân đoàn Nguyên Tội do ác ma tham lam tạo thành, còn có quân đoàn nguyên sợ hãi, trừ ba chi quân đoàn này ra., Còn có rất nhiều quân đoàn khác, mấy trăm quân đoàn, thế nhưng bất kể là quân đoàn nào, binh lính của bọn họ đều là cùng một chủng tộc, giữa bọn họ cũng không có quá nhiều tranh đấu, chỉ là căn cứ đối tượng thuần phục của mình lệ thuộc vào các trận doanh khác mà thôi.

Thế nhưng sự cấu thành của một nhánh Huyết Ma quân đoàn lại không phải như vậy, quân đoàn của mười vạn người này có tới bốn chủng tộc bất đồng, hơn nữa bốn chủng tộc này không phải là chủng tộc bình thường, mà là bốn chủng tộc cường đại nhất trong ác ma.

Thôn phệ, cuồng nộ, phá hoại, cùng với ác mộng.

Nói đến đây, Nguyên thậm chí còn nói toàn bộ lai lịch của bốn đại chủng tộc này cho Diệp Tĩnh Vũ nghe, chỉ có điều là vì lãnh chúa của bọn họ trong trận chiến một lượng kiếp trước đã bị xóa sổ, hôm nay bọn họ đã mất đi địa vị chủ đạo mà thôi.

Đương nhiên, tất cả những thứ này, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí còn rõ ràng hơn Nguyên. Lúc trước hắn đã từng xem trường trực tiếp, lúc ấy vẫn còn đang ở vực sâu.

Bất quá những chuyện này, hắn làm sao có thể nói cho Nguyên, bất quá nếu Nguyên đối với hắn nói những thứ này, cũng nhìn ra được, hắn đối với hắn đã hoàn toàn tín nhiệm, điểm này làm cho Diệp Tĩnh Vũ yên lòng, xem ra hắn sẽ không hoài nghi chính mình.

Cũng bởi vì tứ đại chủng tộc đều là chủng tộc mạnh nhất, cho dù lãnh chúa của bọn họ đã chết trận, tính tình cao ngạo của bọn họ cũng còn sót lại, hơn nữa trong quân đoàn này còn có bốn cao thủ cấp Tỳ Hưu, đây chính là điều mà ngay cả thành chủ khác cũng không biết, chỉ có một mình Nguyên cô biết.

Suy nghĩ ban đầu của hắn là do tuyệt đối ra mặt, trấn áp bốn tên cao thủ này.

Vừa nghe đến một quân đoàn còn có bốn gã cao thủ, đừng nói là Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là Mộ cũng là một trận kinh ngạc, cao thủ cấp Toan Nghê, đó không phải rau cải trắng lớn, muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Toàn bộ Thiên giới cũng chỉ có trăm đến một trăm mà thôi, trong đó Địa Minh nhiều nhất chỉ có bốn mươi mấy người, bình thường mà nói, bên cạnh thành chủ bình thường đều không có khả năng có được một cao thủ cấp Tỳ Hưu, chớ đừng nói chi là một quân đoàn, ngoại trừ mấy thống soái quân đoàn cường đại, quân đoàn bình thường căn bản không có khả năng có được cao thủ cấp Tỳ Hưu.

Nhưng bây giờ quân đoàn này lại có bốn cao thủ cấp Côn Bằng, ai ya, nếu là người bình thường đảm nhiệm thống soái quân đoàn này, hắn làm sao có thể phục chúng? Đoán chừng coi như là ngày đó những cao thủ cấp triện xuất hiện trên lôi đài, nếu có thắng lợi, cũng khó có thể khống chế quân đoàn này?

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại hơi nhú mày, theo cách nói của Nguyên, chi quân đoàn này phải rất cường đại mới đúng, nhưng hắn cứ như vậy yên tâm giao một chi lực lượng mạnh mẽ như vậy vào tay mình sao?

Bất quá rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu được, quân đoàn này quả thực rất mạnh, ít nhất cũng có sức chiến đấu cường hãn đến cực điểm, nhưng đó cũng chỉ là một thân thể mà thôi, bốn chủng tộc, bốn chủng tộc trời sinh tính tình cao ngạo, lại thêm bốn cao thủ sơ cấp, muốn hàng phục một quân đoàn như vậy thì nói dễ vậy sao?

Có thể nói, quân đoàn này hoàn toàn là một quả bom bất cứ lúc nào cũng có thể nổ, đối với hắn mà nói, cầm trong tay quân đoàn không bị khống chế này, bất cứ lúc nào cũng có thể sợ nó nổ, còn không bằng giao cho mình.

Lui một vạn bước nói, cho dù mình dựa vào bản lãnh của mình để hàng phục được nhánh quân đoàn này, mà mình cũng phát

lời thề, mình thuận phục hấn, như vậy nhánh quân đoàn này cũng tự nhiên biến thành tư quân của hấn.

Tâm cơ thật thâm sâu, thật không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, những ác ma này cũng có tâm cơ sâu sắc như thế. Nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một hồi, muốn lợi dụng ta huấn luyện một đám gia hỏa kiệt ngạo không ràng buộc giúp người. Tính toán của người đã đánh sai rồi, sớm muộn sẽ có một ngày, người sẽ vì quyết định hôm nay mà hối hận.

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng hung hăng nghĩ đến.

Đại thể biết tình huống của Huyết Ma quân đoàn, nguyên lệnh cho Mộ Tĩnh Vũ tự mình đi tới nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên sẽ không nói thêm gì, hấn từng là thống lĩnh thiết quân, hiện giờ thiết quân đã trở thành một trong những quân đoàn cường đại nhất Thiên giới, chẳng lẽ mình không thể tái tạo lại một chi quân đoàn Huyết Ma khiến Thiên giới khiếp sợ nữa sao?

Đi ra Nguyên đại điện, đi lại trên hành lang cung điện, Mộ là một bên dẫn đường phía trước, một bên dẫn dò Diệp Tĩnh Vũ một số chuyện, nói như thế nào bây giờ hai người đều ở dưới trướng Nguyên, coi như là đồng minh, không hảo hảo kéo gần kéo vào quan tâm lẫn nhau làm sao?

Diệp Tĩnh Vũ vẻ mặt mỉm cười đáp lời, thỉnh thoảng lại biểu đạt chính mình sẽ không quên sự chiếu cố mấy ngày nay, càng thể hiện rõ ràng nếu sau này Mộ có chuyện gì cứ việc tìm mình, Mộ đương nhiên cười khanh khách nói lời cảm tạ, cuối cùng., Diệp Tĩnh Vũ hy vọng có thể tham quan cung điện này, vốn cho là sẽ cự tuyệt, nào nghĩ tới Mộ một lời đáp ứng, theo lời hấn nói, lấy thân phận và thực lực hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, hoàn toàn có thể tự do ra vào Địa Sát ma cung.

Dưới sự dẫn dắt của Mộ, Diệp Tĩnh Vũ một đường thưởng thức phong cách tu sửa của Ma cung, phát hiện so với Hoàng cung nhân loại, tu trang nơi này quả thực là mộc mạc đến cực điểm, ngay lúc hấn muốn nói cái gì đó, hai người đã đi tới một vườn hoa, một đoạn cảnh tượng quen thuộc đột nhiên hiện lên trong đầu hấn...

Lá nhỏ thứ 93.3.3

Đoạn cảnh tượng kia là lúc hấn bị hai cỗ lực lượng diệt thể và Sáng Thể tập kích lúc trước, cơ hồ lúc thân thể hấn vỡ vụn, Luân Hồi Chi Nhân bỗng nhiên thấy cảnh tượng này.

Một vườn hoa rực rỡ, một vườn hoa rực rỡ, một vườn hoa tươi đẹp. Một thiếu nữ mặc váy hoa vỡ cứ thế đứng trong đó, tựa như đóa hoa sen thuần khiết sáp nhập vào biển hoa, lại tựa như tất cả đóa hoa đều vì sự tồn tại của nàng mà nở rộ.

Giương mắt nhìn lại, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt của mình, cũng giống như những gì mình thấy lúc trước. Một bộ váy hoa đơn giản, mái tóc đen dài xõa hai bên, cả người nhẹ nhàng nhảy múa trong bụi hoa, cuối cùng dừng lại trong biển hoa.

Ánh mắt của nàng đã nhìn về phía bên này, trong mắt nàng lóe ra một thứ gọi là rung động.

Linh Nhi, chờ đợi ngàn năm, tìm kiếm ngàn năm, hôm nay rốt cục gặp lại người lần nữa, chỉ là người còn nhớ ta không?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ khẽ thở dài một tiếng, hấn biết rõ, Lạc Linh Nhi đã sống lại, ký ức kiếp trước đã sớm bị Hủy Diệt lãnh chúa xóa đi, nàng căn bản không thể nhớ rõ bản thân mình.

Trên mặt hấn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tựa như lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, rất có phong độ thân sĩ cúi người, lúc này mới chậm rãi nói: “Công chúa điện hạ xinh đẹp, điệu múa của ngài đẹp đến cực điểm, khi người ở biển hoa dâng lên ngàn đóa hoa này, cũng vì điệu nhảy mà buồn bã thất sắc...”

Đây là một câu lấy lòng rất bình thường, cho dù là Mộ cũng cảm thấy câu nói này quá tục khí, không biết có bao nhiêu ác ma dùng với vẻ đẹp tuyệt diệu gấp vạn lần cái giọng điệu

thanh nhã vạn lần này để ca ngợi vị công chúa duy nhất trong bộ tộc ác ma này.

Nàng đều không bởi vì những ngôn ngữ này mà vui vẻ, cũng không bởi vì những lời ca ngợi này mà hài lòng, hiện tại người nói một câu tục khí như vậy, làm sao có thể làm cho nàng vui vẻ đây?

Nhưng khiến Mộ Kinh ngạc chính là cười linh tinh, cái miệng nhỏ nhắn dễ thương của cô cong lên, tạo thành một đường cong xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền đáng yêu cứ thế xuất hiện trên gương mặt cô.

Không phải đang mơ chứ? Mộ có chút không thể tin được, dụi dụi con mắt của mình, xác định mình rốt cuộc không phải đang nằm mơ chứ? Nhưng sau khi hắt xoa đã lâu, phát hiện nụ cười trong mắt Linh công chúa vẫn chưa biến mất, hơn nữa càng ngày càng xán lạn, càng ngày càng vui vẻ.

Có chút buồn bực quay đầu lại nhìn Diệp Tĩnh Vũ, phát hiện hắt ngoại trừ vẻ ngoài đẹp trai một chút thì không còn đặc điểm nào khác sao? Chẳng lẽ Linh công chúa thích soái ca sao? Nhưng Nguyên đại nhân cũng là một mỹ nam tử a, mặc kệ là lấy ánh mắt nhân loại hay là ánh mắt của ác ma mà nhìn, đều tuyệt đối là mỹ nam tử số một số hai tại sao trước mặt Nguyên đại nhân nàng lại rất ít cười?

Chẳng lẽ tất cả những điều này đều là nhân loại của hắt? Đúng rồi, trong Địa Sát ma cung này hầu như đều là ác ma, tuy thị nữ hầu hạ Linh công chúa cũng là nhân loại, nhưng những con người này gần như đều bị Nguyên đại nhân tẩy não, nào còn chút khí tức nhân loại nào nữa. Sở dĩ Linh công chúa vui vẻ như vậy, nhất định là vì thấy được đồng bạn của mình?

Đôi phải, nhất định là bộ dáng này, căn bản không cần đoán người Diệp Tĩnh Vũ giải thích cái gì, chỉ vì một màn này mà giải thích.

“Thương thế của người đã khỏi chưa?” Đôi mắt linh hồn mở to nhìn chăm chăm vào con người Diệp Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm...” Chỉ một câu ân cần ngắn gọn, nhưng lại làm cho Diệp Tĩnh Vũ trong lòng ngọt ngào một hồi, thật giống như ăn một cái rương mật.

“Thật sao?” Linh Thiên Thiên lệch đầu, có chút bộ dạng không tin.

“Thật sao!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

“Xem ra Nguyên ca ca không có gạt ta, người thật sự rất mạnh!” Vẻ lo lắng trên mặt Linh Nhi rút đi.

“Đó là Nguyên đại nhân quá khen!” Diệp Tĩnh Vũ ngoài miệng nói, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy một trận chua xót? Mạnh sao? Nếu bản thân thật sự đủ mạnh, sớm đã mang người đi cùng rồi.

“Hi hi, người cũng không cần khiêm tốn, Nguyên ca ca rất ít khi khen ngợi một người đấy!” Lạc Linh Nhi còn tưởng rằng Diệp Tĩnh Vũ đang khiêm tốn, khẽ cười rộ lên.

Nghe Lạc Linh Nhi không ngừng nhắc tới Nguyên, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không khỏi có cảm giác khó chịu, mặc dù biết từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, nguyên một đại ca ca thân phận xuất hiện trước mặt cô, nhưng nam nhân mà mình yêu mến nhất không ngừng đề cập tới những người khác, trong lòng vẫn không chịu nổi.

Nhưng mà hắn lại không thể hiện ra ngoài, càng sẽ không vì vậy mà giận lây Lạc Linh Nhi, dù sao, nàng đã hoàn toàn mất đi trí nhớ kiếp trước.

“Nghe Nguyên ca ca nói người sắp nhậm chức thống soái quân đoàn Huyết Ma, bây giờ người đi nhậm chức sao?” Thấy Diệp Tĩnh Vũ trầm mặc, Lạc Linh Nhi lại mở miệng hỏi.

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu.

“Vậy người mau đi đi, bằng không lát nữa Nguyên ca ca lại nói ta cản trở mệnh lệnh của hắn!” Lạc Linh Nhi vội vàng mở miệng nói, bất quá trong mắt nàng lại hiện lên một tia không nỡ, vì sao không bỏ, ngay chính nàng cũng không biết.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, nghe được câu nói như vậy, trong lòng lại đau xót, lại là Nguyên ca ca, tuy nhiên trên mặt của y vẫn là nụ cười xán lạn, thi lễ với Lạc Linh Nhi một cái, rồi quay người rời đi.

“Chờ một chút...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ vừa định quay người, Lạc Linh Nhi lại lần nữa mở miệng nói.

“Không biết công chúa còn có gì phân phó?” Diệp Tĩnh Vũ ôm quyền nói, kỳ thật trong lòng hắn hi vọng có thể lưu lại nơi này đến cỡ nào. Nhưng hắn lại hiểu, muốn vĩnh viễn bên cạnh nàng, có rất nhiều chuyện phải tự mình đi làm, hiện tại mình đã có thể nhìn thấy nàng, so với trước đây, đây đã là hạnh phúc rất lớn.

“Ta có thể biết tên của ngươi không?” Đầu Lạc Linh Nhi hơi nghiêng, con mắt to nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó có một loại thần sắc khát vọng đang chớp động.

“Đương nhiên có thể, ta gọi là Diệp Tĩnh Vũ, nếu như công chúa không chê, cũng có thể gọi ta là Tiểu Diệp Tử!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười nói, nhưng giờ khắc này nụ cười của hắn có chút cay đắng, nói xong câu đó, hắn liền không để ý tới Lạc Linh Nhi nữa, xoay người cùng Mộ đi ra ngoài.

“Lá cây nhỏ?” Lạc Linh Nhi lại nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, đột nhiên cảm thấy mấy chữ này có vẻ quen thuộc.

“Lá cây...” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ định ra khỏi vườn hoa, giọng nói của Lạc Linh Nhi vang lên, lập tức Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy tim mình đập mạnh một cái.

Lá nhỏ, xưng hô quen thuộc nhường nào, đã bao lâu rồi mình không nghe thấy xưng hô như vậy? rờn rã mấy ngàn năm rồi, mình mấy năm trước không nghe thấy.

Trái tim hắn run rẩy nhẹ nhẹ, thân thể đã ngừng lại, hắn chỉ cảm thấy trái tim của mình chua xót như vậy. Từng chuyện cũ hiện lên trong đầu hắn, lần đầu tiên gặp nhau, lần đầu tiên dạo phố, lần đầu tiên gọi mình là Tiểu Diệp Tử, lần thứ nhất... Quá nhiều quá nhiều lần...

Chương dứt thứ 9, tự mình xông vào quân doanh?

Hiện tại hẳn thậm chí có một loại xúc động, lập tức xoay người lại, ôm chặt Lạc Linh Nhi ở trong ngực, không bao giờ tách ra nữa, nhưng hẳn cố nén xúc động này.

Hắn hiểu rõ, bây giờ thực lực của mình còn chưa đủ mạnh, mình còn không cách nào đối phó với ác ma hủy diệt, nếu sau này mình thật sự làm vậy, chờ đợi mình chỉ có một hậu quả, đó chính là diệt vong.

Dù cho thân thể của mình không thật sự tử vong, nhưng nếu bị thương thành trọng thương, chờ chính mình khôi phục lại đã qua mấy ngàn năm, đến lúc đó Linh Nhi còn đó không?

“Công chúa còn có gì dặn dò?” Trong lòng rõ ràng có vô vàn cảm động, có tình ý vòng tay mềm mại, rõ ràng người mình yêu đang đứng trước mặt mình, rõ ràng mình chỉ cần giơ tay là có thể ôm nó vào lòng, nhưng mà không thể ôm, lại còn giả bộ không thèm để ý, đây là một loại thống khổ cỡ nào.

“Nếu như có thời gian, tới đây thăm ta một chút được không?” Tuy nói Diệp Tĩnh Vũ che giấu rất kỹ, thế nhưng không biết vì sao, linh hồn luôn cảm thấy trong lòng hẳn có rất nhiều khổ sở.

Nghe được lời mời của linh hồn, Một một bên lại là một trận kinh ngạc, bất quá lập tức phục hồi tinh thần lại, Linh công chúa nàng quá tịch mịch, nơi này không có một nhân loại, nàng cần bằng hữu, cần một người bạn nhân loại.

“Ừm, chỉ cần rảnh rồi, ta nhất định sẽ tới thăm ngươi!” Diệp Tĩnh Vũ gật đầu lia lịa, sau đó muốn dậm chân, lại nghe thanh âm Linh Nhi một lần nữa vang lên sau lưng.

“Tiểu Diệp...” Thanh âm rất thanh thúy, thanh âm ngọt ngào, nhưng lại tựa như một thanh thiết chùy hung hăng rũ xuống

ngực mình, rõ ràng là nên hạnh phúc mới đúng, rõ ràng mình hẳn là rất thích nghe nàng gọi mình như vậy mới đúng., Nhưng vì sao bây giờ chính mình nghe lại bi thống như thế? Vừa nghe đến mấy chữ này, hẳn liền luôn nghĩ tới một số chuyện tốt đẹp, nghĩ tới những chuyện tốt đẹp kia, hẳn cảm giác hiện thực bi thương, cảm giác bất lực bất đắc dĩ kia khiến hẳn rất là khó chịu.

“Hết thấy trân trọng...” Lạc Linh Nhi dường như cũng cảm nhận được sự khó chịu trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, thấy hẳn nhắc chân phải giữa không trung, nhẹ nhàng nói ra những lời mình vừa nói.

Hết thấy coi trọng, trái tim Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa run rẩy, dù cho nàng đã quên mất mình, nhưng nàng vẫn rất quan tâm đến mình.

Ký ức biến mất, thế nhưng tình cảm vẫn còn, tình cảm sâu tận xương tủy, sâu tận linh hồn vẫn còn, không cần giải thích, không cần giải thích, chỉ cần cảm giác chân thành nhất, nhận biết, tình cảm...

“Đa tạ công chúa, ta nhất định sẽ trân trọng thân thể của mình!” Diệp Tĩnh Vũ nói xong một câu này, trong lòng của hẳn lại tăng thêm ba chữ: Vì người!

Không nói thêm gì nữa, cố nén suy nghĩ trong lòng, theo Mộ cùng đi ra ngoài, nhìn thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi biến mất, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, càng mơ hồ có chút lo lắng, loại cảm giác này là lần đầu tiên xuất hiện, nhưng nàng lại cảm thấy như thế quen thuộc, tựa hồ trước kia thường xuyên xuất hiện.

Nhưng nàng nào còn nhớ rõ, thời kỳ kiếp trước, mỗi lần Diệp Tĩnh Vũ xuất chinh, nàng đều có cảm giác như vậy.

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập khát vọng, khát vọng có được lực lượng cường đại, khát vọng có được thế lực của mình, khát vọng sớm một chút giải cứu Lạc Linh Nhi ra ngoài, cũng không trở về chỗ ở của mình, mà là phái người thông báo cho nghịch bác và Tiểu Đào sau đó theo hướng mà đi tới nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn.

Lúc trước mấy đại thành chủ thông qua hiệp nghị tổ chức của Huyết Ma quân đoàn, mấy đại thành chủ đã bắt đầu liên thủ xây dựng Huyết Ma quân đoàn, cho nên bên ngoài thống soái, bất kể là binh lính, hay là vật tư quân dụng, bao gồm cả nơi đóng quân của Huyết Ma quân, tất cả đều đã được tổ chức hoàn toàn, khi vị thống soái Diệp Tĩnh Vũ này xuất hiện, chính là lúc Huyết Ma quân đoàn hoàn toàn thành hình.

Nơi trú đóng của quân đoàn Huyết Ma nằm ở một bình nguyên cách phía đông thành Địa Sa hơn ba trăm dặm, đối với tường thành có chiều dài mấy ngàn dặm như Địa Sa thành mà nói thì ba trăm dặm cũng chẳng thấm vào đâu.

Đám người Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác là tụ họp ở cửa thành Đông Thành, ngòi nguyên đưa cho hấn, trên xe ngựa xa hoa do tám con thần ngưu năm màu kéo, một đường chạy về phía đông.

Chẳng qua dùng thời gian vài phút đồng hồ, đoàn người đã chạy tới nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn, đây không ngờ lại là một thành trì nhỏ toàn bộ do tảng đá cắt thành, nói nhỏ cũng chỉ nhằm vào hù thành của Sa thành mà thôi, trên thực tế lớn nhỏ hơn so với thủ đô Vân Kinh của Nam Vân Đế Quốc năm xưa một chút.

Tường thành cao mười trượng, tuy rằng rất tàn phá, nhưng dù sao cũng chưa hoàn toàn sụp đổ, mà cửa thành cũng có hai cánh cửa cực lớn không biết được chế tạo từ tài liệu gì, trải qua giới thiệu của Mục, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu được nơi này nguyên lai là một thành nhỏ, chỉ có điều thành chủ kia bởi vì công phẩm ít đi một chút, không cẩn thận bị nguyên khí tiêu diệt.

Vốn thống soái đến đây, quân đoàn binh sĩ, quan quân đoàn hấn là ra khỏi thành nghênh đón mới đúng, nhưng khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, ngoại trừ cửa thành vắng vẻ, không còn nửa người nữa.

Diệp Tĩnh Vũ biết, đây nhất định là do mấy tên kiệt ngạo không ràng buộc kia muốn hạ mã uy cho mình, nhưng hấn không để những thứ này vào mắt, trên đời này không có bữa

trưa miễn phí, nếu mình muốn thành lập thế lực của mình thì phải nỗ lực thật tốt.

Trên mặt Mộ có chút xấu hổ, tuy rằng sớm đoán được tình huống có thể sẽ không quá tốt, nhưng cũng không ngờ tình huống lại như vậy, vậy mà không có ai ra nghênh đón, cái này cũng quá không được sao?

Sắp sửa nói với Diệp Tĩnh Vũ cái gì đó, nhưng thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã từ trên xe ngựa nhảy xuống, trực tiếp đi vào cửa thành.

Bởi vì đây là nơi đóng quân, rất nhiều kiến trúc trong thành đều đã bị san thành bình địa, tạo thành một cái giáo trường thật lớn, chỉ có điều tại vị trí thành tây, còn bảo lưu một loạt phòng ốc, nghĩ đến những thứ này đều là doanh trại của đám binh sĩ.

Nhưng lúc này, trong thành trì lớn như vậy vẫn không có nửa bóng người, quân đội mười vạn người, vậy mà một người cũng không lưu lại trong thành? Sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng không tốt, đám người này đúng là không nể mặt mình chút nào? Cho dù muốn ra oai phủ đầu, người cũng không lộ diện được sao? Nhưng bây giờ ngay cả quan quân nhu cũng không lưu lại, vậy thì đã sao? Chẳng lẽ toàn quân chạy trốn?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ cùng Mộ Không biết phải làm sao, ngoài thành bỗng nhiên vang lên tiếng oanh minh to lớn, tựa như có ngàn vạn con tê giác đang chạy, toàn bộ đại địa đều bị chấn động lắc lư một hồi, sương mù nồng đậm bốc lên, bao phủ hơn phân nửa bầu trời, rốt cuộc cần bao nhiêu người, rốt cuộc cần bao nhiêu tọa kỵ, mới có thể tạo ra tình cảnh như vậy?

“Bang bang...” Bốn cửa thành đồng thời truyền đến tiếng vang cực lớn, ngay sau đó liền thấy bốn đội nhân mã đằng đằng sát khí vọt tới, trong đó có một gã dáng người khôi ngô, thân cao tối thiểu trên ba trượng., Một con thần lân lớn cưỡi con ngựa xấp xỉ Bá Vương Long chạy thẳng tới trước mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ, há miệng hô to một tiếng: “Mao tặc từ đâu tới lại dám tự tiện xông vào nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn, không muốn sống hay sao?” Vừa nói xong, trong

nháy mắt giờ lên thiết chùy nặng mấy vạn cân hung hăng đập
xuống đầu Diệp Tĩnh Vũ...

Ác ma cuồng nộ đợt thứ 9.30

Diệp Tĩnh Vũ ngây ngốc, tự ý xông vào nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn? Con mẹ nó một cái thành trì lớn như vậy cũng không có, còn nói mình tự ý xông vào nơi đóng quân sao? Mình cần tự mình xông vào sao? Mình chính là quang minh chính đại đi vào.

Hơn nữa, mình chính là thống soái quân đoàn này, ngày đầu tiên mình nhậm chức, các người không ra nghênh đón cũng thôi đi, bây giờ trực tiếp xông vào muốn cho mình đẹp mắt à? Vậy là đủ rồi?

Nhìn thấy thiết chùy bay nhanh đến, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ giận dữ, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp một quyền nghênh đón, nắm đấm Chí Thân ma đao của gã còn có thể chấn vỡ, huống chi là một thiết chùy bình thường?

Một tiếng vang thật lớn, thiết chùy của tên hán tử kia trực tiếp bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, lực lượng cực lớn càng chấn cho cánh tay của hắn tê dại một hồi, một màn như thế làm cho những ác ma đang xông tới kia đều kinh hãi, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý định bỏ qua như vậy, vì bất lực mà ma cung sinh ra khuất nhục mà phần nộ triệt để bộc phát.

Không dùng bất kỳ lực lượng nào, cũng không vận dụng bất luận chiêu thức gì, thân thể trực tiếp bay lên trời, hung hăng chống lên xương mũi tên đại hán kia, lập tức liền nghe thanh âm xương mũi nứt vang lên, toàn bộ xương mũi đại hán kia lồm xồm xuống, đây cũng là nguyên nhân khiến nhục thể của gã cường hãn, nếu không vỡ vụn không chỉ là xương mũi, mà là cả cái đầu gã.

Bất quá mặc dù như thế, lực lượng khổng lồ vẫn như cũ đánh bay hán tử kia từ trên tọa kỵ của hắn ra ngoài, thân thể Diệp Tĩnh Vũ xoay tròn trên không trung một cái, nhanh nhẹn một chân quét vào trên mặt trái hán tử, lại một lần nữa quét bay gã

ra ngoài, một đạo huyết dịch màu ám kim từ trong miệng hán tử phun ra, còn kẹt lấy rất nhiều răng.

Thế nhưng tên hán tử kia còn chưa kịp phản ứng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã xuất hiện ở phía trên thân thể của gã, cả người như gà vàng độc lập, như thiểm điện hạ xuống, một chân kia vừa vịn giẫm tại hông hán tử.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thân thể hán tử trùng điệp rơi trên mặt đất, sàn nhà không biết dùng đá gì chế thành kia trực tiếp vỡ ra, càn tạo nên trận trận sa thạch.

Ngay sau đó liền nghe “Đùng” một tiếng, giống như trứng vỡ, mà một tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn cứ như vậy từ trong miệng hán tử thốt ra.

Nghे tiếng kêu bi thảm của hán tử, nhìn thấy thân thể không ngừng co giật của hắn, tất cả nam giới ở đây, kể cả những tên ác ma vẫn cười trên thú của mình, đồng thời hai chân của chính mình cũng kẹt chặt lại., Bất kỳ sinh vật đực nào đối với mệnh căn của mình đều rất coi trọng, nhưng hiện tại chính mắt thấy một màn nam nhân nhập cung thủ tục, mỗi người đều cảm giác sau lưng mình mát lạnh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ lại càng tràn đầy quái dị.

Trong bốn đội ngũ này, có một đội ngũ do toàn bộ nữ tử tạo thành, các nàng ai nấy đều xinh đẹp động lòng người, mặc ba cái áo giáp, nhìn qua mười phần dã tính, chính là bộ tộc Mộng Yểm. Bây giờ nhìn thấy gia hỏa nhìn thấy cái tên có vẻ rất giống mặt trắng trẻo này trực tiếp đánh tên dã man nhất trong quân đoàn Huyết Ma thành bộ dạng này, cả đám cũng biến sắc.

Rất nhiều người trong các nàng thậm chí cùng gia hỏa nằm trên mặt đất đã từng phát sinh một đoạn quan hệ tình hữu nghị, dù sao, cái tên kia dũng mãnh nhất không phải sao? Nhưng bây giờ thứ kia đều bị phế bỏ, còn có thể mọc ra được sao?

Dương nhiên, với tu vi của hắn, muốn khôi phục cũng không phải không có khả năng, nhưng trải qua một lần thê thảm như vậy, hắn còn có thể tiếp tục chịu đựng được sao?

Vừa nghĩ tới không thể tiếp tục cùng hán phong lưu khoái hoạt, rất nhiều nữ tử trong mắt đều lộ ra thần sắc tiếc hận.

Bất quá rất nhanh, những ác ma này triệt để phục hồi tinh thần lại, lập tức có mấy trăm tên thuộc hạ của hán tử kia vọt tới, vũ khí của bọn họ đều là loại chùy sắt, dưới chân cũng đều là Tích Dịch mọc sừng trên đầu, từng con hô to gọi nhỏ, liều lĩnh vọt tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

“Tiểu Hắc, tiêu diệt bọn chúng!” Nhìn thấy những người kia còn dám động thủ, trên người Diệp Tĩnh Vũ bộc phát ra sát ý lạnh như băng, không đợi Mộ mở miệng khuyên bảo đã trực tiếp mở miệng nói.

“He he...” Tiểu Hắc cười lạnh một tiếng, thân thể đã bay ra ngoài, ra tay chính là nghịch bác bảy bước...

Đạp, khốn, áp, bạo, toái, diệt...

Khi bước thứ sáu diệt đi ra, toàn bộ thân thể hơn trăm ác ma xông lên đã vỡ vụn, tan vỡ. Không chỉ có vậy, ngay cả tọa kỵ của bọn họ cũng nổ tung, máu thịt tàn tạ khắp nơi, máu tươi màu ám kim nhuộm thành màu vàng.

Tất cả những chuyện này phát sinh quá nhanh, những người còn lại nhanh chóng phục hồi tinh thần đến cùng là chuyện gì xảy ra. Liền thấy đồng bạn của mình đã gần như hài cốt không còn, mấy đội nhân mã khác vốn muốn liều lĩnh xông lên, nhưng lại chứng kiến một màn máu tanh như vậy., Cả đám đều dừng lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn một thân hắc y nghịch chuyển. Cùng với đó là một nam tử rất dễ nhìn, thủ đoạn lại tàn bạo hơn cả hắc y nam tử.

Giờ phút này gã cứ đứng trên ngực đại hán như vậy, thân thể của gã nhỏ nhắn xinh xắn như thế, thậm chí không lớn bằng một cái cổ tay của đại hán. Thế nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là mặc kệ đại hán giãy giụa như thế nào, đều khó mà nhúc nhích mảy may, tựa như bị một tòa núi lớn ngăn chặn lại.

Ánh mắt lạnh như băng đảo qua bốn phía, không ai dám đối mắt với ánh mắt của hắn, cường giả ác ma vì tôn, bây giờ thực

lực của Diệp Tĩnh Vũ bày ra ở đó, cho dù trong lòng bọn họ có không muốn, giờ phút này cũng không dám nói thêm gì.

Dù sao, tên đại hán này chính là cao thủ cấp cao duy nhất của bộ tộc cuồng nô ác ma, ngay cả hắn cũng không chịu nổi một kích của đối phương, huống chi là những người khác?

“Các ngươi có biết ta là ai không?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói.

Rất nhiều ác ma chỉ số thông minh không cao, đều mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Diệp Tĩnh Vũ, một số ác ma khôn khéo lại đồng loạt lắc đầu. Bất kể là ai, coi như thật sự biết thân phận của hắn., Cũng không có khả năng nói mình biết là không đúng? Nếu không thì chính là cấp trên khinh thường, xúc phạm quân luật? Tuy không có bao nhiêu ác ma đặt quân luật vào trong mắt, nhưng chỉ ít bên ngoài, bọn họ vẫn không dám cãi lời, nếu không sẽ không phục Địa Minh điều động, sẽ bị toàn bộ Địa Minh công kích.

“Không biết? Tốt lắm, bây giờ ông sẽ nói cho các ngươi biết, lão tử là thống soái của quân đoàn này, cái gì? Không biết thống soái là cái gì? Vậy được rồi, sau này, lão tử sẽ là lão đại của các ngươi, tất cả các ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của ta., “Hiểu rõ chưa?” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói vừa lấy ra một tấm lệnh bài của hắn, thật ra chẳng qua chỉ là làm ra vẻ mà thôi, tin tức hắn trở thành thống soái quân đoàn Huyết Ma có lẽ đã sớm rơi vào trong tay đám ác ma này, thậm chí đáng vẻ của hắn, tài liệu của hắn đều bị cao tầng của Huyết Ma quân đoàn biết rõ, nếu không tại sao tên này vừa xông tới đã động thủ với mình?

Bức tường xung quanh nổ tung, phát ra tiếng nổ thứ chín mươi bảy.

Nghe tiếng Diệp Tĩnh Vũ gầm gừ, tất cả ác ma tuy không nhúc nhích, nhưng nguyên một đám dùng ánh mắt nhìn hẩn ngu ngốc. Người nói người là lão đại? Người tưởng chúng ta là lão đại chắc? Người tưởng chúng ta là đồ ngốc à? Chỉ một lệnh triệu tập? Thứ đó có tác dụng với đám người mình không?

Nhìn thấy những ác ma này không phản ứng với mình, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười âm lãnh, ác ma quả thật là ác ma, so với nhân loại vẫn có khác biệt rất lớn, tuy rằng nguyên định hệ thống quân đội, cũng lập ra rất nhiều quân quy, nhưng muốn cho đám ác ma này phục tùng quân lệnh thật sự không phải là chuyện dễ dàng, cho dù thủ đoạn máu tanh vừa rồi cũng không khiến bọn chúng sợ hãi.

“Nghe rõ chưa?” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cao giọng rống to một tiếng, vừa nói chuyện, chân phải vừa nhấc lên, trùng trùng điệp điệp đập xuống, lập tức liền nghe được tiếng xương vỡ răng rắc cùng tiếng kêu đau đớn chói tai của Cuồng Miêu.

Trong mắt gã điên cuồng đã có rất nhiều giọt nước mắt đang chuyển động, gã sắp khóc đến nơi rồi, người nói ta đây là trêu chọc ai? Không phải là do khí lực của mình tương đối lớn, xông tới tương đối nhanh sao? Thực lực người mạnh hơn ta, ta bị người đánh một trận cũng là lẽ đương nhiên, thậm chí người đập hỏng công việc của ta, ta cũng vô lực phản kháng cái gì chứ? Nhưng người nói chuyện với bọn họ, bọn họ không hiểu, người đập ta làm cái gì?

oan ức, ủy khuất, cuồng chỉ cảm thấy cực độ tủ thân.

Nhưng hiển nhiên những ác ma kia không đau lòng vì thương thể điên cuồng, ít nhất ngoại trừ cuồng nô bộ tộc, mấy đại chủng tộc khác thậm chí không nhú mảy lông một cái.

“Các ngươi rút cuộc có hiểu hay không?” Diệp Tĩnh Vũ lại rống to một tiếng, một chân khác lại lần nữa đạp xuống, Hùng Cốc điên cuồng lại gãy mất một cây, một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng hắn vang lên: “Bọn nhóc con các ngươi, lão đại lên tiếng, chẳng lẽ các ngươi còn không rõ sao?”

Cuồng vừa nói xong, đám ác ma cuồng nộ kia lập tức lộ ra vẻ mặt bùng tỉnh đại ngộ, từng con gật đầu đáp ứng, ý bảo mình hiểu.

Diệp Tĩnh Vũ rất là thỏa mãn nhẹ gật đầu, nhìn những ác ma điên cuồng khuất phục dưới dâm uy của mình, mở miệng nói: “Mộ thành chủ, đại nhân tựa hồ cho ta một ngàn vạn viên Huyết Tinh Thạch, không biết ta có thể sử dụng chút Huyết Tinh Thạch này không!”

Vừa nghe đến ba chữ huyết tinh thạch, con mắt tất cả ác ma ở đây lập tức sáng lên, huyết tinh thạch a, đó tuyệt đối là thứ tốt đối với bọn chúng, khác với người tu tiên, thể chất ác ma quyết định bọn chúng rất khó trực tiếp hấp thu các loại lực lượng trong thiên địa., Trừ phi là một số ác ma có trí tuệ tương đối cao, có tâm pháp tu luyện của bản thân mới có thể trực tiếp hấp thu các loại năng lượng trong thiên địa. Đối với đại đa số ác ma mà nói, đều dựa vào nuốt đồ ăn để tăng cường tu vi của bản thân, chẳng qua mặc kệ là khoáng thạch bình thường., Vẫn là những hoang thú, thậm chí là người, thân thể ác ma, năng lượng ẩn chứa trong đó đều không thuần khiết, năng lượng bị ác ma hấp thu thường không tới một phần trăm, đại đa số năng lượng đều bị lãng phí., Cho nên, cho dù là một con ác ma cấp Côn Bằng, ăn một cường giả cấp Toan Nghê, hắn nhiều nhất cũng chỉ hấp thu một phần trăm năng lượng mà thôi, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy mà tạo thành ác ma tuy rằng sống thời gian rất lâu, thể nhưng thực lực cũng không có nguyên nhân cường đại hơn những người tu tiên kia quá nhiều, dù sao đại đa số ác ma thực lực là dựa vào bản năng tiến hóa chứ không phải tu luyện.

Mà huyết tinh thạch này lại là năng lực ngậm tinh khiết nhất, dùng cho bất cứ ác ma nào, mỗi một đầu ác ma đều có thể hấp thu hoàn toàn năng lượng huyết tinh thạch, thậm chí không cần chuyển hóa nó, đối với bọn chúng mà nói, huyết tinh thạch

giống như linh dược đối với người tu tiên, tuyệt đối là đồ vật đoạt tay.

Mà một ngàn vạn viên tinh thạch trong một ngàn cân đã chứa đựng bao nhiêu năng lượng, nếu chỉ cho một con ác ma sử dụng, chỉ cần thân thể nó đủ mạnh, vậy thì những viên huyết tinh thạch này có thể trực tiếp đẩy nó lên cấp Toan Nghê.

Cấp Côn Bằng là, nhiều năm qua Địa Minh mới xuất hiện bao nhiêu cao thủ cấp Tỳ Hưu? Đương nhiên, nhiều tinh thạch như vậy đương nhiên không có khả năng chỉ cho một ác ma dùng, cho dù dùng cũng không có khả năng trong thời gian ngắn để một con ác ma tu thành cao thủ cấp Tỳ Hưu., Dù sao, đây chẳng qua là thứ trên lý thuyết, trên thực tế căn bản không có khả năng, tựa như người ăn cơm, ăn cơm mới có thể dài thân thể, nhưng người đem cơm hai mươi năm một lần cho một đứa trẻ ba tuổi ăn, nó liền có thể lớn đến 3 tuổi sao? Điều này hiển nhiên là không có khả năng.

Chẳng qua, nhiều huyết tinh thạch như vậy, cho dù chia ra, mỗi người cũng sẽ tăng lên một phần thực lực rất lớn a, đặc biệt là loại khoái cảm lúc hấp thu huyết tinh thạch, quả thực so với giống cái phát sinh quan hệ còn thoải mái hơn rất nhiều.

Bất kỳ ác ma nào, đối với huyết tinh thạch đều là sở thích từ tận đáy lòng, cũng bởi vậy, tiền lưu thông tiền tệ Địa Minh bây giờ chính là Huyết Tinh Thạch, mà khai thác Huyết Tinh Thạch cũng bị mấy đại thành chủ nắm giữ, sở dĩ đám ác ma tham gia quân đội, cũng là vì mỗi tháng có thể đạt được một chút xiu Huyết Tinh Thạch sao?

“Đúng vậy, mỗi một thống soái quân đoàn tới nhậm chức đều có phân chia huyết tinh thạch, người là cao thủ cấp Côn Bằng, số lượng tự nhiên nhiều hơn một chút, dùng thế nào, hoàn toàn do người quyết định!” Mộ rất phối hợp nhẹ gật đầu.

“Tốt lắm, lấy ra năm trăm vạn cân cho ta, mỗi người bọn họ hai mươi cân, lập tức phát xuống!” Diệp Tĩnh chỉ vào hai vạn năm ngàn tên ác ma điên cuồng thỏa hiệp của mình nói.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lại một lần nữa một mảnh kinh ngạc, ngay sau đó liền nghe được tiếng hoan hô cuồng nộ của

đám ác ma. Phải biết rằng, bọn chúng tòng quân, binh sĩ bình thường, một tháng cũng nhiều nhất nửa cân huyết tinh thạch mà thôi, nhưng bây giờ chỉ ban cho hai mươi cân, đó chính là bốn mươi cân a, đó chính là quân lương của nhiều năm rồi.

Cho dù những quan quân nhỏ kia cũng đều hô to, vừa rồi bọn chúng vẫn bị bức bách Diệp Tĩnh Vũ gọi là lão đại, nhưng bây giờ có bao nhiêu tiếng hoan hô phát ra từ nội tâm, dù sao, bất kể là ác ma hay là người, lợi ích của bản thân là quan trọng nhất không phải?

Được lợi, nếu còn không biết điều, vậy chẳng phải có lỗi với mình sao?

“Người gọi là điên đúng không? Vừa rồi người không nhận ra ta, ra tay với ta, ta cũng không truy cứu trách nhiệm của người nữa, vừa rồi không cần thận ra tay nặng một chút, khối Tử Tinh Thạch này người cứ giữ lại cho mình dùng đi, chắc đủ để người khôi phục thương thế của mình rồi!” Nhìn bộ dáng hoan hô của đám ác ma kia, Diệp Tĩnh Vũ lấy từ trong túi càn khôn mới phối hợp ra một khối Tử Tinh Thạch to bằng quả bóng, ném thẳng cho điên cuồng...

Chiêu này vừa ra, toàn trường lại một lần nữa một lần nữa một lần kinh ngạc, nhất là thôn phệ, Mộng Yểm, phá hư mấy đại ác ma. Một đám còn chưa lấy được chỗ tốt từ trong cuồng nộ bộ tộc mà hồi phục tinh thần lại, liền thấy một khối tinh thạch màu tím lớn chừng quả bóng đá rơi vào trên đầu cuồng nộ, trông mắt đã sắp mở to ra...

Đây là Tử Tinh Thạch a, Tử Tinh Thạch tinh thạch còn tinh thuần hơn huyết tinh thạch vạn lần a? Một khối Tử Tinh Thạch lớn như vậy, ít nhất cũng phải mười cân chứ? Mười cân Tử Tinh Thạch, vậy còn quý giá hơn một trăm vạn cân Huyết Tinh Thạch, hắc... Không ngờ hắc lại đưa cho hắc điên cuồng như vậy, chuyện này là sao? Trong khoảng thời gian ngắn, ba tên Ác Ma đạt tới cấp Toan Nghê, thậm chí có một loại xúc động như bị Diệp Tĩnh Vũ cuồng ngược đãi một trận....

Ngay cả Mộ một bên con mắt cũng sáng lên...

Chương bảng thứ dốt thu phục được.

Huyết tinh thạch thì cũng thôi đi, tuy rằng đối với ác ma rất là trân quý nhưng thứ này cũng có thể khai thác với số lượng lớn., Chẳng qua là khai thác quyền lợi trong tay người khống chế Địa Minh, hạn chế tốc độ khai thác Huyết Tinh Thạch mà thôi, nhưng Tử Tinh Thạch này cũng không phải người muốn nhiều hơn bao nhiêu thì có bấy nhiêu a? Thường thường trong một ngàn vạn cân Huyết Tinh Thạch còn không tìm được một cân Tử Tinh Thạch, Tử Tinh Thạch cùng với Huyết Tinh Thạch chênh lệch thật giống nhau.

Năng lượng của Tử Tinh Thạch cực kỳ tinh thuần, phẩm cấp cao, vượt xa Huyết Tinh Thạch, nếu có thể đạt được một khối Tử Tinh Thạch lớn như vậy, cho dù bị hấn đánh một trận cũng có sao?

Cuồng cũng có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn viên Tử Tinh Thạch lớn chừng quả bóng này, một viên Tử Tinh Thạch lớn như vậy cũng đủ để tu vi của mình tiến thêm một bước a? Bây giờ mình vẫn là sơ đẳng, sau khi hấp thu viên Tử Tinh Thạch này xong, thì sau đó mới tiến thêm một bước?, Đã có thể tiến thêm một bước? Đó chính là giảm bớt mấy chục năm của bản thân a, nghĩ tới đây, Cuồng đột nhiên cảm thấy đi theo Diệp Tinh Vũ thật sự là một lựa chọn không tồi, cho dù là hận ý bị hủy của mình cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Trái lại với thân thể của mình, muốn mọc thêm một cái nữa chẳng phải tốt sao? Nếu như nói cuồng vừa rồi là vì thực lực Diệp Tinh Vũ mà không thể không phục tùng hấn, như vậy hiện tại cuồng đã có năm phần tâm tư đi theo Diệp Tinh Vũ.

Còn lại ba đội ác ma người nhìn ta, ta nhìn người, từng tên ảo não muốn chết, vì sao không phải là mình chứ? Vì sao vừa rồi không phải là mình chứ? Đây là vì sao?

“Bây giờ, ta nói cho các người biết thêm một lần nữa, ta là lão đại của các người, các người có nghe rõ không?” Nhìn thấy

phản ứng của đám ác ma kia, Diệp Tĩnh Vũ lại mở miệng quát.

Tam đại ác ma ngăn người, phá hoại Ác Ma Đằng Thôn Phê Ác Ma Phổ còn muốn bảo trì sự e dè của mình, một thân sa bào màu đen, dáng người uyển chuyển, dáng vẻ quyến rũ quyến rũ ác ma diễm đã từ trên tọa kỵ của mình trượt xuống, cũng không thấy nàng bước đi như thế nào, cứ như vậy đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

“Ai u, đại nhân của ta đâu, người nói gì vậy? Người có lệnh triệu tập của Nguyên đại nhân, lại có thực lực mạnh như vậy, còn có nhiều Huyết Tinh Thạch như vậy, người đều không thể trở thành thống soái của chúng ta, ai còn tư cách?” Diễm vừa nói, hai tay vừa nắm lấy cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, vuốt ve trước ngực mình.

Diệp Tĩnh Vũ cúi đầu nhìn hai ngọn núi gần như nổ tung kia, trong lòng cười lạnh một tiếng, muốn mê hoặc lão tử? Chút mảnh khỏe này của người còn kém xa lắm sao? Đột nhiên nàng duỗi tay ra, nắm lấy một cục kia, hung hăng xoa bóp một cái, trực tiếp bóp nát ngọn núi ngọc của nàng, một mảng lớn huyết nhục trực tiếp nổ tung ra, sau đó hung hăng tát một cái vào mặt đẹp, trực tiếp thổi bay nàng ra ngoài, nặng nề đập xuống mặt đất.

Diễm trang giận dữ, dù sao nàng cũng là người mạnh nhất Mộng Yểm tộc hiện nay, chưa từng bị người nào tra tấn như vậy? Nàng sẽ bắt chấp tất cả mà ra tay với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại nhìn thấy một viên Tử Tinh Thạch to bằng nắm tay rơi xuống trước người mình, mà giọng nói lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ lại truyền đến: “Nhớ kỹ, người là thuộc hạ của lão tử, không phải nữ nhân của lão tử, con mẹ nó, mau bắt mấy mảnh khỏe này dụ dỗ lão tử!”

Đôi mắt diễm lệ đã hoàn toàn rơi vào trên viên Tử Tinh Thạch lớn chừng quả đấm kia, mặc dù so với viên Tử Tinh Thạch kia nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng dù nhỏ hơn nữa cũng là một khối Tử Tinh Thạch a, chính mình nhiều năm như vậy, ngay cả một điểm Tử Tinh Thạch lớn chừng ngón cái cũng chưa từng có qua, chớ đừng nói chi là một khối lớn như vậy.

Về phần bộ ngực bị bóp nát, bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho một trận điên cuồng như vậy thì tính là cái gì? So với thực lực bản thân, cái này căn bản không tính là cái gì? Nếu có thể, diễm lệ thậm chí mỗi ngày đều nguyện ý bị Diệp Tĩnh Vũ đánh một trận hung ác như vậy.

Chém giết tàn khốc trong thời gian dài khiến bộ tộc ác ma trở nên nhiều hơn nhiều so với nhân loại, tôn nghiêm, mặt mũi gì chứ, so với thực lực của bản thân, con mẹ nó, đi chết đi.

“Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ hiểu rồi!” Diễm nhi cất viên Tử Tinh Thạch to bằng nắm tay đi, rồi cười duyên nói với Diệp Tĩnh, thương thế nơi ngực nàng dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được phục hồi như cũ. Chỉ chốc lát sau, hai con thỏ trắng cực lớn lại xuất hiện trở lại, bởi vì nguyên nhân y phục bị rách giờ phút này đã lộ ra trước mắt mọi người một cách hoàn mỹ.

“Đại ca nhất định rất thích loại nữ nhân này!” Liếc mắt nhìn qua lồng ngực diễm lệ cố ý ưỡn lên, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ rơi vào trên người hai gã đầu lĩnh ác ma còn lại.

Hắn tuy rằng không phải loại nam nhân cứng nhắc, nhưng thực sự không có chút hứng thú đối với loại nữ nhân tùy tiện lên giường cùng người khác như thế này, hơn nữa với ánh mắt của hắn, tuy rằng xinh đẹp không sai, nhưng so với đám người Hạng Thương, Yêu Tiêu thật sự kém quá xa.

“Các ngươi thì sao?” Giọng nói lạnh như băng từ trong miệng hắn truyền ra, sát khí mãnh liệt gắt gao khóa chặt Ác Ma Nguyệt, phá hoại cả ác ma võ. Không chỉ có vậy, sau lưng hắn còn phản nghịch, Tiểu Đào, thậm chí còn phóng thích toàn bộ hơi thở của bản thân.

Ba gã cao thủ cấp Côn Bằng, một tên biến thái có thể tiện tay bóp nát cao thủ cấp Tỳ Hưu, nếu như bọn họ có bốn người, có lẽ còn có tâm tư chống lại một chút, nhưng bây giờ sự diễm hòa và cuồng đã quy thuận rồi, mặc kệ hai người bọn họ có phải thật lòng hay không, dù sao bây giờ bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay, như vậy, hai người mình làm sao có thể là đối thủ của bọn họ chứ?

Về phần những thuộc hạ phía sau, nói giỡn, trước mặt cao thủ sơ cấp bọn họ làm gì có chút lực phản kháng nào, đối phương chỉ cần phân ra hai người cuốn lấy mình, còn lại nhiều nhất hai người công phu là có thể giết sạch thuộc hạ của mình, hơn nữa đừng quên, bên cạnh còn có số lượng ác ma Mộng Yểm và ác ma cuồng nộ tương đương.

Dù trong lòng có rất nhiều điều không cam lòng, dù trong lòng có rất nhiều bất mãn nhưng khi đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối cường thế, Vũ Hòa Nguyệt vẫn chọn cách phục tùng.

Nhìn thấy ánh mắt không cam lòng của Võ và Nguyệt, Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý chút nào, mấy con ác ma thực lực vừa mới đạt tới cấp Côn Bằng mà thôi, nếu mình còn không trị được các ngươi, sau này còn lẫn lộn thế nào được nữa?

Nhìn thấy đám ác ma vừa rồi còn hùng hổ như vậy đã nhanh chóng bị Diệp Tĩnh Vũ thu phục phục, mắt Mộ bên cạnh lóe lên từng trận tinh mang. Tuy những ác ma này còn chưa thật tâm đầu phục hẳn, nhưng với thủ đoạn này của hắn, khiến đám ác ma này phải khăng khăng một mực đi theo hắn, tuyệt đối không mất bao lâu, đến lúc đó bên cạnh đại nhân lại có thêm một lực lượng mạnh mẽ.

Nghĩ tới đây, trên mặt Mộ cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Tĩnh Vũ, thật sự rất hài lòng...

“Tĩnh tướng quân, chuyện bây giờ cũng coi như đã làm thỏa đáng rồi, ta cũng nên trở về!” Lúc này, Mộ một lần nữa mở miệng nói, Diệp Tĩnh Vũ đã thuận lợi tiếp quản Huyết Ma quân đoàn, chuyện còn lại cũng không còn quan hệ gì với hắn nữa...

“Ha ha, phiền toái Mộ thành chủ suốt đoạn đường này, đây là một chút tâm ý của ta, kính xin Mộ huynh đừng chối từ!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên vẻ tươi cười thản nhiên, một tay trao vào trong ngực, mọi người thấy một trận quang mang chớp động, ngay sau đó tất cả ác ma đồng thời hít vào một hơi khí lạnh...

Chương bằg số 9.8 uy lực áp bức cũng được thi triển.

Nếu như nói Diệp Tĩnh Vũ vừa rồi lấy ra một viên Tử Tinh Thạch lớn bằng quả bóng, vậy thì lúc này hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí khi lấy Tử Tinh Thạch của Diệp Tĩnh Vũ ra.

Đó đã không còn là một viên Tinh Thạch Tử Tinh nữa mà là một đồng, có cả một đồng lớn chừng ngọn núi nhỏ, chỉ riêng viên Tử Tinh Thạch lớn chừng quả bóng này đã có tới hơn trăm viên, chứ đừng nói gì đến viên Tử Tinh Thạch to bằng nắm tay kia.

Nhiều tinh thạch màu tím như vậy, đừng nói tặng người, cho dù là xây dựng một quân đoàn, không đúng, cho dù xây dựng một tòa thành trì cũng dư dả.

Cuồng, diễm, võ, nguyệt, thậm chí ngay cả Mộ giờ phút này đều bỗng nhiên có một loại xúc động, muốn giết chết gia hỏa này, xem trên người hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bảo bối?

Đây chính là Tử Kim thạch a, cũng không phải là những viên Huyết tinh thạch có thể thấy ở bất cứ nơi đâu, hắn đi đâu mà tìm nhiều như vậy? Bản thân mình chỉ nhớ rõ Nguyên đại nhân cho hắn một ngàn vạn viên Huyết tinh thạch mà thôi.

Mộ Chỉ cảm thấy tim mình đang đập thành thịch liên hồi, máu trong cơ thể cũng sôi trào một hồi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Mình thân là thành chủ Thiên Man thành, một năm cung phụng bất quá chỉ có một viên Tử Tinh Thạch lớn chừng quả đấm mà thôi, cho dù bản thân có đôi khi tham ô một chút, cũng không cách nào gom đủ hai viên Tử Tinh Thạch to bằng nắm tay. Thế nhưng bây giờ, hắn lại cho mình nhiều như vậy? Đây chính là tích súc chừng mấy trăm năm, thậm chí hơn ngàn năm mới có thể tích trữ a?

Điểm quan trọng nhất là, tại sao ngươi lại ở trước mặt nhiều người như vậy? Nhiều người nhìn như vậy, ngươi bảo mình thu hồi như thế nào? Nếu như bị Nguyên đại nhân biết bên cạnh mình nhiều Tử Tinh Thạch như vậy, hắn sẽ đối xử với mình như thế nào?

Mộ muốn cự tuyệt, nhưng nhìn từng viên tinh thạch lóe ra hào quang màu tím, không cần hai chữ hắn nói ra miệng thế nào?

“Mộ huynh, ngươi giúp ta bận rộn như vậy, đây đều là chuyện nên làm, hơn nữa, ngươi có thể chọn lựa một bộ phận hiến cho Nguyên đại nhân!” Tựa hồ nhìn ra được lo lắng của Mộc, Diệp Tinh Vũ lại một lần nữa mở miệng nói ra.

Đúng vậy, sao mình lại ngu ngốc như vậy? Nhiều Tử Tinh thạch như vậy, một mình làm sao mà nuốt nổi? Hắn rõ ràng là dùng tay mình hiếu kính Nguyên đại nhân mà, nhưng sao lúc trước tên này không trực tiếp một chút?

Nhưng vấn đề này hiển nhiên không muốn đi vào sâu, cảm thụ ánh mắt mấy vạn ác ma xanh biếc kia, hai tay áo của hắn quét qua, đã thu đồng Tử Tinh Thạch kia vào trong ngực.

Đùa à, mặc dù mình là thành chủ Thiên Man thành, cũng có tu vi cấp Côn Bằng, nhưng ở đây có bốn ác ma cấp Côn Bằng a, còn có mười vạn ác ma từ cấp Thiên cấp đến cấp Hồng, dưới sự kích thích của nhiều tinh thạch như vậy, khó đảm bảo bọn họ không bị lợi ích mất đi bản thân.

“Tinh huynh đệ yên tâm, từ nay về sau, ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của ta, nếu cần gì cứ việc nói chuyện!” Thu hồi một đồng Tử Tinh Thạch, Mộ chỉ cảm thấy mình đã ưỡn ngực, lưng thẳng, lưng cũng không vác nữa, cả người tựa hồ tràn đầy tự tin.

“Ha ha, đó là đương nhiên, sau này nhất định sẽ có phiên toái đến Mộ đại ca!” Diệp Tinh Vũ cũng cười ha ha nói, nhưng trong lòng lại cười lạnh một hồi? Huynh đệ tốt nhất? Có gì cần cứ việc phân phó? Lão tử muốn ngươi giết Nguyên, ngươi dám sao?

“Ừ, tất cả đều nằm trên người ta, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về phục mệnh thôi, huynh đệ nên bảo

trọng!” Mộ trong cơ trí giờ phút này đã hoàn toàn lạc lối, trên người có nhiều Tử Tinh Thạch như vậy, cứ như là một người mang tài sản mấy trăm triệu lên trên người vậy, cứ như sợ sẽ bị người khác cướp mất, nên nhanh chóng quay về thì hơn.

“Mộ đại ca bảo trọng!” Diệp Tĩnh Vũ cũng mỉm cười chấp tay với Mộ Vũ, Mộ lập tức không nói thêm gì nữa, mang theo đội vệ của mình xoay người chạy về phía Địa Sát thành.

Nhìn thấy bóng dáng Mộ Viễn đi xa, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia cười lạnh, không phải chỉ là một đồng lớn Tử Tinh Thạch thôi sao? Đối với các người mà nói, thật sự là rất kỳ lạ quý hiếm, nhưng đối với hắn mà nói, còn không phải là muốn bao nhiêu thôi sao?, Chỉ có bao nhiêu? Phải biết, loại tinh thạch màu tím này chính là vật của ác ma, đối với người tu tiên chỉ là một ít tài liệu luyện khí bình thường. Địa Minh bởi vì địa vực, loại Tử Tinh Thạch này cực kỳ ít ỏi., Thế nhưng là tại khu vực Thiên Minh, loại Tử Tinh Thạch này mặc dù không phải vật tầm thường, nhưng cũng tuyệt đối không quý giá như vậy. Lúc trước vì trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng sống yên ổn tại Địa Minh, lúc trước Lương Tiểu đã chuẩn bị rất nhiều cho hắn.

Nhìn thấy ánh mắt đám ác ma kia, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng cười cười, hắn sở dĩ trước mặt nhiều người như vậy tặng tinh thạch tím cho Mộ, không phải là muốn kết quả như vậy sao?

Nhìn những ác ma trông mà thêm kia, trong miệng nhàn nhạt nói: “Tử Tinh Thạch, chỗ ta còn có, các người có hai phương thức lấy được, cách thứ nhất, chính là động thủ giết ta., Cướp lấy Tử Tinh Thạch trên người ta. Có điều ta cảnh cáo các người, nếu không có biện pháp giết chết ta, ta sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết. Về phần loại thứ hai, đó chính là nghe theo mệnh lệnh của ta thật tốt., Chỉ cần biểu hiện tốt, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt!” Diệp Tĩnh Vũ nói với giọng cực kỳ tự tin, Bá Nguyên Quyết trong cơ thể không ngừng vận chuyển, một luồng khí phách khổng lồ quét ra, kể cả võ, Nguyệt, cùng với vài tên ác ma cấp Côn Bằng ở bên trong, không một con ác ma nào dám tiến lên khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Đồ vật kia tuy mê người, nhưng cũng phải có mệnh hưởng mới đúng, hắc đã nói, chỉ cần biểu hiện tốt, có Tử Tinh Thạch, cần gì phải liều mạng? Trong khoảng thời gian ngắn, lại có một bộ phận ác ma đã an tâm, không phải chỉ là phục tùng mệnh lệnh của hắc thôi sao, thực lực của hắc mạnh như vậy, lại có nhiều chỗ tốt như vậy, nghe lệnh của hắc thì tính là gì?

Đương nhiên, cũng có một phần ác ma hai mắt đỏ máu, trong lòng bọn chúng không muốn nghe theo sai bảo của một tên nhân loại, hơn nữa tốt xấu gì bọn chúng cũng có nhiều người như vậy, chẳng lẽ thật sự không đối phó được một tên nhân loại sao?

Nhưng thấy mấy vị quân đoàn trưởng của mình đều không hành động, bọn họ vẫn dè dặt nín lửa giận trong lòng xuống.

Nhìn thấy những ác ma rục rịch kia, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười, hắc bỗng nhiên một cước đạp xuống đất, lập tức mọi người cảm thấy mặt đất chấn động một hồi, một cái khe nứt từ dưới chân hắc nứt ra, mà trong miệng hắc bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm chói tai...

U Minh điên cuồng gào thét...

Một tiếng thét dài vang vọng toàn bộ chân trời...

Trong tích tắc, vô số đạo u hồn chạy chồm, sóng âm chói tai bắn thẳng về phía mười vạn ác ma, gợn sóng kinh khủng không ngừng bộc phát, cuồng bạo, cuồng ngạo, diễm lệ, Nguyệt, Vô Tứ Đầu Ác Ma kiệt lực ngăn cản công kích như vậy, những đại đội trưởng mà bọn hắc tuyển chọn cũng miễn cưỡng ngăn cản được, thế nhưng những tiểu đội trưởng Hoàng cấp, binh sĩ Thiên cấp đều bị sức mạnh như vậy chấn bay ra ngoài...

Mỗi người đều phun ra máu tươi, mười vạn người, vậy mà toàn bộ đều bị đánh bay. Không chỉ như vậy, khe hở vốn đã nứt ra giống như mạng nhện vỡ tung ra bốn phía, những tường thành xung quanh, doanh trại cũng nhao nhao vỡ vụn...

Truyện thuyết thứ dốt? Âm Minh?

Sóng âm to lớn như vậy, cho dù Mộ đã đi rất xa cũng nghe được rõ ràng, tên này lại nổi điên cái gì?

Lúc Diệp Tĩnh Vũ ngừng gào thét điên cuồng, phía trước hẳn chỉ có bốn cao thủ cấp Tỳ Hưu, ngay cả những cao thủ cấp Hồng cũng không ai có thể đứng thẳng, hơn nữa cho dù là đám người điên cuồng, sắc mặt cũng trắng bệch, từng người hoảng sợ nhìn Diệp Tĩnh Vũ, đây là chiêu thức gì? Vậy mà có uy năng to lớn như thế? Mười vạn ác ma, lại bị một mình hắn đánh bay toàn bộ, cái này cũng không thể tin nổi a?

Những ác ma vừa rồi còn nghĩ tới chuyện cướp đoạt Diệp Tĩnh Vũ toàn bộ ngậm miệng lại, từng con từ dưới đất bò dậy, cung kính đứng chung một chỗ, cũng không dám nói nhảm nhiều nữa, một cường giả như vậy, tuyệt đối không phải là bọn chúng có thể đối kháng, muốn lấy được Tử Tinh Thạch, về sau nên nỗ lực nhiều hơn một chút.

“Được rồi, biểu diễn cũng không sai biệt lắm, bây giờ ta sẽ nói quân quy của Huyết Ma quân đoàn chúng ta, ta chỉ nói một lần, các ngươi đều nghe cho kỹ...” Nhìn thấy ác ma bị mình chấn động, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa hét lớn.

Tất cả ác ma đồng thời vểnh tai lên, hôm nay Diệp Tĩnh Vũ khiến bọn họ chấn động thật sự là quá nhiều, dù trong lòng không muốn, cũng không dám bỏ sót cái gì, không ai biết vị cấp trên hào phóng lại bạo lực máu tanh này sẽ dự định một ít quân quy gì.

Rất nhiều ác ma trí thông minh không cao thậm chí đã lấy ra một phiến đá, tay kia lại bắt lấy một cây bút chế từ tài liệu nào đó, chuẩn bị nhớ kỹ quân quy mà Diệp Tĩnh Vũ đã nói.

Dù sao, bọn họ cũng không muốn tùy tiện vi phạm quân quy, cho dù là vì mảnh tử tinh thạch lấp lánh ánh sáng kia, cũng phải cố gắng tuân thủ chứ không phải?

“Quân quy của ta chỉ có một, đó chính là phục tùng mệnh lệnh, phục tùng mệnh lệnh của lão tử! Ai không phục tùng, giết không tha!” Nhìn thấy những ác ma có thân hình cao lớn, móng vuốt sắc bén mạnh mẽ đang cầm một cây bút lớn chùng đầu ngón tay làm ra bộ dạng chăm chỉ học tập, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy buồn cười, bắt quá trên mặt hắn lại tỏ ra nghiêm túc.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói xong một câu như vậy, hiện trường đầu tiên là kinh ngạc, rất nhiều ác ma đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Diệp Tĩnh Vũ, có làm không? Chỉ có một quân quy như vậy? Đây còn tính là quân quy sao?

Từ khi Địa Minh thành lập đến nay, sau khi đám ác ma tiến vào lý niệm quân đội nhân loại, khi thống soái quân đoàn nào nhậm chức không phải chỉ định một đồng quân quy, mà là càng nhiều hơn, tựa hồ chỉ định quân quy càng nhiều, thì có thể chứng minh mình càng có học vấn.

Thậm chí rất nhiều thống soái đã định ra quân quy phức tạp, phức tạp đến chính hắn cũng không biết. Cho dù là quân đoàn Nguyên Diệt bên cạnh anh minh cũng có thử qua chút quân quy, nào có giống như Diệp Tĩnh Vũ, cũng chỉ có một quân quy.

“Các người có nghe rõ không?” Nhìn thấy mấy vạn ác ma kinh ngạc, Diệp Tĩnh Vũ lại lớn tiếng rống một câu, thanh âm của hắn to lớn, theo lực lượng trong cơ thể phát ra ngoài, tất cả ác ma đều nghe được rõ ràng.

“Đã rõ!” Bỗng nhiên, bọn họ đều cảm thấy Diệp Tĩnh Vũ quả thực chính là vị trưởng quan nhân từ nhất thế giới này. Đám ác ma đã chuẩn bị xong đá ghi chép quân quy, ném cả phiến đá và bút trong tay đi, bắt đầu cao giọng hô to.

Nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của những ác ma này, Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng phát tay, ý bảo những ác ma này im lặng. Chỉ chốc lát sau, những ác ma này lập tức yên tĩnh trở lại.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, nơi này còn có năm trăm vạn cân Huyết Tinh Thạch, hiện tại, mệnh lệnh đầu tiên của ta chính là cho các người thời gian ba ngày, tận tình hưởng thụ.

Ba ngày sau, tập hợp ở đây, lúc đó mọi việc sẽ đến đúng giờ., Mỗi người thưởng một viên Tử Tinh Thạch!” Diệp Tinh Vũ vừa nói, vừa móc ra một đồng lớn tinh thạch màu đỏ như máu, trực tiếp chắt đồng trên đất trống, nhìn huyết tinh thạch to như ngọn núi kia, nghe thấy mệnh lệnh kỳ quái của Diệp Tinh Vũ, tất cả ác ma, hoàn toàn sôi trào, thống soái hào phóng như vậy, đi đâu tìm đây?

Nhìn những ác ma sôi trào, Diệp Tinh Vũ cười nhạt một tiếng, cũng không để ý tới những người này nữa, mang theo đám người nghịch bác, xoay người đi ra ngoài thành, hắn còn có một chuyện trọng yếu cần phải làm, về phần những ác ma này cuối cùng sẽ lựa chọn thế nào, hắn lại không lo lắng chút nào., Một viên tinh thạch màu tím, đối với cao thủ cấp Toan Nghê hoặc cao thủ cấp Hồng mà nói, có lẽ còn có sức chống cự, nhưng đối với những binh lính bình thường, hắn sao có thể ngăn cản được sự hấp dẫn này? Một viên tinh thạch màu tím, đủ để cho bọn họ tăng lên một phần tu vi rất lớn, thậm chí có thể giúp bọn họ trực tiếp tăng lên cảnh giới cao hơn, không có ác ma nào cự tuyệt dụ hoặc như vậy.

Ân uy song hành, đây mới là đạo trị quân. Về phần giảng đạo lý, giảng đạo lý với một đám ác ma, cho dù người có ăn nói gì đi nữa cũng phải nghe hiểu chứ?

Nhìn thấy Diệp Tinh Vũ bỏ lại một đồng lớn huyết tinh thạch rồi cứ như vậy rời đi, sắc mặt của đám người cuồng dã, diễm, vũ, Nguyệt đều khác nhau, ai cũng không biết nhân loại mạnh mẽ này rốt cuộc nghĩ gì? Nhưng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, ít nhất giờ khắc này, không ai nguyện ý rời đi.

Lãnh chúa của bọn họ đã bỏ mình, cao thủ của bọn họ cũng tổn thất rất nhiều, quân đội gia nhập chính là vì tinh thạch, hiện tại có một thống soái giàu có như vậy, ai còn nguyện ý rời đi?

Diệp Tinh Vũ không biết suy nghĩ của đám ác ma này, thần niệm khổng lồ phóng ra, sau khi xác định xung quanh không có ai theo dõi, hắn mang theo Thao Thiết, nghịch chuyển, nhanh chóng chạy về phía một tòa thành nhỏ gọi là Thiên Linh thành phía nam ba trăm dặm.

Thành chủ Tiêu của tiểu thành này chính là con lai của nhân loại và ác ma, mẫu thân của hắn là một tên Nhân tộc, phụ thân hắn là một chiến tướng đặc lực bên cạnh Nguyên, sau đó lại bỏ mạng trong một lần chiến đấu, ban cho hắn tòa thành trì này.

Có lẽ do có huyết thống nhân loại, Tiêu đối với sinh hoạt ở Địa Minh đều rất chiều cố, cũng bởi vì như vậy, nhân khẩu Thiên Linh thành so với ác ma phá thiên hoang cao hơn.

Lúc này, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đã trải qua nghi thức, cứ như vậy đi trên đường phố Thiên Linh thành. Nhìn đi nhìn lại những nhân loại kia, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn trở lại xã hội nhân loại.

Đi thẳng tới một cửa hàng vũ khí, nhìn một thanh chiến phủ màu đỏ như máu treo trên tường, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên hướng tới tên đại hán đang vui đùa vào rèn sắt, có tu vi hoang cấp nói: “Thanh chiến phủ này bán như thế nào?”

Tên đại hán kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng hừ lạnh một tiếng: “Còn bằng? Thiên giới có tài liệu như vậy sao? Đây chẳng qua chỉ là một thanh chiến phủ Toan Thiết!”

“Ha ha, thanh Trích Lỗi chiến kiếm kia à?” Không để ý đến vẻ trào phúng của đại hán, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên chỉ vào một thanh trường kiếm màu xanh da trời treo ở bên kia hỏi.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, đại hán khẽ cau mày, đôi mắt hồ nhìn ra ngoài, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Các hạ là...”

“Tạ Tác Khuyết...” Diệp Tĩnh Vũ cũng thấp giọng nói ra ba chữ này...

Hai mắt đại hán lập tức sáng lên, thân thể từ chỗ ngồi đứng lên, làm ra một tư thế ung dung mời: “Diệp tiên sinh, xin...”

Chương 940, bần nhão bần nhão.

Diệp Tĩnh Vũ cười cười, nhẹ nhàng gật đầu, Âm Minh khẩu hiệu này thật sự là con mẹ nó có ý tứ, cũng không nói nhiều, dưới sự dẫn đường của đại hán liền đi vào trong Vũ Khí điểm.

Trước khi đi ma cung, quản gia của Thiếu Thành chủ Thiên Man thành Tạ Tác Huyền cuối cùng cũng tìm được một cơ hội gặp mặt Diệp Tĩnh Vũ, gián tiếp nói rõ một ít tin tức về Âm Minh, Diệp Tĩnh Vũ lập tức tinh thần tỉnh táo.

Âm Minh cần một cường giả tọa trấn, mà hắn mới đến, cũng cần một ít thế lực trợ giúp, hắn cùng Âm Minh tựa như em bé gặp dân phụ, vừa vỗ là hòa.

Tuy thực lực Tạ Tuyên không mạnh, nhưng thân là một trong ngũ đại chấp sự Âm Minh, địa vị Âm Minh rất cao quý, để hắn kể toàn bộ những chuyện liên minh cho Diệp Tĩnh Vũ, cũng hẹn trong Thiên Linh thành này sẽ giới thiệu những người khác tham gia Âm minh cho hắn.

Vũ khí điểm này chính là một chỗ phân bố bí mật của Âm Minh, đoạn lời nói vô biên kia tự nhiên là ám hiệu, đại hán này tên là Viên Khánh Thông, cũng là một thành viên trong tổ chức Âm minh bây giờ, tự nhiên đã sớm biết sự tồn tại của Diệp Tĩnh Vũ từ Tạ Tĩnh Vũ. Bây giờ biết rõ Diệp Tĩnh Vũ chính là người nổi danh địa minh gần đây, đương nhiên cung kính hắn lên.

Đây tuyệt đối là một gã cường giả cấp bậc Côn Bằng a, nếu như hắn thực sự muốn gia nhập Địa Minh thì một đoàn cát vụn địa tướng có chủ tâm đối với nhau.

Dưới sự dẫn dắt của Viên Khánh Thông, đoàn người xuyên qua một hành lang, đi một mạch thật lâu, mới đến một hoa viên, Diệp Tĩnh Vũ âm thầm suy nghĩ, với quy mô của vũ khí điểm này, không có khả năng có hành lang dài như vậy, muốn tới nơi này bố trí một kết giới, nên không gian lại.

Xuyên qua hoa viên kia, liền đi tới một đại sảnh khá lớn, đại sảnh đã ngồi đầy người, tất cả đều là nhân loại, ở chỗ này, Diệp Tĩnh Vũ không cảm nhận được chút khí tức nào của chủng tộc khác, nhìn thấy từng gương mặt nhân loại, hần đột nhiên cảm giác mình như trở lại nhà mình.

Tạ Tác Huyền ngồi ở vị trí đầu tiên, cùng với bốn người còn lại, thấy Diệp Tĩnh Vũ đã đến, Tạ Tác Kiệt dưới sự chỉ huy của mình, tất cả đều đứng dậy.

“Diệp huynh đệ, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!” Tạ Tác Huyền nở nụ cười xán lạn, có thể mời cường giả như Diệp Tĩnh Vũ gia nhập Âm Minh, trên mặt hần cũng đầy cảm động.

Đa số những người khác đều hoan nghênh Diệp Tĩnh Vũ đến, bất quá Tạ Tác Huyền đứng chung một chỗ là một nam tử mặc áo trắng tựa hồ đối với Diệp Tĩnh Vũ có địch ý.

“Ha ha, trên đường có làm chậm trễ một chút, để cho mọi người đợi lâu rồi!” Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên không để ý đến thần thái của người nọ, chỉ tùy ý chấp tay chào đám người Tạ Tác Lam. Xem như đã gặp nhau, sau đó được Tạ Tác Huyền giới thiệu, từng người một quen biết.

“Diệp huynh đệ, mời ngồi...” Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Tạ Tác Lam đưa tay mời Diệp Tĩnh Vũ tới chỗ ngồi đầu tiên. Đó là chỗ ngồi của Âm minh, là vị trí của minh chủ Âm minh.

Lúc trước Tạ Tác Khuyết mời Diệp Tĩnh Vũ gia nhập Âm Minh, chính là hi vọng Diệp Tĩnh Vũ có thể đảm nhiệm chức Minh chủ. Dù sao, hôm nay Âm Minh chia năm xẻ bảy, chính là bởi vì không có cường giả nhất lưu, lấy thực lực của gã đảm nhiệm vị trí minh chủ này, đương nhiên không có vấn đề gì. Trước đó, hần đã từng thương lượng với cao tầng Âm minh khác, tuyệt đại đa số cao tầng Âm Minh đều có thể chấp nhận. Dù sao, tại Địa Minh, chính là cường giả vi tôn, bọn họ mạnh nhất mấy người cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Hồng cấp, chẳng lẽ lại mời được một cao thủ cấp Tỳ Hưu, hơn nữa còn có thể là cao thủ cấp đỉnh phong gia nhập Âm Minh, còn muốn để cho vị cao thủ này làm thủ thủ của bọn họ không thành?

Tình huống bây giờ, là Âm Minh cực kỳ cần một vị cường giả đây.

khái niệm cường giả vi tôn, ở Âm Minh vẫn đi sâu vào lòng người, đại đa số mọi người đều cảm thấy để một cao thủ sơ cấp mới gia nhập trở thành Minh chủ có cái gì không ổn. Thế nhưng trên thế giới này, lại luôn có một ít người tâm tư tương đối sôi nổi.

“Chậm đã...” Lúc này, nam tử mặc áo trắng kia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Hắn tên là Vương Ngọc Hâm, địa vị Âm minh và Côn Bằng tương đương nhau, là ngũ đại chấp sự Âm minh. Dưới tình huống không có Minh chủ, có thể nói ngoại trừ Nhật Nguyệt sứ ra, hắn có địa vị cao nhất là tồn tại., Ngày thường Nhật Nguyệt Sứ hầu như không đề ý chuyện Âm Minh, mà trong ngũ đại chấp sự, lấy tu vi của hắn cao nhất, cho nên nhiều lúc, mơ hồ đều nghe theo mệnh lệnh của hắn, nói mơ hồ điều khiển Âm Minh cũng không quá đáng., Tuy Âm Minh chỉ là một mảng cát rời rạc, nhưng dù sao cũng tụ tập rất nhiều nhân loại, một cỗ lực lượng như vậy bị hắn khống chế, cũng là một chuyện không tệ. Nhưng hiện tại Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đến đã muốn đảm nhiệm Minh chủ, đây không phải là làm suy yếu quyền lực của hắn rất lớn hay sao?

Nghe thấy Vương Ngọc Hâm đột nhiên đứng dậy, những người khác đều sửng sốt. Mọi người ở đây đều hy vọng Âm Minh có thể có cường giả tọa trấn, cũng không cảm thấy không ổn đối với sự gia nhập của Diệp Tĩnh Vũ., Nhiều năm qua, bọn họ vẫn luôn tìm kiếm một vị cường giả nhân loại đảm nhiệm Minh chủ Âm Minh, hôm nay thật vất vả mới tìm được, hơn nữa còn mời đến, Âm Minh chia năm xẻ bảy cũng có thể đoàn kết lại, Vương Ngọc Hâm người chẳng lẽ còn ý kiến gì hay sao?

” Hâm huynh, người còn lời gì muốn nói không?” Thấy Vương Ngọc Hâm ngăn cản, Tạ Tuyên nhíu mày. Diệp Tĩnh Vũ khó khăn lắm mới mời được, nếu bị người quấy rầy như vậy, hắn đi rồi thì sao? Lẳng lặng nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ, phát hiện sắc mặt hắn như thường mới hơi yên lòng.

“Thực lực của Diệp huynh rõ như ban ngày, Diệp huynh có thể gia nhập Âm Minh chúng ta, đó là phúc khí của tất cả thành viên Âm Minh chúng ta. Nhưng dù sao Diệp huynh cũng là ngày đầu tiên gia nhập, nếu cứ như vậy lên làm minh chủ, có lẽ bao nhiêu huynh đệ phía dưới sẽ không phục!” Vương Ngọc Hâm cười thân thiết, thân nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhướng lên, nhưng trong lòng thì cười lạnh. Nếu là đoàn thể bình thường, mặc kệ thực lực mạnh đến đâu, ngày đầu tiên gia nhập liền trở thành lão đại của đoàn thể này, tự nhiên không ổn, hơn nữa cũng là chuyện không thể nào, thế nhưng tình huống của Địa Minh này hắn cũng biết một ít, nói là một liên minh, trên thực tế liên minh này chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Thành viên có rất nhiều, nhưng mà cao thủ chân chính tính chỉ có trăm người, hơn nữa những người này gia nhập Âm Minh, nói cho cùng cũng chỉ là cầu một lời an ủi tâm lý. Bất kể nói thế nào, mình ở trong Địa Minh này luôn luôn có đồng loại của mình không phải? Bọn họ cơ hồ chỉ treo một cái danh hiệu mà thôi, cho dù Âm Minh thật sự xảy ra chuyện gì, những người này cũng sẽ không liên quan đến bản thân.

Ngoại trừ Tạ Tác Hàn, đa số thành viên trong Âm Minh đều không để Âm Minh trong lòng, nói Âm Minh này là một đồng cát vụn, đã coi như nâng đỡ hắn, đây quả thực là một bãi bùn nhão.

Đệ tử đầu nhập vào đệ tử hạch tâm... tiết kiệm thời gian.... tiết kiệm thời gian....

Nói trắng ra thì bây giờ Âm minh chỉ là một tổ chức có danh tiếng mà thôi, không có kỷ luật, không có tính kỷ luật, không có tổ chức, tổ chức như vậy thì có ích lợi gì? Nếu như không phải bên cạnh mình không có người, cũng không có thời gian đi xây dựng một thế lực ngầm, hấn làm sao có thể chấp nhận lời mời của Tạ Tác Lam, đảm nhiệm vị trí minh chủ này.

Vị trí minh chủ này, người thật sự có thể sai sử được bao nhiêu? Phỏng chừng ngoại trừ mấy người Tạ Tác Huyền, những người khác đều sẽ không để ý tới mình chứ? Bây giờ thì tốt rồi, mình còn chưa ngồi lên vị trí này, đã có người đi ra phản đối rồi, chẳng lẽ tên này lại có hứng thú với một chút quyền lực như vậy?

“Ồ? Vậy không biết phải thế nào, huynh đệ phía dưới mới chịu phục chứ?” Không đợi Tạ Giải mở miệng nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ đã cười lạnh nói.

“Ha ha, tu vi của Diệp huynh đệ, có lẽ sẽ không có ai hoài nghi, nhưng dù sao Diệp huynh đệ cũng mới đến, chúng ta còn chưa hiểu biết Diệp huynh đệ như thế nào, ý của ta là muốn khảo sát một thời gian, sau đó mới quyết định?” Đối mặt với nụ cười lạnh của Diệp Tĩnh Vũ, Vương Ngọc Hâm lại không có ý lùi bước.

“Tra xét trong một khoảng thời gian ngắn? Ha ha, làm sao khảo sát? Hôm đó khi hấn mời ta đến, cũng không có nói như vậy. Hơn nữa từ lúc ta tiến vào Thiên Linh thành, đã có bảy đội nhân mã một mực giám sát ta, đây hấn cũng là người của các ngươi a? Những chuyện này, cũng chính là thái độ của các ngươi đối với một vị minh chủ sao? Ha ha, ta nói các ngươi cũng quá đề cao mình rồi phải không?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng.

Lời nói của y khiến mọi người ở đây đều lúng túng, đặc biệt là Tạ Tác Khuyết, phái người theo dõi Diệp Tĩnh Vũ, y cũng biết, dù sao, bất luận nói thế nào, cũng là chuyện của y., Bọn họ cũng không tính là hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ, mời hắn đảm nhiệm Minh chủ cũng là tình thế bức bách, thế nhưng vạn nhất hắn là nội ứng của ác ma đánh tới, muốn nhân cơ hội này bắt gọn Âm Minh thì sao? Cho nên trên đường đi bọn họ đều giám sát, muốn xem xem bên cạnh hắn có bóng dáng ác ma hay không.

“Ha ha, các người phái người theo dõi ta, ta cũng không trách các người, dù sao, các người cũng lo lắng ta có thể dẫn người đến diệt các người hay không, chỉ là các người có nghĩ tới không, muốn tiêu diệt các người, bản thiếu gia cần phải dẫn người sao?” Nhìn bộ dạng xấu hổ của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng.

Hiện trường lại một lần nữa lúng túng, đúng vậy a, không nói thực lực bản thân hắn, liền nói hai người phía sau hắn, nghe nói đều là cao thủ cấp Côn Bằng, nếu hắn thật muốn tiêu diệt bọn họ, còn cần mang người sao?

Giờ khắc này, ngay cả Vương Ngọc Hâm cũng biến sắc. Hắn mới nghĩ đến, một khi Diệp Tĩnh Vũ gia nhập Âm Minh, như vậy Âm Minh lập tức có thêm ba cao thủ cấp Tỳ Hưu, là ba người đó.

Bản thân mình vừa rồi bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là đầu đau nhức sao? Tại sao còn ngăn cản hắn chứ? Bây giờ Âm Minh giống như thùng rỗng kêu to, cho dù bản thân mình hiện tại có thể khống chế quyền lực lại có bao nhiêu? Với thực lực của hắn bây giờ, một điểm quyền lực như thế nào hắn có thể để vào trong mắt?

“Thôi thôi, niệm tình mọi người đều là nhân loại, ta cũng không so đo cùng các người, nhưng chuyện nhập minh sau này cũng không cần bàn nữa, chúng ta đi!” Không nhìn Vương Ngọc Hâm một cái, Diệp Tĩnh Vũ xoay người đi về phía trước.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy mà rời đi, mấy người cầm đầu là Diệp Tác Huyền đều biến sắc, bọn họ thật vất vả mới mời được một vị cường giả như vậy, thật vất vả mới thấy được một

điểm dấu hiệu chấn hưng Âm Minh, nếu cứ như vậy sơ xuất, bọn họ làm sao có thể tha thứ cho mình.

“Diệp huynh, Diệp huynh... Nghe ta nói đã, chúng ta thật sự không có ý đó, chúng ta thật sự hi vọng người có thể đảm nhiệm vị trí minh chủ!” Tạ Tác Lam, Hoa Vũ Sâm, Đằng Tiểu Diễm, Hoắc Nguyên Lỗi, tứ đại chấp sự đồng thời đuổi theo, miệng hô to.

Thậm chí ngay cả Vương Ngọc Hâm cũng hoàn toàn khôi phục tinh thần, hung hăng tát lên mặt mình, đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ.

“Diệp huynh đệ, là ta hồ đồ, là ta hồ đồ rồi, kính xin đại nhân người đại lượng, không cần so đo với ta...” Rất có thể Diệp Tĩnh Vũ đã cướp đi một ít quyền lực của hắn, ban đầu hắn có chút khó chịu, nhưng nghĩ đến tình huống Âm Minh hôm nay, hắn lại minh bạch, hiện tại không phải Diệp Tĩnh Vũ muốn đảm nhiệm Minh chủ, mà là bọn hắn cầu người khác đảm nhiệm.

Những thành viên còn lại cũng lên tiếng giữ lại, bọn họ có thể tham gia hội nghị như vậy, nói cho cùng cũng là hi vọng Âm Minh có thể trở nên cường đại hơn, mà ở một nơi như Địa Minh, nếu như một tổ chức không có cường giả tọa trấn, căn bản không có bất kỳ hi vọng nào.

Bọn họ mời Diệp Tĩnh Vũ đảm nhiệm Minh chủ, kỳ thật cũng chỉ là tìm một chỗ dựa mà thôi.

Nghe được thanh âm những người này giữ lại, Diệp Tĩnh Vũ dừng bước, chậm rãi xoay người, nhìn đám người trong mắt nóng bỏng, bình thản nói: “Không biết trong lòng các vị, Âm Minh tồn tại có ý nghĩa gì?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh. Đúng vậy, bọn họ đều là người trong Âm Minh, nhưng Âm Minh trong lòng bọn họ thì tính là cái gì chứ? Thành lập Âm Minh, là vì đoàn kết sống ở Địa Minh, tại thời điểm bọn họ bị khi bị khi dễ, hy vọng có thể đạt được trợ giúp nhất định., Thế nhưng nhiều năm qua, Âm Minh nhân số càng ngày càng nhiều, nhưng trên thực tế đãi ngộ của bọn họ cũng không tăng lên

chút nào, chủ yếu nhất là tất cả mọi người đều tự vì mình mà chiến, cho dù thật sự xảy ra chuyện, cũng không có quá nhiều người đi trợ giúp lẫn nhau, mặc dù Âm Minh còn tồn tại, nhưng ý nghĩa của hắn đã sớm không còn.

” Âm Minh xây dựng là vì đoàn kết lực lượng nhân loại, là vì để được che chở trong lúc nguy hiểm, bao gồm cả các người mời ta đảm nhiệm vị trí minh chủ này, cũng chỉ là muốn được ta che chở mà thôi, ta không phải là một Thánh Nhân., Ta không có khả năng che chở cho các người, nếu như các người thật sự muốn ta đảm nhiệm Minh chủ này, như vậy tất cả đều phải nghe theo ta, các người làm được không?” Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng nói, ánh mắt băng lãnh đảo qua từng người ở đây, không ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Diệp Tĩnh Vũ nói không sai, bọn họ chỉ muốn tìm được một người che chở, hy vọng lúc bọn họ bị bắt nạt có một cường giả có thể ra mặt giúp đỡ bọn họ, muốn bọn họ nghe theo mệnh lệnh của một người, ai trong số họ có ai bằng lòng? Ai có thể cam tâm?

Nhìn đám nhân loại tự cho là đúng này, tự cho mình là kẻ cứu vớt bản thân là nhân loại của Địa Minh, nước sôi lửa bỏng, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy thất vọng, vốn cho là mình sẽ có thu hoạch, nào ngờ kết cục như vậy, một số người như vậy có thể trợ giúp mình làm gì chứ?

Không nói thêm gì nữa, nhấc chân lên, trực tiếp đi đến địa phương đã đến...

“Ta, Tạ Tác Lam, thề nếu Diệp Tĩnh Vũ đảm nhiệm vị trí minh chủ Âm minh, cả đời thuần phục Diệp Tĩnh Vũ, nếu có vi phạm lời hứa, thiên lôi đánh xuống, chết không yên lành...”
Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ sắp ra khỏi đại sảnh, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nghe được tiếng Tạ Tác Lam...

Chương CỬ42 xảy ra chuyện không may.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tạ Tuyên đã quỳ một chân xuống đất, thề với trời xanh. Đối với hắn, ở Địa Minh này đã chịu quá nhiều khuất nhục., Tuy thân là quản gia của trủng, nhưng hắn đã được quản gia đã bao giờ chưa? Cho dù là ác ma rất nhỏ trên phủ thành chủ Thiên Man thành, một con địa vị thấp nhất, thực lực kém xa ác ma có thể thỏa thích ức hiếp hắn. Cuộc sống như vậy hắn đã trải qua rất nhiều ngày tháng, hắn thật sự không muốn sống lại cuộc sống như vậy nữa.

Tuy nói đối với Diệp Tĩnh Vũ cũng không hiểu rõ lắm, cũng không biết cách làm người của hắn như thế nào? Nhưng bất kể nói thế nào, hắn vẫn là một con người, thuần phục một nhân loại, dù sao cũng hơn là hướng về một đám ác ma thuần phục chứ?

Theo Tạ Tác Khuyết tỏ thái độ, Hoa Vũ Sâm, Đặng Tiểu Diễm, Hoắc Nguyên Lôi thậm chí ngay cả Vương Ngọc Hâm vừa rồi phản đối Diệp Tĩnh Vũ cũng quỳ một chân xuống, trực tiếp thề thốt.

Đừng nhìn bọn họ có địa vị Âm Minh rất cao, thế nhưng bọn họ gặp chuyện cũng không tốt hơn Tạ Tác Lam bao nhiêu, thay vì tiếp tục chịu khuất nhục như vậy, không bằng đi theo Diệp Tĩnh Vũ hảo hảo đánh một trận.

Nhìn thấy ngũ đại chấp sự đều quỳ xuống, những người có mặt ở đây đều quỳ một chân, thề độc. Những người có thể tới tham gia hội nghị lần này đều là hy vọng Âm Minh có thể mạnh lên, dù chỉ có một chút hi vọng, bọn họ cũng không nên buông tha.

Chứng kiến trong mắt những người này chấp nhất, nghĩ đến bọn họ tại Địa Minh chịu những khuất nhục kia, Diệp Tĩnh Vũ trùng điệp thở dài một tiếng.

“Các vị coi trọng ta như thế, hôm nay Diệp Tĩnh Vũ ta thề ở đây, chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt đối sẽ không phụ lòng các vị!” Giờ khắc này, hắn phát ra một lời thề từ tận đáy lòng...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, mọi người đều vui vẻ, chỉ cần có một vị cường giả như vậy trấn thủ thì mọi chuyện sau này dễ xử lý hơn nhiều.

Tất cả mọi người từ dưới đất đứng dậy, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng ngồi ở vị trí đầu tiên, nghi thức tiên nhiệm xa hoa không có xa hoa., Cũng không có tuyên ngôn hào hùng gì, hắn đơn giản ngồi lên vị trí mình chủ Ám Minh, trở thành chúa tể toàn bộ Ám Minh, ngày đó Ám Minh trở thành thế lực ngăm lớn nhất Thiên giới, không ai tin nghi thức tiên nhiệm của mình chủ Ám Minh sẽ đơn giản như vậy.

Dưới sự giảng giải của ngũ đại chấp sự, Diệp Tĩnh Vũ đối với Ám Minh bây giờ có hiểu biết sâu hơn một bước. Tuy Ám Minh chỉ là một cái xác không hồn, nhưng dù sao đã tồn tại rất nhiều năm, cái xác không ngờ lại to lớn như thế, hiện giờ thành viên Ám Minh đã xuất hiện., Hơn trăm vạn người, phân bố ở bất cứ địa phương nào của Địa Minh, tuy rằng đại đa số người chỉ treo một cái tên, rất ít để ý tới chuyện của Ám Minh, nhưng nếu chỉ để cho bọn họ cung cấp tin tức, vẫn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Kể từ đó, trong tay Diệp Tĩnh Vũ nắm giữ một tổ chức tình báo cường đại, còn tình báo thường là thứ hắn cần nhất.

Thương lượng với năm đại chấp sự trong chốc lát, Diệp Tĩnh Vũ quyết định đầu tiên là phải chinh đốn kỷ luật của Ám Minh, những thành viên mang danh nghĩa Ám Minh kia tạm thời không làm việc, nhưng những thành viên kia vẫn luôn bồn ba các nơi vì chuyện Ám Minh nhất định phải tổ chức một quy định rõ ràng, không có quy củ, không thành phạm vi, càng không cần nói đến một tổ chức.

Đương nhiên, muốn chấp hành kỷ luật thì cần một lực lượng cường đại, trong kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ, là để năm đại chấp sự chọn lựa một nhóm thành viên có thiên phú, hắn tự

mình truyền thụ tâm pháp, muốn Âm Minh tản mát ra sinh cơ bưng bưng, dựa vào một mình chủ như hắc là không đủ, còn phải có lực lượng nòng cốt của mình, chỉ có bản thân trở nên cường đại, mới có thể có thêm nhiều người nguyện ý gia nhập Âm Minh.

Trong kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ, ngày sau Âm minh chính là một chi lực lượng bí mật trong tay hắc, nếu là đồ vật của mình, vậy cũng phải chế tạo cho tốt.

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ tự mình truyền thụ tâm pháp, tất cả mọi người đều vui mừng, nói thế nào Diệp Tĩnh Vũ cũng là cao thủ cấp Tỳ Hưu, tâm pháp hắc truyền thụ có thể kém được không?

Ngoại trừ thành lập một lực lượng vũ trang cường đại, Âm Minh còn cần có nguồn kinh tế của riêng mình, bất kỳ tổ chức nào, nếu như không có tiền, đều khó mà duy trì tiếp tục được. Dù sao, không phải tất cả mọi người đều có quyết tâm của đám Tạ Tác Lam, thường thì lợi ích mới là thứ bọn họ theo đuổi, chỉ cần có đủ nhiều lợi ích, sẽ không sợ người khác không động tâm.

Tất cả những thứ này đều không phải chỉ trong thời gian ngắn có thể xây dựng thành công, thương lượng hơn hai ngày, đám người Diệp Tĩnh Vũ mới lập ra một kế hoạch lớn, Diệp Tĩnh Vũ để cho năm đại chấp sự trước đó chọn lựa một nhóm người có thiên phú, lại thêm tín nhiệm, một bên mang theo nghịch bác chờ trở về nơi ở của mình, hắc dự định dựa vào lực lượng trong tay để đoạt lấy thùng vàng đầu tiên trong Âm minh.

Tại địa minh là địch quân, muốn đoạt được thùng vàng đầu tiên, đơn giản nhất, đơn giản nhất, trực tiếp nhất, hơn nữa phương thức hữu hiệu nhất chính là cướp đoạt.

Sáng sớm ngày thứ ba, mặt trời lên cao, ánh mặt trời vàng chói chiếu xuống chiếu vào người rất thoải mái, Diệp Tĩnh Vũ đã đứng ở nơi đóng quân của Huyết Ma quân đoàn từ lâu.

Võ, Nguyệt, Diễm Tam đại cao thủ cấp Thiên Nguyệt đều suất lĩnh quân đội rải rác khắp giáo trường, để có thể đạt được một viên Tử Tinh Thạch, những ác ma này đúng giờ vô cùng, Ác

ma cuồng nô cũng có gần hai vạn người đứng ở đó, nhưng thân là quân đoàn trưởng cuồng nô quân đoàn, cùng với năm ngàn vệ binh thân cận bên cạnh hẳn lại không thấy bóng dáng đâu?

Chẳng lẽ tên kia vừa lấy được một viên Tinh Thạch màu tím to bằng quả bóng liền bỏ trốn mất dạng rồi sao?

Nhìn thấy tất cả những thứ này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trầm xuống, hẳn hận nhất chính là phản bội, tuy rằng ta đánh người một trận, nhưng cũng cho người khỏi Tử Tinh Thạch lớn như vậy bồi thường, chẳng lẽ người cứ như vậy phản bội ta sao?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ muốn phát ra bất cứ giá nào điên cuồng tìm ra, xa xa bỗng nhiên vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy phía tây nổi lên một trận bụi bặm thật lớn.. Một đám ác ma cuồng nô cười Bá Vương Long Tích chạy nhanh đến, khi bọn chúng tới gần, Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện đám ác ma cuồng nô này ai nấy đều bị thương, ngay cả thú cười của bọn chúng cũng vết thương chồng chất, hiển nhiên đã trải qua một trận đại chiến.

Người dẫn đầu không phải là kẻ cuồng, mà là một phó tướng bên cạnh hắn, rống lên.

Khi hắn thấy mình đứng ở giữa sân, toàn thân áo đen Diệp Tĩnh Vũ, toàn bộ thân thể trực tiếp từ trên thú cười bắn ra. Thế nhưng không biết có phải do bị thương quá nặng hay không mà không ổn định được thân hình của mình., Cả người gã trực tiếp đập vào trên mặt đất phía trước Diệp Tĩnh Vũ, thân thể của gã rất nặng, trực tiếp nện xuống mặt đất tạo thành một cái hố to, thế nhưng trên người gã lại hiện đầy vết thương.. Một va chạm như vậy, những miệng vết thương còn chưa khép lại lại kia lại một lần nữa nứt toác ra, dòng máu màu ám kim tuôn ra như suối, nhưng hắn lại tựa như không thèm để ý, trực tiếp bò dậy, liền hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ hô: “Đại nhân cứu mạng, bọn cuồng đại nhân sắp không xong rồi...”

“Hả?” Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi...

Thành chủ thành Diệt Viêm thành đứng thứ chín mươi ba...

Cái gì gọi là sắp không xong? Tên điên kia da dày thịt béo, ba ngày trước mặc dù nhìn qua bị mình đánh rất thảm, nhưng thật ra cũng không thương tổn thần hồn hấn, với tu vi hiện tại của hấn căn bản không cần thời gian bao lâu liền có thể phục hồi như cũ, căn bản không tổn thương lớn thanh nhã mà? Chẳng lẽ đi ra ngoài tiêu dao vài ngày liền khai chiến với người khác sao? Cho dù là khai chiến, với thực lực của hấn, có mấy người có thể làm hấn bị thương? Sao lại không xong chứ?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi mau nói ra đi!” Diệt Tĩnh Vũ trong lòng nghi hoặc, lập tức mở miệng hỏi.

Rồng nào còn dám nói nhảm nhiều, lập tức kể lại toàn bộ tình huống mấy ngày qua bọn hấn.

Vào ngày Diệt Tĩnh Vũ rời đi, điên cuồng phân tán quân đoàn của mình, để bọn họ tự giải trí, mà hấn lại mang theo năm ngàn tinh binh của mình tới một thành trì gần nơi này nhất, tiêu diệt thành Viêm hưởng lạc.

Hai ngày trước cũng không có chuyện gì xảy ra, đơn giản chỉ là ăn đồ ăn, chơi đùa nữ nhân. Nhưng là vào đêm hôm qua, cuồng ở Thiên Hương lâu, lúc chơi nữ nhân với con trai của thành chủ Diệt Viêm thành vì một Hồ nữ tranh giành tình nhân với nhau., Kết quả hai người đánh nhau, nhi tử của thành chủ tự nhiên không có khả năng là đối thủ cuồng vọng, cuồng không cẩn thận liền miểu sát hấn, nếu là nhi tử bình thường của thành chủ, lấy thực lực cuồng bạo, giết cũng có thể giết., Không có gì ghê gớm, thế nhưng thành chủ của thành Diệt Viêm này lại không đơn giản. Phụ thân của thành chủ chính là một trong bảy đại chiến tướng dưới trướng của lãnh chúa Hủy Diệt năm xưa, đại chiến tận thế ngày đó đã bị thương nặng, khi các lãnh chúa Hủy Diệt cùng nhau bế quan, tuy rằng thực lực của thành chủ chưa đạt tới cấp Giao Bằng, thế nhưng bên cạnh

ông ta lại có một lực lượng vũ trang tuyệt đối cường đại, là đội diệt Viêm Chiến đội.

Đây là chiến đội tuyệt cường do mười tám cao thủ cấp Hồng tạo thành, lúc đám ác ma còn đang ở vực sâu, chiến đội này đã có chiến tích đánh chết cao thủ cấp Côn Bằng, đã nhiều năm trôi qua, bọn họ cũng chỉ vì không cách nào ngộ ra tầng kia, thực lực khó có thể tăng cường cấp Côn Bằng, nhưng sức chiến đấu của bọn họ tuyệt đối không dưới cao thủ cấp Tỳ Hưu bình thường.

Đây là cỗ máy chiến đấu tồn tại chỉ vì chiến đấu.

Tuy thực lực điên cuồng không tồi, nếu đơn độc đối mặt với một gã, đương nhiên không dễ vào mắt. Thế nhưng đối phương lại có mười tám tên a, bây giờ thực lực một đầu ác ma tổng hợp lại, dù là cao thủ sơ cấp đỉnh cũng chưa chắc có thể tự tin thủ thắng, huống chi là một kẻ điên?

Sau khi thành chủ Diệt Viêm biết con trai duy nhất của mình bị giết, liền trực tiếp mang theo mười tám tên ác ma chiến đấu chạy tới. Chỉ có điều vừa giao thủ đã bị đánh bay ra ngoài, mà năm ngàn thân binh của hắn đối mặt với năm vạn đại quân của đối phương, căn bản không có chút cơ hội chiến thắng. Cuối cùng, điên cuồng mang theo một đám thân binh, ra sức chống cự, lúc này mới khiến cho có cơ hội mang theo một số người xông ra, cầu viện.

Nghe thấy tiếng rống, mọi người ở đây đều trầm mặc một hồi, đặc biệt là Vũ, Nguyệt, Diễm Tam Đầu Ác Ma, Diệt Viêm Chiến đội, bọn hắn cũng đã nghe nói qua, đó đích thật là tồn tại không dễ chọc, mười tám tên tu vi Hồng cấp, sức chiến đấu lại không dưới cấp Tỳ Hưu bình thường.

Càng quan trọng hơn, diệt thành chủ và thành chủ Viêm Thành chính là đồng bọn từ nhỏ đã chơi với nhau, chính là người ủng hộ trung thực nhất, không giống loại ngoại lai như Diệp Tĩnh Vũ, nếu không phải tu vi của hắn quá kém, rất có thể Địa Minh chính là Thập Đại Hùng Thành.

Cũng không biết tên điên kia làm sao, vậy mà giết con trai của hắn? Thằng này lúc nào không gây chút chuyện chứ?

Bọn hắn trầm mặc đều hướng ánh mắt về phía Diệp Tĩnh Vũ, dưới cái nhìn của bọn hắn, Diệp Tĩnh Vũ là người của Nguyên phái, như thế nào cũng coi như là người của Nguyên, hơn nữa là một hộ ngoại lai, không có bất kỳ căn cơ ngoại lai, tuyệt đối sẽ không vì một gã thuộc hạ không nghe lời mà đi đắc tội với đại nhân vật như thành chủ diệt Viêm thành.

Nhưng rất nhanh, câu nói của Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để bỏ đi ý nghĩ của bọn họ...

“Võ, Nguyệt, Diễm, các người dẫn tất cả huynh đệ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Diệt Viêm thành, Tiểu Hắc, biến thân, chúng ta đi tới Diệt Viêm thành trước...” Trong lúc Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, sự nghịch bác sau lưng hắn đã hóa thành chân thân. Giờ phút này nó cao ba trượng, toàn thân đen nhánh, bốn vó liệt diễm thiêu đốt, một cỗ uy áp kinh khủng phát ra.

Diệp Tĩnh Vũ đặt tay lên lưng nghịch bác, thân thể nhảy lên, còn Tiểu Đào cũng đã sớm hóa thành con mèo nhỏ, nằm sấp trên đỉnh đầu nghịch bác.

“Ai dám làm tổn thương người của ta, ta diệt cả nhà hắn!” Giờ phút này, sự bá khí của Diệp Tĩnh Vũ bạo phát toàn diện, cái kia đến từ Độc Cô Bá Thần tâm tư tranh cao thấp hiển lộ ra.

Bốn vó dùng sức đạp một cái, thân thể nghịch chuyển đã biến mất trước mắt đám ác ma, chỉ để lại một luồng khói đen, tất cả ác ma đều sững sờ, nhưng sau đó là một tiếng rống to, đặc biệt là những ác ma cuồng nộ kia, căn bản không dùng võ., Đám người Nguyệt, Diễm dậy lệnh, nhảy lên tọa kỵ của mình, chạy về hướng Diệt Viêm thành. Ngay cả đám ác ma cuồng nộ theo tiếng gầm chạy về cũng ném tọa kỵ của mình đi, cùng đồng bọn khác cuời ngựa chạy về hướng Diệt Viêm thành.

Nhìn thấy đám ác ma, Vũ, Nguyệt, Diễm Nhân liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Tĩnh Vũ lại không từ bỏ ý định đi tìm phiền toái cho thủ hạ của hắn.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Nữ tử kiều mị lên tiếng đầu tiên này nói.

“Nói thế nào cũng là đồng bạn của chúng ta, đi thôi, một nhân loại như hắc mà cũng dám đi, chẳng lẽ chúng ta còn không dám đi sao?” Võ lạnh lùng nói, sau khi nói xong, một con Báo Long Thú đã vồ một cái vào chỗ ngồi, suất lĩnh nhân mã của mình chạy tới., Nguyệt cũng không chút do dự đi theo, về phần diễm lệ, nhìn thấy hết thấy, lại ngăn người, trong mắt hiện lên một vòng dị sắc, trong miệng thì thảo nói: “Có lẽ, vận mệnh của chúng ta sẽ vì hắc đến mà thay đổi?”

Sau khi nói xong, hai vạn năm ngàn chiến sĩ Mộng Yểm tộc của nàng cũng bắt đầu hành động...

Diệt Viêm thành nằm ở phía Đông Nam của thành Địa Sát, cách nơi đóng quân đoàn Huyết Ma chưa tới năm mươi dặm. Lúc này, ngoài thành Diệt Viêm, năm ngàn thân vệ được điên cuồng suất lĩnh đã không đến một trăm tên, trên người cũng chỉ còn lại mấy trăm vết thương lớn nhỏ., Rất nhiều nơi ngược lại còn phun ra suối máu, gần nửa xương sọ lõm xuống, một cánh tay bị kéo đứt, máu tươi rơi đầy đất. Phía sau hắc, mấy trăm tên thân binh kia cũng mang theo trọng thương, rất nhiều binh sĩ cần phải dìu đỡ lẫn nhau mới có thể đứng thẳng được.

Xung quanh bọn họ chất đầy những mảnh vụn, ngay cả mặt đất cũng bị phá hủy hoàn toàn. Cái hố to này, cái hố sâu kia, rất nhiều nơi trên đất đều hiện lên màu vàng kim nhàn nhạt, đó đều là máu của ác ma, có ác ma cuồng nộ, cũng có ác ma hủy diệt.

Chương CỬ 44 hiểu lắm.

Mà mấy vạn con ác ma có mắt mặc áo giáp, ác ma hủy diệt vô trang bao vây bọn chúng, trong mắt tất cả ác ma đều tràn ngập sát ý.

Phía trước đám ác ma này là một nam tử mặc cẩm bào, hình dạng lạnh lùng, cao tới bảy tám trượng đang đứng trên một con quái vật to lớn có hai cánh, hai mắt nhìn chằm chằm vào kẻ cuồng dã di đầu, tràn đầy phẫn nộ.

Bên cạnh hắn, còn đứng mười tám tên mặc áo giáp màu bạc, tay cầm trường mâu, đầu đội nón trụ pháo, giống như ác ma người máy, trên thân mỗi một tên đều tản ra sát khí nồng đậm, tu vi của bọn hắn biểu hiện ở Hồng cấp đỉnh phong, nhưng chiến ý mà bọn hắn thể hiện ra so với những cao thủ cấp triện còn cường đại hơn, cho dù cuồng đã là một cao thủ cấp Phù Du, nhưng trong mắt bọn hắn lại nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Đúng, coi thường, rõ ràng chỉ là tu vi cấp Hồng, nhưng lại coi xa cường giả cấp Côn Bằng, đây không thể không nói là một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng kỳ quái là, cho dù là cuồng, cũng không cảm thấy bất kỳ khuất nhục nào, bởi vì bất luận hắn cố gắng thế nào, đều khó mà đối phó với mười tám đầu ác ma của diệt viêm chiến đội này.

Hiện tại, trong lòng hắn tràn đầy hối hận, tràn đầy ảo não, tại sao mình lại xúc động như vậy chứ? Không phải chỉ là một Hồ Nữ có mị lực sao? Mình còn phải đi ghen tuông với tên kia sao? Bây giờ thì tốt rồi, giết tiểu nhân đi., Đến rồi, hơn nữa còn là người lớn dũng mãnh như thế, mình sao lại xui xẻo như vậy? Cũng không biết tên kia chạy đi đâu, ai, bất quá cho dù hắn có chạy thoát, chẳng lẽ tên nhân loại lão đại kia thật sự sẽ vì hắn mà liều mạng sao?

“Cuồng, ngươi tự sát hay là ta tự mình động thủ!” Thành chủ Diệt Viêm thành Mâu lạnh lùng nói, thậm chí nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thân thể của hắn phập phồng một hồi.

Hắn chỉ có một đứa con như vậy thôi, hơn nữa còn là tuyệt thế thiên tài hiếm thấy, tuổi còn trẻ mà đã đạt đến Hoang cấp, lúc trước cha mình ở tuổi hắn cũng chỉ mới Thiên cấp mà thôi, cuối cùng cha của mình lại trở thành cao thủ cấp Tỳ Hưu., Vẫn là một trong Thất Đại Chiến Tướng bên cạnh lãnh chúa Hủy Diệt, thiên phú của bản thân không tốt, nhiều năm như vậy vẫn luôn dừng lại ở Hồng cấp đỉnh phong, nhưng thủy chung không cách nào đột phá cấp Côn Bằng, vốn còn hy vọng con mình sớm ngày đột phá cấp Côn Bằng., Như vậy, dựa vào ưu thế của gia tộc mình, để Diệt Viêm thành trở thành Đại Hùng thành cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại lại bị ác ma điên cuồng giết chết, điều này làm cho hắn không giận sao được?

Ác ma cuồng nộ, bọn chúng đáng ra phải bị đuổi tận giết tuyệt mới đúng.

“Hừ...” Nghe Mâu Mâu nói xong, cuồng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, để cho mình tự sát, người như thế nào không đi chết? Chiến Phủ trong tay đã vỡ thành hai nửa kéo một cái, đã bày ra một bức chuẩn bị liều chết một trận.

Nhìn thấy tư thái cuồng ngạo, Mâu ánh mắt sững sờ, liền hạ lệnh triệt để xóa bỏ đám người điên này, lại nhìn thấy một đạo hắc ảnh cấp tốc chạy tới bên này, cơ hồ trong nháy mắt, một đạo hắc ảnh đã đi tới trước đám người mình.

Đó là một con thú hoang cao ba trượng, giống như một con Kỳ Lân độc giác, nhưng lại không giống Kỳ Lân, dưới chân nó dấy lên từng luồng từng luồng hắc viêm, uy áp kinh khủng tỏa ra, trên lưng con thú hoang này có một nam tử mặc áo đen đang đứng. Phía dưới nam tử đó còn có một tên ác ma cuồng nộ, tựa hồ là một tên gia hỏa vừa mới chạy trốn, đưa đến cứu viện sao? Chuyện này cũng quá nhanh rồi phải không?

“Huyết Ma quân đoàn thống soái ở đây, ai dám giết thủ hạ của ta?” Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đứng trên lưng nghịch bác, hai mắt nhìn Mâu, lạnh lùng nói ra.

Nghe được thanh âm Diệp Tĩnh Vũ, cuồng có chút khó khăn ngẩng đầu lên, liền thấy bóng lưng cao ngạo kia, trong khoảng thời gian ngắn trên mặt có chút thất thần, hắn thật sự tới sao?

Hồng thật sự mời hấn tới? Hấn thật sự nguyện ý vì mình đắc tội Mâu thành chủ sao?

Mâu cũng ngẩn người, hiển nhiên không ngờ xuất hiện trước mặt mình lại là nhân loại một tay nâng đỡ này, nghĩ tới biểu hiện của mình trên đấu trường lúc trước, nghĩ tới đánh giá Nguyên đối với hấn, lửa giận trong lòng hơi giảm một chút.

“Tề Tĩnh tướng quân, ta là Diên thành chủ Mâu, hấn giết con trai ta, bây giờ ta cũng chỉ là báo thù cho con ta mà thôi, xin ngươi đừng nhúng tay!” Mâu nói rất khách khí, hấn cũng rất khách khí với Diệp Tĩnh Vũ, bất quá đó là nể mặt Nguyên.

“A? Nguyên lại là Mâu thành chủ, thất kính thất kính!” Nghe đối phương tự báo ra thân phận, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lập tức lộ ra vẻ cung kính, rất nghiêm túc hướng Mâu Thành ôm quyền thi lễ một cái.

Chứng kiến bộ dạng này của Diệp Tĩnh Vũ, Mâu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, xem ra người này cũng biết thân phận của mình, mà vẻ mặt điên cuồng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ lại hiện lên vẻ thất vọng.

“VẬY...” Mâu Chính đang muốn nói chuyện, lại bị Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp cắt ngang nói.

” Mâu thành chủ, ta nghĩ việc này có chút hiểu lầm!” Diệp Tĩnh Vũ rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào con mắt của Mâu Thành, mở miệng nói ra.

“Hiểu lầm?” Mâu Nhất sững sốt, thi thể con trai mình còn ở đó, gia hỏa này cũng thừa nhận là hấn giết con mình, làm sao còn có hiểu lầm chứ?

“Đúng vậy, nói như thế nào thì Cuồng đoàn trưởng cũng là thuộc hạ của ta. Trên đường tới đây, vị phó đoàn trưởng này cũng đã nói kỹ càng chi tiết với ta, ta thấy đây chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

“Hiểu lầm, nhi tử của ta đều...” Mâu Lâm đang muốn nổi giận, lại lần nữa bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang.

” Mâu thành chủ, ngươi nghe ta nói hết đã, Mâu thành chủ chính là bạn bè với tính mạng của Nguyên đại nhân, với địa vị

của ngài hôm nay, ta nghĩ ở Địa Minh cũng không có kẻ nào không có mắt dám đến đắc tội ngài a?”

Mâu rất theo bản năng nhẹ gật đầu, Diệp Tĩnh Vũ nói một điểm cũng không sai, mặc dù thực lực của mình không cao, nhưng Địa Minh thật đúng là không có người nào nguyện ý đắc tội mình.

“Mặc dù tính tình Cuồng tướng quân cương liệt, nhưng chắc hẳn sẽ không vô duyên vô cớ đến đắc tội ngươi, đúng không?” Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục nói.

“Ừm...” Mâu Minh nhẹ gật đầu, tuy rằng hắn là một cao thủ cấp Tỳ Hưu, nhưng là cho hắn một trăm lá gan, hắn sẽ không dễ dàng chạy tới đây đắc tội mình.

Ngay cả sự cuồng vọng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ cũng liên tục gật đầu không phải sao? Minh còn chưa ngốc đến mức đắc tội với ngươi.

“Đã như vậy, vậy cuồng tướng quân càng không có khả năng mưu hại công tử của ngài rồi...”

“Nói vậy cũng không sai, nhưng mà...” Vừa nói đến con mình, Mâu Khuyết lập tức nổi hỏa, nhưng hắn mới mở miệng, một lần nữa bị Diệp Tĩnh cắt ngang.

“Được rồi, hiện tại ngài cũng biết, Cuồng tướng quân chắc chắn không có động cơ thương tổn quý công tử, cho nên mới nói đây chỉ là hiểu lầm. Bây giờ ta tới hỏi ngài, Cuồng tướng quân và quý công tử đã phát sinh tranh chấp ở Thiên Hương lâu phải không?”

“Ừm...” Mâu Cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, gật đầu nhẹ.

“Dưới tình huống lúc đó, Cuồng tướng quân chắc chắn không biết thân phận công tử quý trọng đúng không!”

“Ừ...” Mâu Hòa đồng thời nhẹ gật đầu, nếu hắn thật sự biết, hắn mới sẽ không ngốc đến mức giết chết tên kia.

Chương Cửu Thập Cửu Thập Nhất xâm phạm huynh đệ chúng ta, giết chết huynh đệ chúng ta.

“Như vậy, hai người chẳng qua vì tranh giành tình nhân tranh chấp, sau đó xuất hiện thương vong, chuyện như vậy ở Địa Minh hẳn là mỗi ngày đều phát sinh mới đúng, nghĩ đến là chuyện không thể bình thường hơn, ngài nói đúng không?”

“Ừm...” Mâu Phong lại gật đầu, Diệp Tĩnh Vũ nói không sai chút nào. Ở Địa Minh, loại tranh giành tình cảm dẫn phát tranh đấu này không phải quá ít, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có phát sinh, dù sao loại chuyện này ở Thiên Minh cũng từng xảy ra, chớ đừng nói là những ác ma tính cách tàn bạo cuồng nộ này, lần này chết chính là con của mình.

“Đương nhiên, ta biết, ngài muốn nói lần này người chết là nhi tử của ngài, thế nhưng chuyện này hoàn toàn không thể trách cuồng tướng quân!”

“Chẳng lẽ hẳn giết con ta, ta có nên trách hẳn hay không? Vậy ta nên trách ai đây?” Mâu Cơ cố gắng ngăn chặn hỏa khí gầm lên một câu.

“Oánh trách ngươi...”

“Trách ta?” Gân xanh trên trán Mâu Giáo xông ra từng sợi, sao lại trách mình? Nếu không phải kiêng kỵ thực lực bản thân Diệp Tĩnh Vũ, cùng với một quân cờ hẳn vất vả bồi dưỡng, hẳn đã trực tiếp hạ lệnh giết tới.

“Không sai, ngươi suy nghĩ một chút đi, quý công tử là nhi tử của ngươi, thân phận tôn quý bậc nào, chính là lúc hẳn xuất hành., Ngài sắp xếp bảo tiêu cho hẳn như thế nào? Mười mấy cao thủ Thiên cấp, hai tên Hoang cấp, ngay cả một tên cấp Hồng cũng không có, ngài nói xem, phái nào bần hàn như vậy., Gặp phải Cuồng tướng quân tại Thiên Hương lâu, Cuồng

tướng quân có nhận ra không? Tốt xấu gì thì Cuồng tướng quân cũng là một cao thủ sơ cấp, lại không biết thân phận quý công tử, chỉ nói một tên tiểu lâu la cấp Hoang muốn khinh thường mình, đương nhiên phải xuất thủ giáo huấn một phen., Ngài cũng biết, cao thủ cấp Thương cùng cao thủ cấp Hoang, tùy tiện sơ ý một chút, cao thủ cấp Hoang cũng dễ dàng toi mạng đúng không? Ngài nói lúc trước ngài phái một ít bảo tiêu bảo vệ Thiếu thành chủ, cho dù những kẻ không có khả năng là đối thủ của Cuồng tướng quân, thế nhưng trận thế lớn, Cuồng tướng quân cũng có thể đoán ra thân phận của hắn? Ngài nói là cuồng tướng quân đoán được thân phận của hắn, làm sao có thể ra tay? Chẳng lẽ không trách ngài sao?” Diệp Tĩnh Vũ mang theo bộ dáng chính khí lẫm liệt.

Cuồng vọng sau lưng nghe xong một đạo lý lớn như vậy, hung hăng tát một cái vào đùi mình, trong miệng hô lớn: “Không phải chứ? Nếu bên cạnh Thiếu thành chủ có một đám người đi theo, cho dù là kẻ ngốc, ta cũng có thể đoán ra thân phận của hắn, nhưng bên cạnh hắn cái gì cũng không có cái gì cả., Chỉ có hai ba con mèo lớn nhỏ, ta còn tưởng rằng là đứa con không có mắt của gia hỏa kia chứ. Lúc này mới ra tay giáo huấn một chút, ai mà biết được lực lượng không nắm chắc, một khi không cẩn thận liền giết chết hắn. Loại chuyện này mỗi ngày đều phát sinh, ta cũng không phải cố ý mà...” Trên mặt cuồng phong còn bày ra một bộ dạng ủy khuất hiềm thấy...

Mâu Hầu tức muốn học máu, cái gì mà không phái nhiều người? Diệt Viêm thành này chính là địa bàn của mình, chẳng lẽ địa bàn của mình xuất hành còn phải mang theo đại đội hộ vệ sao? Đây cũng giống như lúc người tản bộ ở hậu hoa viên nhà người, chẳng lẽ còn phải vũ trang đầy đủ hay sao?

Hai người các người nói cái gì? Cái gì mà nắm chắc không tốt, sơ sẩy một chút là không sai, không cẩn thận như vậy không chừng mỗi ngày đều phát sinh, thế nhưng người chết vẫn là con trai của mình.

Mâu giận đến thân thể một trận loạn chiến, ngay cả tóc trên đầu cũng tức giận dựng đứng lên, nhưng làm cho hắn phiền

muộn nhất chính là, đối mặt với những lời này của Diệp Tĩnh Vũ, hẳn không tìm được một câu nào để phản bác.

“Cho nên mới nói, nói cho cùng, Cuồng tướng quân bất quá là ngô sát Thiếu thành chủ mà thôi, nếu là ngô sát, như vậy tự nhiên cũng chỉ là một hồi hiếu lắm. Bây giờ thành chủ giết nhiều người như vậy, coi như là báo thù cho Thiếu thành chủ, không bằng chuyện này cứ như vậy mà thôi đi?” Nhìn bộ dạng Mâu Dương bị tức giận đến toàn thân phát run, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa cười nói.

ngô sát? Hiếu lắm? Thôi bỏ đi? Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ vòng vo hơn nửa ngày, vậy mà kết cục như vậy, Mâu Hầu đã hoàn toàn nổi giận, con trai mình chết, con trai có thiên phú nhất của mình đã chết, con trai duy nhất của mình chết, đối phương bất quá tổn thất mấy ngàn binh sĩ, chính mình cũng tổn thất mấy ngàn binh sĩ, hiện tại cứ như vậy quên đi sao? Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

“Tĩnh tĩnh tướng quân, người phải biết thân phận của người, ta nể mặt Nguyên đại nhân mới không muốn làm khó người, hẳn ta không giết không được, tốt nhất người đừng nhúng tay vào việc này!” Mâu Lãnh lạnh lùng nói.

“Ai, Mâu đại nhân, tất cả mọi người đều là người văn minh, cần gì phải chém chém giết giết giết đây? Ta vừa rồi đã nói cả đồng đạo lý như vậy, người sao lại không rõ chứ? Chẳng lẽ thật sự muốn liều mạng người chết ta sống sao?” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ làm ra vẻ mặt bi ai, không biết, còn tưởng rằng hẳn là một cao tăng đức cao vọng trọng.

“Không sai, mặc kệ người nói bao nhiêu, hôm nay ta không giết hẳn cũng không được!” Mâu Thái độ rất kiên quyết.

“Nói như vậy không có lý lẽ gì?” Diệp Tĩnh Vũ biểu tình rất nghiêm túc.

“Không có gì để nói...” Thái độ Mâu rất kiên quyết.

“Được rồi, tất cả mọi người thấy được, không phải ta không nói lý, là Mâu thành chủ không nói lý, nếu ngày sau Nguyên đại nhân truy vấn, mọi người phải làm chứng cho ta!” Diệp Tĩnh Vũ giang hai tay ra, làm ra một bộ dạng vô tội.

“Hừ? Chẳng lẽ ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Nhìn đáng vẻ Diệp Tĩnh Vũ, Mâu Phong hừ lạnh một tiếng.

“Ngăn cản ngươi? Ta cũng chưa có nói muốn ngăn cản ngươi đâu!” Diệp Tĩnh Vũ lại lắc đầu.

“Vậy ngươi mau rút qua một bên đi, chuyện này ta không tính toán với ngươi!” Mâu Khúc còn tưởng Diệp Tĩnh Vũ nhượng bộ, khí diễm càng hung hăng.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười, ban đầu chỉ cười nhẹ vài tiếng, cuối cùng toàn thân lại cười ha hả, cười đến gập cả người, cười đến mức cả người run rẩy, cười đến mức mặt mũi như muốn nở hoa, thật giống như hắn đã nghe được chuyện cười trên thế giới này.

“Ngươi cười cái gì?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cười to, trong lòng Mâu Tâm lóe lên một tia bất an, lúc này, hắn mới chợt phát hiện trên đường chân trời xuất hiện một mảng bụi bặm thật lớn, tiếng nổ lớn càng cuộn cuộn mà đến, chỉ trong vài hơi thở, gần mười vạn đại quân, mười vạn đại quân ác ma cười dị thú, đã vây quanh doanh trại của Mâu Lai.

Chứng kiến bộ dáng đằng đằng sát khí của từng binh sĩ kia, nhìn Diệp Tĩnh nằm trên lưng nghịch bác cười ha ha, nỗi bất an trong lòng Mâu Tâm càng ngày càng mãnh liệt...

“Ngươi... Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Thanh âm Mâu Thiên có chút run rẩy, lúc này, hắn mới đột nhiên cảm giác Diệp Tĩnh Vũ vừa cùng mình nói nhiều như vậy, cũng không phải là nói đạo lý với mình, mà là đang kéo dài thời gian...

“Muốn làm gì? Ha ha ha... Ngươi giết thuộc hạ của ta, ngươi nói ta có thể làm gì? Ta đã nói rồi, ta sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng cũng không phải không ngăn cản ngươi đả thương thuộc hạ của ta, mà là không ngăn cản ngươi tới chịu chết! Toàn quân nghe hiệu lệnh ta, diệt thành chủ Mâu Cư khó lường!, Dám mưu hại tướng quân Địa Minh, hôm nay khuyển bảo vô hiệu, phụng mệnh Nguyên đại nhân, giết —— không tha!” Tiếng cười Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên ngừng lại, âm thanh lạnh như băng từ trong miệng truyền ra, một cỗ sát ý ngập trời xông thẳng tới chân trời...

ấp chín mươi sáu toàn lực xuất thủ.

Theo tiếng ra lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, Võ, Nguyệt, Diễm, mấy đại cao thủ cấp Toan Nghê đã mang binh sĩ của mình xông tới, những ác ma cuồng nộ kia càng như phát điên phóng tới hộ vệ thành chủ Diệt Viêm thành., Khi bọn họ tới hiện trường, liền thấy quân đoàn trưởng của mình toàn thân bị trọng thương, những huynh đệ kia của mình càng tử thương thảm trọng, số lượng mấy ngàn người cuối cùng chỉ còn lại có hơn trăm người, hơn nữa còn là từng người đều trọng thương, điều này khiến bọn họ không khỏi tức giận.

Về phần cuồng, giờ phút này trên mặt tất cả đều là vẻ kích động, hẳn thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ vì hắn mà trực tiếp động thủ với Diệt Viêm thành chủ, hơn nữa là mệnh lệnh phải giết.

Lúc đầu hắn nghĩ đến, Diệp Tĩnh Vũ có thể đến hay không đều là một vấn đề lớn, cho dù hắn đến, nhiều nhất cũng chỉ là kéo dài cùng đối phương biểu hiện, tỏ thái độ, nói thế nào là mình cũng là thuộc hạ của hắn phải không? Dù sao cũng phải làm mặt mũi, nhưng hiện tại, hẳn chẳng những tới, còn vì chính mình trực tiếp diệt Mâu Mâu, điều này làm sao hắn không cảm động?

Ác ma đều là ích kỷ, không nói mình vẫn không tính là trung thành và tận tâm với nó, cho dù là những kẻ rất trung thành, lúc gặp nguy hiểm, cấp trên cũng sẽ không chút do dự kéo thuộc hạ ra chịu chết, có thể vì thuộc hạ mà đắc tội với quyền quý như nó, lại có mấy người?

Giờ khắc này, vì Diệp Tĩnh Vũ, cuồng coi như tan xương nát thịt cũng nguyện ý.

Cũng không để ý thương thế thảm trọng trên người, cầm lên chiến phủ đã gãy một nửa kia, liền đánh tới thành chủ Diệt Viêm thành.

Về phần thành chủ Diên thành Mâu, giờ phút này lại ngây ngốc ngẩn người, cái gì gọi là bụng dạ khó lường, mưu hại tướng quân Địa Minh? Rõ ràng chính là hấn giết con mình, chính mình báo thù cho con trai mình sao, sao lại nói đến việc mưu hại tướng quân Địa Minh? Càng nói đến chính là Nguyên đại nhân hạ lệnh? Cho dù Nguyên đại nhân biết, sao có thể hạ lệnh giết chết mình? Cho dù người muốn tìm lý do cũng phải tìm một lý do tốt hơn chứ?

Đương nhiên, điều hấn không muốn tin nhất chính là Diệp Tĩnh Vũ dám động thủ với hấn, hơn nữa còn giết không tha? Chẳng lẽ hấn không sợ đắc tội hoàn toàn Nguyên đại nhân sao? Hấn chỉ là một tên ngoại lai? Vậy mà chỉ vì một thuộc hạ mà đắc tội mình? Điều này... Điều này sao có thể?

Mâu Mâu còn chưa phục hồi lại tinh thần, tất cả ác ma của Huyết Ma quân đoàn đã vọt tới, hấn nào hiểu được Diệp Tĩnh Vũ kế thừa một quán phong cách Độc Cô Bá Thần, đó chính là bao che khuyết điểm.

Không cần nói tới cuồng ngạo chính là một quân đoàn trưởng của hấn, chính là một cao thủ cấp Tỳ Hưu, cho dù chỉ là một binh sĩ nhỏ, chỉ cần là binh lính của hấn, nếu xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ bảo vệ binh lính của mình, đây là thứ đang chảy xuôi trong xương cốt của hấn.

Đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ muốn giết diệt sát thành chủ Viêm thành cũng không chỉ muốn bảo vệ ngắn gọn, cho dù là bao che khuyết điểm, kỳ thật cũng không cần mạo hiểm truy đuổi tận giết tuyệt với Mâu Toàn.

Bất quá theo hấn thấy, cuồng đã giết con trai Mâu, giữa hai người đã thế như nước với lửa, tuyệt đối không có đường lui, cho dù mình cuối cùng bảo vệ được cuồng, Mâu cũng bởi vậy mà ghen ghét chính mình, lấy thế lực của hấn, lấy quan hệ của hấn cùng Nguyên, cho dù bên ngoài sẽ không tìm mình phiền phức, thế nhưng cũng không biết sẽ gây cho mình bao nhiêu phiền toái. Thay vì như thế, không bằng chém cỏ trừ tận gốc còn tốt hơn.

Hơn nữa hấn xem ra, quan hệ Mâu Hòa Nguyên một mực không tệ, nếu như hấn còn sống, như vậy Nguyên tất nhiên sẽ

đứng về phía kia, dù sao, thế lực hắn có được, cũng không phải chính mình có thể so sánh, không nói hắn cùng Nguyên Nguyên tình cảm thế nào., Nếu nói hắn có trợ giúp đối với nguyên cũng tuyệt đối vượt qua mình, nguyên ít cũng sẽ đứng về phía hắn, nhưng nếu hắn chết đi? Một khi hắn mà chết, như vậy, mặc kệ trước người hắn có thế lực khổng lồ cỡ nào, giá trị lợi dụng lớn cỡ nào, đều sẽ biến mất vô ảnh vô tung, nguyên có lẽ sẽ trách cứ mình, nhưng tuyệt đối sẽ không vì một người chết mà đối phó với mình.

Người chết không có giá trị lợi dụng, mà mình còn có...

Cho nên dưới cái nhìn của hắn, nhìn qua Diệp Tĩnh Vũ tựa như chỉ xuất phát từ ái hộ của mình, bất quá hết thảy đối với Mâu Đà đều tận giết tuyệt, trên thực tế đã trải qua suy nghĩ sâu xa.

“Tiểu Đào, chắc hẳn đã lâu rồi ngươi chưa ăn qua huyết thực còn sống. Hôm nay ta cũng mặc kệ ngươi, ngươi cứ hưởng dụng cho tốt đi!” Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười nhàn nhạt, nói với Tiểu Đào đang còn nghịch trá trên đầu.

Vừa nghe một câu như vậy, ánh mắt Tiểu Đào vốn còn có chút ảm đạm lập tức sáng lên, hai ngọn lửa xanh biếc trực tiếp bốc cháy lên. Hắn là ai, hắn là Thao Thiết, một trong tứ đại hung thú Thái Cổ, thời điểm nghịch phản ở Man Lâm., Còn thỉnh thoảng muốn bắt được một ít hoang thú để ăn, nhưng sau khi đi theo Diệp Tĩnh Vũ đến Địa Minh, bởi vì Diệp Tĩnh Vũ đã nói đã hóa thành hình người, muốn có nhân hình, cũng không thể tùy ý ăn sống, mỗi ngày chỉ ăn một ít thực vật bình đạm cùng linh dược mang từ Man Lâm ra, đã thật lâu không có ăn qua đồ ăn sống rồi.

Trong miệng sớm đã nhả ra một con chim, bây giờ nghe Diệp Tĩnh Vũ nói, nào còn để ý nhiều như vậy, thân ảnh lóe lên, đã trực tiếp xông ra ngoài, mục tiêu của hắn, chính là Mâu Chu đi đầu.

Gần như chỉ trong nháy mắt, bóng Tiểu Đào đã tới trước mặt Mâu, còn hóa ra bản thể. Một con cao tới bảy tám trượng giống như sơn dương, mắt mọc ở dưới nách, có một đôi hồ trảo cực lớn, miệng của nó lại càng to lớn, chỉ cần há miệng ra

là có thể nuốt một con voi, cứ như vậy há to miệng, hướng về phía Mâu Ngư mà nuốt.

Còn chưa đi tới phía trước Mâu, một cổ hấp lực to lớn đã hút tới, lập tức làm cho thân thể Mâu lay động một hồi, nếu không phải mười tám tên chiến sĩ Diệt Viêm phía sau gã phục hồi tinh thần lại, đồng thời phóng thích ra một cổ lực lượng cực mạnh bao phủ lại, khả năng đã bị Thao Thiết một ngụm nuốt xuống.

Bất quá vào lúc này, thân ảnh nghịch chuyển cũng chuyển động, cũng không hóa thành người, liền lấy bản thể xông lên, móng trước đập trên hư không, từng đạo ánh sáng màu vàng nở rộ, trực tiếp oanh về phía bọn Mâu, chính là thần thông Long tộc, Long Văn Chiến Ba...

Cảm nhận được uy lực của đạo sóng chiến này, trên thân mười tám tên Diệt Viêm chiến tướng đồng thời nổi lên đạo đạo quang mang tử kim, những quang mang này trong nháy mắt liên hệ cùng một chỗ, tạo thành một quang thuẫn tử kim, cứ như vậy bảo hộ Mâu Mâu Phong ở trong đó.

Gợn sóng màu vàng hung hăng đụng vào quang thuẫn màu tử kim kia, vốn cho rằng sẽ dễ dàng phá vỡ hộ thuẫn này, nào ngờ chỉ bất quá trên hộ thuẫn lại tạo nên trận trận gợn sóng...

Đám người Diệt Tinh Vũ chứng kiến một màn này ánh mắt đều sáng lên, mười tám ác ma này tu vi đều ở Hồng cấp đỉnh phong a, chẳng lẽ thật sự có thể ngăn cản cao thủ cấp Giao Bằng công kích hay sao? Không tin nghịch ma đã nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình cao lớn bay lên trời, bước ra bộ pháp đẹp đẽ kinh khủng đến cực hạn - Nghịch bác bảy bước!

Chương Cửu Tư tự bạo.

Bước đầu tiên, đập lên, mười tám tên chiến tướng đồng thời cảm giác tim mình run lên, giống như đập vào ngực mình. Ngay sau đó bước thứ hai vẩy khôn, bước thứ ba, bước ra bước thứ ba, thời điểm bước ra., Bọn họ đã cảm thấy mình như bị núi lớn áp bức, đi ngược lại thân thể đi tới hư không, bước ra bước thứ tư bạo tạc, mười tám chiến tướng còn có thể ngăn cản, thế nhưng thân thể những ác ma bên cạnh họ bắt đầu vỡ vụn từng khúc, nổ tung ra, nhìn giống như bị thứ gì đè ép.

Từng dòng máu màu vàng sậm không ngừng phun ra, thân thể khổng lồ của từng người bị nổ thành từng mảnh thịt nát, cứ như vậy triệt để ngã xuống.

Thân thể nghịch chuyển đã đi tới giữa không trung, trong mắt của hắn lóe ra hào quang màu đen, trên độ giác bắn ra hàn quang bốn phía, trong miệng kêu dài một tiếng, hắn trực tiếp bước ra bước thứ năm, vỡ vụn...

“Ba ba ba ba...” Mười tám tên chiến tướng ngưng tụ thành hộ thuẫn phát ra tiếng nổ thanh thúy, tựa như tùy thời đều có thể vỡ vụn ra. Thế nhưng trong mắt mười tám người này lại bắn ra tinh mang chói mắt, trong miệng mỗi một đầu ác ma cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu, lập tức thấy hộ thuẫn màu ám kim lại một lần nữa sáng lên.

Bước thứ sáu... Diệt...

Trong nháy mắt, ngọn lửa màu đen bao phủ toàn thân nghịch chuyển, cháy hừng hực, cơ hồ trong nháy mắt đốt hư không chung quanh, một cỗ khí tức hủy diệt tràn ra, hắc viêm cuồng bá trùu thẳng đến bọn Mâu thượng nhân.

Mơ hồ trong đó, tựa hồ nghe được tiếng rầm rầm rầm rầm, đó là dấu hiệu không gian bị xé rách, mười tám đầu ác ma lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hiển nhiên đã ý thức được nguồn lực lượng khủng bố này, dù bọn hắn có miễn cưỡng ngăn cản

công kích như vậy, cũng tuyệt đối khó mà ngăn cản được một bước còn lại.

“Vèo...” Chín gã chiến tướng đồng thời bước về phía trước một bước, toàn thân toả sáng hào quang, bảo hộ Mâu Toàn Thân vào trong đó. Chín gã chiến tướng khác thì phi thẳng lên, trong đó ba người đi ngược ý nhau, ba người khác chạy về phía Đào Đào.

Còn lại ba người nằm ngang trong hư không, cũng không có ý tứ lập tức ra tay...

Vào lúc này, bước thứ sáu đã hoàn toàn đi ra ngoài, ngọn lửa màu đen cuồng bạo kia trực tiếp chấn động tới mức chín tên ác ma thủ hộ Mâu điên cuồng phun máu tươi, mà cánh tay bọn chúng cũng bị lửa đen đốt cháy ra mảng lớn vết thương, ngay lúc hần sắp bước ra bước thứ bảy, ba tên chiến tướng kia đã vọt tới.

Trong tay mỗi người đều có thêm một thanh trường thương sơn đen, một thanh trường thương cũng tản ra khí tức hủy diệt...

“Ha ha...” Trong miệng ba con ác ma đồng thời truyền đến một tiếng, trường thương trong tay đồng thời hướng về đầu nghịch bác, ngực, bụng dưới đâm tới, mặc dù chỉ đơn giản là ba thương, nhưng lại phong tỏa tất cả đường lui của hần.

Về phần ba ác ma kia vẫn chưa ra tay, lại lạnh lùng nhìn chăm chú Diệp Tĩnh Vũ phản bác trên lưng, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ vừa ra tay, bọn chúng sẽ cho Diệp Tĩnh Vũ đá kích nặng nề nhất.

Nhìn thấy chiến kỹ tổ hợp hoàn mỹ như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đây thật sự là chiến kỹ thiên y không chênh lệch gì a, trách không được bọn họ có thể đánh chết cao thủ cấp Côn Bằng, thậm chí là thực lực của cường giả sơ cấp đỉnh, dựa vào chiến kỹ như vậy, chỉ cần cho bọn họ vũ khí đầy đủ, nói không chừng có thể làm trọng thương cao thủ cấp Vũ.

Hoàn mỹ, thực sự là quá hoàn mỹ! Đặc biệt là thân thể của bọn họ, hiển nhiên cũng đã trải qua rèn luyện đặc biệt, tuy

rằng còn không có biện pháp cùng thân thể của chính mình khẳng định, nhưng là đã so với cao thủ sơ cấp bình thường còn muốn cường đại hơn, thậm chí trong cơ thể bọn họ ẩn chứa lực lượng cũng giống như cao thủ cấp Tỳ Hưu bình thường, duy nhất thiếu sót chính là lĩnh ngộ mà thôi, chỉ cần bọn họ lĩnh ngộ được tầng kia, bọn họ có thể tùy thời bước vào cấp Côn Bằng.

Mạnh, thật sự rất mạnh, nếu như đổi lại là cao thủ cấp Côn Bằng bình thường, cho dù là cường giả đỉnh phong, đối mặt với tổ hợp hoàn mỹ như vậy cũng nhất định sẽ rất khó giải quyết, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không phải, tu vi cảnh giới của hắn cũng chỉ là cấp Hoang, thậm chí cảnh giới còn không bằng con ác ma thứ mười tám, thế nhưng thân thể và sự nắm chắc khi đối chiến với hắn tuyệt đối hơn hẳn mười tám con ác ma này.

“Bá...” Một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ lập tức bay ngược ra ngoài, giơ tay lên là ấn Thương Sinh, trực tiếp bao phủ cả ba con ác ma và con ác ma đang vận sức chờ phát động.

Hắn không cần lập tức đánh chết những ác ma này, điều hắn cần làm chỉ là làm cho việc nghịch bác thuận lợi bước ra bước thứ bảy mà thôi.

Cảm thụ được uy áp khổng lồ của Thương Sinh ấn, sắc mặt sáu con ác ma đồng thời thay đổi, thậm chí bọn chúng còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một luồng lực lượng đánh vào ngực bọn chúng.

Đó là tín niệm chi lực tụ tập thiên hạ thương sinh, dù là cao thủ sơ cấp đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản tín niệm chi lực như vậy, huống chi là bọn họ?

Hay là... nếu như... đương nhiên, đó cũng chỉ là nếu như, mười tám người bọn họ tụ tập lại một chỗ, nối liền khí tức trong cơ thể với nhau, có lẽ sẽ ngăn cản được một kích này, thế nhưng hôm nay bọn họ lại hoàn toàn tách ra...

Thân thể của bọn họ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra, đâu còn có thể ngăn cản được sự nghịch bác bước ra bước thứ bảy...

“Ngao Ngao Ngao...” Trong miệng nghịch bác phát ra thanh âm long ngâm to lớn, ngọn lửa màu đen trên người gã thiêu đốt hùng hực, năm mươi trượng chung quanh gã, toàn bộ bị ngọn lửa màu đen bao phủ.

Nghịch bảy bước...

Rốt cục, nghịch chuyên bước thứ bảy hoàn mỹ, vậy mà là dung hợp quỹ tích hoàn mỹ của sáu bước trước lại với nhau...

Hợp? Cái gì hợp? Thiên địa hợp...

“Răng rắc...” Trong nháy mắt, thân thể chín chiến tướng bảo vệ Mâu Mâu Đồng đồng thời truyền đến thanh âm răng rắc, bọn họ cảm giác trời đất sắp hợp lại, cỗ lực lượng khổng lồ kia căn bản không phải bọn họ có thể ngăn cản được.

“Phốc...” Từng ngụm máu tươi từ trong miệng bọn họ phun ra, thân thể của bọn họ bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài...

Cỗ lực lượng khổng lồ kia trực tiếp hướng Mâu Phong đánh tới...

Vào lúc này, đào đào nhỏ ở bên cạnh cũng đại phát thần uy, hấn thậm chí lười ác đấu với mấy tên chiến tướng này, trực tiếp sử dụng thần thông Long tộc, giam cầm, trực tiếp một hơi liền nuốt chừng ba con ác ma.

Tam Đầu Ác Ma biến sắc, sức chiến đấu của bọn chúng tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao tu vi của chúng cũng quá thấp, đối mặt với công kích của một cao thủ sơ cấp đương nhiên không sợ, nhưng đối mặt với thần thông của một cao thủ sơ cấp lại không thể ngăn cản.

Thân thể bọn chúng mất đi khổng chế, một cỗ hấp lực cực lớn truyền tới, hấp thu thân thể ba đầu ác ma vào trong miệng nghịch bác, mắt thấy sắp bị hút vào trong miệng Thao Thiết, trong đó một đầu ác ma trên người lại đột nhiên nổi lên đạo đạo quang mang màu vàng, một cỗ lực lượng cuồng bá trong cơ thể hấn lập tức bộc phát, hấn lại lựa chọn tự bạo...

Đệ Cửu thiên đại trận bắt đầu, phong vân biến đổi, đại trận thứ chín mươi bốn...

Khi luồng sức mạnh kia bộc phát, thần thông giam cầm Tiểu Đào bị đánh nát bấy, hai ác ma khác căn bản không quan tâm đến đồng bọn của mình. Chúng lập tức thối lui đến bên cạnh chủ nhân mình, trong tay xuất hiện hai thanh trường thương màu đen, ngăn cản lực lượng đang cuốn tới. Còn con ác ma lựa chọn tự nổ kia, khí tức trên người nó càng ngày càng nồng đậm.

Đôi mắt với tình huống như vậy, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ, nghịch bác đều hơi đổi, một cao thủ Hồng cấp tự bạo, uy lực cũng không nhỏ a? Cho dù mình có thể ngăn cản, nhưng những ác ma xung quanh thì sao? Bọn chúng đều là thuộc hạ của mình à?

Những ác ma xung quanh, bất kể là ác ma diệt viêm thành hay là ác ma của quân đoàn Huyết ma, ai nấy đều lộ vẻ hoảng sợ, đôi mắt với sự tự bạo của một cao thủ cấp Hồng, hiện trường có mấy ai có thể chạy thoát một kiếp?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ lo lắng, thân thể Tiểu Đào đã xông tới, càng hoa hơn mấy chục trọng, mở ra cái miệng khổng lồ có thể nuốt hết cả phòng ốc, nuốt trọn đầu ác ma kia.

“Ầm ầm...” Một âm thanh cực lớn vang lên, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn nhìn thấy một luồng sáng đen từ trong cơ thể Tiểu Đào nổ tung lên, thân thể Tiểu Đào lập tức phình to như một quả cầu khí., Cơ hồ trong nháy mắt liền biến thành một viên cầu đường kính hơn mấy trăm trọng, trong miệng của hắn càng truyền đến thống khổ kêu gào, thân thể của hắn càng dần dần trong suốt, tựa hồ muốn bị một sức mạnh như vậy làm cho nổ tung.

“Ngao ô ô ô... Côn Bằng...”

Diệp Tĩnh Vũ giật mình, hắn không muốn Tiểu Đào bỏ mình như vậy, nhưng tình huống hiện tại hắn không biết phải làm sao. Đừng nói là hắn sống nghịch ngợm thời gian rất lâu với Tiểu Đào, giờ phút này mặt đầy lo lắng, nhưng lại không biết nên làm gì?

Ngay thời điểm Diệp Tĩnh Vũ và nghịch bác lo lắng không thôi, Tiểu Đào bỗng nhiên há to miệng, trực tiếp hướng về phía Mâu đại quân phun ra ngoài, vậy mà trong nháy mắt hắn lại đem uy lực tự bạo của đối phương phóng xuất ra...

Một đạo hắc sắc quang mang giống như thác nước phun ra, trong nháy mắt bao phủ cả Mâu, kể cả mười bảy chiến tướng còn lại vào trong đó, ngay cả những Ác Ma hủy diệt bình thường sau lưng bọn họ, cùng với một ít Ác Ma cuồng nộ xông tới cũng bị bao phủ hoàn toàn ở trong đó.

Tiếng kêu bi thảm trong nháy mắt vang lên, thế nhưng rất nhanh, những tiếng kêu này liền biến mất vô tung vô ảnh. Khi ánh sáng màu đen quét qua, hiện trường đã xuất hiện thêm một khu vực chân không thật dài., Ngoại trừ mười bảy chiến tướng và Mâu, toàn bộ ác ma khác đều bị hủy diệt, hủy diệt hoàn toàn, ngay cả một mảnh tay chân cũng không còn, hiện trường xuất hiện thêm một dải sáng màu đen dài đến mấy dặm, trọn vẹn hơn hai vạn ác ma hủy diệt và mấy ngàn ác ma của quân đoàn Huyết Ma hoàn toàn biến mất.

Sau khi đánh ra một đòn như vậy, thân thể Thao Thiết giống như bong bóng xì hơi, lập tức bình tĩnh lại, trong miệng phát ra tiếng kêu thương xót, trực tiếp rơi xuống.

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ đau xót, mà những ác ma khác lại vô cùng cảm kích Tiểu Đào. Tuy nói hắn giết nhầm mấy ngàn người mình nhưng bọn họ đều hiểu, nếu cỗ lực lượng này bộc phát toàn diện, bọn họ có thể còn lại chưa tới mấy ngàn người.

Là hắn cứu bọn người mình...

Vào lúc này, Tiểu Đào đã biến nhỏ như con mèo nhỏ, lại vừa vọt rơi vào trong lòng Tuyết Linh phía dưới, mà Mâu cùng mười bảy tên chiến tướng cũng không bị thương thế gì, hiển

nhiên uy lực tự bạo của những chiến tướng này căn bản khó có thể làm bọn hắc bị thương, nếu không hắc cũng sẽ không quyết đoán tự bạo như vậy.

“Lui...” Chứng kiến đám người Diệp Tĩnh Vũ cường hãn, Mâu Vũ cuối cùng cũng ý thức được nguy hiểm của mình, không bao giờ đi báo thù cho con mình nữa, hạ lệnh rút lui, nhưng hiện tại bọn họ đều bị bao vây, lại có thể chạy trốn đến chỗ nào?

Nhưng hiển nhiên mười bảy chiến tướng này là trung thành tuyệt đối với hắc, sau khi nghe được mệnh lệnh của hắc lập tức có năm ác ma vọt ra, đồng thời phóng thích tất cả lực lượng của bản thân, bọn họ lại lựa chọn tự bạo một lần nữa...

“Mẹ nó... Đồng thời cho năm ác ma tự phát nổ, sao hắc không đau lòng một chút nào?” Diệp Tĩnh Vũ lớn tiếng mắng to, đây chính là năm cao thủ cấp hồng? Lại còn muốn tự bạo? Bây giờ Tiểu Đào đã bị thương, hiện tại hiện tại tiểu đào đã bị thương, hiển nhiên không thể tiếp tục thôn phệ, kể từ đó, tuyệt đối không thể để cho năm đầu ác ma này tự bạo ở đây, nếu không chính mình thật vất vả tìm tới Huyết Ma quân đoàn thì đã hóa thành tro bụi rồi.

Cảm nhận được lực lượng cường đại mà năm ác ma kia tỏa ra, cuồng nộ, nguyệt, vũ các loại ác ma triệt để thay đổi sắc mặt, nếu như nói một gã cao thủ cấp Hồng tự bạo, thuộc hạ của bọn chúng còn có khả năng may mắn sống sót, vậy kết quả năm ác ma đồng thời tự bạo chỉ có một, đó chính là toàn diệt, thậm chí bốn người mình cũng vì vậy mà mất mạng.

Tự bạo a, những người này sao lại dũng cảm như vậy chứ? Chẳng lẽ bọn họ không biết một khi tự bạo, ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi cũng không có sao? Bọn họ tại trên thế giới này tất cả đều bị xóa sổ sao?

Nhưng hiển nhiên, không ai có thể trả lời được nghi hoặc trong lòng bọn họ, trong mắt họ tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc đó, một cây cờ lớn màu đen lại xuất hiện phía trên bọn họ, một cỗ ma khí nồng đậm bộc phát ra, từng đợt mây đen dày đặc, các vị ác ma cảm giác mình như đi tới một

thế giới khác, một đầu ma đầu từ trong mây đen nhảy ra ngoài, mấy hư ảnh to lớn thoáng hiện trong mây đen.

“Thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, là người...” Những người khác có lẽ còn không cách nào nhận biết đại trận này, nhưng là cùng Nguyên giao tình với Mâu lại là kinh hô trước tiên, trên mặt hấn tràn đầy vẻ hoảng sợ, hấn thật sự không nghĩ tới đại trận mấy ngàn năm đã biến mất này lại một lần nữa tái hiện Thiên giới.

Diệp Tĩnh Vũ làm sao để ý tới tiếng kinh hô của hấn, Xi Vưu kỳ dùng sức lay động, cuốn năm con ác ma sắp tự bạo vào...

“Ầm ầm...” Trong đại trận bỗng nhiên truyền đến năm âm thanh cực lớn, tựa như tiếng sấm giữa bầu trời, toàn bộ đại trận đều bị chấn động lắc lư một hồi, tựa như muốn trực tiếp bị chấn vỡ.

Nếu đã tể ra sát trận như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không còn nghĩ tới khả năng còn sống sót, ít nhất, ác ma diệt viêm thành muốn xóa sạch toàn bộ, nếu không truyền tới tai Nguyên, mình còn làm sao lẩn lộn đây? Một ngụm cắn chót lưỡi của mình, há miệng phun ra một đạo tinh huyết lên trên kỳ Xi Vưu, quang mang màu đen trên cờ Xi Vưu lại đại phóng, đại trận vốn lay động lập tức an tĩnh lại., Mà đám người Chúc Dung, Chúc Dung, Hạng Bạt, Thiên Ngô, từng câu thân ảnh khổng lồ kia cũng lần lượt hiển hóa ra, từng cái kêu to gọi nhỏ đều hướng về phía bọn người Mâu, mấy ngày nay bọn hấn đều rầu rĩ muốn chết...

Nhìn thấy những thân thể cao lớn này, chớ nói Mâu Mâu, coi như là điên cuồng, đám ác ma Nguyệt, Võ, Diễm cũng nhớ tới những truyền thuyết mà bọn họ từ nhỏ đã nghe qua, truyền thuyết từ thời Thượng Cổ lưu truyền xuống... Những truyền thuyết về Vu...

Ánh mắt từng người nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, đồng thời cũng thay đổi...

Chương ngại thứ chín mươi bốn.

Nhìn thấy những thân thể cao lớn này, chớ nói Mâu Mâu, coi như là điên cuồng, đám ác ma Nguyệt, Võ, Diễm cũng nhớ tới những truyền thuyết mà bọn họ từ nhỏ đã nghe qua, truyền thuyết từ thời Thượng Cổ lưu truyền xuống... Những truyền thuyết về Vu...

Ánh mắt từng người nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, đồng thời cũng thay đổi...

Đám người Mâu tràn đầy tuyệt vọng, là cao tăng của ác ma tộc, bọn họ mặc dù chưa từng trải qua trận đại chiến Thần Ma thời Thái Cổ, thế nhưng bọn họ tuyệt đối biết chuyện liên quan tới những truyền thuyết về những Vu cường đại kia, thời kỳ Thái Cổ, Ác Ma tộc là tồn tại cường đại biết đường nào? Thế nhưng là bị những Đại Vu này đuổi ra khỏi Ma giới, bức vào vực sâu, Vu, cơ hồ là khắc tinh của ác ma.

Hơn nữa trong đại trận này, bọn hắn rõ ràng cảm giác được thực lực trong cơ thể mình bị đè nén hung hăng, khí tức đối phương cũng từng tăng trưởng mấy lần, tu vi của Diệp Tĩnh Vũ đã đạt đến Hồng cấp, Chúc Dung hấp thu nhiều lực lượng như vậy., Cũng đều đạt đến cấp Hồng, đặc biệt là cầu thả, tuy rằng cuối cùng hắn hóa hình, nhưng chân thân hiện tại của hắn lấy kiến mộc làm bản thể, hấp thu đại lượng mộc linh khí, thực lực đạt tới cấp Hồng quả thực là chuyện dễ dàng.

Đây là hắn trực tiếp hóa ra chân thân của mình, chân đạp hai con Thần Long, mặt người thân chim, thân ảnh lóe lên, đã đi tới trước mấy tên chiến tướng bên người Mâu, trực tiếp đưa tay đập tới Mâu Mâu trung tâm, trong nháy mắt, liền thấy cánh tay của nó tựa như một cây khô to lớn, hung hăng đánh tới Mâu Mâu.

Mười hai chiến tướng bên người Mâu Đồng còn lại đồng thời hét lớn một tiếng, đồng thời giơ cánh tay lên trên không, từng đạo hắc quang không ngừng hình thành, tạo thành một tấm hộ

thuần màu đen trên bầu trời của bọn họ, thế nhưng khi cánh tay khổng lồ kia đập vào quang thuần, liền nghe thấy một tiếng rắc rắc thật lớn, quang thuần màu đen lập tức bị nện thành phần vụn, trong miệng mười hai tên chiến tướng cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, thân ảnh Chúc Dung, Thiên Ngô, Hạng Dung đã chạy tới, thân thể Chúc Dung trực tiếp biến thành một đoàn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt, trong nháy mắt đem tất cả ác ma bao vây ở trong, mà Thiên Ngô lại biến thành một đạo gió mạnh, làm cho hỏa thể tăng mạnh, chí hạn mờ, lại là một đoàn huyết vụ, cứ như vậy dung nhập vào trong đoàn hỏa này.

Đôi mắt với tứ đại Thiên Vu toàn lực xuất thủ, trên mặt Mâu thượng nhân đều lộ ra vẻ hoảng sợ, mười hai tên chiến tướng kia liền mạng tăng lên lực lượng của mình, ý đồ ngăn cản tiến công như vậy. Thế nhưng nơi này dù sao cũng là bên trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, lực lượng của bọn họ đã bị suy yếu đến tích lũy, đâu còn có thể ngăn cản công kích như vậy, cơ hồ là trong nháy mắt, thân thể của bọn họ đã bị lửa lớn bao phủ, triệt để bao trùm...

Vào lúc này, Hậu Bằng đã dựng lên Lạc Nhật Thần Cung, màu đen Lạc Nhật Thần Tiên bắn ra đạo đạo hàn quang màu đen, mũi tên trực chỉ Mâu bị mười hai tên chiến tướng vây quanh.

Bị Lạc Nhật Thần Cung của Côn Bằng khóa lại, Mâu, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng bốc lên từng giọt, lại cảm nhận được thể lửa càng ngày càng cường đại, cùng với trong thể lửa hỗn loạn tràn ngập khí tức ăn mòn, hắn biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều nữa, một tay sờ vào trong ngực, lấy ra một cái chén lớn màu đỏ như máu, trực tiếp đập thẳng lên đầu mình...

Trong nháy mắt, một biển máu bốc lên...

Huyền minh châu số chín mươi lăm.

Biển máu kia không biết là từ chỗ nào, mọi người chỉ thấy không gian nứt ra một lỗ hồng cực lớn dài đến mấy ngàn trượng, từng đạo bọt nước màu đỏ như máu cuộn cuộn tuôn ra, hầu như trong nháy mắt đã dập tắt hỏa diễm đầy trời do Chúc Dung biến thành, bất kể là Chúc Dung, hay là Thiên Ngô, hoặc là khó câu nào đều bị huyết thủy cuốn vào trong đó, ngay cả Hạng Dục cũng bị ép hiện ra chân thân.

Giọt máu kia nồng đậm như thế, máu tanh như thế, đừng nói đám người Chúc Dung, ngay cả đám người vốn luôn thích huyết thực như Hạng Dục giờ đây sắc mặt cũng tái nhợt, giống như bị nhốt trong một cái ao phân cự đại, nói không hết buồn nôn.

Lạc Nhật Thần Tiễn của Hồ Thương cũng có thể trực tiếp nổ bắn ra, mọi người chỉ thấy một ngôi sao băng màu đen vạch phá bầu trời, thế nhưng lúc này thần tiễn vốn bất lợi lại không còn khí thế như trước, bị nước biển màu đỏ như máu cuốn một cái, đã mất đi sự chính xác, biến thành vô số lưu quang màu đen.

Nước biển cực lớn cuộn cuộn chảy ra, đám người Chúc Dung đều bị cuốn vào trong đó, một cỗ lực lượng tràn ngập ăn mòn không ngừng xâm nhập thân thể của bọn hắn, đó là lực lượng còn ác độc gấp trăm lần công pháp của Hạng Dận, mặc kệ là binh sĩ dưới trướng hắn, hay là binh sĩ Huyết Ma quân đoàn quân đoàn., Mọi việc đều bị nước biển đỏ như máu kia đánh vào, toàn bộ hóa thành một bãi nước mủ hòa vào trong máu loãng. Chỉ trong nháy mắt đã có hơn trăm người bị cuốn vào trong biển máu, hài cốt không còn.

Nhìn thấy máu loãng lao thẳng tới binh sĩ Huyết Ma quân đoàn, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức đỏ lên, đây là lực lượng đầu tiên hắn vất vả mới có được, sao có thể bị giết dễ dàng như vậy, kỳ Vưu trong tay liên tục lay động, đại trận không

ngừng biến ảo, nhưng lực lượng của huyết thủy thực sự quá khổng lồ, toàn bộ đại trận vậy mà phát ra thanh âm răng rắc răng rắc, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Lông mày Diệp Tĩnh Vũ đã nhíu chặt lại, nước biển màu đỏ như máu kia đã tràn vào giữa bầu trời, phía dưới hắn chính là mấy vạn binh sĩ Huyết Ma quân đoàn, cuồng ngạo, diễm lệ, võ giả các loại ác ma đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng, đối mặt với cỗ lực lượng kinh khủng này, bọn chúng tuyệt đối không thể ngăn cản, dù là thực lực bốn ác ma bọn chúng, một khi bị cuốn vào huyết hải, cũng chỉ có thể duy trì trong chốc lát mà thôi.

Về phần Mâu, sắc mặt của hắn cũng rất khó coi, chén này là năm đó phụ thân hắn bế quan ban cho hắn, nghe nói năm đó đại quân ác ma công chiếm Ma giới, lúc tiến vào nhân gian, phụ thân hắn phát hiện một kiện đỉnh cấp pháp bảo., Chỉ có điều qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn không cách nào chân chính không chế món pháp bảo này. Hôm nay mặc dù dựa vào món pháp bảo này chuyển bại thành thắng, thế nhưng những binh sĩ kia a, đầu tiên bị xóa sổ chính là bọn hắn a, những thứ này đều là lực lượng tinh nhuệ nhất trong tay hắn a, nhưng mà bây giờ...

Nhưng chứng kiến ánh mắt tuyệt vọng của đám người cuồng dã, Mâu lại là một trận hưng phấn, chỉ cần giết bọn họ, báo được huyết cừu cho con mình, chút tổn thương ấy tính là cái gì? bức ta phải làm sao?, Là các ngươi bức ta, Mâu Tâm đang điên cuồng gào thét, đang điên cuồng xé rách, mà trên đỉnh đầu hắn cái chén lớn màu đỏ như máu kia lại bạo xạ ra trận trận huyết quang chói mắt, uy lực huyết hải lại một lần nữa tăng gấp bội, hắn cũng không tin không thể công phá thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận của Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, đám người Chúc Dung bị cuốn vào trong biển máu đã rất khó ngăn cản huyết hải sát khí này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng thời đưa ra quyết định, nếu thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đều té ra, đâu còn quan tâm những chuyện khác., Thân thể lắc một cái, đồng hồ Đông Hoàng xuất hiện trên đỉnh đầu, trong miệng hừ lạnh một tiếng “Định!” Một đạo hào quang màu xanh vẩy ra, huyết hải vừa rồi còn bốc lên cơ

hồ bị định trụ trong nháy mắt, tựa như bị đông thành khối băng vậy.

Tất cả ác ma đều kinh ngạc, đặc biệt là Mâu, lúc nhìn thấy Đông Hoàng Chung hấn đã chứng thực suy đoán trong lòng mình, tên này chính là người nọ, lúc trước cũng là hấn không biết lượng sức mình muốn ngăn cản đại quân ác ma tấn công.

Chỉ là pháp bảo này của hấn thật sự khủng bố như thế sao? Vậy mà có thể định trụ Hoàng Tuyền Chi Hải không biết đã tích lũy được bao nhiêu năm rồi?

Đông Hoàng Chung tuy có thể định trụ tam giới, nhưng đó là thời kỳ toàn thịnh của nó, hơn nữa còn là trong tay Đông Hoàng Thái Nhất. Hiện tại, thực lực của Diệp Tĩnh Vũ tuy rằng cường đại, nhưng so với Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa thì kém xa, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy lực của Đông Hoàng Chung, với thực lực hiện tại của hấn, nhiều nhất cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng thời gian như vậy đã đủ rồi, một tay hấn nâng lên, màu đen phiên thiên ấn xuất hiện trong tay, thừa dịp Mâu Thần còn đang sửng sò, nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu hấn, hung hăng đập thẳng vào đầu của hấn...

Cơ hồ trong nháy mắt, Phiên Thiên ấn đã hóa thành ngọn núi nhỏ, bốn cổ nguyên lực Địa Thủy Phong Hỏa lao tới chạy lui, lôi quang màu tím quấn quanh chung quanh, tinh mang màu trắng bạc như ẩn như hiện.

Trong ánh mắt hoảng sợ của Mâu kia, Phiêu Thiên Ấn cực lớn hung hăng đập vào đỉnh đầu gã, cũng lỗ chỗ trên đỉnh đầu gã dính một cái huyết bát uy lực to lớn, lúc này mới không bị nện thành thịt vụn, thế nhưng lực phản chấn cực lớn cũng chấn cho gã đồng thời phun ra máu tươi, đầu càng là một trận lóa mắt., Nhiều loại lực lượng đánh vào chén lớn kia, vốn huyết quang sáng chói cũng ảm đạm đi một hồi, lập tức biến máu bị định trụ vỡ tan ra hai bên, rốt cuộc khó mà uy hiếp được ác ma của quân đoàn Huyết Ma, mà đám người Chúc Dung cũng thoát ra từ trong biển máu.

Diệp Tinh Vũ thừa dịp này, thân thể trực tiếp hướng Mâu Nghi đánh tới, từ lực phản chấn của Phiên Thiên ấn xem ra, cái chén máu kia tuyệt đối cũng là một kiện đỉnh cấp pháp bảo.

Mắt thấy Diệp Tinh Vũ nhào tới, mười hai chiến tướng còn lại đồng thời xuất thủ, thế nhưng Diệp Tinh Vũ lại sử dụng Hư Ảnh Tinh Bộ, trong một bước đã tới trước người Mâu, bọn họ thậm chí ngay cả vạt áo Diệp Tinh Vũ cũng không có.

“Đi chết cho ta...” Diệp Tinh Vũ không sử dụng bất kỳ chiêu số gì, cứ như vậy đông hoàng chung trên đỉnh đầu, hung hăng hướng Mâu Phong đánh tới.

Mâu Thiên ấn giờ phút này bị chấn động đến đầu choáng váng, làm sao còn biết tránh né, căn bản không có nửa điểm phản ứng, đã bị Đông Hoàng Chung hung hăng va chạm một cái, cái chén máu vừa mới vịn bị lật lên thiếu chút nữa bị vỡ ra, rốt cuộc không chịu nổi Đông Hoàng chung toàn lực va chạm, một vết nứt xuất hiện trên thân chén.

Có thể đồng thời bị hai kiện chí bảo Phiên Thiên ấn và Đông Hoàng chung đập trúng, cũng coi như là may mắn của hắn. Mà Diệp Tinh Vũ cũng nhân cơ hội này đánh ra tuyệt học mạnh nhất mà mình ngộ ra, Thương Sinh ấn...

Bất quá lúc thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, chiêu Thương Sinh ấn này lại ngưng tụ toàn bộ lực lượng đại trận, vô tình vô nghĩa vỡ ra ngoài...

“Răng rắc...” Một tiếng, cái chén máu kia rốt cuộc cũng khó có thể chịu đựng được lực lượng như vậy, toàn bộ vỡ vụn ra, mọi người liền thấy một quả cầu ánh sáng màu đen như máu phá không mà ra, một cỗ khí tức lạnh buốt phát ra...

Chương Truy Minh Thần Tôn số 1.

Thấy một cây huyết thụ như vậy, Hạng Khuyết, Chúc Dung trong miệng đồng thời truyền đến một trận kinh hô: “Huyền minh châu?”

Huyền Minh châu, Thái Cổ Thiên Vu, vu khí tùy thân của Huyền Minh, hấp thu tia âm khí đầu tiên trong thiên địa ngưng tụ thành...

“Ha ha ha ha ha...” Theo đám người Hạng Dục kinh hô một hồi, một tràng cười to lớn chói tai từ trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận truyền ra.

“Cuối cùng cũng đợi được bản tôn, ha ha ha ha ha, chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng bản tôn cũng sống lại, ha ha ha ha...” Theo âm thanh căn rễ lại lạnh như băng của đạo cực điểm này, một hư ảnh to lớn cứ như vậy bước ra., Đi thẳng tới phía trước Huyền minh châu màu đen, trực tiếp một ngón tay điểm lên Huyền minh châu kia, lập tức Huyền minh châu nhìn như bọt nước vỡ vụn ra, đây không phải là Huyền minh châu không bền chắc, mà là hư ảnh này đã hoàn toàn quen thuộc với cấu tạo của Huyền minh châu, tựa như lúc trước chỉ điểm một chút hỏa linh châu vậy.

Một cỗ Huyền Minh chi khí nồng đậm đến cực điểm bộc phát ra, tựa như một viên đạn hạt nhân nổ tung, trực tiếp dâng lên một đám mây nấm. Ngay sau đó, toàn bộ sương mù màu đen bị đoàn hư ảnh kia hấp thu toàn bộ., Khi những khói đen này hoàn toàn tan hết, trước mắt Diệp Tĩnh Vũ liền xuất hiện một đầu gai xương cao hơn vạn trượng, toàn thân mọc đầy gai xương., Nói là người, càng không bằng nói là một đầu cự thú, trừ một đầu có chút giống người ra, cũng không có nửa nơi khác cùng người quan hệ, mà lấy kiến thức Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà nhìn không ra rốt cuộc hán hình dạng gì? Tựa như là dùng vô số thân thể quái thú hợp lại mà thành.

Nhìn thấy quái thú cực lớn này, cảm nhận được khí tức băng lãnh, Chúc Dung, Thiên Ngô, câu mang, thậm chí là quan hệ không tốt với Chúc Dung cho tới nay, cùng với Tịch Cốc tám mặt Linh Lung đồng thời nhú nhú mày, thân thể không tự chủ được lui về phía sau một bước, hiển nhiên rất ghét người này.

Chỉ vì hắn chính là hồn chi vu, là tồn tại duy nhất trong Vu tộc tu hồn phách, không tu thân thể đặc biệt, Huyền Minh, cũng là Minh thần trong truyền thuyết...

“Hắc hắc, các ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ nhìn thấy bằng hữu cũ của ta cũng không vui sao?” Trong miệng Huyền Minh phát ra tiếng cười ha ha, thân thể khổng lồ lại chậm rãi thu nhỏ lại, khi hắn chỉ còn hơn mười trượng, đã bắt được Mâu sớm bị khiếp sợ không biết phải làm sao, tựa như ăn đồ ăn vặt cắn xuống đầu hắn, một cổ bóng ma lập tức bị hắn hút vào trong miệng, đó chính là thần hồn của Mâu...

Chúc Dung, Thiên Ngô, câu mang, sau lưng đồng thời hừ một tiếng, thân thể lại trực tiếp dung nhập vào trong đại trận, căn bản không để ý tới gã một câu, chỉ có Hạng Dung còn đứng ở một bên, bất quá vẫn không có ý định nói chuyện với Huyền Minh.

Đến lúc đó mười hai tên chiến tướng chứng kiến đại nhân của mình bị tru sát, trong mắt một mảnh phẫn nộ, liền lĩnh phong tới Huyền Minh. Nhưng bọn hắn vừa mới khẽ động, liền thấy trong mắt Huyền Minh có một đạo u quang chớp động, tựa như một ma, thân thể trong nháy mắt mất đi cân bằng, từ trên trời rơi xuống.

Vẫn chưa rơi xuống đất mà đã bị hắn tóm gọn ném thẳng vào trong miệng, mặc kệ là cơ thể hay hồn phách của bọn họ, toàn bộ đều trở thành thuốc bổ tốt nhất cho Huyền minh.

Chứng kiến thần thông Huyền Minh này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng chấn động mãnh liệt, đây tựa hồ là thần thông cường đại trực tiếp chấn nhiếp linh hồn? Tu vi mười hai tên chiến tướng này không cao, nhưng sức chiến đấu lại cực mạnh, đó là thân thể của bọn họ cường đại, nhưng thần hồn của bọn họ lại

xa xa không cường đại bằng cao thủ cấp Tỳ Hưu, đây chính là nhược điểm của bọn họ.

Bất quá ngay cả như vậy, cũng không có khả năng trong vòng một chiêu xoá bỏ hoàn toàn thân hồn của bọn họ a, dù là chấn nhiếp cũng không có khả năng, ít nhất chính hắn không có khả năng, nhưng người này làm sao làm được?

“Ha ha ha, Hạng Dục tiểu nha đầu, tốt xấu năm đó bản tôn cũng truyền thụ cho ngươi một ít thứ, dù sao cũng là nửa sư phụ của ngươi, chẳng lẽ ngươi thấy sư phụ cũng không hướng sư phụ hành lễ sao?” Nuốt một ngụm những cao thủ cấp Phù Du khiến đám người Diệp Tĩnh Vũ đau đầu cả buổi, Huyền Minh lại nói với Hạng Dục.

“Hừ? Còn sư phụ đâu? Ta chưa từng thấy sư phụ nào muốn rút hồn phách đồ nhi của mình ra nghiên cứu!” Hạng Chấn Huyền méo miệng.

Rút hồn phách ra để nghiên cứu? Diệp Tĩnh Vũ ở bên cạnh nghe được mấy chữ này thì tóc gáy dựng đứng lên, vị đại ca này rốt cuộc là người như thế nào? Chẳng lẽ so với những quái nhân biến thái chuyên nghiên cứu thi thể còn kinh khủng hơn? Nghiên cứu hồn phách? Thứ này cũng có thể nghiên cứu ra?

“Ừm, gia hỏa này năm đó chính là một tên biến thái, vì truy cầu cực hạn của Hồn Đạo, không biết đã rút ra bao nhiêu hồn phách của sinh linh, quả thực chính là một tên gia hỏa tà ác đến cực điểm., Khi đó bất kể là Đại Vu chúng ta, hay là Yêu tộc, hoặc là những Luyện Khí Sĩ kia, đều toàn lực đuổi giết hắn, bất quá mạng tên này cũng đủ lớn., Mỗi lần đều có thể chạy trốn từ cỏi chết, cuối cùng ác ma xâm lấn quy mô, gia hỏa này lại không biết là lương tâm phát hiện hay cái gì? Vậy mà toàn lực trợ giúp nhân loại ngăn cản ác ma, ác ma chết trong tay hắn còn nhiều hơn nhiều so với chết trong tay mấy vị Đại Tôn! Cũng bởi vì như vậy, Đại Vu chúng ta mới thừa nhận thân phận của hắn...” Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Diệp Tĩnh Vũ, Hạng Dục mở miệng giải thích.

“Ha ha ha ha, đó cũng không phải là lương tâm phát hiện, chẳng qua là sinh linh nhân gian đều bị ta nghiên cứu qua một lần, thật vất vả mới có một nhóm sinh vật kỳ lạ tới đây, đương

nhiên phải nghiên cứu cho thật tốt...” Ai ngờ Huyền Minh lại cười ha ha...

Diệp Tĩnh Vũ trợn trắng mắt, trong Vu tộc chẳng lẽ còn có cực phẩm như vậy? Hạng Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên tình huống thực tế không phải như Huyền Minh đã nói, chỉ là bởi vì muốn nghiên cứu...

“Diệp tiểu tử, những người này ngươi định làm thế nào đây? Chắc là muốn giết người diệt khẩu rồi, nhưng mà trực tiếp giết chết, không phải đáng tiếc, không bằng cũng tiếp tục nghiên cứu cho ta đi? Năm đó giết ác ma tuy nhiều, nhưng không có thời gian nghiên cứu...” Lúc này Huyền Minh lại đặt mắt lên đám người điên cuồng, nơi đó tràn đầy nóng rực.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới nhớ ra bọn người điên cuồng cũng là ác ma, bây giờ ít nhiều cũng biết thân phận của mình, cho dù không biết thân phận của mình, chỉ cần một người trong bọn họ để lộ biểu hiện của mình hôm nay, cũng đủ khiến cho Nguyên Thiên cảnh giác, chẳng lẽ mình thật sự muốn giết người diệt khẩu?

Bản thân vừa rồi liều chết mới cứu được bọn họ, bây giờ lại muốn tự mình giết bọn họ, vậy mình còn mạo hiểm lớn như vậy làm cái gì?

Nghe được lời nói của Huyền Minh và Hạng Trù, sắc mặt đám người cuồng ngạo đều biến ảo một hồi, đó chính là tồn tại đã giết chết tổ tiên của mình từ thời Thái Cổ, lúc nghe được Huyền Minh muốn đem bọn họ nghiên cứu, sắc mặt càng là trắng bệch một mảnh.

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ quay đầu nhìn về phía bọn họ, trong mắt tràn ngập vẻ do dự, mấy con ác ma này lập tức minh bạch suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ...

“Phù phù...” một tiếng, bốn ác ma có thực lực mạnh nhất, gần như đồng thời quỳ rạp xuống đất...

Ác ma thứ Cầu Trung Trung Trung Trung Thành của ác ma.

“Ngô cuồng (duyet) võ, Nguyệt lấy ám chi linh thể, từ hôm nay trở đi, vĩnh viễn trung thành với Tịch đại nhân, nếu có vi phạm lời hứa, nguyện thân hồn toái diệt!” Một trận thanh âm vang dội từ bốn con ác ma vang lên, mà trong mắt bốn con ác ma càng tràn đầy kiên nghị.

Lời thể, dưới thiên đạo quy tắc của Thiên giới, bất cứ lời thể nào cũng không thể vi phạm, đặc biệt là bốn ác ma này đều xuất phát từ nội tâm.

Bọn họ đều minh bạch, Diệp Tĩnh Vũ là vì cuồng tài tới đây, nếu như không phải vì cứu giúp bọn họ, vừa rồi cũng sẽ không liều lĩnh té ra đại trận kinh khủng này, nếu như hắc không té ra đại trận này, cũng sẽ không có khả năng bại lộ thân phận của mình.

Tất cả những gì hắc làm chẳng qua đều là vì mình, đặc biệt là nghĩ đến câu nói kia mà Diệp Tĩnh Vũ nói, ai dám làm tổn thương ta, ta diệt cả nhà hắc, mới đầu, bọn họ đều cho rằng đây chỉ là một câu khách sáo, nhưng tất cả mọi chuyện hiện tại Diệp Tĩnh Vũ đã chứng minh trọng lượng một câu nói kia, vì bọn họ, dù cho đối phương là một đại nhân vật, hắc cũng có thể diệt cả nhà hắc.

Có một đại nhân tri kỷ như vậy, cho dù hắc là một nhân loại? Cho dù là tan xương nát thịt vì hắc thì đã sao? Phải biết, chủng tộc ác ma thật sự là rất nhiều, cho nên ngoại trừ chủng tộc bọn họ vốn có, những chủng tộc hoặc nhân loại khác đều là chủng tộc ngoại lai, cũng không có quá nhiều khác biệt.

Theo bốn ác ma quỳ xuống, mấy vạn ác ma còn lại cũng quỳ xuống lạy, bọn chúng đồng thời tuyên thệ với Diệp Tĩnh Vũ.

Trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác từng ý niệm kỳ diệu tràn vào trong cơ thể mình, tựa như những ác ma này một

sợi thần niệm đều rơi vào trong tay hắn...

Dường như hắn có cảm giác, bản thân hoàn toàn không chế sinh tử những ác ma này, cảm giác này rất kỳ diệu, hắn chưa từng có cảm giác như vậy.

Chẳng lẽ đây là cảm giác được người ta thuần phục sao? Đây là quy tắc Thiên Đạo hiện tại ư? Nhưng vì sao lúc trước đám người Tạ Tác Huyền không trung thành với hắn chứ?

Diệp Tĩnh Vũ cẩn thận nghĩ lại, lúc này mới phát hiện lúc trước cũng có cảm giác như vậy, chẳng qua nhân số lúc đó quá ít, điểm này thì tín niệm quá thừa thớt mà thôi, bây giờ lại có mấy vạn người đồng thời tuyên thệ thần phục, tín niệm tự nhiên càng cường đại hơn.

Trong mơ hồ, hắn tựa hồ cảm giác được chính mình lại một lần nữa sử xuất Thương Sinh ấn, uy lực kia sẽ tăng lên mấy lần, tu vi của hắn cũng tựa hồ tăng lên một cảnh giới.

Chẳng trách, chẳng trách không thể không quản là ác ma hay là đám tiên nhân kia, ai cũng mong được người khác trung thành, không ngờ cỗ tín niệm này lại có thể trực tiếp tăng cường tu vi bản thân, chỉ là không biết lúc mình thuần phục Nguyên Thượng Nhân hắn có cảm giác như vậy hay không mà thôi.

“Các ngươi đứng lên đi, từ nay trở đi, chúng ta đều là huynh đệ tốt nhất. Từ nay về sau, bất kể là ai, chỉ cần phạm vào quân ta, giết không tha!” Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của đám ác ma kia, Diệp Tĩnh Vũ đứng ngang trong hư không, băng lãnh, tự tin, nhưng lại tràn ngập thanh âm bá đạo từ trong miệng hắn truyền ra.

“Kẻ xâm phạm quân ta, giết không tha!” Mấy vạn người đồng thời hét lớn, tiếng cười cuồng bạo vang vọng toàn bộ bầu trời...

Nhìn thấy tiếng rồng to như vậy, sắc mặt Huyền Minh có chút kinh ngạc, thậm chí ngay cả Hạng Khuyết cũng có chút sửng sốt. Thời kỳ Thái Cổ, ác ma thích giết chóc thành tính, bọn chúng có thể giết ác ma, nô dịch ác ma, nhưng muốn ác ma thành tâm thuần phục như vậy, Căn bản là không thể làm

được, cho dù là Phục Hy, Nữ Oa, Thần nông, mấy vị Thánh Nhân cũng khó mà làm được, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ, hắc lại làm được, tuy chỉ có mấy vạn ác ma, nhưng dù sao đó cũng là ác ma? Ác ma không chút nhân tính à?

Rất là buồn bực kêu lên một tiếng quý, thân ảnh Huyền Minh biến mất trong đại trận, muốn tiếp tục nghiên cứu ác ma, hay là đi tìm những ác ma khác.

Hạ Nguyệt cũng kinh ngạc lắc đầu, quay người chui vào trong đại trận, lúc này, Tiểu Đào, nghịch bác, Tuyết Linh cũng đi tới bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cùng nhìn mấy vạn con ác ma tuyên thệ thuần phục, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc vui sướng, cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng giành được chân tình của những ác ma này.

Thu hồi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, phát hiện hiện hiện trường một mảnh hỗn độn, bất quá lại không bị người phát hiện, cái này cũng may được Mâu, tại thời điểm đuổi giết bọn người cuồng ngạo., Vì để tránh ảnh hưởng dư lực chiến đấu cùng diệt viêm thành của mình, cố ý kéo dài tới một nơi cách diệt viêm thành rất xa, dù cho nơi này phát sinh một trận chiến, cũng không kinh động bất luận kẻ nào trong diệt viêm thành. Trừ những ác ma lưu lại, không ai có thể tiết lộ bí mật của bản thân Diệp Tĩnh Vũ.

Bất quá giấy không gói được lửa, đặc biệt là đại nhân vật như thành chủ diệt sát thành Viêm thành. Một khi thân vẫn lạc, đó là đại sự cỡ nào, ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ định mang theo hơn sáu vạn ác ma còn lại chuẩn bị tiến về Man Lâm, một lần đường dài kéo dài, thân là thống soái một quân đội Diệp Tĩnh Vũ nhận được điều kiện từ Địa Minh truyền tới, chất tội hắc mưu hại Diệt Viêm thành chủ Mâu, cũng hạ lệnh hắc đi Địa Sát thành tiếp nhận điều tra.

Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ không ngu ngốc một mình đi tới Địa Sát thành để điều tra, đích thân suất lĩnh đại quân sáu vạn ác ma, một đường thẳng tiến, thẳng hướng Địa Sát thành mở ra, trên đường đi đã phá hủy không biết bao nhiêu thôn xóm, phạm là ác ma gia nhập Huyết Ma quân đoàn, lại có chút thực

lực, tất cả đều trọng thưởng, phàm là kẻ nào dám phản kháng, giết hết.

Dù sao kẻ chết cũng là ác ma, hấn tuyệt đối không đau lòng, còn chuyện tàn sát như vậy, Tuyết Linh lại ra sức ra sức nhất. Phải biết rằng, thôn xóm của nàng lúc trước bị đám ác ma này giết chóc vô tình, bây giờ có cơ hội tàn sát những ác ma này, nàng tự nhiên hưng phấn không thôi.

Người thường phải trải qua một số thứ mới có thể trưởng thành, đối với hành vi gần như phát tiết của Tuyết Linh, Diệp Tĩnh Vũ vẫn giữ im lặng thừa nhận, hấn tôn trọng lựa chọn của nàng.

Sự tình tương tự loại thôn trang tàn sát này, ở các nơi trong Địa Minh thường xuyên xảy ra, dù sao, cá lớn nuốt cá bé, đối với ác ma, kẻ yếu không đáng thương cảm, kẻ yếu chỉ là đồ ăn mà thôi. Đây giống như sư tử, sói, động vật, tuy rằng bọn họ không ăn chủng tộc của mình, nhưng đối với những động vật khác, tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Ác ma tuy có trí tuệ không thấp, nhưng thiên tính này không khác gì những động vật, hơn nữa bọn chúng biểu hiện càng tanh máu, bạo lực hơn.

Thành trì bình thường đều có thành chủ cường đại tọa trấn, cũng có quân đội cường đại, mặc kệ quân đội kia không muốn đi trêu chọc thành trì, mà thôn xóm tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Bất quá dưới tình huống bình thường, đại quân ác ma kia nhiều nhất cũng chỉ tàn sát một hai thôn xóm, bổ sung chút lương thảo, nhìn Diệp Tĩnh Vũ tàn sát một người như vậy, từ khi Địa Minh thành lập nhiều năm như vậy., Còn chưa có một tên. Hành vi như vậy tự nhiên có thể chọc giận những ác ma khác, nhưng Diệp Tĩnh Vũ không quan tâm, hấn ngay cả Mâu Thành chủ như vậy cũng dám giết, còn có cái gì không dám làm chứ? Ác ma người không phải thờ phụng cường giả vì tôn sao? Chỉ cần ta đủ mạnh, vậy ta còn sợ gì?

Rốt cục, tại Diệp Tĩnh Vũ tàn sát mười tám thôn xóm nhỏ, nhân số Huyết Ma quân đoàn một lần nữa bổ sung đến mười

vạn người, cuối cùng bọn họ cũng trở lại Địa Sát thành...

Canh ba trăm ba ngàn ba trăm năm hỏa liên tục nổ rộ.

Dưới cửa thành to lớn ở Địa Sát thành, người quen cũ của Diệp Tĩnh Vũ, Mộ đã đứng cùng con trai hấn, phía sau bọn họ còn đứng bảy tên tu sĩ khí tức cấp thấp, vừa nhìn thấy bảy cao thủ cao thủ., Lòng mảy Diệp Tĩnh Vũ nhúu chặt lại, đưa ánh mắt hỏi thăm về phía Mộ ở phía trước, người này ăn mình nhiều Tử Tinh Thạch như vậy, nói thế nào cũng phải tiết lộ chút phong thanh cho mình chứ?

“Người giết bao nhiêu ác ma bình thường cũng không quan trọng, nhưng người ngàn vạn không nên, không nên giết chết tên Mâu kia rồi. Tên kia mặc dù không có tác dụng gì, nhưng dù sao hấn cũng là hảo hữu chí giao của Nguyên đại nhân, mấy người bọn họ chính là Nguyên đại nhân phái tới, sợ người...”

“Hắc hắc, sợ ta phản kháng sao?” Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, kéo tay Tuyết Linh sải bước đi về phía trước, nghịch bác, Tiểu Đào, cùng với tứ đại quân đoàn trưởng của Huyết Ma quân cứ như vậy đi theo phía sau hấn, mấy người đều không giữ lại chút nào thả ra khí tức của mình, khí thế khổng lồ hung hăng đè ép bốn gã cao thủ cấp Tỳ Hưu kia.

Lúc trước Diệp Tĩnh Vũ một mình đã có thể đuổi bảy gã cao thủ cấp Tỳ Hưu xuống lôi đài, khí tràng của hấn to lớn cỡ nào chứ, càng đừng nói sau lưng hấn còn có sáu gã cao thủ cấp Tỳ Hưu, khí thế khổng lồ nổi lên cùng một chỗ, hung hăng áp xuống bảy tên ác ma cấp Tỳ Hưu kia.

Bảy người nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại có uy thế cường đại như vậy, trong lúc bất ngờ không đề phòng thân thể bị ép lui về phía sau, sắc mặt biến đổi, một luồng lửa giận từ trong lòng bốc lên, bọn họ đều là chiến tướng đặc lực bên người Nguyên, cũng là lực lượng kinh khủng nhất trong nguyên thủ, nào từng bị khinh thường như vậy?

“Xoẹt...” một tiếng, người dẫn đầu có khuôn mặt phủ đầy lân phiến như cá sấu rút thanh bội đao của mình ra. Đó là một thanh ma đao đen nhánh, ở giữa thân đao có một đường vân màu đỏ như máu.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng ngời, đây không phải là một thanh ma đao bình thường a, đây hẳn là cực phẩm ma đao chế tạo từ Tử Âm Hàn Thiết vạn năm, Tử Âm Hàn Thiết là tài liệu cực phẩm có thể tự chủ hấp thu năng lượng của bản thân? Xem ra Nguyên đối với nhóm chiến đấu này rất quan tâm? Chỉ là không biết nếu mình phế bỏ mấy người kia, hẳn có đau lòng liều mạng hay không?

“Sao? Muốn động thủ à?” Đối mặt với sự khinh thường của ác ma, Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một tiếng, thân thể đứng trước mặt ác ma kia, mặt lộ vẻ khinh thường nói.

Mà trong mắt hỗn hợp lại tràn đầy chiến ý, càng là bắt đầu xoa xoa quyền, đánh nhau, là thứ hắn thích nhất, mà cuồng, cuồng, nguyệt, võ đều không có ý lùi bước, từng tên từng tên sắc mặt bất thiện nhìn bảy ác ma này đều có thực lực hơn mình.

Một ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Tuy hắn biết Diệp Tĩnh Vũ có thể thu phục những ác ma này, nhưng không ngờ mới qua mấy ngày mà những ác ma này đã trung thành với hắn như vậy? Hắn làm sao làm được?

Lẽ nào sức hấp dẫn cá nhân của hắn thật sự lớn như thế? Ngay cả điên cuồng, phá hoại, Mộng Yểm, nuốt chửng ác ma như vậy mà cũng một lòng một dạ đối với hắn?

Bất quá mắt thấy hai phe sắp đánh nhau, hắn vẫn tranh thủ thời gian mở miệng nói ra: “Canh chim, không được vô lễ với Tĩnh đại nhân!”

Sùng? Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe thấy cái tên này liền nở nụ cười, trách không được loay hoay như vậy, hóa ra là một cái tên chim ưng như vậy.

Nhìn thấy nụ cười tràn ngập chế giễu của Diệp Tĩnh Vũ, lửa giận trong lòng càng lớn, nhưng nghĩ tới phân phó của đoàn người Nguyên Lâm trước khi đi, trừ phi đoàn người Diệp Tĩnh Vũ phản kháng, nếu không tất cả đều nghe theo mệnh lệnh

Mộ, rất là không cam lòng hừ một tiếng, cầm ma đao trong tay thả trở về vỏ đao.

Diệp Tĩnh Vũ lại không để ý chút nào, cười ha ha đi theo Mộ cùng tiến vào Địa Sát thành, không hề có chút phần nộ nào với nguyên lực cả.

Lại một lần nữa đi tới Địa Sát ma cung, nhưng không nhìn thấy Lạc Linh Nhi, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Mộ Đạo đi tới đại điện nguyên bên trên.

Giờ phút này, hai bên đại điện đứng đầy ma vệ, toàn bộ đều là cao thủ cấp Hồng, trong mắt mỗi người đều tràn đầy sát ý, cổ sát ý gần như hình thành thành thực chất kia dung hợp cùng một chỗ, hung hăng ép về phía Diệp Tĩnh Vũ., Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại giống như người không việc gì, chậm rãi đi vào trong đại điện, đến khi nhìn thấy Nguyên Thiên mới thu liễm lại dáng vẻ ngạo mạn của mình một chút, giả bộ rất cung kính, thi lễ với Nguyên Thiên.

Mâu là bạn tốt, tuy rằng giữa ác ma không có tình cảm quá sâu, nhưng Mâu Mâu Hàng năm đều mang đến cho Nguyên đầy đủ lợi ích lớn, bây giờ cứ như vậy bị Diệp Tĩnh Vũ giết chết, những lợi ích kia của hắn kiếm chỗ nào kiếm được? Lúc này mới muốn cho Diệp Tĩnh Vũ một cái hạ mã uy, lại nghĩ tâm tính thẳng này lại cứng cỏi như thế, bất quá nhìn thấy hắn cuối cùng lộ ra thần sắc cung kính với mình, lửa giận trong lòng lại hơi giảm xuống một chút.

“Yên tĩnh, ngươi hẳn là biết tại sao ta mời ngươi trở về!”

Thanh âm Nguyên Thanh rất lạnh, tràn đầy uy áp, tựa hồ muốn hoàn toàn áp chế Diệp Tĩnh Vũ, nhưng Diệp Tĩnh Vũ làm sao mà ăn được cái trò này, cho dù vẻ mặt cung kính ít nhiều kia cũng chỉ làm ra vẻ mà thôi.

“Thuộc hạ minh bạch, Diệt Viêm thành chủ Mâu là thuộc hạ giết, thuộc hạ nguyên ý gánh chịu hết thảy hậu quả, lấy mạng đền mạng?” Thần sắc Diệp Tĩnh Vũ nghiêm túc, trong miệng nói thẳng ra.

Lời này vừa nói ra, mặc kệ là Nguyên, hay là Mộ đều là một trận kinh ngạc, theo bọn hắn nghĩ, Diệp Tĩnh Vũ nhất định sẽ tự tìm rất nhiều cớ cho mình, sau đó lại nghĩa chính ngôn từ giáo huấn hắn một phen, cuối cùng nhận sai, bồi thường tổn thất, giúp đỡ chút chuyện, chuyện này cứ như vậy mà qua, thế nhưng không ai biết tên này lại trực tiếp nhận sai? Còn thỉnh cầu trách phạt?

Mẹ nó, đây không phải là nói chuyện sao? Quan hệ Mâu và Nguyên không tệ, Mâu Hàng năm có thể vì hắn sáng tạo ra rất nhiều tài phú, nhưng đó là lúc hắn còn sống a? Hắn đều chết rồi, một người chết cũng không có giá trị lớn như vậy, lấy mạng đền mạng? Thiệt thòi người nói ra được? Cho dù người muốn chết, nguyên cũng không nguyện vì một người chết mà sai một tên cao thủ cấp Tỳ Hưu rất có tiềm lực đi bồi mệnh a?

Đương nhiên, mặc kệ là nguyên hay là Mộ đều hiểu tên này không thật sự muốn đền mạng, hắn đoán chắc mình không thể giết hắn.

Vừa nghĩ tới gia hỏa này không theo lẽ thường, nguyên liền hận đến ngứa răng nghiêng lợi, hiện tại mình ngay cả huấn luyện hắn cũng không được, dù sao, người ta đã nói, mình nguyện ý đền mạng, người còn muốn đi giáo huấn sao? Không những không được huấn, còn phải khuyên bảo, lúc này mới có thể bình phục ” áy náy” trong lòng hắn.

“Tĩnh tĩnh tướng quân không cần lo lắng, Mâu thành chủ mặc dù cùng ta tư giao không tệ, nhưng ngày thường làm xằng làm bậy, ta cũng sớm không nhịn được, giết cũng giết. Chỉ là về sau phụ thân hắn xuất quan, Tĩnh thành tướng quân chú ý nhiều hơn một chút là tốt rồi...” Nguyên như cổ nặn ra nụ cười nói ra một câu.

Diệp Tĩnh Vũ lại cười lạnh một trận, người xem lời này thật tốt, nếu là ác ma bình thường, nghe được như vậy còn không cảm động muốn chết? Người xem, người đều giết chí giao của ta, ta chẳng những không trách cứ người, còn thay người nói chuyện, người có phải cảm kích hay không? Hơn nữa câu cuối cùng kia lại trực tiếp phủi sạch quan hệ của mình, đến lúc đó đi ra tìm phiền toái cũng không nên oán ta...

Một câu nói, quả thực là không chê vào đâu được, ngay cả hấn cũng có chút cảm động chứ đừng nói là ác ma bình thường. Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ muốn vờ vịt tạ ơn, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một tràng thanh âm vang dội. Mọi người trong đại điện ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ, những ác ma khác đều biến sắc...

Chương 14 Thiên Minh đột kích.

Giọng nói kia hùng hồn dũng dạc như tiếng trống, lại như tiếng chuông ngân, như thể thiên quân vạn mã đang lao nhanh, lại như nước chảy trên núi cao đang kích động, người không biết còn tưởng là một nghệ thuật gia cao minh nào đó đang đánh cờ, nhưng mà ở đây đông đảo ác ma lại không có một ai được hưởng thụ niềm vui như vậy, chỉ vì thanh âm này chính là cảnh báo tối cao của Địa Minh, Thiên Minh đột kích.

Đúng vậy, Thiên Minh đột kích, đại quân Thiên Minh tập kích. Chuyện này gần như là rất ít chuyện xảy ra ở Địa Minh. Từ Thiên giới hình thành, đến Thiên Minh và Địa Minh thành lập, trong mấy ngàn năm này, Thiên Minh và Địa Minh xảy ra chiến tranh không tới mấy trăm ngàn lần, nhưng cho tới nay hầu như đều là Địa Minh chủ động tiến công Thiên Minh. Dù sao, xâm lược vẫn là bản tính của ác ma, hơn nữa sản vật của Thiên Minh đúng là phong phú hơn nhiều so với Địa Minh, đặc biệt là Tử Tinh Thạch. Điều này đối với ác ma mà nói có sức hấp dẫn cực lớn, còn có nữ nhân, bây giờ những thế lực lớn ác ma kia, không có một hai nữ tiên nữ, đều là bốn tư cướp đoạt của đám ác ma này.

Thế nhưng Thiên Minh? Thiên Minh sản vật phong phú, muốn cái gì thì cái đó, rất nhiều tiên nhân lại một lòng vấn đạo, chỉ cầu tu luyện, nào để ý tới những chuyện khác, ngoại trừ hơn trăm năm trước, Thiên Minh (Tiểu Thiên khảm tấn chức lên Thiên Quân) đỉnh phong, mang theo một bộ phận quân đội Thiên Minh chủ động tiến công Địa Minh, nhiều năm như vậy Thiên Minh chưa từng chủ động tấn công Địa Minh.

Thế nhưng hiện tại Thiên Minh lại chủ động tập kích sao? Chuyện này là sao? Chẳng lẽ Thiên Minh cũng có hứng thú với quặng mỏ Địa Minh sao? Hay là những tiên nhân cao cao tại thượng kia đối với những con bò cái hình thù kỳ quái kia có hứng thú?

Vẻ mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng đầy nghi hoặc, hắn và Lương Tiểu chẳng phải lúc trước đã thương lượng như vậy sao? Trong kế hoạch của hắn và Lương Tiểu Tiểu, đúng là muốn khơi mào chiến đấu giữa Thiên Minh và Địa Minh, nhưng hiện tại hoàn toàn không đúng lúc à? Sao bây giờ không hiểu sao lại khai chiến?

Theo thanh âm này dần dần vang lên, một gã truyền lệnh binh vội vã chạy vào, quỳ một chân xuống lạy Nguyên Tiên.

“Khởi bẩm đại nhân, Thiên Minh Thập Đại Thiên Quân suất lĩnh ba trăm vạn binh mã đột kích toàn diện, bây giờ đã ra khỏi Thiên giới Man Lâm, thẳng hướng Địa Sát thành chúng ta mà đến!” Tên truyền lệnh binh kia cũng không nói nhảm, kể lại chuyện xảy ra ở tiền tuyến ngày hôm nay.

Vừa nghe đến tình huống như vậy, các ác ma ở đây đều biến sắc, thập đại Thiên Quân? Mười đại Thiên Thần Quân của Thiên Minh đồng thời xuất thủ? Hơn nữa còn suất lĩnh ba trăm vạn thiên binh thiên tướng? Rốt cuộc là có chuyện gì? Thiên Minh từ lúc nào lại có hứng thú với đồ vật của Địa Minh như vậy? Vậy mà lại phái ra một trận thế lớn như vậy?

Trên mặt Nguyên Tiên sừng sốt tròn vẹn hơn một khắc đồng hồ, lúc này mới phục hồi tinh thần lại: “Mộ, nhanh chóng trở về Thiên Man thành, tuyệt đối không thể để quân đội Thiên Minh tiến vào trong địa minh ta một bước!” Trong miệng Nguyên Minh gần như rít gào lên, lớn tiếng nói với Mộ Đạo, ngay sau đó lại ban bố liên tiếp mệnh lệnh, đơn giản là để những người khác thông báo cho thành chủ Cửu Hùng Thành.

Thiên Minh có mười đại Thiên Quân, chính là mười người có sức chiến đấu mạnh nhất, vậy mà bọn họ lại điều động toàn bộ, đúng là không thể tin nổi mà?

Đặc biệt là trong tầng lớp cao tầng của ác ma, đều hiểu rõ mười đại Thiên Quân của Thiên Minh cũng giống như Thất Sát của Địa Minh, giữa bọn họ không phải thật sự đoàn kết như vậy, trong đó chia làm ba phái tương đối lớn, hơn nữa trong đó Liệt Diễm Thiên Quân Viêm Sâm Húc mấy năm nay vẫn luôn du lịch bên ngoài, khi nào trở lại Thiên Minh rồi?

Một bên hạ đạt các loại mệnh lệnh, nguyên một bên bắt đầu triệu tập nhân thủ, chuẩn bị ngăn cản Thiên Minh tiến công khó hiểu này, chuyện Diệp Tĩnh Vũ đánh chết thành chủ Diệt Viêm thành Mâu tự nhiên cũng như vậy, bất quá hắn cũng bị phái đi biên giới Man Lâm, cùng một chỗ ngăn cản Thiên Minh tiến công.

Bên cạnh hắn có nhiều cao thủ cấp Côn Bằng như vậy, chiến lực cao như vậy nếu không lợi dụng thật, không phải là có lỗi với mình sao? Hơn nữa quan trọng nhất là, nói thế nào thì hắn cũng là một con người, tuy nói hắn trung thành với mình, nhưng nói thế nào cũng phải thử thách không phải? Bây giờ đối mặt với sự tiến công của Thiên Minh, không phải là một khu vực khảo nghiệm sao?

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên mừng rỡ như điên đáp ứng, trên mặt lại càng biểu hiện ra sự thù hận của mình đối với Thiên Minh, mang theo quân đoàn của mình, đằng đằng sát khí chạy về phía Man lâm Thiên giới.

Phía tây bắc Man Lâm Thiên giới, nơi này đã gần địa vực Địa Minh, một nhánh quân sĩ chừng ba mươi vạn người chậm rãi chạy vào trong vực Địa Minh. Phía trên quân đội này, một thân trường bào màu trắng, trên đầu lại đội một mũ phi cao cấp, tay phải cầm phát trần, tay phải cầm phát trần., Lương Tiểu Từ trong miệng ngậm một cọng xích hoa, nhìn không ra làm sao nhưng đang ngồi trên một chạc cây thật lớn. Trước mặt gã là một nam tử anh tuấn toàn thân mặc áo giáp tinh xảo, tóc dài màu xanh đậm. Đây chính là Không Thích của Lam Ma Anh năm xưa, trải qua mấy ngàn năm, gã và Lương Tiểu nhưng đã trở thành minh hữu trung thành nhất từ lâu.

“Có tin tức nội tình gì không?” Lương Tiểu Khả móc từ trong ngực mình ra một cây dưa gà, ném cho Anh Không giải, hờ hững nói.

Anh Không Thích ngậm cọng củ cà bài này lại, rất dễ dàng búng tay một cái, một đoàn Thương Diễm màu lam xuất hiện trên ngón tay, đốt lên xích, từng sợi khói xanh bốc lên, rất là hưởng thụ một ngậm, lúc này mới không nói thêm một câu:

“Rốt cuộc người chế tạo cái này thế nào? Làm sao mỗi lần rút ra đều cảm giác sáng khoái như vậy?”

“Ha ha, đây chính là dùng Tử Tuyết Lạc Thảo, U Linh Thảo, Hàn U Thảo, Thiên Âm Thảo, Lam Vân Hoa... Có bảy tám mươi loại tiên thảo cực phẩm chế tác, người nói dễ chịu lắm sao? Hơn nữa ta còn nói cho người biết, để hong khô những cây cỏ này...., Ta đâu có dùng pháp lực gì cả, vì sấy khô mấy thứ này chế thành xích hoa, ta đã tìm tới mấy vạn xử nữ trẻ tuổi, đặt mấy thứ này lên ngực các nàng, hắc hắc, người người thử xem, bây giờ còn có mùi thơm đó đâu?” Vừa nói tới đăng ký, Lương Tiểu Tức lập tức hưng phấn.

“Mẹ nó, đã gặp qua xa xỉ, chưa từng thấy người xa xỉ đến vậy, những thứ đó đều là tiên dược cực phẩm nha. Nếu người cho nha đầu Công Tôn Di Di kia, không biết có thể tinh luyện bao nhiêu linh đan diệu dược, lại sẽ có bao nhiêu thuộc hạ trung thành. Nhưng cái con mẹ nó nhà người lại chỉ làm bánh quẩy, xa xỉ, xa xỉ., Xa xỉ, còn dùng nhiệt độ cơ thể hong khô, loại chuyện này người cũng làm được, mẹ nó, khinh bỉ người...” Anh Không nỡ nụ cười khinh bỉ nhìn Lương Tiểu, sau đó hưng hăng hít một ngậm khói, cuối cùng lại thêm một câu: “Nhưng mà cảm giác này thật sáng khoái, chút nữa chuẩn bị cho ta, ta đóng gói kỹ...”

Lương Tiểu Thuần cười hắc hắc, nhưng cũng lười nói thêm điều gì với gia hỏa này. Trải qua mấy ngàn năm ở chung, hẳn đã có cảm giác có người thèm, về phần chút mâu thuẫn nhỏ nhỏ lúc trước, mấy ngàn năm trước lắng đọng lại đã có vẻ không đáng kể như vậy...

Lời đồn đại của Nguyên giới là năm trăm năm mươi lăm.

Về phần những linh dược kia, cho dù là linh dược mấy ngàn năm, nhưng có chí bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bồi dưỡng các loại cực phẩm tiên dược còn không biết dễ dàng, hấn làm sao đau lòng?

“Ta cũng không biết vì sao đột nhiên phát động tấn công Địa Minh, ta chỉ là nhận được Nguyên Lệnh, liền trực tiếp mang theo ba mươi vạn đại quân chạy tới, đây không phải là vùng trộm chạy tới đây dùng nét mực với người sao?” Anh Không Thích lại hít mấy ngụm trọc khói, lúc này mới mở miệng nói ra.

“Hắc hắc, ta luôn cảm thấy đây là một âm mưu, một âm mưu to lớn, năm lão già kia cũng không phải kẻ ngốc, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phát động nguyên lệnh, chỉ là không biết tên nhóc Viêm Sâm Húc kia đi đâu, mẹ nó., Chu Du Thiên giới, mẹ nó đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn không trở về. Nếu như hấn ở đây, với thực lực của ba người chúng ta, cho dù thật sự là âm mưu gì, mấy lão già kia không ra tay, chúng ta cũng có thể cam đoan không có gì phải lo!” Lương Tiểu rất là thờ dài một câu.

“Hắc hắc...” Anh Không Thích cười cười, nhưng không nói thêm gì. Nhiều năm qua, bọn Thập Đại Thiên Quân chỉ chiếm ba cái danh ngạch, mặc dù căn cơ của bọn hấn yếu hơn những tiên nhân kia rất nhiều, nhưng lại có chí bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ., Loại chí bảo có thể biến ảo thời gian này, mấy ngàn năm cũng đủ để bọn họ tích súc lực lượng không lồ, nếu thật sự xuất hiện biến động gì, có ba người bọn họ lĩnh, đủ để ứng phó hết thảy., Thế nhưng Viêm Sâm Húc lại chẳng hề hứng thú gì với quân đội, tuy thân là Thập Đại Thiên Quân nhưng ngày thường vẫn luôn du lịch khắp nơi, không có lấy nửa điểm tin tức. Nếu không phải lệnh bài của hấn còn nằm trong tay Lạc

Nhược Phong, không chừng bên ngoài đã bị người ta giết chết bọn họ cũng không biết.

Hai người đều lâm vào một mảnh trầm mặc, lại ước chừng qua một hồi, thời điểm đốm ô hoa của Anh Không giải cũng đã hút hết, hần mới đột nhiên nói một câu: “Người nói có phải hay không năm lão gia kia để Hiên Viên Tĩnh đi tìm thứ gì đó? Phát động một trận chiến lớn như vậy, bất quá là che mắt người khác?”

“Hả?” Lương Tiểu Nhị sững sờ, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ người cũng phát hiện?”

“Ừm, người của ta đã truyền về tin tức, Hiên Viên Tĩnh cũng không xuất chinh theo đại quân, lần này mặc dù chúng ta danh tiếng trở lên xuất động mười đại Thiên Quân, nhưng người cũng biết, Viêm Sâm Húc không có ở đây, Hiên Viên Tĩnh không có ở đây., Hơn nữa sư huynh Hiên Viên Tĩnh Mặc Huyền đạo nhân, cùng Thanh Huyền đạo nhân cũng không ở trong đại quân, chẳng khác gì việc tiến về Địa Minh chỉ có sáu vị Thiên Quân, rõ ràng chỉ có sáu vị Thiên Quân, một trăm tám mươi vạn đại quân, lại làm ra một bộ dạng ba trăm vạn người như vậy, hắc hắc, bụng dạ khó lường!” Anh Không Thích cười hắc hắc nói.

Lương Tiểu Hữu nhẹ gật đầu, lúc nhận được Nguyên Lệnh, gã đã bắt đầu hoài nghi năm lão gia trên đó nhất định là có âm mưu gì đó, nhưng dù sao bọn họ cũng là một phần của Thiên Minh, với tư cách là mật lệnh cao nhất Thiên Lệnh, nếu không tuân thủ có chút phiền phức, cho nên dù biết rõ là một âm mưu, bọn họ cũng không thể không đến.

“Ta hoài nghi điều đó có liên quan...” Lương Tiểu Song hơi trầm tư một lát, tập hợp một số tin tức mà mình biết rồi nói ra suy đoán của mình?

“Người nói là... Nguyên giới?” Anh Không nhíu mày, hần cũng nghĩ tới khả năng này, thế nhưng thứ Nguyên giới này dù sao cũng là bí mật thái cổ bọn họ ngẫu nhiên biết qua nhiều năm như vậy, hơn nữa mấy ngàn năm qua Thiên Minh vẫn bình an vô sự, cũng không ai để ý tới đồ vật của Nguyên giới, sao bây giờ lại đột nhiên động?

“Trừ chuyện đó ra, ta thực sự không nghĩ ra được điều gì làm cho năm lão già kia động tâm. Đã nhiều năm như vậy rồi, thương thế của bọn họ cũng đã lành lại, tu vi cũng đã đến tầng cuối cùng rồi, muốn tìm tung tích Nguyên giới cũng không phải không có khả năng!” Lương Tiểu Kiềm từ tốn nói.

Anh Không Thích nhẹ gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa. Nếu đúng là như thế, thì trận chiến này sẽ không dễ dàng như vậy.

Hai người lại trò chuyện với nhau trong chốc lát, Anh Nhất giải liền nhận được một bó thuốc Địch lớn từ chỗ Lương Tiểu Tỳ, hóa thành một đạo lưu quang rời khỏi chỗ cũ. Sau khi hấn biến mất trọn vẹn nửa khắc, Lương Tiểu Nhi mới nhẹ nhàng vẫy tay về phía dưới.

Một bóng người nhanh như chớp vọt ra, chính là Lương Hưng mà lúc trước Diệp Tĩnh Vũ ở Tuyệt Nguyên thành nhìn thấy, cũng chính là nhi tử của Lương Tiểu Nhi, một sinh ra đã là nhân vật khủng bố của Phi Thiên Dạ Xoa?

Phải biết rằng, khi Lương Tiểu đạt tới hoang cấp, hấn không còn là cương thi bình thường, đặc biệt là tu luyện Huyết Thần Quyết., Vu đã giống như thời Thái Cổ, đã có năng lực sinh sản, nhưng vì để đời sau của mình càng thêm cường đại, hấn đã tìm được một tiên nữ thiên phú không tệ xảy ra một đoạn tiếp xúc nhục thể không có cảm tình, lúc này mới sinh ra Lương Hưng.

“Phụ thân, bây giờ đột nhiên xảy ra biến động như vậy, vì sao người không nói chuyện của Nhị thúc cho phụ thân biết?” Nhìn phương hướng Anh Không Thích biến mất, Lương Hưng hỏi phụ thân mình.

“Hắc hắc, thứ nguyên lệnh này sớm đã không xuất hiện, muộn không lộ, hết lần này tới lần khác ở lại chỗ A Vũ vừa mới thức tỉnh không bao lâu liền đi xuống. Chuyện này nếu không liên quan đến A Vũ thì ta không tin, ta nghi ngờ bí mật của Nguyên giới rất có thể ở ngay trên người A Vũ, Nguyên giới, Nguyên giới, Nguyên giới., Đây chính là nơi mà những Thái Cổ thần thánh đổ đến, ai mà không muốn tìm tới lối vào kia chứ. Nếu hấn biết được sự tồn tại của A Vũ, ai mà biết được

trên thế giới này có thể thực sự làm cho lão tử tín nhiệm một người. Đó chính là Nhị thúc, Diệp Tĩnh Vũ của ngươi, ngươi hiểu không?” Lương Tiểu Tức đã thu hồi vẻ mặt bất cần đời, nói rất nghiêm túc.

“Hài nhi mình bạch...” Nhìn cha mình hiem khi lộ ra thần sắc nghiêm túc, Lương Hưng không dám hỏi nhiều, rất cung kính đặt tới.

“Vậy thì mau rút đi, nói cho nhị thúc biết tất cả, ta biết rõ mọi chuyện! Thuận biến, tiết lộ tin tức của mấy vị kia một chút, với bản lĩnh của nhị thúc ngươi, có lẽ muốn mưu sát bọn họ mới đúng...” Lương Tiểu bỗng nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, đập một cước vào hông Lương Hưng, Lương Hưng lập tức gào thét như quỷ, bay về phía Địa Minh như một viên đạn pháo...

Mà ở phía đông Thiên Minh trên Ngũ Thánh sơn, một thân cầm bào màu trắng, đầu đội mào, sắc mặt tuấn lãng Hiên Viên Tĩnh đang lặng lẽ đứng ở trên một khối đất bằng, ở trước mặt hắn, nổi lơ lửng một khối bồ đoàn màu tím, một lão giả mặc trường bào đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia...

Tựa hồ cảm nhận được Hiên Viên Tĩnh đến, lão giả kia chậm rãi mở mắt ra, lập tức cảm giác toàn bộ thiên địa đều run rẩy một chút, Hiên Viên Tĩnh thậm chí cảm giác mình tựa như đi tới một thế giới khác...

“Tĩnh nhi ra mắt lão tổ tông!” Hiên Viên Tĩnh tiến lên một bước, rất cung kính quỳ xuống lạy...

Thần kỳ tăng thứ sáu trăm sáu mươi sáu.

“Đứng lên đi...” Lão tử này không phải ai khác, chính là Hiên Viên Tuyệt năm đó, vì huyết mạch Hiên Viên, cam tâm trở thành người hầu của ngũ đại Tiên Thánh – Hiên Viên Tuyệt.

Hiên Viên Tĩnh bây giờ ở Thiên giới mặc dù địa vị cao thượng, nhưng đối với lão tổ tông của mình, hắn vẫn rất tôn kính, nghe được lời Hiên Viên Tuyệt nói, hắn từ dưới đất đứng lên.

“Không biết lão tổ tông đề Tĩnh nhi đến đây là có chuyện gì?” Hiên Viên Tĩnh cẩn thận mở miệng hỏi.

“Ngươi có biết đây là cái gì không?” Một tay Hiên Viên Tuyệt nâng lên, bốn lá cờ cực lớn, xanh, đỏ, trắng, vàng xuất hiện trong tay của hắn, một cỗ sóng pháp lực cực mạnh phát ra, vậy mà trực tiếp ép cho Hiên Viên Tĩnh liên tục lui về phía sau.

Vừa cảm nhận được chấn động pháp lực cường đại này, sắc mặt Hiên Viên Tĩnh kịch biến một hồi, ở Thiên giới ngàn người nhiều năm như vậy, đối với lời đồn thượng cổ lão cũng đã sớm biết, cờ xí có thể phát ra sóng pháp lực cường đại như vậy, toàn bộ Tam Giới cũng chỉ có năm mặt mà thôi.

Phân biệt là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của A Di Đà Phật, Vân Giới kỳ của Vương Mẫu, Thái Thượng Lão Quân Ly Địa Diễm kỳ, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ của U Minh Giáo Chủ, cùng với Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Năm lá cờ này có uy lực cực lớn, sức phòng ngự kinh người, chính là chí bảo phòng ngự nhất đẳng, trong truyền thuyết chỉ cần tập hợp đủ năm lá cờ, bày ra đại trận ngũ hành là có thể tái tạo một thiên địa, có thể ngăn cản một kích toàn lực của cấp bậc Giáo chủ.

Bây giờ, nơi này đã có bốn lá cờ, ngoại trừ Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ không có ở đây, nơi này vậy mà có bốn lá cờ,

điều này làm sao hấn không kinh ngạc chứ?

Lúc nào thì, lão tổ tông của mình đã tích lũy nhiều pháp bảo cường đại như vậy?

“Ngũ Phương Thần Kỳ, bây giờ bất quá chỉ là thiếu Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ phương bắc mà thôi, lúc này, năm vị Tiên Thánh không tiếc phát động Nguyên Lệnh, chính là muốn nhân cơ hội này tìm lại Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ, tụ tập đủ Ngũ Phương Thần Kỳ, người hiểu không?” Hiên Viên tuyệt nhật nói ra.

“Hửm?” Hiên Viên Tĩnh nhẹ gật đầu, nhưng trong mắt hấn vẫn có chút nghi hoặc, Ngũ Phương Thần Kỳ chính là chí bảo phòng ngự, một kiện đã là cực kỳ ghê gớm rồi, càng đừng nói chi là cực kỳ năm phương Thần Kỳ, về sau rốt cuộc sẽ có đại sự gì, cần tề tụ cả Ngũ Phương Thần Kỳ? Cho dù muốn tìm lại Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ, cũng không cần phát động Nguyên Lệnh chứ? Chẳng lẽ thật sự có chuyện gì lớn xảy ra sao?

“Người cầm cái hộ thân này đi!” Hiên Viên Tuyệt cũng không giải đáp nghi vấn trong mắt Hiên Viên Tĩnh, cho dù thật ra hấn cũng không rõ, hôm nay chẳng qua là làm theo mà thôi, trong miệng nói xong, đã đưa cờ màu vàng cho gã.

Hiên Viên Tĩnh không nói thêm gì, tiếp nhận cờ vàng hạnh, bỏ vào trong ngực. Hiên Viên Tĩnh công có lực lượng mạnh nhất, thủ có cờ hạnh, lại phối hợp với thực lực bản thân, trừ phi là cao thủ Vũ cấp ra tay, nếu không tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất Thiên giới.

Bất quá hấn cũng minh bạch, phía trên làm ra động tác lớn như vậy, chỉ là vì tìm về một mặt Huyền Nguyên Không Thủy kỳ kia, khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy, chính mình cũng không có nửa điểm chủ quan.

“Cái này người cũng cầm đi, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn lần đừng vận dụng!” Hiên Viên Tuyệt lại móc ra một mặt trắng đen xen kẽ, tựa như một cái gương hình vẽ Thái Cực, đưa cho Hiên Viên Tĩnh.

Một lá cờ màu vàng hơi đỏ cũng thôi đi, khi Hiên Viên Tĩnh tiếp nhận pháp bảo giống như gương mà không phải hình vẽ này, hấn phát hiện hai tay của mình vậy mà không ngừng run rẩy, cái này... Cái này... Cái này lại là Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ trong truyền thuyết, Thái Cực Đồ bao la vạn tượng? Năm đó Thái Thượng Lão Quân dựa vào vật này, cơ hồ là tung hoành Thái Cổ, cho dù là Tru Tiên Tứ Kiếm cũng khó mà làm gì được hấn a?

Vì sao ngay cả thứ như vậy cũng ban cho mình? Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này lại gian khổ như vậy.

“Không nên quá kinh ngạc, đây bất quá là phòng vạn nhất mà thôi, có ba kiện chí bảo này, cho dù không cách nào cướp lấy Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, cũng đủ để bảo vệ ngươi không có việc gì rồi, ngươi đi đi!” Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Hiên Viên Tĩnh, Hiên Viên Tuyết từ tốn nói.

Hiên Viên Tĩnh dè dặt rung động trong lòng xuống, không dám nói thêm gì, rất cung kính thi lễ với Hiên Viên Tuyết, sau đó quay người rời khỏi Thánh sơn.

Khi thân ảnh của hấn hoàn toàn biến mất, sau đó năm đạo thân ảnh mờ lung xuất hiện sau lưng Hiên Viên Tuyết, Hiên Viên Tuyết vốn còn ngồi trên bồ đoàn, lập tức đứng lên, rất cung kính thi lễ với năm người này một cái, hai tay đưa những đại kỳ khác lên.

Huyền Hư đạo nhân phát một tay lên, thu lá cờ Tổ sắc Vân giới và Thanh Liên Bảo Kỳ vào, chỉ có thể để lại Ly Diễm Quang Kỳ trong tay Hiên Viên Tuyết.

Nhìn thấy Ngũ Đại Tiên Thánh vậy mà không thu hồi Ly Diễm Quang Kỳ, Hiên Viên Tuyết có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, gã không rõ rốt cuộc Ngũ Đại Tiên Thánh muốn làm gì?

“Đi đi, một mình hấn rất khó lấy được Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, ngươi đi giúp hấn một tay, cũng hiểu rõ phân chấp niệm trong lòng ngươi!” Huyền Hư đạo nhân từ tốn nói.

Hiên Viên Tuyết biến sắc, nhiều năm qua, mình một mực khổ tu trên Thánh Sơn này, đã sớm nhìn thấu rất nhiều chuyện, nếu như trong lòng hấn còn có một chút chấp niệm, vậy chấp niệm

duy nhất này chính là chiến đấu với Độc Cô Bá Thần, bây giờ là để Hiên Viên Tĩnh đi tìm Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ trở về, lại muốn kéo lên trên người Độc Cô Bá Thần, chẳng lẽ Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ có quan hệ với hắn sao?

“Vâng...” Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng nghĩ đến đối phương là Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết vẫn cung kính đáp ứng, sau khi thi lễ với Ngũ Đại Tiên Thánh một cái, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo kiếm quang, biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn qua phương hướng Hiên Viên Tĩnh cùng Hiên Viên Tuyết biến mất, trên mặt Ngũ Đại Tiên Thánh cũng không có nhiều thần sắc, tựa hồ hết thảy đối với bọn họ đều bất quá là chuyện bình thường nhất.

“Chỉ hy vọng trước khi kiếp nạn tiến đến, hắn có thể tìm được Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, nếu không chúng ta cũng khó thoát đại nạn a!” Qua một hồi lâu, Huyền Hư đạo nhân ở chính giữa bỗng nhiên mở miệng lầm bầm một câu, sắc mặt bình thản mấy người khác đồng thời hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bọn họ là chủ chỉ tối cao của Tiên giới, bọn họ là kẻ thao túng sau màn của Thiên Minh, nhìn qua tựa hồ bọn họ là chúa tể tất cả, nhưng ai có thể hiểu được, bọn họ bất quá chỉ là một quân cờ dưới Thiên Đạo mà thôi, dưới Thiên Đạo, bọn họ cũng nhỏ bé như những con kiến khác, khác biệt duy nhất chính là bọn họ có thể nhìn thấy một số chuyện người khác không nhìn thấy được.

Năm người trầm mặc một hồi, thân thể biến thành năm đạo quang mang, biến mất phía trên một quảng trường bằng phẳng...

Thời gian như vậy...

Địa Minh, Man Thành, ngoại ô thành, nơi đóng quân của Huyết Ma, Diệp Tĩnh Vũ đang ngồi trong trường của mình, giảng dạy cho Tuyết Linh các loại đại đạo, lại nghe được một trận tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó liền thấy thân ảnh nghịch chuyển từ bên ngoài chui vào, phía sau hắn, còn đi theo

một nam tử sắc mặt tái nhợt, chỗ sâu trong quần áo màu đen,
thần sắc có chút mệt...

Công lao thứ sáu trăm bảy?

“Lương Hưng? Sao ngươi lại tới đây?” Nhìn thấy nam tử này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lại đứng lên, mở miệng nói ra.

“Chất nhi Lương Hưng, bái kiến nhị thúc!” Lương Hưng cung kính thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái, rồi mới đứng dậy, nói lại toàn bộ những gì mà cha mình đã nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“Ý của đại ca là đây là một âm mưu che dấu tai mắt người khác? Âm mưu thật lớn?” Nghe xong lời nói của Lương Hưng, Diệp Tĩnh Vũ giống như đang làm bầm lều bầu, hoặc như đang nói với Lương Hưng.

“Ừ...” Lương Hưng nhẹ gật đầu, luôn luôn tin tưởng không chút nghi ngờ lời nói của Lương Tiểu.

“Nhưng cho dù che dấu tai mắt người khác, cũng không cần làm rõ ràng như vậy? Nếu làm rõ ràng như thế, không phải tất cả mọi người đều biết sao?” Diệp Tĩnh Vũ lại đưa ra nghi hoặc của mình, nếu quả đúng như Lương Tiểu đoán, Ngũ Đại Tiên Thánh chỉ là vì che giấu cái gì đó, căn bản không cần phát động nguyên lệnh, tùy tiện phát động chiến tranh mấy trận cũng đủ để quấy Thiên giới hỗn loạn rồi.

Lương Hưng ngẩn người, lắc đầu, ý bảo gã không biết, gã chỉ tới truyền lời, động não kinh không phải sở trường của gã.

“Ha ha, thôi mà thôi, đây cũng chỉ là một chút suy nghĩ của ta mà thôi, có lẽ mấy vị trên đầu kia đang nhúc nhích đầu hả? Ngươi trở về nói cho phụ thân ngươi biết, những lễ vật mà hân tặng cho ta, ta sẽ nhận lấy toàn bộ!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Ừm...” Lương Hưng cung kính nhẹ gật đầu.

“Vốn muốn giữ ngươi ở lại chơi mấy ngày, chẳng qua bây giờ đang là thời buổi rối loạn, nơi này có một ít tin tức liên quan

tới Địa Minh, người mau mang về đi?” Nhìn thấy bộ dạng cung kính của Lương Hưng, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, nhưng trong lòng hắn lại đau đớn một hồi, nếu mình và Linh Nhi không chết, hắn là bây giờ còn lớn hơn hắn chứ?

Lương Hưng cũng không biết suy nghĩ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, gã cũng minh bạch tình huống hôm nay, thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ một cái rồi cáo từ. Chỉ có điều lúc cáo từ, ánh mắt gã lại lơ đãng liếc qua Tuyết Linh vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Hết thấy tự nhiên đều rơi vào mắt Diệp Tĩnh Vũ, chứng kiến hết thấy, khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, tên Lương Hưng này và phụ thân của hắn khác nhau rất lớn à? Lương Tiểu Thú vừa thấy mỹ nữ là nước miếng chảy ròng ròng, sau đó cũng mặc kệ những thứ khác, trực tiếp tiến lên bắt chuyện, nhưng tiểu tử này lại không giống., Rõ ràng là yêu thích mỹ nữ, nhưng vẫn cố nén, mãi đến khi phải rời đi mới lén lút liếc nhìn một cái, hơn nữa còn ngượng ngùng như vậy. Thật không hiểu tại sao tên khốn kiếp Lương Tiểu kia lại sinh ra một đứa con trai tốt như vậy.

Về phần hai người cuối cùng có đi đến hết thấy hay không, Diệp Tĩnh Vũ lại không cần suy nghĩ, đây là chuyện giữa hai người bọn họ, không có nửa điểm quan hệ với hắn, hắn cũng sẽ không đi làm gì cảm tình của hai người.

Lương Hưng đi rồi, Diệp Tĩnh Vũ lại lâm vào trầm tư, từ Lương Tiểu có thể nhận được tin tức. Lần này tin tức mà trăm vạn đại quân Thiên Minh nhận được không giống như là Địa Minh truyền vào bên trong Địa Minh, mà là thủ hộ tại biên giới Man Lâm, nói cách khác, nhiệm vụ của bọn họ chính là tổ chức ác ma tiến vào Man Lâm.

Chẳng lẽ là tìm đồ ở Man Lâm? Nhưng là Man Lâm lớn như vậy, đường biên cảnh cũng rất dài, chỉ dựa vào hơn trăm vạn quân đội này, làm sao thủ được? Bất quá theo tin tức có thể nhìn ra, mặc dù bảo vệ biên cảnh Man Lâm, nhưng Thiên Minh cũng dự định rất nhiều kế hoạch tấn công thành trì Địa Minh, tầm mắt tự nhiên là hấp dẫn lực chú ý của đám ác ma, không cho đám ác ma rơi vào Man Lâm.

Rốt cuộc trong Man Lâm ẩn tàng cái gì? Lòng hiếu kỳ của Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn bị câu dẫn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút tin tức mà Lương tiểu có thể nói, cũng chính là con đường hành quân của các quân đoàn khác của Thiên Minh, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lập tức hiện ra nụ cười quỷ dị, địa vị của mình tại Địa Minh còn chưa đủ cao, cơ mật đạt được có lẽ đối với Lương tiểu thư không tính là gì, nhưng Lương Tiểu có thể ở trong Thiên Minh là một trong thập đại Thiên Quân, tin tức hẩn lầy được tuyệt mật này tuyệt đối là tin tức.

Đã có mấy thứ này, muốn tự mình lập được một ít công lao, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Bốn ác ma cuồng, Nguyệt, Vũ, Diễm bắt đầu triệu tập, lệnh toàn quân bắt đầu chỉnh trang chờ xuất phát, hẩn quyết định, một lần đả kích trầm trọng cho quân đội Thiên Minh.

Tất cả đều giống như Lương Tiểu Chỉ nhắc tới, quân đội Thiên Minh sau khi xuyên qua Man lâm Thiên giới, cũng không lập tức tiến công thành trì Địa Minh., Mà phân chia thành từng nhóm đóng quân, chỉ có một ít quân đội dưới sự chỉ huy của quân đoàn trưởng đánh lên thành trì Địa Minh, nhưng bọn ác ma đã sớm chuẩn bị nên tất nhiên không dễ dàng bị quân đội Thiên Minh công phá thành trì. Chỉ có điều đám ác ma sinh hoạt bên ngoài thành trì đã bị quân đội Thiên Minh diệt sạch.

Địa Minh Cửu Đại Hùng Thành, bảy đại cao thủ cấp đỉnh phong, bây giờ nhận được tin tức đều là dùng tốc độ cao nhất chạy tới bên này. Thế nhưng Địa Minh to lớn, Cửu Đại Hùng thành cách xa nhau mấy vạn dặm, cho dù lấy tu vi Thất Sát, dùng tốc độ cao nhất đuổi theo cũng cần một chút thời gian., Càng đừng nói đến việc chinh đồn đại quân, nếu không có một tháng thì không có khả năng toàn bộ đến được biên cảnh. Kể từ đó, Man thành, trong vòng một tháng này, gánh chịu tất cả áp lực đến từ Thiên Minh.

Thiên Minh xuất động nhiều đội quân như vậy, vì không muốn Địa Minh hoài nghi, cho dù là công thành, cũng cực kỳ ra sức. Bây giờ thân là một trong Cửu Đại thành, Man thành cơ hồ gặp phải hơn ba mươi vạn đại quân tiến công.

Nếu như không phải nguyên nhân đầu tiên chạy tới đây, thì nếu không phải người Mộ đem Man thành chế tạo thành Kim Nhược Kim Thang, nếu như không phải Diệp Tĩnh Vũ thống lĩnh Huyết Ma quân đoàn uy mãnh vô cùng, có lẽ Man thành đã sớm bị công phá rồi.

Việc này, cao tăng Diệp Tĩnh Vũ, Nguyên, Mộ đều đứng trên tường thành Man Thành, nhìn mấy vạn Thiên Binh đập trên mây phía trước, ngoại trừ Diệp Tĩnh Vũ ra, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi?

So sức chiến đấu cá nhân, những Thiên Binh này không phải đối thủ của ác ma binh, thế nhưng những Thiên Binh này bày ra các loại quân trận, mượn các loại lực lượng trận thế đã tiêu diệt binh sĩ mười vạn người Man Thành, mà bản thân bọn chúng tổn thất cũng không hơn một vạn.

Giờ phút này, chung quanh Man thành, còn có hơn ba mươi vạn thiên binh thiên tướng, mà thống soái quân đoàn này, cũng là đạo nhân huyền diệu một trong thập đại thiên quân của Thiên Minh, trừ phi là Nguyên tự mình ra tay, nếu không thật sự không có ai là đối thủ của vị Huyền Diệu đạo nhân này, đương nhiên, nếu Diệp Tĩnh Vũ không tiếc bại lộ toàn bộ thực lực của mình, muốn đánh chết hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn có làm như vậy không?

“Đại nhân, bọn hắn thật sự quá càn rỡ, xin cho thuộc hạ mang binh xuất chiến, sẽ gặp trận này...” Mắt thấy mọi người nhú chặt lông mày, lại cầm ba mươi vạn Thiên Binh kia không có bất kỳ biện pháp nào, biết rõ thời điểm Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên tiến lên một bước, hướng Nguyên Hành ôm quyền lễ nói ra.

“Hả?” Nguyên Nhất sửng sờ, hiển nhiên không nghĩ tới vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ còn chủ động thỉnh chiến. “Tốt lắm, hết thảy làm một nhọc cho tướng quân rồi, nếu Tĩnh tướng quân có thể thuận lợi phá được trận này, vị trí thành chủ diệt Viêm thành chính là tướng quân rồi!”

Vừa nghe đến vị trí thành chủ Diên Viêm thành, con mắt Diệp Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, trong tay hắn bây giờ đã có quân đội, hiện giờ cần nhất chính là một khối địa bàn thuộc về

mình, chỉ có có địa bàn của mình mới có thể tạo ra thực lực thuộc về mình? Chính mình một mực cân nhắc làm sao có địa bàn, hiện tại đã đến, sao lại không hưng phấn?

“Đa tạ đại nhân...” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, một bước nhảy lên phản bác sống lưng, bay lên trời...

Thân thể khổng lồ màu xanh ngọc bích

“Ta là thống soái Huyết Ma quân đoàn Địa Minh, Tĩnh, gia hỏa từ phía đông đến, có ai dám cùng ta đánh một trận!” Diệp Tĩnh Vũ đập trên lưng nghịch bác, trực tiếp bay lên bầu trời, trực tiếp đối mặt với mấy vạn thiên binh thiên tướng... Tiểu Đào càng hoa vi mèo nhỏ nằm trên đầu, lại làm ra bộ dáng uể oải, nhìn qua giống như sủng vật vậy, nào có vẻ giống một con hung thú nào.

Về phần Tuyết Linh, bởi vì tu vi vẫn còn thấp nên vẫn luôn ở bên cạnh diễm lệ, có một cao thủ cấp Côn Bằng chăm sóc nàng, có lẽ cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhìn thấy trong đại doanh ác ma có một nhân loại nhảy ra, đại quân Thiên Minh Huyền Diệu đạo nhân, cũng chính là Huyền Diệu Thiên Quân nhú mày lại, hóa ra là một cao thủ cấp Hồng? Ở Địa Minh nhân loại có thể đạt tới cấp Hồng cũng không nhiều? Chẳng lẽ đây lại là hậu nhân của đại gia tộc đã xuống dốc kia sao?

Mà ở trên đám mây huyền diệu bên cạnh, cũng có mấy tên thiên tướng vây quanh, trong đó có hai người thực lực rõ ràng cũng đã đạt đến cấp bậc Tỳ Hưu, tọa kỵ của bọn hắn lại là Kỳ Lân màu đen., Quanh thân mây mù lượn lờ, thật là khí thế hùng hổ dọa người, ngoại trừ hai gã cao thủ cấp Côn Bằng này, còn có bốn gã thực lực rõ ràng tại Hồng cấp đỉnh phong tồn tại., Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một cao thủ cấp Hồng nho nhỏ, rõ ràng còn chưa phải là cao thủ cấp Hồng đỉnh phong, vậy mà cũng dám ra ngoài khiêu chiến. Sắc mặt mỗi người đều giận dữ, đây không phải là sỉ nhục đám người mình sao? Nói thế nào thì lần này cũng là một trong thập đại Thiên Quân Huyền Diệu Thiên Quân tự mình dẫn đội, tối thiểu cũng phải phái ra một cao thủ có chút phân lượng chứ?

“Đại soái, tiểu tử này phản bội Thiên Minh không nói, hiện tại còn chưa biết trời cao đất rộng đã nhảy ra, thỉnh đại soái

nhường mặt tướng xuất chiến, xé tiểu tử này!” Lúc này, một gã trong đó thân cao hơn ba trượng, cơ bắp toàn thân nổi lên, ngay cả áo giáp cũng khó che đầy toàn thân, tay cầm thiết chùy, cười một gã đại hán đầu tiên nhảy ra, hướng Huyền Diệu Thiên Quân thỉnh chiến nói.

Diệu Huyền Thiên Quân nhìn người đàn ông cao lớn này, nhẹ nhàng gật đầu, người này tên là Dạ Cuồng, là một người tu tiên thể chất, một thân pháp lực không ra làm sao, nhưng một thân man lực của hắn lại kinh người, coi như là tuyệt tiên cảnh giới sơ cấp, nếu không cẩn thận bị hắn đập trúng thân thể tiên nhân, cũng sẽ bị nện cho nát bấy.

Mà người trước mắt chỉ có tu vi cấp Hồng, chắc là dư sức để Dạ Cuồng đối phó với hắn.

Vừa thấy Huyền Diệu Thiên Quân gật đầu, Dạ điên cuồng hét lớn một tiếng, vỗ một cái vào chỗ trời mưa, trong tay nhéo hai thanh thiết chùy, chạy về phía Diệp Tĩnh trong phòng phía trước.

Vũ công chính là thần thú có thuộc tính lôi điện, tốc độ cực nhanh, lao nhanh trong lúc chạy trốn, dưới móng lóe ra từng tia sét, gần như trong nháy mắt đã tới trước mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ. Dạ điên cuồng cầm thiết chùy trong tay, cứ như vậy hung hăng đập xuống hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy cự chùy bay nhanh xuống, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ hiện ra một tia cười trào phúng, cũng không vận dụng vũ khí, trực tiếp nâng quyền nghênh đón thiết chùy kia.

Chứng kiến hành vi gần như tự sát của Diệp Tĩnh Vũ, trận doanh Thiên Minh trực tiếp truyền ra tiếng cười to trào phúng, cười to vô tri của Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là mấy viên đại tướng bên cạnh Huyền Diệu Thiên Quân, cười đến đó mới gọi là đắc ý. Tu vi pháp lực Dạ Cuồng là người kém nhất trong đám người, nhưng sức mạnh cơ thể hắn tuyệt đối là mạnh nhất, hai thanh cự chùy này được chế tạo từ huyền thiết, bên trên bố trí không biết bao nhiêu cấm chế, tùy tiện đập xuống. Uy lực kia tuyệt đối kinh khủng hơn cả một ngọn núi lớn đập xuống, đừng nói Diệp Tĩnh Vũ chỉ là một nhân loại, cho dù hắn thật sự là những ác ma có thân thể cường đại, dùng vũ khí

cũng không nhất định có thể ngăn cản sự tấn công của Dạ Cuồng, chứ đừng nói là tay không.

Nhìn thấy chúng tướng đứng bên cạnh Huyền Diệu Thiên Quân cười cợt trào phúng, đám người Địa Minh bên kia cũng lộ ra nụ cười châm chọc, lúc trước Diệp Tĩnh Vũ bày ra lực lượng thân thể cường đại vượt xa những ác ma cùng cảnh giới., Cho dù là ác ma cấp Côn Bằng cũng chưa chắc đã có lực lượng thân thể khủng bố như hắn, gia hỏa này chỉ là cấp Hồng, cho dù lực lượng thân thể của hắn mạnh hơn người bình thường, nhưng sao có thể là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ?

Tu vi của tên này vẫn luôn biểu hiện ở cảnh giới Hồng cấp, thật đúng là con mẹ nó giả heo ăn hổ sao?

Trong nụ cười trào phúng của đội ngũ hai phe, nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ va mạnh vào cự chùy của Dạ Cuồng, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng bộp giòn vang, thanh cự chùy mà Dạ Cuồng dùng tay phải trực tiếp bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh cho nát bấy, lực phản chấn cực lớn xé rách miệng hồ cuồng bạo của Dạ Cuồng, cự chùy mà tay trái điên cuồng ban đêm vịn lại không chút trở ngại nện thẳng lên đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Không có óc như tượng tượng vỡ ra, cũng không có máu tươi trong tượng tượng bay ra, mơ hồ còn thấy được một tia lửa tung tóe. Ngay sau đó cấm chế trên thanh cự chùy này nhao nhao vỡ vụn, ngay cả bản thể cũng nứt ra khe hở cực lớn, cảm giác Dạ Cuồng như mình đập vào một khối đá hoa cương.

Tất cả thành viên Thiên Minh đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, cái đầu cứng như vậy, sao luyện thành? Hắn rốt cuộc là ác ma hay là người? Làm sao có thể có thân thể mạnh mẽ như vậy?

Thế nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã bay ra ngoài, đi thẳng tới phía trước Dạ Cuồng, trực tiếp một chưởng vỗ ra, hung hăng đập vào đỉnh đầu Dạ Cuồng. Cái đầu cứng rắn đến cực điểm của gã giống như đậu hũ bị đập nát, não tương, hiến máu tươi càng bay ra tung tóe., Một đạo thần hồn từ đầu vỡ nát kia chạy ra, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ nào chịu để thần hồn của hắn chạy trốn,

một tay trao, thần hồn kia vốn là hư ảnh vậy mà bị hấn nắm trong tay, trực tiếp xé nát, đào đào nhỏ đã sớm chờ, miệng rộng, một tay nuốt sống nó.

Hồn phách tiên nhân Hồng cấp a, đây chính là đại bổ sao?

Về phân tọa kỵ vũ công điên cuồng ngồi xuống, lại bị một cước phản bác đập nát bấy, trước khi chết thậm chí không kịp phát ra một tiếng hét thảm...

Nhìn thấy một trao lăng không của Diệp Tĩnh Vũ, đừng nói là đại tướng bên cạnh Huyền Diệu Thiên Quân, cho dù là Huyền Diệu Thiên Quân cũng phải trợn to hai mắt, mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi. Vừa rồi hấn không hề cảm nhận được bất kỳ sóng pháp lực nào, không có dấu hiệu sử dụng bất cứ thần thông nào, vậy mà lại dựa vào lực lượng nhục thân mà nhanh chóng bắt được thần hồn Dạ Cuồng, điều này... Điều này thật không thể tin nổi?

Lực lượng thân thể phải đạt tới cảnh giới nào mới có thể trực tiếp xé rách hồn phách? Huyền Diệu Thiên Quân không biết, hấn chỉ biết, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy chỉ dựa vào nhục thân là có thể xé rách linh hồn.

Hiện trường đã hoàn toàn yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều bị sự hung hấn của Diệp Tĩnh Vũ làm cho chấn động thật sâu, bọn hấn tuyệt đối không ngờ gia hỏa chỉ có cấp Hồng lại có thân thể biến thái như thế...

Chương bìa S Mi Thiên Minh thứ Cửu Thiên Minh không có người.

“Mẹ nó, chẳng lẽ Thiên Minh chính là loại này sắc mặt như thế? Chưa đánh xong sao? Lão tử nhiệt thân còn chưa kết thúc đâu?” Nhìn thấy Thiên Minh một mảnh trầm mặc, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến thanh âm đùa cợt...

“Đại soái, để ta đi gặp tiểu tử này một lát đi!” Lúc này, thực lực mấy tên đại tướng kia đều đạt tới Hồng cấp đỉnh phong trực tiếp mở miệng thỉnh chiến đạo, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ khiến bọn họ rất kinh ngạc, nhưng bọn họ vẫn cố chấp cho rằng, tên này bất quá chỉ là thân thể cường đại một chút mà thôi, chỉ cần không cận chiến với hắn, muốn giết hắn hẳn không khó mới đúng, dù sao, bọn họ am hiểu nhất cũng không phải cận chiến.

“Toái Nhất, Toái Nhị, các ngươi đi gặp hắn, cẩn thận một chút!” Thanh âm Huyền Diệu Thiên Quân đã lạnh xuống, chỉ vào trong đó hai gã Hồng cấp Thiên Tướng nói.

“Vâng...” Toái Nhất và Toái Nhị mặc áo giáp màu đen, một người mặc áo giáp màu trắng, nghe được phân phó huyền diệu, trực tiếp đạp mây đi ra.

“Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, niệm tình ngươi cũng là thân phận một người, chỉ cần ngươi lập tức đầu hàng chúng ta, hơn nữa thề nguyện thần phục Huyền Diệu Thiên Quân của chúng ta, chúng ta có thể đại phát từ bi tha cho tính mạng của ngươi!” Hai người một trái một phải bước ra đại trận, hừ lạnh nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“Mẹ nó, lại là lời thoại lâu năm thế này, các ngươi không thể đổi lời thoại khác sao?” Nhìn thấy hai tên này đằng đằng sát khí mà đến, lại còn nói nhảm kiểu này, Diệp Tĩnh Vũ có chút buồn bực móc lỗ tai mình ra, vẻ mặt khinh bỉ.

“Người... Muốn chết...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ trào phúng hai người mình, một võ một và hai trong miệng đồng thời hét lớn một tiếng, một ngón tay điểm một cái, hai đạo tử quang phá không mà ra, thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ vọt tới.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hai đạo tử quang kia đã bắn vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng lại không có phá thể trong tưởng tượng mà ra, chỉ nghe thanh âm leng keng leng keng, tựa như kim loại va chạm, thậm chí tóe lên đạo đạo hỏa hoa, thế nhưng làm sao đã thương được Diệp Tĩnh Vũ?

Theo Toái Nhất và Toái Nhị nghĩ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ mặc dù cường hãn, dù sao có thể ngăn cản cự chùy Dạ Cuồng công kích, thế nhưng độn khí và lợi khí không giống nhau, thật giống như một cái cương quản, rất khó có thể chặt đứt tay một người. Thế nhưng một thanh khảm đao, muốn chém đứt một cánh tay lại dễ dàng hơn nhiều.

Hai thanh tiên kiếm này chính là Toái Nhất và Toái Nhị chế tạo từ Thái Ất Tinh Kim, tài liệu này so với Huyền Thiết còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần, sắc bén vô cùng, kể cả những tiên nhân mặc Tiên Y phòng ngự đỉnh cấp cũng không chịu nổi mấy kiếm của bọn họ, khi nào gặp tình huống như vậy? Người ta đứng ở nơi đó để cho người đâm, để cho người chém, nhưng ngay cả lông của người khác cũng không chém được, đây là cái gì?

Bất quá hai người cũng đã trải qua sa trường lâu lắm rồi, mắt thấy nhục thân của Diệp Tĩnh Vũ đã biến thái đến tình trạng như vậy, cũng không giữ lại bất cứ thứ gì, pháp bảo trên người không cần tiên liên ném ra ngoài, pháp chung gì đó, cái gì mổ Mục Châu, vân vân, toàn bộ đều hướng lên người Diệp Tĩnh Vũ, nhưng những thứ này đều là Tiên khí bình thường, lấy tu vi bọn hắn bây giờ nào có thể đã thương được Diệp Tĩnh Vũ?

Vào lúc này, đám người Thiên Minh đều biến sắc, bọn họ thật sự không nghĩ tới thân thể người này lại mạnh mẽ như vậy, hắn chỉ là một cao thủ cấp Hồng?

Mà những ác ma bên dưới kia cũng hưng phấn kêu la, có thể lấy tu vi Hồng cấp ngạnh kháng công kích của hai cường giả

Hồng cấp, hơn nữa không rơi xuống hạ phong, đây là sĩ khí tăng vọt đến cỡ nào a.

“Chẳng lẽ hôm nay Thiên Minh chỉ còn lại đám rác rưởi này sao?” Vẻ trào phúng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ càng thêm nồng đậm, thân thể từng bước một đi tới hướng hai người.

Hắn đi rất chậm, thể nhưng trong mắt mọi người, hắn lại tựa như đạp phá hư không, mặc kệ toái nhất cùng Toái Nhị lui về phía sau như thế nào, khoảng cách giữa bọn họ đều càng ngày càng gần.

“Liều mạng với hắn!” Cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng áp bách, Toái Nhất Nhất cùng Toái Nhị trong miệng cơ hồ đồng thời quát lớn một tiếng, ngay sau đó liền thấy bọn chúng cắn nát đầu lưỡi mình, phun ra một ngụm tinh huyết., Chỉ một ngón tay liên tục xẹt trong hư không, liền thấy từng đoá từng đoá mây đen ép về phía Diệp Tĩnh, từng đạo thiểm điện xuyên qua mây đen, uy áp to lớn kia làm cho đông đảo ác ma trên tường thành cảm thấy khẩn trương.

“Đi chết đi, Phá Hồn Lôi!” Toái Nhất Nhất cùng Toái Nhị đồng thời điểm ra ngoài, ngay sau đó liền thấy giữa bầu trời có một đạo điện mang màu đen rộng chừng mấy trăm trượng, dài đến vạn trượng giáng xuống, bổ thẳng vào đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, cả người trực tiếp bị lôi quang bao phủ.

Nhìn thấy một màn như vậy, tất cả mọi người trong Thiên Minh đều cho rằng Diệp Tĩnh Vũ chết không thể nghi ngờ, dù sao, đó là hai người không tiếc bản mệnh tinh huyết liên thủ phát động Phá Hồn Lôi a, coi như là ác ma đạt tới cấp Côn Bằng cũng chưa chắc có thể ngăn cản.

Phá Hồn Lôi là âm lôi chuyên đả thương thần hồn, thân thể ác ma đều rất cường đại, những tiên nhân tu tiên chuyên tu thể cũng rất cường đại. Thế nhưng bọn họ đều có một điểm giống nhau đó là thần hồn tương đối yếu ớt, trừ phi là cảnh giới chênh lệch quá lớn, nếu không rất ít người có thể ngăn cản được nó?

Cho nên, đông đảo tướng lĩnh Thiên Minh đều tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Thế nhưng rất nhanh, lôi quang màu đen lao nhanh không thôi biến mất vô tung vô ảnh, mà thân ảnh cao ngạo của Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn ở đó, từng bước từng bước một đi về phía hai người, mái tóc dài của hắn theo gió múa lượn, vạt áo màu đen của hắn cũng theo gió bay múa, nhìn bộ dáng này, nào có chút bộ dạng bị thương hồn phách?

Kinh hãi, kinh hãi cực độ, nhục thể của hắn đã cường đại như thế, chẳng lẽ thần hồn của hắn cũng khủng bố như thế? Nếu quả thật như vậy, sao hắn có thể có tu vi Hồng cấp?

Bọn họ làm sao hiểu được, thần hồn của Diệp Tĩnh Vũ đã dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ với thân thể, thân thể vỡ nát, thần hồn vỡ nát, chỉ cần thân thể bất diệt, hắn có thể trường tồn vĩnh viễn, mặc kệ là pháp thuật gì nhắm vào thần hồn, căn bản khó có thể thương tổn được hắn, chớ nói chi là trong cơ thể hắn còn có lôi đình Kim Đan, nhiều âm lôi như vậy chẳng qua chỉ là thuốc bổ tốt nhất cho hắn mà thôi.

“Các ngươi chỉ có một chút bản sự như vậy sao?” Khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng cười, mắt thấy Toái Nhất và Toái Nhị ngây ngốc đứng ở đó, cũng không nói thêm gì, trực tiếp cách không đánh ra một quyền.

Một đạo quyền kinh cuồng bạo lao nhanh ra, Toái Nhất và Toái Nhị đồng thời bạo liệt, dòng máu màu vàng chảy ra, thậm chí ngay cả nguyên thần trong cơ thể bọn họ cũng bị đánh nát bấy, triệt để hóa thành tro bụi...

Phía Địa Minh triệt để sôi trào, những ngày gần đây, bọn hắn cũng không thiếu khí chim của những Thiên Binh này, bây giờ Diệp Tĩnh Vũ đại phát thần uy, đã hung hăng thở ra một hơi cho bọn hắn.

Về phần bên Thiên Minh, lại lặng ngắt như tờ, chẳng lẽ năng lực đơn đả độc đấu của bọn họ thật sự yếu ớt như thế? Một khi rời khỏi đại trận, bọn họ cái gì cũng không làm được?

“Đúng là một đám phế vật, chút năng lực ấy cũng dám ra ngoài bêu xấu, không biết xấu hổ sao?” Nhìn thấy đám người Thiên Minh lặng ngắt như tờ, Diệp Tĩnh Vũ rất là khinh thường ngậm miệng lại...

“Tiểu tử chớ có càn rỡ, hôm nay để Đâu Nguyên Thúy ta đến chiếu cố ngươi!” Ngay lúc này, một gã thiên tướng sơ cấp cười phượng bay ra bên cạnh Huyền Diệu Thiên Quân...

Chương bìa Thiên Cương phiên thứ 960

Bên cạnh Đậu Nguyên Thúy mặc một bộ áo giáp màu lửa đỏ, hình dáng rất là anh tuấn, mặt đỏ môi đỏ, đẹp hơn nhiều so với đại đa số nữ nhân, đặc biệt là một đôi mắt của y đang thiêu đốt lửa cháy hùng hực, nhìn qua dường như linh hồn của người cũng bị thiêu đốt hết.

Theo sự xuất hiện của hắn, một cỗ lực lượng hỏa diễm khổng lồ phát ra, sóng nhiệt nóng rực đánh thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Cũng không nhiều lời vô nghĩa cùng Diệp Tĩnh Vũ, trường kiếm trong tay vẽ một cái vào hư không, một đạo sóng lửa cực lớn xuất hiện giữa bầu trời, cuốn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đôi mắt với sóng lửa mãnh liệt này, có thể khiến đại đa số cao thủ cấp Tỳ Hưu đau đầu, Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí là nghịch bác trên mặt đều lộ ra nụ cười đùa cợt, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cần phải nói, thân là Hỗn Độn Chi Thể, trừ phi cảnh giới cao hơn hắn quá nhiều, nếu không loại công kích này của loại năng lượng thuộc tính này gần như có thể miễn dịch.

Về phần phản bác, trong cơ thể càng ẩn chứa U Minh chi hỏa cường đại, đó chính là hỏa diễm cao cấp hơn rất nhiều hỏa diễm, mảnh sóng lửa Đậu Nguyên Thúy này nào có thể đả thương hắn mấy may?

Ngay cả Đào Tiểu cũng bày ra bộ dáng lười biếng, không thèm để sóng lửa mãnh liệt đang ập tới vào mắt.

Cơ hồ là trong nháy mắt, ngọn lửa đầy trời kia bao phủ Diệp Tĩnh Vũ vào trong, bất quá vừa rồi có kinh nghiệm, không ai cho rằng một đạo sóng lửa có thể triệt để thiêu chết Diệp Tĩnh Vũ, tuy rằng tu vi Đậu Nguyên Thúy so với đám người Toái Nhất cảnh vừa rồi cao hơn trọn vẹn một cảnh giới.

Bản thân Đậu Nguyên Thúy cũng không nghĩ tới chỉ dựa vào một chút hỏa diễm đã hoàn toàn thiêu chết Diệp Tĩnh Vũ, đang muốn tiếp tục phát động tấn công, chợt phát hiện trong biển lửa đỏ rực kia bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đen, ngay sau đó liền thấy ngọn lửa màu đỏ của mình bị ngọn lửa màu đen kia thôn phệ.

Mà ngọn lửa màu đen tựa như được bồi bổ, vậy mà ánh lửa đại phóng, trong nháy mắt triệt để thay thế hỏa diễm màu đỏ vốn có.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người lộ ra thần sắc kinh hãi, nhục thân Diệp Tĩnh Vũ đã cường hãn như vậy? Chẳng lẽ hắn điều khiển hỏa diễm cũng lợi hại như thế? Bất quá rất nhanh, vẻ kinh ngạc của bọn họ liền biến mất không thấy, bởi vì trong ngọn lửa màu đen kia, một đầu nghịch chuyển Đạp Diễm mà ra, ngọn lửa màu đen hùng hực chính là từ trên người hắn tán phát ra.

Cảm nhận được cỗ liệt diễm màu đen cực lớn từ trên người phản bác truyền đến, sắc mặt Đậu Nguyên Thúy hơi đổi, bởi vì hắn bỗng phát hiện, tu vi pha tạp này vậy mà đã đạt đến cấp Tỳ Hưu.

Hỏa phượng dưới chân mình, tu luyện mấy ngàn năm, cũng bất quá miễn cưỡng đạt tới cấp Hoang mà thôi, thế nhưng con này phản bác sao có thể đạt đến cấp Côn Bằng? Phải biết, bác bỏ chỉ là một loại hoang thú phổ thông, thiên phú căn bản không có Phượng Hoàng, Thiên Long những thứ cường đại này, cho dù con này bác có một nửa huyết mạch Kỳ Lân, có thể đạt tới Thiên cấp đã là đỉnh phong của hắn, thế nhưng bây giờ vậy mà đạt đến cấp Côn Bằng? Cái này... Điều này hoàn toàn vi phạm lẽ thường sao?

Hắn căn bản không biết, bản thân thiên phú nghịch phản tuy rằng không bằng những thần thú hung thú, Thao Thiết, Kỳ Lân, nhưng hắn tuyệt đối là một con dị thú chăm chỉ nhất, từ khi sinh ra đã theo đuổi tiến hóa, không ngừng khiêu chiến, không ngừng tiến bộ, kiên trì từng bước từng bước tăng thực lực của mình lên, về sau lại tiếp nhận truyền thừa của con rồng

già kia, muốn đạt tới cấp Toan Nghê, còn không phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Đám ác ma Địa Minh kia không nói nữa, các thiên tướng Thiên Minh, thần tình trên mặt cũng đều là quái dị, hiển nhiên khó lý giải sao có thể tiến hóa đến cảnh giới này, về phần Huyền Diệu Thiên Quân, khi nhìn thấy ngọn lửa hùng hục thiêu đốt ngược lại, một đôi mắt lại sáng lên.

Loại tọa kỵ đạt tới cấp bậc Tỳ Hưu này, đây mới chính là tọa kỵ lý tưởng của mình sao? Cho dù là Kỳ Lân mà mình ngồi xuống, lãng phí không biết bao nhiêu linh đan diệu dược, cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp Hồng, làm sao xứng với thân phận của mình chứ? Nhưng nhìn con thú này đi ngược lại, tuy không phải huyết mạch thần thú thuần khiết, thế nhưng lại có một cỗ khí tức, chiến ý không có trên người những thần thú khác...

Đúng, đó là một loại bất khuất, không tha, không sợ, không lùi chiến ý cường đại.

Hắn đã quyết định chủ ý, hôm nay bất kể thế nào, nhất định phải nghịch bác này thuần phục, để nó trở thành tọa kỵ của mình, về phần chủ nhân Diệp Tĩnh Vũ nghịch bác bây giờ lại bị hắn bỏ qua, một gia hỏa không đến cấp Côn Bằng, làm sao có tư cách khống chế một đầu kỳ thú như vậy?

Bất kể là Huyền Diệu Thiên Quân hay là Đâu Nguyên Thúy, đều bỏ qua một vấn đề như vậy, nếu Diệp Tĩnh Vũ không có thực lực cường đại, thì làm sao có thể thuần phục một con dị thú nghịch bác như vậy?

Bốn vó đạp ngược lại, liệt diễm màu đen càng cháy càng mạnh, Hỏa Phượng dưới chân Đâu Nguyên Thúy cảm nhận được hỏa diễm nóng rực này, thân thể đã bắt đầu run rẩy không ngừng, nào còn dám tiếp tục bay về phía trước, mặc dù huyết mạch nó thuần khiết, cao quý, nhưng tu vi nó thua xa nghịch bác, làm sao có thể ngăn cản được cỗ uy áp cường đại phát ra từ Nghịch bác kia.

Cảm nhận được sự sợ hãi của hỏa phượng dưới chân mình, Đâu Nguyên Thúy biết rõ, con hỏa phượng này đã vô dụng,

thân thể trực tiếp bay lên trời, cầm trong tay trường kiếm màu đỏ lửa rời tay bay ra, trực tiếp vọt tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Thanh Tiên Kiếm này chính là cực phẩm Tiên Kiếm hần dùng thiên Thối Kim chế tạo ra, bên trong càn phong ẩn một đầu Hỏa Long hồn, một thanh Tiên Kiếm đẳng cấp tuyệt đối trên Toan Nghê, mặc dù không mang theo một tia quy tắc chi lực như Tiên Thiên Pháp Bảo, thế nhưng uy lực tuyệt đối không phải Tiên Khí bình thường có thể so sánh được.

Trong nháy mắt, liền thấy trên thanh tiên kiếm này đại phóng hồng quang, mơ hồ hóa thành một đầu Hỏa Long to lớn, trực tiếp xông về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với một kiếm cường thế này, Diệp Tĩnh Vũ cũng nhíu mày lại, uy lực thanh tiên kiếm này cao hơn rất nhiều so với những tiên kiếm vừa rồi, tối thiểu không thua kém gì thanh ma đao lúc trước trên đài quyết đấu, thậm chí còn lợi hại hơn một chút.

Bất quá hần cũng không có ý tránh né, bỗng nhiên đưa tay phải ra, hai ngón tay trực tiếp điểm ra, một đạo kiếm quang màu vàng xuất hiện trên hai ngón tay, hóa thành một thanh trường kiếm màu vàng nghênh đón đạo Hỏa Long kia.

Linh Tê Kiếm Chỉ...

“Răng rắc...” Một tiếng vang nhỏ, Bá Nguyên lực trong tay Diệp Tĩnh Vũ ngưng tụ ra kiếm quang lập tức bị chấn vỡ, mà đạo kiếm quang kia cũng bị chấn nhiếp.

Lúc này, bàn tay to của Đậu Nguyên Thúy chụp vào hư không một cái, một phát bắt được một cái thiết phiến màu đen, cách không vỗ một cái về hướng Diệp Tĩnh Vũ, một cơn lốc trong nháy mắt hình thành, trực tiếp cuốn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Bên trong cơn lốc này xen lẫn cát mịn, mỗi một hạt cát đều có sức nặng mấy vạn cân, lại phối hợp với uy lực của vòi rồng kia đủ để quấy cho một ác ma cấp Giao Bằng trọng thương. Diệp Tĩnh Vũ vừa mới đánh vắng tiên kiếm còn chưa kịp phản ứng đã bị cơn lốc này bao trùm, vô số cát mịn đáng giá nện lên người hần và nghịch bác...

Chương 1, bất khuất chiến ý.

“Đương đương đương...” Cương sa đánh vào trên người nghịch bác cùng Diệp Tĩnh Vũ, phát ra thanh âm kim loại va chạm, lực lượng khổng lồ kia càng nện đến Diệp Tĩnh Vũ cùng nghịch bác liên tục lui lại, nghịch bác lân phiến chắc chắn kia càng bị nện ra đao đao vết rách, rất nhiều cát mịn càng trực tiếp đánh vào nghịch bác thể nội, thậm chí ngay cả thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường đại kia, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể ngăn cản Cương Sa rất nặng.

Chỉ có Tiểu Đào, cảm nhận được uy lực của cương sa này, đã hóa thành một con vật nhỏ to bằng nắm tay, trốn vào trong ngực Diệp Tĩnh Vũ. Loại lực đả kích này, vẫn là để bọn chúng da thịt béo đi ngăn cản à?

Quạt kia đến tột cùng là pháp bảo gì? Lại có uy lực như thế? Da thịt Diệp Tĩnh Vũ đã bị lau ra đao đao huyết hoa, mặc dù không thương tổn đến gân cốt, nhưng hôm nay xuất chiến, vẫn là lần đầu tiên bị thương, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Bất quá hiển nhiên muốn huy động một cây quạt như vậy, cũng cần pháp lực cực lớn, Đậu Nguyên Thúy lắc lư bảy tám lần, sắc mặt trắng bệch một mảnh, nhìn thấy bọn người Diệp Tĩnh Vũ bị vùi rống bao phủ cũng không bị hủy diệt, căn bản không dám dừng lại.

Một tay hấn móc ra một lượng lớn Linh dược bổ sung Pháp lực từ trong ngực, trực tiếp nhét vào trong miệng, lập tức nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn khôi phục một chút hồng nhuận phơn phớt, mà tần suất vỗ quạt cũng nhanh hơn, uy lực của cơn lốc kia cũng càng lớn.

Chứng kiến tọa kỵ mà mình nhìn trúng lại bị thuộc hạ của mình tấn công như vậy, đặc biệt là khi nhìn thấy những vết thương lớn nhỏ nghịch chuyển trên người, trong mắt Huyền Diệu Thiên Quân đã nhanh chóng phun ra lửa., Chẳng phải là

đổi phó với một gia hỏa cấp Hồng sao? Bằng tu vi Đâu Nguyên Thúc của ngươi, còn vận dụng tên bản thân mình pháp bảo Thiên Cương phiến sao? Giết tên kia không gây nguy hiểm, nếu làm bị thương bảo bối này thì phải làm sao? Đang định lên tiếng ngăn cản Đâu Nguyên Thúc tiếp tục phe phẩy Thiên Cương phiến, trong cơn lốc bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét dài.

Ngay sau đó liền thấy một đạo hào quang màu đen phá không mà ra, nghịch bác trong nghịch cảnh này bước ra bảy bước, cứng rắn vọt ra?

Nhìn thấy con kỳ thú này có uy thế như vậy, nụ cười trên mặt Huyền Diệu Thiên Quân càng đậm, quả nhiên không hổ là tọa kỵ chính mình, ngay cả pháp bảo tên Đâu Nguyên Thúc kia cũng khó có thể vây khốn hắn, loại tọa kỵ như vậy tuyệt đối không thể buông tha.

Thấy Huyền Diệu Thiên Quân không đợi Đâu Nguyên Thúc tiếp tục ra tay, thân thể của hắn đã bay lên không trung, cách không chớp tới.

Một bàn tay khổng lồ huyền hóa giữa không trung, cứ như vậy chụp vào nghịch nghị. Diệp Tĩnh Vũ vừa mới lao ra khỏi vòi rồng và nghịch bác đồng thời cảm thấy không gian bị giam cầm giống như bị giam cầm, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bàn tay khổng lồ chớp tới mình.

“Hừ...” Miệng Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, định ra tay nghênh đón bàn tay to lớn kia, toàn thân nghịch huyết đã biến thành hình người màu đen, trực tiếp nắm chặt nắm tay phải, hướng lên bầu trời kia nhấc tay đánh tới...

Ngày tận thế thẳng long đạo!

Trong mơ hồ, liền thấy một đạo hào quang màu đen từ trong cơ thể hắn thoát ra, cả người tựa như một đầu Thần Long phóng lên tận trời.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một quyền nghịch chuyển hung hăng đánh vào trên bàn tay to lớn kia, bàn tay cực lớn kia vậy mà bị một quyền nghịch chuyển này đánh cho nát bấy, thế nhưng lực phản chấn cực lớn kia cũng chấn động

đến mức nghịch bác ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể rơi thẳng xuống mấy trăm trượng mới có thể ổn định lại.

Nhưng trong mắt hắn lại lóe lên chiến ý ngoan cường vĩnh viễn không chịu thua, đúng vậy, thời khắc này nghịch phản là triệt để nổi giận, từ một sát na Huyền Diệu Thiên Quân xuất thủ kia., Hắn cảm thấy dụng ý của Huyền Diệu Thiên Quân, hắn muốn thuận phục chính mình? Điều này khiến hắn rất tức giận, thân là đời sau của Kỳ Lân và bác bỏ, tuy rằng hắn không có thiên phú cực cao nhưng lại không có thiên phú cao., Thế nhưng là chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua, trên thế giới này, không có bất kỳ ai có thể thuận phục nó? Cho dù là Diệp Tĩnh Vũ cũng không thể, lúc trước chỉ vì thua Tiểu Đào mà thôi., Cho nên đáp ứng tạm thời trở thành tọa kỵ của Diệp Tĩnh Vũ, mà theo thời gian trôi qua, tình cảm giữa hắn và Diệp Tĩnh Vũ cũng là tình huynh đệ bằng hữu, lúc này mới cam tâm tình nguyện trở thành tọa kỵ của Diệp Tĩnh Vũ, nhưng một Thiên Quân Huyền Diệu như người thì tính là cái gì? Vậy mà cũng muốn hàng phục chính mình? Điều này làm cho hắn rất phẫn nộ, cho nên dù biết rõ tu vi của đối phương trên mình, cũng không chút do dự xông tới.

Chứng kiến nghịch bác biến thành hình người, còn ra tay đánh nát cự chưởng do niệm lực biến thành, vẻ tán thưởng trong mắt Huyền Diệu Thiên Quân càng đậm, quả nhiên không hổ là tọa kỵ mà mình coi trọng, không ngờ lại mạnh mẽ như vậy. Tọa kỵ tràn ngập chiến ý cường đại như vậy, mới có tư cách trở thành tọa kỵ của mình.

Trên mặt mang theo ý cười tán thưởng, một tay hướng sau ót mình vỗ một cái, một cỗ huyền khí phóng lên tận trời, ngay sau đó vậy mà biến thành một ngọn núi thật lớn, hung hăng hướng nghịch bác đè xuống.

Đây không phải là núi lớn thực chất, thế nhưng uy áp mang lại, uy lực phát ra so với núi lớn bình thường tuyệt đối lớn hơn nhiều, lập tức phản bác cảm giác thân thể của mình bị đè nát. Thế nhưng hắn vẫn cao ngạo ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen kịt gắt gao nhìn chăm chăm vào Thiên Quân huyền diệu đang nở nụ cười trên mặt mình.

Nắm đấm của hắn nắm chặt lại, phát ra âm thanh răng rắc, lực lượng trong cơ thể không ngừng bộc phát ra, ngăn cản uy áp như vậy...

Thế nhưng ngọn núi lớn kia vẫn như cũ từng chút từng chút đè xuống phía dưới, mỗi khi hạ xuống một điểm, áp lực trên người nghịch chuyển liền nặng thêm một chút, nhưng chiến ý trong mắt hắn lại nồng đậm thêm một phần.

Nhìn thấy phản bác không ngờ lại ngoan cường như vậy, liều chết cũng không chịu khuất phục chính mình, huyền diệu chẳng những không tức giận, vẻ hài lòng trên mặt lại càng đậm, tựa hồ như cố ý đùa nghịch, nhưng tốc độ bị núi lớn đè xuống lại không nhanh chút nào.

Lúc này, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy vẻ giận dữ, bởi vì hắn phát hiện, Huyền Diệu Thiên Quân căn bản không có liếc mắt nhìn mình một cái, nói cách khác, hắn vậy mà hoàn toàn xem nhẹ mình?

Khi nào mà mình lại bị người ta bỏ qua như vậy chứ? Sát ý trong lòng hoàn toàn trào ra, không phải chỉ là một tên sơ cấp đỉnh phong thôi sao? Chẳng lẽ mình còn sợ người sao? Song quyền nắm chặt, trực tiếp vọt tới hướng Huyền Diệu Thiên Quân.

Nhưng Đâu Nguyên Thúy nhìn ra đại soái của mình, mắt thấy đại soái của mình đang hàng phục con Liệt Thú kia, nào có thể để cho Diệp Tĩnh Vũ tiến lên quấy rầy, cầm Thiên Tuyền Phiến trong tay, cười đám mây bay về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Nhưng giờ khắc này Diệp Tĩnh Vũ lại không có ý chơi đùa chút nào, một tay vươn vào trong ngực của mình, trực tiếp ném Đào Đào nhỏ vừa trốn trong ngực mình vừa ngã ra ngoài.

Đâu Nguyên Thúy sửng sốt, hắn còn tưởng Diệp Tĩnh Vũ móc ra pháp bảo hoặc vũ khí lợi hại gì đó, bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy một con thú con tới, còn chưa kịp ngẫm nghĩ xem nó muốn làm gì thì con thú nhỏ kia đã biến thành một con hung thú cực lớn giống như dê, há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía mình...

Chương hai mươi hai Bằng sơn ấn.

“Hừ...” Nhìn thấy con hung thú Thái Cổ bỗng nhiên huyễn hóa ra kia muốn một ngụm nuốt chửng mình, trong miệng Đậu Nguyên Thú phát ra một tiếng hừ lạnh, một tay run lên, thanh trường kiếm màu đỏ lửa kia đã xuất hiện trong tay, đang muốn chém tới Thao Thiết, lại chợt thấy trong mắt Thao Thiết hiện lên một đạo tinh mang, ngay sau đó liền cảm giác hư không chung quanh ngưng kết lại, thân thể của mình vậy mà không cách nào nhúc nhích, không khỏi kinh hãi?

Chính là Thao Thiết sử dụng Long tộc thần thông, giam cầm.

Ngay lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã vọt tới trước người Đậu Nguyên Thú, nâng lên hữu chưởng vỗ vào đầu Đậu Nguyên Thú.

Tu vi của Đậu Nguyên Thú đã đạt đến cấp bậc Tỳ Hưu, với thực lực hiện tại của Tiểu Đào, nhiều lắm cũng chỉ có thể giam cầm hắn trong thời gian cực ngắn, thậm chí còn chưa tới thời gian chớp mắt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà thôi., Cho dù là Thao Thiết giết tới cũng không đủ, thế nhưng sự phối hợp của Diệp Tĩnh Vũ và Thao Thiết lại không chệch vào đâu được, trước khi Thao Thiết sử dụng cấm chế, hắn đã bắt đầu nhanh chóng chạy tới bên này, khi Thao Thiết vừa mới sử dụng giam cầm, hắn đã vọt tới trước người Đậu Nguyên Thú.

Lúc Đậu Nguyên Thú khôi phục hành động, bàn tay Diệp Tĩnh Vũ đã tới trên đỉnh đầu gã, đối mặt với tốc độ kinh thiên của Diệp Tĩnh Vũ, gã căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể theo bản năng giơ tay lên cản lại.

Nhưng hắn chính là một tiên nhân, là tiên nhân chính thống, am hiểu nhất chính là các loại tiên thuật, không phải thể tu, nhục thân căn bản không cách nào ngăn cản được lực lượng nhục thân Diệp Tĩnh Vũ, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, hai cánh tay của hắn trực tiếp bị đập nát, ngay sau đó là đầu của hắn, cũng phát ra tiếng vang bộp, trực tiếp bạo liệt ra.

Thân thể tan vỡ, nguyên thần của hắn phát ra tiếng thét chói tai, trực tiếp từ Thiên Linh cái vọt ra, muốn chạy vào trong đại trận của mình, thế nhưng thân ảnh của Thao Thiết cũng đã nhào tới, cái miệng khổng lồ kia vừa vặn ở trên không nguyên thần của hắn, trực tiếp nuốt vào.

Nếu trực tiếp nuốt sống một tiên nhân sơ cấp, có lẽ còn rất khó tiêu hóa, dù sao, tiên nhân có thân thể, so với tiên nhân không có thân thể, thực lực kia cách biệt một trời một vực, một gã tuyệt tiên nếu mất đi thân thể, hắn thậm chí sẽ bị một gã ác ma cấp Hoang giết chết.

Với tu vi hiện tại của Thao Thiết, muốn nuốt sống hồn phách của một tên tuyệt tiên cũng không phải là chuyện dễ dàng?

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thời điểm Thao Thiết nuốt chửng Đậu Nguyên Thúy, một tên tuyệt tiên bằng đạo nhân trong đại trận mới kịp phản ứng để cứu viện, thế nhưng nguyên thần của Đậu Nguyên Thúy đã bị Thao Thiết nuốt mất, làm sao còn kịp?

Vào lúc này, Huyền Diệu Thiên Quân đang thuận phục sự nghịch bác cũng kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới bên cạnh người này không chỉ có một đầu chiến ý cường đại nghịch chuyển, còn có một đầu thao thiết biết cả thần thông Long tộc, hơn nữa tốc độ của hắn cũng nhanh như thế sao? Hợp tác cùng hung thú kia không chê vào đâu được? Chẳng lẽ hai con dị thú này đều cùng hắn từ nhỏ lớn lên cùng nhau sao?

Hiện tại xem ra cũng chỉ có giải thích như vậy, nếu không với tu vi nhiều nhất của hắn, làm sao có thể hàng phục hai con kỳ thú cấp Hồng này, điều duy nhất hắn có thể y vào chính là sức mạnh cơ thể của hắn?

Cho đến bây giờ, Huyền Diệu Thiên Quân cũng không để Diệp Tĩnh Vũ vào mắt, dù vừa rồi hắn còn đánh chết một gã tuyệt tiên, nhưng hắn vẫn không cho rằng đó là thực lực chân chính của Diệp Tĩnh Vũ.

Một gã tiên nhân, trừ phi là chuyên tu thể tu, nếu không đại đa số đều là tu thần không tu thân. Tuy nói thân thể một gã tiên nhân cường đại hơn rất nhiều so với người bình thường, thế

nhưng so với ác ma thì khác biệt quá xa, nguyên thần của bọn họ cường đại như thế., Điều này khiến bọn họ càng dễ khống chế các loại năng lượng trong thiên địa, điều này khiến lực công kích của bọn họ cực kỳ cường hãn, bình thường nếu một ác ma cấp Côn Bằng giao chiến chính diện mà nói rất khó là đối thủ của một tuyệt tiên, thế nhưng một khi cận chiến, đừng nói một ác ma cấp Côn Bằng, ngay cả một con ác ma cấp Hoang thậm chí là ác ma cấp Thiên cấp cũng có thể giết chết một tuyệt tiên không hoàn toàn phòng ngự.

Nhục thân tiên nhân yếu ớt, Đậu Nguyên Thúy bị Diệp Tĩnh Vũ cận thân đánh lén đến chết, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi. Nếu như không phải có con Thao Thiết này ở đây, lấy tu vi của hắn sao có thể dễ dàng đánh chết Đậu Nguyên Thúy như vậy?

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên sẽ không biết ý nghĩ của Huyền Diệu Thiên Quân, thân thể của hắn trực tiếp vọt tới hướng Huyền Diệu Thiên Quân, một tuyệt tiên mà thôi, hắn thật đúng là không để vào trong mắt.

Lúc này, Hàn Băng đạo nhân cũng không thể ngồi yên được nữa, đồng bọn của mình bị giết cũng không sao, nếu để cho người phá đi hứng thú của đại nhân mình, vậy thì còn gì nữa? Thân thể hắn vừa sải bước về phía trước, đã từ trong đại trận đi ra, trên người lóe lên ánh sáng tím, đã tể ra pháp bảo phòng ngự của mình, hắn cũng không muốn bước lên hạt bụi của Đậu Nguyên Thúy, bị Diệp Tĩnh Vũ cận thân đánh chết.

Một tay vừa nâng, một băng trụ hình tam giác màu xanh da trời rời khỏi tay, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp hóa thành một toà băng sơn khổng lồ rộng hơn mười dặm, hung hăng đập xuống.

Núi băng này không chỉ tản ra uy áp cường đại, mà hàn khí tỏa ra cũng khiến không khí chung quanh đông cứng lại, kể cả những ác ma kia cũng cảm nhận được hàn khí như vậy.

Toà băng sơn này xuất hiện đột ngột như thế, coi như là Diệp Tĩnh Vũ cũng không có nửa điểm phản ứng, trực tiếp bị băng sơn kia nện ở trên đầu, lực lượng khổng lồ trực tiếp đập xuống toàn bộ Diệp Tĩnh Vũ., Cuối cùng là mạnh mẽ đập xuống mặt đất, lực lượng khủng bố trực tiếp nện lồm cả mặt đất vào,

khiến cho toàn bộ mặt đất rung lắc một hồi, một nửa số băng sơn cao đến mấy ngàn trượng đã chui vào trong lòng đất.

Chứng kiến tình huống như vậy, hiện trường lại một lần nữa trầm mặc xuống, đặc biệt là đám ác ma vừa rời bởi vì Diệp Tinh Vũ chém giết đôi phương mà hoan hô không ngớt, từng con hai mặt nhìn nhau núi băng khổng lồ rơi trên mặt đất, đây là uy lực cỡ nào? Nếu băng sơn như vậy rơi vào trong đại quân, có bao nhiêu ác ma sẽ bị nện đến hài cốt đều không còn? Ít nhất mấy vạn ác ma?

Xem uy thế như vậy, cho dù là cao thủ cấp Côn Bằng, nếu bị đập một cái như vậy, cũng tuyệt đối không hoàn hảo, không tổn hao gì chứ? Thậm chí là mặt mũi Nguyên bộ đều hung hăng nháy lên một cái, nếu như đổi lại là mình bị nện như vậy, cho dù không chết, cũng nhất định sẽ trọng thương. Tên kia có phải bị đánh chết thật không? Còn có con Thao Thiết kia nữa, lại bị đập xuống, sẽ không dễ dàng chết như vậy chứ?

Qua mấy hơi thở, khi từng trận bụi bặm của núi băng đều rơi xuống đất, dưới núi băng to lớn vẫn không có chút động tĩnh nào, toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh một mảnh, thậm chí ngay cả tiếng thở dốc của những ác ma kia cũng nghe được rõ ràng...

Chết rồi sao? Thật sự chết rồi sao? Tên biến thái kia cứ như vậy mà chết sao? Hẳn là hài cốt cũng không còn nữa rồi?

“Ngao...” Ngay lúc mọi người đều cho rằng một người một thú này hẳn phải chết, dưới núi băng, lại truyền đến một trận thanh âm gào thét to lớn, giống như rồng như hổ...

Hung tính của hung thú Chương Niều Tam Chương hung tính.

Tiếng gào kia to lớn như thế, giống như mấy trăm vạn người đồng thời gõ trống trận, bản băng sơn vững vàng đè trên mặt đất này dưới tiếng hú to lớn này vậy mà bắt đầu chấn động kịch liệt, giống như địa chấn đến.

Núi băng này chính là một ngọn núi băng khổng lồ được tạo thành từ Cửu U Hàn Thiết ở Bắc Minh, dùng pháp lực vô thượng chặt đứt nó, cũng hao tổn hết trăm năm mới rèn luyện thành một kiện pháp bảo đỉnh cấp, nặng đến chín trăm chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín ngàn cân, lúc lớn nhất có thể biến thành trăm dặm lớn nhỏ., Lúc nhỏ nhất thì hình dạng cùng chất, tùy thân mang theo, mặc dù không bằng Tiên Thiên chí bảo Phiên Thiên ấn bực này, nhưng cũng tuyệt đối là cực phẩm Tiên khí nhất đẳng, không bị trúng đối thủ thì đã xong., Một khi đập trúng thì rất khó xoay người, ác ma Tiên nhân đã từng chết dưới ngọn núi băng này cũng không biết bao nhiêu, cho dù là gặp phải cao thủ tuyệt tiên thì gần như cũng bị đập trúng, như bây giờ mà bị đập trúng thì có thể tạo nên động tĩnh như thế này thì vẫn là lần đầu tiên.

Sắc mặt Hàn Băng đạo nhân có chút khó coi, hai tay không ngừng bắt ấn, bởi vì hắn cảm giác được có một cỗ lực lượng khổng lồ không ngừng từ phía dưới núi băng truyền đến, hắn chỉ có thể không ngừng đánh ra từng thủ ấn trấn áp lại ngọn núi băng này.

Thế nhưng mặc kệ hắn trấn áp như thế nào, toà băng sơn kia chấn động lại càng ngày càng mãnh liệt, mà cái kia bộc phát ra khí tức cũng càng ngày càng hùng vĩ.

Động tĩnh như thế khiến ngay cả Huyền Diệu Thiên Quân ở trên không cũng cảm thấy không ổn, ngay cả hắn cũng muốn xuất thủ đánh ấn trấn áp ngọn băng sơn này, thế nhưng lúc này lại cảm ngộ được tiếng hú cực lớn truyền đến từ dưới núi

băng. Hắn lại một lần nữa hóa ra chân thân, trong miệng phát ra từng trận âm thanh long ngâm, nổi bật lên cùng với tiếng gào thét kia, giao hòa lẫn nhau.

Khí thể cường đại không ngừng từ trên người hắn bộc phát ra, thân thể của hắn cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, rất nhanh cũng đã cao lớn mấy chục trượng, thể nhưng vẫn đang không ngừng tăng trưởng, cảm nhận được chiến ý nghịch bác khổng lồ kia, khí tức kia càng lúc càng lớn, trong mắt đạo nhân huyền diệu hiện lên một đạo tinh mang, ngón tay điểm một cái, một tòa núi lớn do niệm lực hóa thành từ không trung hung hăng đập xuống.

Cơ hồ là trong nháy mắt, đại sơn do niệm lực biến thành đã áp đảo trên người, trực tiếp khiến thân thể nghịch chuyển của hắn ngừng lại, càng ngăn cản thân thể hắn bành trướng, thể nhưng phản bác tựa hồ như độc sức liều mạng, vẫn như cũ không ngừng tăng lên lực lượng của mình, thân thể của hắn vẫn không ngừng bành trướng, dù cho ngọn núi lớn kia đã ép tới sống lưng hắn ra đạo đạo vết thương.

Nhìn thấy phản bác mà liều chết cũng phải kháng cự lại uy áp của mình, trên mặt Huyền Diệu Thiên Quân hiện lên một tia giận dữ, đang muốn toàn lực ra tay bắt trái, nhưng bỗng nhiên nghe được một trận thanh âm thủy tinh vỡ vụn...

Ha ha, thật có lỗi, tại Thiên giới không có thủy tinh, nhưng mà lại nghe được thanh âm thủy tinh vỡ nát, rất là thanh tịnh, thanh âm này không lớn, nhưng mà không chỉ là huyền diệu, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy, giống như vang lên trong lòng bọn họ vậy.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy Hàn Băng đạo nhân há miệng phun ra một ngụm máu tươi, mà tòa băng sơn nhìn rất chắc chắn kia vậy mà nứt ra một cái khe thật lớn, khe nứt giống như mạng nhện lan tràn ra, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, toàn bộ băng sơn hơn mười dặm vỡ vụn ra, hóa thành vô số khối băng bay về bốn phương tám hướng.

Một thân ảnh không lồ chui ra từ trong một đồng khối băng, đó là một đầu sơn dương, lại mọc ra vuốt hổ, con mắt mọc

dưới nách, có một con quái vật cực lớn đang há to cái miệng, đúng là chân thân của Thao Thiết. Chỉ có điều giờ phút này so với lúc bình thường thì nó thực sự quá lớn., Thân thể của hắn tựa như một ngọn núi, gắt gao là sừng dê của hắn, so với cao ốc lầu cao bình thường còn muốn tráng kiện hơn, bất quá có nửa cái sừng dê có thể là bị sơn băng ẩn vừa rồi đập gãy, về phần miệng của hắn, càng giống như một lỗ đen to lớn, tựa hồ có thể nuốt vào vạn vật thế gian.

Mà trên người hắn cũng bị nện ra mảng lớn vết thương, vô số dòng máu màu vàng tựa như sông nhỏ từ trên người hắn chảy xuống, nhìn qua đáng sợ.

Con mắt xanh lè của hắn lúc này đã đỏ máu, tràn đầy khí tức thô bạo, hung tàn, thậm chí trong ánh mắt hắn cũng không còn chút đáng yêu thương ngày.

Lúc này Thao Thiết mới thật sự là hưng thú, thời thái cổ làm cho chúng thần đầy trời đau đớn, cũng là hưng thú khiến người ta sợ vỡ mật, không có nửa điểm lý tính.

“Grao, ngao ô...” Trong miệng Thao Thiết truyền đến tiếng rống to, đôi mắt đỏ như máu của nó nhìn chăm chăm vào người Hàn Băng đạo nhân đã bị thương tích, vừa rồi chính là tên này, chính tên này đã dùng thứ đồ quái quỷ gì đó đập trúng mình, làm bị thương chính mình, nếu không phải Diệp Vũ trợ giúp mình ngăn cản phần lớn sức mạnh thì có lẽ chính mình đã bị vật này nện đến chết rồi.

Cho tới bây giờ, chỉ có hắn khi dễ người, đã bao giờ bị người ta ức hiếp như vậy? Hắn là hưng thú a, cũng không phải sủng vật mặc người chém giết a.

Trong miệng phát ra tiếng rống to lớn, thân thể to lớn của Thao Thiết trực tiếp hướng về Hàn Băng đạo nhân.

Nhìn thấy thân thể to lớn của Thao Thiết đang chạy về phía mình, sắc mặt Hàn Băng đạo nhân co giật một hồi, sơn sơn ẩn của mình kiên cố như thế mà cũng không thể đập chết được tên này, thân thể của hắn cường đại đến mức nào? Hắn cũng không biết Sơn Băng ẩn kia thực sự là Diệp Tĩnh Vũ phá giải...? Nếu thật sự bị tên này cận thân, sao mình có thể là đối

thủ? Hấn cũng không quên thăm trạng đồng bạn của mình bị một ngụm nuốt mất.

Không dám dừng lại lâu, thân thể vừa chạy về phía sau vừa lấy ra một cái chùy nhỏ màu đồng tím khắc đầy phù chú, đập thẳng vào đầu Thao Thiết. Ngay sau đó liền thấy một tia sét to lớn từ trên trời giáng xuống, hung hăng bỏ vào đầu con Thao Thiết., Lập tức liền bỏ đầu hấn ra một cái hố máu thật lớn, mảng lớn huyết nhục rơi xuống, càng có dòng máu màu vàng phun thẳng ra, Thao Thiết bị đau, tiếng gào thét trong miệng càng lớn, thể nhưng tốc độ của tên tội tử kia lại càng nhanh hơn., Căn bản là không quan tâm đến vết thương trên đầu, nhìn thấy Thao Thiết hung mãnh như vậy, hung tính đại phát, Hàn Băng đạo nhân vậy mà trực tiếp ném ra lôi chùy trong tay, chỉ trong nháy mắt, thanh lôi chùy kia đã cao đến mấy trăm trượng.

Đôi mắt với thứ tài liệu nào chế thành, nhìn qua rất là chắc chắn Lôi chùy, Thao Thiết lại không có ý né tránh, vậy mà trực tiếp dùng sừng dê của mình chống đỡ lại lôi chùy to lớn kia.

Người vạm vỡ, tuyệt đối dũng mãnh, cơ bản không hề kiêng dè sự dũng mãnh của sinh tử, một số thời điểm, hành động của Thao Thiết biểu hiện ra thậm chí còn điên cuồng hơn cả nghịch bác...

Nếu như chiến đấu phản bác là dốc sức liều mạng, như vậy phương thức chiến đấu của Thao Thiết sau khi phát cuồng chính là không muốn sống nữa...

Chương 14, cười nói đoạn cuối cùng.

“Àm...” sừng dê và lôi chùy của Thao Thiết va mạnh vào nhau, một luồng ánh sáng màu đen từ trung tâm vụ nổ bắn ra, chiếc sừng của Thao Thiết phát ra tiếng răng rắc giòn giã, không ngờ lại bị đập gãy thêm lần nữa., Tuy nhiên thanh lôi chùy kia cũng bị đụng bay ra ngoài, lại phun ra một ngum máu tươi cùng với Hàn Băng đạo nhân vốn tâm thần tương ái của lôi chùy, sắc mặt càng thêm trắng bệch, hiển nhiên nguyên thần đã bị trọng thương.

Về phần Thao Thiết, thương thế trên người càng thêm trầm trọng, thế nhưng hắn vẫn liều mạng phóng về phía Hàn Băng đạo nhân, đối với cái tên chọc giận mình này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là nuốt sống hắn.

Cảm nhận được sát ý cường đại của Thao Thiết, trong lòng Hàn Băng đạo nhân đã xuất hiện một tia sợ hãi. Thanh lôi chùy này mặc dù không phải là bản mệnh pháp bảo của hắn, nhưng là hắn phát hiện ra Tiên Thiên chí bảo từ một di tích, uy lực cực lớn., Thế nhưng bây giờ không ngờ lại bị đụng trúng, lại mất đi liên hệ với mình, uy lực va chạm này lớn bao nhiêu? Giờ phút này trên người hắn chỉ còn lại có một khối Chấn Thiên Linh, đây chính là bản mệnh pháp bảo của hắn, có thể ngăn cản được bước chân của Thao Thiết hay không, hắn một chút lòng tin cũng không có.

Vào lúc này, Huyền Diệu Thiên Quân nhìn thấy Thao Thiết không ngờ lại điên cuồng như vậy, cách thuộc hạ của mình rất gần, trong lòng trở nên sốt ruột, bên cạnh hắn chỉ có hai cao thủ tuyệt tiên, hiện giờ đã có một người ngã xuống, nếu như ngay cả người cuối cùng này vẫn lạc, vậy thực lực bên cạnh mình giảm đi rất nhiều, hắn làm sao có thể để cho Thao Thiết thật sự giết thuộc hạ của mình.

Rốt cuộc cũng không kịp hàng phục, đột nhiên nâng tay phải lên, muốn chớp tới Thao Thiết, thế nhưng bóng người lại phản

bác tiếp tục bành trướng, một luồng chiến ý bất khuất vậy mà trực tiếp đẩy lùi cả ngọn núi lớn do niệm lực biến thành của hắn ra, thân thể to lớn vọt thẳng tới hắn.

Nhìn thấy con phản bác này có chiến ý điên cuồng như thế, Huyền Diệu Thiên Quân lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái hướng hư không một trào, một tòa cổ đỉnh màu đồng xuất hiện trong tay của hắn, một tay phát lên, cổ đỉnh kia lao nhanh ra, trực tiếp biến thành một đỉnh thanh đồng to lớn, xoay chuyển hướng nghịch bác đè xuống.

Thời khắc này, thân thể đã bị nghịch chuyển to lớn như thế, thế nhưng thanh đồng đỉnh kia cũng càng lúc càng lớn, miệng đỉnh càng phát ra hào quang màu tím xanh, bao phủ toàn bộ nghịch chuyển.

Đối mặt thanh đồng cổ đỉnh, nghịch phản chỉ cảm thấy thân thể mình bị một cỗ áp bách khoảng cách, mặc kệ mình cố gắng thế nào, đều bị buộc chặt, trong miệng không ngừng phát ra tiếng long ngâm đỉnh tai nhức óc, nhưng thủy chung vẫn không cách nào tránh khỏi đỉnh thanh đồng cổ đỉnh này.

Rốt cuộc, thanh đồng cổ đỉnh đem nghịch chuyển bao phủ vào trong, cuối cùng nện ầm ầm trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn, hơn nữa vẫn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Nhưng Huyền Diệu Thiên Quân đã bắt chấp việc thu hồi đỉnh cổ, thân thể của hắn lóe lên, một tay vỗ một cái, một bàn tay không lồ liền đánh về phía Thao Thiết.

“Gào gừ gừ...” Trong miệng Thao Thiết phát ra tiếng rống to, trong mắt lóe ra từng luồng kim quang, liền thấy từng gợn sóng màu vàng từ dưới chân nó sáng lên, Long Văn Chiến Ba.

Từng đợt lực lượng cuồng bạo không ngừng oanh kích lên bàn tay khổng lồ đang rơi thẳng xuống kia, mà thân thể của hắn lại không ngừng lao nhanh về phía trước.

“Đồ điếc không sợ súng!” Thấy thần niệm của Thao Thiết có thể ngăn cản được cự chương do thần niệm của mình biến thành, Huyền Diệu Thiên Quân hoàn toàn nổi giận, thân thể đập trong hư không, tay phải xuất hiện một sợi xích sắt màu

vàng kim, trực tiếp ném thẳng về phía Thao Thiết, không ngờ lại trực tiếp chụp lấy đầu Thao Thiết.

Thao Thiết giận dữ, thân thể không ngừng giãy giụa, muốn tránh thoát xích sắt này tiếp tục đánh giết Hàn Băng đạo nhân, thế nhưng mặc dù Huyền Diệu Thiên Quân không phải là Thể Tu Tiên Nhân, thế nhưng pháp lực của hắn lại rất lớn, bất luận Tiểu Đào giãy dụa như thế nào, đều khó có thể thoát khỏi xích sắt trói buộc này.

Mà một bàn tay của Huyền Diệu Thiên Quân lại một mực nắm lấy xích sắt, bất luận Thao Thiết giãy giụa như thế nào đều khó có thể chấn động mấy may, trên mặt hắn càng lộ ra một trận cười lạnh, bất quá chỉ là hai con kỳ thú mà thôi, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao?

“Tới đây cho bản quân!” Huyền Diệu Thiên Quân hừ lạnh một tiếng. Hắn nắm lấy xích sắt kéo mạnh một phát, Thao Thiết đang phóng tới bị hắn kéo tới, cái miệng khổng lồ phát ra tiếng gào không cam lòng. Thế nhưng đối mặt với sự cường đại của Huyền Diệu Thiên Quân lại không có chút sức lực nào chống cự.

Một tay khác của Huyền Diệu Thiên Quân đã xuất hiện một cây trường tiên màu đen. Hắn đã chuẩn bị giáo huấn tên điên cuồng này, ngay khi Thao Thiết sắp bị hắn kéo đến trước mặt, thời điểm hắn chuẩn bị tể ra trường tiên, cái miệng to lớn của Thao Thiết bỗng nhiên mở ra, một ngọn lửa xanh biếc từ trong miệng hắn phun ra, ngọn lửa thật lớn tựa như biển lửa, thẳng hướng Huyền Diệu Thiên Quân phun tới.

Nhìn thấy hỏa diễm phẩm cấp không quá cao kia, khoé miệng Huyền Diệu Thiên Quân hiện ra một tia cười lạnh: “Đến lúc này rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn đả thương ta? Thật sự là không biết sống chết súc sinh?”

Vì để Tiểu Đào kiến thức sự cường đại của mình, Huyền Diệu Thiên Quân thậm chí không có lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình, bất quá trước người đánh một cái cấm chế phòng hỏa, liền mặc cho biển lửa màu xanh kia cuốn về phía mình, mà cây trường tiên màu đen trong tay hắn lại hung hăng quất tới Thao Thiết.

“Cạch...” Một tiếng, trường tiên hung hăng quất mạnh lên trên sống lưng khổng lồ của Thao Thiết, từng tia sét trên sống lưng nó không ngừng nổ tung, trực tiếp nổ tung sống lưng của nó thành một mảng lớn máu thịt, thậm chí mơ hồ nghe được từng trận âm thanh xương cốt vỡ vụn.

“Gào...” Trong miệng Thao Thiết truyền tới tiếng kêu thê thảm, hiển nhiên đòn đánh vừa nãy đã làm hắn bị thương hoàn toàn, trong ánh mắt điên cuồng ấy thậm chí còn lóe lên một tia sợ hãi.

Nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Thao Thiết, trên gương mặt của Thiên Quân huyền diệu lộ ra nụ cười đắc ý, hung thú thì sao chứ? Dưới Long Hồn tiên này thì cũng chỉ có nước cầu xin tha thứ mà thôi.

Nhưng ngay lúc này, Huyền Diệu Thiên Quân đã bị ngọn lửa màu xanh lá bao phủ, bỗng nhiên thấy một bóng người giấu trong ngọn lửa màu xanh lá, vậy mà trực tiếp xuất hiện trước mặt mình.

Người này không phải ai khác, chính là Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn không lộ diện.

Hắn? Làm sao có thể là hắn? Ánh mắt Huyền Diệu Thiên Quân lộ ra thần sắc hết sức kinh hãi, dưới cái nhìn của hắn, bị băng sơn ấn của đạo nhân Hàn Băng đập một phát, Diệp Tĩnh Vũ khẳng định đã hài cốt không còn, có thể đánh vỡ núi băng ấn cũng chỉ có thể là Thao Thiết mà thôi, nào ngờ hắn vẫn còn sống, hơn nữa còn một mực giấu ở bên cạnh Thao Thiết.

Dưới tình huống Huyền Diệu Thiên Quân không hề phòng bị, dưới tình huống hắn căn bản không kịp phản ứng, Diệp Tĩnh Vũ ngưng tụ tất cả lực lượng bản thân, hung hăng đánh một quyền về phía Huyền Diệu Thiên Quân.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một quyền kia đánh thẳng vào ngay ngực Huyền Diệu Thiên Quân, cấm chế mà Huyền Diệu Thiên Quân bố trí trước người trong nháy mắt bị đánh cho nát bấy...

Chương một trăm năm, không hồi hận.

Ngay sau đó nắm đấm của Diệp Tĩnh Vũ hung hăng đánh vào ngực Huyền Diệu Thiên Quân, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt đánh nát tim hấn, một lỗ máu thật lớn xuất hiện trên ngực hấn, lực lượng kinh khủng vô tình phá hủy nhục thể của hấn.

“A...” Lực lượng một quyền này của Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá lớn, lúc Huyền Diệu Thiên Quân phản ứng lại, muốn dùng tiên lực ngăn cản nguồn lực lượng này đã hoàn toàn không kịp, thân thể của hấn trực tiếp vỡ vụn ra, căn bản ngay cả khả năng chữa trị cũng không có, một đạo hư ảnh màu vàng giống như đúc từ trong cơ thể hấn trực tiếp thoát ra, chạy trốn vào trong đại trận Thiên Bình.

Nhìn thấy nguyên thần trốn vào trong đại trận, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, cũng không có ý tiếp tục ra tay đuổi giết, hôm nay hấn lập được công lao đã đủ nhiều, mà thực lực hấn biểu hiện ra cũng đủ cường hấn, nếu lại triệt để diệt sát Huyền Diệu Thiên Quân, Nguyên Như vậy sẽ đối xử thế nào với mình? Có phải kiêng kỵ thực lực của mình không?

Hiện tại hấn nhất định phải giả bộ sức mạnh hao hết, như vậy mới có thể làm cho đám người Nguyên mỡ yên tâm, dù sao, mặc dù hiện tại mình đã giết một tên tuyệt tiên, lại trọng thương một gã tuyệt tiên đỉnh cấp, nhưng dù sao bản thân hai lần đều là đánh lên a, bọn họ nhiều nhất là nói mưu đồ của mình cao thâm, nhưng tuyệt đối nhìn không ra lực lượng bản thân mình rốt cuộc cường đại cỡ nào.

Chỉ cần làm cho đám người Nguyên Lai hiểu được, mình có thực lực cường đại độc sức vì hấn, nhưng căn bản không thể uy hiếp đến hấn, mình có thể giết chết tuyệt tiên cùng một cảnh giới với hấn, đó là bởi vì nhục thân đối phương yếu đuối, mình cũng chỉ có thể dùng loại thủ đoạn đánh lên này mới có thể đắc thủ, mà bản thân ác ma cường đại, nhưng hoàn toàn không cần lo lắng chính mình.

Thấy huyền diệu đường đường là Thập Đại Thiên Quân lại bị Diệp Tĩnh Vũ đánh lén đánh nát thân thể, tất cả Thiên Binh đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, Huyền Diệu Thiên Quân là Thập Đại Thiên Quân sao? Đó chính là tồn tại đứng ở cấp bậc Tuyên Cơ đỉnh phong đấy? Cho dù hãn chủ quan bị Diệp Tĩnh Vũ đánh lén, nhưng cũng không nên bị hủy diệt thân thể a? Hãn là chủ soái phe mình, hiện tại đều bị hủy diệt thân thể sao? Bức tranh này còn đánh thế nào được nữa?

Ngay cả Hàn Băng đạo nhân cũng sửng sờ, bất quá nhìn thấy thống soái của mình bị người hủy diệt thân thể, nào còn dám dừng lại tại chỗ, thân ảnh lóe lên, đã quay trở về trong đại trận.

Phía dưới nguyên bọn người thấy Diệp Tĩnh Vũ cùng hai đại hoang thú phối hợp lại chu đáo chặt chẽ như thế, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh hãi, ba gia hỏa có thực lực cao nhất là cảnh giới trung đẳng sơ đẳng, liên hợp lại có thể đánh chết một tuyệt tiên sơ phẩm, hủy diệt nhục thân một gã tuyệt tiên đỉnh phong, chiến tích như vậy, đủ để oanh động toàn bộ Thiên giới.

Phải biết rằng, tuy đều là cấp bậc Côn Bằng, nhưng là sơ cấp Xuất cấp, trung phẩm, trung phẩm, giữa thượng phẩm có khoảng cách rất lớn, người đạt tới đỉnh, đã mơ hồ có thể ngộ ra một tia quy tắc chi lực, nếu là gặp phải cao thủ cấp Côn Bằng khác, đó cơ hồ là hình thức nghiêng về một bên, nhưng hiện tại Huyền Diệu Thiên Quân thậm chí còn chưa kịp sử dụng một tia quy tắc chi lực mà mình lĩnh ngộ đã bị Diệp Tĩnh Vũ hủy diệt thân thể.

Ha ha, một gã tiên nhân, cho dù hãn ta là một tuyệt tiên đỉnh phong, một khi thân thể bị hủy, thực lực của hãn ta còn sót lại mấy tầng?

Ngoại trừ có chút tiếc nuối là không có lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ hao hết, nếu như hãn còn dư chút lực, như vậy chiêu vừa rồi hãn là có thể một đòn diệt sát Huyền Diệu Thiên Quân sao? Đáng tiếc, đáng tiếc, bất quá nhìn thấy bộ dạng lung lay sắp đổ trên không trung của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng của hãn cũng an tâm một hồi, như vậy mới đúng chứ? Nếu hãn thật sự

một lần hành động đánh chết Huyền Diệu Thiên Quân, không phải chính mình cũng phải cẩn thận đề phòng hấn sao?

Một người có tu vi ở cấp Hồng, sức mạnh thân thể lại đạt tới nhân loại cấp Côn Bằng, bên người còn có hai con thú hoang cấp Toan Nghê, tổ hợp như vậy cũng không đơn giản đâu?

Cũng may hấn không có thực lực đánh chết Huyền Diệu Thiên Quân, nếu không bên cạnh mình bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp đến mình, cũng không dễ chịu gì.

Tay phải trực tiếp quơ quơ, cửa thành Thiên Man thành mở ra, mấy vạn ác ma thừa dịp Thiên Binh trận doanh hỗn loạn xông tới.

Thân thể Huyền Diệu Thiên Quân bị hủy, đả kích như vậy đã triệt để đánh nát lòng tin của các Thiên Binh, sĩ khí của bọn hấn thấp đến cực điểm, thậm chí ngay cả Huyền Diệu Thiên Quân cũng kinh hãi không thôi, hấn chưa từng bị hủy thân thể a? Căn bản không dám ứng chiến, trực tiếp hạ lệnh rút lui, hiện tại hấn chỉ có một ý niệm, đó chính là mau chóng phản hồi Thiên Binh, tái tạo thân thể.

Nếu không nguyên thân của mình có tổn thất gì, vậy tu vi mình đã qua nhiều năm như vậy, phải đồng ý rồi.

Kể từ đó, đại trận do các thiên binh biến hóa cũng khó có thể phát huy uy lực ngày đó, sức chiến đấu gần như không bằng ác ma bọn họ một khi bị ác ma tới gần, cơ hồ chỉ có bị tàn sát, một hồi đuổi giết đầm máu.

Huyền Diệu Thiên Quân rất sợ hãi, lúc chạy trốn thậm chí còn quên thu lấy ba kiện pháp bảo của mình. Diệp Tĩnh Vũ đã đem dây trói rỗng, cùng Long Hồn Tiên kia, bao lại đại đỉnh và lôi chùy nghịch bác của Hàn Băng đạo nhân rồi thu vào, mang theo vết thương chồng chất đi ngược lại với Tiểu Đào Đào đi tới bên người Nguyên.

“Chớ xấu hổ, không thể bắt giết tặc tử, mong đại nhân chuộc tội!” Diệp Tĩnh Vũ khom người, tay nâng ba kiện pháp bảo, làm ra một bức thần sắc không cam lòng, thần sắc kia chỉ nói cho đám Nguyên Thiên Nhân biết một chút tin tức, chỉ thiếu một chút nữa thôi, suýt chút nữa là có thể giết chết một trong

Thập Đại Thiên Quân Huyền Diệu Thiên Quân, đây chính là cơ hội tốt để dương danh Thiên Giới? Cho nên hấn không cam lòng, rất không cam lòng...

“Ha ha ha, Tịch tướng quân nói gì vậy, lần này ngươi không chỉ không tội mà còn lập công lớn, đối phương là Huyền Diệu Thiên Quân, cho dù ta muốn làm hấn bị thương., Cũng rất khó khăn, nhưng ngươi lại hủy đi thân thể của hấn, đây tuyệt đối là công lao to lớn a, bốn kiện pháp bảo này là ngươi có mà có, tự nhiên là thuộc về ngươi, ta ban cho ngươi hai ngàn vạn cân Huyết Tinh Thạch, mười vạn viên Tử Tinh Thạch., Cùng phong ngươi là thành chủ của Diệt Viêm thành!” Tất cả mọi thứ Diệt Tinh Vũ đều đặt trong mắt Nguyên, hấn rất hài lòng với biểu hiện của Diệt Tinh Vũ. Mặc dù hấn có chút thêm thường với đỉnh cổ trong tay Diệt Tinh Vũ và Lôi chùy, nhưng theo quy củ của ác ma tộc, thứ ai cướp được sẽ là của người đó., Hấn căn bản là không có quyền lợi nha, cho dù Diệt Tinh Vũ kính hiến hấn, nhưng người ta vừa mới lập được đại công, ngươi không phong thưởng cũng thôi đi, còn muốn lấy chiến lợi phẩm của người khác, nếu như truyền ra ngoài, chính mình sau này còn phục chúng thế nào được?

“Đa tạ đại nhân...” Suy nghĩ trong lòng Diệt Tinh Vũ tất nhiên đều đoán được rõ ràng, cũng là biết rõ hấn không có khả năng lấy chiến lợi phẩm của mình, lúc này mới hào phóng dâng lên, bây giờ nghe được ban thưởng của Nguyên, trên mặt lộ ra thần sắc cảm kích, nhưng trong lòng của hấn lại cười lạnh một trận, hai ngàn vạn huyết tinh thạch, hấn không quan tâm, mười vạn viên Tử Tinh Thạch cũng không hiếm, về phần vị thành chủ kia? Hắc hắc, hi vọng đến lúc đó ngươi không nên hối hận...

Chương Truy Lục xuất chiến (một)

“Những thứ này là người xứng đáng được! Người không nên đa lễ!” Nguyên Thiên cười ha hả, có thể nói, Diệp Tĩnh Vũ đã đánh chết một vị tuyệt tiên, lại hủy diệt nhục thân của Huyền Diệu Thiên Quân, công lao như vậy, ban thưởng một chút đồ vật như vậy đã quá ít ỏi rồi., Dù sao, Huyền Diệu Thiên Quân chính là một trong thập đại Thiên Quân Thiên Minh a, Địa Minh Thất Sát, cũng không có một ai đạt được chiến tích như vậy. Nếu không phải căn cơ Diệp Tĩnh Vũ thật sự quá nông cạn, hoàn toàn có thể trực tiếp ban thưởng một tòa hùng thành.

“Tạ ơn đại nhân...” Diệp Tĩnh Vũ lại thi lễ một cái, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, hai mắt nhìn về phía Man Lâm, nhìn những ác ma đang không ngừng truy sát Thiên Binh Thiên Tướng, lại một lần nữa mở miệng nói: “Chỉ là đại nhân, ngài không cảm thấy lần này Thiên Minh bỗng nhiên công kích Địa Minh, có chút dị thường sao?” Diệp Tĩnh Vũ nhìn những Thiên Binh kia chạy trốn, rất là nghi hoặc nói.

“Ừm, qua nhiều năm như vậy, lần này Thiên Minh tiến công Địa Minh phạm vi lớn, còn thật sự là lần đầu tiên, ta vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ Tĩnh tướng quân có cao kiến gì?” Nguyên Vô cùng hài lòng nhẹ gật đầu nhẹ., Nhân loại chính là nhân loại, trí tuệ này phải cao hơn ác ma một chút, những vấn đề này mình đã sớm nghĩ tới, thế nhưng thuộc hạ bên cạnh mình lại không ai nghĩ tới, cho dù bên cạnh mình trăm ỏn nhất, thành chủ cơ trí nhất cũng căn bản không có đề cập đến vấn đề như vậy.

“Cao kiến không dám, chẳng qua là ta cảm thấy lần Thiên Minh đột kích này rất là quý dị, xuất động hơn trăm vạn Thiên Binh, ngoại trừ Huyền Diệu Thiên Quân suất lĩnh ba mươi vạn đại quân tấn công Man Thành, những Thiên Binh khác tựa hồ cũng chỉ xuất động tại biên giới Man Lâm, cũng không có

đánh vào nội vực Địa Minh, điều này làm cho ta cảm thấy rất là nghi hoặc?” Diệp Tĩnh Vũ làm ra bộ dạng trầm tư.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, đám người Nguyên Sát đều tỉnh ngộ. Đúng vậy, mặc dù bọn họ đều cảm thấy quý dị, thế nhưng lại không có phát hiện quý dị ở nơi nào, bây giờ bị Diệp Tĩnh Vũ nhắc tới., Lại nhớ tới binh sĩ Thiên Minh tựa hồ có một loại ý tứ vây công mà không công, ngẫu nhiên tấn công nhìn qua tuy hung ác, nhưng rõ ràng là không vận dụng toàn lực? Nhìn kỹ lại, ngược lại những binh sĩ Thiên Minh này đang gắt gao bảo vệ Man Lâm, từ biên giới truyền về một ít tin tức, phạm là ác ma tiến vào Man Lâm cơ hồ bị tru sát toàn bộ.

Nghĩ tới đây, trong mắt Nguyên lóe lên từng luồng tinh quang, ác ma cũng không thích động não, phương thức bọn họ thích nhất là trực tiếp giết chóc, dùng phương thức bạo lực nhất giết chết kẻ địch của mình, nhưng nguyên lại là ngoại lệ trong ác ma. Bất kể là hiện tại Địa Minh thành lập, hay là chế độ thương phẩm của quân đội, bao gồm cả Địa Minh giao dịch, đều là sau khi Nguyên tiếp nhận Địa Minh mới có.

Có thể nói, ác ma vốn chỉ biết giết chóc, không có chút văn minh nào dưới sự dẫn dắt của Nguyên đã dần dần bước lên con đường văn minh.

Cũng vì nguyên nhân này mà Địa Minh xuất hiện rất nhiều ác ma cơ trí, trong đó có một người.

“Nhìn dáng vẻ của bọn họ hẳn là muốn ngăn cản chúng ta tiến vào Man Lâm, chỉ là qua nhiều năm như vậy, bất kể là những người kia cũng tốt, hay là chúng ta, đều thúc thủ vô sách với Man Lâm, bây giờ bọn họ làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì, hoàn toàn không có đạo lý?” Mộ long mày cau chặt lại, có thể dựa vào thực lực sơ phẩm sơ cấp trở thành thành thành chủ của Cửu Hùng Thành, trí tuệ của hắn tuyệt đối không phải ác ma bình thường có thể so sánh.

Nguyên không nói gì, Diệp Tĩnh Vũ cũng không nói gì, hắn chỉ nói một câu đã phá vỡ huyền cơ, còn lại cũng không nên lắm miệng, nếu không không ai biết Nguyên có hoài nghi mình hay không. Nhiều khi, làm thuộc hạ, chỉ cần để cấp trên của mình biết mình có năng lực là được rồi, nhưng nếu để cấp

trên của mình biết năng lực còn mạnh hơn hẳn, vậy cái được không bù nổi cái mất.

Bây giờ Diệp Tĩnh Vũ còn cần ánh mắt mật mờ, còn cần thành lập một nhóm thực lực thuộc về mình tại Địa Minh, chỉ có thực lực đủ mạnh, hẳn mới có thể đổi mặt với mấy vị thượng tầng kia.

“Chẳng lẽ trong Man Lâm có thứ gì mà chúng ta không biết sao?” Một lát sau, trong mắt Mộ bỗng nhiên lóe lên quang mang, mở miệng nói ra.

Ánh mắt Nguyên Thiên lập tức sáng lên, Thiên Minh bỗng đột nhiên tập kích, điều này đã không thể tưởng tượng nổi, hôm nay còn mơ hồ tạo thành xu thế vây công mà không công, điều này không rõ là đang che giấu cái gì? Chẳng lẽ trong Man Lâm thật sự có đồ vật trọng yếu gì hay sao?

“Khi nào mấy người bọn họ mới có thể chạy tới đây?” Mặc kệ Man Lâm có đồ vật gì, nếu đáng để Thiên Minh động trận thế lớn như vậy chỉ là để che giấu, hết thủy cũng đủ khiến Nguyên không thể không phòng.

Vốn dĩ thực lực Thiên Minh nằm trên Địa Minh, nếu để Thiên Minh lấy được thứ bọn họ muốn, vậy sau này mình còn có thể lẫn lộn thế nào được? Cho nên, nguyên trước tiên nghĩ đến chính là phá hư kế hoạch lần này của Thiên Minh, mặc kệ bọn họ muốn làm gì, tóm lại bọn họ không muốn tự mình tiến vào Man Lâm, vậy mình liền đi vào là được.

“Có lẽ trong vòng ba ngày!” Một gã tướng lĩnh đầu sói bên cạnh mở miệng nói ra.

“Ba ngày a? Thời gian ba ngày cũng không đủ ah, không được, tuyệt đối không thể để cho những tên kia vượt qua an tâm, có ai nguyện ý dẫn đầu một đường, lên vào Man Lâm chứ? Vì đại quân của ta đánh tiên phong!” Ánh mắt Nguyên Thiên chớp động, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Lời này vừa nói ra, đông đảo tướng lĩnh ác ma hiện trường lại không có ai mở miệng, nói giỡn, đối phương ngay cả cao thủ như Huyền Diệu Thiên Quân cũng xuất hiện, hơn nữa nhân số đông đảo, nhiều đến hơn trăm vạn? Hiện tại đại quân của mấy

đại thành chủ cách nơi này chỉ còn có ba ngày., Trong vòng ba ngày, trước hết để cho bọn hấn mang theo một đội quân tiên phong, vạn nhất bị vây khốn thì ngay cả cứu viện đều không có, đến lúc đó chết không có chỗ chôn, ai nguyện ý đi chịu chết?

Đương nhiên, nếu ba ngày sau đại quân Địa Minh đến, lúc đó cũng không lo lắng những chuyện này.

Nhìn thấy mọi người trầm mặc, trên mặt Nguyên Thiên lộ ra vẻ thất vọng. Ngay lúc lão định ra lệnh, Diệp Tĩnh Vũ đã bước một bước ra ngoài.

“Đại nhân, chi bằng để cho ta đi một lần đi!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy vẻ cừu hận.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ trong lúc nguy hiểm như vậy còn đứng mãnh động thủ, đám người Nguyên Cảnh đều lộ vẻ kinh ngạc. Địch nhân lớn nhất của Thiên Minh là ác ma bọn họ chứ không phải là nhân loại như hấn a? Những ác ma này còn chưa chủ động như vậy, hấn cần gì phải chủ động như vậy? Vừa mới trọng thương huyền diệu, đã lập được một thiên đại công lao, không đáng mạo hiểm a? Bất quá nhìn thấy vẻ oán hận trên mặt hấn, đám người Nguyên Minh lại tự cho là đúng gặt đầu nhẹ.

Chẳng phải là không phải sao? Hấn và Thiên Minh có thâm cừu đại hận, bây giờ một lòng muốn phá hư đại kế của Thiên Minh, cũng là hợp tình hợp lý mà thôi?

“Nhưng mà Tĩnh tướng quân vừa mới...” Đối với biểu hiện của Diệp Tĩnh Vũ, Nguyên rất là thỏa mãn, nhưng mình thân là người thượng vị, cũng luôn muốn thể nghiệm thuộc hạ đúng không? Người ta vừa trải qua một trận đại chiến, còn chưa kịp nghỉ ngơi, lại phái hấn xuất chiến cũng không phải là quá vô tình? Nhưng hấn mới nói một nửa, đã bị Diệp Tĩnh Vũ cắt ngang...

Chương bảy xuất chiến (2)

“Đại nhân không cần lo lắng, ta không có gì đáng ngại, chỉ cần không gặp phải tồn tại như Thập Đại Thiên Quân, muốn đến bảo vệ cũng không có vấn đề gì!” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ tự tin.

Nguyên nhìn bộ dạng tự tin của Diệp Tĩnh Vũ, lại nhìn quân đoàn Huyết Ma đằng đằng sát khí phía sau hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Tất cả đều lấy sự an toàn của bản thân làm trọng!” Trên mặt Nguyên Thiên lộ ra thần sắc lo lắng, cũng không biết trong đó có bao nhiêu người thật lòng ở bên trong, tuy nhiên Diệp Tĩnh Vũ lại biểu hiện ra thần sắc cảm kích đến rơi nước mắt, rất là cung kính thi lễ với Nguyên, rồi mang theo quân đoàn Huyết Ma của mình chạy về phía Man Lâm.

Nhìn thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã đi xa, Nguyên Thiên khẽ cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này đây, bên ngoài Thiên Minh được xưng là thập đại Thiên Quân toàn bộ xuất động, số lượng Thiên Binh đạt tới ngàn vạn, nhưng trên thực tế chỉ có sáu Thiên Quân, số lượng Thiên Binh chỉ có một trăm tám mươi vạn, bất quá ngoại trừ một trăm tám mươi vạn Thiên Binh, còn có hơn tám trăm vạn binh sĩ bình thường khác., Thực lực những binh lính này đại đa số đều ở địa cấp, còn chưa đạt tới Thiên cấp, mặc dù không thể hình thành sức chiến đấu khổng lồ, nhưng lại có thể dựa vào ưu thế nhân số tạo thành một phòng tuyến vững chắc không thể phá, lấy số lượng hơn ngàn vạn để phong tỏa biên cảnh Man Lâm, đại quân ác ma muốn lên vào căn bản là không thể.

Hơn nữa đại quân ác ma bình thường căn bản sẽ không một mình lên vào Man Lâm, không ai biết Thiên Minh ở Man Lâm còn có hậu chiêu gì, hơn nữa phòng tuyến này thật sự quá dài, nếu gặp phải quân đội Địa cấp thì cũng thôi, nhưng nếu gặp phải Thiên Binh, đối mặt với số lượng Thiên Binh tuyệt đối,

đám ác ma căn bản không cách nào thủ thắng, trừ phi là cử đại áp.

Bất quá tất cả những thứ này đối với Diệp Tĩnh Vũ căn bản không là gì, có Lương Tiểu nhưng là gián điệp cao minh này, toàn bộ phòng tuyến đối với hắn mà nói tựa như chương văn trong tay, liếc mắt nhìn qua, rõ ràng rành mạch.

Đội ngũ mang theo Huyết Ma quân đoàn đuổi giết huyền diệu một hồi, sau đó thừa dịp những quân đoàn ác ma khác bắt đầu thu hồi, lặng lẽ mang theo quân đoàn Huyết Ma lên phía bắc, sau đó vòng trở lại trong địa minh, cuối cùng xác định đã hoàn toàn thoát khỏi đại quân ác ma do Nguyên phái ra, mang theo đám người đi tới một hẻm núi cách phương bắc hơn nghìn dặm.

Trong hạp cốc này có hai mươi vạn đại quân đóng quân, thống soái là một cao thủ cấp bề nghề cao thủ, nhưng theo tình báo của Lương Tiểu, hai mươi vạn đại quân này đạt tới Thiên cấp chỉ còn không đến hai vạn người, còn lại toàn bộ đều là binh sĩ bình thường tạo thành.

Chút lực lượng ấy căn bản không tạo thành nửa điểm uy hiếp với Diệp Tĩnh Vũ, đương nhiên, Diệp Tĩnh Vũ nếu thật sự chỉ muốn đột phá phòng tuyến này, lẻn vào Man Lâm, căn bản không cần phải chạy xa như vậy, sở dĩ hắn chạy xa như vậy, chính là bởi vì quân đoàn thống soái Tiềm Vân đạo nhân này chính là hảo hữu chí giao của Huyền Diệu Thiên Quân., Hơn nữa còn là một vị nhân vật tông sư luyện đan, nhục thân Huyền Diệu Thiên Quân bị hủy, pháp bảo mất hết, thực lực sắp đến mức thấp nhất. Bây giờ thực lực nhiều nhất là một phần mười bình thường còn chưa tới, đừng nói tiếp tục tấn công Địa Minh, đến hắn phản hồi Thiên Minh cũng khó mà làm được.

Mà giữa Thập Đại Thiên Quân cũng không phải hòa nhã như vậy, lúc thực lực Huyền Diệu Thiên Quân không tổn hại, Thập Đại Thiên Quân gặp mặt tự nhiên phải khách khí với nhau một phen, thế nhưng nếu như hắn chỉ còn lại một cái nguyên thần, như vậy mặc kệ hắn nương tựa vào vị Thiên Quân nào, rất có thể sẽ gặp trực tiếp bị luyện hóa thành đan dược, trở thành linh

đan tăng thực lực cho người khác, tiên nhân cũng là người, là người thì lại có dục vọng.

Kể từ đó, thứ duy nhất Huyền Diệu Thiên Quân có thể tìm được chính là Tiềm Vân đạo nhân, Tiềm Vân cùng Huyền Diệu Chân Nhân cơ hồ là cùng nhau hỏi, tương giao mấy vạn năm, nhiều khi, bị thương thể không thể khôi phục, đều là tiềm vân cứu chữa, mà Tiềm Vân nhiều lần gặp phải đại nạn, cũng là Huyền Diệu ra tay cứu giúp, nếu như nói, Huyền Diệu còn có tín nhiệm, vậy chính là Tiềm Vân rồi.

Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh đại quân mười vạn huyết ma quân đoàn trú đóng cách hạp cốc năm mươi dặm, mà bản thân hắn lại khôi phục thương thể nghịch bác cùng Thao Thiết đi tới ngọn núi phía trên hạp cốc, lắng lắng quan sát hết thấy hạp cốc.

Trải qua nửa ngày quan sát, hắn phát hiện có lẽ Huyền Diệu Thiên Quân đã chạy tới nơi này, tàn binh hắn mang đến có hơn ba vạn người, đều là tồn tại đạt tới Thiên cấp, toàn bộ hạp cốc bây giờ đã có năm vạn Thiên Binh đạt tới Thiên cấp.

Một tay rung lên, mười hai chiếc cốt đũa xuất hiện trong hư không, trực tiếp bao phủ toàn bộ hạp cốc, một cỗ dày đặc mờ hồ chậm rãi lan ra.

Trong hạp cốc, những Thiên Binh đang thao luyện kia bỗng nhiên nhìn thấy mây đen trên bầu trời không ngừng xuất hiện, sắc mặt đều biến đổi, ma khí bao hàm trong mây đen kia người bình thường đều có thể cảm thụ được, chớ đừng nói chi là bọn chúng.

“Ác ma đột kích...” Tất cả binh sĩ lập tức phản ứng lại, bất kể là đang tập luyện hay đang tuần tra, hoặc đang nghỉ ngơi, ai nấy nắm lấy vũ khí của mình, khẩn trương nhìn mây đen đập vào mặt.

Hàn Băng đạo nhân mặc một bộ đạo bào màu lam cũng lập tức chạy ra khỏi lều, nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, lông mày hắn nhíu chặt lại, hiện tại Tiềm Vân đạo nhân đang trợ giúp Huyền Diệu Thiên Quân củng cố nguyên thần, sau đó chờ thời cơ tái tạo lại thân thể., Có thể nói là thời điểm mấu chốt nhất,

những ma đầu này lại vừa mới chạy tới, chuyện gì xảy ra? Nơi này cũng không phải tiền tuyến nhất, phía trước hạp cốc này có mấy nhánh đại quân đóng quân, bọn họ làm thế nào xuyên qua được?

Hàn Băng đạo nhân nghĩ trăm mối vẫn không có cách giải, mà bên trong mây đen, một nhánh đại quân số lượng hơn vạn, cười cự đại Địa Long Thú đã hiển hiện ra.

Nhìn đại quân này tản ra ma khí nồng đậm, với tư cách là một người có thực lực cao nhất, Hàn Băng đạo nhân đã hạ lệnh ngăn cản.

Hơn ba vạn Thiên Binh cầm trong tay vũ khí, xếp thành hàng ngũ hướng đại quân ác ma này chạy tới, mặt khác có năm ngàn Tiên Nhân mặc đạo bào bắt đầu niệm chú ngữ, chuẩn bị dùng tiên thuật công kích đội quân ác ma này. Thế nhưng khiến bọn họ kinh ngạc là bọn họ không ngờ khó điều động lực lượng tự nhiên giữa trời đất? Thậm chí ngay cả pháp lực của bọn họ cũng rơi xuống điểm yếu nhất cuộc đời, ngay cả Hàn Băng đạo nhân cũng cảm nhận được tình huống như vậy.

“Không tốt, chúng ta bị đại trận vây khốn rồi!” Hàn Băng đạo nhân kinh hô một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi. Cho tới nay, ác ma đều dựa vào sức chiến đấu cường đại của bản thân để ngăn cản đợt tấn công của tiên nhân, nhưng các tiên nhân lại dựa vào pháp thuật và trận pháp cường đại., Cùng pháp bảo ngăn địch, nhưng bây giờ đám ác ma này lại bày ra đại trận, hơn nữa nhìn qua còn là một đại trận cao thâm, điều này làm cho hắn không kinh ngạc sao được? Ngay cả pháp lực của hắn cũng bị hạn chế rất lớn, vậy những người khác đâu?

Mất đi uy lực của châm pháp và tiên thuật, dựa vào thực lực của những binh sĩ này còn chưa tới Thiên cấp, làm sao có thể ngăn cản đại quân của ác ma?

Sắc mặt Hàn Băng đạo nhân hoàn toàn thay đổi...

Chương Truy Tám xuất chiến (3)

Ngay lúc sắc mặt Hàn Băng đạo nhân kịch biến, đại quân ác ma điên cuồng suất lĩnh đã huy vũ khí trong tay vọt tới, dưới sự trợ giúp của thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, những con ác ma cuồng nộ này gần như đã kích phát toàn bộ cuồng nộ ma khí của bản thân, từng con hai mắt đỏ như máu, toàn thân lượn lò hắc khí, đờng đờng sát khí nghênh đón binh sĩ Thiên Minh.

Những binh lính đi đầu kia đều là những binh lính bình thường, làm sao có thể ngăn cản ác ma cuồng nộ thực lực từ cấp Thiên trở lên, gần như là một công phu đối mặt, ba vạn đại quân kia đã bị đánh tan, tu vi những binh lính này không bằng cuồng nộ ác ma., Lực lượng của bọn chúng không bằng cuồng nộ ác ma, thậm chí là trang bị của bọn chúng cũng xa xa không bằng ác ma cuồng nộ. Khi pháp thuật và trận pháp kiêu ngạo của bọn chúng không cách nào vây khốn được ác ma, bọn chúng như dê con bị một bầy sói đói đuổi theo, chỉ có vận mệnh bị tàn sát.

Một con ác ma thực lực đã đạt tới Địa cấp đỉnh phong miễn cưỡng giờ trường thương trong tay lên, đâm tới một con ác ma cao hơn một trượng. Ác ma thậm chí còn không thèm trốn tránh, mặc kệ trường thương của nó tóe lên từng trận hoa lửa trên người mình, ngay sau đó một tát đập xuống, đập đầu người nọ nát bấy., Một tay hắc nắm lấy tủy não, đưa vào miệng mình, một đạo hồn phách từ thiên linh cái người nọ lao ra, còn chưa kịp thoát đi, đã bị con ác ma này hút vào cái miệng lớn, trở thành thuốc bổ tốt nhất của hắn.

Hồn phách và tinh huyết của một người tu tiên, đối với ác ma mà nói chính là thuốc bổ tốt nhất, bọn họ thậm chí không coi đây là một trận chiến tranh, mà là hành động săn mồi.

Ở phía sau mấy đại quân ác ma khác thấy lũ ác ma cuồng nộ này điên cuồng gào thét nuốt từng tên từng tên tu tiên nhân,

mắt bọn chúng cũng đỏ ngầu, hận không thể lập tức xông lên.

Nhìn thấy đại quân của mình bị xé nát, sắc mặt Hàn Băng đạo nhân lại là một mặt, cũng không dám dừng lại lâu, khiến cho những Thiên Binh đạt tới Thiên cấp nhanh chóng hợp thành trận thế, nghênh đón Cuồng Nộ Ác Ma, cũng chỉ có bọn chúng mới có thể dựa vào ưu thế nhân số miễn cưỡng ngăn cản những ác ma kia, nếu không chờ bọn chúng điên cuồng xông lên như vậy, toàn bộ quân đoàn sẽ bị bọn chúng xé nát bầy.

Ngay lúc những Thiên Binh này nhanh chóng tập hợp thành đội ngũ, một hư ảnh to lớn từ trong hư không hiện hóa ra, đó là một đầu thú đầu thú, trên hai tai mặc hai đầu Hỏa Xà chân đạp hai thân ảnh Hỏa Long toàn thân Hỏa Hồng Lân Phiến to lớn, nhìn thấy thân ảnh to lớn này, sắc mặt Hàn Băng đạo nhân trở nên khó coi bao nhiêu., Có gì khó nhìn chứ, tuy rằng hắn không trải qua những trận đại chiến thời Thái Cổ kia, thế nhưng cũng biết một số chuyện của thời kỳ Thái Cổ, thân ảnh trước mắt chẳng phải chính là Thái Cổ Hỏa Thần Chúc Dung sao? Hắn hiện hóa ra bên trong đại trận này, như vậy đại trận này rất có thể chính là thập nhị Thiên Vu trong truyền thuyết diệt tuyệt đại trận?

Vừa nghĩ tới là đại trận này, trong mắt hắn cơ hồ tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thời kỳ Thái Cổ, Ma Thần Xi Vưu bằng vào trận này, chém giết bao nhiêu Tiên Nhân? Cái gì Huyền Tiên, Kim Tiên, Tuyệt Tiên, Tiên Thánh, trong đại trận này không phải như chó đất gà đất không chịu nổi một kích, ngay cả những Thái Cổ Tiên Nhân kia cũng khó mà ngăn cản, huống chi là bọn người mình?

Trong ánh mắt gần như tuyệt vọng của Hàn Băng đạo nhân, thân hình cao lớn Chúc Dung kia đã biến thành một biển lửa, nhào về phía mọi người...

Đối mặt với thần uy của Chúc Dung, những Thiên Binh này làm sao có thể ngăn cản, áo giáp trên người bọn họ lập tức bị hòa tan, ngay sau đó là thân thể bọn họ, cuối cùng là nguyên thần của bọn họ, đều bị đại hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ cũng phát động tổng tấn công, mấy con ác ma còn lại cơ hồ như phát điên xông về trận doanh hai

mười vạn đại quân này, mất đi năm vạn thiên binh kia, những binh sĩ còn lại này rốt cuộc không thể tạo thành nửa điểm uy hiếp với bọn họ, một trận đồ sát bắt đầu.

Uy thế như vậy, đương nhiên đã sớm kinh động Huyền Diệu Thiên Quân và Tiềm Vân đạo nhân. Khi bọn họ xuất hiện bên cạnh Hàn Băng đạo nhân, hai mươi vạn đại quân đã bị tàn sát một nửa, còn lại những binh sĩ kia vậy mà cũng là người dũng mãnh, từng tên từng tên tự bạo nguyên thần của mình, ý đồ tạo thành thương tổn cho đám ác ma., Thế nhưng đây là trong đại trận, một khi có người tự bạo nguyên thần, Diệt Tinh Vũ sẽ là lá cờ Xi Vưu cuốn một cái, cuốn nó đến những nơi khác, lấy thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bây giờ vững chắc, một đám Thiên cấp cũng không đạt tới tự bạo, thật đúng là không để vào mắt?

“Huyền diệu, đi mau...” Nhìn thấy tình huống như vậy, Tiềm Vân đạo nhân hô to một tiếng, nắm lấy tay Huyền Diệu Thiên Quân muốn rời đi.

“Đây hẳn là thập nhị Thiên Vu đã thất truyền Diệt Tuyệt đại trận, chúng ta có được không?” Trên mặt Huyền Diệu Thiên Quân lộ ra một tia đặng chát, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, mặc dù không phải đại trận thời kỳ toàn thịnh, nhưng uy lực như vậy, lấy trạng thái của hắn bây giờ, căn bản khó có thể công phá.

“Nếu như chủ trận chính là Ma Thần Xi Vưu, chúng ta tự nhiên không đi được, nhưng hiện tại đại trận này cũng không phải là đại trận thời toàn thịnh, có nó ở đây, ta cũng không tin chúng ta không trốn thoát được...” Tiềm Vân đạo nhân trong miệng nói, trong tay đã nhiều ra một cái giống như thoi, lại giống như ánh mắt đồ vật.

Huyền Diệu Thiên Quân và Hàn Băng đạo nhân ở một bên đều kinh hô: “Xuyên Vân Toa?”

Tiềm Vân đạo nhân gật đầu nhẹ, trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết lên trên toa tử kia, lập tức toa tử kia đại phóng bạch quang, bao phủ lấy Tiềm Vân đạo nhân, Huyền Diệu Thiên Quân và Hàn Băng đạo nhân vào trong, trực tiếp phóng lên tận trời, hầu như trong nháy mắt đã đi tới biên giới đại trận, mất

thấy sẽ xuyên qua đại trận, một người có tám mặt người, thân hình đuôi hổ đã ngăn trước mặt bọn họ, giờ bàn tay khổng lồ lên vồ về phía bọn họ...

“Không tốt...” Trong miệng Tiềm Vân đạo nhân truyền đến một tiếng thét kinh hãi, toàn lực tránh né một chương cực lớn. Tốc độ Xuyên Vân toa cực nhanh, hầu như trong nháy mắt đã tránh được một chương cực lớn kia, thế nhưng bọn hắn lại cảm giác mình đã đi tới một thế giới hoàn toàn do huyết vụ tạo thành.

Tùng đột thanh âm kiều mị từ bốn phương tám hướng truyền đến, trong mơ hồ nhìn thấy vô số nữ tử mặc váy đỏ xuất hiện từ hư không, loay hoay các loại tư thế mê người, quần áo trên người không ngừng tróc ra, cuối cùng trước mặt ba người là từng cỗ thân thể cực kỳ hoàn mỹ...

May là đạo tâm ba người vững chắc, đột nhiên nhìn thấy nhiều mỹ nữ trần trụi như vậy nhào về phía mình, tâm thần từng người nhoáng lên một cái, còn chưa hoàn toàn tỉnh ngộ, những mỹ nữ này đã nhào tới trước người bọn họ, dùng thân thể bóng loáng không ngừng vuốt ve bọn họ...

Hàn Băng đạo nhân và Tiềm Vân đạo nhân còn tốt hơn một chút, nhiều nhất chỉ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể mình bắt đầu bành trướng, thế nhưng chỉ có Nguyên thần Huyền Diệu Thiên Quân mới cảm thấy nguyên thần của mình sắp bay lên, loại cảm giác này rất huyền diệu, thật huyền diệu, ngay khi nguyên thần của hắn hoàn toàn bị hút ra, một hạt châu màu đen bỗng nhiên từ trong nguyên thần của hắn bay ra...

Đệ nhất thiên nhị thập bát xuất chiến (tam dịch)

Một cỗ hàn ý lạnh lẽo từ hạt châu màu đen phát ra, làm cho ba người đột nhiên bừng tỉnh, ngay sau đó liền thấy từng đạo hắc quang bắn ra, tất cả các mỹ nữ bị quét trúng đều bị đóng băng, trực tiếp vỡ vụn ra, ngay cả huyết vụ màu đỏ kia cũng bị đông cứng.

Thân ảnh Hạng Chấn Huyền trực tiếp từ trong hư không bay ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên bị thương nặng.

Chúc Dung, Thiên Ngô, câu mang, trong miệng đồng thời hừ lạnh một tiếng, nâng lên một tay vỗ tới ba người, sau đó Tỳ Hưu càng nhắc Lạc Nhật Thần Cung lên, trực tiếp nhắm vào hạt châu màu đen kia.

Hạt châu màu đen phát ra hắc quang vậy mà tại hư không tạo thành một đầu cự đại Huyền Vũ, mà Chúc Dung, Thiên Ngô, câu mang đại thủ vỗ vào trên người Huyền Vũ, nhưng bất quá cũng chỉ lay động lên trận trận gợn sóng mà thôi.

“Không ngờ lại là Huyền Vũ nội đan...” Cảm nhận được một câu mang theo khí tức này, trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Không chỉ là Huyền Vũ nội đan, trong nội đan kia còn phong ấn một thần hồn Huyền Vũ hoàn chỉnh... Hơn nữa thần hồn của Huyền Vũ này cùng hồn phách của tiểu oa nhi này dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, hay nhỉ..., Diệu a, những tên luyện khí sĩ kia không phải tự xưng là danh môn chính đạo sao? Không phải là loại sinh vật chúng ta cải tạo nhất sao? Làm sao bọn hắn cũng dung hợp hồn phách của người ta với hồn phách Huyền Vũ... Chẳng lẽ là muốn luyện ra nguyên thần thứ hai?” Lúc này, Huyền Minh toàn thân đều là gai

xương tủy trong hư không bước ra, cặp mắt hắc tĩnh mịch nhìn chăm chăm vào viên bảo châu màu đen kia.

Diệp Tĩnh Vũ, nghịch bác, thân ảnh Thao Thiết cũng đã xuất hiện trong hư không, bao vây ba người Huyền Diệu, cho dù đối phương có pháp bảo Xuyên Vân toa, muốn thoát đi cũng có chút khó khăn.

Nghe được Huyền Minh một câu nói phá hư thực của mình, sắc mặt Huyền Diệu Thiên Quân cũng có chút khó coi, năm đó sư tôn của mình cùng vài tên tiên thánh liên thủ đánh chết một đầu Huyền Vũ thần thú đã sống không biết bao nhiêu năm, đem thần hồn của nó phong ấn trong nội đan của hắn đưa cho mình., Vốn chỉ hy vọng chính mình luyện thành pháp bảo bản danh, nhưng chính mình lại cảm thấy luyện thành bản danh pháp bảo thật là đáng tiếc, đem luyện thành nguyên thần thứ hai, bất quá nguyên thần thứ hai này lại kế thừa đặc tính của Huyền Vũ., Đó chính là thích ngủ, vẫn luôn ngủ say, cho dù ngày đó nhục thân của mình bị hủy, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại., Cho đến hôm nay nguyên thần của mình bị uy hiếp trí mạng, lúc này mới tỉnh lại tự động hộ chủ. Đây vốn là chỗ dựa lớn nhất của hắn, cũng là con át chủ bài lớn nhất, ngay cả sư tôn Hư Đạo Nhân của mình cũng không nhìn ra, lại bị đối phương một lời nói toạc ra, như thế nào không sợ hãi.

Cả đời Huyền Minh đều nghiên cứu thần hồn, nguyên thần của tiên nhân cũng là một loại thần hồn, chẳng qua là thần hồn một điểm cao cấp, năm đó tiên nhân, thần thú chết trong tay hắn không biết có bao nhiêu, đối với sự dung hợp của nguyên thần này, sao hắn có thể không biết?

“Bớt nói nhảm đi, cái xác rùa này chính là do nguyên thần biến thành, ngươi có biện pháp phá giải không?” Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, bản thể của Huyền Vũ này không biết mạnh mẽ đến mức nào, lực lượng của thần hồn là nội đan to lớn như thế., Cho dù có bảo vệ tự động, với năng lực hiện tại của bọn họ cũng khó mà công phá được, trách không được huyền diệu thể mà có thể đem thiên đại phong hiểm luyện thành nguyên thần thứ hai, có nguyên thần cường hãn như vậy ở đây, hắn dù muốn chết cũng khó khăn a.

“Hắc hắc, nếu như bản thể Huyền Vũ vẫn còn, đương nhiên ta không có cách nào, bất quá cái này chỉ có thần hồn thôi sao? Hắc hắc...” Huyền Minh trên mặt gian trá cười cười, sau đó mở miệng nói: “Phá vỡ cái mai rùa này không khó, bất quá trước tiên nói chuyện, thần hồn Huyền Vũ cùng nguyên thần của tiểu oa nhi này ta muốn, về phần viên nội đan kia, về phần viên nội đan kia, về phần viên nội đan kia thì không khó khăn gì., Đưa cho Tiểu Diệp đi, có một viên nội đan Huyền Vũ như vậy cũng đủ để hấn ngưng ra Thủy Chi Kim Đan rồi a. Như vậy tu vi của hấn cũng đạt tới cấp Côn Bằng rồi, ta cũng không muốn mãi bởi vì tiến độ tu vi của hấn quá chậm chạp, mà chần chừ không cách nào thăng cấp. Về phần những thứ khác, các người cứ xem đi...”

Chúc Dung, Thiên Ngô, câu Mang, sau lưng, thậm chí là bị đông thương, Hạng Khuyết đồng thời gật đầu nhẹ, biểu thị đồng ý, bởi vì tu vi Diệp Tĩnh Vũ bị hạn chế, tốc độ tu luyện của bọn họ cũng giảm rất nhiều, chỉ cần có thể làm cho Diệp Tĩnh Vũ mau chóng tăng lên thực lực, dù là cái gì, bọn họ cũng không quan tâm...

Nhìn thấy đoàn người Diệp Tĩnh Vũ nói dăm ba câu liền chia bọn họ ra làm chiến lợi phẩm, sắc mặt ba người Huyền Diệu đều là một trận phần nộ, nhưng hiện tại ba người ở trong đại trận, thực lực bị suy yếu cực lớn, căn bản không thể nào là đối thủ của bọn họ, bây giờ có thể làm chính là tìm cơ hội chạy trốn.

Trong lúc đang suy nghĩ xem mình có nên tự bạo nguyên thần thứ hai xông ra hay không, Huyền Minh động thủ, cũng không thấy hấn niệm chú ngữ gì, một tay của hấn cứ như vậy vung ra, bàn tay U Huyền kia lại dễ dàng xuyên qua năng lượng biến thành thân ảnh Huyền Vũ, trực tiếp chụp vào viên đan dược bên trong Huyền Vũ màu đen, chỉ cảm thấy trong lòng mình đau xót, nguyên thần thứ hai của mình vậy mà hoàn toàn mất đi liên hệ với hấn?

Điều này... Điều này sao có thể? Đây chính là đệ nhị nguyên thần mà mình tu luyện vô số năm, sao có thể dễ dàng bị chém đứt như vậy?

“Nhanh, ra tay...” Ngay lúc này, tiếng hô của Huyền minh truyền đến, Chúc Dung, Thiên Ngô, câu mang, câu sau, Hạng Khuyết, thậm chí là phản bác., Tiểu Đào, Diệp Tĩnh Vũ hầu như đồng thời ra tay, bọn họ đều biết, Huyền Minh cũng không thật sự cắt đứt hoàn toàn liên hệ với nguyên thần thứ hai, dù sao đó cũng là nguyên thần thứ hai của người khác, nếu dễ dàng bị chặt đứt như vậy, vậy ai tu luyện nguyên thần thứ hai, hấn chẳng qua chỉ dựa vào một loại bí thuật tạm thời phong bế nguyên thần thứ hai mà thôi.

Hào quang màu đen âm đạm, hư ảnh Huyền Vũ cực lớn kia trong nháy mắt biến mất, công kích của mọi người gần như đồng thời rơi vào trên Xuyên Vân toa màu trắng, Xuyên Vân toa này bất quá chỉ là một kiện pháp bảo đi đường, làm sao chịu nổi công kích của mọi người, toàn bộ Xuyên Vân toa nổ tung...

Xuyên Vân Toa bị hủy diệt, huyền diệu cũng tốt, Hàn Băng đạo nhân cũng được, thậm chí Tiềm Vân đạo nhân cũng đều biết, hiện tại cần phải liều mạng rồi, nếu không cuối cùng ngay cả cơ hội liều mạng cũng không có.

Pháp bảo trên người huyền diệu hấn đã không còn, hấn chỉ là muốn triệu hồi nguyên thần thứ hai của mình, mà Hàn Băng đạo nhân lại lấy ra một khối sắt màu đen giống như kim tự tháp, trực tiếp ném ra ngoài., Khối sắt màu đen hóa thành một ngọn núi kim tự tháp khổng lồ, đập thẳng về phía đám người Diệp Tĩnh Vũ. Thậm chí để gia tăng uy lực của món pháp bảo này, Hàn Băng đạo nhân còn phun ra vài ngụm máu tươi., Mà Tiềm Vân đạo nhân lại móc ra một cái giường mây, giường mây tản ra ánh sáng ngũ sắc, hoàn toàn bao phủ ba người vào trong, ngay sau đó lại móc ra một cái cổ đỉnh màu đồng xanh, giống như đúc khối cổ đỉnh lúc trước huyền diệu té ra, trực tiếp đập tới đám người Diệp Tĩnh Vũ...

“So với ta về pháp bảo nhiều, ngươi có so được không?” Nhìn thấy ba người đến lúc này còn muốn liều mạng, Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để nổi giận...

Pháp bảo thứ chín trăm bảy mươi tám có rất nhiều pháp bảo.

“Bá...” Một tiếng, chiếc đỉnh lớn đoạt được từ trong tay Huyền Diệu Thiên Quân trực tiếp lấy ra, nghênh đón chiếc đỉnh lớn của đối phương.

“A... Thần đỉnh?” Trong miệng Huyền Diệu Thiên Quân và Tiềm Vân đạo nhân đồng thời truyền đến một tiếng thét kinh hãi, hiển nhiên không ngờ mới mấy ngày mà Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn luyện hóa đỉnh này.

Thế nhưng ngay sau đó, lôi chuỳ màu đồng thau kia đã xuất hiện trong tay Diệp Tĩnh Vũ, tựa như ném cây đuốc vậy, trực tiếp ném về phía thần đỉnh mà đạo nhân Tiềm Vân tế ra.

“A, Lôi Thần Chuỳ? Ngươi làm sao...” Hàn Băng đạo nhân ở bên cạnh đang muốn nói xem làm sao ngươi có thể tế luyện toàn bộ, nhưng gã còn chưa nói hết, thì một cái thiết ấn cực lớn từ trong tay Diệp Tĩnh Vũ cuộn cuộn tuôn ra, gần như chỉ trong nháy mắt, thiết ấn đã hóa thành một ngọn núi nhỏ, mang theo Thủy Phong Hỏa, lực lượng lôi đình tinh thần đánh về phía khối sắt đen kịt mà Hàn Băng đạo nhân vừa tế ra kia.

Trước kia ở Đâu Hồn Đại Lục có lẽ không có ai nhận ra vật này, nhưng những thứ này đã kế thừa Tiên Nhân Hàn Băng, bọn người Huyền Diệu làm sao lại không nhận ra thứ này.

Phiên Thiên ấn a...

Trong truyền thuyết Phiên Thiên ấn, Đại La Kim Tiên, cái gì Thái Ất Tán Tiên, cái gì Thái Ất Tán Tiên, cái nào có thể ngành kháng pháp bảo này, năm đó Quảng Thành Tử cơ hồ là ý thể chấn kinh kiện pháp bảo này Thái Cổ Tiên Giới, thứ này làm sao lại xuất hiện trong tay của hắn? Hắn hiện tại trợ giúp ác ma à? Chẳng lẽ Quảng Thành Tiên đột nhiên tìm đến địch doanh hay sao? Nếu không vì sao không mang theo thứ này rời khỏi thế giới này?

Trong ánh mắt kinh hãi của mấy người, Phiên Thiên ấn hung hăng đập vào trên khối thiết ấn kia. Cái này là bản danh pháp bảo tể luyện của Hàn Băng đạo nhân, tên là Liệt Sơn ấn bị đánh nát tại chỗ, linh tính bên trong pháp bảo này bị phiên thiên ấn nuốt sạch sẽ.

Ngay sau đó lại thấy Phiên Thiên Ấn tiếp tục đập tới ba người bọn họ...

Trong mắt ba người cơ hồ đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, bọn hắn mặc dù tự tin, nhưng đối mặt pháp bảo siêu nhất lưu ngay cả Tiên Thánh cũng chưa hẳn có thể ngăn cản này, bọn hắn làm sao ngăn cản được?

Trong mắt Hàn Băng đạo nhân thậm chí đã hiện lên một tia kiên quyết, hắn thậm chí đã định tự bạo nguyên thần của mình là Huyền Diệu Thiên Quân tạo ra một con đường sống.

Thế nhưng ngay lúc hắn định liều lĩnh đốt cháy nguyên thần của mình, một chiếc chuông cổ màu đồng thau lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, từng đạo hào quang màu xanh chiếu xuống, lập tức Huyền Diệu Thiên Quân, Hàn Băng đạo nhân, Tiềm Vân đạo nhân cảm giác tất cả mọi thứ của mình đều bị giam cầm.

Cảm nhận được lực lượng trấn áp không gian kia, nhìn thấy Thái Cổ Yêu Văn trên chiếc chuông cổ kia bọn họ đều xem không hiểu, bọn họ đã từ tuyệt vọng đến chết lặng...

Phiên Thiên ấn thì không tính, mặc dù là pháp bảo siêu nhất lưu nổi danh Thái cổ, thế nhưng dù sao cũng là do đã luyện ra, nhưng mà cái chuông này... Con mẹ nó là Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng chung trong truyền thuyết a, thần khí đệ nhất tam giới, trấn áp khí vận của tam giới a...

Chí bảo Tiên Thiên được sinh ra trước khi khai thiên tích địa, là chí bảo Tiên Thiên chân chính a...

Trời ơi, rốt cuộc ngươi còn có mắt không vậy? Vậy mà để lại đồ vật như vậy cho một tên nhân loại phản bội, mắt ngươi mở to được không hả?

Trong ánh mắt chết lặng của tam đại Tuyệt Tiên, thần đỉnh bị phá vỡ, Phiên Thiên ấn hung hăng đập xuống. Hàn Băng đạo

nhân và tiên thể Tiềm Vân đạo nhân vỡ tan ra như thủy tinh, nguyên thần của bọn hắn và nguyên thần Huyền Diệu Thiên Quân đều phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, bốn cổ lực lượng Địa Thủy Phong Hỏa lại trực tiếp cuốn qua...

“Bộp bộp bộp bộp...” Nguyên thần của bọn họ trực tiếp bị nện đến nát tan, mắt thấy sẽ triệt để tan thành tro bụi, Diệp Tĩnh Vũ lại triệu hồi Phiên Thiên ấn, lại dùng Đông Hoàng Chung chế trụ thần hồn hồn phi phách tán của bọn họ.

Huyền Minh còn muốn dùng thần hồn Huyền Diệu đạo nhân làm thí nghiệm, thương thế của Tiểu Đào còn cần những nguyên thần tinh khiết này chữa trị sao? Dù là phế phẩm cũng không nên lãng phí, huống chi là ba thần hồn của Tuyệt Tiên? Pháp lực của bọn họ đã bị Phiên Thiên Ấn đánh nát triệt để, thậm chí ý thức của bọn họ đã bị đánh tan hơn phân nửa, bây giờ còn lại chính là lực lượng linh hồn đơn thuần nhất mà thôi., Lực lượng linh hồn của Tuyệt Tiên, dù bị thương nặng cũng tuyệt đối mạnh hơn lực lượng linh hồn của một ác ma cấp Côn Bằng, dù sao ác ma chuyên tu lực nhục thể của bản thân.

Một tay khê vẩy, cả đỉnh đại đỉnh nào đó của Tiềm Vân đạo nhân cũng thu trở về, Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới phát hiện hai đại đỉnh này vậy mà giống nhau như đúc, bất kể là tài liệu, hay là kiểu dáng, thậm chí ngay cả những phù chú khắc ở phía trên cũng giống như đúc.

Lẽ nào cái đỉnh lớn này không chỉ có một?

Lúc trước cầm lấy Huyền Diệu Thiên Quân, đám người Chúc Dung không có mặt, nhưng bây giờ nhìn thấy hai khối đại đỉnh màu xanh này, lông mày mấy người đều nhíu chặt cùng một chỗ, hiển nhiên biết đại đỉnh này, chỉ là giờ phút này tâm tư Diệp Tĩnh Vũ đều rơi vào trên viên nội đan to lớn kia, nào chú ý tới thần sắc mấy người này.

Một đầu nội đan Huyền Vũ a, thân thể huyễn hóa ra Huyền Vũ liền có thể ngăn cản được nhiều người tiến công như vậy, lực lượng hắc ấn chứa có bao nhiêu? Chỉ cần mình phục dụng viên nội đan này, vậy tu vi của mình hẳn là có thể đạt tới cấp

Côn Bằng a? Một khi mình đột phá cấp Côn Bằng, vậy thực lực của mấy người bọn họ cũng sẽ tăng lên nhiều chứ?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng nghĩ vậy, đã một phát bắt được viên Huyền Vũ nội đan đưa tới, trực tiếp nuốt xuống, thần hồn Huyền Vũ phong ấn ở bên trong đã bị Huyền Minh bắt được...

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác một cỗ Thủy Nguyên lực khổng lồ bộc phát ra trong cơ thể hắn. Huyết nước trên thân thượng điên cuồng hấp thu thủy nguyên lực không biết cần bao nhiêu năm mới ngưng tụ được, sương mù màu lam trong huyết càng ngày càng đậm, dần dần đã có dấu hiệu ngưng kết...

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy ngồi xếp bằng trong hư không, ngoại trừ Huyền Minh nắm lấy thần hồn đám người Huyền Diệu không biết trốn vào chỗ nào của đại trận, những người khác đều đứng bên cạnh hắn, hộ pháp cho hắn.

Giết chóc phía dưới vẫn còn tiếp tục, ngay cả cao thủ nhất lưu siêu hạng như Huyền Diệu cũng khó mà xông ra được, những Thiên Binh bình thường này đương nhiên không thể sáng chế ra đại trận, trong đại trận ngăn cách với nhân thế này, kết cục duy nhất của bọn họ chính là ác ma bị quân đoàn Huyết Ma cắn nuốt.

Huyền Minh cũng không trực tiếp bóp nát thần hồn của Huyền Diệu Thiên Quân, chỉ có điều hắn phải nghiên cứu hắn như thế nào để luyện thành nguyên thần thứ hai của mình như vậy?

Nhưng Hàn Băng Đạo Nhân và Tiềm Vân đạo nhân cũng không có đãi ngộ tốt như vậy, trực tiếp bị Huyền Minh thuận tay luyện thành hai viên nguyên đan., Ném trái với đào nhỏ, Thao Thiết và phản bác tự nhiên sẽ không khách khí, cuộc đại chiến ngày đó giữa đám người Huyền Diệu, bọn họ đã chịu không ít đau khổ, thương thế còn chưa hồi phục sao?

Có đại trận yểm hộ, nguyên thần của Huyền Diệu Thiên Quân không bị hủy diệt, bài vị nguyên thần cũng không bị vỡ vụn, trong thời gian ngắn căn bản khó có người phát hiện, Diệp Tĩnh Vũ cũng tốt, nghịch phản Thao Thiết cũng được, đều là một lòng khôi phục tu vi của mình...

Chương thứ bảy mươi một là nàng? Nàng? Hử?

Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ toàn lực diệt sát đoàn người Huyền Diệu Thiên Quân, ở sâu trong Man Lâm có một sơn cốc không lớn, diện tích nơi này tuy không lớn, nhưng bốn phía cây xanh râm mát, đặc biệt là loại đại thụ che trời, hoàn toàn bao phủ nơi này., Hơn nữa chung quanh hạp cốc ẩn ẩn từng đoàn từng đoàn thủy văn lưu động, bên trong thủy văn mơ hồ có ánh lửa vọt lên, đây rõ ràng là một đại trận ngăn cách nơi này với ngoại giới, nếu như có trận pháp cao minh ở đây, nhất định sẽ kinh hãi phát hiện, đây chính là Thủy Hỏa Thần trận từ thời Thái Cổ lưu truyền xuống.

Có một cái cấm chế như vậy, hầu như triệt để ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài. Đoạn hạp cốc này nhỏ như thế, đối với toàn bộ Man Lâm mà nói, tựa như một hạt bụi, lại phối hợp với thần trận như vậy, căn bản không dễ bị người tìm được.

Trong hạp cốc, núi non xanh nước biếc, hoa tươi đầy đất, thỉnh thoảng có một hai con nai từ trên bãi cỏ chạy qua, tóe lên rất nhiều cánh hoa, ẩn ẩn có phượng hoàng ngũ sắc rực rỡ từ trong hạp cốc phóng lên trời, tiếng phượng hót vang vọng toàn bộ hạp cốc, trong mơ hồ còn có thể nghe được một trận âm thanh ưu nhã nhưng lại vang dội, tựa như thần viên, lại tựa như những thần thú Thái Cổ trong truyền thuyết, ví dụ như... Chu Tước...

Giờ phút này, trên một tòa nham thạch phía tây khe núi, một nam tử mặc áo vải thô, dáng người khô gầy, trên mặt chỉ còn lại có da bọc xương ngồi xếp bằng ở chỗ này. Trước người gã cắm một thanh Thạch đao phong cách cổ xưa, mà cả người gã cũng giống như một cây đao, một thanh đao mạnh nhất đứng sừng sững giữa thiên địa.

Người này không phải ai khác, chính là Độc Cô Bá Thần, một mục tiêm tu.

Trên thảm cỏ phía trước Độc Cô Bá Thần, còn có một nữ tử mặc hắc y đang ngồi, hình dáng của nàng không tính là tuyệt mỹ, thế nhưng nàng lại có một đôi mắt mị hoặc làm cho bất kỳ nam nhân nào cũng khó mà kháng cự. Da thịt nàng có chút ngăm đen, nhưng lại cực kỳ bóng loáng bóng loáng., Còn bóng loáng hơn cả dương chi ngọc, bộ ngực của nàng không tính là lớn thế nhưng lại vô cùng đầy đặn, hơn nữa hình dáng này quả thật hoàn mỹ, tuyệt đối là cặp núi mà đại đa số nam nhân tha thiết ước mơ.

Nàng tự nhiên là Cửu Phượng đi theo Độc Cô Bá Thần đến cùng một chỗ với mình. Giờ phút này nàng đang lẳng lặng ngồi ở trong bụi cỏ, lẳng lặng cảm thụ cỗ đao khí phát ra từ trên thân Độc Cô Bá Thần, cảm nhận được cảm ngộ của Độc Cô Bá Thần đối với thiên đạo.

Độc Cô Bá Thần đã sớm vững vàng tiến vào Vũ cấp, hơn nữa còn là loại vũ cấp có lực chiến đấu cực mạnh kia, có lẽ còn không bằng Ngũ Đại Tiên Thánh, có lẽ lực tích lũy trong cơ thể hắn cũng không bằng tam đại ác ma lãnh chúa, nhưng kỹ xảo chiến đấu của hắn tuyệt đối là mạnh nhất trong cao thủ cấp Vũ Vũ Thiên giới.

Hắn kế thừa y bát đao, năm xưa đao không tu thần thông, chỉ tu chiến kỹ, sức chiến đấu thậm chí còn trên đám người Chúc Dung, chiến lực của hắn tất nhiên là cường hãn nhất đẳng.

Mà Cửu Phượng, lúc trước đạt được lực lượng của Mỹ Đỗ La, sở học cũng là thân thể, mặc dù có thần thông mị hoặc như con người của Đỗ La, nhưng truy tới cùng, nàng vẫn là thể tu nhất mạch, mong muốn cũng là tăng cường sức chiến đấu của bản thân mà thôi.

Bên người Cửu Phượng còn có một con hổ lớn màu trắng tuyết nằm sấp. Sau lưng hổ là một đôi cánh cực lớn, chính là con năm đó. Dù đã trải qua trận đại kiếp nạn năm đó., Con anh chiêu này vẫn còn sống, chỉ là hắn không có cơ duyên nghịch phản như Thao Thiết, hiện giờ tu vi chỉ mới đạt tới cấp Hoang mà thôi, đây là Cửu Phượng tiêu tốn một lượng lớn linh đan diệu dược mới đạt tới cảnh giới, thậm chí đến bây giờ, hắn còn không thể hóa hình.

Anh chiêu rất là thoải mái nằm trên bãi cỏ, tận tình hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi, thỉnh thoảng nheo mắt lại, nhìn Cửu Phượng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, phát hiện Cửu Phượng không phản ứng với hắn, sau đó nhắm mắt ngủ say.

Hết thấy nhìn như an lành, an bình như thế, thế nhưng theo một tiếng kêu to to lớn, liền thấy trên bầu trời một đoàn thân ảnh màu lửa đỏ to lớn bay xuống, thân ảnh kia to lớn như thế, mà ngọn lửa kia lại nóng rực như thế, toàn bộ không khí đều muốn thiêu đốt.

Những con nai bên trong hạp cốc kia cũng vậy, thỏ ngọc cũng thế, thậm chí cả cơ thể anh chiêu đều không tự chủ được mà run rẩy...

Đối mặt với thân ảnh màu lửa đỏ lao thẳng xuống này, hai mắt Cửu Phượng lóe lên, trong tay xuất hiện một lá cờ màu đen, nhẹ nhàng lay động, một đạo sóng nước phóng lên tận trời, đánh thẳng vào trên thân ảnh màu đỏ lửa kia. Ngọn lửa nóng rực lập tức dập tắt, ngay sau đó liền thấy một tuyết mỹ tử mặc quần lụa mỏng màu đỏ lửa, toàn thân đều bị ướt đầm rơi xuống.

“A, Cửu Phượng tỷ tỷ đã biết khi dễ ta, lại làm ướt cả người ta rồi!” Thanh âm còn non nớt của Hi Dương vang lên, có lẽ nguyên nhân là do huyết mạch Chu Tước, dù đã trải qua ngàn năm, tính thị trực tiếp cũng không thay đổi chút nào.

“Ha ha, ai bảo ngươi làm chút chuyện chớ, nếu để ngươi vọt xuống như vậy, hẻm núi này còn không phải bị ngươi nướng thành đất khô hay sao?” Trên mặt Cửu Phượng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, trải qua mấy ngàn năm ở chung, tình cảm giữa hắn và Hi Dương đã sớm không khác gì tỷ muội ruột.

“Đâu có, người ta chỉ hù dọa bọn họ mà thôi sao? Người nói đúng không, Tiểu Bạch...” Hi Dương cười hì hì, nhưng lại muốn tiến lên nhẹ nhàng vuốt ve anh chiêu, nhưng có lẽ cảm nhận được trên người Hi Dương lại bắt đầu thiêu đốt hỏa diễm, anh chiêu lại sợ hãi lui về phía sau.

Chứng kiến anh chiêu vậy mà không cho mình sờ, sắc mặt Hi Dương trầm xuống, muốn ra tay giáo huấn con mèo trắng nhỏ

mọc cánh này một chút, Độc Cô Bá Thần một mực nhắm chặt hai mắt lại đột nhiên mở ra...

Một cỗ lực lượng ép người đột nhiên phát ra, mặc kệ là Hi Dương, hay là Cửu Phượng, đều cảm giác trong lòng của mình run lên, tựa như có một thanh đao đâm thẳng vào trái tim mình.

“Ai...” Nhìn thấy thần sắc sợ hãi của hai người, Độc Cô Bá Thần nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đã lâu như vậy rồi mà đao ý của mình vẫn khó có thể thu phóng tự nhiên. Như thế xem ra, mình lúc nào mới có thể đạt tới cảnh giới kia đây? Năm đó đao chưa đạt tới cảnh giới, mình có thể đạt tới sao?

“Hi Dương, gần đây Man Lâm có động tĩnh gì đặc biệt không?” Thu lại đao khí của bản thân, Độc Cô Bá Thần nhìn về phía Hi Dương.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là Thiên Minh bỗng nhiên xuất động hơn trăm vạn đại quân, xuyên qua Man Lâm, đang tiến công Địa Minh đây, hơn nữa còn có Thiên Binh từ Thiên Minh không ngừng gắng gượng tiến vào Man Lâm, cũng không biết bọn hắn đang tìm kiếm cái gì?” Hi Dương có chút sợ hãi liếc Độc Cô Bá Thần một cái, rất là cẩn thận nói ra. Tuy Độc Cô Bá Thần luôn luôn không tệ với bọn họ, thế nhưng cỗ khí thế trên người hắn thực sự quá dọa người.

“Tìm cái gì? Ha ha, có một vị lão hữu tới, ta đi gặp...” Độc Cô Bá Thần đầu tiên là sửng sốt, nhưng sau đó tựa hồ cảm ứng được cái gì, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ, cùng với thanh Thạch đao cắm trên mặt đất kia cũng biến mất theo...

Chương dứt thứ chín mươi hai tấn chức cấp Tỳ Hưu.

Trong hạp cốc bên rìa man lâm, sau khi nuốt đan dược mà tuyệt tiên thần hồn luyện thành, thương thể nghịch bác và Thao Thiết đã khôi phục hơn phân nửa, đặc biệt là Thao Thiết, lúc hóa thành chân thân, hai cái sừng đã mọc ra hơn phân nửa.

Mà trong huyết Thủy chi trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập Thủy Nguyên lực nồng đậm, một viên Kim Đan màu lam lớn chừng ngón cái đang chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng dưới Thủy Nguyên lực khổng lồ tràn ngập bên trong Huyền Vũ đan, cuối cùng Thủy Chi Kim Đan ngưng tụ thành.

Theo thủy chi kim đan ngưng tụ thành, hỏa chi kim đan, thổ chi kim đan, phong chi kim đan, lôi đình kim đan, tinh thần kim đan, u minh kim đan sáu kim đan không ngừng xoay tròn, từng đạo năng lượng khổng lồ không ngừng tràn ngập thân thể của hắn, gột rửa thân thể đã cường hãn tới cực điểm.

Mà một cỗ cảm ngộ Huyền Vũ đối với Thiên Đạo, cảm ngộ Thủy Nguyên lực giữa thiên địa cũng tràn vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, nhục thể của hắn không ngừng bị rèn luyện, cùng nhục thân hòa làm một thể thần hồn cũng không ngừng lớn mạnh, Nguyệt Luân chỗ mi tâm tản ra đạo đạo quang mang màu bạc, bỗng nhiên trong đó, tựa hồ phá vỡ hư không, nhìn thấu hết thảy.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cảm giác ánh mắt của mình đã hoàn toàn khác trước kia, hắn cảm thấy thần thức của mình hoàn toàn khác trước đây, thậm chí hắn cảm thấy lực lượng của mình so với trước đây đâu chỉ cường đại gấp trăm lần?

Đây chính là cảm ngộ cấp bậc Côn Bằng sao? Một tay điểm một cái, một tia sét bắn thẳng ra, trực tiếp nổ nát một tòa núi lớn cách đó không xa. Ngay sau đó chân phải bước về phía trước, một tia sáng màu bạc hiện lên, có một tòa núi lớn bị tinh

quang này chôn vùi hoàn toàn., Sau đó, một cơn lốc từ chân trái của hắn hình thành, trực tiếp nhổ tận gốc một ngọn núi lớn khác. Phong kinh cuồng bạo xé nát cả ngọn núi, tay trái cách không đánh ra một chưởng, đập mạnh xuống mặt đất., Trực tiếp ấn ra một thủ ấn to lớn sâu trăm trượng, rộng đến mấy ngàn trượng, ngọn lửa màu đỏ, thủy văn màu lam, thổ tức màu vàng không ngừng hiện ra, tùy ý đánh ra một kích đều có khả năng hủy thiên diệt địa.

Đây chính là lực lượng của cấp Côn Bằng sao? Cho dù không có nhục thân mạnh mẽ như vậy, thực lực của hắn cũng đủ để đánh chết bất kỳ cường giả sơ phẩm cấp Côn Bằng nào.

Một người vừa mới bước vào cấp Côn Bằng đã có uy thế như thế, tâm pháp bá đạo bậc này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Một hít một cái, đều là thủy hỏa cuộn cuộn, trong một bước đi, toàn bộ tinh thần toái diệt, lật tay làm mưa, lật tay làm vân, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên có một loại cảm giác tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Diệp Tĩnh Vũ đạt tới cấp Xuất, Chúc Dung, Hạng Dung, Thiên Ngô, câu mang, sau lưng là Chử Bằng, Huyền Minh tu vi bọn họ một mực dừng ở cấp Hồng cũng là từng người thăng cấp lên cấp Côn Bằng, cả đám đều cười ha hả, hôm nay bọn họ đã đạt đến cấp Côn Bằng, cảnh giới năm đó cũng chỉ còn cách cảnh giới của bọn họ một bước ngắn mà thôi.

Chỉ cần thuận lợi đạt tới cảnh giới năm đó, bọn họ có thể lại một lần nữa cảm ngộ thiên đạo, theo đuổi cảnh giới năm đó đều không đạt tới, những cố nhân năm đó có lẽ hiện tại đã đạt đến cảnh giới như vậy? Minh mấy người cũng không nên lạc hậu mới đúng.

Vào lúc này, Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm nhảy lên một hồi, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt cùng một chỗ, một đoạn mơ hồ lại rõ ràng, một đoạn thật lâu lại phảng phất như tất cả trước mắt thoáng hiện trong đầu hắn.

Đó là một hạp cốc, một nữ tử áo đen vô lực ngã trên mặt đất. Nàng có một đôi mắt màu nâu, trong con ngươi là nỗi nhớ sâu

thăm, đây không phải Cửu Phượng là ai? Ở trước mặt nàng, một nam tử sắc mặt tái nhợt đang bước từng bước một về phía nàng, trong mắt hấn tràn ngập cuồng nhiệt, trong mắt tràn ngập điên cuồng, quý thấy quý sâu, là quý thấy sâu...

Nhiều năm trước, một màn xuất hiện lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ...

“Đi, mau chóng chạy tới Man Lâm...” Chứng kiến một màn này, Diệp Tĩnh Vũ toàn thân kinh sợ toát mồ hôi lạnh. Bây giờ tu vi của hấn tiến nhanh, nhất cử đột phá Hồng cấp, thừa dịp này tấn cấp, Luân Hồi chi nhãn của hấn lại một lần nữa thấy được một ít tương lai đã từng thấy.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thuận lợi tiến vào cấp Côn Bằng, chẳng những không có chút nào vui sướng, ngược lại nhướng mày, tất cả mọi người đều kinh dị, bất quá không ai nói thêm cái gì, Lục đại Thần Tôn trực tiếp chui vào trong thức hải của Diệp Tĩnh Vũ, tu vi của bọn họ đã thuận lợi tiến vào cấp Côn Bằng, hiện tại điều cần phải làm là củng cố cho tốt.

Nghịch bác đã hóa ra chân thân, Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy cười trên lưng hấn, ngay cả Tuyết Linh cũng bị Diệp Tĩnh Vũ ôm ở phía trước, suất lĩnh quân đoàn Huyết Ma dùng hết tốc lực chạy về hướng Man Lâm. Hấn có một loại cảm giác, Cửu Phượng đang ở bên trong Man Lâm, hơn nữa sắp nghênh đón một hồi nguy cơ cực lớn, hấn nhất định phải tới đó, phải tìm được nàng.

Quân đội Thiên Minh đã hoàn toàn phong tỏa rừng hoang, hơn nữa còn có mấy trăm vạn quân đội tuần tra qua lại. Thế nhưng có tư liệu về chiêu thức đầu tiên của Lương Tiểu, chỉ cần hấn không muốn, căn bản không có khả năng gặp phải một nhóm lớn quân đội, thỉnh thoảng gặp phải vài trăm ngàn người đội ngũ, cũng bị bọn họ trước tiên đánh chết.

Sau khi bọn họ thuận lợi tiến vào Man Lâm, Diệp Tĩnh Vũ liền đem một số hình ảnh mà Luân Hồi Chi Nhãn nhìn thấy nói cho Thao Thiết và nghịch chuyển, hai người này sinh sống ở Man Lâm đã mấy ngàn năm, lại càng là bá chủ một phương, Man Lâm đối với bọn họ mà nói tựa như biệt viện nhà mình vậy., Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ miêu tả một ít hình ảnh, mang theo

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy dốc toàn lực chạy đi, vì tiết kiệm thời gian, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí giao Huyết Ma quân đoàn cho tứ đại quân đoàn trưởng, mà hắn lại cười cười ngược tốc độ chạy tới...

Vào lúc này, trên chạc cây cao tới bốn ngàn trượng của Man Lâm, Độc Cô Bá Thần một thân áo vải thô cứ như vậy lẳng lẳng đứng ở nơi đó, hai mắt hằm hằm vào lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào một lão nhân tóc trắng xóa cách đó không xa.

Nhìn bề ngoài lão già kia như thể sắp xuống núi, thể nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa một luồng kiếm khí sắc bén tới cực điểm, đó là một luồng kiếm khí xông thẳng lên trời.

“Ta đợi ngươi thật lâu, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!” Nhìn thấy lão nhân trước mắt này, Độc Cô Bá Thần miệng nhàn nhạt nói, có chút cảm thán, có chút bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều hơn là một loại phiền muộn...

“Đúng vậy, ta tới rồi...” Hiên Viên cũng nói một cách nhàn nhạt, nét mặt y hết Độc Cô Bá Thần.

Hai đối thủ trong số mệnh đã từng chém giết lẫn nhau, từng tranh đấu với nhau, đã từng hợp tác với nhau. Sau mấy ngàn năm, bọn họ lại lần nữa gặp nhau...

“Thể nhưng ngươi lại khiến ta rất thất vọng...” Độc Cô Bá Thần nhìn Hiên Viên Tuyệt trước mắt, chiến ý tuyệt cường, kiếm ý không ai bì nổi kia, còn có kiếm khí khổng lồ trong cơ thể tới cực điểm, hết thấy đều biểu diễn sự cường đại của một tuyệt thể cường giả, nhưng cường đại như vậy còn lâu mới là đối thủ của Độc Cô Bá Thần, chỉ vì tu vi của hắn còn chưa bước ra bước kia, đạt tới Vũ cấp...

Độc Cửu Tam Chương, trận chiến ngàn năm.

“Ha ha, tể ngộ mỗi người đều bất đồng, ngươi có kỳ ngộ của ngươi, ta cũng có kỳ ngộ của ta, ngươi mặc dù bước ra bước kia, thế nhưng một bước này cũng không để ngươi thoát khỏi thân phận quân cờ, đơn giản chính là trở thành quân cờ lớn một chút mà thôi, ta muốn thắng ngươi, cũng không phải là không có khả năng!” Nghe xong lời nói Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tuyết lại cười nhạt một tiếng.

Độc Cô Bá Thần trầm mặc, Hiên Viên Tuyết nói không sai, cho dù hiện tại hắn đã đạt đến Vũ cấp, hắn vẫn không thoát khỏi vận mệnh quân cờ, tất cả mọi thứ của hắn vẫn bị Thiên Đạo trói buộc, đạo của năm đó đã đạt đến Vũ cấp đỉnh phong., Đó là tồn tại cường đại cỡ nào, nhưng hắn không thân tổn sao? Nếu muốn từ quân cờ biến thành quân cờ, cũng chỉ có thể bước ra bước cuối cùng kia. Thế nhưng bước kia khó khăn thế nào, không nói tới bản thân, năm lão già kia cùng ba lãnh chúa ác ma, tu luyện bao nhiêu kỷ nguyên, bọn họ không phải không bước ra bước kia sao?

Một bước ngắn, lại cách xa nhau vạn dặm, sao Độc Cô Bá Thần lại không rõ đạo lý hiện tại?

“Cho dù quân cờ thì sao? Giữa quân cờ và quân cờ cũng có chênh lệch bản chất. Hiên Viên Tuyết, ngươi không đột phá Vũ cấp, ngươi không cách nào thắng ta, ngươi đi đi!” Trầm mặc nửa ngày, Độc Cô Bá Thần lại một lần nữa mở miệng nói.

“Ha ha, ta nói rồi, ta muốn thắng ngươi sao? Ta chỉ cần ngăn chặn ngươi một lát, chờ tiểu tử nhà ta lấy đi vài thứ là được rồi!” Hiên Viên Tuyết lại cười cười nhàn nhạt, trong nụ cười tràn đầy tiêu sái, nhưng là ai có thể nhìn thấu một tia sa mạc trong mắt hắn.

Thời điểm năm xưa, tuy Độc Cô Bá Thần là người duy nhất làm hấn bị thương, nhưng chiến lực của hấn vẫn không bằng mình. Nếu thật sự dốc sức liều mạng, hấn tuyệt đối không phải là đối thủ của mình. Thế nhưng đã nhiều năm trôi qua, thực lực của hấn đã đạt tới trình độ khiến người ta phải ngưỡng mộ, còn mình thì sao? Hiện tại thậm chí ngay cả tư cách đối thủ của hấn cũng không có.

đả kích lớn như vậy, cũng chỉ có người có tâm chí kiên định như Hiên Viên Tuyết mới có thể chịu nổi.

“Hiên Viên Tuyết, ngươi...” Vừa nghe Hiên Viên Tuyết nói vậy, Độc Cô Bá Thần lập tức giận dữ, hấn đã lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương, hiện giờ bên cạnh hấn chỉ có Cửu Phượng và Hi Dương, thứ có thể khiến mấy tên gia hỏa Thiên Minh kia động tâm cũng chỉ có thể không chế huyền nguyên trong tay Cửu Phượng, hấn dẫn xuất mình, chẳng phải chính là vì vật kia sao?

Thậm chí trong miệng Hi Dương mặc dù nói Thiên Minh xuất động nhiều đại quân như vậy, nhưng nguyên nhân cũng vì vậy, chẳng lẽ vì sao hấn lại tìm đến nơi này? Chẳng lẽ cũng vì cảm ứng được khí tức của Hi Dương sao?

Tu vi của năm tên kia thật sự không thể khinh thường? Độc Cô Bá Thần tức giận còn chưa nói hết lời muốn nói, Hiên Viên Tuyết đã động thủ, hấn biết tu vi của mình không bằng Độc Cô Bá Thần, cho nên hấn cần phải chủ động.

Hấn vừa ra tay, chính là chiêu kiếm mạnh nhất của hấn, Thiên Tuyết kiếm...

Một cổ kiếm quang xông thẳng Cửu Thiên từ trong cơ thể hấn chui ra, trong nháy mắt đâm xuyên tán cây khổng lồ trên đỉnh đầu hấn, kiếm khí sắc bén quấy nát tán cây nồng đậm kia, vô số lá rụng màu xanh lục từ trên đó bay xuống.

Tựa hồ thời gian ngừng trôi, thời khắc này hư không cũng tựa hồ ngưng kết. Trong mắt Độc Cô Bá Thần, giữa thiên địa tựa hồ chỉ còn lại một thanh kiếm này, một thanh kiếm không gì không phá được.

Đây là sức mạnh của thế giới, đây là sức mạnh quy tắc, mặc dù nó chưa hoàn toàn bước ra bước kia thế nhưng cũng hiểu được sức mạnh của thế giới, đây đã là tồn tại cấp Côn Bằng đỉnh phong, cách cấp Vũ cũng chỉ là nửa bước mà thôi.

Cao thủ cấp Côn Bằng bình thường, cho dù là đỉnh phong cấp Côn Bằng, thậm chí vừa mới bước vào cấp Vũ, dưới một kiếm như vậy cũng rất có thể sẽ bị trọng thương. Hiên Viên Tuyết, không hổ là Hiên Viên Tuyết, vậy mà dựa vào lĩnh ngộ của bản thân đối với kiếm, với trình độ đỉnh phong của Côn Bằng đã có thể uy hiếp đến tồn tại cấp Vũ, đây tuyệt đối là một chuyện chấn động cả Thiên giới.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là uy hiếp cường giả Vũ cấp bình thường, đã từng qua lại với Hiên Viên mấy ngàn năm, đối với Độc Cô Bá Thần thực lực đã vững vàng tiến vào Vũ cấp mà nói, uy lực một kiếm này lại quá nhỏ, quá nhỏ.

Đối mặt với đạo kiếm quang cực lớn chém thẳng xuống kia, thân thể Độc Cô Bá Thần thậm chí không có ý tránh né chút nào, mà là nhẹ nhàng vươn tay phải, vươn cánh tay phải gầy như que củi của hắn ra, sau đó nhẹ nhàng điểm một chỉ, đơn giản một chỉ, cứ như vậy nhẹ nhàng điểm lên đạo kiếm quang đã đi tới trên đỉnh đầu hắn.

“Bốp...” một tiếng, kiếm quang có thể chém rách hư không trực tiếp vỡ vụn ra. Ngay sau đó Hiên Viên tuyết cấu tạo ra, thế giới thuộc về kiếm cũng xuất hiện đạo đạo vết rách, thậm chí gã còn không kịp chữa trị những vết rách này., Toàn bộ thế giới âm âm vỡ vụn, kiếm khí vô biên kia không biết từ lúc nào đã biến thành đao khí sắc bén, vô số đao khí không ngừng phá hủy hết thảy chung quanh, thô đến vài chục trượng, đại thụ cao tới mấy ngàn trượng trực tiếp bị quấy thành bột phấn., Những con thú hoang chạy trong rừng, những tiên cầm phế vật ở giữa cây cối đều bị đao khí sắc bén chém giết, toàn bộ bầu trời đều là mảnh vụn, toàn bộ bầu trời đều là đao khí, đây chính là thế giới của đao, đây chính là thế giới của Độc Cô Bá Thần.

Từng luồng đao khí không ngừng phun ra từ trong cơ thể hắn, từng luồng đao mang không ngừng lóe lên trên người hắn, từng luồng đao ý cường đại không ngừng tuôn ra từ sâu trong

linh hồn hắn, tụ hợp lại một chỗ với nhau với tốc độ cao nhất, chém thẳng về phía Hiên Viên Tuyết.

Dù cho thực lực của hắn đã kém xa mình, cho dù tu vi của hắn thấp hơn mình một cảnh giới, thế nhưng Độc Cô Bá Thần vẫn coi hắn là đối thủ, một đối thủ đáng để mình toàn lực xuất thủ, không bởi vì cái gì khác, chỉ vì hắn tên là Hiên Viên Tuyết.

Cũng chính vì vậy, Độc Cô Bá Thần vừa ra tay đã dùng toàn lực, đó là một loại tôn trọng của hắn đối với đối thủ, cho dù hôm nay hắn đến chỉ để ngăn cản mình...

Một đao này, gần như đã ngưng tụ một thân cảm ngộ của Độc Cô Bá Thần, đừng nói là Hiên Viên Tuyết còn chưa đạt tới Vũ cấp, cho dù năm lão già kia hoặc là ác ma đến đây, nếu không có pháp bảo lợi hại gì, cũng tuyệt đối khó có thể chính diện ngăn cản một đao này, toái diệt đao...

Toái diệt tất cả, đao!

Đôi mắt với một đao cường thế như vậy, trên mặt Hiên Viên Tuyết lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hắn vẫn là tên kia, cho dù mình đã đối xử với hắn như thế, hắn vẫn coi mình là một đối thủ đáng kính trọng. Trong mắt Hiên Viên Tuyết có chút cảm động, nếu như có thể, ta thật sự muốn cùng người đánh một trận công bằng, cho dù cuối cùng chết trận, cuộc đời này cũng không hối tiếc, nhưng vì huyết mạch Hiên Viên, thật có lỗi...

Khóe miệng Hiên Viên Tuyết nở một nụ cười, nở một nụ cười tự giễu, một nụ cười thâm trầm, một nụ cười bất đắc dĩ, một tay phát lên, một lá cờ lớn màu đỏ như lửa xuất hiện trong tay, nhẹ nhàng lay động, từng đạo ánh lửa phóng lên tận trời, đốt cháy tất cả mọi thứ xung quanh, đốt lên thế giới Độc Cô Bá Thần biến thành, thậm chí còn đốt cháy cả một đao hủy diệt tất cả...

Chương Cửu Cửu Cửu Phượng, Hi Dương.

Trong hạp cốc, Cửu Phượng một thân áo đen và Hi Dương mặc quần lụa mỏng màu đỏ lẳng lẳng đứng đó, Hi Dương còn phải khá hơn một chút., Trời sinh ra đã không biết sâu là gì, nàng đã bắt đầu nói một ít chuyện thú vị lúc này đi ra ngoài xem, cái gì mà một đầu Kỳ Lân cùng một đầu Phượng Hoàng ở đó ám muội a, cái gì mà một con Huyết Ti Viên cùng một đám thân ngựa bán giác tiến hành đại chiến không gì sánh kịp a, vì sao không để Độc Cô Bá Thần rời đi.

Ngược lại là lông mày Cửu Phượng nhíu chặt lại, nàng cũng không giống như Hi Dương không tìm không phổi, người quen trong miệng Độc Cô Bá Thần chắc hẳn là vị kia, nhưng nhiều năm như vậy đã bình an vô sự, tại sao lại xuất hiện vào lúc này? Hơn nữa Tiên Nhân Thiên Minh cho tới nay đều rất ít chủ động tiến công Địa Minh, lần này vì sao lại tiến vào trong Man Lâm phạm vi lớn như vậy?

Hết thảy những chuyện này, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong lòng nghĩ tới những chuyện này, nàng đã nghe được lời Hi Dương nói, nhưng lúc này, Hi Dương vừa rồi vẫn còn thao thao bất tuyệt lại dừng lại, làm Cửu Phượng trong trầm tư bừng tỉnh lại?

Đang muốn hỏi một chút, sao Hi Dương lại không nói? Chẳng lẽ là đổi tính rồi sao? Lại phát hiện nàng một đôi mắt sáng đang nhìn chăm chăm phía trước, tràn đầy vẻ không thể tin.

Cửu Phượng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy một nam tử mặc cẩm bào, khuôn mặt tuấn lãng từng bước từng bước đi tới, hẳn làm sao xông vào được? Hơn nữa hẳn mang đến cho mình cảm giác sao lại quen thuộc như vậy? Đầu Cửu Phượng nghi hoặc.

“Tên gia hỏa này từ đâu tới, dám xông vào U Tiên cốc ta, nạp mạng đi...” Hình Dương đứng một bên e sợ thiên hạ không loạn không nhiều như Cửu Phượng nghĩ, mắt thấy tên này vô thanh vô tức xông vào nhà mình, còn nhìn chăm chăm Cửu Phượng không tha, trong lòng tức giận, nàng trực tiếp hướng đối phương phóng đi.

“Hi Dương, không cần...” Cửu Phượng một bên muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp, chỉ thấy Hi Dương đã một chương đánh ra ngoài.

Tính tình Hi Dương đơn thuần, hơn nữa có lẽ kế thừa huyết mạch Chu Tước, có chút nóng nảy, tăng thêm ngày thường có Độc Cô Bá Thần che chở, làm chuyện như đến đều vô pháp vô thiên, hoàn toàn bằng sở thích của mình mà làm, căn bản không biết cái gì gọi là hạ thủ lưu tình.

Tuy nói nam tử này rất đẹp trai, thế nhưng đẹp trai hơn nữa cũng không phải là trượng phu của mình, hơn nữa còn không ngừng nhìn chăm chăm vào nữ nhân của trượng phu của mình, điều này làm cho nàng rất tức giận khi học được từ Độc Cô Bá Thần, vừa ra tay đã toàn lực xuất thủ.

Chỉ thấy một bàn tay hỏa diễm khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Hiên Viên Tuyết, hung hăng đánh lên thiên linh cái của gã. Đối mặt với một chương nhanh chóng bay tới này, vẻ mặt Hiên Viên Tuyết chỉ cười cười nhàn nhạt, thân thể chỉ khẽ run lên, một cỗ kiếm khí từ trong cơ thể gã phá không mà ra, vậy mà trực tiếp đánh tan cự chương do ngọn lửa biến thành.

“A...” Trong miệng Hi Dương truyền đến một tiếng thét kinh hãi, tay trái ôm chặt tay phải của mình, lòng bàn tay phải xuất hiện một vết máu thật dài.

Chứng kiến kiếm khí sắc bén kia, trong đầu Cửu Phượng cuối cùng vang lên người trước mắt này là nữ, không khỏi truyền đến một tiếng kinh hô: “Hiên Viên Tĩnh?”

“Chính là tại hạ, Cửu Phượng cô nương, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp!” Hiên Viên Tĩnh nhẹ nhàng cười cười, nụ cười của hắn rất thân thiết, trong lúc thân thiết lại tăng thêm một

loại uy nghiêm khó có thể kháng cự, giống như một đế vương nhân từ.

Hi Dương bị thương bên cạnh còn phải bắt chấp tất cả ra tay, nhưng lại bị Cửu Phượng giữ lại. Nàng biết, Hiên Viên Tĩnh chính là thiên tài nhất đẳng trong thiên địa, tu vi bản thân không chỉ là Thiên Minh thập đại Thiên Quân đứng đầu, trong tay còn có thần khí như Hiên Viên Kiếm, lấy thực lực của nàng cùng Hi Dương căn bản không có khả năng là đối thủ của hắn, mà là nàng cùng hắn tựa hồ cũng không có oán hận gì, cũng không kết giao gì, hắn tới nơi này làm gì?

“Hết thấy đều hoàn hảo, chỉ là không biết các hạ hôm nay tới đây vì chuyện gì?” Xác nhận thân phận đối phương, Cửu Phượng đã triệt để tỉnh táo lại, đánh là đánh không lại, bây giờ việc phải làm là nhìn xem hắn tới nơi này là vì chuyện gì, bất quá nhìn thấy loại tư thế này của hắn, Cửu Phượng cũng rõ ràng, đối phương tất nhiên là lai giả bất thiện.

“Ha ha, lần này tại hạ đến đây chỉ là muốn hỏi Cửu Phượng cô nương một vật, chỉ cần Cửu Phượng cô nương giao vật ấy ra, tại hạ quyết không làm khó!” Hiên Viên Tĩnh mỉm cười nói, mặc dù nói rất hiền lành, thế nhưng cổ hương vị không thể cự tuyệt kia lại hoàn toàn tiết lộ không thể nghi ngờ.

“Không biết là vật gì?” Lòng mày Cửu Phượng đã nhíu chặt lại, lấy thân phận Hiên Viên Tuyệt, muốn cái gì cũng không có? Có thể làm cho hắn để mắt, hơn nữa tự mình đến đây xin, nghĩ hắn cũng chỉ có Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ mà thôi.

“Cửu Phượng cô nương sớm đã biết, cần gì phải hỏi lại, bất quá Cửu Phượng cô nương hỏi như thế, ta cũng nói thẳng đi, Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ!” Hiên Viên Tĩnh nhàn nhạt cười cười, đôi mắt long lanh mê hoặc lẳng lặng nhìn Cửu Phượng, không đến bất đắc dĩ phải nói., Hắn thật sự không muốn đối thủ của mình, nói thế nào thì cũng là cố nhân sinh sống ở Đâu Hồn đại lục. Điểm quan trọng nhất là, nàng vẫn là nữ nhân của hắn. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, tên kia vẫn không có tin tức gì, nhưng hắn không cho rằng hắn thật sự dễ dàng chết đi như vậy.

Quả nhiên, quả nhiên hấn đến đòi Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, nếu là pháp bảo bình thường hoặc những thứ đồ vật khác, cho dù trực tiếp cho hấn cũng không tính là gì. Thế nhưng Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ này là năm đó Gia Cát ban cho Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ chuyển cho mình à? Nói thế nào cũng là vật Diệp Tĩnh Vũ tặng cho mình., Nhiều năm qua, Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có tin tức, nếu như không phải có cờ xí này làm bạn, tâm thần của mình đã sớm sụp đổ, làm sao còn có thể sống đến bây giờ? Điểm quan trọng nhất là, trận Thủy Hỏa thần trận bên ngoài hạp cốc này, thế nhưng lấy Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ làm mắt trận, sao có thể dễ dàng giao cho hấn?

“Yêu cầu của các hạ dường như có chút quá đáng?” Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ không thể giao ra, thế nhưng Cửu Phượng cũng hiểu, mình ngay cả Hi Dương cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương, hiện giờ điều duy nhất có thể làm chính là kéo dài thời gian, chỉ hy vọng Độc Cô Bá Thần có thể nhanh chóng trở về.

“Ta cũng biết có chút quá phận, thế nhưng có chuyện lại không thể không đi làm, Cửu Phượng cô nương, người cũng không cần kéo dài thời gian. Độc Cô tiên bối bây giờ tu vi cao thâm, ta còn phải chạy tới trợ giúp lão tổ tông nhà ta, người vẫn là giao ra Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ đi!” Ai ngờ Hiên Viên Tĩnh lại một lời nói toạc ra suy nghĩ của Cửu Phượng.

Nhìn thấy ánh mắt cơ trí của Hiên Viên Tĩnh, Cửu Phượng hiểu, muốn dựa vào miệng kéo dài thời gian là không đủ, một tay vẫy một cái, Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ đã xuất hiện trong tay, một cổ hơi nước màu đen trong nháy mắt tràn ngập ra, bao nàng cùng Hi Dương vào trong đó, đã không thể dùng ngôn ngữ để kéo dài thời gian, vậy hết thảy hãy để cho thực lực nói chuyện đi...

Tỷ muội thứ Cầu tình thâm sâu...

Chương Chương thứ 7..

Nhìn thấy Cửu Phượng quyết đoán tể ra Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ như thế, Hiên Viên Tĩnh khẽ cau mày, chẳng lẽ thật sự muốn động thủ hay sao? Còn chưa kịp ra tay, một con cạp lớn sau lưng có hai cánh màu tuyết trắng đã xuất hiện ở sau lưng của hắn, giờ móng vuốt sắc bén móc vào hậu tâm của hắn, đúng là anh chiêu vẫn luôn nằm sấp trên mặt cỏ cách đó không xa...

“Hừ...” Hiên Viên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, một yêu thú đạt tới cấp bậc Côn Bằng mà thôi, chẳng lẽ cũng muốn làm tổn thương mình?

Căn bản không có động thủ, một đạo kiếm khí đã trực tiếp từ phần bụng anh chiêu bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể của nó.

“Khà khà...” Trong miệng anh chiêu truyền đến một tiếng hét thảm, thân thể to lớn trực tiếp rơi trên mặt đất, không ngừng co giật, dòng máu màu vàng nhạt càng là từ trong bụng hắn không ngừng chảy ra.

“Tiểu Bạch...” Nhìn thấy anh chiêu vậy mà bị một kiếm của Hiên Viên Tĩnh đã thương, Cửu Phượng còn chưa kịp lo lắng, Hi Dương đã không làm nữa, nàng là người thẳng thắn nhất, ngày thường con cạp lớn màu trắng này cơ hồ đều là đối tượng bị nàng khi dễ., Nhưng dù sao đó cũng là sủng vật nhà các nàng tự mình nuôi dưỡng a, dùng một câu nói Độc Cô Bá Thần mà nói, chính là đồ vật của ta có thể động tới, anh chiêu này nói thế nào cũng đều là sủng vật nhà mình, muốn đánh muốn mắng cũng là chuyện của mình, ngại một người ngoài dựa vào cái gì mà làm hại nó?

Hơn nữa vừa rồi hắn bị một kiếm của Hiên Viên Tĩnh đánh bị thương, Hi Dương phần nộ trực tiếp từ trong một đoàn hơi

nước vọt ra ngoài, trực tiếp biến thành một con chim lửa cao mấy trăm trượng, giang cánh ra, đồng dạng có mấy trăm trượng, xông về phía Hiên Viên Tĩnh. Nó còn chưa đi tới trước người hắn, móng vuốt sắc bén đã chộp tới Thiên Linh Cái của Hiên Viên Tĩnh, một cỗ sóng nhiệt khổng lồ phóng tới Hiên Viên Tĩnh.

Hiên Viên Tĩnh chỉ cảm thấy không gian chung quanh như bị đốt lên, nóng rực như vậy, giống như bản thân đang ở trong một biển lửa. Mà thân ảnh to lớn của Hi Dương tại thời khắc này, hắn xem ra cũng to lớn như thế.

“Không ngờ người chỉ là tuyệt tiên sơ phẩm, lại có thể cảm ngộ được quy tắc lực lượng của hỏa, thật là khiến người ta bất ngờ, chỉ dựa vào một điểm như vậy, người còn thật sự khó có thể làm ta bị thương!” Thanh âm bình thản từ trong miệng hắn truyền ra, cũng không có ý rút kiếm, một ngón tay vạch trên hư không, mảnh hư không kia trực tiếp vỡ vụn, hỏa diễm vô biên vô tận cũng phảng phất tìm được một lỗ hổng, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Bất quá móng vuốt sắc bén của Hi Dương lại đi tới Thiên Linh Cái của hắn, cơ hồ là công phu trong nháy mắt, một trảo kia đã chụp nát Thiên Linh Cái của Hiên Viên Tĩnh.

Thế nhưng trong lòng Hi Dương lại không có nửa điểm vui mừng, Chu Tước chính là từ trong lửa sinh ra, trong cơ thể nàng vốn mang theo lực lượng phép tắc hỏa diễm, cho nên dù chỉ là sơ phẩm sơ cấp Côn Bằng, nàng cũng có thể hóa ra một tia lực lượng phép tắc hỏa diễm., Vốn dựa vào điểm này, chỉ cần không gặp địch nhân có thuộc tính tương khắc, đều có thể chiến thắng đối thủ cùng cấp, nhưng hiện tại lại bị Hiên Viên Tĩnh nhất chỉ kích phá, mà một trảo của mình lại chỉ bắt được một tàn ảnh, điều này làm cho nàng vui vẻ thế nào?

Còn chưa lấy lại tinh thần, thân ảnh Hiên Viên Tĩnh đã xuất hiện trên thân thể của nàng, một tay trảo, một bàn tay to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Hi Dương, căn bản không cho nàng bất kỳ cơ hội phản kháng nào, đã đem toàn bộ sức lực của nàng một mẻ, trực tiếp ném ra xa...

“Hi Dương...” Cửu Phượng không ngờ Hi Dương lại trực tiếp lao ra, mà tốc độ của tất cả những thứ này thật sự quá nhanh, mãi đến khi cả người Tịch Dương đều bị ném bay ra ngoài, trong miệng nàng mới truyền đến một trận kinh hô.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Hi Dương bị đập mạnh xuống mặt đất, trực tiếp làm mặt đất nứt ra thành một cái hố to, xương cốt toàn thân cũng kêu lộp bộp một hồi, không biết đã gãy bao nhiêu cái?

“A...Bà cô liều mạng với người!” Hi Dương chưa từng bị đãi ngộ như vậy, cho dù lúc trước Diệp Tĩnh Vũ bị nàng dụ dỗ, cũng không có bị người như vậy ngã lăn ra sao?

Mình là một nữ hài tử cơ mà? Một nam nhân như người mà vứt mình đi như vậy sao? Hình tượng của mình hôm nay đã bị hủy hoại toàn bộ rồi ư?

Hi Dương phần nộ toàn diện phóng thích lực lượng của mình, một đạo lại một đạo hỏa diễm nóng rực từ trên người nàng tán phát ra, cánh to lớn dùng sức vỗ một cái, lại một lần nữa từ dưới đất vọt lên, hóa thành một đạo cự ảnh màu lửa đỏ, đánh tới Hiên Viên Tĩnh.

Thấy Hi Dương liều mạng như vậy, Cửu Phượng biết khuyên giải đã không kịp, chỉ có thể lay động Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trong tay, hóa ra từng đầu Thủy Long hẹp dài, từng đầu Thủy Long quán quanh Quỳ Thủy Thần Lôi xông về phía Hiên Viên Tĩnh.

Ánh mắt Hiên Viên Tĩnh giật giật, y tới cướp huyền nguyên Không Thủy kỳ, cũng không phải để liều mạng với các nàng. Không đến vạn bất đắc dĩ, y thật sự không muốn gây tổn thương cho hai nữ tử này, hôm nay nhìn thấy hai nàng vậy mà liều mạng xuất thủ, cũng không lưu lại.

Tay phải hướng hư không trao một cái, một thanh trường kiếm màu tử kim xuất hiện trong tay, một cổ kiếm khí lăng lệ lập tức nổ bắn ra, những Thủy Long kia còn chưa kịp tới gần Hiên Viên Tĩnh đã bị kiếm khí khủng bố kia quấy nát, mà lực lượng khổng lồ lại xông thẳng lên chín tầng trời. Cửu Phượng càng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch...

Hiên Viên Kiếm, đại biểu cho lực lượng mạnh nhất của Hiên Viên Kiếm, lại là người bình thường có thể ngăn cản?

Nhìn thấy Cửu Phượng bị chấn động liên tục lui về phía sau, trong lòng Hi Dương càng là tức giận, không chú ý chuyện gì nữa, miệng mở ra, một ngọn lửa tựa như gió lốc từ trong miệng nàng phun ra, ở phía trước ngọn lửa kia, còn có một viên châu phủ kín hỏa diễm màu trắng, tựa như một mặt trời nho nhỏ, tốc độ nhanh nhất đánh tới Hiên Viên Tĩnh.

“Hi Dương, không cần...” Nhìn thấy Hi Dương vậy mà lấy ra nội đan bản mệnh của mình, trong miệng Cửu Phượng phát ra một tiếng thét kinh hãi, đây chính là vật quý giá nhất của nàng a, nếu như bị trọng thương, vậy rất có thể Hi Dương ngay cả mạng cũng không có sao?

Thế nhưng mặc kệ nàng kinh hô như thế nào, cũng đã không kịp, Hi Dương đã lâm vào trong cơn nổi giận chỉ có một suy nghĩ, đó chính là thiêu nam nhân trước mắt thành tro bụi.

Cảm nhận được nội đan kia ẩn chứa lực lượng cường đại, cảm nhận được trên mặt bạch sắc ly hỏa tựa hồ có thể thiêu đốt hết thảy, Hiên Viên Tĩnh cũng lộ ra một tia giận dữ, chính mình vẫn luôn lưu thủ, chính là không muốn triệt để xé rách da mặt. Người ngược lại, lại muốn liều mạng với ta, chẳng lẽ Hiên Viên Tĩnh ta còn có thể rút lui trước mặt nữ tử sao?

Cũng không tề ra lá cờ màu vàng hơi đỏ, càng không lấy ra Thái Cực Đồ, chỉ cảm trong tay Hiên Viên Kiếm, trực tiếp một kiếm chém tới nội đan tràn ngập Ly Hỏa màu trắng kia, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói từ trên Hiên Viên Kiếm kích phát ra, kẹp lấy kiếm ý mạnh nhất, chém thẳng vào nội đan màu trắng kia...

“Bốp...” một tiếng, kiếm quang màu tím vỡ tan, thế nhưng nội đan màu trắng kia cũng bị chém bay ra ngoài. Vốn bề ngoài bóng loáng còn xuất hiện vô số vết rách, ngay cả ngọn lửa màu trắng kia cũng lập tức ảm đạm đi không ít...

“Hi Dương...” Trong miệng Cửu Phượng truyền đến tiếng kêu gào tê tâm liệt phế...

Đệ Cửu Cửu Chương cường đoạt Thần kỳ.

“Hi Dương...” Trong mơ hồ, Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ nghe được một trận thanh âm tê tâm liệt phế, hắn càng cảm giác tim mình tựa như bị người hung hăng đâm một đao, một cổ đau đớn khó tả trong nháy mắt tuôn ra khắp toàn thân...

Hi Dương? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trái tim Diệp Tĩnh Vũ co giật dữ dội, cơn đau đớn khó tả khiến hắn thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Ca ca, người sao vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên nắm chặt ngực mình, bộ dạng rất là thống khổ, Tuyết Linh trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng.

Thao Thiết, cũng đều cảm nhận được sự đau đớn trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là phản bác, càng là liều mạng không chế sức mạnh trong cơ thể, không ngừng chạy về phía trước.

“Ta không sao...” Diệp Tĩnh Vũ lắc đầu, gạt nỗi đau đớn khó tả này ra khỏi cơ thể, nắm chặt lấy cái cổ nghịch chuyển của mình, khom người lên, từng đạo quang mang màu xanh nhạt từ trên người hắn phát ra, bao bọc bọn họ lại, đây là lực lượng gió từ trong cơ thể hắn, có thể nhẹ nhàng phá vỡ lực cản của không khí, làm cho tốc độ nghịch chuyển đạt đến cực hạn...

Trong hạp cốt, viên nội đan gần như vỡ tan kia bị Hi Dương nuốt mất, thế nhưng thân thể của nàng lại bay ngược ra ngoài, máu tươi màu đỏ vàng không ngừng phun ra như suối, cuối cùng thân thể nặng nề rơi trên mặt đất, một đạo quang mang hiện lên, đã hóa thành hình người, chỉ có điều sắc mặt tái nhợt, chìm vào hôn mê trầm trọng, khóe miệng còn treo một vòng tơ máu màu vàng đỏ.

Thân ảnh Cửu Phượng vọt tới trước tiên, đỡ lấy Hi Dương, trực tiếp lấy từ trong ngực ra rất nhiều đan dược đưa vào miệng Hi Dương. Thế nhưng mặc kệ nàng nhét bao nhiêu linh

đan diệu được, thương thể của Hi Dương cũng không có nửa điểm chuyển biến tốt đẹp.

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh của Hi Dương dần dần biến mất, trái tim Cửu Phượng siết chặt lại. Không nói nàng là nữ nhân Diệp Tĩnh Vũ, mình sao có thể giống như vấn đề Diệp Tĩnh Vũ dạn dò vậy., Đã nói tình cảm giữa nàng và Hi Dương, vậy trải qua mấy ngàn năm tình cảm, thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được, cho dù là tình cảm của tỷ muội tốt nhất cũng chưa chắc có thể sánh bằng các nàng? Nhưng bây giờ Hi Dương lại nguy hiểm trong sớm chiều, điều này làm cho nàng không đau lòng sao được?

Trong cơ thể Hi Dương có huyết mạch Chu Tước, nội đan là thứ cường đại nhất trong cơ thể nàng, đồng thời cũng là trọng yếu nhất, thậm chí trọng yếu như thần hồn, một khi bị trọng thương, coi như còn có thể sống sót, một thân tu vi cũng tuyệt đối sẽ vứt bỏ hơn phân nửa.

Đây là nội đan kia cơ hồ hoàn toàn vỡ vụn, nhìn nàng càng ngày càng chậm hô hấp, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, trong lòng Cửu Phượng cơ hồ hận chết Hiên Viên Tĩnh.

Nhìn thấy một kiếm mình chém nát nội đan của Hi Dương, Hiên Viên Tĩnh có chút áy náy, nói thế nào là giữa hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì, chính mình bất quá là phụng mệnh lấy đi Huyền Nguyên Không Thủy kỳ, bởi vậy có chút mâu thuẫn, thế nhưng những mâu thuẫn này cũng không phải nhất định phải giết người đền mạng, hiện tại lại thương nàng thành bộ dạng này, xem ra chính mình cùng tên kia u oán xem như kết xuống.

Lắc đầu, đem những tạp niệm này gạt ra khỏi đầu, nếu đã triệt để xé rách da mặt, vậy cũng không cần thiết phải ở đây suy nghĩ cái này. Làm cường giả, một cường giả tuyệt đỉnh, hấn sẽ không đi xin lỗi, hơn nữa coi như là người đi xin lỗi, người khác sẽ để ý tới sao?

Thân thể bước ra phía trước, một tay hướng hư không một trao, liền chớp tới Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trên người Cửu Phượng, hiện tại lão tổ tông của mình còn đang quần chiến cùng Độc Cô Bá Thần, chính mình nhất định phải mau

chống đoạt được Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ đi trợ giúp hắn.

Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh còn muốn cướp đoạt Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ, trong mắt Cửu Phượng hiện lên vẻ giận dữ, đại kỳ màu đen lắc một cái, từng đạo thủy văn bảo vệ mình và Hi Dương, ngay sau đó lại dùng sức lay động, một cỗ Thủy Nguyên lực khổng lồ từ trên Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ bộc phát ra, thẳng tắp áp xuống Hiên Viên Tĩnh, đó là một cỗ lực lượng dời núi lấp biển, coi như Hiên Viên Tĩnh cũng bị lực lượng như vậy chấn trụ.

Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, không hổ là một trong Ngũ Phương Thần Kỳ, không chỉ có lực phòng ngự kinh người, dù là lực công kích này cũng cường đại như thế, nếu như không có pháp bảo đẳng cấp tương tự, coi như là cao thủ Vũ cấp cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra?

Một tay vẫy một cái, trung tâm Hoàng kỳ xuất hiện, từng đạo quang mang màu vàng thoáng hiện, bảo vệ thân thể của hắn. Cờ vàng Hạnh chính là Thổ thuộc tính, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ lại là Thủy thuộc tính, Thổ Khắc Thủy, Thủy Nguyên lực khổng lồ này làm sao có thể làm cho Hiên Viên Tĩnh bị thương.

Trong ánh mắt kinh hãi của Cửu Phượng, Hiên Viên Tĩnh lại một lần nữa té ra Thái Cực Đồ, liền thấy một cây cầu vàng xuất hiện, Hiên Viên Tĩnh bước lên kim kiều, trong một bước, đã vượt qua gợn nước phòng ngự Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, đi tới trước người Cửu Phượng.

“Thật có lỗi...” Hướm Cửu Phượng nhẹ giọng nhắc một câu, Hiên Viên Tĩnh đã một chương vỡ vào bả vai Cửu Phượng, lực lượng khổng lồ trực tiếp đập bay ra ngoài, mà Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ trong tay nàng cũng rơi vào trong tay của gã. Trong Thái Cực Đồ, một đạo lực lượng cực mạnh xông vào Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, quấy cho cảm chế bên trong nát bấy. Cửu Phượng vốn đã bay ra tại chỗ lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề ngã trên mặt đất.

Nhìn hai nữ tử nằm trên mặt đất, Hiên Viên Tĩnh lắc đầu, thân thể hóa thành một đạo kiếm quang biến mất vô tung vô ảnh...

Ngay lúc thân ảnh Hiên Viên Tĩnh biến mất không thấy gì nữa, một tên mặc trường bào màu đen từ trong hư không đi ra, nhìn về phía Hiên Viên Tĩnh biến mất, thì thào lắm bầm một câu: “Trên người hấn sao lại có pháp bảo cường đại bậc này?” Sau khi âm thanh rơi xuống, cứ như vậy đi tới trước người Cửu Phượng.

Cửu Phượng nhìn thấy bóng người này, sắc mặt đáng ghét, hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ thủy hỏa đại chấn ngày thường mạnh mẽ đến mức hôm nay không có tác dụng gì sao? Tại sao từng người đều chạy tới, chỉ là người này là ai?

“Sư muội...” Bóng người đi tới trước người Cửu Phượng, nhìn Cửu Phượng nơi khoe miệng có một tia máu, thanh âm rất khàn khàn từ trong miệng hấn truyền ra...

Nghe được thanh âm khàn khàn này, thần sắc Cửu Phượng chấn động, kinh hãi ngẩng đầu lên, liền thấy nam tử chậm rãi gỡ áo bào đen trên đầu gã xuống, khuôn mặt gầy gò, sắc mặt tái nhợt, không phải quý thấy quý thấy sâu thì là người nào?

“Sư huynh?” Cửu Phượng thật sự không nghĩ tới, tại sao hấn lại tới nơi này?

“Sư muội, đi theo ta, ta sẽ giúp ngươi chữa trị tốt thương thế trên người!” Quý Diện u sâu nói, chỉ là thanh âm của gã khàn khàn như thế, nghe tựa như một oan quỷ đang kể rõ ân tình của mình, khủng bố không nói ra được.

“Xin lỗi sư huynh, ta không thể đi theo huynh được!” Cửu Phượng kiên định lắc đầu.

“Tại sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn chờ hấn sao? Đã mấy ngàn năm rồi, hấn đã chết rồi, vì sao ngươi còn muốn chờ hấn?” Nghe Cửu Phượng nói, quý thấy lo sợ trong lòng mình bị hung hăng đánh một đao, vì sao, vì sao đến bây giờ, trong lòng nàng vẫn không có chính mình? Chẳng lẽ hấn không biết mấy ngàn năm nay, tâm ý của mình đối với nàng vẫn không giảm đi sao?

Người đoạt nữ nhân của ta chính là kẻ chết!

Quý thấy buồn bã không rõ, phi thường không rõ, chính mình như thế yêu nàng, mình như thế để ý nàng, trong lòng mình vĩnh viễn chỉ có một mình nàng? Nhưng là vì sao, vì sao trong lòng nàng lại không chứa được chính mình, thậm chí không chứa được chính mình? Ngược lại người bị một nam tử đã chết mấy ngàn năm tràn ngập? Đây là vì cái gì?

“Thật xin lỗi, sư huynh, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không có tại sao...” Cửu Phượng thần nhiên nói, đôi mắt màu nâu của nàng lại nhìn về phía Hi Dương cách đó không xa, cũng không biết tình huống hiện tại của nàng thế nào, chính mình hiện tại cũng bị thương nặng, ngay cả di chuyển thân thể cũng có chút khó khăn, chỉ cầu sư tôn có thể sớm trở về.

Nghe được câu trả lời tàn nhẫn của Cửu Phượng, quý thấy u sầu thì ngẩn người, hần ngơ ngác nhìn Cửu Phượng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhìn đôi tròng mắt mị nhân kia, cuối cùng lại đảo qua hai ngọn núi đầy đặn mê người của nàng, tư thái hiện ra đường cong hoàn mỹ...

Một cổ khô nóng bỗng nhiên từ trong cơ thể hần thoát ra, cả người lại càng cười ha hả...

“Người nói ta sao lại ngốc như vậy? Trong lòng người cho dù có hần thì đã sao? Chỉ cần ta chiếm được người của người, lại có được tâm của người, còn không phải đều giống nhau sao? Tại sao ta cứ ngốc như vậy chứ? Ta thật sự rất ngốc mà...” Quý thấy buồn rầu nói, trên mặt hần đã lộ ra nụ cười đậm ứ.

Chứng kiến sắc mặt quý thấy quý thấy bỗng nhiên biến ảo, Cửu Phượng biến sắc, trong mắt càng lộ ra thần sắc kinh hoàng, nhìn từng bước từng bước đi về phía mình, rất là kinh hoàng nói: “Sư huynh... Người... người muốn làm gì?”

“Muốn làm gì? Sư muội, ta yêu người đã nhiều năm như vậy, người nói ta muốn làm gì?” Quỷ Diện rầu rĩ từng bước từng bước một đi về phía trước, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng xán lạn. Thật vất vả mới bắt được một cơ hội Độc Cô Bá Thần không có ở đây, hắn làm sao có thể buông tha cho được.

Nhìn ngọc phong thẳng tắp của Cửu Phượng, nhìn phần eo không có một chút bánh bao, nhìn bắp đùi thon dài, hắn chỉ cảm thấy tà hỏa trong cơ thể càng lúc càng mạnh, thậm chí ngay cả trong mắt hắn cũng tràn ngập hỏa diễm nóng rực...

“Sư huynh, người không thể đủ như vậy, người không được phép như vậy...” Nhìn thấy quỷ thấy u sầm bước từng bước một về phía mình, thấy ánh mắt nóng rực của hắn, trong lòng Cửu Phượng xuất hiện một tia e ngại, nàng không sợ chết, nhưng nàng sợ thân thể của mình bị nam nhân khác đụng vào, nàng là của hắn, lòng của nàng, thân thể của nàng, hết thảy mọi thứ của nàng đều thuộc về một người đàn ông, một nam nhân tên là Diệp Tĩnh Vũ...

Nàng không cho phép bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào nàng, nàng muốn để cho mình hoàn mỹ, mặc kệ là một trăm năm, hay là một ngàn năm, thậm chí là một vạn năm, nàng đều phải chờ hắn.

Chờ hắn...

“Ha ha ha ha... Ta làm sao không thể như vậy chứ. Sư muội, người là của ta, người là của ta, người biết không, người là của ta...” Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Cửu Phượng, quỷ thấy sầm đột nhiên cảm thấy khoái ý khó nói, bao nhiêu năm rồi, thái độ của nàng với chính mình vẫn luôn tàn mạn như vậy, vẫn luôn lãnh đạm như vậy, hiện tại nàng rốt cục bắt đầu sợ hãi, loại cảm giác này tại sao lại sáng khoái như thế?

Vì sao?

“Sư huynh, nếu người còn tới nữa, ta sẽ tự bạo thân hồn...” Nhìn thấy quỷ thấy quỷ thấy quỷ thấy sầm tiếp tục đi tới phía trước, nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt hắn, Cửu Phượng cắn môi mình, lạnh lùng nói.

Cho dù là chết, nàng cũng không cho phép bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào thân thể của nàng, tuyệt đối không cho phép, quyết không cho phép...

Thấy ánh mắt ương ngạnh nhưng kiên quyết của Cửu Phượng, quý thấy âu sầu rõ ràng ngẩn người, ngay sau đó trong miệng lớn tiếng gào thét: “Vì sao, vì sao, vì sao ngươi dù chết cũng không chấp nhận ta, vì sao? Đây là vì sao? Rốt cuộc ta không bằng hắn? Rốt cuộc là vì cái gì?”

Quý thấy ưu sầu cơ hồ là nổi điên gào thét, hắn thực sự không rõ, thiên phú của mình cũng không kém Diệp Tĩnh Vũ, mình thiếu hụt chính là vận khí mà thôi, không có nhiều pháp bảo như vậy, không có sư phụ tốt như vậy mà thôi, những thứ khác kém hơn hắn sao?

Nếu như hắn còn sống thì thôi vậy, nhưng hắn đã chết mấy ngàn năm rồi, nàng sao vẫn không quên hắn chứ? Tại sao trong lòng nàng, ngay cả một người chết cũng không bằng?

Quý thấy mà không cam lòng, hắn không cam lòng a...

Đột nhiên một ngón tay điểm ra, một đạo hào quang màu đen lập tức chui vào thân thể Cửu Phượng. Cửu Phượng lập tức cảm giác thân thể và thần hồn của mình đều bị thứ gì đó giam cầm, vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm... Giờ khắc này đừng nói là tự sát, ngay cả động một ngón tay cũng có chút khó khăn...

“Ngươi là của ta, hôm nay ta nhất định phải lấy được ngươi...” Trên mặt Quý Sầu lộ ra nụ cười dữ tợn, cho dù không chiếm được trái tim của nàng thì đã sao, chỉ cần nhận được người của nàng, những thứ khác thì có quan hệ gì?

Dùng lực lượng cường đại phong tỏa thần hồn Cửu Phượng, làm cho gã không cách nào tự bạo thần hồn của mình xong, quý thấy buồn bã ngồi xồm xuống, một phát túm được quần áo màu đen trên người Cửu Phượng, dùng sức xé một cái...

“Xoẹt...” Một tiếng, chiếc váy dài màu đen bên ngoài của cửu Phượng bị xé thành mảnh dài, lộ ra một mảng lớn da thịt bóng loáng...

Nhìn thấy từng mảng da thịt lớn, nhìn thấy cái yếm kia bị bao phủ lại, bộ ngực rắn chắc mê người, ngọn lửa trong mắt quý

thấy sâu càng tăng lên...

Mà trong mắt Cửu Phượng lại chảy xuống nước mắt nhục nhã, đối với quý thấy sâu càng hận tới cực điểm, nàng thật sự không ngờ, chính mình lại phải chịu đãi ngộ như vậy.

Ồ, A Vũ, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi...

Trái tim nàng giờ phút này gần như vỡ vụn, hai con ngươi vốn tràn đầy sự mê hoặc giờ phút này lại bị cừu hận thay thế, cứ như vậy gắt gao nhìn chằm chằm vào quý thấy sâu. Nàng thề, chỉ cần nàng khôi phục tự do, lập tức sẽ cùng quý thấy mà dốc sức liều mạng...

Nhìn thấy ánh mắt cừu hận của Cửu Phượng, quý kiến sâu chẳng những không tức giận, ngược lại cười ha hả, tình yêu nhiều năm qua đã trở nên có chút dị dạng, có thể đem một cô gái thù hận như thế coi mình như vậy đặt ở dưới thân, loại cảm giác này nhất định rất thoải mái a...

Diệp Tĩnh Vũ, cho dù năm đó người mạnh hơn ta thì như thế nào? Cho dù nàng thích người thì như thế nào? Nhưng hiện tại, người đã chết mấy ngàn năm, người còn có thể cứu nàng sao? Quý thấy buồn cười đắc ý, vừa nghĩ tới hắn sắp đạt được thân thể người trong lòng mình., Thân thể của hắn vậy mà run rẩy một hồi, thậm chí bởi vì quá độ hưng phấn mà run rẩy một hồi, còn chưa bắt đầu, đã sớm đạt được thỏa mãn một lần, không thể không nói, một vài công năng của hắn rất là “Cường hãn...”

Ngay lúc quý thấy buồn sắp vờn ma trảo với Cửu Phượng, ngay lúc hắn sắp xé nát tầng áo cuối cùng của Cửu Phượng, sau lưng của hắn bỗng nhiên vang lên một trận thanh âm phần nộ gầm thét...

“Quý Sâu buồn, nữ nhân của ta người cũng dám đụng... Người chết chắc rồi!”

Nghe được thanh âm như vậy, sắc mặt quý thấy ưu sầu cùng Cửu Phượng đồng thời biến đổi, bất quá một người là kinh ngạc, một người lại là kinh hãi...

Chương thứ chín mươi tám, không muốn chết.

Nghe được thanh âm bá đạo như vậy, trong lòng Cửu Phượng đã mừng như điên một trận, mặc dù giọng nói kia có chút không giống, nhưng ngữ khí nói chuyện kia lại giống như đúc ngữ khí trong trí nhớ của gã. Có lẽ những người khác dựa vào điểm này không nhận ra, thế nhưng toàn bộ tâm tư của Cửu Phượng đều đặt trên người Diệp Tình Vũ, làm sao nghe không hiểu?

Quý thấy buồn rầu nhưng trong lòng kinh hãi không thôi, thanh âm này hẳn rất quen thuộc, chính là người mà ngày đó mình gặp trên lôi đài, hẳn sao lại tới đây? Trong lòng cực kỳ cảnh giác, một cổ hàn ý từ sau lưng kéo tới, quý thấy sào lập tức phản ứng, tay phải đã xuất hiện một thanh loan đao màu đỏ như máu, vừa né tránh ra sau lưng mình, thế nhưng loan đao của hắn mới chém tới một nửa, thân thể hắn vừa mới bắt đầu di động, một cổ cự lực đánh vào hậu tâm của hắn, cả người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nặng nề đập vào một ngọn núi lớn cách đó không xa, đập nát bảy cả ngọn núi lớn kia.

Một thân ảnh màu đen trong nháy mắt xuất hiện trước người Cửu Phượng, một thân trường bào màu đen kéo dài, một đầu tóc đen dài, một khuôn mặt anh tuấn, nhìn rất xa lạ, hoàn toàn không giống với người trong trí nhớ của mình.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đen kịt kia, nhìn thấy trong con ngươi lóe lên sự phần nộ cùng quan tâm, Cửu Phượng hiểu ra, đây chính là hắn, đây chính là hắn một mực chờ đợi...

Hắn thực sự không chết, hắn vẫn còn sống, thật sự đã trở về rồi...

Nhìn nam tử dáng người cao ngạo trước mắt này, nhìn nam tử giống như Thần Vương, nhìn hắn kiên nghị nhưng lại mang theo khí phách cường đại, trái tim Cửu Phượng lúc này đã say.

Ngàn năm chờ đợi, ngàn năm chờ đợi... suốt mấy ngàn năm a, vậy cần phải có một loại tín niệm cố chấp tới cỡ nào, niềm tin kiên cường cỡ nào, càng cần một cái tâm tính cứng cỏi cỡ nào...

Mấy ngàn năm này, mỗi đêm đều phải chịu khổ sở do tương tư dày vò, sống như vậy ai có thể chịu đựng nổi? Đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ căn bản không biết sống chết, hoàn toàn là chờ đợi không có chút hi vọng nào, đây không phải là hạnh phúc mà là một loại thống khổ...

Tình cảm, sợ nhất không phải là hi sinh, mà là chờ đợi, nhưng Cửu Phượng lại dùng hành động thực tế của nàng nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết, nàng yêu hắn, vẫn luôn yêu hắn...

Hiện tại, khi nhìn thấy cảm giác quan tâm trong lòng này của hắn, cảm nhận được sự yêu mến trong mắt hắn, Cửu Phượng bỗng nhiên cảm thấy, khổ sở ngàn năm cũng không tính là gì, so với ánh mắt yêu thương của hắn, tất cả đều đáng giá, thật sự đáng giá...

Nước mắt đã sớm mơ hồ, thân thể bởi vì quá độ kinh hỉ mà có chút run rẩy rất nhỏ, hai con ngươi màu nâu cứ như vậy lao lực nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh Vũ...

Nhìn thấy hai mắt tràn đầy nước mắt của Cửu Phượng, nhìn thấy vẻ vui sướng trên mặt nàng, cảm nhận được sự nhung nhớ trong lòng nàng, trái tim băng lãnh kiên cố của Diệp Tĩnh Vũ tại thời khắc này triệt để hòa tan.

“Phượng nhi, chờ ta một chút, chờ ta giết kẻ này xong rồi nói...” Diệp Tĩnh Vũ cố nén xúc động ôm Cửu Phượng trong ngực, quay đầu nhìn về phía quỷ thấy quỷ thấy sâu.

Nam nhân hèn hạ này, hắn lại dám có chủ ý với Cửu Phượng, hắn lại dám làm như vậy với Cửu Phượng. May mắn mình đã tới, may mà mắt mình lúc tấn chức lên cấp Côn Bằng thấy được càng rõ ràng hơn so với lần trước. May mà nghịch phản biết con đường Man Lâm này, nếu không may mắn như vậy, Cửu Phượng sẽ gặp tình cảnh như thế nào?

Diệp Tĩnh Vũ tức giận, giận không thể kể được, lại nhìn Hi Dương đã té xỉu ở cách đó không xa, cảm nhận được khí tức

sinh mệnh càng ngày càng yếu kia của Hi Dương, lửa giận trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng tăng lên, thân thể lay động, Chúc Dung, Hạng Dung, sau lưng Hồng, Thiên Ngô, câu mang, Huyền Minh từ trong thức hải của hắn đi ra, Tiểu Đào và nghịch lý cũng hóa thành hình người, vây quĩ thấy sâu đoàn lại.

Quĩ sâu lo vốn còn nghi hoặc vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại xuất hiện ở đây? Dù sao lúc đầu ở trên lôi đài hắn không nhận ra hắn? Hắn thực sự không nghĩ ra tại sao gia hỏa giành được vị trí thống soái Huyết Ma quân đoàn lại chạy tới nơi này, nhưng khi đám người Hạng Tĩnh đi ra, hắn đã hiểu được toàn bộ.

Người này, không ngờ hắn lại là Diệp Tĩnh Vũ, vậy mà hắn không chết, vậy mà hắn vẫn còn sống? Ban đầu ở trên lôi đài, hắn khó mà đối kháng với Diệp Tĩnh Vũ, khi đó rõ ràng hắn không xuất toàn lực, hiện tại hắn hoàn toàn có thể sử dụng tất cả lực lượng không hề cô kỵ cùng pháp bảo trong cơ thể hắn, mình làm sao là đối thủ?

Quĩ thấy thấy vậy muốn chạy trốn, thế nhưng vào lúc này, hắn đâu còn có thể chạy thoát? Hắn cũng hiểu rõ, mình vừa rồi đối với Cửu Phượng làm ra chuyện như vậy, tên này tuyệt đối không thể buông tha cho mình.

Nếu đã trốn không thoát, vậy thì liều mạng thôi...

Trong mắt quĩ thấy buồn rầu, đã hiện lên một tia hung ác, ánh mắt của hắn thậm chí liếc về phía phía sau Diệp Tĩnh Vũ Hi Dương, có lẽ, mình có thể tìm ra nhược điểm của hắn, chỉ cần nghĩ biện pháp bắt lấy Cửu Phượng, hoặc là Hi Dương lấy một mình, vậy chính mình có cơ hội.

Nhưng rất nhanh, câu nói của Diệp Tĩnh Vũ đã triệt để bỏ đi ý niệm quĩ thấy buồn trong đầu...

“Câu Mang Thần Tôn, thương thế của các nàng...”

“Yên tâm, có ta ở đây, các nàng chính là muốn chết cũng không chết được, chỉ là nội đan của nha đầu kia vỡ tan, muốn khôi phục hoàn toàn, còn có chút phiền phức...” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói hết lời., Câu Mang đi ra ngoài, ngón tay điểm một cái, một đạo thanh mộc chi khí nồng đậm chui vào thân

thể Cửu Phương, lập tức quý thấy quý thấy trong cơ thể nàng thiết lập cảm chế lấp bớp toàn bộ võ vận, thương thể của nàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ, bất quá trong nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục hành động.

Bóng người mang câu mang đã một lần nữa đi tới bên người Hi Dương, thần niệm quét một chút trong cơ thể nàng, quay đầu nhìn hỏa quang trong mắt Chúc Dung nói ra.

“Chúc Dung, tốt nhất ngươi đừng nên động thủ. Nội đan của tiểu nữ oa nhi có thể cần hỏa diễm của ngươi bảo vệ, nếu không thời gian đã lâu, cho dù cứu trở về, sau này tu vi của nàng cũng rất khó tiến bộ...”

Chúc Dung ngăn người, hẳn còn muốn thế nào để hung hăng lật ngược gia hỏa không có mắt này đây, nào nghĩ đến chuyện cứu người như thế này mà cũng đến phiên mình cứu?

Quay đầu nhìn Diệp Tĩnh Vũ một chút, thấy vẻ cầu khẩn trong mắt hẳn, lại nghĩ tới ngày đó mình ở phủ đệ Hi Dương kiếm được nhiều chỗ tốt như vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Thân ảnh lóe lên, đã đi tới bên cạnh Hi Dương, một tay trao, vậy mà trực tiếp bắt lấy nội đan trong cơ thể Hi Dương, há miệng phun ra một ngọn lửa màu trắng, vừa vặn phun vào phía trên nội đan kia...

Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ đều có thể thấy rõ vết rách trong nội đan, trong lòng càng phần nộ, gia hỏa này... gia hỏa này không ngờ lại hạ độc thủ như vậy...

Cảm nhận được lửa giận đột nhiên bộc phát trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, quý thấy buồn tẻ hồ nghi tới điều gì...

Chương chót thứ bảy mươi chín.

“Nàng không phải bị ta đả thương, là Hiên Viên Tĩnh bị thương...” Tuy biết hôm nay mình nguy cơ trùng điệp, thế nhưng quý thấy buồn lại không muốn gánh cho Hiên Viên Tĩnh tội thay.

“Người nhất định phải chết...” Vốn cho là Diệp Tĩnh Vũ còn hỏi thêm vài câu, nhưng nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới lời của hắn, trong miệng lạnh lùng nói ra.

“Ta biết rõ người đã nổi lên sát ý với ta, nhưng trên thực tế ta cũng không thương tổn đến các nàng, người là Hiên Viên Tĩnh thiếu chút nữa giết chết nàng, sau đó lại làm trọng thương nàng. Hơn nữa hắn cướp đi Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ trong tay sư muội, trên người còn có Thái Cực Đồ, Hiên Viên Kiếm, Hiên Viên Kiếm., Cùng cờ hạnh hoàng, người nếu muốn tìm hắn báo thù rất khó khăn, hôm nay nếu như người buông tha ta, tại thời điểm người báo thù, ta nhất định giúp người một tay...” Quý Sầu thấy buồn lạnh nói, mặc dù cảm thấy hi vọng không lớn, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ cơ hội như vậy.

“Ta nói rồi, người nhất định phải chết...” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không để ý tới lời nói quý thấy sầu, nhìn thấy câu mang đang bắt đầu trị liệu thương thế của Hi Dương, thân thể bước ra phía trước một bước.

Bọn Hi Dương bị thương như thế nào, hắn khả nghi chậm rãi hỏi thăm Cửu Phượng, nhưng chủ ý của con mẹ nó là đánh nữ nhân của ta, nhất định phải chết...

Cảm nhận được sát ý mãnh liệt trên người Diệp Tĩnh Vũ, quý sầu hiểu được, hôm nay bất kể mình nói bao nhiêu, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho mình, cũng không nói thêm gì nữa, một tay hướng về hư không một trảo, một thanh ma đao đỏ như máu xuất hiện trong tay.

“Các người cũng không nên động thủ, không để cho hắc đào tẩu là được rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, thân thể lại bước về phía trước một bước, một tay trao, Thiên Tôn đao tản ra hào quang bảy màu đã xuất hiện ở tay phải.

Thiên Tôn đao được lực lôi đình tẩy lễ không ngừng trong huyết, phẩm cấp không biết tăng lên bao nhiêu lần, mặc dù không cách nào so sánh với Tiên Thiên chí bảo Tiên Thiên như Đông Hoàng Chung, nhưng so với Tiên khí cực phẩm bình thường vẫn cường hãn hơn rất nhiều, hơn nữa thanh đao này theo Diệp Tĩnh Vũ cùng nhau trưởng thành, hãn sử dụng là thuận buồm xuôi gió nhất.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ bảo những người khác không được nhúng tay, quý thấy lo mà lật lọng đã yên tâm, thực lực của hắc đã đạt đến cấp bề ngỗ đỉnh phong, ngày đó trên lôi đài cũng không xuất toàn lực, nếu thật sự động thủ cùng với Diệp Tĩnh Vũ, cũng không phải hoàn toàn rơi vào hạ phong, nhưng nếu nhiều người cùng lên như vậy, kết cục của hắc tuyệt đối chỉ có một, đó chính là tử vong.

Bây giờ những người khác không ra tay, không chừng chính mình còn có thể nhân cơ hội giết chết Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần giết chết hắc, những người khác làm sao ngăn được mình?

Nghĩ tới đây, trên mặt quý sầm cũng hiện ra nụ cười lạnh như băng, thanh ma đao đỏ như máu trong tay hắc cũng nổi lên đạo đạo quang mang quý dị...

“Vèo...” Một tiếng, người xuất thủ đầu tiên không ngờ không phải Diệp Tĩnh Vũ mà ngược lại là quý thấy ưu sầm. Mọi người chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên, quý thấy sầm đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, ma đao trong tay lập tức chém về phía đầu của hắc, gần như trong nháy mắt đã trảm lên thiên linh cái của Diệp Tĩnh Vũ, một đao chém Diệp Tĩnh Vũ thành hai nửa...

Bất quá đây chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi, chân thân Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới bên phải quý thấy quý sầm, Thiên Tôn đao trong tay nghiêng hướng về phía trước kéo lên, một đạo hồ quang thật lớn sáng lên, trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn quý thấy u sầm...

Đôi mắt với một đao sáng chói này, quý thấy thế trong mắt một trận âm lãnh, ma đao trong tay trực tiếp nghênh đón...

“Coong...” Một tiếng, hai thanh đao mãnh liệt va chạm vào nhau, Thiên Tôn đao phát ra hồ quang điện trực tiếp vỡ tan ra, sức mạnh cực lớn càng làm cho cánh tay hai người đều tê dại một hồi, thân thể hai người càng là nhanh chóng văng ra...

Nhìn kỹ lại, Thiên Tôn đao vậy mà xuất hiện một lỗ hồng nho nhỏ, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện lên một tia kinh ngạc, lực lượng thân thể của hắn tuyệt đối ở chỗ quý thấy buồn rầu, nhưng bây giờ Thiên Tôn đao vậy mà xuất hiện một lỗ hồng, mà thanh ma đao kia của đối phương lại hoàn hảo không tổn hao gì, điều này có thể nói rõ một vấn đề, phẩm cấp ma đao của đối phương còn trên Thiên Tôn đao của mình? Hắn đi đâu tìm được một thanh ma đao?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang kinh ngạc, trong miệng liền truyền đến một tiếng thét kinh hãi: “Huyết Ảnh Cuồng Đao...” Theo thanh âm của hắn rơi xuống, ma đao màu đỏ máu trong tay hắn đã bắt đầu vũ động...

Từng đao đao ảnh không ngừng bộc phát ra, từng đao đao mang trong nháy mắt sáng lên, trong nháy mắt, mọi người liền thấy tối thiểu hơn vạn đao đao ảnh chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Không chỉ như vậy, từng bóng người đỏ như máu từ trong cơ thể như thấy quý sào thoát ra, trong tay mỗi người bọn họ đều nắm một thanh huyết đao, toàn bộ chém về phía Diệp Tĩnh Vũ...

Đôi mắt với tấn công dày đặc như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng không triệu hồi ra Đông Hoàng Chung, hắn cần lực lượng chính diện đánh chết quý thấy buồn, khiến hắn hiểu được, hắn không phải đối thủ của mình, đã từng không phải, bây giờ cũng không phải...

Thiên Tôn đao trong tay run lên, trực tiếp giơ lên, trên thân đao điện mang loạn xạ, tựa như vô số điện long, một tia chớp to lớn từ trên trời rơi thẳng xuống, trực tiếp bị Thiên Tôn đao đón đỡ...

“Cuồng Lôi Luyện Ngục...”

Trong nháy mắt, liền thấy Thiên Tôn đao đột nhiên bộc phát ra quang mang chói mắt, vô số đao lôi quang từ trên Thiên Tôn đao sáng lên, chạy như bay về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ bầu trời...

“Xuy xuy xuy xuy...” Từng đạo huyết ảnh bị đao mang tản ra lôi quang chém nát bấy, những huyết sắc đao mang kia nhìn như kinh khủng, nhưng không ai có thể ngăn cản được một đao của Diệp Tĩnh Vũ...

Huyết Ảnh Cuồng Đao, những bóng người màu máu này, đều là đao mang huyết sắc thuộc tính âm hàn, mà Kinh Lôi đao quyết lại là đao khí thuần dương chí cương, vừa vặn là khắc tinh thuộc tính âm hàn, nào có thể ngăn cản được...

Nhìn thấy huyết ảnh Cuồng Đao của mình bị một chiêu đánh nát, vẻ mặt sầu muộn cũng không có lộ ra vẻ chán nản. Nếu Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng đánh bại như vậy, hắn cũng không cần phải sợ hắn...

Thân ảnh của hắn bắt đầu mờ lung, đao mang trong tay cũng bắt đầu mờ lung, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân ảnh quý thấy sầu biến mất vô tung vô ảnh...

Hắn biến mất? Hắn vậy mà biến mất trước mặt mọi người? Điều này sao có thể? Lẽ nào hắn muốn chạy trốn? Thần niệm của mọi người đã hoàn toàn liên kết lại với nhau, bao phủ cả mảnh không gian này, thần sắc biến mất không thấy lo lắng, cho dù biến mất không thấy tăm hơi, cũng căn bản không có khả năng thoát ra ngoài...

Lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, thần niệm không lồ phát ra ngoài, nhưng vẫn không cách nào cảm ứng được tồn tại quý thấy quý sầu? Chẳng lẽ hắn thật sự chạy trốn sao?

Vàng trắng nơi mi tâm lóe lên ánh bạc, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên lộ ra một tia nhe răng cười, bất quá chỉ là một cái ẩn thân pháp mà thôi, dù cho có chút đặc thù ẩn thân pháp, nhưng nào có thể né tránh Luân Hồi chi nhãn của mình...

Thiên Tôn Đao trong tay xiết chặt, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã phóng ra ngoài, đi thẳng tới chỗ vừa rồi quý thấy quý sầu đứng

thẳng, Thiên Tôn đao không lưu tình chút nào chém xuống...

Phân hồn pháp của Chương Cửu Trâm.

Bị đao mang của mình bao phủ, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí thấy được trên mặt quỷ không thấy gì lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên gã sẽ không nghĩ tới mình có thể nhìn ra hư thật của nó.

Đối mặt với một đao nhanh chóng của Diệp Tĩnh Vũ này, quỷ thấy u sầu chỉ có thể miễn cưỡng nâng tay lên ngăn cản, thế nhưng tay phải của hắn chỉ nâng được một nửa, Thiên Tôn đao của Diệp Tĩnh Vũ đã gọn gàng chém lên đầu vai của hắn, trực tiếp một đao chém xuống...

“Xoẹt...” Quỷ thấy lo lắng thân thể trực tiếp bị chém đứt, một dòng máu đỏ tươi phun ra, cuối cùng giống như một quả cầu khí hình người rớt đầy huyết tương, toàn bộ nổ tung, nổ thành một bãi huyết vụ...

Diệp Tĩnh Vũ giật mình, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ hắn cứ như vậy bị một đao của mình chặt đứt sao? Trong lòng kinh hãi, một cảm giác bất thường đột nhiên xuất hiện trong lòng hắn, thế nhưng một vòng đao khí mang theo hàn ý đã áp sát sau lưng...

Đã hoàn toàn không kịp ngăn cản, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới phía trước, thế nhưng một đao đao khí sắc bén còn lưu lại trên lưng của hắn một vết tích thật dài, máu tươi theo vết thương chảy xuống như vậy...

Xoay người một cái đã thấy quỷ thấy lo lắng không chút tổn hại đứng đó, trên mặt nở một nụ cười âm lãnh: “Diệp Tĩnh Vũ, chiêu này của ta thật giả khó phân thế nào?”

Thật khó phân thật? Thật sự là khó phân thật giả? Hắn vậy mà tính ra được Luân Hồi Chi Nhãn của mình có thể nhìn thấu bản nguyên, cho nên mới cố ý hóa ra một phân thân, nhưng vì sao khí tức của phân thân này, bộ dáng hoàn toàn giống hắn như đúc? Vậy mà ngay cả Luân Hồi Chi Nhãn cũng lừa gạt, còn thật giả khó phân?

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bị quỷ thấy thương, thân thể nghịch bác đều khê động, tựa hồ muốn ra mặt vì Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại ra tay ngăn cản, hay cho câu quỷ thấy buồn, hay cho câu thật giả khó phân, xem ra mình vẫn nên không nên quá chủ quan mới tốt...

“Cái gì thật giả khó phân? Không phải là đem linh hồn bản nguyên của mình chia làm mấy phần sao? Làm như vậy mặc dù trong thời gian ngắn có thể mang đến cho người chiến lực cường đại, thậm chí có thể làm cho người tăng thực lực bản thân cực nhanh, nhưng càng đến cuối cùng, người càng khó có thể tiến thêm, vô luận người sau này khắc khổ tu luyện cỡ nào, bất luận người ăn bao nhiêu linh đan diệu dược, hay là bao nhiêu linh dược., Vũ cấp, chính là cảnh giới cao nhất của người, về phần bước cuối cùng kia, cả đời người cũng đừng nghĩ tới...” Ngay khi Diệp Tĩnh Vũ còn đang kinh ngạc thán phục thân pháp biến ảo thất thường kia, Huyền Minh ở bên cạnh lại lộ ra nụ cười mỉa mai, hiển nhiên rất xem thường loại bàng môn tà đạo này.

Vừa nghe được lời nói của Huyền Minh, sắc mặt quỷ thấy buồn bực thoáng một chút trắng bệch một mảnh, hẳn thực sự không nghĩ tới một chiêu độc đáo của mình lại bị gia hỏa có vẻ ngoài xấu xí này nói toạc ra, chẳng lẽ đây cũng là một trong những Thái Cổ Vu tộc cổ quái nào đó trong đại trận?

Bất quá rất nhanh, sắc mặt quỷ sầu khôi phục bình thường, Huyền Minh nói không sai, loại công pháp này trong thời gian ngắn tăng lên tu vi của mình rất lớn, chiến lực của mình, để cho mình có thể phân ra vô số chính mình, là chân thực bản thân, cũng không phải là một cái giả phân thân.

Hơn nữa nếu phân thân bị lẫn lộn, linh hồn còn sót lại kia còn có thể lập tức trở về bản thể, chỉ có điều rất khó dung hợp, nhưng tuyệt đối sẽ không bị xóa bỏ. Nói cách khác, trừ phi đối phương có thể một lần hành động đánh chết tất cả thần hồn phân ra của hắn, nếu không căn bản không có khả năng giết chết hắn.

Để cho thực lực của mình tăng lên rất nhiều, thế nhưng hậu quả giống như Huyền Minh đã nói, càng đến cuối cùng, chính

mình càng khó tiến thêm, Vũ cấp gần như chính là đỉnh điểm của mình, nhưng vậy thì đã sao? Hắn mặc dù cũng nghe nói một ít sự tích thần thánh Thái Cổ, biết ở Vũ cấp còn có một cảnh giới trong truyền thuyết, đó là cảnh giới mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, nhưng hắn lại không muốn.

Nhiều năm như vậy, có thể tiến vào Vũ cấp cũng chỉ có rải rác vài người mà thôi, chẳng lẽ còn có người có thể bước ra cảnh giới như vậy sao? Hơn nữa cho dù là những đại nhân vật Thái Cổ, chẳng lẽ thật sự bước ra được sao? Nếu như bọn họ thật sự bước ra, như vậy bọn họ đâu? Như vậy nhiều năm qua như thế nào ngay cả nghe nói qua? Thậm chí bản thân pháp bảo tùy thân cũng rơi xuống?

Cho nên đối với bước cuối cùng kia, trong lòng hắn rất là khinh thường, nhiều khi hắn cảm thấy đó chỉ là một loại giả thiết mà cao thủ Vũ cấp đưa cho mình mà thôi, để cho mình có một mục tiêu phấn đấu, dù sao, đến cảnh giới như bọn họ, có cái gì không? Nếu không tìm cho mình một chút hi vọng, vậy còn sống còn ý nghĩa gì?

Cho nên, dù biết được khuyết điểm của loại công pháp này, hắn vẫn vô nghĩa vô cố gắng luyện tập...

Bây giờ bị Huyền Minh điểm phá, hắn đứt khoát cũng không ảm tàng nữa, thân thể run lên, trực tiếp hóa ra tám phân thân, mỗi người đều giống hắn như đúc, trong tay mỗi người đều nắm một thanh ma đao giống nhau như đúc.

Chứng kiến tám người này đột nhiên xuất hiện, Diệp Tĩnh Vũ nhướng mày, từ khí tức trên thân những người này xem ra, vậy mà đều không kém mình hiện tại, hắn rốt cuộc làm như thế nào? Thực lực mỗi một phân thân đều cường đại như thế? Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua hắn nỗ lực như thế?

Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn suy nghĩ, thân ảnh thấy quỷ sầu đã động, tám thân ảnh từ tám hướng đồng thời công về phía Diệp Tĩnh Vũ, ma đao trong tay đồng thời bỏ ra, phong kín hoàn toàn tất cả đường lui của Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với tấn công như vậy, Diệp Tĩnh Vũ là người duy nhất có thể làm được cũng chỉ có thể ngăn cản, nhưng một mình

hắn có thể ngăn cản được tám người tiến công sao?

Thế nhưng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ chính là Diệp Tĩnh Vũ không có ngăn cản, đương nhiên, càng không có khả năng tránh né, lúc này căn bản là hắn không thể tránh thoát, hắn hoàn toàn không để ý tới những đao khí đang chém về phía mình, tay phải nắm chặt Thiên Tôn Đao, thân thể bắn lên, một cái xoay tròn ba trăm sáu mươi độ xinh đẹp, đao mang bảy màu sáng lên trên thân đao, trực tiếp chém về phía cổ tám tên quỷ thấy quỷ thấy ưu sầu...

Cảm nhận được Diệp Tĩnh Vũ hung hãn không sợ chết như vậy tiến công, tám tên quỷ thấy mà sầu trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, nếu như bọn chúng tiếp tục tấn công phía trước, mặc dù có thể xé nát Diệp Tĩnh Vũ thành từng mảnh, nhưng đầu của bọn chúng cũng sẽ bị Diệp Tĩnh Vũ chém đứt, đây dường như là đấu pháp đồng quy vu tận.

Quỷ thấy buồn không muốn chết, hắn rất sợ chết, cho nên mới không để ý sau này tu vi trở ngại, sáng chế ra một bộ tâm pháp cơ hồ bất tử bất diệt, lúc đối mặt với đấu pháp liêu mạng như thể của Diệp Tĩnh Vũ., Y không có khả năng liêu mạng với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng là y cũng không có khả năng hoàn toàn buông tha Diệp Tĩnh Vũ. Trong nháy mắt, liền thấy một quỷ thấy quỷ thấy sầu bỗng nhiên thu đao, thân thể cấp tốc lui về phía sau, nhưng bảy người khác lại tiếp tục chém tới Diệp Tĩnh Vũ...

Chứng kiến quỷ thấy quỷ giác rút lui kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ hiện ra nụ cười nhàn nhạt, thân thể vốn vẫn đang xoay tròn kia lại dừng lại, ngay sau đó trong ánh mắt mọi người tuyệt đối không thể tin bước ra ngoài một bước...

Chương tám mươi một, tiếp dẫn châu...

Tất cả mọi người, bao gồm cả chiến kỹ cực mạnh nghịch bác đều là ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Diệp Tĩnh, thân thể của hắn vẫn đang xoay tròn rất nhanh, có thể cưỡng ép dừng lại đã không tệ rồi, bây giờ còn chưa dừng mà đã bước ra ngoài, loại động tác khó khăn này hắn làm sao có thể làm được? Hắn không sợ né tránh sao?

Ngay cả vị quý thấy quý thấy rời đi kia cũng kinh hãi nhìn Diệp Tĩnh Vũ đang chạy về phía mình, theo bản năng giơ lên ma đao trong tay.

Nhưng khiến hắn thất vọng chính là Diệp Tĩnh Vũ cũng không có lập tức công kích hắn, từ lời nói của Huyền Minh hắn đã hiểu rõ, tuy nhìn qua thì thấy quý thấy quý thấy u sầu như bản thể, thể nhưng trên thực tế cho dù mình thật sự giết cái này, những phân thân khác cũng có thể lập tức cắn nuốt linh hồn bản thể này, trở thành bản thể, biện pháp duy nhất có thể triệt để giết chết hắn chính là đem toàn bộ phân thân của hắn cùng bản thể của hắn xóa bỏ.

Thân thể vượt qua một cái, đã bay lên trời, hai tay nắm chặt Thiên Tôn đao, chậm rãi giơ lên...

Một cỗ uy áp khổng lồ không ngừng từ trên người hắn phát ra, từng đạo lôi quang bảy màu không ngừng lập loè trên người hắn, thiên địa linh lực chung quanh bắt đầu điên cuồng xoay tròn...

“Quý thấy buồn, ta rất bội phục dũng khí của ngươi, cũng rất bội phục nghị lực của ngươi. Khi ngươi cưỡng ép cắt ra một phần linh hồn, nhất định sẽ rất thống khổ a? Nhưng cho dù như thế, hôm nay ngươi vẫn phải chết, nhìn xem một đao này của ta sáng tạo ra... Thương Sinh đao!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc nghiêm túc, lạnh lùng nhìn quý thấy sầu, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn đã hạ xuống Thiên Tôn đao trong tay...

Thương Sinh đao, dựa vào đao pháp mà Thương Sinh ẩn ngộ ra, tín niệm ngưng tụ thiên hạ thương sinh hóa thành một đao, không phân biệt được mục tiêu, không phân biệt khoảng cách, không phân thời gian, Diệp Tĩnh Vũ muốn công kích ai thì công kích người đó, trừ phi người có thể bước ra một bước cuối cùng, không bị quy tắc thiên địa khống chế, nếu không cũng không thể tránh được đao này.

Ít nhất, giờ phút này tám bộ phân thân quỷ khóc lóc sầu muộn, thậm chí còn có hai phân thân ẩn nấp trong hư không chuẩn bị hậu hoạn đồng thời cảm nhận được một cỗ đao khí khổng lồ chém tới mình.

Đôi mắt với một đao biến thành tín niệm tập hợp thiên địa thương sinh này, sắc mặt của hắn hoàn toàn thay đổi, tám thân ảnh cũng tốt, hai phân thân ẩn trong hư không cũng được, đồng thời hiển hóa ra, vậy mà trực tiếp hợp làm một thể, thanh ma đao trong tay càng đại phóng huyết quang, trở tay hướng hư không kia, lại có một đao vô hình chém tới...

“Nếu như linh hồn của ngươi đầy đủ hoàn chỉnh, nếu như linh hồn của ngươi đủ viên mãn, có lẽ còn có thể ngăn cản được. Thế nhưng hiện tại linh hồn của ngươi cũng chưa hoàn toàn dung hợp, ngươi làm sao có thể ngăn được một kích như vậy?” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến tiếng cười lạnh mỉa mai...

Ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng bộp giòn vang, ánh đao đỏ như máu do ma đao biến thành lập tức bị chém nát, một luồng đao khí do niệm lực biến thành vẫn hung hăng chém xuống.

Vẫn chưa đi tới người Quỷ Kiến Sầu, thân thể Quỷ Kiến Sầu đã bị uy áp khổng lồ ép cho vỡ vụn, rất nhiều nơi đã phun ra suối máu đỏ tươi, thậm chí xương cốt của gã cũng phát ra âm thanh lộp bộp, tựa như bị đè nát vậy.

Cảm nhận được uy áp càng ngày càng mạnh kia, trong miệng quỷ sầu bỗng nhiên phát ra tiếng thét dài to lớn, thân thể của hắn vậy mà trực tiếp bạo liệt ra, không phải bị nổ tung, mà là tự bạo liệt, hóa thành huyết vụ đầy trời. Sương máu khổng lồ trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn Diệp Tĩnh Vũ vào trong đó.

Trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác mình đi tới một thế giới khác, một thế giới hoàn toàn do biển máu tạo thành, một mảnh biển máu cực lớn, sóng máu cuộn cuộn tới hần, thậm chí sóng máu kia, vậy mà đều hóa ra nụ cười dữ tợn quỷ thấy sâu.

“Đây chính là lực lượng quy tắc mà người lĩnh ngộ được, thế giới người lĩnh ngộ được sao?” Nhìn thấy sóng máu mãnh liệt lao đến kia, gương mặt Diệp Tĩnh Vũ không hề gợn sóng, ngữ khí lạnh như băng nói.

“Hắc hắc, cho dù chiến lực của người mạnh hơn ta thì như thế nào, tu vi của người không cao bằng ta, bây giờ ở trong thế giới của ta, ta chính là Thần, Diệp Tĩnh Vũ, chết hôm nay chính là người...” Quỷ thấy lo lắng thanh âm khàn khàn truyền đến, ngay sau đó liền thấy một đạo huyết lãng dài mấy vạn trượng hóa thành một đầu Huyết Long cực lớn, phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc lao thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ...

“Bất luận người biến hóa thế giới thế nào, bất luận người có bao nhiêu phân thân, ta tâm bản minh, một đao phá là được!” Nhìn thấy Huyết Long bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ lại không thèm để ý chút nào, vẫn như cũ hai tay nâng đao, trực tiếp một đao chém xuống...

Thương Sinh đao!

Đao mang cực lớn sáng lên trên Thiên Tôn đao, vậy mà trực tiếp hóa thành mấy vạn trượng, trực tiếp một đao chém vào đầu con Huyết Long kia...

Đao mang cắt đứt Huyết Long, phá vỡ huyết hải, phá vỡ trời cao. Toàn bộ thế giới đều bị một đao cực mạnh này chém thành hai nửa...

Thế giới đột nhiên vỡ vụn, quỷ thấy quỷ khóc mở miệng là phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ thân thể rơi xuống đất, trên dưới toàn thân đều hiện đầy vết máu, rất nhiều huyết dịch từ lỗ chân lông của hần thẩm thấu ra ngoài, trên mặt tất cả đều là máu tươi...

Mà Diệp Tĩnh Vũ lại lẳng lặng đứng ở phía trước hắn, cứ như vậy dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, tràn đầy khinh thường.

Thiên phú quý thấy sâu xác xác thực không tệ, nếu như không phải hắn quá mức cấp công cận lợi, hắn tuyệt đối có thể đạt được thành tựu phi phàm, thế nhưng hắn lại quá sốt ruột, hắn luôn muốn vượt qua mình cùng Hiên Viên Tĩnh. Vì thế, hắn đi một đường sai lầm, một con đường vĩnh viễn không có lối lui.

Quý thấy sâu muộn có chút gian nan ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ khinh thường trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt hắn tràn đầy khuất nhục, nhưng càng nhiều hơn là không cam lòng, vì sao mình đã cố gắng hết sức như vậy? Hay là không phải là đối thủ của hắn?

Tu vi của mình đã vượt xa hắn, bản thân thậm chí đã có thể hóa thành một thế giới, nhưng vì sao mình vẫn không phải đối thủ của hắn? Hắn không hề sử dụng bất cứ pháp bảo nào? Chẳng lẽ mình thật sự không bằng hắn sao?

Quý thấy buồn rầu thật sự là không cam lòng, mãnh liệt không cam lòng để cho hắn không nguyện ý chết như vậy, hắn tuyệt đối không nguyện ý cứ như vậy mà chết, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ từng bước từng bước một đi về phía mình, trong mắt của hắn lóe lên một tia tuyệt nhiên...

“Kim Trọc Quân, cứu ta...” Trong miệng Quý thấy thế, bỗng nhiên phát ra một trận kinh hô to lớn, ngay sau đó liền thấy trong miệng của nó bỗng nhiên phun ra một hạt châu màu đỏ như máu, hạt châu kia vừa mới tiếp xúc không khí liền nổ tung, ngay sau đó liền thấy một đạo huyết vân cuộn cuộn tuôn ra, một mùi máu tươi nồng đậm tràn ra...

“Tiếp Dẫn Châu?” Hạng Chấn Huyền ở bên cạnh thét lên một tiếng kinh hãi, đây chính là tiếp dẫn châu do bản mệnh tinh huyết của bản thân luyện chế ra, mặc kệ ở nơi nào, có thể tiếp dẫn một người khác có liên hệ với hạt châu này đến bên cạnh mình...

Một luồng huyết khí khổng lồ hình thành bên người Quý Kiến buồn bã...

Cuộc chiến số mệnh thứ tám mươi hai...

Man lâm Thiên giới, địa vực rất lớn, bên trong sinh sống không biết bao nhiêu kỳ thú, cho dù là cao thủ cấp Côn Bằng cũng không nguyện ý một mình tiến về Man Lâm, càng không nguyện ý động thủ ở Man Lâm, bởi vì nếu vận khí không tốt..., Đắc tội với một ít kỳ thú đẳng cấp cao, thì có rất nhiều đau khổ, mà các loại dị thú trong Man Lâm, trừ sẵn mỗi ra, ngày thường cũng rất ít phát sinh đánh nhau quy mô lớn. Cho nên cho tới nay, Man Lâm vẫn tính là bình tĩnh.

Thế nhưng hôm nay, phía bắc Man Lâm lại xảy ra một trận tranh đấu quy mô lớn. Đương nhiên, quy mô to lớn, cũng không phải là có bao nhiêu hoang thú tham dự, mà là do trận tranh đấu này phát tán ra năng lượng thực sự quá mạnh mẽ.

Hơn vạn cây đại thụ chọc trời bị hóa thành tro bụi, hiện trường lại xuất hiện thêm một cái hố to hơn trăm dặm. Ngoại trừ tro bụi tối đen như mực, không còn thứ gì khác, dị thú trong phạm vi mấy vạn dặm đều cảm giác được nơi này chấn động., Trong vòng ngàn dặm không còn một con man thú nào, thậm chí một số cây cối có linh tính, cũng muốn di chuyển thân thể khổng lồ của mình rời khỏi nơi nguy hiểm này, chỉ là tốc độ của bọn chúng thực sự quá chậm, rất nhiều cây còn đang di động đã bị biến thành tro tàn.

Ngẫu nhiên có một hai gốc đào thoát, đây là lá cây trên người cũng rụng mất hơn phân nửa, nhìn tựa như sắp chết héo vậy.

Toàn bộ hiện trường im ắng một mảnh, chỉ còn lại có hai đạo nhân ảnh đứng ngang trong hư không...

Thân thể già nua của Hiên Viên Tuyệt đã trở nên trẻ hơn rất nhiều, thế nhưng thần sắc của hắn lại không hề vui sướng, quần áo trên người hắn đã rách rưới rưới, trên cánh tay, trên vai, trên lưng, trên bụng toàn bộ đều là vết thương, là vết đao sâu thấy cả xương.

Đây chính là chiến lược của hắn bây giờ sao? Trong đầu Hiên Viên Tuyết không tự chủ được nghĩ tới một màn vừa rồi, đối mặt với một kích mạnh mẽ của Độc Cô Bá Thần, chính gã té ra Ly Diễm Quang Kỳ, vốn cho là dựa vào Ly Diễm Quang Kỳ, chính mình coi như không thể đánh bại hắn., Cũng có thể ngăn chặn đủ thời gian của hắn, nhưng ai ngờ tới, khi mình toàn lực té ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ, phun ra Ly Hỏa cường đại, đốt cháy thế giới mà hắn biến thành, thân ảnh của hắn lại trực tiếp biến mất.

Đúng vậy, hắn vậy mà biến mất khỏi thế giới của mình, thế nhưng thế giới hắn biến thành không hề biến mất, đây là chuyện mà cả Ngũ Đại Tiên Thánh cũng không thể làm được.

Hiên Viên Tuyết rất khiếp sợ, hắn thật sự không rõ Độc Cô Bá Thần đã tới nơi đó? Chẳng lẽ là ẩn vào thế giới của mình? Nhưng không thể nào? Dưới sự chiếu rọi của Ly Hỏa, căn bản không thể nào ẩn nấp?

Rất nhanh, hắn đã biết Độc Cô Bá Thần đã thật sự rời khỏi thế giới của mình, bởi vì một luồng đao khí hủy thiên diệt địa vậy mà trực tiếp vạch phá thế giới đã bị lửa bao phủ kia, chém vào trong.

Hắn vậy mà đã rời khỏi thế giới của mình, lại dùng sức chiến đấu vô thượng chém nát thế giới mà mình biến thành, đây là sức mạnh cỡ nào?

Hiên Viên Tuyết chấn kinh, hắn kinh ngạc vô cùng, đối mặt với một đao kinh thiên động địa của Độc Cô Bá Thần, hắn chỉ có thể dùng Ly Địa Diễm Quang Kỳ lao lực bảo vệ thân thể mình, một đao kia trực tiếp chém phá toàn bộ thế giới, cuối cùng nặng nề chém lên trên Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Ly Diễm Quang Kỳ đích thật là đã chặn được một đao điên cuồng này, thế nhưng lực phản chấn cực lớn kia cũng chấn động đến mức tim hắn sôi trào, phun ra một ngụm máu. Ngay sau đó một vùng thế giới trực tiếp nổ tung, đao khí vô cùng vô tận, vẫn mang theo đao khí hỏa diễm thẳng hướng bốn phương tám hướng vọt tới, khu vực trống trải trong phương viên mấy trăm dặm này chính là do đao khí bộc phát tạo thành từ mảnh thế giới kia.

Thậm chí những vết thương lớn nhỏ trên người mình, cũng là do đao khí vô cùng vô tận xuyên thấu qua phòng ngự của Ly Địa Điểm Quang Kỳ đã thương chính mình.

Nhìn Độc Cô Bá Thần đứng cách đó không xa, trong lòng Hiên Viên Tuyết ngoài khiếp sợ còn có khiếp sợ, gã thậm chí tin tưởng, nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo như Ly Địa Điểm Quang Kỳ, thân thể của mình tuyệt đối sẽ hóa thành tro bụi dưới đao khí như vậy.

Lực lượng của hắn đã đạt đến tình trạng như vậy sao? Bản thân làm sao vượt qua hắn? Làm sao ngăn cản được?

Hiên Viên Tuyết thầm thở dài trong lòng, hắn ta vẫn là Độc Cô Bá Thần năm xưa, còn mình đã không còn là Hiên Viên Tuyết như trước kia, khi mình buông tha tự cao ngạo của mình, cam tâm trở thành người hầu của ngũ đại tiên thánh, cũng đã định trước kết cục như vậy.

Thất bại, mình thua, Hiên Viên Tuyết thua tâm phục khẩu phục, trong mắt của hắn không có ảm đạm, không có bất đắc dĩ, không có hối hận, chỉ có thản nhiên, chỉ có sự bình tĩnh thản nhiên nhất.

“Ta không bằng ngươi...” Hiên Viên tuyết đối lạnh nhạt nói ra, ngữ khí bình thản, không nghe ra nửa điểm uể oải.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hiên Viên Tuyết, nhìn thấy vết thương trên người gã to to nhỏ nhỏ, một thân áo vải thô, Độc Cô Bá Thần dáng người khô gầy không nói gì, xoay người định bay về phía hạp cốc của mình. Nếu hắn đã không bằng mình, vậy không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ này? Bây giờ hắn đã thua, hoàn toàn thất bại!

Thế nhưng ngay lúc Độc Cô Bá Thần muốn quay người lại, một cổ kiếm ý lăng lệ ác liệt lại từ trong cơ thể Hiên Viên Tuyết bộc phát ra, vốn ánh mắt hắn bình thản một chút lại bắn ra chiến ý mãnh liệt. Đúng vậy, đó là một loại chiến ý điên cuồng, cho dù Hiên Viên Tuyết ở thời kỳ toàn thịnh, cũng tuyệt đối không có chiến ý như vậy.

“Ngươi...” Nhìn ánh mắt tràn ngập chiến ý của Hiên Viên Tuyết, Độc Cô Bá Thần có chút nghi hoặc, chẳng lẽ hắn còn

muốn so sánh nữa sao, muốn đặt câu hỏi, nhưng vừa thốt ra khỏi miệng đã bị Hiên Viên Tuyết cắt đứt.

“Cảm ơn người mới vừa rồi toàn lực ra tay, cảm ơn người đã coi ta là một đối thủ, bây giờ, người cũng tiếp chiêu kiếm cuối cùng của ta đi, ta nghĩ, sẽ không để người thất vọng đâu!” Hiên Viên Tuyết thân nhiên nói, nhưng luồng kiếm ý trên người hắn lại càng ngày càng nồng đậm...

Độc Cô Bá Thần có thể cảm giác được rõ ràng, lực lượng trong cơ thể hắn đang điên cuồng thiêu đốt, thậm chí ngay cả linh hồn của hắn cũng bắt đầu thiêu đốt...

Vì muốn phát ra một kiếm mạnh nhất này, Hiên Viên Tuyết không ngờ lại liều lĩnh thiêu đốt thần hồn của mình, thiêu đốt thần hồn mà thật vất vả mới chữa trị được...

“Tất cả những điều này đáng giá không?” Độc Cô Bá Thần thờ dài một tiếng, thân thể lại ngừng lại, tay cầm thạch đao, nhìn về phía Hiên Viên Tuyết...

“Không có gì đáng giá, Độc Cô Bá Thần, ân oán giữa ta và người lúc này cũng đã kết thúc rồi, tiếp một kiếm cuối cùng của ta, Thiên Tuyết kiếm...” Trong miệng Hiên Viên Tuyết truyền đến một tiếng hừ lạnh, cả người hắn vậy mà trực tiếp biến thành một thanh kiếm, một thanh thật sự đang tồn tại, một thanh kiếm chân chính, Thiên Tuyết kiếm...

Thiên Vô tuyệt nhân chi lộ, thế nhưng một kiếm này của Hiên Viên Tuyết không chỉ tuyệt nhân, ngay cả con đường của mình cũng hoàn toàn đứt đoạn, vô biên vô tận kiếm ý khóa hoàn toàn Độc Cô Bá Thần cùng không gian chung quanh lại, thân kiếm không lồ cứ như vậy thẳng tắp chém thẳng tới Độc Cô Bá Thần...

Hạng tám mươi ba Chương Lạc Thư tại Hà Đồ.

Cảm nhận được Hiên Viên Tuyệt dùng toàn bộ tinh lực cùng thần hồn của mình chém ra một kiếm, lông mày Độc Cô Bá Thần nhúu chặt lại, trên mặt hấn lộ ra thần sắc ngưng trọng trước nay chưa từng có, Thạch đao trong tay lần đầu giờ lên, lực lượng toàn thân cũng lập tức tụ lại trên tay phải, trở tay một đao, nghênh đón một kiếm mạnh nhất trên bầu trời...

Một vòng đao mang vượt qua mấy vạn trượng trong nháy mắt sáng lên, tựa như một đầu Thần Long trùng thiên, trực tiếp chém về phía một kiếm kia...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một đao của Độc Cô Bá Thần va chạm trực tiếp với một kiếm của Hiên Viên Tuyệt, lập tức liền thấy hư không đột nhiên nứt ra một lỗ hổng khổng lồ, bất quá lại lập tức phục hồi như cũ, ngay sau đó liền thấy một đóa mây năm cao tới mấy vạn tấc bay lên, bay thẳng tới chân trời, quang mang cực lớn kia lại bao phủ thân ảnh Hiên Viên Tuyệt cùng Độc Cô Bá Thần.

Ánh sáng mạnh mẽ bao phủ xung quanh, mơ hồ có ánh chớp chớp động. Nơi vốn dĩ trong vòng trăm dặm đã bị san thành bình địa, thế nhưng đám mây hình năm kia lại có hơn mười dặm. Ánh sáng mạnh mẽ bộc phát ra càng san bằng toàn bộ cây cối, hoa cỏ trong mấy trăm dặm thành bình địa.

Một cây đại thụ đã sinh ra linh tính, cảm nhận được cường quang khủng bố kia, không ngờ lại phát ra một tiếng rống giận ủy khuất không cam lòng, “Ta mới vừa trốn ra, sao lại tới nữa?” Trong nháy mắt thanh âm của hấn bị cường quang bao phủ, sau cường quang, vẫn chỉ còn lại một mảnh hư không...

Diện tích cường quang bao trùm nhiều đến mấy trăm dặm, phạm vi mấy trăm dặm biến thành một mảnh hư vô, mà những cây cối ngoài mấy trăm dặm kia cũng bị cường quang tác động

đến, từng cây khô héo xuống, chấn động cực lớn làm mặt đất văng ra vết rách thật dài, rất nhiều vết nứt tựa như mạng nhện kéo dài ra ngoài, thậm chí kéo dài mấy vạn dặm.

Một kích như vậy đủ để oanh động toàn bộ Man Lâm, Hiên Viên Tĩnh vừa từ trong hẻm núi xông ra nghe được thanh âm như vậy, lập tức cảm giác không ổn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng thanh âm kia.

Vừa mới sử dụng Thương Sinh đao chuẩn bị chém giết đám người Diệp Tĩnh Vũ, cũng cảm nhận được va chạm như vậy. Nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không có tâm tư tìm hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ vì trong đoàn huyết khí nồng đậm kia, một nam tử mặc trường bào màu vàng, trên trường bào thêu đủ loại hoa văn...

Hắn có một mái tóc dài màu bạc, trên người khoác một bộ áo da màu bạc, bộ lông màu bạc trên áo da sáng ngời, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua còn âm lãnh hơn cả quỷ thấy sâu.

Một cỗ ma khí nồng đậm từ trên người hắn phát ra, đó là khí tức tương tự ác ma nhưng lại không giống nhau, ngược lại có chút giống Diệp Tĩnh Vũ là ma tộc đã từng rất quen thuộc, hơn nữa còn chảy xuôi huyết mạch Ác Ma tộc và Đại Vu, hơn nữa khí tức kia tựa hồ có chút quen thuộc với Diệp Tĩnh Vũ, tựa như đã từng gặp qua?

Kim Thượng Quân vừa bước ra đã thấy quỷ thấy lo lắng bị một đám cường giả vây lấy, không khỏi cả kinh, sao nha đầu này lại dễ dàng gây sự như vậy? Chính mình vừa mới giúp hắn thoát khỏi sự truy tung của Sát Thần Băng Minh kia, còn chưa kịp nói cho hắn biết đã gặp nhiều phiền toái như vậy? Nhưng khi hắn định mắt nhìn những người xung quanh, sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

Lúc trước mặc dù hắn không chính diện giao thủ với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng cũng biết Thập Nhị Thiên Vu hắn bố trí diệt tuyệt đại trận ra sao, đó chính là đồ vật năm đó Ma Thần Xi Vu lưu truyền xuống? Thân là Ma tộc, làm sao không biết những chuyện này?

Chúc Dung, câu mang, Huyền Minh, Hạng Tỳ Hưu, Thiên Ngô, Hậu Miếu...

Trời ạ, mười hai Thiên Vu, vậy mà đã có sáu tên hóa ra chân thân, mình làm sao ngăn cản được? Thằng này, làm sao lại xúc động như vậy chứ? Vì một nữ nhân, về phần đặc tội một cường giả đỉnh cấp như vậy sao? Từ dáng vẻ của đám người Hạng Tịch Quân đã biết thân phận Diệp Tĩnh Vũ.

“Đi...” Căn bản không dám nhiều lời, một tay áo cuộn lên, cuộn lấy quỹ thấy phiền muộn, liền hóa thành một đạo huyết quang phóng lên trời, nếu là cường giả bình thường, cho dù là cường giả cấp Côn Bằng, hắn cũng có lòng tin trước tiên đánh chết nó rồi mới rời đi. Dù sao, mặc dù hắn không đạt tới Vũ cấp, thế nhưng trên người có không ít pháp bảo, gặp phải cường giả cấp Toan Nghê bình thường, tựa như một người trưởng thành cầm phi kiếm tay không đối mặt với người trưởng thành khác vậy.

Thế nhưng có tên Diệp Tĩnh Vũ thì khác, pháp bảo trên người hắn không thể so với mình, hơn nữa phẩm cấp cũng không kém pháp bảo của mình, nếu như nói pháp bảo của mình là phi kiếm, vậy hắn chính là đại pháo? Kim Thiêm Quân cũng không ngốc đến mức dùng thương đi đánh cùng đại khí.

Cho nên sau khi biết là Diệp Tĩnh Vũ, căn bản không nghĩ tới chuyện khác, trực tiếp bỏ chạy...

Thế nhưng hắn có thể chạy thoát được không?

“Muốn chạy trốn, trốn ở đâu?” Thấy người này vừa tới đã muốn mang quỹ thấy buồn rời đi, Diệp Tĩnh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, Đông Hoàng Chung màu xanh bay ra khỏi thức hải, xuất hiện trên đỉnh đầu, một đạo hào quang màu xanh chiếu xuống, bao phủ Kim Uế Quân cùng quỹ thấy u sầm vào trong đó...

Kim Thượng Quân biến sắc, lúc này chỉ hận không thể đem tất cả tử nữ thân đều rầu rĩ ân cận hỏi thăm một mảnh, con mẹ ngươi, đây đâu phải là bảo ta tới cứu ngươi a, đây quả thực là kéo ta tới đây chịu chết cùng ngươi mà? Đông Hoàng Chung

cũng vậy, trước kia ta không biết thứ này, hiện tại ta rõ ràng biết rõ, con mẹ nó là thật sự thật của tam giới đệ nhất thần khí.

Mắt thấy sắp bị Đông Hoàng Chung thu vào, một tay Kim Lư Quân run lên, một quyển sách màu vàng xuất hiện trong tay hắn, cũng không biết có phải bị Đông Hoàng Chung soi sáng hay không, từng trang từng trang sách màu vàng kia không ngừng quay cuồng.

Ngay sau đó liền thấy từng đạo hào quang màu vàng không ngừng nổi lên hai cái, trong mơ hồ, trên đỉnh đầu Kim Lư Quân cùng Quỷ Kiến sầu tạo thành một cái bát quái to lớn, từng đạo Diệp Tinh Vũ xem không hiểu, thế nhưng toàn bộ vẫn tự như nòng nọc mà đám người Chúc Dung đều biết tán phát ra, tựa như từng đầu Kim Long nhỏ bé, vây quanh Kim Uế Quân không ngừng chuyển động?

“Hà Đồ Lạc Thư?” Chúc Dung, Hạng Khuyết, câu mang, Thiên Ngô, Hậu Ngô, Huyền Minh, sáu người hầu như đồng thời truyền đến một hồi tiếng kinh hô, đặc biệt là câu mang, thân thể của hắn vậy mà run rẩy một trận, trên mặt lại lộ ra kinh hãi, bàng hoàng, các loại thần sắc phức tạp, tựa như truyền gia chi bảo của mình mất tích nhiều năm, một lần nữa xuất hiện trở lại...

Hà đồ, đây chính là thần đồ Thánh Nhân Phục Hy suy tính Bát Quái, diễn hóa Chu Thiên, Lạc Thư, đó là Đại Vũ Vương thống trị nước lớn, phân chia thần thư của Cửu Châu, một cái ẩn chứa thiên cơ, một cái ẩn chứa thiên lý, hai bức tranh tổ hợp lại tạo thành kỳ thư đệ nhất Tam Giới - Thiên Thư...

Thiên Thư đại biểu cho lý lẽ Thiên Đạo...

Trong lời đồn, nếu ai có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được quyển sách này, thì chắc chắn có thể lĩnh ngộ Thiên Đạo chí lý, bước ra bước cuối cùng, trở thành Thánh Nhân...

Chỉ bất quá đã nhiều năm như vậy, không cần nói có người lĩnh ngộ quyển sách này, ngay cả tung tích quyển sách này cũng không biết ở nơi nào, nào ngờ nó lại ở trong tay Kim Ung Quân...

Chương tám mươi tư Thiên Thư.

Một câu mang năm đó thân là thần tử Phục Hy, hôm nay lại một lần nữa nhìn thấy đồ vật của mình, trong lòng đương nhiên kích động không thôi.

Còn về Diệp Tĩnh Vũ, cho dù không biết về Hà Đồ Lạc Thư, nhưng khi nhìn thấy biểu lộ kinh ngạc trên mặt mấy đại Thần Tôn, quyển sách kia dần dần thoát khỏi trói buộc của Đông Hoàng Chung, cũng biết, đây tuyệt đối là một kiện pháp bảo đỉnh cấp, tuyệt đối là pháp bảo siêu cường cùng cấp với Đông Hoàng Chung.

Người này, hắn đi đâu tìm loại pháp bảo này đây?

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy khiếp sợ...

“Mọi người cùng nhau tiến lên, giết chết tên này...” Trong lòng khiếp sợ nhất, nhưng hắn lại không có ý định buông tha hai người. Hôm nay nếu không phải mình đến sớm, rất có thể Cửu Phương đã bị trúng độc quỷ kiến sầu, đối với loại gia hỏa luôn có ý đồ với nữ nhân này, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình, bất cứ nam nhân nào cũng khó có thể chịu được sự tồn tại của loại người này.

Vừa dứt lời, Phiên Thiên Ấn đã xuất hiện trong tay, một tay nâng lên, thiết ấn màu đen trong nháy mắt bắn ra, đi thẳng tới bầu trời Kim Xán Quân và Quỷ Sầu, biến thành một ngọn núi cực lớn, rộng hơn mười dặm, mang theo năng lượng cuồng bạo hung hăng đập xuống.

Trên mặt Kim Xán Quân lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng không ngừng lật qua lật lại trang sách màu vàng kia, liền thấy từng văn tự nòng nọc không ngừng chớp động, bất quá vừa biến ra càng toả sáng hào quang, tạo thành một lồng năng lượng màu vàng, bao phủ nó vào bên trong.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Phiên Thiên Ấn trùng điệp đập lên quang thuẫn màu vàng kia, lực lượng khổng lồ

trực tiếp nện quang thuần nát bấy, thế nhưng Phiên Thiên Ấn cũng bị đánh bay ra ngoài.

Diệp Tĩnh Vũ và Kim Lưu Quân đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên hai người đều bị thương. Bất quá Kim Lưu Quân biết lúc này không phải là thời điểm lùi bước, nếu không đối mặt với nhiều người tiến công như vậy, hắn căn bản khó thoát khỏi cái chết.

Thiên Thư trong tay nâng về phía trước, trong nháy mắt biến lớn lên, cuối cùng biến thành cự luân, mà thân ảnh hắn và quỷ thấy quỷ sào liền rơi vào phía trên Thiên Thư, từng đạo hào quang màu vàng không ngừng sáng lên, hợp thành từng đạo hộ thuần dày đặc, mà Thiên Thư càng là có linh tính phải bỏ chạy về phương xa.

Diệp Tĩnh Vũ nào như hắn nguyện, Xi Vưu kỳ lay động, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận đã tế ra, chung quanh mây đen dày đặc, âm phong mờ mịt, hoàn toàn phong kín cả vùng trời này.

Nghịch bác trực tiếp hóa ra chân thân, hóa thành một đầu cao tới mấy ngàn trượng, thân thể hùng tráng, toàn thân đen nhánh, giống như kỳ lân một sừng bác bỏ, dùng độc giác của mình hung hăng đâm về phía Kim Ung Quân.

“Ầm ầm...” Độc giác nghịch chuyển hung hăng đâm vào phía trên kim quang do Thiên Thư biến thành, va chạm làm tăng kim quang kia run rẩy một hồi, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Ngay sau đó, Tiểu Đào cũng hóa thành chân thân, há mồm phun ra một ngọn lửa màu đen, phun lên đoàn hào quang màu vàng kia. Hào quang màu vàng kia vậy mà trong nháy mắt bốc cháy lên, Kim Ân Quân sợ tới mức vội vàng điều động lực lượng trong cơ thể, tiếp tục thúc giục Thiên Thư.

Chúc Dung cũng hóa thành hai chân thân Hỏa Xà, hai tai xuyên qua thân người đầu thú, chân đạp hai đầu Hỏa Xà, toàn thân Hỏa Hồng Lân Phiến, thả nội đan đã hoàn toàn khép lại trong cơ thể Hi Dương, thân ảnh bay lên trời, trực tiếp một quyền đập tới Kim Trinh Quân bị Thiên Thư bao vây.

Hạ Tịch, Thiên Ngô, Huyền Minh cũng đồng thời phát động tiến công của mình, mỗi người cơ hồ xuất toàn lực, ngay cả câu mang cũng chữa khỏi thương thế không sai biệt lắm, chỉ là Hi Dương còn đang hôn mê đã rơi vào trong tay của Cửu Phượng, cả người trực tiếp biến thành một cây thông thiên kiến mọc to lớn, từ trên xuống dưới đánh về phía Thiên Thư.

Thậm chí ngay cả Tuyết Linh thực lực thấp kém nhất cũng đem cây Long Hồn Tiên mà Diệp Tĩnh Vũ đưa cho, đập về phía đoàn hào quang màu vàng kia...

Về phần Phù Du, lại là tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung, mũi tên đã nhắm vào Kim Uế Quân được Thiên Thư bảo hộ, chỉ cần có một cái khe, hắn liền có thể trực tiếp bắn chết Kim Nhiễm Quân.

Nhìn thấy nhiều người như vậy đồng thời phát động tấn công mình, sắc mặt Kim Nhiễm Quân rất khó coi, căn bản không dám nghĩ nhiều, miệng không ngừng phun ra tinh huyết, toàn diện thúc giục Thiên Thư...

“Ầm ầm...” Từng luồng lực lượng cực mạnh không ngừng đánh lên hào quang do Thiên Thư biến thành, hào quang kia lại một trận run rẩy, thế nhưng dưới tình huống Kim Nhiễm Quân không muốn sống phun ra máu tươi, lại đồng thời ngăn được công kích của nhiều người như vậy.

Mà trong miệng hắn bắt đầu niệm chú ngữ, thiên thư kia biến thành bát quái vậy mà bắt đầu xoay tròn.

“Càn Khôn Đại Na Di? Người vậy mà đã học được Càn Khôn Đại Na trong Thiên Thư? Mau, ngăn cản hắn...” Nhìn thấy hình ảnh bát quái đang xoay tròn kia, sắc mặt của câu Mang biến đổi, Càn Khôn Đại Na Di, đó chính là thần thông mà Phục Hy Thánh Nhân sáng chế ra để di chuyển, chỉ cần phát động thần thông này, bất kể ở bất kỳ nơi nào, trong hoàn cảnh nào cũng có thể di chuyển ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

“Phá cho ta...” Nhìn thấy câu mang sắc mặt trở nên khó coi như vậy, Diệp Tĩnh Vũ biết tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục phát động, Đông Hoàng Chung một mực lơ lửng trên đỉnh đầu

trực tiếp xông tới, hung hăng đâm vào hào quang màu vàng kia.

Thậm chí vì phát huy lực lượng của Đông Hoàng chung, Diệp Tĩnh Vũ cũng phun ra một ngụm tinh huyết bốn mạng, trong nháy mắt, liền thấy hào quang màu xanh không ngừng sáng lên, hư không càng xuất hiện từng vết tích màu xanh, đó là dấu vết Đông Hoàng Chung vạch phá hư không.

Đông Hoàng Chung không lồ như một cái thiên địa, đâm thẳng vào trên quang thuần màu vàng do Thiên Thư biến thành. Quang thuần màu vàng đã chịu không nổi lực lượng như vậy, xuất hiện vết rách, cuối cùng phát ra tiếng vang thanh thúy, vỡ vụn ra.

Cũng chính vào lúc này, Kỳ Tùng vẫn một mực chờ đợi, sau đó đã động đến dây cung trong tay.

“Vèo...” Một tiếng, một ngôi sao băng màu đen xé rách bầu trời, gần như trong nháy mắt đã tới ngực Kim Ung Quân, pháp y trên người hắn phát ra từng đạo hào quang màu vàng, thế nhưng pháp y này chẳng qua chỉ là pháp y tinh thuần của hắn, làm sao có thể ngăn cản được một mũi tên của Na Tra đang vận sức chờ phát động.

“Xoẹt...” một tiếng, một mũi tên máu từ trong ngực Kim Ung Quân bắn ra, Càn Khôn Đại Na Di đang chuẩn bị cũng theo đó đứt gãy, thậm chí ngay cả hào quang màu vàng của Thiên Thư cũng ảm đạm đi rất nhiều...

“Đi...” Trong miệng Kim Ung Quân truyền đến tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc, cũng bắt chập những thứ khác, một tay trực tiếp ném thân thể u sầu của Quỷ Kiến sầu ra ngoài...

Thấy Kim Ung Quân không đề ý mình lúc này, ngược lại người muốn đề quỷ thấy buồn rồi đi trước, trong mắt mọi người đều hiện lên một tia kinh ngạc, từ khi nào hắn trở nên vĩ đại như thế chứ?

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ sao có thể để quỷ thấy ưu sầu rồi đi như thế, thân thể của gã trong nháy mắt bước ra, giơ một tay

lên, trực tiếp hướng về phía đạo huyết ảnh nhìn thấy quỷ sào
kia đánh tới...

Thương Sinh ấn...

Chương Cửu Chương Chương Chu đầu tiên so với soái ca so với người đẹp trai hơn.

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, mang theo uy thế cực mạnh hung hăng đánh về phía Quỷ Kiến sào. Đối mặt với một chương mạnh mẽ đến cực điểm này, ánh mắt quỷ sào lộ ra tuyệt vọng, giờ phút này bản thân gã bị trọng thương làm sao có thể ngăn cản được một chương như vậy?

Vô lực làm ra bất cứ phản ứng gì, một chương kia đã đập vào Thiên Linh Cái của hắn...

“Bốp...” Một tiếng vang nhỏ vang lên, Thiên Linh Cái đang u sào kia vỡ vụn ra, ngay sau đó là cả cái đầu của hắn, sau đó là cổ, sau đó là thân thể của hắn, từ xa nhìn lại, giống như một pho tượng bị nổ nát...

Dưới lực lượng niệm lực cực lớn của Thương Sinh ấn, giờ phút này gã căn bản không thể thừa nhận nổi.

Bất quá trong cơ thể hắn có huyết mạch La Sát, dù thân thể của hắn có vỡ vụn, chỉ cần máu tươi không khô sẽ không cách nào chính thức giết chết. Chỉ cần thấy huyết vụ của hắn không ngừng phun ra, trực tiếp hướng bốn phương tám hướng phun tới, bất luận một giọt huyết dịch nào đào thoát, hắn đều có thể sống lại.

Nhưng là sớm nhìn ra điểm này Hạng Tiêu đã nhào tới, mở môi hồng nhan ra, hung hăng hút một cái, cái kia chung quanh tán máu tươi toàn bộ bị nàng hút vào trong bụng, rất là thỏa mãn ợ một cái, huyết mạch La Sát, đây chính là vật đại bổ a.

Tiêu diệt hoàn toàn sinh cơ không thấy buồn của Quỷ Diện, Diện Tĩnh Vũ quay đầu nhìn về phía Kim Xán Quân, lại phát hiện gã vậy mà đã đột phá khốn cảnh đám người Chúc Dung, trực tiếp thoát ra đại trận.

Nguyên lai vừa rồi hắn cũng không phải cứu quý kiến sầu, mà là biến quý kiến sầu thành mồi nhử, hấp dẫn lực chú ý của bọn người Diệp Tĩnh Vũ.

Khi quý thấy sầu muộn bị ném ra ngoài, hắn đã liệu lĩnh tể ra Thiên Thư, xông ra ngoài, chỉ có Chúc Dung và một câu Mang Chú ý tới động tác của hắn, nhưng đối phương có Thiên Thư trong tay, bọn hắn làm sao có thể ngăn cản được?

“Vèo...” Một tiếng, lực lượng của Thiên Thư trực tiếp xé rách thập nhị Thiên Vu diệt tuyết đại trận, thân thể Kim Lưu Quân lại phóng lên tận trời.

“Diệp Tĩnh Vũ, ta nhất định sẽ quay lại giết chết ngươi, nhất định sẽ!” Kim thiên quân bị bắn thủng ngực cơ hồ là nguyên khí đại thương, trong miệng phát ra tiếng kêu bi tráng, cho tới nay đều là hành sự kín tiếng, chưa bao giờ bị thương nặng như vậy, trong lòng tự nhiên là tức giận không thôi. Vừa mới chạy ra khỏi đại trận, liền mở miệng mắng to, dưới cái nhìn của hắn, có Thiên Thư ở đây, chính mình lại móc ra vòng vây, bọn họ làm sao còn có thể vây khốn chính mình.

Đúng vậy, Diệp Tĩnh Vũ vừa mới dùng một chương diệt sát quý thấy buồn phiền, chính là thời điểm lực lượng yếu nhất, cho dù muốn tể ra Đông Hoàng Chung cũng không kịp, những thứ khác không có chí bảo Tiên Thiên, càng không cách nào ngăn cản hắn. Bây giờ hắn cơ hồ chính là biển rộng nhảy nhót, bầu trời mặc chim bay.

Nhưng đó cũng chỉ là vền vện mà thôi, lúc hắn vừa nói xong câu đó đã nghe được một giọng nói lạnh như băng từ trên trời vang lên.

“Ngươi đi được rồi sao?”

Ngươi đi được rồi sao? Một câu nói này thật giống như một cái ma chú vậy, khiến sắc mặt Kim Lưu Quân kịch biến một hồi, trở nên khó coi cỡ nào cũng khó coi.

Dưới ánh mắt của mọi người, trên bầu trời xuất hiện một nam tử toàn thân mặc một bộ võ sĩ màu đen, sau lưng đeo một thanh thiết kiếm, sắc mặt hơi vàng óng, toàn thân tản ra khí tức băng lãnh.

Khi nhìn thấy nam tử này, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng thét kinh hãi: “Băng Minh...”

Hắn thật sự không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy hắn, nhìn thấy hắn huynh đệ đã từng một mực tựa như bóng dáng của mình.

Băng Minh lạnh lùng nở một nụ cười, mà y lại giơ tay phải lên, liền thấy trên tay phải của y xuất hiện một con dấu năm màu, một con dấu tản ra lực lượng ngũ hành phong cách cổ xưa không chút do dự, cái ấn kia phóng lên tận trời, biến thành một cái ấn cực lớn rộng hơn mười dặm, lực lượng ngũ hành ở giữa thiên địa đột nhiên bị thu nạp không còn, toàn bộ dung nhập vào trong cái ấn cực lớn này.

Uy lực con dấu trong nháy mắt tăng vọt không chỉ mấy lần, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí tin tưởng, nếu để nó chạm vào con dấu này, con dấu kia nhất định sẽ vỡ vụn.

Đây là cái gì? Tại sao lại cường đại như thế?

Hạn Thương, Chúc Dung, sắc mặt đám người lại một lần nữa biến đổi, vẻ kinh ngạc trong mắt bọn họ thậm chí lấn át cả lúc nhìn thấy Hà Đồ Lạc Thư.

Lăng ấn....

Lấy Ngũ Thái thạch của Nữ Oa bổ thiên làm vật liệu, lấy tinh huyết của Ngũ Phương Thần Đế làm vật dẫn, dùng lực lượng Ngũ Hành làm hồn, vượt xa pháp bảo công kích nhất lưu đã luyện, phẩm cấp tuyệt đối không thua gì thần khí nhất lưu của Đông Hoàng Chung.

Cũng giống như Ngũ Phương Thần Kỳ, chính là Phục Hy của Nhân Hoàng Thái Cổ, thần khí tuyệt cường trấn áp tứ phương, làm sao xuất hiện trong tay Băng Minh đã không còn trọng yếu nữa, bất luận kẻ nào cũng có cơ duyên riêng của mình. Trong tay Kim Ân Quân có pháp bảo Thiên Thư, nếu như Băng Minh không có pháp bảo cao hơn thì làm sao đuổi giết bọn họ?

Trong tiếng kêu tuyệt vọng của Kim Nhiễm Quân, một điểm hào quang ảm đạm cuối cùng mà Thiên Thư phát ra trong nháy mắt bị nghiền nát, thậm chí Bát Quái đồ kia cũng bị phá

nát, Kim Ung Quân còn bị ấn ký đánh trúng, toàn bộ thân thể trực tiếp hóa thành hư vô.

Giữa bầu trời, chỉ còn lại có một quyển Thiên Thư màu vàng và một thanh ma đao màu đỏ như máu trôi nổi ở trong đó, đó là hai kiện pháp bảo mà Kim Lưu Quân và Quỷ Kiến rầu rĩ lưu lại...

Một tay khê vẫy, Băng Minh đã thu hai kiện pháp bảo vào, ngay sau đó đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi của Diệp Tĩnh Vũ, nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng lớn... Chỉ có điều, có lẽ nguyên nhân lâu rồi hắn chưa từng cười, nụ cười của hắn có chút cứng ngắc.

Bất quá mặc kệ là hắn hay là Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng hai người đồng thời nói: “Vậy mà ngươi không chết...”

Đã bao nhiêu năm rồi, đã bao nhiêu năm rồi chưa gặp mặt? Nếu như lúc trước không phải nghe được tin tức của Lương tiểu nhân, Diệp Tĩnh Vũ còn tưởng rằng hắn đã chết từ lâu, nếu không tin Hỗn Độn thân thể của Diệp Tĩnh Vũ bất tử bất diệt, Băng Minh cũng đã chết từ lâu rồi, nhưng bây giờ bọn họ đều không chết, hơn nữa còn sống rất tốt...

“Ha ha ha ha ha ha...” Nghe được hai người đồng thanh hỏi thăm, lập tức hai người cười ha hả, thân thể ôm chặt lấy nhau...

Đúng, bọn họ không chết, cũng không chết, tuyệt đối sẽ không chết...

Vào lúc này, trên bãi cỏ, truyền đến một trận thanh âm dần dò rất nhỏ, ngay sau đó liền thấy một thân quần lụa mỏng màu đỏ Hi Dương mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, dưới sự nâng đỡ của Cửu Phượng chậm rãi ngồi dậy, một đôi mắt còn có chút mơ hồ rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, đột nhiên cảm thấy người này như thế nào quen mặt vậy?

“Cửu Phượng tỷ tỷ, hình như ta lại mơ thấy tên khốn kia...”
Hi Dương nhỏ giọng nói.

Cửu Phượng chỉ cười cười thần bí, cũng không nói gì, mà Diệp Tĩnh Vũ lại đi tới trước mặt Hi Dương, nhìn chăm chăm

vào ánh mắt của Hi Dương, rất là dịu dàng nói: “Hi Dương, là ta... Ta đã trở về...”

Vẻ mặt của Hi Dương trong nháy mắt cứng đờ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, là hấn sao? Thật sự là hấn sao?

Qua trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, Hi Dương bỗng nhiên vùng nắm đấm của mình lên, hung hăng một quyền đập lên mặt Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ không hề phòng bị chút nào trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài...

“Cút, muốn lừa gạt lão nương, trượng phu của lão nương đẹp trai hơn người nhiều đó...” Trong mơ hồ còn nghe thấy tiếng gầm thét phẫn nộ của Hi Dương, gương mặt của Diệp Tĩnh Vũ cay đắng, lẽ nào bây giờ mình không đủ đẹp trai sao?

Chương tám mươi sáu, một đao của ta đủ rồi.

Địa phương Độc Cô Bá Thần cùng Hiên Viên tuyệt chiến, đã biến thành một mảnh hư vô, triệt để hư vô, thậm chí ngay cả mặt đất cũng xuất hiện một hố to sâu mấy vạn trượng, hết thảy đều không bị phá hủy, đều bị hủy diệt.

Lúc Hiên Viên Tĩnh chạy tới, liền thấy thân ảnh cao ngạo Độc Cô Bá Thần kia lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, áo vải thô kia cũng đã rách rách rưới rưới, một đầu tóc dài cang rôi tung vô cùng, thế nhưng trừ cái đó ra, toàn thân trên dưới không tìm được một vết thương nào.

Mà thân thể Hiên Viên Tuyệt của lão tổ tông mình lại hoàn hảo không tổn hao gì lơ lơ giữa không trung, trên mặt của hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nụ cười kia có chút vui mừng, có chút vui vẻ, còn có sự giải thoát nhàn nhạt kia?

Giải thoát? Chuyện gì đã được giải thoát? Hiên Viên Tĩnh giật mình, lúc này mới phát hiện lão tổ tông của mình chỉ còn lại một đám tàn hồn, thân thể của hắn đã sớm biến mất...

“Lão tổ tông...” Hiên Viên Tĩnh kinh hô một tiếng, thân ảnh lóe lên đã đi tới trước một sợi tàn hồn của Hiên Viên Tuyệt, một tay phất lên, chính là một vật kim quang vẩy ra, lao lực bảo vệ đám tàn hồn Hiên Viên Tuyệt kia.

“Cuối cùng ta đã hiểu, cảm ơn ngươi, Độc Cô Bá Thần, cuối cùng ta cũng hiểu áo nghĩa của kiếm, cảm tạ ngươi...” Hiên Viên Tuyệt không để ý tới sợi kim quang kia của Hiên Viên Tĩnh, ngược lại nói với Độc Cô Bá Thần cách đó không xa.

“Hiểu thì đã sao? Ngươi đã không có cơ hội rồi!” Giọng điệu của Độc Cô Bá Thần lại có chút thương cảm, đối thủ trong số mệnh của mình lại cứ như vậy mà đi, hắn thật sự có cảm giác thối chết hồ bi thương.

Hơn nữa trong lòng hấn cũng có một trận tiếc nuối, giữa hai người vốn là một trận đại chiến kinh thế, thế nhưng lại bởi vì cảnh ngộ giữa hai người khác biệt, tạo thành chênh lệch thực lực quá lớn, dù Hiên Viên tuyệt đối dốc toàn lực, nhưng vẫn không phải đối thủ của Độc Cô Bá Thần.

“Đúng vậy, ta không còn cơ hội, nhưng hấn còn có cơ hội!”
Hiên Viên Tuyệt nhạt cười cười, ngay sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Hiên Viên Tĩnh cùng Độc Cô Bá Thần, toàn bộ tàn hồn của gã vỡ vụn ra, ngay sau đó một cỗ thần niệm vô hình tràn vào trong đầu Hiên Viên Tĩnh.

Đó là một cỗ linh ngộ đối với Vũ cấp, từ Côn Bằng đến Vũ cấp linh ngộ, đó là hấn dùng tính mạng bản thân vì cái giá của bản thân mà bộc phát ra pháp tắc mạnh nhất, là Sáng Thế Pháp Tắc.

Chỉ có triệt đề linh ngộ như vậy pháp tắc mới có thể chân chính trở thành cao thủ Vũ cấp.

Gã chết rồi, thế nhưng là gã linh ngộ hoàn toàn bị Hiên Viên Tuyệt thu nạp, Hiên Viên Tuyệt cũng đã sớm đạt đến Vũ cấp đỉnh phong, hôm nay tiếp nhận một tia minh ngộ của lão tổ tông, lập tức tựa như thể hồ quán đỉnh, trong nháy mắt hiểu rõ tất cả đạo lý kia.

Thần niệm của hấn bỗng nhiên tăng vọt như thủy triều, tu vi càng tăng vọt như tên bắn, cơ hồ muốn bước một bước ra khỏi cảnh giới Vũ cấp.

Độc Cô Bá Thần biến sắc, hấn càng cảm ứng được Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trong cơ thể Hiên Viên Tĩnh, bọn hấn quả nhiên có mưu đồ, bọn hấn vậy mà cướp đi Huyền Nguyên Không Thủy kỳ từ trong tay Cửu Phượng.

Bằng vào điểm này, tuyệt đối không thể để cho hấn rời đi, thạch đao trong tay run lên, sẽ chém tới Hiên Viên Tĩnh.

Hiên Viên Tĩnh đang ở biên giới đột phá, cảm nhận được sát ý trong lòng Độc Cô Bá Thần, căn bản không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ, cả người bước lên trên cây cầu vàng do Thái Cực Đồ biến thành.

Cờ vàng hơi đỏ, huyền nguyên khổng thủy kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ cũng xuất hiện bên cạnh hắn, lao lực bảo vệ hắn, mà cả người hắn cũng ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu lẳng lẳng cảm ngộ tia minh ngộ của Hiên Viên Tuyết truyền đến.

Ngộ chọn, hắn đột phá Vũ cấp trở thành cao thủ siêu nhất lưu, không cách nào hiểu được, có lẽ vĩnh viễn hắn cũng không cách nào bước vào bước kia được.

Đao mang cực lớn chém vào trong Thái Cực Đồ, nhưng lại bị bốn cỗ lực lượng Địa Thủy Phong Hỏa do Thái Cực Đồ biến thành quấy cho nát bấy, vậy mà không thể làm Hiên Viên Tĩnh bị thương mảy may?

Nhìn thấy chiến quả như vậy, Độc Cô Bá Thần giận dữ, thân thể nhoáng một cái, vậy mà chạy vào bên trong Thái Cực Đồ, có can đảm vọt thẳng vào Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ chính là pháp bảo trấn giáo của Tam Thanh Thánh Nhân, cùng Đông Hoàng Chung, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Kiếm đều là Tiên Thiên Chí Bảo, ngoại trừ Thông Thiên giáo chủ năm đó, dám làm như vậy phỏng chừng cũng chỉ có một mình Độc Cô Bá Thần.

Vừa mới xông vào đại trận, liền thấy trận đồ biến ảo một trận, phảng phất đi tới một thế giới lửa, vô số ánh lửa thẳng đến chính hắn cuốn tới, Độc Cô Bá Thần lại hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một đao chém tới.

“Bá...” Một biển lửa trực tiếp bị chém thành hai nửa, thế giới trực tiếp vỡ vụn, ngay sau đó lại đi tới một thế giới gió khác. Vô số phong nhận không ngừng gào thét lao đến, đó là gió mạnh có thể dễ dàng xé tan sắt thép thành từng mảnh, thế nhưng Độc Cô Bá Thần vẫn một đao chém tới.

Đao mang chói mắt tại đây một phiến thế giới loá mắt, cuồng bạo thế giới vẫn bị một đao này chém nát.

Vào lúc này, Độc Cô Bá Thần phát hiện mình đã đi tới một thế giới nước, từng bọt nước cực lớn vọt thẳng về phía hắn, áp lực của bọt nước kia có thể nhẹ nhàng đè chết một gã tuyệt tiên, thế nhưng Độc Cô Bá Thần lại không thèm nhìn, cũng đồng dạng một đao chém tới.

Thế giới này lại lần nữa vỡ vụn, cuối cùng là thế giới dưới đất, vô số ngọn núi đá phóng lên trời, như một quả cầu sáng ném về phía hắn. Thế nhưng hắn vẫn dựa vào một thanh đao trong tay, một đao chém nát.

Vào lúc này, trận đồ tiếp tục phát sinh biến hóa, vô số ánh lửa, ánh sáng, phong nhận, núi đá quần lấy nhau, huyền hóa ra một thế giới mới, rất nhiều Thiên Ma, ác ma, dị thú, tiên nhân, đều xuất hiện ở trong đó. Bọn họ có điệu múa, có chỗ dựa vào thân thể, có người dựa vào tốc độ, đều là muốn tiếp cận Độc Cô Bá Thần, đối mặt với bao la vạn tượng như vậy, Độc Cô Bá Thần đồng dạng một đao chém ra ngoài...

Thế giới lại lần nữa tan vỡ, thân ảnh cao ngạo của Độc Cô Bá Thần kia đã đi tới phía dưới cầu vàng...

Cảm nhận được đao khí cường đại của Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tĩnh lại không có ý mở mắt, hắn vẫn nhắm chặt hai mắt, nhú chặt mày, tựa hồ rất thống khổ.

Độc Cô Bá Thần không để ý đến dáng vẻ của hắn, trực tiếp bước ra, muốn bước lên cầu, nhưng bỗng nhiên bắn ra hơn vạn đạo kiếm khí sắc bén.

Ngoại trừ những kiếm khí này, từng con trường long màu vàng, từng con Chân Hoàng ngũ sắc, một con Kỳ Lân hung ác, còn có Quỷ Ngưu, Cùng Kỳ, Lân, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, các hung thú thần thú đồng loạt xông về Độc Cô Bá Thần...

Chứng kiến những thần thú không ngừng lao ra này, chứng kiến những thần thú chân thật biến thành ở thế giới này, trên mặt Độc Cô Bá Thần không có bất kỳ dị sắc nào, hắn chỉ chậm rãi giơ thanh thạch đao trong tay lên, trực tiếp chém xuống, đao mang chói mắt hoàn toàn bao phủ toàn bộ thần thú ở trong đó...

Mặc người thiên quân vạn mã, mặc người thiên biến vạn hóa, mặc người bao quát vạn tượng, ta, một đao là đủ!

Vô số thần thú phát ra tiếng gào thét bi thảm, thân thể nhao nhao vỡ tan, không có bất kỳ một con hung thú thần thú nào có thể ngăn cản được một đao Độc Cô Bá Thần này.

Thái Cực Đồ đích thật là một trong những pháp bảo mạnh nhất. Nếu như tể ra kiện pháp bảo này là Thái Thượng Lão Quân, Độc Cô Bá Thần đã chết từ lâu không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng hôm nay tể ra Hiên Viên Tĩnh, hơn nữa còn là Hiên Viên Tĩnh không dám phân tâm, làm sao có thể ngăn cản được bước tiến của Độc Cô Bá Thần.

Y cứ thế bước từng bước một về phía cầu vàng, phàm là muốn ngăn trở y, bất kể là ảo ảnh hay là chân thân cũng được, toàn bộ đều bị một đao của y chém nát, hủy diệt không gian, toái diệt tất cả, hủy diệt diệt đao.

Khi Độc Cô Bá Thần bước lên cầu vàng, sắp đi đến trước người Hiên Viên Tĩnh, Hiên Viên Tĩnh một mực nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo kiếm quang sắc bén vậy mà trực tiếp từ trong mắt gã bắn ra, sau đó từng đạo kiếm quang từ trên người gã bắn ra, vậy mà trực tiếp tạo thành một thế giới kiếm, một thế giới hoàn toàn do kiếm tạo thành.

Đây là thế giới của hắn, thật sự thuộc về thế giới của hắn. Một thế giới hoàn toàn do hắn tạo thành, những kiếm khí kia vậy mà hóa thành một thanh thiên kiếm khổng lồ, một thanh thiên kiếm tựa như có sinh mệnh, chém về phía Độc Cô Bá Thần.

Nhìn thấy những thanh thiên kiếm chân thật kia, ánh mắt Độc Cô Bá Thần sáng ngời, vậy mà hắn thật sự lĩnh ngộ được? Cho dù là Hiên Viên Tuyệt đã ngộ ra chân lý, dù thực lực của hắn đã đạt đến trình độ Tuyền Cơ đỉnh phong, có thể trong thời gian ngắn lĩnh ngộ tầng quy tắc mà rất nhiều người mấy vạn năm cũng không thể lĩnh ngộ được., Thiên phú của hắn thật sự không thể khinh thường? Phải biết rằng, coi như là chính mình lúc trước, kế thừa đao y bát, tại thời điểm đạt tới sơ cấp cũng không có bao lâu, thế nhưng bước ra một bước cuối cùng lại hao phí hơn ngàn năm thời gian của mình.

Mà hắn lĩnh ngộ trong thời gian ngắn như vậy, điều này làm cho Độc Cô Bá Thần không khỏi kinh ngạc?

Bất quá đôi mắt thế giới vừa mới hình thành này, Độc Cô Bá Thần lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp phóng thích ra thế giới chi lực của mình, đao khí khổng lồ trong nháy mắt hình thành,

dễ như trở bàn tay đánh nát thế giới Hiên Viên Tĩnh biến thành.

Hiên Viên Tĩnh há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thế nhưng trong mắt hắn lại lóe lên chiến ý mạnh nhất, thân thể đã đứng lên, thân thể run lên, Thái Cực Đồ biến ảo, thân ảnh hắn và Độc Cô Bá Thần đã rời khỏi cây cầu vàng kia, đi tới một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới do Thái Cực Đồ biến thành.

Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ hóa thành hai đạo quang mang, dung nhập vào trong thân thể của hắn, cờ vàng Hạnh tán mát ra đạo đạo quang mang màu vàng, bao phủ cả người hắn vào trong, mà Hiên Viên Kiếm màu tử kim thì xuất hiện trên tay của hắn.

Có cờ vàng hạnh hộ thể, Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ cùng Ly Địa Diễm Quang Kỳ không ngừng dung hợp, cung cấp năng lượng, Hiên Viên Tĩnh cơ hồ Tiên Thiên đứng ở thế bất bại. Mà thế giới này chính là thế giới hắn lấy Thái Cực Đồ biến thành, hết thảy bên trong theo tâm ý của hắn biến động, cả người càng chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa.

Hiên Viên Kiếm trong tay càng là nhất đẳng thần khí, có thể nói, trừ tu vi còn không bằng Độc Cô Bá Thần, Hiên Viên Tĩnh đã chiếm hết ưu thế.

Thế nhưng mặc dù như vậy, Độc Cô Bá Thần vẫn là vẻ mặt bình thản, chỉ cần trong tay của hắn có đao, hắn sẽ không e ngại bất kỳ tình huống gì. Đừng nói Hiên Viên Tĩnh người vừa mới lĩnh ngộ Vũ cấp, cho dù là tồn tại như Ngũ Đại Tiên Thánh, có được nhiều chí bảo Tiên Thiên như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Thạch đao trong tay xiết chặt, thân thể bước về phía trước một bước, trực tiếp một đao bổ về phía Hiên Viên Tĩnh.

Tựa hồ cũng biết tu vi Độc Cô Bá Thần trên mình, Hiên Viên Tĩnh cũng không có ý định liêu mạng với Độc Cô Bá Thần, tín niệm vừa động, một tòa núi lớn xuất hiện phía trước đạo đạo quang mang kia, mà cả người gã đập một cái vào hư không, biến mất tại chỗ, lại một lần nữa xuất hiện sau lưng Độc Cô Bá Thần.

Vào lúc này, ngọn núi lớn kia vừa khéo bị Độc Cô Bá Thần một đao chém nát.

Mà Hiên Viên Kiếm trong tay hắn lại sáng lên một đạo kiếm quang màu tím kinh thiên, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Độc Cô Bá Thần.

Đối mặt với một kiếm này của Hiên Viên Tĩnh, Độc Cô Bá Thần cười lạnh một tiếng, trở tay bỏ một đao, trực tiếp bỏ vào trên kiếm quang màu tím vàng, lực lượng khổng lồ chấn động làm Hiên Viên Tĩnh liên tục lui lại. Không đợi gã hoàn toàn phục hồi tinh thần, đao thứ hai đã chém ra ngoài, trong ánh mắt kinh ngạc của Hiên Viên Tĩnh, một đao kia đã đứng trên hoàng sắc quang mang do cờ hạnh tán phát ra.

Đao khí sắc bén đánh tới hoàng mang run rẩy một hồi, thế nhưng lại không có chút dấu hiệu tan vỡ nào. Trái lại, thân thể Hiên Viên Tĩnh bị chấn động này đánh bay, tránh được công kích liên tục của Hiên Viên Tĩnh.

Tựa hồ cũng minh bạch nhược điểm của mình, Hiên Viên Tĩnh không ngừng điều động lực lượng của Thái Cực Đồ, hóa ra các loại núi đá đánh về Độc Cô Bá Thần, mà Hiên Viên Kiếm trong tay hắn lại đâm ra từng đạo kiếm quang sắc bén.

Đối mặt với phương thức đánh nhau vô lại như Hiên Viên Tĩnh này, Độc Cô Bá Thần cũng không tức giận, một gia hỏa có thể tiếp nhận áo nghĩa Vũ cấp nhanh như vậy cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết cách dùng chỗ mạnh nhất của mình đi công kích chỗ yếu nhất của đối phương.

Bất quá trên thân đối phương có nhiều trọng bảo như vậy, chiến lực bản thân mặc dù vô song, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn muốn chiến thắng cũng có chút khó khăn, mắt thấy Hiên Viên Tĩnh lại một lần nữa đánh tới mình, thân thể Độc Cô Bá Thần lắc một cái, cả người vậy mà trực tiếp biến thành một cổ đao khí ngút trời.

Vậy mà hắn lại một lần nữa phóng thích thế giới của bản thân...

Một thế giới hoàn toàn do đao tạo thành, đao khí cuồng bạo tán loạn bốn phía, trong nháy mắt đánh nát thế giới do Thái

Cực Đồ biến thành này. Hiên Viên Tĩnh không dám chủ quan, cũng lại một lần nữa phóng thích thể giới của mình. Chẳng qua y hiểu được thể giới biến thành này tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Độc Cô Bá Thần, bởi vậy không ngờ đem thể giới của mình và thể giới do Thái Cực Đồ biến thành dung hợp hoàn mỹ một chỗ.

Ngoại trừ Thông Thiên Kiếm Ý, trong phiên thể giới này còn có thêm bốn cổ Nguyên lực Địa Thủy Phong Hỏa, cũng là dựa vào loại năng lượng cường đại này, Hiên Viên Tĩnh miễn cưỡng ngăn cản đao mang vô cùng vô tận kia...

Thế nhưng cho dù như thế, theo thời gian trôi qua, Hiên Viên Tĩnh vẫn cảm giác được có chút lực bất tòng tâm, dù sao, thời gian hấn lĩnh ngộ lực lượng thể giới quá ngắn ngủi, mặc kệ là Thái Cực Đồ cũng tốt., Hoàng kỳ hạnh vàng cũng được, thậm chí ngay cả Hiên Viên Kiếm, hấn cũng khó có thể phát huy lực lượng mạnh nhất, làm sao có thể ngăn cản được đao mang cuộn cuộn không ngừng của Độc Cô Bá Thần kia. Mất thấy thể giới của hấn lại lần nữa bị thể giới của Độc Cô Bá Thần xé nát, trong đầu của hấn bỗng nhiên vang lên thanh âm của Ngũ Thánh.

“Thần kỳ đã đoạt được, mau chóng trở về!” Vừa dứt lời, liền thấy trong thể giới Độc Cô Bá Thần biến thành đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu đen, vòng xoáy kia phảng phất như một lỗ đen, trực tiếp cuốn lấy Hiên Viên Tĩnh, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Thân ảnh Độc Cô Bá Thần muốn xông qua, thế nhưng vòng xoáy màu đen kia cũng biến mất theo, cảm nhận được vòng xoáy màu đen trực tiếp xuất hiện trong thể giới của mình, lòng mày Độc Cô Bá Thần nhú chặt lại một chỗ? Lẽ nào mấy người bọn họ đã ngộ ra điều gì rồi? Đã tìm Tề Ngũ Phương Thần Kỳ? Nghĩ tới đây, hấn lại vang lên đám người Cửu Phương trong hạp cốc, xoay người chạy về hướng hạp cốc...

Chương thứ tám chín mươi bảy, một lát ôn tồn.

Trong hạp cốc, thấy Hi Dương một quyền đánh bay Diệp Tĩnh Vũ, mọi người tại đây đều ngẩn người, vừa rồi còn vì Diệp Tĩnh Vũ đại phát thần uy mà bị nữ nhân của mình một quyền đánh bay, Ách, việc này nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ có chấn động gì...

“Ha ha, mặt trời hôm nay thật lớn, phơi nắng trên thân người thật thoải mái...” Chúc Dung là người đầu tiên nhìn lên bầu trời, mở miệng nói ra, bởi vì nguyên nhân thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, giờ phút này bầu trời mây đen dày đặc, nào có nửa điểm ánh mặt trời.

“Ừm ừm, thật sự rất lớn, thật lớn quá...” Thế nhưng lại làm cho người khác kinh ngạc, đều gật đầu phụ họa, ra hiệu chính mình cũng không nhìn thấy một màn vừa rồi.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không bò từ dưới đất lên, chỉ hung hăng trừng mắt liếc đám người Chúc Dung một cái, trên mặt tràn đầy bất mãn.

“Ha ha, ta nhớ ra rồi, thần hồn Huyền Vũ kia còn chưa nghiên cứu thấu triệt, ta còn muốn đi xem một chút, các người tiếp tục phơi nắng đi...” Cảm nhận được thần sắc bất mãn của Diệp Tĩnh Vũ, Huyền Minh cười ha ha một tiếng, thân ảnh biến mất trước.

“Ta cũng thiếu chút nữa quên mất, ta cũng bồi dưỡng một vị linh dược, sắp xong rồi, đi trước một bước...” Câu nói cũng theo sát phía sau, Chúc Dung, Hậu Điện, Thiên Ngô đều tìm đủ loại lý do ẩn giấu trong đại trận, chỉ có Hạng Khuyết rất là mị hoặc liếc Diệp Tĩnh Vũ một cái, lộ ra vẻ mặt tươi cười ám muội, lúc này mới chậm rãi tiêu tán.

“Tuyệt Linh, đây là lần đầu tiên ngươi tới Man Lâm, ta dẫn ngươi đi Man Lâm nhé!” Tiểu Đào áo trắng đã hóa thành hình

người, mở miệng nói với Tuyết Linh.

“Ừm... “Tuy Tuyết Linh còn nhỏ, nhưng ít nhiều cũng hiểu chút chuyện, biết bây giờ ca ca phải để lại cho mình và hai tỷ tỷ một thời gian.

“Tiểu Hắc, đi rồi...” Tiểu Đào đáp Tiểu Hắc còn đang sững sờ tại chỗ, quay người đi ra ngoài hạp cốc. Không ngờ Tiểu Hắc vẫn còn sững sờ tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

Đây là chuyện gì vậy? Một quyền vừa rồi của nàng bất luận nhìn từ góc độ hay góc độ, đều rất bình thản, lấy thân thủ của Tiểu Diệp Tử mà xem, không có đạo lý tránh không thoát sao?

“Tiểu Hắc, đi rồi...” Nhìn thấy Tiểu Hắc không có đuổi theo, mà đứng tại chỗ suy nghĩ một số vấn đề chuyên nghiệp trong chiến đấu, Thao Thiết lại lớn tiếng kêu một tiếng?

“Tại sao phải đi?” Tiểu Hắc lại có chút nghi hoặc, người muốn dẫn Tuyết Linh đi dạo một chút, gọi ta tới làm gì? Chẳng lẽ ở trong Man Lâm này còn có người không thể đối phó sao?

Không thể không nói, trong đầu nghịch bác chỉ có chiến, đối với những sự tình khác lại có chút chậm chạp.

Nhìn thấy tiểu Hắc vẫn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, Thao Thiết thật là tức điên lên, tên khốn này sao lại ngây ngốc như vậy chứ?

“Nghịch bác, ta cùng người đánh một trận đi!” Đến lúc đó Băng Minh một bên, mỉm cười nói ngược lại.

Vừa nghe thấy cuộc chiến, con mắt nghịch bác lập tức sáng lên, hẳn biết rõ băng minh cường đại, có một đối thủ như vậy đang cầu còn không được đây? Làm sao còn nói gì nữa, thân thể trực tiếp hướng Băng Minh đánh tới, Băng Minh lại cười cười, xoay người chạy ra ngoài hạp cốc.

Nhìn thấy phản bác cứ thế bị dẫn đi, Thao Thiết rên rỉ đầy bất đắc dĩ, “Cái tên điên chiến đấu này, chẳng lẽ ngoại trừ chiến đấu thì không còn gì khác sao? Ai, Tuyết Linh, đừng để ý tới hắn, chúng ta đi thôi!” Nói xong, bọn họ cũng biến mất trong hạp cốc.

Rất nhanh, trong hẻm núi chỉ còn lại ba người Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy từng người rời đi, đặc biệt là cảm ứng được khí tức Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Hi Dương có chút kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía Cửu Phượng, trong ánh mắt tràn đầy hồi thẩm, lẽ nào người này thật sự là Diệp Tĩnh Vũ sao?

Nhìn thấy ánh mắt hồi thẩm của Hi Dương, Cửu Phượng rất là hàm súc gật đầu nhẹ, tuy rằng Diệp Tĩnh Vũ bị đánh, nàng có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến tên gia hỏa này biến mất mấy ngàn năm, cũng cảm thấy một quyền này thực sự giải hận, hơn nữa lực đạo vừa rời của Hi Dương, làm sao có khả năng thật sự thương tổn đến Diệp Tĩnh Vũ.

Vừa nhìn thấy Cửu Phượng gật đầu, Hi Dương mới biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn cỡ nào, thân thể râm một tiếng, từ dưới đất bò dậy, trực tiếp nhào tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, rất quan tâm nói: “Xin lỗi người.”, Ta vừa rồi không nhận ra người, ta không cố ý, ta thật sự không cố ý...” Cả người Hi Dương ngồi xổm trước mặt Diệp Tĩnh Vũ, bàn tay nhỏ bé trắng mịn vươn ra, muốn trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ xoa xoa phần bị mình đập trúng, nhưng lại bị Diệp Tĩnh Vũ đẩy ra...

“Hừ, ngay cả trọng phụ của mình cũng không nhận ra, ta còn có thể nói gì đây? Phượng nhi, chúng ta đi...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, vừa từ dưới đất bò dậy, bắt quá khóe mắt của hắn thỉnh thoảng lại liếc qua bộ ngực của Hi Dương, dường như còn coi rẻ hơn trước kia nhiều.

“Ô ô ô, trọng phụ, người ta sai rồi, người ta thật là sai lầm mà, hơn nữa cái này cũng không thể trách hi a, ai bảo người rảnh rỗi đi làm chinh Dung giải phẫu chứ?” Hi Dương một tay ôm cánh tay Diệp Tĩnh Vũ, bộ vị tràn ngập tính đàn hồi không ngừng cọ cọ lên cánh tay Diệp Tĩnh Vũ a...

Cả dung dịch? Thiếu chút nữa Diệp Tĩnh Vũ đã ngã sấp xuống đất. Với tu vi hiện tại của bọn họ, muốn thay đổi dung mạo của mình, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng, còn cần chinh dung giải phẫu làm cái gì sao? Khẳng định là tên khốn Phương chủ nước này dạy bảo.

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục đi về phía trước, tuy nói bị Hi Dương đánh một quyền không cấp bách, nhưng là một người đàn ông bị nữ nhân của mình đánh, nếu như cứ như vậy bỏ qua? Vậy tôn nghiêm thân người đó ở đâu? Vậy uy nghiêm của chồng ta ở đâu?

“Được rồi, được rồi, trượng phu, không nên không để ý tới hi hi nha, hi hi biết sai rồi, cùng lắm thì trong chốc lát Hi Hi bồi thường bù đắp cho người nha...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vẫn không để ý tới mình, Hi Dương sử dụng đòn sát thủ...

Vừa nghe đến đền bù tổn thất hai chữ, con mắt Diệp Tĩnh Vũ liền sáng lên, trong đầu không tự chủ nhớ tới năm đó ở trong sơn động cùng Hi Dương Vân Vũ đêm, lúc trước chính mình tựa hồ bị động? Vừa nghĩ đến kia thân thể xinh đẹp kia., Vừa nghĩ tới cái tư vị kỳ diệu kia, trong lòng hấn lại sôi sục hấn lên, nói thế nào hấn cũng là một người đàn ông phải không? Hơn nữa còn là một nam nhân ngàn năm cấm dục, hôm nay lại bị một nữ nhân động lòng người như thế trêu chọc, làm gì còn có đạo lý không động tâm.

“Người bồi thường thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng cũng quay đầu lại, nghiêm túc nói với Hi Dương.

“Lát nữa người sẽ biết...” Nhìn thấy vẻ mặt nóng bỏng của Diệp Tĩnh Vũ, Hi Dương bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ?

Chứng kiến lá gan mình cực lớn, Hi Dương làm chuyện gì cũng thẳng thắn lộ ra thái độ nữ nhi này? Trái tim Diệp Tĩnh Vũ càng mãnh liệt nhảy lên? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Nàng còn muốn phục vụ toàn bộ sao? Chẳng lẽ nàng còn muốn phục vụ giống như những bộ phim nhỏ trước kia? Vừa nghĩ tới mình lại có cơ hội thử nghiệm loại diễm phúc này, trên mặt hấn lộ ra nụ cười xán lạn, ôm eo nhỏ của Hi Dương, tiến lên kéo bàn tay nhỏ của Cửu Phượng lên., Đi đến sơn động nơi Cửu Phượng cùng Hi Dương ở cách đó không xa, tôn nghiêm nam nhân cái gì, cái gì trượng phu uy nghiêm, đều con mẹ nó đi quỷ đi, nhiều lúc, vẫn là “Tượng” tới tương đối trọng yếu...

Ác ma thứ chín tám xuất thế.

Sơn động là nơi ở thường ngày của Cửu Phượng và Hi Dương, nhìn bề ngoài thì đi lên núi cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng bên trong lại trang trí cực kỳ xinh đẹp ấm áp, cũng không biết các nàng đào ở đâu ra nhiều lông chim màu đỏ như lửa như vậy., Toàn bộ thạch bích đã phủ kín, mặt đất phủ một tầng da thú dày đặc, cho dù ngủ ở phía trên cũng thoải mái đến cực điểm. Theo lời Diệp Tĩnh Vũ nói, bất kỳ góc ngách nào ở nơi này đều có thể tiến hành hoạt động sinh sôi nảy nở hậu đại vĩ đại.

Vừa nghĩ tới là trong chốc lát sẽ chấm dứt cuộc sống cảm dục của mình ở đây, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ liền hưng phấn một hồi, mệt mỏi lâu như vậy, cũng nên buông lỏng lỏng lỏng lỏng, hơn nữa chính mình tựa hồ cũng nên một phần danh phận Cửu Phượng đi rồi phải không?

Tay phải ôm eo nhỏ của Hi Dương không tự chủ được dờn lên trên, vừa lúc chạm đến đoàn mềm mại kia, mà thân thể của Hi Dương cũng khẽ run lên, có chút hờn dỗi liếc Diệp Tĩnh Vũ một cái, phong tình vạn chủng không nói ra được.

Lúc này, ba người đã đi vào bên trong sơn động, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện nơi này vậy mà đặt một cái giường đá khổng lồ đủ cho bảy tám người ngủ, giường đá phủ lên da Tử Điều thật dày, nhìn qua mềm mại bóng loáng, Diệp Tĩnh Vũ hận không thể lập tức kéo hai nàng lên chính pháp, nhưng dù sao hắn cũng là cao thủ sơ cấp Tỳ Hưu, chẳng lẽ ngay cả điểm này tự không chế cũng không có?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ nên bắt người nào trước, Cửu Phượng bỗng nhiên phát tay lên, tấm da Tử Điều trên giường đá bay thẳng lên rơi xuống một bên, mà giường đá kia thì nứt ra ở giữa, một đạo bạch sắc quang mang thẳng hướng Diệp Tĩnh Vũ bay đến.

Tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp phản ứng, Hi Dương và Cửu Phượng đã dùng sức đẩy về phía giường đá, trong nháy mắt, Diệp Tĩnh Vũ liền cảm giác được mấy đạo bạch hồ chân kim không ngừng cọ rửa thân thể hắn.

Vô số đạo đạo khí sắc bén trực tiếp vạch ra đạo đạo vết thương trên người hắn, một cỗ đau nhức khó tả càng truyền khắp toàn thân hắn.

“Ta nói trùng phạt này, không phải bồi thường được không?” Cảm nhận được khí bạch kim không ngừng xông vào miệng Diệp Tĩnh Vũ phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết. Nếu không phải biết rõ cửu Phượng và Hi Dương sẽ không hại mình, hắn đã bắt đầu phản kích.

“A Vũ, đó là một viên nội đan Bạch Hồ mà Hi Dương thật vất vả mới tìm được, nàng đã bỏ qua việc nuốt chính mình mà một mực lưu lại đến bây giờ. Người hấp thu lực lượng của viên nội đan này, hẳn là có thể ngưng tụ ra Kim Chi Đan a?” Lúc này, Cửu Phượng mở miệng nói ra.

Vừa nghe đến đó, tâm thần Diệp Tĩnh Vũ bị xiết chặt? Bạch Hồ nội đan? Bọn họ tìm ở đâu ra thứ này vậy? Nhưng nghĩ đến huyết mạch Chu Tước của Hi Dương, muốn tìm bạch hồ của tứ đại thần thú, có lẽ không phải là không có khả năng? Chỉ là nội đan này có lực lượng to lớn như thế, các nàng làm sao đánh chết con bạch hồ kia? Chẳng lẽ là Độc Cô Bá Thần? Theo khí tức bạch kim sắc bén kia, Diệp Tĩnh Vũ cảm nhận được một tia đao khí lạnh lẽo ác liệt.

Vừa nghĩ tới Hi Dương thân là hậu duệ Chu Tước, nếu như có thể hấp thu nội đan một trong tứ đại thần thú cùng vị, như vậy tu vi của nàng nhất định sẽ nhảy lên ngàn dặm, không chừng còn có thể tu ra kim chi lực, khi đó sát thương đâu chỉ tăng cường mấy lần? Nhưng nàng lại giữ một viên nội đan cho mình, điều này làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất là cảm động không thôi.

Bồi thường như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Thu hồi tất cả tà niệm, hết sức chăm chú nhìn hào quang màu trắng từ trong giường đá nổ bắn ra, một tay chụp một cái, trực

tiếp nắm viên nội đan tràn ngập kim lực kia vào trong tay, không chút nghĩ ngợi nuốt vào.

Bạch Hổ thuộc kim, chủ sát, viên nội đan kia vừa dung nhập vào trong cơ thể hắn, liền bạo bắn ra bạch kim chi khí vô cùng vô tận, kim khí kia sắc bén như thế, tựa như một người nuốt hơn vạn thanh kiếm, cơ hồ muốn đâm cơ thể Diệp Tĩnh Vũ thành tổ ong.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại cố nén đau nhức kịch liệt như vậy, không ngừng vận khởi Bá Nguyên lực, toàn lực hấp thu viên nội đan Bạch Hổ này. Hắn hiểu rõ, một khi mình thành công ngưng tụ Kim Chi Đan, trong cơ thể mình liền ngưng luyện ra viên Kim Đan thứ tám. Viên Mộc Chi Kim Đan cuối cùng, chỉ cần cho hắn thời gian nhất định, tuyệt đối có thể ngưng luyện ra được nó., Dù sao, một mảnh không gian dựng mộc này lại có lực lượng mộc nồng đậm, nếu như một lòng tu luyện ở nơi nào mà nói, không quá mười năm tuyệt đối có thể ngưng luyện ra mộc chi kim đan. Đến lúc đó chín viên kim đan ngưng tụ thành, lại đánh nát chín viên kim đan, chiến kỹ thiên đại thành, thực lực của mình sẽ đạt tới cảnh giới như thế nào?

Hỗn Độn Chi Thể chân chính, Hỗn Độn Chi Thể hoàn mỹ...

Diệp Tĩnh Vũ nghĩ thầm, bất tri bất giác đã tiến nhập cảnh giới toàn lực hấp thu nội đan của Bạch Hổ, thần hồn Bạch Hổ đã hoàn toàn bị xóa bỏ, viên nội đan này hoàn toàn là một vật vô chủ, cho nên căn bản không cần lo lắng chuyện cản trở.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ toàn lực hấp thu nội đan Bạch Hổ, Độc Cô Bá Thần đã trở về, sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn đắm chìm trong lực lượng tăng lên, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, cũng không có ý quấy rầy Diệp Tĩnh Vũ, mà là từ trong miệng Cửu Phượng Hi Dương biết chuyện vừa xảy ra.

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ kia, sắc mặt Độc Cô Bá Thần trở nên khó coi, nếu Diệp Tĩnh Vũ không chạy tới, vậy sau này cái mặt mo của mình cũng không cần gặp hắn nữa sao?

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ toàn lực hấp thu lực lượng nội đan Bạch Hổ, ngưng tụ huyết Kim chi huyết, Thiên Minh phát động chiến tranh với Âm Minh cũng không vì tìm được Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ mà chấm dứt, càng ngày càng nhiều quân đội Thiên Minh gia nhập chiến cuộc, mà mấy đại thành chủ Địa Minh cũng tham gia vào chiến cuộc., Cũng là thống lĩnh đội ngũ của mình, chạy tới biên giới Man Lâm, dựa vào sức chiến đấu cường đại, bọn hắn cứ thế kéo quân đội Thiên Minh vào bên trong Man Lâm. Kể từ đó, Man Lâm trở thành chiến trường giữa hai đại liên minh...

Vô số chim bay cá nhảy bị giết, vô số thần thú dị thú không thể không di chuyển về phương bắc và phương nam, tránh hai đại liên minh tranh đấu.

Từng mảng lớn man lâm bị hủy diệt, man lâm to như vậy mà lại bị đánh cho thủng trăm ngàn lỗ, không ai có thể hiểu được trận chiến này rốt cuộc là vì sao?

Mà ở cực Tây, trong một tòa địa vực mà ác ma bình thường không thể nào đặt chân tới được, có một ngọn núi cao lớn hoàn toàn được tạo thành từ minh thiết. Ngọn núi cao tới mấy trăm vạn trượng, thật sự là cao vút trong mây. Coi như là hoang thú cực lớn, thân cao trăm trượng, ngàn trượng, ở trước ngọn núi này cũng nhỏ bé như con sâu cái kiến. Bởi vậy có thể thấy được ngọn núi này lớn đến mức nào?

Hơn nữa Minh Thiết này rất nặng, mật độ cực dày, cả tòa núi lớn nhìn qua chắc chắn không thể phá vỡ, coi như là cao thủ sơ cấp đỉnh phong cũng khó có thể lưu lại dấu vết tại Hắc Sơn này, chớ đừng nói chi là phá hư Thiết Sơn. Nhưng vào thời khắc này, trong tòa núi sắt màu đen này lắng đọng không biết bao nhiêu năm lại phát ra thanh âm ùng ùng giống như bị vật gì từ bên trong đánh nát...

Kim đan thứ tám mươi chín thành.

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc...” Thanh âm kia không ngừng vang lên, ở cực tây trông trải lộ ra vẻ khủng bố âm trầm như thế, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn. Theo thanh âm này không ngừng biến lớn, tòa hắc sơn cực lớn này bắt đầu không ngừng chấn động, cũng may phía trên hắc sơn tất cả đều là minh thiết, không có bất kỳ thứ gì khác, lúc này mới không phát sinh tình huống cát bay đá.

Thế nhưng ngọn núi sắt này không ngừng run rẩy, thân núi vậy mà xuất hiện từng vết nứt, ngay sau đó lại có một khối sắt đá nhanh chóng rơi từ đỉnh núi xuống, nặng nề đập lên mặt đất.

Tiếng âm ầm ầm càng ngày càng vang dội, tần suất chấn động của thân núi cũng càng lúc càng nhanh. Dần dần, trung tâm ngọn núi kia vậy mà xuất hiện một vết rách to lớn, một vết rách từ trên cao rơi xuống., Một đạo quang mang màu đen thẫm từ trong khe nứt bắn ra, tựa như vỏ cây cứng rắn bị chòì mới bên trong phá vỡ, cuối cùng cao tới mấy trăm vạn trượng cự sơn vậy mà ngã xuống hai bên, trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất, nện xuống mặt đất là một trận chấn động, so với động đất lớn còn kinh khủng hơn.

Cũng may nơi này cách địa vực của Địa Minh thật sự quá xa, nếu không chấn động to lớn như vậy tất nhiên sẽ khiến đám ác ma chú ý.

Theo đạo hắc quang kia tiêu tán, một bóng người chậm rãi từ giữa hai ngọn núi chậm rãi bay ra. Đó là một nam tử toàn thân trần trụi, dáng người cường tráng, dung mạo tuyệt mỹ. Đúng vậy, là tuyệt mỹ, tuyệt mỹ đến cực điểm, cho dù là nữ tử xinh đẹp nhất thế gian này, cũng khó có thể đánh đồng với hắn. Thế gian, sao có thể có nam tử xinh đẹp như vậy?

Nhưng ngay lúc này, khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên xảy ra một trận biến ảo, vậy mà xuất hiện mười tám con mắt, mười tám

con mắt tản ra ánh sáng đen kịt, mỗi con mắt đều có tâm phách khiếp người, cả người nhìn đáng sợ như thế sao?

Nhưng đáng sợ hơn chính là ở phía dưới, mười tám con mắt kia vậy mà bắt đầu phân liệt, giống như một cái tế bào bị phân liệt thành hai cái, trực tiếp phân liệt từ chính giữa. Chỉ trong chốc lát công phu, mười tám con mắt liền biến thành mười tám đôi, ba mươi sáu đạo hắc quang tràn ngập khí tức hủy diệt phá không mà ra, giới diện kiên cố của Thiên giới bị hắc quang như vậy quét thành phần vụn.

Hư không vỡ nát, chân không nát, nghiền nát tất cả...

Diệt Thế Ma Quang...

Người này chính là lãnh chúa Hủy Diệt một mực bế quan, trải qua mấy ngàn năm bế quan, hẳn không chỉ chữa trị tốt thương thế của mình, tu vi càng tiến nhanh, tựa hồ lúc nào cũng có thể đạp phá một bước cuối cùng kia.

Theo hẳn xuất thế, hai bóng người cũng đồng thời từ trong thân núi nứt vỡ kia thoát ra, chính là sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa Tham Lam, khí tức trên người bọn họ cường đại như thế, so với năm đó đâu chỉ cường đại gấp đôi? Hiển nhiên bế quan nhiều năm như vậy, đều có điều ngộ ra.

Nhìn thấy lãnh chúa Hủy Diệt thu hồi mười tám đôi mắt, lãnh chúa sợ hãi, lãnh chúa Tham Lam nhìn nhau cười một tiếng, ba người đồng thời đi về phía Địa Minh, bọn họ chỉ dễ dàng bước về phía trước một bước, bước một bước này đã cách xa ngàn dặm, bước thứ hai, đã bước ra mấy vạn dặm... Khi bước thứ ba bước ra, bọn họ đã vượt qua mấy trăm vạn dặm...

Đây quả thực so với thần thông của không gian Đại Na Di còn lợi hại hơn, tu vi của bọn họ thật sự đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Tinh Vũ cũng không biết tất cả những chuyện này, không biết có phải là do Bạch Hổ chủ sát hay không, thời điểm hấp thu năng lượng trong nội đan Bạch Hổ, tốc độ chậm hơn rất nhiều so với lúc hấp thu Huyền Vũ nội đan, qua hơn một tháng, hẳn mới hoàn toàn hấp thu được viên nội đan Bạch Hổ kia.

Một viên kim đan màu trắng hình thành trong huyết kim lá phổi hắn, từng đạo kim cương chi khí nổ bắn ra, thậm chí không cần thôi động kim khí này, kim khí sắc bén kia liền đủ để xoắn nát người bình thường tới gần hắn.

Mà theo Kim Chi Đan ngưng tụ, lực công kích của hắn cũng gia tăng gấp bội, đặc biệt đạo khí trên người hắn càng lộ ra sắc bén.

Chậm rãi mở hai mắt ra, hai đạo đạo khí từ trong mắt hắn bắn ra, trực tiếp chui vào trong vách đá đối diện, định thần nhìn lại, lại phát hiện da lông trong thạch động đã sớm bị quấy nát bấy, thậm chí mặt đất, vách đá chung quanh cũng bị khắc lên trên vạn vết tích to to nhỏ nhỏ, những thứ này đều là Kim Cương Chi Khí trong cơ thể mình vẽ ra sao? Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ như vậy.

Phượng nhi? Hi Dương? Nghĩ đến ngày đó hai nàng đẩy mình vào, hình như cũng không có rời đi, lo lắng những kim chi khí này làm bị thương Diệp Tĩnh Vũ đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng vừa mới chạy ra cửa động, liền cảm nhận được một cổ đạo khí mãnh liệt ép thẳng tới mình, không chút nghĩ ngợi, một tay vung lên, trực tiếp bỏ ra một đạo, đạo khí sắc bén trực tiếp hình thành trên cánh tay của hắn, nghênh đón đạo đạo khí kia.

“Răng rắc...” Một tiếng, đạo khí nhìn như kinh khủng kia vậy mà bị một đạo của hắn đánh nát, bất quá tay áo trên cánh tay của hắn cũng bị quấy cho nát bấy, thân thể càng bị chấn động liên tục lui về phía sau.

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ định tiếp tục phát động tấn công, lại thấy tại cửa sơn động có một nam tử dáng người khô gầy đang tươi cười nhìn mình.

“Sự phụ...” Nhìn thấy nam tử này, Diệp Tĩnh Vũ lập tức đại hỉ, trong miệng trực tiếp kinh hô, thân thể đánh tới người tới, trực tiếp nhào tới dưới chân Độc Cô Bá Thần, nặng nề quỳ xuống. Bởi vì tốc độ quỳ xuống của gã quá nhanh, nhục thể của gã thực sự quá cường hãn, đầu gối vậy mà đập nát nhám thạch trên mặt đất kia.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ!” Rất cung kính dập đầu ba cái về phía Độc Cô Bá Thần, lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới từ dưới đất bò dậy.

“Ha ha ha... Ta đã biết ngươi khôn nạn như vậy làm sao có thể chết được!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ hoàn hảo không chút tổn hại đứng trước mặt mình, Độc Cô Bá Thần cười ha hả.

Đối với câu chửi rửa của Độc Cô Bá Thần, Diệp Tĩnh Vũ lại xấu hổ cười cười, khôn kiếp, chỉ cần lão nhân gia ngài vui vẻ, những chuyện khác tính là gì chứ?

Cửu Phượng cùng Hi Dương ở một bên trên mặt đồng dạng lộ ra thần sắc vui sướng, thậm chí ngay cả đám người từ Man Lâm trở về nghịch bác cũng đều đứng ở một bên, trên mặt đều là vẻ vui sướng.

“Chiến trường bây giờ đã thiêu đốt đến Man Lâm, quân đoàn của người ở bên ngoài kia, còn cùng người ta đấu đá một phen, tổn thất có chút thảm trọng, người bây giờ định làm thế nào?” Mặc dù thật lâu không gặp mặt, thế nhưng đến cảnh giới như bọn hắn, cũng không cần quá nhiều rung mình, xác định Diệp Tĩnh Vũ thật ngưng tụ ra Kim Chi Đan xong, Độc Cô Bá Thần thu hồi nụ cười trên mặt, mở miệng nói ra.

Trận chiến này đến không hiểu thấu sao? Lúc đầu hắn còn cảm thấy năm lão già kia vì che giấu cái gì, bây giờ Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ cũng đoạt đi, nhưng bọn họ vẫn không lui binh, điều này cũng rất đáng để nghiên cứu rồi...

Chương dốt thứ chín mươi chín, thành Thiên Không.

Từ miệng Độc Cô Bá Thần, Diệp Tĩnh Vũ dần dần biết tình hình hiện tại của Thiên giới, chiến tranh giữa hai đại liên minh càng lúc càng lớn, phạm vi chiến tranh cũng càng ngày càng rộng, chiến cuộc mấy trăm vạn binh sĩ bình thường lúc đầu xâm lấn mấy chục triệu thiên binh đến bây giờ, chiến cuộc gia nhập, Man Lâm bộ lạc bao la đã bị bọn chúng khai mở một mảnh đất trống cực lớn.

Đương nhiên, nói là trống trải chẳng qua là những cây đại thụ cao tới ngàn trượng đã bị phá hủy hoàn toàn, thế nhưng địa thế vẫn phập phồng không ngừng, đặc biệt là các loại trận pháp của Thiên Minh đã cải biến hoàn toàn diện mạo, rất nhiều nơi còn bị phá hủy thành những cái hố sâu cực lớn, hơn nữa trên bầu trời còn có mấy trận mưa to rơi xuống, cái hố sâu kia đã biến thành hồ nước khổng lồ.

Mà hạp cốc chỗ đám người Diệp Tĩnh Vũ ở gần phía bắc một chút, Man Lâm này còn chưa bị hủy, nhưng cũng có quân đội Thiên Minh và Địa Minh giết tới bên này, quân đoàn Huyết Ma của Diệp Tĩnh Vũ gặp phải một lần Thiên Minh có hơn năm mươi vạn quân đội tập kích, bất quá dưới sự phản bác, quân đoàn Huyết Ma rất nhanh tránh đi quân đoàn này, chỉ bắt quá thương vong một ít.

Nghe được tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cũng quyết định, hẳn phải chạy về, cùng Lương Tiểu có thể âm thầm gặp mặt một lần, xem rốt cuộc có tin tức gì hay không.

Mà tên Hiên Viên Tĩnh kia vậy mà đã thương Hi Dương, thiếu chút nữa hại chết Hi Dương, lúc này đã chọc giận hẳn, hẳn nhất định phải mau chóng tăng lên lực lượng của mình, tìm Hiên Viên Tĩnh hiểu rõ trận ân oán này.

Độc Cô Bá Thần đương nhiên sẽ không hạ mệnh lệnh gì với Diệp Tĩnh Vũ, hiện giờ hẳn chỉ một lòng tu luyện, chỉ cầu sớm ngày đột phá cảnh giới kia.

Ý Diệp Tĩnh Vũ là để đám người Cửu Phượng ở bên cạnh Độc Cô Bá Thần, có cao thủ như vậy, hẳn căn bản không lo lắng những người khác có thể làm bị thương hai nàng. Nhưng các nàng thật vất vả mới gặp mặt Diệp Tĩnh Vũ, nào chịu đồng ý, dưới tình huống bất đắc dĩ, Diệp Tĩnh Vũ chỉ có thể đáp ứng mang hai nàng theo bên, chính mình từ huyền diệu và Tiềm Vân đạo nhân lấy được hai cái đại đỉnh phong cách cổ xưa đã trực tiếp đưa cho hai nàng.

Bởi vì đại đỉnh này nói thế nào cũng là công phòng nhất thể pháp bảo, hơn nữa tuyệt đối là Tiên Thiên pháp bảo, về phần đến cùng còn có bao nhiêu đại đỉnh như vậy, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút tò mò.

Trừ lần đó ra, Diệp Tĩnh Vũ còn đem lôi chùy đưa cho Cửu Phượng, Khốn Long Tác và Long Hồn Tiên cho Hi Dương, tăng cường thực lực của các nàng cực lớn.

Về phần Thao Thiết và chống đối, bọn họ cũng chẳng cần vũ khí pháp bảo gì cả.

Đương nhiên, tiểu muội muội Tuyết Linh không thể tiếp tục đi theo bên cạnh mình, Diệp Tĩnh Vũ nghĩ lại, vẫn cảm thấy giao nàng cho Độc Cô Bá Thần, có một vị sư phụ như Độc Cô Bá Thần, chắc tu vi của nàng sẽ tăng lên rất nhanh mới đúng, hơn nữa Cửu Phượng cùng Hi Dương đều đi theo mình, ai chiếu cố sư tôn của mình đây, có Tuyết Linh ở bên cạnh, nói chuyện với hắn cũng tốt mà?

Đương nhiên, đây là lý do Diệp Tĩnh Vũ kín đáo đưa Tuyết Linh nhét cho Độc Cô Bá Thần, nhưng hắn lại quên Độc Cô Bá Thần đã từng có thể ngồi trong một sơn động không nhúc nhích mấy trăm năm, nơi nào cần có người bồi tiếp.

Lúc Diệp Tĩnh Vũ mang theo đoàn người rời đi, trong mắt Tuyết Linh rõ ràng lộ ra vẻ không ổn, nhưng nàng cũng biết, tu vi của mình thực sự quá thấp, lưu lại bên người Diệp Tĩnh Vũ cũng chỉ làm cho y thêm loạn mà thôi.

Bây giờ, tổng số quân đoàn Huyết Ma bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ mặc dù chỉ có mấy vạn, nhưng bởi vì có thêm ba cao thủ cấp Băng Minh, Hi Dương, Cửu Phượng, cộng thêm thực lực bản thân Diệp Tĩnh Vũ đề cao, thực lực tổng thể ngược lại rất mạnh, cho dù đối mặt với quân đoàn Thiên Minh của mình, cũng có thể tiêu diệt tất cả.

Trong lúc không có thực lực, âm mưu quỷ kế, tin tức linh thông đều cực kỳ quan trọng, nhưng khi thực lực cường đại đến một cảnh giới, âm mưu quỷ kế gì đều là uổng công.

Thời khắc này quân đoàn Huyết Ma chính là tồn tại như vậy, mười cao thủ đạt tới cấp Toan Nghê, trong đó còn có hai người có sức chiến đấu đạt đến cấp cao nhất, đó chính là nhân vật siêu cường giống như Thập Đại Thiên Quân, quân đội bình thường nào có thể ngăn cản?

Huyết Ma quân đoàn cứ thế giết thẳng ra ngoài, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, toàn quân Thiên Minh bị bọn họ bắt gặp đều sụp đổ, không có một nhánh đại quân nào có thể ngăn cản được bước tiến của bọn họ.

Nửa tháng sau, bốn quân đội vượt quá hai mươi vạn người bị Huyết Ma quân đoàn đánh tan, tổng cộng tử thương vượt quá năm mươi vạn người, mới đầu, tình huống như vậy cũng không khiến cho Thiên Minh coi trọng nhiều lắm, dù sao trận chiến này cũng hơn trăm triệu người, nhân số tử vong mỗi ngày đều là mấy chục vạn, năm mươi vạn người cũng không đề vào mắt.

Thế nhưng theo số lượng không ngừng gia tăng này, càng ngày càng nhiều ác ma chạy tan tác trong miệng binh sĩ, theo từng nhánh quân đội tan vỡ, cao tầng Thiên Minh cuối cùng cũng đứng ngồi không yên.

Một đội ngũ chỉ có mấy vạn người vậy mà đã chém giết gần trăm vạn người, lực sát thương như vậy cũng quá mạnh mẽ đi? Chẳng lẽ là đội ngũ Nguyên Diệt Chiến bên cạnh mình chủ?

Thiên Không thành, một tòa thành trì to lớn vừa mới được xây dựng, một tòa thành lơ lửng trên bầu trời, có thể di chuyển bất

cứ lúc nào, cũng là tổng bộ của toàn bộ liên quân Thiên Minh hiện tại.

Toàn thân Thiên Không Thành hiện ra hình vuông, dài rộng trăm ngàn dặm, có thể chứa hơn ngàn vạn binh sĩ, tường thành là dùng tài liệu trân quý nhất Thiên Minh chế thành, những thứ kia đều là tài liệu luyện chế Tiên Khí cực phẩm, phía trên điêu khắc rất nhiều phù chú, cấm chế trên mỗi một khối gạch liền đạt đến hơn vạn đạo, chớ nói chi là cấm chế do chính thể bố trí.

Ngoài ra, trên tường thành còn có lít nha lít nhít binh sĩ Thiên Minh, thực lực mỗi người vậy mà đều từ Hoang cấp trở lên, hơn nữa bốn phía đại thành này còn nổi lơ lửng cờ xí bốn mặt, lại là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tổ sắc mây giới kỳ, cách Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên không thủy kỳ, mà chính giữa thiên đế cờ, cũng chính là Hạnh Hoàng kỳ đang trôi nổi ở trung tâm, năm phương thần kỳ hợp thành đại trận có lực phòng ngự mạnh nhất trong truyền thuyết, năm phương thần trận.

Có thần trận như vậy bảo vệ tòa thành trên bầu trời này, cho dù là toàn bộ tam đại lãnh chúa của ác ma đến đây, cũng chưa chắc có thể công phá tòa thành trên bầu trời này chứ?

Nếu Diệp Tĩnh Vũ ở đây, cũng tuyệt đối sẽ không nói đây là một tòa thành trì, mà là một thành lũy chiến tranh.

Ở trung tâm thành trì có một bảo tháp màu vàng kim óng ánh, cờ vàng hơi đỏ đang trôi nổi lơ lửng phía trên bảo tháp này, như ẩn như hiện.

Giờ phút này, ở trong đại điện trong bảo tháp, Thiên Minh đang tụ tập ngoài ngũ đại tiên thánh ra thì một nhóm người có quyền uy nhất...

Hiên Viên Tĩnh, Huyền Viêm đạo nhân, Huyền Thanh đạo nhân, Huyền Mạc đạo nhân, Thiên Linh Đạo Nhân, Địa Linh đạo nhân, Lương Tiểu Thuận, Viêm Sâm Húc, Anh Không Thích đều ở trong đó, chỉ có Huyền Diệu Thiên Quân vắng mặt.

Mà ngoại trừ chín người này, một ít tướng lĩnh trọng yếu của Thiên Minh cũng ở chỗ này, bất quá nhân số không vượt quá năm mươi người, thực lực những người này dĩ nhiên đều từ cấp Côn Bằng trở lên, bất quá thứ làm cho người ta chú ý nhất, lại là một thiếu nữ tóc tím ngồi ở góc phòng.

Giờ phút này nàng căn bản không để ý tới những người trên đó đang nói cái gì, mà là từng ngậm từng ngậm từng ngậm từng ngậm nuốt các loại tiên quả trên bàn, không biết hình tượng là vật gì, nếu có người nhìn về phía nàng, nàng sẽ quay đầu cười cười với người kia, nụ cười kia rất đáng yêu, rất là xán lạn, rất là mơ hồ, bất kể tiên nhân cổ bản nào nhìn thấy bộ dáng tươi cười đó của nàng cũng sẽ không có nửa điểm ý kiến...

Cô gái này, đương nhiên là Hắc Minh Thi Hiên...

Chương 99 Hòa Dương mưu số 1

Mấy năm gần đây, Hắc Minh Thi Hiên luôn theo Viêm Sâm Húc ra ngoài rèn luyện, thực lực đã đạt tới cấp Giao, nhưng tính cách của cô không thay đổi chút nào, tuy lớn lên nhưng gương mặt em bé nhìn vẫn chỉ mười mấy tuổi., Trái lại là bộ ngực kia, bộ ngực quả thực giống như hai quả cầu, bất luận người nào nhìn thấy ngực bưng như vậy, đều nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, trong đầu còn có thể hiện lên nghi vấn như vậy, dưới cái này ngực của Nữ Oa con sao lại lớn như vậy?

Đương nhiên, ở đây đại đa số đều là tiên nhân cổ bản, toàn thân đều đang theo đuổi thực lực cực mạnh, đối với mấy cái này cũng không quá hứng thú, ngoại trừ cảm thấy nữ hài này rất đáng yêu ra, cũng không có quá nhiều ý tưởng.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Cửu Đại Thiên Quân ngồi ở vị trí trung ương nhất, mỗi người trong bọn họ đều đạt đến cấp bậc Côn Bằng đỉnh phong, bọn họ mới là chúa tể chân chính của Thiên Minh hiện giờ.

Hiên Viên Tĩnh mặc một thân cẩm y, thần sắc lạnh lùng, nhìn mấy người ở đây, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc qua Lương Tiểu Khả, trong mắt có chút khác thường., Tuy nói Lương Tiểu chính là một trong Thiên Quân của Thiên Minh, nhưng hẳn lại hiểu rõ, Lương Tiểu và nam tử kia có tình cảm vô cùng tốt, mà hôm nay chính mình lại cướp đoạt Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trong tay nữ nhân kia, mặc dù để tạo ra tòa Thiên Không thành này, nhưng trong lòng hẳn nhất định rất bất mãn với mình a?

Chẳng qua giờ phút này trên mặt Lương Tiểu Hữu không có chút bất mãn nào, đôi mắt của gã thỉnh thoảng lại liếc về phía nữ tiên sơ cấp phía sau mình, trên mặt lại lộ ra nụ cười cực kỳ vô sỉ dâm đẳng, tựa hồ căn bản không để chuyện đó trong lòng.

Chẳng lẽ trải qua nhiều năm như vậy, hắn đã hoàn toàn quên tên nam tử kia sao?

Hiên Viên Tĩnh có chút nghi hoặc, lại nghĩ tới hành vi ngày thường của Lương tiểu, háo sắc hèn hạ, vô sỉ hạ lưu, hơn nữa thường bán đứng bằng hữu. Ngay cả bọn người Viêm Sâm Húc, Anh Không Thích thân cận với y cũng thường xuyên bị bán đứng, người như vậy cũng không thể xem tình cảm ra gì quá đáng.

Hơn nữa từ một ít tin tức ngầm, Hiên Viên Tĩnh biết Lương Tiểu vẫn luôn theo đuổi yêu kiều, thế nhưng mấy năm gần đây Yêu Viên vẫn luôn bế quan. Hiên Viên Tĩnh biết rõ, trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng cho nam tử kia, còn Lương Tiểu tựa hồ cũng rất bất mãn với nam tử kia?

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân như vậy? Cho nên dù biết rõ mình cướp đi Huyền Nguyên Không Thủy kỳ trong tay Cửu Phương, hắn vẫn không có ý kiến gì?

“Hiên Viên sư đệ, bây giờ Huyền Diệu sư huynh đến giờ vẫn không có tin tức, ta hoài nghi có quan hệ với Huyết Ma quân đoàn kia...” Lúc này, một nam tử mặc đạo bào màu đỏ ngồi bên cạnh Hiên Viên Tĩnh nói ra, hắn cũng là đệ tử của Ngũ Đại Tiên Thánh., Huyền Viêm đạo nhân cũng là tuyệt tiên đỉnh phong, mặc dù hắn xưng hô Hiên Viên Tĩnh là sư đệ, nhưng trong lời nói kia lại tràn đầy cung kính, ai bảo Hiên Viên Tĩnh bây giờ đã đột phá tuyệt tiên, đạt tới cảnh giới sư tôn của mình mới có, cảnh giới Tiên Thánh đâu?

“Đúng vậy, quân đoàn Huyết Ma này rất là cổ quái, thống soái là một nhân loại, nghe nói là nhân loại một tay đề bạt, tại thời điểm Huyền Diệu sư huynh vây công thành Thiên Man đã làm Huyền Diệu sư huynh bị thương nặng., Cuối cùng lại mang theo quân đoàn Huyết Ma thâm nhập, vậy mà một đường đánh tan vài đại quân của chúng ta, thực sự cực kỳ quỷ dị, chúng ta sáng sớm diệt trừ đội quân này!” Một đạo nhân mặc áo bào xanh mở miệng nói, khẩu khí của hắn vẫn tràn ngập cung kính, người này chính là Huyền Thanh đạo nhân.

“Lương Thiên Quân ý như thế nào?” Nghe hai vị sư huynh của mình nói, Hiên Viên Tĩnh cũng giật mình, lần này bọn hắn tề

tụ một chỗ, chính là muốn thương thảo biện pháp đối phó với Huyết Ma quân đoàn, dù sao, để một nhánh quân đội thực lực khó có thể phỏng đoán tiếp tục sống sót, đối với bọn hắn mà nói chính là một uy hiếp cực lớn, cũng là một biến số cực lớn, bọn hắn không cho phép xuất hiện biến số lớn như vậy.

Đối với đồ vật không cách nào khống chế, tác phong luôn luôn của bọn họ chính là hủy diệt hoàn toàn.

“Giết...” Lương Tiểu Kiệt thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói một câu.

“Hả?” Mọi người đều sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ra, thân phận thống soái quân đoàn Huyết Ma, bọn họ tất nhiên cũng điều tra ra, biết là người của Diệp gia năm đó, Diệp gia năm đó là do một tay Lương Tiểu Tỳ tiêu diệt, vị thống soái kia sở dĩ tới Địa Minh, đầu nhập vào ác ma nhất tộc, nguyên nhân rất lớn là vì muốn tìm hắn báo thù, bây giờ nghe nói hắn có phản ứng lớn như vậy cũng không có gì lạ.

Nghĩ tới đây, mọi người lại oán giận Lương Tiểu, còn không phải lỗi của người sao. Năm đó nếu không gây sự với Diệp gia, bắt diệt môn nhân gia, sao người ta có thể chạy đi đầu nhập vào đám ác ma kia chứ? Cho dù người muốn diệt cả nhà, cần gì phải bỏ sót một người? Bây giờ thì hay rồi, thực lực người ta trở nên mạnh mẽ, trở về trả thù rồi, ngay cả cao thủ huyền diệu như vậy mà cũng bị trọng thương, đây chính là một phiền toái lớn a?

phản nản thì than thở, mọi người cũng biết bây giờ không phải lúc than phiền, Thất Sát Địa Minh cũng mang binh tới rồi, nếu thêm một tên Huyết Ma quân đoàn có thể làm trọng thương Huyền Diệu Thiên Quân, chiến lực cao nhất của Địa Minh ít nhất phải tới tám tên., Mà Huyền Diệu Thiên Quân hiện tại còn chưa có tin tức, không phải bị bắt, thì không biết đã trốn đi đâu khôi phục thân thể rồi. Thiên Minh chỉ còn lại chín người bọn họ, nếu bọn họ không đoàn kết lại, không chừng sẽ bị Địa Minh nhất cử phá hủy thì sao?

Cho nên tuy trong lòng bất mãn, nhưng cũng không có ai trách cứ Lương Tiểu Chính vào lúc này.

“Nhưng Lương Thiên Quân, chúng ta cũng không rõ thực lực của nhóm quân đội này, từ những binh sĩ chạy trốn trở về, chỉ biết trong đội quân này có rất nhiều cao thủ, muốn chém tận giết tuyệt đối cũng không đơn giản!” Cảm nhận được sự tức giận phát ra từ nội tâm của Lương tiểu nhân, Hiên Viên Tĩnh cũng không có chút hoài nghi nào.

“Hắc hắc, cho dù cao thủ bên cạnh hắn có nhiều hơn nữa thì đã sao? Nếu như Cửu Đại Thiên Quân chúng ta đồng loạt ra tay, chẳng lẽ hắn còn có khả năng sống sót sao?” Khóe miệng Lương Tiểu lại lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Cửu Đại Thiên Quân đồng loạt ra tay? Mọi người đều sửng sốt, cần gì phải xuất động nhiều người như vậy? Cho dù con Huyết Ma quân kia cực kỳ quý dị, cho dù thống soái của bọn họ có thể làm Huyền Diệu Thiên Quân bị thương nặng, nhưng cũng tuyệt đối không cần phải điều động chín người? Nhiều nhất ba người xuất động là có thể khiến nó trọng thương, cần gì phải xuất động chín người?

“Đương nhiên, nếu như chúng ta ra tay toàn bộ, thì đó chính là để giết chết phản đồ của một tên nhân loại. Quả thật có chút đại tài tiêu dụng, nhưng nếu như chúng ta còn đưa tới đại quân cơ trí thì sao?” Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lương Tiểu Hữu lại một lần nữa mở miệng giải thích. Ngay sau đó, những người khác nghe thấy hắn nói vậy, ánh mắt đều sáng lên...

Âm mưu thứ 992... âm mưu...

Kế hoạch của hắn rất đơn giản, biểu hiện bên ngoài phái ra hai gã Thiên Quân dẫn binh vây công Huyết Ma quân, lấy Huyết Ma quân hiện nay đã lập được công lao hãn mã cho Địa Minh, những tên Địa Minh kia không thể nào không đi cứu viện, thậm chí những Sát Thần Địa Minh kia sẽ nghĩ hết biện pháp đem toàn bộ đại quân do hai đại Thiên Quân thống lĩnh ăn hết toàn bộ. Nhưng bọn hắn cũng phải đề phòng những Thiên Quân khác tập kích địa vực của bọn hắn, cũng không thể xuất động toàn bộ, cùng lắm chỉ phái ra hai đến bốn gã Sát Thần, kể từ đó, Cửu Đại Thiên Quân đồng thời xuất hiện, lấy ưu thế tuyệt đối một kích giết chết viện binh Địa Minh cũng không phải là việc khó gì.

Đương nhiên, kế hoạch này nhìn thì đơn giản nhưng thật sự muốn thực hiện lại rất khó khăn, đặc biệt là hai nhánh quân đội phái ra bao vây Huyết Ma quân đoàn, không chỉ phải ngăn chặn Huyết Ma quân đoàn, mà còn phải để cho những người khác của Địa Minh biết rõ chỉ có hai quân đoàn của bọn họ tồn tại, những Thiên Quân khác còn phải làm ra tư thế tấn công Địa Minh, như vậy mới có thể khiến cho bọn họ yên tâm hạ lưới.

Đương nhiên, cũng có người đưa ra vạn nhất những ác ma Địa Minh kia căn bản không để ý tới sống chết của con người này làm sao bây giờ, nhưng Lương Tiểu cũng không khách khí mà mắng ngược lại một câu, nếu quả thật như vậy, hai gã Thiên Quân đã đủ để đánh chết Huyết Ma quân đoàn, vậy cũng là tiêu trừ được đại họa rồi.

Có thể nói, đây là một kế hoạch vạn vô nhất thất, trừ phi Địa Minh Thất Sát thật sự toàn diện xuất động, nếu không bọn họ đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, lặp đi lặp lại kế hoạch này, cuối cùng quyết định, Lương Tiểu có thể dẫn đầu một đội nhân mã tiến đến ngăn chặn Huyết Ma quân đoàn, nói thế nào thì

chuyện này cũng là năm đó hắc trêu chọc ra, hiện tại chuyện hắc đánh trước cũng là chuyện đương nhiên.

Một vị khác phụ trách đánh lên Thiên Quân lại là sư huynh Hiên Viên Tĩnh Huyền Viêm đạo nhân, do hắc suất lĩnh một nhánh đại quân khác tập kích sau lưng Huyết Ma quân.

Sau đó, những Thiên Quân khác làm ra tư thế giả mạo Địa Minh, tuyệt đối không thể để người của Địa Minh phát hiện ý đồ của bọn họ.

Sau khi làm xong kế hoạch, Lương Tiểu Tứ lập tức gọi ba mươi vạn Thiên Binh, vội vàng chạy theo hướng hành quân của Huyết Ma quân, làm ra tư thế quyết một trận tử chiến với Huyết Ma quân đoàn.

Tin tức như vậy tự nhiên dùng tốc độ nhanh nhất truyền về Địa Minh, thậm chí ngay cả tin tức Huyền Viêm đạo nhân suất lĩnh quân đoàn âm thầm hành động cũng lặng lẽ truyền về Địa Minh, truyền vào tay Nguyên, ở Thiên Minh, bọn họ cũng có gián điệp của mình.

Đại doanh Địa Minh không xa hoa như Thiên Minh, có thể tùy thời di động, tổng doanh Địa Minh bây giờ tọa lạc ở phía tây Man Lâm, là một ngọn núi cực lớn, dùng ma lực tuyệt cường tạo nơi này thành một tòa thành trì.

Giờ phút này, giữa ngọn núi này, đã đào ra một cung điện khổng lồ, nguyên ngôi trong cung điện này, nói tin tức mình có được cho các ác ma ở đây biết.

Có thể đứng ở đây tuyệt đối là tầng cao nhất của Địa Minh, ngoài ra còn có thành chủ của Bát Đại Hùng Thành khác, những thành chủ thực lực hơi yếu một chút cũng ở đây.

“Đại nhân, hôm nay tinh tướng quân đã suất lĩnh tổng doanh Huyết Ma Quân Ly Thiên Minh còn cách vài vạn dặm. Nếu bọn họ thật sự muốn phục kích Tinh tướng quân, Hoa La Sơn là nơi tốt nhất. Nếu chúng ta có thể nhân cơ hội này ăn hết hai nhánh quân đội kia., Nhất định sẽ khiến Thiên Minh bị thương nặng...” Nghe được tin tức của Nguyên Thủy, thành chủ Thiên Man thành Mộ mở miệng nói. Giao tình giữa hắc và Diệp Tĩnh Vũ không tệ, không muốn Diệp Tĩnh Vũ thật bị người

giết? Hơn nữa theo trận chiến này, Huyết Ma Quân đoàn do Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh đã giết biết bao nhiêu Thiên Binh, vì Địa Minh lập bao nhiêu công lao hãn mã? Người trung thành như vậy sao có thể buông tha?

“Mộ thành chủ nói không sai, nhưng mà vấn đề chúng ta nghĩ đến, những người Thiên Minh kia chắc chắn cũng nghĩ đến, bọn họ nếu muốn ở Hoa La Sơn ăn thịt Huyết Ma quân đoàn, chẳng lẽ sẽ cho chúng ta cơ hội tới gần sao? Đừng quên?, Huyết Ma quân đoàn cách Thiên Minh khoảng bảy vạn dặm, mà cách chúng ta lại có mười ba vạn dặm, hơn nữa ở giữa còn có mấy trăm vạn quân đội Thiên Minh, chúng ta làm sao có thể đột phá? Cho dù chúng ta thật sự có đột phá vào, Thiên Minh cũng sớm biết như vậy., Đến lúc đó chẳng lẽ bọn họ sẽ không phái người tới sao?” Một nam tử thân cao hơn hai trượng đứng bên tay trái Nguyên Thiên, toàn thân phủ đầy gai ngược màu đen mở miệng nói, hãn chính là thành chủ của thành Cửu Hùng, bá đạo.

Cũng là trong Thất Sát Địa Minh có mấy vị cao thủ siêu cấp xếp trước mặt.

“Nếu là quân đoàn bình thường chắc chắn không thể chạy tới trong thời gian ngắn như vậy, càng không có khả năng đột phá phòng ngự Thiên Minh, thế nhưng nếu như là quân đoàn Nguyên Diệt thì sao?” Mộ trên mặt cười lạnh một tiếng, nói thật lòng, bây giờ quân đội Huyết Ma quân cô độc xâm nhập, quân đội bình thường bọn họ có lẽ còn có thể đối kháng được., Thế nhưng nếu như Thiên Minh có hai Đại Thiên Quân ra tay, một người trong đó còn nổi tiếng về sát thân, có thâm cừu đại hận với Diệp Tĩnh Vũ, như vậy trong lòng Mộ, Huyết Ma quân đoàn căn bản khó có thể ngăn cản, nếu không nhanh chóng phái binh cứu viện, rất có thể sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Hắn cũng không muốn Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy mà chết đi.

Nghe được Mộ Khẩu nói vậy, mấy vị thành chủ khác đều sửng sốt, quân đoàn Nguyên Diệt chính là quân đoàn mạnh nhất bên cạnh Nguyên gia đấy? Nhân số của bọn họ không nhiều, nhưng ai nấy đều là tinh anh, chẳng lẽ Nguyên Chính lại cam lòng để quân đoàn Nguyên Diệt xuất chiến sao?

Cả đám đều kinh ngạc nhìn về phía Nguyên, hi vọng từ trong miệng của hắn biết được đáp án đã xác định.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, Diệp Tĩnh Vũ cho hắn quá nhiều kinh hi, một người như vậy sao hắn có thể buông tha dễ dàng? Nếu như mình thật sự không đi cứu viện hắn, như vậy những người khác sẽ đối xử với mình như thế nào? Đối phương vì Địa Minh lập nhiều công lao như vậy., Hiện tại hắn gặp khó khăn, cũng bởi vì hắn là nhân loại, vì lẽ đó mình không phải binh cứu viện, coi hắn là pháo hôi, vậy về sau những chủng tộc khác còn ai sẽ tới đầu nhập vào chính mình?

Cho nên, về tình về lý mình đều phải cứu, nếu như có thể nhân cơ hội này tiêu diệt hai đại Thiên Quân này, vậy tự nhiên là tốt hơn. Đặc biệt là nếu có thể nhân cơ hội này trợ giúp tướng quân giết chết cừu nhân Lương Thiên Quân của hắn, vậy hắn không phải càng trung thành với mình hơn sao?

Nhìn thấy nguyên điểm, những ác ma khác đều không có đi biện giải cái gì, nếu là Nguyên Diệt quân đoàn, như vậy muốn vô thanh vô tức xuyên qua phòng ngự Thiên Minh, muốn trong thời gian ngắn nhất vượt qua mười vạn dặm đường, cũng không phải là việc khó., Hơn nữa quân đoàn Nguyên Diệt chính là quân đoàn trực thuộc Nguyên, nếu đã xuất động quân đoàn Nguyên Diệt, như vậy nguyên chắc chắn cũng phải tự mình xuất động, có hắn ra tay, cơ hội chiến thắng tự nhiên tăng nhiều, việc mà đám người mình cần làm là theo hắn cùng chia công lao là được.

“Nguyên, không bằng để cho ta cũng suất lĩnh Nguyên Tội quân đoàn đi cùng ngươi một vòng đi, ngươi ta liên thủ, lại thêm Tĩnh Đông tướng quân quân quân đoàn Huyết Ma, hắn là đủ để diệt sát hai tên Thiên Quân kia!” Vào lúc này, thành chủ Hắc Ám thành bước lên phía trước một bước, mở miệng nói ra.

Nhìn thấy mũi nhọn bước đầu tiên đi ra, mày Nguyên hơi nhíu lại, hắn biết rõ gia hỏa này cùng Tĩnh Tĩnh có chút mâu thuẫn? Lúc trước chính hắn phái quỷ kiến sầu trên lôi đài toàn lực đánh chết Tĩnh tướng quân a?

Chương 993 huynh đệ lại gặp mặt.

“Nguyên, tuy rằng ta và Tĩnh tướng quân có chút mâu thuẫn, nhưng đó cũng là một chút việc nhỏ, quan hệ đến đại sự tương lai của Địa Minh ta, ta sẽ không hành động theo cảm tính, nếu như người không yên tâm ta, ta có thể giao phù ấn Nguyên Tội quân đoàn vào trong tay người, do người chỉ huy!” Nhìn thấy Nguyên nhú mày, mũi nhọn lại từ tốn nói.

“Ha ha, chuyện này sao có thể nói được, vào thời điểm này, sao ta có thể không tin người, được rồi, phiền người cùng ta đi một chuyến, một lần hành động diệt hai nhánh đại quân của đối phương đi!” Nhìn thấy thần sắc thản nhiên trên mặt mũi nhọn, nguyên lại cười cười.

“Đã như vậy, ta cũng đi thôi, những tiểu gia hỏa dưới trướng ta kia đã rất lâu rồi không uống qua huyết dịch những Tiên Nhân kia rồi!” Lúc này, tên thành chủ vừa rồi đưa ra nghi vấn kia cũng đã xé cổ thô kệch ra, mở miệng quát.

Nguyên Hòa Hòa liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu nhẹ, có ba người bọn họ đồng loạt ra tay, cho dù Thiên Minh thật sự có âm mưu gì, vậy tự bảo vệ mình tuyệt đối không có vấn đề, dù sao, trong tay bọn họ có ba chi quân đoàn tinh nhuệ nhất Địa Minh.

Nguyên Diệt, Nguyên Tội, Nguyên Bá...

Những thành chủ khác cũng không có ý định tranh công nữa, đi đến ba đại cao thủ Địa Minh, nếu như bọn họ còn muốn đi, vậy Thiên Minh trực tiếp đánh tới thì phải làm sao bây giờ?

Địa Minh cũng cần có người phòng thủ đúng không? Hơn nữa trong kế hoạch của Nguyên Cảnh, những đại thành chủ khác còn phải dốc hết toàn lực công phá phòng tuyến Thiên Minh, vạn nhất bọn hắn gặp phải phiền toái gì đó, cũng có thể ung dung lui về phía sau., Dưới tình huống liên quan đến sinh tử tồn vong của Địa Minh, không có ác ma sẽ không nghiêm túc

đổi đãi, vốn dĩ giữa bọn họ có mâu thuẫn rất lớn, giờ phút này cũng phải buông xuống toàn bộ, trừ phi bọn họ muốn bị Thiên Minh giết chết triệt để...

Nguyên Diệt, Nguyên Tội, ba đại quân đoàn của Nguyên Bá dưới sự suất lĩnh của Tam Sát Địa Minh, vòng qua phòng tuyến của Thiên Binh, một đường chạy về phía Hoa La Sơn.

Mà ở sơn địa Hoa La sơn, Diệp Tĩnh Vũ suất lĩnh mấy vạn binh sĩ trong quân đoàn Huyết Ma lại bị Lương Tiểu Tiêu Xuyên suất lĩnh vây khốn trong ba mươi vạn đại quân đoàn này, ba mươi vạn đại quân này chính là quân đội chính thống của Lương Tiểu Đức, mấy ngày nay có Diệp Tĩnh Vũ tiết lộ một ít tin tức tình báo về tin tức này., Cũng là ác ma đã chém giết vô số, mỗi một tên lính đều tự tin cực độ, đây là nhìn thấy số lượng quân đoàn Huyết Ma không quá mấy vạn, trong mắt từng tên tràn đầy khinh thường, một chút ác ma như vậy, cần thống soái của mình tự mình ra tay sao?

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, mái tóc màu đen sau đầu, thân thể cưỡi trên lưng nghịch bặc, lạnh lùng nhìn Lương Tiểu Dã cưỡi phía trước lưng một con Cùng Kỳ.

Trên mặt Lương Tiểu Hữu cũng lộ ra vẻ mặt lạnh như băng, trong mắt tràn ngập sát ý, nhưng ánh mắt hẩn thĩnh thoảng nhìn về phía Cửu Phượng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, lúc này Cửu Phượng cùng Hi Dương đều đổi một bộ áo giáp, trên mặt cũng biến ảo hình dáng, cưỡi trên lưng anh chiêu, nhìn qua rất là lạnh lùng...

Hiện tại thân phận Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa bị lộ ra ngoài sáng, các nàng nếu cứ như vậy mà ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, bị người Thiên Minh nhận ra, Hiên Viên Tĩnh khẳng định sẽ nghĩ đến điều gì, cho nên chỉ có thể biến ảo dung mạo, bắt quá những người khác không nhận ra, Lương Tiểu nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Nhìn thấy Cửu Phượng cùng Hi Dương vẫn hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở nơi đó, trong lòng Lương Tiểu Kiếm một mực lo lắng cuối cùng cũng buông lỏng xuống, ngay khi nhìn thấy Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ, gã liền biết Hiên Viên

Tĩnh khắng định đã tìm được Cửu Phượng Phượng., Cũng không biết hẳn dùng phương pháp gì cướp đi Huyền Nguyên Khổng Thủy kỳ dưới con mắt Độc Cô Bá Thần, lúc ấy Lương Tiểu thậm chí còn có tâm tư tìm Hiên Viên Tĩnh dốc sức liều mạng. Thế nhưng gã lại minh bạch, Hiên Viên Tĩnh đã tiến vào cảnh giới Tuyệt Tiên, chính mình căn bản không có khả năng là đối thủ của gã.

Hơn nữa kế hoạch của hắn và Diệp Tĩnh Vũ còn chưa hoàn thành, hắn tuyệt đối không thể bại lộ thân phận lúc này, chỉ có thể cố nén lửa giận trong lòng, trên mặt còn làm bộ không quan tâm, loại cảm giác này rất là khó chịu.

Hôm nay nhìn thấy Cửu Phượng hoàn hảo không tổn hao gì, còn chạy đến bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, tâm hắn cuối cùng cũng buông lỏng xuống.

“Thằng ranh con này, ngày đó lão tử đại phát từ bi thả cho ngươi một con đường sống, cái con mẹ nó không biết ân đồ của ngươi coi như bỏ đi, còn phản bội nhân loại, đầu nhập vào đám ác ma giết người không chớp mắt này, con ngươi còn là người sao?” Nếu đã yên lòng, như vậy phải hảo hảo diễn một tuồng kịch chứ? Lương Tiểu tỳ há miệng lớn, trực tiếp mắng to...

Vừa nghe Lương Tiểu có thể gọi là tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng Hi Dương đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa cười thành tiếng, ngay cả phản bác cũng cố nén nụ cười.

Chỉ có một mình Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt trở nên khó coi như thế nào, vừa rồi còn nguy trang tức giận cùng với hận ý, hiện tại quả thực vừa giận vừa hận.

Cho dù muốn diễn kịch, cho dù muốn mắng to, ngươi đòi từ khác không được sao? Có cần mắng thằng nhóc con ta không? Mẹ nó, tốt xấu gì bây giờ ngươi cũng có con trai rồi, dám mắng con trai ngươi trước mặt con trai ngươi, ngươi cho chút mặt mũi không được sao?

“Lương Thiên Quân, ngươi thật sự coi ngươi là cái gì? Ngươi diệt cả nhà ta, lúc trước nếu không phải ta chạy nhanh, cũng bị ngươi giết chết, ngươi lại không biết xấu hổ nói là ngươi

buông tha một con đường sống? Người con mẹ nó còn mặt mũi nói à?” Diệp Tĩnh Vũ vốn mang vẻ mặt tức giận lại hiện lên vẻ châm chọc.

“Hừ, nhóc con, người lại coi người là cái gì? Năm đó nếu không phải ta đại phát từ bi, người cho rằng con mẹ nó có thể chạy thoát sao? Thôi thôi, ít nói nhảm đi, người đã không muốn sống tốt đẹp, muốn chết già, vậy hôm nay ta tiễn người một đoạn đường vậy!” Khi lời nói của Lương Tiểu Hữu rơi xuống, đã vỗ vào Cùng Kỳ, trực tiếp vọt tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Nghe thấy Lương Tiểu thế, lại gọi mình là thằng nhóc con, Diệp Tĩnh Vũ càng là hỏa đại, hôm nay con mẹ nó người thật đúng là không để lại chút mặt mũi nào cho ta chứ? Cũng là chào hỏi nghịch bác một tiếng, trực tiếp xông tới.

Hai người còn cách xa nhau mấy trăm trượng, thân thể đã đồng thời bay lên trời, đồng thời vọt lên giữa không trung, đồng thời đánh ra một quyền.

Từng đạo hào quang màu vàng từ trên nắm tay Diệp Tĩnh Vũ nổi lên, lực lượng khổng lồ không ngừng bộc phát ra, tựa hồ một quyền này hội tụ tất cả hận ý trong nhiều năm qua, chính là phải dựa vào một quyền diệt sát triệt để tên gia hỏa diệt môn trước mắt này.

Lương Tiểu Tiểu cũng toàn lực đánh ra một quyền, từng đạo u quang màu đen từ nắm tay phun ra, dường như một quyền này muốn làm cho Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, hắn còn xa mới là đối thủ của mình.

Không có bất kỳ huyết gió nào, nắm đấm hai người đụng mạnh vào nhau, lập tức liền thấy hư không bị hai người trực tiếp đánh nổ tung, từng tia chớp màu đen từ trong hư không vọt ra, ngay sau đó mới truyền đến một hồi tiếng oanh minh to lớn, mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ cùng Lương Tiểu Khả đồng thời bay ngược ra ngoài, trong lúc mơ hồ, liền nghe được từng trận thanh âm xương cốt nứt vỡ...

Con cá thứ 994 mắc câu.

Thân thể hai người bay ra mấy ngàn trượng mới ngừng lại, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy cánh tay của mình tê dại một hồi, xương ngón tay trên nắm tay càng truyền đến đau nhức kịch liệt, tựa như muốn vỡ vụn ra.

Bất quá so với hắn, Lương Tiểu càng thâm hơn, toàn bộ cánh tay phải giống như bị ném vào máy xay thịt, huyết nhục trên cánh tay bị quấy nát bầy, lộ ra xương trắng dày đặc, thậm chí ngay cả mấy ngón tay của hắn cũng bị quyền này đánh gãy, rơi trên mặt đất.

“Trách không được người cuồng vọng như vậy, nguyên lai mấy năm nay học được chút bản lĩnh...” Lương Tiểu Khả vừa nói, trong lòng vừa mắng to: “Mẹ kiếp, không phải là mắng người một câu thẳng ranh sao? Ta chẳng phải là không muốn người khác hoài nghi hay sao, người cần phải ra tay nặng như vậy sao?”

Nhìn thấy Thiên Quân của mình bị đối phương dùng một quyền đánh nát cánh tay, những Thiên Binh kia đều hít vào một ngụm khí lạnh, có thể nói, trong thập đại Thiên Quân, nhục thân của Lương Tiểu Hữu là tồn tại cường đại nhất, hiện tại nhục thể của hắn cũng không chịu nổi một quyền của tên này, vậy nhục thể của hắn cường đại cỡ nào?

“Lương Thiên Quân, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra thần sắc băng lãnh, nhưng trong lòng lại cười thầm một trận: Kêu ta mắng như vậy, đáng đời.

“Hừ, ngươi cho rằng có một thân man lực là có thể đối phó được ta sao? Thẳng ranh con, ngươi thực sự là quá coi thường ta rồi!” Lương Tiểu nhưng lại tức giận hừ một tiếng, thân thể lay động, một bóng người xinh đẹp từ trong cơ thể hắn đi ra., Không ngờ lại là Công Tôn Lộ mặc áo xanh, chỉ thấy một đạo hào quang màu xanh chớp động, cánh tay vỡ vụn của Lương

Tiểu Tỳ nhanh chóng khôi phục lại như cũ, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục lại...

Mà theo sự xuất hiện của Công Tôn Lộ, từng bóng người từ trong cơ thể gã thoát ra, Kim Mộc Thủy Thổ Hỏa, ngũ đại huyết thi vậy mà gã toàn bộ đều đã luyện thành công.

Không chỉ như vậy, một tầng nhân mặc cà sa màu vàng, toàn thân bao phủ trong bảo khí châu quang, một đạo nhân mặc đạo bào màu vàng, trên mặt mang dáng tươi cười đậm đàng cũng từ trong cơ thể gã chui ra, chính là hai bộ nguyên thần mà gã chém ra.

Tổng cộng có tám người, trực tiếp vây quanh Diệp Tĩnh Vũ, mà trên mặt Lương Tiểu Khả càng lộ ra nụ cười đắc ý, vẻ mặt như đang nói với Diệp Tĩnh Vũ: “Nhóc con, lão tử gọi ngươi là thằng nhóc, ngươi lại làm được gì? Bây giờ lão tử so với ngươi nhiều, ngươi có thể làm gì ta?”

Nhìn thấy vẻ mặt thiếu đánh của Lương tiểu nhân, lại nhìn thấy nguyên thần tam thi cùng ngũ đại huyết thi của hắn, Diệp Tĩnh Vũ hận không thể trực tiếp gọi đám người Chúc Dung ra đánh một trận.

Tên gia hỏa này, con mẹ nó cố ý chọc giận chính mình đúng không? Biết rõ mình không thể té ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, còn cùng mình so với người nhiều hơn?

Ngay tại thời điểm Diệp Tĩnh Vũ phần nộ không thôi, Ngũ Hành Huyết Thi đại trận do Lương Tiểu Tỳ tạo ra đã được khởi động toàn diện, năm con Huyết Thi hóa thành năm đạo tàn ảnh trực tiếp đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Kim Mộc Thủy Thổ Hỏa, năm đạo năng lượng cực mạnh liền cùng một chỗ, bao vây Diệp Tĩnh Vũ lại.

Cảm nhận được năm huyết thi tán phát ra năng lượng khí tức, khoe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ tươi cười, người này ẩn giấu thật chặt nhỉ?

Năm đầu huyết thi cũng đã đạt đến cấp bậc Tỳ Hưu, mặc dù sức chiến đấu kém hơn so với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng sau khi bố trí Ngũ Hành Huyết Thi đại trận này, uy lực đâu chỉ tăng lên gấp đôi. Dựa vào Ngũ Hành Huyết Thi đại trận này, hắn cũng

đủ để vây giết những tên Thập Đại Thiên Quân khác chứ? Ít nhất nếu Huyền Diệu Thiên Quân bị Ngũ Hành đại trận vây khốn, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết?

Mà trên người hắn còn có Tru Tiên Kiếm Trận, còn có Hạo Thiên Châu, cộng thêm bản thân nguyên thần Tam Thi của hắn, tuyệt đối có thể một mình độc chiến với hai gã Thiên Quân, thậm chí ba gã Thiên Quân mà hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng thứ hạng của hắn vẫn luôn nằm ở vị trí cuối cùng của Thập Đại Thiên Quân, đúng là vì trên người hắn có pháp bảo đỉnh cấp như Tru Tiên Kiếm Trận mới có tư cách trở thành một trong Thập Đại Thiên Quân, xem ra hắn thật sự rất khiêm tốn.

Khóe miệng cười khê một tiếng, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã nghênh đón, cùng Ngũ Đại Huyết Thi đánh nhau.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ một mình độc chiến với Ngũ Đại Huyết Thi, Lương Tiểu Túc giận dữ hừ một tiếng: “Không có mệnh lệnh của ta, không được hành động thiếu suy nghĩ!” Vừa dứt lời, thân thể của hắn đã trực tiếp xông ra ngoài. Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, bốn hung kiếm bắn thẳng tới, đâm thẳng về phía Diệp Tĩnh Vũ. Nhìn bộ dạng này, dường như hắn muốn đuổi tận giết tuyệt Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu té ra bốn hung kiếm, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ biến đổi, thân thể nhoáng một cái, một quyền đánh bay Công Tôn Lộ, trực tiếp bước ra khỏi Ngũ Hành Huyết Thi đại trận, dùng tốc độ nhanh nhất trốn sang một bên, trong lòng lại chửi ầm lên, không phải chỉ là diễn kịch thôi sao? Chẳng phải cần nghiêm túc như vậy sao? Đây không phải là khi dễ mình không thể sử dụng những pháp bảo như Đông Hoàng Chung hay sao?

Vừa chạy như điên về phía trước, trong lòng vừa nguyên rủa Lương Tiểu Hữu, mà Lương Tiểu cũng đại phát thần uy, trực tiếp đuổi theo Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Lương Thiên Quân hung hãn như vậy, trên mặt bốn gã quân đoàn trưởng Huyết Ma quân đoàn đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không tự chủ được mà đưa mắt nhìn về phía một gã nam tử áo đen đứng bên cạnh Cửu Phượng, lúc này, chẳng lẽ hắn

còn không đi trợ giúp thống soái của mình sao? Bọn họ vẫn nhớ rõ, sự khủng bố của nam tử áo đen này, cũng không biết từ đâu mà vị cường giả này đã tìm được.

Chẳng qua hiển nhiên Băng Minh sẽ không thực sự đuổi giết tới, tin tức Lương tiểu nhân lấy được kia chính là vị Huyền Viêm đạo nhân, đối thủ của mình là hần sao?

Hình tượng Băng Minh bây giờ khác rất nhiều so với trước kia, cho dù là đám người Hiên Viên Tĩnh cũng tuyệt đối không nhận ra gã, cho nên gã căn bản không lo lắng việc bại lộ thực lực của mình.

Bên kia, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả đã đuổi theo rất xa, rất nhanh đã biến mất trong phạm vi bao phủ thần niệm của mọi người. Không có lệnh của Lương Tiểu, ba mươi vạn đại quân căn bản không dám vọng động., Chính là vây chặt những ác ma này, mà đám ác ma của quân đoàn Huyết Ma cũng cảm nhận được những thiên binh này không giống những thiên binh đã chết trong tay bọn chúng, đối phương không nhúc nhích, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nắm chặt vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Trên một ngọn núi lớn cách đó mấy ngàn dặm, vừa rồi Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu còn sống ta chết người đang ngồi dưới đất, Lương Tiểu Hữu thì móc từ trong ngực ra hai cây cà chua, đưa cho Diệp Tĩnh Vũ một nhánh, sau đó nhen lửa một nhánh trong tay, chậm rì rì rút ra, nào có cảm giác là cừu nhân sinh tử.

“Thế nào? Có nắm chắc không?” Lương Tiểu Hữu hung hăng hít một ngụm khói, phun ra một vòng tròn, mở miệng nói.

“Ta đã phát tín hiệu cầu cứu, với hiểu biết của ta với Nguyên, hần nhất định sẽ phái ác ma trong Thất Sát tới trợ giúp ta, không chừng hần còn đích thân đến đây, chỉ là tên Hiên Viên Tĩnh kia...” Nói xong, lông mày Hiên Viên Tĩnh của Diệp Tĩnh nháy nháy, đối phương đã đạt đến Vũ cấp, một cao thủ Vũ cấp mang trọng bảo, thực lực rốt cuộc là cái gì, bọn hần cũng không rõ ràng...

“Yên tâm, mặc kệ cảnh giới của hấn như thế nào, muốn tạo ra một chút hỗn loạn, để cho người bình yên rời đi, vẫn là dễ dàng hơn...” Lương Tiểu nhưng lại kiên định gật đầu.

“Như thế rất tốt, không cầu quá nhiều, chỉ cần có thể giết thêm một gã Thiên Quân và một thành chủ là tốt rồi...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, hấn và Lương Tiểu Vũ có thể bày ra một sát cục không lồ như vậy, chỉ là muốn nhân cơ hội này làm yếu bớt thực lực của Thiên Minh và Địa Minh, chỉ có thực lực của hai đại liên minh bị suy yếu cực lớn, bọn họ mới có thể đạt được lợi nhuận lớn nhất...

Mà vào lúc này, phương xa vang lên tiếng nổ cực lớn, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả đồng thời lộ ra nụ cười xán lạn, con cá đầu tiên, mắc câu...

Chương 995 miêu sát tuyệt tiên

Huyền Viêm đạo nhân mặc một bộ đạo bào đỏ rực, đây là đạo bào phòng ngự đỉnh cấp mà sư tôn Viêm Hư đạo nhân của hắn ta tự động bảo vệ cho hắn ta.

Lúc này, hắn đang cưỡi trên lưng một con Thanh Loan, suất lĩnh ba mươi vạn đại quân nhanh chóng chạy về phía Hoa La Sơn, phía sau hắn còn đi theo hai cường giả đạt tới cảnh giới Tuyệt Tiên.

Từ rất xa, Huyền Viêm đạo nhân đã thấy được quân đoàn Huyết Ma đang bị bao vây, nhưng Lương Thiên Quân lại không biết đi đâu, mà quân đội của hắn dường như cũng không có ý động thủ, chuyện này là sao?

Chẳng lẽ là Lương Thiên Quân và thống soái của đối phương đã bắt đầu quyết chiến sinh tử rồi sao? Trước khi phân thắng bại, những Thiên Binh này đều không dám hành động thiếu suy nghĩ?

Đây là niên đại gì mà còn chơi chiêu thức như vậy, Lương Thiên Quân này cũng quá cứng nhắc đi? Nghĩ tới đây, khoe miệng Huyền Viêm đạo nhân hiện ra nụ cười nhàn nhạt, người đã không động thủ, muốn tặng công lao lớn như vậy cho mình, vậy thì mình cũng không cần khách khí, căn bản không có dừng lại lâu, Huyền Viêm đạo nhân trực tiếp phát động tấn công.

Theo hắn thấy, đối phương mạnh nhất đã bị Lương Thiên Quân dẫn đi, nếu không nhân cơ hội này đánh chết đám ác ma này, sao có thể đối xử với mình như vậy được?

Ba mươi vạn thiên binh dưới sự dẫn dắt của Huyền Viêm đạo nhân từ trên trời phóng về phía quân đoàn Huyết Ma, Huyền Viêm đạo nhân và Thanh Phong đạo nhân, Minh Nguyệt đạo nhân xông lên đầu tiên, một đám Huyết Ma ngoại đạo mà thôi, bọn họ thật đúng là không để vào mắt.

Ngay lúc ba người sắp động thủ, bốn đạo thân ảnh từ trong đại quân của Huyết Ma quân đoàn phóng lên trời, trực tiếp ngăn trước đám người Huyền Viêm đạo nhân.

Thần niệm quét qua, phát hiện bốn con ác ma này đều là tồn tại đạt tới cấp Toan Nghê, Huyền Viêm đạo nhân hơi kinh ngạc, chẳng trách đội quân này cường hãn như vậy, vượt qua Quan Trảm tướng một đường, lại có bốn cường giả đạt tới cấp Côn Bằng, quân đội bình thường ngay cả một cao thủ cấp Tỳ Hưu cũng không có, làm sao có thể ngăn cản?

Nhưng mà bốn gã cường giả sơ cấp, vẫn là ác ma cảnh giới sơ phẩm kia, đâu dễ vào trong mắt hắn.

Cũng không phí lời với mấy người này, một tay điểm một cái, bốn đạo lôi quang cực lớn từ trên trời rơi xuống, đồng thời phát động tấn công về phía bốn người.

Diễm, võ, ngông cuồng, Nguyệt thấy Huyền Viêm đạo nhân đồng thời tuyên chiến với bốn người mình, khóe miệng cười lạnh, lực lượng ngấm trong cơ thể vận chuyển tạo thành một tấm thuẫn màu đen trước người mình, ánh chớp to lớn bỏ vào hộ thuẫn, vừa vận đánh tan hộ thuẫn, thế nhưng làm sao có thể làm bị thương bốn ác ma nửa lông?

“Thú vị...” Khóe miệng Huyền Viêm đạo nhân lộ ra vẻ mỉm cười, hiển nhiên không nghĩ tới bốn gã sơ phẩm cấp thấp này có thể ngăn cản lôi quang mình tùy ý triệu hoán, một tay chụp vào hư không, một cây quạt ngũ sắc rực rỡ xuất hiện trong tay hắn.

Ngay khi hắn muốn vỗ cây quạt thì thân ảnh của Cửu Phượng, Hi Dương, Thao Thiết vọt ra ngăn trước người của bọn họ.

Thần niệm quét qua, vậy mà đều là cao thủ cấp Côn Bằng, sắc mặt Huyền Viêm đạo nhân lại biến đổi, tại sao có nhiều cao thủ cấp Côn Bằng như vậy? Trong nháy mắt hắn kinh hãi, một bóng người màu đen trực tiếp xuất hiện trước người hắn, một thanh thiết kiếm bình thường xuất hiện trong tay người nọ, trực tiếp đâm tới thân thể Huyền Viêm đạo nhân.

Vẻ kinh hãi trong lòng đạo nhân của Huyền Viêm đạo càng đậm. Thân là Thập Đại Thiên Quân, tu vi của hắn ta đã đạt đến

cảnh giới tuyệt tiên đỉnh phong, thần niệm của hắn ta càng không hề đáng sợ hơn. Thế nhưng bây giờ lại có người tránh được thần niệm của hắn ta đi tới trước mặt hắn ta., Thực lực người này tối thiểu cũng là đỉnh phong, chẳng lẽ thống soái Huyết Ma quân không bị Lương Thiên Quân dẫn dắt? Trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của Huyền Viêm đạo nhân, thanh thiết kiếm nhìn qua không chút hào quang đâm thẳng vào trên đạo bào trên người hắn, trong đạo bào sáng lên từng đạo quang mang đỏ rực, ngăn cản một kiếm trí mạng này của Băng Minh.

Bất quá cũng chỉ là một kiếm mà thôi, đạo hào quang kia vậy mà trực tiếp bị một kiếm này đánh nát bấy, lực phản chấn cực lớn cũng chấn Băng Minh liên tục lui về phía sau. Lúc này, Huyền Viêm đạo nhân mới kịp phản ứng, liền muốn vỗ vào quạt Phong Hỏa Ngũ Cầm Phiến trong tay, lại nhìn thấy nam tử kia khoe miệng lộ ra một tia cười trào phúng.

Huyền Viêm đạo nhân còn chưa kịp phản ứng vì sao hắn lại cười, đã cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một hồi áp lực cực lớn, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một đạo đại ấn tản ra ngũ thải quang mang rơi thẳng xuống.

Năng lượng ngũ hành tinh khiết kia, Ngũ Hành Thần trận hoàn mỹ hoàn mỹ, chỉ có ở trong Ngũ Phương Thần trận mới có thể cảm nhận được uy áp không hề, khiến Huyền Viêm đạo nhân trong nháy mắt nghĩ tới đại ấn, ấn ký trong truyền thuyết kia...

Trong tay của hắn vậy mà có pháp bảo như vậy? Huyền Viêm đạo nhân không lo được sao trong tay đối phương lại có pháp bảo như vậy, vừa móc ra pháp bảo phòng thân của mình trùm lên người mình, vừa cầm quạt Phong Hỏa Ngũ Cầm trong tay hướng tới Ấn phiến kia., Không chỉ có hắn, uy áp kinh khủng mà Thanh Phong đạo nhân và Minh Nguyệt đạo nhân đi theo phía sau cũng là trước tiên tế ra pháp bảo mạnh nhất của mình, hy vọng ngăn cản được đại ấn này diệt sát.

Vào lúc này, cuồng, diễm, vũ, bốn ác ma đầu tiên phóng tới ba người này. Bọn chúng không có pháp bảo cường đại, cũng không có pháp thuật lợi hại gì, nghi trọng duy nhất chính là năng lực cận chiến cường đại. Nếu là lúc bình thường, với thực lực của bọn chúng căn bản không cách nào tới gần Huyền

Viêm đạo nhân, chớ nói chi là chém giết. Thế nhưng giờ phút này, Huyền Viêm đạo nhân đang vội vàng ngăn cản địch ын, làm sao có thể ngăn cản bọn chúng?

Hơn nữa Cửu Phụng, Hi Dương, Thao Thiết cũng đồng thời phát động tấn công của mình, thậm chí Băng Minh cũng một lần nữa đánh về phía Huyền Viêm đạo nhân, hẳn biết đối phương cũng là cao thủ tuyệt đỉnh phong, đã ngộ ra một chút sức mạnh thế giới, tuy rằng mảnh thế giới kia cũng không được coi là vững chắc, thế nhưng một khi hấn phóng thích thế giới của mình, cũng là một chuyện phiền phức, tốt nhất vẫn là nhanh chóng diệt sát hấn.

Những Thiên Binh Thiên Tướng sau lưng Huyền Viêm đạo nhân kia muốn ngăn cản mấy người, thế nhưng thực lực của bọn hấn nhiều nhất mới đạt tới Hồng cấp, nào có thể ngăn cản nhiều cao thủ cấp Tỳ Hưu như vậy xuất thủ.

Khi đám người Huyền Viêm đạo nhân vất vả ngăn cản côn ын, bốn con ác ma đã tới trước người bọn họ, cuồng và Khâu Bằng đồng thời giơ vũ khí trong tay lên, đập về phía Thanh Phong đạo nhân, Võ Hòa Nguyệt cũng đồng thời đánh về phía Minh Nguyệt đạo nhân.

Hai gã đạo nhân đều không phải là tiên nhân thể tu, kinh nghiệm cận thân tranh đấu cơ hồ bằng không, lúc này nào có thể ngăn cản hai gã cao thủ đồng cấp chém giết, cơ hồ là trong nháy mắt công phu, tiên thể yếu ớt của bọn hấn liền bị đánh cho nát bấy, hai đạo nguyên thần từ trong tiên thể bay ra ngoài., Hấn muốn bỏ chạy về phương xa, nhưng đã sớm chuẩn bị, Hi Dương và Cửu Phụng trực tiếp tế ra hai cái đại đỉnh mà Diệp Tĩnh Vũ lấy được kia, hung hăng đập vào trên hai đạo nguyên thần, không có nhục thân bảo vệ, hai đạo nguyên thần nào có thể ngăn cản được công kích của đại đỉnh này, mặc dù bị đập nát, mà Thao Thiết lúc này cũng đã mở miệng rộng càn quét những tàn hồn này...

Chương 996 Sa Ngư đã tới.

Thấy hai gã thủ hạ của mình bị pháp bảo của Huyền Diệu Thiên Quân giết chết, sắc mặt Huyền Viêm đạo nhân càng trở nên khó coi, đặc biệt là đối mặt với kiếm khí động trời của Băng Minh, hắn biết rõ, hôm nay mình không cần nói lập công, có thể bảo trụ tính mạng hay không cũng là vấn đề lớn nhất.

Xa xa công kích đối phương có tuyệt thế thần khí như thao ấn, cận thân chiến đấu lực chính mình càng kém hơn một cái đầu ngón út của đối phương, mình lấy cái gì so với đối phương?

Đối mặt với một kiếm bay nhanh của Băng Minh, Huyền Viêm đạo nhân căn bản không ngăn cản, xoay người bỏ chạy lên không trung. Một tên cao thủ sơ cấp Tỳ Hưu đỉnh phong, mấy tên cao thủ sơ phẩm cấp sơ phẩm, hắn còn không tự đại đến mức có thể đối kháng độc lập?

Thế nhưng hắn vừa mới tránh được một kiếm trí mạng kia, liền cảm thấy một cỗ uy áp khổng lồ từ trên trời rơi xuống, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một vết tay khổng lồ rơi xuống.

Còn chưa lấy lại tinh thần, một bàn tay lớn đã vỗ mạnh lên thiên linh cái của hắn...

“Bốp...” Cầm chế hắn bố trí trên người bị đập nát bấy, lực lượng kinh khủng càng trực tiếp đập vỡ Thiên Linh Cái của hắn, ngay sau đó là nhục thể của hắn.

Nguyên thần khổng lồ từ trong cơ thể hắn chui ra, liền thấy một nam tử áo đen đáng vẻ anh tuấn đang mỉm cười xuất hiện trước người mình, một chương vừa rồi đúng là một chương hắn phát ra.

Huyền Viêm đạo nhân đột nhiên nghĩ tới tình báo này, dường như vị thống soái của Huyết Ma quân đoàn có một chiêu tuyệt học gọi là Thương Sinh ấn?

“Người...người... sao người lại ở đây? Không phải người đang đấu với Lương Thiên Quân à?” Thấy Diệp Tĩnh Vũ vốn nên bị Lương Thiên Quân dẫn dắt vậy mà xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt Huyền Viêm đạo nhân càng trở nên khó coi.

“Liều mạng? Người cho rằng tên ngu ngốc kia cũng là đối thủ của ta sao? Muốn giết hắn còn không phải dễ dàng như bóp chết một con kiến sao...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, dĩ nhiên vừa té ra Tru Tiên Kiếm Trận mà Lương Tiểu có thể cho hắn.

Mà Lương Tiểu Tỳ ẩn nấp trong hư không xem kịch vui lại bị câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ làm tức giận đến nổi hiện lộ thân hình, vừa rồi không phải là mắng người mấy câu thăng ranh con sao? Bây giờ còn phải ghi tạc trong lòng sao?

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ té ra Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt Huyền Viêm đạo nhân trở nên trắng bệch, đây chính là pháp bảo tùy thân của Lương Thiên Quân, hiện tại trong tay hắn, chẳng lẽ nhà kia thật sự bị giết rồi sao?

Một tên phản đồ nhân loại sao có thể mạnh mẽ như vậy? Vừa nghĩ tới kế hoạch định ra lần này của Thiên Minh lại xuất hiện biến số như vậy, Huyền Viêm đạo nhân đúng là cảm thấy lạnh lòng, đối phương có thực lực cường đại bậc này, cho dù là thất đại Thiên Quân khác cùng đi, thì sao có thể là đối thủ?

Hắn biết rõ mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, trong mắt Huyền Viêm đạo nhân lóe lên một tia kiên quyết, trong miệng phát ra một tiếng thét dài, muốn châm lửa cho nguyên thần của mình tự bạo.

Diệp Tĩnh Vũ đâu cho hắn cơ hội như vậy, Hạo Thiên Châu đoạt được từ Lương tiểu nhân trực tiếp ném ra, Huyền Viêm đạo nhân còn chưa kịp tự bạo, nguyên thần của mình đã bị Hạo Thiên Châu đập trúng, vô số tia sét từ trên Hạo Thiên Châu bổ xuống, đánh tan nguyên thần của hắn, hồn phi phách tán.

Nhìn thấy thống soái của mình chỉ trong vòng mấy hơi thở đã bị đối phương giết chết, ba mươi vạn đại quân do Huyền Viêm đạo nhân suất lĩnh đã hoàn toàn ngây ngốc. Thống soái của mình là Huyền Diệu Thiên Quân, một trong thập đại thiên

quân ư? Hẳn là đệ tử của ngũ đại tiên thánh cơ mà? Hẳn không phải cao thủ cấp thấp bình thường, sao lại không chịu nổi một kích như vậy?

Nghĩ đến tồn tại cường đại như thế đều dễ dàng bị đánh chết, những Thiên Binh Thiên Tướng này nào còn có nửa điểm chiến ý, từng người từng người xoay người bỏ chạy, bọn họ cũng không biết còn có Thất Đại Thiên Quân theo sát phía sau.

Lương Hưng ở phía dưới sớm đã biết kế hoạch của cha mình và Diệp Tĩnh Vũ, thấy Diệp Tĩnh Vũ muốn đại khai sát giới, làm sao còn ngu ngơ ngây ngốc ở đó, gọi thuộc hạ của mình, cũng hướng phương xa bỏ chạy, lý do của gã rất đơn giản, người khác có thể trốn, tại sao gã không thể trốn?

Lương Hưng của Diệp Tĩnh Vũ triều giáo hoạt cười cười, Tru Tiên Kiếm Đồ vừa mở ra đã trực tiếp bao phủ toàn bộ ba mươi vạn đại quân vào trong đó. Tru Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tứ Sát Kiếm, Hãm Tiên Kiếm lại trấn thủ tứ phương., Thậm chí dưới sự yểm hộ của Tru Tiên Kiếm Trận, hẳn lạng lẽ tể ra thập nhị Thiên Vu đại trận, đối mặt với hai đại hung trận thời Thái Cổ, ba mươi vạn Thiên Binh này không có cao thủ phá trận, làm sao có thể đào thoát, trừ phi bọn hắn liều lĩnh tự bạo, mới có thể công phá đại trận này.

Vào lúc này, Huyết Ma quân đoàn cũng tham gia vào cuộc tàn sát, Băng Minh, Tứ đại ác ma, thậm chí là Cửu Phượng, Thao Thiết cũng gia nhập chiến đấu, có những cao thủ này gia nhập, tốc độ đồ sát càng nhanh hơn.

Thân ảnh của Lương Tiểu Hữu chậm rãi xuất hiện bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nhìn những Thiên Binh bị đại trận bao phủ, không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trên mặt gã dần dần lộ ra nụ cười: “Huyền Viêm đã chết, tên Hiên Viên Tĩnh kia có lẽ đã biết rồi, chi bằng ngươi để cho vị đại lão kia diệt hết tàn hồn huyền diệu đi, đồng thời chết mất hai tên Thiên Quân, bọn hắn nhất định sẽ đau lòng!” Nói xong, trên mặt gã đã lộ ra nụ cười âm hiểm.

“Ừm...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ gật đầu, nếu như có thể mượn cái chết của hai vị Thiên Quân để đả kích Hiên Viên Tĩnh một chút, cũng không phải là chuyện tốt.

Huyền Minh trong đại trận nhận được mệnh lệnh của Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp lấy ra một đám tàn hồn của Huyền Diệu Thiên Quân, một tay nắm một cái, trực tiếp xé nát nó ra, một ngụm nuốt mất.

Hai gã Thiên Quân vẫn lạc, lệnh bài nguyên thần bọn hắn lưu lại bên cạnh Hiên Viên Tĩnh cũng theo đó vỡ tan, đang suất lĩnh đại bộ phận Hiên Viên Tĩnh chạy tới Hoa La Sơn trong chốc lát liền thấy bài vị hai sư huynh của mình vỡ vụn, trong lòng giật thót một cái., Hắn không để ý tới những người khác nữa, toàn diện phóng thích khí tức của bản thân, thân ảnh với tốc độ cao nhất chạy về phía Hoa La sơn, hắn thực sự không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai sư huynh của mình vậy mà đều vẫn lạc...

Tựa hồ cảm ứng được khí tức khổng lồ Hiên Viên Tĩnh kia, nguyên mây đang trên đường khẽ nhúu lại, để quân đoàn Nguyên Tội tiếp tục chạy về phía trước, thân ảnh của hắn cũng biến thành một đạo lưu quang, phóng lên tận trời.

Bá nhìn nhau một cái với mũi nhọn bên cạnh y, trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh hãi, bởi vì bọn họ đều cảm nhận được khí tức siêu việt cấp Côn Bằng kia của Hiên Viên Tĩnh, điều đó nói rõ đối phương đã có người đột phá cấp Côn Bằng.

Mà Nguyên cảm ứng được lực lượng như vậy còn dám liều lĩnh đi một mình, điều đó nói rõ một vấn đề, tu vi của hắn rất có thể cũng đã đạt đến cảnh giới như vậy...

Vào lúc này, trên bầu trời Hoa La Sơn, dưới sự liên hợp diệt tuyệt của Tru Tiên Kiếm Trận và thập nhị Thiên Vu, ba mươi vạn Thiên Binh giống như tờ giấy bị tiêu diệt, hơn nữa lại bị diệt hoàn toàn, cảm ứng được hai cỗ khí tức cực mạnh đang chạy đến bên này, Lương Tiểu Hữu và Diệp Tĩnh Vũ đồng thời cười cười, một tay thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận và thập nhị Thiên Vu, quay người chạy về hướng khác...

Bọn họ thả môi nhử xuống, hiện tại đã giết được một con cá lớn, thế nhưng hiện tại lại có thêm hai con cá mập nữa, vậy thì cứ để hai con cá mập này tự mình đi đâu đi...

Trận chiến thứ chín mươi bảy diễn ra ở trận chiến song hùng.

Hiên Viên Tĩnh cùng Nguyên hầu như đồng thời đạt đến hiện trường, đập vào mắt là một hiện trường cũ tàn phá không chịu nổi, Hoa La Sơn đã bị hủy hơn phân nửa, mặt đất vốn bằng phẳng cũng bị đánh cho rách tung tóe., Còn có mấy vạn bộ áo giáp rách nát rơi trên mặt đất, có Thiên Binh, có Ác Ma, mặt đất càng là rải đầy máu tươi màu vàng và màu vàng kim, hết thảy đều thể hiện nơi này đã từng tiến hành một trận đại chiến.

Về phần vì sao không có thi thể hoàn hảo, Hiên Viên Tĩnh và Nguyên cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, những thiên binh thiên tướng kia cũng không tính, đối với ác ma mà nói thi thể cùng thi thể đồng bạn của ác ma đều là đồ ăn tốt nhất, đây còn quý giá hơn cả linh đan diệu dược, nhưng tuyệt đối không thể lãng phí? Nhiều thi thể như vậy, trong thời gian ngắn cho dù không thể hoàn toàn nuốt chửng, mang đi cũng là chuyện dễ dàng chứ?

Hơn nữa Hiên Viên Tĩnh rõ ràng cảm giác được trong không khí có kiếm khí Tru Tiên Kiếm Trận lắng lẽ ác liệt, vừa nghĩ tới kiếm trận kinh khủng kia, lông mày gã nhíu lại. Tên kia vậy mà vận dụng Tru Tiên Kiếm Trận, xem ra cừu hận giữa gã và đối phương thật sự rất sâu chứ? Chỉ là không biết rốt cuộc gã giết người kia không? Mà một khi vận dụng Tru Tiên Kiếm Trận, không lưu lại thi thể lại càng là chuyện bình thường.

Về phần Nguyên, lông mày cũng nhíu chặt lại, hắn cũng nhìn ra nơi này đã trải qua một trận đại chiến, đối phương điều động nhân số gấp mấy lần Huyết Ma quân, hơn nữa cao thủ xuất động cũng tuyệt đối không chỉ một vị, rất có thể hai vị Thiên Quân được bảo vệ đều đã chạy tới, không biết rốt cuộc Tĩnh tướng quân có gặp chuyện gì hay không.

Nhìn Hiên Viên Tĩnh một thân cầm bào phía trước, khuôn mặt anh tuấn của Nguyên Thanh lộ ra vẻ tươi cười, bất quá nụ cười

này lại không có nửa điểm ý cười.

“Không nghĩ tới vì đối phó với một gã thủ hạ bình thường của ta lại kinh động đến Minh chủ Thiên Minh, thật sự là làm cho ta ngoài ý muốn a!”

“Ha ha ha, ta cũng không ngờ một tên nhân loại phản đồ vậy mà lại để Minh chủ Địa Minh tự mình tới cứu viện. Xem ra trong lòng các hạ hẳn thật sự chiếm giữ địa vị cực kỳ trọng yếu a, chỉ là không biết từ lúc nào các hạ cũng quan tâm nhân loại như vậy?” Hiên Viên Tĩnh mỉm cười, trải qua nhiều năm rèn luyện như vậy, hẳn đã sớm không còn là thiếu niên có tính cách thẳng thắn như năm đó nữa, làm việc quang minh lỗi lạc.

“Ha ha ha, bộ tộc ta không có tâm tư bài ngoại gì cả, nhân loại cũng được, ác ma cũng được, chỉ cần gia nhập Địa Minh ta, là thành viên của Địa Minh ta, ta thân là Minh chủ Địa Minh, tất nhiên phải che chở cho bọn chúng, không giống như quý minh, thù hận các chủng tộc khác...” Trên mặt Nguyên Lai hiện ra nụ cười từ bi, nhìn như thể một Phật chủ hi vọng thương sinh trong thiên hạ đều có thể chung sống hòa bình.

“Hừ...” Đối mặt Nguyên Lãnh giễu cợt, Hiên Viên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Kiếm trực tiếp xuất hiện trong tay, đưa tay đánh ra một kiếm.

Bất luận lý do của người lớn đến mức nào, bất luận tình cảm của người cao thượng nhường nào, tất cả đều phải dùng thực lực để nói chuyện.

Một kiếm nhìn như rất tùy ý, nhưng đột nhiên bộc phát ra vô số kiếm quang, trong nháy mắt bao phủ Nguyên Bội vào, hết thảy chung quanh đều biến thành kiếm, đoản kiếm, trường kiếm, tề kiếm, thô kiếm, một tay kiếm, hai tay kiếm. Mà đạo kiếm quang ban đầu kia lại vì một thanh cự kiếm như kinh thiên, hung hăng chém về phía Nguyên Nguyên.

Vừa ra tay, Hiên Viên Tĩnh đã phóng thích ra sức mạnh thế giới của mình, giam Nguyên Quan ở trong đó, có một câu nói gì ấy nhỉ? Đầu tiên hạ thủ vi cường, sau đó ra tay gặp nạn...

Tuy rằng Nguyên hôm nay biểu hiện ra thực lực vẫn là Tuyên Cơ đỉnh phong, thế nhưng Hiên Viên Tĩnh lại có một loại cảm

giác, thực lực của hắn không chỉ như vậy, rất có thể đã sớm đạt tới Vũ cấp so với mình.

Đôi mắt với đạo kiếm quang to lớn kia, vẻ tươi cười trên mặt Nguyên Sát biến mất không thấy gì nữa, một tay lão vung lên, một thanh trường kiếm trong suốt đỏ như máu xuất hiện trong tay lão, đây chính là A Tì kiếm cắm trên Cầm Sơn năm đó.

Năm đó nhân gian tan nát hết, Ma giới và Tiên giới dung hợp, tạo thành Thiên giới bây giờ, Cầm Sơn cũng theo đó mà hủy diệt, A Tì Kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm tự nhiên cũng rơi vào trong tay Nguyên.

Một bên cầm kiếm quang A Tì hướng về phía đạo kiếm quang to lớn kia nghênh đón, một bên lại tế ra một thanh hung kiếm khác đồ kiếm, nhắm thẳng Hiên Viên Tĩnh trong phòng phía trước vọt tới.

“Răng rắc...” Một tiếng, Hiên Viên Tĩnh bỏ ra một kiếm bị A Tì kiếm đánh nát, nhưng Nguyên Đồ Kiếm cũng xuyên qua thể nội Hiên Viên Tĩnh, thế nhưng đó bất quá chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Ngay lúc thu hồi Nguyên Đồ Kiếm, A Tì kiếm, từng đạo kiếm quang sáng chói từ trên trời sáng lên, mỗi một đạo kiếm quang đều rực rỡ như vậy, sáng chói như vậy, mang theo trận trận tiếng xé gió đâm tới Nguyên Lai.

Nguyên muốn tránh né, nhưng kiếm quang bốn phương tám hướng của hắn đều là loại này. Nguyên Đồ Kiếm và A Tì Kiếm rời tay bay ra, trực tiếp bay múa chung quanh hắn, không ngừng lóe lên, hợp thành một vòng kiếm nghiêm mật, bao phủ hoàn toàn hắn.

“Ba ba ba...” Những kiếm quang kia không ngừng bị kiếm quang của A Tì cùng Nguyên Đồ Kiếm đánh bay, nhưng là càng ngày càng nhiều kiếm quang xuyên qua phòng ngự của A Tì kiếm và Nguyên Đồ kiếm, bắn vào trên người Nguyên kiếm. Lúc mới bắt đầu, những kiếm quang này chỉ tóe lên đạo hỏa quang trên người Nguyên Thiên, thế nhưng uy lực những kiếm quang này càng lúc càng lớn, đã có một ít kiếm quang có thể đâm rách thân thể của hắn.

Từng vết thương không ngừng xuất hiện trên người hắn, dòng máu màu ám kim cũng chảy xuôi ra, sắc mặt Nguyên Thiên càng ngày càng khó coi.

“Bá...” Một tiếng, một đạo hào quang màu vàng bỗng nhiên từ trên người Nguyên vọt ra, ngay sau đó liền thấy một cây thủ trượng không ngừng sinh trưởng, rất nhanh biến thành một gốc đại thụ to lớn, một gốc đại thụ tản ra hào quang bảy màu, Thất Bảo Diệu Thụ...

Thất sắc quang mang vung xuống, vậy mà bao phủ hoàn toàn cả người hắn, những kiếm khí kia rốt cuộc không thể làm hắn bị thương.

Thất Bảo Diệu Thụ, chính là quét sạch vạn vật tồn tại, hiện tại lại bị hắn dùng làm pháp bảo phòng ngự, không thể không nói, so với Diệp Tĩnh Vũ và Hiên Viên Tĩnh thì thực sự hơi buồn rùn.

Nhìn thấy Nguyên quả dùng Thất Bảo Diệu Thụ hộ thân, Hiên Viên Tĩnh phát ra một tiếng hừ lạnh, một tay run lên, Thái Cực Đồ đã xuất hiện trong tay, bốn cổ Nguyên lực Địa Thủy Phong Hỏa lao nhanh ra, vậy mà trực tiếp đem Nguyên trảo ở trong đó...

Hiên Viên Kiếm càng là một đạo lưu quang màu tím, phóng lên tận trời, trong nháy mắt liền biến mất trong hư không...

Khi bốn cổ nguyên lực của Thái Cực Đồ bộc phát ngăn cản bảy đạo thái quang của Thất Bảo Diệu Thụ, Hiên Viên Kiếm đã lập tức xuất hiện ở ngực Nguyên, căn bản không cho Nguyên phản ứng, trực tiếp xuyên qua ngực...

Một dòng suối máu màu vàng sậm từ trong ngực Nguyên phun ra, hào quang của Thất Bảo Diệu Thụ trong nháy mắt ảm đạm, thậm chí ngay cả A Tì Kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm cũng lay động một hồi.

Mất thấy Nguyên bị Hiên Viên Kiếm đâm thủng tim, thân thể Hiên Viên Tĩnh trực tiếp từ trong hư không hiển hiện ra, một phát bắt được Hiên Viên Kiếm đang bay về, trực tiếp vẽ ra cho Nguyên... Thiên Tuyệt Kiếm...

Chương chín mươi tám, Phật quốc...

Một kiếm này của Hiên Viên Tuyệt, toàn bộ thế giới đều phát sinh vận vẹo kỳ quái, những kiếm mang giá trị không hết kia vậy mà trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, thế nhưng một cỗ kiếm ý ác liệt hơn không biết bao nhiêu lần so với vừa rồi phát ra từ đạo kiếm mang duy nhất kia, cảm nhận được một cỗ kiếm ý như vậy., Long mây Nguyên nhú chặt lại, bây giờ hắn còn đang ở trong thế giới Hiên Viên Tĩnh, đạo kiếm quang kia mặc dù nhìn như ở phía trước mình, thế nhưng mặc kệ mình tránh né thế nào, đều khó có thể né được một kiếm mạnh nhất này.

Vết thương nơi ngực vẫn còn phun máu tươi, nguyên đã không kịp xử lý vết thương này, A Tì kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm trực tiếp trở về trong tay, thậm chí ngay cả cây Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị hấn thu vào tay.

Một cỗ huyết khí ngập trời từ trên người hắn bộc phát ra, A Tì kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm bắt đầu giao hòa, trong nháy mắt biến thành một thanh ma kiếm hơi mờ, lại tản ra nồng đậm mùi máu tươi.

“Hủy Diệt Chi Kiếm!” Đối mặt với một kiếm cực mạnh kia, Nguyên Thiên cũng liều lĩnh bỏ ra một kiếm của mình. Một kiếm càng thêm sắc bén, hung hãn hơn, kiếm mang huyết tinh đỏ như máu cũng theo đó mà lên, trùng trùng điệp điệp chém lên phía trên đạo kiếm quang kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, kiếm quang màu đỏ như máu nhìn như cường đại vậy mà lại ứng thanh vỡ nát, mà Thiên Tuyệt Kiếm lại rơi thẳng xuống, sắc mặt Nguyên Thanh kịch biến, Ma Kiếm trong tay lại muốn run run, thế nhưng đạo kiếm quang kia đã không lưu tình chút nào chém lên thân thể của lão.

“Xoẹt...” Một tiếng, cánh tay trái của nguyên bị chém đứt, dòng máu màu vàng sậm từ miệng vết thương phun ra, mà

kiếm khí sắc bén kia lại càng đánh nát nửa người của hắn.

Nếu không phải thời khắc cuối cùng hắn né tránh một chút, có lẽ toàn bộ thân thể đã bị quấy thành từng mảnh nhỏ. Hiên Viên Kiếm lấy thực lực thế giới của mình làm vật dẫn, Hiên Viên Tĩnh phát huy uy lực của Thiên Tuyệt Kiếm đến cực hạn, coi như là Hiên Viên Tuyệt cũng tuyệt đối không thể đạt tới uy lực như vậy.

Theo một kiếm này chém ra, thế giới Hiên Viên Tĩnh biến thành cũng biến mất theo, hai người cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, Hiên Viên Tĩnh là một thân cảm bào, không có nửa điểm vết thương, thế nhưng Nguyên lại chồng chất vết thương, đã nhìn không ra bộ dạng lúc trước, mảng lớn huyết dịch màu ám kim từ trên người gã không ngừng vẩy xuống, nhìn rất là thê thảm.

Cách hai người chiến đấu mấy chục dặm, trên một đám mây rất bình thường, Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu, Băng Minh, Cửu Phượng, những người phản bác bình thường đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh chiến đấu cách đó không xa, trên đầu bọn họ, lơ lửng một ấn phác họa năm màu.

Xiển ấn chính là lấy lực ngũ hành đúc thành, không chỉ uy lực cực lớn, hơn nữa lúc dùng để che giấu thân hình cũng tuyệt đối là pháp bảo nhất đẳng, trừ phi tu vi vượt qua năm đó chế tạo đại ấn này Phục Hy Thánh Nhân, nếu không căn bản không có khả năng phát hiện bọn người Diệp Tĩnh Vũ.

“Ai ya, tên này lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Hình thức chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một bên mà?” Lương Tiểu Tử phun ra một cái vòng khói, nói với vẻ không thể tin nổi. Gã thật sự không ngờ, Nguyên Nhược Yên lại bị một kiếm của Hiên Viên Tĩnh chém thành bộ dạng này nhanh như vậy.

Diệp Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tĩnh, nhìn đối thủ mạnh nhất trong số mệnh của hắn.

Mà trong mắt Hi Dương lại phun ra hỏa diễm hùng hực, nàng nhớ rõ lúc trước Hiên Viên Tĩnh bị nàng sỉ nhục, nếu như không phải Diệp Tĩnh Vũ đuổi tới sau đó, khả năng nàng đã

vẫn lạc, nếu không phải biết thực lực của mình không bằng Hiên Viên Tĩnh, rất có khả năng nàng đã trực tiếp xông tới.

Về phần mấy người khác, cũng đều trợn mắt há mồm nhìn tất cả, hai đại liên minh cường giả đỉnh cao quyết đấu, dĩ nhiên lấy phương thức nhanh chóng như vậy kết thúc?

Chỉ có phần bác trong mắt tràn ngập chiến ý, dù Hiên Viên Tĩnh đã đạt đến Vũ cấp, dù trên người Hiên Viên Tĩnh có pháp bảo cực mạnh, hắn vẫn rất muốn đi tới đó đánh một trận.

“Chiến đấu vẫn chưa kết thúc, vừa mới bắt đầu...” Nhưng ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ một mực trầm mặc không nói bỗng nhiên mở miệng hỏi?

“A? Nguyên Đô...” Lương Tiểu Hữu đang định nói Nguyên Đô bị thương thành bộ dáng kia, hắn còn chiến đấu thế nào được, làm sao có thể là đối thủ của Hiên Viên Tĩnh, liền phát hiện trên người Nguyên Thiên bỗng nhiên bắn ra đạo đạo quang mang màu vàng, đúng vậy, đó là quang mang màu ám kim hoàn toàn khác với quang mang màu vàng kim của Ác Ma, thuần kim quang.

Thương thế trên người gã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ, bất quá trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa so với loại da thịt có chút trắng bệch trước kia, lúc này làn da lại có màu vàng nhạt, nhìn qua giống như những La Hán kia.

Mà trên người hắn tán phát ra hào quang màu vàng vậy mà cũng giống phát quang như đúc, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm nhận được một cỗ tình cảm từ bi phiêu đảng ở trong đó.

Lương Tiểu Hữu đã há to miệng, dường như nói nhét một trứng vịt vào, ngay cả một con thỏ đang sống sò sò cũng nhét vào được.

Phật pháp, Minh chủ Địa Minh, con trai của lãnh chúa Hủy Diệt này, không ngờ một con ác ma hủy diệt trong truyền thuyết lại học được Phật pháp, không ngờ hắn lại ngộ ra Phật pháp, đồng thời dùng Phật pháp nhập đạo, bước vào cảnh giới Vũ cấp, chuyện này... sao có thể?

Theo từng đạo kim quang kia xuất hiện, từng đạo hư ảnh màu vàng vậy mà xuất hiện trên bầu trời, từng đạo long ngâm càng

truyền đến, từng đoá từng đoá hoa sen màu vàng cũng trống rỗng xuất hiện...

Thiên chúng, Long chúng, Dạ Xoa, Càn Đát bà, A Tu La, Già Lô La, Ma Hô, Ma La, chờ tám bộ chúng Phật giáo cũng xuất hiện theo, không chỉ có vậy, một gã Kim Thân La Hán, từng vị Bồ Tát cũng xuất hiện trong thế giới màu vàng này.

Con mẹ nó, nguyên không ngờ lại thành phật, thế mà tên Hủy Diệt ác ma này lại thành phật, thế giới của hắn lại là một Phật quốc? Đừng nói Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Thi kinh ngạc mãi, cho dù Hiên Viên Tĩnh cũng phải trợn mắt há hốc mồm nhìn Nguyên từ bi đầy mặt.

Cái này... Điều này sao có thể? Phật nhiều năm không xuất hiện vậy mà lại tái hiện Thiên giới, tái hiện thì thôi đi, người thừa kế của bọn họ lại là một con ác ma? Đây...

Một đoá hoa sen màu vàng xuất hiện dưới thân Nguyên, cả người hắn đứng bên trên đoá hoa sen kia, thân thể lay động, vậy mà sinh ra bốn cái đầu, một mặt lạnh lùng dữ tợn, một mặt từ bi, một mặt bình thản, thân thể lại lắc một cái, lại hóa ra tám cánh tay, một tay nắm kiếm, một tay cầm côn, một tay cầm tán ngọc, một tay cầm tán ô, một tay cầm Hàng Ma xử, một tay cầm kim chuyên, một tay cầm bình ngọc, nhìn qua tiến vào ánh sáng, trông rất uy phong...

“A Di Đà Phật...” Bốn cái đầu Nguyên Thủy đồng thời tụng niệm một tiếng phật hiệu, ngay sau đó liền nhìn thấy pháp thân bốn đầu tám tay của hắn hướng Hiên Viên Tĩnh chạy đi, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Hiên Viên Tĩnh, A Tì Nguyên Đồ Kiếm, Hàng Ma Xử, Thất Bảo Diệu Thụ, Kim Chuyên, tán ngọc, cái tán dù không cần tiền rơi xuống người Hiên Viên Tĩnh...

Đôi mắt với nguyên nhân đột nhiên biến thân thành Phật, Hiên Viên Tĩnh phản ứng nhanh chóng, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà cũng luống cuống tay chân, còn chưa phục hồi tinh thần, đã bị Nguyên Nhất Trọng quét bay ra ngoài...

Chương Cửu Cửu, Hầu Tử thứ chín.

Ngay tại thời điểm nguyên xuất thế giới của mình phóng xuất ra, tại cực nam Thiên giới, tại một hạp cốc bình thường căn bản không cách nào tìm được, kiến mộc cao vút trong mây đứng sừng sững trong hạp cốc, chín cái đầu thú Khai Minh uể oải nằm ở gốc cây, một con quái thú cực lớn hình như Tinh Tinh mang một con Mã Môn Khê Long to như ngọn núi tới, rất là cung kính đưa đến trước người Khai Minh Thú.

Con Cự Viên này tự nhiên là Thôn Long Thú Vương bị Diệp Tinh Vũ thu phục. Con hung thú viễn cổ kia nghe nói một mực sinh sống ở vực sâu, ngày đó cùng bọn người Diệp Tinh Vũ đi tới Man Lâm, thế nhưng về sau Địa Minh và Thiên Minh chiến tranh quá mức kịch liệt, con Thôn Long Thú Vương này liền mang theo quần tộc của mình trốn đến nơi này, bất quá khe núi này là địa phương thần thánh bậc nào, những con Thôn Long Thú khác cũng không có tư cách tiến vào như vậy.

Khai Minh thú lười biếng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Thôn Long Thú Vương, sau đó đột nhiên vươn một chương phá vỡ đầu của Mã Môn Khê Long, Mã Môn Khê Long chỉ bị Thôn Long Thú Vương đánh bất tỉnh, hôm nay bị đánh một đòn nặng như vậy., Lập tức tỉnh táo lại, thân thể cực lớn theo bản năng muốn vặn vẹo, nhưng nào có thể ngăn cản được lực lượng của con Minh Thú, óc của hắn bị Khai Minh Thú một trao trực tiếp chộp vào trong miệng, thân thể khổng lồ run rẩy trong chốc lát, liền triệt để yên tĩnh trở lại, nghĩ đến hắn là đã chết rõ ràng.

Khi con thú mở ra chậm rãi ăn xong một con Mã Môn Khê Long, trên thân cây đột nhiên sáng lên từng đạo hào quang chói mắt, cả cây đại thụ bắt đầu lay động một hồi, giống như muốn sụp đổ. Vừa ăn xong con Mã Môn Khai Minh Thú và Thôn Long Thú Vương vẫn luôn cung kính đứng ở một bên

đồng thời nhảy dựng lên, mặt mũi ai nấy đều tràn đầy kinh hãi nhìn qua những cây kiến mộc đang không ngừng lay động.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nhiều năm qua vẫn luôn lặng lẽ rung động kịch liệt như vậy?

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai con thú, một đạo hào quang màu vàng từ trên không kiến tạo gỗ rơi thẳng xuống, mơ hồ trong đó liền thấy một thân ảnh màu vàng rơi trên mặt đất.

Khi hào quang màu vàng dần tán đi, Khai Minh Thú Thú Vương và Thôn Long Thú Vương mới phát hiện đó là một con khi màu vàng, một con toàn thân đều mặc bộ lông màu vàng nhưng lại mặc một bộ đạo bào bình thường, thân hầu tử cao không cao, so với người thường còn thấp hơn một chút. Thế nhưng trong mắt Hầu Tử lại tràn đầy vẻ kiết ngạo bất kham cuồng vọng, đó là một loại chiến ý cường đại bề ngỗ thiên hạ vĩnh viễn không bao giờ chịu thua.

Chẳng qua là đơn giản hướng trên thân hai con thú đảo qua, bất kể là Khai Minh Thú Vương hay là Thôn Long Thú Vương đều cảm giác thân thể của mình run lên.

Thế nhưng là khai Minh Thú thân là người thủ hộ Kiến Mộc, hơn nữa gốc cây này từ khi hấn sinh ra vẫn luôn đi theo hấn, hôm nay nơi này bỗng nhiên xuất hiện một con khi đột nhiên xuất hiện, hấn nào chịu đáp ứng, dù cho biết rõ ràng con khi này rất không đơn giản, cũng là trong miệng hét lớn một tiếng, liền hướng về phía Hầu Tử đánh tới.

Nơi này là lãnh địa của hấn, tất cả nơi này đều là vực trường của hấn, cho dù là cao thủ Vũ cấp thì hấn cũng chẳng hề e ngại, lúc hấn vừa tiến về phía trước thì một bên điều động sức mạnh khổng lồ chung quanh hòng giam cầm con khi kỳ lạ này.

Thôn Long Thú Vương ở một bên thấy Khai Minh Thú đã nhào tới, hôm nay thân là tiểu đệ Khai Minh Thú hấn tự nhiên không chịu rút lại phía sau, thân thể đột nhiên tăng vọt lên cao đến vạn trượng, cũng nhanh chân lao tới con khi kia.

Nhìn thấy hai con dị thú lao về phía mình, Hầu Tử nhếch môi cười cười, lộ ra hai cái răng nanh dữ tợn. Đối mặt với lực lượng khổng lồ ép tới, hấn trực tiếp đâm ra một quyền.

“Phanh...” Trong hư không cỗ lực lượng vô hình kia trực tiếp bị đánh cho nát bấy, lập trường cường đại kia càng bị một quyền này dễ dàng xé nát. Không chỉ như thế, con Minh Thú Thú Vương cùng Thôn Long Thú đang ở phía trước cũng bị quyền ý của một quyền kia đánh bay ra ngoài, chín cái đầu của nó đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, Thôn Long Thú Vương càng thảm hại hơn, căn bản không có nhìn thấy một quyền này đánh vào trên người nó, thế nhưng nửa người của hắn cơ hồ tan vỡ.

Khai Minh thú chấn kinh, Thôn Long Thú Vương... Ồ, bây giờ nó đã hôn mê, ngay cả cơ hội khiếp sợ cũng không có.

Khai Minh thú từ dưới đất bò dậy, thanh mộc chi khí nồng đậm chung quanh không ngừng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, chữa trị thương thế của hắn. Thế nhưng trong mắt hắn lại tràn ngập vẻ kinh hãi., Lúc trước cho dù là đám người Diệp Tịch Vũ cường hãn như vậy, còn không phải là bị một chiêu của mình đánh lui hay sao? Tu vi hiện tại của mình mặc dù chưa đạt tới Vũ cấp, nhưng ở trong vực trường này, cho dù là cao thủ Vũ cấp cũng mặc kệ để mặc cho mình chém giết? Thế nhưng vì sao thế giới của mình không cách nào giam cầm được Hàu Tử? Sức mạnh của thế giới của mình là lấy kiến mộc làm bản nguyên à? Chẳng khác nào vận dụng toàn bộ lực lượng của Kiến Mộc sao?

Lúc trước câu mang kia chẳng qua là lấy đi một phần nhỏ của Kiến Mộc mà đã có uy lực như vậy. Rốt cuộc cái cây này có bao nhiêu sức mạnh, ngay cả việc khai Minh Thú cũng không biết. Thế nhưng lực lượng mạnh mẽ như thế lại bị một quyền của hắn phá nát.

Rốt cuộc hắn là ai? Thiên giới chưa từng nghe nói tới một con khi như vậy sao?

Tuy trong lòng rung động không thôi, nhưng con Minh Thú vẫn bắt đầu điều động lực lượng ẩn chứa trong Kiến Mộc, chín cái đầu đồng thời phát ra tiếng rống to, trên người nó lập tức nổi lên từng trận hào quang màu vàng...

Mười tám đạo thần quang từ trong mắt hắn đồng thời bắn ra ngoài, cơ hồ thành hình lưới gao bao lại Hàu Tử, triệt để

phong tỏa không gian trốn tránh của hắn, khai Minh Thú tự tin, dưới thần quang của mình, cho dù không thể giết chết Hầu Tử, cũng tuyệt đối có thể làm hắn bị thương nặng.

Đúng là Hầu Tử không cách nào tránh né được, nhưng dường như hắn không hề có ý tránh né, đối mặt với thần quang do con Minh Thú phóng tới, hắn thậm chí còn không có tâm tư để ngăn cản, mặc cho mười tám luồng thần quang đánh lên người mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Mười tám luồng thần quang bắn thẳng lên người con khỉ, thế nhưng đừng nói là bị thương nặng, ngay cả một cọng lông cũng không bị thương...

Thấy một màn như vậy, con Minh Thú đã hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí trong mắt hắn lần đầu tiên xuất hiện một tia sợ hãi...

Hầu tử lại nhếch miệng cười cười với Minh Thú, nhưng không có ý định tiếp tục ra tay, ngược lại lật qua lật lại một cái cân đầu, hóa thành một đạo kim quang đã biến mất vô tung vô ảnh...

Mãi đến tận khi bóng con khỉ biến mất thật lâu, con chim Khai Minh mới chậm rãi bò dậy, nhìn về phía con khỉ biến mất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, tu vi mạnh như vậy, có thể hoàn toàn bỏ qua sức mạnh của thế giới của mình, lẽ nào hắn là từ phía trên tới sao?

Nguyên giới, những Thái Cổ thần thánh kia tung ra nơi ở của Tiên giới, vốn cho rằng bọn họ đều đã chết hết, tại sao đã nhiều năm trôi qua rồi mà vẫn quay trở lại Thiên giới chứ?

Nghĩ đến một con khỉ kinh khủng như vậy xuất hiện ở Thiên giới, rất có thể mang đến cho chủ nhân của mình một phiền toái rất lớn, trong mắt Khai Minh Thú chính là một trận lo âu...

Quyết tâm của Chương thứ nghìn.

Một cái đầu ở giữa của con Minh Thú bắn thẳng về hướng Man Lâm...

Trong Man Lâm, Hiên Viên Tĩnh bị nguyên trọng quét bay ra ngoài, lúc này mới khôi phục tinh thần. Hiên Viên Kiếm run lên, đã đỡ lấy A Tì Nguyên Đồ Kiếm trong tay Nguyên Hữu, thế nhưng tám cánh tay của Nguyên Hữu, mỗi cánh tay đều nắm chặt vũ khí pháp bảo, đập tới ầm ầm, cho dù tốc độ của hắn cực nhanh, thế nhưng cũng khó có thể ngăn cản được nhiều vũ khí công kích như vậy? Chỉ trong chốc lát, thân thể của hắn lại lần nữa bị Nguyên Oanh bay ra ngoài.

Không chỉ như vậy, bên trong Phật quốc do nguyên biến thành, những Thiên Long Bát Bộ, Bồ Tát La Hán kia cũng cầm trong tay các loại vũ khí do niệm lực hóa ra, xông về Hiên Viên Tĩnh, lực sát thương của bọn hắn mặc dù không cường đại bằng Nguyên Cảnh, thế nhưng số lượng thắng rất nhiều, Hiên Viên Tĩnh một người làm sao có thể ngăn cản?

Vừa rồi hắn còn hoàn toàn chiếm cứ Phong Hiên Viên Tĩnh, thật giống như một con chó đất bị Nguyên Oanh đánh tới.

Trên người y xuất hiện rất nhiều vết thương lớn nhỏ.

Nhìn đến đây, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều cảm thấy hưng phấn, nếu hai người bọn họ cứ như vậy lưỡng bại câu thương, vậy sẽ tiện nghi cho hai người bọn họ sao?

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ, nếu như mình và Lương Tiểu Hữu toàn lực ra tay, không biết có thể nhân cơ hội này một lần hành động giết chết hai người hay không.

Lúc này, Hiên Viên Tĩnh đã tể ra Thái Cực Đồ, lại một lần nữa phóng thích thế giới chi lực của mình, dưới sự trợ giúp của bốn cổ nguyên lực của Thái Cực Đồ, cuối cùng cũng ngăn cản được công kích kinh khủng kia.

Hai người gần như đã dốc hết toàn lực, không ngừng va chạm với nhau, ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhị định ra tay thì một đạo thần quang bỗng nhiên chui vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc.

“Xảy ra chuyện gì?” Lương Tiểu thấy Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, mở miệng hỏi.

“Có một dự cảm không hay...” Lông mày Diệp Tĩnh nhíu chặt lại, Luân Hồi Chi Nhãn vào lúc này lại lóe ra đạo đạo ngân quang, tựa hồ muốn thông qua Luân Hồi Chi Nhãn nhìn thấu thứ gì đó.

Nhưng hắn ngoại trừ có thể nhìn thấy kim quang từ trên cây kiến trúc rơi vãi ra ngoài, rốt cuộc không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

Chẳng lẽ...

“Không tốt, ta muốn đi Kiến Mộc hấp cốc một chuyến!” Lúc trước Diệp Tĩnh Vũ có thể thấy rõ quỷ thấy quỷ thấy sâu, nhưng bây giờ lại không nhìn thấy gì, vậy chỉ có thể nói rõ tu vi của đối phương hơn xa hắn. Hơn nữa đạo kim quang kia là từ phía trên Kiến Mộc rơi xuống, như vậy rất có thể là vì một cái giới diện kia rơi xuống.

Vừa nghĩ tới chính là giới diện trong truyền thuyết kia, trong truyền thuyết có rất nhiều giao diện thần thánh thái cổ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không bao giờ có thể bảo trì trấn định nữa.

Chứng kiến thần sắc khẩn trương của Diệp Tĩnh Vũ như thế, những người khác cũng biết rõ sự tình trọng đại, không nói thêm gì, không tiếp tục chú ý chiến đấu trong sân nữa, cùng theo Diệp Tĩnh Vũ chạy về hướng hấp cốc. Mà Lương Tiểu lại chạy đến đại doanh của mình, từ thần sắc của Diệp Tĩnh Vũ, gã đã hiểu Thiên giới sắp có một trận đại loạn, gã nhất định phải trở về trấn giữ.

Sau khi mọi người rời đi không lâu, mấy vị Thiên Quân khác của hai đại Sát Thần Địa Minh và Thiên Minh hầu như đồng thời chạy tới, một hồi đại chiến kịch liệt nhất Thiên giới từ trước đến nay bộc phát.

Mà mặc kệ là Hiên Viên Tĩnh, hay là Nguyên, đều không cảm nhận được, trên đỉnh đầu của hắn, có một đám mây bảy màu, một con khi toàn thân kim quang lóng lánh đang ngồi trên đóa mây này, tay phải cầm một bầu rượu, tay trái cầm một cái đùi thú nướng chín, đang ăn rất vui vẻ.

“Ai, cái tên này, thất bảo diệu thụ bị hắn đùa bốn thành cái dạng này, không biết lão sư mà biết có tức giận đến hộc máu hay không, còn có nữa, đó chính là Thái cực đồ đó, không ngờ lại dùng như vậy, không biết lão quan nhi kia có biết là biết có chửi ầm lên không nữa. Ài, các người đánh đi, từ từ mà đánh!”
Hầu Tử vừa ăn uống, vừa bình phẩm đánh giá chiến đấu bên dưới, tựa hồ trận chiến này là trận chiến lớn nhất Thiên giới, trong mắt hắn cũng chỉ là một trò chơi mà thôi.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết tình huống sau khi hắn rời đi, lúc hắn mang theo Băng Minh chạy tới Kiến Mộc hợp cốc, liền thấy Thôn Long Thú Vương đang hấp hối nằm sấp một bên, thương thế trên người đang chậm chậm phục hồi như cũ, thế nhưng dù có thanh mộc khí nồng đậm kia, trong thời gian ngắn cũng khó có thể phục hồi như cũ, bởi vậy có thể thấy được thương thế của hắn nghiêm trọng đến mức nào.

Về phần Khai Minh Thú, tuy rằng thương thế trên người đã hoàn toàn phục hồi như cũ, thế nhưng trong mắt của hắn lại không có chút thần thái nào, toàn bộ thân thể ngơ ngác đứng ở nơi đó, thẳng đến sau khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đến, trong mắt của hắn mới hiện lên một tia thần sắc.

Một đường bay nhào tới, Khai Minh Thú đã đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, cũng không nói nhiều, trực tiếp kể lại toàn bộ tình huống Hầu Tử kia từ lúc xuất hiện rồi rời đi.

Vừa nghe thấy con khi kim quang lập lòe kia, vừa nghĩ tới tu vi khủng bố đến cực điểm, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, nhìn sang chỗ xây mộc cao vút trong mây kia, nghĩ đến khả năng nó thông tới giới diện, tâm tình của hắn sao lại không tốt...

Cho tới nay, hắn đều cảm thấy hết thảy đều ở trong lòng bàn tay mình, mặc dù thực lực của hắn chưa đạt tới Vũ cấp, thậm chí không có Hiên Viên Tĩnh cùng Nguyên Cao, nhưng hắn tin

tưởng, nếu như thật sự đơn đả độc đấu, lực chiến đấu của hắn chưa hẳn dưới hai người., Lấy thực lực của hắn bây giờ, thậm chí đối mặt với tám lão bất tử kia, hắn cũng có lòng tin chiến một trận. Mà hắn một mực ẩn núp tại Địa Minh, cũng là muốn không ngừng lớn mạnh thế lực của mình. Hắn và Lương Tiểu đều làm hết thầy để cho thế lực của mình đề cao thật lớn, hết thầy đều là vì kế hoạch của hắn và Lương Tiểu Thuận.

Nhưng bây giờ, một giới diện xuất hiện hắn không cách nào không chế, điều này khiến hắn vui vẻ tới mức nào?

“Phượng nhi, cái này ngươi cầm...” Nghĩ đến sau này khả năng xuất hiện biến số, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp lấy ra Xi Vưu kỳ, giao cho Cửu Phượng trong tay...

“A Vũ, cái này...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà đem Xi Vưu kỳ hoàn toàn giao cho mình, thần sắc Cửu Phượng biến đổi.

“Có thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bảo hộ ngươi, ta yên tâm một chút, hơn nữa bây giờ ta cũng không cần đại trận bảo vệ...” Thần sắc Diệp Tĩnh Vũ kiên định nói.

“Hả?” Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra lời như vậy, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, chẳng lẽ bây giờ hắn có lòng tin đối kháng tám vị kia sao?

“Khai Minh Thú, toàn lực thôi động lực lượng của kiến mộc, giúp ta ngưng luyện Mộc Chi Kim Đan!” Diệp Tĩnh Vũ không để ý đến vẻ mặt của mọi người, hắn nói với Minh Thú.

“A, nhưng là chủ nhân, cái kia tổn thương Kiến Mộc bản nguyên, vạn nhất không cẩn thận bị hư hỏng triệt để, chúng ta khả năng đều không đạt đến như vậy một cái thế giới...” Khai Minh Thú lên tiếng nhắc nhở.

“Mặc kệ, bây giờ ta cần thực lực, thực lực cực mạnh...” Diệp Tĩnh Vũ lại đưa ra quyết định cuối cùng, bên trên tùy tiện hạ xuống một con khiêu đều vượt ra không chế của mình, nếu thêm mấy con nữa, vậy sẽ thành tuyệt vời. Hiện tại quan trọng nhất chính là tăng thực lực của mình lên, chỉ cần ngưng tụ ra viên thứ chín kim đan, để cho Hỗn Độn thân thể đạt tới hoàn mỹ, Diệp Tĩnh Vũ sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào...

Chương một trăm, tu luyện...

Lúc trước Diệp Tĩnh Vũ đến nơi này cũng không lập tức ngưng luyện ra Mộc Chi Kim Đan, chủ yếu là không biết Lạc Linh Nhi ở nơi nào, không biết hiện tại nàng thế nào, một lòng muốn đi xem Lạc Linh Nhi, lúc này mới không lập tức hao phí thời gian tu luyện Mộc Chi Kim Đan, dù sao thì hiện tại nàng cũng không biết được như thế nào., Mộc linh khí nơi này mặc dù nồng đậm, nhưng muốn tu luyện ra Mộc Chi Kim Đan cũng cần một đoạn thời gian dài, trừ phi liều lĩnh tránh động bản nguyên lực lượng Kiến Mộc của Minh Thú, thế nhưng dễ tổn hại đến Kiến Mộc. Đối với một giới diện trên Kiến Mộc, Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn có chút ngóng trông, cho nên lúc đó mới không lập tức ngưng luyện Kim Đan Mộc Chi.

Thế nhưng hiện tại, con khỉ kia đến đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của hắn. Hơn nữa hiện tại trong cơ thể hắn đã ngưng tụ ra tám viên Kim Đan khác, chỉ còn lại có Mộc Chi Kim Đan duy nhất. Hắn nhất định phải nhất cử ngưng luyện ra Mộc Chi Kim Đan, hoàn thành Hỗn Độn Thể. Hơn nữa cần phải trong thời gian ngắn nhất, cho nên dù có thể làm hư hao bản nguyên của Kiến Mộc thì hắn cũng bất chấp.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ đưa ra quyết định, bọn người Cửu Phượng tự nhiên sẽ không nói thêm gì, mà Khai Minh Thú cũng là minh bạch ý nghĩ Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể gật đầu nhẹ.

Cửu Phượng trực tiếp lấy ra Kỳ Vu, dưới sự trợ giúp của Diệp Tĩnh Vũ tể ra thập nhị Thiên Vu đại trận tuyệt diệt, Chúc Dung, Hạng Dung, Thiên Ngô, câu mang, Hậu Kỳ, Huyền Minh chờ đều đi ra, nghịch phản, Thao Thiết, Băng Minh cũng đều là từng người thần sắc nghiêm túc, không dám có chút khinh thường.

Khai Minh Thú đi tới rễ cây, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo hào quang màu xanh, sau đó trực tiếp xông về phía Kiến Mộc. Mọi người đều không hiểu tại sao tên gia hỏa này lại

muốn phá cây, chỉ nhìn thấy toàn bộ thân thể hần dung nhập vào trong rừng cây, ngay sau đó liền xuất hiện một cái hốc cây cao hơn đầu người.

“Tốt rồi, các người ở chỗ này tu luyện đi, tối đa một tháng nữa, ta sẽ ra ngoài!” Diệp Tĩnh Vũ nhìn mọi người gật đầu nhẹ, sau đó quay người đi vào trong hốc cây, hiện tại tình thế cấp bách, đã không cho phép hần nói thêm gì nữa.

Những người khác cũng đều minh bạch, cho dù là Cửu Phượng cùng Hi Dương, tuy rằng trong mắt tràn đầy không nổi, nhưng các nàng vẫn không ngăn trở Diệp Tĩnh Vũ, đã yêu hần, thì phải thông cảm cho hần.

Mỗi người đều dựa theo phương thức tu luyện của mình bắt đầu không ngừng tu luyện, bọn họ đều hiểu, tuy nói thực lực của bọn họ bây giờ rất cường đại, thế nhưng so với những cao thủ đứng trên đỉnh vẫn kém rất nhiều, bọn họ đều không muốn trở thành cái bình kéo dầu của Diệp Tĩnh Vũ, chỉ có thể cố gắng nâng cao thực lực của mình.

Diệp Tĩnh Vũ đi vào hốc cây xong, toàn bộ hốc cây liền biến mất không thấy gì nữa, mà hần lại càng cảm giác mình đi tới một không gian khác, một không gian hoàn toàn do hào quang màu xanh tạo thành, nơi này, là không gian kiến mộc tự tạo thành không gian., Từ lúc khai minh thú, Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, những thanh sắc quang mang này đều là linh khí bản nguyên kiến mộc, mộc linh khí nơi này là gấp mấy vạn lần bên ngoài. Dưới Mộc linh khí nồng đậm như thế, muốn kết xuất mộc chi kim đan cũng không khó khăn.

Không có chút do dự nào, hần trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, cả người bắt đầu huyền phù, Bá Nguyên Quyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển hết tốc lực, huyết gổ trên gan cũng bắt đầu hấp thu mộc linh khí nồng đậm kia.

Dưới sự ra tay toàn lực của Diệp Tĩnh Vũ, ánh sáng màu xanh lá kia tựa như con sói màu lục mấy chục năm chưa từng thấy mỹ nữ bỗng nhiên nhìn thấy một tuyệt thế mỹ nữ, điên cuồng nhào tới.

Mộc linh khí nơi này thật sự quá nồng đậm, dưới thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ quét qua, huyết gỗ vốn trống rỗng bắt đầu nhanh chóng đầy đủ. Dựa theo xu thế này, không chừng nửa tháng sau là có thể thành công ngưng luyện thành Kim Đan.

Rất nhanh, Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm hấp thu Mộc linh khí, cả người đắm chìm trong hải dương màu xanh lá này.

Hắn lại không biết, theo hắn không ngừng hấp thu căn nguyên kiến mộc, toàn bộ kiến mộc cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, biến hóa đầu tiên tự nhiên là tán cây rậm rạp không kẽ hở, những lá cây xanh biếc kia vậy mà bắt đầu ố vàng., Hơn nữa bắt đầu có từng mảng lớn rơi xuống, cảnh tượng như vậy làm cho câu mang từ bên ngoài Kiến Mộc Tích Huyết a, đây chính là Thượng Cổ kiến mộc, cho dù là một ít lá cây, cũng không phải là tài liệu cực phẩm hiếm có, hiện tại vậy mà bắt đầu rơi xuống, đến cùng Diệp Tĩnh Vũ hấp thu hắn bao nhiêu bản nguyên?

Sau đó một mảng lớn nhánh cây cũng bắt đầu khô héo, thậm chí ngay cả thân cây cũng có dấu hiệu khô héo. Đến mười ngày, cây đã rụng ít nhất năm mươi phần trăm lá cây, hơn nữa còn có ba mươi phần trăm cành cây hoàn toàn khô héo, mà vỏ cây cũng rụng đi rất nhiều, tình huống như vậy vẫn đang không ngừng chuyển biến xấu.

Về phần Mộc linh khí vốn nồng đậm trong hạp cốc kia lại ít đi rất nhiều, điều này làm cho câu mang rất là buồn bực. Vốn dĩ mượn Mộc linh khí nồng đậm như vậy, cho dù hắn không thể khôi phục đến cảnh giới Thần Tôn ngày đó, nhưng cũng không chênh lệch quá xa, nhưng hiện tại, đâu còn có thể tiếp tục hấp thu nữa. Thậm chí hắn còn có một loại xúc động, có muốn cùng Diệp Tĩnh Vũ đi vào, hút sạch sẽ lực lượng bản nguyên của Kiến Mộc...

Mà khi bọn hắn toàn lực đề thăng tu vi của mình, một tay Lương Tiểu Khả mưu đồ chiến đấu cũng hiện ra giai đoạn phục kích gay gắt. Vốn Thiên Minh có thập đại Thiên Quân, coi như chết hai tên, một tên chạy thoát (Lương Tiểu Tử), dựa vào Thất Đại Thiên Quân khác cũng đủ để lưu lại đám người

Nguyên Anh chạy tới Địa Minh, coi như không triệt để chém giết ba tên Sát Thần này., Nhưng ít ra cũng có thể chém rụng một hai tên ác ma. Dù sao thực lực của Hiên Viên Tĩnh cũng không khác biệt nhiều so với Nguyên, mà bá, tu vi cao ngang với những Thiên Quân khác, lấy hai địch sáu gần như là một chọi một, đây vốn là một phục kích hoàn mỹ.

Đôi mắt với nhân số Thiên Quân của mình, Địa Minh Tam Sát đầu tiên biết rõ mình trúng kế, thế nhưng muốn chạy trốn đã không thể nào, chỉ có thể vừa phát ra tin tức thông báo cho đồng bạn của mình, vừa toàn lực ngăn cản công kích của các Thiên Quân.

Thế nhưng dù sao nhân số chênh lệch quá nhiều, chỉ có điều kiên trì được ba ngày, mũi nhọn thành chủ Âm Hắc Thành của Địa Minh đã bị chém giết, bất quá lúc gã vẫn lạc lại làm trọng thương một vị Thiên Quân Huyền Thanh đạo nhân khác của Thiên Minh, mà sau khi một gã thành chủ khác nhất được đầu nhọn trợ giúp, vậy mà trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Một tên cao thủ cấp Côn Bằng tự bạo có bao nhiêu uy lực, chuyện này căn bản khó có thể tưởng tượng, cho dù là các vị Thiên Quân cũng tuyệt đối không ngờ đối phương lại hung hãn như vậy, tu luyện nhiều năm như vậy, vậy mà nói từ bỏ liền từ bỏ.

Hiên Viên Tĩnh muốn trợ giúp đồng bạn của mình ngăn cản uy lực tự bạo, thế nhưng Nguyên lại gắt gao ngăn cản hẳn.

Cao thủ cấp cao chót vót tự bạo, trực tiếp giết chết Huyền Thanh đạo nhân đang trọng thương, uy lực cực lớn lại càng triệt để hủy diệt thân thể những Thiên Quân khác của Viêm Sâm Húc và Anh Không giải, cho dù là Viêm Sâm Húc và Anh Không Kiệt có nhục thân cường hãn như vậy cũng bị trọng thương.

Đệ một trăm hai mươi hai côn ảnh.

Bất quá mặc dù như thế, có thể triệt để diệt sát hai gã cao thủ sơ cấp đỉnh phong, đối với Thiên Minh mà nói coi như là một trận đại thắng, nhục thân bọn họ mặc dù bị hủy, nhưng là chỉ cần nguyên thần không việc gì., Có linh dược cực phẩm, muốn khôi phục thân thể không phải chuyện dễ dàng, nhưng vừa lúc đó, Hắc Minh Thi Hiên luôn đi theo bên cạnh Viêm Sâm Húc lại đột nhiên ra tay, trực tiếp đánh lén một vị sư huynh đệ cuối cùng của Hiên Viên Tĩnh, Huyền Mạc đạo nhân.

Huyền Mạc đạo nhân bị hủy thân thể, một thân tu vi giảm đi nhiều, nào ngờ thiếu nữ tuần tú đến cực điểm lại đột nhiên ra tay với mình? Nàng là thành viên của Thiên Minh à? Đừng nói là Huyền Mạc đạo nhân và Anh Không Thích, bọn hắn đều không hiểu tại sao Hắc Minh Thi Hiên lại ra tay với Huyền Mạc đạo nhân.

Không ai có thể kịp phản ứng, Tử Nguyệt đao trong tay Hắc Minh Thi Hiên đã phá vỡ nguyên thần của Huyền Mạc đạo nhân, Thương Diễm màu tím khủng bố bùng nổ, trực tiếp biến hắn thành tro bụi.

Không ai biết, khi Hắc Minh Thi Hiên nhìn thấy Huyền Nguyên Không Thủy kỳ ở ngoài Thiên Không thành, trong lòng hắn phần nộ đến cỡ nào, đó là pháp bảo tùy thân của Cửu Phượng tỷ tỷ, Cửu Phượng tỷ tỷ là ai, đó là nữ nhân mà đại ca Diệp Tĩnh Vũ nàng yêu thương nhất.

Tựa hồ là từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, Hắc Minh Thi Hiên đã coi Diệp Tĩnh Vũ là đại ca ca hắn yêu nhất. Lúc có hắn, nàng không cần phải lo lắng, không cần để ý tới, muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi, đừng nói có bao vui vẻ, nhưng theo thời gian trôi qua, phụ vương, tỷ tỷ của nàng đều trước sau rời khỏi nàng, Diệp Tĩnh Vũ gần như trở thành người thân duy nhất của nàng.

Nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Diệp Tĩnh Vũ, cũng không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn người bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ. Nàng mặc dù nhìn qua vẫn giống như thiếu nữ bình thường, nhưng nàng không còn là nữ hài tử nhỏ bé trước kia không hiểu gì, nàng biết, Hiên Viên Tĩnh khẳng định là đoạt được Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ từ trong tay Cửu Phượng., Nàng đắc tội với Cửu Phượng tỷ tỷ, chính là đắc tội với nàng, bất quá nàng cũng hiểu rõ, mình không có khả năng là đối thủ của Hiên Viên Tĩnh, cho nên mới cố nén lửa giận trong lòng, chờ cơ hội tốt nhất.

Bây giờ cơ hội đã tới, tuy rằng không thể diệt sát Hiên Viên Tĩnh, nhưng có thể giết chết sư huynh của hắn, đây cũng coi như là một loại trả thù đúng không?

Trong lòng Hắc Minh Thi Hiên không có thiện cùng ác tuyệt đối, ai đối tốt với nàng, nàng đối tốt với ai, chiến đấu giữa Thiên Minh và Địa Minh đều không có nửa điểm quan hệ với nàng.

Nghe được tiếng kêu bi thảm tuyệt vọng của sư huynh mình, Hiên Viên Tĩnh đã hoàn toàn nổi giận, Huyền Thanh đạo nhân bị ác ma tự bạo giết chết cũng thôi đi, hắn nói thế nào cũng là chết trận vì Thiên Minh, là anh hùng, thế nhưng Huyền Mạc đạo nhân lại chết trong tay đồng bạn của mình, điều này làm sao hắn có thể chịu đựng nổi?

Không để ý tới Thất Bảo Diệu Thụ nữa, hắn toàn lực chạy về hướng Hắc Minh Thi Hiên, hắn nhất định phải giết tên phản đồ này để báo thù cho sư huynh của mình.

Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh muốn giết Hắc Minh Thi Hiên, tuy Viêm Sâm Húc cảm thấy hành động của Hắc Minh Thi Hiên không đúng, nhưng hắn có thành tựu ngày hôm nay, toàn bộ là nhờ vào sự đề bạt của Hắc Minh Bá năm xưa, hơn nữa hắn còn có hôn ước với tỷ tỷ của Hắc Minh Thi Hiên, hắn làm sao có thể để Hiên Viên Tĩnh thật sự giết chết Hắc Minh Thi Hiên.

Cũng không quan tâm tới thương thế trên người mình, lập tức nghênh đón Hiên Viên Tĩnh. Thấy Viêm Sâm Húc động thủ với Hiên Viên Tĩnh, Anh Không Thích trước nay luôn cùng bọn họ tiến cùng lui, đương nhiên không có lựa chọn nào

khác, chỉ cầm trường thương trong tay lên, gia nhập chiến cuộc.

Hai gã Thiên Quân khác của Thiên Minh, Thiên Linh đạo nhân và Địa Linh đạo nhân nào dám dừng lại, hóa thành một đạo lưu quang bỏ chạy ra xa, bọn hắc không giống như hồ bị vạ lây.

Thấy Thiên Quân của Thiên Minh bỗng nhiên nội loạn, nguyên do tự nhiên vui mừng, cũng không công kích Viêm Sâm Húc và Anh Không giải, trực tiếp đánh tới Hiên Viên Tĩnh. Như vậy, Hiên Viên Tĩnh chẳng khác nào bị ba người đồng thời công kích, trong đó còn có hai người vừa rồi còn là đồng bọn của mình.

Có nguyên ra tay, Anh Dung và Viêm Sâm Húc bị Hiên Viên Tĩnh đánh bay đương nhiên sẽ không ngóc đến nỗi tiếp tục ở lại tại chỗ. Bọn hắc đều hiểu, với tu vi hiện tại của Nguyên Cảnh cùng Hiên Viên Tĩnh, bọn hắc căn bản không phải là đối thủ, kéo Hắc Minh Thi Hiên lên, cũng mặc kệ đám binh sĩ dưới trướng mình, tốc độ cao nhất chạy về phía Nam Vân Đế Quốc.

Hiện tại bọn họ đã triệt để trở mặt với Thiên Nguyên đế quốc, bọn họ chỉ hy vọng tên Lương tiểu nhân kia không có đại sự gì, có Tru Tiên trận đồ trong tay hắc, chỉ cần mấy lão già kia không ra tay, lấy thực lực của bọn họ bây giờ cho dù thật sự khai chiến với Thiên Nguyên đế quốc cũng căn bản không cần lo lắng gì.

Ai cũng không ngờ tới kết quả cuối cùng là bộ dáng này, đặc biệt là Hiên Viên Tĩnh, nào ngờ mình vốn là bên có thực lực mạnh nhất, thế nhưng bốn sư huynh của mình vậy mà toàn bộ vẫn lạc, đây đơn giản là một đả kích cực lớn với hắc.

Hiên Viên Tĩnh đã triệt để lâm vào điên cuồng vậy mà trực tiếp kéo tới Thiên Không thành, không để ý mấy vạn sinh linh trên bầu trời sống chết, vậy mà trực tiếp coi nó là pháp bảo ném tới phía Nguyên.

Hắc muốn giết tên này, còn phải giết chết phản đồ kia.

Thần kỳ ngũ phương xung quanh Thiên Không thành toàn diện vận chuyển, lực lượng ngũ hành không ngừng chảy ra, hơn nữa trung tâm tòa bảo tháp màu vàng óng kia không ngừng phát ra lôi đình màu vàng óng, toàn bộ thành trì đều biến thành một khối pháp bảo kiên cố siêu cường, một kiện pháp bảo không thua gì thao ấn, thẳng hướng Nguyên đập tới.

Nhìn thấy thành Thiên Không uy thế tuyệt luân kia đánh tới mình, Nguyên trực tiếp phóng thích Phật quốc của mình, thế nhưng vừa mới tiếp xúc, thế giới của hắn theo đó sụp đổ, những Bồ Tát La Hán kia nhao nhao bạo thể bỏ mình, nào có thể ngăn cản loại va chạm này.

Nguyên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay đập tới, cây này được xưng tụng là có thể quét sạch vạn vật, liên tục quét trên Thiên Không thành, nhưng lại không có chút phản ứng nào, mà Thiên Không thành lại không chút lưu tình đâm vào người Nguyên.

Pháp thân tám tay của hắn trực tiếp vỡ vụn, ba cái đầu trực tiếp nổ tung ra, tám cánh tay kia bị nện gãy thành từng khúc, mắt thấy sẽ triệt để diệt sát, một cây côn màu vàng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời, hung hăng quét về phía Thiên Không thành.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Thiên Không thành có Ngũ Phương Thần kỳ bảo hộ tựa như bị bóng tối quét bay ra ngoài, lực lượng to lớn kia càng chấn cho mấy vạn thiên binh thiên tướng trên bầu trời thành vỡ nát, ít nhất chín mươi phần trăm thiên binh thiên tướng dưới cơn này hóa thành tro bụi...

Mà may mắn chạy thoát được một mạng Nguyên Nhược đầu còn dám dừng lại, xoay người chạy về hướng tây, hắn chạy cực nhanh, thậm chí ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ bị đập bay cũng không lấy về, chỉ mang theo A Tì Kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm chạy trốn đến vô tung vô ảnh...

Chương 13 Hồn Nguyên Tuyệt xương.

Mắt thấy Thiên Không thành bị cơn ảnh màu vàng kia đánh bay, tâm thần Hiên Viên Tĩnh chấn động, há miệng phun ra một đạo tinh huyết, sắc mặt càng trở nên trắng bệch một mảnh.

Ban đầu tại thời điểm chế tạo Thiên Không thành, Ngũ Đại Tiên Thánh dựa theo hình thức đã luyện của pháp bảo, lại trở thành pháp bảo của Hiên Viên Tĩnh, làm như vậy tự nhiên là xác lập địa vị tuyệt đối của hắn tại Thiên Minh, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, hắn mới có thể dễ dàng triệu hoán Thiên Không thành tới.

Thế nhưng bên ngoài Thiên Không thành có Ngũ Hành đại trận do năm đại thần khí bố trí, lực phòng ngự tuyệt đối kinh người, mà ở trung tâm lại có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Quân, đây chính là chí bảo Tiên Thiên vô thượng có thể trấn áp tất cả tà ma, hai kiện chí bảo này được tổ hợp thành từ Thiên Không thành, chưa nói tới lực công kích, nhưng lực phòng ngự tuyệt đối là đệ nhất Tam Giới, cho dù là Đông Hoàng Chung cũng không sánh được với Thiên Không thành hiện giờ.

Thế nhưng bây giờ, lại bị đạo cơn ảnh màu vàng kia một cơn quét bay, mặc dù không công phá được Ngũ Hành đại trận, thế nhưng lực phản chấn cực lớn lại chấn cho Thiên Binh Thiên Tướng từ chín tầng trở lên hồi phi yên diệt, cái này... Đây là lực lượng khủng bố cỡ nào? Đừng nói là Hiên Viên Tĩnh chính mình, dù là sư tôn của hắn, cũng tuyệt đối không có lực lượng như vậy?

Chẳng lẽ ba vị Địa Minh kia đã đến? Vừa nghĩ tới đây, Hiên Viên Tĩnh cũng không dám nói thêm gì, một tay thu hồi Thiên Không thành, tế ra Hiên Viên Kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang chạy về phía đông.

Với thực lực của hắn bây giờ tuyệt đối khó mà ngăn cản được cường giả kinh khủng bậc này.

Hắn chạy cũng nhanh, thậm chí cũng không có tâm tư đi cướp cây Thất Bảo Diệu Thụ kia, cây Thất Bảo Diệu Thụ kia cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, tản ra hào quang bảy màu nhàn nhạt.

Hiện trường rất nhanh khôi phục yên tĩnh, sau khi không còn khí tức Hiên Viên Tĩnh cùng Nguyên, một đám mây bảy màu bay xuống, con hầu tử toàn thân kim quang lóng lánh kia cười cười, một tay chụp lấy Thất Bảo Diệu Thụ kia.

“Đây là đồ vật của lão sư, người thay lão sư bảo quản nhiều năm như vậy, lão Tôn cứu người một mạng cũng coi như là nhân quả, về sau người sống hay chết có thể không liên quan gì đến lão Tôn, thôi quên đi., Trận nhân quả này cũng coi như vậy, hay là đi xem tiểu tử Diệp gia kia đi? Tinh Thần kia cũng thật là tuyệt vời, tâm pháp biến thái mình sáng chế ra tự mình không tu luyện, lại lưu lại hậu bối của mình, đây còn là người sao? Ai da!, Bây giờ tiểu tử kia hẳn là muốn luyện thành tầng cuối cùng rồi nhỉ? Thật muốn xem xem xem tình huống mà Hỗn Độn Chi Thể được các thánh tán dương lớn đến mức nào...” Hầu Tử nói xong, trực tiếp thu cây Thất Bảo Diệu Thụ vào, lại là dựng lên đám mây bảy màu, chậm rãi bay về phương xa, phương hướng chính là phương hướng ban đầu của hắn, chính là chỗ xây dựng cây này...

Diệp Tĩnh Vũ ở bên trong xây mộ đã ngây ngốc gần một tháng, kiến trúc cao lớn mấy vạn trượng đã sắp khô héo, đừng nói câu trời sinh đã có chút thân thiết với việc xây mộ, cho dù là đám người hạn hán cũng cảm thấy đáng tiếc.

Tâm pháp mà Diệp Tĩnh Vũ tu luyện cũng quá biến thái đi? Mộ Chi Kim Đan này thu nạp mộ linh khí cũng nhiều hơn một chút chứ? Tối thiểu kim đan khác phải gấp mấy lần trở lên? Bọn họ làm sao minh bạch, mộ thuộc tính sinh, chính là căn cơ sinh tồn của thiên hạ vạn vật. Hơn nữa hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ muốn ngưng tụ ra viên kim đan thứ chín, năng lượng tiêu hao gấp mấy lần tám viên kim đan khác, tự nhiên cần đại lượng Mộ linh chi khí.

Ngay lúc cây cối sắp khô héo, ngay lúc con Minh Thú từ trong rừng cây hiện ra, một đạo hào quang màu vàng óng ánh bỗng

nhiên từ trong cơ thể xây mộc chui ra, ngay sau đó liền thấy một bóng người từ trong cây phóng ra...

Chính là Diệp Tĩnh Vũ đang tĩnh tọa trong rừng cây ba mươi ngày...

Giờ phút này toàn thân hần tản ra đạo đạo quang mang màu vàng, đó là quang mang Bá Nguyên Lực, xa xa nhìn lại, tựa như một Kim Thân La Hán.

Nhưng mà ngay sau đó, hào quang màu vàng kia vậy mà bắt đầu ảm đạm xuống, chậm rãi một đạo quang mang màu bạc phun ra, cả người nhìn tựa như một cái mặt trời hình người phát sáng, sau đó tia sáng màu bạc này cũng chậm rãi biến mất, biến thành màu xanh nhạt, ngay sau đó là màu xanh, màu trắng, màu đỏ, màu vàng, màu vàng, màu vàng, màu vàng., Màu tím, màu đen, các loại quang mang không ngừng toát ra, đó là Tinh thần chi lực, Phong chi lực, mộc chi lực, Kim chi lực, Hỏa chi lực, Thủy chi lực, Thổ chi lực, Lôi Đình Chi Lực, U Minh chi lực trong cơ thể hần.

Khi đạo hắc quang cuối cùng chậm rãi tán đi, Diệp Tĩnh Vũ đã khôi phục bình thường, từ xa nhìn lại, hần vẫn là hần, không có chút biến hóa nào.

Cửu Phượng, Hi Dương, hai cô gái muốn đi tới thăm hỏi, thế nhưng lại cảm giác được một luồng năng lượng cực mạnh ngăn các nàng lại, cơ bản không cách nào bước ra một bước.

“Không được đi vào, việc tu luyện của hần vẫn chưa chấm dứt!” Giọng nói của Chúc Dung truyền đến, mà sắc mặt của hần trầm trọng trước nay chưa từng có, trong trầm trọng, còn có thêm một tia chờ mong, một tia nhàn nhạt nhưng lại vội vàng chờ mong...

Hạn Thương, Thiên Ngô, câu mang, sau lưng, thậm chí ngay cả vẻ mặt Huyền Minh giống hần như đúc, trong sự trầm trọng còn mang theo vẻ mong chờ nhàn nhạt.

Chờ mong cái gì? Chờ mong Hỗn Độn Chi Thể của Diệp Tĩnh Vũ đại thành?

Nghịch bác, Thao Thiết cũng kích động không thôi, chẳng qua khác với mong chờ của đám người Chúc Dung, bọn họ thật sự

hi vọng thực lực của Diệp Tĩnh Vũ tiến thêm một bước.

Về phần Băng Minh, từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn cũng chưa từng rời khỏi Diệp Tĩnh Vũ, trong con ngươi băng lãnh kia cũng có một tia vui sướng chớp động, nhìn thấy huynh đệ mình có thể thần công đại thành, hắn tự nhiên vui vẻ không thôi.

Thiết kiếm phong cách cổ xưa gắt gao nắm ở tay phải, lăng ấn tản ra ngũ thải quang mang cũng là nắm ở tay trái, tùy thời chuẩn bị đối kháng bất luận tình huống đột ngột phát sinh gì, tại thời điểm mấu chốt này, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy đến Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này, ngay cả Thôn Long Thú Vương đã hoàn toàn khôi phục thương thế cũng hết sức chăm chú nhìn Diệp Tĩnh Vũ. Giờ phút này tuy Diệp Tĩnh Vũ không cố ý phát ra uy áp, nhưng loại khí tức bá đạo như bóng với hình này vẫn phát ra, đó là một cỗ khí phách bá đạo đến cực điểm...

Thiên hạ này duy ngã độc tôn...

Trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, chín viên Kim Đan không ngừng xoay tròn, chín đạo năng lượng thuộc tính khác nhau không ngừng phun trào ra, rèn luyện thân thể hắn, mặc kệ là cường độ, hay là nhanh nhẹn, hoặc là dẻo dai, lúc này đều đạt đến trạng thái đỉnh phong của hắn. Thậm chí hắn còn có một loại cảm giác, hiện tại có thể dễ dàng miểu sát cao thủ cấp.

Nhưng hắn cũng minh bạch, Hỗn Độn Chi Thể cũng không đại thành, muốn luyện thành Hỗn Độn Chi Thể cuối cùng, nhất định phải làm bước cuối cùng kia, vỡ...

Phá hủy tất cả kim đan, đây là một ý chí cực lớn, cần phải có sức chịu đựng cực lớn, cần phải có dũng khí cực lớn mới có thể bước ra một bước...

Nếu như thành công, hắn sẽ trở thành một tồn tại cường đại nhất trong thiên địa, trở thành Bất Diệt Chiến Thể chân chính. Nếu như thất bại, hắn sẽ hoàn toàn tan thành tro bụi, ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại...

Chương 1 Thiên Phạt chi chương.

Chậm rãi mở mắt, nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Cửu Phượng và Hi Dương, lại đảo qua đám người Băng Minh, ngay sau đó lại nhìn Cự Tây, nơi đó, còn có một nữ tử hân yêu.

Cuối cùng, lại nhìn về phía Đông, nơi đó có một huynh đệ mà hân tín nhiệm nhất, Lương Tiểu Nhị.

Đại ca, nếu như ta thất bại, người nhất định phải giúp ta chăm sóc tốt đám Phượng Nhi nha? An toàn của các nàng liền nhờ cậy người rồi...

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lóe lên một tia kiên quyết...

“Thiên Địa Huyền Hoàng, vũ trụ Càn Khôn, Hỗn Nguyên Thánh Thể, vĩnh hằng bất diệt...” Một trận thanh âm trầm thấp từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra, ngay sau đó liền thấy Đông Hoàng Chung từ trong thức hải của hân lơ lửng đi ra, lơ lửng trên đỉnh đầu của hân, vậy xuống từng đạo thanh quang, Phiên Thiên Ấn cùng Thiên Tôn Dao cũng trôi nổi ra, bảo hộ trước người hân.

Khi tất cả đều tạo thành một vòng vây, cả người hân đột nhiên bước về phía trước một bước, trong miệng vang lên một tiếng hét to: “Hỗn Nguyên Thánh Thể, hôm nay đại thành, toái! toái! toái! toái! toái! toái! toái! toái! toái! toái! To! toái! toái! toái! toái! toái! To!”

Liên tục hô chín tiếng nát vụn, ngay sau đó liền nghe trong cơ thể của hân truyền đến tiếng nổ cực lớn. Chín viên Kim Đan đồng thời nổ tung, chín chùm sáng cực mạnh phóng lên tận trời...

Nghe được tiếng nổ cực lớn kia, Cửu Phượng, Hi Dương đều cảm giác tâm của mình tựa như vỡ nát ra, trong mắt của các

nàng vậy mà không tự chủ được treo đầy nước mắt, phảng phất sắp mất đi người trọng yếu nhất.

Hạ Tiêu, Chúc Dung, câu mang, Thiên Ngô, Hậu Kỳ, Huyền Minh hai tay cũng nắm chặt cùng một chỗ, hiển nhiên rất khẩn trương tình huống Diệp Tĩnh Vũ hôm nay.

Nghịch nghị, Thao Thiết, Băng Minh, từng người đều cảnh giác nhìn xung quanh, hiện tại là thời điểm mấu chốt nhất, tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào quấy rầy.

Sức mạnh cuồng bạo từ trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ phóng lên trời, uy lực kia tối thiểu tương đương với uy lực do mấy tên cao thủ cấp Tỳ Hưu tự bạo sinh ra, cũng nhờ Đông Hoàng Chung phát ra tiếng vang ong ong, không ngừng xoay tròn, lúc này mới tránh được năng lượng đánh thẳng vào đồng bạn của mình.

Chín viên kim đan đồng thời vỡ vụn, chín huyết đạo kia đồng thời truyền đến đau đớn cực lớn, Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa trực tiếp bị đau ngất xỉu, nhưng hấn lại mình bạch, hiện tại tuyệt đối không thể ngất đi, nếu không mình sẽ làm hết thảy mọi chuyện thất bại trong gang tấc.

Năng lượng cuồng bạo không ngừng điên cuồng xông tới đâm vào thân thể hấn, da thịt, da thịt của hấn đều bị những năng lượng này hủy diệt, thế nhưng dưới Mộc linh khí khổng lồ kia lại nhanh chóng phục hồi như cũ.

Sau đó lại bị những năng lượng kia phá tan, thậm chí ngay cả xương cốt của hấn cũng bị phá hủy hết, lại nhanh chóng được tái tạo lại, thần hồn cùng thân thể của hấn đã sớm liên hệ chặt chẽ cùng một chỗ, đau đớn như vậy hấn rõ ràng cảm nhận được, thậm chí ngay cả quyền lực đóng cửa ngũ giác của chính mình cũng không có.

Đau đớn, đau, đau, đau, đau! Giờ phút này, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ chỉ có một ý nghĩ như vậy, cái loại đau đớn như chùy tâm thứ cốt, cái loại đau đớn này, cái loại đau đớn thấu tận xương tủy, cái loại đau đớn đâm rách linh hồn...

Đau đớn khó tả, không biết nói gì, đau xót tuyệt vọng...

Thần niệm của hắn gần như bị năng lượng này xé nát triệt để, ngay cả Đông Hoàng Chung cũng khó có thể trấn áp được những năng lượng khủng bố này, chín luồng năng lượng mạnh nhất trực tiếp tràn ngập bốn phương tám hướng...

Cô lên, mình nhất định phải kiên trì, tuyệt đối không thể buông tha. Vì Linh Nhi, vì Phượng nhi, vì Hi Hi Nhi, mình tuyệt đối không thể buông tha như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua...

Sâu trong thức hải Diệp Tĩnh Vũ vang lên tiếng la hét cổ chấp nhất, cố nén không để cho mình hôn mê, cưỡng ép vận khởi khẩu quyết cuối cùng của Bá Nguyên Quyết...

Giờ phút này, hắn tựa như bị ngàn vạn đao không ngừng cắt tới cắt lui, sau đó lại bị quăng vào trong lửa thiêu đốt, ngay sau đó lại rơi vào địa ngục hàn băng, chịu đựng giá rét thấu xương kia, sau đó lại bị núi lớn gát gao đè ép, lôi điện, ánh sáng sao, phong nhận, càn khôn không ngừng tàn phá thần hồn của hắn...

tra tấn thống khổ như vậy căn bản là khó có thể chịu đựng, cho dù là lấy chấp nhất thần niệm mà cường đại của Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ sụp đổ theo...

“A Vũ, cố gắng lên!” Nhìn thấy biểu tình thống khổ của Diệp Tĩnh Vũ, vẻ lo lắng trên mặt Cửu Phượng nồng đậm như vậy, nếu có thể, nàng tình nguyện vì Diệp Tĩnh Vũ mà thừa nhận đau đớn như vậy, nhưng điều đó lại không có khả năng, điều duy nhất nàng có thể làm chính là yên lặng cầu nguyện cho Diệp Tĩnh Vũ.

Hi Dương bên cạnh tính cách thẳng thắn, cũng rất là lạc quan, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, đồng dạng yên lặng cầu nguyện...

Tựa hồ nghe được hai nàng hô hoán, thần niệm của Diệp Tĩnh Vũ mơ hồ lại một lần nữa trở nên rõ ràng. Đúng vậy, mình và các nàng còn cần bảo vệ, các nàng chờ mình ngàn năm, mình tuyệt đối không thể phụ lòng các nàng nữa, tuyệt đối không thể đủ...

Trong đầu hắn không tự chủ nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong đời mình, đặc biệt là thời điểm lúc trước Linh Nhi hiển

linh hồn mình cho ác ma, nàng nghĩ tới cái tâm tình tuyệt vọng bất lực kia.

Bản thân mình vì bảo vệ con người nên cần phải có lực lượng mạnh nhất. Vì một bước này, tự mình đã đi qua biết bao nhiêu con đường. Mình đã trải qua bao nhiêu chuyện, mình phải chịu bao nhiêu đau khổ? Chẳng lẽ buông tha như vậy sao? Không, tuyệt đối không thể buông tha như vậy...

Chiến ý tuyệt cường của hắc phát ra, các loại lực lượng đang từ từ dung hợp về bốn phương tám hướng...

Các loại thuộc tính lực lượng lại có thể dung hợp hoàn toàn, cảnh tượng như vậy làm cho tất cả mọi người thất kinh.

Dần dần, chín luồng năng lượng này dần dần biến thành một loại năng lượng màu xám trắng, đó là sức mạnh bản nguyên nhất của thế giới, năng lượng Hỗn Độn...

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã sớm bị nghiền nát, vậy mà dưới nguồn lực lượng này kéo lên lại từ từ gây dựng lại...

Chứng kiến một màn như vậy, thần sắc lo lắng của mọi người mới hơi nhạt đi một chút, cuối cùng hắc cũng sắp thành công...

Nhưng vào lúc này, bầu trời vẫn không có bất kỳ dị thường nào bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn, một bàn tay lớn chừng mấy trăm vạn trượng, bao trọn toàn bộ hấp cốc vào bên trong...

Khi bàn tay này xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm giác được trong lòng run lên, bọn họ bỗng nhiên có một cảm giác, mình giống như con sâu cái kiến trên mặt đất, nhỏ bé như vậy, tựa hồ chỉ cần bàn tay này nhẹ nhàng bóp một cái, đám người mình liền tan thành mây khói...

Đây chính là thần uy của Thiên Đạo, tại thời điểm thân thể Hỗn Độn của Diệp Tĩnh Vũ gần như hoàn toàn hoàn thành, từ trước tới nay chưa từng tìm đến quy tắc Thiên Đạo của hắc, cuối cùng cũng tìm tới cửa...

Không phải thiên kiếp, thiên phạt...

Đại thủ này cứ như vậy mang theo toàn bộ thân uy của thiên địa, hung hăng hướng về phía Diệp Tĩnh Vũ vỗ xuống...

Đôi mắt với cỗ uy áp bức người này, mọi người ở đây, dù là Băng Minh tay cầm cọc ẩn cũng khó mà nhúc nhích được, không cần nói đến việc cứu viện Diệp Tĩnh Vũ. Thế nhưng giờ phút này, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại tràn đầy chiến ý cuồng nhiệt, càng có một cỗ khí tức bá đạo đến cực điểm từ trên người hắn bộc phát ra...

“Trời nếu đè ta, đập nát ngày đó, vỡ cho ta...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng thét dài to lớn, ngay sau đó liền thấy thân thể hắn phóng lên tận trời, trực tiếp một quyền đánh về bàn tay to lớn kia...

Chương một trăm Thái Cổ bát quái thứ năm...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong nháy mắt thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã hoàn toàn thành hình, trực tiếp đâm một quyền về phía bàn tay to lớn kia, trên người gã nổi lên hào quang màu vàng. Khi gã phóng lên trời, một thân ảnh màu vàng thật dài kéo ở sau lưng, tựa như một đầu Thần Long phóng lên trời...

Cuồng bạo, thô bạo, sức mạnh to lớn từ trong cơ thể hấn bộc phát toàn diện, đó là một luồng sức mạnh tuyệt đối ngạo thị thiên hạ, sức mạnh mạnh mạnh nhất...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cự chưởng uy lực tuyệt luân kia, một chưởng đại biểu cho thiên đạo quy tắc vậy mà bị một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh nát...

“Ba ba ba ba...” Khi bàn tay khổng lồ này bị đánh nát, bầu trời rơi xuống vô số tia chớp, nhưng những tia chớp này nào có thể gây chút tổn thương nào cho Diệp Tĩnh Vũ, cả người hấn cứ thế đứng giữa hư không, mặc cho những tia chớp kia không ngừng bổ lên người hấn.

Lúc này, theo bàn tay to lớn kia phá toái, nguyên giới xa xa phía trên Kiến Mộc không, một cái rất nhiều Tiên Nhân vô cùng hướng tới, một chỗ bị sương mù dày đặc che đậy, có ba ngọn núi cao ngạo, mỗi một ngọn núi đều cao vút trong mây, trên đỉnh ngọn núi lại có ba nam tử thân cao hơn vạn trượng, thân khoác đạo bào.

Ở giữa là một gã sắc mặt hồng nhuận, thoát nhìn ước chừng hơn bốn mươi tuổi, lớn lên như tiên phong đạo cốt, mà người bên trái lại có chút già nua, đầu tóc bạc trắng, nhìn qua rất là từ mi mắt tú, về phần người bên phải, lại trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa sắc mặt anh tuấn, thậm chí có chút tuấn tà.

Ba người này không ai khác, chính là tín ngưỡng của tất cả người tu tiên, Tam Thanh Chí Tôn...

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Thái Thượng Lão Quân, Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ...

Lúc một cự chưởng kia bị Diệp Tĩnh Vũ một quyền đánh nát, mặt ba vị Chí Tôn quanh năm như giếng cổ không gợn sóng đồng thời thay đổi, chỉ có điều Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút tiếc hận, mà Thông Thiên giáo chủ lại hiện lên một tia tà mị.

“Hắn vẫn luyện thành, thân thể Hỗn Độn, thật sự đã luyện thành!” Trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền đến một âm thanh tiếc hận.

“Hắn không nên luyện thành, một chưởng kia ngưng tụ niệm lực của ba người chúng ta, thân thể không thành hình của hắn hẳn là không cách nào kích phá mới đúng. Thông Thiên sư đệ, ngươi động tay động chân ở trong đó phải không?” Thái Thượng Lão Quân bên trái phát một cái chòm râu màu trắng của mình, nói với Thông Thiên giáo chủ bên phải.

“Đại sư huynh nói vậy là sao, sư đệ ta cũng chỉ là bởi vì học nghệ chưa tinh, nắm giữ trong quy tắc Thiên Đạo còn chưa đủ thành thực mà thôi, nên mới khiến Thiên Phật chi chưởng còn chưa hoàn mỹ!” Thông Thiên giáo chủ cười cười đầy tà mị.

Thấy Thông Thiên giáo chủ thừa nhận, Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời thở dài một tiếng, từ trước đến nay luôn làm việc ta, cho dù là lão sư của bọn họ cũng không làm gì được ông ta, huống chi là hai người bọn họ?

“Đại sư huynh, ngươi xem hiện tại nên làm thế nào?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn so đo chuyện này với Thông Thiên giáo chủ, Diệp Tĩnh Vũ tu thành Hỗn Độn Chi Thể đã trở thành sự thật, bọn họ không thể thay đổi, tiếp tục truy cứu trách nhiệm cũng không phải là việc của bọn họ, hơn nữa cho dù có truy cầu, ngươi có thể bắt tên này thì sao?

“Còn có thể như thế nào, năm đó chúng ta vì phát dương đạo thống, đuổi tận giết tuyệt Đại Vu nhất mạch, bây giờ bắt quá là

nhân quả tuần hoàn mà thôi...” Thái Thượng Lão Quân thì thảo thờ dài một tiếng...

“Hắc hắc, Đại sư huynh nói vậy cũng không sai, năm đó cùng đám Vu kia động thủ, nhưng Nhị sư huynh có chủ ý, cũng là môn hạ của Nhị sư huynh, nhưng đối với người ta một chút quan hệ cũng không có, ít nhất những môn nhân kia của ta một người cũng chưa từng xuất thủ, hôm nay nhân quả báo ứng cũng tốt, nhân quả tuần hoàn cũng tốt, cũng báo ứng không đến môn hạ ta đúng không?” Thông Thiên một bên lại cười hắc hắc...

Nghe được lời nói của Thông Thiên giáo chủ, Thái Thượng Lão Quân còn tốt, tính cách của ông ta vẫn luôn yên tĩnh như giếng cổ, đương nhiên sẽ không tức giận vì loại lời nói không có quan hệ gì với mình, thế nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tức giận đến biến sắc.

“Sư đệ nói gì vậy? Tam Thanh đều là một thể, cả hai đều tổn hại, vinh cùng vinh, năm đó ra tay với Vu cũng là ý chỉ của lão sư, lẽ nào ta làm sai?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hồ là cố nén lửa giận trong lòng nói ra.

“Ha ha, Nhị sư huynh nói thật sự là tốt, Tam Thanh cùng một thể, nhất tổn câu tổn hại., Tất cả vinh quang? Năm đó khi đệ tử Xiển Giáo người giết môn nhân Tiệt Giáo, tại sao không nghe Nhị sư huynh nói như vậy? Lại nói, năm đó ý chỉ của lão sư chỉ là muốn cho chúng ta từ miệng Vu để biết được tung tích của Bàn Cổ Thánh Hoàng, cũng không để cho người ra tay với Vu, nhưng người vì một lòng riêng của mình, tàn sát bao nhiêu Vu dân?” Trên mặt Thông Thiên giáo chủ lại là một trận cười lạnh...

“Ta như thế nào là tư tâm một mình?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không cảm Phong Thần đánh một trận nói chuyện, mà là nói về quyết định ra tay với Vu.

“Hừ, nhị sư huynh, người khác không biết, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Phạm nhân cũng được, tiên nhân cũng vậy, đều không thoát được một chữ, là người thì có thất tình lục dục, hơn nữa càng cao hơn, dục vọng càng mãnh liệt, ta và người tuy là thân thể thánh nhân, nhưng chung quy vẫn chỉ là

một người, người thật đúng là coi mình vô cầu vô dục sao?
Lúc trước Nữ Oa...”

“Tam sư đệ, đó đều là mây khói trôi qua, người cần gì phải nhắc mãi thế?” Thông Thiên càng nói càng hăng say, mắt thấy sắp lộ ra một đoạn Thái Cổ Bát Quái, lại bị Thái Thượng Lão Quân mở miệng ngăn cản.

“Đại sư huynh, lão sư nói tâm tính người bình tĩnh nhất, chuyện gì được khai thông nhất, người cũng là người dễ dàng nhất đạt tới cảnh giới siêu phàm vô cầu vô thượng kia, thế nhưng ta lại không phải, năm đó đại đạo ta chưa thành, bị một đám Thái Cổ hung thú vây khốn., Người cùng Nhị sư huynh vội vàng tu đạo, cũng không có tâm tư giúp ta, vẫn là Phục Hy và Nữ Oa ra tay cứu giúp, về sau Phục Hy còn cho ta mượn Thiên Thư xem một chút, lúc này mới giúp ta thành tựu thân thể Thánh Nhân, những chuyện này, Thông Thiên ta đều nhớ... Năm đó lão sư bảo chúng ta từ trong miệng Vu tìm hiểu tung tích của Bàn Cổ Thánh Hoàng., Thế nhưng ngay cả bọn Phục Hy, Nữ Oa cũng không biết Thánh Hoàng đã hạ lạc, thế nhưng Nhị sư huynh lại lấy việc này làm cớ, phát động đại chiến Tiên Vu, hừ, người khác không biết mục đích người đến sao, ta còn không biết sao? Không phải chỉ là theo đuổi Nữ Oa không có kết quả, ôm hận trong lòng sao?” Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng...

Nguyên Thủy Thiên Tôn theo đuổi Nữ Oa không có kết quả? Hoài oán hận ở trong lòng, lúc này mới phát động đại chiến...

Tin tức như vậy nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra oanh động lớn đến mức nào, đoán chừng tất cả sinh linh Tam Giới đều sẽ khiếp sợ không thôi, những tiên nhân đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn Tâm như thần linh càng không biết có cảm tưởng gì, chẳng qua Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã cố nén cơn giận, sau khi nghe những lời này đã hoàn toàn bộc phát...

“Thông Thiên sư đệ, người đừng có ăn nói bậy bạ...” Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lóe lên vẻ tức giận mãnh liệt...

Chương một trăm sáu Thông Thiên giáo chủ.

“Hắc hắc, ăn nói linh tinh? Nực cười, Thông Thiên ta làm việc quang minh lỗi lạc, khi nào dám khinh thường người khác? Hơn nữa Nhị sư huynh, ngươi là giáo chủ Xiển giáo đây, ta dám khinh thường ngươi sao?” Thông Thiên tiếp tục hừ lạnh...

“Hừ...” Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì nữa, một tay nắm một cái, một cây cổ phiến xuất hiện trong tay, chính là pháp bảo tùy thân của hắn, Bàn Cổ Phiến...

“Thế nào? Nhị sư huynh, chẳng lẽ ngươi cho rằng Tru Tiên Kiếm Trận không nằm trong tay ta, ta lại sợ ngươi sao?” Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiến, Thông Thiên giáo chủ lại như lông mày, vẻ mặt ngang ngược ngang ngược, không chút nào để vào mắt uy hiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn...

“Nhị sư đệ, tam sư đệ, ngươi và ta đều là đồng môn, những chuyện cũ đã qua nhiều năm như vậy, cần gì phải canh cánh trong lòng?” Ngay lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp động thủ, Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên mở miệng nói...

“Đại sư huynh, ngươi cũng không cần giả mù sa mưa nữa, năm đó đồ sát Đại Vu ngươi mặc dù không tham dự vào trong đó, thế nhưng sau vì cướp đoạt Ngũ Phương Thần Kỳ., Ngươi không liên hợp với Tây Phương, thậm chí là giáo chủ U Minh giáo động thủ với Phục Hy sao? U Minh chính là Ám Thần của bộ tộc ác ma, Phục Hy vì bảo vệ phạm nhân mà bị chúng ta coi là phạm nhân sâu kiến, tự mình mang theo bao nhiêu Đại Vu truy sát ác ma? Còn các ngươi thì sao? Thế mà vì lợi ích riêng của bản thân mà khó xử với Phục Hy., Còn có tên trọc phương Tây kia nữa, mỗi ngày đều đặt Đại Từ đại bi bên miệng, có phải hành động của hắn có quan hệ với hành động của hắn không? Các ngươi, các ngươi đều là ngụy quân tử...”

Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng., Ánh mắt sắc bén kia quét qua Thái Thượng Lão Quân Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị ánh mắt sắc bén của Thông Thiên giáo chủ quét qua, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận cũng không dám nhìn thẳng, ngược lại người là Thái Thượng Lão Quân vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ.

“Sao nào? Không nói nữa? Bây giờ tiểu tử nhà họ Diệp kia đã luyện thành Hồn Độn Chi Thể, các người sợ rồi sao? Sợ hắn sẽ trở thành Bàn Cổ Thánh Hoàng thứ hai? Ha ha ha, Hồn Độn Thể a, năm đó cũng chỉ có một mình Bàn Cổ Thánh Hoàng mà thôi, bây giờ lại xuất hiện người thứ hai, cho nên các người cũng sợ hắn rồi? Như hôm nay quyển sách này cũng ở trong tay hắn, ta nghĩ không bao lâu nữa, hắn cũng có thể từ trong Thiên Thư biết được tất cả những gì đã xảy ra, Phục Hi thân thể đã bị tổn hại rồi., Nữ Oa thân tổn hại, Thần nông cũng bị thương, những Thánh Nhân đã làm ra những công hiến kiệt xuất cho nhân loại đều vì lợi ích riêng của bản thân các người mà thân tổn hại, các người cho rằng tùy tiện bịa ra một cái lý do, một lý do tiến vào Thâm Uyên liền mất tích có thể giấu diếm được tất cả mọi người trong thiên hạ sao? Không tệ, so với tu vi, các người trên Phục Hy, thế nhưng bàn về suy tính, một trăm người đều không phải là đối thủ của Phục Hi các người., Hôm nay tiểu tử Diệp gia kia sở hữu tất cả, Phục Hy năm đó đã sớm tính toán rõ ràng hết thảy, Thái Thượng, Nguyên Thủy, các người sẽ có được báo ứng nên có!” Thông Thiên nói đến cuối cùng, trên mặt đã tràn đầy vẻ kích động, những điều này đều chôn giấu trong lòng hắn bao nhiêu vạn năm khổ sở, hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, năm đó Phục Hi Nữ Oa có ân với hắn., Hắn nên báo đáp, thế nhưng hắn thành Đạo muộn nhất, ở Thái Thượng, nguyên thủy đối với Đại Vu nhất mạch động thủ, lúc bọn họ động thủ, hắn còn chưa thành Đạo, căn bản hắn không có thực lực trợ giúp Phục Hi Nữ Oa, mà khi hắn thành Đạo, Đại Vu nhất mạch đã gần như diệt tuyệt.

Vì báo thù cho ân nhân của mình, hắn không quan tâm tới lời dăn dò của lão sư của mình, khiến môn nhân của mình và đệ tử Xiển Giáo khó xử, trở thành một trận chiến Phong Thần nổi

tiếng. Trận chiến đó, hẳn thậm chí một mình chống lại tứ đại Giáo chủ, Tru Tiên Kiếm Trận càng danh chấn tam giới, thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Những năm gần đây, hẳn một mực ảm nhẫn, đều đang chịu đựng, mỗi ngày đều phải ở cùng một người vô tình, một tên ngụy quân tử ở cùng một chỗ, loại thời gian này thật sự rất khó chịu, rất khó chịu...

Khi Thông Thiên giáo chủ nói xong những chuyện cũ, lão chỉ cảm thấy trong lòng mình thoải mái một hồi, chưa từng có cảm giác sảng khoái như vậy. Cả người lão cứ như vậy cười ha hả, thân thể khổng lồ kia từ trên ngọn núi đứng lên., Tiếng cười vang dội như vậy, hùng vĩ như vậy, dù là ngoài trăm dặm cũng nghe được rõ ràng, thế nhưng vùng hư không này lại tựa như không có người, cũng không gây ra bất kỳ oanh động nào.

Nhìn thấy thần thái cười cuồng vọng của Thông Thiên, Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời thở dài một tiếng...

“Hừ, hai vị sư huynh, hôm nay cũng đã xé rách da mặt. Từ hôm nay trở đi, tình ý sư huynh của chúng ta sẽ cắt đứt, ngày sau gặp mặt, đừng trách kiếm của ta vô tình!” Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, lại là một đạo kiếm quang, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh...

Thấy Thông Thiên không ngờ lại nói ra những lời hung ác như vậy, Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều sửng sốt, mặc dù bọn họ biết trong lòng Thông Thiên vẫn luôn tức giận, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng hắn lại vì chuyện quá khứ mà ân đoạn nghĩa tuyệt với hai người bọn họ.

Bây giờ lão sư không có ở đây, hẳn đã tìm được tung tích của Bàn Cổ Thánh Hoàng, hẳn giao Thiên Đạo Quy Tắc cho ba người, do ba người mình nắm giữ Thiên Đạo quy tắc này, thông thiên một chuyến, tương đương với quy tắc Thiên Đạo này sẽ không bao giờ hoàn thiện...

“Đại sư huynh...” Đợi cho bóng dáng Thông Thiên giáo chủ biến mất thật lâu, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn mới khôi

phục tinh thần, quay đầu nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân...

Tuy nói trên mặt hắn luôn là đại biểu Tam Thanh, môn hạ đệ tử của hắn cũng nhiều nhất, nhưng trong rất nhiều vấn đề, hắn vẫn nghe theo đề nghị của Thái Thượng Lão Quân...

“Năm đó chúng ta có thể liên thủ diệt sát Phục Hy, lần này lại liên thủ với bọn họ một lần thì đã sao? Hỗn Độn thể, mặc dù hắn có Hỗn Độn Chi Thể giống như Bàn Cổ Thánh Hoàng, nhưng dù sao cũng không phải là Bàn Cổ Thánh Hoàng...” Trên mặt Thái Thượng Lão Quân vẫn bình tĩnh, lần đầu tiên xuất hiện một tia thần thái, không ngờ lại là một tia sát khí, sát khí nồng đậm...

Nhìn thấy sát khí trong mắt đại sư huynh mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hơi ngẩn ra, bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên hắn thấy đại sư huynh của mình có cảm xúc biến hóa...

Bất quá sau đó, hắn liền kịp phản ứng. Năm đó vây giết đám người Phục Hy, chỉ có mấy người bọn họ biết, đây là bí mật tàng cao nhất Tam Giới, bí mật như vậy tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài ánh sáng., Thông Thiên mặc dù có thù hận với bọn họ, nhưng với cá tính của hắn tuyệt đối sẽ không nói ra. Nhưng tiểu tử Diệp gia kia lại khác, nếu để cho hắn ngộ ra nội dung trong Thiên Thư, hoặc là từ miệng Thông Thiên biết được chút ít gì đó, khó đảm bảo hắn sẽ không làm ra chuyện gì xúc động...

“Ta hiểu rồi...” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng gật đầu...

Lúc này, Diệp Tĩnh Vũ trong hạp cốc đã đánh nát Thiên Phật chuông. Đương nhiên, hắn cũng không biết là bởi vì có người động tay động chân, nên mới để cho hắn dễ dàng một quyền nổ nát. Giờ phút này hắn cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, con ngươi sáng ngời đảo qua mọi người, Luân Hồi Chi Nhân trên trán lại lóe lên...

“Ai?” Bỗng nhiên, Luân Hồi Chi Nhân của Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ thấy được cái gì, trong miệng hừ lạnh một tiếng, mà hắn cũng đồng thời bước tới phía trước một bước, trực tiếp một

quyền đánh tới hư không, nắm đấm vừa mới đánh ra, không gian chung quanh hắn đã bắt đầu luân hãm...

Chương một trăm, Định Hải Thần Châm.

“Ha ha ha, đến hay lắm, cũng để lão Tôn nhìn xem rốt cuộc Hỗn Độn Chi Thể được chúng sinh tán dương này cường hãn đến cỡ nào!” Trong hư không truyền đến một trận tiếng cười sang sảng, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu vàng từ trong hư không vọt ra, đồng dạng một quyền liền hướng năm đấm của Diệp Tĩnh Vũ nghênh đón...

Quyền ảnh màu vàng kia vậy mà cũng trực tiếp phá vỡ hư không, toàn bộ không gian đều bắt đầu sụp đổ, lực lượng cuồng bạo lập tức tụ tập tại một điểm, trực tiếp va chạm với năm đấm của Diệp Tĩnh Vũ...

“Ầm ầm...” Lại một trận tiếng vang, phía trước hai người vậy mà xuất hiện một đạo hào quang màu đen, hai cỗ lực lượng cực mạnh vậy mà trực tiếp đánh nát không gian, tạo thành một cái lỗ đen...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, bóng người màu vàng óng kia cũng bị đánh bay ra ngoài, bay được mấy trăm dặm mới ngừng lại, mà lỗ đen bị đánh ra cũng phát ra hấp lực cực mạnh, bọn người Cửu Phượng giật mình vội vã thối lui ra sau...

thối lui chừng mấy trăm dặm, lúc này mới ngừng lại, giới diện Thiên giới cũng coi như vững chắc, hơn nữa lực khôi phục cực mạnh, chỉ trong chốc lát, lỗ đen kia đã nhanh chóng thu nhỏ lại, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ hiển nhiên không có ý dừng tay.

“Các người cẩn thận...” Hướng về phía bọn người Cửu Phượng kinh hô một tiếng, thân thể của hắn lại lần nữa xông ra ngoài, liền đánh tới đạo kim sắc nhân ảnh kia.

Mà lúc kích phát Minh Thú Thú và Thôn Long Thú Vương cảm giác được khí tức của thân ảnh màu vàng kia đã biến sắc, đây chính là Hắc Tử lúc đó nhẹ nhàng đánh bại bọn chúng.

Bất quá lúc này cũng không cần bọn họ nhắc nhở, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu ra...

Bọn người Chúc Dung đều chau mày, tu vi bọn hắn bây giờ mặc dù còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng ánh mắt bọn họ vẫn còn, tự nhiên liếc qua đã nhìn ra được sự bất phàm của con khỉ kia, cho dù là bọn hắn năm đó toàn thịnh cũng chưa chắc có tu vi của con khỉ này.

Xem ra nhiều năm trôi qua như vậy, những Thái Cổ thần thánh kia cũng đang không ngừng gia tăng tu vi, chẳng qua con khỉ này rốt cuộc là ai, mấy người bọn họ một chút ấn tượng cũng không có.

Mà lông mày của Băng Minh cũng nhíu chặt, hiển nhiên không cách nào tưởng tượng sẽ có một con khỉ cường đại như vậy, Đào nhỏ thì không sao cả, tự mình ăn mút quả của mình.

Ngược lại là nghịch phản, cảm nhận được khí tức của con khỉ kia rất mạnh, trong mắt tràn ngập chiến ý, đó là một cỗ chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua.

Mặc dù hắn biết chênh lệch giữa mình và con khỉ rất lớn, nhưng hắn vẫn muốn tiến lên chiến đấu một phen, bởi vì hắn cảm nhận được chiến ý bất khuất trên người con khỉ.

Vào lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã đánh về phía con khỉ màu vàng, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ lao thẳng về phía mình, con khỉ mở miệng cười cười, lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn, lắc lắc cánh tay bị Diệp Tĩnh Vũ đánh cho tê dại, một lần nữa nhào tới Diệp Tĩnh Vũ...

Hai người đều không có cái trò gì, trực tiếp dùng phương thức trực tiếp nhất công hướng lẫn nhau...

“Phanh phanh phanh...” Trong hư không, không biết xuất hiện bao nhiêu đạo quyền ảnh, một cái lại một cái lóe đen xuất hiện, đó là kết quả lực lượng hai người va chạm nhau.

Dư âm của hai người không ngừng khuếch tán ra chung quanh, năng lượng cuồng bạo bao phủ hết thảy chung quanh, đám người Cửu Phượng càng là đã lui ra ngàn dặm, chỉ có nghịch nghị hóa ra chân thân, ngạo nghễ đứng ở nơi đó, hắn

hiện tại không có tư cách ra tay với hầu tử, như vậy thừa nhận dư âm lực lượng của bọn họ cũng được.

Sức mạnh cường đại không ngừng trùng kích vào thân thể của hắn, lưu lại trên người hắn đạo đạo vết máu, nhưng hắn lại như chuyện gì cũng không phát sinh, thậm chí từng bước một đi tới trung tâm giao chiến của hai người.

Chiến ý bất khuất trong mắt hắn càng ngày càng đậm...

“Ha ha ha, thú vị, thú vị, đã rất lâu rồi không có ai đánh với lão Tôn thống khoái như vậy. Tiểu tử Diệp gia, ngươi có thể tiếp được năm đấm lão Tôn, vậy xem gây lão Tôn thế nào?” Trong miệng con khỉ màu vàng phát ra tiếng cười chói tai, mà thân ảnh của hắn lóe lên, lại tránh khỏi năm đấm Diệp Tĩnh Vũ, đi tới trên không của Diệp Tĩnh Vũ, một cây côn lỏng lánh kim quang cứ như vậy xuất hiện trong tay hắn...

“Soạt...” Một tiếng, cây gậy màu vàng óng kia từ trên cao đập xuống hướng Diệp Tĩnh Vũ, còn chưa đi tới đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, không gian trên đỉnh đầu gã đã bắt đầu luân hãm, còn có từng tia chớp màu đen từ trong hư không vỡ vụn kia lóe ra...

Đôi mắt với một cơn kinh khủng như vậy, Diệp Tĩnh Vũ không sử dụng bất cứ vũ khí nào, vậy mà trực tiếp giơ hai tay lên, trực tiếp che trên đỉnh đầu của mình, hắn cũng muốn nhìn xem nhục thân bây giờ rốt cuộc cường đại đến mức nào...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cái côn màu vàng đã hóa thành thô to mấy trăm trọng hung hăng đập vào trên hai tay Diệp Tĩnh Vũ...

Cả người hắn tựa như một viên đạn pháo, trực tiếp bị đập xuống, nặng nề rơi xuống mặt đất, một đạo năng lượng cực mạnh hướng bốn phương tám hướng mà đi, toàn bộ mặt đất cũng bắt đầu luân hãm theo, ước chừng hơn ngàn dặm dưới một cơn này triệt để luân hãm.

Mặt đất bắt đầu sụp xuống, núi đá bắt đầu vỡ vụn, Diệp Tĩnh Vũ thì bị một cơn nện sâu vào lòng đất không biết bao nhiêu trọng...

Thậm chí ngay cả phản bác, cũng bị năng lượng cuồng bạo này hất bay ra ngoài, xương cốt toàn thân đều hắt như vỡ vụn...

Hiện trường lâm vào một mảnh yên tĩnh, chúc dung, Thiên Ngô, Hạng Trù, câu mang, sau lưng, Huyền Minh, từng người càng lộ ra vẻ kinh hãi, một cơn này rốt cuộc lớn đến đâu? Thái Cổ Đại Vu, một đám đều là hạng người thân thể cường hãn, dù là năm đó va chạm Bất Chu sơn, cũng chưa chắc có lực lượng như vậy?

Về mặt Cửu Phương, Hi Dương lại đầy lo lắng, lực lượng không lộ như vậy mà Diệp Tĩnh Vũ không sử dụng bất cứ pháp bảo nào, hẳn làm sao có thể ngăn cản? Phải biết rằng, cho dù dư âm phát ra vẫn thiếu chút nữa là gạt bỏ bọn chúng...

Nếu không phải bị bọn Hạng Trù giữ lại, rất có thể hai nàng đã xông ra ngoài rồi...

Băng Minh cũng nắm chặt xích ấn trong tay, đối với việc con khỉ này bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa thực lực cường đại, dưới tình huống không biết lai lịch của hắn, hẳn không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Thân ảnh con khỉ lơ lửng trên bầu trời, tay phải nắm lấy cây gậy màu vàng, bụi bặm dần dần tán đi, đám người Chúc Dung mới nhìn rõ toàn cảnh cây gậy kia, từng người không khỏi biến sắc...

Cái kia... Đó lại là Định Hải Thần Châm, đây chính là thần khí đã luyện của Đại Vũ sao? Đại Vũ mặc dù là văn bối của bọn họ, thế nhưng thủ đoạn luyện khí của hắn tuyệt đối là xuất sắc nhất trong tất cả Vu, không chỉ luyện ra thần khí Cửu Đỉnh và Định Hải Thần Châm, thậm chí ngay cả nửa phần sau của Thiên Thư, Lạc Thư cũng là hoàn thiện hắn...

Định Hải Thần Châm của Đại Vũ, Định Hải Thần Châm năm đó dùng để chế trụ bốn biển, sao lại ở trong tay của hắn? Trong lòng của mấy Đại Thiên Vu đều xuất hiện nghi hoặc như vậy...

Chương một trăm tám Tề Thiên Đại Thánh.

Hầu tử lại không để ý tới ánh mắt của mấy Đại Thiên Vu, khoe miệng của hắn lộ ra hai cái răng nanh, mà cặp mắt của hắn lại nhìn xuống phía dưới một cơn của mình bị rơi vào chỗ sâu trong lòng đất của Diệp Tĩnh Vũ, thỉnh thoảng có hai đạo tinh quang bắn ra...

Hắn không cho rằng một cơn của mình có thể đập cho người thân thể hỗn độn hồn phi phách tán, nếu quả thật như vậy, mấy vị trên đó làm sao có thể lo lắng như vậy...

Quả nhiên, chỉ sau một lát, một bóng người từ dưới nền đất chui lên, bất quá so với lúc này chật vật hơn rất nhiều. Đầu tiên là quần áo trên người gã rách rưới rưới rưới, tóc tai rối bù vô cùng, quan trọng nhất là hai tay của gã có chút uốn lượn, hiển nhiên vì ngăn cản một cơn kinh khủng kia, đã gãy xương...

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ lại như một người không việc gì, hai tay dùng sức kéo một cái, hai cánh tay vốn gãy lại bị hắn kéo thẳng ra, sau đó liền thấy từng đạo quang mang tối tăm mờ mịt hiện lên, cánh tay bị một cơn đập gãy kia đã phục hồi như cũ.

Hỗn Nguyên Thánh Thể, vĩnh hằng bất diệt, không chỉ có lực phòng ngự siêu cường, lực khôi phục này lại càng tuyệt diệu...

Nhìn thấy cánh tay đối phương trong nháy mắt liền hoàn hảo như lúc ban đầu, Hầu Tử lại lần nữa nhếch miệng nở nụ cười...

“Hỗn Độn Chi Thể quả nhiên không hổ là Tam Giới đệ nhất Thánh Thể, nghe nói năm đó Bàn Cổ Thánh Hoàng dựa vào thân thể cường hãn này đến được bến bờ, hắc hắc, tiểu tử Diệp gia, ngươi thật sự rất không tồi., Lúc trước tên khốn kiếp nhà ngươi sáng chế ra bộ công pháp biến thái này, không ai tin hắn có thể luyện ra bộ Hỗn Độn Chi Thể thứ hai, thậm chí ngay cả

chính hắn cũng không dám tu luyện, nhưng không ngờ tiểu tử người vậy mà thật sự luyện thành, ha ha, mấy lão bất tử trên đó hiện tại nhất định là rất đau đầu a!” Hầu Tử cười rất là đắc ý...

Vốn hắn đang định ra tay, nhưng sau khi nghe Hầu Tử nói vậy lại ngăn người, Bá Nguyên Quyết vẫn luôn là bí mật lớn nhất của hắn, ngoại trừ Lương Tiểu Uyển ra, không ai biết nó là do vị tổ tiên truyền thụ cho hắn, nhưng con khi này làm sao biết được?

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ bất giác nhìn lại hình dạng của con khi, chợt phát hiện trong đầu hắn có nhân vật thần thoại nào đó tương tự như hắn, đặc biệt là cây côn màu vàng kia, phía trên có khắc mấy văn tự Thượng Cổ triện văn...

Như Ý Kim Cô Bổng...

“Người gọi là Tôn Ngộ Không?” Nhìn thấy Hầu Tử cười ha ha, Diệp Tĩnh Vũ có chút cẩn thận hỏi một câu, những Thái Cổ thần thánh kia, không phải đều biến mất rồi sao? Tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này?

“Ha ha ha, tên tiểu tử nhà ngươi nói ngươi biết ta, ban đầu ta mới không tin, không nghĩ tới tiểu tử ngươi quả nhiên nhận ra ta, không tệ, lão Tôn chính là Tề Thiên Đại Thánh Đấu Chiến Thánh Tôn Ngộ Không...” Hầu Tử cười ha ha một tiếng, Kim Cô Bổng trong tay lại biến thành một đạo kim quang, trực tiếp lọt vào trong tai hắn.

“Lạch cạch...” Bởi vì giật mình cái cảm của Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp trật khớp, hắn lại thật sự là Tôn Ngộ Không? Tôn Ngộ Không đại danh鼎鼎, mình có thể không nhận ra sao? Chẳng qua hắn nói cái kia nhà ngươi? Chẳng lẽ là truyền thụ Bá Nguyên Quyết cho mình cái tự xưng là tổ tông?

“Người biết lai lịch của ta?” Diệp Tĩnh Vũ lấy tay đưa cảm của mình lên, kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc, ngươi có biết lai lịch chiếc nhẫn ngươi đeo lúc trước không?” Tôn Ngộ Không không trả lời câu hỏi của Diệp Tĩnh Vũ, ngược lại hỏi một câu như vậy.

Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát lắc đầu, cái nhẫn kia là hắn phát hiện lúc quét dọn trong phòng, tuy rằng cũng biết là đồ vật tổ tiên lưu lại, nhưng rốt cuộc có lai lịch gì, hắn làm sao biết được?

“Chiếc nhẫn kia là Phá Không Giới Chỉ của Bàn Cổ Thánh Hoàng để lại, bên trong phong ấn một tia thần niệm của Bàn Cổ Thánh Hoàng, vốn là vật mà Bàn Cổ Thánh Hoàng dùng để tìm truyền nhân, rất may mắn là người nhà người đã lấy được chiếc nhẫn này, thế nhưng tên kia căn bản chính là một tên gia hỏa trốn tránh trách nhiệm., Tuy rằng theo một tia thần niệm chỉ dẫn kia sáng chế ra loại tâm pháp biến thái Bá Nguyên Quyết tày vạ này, nhưng hắn không tu luyện, mà là đem một tia Chân Linh và một bộ tâm pháp phong ấn vào trong giới chỉ một ít đồ vật, càng là lực lượng vô thượng đưa linh hồn của người đến Đấu Hồn Đại Lục mấy vạn năm sau, chắc hẳn người cũng biết lai lịch Đấu Hồn Đại Lục., Nói cho cùng, hắn chỉ thay đổi hình dáng Địa Cầu thôi, đương nhiên, chúng ta gọi là Nguyên Tinh, để người tránh được Lượng Kiếp lần đó...” Tôn Ngộ Không cười nói.

“Lượng Kiếp?” Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, lượng kiếp gì vậy?

“Không sai, một hồi lượng kiếp bao phủ toàn bộ Tiên giới, một Lượng Kiếp cơ hồ đã diệt sạch toàn bộ Tiên Nhân Tiên giới...” Nói tới đây, trong mắt Hầu Tử cũng lộ ra một tia tiếc hận.

“A? Rốt cuộc đây là Lượng Kiếp gì? Sao lại nghiêm trọng đến vậy?” Những Thái Cổ thần thánh biến mất, làm cho Diệp Tĩnh Vũ rất là nghi hoặc, đặc biệt là những pháp bảo còn sót lại kia, chủ nhân của bọn họ có ai mà không phải nhân vật danh chấn Tam Giới, Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn hoài nghi tại sao lại rơi xuống thế này, bây giờ nhìn lại, hình như là vì những đại nhân vật kia vẫn lạc...

“Bờ bên kia!”

“Bờ bên kia?”

“Đúng vậy, bên kia cũng chính là bên bờ mà lúc trước Bàn Cổ Thánh Hoàng đến, người đời đều cho rằng Bàn Cổ Thánh Hoàng sau khi khai thiên tích địa vẫn lạc, nhưng lại không biết

rằng Bàn Cổ Thánh Hoàng chính là Hỗn Độn Chi Thể, đây chính là tuyệt thể chiến thể bất diệt vĩnh hằng, sao có thể vẫn lạc được? Mà khai thiên tích địa, lại vì Bàn Cổ Thánh Hoàng mà giành được công đức to lớn, đương nhiên là vì nó, đương nhiên., Lực lượng công đức cũng có thể hiểu là sức mạnh của niệm lực, dựa vào lực lượng công đức to lớn và thân thể cường đại của Hỗn Độn, Bàn Cổ Thánh Hoàng thuận lợi đạt đến thế giới bên kia...Mà Hồng Quân tổ sư và Bàn Cổ Thánh Hoàng đều là người cùng thời đại, mắt thấy Bàn Cổ Thánh Hoàng đến được bờ bên kia, hắn làm sao cam tâm, vì đạt tới bờ bên kia, hắn gần như đã tiếp quản thiên địa của Bàn Cổ Thánh Hoàng, trở thành người nắm giữ Thiên Đạo, không ngừng hấp thu lực lượng của vạn vật sinh linh trong thiên hạ., Cuối cùng, niệm lực của hắn đã đủ rồi, nhưng hắn không có Hỗn Độn Chi Thể cường hãn như Bàn Cổ Thánh Hoàng, vì có thể đạt tới Bỉ Ngạn Hà, hắn quyết định chế tạo ra cây cầu kia, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, Thiên Đình Thượng Cổ có vô số thiên binh thiên tướng, Tinh Quân, thần thánh,, Toàn bộ đạt đến Nguyên Giới, cùng nhau xây dựng cầu bờ bên kia, đây chính là một công trình khổng lồ, không biết bao nhiêu thần thánh đã vẫn lạc ở đây... Cuối cùng, tòa cầu ở bờ bên kia cuối cùng cũng được xây dựng xong, mà Hồng Quân tổ sư cũng thuận lợi đạt đến bờ bên kia, một cây cầu ở bờ bên kia lại biến mất không thấy gì nữa... Mà Thái Cổ Thiên Đình lại hoàn toàn bị tiêu diệt, ngoại trừ một số ít tiên nhân có thực lực cường đại, hầu như đều bị diệt...” Nói tới đây, trong mắt Tôn Ngộ Không lóe lên vẻ tiếc hận...

Vì dục vọng của một người, hy sinh nhiều người như vậy thật sự đáng giá sao?

“Vậy cái gì mới là bờ bên kia?” Cuối cùng Diệp Tĩnh Vũ cũng hiểu được tại sao những Thái Cổ thần thánh kia lại biến mất, nhưng hắn lại không biết bờ bên kia rốt cuộc là cái gì?

“Bờ bên kia? Ta cũng không biết, ta nghĩ mấy vị trên đó cũng không hiểu rõ lắm, có lẽ ngươi sẽ hiểu!” Tôn Ngộ Không nói tới đây rồi nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, hắn chính là truyền nhân của Bàn Cổ Thánh Hoàng...

“Ách...” Diệp Tinh Vũ cũng hiểu được, thứ ở bĩ ngạn đến bây giờ cũng chỉ có hai người đạt tới, Tôn Ngộ Không tuy cường hãn, nhưng chưa đạt đến cảnh giới như vậy cũng không kỳ quái, bất quá lão vẫn hỏi vấn đề cuối cùng trong lòng mình.

“Vậy nhà ta tên gọi là gì?” Đây là nghi hoặc hắc từ khi bắt đầu tu luyện Bá Nguyên Quyết...

Tôn Ngộ Không nhìn lên trên đỉnh đầu, khóe miệng mỉm cười, chậm rãi thốt ra mấy chữ: “Diệp Tinh — Tinh ——!”

Chương một trăm, chuyện cũ như khói.

Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Diệp Tinh Vũ rõ ràng ngẩn người. Lúc hắn còn chưa chuyển thể, hắn đã từng nghe nói qua một cái tên như vậy., Lúc đó tập đoàn Tinh Diệu lớn nhất địa cầu tựa hồ chính là họ Diệp, nghe nói người sáng lập ra nó chính là Diệp Tinh Thần, chỉ là mình tuy cũng họ Diệp, nhưng hình như mình và tập đoàn khổng lồ nhất kia không có nửa điểm quan hệ? Nếu như mình thật sự là hậu đại của người kia, sao cuộc sống lại bần hàn như vậy?

Bất quá nghĩ tới chính mình không hiểu sao xuyên không tới nơi này, trong lòng của hắn có chút thoải mái, có lẽ một mạch này của gia tộc mình sa sút cũng là do tên gia hỏa kia một tay tạo thành a, khi mình chỉ còn lại một người, dù có chết, cũng sẽ không gây ra náo động quá lớn?

“Hắn bây giờ đang ở đâu?” Diệp Tinh Vũ lại mở miệng hỏi.

“Vậy...” Tôn Ngộ Không chỉ chỉ lên trên...

Diệp Tinh Vũ hiểu ra, hắn nói là Nguyên giới, mình muốn đi Nguyên giới, nhất định phải thông qua Kiến Mộc. Thế nhưng trận đại chiến vừa rồi giữa hắn và Tôn Ngộ Không, cơ hồ hủy diệt hoàn toàn bức tranh đã mất đi quá nhiều bản nguyên, nếu không phải khai minh thú thuận lợi, đem kiến mộc dời đi, có lẽ hiện tại đã hoàn toàn hủy diệt rồi.

Tuy vẫn còn một chút sinh khí nhưng đã héo rũ rất nhiều, đến khi hắn một lần nữa đạt lại đáng vẻ ban đầu, còn không biết phải đợi bao lâu nữa, xem ra hiện tại chính mình muốn đi Nguyên giới là không thể. Nhưng bây giờ cũng tốt, với thực lực hiện tại của mình, hắn là có thể tạm thời xử lý chuyện của ngày hôm nay rồi, Linh Nhi, ta không bao giờ muốn người rời khỏi ta...

Trong lòng Diệp Tinh Vũ rất nhanh đã quyết định, cũng không hỏi Tôn Ngộ Không và Diệp Tinh Thần quen biết như thế nào,

nếu Diệp Tinh Thần có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ tu vi sẽ không quá kém, kết giao với Tôn Ngộ Không cũng là chuyện bình thường.

“Đại Thánh hạ giới có tính toán gì không?” Diệp Tinh Vũ lại một lần nữa mở miệng hỏi.

“Chỉ là hiểu được một chút nhân quả mà thôi, nhưng hiện tại đã hoàn toàn chấm dứt rồi, tạm thời cũng không cách nào đi lên được, không bằng cứ ở bên cạnh người ăn một chút đồng ăn đi, ta nghĩ người sẽ không cự tuyệt chứ?” Tôn Ngộ Không gãi gãi ót của mình, có chút ngượng ngùng nói.

“Hắc hắc, Đại Thánh nói cái gì vậy? Không cần nói một ít đồ ăn, coi như là tìm cho Đại Thánh trăm ngàn mỹ nữ các tộc hầu hạ Đại Thánh, cũng là tiện tay mà thôi!” Trên mặt Diệp Tinh Vũ lộ ra một tia tà tiếu.

“Cút...” Tôn Ngộ Không mắng to một tiếng, lại trực tiếp một cước đạp về phía Diệp Tinh Vũ, hấn luyện thành Kim Cương Bất Hoại thân thể, một thân Đồng Dương chưa bao giờ tiết lộ, có thể thấy được đối với nữ nhân căn bản không có hứng thú nha, thẳng thắn này còn muốn tìm nữ nhân cho mình, không phải bị đánh sao?

Diệp Tinh Vũ lại cười ha ha, tránh được một cước của Tôn Ngộ Không, đi tới trước mặt đám người Cửu Phương, nhìn thương thế thảm trọng và nghịch nghị, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, quả nhiên không hổ là nghịch bác. Mỗi một lần hấn tiến bộ đều là nghịch thiên mà đi, bản thân tu luyện Bá Nguyên Quyết, có chút mùi vị tự tàn, thế nhưng khổ sở mà mình phải chịu đâu hơn được hấn?

Mà Tôn Ngộ Không cũng theo Diệp Tinh Vũ bay tới, ánh mắt lão đảo qua đám người Chúc Dung, cuối cùng cũng rơi vào trên người nghịch bác, chỉ vì lão từ trên người nghịch bác cảm nhận được khí chất của lão, cổ chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua kia...

Nhìn thấy hai người vừa rồi người còn sống ta chết, bây giờ tựa như bằng hữu, tất cả mọi người đều sững sờ, thẳng đến khi Diệp Tinh Vũ đem chuyện xưa Tôn Ngộ Không đơn giản đem

cho mọi người nghe xong, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ., Bọn người Cửu Phượng ngược lại không có vẻ gì quá lớn, nhưng ánh mắt đám người Chúc Dung nhìn về phía Tôn Ngộ Không liền thay đổi, vốn dĩ Tôn Ngộ Không là Hầu Yêu, có thể nói Yêu tộc và Vu tộc chính là kẻ thù một mất một còn., Nhưng hắn dám một mình khiêu chiến với Thiên Đình Thái Cổ, chiến ý bất khuất lại đả động mấy Đại Thiên Vu, hơn nữa một điểm trọng yếu hơn, Hầu Tử chính là từ trong khối đá năm màu cuối cùng còn sót lại của Nữ Oa Bỏ Thiên, có thể nói, Thánh Nhân Nữ Oa của Vu tộc vẫn là mẫu thân của hắn.

Như vậy tính ra, dường như hắn và Vu cũng có quan hệ rất sâu xa.

Diệp Tĩnh Vũ cũng bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai thân phận Tề Thiên Đại Thánh Tề Ngộ Không thật sự không tầm thường, từ trong Ngũ Thái Thạch của Nữ Oa Bỏ Thiên ra đời, đã kết tình ý với Đại Vu nhất mạch, sau đó bản thân chính là Yêu Hầu, về sau nhập chủ Thiên Đình, trở thành Tề Thiên Đại Thánh., Xem như đã vào tiên tịch, cuối cùng lại tu luyện được Đẩu Chiến Thánh Phật, một thân vậy mà có bốn môn thần thông Vu, Tiên, Phật. Trách không được hắn mặc dù là văn bối của đám người Chúc Dung, thế nhưng thành tựu lại cao hơn bọn họ.

Trách không được năm đó hắn chỉ tu luyện trong thời gian ngắn như vậy đã đánh cho toàn bộ Thiên Đình gà bay chó chạy như vậy. Cho dù ai có quan hệ như vậy, bối cảnh hùng hậu như vậy, thành tựu cũng sẽ không quá thấp, chớ nói chi là bản thân hắn có thiên phú cực tốt, hơn nữa tu luyện cực kỳ chăm chỉ.

Có loại cường viện như Tôn Ngộ Không gia nhập, khiến Diệp Tĩnh Vũ giải cứu Linh Nhi càng nắm chắc hơn.

“Đúng rồi, năm đó Bàn Cổ Thánh Hoàng có thể mở ra thế giới, hư không tạo vật, bây giờ ngươi cũng là Hỗn Độn Thể, ngươi có thể tạo vật hư không sao?” Vào lúc này, Huyền Minh bỗng nhiên mở miệng nói.

Diệp Tĩnh Vũ dứt khoát lắc đầu, tuy nói bản chiến kỹ của hắn đã đại thành, thân thể Hỗn Độn lại đạt đến cảnh giới hoàn mỹ,

nhưng mà đối với quyển Thần Thông cũng chỉ vừa mới bắt đầu, rất nhiều thần thông đã không biết, chớ đừng nói chi là hư không tạo vật.

“Ai, như vậy xem ra mấy tên kia còn phải chờ thêm chút nữa!” Huyền Minh tiếc hận thở dài một tiếng.

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên minh bạch mấy tên gia hỏa theo như lời hắn nói kia là ai, tự nhiên là sáu vị khác của Thập Nhị Thiên Vu, hắn cũng muốn trợ giúp bọn họ đúc lại chân thân, nhưng hiện tại hắn còn chưa hoàn toàn hiểu thấu triệt thần thông thiên, làm sao có thể hư tạo chân thân.

Nhìn Đông Hoàng Chung lơ lửng giữa không trung, Thiên Tôn Dao, Diệp Tĩnh Vũ chỉ tìm về Thiên Tôn Dao, sau đó đưa Đông Hoàng Chung và Hi Dương vào tay.

“Phượng nhi có Xi Vưu kỳ hộ thể, có mấy vị đại tôn tại, có thể công có thể thủ, an toàn của nàng ta có thể yên tâm, pháp bảo trên người Hi Hi người đẳng cấp kém một chút, hai kiện pháp bảo này tặng cho người hộ thân đi!” Đối với nữ nhân của mình, Diệp Tĩnh Vũ chưa bao giờ keo kiệt.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đem pháp bảo tuyệt cường như Đông Hoàng Chung và Phiến Thiên Ấn giao cho mình, trên mặt Hi Dương lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy rằng nàng cũng minh bạch Diệp Tĩnh Vũ rất quan tâm các nàng? Nhưng dù sao đây cũng là pháp bảo tùy thân của hắn a? Nhiều năm qua, nếu không có hai kiện pháp bảo này, hắn làm sao còn sống đến bây giờ?

“Phụ phụ, người tặng cho ta, người làm sao bây giờ? Định nhân người gặp phải cường đại như vậy, có thêm một kiện pháp bảo thì an toàn hơn, người cứ giữ lại cho mình đi, ta và Cửu Phượng tỷ tỷ ở cùng một chỗ, an toàn của chúng ta người không nên lo lắng!” Đối với lễ vật của Diệp Tĩnh Vũ, Hi Dương trong lòng mặc dù rất là vui mừng, nhưng nàng lại không muốn, phần tâm này của Diệp Tĩnh Vũ nàng đã rất thỏa mãn rồi, làm sao có thể lấy được pháp bảo bảo bảo bảo mệnh của mình?

Chương mười thứ mười Thông Thiên đến đây.

“Tiểu nha đầu, ngươi nhận lấy đi, không phải lão Tôn nói khoác, lấy thân thể cường hãn của hắn bây giờ, giới diện này có thể giết hắn thật đúng là không có tồn tại?” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa nói gì, Tôn Ngộ Không đã mở miệng nói.

Một cơn của hắn có thể vỡ nát một mảnh không gian, thế nhưng bất quá nện nó gãy xương, mà lại lập tức phục hồi như cũ, như vậy người khác làm sao có thể làm hắn bị thương.

Đương nhiên, có lẽ mấy vị trên kia có bản lĩnh như vậy, nhưng bọn họ sẽ dễ dàng ra tay sao? Tôn Ngộ Không còn không biết mấy vị Thánh Nhân đã bắt đầu tính toán Diệp Tĩnh Vũ, trong ấn tượng của hắn, mấy vị kia đều đạt đến trình độ không bị không hỉ, sẽ không để ý tới tình huống của những người bên dưới.

“Hầu Tử nói không sai, bây giờ có thể làm bị thương ta, thật đúng là không tồn tại. Hi Hi, ngươi bảo quản giúp ta đi, hơn nữa ta và Đông Hoàng Chung tâm ý tương thông, nếu ta thật sự có nguy hiểm gì, nó cũng sẽ lập tức trở lại bên cạnh ta, ngươi không cần lo lắng!” Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười nói.

Hiện tại cường độ thân thể của hắn không dưới Đông Hoàng Chung, nếu thật có thứ gì đó làm trọng thương hắn, cho dù Đông Hoàng Chung ở bên cạnh hắn cũng vô dụng, mà những lời hắn nói cũng khiến Hi Dương yên tâm mà thôi.

Chứng kiến Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập tin tưởng như thế, Hi Dương lúc này mới thu hồi Đông Hoàng chung và Phiên Thiên ấn, mà hầu tử ở một bên lại không đầy, nha hoàn này vừa rồi còn gọi mình là Đại Thánh, hiện tại đã biến thành hầu tử rồi, chuyển biến này cũng quá nhanh đi?

Bất quá về bất mãn kia cũng chợt lóe lên, hắn cho tới bây giờ đều là một con khỉ không câu nệ tiểu tiết, Diệp Tĩnh Vũ gọi

hắn như thế, ngược lại lại khiến hắn càng cảm thấy thân thiết.

Bây giờ, trên người Cửu Phượng có Kỳ Xi Vưu, có Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bên người, Hi Dương cũng có hai kiện chí bảo Đông Hoàng Chung và Phiên Thiên Ấn, đều có thể công có thể thủ, Diệp Tĩnh Vũ cũng không cần quan tâm đến an toàn của các nàng, thu hai cái đại đỉnh trở về, từ trong lời nói của đám người Chúc Dung, hắn đã biết đây là hai trong Đại Vũ năm đó dùng để trấn áp Cửu Đỉnh Chi, cần tìm đủ Cửu Đỉnh mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất.

Còn thanh ma đao kia cũng là pháp bảo thành danh trong trận chiến Phong Thần, Hóa Huyết ma đao, nhưng Diệp Tĩnh Vũ đã có lòng đem Thiên Tôn đao đánh thành thần khí của mình, cho nên sau khi luyện thành Hồn Độn thể, chuyện đầu tiên hắn nghĩ tới chính là trùng luyện Thiên Tôn đao., Loại pháp bảo Hóa Huyết Ma Đao này tự nhiên trở thành vật đại bổ cho Thiên Tôn Đao, kể cả Khốn Long Tác và Long Hồn Tiên kia, toàn bộ đều bị Diệp Tĩnh Vũ luyện vào trong Thiên Tôn Đao, phẩm cấp của Thiên Tôn Đao lại một lần nữa tăng lên rất nhiều, thậm chí vì tăng cường uy lực của Thiên Tôn Đao, Diệp Tĩnh Vũ còn lấy từ trên người Hầu Tử ra một ít tinh huyết, sáp nhập vào trong Thiên Tôn Đao.

Thời khắc này tuy đao của Thiên Tôn còn cách pháp bảo đỉnh cấp như Đông Hoàng Chung một khoảng cách, nhưng khoảng cách đó cũng không phải là cách một trời một vực, chỉ cần cho nó thôn phệ đủ nhiều pháp bảo, trở thành thần khí mạnh nhất của tam giới cũng không phải là không thể.

Nơi này nhìn như trong nháy mắt sự tình, thế nhưng trên thực tế cũng đã qua hơn mấy tháng, mà tranh đấu giữa Thiên Minh và Địa Minh cũng bởi vì nguyên do thất bại mà chấm dứt. Địa Minh toàn tuyến rút lui, bất quá Thiên Minh cũng triệt để biến thành hai cổ thế lực.

Thiên Linh Đạo Nhân và Địa Linh đạo nhân đều nhập vào Hiên Viên Tinh, còn Lương Tiểu Hữu, Viêm Sâm Húc, Anh Không Thích cũng hợp thành thiết tam giác của Nam Vân đế quốc, trấn thủ Nam Vân đế quốc.

Nhìn bề ngoài, Nam Vân đế quốc mạnh nhất, nhưng người sáng suốt đều biết, đó là dưới tình huống cao thủ Vũ cấp không có ra tay, bây giờ bản thân Hiên Viên Tĩnh là cao thủ Vũ cấp không nói, phía sau hắn còn có Ngũ Đại Tiên Thánh, mà phía sau Nguyên cũng có ba vị lãnh chúa Vũ cấp, mà phía sau Nam Vân Đế Quốc, mới chỉ có một vị Độc Cô Bá Thần.

Thiên Minh Nam Vân đế quốc, Tuyết Nguyên thành gần Man Lâm, cũng chính là thành trì mà lúc trước Diệp Tĩnh Vũ đến đầu tiên. Phía nam thành trì này có bốn tòa núi cao vút trong mây, tựa như bốn ngọn núi sắc bén, phía dưới bốn ngọn núi là một hẻm núi thật lớn.

Lúc này, tại trung tâm hạp cốc, Lương Tiểu Khả ngồi xếp bằng tại đó, không tìm ra được hai cỗ thi thể, cũng không có gọi ra năm cỗ huyết thi của mình, mà chỉ lẳng lẳng ngồi ở đó. Còn Tru Tiên Tứ Kiếm lại lơ lửng ở chung quanh hắn, từng đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, vậy mà vừa vặn đối ứng với bốn ngọn núi to lớn kia.

Ngoài ra, trong hạp cốc cũng không còn một bóng người nào...

“Ai...” Lương Tiểu Thuần đột nhiên mở mắt, thân thể thẳng tắp, ánh mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy một nam tử mặc đạo bào, dung mạo cực kỳ tuấn lãng, còn mang theo một tia tà khí đang bước từng bước đi tới.

Nhìn thấy nam tử này dễ dàng đi tới, sắc mặt Lương Tiểu đại biến. Tuy gã không té ra Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng bốn ngọn núi chung quanh đều được bố trí dựa theo Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù là cao thủ cấp Tỳ Hưu hay cao thủ cấp Cầu., Muốn không kinh động chính mình tiến vào trong đại trận cũng căn bản không có khả năng, thế nhưng gia hỏa này hắn không chỉ xông vào, hơn nữa còn giống như đang dạo chơi sau hậu viện nhà mình. Tru Tiên Kiếm Trận phức tạp ở trước mặt hắn giống như bày biện.

Người như vậy tuyệt đối không phải dễ dàng trêu chọc, Lương Tiểu không chút nghĩ ngợi, tâm thần khẽ động, Tru Tiên Tứ Kiếm hóa thành bốn đạo kiếm quang bắn thẳng tới, lập tức đi tới trước người tên đạo nhân kia. Thế nhưng uy lực tuyệt luân,

chém giết không biết bao nhiêu Tiên Nhân, Tru Tiên Tứ Kiếm vô cùng hung lệ lại dừng lại trước người đạo nhân, không cách nào tiến thêm được, ngược lại người giống như một con chó con dụi dằm ngoan ngoãn, đang quay về phía đạo nhân.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lương Tiểu Tứ kinh ngạc không thôi, nhưng hắn cũng là một người hung ác, biết người tới không thể khinh thường, Hạo Thiên Châu trực tiếp lấy ra, ném thẳng về phía đạo nhân.

Hạo Thiên Châu là một trong những pháp bảo tên thật sự của Hạo Thiên Đại Đế, ẩn chứa năng lượng rất mạnh, gần như trong nháy mắt đã tới trước người đạo nhân. Thế nhưng đạo nhân chỉ duỗi tay phải trắng nõn hờ hững ra nắm chặt nó trong tay, bất luận Lương Tiểu có thúc giục nó thế nào cũng khó mà nhúc nhích mảy may. Lúc này, Lương Tiểu dễ hiểu, đây không chỉ là một đôi thủ khó dây dưa mà còn là một đôi thủ cực kỳ khủng bố.

Không nói thêm gì nữa, thân thể lắc một cái, năm đầu huyết thi bay thẳng ra, bày ra Ngũ Hành Huyết Thi đại trận, vây đạo nhân vào giữa, mà một tầng một đạo hai cổ phân thân cũng chạy ra, cầm trong tay Hàng Ma Xử cùng phát trần ném tới đạo nhân.

Đây cơ hồ là lực lượng mạnh nhất của Lương Tiểu nhưng hiện tại, có thể đánh chết bất kỳ cao thủ cấp khuyết, thậm chí là lực lượng của cường giả đẳng cấp khuyết, đối mặt với tiến công như vậy, đạo nhân chỉ nhẹ nhàng vung ống tay áo, Ngũ Hành Huyết Thi đại trận có thể nói là hoàn mỹ vậy mà trực tiếp vỡ vụn, thân thể năm con huyết thi trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một tầng một đạo phân thân cũng bị chấn động miệng phun máu tươi, bay thẳng ra ngoài...

Mà bản thể của Lương Tiểu Khả lúc này mới vọt tới một nửa...

Mất thấy công kích mạnh nhất của mình bị người ta quét bay một ống tay áo, nào còn dám tiếp tục dừng lại ở chỗ này, thu hồi hai cổ phân thân, quay người muốn thoát đi, nhưng đột nhiên cảm giác thân thể của mình ngưng kết một hồi, rốt cuộc không cách nào nhúc nhích, ngay sau đó liền nghe thanh âm

đạo nhân vang lên bên tai: “Ta là Thông Thiên, tiểu oa nhi, ngươi còn muốn trốn sao?”

Thông Thiên? Thân thể Lương Tiểu Khả chấn động mạnh một cái...

Chương mười mười một đã xác định được.

Thông Thiên? Thông Thiên giáo chủ? Trong lòng Lương tiểu hữu tràn ngập kinh hãi, Thông Thiên giáo chủ trong truyền thuyết kia? Cương thi mặc dù là hậu duệ của Hạng Kiềm, thế nhưng từ sau khi Vu diệt tuyệt, tất cả Thi tu nhất mạch cơ hồ đều gia nhập Tiết Giáo, nói một cách khác, Thông Thiên giáo chủ chính là tổ sư gia của hắn.

“Ô ô ô, tổ sư gia, là người thật sao?” Trên mặt Lương Tiểu Lai lộ ra vẻ sùng bái.

“Đương nhiên là ta...” Trên mặt Thông Thiên giáo chủ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng thu hồi lại cảm chế của Lương Tiểu Nhị.

“Tổ sư gia tại thượng, xin nhận đệ tử Lương tiểu thư cúi đầu...” Vừa cảm nhận được thân thể mình có thể nhúc nhích, Lương tiểu bối lập tức xoay người, phù phù một tiếng liền quỳ lạy Thông Thiên giáo chủ, rồi dập đầu liên tục vài cái.

Nhìn thấy Lương Tiểu được như thế, nụ cười trên mặt Thông Thiên càng thêm xán lạn, vì biểu hiện lòng từ bi của tổ sư gia mà tiến lên một bước, định tự mình nâng Lương Tiểu Nhị dậy, nhưng nào ngờ thân thể Lương Tiểu Hữu lại lập tức bạo khởi.

Trước khi Thông Thiên giáo chủ hoàn toàn chưa kịp phản ứng, trong tay Lương Tiểu Đế đã có thêm một con dao găm màu đen, đâm thẳng vào trái tim của Thông Thiên giáo chủ. Đây chính là một con dao găm cực kỳ ác độc dùng Cửu U Minh khí tự mình luyện chế, chỉ cần là Tiên Nhân bình thường bị cắt đứt một chút da thịt, toàn bộ Tiên thể cũng sẽ hóa thành một bãi nước mủ...

“Người thật sự cho rằng ta là kẻ ngu à? Thông Thiên giáo chủ? Thông Thiên giáo chủ là đức cao vọng trọng cỡ nào? Sẽ đến nơi này sao? Nếu người thật sự là Thông Thiên giáo chủ, lão

tử còn là Hồng Quân đạo nhân?” Lương Tiểu có thể thấy dao găm của mình đâm vào trái tim đối phương, trực tiếp chửi ầm lên.

Không chỉ có vậy, trong lúc còn đang mắng chửi, Âm Lôi trong tay hắn cũng lập tức ném ra ngoài, mà thân thể của hắn cũng cấp tốc lui về phía sau.

“Oanh oanh oanh...” Âm Lôi không ngừng nổ tung, năng lượng khổng lồ cơ hồ muốn quét sạch toàn bộ hạp cốc này, cũng may là bốn tòa sơn phong kia bày ra Tru Tiên Kiếm Trận nhanh chóng hấp thu cỗ năng lượng này.

Ngay khi âm lôi bạo tạc, bụi bặm chậm rãi tán đi, trong sân đã không một bóng người. Nhìn thấy tất cả như vậy, Lương Tiểu Tứ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ nó, còn nói mình là Thông Thiên giáo chủ? Thông Thiên giáo chủ sẽ ngốc đến mức dễ bị lão tử đánh lén như vậy sao?” Nhìn thấy hẻm núi trống rỗng, Lương Tiểu rất là cảm khái nói.

“Ngươi lại nói bản tôn ngốc?” Nhưng ngay lúc này, một âm thanh mang theo tức giận vang lên, gần như hù chết Lương Tiểu Tứ. A, không đúng, gia hỏa này đã sớm chết rồi.

Bất quá tóc gáy toàn thân trong nháy mắt dựng đứng lên, mãnh liệt xoay người, liền thấy nam tử tà mị kia lơ lửng giữa không trung, nào có nửa điểm dấu hiệu bị thương?

“Ngươi... Ngươi... Ngươi sao lại không chết?” Nhìn thấy đối phương vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì, trong miệng Lương Tiểu Khả như truyền đến tiếng kinh hô tuyệt vọng. Pháp bảo trên người hắn không có hiệu quả với đối phương, Ngũ Hành Huyết Thi đại trận trước mặt đối phương tựa như món đồ chơi vậy., Mà bản thân thật vất vả mới tìm được một cơ hội tới gần đối phương, thật vất vả mới sử dụng được chủy thủ mà mình tỉ mỉ luyện tập dùng để đánh lén, ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không gây ra tổn thương, thật quá khó nói đi mà.

“Hừ, bản tôn là thân thể Thánh Nhân, ngươi làm tổn thương được ta sao?” Long mày Thông Thiên giáo chủ dựng lên, một cỗ lực lượng trực tiếp đánh vào ngực Lương Tiểu Khả, lập tức đánh bay gã ra ngoài, nặng nề đập vào một tòa Kiếm Phong

đối diện, làm Kiếm Phong vững chắc thành hai nửa, còn thân thể Lương Tiểu Hữu thì gần như nát bấy, ít nhất toàn bộ xương cốt trong cơ thể vỡ nát, thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất.

Cảm thụ được cỗ lực lượng không thể kháng cự này, nghe được Thánh Nhân Chi Khu mà hắn nói, trong lòng Lương Tiểu Khả tựa hồ có chút minh bạch...

“Hu hu hu... Tổ sư gia tại thượng, đệ tử nhất thời hồ đồ, mạo phạm tổ sư gia, xin tổ sư gia vòng qua đệ tử đi!” Mắt thấy nam tử kia từng bước từng bước một đi về phía mình, uy thế cường đại kia cũng không ngừng ép về phía mình, mặc kệ Lương tiểu nhân có thừa nhận hay không, hắn đều biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nam tử này.

“A? Bây giờ ngươi đã tin rồi sao?” Khóe miệng Thông Thiên vậy mà lộ ra một tia mỉm cười, người này trong miệng nói tin tưởng, trong lòng khẳng định một chút tin tưởng a? Bất quá hắn thật sự có tác phong của mình, làm việc vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, xảo trá quỷ dị, lại có thể giấu diếm được thần thức của mình đâm tới một đao của mình, chỉ bằng vào điểm này, cũng không uổng công mình lưu lại Tru Tiên Kiếm Trận bên cạnh hắn.

“Tin tưởng, tin tưởng, vừa rồi đệ tử cũng là nhất thời hồ đồ, nghĩ đến tổ sư gia lão nhân gia ngài cao cao tại thượng, làm sao lại quan tâm đến loại tiểu nhân vật như ta. Cho nên mới cảm thấy không thể tưởng tượng được, còn tưởng rằng có người mạo phạm lão nhân gia ngài, lúc này mới liều chết cũng phải giữ gìn tôn nghiêm của lão nhân gia ngài...” Lương Tiểu Thuần không ngừng giải thích cho chuyện vừa rồi của mình.

“Ha ha ha ha... Giả mạo bản tôn? Ngươi cho rằng Tam Giới có người dám giả mạo danh hiệu bản tôn sao?” Trong miệng Thông Thiên giáo chủ truyền đến một hồi cười to ha ha.

Lương Tiểu Khả sửng sốt, đúng vậy, hung danh của Thông Thiên giáo chủ còn ở bên ngoài, trong tam giới có ai dám giả mạo tôn hiệu của hắn? Lẽ nào hắn thật sự là Thông Thiên giáo chủ?

“Hơn nữa, Tru Tiên Kiếm Trận này chính là bảo vật trấn giáo của bản tôn, trong tay người cũng không biết đã chém giết bao nhiêu Tiên Nhân, chẳng lẽ người cho rằng một tên giả mạo có thể dễ dàng thu phục bọn hắn như vậy?” Nhìn thấy Lương Tiểu có vẻ như kịp phản ứng, Thông Thiên giáo chủ tiếp tục nói.

Lúc này Lương Tiểu Từ mới bừng tỉnh hiểu ra, đúng vậy, Tru Tiên Kiếm Trận mà mình bố trí ở bên ngoài đối với hắn mà nói, thật giống như hậu hoa viên nhà mình, ngoại trừ Thông Thiên giáo chủ đã biết rõ Tru Tiên Kiếm Trận ra thì không có gì khác biệt cả., Còn có ai có thể dễ dàng đi đến như vậy? Hơn nữa Tru Tiên Tứ Kiếm chính là hung kiếm tuyệt thế, từ khi nào lại ngoan ngoãn như vậy? Cho dù là đối với chính mình, cũng không có ngoan ngoãn như vậy? Trừ chủ nhân chân chính của bọn họ là Thông Thiên giáo chủ ra, ai còn có thể dễ dàng thu phục bọn họ như vậy?

Mình thật sự là ngu ngốc à? Có nhiều chứng cứ như vậy, sao còn hoài nghi hắn? Bây giờ không phải tự mình tìm phiền toái sao?

Thật ra cũng không trách được Lương tiểu đầu có như vậy, cũng giống như sự trung thành của người, hầu như mỗi đêm đều quan sát bộ phim kinh điển của cô ta, hơn nữa mỗi ngày đều mơ tưởng xem được cái gì, nhưng đột nhiên có một ngày, cô ta trực tiếp xuất hiện ở đầu giường của người, nói cho người biết cô ta chính là không trung, đồng ý cùng người có một mối quan hệ thân thiết vượt qua tình hữu, người tin không?

Phỏng chừng phản ứng đầu tiên của người là kêu to ba tiếng quỷ, sau đó dứt khoát hôn mê bất tỉnh...

Hoặc là hung hăng tát ba cái vào tai mình, nhìn xem có phải mình đang nằm mơ hay không...

“Đệ tử vô tri, kính xin tổ sư gia tha thứ...” Giờ phút này, Lương Tiểu Hữu mới tin tưởng, người trước mắt chính là giáo chủ Tiệt Giáo Thông Thiên, tuy rằng đến bây giờ hắn cũng không hiểu được vì sao Thông Thiên giáo chủ lại xuất hiện trước mặt mình...

Chương mười mười hai, dấu vết tâm tích.

“Ha ha ha, vừa rồi cũng giáo huấn ngươi rồi, ngươi đứng lên đi...” Thông Thiên cười ha ha một tiếng, nhưng lại chỉ ra một chỉ, một tia sáng xanh chui vào trong cơ thể của Lương Tiểu Tỳ, xương cốt gần như vỡ vụn kia lập tức phục hồi như cũ, cả người bật lên, lại quỳ rạp trên mặt đất, rất nghiêm túc dập đầu lạy Thông Thiên giáo chủ ba cái, sau đó mới róc rách đứng lên.

Trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích, nghĩ lại cũng thấy đúng, vừa rồi mình vậy mà ra tay với Thông Thiên giáo chủ, hơn nữa còn sử dụng thủ đoạn hèn hạ kia., Không cần nói tới hung danh của Thông Thiên giáo chủ, phỏng chừng cho dù là Thánh Nhân nào cũng khó có thể tha thứ cho mình, phải không? Với pháp lực thần thông của bọn họ, muốn xóa bỏ bản thân không đơn giản như bóp chết một con kiến, nhưng hấn chỉ hơi giáo huấn bản thân một chút, điều này làm cho hấn cảm kích không thôi.

“Có tinh thông Tru Tiên Kiếm Trận không?” Thấy Lương Tiểu Khả trên mặt có chút kích động, có chút cảm kích, còn có chút lúng túng, Thông Thiên giáo chủ khẽ cười nói.

“Khởi bẩm tổ sư, trải qua nhiều năm nghiên cứu khổ sở như vậy, đệ tử đã hoàn toàn tinh thông rồi!” Nghe được Thông Thiên giáo chủ hỏi, Lương Tiểu rất tự nói.

Nhiều năm qua, hấn một mực khổ sở nghiên cứu Tru Tiên Trận Đồ, bây giờ đã có thể hoàn toàn tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù gặp phải người có tu vi cao hơn mình, hấn cũng có lòng tin đánh một trận.

“Đánh rầm, ngươi bắt quá miễn cưỡng có thể tế ra Tru Tiên Kiếm Trận mà thôi, vậy mà dám nói tinh thông, ngươi đúng là một chút cũng không biết khiêm tốn đấy?” Nghe Lương Tiểu vậy mà nói khoác mà không biết ngượng, nói mình tinh thông Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên cười mắng.

Lương Tiểu đúng là sững sốt, lời nói rầm thối như vậy không ngờ lại xuất phát từ miệng Thông Thiên giáo chủ, chuyện này đúng là khó tin quá đi? Chẳng phải nói Thánh Nhân đều là hạng vô tình vô nghĩa hay sao? Tại sao hắn còn có hi vọng bị ai nữa chứ? Còn dám chửi bới kiểu này nữa?

“Thánh Nhân, Thánh Nhân, chẳng qua chỉ là người siêu phàm nhập thánh mà thôi, lão tử có thể mạnh miệng một chút được sao? Tiểu oa nhi, nhìn cho kỹ, bản tôn sẽ cho ngươi thấy thế nào gọi là Tru Tiên Kiếm Trận...” Thông Thiên giáo chủ liếc mắt một cái đã nhìn ra nghi hoặc trong lòng Lương tiểu Khả, trong miệng hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó tay phải vỗ vào ót, liền thấy bốn đạo kiếm khí từ phía sau hắn phá không mà ra, bắn thẳng đến chân trời...

Ngay sau đó liền thấy từng đóa Thanh Liên nở rộ dưới chân hắn, mỗi một đóa Thanh Liên đều tỏa ra hào quang màu xanh, thế nhưng những luồng ánh sáng này đều là kiếm khí sắc bén nhất, có thể dễ dàng đâm thủng kiếm khí của cao thủ cấp Tỳ Hưu, thậm chí là kiếm khí của cao thủ cấp Vũ.

Mỗi một đóa Thanh Liên đều đang không ngừng biến hóa vị trí, mà toàn bộ hư không cũng bắt đầu cấp tốc biến ảo, phong vân lôi điện, các loại hiện tượng cũng tùy theo xuất hiện, tựa như ngày tận thế, từng đạo kiếm quang đan vào một chỗ.

Rậm rạp chằng chịt một mảnh, chung quanh còn lại ba tòa Kiếm Phong, ba tòa kia tổn hao hơn ngàn tỷ tấn tinh kim chế tạo Kiếm Phong bị kiếm khí này cắt nát như đậu hũ.

Mặt đất, hư không chung quanh cũng bắt đầu vỡ vụn từng trận, toàn bộ thiên địa tựa như sắp bị hủy diệt...

Sát khí hung lệ như thế làm cho Lương Tiểu Dã rung động thật sâu. Gã chưa từng nghĩ tới uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại to lớn như thế? Nếu như nói Tru Tiên Kiếm Trận ở trong tay mình là một khối ngoan thạch, như vậy trong tay Thông Thiên giáo chủ chính là một khối mỹ ngọc, một khối cực phẩm mỹ ngọc đã điêu khắc không chút tì vết, vậy chênh lệch đâu chỉ gấp vạn lần...

Sát khí hung lệ như thế xông thẳng lên chín tầng trời, đừng nói là toàn bộ Nam Vân đế quốc, ngay cả Thiên Nguyên đế quốc ở phía Đông Bắc xa xôi cũng cảm nhận được sát khí như vậy. Ít nhất Hiên Viên Tỉnh đang ở trong Thiên Không thành liền cảm nhận được khí tức hung lệ như vậy, mà Ngũ Thánh Thiên Minh giờ phút này cũng đồng thời mở mắt ra, đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Chẳng qua đối với Lương Tiểu Khả mà nói, ngoại trừ vẻ kinh hãi ra, dường như hắn còn nhìn thấy một vài thứ khác, một số thứ bình thường hắn vẫn luôn theo đuổi, một mực suy nghĩ, một mực cảm ngộ, nhưng không cách nào hiểu được.

Tựa như hắn vẫn luôn bị nhốt trong Thiên Lao, bỗng nhiên mở ra một cửa sổ trời, khiến cả người sáng sủa thông suốt...

Thân thể nhoáng một cái, một tầng lầu kia từ trong cơ thể hắn đi ra, trên mặt lộ ra nụ cười từ bi, toàn bộ thân thể bỗng nhiên bạo liệt ra, biến thành một đạo huyết quang, dung nhập vào trong cơ thể Lương Tiểu Khả, cảm nhận được cửa sổ trời kia lại được mở rộng ra rất nhiều.

Thân thể lại lung lay, tên đạo nhân kia cũng từ trong cơ thể hắn đi ra, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiện, cũng trực tiếp vỡ vụn, hóa thành một đạo huyết mang, dung nhập vào thân thể của hắn, ngay sau đó liền thấy toàn bộ nóc nhà Thiên Lao đã không còn nữa, hắn đã có thể nhìn thấy cả bầu trời...

Không có nóc nhà, nhưng vách tường chung quanh vẫn còn, Ngũ Hành Huyết Thi cũng đi ra, thân thể từng người vỡ vụn, mà vách tường chung quanh cũng theo những Huyết Thi này vỡ vụn mà biến mất. Lương Tiểu cảm giác trước mắt mình càng ngày càng sáng, tầm mắt của gã cũng càng ngày càng rộng rãi, tựa như đi tới một thế giới khác vậy.

Khi chỉ còn lại một bức tường cuối cùng, Lương Tiểu Tứ chợt dừng lại. Hắn biết, chỉ cần bức tường này biến mất, bản thân sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, một bước siêu việt cấp Côn Bằng, thậm chí vượt qua cả cảnh giới Vũ cấp, thế nhưng hắn lại do dự.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn cô gái trước mắt vẫn giữ nguyên hình dáng mười sáu tuổi này, cô gái đã từng ngang ngược ngang ngược đắc tội với mình bị luyện thành Huyết Thi.

Nàng chỉ là một cỗ Huyết Thi của mình mà thôi, mình ngay cả phân thân của mình cũng cam lòng từ bỏ, thế nhưng vì sao không nở buông tha nàng?

Vì sao vậy nhỉ? Chỉ cần buông bỏ nàng, tự mình bước ra bước cuối cùng kia, nhưng vì sao mình lại không bỏ xuống được? Vì sao vậy? Trong đầu Lương Tiểu Hữu nghĩ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, nghĩ tới sự cuồng vọng của nàng, nghĩ tới mình và Diệp Tĩnh Vũ hung hăng chinh trị một hồi., Nghĩ tới mình luyện thành Huyết Thi, nghĩ tới nàng tựa như nô lệ bị mình điều khiển, nghĩ tới nhiều như vậy mỗi một lần bị thương, nàng vì mình mà chữa thương, nghĩ đến nàng vì mình mà bụng trà rót nước, nghĩ tới nàng có năng lực lớn nhất thỏa mãn tất cả yêu cầu của mình.

Thật sự là nàng chỉ vì Huyết Thi của mình mới như vậy sao? Thật ra chỉ là vì không có ý thức sao? Không, trải qua nhiều năm như vậy, Lương Tiểu đã sớm hiểu ra, từ rất lâu trước kia, nàng đã có ý thức của mình, thuộc về ý thức của nàng...

Cho tới nay, hắn đều cảm thấy nàng chỉ là huyết thi của mình, chỉ là một công cụ, một nô lệ của mình. Thế nhưng cho tới bây giờ, Lương Tiểu Từ mới chợt phát hiện, nguyên lai trong lòng mình, nàng bất tri bất giác đã chiếm cứ một vị trí cực kỳ trọng yếu.

“Chủ nhân, không nên do dự nữa, ngài lập tức có thể bước ra bước cuối cùng kia!” Lúc này, Công Tôn Lộ bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Nhìn thấy vẻ mặt lo âu trên mặt Công Tôn Lộ, Lương Tiểu Song đột nhiên nở nụ cười, hắn cười xán lạn như vậy, cười đến mê người như vậy, cười đến mức phải thân thiết như vậy.

Ai nói cương thi vô tình, ai nói cương thi máu lạnh? Nàng là một bộ huyết thi, một bộ huyết thi có ý thức độc lập, nhưng thời điểm chính mình sắp bước ra một bước cuối cùng, không

chỉ không vì tính mạng của mình suy nghĩ, ngược lại người có thể thành công lo âu cho chính mình hay không, đây là cái gì?

Lương Tiểu Song không biết, hắn chỉ từng bước một đi tới trước mặt Công Tôn Lộ, chậm rãi đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Công Tôn Lộ, lạnh nhạt nói: “Nếu như không có người, cho dù vô địch thiên hạ thì đã sao? Công Tôn Lộ, người... Là nữ nhân của ta, ta... Không muốn người chết!”

Một câu chân ngôn, một lời hứa hẹn!

Thánh Nhân thứ mười mười ba cũng là người.

Ngươi là nữ nhân của ta, ta không muốn ngươi chết!

Một câu nói hết sức đơn giản, lại như một ngọn lửa, hòa tan hoàn toàn trái tim bị bao phủ trong khối băng của Công Tôn Lộ, trong mắt nàng không ngờ lại chảy ra hai hàng lệ, hai hàng nước mắt trong suốt...

Con ngươi vẫn lạnh lẽo kia vậy mà chớp động lên từng đợt hào quang, đó là một loại vui mừng, đó là một loại nóng bỏng, đó càng là một loại cảm động.

Hắn vậy mà lại thổ lộ dấu vết của mình với mình, hắn vậy mà thật sự đã thổ lộ với mình, đi theo bên cạnh Lương tiểu nhân đã mấy ngàn năm, Công Tôn Lộ sớm đã có ý thức tự nhiên biết hắn là dạng người gì, hèn hạ, vô sỉ hạ lưu manh., Đối với nữ nhân trước nay đều lấy thân thể làm chủ, cho dù là ma ni, lời nga cùng với mẫu thân của Lương Hưng hắn rời đi đều không có bất kỳ ảnh hưởng, thậm chí cái tên yêu kiều luôn luôn luôn luôn luôn miệng nói yêu kia, ở trong lòng của hắn cũng tuyệt đối là chiếm cứ thân thể phần lớn, trong lòng của hắn chưa từng có một cô gái.

Tựa hồ đối với hắn mà nói, thân thể hưởng thụ cao hơn hết thảy, trong thế giới của hắn, tựa hồ căn bản không tồn tại loại tình yêu cảm động lòng người, triền miên kia, có thể nói, tất cả nữ nhân, trong mắt hắn đều là một loại công cụ thỏa mãn dục vọng của hắn mà thôi, nhưng hiện tại, vậy mà hắn lại vì chính mình tiếp tục sống mà buông tha cho cơ hội bước ra bước cuối cùng.

Đây chính là cơ hội mà rất nhiều người vĩnh viễn không thể có được a, cho dù là mấy vị cường giả Vũ cấp của Thiên giới, nhiều năm qua cũng chưa chắc đã có cơ hội như vậy, người ở

Tam Giới có thể đạt được cơ hội như vậy rất ít, thế nhưng hấn vẫn từ bỏ, thật sự buông bỏ, vì chính mình mà từ bỏ.

Công Tôn Lộ không muốn rơi lệ, nàng thậm chí còn không biết mình rốt cuộc còn có nước mắt hay không, nhưng hiện tại, nước mắt trong mắt nàng lại không thể không chế được nhỏ xuống.

Huyết Thi cũng có nước mắt sao? Hoặc là nói, hiện tại nàng vẫn là một bộ Huyết Thi sao? Bất kể là nàng, hay là Lương Tiểu, đều không để ý tới.

Nàng chỉ biết, vì nam tử trước mắt này, nàng có thể trả giá hết thảy, cho dù là tính mạng của mình. Nàng không phải Công Tôn tiểu thư ương ngạnh, nàng chỉ là huyết thi do nàng tạo ra, nàng chỉ là nô lệ của nàng, ý thức của nàng, tất cả nàng đều cho, nàng là toàn bộ của nàng, cho nên dù biết rõ phải hi sinh, nàng vẫn không có nửa điểm oán hận.

Nàng biết, tất cả những chuyện này đều là chuyện nàng nên làm!

Hấn cũng từng cho rằng tất cả đều như vậy, nàng chỉ là nô lệ của mình, công cụ của mình, mình muốn đùa bỡn thế nào cũng được, vì bước cuối cùng kia, hy sinh nàng cũng là chuyện không thể bình thường hơn, nhưng giờ khắc này nàng biết rõ bản thân sẽ làm gì., Hấn mới hiểu được, trải qua nhiều năm ở chung, hấn đã sớm quen với sự tồn tại của nàng. Có lẽ, tình cảm của hấn với nàng không phải là yêu, nhưng đó lại là một loại tình yêu càng sâu đậm hơn, tình ý càng đậm hơn, thiết thiết hơn tình yêu.

Điều đáng sợ nhất của cuộc đời là một thói quen, khi người bỏ ra thời gian một tháng, có thể đã quen với việc gì đó, mà khi người tiêu phí một năm, mấy năm lại quen với một chuyện nào đó, có lẽ người đã không cách nào dứt bỏ được người nào đó, mà khi người đã quen với việc một mình mấy ngàn năm muốn rời đi, người cam lòng sao?

Hiện tại hấn chỉ biết nàng không thể chết, nàng nhất định phải sống, dù cho mình không thể bước ra bước cuối cùng kia...

Thu liễm tất cả tâm thần, tinh khí thần của hấn đã đạt tới đỉnh cao nhất, tu vi của hấn như một mũi tên lửa bay lên tới một đỉnh, nhưng hấn vẫn không bước ra bước kia...

Không hồi hận, không chút do dự khẽ hôn lên trán Công Tôn Lộ một cái. Lương Tiểu Hữu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, xoay người quỳ thật sâu xuống lạy Thông Thiên giáo chủ.

“Đệ tử vô năng, không thể chém đứt một tia chấp niệm cuối cùng kia, không cách nào bước ra bước cuối cùng kia, phụ sự mong đợi của Tổ sư gia, xin Tổ sư gia trừng phạt!” Đến bây giờ, Lương Tiểu làm sao không rõ, Thông Thiên giáo chủ đã chỉ điểm hấn, có thể được Thông Thiên giáo chủ chỉ điểm, trong Tam Giới lại có mấy người? Cho dù năm đó mấy vị đại đệ tử của hấn, chẳng phải ngẫu nhiên cũng chỉ là nghe được hấn truyền thụ cho một hai câu tinh nghệ đại đạo thôi sao?

Cũng chỉ có những nhân vật như hấn mới có thể làm cho tu vi của mình tăng lên nhanh như vậy.

Thế nhưng chính mình vẫn không cách nào chém bỏ một tia chấp niệm cuối cùng kia, chính mình cô phụ ý tốt của hấn a, trong lòng Lương Tiểu Hữu hổ thẹn, thẹn với thông thiên, nhưng hấn lại không hồi hận, hấn không muốn lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào cho mình.

Công Tôn Lộ không nói gì, nhưng ánh mắt nàng đã biểu lộ tất cả tâm tích của nàng. Nàng đồng ý thay thế Lương Tiểu Nhi chịu bất cứ trừng phạt nào.

Thấy ánh mắt kiên nghị của hai người đã thu hồi Tru Tiên Trận Đồ, vẻ mặt lạnh như băng của Thông Thiên giáo chủ bỗng nhiên mỉm cười: “Quả nhiên không hổ là đệ tử thông thiên của ta, tuy thủ đoạn không thấy hào quang, nhưng cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, cảnh giới Thánh Nhân gì gì đó, vô niệm vô cầu gì chứ., Con mẹ nó đều đi gặp quỷ đi, chúng ta là người, người thì phải có tình cảm, Lương Tiểu Từ, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử đầu tiên mà ta thu được sau trận chiến Thông Thiên Phong Thần, ai dám gây sự với ngươi, bản tôn sẽ diệt cả nhà hấn!”

Lương Tiểu lại ngẩn ngơ, hấn vốn cho rằng Thông Thiên sẽ trừng phạt mình, cho dù nhẹ nhất cũng là hất đầu bỏ đi, cũng không thêm để ý tới mình nữa, dù sao mình cũng đã phụ lòng hấn một phen, nhưng hấn nào ngờ không trách tội mình, tự mình thu mình làm đồ đệ?

Trở thành đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, đó là chuyện mà biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ a, đặc biệt là câu cuối cùng của Thông Thiên giáo chủ, ai dám gây sự với người, bản tôn diệt cả nhà hấn, càng làm cho Lương Tiểu giật mình khóc lóc, khóc đến thương tâm như vậy., Khóc đến độ thâm tình như vậy, cả người trực tiếp nhào tới trước người Thông Thiên giáo chủ, một tay ôm lấy bắp đùi Thông Thiên giáo chủ, nước mắt mũi đều hướng lên trên đạo bào Thông Thiên xóa đi, nhìn thấy đạo bào sạch sẽ sạch sẽ của mình rất nhanh bị Lương Tiểu Tỳ bóp nát thành bộ dạng này, trên mặt Thông Thiên giáo chủ lộ ra một tia cười khổ, cái tên này, là cố ý sao?

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không muốn hay sao?” Thấy Lương tiểu nhân khóc ròng như vậy, trong miệng Thông Thiên lại truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Lúc này Lương Tiểu Hữu mới khôi phục tinh thần, thân thể lùi lại phía sau, một lần nữa cung kính dập đầu ba cái, trong miệng cung kính nói: “Đồ nhi, bái kiến sư tôn!”

Một tiếng sư tôn này gọi như vậy mới gọi là thân thiết, bất quá ngẫm lại cũng đúng, hấn là thi tu một đạo, không biết là Thông Thiên có bao nhiêu đồ tử đồ tôn, hôm nay một tiếng sư tôn này, vậy mà trong nháy mắt đã vọt tới trước địa vị của hấn a., Đã cùng bối phận với Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, không nói hấn là sư phụ không biết đã chết ở nơi nào, coi như là trọng thần trong chiến dịch Phong Thần, thương triều, về sau bị chúng thần Phong Lôi bộ tổ Văn Trọng gọi hấn một tiếng sư thúc.

Chuyện tốt như vậy, hấn có thể không vui sao?

Chương mười mười bốn, lãnh chúa xuất quan...

“Ha ha, đứng lên đi!” Nói thật, tâm tính Lương Tiểu Khả rất phù hợp với Thông Thiên, làm việc chỉ cần kết quả, không cầu thủ đoạn, muốn làm cái gì thì làm cái đó, đặc biệt là hấn trọng tình trọng nghĩa như vậy, vì một con Huyết Thi, một con Huyết Thi chính mình luyện thành, vậy mà từ bỏ cơ hội bước vào bước cuối cùng kia, có thể làm được điều này, trong Tam Giới lại có mấy người?

Cho dù là những đệ tử năm đó của mình cũng khẳng định không ai có thể làm được, đúng không?

Đối với bọn họ mà nói, những chuyện bình thường thì bọn họ sẽ bảo vệ sư huynh đệ của mình, thế nhưng nếu như có liên quan tới cơ duyên thành Thánh như thế này thì bọn họ tuyệt đối sẽ không nhận Lục thân, nếu không dù có nhiều bảo vật cũng sẽ không bị tên ngốc kia vượt qua đi về phía Tây.

Vừa nghĩ tới đại đệ tử đặc ý nhất của mình lại có thể gia nhập Phật môn, Thông Thiên trong lòng đau xót không thôi. Năm đó Tiệt Giáo được xưng tụng là vạn tiên triều, dưới sự dạy bảo của bản thân, môn nhân Tiệt Giáo cũng cực kỳ đoàn kết, thế nhưng trải qua trận chiến Phong Thần., Môn đồ của Tiệt Giáo chết chắc, phản bội, hấn đường đường là giáo chủ một giáo, gần như trở thành một tên tướng quân, điều này làm cho hấn rất nản lòng thoái chí, cũng bởi vì như vậy, qua nhiều năm như vậy hấn đều chưa từng thu một đồ đệ nào.

Nhưng hiện tại, Lương Tiểu lại khiến hấn có lòng tin một lần nữa thu nhận đồ đệ, cái tên bá đạo đến cực điểm, cực kỳ bao che khuyết điểm, vì đệ tử môn hạ mà Thông Thiên dám cùng tứ đại giáo chủ quyết đấu lại trở về...

“Đa tạ sư tôn!” Lương Tiểu Khả cười hắc hắc, kéo bàn tay nhỏ nhắn của Công Tôn Lộ, Công Tôn Lộ cũng theo hấn kêu lên

một tiếng sư tôn.

“Ha ha ha, thôi, một bộ Huyết Thi của ngươi, có thể tu ra linh tính, cũng không phải rất dễ dàng, bản tôn sẽ thành toàn cho ngươi!” Nhìn thấy vẻ mặt Công Tôn Lộ, Thông Thiên giáo chủ cũng cười ha ha một tiếng., Một ngón tay điểm ra, một đạo thanh quang trực tiếp chui vào thân thể Công Tôn Lộ, ngay sau đó liền thấy lực lượng trong cơ thể nàng không ngừng tăng vọt. Không chỉ như thế, thi khí trên người nàng dưới thanh quang này dần dần thối lui, từ từ biến thành nồng đậm sinh khí, khí tức sinh mệnh.

Mà linh quang trong mắt nàng cũng càng ngày càng sáng, càng ngày càng rõ ràng, chỉ trong chốc lát, tu vi của nàng vậy mà cũng đột phá cấp Côn Bằng, đạt đến Vũ cấp.

Nhìn thấy sư tôn của mình cũng giúp Công Tôn Lộ tăng tu vi, Lương Tiểu Khả rất vui mừng, định nói lời cảm tạ lần nữa, lại nghe thấy giọng nói của Thông Thiên vang lên: “Được rồi, môn nhân của vi sư đều không cần những câu khách sáo kia, hai người các ngươi hiện tại mặc dù không bước ra bước cuối cùng, nhưng bây giờ lực lượng của các ngươi lại là nhất sinh tử nhất sinh., Một Âm một Dương, chỉ cần điều hòa Âm Dương, dung hợp sinh tử, cũng không phải là không có khả năng bước ra bước cuối cùng kia, các ngươi hảo hảo tu luyện đi!” Thông Thiên nói xong, thân ảnh cũng đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ bất quá một thiên tâm pháp cực kỳ thâm ảo lại đồng thời truyền vào trong đầu Lương Tiểu Hữu và Công Tôn Lộ.

Cảm nhận được tâm pháp thâm ảo kia, trong mắt Lương Tiểu Hữu và Công Tôn Lộ đều lộ ra thần sắc kích động. Hắn vốn cho rằng kiếp này mình không còn cách nào để bước ra bước kia, nào ngờ sư tôn lão nhân gia lại truyền xuống tâm pháp bậc này, đặc biệt là Công Tôn Lộ., Vốn là Lương Tiểu Thuần từ bỏ cơ hội cuối cùng bước ra một bước kia, trong lòng còn có chút áy náy, giờ phút này lại giảm bớt rất nhiều, trong lòng nàng âm thầm thề, nhất định sẽ phối hợp tốt với Lương Tiểu Tử, bước ra bước cuối cùng.

Siêu Phàm nhập thánh...

Chẳng qua giờ phút này, hai người đều hiểu, cái gọi là siêu phạm nhập thánh không phải là vô cầu vô niệm, Thánh Nhân, bọn họ vẫn là người.

Hơn nữa bọn họ cũng biết, sau khi bước ra bước kia, bọn họ đã coi như Thánh Nhân rồi, tuy rằng không cách nào so sánh với Thánh Nhân chân chính như Tam Thanh, nhưng cũng có thể thoát ly quy tắc Thiên Đạo, tiêu diêu tự tại, bất tử bất diệt.

Sau khi cung kính thi lễ với Thông Thiên giáo chủ rời đi, Lương Tiểu có thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Công Tôn Lộ đi về phía Tuyết Nguyên thành. Gã bỗng nhiên có một loại xúc động, một loại xúc động muốn thành thân, gã muốn cho tất cả mọi người trên thế giới này biết rõ, gã muốn cùng nàng kết hôn. Nàng là nữ nhân duy nhất trong lòng gã.

Về phần Công Tôn Lộ, toàn bộ thân thể đều bị Thông Thiên giáo chủ cải biến, không còn khí tức băng lãnh của Huyết Thi kia, thân thể toả ra sinh cơ bừng bừng, da thịt càng thêm mềm mại, càng thêm trắng nõn, nhìn qua càng thêm mê người...

Diệp Tĩnh Vũ cũng không biết chuyện tình mà Lương Tiểu Thước gặp, hắn chỉ dẫn theo Cửu Phượng, Hi Dương, Băng Minh, và cả Hầu Tử đi theo hướng Địa Minh, dọc theo đường đi tới., Đào nhỏ vẫn chỉ lo ăn uống ngủ, ngược lại không ngừng khiêu chiến với Hầu Tử. Tuy rằng mỗi lần hắn đều thất bại, nhưng hắn lại có thể dùng thần tốc mô tả. Chỉ ngắn ngủi hơn một tháng, không ngờ từ một chiêu bại trận lúc đầu đến bây giờ vẫn có thể chèo chống trăm chiêu trở lên, điều này không thể không nói là một lần đột phá cực lớn.

Con khi đối với chiến ý bất khuất phản bác rất là thưởng thức, cho nên thỉnh thoảng còn muốn dạy cho nó một ít chiến kỹ. Năm đó hầu tử đại náo long cung, ngay cả Đông Hải Long Vương cũng không làm gì được nó, chiến kỹ của nó hiển nhiên ở trên con rồng già kia, điều này làm cho sự phản bác tiến bộ nhanh hơn, mặc dù còn chưa có dấu hiệu đột phá Vũ cấp, nhưng từ một sơ phẩm sơ cấp đạt đến trình độ Tỳ Hưu cấp đỉnh phong, tốc độ như thế, cũng chỉ có thể dùng thần tốc hình dung mà thôi.

Mà Hi Dương và Cửu Phương, cũng tiếp nhận một ít cảm ngộ của Diệp Tĩnh Vũ, tu vi cũng tăng lên như tên hỏa tiễn, về phần Băng Minh, cũng từ bên trong Uẩn Thuần đạt được một ít cảm ngộ, bước vào cảnh giới Vũ cấp cũng là chuyện sớm hay muộn.

Mà đám ác ma Huyết Ma trong quân đoàn dưới trướng hắc đều đang khắc khổ tu luyện, đặc biệt là đám người xinh đẹp, Nguyệt, Võ, Cuồng...

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, không tiếp tục tu luyện nữa, hắc đã luyện thành Hồn Độn Chi Thể, thiên chiến kỹ đã đại thành, bây giờ cần phải thuần thục những thần thông kia, đương nhiên, thời gian nhiều hơn hắc vẫn dùng để nghiên cứu Thiên Thư., Đây là cảm ngộ năm đó của Phục Hy và Đại Vũ, đối với việc lĩnh ngộ các loại thần thông của Diệp Tĩnh Vũ có tác dụng rất lớn, đương nhiên, điểm quan trọng nhất là dưới sự quan sát của Luân Hồi chi nhãn, hắc luôn cảm thấy quyển sách này có ẩn giấu một vài bí mật cực kỳ trọng yếu, rất quan trọng đối với hắc...

Thế nhưng mà còn chưa hoàn toàn hiểu rõ Thiên Thư, đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đã về tới cảnh giới Địa Minh. Hầu tử và Diệp Tĩnh Vũ đều thu liễm khí tức của mình, đặt thực lực của mình vào tu vi Tỳ Hưu, nghênh ngang đi tới Vạn Thành., Sau khi Mộ biết Diệp Tĩnh Vũ đã trở về, trong lòng vô cùng mừng rỡ, tự mình ra khỏi thành nghênh đón. Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên đã sớm kết hợp với thể lực lượng của Lương tiểu, tóm lại chính là làm thế nào đuổi giết bên trong, làm sao có thể vô có chạy trốn bên trong., Lần này Diệp Tĩnh Vũ chém giết nhiều tiên nhân như vậy, thậm chí hai gã Thiên Quân chết trong tay hắc, lập được công lao lớn như vậy, đương nhiên Mộ tất nhiên hoàn toàn tin tưởng hắc, càng nói cho hắc biết, tam đại lãnh chúa Địa Minh đã xuất quan, đang ở Địa Sát thành chờ Diệp Tĩnh Vũ trở về...

Vừa nghe đến có tam đại lãnh chúa xuất quan, lông mày Diệp Tĩnh Vũ lập tức nhíu lại...

Chương mười mười lăm linh động.

Địa Sát thành, cửa thành, khi đoàn người Diệp Tĩnh Vũ tới, liền thấy một đội ngũ mặc trang phục hoa lệ chỉnh tề, hoàn toàn do nhân loại tạo thành cung kính đứng sang hai bên, mà một đội hộ vệ hoàn toàn do ác ma hủy diệt tạo thành lại bảo vệ đội hình con người ở trung tâm, phòng ngừa những ác ma hai bên quan sát tới gần đội hình này.

Đây là đội hình chào đón anh hùng, trong trận chiến giữa hai đại liên minh này Diệp Tĩnh Vũ đã lập được công lao hãn mã, để cho hắn cảm nhận được sự coi trọng của Địa Minh đối với hắn, ba đại lãnh chúa không ngờ tạm thời chiêu mộ nhân loại ở Địa Minh tạo thành đội ngũ nghi thức hoa lệ này.

Rất nhiều ác ma đều biết chiến tích của đoàn người Diệp Tĩnh Vũ, những ác ma kia đã từng rất kỳ thị nhân loại, giờ phút này cũng vì Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện mà đối với nhân loại tốt hơn rất nhiều. Giờ phút này nhìn thấy đoàn người Diệp Tĩnh Vũ đến, cả đám đều sôi trào lên.

Đương nhiên, để tỏ vẻ coi trọng Diệp Tĩnh Vũ, Minh chủ Địa Minh lúc trước thiếu chút nữa bị Hiên Viên Tĩnh giết chết Nguyên, lúc này đã hoàn toàn khôi phục lại, hơn nữa thực lực hiển nhiên tiến nhanh ra ngoài nghênh đón.

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đương nhiên, hắn cũng không phải bởi vì cảnh vạn ma hoan hô náo nhiệt, cũng không phải bởi vì Nguyên Thiên đích thân nghênh đón, đối với hắn mà nói giết mấy tên Thiên Quân căn bản không tính là đại sự gì., Về phần vinh dự anh hùng này, hắn càng không để ý, sở dĩ trên mặt hắn hiện ra nụ cười từ nội tâm, đó là vì nữ tử đứng bên cạnh Nguyên Thiên kia, có một khuôn mặt đáng yêu, có một đôi mắt thuần thực.

Linh!

Lạc Linh Nhi mặc một bộ quần lụa mỏng màu trắng như tuyết, bên hông đeo một đai lưng màu lam nhạt, mái tóc đen dài buộc sau đầu, trên mặt cũng là nụ cười ngọt ngào, không biết là vì nhìn thấy địa vị của Diệp Tĩnh Vũ hay là bởi vì nhìn thấy địa vị con người đề cao rất nhiều mà hài lòng.

Bất quá lúc Diệp Tĩnh Vũ xuất hiện, đôi mắt nàng luôn không kìm được muốn nhìn hắn, nàng luôn cảm thấy, dáng vẻ của hắn rất đẹp mắt, thậm chí đẹp hơn cả mình, chỉ cần nhìn thấy hắn, nàng liền cảm thấy rất vui vẻ, vì sao có cảm giác như vậy ngay cả nàng cũng không biết.

Đám người Cửu Phượng, Hi Dương đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ đều chú ý tới thần thái của Diệp Tĩnh Vũ, đặc biệt là Cửu Phượng, vừa nhìn thấy Lạc Linh Nhi là đã nhận ra cô gái này, là nữ tử khiến cho Diệp Tĩnh Vũ mộng hồi thiên nghi.

Đã bao nhiêu năm rồi, nàng vẫn hồn nhiên như vậy a, vẫn giống như trước, thuần mỹ thiện lương như thế, trách không được trong lòng nàng có địa vị nặng như vậy ở Diệp Tĩnh Vũ.

Bất quá kỳ quái chính là, lại một lần nữa nhìn thấy Lạc Linh Nhi, Cửu Phượng vậy mà không có chút cảm giác chua xót nào, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt nhìn nhau của Lạc Linh Nhi cùng Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng nàng lại vui mừng một hồi, cuối cùng bọn họ cũng có thể đoàn tụ, hắn cũng không cần phải âm thầm thương tổn tinh thần cho nàng nữa.

Trong lòng Hi Dương không hoàn toàn giống nhau. Lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Linh Nhi nàng đã biết đây là nữ nhân mà mình yêu thương trong lòng Diệp Tĩnh Vũ. Nữ nhân mà nàng vẫn luôn muốn cứu viện kia, phản ứng đầu tiên của nàng không phải là ghen tuông, đối với kẻ có tính tình thẳng thắn như Hi Dương mà nói, thứ ghen tuông này tựa hồ căn bản không tồn tại. Chẳng qua thân là nữ nhân, trong lòng nàng vẫn có chút ganh đua...

Nhìn dáng người Lạc Linh Nhi, lại nhìn chính mình, hiển nhiên, trên dáng người mình tuyệt đối ưu thế chiến thắng, lại so sánh dung mạo, Hi Dương chính là đẳng cấp ngang với yêu kiều, cũng đẹp hơn rất nhiều so với Lạc Linh Nhi. Nhưng khi nàng nhìn thấy đôi mắt hồn nhiên của Lạc Linh Nhi, bỗng

nhiên minh bạch vì sao Lạc Linh Nhi lại có địa vị trọng yếu như vậy trong lòng Diệp Tĩnh Vũ.

Dáng người dù đẹp nhưng tướng mạo lại đẹp, trên thế giới này đều có nữ nhân khác có thể có được, nhưng nàng lại có một thứ mà những người khác căn bản không cách nào có được, đó chính là linh động, linh động phát ra từ sâu trong linh hồn.

Tia linh động này khiến cho Hình Dương thân là tình địch cũng khó có thể sinh ra bất kỳ bất kỳ bất mãn nào với nàng, ngược lại rất muốn thân cận với nàng một phen.

Nàng chính là một nữ tử mỹ lệ thiện lương linh động như thế.

Về phần Băng Minh, lúc nhìn thấy Lạc Linh Nhi chỉ nhẹ nhàng cười cười, ngược lại Hầu Tử ở một bên lại nhú chặt lông mày khi nhìn thấy Lạc Linh Nhi, dường như đang lo lắng chuyện gì đó...

Bất quá trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không rõ rốt cuộc xảy ra vấn đề chỗ nào, chỉ đi theo bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, cũng không nói lời nào.

Nhìn thấy bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên xuất hiện nhiều cao thủ cấp Tỳ Hưu như vậy, sắc mặt Nguyên Thiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Tiểu tử này luôn làm cho người ta ngạc nhiên, ở bên ngoài có gặp chuyện gì cũng không coi là gì, hơn nữa không có nhiều cao thủ như vậy, hắn làm sao có thể chém giết một đường ở Thiên Minh, còn chém giết hai gã Thiên Quân.

“Ha ha ha, Tĩnh tướng quân, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi, ngươi làm chúng ta lo lắng không thôi!” Nguyên Tự mình đi tới, mỉm cười nói với Diệp Tĩnh Vũ.

“Thuộc hạ vô năng, không thể giết chết Lương Thiên Quân, còn thiếu chút nữa bị hắn giết chết, để đại nhân lo lắng, xin đại nhân xử phạt!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ rất là khách khí nói.

“Tĩnh tĩnh tướng quân nói gì vậy, ngươi có thể chém giết hai tên Thiên Quân, đã lập được công lao hãn mã cho Địa Minh, làm sao có tội? Phụ thân đại nhân đã chuẩn bị xong tiệc rượu từ Ma Cung, chỉ chờ Tĩnh tướng quân trở về!” Nguyên Chính cũng biết trên người Lương Tiểu Hưu có hung khí như Tru Tiên Kiếm Trận, bản thân Diệp Tĩnh Vũ không có bất kỳ pháp

bảo nào có thể thoát khỏi tay Lương Tiểu Nhi đã là may mắn lắm rồi.

“Đa tạ đại nhân!” Diệp Tĩnh Vũ đã biết lãnh chúa xuất quan, đương nhiên không biểu hiện quá mức kinh ngạc.

“Ha ha, Tĩnh tướng quân, mấy vị này là...” Nguyên Đông gật đầu, ra hiệu không cần khách khí nhìn về phía Hầu Tử và Băng Minh bên cạnh, nói.

“Vị này tên là Không, vị này tên là Minh, lần này nhờ có hai người bọn họ cứu giúp nên ta mới có thể trốn thoát khỏi tay Lương Thiên Quân. Hai vị này lại là người yêu, Phượng Hòa, lúc trước luôn bồi tiếp ta tu luyện ở Man Lâm, chỉ là mãi chưa tiến vào cấp Vụ Lâm, cho nên không đi theo ta. Lần này các nàng đều lần lượt xuất quan, ta cũng đã dẫn theo các nàng cùng đi rồi!” Diệp Tĩnh Vũ đã sớm nghĩ xong lý do nói ra.

Nguyên thần niệm rất tự nhiên đảo qua tu vi mấy người này, phát hiện trên người bọn họ hoặc là minh khí lạnh như băng, hoặc là yêu khí hung lệ kia, hoặc là ma khí, ngược lại trên người không có một ai tản ra cỗ tiên khí thuần khiết của tiên nhân, trong lòng yên tâm, xem ra bọn họ cũng có mối oán hận cực lớn với Thiên Minh a. Mọi người đều biết, Thiên Minh bây giờ đối với chủng tộc khác rất bài xích.

Trừ phi là tu luyện tiên pháp thuần khiết, nếu không đều bị tiên nhân gọi là bàng môn tả đạo, đây cũng là nguyên nhân vì sao những Thiên Quân kia một mực không cách nào dung nạp được Lương Thiên Quân...

Về phần Linh một bên, lúc nghe Diệp Tĩnh Vũ giới thiệu Cửu Phượng cùng Hi Dương, lại nhìn Cửu Phượng cùng Hi Dương một chút, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra đã gặp hai người.

Chương mười sáu, lãnh chúa thứ mười sáu...

Không nói diện mạo hai người thay đổi một chút, cho dù không thay đổi, mất đi ký ức, nàng cũng không thể nhớ được.

Mọi người lại giới thiệu lẫn nhau một phen, dưới sự dẫn đầu của đội ngũ long trọng đi vào trong Địa Sát thành, tiến về hướng ma cung.

Trên đường đi Nguyên tự nhiên hỏi Diệp Tĩnh Vũ đã đi đâu mấy tháng, Diệp Tĩnh Vũ đối với những thứ này dĩ nhiên đã sớm chuẩn bị, một bộ lý do không sơ hở cứ như vậy mà nói ra, Nguyên cũng không hỏi nhiều. Trong chủ quan của hắn, hết thảy lấy thực lực làm thượng, chỉ cần thực lực Diệp Tĩnh Vũ không vượt qua mình, hắn một chút nào lo lắng, càng không chút nào hoài nghi đến hắn.

Sau khi đi vào Ma cung, ba đại lãnh chúa Cửu Phượng, Tôn Ngộ Không, Băng Minh, Hi Dương, cùng với tứ đại quân đoàn trưởng đều an bài đến một nơi nghỉ ngơi, mà Nguyên lại mang theo Diệp Tĩnh Vũ đi về phía cung điện lớn nhất Ma cung, nơi đó, tam đại lãnh chúa đã xuất quan đang chờ Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ không phải lần đầu tiên tới cung điện lớn nhất của tòa ma cung này, lần trước hắn được phong làm thống soái của Huyết Ma quân đoàn, chính là ở chỗ này, nhưng lần này đến, hắn lại rõ ràng cảm giác khác với lần trước.

Lần trước đến đây, tuy có thể cảm nhận được các loại cấm chế chung quanh, thế nhưng mặc kệ là cấm chế cao mình cỡ nào, hắn vẫn ở trong một mảnh không gian này. Thế nhưng lúc này đây, khi Diệp Tĩnh Vũ tiến vào đại điện lại phát hiện mình như đi tới một không gian khác, một mảnh không gian như lỗ đen, khiến cho người ta cảm thấy băng lãnh, tuyệt vọng.

Hắn thậm chí cảm giác tinh huyết trong cơ thể mình, lực lượng đều bị mảnh không gian này hấp thu.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi, với Hồn Độn Chi Thể hiện tại của hắn, đừng nói là hấp thu lực lượng trong cơ thể hắn, có thể làm hắn bị thương ở giới diện này cũng chưa chắc đã tìm được.

Trong lòng rất là thông dong, nhưng trên mặt lại giả bộ rất là kích động, rất là khẩn trương, còn có một số bộ dạng sợ hãi đi vào trong đại điện. Nói thế nào thì người hắn sắp phải đối mặt đều là ba vị mạnh nhất Địa Minh, nếu biểu hiện quá thông dong, lại không phải là tự bộc lộ thân phận sao?

Nguyên tề bên cạnh nhìn thấy biểu tình trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, càng yên lòng, chính mình đã nói, tiểu tử này mặc dù có chút vận khí, thế nhưng tu vi của hắn quá kém, đối mặt với khí tức của phụ thân, căn bản khó có thể hoàn toàn thích ứng.

Lúc Diệp Tĩnh Vũ đi tới trong đại điện, liền thấy ba người ngồi ở vị trí đầu tiên, ba người đều là hình người, chỉ có điều không gian trước mặt bọn họ dường như bị áp súc vô hạn, rõ ràng cảm giác rất gần, nhưng lại rất xa xôi, nhìn qua rất là mơ hồ, dùng mắt thường của Diệp Tĩnh Vũ cũng khó có thể nhìn rõ ràng, trừ phi dùng Luân Hồi Chi Nhãn quan sát, nhưng cứ như vậy, tu vi chân thật của mình cũng sẽ bị đối phương phát hiện.

“Huyết Ma quân đoàn thống soái Tĩnh, bái kiến ba vị lãnh chúa đại nhân!” Diệp Tĩnh Vũ cố nén xúc động sử dụng Luân Hồi chi nhãn, bước ra phía trước một bước, làm lễ ôm quyền với ba người.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ không quỳ, lông mày Nguyên nhú lại, nhưng cũng không nói thêm gì, ác ma không giống loài người, cũng không quá để ý những hư lễ này.

“Tĩnh tĩnh tướng quân, lần này ngươi đã lập công lao hãn mã cho Địa Minh chúng ta, ta nghe Nguyên nhi nói đã đem Diệt Viêm thành ban thưởng cho ngươi, chỉ là một tòa diệt viêm thành nho nhỏ làm sao có thể bù đắp được công lao của ngươi bây giờ. Nói đi, ngươi còn muốn ban thưởng cái gì, bất kể ban thưởng thế nào, ta đều sẽ thỏa mãn!” Ác ma nói chuyện chính trực, hủy diệt lãnh chúa ngồi ở trung tâm cũng không có ý cùng Diệp Tĩnh Vũ khách sáo, trực tiếp mở miệng nói ra.

Bất cứ ban thưởng gì cũng được? Diệp Tĩnh Vũ vừa nghe những lời như vậy, gần như muốn buột miệng mời Linh công chúa gả cho ta, thế nhưng lời nói đến khóe miệng lại nuốt trở vào, bởi vì hắn phát hiện, lúc lãnh chúa Hủy Diệt nói về Diệt Viêm thành, trong hư không bỗng nhiên có một loại ba động, tuy rằng chấn động rất là vi diệu, nhưng hắn vẫn cảm giác được.

Thành chủ trước kia của Diệt Viêm thành không chỉ có quan hệ cá nhân với Nguyên Tư, nghe nói phụ thân hắn còn là một chiến tướng bên cạnh lãnh chúa Hủy Diệt, theo lý thuyết nếu muốn lãnh chúa Hủy Diệt ban thưởng thì cũng phải tránh xa Diệt Viêm thành mới đúng, nhưng vì sao người lại nhấn mạnh chuyện này?

Mặc dù không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn mạo muội dùng Luân Hồi chi nhãn nhìn xem rốt cuộc là như thế nào, nhưng hắn vẫn cẩn thận nói: “Khẩn đa tạ lãnh chúa ưu ái, chỉ là sau khi đi vào Địa Minh vẫn luôn được Nguyên đại nhân thưởng thức., Có thể trở thành chủ một thành đã là vinh quang lớn lao, nếu lãnh chúa đại nhân thật sự muốn ban thưởng cho thuộc hạ, mong rằng có một ngày lãnh chúa đại nhân đối phó Thiên Minh, có thể giúp ta chém giết súc sinh Lương Thiên Quân kia! Báo thù cho Diệt gia ta...”

Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng lai lịch của mình nhất định đã nói cho mấy người trên đó biết.

Ba lãnh chúa đều hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại đưa ra điều kiện như vậy.

“Đây là thứ người muốn ban thưởng?” Nhưng rất nhanh, Hủy Diệt lãnh chúa đã phản ứng lại, lại mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, kính xin lãnh chúa thành toàn!” Diệp Tĩnh Vũ nhấn mạnh một lần nữa, trong mắt dấy lên dục hỏa báo thù, cố chấp và kiên định.

“Được, ta đáp ứng người chính là được!” Cảm nhận được lửa giận trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ, thấy vẻ kiên định trong mắt hắn, lãnh chúa Hủy Diệt gật đầu.

“Đa tạ lãnh chúa đại nhân!” Diệp Tĩnh Vũ lại cung kính thi lễ.

“Đây là người nên có, được rồi, Nguyên, người mang Tĩnh tướng quân đi đi, lần này tất cả tướng sĩ Huyết Ma quân đều lập được đại công, khao khát lao...” Thanh âm của Hủy Diệt lãnh chúa truyền đến.

“Vâng...” Nguyên Hành thi lễ, mà Diệp Tĩnh Vũ cũng thi lễ theo, sau đó theo Nguyên đi ra ngoài, bất quá trong lòng của hắn lại mơ hồ cảm thấy đám người lãnh chúa Hủy Diệt cũng không giống như biểu hiện của mình, có lẽ bọn hắn đã đoán được điều gì đó?

Sau khi khí tức của hai người hoàn toàn biến mất trong đại điện, giọng nói của Hủy Diệt lãnh chúa lại lần nữa truyền ra: “Các người thấy thế nào? Hắn có phải là người mà giáo chủ đã nói không?”

“Không giống lắm, tu vi của hắn chỉ là cấp Côn Bằng, thân thể mặc dù cường đại, thế nhưng cũng tuyệt đối không kinh khủng như lời Giáo chủ nói!” Lãnh chúa tham lam ngồi bên phải lãnh chúa Hủy Diệt lắc đầu.

“Ta cũng cảm thấy không giống, biểu hiện của hắn quá hoàn mỹ, nhưng chính bởi vì quá hoàn mỹ cho nên mới khiến cho ta càng thêm hoài nghi hắn, hủy diệt, có lẽ chúng ta phải sử dụng một chiêu kia!” Lãnh chúa đang ngồi bên trái sợ hãi cũng mở miệng nói.

“Nhưng thương tổn đối với nguyên như vậy sẽ có chút lớn...” Hủy Diệt lãnh chúa hơi do dự...

“Hủy Diệt, hắn là ác ma, ác ma thì không nên có tình cảm, hơn nữa người đã giao đãi sen cứu phẩm và Định Hải Thần Châu cho hắn, đây cũng coi như là đền bù, chẳng lẽ tất cả còn chưa đủ sao?” Sợ hãi và tham lam gần như đồng thời khuyên nhủ.

“Lãnh chúa đại nhân, xin ngài hạ lệnh...” Lúc này, hư không chớp động một hồi, một gã giống như voi, thân hình mọc ra đôi cánh xuất hiện trên đại điện, trực tiếp hành lễ với lãnh chúa hủy diệt.

Lãnh chúa Hủy Diệt nhìn vũ vũ dưới chân một chút, nghĩ đến đứa con của hắn là Mâu Văn bị Diệp Tĩnh Vũ chém giết, nhẹ nhàng gật đầu...

Chương mười bảy phá án thứ mười bảy...

Diệt Viêm thành lúc này đã trở thành địa bàn của Diệp Tĩnh Vũ, có quân đoàn Huyết Ma làm hậu thuẫn, nghịch bác, các cường giả như Thao Thiết, Băng Minh làm hậu thuẫn, Diệp Tĩnh Vũ rất nhanh đứng vững gót chân, mà Tạ Tác Lam, Hoa Vũ Sâm, Đằng Tiểu Diễm,, Hoắc Nguyên Lỗi, năm vị chấp sự Âm Minh Vương Ngọc Hâm muốn trực tiếp tới nương nhờ Diệp Tĩnh Vũ, lại bị hấn phủ quyết. Dựa theo kế hoạch của Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ nhất định phải ở tại vị trí hiện tại, ở một nơi bí mật gần đó, tích lũy thực lực của mình, tùy thời cung cấp chứng cứ mạnh nhất cho Diệp Tĩnh Vũ. Hơn nữa bởi vì công lao mà Diệp Tĩnh Vũ lập ra lần này, nên vị trí của những gia tộc này cũng được đề cao không ít, bí mật tiếp xúc cũng càng nhiều.

Bất quá năm đại chấp sự này mặc dù không có đầu nhập vào diệt Viêm thành, nhưng hai gã cao tầng Âm minh khác, Thiên La sứ giả Hồng Nhật, cùng sứ giả Hồng Nguyệt Phương Thiên Thụy, bởi vì Bá Thiên thành chủ Bá Thành và thành chủ Âm Thành vẫn lạc mang theo đại lượng nhân thủ đầu nhập vào Diệp Tĩnh Vũ.

Hơn nữa còn là đầu nhập quang minh chính đại, đối với hành động như vậy cũng không tạo nên tiếng vang quá lớn, dù sao, thực lực bây giờ của Diệp Tĩnh Vũ căn bản không dưới mấy đại thành chủ, chủ nhân những nhân tộc này đều đã chết, bọn họ đầu nhập vào một thành chủ nhân loại cũng là chuyện bình thường nhất.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, diệt Viêm thành nhất cử trở thành Đại Hùng Thành, mà thành chủ của Hắc Âm thành và Bá Thiên thành lại do hai gã chiến tướng năm đó đảm nhiệm.

Thành chủ mới của Âm Âm Thành chính là đệ nhất chiến tướng dưới trướng lãnh chúa của Huyết Diệt, cũng là siêu cấp

cường giả sống mấy ngàn năm, còn thành chủ của Bá Thiên Thành lại là người sợ hãi Chiến Tướng Uyên dưới trướng lãnh chúa.

Giờ phút này, quân đội trong Diệt Viêm thành đã có tới ba mươi vạn, trong đó có hai mươi vạn nhân loại, chỉ có mười vạn ác ma. Bởi vì Diệp Tĩnh Vũ cường thế xuất đầu, diệt Viêm thành đã trở thành thành trì của nhân loại thứ hai trong Địa Minh.

Tất cả vật trong thành Diệp Tĩnh Vũ hầu như giao cho Cửu Phương tại quản lý, năm đó nàng quản lý Dục Yên lâu kinh lịch, trải qua nhiều năm, quản lý một cái diệt viêm thành cũng không khó khăn, mà phương diện huấn luyện quân đội cũng không trắc trở., Diệp Tĩnh Vũ lại giao cho Hi Dương, ban đầu đám ác ma kia không nghe theo một nữ nhân trở thành cấp trên của bọn họ, nhưng trước lực lượng bạo lực tuyệt đối của Hi Dương, bất luận chống cự nào đều bị phá hủy, rất nhiều ác ma đứng sau lưng hấn xưng Hi Dương là ác ma chân chính.

Mà Băng Minh, nghịch bác, Thao Thiết cũng ở trong tiêu diệt Viêm thành không ngừng khổ tu, để đột phá, về phần Diệp Tĩnh Vũ, lại cùng Hầu Tử lặng lẽ biến mất tại Diệt Viêm thành, không ai biết hai người bọn họ đi đâu, ngay cả Cửu Phương và Hi Dương cũng không biết, chỉ nói bọn họ đang bế quan khổ tu.

Giờ phút này, trên một toà băng sơn nằm ở phía tây bắc Địa Minh, một nam tử tóc tai rối bời, trên người mọc ra vài sợi xích sắt đang lẳng lặng ngồi trên đỉnh núi, tùy ý để cho băng nhận sắc bén bắn lên trên thân thể của mình, thỉnh thoảng, những băng nhận kia lại xuất hiện từng đạo vết máu trên người hắn, nhưng hắn lại giống như không có việc gì, vẫn lẳng lặng ngồi, mà những thương thế kia cũng dần dần phục hồi như cũ.

Hắn không biết ngồi đây bao lâu, tóm lại sau đó, ngay cả băng nhận mãnh liệt nhất cũng khó có thể lưu lại chút dấu vết trên người hắn. Lúc này, nam tử đột nhiên mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang sáng chói bắn ra ngoài.

“Nếu đã tới, vì sao không đi ra?” Nam tử từ tốn nói, thân thể từ từ đứng lên trên đỉnh núi.

Theo thanh âm này rơi xuống, trong hư không dần dần xuất hiện hai đạo nhân ảnh, một người mặc hắc y, một đầu tóc đen đậm sau đầu, trên mặt treo dáng tươi cười như có như không, chính là Diệp Tĩnh Vũ ngày đó trên lôi đài, người còn lại là một con khỉ, toàn thân một mực chớp động kim quang, mặc một bộ đạo bào Hắc Tử.

“Tuyệt, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!” Nhìn thấy nam tử tóc rối tung này, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười.

“Người tới đây làm gì?” Nam tử này chính là tuyệt thủ lúc trước chủ động rời khỏi trận đấu trên lôi đài, là đệ nhất thiên tài mà mấy ngàn năm trước đã bị chúa tể hủy diệt phong ấn.

“Ha ha, tất nhiên là đến giúp người đột phá phong ấn!” Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười nói.

“Đúng là người là nhân loại có thiên phú nhất mà ta từng thấy, lần trước sức chiến đấu của người miễn cưỡng đạt tới cấp Toan Nghê, lẽ nào chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà người đã đột phá cấp Côn Bằng hay sao? Hơn nữa cho dù người đạt đến đẳng cấp Vũ cũng không thể bài trừ phong ấn của hắc!” Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối là thần nhiên nói, phong ấn này rất kỳ lạ., Lực lượng của bản thân hắc càng mạnh thì lực lượng phong ấn cũng càng mạnh, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, hắc cũng không dám sử dụng lực lượng quá mạnh, chỉ không ngừng áp súc lực lượng trong cơ thể, chỉ mong một ngày dựa vào lực lượng tích lũy có thể một lần hành động bài trừ phong ấn.

Thế nhưng hiện tại, hắc vẫn không nắm chắc bản thân có thể đột phá phong ấn, trừ phi cần một cỗ ngoại lực cường đại hơn trợ giúp, nhưng cỗ ngoại lực hiển nhiên không phải là thứ mà tiểu gia hỏa cấp Côn Bằng lúc trước có thể có được.

“Cái này người không cần để ý, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người cũng không tin ta!” Diệp Tĩnh Vũ không để ý lời nói mang theo vẻ trào phúng kia, chỉ nhìn đôi mắt của hắc nói.

Tuyệt sững sốt, lại một lần nữa nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ vẻ tự tin trên mặt, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, phong ấn này đã

giày vò hấn mấy ngàn năm, hiện tại hấn cũng không cách nào bài trừ, không bằng tin tưởng tên này một lần, cùng lắm thì sau khi thất bại, bản thân mình lại mất thêm mấy ngàn năm thời gian tích lũy lực lượng là được.

“Đã như vậy, ngươi cứ việc phóng thích tất cả lực lượng của mình đi!” Mắt thấy tuyệt đối gât đầu, Diệp Tĩnh Vũ mở miệng nói, nếu tuyệt đối không tin tưởng hấn, hấn tuyệt đối sẽ xoay người rời đi.

Với thực lực hiện tại của hấn, cộng thêm một con khi bên cạnh, muốn đối kháng với tam đại lãnh chúa cũng không phải không có khả năng, nhưng dưới tình huống chưa thăm dò rõ ràng thực lực cụ thể bên cạnh ba vị lãnh chúa, hấn sẽ không tùy tiện ra tay, mà đến đây giúp đỡ giải trừ phong ấn, cũng chỉ là muốn tài trợ, tùy tiện trả lại nhân tình ngày đó của hấn.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ tràn đầy tự tin, lại nhìn con khi vẫn đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, tuyệt đối nhẹ nhàng gât đầu.

Thân thể hướng về phía trước bước ra một bước, trong miệng hô to một tiếng, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt bộc phát ra...

Đó là một cỗ lực lượng giống như lũ quét, cho dù là Tôn Ngộ Không cảm nhận được lực lượng như vậy ánh mắt cũng sáng lên, hấn thật sự không nghĩ tới gia hỏa trong mắt hấn lại ẩn chứa lực lượng khủng bố như con sâu cái kiến.

Thế nhưng cỗ lực lượng này vừa mới bộc phát, những sợi xích trên người tuyệt đối tựa như được ăn thuốc kích thích bành trướng lên, trong nháy mắt dài ra mấy trăm trượng, vây kín thân thể tuyệt luân, tựa hồ muốn áp súc toàn bộ lực lượng này...

“Hầu Tử, đến lúc ngươi ra tay rồi...” Dưới tác dụng của Luân Hồi Chi Nhãn, đương nhiên Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra đặc điểm của phong ấn này, đơn giản là hấp thu lực lượng tuyệt thân phong ấn hấn, còn Hỏa Nhãn Tinh của con khi chỉ liếc mắt đã nhìn thấu, cảm thiết bùng lên, trực tiếp đập tới...

Chương Hồng Hồng Hồng thứ mười tám, Luân Hồi Châu

Hầu tử không biết trận pháp, cũng không biết phong ấn thứ gì, thần thông chủ yếu nhất của hắn chính là Thất Thập Nhị Biến và Hỏa Nhãn Tinh Tinh, cho nên biện pháp trực tiếp nhất để hắn bài trừ phong ấn này chính là dùng sức phá trừ, dùng sức mạnh tuyệt đối để loại bỏ.

Hỏa nhãn tinh đã nhìn thấu bản nguyên phong ấn này, cây tang môn côn kia trực tiếp đập tới bản nguyên.

Vốn là còn có chút lo lắng, dù sao thực lực mà Diệp Tĩnh Vũ và Hầu Tử biểu hiện ra đều ở cấp Côn Bằng, thực lực như vậy căn bản khó có thể bài trừ phong ấn này, đặc biệt là khi nhìn thấy Hầu Tử không có cách nào sử dụng, mà là trực tiếp dùng lực phá giải, trong mắt của hắn thậm chí hiện lên một tia tuyệt vọng.

Thế nhưng khi cây gậy của con khỉ màu vàng kia hội họp, hắn mới chợt phát hiện, sức mạnh của con khỉ này to lớn như thế, đặc biệt là một gậy này, bất kể là sức mạnh hay góc độ đều có thể nói là hoàn mỹ. Nếu như mình đối mặt với gậy này trong chiến đấu, kết quả duy nhất chính là bị đập bay ra ngoài, nhẹ thì trọng thương, nặng thì hồn phi phách tán.

Sao tên này lại đi tìm một trợ thủ mạnh mẽ như vậy?

Bất quá hiển nhiên hắn không có tâm tình đi suy nghĩ những vấn đề này, bởi vì hắn đã cảm giác được cây côn kia ẩn chứa lực lượng cường đại, hắn nhất định phải làm cho lực lượng phong ấn đạt tới cực hạn, lực lượng trong cơ thể lần nữa bộc phát ra, xích sắt trên người càng điên cuồng sinh trưởng.

“Khanh...” Một tiếng vang thật lớn, một côn của con khỉ nên mạnh lên trên những sợi xích sắt kia, sợi xích sắt to bằng bắp đùi vậy mà trực tiếp vỡ vụn ra, hơn nữa cũng không phải là một cái, một côn kia mang theo lực lượng cuồng bạo vậy mà

trực tiếp phá vỡ những xích sắt nhìn như kiên cố này, một đạo cảm giác áp lực một mực quán quanh trong lòng nó càng bị một cơn này đập cho nát bầy...

“Rồng...” Cảm giác áp bách kia vừa biến mất, tuyệt đối giống như được ăn thuốc kích thích, cả người ngửa mặt lên trời hét dài, lực lượng trong cơ thể không giữ lại chút nào phóng xuất ra, tu vi của hắn giống như ngòi hỏa tiễn nhảy lên, gần như là trong nháy mắt đã đột phá Vũ cấp, hơn nữa còn không ngừng tăng trưởng.

Cảm nhận được tu vi tuyệt đỉnh không ngừng tăng lên, Diệp Tĩnh Vũ cũng có chút kinh ngạc, tuy rằng hắn sớm đoán được trong cơ thể có rất nhiều lực lượng áp chế, nhưng hắn nhiều nhất chỉ cho rằng tu vi đạt đến Vũ cấp sơ phẩm, không ngờ lại không chỉ như vậy. Thời gian rất nhanh, hắn liền nhất cử đột phá Vũ cấp sơ phẩm, Vũ cấp trung phẩm, Vũ cấp thượng phẩm, cuối cùng trực tiếp đạt đến Vũ cấp đỉnh phong.

Trời thấy đáng thương, Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là thiên tài, trách không được năm đó hắn chỉ là sơ cấp đỉnh phong đã dám khiêu chiến với lãnh chúa Huy Diệt, sau khi phong ấn hắn đều có thể hấp thụ nhiều lực lượng như vậy, nếu như hắn không bị phong ấn, thì sẽ đạt được thành tựu gì? Có lẽ đã sớm bước ra bước cuối cùng kia?

Cách nhìn của Hầu Tử và Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn khác biệt, đối với việc có thể nhất cử đạt đến Vũ cấp đỉnh phong, hắn không cảm thấy chút bất ngờ nào.

Năm đó hắn bất quá bị đặt ở dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm, tâm tính phát sinh biến đổi to lớn, lúc này mới khiến hắn trở thành Đấu Chiến Thánh Phật, mà người này bị phong ấn mấy ngàn năm, nhưng không chết, như vậy tâm tính của hắn cũng đạt tới trình độ cực kỳ cứng cỏi, có thể đạt tới Vũ cấp đỉnh phong càng không kỳ quái, ngược lại nếu hắn không bị phong ấn, có lẽ còn khó đạt tới thành tựu hiện tại.

Dù sao, không phải tâm pháp của tất cả mọi người đều biến thái như Bá Nguyên Quyết mà Diệp Tĩnh Vũ tu luyện, căn bản không cần Thiên Đạo cảm ngộ, chỉ cần từng bước tu luyện là được rồi.

Tiếng huýt gió cực lớn, lực lượng trong cơ thể hắc cũng cường hãn như thế, trực tiếp đánh nát núi băng dưới chân hắc, phạm vi mấy trăm dặm đều bị năng lượng hủy diệt trong cơ thể hắc hóa thành hư không, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ và Hầu Tử đứng trước mặt hắc lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Hầu tử có thể một cơn phá vỡ phong ấn của mình, có thể tiếp nhận năng lượng như vậy tự nhiên không có gì kỳ quái, nhưng tên gia hỏa này chỉ mới cấp bễ nghệ, hắc làm sao chịu nổi? Chẳng lẽ hắc...

Tuyệt lắc đầu, thậm chí mình một câu ngu xuẩn, Diệp Tĩnh Vũ dám tới trợ giúp mình giải trừ phong ấn, tất nhiên có lòng tin đối phó với lãnh chúa Hủy Diệt, hơn nữa bên cạnh hắc có một vị cường giả như vậy, thực lực của hắc sao có thể quá kém?

“Người định khi nào động thủ?” Không nói lời khách khí, tuyệt trực tiếp mở miệng hỏi.

“Lúc cần động thủ liền động thủ, bất quá mục tiêu của ta không chỉ là lãnh chúa hủy diệt!” Cảm thụ được lực lượng mệnh mông, Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

“Đó là chuyện của người, ta chỉ cần tính mạng của lãnh chúa Hủy Diệt! Lúc động thủ thì báo cho ta một tiếng...” Tuyệt không thêm để ý, vừa nói, vừa kéo mấy sợi xích trên người mình ra. Những sợi xích sắt kia cùng với thịt của hắc dài ra, bây giờ bị cưỡng ép kéo ra, trên đó dính đầy máu thịt, nhìn qua rất là đau đớn, nhưng ngay cả lông mày hắc cũng không nhíu một cái...

“Yên tâm, ta sẽ thông báo với người!” Diệp Tĩnh Vũ khẽ mỉm cười, cùng Tôn Ngộ Không rời khỏi nơi này.

Mãi đến khi đi ra rất xa, Tôn Ngộ Không mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Ta cảm giác gia hỏa này không đơn giản, hôm nay chúng ta giúp hắc cởi bỏ phong ấn, cũng không biết là tốt hay xấu, đôi mắt luân hồi của người có thấy cái gì không?”

“Ta sẽ thật sự tin tưởng hắc, bất quá có hắc hỗ trợ, đối phó với tam đại lãnh chúa cũng càng dễ dàng hơn một chút, hơn nữa ta nhìn ra được, hắc có sát ý rất rõ với lãnh chúa Hủy Diệt!”

Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, mặc dù hắn cũng cảm thấy có chút không đúng, thế nhưng sau khi dùng đôi mắt Luân Hồi quan sát tuyệt hậu, lại không phát hiện có gì không ổn?

Hầu tử nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, cũng không nói thêm gì nữa, hắn chính là Tề Thiên Đại Thánh, chẳng lẽ còn sợ cái gì sao?

Mà tuyệt đối không có ý định rời khỏi chỗ này, đợi đến khi thân ảnh Tôn Ngộ Không cùng Diệp Tĩnh Vũ hoàn toàn biến mất, trên mặt gã vốn lạnh lùng lại lộ ra một tia giả dối.

“Luân Hồi chi nhãn, được xưng có thể khám phá luân hồi, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu không phải lão sư truyền xuống Luân Hồi châu này, mà Luân Hồi Chi Nhãn của hắn cũng không hoàn toàn đại thành, không phải là vận mệnh sau này của ta đều bị hắn nhìn thấu sao?” Tuyệt nói, trong tay của hắn đã có thêm một hạt châu màu đỏ sậm hơi mờ, trúc tử đang tản ra đạo đạo quang mang quý dị, tựa như muốn cuốn linh hồn người vào trong đó vậy.

“Lão sư, người yên tâm, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay người, ta sẽ không làm người thất vọng. Ta sẽ để người biết, ta mới là đệ tử đặc ý nhất của người!” Thu hồi Luân Hồi Châu, tuyệt bái một cái lên bầu trời, toàn bộ thân thể hóa thành một đạo quang mang, biến mất vô tung vô ảnh...

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới trở lại Diệt Viêm thành, còn chưa kịp hỏi thăm tình huống của Cửu Phượng bây giờ, đã nhận được một tin tức làm hắn rất tức giận. Minh chủ Địa Minh nguyên dĩ nhiên muốn thành hôn, mà thê tử của hắn, lại là nghĩa muội của hắn, công chúa Địa Minh, Linh...

Buổi hôn lễ thứ mười chín chương Linh Mạch..

Đại sảnh nghị sự ở phủ thành chủ Diên Viêm thành, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ cẩm bào hoa mỹ màu đen, ngồi trên chỗ ngồi đầu tiên, Cửu Phượng, Hi Dương, Phương Thiên Thụy, Thiên La, Diễm La, diễm lệ., Vũ, Nguyệt, Cuồng chờ quan viên chủ yếu của diệt Viêm thành hiện giờ toàn bộ tụ tập trong đại sảnh, Tôn Hầu Tử đã sớm ra ngoài giáo huấn trái lại, còn lấy danh nghĩa là luyện gân cốt, những người khác có lẽ sẽ có ý kiến rất lớn, nhưng mà phản bác hiển nhiên không có một chút phản nản nào, ngược lại người rất quý trọng cơ hội như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ trầm xuống, đám người phía dưới đều mang vẻ mặt nghiêm túc, bọn hắn không biết vì sao Diệp Tĩnh Vũ nghe được Nguyên đại nhân và Linh Thành thân lại khó chịu như thế, tức giận như thế, phẫn nộ như thế. Bất quá tính mệnh sinh gia bọn hắn bây giờ đều cùng Diệp Tĩnh Vũ buộc chặt vào nhau, dù trong lòng có nghi hoặc lớn đến mấy, cũng không thể không đứng chung một chỗ với Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn đám người bên dưới, bất kể là hai vị Nhân tộc hay tứ đại quân đoàn trưởng đều thề thân phục mình, hơn nữa bọn họ cũng cảm nhận được thành ý trong lòng, nhưng bây giờ mình muốn động thủ với cao tầng của Địa Minh, bọn họ sẽ đứng về phía mình sao?

Hắn hiểu rõ, mặc kệ là La Thiên, Phương Thiên Thụy, cùng với tứ đại quân đoàn trưởng, trên thực tế là vì muốn tìm được một cái sinh ra tốt, tìm kiếm một cái bảo vệ, lúc bình thường, còn trung thành và tận tâm với bản thân, cho dù là chiến tranh với Thiên Minh, cũng rất trung thành với mình, nhưng bây giờ nếu mình động thủ với cao tầng của Địa Minh, vẫn là tam đại lãnh chúa, bọn họ có lòng tin đi theo mình sao?

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ chẳng khác nào trực tiếp chịu chết? Trung thành là chuyện khác, thế nhưng đi chịu chết lại là chuyện khác. Diệp Tĩnh Vũ không cho rằng mị lực của mình lớn đến mức biết rõ là đi chịu chết, bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện lao về phía trước.

“Đại nhân, người có gì nghi hoặc liền nói ra đi? Mặc kệ người có quyết định gì, chúng ta đều đứng về phía người!” Nhìn thấy lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt lại, người nói chuyện đầu tiên lại là cuồng, người lúc trước bất mãn nhất với Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt cuồng ngạo kia, lại nhìn qua mọi người, cuối cùng từ chỗ ngồi của mình đứng lên, trong miệng thản nhiên nói: “Các người cảm thấy hôn sự của Linh công chúa cùng Nguyên đại nhân thế nào?”

Hôn sự của Linh công chúa và Nguyên đại nhân? Tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ rất muốn nói đây là một đôi trời đất tạo thành, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Diệp Tĩnh Vũ, nghĩ đến thái độ của hắn đối với chuyện này, ngay cả cuồng cũng đoán được hôn sự này của đại nhân có chút khó chịu, bọn họ nào dám nói những lời tốt đẹp về đoạn hôn sự này.

Bất quá nơi này dù sao cũng là Địa Minh, bọn hắn cũng không dám nói lời bất kính với Nguyên Bất kính, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, hiện trường vậy mà lâm vào một mảnh trầm mặc.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của mọi người, khóe miệng Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia cười khỏ, quả nhiên, không nói Nguyên Thiên trong lòng bọn họ có địa vị như thế nào, chỉ nói thế lực sau lưng Nguyên Thiên Tuyệt tuyệt đối không phải là thứ bọn họ có thể chống cự, bọn họ sao có thể vì một lòng riêng của mình mà đắc tội Nguyên a? Dù sao, hôn lễ lần này là do Hủy Diệt lãnh chúa tự mình ban cho.

“Đại nhân, ngài có thích Linh công chúa hay không?” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ thất vọng muốn rời đi, thần kinh có chút điên cuồng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều là một trận kinh ngạc, từ thái độ của Diệp Tĩnh Vũ, bọn hắn làm sao không nhận ra, những lời này trong lòng biết là được rồi, người nói ra làm gì?

Diệp Tĩnh Vũ cũng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn nàng một chút, hiển nhiên không ngờ hắn lại hỏi như vậy, không hề suy nghĩ, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói: “Ta không phải thích nàng, mà là yêu nàng., Các người đi theo ta lâu như vậy, chắc hẳn cũng biết thân phận của ta rồi!” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ rất nhạt, thế nhưng thanh âm nhàn nhạt kia lại tạo ra từng gợn sóng trong lòng tứ đại ác ma, lúc này bọn họ mới nghĩ đến pháp bảo khủng bố đến cực điểm của Diệp Tĩnh Vũ kia, thân thể mạnh mẽ biến thái, còn có cỗ lực lượng cuồng bá ngày đó đạt tới thân thể Hỗn Độn.

Lúc này, bọn họ mới đột nhiên nghĩ đến, thành chủ đại nhân trước mắt không phải chỉ có thực lực cao thủ cấp Côn Bằng.

Mà là một người có thực lực tuyệt đối đạt tới Vũ cấp, thậm chí còn có siêu cấp cường giả vượt qua, bản thân đi theo người như vậy còn có cái gì phải sợ chứ?

“Đại nhân, đã như vậy thì còn cần phải suy nghĩ làm gì, chúng ta trực tiếp đoạt lại là được rồi, đại nhân, có lẽ người không tin, từ ngày đó người chạy đến Diệt Viêm thành cứu ta, cái mạng này của ta liền giao cho đại nhân, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, đừng nói Nguyên, coi như là muốn ta ra tay với tam đại lãnh chúa, ta tuyệt đối sẽ không nhú mày một chút!” Cuồng Tín thề non hẹn, trong mắt của hắn càng lóe ra hào quang kiên định chưa từng có.

Nhìn thấy ánh mắt cuồng ngạo, Diệp Tĩnh Vũ hơi kinh ngạc, hắn thật sự không ngờ ác ma tính cách nổi giận nhất lại có tính tình chân thật như vậy.

“Ha ha, tốt, đã như vậy, hôm nay ta cũng không gạt các người nữa, từ ngày đầu tiên ta đến Địa Minh, mục tiêu của ta chính là mang đi, nàng là người yêu ta, chỉ là vì cứu ta mới hiến linh hồn của mình cho ác ma lãnh chúa., Cho nên, bất kể thế nào, ta đều mang nàng đi, vốn là ta muốn đợi thêm một chút thời gian, chờ thể lực ta đủ cường đại rồi mới hành động, nhưng hiện tại, ta lại không thể chờ đợi được nữa rồi!” Diệp Tĩnh Vũ

thản nhiên nói, nhưng trong lời nói về kiên định kia lại làm cho trong lòng mọi người run lên.

Đây là một niềm tin kiên cường tới mức nào chứ? Mấy ngàn năm chờ đợi chỉ vì một cô gái, rốt cuộc giữa hai người đã trải qua những gì?

“Ta cũng sẽ nói thật với các ngươi, lần này lãnh chúa Hủy Diệt bỗng nhiên ban hôn với Linh Tứ Nguyên, trên thực tế là một trận âm mưu, một âm mưu thăm dò của ta, bọn họ hiện tại còn không biết lai lịch của ta, bất quá đã hoài nghi ta, lần này ban hôn chính là âm mưu ép ta bại lộ thân phận của mình!”

“Đại nhân, nếu ngài đã biết là âm mưu, vì sao còn muốn đi? Thực lực bây giờ của chúng ta còn xa mới bằng bọn họ, hiện tại động thủ cũng chỉ là chịu chết a?” Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, La Thiên lại mở miệng nói.

“Ha ha, có một số việc dù biết rõ là cạm bẫy cũng phải đi, đương nhiên, đây là chuyện của chính ta, ta không ép buộc các ngươi, nếu như các ngươi không nguyện ý, hiện tại có thể rời đi, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng bắt luận kẻ nào!” Diệp Tĩnh Vũ từ tốn nói.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói như vậy, diên cuồng đứng ra tỏ vẻ nguyện ý ủng hộ Diệp Tĩnh Vũ, ngay sau đó là Phương Thiên Thụy, sau đó là ba tên ác ma khác, ngược lại La Thiên ngăn người, cho đến khi nhìn thấy tất cả mọi người đứng về phía Diệp Tĩnh Vũ, lúc này mới tựa như hạ quyết tâm, đứng ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy tất cả mọi người đứng về phía mình, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chương mười mười, lòng người khó đoán.

“Các người yên tâm, ta sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc, tam đại lãnh chúa đối với các người mà nói có lẽ còn rất cường đại, nhưng đối với ta mà nói chưa chắc là đối thủ...”
Nụ cười tự tin của Diệp Tĩnh Vũ càng ngày càng xán lạn, nhìn nụ cười tự tin bức này, mọi người cũng cảm thấy dường như bọn người Hủy Diệt lãnh chúa căn bản không quá kinh khủng...

Không có nhiều lời phân phó, Diệp Tĩnh Vũ bảo mọi người đi xuống chuẩn bị, mà Cửu Phượng cùng Hi Dương thì tò mò nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, chẳng lẽ hẳn thật sự tin tưởng những người này sao? Hơn nữa hẳn biết rõ đối phương là một cái bẫy, thật sự có lòng tin phá cục sao?

Nhìn thấy nụ cười lo lắng của hai nàng, Diệp Tĩnh Vũ không giải thích gì thêm, hẳn chỉ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của hai nàng rời khỏi đại điện, đi thẳng ra phía sau, đã rất lâu rồi không thấy hai nàng đau, trước khi đại chiến cũng phải buông lỏng buông lỏng một chút chứ?

La Thiên ra khỏi phủ thành chủ, lông mày nhíu chặt lại, nhìn thấy tứ đại ác ma rời đi, liền kéo Phương Thiên Thụy qua một bên.

“Thiên Thụy huynh, ta và người quen biết cũng đã hơn trăm năm rồi, người thấy tình hình lần này của thành chủ thế nào? Ta luôn cảm thấy thành chủ quá nóng nảy...” La Thiên có chút lo lắng nói.

“Ha ha, La Thiên huynh, người hẳn là nghe nói qua một cơn giận vì hồng nhan a? Thành chủ đại nhân có lẽ có chút xung động, nhưng đây không phải là tình cảm mà người chúng ta nên có sao? Hơn nữa ta cảm thấy thành chủ đại nhân tuyệt đối không phải là người lỗ mãng, hẳn lại dám làm như vậy, khẳng

định có thể nắm chắc phần thắng., Bọn ta làm thuộc hạ, nếu đã thuần phục đại nhân, như vậy tất cả nghe theo hấn là được, ngay cả mấy con ác ma kia cũng tín nhiệm thành chủ đại nhân như vậy, chẳng lẽ bọn ta không nên tin tưởng hay sao?” Phương Thiên Thụy mỉm cười vỗ vỗ vai La Thiên, sau đó ngồi lên xe ngựa của mình rời đi.

Chỉ để lại La Thiên một mình ngây ngốc tại chỗ, có chút thì thảo tự nói: “Tín nhiệm? Bọn ác ma kia đều là những kẻ không có đầu óc, bọn chúng biết cái gì?” Sau khi nói xong, La Thiên cũng ngồi lên xe ngựa của mình, rời khỏi phủ thành chủ.

Hấn làm sao biết được, tứ đại ác ma sở dĩ lựa chọn tin tưởng Diệp Tĩnh Vũ là vì nghĩ tới lực lượng kinh khủng khi Hồn Độn thể của hấn đại thành, đó tuyệt đối không thua cấp Vũ.

Chờ xe ngựa của hấn dần dần đi xa, một bóng người màu đen đã xuất hiện tại chỗ hai người vừa đứng, chính là Băng Minh.

“Tĩnh Vũ nói quả nhiên không sai, La Thiên này, quả nhiên là hạng người tham sống sợ chết...” Trong miệng lẩm bẩm một câu, băng minh bước ra hướng La Thiên đi xa một bước, thân ảnh lại một lần nữa biến mất trong hư không.

La Thiên trở về phủ đệ của mình, nhưng cuối cùng vẫn không yên tâm được. Y không ngừng bước chân vào gian phòng của mình, không ngừng suy nghĩ hậu quả của việc này. Bản thân y là sứ giả Âm Minh Hồng Nhật, cũng đã đạt đến cấp Giao Băng, tu luyện nhiều năm như vậy., Cũng rất không dễ dàng, vốn đầu nhập vào Diệp Tĩnh Vũ cũng muốn có chỗ dựa, nhưng hiện tại lại cùng Diệp Tĩnh đi chịu chết, hấn nào nguyện ý? Vừa rời tại phủ thành chủ đáp ứng xuống, cũng là lo lắng Diệp Tĩnh Vũ giết người diệt khẩu mà thôi, hiện tại ra khỏi phủ thành chủ, chủ ý cũng nhiều hơn.

Đi tới đi lui chừng nửa canh giờ, La Thiên Thần tựa hồ đã quyết định, thân thể nhoáng một cái, lặng lẽ ra khỏi phủ đệ của mình, định đi về hướng Địa Sát thành.

Trải qua một phen suy nghĩ cặn kẽ, hấn vẫn quyết định nói âm mưu của Diệp Tĩnh Vũ cho Nguyên, về phần vi phạm lời thề

của mình về sau sẽ phải chịu trừng phạt thế nào, đó cũng là chuyện về sau, ít nhất bây giờ, hắn vẫn không muốn chết.

Với tu vi của La Thiên, muốn lặng lẽ ra khỏi Diệt Viêm thành căn bản không phải là chuyện rất khó. Dù sao, đám người Diệt Tinh Vũ cũng không bao trùm toàn bộ thân niệm của mình trong thời khắc nào, cho nên La Thiên rất đơn giản chạy ra khỏi Diệt Viêm thành., Thế nhưng khi hắn chạy được mấy trăm dặm, lại bị một bóng người màu đen ngăn lại, mà dưới chân bóng người màu đen còn có hai cổ thi thể, nhìn hình thể cùng hình dạng trên đó, dĩ nhiên là vừa rồi còn ở trong đại điện thương thảo sự tình với mình.

“La đại nhân, ngài cũng muốn tiến về Địa Sát thành mật báo sao?” Nhìn La Thiên đang kinh hoảng thất thố, trên mặt Băng Minh lộ ra một tia cười lạnh.

Tĩnh Vũ nói không sai, không phải trong tộc tâm khác thường, hai đầu ác ma này quả nhiên cuối cùng vẫn lựa chọn phản bội Diệt Tinh Vũ, thế nhưng cái này cũng chưa tính, La Thiên người sao cũng là nhân loại, vốn còn hy vọng người trở về phủ đệ của mình sau đó sẽ hỏi mình một phen, nhưng nào nghĩ đến cuối cùng vẫn chọn sai đường, cái này không trách ta được.

Chứng kiến nam tử trước mắt toàn thân đều tản ra khí tức băng lãnh, La Thiên biết lúc này nguy biến đã vô dụng, mình muốn sống sót, biện pháp duy nhất chính là đào thoát từ trong tay hắn, căn bản không phí lời với Băng Minh, một tay diễm một cái, một đạo cực quang từ trong tay bắn ra, kia dĩ nhiên là một thanh phi kiếm, đâm thẳng tới trái tim Băng Minh, mà hắn lại lấy ra một cái toa tử màu bạc, muốn phá vỡ hư không, thoát khỏi nơi đây.

Nhưng nào ngờ Băng Minh cũng không có ý tránh né, một tay trực tiếp nâng lên, một đại ấn tản ra ngũ thải quang mang đã bay lên trời.

“Keng keng...” Một tiếng, thanh cực phẩm tiên kiếm do La Thiên đã luyện chỉ là tóe lên từng trận hỏa hoa trên người Băng Minh, nhưng nào có thể gây tổn thương được hắn chút nào. Còn đại ấn năm màu đã đi tới đỉnh đầu La Thiên, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, trực tiếp đập nát bấy nó.

Thậm chí ngay cả toa tử hắc vừa tể ra cũng bị lẳng ấn đập nát, triệt để tiêu tán giữa thiên địa...

Làm xong hết thấy, Băng Minh tựa như không có chuyện gì phát sinh, thu hồi lẳng ấn, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Mấy ngày kế tiếp, La Thiên, Nguyệt, Vũ biến mất tự nhiên khiến cho một số quan viên của Diệt Viêm thành chú ý, bất quá đám người Phương Thiên Thụy đều là người thông minh, đến bây giờ tự nhiên cũng biết xảy ra chuyện gì, đối với thực lực của Diệt Tinh Vũ lại hiểu rõ thêm một phần, đặc biệt là còn có chút tâm tư diễm lệ, giờ phút này thậm cảm thấy may mắn chính mình không có theo Võ Lâu rời đi, nếu không có lẽ bây giờ mình đã hương tiêu ngọc tồn rồi nhỉ?

Chẳng bao lâu sau, thời gian đại hôn với Nguyên Linh đã tới, vốn dĩ giữa ác ma không có hôn lễ, nhưng trải qua nhiều năm phát triển như vậy, rất nhiều ác ma cao cấp cũng học theo nhân loại tổ chức hôn lễ., Cộng thêm bản thân linh hồn chính là một con người, mà nguyên lại là minh chủ Địa Minh, hơn nữa hôn lễ này lại là Hủy Diệt lãnh chúa đích thân ban hôn, bởi vậy buổi hôn lễ này tổ chức cực kỳ long trọng, hầu như tất cả thành chủ Địa Minh đều nhận được lời mời.

Diệt Tinh Vũ bây giờ là một đại hồng nhân bên người Nguyên Dao, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hôn lễ là do Ma cung tổ chức. Ma cung vốn là một màu đen kịt, lúc này lại phủ đầy tơ lụa màu đỏ, khiến cho tòa Ma cung âm trầm đáng sợ này tràn ngập khí tức nóng bỏng. Mà ở quảng trường lớn nhất của Ma cung, Nguyên Chính đang tươi cười vui vẻ mặc đồ đỏ, tay cầm dây đỏ, đi từng bước một về phía ba vị lãnh chúa hủy diệt đứng đầu tiên...

Chương 10 thứ 2, tân nương biến thành Hầu Tử.

Đây là hôn lễ dày đặc nhất từ khi thành lập đến nay, hết thầy quy cách đều dựa theo phong tục của nhân loại, hủy diệt lãnh chúa, sợ hãi lãnh chúa, lãnh chúa tham lam tự nhiên trở thành chủ hôn và phụ huynh, ngồi ở đầu quảng trường, ngoài ra, tất cả đại thành chủ Địa Minh cũng đến đây, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng ở trong đó.

Lúc này, hắn đang ngồi cùng một chỗ, trên mặt lộ vẻ vui sướng, tựa hồ đang vui vẻ cùng Nguyên và Linh Đồng, thân là người có phần lớn nhất, vẻ mặt như vẫn bình thường.

Mộ ở bên cạnh hắn mặt mũi tươi cười, thỉnh thoảng cùng Diệp Tĩnh Vũ lái nhai hai câu, có lẽ là do uống quá chén rượu, còn đem tình cảm những năm gần đây với linh hồn nói cho Diệp Tĩnh Vũ biết, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng cảm khái một trận., Cái gì mà Nguyên đại nhân thật sự là một thứ tình thâm, các loại từ ca ngợi không chút keo kiệt đưa ra ngoài, tóm lại, ánh mắt hắn biểu hiện ra vẻ thông dong như vậy, tựa hồ hôn lễ này hắn cũng rất tán thành.

Vẻ mặt như vậy tự nhiên rơi vào trong mắt đám hủy diệt phía trước, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ biểu hiện trấn định như thế, cả đám đều lộ ra vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ người nói phía trên không phải là hắn?

Vào lúc này, Nguyên Sát đã dắt dây đỏ và Linh Nhi đi tới phía trước lãnh chúa Hủy Diệt, Linh Toàn toàn thân mặc áo cưới đỏ thẫm, trên đầu đội mũ phượng, còn trùm khăn trùm đầu màu đỏ, cũng không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, tuy nhiên nhìn bộ pháp biến hình của nàng, có lẽ cũng có chút khăn trương, hoặc có chút chờ mong.

Lúc này, ánh mắt của Hủy Diệt lãnh chúa lại bất giác nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, phát hiện Diệp Tĩnh Vũ cũng nhìn về phía

hắn, còn cung kính thi lễ với hắn một cái, nhưng lại không để ý chút nào, tựa hồ hắn và Linh hoàn toàn không có một chút quan hệ nào?

Lễ nào hắn thật sự không phải người kia? Thật sự chỉ là một phản đồ Thiên Minh? Nếu như hắn thật sự là tiểu tử kia, làm sao có thể một chút phản ứng cũng không có?

Hay là hắn vẫn luôn giả bộ? Biết mình không thể thật sự giả linh hồn cho nguyên nhân? Được rồi, người đã giữ được bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ ta còn thua người hay sao?

Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ căn bản không có chút sốt ruột nào, hủy diệt lãnh chúa cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Vào lúc này, Chiến Tướng khiêu vũ đứng bên cạnh lãnh chúa Hủy Diệt, làm chủ hôn nhân, dù sao, loại chuyện kết hôn này khiến cho lãnh chúa Hủy Diệt trả giá cũng quá mức thấp. Vũ điệu đáng người tuyệt mỹ, trên mặt lại đeo khăn che mặt, cũng không nhìn rõ tướng mạo của nàng, bất quá giọng nói của nàng lại giống như âm thanh của thiên nhiên, cho dù Diệp Tĩnh Vũ nghe xong cũng muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có hình dáng ra sao.

Trong lúc mọi người đang hò hét nhiệt tình thì hôn lễ lại tiến hành trật tự. Nhưng ngay khi sắp sửa tiến hành lễ bái cuối cùng với vợ chồng, thì con linh vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên dừng lại.

Thấy động tác của Linh, những người khác đều sửng sốt, tới lúc này, nàng định làm gì?

Vũ cũng quay đầu nhìn về phía lãnh chúa Hủy Diệt, bây giờ Linh Công chúa không làm theo tiết tấu, nàng cũng chẳng có cách nào.

“Linh, ngươi làm sao vậy?” Người đầu tiên lên tiếng lại là Nguyên, mặc dù hắn biết trong lòng, mình thật giống như một đại ca ca, bây giờ bỗng nhiên biến thành trợ thủ của mình, đối với nàng trong thời gian ngắn có chút khó tiếp thu., Nhưng hắn lại tin tưởng chỉ cần hai người thuận lợi thành thân, sớm muộn gì nàng cũng sẽ yêu chính mình, hắn lo lắng nhất là trong quá trình thành thân xuất hiện vấn đề gì, cũng may từ

hôn lễ đến bây giờ, cũng không có chuyện gì xảy ra, ngược lại lúc này đột nhiên ngưng lại, sao hắn không gấp?

“Ta không thể kết hôn với ngươi được!” Lúc này, Linh Nhi cười khần che đầu trên đầu ra, lộ ra khuôn mặt đáng yêu.

Thấy tân nương tử tự mình đón lấy khăn đầu, nghe tân nương tử nói vậy, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt. Bất quá sau khi kinh ngạc, đủ loại vẻ mặt cũng xuất hiện trên mặt đám ác ma này, có người hả hê, bộ dạng xem kịch vui, có người kinh ngạc không thôi. Hiện nhiên không ngờ Linh công chúa lại cự tuyệt ngay lúc này, có người lại nhìn về phía lãnh chúa Hủy Diệt, tựa hồ muốn xem rốt cuộc hắn muốn xử trí như thế nào?

Nụ cười trên mặt Nguyên Nguyên như lập tức cứng đờ, hắn thật sự không hiểu đã đến mức độ này, Linh sao còn phản đối chứ? Lúc trước mình còn đích thân hỏi nàng, lúc đó mặc dù nàng không biểu hiện nhiệt tình như vậy, nhưng mà cũng không phản đối a?

“Tại sao vậy?” Lúc này, Hủy Diệt lãnh chúa lại mở miệng nói, nhưng trước đó, hắn nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ ở phía xa, phát hiện vẻ mặt hắn cũng kinh ngạc, nghi hoặc trong lòng càng đậm, chẳng lẽ hắn thật sự không phải người kia?

Nghe thấy đám lãnh chúa Hủy Diệt nói chuyện, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người linh thú, bọn họ đều muốn xem rốt cuộc Linh công chúa đang định nói gì?

Tựa hồ Linh hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người, cũng không để ý đến lời nói tràn đầy uy nghiêm của lãnh chúa Hủy Diệt, mà quay đầu nhìn về phía lãnh chúa Hủy Diệt phía trước, nhếch miệng cười cười.

Lãnh chúa Hủy Diệt sửng sốt, Linh chưa từng cười như vậy à? Còn chưa phục hồi lại tinh thần đã thấy hai răng nanh lộ ra từ trong miệng, khuôn mặt vốn tròn trịa giờ đã biến thành xấu xí, trên mặt mọc ra rất nhiều lông tóc vàng kim.

“Bởi vì lão Tôn là một nam nhân!” Tôn Ngộ Không cười lớn một tiếng, lại móc ra Kim Cô Bổng, trực tiếp xuất côn đánh về phía lãnh chúa Hủy Diệt.

Mọi người chỉ thấy một vệt kim quang hiện lên, ngay sau đó liền thấy một cây gậy màu vàng to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu của Hủy Diệt lãnh chúa, mảnh hư không kia lại càng bắt đầu vỡ vụn dưới một cơn này...

Tất cả mọi người, tất cả mọi người, mặc kệ là nguyên, hay là tam đại lãnh chúa, thậm chí những vị thành chủ khác cũng không ngờ sự tình lại như vậy, tân nương xinh đẹp động lòng người vừa rồi lại đột nhiên biến thành một con khỉ xấu xí, điều này sao có thể?

Đặc biệt là ba vị lãnh chúa, tu vi hiện tại của bọn họ đã bước ra bước cuối cùng, đã thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo, tuy rằng không cách nào so sánh với người đánh cờ như Tam Thanh, nhưng cũng tuyệt đối không phải quân cờ trên bàn cờ, theo lý thuyết tất cả huyền thuật dưới Thiên Đạo đều không thể giấu giếm bọn họ, nhưng bây giờ làm sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Sự chú ý của bọn họ đều rơi vào người Diệt Tinh Vũ, theo bọn họ thấy, cho dù có biến động, cũng bắt đầu từ trên người Diệt Tinh Vũ, nào nghĩ tới chính mình nuôi Linh nhiều năm, bỗng nhiên biến thành một con khỉ...

Hắn làm sao biết, Tôn Ngộ Không đã sớm bước ra một bước kia, đã sớm không bị Thiên Đạo quy tắc trói buộc, đã sớm trở thành người xem cờ, thậm chí nếu như hắn nguyện ý, hắn đã có tư cách trở thành người chơi cờ, tam đại lãnh chúa của người nào có thể nhìn thấu Thất Thập Nhị Biến thần thông của hắn...

Đối mặt với một cơn đánh nát hư không kia, thậm chí Hủy Diệt lãnh chúa còn quên tránh né...

Đồng nam vạn niên mười hai chương thứ mười hai.

“Lãnh chúa cẩn thận...” Quả thật lãnh chúa Hủy Diệt đã quên không tránh né, nhưng vẫn luôn chú ý tới điệu múa của hầu tử bên cạnh hắn, thấy tân nương đột nhiên biến thành Hầu Tử, nàng lập tức cảm thấy không ổn, thân thể lập tức xông về phía lãnh chúa Hủy Diệt, ngăn cản một cơn kia trước.

Bởi vì nhanh chóng di chuyển, lụa mỏng trên mặt nàng bị gió thổi bay, lộ ra một khuôn mặt tuyệt thế, đó là một khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được, đặc biệt là vẻ âu sầu trong mắt, quả thực có thể xé nát trái tim bất kỳ nam nhân nào của nàng, làm cho người không kìm được yêu mến nàng, làm cho người không tự kìm hãm được muốn bảo vệ nàng, càng không có khả năng thương tổn đến nàng.

Cho dù Diệt Tinh Vũ ở vị trí này, phỏng chừng cũng khó mà tiếp tục chém ra một cơn kia, thế nhưng Tôn Ngộ Không lại khác, lão đồng nam mấy vạn năm sinh sống này, căn bản không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, thủ ác hoa đến là chuyện hắn thường xuyên làm, năm đó Bạch Cốt Tinh, Tỳ Bà Tinh, chờ một người nào đó không phải tuyệt thế yêu thương, còn không phải chết dưới cơn môn của hắn.

Hoàng Kim Thiết Côn rơi xuống không có nửa điểm dấu hiệu dừng lại, trực tiếp đập vào đỉnh đầu Vũ Thiên Linh...

“Bốp...” Một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng giống như một khối sứ, toàn bộ vỡ vụn ra, trái tim của không biết bao nhiêu ác ma ở đây lúc này cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Mà lực lượng khổng lồ kia càng đem toàn bộ chỗ hư không vũ động chôn vùi triệt để, thân thể múa may cũng bị một cơn này triệt để đánh nát, hồn phi phách tán...

Cũng bởi vì khiêu vũ này ngăn cản, khiến cho lãnh chúa Hủy Diệt phản ứng lại, đối mặt với một cơn hủy thiên diệt địa kia,

thân thể của hắn cấp tốc lui về phía sau, vừa lui về phía sau, vừa mở ra thế giới chi lực của mình, một cơn có uy lực cường đại như vậy, hắn chỉ có thể dùng thế giới chi lực của mình ngăn cản một cơn như vậy.

Thế giới của hủy diệt ác ma là thế giới tràn ngập hủy diệt, nơi này không có bất kỳ sinh khí nào, toàn bộ thế giới chỉ là một mảnh hư không bị hủy diệt, thế nhưng thế giới này vừa mới mở ra một nửa, một cơn Tôn Ngộ Không đã đập xuống.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, nửa thế giới kia trực tiếp vỡ vụn, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đánh bay lãnh chúa Hủy Diệt.

Thất khiếu của hắn vậy mà đồng thời phun ra huyết dịch màu ám kim, trên mặt của hắn càng tràn đầy vẻ kinh hãi, cơn khỉ này, hắn vậy mà đã thương chính mình, hơn nữa chỉ là một cơn.

Sự sợ hãi lãnh chúa, Tham Lam lãnh chúa lúc này đều phản ứng lại, bọn họ lập tức lui ra ngoài, mặt mũi từng người tràn đầy cảnh giác lấy đi cái áo cưới đỏ thẫm kia, tay cầm một cây gậy sắt màu vàng, trong miệng lộ ra tiếng cười gằn của Hầu Tử.

Nguyên cũng phục hồi tinh thần lại, thân thể của hắn cũng là lui ra ngoài trước, một đài sen cửu phẩm xuất hiện dưới thân hắn, cả người ngồi xếp bằng ở phía trên, hai mươi tư hạt châu bốc lên kim quang cũng lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, A Tì kiếm, Nguyên Đồ Kiếm cũng vây quanh hắn, hiển nhiên một cơn vừa rồi Tôn Ngộ Không đã gây cho hắn quá nhiều chấn động.

“Người đem linh hồn thế nào rồi?” Dùng nhiều pháp bảo bảo vệ mình, Nguyên mới mở miệng nói ra, trên mặt của hắn tràn đầy vẻ giận dữ, nhưng hắn lại minh bạch, cơn khỉ trước mắt này quá cường đại, đúng rồi, cơn khỉ này đi cùng tĩnh lặng, nghĩ tới đây, nhìn về hướng Diệp Tĩnh Vũ, liền thấy hắn đã tươi cười đi tới, dùng sức vỗ vỗ bả vai Tôn Ngộ Không.

“Hầu Tử, một nữ nhân xinh đẹp như vậy, người thật đúng là nở ra tay a, người nhìn xem, bọn họ hận người thấu xương đó

hả?”

“Ha ha, trong mắt lão Tôn chỉ có bằng hữu và địch nhân, không phân biệt nữ nhân và nam nhân, là bằng hữu, lão Tôn che chở, là kẻ địch, lão Tôn giết!” Đôi mắt với ánh mắt oán hận của mọi người, Tôn Ngộ Không lại không để ý chút nào, một đám như con kiến, hấn thật đúng là không để vào mắt.

“Tốt, nói rất hay, hôm nay chúng ta cùng nhau diệt trừ những ác ma này đi!” Diệp Tĩnh Vũ cũng cười ha hả, đã sớm đêm qua, hấn cùng Tôn Ngộ Không lén lút tiến vào ma cung, dưới sự luân hồi của hấn, hết thảy cấm chế ma cung quả thực giống như đồ trang trí., Mà Hồn Độn Chi Thể của hấn vốn là lực lượng căn nguyên của toàn thể giới, hoàn toàn hòa vào một thể hoàn toàn với thể giới này, căn bản không cần lo lắng sẽ bị phát hiện, về phần Tôn Ngộ Không, tu vi của hấn trên cả đám hủy diệt, hơn nữa năm đó ngay cả đan dược của Thái Thượng Lão Quân cũng có thể trộm được, tiến vào một ma cung nhỏ nhỏ còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

Hai người mò vào tâm cung của Lạc Linh Nhi, đánh giết toàn bộ cung nữ và thị vệ bên cạnh Lạc Linh Nhi, cuối cùng lông khỉ của Tôn Ngộ Không biến thành những cung nữ thị vệ kia, bản thân lão thì biến thành bộ dạng của Lạc Linh Nhi, còn Lạc Linh Nhi thì được Diệp Tĩnh Vũ mang ra khỏi ma cung, giao cho Cửu Phượng và Hi Dương.

Với thần thông Thất Thập Nhị Biến của Tôn Ngộ Không, trừ phi tu vi cao hơn hấn, nếu không căn bản không thể nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, lúc này mới giấu diếm được ba đại lãnh chúa, lại thừa dịp hôn lễ hôm nay, ra tay đánh nhau với lãnh chúa Hủy Diệt, nào ngờ một gã chiến tướng bên cạnh hấn lại phản ứng, chiến tướng đầu tiên dùng tính mạng của mình đổi lấy đường sống cho lãnh chúa.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ và Hầu Tử đứng chung một chỗ, đám người lãnh chúa Hủy Diệt không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trên mặt bọn họ ngược lại không còn kinh hoảng như vừa rồi, ngược lại trấn định lại, quả nhiên là hấn...

Trong lòng tam đại lãnh chúa đồng thời hiện lên ý niệm như vậy, bọn họ đều minh bạch Diệp Tĩnh Vũ trước mắt chính là

người mà Giáo chủ nói, cũng là tên mao đầu tiểu tử năm đó dùng mười hai Thiên Vu đại trận ngăn cản trăm vạn đại quân bọn họ, chỉ là không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, bên cạnh hắn vậy mà có thêm một vị cường viện như vậy...

“Diệt sát chúng ta? Thật là buồn cười, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào hai người các ngươi có thể giết chết chúng ta sao?” Lúc này, một ác ma sau lưng mọc lên hai cánh xuất hiện trong hư không, hắn chính là phụ thân của Diêu thành chủ Diệt Viêm thành.

“Hầu Tử, động thủ đi, xem ai giết nhiều!” Diệp Tĩnh Vũ căn bản không nhìn người nọ, mà nói thẳng với Tôn Ngộ Không.

“Ha ha... Ngươi thua chắc rồi...” Tôn Ngộ Không cười hắc hắc, trường côn màu vàng trong tay run lên, mấy ngàn vạn đạo côn ảnh thoáng hiện, trực tiếp đánh tới tất cả ác ma ở đây, lão lại muốn một côn giết chết tất cả mọi người...

“Hắc hắc, cái kia bất định a...” Diệp Tĩnh Vũ lại cười cười, toàn bộ lực lượng trong cơ thể bộc phát ra, càng chậm rãi giờ tay phải lên... Thương Sinh ấn...

Vừa cảm thụ được côn ảnh ở khắp mọi nơi cùng uy áp khổng lồ trên bầu trời truyền đến, tất cả ác ma trong lòng đều run lên, ngay cả Mộ mới vừa rồi còn cười nói với Diệp Tĩnh Vũ cũng là một hồi kinh hãi, hắn... lại có lực lượng cường đại như vậy?

Chương mười ba thứ ba diệt hết thầy.

Cảm nhận được lực lượng cường hãn của Diệp Tĩnh Vũ, tất cả ác ma trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh hãi, bọn chúng thậm chí không kịp phản ứng, uy áp khổng lồ của Thương Sinh ấn hung hăng ép xuống, rất nhiều ác ma tu vi thấp đã bắt đầu vỡ vụn, chỉ có số rất ít ác ma miễn cưỡng ngăn cản được, nhưng còn ảnh theo sau lại đập cho bọn chúng nát bấy.

Mà khi chương ấn to lớn kia chân chính chụp được, hiện trường đã vượt quá chín phần mười ác ma bị giết, lãnh chúa Hủy Diệt, lãnh chúa sợ hãi, lãnh chúa tham lam, đã té ra cửi phẩm kim liên, không nghĩ tới sức mạnh của Diệp Tĩnh Vũ lại khủng bố như thế., Từng bóng người nhanh chóng thối lui, vừa lùi liền lùi lại mấy ngàn trượng, không có bọn chúng ngăn cản, những ác ma còn lại càng khó có thể chống lại uy lực của chương này, khi bàn tay khổng lồ kia chụp tới thì toàn bộ ma cung đều bị đánh tan thành mảnh nhỏ, đập thành bình địa.

Loại tài liệu cực kỳ kiên cố của ma cung dưới ấn thương sinh tựa như tờ giấy, toàn bộ ma cung, ít nhất vượt qua hai mươi vạn ác ma, dưới một chương này triệt để hóa thành tro bụi, máu thịt của bọn họ theo ma cung biến thành một mảnh phế tích.

Rất nhiều dòng máu màu ám kim từ trong những phế tích kia thấm thấu ra, nhìn rất bắt mắt.

Lãnh chúa Hủy Diệt, lãnh chúa sợ hãi, lãnh chúa Tham Lam thấy tình huống như vậy, vẻ mặt khó coi đến cỡ nào, lần này tổ chức hôn lễ, tất cả thành viên trung tâm của Địa Minh gần như đều đến nơi., Thế nhưng dưới một chương này của Diệp Tĩnh Vũ, nhiều thành chủ như vậy, nhiều tướng lĩnh như vậy vậy mà toàn bộ thân vẫn lạc, thậm chí ngay cả thành chủ thành Thiên Man cũng thi cốt không còn. Ngoại trừ vài tên chiến tướng một mực đi theo bên cạnh bọn họ, những tên thị vệ cấp Hoang đạt tới cấp cao, đến thành chủ cấp Phong đỉnh phong

đều ở dưới cơn ảnh của Diệp Tĩnh Vũ cùng cơn ảnh của hầu tử đều hóa thành tro bụi.

Tồn thất như vậy tuyệt đối là thảm trọng nhất từ khi Địa Minh thành lập tới nay, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ và Hầu Tử đứng trong phế tích, chỉ còn lại vài tên ác ma trợn tròn hai mắt, lửa giận trong mắt phun ra.

“Các ngươi đều phải chết, phải chết!” Trong miệng Hủy Diệt lãnh chúa phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, thân thể của hắn trực tiếp bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã trưởng thành một cái chuỳ sắt cao tới vạn trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến, sau lưng mọc ra một đôi cánh cực lớn, trên đầu còn mọc ra mười tám đôi mắt, trong tay hắn lại có thêm hai cái chuỳ sắt to lớn, cũng không biết là do tài liệu gì chế thành.

“Hắn là của ta...” Nhìn thấy lãnh chúa Hủy Diệt vậy mà biến thành thân thể cao lớn như vậy, Hầu Tử lại cười ha ha, thân ảnh nhoáng một cái, trực tiếp biến thân thành một con khỉ lớn thân cao hơn vạn trượng, Như Ý Cô Bông trong tay hắn cũng biến thành một cây côn lớn hơn vạn trượng.

Một luồng chiến ý bức nhân từ trong cơ thể của hắn bộc phát toàn diện, hiển nhiên qua nhiều năm như vậy, cuộc sống cô đơn ở Nguyên giới kia đã sớm khiến hắn cảm thấy chán ghét, vất vả lắm mới gặp được một tên như vậy, làm sao có cái đạo lý chơi không vui chứ.

Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì, hắn chỉ mỉm cười nhìn về phía lãnh chúa tham lam, sợ hãi lãnh chúa, cùng với dùng cửu phẩm kim liên bảo vệ nguyên của mình.

“Ba vị, hắn là khách, nếu hắn đã lựa chọn vị kia, như vậy mấy vị các ngươi cũng chỉ có thể đủ để ta bắt chuyện!”

“Hừ...” Nghe Diệp Tĩnh Vũ định lấy một địch ba, sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa Tham Lam gần như đồng thời hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn bảo trì trầm mặc, về phần những chiến tướng bị Diệp Tĩnh Vũ bỏ qua kia lại càng tức giận trong lòng.

Theo tiếng hừ của hai lãnh chúa, vài tên chiến tướng còn sót lại đã trực tiếp lao đến, cảm nhận được tu vi mơ hồ của mấy tên chiến tướng đạt tới Vũ cấp, nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ

càng thêm xán lạn, thân thể tốt như vậy, lực lượng cường đại như thế, lấy bọn họ làm cơ sở, hẳn là có thể trợ giúp mấy vị Thiên Vu kia ngưng tụ ra chân thân rồi?

Vừa nghĩ tới đây, sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa tham lam đồng thời xuất thủ, trong tay lãnh chúa có thêm một thanh trường đao, một thanh trường đao dài chừng ba trượng, trên thân đao kia quần quanh từng đoàn từng đoàn hắc vụ, mà cả thân đao cũng nổi lên quang mang trắng đen xen kẽ, đó lại là quang mang hủy diệt và sáng tạo.

Chỉ nhìn lướt qua, Diệp Tĩnh Vũ đã biết thanh đao này mặc dù không phải pháp bảo nổi danh từ thời Thái Cổ, nhưng đẳng cấp của nó tuyệt đối không kém, thậm chí không thua kém mấy loại pháp bảo Tiên Thiên như Phiên Thiên ấn.

Với thực lực của mấy đại lãnh chúa, tuyệt đối khó có thể luyện ra một đao lợi hại như vậy, chẳng lẽ phía sau bọn họ còn có người?

Đã không suy nghĩ vấn đề như vậy, sợ hãi thanh đao trong tay Ma Vương trực tiếp xé nát hư không, đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cấp tốc lui về phía sau, Thiên Tôn đao trong tay đã nắm trong tay, trực tiếp ngăn trước thanh đại đao kia., Chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, Thiên Tôn đao tỏa ra ánh sáng bảy màu trực tiếp bị chấn ra hai lỗ hồng, mà lúc này, chiến tướng bên người lãnh chúa sợ hãi băng, chiến tướng Uyên bên cạnh hủy diệt lãnh chúa, cùng với Tham Lam lãnh chúa đồng thời vọt tới bên người Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đánh ra một quyền.

Một quyền kia, đồng dạng là một quyền hủy diệt hư không, mà Tham Lam lãnh chúa cũng tay cầm ba thanh trường đao giao nhau xông tới, đâm tới ngực Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với tấn công như vậy, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn tự tin như vậy, Thiên Tôn đao trong tay tiếp tục nghênh đón tam xoa trong tay Tham Lam, nhưng căn bản không thèm nhìn tới công kích của ba gã chiến tướng.

Hành động như vậy không thể nghi ngờ đã chọc giận ba gã chiến tướng, tốc độ ra quyền của bọn hắn càng nhanh, lực

lượng càng lớn, mắt thấy sẽ đánh Diệp Tĩnh Vũ thành mảnh vỡ., Lại đột nhiên phát hiện Diệp Tĩnh Vũ quay đầu cười với bọn họ, ngay sau đó chỉ thấy trên trán hắn có một vàng trắng bạc đang lập lòe, một luồng ánh sáng màu bạc quét ra, hung hăng quét lên người ba ác ma, lực lượng kia khiến người ta không thể kháng cự trực tiếp đánh bay ba gã chiến tướng ra ngoài...

Mà vào lúc này, Thiên Tôn đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ mới vừa ngăn cản được Tam Xoa trong tay Tham Lam Ác Ma, lại là một tiếng giòn vang, thân thể Diệp Tĩnh Vũ bị chấn động đến mức liên tiếp lui về phía sau, Thiên Tôn đao trong tay lại bị đánh ra một lỗ hồng, hiển nhiên phẩm cấp của Thiên Tôn đao hiện tại còn kém vũ khí trong tay hai người...

Vào lúc này, thân ảnh lãnh chúa sợ hãi lại một lần nữa vọt tới, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ tựa hồ không tiếp tục quyết đấu với gã, bước chân khẽ động, vậy mà dễ dàng tránh được một kích của gã, đi tới trước mặt ba gã chiến tướng bị Luân Hồi chi nhãn quét bay, trong thời gian ngắn toàn thân bị trói buộc, Thiên Thư màu vàng vừa hiện, một đạo hào quang màu vàng bắn ra, vậy mà trực tiếp thu ba gã chiến tướng vào.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bắt đi thuộc hạ của mình ngay dưới mí mắt mình, sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa tham lam là nỗi giận triệt để...

Chương mười mười hai Diêm Ma La Vương.

Toàn thân sợ hãi lãnh chúa bỗng nhiên bộc phát ra quang mang màu đen, thanh ma đao cực dài trong tay phát ra đao mang sáng chói, vậy mà bắt đầu hấp thu những quang mang màu đen kia, Diệp Tinh Vũ cảm giác được đao khí càng ngày càng mạnh ngưng tụ ra.

Mà lãnh chúa Tham Lam cũng thét dài một tiếng, thân thể lách một cái, vậy mà biến thành một con chuột cực lớn, một con chuột lớn chừng mấy vạn trượng, há to miệng rộng nuốt về phía Diệp Tinh Vũ.

Nhìn thấy cái miệng lớn đủ nuốt trọn ngọn núi kia, lông mày Diệp Tinh Vũ nhíu chặt lại, mặc dù lấy thân thể của gã căn bản không cần lo lắng bị tham lam thôn phệ, thế nhưng vừa nghĩ tới nếu thật bị nuốt vào trong bụng một con chuột, dạ dày gã liền quay cuồng một trận.

Hắn muốn rời khỏi, chợt phát hiện không gian chung quanh mình đều bị đông cứng lại, lấy lực lượng của mình vậy mà khó mà nhúc nhích, chỉ có thể để cho miệng rộng tham lam kia cắn tới mình.

Trên mặt lãnh chúa Tham Lam và sợ hãi lãnh chúa đều lộ ra nụ cười đắc ý, vừa rồi bọn họ tưởng như muốn liều mạng với Diệp Tinh Vũ, nhưng trên thực tế bọn họ lại đồng thời phóng thích sức mạnh của thể giới của mình, hai luồng sức mạnh của thể giới trực tiếp đè ép không gian chân chính, tạo thành một mảnh không gian tuyệt đối ngưng kết, cho dù lực lượng của Diệp Tinh Vũ có lớn hơn nữa, căn bản cũng khó có thể phá vỡ không gian như vậy, trừ phi hắn có thể dễ dàng đánh chết hai người.

Bây giờ hai người đều đã thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo, cũng không phải tồn tại chỉ muốn giết là giết.

Cảm nhận được không gian bị đông cứng, Diệp Tĩnh Vũ cũng lập tức hiểu ra, tất cả mọi người đều là người nhảy ra bị loại, với lực lượng của mình hiện tại quả thật không cách nào tiêu diệt được, hoặc có thể nói trong thời gian ngắn tuyệt đối không làm được, nhưng sao hắn có thể trở mặt bị ác ma tham lam nuốt vào được?

“Cho các người kiến thức thần thông mới lĩnh ngộ, thời gian chảy ngược...” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó liền thấy Luân Hồi Chi Nhân của hắn quét qua, một đạo hào quang màu vàng đậm sáng lên, hai cỗ Vô Hình thể giới chi lực kia vậy mà nhanh chóng biến mất., Thân thể Ác Ma Tham Lam cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh đã biến thành bộ dạng vừa rồi của hắn, những ánh sáng màu đen phát ra từ trên người lãnh chúa cũng bắt đầu cấp tốc trở lại trong cơ thể hắn, một màn như vậy nhìn qua giống như là mọc ngược, rất là quỷ dị...

Thời gian chảy ngược...

Thời gian chảy ngược, khó lĩnh ngộ nhất là quy tắc thời gian, vậy mà hắn lại lĩnh ngộ phép tắc thời gian khó khăn nhất? Sợ hãi lãnh chúa, vẻ kinh hãi trên mặt lãnh chúa Tham Lam nồng đậm như vậy, bọn họ thật sự không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ lại có thể có thần thông hạng nhất như vậy, đây cơ hồ là thần thông nghịch thiên.

Chỉ cần có thần thông hạng nhất này, hắn có thể không ngừng cải biến kết quả, người thử nghĩ xem, khi một đạo của người đã đâm vào trái tim của hắn, hắn lại đột nhiên đến một chiều thời gian đảo ngược như vậy, chẳng phải là lại nhớ tới trước khi đâm dao? Vậy làm sao giết chết hắn?

Bọn họ làm sao hiểu được, Diệp Tĩnh Vũ mặc dù lĩnh ngộ được thần thông nghịch thiên này, nhưng muốn sử dụng thần thông nhìn như đơn giản này lại cực kỳ tiêu hao lực lượng, thậm chí lấy thân thể hiện tại của hắn cũng khó có thể thừa nhận tiêu hao như vậy., Chỉ là vừa mới chảy ngược một chút mà thôi, trên đầu của hắn đã xuất hiện một ít tóc bạc, nếu như thật sự sử dụng không ngừng như suy nghĩ của lãnh chúa

Tham Lam và lãnh chúa sợ hãi, căn bản không cần người khác giết hấn, tiêu hao thật lớn liền đánh hấn thành người khô.

Bất quá hiển nhiên hai vị lãnh chúa không biết điểm này, sau khi bọn họ cảm nhận được thời gian thật sự chảy ngược, trong mắt vị trí hai người đều tràn đầy vẻ kinh hãi, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn vậy mà quên mất tiếp tục tấn công.

Diệp Tĩnh Vũ biết mình không có khả năng không bị hạn chế thời gian trôi qua, nhưng lần này đã đủ rồi, thừa dịp hai vị lãnh chúa ngăn người, thân thể của hấn đã chạy ra ngoài, chỉ trong một bước đã tới trước người lãnh chúa đang sợ hãi, trực tiếp nắm chặt nắm đấm, đấm về phía ngực của lãnh chúa...

Sắc mặt lãnh chúa sợ hãi kinh hãi, đối mặt với một quyền cực mạnh kia, hấn chỉ có thể dùng trường đao trong tay chém tới, dưới một đao này, một quyền nhìn như khủng bố kia của Diệp Tĩnh Vũ vậy mà trực tiếp bị đánh nát, thậm chí ngay cả thân ảnh của hấn cũng bị chém thành hai nửa.

Sự sợ hãi lãnh chúa chấn động, biết đây bất quá là tàn ảnh Diệp Tĩnh Vũ, lo lắng Diệp Tĩnh Vũ công kích sau lưng hấn xoay người một cái, chính là một đao, thế nhưng phía sau hấn lại không có một bóng người.

Ngược lại bóng người bị hấn chém thành hai nửa kia bỗng nhiên hợp lại cùng một chỗ, nắm đấm vốn đã bị chém nát cũng lập tức ngưng kết, trực tiếp đấm một quyền vào hậu tâm của lãnh chúa sợ hãi.

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang thật lớn, giống như một viên đạn hạt nhân nổ tung sau lưng lãnh chúa, lân phiến thoát nhìn cực kỳ chắc chắn của hấn dễ dàng bị xuyên thủng, sau đó liền cảm giác được một cỗ lực lượng khó có thể kiềm chế nổ tung trong cơ thể hấn.

Xa xa lãnh chúa Tham Lam, bao gồm cả Nguyên trước giờ không hề xuất thủ, đều tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn như vậy, rốt cuộc đây là quyền pháp gì? Không ngờ lại khủng bố như thế? Rõ ràng là hư ảnh bị chém nát, nhưng vì sao hư ảnh này cuối cùng lại biến thành thực thể?

Điều này sao có thể? Tốc độ của hấn sao có thể nhanh như vậy?

“Một chiêu Phản Hư Toái Quyền của ta, như thế nào?” Miệng Diệp Tĩnh Vũ phát ra tiếng cười khẽ, lại duỗi tay ra chớp tới Thiên Linh Cái của lãnh chúa sợ hãi.

Nơi ngực bị xuyên thủng một lỗ lớn sợ hãi lãnh chúa, trong lòng hoảng hốt, không lo chữa trị thương thế của mình nữa, nhanh chóng tránh qua một bên, chiêu thức của Diệp Tĩnh Vũ thật sự là quá quỷ dị, căn bản khiến hấn khó lòng phòng bị.

“Muốn trốn? Lúc này ngươi cho rằng ngươi trốn được sao?” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến thanh âm hờ hững, ngay sau đó liền thấy một tay gã chụp vào hư không, mảnh hư không kia trực tiếp bị bóp nát, tựa như một bức tranh bị xé nát vậy., Nhân vật trên tranh cũng bị xé nát, nhưng sợ lãnh chúa dù sao cũng là một người thoát khỏi sự trói buộc của thiên đạo, hấn đã không còn là người trong tranh, nhưng đối mặt với lực lượng xé nát hư không, trên người hấn vẫn tuôn ra rất nhiều huyết vụ...

Thậm chí đến bây giờ, hấn cũng không biết vì sao mình lại bị thương nặng như vậy.

Mà vào lúc này, nguyên nhân một mực không có xuất thủ cuối cùng đã xuất thủ, A Tì kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm trực tiếp biến thành hai đạo huyết mang phóng tới Diệp Tĩnh Vũ, hai mươi tư khóa Hải Thần Châu trên đầu hấn càng biến thành hai mươi cái Chư Thiên thế giới, từng tầng từng tầng hướng Diệp Tĩnh Vũ đè tới...

Cảm nhận được lực lượng thế giới khủng bố kia, nguyệt luân trên trán Diệp Tĩnh Vũ dựng đứng lên, một đạo ngân quang bắn ra, liền thấy một nam tử cao một trượng, mày rậm mắt to, hình dáng cực kỳ xấu xí từ trong mảnh thế giới phía dưới cùng đi ra, trong tay nắm một quả pháp luân, đập xuống Diệp Tĩnh Vũ như vậy...

Người này chính là Diêm Ma La Vương xếp hạng cao nhất trong Nhị Thập Tứ Thiên...

Chương một mươi lăm lực lượng phá vỡ thế giới chư thiên.

Diêm Ma La Vương chính là người có tu vi kém cỏi nhất trong Nhị Thập Tứ Chư Thiên, nhưng cũng là một tồn tại khủng bố có thể giới lực, Pháp Luân kia gọi là Sinh Tử luân, chính là pháp bảo siêu cường tùy ý chuyển đổi người chết, còn chưa hoàn toàn rơi xuống, hai đạo quang mang hắc bạch đã rơi xuống, bao phủ Diệp Tĩnh Vũ vào trong đó, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác linh hồn mình giống như muốn bay ra khỏi cơ thể.

Đương nhiên, cũng chỉ là cảm giác, hắn đã thành tựu Hồn Độn Chi Thể, loại hồn phách hút người này ra, pháp bảo nát bấy đối với hắn mà nói không có chút tác dụng, giờ tay đánh một quyền về phía pháp luân kia, liền nghe một tiếng răng rắc giòn vang, pháp luân kia trực tiếp vỡ tan, mà một quyền khác của Diệp Tĩnh Vũ đã đánh vào trên tim Diêm Ma La Vương.

Diêm Ma La Vương này cũng không phải là Diêm Ma La Vương chân chính, mà là bởi vì năm đó Nhiên Đăng Cổ Phật cướp đi hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu từ trong tay Triệu Minh, diễn hóa nó thành hai mươi bốn thiên thể giới, có niệm lực ngàn vạn Phật tử trong thế giới biến thành, nào chịu nổi một quyền như vậy của Diệp Tĩnh Vũ.

Liền thấy thân thể của hắn trực tiếp vỡ vụn ra, mà ngày thứ hai mươi tư cũng hoàn toàn sụp đổ...

Ngay sau đó, Thiên Thế Giới thứ hai mươi ba đã ép tới, một thân ảnh khổng lồ có mười một cái đầu rồng, thân hình là quái vật hình người từ trong thế giới kia đi ra, người này chính là Lãm La Long.

Vừa mới từ trong thế giới đi ra, Giao Kiệt La Long liền mở ra mười cái đầu rồng, trực tiếp cắn xé Diệp Tĩnh Vũ. Đối mặt với loại phương thức công kích cực kỳ dã man này, Diệp Tĩnh Vũ đồng dạng dã man xông lên, không để ý những đầu rồng kia

cẩn mình, một phát bắt được một cái đầu rồng trong đó., Một tay bắt lấy hàm dưới, một tay bắt lấy hàm dưới, trực tiếp dùng sức kéo một cái. Cái đầu rồng kia rõ ràng là do niệm lực biến thành cái đầu rồng, thế nhưng lại phun ra rất nhiều huyết dịch màu vàng, mà những cái đầu rồng khác cũng để lại trên người Diệp Tĩnh Vũ từng cái từng cái dấu răng.

Đúng vậy, dấu răng, rất là dấu răng, đây chính là trình độ thân thể cường hãn của Diệp Tĩnh Vũ hiện giờ, cho dù những con Toan Nghê đã hóa ra thế giới này, Tu La Long cũng chỉ đủ lưu lại dấu răng trên người hắn.

Chỉ Toại La Long bị Diệp Tĩnh Vũ bắt lấy tri châu tự nhiên khó mà đào thoát, mười cái đầu rồng vậy mà đều bị Diệp Tĩnh Vũ dùng phương thức dã man như vậy xé nát, máu tươi màu vàng phun ra toàn thân hắn đều có, thế giới thứ hai mươi ba kia cũng theo đó sụp đổ...

Ngay sau đó là Đệ Nhị Thập Nhị Thiên Thế Giới xông tới, đó là một thân ảnh khổng lồ tương tự con thỏ, đây chính là Nguyệt Cung Thiên Tử, nghe nói chính là do Bồ Tát biến thành.

Vừa mới đi ra thế giới, Nguyệt cung thiên tử trực tiếp cầm trong tay một khối vuông vẫn giống như cung điện đồ vật đập tới Diệp Tĩnh Vũ, kiện pháp bảo này chính là toàn bộ Nguyệt cung biến thành, chính là đại thế Bồ Tát năm đó đắc đạo thành Bồ Tát.

Đối mặt Nguyệt Cung ngưng tụ vô số niệm lực kia, Diệp Tĩnh Vũ cười lớn một tiếng, vậy mà trực tiếp duỗi tay phải ra, một cái Thương Sinh ấn đánh ra, niệm lực biến thành Nguyệt Cung kia cũng theo đó phá toái, biến thành vô số điểm niệm lực. Diệp Tĩnh Vũ há to miệng, vậy mà một ngụm nuốt toàn bộ những niệm lực này xuống.

Thông qua công kích vừa rồi, hắn phát hiện những thứ này đều là niệm lực biến thành, mà Thương Sinh ấn của hắn cần lượng lớn niệm lực.

Thân ảnh lóe lên, đã vọt tới trước người Nguyệt Cung Thiên Tử, giờ chân phải lên, đạp mạnh vào ánh mắt kinh ngạc của

Nguyệt Cung Thiên Tử, lập tức nghe “Đùng” một tiếng vang giòn, tựa như là âm thanh vỡ vụn của một quả trứng nào đó, rõ ràng là do niệm lực biến thành, thế nhưng trong miệng Nguyệt Cung Thiên Tử vậy mà truyền đến tiếng kêu bi thảm, thế nhưng một quyền khác của Diệp Tĩnh Vũ đã đánh ra, lại một lần nữa đánh cho nó nát bấy.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp vui vẻ, liền phát hiện thân ảnh vỡ vụn kia lại một lần nữa dung hợp lại, bất quá biến thành một nam tử có khuôn mặt màu đỏ như máu, tay trái cầm mỗi bên một đóa hoa sen.

Sau lưng của hắn, còn có một vòng mặt trời màu vàng đỏ, người này lại là nhật cung thiên tử của thế giới thứ hai mươi, hiển hóa đầu tiên khi Nguyệt cung thiên tử bị chém giết, hai đóa hoa sen trong tay cứ thế đập về phía Diệp Tĩnh Vũ, đoàn Nghiệp Hỏa màu vàng đỏ sau lưng càng cháy hừng hực, cũng đồng dạng cuốn về hướng Diệp Tĩnh Vũ, cơ hồ trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân Diệp Tĩnh Vũ.

Nếu là người bình thường, bị loại nghiệp hỏa này bao phủ, kết quả duy nhất của hắn chính là bị nghiệp lực gia tăng, cuối cùng bị thiên kiếp đánh thành tro bụi. Dù cho người là kẻ nhảy ra khỏi ván cờ, cũng sẽ bị Nghiệp Hỏa kéo về trong ván cờ., Lại một lần nữa từ người xem cờ biến thành quân cờ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Nguyên Thánh Thể, nào để điểm Nghiệp Hỏa này vào trong mắt, hắn vậy mà há to miệng, một cỗ hấp lực truyền đến, trực tiếp hút Nghiệp Hỏa đầy trời này vào.

Ánh mắt kinh hãi của Nhật Cung Thiên Tử, Diệp Tĩnh Vũ cũng đánh ra một quyền, lại một lần nữa đánh cho nó nát bấy...

Bốn quyền liên tục bị nghiền nát bốn thế giới, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại giống như người không việc gì, thực lực biến thái như vậy khiến sắc mặt Nguyên triệt để thay đổi, thậm chí sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa tham lam cũng kinh hãi.

Bọn họ đều biết, hai mươi bốn thế giới này chính là do Đăng Cổ Phật năm đó biến thành, Nhiên Đăng cổ Phật đánh một trận với Phong Thần, thực lực liên truy đuổi mấy đại Giáo chủ, trải

qua trận chiến Phong Thần., Hoàn toàn thoát khỏi ràng buộc của Thiên Đạo, trở thành một người chơi cờ tiêu dao tự tại, mà thế giới hai mươi tư giới này là thế giới mà hắn toàn lực diễn hóa, có thể vây khốn Tiên Diệt Ma, nhưng bây giờ trước mặt Diệp Tĩnh Vũ lại giống như tờ giấy, điều này làm cho bọn họ không khỏi giật mình?

Đương nhiên, có lẽ tu vi của Nguyên tương đối kém, còn khó có thể hoàn toàn phát huy lực lượng của hai mươi bốn thế giới, nhưng cũng không cần không chịu nổi một đòn như vậy chứ?

Ngay tại thời điểm bọn hắn kinh hãi, Ma Lợi Chi Thiên ở Thập Cửu Thiên, Quỷ mẫu tử của mười tám ngày thứ mười tám, Bồ Đề Thụ Thần của ngày thứ mười bảy, địa thần kiên cố thứ mười sáu đã bị Diệp Tĩnh Vũ đánh nát, sức chiến đấu cường hãn của hắn khiến cho Nhị Thập Tứ Chư Thiên run rẩy.

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ đã xông vào ngày thứ mười lăm, Thiên Thần hộ pháp trấn thủ mười lăm ngày này chính là Vi Đà, được xưng là Phật giáo đệ nhất Chiến Thần.

Năm đó chính là cùng Nhị Lang Thần Dương Tiễn, ba hũ Đại Thần Na Tra thân thể thành thánh tuyệt cường tồn tại, nhìn tướng mạo uy vũ, dáng người hùng tráng, cầm Hàng Ma Xử trong tay, Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười cười, nếu như thật sự Vi Đà ở chỗ này., Chính mình có lẽ còn kiêng kị ba phần, thế nhưng một người chỉ là Vi Đà do niệm lực biến thành, hắn nào để ở trong mắt, đồng dạng là một quyền, đơn giản một quyền, không có bất kỳ kỹ xảo nào, nhưng lực lượng một quyền này lại trực tiếp xuyên phá hư không, đánh về phía Vi Đà.

Mắt thấy một quyền này sẽ đánh lên trên người Vi Đà, chợt thấy trong mắt Vi Đà hiện lên nụ cười cực kỳ nhân tính hóa...

Đài sen thứ mười sáu chín chín U Liên đài.

“Không tốt...” Đôi mắt Luân Hồi của Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, thế nhưng đã không kịp, cây Hàng Ma Xử trong tay Vi Đà, cây Hàng Ma Xử thành danh trong trận chiến Phong Thần kia đã hung hăng nện lên đầu của hắn, đập đến hoa lửa văng khắp nơi, kim quang bắn loạn xạ, nện thẳng tới đầu Diệp Tĩnh Vũ một trận lóa mắt, phình to một hồi, tựa như muốn vỡ tan...

Từ sau khi luyện thành Hồn Độn Chi Thể, đây là lần đầu tiên hắn ta cảm thấy đau đớn như vậy.

“Đầu lâu thật cứng rắn...” Trên mặt Vi Đà cũng lộ ra thần sắc kinh hãi, hiển nhiên không ngờ tới hàng ma xử của mình vậy mà không đập vỡ đầu đối phương. Nhưng dù sao hắn cũng là Thiên Thần hộ pháp của Phật giáo, hơn nữa còn là Thiên Thần mạnh nhất, mặc dù không thể thành Phật, thế nhưng sức chiến đấu của bản thân hắn tuyệt đối không thua kém Phật bình thường, mắt thấy đầu Diệp Tĩnh Vũ cứng rắn như thế, thừa dịp đầu choáng váng của Diệp Tĩnh Vũ, Hàng Ma Xử trong tay đã vung xuống lách cách, chỉ trong chớp mắt đã vẽ ra mấy vạn trượng, mỗi một trượng đều toàn lực nện lên đầu Diệp Tĩnh Vũ, quả thực đã biến Diệp Vũ thành đầu mỡ gà.

Đầu Diệp Tĩnh Vũ cứng rắn, thế nhưng cũng không chịu nổi loại cuồng nện này a. Khi Vi Đà lập tức đánh ra ba mươi sáu mươi bảy vạn ba nghìn ba trăm ba mươi hai, trên đầu Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bị phá ra một lỗ máu, thân thể của hắn bị đập bay thẳng tắp ra ngoài.

Mà lúc này, cầm quốc Thiên Vương, tăng trưởng Thiên Vương, nghe nhiều Thiên Vương, Quảng Mục Thiên Vương vậy mà cũng xuất hiện ở Vi Đà Thiên Trung, hơn nữa tứ đại Thiên Vương này đều là tứ đại Thiên Vương Vi Đà, vậy mà

đều không phải do niệm lực biến thành, chính là chân chính chư thiên thần thánh.

Cầm quốc Thiên Vương thân là màu trắng, mặc giáp trụ, cầm trong tay tỳ bà, tăng trưởng Thiên Vương, thân là màu xanh, mặc áo giáp, tay cầm Thanh Vân Kiếm, nhiều nghe thấy Thiên Vương thân là màu xanh lá, mặc giáp trụ, tay phải cầm bảo tán (Bảo phiên), tay trái cầm Thần Thủ, Quảng Mục Thiên Vương, thân là Hồng sắc, tay mặc giáp trụ, quán một đầu Xích Long.

Bốn đại Thiên Vương này vừa hiện thân, đầu của Diệp Tĩnh Vũ liền đau nhức. Trận chiến phong thần năm đó, bốn huynh đệ Ma gia trợ trụ vi ngược, về sau thân vẫn lạc, linh hồn tiến vào Phong Thần Bảng, trở thành tứ đại Thiên Vương Thiên môn trấn thủ Nam Thiên Môn., Vốn dĩ từng quyền sách đều được Phong Thần Bảng ước thúc, vĩnh viễn không thể siêu thoát, bước ra bước cuối cùng kia, nhưng nào ngờ sau đó bị Nhiên Đăng Cổ Phật tiếp dẫn đến Nhị Thập Tứ Chư Thiên, còn phá bỏ trói buộc của Phong Thần Bảng, cuối cùng bước ra bước cuối cùng, trở thành người xem cờ tiêu điều tự tại.

Đây đều là Thái Cổ thần thánh, mặc kệ là thần thông pháp lực, hay là kiến thức tu vi gì đó, đều không phải mấy lãnh chúa ác ma vừa mới bước ra bước cuối cùng kia có thể so sánh, vừa nhìn thấy đội hình như vậy, đầu Diệp Tĩnh Vũ liền có chút đau đớn.

Sao phải khổ sở như vậy? Ai trong các ngươi tiêu dao tự tại, ta chỉ giết vài con ác ma mà thôi, sao các ngươi còn muốn ngăn cản?

Đương nhiên, hấn buồn bực nhất là tại sao mấy tên này không bị kéo đi tu kiến cầu bỉ ngạn gì gì đó, như vậy chết cũng không phải là nhất nhất bách?

Diệp Tĩnh Vũ mặc dù phẫn nộ, thế nhưng cũng không triệt để mất lý trí, những thứ này đều là đồ thật, cũng không phải là bình hoa do niệm lực biến thành, ngay lúc hấn đang suy tư làm thế nào động thủ với mấy người này, Vi Đà đã vọt tới một lần, mà tứ đại Thiên Vương cũng đồng thời xuất thủ...

Lúc này, chiến đấu giữa Tôn Ngộ Không và lãnh chúa Hủy Diệt đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, đối mặt cơn ảnh không chỗ nào không lọt kia của Tôn Ngộ Không, lãnh chúa Hủy Diệt căn bản không cách nào ngăn cản, cánh tay, bả vai của hắn, bên hông của hắn, toàn bộ đều bị thiết bổng của Tôn Ngộ Không đập nát, khắp nơi đều là huyết dịch màu ám kim, nếu không phải hắn không ngừng trùng sinh, có lẽ đã sớm bị nện thành một bãi thịt nát rồi.

Thấy Tôn Ngộ Không lại tấn công mình, Hủy Diệt lãnh chúa cũng không giữ lại, mười tám đôi mắt trên đầu lóe lên, ba mươi sáu đạo Diệt Thế Ma Quang bắn thẳng tới Tôn Ngộ Không.

Cảm nhận được uy lực của Ma Quang, Tôn Ngộ Không nhướng mày, cơn tang trong tay xoay tròn không ngừng, trực tiếp quét bay những Ma Quang này ra ngoài.

Cũng chính vào lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện sau lưng lãnh chúa Hủy Diệt, trong tay của hắn lại có thêm ba mươi sáu thanh Ma kiếm do bạch cốt chế thành, một ngón tay trực tiếp chỉ tới, ba mươi sáu thanh Ma kiếm do bạch cốt chế thành trực tiếp bắn ra ngoài.

Toàn bộ tâm tư của Lãnh chúa Hủy Diệt đều rơi vào người Tôn Ngộ Không, hắn biết không phải mình cần đánh bại hắn, chỉ cần ngăn chặn hắn, để hắn không cách nào cứu chữa Diệp Tĩnh Vũ là được, chỉ cần chờ mấy vị thần thánh kia giết chết hắn, hoàn thành yêu cầu của mấy vị kia, bọn họ cũng chính thức được giải thoát.

Cho nên hắn vẫn luôn không sử dụng Hủy Diệt Ma Quang, vẫn luôn quần chiến với Tôn Ngộ Không, cho đến lúc này mới bị buộc phải sử dụng Hủy Diệt Ma Quang, toàn lực ngăn cản Tôn Ngộ Không, nào biết lúc này còn có người ám toán mình?

Hơn nữa ám toán thực lực người này cường hãn như vậy, cách ván cờ bất quá chỉ một bước.

“Xuy xuy xuy xuy” liên tục truyền đến ba mươi sáu tiếng giòn vang, toàn bộ mười sáu cặp mắt của lãnh chúa hủy diệt bị cốt

kiếm đâm thủng, toàn bộ cốt kiếm nổ tung, đau đớn khiến cho lãnh chúa hủy diệt suýt nữa ngất đi.

Trên mặt tuyết lộ nụ cười dữ tợn, hắn chờ đợi thời khắc này đã quá lâu, chỗ ngồi của hắn bỗng nhiên xuất hiện một đài sen màu đỏ như máu, cứ như vậy ép thẳng về phía lãnh chúa Hủy Diệt.

“Cái tên phản bội lão sư ngươi, đi chết đi!” Tuyết phát ra tiếng kêu to, đài sen huyết sắc kia không ngừng xoay quanh, không ngờ lại đè thẳng lên đỉnh đầu của Hủy Diệt lãnh chúa, lập tức đầu của hắn bị ép cho nát bấy., Đài sen không ngừng xoay tròn càng bị mài xuống, trực tiếp đem thân thể cao lớn của Hủy Diệt lãnh chúa mài thành năng lượng đen tối cơ bản nhất, vô số đạo hắc quang không ngừng phát ra, lại bị đài sen màu đỏ như máu kia hấp thu toàn bộ, cuối cùng dung nhập vào thân thể của hắn, cảm nhận được tu vi của hắn không ngừng tăng lên.

Nhìn thấy đài sen màu đỏ như máu kia, Tôn Ngộ Không nhú mày, những người khác không biết đài sen này, nhưng hắn biết rõ đài sen này chính là Cửu U Liên đài mà U Minh giáo chủ ngồi, đây chính là pháp bảo ngang cấp với đài sen cửu phẩm, hơn nữa vừa rồi hắn trong miệng gọi là lão sư? Lẽ nào hắn là đệ tử của U Minh giáo chủ?

U Minh giáo chủ, đó chính là tất cả ác ma Thần, năm đó Phục Hy, Nữ Oa, Thần Nông một đường đuổi giết hắn, đều không giết được hắn, ngược lại người bị hắn dẫn vào bẫy, vứt bỏ tính mạng.

Vừa nghĩ đến thân phận của đối phương, Tôn Ngộ Không bỗng nhiên minh bạch cảm giác bất an mình cứu ra ngày đó, không ngờ người này lại muốn thông qua lực lượng thôn phệ lãnh chúa hủy diệt bước ra một bước cuối cùng kia...

“Đại Thánh, ta biết ngươi muốn ngăn cản ta, nhưng là có Cửu U Liên đài hộ thể, dù tu vi Đại Thánh ngươi trong thời gian ngắn cũng khó công phá a? Chờ ngươi công phá có lẽ vị bằng hữu kia của ngươi đã vẫn lạc...” Tôn Ngộ Không muốn động thủ diệt sát người này, lại nghe thanh âm của hắn truyền đến,

không khỏi nhìn lại hương Diệp Tĩnh Vũ, sắc mặt không khỏi
kịch biến...

Chương 107 Đấu Chiến Thánh Phật

Mắt thấy lãnh chúa Hủy Diệt bị đánh lén đến chết, sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa tham lam đều run sợ, ba người bọn họ đều đã bước ra bước cuối cùng kia, đột phá Vũ cấp, trở thành nhân vật Tiêu Dao ngoài Thiên Đạo, theo lý thuyết đã là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng bây giờ làm sao vẫn lạc được?

Dù cho sức chiến đấu của con khỉ này cực mạnh, nhiều nhất chính là không địch lại mà thôi, làm sao có thể vẫn lạc được chứ? Hơn nữa vị kia không phải đã hứa hẹn với mình sao? Nói đám người mình tuyệt đối sẽ không vẫn lạc sao? Cũng bởi vì hứa hẹn như vậy, chỉ có hủy diệt lãnh chúa mới giao toàn bộ cửu phẩm đài sen và hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu cho Nguyên, nếu không có cửu phẩm Liên Đài hộ thể, cho dù không phải đối thủ Tôn Ngộ Không, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị giết như vậy.

Đặc biệt khi nhìn thấy Cửu U Liên Đài đang ngồi, sợ hãi lãnh chúa và lãnh chúa tham lam kia thân thể đều run rẩy, đây chính là pháp bảo trấn giáo của U Minh Giáo Chủ, vậy mà hắn lại nhận được truyền thừa của U Minh Giáo Chủ sao? Nghĩ đến bản thân mình lại có mối liên hệ với U Minh Giáo Chủ và A Di Đà Phật, trong lòng bọn họ đều ngượng ngùng.

Nhưng sau khi thấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu diễn biến thành hai mươi tư Chư Thiên Thế Giới, hai con ác ma lại hơi yên lòng.

Bất quá Nguyên lại không yên tâm như bọn hắn, mắt thấy phụ thân của mình vậy mà bị tuyệt sát, trong lòng của hắn vừa sợ vừa giận, tức giận tự nhiên là phụ thân của mình bị tiểu nhân đánh lén đắc thủ, kinh ngạc tự nhiên là làm sao thoát khốn? Mà tu vi của hắn làm sao có thể khủng bố như thế?

Đương nhiên, làm cho Nguyên Bất Giải khó hiểu nhất chính là hai mươi bốn thế giới chư thiên không phải hoàn toàn do niệm lực diễn biến ra sao? Tại sao Vi Đà, tứ đại Thiên Vương trong

truyền thuyết lại hiện ra chân thân? Chẳng lẽ bọn họ vẫn luôn ở chỗ này sao?

Trong lúc mơ hồ, Nguyên cảm thấy tất cả những thứ này đều là một âm mưu to lớn, chính mình, thậm chí mấy người ở đây cũng là quân cờ trong âm mưu này.

Nhưng làm cho Nguyên Bất Giải khó hiểu chính là, chính mình cũng không tính, chính mình mặc dù đạt đến Vũ cấp, thế nhưng còn chưa bước ra bước cuối cùng kia, còn bị Thiên Đạo trói buộc, nhưng không phải phụ thân của mình bọn họ đã bước ra bước kia sao? Bọn họ đã là người xem cờ, làm sao còn bị người ta bài bố chứ?

Nguyên trong lòng nghi hoặc chính là ngồi ở trên đài sen cửu phẩm, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, lão hiểu rõ, bây giờ hết thảy đã vượt ra khỏi sự khống chế của chính mình, nói là hai mươi tư thế giới này, có thể đưa tới Vi Đà, tứ đại Thiên Vương chân thân hàng lâm, tuyệt đối không phải là thứ mà chính mình có thể làm được.

Cũng chỉ có vị chủ nhân kia của bọn họ mới có khả năng...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bị Vi Đà dồn ép liên tục lui về phía sau, trong tay của hắn chỉ có một thanh Thiên Tôn Dao, làm sao có thể ngăn cản được thanh Hàng Ma Xử Tiên Thiên của Vi Đà, chỉ có thể dựa vào hai tay của mình ngăn cản, mà pháp bảo trong tay tứ đại Thiên Vương lại không tốn tiền mà đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ., May mà nhục thể của hắn cường hãn, thực lực cường đại, cũng đánh không lại nhiều người liên thủ tấn công như vậy, bất quá nhục thể của hắn thực sự quá biến thái, dù cho pháp bảo trong tay tứ đại Thiên Vương đều không phải là pháp bảo bình thường, thế nhưng cũng chỉ đủ để lưu lại trên người hắn vết thương nhàn nhạt mà thôi, mà một chút vết thương kia cũng chỉ trong chốc lát liền hoàn toàn khôi phục.

Tuy rằng trên người không bị thương nặng gì, thế nhưng bị người ta đánh như vậy, trong lòng cũng là một trận lửa giận, hắn thậm chí có dự định gọi Đông Hoàng Chung tới, thế nhưng sự tình xảy ra biến cố như vậy, hắn thật sự không biết mấy vị phía trên kia rốt cuộc còn hậu chiêu gì, có Đông Hoàng

Chung và Thập Nhị Thiên Vu bảo vệ Hi Dương và Cửu Phượng, hẳn ít nhất có thể an tâm.

“Lấy nhiều bắt nạt ít, tính là anh hùng hảo hán gì chứ, bốn huynh đệ Ma gia nhiều năm không gặp, để lão Tôn kiến thức xem mấy năm nay các người rút cuộc tăng trưởng bao nhiêu!” Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ liều mạng muốn liều mạng, thanh âm Tôn Ngộ Không truyền tới, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu vàng to lớn trực tiếp đập nát một mảnh hư không, đi tới bên trong thế giới này.

“Đấu Chiến Thánh Phật, chẳng lẽ người quên lời sư tôn người dặn dò sao?” Thấy Tôn Ngộ Không vội vàng lao tới, Thiên Vương hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, lão nhân gia người chỉ là bảo ta thu hồi Thất Bảo Diệu Thụ, những thứ khác cũng không dặn dò gì ta, tăng trưởng, tiếp một gậy lão Tôn...” Tôn Ngộ Không cũng hừ lạnh một tiếng, Kim Cô Bồng trong tay lập tức tăng vọt đến mấy vạn trượng, trực tiếp hướng Thiên Vương tăng trưởng ném tới.

Thiên Vương trưởng thành biến sắc, năm đó khi Hầu Tử còn chưa thành tựu Đấu Chiến Thánh Phật, đã đánh cho bốn người bọn họ chật vật không chịu nổi. Tuy nói những năm qua tu vi của bọn họ đều tăng lên cực lớn, thế nhưng hầu tử đã sớm trở thành Đấu Chiến Thánh Phật, hơn nữa hầu tử được trời cao chiếu cố, thiên phú tốt hơn bọn họ quá nhiều, chênh lệch thực lực chỉ có thể càng kéo càng xa, làm sao hẳn có thể đỡ được một cơn này?

“Đại Thánh, để ta tới gặp lại người một lần đi!” Cũng may vào lúc này, âm thanh của Vi Đà truyền tới, hẳn trực tiếp bước vào hư không, một bước đã đến trước mặt Thiên Vương, thân ảnh đã biến thành cao vạn trượng, Hàng Ma Xử trong tay đã biến thành cự sơn lớn nhỏ, trực tiếp nghênh đón Kim Cô Bồng đang rơi xuống kia.

“Ầm ầm...” Một đám mây hình nấm cực lớn từ chỗ hai binh khí chạm vào nhau bay lên, lực lượng cuồng bạo trực tiếp chấn cho Vi Đà bay ngược ra ngoài.

“Hừ, cái gì mà đệ nhất chiến thần Phật giáo, ở trong mắt Tôn lão, quả thực chính là một trò cười, lão Tôn ta mới là Đẩu Chiến Thánh Phật!” Một gậy đập bay Vi Đà, Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng.

Vừa nghe Tôn Ngộ Không cười nhạo, Vi Đà tức giận trong lòng, từ sau khi thân thể thành thánh, hắn liền theo đăng quy y Phật giáo, trở thành Thiên Thần hộ pháp Phật giáo, không biết đã chém giết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, vốn cho là dựa vào thực lực và công lao của mình, hắn là có thể tu thành chánh quả thành phật, nào ngờ đã nhiều năm như vậy đều trôi qua, vẫn chỉ là một Thiên Thần hộ pháp, ngược lại người không bằng gia hỏa sau này.

Một con yêu hầu cũng có thể trở thành Đẩu Chiến Thánh Phật, mà mình lại không thể, đây vẫn luôn là vết thương lớn nhất trong lòng hắn, bây giờ bị Tôn Ngộ Không động vào vết thương, làm sao còn bình tĩnh được.

Thân thể nhoáng một cái, đã hóa ra pháp thân bốn cánh tám tay, tay cầm Hàng Ma xử, Hàng Yêu kiếm, trâm ngọc, la tán, kim chuyên, lá sen, Lưu Ly bình, Trảm Ma đao, đập tới Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy Vi Đà hóa ra pháp thân, khoe miệng Tôn Ngộ Không cười lạnh: “So tay với lão Tôn nhiều, ngươi đây là muốn chết...”

Vừa dứt lời, liền thấy trên người Tôn Ngộ Không đại phóng kim quang, từng cái đầu mọc ra từ trên cổ hắn, chỉ bất quá trong nháy mắt đã mọc ra mười tám đầu hai mươi bốn tay, khác với tám loại vũ khí trong tay Vi Đà, toàn bộ trong tay Tôn Ngộ Không là côn lông lánh kim quang.

Hai mươi tư cánh tay cầm đại côn màu vàng, bùm bùm đập về phía Vi Đà.

Chương 1028 diệt sát Thiên Vương.

“Đương đương...” Chỉ nghe thanh âm như vậy không ngừng vang lên, tám cánh tay do Vi Đà biến thành bị công kích dày đặc của Tôn Ngộ Không đập nát bấy, thân thể tức thì bị một gậy nặng nề đánh bay ra ngoài.

Xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn ra, sắc mặt Vi Đà trở nên khó coi, bao nhiêu năm trước, thân thể hắn đã thành Thánh hắc phải rất cường đại mới đứng, thế nhưng hiện tại lại không ngăn cản nổi mấy gậy của hắn?

“Vi Đà tiểu nhi, ngươi phải nhớ kỹ, lão Tôn mới thật sự là Đấu Chiến Thánh Phật, chiến đấu với lão Tôn, ngươi đây là đang tìm chết!” Sau khi đập Vi Đà bay ra ngoài, Tôn Ngộ Không khôi phục bộ dạng khi đột, gậy chống trên vai, trên mặt tràn đầy nụ cười mỉa mai.

Thanh âm mỉa mai này khiến sắc mặt Vi Đà càng biến đổi, nhưng thông qua trận giao thủ vừa rồi, hắn đã hiểu được, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của con khỉ này, thậm chí là sự phụ của mình, đốt đèn, sức chiến đấu cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của con khỉ.

Chiến ý của tên gia hỏa này quá mạnh mẽ, kỹ xảo chiến đấu của hắn đã đạt tới mức hoàn mỹ không tỳ vết.

Vào lúc này, cuộc chiến đấu bên kia đã lên tới cao trào, đã không còn bị Vi Đà kiềm chế, Diệp Tĩnh Vũ tựa như một đầu Thần Long thoát khỏi, căn bản không để ý pháp bảo tứ đại Thiên Vương bỏ tới kia, một cái hư ảnh bước dài đến bên cạnh Thiên Vương, một phát tóm lấy bả vai hắn, đầu gối phải hung hăng nhảy lên đỉnh đầu hắn.

Tuy rằng những năm gần đây pháp lực Thiên Vương tăng trưởng không ít, tâm cảnh cũng tăng trưởng không ít, thế nhưng chiến đấu cận thân lại không tăng trưởng bao nhiêu, nào có thể ngăn cản biến thái như Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ nghe một tiếng lạch cạch giòn tan, một vị trí nào đó của hắn cứ thế nói cho hắn biết.

Con đau nhức khó tả khiến Thiên Vương suýt nữa khóc lên, hắn thật sự không nghĩ tới người trước mắt này tu luyện Hỗn Độn Chi Thể, theo lý thuyết cũng coi như là truyền nhân của Bàn Cổ Thánh Hoàng, lại sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy, cho dù là con khỉ kia năm đó cũng không có vô sỉ như vậy a?

Thế nhưng sự tình càng thêm vô sỉ đã xảy ra, trên người Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ Thiên Thư không còn pháp bảo nào khác, hơn nữa hiện tại hắn cũng không cần pháp bảo gì, một cước đạp nổ trứng chim của Thiên Vương tăng trưởng, thừa dịp hắn đau đớn, song quyền thật sự đã nện lên trên người Thiên Vương.

Sức mạnh to lớn trực tiếp đập bay hắn ra ngoài, hộ giáp trên người hắn càng như thủy tinh trực tiếp vỡ vụn, theo lý thuyết đến cấp độ như bọn hắn đều có thân phận của mình, cho dù Tôn Ngô Không một gậy quét bay Vi Đà cũng không có ý tiếp tục ra tay, tối thiểu cũng phải một lần nữa đăng Vi Đà điều chỉnh trạng thái chiến đấu, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại mặc kệ những thứ này.

Thân thể trực tiếp bước ra, thừa dịp Thiên Vương hoàn toàn mất đi thăng bằng, nắm đấm lại rơi vào trên người hắn như mưa, mỗi một quyền đều có lực lượng đánh nát hư không, mỗi một quyền đều ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn cường đại, dù thân thể Thiên Vương có thể tăng trưởng trải qua pháp lực của Đăng Cổ Phật và A Di Đà Phật gia trì, đã sớm luyện thành thân Kim Cương Bất Hoại, cũng khó có thể thừa nhận được lực lượng như vậy.

Lập tức liền nhìn thấy từng đạo thân thể của hắn nứt ra, máu tươi màu vàng phun ra từ bốn phía.

Nhìn thấy Thiên Vương tăng trưởng bị Diệp Tĩnh Vũ đánh thành bộ dạng này, cầm Quốc Thiên Vương tức giận hừ một tiếng, một tay ôm tỳ bà, dùng sức đàn tấu, lập tức thiên địa biến sắc, từng đạo sóng âm cực mạnh không ngừng công về phía Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí có thể nhìn thấy từng đạo gợn sóng từ không trung sáng lên.

Thanh âm này chói tai như thể vô số người đang cầm bong bóng lau nước bên tai, đâm vào Diệp Tĩnh Vũ là một trận hỏa khí.

“Oa oa oa...” Diệp Tĩnh Vũ đang đánh Thiên Vương bỗng nhiên quay đầu hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó liền thấy một đạo sóng âm cuồng bạo từ trong miệng hắn bắn ra, dĩ nhiên là U Minh điên cuồng gào thét.

Sóng âm cuồng bá kia trực tiếp va chạm với âm nhạc mà cảm tỳ bà của Thiên Vương viết ra, từ xa nhìn lại tựa như hai đạo thủy văn đụng vào nhau.

Chỉ có điều sóng âm mà Thiên Vương cầm quốc phát ra chính là sóng âm hình tròn, hướng bốn phương tám hướng mà đi, mà U Minh cuồng tiếu mặc dù số lượng không bằng đối phương, nhưng lại hoàn toàn ngưng tụ, từng đạo sóng âm kia tựa như một thanh đao nhọn., Trực tiếp đâm vào, đánh lên trên tỳ bà của cảm Thiên Vương quốc, năng lượng khổng lồ kia nổ tung toàn diện, cây tỳ bà cảm quốc thiên vương đã không biết dùng bao nhiêu năm cứ như vậy vỡ vụn ra, lực phản chấn cực lớn càng chấn đến mức Quốc Thiên Vương thất khiếu phun máu, thân thể liên tục thối lui...

Thấy Trì Quốc Thiên Vương cũng bị thiệt thòi lớn trong tay Diệp Tĩnh Vũ, Quảng Mục Thiên Vương và Văn Thiên Vương đều tức giận hừ một tiếng, Xích Long trong tay Nghiễm Mục Thiên Vương rời tay mà ra. Đa phần nghe nói chuột bạc trong tay Thiên Vương cũng là một đạo lưu quang, nhanh chóng bỏ chạy về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Trong nháy mắt, đầu Xích Long kia đã hóa thành một đầu Thần Long dài đến trăm vạn trượng, Ngân Thủ cũng biến thân cao vượt qua vạn trượng, đồng thời đánh tới Diệp Tĩnh Vũ.

“Đến hay lắm...” Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, một tay ném Xích Long triều Thiên Vương và con chuột bạc ra ngoài, mà hai tay bỗng nhiên mở ra, làm ra một động tác tựa như mở rộng lồng ngực, hai cổ lực lượng cực mạnh bỗng nhiên từ trong tay hắn hình thành.

“Cho các ngươi ném thử chiêu này đi, thiên địa hợp!”

Vừa nói xong, hai tay Diệp Tĩnh Vũ duỗi ra vỗ vào nhau...

Từ xa nhìn lại, tay trái và tay phải của hắn tựa hồ đang vận động đơn giản, thế nhưng Thiên Vương lại cảm giác như trời đất thật sự sắp hợp lại, hai luồng năng lượng cực mạnh trực tiếp đè ép tới, thân thể chông chênh vết thương của hắn lại một lần nữa nứt ra.

Về phần đầu Xích Long và con chuột bạc kia, bởi vì nguyên nhân thân thể cực lớn, vậy mà trong nháy mắt bị đè ép đến vỡ nát gân cốt, huyết nhục bay tứ tung, trong thân thể càng không ngừng bộc phát ra thanh âm ba ba ba.

Thiên Vương cầm quốc, nghe nhiều Thiên Vương, Quảng Mục Thiên Vương thấy tình huống như vậy, sắc mặt kịch biến, trong mắt gần như muốn phun ra máu, từng người hung hãn không sợ chết vọt vào cứu Thiên Vương ra, nhưng thân ảnh Vi Đà lại đồng thời xuất hiện trước mặt bọn họ: “Đi...” Căn bản không cho ba người có cơ hội suy nghĩ, kéo ba người đi...

Mà lúc này, đối mặt với hai cỗ lực lượng đè ép mà đến, Thiên Vương cũng tốt tăng trưởng, đầu Xích Long kia và chuột bạc cũng vậy, thân thể đồng thời bạo liệt ra, trực tiếp bị hai cỗ lực lượng ép thành lực lượng bản nguyên nhất...

“Muốn đi, người đi được sao?” Một chương đánh chết Thiên Vương đã lâu, Diệp Tĩnh Vũ lại tức giận hừ một tiếng, đã muốn tính kế ta, vậy hắn phải có giác ngộ về cái chết...

Tay phải nhẹ nhàng xẹt qua hư không, từng gợn sóng màu vàng sáng lên, tựa như một con sông nhỏ, lung lay lay động, tựa hồ không có uy lực gì, thế nhưng đám người Vi Đà đang muốn chạy trốn lại cảm giác như mình tiến vào một vùng bùn...

Mà Tôn Ngộ Không một bên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ sắp tấn cấp Thiên Vương, khẽ nhíu mày, tuy nói hắn và Tứ đại Thiên Vương không có cảm tình gì, thế nhưng trong quan niệm của hắn, chỉ cần đánh bại là được rồi, không cần thiết phải liều mạng sống người chết, dù sao mình cũng coi như là người trong Phật giáo.

Bất quá nghĩ đến tâm tính của Diệp Tĩnh Vũ, bỗng nhiên nghĩ thông suốt điều gì đó...

“Mà thôi, còn không làm thì thôi, chẳng lẽ lão Tôn còn sợ cái gì chứ?” Trong miệng thì thảo tự nói, mà thân thể của hắn đã một lần nữa bay lên trời, giết tới mấy đại Thiên Vương còn lại...

Sát ý của Chương 1029 Ngộ Không.

Vi Đà, Tam Đại Thiên Vương đều cảm thấy thân thể mình như lâm vào vũng bùn, có đi thế nào cũng không thoát, trong lòng đều hoảng hốt không thôi, bọn họ phụng mệnh A Di Đà Phật đến đây chính là vì muốn đánh chết Diệt Tinh Vũ., Vốn tưởng rằng với thực lực của mình ẩn tàng bên trong thế giới chư thiên, muốn đánh chết một tên gà mờ vừa mới bước ra bước cuối cùng hẳn là chuyện dễ dàng, nào ngờ đụng phải một tấm sắt lớn, không chỉ có thế, tên Tôn Ngộ Không kia vậy mà cũng đứng về phía hắn, điều này hoàn toàn vượt qua dự tính của Phật chủ.

Đặc biệt là chiêu mà hiện tại hắn sử dụng là cái gì? Khiến đám người mình có cảm giác hãm sâu trong vũng bùn?

Lúc hắn còn đang kinh ngạc, một bóng người màu vàng kim đã lao đến...

Xem ra người tới là Tôn Ngộ Không, trong lòng tam đại Thiên Vương còn lại kinh hãi, cầm quốc Thiên Vương còn trực tiếp hét lên: “Đấu Chiến Thánh Phật, ngươi thật sự muốn động thủ với chúng ta sao?”

“Hắc hắc, đều đã động thủ, còn nói thật hay không!” Tôn Ngộ Không cười hắc hắc, cây gậy màu vàng trong tay đã nhanh như chớp đập xuống.

Mất thấy Tôn Ngộ Không cũng trực tiếp động thủ, chớ nói là đám người Vi Đà một trận kinh ngạc, coi như là Diệt Tinh Vũ cũng có chút kinh ngạc, tuy Tôn Ngộ Không cùng hắn tính chất tương hợp, hơn nữa cũng có chút giao tình với vị lão tổ tông truyền cho hắn Bá Nguyên Quyết kia, nhưng dù sao hắn cũng là Đấu Chiến Thánh Phật a? Vừa rồi ra tay với Thiên Vương tăng trưởng cũng tốt., Cùng Vi Đà so đấu cũng tốt, đều là nhiều tính tử chơi đùa, thậm chí vừa rồi lúc giao chiến với lãnh chúa Hủy Diệt, cũng không sử dụng toàn lực, hoàn toàn là lấy bộ dáng vui đùa, nhưng sao bây giờ lại nghiêm túc như

vậy? Mà bọn họ rõ ràng cảm giác được sát khí trong lòng Tôn Ngộ Không.

Đúng vậy, sát khí thật thiết thiết, hấn lại thật sự giết chết đám người mình?

Trong ánh mắt khó tin của Thiên Vương cầm quốc, cây gậy màu vàng đã hung hăng đập lên thiên linh cái của hắn, đây gần như là một kích mạnh nhất ngưng tụ ra Tôn Ngộ Không, cầm quốc Thiên Vương thậm chí không kịp hừ một tiếng, thân thể liền nát bấy, hóa thành hư vô.

Một màn sét đánh như thế làm cho hai đại Thiên Vương còn lại triệt để kinh sợ, bọn hắn đều là nhân vật sống không biết bao nhiêu năm tháng, cho dù năm đó Hồng Quân Đạo Tổ muốn xây dựng cầu vòng của Bửu Ngạn, cũng bởi vì A Di Đà Phật độ đến phương tây mà tránh được một kiếp a., Thế nhưng hiện tại, vẫn là vẫn lạc, là hoàn toàn vẫn lạc rồi, hoàn toàn vẫn lạc rồi, cùng những cái kia vì xây dựng Bửu Ngạn Chi Kiều mà thần thánh vẫn lạc, triệt để hóa thành tro bụi.

Ngoại trừ kinh ngạc ra, thì bọn họ còn sợ hãi hơn. Đúng vậy, là sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng, cái gì mà thần tiên không sợ chết, không sợ chết thì cũng đi tu tiên. Làm sao phải theo đuổi thiên đạo chí cao vô thượng kia chứ, bọn họ sợ chết còn hơn người bình thường.

Đặc biệt là những nhân vật như hai đại Thiên Vương đã bị A Di Đà Phật độ hóa, siêu thoát ngũ hành, nhảy ra khỏi Tam Giới, càng sợ chết.

Bọn họ đã chân chính bất tử bất diệt, cho dù thế giới bị hủy diệt, bọn họ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại lại bị Tôn Ngộ Không và Diệt Tinh Vũ đồng dạng đánh giết, bọn họ làm sao không hoảng sợ chứ?

Tự bạo? Liều mạng? Đó là chuyện những con sâu cái kiến kia làm, bọn chúng thật vất vả mới tu luyện đến tình trạng như vậy, nào có khả năng đi liều mạng với đám người Diệt Tinh Vũ. Đối mặt với một gậy kinh thiên động địa của Tôn Ngộ Không, đối mặt với sự thật hai đồng bạn vẫn lạc trước mắt, bọn chúng lập tức đưa ra quyết định.

Đa Văn Thiên Vương không chút nghĩ ngợi, bảo phiên trong tay trực tiếp té ra, lập tức thấy giữa thiên địa quang mang vạn trượng, Quảng Mục Thiên Vương trong tay móc ra một viên xá lợi, cũng không biết hắn từ đâu tới xá lợi, ném tới hầu tử đang bay nhanh trên bầu trời cùng Diệp Tĩnh Vũ.

Mà Vi Đà lại càng trực tiếp, thân ảnh cấp tốc chạy về hướng Nguyên, hiện tại diễn kịch đã sắp xong, hơn nữa đã diễn bại, cũng đã đến lúc thu hồi đạo cụ rồi, lấy loại linh ngộ một chút phật pháp này, may mắn tu thành pháp thân ác ma mà nói, chính là không có tư cách có được cửu phẩm đài sen cùng hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu pháp bảo.

Bọn họ, coi như là ngã vào phật ta, tôi đa cũng chỉ có thể trở thành một tôn tại như Thiên Long Bát Bộ, chỉ có thể trở thành Thiên Thần hộ pháp của Phật giáo.

Hơn nữa ý nghĩ của Vi Đà lại càng trực tiếp, nếu như mình có thể đoạt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, lại đoạt được Cửu Phẩm Liên Đài, không chừng còn có thể dàn xếp lại cục diện.

Nhìn thấy Vi Đà vọt tới mình, Nguyên làm sao còn không rõ ý nghĩ của hắn, mặc dù biết mình bị mấy tên ở trên kia bày ra một đạo, mặc dù biết tu vi hiện tại của mình căn bản là vô lực phản kháng mấy tên trên đó, thế nhưng hắn là nguyên, hắn là huyết mạch duy nhất của lãnh chúa hủy diệt, hắn không muốn chết, cũng không thể chết, càng không muốn ngay cả sông cũng không thể qua được đã bị phá cầu...

Một tay điểm nhẹ, A Tì kiếm và Nguyên Đồ kiếm bay thẳng về phía Vi Đà.

“Hai kiện này cũng không phải là thứ người nên có!” Nhưng ngay lúc này, thanh âm băng lãnh kia lại truyền tới, A Tì kiếm cùng Nguyên Đồ vốn đâm về phía Vi Đà bỗng nhiên chuyển hướng, ngược lại đâm tới hướng Nguyên Sát kiếm.

Nguyên trong lòng hoảng hốt, cửu phẩm kim liên trong nháy mắt đại phóng kim quang, từng đoàn từng đoàn kim quang bắn ra, một mực bảo hộ hắn ở trong đó, hai thanh lợi kiếm hung

hăng đâm vào phía trên kim quang, lại tạo nên trận trận gọn sóng chấn động đến gần một trận run run.

Mà thân ảnh của Vi Đà lúc này cũng đi tới bên cạnh Nguyên, cầm trong tay thanh Hàng Ma Xử đã rách nát kia ném về phía đỉnh đầu của Nguyên Thiên Linh.

“Răng rắc...” Một tiếng, cửu phẩm kim liên phát ra kim quang rớt cuộc khó có thể chống đỡ, trực tiếp vỡ vụn ra, mà Vi Đà trực tiếp một tay bắt lấy hai mươi tư khóa Định Hải Thần Châu trên đầu Nguyên.

“Thật có lỗi, đây cũng không phải thứ ngươi có thể có được!” Tiếng cười lạnh tiếp tục vang lên, mà trong tay của hắn lại nhiều thêm một kiện bình bát màu vàng tím, chính là pháp bảo tên là Tử Kim Bát Vu năm đó.

Một đạo hào quang màu tử kim bắn ra, bao lấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, trực tiếp thu vào...

“Ngươi... Ngươi là người dưới trướng U Minh giáo chủ, ngươi... Ngươi sao lại có Tử Kim Bát Vu?” Nhìn thấy tuyệt đối lấy Tử Kim Bát Vu thu được hai mươi viên Định Hải Thần Châu, trên mặt Vi Đà lộ ra thần sắc kinh hãi tuyệt đối, vẻ mặt quả thực so với người ngoài hành tinh còn kinh ngạc hơn.

Phải biết rằng, ngọn đèn dầu năm đó dùng tu vi của người đầu tiên dưới Giáo chủ để quy y A Di Đà Phật, nhưng cuối cùng vì muốn từ người xem cờ trở thành người đánh cờ có đẳng cấp giống Tam Thanh A Di Đà Phật, dứt khoát gia nhập vào hành động xây dựng cầu bờ bên kia., Kết cục cuối cùng tự nhiên là vẫn lạc, hắn có hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu bị A Di Đà Phật lấy được, thế nhưng bản mệnh pháp bảo Tử Kim Bát Vu lại vẫn lạc cùng hắn, làm sao có thể xuất hiện ở đây?

“Hắn có Tử Kim Bát Vu gì, liên quan gì tới ngươi?” Lúc này, thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã tới sau lưng Vi Đà, trực tiếp chộp tới hậu tâm của Vi Đà.

Chương mười ba, lừa đảo vượt biển.

Vi Đà kinh hãi quay đầu lại nhìn, hai đại Thiên Vương đã bị Tôn Ngộ Không ép tới không thể đổi tay được, mà tên này lại trực tiếp một quyền xông tới.

Không chỉ có vậy, vừa rồi còn cười hì hì với mình, A Tì kiếm cùng Nguyên Đồ Kiếm cũng bắn thẳng đến.

Hiện tại Vi Đà đã bị Tôn Ngộ Không đánh trọng thương còn chưa khôi phục lại, đôi mắt cục diện cơ hồ phải chết này, sự trấn định của hắn biến mất triệt để.

“Phật chủ, cứu ta...” Vi Đà hét lên kinh hãi...

Thế nhưng một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đã không chút lưu tình đánh vào hậu tâm của hắn, mà A Tì kiếm, Nguyên Đồ Kiếm cũng đồng thời bắn vào thân thể của hắn.

Lực lượng huyết minh âm u và lực lượng hỗn độn kinh khủng nhất của Diệp Tĩnh Vũ bộc phát ra, lập tức nghe được một hồi thanh âm thâm trầm vang lên.

Vừa nghe được thanh âm như vậy, Diệp Tĩnh Vũ và tuyệt sắc đều biến đổi, bởi vì thanh âm này cũng không phải của Vi Đà, chăm chú nhìn lại, bị hai người mình liên thủ đánh chết dĩ nhiên là ngồi trên đài sen cửu phẩm.

Còn thân ảnh Vi Đà ngồi xếp bằng trên đài sen, từng đạo hào quang màu vàng không ngừng từ trên đài sen phun ra, chữa trị thân thể Vi Đà.

“A di đà Phật, người cũng tự mình ra tay sao?” Nhìn thấy hai người trong nháy mắt biến ảo vị trí, Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, dù trong lòng biết rõ người kia đã ra tay, hắn hải sự nghĩa bất phản xông tới, mục tiêu của hắn là đập lên trời dưới chân, như vậy tự nhiên phải thôi đảo tất cả những người chơi cờ này.

Chứng kiến thời điểm cuối cùng này bị thay đổi, trở thành vật thay thế cho Vi Đà, trong lòng lãnh chúa sợ hãi và lãnh chúa tham lam run lên, bọn họ sợ dĩ có thể bước ra bước cuối cùng kia, chính là bởi vì lúc bọn họ đang bế quan., Đại nhân vật trong truyền thuyết kia đến đây độ hóa bọn họ, càng là truyền thụ cho bọn họ rất nhiều diệu pháp vô thượng, cuối cùng là thề, chỉ cần bọn họ có thể phối hợp mấy vị Hộ pháp Thiên Thần như Vi Đà cùng nhau giết chết Diệp Tĩnh Vũ, liền có thể trở thành Hộ Pháp Thiên của Phật giáo, vĩnh viễn bất diệt.

Thế nhưng hiện tại, sự tình vừa mới không đúng, vì bảo tồn lực lượng dòng chính của mình, hắn vậy mà không chút do dự coi mình thành vật hi sinh, hiện thực tàn khốc như vậy khiến cho trong lòng lãnh chúa sợ hãi và lãnh chúa Tham Lam tuyệt vọng không thôi, muốn thừa dịp này rời đi, thế nhưng cơn ánh đầy trời Tôn Ngộ Không đã bao phủ bọn hắn vào trong đó, cho dù muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mắt thấy Vi Đà ngồi lên đài sen cửu phẩm, tuyết chau mày, nếu là Nguyên, hắn còn có lòng tin dựa vào thực lực mạnh mẽ cưỡng ép công phá đài sen cửu phẩm, nhưng hiện tại lại là Vi Đà, tu vi của người này cũng không dưới mình, hơn nữa màn vừa rồi hiển nhiên là một vị kia xuất thủ., Nghĩ tới quan hệ giữa hắn và sư phụ, hắn thì thảo thờ dài một tiếng, thân thể ngồi trên Cửu U Liên đài, trên đầu đội hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, trong tay cầm Tử Kim Bát Vu, bên người quần quanh A Tì Kiếm, Nguyên Đồ Kiếm, chạy thẳng về phương xa.

Chứng kiến tuyệt đối có nhiều bảo vật như vậy, Diệp Tĩnh Vũ lông mày nhíu lại, hiện tại coi như kẻ ngu cũng biết gia hỏa này không đơn giản, hơn nữa hắn lại dựa vào Cửu U Liên đài để hấp thu lực lượng của Hủy Diệt lãnh chúa, tất cả mọi chuyện phát sinh đều hoàn toàn khác với lúc trước mình Luân Hồi Chi Nhân, chẳng lẽ trong cơ thể hắn còn có pháp bảo nghịch thiên nào có thể che chắn Luân Hồi Chi Nhân sao?

Nhưng cho dù biết tuyệt đối là một nhân vật không đơn giản, lúc này Diệp Tĩnh Vũ cũng không còn sức đuổi theo, bản thân hắn vốn định diệt sát tam đại ác ma, nhưng lại xuất hiện nhiều

Thái Cổ thần thánh như vậy, đây không phải là thể hiện rõ ràng sự nhúng tay của vị kia sao?

Xưa nay hắn không phải ai chịu thiệt cả, nếu người đã muốn nhúng tay vào, vậy cũng nên cho người biết da, giết mấy tên Thiên Vương người không đau lòng, vậy ta để tên Vi Đà này lại đây.

Mắt thấy Vi Đà sắp ngồi lên đài sen rời đi, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa đánh ra Thương Sinh ấn, một bàn tay to lớn xuất hiện giữa bầu trời, giống như đập ruồi muỗi, vỗ xuống Vi Đà và đài sen cứu phẩm.

Cửu phẩm liên đài lại một lần nữa phát ra đạo đạo kim quang, một đóa kim liên càng là từ hư không nở rộ ra, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại tựa như không nhìn thấy, thân thể vọt thẳng tới, hai chân càng không ngừng đạp trên kim liên, mỗi một cước đều có thể đạp vỡ một đóa kim liên, mà quyền kinh của hắn cũng khủng bố như thế, quần lấy cửu phẩm kim liên kia chính là một kiện pháp bảo phòng ngự, thế nhưng cũng không chịu nổi công kích như Diệp Tĩnh Vũ.

Thời khắc này, Hồn Độn Chi Thể gần như phát huy ra hình thái chiến đấu hoàn mỹ nhất, bất kể là tốc độ của hắn, hay là lực lượng đều đạt tới một mức độ hoàn mỹ.

Cảm nhận được lực lượng kinh khủng kia của Diệp Tĩnh Vũ, trong lòng Vi Đà có chút không tin nổi, mình vừa rồi làm sao lại làm hắn bị thương? Nếu như không phải thừa dịp hắn chủ quan, có thể mình vĩnh viễn không có khả năng kích thương hắn đúng không?

Hồn Độn Chi Thể, trong truyền thuyết thánh thể của Bàn Cổ Thánh Hoàng, thật sự là biến thái tới cực điểm.

Biết cho dù có cửu phẩm đài sen hộ thể, chính mình cũng khó có thể ngăn cản thể công như Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt Vi Đà lóe lên một tia tàn nhẫn, một tay nắm Hàng Ma Xử, trực tiếp nện cánh tay phải của mình xuống, sau đó một ngụm tinh huyết phun lên phía trên, như thiểm điện vẽ ra một ít phù chú, trực tiếp đem toàn bộ cánh tay ném tới hướng Diệp Tĩnh Vũ.

Còn chưa đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ, cánh tay kia, cánh tay không biết đã tích góp bao nhiêu vạn năm năng lượng kia vậy mà bạo tạc toàn bộ ra, lập tức liền thấy một đạo hào quang màu vàng bộc phát ra, tựa như tận thế bạo tạc lớn...

Đôi mắt với uy lực bạo tạc kinh khủng bức này, Diệp Tĩnh Vũ trong miệng lại cười lạnh ba tiếng: “Nguyên lai ngươi thích chơi tự tàn phá cùng phá hoại, đã như vậy, vậy cho ngươi kiến thức một chút uy lực thật sự bạo tạc đi!” Thân ảnh của hắn không tổn hao lông tóc từ trong kim quang đi ra, đối với Vi Đà tốc độ cao nhất thoát đi, nhếch miệng cười cười, sau đó chính là một quyền đâm tới...

“Tinh thần bạo...” Một quả cầu ánh sáng màu bạc trực tiếp đánh lên người Vi Đà, toàn bộ nổ tung...

“Sấm sét nổ tung...” Một quả lôi quang màu tím cũng đánh lên thân thể Vi Đà, trực tiếp nổ tung...

“Liệt diễm bạo...”

“Huyền Băng bạo...”

“Khanh phong bạo tạc...”

Vô số loại quang cầu khác nhau tranh nhau đánh lên người Vi Đà, cho dù là phòng ngự chi bảo như kim liên cửu phẩm cũng khó có thể đồng thời ngăn cản nhiều loại năng lượng thuộc tính như vậy, cuối cùng lại hóa thành một đạo kim quang biến mất không thấy gì nữa. Mà toàn bộ thân thể Vi Đà bị phát nổ, chỉ để lại một cái đầu còn lơ lửng giữa không trung, Diệp Tĩnh Vũ đã bước ra một bước, trực tiếp một quyền đập nát cái đầu duy nhất còn lại của hắn...

Mà lúc này, một chỗ trong hư không, một gã trên mặt tràn đầy vẻ khỗ sở lông mày nhẹ nhàng như bị cái gì kích thích, ngay sau đó, trên mặt của gã lại lộ ra mỉm cười từ bi., Trong miệng thì thào nói: “Lấy mạng Vi Đà hẳn là giấu giếm được hẳn rồi.” Theo lời nói rơi xuống, miếng cửu phẩm kim liên đã xuất hiện trước người hắn, mà trên đài sen vốn trống rỗng kia, vậy mà đang ngồi một nam tử, từ bề ngoài anh tuấn nhìn lại, dĩ nhiên là nguyên nhân đáng chết...

Hạng 10 lựa tính toán.

Nguyên lai có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, liền thấy được một gã hòa thượng sắc mặt thanh khôi ngồi ở trước mặt mình, hắn có thân cao trượng sáu, toàn thân hiện ra kim sắc quang mang nhàn nhạt, một cỗ khí tức huyền diệu từ trên người hắn chậm rãi phát ra, đây là một loại khí tức làm cho người ta rất là ấm áp.

Lại quan sát thân thể của mình một chút, phát hiện nhục thân của mình đã không còn, chỉ lưu lại một hồn phách hơi mờ.

Cái này... Điều này sao có thể? Bản thân mình không phải người tu tiên, mình là ác ma à? Nhục thể và linh hồn của mình cũng kết hợp chặt chẽ với nhau, bao năm qua không có một ác ma nào có thể sống sót sau khi thân thể bị hủy diệt, tại sao mình còn có linh thể độc lập?

Mặt Nguyên Mãn kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía hòa thượng trước mắt. Hắn biết, sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, nhất định là nguyên nhân của vị hòa thượng trước mắt này.

“A Di Đà Phật, đến trống không, đi trống không, ngươi còn không rõ sao?” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Nguyên, hòa thượng mặt khôi kia hợp hai tay lại, vái chào Nguyên.

Vô không, trống không? Nguyên Nhất sửng sốt, đây là đạo lý gì?

“Cởi túi da, tu thành chính quả, ngộ đi!” Nhìn thấy vẻ mặt Nguyên không ngờ còn mang vẻ mặt nghi hoặc, hòa thượng mặt khôi đột nhiên điểm một chỉ về phía mi tâm Nguyên, lập tức liền thấy một vệt kim quang bắn vào, lập tức trên mặt Nguyên Nguyên vốn nghi hoặc bỗng nhiên lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, tựa hồ hồ hồ hồ hồ quán đỉnh.

Tùng đạo hào quang màu vàng không ngừng hội tụ trên người hắn, liền thấy hồn phách hắn vốn hơi mờ kia càng ngày càng

rõ ràng, cuối cùng dần dần biến thành thực thể, vậy mà hấn dựa vào những kim quang này ngưng tụ ra chân thân, mà theo những kim quang này không ngừng chui vào., Một viên xá lợi từ trong cơ thể hấn hình thành, ngay sau đó là viên thứ hai, khóa thứ ba, lúc viên thứ chín xá lợi hình thành, đạo hào quang màu vàng kia mới đình chỉ truyền tống.

Chín viên xá lợi, đoán chừng coi như là những đại Phật thời Thái Cổ, cũng không có tu vi như vậy? Tu vi nguyên tại thời khắc này đâu chỉ tăng lên gấp đôi, nhưng trên mặt hấn lại không có nửa điểm thần sắc vui sướng, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, nhàn nhạt thi lễ với hòa thượng trước mắt, sau đó tiếp tục ngồi xuống cửu phẩm đài.

Chỉ vì hấn tuy tu thành Phật thân, thể nhưng tâm cảnh của hấn còn cách biệt rất xa, dù cho một thân lực lượng cường đại, nhưng lại không cách nào khống chế những lực lượng này, mà hấn cuối cùng cũng hiểu rõ những lời hòa thượng nói kia, chính mình chính là ác ma, vốn không thể tu thành Phật, giống như tám bộ chúng Phật giáo, mặc dù toàn bộ đều quy y Phật giáo., Thế nhưng cuối cùng vẫn không cách nào thành Phật, chỉ có thể trở thành Thiên Thần hộ pháp, nhưng bản thân mình vì linh hồn xuất hiện mà có một lòng người, thân thể ác ma, lòng người, khi mình cởi bỏ túi da thối kia thì không phải là một con ác ma mà là một con người, một linh hồn thuộc về con người.

Mà hòa thượng này chính là Giáo chủ Phật giáo A Di Đà Phật, đương nhiên, Như Lai Phật, Tiếp Dẫn đạo nhân, những thứ này bất quá là hóa thân của hấn mà thôi, dưới sự trợ giúp của hấn, chính mình trực tiếp ngưng tụ Phật thân, từ giờ phút này trở đi, mình không còn là một ác ma nữa, mà là một tôn Phật.

Đương nhiên, Nguyên cũng hiểu, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, A Di Đà Phật tiêu hao pháp lực lớn như vậy, ngưng tụ Phật thân cho mình, tự nhiên bởi vì mình còn có tác dụng cực lớn, nhưng hấn lại không để ý chút nào, mình có thể từ một quân cờ tùy ý bỏ qua đã biến thành một quân cờ rất trọng yếu, đây đã là lựa chọn tốt.

Cũng bắt đầu từ giờ phút này, nó mới hiểu, cho dù là phụ thân mình, tuy rằng tu vi tiến rất nhiều, tựa hồ đã bước ra bước kia, lĩnh ngộ chân lý vũ trụ, nhưng nó vẫn không có chân chính thoát khỏi thân phận quân cờ, thậm chí là chư thiên thế giới biến thành Thái Cổ thần thánh, cũng không hoàn toàn thoát khỏi quân cờ, cho dù tu vi của bọn họ so cao thủ Vũ cấp còn muốn cường đại hơn.

Một bên khác, dưới chiến lực cường đại của Tề Thiên Đại Thánh, sợ hãi lãnh chúa cũng được, lãnh chúa tham lam cũng được, hai đại Thiên Vương còn lại đều trở thành oan hồn của hắn, Diệp Tĩnh Vũ tự mình xuất thủ, biến nó thành lực lượng bản nguyên nhất, thần thông của hắn đã luyện thành rất nhiều, hư không tạo vật còn không được, thế nhưng lấy lực lượng bản nguyên khổng lồ như vậy đúc thành chân thân của mấy đại Thiên Vu, đã có thể làm được.

Diệt Viêm thành hiện giờ đã vững như thành đồng vách sắt, toàn bộ địa minh bây giờ đã hỗn loạn không chịu nổi, mất đi ba lãnh chúa, từng thành chủ, trật tự vốn đã rất vất vả sáng tạo ra bỗng nhiên biến mất, khắp nơi đều là chuyện ác ma tàn sát lẫn nhau.

Diệp Tĩnh Vũ cũng không có tâm tư thống nhất ác ma, hắn chỉ trấn thủ diệt viêm thành của mình, tập trung toàn bộ nhân loại sinh sống ở Địa Minh.

Giờ phút này, bên ngoài Diệt Viêm thành, Diệp Tĩnh Vũ đã tề ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Hắc Tử, Cửu Phượng, Hắc Dương, Băng Minh, Thao Thiết, cùng với Chúc Dung, Hạng Lam, Thiên Ngô, câu mang, Huyền Minh, sau lưng thậm chí Linh Nhi còn chưa hoàn toàn khôi phục trí nhớ đều lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn Diệp Tĩnh Vũ thi pháp.

Trước mặt hắn là một đoàn năng lượng màu nâu xám to lớn, đó là năng lượng Hỗn Độn bản nguyên nhất, cảm nhận được một đoàn năng lượng cực lớn kia, đám người Chúc Dung đều mang vẻ mặt hướng tới.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn chung quanh, đặc biệt là nhìn Hắc Tử, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định của hắn, bỗng nhiên điếm ra một chỉ, đoàn năng lượng Hỗn Độn kia trực tiếp bị hắn chia

làm sáu phần, ngay sau đó hai tay của hắn liên tục vẽ trong hư không, trực tiếp hóa ra sáu cái bát quái, mà Hà Đồ Lạc Thư một mực trong cơ thể hắn cũng từ từ lơ lửng lên, tuôn xuống từng mảnh kim quang, bao phủ hoàn toàn những năng lượng này.

“Các vị, còn không mau hiện thân, còn đợi khi nào!” Lúc này, bầu trời đã ngưng tụ tầng mây dày đặc, từng dòng điện cực mạnh không ngừng chạy chồm, tựa như ngày tận thế vậy.

Bất quá theo tiếng nói Diệp Tĩnh Vũ rơi xuống, trong hư không lại nhảy ra sáu đạo hư ảnh to lớn, nhìn thấy sáu đoàn bốn nguyên chi lực tinh khiết kia, từng người hưng phấn nhào tới.

Trong nháy mắt, liền thấy sáu đoàn năng lượng bản nguyên sau khi hư ảnh này chìm vào, bắt đầu phát ra đủ loại biến hóa, từng tiếng thét dài không ngừng truyền ra, tiếng gào chấn động chín tầng trời.

Cảm nhận được loại tiếng hú này, đám người Chúc Dung cũng lộ vẻ kích động, bọn họ đều biết đồng bọn của mình cuối cùng cũng muốn ngưng tụ toàn bộ chân thân rồi.

Thiên địa dị tượng như vậy, không chỉ kinh động toàn bộ Thiên giới, kể cả là mấy vị đại lão ở Nguyên giới xa xôi cũng cảm giác được dị tượng như vậy, từng người đều nhíu chặt lông mày, hai mươi tư thiên thể giới bị cướp đoạt, bọn họ không cách nào thông qua thủ đoạn này phái người xuống, mà Thông Thiên kiến mộc cũng bị hủy đi hơn phân nửa. Bây giờ còn không thể truyền tống, trừ phi bọn họ buông bỏ thân phận, tự mình hạ giới, nếu không căn bản không có khả năng ngăn cản Diệp Tĩnh Vũ, nhưng bọn họ là người đánh cờ quen, làm sao có thể tự mình xuống, biến thành quân cờ?

Chương mười ba có rất nhiều pháp bảo loại ba mươi ba.

Thân thể Thánh Nhân, tuy rằng không bị Thiên Đạo trói buộc, cho dù thể giới tan vỡ, bọn họ cũng có thể trường tồn vạn cổ, thể nhưng dù sao cũng không phải là bất tử bất diệt tuyệt, gặp phải tiến công như sức mạnh, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ diệt vong, ba lãnh chúa chính là ví dụ điển hình nhất.

Còn ở phía nam Thiên Minh, Lương Tiểu có thể tự mình xây dựng nên Thông Thiên thượng sơn cho Thông Thiên giáo chủ. Thông Thiên giáo chủ đang ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn, giảng dạy cho mình đại đạo của bản thân, còn bên dưới hắn, Lương Tiểu Đế, Công Tôn Lộ, Lạc Nhược Phong, Lạc Tiêu Viễn, Yêu Khôi, Anh Không Thích, Viêm Sâm Húc, Hắc Minh Thi Hiên, Phương Chủ Quốc, Lâm Hiểu Nghị, Hồ Giác Mộng, Công Tôn Hương, thậm chí là Xích Di Thiên đều ngồi yên lặng nghe hắn nói.

Thông Thiên là tồn tại bậc nào, cho dù một câu tùy ý của hắn, đối với bọn họ mà nói cũng là lời lẽ chí lý, trải qua mấy ngày nghe đạo, tu vi mỗi người bọn họ đều như ngồi hỏa tiễn bay lên.

Ngay lúc đó, Thông Thiên bỗng nhiên ngừng giảng đạo, ánh mắt nhìn về phía tây, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chợt nghe được Thông Thiên ngừng lại, những người khác đều sửng sốt, đều theo ánh mắt Thông Thiên nhìn về hướng đó, liền thấy toàn bộ phía tây đều bị mây đen bao phủ, từng đạo lôi quang cực lớn không ngừng chớp động.

“Lão sư, nơi đó...” Trên mặt Lương Tiểu Hữu lộ ra vẻ kinh hãi, hắn luôn cảm giác như có một thứ gì đó quen thuộc đang sinh ra.

“Đó là thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, là người thành hình của thập nhị Thiên Vu, A Vũ thành công, cuối cùng hắc cũng thành công!” Nghe nhiều ngày nói như vậy, Xích Di Thương cuối cùng thuận lợi đạt tới cảnh giới Ma Thần Xi Vưu năm đó, càng lĩnh ngộ rất nhiều đạo lý hắc trước kia cũng khó có thể lĩnh ngộ, giờ phút này vừa cảm nhận được khí tức như vậy, làm sao còn không rõ xảy ra chuyện gì.

Vừa nghe thấy lời Xích Di Chử Bằng nói, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kích động. Trải qua nhiều chuyện như vậy, từ miệng Lương Tiểu Tử mà biết được tung tích của Diệp Tĩnh Vũ, biết rõ hắc đang ở ngay tại Địa Minh, bây giờ tự mình thể nghiệm khí tức quen thuộc kia, mặt mũi cả đám đều lộ vẻ vui mừng.

Viêm Sâm Húc, Anh Không tạm thời không nói tới, Lạc Nhượng Phong đương nhiên là vẻ mặt vui mừng. Hiện tại Nam Vân đế quốc có Thông Thiên giáo chủ tọa trấn, cương vực đã mở rộng không chỉ gấp mấy lần. Bây giờ A Vũ lại luyện thành thập nhị Thiên Vu đại trận diệt tuyệt, nếu hắc có thể mang Linh Nhi về thì càng tốt.

Về phần Lâm Hiểu Nghị, cũng là một mặt chờ mong, chờ mong Diệp Tĩnh Vũ trở về. Hôm nay hắc đã không còn là tiểu thư đồng tính cách nhu nhược lúc trước, mà là tướng quân Nam Vân Đế Quốc. Những năm gần đây không biết đã trải qua bao nhiêu lần chém giết với hắc, trên mặt hắc đã có thêm một tầng kiên nghị.

Trên khuôn mặt mập mạp của Hắc Minh Thi Hiên cũng tràn đầy vẻ vui mừng, hận không thể lập tức chạy về phía Địa Minh giống như vậy, nàng nhớ nhung đại ca ca của mình đã đạt đến mức độ rất nồng đậm.

Công Tôn Hương Di hai mắt rung rung nước mắt, trải qua ngàn năm, sự tưởng niệm đối với Diệp Tĩnh Vũ của nàng cũng không yếu bớt chút nào, ngược lại người càng ngày càng nồng đậm.

Những năm gần đây tâm cảnh Yêu Ngọc đề cao rất nhiều, mặc kệ gặp chuyện thế nào, đều có thể làm đến giếng cổ không gợn sóng, nhưng giờ khắc này, trái tim giếng cổ không gợn sóng

vậy mà lay động lên trần trần gợn sóng, thời gian qua ngàn năm, hắn còn nhớ mình sao?

Mà vẻ lạnh lùng của Hồ Tư Mộng thì có chút si ngốc nhìn mây đen đen kịt kia, trong đầu của nàng vậy mà không tự chủ được vang lên tình huống lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ, hiện tại hắn là hắn và Cửu Phụng đoàn tụ rồi chứ?

Còn có Oánh Oánh, sau khi gã và Hậu Xi Dung hòa thành một thể, có khỏe không?

Về mặt mọi người khác nhau, nhưng trên mặt Thông Thiên giáo chủ lại cười nhạt một tiếng, nhìn mây đen càng ngày càng đậm, trong miệng thì thảo nói: “Nhanh, hết thầy đều sắp rồi, Thái Thượng, Nguyên Thủy, A Di Đà Phật, Chuẩn Đề, còn có U Minh, ván cờ này rốt cuộc ai có thể chiến thắng đây? Ta thật sự rất chờ mong đấy!”

“Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó Hống, có thể coi thường, đại chiến sắp tới, tu vi các ngươi bây giờ mặc dù không tệ, thậm chí có thể đánh bại một số người đã thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng dù sao cũng là người trong bức họa, người trong cục, nếu như mấy người bọn họ cuối cùng không kiên nhẫn, trực tiếp xé bức tranh ra, các ngươi cũng sẽ hóa thành tro bụi, nhất định phải tranh thủ thời gian!” Thông Thiên giáo chủ lại nói với những người phía dưới.

Mọi người tự nhiên minh bạch kết cục sau khi hắn nói ra, chính là trực tiếp hủy diệt thế giới này, tái tạo luân hồi. Bọn họ còn không siêu thoát, dù chiến lực kinh người, nhưng chung quy cũng chỉ là con sâu cái kiến dưới Thiên Đạo, mặc dù chỉ là con sâu cái kiến có thể đả thương người.

“Đã rõ... Sư tôn!” Đám người Lương Tiểu Khả khẽ gật đầu.

“Hiểu được là tốt rồi, vi sư giảng đạo nhiều ngày như vậy, cũng tặng một ít lễ vật cho các ngươi đi!” Thông Thiên cười nhạt nói, lại là một tay phát lên, mấy trăm kiện pháp bảo trực tiếp từ trong tay áo của hắn bay ra, tự mình rơi vào trong tay mọi người.

Trong tay Lạc Nhược Phong là một đại ấn, một thanh bội kiếm, một bộ ngọc y, chính là Ngọc Hoàng Đại Đế năm xưa

trấn áp Thiên Đình Ngọc Hoàng Đại Tỷ ấn, Thiên Hoàng Kiếm, Ngọc Hoàng Ngọc Y, Thông Thiên truyền xuống vật này, ngụ ý không nói cũng biết.

Trong tay Yêu Ngọc lại là một quả Kim Đâu, chính là Hỗn Nguyên Kim Đâu, một trong những pháp bảo mạnh nhất Phong Thần nhất, còn trong tay Hồ Tu Mộng lại là một cây kéo màu vàng, Kim Giao Tiền, trong tay Công Tôn Di lại là một đỉnh tiến có thể công, lô hỏa có thể thủ, chính là Thượng Thanh Lô luyện đan thông thiên luyện đan., Phương chủ quốc là một đồng tiền, là một đồng tiền rơi xuống đất, Viêm Sâm Húc, Anh Không giải, Xích Di Thương, Hắc Minh Thi Hiên. Bọn họ đều là những người cận chiến, tác dụng của pháp bảo đối với bọn họ không lớn.

Lúc Thông Thiên truyền xuống những pháp bảo này, Lương Tiểu Từ có thể thấy được vẻ đau thương trong mắt Thông Thiên, trong lòng không khỏi có chút bi thương. Chủ nhân của những pháp bảo này đều là đệ tử của Thông Thiên, hiện tại lại truyền ra mấy thứ này, có lẽ bọn họ đã vãn lạc khi tu kiến cầu bờ bên kia rồi nhỉ?

Vừa nghĩ tới môn nhân chết đi, phản bội, trong lòng Lương Tiểu Khả đau xót. Gã thâm thề, mình nhất định phải nỗ lực tu luyện, tuyệt đối không được để Thông Thiên phải chịu khổ sở như người phạm...

Ngay lúc Thông Thiên truyền xuống pháp bảo, bên ngoài Diệt Viêm thành chỗ Diệp Tĩnh Vũ, trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, sáu đoàn năng lượng bản nguyên kia sau khi những hư ảnh kia chui vào đã dần dần thành hình.

Thiên Thư không ngừng phát ra hào quang màu vàng, nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại là một trận nghiêm túc. Đến bây giờ, vì sao còn chưa thành hình? Chẳng lẽ còn thiếu chút gì sao? Đột nhiên, hắn hiểu ra, cắn một cái qua đầu ngón tay của mình, trực tiếp bắn ra ngoài, một cái huyết gốc trực tiếp chui vào trong cơ thể một đầu hư ảnh phía trước...

Trong nháy mắt, liền thấy huyết quang đại phóng, ngay sau đó liền thấy thân ảnh to lớn kia trực tiếp ngưng tụ thành, biến thành một đầu mãnh nhân chân đạp hai đạo Hắc Long Thủ

quần quanh cựa ảnh toàn thân đại mãng màu xanh, cứ như vậy
xuyên thẳng qua...

Vừa nhìn thấy hư ảnh cực lớn này, Chúc Dung nhướng mày,
một cỗ chiến ý trực tiếp bộc phát...

Thiên Vu số 113 tề tụ lại với nhau.

Cảm nhận được chiến ý đột nhiên bộc phát của Chúc Dung, Diệp Tĩnh Vũ sững sờ, tên gia hỏa này làm gì vậy? Vì sao lại có chiến ý mãnh liệt như vậy?

“Ta là đồng công, Chúc Dung kia muốn đánh, ngươi muốn chiến, bản tôn phụng bồi đến cùng!” Nhưng sau đó, cự ảnh vừa mới thành hình liền báo ra tôn hiệu của mình, đồng dạng một mặt chiến ý nhìn về phía Chúc Dung, không có chút ý tứ lùi bước.

Diệp Tĩnh Vũ Minh, hóa ra là vị Đại Tôn này, trong truyền thuyết hắc và Chúc Dung có mâu thuẫn cực sâu, cuối cùng bị Chúc Dung đánh bại, tức giận đùng vào Bất Chu Sơn, tựa hồ bây giờ tám Phiến Thiên ấn trên người Hi Dương, chính là chiêu thức cắt đứt hoàn toàn Bất Chu Sơn Dã Luyện kia?

“Hai người các ngươi đã đấu với nhau nhiều năm như vậy, làm sao tính tình vẫn nóng nảy như vậy?” Sau đó, một giọng nữ dễ nghe từ hư ảnh thứ hai truyền ra, ngay sau đó liền thấy đó là một nữ tử xinh đẹp thân người đuôi rắn, phía sau có bảy cánh tay đang cầm hai cánh tay đang chớp động hào quang, nàng đã biến thành một nữ tử tuyệt mỹ cùng với Hạng Dục không muốn trên dưới.

Nghe được thanh âm của nữ tử, cùng công cộng và Chúc Dung đồng thời hừ lạnh một tiếng, mà ánh mắt Huyền Minh bên cạnh trong nháy mắt sáng lên, không chỉ phát sáng lên, mà trên mặt càng hiện ra vẻ si ngốc.

“Hậu Thổ tử tử, cuối cùng tử cũng ngưng tụ ra chân thân rồi!” Hạng Khuyết ở bên cạnh cũng cười hì hì nghênh đón, hiển nhiên là rất quen thuộc với cô gái này.

Hậu Thổ? Ách, hóa ra là vị này, nhưng sao nàng lại là một nữ nhân? Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn cho rằng Hậu Thổ là nam nhân, hơn nữa càng khiến hắn kinh ngạc hơn là Huyền Minh luôn

luôn lạnh như băng, sao khi nhìn thấy Hậu Thổ lại biểu lộ vẻ si mê như vậy? Chẳng lẽ năm đó hấn...

Người đầu có tâm lý bát quái, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng không ngoại lệ...

Xem ra giữa mấy vị đại tôn này còn không ít bát quái? Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Phục Hy sáng chế ra bát quái, làm con dân của hấn, tự nhiên muốn phát dương quang đại là đúng không? Không biết khi đó có đội cầu tử không có, nếu đem bát quái lộ tẩy giữa bọn họ, nhất định sẽ dẫn tới oanh động rất lớn a, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, rất tà ác suy nghĩ.

Hậu Thổ và Diệp Tĩnh gật đầu, xem như chào hỏi qua, đứng cùng một chỗ với Hạng Côn Bằng, hai nữ nhân đứng cùng một chỗ, bô bô nói gì đó.

Người thứ ba đi ra là một gã lân phiến màu vàng toàn thân, tai trái xuyên qua một đầu kim xà, chân đạp hai con Kim Long, mặt người thân hổ, chỗ vai sinh ra cánh chim, chính là đầu nguồn của Côn Bằng thu, tất cả Kim Nguyên lực, mà trên người gã loé lên bạch quang, cũng biến thành một nam tử tuấn lãng.

Theo Ngũ Đại Ngũ Hành Thần Tôn hiện thân, toàn bộ Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận càng là gió nổi mây vần, các loại trận pháp tự động vận chuyển, uy lực trong thời gian ngắn vậy mà tăng lên gấp mấy trăm lần.

Người thứ tư đi ra là đầu hổ thân người cầm hai con rắn vàng, chưởng quán Thần Lôi mạnh mẽ...

Người đi ra thứ năm là Nhân Diện Điều, trên người đeo hai cánh tay Thanh Xà cầm hai đầu hồng xà Thần tôn điện màu đỏ.

Nhìn thấy những người này đều ôm rắn, Diệp Tĩnh Vũ hơi sửng sốt, chẳng lẽ Thái Cổ có rất nhiều rắn sao? Tại sao từng con đều cầm rắn? Bất quá sau đó ngẫm lại, cũng là chuyện bình thường, dù sao chẳng phải Nữ Oa và Phục Hy đều là đầu người hay sao?

Người cuối cùng ngưng tụ ra chân thân là một gã hán tử cực lớn, một hán tử không đầu, miệng không đầu, con mắt miệng

lại mọc ra mắt uy mãnh, trong tay của gã nắm một thanh búa đá cực lớn, lúc nhìn thấy gã hán tử này, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đầu mình ong ong rung động...

Điều này... Điều này sao có thể? Sao lại là hán được? Không thể nào là hán được?

Hình Thiên, gia hỏa này vậy mà là Hình Thiên? Vị Thiên Vu cuối cùng trong Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận lại là Hình Thiên? Vị Chiến Thần Hình Thiên cùng thời đại Xi Vưu kia.

Hắn là huynh đệ Xi Vưu, năm đó Xi Vưu Luyện Diệt Tuyệt Đại Trận không phải là các Đại Vu tụ tập thời thượng cổ sao? Làm sao Hình Thiên xuất hiện cùng thời đại với hắn?

Kỳ thật năm đó, Ma Thần Xi Vưu đã thu thập mười một tàn hồn Thiên Vu, đã đã luyện ra đại trận, thế nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, cuối cùng vì hoàn thiện trận này, Hình Thiên xung phong nhận việc trở thành một phần tử trong trận.

Hình Thiên mới vừa bước ra, chiến ý bất khuất đã làm cho con mắt nghịch chuyển của hầu tử đồng thời sáng lên, trong lòng bọn họ tràn đầy ý chí chiến đấu, mà hình trời Thái Cổ, ngay cả đầu cũng bị đánh rơi, vẫn chiến ý hiên ngang, đó là chiến ý bất khuất cỡ nào.

Mười hai Thiên Vu tề tụ, toàn bộ đại trận lại một lần nữa phát sinh biến hóa cực lớn, Địa Thủy Phong Hỏa, Lôi Vũ giao thoa, đao quang kiếm ảnh, đủ loại năng lượng giăng khắp nơi đan xen vào nhau., Uy lực tối thiểu tăng lên không biết gấp bao nhiêu lần, giờ phút này thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận mới thật sự là đại trận, Diệp Tĩnh Vũ thậm chí tin tưởng, mặc dù tu vi những Thiên Vu này chỉ là miễn cưỡng đạt tới Vũ cấp, còn chưa khôi phục lực lượng năm đó, nhưng có đại trận này ở đây., Cho dù những người siêu thoát Thiên Đạo một khi tiến vào đại trận, cũng có thực lực đánh một trận, về phần cuối cùng đại trận này sẽ đến mức nào, Diệp Tĩnh Vũ lại không biết, thế nhưng hắn luôn có một loại cảm giác, nếu mười hai Thiên Vu đều có thể siêu thoát Thiên Đạo, không chừng có thể vây khốn Thánh Nhân, Thánh Nhân chân chính.

Cảm nhận được lực lượng của đại trận này, Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười, đã có đại trận hoàn mỹ như vậy, muốn bảo vệ Cửu Phượng chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Lại một lần nữa giao Xi Vưu kỳ cho Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ liền thu hồi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bất quá Thập Nhị Đại Thiên Vu lại không biến mất, mà vẫn sống sờ sờ ở nơi đó, thật vất vả mới ngưng ra chân thân, không hao hao hưởng thụ, nơi nào đối đầu với mình.

Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên cũng vui vẻ không thôi, nhưng hẳn còn có một chuyện quan trọng hơn phải làm, đó chính là trợ giúp Lạc Linh Nhi khôi phục ký ức.

Theo lý thuyết ký ức kiếp trước của Lạc Linh Nhi đã hoàn toàn bị xóa đi, cho dù tu vi có mạnh hơn nữa cũng khó có thể giúp nàng khôi phục. Thế nhưng hẳn lại có Luân Hồi chi nhãn, dựa vào thần nhãn này, hẳn tin tưởng nhất định mình có thể trợ giúp Lạc Linh Nhi khôi phục trí nhớ.

Đoàn người cười ha hả quay trở về Diệt Viêm thành, Cửu Phượng đương nhiên cho người dâng lên rất nhiều đồ ăn ngon, rượu ngon, khiến mọi người sảng khoái, còn Diệp Tĩnh Vũ lại một mình đi tới phía sau.

Hắn biết, tuy cả đám Hầu Tử đều uống rất vui vẻ, thế nhưng hôm nay thành Diệt Viêm tuyệt đối là thành diệt Viêm kiên cố nhất, cho dù tên kia lại đến lần nữa cũng tuyệt đối không chiếm được chút chỗ tốt nào...

Đi vào gian phòng Lạc Linh Nhi, liền thấy Lạc Linh Nhi mặc một bộ váy hoa, đang ngồi ở đầu giường, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tiến đến, ngẩng đầu lên, đôi mắt to rất tò mò nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ: “Tại sao ngươi lại dẫn ta tới đây?” Nàng không hiểu vì sao Diệp Tĩnh Vũ lại dẫn nàng tới đây? Còn chuyện xảy ra bên ngoài, nàng lại càng không biết chút nào...

“Ngươi thích ở lại đây không?” Nhìn bộ dạng hồn nhiên của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười hỏi...

“Không thích nơi này!” Lạc Linh Nhi thản nhiên nói, ngay khi nở nụ cười trên mặt Diệp Tĩnh Vũ sắp giăng co, lại nói ra một câu tiếp theo: “Nhưng ta thích ở cùng với ngươi...”

Linh Nhi Chương Vọng Vọng Vọng trở về.

Nhưng ta lại thích ở cùng với người, chỉ một câu nói như thế lại khiến nụ cười giằng co vốn có của Diệp Tĩnh Vũ nở rộ một lần nữa.

Kỳ thật ngay cả chính Lạc Linh Nhi cũng không biết vì sao lại nói ra những lời như vậy, theo lý mà nói nàng và Diệp Tĩnh Vũ mới gặp nhau hai ba lần, nhưng nàng chính là thích nhìn thấy hắn, cho dù chỉ lảng lảng nhìn hắn?

Lúc trước khi nghe Hủy Diệt lãnh chúa muốn gả mình thành ca ca Nguyên, trong lòng nàng không có bất kỳ vẻ vui sướng nào, cũng không có vẻ chán ghét, Nguyên đối với nàng không tệ, nàng cũng không có bất kỳ cảm giác chán ghét với nguyên nhân, cho nên nàng đối với quyết định này sẽ không chán ghét.

Mà nàng cũng rõ ràng, cho dù mình chán ghét, cự tuyệt cũng là chuyện vô bổ, quyết định của Hủy Diệt lãnh chúa, không ai có thể thay đổi, nguyên nhân không được thì nàng cũng không được.

Chỉ là lúc ấy nàng bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ, cảm thấy trong lòng mình dường như đang đè nén một thứ gì đó, rất là khó chịu. Nàng vẫn luôn khó hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ như vậy, mãi đến tận buổi tối hôm đó, người đàn ông kia sắp thành thân, tới trước mặt nàng, cho đến một khắc đó nàng mới hiểu được, nàng vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi người đàn ông này đến.

Tại sao phải đợi chứ? Nàng không hiểu, nàng chỉ biết là nàng đang đợi hắn, chỉ thế thôi...

Lúc đó, y chỉ nói với bản thân một câu: “Người nguyện ý đi theo ta không?”

Một câu nói rất đơn giản, nhưng nàng lại không hiểu nổi đáp ứng, cho dù bây giờ nghĩ lại, nàng cũng cảm thấy không hiểu

nổi, cũng bởi vì một nam tử chỉ gặp mấy lần, nàng vậy mà vút bỏ ca ca và cái tên gọi là nghĩa phụ mà mình đã sinh sống mấy năm trước.

Nhưng trong lòng nàng không hề hối hận, nàng chỉ thích ở cùng một chỗ với hắn, cho dù chỉ lẳng lặng nhìn hắn như vậy, chỉ cần nhìn hắn là được.

“Vậy chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau có được không?” Nhìn thấy bộ dạng hồn nhiên của Lạc Linh Nhi, Diệp Tĩnh Vũ vừa cười vừa nói.

“Được...” Không có suy nghĩ bất cứ điều gì, Lạc Linh Nhi trực tiếp đáp, mà trong mắt nàng không hiểu tại sao tràn ra nước mắt óng ánh, cứ như vậy đeo ở trong hốc mắt.

Tại sao? Tại sao mình lại khóc? Tại sao mình lại khóc? Là vì vui vẻ sao? Lạc Linh Nhi không biết vì sao mình nghe được những lời này, nàng thật sự không biết.

“Giữa chúng ta có câu chuyện gì hay không? Tại sao ta lại muốn đi cùng với ngươi như vậy?” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ tươi cười trên mặt, Lạc Linh Nhi có chút nghi hoặc nói.

“Ừm, giữa chúng ta có rất nhiều chuyện xưa, ngươi có nguyện ý nghe không?” Diệp Tĩnh ôn nhu nói, lại vươn tay phải ra, dịu dàng lau nước mắt cho Linh Nhi ở khóe mắt.

Nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Diệp Tĩnh Vũ, Lạc Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Tĩnh Vũ không nói thêm gì nữa, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển một hồi, Nguyệt Luân trên trán lại lần nữa phát ra quang mang màu bạc. Vàng trắng bắt đầu xoay tròn, từng đạo quang mang màu bạc bắn ra, trực tiếp chui vào mi tâm Lạc Linh Nhi.

Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy một luồng năng lượng ấm áp chảy vào trong cơ thể nàng, luồng năng lượng này thoải mái dễ chịu như vậy, khiến nàng rất muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon.

Đúng vậy, nàng cứ lẳng lặng nhắm hai mắt lại như vậy, cứ như vậy chìm vào giấc ngủ. Nàng mơ một giấc mộng thật đẹp.

Trong mộng, cô mơ thấy mình biến thành một thiếu nữ hồn nhiên vui vẻ đi tìm Tam ca của mình. Sau đó thấy một đám võ sĩ cường tráng, mình đang định hỏi ba võ sĩ như vậy khiêng kiệu, đột nhiên thấy Tam ca đang nói chuyện với một nam hài.

Đó là một nam hài sắc mặt trắng nõn, rất dễ nhìn, nhưng khi hấn nhìn thấy bản thân lại là vẻ mặt ngây ngốc.

Còn gọi mình là Linh Nhi công chúa? Người gọi mình là Linh Nhi tuyệt đối sẽ không gọi mình là công chúa, người gọi mình là công chúa tuyệt đối không dám gọi mình là Linh Nhi, nhưng hấn thì tốt rồi, không ngờ lại gọi mình là Linh Nhi công chúa, lúc đó mình còn chế nhạo hấn nữa chứ?

Hơn nữa hấn lớn lên thật sự quá trắng, hình như mình còn gọi hấn là tiểu bạch kiêu a...

Đúng rồi, mình cuối cùng gọi hấn cái gì vậy? Lá nhĩ? Ủm, đúng vậy, lá nhỏ, hai người cùng đi dạo miếu đường, cùng nhau bái tháng già, cùng du sơn ngoạn thủy, tên kia tựa hồ còn vụng trộm chạy tới hoàng cung tìm mình đây?

Đó chính là một tên bại hoại, hơn nữa còn là một tên bại hoại vừa đàn vừa ngốc...

Mộng đẹp như vậy, khéo miệng Lạc Linh Nhi hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Thế nhưng theo giấc mộng này tiến hành, nàng nhìn thấy chiến tranh, cảm nhận được nỗi khổ ly biệt, sau đó lại lần lượt vì bản thân mình mà tới hiểm cảnh, mà dường như mình chưa từng làm gì cho hấn cả? Thậm chí cuối cùng đứa bé còn không giữ được bình an trong ngực mình...

Hài tử? Bản thân mình chẳng lẽ...

Đột nhiên, Lạc Linh Nhi chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn như vậy, tất cả mọi thứ kiếp trước đều dung nhập vào trong đầu nàng...

Khi nàng một lần nữa mở mắt ra, trong mắt đã treo đầy nước mắt, thậm chí nước mắt đã không còn nghe sai sử chảy xuống.

Nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt này, nhìn cái kia có chút tà ác, lại cực kỳ nghiêm túc, Lạc Linh Nhi cả người trực tiếp nhào vào trong ngực của hấn...

“Lá cây nhỏ... Ô ô ô...”

Một tay hắn ôm chặt Lạc Linh Nhi vào trong ngực, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của nàng, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng tràn đầy nước mắt.

Ngàn năm tìm kiếm, ngàn năm chờ đợi, ngàn năm chờ đợi cuối cùng cũng đổi được sự đoàn tụ ngày hôm nay. Linh Nhi của hắn, Linh Nhi vì hắn mà không tiếc hi sinh linh hồn, cuối cùng lại trở về...

Không chút do dự, miệng rộng trực tiếp hướng về Lạc Linh Nhi vuốt môi đỏ hồng, đầu lưỡi không kiêng nể gì chui vào trong miệng nàng, mà bàn tay to lớn của nàng lại tự nhiên di chuyển trên người Lạc Linh Nhi, thậm chí ngay cả Lạc Linh Nhi vốn đang ắn giấu, giờ khắc này cũng trở nên điên cuồng như thế, hai tay ôm chặt lấy cổ Diệp Tĩnh Vũ, liều mạng hôn nhau...

Năm tháng trôi qua, vạn vật biến đổi.

Tâm tâm tương ấn tình tại!

Một khúc tình ca, một khúc dài, một khúc mỹ lệ!

Tuyệt cường đứng đầu mười lăm chương thứ mười lăm, quật cường như tuyết.

Thiên giới, phía đông là địa vực Thiên Minh, phía tây là địa vực Địa Minh, phía nam là đầm lầy cùng Man Lâm mênh mông bát ngát, mà ở phía bắc, lại từng là nơi Minh giới, bây giờ bốn mùa như tuyết rơi., Càng là khổ hàn một mảnh, nơi này âm khí rất nặng, vô số u hồn ở mảnh địa vực này khổ cực tu luyện, không có nhục thể chứa vật, tốc độ tu luyện những u hồn này giảm đi rất nhiều, mà không có nhục thân bảo hộ, bọn hắn lại càng yếu ớt vô cùng., Dù cho tu vi rõ ràng có Hoang cấp, cũng có thể so sánh với một gã Thiên Tiên bình thường, cũng may nơi này quá mức âm u, người tu tiên bình thường cũng không nguyện ý đi tới nơi này, cũng làm cho những u hồn này có thể chậm rãi mượn nhờ minh khí nơi này dần dần hóa hình. Dần dần, nơi này xuất hiện một ít cao thủ tu vi cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, cũng chỉ là không tệ lắm mà thôi, so sánh với những cao thủ của Thiên Minh Địa Minh thì cao thủ nơi này ngay cả tư cách xách giày người ta cũng không có. Bất kể nói như thế nào, bọn họ cũng là cao thủ vùng này mà?

Mà cao thủ đều có tôn nghiêm của cao thủ, hoặc cũng có thể nói là thân phận, bọn họ luôn thích phân biệt mình và những u hồn có tu vi không bằng tu vi của mình. Địa phương sinh hoạt, tài liệu tu luyện, bọn họ đặc biệt hơn những u hồn bình thường.

Mà Ngân Sơn, trong Bắc Minh chi địa này hàn khí, minh khí, vị trí quan trọng nhất chính là nơi những cao thủ này tụ tập, không đạt tới Thiên cấp tu vi cao thủ, căn bản không có tư cách tiến vào mảnh địa vực này, nếu không chỉ có thể trở thành đồ ăn của những cao thủ này.

Phải biết rằng, phương thức tu luyện của u hồn có một loại gọi là thôn phệ...

Mà những cao thủ Thiên cấp này, tại một mảnh địa vực cơ hồ ngang ngược, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thường ngày náo nhiệt náo nhiệt, nhưng hôm nay, toàn bộ Âm Sơn lại hoàn toàn yên tĩnh, thật sự phù hợp với cái tên Âm Sơn này, những tên U Hồn Thiên cấp ngày thường ngang ngược kia, từng tên một cung kính nằm ở chân núi Âm Sơn, trong tay cầm linh dược bọn hắc thu thập từ các nơi, nhưng không ai dám nhiều lời.

Chỉ vì mấy tháng trước ở đây có hai người tới, một nam một nữ, hoặc là một nữ hài chưa trưởng thành.

Thực lực của cô gái này chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên, thực lực như vậy cũng không tệ, một mình đến xem cũng không có u hồn trở về trêu chọc. Thế nhưng nếu cô ta chỉ có một người đến đây, như vậy nơi này là nơi tụ tập của các u hồn., Bọn họ vẫn sẽ liều lĩnh đối phó nàng, dù sao, tinh huyết của một tên nhân loại cấp Thiên chính là vật đại bổ, so với hấp thu một u hồn cấp Thiên thì năng lượng phải cao hơn rất nhiều, không chừng bọn họ còn có thể nhân cơ hội này ngưng tụ ra thân thể?

Thế nhưng tên nam tử đi cùng cô gái kia, nam tử mặc áo vải thô, lại hoàn toàn bỏ đi ý niệm trong đầu bọn họ. Khi ba u hồn cấp Hồng lợi hại nhất của Âm Sơn, đã có thể ngưng tụ ra thân thể u hồn ra tay với bọn họ, người đàn ông kia thậm chí còn không động thủ, chỉ thấy ba đạo đao khí sắc bén chém qua, ba u hồn mạnh nhất trực tiếp bị xé nát thành từng mảnh nhỏ.

Từ đó về sau, âm sơn trở nên yên tĩnh, bọn họ đều hiểu, đây là một đại nhân vật khó lường.

Chuyện đầu tiên khi nam tử đến đây là để bọn hắc thu thập chín ngàn chín trăm chín mươi chín quả Âm Dương, hơn nữa còn hạn định một trăm năm. Nếu không thu thập được Âm Dương Quả, không cần nói bọn hắc, coi như là toàn bộ Bắc Minh Vực cũng bị xóa đi.

Không có một u hồn nào không tin lời nam tử, đặc biệt là sau khi hắc phóng xuất ra thế giới của mình, những u hồn ngày thường tiêu dao quen này hiểu rõ, nam tử này còn đáng sợ hơn người nam tử lạnh như băng bọn họ gặp lúc trước, còn bá đạo hơn.

Vì để tiếp tục tồn tại, vì tiếp tục sinh sống trên mảnh đất này, bọn họ không thể không đi khắp nơi tìm kiếm Âm Dương quả.

Âm Dương quả, loại thiên địa linh quả chỉ sinh trưởng ở Bắc Minh chi địa này, số lượng cực kỳ ít ỏi, ngày thường cũng là hiếm thấy, cho dù tìm được chín quả, cũng rất khó khăn, gần mười vạn quả, quả thực chính là một con số trên trời., Thế nhưng cũng may ở chỗ này số lượng u hồn đầy đủ, bọn hắn cơ hồ từ bỏ tu luyện của mình, toàn lực tìm kiếm Âm Dương Quả này, Âm Dương Quả ngày thường không thường thấy kia bị từng quả bọn hắn tìm ra. Đương nhiên, có một phần rất lớn là đồ vật cất giữ của u hồn cao cấp, nhưng đối mặt với sinh tử tồn vong, bọn hắn không còn lựa chọn nào khác.

Giờ phút này hắn đang ở trên đỉnh Âm Sơn, bởi vì nhiều năm hàn phong minh khí thổi qua, đem đỉnh núi đánh bóng chắc chắn, một thân áo vải thô Độc Cô Bá Thần ngồi xếp bằng trên một khối Bàn Thạch, thanh thạch đao kia cứ như vậy cắm ở bên cạnh hắn, hai mắt nhắm nghiền, không chút để ý đến những u hồn không ngừng từ dưới núi bò lên, đem Âm Dương Quả đặt ở trước người hắn một cái hố to.

Những u hồn này thần thái cực kỳ cung kính, căn bản không dám liếc Độc Cô Bá Thần một cái, ngược lại khi người buông Âm Dương Quả xuống, sẽ nhìn không được liếc mắt nhìn ra ngoài trăm trượng, nữ hài đứng bên vách đá kia.

Dáng người của nàng rất gầy yếu, mặc một bộ áo vải màu đen, phía dưới cũng là một cái quần bông, trong tay nắm một thanh đao lớn còn dài hơn cả thân thể nàng, một đao chém vào hư không.

Gió lạnh cường đại thổi vào mặt nàng không ngừng, trên người nàng là U Minh Hàn Phong có thể đông lạnh linh hồn, cho dù là những u hồn thực lực cường đại này, u hồn quanh năm sinh sống ở nơi này, cũng không dám tùy tiện bị U Minh Hàn Phong thổi qua, nhưng cô gái kia lại tựa như không có cảm giác giống như vậy, tùy ý để U Minh Hàn Phong thổi vào thân thể mình, tái diễn lại động tác giống nhau.

Thỉnh thoảng có từng khối băng sơn đen kịt xen lẫn trong gió lạnh, lao thẳng tới người cô bé. Vốn cô bé có thể dùng đại đao

trong tay chém nát, nhưng cô bé lại như không nhìn thấy, chỉ đơn giản làm động tác chém giết, mặc kệ khối băng kia đâm vào người mình.

Thường thường mỗi lần va chạm, thân thể thiếu nữ đều bị đánh ra mảng lớn huyết vụ, thế nhưng nàng lại cắn răng, điều động lực lượng trong cơ thể chữa trị thương thế trên người.

Tình huống như vậy đã kéo dài rất nhiều ngày, mỗi lần nữ hài không chịu nổi, đều dựa vào Âm Dương quả khôi phục thể lực cùng tinh lực, tiếp tục làm động tác giống nhau...

Cũng bởi vì có Âm Dương quả, thân thể thiếu nữ có thể kiên trì gần trong U Minh Hàn Phong này đến gần trăm ngày, nếu không với nhục thể của nàng đã sớm vẫn lạc...

Đúng lúc này, một khối băng màu đen không khác biệt lắm so với khối băng của thiếu nữ bị gió lạnh thổi mạnh mẽ đánh tới, thiếu nữ theo bản năng muốn dùng trường đao trong tay chém tới, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới lời nói của Độc Cô Bá Thần, mạnh mẽ dờn thanh đại đao kia đi, tùy ý để khối hàn băng kia đánh vào ngực mình...

Đó là Hàn Băng do Cửu U Hàn Khí ngưng tụ thành, cứng rắn liệu mạng với Tử La Thiết, hơn nữa U Minh Hàn Phong này tốc độ cực nhanh, hàn băng này có uy lực cực lớn, liền nghe một tiếng nứt xương cực lớn vang lên, thân thể thiếu nữ bị đụng bay ra ngoài...

Năm trăm năm cuối cùng của chương mười sáu mươi bảy...

Một tiếng ầm vang thật lớn, thiếu nữ ngã mạnh trên mặt đất, ngực nàng đã bị một khối hàn băng kia đập nát, mảng lớn huyết dịch phun ra, đau đớn kịch liệt càng làm cho thiếu nữ hiến máu ngất đi, nhưng nàng lại cố nén đau đớn., Từ dưới đất ngồi dậy, hai tay trực tiếp cắm vào ngực của mình, cưỡng ép chuyển những xương cốt kia về chỗ cũ, sau đó thúc giục lực lượng Âm Dương Quả hấp thu trong cơ thể, khôi phục thương thể của mình. Thế nhưng lúc máu thịt kia sinh trưởng cơ bắp lôi kéo đến đau đớn cũng không nhỏ hơn lúc bị đập bể.

“Tuyệt Linh, có đau không?” Độc Cô Bá Thần cũng không có mở mắt ra, nhưng dường như hắn biết tất cả mọi chuyện, mở miệng hỏi.

“Đau...” Tuyệt Linh có chút khó khăn trả lời.

“Vậy còn muốn tiếp tục nữa hay không?” Thanh âm Độc Cô Bá Thần tiếp tục vang lên.

“Phải...” Tuyệt Linh giãy dụa đứng lên, cầm lấy một quả Âm Dương quả, dựa vào hiệu lực của Âm Dương Quả, không ngừng chữa trị thương thể của mình. Còn bản thân nàng lại từng bước một đi về phía vách đá kia, thậm chí ngực của nàng còn đang không ngừng nhỏ máu tươi.

Đây là một cô gái quật cường cỡ nào, thấy bóng lưng quật cường của nàng, Độc Cô Bá Thần khe khẽ thở dài một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Tu vi của hắn càng ngày càng sâu, càng ngày càng nhiều thứ mà trước kia hắn không cách nào hiểu rõ bây giờ đều hiểu được. Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm, cách thời gian một Lượng kiếp này cũng không lâu, có lẽ mấy trăm năm, có lẽ mấy ngàn năm, đến lúc đó sẽ dẫn tới một trận chiến đấu lớn nhất, đó là một trận chiến đấu với trời đất, nếu không

thể siêu thoát, như vậy tất cả mọi người trong bọn họ đều phải chết.

Lúc trước Diệp Tĩnh Vũ giao Tuyết Linh cho mình, hẳn nhất định phải làm tốt một cái sư phó nên làm. Diệp Tĩnh Vũ vì hẳn căn bản không cần lo lắng, tiểu tử kia kỳ ngộ không ngừng, tu luyện công pháp lại biến thái như vậy, không chừng tu vi hiện tại đã vượt qua chính mình., Nhưng cô gái này lại bất đồng sao? Nàng không có kỳ ngộ như Diệp Tĩnh Vũ, cũng không có tâm pháp biến thái như vậy của Diệp Tĩnh Vũ, nàng duy nhất nắm giữ một trái tim quật cường, lấy tu vi hiện tại của mình xác thực có thể dễ dàng tăng nàng lên tới Hồng cấp, thậm chí chính mình hao phí chút tâm lực, tăng lên đến cấp Côn Bằng cũng không phải là việc khó, nhưng sau này thì sao?

Tâm cảnh của nàng không được tôi luyện, cho dù nàng may mắn đạt đến Vũ cấp nhất, nhưng nàng có thể bước ra bước cuối cùng kia sao? Có thể trở thành trợ lực của Diệp Tĩnh Vũ sao? Đáp án là không, Độc Cô Bá Thần một thân chiến đấu, thiên phú của hẳn cũng không thấp. Tới bây giờ, hẳn cũng không bước ra bước cuối cùng, còn Tuyết Linh thì sao? Nàng dựa vào cái gì để bước ra bước kia?

Độc Cô Bá Thần cũng không biết nên dạy nàng như thế nào, hẳn chỉ có thể dùng phương thức ngu ngốc nhất nhưng cũng hữu hiệu nhất, cần cù bù kém cỏi, để cho nàng tiếp thu càng nhiều tôi luyện tàn khốc, thậm chí so với chính mình năm đó còn đau đớn hơn, còn muốn gian nan, còn bị thảm hơn.

Đương nhiên, loại huấn luyện tàn khốc này quả thực là một loại mưu sát, lấy tu vi hiện tại của Tuyết Linh căn bản khó có thể tiếp nhận huấn luyện như vậy, nhưng mà có Âm Dương quả a, loại này chỉ có Bắc Minh chi địa mới sinh trưởng Cực phẩm linh dược.

Chín ngàn chín trăm chín mươi chín mươi chín quả Âm Dương quả, mỗi ngày một quả, ba trăm năm sau, tu vi của nàng đã đạt tới Vũ cấp đỉnh phong rồi nhỉ?

Đến lúc đó, có thể bước ra bước cuối cùng kia hay không chỉ dựa vào chính nàng, chính mình không giúp được nàng, đúng vậy, không giúp được, không ai giúp được.

Trừ phi mình có thể trở thành người đánh cờ cao nhất chính là mình có thể làm được sao?

Độc Cô Bá Thần hiểu, hắn có tu vi hiện tại, đã là tạo hóa của kiếp này, mình nhiều nhất có thể bước ra một bước, nhảy thoát ván cờ này, thế nhưng muốn trở thành người chơi cờ, hắn còn không có tiêu chuẩn như vậy.

Có lẽ, đồ đệ kia của mình có thể được chứ?

Độc Cô Bá Thần trong lòng thì thảo thờ dài một tiếng, lại dời ánh mắt về phía bầu trời...

Địa Minh, Diệt Viêm thành, phủ thành chủ, sáng sớm ánh mặt trời luôn đặc biệt sáng ngời, cùng Lạc Linh Nhi đây đưa cả đêm, Diệp Tĩnh Vũ đã sớm tỉnh lại, nhìn Lạc Linh Nhi còn đang ngủ say, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó cẩn thận bò dậy.

Vừa mới ra đến bên ngoài, liền phát hiện Cửu Phượng đã sớm làm xong một bàn bữa sáng phong phú. Vốn đến loại cảnh giới này của bọn họ, ăn hay không đã không có quan hệ gì, thế nhưng từ khi Cửu Phượng đi đến bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, liền khẳng khẳng muốn nấu cơm cho hắn., Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ đây là tâm nguyện của Cửu Phượng cho tới nay, đương nhiên sẽ không nói thêm gì, hơn nữa thỉnh thoảng nhắm nháp mỹ vị một phen, cũng là một món hưởng thụ không tệ, dù sao, trong xương cốt của hắn vẫn là một người.

Có điều kể từ đó, Hầu Tử cảm thấy rất hứng thú với các loại cháo tiên của Cửu Phượng Nga. Không phải, giờ phút này hắn đang cầm một nồi thịt nai to, đang điên cuồng hét lên, nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đi ra cũng không có ý chào hỏi.

Diệp Tĩnh Vũ dịu dàng hôn lên mặt Cửu Phượng, nhận lấy một chén cháo thịt nai do Cửu Phượng đưa cho, bắt đầu uống.

“Linh Nhi nàng thế nào rồi?” Đợi đến lúc Diệp Tĩnh Vũ uống hết một chén cháo, Cửu Phượng mới mở miệng hỏi.

“Đã khôi phục hoàn toàn rồi...” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu.

“Vậy ta...”

“Yên tâm đi, Linh Nhi sẽ không để ý đâu. Hơn nữa nàng là nữ nhân của ta, ngươi cũng là nữ nhân của ta, hiểu không?” Diệp Tĩnh Vũ có chút bá đạo nói.

Không phải sao? Lạc Linh Nhi chờ mấy ngàn năm liền đều tới, chẳng lẽ còn tính toán chút chuyện nhỏ này, hơn nữa sợ rằng trong lòng nàng cũng minh bạch tình ý của Cửu Phượng với Diệp Tĩnh Vũ?

Vừa nghe Diệp Tĩnh Vũ nói ra những lời như vậy, cho dù trong lòng Cửu Phượng đã sớm minh bạch, nhưng trong lòng vẫn là một trận ngọt ngào, không ngờ có chút ngượng ngùng gật đầu.

“Hắc hắc, khuya hôm nay ngươi cùng Hi Hi tới đây đi? Bốn người chúng ta cùng nhau ngủ!” Nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Cửu Phượng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ khẽ động, trong đầu bỗng nhiên hiện ra thời điểm lần đầu tiên ngủ cùng Cửu Phượng, khi đó nàng tựa hồ cũng ngượng ngùng như vậy sao? Thoáng một cái đã qua nhiều năm rồi, mình thua thiệt nàng nhiều lắm hay không?

Vừa nghe đến Diệp Tĩnh Vũ muốn bốn người cùng giường, sắc mặt Cửu Phượng càng thêm đỏ ửng, muốn giải thích vài câu, hầu tử đã uống một bát cháo thịt lớn, mở miệng nói:

“Tiểu tử, muốn hưởng thụ phúc của Tề Nhân, chỉ là ngươi mình bạch chúng ta còn bao lâu thời gian!”

Diệp Tĩnh Vũ ngẩn người, cảm nhận được tình cảm dịu dàng của Cửu Phượng, nghĩ đến sự hồn nhiên của Linh Nhi, lại thêm sóng hoạt động của Hi Dương, hẳn thật sự muốn không cần nghĩ tới chuyện gì, cứ như vậy tiêu dao tự tại, cái gì mà bờ bên kia, vận mệnh gì cũng không liên quan gì đến hắn.

Nếu tên gia hỏa nhà mình có thể đổ trách nhiệm cho mình, vậy tại sao mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác chứ? Nhưng hắn càng minh bạch, đến tình trạng như vậy, cho dù mình muốn từ chối cũng không được, cho dù mình muốn cuộc sống tiêu dao tự tại, nhưng mấy vị trên đó sẽ đồng ý sao?

Độc Cô Bá Thần có lẽ không cách nào thấy rõ đường phía trước, nhưng hắn lại thấy rõ ràng, kiến trúc chỉ có năm trăm

năm thời gian, đến lúc đó những gia hỏa chưa chết kia nhất định sẽ lại một lần nữa nhảy ra, năm trăm năm thời gian, đủ không?

Chương Vọng Thất Huyền thứ mười bảy trở về Thiên Minh.

Bởi vì tu luyện Hỗn Độn Chi Thể, Diệp Tĩnh Vũ thiếu chút nữa đã đem gỗ xây thành gỗ khô, hôm nay muốn một lần nữa khôi phục sinh cơ, cần thêm mấy trăm năm, đây cũng là nguyên nhân mấy vị trên đó một mực không cách nào phải người xuống, cho dù là đám người Vi Đà lúc trước, cũng đã sớm ở trong hai mươi bốn thế giới, đó là con cờ A Di Đà Phật bày ra.

Đương nhiên, Thiên Đạo bây giờ vẫn nằm trong tay Tam Thanh, nếu bọn họ muốn lấy được Nguyên giới từ Thiên giới cũng không phải là không thể, chỉ cần không có người siêu thoát, đều nằm dưới sự khống chế của bọn họ, thật giống Nguyên, tu vi của hắn chưa bước ra bước kia, có thể dễ dàng bị A Di Đà Phật độ đến bên cạnh hắn.

Mà bước ra bước kia, lại không được bọn họ bố trí nữa, bất quá ngoại trừ kiến tạo bên ngoài, lại khó có thể tiến vào Nguyên giới.

Mà nếu là một ván cờ thật lớn, thân là người chơi cờ bọn họ tự nhiên cũng sẽ không phá hư ván cờ phạm vi lớn, cũng sẽ không làm ra loại chuyện trực tiếp xoá bỏ tất cả mọi người, hơn nữa cho dù bọn họ muốn làm, cũng không cách nào làm được, trừ phi Tam Thanh liên thủ phát động diệt thế.

Nhưng hôm nay Thông Thiên và Thái Thượng Nguyên đã có khoảng cách, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Năm trăm năm, năm trăm năm, kiến mộc khẳng định có thể trưởng thành, đến lúc đó sẽ là thứ có thể lý giải lớn nhất. Diệp Tĩnh Vũ hiểu rõ, đây là số mệnh của mình, mình căn bản không cách nào tránh né, dù cho mình hủy diệt hoàn toàn gốc cây, nhưng nếu thật sự phải phá hủy biện pháp, như vậy mấy

vị phía trên khẳng định sẽ nghĩ biện pháp khác để môn nhân hạ giới, như vậy bất quá là sớm quyết chiến mà thôi.

Bọn họ là người chơi cờ, bản thân tu thành Hồn Độn Chi Thể, cũng thoát khỏi thân phận quân cờ, nhưng người bên cạnh mình không có, mình vẫn nhất định phải phá cờ, nếu như không phá, bọn họ làm sao còn sống? Chỉ cần phép tắc Thiên Đạo một chút, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục hóa thành tro bụi.

Đến bây giờ Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn nhớ rõ ngày đó Lạc Linh Nhi vì cứu mình mà dâng lên linh hồn của mình, một câu nói kia, trời có thể đè ép ta, đập nát ngày đó!

Ngày đó, bọn họ quyết định, nhất định phải thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, không chỉ có mình, còn có người bên cạnh mình, bọn họ tuyệt đối không muốn bị người khác điều khiển.

Nhìn con mắt kim quang lập lòe của con khỉ, Diệp Tĩnh Vũ hít một hơi thật sâu, trong miệng nghiêm túc nói: “Đã rõ, tối đa năm trăm năm!”

“Năm trăm năm? Vậy ngươi có tính toán gì không?” Song hỏa nhãn tinh của hầu tử rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, hắn vẫn luôn cột nải, giờ phút này nghiêm túc như thế. Lần này hắn xuống hạ giới, ngoại trừ trợ giúp sự tôn của mình hiểu rõ một đoạn nhân quả, nguyên nhân trọng yếu nhất là..., Hay là muốn tra rõ xem năm đó đám người Nữ Oa đã xảy ra chuyện gì? Tuy hắn chưa từng gặp Nữ Oa, thế nhưng hắn là sinh ra từ trong đá Ngũ Thái mà Nữ Oa đã dùng, Nữ Oa tựa như mẫu thân ruột của hắn vậy, mẫu thân của mình cứ thế mà biến mất một cách khó hiểu, sao hắn có thể tiếp tục tiêu dao được?

Diệp Tĩnh Vũ kế thừa đạo thống của Bàn Cổ Thánh Hoàng, hắn tính ra là nhân tài mới xuất hiện ở Đại Vu nhất mạch, muốn tìm ra nguyên nhân mấy vị Thánh Nhân vẫn lạc, cũng chỉ có ở trên người hắn, cũng chính vì nguyên nhân như vậy, hắn mới một mực đứng bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ thấy Tôn Ngộ Không nghiêm túc như thế, biết suy nghĩ trong lòng của hắn hiện giờ không phải lúc tiêu cực,

cũng không phải thời điểm mình nên hưởng thụ, còn có chuyện càng nặng nề phải chờ hấn đi làm.

Hai mắt và Tôn Ngộ Không nhìn nhau, nhìn nhau tròn vẹn một khắc đồng hồ, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ mới bắn ra mấy chữ to: “Nhất thống Thiên giới!”

Nhất thống Thiên giới, chữ bá đạo nhường nào, cho dù là Ngũ Đại Tiên Thánh cùng tam đại lãnh chúa năm đó cũng không có khẩu khí như vậy nói ra, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại nói ra, hơn nữa hấn tuyệt đối có thực lực như vậy.

Đương nhiên, với thực lực bây giờ của bọn họ muốn thống nhất Thiên giới hấn là chuyện rất đơn giản, nhưng điều kiện tiên quyết là mấy vị trên kia không lưu lại hậu chiêu gì mà thôi. Với sự hiểu biết của Hầu Tử đối với mấy người kia, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Diệp Tĩnh Vũ đạt được nguyện vọng của mình.

Cảm nhận được khí phách phát ra từ trên người Diệp Tĩnh Vũ, Hầu Tử nhếch miệng cười cười, tiểu tử như vậy mới là tiểu tử hấn muốn thấy.

Chuyện Diệp Tĩnh Vũ muốn làm tiếp theo là nhất thống Địa Minh, nhưng hấn biết rõ, những ác ma này tuyệt đại đa số đều không có bất kỳ lý trí nào, giết chóc mới là tôn chỉ của bọn chúng, muốn triệt để thu phục bọn chúng căn bản là không có khả năng., Để tránh hậu hoạn, hấn tuyệt đối phải huyết tẩy toàn bộ Địa Minh một lần. Nhưng hấn cũng biết số lượng ác ma nhiều như vậy, muốn thanh trừ ác ma trong thời gian ngắn căn bản không thể nào., Cũng may hấn đã có đủ thời gian, ngay khi Diệp Tĩnh Vũ phát động lần thanh tẩy đầu tiên với Địa Minh, nhi tử Lương Tiểu Hữu vội vàng đi tới Diệt Viêm thành, còn mang tới cho Diệp Tĩnh một tin tốt, Lương Tiểu Hữu đã kết hôn...

Khi Diệp Tĩnh Vũ biết đối tượng kết hôn lại là Công Tôn Lộ, miệng có thể trực tiếp nuốt vào mấy quả trứng gà, con mẹ nó, tiểu tử này lại kết hôn với một cỗ huyết thi?

Bất quá mặc kệ thế nào, đại ca của mình muốn kết hôn, mình chung quy cũng nên đi qua đúng không? Hơn nữa Diệp Tĩnh

Vũ còn nghĩ sẽ cho đám người Cửu Phượng một cái danh phận, có lẽ nhân cơ hội này, cùng nhau tổ chức hôn lễ.

Nghĩ tới đây, Diệp Tĩnh Vũ rất là sáng khoái đáp ứng chuyện của Lương Hưng, giao chuyện Địa Minh cho đám người Phương Thiên Thụy quản lý, để cuồng và Nhan hiệp trợ, lưu lại Băng Minh trấn thủ, rồi mang theo bảy khi, Chúc Dung chạy về phía Thiên Minh.

Địa Minh bây giờ đã không còn cao thủ, trừ phi tuyệt gia hỏa kia xuất hiện, nếu không những ác ma khác căn bản không dám đối với Diệt Viêm thành như thế nào? Bất quá tuyệt đối là Diệp Tĩnh Vũ và Tôn Ngộ Không cứu, hấn nợ Diệp Tĩnh Vũ một ân tình, với lý giải của Diệp Tĩnh Vũ, hấn không có khả năng nhúng tay vào việc Địa Minh, ít nhất, sẽ không động thủ với thuộc hạ của hấn.

Sau khi đám người Diệp Tĩnh Vũ rời đi, Phương Thiên Thụy tự nhiên dựa theo sự an bài của Diệp Tĩnh Vũ mà bắt đầu ra tay với những ác ma khác của Địa Minh, phàm là những kẻ không đầu hàng đều giết không tha.

Đối với những tên ác ma luôn ức hiếp mình, bất kể là Phương Thiên Thụy, hay là đám người Tạ Tác Kiệt đều không có đạo lý nương tay.

Một cuộc tàn sát quét sạch toàn bộ địa vực Địa Minh mở màn, mà ở phía Nam Vân đế quốc xa xôi của Thiên Minh, lại là một mảnh vui mừng dạt dào...

Chương mười ba, hạnh phúc là thế nào?

Kinh thành Vân Vân Vân của Nam Vân đế quốc, đây là một tòa thành trì được kiến tạo để kỷ niệm năm xưa, cũng là đô thành của Nam Vân đế quốc hiện nay, Lạc Nhược Phong, Lương Tiểu có thể chờ cao tăng Nam Vân đế quốc ở trong tòa thành trì này, mà lúc này, toàn bộ Vân kinh thành được giăng đèn kết hoa., Đặc biệt là cửa thành phía Tây, một đội ngũ áo giáp tươi sáng đứng sừng sững hai bên cửa thành, Lạc Nhược Phong, Lương Tiểu, Phương chủ quốc, Anh Không giải các cao tăng toàn bộ đều ở nơi này, tựa hồ đang nghênh đón một vị khách quý.

Đương nhiên, loại tư thế này cũng không phải là cưới tân nương, mà còn cách ngày đại hôn của Lương Tiểu Nhi bảy ngày nữa, hơn nữa cho dù cưới tân nương cũng không cần xuất động trận thế lớn như vậy.

Toàn bộ Thiên giới, chỉ có một người có thể điều động trận thế lớn như vậy nghênh đón, đó chính là Lương Tiểu Hữu, huynh đệ Diệp Tĩnh của Lạc Nhược Phong.

Mấy ngàn năm, hôm nay cuối cùng bọn họ cũng sắp đoàn tụ.

Buổi sáng, vàng mặt trời cao cao treo trên bầu trời, ánh mặt trời vàng chiếu xuống, chiếu lên những võ sĩ giáp vàng có thực lực đạt tới Kim Tiên kia, làm cho người ta cảm giác ấm áp dào dạt., Rất nhiều quần chúng vây xem xung quanh cửa thành đều lộ ra vẻ tò mò, bọn họ thực sự không hiểu, còn có ai đáng để đế hoàng của mình tự mình ra khỏi thành nghênh đón, chẳng lẽ là mấy vị tiên thánh kia? Nhưng bây giờ Nam Vân đế quốc không phải khai chiến với Thiên Nguyên đế quốc sao? Bọn họ làm sao có thể tới đây chứ?

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, trên bầu trời xuất hiện một đám mây màu sắc. Trên đám mây có một đám nam nữ đang đứng, khi đám mây tới gần, mọi người mới phát hiện đứng trên đám mây là một nam tử hình dáng anh tuấn. Bên

cạnh nam tử còn có ba mỹ nữ cùng một hầu tử toàn thân kim quang lóng lánh.

Đương nhiên, phía sau bọn họ còn đứng mười mấy người, mà ánh mắt của quần chúng vây xem lại toàn bộ rơi vào trên người hai nữ tử càng xinh đẹp ở phía sau bọn họ.

Một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, một nữ nhân đoan trang tú lệ, rất nhiều người cho dù cả đời cũng khó có thể nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như vậy.

Nam nhân này là ai, bên cạnh đã có ba nữ nhân như hoa như ngọc, phía sau còn đi theo hai nữ nhân tuyệt sắc này, hắn không sợ bị người ta đổ kị sao?

“Bệ hạ, đại ca, chủ quốc...” Đám mây bảy màu vừa mới rơi xuống đất, Diệp Tĩnh Vũ đã nhảy từ trên đám mây xuống, còn Lạc Nhược Phong trực tiếp dẫn mọi người tới nghênh đón. Bọn họ đã sớm nhận được tin tức của Lương Hưng, hôm nay Diệp Tĩnh Vũ đã đến.

Lương Tiểu từ trước đến nay vẫn luôn có chút liên hệ với Diệp Tĩnh Vũ, cũng không tính là kích động, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc sang hướng Hạng Tĩnh và Hậu Thổ, nhưng sau khi nhìn thấy mười tên hung thần ác sát Thần Tôn khác, gã dứt khoát quay đầu đi, mình nói thế nào cũng là người đã có vợ? Người sắp thành thân, sao có thể tiếp tục câu dẫn nữ nhân khác?

Đương nhiên, nếu không có mười người này, có lẽ Lương Tiểu sẽ không ngại phát sinh chút gì đó với bọn họ, đặc biệt là Hạng Tịch Huyền, đó chính là đối tượng hắn tha thiết ước mơ a, trước kia mình không có thực lực gì, tìm một nữ nhân cường đại hơn mình hiển nhiên không ổn, nhưng bây giờ thực lực của mình hắn là cao hơn nàng a? Có thể đặt nàng ở dưới người a?

Phương Chủ quốc tính tình luôn luôn lãnh đạm, tuy trong lòng cũng vui mừng không thôi, thế nhưng trên mặt lại không có vẻ kích động như vậy, chỉ có Lạc Nhược Phong tiến lên ôm lấy Diệp Tĩnh Vũ.

“A Vũ, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi...” Lạc Nhược Phong nói, hắn hiểu rõ, sở dĩ ngày hôm nay hắn có được toàn bộ sự trợ giúp của Diệp Tĩnh Vũ, nếu như không có Diệp Tĩnh Vũ,

hắn chỉ là một tên Tam thiếu chủ nhỏ bé không đáng kể của Thục Vân quốc mà thôi.

“Khà khà, bệ hạ, không chỉ có ta trở về, người xem ta mang ta về cho người bao nhiêu nhé?” Cảm nhận được lửa nóng phát ra từ nội tâm Lạc Nhược Phong, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm động, nhưng gương mặt hắn lại tươi cười.

Đoàn tụ là một chuyện vui, sao có thể khóc được?

Vừa nói, Diệp Tĩnh Vũ vừa kéo Lạc Linh Nhi đến trước mặt Lạc Nhược Phong, chứng kiến Lạc Linh Nhi gần trong gang tấc, Lạc Nhược Phong rõ ràng ngăn người. Tuy hắn từ trong miệng Lương Tiểu Đế biết được Diệp Tĩnh Vũ tới Địa Minh là để cứu Lạc Linh Nhi, nhưng đã mấy ngàn năm trôi qua, bỗng nhiên nhìn thấy muội muội mình yêu thương nhất, loại kinh hỉ trong thời gian ngắn căn bản khó có thể miêu tả.

“Tam ca, người khỏe chứ?” Ngược lại Lạc Linh Nhi lại rất hào phóng, sau khi gặp gỡ Diệp Tĩnh Vũ, nàng đã có một loại niềm vui miễn dịch nhất định đối với nàng.

Trên mặt hiện ra một nụ cười, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phon phớt nhẹ nhàng nói, đôi mắt to kia lại càng lóe lên lóe lên...

“Được, được, Tam ca sống rất tốt, Linh Nhi, những năm gần đây người chịu khổ rồi!” Lạc Nhược Phong kiềm chế kích động trong lòng, mở miệng nói, nhưng giọng điệu của hắn có thể nào cũng không bình tĩnh được.

“Không khổ, hắn đến rồi, hết thảy đều không khổ!” Lạc Linh Nhi lại hạnh phúc nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, nhìn về phía người mà nàng yêu thương hắn.

Mặc kệ trải qua bao lâu, chỉ cần có thể lại lần nữa tụ họp cùng người yêu, làm sao có thể khổ chứ?

Đây chẳng qua là cái gọi là khổ tận cam lai mà thôi.

Đúng, yêu là vĩnh hằng, bất kể nghèo khó, dù là sinh tử, thời không, tình yêu giữa bọn họ đều không thay đổi, không phai mờ sắc mặt.

So với những người ái mộ cả đời nhưng không cách nào có thể sánh với nhau, bọn họ thật sự không có một chút khổ sở nào...

Thật sự... không có chút khổ sở nào...

Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Lạc Linh Nhi và Diệp Tĩnh Vũ, gương mặt Lạc Nhược Phong cũng nở nụ cười xán lạn, trên thế giới này còn có chuyện gì là thấy muối muối mình và em trai hạnh phúc của mình ở chung một chỗ còn vui vẻ nữa chứ?

“Đúng rồi, A Vũ, vị này là...” Lúc này Lạc Nhược Phong mới chú ý tới đám người đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, lúc này mới nghĩ tới thân phận của mình, vội vàng đề vui sướng trong lòng xuống, mở miệng hỏi. Mấy người Chúc Dung cũng biết, rốt cuộc thân phận của hắn và Chúc Dung đang ở cùng một chỗ, bây giờ hắn cũng hiểu được, nhưng hầu tử bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ hắn chưa từng gặp qua...

“A, đúng rồi, vị này là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không...” Diệp Tĩnh Vũ dường như mới nhớ tới Hầu Tử bên cạnh, vội vàng mở miệng nói.

“Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không? Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký?” Vốn đang trầm nghĩ trong đêm tân hôn, Lương Tiểu có thể gặp gỡ một lần mỹ lệ, nghe được câu giới thiệu này, trong miệng kinh hô một hồi...

Chương Vọng Tam thứ mười ba gặp lại.

Lương Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm nhìn Hầu Tử, vốn hắn còn tưởng rằng đây là một súng vật mà Diệp Tĩnh Vũ thu được ở đâu, không ngờ là Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết kia?

Toàn thân trên dưới kim quang lóng lánh, đặc biệt là đôi Hỏa Nhân tinh kia, càng nóng rực như thế, trên thân không tản mát ra một chút yêu khí, cũng không tản mát ra nửa điểm phật khí, càng không có một điểm tiên khí, cho người ta cảm giác thật giống như một con khỉ con bình thường a...

“Tiểu cương thi, người cũng nhận ra Tôn gia gia ta sao?” Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lương tiểu nhân, Hầu Tử nhếch miệng cười một tiếng, lại lần nữa lộ ra hai cái răng nanh thật dài.

“Ha ha... Uy danh của Tề Thiên Đại Thánh ai mà không biết, cho dù là tiểu hài tử ba tuổi cũng hiểu mà...” Lương Tiểu Nhân có chút xấu hổ cười cười, không ngờ hắn lại coi Tề Thiên Đại Thánh như khỉ, cũng không biết liệu hắn có tàn nhẫn đánh mình một trận hay không nữa.

Đối với lời khen tặng này, Tôn Ngộ Không lại không tiếp lời, chỉ là hai con ngươi của hắn không ngừng đánh giá trên người Lương Tiểu Tỳ, cuối cùng liên tục gật đầu: “Hắc hắc, khí vận của người cũng không phải vượng bình thường, một đầu cương thi nhỏ cũng có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, khó mà có được!” Sau khi nói xong câu này, Tôn Ngộ Không không thèm để ý tới Lương tiểu nhân nữa, đôi mắt đảo hướng về tòa thành hùng vĩ phía trước.

Lương Tiểu đương nhiên hiểu rõ đối phương nhìn thấu tu vi của mình, cũng không để ý, người ta là Tề Thiên Đại Thánh đây, có thể nhìn thấu hư thật của mình cũng không khó a., Còn Hạng Huyền đứng sau lưng Diệp Tĩnh Vũ nghe Hầu Tử nói vậy, trên mặt lại hiện lên một tia phiến muộn, hung hăng trừng mắt

nhìn Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Nhi, hiển nhiên rất buồn bực đường đường là thần cương thi, cuối cùng bị hậu duệ của mình vượt qua., Cảm thấy trên mặt có chút không qua được, cuối cùng lại tỉ mỉ quan sát tỉ mỉ bóng lưng Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt chớp động một trận quang mang, có phải mình cũng nên tiếp tục sử dụng mỹ nhân kế? Hấp chút huyết dịch trên người hắn? Huyết dịch trong người Hồn Độn, so với thứ gì đó còn bổ sung hơn.

“Đúng rồi, Hiểu Nghị hương bọn họ đâu rồi?” Diệp Tĩnh co rụt cổ lại, hắn không thể không thừa nhận, sức hấp dẫn của Hạng Tiêu đích xác rất lớn, nhưng mỗi lần nghĩ tới những người muốn chiếm tiện nghi của mình bị hút khô, hắn vẫn cảm thấy tim đập thành thịch, mặc dù hắn cũng hiểu, Hạng Tiêu không có khả năng hút mình thành khô.

“Bọn họ còn đang ở đỉnh núi nghe giảng đạo...” Lương Tiểu Hữu nói tiếp...

“Vậy chúng ta cũng đi bái kiến sư phụ trước a...” Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên minh bạch lời lão sư là Thông Thiên, hắn đã biết những điều này từ trong miệng Lương Hưng.

“Ừm...” Đám người Lương Tiểu Trúc đều khẽ gật đầu, bọn họ đều thật lòng coi Thông Thiên giáo chủ là sư phụ của mình.

Vừa nghe thấy muốn đi bái kiến Thông Thiên giáo chủ, con mắt Hầu Tử sáng bừng lên. Từ ngày đó sau khi đánh chết tứ đại Thiên Vương, hắn đã rất lâu rồi không đánh nhau, mỗi lần tìm đến Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ đều cùng mấy nữ tử dây dưa triền miên., Làm gì quan tâm đến cảm nhận của hắn, mà những người khác, cho dù là Thập Nhị Thiên Vu bây giờ, cùng với tu vi của hắn cũng chênh lệch rất lớn, trừ khi mười hai người liên thủ, những Thiên Vu này ngoại trừ Hình Thiên nguyện ý đánh với hắn, những người khác đều không có hứng thú.

Bây giờ Thông Thiên Đô đã đến, đánh với hắn một trận nhất định là rất nhanh a, trong Tam Giới, còn chưa nhìn thấy Thông Thiên đã muốn đánh với hắn một trận, đoán chừng cũng chỉ có Hầu Tử.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, năm đó khi hắn còn chưa trở thành Đẩu Chiến Thánh Phật, đã dám trộm linh đan diệu dược của Thái Thượng Lão Quân, hiện tại tìm sư đệ mình đánh nhau cũng là chuyện bình thường nhất.

Về phần thập nhị Thiên Vu, lúc nghe được muốn đi gặp Thông Thiên, từng người thần sắc khác nhau, hiển nhiên các nhận xét đối với Thông Thiên đều như nhau, bất quá nếu Diệp Tĩnh Vũ muốn đi, bọn họ tự nhiên cũng phải đi theo.

Đạo tràng của Thông Thiên thành lập ở trên Thông Thiên Sơn, đoàn người không lập tức trở về hoàng cung, mà là trực tiếp bay về hướng Thông Thiên Sơn. Thông Thiên giáo chủ hiển nhiên đã sớm đoán được bọn họ sẽ tới, sớm mở đại trận ra, để cho mọi người đi tới đạo tràng trên đỉnh núi. Vừa mới đáp xuống đất, Diệp Tĩnh Vũ liền thấy một bóng người trực tiếp đánh tới, còn chưa kịp phản ứng, một bóng người kia đã nhào vào trong lòng mình...

“Đại ca ca... Cuối cùng ngươi cũng đến xem Thi Hiên rồi, hu hu hu... Đại ca ca, Thi Hiên rất nhớ ngươi... Ô ô ô...” Chưa từng có Hắc Minh Thi Hiên khóc lóc trước mặt người ngoài, cho tới giờ đều rất ngậy thơ đáng yêu, Hắc Minh Thi Hiên nở nụ cười trên mặt, xưa nay Hắc Minh Thi Hiên khi giết người chưa từng nhú mày một chút nào., Hắc Minh Thi Hiên có dũng khí xuất thủ với Thiên Quân, tại thời khắc này lại giống như một đứa trẻ tản mạn, lại một lần nữa nhìn thấy thân nhân của mình giống như vậy, khóc đến thương tâm như vậy, khóc đến mức khổ sở như vậy, nước mắt trong mắt nàng phun ra như thủy triều, rất nhanh liền làm ướt vạt áo Diệp Tĩnh Vũ...

Nghe được tiếng khóc khổ như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác trong lòng mình cũng là một hồi chua xót, nghĩ tới chuyện mình đáp ứng nàng năm đó, nghĩ tới mình vậy mà lại để cho cô gái đáng yêu ngoan ngoãn này chờ đợi mấy ngàn năm, trong lòng của hắn chính là một trận tự trách, những năm gần đây, trong lòng nàng đã rất khổ sở phải không?

Không nói đến Diệp Tĩnh Vũ, cho dù đám người Cửu Phượng ở bên cạnh nghe được tiếng khóc thương tâm của Hắc Minh Thi Hiên, trên mặt cũng trở nên khổ sở...

Cúi đầu xuống xem xét, phát hiện Tiểu Thi Hiên mặc dù đã trưởng thành, nhưng là trừ một đũa trẻ bộ ngực cao lớn ra, những cái khác đều không khác gì Tiểu Thi Hiên trong trí nhớ của mình, đặc biệt là khuôn mặt em bé của nàng, hay là thuần thật vô tà như vậy.

“Được lắm, ngoan, không khóc nữa, ca ca bây giờ đã trở về, cũng không rời khỏi Thi Hiên nữa, được không?” Diệp Tĩnh Vũ vừa lau nước mắt trên mặt Hắc Minh Thi Hiên, vừa ôn nhu an ủi, chẳng qua con mắt của hắn luôn lơ đãng đảo qua trước ngực Bạch Hoa Hoa Hoa của Hắc Minh Thi Hiên, bộ ngực tiêu nha đầu này sao lại lớn như vậy? Chẳng lẽ đây là đồng nhan trong truyền thuyết? Lại còn lớn hơn cả yêu kiều...

Vừa nghĩ tới yêu kiều, Diệp Tĩnh Vũ lại ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy yêu thú một thân quân lụa hồng đứng cách đó không xa...

Chương mười bốn mươi, quen biết.

Hình dạng của nàng vẫn tuyệt mỹ như vậy, dáng người vẫn nóng như lửa, chỉ có điều trong đôi mắt màu lam đã từng mang theo vô tận quyến rũ kia lại lóe ra một tia ưu thương, như thế nào là tổn thương? Là tổn thương ai? Là vì chính mình sao?

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đang nhìn mình chằm chằm, Yêu thú rất là tự nhiên, che dấu vẻ lo lắng trong ánh mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, mỉm cười...

Nụ cười này, khuynh thành, nghiêng nước, khuynh thiên hạ...

Vẫn là một tai họa mà...

Đôi mắt với tuyệt sắc như vậy, là nam nhân cũng đều muốn bị nàng làm hại, Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng hắn lại biết, mình đối với yêu thương của yêu thú, tuyệt đại đa số là yêu thích thân thể nàng, không giống như Linh Nhi Cửu Phượng các nàng...

“A Vũ, ta đuổi theo cô ấy mấy ngàn năm mà cô ấy cũng không đáp ứng, xem ra cô ấy thật sự thích người rồi? Nước mắt mỉm không chảy ruồng người ngoài, người đã về rồi thì cùng thu lại đi!” Ngay lúc này, giọng nói của Lương Tiểu Hữu truyền tới.

Diệp Tĩnh Vũ sửng sốt, chờ đợi ngàn năm? Nàng cũng vì mình mà đợi ngàn năm? Lẽ nào mình đã đẹp trai tới mức này? Không chỉ hại nước hại dân, ngay cả Hồng Nhan họa thủy cũng bị mình hại?

Trong lòng muốn cười, nhưng thế nào cũng cười không nổi, món nợ tình cảm của mình thật đúng là không phải bình thường, mình từng cho rằng nàng là một nữ tử gặp dịp vui vẻ, thế nhưng không ngờ lại có một mặt chân thành như thế.

Không chỉ là yêu kiều, mà Công Tôn Hương ở bên cạnh nàng cũng giống như hồ mộng, Công Tôn Hương vui vẻ mặc một bộ váy hoa màu xanh nhạt, bao lấy thân thể mê người của nàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười, nhưng trong mắt nàng lại lóe ra lệ quang, đó là nước mắt vui đến phát khóc, thân thể nàng đang run rất nhỏ, tựa hồ cũng muốn học Hắc Minh Thi Hiên giống như xông tới, xông vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Nhưng nàng cố nén lại, nữ nhân của thiếu gia vẫn còn ở đó, mình chỉ là một nha hoàn, mình có tư cách gì được ôm trong ngực? Chỉ cần nhìn hắn là được rồi, cứ đứng xa xa nhìn hắn như vậy là được rồi, đúng rồi, chỉ cần nhìn thấy hắn vui vẻ, mình cũng sẽ vui vẻ, không phải sao?

Hồ Vân Mộng ở bên cạnh tuy không biểu hiện rõ ràng như Công Tôn Hương, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng của nàng cũng hiện lên vẻ vui sướng, còn có một tia rung động nhàn nhạt.

Đối với Diệp Tĩnh Vũ, nàng cũng không biết là tình cảm gì? Tình yêu? Vậy khẳng định không phải là như vậy! Trong tư duy của nàng, tựa hồ căn bản không tồn tại tình cảm như vậy. Lúc ban đầu, nàng cũng không phải rất thích Diệp Tĩnh Vũ, chỉ là vì cam nguyện trở thành nô lệ báo ân cho nàng., Nhưng mà ở chung với hắn, nàng dần dần phát hiện ra hắn cũng không phải đáng ghét như trong tưởng tượng, cũng có rất nhiều chỗ khiến người ta yêu thích, mà Hồ Vân Mộng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, chiếu cố hết thảy mọi thứ, giống như một tỷ tỷ hoặc là mẫu thân của hắn...

Có thể, mình sớm đã xem hắn là thân nhân thân thiết nhất sao?

Hồ Vân Mộng nghĩ như vậy, ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng Diệp Tĩnh Vũ. Gã, hiện giờ có khỏe không?

Nhìn thấy biểu tình suy nghĩ của ba người, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy có chút đau đầu, chính mình tựa hồ cũng không quá hoa tâm a? Làm sao mình lại có vận đào hoa dày đặc như vậy? Vốn cho là trải qua nhiều năm như vậy, các nàng hắn là đã sớm quên mất mối đúng, thậm chí đã sớm gả làm vợ người, nhưng bây giờ, vậy mà đều đang đợi mình.

Xem ra nhân phẩm của mình không phải bình thường, một tên Cừu Phượng cũng vậy, hiện tại ngay cả các nàng cũng vậy...

Thôi bỏ đi, đã đến cảnh giới này, mình cần gì phải ra vẻ tiểu nhi tử kia chứ? Các nàng đều thích mình, vậy cùng tiếp nhận đi, bản thân cũng không thể phụ lòng các nàng suốt mấy ngàn năm chờ đợi chứ?

Diệp Tĩnh Vũ trong lòng tự tìm cho mình một cái cớ rất tốt, lại cẩn thận từng li từng tí nhìn qua tam nữ bên cạnh, phát hiện các nàng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lúc này mới nhẹ nhàng cười cười với bọn người xinh đẹp.

Tơ tình khó cắt đứt, vậy mà không cắt được, vậy cùng lấy đi thôi...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười với đám người mình, đặc biệt là khi thấy trong mắt hắn dường như lóe lên một tia giác ngộ, đám người xinh đẹp đều sửng sốt, các nàng thực sự không biết Diệp Tĩnh Vũ đưa ra quyết định gì, trong lòng lại thấp thỏm.

Sau đó, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lại đảo qua Lâm Hiểu Nghi, Xích Di Ngô, đám người này nhìn thấy trong mắt bọn họ đều lóe lên vẻ kích động. Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ thật sự rất ngọt, trên thế giới này, còn có rất nhiều cảm tình sẽ không vì thời gian mà phai màu, mặc kệ là tình bạn, hay là tình thân, chúng ta gọi nó là chân tình...

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ rơi vào trên thân tên nam tử mặc đạo bào sau lưng mọi người. Đó là một nam tử tướng mạo tuấn tã, trên mặt mang dáng tươi cười tà ác hơn cả mình, không phải tà ác, mà là tà ý.

Lúc mình đánh giá hắn, đôi mắt như kiếm kia của hắn cũng đang đánh giá mình, hắn chính là Thông Thiên giáo chủ sao?

Cái kia uy chấn tam giới, cái kia vì môn hạ đệ tử dám liều mạng với tứ đại Giáo chủ người sống ta chết, dám cùng Thiên Đạo đối kháng Thông Thiên giáo chủ sao?

“Ai bắt nạt môn nhân của ta, ta diệt cả nhà hắn!” Đây là lời nói hùng hồn năm đó của hắn, hắn nói như thế cũng đã làm như vậy...

Đều nói Thánh Nhân vô tình, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ biết rõ tình ý của Thông Thiên giáo chủ còn trọng thị hơn rất nhiều phàm nhân...

Theo hần dần dần hiểu rõ Thiên Thư, hần đã mơ hồ biết một ít chuyện tình năm đó, đối với Thông Thiên năm đó càng kính nể không thôi...

Chẳng trách với tính cách kiệt ngạo bất kham của đại ca, vậy mà cũng tâm phục khẩu phục của hần...

Có lẽ, hần không phải là một Thánh Nhân tốt, một người quản lý tốt Thiên Đạo, nhưng hần lại tuyệt đối là một lão sư tốt, một trưởng bối tốt...

“Văn bối Diệp Tĩnh Vũ, bái kiến Thông Thiên tiền bối...” Rất nghiêm túc tiến lên một bước, cung kính thi lễ với Thông Thiên giáo chủ, một văn bối chào hỏi trưởng bối, trên thế giới này có thể khiến cho hành lễ trong lòng Diệp Tĩnh Vũ không quá ba người.

“Ha ha ha, không nghĩ tới, ta lại là người đầu tiên nhìn thấy truyền nhân Bàn Cổ Thánh Hoàng, Bàn Cổ Thánh Hoàng cùng thế hệ với lão sư của ta, ngươi là đệ tử của hần, luận giao ngang hàng với ta!” Thông Thiên giáo chủ cười ha ha, không có nửa điểm thần thái uy nghiêm...

Hiện tại Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên minh bạch Bá Nguyên Quyết rốt cuộc là như thế nào, nếu như không phải chiếc nhẫn do Bàn Cổ Thánh Hoàng truyền xuống kia, căn bản sẽ không xuất hiện Bá Nguyên Quyết, Thông Thiên nói như vậy cũng không phải là không có đạo lý, cũng không già mồm, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thế nhưng Lương Tiểu Nhất ở một bên lại buồn bực, huynh đệ của mình cùng sư tôn ngang hàng tương giao, vậy sau này mình gọi huynh đệ của mình tên là gì? Sư thúc? Hay là đệ đệ sư thúc?

“Thông Thiên lão nhi, chúng ta đánh một trận, thế nào?”

Lương Tiểu Tử vẫn còn ở một bên buồn bực, Hầu Tử đứng một bên, mặt mũi tràn đầy chiến ý nhìn về phía Thông Thiên...

Trận chiến thứ mười bốn kinh thiên.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, đặc biệt là đám người Phương chủ quốc. Bọn họ nhìn về phía Hắc Tử với ánh mắt có chút bất thiện, mặc dù nói bọn họ biết thân phận của Hắc Tử., Nhưng thông qua mấy ngày ở chung, bọn họ sớm coi Thông Thiên trở thành sư phụ, đối với hắn tôn kính vô cùng, giống như Thần Linh tồn tại, nhưng bây giờ cái tên ngay cả lòng cũng không lùi lại này lại muốn khiêu chiến sư tôn của mình, đây không phải là khinh thường sao?

Cho tới Thập Nhị Thiên Vu, từng người một vẻ mặt khác nhau, bọn họ cũng không biết nên nói gì với Thông Thiên. Lúc trước Vu tộc bị diệt là do sự quật khởi của Đạo, có thể nói là một tay những tiên nhân bọn họ đã hủy diệt vu, thế nhưng Thông Thiên ở trong đó lại chưa từng ra tay, thậm chí hắn vẫn luôn giữ lại huyết mạch cho Vu tộc, thì tu nhất tộc, chính là Vu hắn bảo vệ được.

Bọn họ thực sự khó mà sinh ra hận ý đối với hắn, về phần Hắc Tử, với quan hệ giữa hắn và Nữ Oa, tự nhiên coi như là nửa vu, bây giờ hai người lại muốn khiêu chiến, vậy cũng chỉ có thể coi như xem kịch vui, không thể nói là ủng hộ hay không.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng rơi vào trên người Hắc Tử và Thông Thiên, trên mặt không nhìn ra biểu lộ gì, hắn một mực không biết thực lực của Hắc Tử bây giờ ra sao, đối với tu vi Thông Thiên, càng không rõ ràng chút nào, nếu hai người bọn họ quyết đấu, hắn là có thể biết tu vi của hai người., Có thể thăm dò rõ ràng tu vi của Thông Thiên, như vậy đối với mấy người đối phó mình sau này hắn là càng nắm chắc mới đúng, bởi vì tâm tư như vậy, hắn bảo trì trầm mặc, thậm chí ngay cả khách khí lời nói cũng không có nói, hắn từ trước đến nay không phải là một người dối trá.

Lương Tiểu Hữu cũng há miệng, một người là sư tôn của hắn, hắn đặc tội không nổi, một người là Tề Thiên Đại Thánh, hắn

cũng không đắc tội nổi, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ đều lựa chọn trầm mặc, dứt khoát lựa chọn trầm mặc.

Thông Thiên nhìn con khi một chút, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Thượng Cổ từng cùng Chuẩn Đề đánh một trận, không có phân ra thắng bại, tu vi của người đều là Chuẩn Đề tương truyền, tu vi hiện tại của người hẳn là đã hơn hẳn Lam rồi, đã như vậy, ta sẽ cùng người đánh một trận a...”

“Sư phụ...” Nhìn thấy sư tôn của mình vậy mà đã đồng ý khiêu chiến với Tôn Ngô Không, đám người Phương Chủ Quốc đều lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt bọn họ, Thông Thiên là tồn tại vô địch, mặc dù hầu tử nhìn qua rất cường đại, thế nhưng trong mắt bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là một con khi mạnh mẽ một chút, làm sao có thể so sánh với Thần.

Bất quá Diệp Tĩnh Vũ nghe được câu nói này lại là một hồi kinh hãi, quay đầu nhìn thoáng qua Hầu Tử, Thanh xuất Lam hơn Lam, đó không phải nói tu vi của hắn đã vượt qua Chuẩn Đề hay sao?

“Chút nữa các người phải nhìn cho kỹ, đối với tu vi của các người rất có ích!” Thông Thiên lại là người ngăn cản lời nói của môn nhân, hắn là chủ sát, không cứng nhắc như Nguyên Thủy và Thái Thượng.

Hơn nữa trong mắt hắn cũng chưa từng xem Tôn Ngô Không là văn bối, đầu khi này chính là con khi đệ nhất tam giới, bản thân lại chăm chỉ như vậy, tuy rằng thành đạo quá nhiều so với mình, thế nhưng tu vi tuyệt đối không thể khinh thường.

Nếu không cũng sẽ không bị tên A Di Đà Phật kia phong làm Đẩu Chiến Thánh Phật, Địa Tạng Vương năm đó có khả năng thành Thánh nhất đến bây giờ vẫn là một cái Bồ Tát.

Thấy sư tôn của mình lên tiếng, những người khác còn dám nói gì nữa.

“Đầu khi, đi thôi!” Thông Thiên mỉm cười nói, một tay vạch vào hư không một cái, đã xuất hiện một cánh cổng ánh sáng hình tròn, sau đó hắn sải bước đi vào, Tôn Ngô Không cũng

nhếch miệng cười một tiếng, toàn bộ thân thể trực tiếp chui vào trong.

Diệp Tĩnh Vũ tự nhiên cũng trực tiếp chui vào, bất quá những người khác đã bị Lương Tiểu Tỳ giữ lại bên ngoài, hẳn biết rõ tu vi của hai người, đặc biệt là sư tôn của mình đối với Hầu Tử cũng tán thưởng rất nhiều, càng hiểu rõ loại chiến đấu cấp độ này căn bản không phải bọn họ có thể tham dự, cho dù là dư ba cũng đủ để gạt bỏ mọi người ở đây, vẫn là nên ở lại chỗ này mới tốt.

Mà lúc này, cánh cổng ánh sáng kia lại như một màn hình, chiếu thân hình ba người Thông Thiên giáo chủ, Diệp Tĩnh Vũ, Tôn Ngộ Không ra ngoài, mà thế giới kia lại là một mảnh hư không trắng xóa.

Lập tức liền thấy một tay Thông Thiên giáo chủ liên tục huy động, hư không trắng xóa kia xuất hiện một vòng mặt trời, sau đó có quang mang, sau đó có trời xanh, có mây trắng, có núi lớn, có sông, có cây cối...

Chỉ có điều trong nháy mắt, nơi nào đã biến thành một thế giới khác, đương nhiên, là một thế giới không có động vật, nhìn thấy bầu trời trong nháy mắt liền sáng tạo ra một thế giới hoàn mỹ, tất cả mọi người ở đây đều hét lớn, tán thưởng thần thông thông thiên.

Thập Nhị Thiên Vu cũng lộ vẻ kinh hãi, đây chính là tu vi của Bàn Cổ Thánh Hoàng lúc trước mới có, hiện giờ Thông Thiên giáo chủ cũng có tu vi như vậy sao?

Diệp Tĩnh Vũ chứng kiến Thông Thiên diễn hóa ra một thế giới chân thật, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, đây mới thật sự là hư không tạo vật a, lấy tu vi hiện tại của mình, tạo ra một mảnh sơn lâm còn có thể, thế nhưng muốn tạo ra một thế giới hoàn chỉnh lại không làm được a, xem ra tu vi của mình so với bọn Thông Thiên vẫn có chênh lệch nhất định.

“Thông Thiên lão nhi, ở phương diện thần thông, lão Tôn không bằng ngươi, nhưng ở phương diện chiến đấu, cũng phải đánh qua mới biết được!” Nhìn thấy Thông Thiên trong chớp mắt liền diễn hóa ra một thế giới mới, Tôn Ngộ Không cũng từ

đáy lòng tán thưởng, mà trong mắt hắn chiến ý cũng càng đậm.

“Ha ha, đầu khí, vậy thì như người nói, động thủ đi!” Thông Thiên cười nhạt, trong tay lại xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, hiện giờ Tru Tiên Kiếm đã ban cho Lương tiểu nhân, đương nhiên hắn không có ý định thu hồi. Thanh Bình kiếm trong tay mặc dù không phải là Tiên Thiên chi vật, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, uy lực tuyệt đối không dưới Tru Tiên Kiếm.

“Hắc hắc, Thông Thiên lão nhi, lão Tôn kia liền động thủ trước!” Tôn Ngộ Không cười cười với Thông Thiên giáo chủ, Kim Cô Bồng trong nháy mắt xuất hiện trong tay, thân thể bước về phía trước một bước, đã đi tới trước người Thông Thiên, hai tay cầm côn, trực tiếp một côn đập tới Thông Thiên Cái...

Trong chớp mắt, Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó liền cảm giác được côn này không chỉ đập thông thiên, mà là toàn bộ thế giới, mà toàn bộ thế giới tựa như một cái bình thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ một cái là vỡ.

Thậm chí một côn kia còn chưa hạ xuống, hư không đã phát ra tiếng nổ lốp bốp, cỗ uy lực tuyệt cường kia làm cho nội tâm hắn cũng là một hồi sợ hãi thán phục, đây vẫn chỉ là thăm dò mà thôi, uy lực của côn này đã cường đại hơn nhiều so với lúc trước đập mình a?

Không cần nói đến Diệp Tĩnh Vũ đang ở trong đó, cho dù là những người ở ngoài kia thông qua màn sáng quan sát, cũng cảm nhận được uy áp như vậy, tựa hồ uy áp của côn kia đã xông ra khỏi thế giới kia, đè lên trong lòng mọi người, những thứ vừa rồi còn bất mãn với Tôn Ngộ Không toàn bộ ngậm miệng lại...

Chứng kiến một côn sắc bén như vậy, gương mặt Thông Thiên vẫn thong dong như cũ...

Kỹ thuật chiến đấu thần thông thứ mười bốn.

Thanh Bình kiếm trong tay run lên, cứ như vậy ngăn một cơn kinh thiên của Tôn Ngộ Không lại...

Mọi người chỉ thấy một đạo quang mang màu vàng xuất hiện giữa Thanh Bình Kiếm và Kim Cô Bổng nổ rộ, ngay sau đó liền thấy không gian cực nhỏ kia chấn động một hồi, mơ hồ có hai đạo lôi điện đen trắng lập loè. Mọi người ở bên ngoài có lẽ không rõ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại biết, đó là hai cỗ lực lượng thực sự quá mạnh, trực tiếp phá vỡ không gian này, trực tiếp phá vỡ không gian., Phá vỡ tất cả, có Hỗn Độn Lôi Quang quay về hỗn độn, đoàn lực lượng kia cực kỳ kinh khủng, không cần nói người bình thường, dù là cao thủ Vũ cấp bình thường, nếu không có pháp bảo hộ thể, cũng sẽ rơi vào kết cục bị miểu sát.

Đây đã hoàn toàn là một loại lực lượng khác, một loại lực lượng siêu thoát quy tắc, thậm chí Diệp Tĩnh Vũ tin tưởng, cho dù lấy nhục thể của mình, nếu ở trung ương, cũng nhất định sẽ bị trọng thương.

Va chạm to lớn trực tiếp đánh bay thân thể hai người văng ra ngoài, Tôn Ngộ Không trực tiếp lộn ngược ra sau, lật ra mấy vạn trượng mới ngừng lại, ngoại trừ cánh tay có chút tê dại cũng không có bất cứ điều gì bất ổn, mà Thông Thiên đồng dạng bị chấn động đến mức bay ngược ra sau mấy vạn trượng, ống tay áo cầm Thanh Bình kiếm trực tiếp bị quấy nát bấy, lộ ra một cánh tay trắng nõn, giờ phút này nắm chặt Thanh Bình kiếm lại có chút run rẩy.

Hiển nhiên, trong một hiệp đấu này, Tôn Ngộ Không chiếm thế thượng phong, dù sao, hắn là một bên chủ công, hơn nữa còn là hai tay cầm côn, gây Kim Cô lại là độn khí, hoàn toàn chiếm thượng phong trên sức mạnh.

Đối với kết quả như vậy, tất nhiên Thông Thiên không hài lòng, nói thế nào thì hắn cũng là giáo chủ Tiệt Giáo, là Thánh Nhân cao cao tại thượng, bây giờ lại bị một con khỉ bị nện thành bộ dạng này, tuy rằng hắn từng tán thưởng qua hầu tử, nhưng da mặt vẫn bị tổn thương rất lớn.

Thanh Bình kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà ra, ngay sau đó tay trái vỗ vào ót, một bàn tay khổng lồ huyền hóa ra, trực tiếp hướng Tôn Ngộ Không chộp tới.

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng không hài lòng với kết quả như vậy, hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, thế nhưng bất quá lại đánh nát ống tay áo Thông Thiên, hiển nhiên giữa hắn và Thông Thiên còn có chênh lệch, mắt thấy cự chưởng do Thông Thiên giáo chủ huyền hóa ra chộp tới mình, Kim Cô Bồng trong tay lắc một cái., Hắn trở tay ném lên không trung, từ xa nhìn lại, chỉ thấy thân thể của hắn biến thành một đạo hào quang màu vàng, vậy mà trực tiếp tránh được kiếm khí sắc bén kia, đi tới giữa không trung, hung hăng vung một gậy lên trên bàn tay to lớn kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, bàn tay khổng lồ kia bị một gậy của hắn đánh cho nát bấy...

“Đầu khỉ, nhìn núi...” Lúc này, trong miệng Thông Thiên truyền đến một tiếng hét lớn, ngay sau đó lại thấy được một tòa Kiếm Sơn to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Tôn Ngộ Không, thẳng đến gần đè xuống.

Vừa nhìn thấy kiếm sơn to lớn kia, trên mặt Tôn Ngộ Không liền lộ ra vẻ giận dữ, năm đó hắn ta chính là bị một hóa thân A Di Đà Phật trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn, năm trăm năm, kia cơ hồ trở thành sỉ nhục duy nhất của hắn ta, hôm nay Thông Thiên vậy mà lại dùng núi đè ép hắn ta, hắn ta làm sao không giận...

Trong miệng thét dài một tiếng, hai tay cầm côn, thân ảnh trong nháy mắt tăng vọt, trong nháy mắt công phu tăng vọt đến mấy trăm vạn trượng, thân ảnh khổng lồ kia vừa mới xuất hiện., Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó liền cảm thấy một cỗ uy áp khổng lồ xuất hiện, mà đám người Lương Tiểu Hữu bên ngoài

thế giới này thì bị cổ uy áp này chấn động đến mức liên tục lui về phía sau, trên mặt từng người lộ ra thần sắc cực độ kinh hãi, ngay lập tức phát ra khí tức cường đại như thế, vậy lực lượng của hắn sẽ lớn đến mức nào?

Ngọn núi mà Thông Thiên biến thành kia cũng chỉ cao có mấy vạn trượng, hôm nay trong mắt Hầu Tử cũng chỉ là một thanh kiếm kiếm bình thường mà thôi, vậy mà không dùng gậy, trực tiếp há to miệng, một tay cầm ngọn kiếm kia vào trong miệng, hung hăng cắn một cái, tòa kiếm sơn kia lại bị hắn cắn nát bét...

Tất cả mọi người đều chấn động, bọn họ thật sự không ngờ con khỉ này lại cứng rắn như vậy, đối mặt với Kiếm Sơn có thể đâm người ta nát bấy, vậy mà lại dùng hàm răng cắn tới, hơn nữa Kiếm Sơn kia dường như cũng bị hắn cắn nát như măng tre...

Khí tức thô bạo không ngừng bộc phát ra từ trên người Hầu Tử, hắn căn bản không để ý tới suy nghĩ người khác, đã giơ lên cây Kim Cô Bổng to lớn kia, một lần nữa đánh tới Thông Thiên.

“Đầu khỉ, nhìn nước...” Đối mặt với một cơn của con khỉ đang nện tới, gương mặt Thông Thiên nở một nụ cười nhàn nhạt. Tay áo gãi vung lên, một làn sóng nước cực lớn đột nhiên xuất hiện, đó là sóng lớn cao tới mấy ngàn vạn trượng. Dù cho bóng dáng con khỉ có to lớn đến nhường này, thì con sóng khổng lồ phía dưới cũng không đáng nhắc tới, căn bản không đáng nhắc tới.

Thế nhưng con khỉ kia lại theo nghĩa mà không chùn bước, lao về phía sóng lớn...

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, cổ sóng nước khổng lồ kia lại bị Hầu Tử đánh cho nát bấy, thế nhưng thân thể của nó cũng bị đụng phải loạn choạng...

“Đầu khỉ, xem điện...” Tiếng Thông Thiên lại lần nữa truyền đến, ngay sau đó liền thấy một tia chớp màu đen như đại dương mênh mông từ trên trời giáng xuống, nếu lôi quang như vậy đánh vào Thiên giới, tối thiểu toàn bộ Man Lâm sẽ bị san

thành bình địa., Bất quá Thông Thiên sáng tạo ra không gian này lại là không gian vô hạn, cũng không cần lo lắng đến hậu quả phá hư. Hầu tử vừa mới bị một mảnh sóng lớn chấn động lung lay còn có thể né tránh được tia chớp như vậy, những tia chớp này không giữ lại chút nào rơi vào trên người hầu tử, trong nháy mắt điện xẹt toàn thân hấn dựng đứng lên, trong miệng hấn càng truyền đến tiếng gào thét phẫn nộ...

Thông qua đợt thứ nhất chiến đấu, Thông Thiên đã hiểu rõ, sức chiến đấu của Hầu Tử căn bản không dưới mình, chính mình cho dù phải dựa vào chiến lược để thủ thắng, cũng tuyệt đối là thảm thắng, hơn nữa còn chưa nhất định có thể thủ thắng, ưu thế của hấn là các loại thần thông.

Thông Thiên tuy tự phụ, nhưng đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như khi, cũng sẽ không tùy tiện đem khuyết điểm của mình đi đối phó ưu điểm của người khác.

Lần công kích liên tiếp làm cho hầu tử bị thương tích, lúc này nó đã hoàn toàn nổi giận, miệng không ngừng gào thét. Toàn bộ sóng âm chấn động đến mức toàn bộ thế giới đều run rẩy. Núi lớn cao mấy vạn trượng vậy mà nhao nhao đổ sụp, những mặt đất kiên cố dưới tiếng gào này cũng bắt đầu nhao nứt ra, thậm chí ngay cả đám người Lương Tiểu Từ ở bên ngoài cũng không thể không phong tỏa thánh giác của mình.

Thông Thiên lại không thêm để ý, một tay không ngừng chỉ động, từng tòa núi lớn, biển sấm, vòi rồng, đập thẳng về phía Hầu Tử, tựa hồ toàn bộ thế giới đều đang đối nghịch với những thế lực không chỉ có giá trị kia. Đối mặt với sự tấn công, thân thể con khi khê lay động, đã hóa thành ba đầu sáu tay, Kim Cô Bồng vậy mà cũng biến thành ba cây, cứ thế âm thầm ngăn cản đợt tấn công đáng giá này.

Thế nhưng thần thông thông của Thông Thiên thật sự lợi hại, dù cho Tôn Ngộ Không vung vẩy Kim Cô Bồng với tần suất cực nhanh nhưng vẫn khó có thể ngăn cản được dãy núi càng ngày càng nhiều kia, thân thể của hấn có rất nhiều nơi đã bị văng ra vết máu, cả người nhìn qua chật vật như thế...

Chương mười ba, Thông Thiên Trấn Ma tháp.

“Thông Thiên lão nhi, ta liều mạng với ngươi!” Hầu Tử không muốn tiếp tục như vậy nữa, trong miệng hét lớn một tiếng, thân thể ba đầu sáu tay lại lần nữa lay động, một thân ảnh màu vàng từ trong cơ thể hắn đi ra...

Đó là một đại Phật màu vàng mười tám đầu hai mươi bốn tay, trong tay nắm chặt Lạc Lạc, La Tán, Hàng Ma Xử, Trảm Yêu Kiếm, vân vân hai mươi bốn thanh binh khí, đây chính là pháp thân của Đấu Chiến Thánh Phật...

Đấu Chiến Thánh Phật vừa mới hiển hóa, liền huy động hai mươi tư cánh tay và binh khí trong tay, vừa ngăn cản những núi lớn, sóng nước, tia chớp, hỏa diễm, vừa phóng lên Thông Thiên...

Mà bản thể con khi dựa vào tốc độ cực nhanh nhào về phía Thông Thiên, có Thánh Nhân Đấu Chiến Thánh trợ giúp, áp lực của hắn giảm nhiều, vậy mà đi thẳng tới trước người Thông Thiên, giờ Kim Cô Bồng trong tay lên đập tới Thông Thiên.

Nụ cười trên mặt Thông Thiên cứng đờ, Thanh Bình kiếm trong tay trực tiếp nghênh đón, lại là một tiếng vang thật lớn, thân thể hai người lại một lần nữa bị chấn động đến mức bay rớt ra ngoài...

Thế nhưng khi Thông Thiên bay ra mấy ngàn trượng, hắn bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có nguy cơ gì đó, quay đầu nhìn lại, liền thấy một gã đáng vẻ rất gầy, xấu xí, sắc mặt trắng nõn, đạo nhân mặc một bộ đạo bào màu xám cầm một cây phát trần xuất hiện sau lưng mình...

“Bản đạo nhân ngộ không ra mắt đạo hữu...” Đạo nhân kia khẽ mỉm cười với Thông Thiên, phát trần trong tay trực tiếp quét tới bên hông Thông Thiên, Thông Thiên không kịp đề

phòng, không ngờ lại bị quét trúng, thân thể truyền đến đau đớn.

“Hay cho cái đầu khi nhà ngươi, không ngờ lại luyện được một bộ pháp thân này...” Thông Thiên hơi giận, hắn chỉ biết hầu tử là yêu hầu, tu thành pháp thân của Đấu Chiến Thánh Phật, nào ngờ hắn còn hóa ra pháp thân Đạo gia của Ngô Không đạo nhân, sơ sẩy một cái, bị quét sạch một phát trần, tuy không làm tổn thương căn cốt, thế nhưng bản thân hắn đường đường là Giáo chủ, vậy mà lại bị quét trúng thân thể, chuyện này thật sự là quá mất mặt...

Đang định tiếp tục sử dụng thân thông, nhưng Yêu Hầu Tề Thiên Đại Thánh, Đấu Chiến Thánh Phật, Ngô Không đạo nhân đã đồng thời nhào tới, đánh cho hắn một trận đùng đùng., Mỗi một lần tấn công đều có sức mạnh của thế giới hủy diệt, mà thân thông mà thông thiên am hiểu nhất lại là thông thiên, làm sao có thể chịu nổi đả kích như vậy. Chỉ trong chốc lát, đạo bào trên người đã bị đánh cho rách tả tơi, rất nhiều vết thương lớn xuất hiện trên khắp nơi.

Nhìn thấy Thông Thiên giáo chủ bị Hầu Tử đánh cho chật vật như vậy, đám người Lương Tiểu Hữu vừa sợ vừa giận, tất nhiên là sư tôn của mình phải chịu nhục, kinh sợ vì tu vi của Hầu Tử không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, đặc biệt là Lương Tiểu Song., Hắn hiểu rất rõ ràng, năm đó hầu tử tuyệt đối không phải là đối thủ của Thông Thiên. Nhưng hiện tại mặc dù hắn không trở thành người chơi cờ, nhưng chiến lực của hắn lại có thể làm bọn Thông Thiên bị thương, xem ra nói hắn có năng lực trở thành cờ đánh cờ cũng không phải là một câu nói ngoa...

Bất quá mặc dù vừa sợ vừa giận, nhưng mọi người từ trong chiến đấu giữa Thông Thiên và Hầu Tử cũng đã lĩnh ngộ quá nhiều, có thể nhìn thấy loại chiến đấu cấp độ này, không phải mỗi người đều có cơ hội.

Ở thời Thái Cổ, có thể nghe được Thông Thiên giảng đạo, đó đã là kỳ ngộ lớn lao, chớ đừng nói chi là thấy hắn tự mình biểu diễn, bất tri bất giác, tu vi của mọi người vậy mà không ngừng tăng vọt...

Diệp Tĩnh Vũ cũng nhìn không chớp mắt vào trận chiến của hai người, sự cường đại của Thông Thiên là trong dự liệu của hắn, thế nhưng Hầu Tử cũng mạnh mẽ như vậy, điều này cũng có chút ngoài dự liệu của hắn, vốn cho rằng Hầu Tử cùng thực lực của mình không sai biệt lắm, hiện tại xem ra, chênh lệch đó không phải là một sao một chút, xem ra mình thật sự cần phải tiếp tục trở nên mạnh mẽ, cho dù mình có luyện thành Hỗn Độn Thể, cũng không phải là tồn tại vô địch.

Nhìn thấy trên người mình bị đánh ra nhiều vết thương như vậy, Thông Thiên cũng nổi giận, coi như năm đó một mình đối kháng tứ đại Giáo chủ, mặc dù đại bại trở về, nhưng cũng không chột vạt như vậy a.

“Đầu khi, cho ngươi xem thử sức mạnh chân chính của bản tôn!” Trong miệng Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, tay phải vỗ vào ót, một bóng người cũng từ trong cơ thể hắn đi ra, đó là một đạo nhân tóc hoa râm, có chút già nua, vừa mới đi ra, liền chấp tay với Thông Thiên.

“Bản đạo Thái Thanh đạo nhân, bái kiến đạo hữu!” Lời còn chưa dứt, trong tay đã ngưng tụ ra một cây quả trượng, liền nghênh đón Đẩu Chiến Thánh Phật...

Ngay sau đó lại vỗ một cái, một đạo nhân sắc mặt lạnh lùng khác cũng từ trong cơ thể Thông Thiên đi ra, rất ôn hòa chấp tay với Thông Thiên.

“Bản đạo Ngọc Thanh đạo nhân, bái kiến đạo hữu!” Vừa dứt lời, đã cầm trong tay một thanh tam bảo như ngọc, liền nghênh đón Ngộ Không đạo nhân.

Cuối cùng lại vỗ một cái, một đạo nhân diện mục thanh tú từ trong cơ thể hắn đi ra, đó là một đạo nhân cầm trong tay bảo kiếm...

“Bản đạo Thanh đạo nhân, bái kiến đạo hữu...” Đồng dạng cầm tiên kiếm trong tay, tiếp nhận Tề Thiên Đại Thánh trong tay Thông Thiên...

Chứng kiến một màn như vậy, tất cả mọi người đều mở to mắt, đây lại là Nhất Khí Hóa Tam Thanh trong truyền thuyết, mỗi một đạo nhân đều có tu vi thông thiên...

Vừa lúc Tam Thanh ngăn cản Ngô Không đạo nhân, Đấu Chiến Thánh Phật, Tề Thiên Đại Thánh tiến công, mà thân thể Thông Thiên giáo chủ lại bay lên trời, hai tay không ngừng khoa chân múa tay, mặc dù Tam Thanh hiển hóa ra tu vi của hắn nhưng không thể kéo dài trong thời gian ngắn nhất phải trấn áp con khỉ không bị trói buộc này.

Từng đạo thiểm điện tự hư không, tựa như từng đầu Giao Long, từng đạo hỏa trụ phóng lên tận trời, phảng phất muốn đốt toàn bộ thế giới, từng đạo bọt nước phun ra bốn phía, lại tựa như muốn dập tắt biển lửa này...

Không ngờ hư không lại phát ra thanh âm si dại, cảm giác như có người đang lôi kéo cái gì đó...

Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tất cả lực lượng của thế giới này đều bị Thông Thiên rút sạch, rút sạch, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Rốt cuộc là đại thần thông cỡ nào?

Cảm nhận được uy áp càng ngày càng mạnh truyền đến từ phía trên kia, trong lòng hầu tử cũng biết không ổn, mặc kệ là Đấu Chiến Thánh Phật, hay là Tề Thiên Đại Thánh, hoặc là Ngô Không đạo nhân, đều liều mạng muốn đánh bại đạo nhân trước mắt. Thế nhưng những đạo nhân này tu vi cũng thực sự quá cường hãn, cứng rắn đón đỡ hoàn toàn sự tiến công điên cuồng của hắn...

“Đầu khỉ, xem chiêu, Thông Thiên Trấn Ma Tháp, đi!” Thông Thiên giáo chủ hét lớn một tiếng, bỗng nhiên một mực hương về đám người khỉ đang chiến đấu, ngay sau đó những tia lửa lôi quang kia lập tức biến mất, mà trên bầu trời đã xuất hiện một cái bóng tháp thật lớn, mà một tòa tháp ảnh càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng lại hóa thành một tòa tháp lớn thật sự, hung hăng đè xuống phía Hầu Tử...

Chương 16 lĩnh ngộ.

Đó là tháp lớn nhất mà Diệp Tĩnh Vũ từng thấy, có bao nhiêu cao lớn nhất mà hắn nhìn thấy, căn bản không cách nào đánh giá được. Kể cả là hắn nhìn thấy gỗ xây cũng không cao như vậy, lớn như vậy, so với tòa tháp này, Diệp Tĩnh Vũ cảm thấy mình giống như một hạt bụi trên thế giới, đúng là nhỏ bé không đáng kể, đây mới là thần thông chân chính của Thông Thiên sao?

Không chỉ nói Diệp Tĩnh Vũ, ngay cả Hầu Tử bây giờ cũng mang vẻ mặt kinh hãi. Đối mặt với Thông Thiên Trấn Ma Tháp đang bay nhanh tới, hắn đã bất chấp chuyện quần chiến với Tam Thanh, Đấu Thánh Phật, Ngộ Không đạo nhân đồng thời trở về bản thể., Một Căn Đẩu lật ra, chính là mấy trăm ngàn dặm, thế nhưng vẫn bị thân tháp kia hoàn toàn bao phủ, khi hắn liên tục lấy ra mấy Căn Đẩu, Thông Thiên tháp kia đã trực tiếp chụp xuống, trực tiếp ép hắn ở dưới tháp, mà Tam Thanh lại biến mất không thấy gì nữa.

Tôn Ngộ Không lập tức cảm giác mình đi tới một không gian khác, một không gian vô biên vô tận, thế nhưng trong mắt của lão vẫn như cũ bất khuất, rút Kim Cô Bổng ra, trực tiếp cắm ở dưới chân, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ, liền thấy cây gậy màu vàng kia không ngừng lớn lên, từ từ lớn lên., Lại lớn thêm, càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao, thế nhưng Thông Thiên Tháp cũng theo đó lớn lên, Kim Cô Bổng dài một tấc, Thông Thiên Tháp cao một thước, cây gậy dài một thước, Thông Thiên Tháp cao một trượng, Tôn Ngộ Không muốn thông qua gậy Kim Cô chống đỡ, phá sản hoàn toàn với kế hoạch của Thông Thiên Trấn Ma Tháp...

Thấy tình huống như vậy, Tôn Ngộ Không gấp đến độ chộp thẳng ót, một đôi mắt lóng lánh kim quang, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra biện pháp nào, chiến lực của lão không dưới Thông Thiên, thế nhưng tu vi thần

thông của lão lại kém một chút, đối mặt toà cự tháp thông thiên này, căn bản không có biện pháp nào.

“Đầu khi, ngươi nhận thua đi...” Lúc này, tiếng Thông Thiên vang lên trong tháp.

Hầu tử là không muốn chịu thua nhất, cho dù năm đó bị Lão Quân nhốt trong lò luyện đan, bị Phật Như Lai trấn áp dưới Ngũ Hành sơn năm trăm năm, cũng không chịu thua, bây giờ làm sao có thể nhận thua, bất quá trong thời gian ngắn cũng không có cách nào lao ra ngoài, trên mặt tất cả đều lộ vẻ sốt ruột, nhưng lại không lên tiếng.

“Thông Thiên Đạo huynh, tính tình của Đại Thánh ngươi cũng biết, ngươi cũng không nên làm khó hấn rồi!” Kiến thức uy lực của Thông Thiên Trấn Ma Tháp, Diệp Tình Vũ cũng hiểu Tôn Ngộ Không trong thời gian ngắn căn bản không cách nào đi ra, mà bảo hấn nhận thua đơn giản chỉ là người si nói mộng. Kể từ đó, còn không biết phải mất bao lâu, hiện tại bọn hấn còn có đại địch, còn có rất nhiều việc cần phải làm, cũng không thể cứ hao tổn như vậy được.

“Ha ha...” Thông Thiên khẽ mỉm cười, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc tức giận, một tay trao, Thông Thiên Trấn Ma Tháp trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung, lộ ra chân thân hầu tử.

Hầu tử nhìn Diệp Tình Vũ một cái, lại nhìn Thông Thiên một cái, bỗng nhiên hướng Thông Thiên ôm quyền, trong miệng nói ra: “Lão Tôn thua rồi!”

Nghe thấy Tôn Ngộ Không chính miệng nhận thua, Diệp Tình Vũ cũng tốt, Thông Thiên cũng được, trên mặt đều rõ ràng là sướng sớt, con khi này đối tính từ khi nào vậy? Trước kia thà chết cũng không chịu nhận thua, hiện tại lại chủ động mở miệng nhận thua? Chẳng lẽ là hấn phát sốt hay sao?

Hay là nói đám người mình xuất hiện ảo giác, thế nhưng nhìn lại con khi, trên mặt hấn tuy rằng bất mãn, thế nhưng trong mắt lại là một mảnh thành khẩn, hiển nhiên là thật sự nhận thua.

“Ha ha ha, Đại Thánh khách khí, bản đạo thành đạo nhiều năm, chẳng qua chỉ chiếm được một ít ưu thế về thời gian mà thôi!” Thông Thiên đạo nhân nhìn thấy Tôn Hầu Tử nhận thua, khẩu khí trong lòng đã sớm biến mất vô ảnh vô tung., Trong lòng lại càng vui vẻ, năm đó ngay cả đại sư huynh của mình cũng không thể cho hắn mở miệng nhận thua, nhưng hắn lại tự nhận thua mình, không phải nói tại phương diện này tự mình thắng được đại sư huynh của mình, nghĩ tới đây, tâm tình Thông Thiên thoải mái không nói nên lời.

Mà lời nói của hắn cũng hoàn toàn chính xác, trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa đã tồn tại, chính là người Tiên Thiên, tại thời điểm Tôn Ngộ Không còn chưa xuất thế đã tu thành thân thể Thánh Nhân, bây giờ Tôn Ngộ Không có thể bức hắn đến tình trạng này, đã rất khó lường rồi.

“Thua chính là thua, không có gì to tát cả, lão Tôn cũng không phải là tên vô lại... Nhưng lần kế lão Tôn nhất định sẽ đánh bại ngươi...” Trong miệng Tôn Ngộ Không lại khẽ rên lên.

“Ha ha ha, chỉ cần Đại Thánh nguyện ý, bản đạo tùy thời phụng bồi...” Thông Thiên cười ha ha một tiếng, từ đầu khi đến Đại Thánh, đây đã là sự tán thành của hắn đối với Tôn Ngộ Không, đã coi hắn thành cùng thế hệ.

Thấy hai người không tiếp tục tiếp tục đánh đấu, Diệp Tĩnh Vũ cũng yên lòng. Trước đó, hắn cũng muốn luận bàn với Thông Thiên, nhưng hiện tại hắn minh bạch, lấy tu vi hiện tại của hắn thật sự cùng Thông Thiên động thủ, trừ phi có Đông Hoàng Chung, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận trong tay, nếu không chỉ có thể bị Thông Thiên ném tới ném đi, muốn chơi thế nào thì chơi.

Ba người cùng ra khỏi thế giới này, Thông Thiên tỏa sáng rực rỡ, Hầu Tử thật sự ủ rũ, mặc dù biết tu vi Thông Thiên cao thâm, thua cũng không khiến hắn khó nhìn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, mặc dù loại cảm giác bại vinh vinh vinh hầu tử này không có.

Đám người Lương Tiểu Hữu thấy Thông Thiên thắng được Hầu Tử, cả đám mừng rỡ vô cùng, nói gì thì cuối cùng sư tôn của mình cũng thắng, đám người mình cũng có mặt mũi?

Nhưng ánh mắt bọn họ không còn bất mãn như trước nữa, ngược lại còn mang theo kính ý, có mấy ai có thể bức Thông Thiên tới mức độ này?

Đoàn người trở về Thông Thiên sơn, Thông Thiên tự nhiên truyền đạo cho hần, Hầu Tử cũng lựa chọn bế quan, thông qua trận chiến với Thông Thiên, hần lĩnh ngộ thật sự quá nhiều, Lương Tiểu và Diệp Tĩnh Vũ đương nhiên cũng muốn nhân cơ hội này tăng tu vi của mình lên, nhưng hần còn tổ chức đại hôn, đâu có thời gian đi tu luyện.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, sau khi giải khai khúc mắc trong lòng, cũng phải chịu trách nhiệm, nói thế nào cũng không thể phụ lòng hồng nhan họa thủy như yêu?

Kinh thành Vân quốc phủ gần với hoàng cung nhất, đây là phủ đệ mà Lạc Nhược Phong một mực giữ lại cho Diệp Tĩnh Vũ, bên ngoài nhìn qua rất điệu thấp, thế nhưng bên trong lại không biết dùng biện pháp không gian gấp rút bao nhiêu, một phủ đệ nho nhỏ đã đủ chứa mấy chục vạn người, có thể tưởng tượng không gian bên trong rộng lớn bao nhiêu.

Mà lúc này, trong đại sảnh của tòa phủ đệ, Diệp Tĩnh Vũ đang ngồi trên ghế của mình, bên phải của hần là Lạc Linh Nhi, Cửu Phượng ngồi bên trái hần, Hi Dương rất là nhu thuận đứng sau lưng hần, gõ lưng cho hần.

Lấy nhục thể của hần, tự nhiên sẽ không xuất hiện các loại phong thấp đau đớn gì, mà thủ pháp của Hi Dương cũng không phải là số lượng như vậy, đặc biệt là con mắt của nàng không ngừng nhìn về phía yêu thú ngồi đối diện Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt chính là một trận hỏa khí., Cái kia khí lực không giống như là đang gõ lưng, quả thực là đang rủ người xuống, cũng may thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn, căn bản không để ý, ngược lại người còn dùng lực lượng của mình bảo vệ bàn tay nhỏ bé của Hi Dương, không để nàng bởi vì quá sức mà đập mình bị thương...

Chẳng phải là phải lấy thêm mấy nữ nhân sao? Cửu Phượng cùng Linh Nhi cũng không có ý kiến, người buồn bức làm gì?

Chương thứ 1045 người dám cưới sao?

“Các người xem, làm sao bây giờ?” Nhìn thấy hiện trường một mảnh trầm mặc, Diệp Tĩnh Vũ đầu tiên mở miệng nói, nhục thân cường hãn, da mặt này cũng dày, không nói hấn có thích các loại yêu nữ như Yêu Sư không, cứ nói bọn họ vì hấn chờ đợi nhiều năm như vậy, hấn tuyệt đối không được phụ lòng các nàng. Đương nhiên, đôi khi vẫn phải tuân theo ý kiến của Cửu Phượng và Linh Nhi.

Lạc Linh Nhi mỉm cười, đôi mắt lại rơi vào trên người xinh đẹp, nàng đã sớm nghe nói về diễm danh của yêu thú, chỉ là trước kia vẫn không biết nữ nhân này lại thích trượng phu của mình.

Về phần Công Tôn Hương cùng Hồ Mô Mộng, nàng lại không có quá nhiều ý kiến, hai người đã từng một mực hầu hạ Diệp Tĩnh Vũ bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, ở trong tư duy của Lạc Linh Nhi, bị Diệp Tĩnh Vũ thu vào trong phòng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Về phần Cửu Phượng, ánh mắt nàng vẫn luôn đặt trên người Diệp Tĩnh Vũ, nàng là người dịu dàng quan tâm nhất, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ thích, không nói thu ba nữ, chỉ cần thu một trăm người, nàng cũng sẽ không để ý. Có thể nói, nàng vô tư đối với tình yêu của Diệp Tĩnh Vũ, bây giờ mình có thể ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, nàng đã rất thỏa mãn rồi.

Hiểu được thỏa mãn nữ nhân mới chân chính hạnh phúc, đạo lý này, Cửu Phượng rất hiểu.

Đối mặt với ánh mắt quan sát của Diệp Tĩnh Vũ, Cửu Phượng, Lạc Linh Nhi, Hi Dương, nàng không hề sợ hãi ngênh đón. Nàng là nữ nhân của Bách Hoa Môn, là một nữ nhân không nên động tình, nhưng một khi nàng động cảm thì nàng lại nhiệt tình như vậy.

Đặc biệt chờ đợi mấy ngàn năm sau, thật vất vả chờ đến lúc nam nhân trở về, nàng sao có thể buông tha lần nữa.

Về phần Công Tôn Hương Di, lại ngượng ngùng cúi đầu, thân phận của nàng chỉ là một nha hoàn của Diệp Tĩnh Vũ, nàng chỉ nghĩ có thể ở bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ chiếu cố Diệp Tĩnh Vũ là tốt rồi, cũng không có quá nhiều yêu cầu xa vời, nhưng hiện tại Diệp Tĩnh Vũ gọi nàng tới, không phải là rõ ràng muốn xác định thân phận của nàng sao, trong lòng nàng có chút khẩn trương, có chút lúng túng, còn có chút mong chờ...

Dù sao, yêu một người nam nhân, nếu có thể trở thành nữ nhân của hắn, ai nguyện ý làm nha hoàn của hắn chứ.

“Làm sao bây giờ? Cái gì làm sao bây giờ? Người muốn cưới Yêu Khuyết, người muốn cưới Hương Di, đó là chuyện của người, ta chưa từng nói qua gả cho người!” Trên mặt Hồ Mộ Dung lại là bộ dạng lạnh như băng, nhìn thấy các loại biểu tình của mấy nàng, Hồ Mộ Dung vậy mà mở miệng nói ra đầu tiên.

Đối với Diệp Tĩnh Vũ, nàng có nhiều thân tình, nếu Diệp Tĩnh Vũ muốn thân thể của nàng, nàng cũng sẽ không kháng cự. Nhưng muốn gả nàng cho Diệp Tĩnh Vũ, nàng lại không có tâm tư như vậy, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, Hồ Dục Mộ Dung cũng có suy nghĩ của mình.

Nói xong câu này, Hồ Vân Mộ Dung quay người đi ra ngoài, để lại vẻ mặt kinh ngạc của mọi người...

Đặc biệt là sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ có chút xấu hổ, hắn còn tưởng rằng Hồ Mộ Dung và Công Tôn Di đều giống với Công Tôn Di, không phải hắn không lấy chồng chứ? Hiện tại xem ra cũng không phải là chuyện như vậy, còn tưởng rằng mình đã đẹp trai tuyệt nhân hoàn? Bất quá cô nàng này cũng không cho mình chút mặt mũi nào, xem ra lát nữa phải nghĩ biện pháp hảo hảo trừng trị nàng.

“Hô hô, trọng phu thân ái, người ta cũng không phải muốn gả cho người a? Ta nghĩ hai vị này cũng nên có tâm tư như vậy chứ? trọng phu, người không nên quá tự luyến nha?” Nhìn

thấy Hồ Mộng cứ như vậy quay người rời đi, liền cười duyên nói với Hi Dương đang đấm lưng cho Diệp Tĩnh Vũ.

“Nếu như người cưới ta ta nhất định sẽ gả cho người, nếu như người không cưới ta, ta cũng phải gả cho người!” Diệp Tĩnh Vũ còn chưa kịp lúng túng, thân thể xinh đẹp đã từ chỗ ngồi đứng lên, rất nghiêm túc nói, con người màu lam nhạt kia không chút nào lùi bước nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó, chỉ có tín niệm kiên định nhất, đó là tín niệm nàng suy nghĩ ngàn năm sau sẽ hạ đạt kiên định nhất.

Nếu như người cưới ta, ta nhất định gả cho người. Nếu như người không lấy ta, ta sẽ gả cho người...

Đây là một câu nói bá đạo đến cỡ nào, cho tới nay, Diệp Tĩnh Vũ đều cảm thấy chỉ có nam nhân mới có thể bá đạo, nhưng khi yêu kiều nói ra một câu như vậy, hẳn mới phát hiện, nguyên lai nữ nhân bá đạo so với nam nhân càng bá đạo hơn.

Ta không cưới người, người cũng muốn gả cho ta sao? Ta nếu không cưới người, người tại sao lại gả cho ta? Chẳng lẽ còn muốn bắt cóc ta sao? Lời này cũng thật là gian xảo, có điều thiếu gia ta thích...

Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ ngoại trừ bị chấn động thoáng một cái, thì cảm thấy vui sướng, một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy, không phải mình không gả, chẳng phải chứng tỏ mình có mị lực rất lớn sao?

Vừa rời bởi vì một tia xấu hổ của Hồ Ly Mộng rời đi đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Nghe được những lời nói trắng trợn của yêu thú, Cửu Phượng mỉm cười, chẳng qua là ném ánh mắt đầy tán thưởng về phía yêu thú. Chỉ có những nữ tử thanh lâu giống như yêu kiều kia mới hiểu được một khi yêu một người sẽ chấp nhất đến trình độ nào.

Mà Lạc Linh Nhi hiển nhiên cũng không ngờ rằng Yêu Sư lại trực tiếp nói rõ ràng như vậy, bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng, nàng đối với nữ tử thanh lâu mặc dù không có gì xem thường, nhưng cũng vẫn luôn cảm thấy nữ tử thanh lâu đều là hạng người vô tình vô nghĩa, nào ngờ yêu thú lại dụng tình sâu như

vậy với Diệp Tĩnh Vũ., Đôi mắt to tròn không ngừng quan sát đánh giá trên người nàng, cuối cùng lại rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ. Trong lòng nàng đã có quyết định, hết thấy đều nghe theo Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ thích, nàng sẽ không để ý...

Trái lại Hi Dương, sau khi nghe yêu thú nói thẳng thừng như vậy, lửa giận trong lòng lại dâng lên, “Này, ta nói nữ nhân này xảy ra chuyện gì vậy? Coi như người thích trượng phu của chúng ta, thế nhưng những lời nói này trước mặt chúng ta có phải quá đáng một chút hay không? Người có biết xấu hổ hay không?” Tính tình của nàng thẳng thắn, đều nói cái gì, căn bản không biết cái gì gọi là cổ kị.

Nàng không có thiện cảm với Lạc Linh Nhi, tuy nói tuổi tác của nàng không nhỏ, thế nhưng tâm tình lại giống như một cô bé, nào hy vọng người yêu của mình sẽ chia sẻ cùng những cô gái khác.

Lạc Linh Nhi và Cửu Phượng thì không nói, dù sao các nàng một người là nguyên phối phu nhân của Diệp Tĩnh Vũ, một người sống cùng mình đã nhiều năm như vậy, sớm thành lập tình cảm cực sâu, hiện tại lại xuất hiện một người, nàng tự nhiên muốn nói hai câu...

“Người cưới ta không?” Yêu Ngọc không để ý tới lời nói của Hi Dương, một đôi mắt yêu mị gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt Diệp Tĩnh Vũ, nàng hôm nay đã bất chấp tất cả, nàng không tin lấy mị lực cùng chân tâm của mình còn không đủ động được Diệp Tĩnh Vũ...

Chứng kiến ánh mắt hùng hổ dọa người của Yêu sư, Diệp Tĩnh Vũ vậy mà không có chút phản cảm nào, ngược lại rất hài lòng, nguyên lai cho rằng nàng chỉ biết mê người, nhưng không ngờ nàng cũng sẽ ép người, hơn nữa bộ dạng bức người lại đáng yêu như vậy...

“Hi Hi, người nói ta nên cưới nàng không?” Diệp Tĩnh Vũ không trả lời ngay, ngược lại quay đầu hỏi Hi Dương...

Lời này vừa nói ra, các nàng đều sững sờ...

Cuộc chiến đầu tiên là vào thời điểm mấu chốt.

Hi Dương càng trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tĩnh Vũ, tựa hồ muốn nhìn xem hắn có phải đang nói giỡn hay không. Thế nhưng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, nàng lại không nhìn thấy nửa điểm đùa giỡn.

Những nữ nhân khác đều kinh ngạc, các nàng thực sự không hiểu trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nghĩ sao? Tại sao lại giao chuyện này cho Hi Dương? Đặc biệt là xinh đẹp, một đôi mắt đẹp lại nhìn về phía Hi Dương, trong mắt hiện lên một tia ưu thương, chẳng lẽ trong lòng hắn lại như vậy không đáng giá một đồng sao? Cho dù muốn trưng cầu ý kiến của người khác, cũng phải trưng cầu Lạc Linh Nhi và Cửu Phượng chứ?

“Hừ, cũng không phải là ta cưới vợ, cưới hay không là chuyện của người, có quan hệ gì với ta?” Hi Dương lại nhìn qua yêu kiều, cuối cùng lại lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó không đợi Diệp Tĩnh Vũ nói chuyện, lại mở miệng nói: “Có điều nói trước mặt, nam nhân các ngươi cho dù phải cưới tam thê tứ thiếp, cũng phải hiểu rằng, vị trí của tam thê của người đã đầy!”

Nhìn thấy miệng nhỏ của Hi Dương cố ý vênh lên, Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả. Hắn biết Hi Dương, mặc dù trong miệng nói vô tình, thế nhưng trong lòng lại không phải như vậy. Yêu kiều cũng có tình ý với mình, nàng cũng nhìn thấy trong mắt, chỉ là bỗng nhiên muốn dẫn vào, có chút buồn bực mà thôi. Hắn cố ý ném vấn đề này cho Hi Dương, cũng là muốn cho Yêu Dương biết, Hi Dương cũng không phải thật sự muốn cự tuyệt nàng nhập môn.

Trên mặt Yêu Ngọc rõ ràng lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc Diệp Tĩnh Vũ giao vấn đề này cho Hi Dương, nàng thậm chí đã cảm thấy mình không còn đường lui, lấy thái độ vừa rồi của Hi Dương

đối với nàng, nào có khả năng đáp ứng, nhưng lại không nghĩ tới nàng lại không có ý kiến gì.

Đương nhiên, không có ý kiến cũng chỉ là ngầm thừa nhận, về phần tam thê tứ thiếp mà nàng nói, cho dù là thiếp thì đã sao? Chỉ cần gả cho Diệp Tĩnh Vũ, yêu kiều không quan tâm, nàng một chút cũng không quan tâm...

“Ha ha ha, Hương Di người thì sao? Có nguyện ý gả cho ta không?” Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha, nhưng là Công Tôn Hương đang ngồi bên cạnh không dám ngẩng đầu, mà Hi Dương ở phía sau hắn cũng giúp hắn đâm lưng sức lực cũng lớn hơn, hận không thể dùng sức đâm cho hắn một trận.

“Ta...ta... Ta nguyện ý...” Không biết có phải do biểu hiện của yêu thú cho dũng khí lớn lao của Công Tôn Di Di hay không, Công Tôn Hương rất dũng cảm ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Ha ha ha, đã như vậy, vậy thì cùng cười đi. Không nghĩ tới Diệp Tĩnh Vũ ta lại có thể cười được năm lão bà dung mạo xinh đẹp như hoa, ngày mai là đại ca đại hôn, chúng ta cũng nên chọn ngày này cùng nhau kết hôn đi!” Nhìn thấy Công Tôn Di Di ngượng ngùng đều cố lấy dũng khí nói ra, Diệp Tĩnh Vũ cười ha ha...

Lạc Linh Nhi Cử Phượng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười, dù trong lòng các nàng có chút không thoải mái, nhưng cũng không muốn vì những chuyện này mà Diệp Tĩnh Vũ không vui.

Chỉ có Hi Dương khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa...

Vốn tưởng chuyện này cứ quyết định như vậy, nhưng bên ngoài lại vang lên thanh âm vang dội: “Đại ca ca, huynh muốn cưới vợ sao?”

Ngay sau đó liền thấy Hắc Minh Thi Hiên mặc một bộ váy dài màu lam nhạt từ bên ngoài chạy vào, bộ ngực của nàng thực sự quá lớn, chạy như vậy run lên, tình cảnh nhìn như đồ sộ.

“Đúng vậy a, vị đại ca ca này của người chính là một củ cải lớn, có chúng ta còn chưa đủ, còn phải cưới nữ nhân nữa...”

Mọi người không ngờ Hắc Minh Thi Hiên lại xông tới vào lúc này, nhưng trong miệng Hi Dương lại nói như vậy, hiển nhiên muốn để cho Hắc Minh Thi Hiên thấy rõ đáng vẻ của đại ca ca của mình.

“Nam nhân không phải đều là hoa tâm đại củ cải sao?” Không ngờ tới một câu nói của Hắc Minh Thi Hiên thiếu chút nữa đã sắc chết Hi Dương, nhưng câu nói tiếp theo lại đem toàn bộ những thứ mà nàng bị sắc vào phun ra...

“Đại ca ca, ngược lại ca đều cười nhiều lão bà như vậy, cũng cười Thi Hiên về nhà đi!”

“Phụ...” Không chỉ Hi Dương phun ra một ngụm nước miếng, mà mấy người Diệp Tĩnh Vũ cũng đồng thời điên cuồng phun ra một ngụm, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt to vô tà của Hắc Minh Thi Hiên, lại nhìn bộ ngực to lớn của nàng, Diệp Tĩnh Vũ có chút chết lặng gật đầu.

Đầu năm nay, làm sao cười tân nương lại phải đóng gói?

Ngày thứ hai, chính là ngày Lương Tiểu và Công Tôn Lộ đại hôn, đương nhiên, cũng là ngày Diệp Tĩnh Vũ và chúng nữ kết hôn, trên quảng trường lớn nhất của hoàng cung Vân Kinh, Thông Thiên giáo chủ, Hầu Tử đều ngồi ở vị trí đầu tiên, mà Hoàng đế Nam Vân Đế Lạc Nhược Phong của Nam Vân Đế, lại đứng một bên tự mình gánh lấy thân phận chủ hôn.

Theo tiếng tiên nhạc vang lên, Lương Tiểu có thể kéo bàn tay nhỏ nhắn của Công Tôn Lộ từ quảng trường phía tây đi tới, mà Diệp Tĩnh Vũ lại nắm một sợi dây đỏ, trên dây đỏ dắt lục nữ từ phía đông đi tới...

Lúc hai tân lang đi tới giữa quảng trường, Lương Tiểu Hữu nhìn mấy vị nữ tử sau lưng Diệp Tĩnh Vũ, buồn bực thở dài một tiếng: “Con mẹ nó, thế nhân đều biết Lương Tiểu có hảo sắc, đều cho rằng tiểu tử này là chuyên si tình, nhưng lão tử mới cưới một người vợ, cũng chỉ yêu một nữ, mà gia súc này thì sao? Vậy mà đồng thời cưới sáu cô gái, thật sự là thiên lý bất công a...”

“He he...” Đối với lời nói của Lương Tiểu, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cười cười, có vấn đề, khi người nhìn thấu căn bản không đáng

kể.

Khi hắn quyết định tiếp nhận yêu thú và Công Tôn Hương, tâm cảnh của hắn đã xảy ra biến hóa quá lớn...

Ở đời nam nhi, dám yêu dám hận, cần gì phải làm ra vẻ dối trá như vậy? Mình không phải Thánh Nhân, mình cũng không phải tình chủng, mình chỉ là một nam nhân bình thường, đa tình lại là nam nhân tuyệt đối không lạm tình...

Thời khắc này hắn rất hạnh phúc...

Hồng nhan tri kỷ khó cầu, mình lại có nhiều hồng nhan tri kỷ chân thành với mình như vậy, mình nếu không trân trọng, vậy mình còn là một nam nhân sao?

Sáu nữ tử đều đội khăn trùm đầu, dưới sự dẫn dắt của Diệp Tĩnh Vũ, từng bước một đi về phía trước, cũng không biết là ai đi ở vị trí thứ nhất. Nhưng tất cả mọi người đều biết, người đi cuối cùng chính là Hắc Minh Thi Hiên, chỉ là bởi vì nha đầu này thỉnh thoảng nổi đầu nhìn trộm, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, như vậy đâu phải kết hôn, ngược lại giống như đang chơi trò chơi...

Thử hỏi, một người ngay cả hôn nhân cũng không hiểu làm sao biết ý nghĩa lấy vợ là gì?

Hôn lễ được Lạc Nhược Phong chủ trì rất thuận lợi cử hành, mọi người trên quảng trường cũng không ngừng chúc mừng Lương Tiểu và Diệp Tĩnh Vũ. Trong thời gian vui mừng này, không ai lại ngốc nghếch đi nói những chuyện khác. Nhưng ngay khi đám người Diệp Tĩnh Vũ đang suy nghĩ chuyện tân nương vào phòng cưới, trên bầu trời xuất hiện một áng mây màu vàng, ngay sau đó lại cảm nhận được từng luồng sát khí sắc bén đánh thẳng tới., Diệp Tĩnh Vũ, Thông Thiên, Hầu Tử đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một võ sĩ giáp vàng ít nhất cũng vượt qua ngàn vạn đạ mây mà đến. Người cầm đầu, chính là Hiên Viên Kiếm, người mặc Thiên La Y...

Đến rồi, cuối cùng bọn họ cũng tới rồi sao?

Chương mười bốn, hai mươi, Thần Dương Tiến.

Trên bầu trời, là một mảnh màu vàng kim, không biết có bao nhiêu nhân mã, cho dù dựa vào nhãn lực của Diệp Tĩnh Vũ, liếc mắt một cái cũng không thấy giới hạn, nhìn như vậy, tối thiểu cũng phải mấy ngàn vạn nhân mã.

Hiên Viên Tĩnh mặc Thiên La Y, tay cầm Hiên Viên Kiếm, trên người mang Thái Cực Đồ, nhìn qua uy phong bát diện, một đôi mắt lấp lánh có thần, đâm thẳng vào Diệp Tĩnh Vũ, nơi đó, tràn đầy chiến ý...

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy chiến ý của Hiên Viên Tĩnh, ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng sáng lên, bất quá trong mắt gã lại không phải chiến ý, là sát ý, sát ý nồng đậm. Lúc trước Hi Dương thiếu chút nữa bị Hiên Viên Tĩnh giết chết, Huyền Nguyên Không Thủy Kỳ của Cửu Phượng cũng bị đoạt mất., Những thứ này đều là cừu hận thật sâu, Diệp Tĩnh Vũ sẽ không quên, hắn càng không phải loại người như người hạ thủ lưu tình thì sẽ buông tha cho người bị thương, chính là bị thương, nữ nhân của hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào bị thương.

Trong mắt Hi Dương cũng là lửa giận bành trướng, có thể nói trận chiến ngày đó cùng Hiên Viên Tĩnh, là lần đầu tiên nàng chịu thiệt, giờ phút này nhìn thấy cừu nhân ở trước mắt, nào có đạo lý không đỏ mắt, nếu không phải biết bây giờ mình còn là một tân nương, đoán chừng đã trực tiếp xông tới.

Mà kinh thành chính là đô thành của Nam Vân đế quốc, cảm nhận được áp lực trên bầu trời, những binh sĩ xung quanh cũng nhanh chóng tụ tập lại. Thời gian rất nhanh, ngay sau lưng đám người Diệp Tĩnh Vũ tạo thành một nhánh đại quân mấy trăm vạn., Còn Lạc Nhược Phong lại vung tay lên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện trong tay. Từng bóng người từ trong Sơn Hà

Xã Tắc Đồ đi ra, dù sao số lượng tuyệt đối không thể thua kém đối phương.

Hiên Viên Tĩnh cũng không có ý lập tức khai chiến, ngược lại là phía sau gã đi ra hai tên nam tử, một tên tướng mạo anh tuấn, mặc một bộ áo giáp màu vàng nhạt, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao, trên trán còn mọc ra một con mắt dọc, nhìn uy phong bát diện.

Một tên khác mặc áo ngắn tơ lụa màu đỏ, mặt trắng môi hồng, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, nhìn cũng tuấn lãng không gì sánh được.

Hai người ra khỏi đại trận, thi lễ với Thông Thiên giáo chủ đang ngồi trên quảng trường: “Đệ tử bái kiến sư thúc tổ...”

Thấy trang phục của hai người, nghe được hai người xưng hô thông thiên, trái tim Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả run rẩy một hồi, chẳng lẽ bọn họ chính là Nhị Lang hiển Thánh Chân Quân Dương Tiễn cùng Tam Đàn Hải Hội Na Tra sao?

Hai người này... sao cũng tới nữa?

“Nhị Lang Thần, tiểu tử nhà ngươi, hai tên gia hỏa các ngươi không phải bị phái đi xây cái cầu bỉ ngạn sao? Làm sao vẫn còn sống đây?” Thông Thiên giáo chủ còn chưa nói gì, Hầu Tử bên cạnh đã lớn tiếng kêu lên, nghe được lời của Hầu Tử, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều hiểu, hai tên này, đúng là hai vị trong truyền thuyết...

“Đại Thánh, ngươi không phải cũng còn sống sao?” Đối mặt Tôn Ngộ Không khinh thường, Nhị Lang Thần Dương Tiễn thản nhiên nói.

“Hừ...” Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng trong tay, muốn tiến lên đánh giết một phen, nhưng bị Thông Thiên kéo lại.

“Các ngươi xuống bằng cách nào?” Thông Thiên nhìn Nhị Lang Thần và Na Tra, mở miệng hỏi, đây cũng là vấn đề của đám người Diệp Tĩnh Vũ, Thông Thiên Kiến Mộc hiện tại còn chưa trưởng thành, bọn họ cũng không phải Thái Thượng và Nguyên Thủy, nhưng là không có cách hạ giới.

“Sư thúc tổ chẳng lẽ đã quên Cửu Long Thông Thiên thang sao?” Dương Tiễn lại thi lễ với Thông Thiên, trong miệng nói ra, hần là đệ tử Ngọc Đỉnh chân nhân, đồ tôn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên phải gọi là Thông Thiên sư thúc tổ.

Cửu Long Thông Thiên Thang? Vừa nghe đến cái tên này, Thông Thiên nhú mày, vật kia chính là vật liệu cơ bản nhất mà Hồng Quân lão sư dùng để xây dựng cầu vòng bên kia, làm sao có thể còn tồn tại chứ? Chẳng lẽ hai tên gia hỏa kia âm thầm tham ô sao?

Nhưng vừa nghĩ tới đặc tính đặc biệt của Cửu Long Thông Thiên Thê, Thông Thiên lại khẽ mỉm cười...

“Cửu Long Thông Thiên thang mỗi trăm năm mới có thể sử dụng một lần, một lần chỉ có thể truyền tống chín người, lần này các người xuống đây là người nào...”

“Xin lỗi sư thúc tổ, vấn đề này chúng ta không cách nào trả lời! Bất quá lấy thần thông của sư thúc tổ, nghĩ đến cũng có thể tính ra...” Nhị Lang Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Nghe được câu này, Luân Hồi Chi Nhân chỗ mi tâm Diệp Tĩnh nhảy lên một trận, một loại cảm giác bất an xuất hiện trong lòng, nhưng muốn nhìn cho rõ, lại giống như bị thứ gì đó che khuất, nhìn thế nào cũng không thấy rõ, nhìn không rõ.

“Chẳng lẽ nguyên thủy không sợ ta tự mình ra tay giết các người sao?” Thông Thiên hừ lạnh một tiếng...

“Sư thúc tự nhiên sẽ không tự hạ thân phận khó xử với chúng ta!” Đối mặt Thông Thiên hừ một tiếng, Nhị Lang Thần Dương Tiễn vẫn bình thản đáp.

Nghe được lời nói của Nhị Lang Thần, Thông Thiên nghiêng mặt qua, tuy nói hần làm việc chưa bao giờ câu nệ tiểu tiết, muốn làm gì thì làm cái đó. Thế nhưng muốn hần ra tay giáo huấn mấy văn bối, hần thật đúng là không chịu nổi da mặt, huống hồ hần cũng hiểu được., Nhị Lang Thần mặc dù là đồ tôn của mình, nhưng thiên phú cực kỳ cao, đã sớm vượt qua sư tôn của hần, truy đuổi cảnh giới Thánh Nhân, mình thật sự ra

tay với hắn, mặc dù cuối cùng nhất định là thắng lợi của mình, nhưng tuyệt đối không phải loại chiến thắng đơn giản.

Bất quá Thông Thiên không kéo mặt ra được, Hầu Tử bên cạnh đã nhảy ra ngoài, Dương Tiễn năm đó được xưng là đệ nhất chiến thần Thiên giới, lúc hắn đại náo Thiên Cung thì khắp nơi làm khó hắn, giữa hai người có mâu thuẫn không thể hòa giải, bây giờ đều đứng ở phía đối lập, vậy dĩ nhiên phải đánh một trận thật tốt...

“Nhị Lang Thần, tu hành đến càn rỡ, Thông Thiên lão nhân kéo da mặt xuống ra tay với ngươi, lão Tôn cũng không ngại dẫn nó hảo hảo giáo huấn ngươi một phen!”

“Đại Thánh đã có nhã hứng này, Dương Tiễn nào dám không theo!” Nhìn thấy Tôn Ngộ Không nhảy ra, Tam Nhãn Song Thần cũng dựng đứng, từ tốn nói.

“Hừ...” Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, chân đạp đám mây bảy màu, đằng không bay lên, Dương Tiễn cũng không rút lại phía sau, trực tiếp nghênh đón Tôn Ngộ Không.

Không ai nghĩ tới, lần giao chiến đầu tiên giữa Thiên Vân đế quốc và Nam Vân đế quốc lại do hai kẻ đối đầu từ thái cổ mở màn.

Con khi cầm Kim Cô Bổng trong tay, kéo ra ngàn vạn đạo cơn ảnh, thân ảnh nhào tới bên cạnh Nhị Lang Thần, bùm bùm đập tới song thân. Nhị Lang Thần tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao, trên mặt không chút sợ hãi, cũng vẽ ra từng đạo đao hoa, đỡ lấy toàn bộ cơn ảnh Tôn Ngộ Không.

Hai người đều đem lực lượng của bản thân áp súc trong phạm vi nhỏ nhất, nhưng dư âm đánh nhau vẫn chấn động làm cho những người tu vi kém phía dưới mũi miệng chảy máu tươi. Mà không gian cũng bị hai người nổ vang ầm ầm, thỉnh thoảng có không gian bị đánh nát, hai người càng đánh càng tàn nhẫn., Càng đánh càng nhanh, trong mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy hai đạo quang mang không ngừng đan xen, mà từng trận thân ảnh đao côn tương giao kia cũng khiến cho đám người nhiệt học bành trướng, cơ hồ tất cả mọi người muốn tiến lên chiến đấu một phen.

Một người là đệ nhất chiến thần của Thiên Đình Thái Cổ, một người là Đẩu Chiến Thánh Phật, cỗ chiến ý kia đúng là kinh thiên động địa, Hình Thiên và phản bác sau lưng Diệp Tĩnh Vũ là trong mắt lấp loé quang mang, cũng không được tiến lên chém giết một phen. Thế nhưng bọn hắn lại minh bạch, lấy tu vi bọn hắn bây giờ còn khó có thể gia nhập loại cảnh giới tranh đấu này.

Nghịch bác thì cũng thôi đi, dù sao cũng là vật ngày một, thế nhưng trong lòng Hình Thiên lại buồn bực một hồi, chính mình năm đó mới thật sự là chiến thần đệ nhất Tam Giới, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, chính mình còn chưa hoàn toàn khôi phục tu vi năm đó, mà hai nhân tài mới xuất hiện này cũng đã sớm vượt qua tu vi của mình năm đó.

Quả nhiên là hậu sinh khả úy ah...

“Na Tra tiểu nhi, đã sớm nghe nói về thần thông của ngươi, ngươi có dám đánh một trận với Lương sư thúc ngươi không!”
Dường như bị ảnh hưởng bởi chiến ý của thần hầu tử và nhị lang, Lương Tiểu có thể kéo y tân lang trên người xuống, đập mây bay lên, quát thẳng về phía Na Tra đang đập trên Phong Hỏa Luân.

Đặc biệt là khi nói xong câu cuối cùng kia, trên mặt thậm chí còn đắc ý, có thể làm một trong ba vị sư thúc của thần thoại Hải Na Tra trong truyền thuyết, loại cảm giác này thật sự rất sáng khoái...

Nhìn thấy Lương tiểu nhân quanh thân đầy âm phong, Na Tra hừ lạnh một tiếng, Phong Hỏa Luân chuyển động, xông ra ngoài.

Tính cách hắn từ trước đến nay luôn kiêu ngạo, năm đó cũng không để đệ tử của Thông Thiên vào mắt, hôm nay làm sao để một cương thi vào mắt...

“Đại ca cẩn thận...” Thấy Lương tiểu nhân khiêu chiến đầu tiên chính là ba bình hải hội Na Tra, Diệp Tĩnh mở miệng nhắc nhở...

“Yên tâm đi, dựa vào bản sự của tiểu tử này, làm sao có thể là đối thủ của ta được!” Lương Tiểu cười ha ha, sau lưng mọc ra

một đôi cánh thịt, bay lên.

Tuy rằng hần không bước ra bước cuối cùng kia, thế nhưng trên người lại có Tru Tiên Kiếm Trận, lại có Hạo Thiên Châu cung cấp năng lượng vô cùng vô tận, sức chiến đấu cực mạnh, tuyệt đối có thể khiêu chiến bước ra một bước thần thánh cuối cùng kia.

Nói đúng ra, thoát khỏi bước Thiên Đạo kia cũng không phải nói thực lực tăng cao bao nhiêu, mà chỉ là thoát khỏi ước thúc của Thiên Đạo mà thôi.

Thiên Đạo giống như một đại học, người không bước ra bước kia đều phải bị giáo quy ước thúc. Đương nhiên, giáo quy này khẳng định rất nghiêm khắc, mà người bước ra bước kia đã chính thức tốt nghiệp, không bị ước thúc bởi giáo quy nữa, nhưng người có thể nói tốt nghiệp là thực lực mạnh hơn người ở trường sinh không?

Thấy trạng thái của mình chủ động nghênh địch, Công Tôn Lộ cũng vứt bỏ cái áo cưới của mình, muốn chiến đấu với Lương Tiểu. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn luôn như vậy, nhưng lại nghe được thanh âm của Lương Tiểu Lai.

“Không được qua đây, tự ta có thể ứng phó được!” Hần hiểu rõ, Na Tra không phải thần thánh bình thường, trên người mình có Tru Tiên Kiếm Trận, tự nhiên không cần lo lắng, nhưng trên người Công Tôn Lộ cũng không có loại pháp bảo tiên thiên siêu nhất lưu này, lỡ như có tổn thương gì thì phải làm sao?

Nghe thấy giọng nói mang theo quan tâm ra lệnh của Lương Tiểu Song, trên mặt Công Tôn Lộ lộ ra vẻ tươi cười, nhưng thân thể cũng ngừng lại, nàng rất thích cảm giác được yêu thương này.

“Chăm chỉ dạy bọn họ thật tốt!” Nhìn thấy Lương Tiểu và Tôn Ngộ Không đều nghênh đón, Thông Thiên triều Diệp Tĩnh Vũ nói một câu, thân thể liền biến mất không thấy gì nữa, để cho hần ở chỗ này cùng một đám tiểu bối dây dưa, hần thực sự không có hứng thú.

Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, quay người nhìn về phía
Hiên Viên Tĩnh, song quyền nắm chặt cùng một chỗ, tựa hồ
đang cân nhắc lập tức xông lên đánh một trận cùng gã, hay là
tiếp tục trấn giữ nơi này, điều binh khiển tướng...

Hải Hội Đại Thần thứ mười bốn Chương ba.

Lương Tiểu nhưng không lập tức té ra Tru Tiên Kiếm, trong tay nắm một thanh trường đao màu sơn đen, đó là thời điểm buồn chán thông thiên tiện tay giúp hấn nhặt một món vũ khí không tệ lắm, hàng yêu trừ ma đao, mặc dù không phải là vật của Tiên Thiên, nhưng giáo chủ ra tay lại là vật phàm.

Hai tay cầm đao, trực tiếp chém về phía Na Tra.

Nhìn thấy Lương Tiểu Song còn chưa tốt nghiệp, gia hỏa này vừa tới đã lựa chọn chủ công, Na Tra nở nụ cười khinh thường, Hỏa Tiêm Thương trong tay run lên, cứ như vậy nghênh đón hàng yêu trừ ma đao của Lương Tiểu Hữu.

“Keng keng...” Một tiếng, một thương đẩy văng trường đao của Lương Tiểu Hữu ra, mũi thương thuận thế đâm về phía trước, mục tiêu chính là trái tim của Lương Tiểu Hữu.

“Ha ha, người thật ngỗ sự thúc người dễ khi dễ như vậy sao?” Cảm nhận được uy lực một thương kia của Na Tra, Lương Tiểu Tỳ nói tự tại, thế nhưng trong lòng lại thất kinh, mặc dù gia hỏa này không biến thái như Hầu Tử và Dương Tiễn, thế nhưng tu vi cũng hơn xa mình.

Cảm nhận được trường thương bay thẳng về phía mình, thân thể cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng mặc kệ hấn lui như thế nào, thương nhân kia vẫn gắt gao đuổi theo ngực hấn, hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần...

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu vừa lên sân đã bị Na Tra liên tục bức lui về phía sau, Diệp Tĩnh Vũ ngược lại không có chút gì ngoài ý muốn, nếu như Na Tra dễ dàng đối phó như vậy, hấn còn là tam đàn hải đại thần sao?

Mà Anh Thích sau khi xem xem thương pháp tinh xảo đến đâu, cặp mắt màu lam sáng ngời một hồi, mấy ngày nay, hấn

đã tiếp nhận thông thiên đạo, hôm đó lại quan sát thông thiên đạo của Thông Thiên và Tôn Ngộ Không, tu vi cũng đã đột phá đến cấp Côn Bằng, đang muốn thử một chút thân thủ của mình.

Có thể trong thời gian ngắn đạt tới Vũ cấp như vậy, không chỉ có một mình Anh Không giải, mà còn như mấy người Xích Di Cửu, Viêm Sâm Húc, thậm chí cả Hắc Minh Thi Hiên đều đạt đến Vũ cấp. Đương nhiên, trước kia khó đột phá Vũ cấp là vì không có ai chỉ đạo, nhưng có đạo sư thông thiên chỉ đạo, vậy thì tu vi đột nhiên tăng mạnh...

Nếu đem vũ cấp so sánh với đại học, cấp Côn Bằng so vai thi phi, trước đó, bất kể là Anh Không Thích, hay là ngũ đại tiên thánh và ác ma lãnh chúa, tiền đại học đều dựa vào chính mình học, độ khó kia tự nhiên rất lớn, mặc kệ cái gì., Muốn tự mình tìm tòi thì thời gian sẽ rất tốn nhiều, nhưng bây giờ anh đào không giải thích cho bọn họ mà nói, không chỉ có đạo sư chỉ đạo, hơn nữa đạo sư này còn là người tham gia kỳ thi trực xuất đề tài, trực tiếp nói cho bọn họ biết đáp án của kỳ thi, muốn thi lên đại học, tự nhiên dễ dàng hơn gấp trăm lần.

Trong khoảng thời gian ngắn đột phá Vũ cấp cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Giờ phút này nhìn thấy Hỏa Tiêm Thương trong tay Na Tra giống như một đầu hồng xà, quấn chặt lấy Lương Tiểu Nhị, Anh Không hừ nhẹ một tiếng, thân thể vọt tới.

Cả đời hắn đều lấy thương mà sống, thương đã sớm dung nhập vào linh hồn của hắn, bây giờ nhìn thấy một cao thủ dùng thương, đương nhiên phải tiến lên lĩnh giáo một hai.

Thấy Anh Lô Không giải phóng về phía chiến đoàn Na Tra và Lương Tiểu Khả, Diệp Tĩnh Vũ cũng không ngăn cản, hắn cũng nhìn ra được, tu vi của Lương Tiểu Hữu còn xa mới bằng Na Tra, trừ phi trực tiếp sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không muốn chiến thắng cũng không dễ dàng, hơn nữa với hiểu biết của hắn đối với Lương Tiểu, những thứ lợi hại như Tru Tiên Kiếm tuyệt đối là vào thời điểm mấu chốt nhất.

Đánh bại Na Tra cũng không phải là ý nghĩ của tiểu tử kia, hắn phỏng chừng đang muốn cho Na Tra một bài học vô cùng thâm a?

Hiên Viên Tĩnh bên kia nhìn thấy đối phương lại lao ra một người, thẳng hướng Na Tra đi, cũng không có ý phái người ngăn cản, hiển nhiên rất tin tưởng Na Tra, một đôi mắt của y vẫn gắt gao rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, y biết, y mới là đối thủ lớn nhất của mình, là đối thủ trong số mệnh.

Trên bầu trời, mắt thấy một thương của Na Tra sẽ đâm rách trái tim của Lương Tiểu Nhị, thân thể Anh Không Thích đã vọt tới trước mặt, Lam Ma chi thương do Thông Thiên giáo chủ cường hóa run lên, kéo ra một đóa thương hoa xinh đẹp, đâm thẳng về phía tim Na Tra...

Một chiêu vây Ngụy cứu Triệu...

“Hừ...” Đối mặt với chiêu thức tôm tép nhãi nhép như Anh Không giải thích, Na Tra hừ lạnh một tiếng, tay phải nắm chặt Hỏa Tiêm Thương bỗng buông lỏng, thanh Hỏa Tiêm Thương rời tay bay ra, tốc độ tăng vọt mấy lần, lập tức xuyên qua trái tim của Lương Tiểu Tỳ...

Mà trong tay hắn đã nhiều ra một vòng thép màu vàng, chính là Vòng Càn Khôn, tùy ý kéo một cái, đã chống đỡ được thương lam ma.

Một đạo hiến máu từ ngực Lương tiểu Hiến phun ra, trong miệng của hắn càng truyền đến một trận êu đau, thân thể trực tiếp rơi xuống phía dưới, tâm thần Công Tôn Lộ phía dưới xiết chặt, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại là một mặt cười giả tạo, gia hỏa này cuối cùng cũng sắp ra tuyệt chiêu rồi...

Na Tra trước nay không để Lương Tiểu Hữu vào mắt, một thương đâm thủng ngực hắn, cho dù không thể giết hắn, cũng đủ để trọng thương hắn. Mắt thấy thân thể hắn rơi xuống phía dưới, cũng mặc kệ hắn, lấy Càn Khôn Quyền đẩy văng trường thương của Anh Không, một tay kéo một cái, Hỏa Tiêm Thương bay ra đã về tay, thuận thế lại đâm tới Anh Không.

Nhưng ngay lúc này, sau lưng của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, cầm trong tay một thanh trường đao to lớn,

chém thẳng tới Na Tra.

Na Tra kinh hãi, quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là Lương Tiểu Y vốn nên rơi xuống dưới, mà gia hỏa phía dưới bị mình đâm thủng tim lại chỉ là một hòn đá...

Tảng đá... Không ngờ hắn lại dùng tảng đá lừa gạt mình?

Quả thật Lương Tiểu Hữu đã bị đâm xuyên tim, thế nhưng trong cơ thể hắn có Hạo Thiên Châu cung cấp năng lượng cuộn cuộn không ngừng, hắn có thể nhanh chóng chữa trị thân thể của mình, nói cách khác, chỉ cần không trực tiếp đánh nát toàn bộ thân thể của hắn thì hắn gần như bất tử bất diệt.

Mà tảng đá kia, lại là thuật biến ảo hắn học được từ Tôn Ngô Không, tuy nói trong thời gian ngắn như vậy không thể hoàn toàn học được bảy mươi hai biến, nhưng với kiến thức hiện tại của hắn, muốn biến thành một tảng đá để thay thế mình cũng không phải chuyện dễ dàng.

Na Tra vẫn luôn kiêu ngạo, trong lòng chủ quan, nào ngờ cương thi này vậy mà cũng biết biến hóa thuật, lại bị hắn lừa qua.

Tuy nhiên dù sao hắn cũng đã thành danh nhiều năm, ngoại trừ việc không phải là đối thủ của Tôn Ngô Không ra thì nhiều năm qua cũng không có bất cứ thắng cảnh nào, hôm nay làm sao có thể bị Lương Tiểu và Anh Không coi bỏ hai tên sâu kiến này gây thương tích được cho hắn đây?

Thân thể lay động một hồi, trên cổ trực tiếp mọc ra ba cái đầu, trên bả vai mọc ra sáu cánh tay, một tay cầm Hỏa Tiêm Thương, một tay cầm Vòng Càn Khôn, một tay cầm Hồn Thiên Lăng, một tay cầm Kim Trọc, một tay cầm Âm Dương Kiếm, một tay cầm Càn Khôn Cung, một tay cầm Chân Thiên Tiên, một tay cầm pháp bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất chân nhân...

Nhìn qua thật là uy phong...

Hỏa Tiêm Thương trong tay tiếp tục bay về phía Anh Không giải, Âm Dương Kiếm lại nghênh đón Hàng Yêu Trừ Ma Dao của Lương Tiểu Nhất, nhưng có lẽ do thân phận của hắn, vậy

mà hắn lại không sử dụng pháp bảo khác để công kích hai người...

Chứng kiến Na Tra hóa ra thân thể ba đầu tám tay, Lương Tiểu đầu còn dám tiếp tục giữ lại, một tay vỗ vào ót, hai đạo kiếm quang phóng lên trời, bắn thẳng về phía Na Tra...

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm mang theo kiếm khí sắc bén nhất bắn về phía Na Tra, vẫn luôn bảo trì thân sắc thông dong như sương mây. Hắn biết rõ sự lợi hại của hai thanh trường kiếm này, cũng không dám khinh thường, Vòng Càn Khôn cùng Hỗn Thiên Lăng rời tay, một cái đánh tới Lương tiểu, một cái nhắm vào Lương tiểu, Chấn Thiên tiên trực tiếp dựng thẳng lên trên Càn Khôn Cung, chuẩn bị vọt tới Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm...

Vừa nhìn thấy Na Tra tể ra Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiên, con mắt Xích Di tiếp nhận truyền thừa Xi Vưu trong nháy mắt đỏ lên, năm đó Hiên Viên Hoàng Đế chính là dựa vào hai kiện đồ vật này đánh vỡ Xi Vưu, hắn sao có thể xa lạ với vật này?

Trong miệng hét lớn một tiếng, thân hình cao lớn của Xích Di Toàn Nghê đã bước ra ngoài, tay cầm chiến phủ khổng lồ, lao thẳng đến chỗ Na Tra trên bầu trời. Vậy mà Hiên Viên vẫn không có ý phái người ngăn cản, cũng không biết là do quá tự tin với Na Tra hay là muốn nhìn thấy thực lực chân chính của hắn...

“Đương đương...” liên tục hai tiếng vang nhỏ, Chấn Thiên tiên bắn lên trên Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, trực tiếp đánh trượt hai thanh trường kiếm, mà Vòng Càn Khôn nện thẳng vào người Lương Tiểu Tử, trực tiếp đập bay hắn ra ngoài. Toàn bộ xương vai đều bị nện nát bấy, trên mặt Lương Tiểu Muội thậm chí còn lộ ra vẻ đau đớn.

Mà Hỗn Thiên Lăng cũng đã trói chặt hắn lại. Giờ khắc này, cho dù hắn lại biến ảo lần nữa, cũng không có khả năng thoát khỏi trói buộc của Hỗn Thiên Lăng.

Nhưng ngay lúc này, Na Tra lại cảm giác được dưới một cơn gió lạnh thổi tới, cúi đầu xem xét, liền thấy một thanh tiên

kiếm gai mắt đâm thẳng xuống mình.

Tuyệt Tiên Kiếm...

Trách không được chỉ có hai thanh tiên kiếm, hắn lại dùng Tuyệt Tiên Kiếm công kích hạ bàn của mình, thật quá hèn hạ, quá vô sỉ. Hắn nói thế nào cũng được coi là môn nhân của sư thúc tổ, sao lại làm ra chuyện vô sỉ như vậy?

Tuyệt Tiên Kiếm, thật sự muốn tiêu diệt mệnh căn của mình, Na Tra cũng tương đối cường hãn, trong thời khắc mấu chốt, thân thể mạnh mẽ uốn éo, cuối cùng tránh được một kích trí mạng kia. Thế nhưng bắp đùi của hắn lại bị Tuyệt Tiên Kiếm chém ra một vết máu thật dài, mà lúc này, Xích Di Chử to lớn thân ngựa đã vọt tới trước người Na Tra, hai tay nắm chặt thanh chiến phủ to lớn, như thiểm điện bổ xuống Na Tra.

Thân hình Na Tra vừa mới bị Tuyệt Tiên Kiếm đâm rách đùi còn chưa kịp đứng vững, nào có thể tránh được một búa kinh khủng này, chỉ có thể miễn cưỡng giơ Âm Dương Kiếm trong tay lên đỡ...

Leng keng một tiếng vang thật lớn, lực lượng của Xích Di Toan Nghê khủng bố như thế, lưỡi búa khổng lồ kia được Thông Thiên bố trí không biết bao nhiêu cấm chế, những cấm chế này không có tác dụng khác, tác dụng duy nhất là làm cho búa cực kỳ nặng, rất nặng...

Tuy rằng Âm Dương kiếm đã đỡ được một búa này, thế nhưng lực lượng của hắn làm sao chịu được trọng lực như vậy, Âm Dương kiếm mặc dù không bị một búa chém đứt, nhưng cũng không cách nào chịu được trọng lực như vậy, cánh tay Na Tra cầm Âm Dương kiếm lại bị cỡ lực này kéo đứt xuống...

Máu tươi màu vàng không ngừng phun ra từ bả vai của hắn, trong miệng Na Tra càng truyền đến tiếng kêu đau to lớn. Gã thành danh nhiều năm, một thân tu vi càng kinh thiên động địa, coi như năm đó thua trong tay khỉ, cũng chỉ là thất bại mà thôi, làm sao chịu nổi thương thế nghiêm trọng bực này.

Hơn nữa bây giờ còn bị một gia hỏa không biết tên gây thương tích thành bộ dạng này, trong lòng ngoại trừ đau đớn còn có sự phẫn nộ, khó có thể đè nén phẫn nộ...

Bản Cổ Phiên số 104

Cửu Long Thần Hỏa Tráo vẫn luôn nắm trong tay trực tiếp rời khỏi tay, đánh thẳng về phía Xích Di Tỳ Hưu, hắn quyết định đốt kẻ này thành tro bụi.

Chứng kiến Na Tra té ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ giật mình, định ra tay, Viêm Sâm Húc ở bên cạnh lập tức hóa thành một luồng lửa vọt ra ngoài, không ngờ thân thể kia lại có thể đánh vắng Xích Di, cả người bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao lại...

Chứng kiến một màn như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cả kinh tròn mắt há hốc mồm, từ khi nào mà Viêm Sâm Húc và Xích Di Trác đã tốt như vậy? Vậy mà có thể vì Xích Di Chử mà không màng tính mạng của mình?

“Tên kia tựa hồ muốn hấp thu lực lượng chín đầu Hỏa Long trong pháp bảo kia!” Ngược lại Chúc Dung một bên nhìn thấu triệt, mở miệng giải thích, mà trong mắt của gã cũng lộ ra thần sắc chờ mong, hiển nhiên gã cũng cảm thấy rất hứng thú với đồ vật bên trong, bất quá ngại việc phải bảo vệ đám người Cửu Phượng, gã cũng không có ra tay.

Nghe được lời giải thích của Chúc Dung, Diệp Tĩnh Vũ mới thoải mái, mà trên bầu trời vẫn còn tiếp tục đánh nhau...

Na Tra thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo của mình bị một đạo hỏa quang phá vỡ, trong lòng giận dữ, nhưng là cũng không có quá nhiều ý nghĩ, gia hỏa này mặc dù là cao thủ Hỏa thuộc tính, nhưng hắn chẳng lẽ còn có thể chống lại Cửu Long Thần Hỏa Tráo sư tôn mình tinh luyện sao? Tu vi chín con Hỏa Long bên trong cũng không dưới hắn, hắn dù có đi vào, cũng chỉ trở thành bổ phẩm của chín con Hỏa Long mà thôi.

Không tiếp tục để ý tới Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chịu đựng đau đớn do đứt tay, một tay cầm Hỏa Tiêm Thương, phóng về phía Xích Di Thương, trong lòng hắn đã âm thầm thề, nhất

định phải giết chết tên này triệt để, nếu không sao có thể báo thù cho mình.

Mà Anh Không Thích tự nhiên không chịu rút lại phía sau, lam ma thương trong tay lóe lên, thân ảnh đã xuất hiện ở trước người Na Tra, muốn ngăn cản Na Tra.

“Muốn chết...” Trong miệng Na Tra hừ lạnh một tiếng, kim chuyên và Vòng Càn Khôn đồng thời xuất ra, đánh về phía Anh Không. Càn Khôn cung và Chấn Thiên tiễn trong tay cũng lại một lần nữa giương cung bắn tên lên, một mũi tên rung trời bắn ra...

Anh Không Thích cả đời thích thương, thích thương như mạng, nhìn thấy thương pháp của Na Tra đặc biệt, lúc này mới tiến lên khiêu chiến một phen, vốn cho là Na Tra cũng chỉ biết dùng thương đánh nhau với hắn, nào ngờ vậy mà lại sử dụng pháp bảo công kích, hơn nữa còn là nhiều như vậy?

Không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, Hỏa Tiêm Thương trong tay quét qua, quét bay Vòng Càn Khôn, thế nhưng bả vai lại bị gạch vàng đập trúng, xương bả vai vỡ nát, mà một mũi Chấn Thiên Tiễn kia trong nháy mắt bắn thủng ngực hắn...

Một dòng máu màu xanh từ trong cơ thể hắn phun ra, lực lượng toàn thân như bị lỗ đen hút đi rất nhanh, mà Na Tra lại không có ý dừng tay chút nào, một cây Hỏa Tiêm Thương đã trực tiếp đâm tới... Chính là đâm về phía mi tâm của hắn...

Anh Không giải...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, trong lòng đám người Diệp Tĩnh Vũ run lên, thân thể Diệp Tĩnh Vũ khẽ động, muốn tiến lên cứu viện, mà Hiên Viên Tĩnh cũng bước ra một bước, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ động, hắn sẽ lập tức động...

Diệp Tĩnh Vũ biết rõ, có Hiên Viên Tĩnh nhúng tay, mình khẳng định không cách nào cứu người, đến lúc đó sẽ chỉ vì hai người động thủ trước mà khiến cho chiến trường loạn lên. Nơi này là Vân Kinh thành, nơi này là sinh hoạt của Nam Vân đế quốc, hắn nào có thể để nơi này loạn...

Xích Di Cương tuy có lực lượng rất lớn nhưng tốc độ lại không nhanh, tuy gần nhất nhưng tuyệt đối không thể cản

được một thương này...

Chẳng lẽ Anh Không Thích sắp chết rồi sao?

Mắt thấy nhất thương này sẽ đâm rách mi tâm anh đào không tan, một đạo hắc quang trực tiếp bắn ra, mũi thương ở Hỏa Tiêm Thương nhẹ nhàng đâm một cái, vừa vận xuyên qua mũi Hỏa Tiêm Thương, chỉ có điều lại cắm lỗ tai anh đào không thoải mái mà đâm qua, trực tiếp làm lỗ tai Anh Không Giải nát bấy, mà thân thể của gã cũng rơi thẳng xuống, đã có đám người Phương chủ quốc xông ra ngoài, cứu gã trở về...

Chứng kiến một thương của mình không thể giết chết Anh Phiên giải, trong lòng Na Tra càng giận dữ, quay đầu nhìn lại, liền thấy Lương Tiểu cười hì hì bay lên, thương thể trên người đã tốt hơn phân nửa, mà Hồn Thiên Lăng của mình cũng bị Hãm Tiên Kiếm đâm nát nát...

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, bốn thanh hung kiếm Tuyệt Tiên Kiếm vây quanh bên cạnh hắn, nhìn qua đặng đặng sát khí, rất sắc bén...

Mà thân thể Xích Di Thương cũng dừng lại một bên, hai mắt nhìn chăm chăm Càn Khôn Cung cùng Thiên tiễn trong tay Na Tra, uy lực của mũi tên này cũng không nhỏ...

Na Tra một mình đại chiến với bốn tên đại tướng một phương của Nam Vân, lấy một cánh tay trả giá đổi lấy trọng thương cho một người, một người bị nhốt trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhìn qua tựa hồ chiếm được tiện nghi to lớn, nhưng chỉ có hắn biết rõ, đây là sỉ nhục to lớn đối với hắn.

Hắn là ai, là đại thần ba đàn, Na Tra. Phong Thần đánh một trận đã thành danh, thân thể thành Thánh là tồn tại cường đại nhất, về sau còn được phong làm Tam thái tử, là một trong những đại tướng mạnh nhất Thiên Đình. Năm đó khi Hào Tử đại náo bầu trời, Na Tra cũng coi như thua vẫn vinh, nhưng bây giờ, không ngờ lại bị mấy tiểu bối, trong mắt hắn vẫn là tồn tại giun dế, đây không phải là một điều sỉ nhục lớn.

Tiên lực thuần khiết trong cơ thể bắt đầu khởi động, cánh tay bị Xích Di Thương chặt đứt kia sinh trưởng với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ trong chốc lát đã khôi phục

nguyên trạng, nhìn qua cũng chỉ có sắc mặt hần hơi tái nhợt một chút mà thôi.

Mắt thấy Na Tra lại muốn động thủ, Lương Tiểu cũng không dám khinh thường nữa. Hắn vẫy tay một cái, Tru Tiên trận đồ hiện ra, bốn thanh hung kiếm bay lên trời, vạn đạo kiếm khí phá không mà ra, lập tức tạo thành Tru Tiên trận đồ. Mà thân thể Xích Di Cương cũng vừa lui lại, đã tiến nhập vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

“Na Tra tiểu nhi, ngươi có dám vào trận đánh một trận không!” Lương Tiểu Hữu đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, nhìn thấy Na Tra ở bên ngoài, trong miệng quát lớn.

Na Tra nghe được những lời này, bị một tiểu cương thi gọi là tiểu nhi, lửa giận trong lòng bành trướng không thôi, Phong Hỏa Luân dưới chân chuyển động, đã xông thẳng vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhìn thấy Na Tra dám tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận như vậy, trên mặt Lương Tiểu Hữu đầu tiên là cả kinh, kinh ngạc không ngờ gã thật sự dám tiến vào trận, sau đó vui vẻ, vui mừng chính là lần này gã có thể dựa vào uy lực kiếm trận để bắt nạt gã.

Tu vi của mình không bằng hắn, vậy chỉ có thể dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ phía dưới lông mày lại nhảy dựng, hắn cũng không cho rằng Na Tra thật sự là một gia hỏa không có não, tuy nói tính cách hắn kiêu ngạo, nhưng nếu như không nắm chắc mười phần tuyệt đối sẽ không xông vào trong Tru Tiên Kiếm Trận khiếp sợ Tam Giới này, chẳng lẽ hắn có lá bài tẩy nào hay sao.

Nguyệt luân trên trán chậm rãi phát ra, một đoàn ánh sáng màu bạc nhu hòa hiện lên, tựa hồ muốn nhìn ra cái gì đó, nhưng mà không biết tại sao, vẫn có cảm giác như có cái gì che khuất, nhìn mơ mơ hồ hồ, căn bản không thể biết được có phát sinh cái gì.

“Na Tra tiểu nhi, nhìn kiếm...” Lương Tiểu ẩn thân vào trong đại trận, sử dụng toàn bộ uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ

trong chớp mắt đã thấy ngàn vạn đạo kiếm khí bắn thẳng về phía Na Tra.

Đôi mắt với kiếm khí gào thét mà đến, Na Tra lại cười lạnh một tiếng, một tay trao, không biết từ đâu lấy được một lá cờ, phía trên khắc rất nhiều văn tự như nòng nọc, cũng không biết là do tài liệu gì chế thành, đôi mắt với kiếm khí đang gào thét mà đến., Hắn chỉ dùng cổ phiên vung lên, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng cực mạnh trong nháy mắt bộc phát ra, tựa như một dòng nước lũ oanh nát ngàn vạn đạo kiếm khí kia, thậm chí ngay cả Lương Tiểu Tử vận chuyển toàn bộ đại trận cũng bị lực phản chấn kia chấn làm thân thể run lên, trong miệng phun ra một đạo huyết tiễn, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi, đây là pháp bảo gì? Làm sao uy lực lại cường đại như vậy? Có thể trực tiếp nổ nát kiếm khí?

“Tên hề kia, cũng dám can rỡ trước mặt bản thân, uy lực của Bàn Cổ phiên này như thế nào!” Một lá cờ đánh nát kiếm khí mà Lương Tiểu Lai phóng tới, trên mặt Na Tra lộ ra nụ cười đắc ý, nếu trên người không có Bàn Cổ Phiên do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban thưởng, hắn làm sao dám tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận? Hung trận năm đó là uy chấn tam giới, ngoại trừ mấy đại giáo chủ, những người khác một khi tiến vào, tuyệt đối sẽ rơi vào kết cục không còn xương cốt.

Bàn Cổ Phiên? Bàn Cổ Phiên uy lực mạnh nhất? Lương tiểu có thể trong lòng hoảng sợ, đây tuyệt đối là pháp bảo siêu cấp giống với Tru Tiên Tứ Kiếm, có uy lực phá diệt hư không vô thường, trách không được có thể dễ dàng đánh bay kiếm khí của mình.

Biết rõ pháp bảo nổi danh này, Lương Tiểu Tử lại một lần nữa điên cuồng té ra Tru Tiên Kiếm Trận, vô số đạo kiếm khí lần nữa hướng Na Tra phóng đi, đồng dạng cũng là pháp bảo Tiên Thiên, mình còn dẫn đầu bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, hắn không tin còn không thể thu thập được người này.

“Tru Tiên Kiếm Trận mặc dù là sát trận đệ nhất Tam Giới, thế nhưng trong tay người có thể phát huy mấy thành uy lực? Chút uy lực ấy cũng muốn giết ta? Người có phải là quá ngây thơ rồi không?” Đôi mắt kiếm khí lại lần nữa bắn tới, Na Tra cười

lạnh, Bàn Cổ Phiên trong tay liên tục huy động, trực tiếp đánh cho những kiếm khí kia nát bấy, mà tiên lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao rất nhanh.

Bất quá hắn tu luyện nhiều năm như vậy, một thân tiên lực thuần khiết cỡ nào, hùng vĩ cỡ nào. Bàn Cổ phiên nếu ban nguyên thủy, tự nhiên cũng xóa đi cấm chế phía trên, hắn căn bản không cần sử dụng quá nhiều tiên lực cũng có thể tể ra Bàn Cổ phiên.

Không có một đạo kiếm khí nào có thể đâm trúng thân thể Na Tra của người, hắn tựa như tiến vào cảnh giới không người, từng bước từng bước đi về phía Lương Tiểu Bồng trên tế đàn.

Tru Tiên Kiếm Trận biến ảo khó lường, theo lý thuyết hắn không biết tế đàn ở đâu mới đúng, nhưng không biết tại sao, Lương Tiểu cảm thấy đôi mắt của hắn giống như đã nhìn thấy mình. Bất kể biến hóa thế nào, khoảng cách giữa hắn và mình cũng càng ngày càng gần?

Chẳng lẽ là do Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền thụ ảo diệu của Tru Tiên Kiếm Trận cho hắn?

Vừa nghĩ tới năm đó đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng từng vào Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng Lương Tiểu Nhân có thể phản ứng kịp, thế nhưng cho dù có biết thì đã sao? Chẳng lẽ mình lùi bước như vậy sao?

Hai quân giao chiến, quan trọng nhất chính là sĩ khí, anh đào không giải thích thiếu chút nữa bị giết, sĩ khí của bọn họ đã giảm xuống, nếu như bản thân chạy trốn trở về thì chiến đấu tiếp theo sẽ thế nào?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lương Tiểu Khả liền trở nên nóng nảy, nhưng hắn lại không có biện pháp nào khác, chỉ có thể liều mạng điều động năng lượng từ trong Hạo Thiên Châu, tràn vào Tru Tiên Kiếm Trận, khiến uy lực của đại trận càng lớn...

Ngay lúc Lương Tiểu Hữu và Na Tra dựa vào pháp bảo giăng co, đại chiến trên bầu trời đã sắp phân ra thắng bại...

Chương mười năm mươi càng tốt hơn một bậc.

Dương Tiễn cùng Tôn Ngộ Không đều là chiến tướng, tu vi hai người đều kinh thiên động địa, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hai đạo quang mang lập loè, lại không biết đến cùng là chuyện gì. Nhưng ngay lúc đó, trên không trung bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang to lớn, mọi người liền thấy một đám mây nham to lớn bay lên, sau đó thân thể hai người cấp tốc tách ra.

Định nhãn nhìn lại, áo giáp trên người Dương Tiễn vỡ nát, xương vai lõm xuống dưới, hiển nhiên là bị Kim Cô Bồng Tôn Ngộ Không đập nát. Bát Cửu Huyền Công hắc tu chính là một môn công pháp Thể Tu, cực kỳ cường hãn, bây giờ lại bị nện thành dạng này, đủ để nhìn ra Tôn Ngộ Không cường hãn.

Nhưng trên người con khi cũng không khá hơn chút nào, trên người nó đâu đâu cũng có đao thương, đặc biệt bụng dưới lại bị phá thủng một vết thương thật dài, dòng máu vàng óng đang không ngừng chảy ra.

Tinh quang trong mắt tỏa ra, hai cái răng nanh càng bạo khởi, trên mặt tất cả đều là vẻ hung lệ, hận không thể băm vằm Dương Tiễn thành muôn mảnh.

“Đại Thánh công phu thật tốt!” Dương Tiễn từ đáy lòng khen ngợi, mấy vạn năm trước, hầu tử đại náo Thiên Cung, lúc ấy mình còn có thể hoàn toàn áp chế hắn, nhưng hiện tại, chính mình vậy mà hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu, tuy nói nhìn qua thương thế Tôn Ngộ Không nghiêm trọng hơn một chút, thế nhưng chỉ có hắn hiểu được, một cơn kia tạo thành thương tổn cho mình bao nhiêu.

“Ha ha, Nhị Lang Chân Quân, ngươi cũng không tệ!” Tôn Ngộ Không nhếch miệng cười một tiếng, bất quá nhìn qua lại càng thêm dữ tợn mà thôi.

“Hôm nay Đại Thánh kia còn muốn tái chiến không?” Dương Tiễn nói ra, ba mắt toàn bộ nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

“Chiến, vì sao không chiến? Ngươi ta tranh đấu vạn năm, hôm nay nhất định phải phân thắng bại!” Tôn Ngộ Không vẫn mang vẻ mặt chiến ý, Kim Cô Bổng trong tay cứ như vậy đứng trên vai.

“Đã như vậy, Dương Tiễn kia chỉ có thể tuân mệnh, đi!” Dương Tiễn hét lớn một tiếng, bỗng nhiên điềm ra một chỉ, liền thấy một bóng đen trực tiếp vọt ra ngoài, lại là một con chó, một con Thiên Cầu thân cao hơn mười trượng, toàn thân đen nhánh, Hạo Thiên Khuyển...

“Ha ha ha, Nhị Lang Chân Quân, con súc sinh này vậy mà vẫn còn sống a, lão Tôn đã rất lâu chưa ăn thịt chó, hôm nay vừa vặn đem con súc sinh này khai bát ăn mặn!” Nhìn thấy Hạo Thiên Khuyển nhào tới mình, năm đó Tôn Ngộ Không đã ném nhiều thiết thoi trên con chó này, trên mặt nó lộ ra sát ý, nòng đậm sát ý.

“Vậy cũng muốn xem ngươi có bản sự này hay không!” Nhị Lang Thần Dương Tiễn lạnh giọng quát một tiếng, thân thể của hắn cũng đặc không bay lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận đao trong tay run lên, đâm thẳng đến mi tâm Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyển đồng thời đánh về phía mình, trên mặt Tôn Ngộ Không lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Nhị Lang Chân Quân, hôm nay lão Tôn sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta!” Vừa dứt lời, thân thái Hầu Tử đã lay động. Ngay sau đó, một bóng người màu vàng mười tám đầu hai mươi bốn mặt đi ra, trong tay cầm các loại vũ khí, đập ầm ầm về phía Hạo Thiên Khuyển.

Không chỉ có vậy, lại có một đạo nhân mặc đạo bào đi từ trong cơ thể con khỉ ra, tay cầm một cây phát trần, cũng quét về phía Hạo Thiên Khuyển.

Nhìn thấy Tôn Ngộ Không vậy mà chém ra Tam Thi của mình, trong lòng Dương Tiễn hoảng hốt, gã nào ngờ tu vi Tôn Ngộ Không vậy mà đã đến cảnh giới như vậy.

Một mình hấn miễn cưỡng có thể đánh ngang tay với Hầu Tử, vốn mượn nhờ Hạo Thiên Khuyển giúp đỡ đánh bại Hầu Tử, nhưng không ngờ Hầu Tử đã chém ra Tam Thi của mình, Đấu Chiến Thánh Phật và Ngộ Không đạo nhân đều có tu vi ngang ngửa với Hầu Tử?

Lấy thực lực của mình và Hạo Thiên Khuyển, căn bản không có biện pháp chiến thắng. Muốn triệu hồi Hạo Thiên Khuyển, thế nhưng các loại vũ khí trong tay Đấu Chiến Thánh Phật đã đập xuống điên cuồng, mà Ngộ Không đạo nhân lại thi thoảng thi thoảng thi triển tia chớp, quán theo Hạo Thiên Khuyển nhiều năm như vậy, cũng khó có thể ngăn cản được tiến công như vậy., Trong miệng phát ra thanh âm ô ô, bất quá kiên trì mấy hơi thở, đã bị Đấu Chiến Thánh Phật cầm Hàng Ma Kiếm chém đứt đầu, lại bị Hàng Ma Xử đập phá thân thể, thậm chí ngay cả linh hồn chạy ra cũng bị Ngộ Không đạo nhân một phát trần đánh chết, hồn phi phách tán, căn bản không cho Dương Tiễn bất kỳ cơ hội nào để cứu viện.

Trong nháy mắt, liền đánh chết đồng bọn tốt nhất của Dương Tiễn, Đấu Chiến Thánh Phật, Ngộ Không đạo nhân, cùng Tề Thiên Đại Thánh vây Dương Tiễn lại.

Nhìn thấy ba người trước mắt, trên mặt Dương Tiễn lộ ra một tia cười khổ, không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, chính mình và tu vi vậy mà đã chênh lệch lớn như vậy.

Xem ra mình muốn hoàn thành nhiệm vụ sư tổ, phải dựa vào bản lãnh của mình, trong mắt lóe lên một vòng bất đắc dĩ, lại nắm chặt Tam Tiên Lưỡng Nhận đao trong tay, nếu muốn chiến, vậy thì chiến đi!

Một cỗ chiến ý phóng lên tận trời, thân thể của hấn hóa thành một đạo lưu quang chạy về hướng Tề Thiên Đại Thánh, chỉ là trong một bước ngắn đã tới trước mặt Hầu Tử, Tam Tiên Lưỡng Nhận đao trong tay đâm thẳng tới ngực con khi.

Đôi mắt một kích liều mạng của Dương Tiễn, trên mặt Hầu Tử lộ ra ý cười nhàn nhạt, Kim Cô Bổng trong tay trực tiếp nghênh đón Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao kia, mà thân thể Đấu Chiến Thánh Phật và Ngộ Không đạo nhân thì cấp tốc tới gần

bên này, chỉ cần vây quanh Dương Tiễn, chính là thời điểm gã bị thua.

Nhưng ngay lúc đó, trong tay Dương Tiễn lại nhiều ra một cái tiểu đỉnh màu đỏ, trong nháy mắt, tiểu đỉnh kia đã hóa thành mấy trượng, trực tiếp trùm tới Tôn Ngộ Không.

Tề Thiên Đại Thánh vẫn luôn cảm thấy Dương Tiễn là một người trời sinh tính tình quang minh, chỉ biết là gã muốn liều chết chiến một trận với mình, nào ngờ gã vậy mà cũng sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ này, không kịp phóng ra, vậy mà bị đại đỉnh màu đỏ kia chụp vào.

Nháy mắt, liền cảm giác mình đi tới một thế giới khác, một cái khắp nơi đều là thế giới lửa, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa, Cửu U Minh Hỏa, Ly Hỏa, Thần Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa... Các loại hỏa diễm uy lực cường đại đều có ở đây, cái gì Tiên Thiên chi hỏa, Hậu Thiên Chi Hỏa càng nhiều vô số kể.

Nhiệt độ cao nóng rực trong nháy mắt đã khiến cho mặt Hầu Tử không còn đầy mồ hôi...

Cái này... Cái này tựa hồ là Càn Khôn Đỉnh? Càn Khôn Đỉnh có thể luyện hóa vạn vật? Chẳng lẽ mấy tên kia cho rằng cái đỉnh này thật sự có thể luyện hóa thiên hạ vạn vật sao? Cho dù có thể, chẳng lẽ mình còn là một con cờ dưới thiên đạo sao? Bọn họ cũng quá coi thường mình rồi?

Trên mặt Hầu Tử lộ ra một tia cười lạnh, nhưng lại nắm chặt Kim Cô Bổng, ném tới thân đỉnh kia.

Mà Đẩu Chiến Thánh Phật và Ngộ Không đạo nhân ở bên ngoài thấy Tề Thiên Đại Thánh bị thu vào, trên mặt cũng lộ ra vẻ tức giận, ra tay càng không lưu tình. Đẩu Chiến Thánh Phật thậm chí lấy ra Thất Bảo Diệu Thủ của Chuẩn Đề đạo nhân, muốn liều mạng với Dương Tiễn người sống ta chết. Đại đỉnh kia bỗng nhiên tản mát ra một đạo hào quang màu đỏ, vậy mà trực tiếp chụp cả hai vào...

“Kéo...” Một chiêu thành công, Dương Tiễn thu hồi Càn Khôn Đỉnh, xoay người rời đi.

Nhìn thấy Dương Tiễn vậy mà lấy thủ đoạn này thu Hầu Tử đi, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ giận dữ, gã nào ngờ Dương Tiễn lại là người như vậy, cũng không cố kỵ cái gì, một chân bước ra, muốn chạy về phía Dương Tiễn. Thế nhưng Hiên Viên Tĩnh lại một tay nâng lên, một tòa tiểu thành xuất hiện trong tay gã, ngay sau đó trực tiếp té ra Thiên Không thành.

Trong chớp mắt, Thiên Không thành kia đã rộng mấy trăm dặm, đã phủ lên toàn bộ Hoàng cung, nếu thật bị thành trì này nện xuống, phía dưới còn có mấy người sống sót?

Đôi mắt pháp bảo kinh khủng bức này, Diệp Tĩnh Vũ đành phải ngừng truy sát Dương Tiễn, trên thân bộc phát ra đạo đạo kim quang, trực tiếp nắm chặt tay phải, đánh tới Thiên Không Thành đang rơi thẳng xuống kia.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Tĩnh Vũ toàn lực nện xuống phía dưới Thiên Không thành, bầu trời bị Ngũ Phương Thần kỳ bảo vệ kia trực tiếp giống như quả bóng bị đập lên bầu trời, thế nhưng lực đạo to lớn kia vậy mà cũng chấn Diệp Tĩnh Vũ rơi thẳng xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Cũng chính vào lúc này, Na Tra cầm trong tay Bàn Cổ Kiếm Phiến tự đi ra từ bên trong kiếm trận, mà Tru Tiên Kiếm Trận cũng theo đó biến mất, thân thể Xích Di Cương và Lương Tiểu Khả cũng rơi thẳng xuống, máu tươi trong miệng hai người đều phun ra như suối, hiển nhiên bị trọng thương., Nhưng mà lúc này, thanh âm Cửu Long Thần Hỏa Tráo đang bao phủ Viêm Sâm Húc phát ra như thủy tinh vỡ vụn, Viêm Sâm Húc toàn thân từ bên trong đi ra, nhưng Na Tra lại không thèm để ý chút nào, chẳng buồn để ý tới hắn, chân đạp Phong Hỏa Luân xoay người rời đi.

Khi Diệp Tĩnh Vũ từ trong hố lớn bò lên nhìn thấy một màn này, động tác định tiếp tục truy kích Dương Tiễn cũng chậm lại. Lương Tiểu Thuần và Xích Di Cương bị thương nặng như vậy, làm sao hắn có thể yên tâm cho được?

Một bước chạy tới bên cạnh Lương Tiểu Tỳ và Xích Di Đà, đón lấy hai người, phát hiện thân thể hai người gần như hoàn toàn tan vỡ, khí tức sinh mệnh yếu ớt đến cực điểm, nhìn thấy

tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ trong lòng giận dữ, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thét dài: “Na Tra, người làm tổn thương huynh đệ ta, mặc kệ đuổi tới chân trời góc bể, ta quyết không tha cho người...”

Phát ra tiếng gào thét trong lòng, một tay chộp lấy Xích Di Cương và Lương Tiểu Y, xoay người đi về phía Thông Thiên sơn. Hiện tại bọn họ bị thương nặng như vậy, hẳn thật sự không có lòng tin cứu sống được, chỉ có thể đi tìm Thông Thiên.

Chỉ là hẳn làm sao hiểu được, lấy thần thông thông thiên tự nhiên có thể tính được tất cả, nếu là có thể, hẳn làm sao có thể không ngăn cản?

Lúc hẳn chạy tới Thông Thiên sơn, chỗ còn lại chính là một ngọn núi trống rỗng, nào còn có bóng dáng Thông Thiên?

Chứng kiến một màn như vậy, sau lưng Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên phát lạnh, hẳn mơ hồ cảm thấy có một âm mưu to lớn đang tới gần mình, đôi mắt Luân Hồi không ngừng lấp lóe, nhưng vẫn y như vừa rồi, phía trước một mảnh mơ hồ, làm sao thấy rõ đường đi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại có ai bây giờ còn có thể che mắt Luân Hồi Chi Nhãn của mình? Mà vào lúc này, ở xa trong Địa Minh cảnh, có Băng Minh tọa trấn, có mấy đại cao thủ cấp cao như Phương Thiên Thụy, có lãnh tụ như Phương Thiên Thụy, thế lực diệt Viêm thành cực nhanh mở rộng ra., Phàm là ác ma nào dám phản kháng đều bị giết hết, dọc đường tới đây hầu như không gặp trở ngại gì. Ngay lúc đại quân lâm Địa Sát thành, Địa Sát thành lại xuất hiện một gã cường giả thần bí, cuồng cùng hai gã cường giả cấp sơ kỳ không thể thoát khỏi tay hẳn.

Băng Minh nhận được tin tức lập tức chạy tới Địa Sát thành, nhìn thấy một gã nam tử mặc áo cà sa, sắc mặt hồng nhuận, ngồi xếp bằng trên một đài cao, không khỏi nhướng mày...

Chương 16 Địa Tạng Vương

Lúc này Địa Sát thành đã bị đoàn quân đoàn đại quân của Diệt Viêm thành bao vây, ít nhất có hơn một ngàn vạn ác ma ở xung quanh. Mà Địa Sát thành trải qua một kích của Diệt Vũ Thương Sinh ấn ngày đó, số lượng binh mã còn lại chưa tới trăm vạn. Thế nhưng hiện giờ mấy chục vạn ác ma này trên người kim quang đại phóng, lẳng lẳng đứng sau lưng nam tử kia, nhìn qua rất là nghe lời.

Tên nam tử kia mặt mang vẻ từ bi, trong miệng đang không ngừng lầm bầm cái gì đó, thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại truyền khắp toàn bộ chiến trường, nghe những thanh âm kia, coi như là những ác ma bên người Băng Minh, sát ý trong mắt vậy mà cũng dần dần nhạt đi, giống như bị người ta thôi miên vậy.

“Người là người phương nào?” Băng Minh lạnh lùng nói, mà thiết kiếm sau lưng lại run rẩy một hồi, giống như tùy thời đều muốn ra khỏi vỏ.

“Bần tăng địa tạng, cung kính chờ thí chủ đã lâu!” Nhìn thấy Băng Minh đến, tên nam tử kia nhàn nhạt cười cười, hướng Băng Minh vái chào.

“Địa Tạng? Địa Tạng Vương Bồ Tát?” Băng Minh sững sờ, từ trong miệng Diệt Tĩnh Vũ, hắn đã hiểu chút ít về những thần thánh thời đại Thái Cổ kia, vừa nghe đối phương là địa Tạng, trên mặt Băng Minh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Địa Tạng Vương, một trong bốn đại Bồ Tát của Phật giáo, trong truyền thuyết pháp lực của hắn còn cao thâm hơn cả Phật bình thường, ngoại trừ số rất ít mấy tên cổ Phật ra, những Phật tu khác đều không bằng hắn, chỉ có điều bởi vì hắn phát xuống hùng nguyện “Địa Ngục Bất Không, thề không thành Phật!” Lúc này mới một mực không thành Phật.

“Chính là bần tăng!” Địa Tạng Vương khẽ cười nói.

“Người chờ ta làm gì?” Nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của Địa Tạng Vương, trong lòng Băng Minh hiện lên một chút bất an.

“Thí chủ hữu duyên với Phật ta, ta đặc biệt tới độ hóa thí chủ!” Địa Tạng Vương vẫn cười nói.

“Thật có lỗi, ta không có nửa điểm hứng thú với Phật của người!” Băng Minh cười lạnh một tiếng, thiết kiếm sau lưng bỗng nhiên phát ra một tiếng long ngâm, trực tiếp bắn ra, xuất hiện ở trong tay phải của hắn, một cổ sát khí lẫm liệt từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

Nhìn thấy phản ứng của Băng Minh, trên mặt Địa Tạng Vương vẫn tươi cười như cũ, tựa hồ đã sớm đoán được Băng Minh sẽ có phản ứng này.

“Giết...” Băng Minh hừ lạnh một tiếng, lập tức ra lệnh tiến công, đám ác ma phía sau hắn gào thét lao về phía Địa Sát thành.

Đôi mắt với mấy ngàn ác ma tấn công, trên mặt Địa Tạng Vương toàn là vẻ từ bi, dường như căn bản không muốn giết chết những ác ma này, mà là kẻ tín ngưỡng giống như mình.

“Ngã phật từ bi, các người mặc dù trời sinh tính hung ác, nhưng Phật cũng nguyện ý đi cứu các người, buông xuống đồ đao lập địa thành Phật!” Một trận thanh âm tràn ngập từ bi từ bi truyền ra, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo kim quang hiện lên!, Thế mà chui thẳng vào trong cơ thể những ác ma này, những ác ma vốn còn rất hung hãn kia nghe được thanh âm này, ánh mắt cũng từ từ tan rã, hai mắt vốn đỏ ngầu vậy mà chậm rãi trở nên hiền lành, trở nên nhẹ nhàng.

Sát ý mãnh liệt cũng từ từ tiêu tán, thậm chí ngay cả mây đen dày đặc giữa bầu trời cũng bắt đầu tán đi, một số ác ma tu vi không cao còn thật sự buông vũ khí trong tay xuống, ngồi xếp bằng xuống, không ngờ học theo bộ dáng Địa Tạng Vương tụng kinh văn.

Thả thanh âm đồ đao lập địa thành phật vang lên khắp chiến trường, theo thanh âm này vang lên, càng ngày càng nhiều niệm lực không ngừng ngưng tụ trên thân Địa Tạng Vương.

Mà kim quang trên người hắn càng ngày càng sáng, càng lúc càng lớn, niệm lực kia uy lực cũng càng lúc càng lớn.

Nhìn thấy tình huống như vậy, trong lòng Băng Minh càng thêm kinh hãi, hay cho một Địa Tạng Vương, quả nhiên là Địa Ngục Bất Không thề không thành Phật, vậy mà hắn lại lấy lực lượng tín ngưỡng lớn lao của bản thân độ hóa những ác ma khát máu thành tính này.

Nếu như đợi hắn tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa toàn bộ Địa Minh sẽ trở thành nơi hắn tín ngưỡng. Băng Minh được Diệp Tĩnh Vũ nhờ cậy, trấn thủ Địa Minh, nào có thể để chuyện như vậy phát sinh, thân ảnh lóe lên, trực tiếp hướng Địa Tạng Vương mà đi.

Người muốn độ hóa những ác ma này, vậy trước hết ta sẽ độ hóa người!

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân ảnh Băng Minh đã tới trước người Địa Tạng Vương, thiết kiếm trong tay đâm thẳng về phía trái tim Địa Tạng Vương. Tốc độ kiếm của gã cực nhanh, người bình thường nhanh căn bản không kịp phản ứng, đã đi tới ngực Địa Tạng Vương, thậm chí đã sắp đâm rách kiện cà sa kia.

Đây có lẽ là khoảng cách không đến một ghé, theo lý thuyết nói chỉ cần hắn hơi chút dụng lực là có thể dễ dàng đâm thủng ngực Địa Tạng Vương. Thế nhưng không biết tại sao, khoảng cách gần như vậy đối với Băng Minh mà nói lại giống như một cái hào rộng lớn khó có thể vượt qua, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, vẫn khó có thể đâm ra một kiếm kia.

Băng Minh biết rõ, đó là thần thông của đôi phương quảng đại, dùng thần thông trong gang tấc Thiên Nhai, nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên mặt Địa Tạng Vương, trong lòng của hắn có một trận hỏa khí.

Nếu ta không đâm chết người, vậy ta liền đập chết người a...

Một tay nâng lên, lẳng ấn tản ra ngũ sắc quang mang xuất hiện trên bầu trời, mang theo lực lượng ngũ hành hướng đầu Địa Tạng Vương ném tới.

Xiển ấn chính là dã luyện của Phục Hy sở, dùng để trấn áp thiên hạ, uy lực to lớn cỡ nào, vừa mới tuột tay ra, cổ uy áp kia liền khiến Địa Tạng Vương nhướng mày, dù hắn đã siêu thoát, dù hắn đã được giải thoát, nhưng đối mặt với loại Thái Cổ Thần Khí này, hắn vẫn không dám khinh thường.

Một tay điểm nhẹ, từng đóa hoa sen màu vàng xuất hiện xung quanh thân thể hắn, bảo hộ hắn, thế nhưng khi ấn kia hạ xuống, những đóa sen vàng kia tựa như là đậu hũ làm ra, trực tiếp bị uy áp kia chấn cho nát bấy.

Chứng kiến một màn như vậy, trong lòng Địa Tạng Vương hoảng hốt, hai tay nhanh chóng kết động, lập tức kết xuất một bảo bình cam lộ ấn ấn áp xuống, một cái bảo bình màu vàng xuất hiện trên không trung, thế nhưng vừa mới tiếp xúc cùng điệp ấn liền trực tiếp bị nổ nát.

Sắc mặt Địa Tạng Vương lần nữa biến đổi, thế nhưng tựa hồ là vì bảo vệ hình tượng của mình, lão vậy mà không có ý tránh né, chỉ là không ngừng kết xuất các loại thủ ấn đậm thẳng xuống lăng ấn trên bầu trời kia.

Vô Úy Ấn, Bảo Bình Ấn, Liên Hoa Ấn, Như Ý Bảo Ấn, một cái lại một cái thủ ấn to lớn đánh ra. Thế nhưng những thủ ấn kiêu ngạo mà Địa Tạng Vương mang theo này khi đối mặt với Định Ấn, vẫn không có chút năng lực chống cự nào. Chỉ nghe thanh âm ầm ầm vang lên, những thủ ấn kia liền vỡ nát ra từng cái một.

Thời điểm đại nguyên ấn cuối cùng bị đánh nát, Địa Tạng Vương mới ý thức được uy lực tuyệt cường của lăng ấn, biết mình tuyệt đối khó mà chống cự ấn này, rốt cuộc không quan tâm đến hình tượng của mình nữa, thân thể lăn một vòng, liền tránh qua một bên.

Nhưng vào lúc này, làm sao còn kịp, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, góc cạnh lăng ấn hung hăng đập vào bả vai của hắn, trực tiếp đập vỡ nửa người của hắn, mảng lớn huyết dịch màu vàng chảy ra, mà toà đài sen hắn vừa ngồi kia càng bị nện nát bấy.

“A...” Khuôn mặt thông dong của Địa Tạng Vương hoàn toàn biến mất, hẳn thật sự không nghĩ tới Băng Minh chỉ là một gia hỏa có tu vi sơ cấp mà lại có thể phát huy được lực lượng khủng bố như vậy.

Vào lúc này, thân thể Băng Minh lại một lần nữa đi tới trước người hắn, thiết kiếm trong tay dùng tốc độ nhanh như chớp đâm về phía mi tâm Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương nổi giận, thế nhưng hơn phân nửa thân thể của lão đều bị lăm ẫn nên bị thương, bây giờ thân thể chính là lúc mất đi cân bằng, làm sao có thể ngăn cản một kiếm mạnh nhất này, chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng đầu qua.

“Xoẹt...” Thanh thiết kiếm Băng Minh này không biết đã tự mình luyện chế bao nhiêu năm rồi, trực tiếp gọt đứt hơn nửa cái đầu Địa Tạng Vương, một mảng lớn óc màu vàng không ngừng trào ra...

Địa Tạng trong lòng nổi giận, hẳn nào ngờ tốc độ gia hỏa trước mắt này lại nhanh như vậy, càng không nghĩ tới hẳn thật sự sẽ ra tay với mình, hơn nữa ra tay tàn nhẫn như vậy, mình chính là Địa Tạng Vương a, chẳng lẽ trong lòng hắn một chút cổ kị cũng không có sao?

Băng Minh sẽ không bận tâm, hẳn cho tới bây giờ cũng sẽ không cổ kị cái gì, người là Địa Tạng Vương cũng tốt, người là Phật chủ cũng được, trong mắt hắn, chỉ có một mình Diệp Tịch Vũ cùng mười vị Minh Vương kia tồn tại, tuy nói người năm đó vẫn là cấp trên của mười vị Minh Vương, nhưng có quan hệ gì với hắn đâu?

Người muốn độ ta, ta lại không cho người độ.

Sau khi một kiếm gọt đi nửa cái đầu của Địa Tạng Vương, hẳn cũng không có ý định thu kiếm ngay lập tức, thân thể sải bước về phía trước một bước, tay trái đã thu hồi thao ần, giờ lên lăm ẫn ném về phía nửa cái đầu còn lại của Đế Tạng Vương.

Thừa dịp người bệnh, lấy mạng người, đây chính là tôn chỉ của đoàn người bọn họ, tuyệt đối không cho kẻ địch có bất kỳ cơ hội phản kháng nào...

Thế nhưng dù sao Địa Tạng Vương cũng là nhân vật thành danh đã nhiều năm, làm sao có thể thật sự bị băng minh giết chết dễ dàng như vậy. Đối mặt với vết liễn gào thét kia, thân thể của ông ta lập loè một hồi, bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung, lại một lần nữa xuất hiện thời điểm đã đi ra ngoài ngàn dặm. Mà thương thể trên người ông ta, ngoại trừ bị giang ấn đập vỡ vai, những nơi khác đều khôi phục nhanh chóng như cũ.

“Tốt tốt tốt, không nghĩ tới hôm nay địa tạng của ta thiếu chút nữa lật thuyền, băng minh, bốn tọa cho người cơ hội, nếu như chính người không biết biết quý trọng, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Về từ bi trên mặt Địa Tạng Vương đã hoàn toàn biến mất, sát ý tràn trệ tản mát ra., Y là Địa Tạng Vương trấn thủ Huyết Hải năm xưa, quanh năm giao tiếp với ác ma, muốn dựa vào miệng độ hóa tất cả ác ma, tuyệt đối không thể độ hóa những ác ma kia, thủ đoạn trực tiếp nhất vẫn là bạo lực, bạo lực tuyệt đối mạnh mẽ...

Dưới vẻ bề ngoài từ bi của Địa Tạng Vương, ẩn tàng trong đó tuyệt đối là một trái tim cực kỳ máu tanh hung tàn, sự thô bạo...

Nhìn thấy Địa Tạng Vương dễ dàng tránh né công kích của mình như vậy, Băng Minh minh minh minh bạch, thực lực đối phương vượt xa mình, vừa rồi đánh lên cũng không giết được đối phương, như vậy sau khi có phòng bị, hẳn càng không thể đối phó được, đâu còn có thể tiếp tục dừng lại, xoay người chạy về phía đông.

Tuy nói Diệp Tĩnh Vũ bảo hấn trấn thủ Địa Minh, nhưng lại nói cho hấn nhiệm vụ quan trọng nhất chính là chăm sóc tốt cho mình, để Thanh Sơn không lo không có củi đốt, hấn đâu có chịu chết ở chỗ này?

“Bây giờ muốn đi, đã xong, Vô Lượng Thần Ân, đi!” Địa Tạng Vương hừ nhẹ một tiếng, một cỗ cự lực từ bầu trời trong nháy mắt hình thành...

dưới 1052 chỉ làm đao của hấn.

Diệp Tĩnh Vũ mang theo Lương tiêu Di đến Thông Thiên sơn, thế nhưng không nhìn thấy thân ảnh Thông Thiên giáo chủ, Luân Hồi Chi Nhân quét mắt một hồi. Thế nhưng Thông Thiên sơn to lớn trống rỗng, ngay cả những đạo đồng lưu lại quản lý tất cả cũng không biết đi đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hấn không còn ở đây?

Tu vì Thông Thiên cao thâm cỡ nào, Diệp Tĩnh Vũ là người rõ ràng nhất, chẳng lẽ trong tam giới này còn có ai có thể mang hấn đi sao?

Thân ảnh của đám người Cửu Phượng cũng lần lượt đuổi tới, khi nhìn thấy đạo tràng Thông Thiên trống rỗng, tất cả mọi người đều sững sờ ở đó? Chuyện gì xảy ra? Tại sao tất cả đều biến mất hết vậy? Chẳng lẽ có ai có thể kinh động bọn họ mang đi thông thiên sao?

Ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên cảm thấy trái tim mình đau đớn một hồi, thật giống như bị người ta dùng dao ăn sống một miếng thịt...

Trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, mồ hôi lạnh túa ra, một tay chăm chú che ngực, đúng là đau đớn vô cùng.

“Tĩnh Vũ, ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Tĩnh Vũ, bọn người Cửu Phượng, Lạc Linh Nhi đều lo lắng một hồi, thân thể mấy nàng liền trực tiếp hướng Diệp Tĩnh Vũ phóng tới, Cửu Phượng cùng Hi Dương càng là một trái một phải đỡ Diệp Tĩnh Vũ.

“Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, cứ cảm giác như thứ gì đó đã rời khỏi ta vậy!” Đôi môi Diệp Tĩnh Vũ hơi trắng bệch, miệng gian nan nói.

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lương Tiêu Tỳ và Xích Di Đà trên mặt đất, phát hiện thân thể

bọn họ tuy rằng tức giận yếu ớt, thế nhưng cũng không hoàn toàn mất đi sinh cơ, tạm thời không có nguy hiểm gì chứ?

“Vẫn nên cứu bọn họ trước đã?” Diệp Tĩnh Vũ cố nén đau đớn trong lòng, chỉ chỉ Lương tiểu thí cùng Xích Di Chử trên mặt đất nói.

Vốn tưởng rằng có Thông Thiên tại đây, muốn cứu hai người là chuyện dễ dàng, nhưng hiện tại Thông Thiên không có ở đây, lại không thể không tự mình động thủ cứu viện.

Cũng may bên cạnh hắn còn có một câu mang, tuy tu vi kém xa Thông Thiên, thế nhưng cứu người này cũng không chậm hơn bao nhiêu, hơn nữa bản thân Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, máu của hắn chính là linh dược tốt nhất.

Diệp Tĩnh Vũ vừa nói chuyện, mọi người lập tức dìu hai người vào, thậm chí Anh Không Thích bị thương cũng được bọn họ mang vào mật thất. Cửu Phượng cầm trong tay Xi Vưu Kỳ., Chung quanh Thông Thiên sơn bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, mà Công Tôn Lộ cũng tế ra Tru Tiên Kiếm Trận do Lương Tiểu Ty bỏ lại, bày ra kiếm trận trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tuy nhiên trong lòng của nàng rất lo lắng cho an ủi của Lương tiểu Nhi, nhưng nàng lại minh bạch lúc này tuyệt đối không được nóng lòng.

Thông Thiên bỗng nhiên không có, Hầu Tử cũng bị bọn hắn bắt đi, bây giờ tất cả gánh nặng đều đặt ở trên vai Diệp Tĩnh Vũ, nhìn đám người Lương Tiểu Hữu đang hôn mê bất tỉnh, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhíu chặt cùng một chỗ.

Tất cả đều đã bắt đầu rồi sao? Còn sớm như vậy, bọn họ đã bắt đầu động thủ rồi sao? Ngay cả cơ hội phát triển sinh tức cũng không cho sao? Bọn họ sợ hãi mình như thế sao?

Đúng rồi, Cửu Long Thông Thiên thang một lần có thể mang chín người xuống, Dương Tiễn cùng Na Tra chiếm cứ hai danh ngạch, bảy danh ngạch còn lại kia? Bên mình hắn là một thế lực cực lớn, bọn họ mới xuất động hai người, vậy còn bảy người còn lại thì sao? Bọn họ đi đâu? Chẳng lẽ là...

Đột nhiên Diệp Tĩnh Vũ nghĩ đến Băng Minh ở Địa Minh, còn có Độc Cô Bá Thần và Tuyết Linh ở Bắc Minh chi địa xa xa...

Nghĩ tới đây, tim mật hấn như muốn nứt ra, mơ hồ hiểu được vì sao trong lòng mình đau đớn như vậy, thế nhưng hiện tại Lương Tiểu Tử và Xích Di Chữ gặp nguy hiểm, cho dù hấn muốn đi xem cũng không được...

“Băng Minh, sư phụ, các người nhất định phải kiên trì!” Trong lòng Diệp Tĩnh Vũ âm thầm cầu khẩn, nhưng lại bắt đầu phối hợp câu quang cầu cứu Lương Tiểu Hữu và Xích Di Chữ Băng.

Trong lòng của hấn đã quyết định, nếu như Băng Minh và Độc Cô Bá Thần thật sự có chuyện gì, cho dù hủy thiên diệt địa, hấn cũng muốn giết chết những người chơi cờ phía trên kia.

Hình ảnh lại một lần nữa trở lại Địa Minh Địa Sát thành, Địa Tạng Vương trực tiếp đánh ra một chương, Vô Lượng Thần Ấn to lớn tựa như một bàn tay của Thái Cổ Cự Nhân, hung hăng đập vào trên người Băng Minh.

Thân thể Băng Minh trải qua vô số hàn băng chi khí rèn luyện, đã sớm đạt đến trình độ cực kỳ kiên cố. Thế nhưng đối mặt với một chương như vậy, y nguyên như con ruồi bị đập bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra tựa như suối, không còn là dòng máu đỏ tươi như máu của nhân loại nữa, mà mang theo dòng máu màu vàng nhạt, tựa như máu của cương thi.

Mà xương cốt trên người hấn, càng phát ra âm thanh đùng đùng, cũng không biết bị một chương này đánh gãy bao nhiêu cây, thân thể trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, thiết kiếm cùng xích ấn đều ngã ở một bên, nào còn có năng lực nhúc nhích.

Địa Tạng Vương bước một bước về phía trước, đi thẳng tới trước người Băng Minh, hung hăng đập một cước lên đầu Băng Minh...

“Người có nguyện ý quy y Phật ta không!” Giọng nói tràn ngập tức sát từ trong miệng Tàng Vương truyền ra.

“Không đồng ý...” Xương cốt trên người Băng Minh hầu như vỡ vụn, muốn gãy dựa, nhưng lại không có nửa điểm khí lực.

“Thật sự không muốn?” Địa Tạng Vương hung hăng một cước đập xuống, trực tiếp đập rơi nửa lỗ tai của hấn, đau đớn tột

cùng khiến cho Băng Minh suýt nữa bất tỉnh, nhưng hắn vẫn không có ý lùi bước.

“Đánh chết ta cũng không được...” Băng Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói...

Địa Tạng Vương giận dữ, không ngừng giẫm lên người Băng Minh, mỗi một cước đều là lực lượng khổng lồ như vậy, không giẫm ra mấy chục cước, ông ta sẽ hỏi người có chịu quy y Phật ta hay không, thế nhưng Băng Minh lại dùng nghị lực vô thượng của chính mình một lần lại một lần cự tuyệt hắn.

Không biết qua bao lâu, thân thể Băng Minh cơ hồ hoàn toàn tan vỡ, thậm chí ngay cả lực lượng trong cơ thể hắn cũng bắt đầu trôi ra bên ngoài, Địa Tạng Vương mới ngừng tra tấn, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống Băng Minh.

“Người đã không muốn quy y Phật ta, vậy bần tăng người độ người đến một thế giới khác đi...” Thanh âm Địa Tạng Vương tràn đầy khí tức tức sát, mà tay phải của hắn chậm rãi nhấc lên, một thanh thiền trượng xuất hiện trong tay của hắn.

“Địa Tạng Lưu Lưu Tinh!” Ngay lúc Địa Tạng Vương muốn giơ thiền trượng lên gạt bỏ hoàn toàn băng minh thì một giọng nói truyền tới, Địa Tạng Vương nhìn lại, liền thấy một nam tử mặc áo cà sa, cưỡi một con sư tử màu xanh bay tới.

“Lưu hắn lại thì có tác dụng gì?” Địa Tạng Vương nhìn người tới, nhàn nhạt nói.

“Đều có diệu dụng...” Người nọ mỉm cười...

Địa Tạng Vương không nói thêm gì nữa, dùng sức một cước đá vào thân thể như thịt nát của Băng Minh, mà nam tử kia lại bảo mình ngồi xuống sư tử màu xanh ngậm Băng Minh lên, xoay người biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy thân ảnh nam tử biến mất, trên mặt Địa Tạng Vương không chút biểu tình, quay người nhìn về phía những ác ma đang chém giết kia, trong mắt bỗng nhiên hiện lên từng đợt thô bạo.

Buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật, nếu các người không cách nào buông bỏ đao đồ, vậy để ta tự mình động thủ đi,

người chết rồi, sẽ luôn buông xuống, không phải sao?

Trong lòng nghĩ vậy, thân ảnh Địa Tạng Vương lay động, hóa thân cao trăm vạn trượng, cầm trong tay thiền trượng to lớn kia, phóng tới đại quân ác ma...

Một trận tàn sát, bắt đầu...

Mà vào lúc này, ở Bắc Minh xa xôi, Độc Cô Bá Thần lại khiến cho tuyết linh ngừng tu luyện mỗi ngày, chỉ để nàng lẳng lẳng ngồi trước người mình.

Nhìn khuôn mặt kiên nghị của Tuyết Linh, nhìn ánh mắt lạnh như băng của nàng, Độc Cô Bá Thần trong lòng thì thảo thờ dài một tiếng, mình khổ sở huấn luyện như vậy, rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

“Tuyết Linh, ngươi cảm thấy đao là gì?” Không biết qua bao lâu, Độc Cô Bá Thần bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Tuyết Linh sửng sốt, đao là gì? Từ khi nàng trở thành đệ tử Độc Cô Bá Thần, hình như mỗi ngày nàng đều giao tiếp với đao, nhưng rốt cuộc đao là cái gì? Là vũ khí? Là hung khí? Nếu đúng là như vậy, Độc Cô Bá Thần sao có thể hỏi ra vấn đề nông cạn như vậy.

Nàng không rõ, không hiểu, không hiểu...

“Đối với một đao khách, đao là tính mạng của hắn, đối với một đồ tể, đao là công cụ của hắn, đối với một binh sĩ, đao là binh khí của hắn, đao, đối với mỗi người đều có ý nghĩa khác nhau, ta là một đao khách, cho nên đối với ta mà nói, đao là tính mạng của ta, sinh mạng của ta chính là đao, thế nhưng, ngươi cũng không phải là đao khách... Cho nên ngươi không hiểu đao...” Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Tuyết Linh, Độc Cô Bá Thần tiếp tục mở miệng nói.

Tuyết Linh có chút khó khăn nhẹ gật đầu, nàng xác thực không phải là đao khách, nàng thậm chí không rõ một đao khách cần phải làm gì? Nàng chỉ là muốn tăng thực lực của mình lên mà thôi, nàng chỉ muốn có năng lực trợ giúp Diệp Tĩnh Vũ mà thôi, chỉ là như vậy thôi, tu luyện đao pháp, chỉ là một con đường để tăng tu vi...

Cho nên, nàng không phải là một đao khách...

“Người không hiểu đao, cái này không trách người, nhưng người nhất định phải hiểu người vì cái gì, người cần phải có mục tiêu, mới có phương hướng, người nói cho vì sự, đến cùng người vì cái gì?” Độc Cô Bá Thần từ tốn nói.

“Vì đề thăng tu vi, vì trợ giúp đại ca ca...” Tuyết Linh hầu như không có bất kỳ do dự gì, trực tiếp trả lời, đây là ý nghĩ trong lòng nàng, cũng là chấp niệm một mực, hết thảy đều vì hắn, vì cứu nàng ra từ trên con đường tử vong.

“Vì giúp hắn? Vậy người có nguyện ý trở thành đao của hắn không?” Thấy phản ứng của Tuyết Linh, Độc Cô Bá Thần cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngữ khí vẫn rất bình thản.

Tuyết Linh ngẩn người, nàng không hiểu lời nói Độc Cô Bá Thần, nhưng rất nhanh, nàng lại gật đầu lia lịa, chỉ cần có thể trợ giúp hắn, cho dù trở thành một cây đao, một thanh đao không chút ý thức, thì đã sao?

Thấy Tuyết Linh kiên định gật đầu nhẹ, gương mặt lạnh lùng của Độc Cô Bá Thần lộ ra vẻ tươi cười, nhưng thanh thạch đao hắn đang ngồi đột nhiên biến thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay ra ngoài, trong nháy mắt đâm thủng trái tim Tuyết Linh, máu đỏ thẩm phun ra, vẩy lên trên thạch đao, nhuộm đỏ thạch đao.

Tuyết Linh trong lòng có chút đau đớn, nhưng trên mặt nàng lại không có nửa điểm ý trách cứ Độc Cô Bá Thần, nàng biết, hắn tuyệt đối sẽ không hại mình.

Huyết dịch không ngừng bị thạch đao hấp thu, ý thức của nàng dần trở nên mơ hồ. Cuối cùng, toàn bộ thạch đao đều biến thành một thanh đao màu đỏ như máu, mà thân thể Tuyết Linh lại chậm rãi đổ xuống, ngay cả linh hồn của nàng cũng bị hút vào bên trong...

Nhìn Tuyết Linh ngã trên mặt đất, Độc Cô Bá Thần khẽ thở dài một tiếng, một tay điểm một cái, thanh thạch đao kia hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp xông về phía vực sâu không nhìn thấy bờ kia...

Tuyết Linh, vì sư vốn định dùng thời gian ba trăm năm bồi dưỡng con, thế nhưng thời gian thật sự là không đủ, đây là thứ duy nhất vì sư có thể làm cho con, hi vọng lúc con hiểu được, con đã trở thành một cây đao, một thanh chỉ vì nó mà tồn tại...

Trong lòng thì trào thổ dài một tiếng, Độc Cô Bá Thần chậm rãi quay người lại, nhìn về phía bóng người đi ra từ trong hư không kia...

Hạng 103, Độc Cô cầu bại.

Đó là một nam tử đồng dạng mặc áo vải, mặc dù dáng người, hay là ăn mặc quần áo, có chút tương tự Độc Cô Bá Thần, mà sau lưng hắn cũng đeo một thanh thiết kiếm, một thanh thiết kiếm nhìn như rỉ sét loang lổ, nhìn qua giống như là một kiếm khách, nhưng không bằng nói là một tên ăn mày, một tên ăn mày lang thang.

Nam tử này cứ thế bước từng bước một tới, lúc còn cách Độc Cô Bá Thần chừng 100 bước mới ngừng lại.

“Độc Cô Bá Thần?” Nam tử mở miệng đầu tiên nói, âm thanh kia vậy mà có chút kinh ngạc, có chút kích động, còn có kia nhàn nhạt vui mừng.

“Đúng vậy, các hạ là?” Long mày Độc Cô Bá Thần hơi nhếch lên, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy người đàn ông này mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, thế nhưng cho dù hắn lật qua tất cả trí nhớ trong đầu, cũng không biết đã gặp nam tử này ở đâu.

“Độc Cô Cầu Bại...” Tên nam tử kia nhẹ nhàng phun ra mấy chữ...

Thân thể Độc Cô Bá Thần chấn động tại chỗ, Độc Cô Cầu Bại? Năm đó một kiếm kia chém giết tồn tại mấy vạn đại quân phương Tây? Là tồn tại cường hãn nhất trong lịch sử của Độc Cô gia tộc? Hắn... Hắn lại còn sống?

Đột nhiên trong đầu Độc Cô Bá Thần trống rỗng, có thể nói, bất kỳ người Độc Cô gia nào đối với việc Độc Cô cầu bại đều sùng bái hắn, coi hắn là thần tượng và ánh mắt siêu việt, Độc Cô Bá Thần cũng không ngoại lệ, nhưng hiện tại thì..., Vị thần tượng này đột nhiên đứng trước mặt mình, loại cảm giác này khiến Độc Cô Bá Thần cảm thấy rất hoang đường, nhưng hắn lại không thể không tin lời nói của nam tử, chỉ vì khí tức trên người hắn phát ra, đều giống người của Độc Cô gia như

đúc, đó là khí tức phát ra từ trong xương cốt, người khác căn bản không thể giả bộ được.

Công phu ngày người trong chốc lát, Độc Cô Bá Thần đã khôi phục trấn tĩnh...

“Người tới đây là để giết ta?” Độc Cô Bá Thần hiểu, lúc này hắn đã đến, tất nhiên là do đám người trên kia an bài, tuy hắn không rõ vì sao Độc Cô Cầu Bại không chỉ còn sống mà còn trở thành tay chân của đám người thượng tầng kia.

“Không, ta chỉ tới xem Độc Cô gia chúng ta nhiều năm qua rút cuộc đã xuất hiện thiên tài dạng gì...” Độc Cô cầu bại nhàn nhạt nói, trong mắt không có nửa điểm sát ý, chỉ có vẻ tán thưởng thật sâu, hiển nhiên là cảm thấy tán thưởng định lực Độc Cô Bá Thần.

Sau khi nhìn thấy thần tượng của mình còn có thể bình phục tâm tình nhanh như vậy, phân định lực này tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được.

“Hiện tại ngươi có thấy không? Có hài lòng không?” Độc Cô Bá Thần rất bình tĩnh nói, tuy nói đối phương thật sự là vị tổ tiên kia của hắn, thế nhưng lại không biết là nguyên nhân gì, nghĩ tới đối phương có thể là người từ trên tới, trong lòng của hắn có chút buồn bực, cũng không có ý xem hắn là tổ tiên của mình.

Hắn có vận mệnh của mình, hắn sẽ không chạy trốn vận mệnh của mình. Hắn có một đồ đệ nghịch thiên, mình là sư phụ, sao có thể thỏa hiệp với thiên đạo được. Cho nên dù đối phương phải ra một vị tổ tiên Độc Cô gia, hắn vẫn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

“Thấy rồi, cũng rất hài lòng, thật sự hài lòng!” Trên gương mặt lạnh lùng của Độc Cô Cầu Bại vậy mà lộ ra vẻ tươi cười.

“Vậy tại sao ngươi còn muốn ở lại chỗ này?” Giọng điệu Độc Cô Bá Thần bình thản nói.

“Chính bởi vì vừa lòng, cho nên ta không muốn ngươi đi sai đường, Bá Thần, đi theo ta!” Độc Cô Cầu Bại khẽ cười nói.

“Kỳ ngạ? Ha ha, chỉ là mỗi người có con đường khác nhau mà thôi, các hạ mặc dù là thiên tài vài vạn năm khó gặp nhất của Độc Cô gia ta, cũng là tiền bối của ta, thế nhưng con đường của ta và các hạ không giống nhau, thật giống như sở tu của các hạ vẫn là kiếm, mà ta lại tu luyện là đao!” Nghe Độc Cô cầu bại, Độc Cô Bá Thần một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Đến cấp độ như bọn họ, có một số việc không phải chỉ dựa vào một chút huyết thống là có thể hóa giải được.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ha ha, ngươi nói không sai, chỉ là ngươi thật đã quyết định chờ ta động thủ sao?” Độc Cô Cầu bại nhẹ nhàng cầu bại nhẹ nhàng gật đầu, cũng không bởi vì lời nói của Độc Cô Bá Thần mà tức giận.

“Nếu ngươi thật sự muốn để ta đi cùng ngươi, vậy sẽ không thiếu một lần động thủ!” Độc Cô Bá Thần nhàn nhạt nói, một ngón tay bỗng bắn ra một đạo đao khí, trực tiếp điêu khắc trên mặt đất một thanh thiết đao, cứ như vậy nằm ở trong tay.

“Bá Thần, ngươi làm sao khổ vậy?” Nhìn thái độ Độc Cô Bá Thần kiên quyết như vậy, Độc Cô Cầu Bại rất là tiếc rẻ lắc đầu.

“Không khổ, có thể đánh với ngươi một trận, cũng là tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của ta, trước kia cho rằng giấc mộng này vĩnh viễn cũng không thể thực hiện, hiện tại xem ra lại không phải như vậy!” Độc Cô Bá Thần lắc đầu, ra hiệu chính mình tuyệt không khổ.

“Thế nhưng Độc Cô gia đã không còn hậu nhân!” Giọng nói của Độc Cô Cầu Bại bỗng nhiên có chút lạnh lẽo.

“Đúng vậy, Độc Cô gia đã không có hậu nhân, các nàng Độc Cô Thiên trước sau gặp nạn lần trước, cho nên ta càng không thể đi theo ngươi, bởi vì trên thế giới này, không phải người nào khác đã khiến các nàng biến mất, mà là mấy người phía sau ngươi!” Ngữ khí Độc Cô Bá Thần vẫn bình thản như vậy, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ lạnh như băng.

Trận đánh cướp mấy ngàn năm trước kia đã chết bao nhiêu người, ngoại trừ người sống sót ở Cửu Châu ra thì toàn bộ

đám Man tộc ở Nam Hoang Man lâm đều mất mạng khi hậu nhân của Độc Cô gia tộc ẩn tu ở Thiên Đãng sơn mạch., Kết quả như vậy là đau lòng, đối với Độc Cô Bá Thần mà nói cũng là một thương tích rất lớn, từ đó trở đi hẳn biết rõ, thiên địa bất nhân lấy vạn vật làm chó ngao, bọn họ muốn giữ gìn sự sống cũng chỉ có cách lật đổ Thiên Đạo này.

Độc Cô Cầu Bại trăm mặc. Năm đó, một thân tu vi của hắn kinh thiên động địa, vốn cho rằng đã vô địch thiên hạ, ai ngờ lại gặp được vị kia. Ở trước mặt hắn, mình mới thấy được thế nào mới là kiếm? Mà hắn từ mấy vạn năm trước cho dù là chuẩn những chuyện phát sinh, hoặc là nói, là hắn tự mình sắp xếp tất cả những thứ này.

Độc Cô cầu bại đã sớm trở thành nô bộc trung thành nhất bên cạnh hắn. Đúng vậy, nô bộc, hiện tại chủ nhân của mình muốn mình tự mình mang con cháu của mình đi, còn là con cháu xuất sắc nhất, trong lòng Độc Cô cầu bại cảm thấy thế nào?

Nhưng hắn minh bạch, đây cũng là phương pháp duy nhất kéo dài huyết mạch Độc Cô gia, hắn tự nói với mình như vậy, cũng hứa hẹn với chính mình như vậy...

Không nói thêm gì nữa, Độc Cô Cầu Bại trực tiếp rút thanh thiết kiếm trên lưng ra, thanh thiết kiếm rỉ sét loang lổ kia.

Không có tiếng long ngâm trong tưởng tượng, cũng không có kiếm quang hoa lệ trong tưởng tượng, khi thanh thiết kiếm rút ra, những thứ nhìn thấy vẫn là một thanh thiết kiếm bình thường, thậm chí không có nửa điểm kiếm khí.

“Bá Thần, động thủ đi!” Mũi kiếm Độc Cô Cầu Bại trực chỉ Độc Cô Bá Thần, trong miệng lạnh lùng nói ra.

Nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại cứ như vậy rút trường kiếm ra, Độc Cô Bá Thần khẽ cau mày, tuy nói nhìn qua Độc Cô Cầu Bại cũng không có biến hóa gì, cũng không có bất kỳ kiếm khí cường đại nào, nhưng hắn lại cảm thấy mình đã bị Độc Cô Cầu Bại phỉ công khóa lại, phảng phất bốn phương tám hướng đều là Độc Cô Bá Thần kiếm, đây là kiếm gì?

“Tâm niệm kiếm!” Dường như nhìn ra nghi hoặc của Độc Cô Bá Thần, Độc Cô Cầu Bại mở miệng giải thích.

“Kiếm Tâm Niệm? Tâm niệm sở động? Đều là lợi kiếm phải không?” Độc Cô Bá Thần hỏi.

“Không sai...” Độc Cô Cầu Bại gật đầu.

“Nếu cảnh giới của ngươi chỉ có như vậy, có lẽ lần này ngươi phải thất vọng rồi!” Độc Cô Bá Thần nói một tiếng như vậy, thân thể của hắn đã bước một bước về phía trước, thanh thiết đao vừa chế thành đã chém về phía Độc Cô cầu bại.

Nếu là Tâm Niệm chi kiếm, vậy mình chỉ cần phá tâm là tốt rồi...

Nhìn thấy Độc Cô Bá Thần vừa đến liền lựa chọn chủ động, trong mắt Độc Cô Cầu Bại cũng dần dần sáng lên. Theo tâm ý hắn biến hóa, vô số đạo kiếm khí lăng không mà thành, trực tiếp đâm về phía Độc Cô Bá Thần. Thế nhưng Độc Cô Bá Thần lại tựa như không nhìn thấy, vẫn nắm chặt thiết đao trong tay, cứ như vậy chém thẳng về phía Độc Cô cầu bại...

Một vết đao mang màu đen sẫm đen từ trên thiết đao kia chậm rãi sáng lên, thật sự là chậm rãi phát sáng lên, giống như một đồng lửa than, hỏa diễm từ hỏa tinh âm đậm đến đầy trời...

Nhìn qua thì rất chậm chạp, thế nhưng khi thanh đao này xuất hiện trước khi Độc Cô cầu bại thân, nó đã biến thành một lưỡi đao tỏa ra ánh sáng đen chói mắt...

Trên mặt Độc Cô Cầu Bại càng lộ ra vẻ kinh hãi, thiết kiếm trong tay theo bản năng nghênh đón...

“Tâm niệm chi kiếm, chú trọng là tâm, lòng kiên định, tâm trầm ổn, tâm chấp nhất. Tuy ngươi lĩnh ngộ Tâm Niệm chi kiếm, nhưng tâm của ngươi vẫn chưa ổn định, chưa định., Không cứng, cho nên, ngươi đã thất bại...” Thanh âm của Độc Cô Bá Thần truyền đến rõ ràng, mà thanh đao sắt trong tay của hắn vừa vặn đón nhận thanh thiết kiếm trong tay Độc Cô Cầu Bại, hai thanh binh khí va chạm thanh thúy, không có năng lượng va chạm mạnh mẽ, nhìn qua giống như hai phàm nhân cầm hai thanh binh khí công kích. Thế nhưng thân thể Độc Cô Cầu Bại lại trực tiếp bắn ra ngoài, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi...

Về phần Độc Cô Bá Thần, toàn thân trên dưới đều phủ đầy vết kiếm, vết kiếm thật sâu, máu tươi không ngừng phun ra, nhưng trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đó là một nụ cười vui sướng... Hắn chiến thắng tưởng tượng của mình từ nhỏ đến lớn, là chiến thắng chân chính...

Cao thủ so chiêu, hoặc đánh mười ngày nửa tháng cũng sẽ không phân ra thắng bại, hoặc là thắng bại chỉ trong một ý niệm...

Chính bản thân vừa rồi đã hữu kinh vô hiểm đánh bại Độc Cô Cầu Bại, phá tâm, phá tan tâm niệm của hắn, tất nhiên thần hồn của hắn cũng bị thương nặng...

Thân thể của Độc Cô Cầu Bại rơi trên mặt đất, hắn cũng không có ý định bò dậy từ dưới đất, ánh mắt có chút hoảng hốt, mình thua? Không ngờ mình lại bại hoàn toàn như thế? Đặc biệt là nghĩ tới những lời nói kia của Độc Cô Bá Thần, những lời dạy dỗ vẫn bồi kia, trong lòng hắn lại không hề có một chút sinh khí nào.

Cường giả vi tôn, cho dù hắn là đời sau của mình, thế nhưng lĩnh ngộ về kiếm đạo hoặc đạo đạo, hắn đã vượt xa chính mình. Hắn nói không sai, tâm của mình không ổn, tâm của mình chưa ổn định, tâm của mình, không vững...

Thế nhưng cho dù mình thất bại thì đã sao? Chính mình vẫn muốn dẫn hắn đi, mang theo người có tiềm lực có trước nay nhất Độc Cô gia này đi, đúng vậy, mình nhất định phải dẫn hắn đi, mình không thể để hắn chết như vậy được...

Thân thể chậm rãi đứng lên, thân thể trực tiếp biến thành một đạo kiếm, một đạo vô ảnh vô hình kiếm, bắn về phía Độc Cô Bá Thần...

Đối mặt với một kiếm vô hình vô ảnh thất bại này của Độc Cô Bá Thần, con người Độc Cô Bá Thần đột nhiên co rút lại...

Hạng 104, Diệp Tinh Thần.

“Xuy xuy xuy...” Độc Cô Bá Thần còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, trên người hắn đã có thêm mấy trăm vết kiếm, máu tươi đỏ thẫm cứ như vậy không ngừng phun ra, xen lẫn là tu vi của hắn tinh xảo, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà cũng không biết chuyện gì xảy ra?

Toàn bộ thần niệm của hắn phóng ra ngoài, muốn tìm cho bằng được bóng dáng của Độc Cô cầu bại, thế nhưng mặc kệ hắn tìm kiếm thế nào thì đi đâu mà tìm được?

Thiết đao trong tay hắn đã bị kiếm khí sắc bén kia phá hủy, trên người hắn không còn chỗ nào hoàn hảo. Ngay lúc hắn chuẩn bị liều lĩnh phóng thích toàn bộ lực lượng của mình, một thanh trường kiếm hơi mờ xuất hiện trước mắt Độc Cô Bá Thần, lúc này Độc Cô Bá Thần mới ngạc nhiên phát hiện, Độc Cô Cầu Bại vậy mà không phải một người, mà là một linh, một kiếm linh.

Một thân ảnh màu vàng lại xuất hiện trước người Độc Cô Bá Thần, một tay nắm lấy thanh kiếm do Độc Cô Cầu Bại biến thành...

Thấy một màn như vậy, trong mắt Độc Cô Bá Thần cực độ kinh hãi, hắn thật sự không nghĩ tới sẽ là dạng này, thiên tài cường đại nhất trong lịch sử Độc Cô gia tộc vậy mà chỉ đủ cho người khác làm Kiếm Linh? Người này rốt cuộc là ai?

“Phù ần Thái Thanh, đi!” Nam tử kia quát khẽ một tiếng, ngay sau đó liền thấy hắn búng một ngón tay ra, một quả Thái Cực ấn từ trong tay hắn bay ra, trực tiếp khắc vào mi tâm Độc Cô Bá Thần.

Độc Cô Bá Thần lập tức cảm giác lực lượng trong cơ thể mình biến mất không thấy gì nữa, thậm chí ngay cả lực khống chế thân thể cũng biến mất...

Đây rốt cuộc là phù ấn như thế nào? Trong lòng Độc Cô Bá Thần tràn đầy vẻ kinh hãi, chẳng lẽ mình thật sự bị bọn họ mang đi như vậy sao?

“Độc Cô Cầu Bại, hiện tại tâm nguyện của ngươi xem như đã thành!” Nam tử kia dùng phù ấn Thái Thanh Phù của Thái Thượng Lão Quân phong ấn lực lượng của Độc Cô Bá Thần, sau đó nói với Độc Cô Cầu Bại.

“Đa tạ bóng...” Giọng nói của Độc Cô Cầu Bại truyền tới, nhưng bên trong lại tràn ngập cảm thương...

“Không cần cảm ơn ta, ngươi hẳn là biết mình phải làm gì rồi chứ!” Nam tử được gọi là Trường Mi mặt không chút thay đổi nói.

“Hiểu rồi...” Thanh âm cầu bại lại một lần nữa truyền tới, ngay sau đó liền cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ bộc phát trong thân kiếm kia, biến thành một cỗ lực lượng bành trướng, mắt thấy lúc sắp bộc phát ra lại lập tức bị thanh trường kiếm kia hấp thu.

Chỉ trong nháy mắt, hết thảy đã khôi phục bình tĩnh, mà trên thế giới này cũng không còn tồn tại Độc Cô cầu bại nữa, tất cả mọi thứ liên quan tới hắn đều bị xóa bỏ hoàn toàn.

Trên mặt nam tử lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn thanh trường kiếm hơi mờ trong suốt trong tay, nụ cười càng thêm đắc ý.

Đây là một thanh tiên kiếm do Thái Thượng Lão Quân đích thân dưỡng luyện, là một thanh trường kiếm không thua Hiên Viên Kiếm, chỉ có điều vẫn không có kiếm linh. Bây giờ người nổi tiếng muốn độc cô cầu bại trên kiếm đạo này lại tự nguyện trở thành kiếm linh của thanh kiếm này, làm cho uy lực của thanh kiếm này tăng lên gấp mấy trăm lần.

Một thanh kiếm này cũng trở thành thanh kiếm mạnh nhất trong tam giới... Độc Cô kiếm...

Độc Cô Bá Thần tận mắt chứng kiến một màn này, thế nhưng dưới phong ấn Thái Thanh Thần Phù mà Thái Thượng Lão Quân đích thân luyện chế, hẳn căn bản không có năng lực chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn Độc Cô cầu bại toàn bộ tâm

huyết của mình, toàn bộ thần niệm đều biến thành kiếm linh của thanh kiếm kia.

Từ nay về sau, hắn sẽ là một kiếm linh không có ý thức độc lập, một người chỉ biết kiếm linh hộ chủ...

Nam tử được gọi là Ảnh một tay thu hồi trường kiếm, nhưng tay áo vung lên đã cuốn Độc Cô Bá Thần vào. Nếu không phải Lão Quân phân phó, lão đã hoàn toàn diệt trừ Độc Cô Bá Thần, dùng máu tươi của mình để tinh luyện thanh kiếm mạnh nhất này...

Hắn không muốn làm một cái bóng, hắn muốn làm chúa tể của tam giới, hắn mới là chúa tể chân chính của tam giới, Hiên Viên Tĩnh không xứng, Diệp Tĩnh Vũ cũng không xứng...

Vừa nghĩ đến Diệp Tĩnh Vũ, gương mặt nam tử trở nên dữ tợn, trong ánh mắt càng tràn đầy phần nộ vô tận, giống như Diệp Tĩnh Vũ có thâm cừu đại hận gì đó...

“Diệp Tĩnh Vũ, ta muốn từng bước một đánh chết toàn bộ những người bên cạnh ngươi. Ngươi mang đến sỉ nhục cho ta, ta sẽ hoàn trả gấp bội!” Nam tử lạnh lùng hừ một tiếng, biến thành một đạo lưu quang, biến mất vô ảnh vô tung.

Sau khi thân ảnh biến mất thật lâu, một vầng hào quang xám xịt từ dưới vách núi bay lên, ngay sau đó liền thấy thanh thạch đao của Độc Cô Bá Thần lơ lửng lên, cứ như vậy đâm vào vách núi bên cạnh, từng đạo ánh sáng xám đen lóe lên, tựa như đang khóc thút thít nỉ non., Lại như đang cảm thán, minh khí lạnh như băng xung quanh không ngừng bị thanh thạch đao hấp thu, lập trường tuyệt cường xuất hiện xung quanh, trong vòng mấy ngàn dặm, không có một u hồn nào dám tới gần vách núi này, tuyệt đao nhai!

Thiên Minh, Nam Vân đế quốc, Lương tiểu nhân và những người khác đều bị trọng thương làm cho đám người Diệp Tĩnh Vũ rất lo lắng, dù cho có câu mang như thần mùa xuân ở đây, muốn trong khoảng thời gian ngắn làm cho thương thế của hắn phục hồi như cũ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhoáng một cái, thời gian ba tháng cứ như vậy trôi qua, trên Thông Thiên Sơn của Nam Vân Đế Quốc, mặc dù không thấy

bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng ngọn núi này vẫn được đám người Diệp Tĩnh Vũ bố trí kiên cố như kim loại, ngay cả một con ruồi cũng đừng hòng bay vào.

Thương thế của Lương Tiểu Hữu và Xích Di Thương tuy đã được chữa trị kịp thời, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng muốn khôi phục bản thân cần thời gian nhất định.

Giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ đang ngồi trên đỉnh Thông Thiên Phong, lẳng lặng nhìn nam tử đang đứng trước mặt mình...

“Nói đi, đến cùng là chuyện gì?” Ba tháng, vì cứu giúp Lương Tiểu, Xích Di Thương, còn có Anh Không Thích, hẳn hừ như chưa từng rời khỏi Thông Thiên sơn, biết cực ít chuyện bên ngoài, đặc biệt là Địa Minh.

“Xin lỗi Minh chủ, ta... Ta làm người thất vọng rồi...” Nam tử này chính là Tạ Tác Vũ, người quen cũ của năm vị chấp sự lớn của Địa Minh, một trong Ngũ Đại Chấp Sự, Diệp Tĩnh Vũ.

“Đến lúc này rồi, cũng đừng nói những lời này nữa, người nói hết tất cả mọi chuyện xảy ra ở Địa Minh cho ta biết đi!” Diệp Tĩnh Vũ cũng không có ý trách cứ nài, giọng điệu ôn hòa nói.

Tạ Tuyên không dám nói thêm gì nữa, tranh thủ thuật lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng nay tại Địa Minh.

Từ ngày hôm đó sau khi Băng Minh bị Địa Tạng Vương đánh bại, Diệt Viêm thành không còn một cao thủ tọa trấn, mà Địa Tạng Vương lại mang theo những ác ma quỷ dị kia khởi xướng phản công. Thời gian ba tháng, dựa vào thủ đoạn huyết tính và niệm lực của hắn, đã thống nhất toàn bộ Địa Minh.

Những nhân loại kia đã trở thành tín đồ trung thành nhất của bọn họ, có người trực tiếp trở thành La Hán, tu thành chính quả, đám ác ma kia cũng là từng con một biến hóa, biến thành Thiên Thần hộ pháp, toàn bộ Địa Minh đều trở thành địa bàn của Phật giáo, mà mấy vị cao tăng của Địa Minh ngoại trừ hắn ra, những người khác nếu không bị giết, thì chính là bị hàng phục, ngay cả Phương Thiên Thụy cũng bị chém giết.

Mà đại đa số ác ma kia đều lựa chọn quy y, ngược lại người bị Địa Tạng Vương đánh trọng thương nên tự bạo, cuối cùng hóa

thành tro bụi.

Nghe Tạ Tác Huyền giảng thuật xong, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhú chặt lại. Gã thật sự không nghĩ tới tất cả những gì mình kinh doanh tại Địa Minh lại tiện nghi cho mấy cái đầu trọc kia.

Địa Tạng Vương, còn có người mang theo Băng Minh kia? Sư tử màu xanh cười, nổi danh cùng Địa Tạng Vương trong truyền thuyết? Chẳng lẽ là văn chương trong truyền thuyết?

Rốt cuộc mấy vị trên đầu bọn họ muốn làm gì?

Địa Minh đã không còn, ba tháng này, Thiên Nguyên Đế Quốc cũng phát động mấy lần tiến công với Nam Vân Đế Quốc, Nam Vân Đế Quốc có thể nói là tổn thất thảm trọng, thậm chí ngay cả Man Lâm bị Thôn Long Thú khổng lồ chế, giờ phút này cũng xuất hiện rất nhiều thần thú hung thú mạnh mẽ, mọi thứ vốn quy hoạch đều bị lệch đi...

Tâm tình Diệp Tĩnh Vũ rất là sa sút, hiện tại bọn người Lương Tiểu Hữu không có ở đây, hẳn thậm chí còn không tìm được một người thương lượng, bây giờ Băng Minh bị bắt đi, Độc Cô Bá Thần và Tuyết Linh cũng không rõ tung tích, hẳn rất muốn tự mình đi xem một chút, nhưng bây giờ Nam Vân Đế Quốc không có cao thủ tọa trấn, nếu hẳn cứ như vậy mà đi, Nam Vân Đế Quốc phải làm sao bây giờ?

Bên cạnh không có người nào mạnh mẽ, loại cảm giác này khiến Diệp Tĩnh Vũ rất hoang mang, rất là bất lực, mình đã tu thành Hồn Độn Chi Thể, đây đã là thân thể biến thái nhất, chẳng lẽ mình thật sự không cách nào phá được cò sao? Chẳng lẽ mình còn bị người khác nắm mũi dắt đi thật sao?

Không, tuyệt đối không thể nào, mình nhất định phải phá tan bàn cờ này.

“Người lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình...”

Nghe Tạ Tác Huyền giảng giải xong, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng phát tay, quả thật hẳn cần một mình thật sự yên tĩnh.

Tạ Tác Khuyết không dám lên tiếng, quay người đi xuống, chỉ để lại Diệp Tĩnh Vũ luôn trầm tư...

Diệp Tĩnh Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt Luân Hồi trên trán bắt đầu không ngừng lóe ra ánh sáng bạc. Bá Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, hắn nhất định phải nhìn rõ phía trước, hắn không thể một mực bị che đậy như vậy, ít nhất hắn phải biết Thông Thiên đi đâu...

Lực lượng trong cơ thể không ngừng bạo phát ra, nguyệt luân trên trán cũng càng ngày càng sáng, đạo ngân quang kia trực tiếp quét qua cả tòa Thông Thiên tháp...

Tìm hiểu quá khứ...

Diệp Tĩnh Vũ dùng pháp lực vô thượng mở ra môn thần thông này, nhưng những thứ nhìn thấy vẫn là một mảnh mơ hồ...

Tại sao? Vì sao?

Diệp Tĩnh Vũ không tin tà lại một lần nữa vận chuyển, nhưng kết quả nhận được vẫn như cũ là cái dạng này...

Trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, tóc của hắn đã hơi trắng, đó là di chứng tiêu hao lực lượng cực độ...

Vào lúc này, xa xa tại một vùng trời khác, hai gã đạo nhân, một tên hòa thượng, một tên nam tử giống như tăng đạo, còn có một gã tướng mạo anh tuấn, lại tràn ngập huyết sát khí bóng người đang đem Thông Thiên vây ở trung tâm...

Mấy người này, chính là Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, A Di Đà Phật, Chuẩn Đề đạo nhân, cùng với U Minh Giáo Chủ...

Trong tay Thái Thượng Lão Quân nắm chặt một chiếc khăn gấm, chính là khăn gấm che trời. Chẳng qua lúc này chiếc khăn che trời kia đã xuất hiện một vài cửa động, giống như bị lửa thiêu...

“Thái Thượng, uy lực của Luân Hồi Chi Nhãn của tiểu tử kia thế nào? Còn có thể chịu đựng được sao? Ha ha ha...” Nhìn thấy trên đầu Thái Thượng cũng là mồ hôi chảy ra, Thông Thiên giáo chủ cười ha hả.

Thái Thượng dùng khăn che trời che khuất Thiên Đạo, che giấu Luân Hồi Chi Nhãn của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại không ngừng sử dụng truy ngược, muốn nhìn

xuyên thấu sự che đậy của khăn, mặc dù bản thân tiêu hao rất lớn, thế nhưng thần thông biến thái kia lại khiến Thái Thượng Lão Quân khó chịu một hồi...

“Tiểu đạo nhi, chỉ cần sư đệ khỏe mạnh ở chỗ này, hấn vẫn không lật nổi sóng lớn gì...” Lão Quân không để ý đến lời nói trào phúng của Thông Thiên, chỉ nhàn nhạt nói ra.

“Tiểu đạo nhi? Ha ha ha, đại sư huynh, cho dù các người trời được ta, bắt con khi kia đi, nhưng có phải các người quên một tên khác rồi không?” Về trào phúng trên mặt Thông Thiên càng đậm...

“Ai?” Người hỏi lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn...

“Truyền nhân chân chính của Bàn Cổ Thánh Hoàng... Diệp Tinh Thần...”

Sâm 100 văn, có nữ yêu kiều

Lời nói không chút cảm tình, từ miệng Thông Thiên giáo chủ truyền ra, mà sắc mặt mấy vị Thánh Nhân đều hơi đổi...

Bọn họ thao túng Thiên Đạo nhiều năm, tự nhiên biết rất nhiều nhân quả người khác không biết, năm đó tên kia chỉ dựa vào một cái nhẫn, trong thời gian ngắn đã bước ra bước cuối cùng kia, thiên phú cũng không phải cường đại bình thường, tuy hắn không tu thành Hỗn Độn Chi Thể, nhưng một bộ tâm pháp biến thái này có thể luyện thành, hắn vẫn có nguyên nhân rất lớn, đối với một người như vậy, bọn họ sao có thể khinh thường?

“Có phải Thông Thiên đạo huynh quá đề cao hắn rồi không? Hắn không hành động thiếu suy nghĩ còn tốt, nếu hắn thật sự dám động, bản tôn không ngại tự mình ra tay!” Vào lúc này, U Minh giáo chủ thì lạnh lùng hừ một tiếng, một vòng khí tức tiêu điều từ trong cơ thể hắn thoát ra.

Nghe được lời nói của U Minh giáo chủ, Thông Thiên chỉ cười nhạt một tiếng, lại không nói gì thêm, chỉ có thể hứng thú nhìn mấy người này. Tuy nói một mình hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, nhưng bọn hắn muốn bao vây bản thân lại phải ít nhất bốn người, nếu như một mình U Minh giáo chủ đi vào? Hắc hắc... ai giết ai còn là chuyện khác nữa.

Mọi người thấy Thông Thiên không nói gì nữa cũng không có ý định động thủ, đến cấp độ như bọn họ đã là tồn tại bất tử bất diệt, nếu thật sự muốn giết Thông Thiên, cơ hồ không có khả năng, biện pháp duy nhất chính là vây khốn hắn. Bây giờ Thông Thiên bất động, bọn họ cần gì phải động thủ?

“Nguyên Thủy, để bọn chúng động thủ đi, lần này Diệp Tĩnh Vũ sử dụng thân thông truy ngược quá khứ, một thân khí lực cơ hồ tiêu hao hết, muốn khôi phục, tối thiểu cũng phải mấy chục ngày, thừa dịp thời gian này một lần công phá phòng ngự

của bọn chúng đi!” Thái Thượng Lão Quân nhìn Thông Thiên giáo chủ không nói một lời, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêng đầu khẽ gật, mà trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lại lộ ra một tia kinh hãi, bất quá trong mắt của hắn lại hiện lên một vòng quang mang xảo trá, căn bản không có ai bắt được.

Nhìn thấy thần sắc trên mặt của Thông Thiên, Nguyên Thủy còn trực tiếp truyền đạt ý chỉ, hiện tại không công phá được Vân Kinh, đợi đến khi nào...

Thông Thiên sợ, Diệp Tĩnh Vũ dùng hết tất cả khí lực, cũng khó có thể nhìn thấu tầng Thiên Đạo này, ngược lại người biến toàn bộ tóc của mình thành tóc trắng, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, tựa hồ sắp đi vào cây.

Tiêu hao lượng lớn lực lượng, lấy thân thể hắn bây giờ cũng khó có thể thừa nhận...

Bất quá trên mặt hắn lại hiện ra một tia cười lạnh, mặc dù hắn không hoàn toàn nhìn ra, nhưng cũng nhìn thấy một chút gì đó, ít nhất hắn biết ngày đó Thông Thiên bị năm người có tu vi tương đương hắn vây khốn, người có thể cùng tu vi của hắn không sai biệt lắm cũng chỉ có mấy người kia mà thôi.

Chỉ cần Thông Thiên ngăn chặn những người kia, chẳng lẽ mình còn không thể giải quyết những người còn lại? Nếu mình còn không thể giải quyết những người kia, mình làm sao có tư cách phá cờ?

Hơn nữa trong mơ hồ hắn thấy được một ít tin tức mà Thông Thiên để lại cho mình, vừa nghĩ tới những thứ phía sau thông thiên bố trí, cùng với sắp xếp của mấy vị phía trên kia, nụ cười trên mặt hắn càng thêm xán lạn...

Trong lòng phiền não dần dần bình tĩnh trở lại, thân ảnh lóe lên, đã biến mất tại chỗ...

Yêu Chi đang khổ tu luyện trong mật thất của mình, bây giờ nàng đã gả cho Diệp Tĩnh Vũ, tâm nguyện trong lòng đã biến mất, nguyện vọng lớn nhất hiện tại của nàng chính là tăng cao tu vi của mình, bởi tiếp Diệp Tĩnh Vũ bước từng bước một trong thế giới gian khổ này.

Vừa lúc đó, trước mắt nàng bỗng xuất hiện một bóng người, một bóng người đầu tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn.

“Túc Vũ, người như vậy sao?” Mặc dù hình dáng đôi phương đã già đi rất nhiều, thế nhưng yêu thú vẫn liếc mắt một cái nhận ra người này chính là tướng công của mình, thân thể lập tức đứng lên, liền đánh tới hướng Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đỡ lấy Diệp Tĩnh Vũ.

“Yêu kiều, Thông Thiên đã từng đơn độc nói gì với người chưa?” Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ rơi vào bộ ngực cực lớn của Yêu Viên, đã nhiều năm trôi qua, nàng vẫn hùng vĩ như vậy.

Yêu Huyền sững sốt? Trong đầu không tự chủ được hiện ra lời nói của Thông Thiên ngày đó khi gặp riêng nàng: “Nếu tiểu tử Diệp Tĩnh Vũ kia thật sự cưới nàng, ở tân hôn ngày đó nhất định không được động phòng với hắn...”

Nghĩ tới lời nói của Thông Thiên, Yêu Ngọc vẫn luôn cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá về sau chuyện tân hôn ngày đó mà gặp phải, Diệp Tĩnh Vũ vẫn luôn không có đối với nàng, cho nên nàng cũng không có nhắc tới.

Nào ngờ Diệp Tĩnh Vũ lại hỏi cô vào lúc này.

Nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Yêu Ngọc, Diệp Tĩnh Vũ đã hiểu rõ, thông thiên đã sớm bố trí hậu chiêu.

“Từ lúc Hạng Kiềm người tu luyện được yêu mị thần thuật, từ Thông Thiên tu được Âm Dương Song Tu Quyết, hiện tại, người nguyện ý trở thành nữ nhân của ta không? Nữ nhân chân chính...” Diệp Tĩnh Vũ nhớ rất rõ ràng, nàng chính là Cửu Âm Tuyệt Mạch, loại nữ tử thuần âm này trời sinh chính là họa thủy., Nếu nàng tu luyện loại tâm pháp song tu tà ác này, nam nhân từng có quan hệ với nàng rất có thể sẽ bị hút thành người, nhưng mà nàng tu luyện Âm Dương song tu quyết được Thông Thiên truyền xuống, đây chính là pháp môn song tu chính thống nhất, nàng thân là Cửu Âm Tuyệt Mạch, tu luyện loại tâm pháp này lại càng làm chơi ăn thật.

Nếu cùng nàng song tu, mình tuyệt đối có thể khôi phục lực lượng mình tiêu hao trong thời gian ngắn nhất, thậm chí làm cho thực lực của mình đại tiến.

Đây là thông thiên lưu lại hậu chiêu cho mình, mặc dù cảm thấy làm như vậy có chút lỗi với yêu cương, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này cũng bất chấp nhiều như vậy? Mà hắc tin tưởng, nhất định yêu kiều đã sớm minh bạch...

Đích xác, Yêu Ngọc hoàn toàn chính xác minh bạch, tuy nói ngày đó Thông Thiên cũng không nói thêm gì, nhưng nàng thật sự đã sớm minh bạch tại sao Thông Thiên lại truyền cho nàng Âm Dương Song Tu Quyết. Thế nhưng trong lòng nàng một chút để ý, có thể cùng nam nhân mình yêu mến song tu, cho dù chỉ vì tu vi của đôi phương, nàng cũng cam tâm tình nguyện...

Giờ phút này, nghe được câu nói kia của Diệp Tĩnh Vũ, người có bằng lòng trở thành nữ nhân của ta không. Nữ nhân chân chính, trái tim của nàng vậy mà không hiểu sao nhảy lên, tuy nói đã gả cho Diệp Tĩnh Vũ., Nhưng nàng lại minh bạch, địa vị của mình trong lòng hắc hắc định khó có thể so sánh với đám người Linh Nhi Cửu Phượng, bây giờ mình có thể làm chút chuyện cho hắc, ở loại thời điểm quan trọng này làm chút việc cho hắc, trong lòng nàng chẳng những không có nửa điểm trách cứ thông thiên an bài, ngược lại rất là cảm kích...

Nữ nhân đều như vậy, một khi yêu một người đàn ông, sẽ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho hắc.

Yêu kiều là nữ nhân, nàng sẽ không ngoại lệ...

“Nguyện ý...” Yêu Viên gật đầu lia lịa, nàng chờ ngày này đã quá lâu rồi...

Nhìn thấy ánh mắt mê ly trong mắt Yêu Ngọc, biết rõ trong lòng nàng thật sự không có một chút trách cứ, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cảm động một trận, không nói thêm gì nữa, một tay ôm lấy yêu kiều, môi của mình lại trực tiếp in lên đôi môi hồng nhuận phơn phớt, đầu lưỡi đã man vọt vào, không kiêng nể gì mà quần cùng cái lưỡi thơm của nàng...

Yêu Ngọc từ nhỏ lớn lên ở Bách Hoa Môn, đã học qua các loại thủ đoạn lấy lòng nam nhân không biết bao nhiêu lần, chỉ là nguyên nhân thân phận đặc thù của nàng, vẫn luôn không có cơ hội thực hành. Bây giờ đối mặt với lửa nóng của Diệp Tĩnh

Vũ, nàng cũng triệt để bộc phát hỏa diễm ẩn giấu nhiều năm kia...

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé không ngừng vuốt ve trên người Diệp Tĩnh Vũ, cơ hồ những bộ vị nhạy cảm có thể tìm được bên ngoài đều không hạ xuống, hơn nữa thủ pháp tiêu hồn kia, quanh quẩn thần trí của Diệp Tĩnh Vũ so với người thường kiên định hơn rất nhiều, đây cũng triệt để mất đi chính mình.

Để mặc cho thân hình động lòng của yêu thú không ngừng giãy dựa trên người mình...

Sa y màu hồng thối lui từng kiện một, lộ ra thân thể tuyệt mỹ, đủ loại tư thế tuyệt mỹ không tả nổi hiện ra trước mắt Diệp Tĩnh Vũ, dù giờ phút này thể lực của hắn đã hao hết, nhưng vẫn là hùng phong đứng thẳng...

Toàn bộ mất thất một mảnh hồng nhạt, mơ hồ truyền đến thanh âm tuyệt vời động lòng người...

Khi đôi môi đỏ mọng của Yêu Ngọc bơi qua bờ môi của Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng lại một lần nữa đi tới môi hắn, mà thân thể của nàng chậm rãi ngồi ở trên đó, hắn bỗng nhiên thấy được giọt lệ quang trong mắt Yêu Ngọc...

Một giọt mang theo hạnh phúc, mang theo chua xót, mang theo ngượng ngùng, mang theo nước mắt mơ ước vô hạn...

Giờ khắc này, yêu kiều không khác gì yêu kiều xinh đẹp nhất, trong đầu Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên nổi lên một câu như vậy...

Có nữ yêu kiều, một nụ cười khuynh nhân thành, hai nụ cười khuynh quốc khuynh nhân, như cùng nàng này sinh tử cộng tử!

Đúng vậy, có thể có được một nữ tử tuyệt mỹ như vậy, có thể cùng một người tuyệt sắc ôm nhau hôn nhau, sinh thì có làm sao? Chết có gì mà ngại?

Hai tay ôm chặt lấy nàng, mặc nàng thi triển song tu chi pháp, không ngừng động đậy trên người mình, Diệp Tĩnh Vũ cảm giác được một cỗ khí tức âm hàn không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng...

Mà chính mình vốn trống rỗng trong cơ thể lại bị cỗ âm hàn chi khí này kích thích, vậy mà trong lòng sinh ra một cỗ lực lượng âm áp, nguồn lực lượng này càng ngày càng nhiều, rất nhanh, vậy mà cũng cùng cỗ lực lượng âm hàn kia quán vào một chỗ, dung hợp cùng một chỗ, vậy mà tạo thành Hỗn Độn chi lực căn nguyên nhất, cũng chính là Bá Nguyên lực sau khi hẩn tu thành Hỗn Độn Chi Thể...

Hai cỗ lực lượng không ngừng dung hợp, không ngừng kích thích càng nhiều lực lượng tuôn ra, liền thấy thân thể khô cằn của Diệp Tĩnh Vũ nhanh chóng khôi phục, tóc trắng đầy đầu của gã cũng nhanh chóng biến thành màu đen, lực lượng trong cơ thể càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hùng vĩ...

Bản thân Yêu Ngọc cũng được lực lượng hỗn độn này thoải mái, thân thể càng thêm cường hãn tưởng tượng, tu vi cũng tăng lên như tên hỏa tiễn, năng thật sự không ngờ, phương pháp Âm Dương song tu này lại cường hãn, biến thái như thế?

Bất quá, đối tượng thi triển bộ tâm pháp này chỉ là Hỗn Độn Chi Thể của Diệp Tĩnh Vũ mà thôi, nếu là người khác tuyệt đối không có khả năng có hiệu quả như vậy...

Đương nhiên, điều quan trọng nhất cũng chính là thời khắc này, tất cả thịt của Diệp Tĩnh Vũ và Yêu Bằng đều dung hợp hoàn mỹ...

Ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ và Yêu thú triền miên, trong mật thất của Lương Tiểu Hình, Công Tôn Lộ lẳng lặng ngồi trước mặt Lương Tiểu Hữu, nhìn thấy Lương Tiểu Nhị vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, trên mặt nàng hiện lên vẻ không nở...

Ưu thương của tầng thứ 106, Biệt Ly.

Nàng không muốn, nàng thật sự không muốn, nàng không biết trước kia nàng là bộ dạng thế nào, nàng chỉ biết, tại mình có ý thức, chính là người này ở bên cạnh, chính hắn một tay đúc thành, khi đó chỉ biết phục tùng, phục tùng hắn hết thủy...

Theo thời gian trôi qua, theo tu vi cao thâm của mình, đi theo hắn cùng kinh lịch từng chút từng chút, nàng bắt đầu hiểu ra một loại gọi là tình cảm, đúng vậy, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Nàng không biết nàng có tình cảm gì với hắn, thậm chí ngay cả kết hôn với hắn, nàng cũng không vui mừng vì nữ tử bình thường, chỉ có những lúc bình tĩnh trước sau như một, tựa hồ đối với nàng mà nói, chỉ cần có thể đi theo bên cạnh hắn, lấy thân phận gì cũng không có bất kỳ quan hệ...

Mà lúc hắn ta bị thương, tim mình đau đớn, lúc hắn ta đau đớn, tim mình cũng sẽ đau hơn. Lúc hắn ta không có mặt, tim mình càng đau hơn.

Ngày đó Na Tra bị Na Tra dùng Bàn Cổ Phiên đánh trọng thương, nàng càng cảm thấy tim mình bị mạnh mẽ đánh một cái, phảng phất như người bị thương là mình.

Hiện tại, thương thế của hắn mặc dù tốt hơn rất nhiều thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, hơn nữa cho dù thương thế của hắn hoàn toàn tốt, chỉ cần hắn không bước ra bước cuối cùng kia, cho dù trên người hắn có kiếm trận mạnh nhất, cũng sẽ bị thương.

Nàng không muốn hắn bị thương, thật sự không muốn, tốt nhất vĩnh viễn cũng không nên thụ thương, ngày đó, để bảo lưu bản thân, hắn không thể bước ra bước cuối cùng kia, thiếu chút nữa đã diệt vong hắn lần này rồi. Nàng không muốn hắn ở bộ dáng này, nàng hi vọng nam nhân của mình trở thành một

trong những người mạnh nhất thế giới này, nàng hi vọng hẳn có thể hoàn mỹ bước ra bước kia, bước ra bước cuối cùng...

“Có thể, cảm ơn người cho ta nhiều hồi ức đẹp như vậy, cảm ơn người đã để ta trở thành tân nương của người, cảm ơn người đã khiến ta hiểu được tình yêu, cảm ơn người đã cho ta hết thảy, thật sự rất cảm ơn người!” Công Tôn Lộ nhẹ nhàng vuốt ve Lương Tiểu Hữu còn đang hôn mê, hai hàng nước mắt lại từ khóe mắt nàng chảy ra...

“Nhưng người biết không? Ta thật sự không muốn tách ra với người, thật không nỡ tách ra với người, lão sư nói chúng ta cũng có cơ hội bước ra bước kia, nhưng ta sợ trước đó, ta đã gặp phải bất trắc gì đó, cho nên ta càng không muốn người có chuyện gì không hay xảy ra., Nhưng mà, ta không thể đi cùng người nữa, thật xin lỗi...” Thanh âm Công Tôn Lộ nghẹn ngào, trên người nàng đã nổi lên đạo đạo quang mang màu xanh, đó là một quang mang tràn ngập sinh cơ. Theo quang mang này sáng lên, thân thể Công Tôn Lộ bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ...

Nhưng Lương Tiểu Dã thì làm sao biết được tất cả những chuyện này.

Nước mắt Công Tôn Lộ càng ngày càng nhiều, tình cảm không nỡ càng ngày càng đậm, nhưng nàng vẫn không định dừng lại, nàng không nỡ bỏ hẳn, nhưng nàng càng không hy vọng có chuyện gì xảy ra?

Vào lúc này, thân thể Công Tôn Lộ đã biến mất, hào quang màu xanh kia hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Lương Tiểu Tỳ, chỉ còn sót lại một luồng tàn hồn kia., Lập tức cảm giác lực lượng ngũ hành trong thiên địa bắt đầu nhanh chóng tụ tập về phía Lương Tiểu, nhục thể của hắn cũng đang không ngừng được rèn luyện, thương thể còn lại sau khi tiếp nhận linh khí mộc thuộc tính thuần thực này, nhanh chóng phục hồi như cũ, một cỗ khí tức cực mạnh từ trong cơ thể hắn phát ra...

Nhục thể của hắn không ngừng được rèn luyện, không ngừng bị lực lượng ngũ hành rèn luyện, tu vi của hắn cũng nhanh chóng tăng trưởng, rất nhiều thứ trước kia không rõ nhưng giờ phút này tựa hồ đã hiểu rõ toàn bộ. Trong mơ hồ, trong cơ thể

hắn càng truyền đến một hồi thanh âm răng rắc, tựa như xích sắt bị xé đứt ra, đó là trói buộc của thiên đạo sao?

Trong nháy mắt, hai mắt đang nhắm chặt của Lương Tiểu Hữu bỗng nhiên mở ra...

“Công Tôn Lộ...” Một tiếng gào thét bi thương từ trong miệng Lương Tiểu Khả truyền ra, thân thể của gã nhảy dựng khỏi giường, nhìn đám tàn hồn sắp biến mất trước mắt, trực tiếp chửi ầm lên...

“Công Tôn Lộ, con mẹ ngươi làm cái gì vậy? Ngươi không biết ngươi là nữ nhân của ta sao? Ngươi là nữ nhân của ta, ngươi có hiểu không, ngươi đi cùng đều là của ta, ngươi có tư cách gì quyết định sinh mệnh của ngươi...”

Lương Tiểu Thuần vừa ngon miệng vừa lớn tiếng mắng chửi, huyết lệ trong mắt vừa chảy ra bên ngoài...

Nhìn thấy Lương Tiểu Thuần chửi ầm lên, Công Tôn Lộ chỉ mỉm cười nhàn nhạt, đó là nụ cười nhân tính hóa nhất sau khi trở thành Huyết Thi, hắn yêu nàng, đúng vậy, hắn yêu nàng, giống như nàng yêu hắn...

“Ngươi cười, con mẹ ngươi chỉ biết cười, ngươi cho rằng ngươi ghê gớm lắm sao? Ngươi cho rằng ngươi rất vĩ đại sao? Ngươi cho rằng ngươi như vậy là thành toàn cho ta sao? Cái gì ngươi cũng không biết, cái gì ngươi cũng không biết, ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, ngươi cũng không biết gì cả., Ngươi cái gì cũng không biết a...” Lúc khóc tới nơi, thân thể Lương Tiểu Khả đã run nhè nhẹ, hắn muốn tiến lên ôm lấy một sợi tàn hồn của Công Tôn Lộ, nhưng lại sợ mình giơ tay ra là nàng sẽ hoàn toàn biến mất.

Nước mắt trong mắt hắn càng ngày càng nhiều, cũng không biết thân là cương thi hắn đến nhiều nước mắt như vậy, hắn chỉ biết là trong lòng mình rất đau khổ, vô cùng vô cùng khổ sở...

Công Tôn Lộ không nói gì thêm, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Lương Tiểu Hữu, nhìn nam nhân nàng đi theo ngàn năm qua...

“Ngươi không thể đủ như vậy, ngươi biết ta muốn không phải là những thứ này. Ngươi biết ta không cần cái cảnh giới Đại viên mãn chó má gì đó, lão tử có huynh đệ mạnh nhất, lão tử

có sự phụ trâu bò nhất., Lão tử thật sự không thêm bước ra bước cuối cùng kia? Ông đây cần chính là người a, lão tử yêu người chính là người a, con mẹ người làm sao có thể làm như vậy?” Lương Tiểu hầu như gào thét đi ra, trên mặt đầy huyết lệ, cũng không có lấy tay lau chùi một chút tính toán., Giờ phút này hắn nào có như một cương thi vô cùng hung lệ, giờ phút này hắn tựa như một đứa trẻ ba tuổi mất đi món đồ chơi mà mình yêu quý nhất, khóc đến thương tâm như vậy, khóc đến tuyệt vọng như vậy. Đúng vậy, tuyệt vọng, phát ra từ tận sâu trong nội tâm.

Khuôn mặt hắn ta trở nên dữ tợn, tóc tai rối bời, vẻ mặt đầy điên cuồng, thế nhưng trong mắt hắn ta lại chỉ có nỗi bi thương sâu nhất kia...

Nhìn thấy vẻ mặt bi thống tuyệt vọng của Lương Tiểu Hầu, cho dù Công Tôn Lộ chỉ còn lại một đám tàn hồn, cũng cảm thấy trái tim mình đau đớn như vậy. Thế nhưng càng như vậy, nàng càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình. Hắn yêu nàng như thế, sao nàng có thể trở thành tồn tại liên lụy hắn được...

“Ta hiểu, hết thảy ta đều hiểu, nhưng ta thật sự yêu người...” Thấy Lương Tiểu có thể tiếp tục nổi điên, Công Tôn Lộ đột nhiên mở miệng...

Nhưng ta thật sự yêu người, chỉ một câu ngắn ngủi như vậy đã khiến Lương Tiểu Từ đang điên cuồng tỉnh táo lại.

Thật sự yêu người, cái gì là tình yêu chứ? Yêu có rất nhiều, có ái rất bá đạo, có tình yêu ích kỷ, thế nhưng còn có một loại tình yêu vô tư, đó là vĩ đại nhất, tình yêu chân chính, trả giá tất cả thứ mà mình yêu cầu không có bất cứ thứ gì, coi như là phải trả giá bằng cả tính mạng của mình, cũng không chối từ...

Nàng tình yêu của chính mình chính là loại tình yêu vô tư này sao?

Nàng thật sự yêu chính mình, cho nên vì không muốn để cho mình bị thương tổn lần nữa, vì để cho mình nhanh chóng thoát

ly thiên đạo, vì để cho thực lực của mình tiến nhanh, nàng cam nguyện hy sinh chính mình...

Còn bản thân thì sao? Tình yêu nàng ấy đâu?

Hoặc là nói, mình có yêu sao?

Yêu, một con cương thi cũng có yêu sao?

Một cương thi hoa tâm hảo sắc, cũng thích một người sao?

Nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của Công Tôn Lộ, Lương Tiểu Song đột nhiên cảm thấy cô mới là nữ nhân xinh đẹp nhất thế gian, yêu kiều gì chứ, nào là hạn quốc, so với cô nàng này chẳng đáng giá một xu, tại sao trước đây mình không phát hiện ra chứ?

Yêu không hối hận, tình yêu vô tư, tình cảm không oán, chính mình, yêu nàng rồi phải không?

“Ta cũng yêu ngươi...” Lương Tiểu Thuần không biết mình đã nói ra câu này bằng cách nào. Câu này rất đơn giản, hắn không biết đã nói bao nhiêu lần với nữ nhân, nhưng lại không một lần vô cùng gian nan và chân thành như vậy, hắn không phải dùng miệng mình nói ra, mà là dùng chính lòng mình nói ra...

Vốn cho rằng mình sẽ không yêu một người, vốn cho là mình không yêu, đến giờ phút này, Lương Tiểu Từ mới hiểu, trong lòng mình cũng sẽ có tình yêu, hơn nữa tình yêu sâu sắc như thế, tình yêu mãnh liệt, tình yêu nồng đậm đến thế...

ưa thích, không chỗ nào không có mặt...

“Cảm ơn...” Từ tận tai nghe Lương tiểu nhân nói, ta cũng yêu ngươi, nụ cười trên mặt Công Tôn Lộ là hạnh phúc như vậy, mà khóe mắt nàng vậy mà tràn ra một giọt nước mắt, giọt nước mắt kia cứ chậm rãi chảy xuống, mà hình dạng của nàng cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa...

Linh hồn cũng có nước mắt sao?

Lương Tiểu Song không biết rằng, hắn chỉ dùng tay bắt lấy giọt nước mắt óng ánh này, trong lòng giống như bị người ta cắt mất một miếng thịt vậy...

Nàng, thật sự đi như vậy sao?

Con người cẩn thận nhìn giọt nước mắt kia, chỗ đó đã kết thành tinh thể, tựa hồ đang có một cô gái mặc áo xanh đang mỉm cười với hắn...

“Công Tôn Lộ...ta... ái... Người, ta thề, đời này ta sẽ chỉ yêu người một cái, vĩnh viễn xa xôi! Người, vĩnh viễn sẽ luôn tồn tại trong lòng ta... Ta sẽ vĩnh viễn với người...” Lương Tiểu nghiêm túc nói, tay phải lại hóa thành móng tay sắc bén., Trục tiếp mở lòng ra, lộ ra trái tim đang đập kia, không chút do dự, trực tiếp vạch ra một lỗ hổng thật dài trên trái tim của mình, mặc cho máu tươi phun ra, sau đó dùng tay kia nhỏ giọt giọt nước mắt óng ánh vào...

Làm xong tất cả những việc này rất chăm chỉ, dưới sự thúc giục của Mộc linh khí khổng lồ trong cơ thể, cho dù là thương thể nơi ngực cũng nhanh chóng phục hồi như cũ, thế nhưng thương thể trong lòng hắn đâu rồi?

Lương Tiểu Hữu lau đi nước mắt, Công Tôn Lộ hy sinh tính mạng mình vì hắn, hắn tuyệt đối không để Công Tôn Lộ thất vọng, hắn muốn làm một cường giả, một cường giả đỉnh thiên lập địa...

Na Tra, Thái Thượng, Nguyên Thủy, các người đều phải chết...

Lương Tiểu Khả âm thầm thề độc trong lòng, bốn cỗ kiếm khí từ trong cơ thể hắn bay ra, xông thẳng lên chín tầng trời...

Nơi đó tràn ngập xơ xác tiêu điều, tràn ngập lạnh lẽo, tràn đầy tuyệt diệt...

Hạo Thiên Châu bạo phát từ hạt châu thứ mười lăm.

Nam Vân đế quốc, mấy ngày nay đã bị Thiên Nguyên đế quốc công hãm hơn phân nửa, đối mặt với năm vị Đại Tiên Thánh cường thế, có rất nhiều tiên nhân đã từng thuần phục Nam Vân đế quốc lựa chọn đầu nhập vào Thiên Nguyên đế quốc. Có thể nói, bây giờ thế lực của Nam Vân đế quốc chỉ vụn vụn ở phụ cận Vân kinh.

Nhưng cũng may mấy ngàn năm qua, Lạc Nhược Phong dựa vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ huấn luyện một nhóm quân đội rất mạnh, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ được Thiên Nguyên Đế Quốc tiến công.

Bất quá hôm nay, Hiên Viên Tĩnh lại một lần nữa tự mình mang theo mấy vạn binh mã lâm kinh thành, hẳn đã nhận được ý chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, biết Diệp Tĩnh Vũ giờ phút này chính là lúc lực lượng hao hết, mà Lương Thiên Quân thì chính là lúc mà Lương Thiên Quân., Mấy người Anh Không Thích cũng thương thế chưa lành, có thể nói, hiện giờ cao thủ trong toàn bộ Nam Vân đế quốc cũng chỉ có mấy nữ tử kia mà thôi, giờ phút này là thời điểm Nam Vân đế quốc suy yếu nhất, đang muốn nhân cơ hội này tiêu diệt hoàn toàn Nam Vân đế quốc.

Đã không có Nam Vân đế quốc làm hậu thuẫn, Diệp Tĩnh Vũ cho dù đào thoát kiếp nạn này thì như thế nào?

Tuy nói trong lòng Hiên Viên Tĩnh muốn đấu với Diệp Tĩnh Vũ một trận công bằng, nhưng hẳn lại minh bạch, thực lực của mình bây giờ muốn đối kháng hẳn địch xác còn có chút khó khăn, dù rằng thiên phú của mình cực cao, thế nhưng khí vận lại kém một chút a.

Ít nhất tâm pháp tu luyện kia, tâm pháp mình tu luyện xa xa không bằng Diệp Tĩnh Vũ, thì thảo thử dài một tiếng. Hiên

Viên Tĩnh sắp phát động tổng công, lại phát hiện trên Thông Thiên sơn phía xa bắn ra bốn đạo kiếm khí sắc bén không gì sánh được.

Tràn ngập tức sát, tràn đầy lạnh lẽo, tràn đầy tuyệt diệt...

Đó là một luồng kiếm khí gần như không mang theo bất cứ tình cảm nào. Đó là kiếm khí xuất hiện vì giết chóc thật sự, chỉ còn lại một luồng kiếm khí lạnh lẽo và nghiêm túc nhất...

Binh lính lớn nhỏ đang dẫn dắt Nam Vân đế quốc và Hiên Viên Tĩnh cũng cảm nhận được cỗ khí tức tức sát này, quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện đó không ngờ lại là phương hướng Thông Thiên sơn, không khỏi nhướn mày, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Thông Thiên trở về rồi sao? Thế nhưng cỗ kiếm khí này còn to lớn hơn so với cỗ khí tức sát thông thiên kia, chẳng lẽ là Lương Tiểu Dã?

“Sát khí thật hung lệ, mấy vị sư đệ, chúng ta cũng nên ra tay rồi!” Bên cạnh Hiên Viên Tĩnh có năm lão đạo đứng, lúc này nhìn thấy sát khí ngập trời hung lệ kia, một nam tử mặc đạo bào màu trắng trong đó mở miệng nói.

Mà bốn tên đạo nhân bên cạnh hắn đồng thời gật đầu nhẹ, thân thể hóa thành năm đạo quang mang, chạy về hướng Thông Thiên sơn.

Hiên Viên Tĩnh nhíu mày, biết rõ mấy vị sư bối của mình muốn đích thân ra tay, giành được chút khí vận trong lúc thiên hạ đại loạn này, cũng không nói thêm gì, quay đầu nhìn về phía Lạc Nhược Phong đứng trên bức tường Vân Kinh.

Lạc Nhược Phong mặc Ngọc Hoàng Y, tay cầm Thiên Hoàng Kiếm, bên hông dắt Ngọc Hoàng Đại Tỳ Ấn, cũng nhìn Hiên Viên yên tĩnh mặc cảm y.

Hắn hiểu, mặc dù mình và hắn đều là vua một nước, nhưng bàn về tu vi, bản thân kém xa đối phương, nhưng dù vậy, hắn cũng không thể lui về sau một bước.

“Lạc Nhược Phong, đã đến nước này rồi, ngươi vẫn không nên nghịch thiên mà đi, mau đầu hàng đi, ta đảm bảo cả đời ngươi bình an!” Hiên Viên Tĩnh từ trên cao nhìn Lạc Nhược Phong, miệng từ tốn nói.

“Đi ngược ý trời? Thế nào là trời? Chẳng lẽ làm theo mấy vị sau lưng người nói, chính là thuận thiên sao?” Nghe được Hiên Viên Tĩnh nói ra lời như vậy, Lạc Nhượng Phong cười lạnh một tiếng.

“Ha ha, nhiều lời vô ích, người đã không có ý đầu hàng, vậy vẫn là hạ thủ kiến chân chương đi, có vị tướng quân nào giúp chúng ta đánh hạ đầu trận này!” Hiên Viên Tĩnh tự nhiên minh bạch đối phương có thể cùng Thiên Nguyên đế quốc đối kháng nhiều năm như vậy, khẳng định sẽ không dễ dàng đầu hàng, câu vừa rồi cũng chỉ là biểu tượng hỏi một chút mà thôi.

“Liên đề ta đi một lần này!” Lúc này, một nam tử mặc đạo bào màu lam đi ra, thi lễ với Hiên Viên Tĩnh một cái. Người này chính là Thiên Linh đạo nhân lúc trước bị hủy thân thể, lại đầu nhập vào Hiên Viên Tĩnh.

“Làm phiền đạo huynh...” Hiên Viên Tĩnh đáp lễ lại với Thiên Linh Đạo Nhân, nhẹ nhàng nói.

“Không phiền...” Thiên Linh đạo nhân khách khí một câu, cả người đã đạp mây bay ra, trận tỷ thí quyết chiến này là lần đầu tiên, hẳn tuyệt đối không thể thua.

Lạc Nhượng Phong thấy đối phương đã phái ra đại tướng, đang định hỏi xem có ai nguyện ý xuất chiến, Phương chủ quốc một thân áo giáp rực rỡ đã trực tiếp bước ra ngoài.

Hiện giờ Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu đều không ở đây, còn Viêm Sâm Húc lại luôn độc lai độc vãng, rất ít dẫn binh, Phương chủ quốc nghiêm nhiên trở thành đệ nhất đại tướng của Nam Vân đế quốc, nhiệm vụ đầu trận này không phải hẳn còn có thể là ai?

Mà lúc này, trên Thông Thiên sơn, Lương Tiểu Tắc toàn thân đầy khí tức sát vọt ra, đang muốn đi về phía Vân Kinh, liền cảm nhận được lực lượng ngũ hành trong trời đất như bị thứ gì đó hấp thu.

Định thần nhìn lại, không ngờ xung quanh mình đã xuất hiện năm vị lão đạo, chính là Ngũ Đại Tiên Thánh năm đó.

Ngũ đại Tiên Thánh cũng nhìn thấy Lương Tiểu Từ, lúc này mới phát hiện là Lương Thiên Quân trong thập đại Thiên

Quân, trên mặt đều hiện lên thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ tản ra khí tức hung lệ kia lại là hắn, hơn nữa từ trên người hắn phát ra khí tức thì xem ra... Vậy mà đã bước ra một bước kia, bất quá trên mặt bọn họ cũng không có nửa điểm lùi bước, đám người mình đã bước ra bước kia, đối phương lại chỉ có một, chẳng lẽ năm người mình còn không phải đối thủ của hắn sao?

“Lương Thiên Quân, đại thế đã mất, đừng chấp mê bất ngộ nữa! Nếu ngươi chịu quay lại, chúng ta nhất định bảo đảm ngươi không có việc gì!” Huyền Hư đạo nhân nhìn thấy Lương tiểu nhân, miệng thần nhiên nói, nói thế nào thì bọn họ cũng là người đại diện cho chính nghĩa, trước khi động thủ cũng phải cho người ta một cơ hội chứ?

Nếu là Lương Tiểu trước kia, dưới tình huống cực độ bất lợi với bản thân, gã nhất định sẽ đầu hàng vô liêm sỉ, sau đó lại tìm cơ hội có lợi nhất để đánh chết đối phương, nhưng giờ phút này trong lòng gã chỉ có sát ý tràn trề, căn bản không có tâm tư mặt ngoài cùng Ngũ Đại Tiên Thánh, đối mặt với lời khách sáo của Ngũ Đại Tiên Thánh, gã chỉ hừ lạnh một tiếng: “Cút...”

Lâm? Trên mặt Ngũ Đại Tiên Thánh đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, ngay sau đó là một mảnh trắng bệch, rất nhanh lại biến thành màu xanh, cuối cùng biến thành một mảnh tím đen, mặc kệ là Viêm Hư đạo nhân tính tình nóng nảy nhất, hay là Thanh Hư đạo nhân tính cách ôn hòa nhất, trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc phẫn nộ, hơn nữa còn là cực độ phẫn nộ.

Bọn họ là ai? Nhiều năm qua, bọn họ vẫn luôn là tồn tại cao nhất Tiên giới, tuy nói đối mặt với mấy vị Thánh Nhân kia, bọn họ vẫn là thân phận quân cờ, nhưng quân cờ cũng phân chia cao thấp à? Nhiều năm trôi qua, những tiên nhân có tu vi cao thâm, cái nào không tôn kính bọn họ, coi như là những ác ma kia. Đối mặt với bọn họ thì cũng không dám làm càn quá mức, có thể nói, từ khi bọn họ trở thành Tiên Thánh cho tới bây giờ, chưa từng có ai bất kính qua, thế nhưng hiện tại, con sâu cái kiến có thể tùy ý xóa bỏ trong mắt bọn họ vậy mà lại lấn lộn với bọn họ, loại cảm giác này khiến cho Ngũ Đại Tiên Thánh rất là phẫn nộ.

Bọn họ đã bao giờ bị sỉ nhục như vậy?

“Muốn chết!” Miệng ngũ đại tiên thánh đồng thời hừ lạnh một tiếng, năm thanh cực phẩm tiên kiếm đồng thời từ trong cơ thể bọn họ thoát ra, vọt tới hướng thân thể Lương Tiểu Khả.

Lương Tiểu Tứ đang phẫn nộ nhưng cũng không có ý tránh né. Đối mặt với thanh tiên kiếm đang bay nhanh tới kia, cả người gã lập tức phóng về phía Huyền Hư đạo nhân.

“Xuy xuy xuy xuy xuy...” Liên tục truyền đến năm tiếng thanh âm, Lương Tiểu Khả trên người đồng thời phun ra năm đạo huyết tiễn, nhưng gã lại tựa như không có việc gì, vọt tới trước người Huyền Hư đạo nhân, trực tiếp một trao chớp tới ngực Huyền Hư đạo nhân.

Huyền Hư đạo nhân hoảng hốt, nào nghĩ tới Lương tiểu nhân có thể trốn cũng không né, đối mặt với một trao kia, tâm niệm hẩn vừa động, món tiên y trên người lập tức tỏa sáng hào quang, không ngờ lại khởi động lớp tiên y phòng ngự mạnh nhất...

“Két...” Lương Tiểu Nhất trao không phá vỡ cấm chế của bộ Tiên Y này, nhưng bốn đạo kiếm khí đồng thời thoát ra từ trong cơ thể hẩn, bắn thẳng về phía Huyền Hư đạo nhân.

Nhìn thấy Lương tiểu nhân đã sớm tể ra Tru Tiên Tứ Kiếm, trên mặt Huyền Hư đạo nhân mặc dù lộ ra một tia kinh ngạc, thế nhưng lại không có nửa điểm bối rối, một tay run lên, một lá cờ màu trắng đã xuất hiện trong tay, phía trên vậy mà tản ra khí tức cường đại như lá cờ của Tổ Vân giới.

Lúc này, bốn gã tiên thánh khác cũng đồng thời tể ra pháp bảo của mình, đều là bốn lá cờ, cấp bậc bốn mặt không dưới Ngũ Phương Thần Kỳ.

Phân biệt là cờ Thiên La Nguyên Kim, cờ gỗ màu xanh, bảo quang chân diễm kỳ, cờ Vô Lượng Thiên Thủy, Phá Nguyên Hồn Thổ kỳ.

Đây là chí bảo Tiên Thiên mà những năm gần đây Thái Thượng Lão Quân tự mình đã luyện, chính là pháp bảo phòng ngự có cùng đẳng cấp với Ngũ Phương Thần Kỳ, ngoại trừ

danh khí không lớn bằng Ngũ Phương Thần Kỳ thì những thứ khác đều không chênh lệch nhiều.

Tru Tiên Tứ Kiếm dùng dùng bắn lên trên Thiên La Nguyên Kim Kỳ trong đám người Huyền Hư đạo, tỏa ra đạo đạo đạo quang mang, nhưng rốt cuộc không thể đả thương Huyền Hư đạo nhân.

Đặc biệt là bốn gã tiên thánh khác cảm thấy sau đó liền trực tiếp dùng năm lá cờ này bày ra đại trận điên đảo ngũ hành, đem Lương tiểu tử hoàn toàn vây ở trong đó.

Lương Tiểu không ngừng tề ra Tru Tiên Tứ Kiếm, thế nhưng Ngũ Hành Điện Đảo đại trận này quả nhiên lợi hại, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà công phá được, ngược lại trên người người đã bị năm thanh phi kiếm của Ngũ Đại Tiên Thánh đâm ra rất nhiều vết thương, máu tươi màu vàng nhạt không ngừng chảy ra, nhưng hắn vẫn cứ như không hề hấn gì...

“Ha ha, Lương Thiên Quân, mặc dù ngươi có Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng dù sao ngươi cũng không phải Thông Thiên giáo chủ, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi sẽ là đối thủ của chúng ta hay sao? Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, tự phế tu vi, chúng ta tất nhiên sẽ thả ngươi một tia Chân Linh đầu thai chuyển thế, nếu không sẽ chỉ rơi vào kết cục hồn phi phách tán!” Mắt thấy ngũ hành điên đảo đại trận của năm người vây khốn Lương tiểu nhân, Huyền Hư đạo nhân lại một lần nữa mở miệng nói, trong lời nói rất là đắc ý.

“Hừ...” Lương Tiểu Nhân căn bản không định nói chuyện với Ngũ Đại Tiên Thánh, trực tiếp móc Hạo Thiên Châu ra, ném lên không trung...

Mà Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không tiếp tục công kích ngũ đại tiên thánh nữa, ngược lại người đồng thời bắn về phía Hạo Thiên Châu...

“Ngươi điên rồi...” Nhìn thấy Lương Tiểu Tứ muốn dùng Tru Tiên Tứ Kiếm hủy diệt Hạo Thiên Châu, sắc mặt Ngũ Đại Tiên Thánh đồng thời kịch biến...

Chương Vọng Quỷ Thập Ngũ Tử gắt gao.

“Lão tử điên rồi, các người có thể làm gì ta?” Trên mặt Lương Tiểu Hữu lộ ra vẻ dữ tợn, nhưng trên người lại bộc phát ra từng đạo hắc quang, thi khí nồng đậm cũng phát ra, nhục thể của hắn bắt đầu sinh trưởng cấp tốc, những bộ phận bị tiên kiếm đâm trúng không ngừng phục hồi như cũ, mà từng mảng lân phiến trên bề mặt cơ thể mọc ra bao phủ toàn thân hắn...

Hạo Thiên Châu tụ tập lực lượng không biết bao nhiêu năm, năng lượng ẩn chứa bên trong rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ngay cả Lương tiểu cũng không biết, hơn nữa Hạo Thiên Châu chính là sợi tinh khí thứ nhất trong thiên địa ngưng tụ thành, cực kỳ kiên cố, vũ khí tiên kiếm bình thường căn bản khó có thể làm tổn thương nó mấy may, cũng chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm mới có thể phá hư nó.

Có thể nói, Hạo Thiên Châu giống như một hạt đạn hạt nhân, bên trong ẩn chứa một hạt hạch cực lớn, Tru Tiên Tứ Kiếm chính là mấu chốt làm nổ tung đầu đạn hạt nhân này...

Hôm nay, Lương Tiểu bắt chấp tất cả bạo phát đầu đạn hạt nhân này, làm sao không gọi là Ngũ Đại Tiên Thánh khiếp sợ, nếu uy lực của Hạo Thiên Châu này thật sự bộc phát ra toàn bộ, đoán chừng cả Nam Vân Đế Quốc đều sẽ bị san thành bình địa a? Thậm chí khu vực như Thiên Nhật Minh bao trùm cũng bị hủy, hắn một chút lo lắng sẽ làm những người khác bị thương sao?

Trên mặt Ngũ Đại Tiên Thánh không còn chút tươi cười nào nữa, bọn hắn hiểu rõ thời khắc này Lương Tiểu Nhân đã là một tên điên, một kẻ hoàn toàn không để ý đến mình, không để ý đến bằng hữu của mình, cái gì cũng không quan tâm đến bất cứ tên điên nào...

Cũng không dám nói chuyện với Lương Tiểu, năm người đồng thời dựa theo phương vị ngũ hành, toàn diện thúc dục lực lượng của ngũ diện thần kỳ, ngũ hành điên đảo đại trận càng

biến thành ngũ hành Hỗn Nguyên trận, bọn họ có thể không quan tâm đến sống chết của người khác., Thế nhưng bọn họ quan tâm đến sống chết của mình a, một khi Hạo Thiên Châu này nổ tung, uy lực ẩn chứa là bao phủ toàn bộ Thiên giới, cho dù bọn họ có muốn chạy trốn cũng không thoát, biện pháp duy nhất chính là dựa vào Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận này ngăn cản năng lượng xung kích như vậy.

Trong khoảnh khắc sinh tử này, dường như Ngũ Đại Tiên Thánh đã liều mạng toàn lực, tiên lực trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong thần kỳ trong tay, liền thấy năm đạo hào quang xanh, đỏ, trắng, đen, vàng tỏa sáng, toàn bộ bầu trời đều hiện ra năm loại màu sắc, năm loại ánh sáng nhanh chóng đan vào một chỗ, tạo thành một vòng sáng hoàn toàn phong bế, bao phủ Lương Tiểu Nhân vào trong đó.

Từ xa nhìn lại, giống như một viên quang cầu ngũ sắc thật lớn...

Lúc này, ở giữa quang cầu, toàn thân Lương Tiểu Hữu đã phủ đầy lân phiến màu đen, sau lưng mọc ra một đôi cánh to lớn, cả người cuộn lại một chỗ, đem đầu đặt giữa hai chân, hai cánh hoàn toàn thu vào, bao trùm cả người hẩn lại.

Hắn không phải kẻ điên, hắn chỉ muốn mượn lực lượng của Hạo Thiên Châu phá vỡ phòng ngự của Ngũ Đại Tiên Thánh, mà hắn lại càng không muốn mình bị năng lượng này giết chết.

Ngay lúc Lương Tiểu cần phải làm tốt công tác phòng ngự, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm từ bốn phương tám hướng đồng thời bắn lên Hạo Thiên Châu, nhìn qua giống như bốn viên đạn bắn lên trên một viên ngọc châu vậy.

“Răng rắc...” Lập tức liền nghe được một trận thanh âm như thủy tinh phá toái, ngay sau đó liền thấy Hạo Thiên Châu cực kỳ kiên cố xuất hiện đạo đạo vết nứt, ngay sau đó từng đạo hào quang chói mắt từ trong khe hở thẩm thấu ra...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, toàn bộ Hạo Thiên Châu nổ tung, màu đỏ cam xanh xanh lam xám trắng các loại quang

mang bạo phát ra, tựa như vũ trụ đại hủy diệt, không gian chung quanh lồm vào, sau đó liền thấy các loại quang mang biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại cái màu đen kinh khủng nhất kia.

Đúng vậy, màu đen, một nhìn vô tận màu đen, không có nửa điểm ánh sáng màu đen, đó là màu đen hư vô, trống rỗng đen kịt, vô tận màu đen...

Thần kỳ trong tay Ngũ Đại Tiên Thánh bắt đầu run rẩy không ngừng, tựa như bị màu đen này bao phủ, làm cho năm Đại Tiên Thánh đồng thời phun ra một ngụm tinh huyết, lúc này mới miễn cưỡng duy trì Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận này.

Mà trong quang cầu, Lương Tiểu lại cảm giác mình bị hút vào một không gian khác, một không gian hoàn toàn đối lập với thế giới này, đó là không gian hư vô, tựa hồ tất cả nơi này đều là hư cấu, không gian vật chất ngược lại...

Hắn tự nhận lân phiến kiên cố cơ hồ trong nháy mắt bị lực lượng vô hình này xé nát, thân thể xuất hiện đạo đạo vết thương, chỉ trong nháy mắt đã bắt đầu tan vỡ.

Thế nhưng mỗi lần thân thể của hắn sắp hoàn toàn tan vỡ, trong lòng của hắn đều nghĩ đến nữ tử một thân áo lục kia, nghĩ đến khóa nước mắt óng ánh long lanh kia, mà giọt nước mắt kia lại liên tục không ngừng tuôn ra mảng lớn thanh quang nghĩ, chữa trị thân thể của hắn...

Thân thể của hắn không ngừng bị phá hủy, lại không ngừng được gây dựng lại, cứ như vậy mỗi một lần chịu đựng đau đớn như vậy...

Thế nhưng mặc kệ đau đớn cỡ nào, ý thức của hắn vẫn duy trì tỉnh táo, trái tim kia của hắn đang không ngừng đập, càng có một cỗ lực lượng cường đại hơn bảo vệ trái tim này.

Nơi đó, có vết tích cuối cùng của nàng, hắn không muốn ngay cả dấu ấn cuối cùng này cũng biến mất...

Thế nhưng đoàn hắc quang kia thực sự quá mạnh mẽ, vậy mà lại triệt để mai một hết thảy...

Không biết qua bao lâu, phảng phất là một vạn năm, lại tựa như chỉ trong nháy mắt, đoàn năng lượng trên bầu trời kia đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, ngũ sắc quang cầu vậy mà xuất hiện đạo đạo vết rách, thậm chí Ngũ Đại Tiên Thánh cầm trong tay thần kỳ cũng là một trận ảm đạm vô quang, mặt cờ nguyên bản nguyên bản hoàn chỉnh cũng xuất hiện đạo đạo phá gãy, rất nhiều nơi xuất hiện lỗ thủng, linh khí nồng đậm cơ hồ biến mất vô ảnh vô tung.

Sắc mặt của Ngũ đại Tiên Thánh càng thêm khó coi, uy lực bạo tạc của Hạo Thiên Châu cũng quá lớn hay sao? Năm người bọn họ dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng ngăn cản được năng lượng như vậy, mà hiện tại, ngay cả năm thần kỳ cũng bị hủy diệt, đây chính là chí bảo phòng ngự mạnh nhất của bọn họ.

Nhìn hư không trống rỗng, chứng kiến bốn thanh Tru Tiên Tứ Kiếm lơ lửng giữa không trung nhưng không chút phản ứng, Ngũ Đại Tiên Thánh lúc này mới thở dài một hơi. May mắn là tên kia đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, nếu không đám người mình cũng không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nghĩ cũng đúng, đám người mình có chí bảo hộ thể như vậy, còn bày ra Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận, lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản được năng lượng như vậy, nhưng trên người Lương Tiểu không có một kiện pháp bảo phòng ngự, dựa vào thân thể của hắn làm sao có thể ngăn cản được năng lượng như vậy?

Chuyện bị hóa thành tro bụi cũng là chuyện hợp tình hợp lý...

Lúc này, nhìn thấy bốn thanh hung kiếm lơ lửng trong hư không kia, trong mắt Ngũ Đại Tiên Thánh đều lóe lên hỏa diễm nóng rực, đây chính là Tru Tiên Tứ Kiếm danh chấn Tam Giới a, không nói đồng thời đạt được bốn thanh Tiên Kiếm, bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù chỉ lấy được một thanh Tiên Kiếm, cũng là một pháp bảo ghê gớm, nếu nói không động tâm, vậy là gạt người đấy.

Thế nhưng bọn họ lại hiểu rõ, đây là bảo vật trấn giáo của vị kia, nếu như không được hắn cho phép, cho dù bọn người mình có được, cũng tuyệt đối không có kết quả tốt. Lúc trước

Na Tra Đại Thần dùng Bàn Cổ Phiên phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, không phải cũng không có lấy đi bốn thanh hung kiếm này sao?

Ngay cả Na Tra cũng không dám tùy tiện lấy đi, bọn họ làm sao yên tâm đi lấy chứ?

Hơn nữa nơi này chỉ có bốn thanh tiên kiếm, bọn họ lại có năm người, cho dù thật sự đạt được bốn thanh kiếm này thì làm sao mà phân chia?

“Như thế nào? Trọng bảo trước mắt, cũng không dám lấy sao?” Ngay lúc trong đầu năm người lóe lên các loại ý niệm, một trận thanh âm âm trầm khủng bố đồng thời vang lên trong đầu năm người.

Thần sắc năm người đồng thời biến đổi, liền thấy một quái vật hình người sau lưng mọc ra hai cánh, toàn thân phủ đầy vảy màu đen từ trong hư không bước ra, tựa như hư không kia là một cánh cửa, hấn đi vào trong cửa bên ngoài...

Đây... đây không phải là Lương Thiên Quân sao? Sao hấn lại không sao?

Trong mắt năm người đồng thời lộ ra thần sắc kinh ngạc, bọn họ thật sự khó có thể tin rằng uy lực bạo tạc của Hạo Thiên Châu lại không thể giết chết Lương tiểu nhân.

Kỳ thật ngay cả Lương Tiểu cũng không tin mình còn có thể sống sót, khi đối mặt với hắc mang hư vô kia, hấn đều cho rằng mình sẽ chết, thế nhưng lúc cuối cùng, lòng hấn chẳng những không bị hắc mang hư vô kia diệt, ngược lại dưới tác dụng của giọt nước mắt kia bắt đầu hấp thu hắc mang hư vô kia.

Đó là một loại năng lượng hoàn toàn khác với thế giới này, Lương Tiểu có thể dựa vào năng lượng này tái tạo thân thể, tái tạo một bộ thân thể hấn cũng không biết cường đại đến mức nào.

Giờ phút này, nhục thể của hấn, sức mạnh của hấn đã hoàn toàn siêu thoát tam giới, hấn càng có thể tùy ý đi vào không gian Phản Hư Thực.

Chẳng qua trong lòng Lương Tiểu Hữu không có chút vui vẻ nào, chỉ vì giọt nước mắt trong lòng hắn vậy mà cũng biến mất không thấy gì nữa, đó là ấn ký cuối cùng của hắn, đó là thứ quý giá nhất của hắn, nhưng hắn vẫn không bảo vệ tốt nó.

Lửa giận khó có thể đè nén từ trong cơ thể Lương Tiểu Khả toát ra, trong mắt của gã lại càng bạo phát ra hung mang chói mắt...

Không để cho Ngũ Đại Tiên Thánh phục hồi lại tinh thần, Lương Tiểu Hữu đã bước ra một bước, thân ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa. Lúc xuất hiện lại lần nữa, gã đã đi tới trước người Huyền Hư đạo nhân, cảm nhận được thần thông không giống như thuấn di kia còn kinh khủng hơn trong nháy mắt kia. Sắc mặt Huyền Hư đạo nhân hoàn toàn thay đổi.

Liên muốn bắt chấp tất cả thôi động Thiên La Nguyên Kim Kỳ trong tay, thế nhưng Lương Tiểu đã dùng móng vuốt chộp ra, trực tiếp đoạt lấy Thiên La Nguyên Kim Kỳ trong tay hắn, dùng sức xé một cái, vậy mà xé tan thành từng mảnh...

Thần kỳ này vốn đã bị lực lượng hư vô kia phá hủy không sai biệt lắm, bây giờ nào còn có thể ngăn cản lực lượng như vậy, bị phá hủy cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Huyền Hư đạo nhân nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi, nhưng Lương Tiểu Phàm một tay chộp vào tim hắn, dùng sức kéo một cái, trực tiếp móc trái tim hắn ra ném vào trong miệng, cắn một cái, còn phun ra đạo đạo kim huyết...

Huyền Hư đạo nhân chỉ cảm thấy tim mình trống rỗng, sau đó liền cảm thấy đau đớn, đặc biệt khi tận mắt nhìn thấy Lương Tiểu Tỳ cắn nát trái tim mình, trong đầu của hắn lần đầu tiên xuất hiện một loại cảm xúc sợ hãi...

Đúng, đó là sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn, thân thể hắn đang run rẩy, linh hồn của hắn đang run rẩy...

Lương Tiểu cũng không cho hắn thời gian quá lâu sợ hãi, ngay khi hắn vừa cắn nát trái tim Huyền Hư đạo nhân thì tay kia của hắn đã trực tiếp chộp tới, một phát phá vỡ Thiên Linh Cái của Huyền Hư đạo nhân, một cỗ lực lượng hư vô trong nháy mắt

đánh nát Thiên Linh Cái của hắn, thậm chí ngay cả thần hồn của hắn cũng bị chôn vùi hoàn toàn...

Nhìn thấy Lương Tiểu Hữu trong nháy mắt đã đánh chết Huyền Hư đạo nhân, bốn người còn lại trong lòng sợ hãi, nào dám dừng lại, xoay người rời đi...

Thế nhưng Lương Tiểu Nhân sắc mặt cực kỳ dữ tợn lại không chịu để cho bọn họ rời đi, Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn lơ lửng bất động giữa không trung kia lập tức phá không mà ra...

Tiểu nhân vật nhỏ mười chín chương bảy nhỏ.

“Xuy xuy xuy xuy...” Liên tục bốn tiếng giòn vang, bốn thanh hung kiếm tựa như bốn viên đạn, trực tiếp bắn vào ngực của tứ đại Tiên Thánh, thần kỳ đã bị phá nát lúc này căn bản giống như thùng rỗng kêu to.

Nếu là tiên kiếm bình thường, cho dù bị đâm rách thân thể, cũng chỉ tổn thất một chút tiên lực mà thôi. Thế nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm chính là hung kiếm Thái Cổ nổi danh, vừa mới đâm rách thân thể bốn người, kiếm khí sắc bén chính là phá không mà ra. Mới vừa rồi vì ngăn cản Hạo Thiên Châu tiêu hao hơn phân nửa lực lượng, bốn người nào còn có thể ngăn cản, cơ hồ là trong nháy mắt, tiên thể của bọn họ đã bị quấy cho nát bấy.

Cũng may nguyên thần của bọn hắn đủ cường đại, bốn đạo nguyên thần trực tiếp từ Thiên Linh Cái bay ra, nhưng thân thể Lương Tiểu Hữu trực tiếp bước về phía trước một bước, đã tới trước nguyên thần của Viêm Hư đạo nhân, một trào chụp tới, không ngờ trực tiếp bóp nát nguyên thần kia, dùng miệng hút một cái, toàn bộ nguyên thần bị tàn phá kia rơi vào trong miệng của hắn.

Liên tục bước vài bước, thân thể của hắn tựa như không bị không gian hạn chế, mặc kệ tốc độ mấy đạo nguyên thần này nhanh bao nhiêu, đều bị hắn một bước đuổi kịp, toàn bộ bị hắn hút vào trong cơ thể.

Rất là thỏa mãn ợ một cái, một tay vẫy một cái, Tru Tiên Tứ Kiếm thu hồi trong cơ thể, lại bước một bước về phía Vân Kinh.

Hai mắt hắn đã sớm đỏ như máu, giờ phút này hắn như một con ác ma điên cuồng, không có chút lý trí nào, ý niệm duy

nhất còn lại trong đầu chính là giết chóc, giết chóc vĩnh viễn không ngừng...

Vào lúc này, ở bên ngoài Vân Kinh, Phương chủ quốc dựa vào pháp bảo cường đại của Thông Thiên truyền xuống nên Thiên Linh đạo nhân đang đè ép không thở nổi, đang muốn té ra Bích Linh kiếm đánh chết Thiên Linh đạo nhân, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng mình có một luồng hàn ý ập tới, còn chưa kịp phản ứng hoàn toàn., Một nam tử khác có chín thành tương tự với Thiên Linh đạo nhân đã xuất hiện phía sau hắn, trong tay đang nắm một thanh trường kích toàn thân đen nhánh, trực tiếp đâm về phía thân thể Phương chủ quốc, chiến bào cực phẩm trên người Phương chủ quốc tựa như làm bằng giấy, trực tiếp bị trường kích đâm xuyên qua, một đạo huyết dịch cứ như vậy bắn ra.

“Chủ quốc...” Nhìn thấy Phương chủ quốc bị hai người liên thủ đánh lén, Lạc Nhược Phong kinh hô, cũng không để ý thân phận của mình, một tay nâng lên, Ngọc Hoàng Đại Tỳ Án đã phá không mà ra, lập tức đi tới đỉnh đầu Địa Linh đạo nhân...

“Hừ...” Thấy Lạc Nhược Phong đã ra tay, Hiên Viên Tĩnh đầu còn giữ lại. Thái Cực Đồ run lên, hai chùm sáng trắng đen bắn ra, trực tiếp khóa chặt Ngọc Hoàng Đại Tỳ ở giữa trời, đầu còn đập xuống được.

Thiên Linh Đạo Nhân và Địa Linh Đạo Nhân nhân nhân nhân cơ hội này, tiếp tục đánh tới Phương chủ quốc, có xu thế trực tiếp tiêu diệt đối phương, lúc này, một đạo hỏa quang từ Lạc Nhược Phong trực tiếp xông ra bên ngoài, chính là căn cốt hoàn toàn chín con Hỏa Long trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thực lực đại tiến Viêm Sâm Húc.

Thế nhưng một bóng người khác lại nhảy ra từ bên cạnh Hiên Viên Tĩnh, lại là Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân.

Không cho Viêm Sâm Húc bất cứ cơ hội nào nghĩ cách cứu viện Phương chủ quốc, Hỏa Tiêm Thương trong tay Na Tra đã đâm về phía ngực Viêm Sâm Húc, Vòng Càn Khôn cũng được té ra cao cao, đánh thẳng về phía Thiên linh cái của Viêm Sâm Húc.

“Đi...” Thấy Viêm Sâm Húc không cách nào cứu viện cho Phương chủ quốc, thân thể Hi Dương cũng xông ra ngoài, một tay vung lên, Phiên Thiên ấn lập tức rời tay, biến thành một ngọn núi nhỏ, đánh về phía Thiên Linh đạo nhân và Địa Linh đạo nhân.

Phiên Thiên ấn vừa ra, một cỗ tức sát chi ý cực mạnh bộc phát ra, phảng phất giữa thiên địa đều bị một ấn này bao phủ.

Mà Lâm Hiểu Nghị tay cầm Thiên Sát Huyết Ma Dao xông ra ngoài, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Địa Linh đạo nhân, Thiên Sát Huyết Ma Dao trong tay dùng góc độ cực kỳ đáng sợ bổ về phía Địa Linh đạo nhân.

Thế nhưng ngay lúc đó, một đạo nhân mặc tiên y màu tím vàng từ bên người Hiên Viên Tĩnh đứng ra, chỉ thẳng xuống cái Phiên Thiên ấn kia, trong miệng hô khẽ một tiếng “Biến!”

Hi Dương lập tức cảm thấy liên hệ giữa mình và Phiên Thiên ấn hoàn toàn gián đoạn, vốn lúc đầu đánh về phía Thiên Linh đạo nhân lại đột nhiên chuyển hướng, trực tiếp đánh về phía Lâm Hiểu Nghị đang bay nhanh tới...

Tình cảnh này vừa ra, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Phiên Thiên ấn lúc trước đã bị phá hư hoàn toàn, là Diệp Tĩnh Vũ dựa vào nguyên thần của mình chữa trị, có thể nói cấm chế bên trong đã hoàn toàn bị phá trừ, lại có ai có thể làm cho nó thay đổi phương hướng? Chẳng lẽ hẳn chính là chủ nhân chân chính của Phiên Thiên ấn quảng Thành tử sao? Cho dù hẳn thật sự là Quảng Thành Tử cũng có thể không làm được a?

Lúc này đã không còn thời gian suy nghĩ vấn đề như vậy, đối mặt với loại pháp bảo nghịch thiên như Phiên Thiên ấn, không ai cho rằng Lâm Hiểu Nghị có thể ngăn cản được, Công Tôn Di, Hồ Thương tuy rằng trong tay cũng có pháp bảo, nhưng làm sao địch nổi Phiên Thiên ấn?

Tại thời khắc mấu chốt này, thân thể của Hi Dương lại một lần nữa vượt qua, cả người hóa thành một con chim lửa cực lớn, hầu như trong nháy mắt đã tới trước người Lâm Hiểu Nghị.

Một chiếc chuông cổ màu xanh xuất hiện trên đỉnh đầu, đúng là Đông Hoàng Chung...

“Ông ông...” Một tiếng vang nhỏ, Phiên Thiên Ấn trùng trùng điệp điệp đập vào trên Đông Hoàng Chung, phát ra ông ông tiếng vang, càng tạo nên từng đạo gợn sóng màu xanh, đây đã là lần giao phong thứ hai giữa Phiên Thiên Ấn và Đông Hoàng Chung.

Trong tay Quảng Thành Tử, uy lực Phiên Thiên Ấn triệt để phát huy ra, năng lượng khổng lồ kia trực tiếp tạo thành một đạo hắc mang, toàn bộ hư không giống như muốn vỡ vụn ra, lực phản chấn cực lớn chấn cho Hi Dương tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng dù sao Đông Hoàng Chung cũng là đệ nhất thần khí thời Thái Cổ, tuy nói Phiên Thiên ấn gần như là siêu trình độ phát huy uy lực cực lớn, thế nhưng vẫn khó có thể phá vỡ phòng ngự của nó, bản thể của người xuất hiện một vết nứt nhỏ.

“Roi...” Viên Thành Tử mặc tiên y màu tím vàng, một khi động thủ tuyệt đối không lưu tình, một tay điểm một cái, một chuông lớn màu đồng cổ từ trong tay hắn bay ra, ngay sau đó phát ra một tiếng chuông ngân, mọi người tại đây đều có mặt ở đây., Ngoại trừ Lạc Nhược Phong mặc y phục Ngọc Hoàng và Lâm Hiểu Nghị tu luyện võ đạo ra, những người khác đều cảm thấy thần hồn của mình chấn động, như thể bị rút ra khỏi cơ thể mình. Còn Hi Dương tuy có đồng hồ Đông Hoàng bảo vệ, thế nhưng thân đồng hồ kia cũng khiến đầu nàng hôn mê một hồi, cứ như ăn thuốc an Miên vậy.

Nhân cơ hội này, một tay lại điểm một cái, hai đạo kiếm mang một đen một trắng phá không mà ra, vậy mà trực tiếp nhắm thẳng hướng Hi Dương được Đông Hoàng Chung bảo hộ mà đi.

Không chỉ như vậy, vết tích đã nứt ra một lần nữa mang theo uy áp khổng lồ nhằm về phía Hi Dương...

Đông Hoàng Chung chính là chí bảo đứng đầu tam giới, cho dù là Quảng Thành Tử cũng động tâm không thôi, nếu có thể nhân cơ hội này một phát giết chết Hi Dương, đoạt được Đông Hoàng Chung, cho dù tổn thất Phúc Thiên Ấn cũng đáng giá.

Lúc này, đám người Công Tôn Hương Di đều bị đồng hồ Lạc Phách chấn động đến mức thần hồn điên đảo, trong thời gian ngắn làm sao có thể tỉnh táo lại, Lạc Nhược Phong mặc dù có Ngọc Hoàng Y hộ thể, không bị trấn trụ, thế nhưng Ngọc Hoàng Đại Tỷ ẩn của hắn bị cố định, Thiên Hoàng Kiếm chỉ là bội kiếm tùy thân, cũng không phải là pháp bảo siêu cường, nào kịp tới cứu giúp Hi Dương.

Mà Hi Dương vừa rồi bị chấn động miệng phun máu tươi, lại bị Lạc Phách Chung một trận, thần thức còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, Đông Hoàng Chung mặc dù có công năng tự động bảo vệ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bảo vệ được Hi Dương một mặt, đối mặt với ẩn lật trời rơi thẳng xuống kia, Đông Hoàng Chung đương nhiên nghênh đón, đối mặt với thư hùng song kiếm đang bay nhanh tới, Hi Dương đâu có thể ngăn cản?

Đương nhiên, nếu Cửu Phương ở đây, có Thập Nhị Thiên Vu ra tay, tự nhiên không thành vấn đề, nhưng nàng đang bảo vệ dãy núi Thông Thiên, làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Về phần Viêm Sâm Húc, giờ phút này bị Na Tra đánh cho không đôi tay được, càng không có khả năng viện trợ Hi Dương.

Không ai nghĩ tới, một siêu cấp tồn tại siêu cấp như Quảng Thành Tử lại xuất hiện ở đây, càng không nghĩ tới hắn lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Tại thời khắc mấu chốt này, tu luyện võ đạo, linh hồn của Lâm Hiểu Nghị đã dung hợp với thân thể không sai biệt lắm nhưng vẫn duy trì tuyệt đối thanh tỉnh.

Đối mặt với nữ nhi song kiếm đang bay nhanh đến kia, trong lòng hắn sợ muốn chết, hắn thậm chí cảm giác được linh hồn của mình đang run rẩy. Nhưng hắn minh bạch, Hi Dương là nữ nhân thiếu gia của mình, vừa rồi nàng vì cứu mình mới gặp phải hiểm tình như vậy, trong tình trạng khẩn yếu này, nếu mình không cứu nàng, nàng nhất định sẽ phải chết.

Nàng không thể chết, nếu không thiếu gia nhất định sẽ rất khổ sở, thế nhưng nếu mình đi cứu nàng, chính mình cũng sẽ chết.

Hắn sợ chết, đúng vậy, hắn vẫn luôn nhát gan, càng sợ chết, tu vi của hắn chưa từng gặp phải khó khăn gì, hắn chưa từng trải qua uy hiếp tử vong, cho tới nay, hắn đều thuận buồm xuôi gió.

Hắn càng không muốn chết sớm như vậy, hắn còn chưa yêu một người, thậm chí nữ tử hắn từng yêu đã gả cho thiếu gia của mình, hắn chỉ có thể đặt ý nghĩ đó ở trong lòng, không ai biết hắn từng vụng trộm yêu nàng.

Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, một tiểu nhân vật rất may mắn, bởi vì gặp phải thiếu gia của mình, bản thân mới có thể đi đến ngày hôm nay, hắn không có hoài bão quá lớn, hắn không có tình cảm cao thượng, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là làm bạn với thiếu gia của mình.

Nhưng bây giờ, nguyện vọng cuối cùng của hắn có lẽ sắp thất bại...

Thiếu gia, ta thật sự không muốn chết...

Lâm Hiểu Nghị trong lòng hò hét, mà thân thể của hắn đã biến thành một đạo đao mang thật lớn, dũng cảm xông về phía thư hùng bảo kiếm đang bay nhanh kia...

Hai đạo hào quang trắng đen đan xen không ngừng, cuối cùng va chạm với đao mang do Lâm Hiểu Nghị biến thành...

Trong trận chiến Phong Thần, Quảng Thành Tử cũng đã bước ra bước cuối cùng, trở thành tiên nhân tiêu diêu tự tại, cho dù năm xưa Hồng Quân Đạo Tổ xây dựng cầu vòng bửu ngạn cũng không phải là chuyện của hắn., Tu vi cao cường tới mức nào chứ? Còn Lâm Hiểu Nghị thì sao? Đúng như hắn nghĩ, hắn chỉ là một tiểu nhân vật có vận khí tốt mà thôi, cho dù thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới tối cao trong đời hắn, nhưng sao có thể là đối thủ của Quảng Thành Tử?

Hiển nhiên hắn cũng hiểu rõ vấn đề, cho nên lúc đao mang của hắn vừa mới va chạm cùng bảo kiếm của Thư Hùng, lực lượng trong cơ thể hắn liền triệt để bạo phát ra...

Đúng vậy, trong thời khắc khẩn yếu này, hắn lại lựa chọn tự bạo...

Hắn toàn lực tự bạo chỉ là để ngăn cản kiếm thế của Thư Hùng mà thôi...

“Ầm ầm...” Một tiếng nổ vang lên, không biết một đạo hào quang chói mắt trong nháy mắt sáng lên, không biết bao nhiêu trái tim theo một tiếng nổ lớn như vậy mà đau nhức...

Chương mười sáu mười xuất quan tuyệt sát.

Đúng vậy, theo tiếng nổ cực lớn này, người bị Lạc Phách Chung chấn trụ thần hồn gần như đồng thời tỉnh táo lại. Khi bọn hắn tỉnh ngộ lại, nhìn thấy chính là thư hùng bảo kiếm bị cổ lực lượng khổng lồ kia đánh bay, mà thân thể Lâm Hiểu Nghị lại biến thành đao khí sắc bén nhất, xé nát một mảnh hư không, xé nát hết thảy trên thế giới này của hắn.

“Hiểu Nghị...” Lạc Nhược Phong tận mắt chứng kiến tất cả chuyện này chỉ cảm thấy trái tim mình run rẩy dữ dội. Cho tới nay, Lâm Hiểu Nghị luôn là đối tượng bị mọi người xem nhẹ. Nếu không phải biết hắn từng là thư đồng của Diệp Tĩnh Vũ, không ai để ý tới vận may này. Hắn nhất gan, hắn hướng nội, làm chuyện gì hắn cũng không thấy, nhưng bây giờ, hắn vì ngăn cản một kiếm kia của Hi Dương mà dừng cảm tự nổ.

Tự bạo, đó là ngay cả thần hồn cùng nhau tan biến, thậm chí ngay cả cơ hội tái nhập luân hồi cũng không có.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì sẽ không ai nghĩ tới một tiểu nhân vật như vậy lại có một mặt vĩ đại như vậy...

Tiểu nhân vật cũng có tôn nghiêm của mình, tiểu nhân vật cũng có chính mình vĩ đại...

Lâm Hiểu Nghị chết rồi, hắn cứ thế chết, cứ đột ngột chết đi như vậy...

Chết rồi, hết thảy đều không còn, thậm chí hình dáng của hắn trong đầu mọi người còn có chút mơ hồ...

Một luồng bi thống khó tả truyền khắp trái tim tất cả mọi người...

Lúc này, Phiên Thiên ẩn lại một lần nữa hạ xuống, nện mạnh lên trên đồng hồ Đông Hoàng, lực phản chấn cực lớn lại một lần nữa chấn động đến mức ánh mặt trời phun ra một ngum

máu tươi, sắc mặt càng trắng bệch một mảnh, thậm chí nàng còn không kịp nhớ lại Lâm Hiểu Nghị đã ngăn cản nàng một kiếm, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Phiên Thiên ấn triệt để vỡ vụn ra, mà Đông Hoàng Chung lại rơi xuống một mảnh thanh quang, bao phủ cả Hi Dương vào trong đó...

Mất thấy một đòn hoàn mỹ của mình vậy mà không thể đánh chết Hi Dương, Quảng Thành Tử sắc mặt giận dữ, Phiên Thiên ấn là một hạt cờ hãn chôn năm đó, thế nhưng bây giờ Phiên Thiên ấn đều bị hủy rồi, lại còn không đoạt được Đông Hoàng chung, vậy bản thân không phải là lỗ lớn sao?

Vốn dĩ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của mình, nào ngờ lại bị một tiểu nhân vật không biết tên phá hủy, thậm chí ngay cả tư cách làm quân cờ hãn cũng không có, điều này sao không khiến Quảng Thành Tử tức giận?

Một chân bước về phía trước, liền hướng Hi Dương mà đi, Đông Hoàng Chung là vật hãn bắt buộc phải đoạt, hãn có thể trở thành người đánh cờ hay không, thậm chí siêu thoát vật trọng yếu của bờ bên kia, vì đoạt được Đông Hoàng Chung, hãn đã buông bỏ thể diện của mình, nếu còn không có cách đoạt được, hãn làm sao xứng đáng với chính mình?

Tu vi Quảng Thành Tử cường đại cỡ nào, mọi người ở đây đều không có ai là đối thủ của hãn, nào có ai có thể ngăn cản?

Chính vào lúc này, bị Thiên Linh Đạo Nhân và Địa Linh Đạo Nhân vây công, trong mắt Phương chủ quốc lại lóe ra hào quang sáng chói.

Đó là một loại minh ngộ, đó là một loại tuyệt nhiên. Hãn biết, Hi Dương cũng tốt, Lâm Hiểu Nghị cũng vậy, đều là vì hãn mới lâm vào cục diện đối phương bày ra. Bây giờ Lâm Hiểu Nghị đã chết, hãn làm sao có thể để đối phương tiếp tục tổn thương Hi Dương.

Lúc này, cho dù là người tinh mắt cũng nhìn ra được, Quảng Thành Tử hầu như là nhất định phải đoạt được Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Chung chính là thần khí đệ nhất tam giới, chính là pháp bảo công phòng nhất thể, chính là thần khí siêu

cường trấn áp tam giới, làm sao có thể bị đối phương cướp được?

Có thể nói, khí vận của bọn họ là một phần rất lớn đến từ Đông Hoàng Chung, nếu như không phải món pháp bảo siêu cấp này, bọn họ sao có thể đi tới bước này.

Dù thế nào đi nữa cũng không thể để hấn đoạt được Đông Hoàng chung, tuyệt đối không thể đủ...

“Bạo cho ta...” Phương chủ quốc mặc dù tu vi so với Lâm Hiểu Nghị cao cường, nhưng hấn cũng minh bạch, lấy thực lực của mình đừng nói ngăn cản Quảng Thành Tử, coi như là thoát khỏi công kích của Thiên Linh đạo nhân và Địa Linh đạo nhân cũng không thể.

Biện pháp duy nhất hấn có thể ngăn cản chính là tự bạo, đúng vậy, tự bạo, không giữ lại chút nào, tự bạo từ thần hồn đến thân thể...

Không chỉ bản thân hấn tự bạo, hấn còn trực tiếp bạo nổ tất cả pháp bảo trên người mình...

Một đám mây hình nấm cơ hồ bao trùm bầu trời bay lên, một đạo quang mang chói mắt chiếu rọi toàn bộ thiên địa, tràn ngập khí tức hủy diệt phát ra, Thiên Linh Đạo Nhân và Địa Linh Đạo Nhân thậm chí còn chưa kịp tế ra pháp bảo phòng ngự của mình đã bị đạo quang mang này bao phủ hoàn toàn...

Cho dù là Quảng Thành Tử, đối mặt với uy lực tự bạo như vậy cũng không thể không tạm lui một bước...

Mà trong trận doanh của Nam Vân đế quốc, sớm đã có một đạo quang ảnh màu đen vọt ra ngoài, cơ hồ trong nháy mắt đã tới bên cạnh Hi Dương, một tay ôm lấy Hi Dương liền quay trở về bên trong đại trận của Nam Vân đế quốc... Chính là đang phản bác...

“Lui...” Lúc này Lạc Nhược Phong đã hiểu, có Quảng Thành Tử xuất thủ, đám người mình tuyệt đối không phải là đối thủ, một tay triệu hồi Ngọc Hoàng Đại Tỳ ấn, hạ lệnh lui quân.

Bọn họ nhất định phải lui xuống dưới Thông Thiên sơn, dựa vào thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận mới có thể ngăn cản

được công kích của đối phương...

Theo tiếng nói của hấn rơi xuống, tối thiểu hơn một vạn chiến sĩ Nam Vân đế quốc trực tiếp từ trong trận doanh xông ra ngoài, một bên phóng tới phía trước, bọn họ một bên không giữ lại chút nào bắt đầu phóng ra lực lượng của chính mình.

Vì yểm hộ mọi người thối lui, những tử sĩ này sớm đã tuyên chọn ra, những tử sĩ này tu luyện không biết bao nhiêu năm, cũng lựa chọn tự bạo.

Trong những người tự bạo này, có con trai, cháu trai, tu vi của bọn họ đều do một tay Phương chủ quốc dạy dỗ ra, bây giờ Phương chủ quốc đã lựa chọn tự bạo, bọn họ sao có thể yếu đi uy phong của tổ phụ mình.

Nhân sinh trên đời, bất quá chỉ là một cái chết mà thôi...

Đúng vậy, một lần chết mà thôi...

Vì yểm hộ mọi người rút lui, bọn họ không quan tâm tới tính mạng của mình, cho dù vì thế mà không cách nào quay lại luân hồi cũng không chối từ.

Đây là một loại chấp nhất thế nào. Đây tuyệt đối không thể xuất hiện trên người người tu tiên...

“Còn muốn tự bạo? Các ngươi thật sự cho rằng tự bạo là có thể giải quyết hết thảy sao?” Nhìn những người này bắt đầu liều mạng phóng thích lực lượng của mình, Quảng Thành Tử lại lạnh lùng hừ một tiếng...

Lạc Phách Chung màu đồng cổ lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, lại là một tiếng chuông vang lên, thất khiếu của vạn chiến sĩ đồng thời phun ra máu tươi, thần hồn của bọn họ trong nháy mắt bị chấn động đến nát bấy...

Thân thể của bọn họ tựa như hạt mưa rơi xuống...

Thấy tình huống như vậy, Lương Vi đột nhiên hét lớn: “Các ngươi theo ta lên...” Vừa nói, thân thể của hấn cũng đã lao ra ngoài, mười vạn thi tướng sau lưng hấn, mười vạn tinh nhuệ do cương thi tu luyện thành toàn bộ đều xông ra ngoài.

Đa số người của Phương gia quân đều là người tu tiên, thần hồn còn chưa dung hợp thành một thể với nhục thân, Lạc Phách Chung vừa vặn là khắc tinh của bọn họ, thế nhưng bọn họ lại khác, thần hồn những cương thi kế thừa huyết mạch Vu gia đã sớm dung hợp cùng nhục thân, tự nhiên không sợ thần hồn của Lạc Phách Chung công kích.

Nhìn thấy những cương thi này cũng bắt đầu phóng thích lực lượng của mình, quảng thành tử sắc mặt trở nên khó coi như thể nào, những người này có thể tu luyện đến trình độ này, nhưng thật không dễ dàng a, bọn họ sao lại không quý trọng tính mạng của mình chứ? Chẳng lẽ bọn họ không biết tự bạo sẽ loại bỏ tất cả dấu vết của mình trên thế giới này sao?

Hóa thành tro bụi, đây chính là chuyện mà tất cả tiên nhân đều không muốn phát sinh a.

“Lý Tịnh, còn không ra tay, còn đợi khi nào...” Hắn biết, Lạc Phách Chung của mình không cách nào chấn vỡ thần hồn những cương thi này, thế nhưng một lòng muốn đoạt được Đông Hoàng chung, hắn tự nhiên không chịu dễ dàng buông tha như vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng...

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, một nam tử tướng mạo anh tuấn, mặc áo giáp màu đen, mặc áo choàng đen từ trong trận đi ra, bên hông của hắn phối hợp với một thanh Trảm Yêu Kiếm, trong tay nâng một tòa bảo tháp màu vàng óng, vừa mới bước ra khỏi hàng ngũ, bảo tháp trong tay liền trực tiếp bay lên trời, trong nháy mắt biến thành một tòa cự tháp cao mấy vạn trượng, vậy mà trực tiếp đem mười vạn thi tướng đều bao phủ vào trong...

Người này tự nhiên là cha của Côn Bằng, năm đó Nguyên Soái Thiên Đình Lý Tịnh, mà bảo tháp trong tay gã chính là Linh Lung Bảo Tháp, trong tháp chính là Tử Viêm Thiên Hỏa, chính là khắc tinh tất cả tà ma.

Những thi tướng bị bao phủ trong tháp còn chưa kịp tự bạo, thân thể đã bị ngọn lửa to lớn kia đốt thành tro bụi, chỉ có một ít thi tướng thực lực cao cường mới miễn cưỡng ngăn cản được uy lực của ngọn lửa này, thế nhưng muốn tự bạo thì không thể.

Lúc này sắc mặt Lạc Nhược Phong cũng trở nên khó coi, hẳn thật sự không ngờ đối phương lại phái ra trận thế lớn như vậy.

Lúc trước Thông Thiên đã nói, một trăm năm Cửu Long Thông Thiên Thang mới có thể thôi động một lần, mỗi lần tới đã đưa tới chín người, lần trước gặp được Na Tra và Dương Tiễn, hiện tại Quảng Thành Tử cùng Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh đều tới, vậy còn có mấy người khác là ai? Nếu bọn hắn đến toàn bộ, bọn hắn làm sao ngăn cản?

“Ai dám làm tổn thương hài nhi của ta!” Ngay lúc Lạc Nhược Phong gần như tuyệt vọng, nơi xa bỗng vang lên một tiếng thét dài to lớn, ngay sau đó liền thấy một bóng người màu đen vọt tới.

Đó là một con quái vật toàn thân đầy lân phiến, khoe miệng lộ ra hai cái răng nanh, trên đầu còn mọc ra một cái sừng, sau lưng còn mọc ra một đôi cánh to lớn.

Thân hình hắn cao vạm vỡ, một cỗ khí tức tử vong mà Lạc Nhược Phong có chút quen thuộc lại có chút xa lạ từ trên người quái vật khổng lồ kia phát ra.

Là Lương Tiểu Khả sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Lạc Nhược Phong, thân hình to lớn của Lương Tiểu Hữu đi thẳng tới trước Linh Lung Bảo Tháp, giơ cự trảo sắc bén lên, hung hăng vỗ về đỉnh tháp của Linh Lung Bảo Tháp...

“Răng rắc...” Một tiếng, một chương của Lương Tiểu nhưng lại trực tiếp đập nát Linh Lung Bảo Tháp. Lý Tịnh tâm thần tương liên với Linh Lung Bảo Tháp vậy mà phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị chấn động lui về phía sau một bước, trên mặt tất cả đều là vẻ kinh hãi.

Tháp vỡ nát, thế nhưng mười vạn thi tướng đã sớm hóa thành tro bụi, rất ít thi tướng vì bảo hộ Lương Hưng mà hóa thành tro bụi. Coi như là Lương Hưng, cũng đã hấp hối, lúc nhìn thấy thân ảnh cực lớn của Lương Tiểu, Lương Hưng chỉ kịp nói một câu: “Cha, báo thù cho con...” Sau đó hoàn toàn tiêu tán không thấy...

Tận mắt nhìn thấy con mình hóa thành hư vô, hai mắt vốn đã đỏ như máu của Lương Tiểu Hữu lại bắn ra hai tia máu đỏ tươi. Trong miệng gã lại truyền đến một tràng rống to, một cỗ nội diễm màu đen ngập trời phóng lên tận trời...

Chương 10 Hòa Nhất Khí Hóa Tam Thanh Tam Thanh.

Lúc này thân thể Lương Tiểu Khả cao tới vạn trượng, lại phối hợp với hung điểm màu đen đang hùng hực thiêu đốt kia, tựa như Thái Cổ Ma Thần kia vậy, uy áp kinh khủng vậy mà chấn động tất cả mọi người lui về phía sau một hồi, ngoại trừ Hiên Viên Tĩnh, Quảng Thành Tử, thậm chí ngay cả Lý Tịnh đều bị uy áp như vậy chấn động lui về phía sau một bước.

Mà lúc này, Na Tra đã dùng một thương đánh bay Viêm Sâm Húc, thân ảnh nhanh chóng đi tới trước mặt Lương Tiểu Hữu. Gã là Na Tra, đại thần của tam đàn hải hội, mặc dù một chương đập nát Linh Lung Bảo Tháp của phụ thân gã rất là sáng khoái, dù sao năm đó bản thân cũng không ít khi chịu nỗi khổ của tòa tháp này, hiện tại bị hủy diệt, trong lòng nói khó chịu là giả.

Có điều lúc hắn còn ở hạ giới đã nhận được ý chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù thế nào cũng phải ngăn cản Lương Tiểu Nhi, nếu như có thể trực tiếp đánh chết hắn.

Lần trước bởi vì lo lắng Tôn Ngộ Không bị nhốt trong Càn Khôn Đỉnh thoát ra ngoài, dùng Bàn Cổ Phiên phá hủy Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó mới không đuổi tận giết tuyệt Lương Tiểu Tỳ. Lúc này đây nếu gã còn dám xuất hiện, vậy thì thừa cơ hội này chấm dứt đoạn nhân quả này.

Mắt thấy Lương Tiểu có thể hóa ra thân hình vạn trượng, Na Tra cũng không cam lòng rút lại phía sau, trực tiếp hóa ra thân pháp vạn trượng, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, trên vai chống đỡ Vòng Càn Khôn, từng đạo hỏa điểm màu đỏ từ trên Phong Hỏa Luân phát ra, ngăn cản Nộ Diễm màu đen ngập trời kia.

Nhìn thấy Na Tra đi ra ngăn cản Lương tiểu nhân, Quảng Thành Tử và Lý Thiên Vương đều không động đậy, bất quá

sắc mặt hai người đều rất khó coi, Quảng Thành Tử tự nhiên là vì không lấy được Đông Hoàng Chung, Lý Tịnh lại là vì Linh Lung Bảo Tháp của mình bị hủy, vứt bỏ một tia mặt mũi.

Vốn rất muốn lấy lại thể diện cho mình, thế nhưng tên nghịch tử kia của mình lại giành trước một bước, ngay cả cơ hội lấy lại mặt mũi cũng không cho, điều này làm sao hắn có thể vui vẻ nổi.

“Giết...” Một tiếng rống giận dữ từ trong miệng Lương Tiểu Khả truyền ra, thân thể của hắn trực tiếp phóng tới Na Tra, mà Tru Tiên Tứ Kiếm tựa như một bộ phận trong thân thể hắn, biến thành bốn thanh cự kiếm như ngọn núi, phóng tới Na Tra.

Trên mặt Na Tra không chút sợ hãi, hắn là tam đàn hải hội đại thần, trên người hắn có Bàn Cổ phiên đỉnh cấp, tu vi của hắn cũng là nhất đẳng cường đại, hắn không cần e ngại bất luận kẻ nào.

Hỏa Tiêm Thương trong tay run lên, Phong Hỏa Luân dưới chân chuyển động, cũng xông về phía Lương Tiểu. Xa xa nhìn lại, liền thấy hai đạo hỏa quang một đỏ một đen đụng vào nhau.

Keeng keeng keeng... Trong hư không không ngừng truyền đến âm thanh vũ khí va chạm, càng có tiếng sấm vang lên, đó là hiện tượng lực lượng của hai người thực sự quá cường đại, xé rách hư không sinh ra.

Dư âm khổng lồ khiến tất cả mọi người liên tiếp lui về phía sau, thối lui mấy trăm dặm, phía dưới Vân Kinh thành tự nhiên bị dư âm kinh khủng này chấn động đến nát bấy, những cấm chế mà đám người Lạc Nhược Phong bố trí trong những năm gần đây như chỉ là tờ giấy mà thôi.

Cũng may bách tính Vân Kinh đều theo Lạc Nhược Phong rút lui, lúc này mới không tạo thành thương vong quá lớn.

Thấy Lương Tiểu miễn cưỡng ngăn cản được Na Tra, mà bên cạnh còn có mấy người nhìn chăm chăm, Lạc Nhược Phong trong lòng cũng lo lắng, một tay kéo con trai Lạc Ly Hiên của mình tới trước người, trực tiếp giao Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho hắn.

“Vi phụ ở lại phía sau, con lập tức suất lĩnh đại quân lui về Thông Thiên sơn, sau này mặc kệ chuyện gì, đều phải nghe theo sự phân phó của sư phụ con, con hiểu chưa?”

Lạc Lận sửng sốt, hắn đâu ngờ phụ thân mình sẽ giao pháp bảo quý trọng như vậy cho mình lúc này, có chút mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn cha mình, vì sao? Tại sao lại như vậy? Bọn họ đều sống rất tốt, tại sao còn xuất hiện chuyện như vậy?

“Ngươi hiểu không?” Nhìn con trai mình với một tấm rèm che mờ mịt, Lạc Nhượng Phong đột nhiên phẩy tay.

Lúc này Lạc Ly Hiên mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mắt hắn rung rung nước mắt, nhưng không phải vì cú đâm đau đớn này mà chảy ra, mà là nghĩ tới vận mệnh cha mình có thể gặp phải.

“Con hiểu rồi, phụ hoàng!” Lạc Ly Hiên đã trưởng thành từ nhiều năm trước, cũng biết bây giờ không phải lúc nói tới chuyện lẻ mề, nhận lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Lạc Nhượng Phong, dập đầu lạy Lạc Nhượng Phong ba cái.

Công Tôn Hương và Hồ Hi Di ở bên cạnh thấy Lạc Nhượng Phong đang nằm một mình, muốn khuyên bảo gì đó, thế nhưng thấy chiến ý trong mắt Lạc Nhượng Phong lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ nhìn Lạc Nhượng Phong, ánh mắt đầy cảm kích, mang theo Hi Dương đang hôn mê theo Lạc Ly Hiên đi về hướng Thông Thiên sơn.

Các nàng đều hiểu, lúc này hy sinh ai cũng không quan trọng, quan trọng nhất là không thể khiến đối phương đạt được Đông Hoàng chung, nếu không sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ là hi vọng lớn nhất của bọn hắn, bọn hắn tuyệt đối không muốn hy vọng cuối cùng này cũng theo đó mà tan biến.

Theo Lạc Nhượng Phong lưu lại mấy chục vạn thiên tướng, đây đều là thuộc hạ trung thành nhất bên cạnh Lạc Nhượng Phong, bọn họ có thành viên của Thiết Quân, có chiến sĩ mới gia nhập, bọn họ là những chiến sĩ trung thành cường đại nhất Nam Vân đế quốc.

Nghịch bác không có theo mọi người thoát đi, hắn cũng lựa chọn lưu lại, chiến đấu là sinh mệnh của hắn, chiến đấu chính là tất cả của hắn, nếu có thể tử vong trong chiến đấu, cũng là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Chỉ là có lẽ không thể nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ nữa rồi, hiện tại Lạc Linh Nhi, Cửu Phượng, Hắc Minh Thi Hiên còn ở bên cạnh hắn, hy vọng hắn không có việc gì chứ? Còn có Tiểu Đào, hi vọng sau này hắn sẽ chăm sóc tốt cho mình đúng không?

Khi những tạp niệm trong tâm tản đi toàn bộ, một ngọn lửa cường đại trực tiếp tự nghịch chuyển bạo phát ra, hắn trực tiếp hóa thành một con Kỳ Lân có ngọn lửa màu đen che kín toàn thân, trên đầu mọc một sừng, cứ như vậy lẳng lặng đứng giữa hư không, chiến ý ngập trời không ngừng bộc phát ra.

Viêm Sâm Húc không lựa chọn thoát đi, lại một lần nữa bị Na Tra đánh bay khiến trong lòng hắn tràn ngập phần nộ, tràn đầy khuất nhục. Mình đã hấp thu lực lượng của chín con Hỏa Long, tu vi của mình đã tăng lên một bước lớn, nhưng bây giờ ngay cả tư cách khiêu chiến với bọn họ cũng không có sao?

Chạy trốn không phải là tính cách của hắn, cùng lắm là một trận chiến mà thôi.

Lạc Nhược Phong cầm đầu, mấy vạn thiên binh ngăn phía trước đội ngũ, còn đám người Lạc Ly Hiên nhanh chóng thối lui về phía sau.

Nhìn thấy hành động bên này, đám người Quảng Thành Tử đương nhiên không muốn, đặc biệt là Quảng Thành Tử đã là nhất định phải có được Đông Hoàng Chung, thấy đối phương còn muốn rời đi, nào chịu đáp ứng, bước chân khê động, một đóa Thanh Liên xuất hiện dưới chân, nhẹ nhàng bước một cái, cũng đã đi xa mấy trăm dặm...

“Đạo hữu đi đâu?” Thấy Quảng Thành Tử sắp đuổi kịp mọi người, một gã sắc mặt tái nhợt, thân mặc đạo bào đen kịt, nhưng trong mắt lại không có chút tình cảm nào, ngăn trước mặt Quảng Thành Tử.

Không chỉ có vậy, một tăng lữ, một cương thi cũng xuất hiện hai bên Quảng Thành Tử, triệt để ngăn cản đường đi của hắn...

Trong tay đạo nhân nắm Lục Tiên Kiếm, trong tay tăng nhân nắm Hãm Tiên Kiếm, cương thi nắm trong tay Tuyệt Tiên Kiếm...

Thấy tình huống như vậy, sắc mặt Quảng Thành Tử khẽ biến, quay đầu lại liếc nhìn Lương Tiểu Dã đang nắm Tru Tiên Kiếm và Na Tra đang run rẩy, trong miệng khẽ thở dài một tiếng: “Không ngờ đạo hữu đã hoàn toàn trăm đi Tam Thi của mình, tu thành pháp môn vô thượng nhất khí hóa Tam Thanh, bội phục, bội phục!”

“Thế nhưng chẳng lẽ đạo hữu cho rằng như vậy có thể ngăn được ta sao?” Ngũ khí Quảng Thành Tử thay đổi, bỗng nhiên trở nên sắc bén.

Ngay sau đó lại nhìn thấy trên người hắn bỗng nhiên bắn ra năm đạo quang mang, mà trên đỉnh đầu hắn ngưng tụ ba đóa kim hoa, chính là Thánh Nhân chi cảnh ngũ khí tụ tập đỉnh Nguyên Tam Hoa...

Thánh Nhân mới thật sự là tồn tại vĩnh cửu bất diệt, cũng chỉ có Thánh Nhân mới có tư cách chơi cờ, Quảng Thành Tử năm đó chính là đứng đầu mười hai Kim Tiên, sớm thoát ly quy tắc Thiên Đạo, trở thành một người xem cờ, người xem cờ tự nhiên càng dễ lĩnh ngộ đánh cờ hơn, hắn đã có tư cách trở thành một người đánh cờ.

Ngay lúc này, phía trên ba đóa kim liên bỗng nhiên xuất hiện ba đạo thân ảnh, ba đạo nhân hình dáng không khác lắm so với Quảng Thành Tử cứ như vậy xuất hiện phía trên ba đóa kim liên...

“Bần đạo quảng đạo, Quảng Nguyên Tử, Quảng Tinh Tử, bái kiến đạo hữu!” Ba gã đạo nhân đồng thời hát một cái thật lớn, nhàn nhạt nói ra, bọn họ chính là ba cỗ phân thân được gọi ra từ Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

“Chỗ này làm phiền đạo hữu rồi!” Quảng Thành Tử bỏ lại một câu rồi tiếp tục bước về phía trước.

Lương Tiểu biến thành ba phân thân định ngăn cản, nhưng lại bị Quảng Vân Tử, Quảng Nguyên Tử và Quảng Tinh Tử chặn lại.

“Đi chết cho ta!” Mắt thấy Quảng Thành Tử cũng hóa ra ba cỗ phân thân, bản thể Lương Tiểu Hữu ra tay càng ác độc hơn, căn bản không thèm để ý đến Hỏa Tiêm Thương của Na Tra đang bay nhanh đến, trực tiếp nắm Tru Tiên Kiếm đâm tới trái tim của hắn.

Một thương của Na Tra đâm xuyên qua thân thể Lương tiểu Khả, trong lòng cảm thấy cực kỳ sáng khoái, nhưng lại chợt thấy Tru Tiên Kiếm đã tới ngực mình, sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng không kịp giữ lại, trực tiếp tể ra Bàn Cổ Phiên, dùng sức xoát một cái, cuối cùng chém ra một kiếm này...

Lương Tiểu điên cuồng, trên người bỗng mọc ra tám lợi trảo, một trảo bắt được Hỏa Tiêm Thương của hắn, một tay nắm Tru Tiên Kiếm đỡ Bàn Cổ Phiên, sáu cái móng vuốt còn lại trực tiếp chụp vào Na Tra.

Có thể trong lúc sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông còn có thể hóa ra pháp thân ba đầu tám tay, không thể không nói, giờ phút này Lương Tiểu hoàn toàn không sống nổi.

Na Tra nào ngờ Lương Tiểu lại liều mạng như thế, thân thể không kịp phóng ra, bị móng vuốt sắc bén của Lương Tiểu Tỳ xé ra mấy khối huyết nhục, đau đớn khiến gã kêu lên một tiếng đau đớn, bản thân cũng không giữ lại nữa, thân thể lắt một cái, hóa ra ba đầu tám tay, dùng các loại vũ khí quần lấy Lương Tiểu Dã.

Lúc này, Quảng Thành Tử đã đi vòng qua ba bộ phân thân của Lương Tiểu Khả, tiếp tục đuổi theo đám người Công Tôn Hương, thế nhưng Lạc Nhược Phong mặc đồ bào đã đập mây bay ra, ngăn trước mặt hắn.

“Tiểu bối, ngươi không phải là đối thủ của ta, ngoan ngoãn tránh ra, không nên uổng phí tính mạng!” Nhìn thấy gia hỏa Lạc Nhược Phong ngay cả bước cuối cùng cũng không bước ra ngăn cản mình, Quảng Thành Tử khinh thường hừ một

tiếng, hẳn thậm chí không có hứng thú với việc tiểu bối như vậy...

Hạng mười sáu trăm thân đế vương, tâm đế vương, đế vương ẩn...

“Xin lỗi, có những thứ người nên được!” Trên mặt Lạc Nhược Phong lộ ra ý cười nhàn nhạt, hẳn là vua của một nước, đương nhiên có sự uy nghiêm và lễ nghi của một vị vua một nước, cho dù đối mặt với thần thánh thái cổ như Quảng Thành Tử, trong lòng hẳn cũng không có chút sợ hãi nào.

Tĩnh Vũ, người vì ta làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại liền để ta làm ca ca làm cho người chút chuyện chứ hả?

Trong lòng Lạc Nhược Phong đã có quyết tâm phải chết. Hắn đã quyết định, cho dù chết cũng phải dùng hết khả năng ngăn cản Quảng Thành Tử, để đám người Hi Dương có thể nhanh chóng trở lại Thông Thiên Sơn. Chỉ cần tới Thông Thiên Sơn, có mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bọn họ muốn công phá cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Láo xược, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế năm xưa cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, người có thân phận gì?” Nghe Lạc Nhược Phong nói với mình bằng loại thần thái này, Quảng Thành Tử thâm phẫn nộ.

Trận chiến Phong Thần, bọn họ đã thoát khỏi quy tắc Thiên Đạo, trở thành tiên nhân tiêu dao tự tại, siêu thoát ngũ hành, nhảy ra khỏi Tam Giới, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không dám làm gì bọn họ, cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, năm đó Hồng Quân Đạo Tổ tu luyện cầu bờ bên kia, toàn bộ Thiên Đình gần như sụp đổ, nhưng bọn họ vẫn còn sống.

Đám người trong Thiên Đình, trừ Lý Tĩnh, Na Tra và một số ít gia hỏa có thân thể thành Thánh, những người khác đều là cường giả vẫn lạc trong trận Phong Thần, bọn họ đều đã lên Phong Thần Bảng, cả đời cũng đừng hòng thoát khỏi Tam Giới, nhất định phải chịu sự quản hạt của Ngọc Đế. Hồng

Quân Đạo Tổ muốn xây dựng cầu của bờ bên kia, bọn họ làm sao có thể phản kháng.

“Trẫm hiện tại là hoàng đế của Nam Vân đế quốc, nếu hôm nay trẫm không chết, ngày sau ta sẽ là Đại Đế của Tam Giới!” Đối mặt với uy áp của Quảng Thành Tử, Lạc Nhược Phong không những không lui về phía sau một bước mà còn đi ngược lại bước lên trước một bước.

Cho tới bây giờ, hắn đều ở phía sau, chưa từng đích thân xuất diện, nhưng dù sao hắn cũng là vua một nước, Lâm Hiểu Nghi có lẽ là một tiểu nhân vật, nhưng hắn lại không phải là một tiểu nhân vật, hắn là đế vương quản lý ngàn tỉ sinh linh, Thông Thiên hắn là nhận định ngày sau thống soái tam giới đế vương, hắn không thể lùi bước với bất luận kẻ nào, tuyệt đối không thể đủ.

Thiên địa Nhân Thần, ở trước mặt hắn cũng chỉ có phân lượng xưng thần.

Đây là đạo đế vương do Thông Thiên truyền xuống, đây mới là đại đạo của hắn...

Ba ngàn Đại Đạo, mỗi người đều có đạo của riêng mình, Lạc Nhược Phong cảm nhận được đại đạo thuộc về mình. Theo bước này bước ra, tu vi của hắn như ngồi trên hỏa tiễn, muốn bước ra bước cuối cùng kia.

Cảm nhận được khí tức cường đại của đế vương trên người Lạc Nhược Phong, Quảng Thành Tử nhú mày, lẽ nào hắn còn muốn đột phá vào lúc này?

Căn bản không cho Lạc Nhược Phong cơ hội lĩnh ngộ đại đạo, một tay chỉ, một đóa Thanh Liên xuất hiện trước mặt hắn, bay thẳng về phía Lạc Nhược Phong.

“Hừ...” Đối mặt với Thanh Liên ẩn chứa uy lực cực mạnh kia, Lạc Nhược Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rút Thiên Hoàng kiếm của mình ra chém xuống.

“Xoẹt...” Một đóa hoa sen xanh bị Thiên Hoàng kiếm chém thành hai nửa, thế nhưng một hạt châu màu đen đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Đó là một hạt châu rất nhỏ, nhỏ chỉ bằng hạt gạo, đây lại là một hạt châu rất lớn, còn to hơn cả tinh cầu.

Rõ ràng trông nó rất nhỏ nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất lớn, hạt châu còn chưa rơi xuống, Lạc Nhược Phong đã cảm thấy mình như sắp sụp đổ.

Hạt châu này chính là đoạt lấy tinh cầu thảo luyện từ một viên tinh cầu mới hình thành, có ý đoạt thiên tạo hóa. Đương nhiên, cũng có ý tứ cướp đoạt thiên đạo ở bên trong...

Đây chính là một siêu cấp pháp bảo so với Phiên Thiên ấn còn muốn cường đại hơn mấy lần, đã có thể chống lại những siêu cấp pháp bảo như Đông Hoàng Chung.

Thiếu sót duy nhất chính là tiếng tăm mà thôi, đúng vậy, danh tiếng...

Giờ khắc này, thời khắc đoạt thiên châu lúc lớn lúc nhỏ, uy áp tỏa ra lại to lớn như thế, trong cơ thể Lạc Nhược Phong phát ra tiếng vang ùng ùng, tựa hồ xương cốt của hắn dưới uy áp này đã vỡ vụn.

“Đi...” Lạc Nhược Phong quát to một tiếng, Ngọc Hoàng Đại Tỷ ấn trong tay đã bay lên trời, đập thẳng về phía hạt Thiên châu đang lúc lớn lúc nhỏ.

“Phanh...” một tiếng, Ngọc Hoàng Đại Tỷ ấn nặng nề đập lên trên Thiên Châu, giống như đụng phải một cái lò xo, trực tiếp bị đẩy ra ngoài, mà Đoạt Thiên Châu lại tiếp tục rơi xuống phía dưới, rơi xuống của hắn căn bản không có nửa điểm dấu hiệu bị cản trở.

Cảm nhận được uy áp càng lúc càng lớn, thất khiếu Lạc Nhược Phong đã lao ra máu tươi, xương cốt trong cơ thể hắn cũng bắt đầu vỡ vụn, đầu gối hắn đã sắp quỳ xuống.

Mình không thể quỳ, bản thân tuyệt đối không thể quỳ, mình ngày sau là chủ của tam giới, mình là đế vương đời sau, mình không thể quỳ, mình tuyệt đối không thể quỳ xuống trước bất cứ ai.

Nếu mình cứ quỳ như vậy, sao mình có mặt mũi đi đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ, đối mặt với lão sư?

Ý niệm cường đại ủng hộ Lạc Nhược Phong, thân thể hắn không ngừng run rẩy, nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì.

Lúc này viên Đoạt Thiên Châu cực lớn kia đã tới trên đỉnh đầu hắn, Ngọc Hoàng Y phát ra vạn đạo quang mang nâng viên Thiên Châu kia lên, thế nhưng cũng chỉ là nâng lên mà thôi. Giờ phút này Lạc Nhược Phong tựa như lưng đeo một viên tinh cầu, một viên không biết đã bị tinh cầu tinh cầu tinh luyện bao nhiêu lần, được thêm vào bao nhiêu tài liệu, nặng như vậy, trầm như vậy.

Giờ phút này Lạc Nhược Phong như một con kiến cõng một viên tinh cầu, hắn làm sao cõng nổi...

“Gió phát vạn dặm, khí lồng sơn hà, kiếm chỉ bầu trời, ấn trấn tứ phương...” Lúc này, một trận thanh âm trầm thấp truyền ra từ miệng Lạc Nhược Phong, liền thấy trên người hắn nổi lên từng đạo hào quang màu vàng, Ngọc Hoàng Đại Tử ấn bị đánh bay vậy mà cũng trở lại bên cạnh hắn, cùng Thiên Hoàng kiếm bên hông hắn phát ra hào quang màu xích kim, cuối cùng biến thành hai đạo kim quang, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Mà lúc này Ngọc Hoàng Y trên người hắn cũng đã dung nhập hoàn toàn vào thân thể hắn, không có kim quang nâng lên, hạt Đoạt Thiên Châu to lớn kia rơi thẳng xuống, thế nhưng gương mặt Lạc Nhược Phong lại không hề có ý định lùi bước, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường...

“Đế vương thân, Đế vương tâm, xem Trẫm độc tôn - Đế vương ấn!” Vừa dứt lời, Lạc Nhược Phong đột nhiên vỗ lên trên một chuông...

Một thủ ấn màu vàng từ trong tay hắn bộc phát ra, đó là một thủ ấn bế nghê thiên hạ, cứ như vậy trực tiếp đánh về phía đoạt thiên châu đang rơi thẳng xuống kia...

Vào thời khắc sống còn, không ngờ hắn lại ngộ ra được tuyệt học của bản thân, Đế vương ấn.

Một bàn tay kia là khí phách như thế, thế nhưng trên người Lạc Nhược Phong lại tỏa ra một luồng yêu thương bàng bạc,

đó là một yêu dân như con, quân lâm thiên hạ, yêu thương thiên hạ...

Lòng của Vương Đạo, lòng bàn tay bá đạo, đây là khí tức mà một Đế vương chân chính nên có...

“Bốp...” một tiếng, Quảng Thành Tử đoạt Thiên Châu cực lớn kia bị một chưởng mạnh mẽ này trực tiếp đánh bay, cũng may đây là một kiện pháp bảo siêu cấp không thuộc về Đông Hoàng Chung, nếu không một chưởng này đủ đập cho nó nát bấy.

Quảng Thành Tử cũng bị chấn động lui về phía sau một bước, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi, hẳn thật sự không nghĩ tới, người này vậy mà lĩnh ngộ được đạo của đế vương.

Đạo của đế vương chân chính.

Vương Đạo, bá đạo...

Nhưng tuy Lạc Nhược Phong đã lĩnh ngộ đạo Đế vương ở thời điểm cuối cùng, nhưng tu vi của hắn kém quá xa Quảng Thành Tử, pháp bảo trên người cũng không lợi hại bằng Đoạt Thiên Châu, có thể dựa vào đạo Đế vương cường đại đánh bay Thiên châu, thật sự không dễ.

Lúc này thất khiếu của hắn chảy máu như suối, gân cốt trên người hắn càng không biết đứt gãy bao nhiêu căn, thế nhưng hắn vẫn đứng thẳng ở nơi đó, hắn là Đế Vương, phía sau hắn là con dân của hắn, hắn không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con dân của hắn.

Giờ phút này thân thể Lạc Nhược Phong cao lớn như thế, giống như một người khổng lồ vĩnh viễn bất diệt, lẫm lẫm đứng trước người Quảng Thành Tử...

Cảm nhận được khí tức trên người Lạc Nhược Phong, nhiệt huyết sôi trào trong lòng mấy chục vạn chiến sĩ phía sau hắn, chiến ý của bọn họ lập tức tăng lên mấy lần, thậm chí tu vi của bọn họ cũng đang tăng trưởng nhanh chóng.

Đạo của đế vương, đó không chỉ là đạo của một người, một Đế vương, thứ hắn đại biểu không phải một người mà là một quần thể, một quần thể to lớn.

Theo cảm ngộ của những người này, theo chiến ý của bọn họ quật khởi, từng luồng tín niệm lực cường đại trực tiếp chui vào trong cơ thể Lạc Nhược Phong, thương thế trên người hắn cứ như vậy lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ.

Một Đế vương được lòng người thâm sâu mới là đế vương mạnh nhất, Lạc Nhược Phong hiện giờ chính là đế vương như vậy, chỉ cần con dân phía sau hắn bắt diệt, hắn chính là tồn tại gần như bất diệt.

Đế vương thân, tâm đế vương, đế vương ần...

“Bệ hạ, để mặt tướng cùng ngài chiến đấu đi!” Lúc này, thân thể Viêm Sâm Húc đã đi tới trước người Lạc Nhược Phong, cung kính hành lễ với Lạc Nhược Phong, mãi tới giờ phút này hắn mới chính thức chấp nhận thân phận của Lạc Nhược Phong, đây là một đế vương đáng để hắn vĩnh viễn trung thành.

Đế vương chân chính...

“Trẫm... Đủ rồi...” Lạc Nhược Phong phát phát tay đầy hào khí, trên mặt hắn càng hiện lên vẻ tự tin trước nay chưa từng có. Cuối cùng hắn cũng thoát khỏi ám ảnh Diệp Tĩnh Vũ, cuối cùng cũng bước ra một bước thuộc về mình.

Thân thể nghịch chuyển không biết từ lúc nào đã tới trước người Lạc Nhược Phong, thân thể của hắn đã biến thành kích cỡ bình thường, trong mắt lóe ra quang mang nóng rực nhất, đó là một loại chiến ý, một loại chiến ý theo Lạc Nhược Phong chiến đấu đến cùng.

Lạc Nhược Phong nhẹ nhàng mỉm cười, bước một bước lên lưng nghịch bác, cười lên lưng trái lại. Hắn hiểu được, hắn đã nhận được sự tán thành.

Một tay trao vào hư không, Thiên Hoàng Kiếm đã hoàn toàn thay đổi dạng xuất hiện trong tay của hắn, từng đạo kim quang không ngừng chảy xuôi trên thân kiếm...

“Tất cả tướng sĩ nghe trẫm hiệu lệnh, giết!” Sát tự vừa ra, Lạc Nhược Phong kiếm chỉ Quảng Thành Tử, mà sự nghịch phản

mà hấn ngồi xuống đã bốn vó cùng chuyển động, lao nhanh ra...

Mấy vạn tướng sĩ phía sau hấn đồng thời hét lớn một tiếng, đi theo hấn liền phóng về phía trước, một cỗ sát khí mê man đầy trời...

Chương mười sáu mươi ba xã tắc kiếm.

Cảm nhận được sát khí cường đại của mấy vạn chiến sĩ kia, Quảng Thành Tử nhướng mày, tên gia hỏa này, tại sao lại lĩnh ngộ đạo Đế vương vào lúc này? Lẽ nào hắn mới thật sự là chủ nhân của tam giới?

Không được, bản thân tuyệt đối không thể để hắn sống sót, nếu không toàn bộ khí vận sẽ rơi xuống đầu bọn họ.

Nghĩ tới đây, trong mắt Quảng Thành Tử cũng lộ ra sát cơ nồng đậm, một tay nắm một cái, bảo kiếm đực đã xuất hiện trong tay, trực tiếp vạch vào hư không một cái, cứ như vậy hóa thành một vết rách thật dài, một đạo hư không cứ như vậy trống rỗng xuất hiện, đám người Lạc Nhược Phong căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng gì, cứ thế vọt thẳng vào, hoặc có thể nói là bị thế giới này bao phủ.

Đây là một thế giới mới, trời xanh mây trắng, cây cối, hoa cỏ, cái gì cần có đều có, tuy rằng không lớn bằng thế giới lúc trước thông thiên tiện tay sáng tạo ra, thế nhưng vùng thế giới này muốn so với thế giới bên ngoài không sai biệt lắm.

Đây không phải là thế giới do sức mạnh thế giới kia biến thành, mà là thế giới hoàn toàn không có, thế giới chân thực, hư không tạo vật, tu vi Quảng Thành Tử vậy mà đã đạt đến tình trạng như vậy rồi sao?

Vừa mới tiến vào thế giới như vậy, đám người Lạc Nhược Phong đã cảm thấy không ổn, linh khí của thế giới này cực kỳ mỏng manh, bọn họ hô hấp thổ nạp không thể hấp thu được chút năng lượng nào, thậm chí ngay cả tiên lực trong cơ thể bọn họ cũng đang không ngừng chảy ra ngoài.

Đây là thế giới mà Quảng Thành Tử sáng tạo ra, tất cả quy tắc của thế giới này đều là hắn lập ra, đối mặt với tình huống như vậy, đám người Lạc Nhược Phong căn bản không có cách nào, điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là tập trung lực lượng

tất cả mọi người phá tan thế giới này, nếu không căn bản không cần phải thành công mà động thủ, năng lượng trong cơ thể bọn họ đều sẽ biến mất sạch sẽ, trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất cho thế giới này.

Nhưng hiển nhiên Quảng Thành Tử cũng không có thời gian để chờ lực lượng trong cơ thể đám người Lạc Nhược Phong từ từ xói mòn, hẳn còn phải đi cướp lấy Đông Hoàng Chung.

Thân hình của hắn cũng bước vào, áo tím vàng trên người phát ra từng luồng sáng tím, chân giẫm lên một đóa sen xanh, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, thế nhưng sát cơ trong mắt hắn lại nồng đậm hơn ác ma tà ác nhất.

Vừa thấy Quảng Thành Tử xuất hiện, một tướng lĩnh tên là Tích Nhâm bên cạnh Lạc Nhược Phong đã cầm một thanh loan đao cực lớn trong tay, suất lĩnh đám người trực tiếp xông lên.

Bọn họ đều hiểu đám người mình vốn không phải đối thủ của Quảng Thành Tử, cho nên không ai có ý định đơn đấu với hắn.

Lạc Nhược Phong là đế vương của bọn họ, bọn họ nhất định phải bảo vệ đế vương của bọn họ thật tốt.

“Chỉ bằng hạt gạo cũng dám tranh quang Nhật Nguyệt...”
Nhìn thấy đám người này không toàn lực bảo vệ tiên lực của mình, ngược lại còn dẫn đầu phát động tiến công, Quảng Thành Tử hừ lạnh một tiếng, ngón tay điểm một cái, hơn vạn đạo lôi quang từ trên trời lóe lên, rơi thẳng xuống, toàn bộ khu vực đều trở thành một mảnh lôi quang. Hơn một ngàn chiến sĩ khác biệt thống lĩnh thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kinh hô đã bị lôi quang đánh cho nát bấy.

Tu vi của bọn họ chênh lệch quá lớn, làm sao có thể là đối thủ Quảng Thành Tử?

Thế nhưng cho dù như thế, những chiến sĩ đi theo Lạc Nhược Phong vào cùng một chỗ kia lại giống như bị chọc phải tổ ong vò vẽ, từng người một xông thẳng tới Quảng Thành Tử mà không chết, rất nhiều người thậm chí còn xông về phía trước, một bên bắt đầu phóng thích lực lượng trong cơ thể mình, trực tiếp lựa chọn tự bạo...

Đúng, tinh, khí, thần, huyết, từ thân thể cho tới linh hồn đều tự bạo...

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập chấp nhất, trên mặt mỗi người đều tràn ngập trung thành, cổ chấp niệm trong lòng bọn họ càng nồng nặc hơn.

Từng cỗ lực lượng không ngừng bộc phát ra, tu vi của bọn hắn không cao, nếu đơn độc một người tự bạo, uy lực kia tự nhiên sẽ không quá mạnh, thậm chí Quảng Thành Tử tùy ý phát ông tay áo một cái là có thể bao phủ được, thế nhưng số lượng bọn hắn lại nhiều như thế.

Một người, mười người, trăm người, ngàn người, vạn người...

Khi mấy vạn người cùng tự bạo, uy lực sẽ lớn đến mức nào?

Từng đám mây hình nắm từ trong hư không bay lên, năng lượng cuồng bạo không ngừng chồng chất lên nhau, từng tia chớp màu đen từ hư không xuất hiện, năng lượng như vậy đủ để xé nát không gian Thiên giới, hướng chỉ là thế giới do Quảng Thành Tử sáng tạo ra?

Đặc biệt là trong lòng những chiến sĩ này không có bất cứ tạp niệm gì, thời điểm bọn họ tự bạo là rất kiên định, không hề do dự, tín niệm như vậy ngưng tụ cùng một chỗ, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể Lạc Nhược Phong, tu vi trong cơ thể hắn lấy tốc độ ánh sáng tăng trưởng... Tín niệm từng cái chảy vào, lại có thêm một phần linh hội, ấn ký cả đời của những chiến sĩ kia đều dung nhập vào ý thức của Lạc Nhược Phong...

Thần niệm của hắn không ngừng tăng trưởng, nhục thể của hắn cũng không ngừng rèn luyện, lòng Đế vương của hắn càng thêm kiên cố, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã đi tới trước một cánh cửa kia, chỉ cần bước ra một bước kia, hắn liền hoàn toàn thoát khỏi Thiên Đạo, trở thành người đầu tiên thoát khỏi quy tắc Thiên Đạo.

Chiến sĩ tận mắt nhìn thấy mà không có một chút oán hận nào mà tự bạo, nhìn thấy bọn họ dùng tính mạng của mình để bảo vệ mình, bảo vệ vinh dự của Nam Vân đế quốc, khước mắt Lạc Nhược Phong ứa ra hai hàng huyết lệ...

“Trẫm, cùng ở với các ngươi...” Lạc Nhược Phong ngâm nga một tiếng dài, thanh Thiên Hoàng Kiếm trong tay hắn đã dựng thẳng lên, xuất kiếm chém về phía Quảng Thành Tử.

Vì nguyên nhân những người này bất chấp tất cả tự nỗ, thế giới mà Quảng Thành Tử sáng tạo ra gần như bị phá hủy hoàn toàn, lúc này đối mặt với một kiếm đâm tới của Lạc Nhược Phong, hắn chỉ kéo tay một cái, bảo kiếm được đã trực tiếp nghênh đón.

Còn tay kia của Lạc Nhược Phong đã giơ lên cao, trực tiếp cách không đánh ra một chiêu...

Đế Vương ấn...

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, niệm lực của các chiến sĩ kia càng cuộn cuộn không ngừng ngưng tụ trong bàn tay lớn này, hung hăng vỗ xuống người Quảng Thành Tử.

“Đế Vương ấn? Cho dù ngươi đã lĩnh ngộ đạo Đế vương thì như thế nào? Chẳng lẽ ngươi không biết ta là đế sư sao?” Đối mặt với đế vương ấn đang rơi thẳng xuống kia, khóe miệng Quảng Thành Tử lại lộ ra một nụ cười khinh thường, hắn chính là đế sư, chính là sư phụ của Hiên Viên Hoàng Đế, có ai hiểu được tâm của Đế Vương hơn hắn chứ?

Một tay vẽ trong hư không một cái, một Thái Cực Đồ xuất hiện trong hư không, ngay sau đó một tay chỉ một cái, Thái Cực Đồ cứ như vậy bay ra ngoài, trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay khổng lồ kia.

Vốn là một Thái Cực Đồ rất nhỏ, nhưng cứ như vậy khắc vào lòng bàn tay khổng lồ kia, bàn tay lớn vốn rơi thẳng xuống lại cứ như vậy dừng giữa không trung...

“Đế Vương ấn? Hôm nay bản tôn sẽ cho ngươi biết cái gì mới là đạo đế vương chân chính...” Quảng Thành Tử hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên bước một bước về phía trước, một tay nắm vào hư không, một thanh trường kiếm cực lớn xuất hiện trong tay hắn, đó là một thanh cự kiếm, một thanh cự kiếm, xã tắc kiếm còn cao hơn cả hắn...

Sơn Hà Xã Tắc, một đế vương, cái gì trọng yếu nhất, đó chính là xã tắc của hắn, giang sơn của hắn...

xã tắc kiếm...

Thân kiếm khổng lồ phóng thẳng lên trời, lập tức đâm nát đế vương ẩn mà Lạc Nhượng Phong đánh ra, ngay sau đó như một ngôi sao băng đâm thẳng về phía Lạc Nhượng Phong.

Đó là một thanh cự kiếm do pháp lực hoàn toàn ngưng tụ thành, nhưng uy áp tỏa ra từ thanh kiếm này lại nồng đậm như vậy. Lạc Nhượng Phong thậm chí còn cảm thấy áp lực còn lớn hơn cả việc đoạt lấy thiên châu cho mình.

Đối mặt với một kiếm như vậy, hẳn chỉ có thể vô thức té ra Ngọc Hoàng Đại Tử ẩn dung nhập vào thân thể mình...

Ngọc Hoàng đại tử ẩn màu vàng óng xuất hiện ở trên bầu trời, ngăn phía trước xã tắc kiếm, nhưng Ngọc Hoàng đại tử ẩn có thể ngăn cản một kích đoạt thiên châu lại giống như hư không, vậy mà trực tiếp bị xã tắc kiếm đâm xuyên...

” xã tắc, xã tắc, đây là tinh túy của đạo đế vương, chính là vô ảnh vô hình vô hình, Ngọc Hoàng đại tử ẩn bên ngoài sao có thể ngăn cản? Hôm nay, là tử kỳ của ngươi...” Nhìn thấy Lạc Nhượng Phong không ngờ muốn dùng ngoại vật như Ngọc Hoàng Đại Tử Ẩn ngăn cản kiếm xã tắc, Quảng Thành Tử trong miệng truyền đến thanh âm trào phúng.

Nghe giọng nói như vậy, Lạc Nhượng Phong mới hiểu ra điều gì, giang sơn xã tắc là căn bản của một đế vương, đó cũng là trọng trách mà một đế vương nên phải gánh vác. Ngoại trừ bản thân mình gánh chịu ra, những thứ khác sao có thể ngăn cản được?

Không có ý tứ té ra bất luận pháp bảo gì, hẳn cũng không có pháp bảo gì để té ra, nếu là xã tắc kiếm, vậy để mình tiếp nhận xã tắc thiên hạ này đi.

Lạc Nhượng Phong hiểu ra, đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực nghênh đón Thính Tắc Kiếm đang rơi thẳng xuống kia, hẳn quyết định dùng thân thể mình tiếp nhận một kiếm kinh khủng này...

“Bệ hạ, đừng...” Thấy Lạc Nhượng Phong bị một câu của Quảng Thành Tử nghi hoặc, Viêm Sâm Húc và phản bác đều

thầm kinh hãi, nhưng tốc độ của Lạc Nhược Phong lúc này quá nhanh, bọn họ đâu kịp ngăn cản.

“Xoẹt...” một tiếng, kiếm của xã tắc trực tiếp đâm vào ngực Lạc Nhược Phong, nhưng không chảy ra một giọt máu nào, đó là một thanh Tâm Niệm kiếm vô hình, không làm tổn thương tới thân thể, chỉ đau lòng...

“A...” Trong đầu Lạc Nhược Phong đột nhiên hiện ra cảnh Nam Vân đế quốc binh bại quốc vong, chứng kiến vô số con dân nhìn thấy cảnh tượng bị thảm bị tàn sát đầm máu dưới dao mổ của địch nhân, càng chứng kiến khắp đất đai của hãn đều là khói bụi, khắp nơi đều là lửa chiến...

Cảm giác như vậy khiến hãn cực kỳ khó chịu, hãn chỉ cảm thấy tâm mình giống như bị hung hăng đâm đau, giống như có người trực tiếp cắm mấy cây đao vào, sau đó kéo theo những hướng khác nhau...

Đau đớn... Khó có thể nói thành lời.

Sau cơn đau thì sao? Là chết lặng, là tuyệt vọng, là tuyệt vọng sâu thẳm...

Sự nặng của xã tắc, hãn làm sao gánh vác nổi đây?

Đúng vậy, thật quá nặng...

Trọng a...

Ý thức Lạc Nhược Phong dần dần trở nên mơ hồ, thần niệm cường đại kia cũng đang nhanh chóng biến mất...

Lúc này, Viêm Sâm Húc và nghịch chuyển đã thấy thân thể Lạc Nhược Phong bị thanh kiếm lớn đâm trúng cứ thế mất cân bằng, rơi thẳng xuống, cơ thể hãn không chút thương tổn, nhưng không biết vì sao, hai người lại cảm thấy khí tức sinh mệnh của hãn đang không ngừng trôi qua...

“Bệ hạ...” Viêm Sâm Húc đỡ lấy Lạc Nhược Phong, miệng hét lớn, nhưng Lạc Nhược Phong lúc này làm sao nghe thấy được?

Tĩnh Vũ số mười sáu xuất quan.

“Bệ hạ, người mau tỉnh lại...” Viêm Sâm Húc tiếp lấy thân thể Lạc Nhược Phong, cẩn thận tra xét một phen, cơ thể hắn không có chút vết thương nào, thế nhưng thần niệm của hắn lại như bị trọng thương, gần như đã hoàn toàn tan vỡ.

Thân thể bị hao tổn, còn có thể tự chữa trị, thế nhưng thần hồn nếu bị trọng thương, không có mấy trăm năm làm sao chữa trị được, mà thần hồn hắn bây giờ không chỉ bị thương nặng, mà cơ hồ sụp đổ, tùy thời đều có thể hóa thành tro bụi.

Nếu như trước kia, Lạc Nhược Phong gặp phải vấn đề như vậy, Viêm Sâm Húc không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xoay người rời khỏi. Thế nhưng vừa rồi Lạc Nhược Phong đã hoàn toàn chinh phục được hắn, trong lòng hắn đã hoàn toàn trung thành với Lạc Nhược Phong, hắn sẵn lòng dâng lên hết thảy cho mình.

Hắn không biết rốt cuộc xã tắc kiếm lợi hại đến mức nào, hắn chỉ biết hiện tại Lạc Nhược Phong nhất định phải được trị liệu, nếu không hắn sẽ hoàn toàn chết đi.

“Bệ hạ an toàn thì nhờ cậy người...” Quay đầu nhìn thoáng qua sự nghịch phản của hóa thân, Viêm Sâm Húc bỗng nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Nghịch bác sững sờ, lúc này tại sao hắn lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

“Thần niệm của bệ hạ đã sụp đổ, ta chỉ có thể dùng thần niệm chữa trị cho bệ hạ...” Viêm Sâm Húc nhìn ngược lại, miệng nhàn nhạt nói.

“Nhưng cứ như vậy, người...” Nghe thấy Viêm Sâm Húc dùng thần niệm của mình chữa trị thần hồn cho Lạc Nhược Phong, ngược lại khiến bọn họ cả kinh, tu vi hiện tại của bọn họ cho dù hoàn toàn bị hủy diệt, chỉ cần có linh dược cực tốt là có thể phục hồi như cũ trong thời gian ngắn nhất., Thế nhưng nếu

thần hồn bị hao tổn, vậy rất khó khôi phục như cũ, Viêm Sâm Húc chính là hậu duệ của Vu tộc, thần hồn của hắn dung hợp với thân thể, nếu như dùng thần niệm của mình trợ giúp Lạc Nhược Phong chữa trị thần niệm, như vậy kết quả duy nhất là hắn hoàn toàn hóa thành tro bụi.

“Vì bệ hạ, chết không đáng tiếc!” Không đợi Viêm Sâm Húc nói tiếp, Viêm Sâm Húc đã cắt ngang lời nói phản bác, không đợi nàng nói tiếp, toàn thân đã bốc cháy...

Y bị bao phủ, chỉ có thể dùng tâm Viêm Ma của mình chữa trị thần niệm dần dần mất đi của Lạc Nhược Phong...

Chúng kiến thân thể Viêm Sâm Húc biến thành luồng lửa nhu hòa nhất dung nhập vào thân thể Lạc Nhược Phong, đột nhiên cảm thấy trong lòng mình ê ẩm, trong mắt như có thứ gì đó chảy ra.

Lúc này, Quảng Thành Tử lại một lần nữa nhào tới, những chiến sĩ còn lại vẫn hung hãn không sợ chết xông tới, đối mặt với con tin cường đại, bọn họ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng dù biết rõ là tự thiêu, bọn họ vẫn không chút do dự...

Một gã chiến sĩ lại tiếp tục lựa chọn tự bạo, từng tên lại một gã chiến sĩ cứ như vậy biến thành tro tàn, thần hồn, thân thể của bọn hắn, hết thảy bọn hắn đều xóa sạch khỏi giới diện này, hoàn toàn xóa bỏ.

Nghịch bác chỉ cảm thấy trái tim của mình run rẩy dữ dội, đây chính là tình cảm mà nhân loại gọi là trung thành sao?

Vì quân chủ của mình, bọn họ cam nguyện từ bỏ tất cả...

Một chỗ trong lòng bỗng nhiên sáng lên một mảnh quang mang, trong nháy mắt này, hắn tựa hồ đã hiểu rất nhiều, càng hiểu được một người nên làm những gì...

Nhìn thấy thân thể Nghiễm Thành Tử không để ý tới uy lực tự bạo của những chiến sĩ kia, lại một lần nữa nghịch chuyển hóa ra bản thể, nâng thân thể Lạc Nhược Phong phóng tới khe hở không gian vỡ vụn kia.

Hắn có thể cùng Lạc Nhược Phong chiến đấu, nhưng phải bảo vệ tính mạng cho tốt. Hắn không thể chết, đúng vậy, tuyệt đối không thể chết, nếu không mình làm sao ăn nói với Viêm Sâm Húc...

Lúc này thần niệm Lạc Nhược Phong gần như muốn hoàn toàn tan vỡ, chỉ cảm thấy mình đi tới một vùng tối tăm, một vùng tối tăm vô tận, không có chút ánh sáng nào.

Xung quanh trống rỗng, ở chỗ này, ngoại trừ tuyệt vọng ra thì không còn gì nữa, hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Đúng vậy, có lẽ ngủ rồi cũng không cần mệt như vậy?

Những hình ảnh kia xuất hiện trong đầu hắn cũng sẽ không xuất hiện chứ?

Ngay khi hắn sắp hoàn toàn ngủ say, trong mảnh hư không kia bỗng nhiên xuất hiện một luồng sáng, một luồng lửa nhu hòa...

Ánh lửa kia tựa như một cây nến trong đêm tối, quang mang yếu ớt như vậy, phảng phất một trận gió cũng có thể thổi tắt.

Nhưng dưới ánh lửa yếu ớt này, Lạc Nhược Phong lại thấy được hy vọng, đúng vậy, đó là hi vọng sáng sủa, hoặc có thể nói là con đường hy vọng.

“Bệ hạ, ngài là chủ nhân tam giới, xã tắc nặng nề, ngài nhất định phải gánh vác. Bệ hạ, ngài không phải một người, ngài còn có chúng ta...” Trong hư vô, vang lên một giọng nói quen thuộc. Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Nhược Phong không nghe rõ giọng nói của ai, nhưng trong lòng hắn gần như tuyệt vọng lại khẽ run lên.

Đúng vậy, mình không phải một người, còn có rất nhiều người ở phía sau ủng hộ mình, mình sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy chứ?

Không thể từ bỏ, nhất định không thể buông tha, tuyệt đối không thể buông tha, mình là chủ tam giới, dù trọng trách nặng hơn nữa, mình cũng phải gánh chịu, nếu không mình làm sao xứng với lão sư, như thế nào xứng với tính vũ.

Trăm không thể từ bỏ, trăm tuyệt đối không thể từ bỏ...

“Bệ hạ, mời...” Lúc này âm thanh kia lại xuất hiện bên tai Lạc Nhượng Phong, Lạc Nhượng Phong lập tức cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một đường sáng, không hề do dự, Lạc Nhượng Phong nhắc chân bước tới con đường ánh sáng kia...

Chỉ một bước, hắn từ trong bóng tối bước vào ánh sáng, đây là một thế giới ánh sáng, ở trong thế giới này, hắn nhìn thấy phụ vương của mình, thấy Phương chủ quốc, thấy được quân đội Phương gia., Thấy Lâm Hiểu Nghị, thấy được bóng dáng Tiêu Tiêu, thấy được biệt ly, thấy Diệp Long Nghị, thấy những đồng bọn đã từng đi theo bọn họ lần lượt chết trong các loại kiếp nạn. Cuối cùng hắn thấy được Viêm Sâm Húc, thấy tên thiên tài Viêm Ma chưa bao giờ được hắn điều phối.

“Bệ hạ, đây là lần cuối cùng mặt tướng làm một việc cho ngài, hy vọng ngài có thể bảo trọng...” Trên mặt Viêm Sâm Húc hiện lên nụ cười nhân nhật. Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, thân thể của hắn cứ như vậy từ từ mơ hồ rồi dần dần biến mất, từ từ trôi qua...

“Viêm tướng quân...” Lạc Nhượng Phong cảm thấy trái tim của mình đau đớn, muốn nắm lấy thứ gì đó nhưng lại không thể bắt được.

Con đau nhức khó tả kia trực tiếp khiến hắn tỉnh lại từ trong hôn mê, thần niệm vốn đã sớm được Viêm Sâm Húc dùng thần niệm khổng lồ chữa trị, trước mắt hắn đột nhiên minh bạch một con đường khác...

Thân Đế vương, tâm của Đế vương, mình còn phải có Đế vương gánh chịu, đó là dũng khí có thể gánh tất cả mọi thứ, xã tắc có nặng cũng chỉ là xã tắc của mình, mình sao có thể trốn tránh...

“Cảm ơn ngài, Viêm tướng quân...” Lạc Nhượng Phong lâm bầm trong lòng, còn khóe mắt của hắn lại rơi một giọt lệ khó hiểu.

Khi hắn mở mắt ra, nghịch bác đã chở hắn lao ra khỏi thế giới Quảng Thành Tử, thế nhưng Quảng Thành Tử lại bước ra một bước, trực tiếp té ra Đoạt Thiên Châu, đập tới Lạc Nhượng Phong và nghịch bác.

Giờ phút này Lạc Nhược Phong đã hiểu rõ đạo đế vương chân chính, thậm chí còn bước tới bước quan trọng nhất, làm sao có thể phân tâm ngăn cản hạt châu khổng lồ như vậy.

Đôi mắt với chiêu đoạt Thiên châu cường hãn kia, nghịch bác chỉ có thể dốc sức liều mạng huy động bốn vó của mình, tốc độ của hắn đã đạt tới cực hạn, thế nhưng mặc kệ hắn cố gắng thế nào, thân thể hắn và Lạc Nhược Phong vẫn bị Đoạt Thiên Châu kia gắt gao bao phủ, có tránh thế nào cũng không thoát.

Mắt thấy sắp đoạt Thiên châu rơi xuống đầu, thân thể nghịch phản đã trở mình, bảo vệ Lạc Nhược Phong bên dưới, hắn quyết định dùng thân thể của mình ngăn cản gốc Đoạt Thiên này.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người bước ra từ hư không. Đó là một nam tử anh tuấn tới cực điểm, mái tóc đen dài không gió mà bay, gương mặt tuấn tú như đao gọt, còn có một bộ trang phục màu đen, cả người nhìn qua thì uy phong mơ hồ, còn có một cỗ khí tức bá đạo đến cực điểm bộc phát ra.

Cuồng vọng, bá đạo, không ai bì nổi...

Khi thấy nam tử này xuất hiện, trái ngược với sự căng thẳng cuối cùng hắn mới trầm tĩnh lại, cuối cùng hắn cũng tới...

Mà Quảng Thành Tử khi nhìn thấy nam tử này thì biến đổi sắc mặt một hồi, hắn sao lại không có việc gì? Không phải hắn dùng thần thông tìm hiểu quá khứ tiêu hao hơn phân nửa hồn lực sao? Sao nhanh như vậy đã hồi phục như cũ?

Diệp Tĩnh Vũ đúng là sai bước đi ra như vậy, nhìn thấy viên Đoạt Thiên Châu rơi thẳng xuống, khóe miệng của gã lộ ra một nụ cười lạnh như băng, không hề sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, trực tiếp một quyền đánh thẳng tới viên Đoạt Thiên Châu kinh khủng kia...

Đúng, không có bất kỳ pháp bảo nào, cứ thế dùng thân thể thuần túy nhất đập tới...

Từ xa nhìn lại, tựa như một con kiến đi công kích một quả cầu chì, chỉ cần nhẹ nhàng rơi xuống là có thể ép cho con kiến nát bầy. Thế nhưng khi một quyền của Diệp Tĩnh Vũ đánh lên hạt Thiên châu kia, lại nghe được trong hư không truyền đến một

tiếng oanh minh to lớn, hạt Thiên châu to lớn kia lại bị một quyền của hắn đánh bay ra ngoài...

Lực phản chấn to lớn chấn động đến mức liên tục lui về phía sau mấy bước, vẻ kinh hãi trên mặt càng đậm, tu vi của hắn không chỉ không có chút dấu hiệu hao hết, tại sao còn tăng lên nhiều như vậy?

Không còn tâm tư quần chiến cùng Diệp Tĩnh Vũ, Quảng Thành Tử một tay thu hồi Thiên châu, quay người muốn rời đi, sống lâu như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc, Diệp Tĩnh Vũ có thể phục hồi nhanh như vậy, điều này đã hoàn toàn vượt qua suy tính của sư phụ mình, trong đó có gì bí mật, hiện tại hắn căn bản không biết, hắn làm sao có thể mạo hiểm quần chiến với Diệp Tĩnh Vũ...

“Ngươi đã đến đây rồi, chẳng lẽ còn muốn đi sao?” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó liền thấy trong tay của hắn xuất hiện một lá cờ màu đen, cứ như vậy nhẹ nhàng lay động, mười hai đạo hư ảnh phá không mà ra, trong nháy mắt hợp thành thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bao vây khắp nơi trong đó...

Không chỉ có vậy, Đông Hoàng Chung màu xanh cũng lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, nhìn dáng vẻ của hắn, rất có ý trực tiếp gạt bỏ Quảng Thành Tử...

Chân thân Bàn Cổ Chương 10 trực hạng 106.

Mười hai Thiên Vu trực tiếp hóa ra chân thân của mình, vây xung quanh Quảng Thành Tử, mà uy lực của đại trận lại tăng lên gấp nhiều lần, địa thủy phong hỏa, mưa đá lôi đình không ngừng bạo phát ra, cảnh tượng kia thật sự giống như tận thế.

Hơn nữa mây đen càng là đen nghịt ép xuống, tựa như từng tòa núi lớn đè thẳng xuống, khiến người ta không thở nổi, vô số ma đầu cũng từ trong hư không đi ra, đều là những ma đầu khát máu nhất, không có chút cảm tình, ngoại trừ giết chóc bản năng ra, bọn họ căn bản không biết những thứ khác.

Quảng Thành Tử cứ như vậy bị vây giữa vô số ma đầu, bên ngoài có mười hai thân ảnh to lớn nhìn chăm chăm, còn có một Hồn Động Chi Thể tu vi đại tiến ở một bên, trận thế như vậy khiến cho sắc mặt Quảng Thành Tử cũng biến ảo.

“Quảng Thành Tử, nhiều năm không gặp, tu vi của ngươi càng ngày càng tinh tiến rồi sao?” Nhìn thấy sắc mặt biến ảo của Quảng Thành Tử năm đó, Hình Thiên có xung đột trực tiếp với Quảng Thành Tử, hắn mở miệng nói, cặp mắt của hắn tuy rằng mọc ở lồng ngực, thế nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như vậy, khô Thịch trong tay càng phát ra từng trận hàn mang, rất dễ dàng đoạt được tâm hồn.

Mà bên cạnh hắn, là Lam cầm trong tay Lạc Nhật Thần Cung, lúc này mặc dù hắn không kéo dây cung, thế nhưng ánh mắt hắn lại như ưng nhãn khóa chặt lấy Quảng Thành Tử, chỉ cần Quảng Thành Tử hơi có dị động, hắn sẽ lập tức bắn ra một mũi tên trí mạng.

Nghe được lời nói mỉa mai của Hình Thiên, Quảng Thành Tử cũng không tức giận, ngược lại rất nhanh trấn định lại, khoát tay với mọi người, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Các

vị, đã lâu không gặp...” Thần sắc kia, nhìn qua giống như rất quen thuộc với mọi người đang ngồi ở đây.

“Hừ, nếu như không có những luyện khí sĩ tự cho là đúng như các ngươi, chúng ta đều sẽ sống rất tốt!” Nghe được câu nói của Quảng Thành Tử này nhìn như bình thản nhưng trên thực tế lại hàm ẩn vẻ châm chọc, Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, hai con hỏa long dưới chân gã phát ra tiếng hú thật lớn, thân thể càng lặn lộn một hồi, giống như muốn trực tiếp nhào tới xé xác Quảng Thành Tử.

“Ha ha, thực lực Chúc Dung Đại Tôn siêu cường, đương nhiên không nói, thế nhưng bại tướng dưới tay Chúc Dung Đại Tôn tựa hồ không thấy. Đúng rồi, Cộng Công Đại Tôn, năm đó cũng nhờ có ngươi tức giận a, nếu không sao ta có thể luyện ra pháp bảo như Phiên Thiên ấn được!” Quảng Thành Tử bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hai con Hắc Long chân đạp chân, tay quấn cộng công với con rắn lớn màu đen, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt kia lại là châm chọc không nói nên lời.

Năm đó cùng công đánh bại Chúc Dung, tức giận đùng Bất Chu Sơn, cuối cùng trực tiếp đùng ngã Bất Chu Sơn, hại cho một cái lỗ thủng to lớn xuất hiện trên bầu trời, vẫn là Nữ Oa dùng Ngũ Thái Thạch Bổ Thiên, lúc này mới tránh được họa kiếp nhân gian, mà con trai quảng thành lại dùng Bất Chu Sơn luyện thành Phiên Thiên ấn, có thể nói, đây là sỉ nhục lớn nhất của cộng công, nhưng bây giờ tên này lại cố ý khơi lên sự sỉ nhục của hắn, đây không phải là đang khích lệ hắn sao?

“Quảng Thành Tử, bản tôn cho rằng ngươi đứng đầu mười hai Kim Tiên, cũng là hạng người đức cao vọng trọng, nhưng thật không ngờ ngươi cũng biết chơi trò ly gián này, ngươi cũng không cần nghĩ tới những suy nghĩ này., Hôm nay bọn họ sẽ không ra tay, muốn giết ngươi, một mình bản tôn là đủ rồi!” Không chờ hai người đồng thời vận công chuyển lửa giận lên trên người Chúc Dung, Diệp Tĩnh Vũ đã bước một bước ra ngoài, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ trào phúng trong mắt đâu chỉ mãnh liệt gấp vạn lần so với vẻ rộng rãi.

“A? Người có tự tin như vậy sao?” Quảng Thành Tử đúng là có tâm tư chằm ngồi ly gián. Hắn hiểu được, khi Đông Hoàng Chung trấn trụ không gian, lại phối hợp với thập nhị Thiên Vu này diệt tuyệt đại trận, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng cực ít, nếu không để cho đại trận này tự xuất hiện sơ hở, mình hôm nay rất có thể dữ nhiều lành ít, lúc này mới xuất ra bát quái mấy vạn năm trước mà nói, chính là hi vọng chằm ngồi cùng cộng công.

Nhưng nào ngờ bị Diệp Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn thấu, bất quá mặc dù không chằm ngồi thành công, lại thành công chọc giận Diệp Tĩnh Vũ, đây chưa chắc không phải chuyện xấu, về phần về trào phúng trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, lại trực tiếp bị Quảng Thành Tử Công hốt hoảng, đến cảnh giới như bọn họ, còn có cái gì nhìn không thấu?

Mặt mũi? Vật kia mặc dù trọng yếu, nhưng so với tính mạng của mình thì tính là cái gì chứ? Chỉ cần mình thành công trở thành người đánh cờ, điều khiển sinh tử sinh linh thiên địa, những sỉ nhục khác, những điểm đen kia tính là gì chứ?

Hắn biết rõ, bây giờ là Lượng Kiếp lớn nhất kể từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa tới nay, cũng là một Nguyên hội to lớn, trong lần lượng kiếp này, rất nhiều người sẽ vẫn lạc, tuy nói rất tàn khốc, nhưng đây cũng không phải là một lần nữa tẩy bài? Chỉ cần mình có thể sống sót, liền có cơ hội lấy được bài tốt, liền có cơ hội trở thành người chơi cờ, cho nên sinh, đối với hắn mà nói, sống là quan trọng nhất.

Chỉ cần còn sống, tất cả đều có hi vọng.

“Không có quan hệ gì với tự tin cả, chỉ có liên quan tới quyết tâm!” Diệp Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói, từ trong mắt của Quảng Thành Tử, hắn nhìn ra da mặt tên gia hỏa này không phải mặt dày bình thường, chằm chọc như thế nào đối với hắn mà nói căn bản không có nửa điểm tác dụng.

Trong lòng cũng cực kỳ thất vọng đối với những tiên nhân này, trong truyền thuyết những tiên nhân kia, lẽ nào mỗi người đều là loại ngụy quân tử đạo mạo dạt dào này sao?

“Vậy ngươi có dám kéo theo thập nhị Thiên Vu này diệt tuyệt đại trận?” Quảng Thành Tử cười nhạt nói.

“Tĩnh Vũ, đừng kéo đi nữa, tên này quỷ kế đa đoan, vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Lúc này Lạc Nhược Phong đã hoàn toàn ngộ ra đạo Đế vương, thành công bước ra một bước kia, nghe được lời Quảng Thành Tử bèn mở miệng nói.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy so với trước kia càng xem nhiều hơn, đó là một loại ngộ, một loại nói không rõ, ngộ đạo không rõ, hắn chỉ cảm thấy nếu thật sự kéo đi thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, rất khó lại giết chết Quảng Thành Tử.

“Bệ hạ yên tâm, hôm nay hắn chết chắc rồi!” Diệp Tĩnh Vũ lại mỉm cười với Lạc Nhược Phong, quay người đưa kỳ Xi Vưu cho Cửu Phượng.

“Phượng nhi, trước tiên chữa thương cho Hi Dương!”

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ thật sự trả lại lá cờ Xi Vưu cho Cửu Phượng, Lạc Nhược Phong há to miệng định nói gì đó, nhưng vẫn không nói ra. Diệp Tĩnh Vũ là huynh đệ của hắn, hắn phải tin tưởng hắn, không phải chứ? Đế Vương cũng có cảm tình của đế vương.

Theo Diệp Tĩnh Vũ giao Kỳ Xi Vưu cho Cửu Phượng, Thập Nhị Thiên Vu thu thập Tuyệt Diệt Đại Trận, bất quá thân ảnh Thập Nhị Thiên Vu cũng không biến mất, bọn họ vẫn như cũ vây Quảng Thành Tử ở trung tâm, một bộ dạng xem kịch vui.

Cửu Phượng, Hồ Mộng, Công Tôn Di và những người khác cũng đứng ở một bên, trên mặt tất cả đều lộ vẻ lo lắng, dù sao Diệp Tĩnh Vũ cũng phải đối mặt với đệ nhất Thái Cổ Kim Tiên, Quảng Thành Tử, đó chính là tồn tại tiếp cận với người đánh cờ vô hạn.

Chỉ có gương mặt xinh đẹp là nở nụ cười tươi tắn, chỉ có sau khi kết hợp với Diệp Tĩnh Vũ nàng hiểu được Diệp Tĩnh Vũ cường đại đến mức nào. Nàng tin tưởng, nam nhân của nàng nhất định sẽ thắng lợi, hơn nữa tuyệt đối là hoàn bại.

“Các ngươi đều lui ra đi, giết hắn, ta thật sự một mình là đủ...” Nhìn thấy Thập Nhị Thiên Vu cũng không có ý tránh ra, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ lần nữa mở miệng nói ra.

Thanh âm của hắn rất nhạt, rất nhu, thế nhưng không biết vì sao, khi thập nhị Thiên Vu nghe được âm thanh này chỉ cảm thấy trong lòng mình run lên, âm thanh vẫn là tiếng của Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng cảm giác kia lại tựa như mang đến cho bọn họ cảm giác.

Nhưng uy nghiêm lại tràn ngập sự từ ái vô tận...

Đúng, đó là cảm giác tình thương của cha, đó là cảm giác mà bọn họ cảm nhận rất quen thuộc với Bàn Cổ Thánh Hoàng, rất thân thiết nhưng lại rất mờ ảo...

Bất kể là Chúc Dung cộng công tính tình táo bạo, hay là câu mang tính cách bình thản, hay là Huyền Minh tính cách cổ quái, thậm chí là yêu mị, hạn hán, đều rất cung kính lui qua một bên, thái độ của bọn họ đối với Diệp Tĩnh Vũ không bao giờ giống như trước kia nữa.

Có thể nói, cho dù là Ma Thần Xi Vưu năm đó, cũng chưa từng bị đối xử như vậy.

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ vậy mà thật sự kéo lấy thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, trên mặt Quảng Thành Tử lộ ra thần sắc kinh ngạc, thế nhưng trong mắt của hắn lại có một vòng gian kế đạt được thần sắc.

“Người đã chuẩn bị giác ngộ tử vong chưa?” Toàn bộ thần sắc của Quảng Thành Tử đều rơi vào trong mắt Diệp Tĩnh Vũ, bất quá hắn lại không để ý chút nào, cùng song tu xinh đẹp song tu để cho hắn lĩnh ngộ rất nhiều thứ, hiện tại vừa vặn thử nghiệm trên người Quảng Thành Tử.

“Người thật đúng là tràn đầy tự tin với chính mình a. Đã như vậy, bản đạo liền theo người qua mấy chiêu đi!” Nghe được Diệp Tĩnh Vũ cuồng vọng như thế, Quảng Thành Tử cũng không động nộ, trong miệng cười nhạt, nhưng đã một tay chỉ một cái, một ngọn núi băng phủ đầy đao nhọn cứ như vậy xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ, trực tiếp đập xuống Diệp Tĩnh Vũ.

“Ta khuyên người tốt nhất vẫn là dùng toàn lực, nếu không lát nữa đến lúc chết vẫn không rõ chuyện gì xảy ra!” Nhìn thấy Quảng Thành Tử chỉ dùng pháp thuật công kích mình, Diệp

Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, trực tiếp cách không đánh ra một quyền, quyền kinh khổng lồ kia đã đánh nát cả ngọn núi băng.

Quảng Thành Tử lại không sót ruột, miệng niệm thần chú, viên Đoạt Thiên Châu kia đã lơ lửng giữa không trung, thể tích không ngừng bành trướng, càng lúc càng lớn, nháy mắt đã vượt qua mấy ngàn dặm, rất nhanh đã vượt qua mấy vạn dặm...

Uy áp khủng bố như vậy làm cho đám người Cửu Phượng liên tục lui về phía sau, lùi ra xa mấy vạn dặm, thậm chí đã sắp lui xuống dưới Thông Thiên Sơn. Thế nhưng một viên Đoạt Thiên Châu vẫn đang không ngừng biến lớn, từ xa nhìn lại, còn muốn lớn hơn cả hành tinh bình thường...

Các loại năng lượng trong thiên địa càng điên cuồng bị đoạt thiên châu hấp thu, còn thật sự là đáp ứng tên của hạt châu này, đoạt thiên, thật sự muốn đoạt được toàn bộ thiên địa...

Nhìn thấy Thiên châu càng lúc càng lớn, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cười cười nhàn nhạt, sau đó nói với Quảng Thành Tử: “Tin hay không, giết người, bản tôn chỉ cần ba chiêu!”

“Ha ha, những lời này chính là lời bản đạo nói với người. Giết người, bản đạo chỉ cần ba chiêu, đoạt thiên thôn thiên, đi...”

Quảng Thành Tử không giận mà cười, ngay sau đó một tay chỉ ra, đoạt thiên châu đã hóa thành những ngôi sao lớn nhỏ rơi thẳng xuống...

“Ha ha, vậy ta cho người kiến thức lực lượng chân chính của bản tôn a, chân thân Bàn Cổ, hiện...” Đối mặt với viên Thiên châu cực lớn khó có thể tưởng tượng kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ vẫn lộ ra nụ cười tự tin, mà khi tiếng nói của hắn rơi xuống, trên người hắn bỗng nhiên sáng lên một đạo hào quang màu vàng chói mắt, thân thể của hắn lại càng nhanh chóng bành trướng...

Hạng mười sáu đại thần vẫn lạc.

Rất nhanh, thân thể Diệp Tĩnh Vũ đã lớn thành một ngọn núi nhỏ, nhưng khi mọi người còn chưa kịp chớp mắt đã lớn hơn mấy vạn trượng, sau đó là mấy trăm vạn trượng, mấy ngàn vạn trượng, cuối cùng biến thành một người khổng lồ nhìn không tới đỉnh.

Đúng vậy, cự nhân chân chính, dùng ánh mắt đám người Lạc Nhược Phong nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy bên hông hắn, là vì phần eo của hắn đã bị tầng mây bao phủ, một chân còn dài hơn cả cọc gỗ thông thiên, còn muốn lớn hơn, thậm chí một ngón chân của hắn còn lớn hơn cả núi lớn bình thường mấy lần.

Không cần nói người, coi như là năm đó Cự Long bao phủ Cửu Châu, so với hắn, cũng giống như giun con vậy.

Thân thể của hắn thật sự quá lớn, thật sự giống Bàn Cổ Thánh Hoàng trong truyền thuyết, chân đạp đại địa, đỉnh đầu Thanh Thiên.

Không cần bày ra lực lượng gì, cũng không cần phải vận dụng lực lượng gì, thân thể này liền tạo cho người ta một cỗ áp bách khó có thể kháng cự, không nói những người khác, chỉ nói mười hai Thiên Vu, lúc cảm nhận được thân thể khổng lồ này, thân thể đã nhịn không được quỳ xuống lạy.

Trong mắt bọn họ lại càng chảy ra nước mắt kích động, thật sự giống như nhìn thấy Bàn Cổ Thánh Hoàng tái hiện vậy...

Về phần Lạc Nhược Phong bao gồm cả đám người Cửu Phượng, trên mặt đều lộ vẻ khiếp sợ, bọn họ thật sự không ngờ thân hình Diệp Tĩnh Vũ lại trở nên to lớn như vậy, cái gì mà thân hình vạn trượng, so với thân thể như vậy còn muốn coi rẻ hơn con sâu cái kiến.

Thậm chí là đã biết tu vi Diệp Tĩnh Vũ tiến nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới thân thông mà Diệp Tĩnh Vũ ngộ ra lại là hạng nhất như vậy.

Lớn, thật sự quá lớn...

Khởi thiên châu đã hóa thành nhỏ bé như ngôi sao kia, giờ phút này đối với hắn mà nói tựa như một cái ô bang, lại bị một tay hắn nắm ở trong lòng bàn tay.

Lúc này sắc mặt Nghiễm Thành Tử cũng kịch biến, đến cấp độ như bọn họ, có thể nói thân thể đều có thể lớn có thể nhỏ, nhưng là không có ai, cho dù là lão sư của mình Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể đem thân thể của mình hóa thành to lớn như vậy.

Căn bản không cần nghĩ tới điều gì, cũng không cần phải đuổi theo hỏi cái gì, Quảng Thành Tử xoay người rời đi, một bước đã ở ngoài ngàn dặm...

“Bản tôn đã nói rồi, ngươi không đi được!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ cười ha hả, nắm lấy tay phải của Đoạt Thiên Châu, dùng sức bóp một cái, viên Đoạt Thiên Châu cấp độ với các loại thần khí như Đông Hoàng Chung vậy mà lại bị hắn bóp nát bấy, không có bất kỳ thần thông nào, không có bất kỳ năng lượng nào, chỉ là sức mạnh thuần túy nhất kia.

Đây chính là đạo và lực lượng của Bàn Cổ Thánh Hoàng, là lực lượng mạnh nhất...

Một lực hàng mười hội...

Pháp bảo vốn tưởng rằng đoạt Thiên châu bị loại cưỡng ép phá hư, khẳng định sẽ bị nổ tung, thế nhưng những năng lượng cuồng bạo kia vừa mới lao ra đã bị lòng bàn tay phải của Diệp Tĩnh Vũ hấp thu hoàn toàn, vậy mà không có một tia năng lượng nào chảy ra.

Vậy mà toàn bộ năng lượng tinh khí đoạt Thiên châu kia lại bị hấp thu toàn bộ, không có một chút lãng phí nào...

Lúc này, Quảng Thành Tử đã bước vài bước, đã ở ngoài mấy vạn dặm, mà Diệp Tĩnh Vũ lại không có ý định ra tay, chỉ để mặc cho tâm bàn tay phải của mình hấp thu năng lượng cuồng bạo kia.

Năng lượng ẩn chứa bên trong Đoạt Thiên Châu tuyệt đối không hề gấp mấy lần so với Hạo Thiên Châu, dường như hắn

đang rất sốt ruột...

Vào lúc này, một thanh thiết đao màu đen từ lòng bàn tay hắn dần hiển hóa ra, đó chính là Thiên Tôn đao, tất cả năng lượng và tài liệu hấp thu vừa rồi đều dùng để cô đọng ra thanh Thiên Tôn đao này.

Thanh đao vừa mới thành hình, một cỗ đao khí sắc bén xé gió bay ra, xông thẳng tới chân trời, đó là một cỗ đao khí hết thảy thuận lợi.

Nhìn Thiên Tôn đao đã thành hình này, Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu. Mặc dù Đoạt Thiên châu cũng có đẳng cấp tương đương với thần khí như Đông Hoàng Chung, nhưng cùng cấp bậc cũng có phân chia mạnh yếu, nhưng dù sao vẫn là Hậu Dã luyện ra, về mặt uy lực có lẽ có thể đạt được uy lực những thần khí kia. Thế nhưng tài liệu dù sao cũng không bằng thần khí Tiên Thiên, bằng không cũng sẽ không bị Diệp Tĩnh Vũ bóp nát.

Đao Thiên Tôn muốn trở thành binh khí lý tưởng, muốn trở thành thần khí đệ nhất của tam giới thì còn phải là con đường tiến hóa rất dài nữa.

Nhìn xem đã chạy trốn tới mấy vạn dặm bên ngoài, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra nụ cười tươi tắn, giống như một con mèo con cường đại đang nhìn một con chuột nhỏ mới sinh.

“Quảng Thành Tử, bản tôn đã nói, giết người chỉ cần ba chiêu, phá chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, diệt...” Thanh âm Diệp Tĩnh Vũ truyền khắp toàn bộ Thiên giới, cho dù là Lương Tiểu Doãn đang tranh đấu với Na Tra cũng nghe được.

Mấy người Hiên Viên Tĩnh, Lý Tịnh, Na Tra đều bị thanh âm như vậy trấn trụ, theo thanh âm nhìn lại, liền thấy được một cỗ thân thể to lớn khó có thể tưởng tượng.

Mà Diệp Tĩnh Vũ sau khi nói xong câu đó, lại nắm chặt thanh Thiên Tôn đao vừa mới thành hình trong tay, trực tiếp một đao chém tới phương hướng Quảng Thành Cương bỏ chạy...

Khai Thiên Đao...

Lúc này Thiên Tôn đao cũng to lớn như thế, nếu như đứng sừng sững trên mặt đất thì còn cao hơn cả ngọn núi cao nhất của Thiên giới.

Khi đao này chém ra, tất cả mọi người, bất kể là đám người Lạc Nhược Phong hay là Lương Tiểu Hữu đang chiến đấu, hay là Hiên Viên Tĩnh, thậm chí là Địa Tạng Vương ở phía xa của Địa Minh, đều cảm giác được toàn bộ không gian và thời gian đều ngừng chuyển động.

Mà đao mang đen như mực kia tựa như lưu tinh đêm hôm đó, trực tiếp phá vỡ toàn bộ bầu trời, thật sự phá vỡ toàn bộ bầu trời.

Dưới một đao kia, không gian Thiên giới trực tiếp nứt ra một khe hở màu đen to lớn, giống như Bàn Cổ Thánh Hoàng khai thiên tích địa năm đó...

Như thể một bức tranh bị xé thành hai nửa.

Quảng Thành Tử đã chạy trốn được mấy vạn dặm, thế nhưng khi đao này chém ra, hắn chỉ cảm thấy một cỗ uy áp khó có thể áp bách tới, căn bản không nghĩ cách tránh một đao như vậy, pháp bảo trên người không cần tiên vốn ném ra ngoài.

Cái gì mà Lạc Phách Chung, cái gì mà bảo kiếm thư hùng, cái gì mà Thiên Địa Toái Hư Tháp. Tóm lại trước kia hoặc là những pháp bảo đã luyện trong mấy năm gần đây hắn đều không cần tiên ném ra ngoài, Tử Kim Y trên người hắn cũng phát ra đạo đạo hào quang màu tím, muốn ngăn cản một đao kinh khủng kia.

Thế nhưng những pháp bảo uy lực cực lớn kia giờ phút này tựa như món đồ chơi bị một đao này bẻ nát, tất cả linh tính cùng năng lượng đều trở thành thuốc bổ tốt nhất cho Thiên Tôn Đao, về phần kiện Tử Kim Y không biết hao phí bao nhiêu năm đã luyện kia lại càng giống như giấy, trực tiếp bị một đao này đánh nát, ngay sau đó là thân thể của hắn.

Đao khí kinh khủng bao phủ hoàn toàn hắn ta, nhục thể và thần hồn của hắn ta cũng bị đao khí này xé tan thành từng mảnh, thậm chí hắn ta còn không kịp hét thảm một tiếng đã hóa thành tro bụi.

Trên bầu trời còn lưu lại một khe nứt màu đen thật dài, nhưng tất cả mọi thứ theo một đao này đều bị xóa sạch.

Không hề có dấu hiệu lưu lại.

Viên Thành Tử đứng đầu mười hai Kim Tiên cứ vậy vẫn lạc...

Tất cả mọi người đều chấn kinh, mặc kệ bằng hữu hay kẻ địch, toàn bộ đều bị một đao này làm cho chấn kinh, Quảng Thành Tử đã trốn xa như vậy nhưng vẫn bị một đao chém nát, điều này... Điều này cũng quá cường đại mà, bọn người kinh khủng như vậy sao có thể chống lại?

Nhìn thấy thân thể Diệp Tĩnh Vũ cao tới không biết bao nhiêu vạn trượng, bọn người Hiên Viên Tĩnh, Lý Tĩnh hiểu rõ, bọn người mình lưu lại cũng chỉ là chịu chết mà thôi, nào còn dám tiếp tục dừng lại, cũng xoay người rời đi.

Lưu Thanh Sơn lo không có củi đốt, đây chính là ý nghĩ trực tiếp nhất trong lòng bọn họ, ngay cả Quảng Thành Tử cũng không tiếp nổi một đao, huống chi là bọn họ?

Na Tra đang quần chiến với Lương Tiểu cũng chấn động trong lòng, một đao kia mang đến cho hắn rung động quá lớn, dù cho hắn đối với tu vi của mình rất tự tin, nhưng tuyệt đối không có lòng tin có thể ngăn cản được một đao như vậy.

Khai Thiên đao, đó là một đao khai thiên tích địa...

Rốt cuộc cũng bắt chấp chuyện chém giết với Lương Tiểu Tỳ, Phong Hỏa Luân dưới chân nhanh chóng vận chuyển, xoay người chạy ngược về phía sau.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi cho rằng nơi này là hậu hoa viên nhà ngươi sao?” Nhìn thấy Na Tra xoay người rời đi, Lương Tiểu Tức giận dữ hừ một tiếng, trực tiếp té ra Tru Tiên Trận Đồ, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, trực tiếp bao phủ Na Tra vào.

Huynh đệ của mình bỗng nhiên trở nên cường đại như thế, trong lòng hắn cũng cao hứng một trận, chính mình nếu không nhân cơ hội này giết Na Tra, vậy cũng quá có lỗi với chính mình rồi.

Chứng kiến Lương tiểu nhân lại một lần nữa bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Na Tra nào dám bảo lưu, cổ tay khế đảo, Bàn Cổ Phiên đã xuất hiện trong tay...

Phải toàn lực thúc giục Bàn Cổ Phiên phá hủy Tru Tiên Kiếm Trận, lại nghe thấy thanh âm vang dội của Diệp Tĩnh Vũ.

“Lấy ra...” Hai chữ ngắn gọn xuất hiện bên tai Tỳ Hưu, ngay sau đó liền thấy một bàn tay to lớn trực tiếp xuyên thấu Tru Tiên Kiếm Trận, đi tới trên đỉnh đầu của hắn, vỗ nhẹ một cái, lực lượng do Bàn Cổ Phiên tế ra trực tiếp bị đập nát bấy, lực phản chấn khổng lồ càng làm đầu hắn thêm chói mắt, suýt nữa rơi khỏi Phong Hỏa Luân, đến khi hắn lấy lại tinh thần, Bàn Cổ Phiên trong tay đã không cánh mà bay.

Vào lúc này, Tru Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, bốn thanh hung kiếm từ bốn phương tám hướng đồng thời bắn về phía Na Tra, còn có hơn vạn đạo kiếm khí rơi vào mặt, chứng kiến tình huống như vậy, trong mắt Na Tra lộ ra thần sắc tuyệt vọng...

Lấy lực lượng một mình hắn làm sao có thể phá vỡ được Tru Tiên Kiếm Trận?

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, bốn thanh tiên kiếm đồng thời đâm vào thân thể của hắn, bốn đạo tiên tiễn đồng thời phun ra, thân thể của hắn cũng bị mấy chục vạn đạo kiếm khí kia quấy cho nát bấy, triệt để hóa thành tro bụi...

Tam đàn hải Na Tra, cứ thế vẫn lạc...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ trên bầu trời cũng bóp nát Bàn Cổ phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn bố trí cấm chế ở bên trong, lúc này giống như sợi tóc, nhẹ nhàng bị xé đứt, mà tài liệu của bản thân Bàn Cổ phiên, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng trở thành chất bổ tốt nhất cho Thiên Tôn Đạo...

Sau khi thôn phệ Bàn Cổ Phiên, Thiên Tôn đao phát ra tiếng vang ong ong, thân đao đen kịt càng thêm sáng ngời, tựa như một thiếu niên vừa mới hoàn thành lễ thành niên đang hướng về trưởng bối của mình tuyên bố mình trưởng thành...

Ánh mắt thứ mười sáu, điên cuồng.

Một kích của Lương Tiểu Hữu đánh chết Na Tra, trực tiếp bước lên Phong Hỏa Luân của hắn, cả người cười ha hả, cười đến vô cùng đắc ý, cười đến dữ tợn, hai hàng huyết lệ trong mắt phun ra, nhìn qua lại thống khổ như thế.

”Lộ, ngươi biết không? Cuối cùng ta cũng giết được hắn, ta thật sự đã giết chết hắn. Ta giết chết ba đàn Đại Thần Na Tra, ta không còn là một kẻ yếu, ta thật sự không phải là một kẻ yếu, hiện tại ta có năng lực bảo vệ ngươi, nhưng mà ngươi lại ở đâu?” Lương Tiểu Vô Ngữ nhìn bầu trời, miệng khẽ than nhẹ, cỗ lực lượng sinh tử trong cơ thể không ngừng xoay tròn.

Tru Tiên Tứ Kiếm đã đi tới trước người hắn, thật giống như bốn tên hộ vệ.

Cảm nhận được sự bi thương trong lòng Lương Tiểu Hữu, thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng nhanh chóng khôi phục lại, sau đó đi tới bên cạnh Lương Tiểu Song, vỗ nhẹ lên vai hắn.

“Đại ca, nàng không muốn ngươi có bộ dạng này...” Giờ phút này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ rất là tái nhợt, hiển nhiên vừa rồi thân thể vạn tượng đã tiêu hao quá nhiều lực lượng của hắn, nghĩ cũng phải, đó chính là chân thân Bàn Cổ., Lực lượng có được cường hãn cỡ nào, mặc dù hắn ngộ ra thần thông như vậy, thế nhưng thân thể của hắn hấp thu lực lượng cũng không đủ để duy trì cự thân quá lâu, nếu không lấy một bước của hắn chính là khoảng cách mấy ngàn dặm, sao có thể để bọn người Hiên Viên Tĩnh thoát đi.

“Ta hiểu...” Lương Tiểu Hữu lau đi giọt huyết lệ nơi khóe mắt, quay đầu nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ, trong ánh mắt dấy lên ánh sáng nóng rực. Đó là một luồng chiến ý, đó là một cỗ chiến ý không chịu thua. Hắn hiểu rõ tất cả những thứ này đều là quy tắc của thiên đạo, đều là vận mệnh của Công Tôn Lộ, nàng không thoát khỏi vận mệnh như vậy, đây chính là số mệnh của nàng.

Nghịch thiên cải mệnh, đây chính là điều mà Lương Tiểu Tử phải làm, bọn họ đã mất đi quá nhiều, tuyệt đối không thể mất đi cái gì nữa...

Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lương Tiểu, nghĩ tới Phương chủ quốc đã chết, nghĩ tới Lâm Hiểu Nghị đã chết, nghĩ tới đồng bọn vì mục tiêu này ngã xuống, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ cũng dấy lên ngọn lửa nóng rực.

Lúc này bóng dáng Lạc Nhược Phong cũng đã tới trước mặt hai người, ánh mắt ba người nhìn nhau, đồng thời lộ vẻ kiên định.

Thiên Đạo, chỉ có thể nắm giữ trong tay bọn họ...

“Bước tiếp theo nên tính toán thế nào?” Người mở miệng hỏi là Lạc Nhược Phong, hắn đã lĩnh ngộ đạo Đế vương, càng hiểu rõ thêm về sự nắm chắc của thế cục.

“Giết...” Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu hầu như không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói ra.

“Con hầu tử kia...” Lạc Nhược Phong nhú mày, Hầu Tử bị bắt đi, từ đó trở đi không có tin tức gì, dấu sao bọn họ cũng quen biết một hồi, chẳng lẽ không đi cứu viện hắn à?

“Tên khi kia sẽ không có chuyện gì đâu, chắc chắn hắn sẽ tự đi ra!” Vừa nhắc tới Hầu Tử, Diệp Tĩnh Vũ đã nghĩ tới con khi toàn thân kim quang lập lòe, chiến ý bùng bùng kia, nghĩ tới cặp mắt cực kỳ mạnh mẽ lóe ra hào quang của hắn, một người như vậy sao có thể dễ dàng nhận thua được? Hắn sao phải cần đám người mình đi cứu viện chứ...

Nghe Diệp Tĩnh Vũ nói vậy, Lạc Nhược Phong và Lương Tiểu đương nhiên gật đầu, Tề Thiên Đại Thánh, hắn đã là Tề Thiên Đại Thánh, sao lại không chịu nổi một đòn?

Hầu tử nếu như nghe được câu nói này của Diệp Tĩnh Vũ, không biết nên khóc hay nên cười, giờ phút này hắn đang bị nhốt trong Càn Khôn đỉnh, đặt ở một ngọn núi lớn cao tới trăm vạn dặm ở cực Đông chi Thiên giới.

Nhị Lang Thần Dương Tiễn đang cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao đứng trên đỉnh núi đối diện, tùy thời chuẩn bị xuất thủ đối

phó với Tôn Ngộ Không phá đỉnh mà ra.

Phía dưới hắn, còn ngồi một đạo nhân mặc đạo bào đỏ như lửa, hình dáng có chút xấu xí xấu xí. Trong tay đạo nhân đang phun ra năm ngọn lửa cực mạnh, lại là Ngũ Muội Thần Hỏa còn kinh khủng hơn Tam Muội Chân Hỏa, lấy loại hỏa diễm này đến đốt Càn Khôn Đỉnh, luyện hóa Tôn Ngộ Không, thật đúng là có khả năng thành công.

Sau lưng đạo nhân, còn đứng một nam tử thân cao hơn một trượng, mặc áo giáp màu vàng kim, toàn thân lạnh lẽo dị thường. Nam tử này rất xấu, còn xấu hơn đạo nhân kia, phối hợp với thần sắc lạnh như băng kia, quả thực là dữ tợn đáng sợ.

Mà ánh mắt Dương Tiễn một mực đánh giá nam tử này, không biết tại sao, gã luôn cảm giác thể nội nam tử này ẩn chứa một cỗ cực kỳ nguy hiểm, cho dù là con mắt dọc thứ ba của gã cũng khó có thể nhìn ra tên đường.

Bất quá nghĩ đến đây là cùng bọn mình xuống hạ giới, hắn lại hơi yên lòng một chút, cho dù nguy hiểm, cũng là đối với địch nhân nguy hiểm, cùng mình có quan hệ gì chứ?

Nhưng ngay lúc này, đạo nhân đang dùng Ngũ Muội Thần Hỏa thiêu đốt Càn Khôn Đỉnh bỗng nhiên dừng động tác lại...

“Lục áp sư bá, làm sao vậy?” Nhìn thấy động tác đạo nhân dừng tay, Dương Tiễn mở miệng hỏi.

Lục Trọng chính là ngọn lửa đầu tiên trong thiên địa tu luyện thành, chính là thân thể hỏa linh Tiên Thiên, so với Chu Tước và các loại thần thú còn lợi hại hơn, Phong Thần một trận chiến chính là hào quang chói lọi, về sau đi theo Thái Thượng Lão Quân, tu vi càng tinh tiến không biết bao nhiêu lần, hiện tại rốt cuộc đạt đến cảnh giới gì, rốt cuộc bây giờ đã đạt đến mức độ nào rồi., Ngay cả Dương Tiễn cũng không biết, bất quá hắn hiểu được, đệ tử đời thứ hai Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xuống, dù là Quảng Thành Tử, cũng không có một ai là đối thủ của hắn! Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, lần này chín người hạ giới đều do hắn cầm đầu.

“Quảng Thành Tử đạo huynh... Đi...” Lục Dững mở hai mắt ra, trong mắt của hắn thấy được hai luồng hỏa diễm, mà giọng nói của hắn lại bị thương không nói nên lời.

“A...” Dương Tiễn sững sốt, đi rồi? Có ý gì? Chẳng lẽ là vẫn lạc? Quảng Thành Tử là người có tu vi cao nhất trong đệ tử đời thứ hai Xiển Giáo, đã sắp đạt đến tình trạng người chơi cờ, làm sao có thể vẫn lạc?

“Na Tra tiểu oa nhi cũng đi rồi, biến số a, biến số a!” Không đợi Dương Tiễn hỏi ra, Lục Trọng mở miệng lần nữa nói ra.

“Làm sao có thể? Sư thúc tổ đã bị Đại lão gia và sư tổ mang đi, Đại Thánh cũng bị chúng ta đê ở nơi này, chẳng lẽ bọn họ còn có cao thủ sao?” Trên mặt Dương Tiễn tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Ài...” Lục Áp không giải thích gì thêm, chỉ nhẹ giọng thở dài một tiếng.

“Ha ha ha, Nhị Lang Thần, Lục áp lão tặc, bây giờ các ngươi đã biết sự lợi hại của tiểu tử Diệp gia rồi chứ, ha ha ha ha, Quảng Thành Tử, Na Tra nhóc con kia cũng chết, chết rất tốt, chết rất tuyệt...” Lúc này trong Càn Khôn đình lại truyền tới tiếng cười đắc ý của Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Dương Tiễn mới khôi phục tinh thần, thế nhưng trong lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc, không phải nói Diệp Tĩnh Vũ và Đại lão gia tiêu hao phần lớn lực lượng thần hồn lúc đầu pháp sao? Muốn chữa trị tối thiểu phải cần một đoạn thời gian, làm sao có thể nhanh như vậy đã chữa trị? Còn giết Quảng Thành sư bá và Na Tra?

“Hầu Đầu, sao đến bây giờ ngươi vẫn còn chấp mê bất ngộ? Vì sao còn một mực cãi lời sư mệnh?” Lục Áp không để ý tới nghi hoặc của Dương Tiễn, mà nói với Tôn Ngộ Không trong Càn Khôn Đình.

” cãi lời sư mệnh? Hắc hắc, lão Tôn làm việc luôn dựa vào sở thích của mình, cùng tính mạng sư phụ có quan hệ gì!” Trong Càn Khôn đình truyền đến thanh âm khinh thường của Hầu Tử.

“Người đã không nghe giáo hóa như thế, vậy đừng trách bản đạo ra tay tàn nhẫn...” Thanh âm Lục Trọng bỗng nhiên lạnh như băng.

“Hắc hắc, lão tặc Lục Áp, người có thủ đoạn gì, cứ việc sử dụng là được, người cho rằng lão Tôn sợ người chắc?” Giọng Tôn Ngộ Không vẫn khinh thường như cũ.

“Hừ, đi...” Nghe thấy thanh âm khinh thường của Tôn Ngộ Không, Lục Áp bỗng nhiên chỉ tay một cái, một cái bảo bình trực tiếp bay ra ngoài, chui vào trong Càn Khôn đỉnh, ngay sau đó toàn bộ nổ tung ra, từng ngọn lửa màu sắc từ trong bảo bình phun ra.

Cái gì Tử Viêm Thiên Hỏa, Lục Địa Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Vô Cực Chân Diễm, các loại hỏa diễm nhất đẳng của Tam Giới cơ hồ toàn bộ ngưng tụ lên, lập tức nâng nhiệt độ của Càn Khôn Đỉnh lên không chỉ gấp trăm lần.

Tôn Ngộ Không ở trong đó lập tức cảm giác từ suối nước nóng đi vào trong núi lửa, nhiệt độ cao như vậy cũng làm cho lão khó chịu một hồi.

Rốt cuộc không còn khí lực và lực áp phí miệng lưỡi, một tay vẩy ra Thất Bảo Diệu Thủ, hóa thành một bảo tán bảy màu cực lớn, mà chính hắn thì ngồi xếp bằng xuống, thôi động Thất Bảo Diệu Thủ, ngăn cản nhiều loại hỏa diễm mạnh nhất trong Tam Giới.

“Đi...” Lục Trọng ném ra kiện bảo bình kia, thân thể từ dưới đất đứng lên, nói với Dương Tiễn một câu, dưới chân liền dâng lên một đoàn mây hồng...

“Đi đâu?” Dương Tiễn sững sờ, nhiệm vụ của bọn họ không phải là luyện hóa Tôn Ngộ Không sao? Chẳng lẽ đã luyện hóa Tôn Ngộ Không rồi sao?

“Chuyện có biến, chúng ta phải lập tức liên thủ đối phó với bọn họ, nếu không chờ hắn hoàn toàn nắm giữ được môn thần thông kia, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ...”

“Thần thông gì?” Trong mắt Dương Tiễn tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Chân thân Bàn Cổ...” Lục Áp Lãnh nói.

“Vậy hử...?” Sắc mặt Dương Tiễn kịch biến, cuối cùng hử mình bạch tại sao đám người Quảng Thành Tử lại vẫn lạc, nếu Diệp Tĩnh Vũ thật sự tu thành thân thông như vậy, gần như là tồn tại vô địch, ít nhất trước khi bọn sư tổ ra tay, cơ hồ là tồn tại vô địch, bất quá hử vẫn chỉ chỉ Càn Khôn Đỉnh kia.

“Hử ư? Còn ba canh giờ nữa, Cửu Trung Thiên Hỏa bên trong sẽ đạt tới một giới hạn nào đó mà bùng nổ, đến lúc đó toàn bộ Càn Khôn đỉnh sẽ nổ tung, chẳng lẽ hử còn sống hay sao?” Lục Trọng hừ lạnh một tiếng, đám mây dưới chân gã đã bay lên...

Sắc mặt Dương Tiễn lại biến đổi, vì giết chết Tôn Ngô Không, mấy vị phía trên vậy mà cam lòng bỏ tiền vốn như vậy, ngay cả Càn Khôn đỉnh cũng không cần, nhìn thấy thân ảnh Lục Trọng kia đã đi xa, lại nhìn về phía Càn Khôn Đỉnh kia, thì thào thờ dài một tiếng, quay người đi theo.

Tuy nói từ sâu trong nội tâm của hử, cảm thấy lấy phương thức như vậy giết chết Tôn Ngô Không thực sự quá hèn hạ, hử tình nguyện đại chiến cùng hử ba trăm hiệp, nhưng nghĩ tới ý tứ của mấy vị này, hử có thể nói thêm gì nữa? Trừ thờ dài, hử còn có thể làm gì?

Mà lúc này, Tôn Ngô Không trong Càn Khôn Đỉnh tự nhiên nghe được thanh âm lục áp, thần sắc trên mặt cũng biến đổi, lão tự nhiên biết rõ Cửu Trung Thiên Hỏa nếu cùng một chỗ bạo tạc, làm nổ tung Càn Khôn Đỉnh uy lực sẽ lớn thế nào, vậy tuyệt đối không phải chính mình có thể ngăn cản, cho dù có Thất Bảo Diệu Thụ tại đây, căn bản cũng không làm nên chuyện gì, chẳng lẽ lão Tôn lúc này cũng phải chết sao?

Ngay lúc hử có chút nản lòng thoái chí, một luồng thiên hỏa màu tím kia bỗng nhiên phát sinh biến hóa, vậy mà bên trong ngọn lửa kia thoát ra, dần dần hóa thành một bóng người, một nam tử lạnh lùng tóc tím, trong mắt lóe ra quang mang điên cuồng...

Thiếu niên Tử Phong thứ mười sáu diện tiết tiết thứ mười lăm.

Một không gian nào đó ở Nguyên Giới, khuôn mặt Thông Thiên tràn đầy ý cười, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, A Di Đà Phật, Chuẩn Đề đạo nhân, còn có U Minh Giáo Chủ cũng đồng dạng ngồi vây quanh hắn, nhìn điệu bộ kia căn bản không giống như hai bên đối địch, phản bội giống như mấy người bạn cũ tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm vậy.

Đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn mang theo nụ cười trên mặt đều cứng đờ, ánh mắt từng người đều rơi vào trên người Thông Thiên. Vì để cho ván cờ này đạt được thắng lợi hoàn mỹ, thậm chí ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng tự mình ra tay cách không đấu pháp với Diệp Tĩnh Vũ, thế nhưng không nghĩ đến cuối cùng vẫn đại bại quay về.

“Ha ha ha, Thái Thượng, Nguyên Thủy, chắc các người sẽ không quên một loại công pháp gọi là Âm Dương Song Tu nhỉ? Nữ nhân bên cạnh Diệp tiểu tử rất không may có một là Cửu Âm Tuyệt Mạch...” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Thông Thiên nở nụ cười đắc ý, có thể thấy Nguyên Thủy và Thái Thượng chịu thiệt, hắn thật sự rất vui vẻ.

“Hừ...” Nghe được lời nói của Thông Thiên, U Minh giáo chủ trực tiếp hừ lạnh một tiếng, mà vẻ mặt A Di Đà Phật vẫn đau khổ như vậy, ngược lại Chuẩn Đề đạo nhân có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc nhìn Thông Thiên, nhưng cũng không nói thêm gì.

“Bộ cờ này của sư đệ rất tốt, không ngờ lại lừa gạt chúng ta, chẳng qua một nước cờ tốt như vậy, chắc không phải chỉ mình sư đệ nghĩ ra a?” Thái Thượng Lão Quân nhàn nhạt mở miệng nói, không nghe ra được ông ta tức giận hay là tức giận.

Vừa nghe những lời này của Thái Thượng, mấy người khác đồng thời lộ ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ, nguyên một đám đều nghĩ đến người mà Thông Thiên từng đề cập tới.

“Bản tôn đi giết hần!” Nghĩ tới lần này mọi người lộ ra vốn liếng lớn như vậy mà không đạt được chút thành quả nào, ngược lại còn tổn thất hai viên đại tướng, tuy rằng không phải là người của mình nhưng trong lòng U Minh giáo chủ vẫn bốc lên một trận tức giận, trực tiếp mở miệng nói ra.

“Nếu U Minh đạo huynh cảm thấy mình có nắm chắc giết chết hần, cứ đi là được!” Nghe được U Minh giáo chủ muốn giết Diệp Tĩnh Vũ, vẫn luôn bất hòa với U Minh giáo chủ, A Di Đà Phật vậy mà mở miệng hừ một tiếng...

“Dung Ca ma ni, người...” Nghe được A Di Đà Phật nói ra những lời như vậy, lửa giận trong lòng U Minh giáo chủ càng mạnh, đang định nói gì đó, lại bị Thái Thượng Lão Quân cắt ngang.

“U Minh đạo huynh chớ tức giận, tuy nói chúng ta đã mất đi một ván, nhưng bây giờ vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, ván cờ này, phần thắng cuối cùng vẫn là chúng ta, hiện tại Lục Trọng hần phải biết phải làm thế nào, hôm nay, còn không đến thời điểm chúng ta ra tay!”

“Hừ...” Nghe xong lời nói của Thái Thượng Lão Quân, U Minh giáo chủ lập tức hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa, tuy nói hần không muốn thừa nhận, thế nhưng nếu hần thật sự đi vào một mình thì thật sự không nắm chắc có thể giết chết Diệp Tĩnh Thần.

Tên kia mặc dù không tu luyện Bá Nguyên Quyết, mặc dù không phải Hồn Độn Thể, nhưng dù sao cũng là người thừa kế chân chính của Bàn Cổ, hơn nữa có thể thoát khỏi vận mệnh của Bàn Cổ gia trì trên người hần chuyển dời hần đến người đời sau của mình, càng gạt đám người mình bày ra một quân cờ quan trọng này, đến cùng tu vi của hần sâu bao nhiêu, trong lòng U Minh Giáo Chủ một chút cũng không có.

Cho dù hần không phải là đối thủ của mình, nhưng mấy gia hỏa bên cạnh hần cũng không phải là người lương thiện. Nếu

mình thực sự một mình đi vào, không chừng sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Hôm nay đã có người đi ra dưới bậc thang của mình, vậy ngoan ngoãn đi xuống là tốt rồi.

“U Minh đạo huynh, tuy rằng còn chưa tới lúc chúng ta ra tay, bất quá cũng hy vọng người đừng giấu giếm nữa, hiện tại là thời điểm chúng ta đồng tâm hiệp lực!” Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mở miệng nói ra.

“Bản tôn đã rõ!” U Minh trùng điệp gật đầu nhẹ, vẻ hung lệ trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Nghe được những người này đang thương nghị tính toán Diệp Tĩnh Vũ như thế nào, trên mặt Thông Thiên chỉ mỉm cười không đáp, hẳn tin tưởng tên kia nhất định đã tính toán xong hết thảy, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ ngộ ra thần thông của Bàn Cổ Chân Thân, đây chính là trực tiếp có thể đả thương được lực lượng tồn tại cấp độ như bọn hắn, không khỏi không quá lo lắng, lòng người rối loạn, như vậy sơ hở sẽ càng ngày càng nhiều, vậy cơ hội của bọn hắn cũng sẽ càng nhiều.

Vào lúc này, một chỗ khác của Nguyên Giới, là một hẻm núi sơn thanh thủy tú, chung quanh đều là núi cao liên miên không dứt, mà trung tâm lại là một hồ nước thật lớn, ở phía tây hồ nước xây dựng vài toà nhà gỗ đơn giản, mà ở trung tâm hồ nước, lơ lửng một toà đình đình có thể chứa được mười mấy người.

Giữa hồ nước, không có thuyền, cũng không có cầu nổi, bất quá trên mặt hồ lại mọc rất nhiều hoa sen, vài nữ tử dung mạo tuyệt mỹ đang nhẹ nhàng nhảy múa trên hoa sen, tư thái ưu mỹ của các nàng, thướt tha mềm mại, điệu nhảy của các nàng càng là ưu mỹ nhất đẳng, tựa như Hằng Nga bồn nguyệt vậy.

Có thể thưởng thức loại nhảy múa trên mặt nước này lại là ba nam tử ngồi trong đình.

Một gã nam tử ở giữa mặc áo choàng màu đen, tóc dài màu đen dựng thẳng sau đầu, khuôn mặt như đao gọt mang theo nụ cười tà dị, tựa hồ tất cả mọi thứ trên thế gian đối với gã chỉ là

trò chơi, mà làm người khác chú ý chính là đôi mắt kia của gã, một đôi mắt như ngôi sao...

Một nam tử bên trái mặc y phục nhàn nhã màu trắng, một khuôn mặt anh tuấn gấp không biết bao nhiêu lần so với những nam chính trong vở kịch, ánh mắt rất là kiên nghị, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, thế nhưng trong ánh mắt lại có một chút ưu thương không tả hết.

Mà nam tử bên phải kia mặc một bộ áo sam hoa văn, so với hai người phía trước thì kém hơn một chút, nhưng cũng không liên quan gì đến xấu xí, đặc biệt là trên sống mũi của gã có một con mắt kim ti, thoạt nhìn nhả nhận hơn rất nhiều, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía thân thể những vũ nữ kia lại tràn đầy hèn mọn bỉ ổi, xác minh câu thành ngữ đó - nhả nhận cảm thú!

“Tiểu Long, ván này chúng ta thắng, tiểu tử kia đã ngộ ra chân thân Bàn Cổ, thật sự là không ngờ a. Tiểu Hồ chờ đợi lâu như vậy, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có...” Nam tử ở giữa bụng chén trà trước người lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó mở miệng nói ra.

“Thắng lợi là chắc chắn, tuy rằng tu vi mấy lão bất tử kia cao hơn chúng ta, nhưng nếu thật sự nói tính kế, hắc làm sao so được với ta? Về phần Tiểu Hồ thì sao có thể so được với ta?, Hắc hắc, bây giờ hắc không ra tay, không phải là đại biểu cho lá bài tẩy của chúng ta lại có thêm một lá sao? Bất quá nói đi nói lại, nếu bọn họ thật sự bất chấp tất cả tới tìm chúng ta gây phiền phức thì làm sao bây giờ?” Nam tử được gọi là tiểu long nói những lời lo lắng, nhưng trên mặt hắc không có nửa điểm lo lắng.

“Nếu một người đến, giết là được, nếu như đến hai người, liều là được, nếu như đến ba người, chạy trốn là được!” Nam tử ở giữa cười nhạt nói, dám nói như vậy mấy người kia, phỏng chừng trong ba giới cũng chỉ có mình hắc.

“Bọn hắc sẽ không tự mình ra tay đâu, bất kỳ một kỳ kỳ thủ giả nào cũng không muốn đặt mình vào vị trí quân cờ, nếu như bọn hắc thật sự ra tay trước, như vậy bọn hắc đã thua chắc

rồi!” Lúc này, nam tử anh tuấn vẫn luôn không mở miệng nói chuyện kia nói ra.

“Âu Dương nói không sai, vào lúc này, bọn hắn càng không có khả năng tự mình ra tay. Bằng vào thể lực bọn hắn nắm giữ, bây giờ còn chiếm ưu thế tuyệt đối. Bất quá lần này hóa thân điên cuồng thành một đám Tử Viêm Thiên Hỏa, theo bọn hắn cùng hạ giới, có hắn tại đây., Muốn tiêu diệt quân cờ mà bọn họ bố trí, hắn là không khó lắm!” Người đàn ông trong miệng nhẹ giọng lầm bầm, tuy rằng trong lời nói tràn đầy tự tin, thế nhưng trong lòng lại có lo lắng nhàn nhạt. Dù sao, đối thủ lần này của bọn họ không phải là người bình thường, mà là mấy vị Giáo chủ cao cao tại thượng kia.

“Hắc hắc, yên tâm đi, ngôi sao, cho dù không diệt sạch quân cờ hạ giới của bọn họ, nhưng tiểu tử nhà ngươi đã ngộ ra chân thân Bàn Cổ, ở hạ giới, bọn họ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, bàn cờ này, cũng đã đến lúc kết thúc!” Nam tử nhàn cười nhạt, ánh mắt vẫn luôn toát ra vẻ hèn mọn, tự tin mãnh liệt.

Đó là tất cả tự tin đều nắm giữ trong lòng bàn tay.

Có lẽ về mặt tu vi, bọn họ còn không cách nào đánh đồng với mấy đại Giáo chủ, nhưng muốn trên ván cờ này vụng trộm chôn xuống mấy viên, cải biến một chút quỹ tích Thiên Đạo, cũng không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa bọn họ cũng không phải một người, phía sau bọn họ, còn có Thánh Hoàng Bàn Cổ đã đạt tới Bỉ Ngạn kia, có tôn thần như vậy ở đây, bọn họ còn lo lắng cái gì?

“Chờ đợi nhiều năm như vậy, quả thật đã đến lúc kết thúc rồi, Vân Phi, ta nhất định sẽ để cho ngươi tái hiện nhân gian!” Lúc này, nam tử mặc áo trắng tên là Âu Dương Tuấn kia lại thấp giọng ngâm khẽ một tiếng, ánh mắt kiên nghị trong mắt hắn càng thêm nóng bỏng.

Cảm nhận được ý niệm cổ chấp trên người Âu Dương Tuấn, Diệp Tinh Thần cùng Trần Tiểu Long đồng thời khẽ thở dài một tiếng, tình yêu của hắn đối với nàng thật đúng là cổ chấp mà, đã qua bao nhiêu năm rồi, hắn vẫn không quên...

Vừa nghĩ tới cô gái mà hắn cũng cố chấp như vậy, trong lòng Diệp Tinh Thần cũng có một cảm xúc, ánh mắt không tự chủ được nhìn về một bãi cỏ bên hồ. Ở đâu, còn có vài cô gái xinh đẹp đang ngồi đó, líu ríu nói gì đó.

So với Âu Dương, bản thân thật sự rất hạnh phúc, ít nhất các nàng đều ở bên cạnh mình, không phải sao?

Tiểu Tinh Vũ, tiểu tử nguoi nhất định phải cố gắng nha...

Trong lòng Diệp Tinh Thần, nhẹ nhàng cầu nguyện...

Lúc này, tại cực Đông chi địa của Thiên giới, trong Càn Khôn đỉnh dưới ngọn núi lớn hình đào kia, hầu tử ngồi dưới Thất Bảo Diệu Thụ vẻ mặt kinh ngạc nhìn nam tử đang dần dần thành hình kia.

“Thằng điên, sao nguoi lại xuống đây? Không phải Cửu Long Thông Thiên thang nguoi chỉ có thể hạ được có chín người sao? Chẳng lẽ nguoi đã vượt qua bọn họ rồi sao?”

“Hắc hắc, nếu như ta thật sự vượt qua mấy người bọn họ, thì đã sớm xông lên đem bọn họ băm thây vạn đoạn rồi, đâu còn có thể lén lút đi xuống như vậy, ta hóa thân thành Tử Viêm thiên hỏa, bị bọn họ mang về!” Nam tử tóc dài màu tím vừa cười vừa nói, hắn chính là Tử Phong mà đám nguoi Diệp Tinh Thần đã nói.

“Nguoi thằng điên này? Vì phá cờ, các nguoi làm sao ngay cả chính mình cũng cựa vào đây?” Nhìn thấy Tử Phong vậy mà mạo hiểm lớn như vậy hạ giới, Tôn Ngộ Không thì trào thờ dài một tiếng, một khi hạ giới, dù đã siêu thoát, nhưng vẫn là thân bất do kỷ...

“Hắc hắc, bằng không ta làm sao gọi là điên được chứ?” Tử Phong lại không thèm để ý chút nào, bỗng nhiên há to miệng, cứ như vậy hút vào đám Thiên Hỏa kia...

Thần ấn thứ mười sáu mười chín, thần ấn Thiên Không.

Tử Phong mở cái miệng rộng ra, tất cả ngọn lửa khác giống như tìm được một lỗ hồng, trực tiếp bị gã một ngụm hút vào. Ngọn lửa màu tím trên người gã không ngừng bốc cháy lên, mà hỏa diễm chung quanh lại cấp tốc giảm bớt.

“Từ lúc nào ngươi đã luyện thành Tiên Thiên Hỏa Linh Thể?” Nhìn thấy Tử Phong vậy mà không để ý tới thuộc tính của những ngọn lửa này, hoàn toàn hấp thu nó chuyển hóa thành Tử Viêm Thiên Hỏa của mình. Trong mắt Tôn Ngộ Không lộ ra thần sắc kinh hãi, nhớ rõ lần trước nhìn thấy hắn, hắn còn cách một bước này rất xa.

“Ta cũng không biết, ngược lại luyện chế liền biến thành thân thể Tiên Thiên Hỏa Linh!” Tử Phong nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt không thêm để ý.

Hầu tử nghe được câu này thì mắt tròn trắng, luyện cái gì mà luyện được, liền luyện thành thân thể Tiên Thiên Hỏa Linh, những kẻ khổ cực tu luyện đến cuối cùng mà chưa bước ra bước kia không phải là ngu như heo sao?

Bất quá dưới sự trợ giúp của Tử Phong, hỏa diễm trong Càn Khôn Đỉnh kia lại cấp tốc giảm bớt, hắn cũng không cần dùng Thất Bảo Diệu Thụ hộ thể, Kim Cô Bổng xuất hiện trong tay, chỉ chờ Tử Phong hấp thu hỏa diễm trong Càn Khôn Đỉnh xong, liền toàn lực đánh giết ra ngoài.

Không có những ngọn lửa này khô khốc, cũng không có ai thôi động Càn Khôn Đỉnh, lấy lực lượng của hắn đủ để phá đỉnh mà ra.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc Tử Phong hấp thu toàn bộ hỏa diễm trong Càn Khôn Đỉnh chuyển hóa thành năng lượng bản thân, Tôn Ngộ Không bỗng nhiên thét dài một tiếng, giơ

Kim Cô Bồng trong tay lên trực tiếp đập tới vách đỉnh kiên cố kia.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang nhỏ, hai đạo quang mang một vàng một tím đã từ trong Càn Khôn Đỉnh phóng ra.

Nhìn Càn Khôn Đỉnh bị mình đập vỡ một lỗ, Hầu Tử nhẹ nhàng lắc đầu, một kiện pháp bảo tốt như vậy mà Tử Phong lại lấy ra một trảo, cầm lấy cái Càn Khôn Đỉnh đã vỡ nát này.

“Một cái đỉnh rách mà thôi, ngươi lấy làm gì?” Hầu Tử nghi hoặc không hiểu hỏi.

“Đỉnh này tuy rằng bị ngươi phá vỡ, nhưng hấn vẫn là Tiên Thiên tài liệu a, lập tức muốn đi gặp tiểu tử kia, làm trưởng bối, không mang theo một chút lễ gặp mặt làm sao được?” Tử Phong mỉm cười, thu Càn Khôn Đỉnh vào.

Hầu tử lại trợn trắng mắt, lễ gặp mặt, muốn cấp cho lễ gặp mặt tốt một chút, một cái đều bị phá hư Càn Khôn Đỉnh, cho dù nó là Thái Cổ Thần Khí, nhưng cũng là vỡ nát a? Nó biết rõ một cơn vừa rồi của mình, muốn hoàn toàn chữa trị Càn Khôn Đỉnh còn không biết phải mất bao lâu nữa.

Bất quá thấy Tử Phong đã thu hồi Càn Khôn Đỉnh, hấn cũng lười nói thêm gì, dưới chân bước lên trước một bước, một đám mây bảy màu xuất hiện dưới chân, Tử Phong cũng không khách khí, trực tiếp bay lên đám mây bảy màu, cùng Tôn Ngộ Không bay thẳng đến.

Mấy ngày qua, Thiên giới phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ ngày đó Diệp Tĩnh Vũ một đao chém giết Quảng Thành Tử, sau khi Lương Tiểu có thể đánh chết Na Tra, thanh thế Nam Vân đế quốc tăng mạnh. Lạc Nhược Phong tọa trấn Vân Kinh, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu có thể suất lĩnh ngàn vạn đại quân truy sát, giết chết Thiên Nguyên đế quốc là mảnh giáp không còn, không biết bao nhiêu cao thủ chết trong tay hai người.

Đặc biệt là chân thân của Diệp Tĩnh Vũ, gần như là tồn tại vô địch, không có bất kỳ ai có thể đi qua ba chiêu trong tay hấn, lúc này ở biên giới Man Lâm, Lương Tiểu Hữu và Diệp Tĩnh

hai đạo đại quân cuối cùng cũng vây khốn được Hiên Viên Tĩnh.

Đối mặt với hai đạo đại quân đằng đằng sát khí, Hiên Viên Tĩnh suất lĩnh Thiên Binh đã bị hạ lá gan.

Hiên Viên Tĩnh mặc một thân áo giáp màu vàng tím, tay cầm Hiên Viên Kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp Tĩnh Vũ phía trước đại trận, mặc dù trong lòng hắn rất không nguyện ý, nhưng hắn cũng minh bạch, lần này là lúc mình quyết đấu với Diệp Tĩnh Vũ.

Chỉ là đối mặt với chân thân Bàn Cổ của hắn, mình thật sự có thể ngăn cản sao? Nghĩ tới một đạo khai thiên tích địa kia, nghĩ tới một đạo mười phần khí phách kia, trong lòng hắn liền sợ hãi, bất quá hắn cũng hiểu được, có lúc, mặc kệ mình có nguyện ý hay không, rất nhiều chuyện đều cần tự mình gánh chịu.

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi có dám đánh với ta một trận không!” Đối mặt với số lượng đại quân Nam Vân tuyệt đối vượt qua đám người mình, Hiên Viên Tĩnh bước ra một bước, trong miệng quát to.

“Ha ha ha, Hiên Viên Tĩnh, nhiều ngày như vậy, cuối cùng ngươi cũng có lá gan đánh một trận với bản tôn, hôm nay bản tôn sẽ như ngươi mong muốn!” Diệp Tĩnh Vũ hôm nay cũng mặc một bộ áo giáp màu đen., Nhưng trên áo giáp lại dính đầy máu tươi màu vàng, đó là máu của vô số tiên nhân, Thiên Tôn đạo trong tay hắn còn nhỏ máu tươi. Mấy ngày nay, không biết đã uống bao nhiêu máu của tiên nhân, đã biến thành một thanh đao tuyệt thế không kém Tru Tiên Tứ Kiếm bao nhiêu.

Nghe được Hiên Viên Tĩnh khinh thường thanh âm, Diệp Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp bước ra ngoài.

“A Vũ, tiểu tử này để cho ta đối phó a!” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ bước ra một bước, sau lưng Lương Tiểu Hữu cũng mọc ra hai cánh, rất có khí thế đánh một trận với Hiên Viên Tĩnh.

“Đại ca, đây không phải là còn có một vị đại thúc sao? Người giết con người ta, nói thế nào cũng phải cho người ta một cơ

hội báo thù chứ?” Diệp Tĩnh Vũ khẽ cười cười, chỉ vào Lý Thiên Vương đứng trong đội ngũ sắc mặt âm trầm nói.

Vừa nghe được lời Diệp Tĩnh Vũ nói, ánh mắt Lương Tiểu Hữu sáng lên, rất là khinh thường nhìn Lý Tĩnh một cái, ý tứ rất rõ ràng, gia hỏa này dám cùng ta chiến đấu sao?

Lý Tĩnh cảm nhận được loại ánh mắt khinh thường này, trong lòng là một trận lửa giận, thân thể hơi bước ra phía trước một bước, thế nhưng nghĩ đến Tru Tiên Kiếm trên người Lương Tiểu Hữu, hấn lại lui một bước trở về. Tru Tiên Tứ Kiếm, đó không phải thứ mình có thể ngăn cản, hấn lấy gì đấu với người ta a?

Hơn nữa hôm nay tu vi của Lương Tiểu không thấp hơn hấn, hấn đâu thể là đối thủ của Lương Tiểu Nhi, một khi xuất chiến chẳng phải tự tìm đường chết hay sao?

Nhìn thấy Lý Tĩnh giận mà không dám nói gì, Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Hữu đồng thời cười ha hả, mà trong mắt Hiên Viên Tĩnh lại hiện lên một tia sáng tỏ, trách không được nhiều năm như vậy trôi qua, vị Thiên Vương này tu vi không tăng trưởng bao nhiêu, chỉ là trong lòng hấn quá mức e ngại, căn bản không có loại dũng cảm bước ra khỏi không sợ hãi.

“Đại ca, xem ra hấn không dám tranh đấu với người rồi, người ở bên cạnh áp trận giúp ta đi!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng cười ha ha, trong khi nói chuyện, người đã lần nữa bước ra ngoài.

Đám người Cửu Phượng, Yêu Huyền luôn xuất chinh theo hấn, Lạc Linh Nhi trên mặt đều lộ vẻ tự tin, bọn họ tin tưởng, người yêu của mình sẽ đánh bại Hiên Viên Tĩnh là chuyện rất dễ dàng.

Lương Tiểu đương nhiên cũng cười ha ha, còn cố ý tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, lơ lửng xung quanh thân thể, sát khí cường đại bao phủ toàn bộ trời đất.

Mà Hiên Viên Tĩnh cũng đã bước một bước ra ngoài, không nhiều lời nhảm nhí, trực tiếp cầm Hiên Viên Kiếm xông tới Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Hiên Viên Tĩnh vừa đến liền bắt đầu chủ công, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ là sát cơ nở rộ, hắn còn nhớ rõ ngày đó Hiên Viên Tĩnh thiếu chút nữa sát hại Hi Dương, mỗi người đều có nghịch lân của mình, nghịch lân của Diệp Tĩnh Vũ chính là nữ nhân của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nữ nhân của hắn.

Hiên Viên Tĩnh vậy mà thương tổn nữ nhân của hắn, đây tuyệt đối không thể tha thứ tội phạm.

“Thiên Tuyệt kiếm...” Vừa mới đi lên, Hiên Viên Tĩnh đã sử dụng tuyệt học của mình, Hiên Viên Kiếm trong tay run lên, hóa thành một đạo kiếm quang khổng lồ chém về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với một kiếm như vậy, những binh sĩ Nam Vân đế quốc tràn ngập tin tưởng với Diệp Tĩnh Vũ cũng cảm thấy tuyệt vọng, đó là tuyệt vọng phát ra từ nội tâm.

Lực lượng một kiếm này, góc độ một kiếm này, uy thế một kiếm này đều làm rung động tất cả mọi người, dưới một kiếm này, bọn họ tựa hồ căn bản không nổi nổi bất luận ý niệm chống cự nào trong đầu.

Thiên Tuyệt kiếm, tuyệt diệt tất cả...

Đối mặt với một kiếm tuyệt diệt hết thảy này, Diệp Tĩnh Vũ lại tựa như không có cảm giác, tùy ý để kiếm quang to lớn kia chém tới mình, thậm chí còn không có ý định xuất đao.

“Bá...” Một tiếng, kiếm quang cực lớn bổ vào trên thân thể Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại phản phát một vệt quang ảnh, trực tiếp vỡ vụn. Đến khi bản thể Hiên Viên Kiếm sắp đâm vào người gã, Thiên Tôn đao trong tay gã mới nhẹ nhàng run lên, chống đỡ một kiếm của Hiên Viên Tĩnh.

“Hiên Viên Tĩnh, đây chính là thực lực hiện tại của ngươi sao? Nếu thực lực của ngươi chỉ có tu vi như vậy, bản tôn khuyên ngươi nên tự cắt cổ đi!” Hai mắt lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tĩnh, Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng.

Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng phá vỡ một kiếm tuyệt diệt kia, đông đảo binh sĩ Nam Vân đế quốc lại bộc phát ra tiếng hoan hô to lớn, sĩ khí bọn họ càng tăng cao, ngược lại nhìn về

phía Thiên Vân đế quốc, âu sâu đậm mạc, nếu không phải bị đại quân hai đường vây khốn, khả năng đã sớm thoát đi.

“Diệp Tĩnh Vũ, ngươi đừng nên quá đắc ý!” Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên Tĩnh run lên, đẩy một đao của Diệp Tĩnh Vũ ra, sau đó tay kia run lên, Thái Cực Đồ hiện ra, trực tiếp bao phủ cả người Diệp Tĩnh Vũ vào trong.

Trong nháy mắt, một cây cầu vàng bay lên, trực tiếp chia vùng hư không này thành bốn thế giới, đất, thủy, Phong, Hỏa, bốn cổ nguyên lực không ngừng phun ra.

“Đi...” Thân thể Hiên Viên Tĩnh đứng trên một cây cầu vàng, một ngón tay điểm một cái, một tòa núi cao to lớn dựng lên, trực tiếp ném tới Diệp Tĩnh Vũ. Không chỉ như vậy, một con Hỏa Long to lớn trống rỗng sinh ra, một ngậm cắn tới Diệp Tĩnh Vũ.

Phong nhận cuồng bạo, Thủy Nguyên lực sắc bén cũng dùng tư thái mạnh nhất phóng về phía Diệp Tĩnh Vũ, rất có ý tứ xoắn nó thành bột phấn.

Đối mặt với bao la vạn tượng lại có uy lực cực lớn như Thái Cực Đồ, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Hiên Viên Tĩnh, nếu Thái Thượng Lão Quân đích thân tể ra Thái Cực Đồ, bản tôn còn phải kiêng kỵ ba phần, với tu vi hiện tại của ngươi, làm sao có thể phát động toàn bộ uy lực của Thái Cực Đồ được?” Vừa dứt lời, Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp bước ra một bước, bước thẳng qua ngọn núi lớn, vượt qua vòi rồng kia, vượt qua sóng biển, trực tiếp đứng trên cây cầu vàng...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng đứng trên cầu vàng như thế, sắc mặt Hiên Viên Tĩnh kịch biến một hồi. Mặc dù gã không trông mong Thái Cực Đồ có thể thương tổn Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại nghĩ tối thiểu có thể dùng Thái Cực Đồ vây khốn Diệp Tĩnh Vũ trong chốc lát, chuẩn bị tốt cho mình, không ngờ lại không chịu nổi một kích như thế.

Hắn đâu có hiểu được, Diệp Tĩnh Vũ có Luân Hồi chi nhãn, tất cả hư ảo của Thái Cực Đồ hắn đều thấy rõ ràng, tự nhiên dễ như trở bàn tay đi lên cầu vàng.

“Thần ẩn trên bầu trời, đi...” Lúc này, Hiên Viên Tĩnh biết mình không toàn lực xuất thủ, có lẽ ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, cũng không giữ lại nữa, dùng Ngũ Sắc Thần kỳ làm trận thể, lấy không biết bao nhiêu tài liệu làm tài liệu làm tài liệu, Thiên Không thành tinh luyện rời tay, nháy mắt biến thành một tòa thành trì to lớn, hung hăng đập xuống hướng Diệp Tĩnh Vũ...

Chương thứ mười bảy, trước trận quyết chiến thứ mười bảy.

Đối mặt với Thiên Không Thành đang bay nhanh đến, Diệp Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, trực tiếp một đao chém tới. Thế nhưng Thiên Tôn Đao vừa mới động, hắn liền cảm thấy không đúng, chỉ vì hắn đột nhiên cảm giác mình như sa vào vũng bùn, mỗi cử động một chút đều tiêu phí lực lượng gấp trăm lần bình thường.

Vừa mới nâng lên được một nửa, thần ấn trên bầu trời kia đã hung hăng đập xuống, trực tiếp đập vào bờ vai của hắn, lập tức liền nghe một tiếng rắc rắc thật lớn vang lên, xương cốt của hắn vậy mà bị Thiên Không Thần Ấn này đập nát, toàn bộ lõm vào, mảng lớn mảng lớn huyết nhục phun ra.

Mà thân thể hắn bị toàn bộ nện rơi thẳng xuống, bất quá lại rơi xuống kim kiều, điều vào trong Thái Cực Đồ, một cỗ biển lửa to lớn trong nháy mắt bao trùm Diệp Tĩnh lại.

Còn có vô số lôi quang lập loè, giống như mãnh hổ vừa xô lồng đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ. Những dòng điện này tối thiểu hơn ngàn tỷ không chút lưu tình bổ lên người hắn, còn có từng tòa núi băng cực lớn đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

Đối mặt với ngọn lửa nóng rực kia, Hỗn Độn Chi Thể của Diệp Tĩnh Vũ tại thời khắc này hiển hiện ra sự cường hãn của hắn, mặc kệ ngọn lửa cao cỡ nào, đối với hắn chỉ là dư nhiệt mà thôi, về phần những lôi điện kia, càng trở thành bổ sung tốt nhất cho hắn, ngược lại ngược lại là một tòa băng sơn, hung hăng đập lên trên người hắn, làm cho hắn có chút khó chịu, tựa như một phạm nhân bị hòn đá đập trúng.

Lúc này, Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên Tĩnh run lên, trực tiếp rời khỏi tay, hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ lóe ra tia chớp màu tím, từ trên trời hung hăng rơi xuống, đâm thẳng tới đỉnh đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Diệp Tĩnh Vũ vừa mới tránh được một tòa băng sơn tập kích, chợt thấy Hiên Viên Kiếm cực lớn kia đâm về phía mình, thân ảnh nhoáng một cái tránh được chỗ hiểm, thế nhưng Hiên Viên Kiếm kia lại đâm thẳng vào vai trái của hắn, trực tiếp lưu lại trên người hắn một vết máu thật dài.

Máu tươi đỏ tươi không ngừng phun ra, càng có thể nhìn thấy rậm rạp bạch cốt...

Không chỉ như vậy, hai tay Hiên Viên Tĩnh hợp lại cùng một chỗ, trong miệng không ngừng lầm bầm cái gì đó, tòa thành lơ lửng giữa không trung do Thiên Không Thần Ấn biến thành kia lơ lửng giữa không trung, năm đại thần kỳ nhanh chóng xoay tròn, tòa tháp cao màu vàng óng trong thành cũng tản ra đạo đạo quang mang màu vàng, vậy mà thừa dịp Diệp Tĩnh Vũ bị Hiên Viên Kiếm đâm trúng, đã rơi thẳng xuống.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra một tia kinh ngạc, mà thân thể đã bị Thiên Không thành kia trùng trùng điệp điệp đè ở phía dưới, chỉ cảm thấy lực lượng ngũ hành không ngừng tụ tập lại, cuối cùng trực tiếp bị vây trong tòa tháp cao màu vàng óng kia...

Tháp này chính là Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Quân, là bảo vật trấn giáo của Thái Thượng Lão Quân lập giáo, có thể nói uy lực còn kinh khủng hơn cả Thái Cực Đồ. Bây giờ nó đã dung hợp thành Thiên Không Thần Ấn với ngũ đại thần kỳ, vậy uy lực đâu chỉ tăng lên gấp trăm lần?

Cho dù thực lực của Diệp Tĩnh Vũ cao hơn Hiên Viên Tĩnh một khoảng lớn, nhưng khi đối mặt với Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp, Ngũ Phương Thần Kỳ có ba bộ Tiên Thiên Chí Bảo, cũng hoàn toàn bị đè ép trong tháp cao.

Cũng chỉ có thân hình Diệp Tĩnh Vũ lúc này mới có thể đối kháng được với chí bảo Tiên Thiên ba ngày như vậy. Nếu là người khác, cho dù là Lương Tiểu, đoán chừng cũng sẽ bị nện cho nát bấy.

Mất thấy Diệp Tĩnh Vũ bị đặt trong Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp, Lương Tiểu biến sắc, định ra tay, nhưng lại nhìn thấy cả tòa Thiên Không thành lay động một hồi...

“Hiên Viên Tĩnh, bản tôn đã nói, ngươi không phải là Thái Thượng Lão Quân, với tu vi hiện tại của ngươi căn bản không thể phát huy uy lực của ba kiện chí bảo này, ngươi không áp chế được ta đâu!” Giọng nói to lớn của Diệp Tĩnh Vũ từ trong Thiên Địa Huyền Linh Lung bảo tháp truyền ra.

“Thật sao?” Hiên Viên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Kiếm lóe ra điện quang lại từ trên trời rơi xuống, trực tiếp cắm trên Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp.

Mà Thái Cực Đồ cũng hóa thành một đồ án thái cực, khảm vào trong Thiên Địa Huyền Linh Linh Lung Bảo Tháp, lập tức liền thấy mấy vạn đạo kiếm khí phối hợp với bốn cổ nguyên lực Địa Thủy Phong Hỏa tràn vào trong bảo tháp.

Ngũ Phương Thần Kỳ không ngừng lay động, Ngũ Hành Chi Lực cũng như thủy triều tràn vào trong bảo tháp. Dưới uy lực của Thiên Địa Huyền Linh Linh Lung Bảo Tháp, những lực lượng này tăng lên gấp mấy lần, Diệp Tĩnh Vũ trong thân tháp cảm thấy cả thế giới đều đang đối nghịch với hắn, mặc kệ là thủy thủy phong hỏa hỏa lực bốn cổ nguyên lực., Vẫn là sức mạnh Ngũ Hành, hoặc là những kiếm khí kia đều kinh khủng như vậy, dù cho thân thể của hắn chính là thân thể Hỗn Độn, dù cho thân thể có thể hấp thu tất cả năng lượng, nhưng lúc này cũng cảm thấy khó chịu, giống như sắp bị nổ tung vậy.

Đồng thời đối mặt với thần khí bốn kiếm, cho dù người sử dụng không phải cảnh giới Thánh Nhân, nhưng uy lực đó cũng đủ để giết chết những cao giai siêu thoát giả.

Cho dù Dương Tiễn ở đây, đoán chừng cũng sẽ rơi vào kết cục xám tro, cũng chỉ có Diệp Tĩnh Vũ mới có thể ngăn cản uy lực như vậy.

Năng lượng khổng lồ không ngừng cọ rửa, vết thương trên người Diệp Tĩnh Vũ căn bản không kịp phục hồi như cũ đã bị cổ áp lực này ép cho một lần nữa nổ tung ra, xương cốt trên người hắn phát ra thanh âm lộp bộp tựa như sắp bị vỡ vụn, cảm giác kia khó chịu như thế, tựa như làm cho một người công mấy trăm cân đồ vật, không ngừng ở băng sơn, núi băng, kiếm sơn, tự nhiên đi lại trong hoàn cảnh ác liệt nhất.

“Trời mà đè ta, bổ ra ngày đó, đất như đè ép ta, đập nát mảnh đất kia, người không áp chế được ta đâu!” Đối mặt với lực lượng như vậy, trong miệng Diệp Tĩnh Vũ phát ra tiếng gào thét trầm trọng, thân thể của hắn bắt đầu không ngừng bành trướng.

Thái Cực Đồ bao gồm cả thiên la vạn tượng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vạn tà bất xâm, Ngũ Phương Thần Kỳ trấn áp tứ phương, lại phối hợp với thần khí sắc bén nhất Hiên Viên Kiếm, có thể nói đã tạo thành một siêu cấp đại trận hoàn mỹ đến cực điểm, một siêu việt Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt tam đại hung trận, một cái có thể vây khốn Thánh Nhân siêu cường đại trận, thân trận như vậy không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Tiên nhập tiên tử, nhập ma diệt!

Dù cho Diệp Tĩnh Vũ có Luân hồi chi nhãn, nhưng cũng nhìn không ra bất luận sơ hở gì, bởi vì bản thân thân trận cũng không có bất kỳ sơ hở nào.

Muốn phá trận, vì để tự lực phá...

Thân thể của hắn không ngừng biến lớn, không ngừng bành trướng, sức mạnh bàng bạc không ngừng hình thành trong cơ thể hắn, vậy mà giờ khắc này hắn lại hiện ra chân thân Bàn Cổ...

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của hắn đã cao tới mấy trăm vạn trượng, trực tiếp một quyền đánh tới thân tháp của Thiên Địa Huyền Huyền Linh Bảo Tháp.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, từng đợt hư không trực tiếp vỡ vụn, cả tòa bảo tháp bị chấn động đến lay động một hồi, Hiên Viên Tĩnh há miệng phun ra một đạo huyết tiễn, hiển nhiên lực phản chấn to lớn kia đã chấn thương hắn.

“Phá cho bản tôn...” Tiếng hô to lớn lại một lần nữa từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến, mà hắn lại một lần nữa đánh ra một quyền, lực lượng kia thuần túy nhất trực tiếp đập Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp từ trong Thiên Không thành bay ra ngoài.

Đúng vậy, thân tháp vốn cố định tại trung tâm Thiên Không thành, nhưng bây giờ lại bị Diệp Tĩnh Vũ một quyền đánh bay ra ngoài, kim sắc quang mang thật lớn không ngừng từ trên thân tháp phun ra, lại không phải thủ hộ Hiên Viên Tĩnh, mà là bản thân bảo tháp thủ hộ, hiển nhiên lực lượng Diệp Tĩnh Vũ thực sự quá mức khủng bố, suýt nữa đập nát bảo tháp.

Lúc này, Ngũ Phương Thần Kỳ đồng thời lay động, năm đạo lực lượng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trực tiếp dung hợp với nhau, hóa thành một bàn tay màu xám đen to lớn, hung hăng vỗ xuống Diệp Tĩnh Vũ.

“Vỡ cho bản tôn!” Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lộ ra vẻ dữ tợn, đồng dạng một cái tát vỗ ra, một chuồng đem Ngũ Phương Thần Kỳ biến thành đại chuồng đánh nát, mà thân thể của gã lại tiếp tục bành trướng, rất nhanh đã cao tới mấy ngàn vạn trượng, cái kia vốn rất lớn Thiên Không Thành lúc này trong mắt gã tựa như một món đồ chơi.

Không nói thêm gì, trực tiếp một cước đạp xuống...

“Răng rắc...” Một tiếng giòn vang, Thiên Không thành kia lại bị một cước Diệp Tĩnh Vũ giẫm nát, Ngũ Phương Thần Kỳ trực tiếp bắn ra, Hiên Viên Kiếm cũng bị đánh bay ra ngoài.

Hiên Viên Tĩnh há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên không ngờ Diệp Tĩnh Vũ dựa vào lực lượng thuần túy đánh tan Thiên Không thành của mình.

Cũng vào thời khắc này, hắn mới chân chính cảm nhận được sức mạnh của chân thân Bàn Cổ, đó là một luồng sức mạnh tuyệt đối cường đại, là sức mạnh chân chính mạnh nhất.

Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ cường thế, trong mắt Hiên Viên Tĩnh lại lóe ra chiến ý trước nay chưa từng có, đó là một cỗ chiến ý quật cường dù mất đi tính mạng cũng phải một trận...

Cũng không để ý tới Thiên Địa Huyền Linh Bảo Tháp cùng Thái Cực Đồ bị đập bay ra ngoài kia, thậm chí Ngũ Phương Thần Kỳ, chỉ một tay chụp một cái, nắm lấy Hiên Viên Kiếm màu tử kim, lực lượng trong cơ thể không ngừng bạo phát ra,

một thanh kiếm ý càng ngày càng mạnh từ trên người hấn phát ra.

Hiên Viên Kiếm là một thanh trường kiếm thẳng tắp, kiếm ý sắc bén càng lộ ra khí tức vô tận dũng mãnh trước mặt, đó là chân lý của kiếm đạo.

“Thiên Không thành đã nghiêng, Hiên Viên Kiếm vẫn còn, nếu ta cầm kiếm chỉ, Lạc Diệp Hoàn Thiên cười, Diệp Tĩnh Vũ., Một kiếm mạnh nhất của ta, Lạc Diệp Khuynh Thành Kiếm...” Một âm thanh trầm thấp từ miệng Hiên Viên Tĩnh truyền ra. Ngay sau đó lại nhìn thấy hấn từ từ giờ thanh Hiên Viên Kiếm trong tay lên. Một luồng kiếm quang chói mắt còn muốn chói mắt hơn cả ánh mặt trời phát ra từ trên thân Hiên Viên Kiếm, rất nhanh sau đó liền tạo thành một thanh kiếm mang cực lớn vượt qua mấy ngàn vạn trượng, đó là kiếm quang hủy diệt hết thảy.

Không chỉ khuynh thành, hơn nữa còn khuynh quốc...

Cảm nhận được uy lực to lớn kia, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc hoảng sợ, một ít người tu vi thấp thì trực tiếp bị kiếm ý mạnh mẽ chấn động đến hồn phi phách tán, thậm chí Lương Tiểu nhìn thấy thanh cự kiếm này trong lòng cũng run lên.

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng trước nay chưa từng có, so với lúc bị đặt trong Thiên Địa Huyền Huyền Linh Bảo Tháp còn ngưng trọng hơn...

“Hiên Viên Tĩnh, thiên phú của ngươi cao hơn bản tôn, ngươi cũng chăm chỉ hơn bản tôn, thậm chí cơ hội của ngươi cũng không kém gì bản tôn, thế nhưng bản tôn có nhiều thứ ngươi không có, đó là tâm.

Nhân tâm, một người, nếu vì theo đuổi lực lượng vô thượng tuyệt tình tuyệt ý, ngay cả tâm của mình cũng vứt bỏ, vậy còn là một người sao? Người không có trái tim, lại có thể chân chính lĩnh ngộ đạo, vậy thuộc về đạo của người., Dù cho một kiếm này của ngươi kinh thiên động địa, dù cho một kiếm này đã vượt qua, nhưng ngươi vẫn không cách nào đánh bại bản tôn, bởi vì, lực lượng mạnh nhất thời gian này không phải hủy

diệt, mà là sáng tạo... Đi thôi, Khai Nguyên Sáng Thế Đạo!”
Khi Diệp Tĩnh Vũ vừa dứt lời, trong nháy mắt hắn đã giơ Thiên Tôn đao trong tay lên, trực tiếp một đao chém về phía kiếm quang to lớn kia.

So với Lạc Diệp Khuynh Thành kiếm diệt sạch tất cả, kiếm ý hủy diệt hết thảy cường đại kia so với kiếm ý cường đại kia, một đao này của Diệp Tĩnh Vũ lại có vẻ đơn giản như thế, tựa như một người tùy ý cầm đao chém ra ngoài.

Đó là một đao đầy sơ hở, tuyệt không hoa mỹ, tuyệt không tinh xảo. Bất luận kẻ nào, cho dù là một người phản ứng chậm chạp cũng có thể dễ dàng né tránh đao này. Một đao này nhìn qua như giết người, nhưng trên thực tế hình như là đang tự sát.

Những người khác thấy Diệp Tĩnh Vũ tùy ý chém ra một đao như vậy, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu vì sao hắn lại tùy ý chém ra một đao kia như thế, chẳng lẽ hắn đã mất đi ý niệm chống cự sao?

Thế nhưng không biết tại sao, Hiên Viên Tĩnh lại cảm giác một đao đơn giản này bao phủ toàn bộ kiếm ý của mình, mặc kệ kiếm ý của mình cường đại cỡ nào, mặc kệ kiếm chiêu hoa lệ cỡ nào, dưới một đao thô lậu này cũng sẽ có vẻ tái nhợt như thế, kiệt sức như thế.

Lực lượng mạnh nhất trên thế gian này không phải hủy diệt, mà là sáng tạo?

Sáng tạo cái gì? Sáng tạo thế giới sao?

Bàn Cổ Thánh Hoàng sáng tạo ra thế giới, cho nên hắn có thể dựa vào sức mạnh của bản thân đi tới bờ bên kia, chẳng lẽ chính là bởi vì hắn có được sức mạnh sáng tạo mạnh nhất sao?

Rốt cuộc là một lực lượng ra sao?

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, trong ánh mắt sáng tỏ của Hiên Viên Tĩnh, một đao nhìn như tùy ý của Diệp Tĩnh Vũ dễ dàng chém nát một kiếm của Hiên Viên Tĩnh, chém nát một kiếm không gì không phá được kia, chém nát một kiếm khuynh thành khuynh quốc...

Kiểm quang võ vụn, thân thể Hiên Viên Tĩnh cũng theo đó vỡ vụn, đó là gã lấy sinh mệnh của mình chém ra một kiếm...

Thân thể của hắn tựa như lá rụng mùa thu vậy, hóa thành vô số mảnh vỡ, từng mảnh từng mảnh tiêu tán giữa bầu trời này...

Kiểm Lạc Diệp Khuynh Thành, đúng là khuynh thành như lá rụng...

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, không ai ngờ một kiếm cường đại như vậy lại không chịu nổi một kích, một kiếm này thật sự không chịu nổi một kích, hay là Diệp Tĩnh Vũ quá mạnh?

Diệp Tĩnh Vũ đã bước ra một bước, trực tiếp bắt lấy Hiên Viên Kiếm đã nhận lấy sức mạnh sáng tạo kia, không chút do dự, năng lượng Hỗn Độn trong cơ thể trực tiếp tuôn ra, tràn vào trong thân kiếm của Hiên Viên Kiếm, trường kiếm vốn muốn phá toái kia cũng không chịu nổi lực lượng cường đại như vậy, toàn bộ vỡ vụn ra, một cỗ tử khí bộc phát ra.

Đao Thiên Tôn xuất hiện giữa không trung, trực tiếp hấp thu hoàn toàn khí tím bộc phát ra, thân đao phát ra tiếng ong ong, dường như đang hưng phấn, đang chờ ăn tuyệt thể thần khí như Hiên Viên Kiếm mà hưng phấn.

Chính mắt thấy Diệp Tĩnh chém giết Hiên Viên Tĩnh, tận mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ chấn vỡ Hiên Viên Kiếm, lại để cho vũ khí của mình hấp thu tiến hóa. Sắc mặt Lý Tịnh biến đổi kịch liệt, đối mặt với một siêu cấp cường giả như vậy, hắn lấy gì ra ngăn cản?

Muốn chạy trốn, hiện giờ bốn phía đều bị người của bọn họ vây quanh, muốn chạy trốn sao? Muốn đầu hàng, chẳng lẽ người ta nhận đầu hàng sao? Chẳng lẽ lần này mình cũng phải mất mạng sao? Sớm biết như vậy, tại sao mình lại phải xuống hạ giới chứ? Năm đó Hồng Quân Đạo Tổ kiến tạo cầu bờ bên kia bản thân đã tránh được một kiếp, sao còn phải nhúng tay vào vũng nước đục này?

Làm người ngắm cờ cho mình thật không đúng sao? Làm gì cứ muốn bản thân mình cũng bị rơi vào thế này?

Ngay lúc Lý Tịnh gần như tuyệt vọng, Diệp Tĩnh Vũ chuẩn bị đoạt lấy Thiên Địa Huyền Huyền Linh Bảo Tháp cùng Thái

Cực Đồi, trong hư không bỗng nhiên chớp động quang mang, ngay sau đó liền thấy một tên mặc cà sa màu đỏ như máu mặc cà sa., Một hòa thượng ngồi trên đài sen xuất hiện trên bầu trời, theo sự xuất hiện của hắn, hơn một trăm triệu ác ma cùng tăng nhân tạo thành đại quân cũng từ trong hư không xuất hiện, vây ngược hai nhánh đại quân Diệp Tĩnh Vũ và Lương Tiểu Khả lại.

Không chỉ như vậy, đã thật lâu không gặp mặt tuyệt không hiển hóa trong hư không, hắn ngồi xuống là một tòa đài sen màu đỏ như máu, chính là Cửu U Liên đài, trên đầu của hắn lơ lửng hai mươi tư khỏa Định Hải Thần Châu, trong tay đang cầm một khối bình bát màu tử kim, chính là Tử Kim Bát Vu.

Nhìn thấy hai người này đột nhiên xuất hiện, lông mày Diệp Tĩnh Vũ nhướn lên: “Tuyệt, bây giờ ngươi cũng muốn đối nghịch với bản tôn sao?” Tên hòa thượng kia hắn không biết, nhưng hắn nhận thức rất rõ ràng.

“Sư tôn hạ chỉ, không dám không nghe! Ngược lại là vị này, ngươi phải hảo hảo nhận thức, Bồ Tát Địa Tạng Vương có chiến lực mạnh nhất a di đà phật!” Tuyệt chỉ cười nhạt, chỉ vào tên hòa thượng mặc cà sa màu đỏ như máu kia nói.

Bất quá Lý Tịnh ở một bên nhìn thấy Định Hải Thần Châu cùng Tử Kim Bát Vu kia, lông mày lại nhảy lên một hồi, đó là pháp bảo Hỏa đăng sư tôn của hắn a, làm sao lại rơi vào tay người này?

“Địa Tạng Vương?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, đôi mắt Luân Hồi quét một hồi, liền thấy sau lưng Địa Tạng Vương là huyết hải bốc lên, mùi máu tanh kia, so với ác ma bình thường còn cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, hiển nhiên người hắn giết còn nhiều hơn so với ác ma, người như vậy chính là Địa Tạng Vương sao? Cái tên trấn thủ Địa Ngục kia, liền lập tức xuống địa ngục không thành Phật, Địa Tạng Vương sao?

“Bản tăng đúng vậy!” Địa Tạng Vương cười cười âm áp với Diệp Tĩnh Vũ, căn bản nhìn không ra hắn có địch ý gì với Diệp Tĩnh Vũ.

“Các ngươi tới gây sự với ta sao?” Diệp Tĩnh Vũ hừ lạnh...

“Đúng vậy...” Tuyệt cùng Địa Tạng Vương đồng thời mỉm cười nói.

“Vậy thì đi chết đi!” Diệp Tĩnh Vũ cũng không để ý tới Thiên Tôn Đạo vẫn đang hấp thu Hiên Viên Kiếm Linh, trực tiếp tát một cái về phía Địa Tạng Vương và Tuyệt Vương.

“A Di Đà Phật, biển máu vô biên, đi...” Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ liền dùng bàn tay to lớn của Bàn Cổ Chân Thân đập tới đám người mình, Địa Tạng Vương hừ nhẹ một tiếng, một cổ huyết hải ngập trời từ sau lưng hắn hiện ra, trực tiếp hòa cả người hắn vào, mà bàn tay lớn của Diệp Tĩnh Vũ lại chỉ có thể rơi vào trong biển máu kia...

Huyết hải này chính là do hắn nhiều năm qua giết chết ác ma và máu người không nghe giáo hóa ngưng tụ mà thành, bên trong không biết chứa bao nhiêu oán khí, tràn đầy tính ăn mòn cực mạnh, Tiên Nhân bình thường, cho dù là loại tiên nhân siêu thoát kia, chỉ cần dính một chút cũng sẽ rơi vào tình trạng hải cốt không còn. Hắn chính là muốn dùng lực lượng huyết hải này hủ hóa cánh tay Diệp Tĩnh Vũ.

“Chút tài mọn cũng dám khoe khoang trước mặt bản tôn, phá cho ta...” Diệp Tĩnh Vũ biết chân thân Bàn Cổ của mình không thể ngưng tụ quá lâu, đương nhiên sẽ không lưu thủ, năng lượng Hỗn Độn trong cơ thể bắt đầu khởi động toàn diện, không ngờ lại trực tiếp đẩy dạt biển máu ngập trời kia ra, để lộ ra chân thân của Địa Tạng Vương.

Nhìn thấy bàn tay to lớn kia chộp tới mình, trên mặt Địa Tạng Vương lộ ra vẻ kinh hãi, hắn nào biết huyết hải đặc ý nhất của mình lại không chịu nổi một kích như thế.

Bất quá dù sao hắn cũng là Địa Tạng Vương, từ trong giết chóc lĩnh ngộ Phật đạo Địa Tạng Vương, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị giết như vậy. Một ngón tay điểm một cái, từng đoá từng đoá huyết liên xuất hiện chung quanh thân thể của hắn, muốn ngăn cản bàn tay lớn rơi thẳng xuống kia.

Thế nhưng những Huyết Liên kia uy lực to lớn, dưới bàn tay lớn của Diệp Tĩnh Vũ lại giống như làm bằng đậu hũ, trực tiếp

bị bóp nát bấy. Tàng Vương địa phương ý thức được không ổn, bàn tay lớn kia đã đi tới trên đỉnh đầu của hắn.

Địa Tạng Vương không còn giữ được hình tượng Bồ Tát của mình nữa, lặn mình một cái, từ trên đóa sen vàng kia lặn xuống, tránh được một chương trí mạng của Diệp Tĩnh Vũ kia, thế nhưng một tòa kim liên hắn đang ngồi kia lại bị đập nát bấy, dư âm kia càng quét bay toàn bộ hắn ra ngoài.

Sắc mặt Địa Tạng Vương trở nên khó coi đến cỡ nào, cho tới nay, hắn đều không cho rằng một tiểu oa nhi hạ giới tu vi có thể cao bao nhiêu, dù cho vận khí tốt một chút, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của mình, thế nhưng nào nghĩ tới vừa mới xuất thủ, mình ở trước mặt hắn vậy mà ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có? Lẽ nào đây là lực lượng chân thân Bàn Cổ sao?

Bàn Cổ Thánh Hoàng năm đó thật sự khủng bố như vậy sao?

Lúc này, Tuyệt Tình ở bên cạnh cũng biến sắc, hắn bỗng nhiên ý thức được Diệp Tĩnh Vũ trước mắt đã vượt xa dự đoán của mình, nào còn dám đứng một bên xem kịch vui, tâm niệm vừa động, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trực tiếp bay ra ngoài, tựa như hai mươi tư viên ngôi sao, đánh về phía Diệp Tĩnh Vũ.

“Hắc hắc, các người thật coi lão tử bày biện sao? Diệp Tĩnh Vũ, người này giao cho ta!” Nhìn thấy hai người cùng vây công Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Tứ có thể biết rõ Bàn Cổ Chân thân của Diệp Tĩnh không thể duy trì quá lâu, cũng không dừng lại, cánh thịt sau lưng duỗi ra, cả người hóa thành một đạo lưu quang xông về phía tuyệt, Tru Tiên Tứ Kiếm bắn thẳng ra, ngăn cản hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu kia.

Vào lúc này, Lý Tịnh ở bên cạnh nhìn thấy hai người mạnh nhất của đối phương đều bị ngăn lại, biết lúc này chính là thời cơ tốt nhất để mình thoát đi, nào còn khó mà dừng lại, dưới chân đám mây lóe lên, muốn thoát đi.

“Chạy đi đâu...” Thế nhưng không nghĩ tới hắn vừa mới khẽ động, một thân quần lụa mỏng màu hồng đã ngăn trước người hắn.

“Muốn chết...” Lý Tịnh đã nén một bụng hỏa, mình đường đường là Lý Thiên Vương, bây giờ bị hai tên tiểu bối ép đến không dám ra tay cũng thôi đi, hiện tại một tiểu nha đầu cũng tới gây sự với mình, cũng muốn ngăn cản mình, đây không phải muốn chết là cái gì? Nói thế nào mình cũng là nguyên soái Thiên Đình năm đó a? Trong miệng hừ lạnh một tiếng, muốn xuất thủ, lại chợt phát hiện trong tay đối phương có thêm một Kim Đấu, không khỏi biến sắc mặt...

“Hỗn Nguyên Kim Đấu... Thứ này... sao lại ở trong tay ngươi?” Vừa dứt lời, một đạo kim quang đã bắn ra, trực tiếp bao cả người hắn vào trong.

Khi hắn lại một lần nữa có ý thức, đã phát hiện mình đi tới một trận pháp thật lớn, năm đó ba tỷ muội Vân Tiêu dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà trận, nhưng bây giờ trận pháp này là trận pháp gì?

Trong ánh mắt nghi hoặc của hắn, mười hai thân ảnh to lớn cứ thể hiện ra...

Nhìn thấy mười hai thân ảnh sắc mặt dữ tợn kia, sắc mặt Lý Tịnh trở nên khó coi đến cỡ nào...

Mười hai Thiên Vu diệt tuyệt đại trận...

Mình còn chưa phải Hạo Thiên Đại Đế đâu...

Chân thân chân chính của chương 1071 rơi xuống.

Lý Tịnh không phải Hạo Thiên Đại Đế, năm đó cho dù là Hạo Thiên Đại Đế, trước khi trở thành Hạo Thiên Đại Đế cũng bị thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận làm cho chặt vật không chịu nổi, càng không biết có bao nhiêu tiên thần Thái Cổ vẫn lạc trong đại trận này, đây chính là tuyệt thể hung trận của Tru Tiên Kiếm Trận, trên người mình cũng không có pháp bảo cường đại gì, mình sao có thể ứng phó đại trận như vậy?

Đạp ra đầu tiên là Chúc Dung Thần Tôn, chỉ thấy chân hấn đạp hai đầu Hỏa Long, toàn thân bao phủ hỏa diễm nóng rực, trực tiếp một quyền đạp tới Lý Tịnh.

Lý Tịnh trong lòng run lên, Trảm Yêu Kiếm trong tay theo bản năng hướng Chúc Dung bổ tới, nhưng một bên đồng công, câu mang, câu thu, sau nhập, Huyền Minh, cường lương, tuyệt hảo, hạn hán, Thiên Ngô, Hình Thiên đồng thời phát động tiến công. Tuy nói Lý Tịnh là văn bối của bọn họ, nhưng đối phương nói thế nào cũng bước ra một bước cuối cùng kia, trước mắt tu vi còn trên bọn họ, một người đơn đả độc đấu mà nói đúng là không phải đối thủ của Lý Tịnh.

Trong chớp mắt, chỉ cảm thấy thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận gió nổi mây phun, từng đạo ánh lửa phóng lên tận trời, trong nháy mắt bao vây Lý Tịnh, càng có vô số đạo lôi quang chớp động, thừa dịp Lý Tịnh không chú ý mà bổ tới, lách qua tu vi Lý Tịnh cao thâm, lúc này cũng chặt vật không chịu nổi.

Một tòa núi đá to lớn xuất hiện trong hư không, tiếp tục đánh về phía Lý Tịnh, một cây lại một cây thần mộc cực lớn trống rỗng xuất hiện, tựa như đánh bóng tối đánh về phía Lý Tịnh, dù Lý Tịnh có yêu kiếm trong tay, cũng căn bản không ứng phó kịp.

Mà Hình Thiên đã cầm khô Thích đi tới trước người Lý Tĩnh, giờ cự phủ trong tay lên đập tới Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh dám tiến lên Trảm Yêu Kiếm ngăn cản, Trảm Yêu Kiếm mặc dù cũng là một kiện tiên kiếm không tệ, thế nhưng lực lượng nhục thân của Lý Tĩnh nào có to lớn như Hình Thiên, mặc dù miễn cưỡng ngăn cản một búa như vậy, nhưng thân hình của gã lại bị chấn động liên tục lui về phía sau.

Vào lúc này, Chử Bằng vẫn luôn không ra tay bỗng nhiên bắn ra Lạc Nhật Thần Tiễn trong tay, một đạo lưu tinh màu đen hiện lên, trực tiếp chui vào ngực Lý Tĩnh.

Một đạo máu tươi màu vàng phun ra, cả người Huyền Minh đã biến thành một đoàn hắc vụ, bao phủ hoàn toàn thân thể Lý Tĩnh, không ngừng ăn mòn thân thể của hắn, hấp thu tinh huyết của hắn, càng có từng luồng từng luồng sóng âm kỳ quái từ trong đầu Lý Tĩnh vang lên, thôn phệ linh hồn hắn.

Mà thân thể Hạng Khuyết cũng vì một đoàn huyết vụ, bao phủ hắn lại, không ngừng hút lấy tinh huyết của hắn, đặc biệt là hắn bị một mũi tên bắn xuyên ngực, làm cho hắn căn bản không thể chữa trị.

Vào lúc này, Hi Dương cũng đã té ra Đông Hoàng chung, hung hăng đâm vào trên người hắn, lập tức cơ thể hắn vỡ vụn ra như thủy tinh. Còn nguyên thần của hắn, vừa thoát ly nhục thể của hắn, bị các Thần Tôn như Chúc Dung Đô trực tiếp thôn phệ, trở thành thuốc bổ tốt nhất cho bọn hắn.

Hết thảy phát sinh thật sự quá nhanh, nhanh đến những người khác cũng không kịp phản ứng, đường đường là Thác Thập Lý Thiên Vương lại bị một đám nữ tử cứ như vậy gạt bỏ, một đám tu vi kém xa người của hắn giết chết, nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra náo động thế nào.

Lúc này, Lương Tiểu Tứ đã hóa thân thành trăm vạn trượng, Tru Tiên Tứ Kiếm không ngừng lơ lửng quanh thân, ngăn cản lại.

Cảm nhận được khí tức cường đại trên người Lương Tiểu Hữu tuyệt đối không khỏi chau mày, Tử Kim Bát Vu trong tay tản mát ra đạo đạo quang mang tử kim, bỗng nhiên hù lạnh một

tiếng, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu lại lần nữa biến thành hai mươi tư viên lưu tinh đánh về phía Lương tiểu nhân.

Hắn có Cửu U Liên đài hộ thể, đã đứng ở thế bất bại, còn Tru Tiên Tứ Kiếm của Lương Tiểu Hữu tuy khủng bố, nhưng dù sao cũng không phải pháp bảo phòng ngự, không phải sao?

“Hừ...” Lương Tiểu Thuần tự nhiên nhìn ra ý nghĩ này, thế nhưng trong thời gian ngắn tới hắn cũng không có pháp bảo gì. Tu vi hiện tại của hắn không yếu hơn hắn bao nhiêu, pháp bảo trên người so với Tru Tiên Tứ Kiếm của hắn cũng không kém bao nhiêu, mình muốn nhất cử diệt trừ cũng không phải là dễ dàng.

Bất quá hắn cũng tuyệt không vội, chỉ cần Diệp Tĩnh Vũ có thể nhân cơ hội này diệt trừ Địa Tạng Vương, như vậy hai người hợp công, muốn giết gia hỏa này cũng không phải không có khả năng.

Vào lúc này, Địa Tạng Vương đã triệt để bị Diệp Tĩnh Vũ đánh sợ rồi, đặc biệt là Diệp Tĩnh Vũ sau khi hóa ra chân thân Bàn Cổ, sức mạnh kia quả thực quá mức khủng bố, mình dưới lực lượng thuần túy như vậy, vậy mà không có chút năng lực chống cự nào.

Đây là thần thông gì?

Mắt thấy Diệp Tĩnh Vũ lại bước về phía mình, Địa Tạng Vương rốt cuộc không lo bảo trì uy nghiêm Bồ Tát của mình nữa, trực tiếp hô to: “Vãn lão, ngươi còn không ra, chẳng lẽ là muốn nhất xác cho ta hay sao?”

Tiếng nói của Địa Tạng Vương vừa mới rơi xuống, liền thấy một nam tử mặc cà sa màu vàng, ngồi trên một đầu sư tử màu xanh từ trong hư không đi ra, mà phía sau đầu sư tử màu xanh kia, còn chở một người, cõng một người mặc hắc y, toàn thân có chút kim hoàng.

Vừa nhìn thấy bóng người như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vốn định nhất cử diệt trừ hắn lập tức dừng sờ tại đó...

“Băng Minh...” Diệp Tĩnh Vũ mặc dù sớm biết Băng Minh đã gặp bất trắc, thế nhưng nhìn thấy Băng Minh bị đối phương

bắt, trong lòng cũng kinh hãi, bàn tay vốn nện tới Địa Tạng Vương lại lập tức ngừng lại.

Nhìn thấy tiến công của Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên đình chỉ, Địa Tạng Vương thở dài một hơi, đến giờ phút này hắn mới hiểu được vì sao văn chương lúc trước lại muốn lưu lại tính mạng Băng Minh, nguyên lai là hắn đã sớm tính ra hết thảy chuyện hôm nay.

Tuy sức chiến đấu của mình mạnh mẽ hơn Văn Tường nhiều, thế nhưng pháp lực của mình vẫn kém một chút.

“Ha ha, Diệp thí chủ, vị bằng hữu kia mời ngươi cũng dừng tay đi!” Trên mặt Văn Ân mang theo nụ cười từ bi, trong ánh mắt lại tràn đầy thần trí cơ trí.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, năm đó là một trong mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, về sau gia nhập Phật giáo chủ, trở thành một trong bốn đại Bồ Tát đại biểu cho Văn Thù Trí Tuệ.

Lương Tiểu đương nhiên cũng chú ý tới chuyện bên này, Tru Tiên Kiếm vốn công hướng Nguyên cũng ngừng lại, hai mắt lạnh lùng liếc nhìn Văn Tà, tràn đầy phẫn nộ.

Đường đường một trong tứ đại Bồ Tát, vậy mà cũng làm ra thủ đoạn đê tiện dùng người áp chế, quả thực còn đê tiện hơn chính mình, chẳng lẽ những Bồ Tát La Hán Phật giáo đều đối trá như thế sao?

“Ngươi muốn thế nào?” Diệp Tĩnh Vũ cũng đã thu hồi Bàn Cổ chân thân, thần thông này thực sự quá tiêu hao lực lượng, vừa rồi hắn đã đánh chết một hồi lâu, nhưng không duy trì được lâu nữa.

“Ha ha, Diệp thí chủ trí tuệ hơn người, chẳng lẽ đoán không ra chúng ta muốn làm cái gì sao?” Trên mặt Văn Thù lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, Băng Minh đã tỉnh lại từ trong hôn mê, rất nhanh đã thấy rõ tình huống hiện trường, đang muốn nói chuyện, chợt thấy sau lưng Diệp Tĩnh Vũ sáng lên một đạo hắc mang.

“A Vũ, cẩn thận...” Băng Minh kinh ngạc thốt lên, muốn làm gì đó, thế nhưng thân thể của hắn hoàn toàn bị giam cầm, cơ bản không cách nào ngăn cản được.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người văn chương, nào ngờ tới lúc này còn có người đến đánh lén mình, đặc biệt là thân thể của Diệp Tĩnh Vũ lúc này, căn bản không lo lắng có người thân không biết quý không hay đánh lén mình, thẳng đến đạo hàn ý sau lưng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Một bóng người xinh đẹp xoay người, trực tiếp một cái thủ đao muốn chém tới người đang tới, thế nhưng một cánh tay kia bổ tới một nửa liền ngừng lại, bởi vì xuất hiện trước mắt hắn dĩ nhiên là sư tôn Độc Cô Bá Thần của hắn.

“Sư phụ...” Diệp Tĩnh Vũ vừa dứt lời, một thanh trường kiếm dài nhỏ đã đâm ra từ ngực Độc Cô Bá Thần, chui thẳng vào ngực Diệp Tĩnh Vũ...

Đó là thần binh lợi khí gọt sắt như bùn, cho dù thân thể Diệp Tĩnh Vũ cường hãn đến cực điểm, thế nhưng dưới một thanh kiếm như vậy cũng giống như đậu hũ, dễ dàng bị đâm xuyên.

Một dòng máu đỏ thẫm từ trong ngực Diệp Tĩnh Vũ và Độc Cô Bá Thần đồng thời phun ra, trên mặt Độc Cô Bá Thần càng lộ ra thần sắc thống khổ, hắn thật sự không ngờ vào thời khắc sống còn của mình lại trở thành một vũ khí trong tay địch nhân, một vũ khí thương tổn ái đồ của mình.

Lực lượng toàn thân hắn đều bị hút đi, lúc này đừng nói phản kháng, ngay cả động đậy cũng rất khó khăn.

Trong mắt của hắn hiện lên một vòng bi thống, thế nhưng một vòng bi thống kia cũng đang nhanh chóng biến mất, chỉ vì lực lượng đã bị hấp thu hết, hắn cũng không cách nào ngăn cản một đạo thương thế như vậy, khí tức sinh mệnh đang không ngừng chảy xuôi, hắn thậm chí cảm giác tinh huyết cùng thần hồn của mình cũng đang bị thanh kiếm nhỏ kia hấp thu.

Nhìn thấy thần sắc bi thống của Độc Cô Bá Thần, nhìn thấy vẻ bi thống trong mắt hắn, cảm nhận được khí tức đang dần dần trôi qua trong cơ thể. Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy tim mình lại

bị đâm một kiếm, không chỉ là tâm của hắn, thậm chí linh hồn của hắn cũng bị trùng trùng điệp điệp đâm một kiếm.

Miệng muốn hô lên sư phụ, bờ môi lại giật giật, thế nhưng lại phát hiện cái gì cũng không nói ra được, đến máu trong ngực mình vẫn cứ như suối máu không ngừng phun ra như suối.

“Tĩnh Vũ...” Chuyện xảy ra đột ngột như thế, đến giờ phút này đám người Lương tiểu nhân mới phản ứng kịp, thấy Diệp Tĩnh Vũ đã bị một kiếm xuyên thủng ngực, trong miệng truyền đến từng tiếng kinh hô.

“Xem ra người quan tâm ngươi rất nhiều, bất quá thế nào? Người thắng cuối cùng vẫn là ta, không phải sao?” Lúc này, một trận thanh âm âm trầm truyền vào lỗ tai Diệp Tĩnh Vũ.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ mới phát hiện, sau lưng Độc Cô Bá Thần còn có một đoàn hư ảnh, một đoàn hư ảnh ngay cả mình cũng không thấy rõ, chính là hắn đánh lén một kiếm của mình, đúng là một kiếm của hắn đâm xuyên tim Độc Cô Bá Thần, lại đâm xuyên tim mình.

Diệp Tĩnh Vũ không biết làm thế nào hắn lại đi tới sau lưng mình, nhưng nghe được thanh âm âm trầm này, sắc mặt gã kịch biến, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

“Ngươi... làm sao là ngươi? Ngươi... Ngươi không phải đã chết sao? Ngươi không phải hồn phi phách tán sao? Sao ngươi có thể còn sống?”

“Ha ha ha, ta thực sự đã chết rồi, ta cũng đúng là hồn phi phách tán, nếu như ta thật sự còn có hồn phách, cũng không thể ẩn núp sau lưng ngươi, không phải sao? Ta hiện tại, chỉ là một đoàn Ảnh Tử Ảnh Tử mà thôi., Bóng dáng của một đoàn hư vô, một đoàn bóng dáng đến từ thế giới hư ảo, Diệp Tĩnh Vũ, ngươi phải nhớ kỹ, cũng không phải chỉ có một mình ngươi minh bạch một thế giới hư ảo hoàn toàn khác với thế giới này, ha ha ha...” Trong miệng cái bóng kia truyền đến một tiếng đùa cợt to lớn, mà trường kiếm của hắn lại trực tiếp một kiếm kéo lên phía trên...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ theo bản năng lui về sau một bước, thế nhưng thân thể Độc Cô Bá Thần trong nháy mắt bị chém thành

hai nửa...

“Sự phụ...” Một tiếng kêu gào bi thống muốn chết từ miệng
Diệp Tĩnh Vũ truyền ra...

Chương mười bảy Minh Vương Diệt Chú.

“Sư phụ...” Một tiếng kêu gào bi thống muốn chết từ miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền ra...

Hắn cảm giác tim của mình bị hung hăng xé nát giống như, so với lúc này bị đâm trúng một kiếm còn đau hơn, đó là một loại đau đớn không nói nên lời, đó là một loại đau đớn tận xương tủy.

Trong đầu của hắn không tự chủ được hiện ra từng giọt từng giọt với Độc Cô Bá Thần. Lần đầu tiên, là ở trong sơn động, khi đó chính mình còn vì hắn là một cây khô đấy? Không hiểu sao học được đạo pháp của hắn, trở thành đệ tử của hắn, khi đó bản thân đối với hắn chỉ có chút tôn kính.

Nhưng về sau, khi đại ca của mình thiếu chút nữa bị giết, lúc mình bị bắt vào Bạch gia, là hắn, một mình hắn xông vào Bạch Đế thành, dùng sự cường thế của hắn, dùng sự bá đạo của hắn, rửa sạch tất cả sỉ nhục cho mình. Đúng vậy, thời khắc đó chính mình thật sự cảm nhận được sự bảo vệ của sư tôn, cũng là từ lúc đó trở đi, chính mình thật sự coi hắn là sư tôn của mình, sư tôn giống như phụ thân.

Nhiều năm qua, hắn luôn ở sau lưng yên lặng ủng hộ chính mình, dùng thủ đoạn trước giờ hắn luôn bảo vệ mình, bảo vệ người bên cạnh mình.

Thế nhưng bây giờ sao? Bây giờ mình đã tu ra thần thông đệ nhất Tam Giới, tu ra chân thân Bàn Cổ, tu ra thân thể Hỗn Độn, bản thân đã có lực lượng đủ mạnh, nhưng tại sao ngay cả hắn cũng không thể bảo vệ được?

Đến người thân cận nhất mình cũng không bảo vệ được...

Lúc này nội tâm Diệp Tĩnh Vũ cơ hồ bị xé nát, trong lòng của hắn tràn đầy bất đắc dĩ, tràn đầy khổ sở, tràn đầy tự trách, tràn

đầy tức giận...

Sự thông hận và tức giận đối với tất cả, sự tức giận khó có thể kiềm chế kia...

Một cỗ tức giận trùng thiên từ trên người hắn phát ra, còn có kia nồng đậm sát khí, đó là một loại từ sinh đến tử, từ tử đến sinh cường đại sát ý.

Cảm nhận được sát ý cường đại của Diệp Tĩnh Vũ, thân ảnh kia trong nháy mắt thối lui đến bên người Văn Tường, hắn biết rõ lực lượng của Diệp Tĩnh Vũ mạnh mẽ đến cỡ nào. Một kiếm vừa rồi của mình mặc dù làm hắn bị thương nặng, thế nhưng muốn giết chết hắn lại rất khó, rất khó.

Hiện tại điều bọn họ cần làm là kéo dài thời gian, để thương thế của Diệp Tĩnh Vũ không ngừng chuyển biến xấu, chờ đợi mấy vị kia đến...

Văn Thù cũng cảm nhận được sát ý cường đại kia của Diệp Tĩnh Vũ, quay đầu trừng mắt nhìn cái bóng, hiển nhiên trách cứ hắn đã sớm phế bỏ một tấm vương bài như vậy, bất quá nhìn thấy miệng vết thương Diệp Tĩnh Vũ vẫn còn phun máu, cũng không nói thêm gì nữa.

Tuy nói Diệp Tĩnh Vũ tu thành Hồn Độn Chi Thể, tuy nói lực lượng của hắn to lớn như thế, thế nhưng không có nghĩa là hắn có lực lượng vô cùng vô tận. Nếu hắn thật sự cường đại như vậy, như vậy đã sớm đánh vỡ Thiên giới, tìm mấy vị kia tính sổ, làm sao còn có thể sống ở chỗ này.

Hôm nay, mỗi khi hắn mất đi một bộ phận máu huyết, sức mạnh của hắn lại yếu đi mấy phần, đối với đám người mình càng có lợi hơn, như vậy tính ra, cho dù tổn thất một tấm vương bài như Độc Cô Bá Thần cũng đáng giá.

Tuy nói tại thời điểm nổi giận, lực lượng Diệp Tĩnh Vũ sẽ tăng lên nhiều, nhưng hắn hiểu rõ Diệp Tĩnh Vũ, chỉ cần Bằng Minh ở trong tay bọn họ, hắn tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, tuyệt đối sẽ không nhìn thấy đồng bọn của mình bị chính mình hại chết.

Văn lạo có tự tin như vậy, hết thấy đều giống như tính toán của y. Diệp Tĩnh Vũ mặc dù lửa giận bành trướng, tuy sát cơ nở rộ, nhưng thân thể của y vẫn không nhúc nhích, y cứ lẳng lẳng đứng trong hư không như vậy, máu đỏ thẫm không ngừng chảy ra.

Đám người Cửu Phượng, Cửu Phượng, Yêu Hi, Công Tôn Di, Hồ Mộng Mộng, Hắc Minh Thi Hiên, Hi Dương đều mang vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Tĩnh Vũ. Vào lúc này, các nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Diệp Tĩnh Vũ chính là Hỗn Độn Chi Thể, thân thể của hắn một khi bị thương, coi như là Công Tôn Di Di cũng không có nửa điểm biện pháp, dù sao, nàng còn không cách nào đã luyện ra đan dược có thể trị hết Hỗn Độn Chi Thể, đó đã là một loại cảnh giới khác.

Lương Tiểu nhưng mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn Văn lạo hoắc, khước miệng nhe răng không ngừng ma sát, hận không thể một ngụm cắn đứt cổ, hút sạch tinh huyết của gã.

Băng Minh cũng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, hắn cũng không nói cái gì mà không cần ta cứ việc động thủ nói nhảm, bởi vì hắn biết Diệp Tĩnh Vũ không thể buông tha hắn, mặc kệ hắn nói như thế nào cũng không có nửa điểm tác dụng.

Hắn chính là một người như vậy, trọng tình trọng nghĩa.

Nhìn thấy vẻ giận dữ trên mặt Diệp Tĩnh Vũ, thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt hắn, trên mặt Băng Minh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hắn vẫn là Diệp Tĩnh Vũ trọng tình trọng nghĩa kia, cho dù tu vi của hắn đã kinh thiên động địa, dù hắn đã có thể khiêu chiến những Thánh Nhân kia, nhưng tâm của hắn vẫn là trái tim của con người.

Mình có thể có được một đồng bọn như vậy đã là may mắn lớn nhất của cuộc đời, mình còn có thể cầu cái gì chứ?

“A Vũ, yên tâm ra tay đi!” Băng Minh bỗng nhiên nhếch môi cười cười, nụ cười trên mặt đầy ấm áp...

“Đừng...” Nghe Băng Minh bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, một cỗ cảm giác bất thường xuất hiện trong lòng Diệp Tĩnh Vũ, trong miệng kinh hô một tiếng, thân thể cấp tốc bay về phía Băng Minh.

Không cần nói đến Diệp Tĩnh Vũ, đám người Văn Thù đều cảm thấy bất an, thế nhưng sức mạnh của Băng Minh sớm đã bị bọn họ phong ấn, thậm chí ngay cả linh hồn của hắn cũng bị bọn người mình hạ cấm chế, ngay cả năng lực tự bạo hắn cũng không có, hắn nói một câu như vậy là vì cái gì?

Nhưng rất nhanh, Văn Tà phát hiện không kéo dài, gã chỉ cảm thấy sinh khí Băng Minh trước người đột nhiên cấp tốc biến mất, trong nháy mắt, thân thể kia đã biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng.

“Minh Vương Diệt Chú...” Địa Tạng Vương ở bên cạnh kinh hô một tiếng, chỉ có hắn mới hiểu được, trên người Băng Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Minh Vương Diệt Chú, đó là một loại chú ngữ cực kỳ ác độc, càng là một loại thần chú tự tàn, loại chú ngữ này uy lực kinh người, có thể trong nháy mắt nguyên rủa chết một người, triệt để hồn phi phách tán, bất quá loại chú ngữ này lại chỉ có thể nguyên rủa bản thân mình.

Có thể nói, đây là một loại nguyên rủa tự sát, một loại chú ngữ thất bại mà Thái Cổ Thần Nhân nghiên cứu ra, loại chú ngữ như vậy căn bản không có người học tập, cũng chỉ có Thập Điện Diêm La lúc trước biết một ít tin tức liên quan tới chú ngữ này, nào ngờ hắn lại thật sự học tập loại chú ngữ vô dụng này.

Lẽ nào hắn sớm biết mình sẽ có hôm nay sao?

Sức mạnh trong cơ thể bị phong ấn, linh hồn cũng bị giam cầm, thế nhưng không cách nào ngăn cản câu thần chú này xảy ra? Trừ phi nó hoàn toàn phong ấn ý thức của hắn.

Vừa nghe được thanh âm của Địa Tạng Vương, ánh mắt Huyền Minh cũng sáng ngời, hắn là nhân vật cấp bậc tông sư các loại thần chú, tự nhiên cũng biết Minh Vương Diệt Chú, nghe chú ngữ này uy phong, nhưng trên thực tế là một cái gân gà, làm sao còn có người học loại thần chú này chứ?

Đối với những người khác mà nói, chẳng qua chỉ là ngạc nhiên mà thôi, nhưng đối với Diệp Tĩnh Vũ mà nói, băng minh qua

đời cũng là vì vết thương chồng chất trong lòng hấn mà rắc thêm muối, cơn đau đớn thấu tim suýt nữa khiến hấn ngất đi.

“A...” Một âm thanh bi phẫn chấn động thiên địa từ trong miệng hấn vang lên, thân thể của hấn bắt đầu nhanh chóng bành trướng, sức mạnh bàng bạc không ngừng bộc phát ra. Dưới tình huống cực độ phẫn nộ này, hấn đã bất chấp thương thể trên người, một lần nữa hiện ra chân thân Bàn Cổ.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ hiện ra chân thân Bàn Cổ tại thời điểm này, Địa Tạng Vương cũng tốt, văn lạp cũng được, thậm chí là tuyệt cùng cái bóng kia đều biến sắc.

“Lui...” Bốn người đều hiểu rõ sự khủng bố của chân thân Bàn Cổ, lúc này làm sao còn có thể tiếp tục dừng lại, xoay người muốn chạy trốn.

“Chạy đi đâu...” Không cần nói Diệp Tĩnh Vũ, giờ phút này cho dù là đám người Lương Tiểu Khả cũng đều nổi giận đùng đùng, Tru Tiên Tứ Kiếm đồng thời xông ra ngoài, vọt thẳng tới chỗ gần nhất, thân thể của hấn cũng cấp tốc chạy về phía trước.

Cửu Phượng cũng là một tay lay động Xi Vưu kỳ, trong Thập Nhị Thiên Vu tự đại trận đi ra, đồng thời công hướng đối phương, Hồ Lệ Mộng một tay nâng lên, Kim Giao Tiễn hóa thành hai đầu Giao Long nhắm văn lạp cắt tới.

Hi Dương cũng hừ nhẹ một tiếng, Đông Hoàng Chung từ trong cơ thể nòng nhảy ra, cũng hướng văn đánh tới.

Tử Nguyệt đao trong tay Hắc Minh Thi Hiên rung lên, một đạo ánh trăng màu tím chói mắt bắn ra...

Lạc Linh Nhi thì trực tiếp ném hai đỉnh lớn mà Diệp Tĩnh Vũ đưa cho nàng ra, thậm chí ngay cả Công Tôn Hương Di cũng không chút do dự lấy ra Thanh lô của mình.

Xích Di Toan Nghê cũng trực tiếp bỏ ra cự phủ của mình, trong nháy mắt, giữa bầu trời chớp động quang mang, các màu pháp bảo rực rỡ ra sân.

Mà thân thể Diệp Tĩnh Vũ cũng đã tăng vọt đến mấy ngàn vạn trọng, trực tiếp một chương vỗ mạnh vào cái bóng và Văn

Ân kia, bọn họ một người giết chết sư tôn của mình, một người hại chết huynh đệ của mình, cừu hận như vậy hấn sao có thể dễ dàng tha thứ.

Đôi mắt với tấn công mạnh mẽ như vậy, đám người Văn Thù sắc mặt đều biến đổi, đặc biệt là Văn chương, một mình hấn dĩ nhiên phải gánh chịu nhiều người tiến công như vậy.

Không chút do dự, trực tiếp một cước đá ra, đem đầu sư tử màu xanh tu luyện không biết bao nhiêu năm kia đập bay ra ngoài, vừa vắn dụng vào Đông Hoàng Chung, thân thể sư tử màu xanh trực tiếp bị thanh quang của Đông Hoàng chung quấy cho nát bấy.

Mà Đông Hoàng Chung cũng bị chấn lui về phía sau, mà tay kia của Văn Thù đã có thêm một cây Phật, trực tiếp ném vào hư không, vậy mà cuốn lấy hai con giao long do Kim Giao Tiên biến thành cuốn lấy trên bầu trời., Sau đó bộ cà sa trên người hấn, bộ cà sa do A Di Đà Phật tự mình gia trì bộc phát ra một đoàn hào quang màu vàng, trên đỉnh đầu hấn hóa ra một đám mây màu vàng, tựa hồ muốn ngăn cản một chương cuồng bá của Diệp Tĩnh Vũ.

“Sấm chớp nổ...” Thế nhưng vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ với lực lượng nhục thân thuần túy tấn công địch lại phát động lực lôi đình, lập tức nhìn thấy trên bàn tay to lớn của hấn bộc phát ra từng đạo lôi quang, vậy mà một chương vũ nát đám mây màu vàng kia, cà sa trên người Văn Tường cũng trực tiếp nổ tung...

Mà vào lúc này, chỗ mi tâm Diệp Tĩnh Vũ, Luân Hồi Chi Nhãn lại bắn ra một đạo quang mang chói mắt, trực tiếp bắn lên thân Văn quen...

“Lục đạo luân hồi, luân hồi bị diệt, đi thôi!” Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng than nhẹ, theo thanh âm của hấn rơi xuống, thân thể Văn Ân vậy mà trong mảnh kim quang này dần dần tiêu tán...

Chuyện cũ đầu mười bảy Chương ba

Chương Hòa Chúc Dung.

Nhìn thấy Văn Tà bị một luồng thần quang quét chết, mọi người đều giật mình, đây là thần thông gì? Gã đã hiển hóa ra chân thân Bàn Cổ, sao còn có loại thần thông bá đạo đến cực điểm này? Luân hồi bị diệt? Thật sự vừa vào luân hồi liền hoàn toàn bị hủy diệt a?

Một chiêu chém giết Văn Tà, Diệp Tĩnh Vũ đã cảm thấy mệt, thế nhưng nghĩ đến Độc Cô Bá Thần chết thảm, ánh mắt của hắn lại rơi vào trên đạo hư ảnh kia, người khác không biết hắn là ai, nhưng hắn biết rõ.

Hiên Viên Nhược ra khỏi thế giới hư ảo, rốt cuộc là ai, lại lấy thần thông lớn như vậy lấy một người hồn phi phách tán từ trong thế giới hư ảo ra?

Có thể nói, một cái bóng này căn bản không phải Hiên Viên Nhược Tinh trước kia, Hiên Viên Nhược Tinh kia đã hồn phi phách tán, đạo hư ảnh này chỉ là hình chiếu của hắn tại thế giới hư ảo, tựa như một bóng người, không có hồn phách., Không có thân thể, lại có toàn bộ ký ức cùng thần thông của Hiên Viên Nhược Tinh, mà giờ phút này thân thể của hắn hiển nhiên cũng là bị người dùng thần thông to lớn của mình rèn đúc, một thân thể tồn tại ở thế giới hư ảo và thế giới chân thật, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn có thể giấu diếm cảm giác của Diệp Tĩnh Vũ, đi vào sau lưng hắn.

Luân Hồi Chi Nhãn chỗ mi tâm đảo qua một hồi, một đạo hào quang màu vàng một lần bao phủ thân thể hư ảo của Hiên Viên Nhược Tinh kia, Hiên Viên Nhược Tinh vốn còn muốn chạy trốn đã lâm vào thế giằng co.

“Luân hồi bị diệt, đi!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa truyền đến một tiếng than nhẹ, ngay sau đó liền thấy đạo kim quang kia lóe lên, lúc này mọi người mới cảm giác được một

cổ lực lượng cực mạnh xuất hiện trong kim quang kia, hung hăng đánh vào trên người cái bóng, đến giờ khắc này bọn hắn mới hiểu được vì sao vẫn lại bị miểu sát.

Cơ hồ trong nháy mắt, thân thể Ảnh Tử cũng biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ bị một kích như vậy triệt để phá nát, những người khác tự nhiên là vui sướng một hồi, thế nhưng trên mặt Diệp Tĩnh Vũ lại không có nửa điểm mừng rỡ, chỉ có hắn cảm giác được, Hiên Viên Tinh là mình biến mất, thân thể của hắn biến mất trong thế giới chân thật, cũng không phải bị mình xóa bỏ.

Thân thể hư ảo, lẽ nào lấy thân thông chân thật của thế giới thật sự khó có thể giết chết sao? Hiên Viên Nhược Tinh, cho dù ngươi trốn tới chân trời góc biển, cho dù có trốn tới thế giới hư ảo, ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Thế giới hư ảo này có lẽ là lừa dối với những người khác, thế nhưng Diệp Tĩnh Vũ lại rõ ràng từng cảm nhận được thế giới hư thực thực.

Cổ nén tức giận trong lòng, Diệp Tĩnh Vũ chạy một bước về phía Địa Tạng Vương, đơn chương vung lên, lại là một đạo quang mang cực mạnh thoáng hiện trên bầu trời, dường như bầu trời cũng xuất hiện một khe hở to lớn, trong lòng Địa Tạng Vương rung mạnh., Sắc mặt hắn càng trở nên khó coi, dù tu vi hắn cao thâm, dù chiến lực hắn kinh người, nhưng đối mặt một chương cực mạnh này của Diệp Tĩnh Vũ, hắn cũng không có ý nghĩ chống cự, hắn không phải A Di Đà Phật, hắn còn không có lực lượng đối kháng với chân thân Bàn Cổ.

“Bốp...” một tiếng, Thiên Linh Cái của Địa Tạng Vương trực tiếp bị một chương này đánh nát bấy, dòng máu màu vàng óng bắn ra, mà thân thể của hắn cũng giống như người như sáp bị chùy sắt nện một cái, toàn bộ vỡ vụn ra, thậm chí thần hồn của hắn dưới một chương này cũng trực tiếp vỡ vụn.

Hồn phi phách tán, hồn phi phách tán.

Đường đường là Địa Tạng Vương, vậy mà cũng bị một chương này đánh tan, hiện trường lại lần nữa chấn kinh, bọn

họ lại một lần nữa cảm nhận được lực lượng khổng lồ đến hủy diệt tất cả của Bàn Cổ chân thân.

Tuyệt sắc mặt đã trở nên trắng bệch, tu vi của hắn mặc dù không tệ lắm, nhưng hắn tự tin tuyệt đối không mạnh mẽ như Địa Tạng. Dù sao hai vị này cũng là nhân vật thành danh nhiều năm, mặc kệ là kiến thức hay tu vi, đều cao hơn mình rất nhiều.

Dưới sức mạnh của cơ thể, bọn họ không chịu nổi chút nào, vậy bản thân thì sao? Bản thân có thể ngăn cản sao? Dù cho trên người mình có Cửu U Liên đài, nhưng có thể ngăn cản được một chương của hắn thật sao?

Vào lúc này, Tru Tiên Tứ Kiếm đã phá không mà đến, đã sớm triệu hồi hai mươi tư khóa Định Hải Thần Châu, biến thành hai mươi tư thế giới, bảo hộ toàn thân mình...

Diệp Tĩnh Vũ dùng một chương đập nát Địa Tạng Vương, lực lượng trong cơ thể gần như hao hết, nhìn thấy đã chạy rất xa, hắn bắt chấp cảm giác mệt mỏi kia đánh tới, bỗng nhiên bước một bước về phía trước, lại một lần nữa giờ bàn tay to lớn lên, một cái tát vỗ xuống.

“Ba ba ba ba ba...” Hai mươi bốn âm thanh giòn vang liên tục truyền đến, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu biến thành hai mươi bốn thế giới giống như tờ giấy, không ngờ lại bị một chương này đập nát bấy, ngoại trừ uy lực của một chương này thật sự quá lớn, không cách nào hoàn toàn phát huy được uy lực của hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu.

Mà một chương này mang theo lực lượng còn sót lại hung hăng đập vào trên huyết mang do Cửu U Liên đài biến thành, huyết mang kia đã bị Tru Tiên Kiếm đâm đến âm đậm không ánh sáng đâu còn có thể ngăn cản được một chương như vậy, chỉ thấy huyết mang kia tựa như bọt nước vỡ vụn ra.

Lúc này, thân thể Lương Tiểu Hữu đã nhào tới trước tuyệt thể, trực tiếp duỗi ra móng vuốt sắc bén chộp tới ngực tuyệt tâm.

Tuyệt bị lực lượng cuồng bạo của Diệp Tĩnh Vũ chấn động đến đầu váng mắt hoa, làm sao còn có thể thông dong đối mặt một trảo như vậy, thân thể chỉ có thể lệch sang một bên, thế

nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm đã trực tiếp xông ra ngoài, một kiếm đâm xuyên qua bàn chân của hắn., Một kiếm đâm xuyên đầu gối trái của hắn, một kiếm xuyên qua bụng trái của hắn, một kiếm đâm xuyên xương vai phải của hắn, cứ như vậy đánh ở đó. Còn móng vuốt sắc bén của Lương Tiểu lại một trao phá vỡ lồng ngực của hắn, nắm lấy trái tim của hắn.

“Người đi chết cho ta!” Trong miệng truyền đến một tiếng hét lớn, một trao của Lương Tiểu Hữu dùng sức bóp nát trái tim gã, còn Tru Tiên Tứ Kiếm đồng thời bắn ra kiếm khí sắc bén xoắn thân thể tuyệt luân thành bột phấn.

Nhục thể và thần hồn của hắn dung hợp chặt chẽ với nhau, nhục thân bị hủy, thần hồn tự nhiên bị nghiền nát, thân thể nổ tung thành thịt nát và huyết vụ đầy trời, Lương Tiểu há to miệng, một ngụm nuốt vào.

Đài sen cửu phẩm hóa thành một đạo huyết mang biến mất không thấy gì nữa, Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Huyền Linh Linh Bảo Tháp cũng là hai đạo hào quang biến mất không thấy gì nữa, trong hư không chỉ còn lại có hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Tử Kim Bát Vu, Ấn, còn có Ngũ Phương Thần Kỳ kia.

Diệp Tĩnh Vũ dùng sức mạnh quốc gia, thân thể mềm mại đến mức Lạc Linh Nhi cũng đứng bên cạnh hắn, cùng dìu hắn. Công Tôn Hương Di lấy từ trong lòng ra rất nhiều linh dược nhét vào trong miệng Diệp Tĩnh Vũ, giúp hắn mau chóng khôi phục thể lực.

Lương Tiểu Tử sau khi thôn phệ hoàn toàn tinh huyết, thỏa mãn ợ một cái, định đưa tay chộp lấy vài món pháp bảo đang lơ lửng giữa không trung.

Ngay lúc hắn sắp bắt được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu và Tử Kim Bát Vu, thì một bóng người lập tức đi tới trước người hắn. Đó là một thân ảnh lạnh như băng, Lương Tiểu còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, thì đạo thân ảnh kia đã đánh ra một quyền, dưới tình huống Lương Tiểu Tỳ không phản ứng chút nào., Đã đâm một quyền vào ngực hắn, Lương Tiểu Phàm lập tức cảm thấy một cỗ man lực đánh vào ngực mình, thân thể như điều đứt dây bay ngược ra ngoài, một

dòng máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, mà trong cơ thể lại truyền đến một hồi âm thanh ùng ùng.

Đó chính là giọng nói xương cốt vỡ vụn của hắn. Tốc độ của bóng người này nhanh như chớp, nhanh như chớp, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không kịp phản ứng.

“Đại ca...” Nhìn thấy Lương Tiểu bị người ta đánh lén, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ cả kinh, nhưng lúc này hắn đâu còn sức để chiến đấu nữa.

Lúc này, Xích Di Toan Nghê bước một bước ra ngoài, đón lấy Lương Tiểu Tử đang bay ngược ra sau. Chỉ thấy trước ngực hắn đã lõm sâu vào trong, mơ hồ còn có một vòng xoáy màu đen hiện ra trước ngực hắn, không ngừng cắn nuốt lấy lực lượng của hắn.

Trải qua biến đổi này, đám người đều cả kinh, mà trên bầu trời, hai đạo nhân ảnh kia đã đi ra, một tên mặc đạo bào màu lửa đỏ, một tên chính là Lang Thần Dương Tiễn mặc kim giáp.

Chứng kiến hai cường địch này xuất hiện, trong mắt mọi người đều là một trận kinh ngạc, bọn họ có thể đánh chết mấy đại cao thủ, đó là vì Diệp Tĩnh, Bàn Cổ chân thân vô địch, nhưng bây giờ Diệp Tĩnh Vũ đã hết sức lực, căn bản không có khả năng hiện ra Bàn Cổ chân thân, mà Lương Tiểu càng bị cái bóng lạnh như băng kia đánh cho trọng thương, nào còn có nửa điểm chiến lực.

Trong số bọn họ, đột phá tầng cuối cùng chỉ có ba người, Diệp Tĩnh Vũ, Lương Tiểu Hữu Phong, còn có Lạc Nhược Phong. Bây giờ Lạc Nhược Phong trấn thủ Vân Kinh, Lương Tiểu Phong và Diệp Tĩnh Vũ đều vô lực tái chiến, lại lần nữa đối mặt con trâu như Thần Dương Tiễn, bọn họ lấy gì để ngăn cản đây?

Cửu Phương Xi Vưu kỳ lay động một hồi, trực tiếp bày ra thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, mười hai đầu Thiên Vu thân ảnh xuất hiện trong hư không, từng đợt từng đợt mây đen càng tản ra, bao phủ toàn bộ bầu trời.

Trên đỉnh đầu Hi Dương, Đông Hoàng Chung, Hắc Minh Thi Hiên cầm Tử Nguyệt Dao, Lạc Linh Nhi cầm trong tay chín

đỉnh, Công Tôn Hương Di, xinh đẹp hồ ly cũng là tể ra pháp bảo của mình, bọn họ bao vây vòng quanh Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ vì các nàng không ngừng chinh chiến, hiện tại là thời điểm bọn họ bảo vệ Diệp Tĩnh Vũ.

Xích Di Toan Nghê một tay bấm cự phủ, một tay bắt lấy Lương Tiểu, cũng lạnh lùng nhìn lục áp trên bầu trời, Dương Tiễn, còn có gia hỏa thương Lương Tiểu nhưng sắc mặt rất khó coi.

Về phần những chiến sĩ khác, toàn bộ đều chui vào trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, bọn hắn chỉ có thể thông qua thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận yểm hộ, mới có cơ hội vây giết đối phương.

Nhìn mười hai hư ảnh to lớn kia, Dương Tiễn không nói gì, trên mặt cũng không thấy có thần sắc gì, ngược lại ngược lại lộ ra ý cười nhàn nhạt, ánh mắt rơi vào trên thân Chúc Dung, trong miệng mỉm cười nói: “Trọng Lê Đồ Nhi, ngươi cũng muốn đối nghịch với vì sư sao?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi...

Đừng nói đám người Diệp Tĩnh Vũ, cho dù là mười một Thiên Vu khác cũng biến sắc, Trọng Lê chính là tên thật của Chúc Dung, Chúc Dung chính là tổ tông khổng hỏa, người này lại là sư tôn của Chúc Dung? Điều này sao có thể?

“Trọng Lê đã chết, bây giờ chỉ còn có Chúc Dung!” Chúc Dung nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, trong miệng không nóng không lạnh nói, mà ngọn lửa trên người gã, vào lúc này lại không ngừng phát ra...

Đệ thất thiên đại trận phá diệt vong, đệ nhị thập thất thiên đại trận.

“Ha ha, xem ra ngươi thật sự muốn chấp mê bất ngộ rồi. Cũng được, đã như vậy, bản đạo hãy nhìn xem bao nhiêu năm qua ngươi rút cuộc tăng trưởng bao nhiêu a!” Nghe được những lời không nóng không lạnh kia của Chúc Dung, Lục Áp cười nhạt, cũng không nhiều lời, mà thân thể của hắn vậy mà đạp mạnh về phía trước, cứ như vậy bước vào trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận.

Lục Trọng chính là sợi Ly Hỏa thứ nhất biến thành tinh thể trong thiên địa, có thể nói, chính là Hỏa Chi Tổ chân chính trong thiên địa. Lúc trước Chúc Dung vì truy tìm lực lượng cường đại, đã dẫn Ly Hỏa nhập thể, cuối cùng mới tu thành thân thể Hỏa Thần, cho nên Lục Áp tính toán được phân nửa lão sư của gã.

Bây giờ thấy Lục Áp không kiêng kỵ một chút nào Thập Nhị Thiên Vu Diệt Tuyệt đại trận, trực tiếp đi vào trong đại trận, tất cả mọi người ở đây đều giật mình.

Lẽ nào hắn tự tin với bản thân như vậy? Thập Nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, Thập Nhị Thiên Vu đều đạt đến Vũ cấp, tuy nói không bước ra bước cuối cùng kia, thế nhưng đại trận tạo thành tuyệt đối có thể giết chết bất kỳ người siêu thoát nào, hắn tuyệt đối không lo lắng chút nào sao?

Nhìn thấy Lục Trọng Nhất bước vào trong thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, tên gia hỏa lạnh như băng kia thì đơn tay vẫy một cái, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu cùng Tử Kim Bát Vu đi tới trong tay của gã, chỉ nhìn gã nhẹ nhàng lau một cái, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu cùng cầm chế trên Tử Kim Bát Vu triệt để vỡ nát, một đạo ấn ký trực tiếp chui vào trong hai kiện pháp bảo này.

Trong chớp mắt đã luyện hóa hai kiện pháp bảo này, uy lực bức này khiến tất cả mọi người ở đây giật mình, thậm chí ngay cả Dương Tiễn bên cạnh cũng cảm thấy kinh ngạc, rốt cuộc gia hỏa này là ai?

Bất quá vào lúc này, trên bầu trời, thao ấn cùng Ngũ Phương Thần Kỳ còn lơ lửng tại đó, hai kiện pháp bảo này đều là pháp bảo Phục Hy Đại Thần Dã luyện, cũng không có bất kỳ người nào đi cướp đoạt hấn.

Lục Áp không có, Dương Tiễn tự nhiên sẽ không, tên nam tử toàn thân âm lãnh kia lại tựa hồ có chút cô kỵ. Về phần bọn người Cửu Phương, mặc dù rất muốn nắm trong tay, thế nhưng lúc này nào có cơ hội.

Thấy Lục Áp tiến vào đại trận, bọn người Cửu Phương chẳng những không chút mừng rỡ, ngược lại vẻ mặt người lo lắng, các nàng biết Lục Áp không phải là người ngu, gã lại dám tiến vào đại trận, chứng tỏ gã có đủ tự tin phá được đại trận.

Thân ảnh Chúc Dung cứ như vậy xuất hiện trước người Lục Khuê, chỉ thấy gã chân đạp hai đầu Hỏa Long, toàn thân bao trùm lân phiến màu lửa đỏ, từng đạo hỏa diễm màu đỏ rực thiêu đốt lên, về phần những người khác, lại hoàn toàn biến mất trong hư không, tùy thời chuẩn bị cho Lục Áp một kích mạnh nhất.

“Ha ha, Trọng Lê, ngươi cứ việc ra tay đi, mặc kệ ngươi có cho là sư phụ hay không, ngươi đều là đệ tử đắc ý của vi sư, cũng là đệ tử duy nhất, vi sư thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi tu luyện đến cảnh giới gì...” Đối mặt với khí tức áp bách của Chúc Dung Chân Thân cao lớn, đối mặt với đại trận kia, đối mặt với Thiên Vu vốn đang ẩn nấp trong hư không bất cứ lúc nào chuẩn bị cho mình một đòn mạnh nhất của mình, Lục Túc cười tự nhiên như vậy.

Nhìn thấy trước mắt tràn đầy tự tin, Chúc Dung biết nếu mình dùng hỏa diễm công kích, căn bản không có khả năng là đối thủ của hấn, duy nhất có thể đánh bại hấn chính là thân thể cực mạnh của mình.

“Đi...” Trong miệng truyền đến một tiếng hừ nhẹ, hai đầu Hỏa Long dưới chân Chúc Dung đã lao thẳng ra ngoài, trong miệng truyền đến traten traten tiếng long ngâm, trong nháy mắt biến thành hai đầu Hỏa Long to lớn hướng trên mặt đất cắn tới.

Đôi mắt với con Hỏa Long đang bay nhanh đến, Lục Áp chỉ nhàn nhạt cười nói: “Trọng Lê, chẳng lẽ ngươi quên hai con Hỏa Long này là do chính tay vi sư năm đó đưa cho ngươi sao?”

Trong lúc nói chuyện, Lục Trọng đã điểm ra một chỉ, liền thấy một đạo hồng mang lóe lên, hai đầu Hỏa Long kia vậy mà phát ra một tiếng rú thảm, thân thể trực tiếp biến thành ngọn lửa rách nát nhất, tản mát ra bốn phía, làm sao có thể mang đến cho gã nửa điểm thương tổn?

Chính vào lúc này, thân hình cao lớn của Chúc Dung đã đi tới trước người gã, giơ lên nắm đấm to lớn, đấm một quyền về phía tim gã.

Một quyền này tới bất ngờ như thế, nếu đổi lại là người bình thường căn bản khó có thể né tránh, chớ đừng nói chi là ngăn cản. Thế nhưng trên mặt Lục Trọng vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngay lúc quyền kia sắp đập vào thân thể gã thì lại bị một quyền kia đánh vào., Thân ảnh của hắn bỗng nhiên vọt vọt mạnh mẽ, cứ như vậy tránh được một quyền cực mạnh của Chúc Dung kia, mà bản thân hắn lại nhẹ nhàng điểm một chỉ vào ngực Chúc Dung, nhất thời thân hình cao lớn kia cứ như vậy bay ngược ra ngoài, trước ngực của hắn cũng bị điểm ra một cái hố sâu cực lớn, cũng không biết đã đứt gãy bao nhiêu căn xương ngực.

Chứng kiến Lục Trọng dễ dàng đánh bay Chúc Dung như thế, những người khác đều kinh hãi một trận, bất quá trên mặt Chúc Dung không có nửa điểm thống khổ, thân thể khổng lồ kia giữa không trung xoay tròn một cái, vậy mà biến thành một đạo hỏa quang biến mất trong đại traten.

Ngay lúc hắn biến mất, đồng thời thân thể cao lớn cộng công kia đã đập ra, đồng dạng đánh một quyền về phía lục áp, lập tức cảm giác một cỗ sóng lớn ngập trời hình thành trong đại traten, trực tiếp ép về phía lục áp.

Đối mặt với một quyền tràn ngập uy áp kia, Lục Áp sắc mặt vẫn thong dong như cũ, thủy khắc hỏa, đó là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, thế nhưng một chén nước của người có thể dập tắt một trận lửa lớn sao?

Hiển nhiên là không thể, giờ phút này trong mắt Lục Hạo, một quyền chung này tựa như một đũa trẻ cầm một chén nước đến dập tắt trận đại hỏa đầy trời này, nào cần lo lắng gì?

Cũng không thấy hắn có động tác gì, thân thể của hắn bỗng nhiên bốc cháy, từng ngọn lửa màu trắng phóng lên trời, gần như trong nháy mắt đã đốt lên toàn bộ bầu trời, thân thể tổng cộng còn chưa tới gần đã bị Ly Hỏa bao vây., Sau lưng hắn biến thành một cổ thao thiên cự lãng càng trực tiếp bị này Ly Hỏa khủng bố bốc hơi, mà bản thân hắn cũng bị Ly Hỏa thiêu đốt đến thương tích đầy mình, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp hóa thành một đạo lam mang, chui vào trong hư không.

Một chiêu đánh bại cùng công, Lục Áp lại hóa ra thân ảnh, mà vào lúc này, Hình Thiên đã cầm trong tay Thích khô, một bước bước ra, hai tay là giờ lên khô Thích, nhanh như chớp chém xuống lục địa.

Gần như cùng lúc đó, Mạnh Lương và Tỳ Hưu cũng xuất hiện bên cạnh Lục Trác, trên thân cường lương lóe ra từng trận lôi quang, trực tiếp một quyền đánh về phía hậu tâm Lục Sát. Trên cánh tay Xi Hư cũng quấn quanh từng đạo điện mang, trực tiếp một chương vỡ về phía Thiên Linh Cái của Lục Áp, thậm chí ngay cả một câu mang cũng xuất hiện bên cạnh gã, cánh tay hóa thành một cây gỗ to lớn, quét về phía eo Lục Sát.

Đồng thời đối mặt với sự tiến công của tứ đại Thiên Vu, trên mặt Lục Trọng cũng không có chút dấu hiệu biến sắc nào, chỉ thấy một tay y vẽ lên hư không một cái, một Thái Cực Đồ hình thành từ ngọn lửa xuất hiện trên đỉnh đầu y, trực tiếp đỡ lấy một búa cực lớn của Hình Thiên., Ngay sau đó thân thể của hắn lóe lên, vậy mà trực tiếp nhảy đến trước người Hình Thiên, một chương vỡ vào ngực Hình Thiên, một ngọn lửa màu trắng nhảy ra, đốt ngực Hình Thiên ra một mảng lớn trạng thái cháy khét.

Thậm chí hai con mắt trước ngực hắn, cũng bị Ly Hỏa màu trắng thiêu đốt, trong miệng truyền đến tiếng gầm rú to lớn, thân thể lóe lên, đã xuất hiện trong hư không.

Mà đám Mạnh Lương, Xi Hư tiến công vừa vặn thất bại, không đợi ba người chui vào hư không, thân thể Lục Sát đã biến thành một đạo Ly Hỏa, trong nháy mắt bao phủ ba người lại. Trong miệng ba người truyền đến một trận tiếng kêu đau đớn, toàn thân trên dưới bị thiêu đốt hơn phân nửa, từng người vội vàng chui vào trong hư không.

Vào lúc này, một cỗ phong bạo to lớn cuốn tới, tựa hồ muốn thổi tan phiên lý hỏa này, thế nhưng uy lực Ly Hỏa kia càng ngày càng to lớn, vậy mà trực tiếp đem cỗ vòi rồng này đốt cháy triệt để, toàn bộ phong bạo đều là biển lửa đầy trời.

Trong hư không lại truyền đến một tiếng kêu đau, thân thể Thiên Ngô trực tiếp ngã xuống, nhìn thấy Lục Sát bư hần như thế, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi thế nào cũng khó coi.

“Hừ...” Lúc này, Hậu Thổ vẫn chưa ra tay lại hừ nhẹ một tiếng, thân thể nàng trực tiếp biến thành một ngọn núi cao cực lớn, từ trên trời rơi xuống.

“Ha ha, nha đầu Hậu Thổ, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!” Nhìn thấy Hậu Thổ cũng không nhịn được mà ra tay, Lục Trọng cười nhạt một tiếng, trực tiếp tung một chương lên không trung, một cự chương màu đỏ như lửa xuất hiện ở trên bầu trời, hung hăng vỗ lên ngọn núi dày đặc. Cự sơn nhìn như chắc chắn kia vậy mà bị một chương đập nát, mà thân ảnh Hậu Thổ cũng hiện ra, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Hậu Thổ!” Nhìn thấy Hậu Thổ bị thương, Huyền Minh tức giận hừ một tiếng, một cỗ âm khí bộc phát ra, một luồng sóng ánh sáng quét thẳng về phía lục địa, Lục Áp cười lớn một tiếng, hai tay hợp lại, không ngờ trực tiếp bóp nát sóng ánh sáng kia., Thế nhưng thân thể Huyền Minh lại đi tới trước mặt hắn, toàn thân gai xương tựa như mũi tên nhọn bắn thẳng ra, dù tu vi Lục Sát cực cao, lúc này cũng vô pháp ngăn cản nhiều gai xương như vậy, cơ hồ trong nháy mắt thân thể hắn đã bị

gai xương kia đâm trúng, một cỗ khí tức âm hàn xông vào trong cơ thể hắn.

Ly Hỏa trên người hắn cũng âm đạm đi một chút.

“Muốn chết...” Lục Trọng nào nghĩ đến mình sẽ bị Huyền Minh kích thương, vẻ thông dong trên mặt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sắc mặt giận dữ, nhưng trong nháy mắt gã nổi giận, một đạo lưu tinh màu đen nháy mắt đi tới ngực của gã, cơ hồ không cho gã thời gian suy nghĩ, đã một mũi tên đâm vào ngực của gã...

“A...” Đây chính là Lạc Nhật Thần Tiên của Côn Bằng, Lạc Nhật Thần Tiên năm đó bắn ra chín vàng mặt trời, năm đó mười con Kim Ô nguy hại nhân gian, bị Toan Nghê bắn rụng chín con, Kim Ô cũng là thân thể Tiên Thiên Hỏa Linh, có thể nói Lạc Nhật Thần Tiên này chính là khắc tinh của Tiên Thiên Hỏa Linh.

Trong miệng Lục Sát truyền đến tiếng kêu đau đớn to lớn, thế nhưng thân thể của gã lại nhanh chóng bành trướng lên, hiển nhiên sau khi bị một mũi tên Giao Bằng bắn trúng, cả người gã đã triệt để phản nộ.

Một cỗ lại một cỗ sóng lửa màu trắng phóng lên tận trời, toàn bộ đại trận tựa hồ cũng bị đốt lên, đó là một sợi ly hỏa đầu nguồn sáng nhất trong thiên địa, đó là Ly Hỏa, cùng đẳng cấp với Hủy Diệt Chi Viêm, là một trong những ngọn lửa mạnh nhất giữa tam giới.

“Ba ba ba ba...” Mười hai Thiên Vu đại trận kiên cố dị thường lúc này phát ra trận trận thanh âm nổ tung, đó là thanh âm bị Ly Hỏa này làm vỡ nát.

Thậm chí Xi Vưu kỳ trong tay Cửu Phượng lúc này cũng bị nhen lửa, một ngọn lửa màu trắng vọt thẳng lên, Cửu Phượng cả kinh dám ném đi, mà thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận vậy mà cứ như vậy bị phá nát...

Thương diễm màu trắng ngập trời phóng lên trời, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Ngay lúc này, trong mắt Xích Di Cương vẫn luôn chờ đợi bên cạnh chúng nữ lại bùng lên một trận tinh mang...

Chương mười bảy, Tử Uy Ma Khấp Ngọc Long điên, thế tới đều là Ma Thần Tây Quái điên cuồng.

Vưu Vưu kỳ bị hủy, thập nhị Thiên Vu bị tàn phá toàn bộ đại trận tuyệt diệt, cũng may thập nhị Thiên Vu đã hoàn toàn ngưng tụ chân thân, lúc này mới không có thân vẫn lạc, bất quá không có đại trận yểm hộ, thân ảnh của bọn họ lại đồng thời hiển lộ ra, trực tiếp rơi trên mặt đất, thở hổn hển, đại trận bị hủy, mỗi người bọn họ đều bị thương thế khác nhau.

Mà thân thể Lục Trọng lại một lần nữa hiển hóa ra, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, hai mắt lạnh lùng quét qua thập nhị Thiên Vu ngã trên mặt đất.

Đây đều là những Đại Vu mạnh nhất thời Thái Cổ, năm đó cũng là Đại Vu tung hoành thiên hạ, ở thời kỳ Thái Cổ, coi như là tu vi của mình, cũng tuyệt đối không có khả năng một lần chiến thắng bọn họ, nhiều nhất so với tu vi Chúc Dung cao hơn một chút, nhưng là nhiều năm như vậy, tu vi của mình không biết tiến bao nhiêu, mà bọn hắn còn dừng lại ở cảnh giới lúc trước, làm sao có thể là đối thủ của mình?

Vừa nghĩ tới chỉ một mình hắn đã chiến thắng mười hai tên Thiên Vu mạnh nhất thời Thái Cổ, trong ánh mắt Lục Áp là một trận đặc ý, không tiếp tục để ý tới mười hai Thiên Vu đã mất đi sức chiến đấu, ánh mắt của gã đã rơi vào người Diệp Tinh Vũ được chúng nữ bảo hộ.

Người thừa kế của Bàn Cổ Thánh Hoàng, Hỗn Độn Chi Thể trong truyền thuyết, hiện tại sức mạnh của hắn đã hao hết, bản thân hắn vừa vận nhân cơ hội này đánh chết hắn, không chỉ hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, Hỗn Độn Chi Huyết của hắn còn có thể trợ giúp mình cải thiện thân thể của mình cực lớn, không chừng bản thân cũng có thể trở thành một Hỗn Độn Chi Thể khác?

Chuyện tốt như vậy, lục áp sao có thể không động tâm.

Chứng kiến ánh mắt Lục Áp rơi vào trên người Diệp Tĩnh Vũ, đám người Cửu Phượng, Hi Dương đều tâm thần xiết chặt, từng người bảo hộ thân thể Diệp Tĩnh Vũ, các nàng tuyệt đối không cho phép người này thương tổn Diệp Tĩnh Vũ.

Những chiến sĩ kia từng người một nhìn Lục đề giận dữ, cho dù bọn hắn biết mình không phải đối thủ của lục áp, nhưng bọn hắn tuyệt đối không cho phép hắn thương tổn Diệp Tĩnh Vũ.

Về phần Diệp Tĩnh Vũ, nhìn thấy Lục Áp trong chớp mắt công phá thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, lại trọng thương mười hai Thiên Vu, biết rõ tu vi tên này còn trên Quảng Thành Tử, trong lòng cũng lo lắng một hồi, đến bây giờ, hắn vẫn chưa té ra pháp bảo gì, Phong Thần trong trận chiến đó, hắn có một cái hồ lô cực kỳ lợi hại, cũng không biết trên người hắn không có.

Nhiều năm qua, ngay cả rộng thành tử cũng phải luyện ra một viên Đoạt Thiên Châu, bao nhiêu năm qua hắn đã luyện ra loại pháp bảo nào a?

Hắn muốn giãy dụa đứng lên, nhưng vừa rồi thời điểm hắn hiển hóa ra Bàn Cổ chân thân đã tiêu hao quá nhiều lực lượng, lúc này căn bản vô lực đứng lên.

Cho tới giờ phút này, Diệp Tĩnh Vũ mới hiểu được vì sao mấy vị Minh Minh biết mình tu ra thần thông Bàn Cổ chân thân còn phải những người kia tới chịu chết, hóa ra bọn họ đều chỉ là pháo hôi, thậm chí Hiên Viên Tĩnh cũng chỉ là kẻ bị vứt bỏ trong mắt bọn họ.

Lục áp này, Dương Tiễn, còn có gã là người cuối cùng đánh chết mình, nghĩ đến khả năng như vậy, trong lòng của gã lại kinh hãi một trận, đều nói Thánh Nhân vô tình, mấy vị trên đó một chút tình cảm cũng không có a, đối với đệ tử đặc ý của mình cũng tàn nhẫn như thế.

Để hoàn thành ván cờ này, bọn họ thật sự nhẫn tâm.

So sánh với bọn họ, mình vẫn chưa đủ tuyệt tình.

Nghĩ đến sự khủng bố của lực áp, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ nóng vội, hẳn là Hỗn Độn Chi Thể, tự nhiên không lo lắng tính mạng của mình, dù cho mấy vị trên đó đích thân đến, cũng chỉ đủ để phong ấn bản thân, tuyệt đối không có khả năng giết chết mình., Thế nhưng đám người Cửu Phượng bên cạnh hẳn lại không có thân thể như vậy, đối mặt với áp lực cường đại, các nàng làm sao ngăn cản? Thân là nam nhân của các nàng, sao có thể trơ mắt nhìn các nàng bị giết, ngay lúc Diệp Tĩnh Vũ không biết nên làm gì, Xích Di Chử vẫn luôn không có động tác, bỗng nhiên bước tới ngăn trước người Lục Áp.

“Giao Bằng, người không phải đối thủ của hắn, mau lui lại...” Nhìn thấy Xích Di vậy mà đứng ra, Diệp Tĩnh Vũ giật mình, trong miệng cũng kinh hô, Xích Di Côn tuy rằng tu vi tiến nhanh, thế nhưng dù sao cũng chưa bước ra bước kia, làm sao có thể là đối thủ Lục Áp?

“Không thử một lần thì làm sao biết được?” Ai ngờ Xích Di Tỳ Hưu lại nhàn nhạt nói ra, ánh mắt của hắn càng tràn ngập vẻ cuồng nhiệt.

Vừa nghe thấy thân ảnh Xích Di Thương, Diệp Tĩnh Vũ biến sắc, trong miệng càng kinh hãi: “Người... người không phải Xích Di Thương, người là ai?”

Hắn biết, Xích Di Thương tuyệt đối không thể dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, người này tuyệt đối không phải là Xích Di Thương, thế nhưng hắn luôn ở bên cạnh mình, chẳng lẽ có người phụ thể sao?

Trong mắt Lục Trọng cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Vào thời khắc này, gã có thể cảm giác rõ ràng khí tức hoàn toàn khác trên người Xích Di Thương, đó là một loại khí tức siêu thoát, một loại khí tức cuồng vọng.

“Ngọc Long Sát Thần Tinh Thần rơi xuống, Tử Uy Ma Khấp Ngọc Long điên lên, thế tới của Ma Thần Tây Quái, Nam Văn Tiểu Long Quân, Bắc Đẩu Vũ Khúc Âu Âu Dương Tướng, võ ngạo tám mặt bay chín tầng trời, Tinh La Mê Thân lâm thiên hạ, Thiên Sát Thần gầm lên, Tinh Diệu nam nhi chiến tứ phương, lấy thiên hạ., Quân ma diệt, Tinh Diệu nổi lên, chúng yêu khóc, hoành đao hướng Thiên vấn, cầm kiếm chấn cửu

châu, ta chính là Tây Quái Tiểu Hồ, Xích Di chẳng qua chỉ là một phân thân của ta!” Xích Di trong miệng nhàn nhạt nói, mà nghe được lời này, sắc mặt Diệp Tĩnh Vũ lại kịch biến một hồi, nếu như trước khi biết Hầu Tử, hẳn chắc chắn không biết câu nói này đại biểu cho thứ gì? Thế nhưng hầu tử lại nói hết toàn bộ chuyện về vị tổ tông kia.

Ngọc La Sát Thần Tinh Thần hạ lạc, đó là một vị tổ tông cực kỳ ghê gớm, mà mấy câu tiếp theo lại hoàn toàn chỉ mấy vị huynh đệ bên cạnh hắn, Tây Quái Tiểu Hồ chính là một trong số đó, nghe nói bản thân hắn là một tồn tại cường đại dung hợp Thổ thuộc tính và Kim thuộc tính, càng được xưng là Ma Thần, trách không được lúc trước Xích Di sẽ kế thừa truyền thừa Ma Thần Xi Vưu.

Đột nhiên, Diệp Tĩnh Vũ có một loại hiểu ra, vị tổ tiên kia của mình, vậy mà từ rất sớm đã bày ra ván cờ này, thậm chí huynh đệ bên cạnh hắn, vậy mà cũng cam tâm ẩn núp ở bên cạnh mình, trở thành một quân cờ.

Hắn vẫn luôn phong ấn lực lượng của chính mình, vậy mà chỉ vì chờ đợi hôm nay, lẽ nào rất sớm trước kia, hắn đã nghĩ ra được cảnh tượng hôm nay rồi sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ lại kính nể vị tổ tiên kia của mình một hồi, đối với chuyện xem mình như quân cờ, lại tuyệt không để ý chút nào, ngay cả huynh đệ của hắn cũng cam tâm tình nguyện trở thành một quân cờ., Huống chi chính mình? Trước kia còn oán giận hắn đặt sứ mệnh của mình lên người mình, giờ khắc này hắn lại mình bạch, hắn cũng không có bỏ lại mình, nhiều năm qua, hắn vẫn luôn ở bên cạnh, tất cả mọi thứ của mình đều nằm trong tầm nhìn của hắn.

Từ trước đến nay hắn chưa từng vứt bỏ mình.

Xích Di Toan Nghê cũng được, Vương Tiểu Hồ cũng vậy, đều là hắn an bài ở bên cạnh bảo vệ mình. Tuy nói đoạn đường này đi tới, mình đã trải qua rất nhiều trắc trở, thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại không có một lần tổn thương trí mạng nào, mỗi một lần đều có đủ loại kỳ tích phát sinh.

Đây là mệnh lệnh, đây là mạng sống của mình? Mà hắn, lại là lá bài tẩy, mãi cho tới bây giờ mới lộ ra lá bài tẩy này.

Nghĩ đến đủ loại khả năng, trong lòng Diệp Tĩnh Vũ càng kinh hãi, bố cục thật sâu, tâm kế thật sâu, mưu lược thật sâu.

“A? Thì ra là ngươi? Chỉ là ngươi tuy bước ra bước cuối cùng kia, nhưng ngươi cho rằng sức mạnh một mình ngươi có thể ngăn cản được mấy người chúng ta sao?” Lúc này, Lục Áp cũng nghĩ tới điều gì, mặc dù gã chưa từng gặp qua Vương Tiểu Hồ, thế nhưng cũng nghe được một ít chuyện liên quan tới người thừa kế Bàn Cổ từ miệng lão sư của mình, tự nhiên minh bạch còn có mấy tên gia hỏa sinh hoạt ở Nguyên Giới.

“Lục áp tiên bối, ta có nói là một mình ta đâu?” Trên khuôn mặt ngu ngơ của Vương Tiểu Hồ lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Lục Áp sửng sốt, còn chưa phục hồi lại tinh thần đã cảm giác được hai cỗ khí tức cường đại sau lưng tới gần, quay đầu nhìn lại, phát hiện một người trong đó vốn là Tề Thiên Đại Thánh Tôn bị thiêu chết Ngô Không, mà người còn lại là một nam tử lạnh lùng tóc tím.

“Tứ Uy Ma Khấp Ngọc Long điên, Tứ Phong ở đây báii kiến Lục áp tiên bối...” Trên mặt nam tử tóc tím mang theo nụ cười lạnh lùng, đứng ở trong hư không hướng lục áp chào một tiếng.

Mà Hầu Tử ở một bên khóe miệng lại nhe răng cười một trận, hai cái răng nanh tại thời khắc này dữ tợn như thế, vừa rồi gia hỏa này muốn thiêu chết chính mình, nếu không phải Tứ Phong này cứu mình một mạng, có lẽ chính mình đã vẫn lạc thật rồi, cừu hận như vậy, sao hắn có thể không báo được?

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, mấy người Lục Áp, sắc mặt Dương Tiễn đều biến đổi, có thể nói, vì tính toán Diệp Tĩnh Vũ, bọn họ hao hết công phu, thậm chí ngay cả dạng tồn tại Văn Thùy Chỉ có thể trở thành pháo hôi. Hiện tại thật vất vả để thể lực Diệp Tĩnh Vũ hao hết, nào ngờ đối phương còn có hậu chiêu như vậy.

Mấy người này đều là cường giả đỉnh cấp bước ra bước kia, mặc dù nhiều năm qua chưa từng thấy bọn họ xuất thủ, nhưng

rõ ràng biết thực lực của mình còn dám xuất hiện, vậy đã đủ để chứng minh tự tin của bọn họ.

Đặc biệt là Tôn Ngộ Không, vậy mà hắn không chết, với sức chiến đấu hiện tại của hắn, trong ba người mình có ai có thể ngăn cản?

Không còn áp lực của Càn Khôn Đỉnh, cho dù là bản thân hắn cũng không có khả năng chiến thắng hầu tử...

Lục Trọng Thần nhìn thoáng qua Nhị Lang, trên mặt Dương Tiễn lộ ra một tia cười khở, thân thể bước ra một bước, ngăn trước người Hầu Tử, mặc dù biết rõ mình không phải đối thủ Tôn Ngộ Không, thế nhưng dưới tình huống như vậy lại không thể không chiến.

Về phần Lục Áp, lại nhìn về phía Tử Phong, từ trong cơ thể đối phương, gã cảm giác được khí tức nóng rực kia, đó là khí tức hỏa diễm. Mà nam tử toàn thân tản ra khí tức băng lãnh, ánh mắt rơi vào trên người Vương Tiểu Hồ, trong mắt lóe ra hung lệ...

Thấy tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ cuối cùng thả lỏng, có mấy người bọn họ ở đây, mình còn lo lắng cái gì? Mà Tử Phong lại một bước đi tới trước người Hắc Minh Thi Hiên, nhìn Diệp Tĩnh Vũ sắc mặt tái nhợt, cười nhạt, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thi Hiên.

“Có thể cho ta mượn vũ khí của ngươi dùng một lát không?”

Nhìn thấy con mắt màu sắc giống mình của Tử Phong, Hắc Minh Thi Hiên không chút do dự, trực tiếp cầm Tử Nguyệt đao trong tay đưa tới tay Tử Phong.

“Ông...” Tử Nguyệt Đao vừa mới rơi vào trong tay Tử Phong, lập tức phát ra một tiếng long ngâm, một vòng đao mang mỹ lệ bắn thẳng ra, tựa hồ như đang hưng phấn vậy...

Hạng 10 chương 7, Xi Vu.

Chúng kiến thanh Tử Nguyệt đao phát ra âm thanh ong ong, thân đao dấy lên lửa tím, Hắc Minh Thi Hiên vẫn luôn đi cùng Tử Nguyệt Đao, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, đặc biệt là cặp mắt to tròn của nàng, giờ phút này lại càng tròn tròn., Nàng thực sự không hiểu, vì sao cây đao này trong tay mình vẫn luôn yên tĩnh như vậy, qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng biểu hiện ra nó có linh tính, thế nhưng vì sao đến tay hắn lại hưng phấn như vậy? Cảm giác kia giống như thấy được người thân quen thuộc nhất của mình.

Chúng kiến bộ dạng kinh ngạc của Hắc Minh Thi Hiên, Tử Phong nhàn nhạt cười, cũng không nói gì thêm, đây là đồ vật năm đó hắn để lại ở Ma giới, lại bị Hắc Minh Bá lấy được, đưa cho Hắc Minh Thi Hiên, những thứ này sâu xa lại nói được rõ ràng.

Không nói thêm gì nữa, thân ảnh lóe lên, đã biến thành một đạo tàn ảnh, liền chạy về phía lục địa, trong nháy mắt đã tới trước người Lục Thành. Tử Nguyệt đao trong tay gã đã hóa thành một đạo đao mang to lớn, chém về phía lục áp.

Cảm nhận được một đao sắc bén kia, Lục Sát nhíu mày, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau, trong tay đã có thêm một thanh trường kiếm màu đỏ lửa, ngăn trước người mình.

Chỉ nghe một tiếng leng keng nhỏ vang lên, đao kiếm của hai người va chạm vào nhau, Tử Phong chỉ cảm thấy hồ khẩu của mình có chút tê dại, mà Lục Áp cũng chỉ cảm thấy cánh tay của mình có chút đau đớn, bất quá hai người đều là hạng người có tu vi cao thâm, đặc biệt là Lục áp., Mặc kệ là cận chiến, hay là thần thông đều là cường giả nhất đẳng, một kiếm ngăn Tử Nguyệt đao của Tử Phong, tay kia của hắn đã điểm nhẹ một cái, một con hỏa long ở hư không trực tiếp hình thành, đánh về phía Tử Phong.

Đối mặt với con Hỏa Long đang bay nhanh đến này, Tử Phong thét dài một tiếng, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một tia nhe răng cười, một đầu Viêm Ma cực lớn xuất hiện ở sau lưng của gã, mở ra miệng to như chậu máu nuốt vào con Hỏa Long kia, hư ảnh con Viêm Ma này thật lớn như vậy, vậy mà một ngụm cắn đứt đầu Hỏa Long, cả đầu Hỏa Long lập tức vỡ vụn thành mảnh vỡ.

Ngay lúc đầu Viêm Ma kia muốn tiếp tục nhào lên cắn nuốt Lục Áp, trong tay Lục Trọng đã có thêm bảy cái đại đỉnh, bảy cái đại đỉnh màu xanh cổ, mỗi cái đều có phong cách cổ xưa như thế, càng tản ra một cỗ khí tức Hồng Hoang.

Vừa mới nhìn thấy bảy cái đại đỉnh này, sắc mặt đám người Diệp Tĩnh Vũ liền biến đổi, cái này dĩ nhiên là Cửu Đỉnh Đại Vũ Vương đã luyện, cùng hai cái đại đỉnh trong tay Lạc Linh Nhi giống nhau như đúc.

Bảy cái đỉnh lớn vừa ra, lập tức sinh ra một cỗ hấp lực cực mạnh, hai cái đỉnh lớn trên người Lạc Linh Nhi tựa như được cái gì kêu gọi, trực tiếp từ trong cơ thể nàng vọt ra ngoài, tổ hợp cùng bảy cái đỉnh lớn kia, hợp thành một trận thể kỳ quái, trực tiếp vây Tử Phong lại.

Nhìn thấy tình huống như vậy, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, chỉ có trên mặt Tử Phong vẫn lạnh lùng như vậy, một tay nắm chặt Tử Nguyệt Dao, hai con ngươi màu tím rơi vào trên Cửu Đỉnh. Gã cảm giác trong mỗi cái đại đỉnh đều ẩn chứa một cỗ khí tức rất mạnh, đó là một cỗ khí tức sinh mệnh, chẳng lẽ bên trong Cửu Đỉnh còn phong ẩn thứ gì sao?

Vừa cảm nhận được khí tức sinh mệnh cực mạnh kia, đám người Diệp Tĩnh Vũ vẫn không có phản ứng gì, sắc mặt Tỳ Hưu sau đó đã kinh biến một hồi, một đoạn ký ức gần như đã hoàn toàn bị lãng quên lại một lần nữa xuất hiện trong đầu hắn, trong miệng kinh hô: “Cẩn thận, bên trong phong ấn Kim Ô!”

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, miệng Cửu Đỉnh đã bắn ra đạo đạo quang mang màu lửa đỏ, ngay sau đó liền thấy chín bóng người không lồ màu lửa đỏ từ trong Cửu Đỉnh trực tiếp bay ra.

Bọn hắn vừa mới bay ra chỉ bằng kích thước của lão ung bình thường, nhưng khi bọn hắn bay đến bầu trời, mỗi một con đều có thân thể mấy vạn trượng, cánh duỗi ra đến hơn mười vạn trượng, mà thân thể của bọn chúng càng cháy lên ánh lửa nóng rực. Ánh lửa kia rất chói mắt, từ xa nhìn lại, tựa như chín vàng mặt trời lơ lửng trên bầu trời.

Thái Cổ Kim Ô, năm đó bị Toan Nghê bắn xuống chín con Thái Cổ Kim Ô, hồn phách của bọn họ vậy mà bị Đại Vũ Vương phong ấn ở trong Cửu Đỉnh, tình huống như vậy mà ngay cả Hậu Côn Bằng cũng không biết.

Mà Lục Áp lại càng không biết dùng thủ đoạn gì, vậy mà khiến cho chín con Kim Ô này hóa thành chân thân, nhìn thấy thân hình dài đến vạn trượng kia, ngay cả sắc mặt Tử Phong cũng hơi đổi.

Kim Ô a, Kim Ô chân chính a, Thái Cổ hoàng đế tuần tú chín đứa con trai a, năm đó bọn họ đều dựa vào thực lực ngang ngược uy chấn Hồng Hoàng, nếu không phải Lạc Nhật Thần Tiên của Kỳ Lân là khắc tinh của bọn họ, cho dù là Thần Tôn như Chúc Dung cũng chưa chắc có thể đối phó được với chín con Kim Ô.

Dù cho Tử Phong tràn đầy tự tin vào thực lực của mình, nhưng nhìn thấy chín con Kim Ô này, trong lòng của hắn cũng xuất hiện một tia lo lắng.

“Cửu Chuyển Kim Ô trận, đi!” Lục Trọng khẽ quát một tiếng, chín con Kim Ô bỗng nhiên phát ra tiếng kêu chói tai, thân thể không hề phóng thẳng đến Tử Phong.

Cùng là hỏa diễm, trên thân Tử Phong nổi lên Tử Viêm thiên hỏa, mà trên thân Kim Ô phát ra Thái Dương Chân Hỏa thuần khiết nhất, đây đều là một trong Tam Giới hỏa diễm lợi hại nhất, rốt cuộc ai lợi hại hơn?

Lúc này Ô Huyền muốn kéo cung, nhưng vừa rồi lúc đại trận bị phá hủy, bọn họ đều bị trọng thương, làm sao còn có thể kéo cung, chỉ có thể trơ mắt nhìn những con Kim Ô dưới sự chỉ huy của Lục Áp này tấn công Tử Phong.

Ngay lúc này, Diệp Tĩnh Vũ toàn thân hết sức lực bỗng nhiên giãy dụa đứng lên, hần nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, trong tay hần xuất hiện một quyển cổ thư màu vàng, chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Nếu là pháp bảo khác, những pháp trận khác, với bản lãnh hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ, có lẽ không cách nào phá giải, nhưng đây xác thực là Cửu Đỉnh Đại Vũ Vương lưu lại, mà tất cả thành tựu Đại Vũ Vương năm đó đều ghi chép ở bên trong Lạc Thư, lúc này Cửu Đỉnh vừa ra, Diệp Tĩnh Vũ làm sao còn không rõ nên làm thế nào?

Tuy nói những người như Phục Hy, Đại Vũ Vương đều đã vẫn lạc, thế nhưng bọn họ cũng đã sớm lưu lại hậu chiêu...

Trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ, lập tức liền thấy trên Hà Đồ Lạc Thư bộc phát ra đạo đạo quang mang màu vàng. Cửu Đỉnh vốn đã bị lục áp đã luyện bỗng nhiên phát ra tiếng ong ong, thân thể Cửu Kim Ô đang nhào về phía Tử Phong bỗng nhiên run rẩy một trận, trong miệng phát ra tiếng kêu bi thảm, tựa như bị tra tấn gì đó, thân thể cực lớn không ngừng giãy dụa, tựa hồ muốn thoát khỏi trói buộc của Cửu Đỉnh.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Lục Áp khẽ biến sắc mặt, gã nào có nghĩ tới trong tay Diệp Tĩnh Vũ lại còn có đồ vật như Hà Đồ Lạc Thư tồn tại, gã không phải đem pháp bảo của mình giao cho người yêu của mình sao? Làm sao gã còn giữ lại đồ vật như vậy chứ?

Đang muốn tiếp tục thúc giục chú ngữ cưỡng ép khống chế chín con Kim Ô, thì Hi Dương vẫn chưa ra tay lại hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy Đông Hoàng Chung màu xanh từ trong cơ thể nàng xông ra, trực tiếp bay lên giữa không trung, nhẹ nhàng chấn động, lập tức một tiếng chuông vang lên, chín con Kim Ô vốn còn muốn giãy dụa lập tức yên tĩnh trở lại.

Bọn chúng đều là con trai của Đế Tuấn, lúc này đối mặt với pháp bảo của phụ thân mình, dù cho trí nhớ đã biến mất nhưng vẫn sợ hãi theo bản năng.

“Hi, đây là cơ hội của ngươi!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ khẽ quát một tiếng, lại đoạt lấy Đông Hoàng chung, trực tiếp trùm về

phía Lục Lục, bản thân hắn đã tiêu hao hết khí lực, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, ngã vào trong lòng yêu kiều, mà thân thể của Hi Dương đã hóa thành một con Hỏa Điều khổng lồ phóng lên trời.

Mỗi một con Kim Ô đều có thân thể mấy vạn trượng, chính là Tam Túc Ô toàn thân tản ra hỏa diễm, mà Chu Tước do Hi Dương biến thành cao tới mười vạn trượng, vậy mà trực tiếp một ngụm nuốt lấy một con Kim Ô, ngay sau đó nhanh chóng nhào về phía tám con Kim Ô khác, chỉ trong nháy mắt đã cắn nuốt toàn bộ tám con Kim Ô còn lại., Lập tức thấy trên người nàng vốn hỏa diễm rất vượng bắt đầu cháy rừng rực, như vậy liền giống như một khối củi bị thiêu đốt đổ ra một thùng dầu, toàn bộ bầu trời phẳng phất bị lửa lớn bao trùm, ánh lửa ngút trời, đúng là chói mắt, làm cho mọi người đều không mở được hai mắt.

Lục Quan Tuyệt không nghĩ tới Kim Ô mình vất vả có được lại làm áo cưới cho người khác, phải toàn lực ra tay đánh chết Hi Dương, cướp đoạt thân hồn Kim Ô, nào ngờ Đông Hoàng Chung lại trực tiếp trùm tới mình, không chỉ có thế, ngay cả Cửu Đỉnh kia cũng triệt để mất đi không chế của mình, thật giống như sóng lại, chụp về phía mình.

Mà Tử Phong vốn còn đang chuẩn bị ngăn cản Kim Ô đã liền lĩnh đánh tới hắn, Tử Nguyệt Dao trong tay kéo một cái, một đạo đao mang màu tím sáng mỹ triệt để bao phủ hắn.

“Đi đi...” Lúc này, ngay cả Lương Tiểu Thuần bị đánh lên trọng thương, cũng hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp tể Tru Tiên Tứ Kiếm ra, giống như Diệp Tĩnh Vũ, sau khi tể ra Tru Tiên Tứ Kiếm, cả người hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tu vi Lục Áp cao thâm, thế nhưng đồng thời phải đối mặt với thân khí siêu cấp như Đông Hoàng Chung, Cửu Đỉnh, Tru Tiên Tứ Kiếm, sắc mặt cũng kịch biến một hồi, đặc biệt là Tử Phong, chiến lực của gia hỏa này cũng tương đối cường hãn đấy.

“Diệt Viêm Phá Thiên Đao...” Tử Phong khẽ hừ một tiếng, đao mang chém ra lập tức tăng vọt, hóa thành một vầng trăng khuyết khổng lồ màu tím, xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Áp...

“Vô Cực, cứu ta!” Đối mặt tuyệt cảnh như thế, trong miệng Lục Trọng vậy mà cũng không nhận được truyền đến một tiếng kinh hô. Gã vừa mới dứt lời, nam tử đang quần chiến cùng Vương Tiểu Hồ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, thân thể trong nháy mắt tăng vọt. Chỉ trong nháy mắt, đã mọc ra một gã thân cao hơn vạn trượng, toàn thân cơ bắp nổi lên, đầu là một hán tử đầu trâu cực lớn.

Một cỗ ma khí cường đại phô thiên cái địa bộc phát ra từ trên người nam tử, bản thân hắn thì bước thẳng về phía trước một bước, đi thẳng tới trước người Lục Áp, một tay ôm Lục Lâm vào trong ngực, mặc cho đao mang của Tử Phong cùng Đông Hoàng Chung, Cửu Đỉnh rơi vào trên người mình...

Mà nhìn thấy toàn bộ dung mạo nam tử mọi người đều kinh hãi, đặc biệt là Hình Thiên, hai mắt của hắn tuy rằng bị bóng, thế nhưng là cỗ ma khí nồng đậm trên thân nam tử kia lại quen thuộc như vậy, trên bụng của hắn vậy mà lộ ra vẻ khó có thể tin được...

Về phần hoá thân thành Xích Di Toan Nghê, Vương Tiểu Hồ cũng đồng thời kinh hô: “Kỳ Vu?”

Chương mười bảy bổ xuống ngày hôm đó.

Xi Vưu? Tất cả mọi người đều cả kinh, làm sao có thể là Xi Vưu? Xi Vưu năm đó không phải sau khi chiến bại biến mất sao? Làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Mà hắn làm sao có thể đứng ở một bên Lục Áp? Ngay lúc mọi người kinh hô, Đông Hoàng Chung kia trực tiếp đâm vào lưng Xi Vưu, lập tức liền thấy một đạo thanh quang nở rộ ra., Sau lưng Xi Vưu nổ ra một lỗ máu, mà Cửu Đỉnh cũng đồng dạng lưu lại trên người gã chín hố sâu, về phần đạo đao mang của Tử Phong kia lại ở phía sau lưng gã kéo lê một vết thương thật dài, mà vết thương lại bị hỏa diễm cực cao thiêu đốt.

Thế nhưng Xi Vưu lại tựa như không có cảm giác giống như, chỉ như che chở Lục Áp, chờ đợi những công kích này xong, bỗng nhiên đuổi người ra, một tay bắt Lục Áp vào trong tay, trực tiếp giống như ném ném bóng bay, ném mạnh ra ngoài.

Thân thể Lục Trọng lập tức biến thành một đạo hỏa quang, phóng lên tận trời, tựa hồ muốn chạy trốn khỏi chiến trường.

“Người trốn không thoát đâu!” Vừa lúc này, thân ảnh Tử Phong trực tiếp đuổi theo, Hi Dương vừa mới cắn nuốt chín thần hồn Kim Ô cũng có thực lực tăng mạnh, hóa thành một con Chu Tước màu lửa đỏ cũng đánh về phía Lục Áp, tuy nói nàng không rõ vì sao chuyện gì lại như vậy, nhưng xuất phát từ bản năng, nàng lại hiểu được, hiện tại tuyệt đối không thể để Lục Ngô trốn thoát.

Hơn nữa thôn phệ thần hồn chín con Kim Ô, tu vi của nàng đã đạt đến Vũ cấp đỉnh phong, nếu có thể thôn phệ được lục áp, đạt được cảm ngộ của hắn, bước ra bước kia sẽ không còn là việc khó.

Nữ nhân Diệp Tĩnh Vũ của nàng, nàng không chỉ làm một cái bình hoa, nàng sẽ trở thành trụ cột lớn nhất cho Diệp Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Tử Phong cùng Hi Dương lại muốn truy kích Lục Áp, tên bị Lục Áp gọi là Vô Cực, được Vương Tiểu Hồ xưng là hán tử Xi Vu ngựa mặt lên trời gầm lên giận dữ, muốn đuổi theo Tử Phong.

“Ta mặc kệ ngươi là Xi Vu, còn là ai, hôm nay muốn cứu Lục Áp cũng tuyệt đối không thể!” Lúc này, Xích Di Thương, hoặc có thể nói Vương Tiểu Hồ đã một bước tiến về phía trước, ngăn trước người Xi Vu.

Thân hình của hắn cũng cấp tốc tăng vọt, trực tiếp cao đến vạn trượng, tương đương Xi Vu kỳ.

Nhìn thấy Vương Tiểu Hồ ngăn cản đường đi của mình, hán tử to lớn kia lại lần nữa phát ra tiếng tru rống, thân thể trực tiếp nhào tới Vương Tiểu Hồ. Cảm nhận được lực lượng của hắn cường đại, Vương Tiểu Hồ nào dám khinh thường, một tay chụp một cái, một thanh cự phủ xuất hiện trong tay, trực tiếp bổ tới hán tử. Đối mặt với một búa kinh khủng này, hán tử vậy mà trực tiếp đánh một quyền về phía cự phủ.

“Ầm ầm...” Một tiếng, thanh cự phủ kia vậy mà bị một quyền của hán tử đánh cho nát bấy, lực phản chấn cuồng bạo càng chấn cho Vương Tiểu Hồ liên tục lui về phía sau. Hai tay cầm búa cũng tê dại một hồi, trong mắt càng lộ ra vẻ kinh hãi, khí lực của hán tử này làm sao có thể mạnh mẽ như vậy?

Lúc này, hầu tử và Dương Tiễn cũng đại chiến ba trăm hiệp, Dương Tiễn đã gọi ra Hạo Thiên Khuyển, thế nhưng Hạo Thiên Khuyển hung mãnh lại bị Hầu Tử một gậy đánh chết, mà Hầu Tử đang phát cuồng lại bỏ qua phòng thủ, Kim Cô Bồng trong tay không muốn sống vung loạn lên người Dương Tiễn. Trên bầu trời, chỉ thấy ngàn vạn cơn ánh màu vàng óng, đâu còn nhìn thấy nửa điểm thân hình Dương Tiễn.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn kia, trong lòng Dương Tiễn đau khổ một trận. Đã nhiều năm như vậy trôi qua, thực lực của gã mặc dù cũng đang tiến bộ, thậm chí chiến lực của gã còn vượt qua đệ tử đời thứ hai Xiển Giáo. Thế nhưng hầu tử tiến bộ càng nhanh hơn, vốn cho là gã không hiện hóa ba thân, chính mình còn có thể đánh một trận. Thế nhưng gã nổi điên lên, chính mình ứng phó cũng là cố hết sức.

Tuy nói hầu tử phát cuồng có rất nhiều sơ hở, thế nhưng tốc độ của nó thực sự quá nhanh, nhanh hoàn toàn che giấu những kẽ hở này, chính mình hoàn toàn có thể tìm cơ hội cho nó một đao, thế nhưng kết quả chính mình cũng bị Kim Cô Bổng của nó đập trúng, cây gậy kia chính là thần thiết trấn áp tứ hải Đại Vũ Vương năm đó, lại trải qua nhiều năm đã luyện, không biết nặng bao nhiêu, thân thể mình hiện tại có thể thừa nhận sao?

Nhìn thấy Lục Áp không biết bay đi nơi nào, thấy đầu quái vật cực lớn kia, Dương Tiễn bỗng nhiên hiểu ra, hết thấy đều là sắp xếp của mấy vị phía trên kia, tuy nói ba người mình không phải vứt bỏ, thế nhưng cũng không phải quân cờ cuối cùng của bọn họ, lúc cần thiết, coi như bỏ mấy người mình căn bản không phải vấn đề lớn.

Quân cờ, quân cờ, chính mình bước ra bước kia, nhưng cuối cùng vẫn là quân cờ a, vì sao? Vì sao? Chẳng lẽ Dương Tiễn ta cả đời này chỉ có thể làm một quân cờ sao? Không, Dương Tiễn ta tuyệt không nguyện ý làm một quân cờ, cho dù là quân cờ trong tay chưong giáo sư tổ.

Trong bất tri bất giác, tu vi tâm cảnh Dương Tiễn tăng nhanh, trước mắt gã bỗng nhiên một mảnh sáng ngời, một ít đồ vật trước kia gã nhìn không thấu tại thời khắc này nhìn thấy thanh tịnh như thế.

“Bát Cửu Huyền Công biến hóa...” Trong miệng Dương Tiễn bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, thân ảnh của gã bỗng nhiên lóe lên, vậy mà trực tiếp hóa thành bảy đầu quái vật to lớn, một đầu viên hầu to lớn cao vượt qua vạn trượng, toàn thân trắng như tuyết to lớn, đang cầm trong tay một cây côn sắt màu đen., Quét về phía Tôn Ngộ Không, một đầu mãng xà cực lớn dài đến mấy vạn trượng, thân thể to đến mấy trăm trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến màu đen, đang phun lưỡi rắn, từng đạo sương mù màu đen từ trong miệng hắt phun ra, chụp vào Tôn Ngộ Không.

Một con heo rừng to như một ngọn núi cao, miệng heo mọc ra hai cái răng nanh sắc nhọn, đang điên cuồng lao về phía Tôn Ngộ Không, tựa hồ muốn cắn nuốt gã.

Còn có một con sơn dương, một con trâu rừng, một con Sơn cầu, cùng một con rết không sai biệt lắm với măng xà kia, toàn bộ xông về phía Tôn Ngộ Không.

Tại thời khắc này, Dương Tiễn vậy mà lấy pháp lực vô thượng hóa ra Mai Sơn thất quái năm đó...

“Hừ, một đám gà đất chó sành, cũng muốn chống lại lão Tôn sao?” Nhìn thấy Dương Tiễn lúc này mới lĩnh ngộ thuật hiển hóa kia, Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên thân thể lắc một cái, một gã đạo nhân, một gã đại Phật màu vàng mười tám mặt hai mươi bốn tay từ trong cơ thể lão đi ra.

Chính là Đấu Chiến Thánh Phật, chỉ thấy trong tay Đấu Chiến Thánh Phật cầm các loại pháp khí Phật môn, trực tiếp nghênh đón thất quái Mai Sơn, mà Ngộ Không đạo nhân lại vẫy tay một cái, lẳng ẩn cùng Ngũ Phương Thần kỳ một mực lơ lửng giữa bầu trời kia lại tới tay của hắn, vậy mà trực tiếp xếp bằng ngồi trong hư không, bắt đầu luyện hóa hai kiện pháp bảo này, mà yêu thân Tề Thiên Đại Thánh lại tiếp tục cầm Kim Cô Bổng đánh về phía Dương Tiễn.

Trong thời điểm này, còn có tâm tư về pháp bảo, cũng chỉ có một mình hắn.

Đối mặt với cường thế của Đấu Chiến Thánh, Mai Sơn Thất Quái rõ ràng rơi xuống hạ phong, chỉ có thể cầm trong tay các loại pháp bảo công hướng Đấu Chiến Thánh Phật. Thế nhưng trong tay Đấu Chiến Thánh Phật lại xuất hiện một cây bảo thụ bảy màu, chính là Thất Bảo Diệu Thụ.

Từng đạo quang mang bảy màu sáng lên, những bảo vật kia toàn bộ bị quét xuống, mà pháp thân cực lớn của Đấu Chiến Thánh Phật kia trực tiếp xông tới, đập một trận về phía bọn hắn, chỉ trong chốc lát đã bị Đấu Chiến Thánh Phật gõ nát nát, biến thành trận trận quang mang. Mà bản thể Dương Tiễn vì vậy mà phun ra một ngụm máu tươi, nhưng vào lúc này, Kim Cô Bổng của hầu tử tựa như đã đè ép xuống.

Đối mặt một bồng kinh khủng kia, Dương Tiễn theo bản năng giơ Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao trong tay lên, muốn ngăn cản một gây kinh khủng như vậy.

“Ầm ầm...” Một tiếng vang thật lớn, một đám mây hình nấm trực tiếp bay lên giữa trung tâm bọn hắn, lực lượng khổng lồ kia vậy mà đập Tam Tiêm Song Dao trong tay Dương Tiễn thành hai đoạn, lực phản chấn to lớn đánh bay Dương Tiễn ra ngoài, hai cánh tay càng tựa như thịt thả vào máy xay thịt, trực tiếp bị quấy nát bầy, chỉ còn lại xương cốt màu vàng kia.

Lúc này, cũng là lúc Vương Tiểu Hồ giao thủ với cự hán một hiệp đầu tiên...

Thân ảnh cự hán cùng Dương Tiễn cơ hồ bị đánh ngã cùng nhau, nhìn thoáng qua Dương Tiễn cơ hồ bị đánh tàn. Cự hán kia không có nửa điểm đồng tình, ngược lại ngược bồng nhiên đuổi ra một chương, một tay bắt lấy Dương Tiễn, dưới tình huống mọi người không kịp phản ứng, đã trực tiếp ném Dương Tiễn vào trong miệng mình.

Lập tức liền nghe thanh âm răng rắc rắc vang lên, đó là thanh âm lúc đồ ăn bị cắn vỡ...

“Ngươi...” Nhìn cự hán này lại hung tàn như thế, ngay cả đồng bọn của mình cũng muốn thôn phệ. Vương Tiểu Hồ kinh sợ một hồi. Còn con khỉ ở bên cạnh càng là lửa giận bành trướng, Dương Tiễn là đối thủ của gã, là đối thủ gã tán đồng. Dù muốn giết, cũng là chính mình nên đến, lúc nào đến phiên con quái vật này.

Gã định huy bồng đánh chết cự hán này, chợt thấy thân thể cự hán bỗng nhiên sáng lên một đạo hào quang màu vàng chói mắt. Thân thể hắn vốn cực lớn vậy mà lại một lần nữa bành trướng, thương thể trên lưng lại nhanh chóng phục hồi như cũ, bất quá chỉ trong nháy mắt công phu., Bóng người kia đã cao tới trăm vạn dặm, tuy nói còn không lớn bằng chân thân Bàn Cổ, nhưng thân ảnh như vậy cũng cực kỳ đáng sợ, hơn nữa càng quan trọng hơn là hai chân gã vậy mà biến thành một cái đuôi rắn thật lớn, nửa người trên của gã vậy mà cũng đã biến thành một phụ nhân dung mạo tuyệt mỹ.

Phụ nhân không mặc gì khác, mái tóc dài đen nhánh từ bên hông rủ xuống, vừa vặn che khuất xuân quang trước ngực, nhìn thấy hình dạng phụ nhân, cảm nhận được khí tức trên

người phụ nhân truyền đến, Tôn Ngộ Không cũng được, thập nhị Thiên Vu cũng vậy, đều là từng người sắc mặt kịch biến...

Chuyện này... Xảy ra chuyện gì vậy? Đây không phải là Nữ Oa Thánh Hoàng sao? Sao hắn lại biến thành Nữ Oa Thánh Hoàng rồi?

Ngay thời điểm Hầu Tử đang ngây người, thì cái đuôi rắn của ả đã quét tới, trực tiếp quét lên người con khi, lực lượng khủng bố trực tiếp quét bay Hầu Tử ra ngoài, bay xa hơn vạn dặm. Trên đường đi không biết đã đập vỡ bao nhiêu ngọn núi lớn, thân thể của ả ta lại truyền đến tiếng đùng đùng, hiển nhiên cũng bị thương rất nặng...

Thân thể Vương Tiểu Hồ cũng đang không ngừng biến lớn. Nhìn thân hình đối phương không ngừng biến hóa, hắn đã dần dần minh bạch chuyện gì xảy ra.

Cũng chính vào lúc đó, bộ dáng của Nữ Oa lại biến ảo một hồi, hóa thành một nam tử, một nam tử đầu người thân rắn, chỉ thấy hắn điểm một ngón tay, một tấm Bát Quái đồ xuất hiện trên bầu trời, cứ như vậy trùm xuống Vương Tiểu Hồ.

Phục Hy, Thánh Hoàng Phục Hy? Sao lại biến thành Thánh Hoàng Phục Hy rồi?

Vương Tiểu Hồ muốn né tránh, thế nhưng bát quái kia bao hàm cả Thiên La Vạn Tượng, nào có thể tránh thoát, toàn bộ thân thể của hắn bị bao lại, tựa như bị nhốt ở trên mạng nhện vậy, rốt cuộc không cách nào nhúc nhích mấy may.

Lúc này, Đấu Chiến Thánh Phật và Ngộ Không đạo nhân cũng đồng thời xuất thủ, bất quá khi nhìn ra đối phương không ngờ hóa thành Phục Hy Thánh Hoàng, Ngộ Không đạo nhân lại không có ý định dùng Uẩn Ấn và Ngũ Phương Thần Kỳ công kích, chỉ là lấy ra hai thanh phi kiếm cực phẩm đâm về phía quái vật này.

Thế nhưng quái vật kia vẫn không sợ hãi, thân ảnh lại lần nữa biến ảo, vậy mà biến thành một gã sắc mặt già nua, giống như lão nông, chính là Thần nông vốn nên vẫn lạc...

Cũng không thấy hắn có động tác gì, thân thể chỉ đập nhẹ một bước về phía trước, cứ như vậy đi tới trước người Ngộ Không

đạo nhân, trực tiếp đấm một quyền về phía ngực Ngô Không đạo nhân. Tâm thần Ngô Không Đạo Nhân xiết chặt, thân thể cấp tốc lui về phía sau. Vừa lùi lại, đã lùi lại mấy trăm vạn dặm, lúc này mới tránh được một quyền kinh khủng này, thế nhưng một ngọn lửa nóng rực khác đã từ dưới chân hấn bốc lên.

Đó lại là một loại hỏa diễm không có bất cứ màu sắc nào...

Sinh mệnh chi hỏa...

Đúng vậy, chính là Sinh Mệnh chi hỏa của Thánh Hoàng...

Giờ phút này hấn vậy mà hóa thành người chết...

Nếu là Ngô Không đạo nhân tu vi cao thâm, làm sao có thể nghĩ tới thủ đoạn của đối phương lại nhiều như vậy? Chỉ cần sơ sẩy một chút, trực tiếp bị ngọn lửa sinh mệnh kia đốt cháy, tinh huyết toàn thân đều đang không ngừng thiêu đốt, chỉ đành tranh thủ thời gian vận công chữa thương, ngăn cản sự ăn mòn của ngọn lửa sinh mệnh.

Giờ khắc này, cho dù là kẻ ngu cũng hiểu được đến cùng là xảy ra chuyện gì, Phục Hy, Nữ Oa, Thần nông, người Toái, bao gồm Xi Vưu, những người này đều đã sớm vẫn lạc, nhục thể của bọn họ vậy mà bị người đã luyện thành khô lồi, trở thành khô lồi không có một chút ý thức chỉ biết phục mệnh lệnh.

Vừa nghĩ tới những đại nhân vật sinh sôi nảy nở, có thể khóc, nhưng sau khi chết lại rơi vào kết cục như vậy, trong lòng mọi người đều cảm thấy bi phẫn, đặc biệt là Thập Nhị Thiên Vu. Bọn họ tuy từng vẫn lạc, thế nhưng dù sao cũng bị Xi Vưu thu thập tàn hồn, trở thành thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, cuối cùng còn ngưng tụ chân thân, bọn họ ít nhất còn sống tiêu dao?

Nhưng bọn Phục Hy thì sao? Năm đó bọn họ vì nhân loại mà làm nhiều chuyện như vậy, nhưng cuối cùng lại bị người ta đã luyện thành khô lồi, đi giết những nhân loại từng bảo vệ bọn họ, nếu trời có linh mới biết được như vậy thì bọn họ làm sao chịu nổi?

Có thể luyện thân thể mấy Đại Thánh Hoàng thành khô lồi, trong Tam Giới cũng chỉ có mấy người kia, chúng kiến quái vật kia bức bách Thánh Phật còn sót lại liên tiếp lui về phía sau, trong mắt Thập Nhị Thiên Vu đồng thời chảy ra nước mắt đỏ như máu, cho dù là Huyền Minh, lúc này cũng lệ rơi đầy mặt.

Bọn họ tuyệt đối không thể để Thánh Hoàng mà mình kính yêu chết không nhắm mắt, tuyệt đối không thể đủ, bọn họ phải ngăn cản chuyện như vậy phát sinh.

Vu tộc bắt diệt, Nhân tộc bắt diệt, Thánh Nhân làm đạo, thiên địa vô tình, đã vô tình thì sẽ phá...

Mười hai Thiên Vu đồng thời nhìn thoáng qua Diệp Tĩnh Vũ đang hôn mê trong lòng yêu kiều, trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc kiên quyết, vì chiến thắng cuối cùng kia, vì nguyện vọng của các Thánh Hoàng, cho dù hy sinh mình cũng không sao...

Mười hai Thiên Vu tề tụ, chân thân Bàn Cổ hiện ra!

Trong miệng Thập Nhị Thiên Vu đồng thời lầm bầm niệm một chú ngữ khó hiểu, liền thấy thân thể bọn họ cấp tốc thiêu đốt, thân ảnh của từng câu mang biến mất trước tiên, trực tiếp biến thành một đạo quang mang dung nhập vào thể nội Diệp Tĩnh Vũ, ngay sau đó là Chúc Dung, sau đó là Tỳ Hưu thu lại, tiếp đó là cộng công, sau đó là Hậu Thổ.

Mộc, Hỏa, Kim, Thủy, Thổ đại biểu cho Thiên Vu của Ngũ Hành chuyển hóa toàn bộ tinh nguyên của bản thân thành một bộ phận của Diệp Tĩnh Vũ. Khi Hậu Thổ tiêu tán, Huyền Minh cũng theo sát phía sau, hắn từng giây từng phút ở cùng Hậu Thổ, mấy vạn năm trước như thế, mấy vạn năm sau vẫn như vậy.

Mạnh lương, Thiên Ngô, cũng lần lượt dung nhập vào trong cơ thể Diệp Tĩnh Vũ. Lúc thân ảnh của Hình Thiên sắp biến mất, hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét to một tiếng: "Xi Vưu đại huynh, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!" Vừa dứt lời, trong nháy mắt hắn cũng biến thành một cổ chiến ý trùng thiên, dung nhập vào thể nội Diệp Tĩnh Vũ.

Ngay sau đó là Côn Bằng, giờ phút này trong mắt hấn lóe ra hai loại tình cảm, một loại là bi phần giống như đám Đại Vu, một loại là tiếc hận sinh mệnh, tiếc hận sinh mệnh, đặc biệt là cuối cùng hấn hóa thành một đạo quang mang nhìn thoáng Hồ Mộ, nơi đó tràn đầy bất đắc dĩ.

Hồ Tư Mộ minh bạch, đó là một phản ý thức thuộc về hồ ly...

Cuối cùng, thân ảnh Hận Nguyệt cũng dần dần biến mất, nhìn ý thức còn mê man, thế nhưng thân thể đã bắt đầu run rẩy Diệp Tĩnh Vũ, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng bỗng nhiên hiện ra một nụ cười tươi sáng: “Đệ đệ ngoan, tỷ tỷ thật sự không muốn rời đi như vậy sao? Nhưng tỷ tỷ lại không thể không rời đi, ngươi có nhớ tỷ tỷ không?”

Một tiếng than nhẹ cuối cùng, chính là mềm mại xương, trực tiếp đâm vào tim Diệp Tĩnh Vũ...

“Không...” Diệp Tĩnh Vũ đang mê man bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhưng thân thể Hận Dạ đã biến thành một đạo hồng mang, dung nhập vào trong cơ thể hấn...

Trong tích tắc, Diệp Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cuộn cuộn không ngừng hình thành trong cơ thể mình, nhưng trái tim của hấn lại đau đớn như thế, nhìn về phía trước trống rỗng, trong đầu hấn bắt gặp hiện ra mấy thân ảnh cao lớn...

Chúc Dung chân đạp Hỏa Long, hấn cao ngạo như vậy, bá đạo như vậy, trầm mặc ít nói, Huyền Minh lạnh như băng, còn có Thiên Ngô, Câu Mang các loại,..., cuối cùng còn có cái kia vũ mị động lòng người hạn hẹp, bọn họ thật sự cứ như vậy đi sao?

Thật sự đi như vậy sao? Sẽ không bao giờ xuất hiện nữa sao?

Đây không phải kết cục mà hấn muốn, đây tuyệt đối không phải là kết cục mà mình muốn, hấn không nên làm vậy, đừng...

Nỗi bi phần trong lòng biến thành Nộ Diễm xông phá trời xanh, không ngừng bốc cháy, lực lượng bàng bạc không ngừng bộc phát ra, ánh mắt của hấn lúc này đỏ rực một mảnh...

Nếu trời có thể vô tình, ta sẽ đập vỡ thiên địa kia...

Ta muốn nghịch thiên...

Chiến ý cường đại tuyệt luân của Hình Thiên bộc phát hoàn toàn, một tay trao vào hư không, Thiên Tôn đao đã xuất hiện trong tay hắn, trực tiếp phóng về phía quái vật khổng lồ đang đánh Đấu Thánh Phật liên tiếp lui về phía sau...

“Đi thôi, cuối cùng giải thoát, diệt nguyên khai thiên trăm!”
Trong miệng Diệp Tĩnh Vũ truyền đến một tiếng rồng to lớn, mà bản thân hắn thì hai tay cầm đao, hung hăng chém về phía con quái vật kia.

Con quái vật do thân thể của Cực Đại Thánh Hoàng luyện thành.

Đây là thân thể của các Thánh Hoàng, bọn họ vì nhân loại trả giá hết thảy, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp nhận lắng nhục như vậy, đây là tâm nguyện của mười hai Thiên Vu, không phải sao?

Giải thoát, tất cả mọi người đều được giải thoát, được giải thoát triệt để...

Đao mang chói mắt không dừng lại chút nào, trực tiếp rơi vào đầu vai thân ảnh to lớn kia, một cỗ Hỗn Độn chi lực bùng nổ trong nháy mắt hình thành, tựa như cắt đậu hũ trực tiếp hóa quái vật kia thành hai nửa.

Khí Hỗn Độn đao cuồng bạo không ngừng xé rách hai nửa thân thể còn lại, căn bản không cho cơ thể này có cơ hội phục hồi như cũ, trực tiếp quấy cho nó nát bầy.

Theo thân thể vỡ vụn này, Bát Quái đồ đang vây khốn Vương Tiểu Hổ cũng biến mất theo. Mà Hầu Tử bị đập bay rất xa cũng kéo theo thân thể rách nát trở về, nhìn thấy quái vật kia bị giết, lúc này mới thở ra một hơi.

Một đao chém giết quái vật, Thiên Thư một mực dừng lại trong đầu Diệp Tĩnh Vũ kia lại một lần nữa bắn ra đạo đạo đạo quang mang màu vàng, từng đạo tin tức đến từ Phục Hy cùng Đại Vũ Vương nhanh như thiểm điện chui vào trong đầu Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí một ít linh ngộ cực kỳ cao minh, một ít kỹ

năng thần thông cường đại, kể cả mười hai thần thông của Thiên Vu cũng nhất nhất hiện trong đầu Diệp Tĩnh Vũ.

Căn bản không cần phải học, hắn đã hoàn toàn minh ngộ.

Đúng vậy, đây là một loại đại triệt đại ngộ, một thứ hoàn toàn thuộc về bản thân hắn...

Không có đi cần thận ký ức những thần thông kia, càng không thử xuống những thần thông kia, tâm thần của hắn đã bị hấp dẫn hoàn toàn bởi những lịch sử được ghi chép trong Thiên Thư.

Bọn Phục Hy vậy mà thật sự bị đám người Thái Thượng, Nguyên Thủy, U Minh, A Di Đà Phật liên thủ diệt sát, U Minh thì thôi đi, dù sao hắn cũng là Ác Ma cao nhất Thần Phá, thế nhưng Thái Thượng và Nguyên Thủy vậy mà vì truyền bá đạo của mình, vì diệt sạch tất cả vu, vậy mà làm ra chuyện cầm thú bực này không bằng.

Lúc ác ma xâm lấn, bọn họ đi ngang qua quỹ đạo, là đám người Phục Hy, Nữ Oa, Thần nông suất lĩnh Đại Vu bảo vệ nhân loại, sau khi đám ác ma thối lui, bọn họ lại nhảy ra ngoài, muốn truyền giáo cho nhân loại, còn tuyên truyền mình mới là người bảo vệ, còn bố trí mai phục, tập kích giết chết mấy vị Đại Thánh Hoàng, nhưng lại ẩn giấu đoạn lịch sử này...

Bọn họ làm như vậy khác gì cầm thú? Còn A Di Đà Phật lại càng là vì một bảo kỳ, ra tay phục giết mấy Đại Thánh Hoàng, bọn họ không phải cả ngày nói chúng sinh bình đẳng, Phật từ bi sao? Sao lúc ra tay lại độc ác như vậy? Còn hung ác hơn cả ác ma...

Nhìn thấy văn tự như vậy, Diệp Tĩnh Vũ phảng phất thấy được cảnh tượng bi tráng của mấy vạn năm trước, bi tráng của mấy vị Thánh Hoàng bị phục kích, bắt đết dĩ, cảm giác như vậy thật khó chịu...

“Các ngươi làm hết thảy đều sẽ không làm không công, tuyệt đối sẽ không!” Trong miệng nhẹ giọng lầm bầm vài câu, đơn chỉ trong hư không kia liên tục huy động, những nhục thân nổ tung kia lại bắt đầu cấp tốc ngưng tụ, bất quá trong nháy mắt

liền hình thành mấy pho tượng to lớn, so với núi cao còn cao hơn...

Phục Hy, Nữ Oa, Thần nông, trần trụi, còn có Ma Thần Xi Vụ hung danh bên ngoài...

Bọn họ đã vẫn lạc, thế nhưng tinh thần của bọn họ vĩnh viễn sống ở trong lòng mọi người, cho dù là Diệp Tĩnh Vũ, một nhân vật chưa bao giờ đem đại nhiệm thiên hạ để ở trong lòng, giờ khắc này cũng bị cảm động không thôi.

Lại một ngón tay điểm ra, một đạo hào quang màu xanh sáng lên, đồng thời chui vào trong cơ thể của Lương Tiểu Hữu và Tề Thiên Đại Thánh, liền thấy thương thế của hai người đều đang cấp tốc khôi phục như cũ, chỉ trong nháy mắt, thương thế đã hoàn toàn hồi phục, Lương Tiểu Song cũng từ trong hôn mê tỉnh lại...

“Đại ca, Đại Thánh, còn có tiền bối...” Đám người Diệp Tĩnh Vũ, Hầu Tử lên tiếng, cuối cùng lại không biết xưng hô thế nào với Vương Tiểu Hồ, cuối cùng đành phải nói một câu tiền bối...

“Hiện tại cũng đã đến lúc phá vỡ lá cờ rồi...”

“Ừm...” Trả lời Diệp Tĩnh Vũ lại là một đầu Tử Phong tóc dài màu tím, hắn và Hi Dương đã trở về, từ khí tức trên người Hi Dương không ngừng phát ra xem ra, nàng cũng đã thành công bước vào một bước kia...

Nhìn Tử Phong, lại nhìn Hi Dương, cuối cùng nhìn đám người Lạc Linh Nhi Cửu Phượng, Diệp Tĩnh Vũ trong mắt lóe ra quang mang nóng rực...

“Đã như vậy, phá cho ta đi, khai thiên tích địa chém!” Miệng Diệp Tĩnh Vũ phát ra một tiếng rống to, thân thể của hắn nhanh chóng bành trướng, cuối cùng trực tiếp hóa thành thân thể khổng lồ mấy trăm vạn dặm, cầm Thiên Tôn đao trong tay, trở tay bổ tới bầu trời kia...

Không xây dựng được, vậy thì đánh nát mảnh thiên địa này...

Chương 1078 phát sinh dị biến.

Nguyên giới, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, A Di Đà Phật, Chuẩn Đề đạo nhân, U Minh Giáo Chủ, một người đều chú ý đến động tĩnh của hạ giới., Khi đám người Tử Phong xuất hiện, trên mặt bọn họ đều lộ ra thần sắc kinh hãi, thậm chí U Minh đều có xung động tự mình hạ giới, nhưng cuối cùng lại bị Thái Thượng Lão Quân đè nén xuống. Mặc dù bọn họ đã đánh giá thấp năng lực tính toán của mấy người Diệp Tinh, khiến cho Tử Phong và Vương Tiểu Hồ đều ần nấp xuống hạ giới., Thế nhưng hắn còn có con át chủ bài của mình, chính là con rối kia, con rối được luyện từ thân thể mấy vị Thánh Hoàng, đó là một tác phẩm đặc ý nhất của Thái Thượng Lão Quân, cũng chỉ có hắn mới có năng lực dung luyện thân thể tàn phá của mấy vị Thánh Hoàng, tạo thành một cỗ khôi lỗi có thực lực cường đại không kém Thánh Nhân.

Hắn tin tưởng với sức mạnh của con khôi lỗi này, cho dù là hai người Tử Phong, Vương Tiểu Hồ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Dù sao bọn họ tuy rằng siêu thoát, thế nhưng tu vi của bọn họ cũng không đạt tới cảnh giới Thánh Nhân chân chính, bọn họ chỉ có tư cách khiêu chiến Thánh Nhân, chỉ có tư cách thôi, cũng giống như một cái khoa học có tư cách thi đại học, nhưng cũng không phải là học sinh bình thường.

Nhưng hắn nào có thể nghĩ đến, thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận bị phá, cuối cùng Thập Nhị Thiên Vu vậy mà lấy tinh huyết bản thân biến thành lực lượng hỗn độn khổng lồ nhất kia, trở thành một phần của Diệp Tinh Vũ, khiến hắn đạt được lực lượng cuộn cuộn không ngừng., Nếu như nói trước kia Diệp Tinh Vũ hiện hóa ra Bàn Cổ chân thân còn có thời gian hạn chế, thì hiện tại hắn đã có thể hiện ra vô cùng vô tận Bàn Cổ chân thân rồi, có thể nói, giờ khắc này hắn chính là Bàn Cổ, Bàn Cổ khai thiên tích địa kia.

Con rồi mà mình dốc lòng đã luyện lại bị một đao của hắn chém nát, sức mạnh như vậy cũng chỉ có Bàn Cổ Thánh Hoàng mới có sức mạnh như vậy, đó là sức mạnh thuần túy nhất.

Bọn họ còn không kịp phản ứng gì khác, chỉ cảm thấy mặt đất Nguyên giới chấn động một hồi, ngay sau đó liền thấy một vết đao mang khổng lồ dài đến trăm vạn dặm từ phía dưới bộc phát ra, chiếu rọi toàn bộ thiên địa...

Đó là một đao óng ánh, đó là một đao bá đạo, đó là đao của khai thiên, là một đao đánh xuống đất, đó tuyệt đối là một đao mạnh mẽ...

Một đao chỉ có một đao, khiến đám người Thái Thượng phảng phất thấy được thời khắc Bàn Cổ Thánh Hoàng cầm trong tay Bàn Cổ Phủ khai thiên tích địa.

Tựa như thời khắc này thiên địa vỡ vụn, lại tựa hồ tại thời khắc này tách ra, chia làm Thanh Thiên cùng đại địa...

Tất cả mọi người đều trấn trụ, đều bị một đao này áp chế, bọn họ tu luyện nhiều năm như vậy, tâm cảnh sớm đã đạt tới tình trạng giềng cổ không gợn sóng, nhưng giờ khắc này trên mặt bọn họ lại toàn bộ thay đổi sắc mặt, trong lòng bọn họ càng nổi lên từng gợn sóng, đây mới là sức mạnh chân chính của Bàn Cổ sao?

Ván cờ này, thật sự phải do đám người mình tự mình ra tay sao?

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Diệp Tĩnh Vũ toàn thân mặc hắc y, tay cầm Thiên Tôn đao từ trong khe hở cực lớn bước ra, theo sát phía sau là hầu tử toàn thân lóng lánh kim quang, cùng với Tử Phong, Vương Tiểu Hồ cầm cự phủ trong tay Tử Nguyệt đao.

Cuối cùng là Lương Tiểu Từ cầm Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay, chỉ có điều giờ phút này sắc mặt gã tái nhợt, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Hi Dương, cũng là cầm Đông Hoàng chung trực tiếp đi tới, nhưng lại tựa sát bên cạnh Diệp Tĩnh Vũ, về phần những

người khác bởi vì tu vi không đủ, lại lưu lại ở hạ giới, đến loại cấp độ này, số lượng đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

Không có siêu thoát, ngay cả tư cách xuất thủ với bọn họ cũng không có...

“Sư tôn...” Nhìn thấy Thông Thiên giáo chủ bị vây ở chính giữa, Lương Tiểu Thuần kêu nhẹ một tiếng, vẻ dữ tợn trên mặt càng đậm.

“Ha ha, vì sư còn tưởng các người còn phải năm trăm năm nữa mới đi lên, không nghĩ tới vậy mà lại nhanh như vậy, Thái Thượng, Nguyên Thủy, mỗi một lần các người đều thắng, lần này, các người nhất định phải thua a!” Nhìn thấy đám người Diệp Tĩnh Vũ bá đạo vô cùng lao đến như vậy, trên mặt Thông Thiên lộ ra nụ cười xán lạn, hắn chịu đựng mấy vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của mình rồi.

“Ha ha, Thông Thiên sư đệ, có phải người cao hứng quá sớm rồi hay không, cho dù hấn thực sự luyện thành Bàn Cổ chân thân, nhưng người chẳng lẽ cho rằng chúng ta thật sự sẽ thua sao? Chúng ta chính là năm người, ngoại trừ người và hấn, người cho rằng người khác có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta sao?” Nghe được lời nói của Thông Thiên, một Thái Thượng Lão Quân vốn rất bình tĩnh lại mở miệng nói ra đầu tiên.

Có thể nói, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ và Bàn Cổ Thánh Hoàng tới bờ bên kia, tu vi pháp lực của hấn là người mạnh nhất Tam Giới, cho dù bàn cờ này có hậu chiêu cuối cùng đánh bại quân cờ Diệp Tĩnh Thần, cũng là ván cờ do hấn bày ra, nào ngờ lại bị Thập Nhị Thiên Vu và Diệp Tĩnh Vũ phá.

Biến số như vậy không chỉ vượt qua suy tính của Diệp Tĩnh Thần và Trần Tiểu Long, thậm chí còn vượt qua cả suy tính của hấn, mà hoàn toàn là biến số một chiêu.

Nhưng dù vậy, Thái Thượng Lão Quân vẫn không cho rằng bọn người mình thua, đám người Phục Hy đều đã vẫn lạc, chỉ dựa vào mấy đứa trẻ này, chẳng lẽ còn có thể dao động địa vị của bọn họ sao?

Chỉ cần bọn họ toàn lực ra tay, cho dù xóa bỏ Thiên giới bây giờ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Vậy cộng thêm chúng ta thì sao?” Ngay lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó liền thấy một con Hắc Long cực lớn từ phương xa bay đến, lần đầu tiên còn ở ngoài ngàn dặm, trong nháy mắt đã đến trước mặt, ở trên đầu Hắc Long, còn có ba tên nam tử, một gã tướng mạo anh tuấn ở giữa, ánh mắt tà mị, nhìn tựa hồ vĩnh viễn bất cần đời.

Bên trái là một gã anh tuấn tương tự, bất quá ánh mắt lại kiên định như vậy, tựa hồ trong lòng luôn có tín niệm muốn hoàn thành, về phần một gã bên phải, lại mang theo một đôi mắt kim ti, nhìn qua nhĩ nhận nhĩ nhận.

Ánh mắt Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp rơi vào trên người tên nam tử đứng ở trung tâm kia, tướng mạo của hắn, vậy mà thật sự giống hư ảnh lúc trước truyền thụ cho mình Bá Nguyên Quyết như đúc kia, chẳng lẽ hắn chính là tổ tông của mình sao?

Nhìn thấy ba người Diệp Tinh Thần đến, Hầu Tử nhếch miệng cười cười, Thông Thiên cũng nhẹ nhàng cười cười, mà sắc mặt mấy người Thái Thượng lại âm trầm một hồi, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng có thể đối phó được với đám người mình sao?

Bất quá ba người Diệp Tinh Thần cũng không tỏ vẻ gì, hắn và Âu Dương Tuấn trực tiếp bước qua đầu Hắc Long, chỉ để lại một mình Trần Tiểu Long đứng trên đầu Hắc Long.

“Tiểu Hổ, ngươi và tiểu Long cùng nhau xuống đi, bay lượn, lời thương, La Ân, lão khố bọn họ đã xuống hạ giới, bất luận thế nào, các ngươi nhất định phải bảo vệ bọn họ...” Diệp Tinh Thần nhìn Diệp Tĩnh Vũ một chút, lại quay đầu nói với Vương Tiểu Hổ.

Vương Tiểu Hổ gật đầu, trực tiếp bước lên con Hắc Long kia, cùng Trần Tiểu Long chạy xuống hạ giới. Hắn hiểu, theo như lời Diệp Tinh Thần thì bọn họ là ai, đều là người mà bọn họ muốn bảo vệ, bọn họ đều không siêu thoát. Nếu đám người Thái Thượng liệu lĩnh phát động thiên khiển, bọn họ căn bản khó có thể chống cự.

Diệp Tĩnh Vũ nhìn Diệp Tĩnh Thần, không nói thêm gì, chỉ hướng Hi Dương nói một câu: “Hi Hi, người cũng đi xuống đi? Các nàng cần người!”

Hi Dương nhìn người chung quanh một chút, mơ hồ biết được mấy người này cũng không phải mình có thể đối kháng, nhẹ nhàng gật đầu, trước khi đi, lại giao Đông Hoàng Chung cho Diệp Tĩnh Vũ.

Mà hầu tử bên cạnh lại lấy ra Ngũ Phương Thần Kỳ giao cho Hi Dương, hẳn biết trận chiến tiếp theo sẽ kịch liệt cỡ nào, hạ giới có quá nhiều người có quan hệ với Diệp Tĩnh Vũ, hẳn nhất định phải bảo vệ tốt bọn họ.

Tuy nói hiện tại thân thể hẳn đã cường hãn, thế nhưng đối thủ hẳn đối mặt cũng cường đại như vậy, hẳn không muốn bị thương tổn gì.

Hạ giới, Lạc Nhược Phong đã hóa thành pháp thân khổng lồ lơ lửng giữa không trung, trực tiếp hóa ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bao phủ toàn bộ giang sơn của mình vào trong. Ngay sau đó kết thành Cửu Đỉnh trong tay Lạc Linh Nhi, lấy Cửu Đỉnh làm cơ sở, lại một lần nữa bày kết giới Cửu Châu, hoàn toàn bao phủ giang sơn của hẳn.

Bên cạnh hẳn còn có vài tên nam tử, chính là đám rừng bay lượn bên cạnh người Diệp Tĩnh Vũ năm xưa, La Ân, Lô Thương, Côn phu.

Mấy người này cũng đã siêu thoát từ nhiều năm trước, khi Vương Tiểu Hồ, Trần Tiểu Long, Hi Dương hạ xuống, kết giới này đã hoàn toàn hoàn thành, đặc biệt là năm phương thần kỳ dung nhập vào, khiến cho kết giới Cửu Châu có năng lượng không ngừng cung ứng, lại phối hợp với lực lượng của mấy đại cường giả, mặc dù không dám nói có thể triệt để ngăn cản được tiến công của mấy người Thái Thượng, nhưng vẫn có thể làm được.

Đương nhiên, mấy vị phu nhân của Diệp Tĩnh Thần cũng theo đám người Lâm Phi Phong hạ giới, bọn họ đều hiểu, ván cờ chờ đợi mấy vạn năm sắp kết cục.

Yếu thắng, bọn họ sẽ không còn nỗi lo về sau, vứt bỏ bao quần áo trên người, hoàn toàn tiêu dao trên thế gian, nếu bại, cũng chỉ là hồn phi phách tán mà thôi.

Trải qua nhiều năm như vậy, các nàng ai cũng không nhìn thấu sinh tử...

“Hừ, mấy đứa trẻ đã thành Đạo chỉ có mấy vạn năm, chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng các ngươi có thể lật trời sao?” Thái Thượng và những người khác căn bản không có ý định động thủ ngay lập tức, chờ đám người Diệp Tĩnh Vũ bố trí xong hết thủy, U Minh giáo chủ mới hừ lạnh một tiếng, như vậy không để đám người Diệp Tĩnh Vũ, thậm chí Diệp Tĩnh Thần vào trong mắt chút nào.

Nói thật, tuy nói trận đánh cờ này đối phương vẫn luôn có hậu thủ, thậm chí biến số cuối cùng kia vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, thế nhưng U Minh giáo chủ vẫn không cho rằng những gia hỏa Hậu Thiên Thành Đạo này có thể tạo thành uy hiếp với đám người mình, có lẽ uy hiếp duy nhất chính là tiểu tử Thông Thiên và Bàn Cổ chân thân kia?

“Ha ha, nếu mấy vị thật sự đồng tâm hiệp lực, có lẽ chúng ta thật sự không cách nào lật đổ Thiên Đạo này, nhưng mà mấy vị thật sự đồng lòng sao? A Di Đà Phật, không biết hắc là ai? Hắc là đệ tử của người a?” Diệp Tĩnh Thần cười nhạt một tiếng, lại bỗng nhiên nắm ra một cái đầu tròn...

Nhìn thấy cái đầu này, A Di Đà Phật biến sắc, đây không phải chính mình vất vả thậm chí lấy mạng Vi Đà đổi lấy nguyên sao? Hắc chính là lá bài tẩy cuối cùng của mình sao? Nhưng hiện tại còn chưa kịp sử dụng đã bị người này xóa sổ.

Mà mấy Đại Thánh Nhân khác cũng biến sắc, bọn họ thật sự không nghĩ tới vào lúc này, A Di Đà Phật lại còn muốn lưu lại hậu thủ, lẽ nào hắc không biết hiện tại đã đến thời khắc sinh tử tồn vong rồi sao?

“Du Ca ma ni, tư tâm của ngươi quá nặng, làm sao có thể thành Phật Đạo Tổ, để bản đạo tiền ngươi một đoạn đường!” Ngay lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân vẫn luôn ở bên cạnh A Di Đà Phật, vẫn luôn cùng hắc tiến thoái, lại bỗng nhiên lấy ra một

cây pháp trượng lóe ra ánh sáng bảy màu, trực tiếp đập tới đầu hấn...

Đó mới là Thất Bảo Diệu Thụ, là Thất Bảo Diệu Thụ chân chính, cũng chính là cây Bồ Đề Thụ năm đó Thích Ca Ni thành Phật ngộ đạo...

Mà trong nháy mắt khi Chuẩn Đề đạo nhân cử động, thân ảnh Hưu Tử đã trực tiếp nhảy tới, giơ lên cây thiết bổng màu vàng to lớn kia, liền đập tới thân thể A Di Đà Phật...

Thánh Nhân thứ mười bảy, thứ mười bảy không chết.

Hầu như ngay khi Hầu Tử hành động, thân ảnh của Diệp Tinh Thần cũng đã bước dài ra ngoài, trực tiếp đâm một quyền về phía Thái Thượng Lão Quân, mà Diệp Tinh Vũ không hề do dự, cũng trực tiếp xách theo Thiên Tôn đao đi theo. Mấy đại Thánh Nhân, tu vi của Thái Thượng Lão Quân là cao nhất, chẳng lẽ mình không đi đối phó với những người khác hay sao?

Về phần Tử Phong và Âu Dương Tuấn thì đồng thời ra tay, công hướng U Minh giáo chủ...

“Nguyên Thủy, hôm nay ta và ngươi cũng nên tính toán ân oán những năm gần đây rồi...” Thông Thiên cũng hét dài một tiếng, rút Thanh Bình kiếm của mình ra, trực tiếp đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy sư tôn của mình động thủ, Lương Tiểu Từ đâu còn đứng sững tại chỗ, Tru Tiên Tứ Kiếm run lên, thân ảnh đã nhào tới, để cho một mình hắn đối kháng với Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ có chút khó khăn, nhưng có sư tôn của mình ở bên cạnh đánh lén, chẳng lẽ không được sao?

Hết thầy phát sinh quá nhanh, lúc đám người Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng lại muốn cứu giúp A Di Đà Phật, thân ảnh Diệp Tinh Thần và Diệp Tinh Vũ đã đi tới trước người hắn, Thiên Tôn Đao cùng ngôi sao bạo công tới hắn, nào còn tâm tư cứu giúp a di đà phật.

Trong tay hắn xuất hiện một cái queo ngoặt, thân ảnh cấp tốc lui về phía sau. Vừa lùi lại không biết bao nhiêu vạn dặm, trực tiếp tránh được sự tiến công của hai người.

Nhưng vào lúc này A Di Đà Phật lại cảm nhận được lực lượng khổng lồ truyền đến từ Thất Bảo Diệu Thụ, trên mặt kinh hãi,

hắn nào nghĩ đến Chuẩn Đề đạo nhân ngày thường thân cận với mình sẽ là người ra tay đầu tiên.

Hơn nữa Chuẩn Đề đạo nhân cách hắn gần như thế, sao hắn có thể ngăn cản được? Cũng may Cửu phẩm Liên đài mà hắn ngồi có công năng tự động hộ chủ, trong nháy mắt khi Chuẩn Đề khởi hành đã tỏa ra đạo đạo quang mang màu vàng bao phủ hoàn toàn hắn vào bên trong, nhưng dù sao cũng tự động hộ chủ. Không trải qua nửa điểm thúc giục của A Di Đà Phật, công kích bình thường đương nhiên là đủ rồi, thế nhưng người ra tay lại là Chuẩn Đề đạo nhân, hơn nữa còn là một kích đang vận sức chờ phát động, chỉ trong chốc lát, ánh sáng màu vàng kia đã bị đánh cho tan nát, mà lúc này, Kim Cô Bồng của con khi đã hung hăng đập tới.

”đụng...” Một tiếng vang thật lớn, Kim Cô Bồng không có bất kỳ trở ngại nào nên lên đầu A Di Đà Phật, kim quang bắn loạn xạ, đập vào đầu A Di Đà Phật là một trận lóa mắt, lực lượng khổng lồ đập bay cả người hắn ta từ trên đài sen cửu phẩm ra ngoài, không biết bay ra bao xa...

“Đồ trọc nhà ngươi, năm đó dám dè lão Tôn năm trăm năm, hôm nay lão Tôn liền báo mối thù một núi năm đó!” Một gậy đập bay A Di Đà Phật, Tôn Ngộ Không trực tiếp đứng trên cửu phẩm kim liên của A Di Đà Phật, chỉ vào A Di Đà Phật phía dưới vừa cười vừa nói.

A Di Đà Phật một tay che đầu mình, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, cũng chỉ có người đạt tới cấp độ như hắn vừa trúng một đòn của Tôn Ngộ Không đã vỡ vụn, nhưng hắn là người đứng đầu một giáo, bây giờ bị người ta đập trúng một gậy như vậy, thế nhưng da mặt bị thương rất lớn, hắn vẫn luôn lộ ra từng khuôn mặt khổ sở lộ ra thần sắc phẫn nộ, tuy nhiên phẫn nộ của hắn lại không phải hướng Tôn Ngộ Không phát đến, mà là nhìn về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

“Vì sao?” A Di Đà Phật thật sự nghĩ mãi mà không rõ, Chuẩn Đề đạo nhân có quan hệ tốt nhất với hắn lại đột nhiên ra tay đối phó với hắn.

“Vì sao? Thích Ca Ma ni, chẳng lẽ ngươi đã quên năm đó ngươi ngộ đạo như thế nào sao? Làm thế nào để siêu thoát

sao?” Trên mặt Chuẩn Đề đạo nhân lộ ra một tia khinh thường.

A Di Đà Phật sửng sốt, nghĩ đến cảnh năm đó mình lĩnh ngộ hết thấy nhân quả thế gian dưới Bồ Đề Thụ, trở thành A Di Đà Phật, trở thành người đứng đầu một giáo.

Bồ Đề chính là đại trí, chính là biểu tượng minh ngộ, mà Chuẩn Đề đạo nhân còn có một thân phận chính là Bồ Đề lão tổ, mà Thất Bảo Diệu Thụ trong tay hắn chính là do cây Bồ Đề năm đó mình ngộ đạo biến thành.

Không sai, có thể nói, chính mình có thể lĩnh ngộ tầng kia, có thể siêu thoát, hết thấy đều là ở một bên điểm tỉnh mình, nói cho cùng, hắn tối thiểu cũng xem như là nửa sư tôn của mình., Thế nhưng sau khi mình trở thành giáo chủ, lại một mực hưởng thụ kính ngưỡng của hàng ngàn hàng vạn Phật tử, còn hắn thì sao? Hắn vẫn luôn ở sau lưng mình, thậm chí rất nhiều Phật tử căn bản không biết có chuẩn Đề tồn tại. Thậm chí là chính mình, cũng chưa từng coi hắn là một chuyện, vẫn luôn xưng hô bằng đạo huynh, nhưng nào có chút tình cảm tôn kính nào.

Vừa nghĩ tới đây, A Di Đà Phật đã minh bạch nguyên nhân vì sao Chuẩn Đề muốn ra tay với hắn, trên mặt lộ ra một tia cười khổ, xem ra là mình tham quá nhiều rồi.

“Nói như vậy, đầu khỉ này chính là quân cờ người bố trí năm đó sao?” A Di Đà Phật nhìn Chuẩn Đề, cười khổ nói.

“Không sai, hành động của người làm ta rất thất vọng, hắn đích thật là quân cờ ta bố trí, dùng để đối phó với quân cờ của người!” Chuẩn Đề không có bất kỳ ý tứ phủ nhận, trực tiếp mở miệng nói ra.

“Ha ha, đầu khỉ, người nghe thấy rồi đó, người chỉ là một con cờ của hắn!” A Di Đà Phật lại nhìn Hầu Tử, cười nhạt nói.

“Người cái đầu trọc này, đến lúc này còn muốn châm ngòi quan hệ giữa chúng ta, quân cờ, cờ thủ thì sao chứ, kết quả còn không phải xem nắm đầm ai lớn hơn, xem lão Tôn Nhất Bổng một gậy...” Tôn Ngộ Không làm sao gánh nặng A Di Đà Phật, lại một lần nữa nắm chặt gậy Kim Cô xông tới.

Chuẩn Đề đạo nhân cũng mỉm cười, cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ, bước ra một hồi bước chân huyền diệu, từng bước từng bước đi về phía A Di Đà Phật, mỗi một bước đều có một cỗ lực lượng cực mạnh đang hình thành, đó là một cỗ lực lượng khiến Giáo chủ cũng phải thay đổi sắc mặt.

Đây chính là tuyệt học vô thượng “Thất Tinh Đạp Nguyệt bộ” mà Chuẩn Đề đạo nhân lĩnh ngộ nhiều năm như vậy!” Mỗi một bước đều có lực lượng Đạp Toái Tinh Thần, đạp nát lực lượng tinh không...

Khi hần cứ như vậy đi tới trước người A Di Đà Phật, cỗ lực lượng bàng bạc kia đã chấn động đến A Di Đà Phật liên tục lui về phía sau, mà gậy của con khi càng hóa ra ngàn vạn cơn ảnh, bao phủ hoàn toàn A Di Đà Phật, chỉ thấy từng đạo hoả hoa bắn loạn trên người A Di Đà Phật.

Bị hai tên sư đồ Chuẩn Đề đạo nhân chèn ép đến không thở nổi, A Di Đà Phật cũng một bụng tức giận, không còn làm tư thế phòng thủ nữa, trong miệng hừ nhẹ một tiếng, thân hình Trượng Lục bỗng nhiên run lên, một thân ảnh cực lớn chui ra từ trong cơ thể hần.

Đó là một bóng người toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ rực, phía sau còn có một vầng mặt trời đỏ rực đang thiêu đốt, chính là Bất Động Minh Vương Đại Nhật Như Lai trong Ngũ Đại Minh Vương.

Như Lai vừa ra, liền trực tiếp một chương đập về phía Tôn Ngộ Không, chính là phân thân của A Di Đà Phật năm đó đã đè Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Hành Sơn.

Thấy Như Lai vừa xuất hiện, vẻ dữ tợn trên mặt Tôn Ngộ Không càng đậm, thân thể lắc một cái, Đấu Chiến Thánh Phật và Ngộ Không đạo nhân mười tám mặt hai mươi bốn tay hiển hóa ra, đồng thời nghênh đón đại nhật Như Lai.

Bất Động Minh Vương vừa xuất hiện, tứ đại Minh Vương cũng xuất hiện, Đông Phương Chi Tam Thế Minh Vương là A Kiết Như Lai, hóa ra ba đầu tám tay, từng đạo thanh quang từ sau lưng hần toát ra., Phương Nam quân đội Đồ Lợi Minh Vương là bảo bối, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân hoả quang

trùng thiên. Tây phương chi đại uy đức minh vương là vô lượng thọ mệnh, sắc mặt uy vũ, giống như chiến thần hạ phàm. Kim Cương Dạ Xoa ở phương bắc, Minh Vương vì không có thời gian mà sắc mặt dữ tợn, thật sự giống như dạ xoa xuất thế, một cỗ hung lệ chi khí không ngừng phát ra...

Năm vị Minh Vương này vừa hiện, trên người A Di Đà Phật lập tức bộc phát ra khí tức khác hẳn lúc nãy, đó là một cỗ khí tức sát phạt, không có nửa điểm từ bi.

Đặc biệt là Dạ Xoa Minh Vương Bất Không thành tựu Như Lai cùng Đại Uy Minh Vương Vô Lượng Thọ Lai lại phối hợp với Đại Nhật Như Lai đồng thời đánh về phía ba bộ phân thân của hầu tử, ý tứ có thể triệt để xóa bỏ.

Mà hai vị trí đại danh vương khác lại cùng bản thể A Di Đà Phật đồng thời công về phía Chuẩn Đề đạo nhân, Hạ Tam Thế Minh Vương A Lận, tám cánh tay như tay của Như Lai, đồng thời nắm các loại pháp thuẫn, ngăn được Thất Tinh Đạp Nguyệt Bộ của Chuẩn Đề đạo nhân. Bảo Sinh Như Lai thì trong tay thêm một vòng pháp luân màu lửa đỏ, tựa như Phong Hỏa Luân công về phía Chuẩn Đề đạo nhân. Về phần bản thể A Di Đà Phật, lại cầm trong tay một cây Hàng Ma Xử, đập về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhìn thấy A Di Đà Phật hung hãn như vậy, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không lưu thủ nữa, thân thể lắc một cái, một vị Đại Phật màu vàng mười tám mặt hai mươi bốn tay từ trong cơ thể hắt đi ra, cầm trong tay Lạc Châu, La Tán, Bảo Kính, Hàng Ma Xử, Trảm Yêu Kiếm, Trấn Ma Tháp các loại binh khí pháp bảo, trực tiếp cứng rắn hai tên Vương, mà bản thân hắt lại là nắm chặt Thất Bảo Diệu Thụ hóa thành một thanh trường kiếm nghênh đón A Di Đà Phật.

Hai đại Giáo chủ vừa mới giao thủ, chính là một trận địa chấn thiên dao động, từng đợt hào quang màu vàng từ trung tâm của bọn họ bộc phát ra, quét qua hết thảy chung quanh. Không gian Nguyên giới so với Thiên giới còn muốn vững chắc hơn không biết gấp bao nhiêu lần, sơn thạch hoa thảo nơi này so với Thiên giới cũng kiên cố hơn rất nhiều., Thế nhưng đối mặt với những kim quang này, vẫn như cũ giống như đậu hũ bị

quét nát vô tình, không có một ngọn núi, không có một con sông, không có một ngọn cỏ nhỏ, có thể ngăn cản được dư âm của hai người bọn họ...

Mấy ngàn dặm xung quanh bọn hắn đã bị san thành bình địa, thế nhưng chiến đấu của bọn hắn lại từ từ bắt đầu...

Mà lúc này, tay Thông Thiên giáo chủ nắm lấy Thanh Bình Kiếm, giao chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm trong tay một quả Tam Bảo Như Ý, từng đạo kiếm khí không ngừng bắn ra, nhưng đều bị Tam Bảo Như Ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn cản lại.

Tru Tiên Tứ Kiếm mà Lương Tiêu Tế ra cũng căn bản khó có thể làm tổn thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong thời gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại...

Về phần U Minh giáo chủ, ngồi xuống có Cửu U Liên Đài, trên người lại có A Tì kiếm, Nguyên Đồ Kiếm, cơ hồ Tiên Thiên đứng ở thế bất bại, thế nhưng Tử Phong và Âu Dương Tuấn cũng không phải là người lương thiện, đặc biệt là sự phối hợp của hai người quả thực không chê vào đâu được, chỉ dựa vào chiến ý tuyệt cường ngăn chặn U Minh giáo chủ.

Về phần Diệp Tinh Thần và Diệp Tĩnh Vũ, lại dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ ép Thái Thượng Lão Quân liên tục lui về phía sau. Tuy nhiên, mặc dù đang lùi lại, thế nhưng Thái Thượng Lão Quân lại không có bất kỳ thành tích bại nào.

Mắt thấy công kích của hai người lại lần nữa kéo tới, trên mặt Thái Thượng Lão Quân nở một nụ cười nhàn nhạt, bỗng nhiên một tay điểm vào hư không của Nguyên Giới, một chỉ này bỗng nhiên mở ra, mà Thái Cực Đồ cũng là từ trên người hắn bay ra ngoài, lập tức cảm giác được từng đạo sương mù dày đặc phát ra...

Ở phía trước Diệp Tĩnh Vũ và Diệp Tinh Thần, lập tức xuất hiện một mảnh sương mù, mắt Luân Hồi của Diệp Tĩnh Vũ, Cực Quang chi nhãn của Diệp Tinh Thần vậy mà cũng không thấy rõ hư thực.

“Hai vị có dám vào trận đánh một trận không?” Thái Thượng Lão Quân mỉm cười, thân thể hơi lui lại, đã lui vào trong đại

trận, chính là Thái Cực Lương Nghi trận, một trong tam đại hung trận Thái Cổ.

Diệp Tinh Thần nhướng mày, còn đang cân nhắc uy lực đại trận này, Diệp Tinh Vũ đã tăng thế của mình vọt tới Bàn Cổ chân thân, hắn có thể chém vỡ một mảnh bầu trời, chẳng lẽ còn không phá vỡ được một tòa đại trận hay sao?

Mắt thấy Diệp Tinh Vũ đã vọt vào, Diệp Tinh Thần đâu còn do dự gì nữa, tinh quang dưới chân lóe lên, cũng đã vọt vào...

Diệp Tinh Vũ vừa mới xông vào, liền phát hiện mình đã đến một thế giới, một thế giới đối với mình mà nói vừa quen thuộc lại xa lạ, chung quanh tất cả đều là cao lầu, trên đường dài cũng không phải xe ngựa hoa lệ, mà là một loại hộp sắt biết cử động, người khác không biết đó là cái gì, Diệp Tinh Vũ lại rõ ràng mình bạch, đó là ô tô, đó là loại xe hắn quen thuộc nhất kiếp trước...

Trong lúc vô tình, hắn đi tới cửa một trường học, trang phục trên người hắn cũng biến thành màu đen giáo phục, vừa mới bước vào sân khấu, liền thấy hai hàng nam tử ăn mặc chỉnh tề đứng hai bên đường, rất cung kính hành lễ với hắn, nói: “Vũ ca...”

Vũ ca? Đây là một từ ngữ xa lạ cỡ nào a? Nhưng hắn tựa hồ lại kích thích một sợi dây cung nào đó trong lòng Diệp Tinh Vũ. Đúng vậy, đó là chuyện mình ước mơ nhiều nhất kiếp trước, mơ ước bản thân có một ngày có thể trở thành lão đại trong trường viên, tất cả mọi người trong trường học đều là tiểu đệ của mình, bọn họ ở trước mặt mình chỉ có thể cung kính xưng hô mình.

Tất cả những thứ này đều là thật sao?

“Vũ ca, buổi sáng tốt lành!” Mà lúc này, một đám thiếu nữ tuyệt mỹ mặc một bộ thanh thuần đi tới, vây quanh hắn ở trung tâm sân trường, cùng nhau đi vào trong sân trường.

Diệp Tinh Vũ có chút mơ hồ, mình không phải đang nằm mơ chứ?

Rất là theo bản năng vươn tay phải ra, nhẹ nhàng nắm lấy bờ hông một thiếu nữ, loại cảm giác mềm mại này rất là tiêu hồn,

mà thiếu nữ kia lại kiêu mị trừng mắt liếc Diệp Tĩnh Vũ một cái, đáng yêu không nói nên lời.

Thậm chí Diệp Tĩnh Vũ còn biết nàng tên là Dương Oánh, là Ban trưởng lớp mình, vẫn luôn thích chính mình, thậm chí nàng làm việc lâu dài, cũng là vì nguyên nhân của nữ nhân mình. Chẳng lẽ hết thấy những thứ này đều là chân thật sao?

Giờ phút này hắn đã quên mất Lạc Linh Nhi, quên mất Lương Tiểu Y, quên mất Lạc Nhược Phong, quên cả Đấu Hồn đại lục, quên hết mười hai Thiên Vu, quên đi tất cả những gì đã trải qua, hắn chỉ là một cái viên lam bình thường, một đứa trẻ ở sân trường xưng hùng xưng bá mà thôi.

Đúng vậy, đây mới là cuộc sống mà mình mong muốn, đây mới là cuộc sống mà mình hằng mơ ước. Thời gian dần trôi qua, những chuyện khắc khổ khắc sâu trong lòng lại như một giấc mộng, dần dần đi xa trong lòng hắn...

Xuyên qua? Trùng sinh, chúc Dung, đây chính là chuyện trong truyền thuyết, có quan hệ gì với hắn chứ? Hắn chỉ muốn làm nhị thế tử của hắn, hắn chỉ muốn trải qua cuộc sống tiêu dao của hắn, tất cả mọi thứ ở đó đều không liên quan gì tới hắn...

Đúng, nhất định là bộ dáng này, tuyệt đối là như vậy...

Diệp Tĩnh Vũ quên đi hết thấy, cứ như vậy theo mọi người đi vào trong đám giáo sư, lão sư dạy hắn cũng là một nữ tử tuyệt mỹ, mỗi lần đi tới trước bàn khóa của hắn đều mang theo hương thơm, nhiều lần đi tới trước người Diệp Tĩnh Vũ giảng giải cho hắn, bộ vị đầy đặn luôn lắc lư trước mắt Diệp Tĩnh Vũ...

Thật hạnh phúc...

Đúng, hắn cứ trầm mê trong những ngày tháng như vậy...

Sau khi Diệp Tĩnh Thần tiến vào đại trận, cũng phát hiện mình đi vào một sân trường, chỉ có điều đây là một đại học, hơn nữa đường như đang cử hành buổi lễ tốt nghiệp.

Trên đầu hắn đội mũ tiến sĩ, trong tay cầm giấy tốt nghiệp, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, thỉnh thoảng có bạn học đến hợp bóng với hắn, mà phụ thân của hắn cách đó

không xa, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn nhất, tràn đầy hạnh phúc.

Cái gì mà hắc đạo, cái gì tiềm năng, cái gì Vận Mệnh càng không có nửa điểm quan hệ với hắn...

Hắn cứ như vậy tốt nghiệp ở trường học thuận lợi, sau đó tìm được một công việc không tệ, cuối cùng lại quen biết một nữ tử ôn nhu thiện lương, cùng nhau kết hôn, cùng nhau sinh hoạt hạnh phúc...

Cuộc sống như vậy rất thoải mái, cuộc sống như vậy rất là đẹp đẽ, khiến cho Diệp Tinh Thần cái gì cũng không nguyện ý nghĩ tới, hắn cứ như vậy sống chung một cuộc sống hạnh phúc bình thường với Tô Tinh, những cuộc sống siêu cấp máu tanh kia cũng giống như một giấc mộng, một giấc mộng bắt đầu rồi đi...

Về phần những tiềm năng kia, những sứ mệnh kia càng bị hắn xóa bỏ trong trí nhớ...

Thái Cực lưỡng nghi trận, tuy nói sát phạt chi khí không bằng Tru Tiên Kiếm Trận, hung lệ chi khí không bằng thập nhị Thiên Vu diệt tuyệt đại trận, thế nhưng hắn lại là ảo trận mạnh nhất giữa thiên địa, một đại trận khủng bố đem hư ảo hoàn toàn chân thực hóa, bất luận kẻ nào tiến vào trận này, đều có thể lạc mất bản ngã.

Lúc này Diệp Tĩnh Vũ và Diệp Tinh Thần đều bị lạc mất bản thân...

Thời gian từng ngày trôi qua bên trong đại trận, ở bên ngoài đại trận, thời gian cũng từng ngày trôi qua...

Giáo chủ cảnh giới xuất thủ không giống người bình thường, bọn họ đều là tồn tại bất tử bất diệt, muốn phân ra thắng bại cũng không phải dễ dàng như vậy.

Thoáng cái đã mấy chục năm trôi qua, Nguyên Giới rộng lớn vô ngần đã bị đánh cho phá thành mảnh nhỏ, cũng may vùng hư không này là hư không mệnh mông bát ngát, không có giới hạn, không có thời gian.

Mà Thiên giới phía dưới, bởi vì có mọi người thủ hộ, miễn cưỡng ngăn cản được những pháp bảo này tiến công. Mà trong mười năm này, tu vi của mọi người cũng tăng lên rất nhanh, đặc biệt là Yêu Cương đã tu luyện qua song tu cùng Diệp Tĩnh Vũ., Cũng đã bước ra bước kia, mà Lạc Linh Nhi thân là thân thể thuần linh, cũng không bị trói buộc gì, cũng thuận lợi bước ra. Về phần Cửu Phượng, dựa vào một ít ký ức của Thập Nhị Thiên Vu, cũng thuận lợi bước ra một bước này...

Có bọn họ trợ giúp, kết giới Cửu Châu càng thêm vững chắc, Trần Tiểu Long và Vương Tiểu Hồ cuối cùng cũng ra tay, một lần nữa gia nhập chiến cuộc...

Vào lúc này, U Minh Giáo Chủ đã dựa vào Cửu U Liên Đài cùng A Tì Kiếm, Nguyên Đồ Kiếm dần dần chiếm thế thượng phong, hắn cứ như vậy ngồi ở trên Cửu U Liên Đài, ngón tay điểm một cái, A Tì Kiếm trực tiếp đâm về phía Âu Dương Tuấn.

Đối mặt với một kiếm sắc bén này, Âu Dương Tuấn hừ lạnh một tiếng, trường kiếm màu thủy lam trong tay run lên, một đạo sóng nước thật lớn từ trên người gã bộc phát ra, liền đánh tới U Minh giáo chủ.

“Ha ha, nước qua Vô Ngân? Đây hử là Vô Ngân Kiếm mà ngươi ngộ ra? Hiện tại xem ra cũng chỉ thế mà thôi, tiếp ta một chiêu, đại phá thiên địa vô Ngân...” Nhìn thấy một kiếm đại dương mệnh mông kia, U Minh giáo chủ lộ ra nụ cười đắc ý, bỗng nhiên cười ha ha, trực tiếp một chương võ tới Âu Dương Tuấn.

Trong chớp mắt, một cỗ lực lượng ngăm cực mạnh trong nháy mắt hình thành, tạo thành một mảnh hải dương màu đen cực lớn, vậy mà bao phủ một mảnh đại dương mệnh mông do Âu Dương Tuấn biến thành, tựa như một chậu nước trong, bỗng nhiên bị đổ vào một thùng mực nước., Đại dương nhuộm đen, trường kiếm màu thủy lam trong tay Âu Dương Tuấn như thủy tinh vậy, vậy mà xuất hiện vô số vết nứt, cuối cùng bộp một tiếng vỡ vụn ra. Không chỉ có vậy, thân thể của gã cũng bị lực lượng ám thù màu đen này ăn mòn, vậy mà cũng xuất hiện đạo vết rạn.

Đại phá diệt, triệt để đại phá diệt sao?

“Âu Dương...” Nhìn thấy Âu Dương Tuấn bỗng nhiên bị thương, Tử Phong kinh hô một tiếng, Tử Nguyệt Dao trong tay run lên, thân thể như một đầu Viêm Ma to lớn, trực tiếp xông về phía U Minh giáo chủ.

“Ha ha ha, mặc dù tu vi của các ngươi không tệ, thiên phú cũng không tệ, nhưng các ngươi lại thiếu một thứ trí mạng, đó chính là tích lũy, bản tôn sống không biết bao nhiêu trăm triệu năm, bản tôn tích lũy được bao nhiêu thứ lại là thứ các ngươi có thể biết? Hôm nay bản tôn sẽ cho các ngươi biết rõ bản tôn chân chính lợi hại...” Đối mặt với Viêm Ma to lớn của Tử Phong kia, U Minh giáo chủ lại cười ha hả, trong lúc cười to, một tay của hắn đã xuất hiện một cái hồ lô màu đen, toàn thân đen kịt, bên trong màu đen lại nổi lên gợn sóng màu vàng nhạt, một cỗ khí tức kỳ diệu phát ra, tựa như một cái hồ đen...

“Thôn Thiên Hồ Lô, đi!” U Minh giáo chủ hừ nhẹ một tiếng, hồ lô kia đã phóng lên tận trời, trực tiếp hóa thành một cái hồ lô lớn nhìn không thấy giới hạn, nhanh chóng là động khẩu to lớn hơn lỗ đen bình thường, một cỗ hấp lực cực mạnh hình thành, trực tiếp hút Viêm Ma do Tử Phong biến thành vào.

Tử Phong vừa mới bị hút vào bên trong hồ lô, liền cảm giác như mình đi tới một thế giới băng lạnh. Tất cả mọi thứ xung quanh đều là hàn băng màu đen, đó là hàn băng lạnh lẽo nhất của Cửu U chỉ lực ngưng tụ lại. Một cỗ hàn khí cực lạnh chạy về phía Tử Phong. Ngọn lửa ngập trời kia giống như con gà con gặp phải điều hâu, nhanh chóng bị dập tắt, lộ ra bản thể Tử Phong.

Những hàn khí này đều là khắc tinh của hắn a, dù cho thực lực của hắn cao cường, lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được hàn khí công kích kia.

Lúc này, Trần Tiểu Long và Vương Tiểu Hồ đã đánh tới, muốn liều lĩnh đánh về phía U Minh giáo chủ, nhưng lại bị Âu Dương Tuấn ngăn lại.

“Nhanh, nhanh đi trợ giúp hai người bọn Tinh Thần, đặc biệt là tiểu tử Diệp Tinh Vũ kia, hắn mới là nhân vật chính của thế

kỷ này, nhất định phải dẫn hắc ra khỏi Thái Cực Lương Nghi Trận...” Thân thể Âu Dương phun máu tươi khắp nơi, thế nhưng ánh mắt của gã lại sắc bén như thế.

Hắc chờ mấy vạn năm, mới đợi được ngày hôm nay. Vì thắng lợi cuối cùng trong ván cờ này, bọn họ đã bỏ ra quá nhiều công sức, tuyệt đối không thể buông tha cho bọn họ.

Tử Phong có thể chết, hắc có thể chết, thậm chí Diệp Tinh Thần cũng có thể chết, nhưng Diệp Tinh Vũ tuyệt đối không thể chết được, hắc là hi vọng của tất cả mọi người, chỉ cần hắc còn sống, chỉ cần hắc giành được thắng lợi cuối cùng, như vậy hết thảy đều có thể bắt đầu lại một lần nữa...

Nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Âu Dương tuần và Giáo chủ U Minh giáo dữ tợn, Vương Tiểu Hồ và Trần Tiểu Long đồng thời cắn môi mình, cố nén bi thống trong lòng, xoay người đánh về phía Thái Cực Lương Nghi trận.

Thánh Nhân không chết, thiên đạo không dừng, bọn họ tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ...

Kết cục của Chương thứ mười tám mười tám...

“Muốn đi đâu dễ vậy?” Thấy Vương Tiểu Hồ và Trần Tiểu Long muốn đi trợ giúp Diệp Tĩnh bài trừ Thái Cực Lưỡng Nghi trận, U Minh giáo chủ nhe răng cười một tiếng, A Tì kiếm và Nguyên Đồ kiếm trực tiếp bắn ra ngoài, chạy về phía hậu tâm của hai người. Tốc độ đó cực nhanh, giống như hai ngôi sao băng.

Lúc này Âu Dương Tuấn đã bị trọng thương, có thể ngăn cản bước tiến của U Minh giáo chủ đã không tề rồi, nào còn có thể ngăn cản hai thanh hung kiếm này.

“Tiểu Long, ngươi đi đi...” Nhìn thấy hai thanh tuyệt thế hung kiếm này, trong mắt Vương Tiểu Hồ lóe lên một tia kiên quyết, Thái Cực Lưỡng Nghi trận chính là ảo trận, muốn phá giải trận này cần có lực lượng niệm cường đại nhất, mà trong đám người, niệm lực của Trần Tiểu Long là cường đại nhất, ngay cả những người từng bước một tính toán với mấy đại Thánh Nhân kia, đều là do hấn một tay bày bố, cũng chỉ có hấn mới có thể giúp Diệp Tĩnh Vũ bài trừ Thái Cực Lưỡng Nghi trận.

Trong miệng hô to, thân ảnh Vương Tiểu Hồ đã tăng vọt đến mấy ngàn vạn trượng, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt nhô lên, lực lượng Thổ Nguyên cường đại ngưng tụ đến trước người gã tạo thành từng đạo quang mang màu vàng đất, mà bản thân gã vậy mà trực tiếp chạy đến hai thanh hung kiếm kia.

Hấn lại muốn dùng thân thể của mình ngăn cản hai thanh tuyệt thế hung kiếm này. Xoẹt, hai thanh hung kiếm tuyệt thế trực tiếp đâm vào trong cơ thể Vương Tiểu Hồ. Thế nhưng lại bị hấn dùng sức mạnh cường đại hung hăng đè nén trong cơ thể, khiến cho nó không còn năng lực bắn chết Trần Tiểu Long.

Nhìn thấy hành vi tự sát gần như của Vương Tiểu Hồ, Trần Tiểu Long chỉ cảm thấy trái tim mình đập mạnh, trong mắt còn có một ít chất lỏng sáng long lanh nhỏ xuống. Hắn hiểu rõ, hiện tại đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, lúc này bất luận âm mưu gì, bố cục nào cũng không có tác dụng, lúc này cần chính là thực lực, thực lực tuyệt cường.

Để có thể kéo ngắn khoảng cách giữa bọn nhỏ và người sống, bọn họ đã cố gắng hết sức, bày ra một cái bẫy lớn như vậy, hiện tại chính là thời điểm so đấu thực lực, bước chân khê động, người đã thoát ra mấy ngàn vạn dặm, cứ như vậy đi tới trước mặt Thái Cực Lương Nghi đại trận, không chút do dự, đồng dạng bước một bước vào trong đại trận.

Vừa tiến vào trong đại trận, thân thể Trần Tiểu Long vừa bắt đầu thiêu đốt, một cỗ niệm lực khổng lồ bộc phát ra, trực tiếp biến thành một thanh lợi kiếm mạnh nhất, bắn về phía Thái Cực Đồ làm mất trận kia...

Bên ngoài đại trận lúc này, A Di Đà Phật bị áp lực hoàn toàn của Chuẩn Đề đạo nhân và Tôn Ngộ Không đè nén, Thông Thiên giáo chủ vốn liên thủ cùng Lương Tiểu Tiểu, đè ép Nguyên Thủy Thiên Tôn, thế nhưng khi Thái Thượng Lão Quân Đăng xuất thủ, bọn họ lại hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân cầm trong tay một hướng rẽ, không ngừng đánh về phía đầu của Thông Thiên. Ông ta nhìn như già nua, thế nhưng mỗi một lần quẹo qua đều là xảo trá như vậy, lại ẩn chứa quy tắc của Thiên Đạo. Tuy tu vi Thông Thiên cũng không yếu, nhưng lúc này cũng bị đập cho liên tục lui về phía sau, đặc biệt là Tam Bảo như ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thỉnh thoảng lại xuất hiện trên đỉnh đầu của ông ta, khiến cho ông ta căn bản không có dư lực hoàn thủ.

Về phần Lương Tiểu Hữu, nếu không phải hắn có Tru Tiên Tứ Kiếm thông thiên, có lẽ đã sớm bị Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành tro bụi, tồn tại ở cảnh giới Giáo chủ, thật sự không thể khinh thường, vốn cho là mình đã có khả năng đánh bại bọn họ, hiện tại mới phát hiện, hóa ra chênh lệch giữa mình và bọn họ còn không phải là một chút xíu.

U Minh giáo chủ nói rất đúng, dù rằng tu vi của mình đã tiếp cận bọn họ vô hạn, dù cho sức chiến đấu của mình cũng có thể làm bọn họ bị thương, nhưng bản thân lại thiếu đi một phần tích lũy so với bọn họ, đó là tích lũy mấy vạn năm. Lúc mới bắt đầu, chính mình còn có thể miễn cưỡng đối phó với bọn họ, thế nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng tích lũy trong cơ thể mình đã bắt đầu tiêu hao, mà bọn họ lại tựa hồ như vô cùng vô tận.

Hơn nữa pháp bảo trên người bọn họ tầng tầng lớp lớp, chiêu thức của bọn họ cũng tầng tầng lớp lớp, những thứ này đều không phải trong thời gian ngắn có thể tích lũy được, có thể nói, ngoại trừ uy lực của lực lượng, bản thân miễn cưỡng có thể ứng phó được, các phương diện khác chính mình cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Đây là chênh lệch, chênh lệch thời gian, khó có thể vượt qua chênh lệch...

Chiến đấu mấy chục năm đã khiến Lương Tiểu Thuần hiểu ra chuyện này, giờ phút này gã không còn xung động như lúc ban đầu nữa, mà dùng Tru Tiên Kiếm Trận bảo vệ chính mình, cùng với Thông Thiên miễn cưỡng chống lại hai đại Giáo chủ đánh giết, một bên đối kháng hai đại Giáo chủ, một bên gã không ngừng lĩnh ngộ các loại chiến kỹ., Không bao giờ lại tiến công toàn bộ như lúc ban đầu nữa, hẳn hiểu rõ, muốn đánh chết hai đại Giáo chủ thì cơ hội của bản thân cũng không nhiều, hẳn chỉ cần chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho bọn họ một đòn trí mạng nhất.

Lúc này, cảm nhận được có người trực tiếp xông về phía Thái Cực Lưỡng Nghi trận, Thái Thượng Lão Quân nhướng mày, bỗng nhiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Nhị sư đệ, đã đến lúc rồi!”

“Ừm...” Nguyên Thủy Thiên Tôn gật nhẹ đầu, Tam Bảo Như Ý trong tay bỗng nhiên tản mát ra hào quang xanh biếc, thân ảnh của hắn cũng mơ hồ một hồi, một cỗ lực lượng to lớn Khai Thiên Tích Địa từ trong hào quang màu xanh kia phát ra...

“Càn khôn vô cực, thiên địa đúc lại, sáng tạo thiên khúc!” Một trận thanh âm trầm thấp từ trong miệng Nguyên Thủy Thiên

Tôn truyền ra, ngay sau đó liền thấy quang mang màu xanh biếc kia hóa thành một dòng sông màu xanh lục, trực tiếp tựa như Thông Thiên giáo chủ và Lương Tiểu Hữu cuốn tới.

“Lui...” Cảm nhận được lực lượng như vậy, khuôn mặt Thông Thiên giáo chủ lộ ra một tia kinh hãi. Lão tiến lên tóm lấy Lương Tiểu Tắc, đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận xung quanh thân thể mình, sau đó cả người nhanh chóng chạy đến vùng hư không vô ngần kia.

Xa xa nhìn lại, liền thấy bốn đạo kiếm mang phá không mà qua.

Mà quang mang màu xanh biếc kia lại tựa như mọc thêm con mắt, gắt gao theo kiếm mang, tốc độ kiếm quang cực nhanh, chớp mắt đã chạy không biết bao nhiêu trăm triệu dặm. Trong bất tri bất giác, bọn họ đã đi tới một mảnh tinh không., Từng tinh cầu khổng lồ xuất hiện trước mặt bọn họ, thế nhưng những tinh cầu kia bất kể là hành tinh bình thường, hay là sao băng to lớn kia, hễ là bị Tru Tiên Tứ Kiếm quét qua đều nổ tung, cho dù những tinh cầu kiếm khí kia có tránh được Tru Tiên Tứ Kiếm Khí cũng bị ánh sáng xanh biếc bao phủ hoàn toàn, biến mất vô ảnh vô tung.

Đây là một cỗ lực lượng khai thiên tích địa, những ngôi sao kia dưới lực lượng như vậy cũng giống như con sâu cái kiến, căn bản không chịu nổi nửa điểm chống cự.

Nhìn thấy quang mang màu xanh lục kia càng vọt tới gần, lông mày Thông Thiên giáo chủ nhíu chặt lại, lão biết nếu tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị quang mang màu xanh lục này quét trúng.

Thân ảnh bỗng nhiên ngừng lại, Tru Tiên Tứ Kiếm càng là chia ra bốn phương vị dừng lại, hóa thành bốn tòa Kiếm Phong Thông Thiên, trận đồ Tru Tiên xoay quanh dưới chân Thông Thiên giáo chủ., Kiếm khí sắc bén vậy mà lại bày ra một đạo kiếm vòng dày đặc chung quanh, quang mang xanh biếc kia cũng vọt tới, trực tiếp đánh vào trên vòng kiếm. Luồng công kích thứ nhất trực tiếp bị kiếm khí quấy cho nát bầy, thế nhưng vòng kiếm cũng bị rách ra một vết thật lớn...

Mà bản thân Thông Thiên giáo chủ lại đứng ở trung tâm Tru Tiên trận đồ, hai tay liên tục điểm động, liền thấy trong hư không vô tận kia, từng viên Hằng Tinh còn to lớn hơn cả mặt trời bị ông trực tiếp chụp tới, vậy mà trực tiếp tạo thành một quần thể Hằng Tinh trên đỉnh đầu ông ta, những khoảng cách Hằng Tinh này vậy mà không vượt quá trăm vạn dặm.

Khoảng cách gần như thế nhưng không hề phát sinh vụ nổ, lực lượng như vậy làm cho Lương Tiểu trợn mắt há hốc mồm, gã chưa từng nghĩ tới những thiên thể khổng lồ này lại nằm trong tay đám người Thông Thiên lại giống như một món đồ chơi.

Đừng nói sức hấp dẫn khổng lồ kia, chính là Hằng Tinh nóng rực, đã làm cho thân thể của hắn phản phát như sắp thiêu đốt, nếu không phải trên người Thông Thiên không ngừng tản mát ra một cỗ hào quang mát mẻ bao lại hắn, có thể lấy tu vi của hắn cũng đã sớm bị nướng chín rồi.

Rất nhanh, giữa bầu trời đã xuất hiện một vạn viên Hằng Tinh, toàn bộ bầu trời đều bị những ngôi sao vĩnh hằng to lớn này bao phủ, hào quang chói mắt tràn ngập toàn bộ trời đất. Mà lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận tựa hồ cũng bị hào quang màu xanh lục kia phá tan...

“Nguyên Thủy, mở mang kiến thức Vạn Tinh Phá Thiên Trận của ta!” Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên chỉ về phía hào quang màu xanh biếc kia.

Trong nháy mắt, liền thấy hơn vạn viên Hằng Tinh tựa như lưu tinh xẹt qua bầu trời, phóng thẳng tới quang mang màu xanh lá kia.

Đây chính là hơn vạn viên Hằng Tinh a, hơn vạn viên còn muốn bền chắc hơn cả mặt trời. Cảnh tượng như vậy so với Lưu Tinh Vũ tráng lệ hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù là Lương Tiểu Hữu đã quen nhìn các loại cảnh sắc lúc này cũng phải trợn mắt há hốc mồm. Người có thể tưởng tượng một chút, nếu như trên bầu trời xuất hiện hơn vạn mặt trời thì sẽ có cảnh tượng gì, mà hơn vạn vàng mặt trời này giống như đang phi hành vậy, thì sẽ là cảnh tượng như thế nào đây?

Không cần nói cái khác, chính là lực hút khổng lồ kia cũng đủ để xé nát thần tiên bình thường thành phần vụn, chớ đừng nói chỉ là nhiệt độ cực cao kia.

Trong phương viên mấy trăm ức dặm, tinh thần sớm đã bị lực hấp dẫn to lớn này quấy cho nát bấy, bốn phía không ngừng truyền đến thanh âm bạo tạc, năng lượng kinh khủng kia tựa như diệt thế.

Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ, cho đến giờ phút này, Lương Tiểu Từ mới chân chính hiểu rõ sức mạnh, thần thông của Giáo chủ.

Thành thật, nếu so sánh với lực chiến đấu, so với lực chiến đấu đơn đả độc đấu, Thông Thiên cũng tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng được, bọn họ không thể là đối thủ của Tôn Ngộ Không, nhưng khi bọn họ sử dụng thần thông, Tôn Ngộ Không căn bản không thể so được.

Lĩnh ngộ của bọn họ về tạo pháp, lĩnh ngộ của bọn họ về quy tắc, đều vượt xa tốc độ mà mấy người bọn họ có thể so sánh.

Đúng, một người có mạnh hơn nữa, người mạnh tới mức nào? Lương Tiểu Từ có cảm giác, hắn và Thông Thiên không phải phi hành ở Nguyên giới mà đã xuyên qua thời không, trở lại quá khứ, hoặc là đi tới tương lai, đi tới tình không chưa từng có trong Nguyên giới...

Đây đã không còn là thần thông bình thường nữa, mà là thay đổi quy tắc, lập ra quy tắc, sáng tạo ra sự tồn tại của quy tắc...

“Rầm rầm rầm rầm...” Tiếng nổ cực lớn vang lên không ngừng, hơn vạn quả cầu thủy tinh hằng tinh đập vào dải sáng màu xanh lục kia, dù là dải sáng kia là Sáng Thế Khúc, lúc này cũng bị uy lực của nhiều Hằng Tinh nổ tung như vậy làm cho vỡ nát...

Trong tích tắc, Lương Tiểu đã thấy được từng đạo bạch quang cực lớn sáng lên, đó là uy lực nổ tung của Hằng Tinh. Trong mắt của gã ngoại trừ ánh sáng màu trắng, còn có hào quang màu trắng, ánh sáng chói mắt đã làm cho gã nhắm hai mắt lại, thậm chí ngay cả thần niệm của gã cũng bị đau đớn, căn bản không dám thò ra.

Ngay lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy một nguồn sức mạnh khổng lồ tới gần, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe được tiếng hừ lạnh của Thông Thiên giáo chủ vang lên:

“Muốn phong ấn ta trong tương lai, Lý Nhĩ (Tên Lão Quân) của Lão Quân, Nguyên Thủy, các người làm được không?”

Vừa nói xong, Lương Tiểu Tứ đã cảm thấy kiếm khí xung quanh mình bành trướng gấp mấy ức lần, mỗi một đạo kiếm khí đều đủ để đập nát một hành tinh, mà bên cạnh hắn ít nhất có hơn trăm triệu đạo kiếm khí...

“Tam sư đệ, chúng ta chỉ là không muốn người gặp chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi, người ở lại đây cho tốt đi! Thiên địa Huyền Hoàng, vũ trụ Hồng Hoàng, Thái Cực Lưỡng Nghi, Phong Ấn thời không, đi!” Thanh âm Thái Thượng Lão Quân từ trong hư không truyền ra, ngay sau đó liền thấy một tòa bảo tháp màu vàng óng cực lớn từ trên bầu trời rơi thẳng xuống, cũng không có chụp vào thông thiên, mà là bao phủ trong mảnh thiên địa này.

“Hừ, đồ nhi, đi...” Thông Thiên gào thét, hắn cảm nhận được lực lượng đến từ Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hắn biết trong thời gian ngắn mình không cách nào đột phá được tầng phong ấn này, đành phải một tay kéo Lương Tiểu Nhị ra ngoài, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng theo sát bên cạnh Lương Tiểu Tứ.

Thân thể của hắn đã bắt tử bắt diệt, căn bản không có khả năng tử vong, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể phong ấn hắn.

Không phải là phong ấn bình thường, mà là phong ấn thời không, phong ấn trong một thời không khác...

Thế nhưng là Lương Tiểu lại khác, tuy nói thân thể của hắn đã rất cường đại, nhưng là muốn thành bất tử bất diệt thể, còn cần thời gian rất dài, không có Tru Tiên Tứ Kiếm bảo vệ, hắn sẽ gặp nguy hiểm cực lớn, mà với thực lực của hắn bây giờ, chỉ cần lấy bốn kiếm hộ thể thật tốt, cũng không cần e ngại điều gì.

Lương Tiểu Thuần còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã có cảm giác thân thể của mình

như một con diều bay ra ngoài, ngay sau đó liền thấy hư không vỡ vụn hiện ra trước mắt, đó là nơi bọn họ vừa mới đi tới, chẳng lẽ mình muốn trở về sao...

Vào lúc này, chiến đấu ở Nguyên giới trên cơ bản cũng đã chấm dứt, U Minh giáo chủ dựa vào mấy vạn năm tích lũy đã hoàn toàn trấn áp Âu Dương Tuấn cùng Tử Phong, đang dùng pháp lực vô thượng tiêu diệt thần hồn của bọn họ. Mà Vương Tiểu Hồ cũng bị A Tì kiếm, Nguyên Đồ Kiếm đâm trúng, tinh huyết trong cơ thể đang không ngừng trôi qua.

Có thể nói, chỉ có A Di Đà Phật vẫn rơi vào hoàn cảnh xấu, cho dù hắn sử dụng tất cả vốn liếng, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà đối kháng được Chuẩn Đề và Tôn Ngô Không.

Mặc kệ hắn sử dụng thần thông gì, Chuẩn Đề đều nhận lấy từng cái, mà trong lúc chiến đấu, hắn lại bị Hầu Tử áp chế gắt gao.

Giờ phút này hầu tử đã lâm vào trạng thái điên cuồng, trực tiếp không muốn sống, trực tiếp lấy thiết bổng trong tay đập tới Đại Nhật Như Lai, mắt thấy sẽ đem Đại Nhật Như Lai một gậy đánh giết, nhưng thân ảnh U Minh giáo chủ lại chạy tới.

Mà bóng dáng của Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đồng thời chạy tới, ngược lại vây lấy cả Chuẩn Đề và Tôn Ngô Không...

“Chuẩn Đề đạo huynh, ngươi cần gì phải khổ như vậy?” Thái Thượng Lão Quân ngồi trên một bồ đoàn, thần sắc hơi mệt mỏi, vừa rồi dùng thần thông vô thượng phong ấn Thông Thiên, cho dù ông ta cũng cảm thấy rất vất vả.

Nhìn thấy U Minh giáo chủ, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều vây quanh, Chuẩn Đề đạo nhân, Tôn Ngô Không đồng thời liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là tuyệt vọng, chẳng lẽ lần này đám người mình thật sự phải thua rồi sao? Chẳng lẽ thật sự không thể phá vỡ Thiên Đạo mà bọn họ chế định sao?

Chẳng lẽ thắng lợi cuối cùng vẫn là thuộc về bọn họ sao? Bỏ cục nhiều năm như vậy chẳng lẽ đều là uổng công sao?

Không, tuyệt đối không, tuyệt đối không thể làm thế này, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được...

Một cỗ chiến ý tuyệt cường từ trong cơ thể Tôn Ngộ Không bộc phát ra, đó là một cỗ chiến ý vĩnh viễn không bao giờ chịu thua, đó là một cỗ chiến ý coi như là chết cũng không nhận thua.

Tề Thiên Đại Thánh có thân thể yêu hầu cũng vậy, Ngộ Không đạo nhân cũng vậy, mười tám mắt, mười bốn tay đấu với Thánh Phật cũng vậy, lúc này đều bộc phát ra chiến ý cực mạnh.

“Giết...” Một tiếng gầm giận dữ, từ trong miệng Hầu Tử truyền ra, người của Ngộ Không Đạo Nhân cầm đầu ấn trực tiếp nghênh đón Thái Thượng Lão Quân.

Tề Thiên Đại Thánh nắm chặt Kim Cô Bổng, trực tiếp đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đấu Chiến Thánh Phật lại dùng tốc độ nhanh nhất đánh về phía U Minh giáo chủ, hắn ta lại muốn dùng sức một người đối kháng với tam đại Giáo chủ.

Không nói hắn có thể làm được hay không, chỉ nói tới phần dũng khí này, phần chiến ý này, trong Tam Giới tuyệt không chỉ có...

Nhìn thấy thời khắc cuối cùng đồ đệ của mình bộc phát chiến ý mãnh liệt như thế, trong mắt Chuẩn Đề cũng dấy lên ánh sáng nóng rực nhất, đó là ngọn lửa hừng hực cháy...

“Một hạt cát một Bồ Đề, một hạt cát một thế giới, ngàn vạn thế giới, đi đi!” Trong miệng Chuẩn Đề đạo nhân truyền đến một tiếng hừ nhẹ, hắn biết Tôn Ngộ Không độc lập chống lại tam đại Giáo chủ chính là vì muốn cho mình đủ thời gian giành lấy nhân quả giữa mình và A Di Đà Phật.

Hắn cũng hiểu được với thân thủ của Ngộ Không, nếu chỉ cuốn lấy một gã giáo chủ thì không vấn đề gì, nhưng muốn một mình đối kháng tam đại Giáo chủ căn bản là không có khả năng, cho nên thời gian của hắn cũng không có nhiều, hắn nhất định phải quý trọng thời gian cuối cùng này, hoàn toàn trấn áp được A Di Đà Phật...

Vừa nói xong, trong tay Chuẩn Đề đạo nhân run lên một trận, một nắm cát vàng rơi ra, mỗi một hạt cát đều là một thế giới, một thế giới Phật quốc...

A Di Đà Phật biến sắc, một tay triệu hồi cửu phẩm kim liên, triệu hồi ngũ đại minh vương, bảo hộ trước người, muốn ngăn cản sự tiến công của Chuẩn Đề đạo nhân.

“Bộp bộp bộp bộp...” Kim Liên cửu phẩm liên tục ngăn cản lực lượng của thế giới hùng vĩ này, mà pháp thân mười tám mặt mười bốn tay Chuẩn Đề đạo nhân đã nhào tới trước người Dạ Xoa Minh Vương, vậy mà không để ý mấy đại Minh Vương khác tiến công, một tay bắt lấy Dạ Xoa Minh Vương, Trảm Yêu Kiếm, Hàng Ma Xử âm âm rơi xuống, đập thẳng vào đầu Dạ Xoa Minh Vương một trận hoa mắt.

Vào lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân lại cầm trong tay Thất Bảo Diệu Thụ, vậy mà sưu tầm một mảnh thiên địa mới, một thế giới mới, pháp thân trực tiếp đem Dạ Xoa Minh Vương đi vào, một phiên thế giới kia theo đó đóng lại, vậy mà trực tiếp phong ấn Dạ Xoa Minh Vương trong thế giới kia...

Đó là thế giới do Thất Bảo Diệu Thụ biến thành, đó là thế giới Phật Quốc chân chính, thế giới bảy phương...

Nhưng đúng lúc này, pháp thân của Chuẩn Đề đạo nhân cũng bị mấy Đại Minh Vương đâm cho đầy những vết thương, đã có bốn cánh tay bị chém đứt, một cái đầu cũng bị chém rụng, máu tươi màu vàng kim không ngừng phun ra...

Bất quá so với Hắc Tử, thương thế như vậy thật sự quá nhẹ nhàng...

Tề Thiên Đại Thánh cầm Kim Cô Bổng trong tay, trực tiếp đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thế nhưng tam bảo như ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hóa thành một chiếc thuyền lớn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ như vậy rơi vào trên chiếc thuyền lớn kia, bất luận Tề Thiên Đại Thánh cố gắng thế nào cũng khó có thể công phá phòng ngự của chiếc thuyền lớn này, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng nắm lấy ngôi sao to lớn, trực tiếp đập về phía Hắc Tử, đập cho hắc tử là thương tích đầy mình, thật không dọa người.

Về phần Ngô Không đạo nhân, vừa gặp phải Thái Thượng Lão Quân liền trực tiếp tể ra Mân Ấn, thế nhưng Thái Thượng Lão Quân lại móc ra một vòng Kim Cương, vậy mà cũng trực tiếp thu ấn vào. Ngay sau đó Kim Cương Trắc trực tiếp bay về phía Ngô Không đạo nhân., Mạnh mẽ đập lên vai Ngô Không đạo nhân, thần thông của Ngô Không đạo nhân quả thật rất rộng lớn, thế nhưng nhục thể của hắn không cường hãn như Tề Thiên Đại Thánh và Đấu Chiến Thánh Phật, trực tiếp bị Kim Cương Trắc này đập cho xương vai vỡ vụn, lồm vào toàn bộ.

Mà Thái Thượng Lão Quân đã không chút lưu tình đập xuống, không ngừng nện lên người ông ta, hắn là đập cho toàn thân ông ta vết thương chồng chất, không chỗ nào hoàn hảo.

Ngược lại là Đấu Chiến Thánh Phật đang quần chiến với U Minh giáo chủ lại không bị tổn thương gì, cũng không biết là do thực lực U Minh giáo chủ hơi kém, hay là bởi vì muốn vừa xoa bóp thần hồn Âu Dương Tuấn cùng Tử Phong mà không sử dụng toàn lực, dù sao trên người Đấu Chiến Thánh Phật cũng không bị nửa điểm tổn thương.

Cục diện dường như nghiêng về một bên...

Lúc này, trong Thái Cực lưỡng nghi trận đại trận, thể tử của Diệp Tinh Thần đã mang thai, đang muốn sinh sản, trong lòng hắn tràn ngập vui sướng, mình sắp làm phụ thân rồi, chỉ là loại cảm giác này lại khiến hắn có chút quen thuộc, tựa hồ trước kia mình đã từng trải qua...

Một người ở bên ngoài không ngừng vận chuyển bộ pháp, chờ đợi sinh mệnh mới sắp tới. Lúc này, trong phòng sản xuất bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc trẻ con, Diệp Tinh Thần trong lòng vui mừng, cả người cũng bất chấp tất cả mà vọt thẳng vào bên trong phòng.

“Diệp tiên sinh, chúc mừng ngài vui mừng quý tử...” Bên trong hộ vệ ôm một đứa bé cứ như vậy đi tới, Diệp Tinh Thần trong lòng vui mừng, từ trong tay sĩ viên tiếp nhận đứa trẻ, cúi đầu nhìn lại, lại thấy một khuôn mặt người trưởng thành...

“A...” Diệp Tinh Thần sợ đến toát mồ hôi lạnh, suýt nữa ném đứa trẻ trong tay đi...

“Tinh Diệu thăng, quần ma diệt, tinh diệu khởi, chúng yêu khóc, hoành đao hướng trời hỏi, cầm kiếm chấn cửu châu, tinh thần, người còn nhớ câu nói này không...” Đứa bé trong lòng đột nhiên mở miệng nói chuyện...

Sau lưng Diệp Tinh Thần toát mồ hôi lạnh, nhưng câu nói này lại như đang xúc động tới dây cung trong lòng hắn, mà khuôn mặt trước mắt cũng rất quen thuộc, hơn nữa còn rất thân thiết.

“Người là ai?” Diệp Tinh Thần có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta là tiểu long, Trần Tiểu Long a, ngôi sao, người nhớ kỹ Mộ Dung Dung, người nhớ kỹ Nam Cung Thượng Hương, người nhớ kỹ Đông Phương Lam Lạc, người cũng không phải Hoàng Đô., Người có thể nhớ...” Trong lòng Trần Tiểu Long mỗi lần nói ra một cái tên, Diệp Tinh Thần cảm thấy đầu mình đau nhức dữ dội, khi cuối cùng hắn nói về đạo Nữ Nhi, thì bờ dâu trên giường bỗng nhiên hoa lên một luồng lưu quang biến mất, mà trong đầu Diệp Tinh Thần lại có rất nhiều ký ức, rất nhiều ký ức như mộng như ảo của hắn, tất cả đều là thật hay sao?

Trong lòng hắn đang rối loạn...

“Ngôi sao, tỉnh lại đi, tất cả những thứ này đều là hư ảo, đại trận hư ảo, người mau tỉnh lại đi...” Trần Tiểu Long kêu gọi không ngừng nổ vang bên tai hắn, khiến cả người hắn giống như vừa trải qua một giấc mộng lớn...

Tỉnh lại, tỉnh lại, sau khi tỉnh lại thì sao?

Tinh diệu tăng lên, quần ma diệt, tinh diệu nổi lên, chúng yêu khóc, hoành đao hướng Thiên Vấn, cầm kiếm chấn cửu châu!

Chấn Cửu Châu, uy chấn cửu châu...

Ta là Diệp Tinh Thần, ta là Diệp Tinh Thần vĩnh viễn không chết...

Đột nhiên, Diệp Tinh Thần hiểu rõ tất cả, thân thể của hắn bộc phát ra ánh sáng màu trắng chói mắt, từng đoàn từng đoàn hào quang màu bạc không ngừng ngưng tụ lại, trong tay của hắn đã có thêm một quả cầu ánh sáng cực lớn...

“Đi thôi, sao trời nổ...” Diệp Tinh Thần hiểu được trực tiếp phát ra một kích mạnh nhất của mình, năng lượng cuồng bạo

bộc phát ra, xua tan toàn bộ thế giới, một thế giới hư ảo lại dưới năng lượng này đều bị đánh nát, năng lượng cuồng bạo quét sạch tất cả mọi thứ xung quanh...

Vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ trong đại trận, Diệp Tĩnh vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp hoa hồng nhiên cảm nhận được toàn bộ thế giới đều rung chuyển, tựa như ngày tận thế, lộ ra thần sắc nghiêm trọng kinh hãi., Những tiểu đệ ngày thường rất cung kính chạy trốn vô ảnh vô tung, những nữ tử bảo vệ hần cũng tranh nhau rời đi, kiến trúc chung quanh không ngừng sụp đổ, lúc trên mặt đất không ngừng xuất hiện khe nứt, hần bỗng nhiên nhìn thấy một nữ tử, một nữ tử như tinh linh.

Một đôi mắt tinh thuần không có nửa điểm tỳ vết, mặc một bộ cung trang tinh mỹ, tựa như Nguyệt cung tiên tử, đứng tại trung tâm đường đã sắp nứt ra kia.

Tại sao, mình lại có cảm giác quen thuộc như vậy chứ?

“Linh Nhi...” Diệp Tĩnh Vũ không tự chủ được thốt lên hai chữ này, một đoạn tin tức bị phong ấn ở sâu trong trí nhớ dần dần hiện ra...

Cửu Phượng quan tâm ôn nhu, Hi Dương nóng bỏng thẳng thắn, yêu mị quyến rũ động lòng người, Hồ Yểm Mộng lạnh như băng, Hắc Minh Thi Hiên đáng yêu lạnh lợi, còn có Công Tôn Hương Di tri kỷ đều xuất hiện trước mặt mình như vậy.

Trong lúc mơ hồ, một thi thể vốn nên chết đi cách đó không xa bỗng nhiên đứng dậy. Khuôn mặt tái nhợt của hần còn đang bật cười với mình?

Vì sao đôi mắt với bản thân hần lại không chút sợ hãi, mà lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Đúng rồi, hần là đại ca Lương Tiểu Hữu của mình...

Ta là Diệp Tĩnh Vũ, ta muốn đạp vỡ thiên địa Diệp Tĩnh Vũ, ta là người muốn thay đổi hết thảy, là Diệp Tĩnh Vũ muốn công phá Thái Cực Lưỡng Nghi trận...

Bản tôn là Diệp Tĩnh Vũ muốn trọng thương thiên địa...

“A...” Một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng Diệp Tĩnh Vũ không ngừng truyền ra, thân thể của hần bắt đầu cấp tốc bành

trưởng, ký ức biến mất kia, lực lượng mất mát kia đang không ngừng trở về...

Thân thể của hắn càng lúc càng lớn, một cước giẫm xuống dưới, những lâu cao, những cao ốc kia, tựa như đồ chơi biến hết thành bột phấn...

Đại địa càng không chịu nổi một kích của hắn, toàn bộ thế giới đều vỡ vụn, triệt để vỡ vụn...

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một đạo quang mang màu trắng, một thân ảnh màu đen xuất hiện trước mặt hắn. Người nọ có bảy phần tương tự hắn, không phải chính là vị tổ tông của mình sao?

Thế giới này hoàn toàn tan vỡ, thế nhưng trận Thái Cực Lưỡng Nghi cũng không bị phá hủy. Diệp Tĩnh Vũ giơ đao Thiên Tôn trong tay lên, toàn lực chém một đao về phía đại trận, một vết đao mang cực lớn xé rách hư không, vạch phá thời không, thế nhưng không thể vạch trần đại trận này...

“Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, biến hóa khó lường, thử xem Đông Hoàng Chung đi!” Lúc này giọng nói của Diệp Tĩnh Thần truyền đến, lực lượng mạnh nhất của hắn bất quá chỉ khiến cho phiên thể giới này phá diệt, nhưng căn bản khó có thể phá vỡ đại trận, hy vọng duy nhất đều ở trên người Diệp Tĩnh Vũ.

Nghe được đề nghị của Diệp Tĩnh Thần, Diệp Tĩnh Vũ dường như hiểu ra điều gì đó...

“Bàn Cổ khai thiên lập địa, Đông Hoàng định càn khôn, định!” Trong miệng lầm bầm một tiếng, Đông Hoàng Chung màu xanh trực tiếp từ trong cơ thể hắn thoát ra, cứ như vậy định giữa bầu trời, đại trận đang không ngừng biến hóa kia trong nháy mắt dừng lại, Diệp Tĩnh Vũ lại một lần nữa giơ Thiên Tôn đao trong tay lên, không chút lưu tình chém xuống.

Lần này đao mang càng thịnh, uy lực càng mạnh, Thái Cực Lưỡng Nghi trận tựa hồ cảm nhận được lực lượng kinh khủng của đao này, sẽ không ngừng xoay tròn, để triệt tiêu lực lượng như vậy. Thế nhưng giờ khắc này Đông Hoàng Chung lại phát

huy uy lực mạnh nhất của mình, cố định thời không, làm sao còn có thể có nửa điểm biến động.

Kể từ đó, Thái Cực Lưỡng Nghi trận tựa như từ nước biển thành băng, bị một đao này của Diệp Tĩnh Vũ đánh tan toàn bộ...

Thái Cực Đồ còn đang xoay tròn không ngừng lại bị nhát đao này chém thành hai nửa...

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ trực tiếp đạp một bước đi ra ngoài, mà thân thể Diệp Tĩnh Thần lại lưu tại nơi đó, hắn cảm nhận được thần niệm của Trần Tiểu Long đang không ngừng trôi đi, hắn nhất định phải thu nạp thần niệm của hắn, hắn không thể mất đi hắn...

Nhân vật chính của vở kịch này là Diệp Tĩnh Vũ, mọi chuyện cứ giao cho hắn đi...

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân đang định quẹo qua một bên đập vỡ Thiên Linh Cái của Ngộ Không đạo nhân, lại đột nhiên cảm nhận được Thái Cực Lưỡng Nghi trận vỡ vụn, tâm thần căng thẳng.

Còn chưa lấy lại tinh thần, một trận thanh âm vang dội từ hư không vang lên...

“Hết thủy cứ giao cho bản tôn!” Vừa nói xong, trong nháy mắt, liền thấy thân hình cực lớn của Diệp Tĩnh Vũ cao tới mấy trăm ức dặm từ trong hư không bước ra, còn chưa nhúc nhích, cổ uy áp khổng lồ kia đã ép cho mọi người nhú mào.

Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, A Di Đà Phật, U Minh Giáo Chủ sắc mặt càng kịch biến, hiện tại đám người Ngộ Không đều không vẫn lạc, sao hắn có thể đi ra được? Điều này hoàn toàn khác so với tưởng tượng ban đầu của đám người mình?

Diệp Tĩnh Vũ cũng sẽ không cho bọn hắn cơ hội như vậy, Thiên Tôn đao trong tay đã hóa thành một đạo đao mang cực lớn khó có thể tưởng tượng, bao phủ hoàn toàn tứ đại Giáo chủ vào trong.

Tứ đại Giáo chủ đối mặt với tập kích bất ngờ này, đều là ứng phó không kịp, bất quá dù sao bọn hắn cũng là nhân vật cấp bậc Giáo chủ, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, U Minh Giáo Chủ nhanh chóng lui về phía sau, không biết lui bao xa, tối thiểu là nơi mấy trăm vạn Tiên Nhân bình thường khó có thể bay đến, tránh được một đao kinh khủng kia, nhưng A Di Đà Phật bị chuẩn Đề đạo nhân cuốn lấy thì làm sao có thể lui lại.

Kim sắc quang mang của cửu phẩm kim liên bị xé nát thành phần vụn, tứ đại Minh Vương còn lại cũng bị đao mang như vậy quét sạch, thân thể càng bị chém nát, vì vô số kim quang, muốn chạy vào trong cơ thể A Di Đà Phật.

Thế nhưng đài sen cửu phẩm A Di Đà Phật ngồi bị một đao này bổ nát, bản thể của hắn ta cũng bị một đao này bổ trúng...

Thân thể của hắn trực tiếp bị một đao này chém thành hai nửa, mảng lớn huyết dịch màu vàng không ngừng chảy ra, thần hồn của hắn càng bị một đao trọng thương...

Nếu là người bình thường, cho dù là nhân vật như quảng thành tử, một đao này cũng đủ để xóa bỏ triệt để. Nhưng dù sao hắn cũng là giáo chủ, tồn tại bất tử bất diệt, vậy mà hai nửa thân thể vỡ vụn kia lại hóa thành hai đạo quang mang, liền muốn bỏ chạy về hai phương hướng.

“Tru Tiên Kiếm Trận, diệt sát tất cả...” Ngay lúc này, Lương Tiểu Từ được Thông Thiên dùng pháp lực vô thượng đưa tới xuất hiện trong hư không, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, bốn thanh Sát Tiên Kiếm chạy chồm ra, bộc phát ra vô số kiếm khí, trực tiếp khuấy nát hai thân thể A Di Đà Phật...

Từng mảng lớn huyết dịch màu vàng cùng thịt nát từ trong hư không phun ra, Lương Tiểu há to cái miệng như chậu máu, liều lĩnh cắn nuốt tinh huyết A Di Đà Phật, đây chính là tinh huyết Phật Đà nha, đây chính là tinh huyết của Giáo chủ a... Chỉ cần có thể tiêu hóa những lực lượng này, thực lực của mình sẽ tăng lên gấp bao nhiêu lần?

Hắn cứ như vậy không muốn sống mà cắn nuốt, nhưng nhục thể của A Di Đà Phật lại dễ dàng bị cắn nuốt như vậy, thần hồn của hắn cường đại như thế, dù cho bị thương nặng cũng không phải là thứ mà hiện tại Lương Tiểu Nhân có thể chống lại. Tinh huyết mà Lương Tiểu Nhân có thể cắn nuốt, giống như một loại độc dược vậy, là thống khổ như vậy...

Chứng kiến tình huống như vậy, Diệp Tĩnh Vũ vẫn chưa ra tay, nhưng trong mắt Chuẩn Đề đạo nhân lại lóe lên một tia minh ngộ...

“Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng không phải đài, vốn không có vật gì, nơi nào chọc bụi trần!” Một trận thanh âm huyền diệu từ Chuẩn Đề đạo nhân truyền ra, ngay sau đó liền thấy thân thể của hắn dung hợp cùng Thất Bảo Diệu Thụ kia., Cả người vậy mà hóa thành một cây Bồ Đề Thụ to lớn, một cỗ hấp lực truyền đến, vậy mà trực tiếp hút nhục thân và thần hồn A Di Đà Phật tới. Ngay sau đó gốc Bồ Đề Thụ to lớn kia bắt đầu thiêu đốt, từng ngọn lửa trong suốt không ngừng bốc lên...

“Lão sư...” Nhìn thấy Chuẩn Đề đạo nhân tự thiêu đốt bản thân, trong miệng Tôn Ngộ Không truyền đến một tiếng thét kinh hãi...

“Tôi tình gì?” Trong hư không lại mơ hồ truyền đến thanh âm A Di Đà Phật, trong âm thanh kia tràn ngập vẻ khổ sở cùng bất đắc dĩ.

“Du Ca Ma ni, lẽ nào nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn không rõ áo nghĩa của Phật Môn sao? Năm đó ta chỉ là một cây Bồ Đề Thụ vừa mới sinh ra linh trí, trong một lần Lôi Vũ Dạ bị tia chớp bổ trúng, suýt nữa chết yểu, lúc đó vẫn là Nữ Oa của một thiếu nữ đã cứu ta., Cố gắng chăm sóc ta, lại kể cho ta rất nhiều cổ sự, sau này mới có ta, mới có ngươi sau đó... Bồ Đề ngộ đạo, ngươi có biết không..., Từ bi của Phật môn chính là từ bi của Nữ Oa, là tấm lòng từ bi của thiên hạ, ngươi có biết thể tu Phật môn là bắt nguồn từ Vu, thân thể Vu tộc cường hãn, chẳng lẽ ngươi cho rằng tất cả những thứ này đều do chính ngươi ngộ ra hay sao? Thích Ca Ma ni, ngươi thật sự

làm cho ta quá thất vọng rồi!” Cái cây Bồ Đề to lớn kia truyền đến thanh âm than nhẹ của Chuẩn Đề.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Diệp Tĩnh Vũ cũng là một trận kinh ngạc, tình cảm thời Thái Cổ còn có một đoạn bất quá như vậy...

Phật môn, không ngờ lại do lòng từ bi của Nữ Oa tạo ra...

Mà A Di Đà Phật cũng truyền đến một trận thanh âm than nhẹ, hẳn ta tựa hồ minh bạch cái gì, vậy mà chính mình cũng bắt đầu bốc cháy...

Từng ngọn lửa trong suốt không ngừng chảy ra từ Bồ Đề Thụ, cuối cùng vì một luồng năng lượng nhu hòa không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không và Lương Tiểu Dã...

Bọn họ đều là Thánh Nhân bất tử bất diệt, theo lý thuyết bọn họ căn bản không có khả năng chết đi, nhưng nếu một Thánh Nhân khác không tiếc trả giá cho bản thân, lại có thể xóa đi tất cả ý thức của hai người, khiến họ là sức mạnh bản nguyên nhất.

Lúc này Chuẩn Đề đạo nhân lấy bản thân trả giá, lựa chọn đồng quy vu tận với A Di Đà Phật...

Ý thức của bọn họ tiêu tán trong ngọn lửa, nhưng đạo thông của họ, một ít ký ức của họ, lại nhận được truyền thừa, Tôn Ngộ Không trở thành người thừa kế của họ, mà Lương Tiểu chỉ hấp thu lực lượng thuần túy nhất kia...

Đấu Chiến Thánh, Tề Thiên Đại Thánh, Ngộ Không đạo nhân dần dần dung hợp, cuối cùng tạo thành một hòa thượng khoác áo cà sa màu vàng, gương mặt gầy gò, trong tay nắm một cây Thất Bảo Diệu Thụ và Kim Cô Bổng dung hợp thành thiên trượng...

“Bản tăng, pháp hiệu đã trống...”

Không, tứ đại đô không. Giờ phút này mắt phải lộ ra vẻ từ bi nhất, nhưng mắt trái lại lóe ra hung lệ nhất.

Một cỗ pháp lực bàng bạc từ trên người hắn phát ra, thiên trượng trong tay hắn cũng bộc phát ra kim sắc quang mang

chói mắt, mà hai tròng mắt của hắn lại nhìn về phía U Minh giáo chủ cách đó mấy ức dặm, tựa như trước người hắn vậy...

Giữa U Minh Giáo Chủ và A Di Đà Phật vẫn luôn có nhân quả rất sâu, nếu hắn ta kế thừa A Di Đà Phật, kế thừa đạo thống của Chuẩn Đề đạo nhân, như vậy một đoạn nhân quả này sẽ do hắn ta hiểu rõ...

“Mọi chuyện đều trông trơn, trông trơn!” Trong miệng trông không truyền đến một tiếng hô, thiên trượng trong tay hắn nhẹ nhàng giơ lên, ngay sau đó liền thấy từng đạo Vạn Tự Ấn không ngừng từ trên thiên trượng kia phát ra, hóa thành từng đầu trường long màu vàng hướng U Minh Giáo Chủ mà đi.

Vào lúc này, Lương Tiểu Tứ đang hấp thu hơn phân nửa tinh huyết của A Di Đà Phật cũng tức giận hừ một tiếng, trong tay cầm Tru Tiên Tứ Kiếm phóng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn là truyền nhân của Thông Thiên, đương nhiên cũng muốn một đoạn nhân quả tới sư tôn của mình.

“Đại ca, bắt được...” Diệp Tĩnh Vũ biết tuy rằng tu vi Lương Tiểu Hữu tiến nhanh, nhưng muốn đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có chút khó khăn, trực tiếp đưa Đông Hoàng chung của mình ra ngoài.

Lương Tiểu cũng không khách khí, Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu, ngón tay cầm Tru Tiên Kiếm nhào tới.

Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị hủy, trên người hắn chỉ có một thanh Tam Bảo như ý tương đối lợi hại, những pháp bảo khác thật đúng là rất khó công phá phòng ngự của Đông Hoàng Chung, Lương Tiểu Tứ cũng có cơ hội...

Mà bản thân Diệp Tĩnh Vũ, lại bước thẳng tới bước chân không lồ kia, chạy về phía Thái Thượng Lão Quân. Một bước này chính là mấy trăm triệu dặm, trên đường đi, không biết bao nhiêu ngôi sao bị dư âm kia đảo qua, nhao nhao phá toái, uy áp to lớn kia khủng bố như thế.

Thấy Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy trực tiếp bay về phía mình, Thái Thượng Lão Quân chau mày, ông ta biết rõ hiện tại đã đến bước ngoặt sinh tử tồn vong, Kim Cương Trắc trong tay run lên, dấu ấn tỏa ra ánh sáng năm màu đã xuất hiện trong

tay, lấy tay lau nhẹ một cái., Tất cả cấm chế trên đó, thậm chí là toàn bộ cấm chế ẩn giấu năm đó Phục Hy Thánh Hoàng bị xóa đi, ngay sau đó lập tức rót vào thần niệm của mình, lẳng ẩn kia trực tiếp bộc phát ra ngũ thải quang mang, phóng lên tận trời, trong nháy mắt hóa thành một tòa ẩn vuông to lớn rộng mấy trăm tỷ dặm, trực tiếp đập xuống Diệp Tĩnh Vũ.

Một khối ẩn vuông to lớn như thế, nếu như nện ở Thiên giới, không nói toàn bộ Thiên giới, chỉ ít lúc trước địa vực Thiên Minh và Địa Minh đều sẽ bị đập cho nát bấy, triệt để xóa bỏ.

Thế nhưng đối mặt với một ẩn khủng bố như vậy, ẩn này bao hàm lực lượng ngũ hành, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ lại giống như một món đồ chơi của trẻ con, hắn chỉ dễ dàng nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đấm một quyền lên, trực tiếp nện vào lẳng ẩn, liền thấy ẩn vuông không biết tồn tại bao nhiêu năm xuất hiện vết rách, vậy mà bắt đầu từng trận vỡ vụn.

Thái Thượng Lão Quân tất nhiên không trông mong Lẳng ẩn này có thể gây tổn thương cho Diệp Tĩnh Vũ. Pháp bảo tạm thời đoạt được làm sao có thể so sánh với pháp bảo mà mình tự mình sử dụng, một tay luyện luyện điểm động, chỉ trong nháy mắt., Hắn chỉ ra ba trăm sáu mươi lăm cái, mà ba trăm sáu mươi lăm viên tinh thần cứ như vậy xuất hiện trên bầu trời, đó là ba trăm sáu mươi lăm viên Hằng Tinh cực lớn khó có thể tưởng tượng, đó còn muốn lớn hơn cả vạn tinh được thông thiên triệu hoán tới., Mỗi một khóa hằng tinh đường kính đều nhiều đến mấy trăm ức dặm, so với Bàn Cổ chân thân hiện tại của Diệp Tĩnh Vũ còn lớn hơn, ba trăm sáu mươi lăm viên Hằng Tinh này cứ như vậy lơ lửng chung quanh Diệp Tĩnh Vũ, đã tạo thành một đại trận kỳ lạ.

Chu Thiên Tinh Trận...

Từng luồng lực hút cường đại xuất hiện xung quanh Diệp Tĩnh Vũ, lực lượng khổng lồ kia muốn trói buộc thân thể hắn, khiến hắn cảm giác động tác của mình tựa hồ chậm hơn rất nhiều...

Mà ngón tay Thái Thượng Lão Quân lại chỉ về hướng đông, phía đông liền xuất hiện bảy viên Hằng Tinh, bảy ngôi sao nổi liền cùng một chỗ, không ngờ lại tạo thành một con Thanh Long to lớn...

Sau đó lại chỉ về phía nam, phương tây, phương bắc, hai mươi tám tinh tú trực tiếp hình thành, hóa thành tứ đại thần thú...

Đó là thân thủ to lớn khó có thể tưởng tượng, không nói thể tích Huyền Vũ to lớn nhất, chỉ nói thể hình Chu Tước to lớn như thế...

Cho dù giờ phút này Diệp Tĩnh Vũ, thể tích cũng giống như con người gặp phải cự long bình thường...

Không chỉ có vậy, Thái Thượng Lão Quân tiếp tục diễm động, ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai sát tinh địa sát tinh cũng xuất hiện theo, cuối cùng trên bầu trời càng ngày càng nhiều ngôi sao, vậy mà có tới hơn ba vạn ngôi sao... Tựa hồ toàn bộ thiên địa đều bị những ngôi sao này bao phủ, vô tận ánh sao chiếu xuống lại tràn đầy như thế...

Sức mạnh như vậy, thần thông như vậy, trong tam giới còn có ai có thể nắm giữ?

Chưa nói đến Diệp Tĩnh Vũ, kể cả đám người Diệp Tinh Thần ở phương xa cũng cảm thấy cỗ lực lượng kinh khủng này, trên mặt bọn họ đều lộ ra thần sắc ngưng trọng, lực lượng khủng bố như thế đủ để hủy diệt hết thảy, Diệp Tĩnh Vũ hẳn có thể ngăn cản sao?

Trong mắt đám người Cửu Phượng, Hi Dương, Yêu Ngọc, Lạc Linh Nhi càng là một trận lo lắng. Các nàng đang ở bên ngoài mấy trăm ức dặm, cũng cảm nhận được lực lượng truyền đến từ tinh không kia, vậy Diệp Tĩnh Vũ ở trong đó thì sao? Hẳn có thể ngăn cản sao?

“Thế gian không có tuyệt đối bất tử bất diệt, ngươi hãy nhìn Tinh Vũ Ly Thần Trận của bản đạo này xem, có thể luyện hóa ngươi đi...!” Giọng nói của Thái Thượng Lão Quân vang lên trong hư không, mà hơn ba vạn ngôi sao kia trực tiếp nổ bắn ra tinh quang chói mắt dung nhập vào trong ba trăm sáu mươi lăm viên tinh cầu óng ánh kia., Sau đó ba trăm sáu mươi lăm viên Hằng Tinh bộc phát ra mấy đạo tinh quang, tạo thành một tấm lưới thật lớn, bao phủ toàn bộ Diệp Tĩnh Vũ lại.

Ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát nổ bắn ra một trăm lẻ tám đạo kiếm khí tinh quang sắc bén, trực tiếp

đâm về phía thân thể Diệp Tĩnh Vũ, hai mươi tám tinh tú càng là hào quang là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ tứ đại thần thú nhào về phía Diệp Tĩnh Vũ, vô số đạo lực lượng tinh quang không ngừng nổ tung trên người Diệp Tĩnh Vũ.

Thân thể Diệp Tĩnh Vũ to lớn như thế, những tinh quang kia tựa như viên đạn, không ngừng đánh lên người hắn, nổ ra một cái hố máu, nhưng thời khắc này thân thể Hỗn Độn biến thái triển lộ ra không sót chỗ nào, chỗ vừa bị thương lập tức phục hồi như cũ, mặc kệ tinh quang này uy lực to lớn cỡ nào, căn bản khó có thể tạo thành nửa điểm thương tổn đối với Diệp Tĩnh Vũ...

Tuy nhiên Thái Thượng Lão Quân lại tựa như không thèm để ý, không biết hắn lấy từ đâu ra một cây cầu vàng, cả người đã lên cây cầu vàng...

Trên mặt Diệp Tĩnh Vũ cũng không có thần sắc giãy giụa, hắn chỉ lẳng lẳng nhìn về phía trước, nhìn cây cầu màu vàng phía trước, mặc kệ cho vô số tinh quang rơi vào trên người mình, mặc cho bốn đại thần thú ngưng tụ tinh quang kia cắn chặt lấy thân thể mình, tựa như không có cảm giác...

Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ như kẻ ngốc tùy ý dùng tinh quang công kích, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự cho rằng nhục thân của mình bất tử bất diệt sao? Trên thế giới này không có bất tử bất diệt tuyệt đối, chỉ cần những tinh quang này không ngừng rơi xuống, thân thể ông ta sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị nổ nát, có thể là một trăm vạn năm, có lẽ là một vạn năm, có lẽ là một trăm triệu năm...

“Đây chính là cây cầu bỉ ngạn sao?” Ngay lúc Thái Thượng Lão Quân muốn nói chuyện, Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Thái Thượng Lão Quân chấn động, ông ta vậy mà nhận ra đây là cây cầu mà lão sư lưu lại...

“Đúng vậy, đây chính là cây cầu của bỉ ngạn...” Tuy nói trong lòng khiếp sợ, thế nhưng trên mặt Thái Thượng Lão Quân vẫn

bình thản như trước, miệng thản nhiên nói.

“Cầu bửu ngân kia là cái gì gọi là bửu ngân...” Diệp Tĩnh Vũ lại như đang thì thào tự nói, lại giống như đang nói với Thái Thượng Lão Quân...

“Thế nào là bờ bên kia?” Thái Thượng Lão Quân sững sốt, đúng vậy, bọn người mình đều đang theo đuổi bờ bên kia, thế nhưng rốt cuộc bờ bên kia là cái gì? Cho dù mình nắm giữ cây cầu của bờ bên kia, nhưng mình có hiểu bờ bên kia không? Mình có biết bờ bên kia là gì không?

Ngay thời gian Thái Thượng Lão Quân ngậy người, trong mắt Diệp Tĩnh Vũ bỗng nhiên bắn ra quang mang chói mắt, tay phải nắm vào hư không một cái, Thiên Tôn đao đã xuất hiện trong tay, bỗng nhiên kéo chéo lên, chém Thanh Long đang nhào tới thành hai nửa, sau đó thân thể của hắn trực tiếp bước ra phía trước.

Một bước này trực tiếp đập nát Huyền Vũ, vô số ánh sao bộc phát ra, sau đó tiện tay lại một đao, Chu Tước Tinh Tú cũng trực tiếp bị chém nát, ngay sau đó một cước xuất ra, ngôi sao Bạch Hổ kia cũng trực tiếp nổ tung...

Mỗi bước đi đều có vô số ngôi sao vỡ vụn, hư không không ngừng phát ra tiếng nổ lốp bốp, từng mảnh từng mảnh năng lượng màu đen không ngừng bộc phát ra...

“Lý Nhĩ, người cho rằng dùng lực lượng tinh quang có thể từng bước tiêu diệt nhục thể của ta, nhưng người lại không biết, hết thảy trong mắt ta căn bản không đáng nhắc tới, cái gì mà Chu Tinh đại trận, gì mà Thiên Cương Địa Sát., Cái gì mà hai mươi tám tinh tú, làm sao có thể vây khốn được ta...” Diệp Tĩnh Vũ vừa nói, thân thể của hắn vừa hướng Thái Thượng Lão Quân đi đến, Thiên Tôn đao trong tay liên tục huy động, từng đao đao mang không ngừng sáng lên, chém vỡ từng mảnh ngôi sao., Hai mươi tám tinh tú bắt đầu vỡ vụn, ba mươi sáu thiên cương bắt đầu tan vỡ, bảy mươi hai địa sát bắt đầu tuyệt diệt, ba trăm sáu mươi lăm viên tinh thần cũng hoàn toàn bị đao khí của hắn đánh nát, dưới đao khí không gì không phá được kia, tựa hồ đồ vật kiên cố cũng là đậu hũ...

Hư không tại thời khắc này triệt để vỡ nát, tại thời khắc này thế giới hoàn toàn sụp đổ, tất cả thiên địa quy tắc đều tại dưới chân hấn vỡ vụn...

“Bờ bên kia, uống công người tu luyện mấy trăm ức năm, uống cho người ngộ đạo mấy trăm ức năm, kết quả cuối cùng người vẫn không rõ bờ bên kia là vật gì!” Bất tri bất giác, Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới dưới cây cầu màu vàng kia, mà những ngôi sao kinh khủng kia đã sớm bị hấn đập nát...

Thái Thượng Lão Quân lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, không tính toán đến việc phá vỡ đại trận của mình ở Diệp Tĩnh Vũ, mà giống như một đứa trẻ dễ học, nhìn Diệp Tĩnh Vũ hỏi: “Vậy người có biết bờ nào là bờ bên kia không?”

“Đạo của Bỉ Ngạn chính là đạo của thiên địa, chính là đạo của thế giới, điểm này ta còn nhờ vào người, nếu như không phải là Thái Cực Lưỡng Nghi trận của người, có lẽ cả đời ta cũng khó mà lĩnh ngộ đạo của Bỉ Ngạn...” Diệp Tĩnh Vũ vậy mà bỏ qua hào quang phát ra từ cầu vàng, bước từng bước một lên cầu vàng, đi từng bước một về hướng Thái Thượng Lão Quân.

Đối mặt với Diệp Tĩnh Vũ từng bước một đi về phía mình, Thái Thượng Lão Quân vẫn không có bất cứ động tác gì, ông ta chỉ lẳng lẳng nhìn Diệp Tĩnh Vũ, trong mắt vẫn là thái độ cầu học...

“Bờ bên kia, mỗi người đều có bờ bên kia của chính mình, Bàn Cổ Thánh Hoàng là sáng tạo thế giới, là trả giá, là không cầu báo đáp, chỉ cầu cho sinh linh Tam Giới một thế giới an lành., Bỉ Ngạn của Hồng Quân Đạo Tổ là một thế giới siêu thoát, siêu thoát tất cả những gì hấn có thể siêu thoát, mà bên kia của ta lại là một cuộc sống hạnh phúc bình thản, một phần sinh hoạt bình thản, một phần cùng với người mình yêu mãi mãi mãi, không cần quá nhiều cảm xúc mãnh liệt, không cần quá nhiều hoài bão, không cần quá nhiều mộng tưởng, không cần quá nhiều thứ quá nhiều., Chỉ có tình yêu chân thành Vĩnh hằng chân thành... Lý Nhĩ, nói cho ta biết, bỉ ngạn của người là cái gì?” Lúc này Diệp Tĩnh Vũ đã đi tới trước mặt Lý Nhĩ, thân thể của hấn đã hóa thành người thường, thế nhưng giờ khắc này lại tạo cho Thái Thượng Lão Quân một loại cảm giác

càng vĩ đại, so với lúc hấn hóa ra chân thân Bàn Cổ còn muốn vĩ đại hơn, còn muốn to lớn, còn muốn to lớn...

“Bọn họ đều tìm ra bờ bên kia của mình, vậy bờ bên kia của mình là cái gì? Mình đã tìm được bờ bên kia rồi sao?”

Cây cầu này là cầu bên kia của Hồng Quân Đạo Tổ, nó có thể trợ giúp Hồng Quân Đạo Tổ đến được bờ bên kia của hấn, thế nhưng không phải là bờ bên kia của người, người dùng cây cầu vàng này có tác dụng gì?” Giọng nói của Diệp Tĩnh Vũ tiếp tục truyền bá ra, còn lời nói của hấn lập tức rơi xuống., Hấn lại là một cước giẫm lên tòa kim kiều kia, trong nháy mắt, tòa cầu kia không biết ngưng tụ bao nhiêu tâm huyết Thái Cổ thần thánh vậy mà trực tiếp xuất hiện một vết rách, mà vết rách này càng lúc càng lớn, càng ngày càng sâu, cuối cùng toàn bộ cầu vàng vậy mà trực tiếp vỡ vụn ra...

“Đạo của bờ bên kia là đạo của tâm, Lý Nhĩ, người còn không rõ sao?” Diệp Tĩnh Vũ đột nhiên hét dài một tiếng, thân thể lão đạo của Thái Thượng Lão Quân đột nhiên run lên...

Đạo của bờ bên kia, chính là đạo của tâm, phát ra từ tâm...

Đây không phải là mộng tưởng sao? Mỗi người đều có mộng tưởng của mình, chỉ cần hoàn thành giấc mộng của mình, như vậy mỗi người đều có thể tới được bờ bên kia sao?

Đúng vậy, bờ bên kia không phải là mộng tưởng sao?

Đạo lý đơn giản như vậy, sao mình lại không hiểu?

Mộng tưởng của mình là cái gì?

Trong nháy mắt, Lý Nhĩ nhớ tới tình cảnh năm đó mình truyền đạo ở Hàm Cốc quan, chính mình năm đó không phải hi vọng sáng tạo ra một cái kiến thức khiến cho vũ trụ bao la vạn vật sao? Không phải là hi vọng tất cả nhân loại trong thiên địa có thể tiêu diêu tự tại sao?

Vô vi mà trị, trên đời không có tuyệt đối, đạo pháp tự nhiên, vạn sự vạn vật, tất cả không phải đều thuận theo tự nhiên sao? Đúng vậy, thuận theo tự nhiên, tiêu dao thế ngoại, đây không phải đạo thuộc về chính mình sao?

Đạo khả đạo, phi thường đạo...

Trong nháy mắt, khuôn mặt già nua của Thái Thượng Lão Quân bừng bừng sinh cơ, ông ta đã hiểu rõ đạo của mình, đã hiểu ra bờ bên kia...

Tiêu Dao thể gian, thuận theo tự nhiên, không làm Tam Thanh tổ sư cao cao tại thượng nữa, chỉ làm Tiêu Dao tự tại, lão tử Vấn Tâm Lý Nhĩ không thẹn với lương tâm, nào quan tâm tới quy tắc Thiên Đạo, đâu quan tâm tới Lục Đạo Luân Hồi kia...

Thái Thượng Lão Quân hư thực đã chết, thế giới hư ảo kia cũng theo đó vỡ tan, hư ảnh Hiên Viên Nhược Tinh vẫn luôn giấu trong thế giới của ông ta cũng biến mất theo, xóa sạch tất cả dấu vết...

“Đa tạ đạo huynh...” Lý Nhĩ rất nghiêm túc thi lễ với Diệp Tĩnh Vũ, nhưng lại tạo thành một đạo thanh quang phóng lên tận trời, không bao giờ để ý tới tất cả mưu kế trên thế gian này nữa, tiêu dao tự tại mới là đạo của hắn, bên kia của hắn...

“Đại sư huynh...” Nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân không ngờ lại là một luồng sáng xanh phóng lên trời, Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, rời khỏi Thái Thượng Lão Quân, hắn sao có thể là đối thủ của Diệp Tĩnh Vũ.

Tuy thanh âm của hắn rất lớn nhưng làm sao có thể cản trở Thái Thượng Lão Quân đã lĩnh ngộ đại đạo của bỉ ngạn...

Ngược lại là thân ảnh Diệp Tĩnh Vũ đã đánh tới...

Nhìn thấy Diệp Tĩnh Vũ cầm Thiên Tôn trong tay, nhìn thấy Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu, Lương Tiểu Hữu cầm Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khinh thường...

“Ba người chúng ta đều là một thể, các ngươi dám phong ấn ta sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười chính là đắc ý như vậy, cười chính là can rõ như vậy, ngụ ý của hắn rất rõ ràng, nếu ngươi thật sự muốn phong ấn hắn, hắn sẽ liều mạng thiêu đốt chính mình, ý thức của hắn một khi tiêu tán, ý thức của Thông Thiên giáo chủ và Thái Thượng Lão Quân cũng sẽ hoàn toàn biến mất...

Hắn tin tưởng, bất kể là Diệp Tĩnh Vũ hay là Lương Tiểu Phàm đều không hạ thủ được...

“Bản tôn sẽ không phong ấn ngươi, bản tôn sẽ xóa bỏ ngươi hoàn toàn trên thế giới này...” Trong lời nói của Diệp Tĩnh Vũ tràn ngập lạnh buốt, không bao giờ giống như mới vừa rồi đối với Thái Thượng Lão Quân giảng đạo...

Lý Nhĩ nói như thế nào cũng vì nhân loại mà lưu lại đạo đức, nổi tiếng kinh điển như, không biết tạo phúc cho bao nhiêu nhân loại, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi lại để lại cho nhân loại bao nhiêu thứ? Thân là tiên nhân Thái Cổ, lại một mực vì tư tâm của mình, bày ra đại chiến Thần Ma, sắp đặt một trận chiến Phong Thần, mấy đại chiến dịch này, chết bao nhiêu vu oan, chết bao nhiêu người, chết bao nhiêu sinh linh, người như vậy sao có thể lưu lại...

“Xử lý? Ha ha ha ha, ngươi dám sao?” Nghe được lời nói của Diệp Tĩnh Vũ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý, hắc và Thái Thượng Thông Thiên đều là một thể, đây chính là hậu thuẫn lớn nhất của hắn, hắn có chỗ dựa như vậy...

“Ngươi có biết lưỡi đao vận mệnh?” Diệp Tĩnh Vũ lại nhẹ nhàng nói một tiếng...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn kịch biến...

Cũng chính vào lúc này, Diệp Tĩnh Vũ một tay trao, thạch đao cắm ở vùng cực bắc Thiên giới bỗng nhiên phá vỡ hư không xuất hiện trong tay hắn, không ngờ lại dung hợp cùng Thiên Tôn đao trong tay hắn...

Thanh đao vận mệnh, bảo đao tuyệt thế mà Phục Hy Thánh Hoàng luyện, có thể chặt đứt thần đao vô thượng vận mệnh con người. Khi hai thanh đao dung hợp, cả thanh đao phát ra đạo đạo quang mang màu đen, hóa thành một thanh đao vận mệnh tuyệt thế...

Trên thân đao, khuôn mặt rõ ràng của Tuyết Linh hiện ra, nhìn Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười...

“Ngươi vất vả rồi, Tuyết Linh...” Diệp Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng...

“Không vát vả, đại ca ca...” Tuyết Linh mỉm cười, thân thể của nàng cũng vì một đạo lưu quang mà tan biến vào trong thân đao, trở thành Đao Thần của thanh đao này...

Đao Thần của Vận Mệnh Đao Thần, cũng chính là Vận Mệnh Chi Thần trong truyền thuyết kia...

Diệp Tĩnh Vũ cầm Vận Mệnh đao trực tiếp chém qua, liên hệ giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lý Nhĩ bị chặt đứt, ngay sau đó lại là một đao, liên hệ với Thông Thiên giáo chủ cũng theo đó đứt gãy...

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra thần sắc cực độ hoảng sợ, mà Lương Tiểu Từ đã sớm chuẩn bị có thể trực tiếp phát động Tru Tiên Kiếm Trận, hơn nữa Đông Hoàng Chung càng bất chấp tất cả đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vận Mệnh Đao trong tay Diệp Tĩnh Vũ càng phát ra đao đao đao ánh đao màu đen soi sáng toàn bộ thời không...

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn bị một đao chém thành hai nửa, sau đó bị vô số kiếm khí kia quấy cho nát bấy, ngay sau đó lại bị Đông Hoàng Chung hung hăng định trụ, căn bản không cách nào trốn đi, mà Vận Mệnh đao lúc này giống như hài tử tham ăn, không ngừng cắn nuốt hồn phách Nguyên Thủy Thiên Tôn...

“Người đã thích cảm giác khống chế vận mệnh của sinh linh Tam Giới, vậy người hãy làm việc dưới tay thần linh Vận Mệnh đi!” Nhìn thần hồn của Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng bị cắn nuốt, Diệp Tĩnh Vũ thản nhiên nói.

Mà Tuyết Linh hóa thân thành Vận Mệnh lại truyền đến tiếng cười thanh thúy, thần hồn của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị toàn bộ thần hồn phong ấn trong đao của Vận Mệnh, từ nay về sau, hắn sẽ trở thành nô bộc của Thần Vận Mệnh...

Cũng vào lúc này, thiên tượng trong tay hắn trực tiếp đập nát U Minh giáo chủ, trực tiếp cắn nuốt toàn bộ U Minh giáo chủ...

Trong mơ hồ, liền thấy mắt phải trống rỗng xuất hiện Phật Đà màu vàng, chính là a di đà phật, mà mắt trái của hắn, lại xuất hiện một tôn ma đầu, chính là U Minh giáo chủ...

Không, tứ đại đô không...

Không nhìn Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười, thân thể đã hoa vì một đạo kim quang, chậm rãi biến mất giữa thiên địa...

Diệp Tĩnh Vũ lại không giữ lại bất kỳ tia nào, đó đã là tứ đại đều trống rỗng, mình cần gì phải giữ lại chứ?

Mỗi người đều có bên mình, mình đã tìm được bên kia của mình, cần gì phải cưỡng ép giữ người khác ở lại...

Nhìn vào mảnh hư không bị nghiền nát kia, nhìn thấy Thiên giới bị đánh cho rách nát, nhìn thấy vô tận thế giới hắc ám kia, trên mặt Diệp Tĩnh Vũ không có bi thương, chỉ có mừng rỡ...

“Đại ca, chúng ta phải trở về rồi...”

“Trở về? Ở chỗ nào?” Lương Tiểu Đệ sững sờ...

“Trở lại thế giới của chúng ta, trở lại thế giới bên chúng ta...”

Diệp Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng, thanh Vận Mệnh Chi Dao trong tay hắn không ngừng biến lớn, lại biến lớn, cuối cùng biến thành một thanh đao lớn nhất đứng sừng sững giữa thiên địa...

Diệp Tĩnh Vũ cứ như vậy đứng trên thân đao này, nhẹ nhàng điểm ra một chỉ. Thế giới đen kịt này đã có mặt trời, có mây, có gió, có nước, có lửa, có phòng ốc, có lầu cao, có thành thị, có sinh mệnh, có người, có tình, có tất cả thế gian...

....

Tam giới trùng lập, Lạc Nhược Phong trở thành chủ nhân của Thiên giới, Gia Cát bắt đầu ức, Hoàng Phủ Bộ Nguyệt, Biệt Ly, hoặc là biến mất, hoặc là người chết cũng được Diệp Tĩnh Vũ dùng thần thông vô thượng phục sinh, trợ giúp hắn thống soái những tiên thần của Thiên giới, không có ý chỉ của hắn, bất luận kẻ nào cũng không cho phép hạ giới...

Lương Tiểu Hữu và Công Tôn Lộ cũng thuận lợi ở cùng một chỗ, không còn ham mê nữ sắc nữa, trở thành chủ nhân của địa giới, không chế hồn phách thế gian...

Mà Thập Nhị Thiên Vu cũng được Diệp Tĩnh phục sinh, bất quá bọn hắn không sinh sống ở Thiên giới, ngược lại trở về

nhân gian, phong ấn tất cả lực lượng của mình, trở thành một thành viên phổ thông nhất, dung nhập thế giới phàm nhân phồn hoa...

Đám người Độc Cô Bá Thần, Lâm Hiểu Nghị cũng phong ấn lực lượng của mình, mở trường học võ thuật ở nhân gian, Độc Cô Bá Thần càng trở thành tông sư võ học nổi danh nhất thế giới...

Tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng của mình, ngay cả Tiểu Mộc Tử cũng thuận lợi trở về nhân gian...

Mà trên một tòa biệt thự cực lớn ở biên giới Hoa Hạ quốc, Thiên phủ chi quốc, một đám nam nữ ba tuổi đến mười bốn tuổi đang vây quanh Diệp Tĩnh Vũ, Diệp Tĩnh Vũ mặc một bộ đồ trắng yên tĩnh nằm trên ghế nằm, trong tay cầm một quyển sách hoa mỹ, hần đang nhẹ giọng đọc nội dung trong sách. Đám trẻ này từng người nghe là tâm thần say mê, trên mặt tràn đầy vẻ hâm mộ...

“Được rồi, giảng xong rồi...” Cuối cùng, Diệp Tĩnh Vũ giảng xong nội dung trong sách, sau đó khép quyển sách lại, chỉ thấy trên bìa có in mấy chữ to: “Chiến Hồn Thần Tôn.”

“Phụ thân, con khi kia đi đâu rồi?” Lúc này, đứa bé trai nhỏ nhất kia tò mò hỏi.

“Đại Vũ, ngươi phải học cách tự suy nghĩ của mình, không nên vừa gặp lại không hiểu thì hỏi!” Diệp Tĩnh Vũ mỉm cười vỗ vỗ đầu đứa trẻ, nhẹ nhàng nói.

“Nhưng phụ thân, Linh mẫu thân nói con ngoan đều không hiểu thì cứ hỏi đi!” Một tiểu cô nương bảy tám tuổi khác lại mở miệng nói...

“Nữ Oa, Linh mẫu thân nói chính là dưới tình huống mình suy nghĩ, còn chưa hiểu, hiểu chưa?”

“A...” Cô bé được gọi là Nữ Oa kia cái hiểu cái không gật gật đầu...

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, Phục Hy, Thần nông, Chử Nhân, ba người các ngươi mang theo đệ đệ muội đi ngủ đi, có vấn đề gì thì ngày mai lại hỏi!” Nhìn bộ dạng như hiểu

như không của tiểu cô nương kia, Diệp Tĩnh Vũ nở nụ cười, nói với mấy nam hài lớn nhất...

“Ừ...” Ba nam hài kia rất hiểu chuyện gật đầu nhẹ, đứng dậy liền kéo đệ đệ muội muội của mình đi vào trong phòng. Trong phòng, mấy nữ nhân Diệp Tĩnh Vũ đang lặng lẽ nói cái gì đó...

Không có ý định lập tức vào phòng, Diệp Tĩnh Vũ đã từ trên ghế đứng lên, nhìn thẳng hướng phương đông, vừa nhìn đã thấy một mảnh biển ngoài mấy ngàn dặm, đó là Đông Hải...

Lúc này, trên bờ biển, đang có một nam tử mặc áo đuôi chim yếm màu trắng, hình dáng cực kỳ anh tuấn, tay cầm một bó hoa hồng, trong đó có một cái nhẫn dài sáng lấp lánh, đang quỳ một chân trước mặt một nữ tử xinh đẹp, mặc váy hoa...

Cách bọn họ không xa, còn có một đám nam nữ đang núp ở phía sau một tảng đá ngầm lên nhìn tất cả...

Lỗi tai Diệp Tĩnh Vũ khẽ động, liền nghe thanh âm nam tử kia truyền đến...

“Vân Phi, gả cho ta đi!” Trong mắt nam tử tất cả đều là một mảnh thần sắc chân thành, vẻ mặt đầy chấp nhất, hẳn chờ đợi thời khắc này đã mấy vạn năm...

Cô gái được gọi là Vân Phi nhìn ánh mắt cố chấp của nam tử, lại nhìn vào một tảng đá ngầm cách đó không xa, trong lòng khẽ thở dài một tiếng: Hẳn đã có hạnh phúc của mình, bên cạnh hẳn đã có người mình yêu mến nhất bầu bạn, mình sao phải cố chấp không bỏ chứ?

Chẳng thà, cam lòng, có xá mới có được...

Lại một lần nữa đem ánh mắt đặt ở nam tử trước mắt trên người, nghĩ tới hẳn vì chính mình chờ mấy vạn năm, nghĩ tới hẳn thiếu chút nữa chết trong tay U Minh giáo chủ, trong lòng của nàng bỗng nhiên trào lên một dòng nước ấm...

Không có Sơn Minh hải thê, không có lời ngon tiếng ngọt, không có kinh thiên động địa tình yêu, lại có cái kia vĩnh hằng chân thành nhất, dạng nam tử như vậy mình còn có cái gì dễ bắt hỏi đây?

“Ừ...” Một tiếng ngâm khẽ, từ trong miệng nàng truyền ra, mà nàng nhẹ nhàng vươn tay phải ra, tiếp nhận một bó hoa hồng đỏ tươi, cũng nhận lấy trái tim thật sự chấp nhất của Âu Dương Tuấn...

Không có Sơn Minh hải thê, không có lời ngon tiếng ngọt, không có tình yêu kinh thiên động địa, lại có vĩnh hằng chân thành, còn có hạnh phúc bình thân, đây mới là bờ bên kia của bọn họ...

Chứng kiến tất cả chuyện này, Diệp Tĩnh Vũ, khóe miệng hiện ra nụ cười nhạt nhòa...

Hắn cười rất hạnh phúc, cười rất vui vẻ, cười rất vui vẻ...

Bình thường cũng là một loại đẹp, không phải sao?

(Toàn bộ thư)